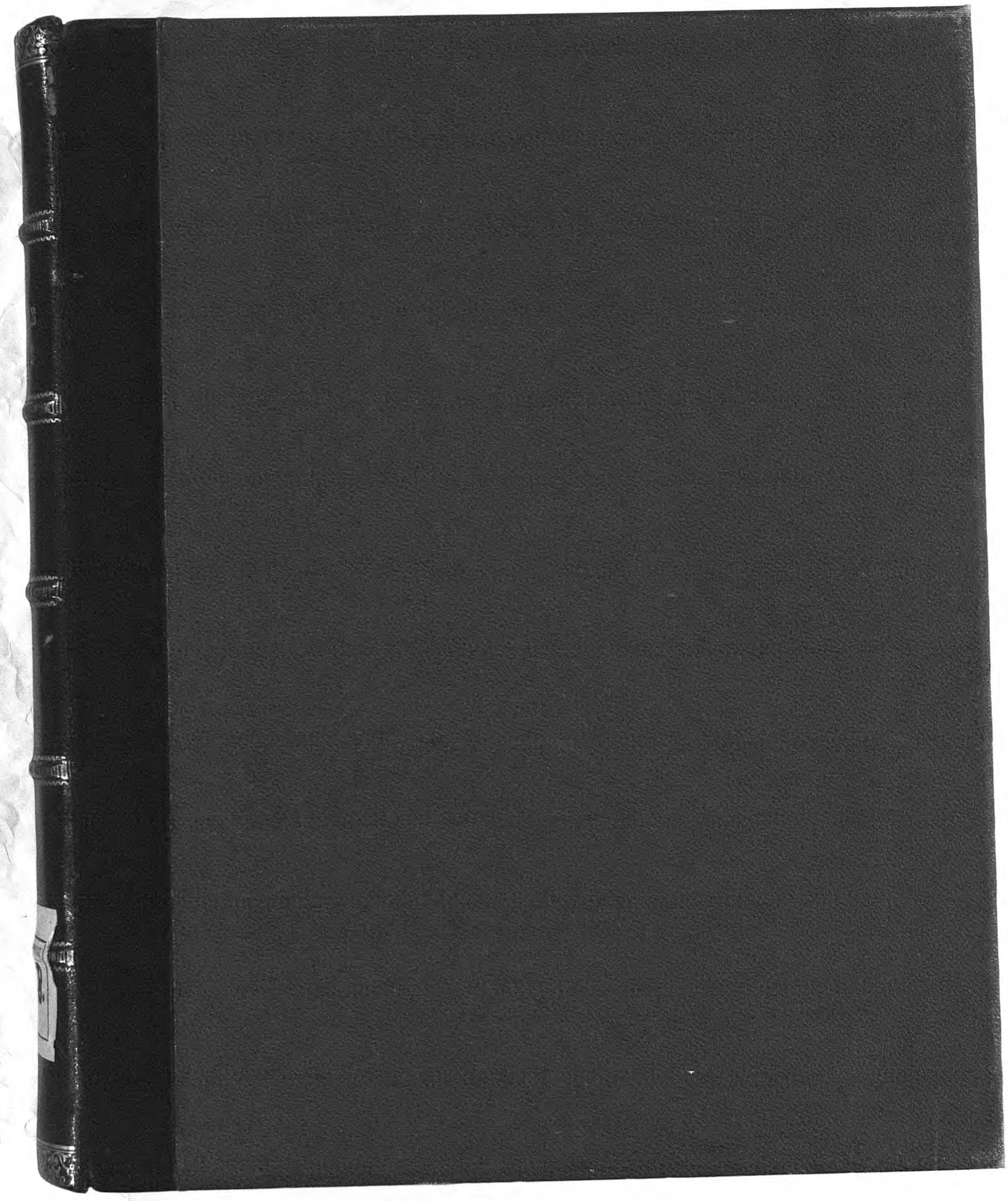

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

GR.VER_01250
ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ
Αριθ. εἰς 6668/62
Ἐξ ἀγορᾶς
ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ 1953
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

1000

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ * 1953 *

ΛΕΞΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΔΙΗΡΗΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΡΕΙΣ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Ρ — Ω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ὁ ὑποφαινόμενος ἀναγγέλλω πρὸς τοὺς φιλοκάλους ὁμογενεῖς, ὅτι περὶ τὸν ἐρχόμενον Ἰούλιον τοῦ παρόντος ἔτους ἐπανερχόμενος εἰς τὴν φίλην Πατρίδα, θέλω συστήσει πέντε Βιβλιοπωλεῖα, ἓν εἰς Ἀθήνας, ἕτερον εἰς Ναυπλίαν, τρίτον εἰς Πάτρας, τέταρτον εἰς Σύραν καὶ πέμπτον εἰς Εὔριπον, πεπλουτισμένα μὲ παντοῖα Συγγράμματα τῆς τε Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ὅσα ὑπάρχουσι μέχρι σήμερον, ὡς καὶ τῆς Λατινικῆς, Γερμανικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς· ὡς μετερχόμενος παιδιόθεν τὸ Βιβλιοπωλικὸν ἐπάγγελμα, (πρὸς ἐμὲ δὲ μόνον ἀναφέρεται ἡ εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ λεξικοῦ τούτου περικοπὴ „καθὸ Βιβλιοπῶλαι τὸ ἐπάγγελμα“, διότι ὁ Κύριος Χρ. Ματακίδης μέτωχος μόνον τῆς ἐκδώσεως τοῦ ῥηθέντος Ἑλληνικοῦ λεξικοῦ δὲν ἐχρημάτισε ποτὲ Βιβλιοπώλης, ἀλλὰ δουλεύει τὴν Ἑλλάδα ἐξ ἀρχῆς εἰς πολιτικὰ ὑπουργήματα) καὶ ὡς ἱκανὴν πεῖραν εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ἔχων, εἶμαι εὐέλπις ὅτι θέλω εὐχαριστήσει πᾶσαν τάξιν ὁμογενῶν, ἔχων πάντοτε εἰς τὰ ῥηθέντα Βιβλιοπωλεῖά μου πολυειδῆ διαφόρων Γλωσσῶν Βιβλία, μεταξὺ τῶν ὁποίων θέλουσιν εἶσθαι ἤδη καὶ ὅσα ἐν τῇ ἐνταῦθα παροικίᾳ μου ἐξέδωκα, καὶ ἔτι ἐκδίδω, δηλ. τὸ Λεξικὸν τῆς Ἑλλην. Γλώσσης ἐπεξειργασμένον καὶ πεπλουτισμένον, τὸ Λεξικὸν τῶν Κυρίων ὀνομάτων τῆς Γεωγραφίας, Ἱστορίας, καὶ Μυθολογίας, ἡ νέα Γεωγραφία ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ν. Λωρέντη μεθ' ἑνὸς Ἄτλαντος, καὶ ἡ ἐμπορικὴ Ἀλληλοδιπλογραφία ὑπὸ τοῦ Κυρίου Π. Χαρίση.

Θέλω δὲ συστήσει προσέτι εἰς Ἀθήνας καὶ μίαν καλῶς διωργανισμένην Τυπογραφίαν μὲ πλουσίους καὶ ὡραίους χαρακτῆρας τῶν Παρισίων, πρὸς ἐκτύπωσιν διαφόρων Συγγραμμάτων, ὅσα κατὰ καιροὺς θέλω νομίζει ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμα πρὸς τὸ ἔθνος μου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ Τυπογραφίᾳ θέλω ἔχει καὶ ἕνα καλὸν Βιβλιοδέτην διὰ τὸ ὡραῖον δέσιμον τῶν βιβλίων κατὰ τὸν τρόπον τῶν Παρισίων.

Προσκαλῶ λοιπὸν τόσον τοὺς φιλομούσους ὁμογενεῖς, διδάσκοντας, καὶ διδασκομένους, νὰ διευθύνωνται εἰς τὰ ῥηθέντα Βιβλιοπωλεῖά μου πρὸς ἀπόλαυσιν ὧν χρήζουσι Βιβλίων, καθὼς καὶ τοὺς ἐλλογίμους ὁμογενεῖς Συγγραφεῖς νὰ τιμῶσι τὴν ῥηθεῖσαν Τυπογραφίαν μου μὲ τὰ Συγγράμματά των, ὑποσχόμενος αὐτοῖς τὴν δυνατὴν εὐκολίαν καὶ ὠφέλειαν, μάλιστα δὲ ὅσοι ἐξ αὐτῶν ὑστεροῦνται καὶ τῶν ἀναγκαίων πρὸς ἐκτύπωσιν τῶν Συγγραμμάτων αὐτῶν ἐξόδων, θέλουν μ' εὑρίσκει καὶ κατὰ τοῦτο ἕτοιμον, ἤτοι τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεως θέλουν γίνεσθαι παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου ὑπὸ τὰς ἀνηκούσας Συμφωνίας.

Καθ' ὅλους τούτους τοὺς τρόπους σπεύδων νὰ συντελέσω πρὸς ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τὸν Ἐκπαιδευτικὸν Κλάδον τοῦ ἔθνους μου, ἀναμένω ἐν καιρῷ τὴν διεύθυνσιν τῶν ὁμογενῶν πρὸς τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ Τυπογραφίαν μου.

Ἐν Βιέννῃ κατὰ μῆνα Ἰανουάριον 1837.

Κωνσταντῖνος Γκαρπολᾶς
Ὀλύμπιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΤΡΙΤΟΜΟΝ.

Ἐκδοθὲν μὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀνθίμου Γαζῆ, νῦν δὲ τὸ δεύτερον ἐκ διαφόρων νεωτέρων Ἑλληνικογερμανικῶν καὶ ἑτέρων λεξικῶν ἐπεξεργασθὲν, διασκευασθὲν, ἔτι δὲ πλείστοις σημαινομένοις, φράσεσι, παραδείγμασι, καὶ εἰκοσιτέσσαρσι περίπου χιλιάσι λέξεων προσεπαυξηθὲν, καὶ τῇ ὀηλώσει τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ τρίτου τόμου καὶ Λεξικῷ Μυθολογικῷ, Γεωγραφικῷ καὶ Ἱστορικῷ ἀπαρτισθὲν,

ΑΦΙΕΡΩΘΕΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ * 1953 * ΑΝΩΝΥΜΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΘΩΝΑ ΤΟΝ Α'.

Καὶ ἐκδοθὲν ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

Κωνσταντίνου Γκαρπολᾶ τοῦ Ὀλυμπίου

καὶ

Χριστοδούλου Ματακίδου τοῦ Σαμίου.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Ρ — Ω.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ, ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΚΟ (πρότερον ΧΑΪΚΟΥΑ.)
1837.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας
Αρ.Εισ. 6668

„Ἤδη οὖν ἀξίωσον σεαυτὸν βιοῦν ὡς τέλειον καὶ προκόπτοντα· καὶ πᾶν τὸ βέλτιστον φαινόμενον ἔστω σοι νόμος ἀπαράβατος· κἂν ἐπίπονόν τι, ἢ ἡδύ, ἢ ἔνδοξον, ἢ ἄδοξον προσάγηται μέμνησο ὅτι νῦν ὁ ἀγὼν, καὶ πάρεστι τὰ Ὀλύμπια, καὶ οὐκ ἔστιν ἀναβάλλεσθαι οὐκέτι· καὶ ὅτι παρὰ μίαν ἡμέραν καὶ ἓν πρᾶγμα καὶ ἀπόλλυται προκοπὴ καὶ σώζεται.“

Ἐπικτ. Ἐγχειρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ 19

Ρ.

Ἐπεξεργασία καὶ διορθώσει Νικολάου Λωρέντη.

Ρ, ρῶ, τό, ἄκλιτ. τὸ δέκατον ἕβδομον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὕτω ῥ' γραφόμενον, σημαῖνε ἑκατόν, 100, ὑπογραφόμενον δὲ ρ, σημαῖνε ἑκατόν χιλιάδας, 100,000. —Α) μεταβολαὶ αὐτοῦ κατὰ διαφόρους διαλέκτους. 1) Οἱ Αἰολεῖς ἐτυνοίζιζον ἐν ἀρχῇ λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ ρ νὰ θέτωσι ἓν β, βράδον, βρᾶκος, βρίζα, ἀντὶ ῥόδον, ῥᾶκος, ῥίζα, Koen Γρηγ. σελ. 638, 689. 2) Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων ἐδιπλασίαζον τὸ ρ οἱ Αἰολεῖς μετὰ τὸ ει καὶ ἔγραφον ε ἀντὶ τῆς ἐφελκυστικῆς, ἐγέῤῥω, φσέῤῥω, ἀντὶ ἐγείρω, φθείρω, Koen Γρηγ. σελ. 587. 3) Ἐν τῷ τέλει τῶν λέξεων μετέβαλλον οἱ αὐτοὶ Αἰολεῖς τὸ ς εἰς ρ, π. χ. αὔτορ, ἴππορ, μάρτυρ, σκληρότηρ, ἀντὶ αὐτος, ἵππος, μάρτυς, σκληρότης, Πλάτ. Κρατ. σελ. 434. C. ὄδεν καὶ Λατ. arbor καὶ arbos, honor καὶ honos. 4) Οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο ῥῥ ἀντὶ τοῦ Ἰων ρσ, π. χ. θάῤῥος, θαῤῥαλέος, ἄῤῥην, ἀντὶ θάρσος, θαρσαλέος, ἄρσην κ. τ. τ. Koen Γρηγ. σελ. 630. κατ' ἄλλους ῥ· τὸ μὲν ἀρχαῖον Ἀττ. τὸ δὲ νεοαττ. 5) ὡσαύτως κεῖται παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις τὸ ρ ἀντὶ τοῦ λ· π. χ. ῥάκος, σιγηρός, κρίβανος, κεφάῤῥαγος, ναύκρατος, ἀντὶ, λάκος, σιγηλός, κλίβανος, κεφάλαγος, ναύκληρος· ἴδε Δ, δ. 6) ἐν διαφόροις διαλέκτοις ἦν ἐν χρήσει ἡ μετάθεσις τοῦ ρ, ὡς, κάρτος, Ἐπικ. ἀντὶ καράτος, θάρσος, ἀντὶ θράσος, βάῤῥιττος, Δωρικ. ἀντὶ βράδιστος, καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ παρὰ τοῖς Ἴωσι, Koen Γρηγ. σελ. 337, 455. 7) Οἱ ποιηταὶ συγχέουσι πολλάκις κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τὸ ρ καὶ ῥῥ, ἐξαιρ. μετὰ τὴν ἐτωσιν προθέσεώς τινος, ὡς, ἀπερίπτω καὶ ἀπορρίπτω, ἢ μετὰ τὴν αὔξησιν, ὡς, ἔριψε καὶ ἔῤῥιψε, ἢ μετὰ τὸ ἀτερητικὸν α, ὡς, ἄῤῥωστος καὶ ἄρωστος, σπανίως δὲ ἐν ταῖς πρωτοτύποις λέξεσι, ὡς, πυῤῥίχη, καὶ πυρίχη, παρθ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 78, 498, 774. ἐν δὲ τῷ κοινῷ πεζῷ λόγῳ ἐξαναντίας διπλασιάζεται ἀεὶ τὸ ρ εἰς τὰς ἀπ' αὐτοῦ ἀρχομένας λέξεις, ὅτε τάσσεται πρόθεσίς τις πρὸ αὐτῶν, ὡσαύτως διπλασιάζεται ἐπὶ καὶ εἰς τὰ ἀπὸ ρ ἀρχόμενα ῥήματα μετὰ τὴν αὔξησιν κατὰ τοὺς παρωχημένους χρόνους, ὡς, ἐῤῥάπτον, ἐῤῥάφα, καὶ μόνον ἕνεκεν τῆς χρείας τοῦ μέτρου γίνεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐξαίρεσις τούτου, μάλιστα παρ' Ὁμ. σπανίως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ὡς Ἀριστοφ. Θεσμ. 665. —Β) Ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως εὑρισκόμενον τὸ ρ δύναται νὰ προφέρηται ὡς διπλοῦν, ὥστε οὕτω ἀποτελεῖ θέσιν τινά μακράν, καὶ ἠγουμένη τις συλλαβὴ καθ' ἑαυτὴν βραχεῖα καθίσταται δι' αὐτοῦ μακρά, τοῦτο δὲ συμβαίνει τότε μόνον, ὅτε αἱ δύω λέξεις κεῖνται εἰς ἄμεσον ἀναφορὰν καὶ συνέχειαν πρὸς ἀλλήλας, ὡς ἐξαιρ. πρόθεσις μετὰ οὐσιαστικοῦ, καὶ ὅτε ἡ καθ' ἑαυτὴν βραχεῖα συλλαβὴ κεῖται ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου, οὕτω παρ' Ὁμ. ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς, καὶ, ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς, Ἰλ. Ο, 171. Τ, 358. παρβλ. καὶ Ἰλ. Θ, 25. Π, 151, 475. Ὀδ. Σ, 261. σπανίως δὲ ἐν τῇ θέσει τοῦ στίχου, ὡς ἐν Ἰλ. Ω, 755. καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 343. —Διάφορα παραδείγματα τῆς ἐκτάσεως τοῦ ρ ἐν τοῦ Πινδάρου ἀναφέρει ὁ Boeckh. Ὀλ. 8, 23. Πυθ. 1, 45. ἐκ δὲ τῶν Τραγῳδ. καὶ Κωμῳδ. ὁ Dawes misc. cr. σελ. 159. Valck. Ἱππ. 461, 1223. Markl. Εὐρπ Ἱκέτ. 9. Br. Αἰσχυλ. Προμ. 1031. Σοφ Ο. Τ. 847. Ἀντ. 318. Ἀριστοφ. Νεφ. 647. Πλοῦτ. 647. Σφηκ. 1487. Ἰακ. Α. Π. σελ. 246. κατὰ Meineke quaest. scen. 2. σελ. 33. ἀποτέλει τὸ ρ ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως παρὰ ποιητ. τῆς ἀρχαίας Κωμῳδ. ἄνευ ἐξαιρ. τὴν κατ' ἔκτασιν θέσιν. — Γ) Ὅτε λέξις τις ἀρχεται διὰ τοῦ ρ, λαμβάνει τοῦτο πάντοτε βαρὺ πνεῦμα, ἐκτὸς τοῦ Ῥάρος καὶ ῥάριος· σημειωτέον δέ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰολ. οὐδέποτε ἐβαρύνετο, Schaef. Greg. σελ. 588. AB. 2. σελ. 693.

Ῥ', ἐγκλιτ. μόριον, Ἐπικ. ταὐτὸ τῷ πεζῷ, ἄρα, συχνάκις παρ' Ὁμ. ἡ μόνη μονοσύλλαβος λέξις μὴ τελευτῶσα εἰς ε, ἥτις ἀποστρέφεται ὡς ἀπὸ ρ αὐτὸς ἐτεύξεω, Ἰλ. Ζ, 314. καὶ ἄλλαχοῦ· ὁ Σχολ. Ἐκ τοῦ ἄρα κατ' ἀποκοπὴν, οἷον "Ος ῥα, ταὐτὸν τῷ, ὅς γε. (α)

Ῥ'α, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ῥάιδιον· ἀναφέρουσι τοῦτο ὁ Στραβ. 8, 5, 3. ὁ Ἐτυμολγ. καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐκ Σοφοκλέους, ἐστι δὲ ὁ ἀρχαῖος ἁπλοῦς ἐπίθετικ. τύπος τῶν εὐχρήστων συγκριτ. ῥᾴων, ῥᾷον. (α)

Ῥ'α, τό, παρὰ Διοσκορ. γ'. 2. Ῥίζα φυτοῦ τινος, ὅπερ ἄλλως καὶ Ῥῆον, λέγεται, Rha ponticum· ἐκ τινος ποταμοῦ κατὰ τὸν Πόντον παρονομασθὲν κατὰ τὸν Ἀμμιαν. Μάρκ. κβ'. 8. κατ' ἄλλους δὲ ἀπό τινος φυτοῦ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Λιγαιικοῦ Rheum, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἡμέτερον Ῥαβάρβαρον, ἢ Τευβάρβαρον, τὸ καὶ ἄλλως Ῥαβέντιον λεγόμενον.

Ῥ'αβάσσω, Ἀττικ, ῥαβάττω, ἀῤῥαβάσσω, καὶ ἀραβάσσω, = ῥάσσω, ἀράσσω. Κροτῶ, θορυβῶ, ἐξαιρ. κρούων, κτυπῶν, πλήττων, χαρεύων, ἢ ποδοκτυπῶν, ἢ διὰ τῆς εὐτάκτου καὶ εὐρύθμου βαδίσεως κάμνω, ἀποτελῶ κρότου τινά, ψόφου, ὅθεν τὸ, ἀῤῥάβαξ, παρ' Ἡσυχ. καὶ Εὐσταθ. ὀρχηστής, βλάσφημος κατὰ ηλῶσσαν Θρακικὴν· καὶ τροπ. ὁ διὰ τῶν φωνῶν τοῦ θορύβου καὶ ταραχὴν προξενῶν, φωνακλᾶς, καὶ ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τό, ῥαβάττειν, διὰ τοῦ, "Ανω καὶ κάτω βαδίζειν· ὁ δὲ Φώτ. διὰ τοῦ, "Σοβεῖν καὶ τρέχειν καὶ συντόνως ποδοκτυπεῖν· ἄνω καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν· ἄρα ποιῶ ὡς ὀρχηστής.

*Ῥαβδεία, ἡ, Ἡ διὰ τῆς ῥάβδου, διὰ τοῦ καλαμιδίου ἁλίευσις, ἀμφ. ἐκ τοῦ

Ῥαβδεύω, καὶ μέσ. ομαι (ῥάβδος). Διὰ τῆς ὁρμιᾶς ἢ τοῦ καλαμιδίου ἁλιεύω, ἀγρεύω, πιάνω ὀψάρια μὲ τὸ καλαμίδιον, ἤτοι μὲ τὸ ῥάβδιον, παρ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. θ'. κδ. 3. Παθητ. "Εἶτα ῥαβδεύεται τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσιν οἱ ἁλιεῖς ῥαβδίαι.

Ῥαβδηφόρος, ὁ, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ ῥαβδοφόρος.

Ῥαβδίζω (ῥάβδος). Τῇ ῥάβδῳ τυπτω, σείω, κτυπῶ μὲ τὴν ῥάβδον, μὲ τὸ ξύλον ξυλίζω, καὶ ἀποσμῶ. ἀπομάττω, "Πυροὺς ἐν ληνῷ ῥαβδίζειν, ἀλωνίζειν, κτυπᾶν τὸν σῖτον μὲ τὰ ξύλα ἵνα ἀποτιναχθῇ ἐκ τῶν ἀσταχύων· παρὰ τοῖς Ο'. ὅπερ ἄλλως "Ῥάβδῳ τινάσσειν λέγεται.

Ῥάβδινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ ῥάβδου κατεσκευασμένος.

Ῥαβδίον, τό, ἡ ῥάβδιον, τὰ, ὑποκοριστ. τοῦ ῥάβδος. Μικρὰ ῥάβδος, μικρὰ βακτηρία, ἔτι δὲ καὶ μικρά τις σιδηρᾶ βέργα (Veruculum), ἥνπερ οἱ ζωγράφοι πυροῦντες, ἐπιβάλλουσι δι' αὐτῆς τὸν κηρὸν ἐπὶ τὴν ζωγραφίαν. 2) Ἡ ἁλιευτικὴ ῥάβδος, ἥτις κατὰ κορυφὴν κατέχει τὴν ὁρμιὰν σὺν τῷ ἀγκίστρῳ, δι' ἧς ἀγρεύονται οἱ ἰχθύες, καλαμίδιον· ἴδε ῥαβδεύω.

Ῥαβδοδίαιτος, ὁ, ἡ, ον (δίαιτα). Ὁ ἐκ ῥαβδίου, ἤτοι ζωγραφικῆς βέργας ζῶν· παρ' Ἀθην· ιέ. σελ. 687. περὶ τοῦ ζωγράφου Παῤῥασίου, κατ' ἀστεϊσ. ἀντὶ τοῦ, ἀβροδίαιτος.

Ῥαβδοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ῥάβδου εἶδος ἔχων, ὅμοιος ῥάβδῳ, ἡ ῥαβδωτός, ῥαβδοειδὴς ραγή.

Ῥαβδομαντεία, ἡ (μαντεία). Ἡ μετὰ ῥάβδου μαντεία, ἢ διὰ τῆς βακτηρίας γινομένη προφητεία, ἀμφ.

Ῥαβδομαχία, ἡ (μάχη). Ἡ μετὰ ῥάβδων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μάχη, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. ζ. ἴσως ἡ μετὰ ῥοπάλων, ἢ ἡ σκιαμαχία.

Ῥαβδονομέω, ῶ. Ῥαβδονόμος εἰμί, Σοφοκλ. Τραχ. 616.

Ῥαβδεύχομαι, οὐμαι, ὁ, ἡ, οι (νέμω). Ῥυθμός, ὁ κρατῶν ῥάβδον, ἢ βακτηρίαν καὶ τινῶν αὐτῶν, ἔδεν ὡς οὐσιαστ. 1) Πᾶς ἄρχων, ἢ ἐξουσιαστής, ὅστις πρὸς ἔνδειξιν τῆς ἀξίας του, τοῦ βασμοῦ του φέρει εἰς χεῖρας μίαν ῥάβδον, ἔξαιρ. δὲ ὁ διαιτητής, καὶ ὁ κρίνων καὶ διευθύνων τοὺς ἀγῶνας. 2) Ὁ ῥάβδον φέρων (Lictor), ἀξιωματικός τις καὶ δημόσιος ὑπηρέτης παρὰ τοῖς ἐν Ῥώμῃ Κωνσὸλοις καὶ τοῖς λοιποῖς ἄρχουσιν ὑπηρετῶν, Πλούταρχ. εἰς Αἰμίλ. 32. «Ὑπηρέται τε καὶ πολλοὶ ῥαβδοῦχοι τοὺς ἀτάκτως συρρέοντας εἰς τὸ μέσον καὶ διαβόντας ἐξέργοντες, ἀναπεπταμένης τὰς θύρας καὶ καθαρὰς παρεχόντων». Λατ. lictor, παρβλ. ῥαβδοῦχος.

Ῥάβδος, ἡ. Τρῆμα ξύλου μακροῦ σχεδὸν δύο πήχεων καὶ λεπτοῦ, ἢ τὸ τῶν ἐνδένδρων βλάστημα (βέργα, βαβδί, κλῶσις), χρησιμεῦον εἰς βακτηρίαν, ἢ εἰς μαστίγωσιν, εἰς ἁρμόν, εἰς στύππινα κ.τ.τ. συχνάκις παρ' Ὁμ. ὃς τις μεταχειρίζεται αὐτὴν κατὰ διαφόρους χρήσεις. α) ὡς μαγικὴ καὶ θαυματουργὸν ῥάβδον, ἔχουσαν δύναμιν τοῦ νὰ μεταμορφώνῃ καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὰ πράγματα εἰς διαφόρους μορφάς, ὡς «ὁππότε» Ὥρη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ», Ὀδ. Κ, 238, 319, 389, καὶ Π, 172. προσέτι τοῦ νὰ ἀποκοιμίζῃ καὶ νὰ ἐγείρῃ ἐκ τοῦ ὕπνου, ὡς, «Εἵλετο δὲ (Ἑρμῆς) ῥάβδον..., τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει, τοὺς τ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει», Ἰλ. Ω, 343, καὶ Ὀδ. Ε, 47. καὶ ὡς μέσον γοητείας κ.τ.τ. β) Ἀλαντικὴ ῥάβδος, ἔχουσα ἐπὶ τῆς ἄκρας αὐτῆς τὸ ἀγκιστρον, Ὀδ. Μ, 251. γ) ὡς σημεῖον, δεῖγμα τῆς ὑπεροχῆς, ἐξουσίας ἢ ἀρχῆς, ὡς τὸ σκῆπτρον, ἔξαιρ. ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ κριτῶν· καὶ ὡς παράστημα τῶν ῥαψῳδῶν, ἐκ τοῦ Πινδ. Ἴσθ. 3, 37. «κατὰ ῥάβδον», τουτέστι, κατὰ στίχον, κατὰ σειρὰς εὐρύθμους λέξεων, παραβλ. Diesen αὐτόθι. δ) ἔτι καὶ ὁ ξυστός, ἤτοι τὸ ξύλον τοῦ βέλους, ὁ κάμαξ, ἐφ' ᾧ κατὰ κορυφὴν ἡ λόγχη, Ξενοφ. Κυνηγ. ι. 3. «Ὀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφρὰς» πλησίον. δὲ «ῥάβδοις» λέγεται καὶ ὁ φάλαγξ πολλῶν συνδεδεμένων τοιούτων ξύλων, ὡς παρὰ Λατίν. Fasces, λέγεται, ὃν ἔφερεν ἐπὶ τοὺς ὤμους ὁ ῥαβδονόμος, προπορευόμενος τῷ ἄρχοντι αὐτοῦ, μαστιγοῦμενος αὐτὰς εἰς μαστίγωσιν κακούργου τινός. 2) Γραμμή, ῥαφαί, βέργαι, ἢ ἀράδες ποικίλαι ἐντὸς ὑφάσματος (εἵας ἔχουσι τὰ παρ' ἡμῖν ἁλαντζιάδες καλούμενα ὑφάσματα.), καὶ τὸ ἐν τοῖς θέρμασι τῶν ζώων (Ἰλ. Μ, 297.) συνῤῥαμμένα ἐλάσματα χρυσοῦ, ἢ αἱ χρυσαῖ ῥαφαί, τὰ ἐπὶ τῶν στηλῶν κοῖλα διαξύσματα, ἐπὶ δὲ λίθων καὶ μετάλλων αἱ γλυφαὶ, ἤτοι αἱ εἰς σχῆμα γραμμῆς ἐπ' αὐτῶν χαραγμέναι κηλίδες, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ φαινομένη εἰς σχῆμα σκοτεινῶν ἀκτίνων πίπτουσα μακρόθεν βροχή. 3) Ἀράδες, στίχοι, Γραμ. 4) Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 256. «ἀντὶ τοῦ, ῥαβδοφόρος. 5) παρὰ Γραμμ. ὡς διακριτικὸν σημεῖον ἐκλαμβάνεται πανταχ. τῷ ὀβελός. (πιθανῶς ἐκ τοῦ ῥάσσω, συγγενῶς. μετὰ τοῦ ῥαπίς, ῥαπίζω, ῥάδαμνος, ῥάδιξ, ῥαξ, καὶ τοῦ Γερμ. Rappir.)

Ῥαβδουχέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥαβδοῦχος). Ῥάβδον ἔχω, φέρω, κρατῶ, ἔξαιρ. ἐπὶ ἀρχόντων καὶ ἡγεμόνων, οἵτινες ὡς παράσημον τῆς ἀξίας αὐτῶν ἔφερον εἰς τὰς χεῖρας μίαν ῥάβδον, βακτηρίαν, ἔδεν, κριτής, δικαστὴς εἰμί, ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ δικαστοῦ, ὡσαύτως καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, ῥαβδοῦχος εἰμί, ἤτοι κρατῶ τὸ δέμα τῶν ῥάβδων, fasces, ἐπὶ τῶν ὑπηρετῶν τῶν ἀρχῶν, καὶ μέσ. παρὰ Πλουτάρ. εἰς Νουμ. «Ῥαβδοχοῦνται προϊοῦσαι Ἑπτὰ ἀδες», αἱ Ἑπτὰ ἀδες ῥαβδοῦχον (Λίκτορα) προπορευόμενον ἔχουσαι, ἔδεν

Ῥαβδουχία, ἡ. Τὸ ῥάβδον ἢ βακτηρίαν ἔχειν, φέρειν, κρατεῖν· καὶ τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ κρατεῖν ῥάβδον, ἐπὶ ἀρχόντων καὶ κριτῶν, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις τὸ ἔχειν πρὸ αὐτοῦ ῥαβδοῦχον προπορευόμενον, ἢ φέρειν πρὸ αὐτοῦ ῥάβδους, fasces· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Λίκτορος, τὸ φέρειν δηλ. τὰς ῥάβδους, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Λίκτορες, οἱ φέροντες τὰς ῥάβδους, ἔδεν τὸ ὑφέλιμον τοῦ ῥαβδούχου, ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ ἄρχοντος τοῦ ῥαβδούχου ἔχειν προπορευόμενον· ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ ῥαβδοῦχοι, Πλούταρχ. εἰς Κικερ. 16. ἔδεν

Ῥαβδουχικός, ή, όν, Ὁ εἰς ῥαβδουχίαν ἀνήκων.

Ῥαβδοῦχος, ὁ, ἡ, καὶ ῥαβδούχη, ον. Ὁ ῥάβδον ἔχων, φέρων, κρατῶν· καὶ ἐντεῦθεν πᾶσα ἀρχή, ἀρχοντεία, ἥτις ὡς παράσημον ἔφερε μίαν ῥάβδον, ἔξαιρ. οἱ κριταὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀγῶσι διεριζόμενοι κριταί, ταὐτ. τῷ βραβευτής. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν πέντε ῥαβδοῦχοι, κριταὶ καὶ ἄρχοντες τῆς εὐκοσμίας τῶν ποιητικῶν ἀγώνων· ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς Πρωταγόρην. τὸ ῥαβδοῦχος, διὸ τοῦ, ὁ τῆς τῶν θεάτρων εὐκοσμίας ἐπιμελούμενος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 733. «Χρὴ μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴτις κωμῳδοποιητὴς αὐτὸν ἐπήνει πρὸς τὸ θέατρον παραβάς· ἐν τοῖς ἀνακλαίστοις· ὁ Σχολ. ἔχει· «Ἦσαν ἐπὶ τῆς Συμέλης ῥαβδοφόροι τινές, οἱ τῆς εὐκοσμίας ἐμέλοντο τῶν θεατῶν· ἢ ῥαβδούχους εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὓς ὁ ποιητὴς αἰσχυντήτας εἶπεν». 2) παρὰ Ῥωμαίοις ἐλέγετο ὁ ὑπηρέτης τῶν ἀρχόντων, ὅστις φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ φάκελλον ἢ δέσμην ῥάβδων, fascles, προεπορεύετο αὐτοῦ, ἢ ἐφρόντιζε τὰ περὶ εὐταξίας. ἴδε ῥαβδοφόρος· ἔτι δὲ ἐλέγετο καὶ ὁ τὸ δικαίωμα ἔχων ἄρχων τοῦ προπορευόμενου τοιοῦτον ὑπηρέτην ἔχειν (Jus fascium) ὁ Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. ἔχει· «Τὸ δὲ δῆσαι Λατῖνοι πάλαι μὲν Διγάρε, νῦν δὲ Ἀλλιγάρε καλοῦσιν· ὅθεν οἱ τε ῥαβδοῦχοι Λικτῶρες, αἵ τε ῥάβδοι Ἀκύλα καλοῦνται, διὰ τὸ χρῆσθαι τότε βακτηρίαις».

Ῥαβδοφορέω, ῶ. Ῥάβδον, ἡ ῥάβδους, βακτηρίαν φέρω, ἐκ τοῦ

Ῥαβδοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ ῥάβδον, βακτηρίαν ἢ ῥάβδους, ῥαβδία φέρων, ἔχων, κρατῶν, ἔξαιρ. ὁ τῆς αὐταξίας καὶ εὐκοσμίας δημόσιος ὑπηρέτης, ὅς τις ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας μίαν ῥάβδον, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις Λίκτωρ. Ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. ἐν λεξ. αλυτάρχης, κεῖται· «Ἠλεῖοι γὰρ τοὺς ῥαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους παρὰ τοῖς ἄλλοις καλουμένους, Ἀλύτας καλοῦσι, καὶ τὸν τούτων ἄρχοντα Ἀλυτάρχην.

*Ῥαβδωδία, ή, καὶ

Ῥαβδῳδός, ὁ. Ἔγραψαν γραμματικοί τινες οὕτω κατὰ παραγωγὴν ἐκ τοῦ ῥάβδος καὶ ᾠδός, ἀντὶ τοῦ, ῥαψῳδός, καὶ ῥαψῳδία, Εὐσταθ. σλ. 6.

Ῥάβδωσις, ἡ (ῥάβδος, 2.). Ἡ κατὰ μῆκος χάραξις, ἤτοι ἡ αὐλακοειδὴς γλυφὴ ἢ γραμμή, χαραγματιὰ τοῦ κίονος, ἥτις γίνεται, ὅταν πρὸς ὀρθὰς γωνίας ἔστηται, Striae Λατ. Ἀριστοτ. Νικομ. ι. 3. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιβ'. β'. 3'.

Ῥαβδωτός, ή, όν, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ ῥαβδόω (ῥάβδος). Ὁ ἐκ ῥάβδων ἢ διὰ ῥάβδων ἐξειργασμένος, πεπλεγμένος. «Θύραι ῥαβδωταὶ», Διοδ. Σικελ. ὑπὸ ῥάβδων πεπλεγμένων κατεσκευασμέναι. 2) ὁ ῥάβδους, βέργας, γραμμὰς, ἀράδας κατὰ μῆκος ἔχων, βεργάτος, Ξενοφ. Ὑπόμν. κεφ. ἡ. γ'. 8. «Ἱμάτιον ῥαβδωτόν», γραμμὰς ποικίλων χρωμάτων ἔχοντα, καθὼς π. χ. τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα τουρκιστί, Ἀλαντζιάδες, ἢ ἀλαντζιάδες, καὶ ἐπὶ κιόνων, διάξυστος.

*Ῥάγα, ῆ, ὡσπερ. Ἀτμή, ῥέκ, σφοδρότης, Ἡσυχ. ἀμφ.

Ῥαγάς, άδος, ἡ (ῥήγνυμι). Χαραγματιά, σχισματιά, ῥαγισματιά, ὀπή, τρύπα, ῥῆγμα, ἡ χάσμα.

Ῥαγδαῖος, αία, αῖον (ῥαγδή). Ὀρμητικός, βίαιος, σφοδρός, σθύς, ὁρμῆς μεστός. ἔξαιρ. λέγεται ἐπὶ μεγάλης βροχῆς, οἷον «Ῥαγδαῖος ὄμβρος», ὁ βιαίως κατῤῥαγείς· ἐπὶ ἀνέμου, τριημέρου, καὶ ἀστραπῶν, Ἰαν. Φιλιστρ. Εἰκ. σελ. 273. ὁ Πλούταρ. συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ σφοδρός, ὁ δὲ Πλάτων ἐπὶ ἀνθρώπων μετὰ τοῦ, φιλοπόνους, ἔδεν, ὀξύς, ἐμπαθής, ἐπιῤῥεπής, ἀκαθέστους, βίαιος, καὶ συγγρ. ῥαγδαιότερος, καὶ ῥαγδαιότερος ἐπίῤῥ. μετὰ πλείονος, ἢ μεγαλητέρας ὁρμῆς, Ἐτυμολ. Μέγ. ἐν λεξ. Χαρυβδις, ἐξ οὗ

Ῥαγδαιότης, ητος, ἡ. Ὀρμητικότης, σφοδρότης, ὀξύτης, βιαία φορά, ῥοπή.

Ῥάγδην, ἐπίῤῥ. (ῥάσσω, ῥήσσω, ῥήγνυμι). Μὲ διεῤῥηγμένον τρόπον, ἢ ῥαγισμένα, ἐσχισμένα, καὶ μετὰ σφοδρότητος καὶ βίας ἢ δυνάμεως, raptim, Πλούταρχ.

*Ῥαγείς, εῖσα, έν, μετοχ. ἀόρ. β', παθητ. τοῦ ῥήγνυμι.

Ῥαγή, ἡ, ταὐτόν τῷ ῥαγάς, καὶ, ῥῆγμα, Ἱππον.

Ῥαγίζω, μέλ. ίσω (ῥάξ). Ῥάγας σταφυλῶν, ἢ σταφυλὰς συλλέγω, ἀναλέγω, μαζόνω καὶ τρυγῶ, ταὐτόν τῷ, ῥαγολογέω, Θεόκρ. σ'. 113. ἔδεν τὸ εἰ τῇ συνηθείᾳ «Ἐκραγίζω», καὶ ἐξραγίζω», ἀποσπάω, ἀφαιρῶ τὰς ῥάγας ἀπὸ τῶν σταφυλίδων.

Ῥαγικός, ή, όν (ῥάξ). Ὁ ἐκ ῥαγῶν, ἤτοι ῥώγας (ἀπὸ ῥαγαν), ἐκ σταφυλῆς. «Μίσχος ῥαγικὸς», ὁ κρατῶν τὴν ῥάγαν σταῦλος (τὸ τσαμπὶον τῆς ῥάγας), Θεόφρ. καὶ ὁ εἰς ῥάγας ἢ εἰς σταφυλὴν ἀνήκων, ἁρμόζων.

Ῥάγιον, τό, ὑποκορισ. τοῦ, ῥάξ. Μικρὰ ῥάγα. 2) εἶδος φαλαγγίου. (-υυ)

Ῥαγοειδής, έος, ός, ή, ές (ῥαγὰς, εἶδος). Ὁ ῥαγὲς εἶδος ἔχων, ὁμοίας ῥαγὲ, ῥάγας, ἢ σταφυλῆ, σταφυλοειδής.

Ῥαγόεις, εσσα, εν (ῥαγὰς, ῥάγη). Ῥαγὲς, ῥήγματα, σχισμάδας ἔχων, πλήρης χαραγματιῶν καὶ ῥαϊγμάτων, ῥαϊγμένος, διακεχωρισμένος, σκασμένος, Νικανδρ. Θηρ. 820. περὶ τῆς Σαλαμάνδρας. «—οὐδέ τι οἱ φλὸξ σίνεται ἀσβέστη ῥαγόεν δέρος ἄκρατε γιώνα», ὅπου ὁ Σχολ. «Τὸ διεῤῥωγὸς· διεῤῥηκται γὰρ τὸ σῶμα τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥωγάδων ὁ ἰὸς αὐτῆς καταστάζων, τὸ πῦρ καταβρέχουσι.

Ῥαγολογέω, ῶ. Ῥώγας ἢ ῥάγας σταφυλῶν κόπτω, συλλέγω, μαζόνω, ἐκ τοῦ

Ῥαγολόγος, ὁ, ἡ, ον (ῥάξ, λέγω). Ὁ λέγων, μαζῶν ῥάγας, ἢ σταφυλάς.

Ῥάγος, τό (ῥήγνυμι), ταὐτόν τῷ, ῥάκος, ἔδεν

Ῥαγόω, ῶ, ταὐτόν τῷ, ῥαγοειδῶ. 2) ταὐτόν τῷ, ῥήγνυμι·

Ῥαγώδης, άος, ὁ, ἡ, ες, ταὐτόν τῷ, ῥαγοειδὴς, Lob. Φρυν. σελ. 76.

*Ῥαγώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥαγὴ). Ἐρηγμένος, = ῥαγόεις ἀμφ.

Ῥᾳδαλός, ἡ, όν, ἐν Ἰλ. Σ, 578. «Περὶ ῥοδάνου δονακῆα· ὁ Ζηνόδοτος ἐτέγνωσε, «ῥᾴδαλον», ἀντὶ τοῦ, ῥοδανόν, ὃ ἐστιν, εὐθίστατον, εὐκίνητον, ὑπὸ ἀνέμου κλονούμενον, στόμενον, = εὐκράδαντος, ἐκ τοῦ κραδαίνω, ἴδε ῥαδινός.

*Ῥαδάμανθυς, υος, ὁ, ἀρσενικ. κύρ. ὄνομα.

Ῥάδαμνος, ὁ. Ἐλατὴρ νέος ἁπαλὸς, κλάδος τριφερὸς, ἐλαΐνος, βλαστάριον, φύτρον, ῥάβδος, φυντάνιον· ὁ Ὀλυμπιοδ. λέγει ῥάδαμναν, τὸν μετὰ τὴν ἔκτομὴν (τοῦ φυτοῦ) φυόμενον τε καὶ αὐξανόμενον· ἔτι καὶ ῥάδαμνος, ὁριδάμνος, ὄρχμος. (πιθαν. συγγ. μετὰ τοῦ ῥάβδος. [—υ—]ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ῥαβδομῳδός, ὁ, ἡ, ός (εἶδος). Ὅμοιος ῥαβδίμῳ, κλαδῳδός, Σχολ. Νικάνδ.

Ῥᾰ́βδος, ὁ, = ῥάβδωμα, Ἡσύχ. ἀμφ.

Ῥαβδῐ́ζω, μέλ. ἴσω. Τινάσσω, σείω, σαλεύω, σᾰ́λλω, κουνῶ, ἀναστρέφω, κινῶ ἐσῶ κ' ἔξω, ῥαδαίνω, ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ τῆς ῥοδώνης, ὅτα διὰ τῆς ἀλλεπαλλήλου περιστροφῆς αὐτῆς γνέσται τὸ νῆμα, Αἰολικ. βραβανίζω· Ἡσυχ. καὶ Ἡρακλέων παρὰ τῷ Ἐτυμολγ. Ῥαβδίζειν τὸ τινάσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι, τὸ παρὰ τοῖς γυναιξὶ λεγόμενον, ὡς Ἡρακλέων ἐν ὑπομνήματι, Σ Ἰλ. ἐκ τοῦ

Ῥᾰβδῐκός, ἡ, όν, ἀσυνήθ. τύπος ἀντὶ ῥαδινός, ὅπερ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ραδιος, ἀπὸ τοῦ ῥαδίως δοκεῖσθαι, Τινὲς ἔτι ἀνέγνωσαν ἐσφαλμ. παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Σ, 578. «Διὰ ῥαδινὸν ἀνιακήσω, ὅπου ῥοδόπους νῦν κεῖται.

Ῥᾰδῐνᾰ́κη, ἡ. Παρὰ Πέρσαις ὀνομασία μέλανος τινὸς ὀρυκτοῦ ἐλαίου δυσόσμου, τὸ ὁποῖον ἠντλουν εἰς τὴν πόλιν Ἀρδερίκαν οὐ μακρὰν τῶν Σούσων, Ἡρόδ. 6, 119.

Ῥᾰδῐνός, ἡ, όν, Αἰολικ. βραδινός. Λεπτὸς καὶ μακρός, ἐπιμήκης, ἰσχνός, εὐκίνητος, εὔκαμπτος, εὐλύγιστος, ἁπαλός, «Ἱμάσθη ῥαδινὴ», Ἰλ. Ψ, 583. ταὐτὸν τῷ, μάστιξ λυγηρά, εὐκίνητος, ἰσχνή, λεπτὴ καὶ ἐπιμήκης, «πόδες ῥαδινοί», Τμν. Δημ. 183. Ἡσ. Θεογν. 195. «τὸ τε εὐκίνητοι πόδες, ἐλαφροὶ, «χεῖρες ῥαδιναὶ», Βγ. Θεογ. 6. τρυφεραὶ, λεπταὶ χεῖρες· «μηροὶ», Ἀνακ. ὅθεν καθολ. λεπτοῦ ἀναστήματος, τρυφερός, εὐκίνητος, ἐπὶ νεοβλάστων φυτῶν, ἐπὶ κατασκευῆς τῶν σωματικῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ παρθενικῆς τρυφερᾶς εὐκαμψίας, κοσμιότητος, καὶ τερπνῆς εὐκινησίας, ἰδίως ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης· ἐτυμ. δὲ καὶ ἐπὶ μεμπτικῆς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ ἀδύνατος, ψωλός, θηλυ-πρεπής, τρυφηλός· παρ' Ἀρεταίῳ γ. 8. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, σκληρός, ἄκαμπτος· ὁ Σχολ. τοῦ Ἀπολλ. ἐν γ. 106. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ταχύς, εὐμεγέθης καὶ εὔτοιος, ὅς τις λέγει οὕτως· «Ἀναπρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τό, ῥαδινόν. «Ῥαδινοὺς πόλουσι, Ἰδυκος δὲ ἐπὶ τῶν οὐρανίων βαστάζόντων κόσμων, «Ῥαδινούς», ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις, λέγει· Στησίχορος· ἐπὶ τοῦ Εὐτύου· «Ῥαδινοὺς δ' ἐπάπεμπον ἀκοντιστὰς, ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 199. «Ἰλιὸν ῥαδινὴν», ἀντὶ τοῦ, εὐμεγέθη. (ἐκ τούτου ἐσχηματίσθη τὸ ῥαδινός, ὅπερ πιθανῶς οὐδαμοῦ εὕρηται, ἐξ οὗ ὅμως προκύπτει τὸ ῥῆμα ῥαδανίζω, Αἰολικ. βραδανίζω, ὅπερ πολλάκις συγχτ. μετὰ τοῦ κραδαίνω, κραδάω, κραδεύω, κραδαλός, κράδη, ῥοδανός, ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ βράσσω καὶ βράζω, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων τῶν λέξεων περιέχεται ἡ αὐτὴ ἔννοια τοῦ, τινάσσειν, σείειν, σαλεύειν, κινεῖν κ.τ.τ.)

Ῥᾰ́βδιξ, ῐκος, ἡ. Κλῶνος, κλωνάριον, ῥάβδινος βλάστημα, καὶ φρύγανον, βέργα, ἡ ῥάβδος, παρὰ Νικάνδρ. ὁ Ἡσύχ. ὄγκι· «Ῥαπίδες, ἀρόδαμοι, κλάδοι· παρὰ Διοδ. Σικελ. β'. 53. κεῖται· «Ῥάδικας φοινίκων», ὃ παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. β'. 4. ῥάβδοι φοινίκων λέγεται. 2) = ῥαφανίς. (πιθαν. ἐκ τοῦ, ῥάσσω, συγχτ. μετὰ τοῦ ῥάβδος, ἐξ οὗ Λατιν. radix, ὅπερ δηλοῖ ῥίζα, καθότι καὶ αἱ ῥίζαι εἰσὶ κλῶσοι πρὸς τὰ κάτω τετραμμένοι.) [--]

Ῥᾰ́βδιος, ία, ιον, καὶ Ἀττ. ῥᾴδιος, ὁ, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ῥηΐδιος, ἴη, ιον· (ξ) παρὰ Θεογν καὶ ῥήϊδιος, ίη, ιον. Εὔπορης, εὔκολος, εὔπορος, ὁ ἄνευ κόπου καὶ δυσκολίας κτώμενος ἢ γινόμενος, ἢ ὁ ταχέως γινόμενος, ἀπαλλεύμενος, ἀποπερασούμενος, ὁ εὐκόλως συμβαίνων, ἢ ὁ εὐκόλως πραττεῖ, τελεσθεὶς, τιθ' ἱκρίζειν τοι ἔποε ἐρέω, Ὀδ. Δ, 146. ἤτοι, ἐνταπλήρωτον λόγου· θέλω σέ εἰπεῖ, καὶ Ἰλ. Φ, 215. Ὀδ. Π, 211. ἀσαύτως· «τάφρος ῥηϊδίη περῆσαι», Ἰλ. Μ, 54. καὶ ποίμες ῥηϊδίφν, Ἡσ. Ἤρ 294, ἢ τοι εὐδιάβατος, εὔκολος δρόμου. 2) ἐπὶ προσώπων ἀντὶ τοῦ εὐκολος καὶ εὐχρηστός, εὐμετάχειριστος, πρόθυμος, ἕτοιμος, εὐγνώμων, ἀρεστός, ὁ εὐκόλως ὑποτασσόμενος εἰς τοῦ ἑτέρου τὴν θέλησιν, συγκαταβατικός, ἐνδεκτὴς, ἐνδύσιμος, commodus, Δημοσθ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ μεμπτ. ἐνν. ἀντὶ τοῦ, ἀκόπτος, ἀστόχαστος, ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, κούφος, ἀφελὴς, ὀλιγόφρων, εὐήθης, ἰωδρός, ἀδιάφορος, παραβλ. ῥᾳστ. Ἐπίρ. ῥᾰδίως, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ῥηϊδίως, παρὰ μεταγενεστ. δὲ καὶ ῥᾴως· εὐχερῶς, εὐκόλως, ἄνευ κόπου, ἐλαφρᾷ, ἐν ἀνέσει, συχνάκις παρ' Ὁμ. ὅς τις ἀεὶ χρῆται ἐν τῷ ἐπιέπτῳ καὶ τῷ ἐπιρ. τῷ ἐπιτ. τύπῳ· πολλάκις ἔτι εὑρηται παρ' αὐτῷ μόνον τὸ ποιητ. ἐπίρ. ῥέα (νυ, ὅπερ καὶ ὡς μία μακρὰ συλλαβὴ εὑρηται ἐν Ἰλ. Μ, 381. Ἡσ. Ἔρ. 5.) καὶ ῥεῖα· παρὰ τοῖς Ἀττικ. συχνάκις «ῥᾴδιος φέρειν», ἀντὶ, ὑπομένειν εὐκόλως, μετ' ἀδιαφορίας. Παρὰ Πλάτ. τὸ «Ῥᾴδιόν φαίνεται πολλάκις, ὅτι οὐχὶ μόνον τὸ, εὐκόλως, εὐχερῶς, ἐλαφρῶς, καὶ κούφως, σημαίνει, ἀλλ' ἔτι καὶ τὸ, ἐλευθέρως, ἀφελῶς, παῤῥησιάστως, ἄνευ τινὸς συστολῆς, αἰδοῦς καὶ φόβου, ἢ ἀκριβεστέρας ἀσωρίας, ἐξετάσεως καὶ προσοχῆς, προπετῶς, παραλογως, ἀβούλως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, ἀπροβουλεύτως, ὡς τὸ παρὰ Γαλ. sans façon· οἷον τὸ ἐν Χαρμίδ. 44. «Ὅτι, ἢν δ' ἐγὼ, ῥᾳδίως ὡμολογήταμενα, οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἀπολογ. 11. «Σπουδῇ χαριεντίζεται ῥᾳδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους· καὶ κατωτερ. 18. «Πειθόμενοι Ἀνύτῳ, ῥᾳδίως ἂν ἀποκτείνηταιν, ἀπερισκέπτως, ἀπροβούλως, ἄνευ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως καὶ σκέψεως· καὶ ἐν Φαίδ. η. «Τὰ τοὺς φιλοσόφους ῥᾳδίως ἐν ἐθέλειν ἀποθνήσκειν· καὶ κατωτέρω· «Ῥᾳδίως ἀπαλλάττεσθαι, ἀσμένως, ἡδέως, volontiers. Παρὰ Ξενοφ. δὲ καὶ τό, ἀδεῶς, ἀφόβως, αὐθαδῶς, ἀτυχτόλως, τολμηρῶς, Ἀπομν. γ'. ζ'. 7. «Ἐν τοῖς πρωτεύουσι ῥᾳδίως διαλεγομένους» (sans façon)· ἐν Κυρουπαιδ. β'. ά. 2. «Ὀλίγοι ὄντες, πολλῶν ὄντων ὧν ἄλλων Περσῶν ῥᾳδίως ἀρχουσιν», ἄνευ ἀμφιβῆτήσεως καὶ ἀντιλογίας. «Τᾷδίως σιωπᾷ», οὕτω καὶ τό, «Ὅταν τὰ ἔσχατα λέγωσιν, ῥᾳδίως φέρειν», ἡσύχως, ἀτεράχως, ἀδιαφόρως, Ἀπομν. β'. β'. η. Συμπερισ. καὶ ὑπερθετ. κατακαιρόν. ῥᾳδιώτερος, ῥᾳδιώτατος, οὐδ' ὅλως σχεδὸν ἐν χρήσει συνηθ. εὑρηται εὔχρ. τὸ ἀνώμ. συγκρτ. ῥάων, ονος, εὐθτ. ῥᾷον, Ἰων. ῥηΐων, ῥηΐον, ἀνὲ οὗ ὁ Ὅμρ. χρῆται μόνον τῷ ἐπιν. συγκρτ. ῥητέρους, Ἰλ. Σ, 258. Ω, 243. παρὰ δὲ Ὑπερίδῃ εὑρηται καὶ τὸ ῥᾳδιέστερος· τοῦ δὲ ῥᾳδίων, ὅπερ ἀναφέρει ὁ Schneider οὐχ εὑρηται παράδειγμα, ὡσαυτ. οὐδὲ τοῦ ὑπερθ. ῥᾳδιστος· τὸ ῥᾷον ἢν ἐν χρήσει ἐξαιρτ. διὰ τὴν ἐφορᾶσθαι τὴν ἐλάφρωσιν ἢ ἀνακούφωσιν ἐκ τινος βαρείας ἰσότητος, ἢ δυστυχίας, λύπης, φόβου κ. τ. τ. συνηθ. δὲ τὸ ὑπερθετ. ῥᾷστος, η, ον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ῥηΐστος, Ὀδ. Δ, 565. καὶ ἔτι Ἐπικ. ὑπερθ. ῥηΐτατος, Ὀδ. Τ, 577. Φ, 75. τὸ ἐπίρ. ῥᾷον, ἔτι δὲ καὶ ῥαόνως καὶ αὐτὸ τὸ ῥᾴδιον, Ἰωνικ. ῥηΐδιον, εὑρηται παρὰ Θεογν. 577. ὡς ἐπίρ. συγκρτ. Lob. Φρυν. σελ. 403. καὶ ὑπερθετ. ῥᾷστα, Valck. διατρ. σελ. 113. Τὰ συκρτ. καὶ ὑπερθ. γίνονται ἐκ τινος θετικοῦ ΡΑΓΣ, ΡΗΓΣ, ἐξ οὗ μόνου τὸ ἀρχαῖον οὐδέτ. ῥᾒ ἐφολκόχρ. (καθόλους δὲ τούτονς τοὺς σχημ. ἔχει τὸ ἴδιον βραχ., τὸ δὲ Ἄλφα ἐκ φύσεως μακρόν) [Κατὰ τὸν Hemsh. ἐκ τοῦ ῥέω, ὃ ἐστι, πᾶν ὅ,τι εὐκόλως καὶ ἀνολίτως ῥέει, ἢ προβαίνει, προχωρεῖ εἰς τὰ πρόσω, ὡς ὁ ῥοῦς τοῦ ὕδατος.)

Ῥᾳδιουργέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥᾳδιουργός). Ποιῶ, ἐιεργῶ, ἢ πράττω τι ῥᾳδίως, μετ' εὐκολίας· ἔτι δὲ καὶ μετὰ πανουργίας καὶ κακοτροπίας πράττω, κακοποιῶ, δεινοποιῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ά. 5'. 8. «Τὸν ἄρχοντα οὐ τῷ ῥᾳδιουργεῖν χρῆναι διαφέρειν τῶν ἀρχομένων, ἀλλὰ τῷ προνοεῖν τε καὶ φιλοπονεῖν. 2) ἁπλῶς καὶ ἀπερισκέπτως, ἤτοι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, ἀνοήτως ἢ μωρῶς ποιεῖν· μετὰ αἰτ. ἀμελῶς φέρομαι πρός τινα, τὸν ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ, Ἰσε. Φιλοστρ. Κὶτ. σελ. 284. -3) εὐκόλως καὶ ἐν ἀνέσει ζῶ, διάγω, ἀμελῶς καὶ ἀφροντίστως περῶ τὴν ζωὴν, καὶ μέσ. ῥᾳδιουργέομαι, οὖμαι, ἀμελῶ τὰ ἐμαυτοῦ, ἤτοι τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑπηρεσίας μου, ἀμελῶς φέρομαι εἰς τὰ ἔργα μου, Ξενοφ. Δακεδ. ά. 2. «Τοὺς ἐν τούτοις πλείστους ῥᾳδιουργεῖσθαι, ἐξηγεῖται, ὅθεν

Ῥᾳδιούργημα, τό. Ἡ ἀνόητος καὶ χωρὶς σκέψεως, ἢ ἀμελὴς πρᾶξις, ἀνόητον καὶ μωρὸν κώμωμα, Λουκιαν. περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστ. διαβολ. 20.

Ῥᾳδιουργία, ἡ. Ἡ εἰς τὸ πράττειν καὶ ἐνεργεῖν εὐκολία, εὐχερία, εὔκολος καὶ ἐλαφρὰ ἐρμηνεία, πρᾶξις, ἢ ἐπιχείρησις. εὐπειρία, εὐκολία, ἄνεσις, ἐλευθερία, Ξενοφ. Κυρουπ. ά. 5'. 13. «Περὶ ἀφροδισιῶν οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους, ὅκ μὴ πρὸς τῇ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῖς ῥᾳδιουργίας προσγενομένης, ἅμαχοι αὐτῇ χρῶνται. 2) ἀμέλεια, ἰωδρότης καὶ ἰσότης, ῥᾳθυμία, βλακεία, τρυφηλότης, ἡδυπάθεια, ἀδιαφορία, ὀλιγωρία, εὐήθεια, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ἐ. 7. ἐν τοῦ

Ῥᾳδιουργός, ὁ, ἡ, ὸν (ῥᾴδιος, ἔργον). Ὁ εὐκόλως, ἐτοίμως, ἢ ἐπιτηδείως ἐργαζόμενος ἢ ποιῶν τι, ὁ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι καὶ πράττειν εὔκολος, ταχὺς, ἐπιτήδειος, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας. Ὁ ἐργαζόμενός τι εὐκόλως καθ' ὁποιονδήποτε τρόπον, ἁπλῶς ἢ ἀδίκως, ἐπὶ καλῷ ἢ κακῷ, ὅθεν πανοῦργος, πονηρὸς, πολυμήχανος, μηχανουργὸς, κακοπειρος, κακεργος, ἀρασὺς, αὐθάδης. 2) ἀπρόσεκτος, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, ἀπερίσκεπτος, ὁ ποιῶν τι ἄνευ προσοχῆς καὶ φροντίδος. 3) κοῦφος, εὐήθης, βλαξ, ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, μωρὸς, ἀνόητος. 4) παρὰ νεωτερ. ταὐτὸν τῷ, πλαστογράφος, ὁ πλαττὰ γράμματα καὶ ὑπογραφὰς μιμούμενος. Παρὰ Ξενοφ. Συμπτ ἥ. 9. «Θυσίαι ῥᾳδιουργότεραι» ἀντίκειται τῷ, ἀγιότεραι· ἄρα σημαίνει καὶ τό, ἀσελγῆς, μιαρός.

(Ῥᾰ́ζω)· ἴδε ἐν τῷ ῥαίνω, ὅθεν τό, ῥάσπε, ῥάσσατε, ἀντὶ τοῦ ῥάψατε.

Ῥᾰ́ζω, ταὐτὸν τῷ, ῥύζω. Πλαττῶ, γαυγίζω, ἐπὶ τῶν κυνῶν. 2) τροπ. ψωκάζω, μυρμουρίζω, ὑλακτῶ κατά τινος, καὶ ἀντιλέγω, ἀναντιοῦμαι διὰ λόγων, (ἐξ οὗ τὸ Λατιν. rabo, rabio, rabula.)

Ῥᾰ́ζω, ταὐτὸν τῷ, ῥοδέω, ῥοδίζω, Θεόφυβον, κρότον ποιῶ, θορυβῶ· ἐκ τοῦ

Ῥᾰ́ζος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥόδος, ῥόδιον· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τάραχος, ἦχος, θόρυβος, φόρος.

Ῥᾰ́ζω, μέλ. β'. ανῶ, ταὐτὸν τῷ, ῥαίνω, ῥαντίζω, βρέχω, Ῥαμμ.

Ῥᾰ́θᾰμος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥαθάμιγξ, ὀμμ.

Ῥᾰθᾰ́μιγξ, ιγγος, ἡ. Ταυὶς, σταγὼν, σταλαγμὸς, σταλαγματιά, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 336. Τ, 501. ἐπὶ σταγόνων αἵματος τρεχόντων ἵππων μεμιγμένου μετὰ κονιορτοῦ, ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 183. αἱ Ταθάμιγγες αἵματόσσαιν κατὰ τὸν Ἐτυμολ. αἱ συνεχεῖς, καὶ πυκναί, καὶ ἀλλεπαλλήλοι ῥανίδες. 2) ἔτι δὲ ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, πᾶν μικρόν τι ἐκτετμημένον μέρος ἢ μόριον, σπυρὶ, ψῆγμα, κόκκος, Ἰλ. Ψ, 502. «κονίης ῥαθάμιγγας» παρὰ δὲ μετεγν. σημαίνει καὶ τὸν σπινθῆρα τοῦ πυρός, παραβλ. ῥανὶς, (νυ-)

Ῥᾰθᾰμίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥαθαίνω, ῥαίνω, Ὑπόθ.

Ῥᾰθᾰπτίζω, μέλ. ἴσω (ῥάσσω, πυγή). Πυκνῶ τινὰ πλατεῖα τῷ χειρὶ, ἢ μὲ ἀνοιχτὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χεῖρα εἰς τὰ ὀπίσθια, ἢ καὶ μὲ τὸν πόδα παίοντα πρὸς τὴν πυγήν, ἤτοι εἰς τὸν κῶλον, Ἀριστοτ. Ἱππ. 706. καθ' Ἡσύχ. «Ῥαθαπυγίζειν, τὸ τῇ σκελικῇ πλήττειν πρίσιν κατὰ τῶν ἰσχίων· τὸ εἰς σὲν γλουτὸν σιμῷ ποδὶ τύπτειν» κατὰ Φωτ. «Ῥαθαπυγίζει, τὸ πλήττει τῷ ποδὶ εἰς τὰ ἰσχία ῥιπίζων· Ὁ Εὐστάθ. «Τὸ σιμῷ τῷ ποδὶ τὸν γλουτὸν παίειν. Ὁ δὲ Σουΐδ. ῥαθαπυγίζω, σκίρτησε, ἤτοι, λάθρα τύπτω κατὰ πυγῆς πλῆκτρίς τῇ χειρὶ ἢ πλήττει τῷ ποδί, ῥίζον ποιῶνα, ὥστε τὸ ταρσὸν ὑψοῦν ἢ κρούειν τινά.

Ῥαθάσσω, ταὐτὸν τῷ, ῥαβδίζω, ῥάπτω, Γραμ.

Ῥαθυμέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥάθυμος). Ῥάθυμος εἰμί, ἄθυμος, ῥᾳθύμως ἔχω, ἀμελὴς καὶ ὀκνηρὸς εἰμί, ἢ ἀφρόντιστος, ἀμέριμνος μένω, ἀμελῶς καὶ ἀφροντίστως διάκειμαι, οὐ μέλει μοι, οὐ φροντίζω περί τινός, ἀδιαφορῶ· παραδεδομένος εἰμὶ ταῖς ἡδοναῖς καὶ ἡδυπαθείαις, τρυφῶ, ἀργῶ, ὀλιγωρῶ, ὀκνῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. ἑ. ἀ. 14. «Οὐ ῥᾳθυμοῦσα, ἀλλ' ἐξέλυσα πονεῖν καὶ κινδυνεύειν, Ἰσοκρ. πρὸς Νικοκλ. «Μὴ ῥᾳθυμεῖν, μηδ' ἀμελεῖν, εἶδε παρατηρητέον καὶ τὴν διαφοράν, ὅτι τὸ ῥᾳθυμεῖν ἐστι τὸ τοὺς πόνους φεύγειν διὰ ἔκλυσιν ψυχῆς· τὸ δὲ ἀμελεῖν, τὸ τοῦ πράγματος καταφρονεῖν, μὴ προτέχειν τὸν νοῦν, ὅτι καὶ ἐπὶ καλῆς ἐννοίας αὐτὸ τοῦ, μένω ἄφροντις, ἀμεριμνῶ περί τι, ἐναπονομαι, ὅδεν

Ῥᾳθυμία, ἡ, Ῥαστώνη, ἀμέλεια, ὀκνηρία, ἀργία, ἀθρύψις, ἀφροντισία, ἡ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ ἔργα ἀνορεξία, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἑ. ἓι. «Τὸ μὲν γὰρ θάρρος ἀμέλειάν τε καὶ ῥᾳθυμίαν καὶ ἀπειθείαν ἐμβάλλειν· λέγεται δὲ ἐπὶ καλῆς καὶ ἐκ τῆς ἐννοίας· καὶ ἑπομένως 2) αὐτὸ τοῦ, τρυφή, ἡδυπάθεια, ἀναπαυσις, εὐθροσύνη, τέρψις (ζητ. Τουρκ.), τὸ περὶ τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ ἀφροδίσια σχολάζειν· διάχυσις καὶ περιχάρεια τῆς ψυχῆς κ.τ.τ. Εὐρπ. Κύκλ. 202.

Ῥᾳθυμίζω, μέλ. ίσω. Ῥᾴθυμον, ὀκνηρὸν ποιῶ τινά, ὄμμ.

Ῥᾳθυμοποιός, ὁ, ἡ, ὄν (ποιέω). Ὁ ποιῶν, παρασκευάζων τινὰ ῥᾴθυμον, ὀκνηρόν, ναθρὸ, ἀμέριμνον, ἢ περιχαρῆ, εὐφρόσυνον, ἐκ τοῦ

Ῥᾴθυμος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπῤῥ. ῥᾳθύμως (ῥᾴθυμος, θυμὸς) Ὁ εὔκολος καὶ ἐλαφρὰν καρδίαν ἢ διάνοιαν ἔχων, ἢ ὁ ἀνειμένην καὶ χαῦνον τὴν καρδίαν ἢ τὴν γνώμην ἔχων· εὐκόλως μεταστρεφόμενος, ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, μὴ πονητικὸς καὶ φιλόπονος, ἀργὸς, ναθρὸς, ὀκνηρὸς, ἀδιάφορος, καὶ ἀμέριμνος, μαλακὸς, χαῦνος, ὁ τοὺς πόνους καὶ κόπους ἀποφεύγων, ἀμελὴς, ἀφρόντιστος, ἔκλυτος, παραλελυμένος, παραδεδομένος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἡδυπαθείας, τρυφηλὸς, ὁ περὶ τοὺς ἔρωτας, τὰς παιδιὰς καὶ τὰ ἀφροδίσια σχολάζων, καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζων, Ἰσοκρ. «Οὐδὲν ἀφρόντιστον τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥᾳθύμως εἶχον· οὐδεμίαν φροντίδα ἐποιοῦντο (δὲν τοὺς ἔμελλε διὰ τίποτε), Πλάτ. «Ῥᾳθύμως ὑποφέρειν, ὑπομονητικῶς, ἀδιαφόρως, ἁπαθῶς, ἐναμβάνεται δὲ ἡ λέξις ἐπίσης ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς ἐννοίας. 2) μέχρηνται αὐτῇ λέξει καὶ ἐπὶ μεγάλου θυμοῦ, Ἡσυχ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Ῥᾳθυμοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ τίκτων, γεννῶν, ἢ προξενῶν ῥᾳθυμίαν, ὀκνηρίαν, ἐκλυσιν τῆς ψυχῆς.

Ῥαΐ, ἡ ῥαΐ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, ῥᾴ.

Ῥᾳΐα, ἡ, Ὑγεία, ἀνόρθωσις, ἐνδυνάμωσις ἐκ τινος νόσου, Ἡσύχ. ἴδε ῥαΐζω.

Ῥαιβηδόν, ἐπῤῥ. (ῥαιβὸς). Κατὰ ῥαιβὸν ἢ διεστραμμένως, κεμπύλον τρόπον, Ἐτυμολόγ. ἐκ τοῦ Δυκεγρ.

Ῥαιβοειδής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (ῥαιβὸς, εἶδος). Ὁ ἔχων εἶδος ἢ σχῆμα ῥαιβοῦ, καμπύλου, καμπυλοειδής, ἢ ὁ ῥαιούμενος ὡς στρεβλὸς, καμπύλος, εἶδος ῥαιβὸν ἔχων, στρεβλὸς, σκολιὸς, καμπύλος, Γαλην.

Ῥαιβόκρανος, ὁ, ἡ, ον (κρᾶνον). Ὁ σκολιὸς (ῥαιβὸν) κρᾶνος ἔχων, ὁ καμπύλην ἢ στρεβλὴν ἢ κορυφὴν ἔχων. «Μερόπων ῥαιβόκρανα, Ἀναλεκτ. ά. σελ. 219. ἐκ τοῦ

Ῥαιβός, ἡ, όν, Σκολιὸς, καμπύλος, διεστραμμένος, στρεβλὸς, σκαμβὸς, ἑτεροκλινὴς, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἔντος, ταὐτὸν τῷ, βοικὸς· ἐξαιρ. λέγεται ὁ στρεβλοὺς, ἤτοι στραβοὺς πόδας ἔχων, στραβοπότης, ἢ κυρτοπόδης, ὡς καὶ ὁ Πολυδ. ἔχει· «Ῥαιβοὺς δὲ καλοῦσιν, οἷς καμπύλα εἰς τὸ ἔνδον τὰ σκέλη. Βλαισοὺς δέ, οὓς ἀπὸ τῶν γονάτων εἰς τὸ ἔξω ἀπέστραπται, Ἀριστοφ. «Ῥαιβὸς περὶ κνήμας· ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Ῥαιβέν. τοιαύτη τις γραφὴ ῥοβὲς, καὶ ῥοβοειδὴς, ἀντὶ τοῦ ῥαιβὸς, καὶ ῥαιβοειδὴς, φέρεται καὶ παρ' Ἱπποκρ. περὶ Ἄρθρων, γ'. ὅπου ὁ Γαληνὸς ἐν Ὑπομνήματι (Τόμ. ε. σελ. 619. Ἔκδοσ. Βασιλ.) λέγει, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἡ φωνὴ αὕτη ἀσυνήθης ἦν· συγκρ. μὲ τὸ ῥόμβω.

Ῥαιβοσκελὴς, ές, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ῥαιβὸς κατὰ τὰ σκέλη, ὁ ῥαιβὰ, καμπύλα τὰ σκέλη, τοὺς πόδας ἔχων (στραβοπόδης), Αἰσθλ.

Ῥαιβόω, ῶ (ῥαιβὸς). Ῥοιβόν, καμπύλον ποιῶ, ἐπικαμπτω, λυγίζω πρὸς τὰ ἔνδον, Λυκόφρ. 563.

Ῥαΐδιον, ἐπῤῥ. (ῥᾴσσω, ῥάσσω). Μὲ ἐρρηγμένον, ἐπιχρισμένον τρόπον, ἢ εἰς κομμάτια, μαλθακὸν, ἐστι δὲ πολλ' ἀμφ.

Ῥαΐζω, μέλ. ίσω (ῥάω, ῥάιζω). Εὐκολώτερα ἢ καλλίτερα γίνομαι. 2) ἐξαιρ. τροπ. αἰσθάνομαι ἀνακούφωσιν ἐκ τινος βαρείας νόσου, ἀναπτλω, ὑγιαίνω, ἢ ὑγιάζω, ἢ ἐπιῤῥώνυμαι, ἐκ τῆς νόσου ἀναλαμβάνω (γίνομαι καλλίτερα, ἀπὸ τινος βαρείας ἀσθενείας), ἀναψύχω, ἡσυχίζω, ἀναπαύομαι μετά τινα κόπον, ἢ ἐπίπονον ἐργασίαν καὶ μερίμναν, ἵνα ἀναλάβω τὰς δυνάμεις μου, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ. ε. 68 ἐσθ' ὅτε καὶ μετὰ γεν. π. κόπων, Μεμν. ἔτι καὶ, ἐκ νόσου.

Ῥαίνω, μ. λ. β. ῥανῶ, ἀόρ. ἔῤῥανα, Ἰκε. Α. Π. σελ. 761. παθητ. παρακ. ἔῤῥασμαι. Βρέχω, περιβρέχω, ῥαντίζω, διαχέω, μὲ ὕδωρ ἢ μὲ ὁποιονδήποτε ἄλλο ὑγρὸν, ἐτι δὲ καὶ διὰ ξηρῶν πραγμάτων ἐπικάπτω, διαχέω, διασπείρω, εἰς Ἰλ. Λ. 282. «Ἄφρον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃς, ἄφρου ἐπλήρουντο, ἴδρουν τὰ στήθη, καὶ ἐγίνοντο ἀπ' ἐπάνω κονιορτὸν, ὅ ἐστι ἐπασπαλίζοντο μετὰ κονιορτοῦ. «Ῥαίνειν αὐτοὺς ἀπείρηται τῷ νόμῳ, ἐμποδίσθη διὰ νόμου εἰς τοὺς ἰχθυοπώλας (εἰς τοὺς ψαράδες) τοῦ νὰ μὴ βρέχωσι, ἵνα μὴ ῥαντίζωσι μετὰ ὑδατος τὰ ἐκεῖ ὀρύγια, ἵνα φαίνωνται προτοῦτα καὶ νεωρά, Ἀθην. στ'. σελ. 225. καὶ παρ' Ὀππιαν. ἁλ. β'. 100. «Πορὸς ῥαίνειν· ἀντὶ σπείρειν· καὶ τροπ. κρίνω (αὐτὸν) ὕμνοις, Πλάτ. Πολ. 8, 81. καὶ ψόγον ῥαίνειν εὐλογίαις, Ἰσοκρ. 6, 30· ὡσαύτως καὶ, κρίνων φόνῳ παιδίων, ὁ αὐτ. Ἰσοκρ. 8, 109 κ.τ.τ. Ἐκλαμβάνεται ἄρα τὸ ῥαίνω οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ῥαντίζω ἢ σπείρω, διαχέω τι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπιῤῥαντίζω, ἐπιχέω, καταῤῥαίνω τινὰ μέ τι, Ἰακ. Α. Π. σελ. 80. Lob. Σοφ. Αἰ. 374. ἐξαιρ. εὑρηντοι παρ' Ὁμ. οἱ δύο ἀνωμ. Ἐπικ. τύποι τοῦ προτακ. αορ. ῥασσατε Od. Τ, 150. καὶ τὸ, γ'. πληθντ. πρίσπ. τοῦ παθητ. παρακ. ἐῤῥάδατε τοῖχοι αἵματι, Ὀδσ. Τ. 364. ὑδὲ ὑπερτ. αἵματι ἐῤῥάδατο, Ἰλ 431. (ε), περὶ ὧν δὲν πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ἰδιός τις τύπ. ῥάζω, Βουττμ. διεξ. Γραμμ. Ι, σελ. 458. 2, σελ. 225. — ταὐτοσήμ. τῷ ῥαίνω εἶναι οἱ ὀλιγώτερον εὔχρηστοι τύποι ῥαθαίνω, ῥαθαμίζω, ῥαθάσσω. (τὸ Ἄλφα ἐν τῷ μέλ. ῥανῶ φαίνεται, ὅτι εἰ' Ἀττ. τὸ μετεχειρίζοντο ὡς μακρὸν, Ἀπολλ. Δυσ. περὶ ἐπιρ. σελ. 600, 28. παρβλ. φαίνω.)

Ῥάϊος, ία, ιον, ταὐτὸν τῷ, ῥᾴδιος, φαίνεται δὲ, ὅτι οὐχ εὑρηται παράδειγμα τούτου.

Ῥαιστήρ, ῆρος, ὁ (ῥαίω). Σφυρίον, ἢ σφῦρα σιδηρᾶ μονοκέφαλος, Ἰλ. Σ. 477. ὅπου κατὰ Σχλικ. γεν. εὑρηται «Ῥαιστῆρα κρατερὸν» ἢ φᾴειρουσα καὶ συντρίβουσα τὰ ὑποκείμενα σφῦρα, Νικάνδρ. ἐν Μουσ. «Ῥαιστῆρων ἀπ' ἄκμονος ῥαιόντων» 2) ταὐτὸν τῷ, ῥαιστὴς, Ὀππ. Ὀδ.

Ῥαιστήριος, ία, ιον. Ὁ φᾴειρων καὶ ἀφανίζων, ἀφανιστικὸς, ἐξολοθρευτικὸς, φθοροποιὸς, Ἀπολλών. γ'. 790. «Ἡ καὶ πασσαμένη ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῦ· καὶ ἐν δ'. 921. «Ἀλλ' ῥαιστήρια νηῶν, φθαρτικὰ, ὀλεθρευτικὰ, συντριπτικὰ. 2) Ὁ διὰ τοῦ ῥαιστῆρος ἐργαζόμενος, ὁ σφυρηλατῶν, «ῥαιστῆρος ἱρώιος, Ὀππ. ὁ ῥέων ἱρὼς τοῦ χαλκέως ἐν τῷ σφυρηλατεῖν, καὶ «Ῥαιστήρια, τὰ, ταὐτὸν τῷ, ῥαιστῆρες, Ὀππιαν. ἁλ. ε. 153.

Ῥαιστηροσκοπία, ἡ (ῥαιστὴρ, σκόπτω). Τὸ κτυπᾶν καὶ ἐργάζεσθαι διὰ τῶν σφυρῶν, σφυροσκοπία, σφυρηλατία. «Οἱ διάπυγες μοχλοὶ κυκλώπειον ἐμφαίνουσι ῥαιστηροσκοπίαν». Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ Θεαμάτ. σελ 12.

Ῥαιστὴς, οῦ, ὁ (ῥαίω). Ὁ φᾴειρων, ὁ ἀφανιστὴς, ἐξολοθρευτὴς, κατεδαφιστὴς, ταὐτὸν τῷ ῥαιστήρ.

Ῥαιστὸς, ἡ, όν (ῥαίω). Ἠφανισμένος, διεφθαρμένος, ἐξουδενωμένος.

*Ῥάϊστος, ίστη, ιστον, Δωρικ. ἀντὶ ῥήϊστος, Θεόκρ. (α)

Ῥαιστότυπος, ὁ, ἡ ον (ῥαιστὴς, τύπτω). Ὁ ὑπὸ σφυρῶν κτυπημένος, σφυροσκοπημένος, ἢ σφυρηλατημένος. «Ἀεμοσι ῥαιστοτύποις μεμιλημένοι ἠὲ καμίνῳσι παρὰ Μινέθωσι ά. 289. κελεύονται οἱ χαλκεῖς

*Ῥαιφάσσω, ποιητ. τύπ. ἀντὶ ῥαίνω, Ἡσύχ.

Ῥαίω, μέλ. ῥάσω, ἀόρ. ἔῤῥαισα, Συντρίβω, συνθλάω, θραύω, τσακίζω, ῥᾳίσω, ἐξαιρ ἐπὶ νηός, Ὁμ. Ὀδ. Ε. 221. «Εἰ' αὖτις ῥαίησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ· ἂν πάλιν διαφθείρῃ, πνεύσαντες τῶν θεῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάσσῃ, σθλ. τὴν ἐμὴν νῆα, καὶ Ὀδ. Ψ. 235 Θ. 559. Ν. 177. ὅθεν Ὀδ. Ζ, 326. «ἐπεὶ παρὸς ὑπνατ ἀκούσας ῥαισμένου, ὅτε μ' ἔῤῥαισε κλυτὸς Ἐνοσίγαιος, φᾴειρόμενου ναυαγοῦντος κινδυνεύοντος νὰ πνιγῶ, ὅτε μ' ἔφθειρεν ἐν δὲ Ἰλ. Π, 339. «ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἀῤῥαίσθησα, ἤτοι ἐσυντρίφθη καὶ «Ἐγκέφαλός γε διάσπεσε ἄλλυδις ἄλλη ξεινομένου ῥαίοντος, Ὀδ. Ι, 459. ἂς συντριφθῇ ὁ μυελὸς του καὶ ἂς κατασκορπισθῇ ἐδῶ κ' ἐκεῖ κατωγῆς μέσα εἰς τὸ σπηλαιον. Καθόλου, ἀφανίζω, διαφθείρω, καταβάλλω, καὶ ἐπὶ ζωντων ὄντων ἀντὶ τοῦ, φονεύω, ἀποκτείνω, Ἀπολλών. ἀργ. α. 617. «Ἔραισαν ἀοίτακτοι, ἐφόνευσαν, ἀπέκτειναν τοὺς ἑαυτῶν ἄνδρας· καὶ εἰς διαφθορὰν φέρω, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω, Σοφ. Παθητ. ἐκρηγνυμαι, σπάζω, χάνομαι, ἀφανίζομαι. (συγκρ. μετὰ τοῦ ῥάσσω, ῥήγνυμι.)

Ῥαίων, ὁ, ἡ, ον γεν. ονος, Ἰων. ἀντὶ ῥάων, Ἱππ. παραβλ. Lob. Ῥημ. σελ. 402. τοῦ δὲ ῥαίων οὐχ εὑρηται πίναν παράδειγμα.

Ῥᾰκεία, ἡ, παρ' Ἀθην. ἀντὶ, ῥαχία. Θέρμος, ψόφος, κρότος

Ῥάκελος (ῥάσσω, ῥήσσω), ταὐτὸν τῷ, τραχὺς καὶ σκληρὸς ἀπότομος, βραχώδης, κρημνώδης, τραχὺς, παρ' Ἡσύχ. καὶ, ῥάκελος. (α)

Ῥᾰκεσδυτέω, ῶ, μέλ. ήσω. Μετὰ ῥακέων ἐνδύομαι, ῥάκη ἢ παλαιὰ κατατσιμένα φορέματα φορῶ, μὲ ῥάκη καλύπτομαι, ἐκ τοῦ

Ῥᾰκεσδύτης, ου, ὁ (ῥάκος, ἐνδύω). Ὁ μετὰ ῥάκεων ἐνδεδυμένος, ὁ ῥάκη ἢ παλαιοφορέματα φορῶν, κακοείμων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥᾳκετρίζω, = ῥαχετρίζω.
Ῥᾴκετρον, τό, καὶ Ῥάκετρον. Μαγειρικὸν ἐργαλεῖον, ἴτως ἐκ τοῦ
Ῥᾳκέδαι, οἱ, Δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ἐν Δεκέλειᾳ· ἴτως οἱ αὐτοὶ εἰσὶ καὶ οἱ Ῥηχιάδαι.
Ῥᾳκίζω, ῥακίξω, καὶ, ῥαχίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥάχιζω.
Ῥᾴκιος, ὁ (ῥάκος). Ἐκ ῥακέων ὢν· ἄμφ.
Ῥᾴκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥάκος. Μικρὸν ῥάκος, Ἀριστοφ. ὄζει
Ῥακισσορράπτης, ου, ὁ (συρράπτω). Ὁ τὰ ῥάκη συλλέγων καὶ συρράπτων, ἐλλειτές τις ποιητὴς τῶν ἄλλων τὰ ἀποσπάσματα συλλέγων καὶ συγκολλῶν αὐτά, ὥστε νὰ φαίνωνται ἴδια, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 842.
Ῥᾳκίς, ή, = ῥᾶσις, ἄμφ.
Ῥᾳκοδυτέω, ῶ. Μετὰ ῥάκεων ἐνδεδυμένος εἰμί, ῥάκη φορῶ, Χρυσόστομ. ἐκ τοῦ
Ῥᾳκοδύτης, ου, ὁ, = ῥακόδυτος ἄμφ.
Ῥᾳκόδυτος, ὁ, ἡ, οι, ταὐτὸν τῷ, ῥακεσσύτης, Εὐριπ. Ῥῆσ. Ῥακόδυτος στολήν, ἔνδυμα πλῆρες ῥάκεων, ἐν γένει, ῥακιώδης, ἢ μὲ ῥάκη γεγμένος.
Ῥᾳκόεις, ισσα εν. Πλήρης ῥάκεων, ὁ διερρωγὼς καὶ ἐσχισμένα ἐνδύματα φορῶν (σχιζόεις), ῥακιώδης, ἐξ Λεξιλ. ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥαιδίους, ἤτοι ῥυτιδωμένος, ἐκ τοῦ
Ῥᾶκος, εος, τό. Πᾶν παλαιὸν καὶ διερρωγὸς ἱμάτιον, ἐσχισμένον φόρεμα, ῥυπαρὸν καὶ κατεπαλαιωμένον ἔνδυμα, συχνάκις ἐν Ὀδ. ἔν τε τῷ ἑνικ. καὶ πληθ. ἀριθμῷ· ἐπομένως δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἐσχισμένα τμήματα καὶ ἀποσπασμάτια τῶν ἱματίων (μπαλωμα, πατσαβούρα, παλαιόρουχον, κωλοπάνον), ῥάκεα φοινίκια, Ἡρόδοτ. 7, 76. καὶ Λουκιαν. «Τριβώνιον ἔχων πολυθρύλητον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον», ταῖς διπλωματικαῖς τῶν μπαλωμάτων, ἦσαν γὰρ τὰ μπαλώματα τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου. 2) ἡ ῥυτίς, ἡ ζαρωματιὰ τοῦ προσώπου ἢ τοῦ δέρματος, διότι καὶ αὐτὴ ῥαγὴν καὶ πτυχὴν κατὰ τὸ πρόσωπον ποιεῖ, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «Ὥφει κατάγλαα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη». 2) καὶ πᾶν θλιβερὸν λείψανον, ἀπομεινάρι, ἢ ἐρείπιον, Ἰακ. Ἀθην. σελ. 83. Δ. Π. σελ. 308. — τὸ Αἰολ. βράκος δηλοῖ εὔπρεπές τι καὶ πολύτιμον γυναικεῖον ἔνδυμα. (ἐκ τοῦ ῥάσσω, ῥήσσω, ῥῆγνυμι, συγχεετ. μετὰ τοῦ ῥάγος, ῥῆγος, λακίς, λάκος, καὶ τῷ Δατ. laciniae.) [ῠῠ] ὄζει
Ῥᾳκοφορέω, ῶ (φέρω). Ῥάκη φορῶ, παλαιὰ καὶ σχισμένα ἐνδύματα φορῶ.
Ῥᾴκόω, ῶ (ῥάκος). Σχίζω, διαῤῥήγνυμι, κατατεμαχίζω, κατατέμνω κατακομματιάζω, εἰς ῥάκη ἢ ῥυτίδας μετοβάλλω, ῥακώδες ἢ ῥυτιδώδες ποιῶ, ῥυτιδόω, ζαρόω, Πλούταρχ. Συμπ. «Τὰ δὲ ὑπὸ πυρὸς διηχθέντα (πρόβατα) τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται» καὶ Διοσκορδ. ε. 103. «Οὐλὰς ἀπρεπεῖς, ἐῤῥακωμένα πρόσωπα καὶ σπίλων ἔμπλεων, ἐῤῥυτιδωμένα, ζαρωμένα, σαυρωμένα».
Ῥακτήριος, ία, ιον (ῥάσσω). Πᾶν, ὅ,τι οὖ τις τύπτει, κτυπᾷ, κρούει, ἢ ῥίπτει· «Ῥακτήρια τύμπανα, ἅτινα τανταίνονται, κτυπούνται, κρούονται. «Βέντρα ῥακτήρια, αἱ κῶπαι, καθ' Ἡσ. ὡς τις ἀναφέρει τοῦτο ἐκ Σοφοκλέους, διὰ τὸ ἀράσσεσθαι, καὶ πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ ἐπιτήδειον ἐστὶ εἰς τὸ τύπτειν, ἢ εἰς τὸ ῥίπτειν, καὶ τὸ ῥιπτόμενον, κρουόμενον, ἢ βαλλόμενον. 2) ψηφῖδες, θορυβώδης, ἠχώδης, ὁ ἦχον καὶ κρότον ποιῶν, σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, ῥαχιώδης ὁ Ἡσυχ. ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλέους Φιλοκτ. «Μίλη ἀκμὰν καὶ ῥακτήριαν».
Ῥακτός, ή, όν (ῥάσσω, ῥήσσω). Ἀπότομος, κατάντης, κρημνώδης, δύσβατος· ὄζει
Ῥᾶκτος, ὁ. Ἀπότομος καὶ κρημνώδης βράχος, ἐσχισμένη πέτρα, φάραγξ, χαράδρα, διερρωγὸς τόπος, ἢ ὄρος δύσβατον καὶ κρημνῶδες, παρ' Ἡσυχ. φαίνεται ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, ῥάχις, ῥαχία, καὶ ῥάχις, τὸ παρὰ Λυκόφρ. 92. «Ῥακτῶν βουστάθμων», ὁ Σχολ. ἡρμήν. διὰ τοῦ, τραχέων.
Ῥάκτρια, ἡ (ῥάκτός). Ῥάβδος, δι' ἧς τινάσσουσι τὰς ἐλαίας, τὰ κάρυα, καὶ ἄλλους καρποὺς (λοῦροι)· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Ῥάκτρια, ῥάβδια, οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράτσουσιν· ὁ δὲ Πολυδ. ζ'. 146. «Καὶ τὰς ῥάβδους, αἷς καταράτσουσι τὸν καρπόν, ῥακτρίαις». καὶ ἐν ἰ. 130. «Καὶ τῶν ἐλαιστῶν ῥάβδοι, ῥάκτριαι».
Ῥᾳκώδης, ό, ή, ες (ῥάκος, εἶδος). Ῥάκει ὅμοιος, ἢ φαινόμενος πλήρης ῥάκων, ταὐτὸν τῷ, ῥακόεις, καὶ ῥυτιώδης.
Ῥάκωμα, ατος, τό (ῥακόω), ταὐτὸν τῷ, ῥάκος. Ἐσχισμένον καὶ παλαιὸν φόρεμα, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 432. (υ-υ)
Ῥᾴκωσις, εως, ἡ (ῥακόω). Ἡ κατάτασις φορέματός τινος, τὸ ὁποῖον κατανὰ νὰ παλαιωθῇ καὶ νὰ γίνῃ ὅλον ῥάκη, καὶ αὐτὴ ἡ ῥυτίδωσις, ζάρωμα τοῦ προσώπου, ὄζει ἡ χαύνωσις καὶ διάλυσις ἐκτεταμένου ἢ πεπληρωμένου καὶ ἡμέτου σώματός τινος, ὡς π. χ. ἡ κατάτασις τοῦ ἀποβεβληκότος τὰς κροκίδας καὶ τοὺς στίμονας ἱματίου, καὶ ἡ τοῦ προσώπου ῥυτίδωσις, κ. τ. τ. Παῦλ. Αἰγιν. ζ'. 67. «Χαλωμένου τοῦ κατὰ τὸ ὄσχεον ἐέρματος, χωρὶς τῶν ἐνδον αὐτοῦ σωμάτων, ἡ ῥάκωσις γίνεται».
Ῥᾶμα, τό (ῥαίω). Τὸ ῥαιτισμένον καὶ βρεγμένον, Μαθημτ. παλ. σελ. 37. ὅπου «Ῥάμμα ὑμερτῆμ, κεῖται. ινυ).
Ῥάμμα, τό (ῥάπτω). Τὸ ἐῤῥαμμένον (ῥαμμένον), συνῤῥαμμένον (μπαλωμένον), καὶ τὸ ῥάπτειν, ῥάψιμον, ἡ ἁφὴ καὶ τὸ νῆμα, δι' οὗ ῥάπτομεν, κ. ὡτρή ὄζει
Ῥεμμεττώδης, ό, ή, ες (εἶδος). Ὁ φαινόμενος ὡς ῥαμμένος, ἢ μπαλωμένος, καὶ ὅμοιος τῷ ῥάμματι, τῇ κλωστῇ, ἢ τῷ νήματι, νηματώδης.
Ῥάμνος, ἡ. Εἶδός τι βάμνου ἀκανθώδες, καὶ παλίουρος λεγόμενον· ὁ Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 17. καλεῖ οὕτω τὸ λευκὸν καὶ μέλαν τούτου εἶδος, καὶ ἐν κεφ. 18. σημειοῖ, ὅτι αἱ μεγαλήτεραι σταφυλαὶ κεῖνται πάντοτε εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ κεφ. 15. λέγει, ὅτι ἔστιν ἀείφυλλον. Ὁ Διοσκορίδ. ἐν α'. 119. ἀναφέρει τρία ἤδη, ἐξ ὧν τὸ τρίτον περιγράφει ἀκριβῶς, ὅπερ νομίζουσιν, ὅτι τοῦτο ἐστὶν ὁ Ἀφρικανὸς Παλίουρος τοῦ Θεοφρ. δ. 4 ὃς παρὰ Λιν. Rhamnus Paliurus, λέγεται· τὸ μέλαν τούτου εἶδος Σίλουσιν, ὅτι ἔστιν ὁ τοῦ Λιν. Rhamnus licioides· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Ῥάμνος τὸ φυτόν, ὅπερ εἰς ἀλεξιφάρμακον παρκλαμβάνεται· καὶ δένδρον ἀκανθῶδες».
Ῥαμνοῦς, οῦντος, ὁ. Δῆμός τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, κυρ. κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ῥαμώδης, ὄζει
Ῥαμνούσιος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Ῥαμνοῦντος ὤν, καὶ Ῥαμνουσία, ἡ· ἐπίθετ. τῆς Νεμέσεως, ἤτοι εἶχε περίφημον ἱερὸν ἐν τῷ δήμῳ Ῥαμνοῦντι ἐν Ἀττικῇ· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἄγαλμα ἐκάπηχυ, ὁλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχον ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον· ὁ δὲ Φώτ. Ῥαμνουσία Νέμεσις· αὕτη πρῶτον ἀφίδρυτο ἐν Ἀφροδίσῃ σχήματι διὸ καὶ κλάδον εἶχε μηλέας· ἱδρυτὰι δὲ αὐτὴν Ἐρεχθεὺς μητέρα ἑαυτοῦ οὖσαν, ὀνομαζομένην δὲ Νέμεσιν καὶ βασιλεύσαντα ἐν τῷ τόπῳ, τὸ δὲ ἄγαλμα Φειδίας ἐποίησεν, οὗ τὴν ἐπιγραφὴν ἔχρησταὶ Ἀγοραίῳ τῷ Πυθίῳ ἐρωμένῳ, ὃς καὶ Ὀλυμπίασι τῷ δακτύλῳ τοῦ Διὸς ἐπέγραψεν Ἀρτάρχης, καλὸς δὲ ἦν οὗτος Ἀργεῖος, ἐρώμενος αὐτοῦ.
Ῥαμφάζω, μέλ. άσω (ῥάμφος). Ῥάμφος ἔχω, φέρω, ἢ ἀποκτῶ.
Ῥαμφή, ἡ, Εἶδός τι κυρτῆς ὡς ῥάμφος μεγαίρας ἢ ξέσους, Πολύβ. συγγεν. μετὰ τοῦ ῥομφαία.
Ῥαμφηστής, οῦ, ὁ. Καθ' Ἡσυχ. εἶδος ἰχθύος, πιθανῶς ἢ παρ' ἡμῖν Ζαργάνα λεγομένη· παρὰ Ξενοκράτῃ ἐνύδρ. προφ. ζ'. «Βελέσι ῥάμφεσι ἐρατωδέσ ἐχουσαις».
Ῥάμφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ῥάμφος.
Ῥαμφίς, ίδος, ἡ, παρ' Ἡσυχ. Εἶδός τι κυρτοῦ πλοίου. 2) παρ' Ἡρακλ. εἶδος κοπίδος ἢ ἀξίνης εἰς σχῆμα ῥάμφους.
Ῥάμφος, εος, τό. Τὸ ῥύγχος, ἢ καμπύλη μύτη τῶν ὀρνίθων, ἴδιαιρ. τῶν σαρκοβόρων ὀρνέων, Λυκόφρ. 598. «Γάμψασι δ' ἀγρώσσοντες ἑλλοπῶν δορούς· ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· Γάμψος καλεῖται, τὸ ἐπικαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνέων. (συγγεν. μετὰ τοῦ ῥαιβός, ἔτι μετὰ τοῦ, κάμπτω, γαμψός· τὸ ἐπίθετ. ῥαμφὰς, καμπύλος, κυρτός, εὑρηται μόνον παρ' Ἡσυχ.) ὄζει
Ῥαμφώδης, ό, ή, ες (εἶδος). Ῥάμφει ὅμοιος, Φιλόστρατ.
Ῥανίς, ίδος, ἡ (ῥαίνω). Σταλαγματιά, ῥανίδα, στάλαγμός, σταγών, ψεκάς, ὡς τό, ῥαθάμιξ.
Ῥαντήρ, ῆρος, ὁ (ῥαίνω). Ὁ ῥαίνων, ῥαντίζων, βρέχων, διαχέων. Νίκανδρ. Θηρ. 678. «Καινῷ ἐν ῥαντῆρι τυπὴν ἀνασέξατ' ἐχίδνης», ἤτοι ἡ πρὸς τὴν ῥῖνα τοῦ ὀφθαλμοῦ γωνία, ἀφ' ἧς ἐκχέεται τὸ δάκρυον, ὄζει
Ῥαντήριος, ία, ιον. Ὁ εἰς ῥαντισμόν, ἢ εἰς τὰ ῥαίνειν ἁπλῶν, ἐπιτήδειος, ἁρμόζων· «Πεδίων ῥαντήριοις», παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 1084. πασῶν, ἀντὶ τοῦ, βρεγμένων, ῥαντισμένων δὲ αἵματος παιδίων.
Ῥαντίζω, μέλ. ίσω (ῥαντός), ταὐτὸν τῷ, ῥαίνω, διὰ ῥαιδίων βράχω· παρὰ τοῖς Ο'. καὶ παρ' Ἀθην. σελ. 521. ὄζει
Ῥαντισμα, τό. Τὸ ῥαντισμένον, βεβρεγμένον· ἔτι δὲ = ῥαντισμός.
Ῥαντισμός, ὁ (ῥαντίζω). Ῥάντισις, ῥαντισμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ῥαντίζειν, βρέχειν ἢ ἐπιχέειν διὰ τοῦ ὕδατος, παρὰ τοῖς Ο'
Ῥάντιστρον, τό (ῥαντίζω). Ἄγγειόν ἢ σκεῦος, δι' οὗ ῥαντίζομεν, περιῤῥαντήριον (φωτιστῆρα).
Ῥαντός, ή, όν (ῥαίνω). Ῥαντισμένος, βεβρεγμένος, περιχυμένος, ποικίλος, ἢ ὡς ῥακίδας λευκὰς ποικιλότητας ἔχων, Ο'.
Ῥάξ, ᾱγός, ἡ. Ῥάγα, ἡ ῥώγα, τὸ τῆς σταφυλῆς σφαιρίδιον, ἐν ᾧ ὁ ζωμὸς καὶ ὁ κόκκος τῆς σταφυλῆς εὑρίσκεται, Πλάτ. Νόμ. ἡ. «Ἐὰν δέ τις δούλου, μὴ πείσας τὸν δεσπότην, τῶν χωρίων ἅπτηται τοῦ τῶν τοιούτων κατὰ ῥᾶγα βότρυος καὶ σύκων συκῆς, ἐπιῤῥίμους πληγὰς τούτοις μαστιγούτω· λέγεται ἔτι καὶ, ῥώξ· ἴδε ῥάδιξ. 2) εἶδός τι φαλαγγίου, ἔχον μορφὴν ῥάγας σταφυλῆς. 3) «Τέγεα λέγονται καὶ τὰ ἐπωδὲν κρεμνώδη πέρατα τῶν δακτύλων, ἃ τινα ἄλλως καὶ «Κιρσφαῖα καλοῦνται, Πολυδ. β'. 140. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ἡ θηλὴ τοῦ μαστοῦ· (συγγεν. μετὰ τοῦ ῥάσσω, ῥάδιξ, ἐξ οὗ τὸ Λατ. racemus. (ὁ Δράκ. γράφει ἔτι καὶ ῥάξ, ἴδε περὶ τούτου Lob. Φρυν. σελ. 76.)
Ῥᾶξις, εως, ἡ (ῥάσσω), ταὐτὸν τῷ, ῥῆξις, καὶ σύῤῥαξις. 2) ἡ συμπλοκὴ καὶ συνδρομὴ δύο στρατευμάτων, Πλούταρχ.
Ῥᾶον, κυρίως, οὐθέτερ. τοῦ ῥᾴων, συχνάκις ὡς συγκρ. ἐπὶ ἀντὶ ῥᾴονος.
Ῥᾴονος, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ῥᾴων, ταὐτὸν τῷ, ῥᾷον.
Ῥᾶος, παρὰ Γραμματ. ὡς ταὐτόσ. τύπος τοῦ ῥᾴδιος, αὐτ' αὐτοῦ εὑρηται μόνον ἐν χρήσει τὸ οὐδ. ῥᾶον ἀντὶ ῥᾴδιον παρὰ τοῖς ἀρίστοις. Ἀττ. ὅπερ δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μετὰ τοῦ πλάστ. συγκριτ. ῥᾴων, Schaef. Διονυσ. Ἁλικ. Συνθ. σελ. 329. Lob. Φρυν. σελ. 403. Ἐν τούτῳ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ λατικοῦ ῥῆσις, ἀσχηματίσταν οἱ μεταγεν. τὸ ἐπίρ. ῥᾶσσ, καὶ τὸ συγκρ. ῥᾶσσότερος.

Ῥαπταύλης, ου, ὁ· καὶ, ῥαπτ'ταυλίς, ὁ (ῥάπτω, αὐλός), καὶ συγκοπ. ῥαπτοῦλης, ὁ. Ὁ φυσῶν, παίζων τὴν ῥαπάστην (ἐστὶ δὲ αὕτη φυσητικὸν μουσικὸν ἐργαλεῖον). Ἀθην. δ', κεφ. 22. σελ. 176. ὅπου ῥαπαύλης καὶ ῥαπταύλης, κεῖται, ὁ Στέφ. αὐτὶ τούτου, ῥιπαύλης, ἔχει· Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, ῥάπαστη, διὰ τοῦ, κυλίκιον· ἢ τὸν Λύπιν. ῥήτως ἔχει ὧδέπως· »Πίτταρ οὖν τοὺς τὰ καλάμου αὐλοῦντας καλαμαύλτας λέγουσιν, οὕτως καὶ ῥαπαύλας (γράφ. ῥαπταύλας), ὡς ἔφησιν Ἀμερίας ὁ Μακεδὼν ἐν ταῖς γλώσσαις, τοὺς τῇ ῥαπάστῃ αὐλοῦντας·» ἐκ τοῦ

*Ῥαπάστη, ἡ. Φυσητικόν τι μουσικὸν ὄργανον, αὐλὸς πομφικός, αὐλεῖον. (υ υ –)

Ῥαπεῖον, τό, ῥάπος.

Ῥαπίζω, μελ. ίσω· Ἐνεργητ. Τῇ ῥάβδῳ ἢ τῇ βακτηρίᾳ πλήττω, τύπτω, κτυπῶ, ὅτε μετὰ τὴν ῥάβδον ἢ μάστιγα, κατάσσω, μαστιγόω, θέρω. Ἡρόδοτ. 7, 35, καὶ 8, 59. Παθητ. »Ἐν τοῖσι ὠγῶσι οἱ πρεσβευσταμένοι ῥαπίζονται — αἱ δέ γε ἀπελειπόμεναι εὐ στεφανοῦνται». ἔτι καὶ παρ' Ἀλκιφ. 29. 2. παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 176. — 2) ἐξαιρ. ῥάπισμα δίδωμι τινί, παίω ἐπὶ κόρρης, πατάσσω τὴν γνάθον, κτυπῶ κατὰ τὴν σιαγόνα ἁπλῇ τῇ χειρί, ἢ κτυπῶ εἰς τὰ μάγουλα (δίδω μπάτζου). Ν. Δ. ἐκ τοῦ ῥαπίς· τὸν ἀνάλ. πλασ. Παρατ. ῥεραπισμένος ἔχει ὁ Ἀνεκδ. Σχολ. Ὀδ. δ, 59.

*Ῥάπυον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ῥάπυς. (– υ υ)

Ῥαπίς, ίδος, ἡ. Ἐργα. ξύλον πρὸς μαστίγωσιν, μάστιξ, ῥάβδος, ὅθεν τὸ »Χρυσόῤῥαπιν, συγγεν. μετὰ τοῦ, ῥ ῥάβδος, ἔτι καὶ ε ε ἐκ τοῦ ῥάφ καὶ ῥῆμ. 2) Δωρ. ἀντὶ ῥαφίς. Εἴρηται δὲ τὸ καὶ ῥάπις γεγραμμένον.

Ῥάπισμα, ατος, τό· (ῥαπίζω). Τὸ ῥαπίζειν, πλήττειν τῇ ῥάβδῳ ῥάβδισμα, μαστίγωμα, κτύπημα, ἐλαμὸς διὰ τῆς ῥάβδου ἢ τῆς μάστιγος. 2) τὸ κατὰ τὴν σιαγόνα κτύπημα διὰ τῆς σκλάμπης, (μπάτζος), κτύπημα μὲ τὴν παλάμην εἰς τὸ μάγουλον. (υ – υ)

*Ῥαπισμός, ὁ (ῥαπίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ ῥαπίζειν, πλήττειν τῇ ῥάβδῳ, μαστίγωσις.

*Ῥαπιστός, ἡ, όν (ῥαπίζω). Ὁ πληγεὶς, ἢ κτυπηθεὶς μὲ τὴν ῥάβδον, μαστιγωθεὶς, ἢ ἄξιος ὢν τοῦ μαστιγωθῆναι, ἐλεήνας.

Ῥαπταύλης, ὁ· ἴδε ῥαπαύλης.

Ῥάπτης, ου, ὁ (ῥάπτω). Ὅστις ῥάπτει, ἢ συῤῥάπτει, μπαλώνει, κοιν. ῥάφτης, ταὐτὸν τῷ, Ἀκέστης. ὅθεν

Ῥαπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ῥάπτην, ἢ εἰς τὸν ἐμπαλωτὴν, παὶ ὅ,τι εἶναι ἐπὶ ῥάψιμον, καὶ ἐ εἰς ταῦτο ἐπιτήδειος, ἢ ἑρμάδιος· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ῥαπτικὸν, καὶ ῥαπτικόν, ἐ διὸμισες μισσὸς εἰς τὸν ῥάπτην· καὶ »Τέχνη ῥαπτικὴ» ἢ τέχνη τοῦ ῥάπτου.

Ῥάπτις, ίδος, ἡ· Θηλ. τοῦ ῥάπτης.

Ῥαπτός, ἡ, όν (ῥάπτω). Ἐῤῥαμμένος συνερ. ῥαμμένος, ἐμπαλωμένος, ἐπισκευασμένος Ὀδ. Ω, 228. »χιτὼν ῥαπτὸς», ἀντὶ, παλαιὸς, ἐπισκευασμένος ἢ ἐμπαλωμένος χιτὼν, καὶ »νεκυδίαι ῥαπταὶ», αὐτόθ. 229. παρὰ Πινδ. Νεμ. 2, 2. »ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί» ὅπου, ῥαπτὰ ἔπη, καλοῦνται τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα, μὴ ἐν βιβλίοις ἐνδοξότα, ἀλλ' οὔτω κεχωρισμένα καὶ κεκμενα ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε νὰ δύνανται οἱ ψάλλοντες ἢ ἀπαγγέλλοντες αὐτὰ νὰ τὰ συῤῥάπτωσι καὶ νὰ τὰ συναρμόζωσι πρὸς ἄλληλα ὅπως ἤθελον. 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι διερῤῥαμμένον, ἢ κεντημένον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. α'. 3. ῥαπτόν, τὸ συνερραμμένον καὶ μολαπὸν προσεφάλαιον· ἢ παρὰ Τούρκοις ὁ λεγόμενος Σελτές· ἐστὶ δὲ οὗτος στρωμάτιον μικρὸν, βομβακὸς ἢ μαλλοῦ πεπληρωμένον, καὶ πολλὰς ῥομβοειδεῖς ῥαφὰς κατὰ τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ ἔχον, πρὸς τὸ μαλακῶς καθίζεσθαι ἐπ' αὐτῷ ἐπιτήδειον· »Ὑποτιθέντων δὲ τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ, ἐφ' ὧν καθίζουσιν οἱ Πέρται μαλακῶς· ὁ Σελλάσιος ἑρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ »Κεντητὸς ταπήτης» ἢ ἁπλῆς, λαβὼν ἀφορμὴν ἀπὸ τοῦ Πλαύτου Consuta tapecia. ἐκ τοῦ

*Ῥάπτρια, ἡ, Θηλ. τοῦ ῥάπτης, ἐκ τοῦ

Ῥάπτω, Μ. ψω· ἀόρ. β'. παθ. ἐῤῥάφην. Προσκολλῶ καὶ συνείρω, συνάπτω δύο ἢ καὶ πολλὰ πράγματα ὁμοῦ διὰ τῆς βελόνης καὶ τοῦ ῥάμματος. κλωστῆς, κ. τ. τ. ῥάφτω, ἀείομαι, ἢ κατ' Εὐστάθ. »ἤσθ' εἰρμόν τινα συντίθημι τὰ διεσπασμένα», ἢ ἁπλῶς συντίθημι, συναρμόζω, παρ' Ὅμ. »βοείας ῥάψε θαμειάς», Ἰλ. Μ. 296. ἤτοι βάσα δέρματα ἐῤῥαῴδ πυκνὰ τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, καὶ μέσ. ῥάπτομαι, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. »Ἦλθε ῥαψῳδῶν σαυτιουμ. 2) μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, δόλους καὶ μηχανὰς πλέκω, κατασκευάζω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, ἐτοιμάζω. »Εἰσάπαντες γάρ σφιν καιὰ ῥάπτομενα», Ὀδ. Γ, 118. ὡσαύτως, »θάνατον μόρον, φόνον, δόλον, κ. τ. λ. ῥάπτειν», Ἰλ. Σ, 367. Ὀδ Π, 421. καὶ 379. παρ' Ὅμ. ἀεὶ μετὰ δοτ. πρασ. παρ' Ἡροδ. ἐπί τινι· ὡσαύτ. καὶ παρεμπ. ἠτοῦτο τὸ ὑπόδημα ἐῤῥάφης μέν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀριστα ὁρηι», ἤτοι σὺ τὸ ἐξειργάσθης, σὺ τὸ ἄρχισες πρῶτον· Ἡρόδ. 6, 1. 8) ἐν γένει συνδέτω, συνδέω, π. χ. ἀ ο δήν, Ἡσ. Δείψ. 34, 2. ἔπη, κ. τ. τ. παρβλ. ῥαψῳδός. 4) ἔτι δὲ παρὰ μεταγεν. ταὐτὸν τῷ, τῇ βελόνῃ ποικίλω, κεντῶ· ὅθεν τὸ »Ῥαπτὸν κατὰ τὸν Σκ μάσιον· ὁ ἀόρ. ἐῤῥαφε εὕρηται παρὰ Νόνν.

Ῥάπυς, υος, ἡ. Γογγυλὶς, γογγύλιον, ἢ γουλίον, ῥαφανὶς, rapum καὶ rapum Ant. Rübe Γερμ. καὶ rave Γαλ. Ἀθην. Δ'. σελ. 369. ὅπου, ῥάπυς, καὶ, ῥάφυς μεταξὺ τῶν γογγυλοειδῶν λαχάνων τινὰ ὁμολογοῦνται. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »ῥάπις, διὰ τοῦ, γογγυλὶς, οἱ δὲ λαμβάνην· ἔστιε ἔτι αὐτὶ τούτου καὶ »ῥαφίς» ἔχει. Παρὰ Διοσκορ. γ'. 110. καὶ Πλιν. κζ'. 12. καλεῖται τὸ φυτὸν »Λευκοπέτηλον», καὶ, ῥαπίγονα, ἕνεκεν τῆς μακρᾶ καὶ ῥαφανοειδοῦς αὐτοῦ ῥίζης, συγχέετ. μετὰ τοῦ ῥαφανος, καὶ ῥαφανὶς. (ᾰ)

*Ῥαπύς, άδος, ἡ, ἐξαιρ. Θηλ. τοῦ ῥάπος, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος.

Ῥάριον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ῥάρος. Τὸ μικρὸν ἢ παρακμιρὸν γεγενημένον βρέφος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥάρονα, παιδία».

*Ῥάρος, ία, ιον, Ὁ τοῦ Ῥάου, ἢ ἐκ τοῦ Ῥάου ὢν, βαρικὸς, ἐξαιρ. ἐπαλλήλου Ῥάριον, τό, τὸ ἀφιερωμένον τῇ Δήμητρι Ῥάριον πεδίον ἐν τῇ Ἐλευσῖνι, Τὴν. Ὅμ. Δημ. 450. πληρ. Ῥάρον πεδίον, ἐκ τοῦ

*Ῥάρος, ου, ὁ, ἄρσεν. κύρ. ὄνομα. Πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, κατὰ δὲ Φώτ. λεξ. σελ. 357. καὶ Ῥάρ. (Ἡ γραφὴ Ῥόρος ἔστιν ἡμαρτμ. διότι ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔστι φύσει μακρὰ καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν εἶχεν ἡ λέξις καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς παραγόμεναι πρὸ τοῦ ρ κατὰ τοὺς Αἰολικοὺς οὐχὶ δατὸ πνεῦμα ἀλλὰ ψιλόν, Ἐρμαν. Τιμ. Ὅμ. Δημ. 45ν. Siebelis Παυσ. 1, 14, 2. Bekker Παυσ. Τ. 2, σελ. 789.)

*Ῥάρος, ὁ. Παιδίον ἢ βρέφος, τὸ ὁποῖον γεννᾶται πρὸ τοῦ διωρισμένου καιροῦ, παράκαιρον, κατ' ἀλλους λέγεται οὕτω ἡ γαστὴρ, ἡ κοιλία τῆς μητρὸς, ἡ μήτρα· εὑρηται δὲ ἡ λέξις παρὰ μόνοις τοῖς Γραμματ. ὡς παρ' Ἡσυχ. καὶ Σουϊδ. (κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμματικ. ἔπρεπε καὶ ἡ λέξις αὕτη νὰ γράφηται διὰ φιλοῦ πνεύματος, ῥάρος, ἀλλ' ὁ Ruhnk. ep. cr. σελ. 181. ἀμφιβάλλει πάντη περὶ τῆς γραφῆς ταύτης.)

Ῥασπαπυγίζω, ήμαρ. ἀνάγ. αὐτὶ, ῥαβδαπυγίζω.

Ῥάσμα, τό, (ῥαίνω). Πᾶν ὅ,τι ῥάνεται, ἤτοι ῥαντίζεται, ἐπιχίεται, τὸ ῥαντιζόμενον, ῥάντισμα· »Μύρων ῥάσματα», Ἀθην. σελ. 542. ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ ῥαντίζειν, ῥάντισις.

*Ῥάσσατε, Ἐπικ. προστακτ. ἀόρ. τοῦ ῥαίνω, Ὀδσ. Τ, 150.

Ῥάσσω, μέλ. ῥάξω. Παίω, τύπτω, πλήττω, κρούω, πατάσσω, κτυπῶ πρός τι, προσηλόω, καρφόνω, ἔτι, διατρυπῶ, διαπερῶ, συντρίβω, καταβάλλω καταβραύω (καταστακίζω), διαῤῥήγνυμι, ῥαΐζω, κα-ασχίζω, ξασχίζω, κατατέμνω, διακόπτω, κολοβόω δὲ, διαιρῶ, διαμερίζω, διαχωρίζω, καὶ ἡ σημασ. μάλιστα εὕρηται τὸ Ἰων. ῥήσσω, συνήθ. ῥηγνυμι 2) ἀμεταβ. ἐῤῥήγνυμαι, ἐασκάζω, συντρίβομαι μετὰ κρότου. Ἐκ τοῦ παθητ. παρακμ. »ἔῤῥαται», προκύπτει τὸ, ῥαπτὴρ, ὅθεν τὸ, ῥαπτήριος, ὁ πάϊων, κτυπῶν, ἢ ὁ εἰς τὸ κτυπᾶν ἐπιτήδειος, ἢ ὁ κτυπημένος· καὶ, ῥάπτρια, ἡ, θ' ἧς κτυπᾶύτες τινάσσομεν ἀπὸ τῶν ἐδεσμάτων τὰς ἐλπίας καὶ τοὺς ἄλλους κορκους. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἔτι καὶ τὰ, »Βρακέλας, τραχεῖς τόπους, αὐτὶ τοῦ ῥαχείας· καὶ, βραχώδης, τραχὺς· αὐτὶ, ῥηχώδης· »Βράκεσιν», ἢ ὡς ἄλλοι ἀναγινώσκουσι »Βράετρισι». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὀρέπανον, κλαδευτήριον, αὐτὶ, ῥάκετρον, ὅπερ ὁ Πολυδ. ζ'. 27. συνάπτων μετὰ τοῦ, κοπὶς, συναριθμεῖ αὐτὸ μεταξὺ τῶν τοῦ μαγειρείου σκευῶν καὶ ὀργαλείων. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ »Ῥάκετρον», τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, Πολυδ. β'. 136. Εἰς ἑρμηνείαν τοῦ, ῥάκετρια, ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐχρήσαντο ταῖς λέξεσι, »Οἷς τοὺς κορκοὺς ἀπαράσσουσινῳ. Ἔστιν, ἄρα, τὸ, ἀπαράσσω, ἀπεκέπτω, ἀποτέμνω, ἀπορρήπτω, ταὐτὸν τῷ, ἐράσσω, κατὰ προσθήκην τοῦ α εὐφωνίας χάριν ἐχούσης. Ἐκ τοῦ, ἀράσσω, τὸ τύπτω, κτυπῶ, προκύπτει τὸ, ἀραμός, ὄρυσσε, ὁ ἦχος καὶ κτύπος δύο συγκρουομένων σωμάτων. Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, ἄραβος, ὅθεν τὸ, ἀραβέω, ψοφῶ, ἠχῶ, ἠχῶ ἀποτελῶ, κτλ. ὡς π. χ. τὰ πρὸς ἄλληλα συγκρουόμενα σώματα. Ἀραιτὴρ, ταὐτὸν τῷ, ῥαιτὴρ, παρ' Ἡσυχ. δὲ ἐστι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἀμελητὴρ, ὡς καὶ τὸ, ἀράσσει, ταὐτὸν ἐστι τῷ, ἀμέλγει, πιθανῶς παρὰ τινι ποιητῇ, ἐκφεύγον τὸν μετ' εὐθυμίας θηλατμὸν τῶν ἀρτῶν καὶ μοσχαρίων, ὅστις γίνεται μετ' ὀλίγους τῆς αὐτῶν κεφαλῆς πρὸς τὸν μαστόν. Τοιουτοτρόπως ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ ὁ Νίκανδ. Ἀλεξ. 359. »Μόσχος βράττει ἀνακρούσα χύσιν μενοεικέως· καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Βράττειν, τῷ στόματι ἕλκειν· ὅπερ ἴσως »βράττειν» ἐγράφη ποτέ, ἀλλὰ καὶ τὸ, βράττω, διαφέρει μόνον κατὰ τὴν προφορὰν ἐν τοῖς, ῥάττω, ῥήττω, καὶ ἀράττω· ἕτερος τύπος τοῦ ῥάσσω, ἐστὶ ἔτι τὸ, ῥαβδίττω, κατά τινα ἐπ' ἔτους, ὅπερ κατὰ τὸν Ἡσύχ. σημαίνει τὸ, τύπτειν καὶ ψόφον ποιεῖν, ῥάσσειν τοῖς ποσὶν, ὅπου καὶ κάτω βαδίζειν· κατὰ δὲ τὸν Φώτ. »Σοβεῖν καὶ πρίσκειν, συντόνως ποδοκτυπεῖν», ὅπου καὶ κάτω ἀντιβαδίζειν. Ἡ αὐτὴ λέξις ἐστὶ καὶ τὸ, ἀῤῥαβάσσω, ἀφ' ἧς ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸ παράγωγον, ἀῤῥάβακα, ὀρχηστὴν· ἐκ τοῦ ἀραβίσσειν, ὅ ἐστιν ὀρχεῖσθαι.

*Ῥάσσων, ὁ, ἡ, ον, ἀνώμαλ. συγκρτ. ἐκ τοῦ, ῥάδιος, ἀντὶ ῥάων, Ε. Μ.

Ῥᾶστα, οὐδέτρ. πληθ. ἐκ τοῦ, ῥᾶστος· συνήθ. ὡς ἐπίῤ. Λίαν εὐκόλως, εὐκολώτατα, Ξενοφ.

Ῥᾶστος, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ῥᾴστος, ἴστη, ἴστον, ἀνώμαλ. ὑπερθτ. τοῦ ῥᾴδιος. Εὐκολώτατος, εὐχερέστατος. Ξενοφ. ἴδε ῥᾴδιος.

Ῥαστώνευσις, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥαστώνη. Ἀνώνυμος παρὰ Σουϊδ. ἐκ τοῦ

Ῥαστωνεύω, καὶ

*Ῥαστωνέω, μέλ. ήσω, = ῥαθυμέω. Παθυμῶ, διάγω ζωὴν ῥᾳθυμον, οἰκηράν, Ξενοφ. Οἰκον. κ'. 18. »Ὁ μὲν πράσσῃ ἐφ' ὅπερ ὥρμη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τας βαδίζων, ὁ δὲ ῥᾳστωνεύῃ τῇ ψυχῇ. ἀναπαυόμενός τε καὶ ῥᾳθυμῶν. ἐκ τοῦ

Ῥᾳστώνη, ης, ἡ, Ἰων. ῥηστώνη (ῥῆστοι). Εὐχερία, εὐκολία, ἐπιτηδειότης (ἐπιδεξιωτύνη) ἑτοιμότης, ταχύτης εἰς τὸ ἐνεργεῖν καὶ πράττειν, ἐπιδεξιότης. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιγ'. 5. «Μηκύνειν τὰς ὁδοὺς χαλαπόν, τὸ δὲ μιᾷ ἡμέρᾳ πλείονας πορεύσῃναι, πολλὴν ῥαστώνην παρεχειν. 2) Εὐκολος, εὐτυχὴς πρόοδος, εὐτυχία, εὐδοκίμησις, εὐτύχημα, εὐβατις. 3) ἐλαφρότης ἢ ἐλάφρυνσις καὶ ἀναψυχὴ ἀπὸ τῶν κόπων καὶ πόνων, ἀνακούφισις, ἀνάῤῥωσις καὶ καλλιτέρευσις ἀπὸ τινος ἀσθενείας, ἄνεσις, ἀνάπαυσις τοῦ πνεύματος ἢ τοῦ νοὸς ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων φροντίδων· ἡσυχία, ἀμεριμνία, Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 13. «Ὅπου περ καὶ ποιεῖν ἀναγκάζεται ὁ ἵππος, ἐνταῦθα καὶ τῆς ῥαστώνης τυγχάνέτω· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀναβ. ε'. ἡ'. 7. «Τὴν λειπόμενον διὰ ῥαστώνην· καλλιτέρευσις ἀπὸ τῆς νόσου, ἀναλαβὴ τῆς ὑγείας. Πλούταρχ. εἰς Κάτων. μειρ. ε'. «Ῥαστώνη καὶ μεταβαλὴ τοῦ νοσήματος. ἔτι δὲ σχολή, ἀργία, ῥᾳθυμία, νωθρία, χαυνότης, ἡδυπάθεια, τέρψις, τρυφή, ἡδονή. Ξενοφ. Ἀγησ. ε'. 3. «Πειθὼ ἡγεῖτο, ῥᾳστώνην δὲ πάμπαν οὐ προσίετο· ἤτοι τὴν ἀργίαν, ῥᾳθυμίαν· 4) Εὐπαράσκεια, προθυμία, τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἄριστον καὶ εὐπρόσδεκτον ἡγεῖσθαι, «ἐκ ῥηστώνης τῆς Δημοκήδους». Ἡροδτ. 136. ἤτοι ἐξ ἐπιεικείας, ἐκ καλῆς διαθέσεως πρὸς τὸν Δημοκήδη, τὸ Λατ. facilitas.

Ῥᾰ́στωρ, ορος, ὁ (ῥάζω) καὶ ῥᾰ́ϊστωρ, (ταὐτόν τῷ, Ἀρτεμίδ. Ἡσύχ. ἀμφ.

*Ῥᾰ́τερος, ἐρα, ερον· ἀνώμ. Συγκρ. τοῦ ῥᾴδιος, σχηματισθὲν ἐκ τοῦ Ἰων. ῥᾴτερος; Lobeck. Φρυν. σελ. 402. Boeckh. Πινδ. Ὀλ. 8, 60.

Ῥᾰφανέλαιον, τό (ῥάφανος, ἔλαιον). Ἔλαιον ἀπὸ ῥαφάνου, ἤτοι ῥεπανίου. ῥαπανέλαδον· Διοσκορ.

Ῥᾰφάνη, ης, ἡ· ταὐτόν τῷ, ῥάφανος. Βατραχομ. ὀξεῖ

Ῥᾰφανηδόν, Ἐπίῤῥ. κατὰ τὸν τρόπον τῆς ῥαφανίδος, τοῦ ῥεπανίου. ἴδε Ηαυληδόν.

Ῥᾰφανίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥαφάνου ἢ τῆς ῥαφανίδος· ῥεπανάκιον.

Ῥᾰφανιδόω, ῶ (ῥαφανίς). Ῥεπανίζω, ἢ εἰς ῥεπάνου σχηματίζω, μεταβάλλω· συνών. ῥάφανον ἤτοι ῥεπάνιον βάλλω εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ μοιχοῦ· ἢ, διὰ τῆ τῶν ἄλλοτων μοιχῶν παιδεία τοιαύτη ἐν Ἀθήναις, «Ῥαφανίδας λαμβάνοντες καθίεσαν εἰς τοὺς πρωκτοὺς τούτων, καὶ παραπέμποντες αὐτοὺς, τέφραν ἔπειτα ἐπέπασσον, βιαίους ἰατροὺς λογιζόμενοι ταῦταν. Ὅρα Ἀριστοφ. ἐν Νεφέλ. 1085. καὶ τὸν Σχολιαστ. αὐτόθι, ὅθεν καὶ ἡ τοιαύτη παιδεία ἐπαλείπτο ῥαφανίδωσις.

Ῥᾰφανῐδώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥαφανὶς, εἶδος). Ὁ εἶδος ῥαφανίδος ἔχων, ἢ ὅμοιος ῥαφάνῳ.

Ῥᾰφανῐδωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ῥαφανίδος βάσανος καὶ παιδεία ἐων μοιχῶν. ἴδε ῥαφανιδόω· καὶ Παρατίλλω.

*Ῥᾰφάνινος, ινη, ινον. Ὁ ἐκ ῥαφανίδος κατεσκευασμένος, ῥεπανίσιος. ἐκ τοῦ

Ῥᾰφανίς, ίδος, ἡ. Ῥεπάνιον, Λατ. Raphanus. φυτὸν τι ἐδώδιμον καὶ κηπευτικὸν, οὗτινος ἡ ῥίζα ἔστι χρομμυοειδὴς καὶ ἐπιμήκης, δριμεῖαν καὶ εὐστελεῖν τινα ποιότητα ἔχον. «Ῥαφανὶς ἀγρία» ἢ παρ' ἡμῖν λεγομένη Ῥεπανίδα· λέγεται οὕτω, διὰ τὸ ῥᾴδιος φαίνεσθαι. Ἀθήν. β'. σελ. 58. ὅτις ἀριθμεῖ ταύτης ἐκ Θεοφράστου πέντε γένη· παραβλ. καὶ ῥάφανος. (Τὸ Ἰῶτα τῆς λήξεως ἔν κατὰ μὲν Δράκ. σελ. 23, 21. 45, 24. παρὰ τοῖς Ἀττ. βραχὺ, παρὰ δὲ Ἰων. καὶ κοιν. μακρὸν, σελ. 80, 5. ἀλλ' ἐκ τῶν ἐξ Ἀριστοφ. Νεφ. 981, καὶ Πλουτ. 543. καὶ ἄλλων ἔτι τοιζομένων παραδειγμάτ. φαίνεται σαφῶς ὅτι εἶναι μακρόν.) ὅθεν

Ῥᾰφανῖτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. ῥαφανῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος ἢ ὁμοία τῇ ῥαφανίδι, ῥαφανιδώδης, ἢ ὁμοιος ῥαφανίδι.

Ῥᾰ́φανος, ἡ, παρ' Ἀττικοῖς, ἡ Ἀράμβη τὸ λάχανον Brassica· παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς ἕλληνας τὸ τῷ ῥαφανὶς, ῥεπάνιον· Lob. Φρυν. σελ. 141. Οὗτος ἔχει καὶ ὁ Ἡσύχ. «Ῥαφανὶς, καὶ ῥάφανος διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ῥάφανος μὲν γὰρ ἡ Ἀράμβη· ῥαφανὶς δὲ ἡ παρ' ἡμῖν ῥάφανος (τὸ ῥεπάνιον)». ὁ Ἐπίχαρμος δὲ καὶ τὴν ῥαφανίδα, ῥάφανον εἶπε. Φώτ. Τρύφων δέ φησι, παρὰ Δωριεῦσι τὰς μίσχας, ῥαφανίδας λέγεσθαι· τὰς δὲ μαγέλλας, ῥάφας. συγχέετ. μετὰ τοῦ ῥάπυς, ῥάφυς, Λατ. rapa, rapum. (νυν) ὅθεν

Ῥᾰφανώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ῥαμβοειδὴς, ἢ ῥαφανιδώδης.

Ῥᾰφεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ ῥάπτου, ἢ τόπος ἐν ᾧ ῥάπτουσι· Γλωσσ.

Ῥᾰφεύς, έως, ὁ (ῥάπτω, = ῥάπτης. 2) Αἰσχύλ. Ἀγαμ 1215. «Φόνου ῥαφεύς», ὁ φόνον πράξας, ὁ φονεύς, ἢ ὁ φόνου μηχανώμενος.

Ῥᾰφή, ἡ (ῥάπτω). Ἕνωσις δύο σωμάτων διὰ βελόνης καὶ ῥάμματος γινομένη, καὶ ὁ τόπος αὐτὸς τῆς ἑνώσεως, ἤτοι ἡ συνοχὴ καὶ σύνθεσις δύο ἢ καὶ πολλῶν τμημάτων πρὸς ἄλληλα, καὶ ἡ πρὸς ἄλληλα συνάρμωσις, ἢ ἐπίθεσις, ὡς «ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων» Od. X, 185. ἔτι δὲ καὶ ῥαφὴ τοῦ κρανίου· Sutura· ὁ τόπος ἔνθα συνάπτονται καὶ συνενοῦνται τὰ τμήματα τοῦ κρανίου, Ἡροδτ. 9, 83, καὶ Γαλην.

*Ῥᾰφῆ, ἡ, = ῥάφη ἀμφ.

Ῥᾰφιδεύς, έως, ὁ (ῥαφιδεύω). Ἀναλέκτ. β'. σελ. 418. ἀντὶ τοῦ, ὁ διὰ ῥαμμάτων ποικιλτής, Κεντητής· ὅτις διὰ κεντημάτων ποικίλει τὰ ὑφάσματα, ταὐτ. τῷ ῥαφεύς.

*Ῥᾰφιδευτής, οῦ, ὁ (ῥαφιδεύω), = τῷ ῥαφιδεὺς παρὰ τοῖς Ο'.

Ῥᾰφιδευτός, ἡ, όν. Ἐῤῥαμμένος, πεποικιλμένος διὰ ῥαμμάτων, ἢ ῥαφῶν. Κεντητός. = ῥαπτός. ἐκ τοῦ

*Ῥᾰφιδεύω, μέλ. εύσω, ταὐτ. τῷ ῥάπτω.

Ῥᾰφιδοθήκη, ἡ (ῥαφὶς, θήκη). Θήκη τῶν ῥαφίδων, βελονοθήκη.

Ῥᾰφίον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥαφὶς, βελονάκιον.

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ (ῥάπτω). Τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον δι' οὗ ῥάπτομεν, ἡ κεντοῦμεν, βελόνιον, ἢ βελόνη, Ἀκέστρα. ὁ Γαλην. ἐν λεξ. Ἱπποκρ. ἑρμηνεύει τὸ «Ῥαφίον, διὰ τοῦ, Κεντητήριον, ᾧ διακεντοῦντες οἱ τεχνῖται τῶν τοιούτων ἐπιτηδείοις ὀπαῖς τῇ τοῦ λίνου ἐμπέρτει πεπραγμένοις». παραβλ. Lob. Φρυν. σελ. 90. Δωρ. ῥαπίς. 2) ἔτι δὲ ἰχθύς τις Θαλάσσιος οὕτω καλούμενος διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς βελόνης.

Ῥᾴφυς, υος, ἡ· = ῥάφη.

Ῥαχάδην, Ἐπίῤῥ. (ῥάχις). Διὰ τῆς ῥάχεως, μὲ τὴν ῥάχην. Ἡσυχ. ἀμφ.

Ῥαχάς, άδος, ἡ· ἤτοι ἐκ τοῦ ῥάχις, τόπος ὑψηλὸς, ἀπότομος, ῥαχιά, ἢ ἐκ ταῦ ῥάχος, ἡ, τόπος ἀκτώδης, ἢ κοῖλ' Ἡσυχ. χωρίον συδενδρον καὶ μετέωρον, διὰ τὸ φύφον ἀποτελεῖν καταπεφόμενον. ἴδε.

Ῥαχετρίζω, (ῥάχις). Διὰ τῆς ῥάχεως διακόπτω, ἔτι καὶ ῥαχετρίζω. Πολυδ. β'. 136.

Ῥαχέτρον, τό (ῥάχις). Ἡ ὀρχὴ ἢ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, Πολυδ. β'. 136. καὶ Ἡσυχ. ὁ δὲ Φώτ. «τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἡ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως. Δίδυμος δὲ τὸ Πλευρόνιον. Καλλίου δὲ, ταὐτὸν τῷ, ῥάχει. ἐγράφτ. ἔτι καὶ ῥάκετρον.

Ῥᾰχία, ἡ, Ἰων. ῥηχίη, Ἡροδτ. παρ' Ἀττ. καὶ ῥηχείη, (ῥήσσω, ῥάσσω) ταὐτὸν τῷ, ῥηγμίη. Τραχὺς καὶ πετρώδης αἰγιαλὸς, ἐφ' ᾧ πρόσβάλλοντα τὰ κύματα ῥήγνυται καὶ σκεδάζεται· μετάτινος ἀγρίου ἤχου. Αἰσχύλ. Προμ. 719. «Ἀλίστονοι ῥαχίαι» καὶ Ἡροδτ. 7, 37. 8, 129. Θουκ. 4, 10. καὶ Νικήτ. Χρ. τ'. 4. «Ῥαχίᾳ πέτρᾳ καὶ πάγῳ» καὶ ἐντεῦθεν ἡ Παροιμία «Ῥαχίας λαλίστερος· ὁ ψιλύρος, λάλος ὡς ἡ ῥαχία. Ἁπλῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, Ἀκτὴ, Αἰγιαλός, παράλιον, παραθαλάσσιον, τόπος ἐνθα προταράσσουσι τὰ κύματα, κεῖται παρ' Ἡλιοδώρ. καὶ Πολυαίν. α'. β'. «Πρὸς ταῖς ῥαχίαις τῶν κυμάτων». 2) τὰ κύματα τῆς ἀνυψουμένης, καὶ ἐξογγουμένης θαλάττης, ὅθεν παρ' Ἡροδτ. 2, 11. 7, 198. ῥηχίη καὶ ἄμπωτις κεῖνται ἐνπαραλλήλοις, καὶ δηλοῦσι τὴν παλίρροιαν τῆς θαλάσσης, ὁ δὲ Σουίδας «Ῥαχίην, τὴν ἄμπωτιν καὶ ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, ὡς καὶ Φώτιος. «Οἱ δὲ Ἴωνες (ῥηχίαν) τὴν ἄμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης». συνεπιμαρτυρούσης καὶ τῆς συνηθείας «Ῥηχίς, ὁ, ἡ· καὶ Πλησιοντ. ῥηχιά, τὰ ἀβαθέστερα τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ποταμῶν μέρη τὰ πρὸς ταῖς ἀκταῖς, ἔνθα δύναται τις περᾶσαι διὰ τῶν ποδῶν, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, Τέναγος. ταυτόσημα. τῷ ῥηχίῃ ἔστι καὶ ἡ πλημμύρα, Ἡρόδοτ. η'. 129. «Αἴτιον δὲ λέγουσι τῆς τε ῥηχίης καὶ τῆς πλημμυρίδος γενέσθαι τόδε· ἡ συνήθεια, ἐκφράζει τοῦτο δεῖ τοῦ ῥήχη, καὶ ἀντίκειται τῷ, πλήμμη· ὁ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. ἄμπωτις, ἀντὶ τούτου φησὶν, ἔχει· «Ἄμπωτις, αἱ παρὶ τὸν Ἄκταιον ἀποφυγαὶ καὶ διαστάσεις, καὶ περὶ τὴν Λυβίην· παρὰ τὸ ἀναπίνεσθαι· κυρίως δὲ Ἄμπωτις ἡ ἀναπέμπουσα, ἡ ξηραστία, ἡ ῥηχία. Διονύσιος δὲ ὁ Περιηγητὴς· οἷον «Ἄλλοτε μὲν πλημμυρὶς ἀγείρεται, ἄλλοτε δ' αὖτε ἄμπωτις ξηρήνιν ἐπιτροχάσι ψαμάθοισι· κυρίως δὲ λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆι θαλάττης, ἤγουν ἡ ἀναπεμπομένη θάλαττα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος, ἡ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις τῆς ὕλης· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους· «ἡ εἰς βάθος μετάστασις τῶν ὑγρῶν». 2) Ὁ θορυβὸς ὁ κρότος αὐτῶν τῶν κυμάτων ὅτε προσβάλλουσι κατὰ τῆς παραλίας, καὶ ἐντεῦθεν πᾶς θόρυβος, ταραχὴ, συρφετὸς, παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 377. «Νοεῖ ὄχλον τοιοῦτον ῥαιδίως ὑφοισμένην» ἀντὶ τοῦ, Θόρυβον, ὀχλοϊδῆ βοὴν καὶ ταραχὴν· ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει τοῦτο καὶ μετὰ τοῦ, Ψόφος· καὶ 3) Θριγκὸς, γραμμὸς, περιφραγμένος τόπος, εἰρκτὴ. ἴδε ῥάχις, ἡ, Ἡ πρώτη σπονδὴ τῆς λέξεως ἐπουρεῖται εἰς Ἀττικ. ἡ δὲ δευτέρα ἔστι μᾶλλον παρ' Ἰωσι ἐν χρήσει

Ῥᾰχιαῖος, α'α, αῖον (ῥάχις). Ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν ῥάχιν, καλλημένος εἰς τὴν ῥάχιν.

Ῥᾰχίζω, μέλ. ίσω (ῥάχις). Διακόπτω, διαιρῶ τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, διατέμνω, σφάζω, ἐξαιρ. ἐπὶ θυσιαζομένων ζώων διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν τοῦ ἱερείου κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, ῥαχίζειν, καὶ διὰ τοῦ, παίειν τὸ ἱερεῖον· καὶ καθόλου, κόπτω, διαχωρίζω, κατατέμνω, σφάζω, φονεύω, ἀποκτείνω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων κάκειρε πολύκερων φόνον κύκλῳ ῥαχίζων· Σοφ. Αἴ. 56, καὶ 299. καὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 484. 2) τροπ. ἀλαζονεύομαι, τερατεύομαι, μεγαλορημονῶ, πομπάζω. — Σπάνιοι συγγεν. τύπ. εἰσὶ τὸ ῥακίζω, ῥακιζω, καὶ ῥαγίζω. (Ἡ λέξις δύναμαι ἔτι νὰ παραχθῇ ἐκ τοῦ ῥάσσω, ῥήσσω, ἀλλὰ τότε δὲν ἀναφέρεται ἡ ἰδέαν σημασίαν αὐτῆς εἰς τὴν ἐκ τοῦ ῥάχις, ἤτοι δὲν σημαίνει πλέον τὸ διὰ τῆς ῥαχεως τέμνειν.)

Ῥᾰ́χις, ιος, Ἀττ. εως, ἡ. Τὸ νωτιαῖον μέρος τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, ὅπερ περιέχει ὅλην τὴν σύμπηξιν τῶν σπονδύλων τοῦ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερ

ρων σφονδύλων, ἀπὸ τῆς ἰσφύος ἕηλαδὴ μέχρι τοῦ τραχήλου, τὰ νῶτα, αἱ πλάται, ἡ ῥάχη, νοῦς) σταλαιὸν ῥάχιν τεθηλυῖαν ἀλοιφῆι. Il. I, 208. κυρίως δέ, τὰ ἐξέχοντα ἑξῆς μέρη τῆς συνεχείας ὅλου τούτου τοῦ μέρους, ἐηλ. τὴν ῥάχιν, ὅπερ καὶ ἄλλως ἄκανθα τοῦ νώτου καλεῖται, ὡς καὶ οἱ Λατῖνοι παρεμφερῶς τῷ Ἀκανθ., Spinam dorsi vocant, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Talaiot Epine du dos- ἔθον «Μελές, κοίλης ῥάχεως, ὅστις ἄλλως, ῥαχίτης μυελός, λέγεται. Ἀρχέλαος παρ' Ἀντιγόνῳ παρ. ιϛ'. συγχέετ. μετὰ τῶν ῥάχος, ἡ, ὅπερ ὀπλοί, αἱμασιά, βάτος, ἀκανθώδης δάμνος. 2) Τὰ ἐξέχοντα καὶ ἑξῆς μέρη τῶν πλευρῶν κατὰ τὸ μέσον τῆς ὠμοπλάτης. 3) ῥάχις ῥινός, τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἐξοχὴν τῆς ῥινὸς ὀστοῦν, τὸ κάτελλον τῆς μύτης. 4) Τριπ. «Ῥάχις ἔρευνα· τὸ ἐξέχον τραχὺ καὶ ἀπότομον μέρος τοῦ ὄρους. ῥάχις τῶν οὐρέων, Ἡρόδ. 3, 54. 7, 216. ἐνῳ. τὰ ἄκρα, αἱ τσεπιαί, αἱ τρημωδίαι κορυφαὶ τῶν βουνῶν. Δοῦσα ὁ Ἀλικ. ὀρχ. ε', 44 λέγει· «Ὄρει τὸ ῥάχιν· ἐστί, ἔρευνα ῥάχιν· τὴν ἀπὸ τοῦ ὄρους συνεχῶς καταβαίνουσαν ἐξοχὴν πρὸς τὴν θάλασσαν ἢ πρὸς τὰ πεδία· οὕτω καὶ «Φύλλου ῥάχις, Στράβ. τὰ ἐπὶ τῶν φύλλων πλευρά, ἤτοι αἱ τραχεῖαι αὐτῶν ῥαμματοειδεῖς ἐξοχαί· (ἐκ τοῦ ῥάχις ἐσχηματίσθη κατ' Δίελ. σύνδετ. τὸ Λατ. Irachium.)

Ῥ'αχιστ'ήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

Ῥ'αχιστ'ής, οῦ, ὁ (ῥάχιζω). Ὁ τὰ ἱερεῖα κατὰ τὴν ῥάχιν διατέμνων, διακόπτων. 2) Ἀλοιῶν, κομπαστής, φύσαττης, μεγαλουργός, μεγάλα κακοεργῶν, μεγάλα ψευδόμενος, κομψευιέρης· καὶ Φατ. πτους μεγάλους κακοῦργοῦντας ῥαχιστὰς φαμέν· παραβλ. καὶ ῥαχίζω.

Ῥ'αχιστ'ός, ἡ, ὁν (ῥαχίζω). Διακεκομμένος, διαχωρισμένος, κομματιασμένος· «Ῥανίων μέρη ῥαχιστά». Λέξ. σελ. 295. πρὸς τὰ νῶτα ἢ πρὸς τὴν ῥάχιν διακεκομμένα.

Ῥ'αχίτης, του, ὁ· ἐηλ. ῥαχίτις, ιδος (ῥάχις). Ὁ ἐκ τῆς ῥάχεως, ἢ ἐκ τῆ ῥάχει ὤν, ὁ εἰς ῥάχιν ἔντασσ. «Μυελὸς ῥαχίτης· ὁ ἐν τῇ ῥάχει μυελός, ἔστιν ἔλλως καὶ «Νωτιαῖος» λέγεται· καὶ ἡ ῥαχίτις, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ νόσος· ἡ κατὰ τὴν ῥάχιν νόσος, ῥαχιτισμός, ἢ οἱ νεώτεροι Ἰατροί, Ἀγγλικὴν νόσον, λέγουσι.

Ῥ'αχ'ωδης, εος, ὁ, ἡ, ες (ῥάχις, εἶδος). Τραχύς, πετρώδης, πλήρης ῥαχίων, ἢ ὅμοιος ῥαχίαι· πλήγνλοι, παραλία ῥαχιώδης, πλήρης πετρῶν καὶ ῥαχέων, ῥαχώδης, πετρώδης. Στραβ. ιϛ'. σελ. 1093. συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Δλμυνος.

Ῥ'άχος, τό· ταὐτόν τῷ, ῥάκος. Πᾶν ἐκσχισμένον ἢ ἀποτετμημένον κομμάτιον, ἐξέσχισμα, μπάλωμα, κ. τ. τ. ἐξαιρ. δὲ ἀναφερόμ. ἐπὶ τῆς σαρκ. τοῦ ῥάχις, ὁπερ ἐσχισμα, ἀποσπασμα, ἀποτετμημένον μέρος ἀπὸ τὴν ῥάχιος, τ' νῶτου. Ἡσυχ.

Ῥ'άχος, τό· Ἰων. ῥηχός, τὸ ῥῆχος. Θάμνος ἀκανθώδης, βάτος, μαρὰ τραχεῖα καὶ ξηρὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς φυόμενα ἑτερόκλια παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. ἐ. 7. «Ἐξάπτειν ὑπὸ σίνδρινι ἰσχυρῷ, καὶ μὴ ἐκ ῥάχεων· συνέχονται γὰρ αἱ ῥάχεις, ὅπου τάσσεται, ὡς φαίνεται τὸ ῥάχος, ἀπ' ἐναντίας τῶν μεγάλων ἐνδρων. — 2) περίφραγμα ἐξ ἀνακλιδῶν ξύλων, ἐκ βάτων, αἰχματα, φράκτη, ἢ ἐξ ἀκανθωτῶν καὶ τραχέων ῥάβδων ἢ βέργων κατασκευαζόμενος φραγμός· ἐ Ἡσυχ. ἔχει «Ῥάχος, χειροδες, στεγαῖα· αὐγματα· ἔνιοι τοὺς σφηκέλους τῶν ξύλων· ἄλλοι τὰς μυρτιὰς ῥάβδους. Ἔστι δὲ ἀκανθώδες φυτόν, ἀφ' οὗ τὸ περίφραγμα. ἐ Εὐστάθ. «Ῥάχος, οἱ ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι· παρ' Ἡριόδτ. 7, 176. ἔνθα κεῖται ὁ Ἰων. τύπ. «Ἔηχεται, ἢ κατὰ τὴν τοῦ Schwgh γραφ. ἔηχδε, σημαίνει τὸν διὰ τῶν ἀκανθωτῶν τούτων ῥάβδων φραγμόν. «Ἡ γὰρ ἀκρόπολις τεπάλαι τῶν Ἀστιαίων ῥάχος ἐπέφρακτο· εἰ μὲν δὴ κατὰ τὸν φραγμὸν συνεβάλλοντο τοῦτο τὸ ξύλινον τεῖχος εἶναι· καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Ὀρηχεῖν παρ' Ἡσυχίῳ· ἀντὶ τοῦ, αἱμασιὰν παρομοίως ἑρμηνεύεται τὸ, ῥηχίαι, καὶ, ῥηχίαι, ὰ τοῦ, φραγμοί, εἵρμος, 3) πᾶσα ἀκανθώδης, ἢ κεντρώδης καὶ τραχεῖα ῥάβδος, ῥέρτα, «Ῥάχοισι ὀρκάδες στέγησιν· ἐκ Σοφοκλέους, ὁ Φώτιος ἑρμήνευσε διὰ τοῦ, φραγμός, προστιθεὶς καὶ τὸ «Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι, καὶ τὸ κάλλιον αἱ τραχεῖαι καὶ ἀκανθώδεις ῥόβδοι· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμήνευσε τό, «Ῥάχοι, διὰ τοῦ, Φάκελοι τῶν ξύλων· καὶ ὁ Σουίδ. διὰ τοῦ «Δεσμαὶ ὀραγμάτων· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι καὶ, Ἔραχος, τὸ ὄραγμα, Βοιωτοί· ἔζεν ἐν γένει, ῥόβδις, φρύγανον· ἢ κλάδες, κλωνάρι, καὶ τὸ νέον κλῆμα τῆς ἀμπέλου τὸ ὁποῖον ὄρει φυτεύεται, καταβολάδα, ὡς παρὰ Θεοφράστ. Αἰτ. Φυτ. γ'. δ'. «Ἀφέντας τὰς ῥάχας», ἵνα σημαίνει ἢ λέξις τὰ νέα βλαστήματα τῆς ἀπώρυγος (καταβολάδος). Ὁ Συγγραφεὺς τοῦ μεγάλ. Ἐτυμολ. ἐταύτισε «Ῥάχος» ἀνέγνωσε, ἐκότε ἑρμήνευσε τό «Ῥάχος, διὰ τοῦ, Σκόλοψ ὁ ἀκανθώδης» προστιθεὶς «Καὶ ἐπὶ τῆς ἀμπέλου (λέγεται), ἐπεὶ ἀπεξύεται (πλαγίως κόπτεται) ἐν τῷ τιμᾶσθαι· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται τό, Ῥαχῶσαι, ἀντὶ τοῦ, Κόψαι, κλαδεῦσαι· Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ λέξις ἔστι συγγεν. τῷ ῥάκος, εὐκόλως τὰ παρεβάλλη μετ' αὐτοῦ καὶ τὰ παρ' Ἡσυχίῳ εὑρίσκ. εἰς, «Ῥακίδες, ὀρόδαμνοι κλάδοι· καὶ, Ῥάδαμνος, ἔνιοι τὸν, Ὀρόδαμνος· ἂν τό, Ῥακίδες, οὐ ταὐτόν ἐστι, τῷ, Ῥάκεα· ἀλλ' ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης ἡράφουσιν ἔνιοι, ῥάχη, ἡ. 4) Κατὰ Παυσαν. β', 32. παρὰ Τροιζηνίοις ἐλέγετο ῥάχος, καὶ ἡ ἀγρία ἐλαία. (Ἡ λέξις αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν ῥίζαν, ῥυσσω, ῥύσσω, ῥήγνυμι, ῥάκος, καὶ συγγεν. τούτοις εἶσί τὰ, τραχὺς, τρηχὺς, καὶ τὸ, φρύσσω, φραγμός.) (ν. ι.)

Ῥ'αχ'ός (ῥάχος, ἡ, ὁ). Τὰ νέα κλήματα τῆς ἀμπέλου, ἤτοι τὰς καταβολάδας, τὰ νέα βλαστήματα τῆς ἀπώρυγος περιεῖπτω, ἠλαδεύω, ἢ ἀπεξύω.

Ῥ'άψις, εως, ἡ (ῥάπτω). Τὸ ῥάπτειν, συνενόειν, συντιθέναι, ῥάψιμον, συρραφή.

Ῥ'αψῳδ'έω, ῶ. Μ. τσω (ῥαψῳδός). Ῥαψῳδὸς εἰμι, τσωτ. ἀπαγγέλλομαι, ἢ ἀσγγοῦμαι τὴν ἱστορίαν, καὶ τὰ συμβάντα τῶν ἄλλων κατὰ τὸν τρόπον τῶν ῥαψῳδῶν, ἐσόστε δὲ καὶ, ἐνφωνῶ ποιήματα, Διοδ. Λοιδ. 9. 18. ἢ περιφερόμενος ἐιδειν κιθαρίζειν λέγω ῥαψῳδίας. ἴδε ῥαψῳδός. 2) καθόλ. λέγωτι ἐκ στήθους ὅπερ πρότερον ἐμαθον, ἐκστηθίζω, λέγω ἀπ' ἔξω, συνηθ. ἐπὶ μεμπτικῇ ἐννοίᾳ παντὸς ὅπερ λέγεται ἄνευ αἰγυιείας, καὶ ἐι ἀληθὲς μόνον μηχανικῆς παρατηρήσεως, ἢ τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ διεγείρῃ τὸ συμφέρον καὶ τὴν περιέργειαν τῶν ἄλλων ὅσοι τὸ ἀκούουσι, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ φλυαρῶ, ὁμιλῶ εἰς τὰ χαμένα, ἢ διηγοῦμαι μωρολογίας, καὶ βωμολοχίας· ὁ Δημοσθένης λέγει· «Οὐδὲν οὖν ἀλλ' ἢ ῥαψῳδήσουσι εἰ πρόσβεις περιέσονται· περιερχόμενοι δὲλουσι εἰπῆ εἰς ὅλους τὰς παραγγελίας ἢ τὰ ἐπιτάγματα αὐτῶν ὡς οἱ ῥαψῳδοί· οὕτω καὶ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 277. Ε. «Λόγοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς ῥαψῳδούμενοι. ὄθεν

Ῥ'αψῳδ'ημα, τό. Τὸ ὑπὸ τοῦ ῥαψῳδοῦ λεγόμενον, ἢ ἀπαγγελλόμενον, καθόλ. πᾶν ὅτι ἀπαγγέλλεται, ἢ διηγεῖται, ἱστορεῖτις, καὶ ἐξαιρ. λῆρος, μωρολογία, φλυαρία, ψεῦμα, καὶ πᾶν τὸ ὑπὸ τῶν ῥαψῳδῶν λεγόμενον, ἡ Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Ῥ'αψῳδ'ία, ἡ (ῥαψῳδός). Κυρίως λέγεται μὲν πᾶσα ᾠδὴ ἢ ποίημα ἐκφωνούμενον ἢ ψαλλόμενον ὑπό τινος ῥαψῳδοῦ, ἐξαιρ. ὅμως τμῆμά τι, ἢ γράμμα ἐκ τοῦ Ὁμήρου ποιημάτων τῆς τε Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσαίας, παρὰ τὸ τεχνικὴν συνοχὴν ἁρράψαι, ὅπερ οἱ ῥαψῳδοὶ περιερχόμενοι ᾖδον. Πλάτ. εἰς Τίμαιον· 2) καὶ πᾶσα ἀπαγγελία ἢ ἐκφώνησις οἱουδήποτε ἄλλου ποιήματος· οὕτω λέγει ὁ Πλάτων περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων, ὅτι οἱ παῖδες ἐγυμνάζοντο ἵνα ἐκφωνήσωσι καὶ ψάλλωσι ποιήματα κατὰ ταύτην τὴν ἑορτὴν, καὶ ἄλλον διὰ τοῦτο ἐλάμβανον. «Ἄλλα ἦμεν οἱ πατέρες ἔλεγαν ῥαψῳδίαις ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει· Ῥαψῳδία, συντάξις τῶν λόγων, ἢ λόγων συρραφή, ἢ μέρος ποιήματος· καὶ ὁ Φώτιος· Ῥαψῳδία, φλυαρία, λόγων συναφή, ἀδολεσχία. ἴδε καὶ ῥαψῳδός.

Ῥ'αψῳδικ'ός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -ῶς. Ὁ εἰς ῥαψῳδίαν ἢ ῥαψῳδὸν ἀνήκων, ἢ ἴδιος τοῦ ῥαψῳδοῦ, εἰς ῥαψῳδὸν μόνον διαφερόμενος ἢ ἁρμόζων. ἐκ τοῦ

Ῥ'αψῳδ'ός, ὁ (ῥάπτω, ᾠδή). Κυρίως μὲν ὁ συρράπτης, συντάκτης, καὶ συνθέτης ποιημάτων ἢ ὕμνων, ἰδίως δὲ εἰκόνι οἱ παλαιοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ῥαψῳδοί, ἐκείνους ὅσοι κατεγίνοντο καὶ συνέῤῥαπτον, ἢ εἰς ἓν ἔλεγ συνῆγον καὶ συνήρμοζον ἕκαστα ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου, οὐ Ἡσιόδου, καὶ ἐν γένει τῶν ἀρχαιοτάτων Ἐποποιῶν, τῶν περιφερόμενοι ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, ἢ ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν ἀπήγγελλον αὐτά, ἢ τὰ ἐψαλλον, ὡς παρ' Ἡρόδτ. 5, 67. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ κατ' Εὐστάθ. Ὁ τὰ μέρη τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως συνείρων καὶ οἱονεὶ συῤῥάπτων καὶ περιάδων, ὁ δὲ Πίνδαρος, Νεμ. 2, 2. καλεῖ τοὺς τοιούτους κατὰ ποιητικὴν περίφρασιν, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδούς, ὡσαύτ. καὶ ὁ Ἡτ. λέγει Λεῦψ. 54. περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ Ὁμήρου «ῥάψαντες ᾠδήν· ἐσχημάτισε δὲ οἱ ραψῳδοὶ πρὸς ἀλλήλους σύστημά τι ἢ φυλὴν τινὰ ἰδίαν, ἥτις κατ' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαίους αἰῶνες τῆς πρώτης ἡλικίας καὶ ὑστερᾶς ἀναπτύξεως τῶν Ἑλλήνων ἐθεωρεῖτο καὶ ἐτιμᾶτο μὲ σεβασμὸν ὑπὸ τῶν λαῶν ὡς μορφωταὶ τῶν ἡθῶν, καὶ φύλακες τῶν ἀξιομνημονεύτων καὶ ἡρωϊκῶν ἔργων καὶ παραδειγμάτων τῆς τότε ἐποχῆς, οἱ τινες εἰς τὰς ἀπαγγελίας καὶ ἐκφωνήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμνον τῶν διαφόρων Ποιημάτων, ἐψάλλοντο κιθάρας τινὰς τῆς τέχνης καὶ ἄσμα μὲ τὴν ἀνήκουσαν εὐπρέπειαν καὶ τάξιν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἰδίως ἀπεύθυνται καὶ χρεωστοῦσι ἡ διαφύλαξις τῶν Ὁμηρικῶν Ποιημάτων. Ὅτε δὲ ταῦτα τὰ Ποιήματα ἐπὸ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατήντησαν νὰ γένωσι κοινὰ, καὶ τὰ διαδίδωσιν ἀκαταπαύστως διὰ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ, ἢ νὰ πολλαπλασιάζωνται διὰ τῆς ἀντιγραφῆς αὐτῶν, τότε οἱ ραψῳδοὶ ἐνομίζοντο πλέον ὡς περιττοὶ, καὶ ἐκαταφρονοῦντο ὡς ἀνωφελεῖς καὶ ἐγληροῦ παράσιτοι, καὶ τὸ οὕτως ἠδὴ παρίστησιν αὐτοὺς ὅτε Στησίχων καὶ ὁ Πλάτων. Εἶχον δὲ συνήθειαν οἱ ραψῳδοὶ ἐν τῷ ἀπαγγέλλειν καὶ ψάλλειν τὰ τοιαῦτα ποιήματα νὰ κρατῶσι μίαν ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα, ἤτον δὲ ἡ ῥάβδος αὕτη συνῆθ. ἐκ ξύλου ἐλαίης, ὡς ὁ Ἡσιόδ. εἰ Θεογ. 30. φησὶ· πῶς ἔμασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι, καὶ ῥοδοδάκτυλοι ἔδον, ἐλαφης ἀριζήλου ὄζον ἐρεψάμεναι καὶ Παυσ. 5, 30. εἶπεν ὅτι ὁ Ἡσίοδος πεπὶ ῥάβδου ἐλαφίνης ᾄδειν, παραβλ. καὶ Boeckh expl. Pind. I. 3, 66. Ὡς ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου ἔλαβον αἰτίαν πολλοὶ τῶν νεωτέρων, ὅσοι ὑπέθεντο τοὺς ραψῳδοὺς ὡς μόνον αὐτάλειᾶς συῤῥάπτας καὶ ἐμπαλωτὰς ᾠδῶν καὶ ἐπῶν, νὰ παραξωσι τὴν ὀνομασίαν αὐτῶν ἐκ τοῦ, ῥάβδος, καὶ νὰ θέλωσι μᾶλλον νὰ καλῶνται ῥαβδωδοί· οὕτω ὁ Σχολιαστὴς Πλάτωνος εἰς Ἴωνα συμφωνεῖ τῷ Φωτίῳ καὶ Ἐτυμολ. ἔχει· «Ῥαψῳδούς, φασὶ, τοὺς τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὁμήρου ἔπη ἐν τοῖς θεάτροις ἀπαγγέλλοντας, ἐκλήθησαν δὲ οὗτοι, ἐπεὶ ῥάβδους ἔχοντες δαφνίνας ἀπήγγελλον. Ῥαψῳδῆται λέγεται καὶ τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς ἔργου τινός. καὶ ἐπῄρηται δὲ ῥαψῳδία· οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα ἀπὸ τοῦ δαφνίνη ῥάβδῳ περιερχομένους ᾄδειν τὰ τοῦ Ὁμήρου ποιήματα. Διον. Θρᾴξ. παρ' Εὐσταθ. — Περὶ Ῥαψῳδῶν ἴδε καὶ Οὐολφ. Prolegg. σελ. XCVI. Heyne Il. Τομ. 8 σελ. 793. 2) Ὁ Σοφοκλ. Ο. Τ. 391. κελεῦ τὴν Σφίγγα, κύνα ῥαψῳδόν, διότι εἰς ὁποιον ἤθελεν πλησιάσει ἀπήγγελλε τὸ αἴνιγμα αὐτῆς.

Ῥᾴων, ον, Συνῳμ. Συγγρ. τοῦ ῥᾴδιος.

Ῥᾴως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ῥᾳδιος, ταὐτὸν τῷ ῥᾳδίως. Σουΐδ.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ε.

Ῥέ, Ἐπίρ. Ἐπικ. ἐκ τοῦ ῥᾴδιος ταὐτὸν τῷ, ῥᾳδίως, εὐκόλως, ἐλαφρῶς· ἄνευ πόνου καὶ δυσκολίας, συχνάκ. ἐν Ἰλ. παραβλ. ῥεῖα (υ, ἐν δὲ Ἰλ. Μ, 381. Ν, 144. Ἡσ. Ἔρ. Σ. εὑρηται ὡς μία μακρὰ συλλαβή.)

Ῥέα, Ἐπ. καὶ Ἰων. Ῥεη καὶ Ῥείη, ἡ. Ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, καὶ μήτηρ τοῦ Διός, κατὰ τὸν μῦθον, Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ἡσ. — Ῥείη ἐστὶν ἐντῇ Ἰλ. καὶ Ἡτ. ὁ συνήθης τύπος. Ὁ πεζὸς τύπ. Ῥέα κεῖται ἐν Ἰλ. Ο, 187. ὅπου ὡς μία συλλαβὴ ἐλαμβάνεται· τὸ δὲ Ῥείη εὑρηται Ὁμ. Τμ. Δημ. 459. καὶ Ἡσ. Θεογ. 467. Πιθανῶς τὸ Ῥέα προεκύφε κατὰ μεταθεσιν ἐκ τοῦ ἔρα, διὰ καὶ κατ' ἀρχ. σημαν. δηλοῖ τὴν Γῆν.)

Ῥεβοεισθής, πόλλ' ἀμφιβ. ἀντὶ τοῦ, ῥαιβοεισθής, καὶ ῥοιβδ', ἢ ῥέβδος, παρὰ Γαλκῆν.

*Ῥεγεύς, έως, ὁ, = ῥηγεστής.

Ῥεγιστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Ῥεγιστής, οῦ, ὁ (ῥέγος). Ὁ βάφων ἢ χρωματίζων κάλυμμά τι, ἢ στέγην, ἢ ἐσθῆτα τινα, ἔνδυμα.

Ῥέγκος, εος, τὸ. Ὁ ἀκουόμενος ἦχος διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν μυκτήρων ἐν τῷ ὑπνάττειν, ῥογχάλισμα. ἔτι καὶ ῥέγχος καὶ ῥόγχος, ἐκ τοῦ

Ῥέγκω, Μ ἐξω. Τογχαλλίζω, ῥογχάζω, ἦχον τινὰ δυσμορφον ποιῶ διὰ τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν μυκτήρων ἐν τῷ ἀναπνέειν ἐν καιρῷ ὕπνου. Ἀριστοφ. ἱππ. 115. «ῥέγχει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὥπτιος». Ὁ Εὐριπ. εἰς Ῥῆσ. 785. ἐχέτησεν τῇ λέξει καὶ ἐπὶ ἵππων ἀντὶ τοῦ θριμάω φρυάττομαι· καὶ Μέσ. ῥέγκομαι· λέγεται ἔτι καὶ κοιν. ῥέγχω, ὅθεν τὸ, ῥόγχος, ὁ· καὶ ῥογχάζω. Ἐκ τοῦ ρογκος ἔχει ὁ Ἡσύχ. ἐξ Ἐπιχάρμου τὸ «Ῥογκείων Λᾶήν. σελ. 363. Φαίνεται ὅτι τὸ, ῥόγχος, συγγεν. ἐστὶ μετὰ τοῦ ῥοῖζος, ῥόχθος, ῥοιζέω, ῥοχθέω, ῥόθος, ῥοδέω· ὁ Σουΐδ ἀσημείωτα ῥόζω, ἀντὶ τοῦ ῥέγχω, καὶ ὑλακτῶ· ὁμοίως καὶ ῥυζῶ, καὶ ῥαζῶ, ἀντὶ τοῦ, ὑλακτῶ.

*Ῥεγκώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Μὲ ροχαλιστὸν τρόπον, ἢ ὁ μιμούμενος καὶ κάμνων ὡς ὁ ροχαλίζων ἐν τῷ ὑπνώττειν.

Ῥέγμα, τὸ (ῥέζω, 2). Πᾶν ὅ,τι εἶναι βεβαμμένον ἢ χρωματισμένον.

Ῥέγξις, εως, ἡ (ῥέγκω). Τὸ ῥέγχειν, ῥογχάλισμα, ἢ ῥόγχασμα.

Ῥέγος, τὸ· = ῥῆγος, κάλυμμα, ἐπίβλημα, ἐσθής, Ἀνακρ. καὶ Ἴβυκ.

Ῥέγχος, εος, τὸ· ταὐτὸν τῷ, ῥέγκος. ἐκ τοῦ

Ῥέγχω, κοιν. τύπ. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. ῥέγκω, ὅπερ ἴδε, ὅθεν

Ῥεγχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες. Ὁμοιος ῥέγχει, ὡς ὁ ῥέγκων, ταυτ. τῷ ῥεγκώδης.

Ῥέδη, ἡ. Ἀμαξα· Λατ. rheda ἀμφ. ὅθεν

Ῥέδιον, τὸ· ὑποκορ. μικρὰ ῥέδη· ὕ Ἡσύχ. ἔχει· «Ῥεδίων, ἁρμάτων».

(Τόμ. γ'.)

Ῥέεθρον, τό, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ ῥεῖθρον, συχνάκ. παρ' Ὁμ. Ἡτ. καὶ παρ' Ἡροδ.

Ῥέζω, Μ. ξω, ἀόρ. ἔρεξα, καὶ ἄῤῥεξα, ἐκ δὲ τοῦ παθητ. μόνον ὁ ἀόρ. ῥεχθῆναι εὑρηται ἐν χρήσει, ὥστε δὲ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἔρδω, ἐξ οὗ ἐτυχηματίσθη διὰ μεταθέσεως τοῦ ρ στοιχείου, ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 265. καὶ ἔστι μόνον παρὰ Ποιητ. εὐχρηστ. Ποιῶ, πράττω, δρῶ, ἐνεργῶ, οὕτω ῥέζειν ἀντὶ, οὕτω πράττειν, οὕτω ψερεσθαι· Ὁμ. ὅτις ὡς ἐπὶ πολὺ χρῆται τῇ λέξει μεταβατ. συντάττων αὐτὴν μὲ Δίτ. πραγμ. ἀντὶ τοῦ, ποιῶ, ἐργαζομαι, ἐπιτελῶ, παρασκευάζω, ἀποπερατόω, ὡσαυτ. καὶ Ἡσ. καὶ μετὰ διπλ. Αἰτ. τοῦ τε προσώπ. καὶ πράγμ. τινά τι, κάμνω ἢ πρόξενῶ εἰς τινα τι· συχνάκ. παρ' Ὁμ. «ὅσσ' Ἕκτωρ ἔρρεξε . . 'Αχαιοῖς». Ἰλ. Κ, 49. ἀντὶ, ὅσα ὁ Ἕκτωρ ἔκαμε κατὰ τῶν Ἀχαιῶν, καὶ «τίς νύ σε τοιδ' ἔρεξε . . οὐρανιώνων». Ἰλ. Ε, 373. καὶ ἀλλαχοῦ, ὁμοίως, ῥ. τινὰ κακόν, Ὀδ. Β, 72. Σ. 15. Ἰλ. Δ, 32. καὶ, ἀγαθὸ ῥ. τινά, Ὀδ. Χ, 209. καὶ μετ' ἐπιρ. κακῶς ῥέζειν τινά, ἀντὶ κακοποιῶ ἢ βλάπτω τινά, Ὀδ. Ψ, 314. καὶ μετὰ Δοτ. «μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετα δυσμενέσσι». Ὀδ. Γ, 314. καὶ κατ' ἐπίτατ. ἔννοιαν «εἰτε νόος ῥέζειεν» Ἰλ. Ξ, 62. ἐὰν δηλ. πάμπρῶ ἢ ὄχῃ τὴν διάνοιαν νὰ πράξῃ, νὰ ἐκτελέσῃ, ὡσαυτ. Ὀδ. Θ, 148. Μετοχ. «Ῥεχθέντα, πραχθέν, γενόμενον, ἢ συμβάν, ὡς Ἰλ. Ρ, 32. «Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω· ἀπὸ παροιμίας εἰλῆφται τοῦτο, νηπίου γὰρ ἄφρονός ἐστι μετὰ τὸ πραχθῆναι τὸ κακὸν θεραπείαν καὶ ἐπανόρθωσιν αὐτοῦ ζητεῖν· ὁ γὰρ ἄφρων οὐ προορᾷ τὸ μέλλον, ἀλλὰ πραχθὲν γιγνώσκει, καὶ Ἰλ. Κ, 250. Τ, 198. ἀντὶ. τῷ, εἰπεῖν, Ὀδ. Δ, 205. Χ, 314. καὶ τῷ παθεῖν, Ἡσ. Λεῖψ. 69. β) ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ, θύω, προσφέρω ὡς θυσίαν, ἱερουργῶ, ἱερεύω. Ἰλ. Α, 444. «Φοίβῳ δ' ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι Δαναῶν», ὡς τὸ Λατ. sacra facere· ὡσαύτ. βοῦν ῥ. Ζηΐ, Ἰλ. Α, 292. 294. Ὀδ. Γ, 38. καὶ ἄνευ Αἰτ. Ἰλ. Β, 802. «Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν». οὕτω καὶ ἐν Θ, 250. «Ζηνὶ ῥέζουσιν Ἀχαιοῖσι» ἐν δὲ Ἰλ. Κ, 294. «Τήνδε ἐγὼ ῥέξω, ἀντὶ ἱερουργήσω, θύσω, θυσιάσω, σφάξω. Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι σημαίνει τὸ, Ἐρδομένως πράττειν, καὶ μεταφορικῶς ἐν ἴσῳ τῷ Ἐνεργεῖν, ὁ ἀντὶ τοῦ μιγῆναι γυναικὶ τίθεται παρ' Ἀλκίφρονι. 2) Κατὰ τοὺς Γραμ. ἔστι παρὰ Δωρ τὸ ῥέζω καὶ ῥίζω ταὐτὸ τῷ, βάπτω, χρωματίζω, βάφω. Ἐπίχαρμος παρὰ Σουΐδᾳ ἐν Λέξ. Ῥέξαι, καὶ Ἐτυμολογ. μέγ. ἐξ ἐναντίας ὁ Σχολιαστὴς Ὁμήρου ἐν Ὀδυσ. Γ, 310. λέγει· «Ῥῆξαι, οἱ Ἀχαιοὶ τὸ Βάψαι· παραβάλλεται καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ι, 657. ὅθεν τὸ, ῥηγεύς, καὶ ῥηγιστής, βαφεύς. Ἡσύχ. καὶ, ῥῆγος, καὶ ῥέγος τὸ βεβαμμένον ἱμάτιον.

*Ῥέη, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ Ῥέα.

Ῥεθομηλίδης, ου, ὁ (ῥέζος, μῆλον, 2) Ὁ ἔχων πρόσωπον ἢ ὄψιν ὡς τὸ μῆλον, ὁ ἔχων στρογγύλας καὶ κόκκινας παρειὰς ὡς μῆλα, ὅθεν, ῥεθομηλίδαι καὶ οἱ τριφεροὶ τὴν σάρκα, Σουΐδ. παρὰ δὲ τῷ Σχολ. Ὁμηρ. ἐν Ἰλ. Χ. 68. οἱ εὐπρόσωποι

Ῥέθος, εος, τό. Τὸ σῶμα ὅλον, καὶ γενικ. ὅλα τὰ μέλη αὐτοῦ, Ὁμ. «ἐπεὶ τοῦ μὲν ῥέθεος καὶ γυίων ἦφι κρατεῖ, τοῦ δὲ φρένες οὐκέτι πᾶσαι». ἡ ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκειν. Ἰλ. Π, 856. καὶ Χ, 68, 362. Ἰδίως δὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον, ἢ ὄψις, Σοφοκλ. καὶ Μόσχος Μέγαρ. 3. «Σῶζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσιν, ὁ Ἡσύχ. προστίθησε καὶ τὸ, Παρειαί.

Ῥεῖα, Ἐπίρ ποιητ ἐξαιρ. ἐπ. ἀντὶ ῥέα· ἐκ τοῦ ῥᾴδιος, εὐκόλως, ἐν ἄνεσει, ἀπόνως, ἀμοχθί, συχνάκ. πυρ' Ὁμ. καὶ Ἡτ. «θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, ἄνευ κόπων καὶ πόνων, ζωρὶς νὰ ἐργάζωνται), ἀφροντίστως καὶ ἀμερίμνως ζῶντες, Ἰλ. Ζ, 138. ὡς τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 112. ῥᾳδίως καὶ ἀπόνως ἀμόχθως, ζῶντες «ῥεῖα φέριον. Ρ. 70. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως φέρει· καὶ ἐπιτετραμ. Μ, 151. «Ῥεῖα μάλα· λίαν εὐκόλως, εὐκολώτατα, ὡσαυτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ.

*Ῥεῖη, ἡ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, Ῥέα, Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ἡσ.

Ῥεῖθρον, τό. Ἀπὸ κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ Ἰων. καὶ ποιητ. ῥέεθρον (ῥέω). Τὸ ῥέον, πᾶν ὅ,τι ῥέει, τρέχει ὡς ὑγρόν, ῥεῦμα, ῥεῖη, ῥεύσιμον, ποταμός, ὅθεν πληθ. τὰ ῥεῖθρα, τὸ ῥεύματα, τὰ κύματα τῶν ποταμῶν καὶ αἱ ῥοαὶ αὐτῶν, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅστις ἀεὶ χρῆται τῷ πληθ. ποιητ. τύπ. ῥέεθρα, ὡς, «Ναυστόλου ἀμφὶ ῥεέθραι, Ἰλ. Β, 461. «Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθραι, Ἰλ. Θ, 369. καὶ ἀλλαχοῦ· μόνον δὲ ἐν Τυρ. ιή, 9. εὕρηται. ῥεέθρα. Παρὰ μεταγενεστέρ. ἁλοῖ ἔτι, τρέχει, ψέρεται ὁ ποταμὸς (ἐλυτρώθη αὐτὸς, στρῶμα τοῦ ποταμοῦ), Ἡροδτ. 1, 180. 191. 2, 11. 7, 109. 180. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐντὸ πληθ. καὶ ἑνικ. ἀριθμ. καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. ι'. 15.

*Ῥεῖθρον, τό. Λιμένιτις ἐν Ἰθάκῃ, Ὀδ. Λ, 186.

*Ῥεἰώνη, ἡ. Ἡ Συγάτηρ τῆς Ῥέας, ἡ Ἥρα, Meinecke. Εὐφορ. Δείψ. 138.

*Ῥέκτειρα, ἡ, Ἐπηλ. τοῦ ῥεκτήρ.

*Ῥεκτέος, έα, έον, Ἐπιθ ῥηματ. ἐκ τοῦ ῥέζω. Ὅστις πρέπει ἢ μέλλει νὰ πραχθῇ, νὰ γένῃ, ἢ νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ῥεκτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥέκτης.

Ῥεκτήριος, ία, ιον (ῥέζω). Ὁ ἐνεργῶν καὶ πράττων τι, ἐρεκτήριος, ἐνεργητικός.

Ῥέκτης, ου, ὁ (ῥέζω). Πρακτήρ, ἐργάτης, ὁ ποιῶν, ἐνεργῶν, πράττων, κάμνων, ἐντελῶν τι. Ἡσιόδ. Ἔργ. 198. «Μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆραι· καὶ παρὰ Συνεσ. «Ῥέκτης ἀνήρ· ταὐτὸν τῷ παρ' Ὁμήρ. Πρακτήρ. β) Δραστήριος, ἐνεργητικός.

*Ῥεκτέος, ή, όν, Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ῥέζω. Πρακτέος, τελεσθείς.

Ῥεμβάζω, ταὐτὸν τῷ, ῥεμβω. ὅθεν

Ῥεμβασμός, ὁ. Περιφορά, περιστροφή, περιαγωγή, στρεφογυριασμός, περιπλάνησις, παρὰ τοῖς Ο'. 2) ἡ κατάστασις ἀνηυτύχου τινὸς, ἢ στενοχωρημένης, ἀμηχάνου καὶ ἀπηλπισμένης καρδίας, καὶ τεταραγμένης διαθέσεως καὶ ἐννοίας, ἀνησυχία τοῦ νοός, περισπασμός, ἀμηχανία.

Ῥέμβη, ἡ· καὶ

*Ῥεμβίη, ἡ (ῥέμβω). Τὸ περιπλανᾶσθαι καὶ περιφέρεσθαι· πλάνη, περιφορά, ἀνησυχία, παρ' Ἱπποκρ.

*Ῥεμβοειδής, ὁ, ἡ, ές (ῥέμβος, εἶδος). Ὡς ὁ ῥεμβάζων, ἤτοι ὁ πλανώμενος καὶ περιφερόμενος, ὁ κατὰ τὸν τρόπον ἑνὸς πλάνου, τ' ὄμμος ὡς περιπλανωμένω τινί, καὶ ἐντεῦθεν τροπ. 2) ἀμιλής, νωθρός, ὀκνηρός, χαῦνος.

Ῥεμβονάω, ταυτόν τῷ, ῥυμβονάω. Ἡσύχ.

Ῥεμβός, ή, όν (ῥέμβω). Ὁ ἔνθεν κἀκεῖθεν περιπλανώμενος, περιφερόμενος, ἀλήτης, Vagabundus, Λατ. Vagabon, Γαλ. ἄττατος· ἐν Χειρογραφ. Γλωσσάρ κεῖται· «Ῥεμβός, κυρίως ὁ συνεχῶς ἀκαιτίως πλανώμενος, καὶ τοὺς αἰροὺς εἰς ἀνόητα ἀπαντῶν καὶ βραδέως εἰς τὸν οἶκον ἐπαιστρέφων.

Ῥέμβος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥέμβη, Ἱππ. ἐκ τοῦ

Ῥέμβω Κατὰ κύκλον ἤτοι κυκλικῶς κινῶ, περιστρέφω, γυρίζω τι ὁλόγυρα, περιτριγυρίζω, δινέω ἐνεργ. εὑρηται μόνον παρ' Ἡσύχ. συνήθ. Ἀποθ. Μέσ. ῥέμβομαι, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, ἔνθεν κἀκεῖθεν τρέχω, πλανῶμαι, γυρεύω, κύκλῳ περιέρχομαι ὡς ζητῶν τι. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. «Ῥεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρατο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πεδον, καὶ τὴν τάξιν ἐκλείπωσιν· καὶ Ἀθήν. «Μόνος ἐρρίμβητο, λίθους ὑπὸ μέλης ἐχωυτροπ. ἀνήτυχον καὶ ταταραγμένον ἔχω τὸν νοῦν μου, ἐν ἀνησυχίᾳ καὶ περισπασμῷ εὑρίσκομαι, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ σκοποῦ τινος καὶ προσοχῆς πράττω, πειῶτι, εἰμώτι ἢ τρέχω εἰς τὰ χαμένα. Χρισόστ. «Τοῦ νοῦ πολλάκις ἀλλαχοῦ ῥεμβομένου, ἢ χεὶρ αὐτόματος ἔλκεται» ὅταν τρέχῃ, περιπατῇ ἑ νοὺς ἔνθεν κἀκεῖσε, ὅταν οὐ προσέχῃ· οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ «Πρηγοροῦντες, τουτέστι νήφοντες, μὴ ῥεμβόμενοι» καὶ μὴ ἀφίνοντα τὸν νοῦν τὰ περιφέρεται, νὰ τρέχῃ ἔνθεν κἀκεῖσε εἰς τὰ χαμένα. (Συγγεν. ἔστι τῷ ῥόμβος, ῥόμβοι, ῥομβωτὸς, ῥαιβὸς, ἴσως ἔτι καὶ τῷ ῥέω καὶ ῥέπω.)

Ῥεμβώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ῥεμβῶ ὅμοιος, καὶ ὁ ἔνθεν κἀκεῖσε περιπλανώμενος. «Βλέμμα ῥεμβῶδες. Πλούταρχ. ἢ ἔνθεν κἀκεῖσε περιστρομὴ τοῦ βλέμματος, τὸ ἔνθεν κἀκεῖσε βλέπειν, καὶ μὴ στερεῶς ἐπίτι ἀντικείμενον, ταὐτ. τῷ ῥεμβοειδὴς, ὅπερ ἴδε.

Ῥεμβών, ῶνος, ὁ = ῥομβὼν, Ἡσυχ.

Ῥέμφος, εος, τὸ· Ἰωνικ. ἀντὶ, ῥάμφος. Ἡσύχ.

Ῥέος, τὸ (ῥέω), ταὐτὸν τῷ, ῥεῦμα· πᾶν ὅ,τι ῥέει, ποταμὸς, ῥύαξ, χείμαρρος Αἰσχύλ. Προμ. 400. καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ.

Ῥέπω, Μ. φω. Κούφως, ἐλαφρὰ καὶ ὀλίγον κατ' Ἰλίγον κλίνω, κύπτω, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ἢ κλίνω, βαρύνω, ἀποκλίνω, πίπτω πρὸς τὰ κάτω, ὡς ἡ ζυγαριὰ ἢ ἡ πλάστιγξ αὐτῆς. Λατ. vergere, inclinare, ὅθεν ἀποφαστίζομαι, ὁρίζομαι, ὡς ὅτε διὰ τῆς στάθμης ὁρίζεται τὸ ἀληθὲς μέρος ἑκάστου ἀπονεμομένου πράγματος· ὡς Ὅμ. ἔλκε δὲ (θηλ. τὰ τάλαντα) μέτσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν Ἰλ. Θ. 72. ἤτοι, ἐφέρετο πρὸς τὰ κάτω, ἐβάρυνε, ἀπεφάτισε θηλ. οὕτως ἡ μοῖρα τῶν Ἀχαιῶν, ὥταν. καὶ Ἰλ. Χ. 212. καὶ Ἡροδτ. 7, 139. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ ἑκάτερα τῶν πρηγμάτων ἑτράποντο, τοῦτο ῥέψειν ἐμέλλον· αὐτὶ ἐμελλον ν' ἀποβοῦσι καλῶς, νὰ εὐτοκιμήσωσι· καὶ κεδόλ. χωρὶ, ἀποβαίνω καλῶς, λαμβάνω ἔκβασιν, ἐκπληρῦμαι· ᾠφελεῖ τοῦτο μὴ ταὐτὸ ῥέπειν· Σοφ. Ἀντ. 722 ἤτοι, δὲν συνεπέζει νὰ γίνηται, ν' ἀποβαίνῃ οὕτως. — 2) τροπικ. ἐπὶ παθῶν καὶ διαθέσεως τῆς ψυχῆς, ἐπὶ στοχασμοῦ τινος καὶ ἀποφάσεως, ἀντὶ τοῦ κλίνω πρός τι μετὰ θελήσεως ἢ ἀποφάσεως, ἢ πόθου καὶ πάθους· κλίνω καὶ διάθεσιν ἔχω ἢ αἰσθάνομαι πρός τι ἢ πρός τινα. «Σκοπουμένῳ καὶ διττάζοντι ὅμως ἔρρωσε θεῖνα· ἡ γνώμη μου ἔκλινε πρὸς τὸν στοχασμὸν, πρὸς τὸν σκοπὸν ἢ πρὸς τοῦτο, ὅτι ἐγὼ ἔπρεπε. Ξενοφ. Λακ. δ. 1. Πλεῖστον ῥέπειν ἐπὶ τὸ κρεῖττον εἰς τὴν πόλιν· ἡ πόλις θέλει κλίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ καλὸν· αὐτὸν καὶ, ῥέπειν πρὸς τὰς ἡδονὰς, ἤτοι φέρεσθαι μετ' ἐπιθυμίας καὶ πάθους πρὸς τὰς ἡδονὰς· ἀπὸ πλήθους ἔρρεπε πρὸς τοὺς χρηστοτέρους Ἰσοκ. παραβλ. ῥοπὴ. 3) κεδόλ. ἐλαφρὸς καὶ εὐκινησίθητος κινοῦμαι πρὸς, καταφέρομαι, ὑπολισθαίνω, ἡδέως καὶ ἐλαφρᾷ γλιστρῶ, ἢ καταβαίνω, εἰσδύω, καταντῶ, ὡς, ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα. 4) μεταβατ. Κίμνω τι ὥστε νὰ κλίνῃ, νὰ φέρηται πρὸς τὸ ἓν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, καθέλκω, καὶ ἐκ τούτου, δίδω τὴν ροπὴν εἴς τι, τὸ κάμνω νὰ στρέφεται ἢ νὰ κινῆται κατὰ μίαν τινα διεύθυνσιν «Τύχη μὲν ὀρθοῖ, καὶ τύχη καταῤῥέπειν Σοφ. (Συγγεν. τῷ ῥέω καὶ ῥέμβω).

*Ῥεμπόμενος, μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ ῥέπω, Ὀδ. 6, 59.

Ῥεῦμα, ατος, τὸ (ῥέω). Πᾶν ὅ,τι ῥέει, ἢ ἔχει ῥοήν, ἐπὶ ὑγρῶν, ῥευστῶν, ῥευτῶν, τρεχόντων ὡς ὑγρῶν, καὶ αὐτὴ ἡ ὁλικὴ ῥύσις ἢ τὸ ῥεῖθρον τοῦ ὕδατος ποταμοῦ τινος, ἅτ' δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ποταμός, ἢ χείμαρρος, καὶ αὐτὸ τὸ ῥέον, τρέχον, ἢ χυνόμενον ὑγρόν· ὁ ῥοῦς καὶ ἡ φορὰ τῶν ὑδάτων «ἐκ δὲ τῆς ναυμαχίης ὄμβρος τε λάβρος, καὶ ῥεύματα ἰσχυρὰ ἐς θάλασσαν ὡρμημένα» Ἡροδτ. 8, 12. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στρῶμα, τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, Ἡροδτ. 2, 20. παρ' ᾧ ἀεὶ κατὰ πληθ. εὑρήσεις. 2) τροπ. Πᾶν ὅ,τι κατὰ πλήθη καὶ σωροὺς φέρεται, ἁρμὸ πρός τι, ὡς μέγας στρατὸς, πλῆθος πολὺ ἀνθρώπων, σμῆνος, ῥεῦμα ῥωτῶν, στρατοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 87, 410. Σοφ. Ἀντ. 129. ὡς καὶ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ λέγομεν, χείμαρρος στρατευμάτων, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ πᾶν ὅ,τι εὑρίσκεται εἰς ἀκατάπαυστον κίνησιν, μεταβολὴν, ἀλλοίωσιν, ἀκαταστασίαν, τὸ ἄστατον, ἢ ἀστατία. ἢ ἀλλοίωσις, τὸ συμπέβλητον, ὡς, ῥεῦμα τύχης, ἤτοι αἱ συχναὶ μεταβολαὶ καὶ μεταλλαγαὶ τῆς τύχης, Μενανδ. 3) παρὰ τοῖς Ἰατρ. λέγεται ὅτι καὶ τὸ ἐν τῷ σώματι περιφερόμενον καὶ κυκλούμενον ὑγρὸν, ἢ ἡ περιρρέουσα ὕλη ἀσθενείας τινός, (ῥευματισμὸν). Ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀποκληξὶς, καὶ ὁ Κατάῤῥους. ὅθεν

Ῥευματίζομαι. Ῥεῦμα ἢ ῥευματισμὸν ἔχω, πάσχω ἀπὸ ῥευματισμόν. Γαλην.

Ῥευματικός, ἡ, ὁν (ῥεῦμα, 3). Ὁ εἰς ῥεύματα ἢ ῥευματισμοὺς ὑποκείμενος, ἢ ὁ πάσχων ἀπὸ ῥευματισμὸν καὶ ὁ ἀνήκων εἰς ῥεῦμα ἢ ῥευματισμόν. Οὐδετέρως δὲ, ῥευματικὸν, ἐν τῇ συνηθείᾳ αὐτὶ τοῦ, Ῥευματισμός.

Ῥευματιστέον, τὸ· ὑποκ. τοῦ ῥεύμα.

Ῥευματισμός, ὁ (ῥευματίζομαι). Τὸ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἢ εἰς τὸ αἷμα ῥεῦμα, ὅπερ προξενεῖται διὰ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ὑγρασίας, ῥευματικὸν, εἰσχώρησις τοῦ ἐξωτερικοῦ ὑγροῦ ἀέρος εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, μετὰ πόνου κινουμένου. Γαλην. = ῥεῦμα 3.

*Ῥευματώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος ἢ τὸν τρόπον τοῦ ῥευματισμοῦ ὤν, ὅμοιος ῥευματιτμῷ.

Ῥεῦσις, εως, ἡ (ῥέω). Ῥοὴ, ῥεῦμα, τὸ ῥέειν, χύσις, συνηθέστερ. ῥύσις.

Ῥευστὰ λέος, ὁ, ἐον (ῥέω). Ῥευστός. «Ἥρα ῥευσταλέα· παρ' Εὐσεβ. προπ. δ'. 9.

Ῥευστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -κῶς, ῥευστὸς, ὁ ῥέων, πᾶν ὅ,τι ῥέει, ἢ ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ ῥέειν.

Ῥευστός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -στῶς (ῥέω). Πᾶν ὅ,τι ῥέεται, χύνεται, ἢ ὁ ῥέων, ὅστις ῥέει χύνεται, καὶ ἐν γένει μὴ στερὸς, μὴ σκληρὸς, μὴ στερεὸς, ὁ εἰς ῥεῦσιν ὑποκείμενος, καὶ ἐνταῦθ. τροπ. μὴ σταθερὸς, ἀκατάστατος, ἀστατὴς, μεταβλητὸς, μετέωρος, ὁ πάντοτε εἰς κίνησιν ὤν, καὶ ψαρτὲς, πρόσκαιρος, περαστικὸς, Λατ. fluxus.

*Ῥεψαλίς, ίδος, Ἰων. ἀντὶ, ῥαψαλίς.

*Ῥέψαλος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, ῥάμνος.

Ῥέω, μελ. ῥεύσομαι, Θεογν. 448. ἀορ. ἔῤῥευσα, ὁ μελ. καὶ ἀόρ. σπαν. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐν χρήσει, Lob. Φρυν. σελ. 739. εὐχρηστότερος δὲ παρ' αὐτοῖς ἔστι ὁ μέλ. ῥυήσομαι, ἀόρ. ἐῤῥύην, ἀεὶ ἐπὶ μεταβατ. σημασ. ἐξ ὧν ἐτυμήσατ. ὁ παρακ. ἐῤῥύηκα, ἔτι δὲ ὁ ἐνεστὼς ῥέομαι εὑρηται παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, ὁ δὲ Ὅμ. χρῆται ἀεὶ τῷ Ἐνεργ. Ἐνεστ. καὶ Παρκτ. ἐν δὲ Ὀδ. Γ, 455. καὶ Ἐπ. 3. κεῖται ὁ ἀόρ. ῥύη ἀντὶ ἐῤῥύη. Κινοῦμαι, χέομαι, τρέχω, φέρομαι, χύνομαι, στάζω, πίπτω χυνόμενος, ἢ μὲ ὁρμὴν χέομαι, ἰδίως μὲν ἐπὶ ὑδατος τὸ ὁποῖον τρέχει ἢ φέρεται ἀφ' ἑαυτοῦ διά τινος διαττήματος, ἐφεξῆς δὲ καὶ ἐπὶ αἵματος, ἐπὶ δακρύων, ἱδρῶτος, καὶ ἐπὶ ἄλλων ῥευστῶν ὑλῶν· Συνώνυμ. παρ' Ὅμ. «Τέσσ' ἀγλαὸν ὕδωρ. Ἰλ. Β, 307. καὶ ἤῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήνην· Ἰλ. Ρ, 85. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκ. δὲ συντάττει αὐτὸ μετὰ Δοτ. ὡς ὑπηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥέεσκον Ἰλ. Χ, 149. ἤτοι, ἡ πηγὴ πλημμυρεῖ, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ὕδωρ· «δακρύων αἵματι γαῖαν» Ἰλ. Θ. 65. ἤτοι ἐπλήσθη, ἐξεχείλιζεν ἀπὸ τὸ αἷμα ἡ γῆ, καὶ ἀλλαχοῦ. Παρὰ δὲ Ἡροδτ. χρησμ. 7, 140. εὕρηται ὁ μετοχ. τύπ. μετὰ Δοτ. ἱδρώτι ῥεούμενοι, ἀντὶ ῥεομένοι, ὥσπερ καὶ τὸ μαχεόμενοι ἀντὶ μαχόμενοι, θηλ. στάζοντες ἱδρῶτα, ὄντες πλήρεις ἱδρῶτος, (τὴν προτέραν γραφ. ῥεούμενοι ἀπέβαλον ὡς ἥμαρτ. ὅτε Schweighs. καὶ ὁ Buttm.) καὶ ἀῤῥιλμὸς ἀειρόοις ῥέων, κ. τ. τ. ἡ συνήθ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπιτρεπτὸς, πολὺς ῥεῖ, σημαίνει τὴν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν τὴν πλήρη ῥοὴν ποταμοῦ ἢ χειμάῤῥου τινός, ὅπου τὸ πολὺς τίθεται ἀεὶ κατὰ τὴν πτῶσιν τοῦ εἰς ὁ ἀναφέρεται ὑποκείμενου, π. χ. «πρωτυπομένῳ καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμᾶς, Δημ. ἔτι δὲ πολλάκ. καὶ κατὰ τροπ. ἔννοιαν, Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σελ. 855. «πολλῷ ἐπαίνῳ ῥεῖναι, ἀντὶ τοῦ, ἀπολαμβάνειν, χαίρειν μέγαν ἔπαινον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 529. ὡσαυτ. ὁ ποταμὸς μεγας ἐῤῥύη, Ἡροδτ. 8, 138. — 2) μεταφορ. ἐκχέομαι, χύνομαι πλουσιοπαρόχως, διαθέομαι μὲ ἄφθονον καὶ ἀδιάκοπον πληρότητα, ὡς, φ. ε, ἐπὶ τῆς ἀδιακόπου καὶ ἀταρχήτου γλυκείας ῥοῆς τῶν λόγων, ἢ ὁμιλίας τινός. Ὅμ. «τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ». Ἰλ. Α, 249. καὶ «ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα» Ἡτ. Θεογ. 84. καὶ αὐτόθ. 30, 97. ἔτι, «ἐκ χειρὸς βέλεα ῥέοντ» Ἰλ. Μ, 159. ἤτοι, ἐῤῥίπτοντο, ἐπετοῦσαν τὰ βέλη ἀπὸ τὰς χεῖρας των. β) σωρηδὸν, ἢ κατὰ πλῆθος πίπτω, καταφέρομαι, ὡς π. χ. οἱ ὧριμοι, ἢ ἐσπηπότες καρποὶ πίπτουσιν ἐκ τῶν δένδρων, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, αἱ τρίχες ἐκ τῆς κεφαλῆς, κ. τ. τ. ὡς ντῶν δ' ἐε μὲν μᾶλέων τρίχες ἔῤῥεον, Ὀδ. Κ, 393. καὶ Ἡσ. Λειψ. 5, Θεογρ. 2, 89. καὶ ἀλλαχοῦ. γ) Καθόλ. ἀναλύομαι, διαλύομαι, τήκομαι, χύνομαι, ῥᾳδίως ἀφανίζομαι, χάνομαι, παρέρχομαι, πρόσκαιρος ἢ προσωρινὸς εἰμί, περῶ ἢ περῶ, πλανῶμαι, περιφέρομαι ἄνευ κακίσεων, ἢ σίφορῦμαι, ἀμηχανῶ, εὑρίσκομαι εἰς παντοτεινὴν κίνησιν καὶ ἀνησυχίαν, ὅθεν, οἱ Ῥέοντες, θηλ. οἱ φιλόσοφοι, ὅσοι ἐδόξαζον ὅτι ὅλα τὰ ὄντα εὑρίσκονται εἰς ἀκατάπαυστον καὶ ὑπηνεκῆ ῥοὴν καὶ κίνησιν, οἱ τὸ πᾶν κινοῦντες, οἱ τοῦ ὅλου στατιωτικοὶ. Heind. Πλατ. Θεαιτ. σελ. 131. Α. 3) Ἐνεργητ. μεταβ χέω, χύνω, κάμνω τί νὰ ῥέυσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ χυθῇ, λείβω· «Ἐῤῥέει χειρὶ χοὰς, θανέοντι πατρὶν. Εὐριπ. Ἑκαβ. 528. καὶ Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 278. (συγγεν. τῷ ῥέπω, πίτνω, καὶ τῷ ῥίπτω, καὶ κατὰ Κοραὴ τῷ ῥίς, ῥινὸς, ὅπερ δηλοῖ τὸ σέρμα, ὡς χρήσιμον πρὸς ἐκροὴν τοῦ ἱδρῶτος, ἢ ἐφ' οὗ γίνεται ἡ ἄθηλος διαπνοή· ταυτοσημ. τύπ. τοῦ ῥέω εἶτι τὸ ῥυέω, καὶ ῥυίσκομαι, ὁ δὲ Ἔνεστ. ῥύω οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ.)

Ῥ'ΕΞΩ, ἀρχαῖον ἀχρηστ. Θέμα, ἀντὶ τοῦ Φημὶ, λέγω, ἀφ' οὗ ὁ παρακ. εἴρηκα, παθ. παρακ. εἴρημαι, μέλ. εἰρήσομαι, ἀόρ. ἐῤῥήθην, ἐῤῥέθην, καὶ μὴ Ἀττ. εἰρήθην, εἰρέθην· ἴδε ἐρῶ· ἐντεῦθεν ἀκήκοεν ἔτι τὸ, ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητὸς, ῥητρὰ, ῥήτωρ, ὡς καὶ τὸ Λατ. Reor, καὶ Ratus, ὁ ἐστὶ, ῥητὸς, ὡρισμένος.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Η.

Ῥηγεύς, έως, ὁ (ῥῆγος), ταὐτὸν τῷ, Βακχεύς, χρωματιστής.

Ῥηγή, ἡ (ῥήγνυμι), ταὐτὸν τῷ, ῥῆγμα. Γαλην. Γλωσσ.

*Ῥηγία, ἡ· ἐκ τοῦ Λατ. Regia, βασιλικὸν οἴκημα, Παλάτιον, Πλουτ. Νουμ.

*Ῥήγιον, τὸ· Κύρ. ὄνομ. Πόλεως ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ.

Ῥῆγλα, ἡ. Σίδηρον, ῥάβδος· Ἡσύχ. ὁ δὲ Μο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σχόπουλος ἐν τῷ περὶ Σχεδῶν σελ. 193. ἔχει «Σκυτάλη, ἡ ἀπόμαντρα, ἣν οἱ κοινοὶ ῥήγλαν (γράφ. ῥήγλαν ἐκ τοῦ Λατιν. regula, οἷμαι) λέγουσιν· λέγεται δὲ ἐν τῇ σκυτάλῃ λεπτόν τι πέτσινον ἢ σπιλίδιον, ἐπ' οὗ ἀπομάσσεται τρόπον τινὰ καὶ ἀποκόπτεται τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον μέρος τοῦ σίτου κ.τ.τ. ἐν τῷ μετρεῖσθαι διὰ τῶν μεδίμνων.

Ῥῆγμα, τό (ῥήγνυμι). Τὸ κατὰ μῆκος σχίσμα, σχισμάδα, ῥάγισμα, ξέσχισμα, διαχώρισμα, ζουγρκινισμα, ἢ συντριμμα «Ῥήγματα γῆς», Ἀριστοτ. σχίσματα, ὅταν ἀηλ. σχίζῃ ἡ γῆ ὑπὸ σεισμοῦ ἢ ὑπὸ μεγάλου καύματος καὶ αὐχμοῦ, ὡς τὸ χάσμα· λέγεται ἔτι καὶ παρ' Ἰατροῖς τὰ τῶν τραυμάτων κατὰ μῆκος χάσματα· ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Rima, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 370. ἔτι δὲ ταὐτὸ τῷ ἀπόῤῥηγμα, Francîse Καλλιν. σελ. 81. ὅθεν

Ῥηγματίας, ου, ὁ. Ὁ ἐῤῥωγὸς ἢ ἐσχισμένον τι τῶν ἐντοσθίων, οἷον πνεύμονος, ὑπατος, κ.τ.τ. ἔχων· Vulsus, Δεκ· Ἱππογρ. καθόλου δὲ, ὁ ῥῆγμα, ῥάγισμα ἢ σπάσιμον ἔχων.

Ῥηγματώδης, ὁ, ἡ· ες (ῥῆγμα, εἶδος) Κατεσχισμένος, ἢ πλήρης σχισμάτων, ῥαγισμάτων, ἔτι = ῥηγματίας.

Ῥῆγμίν, ῖνος, ἡ ὀρθότρ. ῥηγμίς, ῖνος, ἡ (φαίνεται δὲ ἡ ὀνομαστ. ὅτι οὐχ εὑρηται συδαμοῦ) (ῥήγνυμι), ὡς τὸ ῥαχία, ῥηχίη. Τύπλον, ἀποτομον καὶ βραχῶδες παρέλιον, ἐνθα προσβάλλουσι καὶ κατὰ κρότου θλῶνται τὰ κύματα, τραχὺς καὶ πετρώδης αἰγιαλός, οἱ τὰ κύματα προσρήσσονται, συχνάκις παρ' Ὁμ. ὅστις ἐπὶ πολὺ χρῆται τῇ ὁστικ. «ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης», Ἰλ. Α, 437. Ὀδ. Δ, 430, 575. «παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης», Ἰλ. Β, 773. Ὀδ. Δ, 449. τῇ δὲ αἰτ. χρῆται ἅπαξ ἐν Ἰλ. Τ, 229. καὶ Ὀδσ. Μ, 214. τῇ δὲ ὁνομ. οὐδέποτε. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, αἰγιαλές, περὶ ἐν ῥήγνυται τὰ κύμα· ἢ κατ' Εὐστάθ. περὶ ὃν ῥήσσονται καὶ θλίουσιν, ἅ ἐστι τύπτουσι, τὰ κύματα πλήττοντα. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει· ῥῆγμίνα, κυρίως ἐπὶ τοῦ προσρησσομένου τῇ γῇ ὕδατος, ὡς τό, «Ἄλλος ῥηγμίνα βαθείαν», καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, «παρὰ τὸ ἐκεῖ ῥήσσεσθαι καὶ οἱονεὶ κεκλᾶσθαι τὰ κύματα· ἀλλαχοῦ δὲ ἔχει· «Αἰγιαλὸς μὲν οὖν εἴρηται κοινῷ ὀνόματι, παρὰ τὸ αἰεὶ ἔχειν ἐγγὺς ἁλός· ἔχει δὲ διαφορὰς τρεῖς, ἀκτῖνα, ῥηγμῖνα, καὶ ϑῖνα. Ἀττὶν μὲν οὖν εἴρηται ὁ πετρώδης αἰγιαλός, ῥηγμὶς δέ, ὁ πρὸς ἄνεμον αἰγιαλός, ϑὶν δέ, ὁ εὐδίως καὶ ἥσυχος αἰγιαλός, παρὰ τὸ ματὰ γαλήνης καὶ ἠνεμίας ἐκεῖσε τὰ κύματα ἀπορίπτεσθαι. Ἔτι δὲ λέγονται καὶ αὐτὰ τὰ προσρηγνύμενα τῇ ξηρᾷ κύματα, ἤτοι τὸ τῇ γῇ προσρηγνύμενον ὑδωρ· παρ' Ὁμ. «Τμεῖς μὲν κοσμήσατε ἄλος ῥηγμῖνα βαθείαν τύπτεσθε», Ὀδ. Μ, 214. ἤτοι τὰ βαθέα κύματα τῆς θαλάσσης· ὡς καὶ Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. β'. 8. ἔχει· «Τοῦτο δὲ συμβαίνει περὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ· ὅταν μὲν γὰρ κυμαίνουσα ἐμβαίνῃ, σφόδρα παχεῖαι καὶ σκολιαὶ γίονται αἱ ῥηγμῖνες· ὅταν δὲ γαλήνη, διὰ τὴν μικρὰν ἔρησιν, λεπταὶ εἰσὶ καὶ βαθεῖαι. 2) μεταφορ. «Ῥηγμὶν βίοιο», ἡ ἄκρα, τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὁ θάνατος. 3) ῥῆγμα, σχίσμα, ξέσχισμα, σύντριμμα, Ἡσύχ.

Ῥῆγμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥηγμὶν, Ἡσύχ.

Ῥήγνυμι, καὶ, ῥηγνύω, μελ. ῥήξω. μεσ. ῥήξομαι, ἀορ. ἔῤῥηξα, μέσ. ἐῤῥηξάμην, παθητ. ἀορ. ἐῤῥάγην, ἀμεταβ. β'. παρακ. ἔῤῥωγα. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ. παρατ. μέλ. καὶ ἀορ. κατ' ἐνεργ. καὶ μέσ. διάθεσιν, συχνάκις ἐν τῇ Ἰλ. Ἐν δὲ Ὀδ. εὑρηται μόνον ἅπαξ τὸ ῥῆμα Μ, 409. Ἐπικ. παρατ. ῥήγνυσκε ἀντὶ ἐῤῥήγνυ, Ἰλ. Η, 141. Ἰων. τ' ἀπληθ. πρόσ. παθητ. ῥήγνυ'ατο, παρ' Ἀρατ. Διοσ. 85. ἕτεροι τύποι τοῦ ῥήγνυμι εἰσὶ τὸ ῥήσσω, Ἰλ. Σ, 571. καὶ Ἀττ. ῥάσσω. Σχίζω, διασχίζω, συντρίβω, συνθλάω, κατατέμνω, διακόπτω, διεχωρίζω, ἀράσσω, πλήττω, κτυπῶ κατὰ γῆς καὶ συντρίβω, κατακομματίζω, ῥαΐζω, διαπρὸ, μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἀνοίγω, λύω, σπῶ, ἢ θρίβω, τσακίζω τι, ὡς π. χ. τεῖχος, πύλας, θύρας, χαλκὸν, σίκος, θώρηκας, ἱμάντα, νευρὴν, τένοντα, ὀστέον, χρόα, κ.τ.τ. Ἐν Ἰλ. καὶ Ἡσ. καὶ ἐπὶ μάχης, διαχωρίζω, διατέμνω σειρὰν τινα στρατευμάτων, ἢ διασκορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων διατείνω καὶ τρέπω εἰς φυγὴν τὰς τάξεις, τὰς φάλαγγας τῶν μαχομένων ἐχθρῶν. «Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, . . Τρώων ῥῆξε φάλαγγας», Ἰλ. Ζ, 6. ἀντὶ, διέλυσε, διεσκέδασε, οὕτω καὶ, «ῥῆξε στίχας ἀνδρῶν», Ἰλ. Ο, 615. καὶ, ὁμίλου, Ἰλ. Δ, 538. «τὸ μέσον ῥῆξαι», Ἡρόδοτ. 8, 113. ἤτοι τὸ κέντρον διακόψαι, διατεμεῖν. ἔτι καὶ κατὰ μέτρησ. διάστ. ῥήξασθαι φάλαγγας, στίχας, διατέμνω, διασχίζω τὰς ἐχθρικὰς φάλαγγας διὰνὰ διέλθω, τὰ διαλύσω διαμέσου αὐτῶν, Ἰλ. Α, 90. Ν, 680. Ο, 403. σπανίως δὲ εὑρηται ἀπολύτως, ῥῆξαι, ἀντὶ τοῦ διατέμνω, εἰσπέσω, Ἡρόδοτ. ἔτι συντρίβων, συνθλῶν λύω, ξεσέω τι, ὥστε καθόλου ἐκ τῶν δεσμῶν λύω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερόω, ἀπολύω, καὶ, «Ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν», Ἰλ. Τ, 55. ἀντὶ, διήγειρον ἔριδα μεταξὺ αὐτῶν, ἄναψαν φιλονεικίαν· παρὰ δὲ μεταγεν. ἐξαίρ. ῥῆξαι φωνὴν, Ἀριστοφ. Νεφ. ἀντὶ, ἐκβάλλω διὰ μιᾶς φωνὴν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, κόπτω ταῖς φωναῖς, κυρίως λέγεται ἐπὶ ἀφώνων, ῥωβῶ, καὶ ἐπὶ μικρῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα αἰτοῦντα τὴν γλῶσσαν καὶ ἀρχόντας πρώτον τὰ ὁμιλῶσιν, ὡς Ἡρόδτ. 1, 85. περὶ τοῦ παιδὸς τοῦ Κροίσου φησὶ, ὃς τέως μὲν ἄφωνος ἦν, τότε δὲ αφωνης, ὑπὸ δέους τε καὶ κακοῦ ἐῤῥῆξε φωνήν· καὶ ὁ αὐτὸς 2, 2. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ἀνοίγω ἐλευθέρας καὶ ἀπολύω τὴν ὁμιλίαν, ἀρχίζω ἐλεύθερα νὰ ὁμιλῶ, Ἡρόδοτ. 5, 93. ἀπαραλλάκτως ὡς τὸ Λατιν. rumpere vocem, παρὰ Βιργιλ. Αἰν. Β, 129. Ι. 377. καὶ ποιητ. ἔτι, ῥῆξαι καὶ ῥῆξασθαι αὐδήν, ᾠδὴν, φθόγγον, Ἰακ. Ἀνθολγ. 2, 3. σελ. 385. ὡσαύτως ῥῆξαι βροτὸν, Ἀριστοφ. Νεφ. 579. ῥῆξαι ἄκρυα, Ἐρφουρ. Σοφ. Τραχ. 921. ἤτοι ἀρχίζω διὰ μιᾶς νὰ χύνω ἄκρυα, νὰ ἀκρύω· ὡσαύτ. «Χώρος ῥήγνυσι πηγάς», Πλουτ. ἀντὶ, ἐκβάλλει πηγάς, ἐχύθη ἐκ τῶν πηγῶν — Ἀπολύτ, ὅτεν πτωτ. ἀντὶ τοῦ χορεύω, ᾗ κρούω μὲ τοὺς πόδας τὴν γῆν ἐν τῷ χορεύειν, ὡς «Τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ μαλπῇ τ' ἰύγμῷ τε ποτὶ σκαίροντες ἕποντο», Ἰλ. Σ, 571. ὡσαύτως· «οἱ δὲ ῥήσσοντες ἕποντο», Τμ. Ἀπολ. 516. ὅπερ πληρέστερον ἐστὶ, χορὸν, ἢ πεδίον ποσὶ ῥήσσειν, ἀντὶ τύπτειν, πλήττειν, καὶ τὸ Λατιν. terram pedibus pulsare, Ruhnk. Ἐπ. κρ. σελ. 26. παρὰ δὲ τοῖς ἑπειτα, συγγρ. καὶ ἐπὶ πολέμου αὐτὸ τοῦ, καταβάλλω, καταπελάω τὸν ἐχθρὸν, τὸν ἐξαπλόνω κατὰ γῆς, Δημ. κατὰ Κον. Τ. 2. σελ. 1259. 10. καθ' ἣν σημασ. ἐξαίρ φαίνεται, ὅτι ἦν μᾶλλον ἐν χρήσει τὸ ῥάσσω, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 821. — Παθητ. ῥήγνυμαι, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, συντρίβομαι, σκάνω, προσβάλλω μὲ ὁρμὴν πρός τι μέρος καὶ συγκρούομαι· ἠρήγετο κῦμα, Ἰλ. Σ, 67. παραβλ. Δ, 425. καὶ ὡς οὐδέτ. Ἡσ. Ἀσπ. 377. — 2) μέτ. ἀμετβ. ἐκρήγνυμαι, σπάνω, σκάζω, σπαράττομαι, ὡς π. χ. ὑπὸ φθονου, τὸ Λατ. rumpi invidia· κεῖ τροπ. ἐξορμῶ, ἐκφέρομαι, χύνομαι διὰ μιᾶς, ἐκσπώμαι, μὲ ὁρμὴν ἀρχίζω, πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς καταφορᾶς τῶν ῥαγέων βροχῶν, ἐπὶ τῶν ἐκχεομένων εἰς τρόπον χειμάῤῥου ἀκρύων, ἐπὶ τῶν μεθ' ὁρμῆς καὶ βίας διαῤῥεόντων ποταμῶν, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μιᾶς ἀπροσδοκήτου ἐπιπιπτούσης δυστυχίας, καὶ τῶν φρενῶν ἐγειρομένων καὶ ἐξαπτομένων παθῶν τῆς ψυχῆς, κ.τ.τ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 433. Σοφ. Τραχ. 852. Valck. Ἱππ. 1338. κατὰ ταὐτὸν δὲ τὴν ἀμετβ. σημασ. ἔστι μᾶλλον ὁ παρακ. ἔῤῥωγα ἐν χρήσει ἀντὶ ἐνεστ. ὅστις καὶ ἄλλως ἀεὶ ἐνφράζει ἐνεστωτικ. ἀμετβ. ἐνν. ἀντὶ, εἰμὶ διῤῥωγὼς, σχισμένος, ἐν ᾧ ὁ ἐνεστ. ῥήγνυμαι ἔχει μᾶλλον μέσην ἀμετβ. σημασ. αὐτὸ, συντρίβομαι, σκάζω ἢ ἐμαυτοῦ. (Εἰς τοὺς πρώτους τρεῖς κυρίους τύπους ῥήγνυμι, ῥήσσω καὶ ῥάσσω ἀνήκουσι πολλαὶ ἄλλαι συγγεν. λέξ. ἐξ ὧν συνηθέστ. εἶσι, ῥητὸς, ῥῆγμα, ῥηγμὶν· ῥαίω, ῥαιστὴρ· ῥίπτω, ἐρείπω, ἐρείκω· ῥάγας, ῥαγὴν, ῥάγος, ῥαγόω· ῥάεος, ῥαιστὸς, ῥάκελος· ῥάχος, ῥάχις, ῥαχία, ῥηχὸς, ῥηχὶς, ῥηχίη· ῥαχίζω, ῥαιχερίζω, τραχὺς, τρηχὺς, καὶ φράσσω, φραγμὸς· ῥώξ, ῥωγὲς, ῥωγαλέος. Εἶτέτι, ἀράσσω, ῥαβάσσω· ῥάζω, βράζω, βρύσσω, ἀραδάω, κραδαίνω, ἀρύζω, κρύζω, ῥύζω, γρύζω· ῥιγὸς, ῥάδιξ, ῥαπὶς, ῥαπίζω, ῥάβδος· ῥάβαγος, ῥαβαγέω· ῥάγχω, ῥόγχος, ῥογχάζω, ῥόγχος, ῥοχθέω· ῥόθος, ῥοθέω, ῥοθιάζω· ῥοῖζος, ῥοιζέω· ἔτι καὶ τὸ διὰ τοῦ διγάμματος ἀρχομένου, Λατ. frango, fregi, fractus.)

Ῥῆγος, τὸ (ῥῆσι, ῥεζω, ρ.). Βαμμένος τις ὑφάσμα, ἢ ποικιλόχρωνος καὶ κεντητὸν ὕφασμα, χρησιμεῦον ὡς ἐπιπάλυμμα, σκέπασμα τεθριμμένον ἐπὶ τῶν στρωμάτων ἢ τῶν θρονίων, συχνάκις παρ' Ὁμρ. «στόρεσαν λέχος, . . καὶ ἐπὶ τε ῥῆγος τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον», Ἰλ. Ι, 661. συνηθ. μετὰ τοῦ, κώδ. πορφύρεος, ἢ σιγαλόεντα, Ἰλ. Ω, 644. Ὀδ. Κ, 352, 359. Ν, 118. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «Ῥήκος, περίστρωμα, σπάραγμα, προτκεφαλλιονα. Ὁ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, «Σκῦλον, διὰ τὰ ῥήγματα τῶν κροσσῶν, ἢ τὸ βαπτὸν ὕφασμα· ἔτι δὲ ὡς καὶ τὸ ψάρος, ἔνδυμα, ἐσθὴς, Ὀδ. Σ, 58. ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, «Πορφυροῦν περιβόλαιονα, ἠρμήν. ὁπουδὴ δὲ ὁ Ὅμρ. οἷς ἀναφέρει μετὰ τοῦτο τὸ λίνον (παγίον ἐκ λίνου), Ὀδ. Ν, 73, 118. συμπεραίνεται, ὅτι τὸ, ῥῆγος μάλινον ἦν ὕφασμα, δι' οὗ ἐπεκάλυπτον τοὺς στρωμνάς, ὡς καὶ ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ σάγιον, ὃ καὶ ἡ συνήθ. σάγισμα, καὶ σάϊσμα, λέγει, ἀφ' οὗ ἔτι καὶ τὸ μάλλινον πρὸς ἐνδύματα ἑτοιμαζόμενον ὕφασμα σαγίδιον καὶ σαΐδιον ἔχει τὴν παραγωγήν. Ἅρπ. ταὐτὸν ἐστι τῷ περίστρωμα, καὶ, στρωτὴς, καὶ, στρῶμα· ποικίλον δὲ ἦν ὡς τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, χαρπέτα, βολένζα, ἢ κιλίμιον, τὰ ὁποῖα ἐπιτίθενται ἐπάνω τῶν στρωμάτων. Κεῖται δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 658. ὁτοιμασία τῆς στρωμνῆς παρατηρητέα· πρῶτον τίθενται ὑπακτῶν τὰ ἄλλων κατὰ τὸ ἔδαφος κώδια, διὰ τὸ μαλακόν· ἐπὶ τούτοις δὲ τὸ ῥῆγος, ὅπερ ἦν μᾶλλιον· καὶ ἐπάνω τούτου ἐξεπλοῦτο τὸ λεπτὸν ἐκ λίνου πανίον, ὅπερ ἐστὶ τὸ παρ' ἡμῖν «σινδόνιον» λεγόμενον. (πιθαν. ἢ παρακωγ. ἐν τοῦ ῥήγνυμι, ῥέκος, ῥάγος, ἔστιν ἡ ὀρθοτέρα, καθ' ἣν τότε τὸ ῥῆγος ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ῥάκος, κομμάτι ὑφάσματος, ἢ πανίου.)

Ῥήδιος, Ἰων. ἀντὶ ῥᾴδιον, ἀνώμλ. οὐδέτρ. ἢ ἐπίῤῥ. συγγρ. ἐκ τοῦ ῥᾴδιος ἀντὶ ῥᾷον, Θεογν. 577. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ῥήδιος, ίη, ιον, Ἰωνικ. κατὰ συναλ. ἐκ τοῦ ῥηΐδιος, Θεογν.

Ῥῆξαι, ἰδὲ ῥέζω.

Ῥηξέες, εἶσα, ἐν, μετοχ. παθητ. κλῆρι τοῦ ἔρω, Ὀδσ.

Ῥηξήνιος, ίη, ιον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. τύποι ἀντὶ ῥᾳδίως, ὅπερ ἴδε, Ὁμηρ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ Ἡρόδοτ. καὶ Θεογν. 591. κρίθιον ἐξ οὗ σπείρεται ῥεῖνα· καλὸν ἢ ἐκ κακοῦ ἐπέλθοι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥηϊδίζω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἐπίρ. ἐκ τοῦ ῥηϊδίως, Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ.

Ῥηΐζω, Ἰωνικ. ἀντὶ ῥαΐζω.

Ῥηΐστας, ίστη, ίστον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ὑπερθ. τοῦ ῥᾴδιος, ἀντὶ ῥᾷστος, Ὀδ.

Ῥηΐτατος, άτη, ατον, Ἐπικ. ὑπερλετικ. τοῦ ῥᾴδιος, Ὀδύσ.

Ῥηΐτερος, έρη, ερον, Ἐπικ. συγκριτικ. τοῦ ῥᾴδιος, Ἰλ.

Ῥηκτικός, ή, όν, Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥήσσειν, διασχίζειν, διατέμνειν.

Ῥηκτός, ή, όν (ῥήγνυμι). Ἐσχισμένος, διερρηγμένος, διατετμημένος, καὶ ὁ δυνάμενος διαῤῥαγῆναι, σχισθῆναι, θρυπτό. «Χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγαλίοισιν», Ἰλ. Ψ. 823. ἐπὶ ἀνδρίαντος, ἔστις δύναται νὰ πληγωθῇ ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ, τρωτός, ἀντίθ. τῷ ἄτρωτος.

Ῥῆμα, ατος, τὸ (ΡΕΩ). Λέξις, λόγος, ἔπος, τὸ εἰρημένον, ἢ ὅπερ λέγει, ἐκφράζει τις διὰ τοῦ στόματος· ἀπόφθεγμα, ῥῆσις. «Ὁμήρου ῥῆμα», Πινδ. Πυθ. 4, 493. ἤτοι, ἡ γνώμη, τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ Ὁμήρου, καὶ Θεογν. Ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ ἀπαντᾶται πρῶτον παρ' Ἡροδότ. 7, 162. 8, 83. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) παρὰ δὲ Γραμματ. μέρος λόγου κλιτόν, τὸ συνήθ. λεγόμενον ῥῆμα, Ζήν. παρὰ Διογ. Λαερ. 9, 58.

Ῥηματικός, ή, όν, Ὁ εἰς ῥῆμα, ῥῆσιν, ἔκφρασιν ἀνήκων, ἁρμόζων, καὶ ὁ κατὰ λέξιν λέγων, ἐκφραζόμενος, καὶ βιβλίον ῥήματα γραμματικὰ περιέχων· παρὰ Γραμματ. τὸ ἀπὸ τοῦ ῥήματος παραγόμενον ὄνομα.

Ῥημάτιον, τό, καὶ ῥηματίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥῆμα, Μικρὸν ῥῆμα, λεπίδιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 444, 447.

Ῥῆμις, ό· πιθανῶς ἐκ τοῦ Λατ. remus. Ὄργανον, ἐφ' ᾧ ἑτοιμαζόμενος ὁ ὄριος βάλλεται εἰς τὸν κλίβανον (φοῦρνον), πτυάριον, δι' οὗ βάλλουσι τὸν ὄρτον εἰς τὸν φοῦρνον, ἐξ Ἀθην. γ'.

Ῥήμων, ονος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥήτωρ· κατὰ Πλούταρ. ἁπαρτ. ἁπαγγ. ἐν Ἰλ. Φ, 886. ῥήμονες, ἀντὶ τοῦ, «Καὶ ῥήμονες ἀνέρες».

Ῥῆν, ῥηνός, ῥῆνα, ἡ. Τὸ πρόβατον, τὸ ἄρνιον. Σπανίως ποιητ. λέξις, μόνον παρὰ Νικάνδ. Θηρ. 455. καὶ τοῖς μεταγεν., ἐξ ὧν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ῥῆνες, ἄρνες, πρόβατα», ἐξ οὗ τὸ, ἀρνί, ἀῤῥήν, ἔρτην, ἀννήν, εὐρὴν, πολυῤῥὴν, ῥηνίς, ἀρνὶς, καὶ τὸ Λατ. theno.

Ῥηναία, ἡ, = ῥήνη, 2. Τμ. Ὁμ. Ἀπολ. 44.

Ῥήνη, ἡ, Ῥηλιακ. κυρ. ὄνομα, ἐν Ἰλ. Β, 728. 2) Μικρὰ τις νῆσος πλησίον τῆς Δήλου.

Ῥηνικός, ή, όν, ἐκ προβάτου, προβάτειος, ἐκ τοῦ Ῥήνις, ίος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥὴν, ἀρνακὶς καὶ ἀριὸς.

Ῥηνοφορέω, ὁ (ῥὴν, φέρω). Ὁ μηλωτὴν, ἢ γοῦνας ἐκ προβάτου φέρων, φορῶ, Ἀνέκδοτ. β'. σελ. 517.

Ῥηξηνορία, ἡ. Θάῤῥος, γενναιότης καὶ ἀνδρεία τοῦ ῥηγνύειν καὶ διατρυπᾶζειν τοὺς ἄνδρας, ἤτοι τοὺς ἐχθρούς, Ὀδ. Ξ, 217. ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «Ἢ ἐκ ῥωμαλαιότητος ἀνδρὸς καὶ ῥῆξις ἀνέρων ἀνδραμόντων», ἐκ τοῦ

Ῥηξήνωρ, ορος, ὁ (ῥήγνυμι, ἀνὴρ). Ὁ τὴν τῆς φάλαγγος ῥῆσιν πυκνότητα, ὁ διατέμνων καὶ διεκχωρίζων τὰς πελωμικὰς παρατάξεις τῶν ἀνδρῶν, = ῥησινὴν ἀνέρας πεποιωμένον ἐν παραπάιει, παρ' Ὅμηρ. καὶ Ἡσ. ἀεὶ ὡς ἐπίθετ. τοῦ Ἀχιλλέως, ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου καὶ πρακτικοῦ πολεμιστῆ, Ἰλ. Η, 228. Ὀδ. Δ, 5. 2) ἀρσεν. κύρ. ὄνομα εὐγενοῦς Φαίακος ἐν Ὀδ.

Ῥηξικέλευθος, ὁ, ἡ, ον (κέλευθος). Ὁ διαῤῥήσσων, διακόπτων, διατέμνων τὴν κέλευθον, τὴν ὁδόν, Ἀνέκδοτ. β'. σελ. 518.

Ῥηξίνοος, κατὰ συναλ. ῥηξίνους (νόος). Ὁ διαῤῥήστων, διακόπτων, διατυχίζων τὸν νοῦν, τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν· ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Ἀνέκδοτ. β'. σελ. 517.

Ῥῆξις, εως, ἡ (ῥήγνυμι). Τὸ διαῤῥήσσειν, διασχίζειν, διατέμνειν, διαχωρίζειν, σχίσιμον, ξέσχισμα, ῥάισμα, σχίσμα, διατομὴ, σπάσμα ἢ σπάσιμον, θρῦψις, σχάσμα ἢ σκάσμα, χαραγματιὰ, ὡς τὸ ῥῆγμα, Ἀριστοτ. Κόσμ. «Κατὰ ῥῆξιν νέφους· ὁπότε χύνεται αἰφνίδιος καὶ σφοδρὰ βροχὴ, καθὼς π. χ. ὁ καταῤῥάκτης.

Ῥηξίφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ ἐῤῥηγμένον, ἤτοι ἐσχισμένον φλοιὸν (ἐσχισμένην φλοῦδαν) ἔχων, φλοιορῥαγής.

Ῥηξίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρὴν), ταὐτὸν τῷ, ῥηξίνοος, Ἡσύχ.

Ῥηξίχθων, ονος, ὁ, ἡ (χθών). Ὁ τὴν χθόνα ῥηγνύων, ὁ σχίζων καὶ διαχωρίζων τὴν γῆν.

Ῥῆον, τό, = ῥᾶ, ὅπερ ἴδε.

Ῥησείδιον, τό, καὶ

Ῥησίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ῥῆσις, Μικρὰ ῥῆσις, λογίδριον κ.τ.τ.

Ῥησιάρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ λέγων χρησμοὺς, προῤῥήσεις, ἢ ὁ προεδρεύων ἐν τοῖς χρηστηρίοις, Σουίδ.

Ῥησικοπέω, ῶ (ῥῆσις, κόπτω), ταὐτὸν τῷ, δημηγορέω, κυρίως, κόπτω λόγους, διηγοῦμαι, μεγαλορῥημονῶ, κόπτω λάφια, Σουίδ. καὶ Πολύδ.

Ῥητιμετρέω, ῶ (μετρῶ). Τὰς ῥήσεις, τοὺς λόγους ἢ τὴν ὁμιλίαν τινὸς μετρῶ, μετρῶ τὰ λόγια τινός, Λουκιαν. Λεξιφ. 9.

Ῥῆσις, εως, ἡ, Ἰωνικ. ιος, ἡ (ΡΕΩ). Τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, ἀπαγγέλλεσθαι, ἡ λόγος, ὁμιλία, λέξις, ἔκφρασις, ἀπαγγελία· «ἀκούειν μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος», Ἰλ. Φ, 291. καὶ «καταπλῆξαι τὴν ῥῆσιν», Ἡρόδοτ. 8, 83. ἤτοι, τελειόνως τὴν ὁμιλίαν, ὡσαυτ. «ἢ ἀπὸ Σευθῶν ῥῆσιν», Ἡρόδοτ. 4, 127. ἤτοι ἡ ἐκ τῶν Σευθῶν ληφθεῖσα λέξις. 2) ῥητὸν, ἀπόφθεγμα, τὸ χωρίον ἑνὸς συγγραφέως, ἢ περίοδος καὶ περικοπὴ ἐκ τινος βιβλίου, καὶ δόγμα, νόμος, ψήφισμα, ἀπόφασις, συμβουλὴ. 3) καὶ ὅλος ὁ τοῦ ῥήτορος, λόγος, ἢ ὁ διεξοδικὸς καὶ μακρὸς λόγος, διήγησις, διήγημα· «Ῥήσεις παμμήκεις», Πλάτ. ταὐτὸν τῷ, μακρολογία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1314. «Ῥῆσιν εἰπεῖν ἢ θρήνου», Ἰκέτ. 276. «Μακρὰν ῥῆσιν». 4) ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, τοῦ ἐκφράζεσθαι.

*Ῥῆσσος, ου, ὁ, Ἀρσεν. κύρ. ὄνομ. βασιλέως τῶν Θρακῶν· 2) ποταμός τις ἐν Τροίᾳ, Ἡσ. Θεογν. 340.

Ῥήσσω, μέλ. ῥξω, Σχίζω, ξεσχίζω, διασχίζω, σπάω ἢ σπάνιω, σπάζω, σκάζω, ἐκρίπτω, ῥαΐζω, συντρίβω, θραύω, καταβάλλω, βίᾳ ἐκλυσμοῦ διακόπτω, διατέμνω, διαῤῥήγνυμι, ἔστι δὲ σαφέστερος τύπος τοῦ ῥήγνυμι, ἀπαντώμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Σ, 571. καὶ Ἀπολ. Ἀργον. Δ', 539. «Πέδον ῥήσσουσι πόδεσσιν· ετυπαύτερον τὴν γῆν σφοδρότερον μὲ τοὺς πόδας ἐν τῷ χορεύειν, ὡς ἐν ἠθέλομεν διασχίσῃ αὐτὴν· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ῥήσσει, τέμνει, σχίζει, τύπτει, κροτεῖ» παρ' Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. α, 60. λέγεται καὶ ἐπὶ πέλης· «Εἰ καὶ μὴ ῥήσσων κατωθῶν τις εἴην· ἴδε πλουτύτρ. ἐν τῷ ῥήγνυμι.

*Ῥησσώνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ῥηττώνη, Ἡρόδ.

*Ῥητέος, α, ον, ἐπίθετ. ῥήματ. τοῦ ΡΕΩ, ἐρῶ. Ὅστις πρέπει ἢ μέλλει νὰ ῥηθῇ, νὰ λεχθῇ.

*Ῥήτερος, έρη, ερον, Ἰων. κατὰ συναλ. ἀντὶ ῥήτερος, Lob. Φρυν. σελ. 402.

Ῥήτωρ, ῥητορος, ὁ (ΡΕΩ), ταὐτὸν τῷ, ῥήτωρ. Ὁ ῥητορεύων, λέγων, ὁμιλῶν, ἢ καθ' Ἡσύχ. διδάσκαλος, σύμβουλος, ὁδηγὸς εἰς τὸ καλὸν, Ἰλ. Ι, 443. «Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρα τε ἔργων· διδάσκαλον ἐσόμενον λόγων, ὧν δεῖ λέγειν, καὶ δραστικὸν ἔργων, ἃ δεῖ πράσσειν, ὁ Σχολ.

Ῥητίνη, ἡ (ῥέω). Ὕλη καυστικὴ, παχεῖα καὶ λιπαρὰ, ῥέουσα ἀπό τινων δένδρων, οἷον πίτυος, πεύκης, κ.τ.τ. ὡς δάκρυον ἢ ὡς κόμμι, Λατ. resina (ρετσίνη), Ἀριστοτ. καὶ Νικ. Ἀλ. 300. 567. ὅθεν

Ῥητινίζω, μέλ. ίσω. Ὀσμὴν ῥητίνης ἔχω, ἢ ῥητινώδης εἰμὶ, ἢ ἔχω, ἀποτελῶ γεύσιν ῥητίνης.

Ῥητινίτης, ου, ὁ, προσυπκ. οἶνος. Οἶνος ῥητίνην, πυτυίνην ἔχων, ὕλην ἢ ὀσμὴν, ἢ κατασκευασμένος μὲ ῥητίνην, Διοσκορ. α'. 35.

Ῥητινολόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ῥητίνην συλλέγων, συνάζων, Γλωσσ.

Ῥητινόω, ῶ (ῥητίνη). Χρίω, ἀλείφω μετὰ ῥητίνης, μιγνύω μετὰ ῥητίνης ἢ βάλλω ῥητίνην ἔν τινι.

Ῥητινώδης, ὁ, ἡ, ον (ῥητίνη, εἶδος). Ὁ εἴδος ῥητίνης ἔχων, ἢ ὁ ῥητίνην ἐν ἑαυτῷ ἔχων, ὁμοιος ῥητίνῃ.

Ῥητόν, τό, ταὐτὸν τῷ, ῥῆτις, κυρίως οὐδέτερ. τοῦ ῥητός.

Ῥητορεία, ἡ. Ἡ ὁμιλία, ὁ λόγος τοῦ ῥήτορος, ἢ τοῦ δημηγόρου, διδασκαλία, πραγματεία περί τινος κοινωφελοῦς πράγματος, δημηγορία, ῥητορικὴ ἀπαγγελία, Ἰσοκρ. 2) λόγος καλλωπισμένος διὰ ῥητορικῶν σχημάτων καὶ ἀνθηρῶν λέξεων, ἢ ἐπίδειξις τῆς τῶν λόγων δεινότητος τοῦ ῥήτορος, αὐτὴ ἡ εὐγλωττία, éloquence, Γαλ. ἢ μετ' εὐγλωττίας καὶ χάριτος ἔκφρασις, Διογ. Λαερ. 3, 93. 4, 36. 3) πλησ. ἡ τέχνη τῆς εὐγλωττίας, ἡ ῥητορικὴ τέχνη· ἐκ τοῦ

Ῥητορεύω, μέλ. εύσω (ῥήτωρ). Ῥήτωρ εἰμὶ, ὁμιλῶ ὡς ῥήτωρ εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, δημοσίως ἢ παρρησίᾳ λαλῶ, δημηγορῶ, ὁμιλῶ ὑπέρ τινος κοινωφελοῦς πράγματος. 2) ἐπιδείκνυμι ἐμαυτὸν ὡς ῥήτορα ἢ ὡς διδάσκαλον τῆς ῥητορικῆς, τῆς εὐγλωττίας, διά τινος τεχνικοῦ καὶ κεκαλλωπισμένου ἢ δεινοῦ λόγου· λόγων ῥητορικῶν ἀκροωμαι μετὰ πομπῆς καὶ ἐπιδείξεως ὁμιλῶ. Παθητ. ἐπὶ λόγου δημοσίως λεγομένου, Ἰσοκρτ. Φιλ. «Τοὺς μὲν σπουδαίους τῶν πραγμάτων καὶ κατεπειγόντων λόγους ῥητορεύεσθαι, τοὺς δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, γεγράφθαι· ἀντὶ τοῦ, δημοσίως, εἰς ἁπάντων λέγεσθαι, ἐκφωνεῖσθαι, ῥητορικῶς ἀπαγγέλλεσθαι.

Ῥητορικός, ή, όν, καὶ ἐπίῤῥ. -ωϊκὸς (ῥήτωρ). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν ῥήτορα, εἰς τὸν δημηγοροῦντα ἢ ὁμιλοῦντα, ἢ εἰς τὴν ῥητορικήν. «Ῥητορικὴ, ἡ», προσυπκ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ῥητορεύειν, ἡ διδάσκουσα, τὸ συνθέτειν καὶ ἐκφωνεῖν ῥητορικοὺς λόγους, ἢ κατ' Ἀριστοτ. δύναμις περὶ ἕκαστον τοῦ θεωρῆσαι τὸ ἐνδεχόμενον πιθανὸν κατὰ Πλάτωνα (εἰς Γοργ.) ἢ τῆς πειθοῦς, δημιουργὸς ταὐτ. καὶ πλησ. τὰ ῥητορικὰ, Διογ. Λαερ. 4, 49. «Ῥητορικὴ φιλοσοφοῦσα», ἢ τῶν λόγων φιλοσοφία· ἢ κατὰ Πλάτ. εἶδος λόγου ῥητορικοῦ, ὃν οἱ ῥήτορες γράφουσιν εἰς ἐπίδειξίν τε προφέρουσιν, εἰς ἀγῶνας. καὶ φόρους, καὶ κατηγορίας· ὅρα Διογ. Λαερ. εἰς βίον Πλάτ. 52. καὶ Ψευδοπλουτ. εἰς τὸν βίον αὐτοῦ. «Τὰ ῥητορικώτερον λεγόμενα· τὰ τεχνευμένα, κεκαλλωπισμένα· ἀντίκειτ. τῷ, «Τὰ ἀφελέστερα». Περίοδος ῥητορικὴ· εἶδος κυκλικῶν καὶ δεομένου στρογγύλων στόματος καὶ συνεστραμμένου. «Γράφω ῥητορικῶς» ἢ κατὰ ῥήτορός τινος γινομένη, γραφικὸς ἢ εἰπόντος ἢ πράξαντός τι παράνομον. 3) συνῃθ. ὁδὸς καὶ ἡ εὐρεῖα καὶ γλαφυρότης τῶν λόγων, δι' ὧν δύναταί τις πείσαι τινά.

*Ῥητραμάστιξ, ιγος, ὁ (μάστιξ). Ἡ μάστιξ, ἢ πρὸς μαστίγωσιν ῥάβδος τῶν ῥητόρων,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Περαίας

ἡ ῥητοροδιδασκάλων. ἐπίθετ. τοῦ Αἰσχίνου ἐκ Μιτυλήνης, παρὰ Διογ. Λαερ. 2, 64.

Ῥητορομύκτης, ὁ (μύζω). Χλευαστὴς τῶν ῥητόρων καὶ σοφιστῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2, 19. κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Hemsterhusius, ἥτις ὅμως ἀντιβαίνει τῷ στίχῳ· τὰ χειρόγραφα ἔχουσι ῥητοράμυητος.

Ῥητός, ἡ, ὁν, ἐπίτ. ῥηματ. ἐκ τοῦ ΡΕΩ, ἐρῶ. Εἰρημένος, ὃν εἰρηκεν, εἶπον, ἐξέφρασεν ἢ ἐξεφώνησέ τις καὶ ὡρισμένος, ἀπεφασισμένος, ταταγμένος, φανερὸς, ὠνομασμένος, ὡμολογημένος· ὃν ἔταξε, διώρισέ τις, Ἰλ. Φ, 445. «—Ζητεύσαμεν εἰς ἑνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητοῦ· ἐπὶ ὡμολογημένῳ καὶ ὡρισμένῳ μισθῷ· ἤτοι συμπεφωνημένῳ, ἐσταμένῳ (ἵκε), εἰρημένῳ, ἐφ' ᾧ ἐσυμβιβάσθησαν ὁ μισθῶν καὶ ὁ μισθούμενος· καὶ Ἡσίοδ. (ἔργ. καὶ ἡμέρ. 370.) «Μισθὸς εἰρημένος· εἶπεν· καὶ νῦν χρόνον ῥητόν· Ἡρόδ. 1, 77. ἤτοι, εἰς διωρισμένον, ταταγμένον καιρόν· ἐπὶ ῥητοῖσι, ἀντὶ, ἐπὶ συμφωνίᾳ, μὲ συνθήκην τοιάνδε, ὡσαύτ. νὺξ ῥητὴ ἡμέρᾳ, καὶ ἡ ῥητὸν γέρας, ἀργύριον, ταταγμένον, διωρισμένον. «Ὁ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, Θουκ. ἤτοι κατὰ τὰ ὡρισμένα, τὰ ταταγμένα, κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατ. ratus, ἐκ τοῦ Δωρ. ῥατός ἀντὶ τοῦ, κύριος, βέβαιος, κῦρος ἔχων, νενομισμένος. 2) ὀνομαστός, γνωστός, ψηφισμένος, ἐξακουστός, περίφημος, «Ἄνδρες ῥητοί τ' ἀῤῥητοί τε», Ἡσιόδ. Ἔρ. 3) καὶ ὁ δυναμένος ῥητὸν εἶναι, ἐκφωνηθῆναι, ἐμολογηθῆναι, ἢ ὃν δύναται εἰπεῖν, ἐκφωνῆσαι, ὁμολογῆσαί τις· ὡς π. χ. «Τοῦτο οὐ ῥητὸν μοί ἐστιν· τοῦτο οὐ δύναμαι εἰπεῖν· δὲν ἐμπορῶ ἢ δὲν πρέπει νὰ τὸ εἰπῶ, δὲν εἶναι συγχωρημένον, «Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀῤῥήτων ἀκουόντων», Ἰσοκρ. πρὸς Δημόν. ἐμπιστεύου εἰς αὐτοὺς ὡς μυστικὰ τὰ δυνάμενα προξενῆσαί σοι κατηγορίαν πράγματα· ὅθεν καὶ πᾶν ὅ,τι δὲν λογίζεται ἢ δὲν εἶναι μυστικὸν, ἀντίκτ. τῷ ἄῤῥητον, Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σελ. 844. 4) παρὰ τοῖς Φιλοσ. καὶ Μαθημ. «Γραμμαὶ ῥηταὶ», Rationales, «Γραμμαὶ ἄλογοι ἢ ἀῤῥητοι», Irrationales, Heind. Πλατ. Ἱππίας μείζ. σελ. 303. B. 5) τὸ ῥητὸν, ὡς οὐσ. μέρος ὁμιλίας τινὸς, περικοπὴ ἑτέρου συγγραφέως, ἢ ἀπόφθεγμα, ῥῆσις.

Ῥήτρα, ἡ, Ἰων. ῥήτρη (ΡΕΩ, ἐρῶ). Συμφωνία, συμβιβασμὸς, ἢ ἐπὶ ῥητοῖς τισι συνθήκη, ὁμολογία, συμφωνία· «Ἀλλ' ἄγε τὴν ῥήτρην ποιησόμεσθα. Ὀδ. Ξ, 393. ἀλλ' ἂς κάμωμεν συμφωνίαν, ὡς συμφωνήσωμεν μεταξύ μας, ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς μετάγεν. στοιχημα· ὡσαύτ. «Ἠτὰ τὰς ῥήτρας καὶ κατὰ συνθήκην», ἐν Ἡρακ. Πίν. σελ. 231. ἄρα ταὐτὸν τῷ Ἰταλ. Contratto, συμβόλαιον. 2) λόγος, ἔκφρασις, ἐκφώνησις, ῥῆσις, ἔξαιρ. χρησμὸς, διὰ τοῦτο ἐκάλουντο καὶ αἱ ἀγραφοι διαταγαὶ καὶ νόμοι τοῦ Λυκούργου Ῥῆτραι, ὡς χρησμοὶ λογιζόμενοι «Τὰ μὲν οὖν ταῦτα νομοθετήματα Ῥήτρας ὠνόμασεν, ὡς παρὰ τοῦ Θεοῦ νομιζόμενα καὶ χρησμοὺς ὄντα», Πλουτ. Λυκ. Francke Ἱππίας. σελ. 199. καὶ ἐν γένει, πᾶσα ἀπόφασις ἢ σχέσις ὑπάρχουσα ἢ γινομένη διὰ συνθήκης, ἢ ἀναμέσον μεταξὺ δύο μερῶν 3) ἄδεια τοῦ λαλῆσαι, διαιώμια τοῦ νὰ εἰπῇ τίς τι παῤῥησίᾳ, ὡς, ῥήτρα λαβεῖν, Δημ. Στεφ. σελ. 255, 21. καὶ ὁμιλία, δημηγορία, λόγος, ἐκφώνησις. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν ἔτι καὶ διὰ τοῦ, διᾳη, ὁμιλία, ῥητορική· κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην σημασίαν λέγει ὁ Χριστόδωρος ἐν Ἀνθολόγ. β. σελ. 420. «Ῥήτρης ἀκηλήδονα πατρός». 4) συναλλαγὴ τοῦ λαοῦ, ἐκλησία, Δυκοῦρ. 470. ὅθεν

Ῥητρεύω, Λυκοῦρ. 1390. «Δίκας ῥητρεύω, δίκας λέγω, ἀποφασίζω, δίκαια, ὀρθὰ λαλῶ· παρὰ Ἰωάνῃ τῷ Δαμασκηνῷ ἐν Τμν. ὀντὶ τοῦ, ῥητορεύω.

Ῥητροφύλαξ, ακος (ῥήτρα, φύλαξ)· παρὰ Σουϊδ. ὁ συγγραμματοφύλαξ, ὁ φύλαξ τῶν δημοσίων γραμμάτων, ἐγγράφων· καὶ Μ. Ἐτυμολ. ὁ γραμματοφύλαξ, ὁ τὰ ῥήτρα φυλάττων.

Ῥήτωρ, ορος, ὁ (ΡΕΩ, ἐρῶ). Ὅστις ὁμιλεῖ, συμβουλεύει τὰ δέοντα, ἢ διὰ τῆς εὐγλωττίας του παίζων τινὰ, ὁ ῥητορεύων, δημηγορῶν ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ δήμου· ταὐτὸν τῷ Ὁμηρικῷ, ῥητὴρ· παρὰ δὲ νεωτέρ. καὶ ὁ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς, τῆς εὐγλωττίας, ῥητορίας, ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ῥήτωρ, ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην, ἢ κριτής», καὶ πάλιν· «Ῥήτωρ, λέκτης, συνήγορος· ὁ δὲ Φώτ. «Ῥήτωρ, τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δήμῳ συμβουλεύων, καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων, εἴτε ἰδιώτης εἴη λέγων, εἴτε καὶ ἀδύνατος, εἴτε καὶ ὑπὸ τοῦ βελτίστου, καὶ δικαιοτάτου συμβουλεύων, εἴτε ἐπὶ οἰκείοις λήμμασιν· καὶ ὁ Δημοσθένης τοιοῦτον καλεῖ ῥήτορα, ἐπειδὰν λέγῃ, ῥήτωρ, ἠμερῶν, καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτων· καὶ ἑτέρωθι· ἐγὼ δέ, εἰ μὲν ὡς συμβουλεύων ἡμῖν, ὅτι ἂν συμφέρειν ἡγεῖται, ῥήτωρ ἐστὶν, οὔτε ἀριοῦμαι, οὔτε φύγοιμι ἂν τοῦτο τοῦτο· εἰ δὲ οἷον ἐγὼ καὶ ὑμεῖς δὲ ἐράτε ἀπαιδεύτους καὶ ᾗ' ὑμῶν πεπλουτηκότας, οὐκ ἂν εἴην οὗτος ἐγὼ· ὁ αὐτ. ἔστι ἔχει· ῥήτωρ, συνήγορος, διπλόλογος, καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων (λέγων) γνώμην· κριτὴς, παρὰ Σοφοκλ. λέγεται καὶ ἐπὶ γυναικός, ἐ αὐτὸς ἔχει· ῥήτορα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ἀριστοφ. κατὰ τὸν Σχολ. τοῦτον λέγεται καὶ ὁ κατήγορος, καὶ ὁ δημηγόρος ἐπὶ κακοῦ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. γ'. 5. «Αὐτοκλῆς μάλα ἀνῶν ἐπιστρεφὴς εἶναι ῥήτωρ· καὶ Ἀπομν. β'. ς. 15. «Ῥήτορας φαύλους, ἀγαθοὺς δημηγόρους φίλουμεν· (ἀβοκάτος, Avocat) τὸ δὲ ἐν Ἀπομν. δ'. ς'. 15. ἐπὶ κακῆς ἐννοίας ὡς καὶ τὸ Ὁμηρικὸν ῥητὴρ. «Ἔφη Ὅμηρον τῷ Ὀδυσσεῖ ἀναξεῖναι ἀσφαλῆ ῥήτορα εἶναι· οὕτω καὶ Ἱππαρχ. ἀ. 8. «Ἐντῇ βουλῇ ἔχειν ῥήτορας ἐπιτηδείους», συμβούλους, ἀδηγεῖς εἰς τὸ καλόν.

Ῥητῶς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ῥητός. Μὲ εἰρημένον τρόπον, φανερὰ, ὡμολογουμένως, εἰρημένως, ἐκφραστικῶς, ταταγμένως, ὡρισμένως, ἀκριβῶς, μετὰ φανερῶν καὶ ὡρισμένων ἢ βεβαίων λόγων ἢ λέξεων· κατὰ λέξιν, ἓν τρόπον εἰπεῖν τὰς τι ἢ ἐξέφρασε, μὲ τὰς ἰδίας λέξεις, διὰ ῥητῆς συμφωνίας καὶ συγκαταθέσεως.

*Ῥηχεῖη, ἡ, = ῥηχίη, Δῤῥ.

Ῥηχιάδης, ὁ (ῥηχίη, ῥαχία). Ὁ τοὺς καταδίκους εἰς τὰς ῥαχίας φέρων, ἢ ῥίπτων, καὶ αὐτὸς φυλάττων αὐτούς, ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ, Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ. ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ, «Ἐραχάδαι, οἱ δεσμεύοντες· ἄρα, ὁ δεσμοφύλαξ.

Ῥηχίη, ἡ, Ἰων. ταὐτὸν τῷ, ῥαχία, Ἡρόδ.

Ῥηχίς, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥαχία, παρ' Ἡσυχ. Ἀκρα.

Ῥῆχος, ἡ, καὶ ῥηχὸς, Ἰωνικ. ταὐτὸν τῷ, ῥάχος, ἡ· Φραγμὸς, Ἡρόδ. 7, 148. ὅθεν

Ῥηχώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 230. ὅπου ἄλλοι «Τρηχώδεσι ἀνέγνωσαν. Τραχὺς, ἀκανθώδης, πλήρης ῥάχων, ἢ κέντρων, κεντρώδης.

*Ῥήων, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ ῥέων, ἀνώμαλ. συνῃρ. ἐκ τοῦ ῥέϝεος, Lob. Φρυν. σελ. 402.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ι.

*Ριγαλέος, ἑα, ἑον, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ῥιγηλός.

Ῥιγεδανός, ἡ, όν (ῥιγέω). Ἰωνικὸς ὁ ὑπὸ τοῦ ῥίγους, τοῦ ψύχους νεαρκωμένος, παγωμένος, φρικώδης, κρυερὸς, ὅθεν τροπικ. φοβερὸς, φρικτὸς, βδελυρὸς, ἀξιομίσητος, χαλεπὸς, Ἰλ. Τ, 325. «Ἔπεσε ῥιγεδανὴς Ἑλένῃ Τρωσὶν πολεμίζων», φρικτὴς, χαλεπὴς, ἢ λυπηρὰς· ὁ Σχολ. βέλτιον δὲ, τῆς βδελυρᾶς, συγχαμερᾶς, μισητῆς· ὡς ἐκ τοῦ μῆκος, μηκεδανὲς, ἠπεδανὲς, οὐτιδανὸς· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ῥίγος, ῥιγεδανὸς· παρὰ μεταγεν. καὶ δικαταλ. ὁ Πλούταρ. ἐν τῷ πῶς δεῖ ποιημ. ἀκούειν, ἑρμηνεύει τὸ, ῥιγεδανὸς, διὰ τοῦ κακοθάνατος· Δάϊον γὰρ οἱ Μακεδόνες τὸν θάνατον καλοῦσι.]

Ῥιγέω, ῶ, μέλ. ήσω, παρακ. κατ' ἴωσπ. σημασίαν ἔῤῥιγα, ἐξ οὗ ἀνώμ. δοτ. μετοχ. ἐῤῥίγοντι, Ἡσ. Ἀσπ. 228. μοῖσαν παρὰ ποιητ. ἔστιν εὔχρηστος ἡ λέξις (ῥίγος). Κυρίως μὲν κρυόνω, τρέμω ὑπὸ τοῦ ψύχους, παγοῦμαι, ὡς ξηρὸς καὶ ἀκίνητος μένω ὑπὸ τοῦ ῥίγους, τρέμω καὶ πτοῶ τοὺς ὁράντας ὑπὸ τοῦ ψύχους, ψύχομαι, ναρκοῦμαι, φρίσσω καὶ ἀκίνητος μένω ὑπὸ φρίκους, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ὅστις οὐδέποτε χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τῆς κυρίας σημασ. ἀλλὰ μεταφρ. ἀντὶ τοῦ, φρίττω, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι ὑπὸ φόβου, τρομάζω, ἐκτὸς ἑαυτοῦ γίνομαι ὑπὸ τοῦ φόβου, μετὰ ἀναβάντες καὶ ἀκίνητος, ὅλοι ἔντρομοι, ὡς τὸ Λατιν. horresco, obstupeo. «ῥίγησεν δ' ὁ γέρων», Ἰλ. Γ, 259. ὡσαύτ. μετὰ τοῦ Σημεῖ γάρ μοι Σύμος . . . ἔῤῥιγε, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν, Ὀδ. Ψ, 216. καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. «καὶ σ' Ἀχιλλεὺς τοῦτο γε μαχῆ ἐνὶ κυδιανείρῃ ἔῤῥιγ' ἀντιβολήσαι», Ἰλ. Η, 214. καὶ Γ, 353. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, χαυνοῦμαι, χάνω τὸν ζῆλόν μου, Πίνδ. Νεμ. 5, 50. ὡς τὸ Λατ. frigere. 2) μεταφ. μετὰ αἰτιατ. φοβοῦμαί τι, δειλιῶ, ἐξιπποζόμαι, τρέμω, ἀποστρέφομαι, ὡς «ῥίγησεν πόλεμον», Ἰλ. Ε, 351. καὶ «οὐτε ἐγὼ ἔῤῥιγα μάχην», Ἰλ. Γ, 175. (Συγγεν. τῷ ῥίσσω, ἐξ οὗ τὸ Λατ. rigeo, καὶ frigeo.) ὅθεν

Ῥίγηλός, ὁ, ἡ, ὁν. Φριχώδης, ὁ φρίκην, ῥίγος ἢ φόβον καὶ τρόμον προξενῶν, φρικτὸς, φοβερὸς, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 131. «Ὀιστοὶ ῥιγηλοί, ἐκνόστοιο λαυφεζήγιοι δοτῆρες».

Ῥίγιον, τὸ, ἐπίῤῥ. συγκρ. ἄνευ θετικοῦ ἐκ τοῦ, ῥίγος, καὶ ὑπερτ. ῥίγιστος. Ἱρυοτέρου, ψυχροτέρου, ὡς ἐν Ὀδ. Γ, 191. «ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται». 2) τροπ. φριχτότερον, τρομακτικώτερον, φοβερώτερον, σφοδροτέρου, ἰσχυροτέρου, χειροτέρου, τινὸς, Ἰλ. Α, 325. «Τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται», ὅπερ αὐτῷ φρικωδέστερον καὶ χαλεπώτερον, ἤτοι χειρότερον γενήσεται. Ε, 873. «Ῥίγιστα ἔργα, φρικτὰ, χαλεπὰ, ἀτυχέστατα, κάκιστα· τὰ ῥιγίων πάντων οὐχ εὑρίσκεται.

Ῥίγιος, ὁ, ἡ, ον (ῥίγος). Ἱρυερὸς, ψυχρὸς, ψύχους προξενῶν, ἀμφ.

Ῥίγιστος, ἴστη, ἴστον, ὑπερτ. τοῦ ῥίγιον. Ψυχρότατος, κρυότατος, φρικτότατος καὶ φοβερώτατος, τρομακτικώτατος· «Τὰ ῥίγιστα τελεῖτε», Ἰλ. Ε, 873. ἤτοι τὰ δεινότατα πράττετε.

*Ῥίγμος, ὁ, ἄρσεν. κύρ. ὄνομ. Θρᾳκὸς ἐν Ἰλ.

Ῥιγνός, ἡ, όν, σπάν. τύπος ἀντὶ ῥιγεδανός.

Ῥιγομαχής, ὁ (μάχομαι). Ὁ μετὰ τοῦ ῥίγους, ψύχους μαχόμενος, ὁ ἀντιτασσόμενος τῷ ψύχει, Ἀνέκδοτ. β'. σελ. 318.

Ῥιγοπύρετος, ὁ (ῥῖγος, πυρετός). Πυρετὸς μετὰ ῥίγους συνωδευμένος, σφοδρὸς παροξυσμός.

Ῥίγος, τὸ, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. rigor καὶ frigus. Ψύχος, τρύος, κρυάδα, ἡ τῆς σφοδρᾶς ψυχρότητος αἴσθησις, ὁπότε τὸ σῶμα τρέμει, ἀνατριχιάζει, κλονεῖται καὶ κτυπᾷ τοὺς ὁδόντας, ἀνατριχιασμὸς, νάρκωσις ὑπὸ τοῦ κρύους, ἔτι δὲ καὶ ἡ τοῦ πυρετοῦ ἀνατριχίασις τοῦ ὁμήρου· «ῥίγος καὶ κάματον», Ὀδ. Ε, 472. καὶ Σειν. Κυρουπ. β'. γ'. 5. «Δίψας καὶ ῥίγος καρτεραίνω· καὶ ἐν ς'. ὁ. 10. «Λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενοι». 2) τροπ. φρίκη, τὸ φρίττειν, ἔκπληξις, ἔκστασις, τρόμος, ἀποστροφὴ· εὕρηται ἔτι καὶ ῥίγος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

γραφὴν Lobeck. Φρυν. σελ. 107. τῆς ὁποίας ὡμῶς γραφῆς δυσκόλως ἤθελεν εὑρεθῆ παράδειγμα παρὰ τοῖς Ποιητ.

Γ'ιγοσίβιος, ὁ, ἡ, ον· ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ βιγωσίβιος.

Γ'ιγύω, ὦ, μέλ. ώσω (ῥίγος), ταὐτὸν τῷ, ῥιγέω. Βρυόνω, τρέμω ἢ πάσχω ὑπὸ ῥίγους καὶ ψύχους, ψύχοι καὶ κρύοι αἰσθάνομαι· Ὀδ. Ξ, 468. καὶ Σατυρ. Κυρουπ. ε'. α'. 5. »Μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος. Ἀπόφ. β'. α'. 17. »Εἰ πεινήσουσι καὶ ῥιγώσουσιν· ἂν ἤθελε τὸ καλέσῃ ἡ χρεία νὰ πεινάσωσι καὶ νὰ κρυώσωσι· ἤτοι νὰ ὑποφέρωσι πάλιν καὶ ψύχος, κρύος, τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔχει ὡς τὸ ἱδρύω τὸν σχηματισμ. αὐτοῦ εἰς ω καὶ ῳ ἀντὶ ου καὶ οι, π. χ. ἀπερέμω, ῥιγῶν, παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 446. Ἀχ. 1185. ἀλλὰ καὶ ῥιγοῦν ἐν Νεφέλ. 442. Δοτικ. μετοχ. ῥιγοῦντι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1162. Θεσμοφ. μετοχ. ῥιγώσᾳ, Σιμωνιδ. Ἐντ. ῥιγῶν, Βατ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1146. Ὄρν. 935. Ἵππουκτ. ῥιγῶ, Ψαλτ. Γεωργ. σελ. 507. D. καὶ Buttm. Ὅλοι δὲ οὗτοι εἰσὶ Ἀττ. τύποι.

* Γ'ιγωσίβιος, ὁ, ἡ, ον (βίος). Ὁ ἐν τῷ ψύχει, εἰς τὸ κρυος ζῶν, ἄνευ καταλύματος, ἄστεγος καὶ κατακρυωμένος, ὅθεν τροπ. κρυερός, ψυχρός, Lob. Φρυν. σελ. 420.

Ῥίζα, ης, ἡ. Τὸ κατώτατον μέρος ἢ ἡ πρώτη βάσις τοῦ φυτοῦ τὸ σπριζόπικὸν αὐτοῦ μέρος τὸ ἐν τῇ γῇ, ὃ οὐ στηρίζεται, βλαστάνει καὶ λαμβάνει τὴν τροφὴν τὸ φυτὸν ἀπὸ τῆς γῆς· συχνάκ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Λ, 845. » — ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήνω. καὶ »κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμοῦνω Ὀδ. Ψ, 196. Ὅς τις ἔτι χρῆται τῇ λέξει καὶ κατὰ διαφόρους τροπικὰς σημασ. π. χ. ῥίζαι ὀφθαλμοῦ, Ὀδ. Ι, 390. οὕτω καὶ παρ' Ἡσ. Ἔργ. 19. ῥίζαι γῆς, ῥίζαι ὀδόντων, κ. τ. τ. καὶ καθόλ. ἐπὶ πάντων ὅσα εἰς σχῆμα ῥίζης ἐκβαίνουσι ἢ ἐκφύουσι ἐκ μιᾶς κοινῆς ἀρχῆς, οὕτως ὁ Πίνδ. Πύθ. 4, 26. καλεῖ τὴν Κυρήνην, ἀστέων ῥίζαν, ἐξ ἧς ὁλόκ. ἀκολούθως πολλαὶ ἄλλαι πόλεις ἀπῳκίσθησαν, καί, τὴν Λιβύην, »ῥίζαν ἀπείρου τρίτανα ἤτοι τρίτον μέρος τῆς ἠπείρου τῆς Οἰκουμένης Πύθ. 9, 14. ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ βλαστός, ὁ παυλός, ἡ κορμὸς ὅς τις ἀναφύει ἐκ τῆς ῥίζης· τροπικ. δὲ, ἡ ἀρχή, ἡ καταγωγή, ἡ ῥίζα ἐξ ἧς κατάγεται μία γενεά, Πινδ. Ἰσθμ. 8, 123. καὶ Πλούταρχ. »Οὕτως ὁ Θεὸς εἰδόξου καὶ βασιλικοῦ γένους ῥίζαν ποιηρὰν καὶ τραχεῖαν οὐκ ἀναιρεῖ πρότερον, ἢ φῦναι τὸν προσήκοντα καρπὸν ἀπ' αὐτῆς, ἡ γραφ. ῥίζα εἶναι πάντη ἐπισφαλής.

Ῥιζάγρα, ἡ (ῥίζα, ἄγρα). Χειρουργικόντι ἄργανον δι' οὗ ἐκβάλλουσι τὰς ῥίζας τῶν ὀδόντων τὰ βέλη, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ἡέλ. ζ', 12.

Ῥιζάς, άδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥίζα. Ποιητκ. ἅμφ.

* Ῥιζεῖον, τὸ, = ῥίζιον.

* Ῥιζηδόν, Ἐπιρ. (ῥίζα). Εἰς τρόπον ῥίζης, οἱ ῥίζαι.

Ῥίζηθεν, Ἐπιρ. (ῥίζα). Ἀπὸ τῆς ῥίζης, ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης.

Ῥιζίας, ου, ὁ. Ὁ ἐκ ῥίζης κατεσκευασμένος, ὡς »Ὀπὸς ῥιζίαο.

* Ῥιζικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν ῥίζαν ἀνήκων, ἀναγόμενος.

Ῥίζιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ ῥίζα. Μικρὰ ῥίζα, Ἀριστοφ. Ὀρ. 659. ἔτι καὶ ῥιζίον.

Ῥίζις, ὁ. Παρὰ Στράβ. ιβ'. σελ. 1183. ζώνη τῆς Αἰθιοπίας τῷ ταύρῳ ὁμοίον, κατὰ δὲ τὸ μέγεθος καὶ τὸ ζῆν, τῷ ἐλάφατι.

* Ῥιζίς, ίδος, ἡ· ποιητ. ταὐτ. τῷ ῥίζα.

Ῥιζοβολέω, ῶ. Ῥίζας ἐκβάλλω, ἀποκτῶ, φύω, ἀναδίδω. ἐκ τοῦ

Ῥιζοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ ῥίζας βάλλων, ἐκβάλλων, ἀναδίδων, φύων.

Ῥιζόθεν, Ἐπιρ. ταὐτὸν τῷ, ῥίζηθεν.

* Ῥιζοκέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ἐπὶ τῶν φυτῶν ὅσων αἱ κεφαλαὶ ἢ κορυφαὶ τῶν σπόρων ἐκφύουσιν ἀμέσως ἐξ αὐτῶν τῶν ῥιζῶν, ὅσα ἔχουσι τὰς κεφαλὰς τῶν ἀμέσως μὲ τὰς ῥίζας των συνεχομένας, Θεοφρ.

Ῥιζολογέω, ῶ. Μ. ήσω. Ῥίζας συλλέγω, συνάγω, μαζόνω ῥίζας. 2) μετὰ τῶν ῥιζῶν ἐκβάλλω, ἐκσπῶ, ἐκριζόνω, παρὰ Διοσκορ. Σπερμολ. ις'. 82. »Πέντε τοὺς τυρεύοντας ῥιζολογήσαι, ἤτοι, Ῥιζοτεμήσας, ἐκ ῥιζῶν ἀνέσπασε, διέφθειρε, ἐξερρίζωσεν, ἐκ τοῦ

Ῥιζολόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ῥίζας συλλέγων, συνέγων, μαζόνων· 2) καὶ ὁ τὰς ῥίζας ἀναπτῶν, ἐκβάλλων, ὁ ἐκριζόνων.

* Ῥιζοπαγής, ὁ, ἡ, ές (πήγνυμι). Ὁ ἔχων τὰς ῥίζας βαθέως εἰς τὴν γῆν πεπηγυίας, καλῶς ἢ στερεῶς ἐρριζωμένος, ἠμελιωμένος.

Ῥιζοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) Ὁ πωλῶν ῥίζας, ὁ ἐμπορευόμενος ῥίζας.

Ῥιζοτομέω, ῶ. Μ. ήσω (ῥιζοτόμος). Ῥίζας τέμνω, κόπτω τὰς ῥίζας, συνάγω αὐτὰς ἐξαιρ. πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν. »Βοτάνας ῥιζοτομεῖν· συνάγειν, συλλέγειν χόρτα ἤτοι βοτάνα πρὸς χρῆσιν ἰατρικήν, καὶ φυλέτταιν αὐτὰ εἰς τὴν ἀποθήκην· Ἱπποκράτ. Ἐπιστ. πρὸς Ἐρατοσθ. »Σὺ δὲ ἡμῖν σὺ παρεὼν ὦ Ἐρατοσθ μάλιστα τὰς ὁρεινὰς ῥιζοτόμει βοτάνας· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Φιλοστράτ. εἰς Ἀπολ. ς'. 26. »Ῥιζοτομούσης τὸ φαρμακον τῆς σοφίας, καθέλου δὲ, ἀντὶ τοῦ, Τέμνω, κόπτω· ἐκκόπτω τὰς ῥίζας, περιορύττων τὸ φυτὸν, ὅ ἐστι, γυμνὸν σκαπάνῃ τὰς ῥίζας τοῦ φυτοῦ καθαίρω αὐτάς. Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. γ'. »Ῥιζοτομεῖται δὲ μετὰ τὴν φυτείαν. ὅθεν »Ῥιζοτομεῖν τοὺς τυρόννους, ἐκριζοῦν, ξεριζόνειν, διαφθείρειν, κόπτειν ἀπὸ ῥίζης, πανωλεθρίᾳ διαφθείρειν, ἀφανίζειν. ὅθεν

Ῥιζοτομία, ἡ. Τὸ κόπτειν, τέμνειν καὶ συλλέγειν τὰς ῥίζας, ἡ τῶν ῥιζῶν τομὴ, σύναξις καὶ φύλαξις αὐτῶν πρὸς χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς. Ὅρα περὶ ταύτης Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 2) Τὸ κόψιμον τῆς ῥίζης, ἤτοι ἡ ἐκρίζωσις καὶ παντελὴς διαφθορά.

Ῥιζοτομικός, ή, όν. Ὁ εἰς ῥιζοτόμον ἢ εἰς ῥιζοτομίαν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ὁ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν κόπτων καὶ συλλέγων αὐτὰς πρὸς χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς· ὁ περὶ τὰς τομὰς τῶν ῥιζῶν ἐμπείρως ἔχων. »Βιβλίον ἢ σύγγραμμα ῥιζοτομικὸν· περὶ ῥιζοτομίας καὶ χρήσεως τῶν ῥιζῶν εἰς τὴν Ἰατρικὴν πραγματευόμενον, καὶ »Τέχνη ῥιζοτομική, ἢ περὶ ῥιζοτομίας καταγινομένη, ἐκ τοῦ

Ῥιζοτόμος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Ὁ τέμνων τὰς ῥίζας, ὁ κόπτων, ἢ ἐκβάλλων τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν καὶ συλλέγων αὐτὰς εἰς τὴν ἀποθήκην πρὸς χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς. Speziere, Ἰταλ. Ἀποθηκάριος, Σπετζιάρης, Βοτανικὸς· παρὰ Νικάνδρῳ. »Ὥρα ῥιζοτόμοιο ὁ καιρὸς καθ' ὑντέμνονται καὶ συνάγονται αἱ ῥίζαι. 2) Ὁ κόπτων, τὰς ῥίζας, ἤτοι ἐκριζῶν καὶ διαφθείρων, ὁ ἐκ ῥίζης ἐκβάλλων, ἐκσπῶν.

* Ῥιζοτροφέω, (τροφή). Τρέφω τὰς ῥίζας, ἢ κάμνω αὐτὰς ν' αὐξήσωσιν, ἐκ τοῦ

* Ῥιζοτρόφος, ον, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τρέφων τὰς ῥίζας καὶ κάμνων αὐτὰς αὐξάνεσθαι.

* Ῥιζότροφος, ου, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐκ τῶν ῥιζῶν τρεφόμενος, ζῶν.

Ῥιζουχία, ἡ. Τὸ ῥίζας ἔχειν, ἢ συμπύκνωσις τῶν ῥίζων, ἅμφ.

Ῥιζουχίζω, μέλ. ίσω, ἀεωτρ. λέξ. Μεταφυτεύω μὲ αὐτὰς τὰς ῥίζας, ἐκ τοῦ

Ῥιζοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ὁ τὴν ῥίζαν ἤτοι τὴν βάσιν ἔχων, κραταῖος, ἀνυγραπτος, στηριζων, ὡς ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος ταὐτὸν τῷ, Γαιήοχος, ἢ Γηοῦχος.

Ῥιζοφαγέω, ῶ. Μ. ήσω. Ῥίζας τρώγω, ἐκ τοῦ

Ῥιζοφάγος, ὁ, ἡ, όν (φαγεῖν). Ὁ ῥίζας τρώγων, ἢ ἐκ ῥιζῶν τρεφόμενος.

Ῥιζοφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ τὸν φλοιὸν ὡς ῥίζας ἔχων, οὗτινος ὁ φλοιὸς ὅμοιός ἐστι ταῖς ῥίζαις, ταὐτὸν τῷ, Ἰνόφλοιος.

Ῥιζοφοίνικος, ὁ, ἡ, ον (φοινίσσω). Ὁ ἐκ τῶν ῥιζῶν φοινῶν, βλαστάνων, προερχόμενος· πιθανῶς ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ῥιζεφυτος.

Ῥιζοφυέω, ῶ. Μ. ήσω. Φύω, βλαστάνω, ἐκδίδω, ἐκβάλλω ῥίζας, ἐκ τοῦ

Ῥιζοφυής, ές, ὁ, ἡ, ές (φύω). Ὁ ῥίζας φύων, βλαστάνων, ἀναδίδων Παλαιφ. ὁ ἐκ ῥιζῶν φυόμενος βλαστάνων, ἅμφ.

Ῥιζόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ φύλλα εἰς τὴν ῥίζαν ἔχων, ἢ ὁ ἐκδίδων φύλλα ἀπὸ τὴν ῥίζαν.

Ῥιζόφυτος, ὁ, ἡ, ον (φυτόν). Ὁ ἐκ τῆς ῥίζης ἢ μετὰ τῆς ῥίζης φυόμενος, βλαστάνων. Ὁκελ. σελ. 513. Ἐκτ. Γαλ. Ῥιζόφυτον δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ καὶ ἄλλως Ἡμιόλοβον, λεγόμενον, τὸ ἐκ τῶν ῥιζῶν τοῦ φυτοῦ φυόμενον βλάστημα.

Ῥιζόω, ῶ, μέλ. ώσω (ῥίζα). Ῥίζαν βάλλω, ῥιζόνω, φυτεύω. ἡ ἀόρ. ἐβλήθη καὶ πιθαν. ἐρρίζωσα. Ὀδυσ. Η, 122. »Πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται· πεφύτευται. 2) Μεταφρ. θεμελιόω, στηρίζω, στερεόω, ἢ στερεὸν ποιῶ. Ὀθυσ. Ν, 163. »Λᾶας ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἑεσθαι, στερεὸν καὶ ἀκίνητον ἐποίησεν, ἐστερέωσεν, ὡσαύτ. »ἐρρίζωσε τὴν τυραννίδαν. Ἡροδ. 1, 64. καὶ »Τυραννὶς ἐρριζωμένη δ' αὖτ. 1, 60. 2) ἀμεταβ. ῥιζόνομαι, πιάνω ῥίζας, ἐκριζ. κατὰ μέσ. καὶ παθ. διαφ. Ἰακ. Ἀχ. Ταξ. σελ. 531.

Ῥιζώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ῥίζης εἶδος ἔχων, ὅμοιος ῥίζῃ.

Ῥίζωμα, τό (ῥιζόω). Τὸ ἐρριζωμένον, τὸ ἐν τῇ γῇ στερεὸν τῆς ῥίζης. Ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥίζα, γενεά, καταγωγή, ἀρχή, γενεά. Αἰσχύλ.

Ῥιζώνυξ, υχος, ὁ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ Πολυδ. β'. 145. ἀντὶ τοῦ

Ῥιζονυχία, ἡ (ὄνυξ). Ἡ ῥίζα καὶ ἀρχὴ τοῦ ὀνύχου.

* Ῥιζωρύκτης, ου, ὁ, = ῥιζορύχος.

Ῥιζωρυχέω, ῶ. Μ. ήσω. Σκάπτων τὴν γῆν ζητῶ νὰ εὕρω τὰς ῥίζας, σκάπτων τὴν γῆν ἐβαλλω τὰς ῥίζας, ἢ ῥίζας ἐκτεμόντων. Πλούταρχ. ἐν τῷ περὶ Εὐθυμίας. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν Γραμματικῶν, τῶν ζητούντων τὰς ῥίζας καὶ ἀρχὰς τῶν λέξεων. Ἐπιγράμ. β'. »Γραμματικῶν περίεργα γένη, ῥιζώρυχα, ἐκ τοῦ

Ῥιζώρυχος, ὁ, ἡ, ον (ὀρύσσω). Ὁ τὰς ῥίζας ὀρύσσων, ὅστις σκάπτων ἐκβάλλει τὰς ῥίζας, ἢ ὅστις ἀναζητεῖ τὰς ῥίζας, τὰς ἀρχάς.

Ῥίζωσις, ή (ῥιζόω). Τὸ ῥιζοῦν, ῥιζόνειν, στερεὸν ποιεῖν, στηρίζειν, στήριξις. Οὐσιαστ. τὸ ῥίζας φύειν, ἐκβάλλειν, ἀναδίδειν.

* Ῥιζωτήρ, ῆρος, ὁ (ῥιζόω). Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ κάμνῃ νὰ ἀναφύωσιν αἱ ῥίζαι· Ἐπὶ τοῦ Ἡλίου.

Ῥικνήεις, εσσα, εν· καὶ, »Ῥικνέεις, έσσα, έσν (ῥικνός). Κυρίως κατεψυγμένος, νεναρωμένος ὑπὸ τοῦ ψύχους, καταπαγωμένος· καὶ ξηρός, ῥικνός, ῥυτιδώδης, γέρων, πλήρης ῥυτίδων. Rugoso, Ἰταλ. τοῦτ. τῷ ῥικνός.

Ῥικνοεργής, ὁ, ἡ. Ἐπίθετον τῶν σανδαλίων. Πολυδ. ζ. 93. ἅμφ.

Ῥικνόομαι, οῦμαι, μελ. ωθήσομαι (ῥικνός). Κυρίως, ξηρὸς γίνομαι ὑπὸ τοῦ ψύχους, παγώνω, ξηραίνομαι ἀπὸ τὸ κρύος, παρακόμαι, ὅθεν τροπ. ζαρόνω, συστέλλομαι, ῥυτιδώδης καὶ κυρτὸς γίνομαι, κάμπτομαι καὶ μαζόνομαι ὑπὸ ψύχους, ὑπερβολικῆς θέρμης, ἢ γηρατείου, ἀπ' ἐντεῦθεν »Ῥικνοῦσθαι καὶ »Διαρικνοῦσθαι ἐπὶ τινος εἴδους ὀργήσεως, ὁπόταν καμπύλοι ποιεῖ ὁ χορεύων τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸν πρωκτὸν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν φέρων, ὡς τὸ τῆς συκη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σεις »Τσακίσματα ποιῶ ἐν τῷ χορεύειν«. Πολλὰ δ'. 99. Ὁ Φώτιος ἔχει ῥηκνοῦσθαι, τὸ διελκύσασθαι, καὶ παντοδαπῶς διαστρέψασθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥικνοῦσθαι, τὸ καμπύλον γίνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ἐρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Εὕρηται ἔτι καὶ ῥιγνόομαι γραφόμ. τὸ δὲ ἐνεργ. ῥικνῶ παθητ. οὐχ εὕρηται.

Ῥικνός, ή, όν. Κυρίως ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους πεπηγώς, ναρκώσεις, πᾶν ὅ,τι ὑπὸ τοῦ κρύους ἐπάγωσιν, ἀξηράνθη, ἐκκκαλίασε· ἑπομένως, ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους πεπηγὼς καὶ ξηρανθείς, καὶ συνεστραμμένος, ἐρρυτιδωμένος ἤτοι, ζαρωμένος καὶ συρρωμένος γεγονώς, ἑξαίρ. ὁ τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὸ δέρμα αὐτοῦ ζαρωμένον καὶ τραχὺ ἔχων, καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ψύχους τῆς θέρμης ἢ ἄλλου τινὸς παθοῦτου ἀποξηρανθείς, μαρανθείς, ῥυτιδωθείς, ἀξαιρ. Ὁ ὑπὸ γήρατος ἢ ἰσχνότητος κυρτωθείς, καμπύλος καὶ συνεστραμμένος, γεγονώς, καὶ ἐντεῦθεν ὁρμηνεύεται τὸ »Ῥικνὸν διὰ τοῦ, Καμπύλον, καὶ Ῥυτσόν, »ῥικνὸς πόδι« Τιμ. Ὀμ. Ἀπολ. 317. ὁ ἔχων κυρτοὺς τοὺς πόδας, κυρτοπόδαρος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· ῥικτοί, ἰσχνοί, ἐπικεκαμμένοι, σκαμβοί, σκολιοί. ἔτι ἑρμηνεύεται τὸ, Ῥικνὸς, καὶ διὰ τοῦ Ἰσχνός, λεπτός, ξηρός, λιγνύς, σάρκος ἄνθρωπος. »Πῶς οἱ πρὸ μικροῦ πίονες — οὕτως αἰφνιδίως ἐκτακέντες ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἵνες αὐτὸ μόνον καὶ λεπτὴ δορά«. Φίλων Τέμ. β'. σελ. 432. καὶ »Πρεσβύτην ὀφθῆναι ῥικνόν«. Ἀλλαχ. ἐρρυτιδωμένον, ἰσχνόν, »Δέρμα κατεσκληκὸς καὶ ῥικνὸν ἰδεῖσθαι«. Ἀνθολογ. κατάξηρον, ἐρρυτιδωμένον, ζαρωμένον, ἐντεῦθεν ὁ Φώτιος ἑρμηνεύει τὸ ἐκ Σοφοκλέους »Ῥικνὸς διὰ τοῦ, Παγκακὸς, παρὰ Νεωτερ. εἰληπται ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ φρικώδης, φοβερὸς, ὡς παρ' Ἡσυχ. ἠρίγυον, ῥιγεδανόν, φρικῶδες«, καί, »ῥικνὴν ὀφιν, φρικτήν· ὅπου τὸ ῥιγὸς σπάν. τύπ. ἐστὶ τοῦ ῥικνός. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ λέξις λέγεται καὶ ἐπὶ γερόντων ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει ἔτι τὸ »Ῥικνοτέρους« διὰ τοῦ »Ἀσθενεστέρους· ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει καὶ »Κελώνας ῥηχίας· τραχείας, σκληρὰς καὶ ἐρρυτιδωμένας. (ἐκ τοῦ ῥῖγος, ῥιγανός, ῥικνός, ὅ ὅ καὶ ῥικνὸς εὕρηται γεγραμμένον). ὅθεν

Ῥικνότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τι ἡ κατάστασις τοῦ ῥικνοῦ, ῥυτίδωσις, ζάρωσις.

Ῥικνοφυὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ες (φυή). Στερρὸς, κυρτὸς, ζαρωμένος ἐκ φύτεως ὤν.

Ῥικνώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ῥικνὸς, ὁ ῥικνωσιν κύρτωσιν, καμπύλωσιν ἔχων, ἢ ῥυτιδώσεις, φαινόμενος ῥυτιδωμένος, ἢ ζαρωμένος· Ἀνθολογ.

Ῥίκτωσις, εως, ἡ (ῥικνόω). Τὸ ῥικνὸν, ῥυτιδωτὸν ποιεῖ, ῥυτίδωσις, ζάρωμα, καμπή.

Ῥίμμα, ατος, τὸ (ῥίπτω). Τὸ ῥίπτειν, ῥίψιμον, ἢ πᾶν ὅ,τι ἐρρίφθη, ἐβλήθη Πολυδ. α'. 164. »Τόξου ῥίμμα« ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, ῥῦμα.

Ῥιμμός, ὁ· νεώτερ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, ῥίψις, ῥιγμός. Νικητ. Χρον. ϛ'. ιδ'.

Ῥίμφα, Ἐπῴ. Εἰκόλως, ῥᾳδίως, ταχέως, κούφως, ἐλαφρῶς, εὐχερῶς, σχέλιφρα, βιαίως, ὁρμητικῶς, ἑξαίρ. ἐπὶ τῆς ταχύτητος ῥιπτομένου ἢ ἄλλως κινουμένου ἀντικειμένου, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἵππων »ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα«. Ἰλ. Δ, 533. καὶ Ρ, 458. Χ, 163. Ὀδ. Μ, 182. Ν, 83. ἐπὶ νηῶν »νῆας ῥίμφα διωκομένη« Ὀδ. Ν, 162. ἤτοι ταχέως φερομένη· καὶ »ῥίμφα θέουσα ναῦς« αὐτόθ. 88. αὐταὐτ. καὶ παρ' Ἡτ. παρὰ τοῖς ὕστερ. δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου (πιθαν. ἐκ τοῦ ῥίπτω, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ῥεῖα.) ὅθεν

Ῥιμφαλέος, ἔα, έον. Ταχὺς, ἐγλίγωρος, παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχος.

Ῥιμφάρμητος, ὁ, ἡ, ον (ἅρμα). Ὁ μετὰ ῥιμφαλέου ἤτοι ταχέος ἢ ταχυκινήτου ἅρματος πορευόμενος, ὁ ταχὺ καὶ ἐξὺ ἅρμα, ἤτοι ταχείαν ἁμαξαν ἔχων. Πίνδαρ. »ῥίμφαρμάτου διφρηλασίαις«. Ὀλ. γ'. 66.

Ῥίν, ινός, ἡ, νεώτρ. καὶ ἧττον ὀρθότερος τύπος ἀντὶ τοῦ ῥίς.

Ῥίναριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ῥίν. Μικρὰ μύτη.

Ῥιναυλέω, ῶ (ῥίς, αὐλέω). Φυσῶ ἢ κάμνω ἦχον τινὰ διὰ τῆς ῥινός, διὰ τῆς μύτης ὑπὸ θυμοῦ, ὀργῆς ἢ ἀσελγοῦς ἀκρασίας, κ. τ. τ. Τατιανὸς κατὰ Ἑλλήν. »Ῥιναυλοῦσι τὰ αἰσχρὰ« ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Ῥινοκτυποῦσιν οἱονεὶ τὸ πνεῦμα τοῖς ῥώθωσι συνέλκοντες, ποιὸν ἦχον ἐπὶ καταγέλωτι ἀποτελοῦσιν. Κλήμης ὁ Ἀλεξ. ἐν Παιδαγ. β'. ἐφράζει τὴν τοῦ Τατιανοῦ ῥῆσιν διὰ τοῦ. »Τὸ πορνικὸν ἀναίδην εἰς ἀτέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιψοφεῖν ἀπυκναιδίτμως ἐφράζει ἆρα τὸν διὰ τῆς ῥινὸς γινόμενον ψόφον ἐν εἴδει πτερμοῦ, ὃν οἱ πορνικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνηθίζουσιν. Ἐν Ἀναλέκτοις δὲ (γ'. σελ. 93.) τὸ »Ἀναρειβδεῖν ῥινοβόλῳ πατάγῳ· σημαίνει τὸν διὰ τῶν ῥινῶν γινόμενον ψόφον τῶν ὀργιζομένων, καὶ λυττώντων ὑπὸ τοῦ θυμοῦ.

Ῥινάω, ιῶ (ῥίς). Φέρω ἢ κρατῶ τινὰ ἀπὸ τὴν μύτην, καὶ πλανῶ ἑξαπατῶ, ἢ χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, σείω· ταράττω τὴν ῥῖνα ἤτοι τὴν μύτην περιπαίζων τινά· ταύτον τῷ, Μυκτηρίζω. »Ἔγωγε ἐπίσταμαι ῥινᾶσθαι. Μένανδρ.

* Ῥινάω, μέλ. ήσω (ῥίνη), =ῥινέω, ῥινίζω.

* Ῥινεγκαταπηξιγένειος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, ἐγκαταπήγνυμι, γένειον). Ὁ ἔχων τὴν μύτην ἐκτεινομένην ἕως τοῦ γενείου, τοῦ πώγωνος, ἢ τοῦ ὁποίου ἡ μύτη φθάνει ἕως εἰς τὸν πώγωνα.

Ῥινεγχυσία, ἡ (ῥινεγχύτης), Τὸ ἐγχεῖν διὰ τῆς ῥινός, ὅταν ὀνομάζῃ διὰ τῆς μύτης χύνωμεν ὑγρόντι εἰς τοὺς ῥώθωνας καὶ εἰς τὸν σωλῆνα αὐτῶν.

Ῥινεγχυτέω, ῶ. Διὰ τῆς ῥινὸς ἐγχέω, χύνω μέσα εἰς τοὺς ῥώθωνας ὑγρόν τι διὰ τῆς μύτης. Διοσκορ. β'. 210. ἐκ τοῦ

Ῥινεγχύτης, ου, ὁ (ῥίς, ἐγχέω). Ὄργανον χειρουργικὸν δι' οὗ ἐγχέουσιν εἰς τὴν ῥῖνα ἢ διὰ τῆς ῥινὸς ὑγρόντι ἰατρικὸν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.

* Ῥινέγχυτος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, ἐγχέω). Ὁ διὰ τῆς ῥινὸς, διὰ τῆς μύτης ἐγκεχυμένος, τὰ ῥινέγχυτα. μέσα ἢ ὑγρὰ τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ῥινὸς ἐγχέονται ἢ ραντίζονται εἰς τοὺς ῥώθωνας.

Ῥινέω, ῶ. μέλ. ήσω. Ῥινίζω, διὰ τῆς ῥίνης ἢ λίμης ἰτιάζω, εὐνάζω, ξύω τι· ὅθεν Παίντια. »Τιούμενος σίδηρος«. ἐκ τοῦ

Ῥίνη, ἡ. Ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, καὶ χαλκευτικὸν ἀνακάτων, ᾧ ῥινοῦσι, ξύουσι τραχύτι σῶμα, ῥινάριον, ἢ ἀρινάριον, λίμα. Ξενοφ. Κυρουπ. ϛ'. β'. 11. »Ἄγαλον καὶ ῥίνην φέροντα«. ὁ γὰρ λόγχην ἀκονῶν, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχήν τι παραιονᾷ. 2) Εἶδος ἰχθύος τραχὺ δέρμα ἔχοντος, ὅπερ μετεχειρίζοντο διὰ τὸ ἐτάσασι, ἵνα τὰ ῥινίσωσι ξύλα, μεταφρ. κ. τ. τ. Squalina Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. β'. (κατὰ τὸν Ἀρχιδ. τὸ μὲν ἐργαλεῖον γραφτ. ῥίνη, ὁ δὲ ἰχθὺς, ῥίνη.) (— —)

Ῥινηλασία, ἡ. Ἡ διὰ τῆς ῥινὸς ἀνίχνευσις, ἀνεζήτησις, ἑξαίρ. ἡ τῶν κυνῶν ἰχνηλασία διὰ τῶν ῥινῶν, ὅταν δηλαδὴ οἱ σκύλοι ζητῶσι τὰ ἴχνη τοῦ ζώου διὰ τῆς μύτης· παρὰ Σουΐδ. ἡ Ὀτορῆτις, ἐκ τοῦ

Ῥινηλατέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἰχνηλατῶ, ἀνιχνεύω, ἐλαύνω, ζητῶ τὰ ἴχνη τοῦ ζώου διὰ τῆς ῥινός· ἤτοι διὰ τῆς ὀσμῆς καὶ τῆς ὀσφρήσεως τῶν ἰχνῶν ζητῶ τὸ ζῶον, καθὼς π. χ. ὁ σκύλος ζητεῖ διὰ τῶν ἰχνῶν τὸν λαγών· ὁ Πολυδ. ἔχει »Ῥινηλατεῖν, τὸ τὰς ὀσμὰς ἕλκειν«. 2) Μεταφορικ. καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐρευνῶ, ἀτρεμεῖ ζητῶ, γυρεύω, παρεμπονέω. Συνέσ. ἐκ τοῦ

Ῥινηλάτης, ου, ὁ (ῥίς, ἐλαύνω). Ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἐλαύνων τὴν ὀσφρησιν τοῦ ζώου ἢ ἄλλου τινὸς, ὃς τις ζητεῖ μὲ τὴν μύτην ὀσφραινόμενος νὰ εὕρῃ τι, ὁ ῥινηλατῶν, ἑξαίρ. ἐπὶ κυνῶν.

Ῥινηλατητός, ὁ, ἡ (ῥίς, ἐλαύνω). Ὁ ῥινηλατούμενος, ὁ διὰ τῆς ὀσφρήσεως ἀνιχνευόμενος, ἢ ὃν διὰ τῆς ὀσμῆς ἤτοι διὰ τῆς ῥινὸς ἰχνεύοντες εὑρίσκουσιν. Ὀππιαν. Ἁλιευτ. β'. 290. »Ῥινήλατον ἴχνος ἀνεῦρεν.

Ῥίνημα, τὸ (ῥινέω). Τὸ διὰ τῆς ῥίνης, λίμης ἐκβαλλόμενον καὶ ἀκπίπτον, ταὐτὸν τῷ, Ῥίνισμα, ἀποξύσμα. Ἡρόδοτ. 1. »ῥίνημα χρυσοῦ προσάγειν ἐπιπάσσεσθαι. (2)

Ῥινητήριον, τὸ· ταὐτὸν τῷ ῥίνη. Γλωσσ.

Ῥινητὴς, οῦ, ὁ (ῥινέω). Ὁ ῥινίζων, ὅστις ῥινίζει, ξύει διὰ τῆς ῥίνης.

Ῥινίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥινέω. Διὰ τῆς ῥίνης ξέω καὶ ἰτιάζω τι.

Ῥινίον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ ῥίνη, ῥινί. 2) πλῆθ. τὰ ῥίνια, ὑποκορ. τοῦ ῥίς, οἱ ῥώθωνες, Lat. Φρυν. σελ. 211. (— νν)

Ῥίνισμα, τὸ (ῥινίζω). Ξύσμα, τὸ διὰ τῆς ῥίνης ἐκριπτόμενον λεπτὸν πελεκημα, ῥινίδιον. »Χαλκοῦ ῥινίσματα«. Διοσκορ. = ῥίνημα. (— —)

Ῥινόβατος, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους ἰχθύος μεταξὺ τῆς ῥίνης καὶ τῆς βάτου, ἄλλων εἰδῶν ἰχθύων, Ἀριστοτ.

Ῥινοβόλος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς, βάλλω). Ὁ τὴν ῥῖνα, τὴν μύτην βάλλων, κτυπῶν, κρούων, ἢ ἐπιτυγχάνων. 2) ῥινόβολος, παθ. ὁ διὰ τῆς ῥινὸς ἐκβαλλόμενος, ῥιπτόμενος, ὡς π. χ. ἐπὶ ἦχου τινός· ἴδε καὶ ἐν τῷ, ῥινωλέω.

Ῥινοδέψης, ου, ὁ (δέψεω, ῥινός), ταὐτὸν τῷ, Βυρσοδέψης, Ἡσύχ.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ (ῥίς, κέρας). Ὁ κατὰ τὴν ῥῖνα κέρας ἔχων, θηρίον τετράποδον καὶ ἄγριον, ἔχον ἐπὶ τῆς ῥινὸς κέρατον, rhinoceros.

Ῥινοκολούστης, ου, ὁ (ῥίς, κολούω). Ὁ τὴν ῥῖνα, τὴν μύτην τέμνων, κόπτων, ἀκρωτηριάζων· Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους.

Ῥινοκοπέω, ῶ· μέλ. ήσω (ῥίς, κόπτω). Τὴν ῥῖνα, τὴν μύτην κόπτω, »Ῥινοκοπῶ τινά« κόπτω τὴν μύτην τινός.

* Ῥινοκτυπέω, (ῥίς, κτυπέω). Μὲ τὴν μύτην κτυπῶ, κέρνω κτύπον, κρότον, ἢ ψυσῶ, κ. τ. τ.

Ῥινολαβὲς, ίδος, ἡ (ῥίς, λαμβάνω). Ὄργανον δι' οὗ πιάνομεν τὴν μύτην καὶ τὴν στριφογυρίζομεν. Συνέσ. Ἐπιστ. 58.

Ῥινόμαστρον, τὸ (ῥίς, μάστρον). Μάστρον, μανδύλιον δι' οὗ σφογγίζομεν τὴν μύτην, ἄμφ.

Ῥινομύλη, ἡ (ῥίνη, μύλη) ταὐτὸν τῷ, Βλεφαροβύστιον.

Ῥίνον, τὸ, ταυτ. τῷ ῥινός. 3. Ἀττικῶς ἐν Ὀλυντ. Ε, 281. »Ῥινά, τὰς ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 259. ἴδε ἐρίναν, καὶ ῥινός, ἔστι μ' ὅλον τοῦτο τὴ λέξις ἄμφ.

Ῥινοπύλη, ἡ (πύλη). Μικρὰ πύλη ἢ ἡ ὀπισθεν πύλη, ὀπισθόδομος καὶ πλαγία πύλη, ἡ πύλη ἀφανὴς. (πορτούλα, πορτίτζα, παραπορτιον). Πολυβ.

Ῥινός, ὁ· καὶ Ἰων. ἡ. Τὸ δέρμα τοῦ σώματος ζώντος ἀνθρώπου, συχνάκ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ε, 308. Ὀδ. Ε, 426. 456. Ξ, 134. Χ, 276. ὡσαύτ. καὶ τὸ δέρμα νεκροῦ σώματος, Ἡσ. Λεπ. 132. ῥινὸς καὶ ὀστέα, Ἰσα. Α. Π. σελ. 746. 2) τὸ δέρμα, τὸ ἐκδαρμένον τετζίον τῶν θηρίων, καὶ τὸ κατεσκευασμένον ἢ ἐσουλιαμένον δέρμα αὐτῶν, βύρσα ἑξαίρ. τοῦ βοὸς, ὡς Ἰλ. Η, 165. »Τπὸ δ' ἔστρωτο ῥινοὶ βοὸς ἀγραύλοιο« καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκ. ἔτι καὶ παρ' Ἡτ. ἡ ἐκδαρμένη διφθέρα, ἤτοι αὐτὸ τὸ τριχωτὸν δέρμα τοῦ λύκου, Ἰλ. Κ, 334. ἔστρατο δ' ἔτοσσεν ῥινοὺς πολιοῦ λυκοιο· ἐπὶ δὲ δερμάτων ζώντων θηρίων οὐ χρῆται τῇ λέξει ὁ Ὅμ. 3) ἔτι

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἡ δερμάτινος, ἡ ἐκ δέρματος βοὸς κατεσκευασμένη ἀσπίς· ὠδοῦσι . . χαλκοῦτε ῥινοῦ τε, βοὸς τ' εὐποιητάοιο Ἰλ. Π, 636. καὶ Ἰλ. Δ, 447. ὥσαυτ. καὶ Η, 248. Ἐν τῷ δ' ἑβδόματῳ ῥινῷ σχέτλιον· καὶ εἰς τὸ ἕβδομον δέρμα ἤτοι εἰς τὴν ἑβδόμην πτυχὴν τοῦ δέρματος τῆς ἀσπίδος ἐκολλᾶτο καὶ ἐπεσχέθη ὁ χαλκὸς τοῦ βόλους, ἤτοι τὸ ἔγχος· κατὰ ταύτην τὴν σημασ. εὑρηται καὶ ῥινόν, τό, Ὀδ. Ε, 281. Οἱ Νεωτερ. ἐχρῶντο τῇ λέξει κατ' ἀρσ. γέν. καὶ κατ' ἐτερογ. πληθ. ἀριθ. τὰ ῥινά, καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα αὐτῆς.

Ῥινόσιμος, ὁ, ἡ, ον (ῥὶς, σιμὸς). Ὁ κατὰ τὴν ῥῖνα σιμὸς, ὁ ἔχων τὴν μύτην πλατυτὴν πρὸς τὰ ἄνω. Λουκιαν. Βαπχ. 2.

Ῥινοτμητος, ὁ, ἡ, ον (ῥὶς, τέμνω). Ὁ τετμημένος τὴν ῥῖνα, ὃς τις ἔχει τὴν μύτην κεκομμένην, ἢ οὗ τινος ἔκειφαν τὴν μύτην.

Ῥινοτομέω, ὦ. Τέμνω, κόπτω τὴν μύτην, τιν. ἐκ τοῦ

Ῥινοτόμος, ὁ, ἡ, ον (ῥὶς, τέμνω). Ὁ τὴν ῥῖνα τέμνων, ὁ κόπτων τὴν μύτην.

Ῥινοτόρος, ὁ (ῥὶς, τορέω). Ὅστις διατρυπᾷ τὸ δέρμα ἢ τὴν ἐκ δέρματος ἀσπίδα, σχεδὸν οἷς τὸ, βυρσοτόμος. Ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ. Φ, 392. Ἦρχε γὰρ Ἄρης ῥινοτόροιο· οὕτω καὶ παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 934. αἰχμὴ, Παῦλ. Σιλ. ἔκφρ. 1, 24. ὁ Ἡσύχ. ὄχθος· Ῥινοτόρος, ὁ ῥιεὺς διατρῶν, τουτέστιν ὅπλα καὶ φάλαγγας ἐκκεῖπτων, ἢ βυρσοτόμος.

Ῥινοῦχος, ὁ· παρὰ Στράβ. εἰ'. σελ. 948. ταὐτὸν τῷ, Ἀμάρα, οἱ ὑπόγειοι ὀχετοὶ τῶν κοπρώνων, ὀχετοὶ διὰ τῶν ὁποίων διαῤῥέει ὑπὸ τὴν γῆν ἡ κόπρος ἐκ τῶν ἀναγκαίων, cloaque, égout, Γαλ. (Ἡ παραγωγὴ τῆς Λέξεως κατὰ Ὡρακ. ἐκ τοῦ, ῥοὴ, ῥέω, καὶ ἔχω ἀμφιβλτ.)

Ῥιπεχόος, ὁ (ῥὶς, χέω), ταὐτὸν, τῷ, Ῥινεγχύτης, ἡ Κωνσ. Ἡσύχ.

Ῥινώλεθρος, ὁ, (ῥὶς, ὄλεθρος). Ὄλεθρος τῶν ῥινῶν, ἀσθένεια τῆς μύτης. Φρύνιχ.

Ῥινωτηρία, ἡ. Μέρος τι τῆς νεὼς ὀπισθεν, ὅπερ ἄλλως καὶ Ἐρέτλαις, λέγεται. Πολυδ. καὶ Ἡσύχ.

Ῥίον, τό. Πᾶν ὄρος, βουνὸν τὸ ὁποῖον ἐξέχει· ἐκτείνεται πρὸς τὰ πρόσω, ἢ τὸ ὁποῖον ὑπερέχει, ὑπερφαίνεται, ὀθεν ἄκρα, κορυφὴ ὄρους, ὕψωμα τὸ ὁποῖον ὑπερέχει τῶν ἄλλων. Ἰλιάδ. Θ, 25. Ὀδυσ. Ε, 308. ὑπερῆρίοι Ὀλύμποιο. ἔτι καὶ Ῥίον ὀρέων. Ὀδ. Ι, 191. Ῥίον οὐρεος. Τυ. Ἀπολ. 139 Καὶ Ἀτρωτήριον, ἐν Ὀδ. Γ, 295 μέγα κῦμα ποτὶ σκοπὸν ῥίον ὠθεῖ ἤτοι, ὁ Νότος ἄνεμος ὠθεῖ τὸ μέγα κῦμα πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου· καὶ παρὰ Θουκυδ. ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ. Τὰ ὄρους ὄρθια καὶ τὰ εἰς ὕψος ἐγκείμενα ἄκρα· παρὰ τὸ Ἰαίειν, τὸ καταλήγειν εἰς ὀξύ. Ἐν τῷ ῥίῳ τῷ Βοιωτικῷ. παρ' Αἰλιαν. Ζῴ. Ἱστορ. ια'. 3. αὐτοῦ, Κόλπος Ψαλάσσης, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἐν ἀκρωτηρίον οὕτω καὶ Δίβος τῷ. 29. Fretum, quod Naupactum et Patras interluit, Rhion incolae vocant, τὸν μεταξὺ Ναυπάκτου καὶ Πάτρας πορθμόν, Ῥίον οἱ ἐγχώριοι καλοῦσιν. Ὁ Ἡσύχιος ἐσημειώσατο καὶ τὸν σχηματισμόν Ῥίος, τὸ, ἄκρα, κορυφὴ, ὄρος χαλεπὸν, κρημνώδες. (υυ)

Ῥιπάτ, ἄσος, ἡ ταὐτὸν τῷ, Ῥιπὴ, πελλ' ἀμφ.

Ῥιπαύλης, ου, ὁ· ἴδε ῥαπαυλης.

Ῥιπή, ἡ (ῥίπτω). Ἡ βολὴ, τὸ ῥίψιμον, ἡ φορὰ, ἡ ὁμαρὸς διὰ τῆς ὁποίας ἐν ὁποιουδήποτε κινουμένου ῥίπτεται, ἢ ἄλλως κεῖται, φέρεται πρός τι μέρος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ δύναμις τοῦ ῥιπτουμένου ἢ κινουμένου σώματος, ἡ φορὰ αὐτοῦ, ἡ κίνησις, ἡ βία ἢ ἡ ὁρμὴ αὐτοῦ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Π, 589. Ὅσσα κίγανέης ῥιπῇ τέτυκτο· ἡ βολὴ τὸ ῥίψιμον τοῦ βέλους· καὶ τέλος τὸ κτύπημα πρέσει, ἢ προσβολὴ τοῦ ἰδίου σώματος· καὶ ἅλις ὑπὸ ῥιπῆς· Ἰλ. Μ, 462. ἤτοι, ἡ βολὴ, ῥίψιμον τῆς πέτρας, καὶ ἐν Ὀδ. Θ, 192. ὥσαυτ. κύπο ῥιπῆς Βορέαο· Ἰλ. Ο, 171. Τ, 358. ἡ σφοδρὰ καὶ ὁρμητικὴ πνοὴ, ἢ ἡ ὁρμὴ τοῦ βορέου, καὶ παρὰ τοῖς ὑστερεν. Ῥιπὴ ἀνέμοιο, Σοφοκλ. Ἀντ. 137. ἡ σφοδρὰ καὶ βίαιος κίνησις τῶν ἀνέμων· καὶ μόνον τὸ Ῥιπὴ ἀντὶ τοῦ, Ἄνεμος, Πινδ. ἀνέμου, ἢ βία τῶν πνευμάτων· Ῥιπὴ πυρὰς, Ἰλ. Φ, 12. ἤτοι ἡ βία, ἡ ἀκράτητος φορὰ τοῦ πυρὸς, καὶ πόλωνται ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ. Ἰλ. Θ, 355. τῇ φορᾷ, ὁρμῇ, τῇ βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἑνὸς ἀνδρὸς· καὶ ἐπὶ θείας καὶ αὐλοῦ δυνάμεως, ὁρμῆς, οἷς, ῥιπὴ ἀθανάτων, Πα. Θεογ. 681. Ῥιπὴ Ἀφροδίτης Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ, ῥιπὴ οἴνου, Πινδ. παραβλ. βολὴ, ὁρμὴ, φορὰ, ῥύμη, ταὐτ. τῷ Λατ. impetus. 2) λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς προσβολῆς καὶ ἐντάσεως ἅτις προξενεῖται ἐκ τινος ταχείας κινήσεως εἰς τὰ ὄμματα, οἷα φ. ε. τοῦ φωτὸς, τῶν ἀστέρων, καὶ ἄλλων φωτεινῶν ἀντικειμένων, ἀντὶ τοῦ, λαμψις, ἀπαγγασις, αὐγὴ, ἀκτινοβόλησις, σπιθηροβόλησις, στίλβη Ἀστρων πεμπτεργεῖς ῥιπαί, Ἀπολλών. ῥιπὴ ὀφθαλμοῦ, ἤτοι, ὄμματια, βλέμμα, κυττάγμα, ε. τ. τ. 3) Πᾶν ὄργανον δι' οὗ γίνεται μία τις κίνησις, ἡ πτερυξ, πτερούγα, καὶ ἡ Ῥιπὴ τὸ ῥιπιδίον, ἀνεμιστήριον.

Ῥίπη, ἡ, Σχολ. κύρ. Ὀγ. πόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἰλ. Β, 606.

Ῥιπίδιον, τὸ· ὑποκρ. τοῦ ῥιπὶς, μικρὰ ῥιπὶς.

Ῥιπίζω, μελ. ἴσω (ῥιπὶς). Εἰς κίνησιν εἰς φορὰν βάλλω, κινῶ, ὑποκινῶ, διεγείρω «πολέμου ἔριον Λεῖψ. Ὀμ. 26. 2) διὰ τῆς ῥιπίδος κινῶν τὸν ἀέρα ἀερίζω, ἀέρα ποιῶ, φυσῶ, πνοὴν ἐκπέμπω, Δροσίζω, ἀνεμίζω, ἀναψύχω.

Ῥιπὶς, ἴδος, ἡ (ῥίπτω). Διεμιστήριον, χαρτίου ἢ ὑφάσμα λεπτὸν, ἐξηπλωμένον ἐπάνω εἰς στυλίσκους, ἐντεινόμενον καὶ συστελλόμενον, ἢ ὑπὸ πτερῶν συνθεμένον, δι' οὗ κινουμένου τοῦ ἀέρος, ἀερίζεται καὶ ἀναμίζεται τις, ἐξαιρ. τῶν γυναικῶν Eventail, Γαλ, Paecher, Γερμ. καὶ ὁμοίως Φύσα, φυσούνιον, ἐργαλεῖον ᾧ φυσῶσι καὶ ῥιπίζουσιν, ἤτοι ἀναπτεῦσι καὶ ἀναλεύσι τοὺς ἀνθρακας. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 669, 886. Τὴν ἐσχάραν μοι σεῖρε καὶ τὴν ῥιπίδαα. Διονυσιος ὁ Ἁλικαρν. ἀρχ. ζ'. 9. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ Σκιαδίου, Parasol, Γαλ. παρ' Ἀριστοφ. «Οὐρίᾳ ῥιπίδιον· τῇ τοῦ ἀνέμου ὁρμῇ. 2) Ταὐτὸν τῷ, ῥίψ, φίαδος, φάδα, τὸ ἐκ σχολίων ἢ ἐκ καλαμων πλέγμα. (τὸ Ἰωτα τῆς ληγούσης κατὰ τοὺς Γραμμ. ἦν ἐν τῇ κοινῇ καὶ Ἰων. Διαλέκτῳ μακρὸν, ἐν δὲ τῇ Ἀττ. βραχὺ, ἴδε Δραχ. σελ. 23, 15, 45, 18. 96, 15. Spohn de extr. Od. part. σελ. 175. τὸ Ἀττ. βραχὺ εὑρηται παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 669. ἐν δὲ τῇ Ἀθηνᾶ. εὑρηται παραδείγματα τῆς τε μακρότητος καὶ βραχύτητος τοῦ Ἰωτα, Ἰακ. Α. Π. σελ. 204.)

Ῥίπισις, εως, ἡ (ῥιπίζω). Τὸ ῥιπίζειν, ἀνέμισμα, ἡ διὰ τῆς ῥιπίδος κίνησις τοῦ ἀέρος, καὶ τὸ διὰ τούτου δρόσισμα, ἀνάψυξις, δρόσισις, ἀέρισις. (– υυ)

Ῥίπισμα, τὸ (ῥιπίζω), ταὐτὸν τῷ, ῥίπισις. 2) καὶ τὸ ἐῤῥιπτισμένον, διὰ τῆς ῥιπίδος ἀνεμισμένον, ἢ ἀνεψυγμένον, δροσισμένον.

Ῥιπισμός, ὁ· ταυτὸν τῷ, ῥίπισμα.

Ῥιπιστήριος, ία, ιον (ῥιπίζω). Ὁ ἀκόλουθ. ἀναφερόμενος ἢ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥιπίζειν· ῥιπιστήριον, τὸ· ταὐτὸν τῷ, ῥιπὶς. Φιλοξ. Ἰλιασσ.

Ῥιπιστός, ἡ, όν (ῥιπίζω). Ὅστις ἐῤῥιπίσθη, ἢ ῥιπίζεται, διαπνευσθείς διὰ τοῦ ῥιπιδίου. 2) Κατάψυχος, δροσισμένος, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου διαπνεόμενος.

Ῥῖπος, ὁ, Διοσκορ. καὶ, ῥῖπος, τό· Γενικ. ῥίπεος· ταυτὸν τῷ, ῥίψ, ῥιπὸς· Ἡροδτ. 2, 96. πλέγμα, ἔδαφος πρὸς κοίτην, φίαδος, φάδα· Ῥῖπει καλάμων· Ἡροδτ. καὶ Διοσκορ. κ'. 55. Ῥῖπον ἐκ καλάμων οὕτω καὶ ἐν ε'. 103. Ἀγαθαρχ. Ῥῖπον ἐκ φοινίκων. (ὁ συντὴρ. τονισμὸς ἐστι ῥῖπος.)

Ῥιπτάζω, μελ. άσω· ταυτὸν τῷ, ῥίπτω, ὡς καὶ τὸ ἐκ τοῦ Ἰσχυτ. Κοπτάζω, σημαίνει δὲ τὸ συνεχῶς καὶ ἀλλεπαλλήλως, ἢ ἔνθεν κἀκεῖσε ῥίπτω, πετάζω, σφενδονίζω. Ὁ δ' ἐπαγρόμενος χαλεπαινε ῥιπτάζων κατὰ ὥρια θεούων Ἰλ. Ξ, 257. διασκεδάζων, σφενδονίζων, ἢ κακῶς μεταχειριζόμενος τοὺς θεούς· ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ῥίπτων, συνελαύνων, χαλεπαίνων, ἐῤῥιπτε· σημαίνει δὲ τὸ, Περιστρέφων ῥίπτω κατὰ γῆς. Δικαιοτάσεις δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ ζητῶν τὸν θεὸν τοῦ ὕπνου κατὰ τὸ θῶμα (εἰς τὴν Σάλαι) ἵνα ἦν ἡ συνέλευσις τῶν θεῶν, καὶ ἑκαστον τῶν θεῶν, ὃν συναπάντει, ἁρπάζων καὶ πιάνων ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ περιστρέφων αὐτὸν ἐῤῥιπτε κατὰ γῆς, ἢ παραμερ· ἔνθεν κἀκεῖσε· ἐν Τμν. γ'. 270. καὶ ῥιπτάζεσκε, κεῖται ἀντὶ τοῦ, ῥίπτασκε. Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν· ἀντὶ τοῦ, Συνεχῶς ἔκλεε τὰ ὀφρύδια, ἐβλεφάριζεν, ἐσπερδμύττεε. Μίσως Ῥιπτάζομαι· ῥίπτομαι, ἔνθεν κἀκεῖσε ῥίπτω ἐμαυτὸν, ἀνησυχος εἰμὶ, στρεφογυρίζω ἐμαυτὸν ὑπ' ἀνησυχίας, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς κλίνης, κλισιογυρίζομαι, καὶ ἀνήσυχος εἰμὶ, συγκλίζομαι, Ποιητ. λεμβεύεται τὸ ῥιπτάζω ἀντὶ τοῦ ῥίπτω.

Ῥίπτασμον, Ἐπικ. Παρατατ. ἐκ τοῦ ῥίπτω.

Ῥίπτασμός, ὁ (ῥιπτάζω). Τὸ ἔνθεν κἀκεῖσε ῥίπτειν, σφενδάζειν, 2) παθ τὸ ἔνθεν κἀκεῖσε ῥίπτεσθαι, ἀνησυχία ἐν τῷ κείσθαι, ἀγωνία, ἀνησυχία καὶ ταραχὴ τῆς ψυχῆς. Πλουτ. Ἀλλ' ἠσυχάζειν καὶ μὴ συνεπιτείνειν, ὥσπερ ἕστημα, ῥιπτασμῷ καὶ διαθύσει τὸ πάθος, ὅθεν

Ῥιπταστικός, ἡ, όν. Ὁ ἔνθεν κἀκεῖσε ἀνησυχος ἑαυτοῦ, ῥίπτων.

Ῥιπτέω, ὦ. Μόνον ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ Παρατ. εὐχρηστ. ἔστι δὲ συγγεν. τύπος τοῦ, ῥίπτω· Ξενοφ. Συμπ. β'. 8. Ἡ δὲ ἀεῤῥίπτει τοὺς τροχοὺς διιουμένους, ἔστιν ἅδει ῥιπτεῖν ὕψοσε. καὶ ἐσχημάνθη, ὡς τὸ Λατ. jactare ἐκ τοῦ jacere. Εὑρηται δὲ ἐν πρώτοις παρ' Ἡροδτ. καὶ ἐφεξ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ὁ Βουτμ. Ἑλλ. Γραμ. Τομ. 2. σελ. 31. ἀποδεικνυει τὴν διαφορὰν ἣν ἐκαμιον οἱ Ἀττ. μεταξὺ τοῦ ῥιπτέω καὶ ῥίπτω.

Ῥιπτός, ἡ, όν· Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ῥίπτω. Ἐῤῥιμμένος, ῥιχμένος, ἐρριμμένος, σφενδονισμένος. «Μόρος ῥιπτὸς» θνητοῖς τοῦ πρὸς τὰ κάτω ἐῤῥιμμένου καὶ πεταμένου Ἰφίτου, Σοφκλ.

Ῥίπτω, Μ. ψω. ἀορ. παθ. ἐῤῥίφην καὶ ἐῤῥίφθην, Ρητ. Εὐρ. Ἑκ. 339 Ἐπ. παρατ. ῥίπτασκον, ες, ε, Ὁμ. καὶ Ἡσ. παρὰ Πινδ. εὕρηται καὶ Παρακ. ἀναδιπλασιασμ. ῥερίφθαι Λεῖψ. 281. Νεώτερ. τύπος τοῦ ῥίπτω ἐστὶ τὸ ῥιπτέω, κατ' ἄλλην σημασ. μόνον Ἐνεστ. καὶ παρατατ. εὐχρ. παρ' Ἡροδτ. Ξενοφ. καὶ Ἀττ. Διὰ τῆς χειρὸς ἀφίημί τι πρὸς τὰ κάτω. βάλλω, ἀποβάλλω καὶ μάλιστα μετὰ δυνάμεως καὶ ὁρμῆς ἢ ἀπὸ τοῦ σωματόμου, ἢ ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἵσταταί τι, βάλλω αὐτὸ κάτω. ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ ῥίπτω, καὶ ῥίχνω, πετῶ· καὶ πετάζω· συχνὰκ. παρ' Ὁμ. πῆμεν ἔλων βίλωμεν ἐς Τάρταρον· Ἰλ. Θ, 13. ὥσαυτ. ἀπὸ τινος ῥίπτω ἢ τις Ἀχαιῶν ῥίψει χερσὶ ἔλων ἀπὸ πύργοιο· Ἰλ. Ω, 735. καὶ Α, 591. Τ, 130. καὶ ἐλλειπ. ἔστι δὲ παρ' αὐτῷ ἐπικ. τοῦ ἀορ. παρατατ. μόνον ὁ μέλλων καὶ ἀόρ. ἐπεργ. ἐν χρήσει· τίτνος, ἀντὶ κατ' ἄλλους, ῥίπτω τι κατεπάνω τινὸς διὰ νὰ τὸν ἐπιτύχω, Elmsl. Εὐρ. Βακχ. 1096. Ἐνκλ. 51. καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, μετὰ βίας ἀποβάλλω, σφενδονίζω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀποκρούω, ὡς πρίπτω βέλη καὶ Σπείρω, διασκορπίζω· ὡς κ' Ἐκ χειρὸς ῥίπτειν τὸ σπέρμα». Ξενοφ. Οἰκ. ιζ'. 7. ἔτι τροπ. Ἐξουθενῶ, καταγροιῶ, περιφρονῶ, ὡς, κίνδυνον, Valcke. Ἡροδτ. 7. 50. ἐλήφθη δὲ ἡ φράσις ἐκ τοῦ ῥίπτειν τοὺς κύβους ἐν τῷ παίζειν· ἴδε ἀναρίπτω, 2. β) ἀμετβ. ῥίπτομαι, βάλλω ἐμαυτόν, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ πίπτω, ὅπου προσωπικ. τό ἑαυτόν, Εὐρ. Ἑλ. 1341. «ῥίπτειν εἰς κίνδυνον» ἀντὶ τοῦ βάλλειν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον· καὶ Θεογ. 176. κρημνίζομαι, Monk. Εὐρ. Ἱππολ. 922. ὡσαύτ. καὶ παθ. ὁ Ὀππ. ἔχει ἔτι τὸν ἀόρ. ἐρρίφθε (συγγεν. τῷ ἐρείπω) (τὸ Ἰῶτα ἔστι φύσει μακρὸν ὡς ἐν τῷ πίπτω.)

Ρ'ίς, ῥινός, ἡ· Μέρος τοῦ προσώπου ἐξέχον μεταξὺ τοῦ μετώπου καὶ τοῦ στόματος διὰ τοῦ ὁποίου ὀσφραινόμεθα, τὸ ποιν. λεγόμενον μύτη «τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησαν ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοὶ παρ' Ὅμ. συχνάκ. ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων. β) πλησ. ῥῖνες, οἱ ῥώθωνες, τὰ ῥωθώνια, ὡς τὸ Λατ. nares, Ἰλ. Ξ, 467, Π. 503 Ὀδ. Ε, 456. Χ, 18. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. 267. Ἰων. γενικ. ῥινέων, Ἱπποκρ. 2) τροπ. ῥινηλασία, ἡ δύναμις τοῦ ῥινηλατεῖν, ἰχνευέτι Νεωτρ. καὶ ἥττον ὀρθὸς τύπος ἔστι τὸ ῥίν, παρὰ Λουκ. Ὄν. 12. (τινὲς ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ῥέω, διὰ τὸ τὰ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑγρὰ διὰ τῶν ῥινῶν ἐκρεῖν) (τὸ Ἰῶτα καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἔστι μακρὸν, μόνον δὲ παρὰ Νεωτ ἔστιν ἐσ' ὅτε βραχύ, Ἰακ. Α. Π. σελ. 729)

Ρίσκος, ὁ, Καδίσκος, ἡ σιτηρέσιον ἀγγεῖον, ἀρτοθήκη. Πολυδ. ί. 31. καὶ 187. Λατιν. Risci genus, κατὰ τὸν Δονατ. εἰς Τερέντ. Eun. δ'. ς'. 15. ἔστι Cista pelle contecta, Κίστη (κιβώτιον) μετὰ δέρματος περιτεκαλυμμένον· ὅρα τὸ παρὰ Γαλ. Coffre, Γερμαν. Koffer, ὃ καὶ ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόφινος, παρῆκται· σημαίνει ἄρα τὸ ἐκ ῥάβδων ἢ καλάμων ἢ ἄλλοτι τῶν τοιούτων πεπλεγμένον καὶ μετὰ δέρματος κεκαλυμμένον κιβώτιον, ὡς καὶ τὸ παρὰ Τούρκοις Σεπέτ λεγόμενον· ὁ Φώτιος ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, «Ὃ τὰ ἀργυρώματα ἔχων, καὶ τὸ πρόχειρον ἀργύριον· ὁ δὲ Ἡσύχ. Εἶδος σιτωνῶν.

* Ρίσκοφυλάκιον, τό (φυλαττῶ). Τόπος, ἢ μέρος ἔνθα φυλάττονται τὰ σκεύη καὶ ἔπιπλα.

* Ρισκοφύλαξ, ὁ (φύλαξ). Ὁ φύλαξ τῶν κιβωτίων, τῶν σεντουκίων.

Ρ'ιφή, ἡ (ῥίπτω), ταὐτὸν τῷ Ῥίμμα, καὶ ῥίψις, καὶ αὐτὸ τὸ ῥίψημον.

* Ρ'ιχνόομαι, οὔμαι ταὐτ. τῷ ῥικνόομαι, ὅπερ ὄρα.

Ρ'ίψ, ῑπός, ἡ. Ψιάθος, φάθνα, πλέγμα ἐκ νέων κλώνων, ἢ καλάμων, βύρλων, σχοίνων, ἢ ἄλλοτι τῶν τοιούτων. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 256. Ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ «Ἰμαντάδες φυτῶν, τῆς Ἰτέας ἐλάδεια διότι καὶ ἐξ αὐτῶν πλέκονται ἔτι καὶ Ψιάθοι, καὶ Ταρβοί· παρ' Ἡροδότῳ φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ Κάλαμος, ἐν Δ. 71. «Ῥιφὶ κατάστεγάζουσι» καλάμοις ἢ ψιαθίοις, ἢ πλεκτῷ καλύμματι, crates, σιτευόμενοι καὶ Παροιμία «Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις». Brunk. Ἀριστοφ. Βατ. 699. καὶ Εἰρ. «Κἀγὼ ἔκαπτ' ἂν καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖσιν· ἤτις φαίνεται ὅτι πρὸ ἐκείνου ἐκ τῆς χρήσεως τῶν Βυβλίων, εἴς ποτε ἐχρῶντο οἱ παῖδες πρὸς τὸ κολυμβᾶν γυμναζόμενοι. Ὁ Festus περὶ τούτου ἔχει Scirpus unde sergestrea fiunt. Βύβλον, ἐφ' οὗ γίνονται τὰ στέγαστρα. Ὁ Plautus in Aulularia ἔχει· quasi pueri qui nare discum, scirpo inducitur ratis· ὅπου ἐν Χειρόγραφον ἔχει· Scirpa inducitur (ὁ Faernus ἀναγινώσκει inditur) ratis· ὥσπερ οἱ παῖδες, οἵτινες κολυμβᾶν μανθάνοντες βυρλίνη σχεδίᾳ χρῶνται, ἢ ἐμπιέννυνται. 2) Νέος, τρυφερός κλάδος, κάλαμος, θύσανος, σχοῖνος, κ. τ. τ. ὅσα ὀθνεῖα. χρησιμεύουσι εἰς πλέγματα, ἢ δύνανται νὰ πλεχθῶσι. — (Ὁ ἀρτεν. τύπ. ῥῖψ θεωρεῖται ἐπισφαλὴς, νεώτερ. συγγεν. τύπ. εἶναι, ὁ ῥῖπος, καὶ τὸ ῥῖπος, ἐξ οὗ τρίπος, τρίψος, καὶ τὸ Λατ. scirpus, πιθαν. ὅτι καὶ τὸ ripa. συγγεν. αὐτῷ ἔστι τὸ, ῥώψ) (↓)

Ρ'ῖψασπις, ίδος, ὁ, ἡ (ῥίπτω, ἀσπίς). Ὁ τὴν ἀσπίδα ῥίπτων καὶ φεύγων ἐκ τῆς μάχης, δειλὸς, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ τὰ ὅπλα ῥίπτων ἐκ φόβου, καὶ εἰς φυγὴν τρεπόμενος. Λυσίας.

Ρ'ιψαυχενέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, Ὑψαυχενέω ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, ῥίπτω, ἢ ἀηδόνια τὸν [αὐχένα πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τοῦ

Ρ'ιψαύχην, ενος, ὁ, ἡ (ῥίπτω, αὐχήν). Ὁ εἰς ὕψος ῥίπτων τὸν αὐχένα, ταὐτὸν τῷ, Ὑψαύχην, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ θαρσέων, τολμηρῶν, καὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων, παρβλ. καὶ ἀριαύχην.

Ρ'ῖψις, εως, ἡ (ῥίπτω). Τὸ ῥίπτειν, βάλλειν, ῥίψημον, ταὐτὸν τῷ, ῥιπή. Πλάτ. (ἡ κοιν. γραφ ῥίψις ἔστιν ἡμαρτημένη.)

Ρ'ιψοκινδυνέω, ῶ. Ῥιψοκίνδυνος εἰμί, ἢ πράττω ὡς ὁ ῥιψοκίνδυνος, βάλλω ἢ ῥίπτω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον. ἐκ τοῦ

Ρ'ιψοκίνδυνος, ὁ, ἡ, ον· καὶ Ἐπίῤ. -δύνως (ῥίπτω, κίνδυνος). Ὁ βάλλων, ῥίπτων ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, τολμηρὸς, ἀπόπτος, ὁ Πούχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Παράβολος, τολμηρὰς, ἐπικίνδυνος· Ξενοφ. Ἀπομν. α'. γ'. 9. «Προνοητικῶν μᾶλλον ἢ αἰνήτων τε καὶ ῥιψοκινδύνων, ἐλήφθη ἡ ἔκφρασις αὕτη ἐκ τοῦ ῥίπτειν τοὺς κύβους παίζοντας, ἴδε ἀναῤῥίπτω.

Ρ'ιψολογέω, ῶ, (λόγος). Λόγους ῥίπτω, ὁμιλίας διασκορπίζω, ψλυαρῶ, λέγω ἀνόητα καὶ τυχόντα λόγια. Πολύβ. λβ'. 6.

Ρ'ιψόπλοος, ὁ, ἡ, ον (ῥίπτω, ὅπλον). Ὁ ῥίπτων τὰ ὅπλα, ταὐτὸν τῷ, ῥιψασπις, Αἰσχύλ.

Ρ'ιψοφθαλμία, ἡ (ῥίπτω, ὀφθαλμός). Τὸ ῥίπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς συχνάκις καὶ ἀλλαπαλλήλως ἐπὶτι ἀντικειμένων, τὸ συχνάκις ῥίπτειν ἐμματίδας (βλέμματα) εἰς θήλειαν ἐπιθυμίας, περιεργείας, ἢ πάθους τινὸς πρόσεστι, ὡς π. χ. εἰ ἐρῶντες. Ἀνδρόνικος περὶ παθῶν σελ. 743.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ο.

Ρ'όα, ἡ, = ῥοιά, τὸ ῥόδιον, ὁ καρπὸς τῆς ῥοδέας· ὡς δένδρον δὲ, ἡ ῥοδιά, ἢ ῥοιδιά· ἴδε καὶ Σίδη.

* Ρόα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ῥοή. Πίνδ.

Ρ'όας, άδος, ἡ (ῥόω). Νόσος τις ἢ πάθος τῶν στομάχων. Rotatio, παρὰ Πλινίῳ ιζ'. 34.

Ρόβδεω, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, ῥοιβδέω.

Ρόβδεσιήρ· ἴδε ῥαιβδεσιήρ. Γαλην. σμφ.

Ρ'οβός· ἴδε ῥαιβός. Γαλ.

* Ρόγκεόω, = ῥέγκω, ῥέγχω, Ἐπίχαρμ.

Ρ'όγκος, ὁ· καὶ «Ῥογμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ῥέγχος.

Ρ'όγος, ὁ. Ἐν Σικελίᾳ καὶ μεγάλῃ Ἑλλάδι, ὁ σωρὸς τοῦ σίτου ἐπὶ τοῦ πεδίου φυλαττόμενος, καὶ καθόλ, ἡ τῶν γεννημάτων ἀποθήκη, σιτοβολιὸν, σιτοφυλάκιον. Πολυδ. ϛ'. 4. καὶ Πλάτ Ἡρακλ. ὄθεν πᾶσαν παρὰ Λατίν τὸ κατ' ἄλλην σημασίαν Rogus, Πυρά.

Ρ'ογχάζω, ταὐτὸν τῷ, ῥέγχω, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Ρ'όγχος, ὁ (ῥέγχω). Τὸ ῥογχάζειν ἢ ῥέγχειν, ὁ ὑπὸ τοῦ ῥέγχοντος ἐκδιδόμενος ἦχος, ῥογχάλισμα, ἢ ῥόγχασμα Λατ. ronchus, ταὐτ. τῷ ῥέγχος.

Ροδακινέα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Περσέα, ἧς ὁ καρπὸς τὰ Περτικὰ μῆλα, τὰ Ῥοδάκινα. Σχολ. Νικάνδρ.

* Ροδακισσος, ὁ, ἡμαρτμ γραφ. ἀντὶ ῥοδάκισσος.

* Ρόδαλος, ἡ, ὁν· = ῥόδινος, Ὀππικν.

Ρόδαμνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥάδαμνος, καὶ ἐρέδαμνος. Ἡσύχ.

Ρ'οδάνη, ἡ (ῥοδανός). Ἐρυθρὰ, φαίδιον (φάδι), νῆμα γνεμένον δι' οὗ ὑφαίνουσι. Βατραχομ. 182. «Πέπλον ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα, ἐν τῷ συνιθαλὸ λέγεται καὶ τὸ ὄργανον δι' οὗ γνέζουσι τὸ νῆμα. παρβλ. Schneid. Ὀρφ. Ἀργν. 509. ὄθεν

Ροδανίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥαδανίζω, διὰ τῆς ῥοδάνης γνέθω τὸ νῆμα, ἢ ἁπλῶς στρίφω, γνέθω.

Ροδάνθεος, ὁ, ἡ. Ὁ ἄνθη ῥόδου ἔχων, ἢ ὅμοιος τοῖς τοῦ ῥόδου ἄνθεσι· ἡμαρτ. ἀπάτ. ἐξ Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 38. ὅπου τὸ ῥοδάνθη, ὅπερ ἀκριβὲς τινὸς ἐστι.

Ροδανός, ἡ, ὁν Κλονούμενος, διαφέρετο, εὐμήκης ἰσχνὸς καὶ εὐκόλως σαλευόμενος, κινούμενος ὑπὸ ἀνέμων, εὐκίνητος, Ἰλ. Σ. 576. «Περὶ ῥοδανὸν δονακῆα» ὅπου ἄλλοι, ῥάδαλον, ῥαδαυὸν καὶ ῥαδινὸν ἀνέγνωσαν, καὶ διὰ τοῦ, Διασειστὸν, ὑπὸ ἀνέμων κλονιζόμενον, διασειόμενον. ὑρμήνευσαν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ῥοδανὸν, τρυφερὸν, (ἢ ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ κραδάω, κραδαίνω, φαίνεται ὀρθότερα, ἴδε, καὶ ῥαδινός. Κατὰ τὸν Damm ἐκ τοῦ ῥοὴ ἀντὶ ῥοώδης, ἤτοι ἀῤῥύτως ῥέων.)

* Ροδανός, ἡ, όν, = ῥόδινος, ἀμφ.

* Ρόδαξ, ακος, ἡ, Ὑποκορ. τοῦ ῥόδον. Μικρὸν τριανταφύλλον.

Ροδαρός, ά, όν· ἀνθηρὸς, ἀκμαῖος, ῥοδοκόκκινος. «Τοῦ σώματος τὸ ῥοδαρόν». Ἰώσηπ. ἀρχ. ιζ'. ια'. ὅπου τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον «Ῥαδαλόν, ῥαδαρὸν, καὶ ῥαδινόνα ἔχουσιν.

Ροδέα, ἡ· κατὰ συναλῖφ. ταὐτὸν τῷ, ῥοδῆ (ῥόδου). Τριανταφυλλιά.

Ροδέεσσι, Ἀπολλών. ἀργ. γ'. 1020. ἀντὶ τοῦ, ῥόδοις.

* Ρόδεια, ἡ, Θηλ. κύρ. ὄν. Ὑμ. Ὅμ. Δημ. 419. καὶ Ἡσ. Θεογ. 351.

Ροδεία, ἡ (ῥόδον). Στέφανος ἐκ ῥόδων, λίαν ὀμφ.

Ρόδεος, καὶ, ρόδειος, έα, εον (ῥόδον). Ἐκ ῥόδων κατεσκευασμένος, ὅμοιος ῥόδῳ, ἐρυθρὸς, εὐχρους, εὐειδὴς, εὐώδης, ὁ ὀσμὴν ῥόδου ἔχων, ἢ ὡς ῥόδον μυρίζων, εὐωδιάζων. «Ῥόδεα ἀνθη» παρ' Ἀθην. περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, Ῥόδα. «Ῥόδειον λίπος» τὸ ῥόδινον ἔλαιον, τριταφυλλέλαιον. Νικάνδρ.

Ροδεών, ῶνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥοδῶν. Τόπος περιεκτικὸς ῥοδωνιῶν, κῆπος ἐκ ῥοδωνιῶν, τόπος γεμάτος ἀπὸ Τριανταφυλλιαῖς. Γλωσσ. Σπεγ.

Ροδῆ, ἡ, κατὰ συναλῖφ. ἐκ τοῦ ῥοδέη. Αὐτὸ τὸ δένδρον ἤτοι ὁ θάμνος ὁ τὰ ῥόδα ἀνθίζων, Τριανταφυλλιά.

* Ρόδια, ἡ, Θηλ. κύρ. ὄν. Ἱστ. Θεογ. 351. Ἀλλως δὲ καὶ ῥοδεία γραφόμενον. (υ – –)

Ροδιάς, άδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, ἐκ τοῦ τόπου παρονομασθέντος, ὡς κατασκευαζόμενον ἐν τῇ Ῥόδῳ, Ἀθην. ια'. 13. ὁ Φώτ. ἔχει κ' Ῥοδιακὸν καὶ ῥοδιὰς, εἶδος ἀκροπώματος· οὕτω Δίφιλος. Ξένιοι γράψουσι καὶ ῥωσιάς.

Ροδίζω, μέλ. ίσω (ῥόδον). Ὅμοιος εἰμὶ τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα ἢ κατὰ τὴν ὀσμήν. «Ῥοδίζει τῇ ὀσμῇ». Διοσκορ. α'. 12. ὁμοιάζει τὴν ὀσμὴν τοῦ ῥόδου, μυρίζει ὡς τὸ τριανταφυλλον. 2) μετβ. Βάπτω κόκκινον ὡς ῥόδον. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. «Αἷμα ῥοδίζει τὸ σπέρμα καὶ ὀρυθραίνειν.

Ρόδινος, ίνη, ινον (ῥόδον). Ὁ ἐκ ῥόδων κατασκευασμένος, τριταφυλλένιος· εἶαν «Ῥόδινον ἔλαιον». Διοσκορ. α'. 59. τὸ τριταφυλλέλαιον. «Ῥόδινον μῦρον, ῥόδιος στέφανος, κ. τ. τ.

Ρόδιος, ία, ιον· ταὐτὸν τῷ, ῥόδεος, καὶ ῥόδινος παρὰ Διοσκορ. δ'. 46. «Ῥοδία ῥίζα» Rhodiola, Λινναῖος· εἶδος χόρτου ἐν Μακεδονίᾳ φυόμενον, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ ἔσπηθ ῥόδου ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χειν· ὁ Ἡτ.χ. ἑρμην. τὸ ῥοδία, εἶδος ἀμπέλου. ἴδε ῥοδωνιά.

* Ῥόδιος, ία, ον (Ῥόδος). Ὁ ἐκ τῆς Ῥόδου, ἀπὸ τὴν νῆσον Ῥόδον ὤν, Ἰλ. Β, 654. 2) Ῥοδία τέχνη, αὐτὴ ἡ ζωγραφική, Mehlhorn Ἀπαρ. 15. 3.

* Ῥόδιος, ὁ (ῥόος). Ἀρχ. κύρ. Ὄν. ποταμοῦ, Ἰλ. Μ, 20. Ἡσ. Θεογ. 341.

Ῥοδίς, ίδος, ἡ. Διοσκορ. α. 131. κόνις τις (στέγη) ἐκ ῥόδων ἢ ἧς πασπαλίζουσι καὶ ῥαίνουσί τι· ἢ εἶδος Ῥωμαϊκὸς ἀλείμματος, (μύρου) ἐκ ῥόδων κατεσκευασμένου.

Ῥοδίτης, ου, ὁ. Προσυπακουομ. «Οἶνος», οἶνος διὰ ῥόδων κατεσκευασμένος, καθὼς π. χ. ὁ Ἀμπελίτης, διὰ τοῦ ἀμπέλου. Διοσκ. ε'. 26.

Ῥοδοδάκτυλος, ὁ, ἡ, ον (δάκτυλος). Ὁ ἐρυθρὰ (κόκκινα) ὡς ῥόδον τὰ δάκτυλα ἔχων, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσ. ἀεὶ ὡς ἐπίθετον τῆς Ἠοῦς ἤτοι τοῦ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου φαινομένου κατὰ τὸν ὁρίζοντα κοκκίνου καὶ χρυσοῦ χρώματος. Ἰλ. Α, 477. «Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη, ῥοδοδάκτυλος Ἠώς». ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, «Ῥοδόχρους, διαυγής, πυρρώδης γάρ ὁ ἀὴρ ὄρθρου γίγνεται ἐν τῇ ἀνατολῇ, ἀπὸ δὲ τοῦ σχήματος τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων, παρίστησι τὸ τῶν ἀκτίνων σχῆμα· ἄλλως δέ, ἀναφέρεται κατὰ τὰ ἤδη τὰ τότε καὶ νῦν ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἐπὶ τῶν βαφομένων ἐρυθρῶν ὀνύχων τῶν δακτύλων.

Ῥοδοδαφνη, ἡ (δάφνη), καὶ ἄλλως «Νήριον» λεγομένη. Εἶδος δάφνης ἀγρίας, ἐρυθρὰ ἄνθη ἐχούσης, πικροδάφνη. Nerium oleander. Δουκ.

Ῥοδοδένδρον, τό, (δένδρον) ταὐτὸν τῷ Ῥοδοδάφνῃ.

Ῥοδοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ῥόδου εἶδος ἔχων, ὅμοιος ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα ἢ κατὰ τὴν ὀσμήν.

Ῥοδόεις, όεσσα, όεν (ῥόδον). Ὁ ἐκ ῥόδων κατεσκευασμένος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους ἐκ τῆς οὐσίας τῶν ῥόδων, ἐν Ἰλ. Ψ. 186. «—Ῥοδόεντι δὲ χρῖον ἐλαίῳ, τῷ ῥοδανῷ, ἔνθα τὸ «Ῥοδόεν ἔλαιον» ταὐτόν ἐστι τῷ τοῦ Νικάνδρου «Ῥόδεον λίπος». τὸ Τριανταφυλλόλαιον.

* Ῥοδόκισσος, ὁ (κιττός). Κιττὸς ἐκ ῥόδων, παρὰ Θεοκρ. 5, 131. ὅπου ὅμως ἡ γραφὴ ἀμφίβλ. καὶ πιθαν. ὡς ῥόδα κίττος, μᾶλλον γραπτέον.

Ῥοδόκολπος, ὁ, ἡ, ον (κόλπος). Ῥοδοειδὴ κόλπον ἢ στέγος ἔχων, ἤτοι, Καλὸν, εὐειδῆ, εὔχρουν. Στοβ. Φυσ. Στλ. 174.

Ῥοδοκρινοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (κρίνον, πρόσωπον). Ὁ πρόσωπον λευκὸν ὡς τὸ κρίνον καὶ ἐρυθρὸν κατὰ τὰς παρειὰς ὡς τὸ ῥόδον ἔχων, εὔχρους Ἐπιγράμ.

Ῥοδόμαλον, τό (μᾶλον, ἀντὶ, μῆλον). Τὸ κόκκινον ἐρυθρὸν μῆλον, ἄνθρ. ἢ ἐρυθρὰ παρειὰ, τὸ κόκκινον μάγουλον. Θεόκριτ. κγ'. 8. ἔστι δὲ Δωρ. ἀντὶ ῥοδόμηλον.

Ῥοδόμελι, ιτος, τό (μέλι). Μέλι ἐκ ῥόδων ἢ διὰ ῥόδων κατεσκευασμένον. Ἀέτιος γ'. 71. καὶ Διοσκορ. ε'. 26.

Ῥοδόμηλον, τό (μῆλον). Σύνθεμά τι ἐκ ὑδωλείων ἢ μήλων καὶ ῥόδων μετὰ ταχυχρόου, ὃ ἐστὶν εἶδος γλυκίσματος ἐκ ῥόδων καὶ ὑδωλείων κατεσκευασμένον, ἢ βρασμένον.

Ῥοδομεγής, ές, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὁ μετὰ ῥόδων μεμιγμένος. Ηλιόδ. Ἀλεξ.

Ῥόδον, τό. Ἄνθος εὐῶδες, συνήθως ἐρυθρόν, ὀλίγον δὲ χλωμὸν χρῶμα ἔχον, φυόμενον ἀπὸ τινος ἀκανθώδους δένδρου, Τριανταφύλλου, ἐν τῇ σημειώσει, διὰ τὸ ἐκ τριάκοντα φύλλων συνιστάμενον, ὁ δὲ Ἡρόδοτος (8. 138.) λέγει ὅτι ἐν Μακεδονίᾳ καὶ ἑξήκοντα φύλλα εὑρίσκεται ἔχον. «Ἐν τοῖσι (λήποισι) φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἐν ἑκάστῳ ἔχει ἑξήκοντα φύλλα, ὀδμὴ τε ὑπερφέρουσα τῶν ἄλλων». ταῦτα ἡ συνήθεια «Διπλᾶ» καλεῖ· εὑρηται δὲ πρῶτον ἡ λέξις παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμ. Ἴλ. Δημ. 6. ὠσαυτ. καὶ Θεογν. 537. σημαίνει ἔτι καὶ τὸν κήπον τῶν ῥόδων, κῆπον ἐκ μόνων τριανταφυλλιῶν, παρὰ Πολυαιν. 341. 2) Τὸ γυμνάσιον αἰδοῖον, Ἀθην. σλ. 269. «Βιβλιώσασι καὶ τὰ ῥόδα κεπαρνᾶται». ὠνόμασται δὲ ῥόδον (κατὰ Πλούταρχ. συμπ. γ'. α'. ὅτι ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀσμῆς ἀφίησι, διὸ καὶ ταχίστα μαραίνεται· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐρυθρός, ὁ δὲ Dimm ἐτυμολογ. αὐτὸ ἐκ τοῦ ὀζω, κατὰ προσθ. τοῦ ρ πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀναδιδομένης ὀσμῆς.)

* Ῥοδόπεπλος, ὁ, ἡ, ον (πέπλος). Ὁ ἔχων ἢ φορῶν πέπλον, ἐπανωφόριον ἐκ τοῦ χρώματος τῶν ῥόδων.

* Ῥοδόπη, ἡ, Θηλυκ. κύρ. Ὄν. ὄμ. Ὁμ. Δημ. 422. καὶ ὄρος τι τῆς Θράκης.

Ῥοδόπηχυς, εος, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Ὁ ῥοδίνους ἤτοι καλοὺς καὶ εὐειδεῖς πήχεις, βραχίονας ἔχων. Ὅμηρ. Τμν. 30, 6. Ἡσ. Θεογ. 247, 251.

Ῥοδόπνοος, καὶ συναιρ. νους, ὁ, ἡ, ουν (πνέω). Ὁ ῥόδου πνοὴν, ὀσμὴν εὐωδίαν ἐκπέμπων, ὁ ῥόδον ὀσμὴν ἔχων.

* Ῥοδόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὁ ἔχων τὴν πυγὴν, ἢ τὸν καλὸν κόκκινον ὡς τὸ ῥόδον. ποιητ.

Ῥοδοπώλυς, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ ῥόδα πιπράσκων. Γλωσ. Στεφ.

* Ῥόδος, ἡ, Θηλ. κύρ. Ὄν. νήσου. Ἴλ.

Ῥοδόσταγμα, τό (στάζω). Στάλαγμα ἐκ ῥόδων, τὸ ἐκ τῶν ῥόδων διὰ τῶν πυρὸς ἐκβαλλόμενον καὶ σταλαζόμενον εὐθὺς ὕδωρ, Ἱπποκρατ.

Ῥοδόστακτον, τό (στάζω). Παῦλ. Αἰγιν. ζ'. 15. ἀπόζλιμμα ἐκ ῥόδων μετὰ μέλιτος ἡτοιμασμένον, ὡς τὸ Ῥοδόμηλι.

Ῥοδόσφυρος, ὁ, ἡ, ον (σφυρόν). Ὁ εὐειδῆ ἤτοι καλὰ ὡς ῥόδον τὰ σφυρὰ ἤτοι ῥοδοειδεῖς τοὺς πόδας ἔχων. Ἀνθολογ.

Ῥοδοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ ῥόδα φέρων, παρέχων, ἢ κρατῶν.

Ῥοδόχρους, ους, ὁ, ἡ, ον (χρόα). Ὁ ῥόδου χρῶμα ἔχων, εὐειδὴς, εὔχρους.

Ῥοδόω, ῶ (ῥόδον). Μετὰ ῥόδων ἑτοιμάζω τι, ἢ ἐμβάλλω ῥόδα εἴς τι.

Ῥοδών, ῶνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ῥοδεών.

* Ῥόδωνες, οἱ. Παρ' Ἀλεξανδρεῦσι ἐκκλοῦντο οὕτως, οἱ ἄλλως Ὀρνιθίαι λεγόμενοι ἀέτοι, ὡς ἐκ τῆς νήσου ῥόδου πνέοντες, Ὀλυμπιοδ. εἰς τὰ Μετεωρολ. Ἀριστοτέλ.

Ῥοδωνιά, ἡ (ῥόδον). Ἡ τῶν ῥόδων φυτεία, ἢ ὁ τῶν ῥόδων λιμὼν, ἢ κῆπος, τόπος ἔνθα εἶναι φυτευμέναι τριανταφυλλιαὶ· ἢ καὶ Ἡσύχιον, τόπος ἔνθα φύεται τὰ ῥόδα. «Ῥοδωνιὰν βλαστάνουσαν ἐκτίλλειν». Δημοσθ. 2) Παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 405. «Ῥοδωνιὰ λοπάς· πιάτον, ἢ πινάκιον μετὰ ῥοδωνιᾶς· ἦν δὲ αὕτη εἶδος φαγητοῦ μετὰ ῥόδων ἡτοιμασμένον, ὡς τὸ ῥοδόμηλον. 3) Κατὰ τὸν Φώτ. ἐλέγετο οὕτω καὶ ἡ ῥοδοδάφνη, καὶ εἶδος ἀμπέλου φερούσης σταφυλὴν (ξανθὴν) παραπλησίαν τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα· οὕτω κεῖται καὶ παρὰ τῷ μαγ. Ἐτυμολογ. ὁ δὲ Ἡτύχ. ἀντὶ τούτου, ῥοδία, ἔχει. Τὴν Σταφυλὴν ταύτην ἡ συνήθεια «Ῥοδίτην» ἀρτ. λέγει. 4) ῥοδωνιαὶ κάλυκες, τὰ μπουμπούκια τῶν τριανταφύλλων. 5) Ὁ Ἡσύχ. λέγει ἄτι· «Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον αὐτήν».

Ῥοδῶπις, ίδος, ἡ. Ἡ ῥόδου ὄψιν ἢ πρόσωπον παρειὰς ἔχουσα, καλὴ, εὐειδὴς, εὔμορφος, κοκκινοπρόσωπος, ἢ κόκκινα ὡς ῥόδον μάγουλα ἔχουσα κυρ. ποιητ. Θηλ. τοῦ

Ῥοδωπός, οῦ, ὁ, ἡ, όν (ὤψ). Κοκκινοπρόσωπος, εὐειδὴς, ὁ ὡραῖον ὡς τριανταφύλλου πρόσωπον ἔχων.

Ῥοδωτός, ἡ, όν (ῥοδόω). Μετὰ ἢ διὰ ῥόδων ἡτοιμασμένος. «Ῥοδωτὸν, τοῦτο τὸ ἐκ ῥόδων ἡτοιμασμένον ὕδωρ, οἶνος, κ. τ. τ. Rosatum· καὶ τὸ μετὰ ῥόδων καὶ σκευάρου ἡτοιμασμένον γλύκισμα, τὸ «Ῥοδοσκύχρονι» καὶ κοινότερον, Ῥοδοσκόχαρι, τό,

* Ῥοεῖδιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ῥόος, μικρὸς ῥοῦς, μικρὸν ῥεῦμα, ῥύακ. μύλακι.

Ῥόζω; παρὰ Σοφοκλ. ταὐτὸν τῷ, ῥάζω, καὶ ῥύζω. Κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κυνῶν, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. Φώτιος· ἔστι δὲ τὸ πρωτότυπον τοῦ, ῥοΐζος, ῥοιζέω, ῥοῖδος. ῥόθος κ. τ. τ.

Ῥοή, ἡ, Δωρ. ῥοά (ῥέω). Ῥύσις, ῥεῦσις, χύσιμον, ῥεῦμα, ῥοῦς, ποταμὸς, ῥεῖθρον. (συχνὰ, παρ' Ὁμ ὅστις ἀεὶ τῷ πληθ. ἀριθμ. χρῆται, καὶ συναπτὸν αὐτὸ μετὰ τινος Γεν. Ἰλ. Β, 869. «Μαιάνδρου τε ῥοάων· ῥεῖθρα, ῥεύματα· Π, 863. «Λοῦσαν ποταμοῖο βοὴν»· ἐν Γ, 5. «Ὠκεανοῖο ῥοάων»· καὶ ἐν Δ, 91. «Αἰσήποιο ῥοάων»· ῥευμάτων, ῥείθρων· ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. λέγεται ἔτι καὶ «Δακρύων ῥοή»· τὸ χύσιμον τρέξιμον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν δακρύων· ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Ῥοαί, ῥεύματα, ῥείθρα, πηγαί, ἱππόδρομοι, χεύματα, ἴδε ῥόος.

* Ῥοηδόκος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν, φέρων ἢ προξενῶν χειμάρρους βροχῶν, Ἰσ. Γαζ. ἔκφρ. 2, 311.

Ῥοιζέω, ῶ, μελ. ήσω (ῥόος). Ῥέον ποιῶ, βοῶ, κρότον προξενῶ, ἐρέσσω εὐτόνως, βορυβῶ, δρῶ, δηλοῖ δὲ κυρ. ἡ λέξις τὴν βοὴν καὶ τὸν κρότον τῶν κυμάτων ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι. Ἔτι δὲ καὶ τὸν τῆς εἰρεσίας ἤτοι κωπηλασίας ψόφον, καὶ τὸ ἐκ συνθήματος ἀναρωνεῖν ἐπὶ τῇ εἰρεσίᾳ. 2) προπ. μετὰ Αἰτ. ῥοιζεῖ τινὰ τι, γογγύζω κατά τινος, μουρμουρίζω, μετ' ἀγανακτήσεως φωνάζω πρός τινα, Σοφ. Ἀντ. 290. ἐ Ἡσύχ. ἔχει· «Ῥοιζεῖν, ὁρμᾶν, τρέχειν, λέγειν, διώκειν, παραβ. ῥόθος.

Ῥοιζάζω, μέλ. άσω· ταὐτὸν τῷ, ῥοιζέω, ἐξαιρ. ἐπὶ κυμάτων καὶ ἠχου τῆς κωπηλασίας. «Νῆες ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοιζάζῃ σώφρονι κόσμῳ». 2) Μεταφορικ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 807. μετὰ ῥόθου, ψόφου ἐπίλ., σημαίνει τὴν μετ' ἐπιθυμίας καὶ ψόφου τροπὴν τῶν χοίρων.

Ῥοιζάς, άδος, ἡ. παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 394. «Κοίπη ῥοιζάς»· ταὐτὸν τῷ, ῥοιζοῦσα, ἡ ψιφοῦσα ἐν τῷ ἐρέσσειν, ἐστὶ δὲ ἴδιος ποιητ. Θηλ τοῦ ῥοίζος.

Ῥοΐδιον, τό· ἴδε ἐν τῷ, ῥόδος, 2.

Ῥοίζος, ὁ, ἡ· καὶ, ία, ον (ῥόος). Ὁ ῥόθον ἤτοι κρότον, βόρυβον, θυμοῦ ἦχον ἀποτελῶν, ψοφῶν, στρυβῶν, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ κρότου καὶ τῆς βοῆς τῶν κυμάτων ὅτε προσβάλλουσι ἢ φέρονται κατὰ τοῦ παραλίου, «Ῥοῖζον κῦμα βαρύβρυχα», Ὀδυσ. Ε, 412. τὸ μετὰ ψόφου καὶ ῥοίζου γιγόμενον, ἀπὸ τοῦ γινομένου ἦχου· οὕτω καὶ «Ἡρόκλοι ῥοΐζοισιν» ἐπὶ τῶν ψοφούντων καὶ μεγάλως ἠχούντων πτερυγίλαστίων ὑπὸ τῆς βιαίας καὶ ὁρμητικῆς προσβολῆς τῶν κυμάτων· οὕτω καὶ ἐπὶ νηός· «Νηῒ ῥοΐζῳ· τουτέστι, ψοφούσῃ, ἠχούσῃ ἐν τῷ πλεῖν ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων διωκομένῃ, καὶ κοπτούσῃ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης. «Ῥοΐζος ψαμαθίδι», Ἀθην. ζ'. σελ. 327. «Μετὰ ῥοΐζου βίας», Ἀριστοτέλ. κόσμ. δ'. 30. ἡ ψοφοῦσα καὶ ἠχούσα, ἢ μετὰ ψόφου ὁρμή. «Ῥοΐζῳ εἰρεσίῃσι. Πολυαιν. δ'. ζ'. 6. τῇ μετὰ ψόφου γινομένῃ κωπηλασίᾳ. 2) τὸ ῥόθιον, ὡς αὐτιασπ. σημαίνει τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων προξενουμένου κρότου καὶ ψόφου, ὅταν ὁρμητικῶς προσβάλλωσι τῇ γῇ. Ἰδιαιτέρως δὲ ταὐτ. τῷ ῥόθῳ ἐπὶ τοῦ τῶν κυμάτων καὶ τοῦ ὕδατος ψόφου ἐν τῷ εὐτόνως ἐρέσσειν, ἤτοι ὁ γινόμενος κτύπος τοῦ ὕδατος ὅταν οἱ ἐρέται εὐτόνως ἐρέσσωσιν, κωπηλατῶσιν, ὃ ἐστὶ, ὁ ὑπὸ τῆς διὰ τῶν κωπῶν ἀνακοπῆς τοῦ ὕδατος γινόμενος ψόφος. «Τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τῶν τοῦ ῥοΐζου ψόφους». Περιήγ. παρ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεωτερ. δὲ ἰδιαιτέρως σημαίνει τὴν εὐτόνως καὶ ταχέως γινομένην εἵρεσίαν, καθ' ἃ καὶ ὁ Φώτ. ἡρμήνευσε· »Ῥόθιον, ἡ εἰρεσία, καὶ ῥοιζεῖσιν, τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως· ὅστις ἔτι ἔχει· »Ῥόθιον καλεῖται παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν· ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Θουκυδ. »Τὸν τῆς εἰρεσίας ἦχον· ἡρμήνευσεν· οὕτως ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ Ἀρ. ρμανός. »Ὁπόταν ἄνδρες ἐμπίπτοντες τῷ ῥοθίῳ ἀπαλαλάξειαν· ὁ Ἰώσηππος δὲ καὶ οἱ μετὰ ταῦτα, καὶ ἐπὶ ἑτέρων ψοφούντων καὶ ἠχούντων πραγμάτων, οἷον· »Ῥόθιοι παρελαύνων ἵππων· πολ. Ἰουδ. ζ'. 15. καὶ »Ἐνσείει αὐτοῖς τὴν ἵππον ἀθρόαν, οἱ δὲ διεσοβήθησαν, οὐκ ἐισχύοντες τὸ ῥόθιον· τὴν ὁρμὴν δηλ. ἢ κάλλιον τὴν ῥύμην, τὸ ταχὺ καὶ ὁρμητικὸν, ἢ τὴν μετὰ ψόφου ὁρμήν· ἄλλοι ἡρμήνευσαν τοῦτο διὰ τὸν, χρεμετισμὸς, φριμαγμὸς ὅζεν

Ῥοθιότης, ητος, ἡ. Ὁρμή, σφοδρότης, βία, καὶ ἡ μετὰ τοῦ ψόφου εἵρεσία, Πολυδ. δ'. 22.

Ῥοθοπυγίζω, ἰδ ῥοθαπυγίζω.

Ῥόθος, ὁ (ῥόζω). Ὁ ψόφος, ὁ κρότος, ὁ θορυβώδης ἦχος, ἐξαιρ. τοῦ ὁρμητικῶς ῥέοντος ποταμοῦ, ἢ ἡ μετὰ ψόφου ὁρμὴ τοῦ ποταμοῦ, ὁ ψόφος (ἦχος, βοὴ, ῥοχλισμὸς) τῶν προσβαλλόντων τῇ γῇ κυμάτων, καὶ τῆς εἰρεσίας, ὅταν εὐτόνως ἐρέσσωσιν οἱ κωπηλάται. »Ῥόθος Περσικῆς γλώσσης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 404. ἀντὶ, κακοφωνία, χασμῳδία τῆς βαρβάρου τῶν Περσῶν γλώσσης· ὁ Ὀππιαν. ἁλ. ε. 17. ἐχρήσατο τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τοῦ ψόφου τῶν πτερῶν· »Πτερύγων ῥόθιον εἶπον. 2) πᾶσα σφοδρὰ, ὁρμητικὴ καὶ βιαία κίνησις, φορὰ, ῥοὴ, ταχὺ καὶ βίαιον βάδισμα, ἢ τρέξιμον, »Τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ᾗ κ' ἄνδρες ἀγῶσι δωροφάγοισι, Ἡσ. Ἔρ 222. ἢ σεισμοῦ στρέψαι καὶ ῥέψαι, ἤτοι τρέχει ἐκεῖσε, ὅπου ἀδηγοῦσιν αὐτὴν οἱ δωροφάγοι ερίτιαι· ἔνθα ὁ Πρόκλος (σελ. 57.) σημειοῖ, ὅτι οἱ ποιηταὶ καλοῦσιν ἰδιαιτέρως ῥόθον, τὴν τραχεῖαν καὶ ὀρεινὴν ὁδόν. 3) παρὰ Νίκανδρ. Θηρ. 672. σήλοι τὴν ὀρθιον καὶ τραχεῖαν, ἤτοι τὴν ὀρεινὴν ὁδὸν, τὴν διὰ ἀποτόμων ὀρθμῶν ὁδόν.

Ῥοιά, ἡ, Ἰων. ῥοίη, ταὐτὸν τῷ, ῥόα. Τὸ δένδρον ῥοδιὰ ἢ ῥοιδία λεγόμενον, Ὀδσ. Η, 115. Α, 589. 2) ὁ καρπὸς αὐτοῦ, τὸ ῥοδέον, ἢ ῥοΐδιον, Ἔμ. Δημ. 373, 412. καὶ Ἡρόδ. 4, 143.

*Ῥοΐα, ἡ (ῥέω). Ἡ κυλίστρα τῶν ἵππων παρὰ τοῖς ποταμοῖς, ἔνθα οἱ ἵπποι φέρονται διὰ νὰ ποτισθῶσιν, Ἡσύχ. ἐξ οὗ ῥοΐζω.

Ῥοΐαξ, ακος, παρὰ Διογ. Λαερτ. ε. 72. »Ῥοϊάκιον ζωγρεῖν, ταὐτὸν τῷ, ῥοιὰ, πολλ. ἀμφ.

*Ῥοιάς, άδος, ἡ, = ῥοὰς, πολλ. ἀμφ.

Ῥοιβδέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥοῖβδος), ταὐτὸν τῷ, ῥοφέω. Μετὰ κρότου, μετὰ θορύβου ῥοφῶ, ἢ καταπίνω, ἀπὸ τῆς Χαρύβδεως ἐν Ὀδσ. Μ, 106. κεῖται δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥοιζέω·

*Ῥοιβδηδόν, ἐπίρ. = ῥοιζηδόν.

Ῥοίβδησις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥοίζησις. Ἦχος ἐξύς, ψόφος, κρότος, Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1086. »Βεύεσθων ῥοίβδησιν, ἤτοι συριγμὸς.

Ῥοιβδμάς, ὁ, ἁμαρτμ. γραφ. ἀντὶ, ῥοίβδος, ἢ ῥοιδός.

Ῥοίβδος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥοίζος. Πᾶσα ὀξεῖα, ἐξαιρ. λιγυρὰ βοὴ, ταραχὴ, κρότος. 2) καὶ πᾶσα ταχεῖα κίνησις γινομένη μετὰ κρότου, ἢ ταραχῆς, Ἀριστοτ. Νεφ. 4ά6. ἔνθα συνακμέρεται μετὰ τοῦ, ῥόμβη, ὅζεν

Ῥοιβώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ῥοιζώδης, ἐπὶ τοῦ τῶν ποιμένων συριγμοῦ.

Ῥοιδάριον, τὸ, καὶ, ῥοιδάριος, τὸ, = ῥοΐδιον.

*Ῥοΐδιον, τὸ, ἢ ῥοΐδιος, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, ῥοιὰ, ῥόα, μικρὸν ῥοΐδι, ὁ γνῶρ. ῥοΐδιον ἐλογίζετο καλλίων Ἀττ. Lobeck Φρυν. σελ. 87. Pors, Εὐριπ. Ἐκβ. σελ. LVII.

Ῥοίζασκε, Ἡσιόδ. Θεογν. 935. Ἰων. καὶ Ἐπικ. παρατατ. ἐκ τοῦ ῥοιζέω.

Ῥοιζέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥοῖζος). Μεθ' ὁρμῆς καὶ ταχυτῆτος κινῶ ἢ περιστρέφω τι, ὥστε τὸ κινούμενον σῶμα ψόφον ποιον ἀποτελεῖ. »Πάντα τὰ ῥοιζούμενα σώματα ψόφους ποιεῖν παρὰ Νικομαχ. ὁ δὲ Κοϊντιλιαν. ἀντὶ τούτου· »Πᾶν σῶμα τύχει πολλῷ φερόμενον εἶχον ποιόν ἀποτελεῖν λέγει, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ψόφον ἢ ἦχον ποιῶ, συριγμόν τινα διὰ τοῦ στόματος ἀποτελῶ ἵνα δῶτω εἰς τινα σημεῖόν τι, Ἴλ. Κ, 502. »Ῥοίζησεν δ' ὄρα πιφαύσκων Διομήδεα· ὅ ἐστι κατὰ τὸν Σχολ. Ἀναβρόησε φωνήσας, ὁ ἡμεῖς συρίζειν λέγομεν· ἄρα »Πιφαύσκων ῥοιζήσαι, ὅ ἐστι, ῥοιζηδὸν ἔφη ἀπέρχεσθαι, ῥοίζῳ σημεῖον διδοὺς τοῦ ἀναχωρῆσαι. Ὁ Ἐπικ. παρατ. κατὰ σημασ. ἀορ. ῥοίζασε εὑρηται παρ' Ἡσιόδ. Θεογν. 835. ὡσαύτως λέγεται καὶ ἐπὶ κυνῶν, ἀντὶ, ὑλακτεῖν, γαυγίζειν, καὶ, ἐπὶ ὀρνίθων, συρίζειν, ποππύζειν, κελαδεῖν, κ.τ.τ. »Οἱ ἀέρα ῥοιζοῦντες ὀριεῖοι, Λουκ. ἤτοι, οἱ διὰ τοῦ ἀέρος φωνάζοντες. 2) μετὰ σφοδρᾶς καὶ βιαίας ταχυτῆτος κινοῦμαι, φέρομαι, ὅζεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ῥοιζεῖ, διοίκει, ὁρμᾷ, τρέχει, ῥοφεῖα. ὁ δὲ Φώτ. »Ῥοιβδεῖ, ἀναῤῥοφεῖ, ἀναῤῥιπτεῖα. ὅζεν

Ῥοιζηδά, καὶ ῥοιζηδόν, ἐπίῤ. Μετὰ συριγμοῦ, σφοδρῶς καὶ ταχέως μετὰ ἦχου καὶ ψόφου· μετὰ ἦχου καὶ κτύπου τραχέος, Νίκανδρ. 2) μετὰ σφοδρᾶς ταχυτῆτος, ὁρμῆς, βίας, ἢ ἀκαθέκτου φορᾶς.

*Ῥοιζητός, εσσα, εν (ῥοιζέω). Ὁ ἦχον, κρότον, ἢ συριγμὸν ἀποτελῶν, συρίζων.

Ῥοίζημα, τὸ (ῥοιζέω). Ὁρμὴ, βία, ταχύτης μετὰ ψόφου ἤτοι μετὰ βοῆς, ἦχου, ἢ συριγμοῦ, μεθ' οὗ καὶ κινεῖται σῶμά τι, Δουκιαν. 2) ἡ ταχύτης, ἡ ὁρμὴ, ἡ βία κινήσεώς τινος.

Ῥοιζήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ῥοιζέω). Ὁ μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς κινούμενος, καὶ ἦχον σφοδρὸν ἀποτελῶν, ἢ ἁπλῶς, ὁ ἦχον καὶ συριγμὸν ποιῶν, Ὀρφ. Ἔμν. ε'. 5.

Ῥοιζόθεμις, ιδος (θέμις). Θέμις, δίκη, κριτολογία μετὰ ἦχου, φωνῶν καὶ βοῆς γινομένη Κικέρ. πρὸς Ἀττικ. ιδ'. 10.

Ῥοῖζος, ὁ, καὶ Ἰων. ἡ, ταὐτὸν τῷ, ῥοῖβδος. Ἦχος, κρότος, βοὴ, μεθ' οὗ κινεῖται καὶ φέρεται σῶμά τι· καθόλου δὲ ψόφος, ἦχος, βόμβος σφοδρὸν ἤτοι ὁρμὴ, συριγμὸς, ὁ ἀποτελούμενος ἦχος ἐν τῷ ἀέρι κατὰ τὴν τῶν ὀϊστῶν φορὰν Ἴλ. Π, 361. »Σκέπτετ' ὀϊστῶν ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκούτωνα· λέγεται ὅτι καὶ »Ῥοῖζος πνευμάτων, Πλούταρ. ὁ προξενούμενος ἦχος ὁπόταν ὁ ἄνεμος βιαίως φέρεται διά τινος ὀπῆς, ἢ ὅταν ἠχολογοῦσι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τὰ ἄρμενα τοῦ πλοίου· εἰς π. χ. ἴστος ὁ ἦχος »Ῥύτ, φυστῖ, ἢ βύζ, ἢ σίττη, καὶ τὸ σφύριγμα τῶν πειρατῶν, ἐν Ὀδσ. Ι, 315. »Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ, ὅπερ ἄλλως ἀντὶ τοῦ, συρίττων ἐν τῷ ἐξάγειν τὸ ποίμνιον. καὶ ψιττάζειν λέγεται, ἤτοι ποιμενικὸς ῳἄζγτσθαι. 2) Ἡ ταχύτης, ἡ ὁρμὴ, βία ἢ ῥοπὴ ἑνὸς κινουμένου σώματος παραβλ. καὶ ῥόμβη.

Ῥοίζω (ῥοῖ, ῥοίω). »Ἵππον ῥοιζεῖσιν, ἐξιππος ὑπάγειν τὸν ἵππον εἰς τὸν ποταμὸν, ἔνθεν τὸν πλύνει αὐτὸν· βέλτιον τό, πλύνειν τὸν ἵππον ἐν τῷ ῥοΐσμῳ ἢ ἐν τῷ ῥοισμῷ φέρειν αὐτὸν, ἔτι καὶ μᾶλ. ῥοιζοῦμαι, Lob. Φρ. σλ. 616.

Ῥοιζώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (ῥοῖζος, εἶδος). Ὁμοιος ῥοίζῳ, πλήρης ἦχου, κρότου, ἢ συριγμοῦ· τὸ ῥοιζῶδες τῆς περιαγωγῆς, παρὰ Πλουτάρχ. ἡ ὁρμὴ, ἡ ταχύτης καὶ ὁ ἦχος τῆς περιαγωγῆς, περιστροφῆς.

Ῥοιζωτήρ, ῆρος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ῥοιζήτωρ, Ὀρφ. Ἔμν. ζ'. 6. ἁμφ.

*Ῥοΐη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ῥοιὰ, Ἡρόδ.

Ῥοικοειδής, ὁ, ἡ, ές (ῥοικός, εἶδος), ἀντὶ τοῦ, ῥομβοειδὴς. Ἑρμηλικοειδὴς, ὅμοιος καμπύλῳ, ἢ ὁ φαινόμενος ὡς καμπύλος, κυρτοειδής.

Ῥοϊκός, ἡ, όν (ῥέω, ῥοὸς). Ταυστικὸς, ῥευστὸς, καὶ ἐν γένει, μαλακὸς, τροφερὸς, ἁπαλὸς, σπογγώδης. 2) Ὁ ῥεγμὸς ἢ ῥαγματισμὸν πάσχων, ἢ ὁ ῥεῦσιν, ῥοὴν καὶ κένωσιν τῆς κοιλίας ἢ τῆς μήτρας ἔχων, ἢ εἰς τοῦτο ὑποκείμενος.

Ῥοϊκός, ἡ, όν, ταὐτὸν τῷ, ῥαβδὶς, καμπύλος, στρεβλὸς, στραβὸς, ἐξαιρ. ὁ στρεβλοὺς πόδας ἔχων, στραβοπόδης, Θεόκρ.

*Ῥοῖκος, ου, ὁ, ἀρσεν. κύρ. ὅπερ. Γίγαντός τινος, καὶ Κενταύρου, παρὰ Παδ.

*Ῥοικώδης, ὁ, ἡ, ες = ῥοικοειδὴς.

Ῥοΐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ῥόα. Μικρὸν ῥοΐδι, ἔτι δὲ ῥοΐσκοι, παρὰ τοῖς Ο'. Ἔξοδ. 28. κάλλωπισμοί τινες (στολίδια) ἐν ταῖς ἱερατικαῖς στολαῖς κρεμάμενοι καὶ ῥοΐδιον σχῆμα ἔχοντες.

*Ῥοΐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ ῥόα. Μικρὸν ῥεῦμα, ῥύαξ, αὐλάκιον.

Ῥοΐσμός, ὁ (ῥοΐζω). Τὸ λούειν ἢ λούσιμον τῶν ἵππων παρὰ τῷ ποταμῷ, Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »Ὁ τῶν ἵππων ῥυμὸς, ἔνθα ὀρθότερον ἀναγνωστέον· »Τὸ τῶν ἵππων ῥύμμα, ἢ ὁ τῶν ἵππων κυλισμὸς, παρὰ τῷ ποταμῷ, ὡς καὶ ἐν λέξ. ῥόα, ἔχει· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ »Ἱππολούστρα, ἔνθα τοὺς ἵππους ἀπένιπτεον. Lavoir des chevaux, Γαλ. das Schwemmen, Γερ.

Ῥοῖτης, ου, ὁ (ῥόα). »Οἶνος ῥοιτης· οἶνος ἐκ ῥοιδίων κατεσκευασμένος.

Ῥομβαῖος, ἡ, σπάν. τύπ. ἀντὶ ῥομφαία.

Ῥομβέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥόμβος). Στρεφογυρίζω, κινῶ ἢ γυρίζω τι ὁλόγυρα ὡς ῥόμβον, ὡς κύλον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σφενδονίζω, τινάσσω ἢ βάλλω, ῥίπτω, ὅζεν

*Ῥομβηδόν, ἐπίῤ Εἰς σχῆμα ῥόμβου, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ῥόμβου.

Ῥομβητής, οῦ, ὁ (ῥομβέω). Ὁ ὡς ῥόμβος περιστρεφόμενος, ἢ εἰς σχῆμα ῥόμβου περιδονούμενος, γυρίζων, Ὀρφ. Ἔμν. λ'. 2.

Ῥομβητός, ἡ, όν (ῥομβέω). Ὅστις περιστρέφεται, περικινεῖται καὶ περιδονεῖται, ἢ εἶναι δυνατὸν νὰ περικινηθῇ, νὰ γυρισθῇ εἰς σχῆμα κύκλου ἢ ῥόμβου, καὶ ὁ μετὰ περιστροφῆς ῥιπτόμενος, σφενδονιστός, Ἀνέκδοτ. β'. σελ. 81.

Ῥομβοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ ῥόμβου εἶδος, ἢ σχῆμα ἔχων.

Ῥόμβος, ὁ, Ἀττ. ῥύμβος (ῥόμβω). Πᾶν κυκλοειδὲς σῶμα, ὅζεν 1) τροχίσκος τις, ὃ οὐ παίζουσι τὰ παιδία, ἅπερ καὶ στρόμβος, καὶ βέμβιξ, λέγεται, Λατ. turbo. Ὁ Ἐτυμολγ. ἐν λέξ. ῥόμβος, ἔχει· »Ῥόμβῳ καὶ τυμπάνῳ Ῥείηι Φρύγες ἐλάσκοισιν, ἐξ Ἀπολλ. τούτῳ τῷ ῥόπτρῳ, καὶ ὁρμην. διὰ τοῦ, »Δίνῃ στικτῇ σανιδίῳ, ἃ στρέφουσιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἦχον ἀμποιοῦσι, ῥόμβος δὲ καὶ ῥόμβος ἐχῶς λέγεται· ἔστι δὲ τροχίσκος, ὃν τυπτοντες ἱμᾶσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι περιδονεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν. Τύμβον δὲ αὐτὸν Εὐπολις εἶπε καλεῖται δὲ καὶ βρυτὴρ· τοιοῦτα καὶ ὁ Κύστηλ. ἐν Ὀδσ. Α. σελ. 1387. καὶ ὁ Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. α'. 1139. »Ῥόμβος, τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι· τινὲς δὲ καὶ ῥόμβον αὐτὸ καλοῦσιν, ὧν Εὐπολις ἐν Βάπταις καὶ Διόμμοις· ὁ δὲ Φώτ. »Ῥόμβος, ὃν ἔχουσιν οἱ ἀποσειόμενοι ὡς τὸ τύμπανον· οὕτως Εὐπολις. 2) ὁ μαγικὸς τροχίσκος, ᾧ χρῶνται ἐν ταῖς μαγείαις οἱ μάγοι, καὶ μαγίσσαι, καὶ ἔστρεφον αὐτὸν ἐν ταῖς τελεταῖς, καὶ ἐν τοῖς ὁρκισμοῖς. Ἀρχύτας ἐν Excerpt. Henr. Steph. σελ. 84. »Καὶ τοῖς ῥόμβοις τοῖς ἐν ταῖς τελεταῖς κινουμένοις τὸ αὐτὸ συμβαίνει· ἡσυχᾷ μὲν κινούμενοι βαρὺ ἀφίεται ἦχον, ἰσχυρῶς δέ, ὀξύτατα· καὶ Θεόκρ. εἰς Φάρμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Χ' ὡ. ἀπεῖς ὅτε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας, Ὦ κεῖνος ἀνοῖτο ποθ' ἁρπεργισι ζήρασιν· ὁ μάγας τροχίσκος, Λατιν. rhombirota. 3) Μαθηματικόν τι σχῆμα, σχηματίζον δύο κώνους συνημμένους ἐν ταὐτῷ τὰς βάσεις ἐχοντας· ἢ σχῆμα εὐθύγραμμον, δύο ὀξείας γωνίας ἔχον, ἴσ' ἀλλήλαις, καὶ τοῦ ὁποίου αἱ πλευραὶ εἰσὶ παράλληλοι, καὶ τὸ ὅλον τετράγωνον ◇, 4) Ἰχθύς τι ῥόμβου εἶδος ἔχων, turbot, Γαλ. 37 Δεμπ. τε χειρουργικόν. 6) Ἡ ταχεῖα, σφοδρὰ καὶ κυκλοειδὴς κίνησις, περιφορὰ, δίνησις, περιστροφὴ τοῦ τροχοῦ, τινος, κ. τ. τ. ἡ φορὰ, ἡ ὁρμὴ τοῦ βέους πετομένου πετηνοῦ· «Ἀλλ' ὅπως εἰστοῦ ῥόμβου ἴσχεις, Πίνδ. Ἴσθμ. ζ', 81. ἔτι δὲ ἐνεργ. τὸ περιστρέφειν, τροχάζειν, περιδινεῖν, συνελίσσοντες, ῥίψιμον, ἢ κατὰ κύκλον περιστροφὴ, μεῖζον ἑκάστου ἰδίᾳ ῥόμβοις, Πίνδ. Ὀλ. 13, 133. τὴν δίνησιν ἤτοι περιστροφὴν, καὶ τὸ ῥίψιμον τῶν ἀκ. ὄπεν

Ῥομβάδης, εος, ὁ, ἡ, ες, ταὐτὸν τῷ, ῥομβοειδὴς· Ὁ ῥόμβον εἶδος καὶ σχῆμα ἔχων.

Ῥομβωτός, ἡ, ὸν, ὡς ἐκ τοῦ ῥόμβου. Ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ῥόμβου κατεσκευασμένος, βεμβεδής. «Ὀρόφωμα ῥομβωτὸν, Ἀθην. α'. σελ. 208. «Πλέγμα ῥομβωτὸν δικτύοις ἐμφερές, Ἰώσηπ. ἀρχ. ιβ'. 2. 2) = ῥομβητός, ὡς Ἀναλεκτ. β'. σελ. 10. «Ῥομβωτῷ οὐρανίσκῳ δούρατος», ἤτοι ἐρριμμένῳ, ἀσφενδονισμένῳ, ἅπου ἡ γραφ. ἀμφιβ. ἐστι.

Ῥόμμα, τό (ῥοφέω), ταὐτὸν τῷ, ῥόφημα, Γαλην. Γλωσσ.

Ῥόμος, οιες, ὁ, καὶ ῥόμος, ὁ. Σκώληξ ἐν ξύλοις (teredo, termes).

Ῥομφαία, ἡ. Εἶδος μεγάλου καὶ πλατέος ξίφους· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ῥομφαία, Ὁπλίτου ἀμυντήριον, μάχαιρα, ξίφος, ἢ ἀκόντιον μακρόν, ἐχρῶντο δὲ ταύτῃ οἵτε Θράικες καὶ ἄλλα τινα ἔθνη· περὶ Πλουτάρχ. εἰς Αἰμιλ. 18. κεῖται· «Ῥομφαίας βαρυσιδήρους», ὡς ἐπὶ τοὺς ὤμους ἐφαρμ., καὶ ἐξαιρτ. ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου γράφεται καὶ ῥομβαία, ἡ.

*Ῥομφάνω, = ῥοφάω.

Ῥομφεύς, ὁ. Ῥάμμα, ἢ κλωστὴ, δι' ἧς ῥάπτονται τὰ ὑποδήματα, ἢ τὰ δερμάτινα σανδάλια, Ἡσύχ.

Ῥόος, καὶ συναλ. Ἀττ. ῥοῦς, ὁ (ῥέω). Ῥεῖθρον, ῥοὴ, ῥεῦσις, φορὰ, τρεῖσμον ὑγροῦ τινος, ῥύμη, ῥεῦμα, ποταμὸς, χειμάρρους, συχνάκις παρ' Ὅμ. ἐστὶ χρῆται μοῦνον τῷ ἑνικ. ἀρσ. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ συνεπιφέρει καὶ γεν. «Ῥέος Ὠκεανοῖο», Ὀδ. Μ, 1. καὶ Ἰλ. Φ, 16. «Πλήτο ῥόος, (Ξάνθου) κελάδοντι, ἐπλήρουτο ἠχοῦ τὸ ῥεῦμα τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ· καὶ «Ῥοῦς ἱερὸς Ἀλφειοῖο», Ἰλ. Λ, 725. καὶ ἀλλαχοῦ «Ῥοῦς γυναικείους», τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, ἢ ἀπὸ τῆς μήτρας ῥεῦσις τοῦ αἵματος. Κατὰ ῥόον, ἀηλ. κατὰ τὸν ῥόμον καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥέοντος ὕδατος, τοῦ ποταμοῦ, Ὅμ. ἀνὰ ῥόον, ὅπερ ἐναντίον τοῦ ῥεύματος, τῆς ῥοῆς τοῦ ποταμοῦ, ἢ τῆς φορᾶς τῶν κυμάτων, Ὅμ. ὠσαύτως καὶ παρὰ ῥόον ἠρόον παρὰ ῥοὴν, ἔθεν «Κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα», περιφ. ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν βίον εὐροούντων, ὅταν τὰ πράγματα ὑπάγουσι, γίνονται κατ' εὐχὴν, εὖ τοῦτον ἀποβαίνουσιν εὐτυχῶς, Ξενοφ. Ἱππ. ϑ'. 5. «Εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενοι καὶ τοῦ ῥοῦ», εἰς τὸ καλλίτερον ὑπάγοντα καὶ εἰς τὸν ὅμιλον τον. Οἱ μεταγν. ἐχρήσαντο τῇ ἑτερόκλ. δοτ. ῥοΐ, ὡς τὸ νοΐ εἰ τοῦ τοῦς, καὶ τῇ γεν. ῥοός, καὶ Ἀττ. ῥοῦ. Lob. Φρυν. σελ. 454. Ἰακ. Ἀχ. Ταξ. σελ. 671.

Ῥοπαληφορέω, ῶ (ῥόπαλον, φέρω). Τὸ παλαι ἤτοι χοιδρὸν κομμάτιον ξύλου ὡς ῥάβδον φέρω, βαστάζω.

*Ῥοπαληφόρος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ῥόπαλον φέρων, κρατῶν.

Ῥοπαλίζω, μέλ. ίσω (ῥόπαλον). Διὰ τοῦ ῥοπάλου κτυπῶ, ἢ στρέφω, ἢ κινῶ τὸ ῥόπαλον Ἡσύχ.

Ῥοπαλικός, ἡ, όν (ῥόπαλον). Ὁ ὡς ῥόπαλον ὤν, ὅπερ εἰσὶ πρὸς τὰ ἄνω χοντροτεροι γίνεται, ἐξαιρτ. «Στίχος ῥοπαλικός», Versus ropalicus παρὰ Σερβίῳ. λέγεται, ὅταν κάθε ἀκόλουθος λέξις ἐχει περισσοτέραν μίαι συλλαβήν, ὡς π. χ. Rem tibi confeci, doctissime, dulcissonorum, τοιοῦτος ἔστι καὶ ὁ Ὁμηρικὸς ἐν Ἰλ. Γ, 183. στίχος· «Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον· ἔνθα ὁ Εὐστάθ. λέγει· «Ἐπαινεῖται, διὰ τὸ τὰς ἐν αὐτῷ λέξεις, κατά τινα πρόοδον αὐξητικὴν, ἀρξαμένας ἀπὸ μονοσυλλαβίας, προσαύξεσθαι συλλαβικῶς, κλιμακηδὸν κατὰ προτύπησιν ἀναλόγου τῇ ἀνόδῳ τοῦ φυσικοῦ χύματος τοῦ ἀριθμοῦ· μονοσύλλαβον γάρ, ὡ, δισύλλαβον τὸ, Μάκαρ, τριῶν δὲ συλλαβῶν τὸ, Ἀτρείδη, καὶ ἑξῆς ἕως πενταυλλαβίας».

Ῥοπαλισμός, ὁ (ῥοπαλίζω). Τὸ τύπτειν, κτυπᾶν μετὰ τοῦ ῥοπάλου. 2) Τάσις, τέτανος, τέντωσις τῶν ἀνθρικοῦ αἰδοίου, κόρδωμα τοῦ γεννητικοῦ μορίου, Ἀριστοφ

Ῥοπαλοειδής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ εἶδος ῥοπάλου ἔχων.

Ῥόπαλον, τό (ῥέμβω, ῥέπω). Ξύλον χοιδρὸν ὡς βακτηρία, κόμβον ἢ ῥίζον κατὰ κορυφὴν ἔχον, ἢ πρὸς τὰ ἄνω χοιδρότερον ὂν καὶ βαρύτερον, ματσοῦκα, ὅπλον ἀμυντήριον ἑτερόροπές, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Η, 141. «Κορύνην εἶπε τοῦτο· ἐν δὲ Ἰλ. Λ, 55. καὶ 561. ῥόπαλον, εἶπεν, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Ρ, 195. καὶ Ι, 319. ἐν δὲ Ὀδ Λ, 575. λέγει τοῦτο ἐκ χαλκοῦ· «Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον πεπυκασμένον· ὁ δὲ Ἡρόδ. 7, 63. λέγει ἰδίως· «Ῥόπαλα ἐκ ξύλων», ἢν δὲ τοῦτο παράστημον τοῦ Ἡρακλέους. 2) ταὐτὸν τῷ ῥάπτρον, ἀριθμ. 3. περὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. δ'. 36. 3) Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, τὸ πόσθιον, Ἐπιγρμ. «Ἰθυντῆρες μηρῶν ὀρθώσας ῥόπαλον». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, βακτηρία, ῥάβδος.

Ῥοπάλωσις, εως, ἡ (ῥοπαλόω). «Τριχῶν ῥοπάλωσις» ἢ κατὰ κορυφὴν ῥοπαλοειδὴς κατάστασις τῶν τριχῶν, Γαλην.

Ῥοπαλωτός, ἡ, όν (ῥοπαλόω). Ὁ κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ῥοπάλου γεγενημένος, κατεσκευασμένος ἢ ὁ ῥοπάλου σχῆμα ἔχων· «Ὑλὴ ῥοπαλωτὴ», Δίων Κάσ. ψυκτρ., εἶδος πέματος, τὴν περιγραφὴν ταύτης σύνταξαι τις ἰδεῖν παρ' Ἀθην. ια'. σελ. 488.

Ῥοπή, ἡ (ῥέπω). Κυρίως λέγεται ἡ κλίσις, ἡ κατ' ὀλίγον πρὸς τὰ κάτω κίνησις ἱστημένου τινὸς σώματος· ὅρα, φορὰ, καταφορὰ, κίνησις ἐπὶ τὰ κάτω, πτῶσις, οὐ ἐναντίον τὸ, ῥοῦς, ἢ πρὸς τὰ ἄνω κίνησις, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοτέλης λέγει· «Τὰ μείζω ῥοπὴν ἔχοντα ἢ βάρους ἢ κουφότητος· τὰ μειούμενα ἐπὶ τὰ κάτω ἢ πρὸς τὰ ἄνω. ὀνόμασε τὸ ἑαυτῶν βαρύτητος ἢ κουφότητος, ἐξαιρτ. λέγεται ἡ κλίσις, ἡ καταφορὰ τῆς πλαστιγγος, καὶ αὐτὸ τὸ βάρος προσδιορίζον τὸ ἀναλογον μέτρον, ἢ ἀξίαν πραγμάτος τινος, ὡς ἐχέτω ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ ῥοπὴν δραχμὰς δέκα δύο, Ἐπιγρμ. καὶ μεταφ. τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ὃ φέρει τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ τέλος, τὴν ἐπόψιν, τὴν κρίσιν, ὅ ἐστι, τὸ ἀποτελεστικὸν πρᾶγμα, τὸ τέλος, τὸ τελειον αἴτιον, ἡ στιγμὴ ἐνεῖνη, καθ' ἣν ἀμέσως ἐπι τοῦ κρίσις πράγματός τινος, καθ' ἣν ὁρίζεται ὡς ἀρισμένον τι τέλος τοιόνδε ἢ τοιόνδε εἰς τινα πρᾶξιν ἢ εἰς τι συμβεβηκὸς, καθ' ἣν ἀποφασίζεται τὰ ὡρισμένως, momentum, moment, Ξενοφ. Κυρουπαιδ. ϑ'. β'. 8. «Μὴ μικρὰν τινα ἑαυτῶν οὖσα ῥοπὴν εἶναι» καὶ ἐντεῦθεν, ἡ στιγμὴ τοῦ χρόνου, τὸ μικρότατον μέρος αὐτοῦ, ὅσον εἶναι, π. χ. τὸ ἀνοιγοσφάλισμα τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια τοῦτο τὸ μικρότατον μέρος τοῦ χρόνου, ἐκφράζει διὰ τοῦ «Στιγμὴ, καὶ ῥοπὴ ὀφθαλμοῦ», παρὰ Πλουτάρ. Ἀρταξ. 30. «Ἦν μὲν οὖν ἐπὶ μικρᾶς ῥοπῆς ὁ Ἀρταξέρξης, ἐχρειάζετο μένοι μία παραμικρὰ περίστασις ἢ αἰτία, ἵνα θώσῃ τὸ τέλος εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐκρέματο ἡ ζωὴ αὐτοῦ εἰς τὴν στιγμὴν, εἰς παραμικράν τινα αἰτίαν τὰ τελειώσῃ, ὅθεν, ἐν ῥοπῇ ἢ ἐπὶ ῥοπῆς ἐστί, ἢ καίεται, κρίνεται εἰς τὴν στιγμὴν, εἰς τὴν τελευταίαν ἀκμὴν τοῦ νῦν. ἢ εἰς τὸν μέγιστον καὶ κατεπείγοντα κίνδυνον, ὡς τὸ Λατ. est in discrimine, καὶ, μεγάλη ἢ μικρὰ ἐστὶ ῥοπὴ τινος, ἐστί, ἔχει μεγάλην ἢ μικρὰν ἐπίρροιαν, συντελεῖ μεγάλως ἢ ὀλίγον μόνον, ὡσαυτ. «Ἡλικὴ πρὸς τὸν βίον ἡ γνῶσις αὐτοῦ μεγάλην ἔχει ῥοπὴν», Ἀριστοτ. Νομικ. α'. 1. ἔχει μεγάλην εἰσροὴν, δύναμιν, ἐνέργειαν, τὸ δὲ, ῥοπὴ ἐστί τινος, δηλοῖ ἐπὶ ἔυρουν ἵσταται, πλησιάζει νὰ πέσῃ, κινδυνεύει, ὅθεν Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1508. «Ῥοπὴ βίου μοι» ἵσταται ἐπάνω εἰς τὴν στιγμὴν, ἵνα τελειώσῃ ἡ ζωή μου, «Πλέπω δύο ῥοπάς, ἢ γὰρ ϑανεῖν ἐσ με, ἢ πατρίδ' ἀπελθεῖν», Εὐριπ. Ἑλλ. 1096. ἐγὼ βλέπω ἐδῶ εἰς τὸν παρόντα κίνδυνον δύο πράγματα. 2) Τὸ βάρος, τὸ ὁποῖον καταφέρει, ἕλκει πρὸς τὰ κάτω τὴν πλαστιγγα, καὶ ἐντεῦθεν, τὸ ὑπερβάλλον, τὸ πλεονάζον, τὸ ὑπερέχον, τὸ ὑπερβαῖνον αὐτὸ τὸ μέτρον κατὰ τε κυρ. καὶ τροπ. σημασίαν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κλίσις, νεῦμα, ῥάβδος, δύναμις, βοήθεια· ὅθεν

Ῥοπικός, ἡ, όν. Ὁ κλίσιν, ῥοπὴν ἔχων πρός τι. «Ῥοπικὸς πρὸς συνουσίαν», Λυτῆ. κεφ. 127. 2) ἐνεργ. Ὁ δίδων τὴν ῥοπὴν, τὴν πρὸς τὰ κάτω κίνησιν ἢ φορὰν εἰς τι.

Ῥοπτός, ἡ, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ ῥοφέω. Τοφητός, πρὸς ῥόφησιν (ῥόφημα) ἀπηρτισμένος ἢ ἡτοιμασμένος, Γαλην. Γλωσσ. ἴδε ἐν τῷ, ῥοφέω.

Ῥόπτρον, τό (ῥέμβω), ταὐτὸν τῷ, ῥόπαλον. Τὸ ἀμυντήριον ξύλον, ἢ ἡ κατὰ κορυφὴν κόμβον ἔχουσα ῥάβδος, βακτηρία, ματσοῦκα (τοπουζ, Τουρ.) Εὐριπδ. «Ἔπεισεν αὐτὸν θέσις ῥόπτρων». 2) Τὸ ἐπίσπαστρον τῆς θύρας, τὸ σίδηρον ὄηλ. δι' οὗ κρούομεν τὴν θύραν, ἵνα ἀνοίξωσιν αὐτὴν, Πλούταρχ. περὶ Πολυπραγ. «Ἀλλὰ νῦν μὲν εἰσὶ θυρωροὶ, πάλαι δὲ ῥόπτρα κρουόμενα πρὸς ταῖς θύραις». Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ κρίκος, δι' οὗ ἕλκυστες τὴν θύραν κλείομεν αὐτὴν, ὅπερ ἄλλως ῥόπαλον καὶ κέραξ λέγεται, Ἀθην. «Ἔχεσθαι τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ» λέγονται οὕτω διὰ τὸ κρούειν καὶ δι' αὐτῶν τὰς θύρας· ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ τοῦ τυμπάνου ἕυλον (δι' οὗ κρούεται τὸ τύμπανον), τὸ τυμπανόξυλον. 3) ταὐτὸν τῷ, σκανδάληθρον, τὸ ξύλον, δι' οὗ στηρίζεται ἡ παγὶς, ἄλλως ὕσπληγξ λεγόμενον. 4) Μουσικόν τι ὄργανον τῶν Κορυβάντων καὶ τῶν ἱερέων τῆς Ῥέας, ὅπερ ἦν φουσκωμένος τις ἀσκὸς μετὰ τινος χαλκίνου κρίκου, ὅστις περιδονούμενος μετὰ ἰσχύος ἐρρίπτετο εἰς τὸν ἀέρα, Ἀπολλ. Ἀργ. α'. 1139. «Τύμβῳ καὶ τυμπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται» ὁ Πλούταρχ. εἰς Ἡρόδ. λέγει· «Ῥόπτρα βυσσοπαγῆ καὶ κοῖλα περιτείνοντες ἠχείοις χαλκείοις ἅμα πολλαχόθεν ἐπιβοῶσιν. Ταῦτα τὰ ἠχεῖα καλεῖ ἐν ἐπιγράμματι τοῦ Φαλαίκου· «Ῥόπτρων κορυβαντείων χάλκεα ἰαχήματα», Ἡλιόδωρ. δ'. σελ. 233. «Τῶν Αἰθιόπων ῥόπτροις καὶ τυμπάνοις τὴν μόχθον ἐπισημαινόντων», ὅπερ ἔτι καὶ «Τόμβος, καὶ Ἀττ. ῥόμβος καλεῖται.

*Ῥούδιον, τό, ὑποτρ. τύπ. αὐτὶ ῥοΐδιον, Lob. Φρύν. σελ. 87.

*Ῥοῦς, ὁ Ἀττ. κατὰ συναίρ. τύπ. αὐτὶ ῥόος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥούς, ός, καὶ ἡ, γενικ. ῥοῦ, καὶ Ῥοός, Lob. Φρυν. σελ. 87. Εἶδος δένδρου μικροῦ, οὗ τινος ὁ ὑλοὶς καὶ ὁ καρπὸς εὔχρηστος ἐστὶν πρὸς βυρσοδεψίαν, πρὸς ἐργασίαν τῶν δερμάτων, ἐχρῶντο ἔτι τοῖς καρποῖς αὐτοῦ καὶ πρὸς ἄρτυσιν καὶ κατάχυσιν τῶν φαγητῶν ὁ Λιν. καλεῖ τοῦτο rhus cotinus, Γαλ. sumac· ἡ δὲ συνήθεια ῥοῦσιον· ὁ Διοσκορ. ἐν ἀ. κεφ. 148. ἔχει· »Ῥοὺς ἐπὶ τὰ ὄψα, ὃν ἔνιοι ἐρυθρὸν καλοῦσι, καρπός ἐστι τῆς καλουμένης βυρσοδεψικῆς ῥοός, ἥτις ὠνομάσθη ἐκ τοῦ τοὺς βυρσοδέψας αὐτῇ χρῆσθαι εἰς τὴν σεύψιν τῶν δερμάτων· ἔστι δὲ δενδρύφιον φυόμενον ἐν πέτραις ὡς δίπηχυ.

*Ῥουτίζω, μελ. ἰσω. Φαίνομαι ῥουσιώδης, ἤτοι ἔχω μελανακκίνιον χρῶμα, ἐκ τοῦ

Ῥούτιος, ὁ, ἡ, ον, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. rufus καὶ rubeus. Ἐρυθρός, κόκκινος ὡς ὁ χαλκὸς, χαλκόχρους, ἡ ξανθός, κυρίως δέ, μελανοκάκκινος, οἷον ἐστὶ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεκαυμένον πρόσωπον, Διοσκορ. δ'. 133. ὅθεν

Ῥουσιόθρις, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ῥούσιον εἶδος ἢ χρῶμα ἔχων, ὁ φαιόμορφος κόκκινος, ἢ μελανοκάκκινος, Σχόλ. Ὁμ. καὶ

Ῥούσσαιος, αία, αιον, ταὐτὸν τῷ, ῥούσιος, Παλλάδ. γεωπ. 7.

Ῥοφάνω, καὶ

Ῥοφάω, μέλ. ήσω, ταὐτ. τῷ, ῥοφέω.

Ῥοφέω, μέλ. ήσω καὶ ήσομαι, Ῥοφῶ, ῥοφίζω, καταπίνω, πιόω ἵνα περαιτέρω τι ἀπὸ τοῦ στόματός μου διὰ τοῦ φάρυγκος εἰς τὸν στόμαχον, σύρων τὸν ἀέρα ἔξωθεν ἐπὶ τὰ μέσα βιαίως καταπίνω, τὸ τῆς συνηθ. ῥοιφῶ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ἑ. 2'. »Τοφοῦντα ποιεῖν ὥσπερ βοῦνιν· ἐν τοῖς τοῦ Ἱπποκράτους χειρογράφοις εὑρίσκεται ἔτι αὐτὶ τούτου καὶ »Ῥομφάνω, κατ' ῥομφάνωσι Ὁ Elmsley παραδέχεται μόνον τὸν μέλ. ῥοφήσομαι· ὡς ὀρθὸν Ἀττ. καὶ μεταβάλλει τὰ τοῦ Ἀριστοφ. χωρία Ἀχαρ. 278 Ἱππ. 360. Βατρ. 716. συγγν. τυπ. εἰσὶ τὰ, ῥοφίω, ῥοφάνω, ῥομφάω, ῥυφέω, ῥυμφάνω. Ἐκ δὲ τοῦ ἀχρήστου ῥοφῶ γίνεται τὸ, ῥόφος, ῥόμμα καὶ ῥοπτὸς, συγγν. ἔστι τὸ ῥοιβδέω, ῥοιζέω, ῥοθέω, ῥοχθέω, καὶ τὸ Λατ. sorbeo. ὅθεν

Ῥόφημα, τό. Πᾶν ὅ,τι ῥοφᾶται, ἢ καταπίνεται ἑψητὸν δὲ ποτὸν διὰ μίξεως ἀλεύρου, φακῆς ἢ χόνδρου κ.τ.τ. ἡτοιμασμένον, Γαλην. ὅθεν

Ῥοφημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥόφημα. Μικρὸν ῥόφημα, ῥοὐφιτμα.

Ῥόφησις, ἡ (ῥοφέω). Τὸ ῥοφᾶν, καταπίνειν, ῥόυφησις

Ῥοφητικός, ἡ, όν (ῥοφέω). Ἐπιτήδειος ἢ ἀνήκων εἰς τὸ ῥοφᾶν· ἡ ῥοφητικὴ, κλὸς εἰς τοῦτο.

Ῥοφητός, ἡ, όν (ῥοφέω). Ὅστις ῥοφᾶται ἢ δύναται νὰ ῥοφηχθῇ, ῥοφηχτὸς, ἢ ῥοφημένος, ὡς τις ἐρροφήθη.

*Τόφος, ὁ, ταὐτὸν τῷ ῥόφημα, Εὔπολις. (Ῥόψω). Ἀχρηστ. θέμα αὐτὶ ῥοφέω.

Ῥόχανον, τὸ, Σκυθικὸς ἀποφθεγματικὸς, ἢ ἀπορριπτούσι τὸ μέτρον, ἢ ξύλον, ὅτ' οὐ ἰσάζουσι τὸ μέτρον τῶν γενημάτων, ῥήλα· παρ' Ἡσυχ. ὅθεν τὸ, ἐπιῤῥόχανον, παρ' αὐτῷ, ἂν δὲν πρέπῃ νὰ εἰπηνωσθῇ, ῥόχανον, ἐκ τοῦ ῥογός.

Ῥοχθέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥόχθος) Ῥόχθον ποιῶ, ἠχῶ, ἦχον καὶ φοφον σπουδαῖον, κυρίως λέγεται ἐπὶ τοῦ ἤχου καὶ τῆς βοῆς τῶν κυμάτων. Ὀδ. Ε. 402. καὶ Μ. 60. »Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ· βρίζει, ἀγρίως ἠχεῖ, ῥοιζεῖ. »Τοχθεῦσιν δὲ κάλωσιν, Ὀππιαν. Ἀλ. 228. »Ἐῤῥόχθουν· παρ' Ἡσυχ. καὶ καθόλ. ῥοῦβῶ, ῥόῦβδον, ταραχὴν ποιῶ, βροντῶ, stridere. (συγγεν. τῷ, ῥοιζῶ.)

Ῥοχθίζω, ταὐτὸν τῷ, ῥοχθέω, Ὀρφ. ὕμν. μέ. 5.

Ῥόχθος, ὁ. Ῥοίζος, ἦχος, φοφος, ἐξαιρτ. ταραχὴ καὶ βοὴ τῶν κυμάτων, ὅταν προσρήγνυνται ταῖς πέτραις ἢ τῷ αἰγιαλῷ· καὶ ἑπομένως πᾶς ψόφος, κτύπος, θόρυβος, ταραχὴ, Λυτέρρ. 202, 693.

Ῥωδώνης, ους, ὁ, ἡ, ες (ῥόδον, εἶδος). Ῥόδινος, ἀτόζωτος, καταῤῥόδινος, ῥευστὸς, ἢ ῥευστικὸς, ὅς τις δύναται νὰ ῥεύσῃ, ἤτοι, κυμαίνων, κυματώδης, ὁρμητικὸς. Βίαιος, σφοδρὸς· ὑραώδης Θαλάσσαι, Θουκυδ. 4, 24. 2) Ὁ ὑποκείμενος εἰς ῥεῦμα, ῥευματίσμονι, ὁ πάσχων ἀπὸ ῥευματισμόν, ἐξαιρτ. ἀπὸ ῥεῦσιν τῆς κοιλίας, καὶ ὁ προξενῶν ῥευματισμόν.

Ῥωμών, ῶνος, ὁ (ῥόμος). Τόπος κατάφυτος ῥοῶν, γεμάτος ἀπὸ ῥοιδιάς, παρὰ τοῖς Ο'.

Τὸ Ρ. μετὰ τοῦ Υ.

*Ῥύα, ἡ, = ῥοή, ἀμφ. γραφ. παρ' Αἰλιαν. Ζῴων Ἰστορ. 7, 37. (ν-)

*Ῥυαδικός, ἡ, όν (ῥυάς). Ῥευστικός, ῥοώδης· »ῥυαδικὸν πάθος«, Παῦλ. Αἰγιν.

Ῥύαξ, ακος, ὁ (ῥέω). Πᾶν ἀναβλύζον, ἀναπηγάζον ὕδωρ ἐκ πηγῆς τινος, καὶ ῥέον, ὀχετὸς, ὑόρηγὸς αὐλαξ, ῥεῦμα, αὐλαξ, δι' οὗ μικρός τις ποταμὸς ῥέει, ποταμάκι· ἐξαιρ. λέγεται ἐπὶ τοῦ ρ ἰνου ποταμοῦ, ἐξ τις προξενεῖται ἐκ τῆς ἀναλύσεως διαφόρων μεταλλικῶν ὑλῶν, αἵτινες ἐυρίπτονται ἐκ τῶν Ἡφαιστίων ὀρέων, ἐπὶ τῆς ἐρεσύτης λάβας. »Οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ«, Πλάτ. Φαῖδ. 60. καὶ Θουκυδ. γ'. 113. »Ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐπὶ τοῦ ἰδίως ἡφαιστίου ὄρους, εἶναι ὁ Θεόφρ. »Ὁ ῥύαξ ὁ ἐν Σικελίᾳ, ὅ ἐστιν, ἡ Αἴτνη καὶ »Οἱ ῥύακες ἀναφυσῶσιν ὅπου ἂν τύχωσι τῆς γῆς· τὰ ἐκβάλλοντα πῦρ ὄρη, Πλατ. Φαῖδ. 61. (ν-)

Ῥυάκειον, τὸ, ὑποκορ. Μικρὸς ῥύαξ.

Ῥυᾶς, άδος, ὁ, ἡ, τὸ (ῥέω). Ῥευστὸς, ῥευστικὸς, ῥοώδης, ῥέων, χέμενος, ἀποτάζων, »Σῶμα ῥυᾶς καὶ μανίου, Ἀριστοτ ζώων μόρ. α'. 5. »Θρὶξ ῥυᾶς, ἡ ῥευστὰ, πίπτουσα ἀπὸ τοῦ σώματος, ὅθεν ἀσθενὴς, ἀδύνατος, μαλθακὸς, ἀντίκειται τῷ στερεὸς, τραχὺς »Τυᾶς ἀπελοῦσι, ἤτις τὰς ῥαγὰς ἢ ἀφ' ἃς πίπτουσιν αἱ σταφυλαί. 2) Πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ὁπότε ἀκρυζουσιν. 3) ὡς οὐσ. Οἱ ῥυάδες, ἐπὶ ἰχθύων παρ' Ἀριστοτ. καὶ Αἰλιαν. Σ'. 46. ταὐτὸν τῷ ἀγελαῖοι, οἱ ὁμάδην ἢ ῥύδην περιπλανώμενοι, οἵτινες ἀγεληδὸν φέρονται κατὰ τὸ ῥεῦμα τῆς θαλάσσης ὡς αἱ ἔρεγγες, ἀντὶ τούτου ὁ Βατταλειος εἰς τὴν Ἑξαημ. Ὁμ. Ζ'. σ.λ. 66. λέγει· »Κατὰ καιρὸν τῆς ἀνόδου, ὥσπερτι ῥεῦμα τοὺς ἰχθύς ἠνωμένους, καὶ διὰ τῆς Προποντίδος ἐπὶ τὸν Εὔξεινον ῥέοντας«

*Ῥύατο, γ'. πληθ. προσπ. ἀορ. τοῦ ῥύομαι, Ὅμηρ. (-νυ)

Ῥυάχετος, ὁ, ἡ. Θόρυβος, συρμετὸς, ὄχλος θορυβώδης. ὡς »Τὸν τῶν Ἀσκωναίων ῥυάχετον· Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 170. ἤτοι ὄχλος τῶν Ἀσκωναίων, Λακ. ὅπου ἄλλοι »Ῥυγχάχετον, καὶ ῥυχάχετον, καὶ ῥυσχετονι ἀναγινώσκετε. κατὰ τὸν Ἡσυχ. ῥυάχετος, ὁ ῥέων ὀχετὸς, ὁ δὲ Φώτ. καὶ ῥυεχετος ἔχει μὲ τὴν αὐτὴν ἑρμ. παῦσαι. ἐτυμολ. ἡ λέξις ἐκ τοῦ ῥύξις. (ν-υυ)

Ῥύβδην, ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, ῥύδην, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. Σ'. 40.

Ῥύγχαινα, ἡ (ῥύγχος) Ἡ μέγα ῥύγχος, ἢ ῥάμφος ἔχουσα, Γλωσσ. Σεφ. Λατ. nasuta.

Ῥυγχελέφας, αντος, ὁ (ῥύγχος, ἐλέφας). Ὁ ἐλέφαντος ῥύγχος ἢ προβοσκίδα ἔχων, μακρομυτης ἢ μακρομωτηνος. Λυδόλ.

Ῥύγχιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ ῥύγχος. Μικρὸν ῥύγχος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 744.

Ῥυγχομάχεω, ω (μαχομαι). Διὰ τοῦ ἢ μετὰ τοῦ ῥύγχους μάχομαι, ἀμφ.

Ῥύγχος, ους, τὸ (ῥύζω)· καὶ Ἀδήν. κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν συῶν, χοίρων, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς κεφαλῆς, τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ στόμα καὶ τὴν ῥῖνα (μὴτη ἢ μυϊτσουνον τῶν γουρουνιῶν), ὠφελ. δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τετραπόδων ζώων καὶ ἐπὶ τῆς προβοσκίδος τοῦ ἐλέφαντος. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ῥάμφους τῆς τραχίας μύτης τῶν πτηνῶν, καθόλου δὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπ ν, ἢ ἡ προτομὴ, ἐξαιρ. τὸ ὑφ' ἕρπτος καὶ λύστις ἐξαγριούμενον πρόσωπον, π. χ. τῶν κυνῶν, παραβλ. Runkel Κρατίν. Λεῖψ. σελ. 97.

Ῥύδην, ἐπίῤῥ. (ῥέω). Ῥευστικῶς, μὲ ῥευστὸν τρόπον, κοχυμένως, εἰς πλῆθος, ἀθρόως, χύδην ἀψιλῶς, ποταμηδὸν, σωρηδὸν, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ῥυάδην, σφοδρῶς, Ὀδ. 426. »Ἠσύχη δ' εἰμ' Ἀρίβαντος ἐγὼ ῥυάδην ἐρεσσέων· ἔνθα ὁ Σχολ. »Ῥύδην πλεῦτον ἔχοντες, τοῦτ' ἔστι τῷ πλούτῳ χύδην πλουτοῦντος, ἢ ἀπῤῥοιαν ἔχοντος πλούτου, τοῦ διὰ τὰ πολλὰ πλοῦτη φημισμένου. (υ-, μόνον δὲ παρ' Ἱππωναξ. Λεῖψ. 20. εὑρηται -- ὅπερ ὅμως ὁ Welker ῥύδην ὡς τὸ ἁδὴν αὐτὶ ἥδην παραινεῖ γραφεῖσθαι.) ε) μετὰ ῥόδου, βοῆς, κρότου, καθ' ἣν σημασίαν καὶ ῥύβδην αὐτὶ ῥοίβδην, καὶ ῥύσδην εὑρηκαι, οἱ ὁποῖοι οὗτοι τύποι εἰσὶ ἅπαντες πολλ' ἀμφ.

*Ῥυδάν, ἐπίῤῥ. = ῥύδην, ἐν Ὀδ. Ο, 426.

*Ῥυέχετος, ὁ, αὐτὶ ῥυάχετος.

Ῥυέω, μέλ. ήσομαι, παρακμ. ἐῤῥύηκα, ἕτερος τύπ. τοῦ ῥέω, ὅπερ ὁρα.

Ῥυζέω, καὶ ῥύζω, ὡς τὸ ῥίζω. Κατὰ τὸν Πολυδ. ε'. 86. ἀναφέρει τὴν ὑλακὴν, τὸ γαύγισμα, τὸ μύγκρισμα καὶ τὸν μορμυρισμὸν τοῦ παροργισμένου καὶ θυμοῦντος κυνός· ἄρα μετ' ὀργῆς καὶ μανίας ὑλακτῶν· ὁ Ἡσυχ. ὁρμηνεύει τὸ, »Ῥίζων, διὰ τοῦ »Διαμακόμαι μισέω, γογγύζω· καὶ ἑπομένως τὸ »Ῥυζῶν. διὰ τοῦ, πεῖσον, διὰ τὸ τοὺς πειθομένους ἀνυδρον τινὰ ἦχον προφέρειν. Ἐκ τούτου ὁ Σοειδέρος παράγει τὸ, ῥυγκαζω, ὅπερ ὁ Φώτιος διὰ τοῦ, μυκτηρίζω, ἡρμήν. (συγγεν ἐστὶ τῷ, βρύκω, βρύχω, βρυχάομαι, καὶ τῷ Λατιν. rudo, rugio, ringo.)

*Ῥύη, γ'. ἑνικ. πρόσ. παθ. ἀορ τοῦ ῥέω, Ἐπ. αὐτὶ ἐῤῥύη, Ὀδ. Γ, 455.

Ῥύημα, τό (ῥυέω). Κυρίως = ῥύμα, ῥεῦμα, συνήθ. δὲ εἰδοι μελετόπητας, ἤτοι πλακοῦντος μετὰ μέλιτος ἡτοιμασμένου, (υ)

Ῥύημι, ταὐτὸν τῷ, ῥυέω, ῥέω, πιθαν. πέντη ἄχρηστον.

Ῥυηφένεια, ἡ, Ἀνφίλεια, ἀφθονία, εὐτυχία, ἡ πλοῦτος πολὺς, ἐκ τοῦ

Ῥυηφενής, έος, ὁ, ἡ, ές (ῥέω, ἄφενος). Ὁ εἰς ἄφενον πλούτιος, ὁ πολλὰ καὶ περισσὰ πλούτη ἔχων, ὥστε ῥέουσιν ταὐτόν τῷ εὐηφενὴς ὅθεν

*Ῥυηφενίη, ἡ, ποιητ. αὐτὶ, ῥυηφένεια.

Ῥυθμίζω, μέλ. ίσω (ῥυθμὸς). Εἰς ῥυθμὸν φέρω, εἰς ῥυθμὸν ὑποβάλλω, τουτ. διατάττω κατὰ μέτρον τι χρόνου, ἰσότητος, ἢ ὁμοιότητος, δίδω τὴν ἀνήκουσαν κατὰ μέτρον καὶ τάξιν ἀναλογίαν τῶν πρὸς ἄλληλα συνεχομένων μερῶν ἑνὸς ὅλου, ἢ μιᾶς ἀκολουθίας, συνεχείας, συναρμόζω αὐτὰ οὕτω ἀμεταξύτων, ὥστε νὰ παριστάνωσι μίαν ἁρμονικὴν καὶ κανονικὴν συνέχειαν, καὶ νὰ ἔχωσι μίαν τινα ὁποιανδήποτε ἀναλογίαν τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο, ἄρα ἐπὶ στίχων ἰδίως λέγεται, ῥυθμίζω πτίχον τινά, ἤτοι ἁρμονῶ αὐτὸν κατὰ τὴν εἰ. χρονικὰ διαστήματα διαίρεσιν αὐτοῦ, κατὰ τὸ μέτρον τῶν χρονικῶν αὐτοῦ διαστημάτων, Schaef. Διον. Ἁλ. Συν. σελ. 388. μέλετ. σελ. 129. 2) καθόλ. ῥυθμικὸν ποιῶ, ἀκολουθίαν καὶ τάξιν ἁρμονικὴν δίδωμι, διατυπῶ, μορφῶ, σχημα ίζω, κανονίζω, εὐτρεπίζω, καλλωπίζω, κοσμῶ, εἰς καλὴν τάξιν καὶ κατάστασιν φέρω, ἀνηκόντως ἢ πρεπόντως διατίθημι ἢ διατάττω, συναρμόζω, εἰς ἁρμονίαν φέρω, συμφωνῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. 10 »Τοὺς κοσμητὰς, οἱ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζουσινα, λέγεται ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σώματος καὶ ψυχῆς. παθ. Αἰσχύλ. Προμ. 141· »Ὧδ' ἐρρύθμισμαι« ἀντὶ τοῦ »Οὕτω διατέθειμαι.

Ῥυθμικός, ἡ, ὸν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (ῥυθμός). Ὁ κατὰ ῥυθμὸν πεποιημένος, ὁ ῥυθμὸν καὶ μέτρον ἢ τάξιν καὶ ἀναλογίαν ἔχων, ὁ εἰς ῥυθμὸν ἀνήκων, διαφερόμενος ἢ ἁρμόδιος.

Ῥυθμιστής, οῦ, ὁ (ῥυθμίζω). Ὁ ῥυθμίζων, σχηματίζων, διατάττων, διευθετῶν.

Ῥυθμογραφία, ἡ (γράφω). Τὸ γράφειν ἢ σημειοῦσθαι τοὺς ῥυθμούς· ἢ ἔγγραφος σημείωσις τοῦ ῥυθμοῦ, ἔξαιρ. μέλους τινός, μελιγραφία, ἢ τῶν ῥυθμῶν ἤτοι τῶν μουσικῶν σημείων, τῆς μουσικῆς ῥυθμίσεως γραφή. Μάρμαρ. Ἑλλην.

Ῥυθμογενής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ εἶδος ῥυθμοῦ ἔχων, ὅμοιος ῥυθμῷ, ἢ ῥυθμικός.

Ῥυθμοποιία, ἡ. Τὸ ποιεῖν, ἐξεργάζεσθαι ῥυθμούς, μέλη, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ῥυθμοποιός, ὁ, ἡ, ὸν (ποιέω). Ὁ ῥυθμοὺς ἢ μέλη ποιῶν, ἐξεργαζόμενος. Ἡσύχ.

Ῥυθμός, ὁ. Πᾶσα κίνησις ἔξαιρ. κυκλική, ἢ εὐθεῖα καὶ περίστροφος ἥτις ἀποτελεῖται κατὰ κανόνα τινὰ ἢ μέτρον, καὶ ἐντεῦθεν. 1) ἰδίως μέτρον χρονικόν, ἤτοι προσδιοριστικὸν τῶν ἴσων ἢ πρὸς ἄλληλα ἀναλόγων χρονικῶν διαστημάτων κατὰ τὰ ὁποῖα γίνεται μία τις ὁποία ὁπωσοῦν ταυτική κίνησις, Rythmus Aar. der Tact. Γερμ. ὅθεν καὶ ἡ κατά τινα χρόνον μεμετρημένη κίνησις τῶν ποδῶν καὶ τοῦ σώματος ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι, καὶ ὁ μετὰ τούτου συνωδευμένος σύμμετρος χρόνος τοῦ τόνου καὶ ἦχου τῆς Μουσικῆς, τὸ μέλος. Ἐντεῦθεν ὁ μὲν Ἡσύχιος (ἑρμηνεύει τὸ »Ῥυθμός, διὰ τοῦ, κατὰ«, μέτρον, τρόπος, μέλος εὐχωνον, ἀκολουθία, τάξις, συγκριτικῶς· ὁ δὲ Φώτιος διὰ τοῦ »Τάξις ἔμμελὴς, ἀκόλουθος ἁρμονίαι· καὶ ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ »Ἡ τῆς κινήσεως τάξις, ἀλλὰ σαφεστέρα φαίνεται ἡ σημασία τούτου παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις οἷον παρὰ Πλάτωνι Νόμ. β'. »Τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχει αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὲ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονίαι· καὶ Ἀριστοτέλ. Προβλ. ιθ'. 38. »Ῥυθμῷ τὸ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμοι καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν, καὶ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. Οἰκειότερα γὰρ ἡ τεταγμένη κίνησις φύσει τῆς ἀτάκτου· διὰ δὲ τὸ ἕξις τρόπος μᾶλλον χαίρομεν· καὶ ὁ Γαληνός »Ῥυθμός ἐστι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην· »ἐν ῥυθμῷ, κατὰ ῥυθμόν· ἤτοι κατὰ τὸ ἁρμονικὸν καὶ ἀναλόγων διάστημα τοῦ χρόνου, κατὰ τὸ ἔμμετρον μέλος, κατὰ τὸ τάκτον· καὶ »διάττουσα ῥυθμοὶ ἀπάγειν ἢ ὑπάγειν· βαδίζω ἢ παίζω κατὰ ἓν τάχυτερον μέλος, ὁ Σουΐδας ἀναφέρει περιττοτεώτερον περὶ τοῦ ῥυθμοῦ λέγων, »Ῥυθμός, τάξις ἐμμελὴς ἀκολουθοῦσα ἁρμονίαι, μέλος εὔφωνον. Διαφέρει ῥυθμὸς μέτρου, τῷ τοὺς μὲν γενικώτερον εἶναι, τὸ δὲ μέτρον ὑπάρχειν εἶδος τοῦ ῥυθμοῦ. Θεωρεῖται γὰρ ὁ ῥυθμὸς καὶ ἐπὶ τῶν κρουσμάτων ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν· ὅταν γὰρ ἡ ταχεῖα καὶ βραδεῖα τῶν ποδῶν ἄρσις καὶ θέσις λόγον ἔχωσι πρὸς ἄλληλα, ῥυθμὸς γίνεται· καὶ ἐπὶ αὐλῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ὁ ῥυθμὸς λέγεται, συμμετρία οὖσα τοῦ χρόνου, ἐν ᾧ ἡ κίνησις γίνεται· 2) ἐπὶ τοπικῶν διαστημάτων ὅλοις τὸν σύμμετρον σχηματισμὸν τῶν μερῶν ἑνὸς ὅλου, καὶ τὴν ἐνυπάρχουσαν πρὸς ἄλληλα ἀναλογίαν, καθ' ἣν ἀποτελεῖται ἡ κατὰ κανόνα καὶ ὡρισμένην τάξιν συνέχεια καὶ ἀκολουθία αὐτῶν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ σύμμετρος καὶ ἁρμονικὴ θέσεις καὶ διάταξις ἑκάστων τούτων τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἰδιαίαν μορφὴν καὶ τὸ κανονικὸν σχῆμα τοῦ ὅλου καὶ ἐν γένει αὐτὸ τὸ σχῆμα ἢ ἡ μορφὴ ἑνὸς ὁποιουδήποτε ἀντικειμένου ἢ ὑπεβάλλεται καὶ ὑπόκειται εἰς ὡρισμένον τινὰ κανόνα ἢ μέτρον, ὡς, »ὁ ῥυθμὸς τῶν Γραμμάτων· Πρόδτ. 5, 58. ἤτοι ἡ μορφή, ὁ σχηματισμὸς τῶν γραμμάτων, οἱαδήποτε. καὶ Α'ξεξ. παρ' Ἀθην. 3. σελ. 123. Γ. περὶ τῆς μορφῆς ἐνὸς ποτηρίου. 3) Παθέλ. Ὁ τρόπος καὶ ἡ κατάστασις καθ' ἣν τι ὑπάρχει, εὑρίσκεται, κεῖται, ἡ κινεῖται, φέρεται· ἡ ὑπάρχουσα τάξις, ἁρμονία, διάθεσις, τοιάδε ἢ τοιάδε θέσις κατάστασις, ἐπί τε σώματος καὶ ψυχῆς, ἁρμὴ καὶ αὐτὴ ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ἡ ἐσωτερικὴ τῆς ψυχῆς ἁρμονία καὶ εὐταξία, Θεογν. 958. ὅπου συναναφέρεται μετὰ τοῦ, ἐργῆ καὶ τρόπος. Ἡ ἀνθρωπίνη κατάστασις ἐν γένει, condilio humana, Ἀρχιλ. Δεῖψ. 38, 7, 41 ἐξαιρ. ἐπὶ ἐκφράσεως σημαίνει τὴν Κύηξίαν, ἥτις συνίστατοι ἐκ τῆς ἰσομετρίας καὶ ἁρμονίας πρὸς ἄλληλας θέσεων καὶ τάξεων τῶν συλλαβῶν, τῶν λέξεων καὶ τῶν κώλων τῆς περιόδου. Ὅρα Διον. Ἁλικ. περὶ Συνθ. κεφ. ια'. ὅπου ὁ αὐτὸς ἔτι λέγει. »Πᾶν ὄνομα καὶ ῥῆμα καὶ ἄλλο μόριον τῆς λέξεως, ὃ μὴ μονοσυλλαβόν ἐστι, ἐν ῥυθμῷ λέγεται· τὸ δ' αὐτὸ καλῶ πόδα καὶ ῥυθμόν· καὶ κατωτέρω ἐν κεφ. ιζ'. »Ῥυθμὸς δὲ ἁπλοῦς, ἢ πούς, οὐτ' ἐλάττων ἐστὶ δυεῖν συλλαβῶν, οὔτε μείζων τριῶν· τὸ ἰδίως εἰπεῖν τὰ λεγόμενα μέτρα, Λατ. Numerus, ὡς καὶ ὁ Λογγῖνος ἐν τῷ περὶ μέτρων τεμαχίῳ οὕτω φησί· »Τεκμήριον μέτρον, ἀεὶ ὑλὴ τοῖς μέτροις συλλαβή, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γένοιτο μέτρον· ὁ γὰρ ῥυθμὸς γίνεται μὲν ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλοβῆς· καὶ γὰρ ἐν κρότῳ, ὅταν τοὺς χαλκοὺς ἴδωμεν τὰς σφύρας καταφέροντας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν ἀκούομεν, καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομίσθη, καὶ κίνησις σκαντλων, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερύσματα· μέτρον δὲ οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς λέξεως ποιᾶς καὶ ποσῆς· καὶ ὁ Σουΐδας περὶ τούτου ἐκ τοῦ Φιλοπόνου εἰς τὸ β'. βιβλ. τοῦ περὶ ψυχ. τοῦ Ἀριστοτ. »Ὁ μὲν οὖν ἐπὶ τῶν ἄλλων ῥυθμὸς κατὰ τὸ βραχὺ καὶ βαθὺ χαρακτηρίζεται, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου κατὰ τὸ μακρὸν καὶ βραχύ· ὅπερ μόνος καὶ μέτρον λέγεται, οὐκ ἐπὶ τῶν ποιητικῶν τε λόγων ταῦτα μόνον θεωρεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν. (πιθαν. ἡ παραγ. τοῦ ῥυθμός ἐστιν ἐκ τοῦ ῥέω, ῥυέω, ὡσανεὶ εὐρυθμοὶ τινὰ ῥοὴν ἢ ῥευστικὴν κίνησιν ἐμφαίνων· ἔστι δὲ καὶ συγγεν. τῷ ῥύμβος, ῥόμβος, ῥέμβω, ῥέπω) [παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς ὕστερον ποιητ. εὑρηται πολλάκ. ἡ πρώτη συλλαβὴ βραχεῖα.]

* Ῥυθμόω, ῶ, μελ. ώσω, ταὐτ. τῷ ῥυθμίζω, ὑμρ.

Ῥυΐσκομαι, κωτρ. τύπ. τοῦ ῥέω. Ἡλιόδωρ. β'. σελ. 91. »Ἐκ τοῦ γάλακτος ῥυΐσκομαι· διάῤῥοιαν (κίνησιν κοιλίας) λομβάνω, με παίει κίνησις, εὐκοιλιότης.

* Ῥυκανάω, μελ. ήσω. Διά τῆς ρυκάνης ξύνω, ὁμαλίζω, ῥυκανίζω, ἐκ τοῦ

Ῥυκάνη, ἡ. Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, σιδήριον κατὰ τὸ μέσον ἔχον, δι' οὗ ἀποξέουσι καὶ ἐξομαλίζουσι τὰ ξύλα· ὅπερ ἡ συνήθεια Λακωνικῶς ῥωκάνη, καὶ Οὐδέτερ. ῥωκάνιον, καὶ ῥάκανοι, ἐπιῤῥᾴει, Λατ. runcina ὁ Ἡσύχ. ἀποδεικνύει τὴν σημασίαν τούτου. ἐν Λεξ. »Ξέφαι, τὰ ἐν ταῖς ῥυκανοσιδήραις ἢ σιδήρεσιν ἐκ τούτου καὶ τὸ τῆς συνηθ. ῥουκανίζω, καὶ τρίτ. ἀντὶ τοῦ, Τρώγω σκληρόν τι σῶμα διὰ τῶν ὀδόντων, ὅθεν φαίνεται ὅτι ἡ λέξις ὠνοματοπεποίηται πρὸς μίμημα ἤχου τραχέος, προξενουμένου διὰ τῆς θραύσεως τοῦ τριβομένου καὶ ἀληθουμένου σώματος, οἷον τοῦ, Τύσσ, ἢ Χρύσσ, ἢ Βρύσσ, ἢ Γρύσσ, κ. τ. τ.

Ῥυκάνησις, ἡ (ῥυκανάω). Τὸ ῥυκανίζειν, διὰ τῆς ῥυκάνης ξέσις. Μαθημ. παλ. σελ. 109.

Ῥυκανίζω, ταὐτ. τῷ, ῥυκανάω, Γλωσσ. Στεφ.

Ῥῦμα, τό (ῥέω), ταὐτόν τῷ, ῥεῦμα, ποταμός, ῥεῦμα, ῥοὺς Ηεττ. Ὀρχ. Τρ. 10, 22.

Ῥῦμα, τό (ΡΤΩ, ἐρύω), ταὐτέν τῷ, Ἕλκυσμα, σύρσιμον, τράβιγμα, καὶ τὸ δι' οὗ ἕλκει τις τι, ὡς σχοινίον, δι' οὗ σύρομεν καὶ ἕλκομεν τι· τὸ σχοινίον δι' οὗ ἕλκομεν καὶ τραβῶμεν, π. χ. τὸ πλοῖον παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ, ἕλκος, (Γενέσ. Τουρκ.) Πολυβ. γ'. 46. καὶ α'. 26. »Ἐπὶ δὲ τούτοις ἀπέστησαν τὰς ἱππηγούς, ῥύματα δόντες ἐξ αὐτῶν, ἢ χερδὴ τοῦ τέξου, τόξου ῥῦμα, Αἰσχ. Πέρσ. 145. ἔτι καὶ αὐτὶ τοῦ, βολή, »Ἓκ τόξου ῥύματος« Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. 7. 15. ὅσον μία βολή, ῥιπὴ τόξου, ὅσον σημαδὴ διάστημα δύναται τὰ τρέξη τὸ ῥίπιμον ἑνὸς τόξου, (ἴσως μὲ μίαν τουφεκιάν) καὶ »Ἐς τόξου ῥύμα, ὅσον φαίνει τὸ τόξον· ἔτι τὸ ἐξέχον ξύλον τῆς ἁμαξης δι' οὗ τὰ ὑποζύγια σύρουσιν αὐτήν, ταὐτ. τῷ ῥυμός. 2) (ῥύομαι) Ῥῦσις, σωτηρία, ἐλευθέρωσις, ἀπαλλαγή, καὶ ἔρυμα, ὀχύρωμα, στήριγμα, προπύργιον, propugnaculum, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγικ. ὡς Αἰσχύλ. Ἱκετ. 88. Σοφ. Αἴ. 159. Εὐρ. Φοιν. 998. καὶ ἀλλαχοῦ, παραβλ. ῥῦσις.

Ῥυμάρχης, ου, ὁ (ῥῦμη, 2 ἄρχω). Ὁ τῆς ῥύμης ἢ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως ἄρχων, ἐπιστατητὴς ψροντιστής. Αἰνέας Τακτ. β'.

Ῥυμβέω, (ῥύμβος) Ἀττ. ἀντὶ ῥομβέω.

Ῥύμβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ῥύμβος, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, ῥόμβιον, τροχίσκος τις, ἐξαιρ. τροχ. μαγικός. Σχολ. Ἀπολλ. δ'. 143.

Ῥυμβονάω, ῶ (ῥύμβος). Στρεφογυρίζω, περιστρέφω, περιδινέω καὶ οὕτω ῥίπτω, σφενδονίζω, μεθ' ὁρμῆς ἀφίημι σῶμα διὰ τῆς περιστροφῆς, καὶ διαστροβίζω, διαῤῥίπτω, ἀπ' ἄλλήλων ῥίπτω. 2) ὁ Αἰλιαν. συνεχέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Σπαδῶ, ἀντὶ τοῦ, Ἀσωτεύειν, κακῶς ἐξοδεύειν, διαφθείρειν, καταναλίσκειν | ἴδε Ruhnk. Τιμ. σελ. 229.

Ῥύμβος, ὁ, Ἀττικ. αἰτεί τοῦ, ῥόμβος. Κυκλοειδές τι σῶμα, τροχίσκος, ὃ οὐ παίζουσι τὰ παιδία. 2) Ὁ τροχίσκος τῶν μάγων, καὶ ἡ κυκλοειδὴς κίνησις τοῦ τοιούτου σώματος, καθάπερ δὲ, Περιστροφή, κίνησις κυκλική ἴδε πλακοῦς. ἐν τῷ ῥόμβος.

Ῥυμβώδων, ονος, ἡ = ῥόμβος, ῥόμβος. Ἡ κυκλικὴ καὶ περίστροφος κίνησις, περιτύλισις, κίνησις σφενδονῆς ἢ κυκλοειδὴς, καὶ ἔξαιρ. σφενδόνησις, ἡ σφενδόνισμα, ὅθεν τὸ ῥυμβωνάω.

Ῥύμη, ἡ (ΡΤΩ, ἐρύω). Ἡ ὁρμὴ, ὁρμὴ καὶ ταχύτης κινουμένου ἢ φερομένου τινος σώματος, φορὰ, ὁρμὴ βιαία, ῥοπὴ, κίνησις, ταχεῖα καὶ ἀπρατητος. impetus. Θουκυδ. »Ἡ δὲ ὅσος ῥύμη ἐμπίπτουσα. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. δ'. 16. »Τῇ ῥύμῃ τῶν ἵππων· τῇ ὁρμητικῇ κινήσει· Lob. Φρυν. σελ. 404. ὅθεν τὸ Λατ. rumor· καὶ τροπ. ἡ ῥύμη τῆς τύχης. Πλουτ. ἀντὶ τῆ μετατροπῆ καὶ μεταβολῆ τῆς τύχης· καὶ, ἡ ῥύμη τῆς ὀργῆς, ἀντὶ ἡ ὁρμὴ, τὸ ἀπρατές τῆς ὀργῆς, Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 462. καὶ Φιλοστρ. Βίκ. σελ. 655, 723. 2) Πλατεῖα, ἀγυιά, δρόμος, μέσα τῆς πόλεως, vicus Λατ. καὶ τὸ διὰ τούτου χωριζόμενον εἰς τμῆμα μέρος τῆς πόλεως (μαχηλές, Τουρκ.) (--) ὅθεν

Ῥυμηδόν, Ἐπίρ. Μετὰ βίας καὶ ὁρμῆς, μετὰ ταχείας κινήσεως, ὁρμητικῶς, βιαίως. Πλούταρ.

Ῥύμμα, τό (ῥύπτω). Τὸ ἀναπολειπόμενον, πᾶν ὅ,τι μένει ἀπό τινος πλυσίματος ἢ καθάρσεως, ἀκαθαρσία, ἀπόπλυμα, κάθαρμα, ῥύπος, λέρα· ταὐτόν τῷ, Λύμα. 2) Καθαρτήριον, τὸ ῥυπτικὸν μέσον, δι' οὗ καθαίρομεν καὶ πλύνομεν τὰ παστρεύομενά τι, οἷον Σμῆγμα, σαπούνιον, σταπτέναρον ἢ Σελοστάκτη, κ. τ. τ.

* Ῥυμνές, ἡ, ἐν· αὐτὶ ἐρυμνὲς παρὰ τοῖς Ο'.

Ῥυμός, ὁ (ΡΤΩ, ἐρύω). Τὸν ἄρματος ἢ τῆς ἁμάξης τὸ ἐκτεταμένον ἐπὶ τὰ ὀμπρόσθεν ξύλον ἀπὸ τοῦ ἄξονος ἕως τοῦ ζυγοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζευγνύμενοι οἱ ἵπποι ἕλκουσι τὴν ἅμαξαν. Ἰλ. Ε, 723. »Ἀργύρεος ῥυμός« Ζ, 40. »Πρῶτος ῥυμὸν« τὸ ἄπαν τοῦ ξύλου τῷ πρὸς τῷ ζυγῷ, »δεξιτερὸς ῥυμός«, Ἰλ. Ω, 271. καὶ Ἡρόδ. 4, 69 ἔτι καὶ ῥῦμα. 2) Ταὐτόν τῷ, ῥυτήρ. 3) Ταὐτόν τῷ, Ὅλκός, αὐλαξ τοῦ ἀρότρου, σύρα, χάραγμα, γραμμή, ἀράδα, Λατ. structura. 4) = ῥύμη, 2. Ἄρατ, 927. ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. ὅτι διὰ τοῦ, τάξις, ἐμμέλεια ἐν ταῖς τοῦ Χανδλερ. ἐπιγραφ. εὑρίσκεται. »Ῥυμὸς πρῶτος, δεύτερος, κ. τ. λ. »εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν ἱερῶν σκευῶν τοῦ ναοῦ«, παρβλ. Boekh. Ath. Staatsh. 2. σελ. 290.

Ῥυμοτομέω, ὦ (ῥύμη, τέμνω), Διόδωρ. Σικ. ιζ'. 52. »Τὴν πόλιν ῥυμοτομεῖνε, τεμνειν, διαιρεῖν τὴν πόλιν εἰς ῥύμας ἤτοι εἰς ὁδοὺς καὶ πλατείας. ἔδειν

Ῥυμοτομία, ἡ. Ἡ εἰς ῥύμας διάκρισις καὶ διακοπή, ἡ εἰς πλατείας καὶ ἀγυιὰς ἤτοι εἰς δρόμους ἡ μαχαλάδες διαίρεσις τῆς πόλεως. Διόδ. Σικελ.

Ῥυμουλκέω, ὦ (ῥῦμα, ἕλκω). Ῥύμασιν ἕλκω, σύρω, τραβῶ τι μὲ τὸ ῥῦμα ἤτοι τὸ σχοινίον, μὲ κάλων, (τραβῶ γενικὰ) »διὰ τοῦ σχοινίου ἕρκδεν ἕλκω τὰς ναῦς παρὰ τῷ ποταμῷ ἢ τῷ αἰγιαλῷ. Στράβ. ε'. σελ. 161. »Πλεῖται δὲ ἡ διώρυξ αὕτη μάλιστα νύκτωρ· ἀλλὰ καὶ μεθ' ἡμέραν ῥυμουλκεῖται δι' ἡμιόνων«· καὶ Διόδ. Σικ. κ'. 74. »Ἐκακολουθεῖν δὲ τὰς στρατιωτικὰς καὶ τὰς ἱππηγοὺς ῥυμουλκουμένας ὑπὸ τῶν αἱρετίαις χρωμένων«, Λατ. remulcare, ἢ remulco agere.

Ῥυμφάνω, καὶ ῥυμφέω. Ταὐτὸν τῷ, ῥοιφάω, καπίω, παρ' Ἱπποκράτει συγγεν. τύποι τῷ ῥοιφάω, καὶ ῥοφαίνω.

Ῥυμβάκη, ἡ, ῥυμβάκης, ου, καὶ, ῥύμβακος, ὁ. Πτηνόν τι ἰνδικὸν, μέγεθος περιστερᾶς ἔχον. Πλούταρχ. Ἀρταξ. 19 ὅπου »Ῥυντάκην« κεῖται, παρὰ δὲ τῷ Κτησίᾳ »Ῥυδάκην«.

Ῥύομαι, μέλ. ῥύσομαι, ἀόρ. ἐῤῥυσάμην. Ἐπ. βλ. πρόσ. παρατ. ῥύσεο ἐκ του συγγεν. τύπ. ῥύσκομαι. Ἰλ. Ω, 730 κατὰ συγκοπ. συγγεν. τυπ. τοῦ ἀορ. ἔρυτο, γ'. πληθ. πρόσ. ῥύατο, ἀπαρεμφ. ῥύσασθαι. Ἰλ. Ο, 141. — μέσ. Ἀποβ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εὑρηται καὶ ἀόρ. παθ. ἐῤῥύσθην, ἀπαρέμφ. ῥυσθῆναι. Κυρίως μέτ. ἕλκω, σύρω τι πρός με, δηλ. ἐκ τοῦ κινδύνου, ὅθεν ἰδίως καὶ συνήθ. ἐκτινὸς κινδύνου ἀπαλλάττω, ἐξαίλλω τινὰ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καὶ ὑπομέν. λυτρόνω, σώζω, γλυτόνω, ἐλευθερόνω, συχνάκ. παρ' Ὅμ. »ἀλλά τίς αὐτε θεῶν ἐῤῥύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορα«. Ἰλ. Ο, 290. ἤτοι, ἀπηλλάξε τὸν Ἕκτορα ἀπὸ τὸν κίνδυνον καὶ τὸν διαφύλαξε, ὠφελήτ. καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. »οὐ δὲ κακοῦ ἀπὸ τὴν ἐυτυχίαν«, Ἰλ. Μ, 107. παρβλ. καὶ Ἰλ. Τ, 300. Ἡρόδ. 1, 87. καὶ μετὰ μόνης Γεν. τινά τινός, Ἡρόδ. 1, 86. Ἴακ. Α. Π. σελ. 80. »ὑπὸ νέρος ῥῦσαι υἷας Ἀχαιῶν« Ἰλ. Ρ, 645. ἤτοι, σῶσον ἀπὸ τὴν ζοφερὰν νεφέλην· καὶ σώζω τινὰ ἀπό τινος νόσου, τὸν θεραπεύω, Ἡρόδ. 4, 185. ὅθεν. 2) ἀπολύω, ἐλευθερόνω, ἐλεύθερον ἀφίημι, κτὸν ἔνθεν ῥυσάμην Ἰλ. Ο, 29. ἐαυτ. ἐκ δουλοσύνης. Ἡρόδ. 5, 49. c, 90. καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ, ἐξαγοράζω διὰ λύτρων, λυτρόνω τινὰ τῆς αἰχμαλωσίας. 3) Ἑλλ. διαφυλάττω, διατώζω, ὑπερασπίζομαι, διατηρῶ, διαφυτεύω, ἀπὸ τῆς ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν ὑπερασπίτεως καὶ σωτηρίας, Ἰλ. Ο, 257, 290. Ὀδ. Ο, 35. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐαυτ. λέγεται καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων, βασιλέων, ἢ στρατηγῶν, οἵτινες διαφυλάττουσι καὶ ὑπερασπίζονται τὸ ἔθνη καὶ τὰς πόλεις αὐτῶν, Ἰλ. Ι, 336 ἐπὶ φυλακῶν, αἵτινες φυλάττουσι τὸ στράτευμα· οὕτως (φυλακὴ) κεκριμένη ῥύεται στρατὸν Ἰλ. Η, 417. ἐπὶ ποιμένων οἱ ὁποῖοι φυλάττουσι τὰ ποίμνια τῶν, Ὀδ. Ξ, 107. Ρ, 201. διὸ συνάπτει πολλάκ. ὁ Ὅμ. ῥύεσθαι καὶ φυλάσσειν, ἔτι, ῥύεσθαι καὶ σαώσαι, Ἰλ. Ο, 290. »ῥύεσθαι ὑπ' Ἀχαιῶν« Ἰλ. Ρ, 224. ἤτοι, ὑπερασπίζεσθαι, διαφυλάττειν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν συχνάκ. δὲ χρῆται τῇ λέξει ὁ Ποιητὴς καὶ ἐπὶ τῶν ἀμυντηρίων ὅπλων, ἐπὶ θώρακος καὶ ἀσπίδος, ἀντὶ τοῦ, καλύπτω, σκέπω, ἀμύνω κυνέῃ ῥύεται κάρηα Ἰλ. Κ, 259. καὶ Π, 799. Ψ, 819. καὶ ἐπὶ τείχους, Ἰλ. Μ, 18. 3) ἕλκω πρός τι, τὰ ὀπίσω, ὄπιθεν, ἀποτρέπω, ἀποκωλύω, ἀπείργω, ἀναχαιτίζω, Ὀδ. Ψ. 244. παρὰ δὲ Θουκ. ε', 63. »Ἔργῳ ἀγαθῷ τὰς αἰτίας ῥῦσαι ἀντὶ τοῦ διαλῦσαι τὴν ἀνοχήν, θεραπεῦσαι τὸ κακόν. 5) Ἀπολύτ. κατὰ μετ. Ἔνν. αὐτὸ τοῦ, σώζω ἐμαυτόν, διασώζομαι, διαφυλάττομαι διαφευγγάνω. Ἡρόδ. 6, 7. Ἐν δὲ τῷ περὶ λόγῳ ἐστὶ τὸ ῥῆμα ὀλίγον εὐχρηστ. (τὸ Ἐνεργ. ῥύω οὐχ εὑρηται, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐστιν ἐν χρήσει τὸ ἐρύω, σύρω. Κατὰ τὸν Παττόβ. φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κατ' ἐνίους μόνον ἡ ἰδέα τοῦ Ἐνεργ. τύπ. ῥύω, ὡς εἰκάζεται ἐκ τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγώγ. λέξεων ῥυμός, ῥῦμα, ῥῦσις, ῥυστός, ῥυτήρ, ῥύτωρ, ῥυτός, κ. τ. τ. ἂν καὶ ἄλλως δὲν ἦν ποσῶς παρ' αὐτοῖς ἐν χρήσει· ὅτι δὲ ἡ Ἐνεργ. σημασ. τοῦ ἐρύω ἐδόθη ἢν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ ῥύομαι φαίνεται ἐκ τοῦ ἀρι 3.) (τῷ Ὑψίλον χρῆται ὁ Ὅμ. βραχὺ ὅτε ἕπεται ἄλλο τι βραχὺ φωνῆεν, ἐν δὲ τῇ πρώτῃ ἄρσει ἀρχομένου τοῦ στίχου, χρῆται αὐτῷ καὶ ὡς μακρόν, ὡς Ἰλ. Ο, 257. Π, 709. ἐξαιρετίας δὲ κατὰ τὴν Ἐνεκτ. ῥύνιτ ἔστι ἀεὶ μακρὸν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ θέσει, Ἰλ. Μ, 8. Ρ, 224. μακρὸν ἔστιν ἔτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, Ἡσ. Θεογ. 661. καὶ τυνῆδ. ἐν τῷ σ'μαλ. Ἀορ ἐξ οὗ ὁ Ὅμ. ἐχρήσατο τοῖς τύποις, ἐῤῥύσατο, ῥυτάσθην, ῥύσειτο, ῥῦσαι, ἄπαξ δὲ μόνον εὑρηται βραχὺ ἐν τῷ ῥῦσόμην, Ἰλ. Ο, 29 μακρὸν ἔστιν ἐτ. ἐν τῷ ἔρυτο, Ἰλ. Ψ, 819. μ' ὅλον ὅτι παρ' Ἡσ. Θεογ. 304. κεῖται ἔρυτο, ὠθαυτ. καὶ ἐν τῷ ῥύατο, Ὀδ. Ρ, 201. Ἰλ. Σ, 515. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. κατὰ τὸν μέλ. καὶ τὸν Ὁμαλ. Ἀόρ ἔστι μακρὸν· Βοττ. Λεξίλ. 1, σελ. 66. καὶ Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 397, 399. 2, σελ. 134.)

Ῥύπα, ἑτεροκλ. πληθ. τοῦ ῥύπος. ἐν Ὀδυσ. Ζ 93. »Ῥύπα πάντων· ἀντὶ τοῦ, ῥύπον· ὡς καὶ τὸ, πύγα, ἀντὶ τοῦ, πυγήν. Ἄλκα, ἀντὶ τοῦ, ἀλκήν, κ. τ. τ. ἴδε ῥύπος.

Ῥυπαίνω, ἀόρ. ἐῤῥύπηνα (ῥύπος). Ῥυπαρὸν ποιῶ, λερόνω, (μουρδτρεύω). Μεταφορ. ὑβρίζω, λοιδορῶ, ἀτιμάζω, δυσφημῶ. Διον. Ἁλικ. »Ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα καὶ Παθη-. ῥυπαρὸς γίνομαι, λερόνομαι. Ξενοφ. Ἀπομν. ια'. 3. »Ἡ ὡσπὶς ῥυπαίνεται«· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην τὸ, ῥυπαίνει, διὰ τοῦ, Σημήχει, καθαρίζει, πλύνει· ἀλλ' ἴσως, κατ' εὐφημισμόν.

Ῥύπαξ, ακος, ὁ (ῥύπος). Ῥυπαρὸς, καὶ φιλάργυρος ἄνθρωπος, ἐσχηματίσται δὲ ὡς καὶ τὸ Πλούτ. ὁ Σαλμάτιος παράγει ἀντεῦθεν τὸ Λατιν. Rupex.

Ῥυπεπαί, καὶ ῥυππαπαί. Ἐπίῤῥημα τῶν Ἀθηναίων νεωτικῶν, παρασκευαστικῶν, παρακελευσματικῶν κωφηλασίας, ὡς τὸ, ὠόπ, Ἀριστοφ. Βατρ. 1073, ὅθεν, τὸ ῥυπαπαί, κωμ. λέγονται ὅλοι ὁμοῦ οἱ κωφηλάται, ὅλον τὸ πλῆθος τῶν ναυτῶν, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 939. ἡ γραφ. ῥυππαπαί φαίνεται ὀλιγώτερον ὀρθή.

Ῥυπαρεύομαι, (ῥυπαρὸς). Τυπαρὸς γίνομαι, ἢ πράττω ὡς ῥυπαρός, ἀμφ.

Ῥυπερία, ἡ (ῥυπαρὸς). Ἀκαθαρσία, ῥύπος, λέρα, καὶ τροπ. αἰσχρὰ φιλαργυρία, ἢ αἰσχροκέρδεια, ῥυπαρὰ φειδωλία, Δίων Κάσ.

Ῥυπερογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω), Ὁ γράφων, ζωγραφίζων ῥυπαρὰ ἀντικείμενα, ῥυπαρογράφος, ἔτι δὲ καὶ ῥυπογράφος εὑρηται γεγραμ. φαίνονται μ' ὅλον τοῦτο ἀμφότεροι οἱ τύποι οὗτοι ὅτι πρεσβεύουσι μόνον ἐκτινος γμαρτημ. γραφῆς παρὰ Πλιν. ἐστ. 35, 37, ὅπου νῦν ὀρθότερον rhopographos, ὑπογράφος κεῖται γεγραμ. (ε)

Ῥυπαροκέραμος, ὁ, ἡ, ον (κέραμος). Παρ' Ἀθην. ε'. σελ. 395. Ὁ τὸ χρῶμα ἔχων ῥυπαροῦ ἀπτημένου πηλίου ἀγγείου, ὅπερ διὰ τοῦ, Κεραμεοῦς, ἐκφράζεται· ἐν Χειρογράφοις κεῖται καὶ ῥυποκέραμος· ὁ δὲ Εὐσταθιος (ἐν Ὀδυσ. σελ. 1452.) ἀντὶ τούτου »Τποκέραμος« ἔχει· Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος ἐν τῇ αὐτῇ βήσσῃ ἔχει τὸ ἰσόδυναμον τούτῳ σύνθετον, »Ῥυπερμέλας, ῥυπαρομέλαινα«.

Ῥυπαρομέλας, ῥυπαρομέλαινα, αν (μέλας). Ὁ μελανὸν ῥυπον ἔχων, ἢ ὁ ῥυπαρὸν μέλαν χρῶμα ἔχων. ἴδε ἐν τῷ ἀνωτ.

Ῥυπαρός, ά, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. ῥυπαρῶς (ῥύπος). Τυπωμένος, λερωμένος, καταῤῥωμισμένος ὑπὸ ῥύπου, πλήρης λέρας καὶ ἀκαθαρτίας (μουρδάρης, Τουρκ.) »Ἄρτος ῥυπαρὸς« μέλας, πιτυρίας. 2) τροπ. Αἰσχροκερδής, ἀνελεύθερος, μικροπρεπὴς, φιλάργυρος, φειδωλὸς ἀνθρωπος. ἔδειν

Ῥυπερότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥυπαρία,

Ῥυπαροφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). Ὁ ῥυπαρῶς ἢ ῥυπαρὰ φαγὼν τρώγων, ἢ ὁ μὲ ῥυπαρὰν τριφὴν τραφόμενος.

Ῥύπασμα, τὸ. Τύπος, ῥυπαρία, ἀκαθαρσία, ἐκ τοῦ

Ῥυπάω, ῶ. ποιητ. ῥυπόω (ῥύπος). Ῥυπαρὸς εἰμί, πλήρης ῥύπου καὶ ἀκαθαρτίας φαίνομαι, ἐν Ὀδ. Ζ, 8. Ν, 435. Ψ, 115. Ω, 227. ὅπου ὅμως εὑρηται μόνον ὁ Ἐνεστ. ῥυπόω καὶ μετχ. ῥυπόωντα, παρατατ. ἐῤῥύπουν παρ' Ἀριστοφ. Ὀρ. 1271. 2) τροπ. φιλάργυρος, αἰσχροκερδὴς ἢ φειδωλὸς εἰμί.

*Ῥυτέλαιον, τὸ (ῥύπος, ἔλαιον). Ῥυπαρὸν, βρώμικον ἔλαιον.

Ῥυπογράφος, ὁ, ἡ, ον. ἴδε ῥυπερογράφος.

Ῥυπόεις, εττα, εν (ῥύπος). Τεροπωμένος, λερωμένος, ταὐτὸν τῷ, ῥυπαρὸς. ἡμαρτ. γραφ. ἐν Ὀδ. Ν, 435.

*Ῥυποκέραμος, ὁ, ἡ, ον. ἴδε ῥυπαροκέραμος,

Ῥυποκεδνόλυος, ὁ, ἡ, ον (κοπρόλυος). Ὁ ῥυπαρὰς χεῖρας, δακτύλους καὶ ὄνυχας ἔχων, καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ἀντὶ τοῦ ῥυπαρός, ἀκαθαρτος, αἰσχροκερδὴς ἄνθρωπος. Σουίδ. ἐν Λεξ. Ἀχθομαι· καὶ Πλάτων ὁ Κωμικὸς παρ' Εὐστρατίῳ εἰς τὰ Ἠσιακὰ τοῦ Ἀριστοτέλ. σελ. 58. καὶ Μοῖρις ἐν Λεξ. Ἰξοί.

Ῥύπον, τό, ταὐτὸν τῷ, ῥύπος, ὁ

*Ῥύπου, ἡ ῥυπόν, τὸ = ῥύπος.

Ῥυποπόλης, ὁ (πωλέω). Ὁ ῥύπον ἢ ῥυπαρὰ πωλῶν, ἀμφ.

*Ῥύπος, ους, τὸ, ταὐτ. τῷ ὄρος, τὸ ἐκ τοῦ γάλακτος νερὸν, Ἱππ. ἴδε καὶ Lob. Φρυν. σελ. 150. (υυ)

Ῥύπος, ὁ. Ἀκαθαρσία, λέρα, (μουρδαριά), ἀπαιτρία, μὲ ἑτεροκλ. πληθ. ῥύπα, Ὅμ. Ὀδ. Ζ, 93. »Ῥύπα πάντων« ἀντὶ τοῦ, τὰ ῥύπου ποιοῦντα, τὰ ῥυπαρὰ, ἐῤῥυπωμένα, λερωμένα. Ἐὰν ἀληθῶς ὑπῆρχεν Ὀδ. τις τύπος, ῥύπεν, ἢ ῥύπος, τὸ, δὲν εἶναι εἰσέτι ἀποδεδειγμένον, Lob. Φρ. σελ. 150. τὸ πληθ. ῥύποι κεῖται παρ' Ἀριστφ. Δυσ. 1202. 2) τροπ. Ἀνελευθερία, φειδωλία, φιλαργυρία, ῥυπαρὰ ἦθη, κακοήθεια, Σουίδ. »Ἀχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ ἀνελευθερίᾳ καὶ μιαιρολογίᾳ· τὸν γὰρ ῥύπον ἐπὶ τῶν ἡλίτχρων καὶ ἀνελευθέρων ἐτίθεσαν, οὕτω γὰρ ῥυποκονδύλους λέγουσι τοὺς τοιούτους«. 3) παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς ἰδίως ἐλέγετο καὶ ὁ σφραγιστικὸς κηρὸς, τὸ βδωλοκηρ. (υυ) ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥυπόω, ῶ. Ῥυπαρόν ποιῶ, λερόνω, κηλιδόνω, μογδαρεύω· »Ῥυπόομαι, οὖμαι, ῥυπαρὸς καὶ ἀκάθαρτος εἰμὶ ἢ γίνομαι, λερόνομαι, ἐπ. μεταχ. παράκ. ῥεῤῥυπωμένος. Ὀδυσ. Σ, 59. »–ἕνα κλυτὰ εἶμαι· ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τά μοι ἐρυπωμένα κεῖται· ὅτοι λερωμένα· ὅπου τινὲς τῶν Γραμματικῶν Ῥερυπωμένος διὰ φιλοῦ πνεύματος γράφουσι. Τὸ δὲ »Ἐῤῥυπωμένος ἀσχημονέστερον εἴρηται Ἀττ. μετὰ ταῦτα, καθὰ καὶ ὁ Βασίλ. ἐν τῇ πρὸς Λεόντιον ἐπιστολῇ λέγει. »Καὶ τὸ Ἐῤῥυπῶσθαι λοιπὸν τῇ κατακορεῖ συνηθείᾳ πρὸς ἰδιωτισμόν, ὅπερ εἰκότως ἡμῖν ἐμποιεῖ προσθέγγεσθαι ὑμᾶς τοὺς σοφιστάς.

* Ῥυπόω, ποιητ. ἀντὶ ῥυπάω, ὅπερ ἴδε Ὀδ.

* Ῥυππαπαί, Ἐπιῤ. ταὐτ. τῷ ῥυπαπαῖ, ὅπερ ὅρα.

* Ῥύπτειρα, ἡ Θηλυκ. τοῦ

Ῥυπτήρ, ῆρος, ὁ (ῥύπτω). Ὁ τὸν ῥύπον καθαίρων, πλύνων, ἐκβάλλων Θηλυκ. »Ῥύπτειρα, ἡ ὁ τὸν ῥύπον ἢ τὰ ἀπὸ ῥύπου καθαίρουσα, πλύνουσα, πλύστρα.

Ῥυπτικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ καθαρίσῃ τὸν ῥύπον, ῥύπου καθαρτικός, ἀποπλυντικός, σμηκτικός. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Ῥύπτω, μέλ. ψω (ῥύπος). Καθαίρω, καθαρίζω, παστρεύω τὸν ῥύπον, σμήχω, ἀποπλύνω, πλύνω καὶ καθαίρω διὰ τῆς σελοστάκτης, ἢ διὰ τοῦ σαπωνίου, παθ. »Ῥύπτομαι σμήχομαι, καθαίρω τὸν ἀπὸ τοῦ σώματός μου ῥύπον, πλύνομαι, καθαρίζομαι »ἐξ ὅτου ἐγὼ ῥύπτομαι Ἀριστοφ. Ἀχ. 17. παροιμ. ἀπὸ τῶν καιρίων ἐποῦ ὑπτόμαι, ὁηλ. ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Ῥυπώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (ῥύπος, εἶδος), ταὐτὸν τῷ, ῥυπαρός, ὁ φυσιόμενος πλήρης ῥύπου.

* Ῥυσαίνω (ῥυσός). Ῥυτιδόνω, ζαρόνω, συρελλώ.

* Ῥυσαλέος, έα, έον· Ῥυτιδωμένος, ἔχων ζαρώματα, ἐκ τοῦ

* Ῥυσάω (ῥυσός)· = ῥυσαίνω, ὅθεν

* Ῥύσημα, τό. Ῥυτίδωμα, ζαρωματιά, συνηθ. ῥυτίς. (– – υ)

* Ῥύσθαι, σπαρέμφ. ἀόρ. συγκοπ. τοῦ ῥύομαι, Ἰλ. Ο, 141.

Ῥυσιάζω, Μ. άσω (ῥύσιον). Μετὰ βίας ἕλκω, σύρω ἁρπάζω, ἁνσπῶ, δυναστικῶς πέρνω, ἀνδράποδα λαμβάνω. Ἕλκω, βιάζω, μεθ' ὕβρεως ἀπαράσσω, καὶ καθόλ. ἀφαιρῶ, ἁρπάζω. Αἰσχύλ. Εὐριπ. Ἴων. 523, καὶ 1406. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἐνεχυράζω, ὡς ῥύσιον ἢ ἐνέχυρον λαμβάνω.

Ῥυσίβωμος, ὁ, ἡ, ον (ῥύομαι, βωμός). Ὁ ῥύομενος, ἤτοι φυλάττων, σώζων, διατηρῶν τοὺς βωμούς. Αἰσχύλ. Εὐμ. 918.

Ῥυσιδίφρας, ὁ, ἡ, ον (ῥύομαι, δίφρος). Ὁ τὸν δίφρον ἤτοι τὴν ἅμαξαν ῥυόμενος, διασώζων, σαῤῥῶν, ἢ κυβερνῶν. »Χεὶρ ῥυσιδίφρεια. Πίνδαρ. Ἰσθμ. 2, 31. ἢ διοικοῦσα τὸν δίφρον.

Ῥύσιμον, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ἐρύσιμον. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. (υ – υ)

Ῥυσιόν, τό (ῥύομαι). Λύτρον, τίμημα, λυτρωτήριον, τὸ εἰς ἐξαγόρασιν καὶ ἐλευθερίαν διδόμενον ἀργύριον, θυσία εὐχαριστήριος ἕνεκα σωτηρίας προσφερομένη· σῶστρον, ὅῶρον προσφερόμενον τοῖς θεοῖς ὑπὲρ διατηρήσεως καὶ διαφυλάξεως τῆς ζωῆς, ὑπὲρ τῆς σωθείσης, ὑγείας, εὐτυχίας, κ. τ. τ. Διον. Περιηγ. »Ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χορούς ἀνάγουσιν ἅπασαι, Reisig anair Soph. Οἰδ. Κ, 854. παρομβλ. ῥῦτρον, λύτρον, σῶστρον· ἔτι δὲ ταὐτ. τῷ ἱκέτης, ὅτι τις ὁηλ. προσπίπτει καὶ παρακαλεῖ ὑπὲρ σωτηρίας καὶ βοηθείας, Αἰσχύλ. — 2) (Ἐκ τοῦ ΡΤΩ, ἐρύω). Πᾶν ὅ,τι σύρει ἢ ἕλκει τις μεβίαν, ἀποσπᾷ, ἀφαιρεῖ, ἁρπάζει, καὶ ἐπομ. λάφυρον, λεία, λῆστευμα, λάφυρον ἐν πολέμῳ, Ἰλ. Δ, 674. ἐξαιρ. δὲ ἐνέχυρον, ἢ τὸ ἕνεκα ἐνεχύρου κατεχόμενον, δι' οὗ βιάζω τινὰ ἵνα πληρωθῶ, καὶ νὰ λάβω τὸ δίκαιόν μου, ἐνέχυρον χρέους, ἢ ἀνδράπαγμα, καὶ ἐπὶ προσώπου τὸ ὁποῖον κρατῶ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πρὸς ἰδίαν ἀσφάλειαν, ὁμηρος, ἔτι καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ προαρπασθέντος ἁρπαζόμενον, Repreſailles; Γαλλ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν πολέμῳ· »Καταγγέλλειν ῥύσια τινίν· ἀντὶ »Κατά τινος· ἄδειαν παρέχειν τοῖς στρατιώταις εἰς τὸ ἁρπάζειν, κουρσεύειν καὶ ληλατεῖν τὰς πόλεις τοῦ ἐχθροῦ πρὸς αἰτιαμοιβὴν καὶ ποινὴν προγεγονυίας τινος ζημίας. Πολύβ. ὅς τις ἔτι αὐτὸ τοῦτο καὶ »Ἐπικηρύττειν λάφυρον τινι· ἔχει. Αἰσχ. Ἀγαμ. 736. »Ῥυσίων ἐφαπτορεῖον· ἐνεχύρων, ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διά τινος ἁρπαγῆς. Ἐντεῦθεν παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 858. ὅπου ὁ Ἡρίων βιαίως ἕλκει καὶ βιάζει ἤτοι ὑβριστικῶς σύρει καὶ τραβᾷ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν τὸν Οἰδίποδα καὶ τὰς δύο συγατέρας αὐτοῦ. »Καὶ μείζον' ὧδε ῥύσιον πόλει τάχα θύσεις· Ἐράφσμαι γὰρ οὐ ταύτειν μόνοιν. Σὺ ἕξεις παρευθὺς πιρισσοτέρους ἐτι αἰτίαν, ἵνα ὀργισθῇς ἐναντίον μου καὶ τῇ πόλεώς μου, καὶ νὰ ἠνρῇς ἐναντίον ἡμῶν τὴν ἀνταμοιβὴν καὶ ἀνταποδόσιν δι' ἀνδραπαγὴν καὶ ληλασίας. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, Ληλασία· ἔστι δὲ κυρ. Οὐδ. τοῦ ῥύσιος. (– υ υ)

Ῥύσιος, ία, ιον (ῥύομαι). Ὁ λυτρῶν, ἐλευθερῶν, σώζων, λυτρωτής, ἐλευθερωτής, σωτήρ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 157. ἐν δὲ στίχ. 423. κεῖται ἀντὶ τοῦ, Ἱκέτης, ἔστι δὲ καὶ διταλ. 2) (ΡΤΩ. ἐρύω) συρμένος, τραβηγμένος, τετομένος, Γραμμ. (– υ υ)

* Ῥυσίπολις, εως, ὁ, ἡ. ἴδε ῥυσίπτολις.

Ῥυσίπονος, ὁ, ἡ, ον (ῥύομαι, πόνος), Ὁ ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττων τινὰ ἀπὸ τῶν πόνων, ἀπὸ τῆς ἐργασίας, ἀπὸ τῆς ταλαιπωρίας καὶ τῶν μόχθων. ταὐτὸν τῷ, Λυσίπονος. Ἀνθολογ.

Ῥυσίπτολις, εως, ὁ, ἡ (ῥύομαι, πόλις). Ὁ λυτρῶν, ἐλευθερῶν, σώζων τὴν πόλιν, ἐλευθερωτὴς καὶ σωτὴρ τῆς πόλεως, ὁ κοιν. τύπ. ῥυσίπολις κεῖται μόνον παρ' Αἰσχυλ. Θήβ. 122, τὴν ὁποίαν γραφ. ὁ Wellauer καὶ Blomfild ὀρθῶς παρεδέξαντο.

Ῥύσις, εως, ἡ (ῥύομαι). Σωτηρία, λύτρωσις, ἀπαλλαγή, ἐλευθερωσις· (ἡ γραφ. ῥύσις ἔστιν ἡμαρτ.)

Ῥύσις, εως, ἡ (ῥέω). Ὡς τὸ ῥεῦσις, ἀπόῤῥοια, χύσιμον, ῥεῦτις, τρέξιμον, ἔτι δὲ καὶ εἶδος ψιάθης. Ἀθήν. ιά. σελ. 476. (υ υ)

Ῥυσμός, ὁ (ῥύω). Ἔκτασις, θέσις, διάστασις, διάστημα ἢ μέρος τόπου.

* Ῥυσμός, ὁ· Ἰων. ἀντὶ ῥυθμός· μόνον ἐν τῇ παροιμ. »οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 12, 6. ἀντὶ, οὐκ ἀλόγως, εὐλόγως.

Ῥυσμόω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ ῥυθμόω. Μορφόω, σχηματίζω, τυπόω, Δημόκριτος.

* Ῥυσόκαρπος, ὁ, ἡ, ον (ῥυσός, καρπός). Ὁ ἔχων ῥυτιδωμένον, ζαρωμένον καρπόν.

* Ῥυσοκάρφος, ὁ, ἡ, ον (ῥυσός, κάρφος). Ὁ ἔχων ῥυτιδώδεις κλώνους, ζαρωμένα κλωνάρια.

Ῥυσός, ἡ, όν (ΡΤΩ, ἐρύω) Κυρ. Συνεσταλμένος, συμμαζωμένος, καὶ ἐντεῦθεν, ῥυτιδωμένος, ζαρωμένος, ῥινός. Ἰλ. Ι, 503. παραβλ. ῥυτὸς, καὶ τροπ. ὁ ὑπὸ τοῦ γήρατος, ἢ τῆς σοβαρότητος κατηφείας καὶ λύπης κεκυρτωμένος, συνωφρυωμένος, κατηφὴς, περίλυπος, μελαγχολικός. Κῦρηται ἔτι καὶ ρυσσός γεγραμ. καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐξ αὐτοῦ παραγώγους καὶ συνθέτους λέξεις ἁπαντᾶται διπλοῦν τὸ σίγμα, ἀλλ' ὁ τύπ. ῥυσός, ῥυσέω, ῥυσαίνω κ. τ. τ. ἐστιν ἀρχαιότερ. καὶ ὀρθότερ. ἐν ᾧ ὁ διὰ τοῦ δύο σ ἐστι μόνον παρὰ τοῖς ὑστερ. ἐν χρήσει, Ἰακ. Α. Π, σελ. 60. Ἀχ. Τ. σελ. 747. Suidi. Εὐρ. Ἡλ. 485 ὄζειν

* Ῥυσότης, ητος, ἡ. Ἡ ῥυτίδωσις, τὸ εἶναι ῥυτιδωμένον, ζαρωμένον.

Ῥυσόω, ῶ (ῥυσός). Ῥυτιδόνω, συστέλλω, ῥυτιδωμένον ποιῶ. Παθ. ῥυσόομαι, εἰμὶ ῥυτιδωμένος, ἢ ῥυτιδόνομαι. 2) τροπ. γηράσκω, γέρων γίνομαι.

Ῥυσσαίνω. Ἰωσσόν ποιῶ· ταὐτόν τῷ, ῥυσαίνω.

* Ῥυσσαλέος, έα, έον· ἐῤῥυτιδωμένος, = ῥυσαλέος.

Ῥύσσημα, τό· ταὐτὸν τῷ, ῥύσημα, ῥυτίς· Σουίδ. ῥυσσήματα, τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων σπιλώματα.

Ῥυσσόκαρπος, ὁ, ἡ, ον, = ῥυσόκαρπος.

Ῥυσσόκαρφος, ὁ, ἡ, ον. = ῥυσοκάρφος.

Ῥυσσός, ἡ, όν, Νεώτερ. καὶ ὀλιγώτρ. ὀρθοτύπ. ἀντὶ ρυσός, ὅπερ ἴδε.

Ῥυσσότης, ητος, ἡ· = ῥυσότης.

Ῥυσσόω, ῶ, = ῥυσόω.

Ῥυσσώδης, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥυσώδης, ῥυτιδώδης.

Ῥύσσωσις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥύωσις, ῥυτίδωσις.

Ῥύσταγμα, τό. Τὸ μετὰ βίας ἕλκειν, σύρειν ἁσπῶν, βία· ἢ μετὰ δυναστείας ὕβρις, κάκωσις, Λυκόφρ. 1089. ἐκ τοῦ

Ῥυστάζω, Μ. ξω. Τὸ ἀλλεπάλληλον καὶ συνεχὲς τοῦ ΡΤΩ, ἑρύω, σημαῖνον ἀλλεπαλλήλως καὶ ἀδιακόπως ἕλκω, σύρω, ἢ σπῶ, ἑδῶ κ' ἐκεῖ σύρω, περιφέρω, μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἐξέλκω, ἐκσπῶ, σύρω κατὰ γῆς, »πολλὰ ῥυστάζοντες ἐοῦ περὶ σῆμα ἑταίροιο, Πατρόκλουν Ὅμ.) Ἰλ. Ω, 755. ἤτοι, πολλοὶ περιέπιπτε τριγύρου εἰς τὸν τάφον τοῦ φίλου του Πατρόκλου (ὁ Ἀχιλλεὺς) τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος· καὶ »ἡμῶας ἀσικελίως ῥυστάζειν κατὰ ἁῶματα Ὀδ. Π, 109. ἤτοι βιάζεσθαι τὰς θεραπαίνας, ὅθεν, βιαίως καὶ δυναστικῶς ἢ ὑβριστικῶς μετοχειρίζεσθαί τινά, κακομεταχειρίζεσθαι, ἢ κατὰ τὸν Ἐτυμολόγ. Τὸ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ἕλκειν καὶ μίγνυσθαι γυναικί· παραβλ. Ἕλκω, Ἑλκύω, ἐξ οὗ ἐσχημάτιστ. τὸ Ἑλκυστάζω.

Ῥυστακτύς, ύος, ἡ (ῥυστάζω). Ἡ μετὰ βίας καὶ δυναστείας ἕλξις, ἁπόσπασις, τράβιγμα δυναστικὸν καὶ βίαιον· καθόλου δὲ, Δυναστικὴ καὶ ὑβριστικὴ πρᾶξις ἢ μεταχείρισις, κακομεταχείρισις, Ὀδυσ. Σ, 223. ἐν Ῥυστακτύος ἀλεγεινῆς ἢ αἰνίας, βιαίου ἑλκυσμοῦ. (ῦς, ύος)

* Ῥυστήρ, ῆρος, ὁ· σπάν. νεώτερ. τύπ. ἀντὶ ῥυτῆρ, παρὰ Werf. Τρυφ. σελ. 245.

Ῥύστης, ου, ὁ (ῥύομαι). Ὁ ῥυόμενος, σωτὴρ, λυτρωτὴς, ἐλευθερωτής. Λυκιαν. Φίλοπ. β'.

* Ῥυσώδης, ὁ, ἡ, ες (ῥυσός, εἶδος). Ῥυτιδώδης, ὁ φαινόμενος ῥυτιδωμένος.

* Ῥύσωσις, ἡ (ῥυσόω). Τὸ ῥυτιδόνειν, ῥυτίδωσις, ζάρωσις. (υ)

* Ῥυσωτός, ἡ, όν (ῥυσόω). Ῥυτίδας ἔχων, ἐῤῥυτιδωμένος.

Ῥυταγωγεύς, έως, ὁ (ῥυτὸς, ἀγωγός). Ὁ ἱμὰς, τὸ λωρίον δι' οὗ ἄγεται ἤτοι σύρεται διὰ χειρὸς ὁ ἵππος, (Καπίστριον), διάφορος μέντοι τοῦ, Ἀγωγεύς. Ξενοφ. Ἱππ. ζ. 1. παραβλ. ῥυτὴρ.

Ῥυτή, ἡ. Ἐν Πελοποννήσῳ ἐκαλεῖτο οὕτω τὸ Πήγανον, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. Ruta, Valck. Adon. σελ. 220. ἐσθότε δὲ καὶ ὑγρὴ γράφεται.

Ῥυτήρ, ῆρος, ὁ (ΡΤΩ, ἐρύω). Ὁ ἕλκων, σύρων, ἐκτείνων, τεντόνων, ὅθεν »βίου, δίστων ῥυστῆρα· ἑλκυστὴρ τῶν τόξων, ὁ ἕλκων, ἐκτείνων τὸ τόξον, τοξότης. Ὀδυσ. Σ, 261. Φ, 173. 2) Ἱμὰς, ἡνίον, ἢ τὸ λωρίον τοῦ χαλι-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοῦ τῶν ἵππων, ὅπερ ὅταν ἅλῃ τις, τρέχει ὁ ἵππος, ὅταν δὲ χαλᾷ ἢ ἀπολύῃ αὐτό, βραδύτερος καὶ ἡσύχως πορεύεται, ὅ ἐστὶν, οἱ λῶροι τοῦ χαλινοῦ οὓς κατέχουσι ταῖς χερσὶν οἱ ἱππεύοντες. »Ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν». Διόδωρ. Σικ. ἐλκειν, τραβᾶν τὸ λωρίον τοῦ χαλινοῦ καὶ βιάζειν τὸν ἵππον ἐπὶ τὰ πρόσω ἀρμόσας τρίχας, Αατ. immissis habenis, καὶ Τουρκ. Τρέχει εἰς τὸ νάσκηλι. Κυρίως ὅμως ἠρχαιόδεν ἐλέγετο ἡ λέξις ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐζευγμένων ἵππων, ὡς δηλοῦται ὑπὸ τῶν Ὁμηρικῶν στίχων ἐν Ἰλ. Π, 470, 475. καὶ Ἀρρίαν. Ἰνδ. 16. ὅτε καὶ ὁ ἰμὰς οὗτος δεδεμένος σφικτὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ πασσάλου ἦν· ἄρα, τὸ διοικοῦν τοὺς ἐν τῇ ἁμάξῃ ἐζευγμένους ἵππους σχοινίον· μετὰ ταῦτα εἴρηται τὸ »Ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν» καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ἱππασίας ἵππων· ἔτι, »πεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος» Σοφ. Ο, Κ 900. Εἰσέτι ἀλέγετο καὶ ἡ λωρίνη μάστιξ, τὸ καμτζίκι, διότι πολλάκ. μεταχειρίζονται οἱ ἱππεύοντες τὸν ῥυτῆρα πρὸς μαστίγωσιν τῶν ἵππων. Lob. Σοφ. Αἶ. 240. 3) Ἐκ τοῦ ῥύομαι, σωτὴρ, λυτρωτής. ἐλευθερωτὴς, φύλαξ. Ὁμήρ. Ο, Κ 900. Εἰσέτι ἀλέγετο καὶ ἡ λωρίνη μάστιξ, τὸ καμτζίκι, διότι πολλάκ. μεταχειρίζονται οἱ ἱππεύοντες τὸν ῥυτῆρα πρὸς μαστίγωσιν τῶν ἵππων. Lob. Σοφ. Αἶ. 240. 3) Ἐκ τοῦ ῥύομαι, σωτὴρ, λυτρωτής. φύλαξ. Ὀδύσ. Ρ, 187, 223. »ῥυτὴρ σταθμῶνος. καὶ Ὅμηρ.

Ῥυτιδόφλοιος, ὁ, ἡ, ον (ῥυτὶς, φλοιὸς). Ὁ ἐῤῥυτιδωμένον φλοιὸν ἔχων. Ἀνθολογ.

Ῥυτιδόω, ῶ (ῥυτὶς). Ῥυτίδας ἢ ἐῤῥυτιδωμένον ποιῶ, ζαρόνω, ταντὸν τῷ ῥυτόω. Ἀριστοτέλ. Μέσ. ῥυτιδοῦμαι, οὖμαι· ῥυτίδας ἀποστῶ· ἄθεν Μετοχ. Ἐῤῥυτιδωμένος, ῥυτίδας ἔχων, ζαρωμένος.

Ῥυτιδώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (ῥυτὶς, εἶδος). Ὁ ῥυτίδας ἔχων, πλήρης ῥυτίδων.

Ῥυτίδωμα, τὸ (ῥυτιδόω). Τὸ ἐῤῥυτιδωμένον, ζαρωμένον σῶμα, καὶ αὐτὴ ἡ ῥυτίδωσις.

Ῥυτίδωσις, εως, ἡ (ῥυτιδόω). Τὸ ῥυτιδοῦν, ῥυτίδας, ἔχειν.

Ῥυτίζω, ταύτ. τῷ ῥυτιδόω. ἀμφ. Γλωσσ.

Ῥυτὶς, ἴδος, ἡ (ῥυτὸς, ΡΤΩ, ἐρύω). Ἡ τυπελυσμένη σαρξ, ζαρωματιὰ, συμφορωματιὰ τῆς σαρκὸς ἢ τοῦ δέρματος ὑπὸ τοῦ γήρατος προξενουμένη, ἢ ἀπὸ τοῦ μετώπου καὶ τῶν ὀφρύων τοῦ δέρματος συστροφή, σύσταλτις, πτυχή. Πλάτ. συμπος. καὶ ἐν Ἀνθολογ. »Οὐδὲ παρειῶν ῥυτίδας ἐκτανύσειεν» Λατιν. Ruga, (τὸ ὕψιλον ἐνταῦθα ἔστι βραχύ, μ' ὅλον ὅτι ὡς ἐκ τῆς παραγωγῆς ἔπρεπε νὰ ἦναι μακρόν. Ἰακ. Α. Ρ. σελ. 721.

*Ῥύτιον, τὸ. Ὀμήρ. τύρ. Ὀν. πόλεως, Ἰλ. Β, 648. (υ)

Ῥύτισμα, τὸ· ταύτὸν τῷ ῥύσημα, καὶ ῥυτὶς· ὁ Φώτιος ἔχει »Ῥυτίσματα, αἱ ἀνάστρωσαι τῶν διεῤῥυηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα, Ῥυτίσματα, ἐκάλουν».

Ῥυτὸν, τὸ (ῥέω). Εἶδος ποτηρίου (ἢ φιάλης) κάτω μὲν στενοῦ καὶ ἐπάνω πλατέος, ὃ ἐστὶν, ἀνεστραμμένου κώνου σχῆμα ἔχοντος, ἢ κερατειδὲς ποτήριον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔφιεν ἐκ τῆς ὑποκάτωθεν ὀπῆς νὰ ῥέῃ ὁ οἶνος εἰς τὸ στόμα. Ἀθήν. σελ. 497. Οὐλπιαν. εἰς Μακεδων. σελ. 363. Διοδώρ. δὲ ὁ Σικελ. ἐν κ'. 63. λέγει τοῦτο ὀρθώνειν. »Ῥυτὸν μέγαν» καὶ Martialis ἐν β'. 35. Rhytium, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι προῆκτο καὶ ὑποκάτω τὸ ῥυτίον, παρβλ. Runkel, Κρατιν. Λεξ. σελ. 71. Οἱ σύγχρον. τύποι ῥυτὸς, ὁ, καὶ ῥυτὶς αὐτὴ ἀμφ. ὅτι δὲ κυρ. οὐδετ. τοῦ

Ῥυτὸς, ὁ, ἡ, ον· ἔστι καὶ διπτλικτ. (ῥέω). Ῥευστὸς, ῥυστικὸς, ῥεῦμα ἔχων, »Ῥυτοῖς πόροισι». Αἰσχύλ. Εὐμ. 443. ἐπὶ ποταμῶν· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Βούρυτος, ποταμὸς μέγα ῥεῦμα ἔχων».

Ῥυτὸς, ὁ, ἡ, ὸν (ΡΤΩ, ἐρύω). Ἑλκυστὸς, ἑλκυσμένος, συρμένος ἢ συρτὸς· τραβηγμένος Ὀδυσ. 2, 367. καὶ Ξ, 10. »Ῥυτοῖσι λάεσσιν, ἑλκυστοῖς, μεγάλοις λίθοις, καὶ μὴ δυναμένοις διὰ χεῖρας βασταχθῆναι. »Βώμοὶ ῥυτῶν λίθων». Ἠλιμ. Ἀλεξ. Στρωμ. γ'. 2) τὰ ῥυτὰ, ποιητ. ἀντὶ ῥυτῆρ, 2. »Ῥυτὰ χαλκήνοντεσιν Ἡσ. Ἀσπ. 308. τοὺς χαλινοὺς, ἢ τοὺς λώρους τῶν χαλινῶν ἀπολύοντες, χαλαροὺς ἀφιέντες.

Ῥῦτρον, τὸ (ῥύομαι). Λύτρον, σῶστρον, ἀργύριον πρὸς ἐξαγόρασιν, πρὸς ἐλευθέρωσιν, ἔτι, Ουσία προσφερομένη διά τινα σωτηρίαν, ἢ ἀπαλλαγὴν ἔκ τινος δεινοῦ, ὡς τὸ ῥύσιον, 2.

*Ῥύτρος, εος, τό. Ἀδιόριστόν τι φυτὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν ἐχινοποδῶν, ἔχον ἀκάνθας κατὰ τὴν κορυφὴν.

Ῥύτωρ, ορος, ὁ (ΡΤΩ, ἐρύω). Ὁλκεὺς, ἑλκυστὴρ. »Τόξου ῥύτωρ» τοξότης, ὁ τείνων τὸ τόξον· Ἀριστοφ. Θεσμ. 108. 2) (ῥύομαι) ῥύστης, σωτὴρ, λυτρωτὴς· καθόλου δὲ ταύτον τῷ, ῥυτὴρ· Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 196. »Διὸς μοῦ καὶ θανάτου ῥύτωρ». (– –)

*Ῥυφαίνω, καὶ

*Ῥυφάω, Ἰων. ἀντὶ ῥοφαίνω, ῥοφέω, Ἱππ. ὄθεν

*Ῥύφημα, τό, Ἰων. ἀντὶ ῥόφημα, Ἱππ. (υ)

Ῥύψις, εως, ἡ (ῥύπτω). Κάθαρσις, καθαρισμός.

Ῥύω, ἐξ οὗ τὸ ἐρύω. Ἕλκω, ἐκτείνω, σύρω, ἔστι τὸ Ἐνεργ. ἀχρηστον.

*ΡΤΩ. ἀχρηστ. Θέμα, ἐξ οὗ σχηματίζονται τινὲς χρόνοι τοῦ ῥέω.

Ῥωάδης, ὁ, ἡ, ες (ῥέω, εἶδος). Ῥευστὸς, ῥευστικὸς, ὁ ῥέων, τρέχων ποταμηδὸν, πλούσιος ῥευμάτων, ἄφθονος, ἄφυλλης, περιττὸς, ἄφθονος, συνεχὴς, abundus. »Τὸ σπέρμα πολὺ καὶ ῥωάδεσι». Πλάτ. εἰς Τίμ.

Τὸ Ρ μετὰ τοῦ Ω.

Ῥῶ, ἄρα Ῥ. ἐν ἀρχῇ.

Ῥωᾶ, ἡ, ταύτ. τῷ ῥοιὰ. ἀμφ.

Ῥωβόαμις, οὕτως ἐκάλουν τοὺς παῖδας εἰς τὸν πρῶτον χρόνον οἱ Λακεδαιμόνιοι. Γλωσσάρ. Ἡρότ.

Ῥωγαλέος, ἑα, έον (ῥώξ, ῥωγὰς). Ἐσχισμένος, διερρηγμένος, καταξεσχισμένος, ῥακώδης, πολλὰ ῥήγματα πεπληρωμένος. Ἰλ. Β, 417. »Χιτῶνα χαλκῷ ῥωγαλέον» ἀντὶ τοῦ, ῥηχθέντα, διακοπέντα, σχισθέντα.

Ῥωγὰς, άδος, ὁ, ἡ (ῥώξ). Ἐσχισμένος, διερρηγμένος. 2) Οὐσιαστ. ἡ· προσυπακουομ. τοῦ, Γῆ, σχίσμα, ῥάγισμα, ῥῆγμα, σπήλαιον ἢ ἄντρον, φωλεὸς, τρώγλη, ταύτον τῷ, ῥωγή. 3) Προσυπακ. τοῦ, Πέτρα· ἀποκεκομμένη πέτρα, ἤτοι ἡ ἐκτομὴ· ὁ Ἀπολλών. ἐν δ'. 1448. λέγει· »Ῥωγάδος ἐκ πέτρης» ἔτι δὲ προσυπακ. πέπλος, ἀπανωφόριον ἀνοιγμένον ἐπὶ τὰ ὄμπροσθεν, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφένετο περὶ τὸ στῆθος διὰ τῆς πόρπης· ὡσαυτ. Σύρα, ἡ ἐχουσα ὀλίγα πτυχὰς, ὀλίγα χωρίσματα Σύρα· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἠρημωμένος διεσχισμένος, παραβλ. ῥαγάς.

Ῥωγὴ, ἡ (ῥώξ), ταύτον τῷ ῥαγή. Ῥῆξις, σχίσματιὰ, σχισμιδὰ, χαραγὴ ἢ χαράγματιὰ, σχίσμα ἢ σκίσμα, σχισμὸς, κέντημα, τρώγλη, ἄντρον, ῥῆξις, ἀπορρῆξις, χάσμα.

Ῥωγματίας, ὁ· ταύτον τῷ, ῥηγματίας.

Ῥωγμὴ, ἡ· ταύτον τῷ, ῥωγή. »Ξύλου ῥωγμὴν. Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. 9. γράφεται ἔτι καὶ ῥωχμὴ· καθὼς καὶ τὸ, ῥωγμὸς, ῥωχμὸς· ὅπερ ὁ Ἡσύχ. Σοι. δ. καὶ Ἐτυμολ. ἔχουσι.

Ῥωγμός, ὁ· τὸν τῷ, ῥωγὴ καὶ ῥωχμὴ· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κοῖλος τόπος, ῥῆξις, ὄγκος.

Ῥωγολογέω, ταύτον τοῖς, ῥαγολογέω.

Ῥώθων, ωνος, ὁ. Ἡ ὀπὴ τῆς ῥινὸς, ἡ τρύπα τῆς μύτης, συνήθως δὲ πληθυντικ. »οἱ ῥώθωνες» αἱ ὀπαὶ τῆς ῥινὸς, τὰ ῥωθώνια ἢ ῥωθούνια, οἱ μυκτῆρες, Νίκανδρ. καὶ Διοσκορ.

Ῥῶμα, τὸ· Ποιητ. ταύτον τῷ, ῥώμη, δύναμις, ἰσχύς. Ἡσύχ.

Ῥωμαΐζω (Ῥώμη). Τὰ τῶν Ῥωμαίων φρονῶ, ἐκ τοῦ μέρους τῶν Ῥωμαίων εἰμὶ· κλίνω πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, ἢ φέρομαι ὡς Ῥωμαῖος.

Ῥωμαϊκός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Ῥωμαῖος, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Ῥώμης ὢν, καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ῥώμην. Θηλυκ. Ῥωμαΐς, ἡ. Ῥωμαῖα.

Ῥωμαϊστὶ, Ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον, τὰ ἤθη καὶ τὴν διάλεκτον τῶν Ῥωμαίων, Ῥωμαϊκῶς.

Ῥωμαλέος, έα, έον (ῥώμη). Δυνατὸς κατὰ τὸ σῶμα. 2) Θαρσαλέος, ἀνδρεῖος, ἰσχυρὸς, ὑγιὴς, γενναῖος, εὐρωστος, εὔτονος, κυρτὸς, Rubustus. Ὅμηρ. Ἰλ. 392. καὶ Ἀξίος. »Καὶ τὸ σῶμα ῥωμαλέον, στέρνη τὴν ψυχὴν» Πλουτ. παρ. ἀκιμ. Σωκρ. »Κατὰ χεῖρα ῥωμαλέαν. ὄθεν

Ῥωμαλεότης, ητος, ἡ· ταύτον τῷ, Ῥώμη, σωματικὴ ἀνδρία. Τμιωδ.

Ῥωμαλεόω, ῶ (ῥωμαλέος). Ῥωμαλέον ποιῶ. Ἀριστοτέλ. Φυσιογν. 5. ἀμφ.

Ῥώμη, ἡ (ῥώννυμι). Ἰσχὺς, δύναμις τοῦ σώματος, ἀνδρία, πρώτον εὑρίσκει παρ' Ἡροδ. καλέλ. σωματικὴ εὐρωστία, εὐεξία, ἢ τοῦ σώματος αὐξητικὴ καὶ ἐνδυναμωτικὴ. 2) γενναότης, ἀσκεία, καρτερία, Θάῤῥος, καρτερόψυχία, Courage, Γαλ. ὡς, π. χ. παρ' Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ε'. 23. »Ἀνυμίαν ἂν παράσχοι τοῖς μεθ' ἑαυτοῦ, ῥώμην δὲ τοῖς πολεμίοις· καὶ ἐν Ἀπολογ. Σωκρ. 33. »Ἐπεδείξατο τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην, τὴν γενναιότητα, ὅηλ. 3) ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ, δύναμις βασιλική· ὁ Αὐτ. εἰς Ἀγησ. η'. 5. Οὐκ ἐρατεῖτο οὔθ' ὑπὸ ὑδάτων, οὔθ' ὑπὸ τῆς βασιλείας. ῥώμης. Δύναμις στρατιωτικὴ, στρατὸς, στρατιὰ· ὁ αὐτ. ἐν Ἀναβ. γ'. γ'. 9. »Οὐ σὺν πολλῇ ῥώμῃ, ἀλλὰ σὺν ὀλίγοις». Ὡς καὶ ἐν Ἑλλ. ζ'. δ'. 16. »Μεγάλην ῥώμην — σώμασιν ἔχοντες· οὕτω καὶ ἐν Κυρουπ. ε'. ε'. 10. »Τὴν ἐμὴν χώραν αὐξεις σὺν τῇ ἐμῇ ῥώμῃ· ἀντὶ τοῦ, Σὺν τῇ ἐμῇ δυνάμει. (ἴδε τὸ Λατιν. Robur, robustus.)

*Ῥώμη, ἡ· Θηλ. τύρ. Ὀν. πόλεως. 2) ἡ ἐν Ῥώμῃ.

Ῥώννυμι, καὶ, ῥωννύω, μέλ. ῥώσω, παθ. παρακ. ἐῤῥωμαι, παθ. ἀόρ. ἐῤῥώσθην. Εὔρωστος, ῥωμαλέος, ἀνδρεῖος, θαῤῥαλέος, γενναῖος, δυνατὸς ποιῶ, δύναμιν καὶ ὑγείαν παρέχω, ἐνισχύω, ἐνδυναμόνω, παθ. »Ῥώννυμαι· ὑγιαίνω, ὑγιὴς, καλῶς ἔχω, ἢ εὖ ἔχω κατὰ τὸ σῶμα, ὑγιὴς ἢ δυνατὸς, ῥωμαλέος εἰμὶ, μεταχειρίζομαι τὴν δύναμίν μου, (χρῶμαι τῇ ἐμαυτοῦ δυνάμει), ποιῶ τι μετὰ ῥώμης ἤτοι μετὰ δυνάμεως, ἢ ἐνισχύω ἐμαυτὸν, μαγωνίζομαι καὶ ῥώμῃ ἐνασχολοῦμαι περί τι· ἐπὶ τῆς αὐτῆς, Ἐναντία. σημασ. λαμβάνεται ὁ παραπ. ἐῤῥώμαι, ὁ δὲ ὑπερτυντ. ἐῤῥώμην ἀντὶ παρατ. »Ἐῤῥώσατο εἰς τὸν πόλεμον» Θουκ. β', 8. ἤτοι, μετεχειρίσθησαν, ἔβαλον ὅλας των τὰς δυνάμεις διὰ τὸν πόλεμον· ὅθεν Προστακτ. »Ἐῤῥώσθω ὑγιαίνε, ἐνδυναμοῦ, ἀνδρίζου, μένε ἢ ἔσο διὰ παντὰ ὑγιὴς· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· »Ἔχε ὑγιαίνων ἔζησεν» »Ἐῤῥωμένος, ταύτον τῷ, Ῥωμαλέος, καὶ Ἐπίῤῥ. »Ἐῤῥωμένως» ὑγιῶς, δυνατῶς, μετ' ὑγείας καὶ σωματικῆς δυνάμεως. Ξεν. Οἰκον. ε'. 3. »Τὸ σῶμά μου, ὅπως ὑγιαίνοντε καὶ ἐῤῥωμένον ἔσται». Δυνατὸν, ἰσχυρὸν, γενναῖον, εὔρωστον, εὔτονον, ῥωμαλέον· ὁ αὐτ. Ἑλλ. γ'. β'. 27. »Φιλότιμον καὶ ἐῤῥωμένον τὴν ψυχήν» ὅπου προσυπακ. ἡ πρὸς, καὶ Κυνηγ. ς'. 2. »Ὅταν (αἱ κύνες) μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, τεκμήριον δὲ τούτου ὅτι οὐκ ἐῤῥωνται· οὐχ ὑγιῶς ἔχουσιν, οὐ καλῶς ἔχουσι κατὰ τὸ σῶμα, ἀσθενοῦσι· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ἐπὶ σιδήρου. »Διατείνει σίδηρον ὅταν τότε ἡγούμενον, τότε μέτον ἐῤῥωμένον ἢ· δυνατὸν, εὔτονον, καρτερὸν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἀκμαῖος εἰμὶ, ἀκμάζω, ἐν ἀκμαζούσῃ δυνάμει εἰμὶ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. γ'. 6. Ἐπεὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐῤῥώμεθα καὶ εὐτυχοῦμεν· ἐπὶ πολιτικῆς κατασ-τάσεως, ἐν ὅσῳ εἴμεθα δυνατοί· καὶ αὐτὸ τοῦ, ἀνδῶ, μεταφορ. ὃ ἐστὶν, ἐν καλῇ καταστάσει εἰμί· Florere, fleurir. Ξενοφ. Οἰκον. ε'. 17. «Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἐῤῥωνται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι.» Ὁ Ἐτυμολόγ. ἑρμην. τὴν λέξιν ἐτυ καὶ διὰ τοῦ, Ὀρμῶ, Σπεύδω, Σπουδάζω, Πράττω. «Ἐῤῥωτο πᾶς εἴτι σὺναιτο ξυνεπιλαμβάνειν.» Θουκυδ. β'. 8. καὶ «εἰς ἐσπουδάζετο, ἐπτοεῖτο, ἐπροθυμοποιεῖτο, νὰ συνεντείνῃς τὸν πόλεμον, εἰς ὅσον τὸ συγχρ. ἐῤῥωμενέστερος ἦ τοῦ μετοχ. παθ. παρακ. ἐῤῥωμένος, παρ' Ἡροδ. 9. 70. — Ὅθεν ῥώμη, παρβλ. καὶ ῥωμαι.

* Γωννόω, ἴδε ῥώννυμι.

Ῥώξ, ῥωγός, ὁ, καὶ, ἡ (συγγεν. τῷ ῥήγνυμι, ῥήξω). Τῆγμα, σχίσμα, χώρισμα, χασμα, ταὐτὸν τῷ, ῥωγμή· «Ῥῶγας μεγάφοιτον Ὀδυσ. Χ. 145. ἑρμην. διὰ τοῦ, ῥήγματα, Συρίδας, ἢ τὰς τῆς οἰκίας ὑπερῴας εἰσόδους, ἢ στενὰ διαχωρίσματα, κατὰ Voss ἀναβιβρίδας. 2) Ἀντὶ τοῦ, ῥᾳξ, ῥᾶγα σταφυλῆς, καὶ ἐντεῦθεν διὰ τῆς ὁμοιοτήτα εἰρηται οὕτω καὶ εἴδοι φαρμακικοῦ τινος Φελλεγγίου. Νίκανδρ. Θηρ. 715. Lob. Φρυν. σελ. 76. καὶ Ἰακ. ΑΠ. 127.

Ῥώομαι, μελ. ῥώσομαι, ἀρχ. ἐπ. μεσ. ἀποθ. Ἐῤῥωμένως καὶ μετ' ἀνδρείας κινοῦμαι, σφοδρῶς καὶ ὁρμητικῶς ἢ ταχέως φέρομαι, σπεύδω, βιάζομαι, μετ' ἀγῶνος καὶ σπουδῆς πορεύομαι ἢ κινοῦμαι, «πρυλέες σὺν τεύχεσι ξωρηγμένοι ῥώοντο. Ἰλ. Δ, 50. ἤτοι, οἱ πεζοὶ στρατιῶται ὡραϊσμένοι μὲ τὰ ὅπλα των ὡρμουν μετὰ σπουδῆς καὶ ῥώμης, καὶ Ἰλ. Π, 168. παραβλ. καὶ Ἡσ. Ἀσ. 230. Τμ. Ὁμ. Ἐρ. 502. ὡσαυτ. «τεύχεσι ἐῤῥώοντο πυρὶ περίω, Ὀδ. Ω, 69. ἔτρεχον, ἐστρέφοντο περὶς τῆς πυρᾶς· καὶ ἐπὶ χρονόντων «Νύμφαίων, αἳ τ' ἄμῳ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντον Ἰλ. Ω, 616. ἤτοι, χορὸς ἐποιήσαντο· σπανιωτ. μετὰ Αἰτ. «χορὸν ἐῤῥώσαντον Τμ. Ἀμφ. 262. ἤτοι ἐκίνουν, ὡδήγουν τὸν χορὸν καὶ «ῥώοντο Ἀκαιτία Ἰλ. Σ, 417. ἠγωνίζοντο, ἐπροσπάθουν, ἐῤῥωμένως ἐπονοῦντο ὑπὲρ τοῦ Ἡγεμόνος, οὕτω καὶ «ὑπὸ δὲ κτύπος ῥώοντο ἀραιός. Ἰλ. Σ, 411. καὶ «γούνατα δ' ἐῤῥώαντον. Ὀδ. Ψ, 3. ἤτοι οἱ πόδες, αἱ νύμφαι ἐκινοῦντο ἐῤῥωμένως, ἢ μετ' ἀγῶνος· ἔτι καὶ ἐπὶ πριχῶν «χαίτας δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοῆς ἀνέμοιοι ἐκινοῦντο, ἐσείοντο κατὰ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, Ἰλ. Ψ, 367. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ γ'. πληθ. προσπ. τοῦ Παρατ. ἐῤῥώοντο καὶ ῥώοντο καὶ τῷ γ'. πληθ. προτ. τοῦ Ἀορ. ἐῤῥώσαντο, Ἰλ. Ω, 616. Ὀδ. Ψ, 3. ὁ δὲ Νικαν. ἔχει ἔτι καὶ ῥώστο (πλὴν ἔστι συγγεν. τῷ ῥέω, ὡς τὸ πλώω μετὰ τοῦ πλέω, χώομαι μετὰ τοῦ χέω. Ἄλλοι πάλιν ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ταὐτ. τῷ ῥώννυμι, ῥώμη, ῥώομαι, ῥώμη, καὶ τῷ Λατ. ruo.)

* Γωπάκιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ ῥώπαξ.

* Γώπαξ, ακος, ὁ = ῥωπὸς, ῥώψ.

Ῥωπαξ, ακος, ὅθεν «Ῥωπάκιον, τὸν· ταὐτὸν τῷ, ῥώψ, καὶ ῥωπήιον.

Ῥωπές, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥώψ.

Ῥωπήϊον, τὸ (ῥώψ). συνηθ. τύπ. ἀντὶ ῥωπήϊον ὕπερ. ἴδε

Ῥωπεύω (ῥώψ), Ταὐτὸν τῷ, ῥωπία τέμνειν, βρεχέᾳ ἤτοι μικρὰ ξύλα κόπτειν· ταὐτὴν τὴν σημασίαν ἀναφέρει ὁ Σουΐδας ἐξ Ἀναλέκτ. α'. σελ. 234. ὅπου αὐτὸς ἀνέγνωσε «Ταὐτό τε ῥωπεύειν ὀλίγον ξύλακε· τῶν δὲ «Ῥωπεῖον ὀλιγοξύλοιν κεῖται. 2) (ῥώπος) = ῥωποπωλεύω.

Ῥωπήϊον, τὸ (ῥώψ)· * Κπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ ῥωπείον. Τόπος ἔνθα πολλοὶ ῥῶπες ἦτοι θάμνοι ψύονται, θαμνώδης, σύμφυτος τόπος· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θάμνος ἦτοι τὸ χαμόκλαδον, συνθ. πληθ. Ὅμ. συνάπτει ἀεὶ ῥωπήϊα πυκνά· Ἰλ. Ν, 199. Υ, 122. Ὀδ. Ε, 473.

Ῥωπίζω (ῥῶπος). Παρὰ τῷ αὐτηῦ Ἴωσι ἡρμήνευσαν τινὲς τὸ «Ἐῤῥωπίζομεν διὰ τοῦ, Μισῶς, ἀνοήτως, καὶ ἀμαθῶς ἐπράττομεν, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, Ἐῤῥίκτα καὶ συμπεφορημένα, ἢ κατ' Εὐστάθ. Σύμμικτα καὶ συμπεφορμένα ἐποιοῦμεν, ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος, ἐστὶ δὲ ἀμφ. ἡ λέξις.

Ῥωπικός, ἡ, ὁν (ῥῶπος). Ὁ εἰς μικρὰς καὶ εὐτελεῖς πραγματείας ἀνήκων, ὅθεν «Τὰ ῥωπικὰ· τὰ μικρὰ καὶ εὐτελῆ πράγματα, μικραὶ πραγματεῖαι, παρεμπορεύματα, πρόχειρα καὶ εὐμετακόμιστα πράγματα πρὸς πώλησιν, 2) Ὁ πρὸς ποταπὸν καὶ οὐτιδανὸν κόσμον, στολισμὸν χρησιμεύων, καὶ ἐντεῦθεν κατελ. ἄχρηστος, ἀχρεῖος, μὴ γνήσιος, ψεύτικος, «Ῥωπικὰ γραψαμένην μετ' ἀχρείου καὶ οὐτιδανοῦ χρώματος ζωγραφίσασα, ὥστε οὐτιδανὴν καὶ ἀνάξιον φαίνεσθαι, καὶ «Ῥωπικὸν δῶρον, δῶρον τὸ ἁπλοῦν προτβάλλει μόνον εἰς τὸ ὄμματα τῶν ἄλλων, φαίνεται μέντοι ὅτι ἔχει ἀξίαν τινὰ, χωρὶς ὅμως νὰ ἦναι ἀληθῶς τοιοῦτον, Λεξ. Τηρ. 15. τὸ ῥωπικὸν, ἐφαίνετ ἔτι καὶ τὸν εὐτελῶς καὶ ἐπιτετηδευμένος κατεσκημένον λόγον. Toup. Λογγ. 3, 4. καὶ ἐπὶ Ἀνθρώπων. Πλουτ. κδ'. 5. «Ψευδαπίγραφος καὶ ῥωπικός.

Ῥώπιον, τὸ (ῥώψ)· ταὐτὸν τῷ, ῥωπήϊον, καὶ ῥωπεῖον. Σάμος, ὁρμιοῦ φρύγανον, χαμόκλαδον, λεπτόν τι καὶ εὐλύγιστον φυτὸν, πλωναράκιον, παραφυάς. Δίων Βάσ.

Ῥωπογραφία, ἡ. Κικέρων εἰς Ἀττ. ιε'. 16. ἡ ζωγραφία ῥωπογράφου τινος, εἶκὼν κατασκευασμένη διὰ ποταπῶν καὶ ὀλίγης τιμῆς χρωμάτων, περιστάσουσα εὐτελῆ καὶ οὐτιδανὰ ἀντικείμενα. 2) (ῥώψ) Ἰχνογραφία, ζωγραφία περιστάσουσα θάμνους καὶ ἄλλα τῶν ἀγρῶν ἀντικείμενα.

Ῥωπογράφος, ὁ, ἡ, ον (ῥῶπος, γράφω). Ὅστις ζωγραφίζει μικρά τινα εὐτελῆ, καὶ ποταπὰ ἀντικείμενα μετ' ἀχρείων καὶ οὐτιδανῶν ἠτοι εὐτελῶν χρωμάτων, σχεδιαστὴς, εἰκονογράφος, παρὰ τῷ μεγ. Ἐτυμολογ. λέγονται «Ῥωπογράφοι, οἱ ὕλας (δρυμοὺς), καὶ ὑλώδη φυτὰ ὑπογράφοντες ἤτοι ζωγραφοῦντες· καθὼς, π. χ. οἱ νῦν Γαλλισὶ Paysagistes καλούμενοι. Παρὰ Πλινίῳ λέ. 37. ἀνέγνωσαν ποτὲ «Ῥωπογράφους εἶτα, ὅπου ὧν «Ῥυπογράφους εἶτα, ὁ ῥυπαρὸ, καὶ χαμερπῆ ἀντικείμενα ζωγραφίζων, παραβλ. καὶ Welcker εἰς Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 31. σελ. 395.

Ῥωποπερπερηθρᾶς, ὁ (ῥῶπος, πέρπερος). Ὁ μέταια καὶ κοῦφα ὁμιλῶν, ὁ εἰς τὰ χαμένα φλυαρῶν, ἢ ὁς τις κατὰ πάντων φλυαρεῖ, οὗτος ἐκάλεσέ ποτέ τις τῶν Ῥωμαίων τὸν Δημοσθένην. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 9. Ἕτερος πάλιν τις ἐκάλεσε τὸν Εὐβουλίδην «Ῥωποστωμυλήθρανα παρὰ Διογ. Λαερτ. ὁ Εὐστάθ. ἔχει· καὶ «Ῥωποπερπερηθρᾶ, σαφῶς ἐπὶ κυβαιότητι καὶ φλυαρίᾳ· ἔτι δὲ καὶ ῥομβοστωμυλήθρᾳ λέγεται. Melak. quaest. Men. 33.

Ῥωποπίπερος. Γένος, μάτιος, παράλογος· «Φράσις ῥωποπεπερηνὴ· ἀναφέρει ὁ Ἐρετριεὺς, λίαν ὀμῳ.

Ῥωποπωλέω, ῶ. Μικρὰς καὶ λιανὰς πραγματείας πωλῶ, λιανοπωλῶ· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Ἐρωτεύομεν, προεπωλοῦμεν, ἐκ τοῦ

Ῥωποπώλης, ου, ὁ (ῥῶπος, πωλέω). Ὁ μικρὰς καὶ ὀλίγης τιμῆς πραγματείας πωλῶν, ἢ ὁ μὲ λιανικὰ πράγματα ἐμπορευόμενος, ἐξαιρ. μὲ ποταπὰ καὶ εὐτελῆ στολίδια, ἔτι καὶ μὲ μύρα, ἐλαῴδεις ὕλας, βαφὰς, καὶ μὲ ἄλλα τοιαῦτα εἴδη, καὶ ἐν γένει ὁ λιανοπωλητὴς, μικρὸς πραγματευτὴς· ὡς παρὰ Γαλ. petit marchant, παρὰ Γαλην. ὅθ. αὐτὸ μυροπώλης.

Ῥῶπος, Πᾶσα μικρὰ καὶ εὐτελὴς πραγματεία, λιανοπραγματεία, μικρά τινα πρόχειρα πράγματα, ἃ πινα μικροῦ μὲν τινος κόπου ἀφίνει πρὸς κατασκευὴν, καὶ ὀλίγης τιμῆς ἕξια, λιανοδουλειαὶ, οἷον ἁρμίσκοι, βρεχώνια, χάνδρα, στέπια, βελόνια, σχοινία, καὶ σμήγματα, σαπώνια, χρώματα, βαφαὶ, κ. τ. τ. ὅσα ζωγράφοις, βαφεῦσι, καὶ μυρεψοῖς χρησιμεύουσι, τὰ παρὰ Γερμαν. Materialwaaren· ταὐτὸν ἔτι τῷ, Γέλγη· τὰ ὁποῖα ὅμως διὰ τὴν ἀφεύρεσιν των καὶ διὰ τὴν χρῆσιν των θεωροῦνται τίμια. Παρὰ Δημοσθένει κεῖται ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ, Φορτία, τὸ φορτωμένον εἴς τι πλοῖον πρᾶγμα, ἐμπόρευμα, φόρτωμα· ὁ Στράβ. η'. σελ 577. ἑρμην. τὸ «Ῥῶπον Αἰγυπτίου ὅτι τοῦ, Ἐμπολήν· καὶ ὁ Ἡσυχ. ἔχει· Ἀγυιαῖα. τὰ ῥωπικὰ φορτία. 2) Φάσκελλος, δέμα ἢ σάκκος διαφόρων περιεχόντων, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ῥῶπος, ὁ.

Ῥωποστωμυλήθρα, ἡ (στωμυλήθρης)· ἴδε Ῥωποπερπερηθρᾶς.

Ῥωρός, ἡ, ὁν (ῥώννυμι). Σφοδρὸς, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, παρ' Ἡσυχ.

Ῥῶσις, ἡ (ῥώννυμι). Δύναμις, ἰσχὺς, ῥώμη, εὐτονία, εὐρωστία, εὐεξία, ὑγεία. 2) Ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις, ἐνθάῤῥυνσις, Ἡσυχ. καὶ Τμωσ.

Ῥώσχομαι, = ῥώννυμαι. Ἰσχυρὸς, δυνατὸς, εὐρωστος εἰμὶ, εὑρίσκομαι δὲ ἐξ αὐτοῦ μόνον Ἐπιῤ. ῥωσχόμενος, παρ' Ἱππ. εὐρώστως, εὐτόνως, ὑγιῶς.

Ῥώσσω, ταὐτὸν τῷ, ῥήσσω, ῥήγνυμι, ἐξ ὧ εὑρηται μόνον γ'. πρόσ. πληθ. β'. παρακ. «Ἐῤῥώγασι τὰ ὕδατα. Ἱπποκρ. ἀέρ. τόπ. 4.

Ῥώστακς, ακος, ὁ (ῥώννυμι). Παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ σελ. 44. ὑποστήριγμα, ὑπόβαθρον ἐφ' ᾧ ἵσταται, ὑποστηρίζεται, ἢ σώζεται τι.

Ῥωστήρ, ῆρος, ὁ (ῥώννυμι). Ὁ ἐνισχύων, ἐνδυναμῶν, ἐμψυχόων, ἀνθαῤῥύνων. ὅθεν

Ῥωστήριος, ία, ιον. Δυναμωτικὸς, ὁ ἐνισχύων καὶ ἐνδυναμῶν, παρορμητήριος, ἢ παρορμητικὸς, ῥώμης καὶ θαῤῥους παρεκτικός.

* Ῥωστικός, ἡ, ὁν (ῥώννυμι). = ῥωστήριος.

Ῥῶστρον, ἐμβολον, μοχλὸς. Ἡσυχ. ἀμφ.

Ῥωτακίζω, μέλ. ίσω (ῥῶ). Ἀρῶμαι τῷ ῥῶ στοιχεῖῳ συνεχῶς ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, ἢ ἐν τῷ γράφειν, ἐξαιρ. καταχρῶμαι αὐτὸ πολύ. ὅθεν

Ῥωτακισμός, ὁ. Ἡ συνεχὴς τοῦ ῥῶ χρῆσις ἐν τῷ ὁμιλεῖν, καὶ γράφειν, καὶ κατάχρησις αὐτοῦ·

Ῥωχμή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ῥωγμός.

Ῥωχμός, οῦ, ὁ (ῥώσσω, ῥῶξ). Ὡς τὸ ῥῆγμα, σχίσμα, χώρισμα, χάσμα· «Ῥωχμὸς γαίης. Ἰλ. Ψ, 420. ῥῆγμα, τόπος κεχαραγμένος ἀπὸ ὀμβρίου ὕδατος· τροπ. ἐξ καὶ ῥυτὶς ῥυτίδωμα, Mare. Sid. 79. 2) (ῥέγχω) = ῥόγχος, παρ' Ἰατρ. ὡς παρ' Ἀρεταίῳ, α'. 6. ὅπου κεῖται ῥοχμὸς, καὶ Cael. Aurel. acut. β'. 10. Rhogmus, ὁ ἐν τῷ ῥογχόξει ἦχος, εὑρίσκεται ἔτι καὶ ῥωγμὸς, ἐπὶ ταυτῇ τῇ σημασίᾳ.

Ῥωχω, νεωτ. λεξ. παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, ῥωκάω, ὅθεν «Ῥωκώσαι παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, Πρίουσα, Βρύκουσα ἢ βρύχουσα τοὺς ὀδόντας.

Ῥώψ, ῥωπὸς, ἡ. Μικρὸν χαμόδενδρον, θάμνος, χαμόκλαδον, βοτάνη ἁπαλὴ, ὁρμιοῦ φρύγανον, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν κοπτόμενον βυρλὸν, λύγος, σπάρτον· ὅθεν ῥωπήϊον, ῥωπεῖον, καὶ ῥωπεύειν· παρ' Ὁμήρ. εὑρηται ἀεὶ μόνον κατὰ πληθ. ἀριθ. Ὀδ. Ξ, 166. «Ἀτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε· ὁ Σχολ. λέγει «Ἰμαντιόδη φυτὰ, ἐπιμήκεις καὶ εὐκάμπτους ῥάβδους ἔχοντα· ὁ δὲ Εὐστάθιος «Ῥῶπες, ἰμαντιόδη φυτὰ, καὶ οὕτως εὐλύγιστα, ὡς καὶ πείσμα (ὅ ἐστι σχοινίον) ἐξ αὐτῶν στραφῆναι, ἡγοῦντο πλέξεσθαι· καὶ Ὀδυσ. Ξ, 49. «Ῥῶπας ὑπίχνια δασέαιμεν· καὶ Π, 47. ἐν τῷ τοῦ Στῳ. Γλωσ. εὑρηται ῥώψ ἄρτ. γεν. ὅπερ ὅμως φαίνεται μᾶλλον τυπικὸν λάθος. (τὸ ῥώω, καὶ ῥίψ εἶσι συγγεν. τύποι.)

Ῥώω, ἄχρηστ. Ἐνεργ. ἐξ οὗ μόνον τὸ μέσ. ῥώομαι ἐν χρήσει, ὅπερ ἴδε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ρ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σ, σ

Ἐπεξεργασία Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου, διορθώσεις δὲ οὔ.

Σ, σ, Σίγμα, ἡ Σῖγμα, τό· ἑλλιτον (Πλατ. Θεαιτ. σελ. 203. A. Κρατυλ. σελ. 427. A.)· τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα ἓν τῷ Ἑλληνικῷ Ἀλφαβήτῳ, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον, οὕτω γραφόμενον σ', σημαῖνον 200, μετὰ δὲ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, σ, 200,000, ἤτοι διακοσίας χιλιάδας. Κατὰ τὸν παρ' Ἀθην. 10. σελ. 454. Ἀγέλωνα, τὸ ἀρχαιότατον σχῆμα τούτου τοῦ γράμματος ἦν ὅμοιον τῷ Σκυθικῷ τόξῳ, ἤτοι ἑλικοειδεῖ γραμμῇ καὶ ἑλκτῷ βοστρύχῳ, ἢ ὅμοιον σχεδὸν τῷ 177. (Villois anecd. Gr 2. σελ. 166. καὶ Paesov. Abh. in Boettigers Archeol u. Kunst. 1. p. 151.) καὶ ἐκ τούτου προέκυψε τὸ νῦν ἐν χρήσει κεφαλικὸν Σ. Νεώτερον δὲ παρὰ τοῦτο τὸ σχῆμα, ἀν καὶ καθ' ἑαυτὸ καὶ τοῦτο ἀρκετὰ ποιᾶ ὀρχεῖον, ὑπάρχει τὸ σχῆμα ἐνὸς ἐπὶ τὰ ὀξὺ ἀνοικτοῦ ἡμικυκλίου ἢ μηνοειδοῦς σελήνης, ὅμοιον τῷ κεφαλικῷ Λατινικῷ C. δ' ὃ καὶ ὁ Αἰτχύλον ὠνόμαζε τὴν πρωτογενῆ σελήνην, ἀπὸ καλὸν οὐρανοῦ νέον σῖγμα (Naekte Choeril. σελ. 181)· καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ὠνομάζετο καὶ ἡ Ὀρχήστρα, καθὸ μηνοειδής, ἀπὸ τοῦ θεάτρου σίγμα, Τιμ. Λεξ. σελ. 196. — Ἐκεῖ, ἔνθα τὸ ὄνομα τούτου τοῦ γράμματος ἔστιν ἓν χρήσει τοιουτοτρόπως τροπικῶς ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, κλίνεται περιττοσυλλάβως, σίγμα, ατος· ὁ δὲ Ξενοφ. (Ἑλλ. 4, 4, 10) ὁμοιάζει καὶ τὸ C, τὰ ὁποῖα οἱ Σικυώνιοι εἶχον ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ὡς ἐθνικὸν σημεῖον καὶ παράσημον, σίγματα. παρβ. Schneid. εἰς τὸ γ, 5, 30. Νεώτεροι ὅμως, ὡς ὁ Εὐσταθ. ἕλλιπον τὸ σίγμα καὶ ἔνθα ἦν ἐν χρήσει ἐπίγραμματος, ὡς σύνηθες οὐσιαστικόν. Δεῖ τοῦτο τὸ νεώτερον σχῆμα τοῦ Σίγμα ὑπέρκειν ἡ λέξις σιγμοειδὴς ταὐτοσήμαντος τῷ, μηνοειδὴς καὶ σεληνοειδής. Ὅτι δὲ τὸ νῦν συνηθὲς σχῆμα, Σ, ἦτο γνωστὸν καὶ ἐπὶ τοῦ Εὐριπίδου, γίνεται δῆλον καὶ ἐξ Ἀθην. σελ. 454. C.

Κατὰ τὸ ἦθος τοῦ γράφειν καὶ τυπόνειν, τὸ λεγόμενον Ἰταλικὸν ἢ πλάγιον (écriture curcive), μεταλλάχθη πως ἐν τῷ τέλει τῆς λέξεως τὸ σχῆμα τοῦ σίγμα καὶ γράφεται ς· καὶ τοῦτο τὸ σχῆμα φυλάττει, καθὼς διδάσκουσι τινὲς νεώτεροι, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων, ὅταν αὗται ὦσι σύνθετοι, τὸ δὲ πρῶτον, εἰς σίγμα λῆγον μέρος, ἐφύλαξε τὴν καταληξίν του ἐμετάβλητον, π. χ ἐν ταῖς συνθέτοις διὰ τῶν ἀραβέτων εἰς, καὶ πρὸς, καὶ τοῦ ἀνεμ—, ἔτι δὲ ἐν τοῖς παραγώγοις τύποις, Βόσπορος, νεώσοικος, κυπαρισσουρὰ, Ἑλλήσποντος, κ. τ. λ, διὰ τῶν ὁποίων διορίζεται ποῦ νὰ διαιρεθῇ καὶ κοπῇ ἡ λέξις ἐν τῷ τέλει τοῦ στίχου. Ἀλλ' πάντη ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐκεῖ, ἔνθα τὸ σίγμα διπλασιάζεται μόνον εὐρυθμίας χάριν, ἢ ἐπεκτείνεται μόνον ἐξ αἰτίας τῆς προφορᾶς ἢ μέτρου χάριν, π. χ. ἐν τοῖς, λαοσσόοι, Διόσδοτος, ἐκατόμβολος, σακεσπάλος, ἐγχεσπάλος, θρέπτελος, θέσπις, Θεσπέσιος, Θέτμιος, κ. τ. λ., διότι ἑστηῶτα τὸ σ φυλάττει τὸ σύνηθες σχῆμά του, ἰδὲ Βουτμ. Λεξίλ. 1. σελ. 165. παρβ. δὲ καὶ Lobeck Φρυν. σελ. 572.

Ἀπὸ τούτου ὅμως τοῦ σ εἶναι πάντη διάφορον τὸ σημεῖον ς', τὸ ὁποῖον προφέρεται στί, καὶ οὐχὶ σίγμα, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν ἐν χρήσει καὶ ἀριθμητικὸν σημεῖον ς', ἔπ', ὕστερον δὲ ἐν χρονογραφίαις καὶ ἀρχαίαις ἐκθέσεσι καὶ κατ' ἐκτομὴν ἀπὸ τῶν, στ. Ἀναμφιβόλως ταῦτα τὸ ς, τὸ ὁποῖον ἐτίθετο ἐν τῷ Ἀλφαβήτῳ μετὰ τό, ε, ἀνῆκεν εἰς ἀρχαιότερον Ἀλφάβητον· ὅτι δὲ τοῦτο ὑπῆρχε πολλὰ συγγενὲς τῷ Φοινικικῷ, ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον κατεῖχεν ἐν αὐτῷ τὸ, στῖ.

Οἱ Δωριεῖς ὠνόμαζον τοῦτο τὸ γράμμα οὐχὶ σίγμα, ἀλλὰ σᾶν (ἴδε Ἡρόδτ. 1, 139. Ἀθήν. σελ. 467. A. Boeckh Ath. Staats haush. 2. p. 386. καὶ Πίνδαρ. Δείψ. 47. σελ. 581. Βουτμ. διεξοδ. Γραμμ. β'. σελ. 386. κ. τ. λ.), ἢ καὶ σαμπῖ ἢ σάμπι, τὸ ὁποῖον ἦν ἐν χρήσει ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον, 900· ἂν ὅμως ἔλεγον καὶ σὰμ ἢ σῦμα, εἶναι ἀφίβολον.

Τὸ σ πάσχει διαφόρους μεταβολάς, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς διαλέκτους. 1) μεταβάλλεται εἰς δ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, Δωρ. καὶ Ἴωσι, ὡς ὀδμή, ἰόμεν, ἀντὶ ὀσμή, ἴσμεν, Koen Γρηγ. σελ. 589. 2) τάσσεται παρὰ τοῖς Δωρ. ἀντὶ ϑ, π. χ. σιός, Ἀσέα, ἅγαστος, παρσένος, σέλας, σέτω, σεῖν, σεῦαι, ἕλσαι, ἀντὶ ϑεός, Ἀθήνη, ἀγαϑός, παρϑένος, ϑέλω, ϑέτω, ϑεῖν, ϑεῦαι, ἕλϑαι, ἔξειμι. δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς Λάκωσι, Ἰρηνὶ καὶ Ἠλείοις, Koen Γρηγ. σελ. 300· 3) τρέπεται εἰς τ, παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ., ὡς, τύ, τέ, φατί, ἀντὶ σύ, σε, φησί· ἀλλαχοῦ δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. ναυτία, ναυτιάω, τεῦτλον, τήμερον, ἀντὶ, ναυσία, ναυσιάω, σεῦτλον, σήμερον, Lobeck Φρυν. σελ. 194. 4) συχνάκις μεταβάλλεται τὸ στ εἰς τ, ἐξαιρ. κατὰ τὰ ῥήματα, οἷα, πράττω εἰς πρήττω, τάσσω εἰς τάττω, ἔτι δὲ ἐν οὐσιαστ. ὡς, ϑάλασσα εἰς ϑάλαττα, καὶ ἐν ἐπιθέτοις, ὡς αἰσχὸς εἰς αἰτχὸς· κυρίως δὲ μετεχειρίζοντο οἱ μὲν Ἴωνες καὶ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ τὸ διπλοῦν στ, οἱ δὲ Δωριεῖς, Βιωτοὶ καὶ νέοι Ἀττικοὶ τό, τ. Κατὰ τινα ῥῆσιν τοῦ Αἰλίου Διονυσίου παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ὁ. Κ σελ. 813. ἔκδ. Ῥώμ., φαίνεται, ὅτι καὶ ὁ Περικλῆς ἤρχετο ν' ἀποφεύγῃ τὸ συρίζον σ, ὡς ἁρπεπῆ καὶ πλατὺν ὄχον συριγμόν, καὶ κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Εὐριπ. ἐν Μηδ. 456, ἐπὶ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος ἤδη ἥρπεπε τὸ σ καὶ ὑποχωρέτῃ ἐκ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου καὶ νὰ εἰσαχθῇ ἀντ' αὐτοῦ τὸ τ. 5) τὸ σ ἐδιπλασιάζετο παρὰ τοῖς Αἰολ. πολλάκις, ἡ ὁποία χρῆσις μετάβη ἐν γένει εἰς τὴν διάλεκτον τῶν ποιητῶν, π. χ., ὅσσος, τόσσος, ὁπόσσος, μέσσος, ἀντὶ ὅσος, τόσος, ὁπόσος, μέσος· συχνότατα δὲ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. ασ-, ἐσσ-, ἴσσ-, ὄσσ- ὁ στίχος ἀπῄτει μακρὸν συλλαβήν, Koen Γρηγ. σελ. 588. β) Εἰς πολλὰ, καὶ μάλιστα γεωγραφικὰ κύρια ὀνόματα, ἐν οἷς προηγεῖται τοῦ σ μακρὸν φωνῆεν, π. χ. Παρνασός, Ἀλικαρνασσός, Κρῖσα, Κηφισσός, Ἰλισσός, Κιωσσός, Ταρτησσός κ. τ. λ. διπλασιάζουσιν οἱ νεώτεροι πολλάκις τὸ σ, Wess. Ἡρόδοτ. 1, 1. Schaef. mel. p. 1. Boeckh Σιμων. Σωκρ. σελ. λε'. καὶ ν. ἰ. Πίνδ. Ὀλ. 9 47. 13, 102. Πυθ. 1, 39. γ) πρὸς τούτοις πολλάκις διπλασιάζεται, μάλιστα παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, τὸ σ ἐν συνθέτοις, οἷα βοοσόος, λαοσσόος, κ. τ. λ., ὅτε ἡ δευτέρα λέξις τοῦ συνθέτου ἄρχεται ἀπὸ τοῦ σ, Lobeck Φρυν. σελ. 847. δ) μετεβάλλετο τὸ σσ εἰς πτ, ἢ ἀνάπαλιν, π. χ. πέσσω καὶ πέπτω. ΟΠΤΩ, ὄψομαι καὶ ὄσσομαι, ἀνέτσω καὶ ἀνίπτω, Βουτμ. Λεξίλ. 1. σελ. 21. 284. 6) τὸ σ μεταβάλλεται εἰς ξ· α) ὑπὸ τῶν Δωριέων κατὰ τὸν μέλλ. καὶ ἀορ. τῶν ῥημάτων, Koen Γρηγ. σελ. 337, οἵτινες καὶ λέγουσι διξός καὶ τριξός, ἀντὶ δισσός καὶ τρισσός. β) ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀττικῶν ἐν τῇ προθέσει συν, ἀνθ' ἧς χρῶνται ξύν, καὶ οὕτω καθεξῆς ἐν ὅλοις τοῖς συνθέτοις ἐκ ταύτης τῆς προθέσεως, Poppo Θουκυδ. 1. σελ. 209. γ) Ἀντὶ τοῦ σ καὶ στ χρῶνται, μάλιστα οἱ Ἀττ., ἐὰν ὄπτα τῷ ψ, ἴδε τοῦτο. 8) τὸ σ προστίθεται =) πρὸ λέξεων, ἀρχομένων ἀπὸ φωνήεντος, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ διὰ τοῦτο μιμοῦνται τοῦτο καὶ οἱ Λατῖνοι· π. χ. ὖς, σῦς, sus, ἅλς, sal, ἕξ, sex, ἑπτὰ, septem, ἕρπω, serpo, ἕλκος, sulcus, αὖος, σαυσαρὸς, εἴρω, στιρὸ, ἕλη, εἴλη, ἥλιος, σελήνη, σέλας, ἕλιξ, τέλινον. β) πρὸ λέξεων, ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου, καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ μ καὶ τ, π. χ. μάργος, σμάργος, μίραγνα, σμάραγνα, μύραινα, σμύραινα, μιερὸς, σμιερὸς, μαω, σμάω, τέρφος, στέρφος, τέγος, στέγω, Λατ. tego· σπευτ. πρὸ τοῦ κ καὶ φ, Koen Γρηγ. σελ. 254. 553. γ) παρεντίθεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων, ἐξαιρ. παρὰ Ποιηταῖς, κατὰ τὸ α'. πρόσ. πληϑ. τοῦ παϑητ. καὶ μέσ. πρὸ τοῦ ϑ, τυπτόμεσθα ἀντὶ τυπτόμεθα, κ. τ. λ. ὡσαύτως μεταβάλλονται τὰ εἰς ϑεν ἐπιρ. ἐσθ' ὅτε εἰς σθεν, π. χ. ὄπισθεν, ὄπισσεν, Lobeck Φρυν. σελ. 8. 9) τοὐναντίον οἱ Λάκωνες συνείωζον ν' ἀποβάλλωσι τὸ σ, ὅτε εὑρίσκετο μεταξὺ δύο φωνηέντων, π. χ. Μῶα ἀντὶ Μοῦσα, πᾶα ἀντὶ πᾶσα, ὄρμεν ἀντὶ ἵρμασον, ποιῆαι ἀντὶ ποιῆσαι (Koen Γρηγ. σελ. 252. 301.), καὶ τότε ἐπροφέρετο τὸ τελευταῖον φωνῆεν ὡς ἄπυ, ὥστ' νὰ ἐγράφετο Μῶά, πάά, ὁρμάον, ποιηάι. 10) τὸ σ ἐναλλάσσεται εἰς ρ εἰς μερικὰς Δωριακὰς διαλέκτους, ἐν αἷς αἱ λήγουσαι, ας, ης, ος, ως, μεταβάλλονται εἰς αρ, ηρ, ορ, ωρ. β) ἄλλα καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., παρ' οἷς τὸ ρ διπλασιάζεται, ὡς ἐν τῷ, ἄρρην καὶ ἄρσην, ϑάρρος καὶ ϑάρσος, κ. τ. ὅϑε Ρ. 11) Οἱ Δωριεῖς ἔτρεπον σϑ ἀντὶ, ζ, π. χ. σϑεύγλα, μασϑός, τράπεσθα, πείσϑε, ἀντὶ, ζευγία, μαζός, τράπεζα, παίζε. 12) τὸ σ παρεκτᾶται ἐν τέλει εἰς τό, οὕτω, ἄχρι καὶ μέχρι, ὅτε ἐπιφέρεται φωνῆεν· πολλάκις ὅμως εὑρηται τὸ ἄχρι καὶ μέχρι καὶ πρὸ φωνήεντων ἄνευ ς. (ἡ μὴ τότον ἐν χρήσει τοιωτις καὶ γραφὴ διὰ τῆς περισπωμένης σίγμα φαίνεται ὅμως ἡ ὀρθοτάτη, καθότι τὸ Ἴωτα ἐν τῷ, σεζω, ἐστι φύσει μακρὸν, Elmsl. Εὐριπ. Μηδ. 463. πρὸς δὲ καὶ ὁ Βέκκερος οὕτω γράφει ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Πλάτωνος· ἀλλ' ὁ Βουτ. Γραμμ. β'. σελ. 378. θέλει τὰ ἐναντίον.)

Σ', μετ' ἀποστρόφου, ἀντὶ σὲ, πολλῷ δὲ σπανιώτερον ἀντὶ, σοί, ἴδε σύ. 2) ἀντὶ σέ, Ὀδσ. Α, 356. Ἰλ. Ζ, 490. καὶ ἀλλαχοῦ, παρβ. Ἰακ. Α Π. σελ. 948. τότε δὲ πάσχει ἀπόστροφον, ὅτε προηγεῖται τὸ ἄρθρον, π. χ. τὰ σ', Merkl. Εὐριπ Ἰκέτ. 456.

Σᾶ, κατὰ συγκ. ἀντὶ σάα ἢ σᾶα, πληϑ. ιδέτ. τοῦ σός καὶ σὸς, Piers. Μοῖρ. σελ. 347. διορθωϑὲν ἤδη καὶ ἐκ χειρογρ. παρὰ Πλατ. Κριτίᾳ, σελ. 113. C. Ὅμως σᾶ, ὡς ἐπλ. σοῖα, ἀναφέρουσι μόνον οἱ Γραμματ. ἐξ ἧς σωζομένων συγγραφέων.

Σά μαν, Δωρ. ἢ Κυπριστὶ ἀντὶ, τί μήν, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 757. καὶ 784. ἐνίοτε ἐστὶ Μεγαριστί.

Σαβάζιος, ὁ (Σαβός). Θεὸς Φρυγίας, οὗ τὸ ποῖον ἡ μυστηριώδης ἑορτὴ ἐτελεῖτο, ὡς αἱ τελεταὶ τοῦ Διονύσου, ἀπὸ ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας· ὅϑ' ὁ καὶ παρὰ τοῖς μετάγεν. ἐξωφείλει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς ἐπίθετον τοῦ Διονύσου αὐτοῦ. 2) ὡς ἐπίθ. Σαβάζιος, ἰα, ιον, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Σαβάζιον, ὡς, »Σαβάζια θύσθλα νύκτεραι, αἱ νυκτερινοὶ ἑορταὶ τοῦ Διονύσου, Ὀππιαν. κυνηγ. 26. Τινὲς ἐπρόφερον τοῦτο καὶ »Σαβάδιαον, Ὄρφεῖ. α'. κατὰ Κέλσ. Ὁ Ἐτυμολάγ. ἔχει, »Σαβάζιος, ὁ Διόνυσος, διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν ὀίκτον· τὸ γὰρ εὐ βαδίζειν, οἱ βάρβαροι Σαβάζειν λέγουσιν· ὅθεν καὶ παῶν Ἑλλήνων τινὲς ἐκολουβοῦντες, τὸν Εὐαγμὸν, Σαβασμὸν προσαγορεύουσιν· λέγεται ἔτι καὶ Σαβὸς, Ἡσύχ. Ὁ Εὐσταθ. ἔχει, »Σαβάζιος, καὶ Σάβος ὁ κατεχόμενος δαιμονίῳ τινὶ, ὅθεν

Σαβάζω. Τὸν Σαβάζιον, ἢ Διόνυσον ἑορτάζω, ἐνθάζω, βακχεύω, τελῶ τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ· ἐξειρ. ἐκβακχεύομαι, εἰσουσιῶ, πράττω, φωνάζω ὡς αἱ Βάκχαι, Σαβοῖ, σαβοῖ· ὅθεν »Παρασαβάζω, ταὐτόν τῷ, παραμαίνομαι, Φώτ, ἐξ Σάβος. 2) ἐκ τοῦ σαβακὸς), ἀνατρέπω, συντρίβω, συνθλῶ, διασκεδάνυμι, Ἡσύχ. καὶ Φώτ.

Σαβακός, ἡ, ὁν, ταὐτόν τῷ, μιτοσυμπεσμένος· ὅθεν, κατασυντριμμένος, κοπανισμένος, κατατσακισμένος· μάλιστα παρὰ τοῖς Χίοις, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἡσύχ. 2) παρ' Ἱππογρ. καλεῖται ὁ Σαβακὸς, ὁ βεβλημένον ἐσωτερικὸν τι μέρος τοῦ στήθους ἔχων, καὶ μάλιστα τὸν πνεύμονα· ταὐτὸν τῷ, ῥηγματίας. 3) »σαβακὴ σαλμανίς, μία πολλὴ ἀβρεδίεινος καὶ μαλακὴ ἑταιρὶς, πόρνη, Φιλοθ. Ἐπκ. 31, 2. ἀρα, ταὐτὸν τῷ, τεθρυμμένος, τρυφερὸς, σαθρὸς, σαυλός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Σαβακῶσι, αὐστηρῶς, ξηρῶς, τραχέως.

*Σαβάκτης, ου, ὁ (σαβάζω), ποιητ. Ὁ κατασυντρίβων· ἐξειρ. ἐκαλεῖτο οὕτω κακοήθης καὶ κακότροπός τις θαίμων, εἴδος κοβάλου, ὃς τις ἐξειρ. ἀνέτρεπε καὶ ἐσυντριβε τὰς χύτρας (τὰ τσουκάλια), Ἐπκ. Ὀμ. 14, 9.

Σάβεννον, τὸ. Ὀθόνη ἢ χειρόμακτρον, ᾧ μάλιστα χρῶνται ἐν τοῖς λουτροῖς πρὸς ἀποσπόγγισιν τοῦ σώματος· κατὰ πρῶτον ἐχρήσατο τῇ λέξει Ηλιόμης ὁ Ἁλιεὺς ἐν Παιδ. β'. 3. (ἐν τῷ συνηθείᾳ, ἡ περικαλύπτουσα τὸ νεκρὸν σῶμα ὀθόνη· ὅθεν καὶ ῥῆμα, σαβανόω, καὶ σαβανίνω, περικαλύπτω τὸ νεκρὸν σῶμα μετὰ σαβάνου, ἤτοι λευκῆς ἐθόνης.)

Σαβατμός, ὁ (σαβάζω). Ἡ ἑορτὴ τοῦ Σαβαζίου ἢ Διονύσου, καὶ ἡ κατὰ ταύτην ἐπιφώνησις σαβοῖ εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου.

*Σάββατ, ατος, τό, = Σάββατον, Mel. 83, ζ. ὅθεν

Σαββατεῖον, τό. Οἶκος, ἐν ᾧ κατὰ τὸ Σάββατον συναθροιζόμενοι οἱ Ἑβραῖοι, ἐτέλουν τὴν ἑορτὴν, Ἰωσηπ. Ἀρχ.

Σαββατίζω. Τὸ Σάββατον, ἤτοι τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ἑορτάζω.

Σαββατιακός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸ Σάββατον, παρβλ. Σάββατον.

Σαββατισμός, ὁ (σαβατίζω). Ἡ τοῦ Σαββάτου ἑορτασις, Πλούτ. Δεισιδ. 3.

Σάββατον, τό. Ἡμέρα ἀναπαύσεως· λέξ. Ἑβρ. ἐξειρ. παρ' Ἑβραίοις ἡ ἑβδόμη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, καθ' ἣν ἑορτάζουσιν· ἄρα κατ' αὐτοὺς, ἡμέρα, ἀνάπαυσις ἀπὸ τῶν πόνων, κατάπαυσις ἀπὸ τῶν ἔργων· ὅθεν »Σάββατα, τὰν, ἡ Ἑβδομάς· καὶ »Σαββατικὲς πόδοις, ὁ ἐρως πρός τινα Ἑβραίαν, ἢ Ἑβραῖον, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 38, ὅπου ἔτι »Ψυχροῖς σάββασιν, ἀντὶ Σαββάτοις, κεῖται· »Σαββάτου ὁδόζω, τὸ χιλίων βημάτων διάστημα, τετοῦτον γὰρ ἦν ἀνύσκεχωρηκέναι τοῖς Ἑβραίοις ὁδοιπορεῖν χωρὶς νὰ παραβῶσι τὸ Σάββατον.

*Σαβή, ἡ· ἐπλ. τοῦ, Σαβός.

Σαβοῖ, ὡς καὶ τὸ, εὐοῖ, ἐπιφώνημα τῶν Βάκχων ἢ τῶν Σαβῶν, κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαβαζίου, Δημοσθ. περὶ Στεφάν. ὅθεν

Σαβός, ὁ. Ὁ »μεμνημένος τὰ τοῦ Σαβαζίου, ἱερεὺς τοῦ Βάκχου· ὁ τελῶν τὴν ἑορτὴν τοῦ Σαβαζίου ὅθεν ἐνδουσιῶν, μαινόμενος, ὃν τρόπον καὶ τὴν σήμερον λέγομεν κοινῶς ζαβός. Τὸ ἐπλ. ἔστι Σαβή· ὅθεν καὶ Σαβὸς, Σαβῆ, Βάκχοι, ἢ Βάκχη, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 873. Ἀρποκρατ. καὶ Πλούταρχ. προβλ. συμπ. δ'. 5. Ὁ Φώτ. ἔχει, »Σαβοὺς καὶ Σαβᾶς, καὶ Σαβαζίους, τοὺς βακχεύοντας τῷ Σαβαζίῳ· τὸ γὰρ σαβάζειν τῷ Θεῷ ταὐτόν· ὑπὸ δὲ τινων ὁ Διονύσιος Σαβὸς καλεῖται· καὶ πάλιν ὁ αὐτός· »Σαβοί, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· οἱ μὲν Σαβοὺς λέγεσθαι τοὺς τελουμένους τῷ Σαβαζίῳ, τουτέστι τῷ Διονύσῳ, καθάπερ τοὺς τῷ Βάκχῳ Βάκχους· ταὐτὸν αὐτοὺς δὲ εἶναι Σαβίζειν καὶ Διόνυσον φασίν· οὕτως δὲ φησι καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὰς τοὺς Βάκχους Σαβοῦς καλεῖν. Μισθέας δὲ ὁ Πατρεύς, υἱὸν εἶναί φασι τοῦ Διονύσου Σαβάζιον.

Σαβρίας, ἡ Σαβρίας, ὁ. Εἶδος ποτηρίου, Ἀθην. ς'. σελ. 262.

Σαγάδη, ἡ. Ὠλλαιοι· ἄλλοι δὲ Σύροι λέγουσιν· ἀδυποριακὲς βύλακος, Ἡσύχ. παρὰ τὸ, σάττω, σάγη, σάγος, σαγὶς, σαγήνη, σάγμα, κ.τ.λ. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει, σαγὶς, πήρα. Σάγαυρον, γύγαβον· σάκος αἴγιον, πήρα σαίτας, βυλάκους, μαρτίππους, σάιτας (ἴδε τοῦτο). Σακτὴρ, σάλπιος, σακτὸς, βύλακος· ὁ δὲ Φώτ. »Σαγη φερετρίου«, ὁ πρὸς τροφὴς παρατιθεμένη βύλακος· ἄρα, ἢ ἐκ σάγου, ἢ σάκκου κατεσκευασμένη πήρα.

Σαγάλινα ξύλα, τά, παρ' Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. πόντ. ἀντὶ τοῦ, σκαλίνα, σκυτάλινα, σανδάλινα ξύλα, κατὰ τὸν Σελμάτιον, Excerpt. σελ. 1032. Lignum Santalinum.

*Σαγηπνίζω. Ὁμοιάζειν μὲ τὸ σαγάπηνον κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ γεῦσιν, ἐξ τοῦ

Σαγάπηνον, τό. Ὁ κομμιώδης χυλὸς σκιαδιφόρου τινὸς φυτοῦ (Sagapenum, Διοσκορ. γ'. 91. 95.), ὃν ἀποβήκας ἐν χρήσει ὡς ἰατρικὸν, ἐνομιζόμενον καὶ ὀπὸς σκηπήνης.

Σάγαρις, ιος, ἡ. Εἶδος ὅπλου Σκυθικὸν, τῶν Ἀμαζόνων, Μοσυνοίκων (ἔθνους τινὸς τοῦ Πόντου) καὶ ἄλλων. Παρ' Ἡροδ. 1, 215. 7, 64. καὶ ἀλλαχοῦ, ἔτι δὲ πολλαχοῦ καὶ παρὰ Ξενοφ. πέλεκυς ἔυτομος (μπαλτᾶς, Τουρκ.) ἢ, καθ' Ἡσύχ., πέλεκυν μονόστομον, ἢ, ἀξίνη, καθὼς εἴρηται ὁ Ἡρόδοτ. 7, 64. διαφέρει δὲ τοῦ, κοπὶς, παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. β'. α'. 6. »Ἔχειν ἐν κολεῷ κοπίδα ἢ σαγαρίν· καὶ Στράβ. ιε'. ἐπὶ τῶν Περσῶν· »Ὀπλίζονται δὲ γέρρῳ ῥομβοειδεῖ, παρὰ δὲ τὰς ψαρέτρας σαγάρεις ἔχουσι καὶ κοπίδας· καὶ ἐπὶ τῶν Μασσαγετῶν, ἐν βιβ. β'. Ἔτι δὲ καὶ αὐτοῦ, κοπὶς, μάχαιρα (σιαπὴρ, Τουρκ.), Δίτολογ. »Ἀμφοτέρης σάγαριν. Κατά τινας ἀποδίδεται εἰς τοὺς Ἄραβας, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε'. 10. ἴδε καὶ Koen Γρηγ. σλ. 506. Νομίζουσι τινὲς τὴν λέξιν Περσικὴν καὶ σημαίνουσαν ξίφος. (νυν)

Σάγαξ, ὁ· ἴδε Ψάγδις.

Σαγή, ἡ (σάττω). Περιβόλαιον, σκέπασμα, ἐπίσαγμα, ἐπίβλημα τοῦ ἵππου, τοῦ ὄνου καὶ ἡμιόνου· ἐφίππιον, (χαπᾶς, καὶ τσιπλίον, Τουρ.) στρῶμα, σάισμα καὶ σάγισμα· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ, σάγμα, σαγμάριον, σέλλα, 2) ἐπὶ δὲ ἀνθρώπιον, ἢ παιονκλία, συνήθως κατὰ πλησ. Αἰσχ. Περσ. 238. Ἐπτ. 125. 393. ἄλλη ἡ ἐνδυμασία, ὁ τι ἔχει τις ἐπάνω τοῦ φορῶν ἢ σκεπαζόμενος, Χαηφ. 5, 556. ὅθεν παπαγαλία ἢ παπαγαΐα· συγγεν. τῷ, σάγος καὶ σάκος. (Χρήσιμα καὶ παροξυτόνως σαγή, Δρακοντ. σελ. 104, 25.)

*Σαγηναῖος, αία, αῖον. Ἀνήκων εἰς σαγήνην.

Σαγηνεία, ἡ (σαγηνεύω). Ἡ διὰ τῆς σαγήνης ἁλιεία· ἐξειρ. σαγηνεύω.

*Σαγηνεύς, εσσα, εν. Σεσαγηνευμένος, τῇ σαγήνῃ ἢ ὡς μὲ σαγήνην πιασμένος, σαθεμένος, Σαπφὼ εἰς Ἀφροδ. 1, 19. κατὰ τὴν εἰκασίαν Ἰακωβου.

Σαγηνεύς, έως, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σαγηνευτὴρ, Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 75.

Σαγηνευτὴρ, ῆρος, ἡ, καὶ, σαγηνευτὴς, οῦ, ὁ. Ἁλιεὺς, ψαρᾶς, ὁ διὰ τῆς σαγήνης ἁγρεύων τοὺς ἰχθύας, Ἐπιγράμ. ἐκ τοῦ

Σαγηνεύω, μέλ. εύσω. Πλήθος ἰχθύων περιλαβὼν διὰ τῆς σαγήνης, ἁγρεύω αὐτοὺς, ψαρεύω διὰ τῆς σαγήνης, Φίλ. εἰς βίον Μωυσ. »Καθάπαρ βόλον ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας, ἐπισπάται. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἀγρίμλων, πιάνω αὐτὰ μὲ ἄρκυας καὶ δίκτυα τῶν κυνηγῶν. 2) τροπικ. ἐπιάνθρώπων, συναλλάσσω καὶ διώκω ὁμοῦ εἰς ἓν μέρος τοὺς ἀνθρώπους, ὡς τὰ θηρία, διὰ τὰ ποιὰ τις καὶ τὰ τοὺς αἰχμαλωτίσῃ καὶ ἀνδραποδίσῃ· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τόπων ὡς τὸν ἴδιον σκοπόν. 2) καλῶς οἱ Πέρσαι ἐφόλουν ποτὲ, Πλάτ. Νομ. γ'. »Σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Κρητικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δαρείου. Τοῦτον τὸν ληστρικὸν καὶ βαρβαρικὸν τῆς αἰχμαλωσίας τρόπον τῶν Περσῶν περιγράφει ὁ Ἡρόδ. ἐν 3, 149 καὶ 6, 31. αὐτοσὶ »Ὅσους δὲ λάβοι τινα τῶν νήσων, ὡς ἐπὶ στοιχ αἱρεσιοντες οἱ βάρβαροι ἐσαγήνευον τοὺς ἀνθρώπους· σαγηνεύουσι δὲ τὸν δε τὸν τρόπον, Λαὸν ἀνδρὸς ἀφύσσεως τῆς χειρὸς, ἐκ βαλάσσης τῆς βορρικῆς ἐπὶ τὴν κοιλὴν διήκουσι, καὶ ἔπειτα διὰ πάσης τῆς νήσου διέρχονται ἐξαγρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους· ἐκ τοῦ

Σαγήνη, ἡ. Μέγα ἁλιευτικὸν ἄλιευμα (γρίπος), δι' οὗ διὰ μιᾶς πολλοὶ ἰχθύες, μεγάλοι τε καὶ μικροὶ, ἤτοι παντὸς γένους ἀγρεύονται, ἤτοι περικυκλοῦνται ἐκ μιᾶς καὶ αὐτοῦ πιάνονται, Πλούταρχ. Συμπ. 8. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σαγήνη, πλέγμα τι ἐκ καλάμων εἰς θήραν ἰχθύων. Λάκωνες· ὁ δὲ Φώτ. »Πλέγμα τι ἐπὶ σχοινίων εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων· χειρογράφων δέ τι Γλωσ. »Εἶδος ἀμφιβλήστρου, ὁ καλεῖται Συρτὸν· ἄρα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Συρτικὸν λεγόμενον· ὅθεν

Σαγηνοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὁ τὴν σαγήνην, τὸ μεγαλύτερον ῥίπτων, βάλλων, ἁλιεὺς, ψαρᾶς, Ἀθλ.

Σαγηνοδέτος, ὁ, ἡ (δέω). Ὁ ἐν τῇ σαγήνῃ δεδεμένος, στερεωμένος, καὶ ἐνεργ. ὁ εἰς τὴν σαγήνην δένων, Ἀθηλ.

Σαγηφορέω, ῶ (σάγος, φέρω). Φέρω μανδύαν (μανιτέλλιον), Στραβ.

Σάγιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ σάγος. Σισύρα, σαίσμα, σκέπασμα, Γλωσ. Στεφ.

Σαγὶς, ίδος, ἡ (σάγος). Πήρα, τσαρβὰς μεταλλος διὰ τὸ ταξείδιον, Ἡσύχ.

Σάγμα, τὸ (σάττω). Τὸ ἐπίσαγμα, ἐπίβλημα, ἤτοι σκέπασμα τῶν ἵππων, καὶ ὑποζυγίων, τὸ σαγμάριον, ἀστράβη, σέλλα, ἐφ' ᾧ ἐπιτίθενται τὰ φορτία, ἢ ἀπακάθηται οἱ ἀνθρωποι· »Ἡμίοκλα, ζεύγλητε δουλεύοντα σάγματ' ἐπε, Αἰσχύλ. Προμηθ. 467. Πλούταρχ εἰς Ἀρατ. καὶ Πομπ. »Σάγματα τῶν ὑποζυγίων· λέγεται ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ φορτίον. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ, τι φορεῖ τις ἐπάνω διὰ σκέπασίν του ἢ φορασίαν· ἐξειρ. πᾶν ἐπανωφόρεμα χονδρὸν (μανιτέλλιον), Ἀρ. 8) ἢ δηλη, ἢ τὸ ὅλυτρον τῆς ἀσπίδος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 574. καὶ Σφηκ. 1142. »Τίς γεγὼν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος; καὶ Εὐριπ. ἐν Ἀνδρομ. 617. »Κάλλιστα τεύχη θ' ἓν καλοῖσι σάγμασιν, περικάλλιμασι, δηλοῖς. 4) Ὧν ἐπιστρωμένων πνεύμ. τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, ὡς σωρὸς ὅπλων, κ.τ.τ. »Ἐν πολλοῖς σάγμασιν ὅπλων«, Πλούταρχ. εἰς Καισ. καὶ Φώτ. ἔχει, »Σάγη, τὸ πλῆθος· ἴδε καὶ σάττω· ὅθεν

Σαγμάριον, τὸ· ἐν τῇ συνηθείᾳ σαμάρι,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταὐτὸν τῷ, σάγμα· καὶ παρὰ Σουΐδᾳ, «Σαγμάρια ὑποζύγια», τὰ φορτηγὰ ζῶα, τὰ σαγμάρια φέροντα.

Σαγματαγήνη, ἡ σαγματεγίνη, ἡ. Ἰνδικόν τι ὑφασμα, Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ.

Σαγοσιδής, ἄος, ὁ, ἡ (εἶδος). Σάγῳ, περιβολαίῳ ὅμοιος, ἐκ τοῦ

Σάγος, ὁ. Εἶδός τι πανοικωμόνου καὶ χοντροῦ, ὃ ἐστιν ἐκ τριχῶν κατεσκευασμένου περιβολαίου, ἤτοι ἐπανωφορέματος στρατιωτικοῦ, Λκτιν. Sagum, καὶ τοῦτο ἐφορῦσαι διὰ τὴν βροχήν, ἔπομ. εἰς τὰ ταξείδια, εἰς τὸν πόλεμον κ.τ.λ. Πολυβ. Κατά τινας, ἡ λέξις ὑπάρχει Γαλατικὴ ἢ Κελτιβηρική· πλὴν φαίνεται συγγεν. τῷ, σάκος, σάκος, σκηή, σάγμα, σάττω. (υυ)

Σαθέριον, τό. Τὸ Ζῶόν τι ἐν ὕδατι διατρίβον, παρόμοιον τῷ κάστορι ἢ τῇ βίδρᾳ, Ἀριστοφ. Ζώων Ἱστορ.

Σάθη, ἡ. Τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον, τὸ πέος, Ἀριστοφ. Λυσ. 1119.

Σαθρός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. -ῶς, ὡς τὸ, σαπτός. Μυτσάκιος, διαφθαρμένος, χαλασμένος· ἔπομ. ἐν γένει, ἀδύνατος, πτώσιμος, κινδυνεύων νὰ πέσῃ, βλαμμένος, σφαλερός, τσαπισμένος, φθαρτός, ἐξίτηλος, ὥστε ἡ ἑρμηνεία τούτου σηλοῦται ὑπὸ τῆς συνωνυμίας τοῦ λόγου· «Τεῖχος σαθρόν» (Λουκιαν.), διεφθαρμένον ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας. «Σαθρὸς ὑπὸ τοῦ χρόνου», σεσαθρωμένος. «Ἦχος σαθρός» (Ἀριστοτ), ὁ ἦχος τεθρυμμένος, ῥαγισμένος (ῥωγμὴν ἔχοντος) ἀγγείου· ὅθεν «Φωνὴ σαθρά», βραγχώδης, βραγχιατμένη (βραχνασμένη), διεφθαρμένη «Σαθρὸν κυδοιμόν, δόξα φθαρτή, πρόσκαιρος, Diasen Πινδ. N. 8, 34. «Σαθρόν μοι ἐγγίγνεται μαίνη» (Ἡρόδτ. 6, 109), μοὶ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν στοχασμὸς τις ἀδύνατος, ἀνόητος. (Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ σήθω, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ σαβανός, σανὸς, σαυλός, σαυνός, σῆς, σῆτος, ἀλλ' ἡ ἱερὴ παραγωγὴ ἔστιν· ὡς καὶ τὸ σαπρός, ἐκ τοῦ σήπω, σαπήναι.) ὅθεν

Σαθρότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ σαθροῦ, κατ' ὅλα τὰ σημαινόμενα.

Σαθρόω, ῶ (σαθρός). Κάμνω τι σαθρόν, ἤτοι μυτσάκιον, ἀδύνατον, πτώσιμον, ἐλλιπές, βεβλαμμένον κ.τ.λ. Παῦητ. σαθρόομαι, σαθρὸς γίνομαι, Χρυσόστ. «Οὐ γὰρ ἔστιν οὕτω σῶμα ὑπὸ χρόνων παρελθομένων ἰδεῖν, ὡς ψυχὴν ἀπὸ ἀμφοτερημάτων πολλῶν σαθρουμένην καὶ κατεπίπτουσαν· ὁ αὐτ. «Σαθρώσαι ἡ οἰκοδομὴ, ἐγχώνευε ἡ ἁρμονία» ὅθεν

Σάθρωμα, τό. Τὸ πάθος, ἢ τὸ ἐλάττωμα τοῦ σεσαθρωμένου σώματος, ταὐτὸν τῷ, σαθρότης.

Σάθων, ωνος, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ μαιρακίου, ἢ τοῦ ἀνδρὸς, ἔχοντος μέγα τὸ γεννητικὸν μόριον, διὰ τὸ σαθὴν ἔχειν (ποσθάρας, πουτσαρὰς, ἢ βελαρᾶς), ὡς πόσθων, ἐκ τοῦ πόσθη, κωμ. παρ' Ἀριστοφ. ἢ κατ' Ἡσύχ. ὑποκόρισμα ἐπὶ παιδίων ἀρρένων, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου.

Σαικωνῆσαι, διασαικωνῆται, Ἡσύχ ἴδε σαλτικωνίζω. Ὁ Φώτ. ἔχει, σαικωνῆσαι ἀντὶ τοῦ κινεῖσθαι, Ἀριστοφ.

Σαιπέδωρος, ὁ, ἡ (σαίνω, δῶρον). Κολακεύω μὲ δῶρα, κωμικὴ ἔκφρασις παρ' Ἐπικούρῳ, ἂς τις ὠνόμαζεν οὕτω τὸν Ἀντίδωρον, ὃς τις μετὰ δώρων ἐκολάκευεν, ἤ ἐστιν εἰρήτει μὲ τὰ δῶρα, ὧν ἀποκτήσῃ τὴν εὔνοιαν τῶν ἄλλων, Διογ. Λαέρτ. ί.

Σαινουρίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. Σηλ. τοῦ σαίνουρος. Ἡ τὴν οὐρὰν σείουσα, κινοῦσα.

Σαίνουρος, ὁ, ἡ (σαίνω, οὐρά). Ὁ τὴν οὐρὰν σείων, κινῶν, ἢ κολακεύων· κυρίως ἐπὶ κυνῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σαίνουροι, καὶ σαινουρίδες, οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες». οὕτω καὶ ὁ Σχολ. Αἰσχύλ. ἐν Θήβ. 710. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ σήνουρος, καὶ Ἰων. σηνουρος, ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ τὸ παρ' αὐτῷ ἡμαρτημένον «Σμίνθουρον».

Σαίνω, μέλ. σανῶ, ἀόρ. ἔσηνα, εὕρηται δὲ καὶ ἔσανα, Ἀπολλοδ. κωμ. παρ' Ἀθην. 1. σελ. 3. C. (συγγεν. τῷ σέω, σείω, καὶ γίνεται κατὰ ἐκ τοῦ βέω, τῷ βαίνω, καὶ ἐκ τοῦ ξίνω, καὶ ἐκ τοῦ χέω, τὸ χαίνω). Σείω, κινῶ, κουνῶ, σαλεύω, κυρίως λέγεται ἐπὶ κυνῶν, Ὀδ. Η, 211. 219. ἔνθα σαίνειν ἁπλῶς τάττεται, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Π, 216. «Ἐνθα δὲ δίος Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας» καὶ, «Τηλέμαχον περίσαινον κύνες» λέγεται δὲ καὶ, οὐρῇ σαίνειν, ὡς Ὀδ. Ρ. 302. «Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅ γ' ἔτυπτε (κύων), καὶ οὔατα κοββάλεν ἄμφω» καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 771 «Οὐρῇ τε καὶ οὔασι σαίνειν». Παρὰ τοῖς νεωτέρ. μεταβτ. «οὐρὰν σαίνειν», κινεῖν, παράζειν τὴν οὐράν. Ὁ δὲ Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. ζ'. καὶ ἐπιχώριον εἶπε, «Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνοντων οὐρίοιστιν» λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς, ὅταν κινῆται, κουνῆται· ὅθεν τὸ σαίνουροι. 2) μεταφ. ἐπὶ κολάκων ἀνθρώπων, κολακεύω, χαϊδεύω, τινά, Πινδ. Πυθ. 1, 100. ἢ καὶ δοτ. πλὴν σπανιώτερον. «Σαίνειν ἀγγελίαν», δέχομαι φιλικῶς μίαν εἴδησιν, ἕνα μήνυμα, Πινδ. Ὀλ. 4, 7. «Σαίνειν μόρον» (Αἰσχ. Ἑπτ. 385.), τρόπον τινὰ κολακεύω τὸν θάνατον καὶ χαϊδεύω, διὰ νὰ μή μὲ πάρῃ, ὅθεν εὐλαβοῦμαι καὶ ἀποφεύγω αὐτὸν τροπ. καὶ ἐπὶ μελῶν, κολακευόντων κυμάτων θαλάσσης, Valck. Θεοκρ. 6, 12. μεταβ. εἰμὶ φιλάφορων, εὐπροσήγορος, ἢ εὐάρεστος, πρός τινα, Πινδ. Πυθ. 2, 151. «Σαίνων πρὸς πάντας», 3) κλονίζω, ταράττω, θορυβῶ, σωματικῶς τε καὶ ψυχικῶς, Τῆσ. 54. ἐξαιρετ. τρομάζω τινά, φοβίζω, Σοφ. Ἀντ. 1214. «Παιδός με σαίνει φθόγγος» ὅθεν, σαίνεσθαι, εἶμαι, ἢ καταντῶ εἰς κίνησιν, ταραχὴν, ἀνησυχίαν, ὡς παρὰ Παυλ. α'. πρὸς Θεσσαλον. γ'. 3. «Τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις». Τὸ σαίνω λέγεται καὶ ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ χαίρω, ὡς παρὰ Πινδ. Ὀλ. 4, 7. «Ἔσανάν, ἐχάρησαν, ἤσθησαν, ἔνθα ὁ λόγος ἐπὶ καλῶν, οἵτινες χαίρουσιν, ὅταν συμβαίνῃ τι καλὸν· ἀλλ' ὡ τινι καλῷ ἄνδρί.

Σαίρω, μέλ. σαρῶ, ἀόρ. ἔσηρα, παρακμ. μέσημαι. ἐνεστ. σέσηρα, συνῃθ. δὲ κατὰ τὴν μετοχ. σεσηρὼς, υῖα, ὸς, καὶ ἐπικ. ἐπηλ. σεσηρώς, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 358. Κυρίως θηλοί, χαίνω, χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα καὶ σύρω τὰ χείλη μου ἐπάνω τότον, ὥστε φαίνονται οἱ ὀδόντες μου, καθὼς γίνεται ἐν τῷ γελᾶν· καὶ περιπαίζειν, χλευάζειν, ὅθεν «Σεσηρώς», ὁ χλευαστικῶς γελῶν, καὶ παρὰ Φίλωνι «Σεσαρικὰ καὶ κιχλίζουσαν» ἔξαρ. διὰ ταύτης τῆς λέξεως παρίστανται ἡ ὀργή, ἀγανάκτησις (ὡς παρ' Ἡτ.) ἔτι δὲ ἡ χειρονακτία τινός, καὶ λέγεται καὶ ἐπὶ χλευαστικοῦ γέλωτος σπανιώτερον εἰς τὸν θυμὸν γινόμενον, καὶ συνεζεύχθη ὁ Ἀριστοφ. ἐν Βίρ. 260. συνεψέρασε τοῦτο μετὰ σοῦ» λεγαλαίνεσθαι, ἐπὶ κυνῶν, «Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας» ὡς καὶ Προκόπ. μυστ. ε'. 13. λέγεται δὲ, ὡς τὸ μειδιᾶν, ἐπὶ φιλικοῦ χαμογελίου, Θεοκρ. 7, 19. παρῤ. Ἰακ. Ἀχ. Τακτ. σελ. 399. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σλ. 381. Παρὰ τοῖς ἰατροῖς προστίθεται καὶ ἡ λέξις, ὀδόντας, «ὡς παρ' Ὀππιαν. «Σαίρειν ὀδόντας», ὡς τὸ τῆς συνηθείας, φαγγρίζειν τοὺς ὀδόντας ὡς οἱ κύνες. ἢ δείχνω τοὺς ὀδόντας μου (χαίνω ὑποφαίνω τοὺς ὀδόντας)· ἴδε σεστηρώς· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει, «Σεσηρέναι καὶ σαρκάζειν, τὸ τοὺς ὀδόντας φαίνειν ἐπὶ διαμωκήσει· ὁ δὲ Ἡσύχ. «Σέστηρε, γελᾷ δολίως, ψύχει (ψήχει, ἢ βρύχει) τοὺς ὀδόντας» καὶ, «Σεστηρέναι, γελᾶν προσποιητικῶς» καὶ, «Σεστηρῶσαι, γελῶσαι κατὰ θυμοῦ, ἢ ἐν ὑποκρίσει, ἢ προσποιητικῶς», καὶ «Σεστρὸς, κεχηνὼς, διηνοιγμένον, ἀνοικτὸν ἔχων τὸ στόμα», Ἀριστοφ. Σφὴξ 896. 2) κοσμῶ, καθαίρω, φιλοκαλῶ, φουκαλῶ, σαρόω, σαρόνω, σεσυπίζω, ὅθεν, σάρωθρον, ἡ σκούπα. «Πᾶσαν πόνῳ σηραντεύσας, σαριάσαντες», Σοφοκλ. Ἀντιγ. 409. ἐσκουπίσαμεν, ἐπαστρέψαμεν ὅλην τὴν γῆν, ὅλον τὸν κονιορτόν. «Σαίρειν τὰ δώματα (Βίρ), σαροῦν, σκουπίζειν· ἐντεῦθεν σάρος, σαρὸν, καὶ τὸ Δατ. sarrio, sarrio, Lobeck. Φρυν. p. 83. Τὴν πρώτην σημασίαν ἔχει καὶ αὐτὸ ὁ παρακ., τὴν δὲ δευτέραν ἔχουσιν ὁ ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἀόρ. ἄλλοι δὲ χρόνοι οὐχ ὑπάρχουν ἐν χρήσει.

Σαρδάνειον, τό. Κατ' Ἡτύχ. εἶδος μυστικοῦ ὀργάνου, παρωνομασμένης ἀπὸ τοῦ κιθαρῳδοῦ Σαρδάνου, Πλούταρχ. περὶ μουσικῆς. «Ὕστερος δὲ καὶ Σπεύσιππος Ἀργεῖος παιητὴς τε μελῶν τε καὶ ἐλεγείων».

Σαρδανόρος, ὁ (σάκος, σάκεως, ἀνήρ). Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, κωμικὴ ἔκφρ. τοῦ Ἀριστοφ. ἴδε Βρ. εἰς Λυσ. 824. (υ-υ)

Σαρδώ. Ἑορτὴ Σαρδική, κατ' Ἡτύχ. ἢ κατ' Ἀθήν. (τ' σελ. 619.) ἑορτὴ ἐν Βαβυλῶνι, ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἀγομένη κατ' ἃς οἱ δοῦλοι ἦρχον τῶν ἰδίων ἕκαστοι δεσποτῶν, ὅρα Εὐσταθ. εἰς Ὀλ. Ρ. σελ. 1098. Ἐπὶ. Τώμ.

Σαρεσπάλος, ὁ, ἡ (σάκος, πάλλω). Ὁ πάλλων, σείων τὴν ἀσπίδα, ἀσπιστ. ἀνδρεῖος πολεμιστὴς, ἄρα ἀσπιδιὸς μαχητὴς, πολεμιστὴς, Ὀλ. Ε, 126. «—οἵοι ἔχετε σακισπάλους ἱππότα Τυδείδη, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. πολεμικὸς, ἀπὸ τοῦ πάλλειν καὶ κινεῖν τὸ σάκος· ἢ κατὰ Ἀπολλών. λεξ. ὁ κατὰ τῶν ἐναντίων τὰ σάκη πάλλων. (Ὀρθότερον γράφεται παρεδοτόνως σακεσπάλος, Reisig comm. crit. de Sphel OC. 1308.)

Σακεσφόρος, ὁ, ἡ (σάκος, φέρω). Σάκος, ἤτοι ἀσπίδα φέρων, φερεσάκης, ἀσπιδηφόρος, ὁπλοφόρος, πολεμιστής. 2) κωμ. ὁ παχυσάρκος, ὡς παρὰ Πλάτ. τῷ κωμικῷ καλεῖται οὕτω καὶ δημιαργὸς Κλεισθένης, διὰ τὸ ἔτρεφε δασυτάτου πώγωνα, διότι προσελιμπτε καὶ ὁ τοιοῦτος τὸ στῆθος αὐτοῦ, ὥσπερ καὶ ἡ ἀσπὶς, Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλ. 592. ἴδε σάκος.

* Σακέον, ἡ σάκιον, τό, Ἀττ. ἀντὶ σακείου, Σε.

Σακέτας, Δωρ. ἀντὶ, σακίτης.

Σακκαλίζω. = σακκίζω, στραγγίζω, Γαλην. ὅθεν

*Σακκάλισμα, τό. Τὸ στραγγιστήρι, διύλισμα.

* Σακκαλιστήριον, τό. Ὄργανον, εἶδος πανίου, ἢ ἄλλο τι, δι' οὗ στραγγίζεταί τίς τι, στραγγιστήριον.

Σακκελλᾶς, καὶ σακκέλλιον, ὅπου τὸ χρυτίον τίθεται, Ἡτύχ. ὁ δὲ Φώτ. αὐτὶ τούτων «Σακκούλλιον, βαλάντιον» ἔχει· ἡ συνήθεια τοῦτο «Σακούλλαν» λέγει. Ὁ Σχολ. Γρηγορ. τοῦ Ναζ. ἔχει «Σακελλίδιον». Ῥωμαϊστὶ, λέξει ἐστὶ, φυλακὴ τῶν χρημάτων σημαίνουσα· ὅθεν καὶ σακελλάριον καλοῦσι, τὸν ταμίαν καὶ φύλακα τῶν χρημάτων.

Σακκεύω, = σακκέω.

Σακκέω (σάκκος). Διηθῶ, διυλίζω, σακκαλίζω, στραγγίζω, διαπερῶ ὑγρόν τι διὰ τοῦ σάκκου, Ἡρόδοτ. 4, 23. «Κάρπον σακκεύσαι ἱματίοισιν».

Σακκίας, ου, ὁ (σάκκος). Οἶνος διηθημένος, διυλισμένος, στραγγισμένος οἶνος.

Σακκίζω, μέλ. ίσω, = σακκέω· ἴδε καὶ σάκκος.

Σάκκινος, ίνη, ινον (σάκκος). Ἐκ λεπτοῦ πανίου κοσκίνου, ἢ ἐκ σάκκου κατεσκευασμένος, ἐκ σάκκου ὤν.

Σακκισύνοικοι. Εὐρύπρωκτοι, ὅσοι τὸν πρωκτὸν ὥσπερ σάκκον εὐρὺν καὶ συκοτὸν ἔχουσιν, Ἡσύχιος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σακκίον, Ἀττ. σηκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σάκκος. Μικρὸν σακκίον, πήρα, πουγγί, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 5, 36. 2) μικρὸν στραγγιστήριον, παλαιόν, στράγγισμα. (εὑρηται γραφόμενον καὶ σάκκιον καὶ σάκιον).

Σακκογενειοτρόφος, ὁ, ἡ (σάκκος, γένειον, τρέφω). Ὁ μεγάλην γενειάδα τρέφων, ἔχων, Ἀθήν. σελ. 162. ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια λέγει «Ἔχει ἕνα τραβᾶ γενειάν, ἐπὶ τῶν πολλὰ καὶ δασέα γένεια ἐχόντων.

Σακκοπήρα, ἡ (σάκκος, πήρα). Δισσάριον, ἢ τρουβᾶς, ἐν ᾧ ἔχουσιν οἱ ὁδοιπόροι τὰ χρειώδη πράγματα, Πολυδ.

Σακκοπλέκος, ὁ, ἡ (σάκκος, πλέκω). Ὁ σάκκους, στραγγιστήρια ἢ σίτας πλέκων.

Σάκκος, ὁ, κατὰ Θ. Μ. σελ. 789. καὶ ἄλλους Γραμμ. μετὰ διπλοῦν κ Δωρικ., μετὰ δὲ ἑνὸς κ Ἀττ. π. χ. Ἀρ. Ἀχ. 822. Λυσ. 1211. τούναντίον χρῆται ὁ Μεγαρεὺς παρ' Ἀρ. Ἀχ. 745. σάκκος, πρβ. Lobeck Φρυν. σελ. 757. Meineke Μενάνδρ. σελ. 44. 563. (σάττω). Ἓν ἐκ τριχῶν, καὶ μάλιστα αἰγείων κατεσκευασμένον χονδρὸν ὕφασμα, cilicium, καὶ πᾶν ἐκ τούτων κατεσκευασμένον, ὅθεν 1) χονδρὸν φόρεμα, ἱμάτιον, περιβόλαιον, ἢ ἐπενδυφόριον, καθὼς π. χ. ὁ γιαπουνζές. 2) ὡς τὸ παρ' ἡμῖν σακκίον, πῖλος μαρσιπος, ἐν ᾧ ἐμβάλλομεν πράγματα πρὸς μετακόμισιν (τσουβάλιον), πήρα, τροβᾶς κ. τ. τ. 3) διηθητήριον, δι' οὗ σακκελίζομεν, διϋλίζομεν καὶ διηθοῦμεν, ἤτοι στραγγίζομεν θόλον τι ὑγρόν, καὶ μάλιστα τὸν θολερὸν οἶνον, ἵνα καθαρισθῇ, ἢ ἵνα ἀμερύνωμεν αὐτοῦ τὴν δύναμιν (τσαντίλλα), ὅθεν νοῦς σεσακκισμένος, διϋλισμένος, στραγγισμένος. Ὁ Φώτ. ἔχει, «Σακκίζειν, τὸν τροχῶδη διὰ σάκκου καὶ στρεβλητὴ ἠθεῖν οἶνον· οὕτω Δυνόφρων». 3) διὰ τὴν ὁμοιότητα, μαλλὶ καὶ δασεῖα γενειάς, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 502. Ἐπὶ ἱματίων λέγει ὁ Πλουτάρχ. «Σακκωφόρον ἀνεῖλον, διότι πορφυρᾶν εἰς τὸν σάκκον ἐνέβαλεν», εἰς τὸ φόρεμα αὐτοῦ ἔπηλ. ἔστι δὲ ὁ λόγος περὶ τινος Λακεδαιμονίου· ἴδε καὶ σάγος. 4) Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, λέγεται τὸ γνωστὸν ἀρχιερατικὸν ὕμφιον. — Ἐκ τῆς δευτέρας σημασίας προκύπτει τὸ ἐν τῇ συνηθ. σακκοράφιον καὶ σακκοράφα, ἡ ἀκεστρα, ἤτοι ἡ βελόνα, δι' ἧς ραπτουσι τοὺς σακκους· ὅθεν

Σακκοφορέω, ῶ (σακκοφόρος). Σάκκον φέρω, πήρην ὀηλ. σακκούλιον, σακκίον, ἢ ἐκ σάκκου (σάγου) χοντρὸν ἱμάτιον φορῶ, ὅθεν

Σακκοφορία, ἡ. Τὸ σάκκον φέρειν, ἢ τὸ φορεῖν ἱμάτιον ἐκ σάκκου, ἤτοι χοντρόν τι φόρεμα.

Σακκοφόρος, ὁ, ἡ (σάκκος, φέρω). Ὁ φορῶν σάκκινον φόρεμα, ἤτοι χοντρὸν καὶ μάλλινον· ἴδε σάκκος.

Σακκοδερμηστής, ἡ, σακκοδερμιστὴς (δερμιστής). Ὁ Ἡσύχ ἑρμην. διὰ τοῦ, ὅθεν σάκκος ἔχων· οἱ δὲ σκῶληκες, παρ' ὅσον δερμιστὴς οὗτος βέλτιον ὑφ', τὸν χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα ποιεῖ· ὁ δὲ Φώτ. «Σακοδερμίτης (γράφ. σακοδερμιστής), Σοφοκλῆς Σφαίλῳ· οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα, ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκκη ἐπίχαλκα· ἐν χειρογράφῳ. Λεξ. κεῖται· «Χαλκοδερμιστὴς ὄφις, ἔχων τὸ δέρμα οἷον χαλκοῦς στικτόν».

Σάκος, εος, τό, Ἀσπὶς· πολλάκις ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. Ἰλ. Γ, 335. «Σάκος μέγαν, ἐνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ· «Τὴν ἀσπίδα εἰρηται ἡ σάκος, ἐπειδὴ παρὰ πρώτοις Σάκαις εὑρηται. Σάκαι δὲ ἔθνος Θράκιον. Ὁ Ἡσύχ. δὲ καὶ ὁ Φώτ. λέγουσιν, ὅτι οἱ Σάκαι Σκυθικὸν ἔθνος ἦσαν, Ἰλ. Ι, 214. καὶ 222. «Λίθῳ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων τάφος, ἢ τε πύργον, χάλκεος, ἐπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κέμε τεύχων, σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ὕλῃ ἔτι οἰκία καίων, ὃς οἱ ἐποίησε σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον, ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὀγδοον ἦλατο χαλκόν· ἑπταβόειον, ἑπτάπτυχον, ἑπτάβυρσον, ἑπτὰ θέσεις δερμάτων βοείων ἔχον ἐπ' ἀλλήλους· οὗτοι καὶ κατωτέρω ἐν στίχ. 245. ἐν δὲ Ἰλ. Ο, 479. «Αὐτὰρ ὁγ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραπέλμενον, τετράπτυχον, τέσσαρες θέσεις ἔχον ἐπ' ἀλλήλους, Ἰλ. Δ, 593. «Σάκα' ὤμοισι πλήξατεν, ἐρύσαντες τοὺς ὤμους ταῖς ἀσπίσιν, ὁ Σχολ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, κεραμιδώσαντες, καὶ ὁ Ἀπολλών. ἐν λέξ. «Τὸ λεγόμενον, κεραμιδῶσαι, ὅ ἐστι, κελύψαντες ἑαυτοὺς ὑπὸ τῶν ἀσπίδων· ἄλλοι δέ, ὅπερ ὀρθότερον, διὰ τοῦ, ἐγκλίναντες, πελάσαντες, ἤτοι ἐφαρμόσαντες, προσαψαντες, ὥστε ἡ μία νὰ σκεπάζῃ τὴν ἄλλην κατὰ τάξιν. Τὸ σάκος συνίστατο κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐκ παχέος πλέγματος ἢ ξύλου, καὶ ἔπανω αὐτοῦ ἦσαν τεντωμένα μονὰ ἢ πολλαπλασίως σκληρὰ, ἀνατέργαστα βόεια δέρματα, καὶ ὅτε ἦσαν πολλὰ τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, ἡ μία σειρὰ ἦτον δέρματα, καὶ ἡ ἄλλη πλάκες ἐκ μετάλλου. Τὸ δὲ δυνατώτατον σάκος (ἀσπὶς), τοῦ ὁποίου μνημονεύει ὁ Ὅμηρος, συνίσταται ἐξ ἑπτὰ βοείων δερμάτων καὶ ὀκτὼ σειρῶν πλακῶν ἐκ μετάλλου, ὡς ἀνωτέρω Ἰλ. Η, 222. καὶ ἐκ ταύτης τῆς ποιότητος τῶν ἀσπίδων ἀναπτύσσονται τὰ Ὁμ. ἐπίθετα χάλκεον, χαλκήρες, τετραβέλμονον, ἑπταβόειον. Ὅτι δὲ καὶ κατὰ τούτους τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐγίνωσκον νὰ καλλωπίζωσι καὶ γυαλίζωσι τὰς ἀσπίδας, ἀποδεικνύουσι τὰ Ὁμηρικὰ ἐπίθετα, δαιδάλεον, ποικίλον, αἰόλον, παναίολον, φαεινὸν, καὶ ἡ περιγραφὴ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Σ, 428. κ.τ. παρβ. Ἡσ. ἀσπ. Ἡρακλ, 139. κ. τ. Τὴν Ἰωνικὴν γενικὴν σάκεος ἔχει ὁ Ἡτ. Ἀσπ. 334. 460. Παρὰ τοῖ. ματαγεν. τὸ πληθ. ἐσήμαινεν ἓν γένει ὅπλα. (ἀναφιβόλως, ἡ μόνη ὀρθὴ περιγραφὴ ἔστι παρὰ τὸ σάττω) ζυν, μονον δὲ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 364. 461. καὶ ταῖς δύο φοραῖς ἐπ ἐξ πέρυσι ἄρσει –υ, τοὺς ὁποίους ἔμως στίχουσι καὶ τοὺς δύο ὁ Gayet καὶ Heinrich Θεωροῦσιν ὡς ὑποβολιμαίους.]

Σάκος, ὁ, = σάκκος. Θύλακος, σακκίον, δηνητήριον, πήρα κ. τ. λ. «Σάκος αἰγειον», ἀντὶ τοῦ, τεῦχος αἰγειον, πήρα, περὶ οὗ ὁ Σχολ. Σοφοκλ. ἐν Αἴαντι 575. λέγει· «Σάκος δὲ οὐδέτερον, ὅηλον, ἀσπίς. Σάκος δὲ ἀρσενικῶς, καὶ αὐτό δ' ἴλιος π. ὁ Φιλαιος. Καρικὸν δὲ πλέγμα δετικὸν ἄρτανω. Ἀλλ' ὁ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐκ δερματίνους σκεύεσι ἐπατίζετο τὰ ἄλφιτα, ὅπως διὰ τὴν πυκνότητα μηδὲν διαφρήτωσι. 3) μικρὸν, πλατὺ καὶ ἁπλοῦν γένειον μεγάλη γενειάς, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 502. ἴδε καὶ σάκκος. (νυ)

*Σακκοφόρος, ὁ, ἡ. Παρὰ Γραμματικ. ἀντὶ τοῦ Ἐπικ. σακεσφόρος.

Σάκτας, ου, ὁ, ἡ σακτὴρ, ῆρος, ὁ (σάττω). Θύλακος, σακκος, μισρσπος, σακκίον, πήρα, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 681. Ἡσύχ. Φωτ. καὶ Σούδ.

Σάκτας, ὁ. Ὁ ἱστρὸς παρὰ Ποιηταῖς, Ἀθήν. σελ. 622. π Σαιῶς, ἀσαυτας ἐκ τοῦ σαττω, ὡς καὶ τὸ ῥάπτης, ἀκέστης, μεταφορ.

*Σακτήρ, ῆρος, ὁ (σάττω). Σακκίον.

Σακτός, ἡ, όν (σάττω). Παρασκευαστὸς, σακκωρένος, ἢ γεγεμισμένος ἀπὸ κορεν, γεμάτος.

Σάκτρα, ἡ (σάττω), = φορμὸς, Πολυδ. α', 245. καὶ Φώτ. λεξ.

Σάκτωρ, ορος, ὁ (σάττω), ποιητ. Ὁ πληρῶν, καταγεμίζων, καταφορτώνων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 921. «Δόμου σάκτωρα», ἐ τὸν ζῶην πληρῶν, γεμίζων μὲ νεφρούς.

Σάκχαρ, ρος, τό, καὶ σάκχαρι, καὶ σάκχαρον, τό. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον οὔτως οὐχὶ τὸ ἡμέτερον σάκχαρον (ζάχαρη, ἢ κοινῶς), ἀλλ' ἄλλον τινὰ γλυκὺν ὁπὸν ἐκχυόμενον ἐκ τίδος ἰδρῶτος ἐκ τῶν γονάτων (κομβίων) τοῦ καλάμου βάμπος (bambusa arundinacea, Διν.) καλουμένου, ὃν οἱ Ἄραβες ταβασσίρ καλοῦσιν καὶ ἐντεῦθεν οἱ Ἕλληνες «Σάκχαρον καλάμινον» τοῦτο ἐκάλουν. Διοσκορ. Γαλην. «Καὶ τὸ σάκχαρ δὲ καλούμενον, ὅπερ ἐξ Ἰνδίας τε, καὶ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας κομίζεται». Στραβ. ιά. «Εἴρηκα δὲ καὶ περὶ τῶν καλάμων, ὅτι ποιοῦσι μέλι, μελίστων μὴ οὐσῶν· ἴδε καὶ μέλι. Οἱ Μαλαξεῖς ἐκάλουν ἔτι καὶ τὸν ἐκ τῶν φοινίκων (borassus flabellifer) ἐψημένον οἶνον, σάκχαρ, καὶ τὸν ἐκ τοῦ Δοντερ ὁπὸν Ἰάνερα, ἀφ' οὗ κατὰ τινας, ἐκχηματίσται τὸ, σάκχαρον· κυρίως δὲ γίνεται τὸ σάκχαρ ἐκ τοῦ ὁπου τοῦ Ἰνδικοῦ καλάμου, ὃν καὶ ἡ συνήθεια, σακχαροκάλαμον, λέγει.

Σακχυφάντης, ου, ὁ (σάκκος, ὑφαίνω). Ὁ ὑφαίνων σακκους, σακεία, στραγγιστήρια κ.τ.τ. ἴδε σάκκος· ἦν δὲ οὗτος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῶν ἀνδραπόδων (δοῦλος, σκλάβος), Δημοσθ. Κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. ζ. 192. ὁ τοὺς τεκρυφάλους ὑφαίνων.

Σάλα, ἡ Τυραχὴ, φροντὶς, ἀκησυχία ἴδε σάλος, ἀριθμ. 3. καὶ ἀσαλής.

Σαλαβαχώ. Πόρνης ὄνομα, ἀπὸ δὲ ταύτης καὶ τὰς κατωτέρεις εἰς τὰ Ἀφροδίσια, οὕτως ἔλεγον οἱ Ἀττικοί.

Σαλαβή, ἡ, = σαλάμβη, (υυ–)

Σαλαγέω, ῶ, καὶ σαλαγῶ, = σαλάσσω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σαλαγεῖ, ταράσσει, καὶ παρὰ Λουκιαν. Ψευδομ. 60. κεῖται τὸ «Σαλάγειν ἀντὶ τοῦ, ὀποιεῖ. «Δίζεο ὅστις σὴν ἄλοχον μέλιτος πάχυ λευκότερον καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέος σαλάγει κατὰ δῶμα. Προκύπτει δὲ ἐκ τοῦ, σαλάσσω, ὡς καὶ τὸ παταγέω ἐκ τοῦ πατάσσω, καὶ ἔχει μετὰ τοῦ παταγεῖν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὅ ἐστιν, ἠχεῖν, θορυβεῖν, βοᾶζειν, ὀρα, σαλάγη, ἡ, ἦχος, θόρυβος, βοὴ, ὀρυγὴ, ἀλαλαγὴ καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ὀππιαν. Κυν. δ'. 74. «Σαλαγεῦντος νότοιο», ἠχοῦντος, ῥοίζοντος ποιοῦντος τοῦ νότου, ὅπὶ ἀνέμων καὶ ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, ὅτι τὸ ἐν τῷ γ'. 352. παρ' αὐτῷ «Τοῖοι λαλαγεῦσα ἀδύτερα», κατὰ τὴν διάφορον αὐτοῦ γραφὴν «Σελαγεῦσιν», πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ «Σαλαγεῦσιν» ἐκ τοῦ

Σαλαγή, ἡ (σαλάσσω)· ἴδε ἐν τῷ, σαλαγέω. Ἡσύχ (υυ–)

*Σαλαγῶ, = σαλαγέω. (υυ–)

Σαλαγίζω, Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ καὶ ἀθημονίᾳ ἀρηνᾶ, βοᾶ, κόπτομαι, Ἀλκιφρ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, «Σαλαγεῖ, ἀρηνεῖα· ὁ Βυτμολγ. προστίθησι, «Σαλεύει γὰρ καὶ ταράττει τὴν διανοιαν ἡ τοιαύτη ὀδύνη τοῦ ἀρηιονος ἐκ τοῦ

Σαλάγιξ, ίγγος, ἡ, ἡ κάλλυνσις, σαλαγισμὸς, ὁ (σάλος). Ὁ κακοντὸς, θρῆνος, ὀλολυγμὸς μετ' ἀδημονίας.

Σαλακων, ωνος, ὁ (σάλος, σαλάσσω, μέλ. σαλαξω, ταυτὸν τῷ, σαλεύω, ἀριθμ. 4.). Ὅς τις ἐναβρύνεται, καυχᾶται καὶ προπομπεύεται τὸν πλούσιον, ἢ τὸν ἐν τιμῇ ὄντα, ἐν τῷ ὁμιλεῖν, περιπατεῖν, εἰς ὅλα τὰ κινήματα του κάμνει τὸν μεγάλον, κάμνει ἄσωτον δαπάνην, ἐπομ. ματαιόφρων, ἀλαζὼν, μεγαλαυχος, κομπαστὴς, καυχησιάρης· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σαλάκων, ὁ πτωχὸς ἀλαζονικῶς καὶ σκληκωπίσαι, σαλακωνεύσας, ἔλεγον τοὺς διαβρυπτομένους, σαλάκωνας, ἀπὸ τοῦ ἄβρως καὶ μετὰ θρύψεως βαδίζειν· ὁ δὲ Θεόφρ. «Σαλάκωνα φησὶν εἶναι, τὸν δαπανώντα ὑπὲρ μὴ ἔδη· ὁ δὲ Φώτ. «Σαλάκων, ὁ προσποιούμενος πλουσίως εἶναι, πέπης ὢν καὶ, «Σαλακωνεία, ἀλαζονεία, ὑπὲρ τὸ εἰκὸς καὶ, σαλακωνῆται, ἀλαζονευόμενοι, σαλάκωνας δὲ ἔλεγον τοὺς ἀλαζόνας, ψεύστας καὶ μεγαλεύχονας· ὁ δὲ Ἐτυμολ. «Σαλάκωνας γὰρ ἐκάλουν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

τυνὸς διαθρυπτομένους, ἀπὸ τοῦ σαλοῦσθαι, ὃ ἐστὶν, ἀκριβῶς διαβαίνειν, καὶ οἱονεὶ σείεσθαι, παρὰ τὸν Σάλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον. Ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Ῥητορ. β. οὕτω λέγει περὶ τῶν Ἰλλυσίων, »Ὑβρίσται γὰρ καὶ ὑπερηφανοι, καὶ τρυφεροὶ καὶ σαλάκωνες· τρυφεροὶ μὲν, διὰ τὴν τρυφὴν, καὶ τὴν ἔνδειξιν τῆς εὐδαιμονίας, σαλάκωνες δὲ καὶ σάλακοι, διὰ τὸ πάντας εἰωθέναι διατρίβειν περὶ τὸ ἐρώμενον καὶ ἁκμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ τὸ αἰσθάνεσθαι ζηλοῦντας τοὺς ἄλλους, ἃ καὶ αὐτοί.« Κατόπιν δὲ, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Σοβαρὸς, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφ. 1169. ὄρ. σαλακωνεύω.

Σαλακωνεία, καὶ Σ᾽λακωνία, ἡ (σαλακωνεύω). Ἡ ὑπὲρ τὸ δέον, ἢ ἐν παιδιᾷ ἀλαζονεία. Τὸ ἀλαζονεύεσθαι καὶ κομπάζειν, ἤτοι καυχᾶσθαι εἰς τὰ πλοῦτη, τὸ προσποιεῖσθαι καὶ κόμπειν τὸν μέγιστον εἰς τε τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ βάδισμα, εἰς τὰ σχήματα τοῦ σώματος, καὶ εἰς τὰς πράξεις, τὸ ὑπὲρ τὸ δέον καὶ ὅπου μὴ δεῖ δαπανᾶν, Ἀθην. σελ. 691. Ἀλκίφρ. β'. Ἐπιστ. γ'. »Οἴσθα γὰρ μου τὰς συνηθείας ἀπηνείας, ἃς οἱ μὴ φιλοῦντές με, τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν· βλακεία, ἀβρότης, τρυφηλότης.

Σαλακωνία, ἡ, = σαλακωνεία.

Σαλακωνεύω, καὶ, σαλακωνίζω (σαλάκων). Κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, κόμπω τὸν μεγάλον, ἤτοι τὸν πλούσιον καὶ εὐγενῆ εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὰ σχήματα τοῦ σώματος καὶ εἰς τὸ βάδισμα, κόμπω περιττὰς καὶ ματαίας δαπάνας· ὡσαύτως καὶ τὸ, σαλακωνίζω, ὅθεν διασαλακωνίζω, κόμπω βάδισμα καὶ περιπάτημα ὡς μεγάλος καὶ ἄρχων σαλεύων τὸν κῶλον, Ἀριστ. Σφ. 1169. αἰσχυνόμενος μὲ τοῦτο, καθὼς ἔκαμον οἱ Λάκωνες (Λακωνίζειν), ὡς καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει, σκελεύειν τὸν πρωκτὸν, ἤτοι παράζειν αὐτὸν ἐν τῷ περιπατεῖν, πάντῃ ταυτοσημάντως τῷ χυδαιώτερον σκυλοπρωκτιᾶν· ὁ αὐτὸς καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα ἔχει, »Σαλακωνίται, τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινεῖν.« ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ἐξ Ἑρμίππου τὰ λέξεις, »Καὶ καταλαβόντα εἶδον καὶ σεσαλακισμένην,« ὅπου »Σεσαλακωνισμένην« ἀναγνωστέον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Σακωνῆσαι, ἀκκιστικωνῆσαι. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ, Σελάκων, ὅθεν

*Σαλακωνίζω, = σαλακωνεύω, ὅθεν

*Σαλακώνισμα, τὸ, Ὑπερήφανον, μεγαλόρρημοσύνη, ἀλαζονικὸν σχῆμα, πρόσωπον (μούτρον), ἢ ἔργον, πρᾶξις, Κικερ. εἰς Ἀττ. 14, 2. Ἔνθα ὅμως ἡ ἀναγν. ἔστιν ὀμφ.

Σαλαμάνδρα, ἡ. Ζῶον μικρὸν ἀμφίβιον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σαύρων, ἀλεπίδωτον μέντοι καὶ ψιχμιερὸν, μελαίνας καὶ ξανθὰς κηλίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχον, Νίκανδρ. Θηρ. »Σαλαμάνδρειον ὄδλιον δάκος αἰὲν ἀπεχθές.« ὅθεν

Σαλαμάνδρειος, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς σαλαμάνδραν, ἐκ σαλαμάνδρας ὤν.

Σαλάμβη, ἡ. Ὀπή, τρύπα, ἤ τῆς τὸ σέλας ἐπβλύσει, ἢ κεπποσόχη, Ἀνακρ. 93. λέγεται καὶ σαλάβη.

*Σ᾽λαμινηφέτης, ου, ὁ (Σαλαμίς, ἀφίημι). Ὁ προδίδων ἢ ἐγκαταλιμπάνων, ἀφίνων εἰς τὴν Σαλαμῖνα, Σαλων. λεξ. 12, 6. Herm. Virg. p. 927.

Σαλαμός, ὁ, ἡ. Ἁλιεύων, ὑπὸ ἐκ τοῦ, Σαλῶ.

Σάλαξ, ακος, ὁ (σαλάσσω). Κύστινον τῶν μετάλλουργῶν, Πολυδ. ι. 149.

*Σάλασσα, ης. Δωρ. ἀντὶ Θάλαττα.

Σαλ᾽άσσω, καὶ Ἀττ. Σαλάττω, Μ. ξω (σάλος). Σείω, κουνῶ, εἰμὶ, ταράττω, σαλεύω, κόμπω τὰ κλονῆται, κλονίζω, τινάσσω. 2) γεμίζω τόσον, ὥστε νὰ βαίζῃ εἰς ἓν μέρος. 3) παραφορτόνω, ἐπιφορτίζω, γεμίζω, παραγεμίζω. »Κύμα σεσαλευμένον οἴνῳ,« Ἀνθολ. πρβ. τὸ συνώνυμον σαλεύω.

*Σαλεία, ἡ (σαλεύω). Κίνησις, ἀνησυχία.

Σάλευμα, τὸ (σαλεύω). Ταὐτὸν τῷ, Σάλος. Κίνησις, κλονισμός. Δίων. Χρυσ. λόγ. ξγ'. »Πολλαπλοῦν ἵππον σάλευμα, τὸ βαρβάλειον πολεμικὸν βάδισμα τοῦ ἵππου.« Ὁ Ἀρτεμίδ. Ὀνειρ. α'. 79 καλεῖ »Σαλεύματα τὰς κινήσεις καὶ ταραχὰς τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μετὰ τοῦ ἀνδρὸς συνουσίας. (υ–υ)

Σαλευμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Σάλος, Φιλόστρ.

Σαλευτός, ἡ, όν. Ὅστις σαλεύεται, ἢ ὁ δυναμένος σαλευθῆναι, καὶ ὁ σεσαλευμένος, κεκινημένος, Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 60. ἐκ τοῦ

Σαλεύω (σάλος). Κινῶ, τινάσσω, ταράττω, σείω, κουνῶ, κλονῶ, μετὰ Αἰτιατ. ἐπὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, καθ᾽ ἃ μὲ τὰς χεῖρας, διὰ τῆς ἐγγίξεως καὶ προσψαύσεως βάλλω αὐτὸ εἰς κίνησιν, Ἀπποκρ. α'. ὅθεν πάλι κινοῦμαι, παρὰ Στράτων. Ἐπίγρ. 95. 2) κλονοῦμαι, κλονοῦμαι, θεύρῳ κάθεσθε διαφέρομαι, βιπτοῦμαι, εἰμαι εἰς παντοτεινὴν, ἀνήσυχον κίνησιν, τραντάζειν, ἐξηρ. ἐπὶ πλοίου, »Ἡ ναῦς σαλεύει,« σαλεύει ἐπ᾽ ἀγκύρων, ὅταν ἡ ναῦς ῥίπτῃ τὴν ἄγκυραν εἰς τοιοῦτον ὁρμεμίας, εἰς ἅλιμνον τόπον, ἢ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ κλονεῖται ὑπὸ φορτούνας καὶ τῶν κυμάτων, Συνέσ. »Ἡ μὲν οὖν ναῦς ἐσάλευεν ἐπὶ μετεώρων, λιμὴν γὰρ ὁ τόπος οὐκ ἦν, καὶ ἐσάλευεν ἐπ᾽ ἀγκύρας μιᾶς, ἡ δ᾽ ἑτέρα ἀπεπολήτευεν· ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν Ἐνυπν. »Μηδὲν ἔχειν εἰπεῖν παρ᾽ ἣντινα γῆν τὸ σαλεῦον φορτίον σαλεύει,« ἴσταται ἐπ᾽ ἀγκυρῶν, ἀράζει ὀηλαδή· καὶ Βασίλ. α'. »Ὅταν οἱ σκληττεύοντες, ὅταν ἐπὶ δύο σαλεύωσιν ἀγκυρῶν, τοῦ κλύδωνος καταφρονοῦντες, ὅταν εἰσαι ἀρκυμένοι, ἐπάνω εἰς δύο ἀγκύρας, ἤτοι ἔχουσιν ἐρριμένας εἰς τὴν θάλασσαν δύο ἀγκύρας. Ξενοφ. Οἰκον. η'. 17. »Οἱ ἐν πλοίοις σαλευόντες ἰσχυρῶς, ὅμως σώζουσι τὴν τάξιν,« ἴδε σάλος, ἐπομ. τροπ., σαλεύειν ἐπί τινι, ἐπὶ φίλοις, κ. τ. π., ξεσκεπάζω εἰς τοὺς φίλους μου, ὡς τὸ πλοῖον ἐπὶ τῆς ἀγκύρας, Σοφ. »Ἀνδρώπου σαλευόντα ἐπὶ φίλοισιν,« Δημοφίλ. Γνωμ., ἔχοντα θεμελιωμένην ὅλην τὴν ἐλπίδαν καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐπάνω εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ, ἐπίζοντα εἰς τοὺς φίλους του· τοιαύτην τινὰ ἔννοιαν ἔχει καὶ ἡ κοινὴ φράσις. »Ἐγὼ κρεμῶμαι ἐπάνω εἰς τὸν φίλον μου,« ἢ »Ἐκρεμάσθη ὅλας τὰς ἐλπίδας μου ἐπάνω σου· οὕτω καὶ παρ᾽ Ἡλιοδώρ. Σ'. Σελ. 420. »Ἐφ᾽ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Διὸς ὀχείσθαι,« ἔνθα ἕπεται, »Οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ εἶναι καὶ τὸ πεπάνει σαλεύοντα· καὶ παρ᾽ Ἡρωδιαν. »Ἀρχὴ σαλευόμενα, ἐπιῤῥέπει ὡς ἑρμηνεὺς τὸ »Κεῖ παρὰ μηδὲν πω βεβαίως ἱδρυμένην« καὶ ἐν βιβλ. δ'. ἔνθα ἐπαινεῖται ὁ Παρθενὸς πόλεμος, κεῖται, »Ἐφ᾽ ᾧ πάντα Ῥωμαίων ἐπάλεσεν ἀρχή,« εἶχεν ὅλας τὰς ἐλπίδας της, εἰς αὐτὸν ἐρέμισε. β) περιπατῶ καὶ βαδίζω σοβαρῶς, μὲ σχῆμα ἄβρον, μάτιον, ὑπερήφανον, ἢ σπολισμένος καὶ ὑπερήφανα, ὡς σαλακωνεύω, Ξεν. Κ. Π, 2, 4. δ. γ) τροπ. ἐπὶ καταστάσεως διαθέσεων, εἶμαι εἰς κίνησιν, ἀνήσυχος, ἐπτοημένος, ταραγμένος, φοβοῦμαι, Ἡρόδοτ. »Ἔδεισε γὰρ ἐκ Σαλάττης πολὺν ἔχουσα καὶ τρηχὺν κλύδωνα τὰς ἐπιφανεστάτας καὶ μεγίστας πόλεις τῆς Ἑλλάδος κινωμένους διαφέρεσθαι καὶ σαλεύειν, τὴν δὲ Θηβαίων ὑπερέχειν τε πασῶν καὶ μετεώρων ἀρᾶσθαι πρὸς οὐρανόν·« οὕτω καὶ Ἀνώνυμ. παρὰ Σουϊδ. ἐν λέξ. Πυθαγόρας Ἐρέσιος. »Σαλεύων ὑπὲρ ἑαυτοῦ,« φοβούμενος, ταραττόμενος. »Πολλὰ δὴ καὶ ἑαυτὴν σαλεύσας, ἀνέῤῥιψεν ἐκ τῶν παρόντων εὐτυχῆ κυβερνᾶν, ἀντὶ τοῦ, βουλευτάμενος, κατὰ νοῦν βαλών. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 6. 4) ἐν τῇ συνηθείᾳ Σαλεύω τὸν νοῦν, Ἐσάλευσεν ὁ νοῦς, Σαλευμένος ἢ Σεσαλευμένος τὸν νοῦν, ταὐτὸν τῷ, κεκινημένος τὸν νοῦν, ἤξια φρενῶν.

*Σαλία, ἡ, = σαλεία, ἀμφ.

Σάλος, ὁ. Ἡ ὀηλονοτὸς ἀνήσυχος κίνησις, ὁ σαλευμὸς σώματός τινος, ταραχὸς, κλονισμὸς, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ταραχῆς καὶ τοῦ κλύδωνος τῆς θαλάσσης, ἤτοι τῆς βιαίας κινήσεως τῶν κυμάτων αὐτῆς, »Πόντου σάλος,« ἡ ἀνησύχως κινουμένη θάλασσα, ἡ ὀηλονοτὸς κίνησις τῶν κυμάτων αὐτῆς ταραχή. Εὐριπίδ. Ἐκαβ. ἀπὸ τοῦ Πολυδώρου· »Κεῖμαι δ᾽ ἐπακτὸς, ἄλλοτ᾽ ἐν πόντου σάλῳ, Πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,« ὅπου ὁ Σχολ. »Τῇ τῆς θαλάσσης ταραχῇ, ἢ ταῖς συνεχείαις τῶν κυμάτων στροφαῖς φησι. ὅθεν α) ἡ διὰ τοῦ σαλευμοῦ καὶ κλονισμοῦ, ἤτοι τοῦ κινήματος τοῦ πλοίου καὶ τῆς κινήσεως τῆς θαλάσσης προξενουμένη αἴσθησις τῶν ἐπιβατῶν, ἤτοι ἡ κατὰ τὴν κεφαλὴν κίνησις ἐκείνη, ἣν δοκιμάζουσιν οἱ ἐπιβάται τοῦ πλοίου, ὅταν αὐτὸ κτυπούμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων, κλίνει ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἕν, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ἡ κεφαλαλγία, ἡ ἀντάρα ἕως καὶ ξερῆτις ἀρκτοῦ πάθος τῆς θαλάσσης, ναυτία, ναυσία. »Κίρνη βαρεῖ ὑπὸ σάλου,« Λουκιαν. εἰς Ἑρμότ. »Ἀλλ᾽ ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιᾶντα ὡς τὸ πολύ, καὶ ἐκτὸς τοῦ σάλου.« καὶ κεφηβαρεῖ ὑπὸ σάλου.« Λουκιαν. εἰς Ἑρμότ. »Ἀλλ᾽ ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι ναυτιᾶντα ὡς τὸ πολύ, καὶ ἐκτὸς τοῦ σάλου.« β) αὐτὴ ἡ ἰδία μετεώρως θάλασσα, ἤτοι τὸ ἀνήσυχον πέλαγος διὰ τὸ ἐξ ἐπάνω ἐλαύνεσθαι καὶ σαλεύειν, ὅ ἐστι, ὀηλονοτὸς κινεῖσθαι τὰ κύματα αὐτῆς, ὅτε καὶ αἰτιᾶται τὸν Λιμένα, ὡς π. χ. »Ἡ ναῦς ἐν σάλῳ ἔστη, ἐπ᾽ ἀγκυρῶν, ἡ ναῦς ἐρρίμμε τὴν ἄγκυραν, ἤτοι ἄραξεν εἰς τὸ πέλαγος, ὅτε καὶ σαλεύει, καὶ, ἀποσαλεύειν, καὶ, ἐπισαλεύειν, λέγεται, Δοῦφορ. Σκ. γ'. μ. »Σκῆλος ἐπ᾽ ἀγκύρας ὑπόκειται τοῖς ναυτιλλομένοις πρβ. σαλεύω σημ. β'. γ) τόπος πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ, λιμένα μὲν μὴ ἔχων, μ᾽ ὅλον τοῦτο δύνατες τις ἐκεῖ νὰ ῥίψῃ τὴν ἄγκυραν καὶ νὰ ἀράξῃ τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς, Plage, Γαλ. Πολύβ. α'. 53. »Κατώρμησαν πρός τι πολισμάτιον τῶν ὑπ᾽ αὐτοὺς ταττομένων, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐχρεῖς· οὐ ποιησάμενοι τὴν ἀπόβασιν. δ) τροπ. πᾶσα κίνησις διαθέσεως, ταραχὴ, ἀνησυχία, φροντὶς, φόβος, κ. τ. τ. καθ᾽ ἣν ἔννοιαν καὶ τῷ, σάλος, εος· τὸ, ἐχρήσατο δ᾽ Ἀλκμὰν παρ᾽ Ἀπολλων. Δυσκόλ. (σελ. 423. Ἐκδ. Τσιτσ.) »Καὶ τήνος ἐν σάλοις πολλοῖς ἠμένος.« ἐκ τοῦ σάλος παράγεται τὸ, σαλόω, σαλεύω, σαλεία, σάλπ, σαλάττω, σαλάζω, σαλαγέω, σαλπίζ, σαλπίζω, σαλπίκτου, σαλπιστὴς, σαλπιγκτὴς, ἴσως δὲ καὶ σαῦλος· ὡσαύτως καὶ τὸ Λατ. salum, salio, salax. τοῦτο δὲ κἀμὲ πάλιν νὰ θεωρῇτις αὐτὸ πολλὰ συγγεν τῷ ἄλλομαι, τῷ, ἅλς (sal), καὶ, θάλασσα, Δῶρ. σάλασσα. Κατὰ τὸν Ησιοδ. τὸ, σάλος ἔστι ταυτόν τῷ, ζάλος. ἄλλα καὶ τὸ, σέλλω, σείω, φύσαται νὰ ἀνήκῃ ἐνταῦθα. (υυ)

Σαλόω, ῶ, σπανιώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, σαλεύω, ὅθεν Μέσ. σαλοῦμαι, = σαλεύω σημ. 2. Ὁ Φώτιος ἔχει. »Σαλαμές, ἁλιεύων, καὶ, Σαλοῦσα, φροντίζουσα, καὶ, Σαλμάτιον, κοσμάριον τι εἶδος.

Σάλπη, ἡ. Θαλάσσιος ἰχθύς, ὅστις καὶ παρ᾽ ἡμῖν ἔτι οὕτω καλεῖται, ξανθὰς ῥάβδους ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχων, Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. δ'. 8. ὅπου τὰ Χειρόγραφα ἀντὶ τούτου, καὶ, Σάρπη, καὶ σάρπης, ὁ. καὶ, Σάλπιγξ, ἐχουσιν, ὁρα Εὐστάθ. ἐν Τλ. Ρ. σελ. 1322. Παρ᾽ Ἀθηναίῳ, ζ'. σελ. 322. κεῖται. »Ὁ σάλπης ἐσάλπισε.« Λατ. salpa, καὶ Γαλλ. saupe.

*Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, οἱ (σάλπιγξ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λόγχη, ὑπήνη). προμηθευμένοι μὲ λόγχας, σάλπιγγας καὶ ὑπήνας, Κωμική λέξις παρ' Ἀριστ. Βατρ. 966.

Σαλπίζω, Μ. ξω, ταὐτόν τῷ, Σαλπίζω, ὁρα τοῦτο.

Σαλπιγκτής, οῦ, ὁ (σαλπίζω). Ὁ σαλπίζων, ὁ σημαίνων, ἤτοι φωνάζων μετὰ τῆς σάλπιγγος, Ξενοφ. «Ἱερὸς σαλπιγκτής,» ὁ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς σαλπίζων. (οἱ τύποι σαλπικτὴς καὶ σαλπιστὴς δὲν εἶναι τόσον εὔχρηστοι, Lobeck. Φρυν. σ. 191.)

Σάλπιγξ, ιγγος, ἡ. Ὄργανον σωληνοειδὲς ἐκ κέρατος, ἢ ἐκ μετάλλου, δι' οὗ φωνάζουσιν ἐν τῷ πολέμῳ διέρυσι τὸ σημεῖον τῆς μάχης ἢ τῆς προσβολῆς, Ἰλ. Σ, 219. «— ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ.» ὁ Εὐστ. αὐτόθι σελ. 1189. οὕτως ἔχει. «Φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, ὡς εἶδε μὲν ὁ Ποιητὴς σάλπιγγα, ἥρωας δὲ οὐκ εἰσάγει χρωμένους αὐτῇ, οὐδὲ εἰδότας, ὃ δὴ καὶ περὶ τοῦ τετρώρου φασὶν, ἐξ οὗ φασι σαλπίγγων εἶδη, πρώτη, ἣν εὗρεν Ἀθήνη, διό καὶ σάλπιγξ Ἀθηνᾶ παρ' Ἀργείοις τιμᾶται (ὁρα Παυσαν. Κορινθ. β'. 21. καὶ τὸν τοῦ Λυκόφρωνος Σχολ. εἰς στίχ. 915.) δευτέρα, ἡ στρογγύλη, παρ' Αἰγυπτίοις, ἣν Ὄσιρις εὗρε, καλουμένη, φασί, Χνοῦς· τρίτη, ἡ Γαλατική, χωνευτή — καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελτῶν, Κάρυξ, τεταρτη, ἡ Πομπαγωνική, πέμπτη, Μηδική, ἕκτη Τυρσηνική, περὶ ἧς καὶ Εὐριπίδης ἀναφέρει, καὶ Ἀπολλώνιος ἐν δ'. «Τυρρηνῶν δ' ἔστιν εὕρημα Κέρατά τε καὶ Σάλπιγγες.» Ξενοφ. Ἀναβάσ. ζ'. 16. καὶ δ'. β'. 5. «Τῇ σάλπιγγι σημαίνειν, φθέγγεσθαι, κελεύειν.» Ἐχρῶντο ταύτῃ καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους. Ἀριστοτ. περὶ Ἀκοῆς, ὑπῆρχε δὲ καὶ ἄλλη, Σελπ. ἱερά, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο εἰς ἱερὰ ἔθιμα, μὰ ἄλλην δὲ ἐσημαίνοντο αἱ ὧραι· κ. τ. λ. «Ἀπὸ σαλπιγγοῦς εὐθὺς ὁποῦ δοθῇ τὸ σημεῖον μὲ τὴν σάλπιγγα. 2) τὸ διδόμενον μὲ τὴν σάλπιγγα σημεῖον, ἄλλως δὲ σάλπισμα, Ἀριστ. 3, 6. 3) ὁ Ἡσύχ. ἔχει εἴ! Ἀσχυλόχου καὶ, «Σάλπιγξ θαλασσίαι ταυτ. τῷ στρόμβος, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σχολ. τοῦ Ὁμήρου (ἔνθα ὀνομ.) ἔχει, «Βόχλω γὰρ θαλασσίῳ ἐσάλπιζον (οἱ παλαιοί).» ἐ) εἶδος πτηνοῦ, φωνὴν σαλπίγγος ἔχοντος. 5) = σάλπη. — Ὁ Ἀρτεμίδ. ἀ. 58. περιγράφων τὸ «Ἱερὰ Σάλπιγξ,» λέγει, ὅτι συντεθειμένη ἦν ὑπὸ χαλκοῦ καὶ διαφέρει ἀπ' αὐτῆς τῆν «Στρογγύλην σάλπιγγαν, καθὸ πολεμικὴν, ὅθεν

Σαλπίζω, Μέλ. πίγξω, κ. τ. καὶ παρὰ νεωτ. ίσω, Lobeck. Φρύν. σ. 191. Διὰ τῆς σάλπιγγος φωνάζω, δίδω διὸ τῆς σάλπιγγος σημεῖον, ἢ σημαίνω διὰ τῆς σάλπιγγος, Ξενοφ. Ἀναβ. ἀ. β'. 17. «Ἐπεὶ ἐσάλπιγξεν ὁ σαλπιγκτής.» καὶ ἐντεῦθεν, Φυσῶ, παίζω τὴν σάλπιγγα, καθόλου δὲ παρὰ τοῦ, μεγαλοφώνως βοῶ, κραυγάζω, Ἰλ. Φ, 388. «Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανόςα, δίκην σάλπιγγος ἴαχε, περιέχησεν ὁ οὐρανὸς ὡς ἡ σάλπιγξ, ἤτοι ἐβρόντησεν, εἰς σημεῖον μάχης. πρβλ. Ἰακ. Ἀχ. Τεστ. σ. 616. Wern. Τρυφιοδ. 327. Μετὰ αἰτ. ἐηλεῖ, ἀγγέλλειν, μηνύειν, ὡς παρὰ Λουκιαν. Ὄνειρ. 114. «Ἀλέξιππον ἡμέραν ἐσάλπισεν, ἐκήρυξεν, ἐρήνυσεν, ἐσήμανεν, ἐδήλωσεν. (Τὸ, σαλπίγγω, οὐκ ἔστιν Ἑλληνικὸν, τὸ δὲ, σαλπίττω, ἀμφ.) ὅθεν

Σαλπιστής, οῦ, ὁ, = σαλπιγκτής, νεώτ. τύπος, Pierr. Μοῖρ. σ. 354.

Σάλπιξ, ιγγος, ἡ, νεώτ. ποιητ. τύπος ἀντὶ σάλπιγξ.

Σάλπισμα, τὸ (σαλπίζω). Ὁ ἦχος, ἡ φωνὴ τῆς σάλπιγγος, καὶ τὸ διὰ τῆς σάλπιγγος σημεῖον, ἢ κέλευσμα.

Σαλπιστής, οῦ, ὁ (σαλπίζω), = σαλπιγκτής, νεώτ. τύπος. ὅθεν

Σαλπιστικός, ἡ, όν. Εἰς τὸν σαλπιστὴν, ἢ εἰς τὴν σάλπιγγα ἀνήκων, ἤτοι σημαίνων καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ σαλπίζειν.

*Σαλπίττω, = σαλπίζω, ἀμφ.

Σαλύγη, καὶ Δωρικ. Σαλύγα, ἡ (σάλος, σαλεύω). Ἡ δινηκὴς κίνησις, π. χ. τῆς σφῦρατου ἐντὸς γυρεῖων, κλώθειν, Γραμμ. «Εἰ ἴσως δὲν πρέπει τυχὸν νὰ γραφῇ σαλάγη. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Σαλύγην, τὴν γινομένην κίνησιν ἐκ τῆς ἀτράκτου οὕτω καλεῖσθαι φασίν.

Σάμ, = σάν. οὕτω καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὸ στοιχεῖον Σίγμα, ὅθεν Σαμφόρας, ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐτι καὶ, Σᾶμα. ἀμφ.

Σᾶμα, τό, αὐτὸ τοῦ Σῆμα, Δωρικ.

Σαμαινίς, ἡ. Εἶδος Σαμίου πλοίου, Ἡρόδ. 3, 39. Ζήτ. ἐν τῷ, Τποπρωρος.

Σαμαίνω, Δωρικ. αὐτὸ τοῦ, Σημαίνω.

Σαμάκιον, τό. Μὴ βεβαίως γνωστόν τι μέρος στολισμοῦ γυναικείου, κυρ. ὑποκορ. τοῦ, σάμαξ.

Σάμαξ, ακος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Φορμὸς, ψάθα, Πολυδ. ἰ. 68. καὶ Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτιος ἔχει, (ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ.) «Σάμακα, ὁ Ἐρετοσθένης ἀπέδωκε τὸν Φορμὸν, ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον, οὕτω Δυσιπποκα· τοιαῦτα καὶ ἐν λέξ. Σάπτρα. Ἐστεῦσεν, ἴσως, καὶ «Σαμάκιον, τό,» κοσμαρίου εἶδος, ὁ Φώτ. αὐτὸ τοῦτο «Σαλμάτιον ἔχει, Πολυδ. ἐ. 101. καὶ Ἡσύχ. Οἱ Τοῦρκοι στομάζουσι στολισμόν τινα τῆς κεφαλῆς «Σαλμά, καὶ Τσαλμᾶν.

Σαμάρδακος, ὁ. Παρὰ Χρυσοστόμ. ὁμιλ. ιή. πρὸς Ἐφεσ. καὶ Λύγουστιν. κεφ. Ἀπαδ. γ'. 15. αὐτὸ τοῦ, Σπάτιεῶν, γόης, ψευστης.

*Σαμάττης, ου, ὁ, ποιητ. αὐτὸ Σαρμάτης, Διον. Περ. 304. (υυ-)

*Σαμβαλίσκον, τό, ὑποκορ. τοῦ σάμβαλον.

Σάμβαλον, Αἰολικ. αὐτὸ, Σάνδαλον, Ἀναλεκτ. Ἰακ. Α. Π. σ. 190. 2) Ἴχνος ποδὸς, ποῦς. «Σάμβαλα κοῦφα βαλεῖν, ἐλαφροὺς πόδας, πατεῖν ἐλαφρὰ, Λεξ. λογ.

Σαμβύκη, ἡ, καὶ, Σάμβυξ, υκος, ἡ. Τρίγωνον τι μουσικὸν μετὰ χορδῶν ὄργανον, τὸ ὁποῖον εἶχε μὲν τοὺς ὑψηλοτάτους τόνους, ὅμως ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ εὐγενικὸν, καθ' ὅτι διὰ τὴν ὑπερβολικὴν σφοδρότητα αὐτῶν καὶ διὰ τὴν σμικρότητα τῶν χορδῶν διέλυε τὴν ἰσχύν, Λατ. Sambuca. σχεδὸν ὡς τὸ παρὰ Γερμανοῖς Harfe, καὶ Γάλ. Harpe, λεγόμενον, Ἀθην. δ'. σελ. 175. «Καὶ τὸ Τρίγωνον δὲ καλούμενον ὄργανον, Ἱδρας ἐν τετάρτῳ Θεατρικῆς ἱστορίας, Σύρων εὕρημα φησὶν εἶναι, ὡς καὶ τὸν καλούμενον Λυροψάλτικα, Σαμβύκινα. 2) πολιορκητικόν τι ὄργανον, περίμοιον κατὰ τὸ σχῆμα τῷ μουσικῷ ὀργάνῳ, Πολυβ. ἡ. 6. καὶ Ἀππιαν. Μιθριδ. «Σαμβύκην δέ τινα, μηχάνημα μέγιστον, ἐπὶ δυὸ νεῶν φερόμενον, ἐποίει·» καὶ ἐντεῦθεν ἔτι «Σαμβύκης,» ὁ τὸ μουσικὸν τοῦτο ὄργανον παίζων, ἄλλως δὲ σαμβυκιστής. ὅθεν

*Σαμβυκίζω. Παίζω τὴν σαμβύκην, ὅθεν

Σαμβυκιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τὴν σαμβύκην παίζων. ὅθεν

Σαμβυκίστρια, ἡ. Ἡ τὴν σαμβύκην παίζουσα γυνή.

*Σάμβυξ, υκος, ἡ, = σαμβύκη.

Σάμεα, τὰ. Τὰ ἐν ταῖς ὄμαις τῶν ἱματίων παράσημα. Λάκωνες. Ἡσύχ. ἑντεῦθεν τὸ Γερμανικὸν Saum.

Σάμερα, Σάμερος, Σάμερον, Δωρ. ὅθεν τὸ ἡμέτερον, Σήμερα, καὶ, σήμερον, ὧν. Ταραντῖνοι. Ἡσύχ.

*Σαμεῖον, τό, Δωρ. αὐτὸ, σημεῖον, λείψ. Πυθαγ.

Σάμος. Ὕψος, κορυφὴ, λόφος, καὶ μάλιστα παρὰ θαλάσσῃ, Στράβ. ι'. σελ. 532. καὶ ἰ. σελ. 702. «Πρότερον δὲ καὶ πόλις, Σάμος προσαγορευομένη, διὰ τὸ ὕψος, ἴσως, ἐπειδὴ Σάμους ἐνάλους, τὰ ὕψη.» Ἴσως συγγ. τῷ, ἄμος καὶ ψάμμος.

*Σαμπῖ, συνήθως μὲν ἀλλ' οὐχὶ τόσον ὀρθῶς, παρεξυστόμως γραφόμενον σάμπι, Ἑρμ. Σχολ. Ἀρ. Νεφ. 23. ἰσ. Σ.

Σαμφόρας, ου, ὁ (φέρω). Ὁ τὸ σᾶμ, ἢ τὸ σαι, ὁ ἐστὶ τὸ Σίγμα φέρων, ἵππος δηλαδὴ, ὅστις ἔχει ἐν τοῖς ἰσχίοις διὰ πυρὸς ἐγκεκαυμένον ὡς σημεῖον τὸ, Σ. ἢ C. στοιχεῖον, Εὐστάθ. ἐν Δ. Β. «Οἱ δὲ τὸ Ἱππα στοιχεῖον Κίππα κατὰ γλῶσσαν ἐλέγετο, δηλοῦσι τὸ τὸν Κοππατίαν ἵππον εἰπόντες οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ ἔχειν Κ ἐντετυπωμένον, ὥσπερ Σαμφόραν, ᾧ Σ ἐγκέκοπται ἢ ἐγκαίεται, ὅπερ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Σᾶν.» τοιαῦτα καὶ παρ' Ἡσυχίῳ, Φωτίῳ, καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 122.

Σαμφύχειος, Μ. ἴσω (σάμφυχον). Ὁσμὴ σαμφύχου ἔχω, ἢ ἐνδίδωμι, μυρίζω ὡς τὸ σάμφυχον.

Σαμφύχινος, ίνη, ινον. Λεῖος εἰς σάμφυχον, ἢ ἐκ σαμφύχου κατεσκευασμένος.

Σάμφυχος, τό. Ξενικὸν ὄνομα εὐώδους τινὸς φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως, Ἀμάρακος, λέγεται. Διοσκορ. γ'. ζή. Ἀθην. σελ. 681.

Σάν, ἡ, Σάμ, Δωρικ. αὐτὸ τοῦ, Σίγμα, Παυσάν. Λεῖψ. Ζήτ. καὶ ἐν τῷ Σ. ὅρα καὶ Δθην. ἐν ι. καὶ ια'. καὶ Ἡρόδ. 1, 139.

Σανδάλιον, τὸ. καὶ, Σανδάλιστος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, Σανδαλος, Ἡρόδ. 2, 91.

Σανδαλοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, ἐν ᾗ ἐμβάλλονται τὰ σανδάλια εἰς τὸ φυλάττεσθαι κρύπτά.

Σάνδαλον, τό. καὶ Αἰολικ. σάμβαλον, συνεξ. πλησ. Σύλλογ. πέλμα (πατοῦνα), τὸ ὁποῖον ἐδένετο εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ ποδὸς μὲ λωρία, κατὰ πρῶτον ἐν Ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 79. 83. 139. παρὰ Μεταγνωστ. δὲ εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. ἀ. 18. (ἐν τῷ Σκυθ. αὐτὶ Σκυθάλος κατὰ τὸν Hemst.) καθόλου δὲ, αὐτὶ τοῦ πέδιλον, (παπούτσιον) 2) ἴχνος ποδός, πατημασιά, Δ σπ. ἐπ. 2, 6.

Σανδαλορράφος, ὁ, ἡ. (ῥάπτω). Ῥάπτων τὰ σανδάλια, (παπουτσῆς), Νικοτερμ.

*Σανδαλόω, (σάνδαλον) Προμηθεύω, ὑποράπτω πατούνας· παπουτσόω, προμηθεύω μὲ παπούτσια.

*Σανδαλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος ἔχων σανδάλου, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1371.

Σανδαράκη, καὶ Σανδαράχη, ἡ. (Sandaraca) Ὀρυκτοῦ, ἡμιμεταλλου ἐρυθροῦ εἴδος, ὁ ἐστὶ τὸ ἐρυθρὸν ἀρσενικὸν οὗ τινος τὸ χρῶμα ὅμοιον ἐστὶ τῇ Κινναβάρι (Ἀλκίφρ. Ἐπιστολ. α'. 33. «Εἰ γὰρ εἶδεν ἑαυτὸν χρῶμα σανδαράκης ἔχουσαν, οὐκ ἂν εἰς ἀμφορέα ἐβλασφήμει· ἐν ᾧ τὸ ἄλλο καὶ αὐτὸ Ἀρτεμικὸν, ἤτοι τὸ Ἀρτεμίσιον, ἔχει χρῶμα κίτρινον, ἤτοι ξανθὸν, καὶ διαφέρει τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου μόνον κατὰ τὴν διάφορον ἀναλογίαν τῆς μίξεως μετὰ τοῦ θειαφέου Διοσκορ. ἀ. 121. καὶ 122.) καὶ οὗτος τὴν ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίου σώματος δυναστηφόρον ἐνέργειαν καὶ αὐτὸς ὁ Στράβων ἐστιμήσας ἐν βιβλ. ιβ'. σελ. 841. ἐν Σανδαραίτῃ χωρὶ τοῦ μεταλλείου, ἀφ' οὗ ἡ σανδαράκη μεταλλεύεται. Ὁ Θεόφραστος ὅμως ἐν τῷ περὶ Λίθ. σελ. 397 ἀναφέρει καὶ τὸ Ἀρσενικὸν, καὶ τὴν Σανδαράκην ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς κονίας, καὶ διακρίνει ἐξ αὐτῆς ἄλλα, τὰ ὑπὸ τὴν φορφὴν τῆς γῆς ἢ τῆς ἄμμου εὑρισκόμενα, ὅστις κατωτέρω λέγει, ὅτι ἀμφότερα ταῦτα τὰ ὀρυκτὰ καίονται εἰς τὸ πῦρ· ὅθεν φαίνεται, ὅτι ὁ Θεόφραστος ἐννοεῖ τὸ κυρίως Ἀρσενικὸν. 2) τροφὴ τις, εἶδος κόμμεως τῶν μελισσῶν, Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. δ'. ζ0. ἴσως ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, Ἐριθάκη. 3) ἰατρικόν τι, χρήσιμον μὲν εἰς τοὺς ἵππους καὶ τὰ κτήνη, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Ζῶ. Ἱστορ. ἡ. 24. ἀλλὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαπατηφόρον. 4) σημαίνει ἡ λέξις καὶ, καθαρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, ὅθεν

Σανδαράκιζω, ἐρυθρὸς εἰμὶ ὡς ἡ σανδαράχη, καὶ ἐν γένει, κόκκινος εἰμί.

Σανδαράκινος, ἡ, Σανδαράχινος, ἴνη, ινον. Ἐκ σανδαράχης ὤν· ἔξυρ ἐρυθρὸς, κόκκινος, ὡς ἡ κιννάβαρις, Ἡρόδοτ. 1, 98.

*Σανδαρακούργιον, τό (ἔργον). Μεταλλεῖον, ἔνθεν εὐτέλειαν τὸν κόκκινον ἀρειχάλκου, ἡ σανδαράκη.

*Σανδαράχη, ἡ, σανδαραχίζω, καὶ σανδαράχινοι, = σανδαράκη, σανδαρακίζω, σανδαράκινος.

Σάνδυξ, υκος, ἡ· καὶ τανδὺξ. Μίλτος, ἡ εἶδος κοκκίνου χρώματος, ὅμοιον τῇ μίλτῳ, λέγεται καὶ, ἁρμένιον, Λατ. sandyx uста, Διοσκορ. ε. 103. Παρὰ Στράβ. β'. κεῖται, «Μίλτος σάνδικος, ὃν δὴ καὶ ἁρμένιον καλοῦσι, χρῶμα ὅμοιον κάλχῃ· Ὁ Λέτιος ἔχει, «Καὶ μέντοι δὲ τὸ καθαρὸν ψιμμύθιον εἰς τὸ καλούμενον Συριῶν μεταβάλλεται, ὅπερ οἱ Ἰατροὶ σάνδυκα ὀνομάζουσι.» 2) φυτόν τι, μὲ τοῦ ὁποίου τὸν χυμὸν ἐβάφετο παλαὶ πολλὰ κόκκινον, Γεωπ. Virg. Eclo 4, 45. σ. 208 ἀλ ὃ καὶ σάνδυκα παρὰ τοῖς Λυδοῖς, λινᾶ, διαφανῆ καὶ μὲ σάνδυκα βεβαμένα γυναικεῖα φορέματα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σάνδυξ, δένδρον Ἰαμνώδες, οὗ τὸ ἄνθος χροιὰν κόκκου ἐμφερῆ ἔχει, ὡς Σωτίβιος, ἡ φάρμακις Ἰατρικός, καὶ κιβωτάριον· καὶ ἐντεῦθεν τινες παράγουσι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Συνδύκιον, καὶ Σειτούδιον λεγόμενον, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, Κιβώτιον· ἀλλ' αὐτὴ ἡ παραγωγὴ προέρχεται ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ Σανδουκ. (τὸ Τψιλον ἐστιν ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι παρὰ μὲν Προπ. 2, 35, (24), 45. μακρόν, παρὰ δὲ Γρατ. Κυνηγ. 86 βραχύ.)

Σανίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Σανὶς, Ἀρ.

Σανιδοτορέω, ὦ, (σανὶς, τορέω) διατρυπῶ μίαν σανίδα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1135.

Σανιδόω, ὦ (σανὶς). Μετὰ σανίδων καλύπτω, στρώνω ἢ σκεπάζω μὲ σανίδια, σανιδώνω, σανίδας ἐπιβάλλω ἢ περιβάλλω, σκεπάζω, προμηθεύω μὲ κατάστρωμα ὅθεν «Πλοῖα σανιδωθέντα, ἔχοντα κατάστρωμα, καυβέρταν· καὶ «Σανίδωμα, τὸ κατάστρωμα, ἄλλως δὲ κατ' ἄλλην τινὰ ἔννοιαν. ὁ ἐστιν, ἀπὸ τιμωρίας, κεῖται τὸ Σανὶς. Ζήτ. Δρύοπος.

Σανιδώδης, εος, ὁ, ἡ (σανὶς, εἶδος). Ὅμοιος σανίδι.

Σανίδωμα, τό, (σανιδόω.) Στρώματα ἢ σκέπη, ὄροφος ἐκ σανίδων· πάτωμα εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἐξαιρ. κατάστρωμα (καυβέρτα, Ἰταλ.) εἰς τὸ πλοῖον. Ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀσπὶς συνέκειτο ἐκ δύο σανίδων, ἤτοι, ἐκ διπλοῦ σανιδώματος, Πολύβ. ς'. 23. Ζήτ. Σανιδόω.

Σανιδωτός, ἡ, ὸν. Σανιδωμένος, μετὰ σανίδων, ἢ καταστρώματος προμηθευμένος, καταστρωμένος. Ζήτ. Σανιδόω.

Σανὶς, ίδος, ἡ. Τμῆμα ξύλου κατὰ μῆκος διὰ τοῦ πρίονος ἐσχισμένου, οὕτινος τὸ πάχος συνήθως ἐστιν ἑνὸς δακτύλου, τὸ πλάτος μιᾶς ἢ καὶ δύο σπιθαμῶν, καὶ τὸ μῆκος ἕως δύο πήχεων, ἐξ οὗ καλύπτομεν ἢ καταστρώνομέν τι, Σανίδα. Σανίδων (ὁ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. α'. 787. ἔχει, «Σανίδες λέγονται τὰ ὑπερμήκη ξύλα καὶ πλατέα, οἷον ταινίδες, παρὰ τὴν τάσιν) καὶ πᾶν τὸ ἐκ σανίδων γιγνόμενον· ἄρα α) θύρα, παρ' Ὁμήρ. εἰς κατὰ πλῆθ. ἐπὶ τῶν διελθόντων, ἤτοι πτερύγων τῆς θύρας, ὡς Ἰλ. Μ, 453. 461. καὶ 121. οὐδὲ σύληται εὖ ἐπιεσμένης σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆκε οὕτω καὶ ἐν Φ, 535. Ζ, 128. Ν, 42. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλ' ἐν Ι, 583. ἅπαξ κεῖται μετὰ τοῦ, καλ' ηκές. Σείων κολλητὰς σανίδαιν, τὰς θύρας περιφραστικῶς, ἀπὸ τοῦ καλῶς σπιτρμόσθαι τὰς σανίδας, καὶ εἰς ἓν πτερύγιον κατασκευασθείσας· οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσ. πολλαχοῦ, ἔνθα (Β, 344.) καὶ «Διπλίδες σανίδες» εὑρηται. β) φράγμα τι ἐκ σανίδων· ὕψωμά τε ἡ σκηνὴ ἐκ σανίδων, Ὀδυσ. Φ, 51. «Τυχλὴ σανὶς», σανίδωμα, ἡ κατάστρωμα, ὅ ἐστι, (σοφῶς, τσιαρόκι), κ. τ. τ. διὰ σανίδων κατεσκευασμένον. γ) σεσηπότι τις ἐκ σανίδων, ἔδαφος τοιοῦτον, τὸ ἐκ σανίδων πέπασμα ἐκ τοίχου, αἱ δοκοὶ (γρεττιάς) ἐνὸς οἴκου. δ) τὸ κατάστρωμα (ἡ κουβέρτα) ἑνὸς πλοίου. ε) «Πλεύσωμα, ὅπου αἱ εἶκες λέγονται», Φώτ. ἡ, πλεύσωμα, ἐν ᾧ αἱ γραφαὶ Ἀθηνᾶσιν ἐγράφοντο πρὸς τοὺς κακούργους, Ἡσυχ. καὶ ἐν ᾧ τὰς δίκας ἐνεχάραττον, «Φώτ. ἡ, «Σανὶς, τὸ ἐπίμηκες ξύλον, σανίδες δὲ ἐν αἷς ἐγράφειτο οἱ ὀφείλοντές τε καὶ οἱ ἡδικηκότες τι, Ἐτυμολογ. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν αὗται αἱ σανίδες μετὰ τινος, ἢ γύψου ἐπιπεπλασμέναι, ἐφ' αἷς ἐγράφον τοὺς νόμους. ἢ ἄλλην τινὰ διαταγὴν πρὸς σημοτίεσιν, καὶ μάλιστα εὐημοτίεσιν τὰς ὅσας ἐγχειρίζοι ἐνώπιον κριτηρίου ἐγκαλέσεις παρομοίως ἐλέγοντο ἐκεῖναι, ἐφ' ἃς ὁ ἄρχων ἢ ὁ διαιτητὴς ἔγραφεν ἢ μετὰ τῆς ἐγκειτρίδος, ἢ μετὰ τοῦ ὄνυχος μαρκὸν τινὰ ἢ βραχεῖαν γραμμήν, ἵνα τις εὐθὺς ἐξέλοιτο τὴν καταδίκην ἢ τὴν συγχώρησιν τοῦ κατηδικοῦντος· αὗται ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ «Πινάκιον τιμητικόν», Εὐρ. Ἄλκ. 967. 2) ξύλον ἐπίμηκες, ἐφ' ᾧ τοὺς κακούργους ἔδουν, ἢ προσήλουν αὐτοὺς ὡς ἐπὶ σταυρόν, ἤτοι, τιμωρητικὸν ξύλον, σανίδα. «Δῆτον αὐτόν, ὦ ταξοῖ», ἐν τῇ σανίδι», Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 931. καὶ, «Δεῖν πρὸς τῇ σανίδι» αὐτόν. 940. ὅτι δὲ μετὰ ἧλων ἐγίνετο τοῦτο, ἤτοι, μετὰ καρφίων ἐκαρφώνετο εἰς τὴν σανίδα ὁ κακοῦργος, γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ 1003. στίχου, αὐτόθ. «Μάλλον ἐπικρούσεις τύχει· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡροδοτ. 9, 120. καὶ 7, 33. «Ζώντα (τὸν Ἀρταΰντην) πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν». Ζήτ. Σανιδόω.

Σάννας, ου, ὁ (σαίνω), ταὐτὸν τῷ, Μωρὸς, κατὰ τοὺς Γραμματ. Ὁ Κρατῖνος ὠνόμαζεν οὕτω Θεοδοτίδην τινὰ, καὶ ἐντεῦθεν ἐπεκαλεῖτο μετὰ ταῦτα πᾶς μωρὸς, Σάννας, Εὐστάθ. καὶ Φώτ. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. sanna, sannio. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὸ τοῦτον, Σάννορες, ἐκ τοῦ Ῥίζωνος, ἔχει.

Σαννίον, τό (σαίνω). Τὸ αἰδοῖον, καὶ αὐτὸ τοῦ, ἄρρεος, οὐρᾶ, παρὰ τὸ, τῇ κέρκῳ σαίνειν· τὸ γὰρ αἰδοῖον ἐστὶ ὅτε οὐρᾶν ἔλεγον, ὡς Εὔπολις, Ἡσυχ. ὅθεν

Σαννοέπληκτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ Αἰσχροέπληκτος, Ἡσύχ.

Σαννίων, ὁ, (σαίνω). Γελωτοποιὸς, μῶκος, μῖμος, θεατρικὸς ὑποκριτής. Ὁ Δημοσθένης σύνομάζει διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου ἕνα τραγικὸν ποιητήν. ἐμφ.

*Σανταλινος, ίνη, ινον. Ἐκ σανταλου ξύλου κατασκευασθείσος, ἐκ τοῦ

Σάνταλον, τό. Δένδρον οὗτον καλούμενον, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ξύλον. Ζήτ. Σαγάλινα.

Σαντόνικον, τό. Εἶδος ἀψινθίου, Διοσκορ. γ'. 28. artemisia santonicum. Λιν.

Σανυρίζω, ταὐτὸν τῷ, Αἰκίλλω, παρ' Ἡσυχ ὅπου «Ἐσανυρίζειν» ἠμαρτημένως κεῖται. Χωρατεύω. ἀστειζομαι, περιγελῶ, ἐκ τοῦ

*Σανυρός ὁ (σαίνω). Ὁ χωρατατζῆς, βωμολόχος, γελωτοποιός, περιγελαστής. ὅθεν καὶ, Σανυρίων.

Σάξις, εως, ἡ. (σάττω). Ἡ μέχρι κορυφῆς πλήρωσις, γέμωσις, παράγέμισμα, Ἀριστοτ. προβλ. κε. 8.

*Σαοπόλις, ιος, ὁ, ἡ (σαόω, πόλις). Ὁ πόλεις ὑπερασπίζων, Κολουθ. 140.

(Σάος). Ἁπλαστὸν ὡς θετικὸν μόνον ἐν τῷ κατὰ συναίρ. τύπῳ σῶς, ὅπερ ὀρθ· τουναντίον δὲ εὑρηται τὸ συγκριτικὸν σαώτερος, Ἰλ. Α, 32. «Ἀλλ' ὅτι σαώτερος ἐστι νέηαι. Ἐνταῦθα δέν εἶναι χρεία τὸ θεωρῇ τις μετὰ τοῦ Βούττμ. Γραμμ. 1. σ. 279. τὸ συγκρ. σαώτερος ὡς ἀρχαιότερον δωτικόν, ἤτοι ὁ Ἀγαμέμνων λέγει «υβριζέτω, νῦπαγε, μή μ' ἐρεθίζῃς, διά νὰ ἐπιστρέψῃς γοργότερος, ἤγουν παρεξ ἀνίτως δέν ὑπάγῃς καὶ μ' ἐρεθίζῃς

Σαοσίμβροτος, ὁ, ἡ (σαόω, βροτός). Ὁ σώζων, διατηρῶν τοὺς βροτούς, ὁ σώους καὶ ὑγιεῖς φυλάττων τοὺς ἀνθρώπους.

Σαοφροσύνη, Σαοφρονέω, Σάοφρων, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, Σωφροσύνη, Σωφρονέω, Σώφρων, Ἰλ. Φ, 462. καὶ Ὀδ. Ψ, 13. 30.

Σαόω, ταὐτὸν τῷ, σώζω, ὅθεν παρὰ Καλλιμάχ. εἰς Δῆλ. 22. — Σαοὶ δέμιν αὐτ' ἐπιβάθρωνι, σώζοι, βοηθεί, Παράγεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου ΣΑΟΣ, σῶς· παρ' Ὅμ. ἀχρηστος ὁ ἐνιστ. ἐνεστώς· ἐν χρήσει δὲ παρ' αὐτῷ ὁ Μέλλ. σαώσω, Ἀόρ. ἔσάωσα ἢ ἀναιβύτως, σάωσα, ὁ ἀπαρ. παθ. Ἀόρ. σαωθῆναι· ἐσάωθεν, ἀντὶ ἐσώθησαν· καὶ, σαωθῆτω, πολλάκις· προσθ. ὁ Μέσ. Μέλ. σαώσομαι, Ὀδ. Φ, 309. σάω, Προστ. ἐνεστ. ἐνεργ. (ἀντὶ σαίω) Ὀδ. Ν, 230. Ρ, 595, Ὑμν. Ὁμ. 12, 3. καὶ, ἔσαω, σάω, γ'. προστ. παραπ. ἐνεργ. Ἰλ. Π, 363. Φ, 238. (υ-) καὶ τέλος, ὁ ἐκ τοῦ σαόω κατὰ συναίρ. ἐνεστ. σώω, ἐξ οὗ προέκυψε τὸ κοινὸν σώζω· Ἴδε τοῦτο Πιερσόν δὲ τούτων, εὑρηται καὶ οἱ ἐνταῦθα ἀντικείμενοι τύποι σαῶσι, Τυρτ. 2, 13. καὶ σαοῖ, Θεογν. 868. Bekk.

*Σαπείη, ἡ. ἐνικ παθ. ἀορ. ἐκ τοῦ σήπω, ἡμαρτ. ἀναγν. Ἰλ. Τ, 27.

Σαπείριον, τό. Ζήτ. Σατύριον.

Σαπείς, εῖσα, έν, Ἀόρ. β'. μετοχ. παθητ. ἐκ τοῦ σάπω, σήπω, Ἡσ. Ἀσπ. 152.

Σαπέρδης, οῦ, ὁ, Saperda. Οὗτος ἐκάλουν ἐν Πόντῳ τὸν ἰχθὺν Κερκεῖνοι, ὃν ποιοῦν, ἤτοι ταριχεύουν, ἀλατίσμενον ἐποίουν· ἦν δὲ οὗτος μεγαλήτερος τῆς Σαρδέλης, καὶ κατὰ τὰ ἐν τῷ Πόντῳ εὑρισκόμενα εἴδη τῶν ἰχθύων, οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, εἰμὴ ὁ παρὰ τοῖς ἀγχωρίοις καλούμενος, Θρίσσα, ἡ· ὅστις παρομοιάζει τῇ παρὰ Γερμανοῖς Hering (χαρίγγα) λεγομένῃ· ὡς καὶ ἐκ τῆς ῥήσεως τοῦ Ἀθηναίου (ἔνθ. σελ. 339.) δύναται τις εἰκάσαι, «Σύνεστι σαπέρδαις ὑστὶ καὶ ταῦτ' ἀνάλτοις καὶ πλατυρύγκαι τισιν. Παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῳ. ἱστορ. ἡ. 29. κεῖται τὸ ὄνομα «Σαπέρδιον ἐπί τινος προσφάτου ἰχθύος, ὃν πάλιν οἱ παρὰ τὸν Πόντον οἰκοῦντες, Ἀσπερίνην, ἢ λέγουσιν· ἔστι δὲ οὗτος μικρότερον εἶδος τῆς Θρίσσης. (α) Ἀρχαστρ. λειψ. 97. Pers. sat 5, 134.)

Σαπέρδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ σαπέρδης, 2) ὑβριστικὸν ὄνομα μιᾶς ἑταιρίδος ἐν Ἀθήναις Ἀθήν. σελ. 591.

Σαπερδίς, ἡ· ἴδε σαπέρδης.

*Σαπήη, Ἐπ. γ'. ὑποτ. παθ. ἀορ. τοῦ σήπω, ἀντὶ σαπῇ, Ἰλ. Τ, 27.

Σαπήριον, τό. Ζήτ. Σατύριον.

Σαπρέα, ἡ (σαπρὸς) = σαπρότης, Διοσκορ. α'. 113. «Ἡ ἀπὸ τῶν παλαιῶν ξύλων καὶ πρίνων σαπρία συνιστάμενη ὥσπερ ἔλευρον».

Σαπρέας, ου, ὁ (σαπρὸς) οἶνος, (Ἀθήν. σελ. 29.) ὁ παλαιὸς καὶ εὐώδης οἶνος. Ζήτ. ἐντῷ, Σαπρὸς.

Σαπρίζω, (σαπρὸς). Σάπιος, βρωμερὸς, σαπρὸς εἰμί, παράγ. ὑσμὴν ἔχω, βρωμῶ, σήπομαι 2) σαπρεύω, ἢ βρωμερὸν ποιῶ.

Σαπρόω, ῶ (σαπρὸς). Σαπρὸν, σάπιον, ἢ βρωμερὸν ποιῶ, Ἐκκλησ. ι. 1.

Σαπρόγηρος, ὁ, ἡ (γῆρας) Λίαν γέρων, ὅστις ὑπὸ τοῦ γήρατος βρωμᾷ ὡς σεσηπώς, ὑπέργηρος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαπρόεννημος, ὁ, ἡ, (ἔνημι). Σαπρὰ, ἐκφορούσας ἔμπυον κνήμας ἔχων, Διοσκορ. δ. 184.

Σαπρολογία, ἡ, Αἰσχρολογία, ὕβρις. Νικήτ. χρον. α'. ὁ. Λέξ. νεωτ.

Σαπρόπλουτος, ὁ, ἡ, (πλοῦτος). Βρωμόπλουτος, ἤτοι ἐπὶ παμπαλαίου, προγονικοῦ πλούτου, ἢ ἐπὶ πλουσίου μέντοι, ὅμως πολλὰ φιλαργύρου, σαπίζοντος ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πλούτου του, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 601. «Νυμφίος σαπρόπλουτος, ὁ πλούσιος μέν, ἀλλὰ λίαν φειδωλὸς νυμφίος.

Σαπρός, ά, όν (σήπω, φαπῆναι) Σεσηπώς, σάπιος, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὀζώδης, βρωμερὸς, κακὴν ὀσμὴν ἔχων, δυσώδης, ὅθεν ταγγισμένος, μουχλιασμένος, ἐξαιρ. ἐπὶ ὀψαρίων, ὅσα ἐτάφησαν πολὺν καιρὸν ἐν τῇ ἁλμύρᾳ (ἅλμῃ) καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀθην. ἐν ε'. λέγει «Σαπρὸς τυρικὸς τὴν ὀρίγανον φιλεῖ· ὁ αὐτὸς ἐτ. ἐν ς'. ἀντιτάσσει εἰς τὸ «Σαπρὸν ἰχθύων τὸ «Πρόσφατον. 2) ἑπομένως δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ, ἀκίνδυνος, ῥυπαρὸς, αἰσχρὸς, συγχαμερὴς, μοχθηρὸς, φαῦλος, ἀχρεῖος, μυταρὸς· ὅθεν παρὰ Παύλῳ πρὸς Ἐφεσ. δ'. «Λόγος σαπρὸς, αἰσχρὸς, αἰσχρολογία, καὶ μάλιστα ὁ περὶ Ἀφροδισίων. 3) ἐν γένει μισοσάπιος, ὅτι τσακίζεται εὐκόλα ἐξ αἰτίας τῆς σήψεως, διεφθαρμένος, χαλατμένος διὰ τὴν πολυκαιρίαν· ἄχρηστος. 4) παλαιὸς, ἀρχαῖος, γέρων· πλὴν καὶ παλαιόν τι χωρὶς νὰ συνυπεμφαίνῃ μέμψιν τινα, ὅθεν «σαπρὸς, καὶ, σαπρίας οἶνος, παλαιὸν κρασί, τὸ ὁποῖον ἐστάθησε πολὺν καιρὸν καὶ μυρίζει καλὰ. Πιερτ. Μοῦρ. σ. 353 Ruhnk. Τίμ. σελ. 167. Ruxil. σ. 102. καὶ Ἀθην. ἐξ Ἑρμίπ. ι. σ. 31. «Ἔστι δέ τις οἶνος, ὃν δὴ σαπρίαν καλέουσι, οὗ καὶ ἀπὸ στόματος στάμνων ἀνοιγομένων, ὄζει ἰὸν, ὄζει δὲ ῥόδων, ὄζει δ' ὑακίνθου· ὥσμὴ θεσπεσία· οὕτω καὶ παρ' Ἀριττοφ. Εἰρ. «Σαπρᾶς εἰρήνης, ἀντὶ τοῦ, ἀρχαίας, παλαιᾶς. 5) κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Φρυνίχου, (ὅρα παρ' αὐτῷ Lobeck. σελ. 377.) σήμαινεν ἡ λέξις καὶ, δύσμορφος, ἀσχήμων. Ζήτ. Σαπρόφιλος. Ὁ Ἀρίστ. εἰς Ἐπίκτ. δ'. 4. λέγει, «Σαπρὸν ὄξος, Σαπρὸν μέλι, χηνίδιον, σκεῦος, δόγμα, Θεμέλιον. Σαπρὸς παιδαγωγὸς καὶ, «Σαπρῶς λούει τὰ βαλανεῖα, ἐπὶ κακοῦ. ὅθεν

Σαπρόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ σαπρὸν ἤτοι δυσώδη στόμα ἔχων, οὗτινος τὸ στόμα ἢ ἡ ἐσπνοὴ (τὰ χνῶτα) βρωμᾷ, Στοβ. λόγ. λζ'.

Σαπρότης, ητος, ἡ (σαπρὸς). Σῆψις, σάρωμα, σάπισμα. ἢ ἐκ τῆς σήψεως δυσωδία (ἡ ἐκ τοῦ σαπίσματος βρῶμα) ἢ κατάσπασις σεσηπότος καὶ τεταβρωμένου, ἤτοι διεφθαρμένου σώματος. «Ἕλλιν σαπρότης, «Διοτειρ. α. 134., τὸ σάπισμα, ἤτοι ἡ σῆψις, ἡ σαθρότης καὶ εἰς κοινὴν διαφορὰ τῶν ξύλων. Ζήτ. Σαπρία.

Σαπροφελὲς, ὁ, ἡ, (σαπρὸς, τηω. ς. φιλέω). Φίλος, ἑρατὴς ἀχήμων ἀντικειμένου. Ὁ Λυγκεστίνος ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς κ-ι ς. 31. λέγει, ὅτι εἰς τοὺς χρόνους του φὼνιμᾶς «Σαπροφίλους, τοὺς τὰ σαπρὰ καὶ ἀχήμονα, ἄσχημα ἢ δυτειδῆ φιλοῦντας, τοὺς τὰ ἑταιρικὰ καὶ μυταρὰ ἀγαπῶντας. Οὕτως ἔχει καὶ ἐν Χειρόγραφ. τοῦ Σουΐδ. ἐν λέξ. Ἥρα, ἔνθα ἀναφέρεται στίχος τις ἐκ τῶν τοῦ Βαρβίου, ἀντὶ «Αἰτυχᾶς τινος «Σαπρὰς τινος.

*Σαπρόω, (σαπρὸς), = σαπρόνω.

*Σαπρύνω (σαπρὸς). Κάμνω σάπιον, ἢ βρωμερὸν. Παῤ. γίνομαι σάπιος ἢ βρωμερός.

*Σαπφείρινος, ινη, ινον. Ἀπὸ σάπφειρον, Φίλοστρ. βίες Ἀπολλ. ι. 35.

Σάπφειρος, ὁ, καὶ, σάπφιρος. Λίθος εὐγενὴς, Χειμήριον. Διονύσ. ὁ περιηγητὴς καλεῖ ταύτην, κυανὴν, καὶ, χρυσῆν, ὡς δύο χώρια εἴδη. «Χρυσῆς κυανῆς τε καλὴν πλάκα σαπφείροιο· αὐτὰ καὶ Πλιν. λζ'. 39.

Σαπφικὸς, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἀναγόμενος εἰς τὴν ποιήτριαν Σαπφώ. ἢ ὁ ἐκ τῆς Σαπφοῦς, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῆς Σαπφοῦς ὡς

*Σαπφῶϊς, ίδα, ῶϊν, = Σαπφικὸς.

Σαπῶν, Μετοχ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. ἐκ τοῦ Σήπω.

Σαπὼν, ωνος, ὁ. Σμῆγμα, ῥυπτικὴν δύναμιν ἔχον, Σαπώνιον ἢ Σαπούνιον· ἔστι δὲ τοῦτο σύνθεσις τις ἐξ ἐλαίου ἢ ἄλλου τινὸς λίπους καὶ νίτρου, ἢ ἄλλων τοιούτων νιτρωδῶν ἁλάτων, ἀφ' οὗ πλύνομεν τὰ ῥερυπωμένα ἱμάτια. Λατ. Sapo, Ἑλληνικὴ ἢ Γερμανικὴ λέξις. (π, Seren Σάμμων. 155.)

Σαπώνειον, τὸ, ὑποκορίστ. τοῦ, Σάπιον.

Σαραβάλλα, τά. καὶ, Σαραβάρα, τὰ. Στοιχεῖα, ἤτοι Ἀστιανοὶ καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τὸ ἔνδυμα. Κατ' Ἡτύχ. «Τὰ περὶ τὰς κνημίδας (γράφ. κνήμας) ἐνδύματα ἃ αὐτὸς ἔχει. «Σεβαλεαὶ, τὰ τῶν σκελῶν περιπτώματα, Πάρθοι, Σαραβάραι. καὶ «Σαραβάρα, βρακία· οὕτω καὶ Πολυδ. ε'. 59. ι. 168. Ὁ Φώτ. «Σαράβαρα, ἐτῶς Περτικὴ, ἔνια δὲ λέγουσι βρακία.« ὁ Εὐδόξιος Ἰχει, «Σαράβαρα, τὰ ἐκ κοκκινοστευαζόμενα παρ' αὐτοῖς (τοῖς Χελδαίοις) προταγορεύεται, τὴν βρακίων τάξιν ἔχοντα, καὶ μηρίδεσιν προσδεόμενα· ταῦτα δὲ ἕφερον ὡς ἐπίσημοι, καὶ σατράπαι. Ὁ Προφτ. Δανιὴλ ἐν κεφ. γ'. 21. ἔχει, «Ἐτεθήσαν σὺν τοῖς σαραβάροις αὐτῶν, καὶ τιάραις, καὶ περισκελίοις· καὶ Ἀντιφάνης περὶ τῶν Σκυθῶν.« Σαράβαρα καὶ χιτῶνας πάντας ἐνδεδυκότες.« σημαίνει δὲ ἡ λέξις Σαράβαλλον, ἢ, Σαράβαρον, κυρίως τὸ παρὰ Τούρκ. Σιλβὴρ, καὶ κοινῶς, Σαλλιβάριον, καὶ Σαλβάριον, λεγόμενον· ἔστι δὲ τοῦτο, εἶδος Ἀνεξυρίδων, ὅ ἐστι, Βρακίον πλατύτατον, σχεδὸν μέχρι τῶν ἀστραγάλων κατῆκον. Καὶ ἡ μὲν λέξις, Σαράβαλλα, ἐθνικὸν ἔστι τῶν Χελδαίων· ἡ δὲ Σαράβαρα, τῶν Περσῶν καὶ Σκυθῶν. Ὁ Στραβ. β'. σ. 803. ἀντὶ τούτου «Σαραπάραια ἔχει.

Σαραβος, ὁ. Ὁ χάσων, παρὰ τὸ Σείρειν. 2) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, παρὰ Κωμικοῖς, Ἡτύχ. καὶ Φώτ., ὅστις ἔτι καὶ, Σαραβαρίχην, ἔχει.

Σαραπεῖον, τὸ, Σεραπεῖον, τό. (Σάραπις) Ὁ ναὸς τοῦ Σαράπιδος θεοῦ.

Σάραπες, ιδος, ἡ Χιτὼν Περσικὸς μετόλευκος, μὲ πορφυρᾶς ἀράδας. Κτησίας, καὶ Ἀθὴν σελ. 525. 2) ἀρτ. Αἰγύπτιος θεός.

Σαρᾶπος, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Σεράπους, οδος, ὁ, ἡ αἰτ. σαράπουν καὶ, σαράποδα, Διογ. Δ. 1, 81. (σαίρω, πους). Ὁ σῦρον τοὺς πόδας ἐν τῷ περιπατεῖν, Ἀλκαῖος παρὰ Διογέν. Λαερτ. εἰς βίον Πιτακοῦ «Σαρκάπτα, καὶ, Σάρατον, ἀντὶ τοῦ πλατύποδον εἶναι καὶ ἐπισύρειν τοὺς πόδας.« Ὁ Γαλην. ἐν Γλωσ. Ἱπποκρ. ἔχει, «Σαράπους, (ἢ) ἡ διαστεῤῥίπτας καὶ διεστῶτας ἔχοντας τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν.« λέγεται δὲ κυρίως, ὁ μακρὰν διεστραμμένους ἀπ' ἀλλήλων ἔχων τοὺς πόδας, καὶ ἐν τῷ βαδίζειν σύρων αὐτοὺς κατὰ γῆν ὡσὰν νὰ σκουπίζῃ, ὅθεν ὁ πλατεῖς καὶ διεστῶτας ἔχων πόδας. (π)

Σαργάνη, ἡ. δεσμὸς, δέμα, Αἰσχύλ. Ἱκετ. 801. Βρόχου σαργάνας, «δεσμοῖς. 2) πλέγμα γυναρωδὲς ἐκ σχοινίων ὡς δίκτυον, καλάθιον ἢ ζεμπίλιον, ἢ ἄλλο τι πλεκτὸν, ὡς καὶ τὸ, σαργάνη, Ἀθήν. γ'. σελ. 119. ἢ Ἐν σαργανοῖσιν ἄρωμα τερίχνυον· καὶ Παῦλ. ἐν β'. πρὸς Κορινθ. ιά. (—υ—)

Σαργίνας, παρ' Ἀθην. σελ. 321. ἡμπορτ. ἀντὶ, Σκρόδινος.

Σάργος, ὁ, (κατ' Ἀρκαδ. σ. 96. 18. σαργὸς, ὁ.) Εἶδος σκλαστοῦ ἰχθύος, γνωστοῦ καὶ παρ' ἡμῖν, sargus Λατ.

Σαρδὰ, ἡ. (Sarda, παρὰ Πλινίῳ) Εἶδος ἰχθύος ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Θύννων, παρὰ τὴν Σαρδὼ (Σαρδινίαν) νῆσον ἁλιευόμενον· καὶ, Σαρδίνη, ὁ γνωστὸς παρ' ἡμῖν ἰχθὺς, Σαρδέλλα, λεγόμενος, διὰ τὸ ἁλιεύεσθαι καὶ αὐτὸς παρὰ τὴν Σαρδὼ νῆσον.

Σαρδάζω, μετὰ πικρίας γελῶ, κατὰ τοὺς Γραμματ. πρβ. σαρκάζω, σαρδανίζω, Σαρδάνιος. Ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει, «Διεσαρδάνισε, διαγέλασε,» ἀνθ' οὗ ὁ Σουϊδ. «Διεσαρδάνισεν ἔχει. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει Διασαρκωθῆναι.« καὶ ἐκ τούτου «Διασαρκωτισμα.« καὶ «Διεσαρώνησε, διέτυρε, κατεγέλασε, οἱ δὲ διέλανε· ἡ τελευταία ἑρμηνεία ἁρμόζει εἰς τὸ Σαίρω, Σείρων, Σειρωνίζω. Ἡ τραφὴ ἄρα κλονεῖται εἰς τὴν μέχρι τοῦδε ἀγνώστου ῥήζιν μεταξὺ τοῦ, διασαρδάνω, διασαρδανίζω, διασαρδωνίζω, καὶ τοῦ, διασαρκωτίζω.

Σαρδάνιος, ία, ιον, ὅθεν «Σαρδάνιος γέλως,« τὸ μετ' ἀγριότητος καὶ καταφρονητικοῦ σκώμματος, γέλοιον ἑνὸς θυμωμένου, εἴτε πρὸς ἰδίαν βλάβην, εἴτε ἐν αἰτήσει πόνου τοῦ γελῶντος αὐτοῦ, ὅταν φαίνηταί τις ὅτι γελᾷ μὲν, ὅμως ἐν τῇ καρδίᾳ του κακὰ μιλεῖ. ὅθεν «Σαρδάνιον γελᾶν, γελῶ ἀγρίως ἢ μὲ δυσμὸν, κατὰ πρῶτον ἐν Ὀδ. Ψ, 302. πρβ. Schaef. Bos ell. pag. 73. Ἄλλοι γράφουτι Σαρδόνιος, ία, ιον, ἴδε τοῦτο.

Σαρδίνη, ἡ. Ὁ ἰχθὺς, Σαρδέλλα παρ' ἡμῖν λεγόμενος. Ζήτ. Σάρδα Παῤ Ἀθηναίῳ, σελ. 328. «Σαρδίναι λέγεται.

Σαρδῖνος, ὁ, = σαρδίνη.

Σάρδινος, ίνη, ινον, ἐπίθετον τοῦ Σάρδεις. 2) ταὐτὸν τῷ, Σάρδιος, ὁ, ἡ «Λίθος Σάρδιος.« ταὐτὸν τῷ Σαρδὼ, ἀριθμ. 2. καὶ, Σάρδιον, τὸ, ὃ καὶ ζήτει.

Σάρδιον, τὸ, καὶ Σάρδιος, ὁ, «Αἰματτόεντα σαρδία.« Ὀρφ. λίθ. ς'. 5. Κατὰ τὸν Θεόφραστον ἦτον ἡ διαφανὴς καὶ ἐρυθρὰ τιμία, ἤτοι αὐγενὴς λίθος, ἤτις καὶ Θηλεία, ἐλέγετο, ὁ δὲ ὑπομέλας, ἀρσενικός· ἀμφότεροι ἦσαν χρήσιμοι εἰς σφραγῖδας καὶ εἰς δακτυλίους· ὁ πρῶτος λέγεται ὑπὸ τῶν λιθολόγων carneolus, ὁ δὲ δεύτερος sarda. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Σάρδιος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ Σάρδεις, εων, αἱ, καὶ Ἰων. Σάρδιες, ίων, αἱ· μητροπόλεως Λυδίης.

Σαρδόνιον, τὸ. Ζήτ. Σαρδὼν.

Σαρδόνιος, ία, ιον. ὅθεν «Σαρδόνιος γέλως,« ὁ χλευαστικὸς γέλως ὀργιζομένου τινὸς, ὁ καθ' ὑπόκρισιν γινόμενος γέλως, ἢ ὁ ἐπὶ καταμωκήσει προσποιητὸς γέλως· ἄλλοι δὲ, παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀλέθρῳ τῷ σφῶν αὐτῶν γελώντων. Ἰδὲ περιττὸν τοῦτο, μὲ ὀλίγη πιθανότητα, ἀπὸ τοῦ Σαρδόνιος, ὅπερ ἐστὶ βεστιανὸς δηλητήριος, ἥτις ἅπαν τὸ σῶμα τοῦ φαγόντος αὐτὴν σπασμῷ ὑποβάλλει, ὡς καὶ τῶν χειλέων τοῦ στόματος συσταλέντων ἐκ τοῦ τοιούτου σπασμοῦ, γυμνοῦσθαι λοιπὸν καὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ γέλωτος φαντασίας δείκνυσθαι τοῖς ὁρῶσιν, Ἡσύχ. Μέμνηται τούτου καὶ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσσ. Τ, 302. ἢ — μείζησε δὲ θυμῷ Σαρδόνιον μέλα τοῖσιν. Ὁ Σαρδόνιος οὗτος γέλως διαφόρως ἑρμηνεύεται ὑπὸτε τῶν Γραμματικῶν καὶ Παροιμιογράφων· ὁ Φώτιος δὲ ἀναφέρων τὸ τοῦ Ὁμήρου λέγει, ὅτι ἐλέγετο ἐπὶ τοὺς ἐπὶ κακοῖς γελῶντας, παραβάλλων τό, «Μαίνῃσθε δὲ βίος Ὀδυσσέως Σαρδόνιον, μετὰ τοῦ ἐν Τλ. Ο, 101. «Ἦ δ' ἐγέλασε χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἐκάθηκε. Ὁ αὐτὸς λέγει ἔτι ὅτι ἡ δηλητήριος αὕτη βοτάνη σκέλλω ἐστὶν ἐμφερὴς, ἐν Σαρδοῖ φυομένη, ἣν θέλουσιν εἶναι τὴν τοῦ Linnæi Ranunculus. Γράφεται ἔτι καὶ «Σαρδόνιος· ὡς ἐν Ἀνθολογ. «Μὴ καὶ σαρδόνιον γελάσῃς· ἴδε φωτέρω. Ἡ παραγωγὴ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τούτου ὑπό τῶν παλαιῶν διαφόρως ἀποδίδοται· πιθανωτέρα δέ ἐστιν ἡ ἀπό τοῦ σαίρω, ὡς τό Σαρκάζω, καί εὐθύλου κατ' ἀρχάς τόν μετά σιδηρωτῆρα, εἴτουν ἐγχυνόταν τῶν χειλέων, εἴτε καί μή, γιγόμενον γέλωτα.

Σαρδόνυξ, υχος, ὁ, Sardonyx, Πολύτιμος, ἤτοι εὐγενής τις λίθος, ἐκ τοῦ σαρδίου καί ὄνυξ συγκείμενος, Πλίνιος λζ'. 6. Κατ' αὐτόν κυρίως, ἔνεκεν τῶν συντατικῶν αὐτοῦ μορίων καί τοῦ χρώματος ἔστιν εἰ καί ὁ αὐτός μετά τοῦ ὄνυχος· καί καλεῖται μέν Ὀνυξ, ὅταν ἡ ἐαυτῆ, ἡ μελανχρινῆ ἤ ἡ κοκκίνη βάσις ἔστι διόλου ῥαβδωτή τακτικῶς μετά λευκῶν φλεβῶν, ἤ ὅταν αὗται σχηματίζουσι, ποτέ μέν ῥάβδους, ποτέ δέ κηλίδας, ἄλλοτε δέ ὀφθαλμούς, αὐλούς καί ὠοειδῆ σχήματα. Ὅτε δέ τά διάφορα ταῦτα χρώματα ἐκεῖνα εἰς τακτικάς ἐπαλλήλους διαφυάς καί πτυχάς, ἡ ἐνοῦτο τό ὑπομέλαν σάρδιον μετά τῆς λευκῆς πτυχῆς τακτικῶς, τότε ἐκαλεῖτο Σαρδόνυξ.

Σαρδώ, οῦς, ἡ· καί Σαρδών, όνος, ἡ· καί Σαρδώνη, ἡ. Ἡ νῆσος Σαρδινία λεγομένη κατά τό Τυρρηνικόν πέλαγος κειμένη. 2) τιμία λίθος, πιθανῶς ταύτόν τῷ σαρδίον καί σαρδόνυξ, Lobeck Φρυν. σ. 187.

Σαρδών, όνος, ἡ = Σαρδώ. 2) Ἡ ἀνωτέρα ὠα (τό ψφαντί) τοῦ κυνηγετικοῦ δικτύου, Ξενοφ. Κυν. ς'. 9. «Πηγνύων τάς σχαλίδας μεταξύ τῶν σαρδόνων, ὅπου ἄλλοι Σαρδόνιον γράφουσιν. Ὁ Πολυδεύκ. ἐν ε'. 31. ἔχει, «Τούτοις (δικτύοις) σαρδόνες προσπλέκονται, ὅπερ ἐστιν ὠα τοῦ δικτύου, μετά τόν τελευταῖον βρόχον ἀνέχοντα τό δίκτυον, ὑπερ ἦν ὁ περίδρομος, ἡ ἐπίδρομος ταῖς σχαλίσι κατά τό διαιρούν ἔπεσθαι.

Σαρδονίζω, = σαρδάζω.

Σαρδωνικός, ή, όν. η', Σαρδώνιος, ία, ιον = σαρδάνιος, Σαρδόνιος.

Σαρδώνιος, ώα, ωον (Σαρδώ) Σαρδόνιος, ἐκ τῆς Σαρδινίας.

Σάρι, τό, πλ. σάρια. Παρά Θεοφράστῳ Φυτ. ἱστορ. δ'. 9. καί Πλινίῳ ιγ'. 23. ψυτόν τι τῆς Αἰγύπτου, ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον. Ὅθεν «Σάρια, τά», τά ἐκ τῶν βλαστημάτων τοῦ Σάρι γινόμενα Σάρωθρα. Τό δέ Σάρι φύεται μέν ἐν τῷ ὕδατι περί τά ἕλη, ῥίζαν δέ ἔχει σκληράν καί συιεστραμμένην, καί ἐξ αὐτῆς ψύεται τά Σάρια καλούμενα.» Ὁ Ἡσύχ. ἀντί τούτου «Σάριν, καί Σάρενα ἔχει.

Σαρίν, Ὀρνέου εἶδος, ἔμοιον ψάρῳ, Ἡσύχ.

Σάρισσα, ἡ. Δόγχη Μακεδονική. «Δόρυ μακρόν, εἶδος ἀκοντίου Ἑλληνικοῦ, σπάδη βαρβαρική. Μακεδόνες.» Ἡσύχ. ὁ δέ ἀνώνυμος ἐν Χειρογράφῳ Τακτικοῖς λέγει, Σάρισσα, πηχῶν ἐστί δεκατεσσάρων· ἐχρωντο δέ αὐτῇ Μακεδόνες. Praelongae hastae, Livius λή. ὅθεν

* Σαρισσοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, ἔχων, κρατῶν Μακεδονικήν λόγχην, Μακεδονικός λογχοφόρος.

Σαρκάζω, (σάρξ). Σχίζω, κατακόπτω, ἀφαιρῶ, ἀφίλκω διά τῶν ὀδόντων τά κρέατα, ὡς οἱ κύνες, «Σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδιαι,» Ἀριστοφ. Εἰρ., ἔνθα ἑρμην. διά τοῦ «Τό τόν ὑπό πεπτωκότα τά λεπτά τῶν σαρκῶν τοῦ ὀστέου ἀπογλύφειν. Ἐξαιρετικός δέ λέγεται παρ' Ἱπποκράτ. ἐπί τῶν ποοφάγων ζώων, οἷον ὄνου, ἵππου, βοός, προβάτων, ἃ τινα ἀφέλκουσι καί ἁρπάζουσιν, ἤτοι ἀποσπῶσι τόν χόρτον διά τῆς συσφίξεως τῶν χειλέων αὐτῶν, ὅ ἐστιν, ἄκροις τοῖς χείλεσιν συναγομένοις ἀποτίλλω τι, ἐφέλκω, μασῶ. «Σαρκάζουσι τά ἀμφόδοντα τῶν ποοφάγων.» 2) δαγκάνω τά χείλη ἀπό θυμοῦ, ὅθεν τά χείλη ἀποδάκνειν εἰς κακόν ὀργῆς καί θυμοῦ, χλευάζω τούς ἄλλους, ἤ πικρίας λέγω κατ' αὐτῶν. Ὁ Στεφ ἐν Ἑλλ. (σελ. 223.) λέγει. «Σαρκάζειν ἐστίν, εἰρωνεύεσθαι μετ' ἐπισυρμοῦ τινος· ὁ δέ Γαλην. ἐν Γλωσ. Ἱπποκρ. ἔχει. «Σαρκάζειν, τό διά τῆς τῶν χειλῶν σήξεως χλευάζειν· ὁ Σουϊδ. «Σαρκάζων, μετά πικρίας καί θυμοῦ γελῶν· καί «Σαρκάζοντες, ὑποσεσηρότες, καί ἀνοίγοντες τό στόμα ὥσπερ κυνίδιαι· ὁ Ἡσύχ «Σαρκάζει, μειδιᾷ, εἰρωνεύεται, καταγελᾷ, ἀπό τοῦ Σεσηρίναι· καί, «Σαρκάσας, μετά πικρίας γελάσας, ἤ ῥῆμα τάς τῶν χειλέων σάρκας διανοίξας.»

Σαρκασμοπιτυοκάμπτης, ου, ὁ (σαρκασμός, πίτυς, κάμπτω), Κωμική λέξις παρ' Ἀριστ. Βατ. 966.

Σαρκασμός, ὁ (σαρκάζω, σημ. β'.) Τό σαρκάζειν, ἤ μετά πικρίας, ἤτοι ὀργῆς καί γέλωτος χλεύη. «Χλευασμός, ὅτι παρά τό τῇ σαρκί ἄλγη ὑηρίον ἐμφύσασι τούς χλευάζοντας οὕτω λέγεται,» Εὐστάθ. ὅθεν

Σαρκαστικός, ή, όν, (καί ἐπίρ. κῶς). Εἰς σαρκασμόν ἀνήκων, πικρῶς καί μετ' ὀργῆς χλευάζων.

Σαρκίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ σάρξ. Μικρά σάρξ, μικρόν τμῆμα, ἤτοι κομματάκι κρέατος.

Σαρκίζω, (σάρξ), = Σαρκάζω. Ἀφαιρῶ τό σέρμα, τό πετζί, ἑκάστου, ὡς παρ' Ἡροδότ. δ'. 64. «Μετά δέ σαρίσας βοός πλευρῇ, δέψει τῇσι χερσί (τό δέρμα).

Σαρκικός, ή, όν, = σάρκινος. Ὁ σάρκα ἤτοι κρέας ἔχων ἄνθρωπος, ἀνήκων εἰς τήν σάρκα, θεμελιωμένος εἰς τήν ἄμεσον αἰτιότητα ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, παρά τοῖς Ἑκκλησ. συγγραφ. ἀντίκειται τῷ, πνευματικός. Ἐπίρ Σαρκικῶς, κατά σάρκα.

Σάρκινος, ίνη, ινον. (σάρξ). Ἐκ σαρκός ὤν, σάρκα ἤτοι σῶμα ἔχων, ἤ ἐκ σαρκός συνιστάμενος, Πολύβ. 2) χρεκτιόδης, σωματώδης ἄνθρωπος. 3) = σαρκικός, ἐναντ. τῷ, πνευματικός.

Σαρκίον, τό. ταύτόν τῷ, Σαρκίδιον, ὑποκ. τοῦ σάρξ.

Σαρκοβορέω, ῶ. Σάρκα τρώγω, ἐκ τοῦ

Σαρκοβόρος, ὁ, ἡ (βορά). ὁ σάρκας, ἤτοι κρέατα τρώγων. «Ζῶα, ὄρνεα σαρκοβόρα,» Γρηγόρ.

Σαρκοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ. (βιβρώσκω), ταύτόν τῷ, Σαρκοβόρος, Εὐριπ. καί Στεφ. ψυσ. σελ. 242.

Σαρκογενής, έος, ὁ, ἡ (γένος). Ἐκ σαρκός γεννημένος, Ἑκκλησ. Συγγρ.

Σαρκοδακής, έος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὁ σάρκας ἤτοι κρέατα, δαγκάνων, τρώγων. Σέξτος Ἐμπ. β'. 31. καί 3'. 15.

Σαρκοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος σαρκός ἔχων

* Σαρκόθλασις, εως, ἡ, καί

Σαρκόθλασμα, τό. (θλάω). Θλάσμα, κτύπημα, ζωλίστρα τῆς σαρκός, contusion, Παῦλ. Αἰγ.

Σαρκοκήλη, ἡ (κήλη). Σκιρρώδης καί παχεῖα ἐπ' ὀσχέῳ διάθεσις, τό περί τούς ὄρχεις σάρκωμα, πρίσμα, Πολυδ.

Σαρκοκόλλα, ἡ (κόλλα). Παρά Διοσκορ. γ'. 199. καί Πλινίῳ ιγ'. 10. Κόμμι τι, ἤ ρετίνη, ἐκ Περσίδος ἐρχόμενον. «Ἡ δέ Σαρκοκόλλα ἐστί δάκρυον δένδρου γεννωμένου ἐν Περσίδι, ἐοικός λιβανωτῷ λεπτῷ.

Σαρκολαβίς, ίδος, ἡ. καί Σαρκολάβος, ὁ (λαμβάνω). Ὄργανον χειρουργικόν, δι' οὗ λαμβάνεται καί πιάνεται τό κρέας. piacelle, Παῦλ. Αἰγ. ς'. καί Ἱππιατρ. «Καί τήν χοιράδα ἐπιλαβόμενον σαρκολαβίδι, τήν βύρσαν ἀποτέμνειν σμιλίῳ.» (– υυυ)

Σαρκολάτρις, ίδος, ὁ, ἡ (λάτρις). Τήν σάρκα λατρεύων, σεβόμενος, Ἑκκλησ. Συγγραφ.

Σαρκολεπής, ές, ὁ, ἡ. (λείπω). Κατά τήν σάρκα ἐλλείπης, γαγγμιωμένος σαρκός, ὄζων ἰσχνός, λεπτός, λιγνός, ξηρός, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 280.

Σαρκόμφαλον, τό (ὀμφαλός). Ἀξίνημα (εἴδημα, φύμα), σάρκωμα κατά τόν ὀμφαλόν, πάθος τι.

Σαρκοπαγής, έος, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Μετά σαρκός πεπηγμένος, συνταξειμένος, ἤ ὁ πεπηγυῖαν σάρκα ἔχων· πολύσαρκος, σαρκώδης, Μιλέαγρ. ἀρ. 117.

Σαρκοποιέω, ῶ. Σάρκα ποιῶ, ἤτοι μεταβάλλω εἰς σάρκα, τρέφω, σαρκόνω, ἤ κάμνω ἐν κρέατος. «Τόν ἄνθρωπον σαρκοποιεῖσθαι,» Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Σαρκοποιός, ὁ, ἡ. Σάρκα ποιῶν, ἤ γεννῶν, ἤ προξενῶν· ὁ σαρκόνων τι, κάμνων ἤ μεταβάλλων εἰς κρέας· ὁ κάμνων σαρκώδη, καί τροφή ζώων, παχύνων αὐτά, κάμνων πιτευτά, παχέα.

Σαρκόπυος, ὁ, ἡ (σάρξ, πύον). Ἔμπυον μετά σαρκός ἔχων, ἤ οὗ τινος ἡ σάρξ πλήρης ἐμπύου ἐστί. ὅθεν

Σαρκοπυώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). ὅμοιος τῷ Σαρκοπύῳ, ἤτοι ἐμπυασμένῳ κρεατι.

Σαρκορρίζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Σαρκώδη ῥίζαν ἔχων.

Σαρκοσχίζω. (σχίζω). Τήν σάρκα σχίζω.

Σαρκοτοκέω, ῶ (τόκος) Σάρκα τίκτω. Παῦλ. παρά Σέξτ. Ἐμπ. «Ἡ ἄρκτος σαρκοτοκεῖται,» ἤ ἄρκτος γεννᾶται ὡς ἓν τμῆμα, κουβάρι κρέατος, ἀμορφος δηλαδή. Ὁ Σουϊδ. ἐν Δ. Σέρκινος ἀναφέρει ἓκ τινος συγγραφῶος καί ἄλλην γραφήν «Σαρκοτικτέων.»

Σαρκοτροφέω, ῶ. Μ. ήσω (τρέφω). Τήν σάρκα, ἤτοι τό σῶμά μου τρέφω καί περιποιοῦμαι, Γρηγόρ. Ναζ.

Σαρκοφαγέω, Μ. ήσω, (σαρκοφάγος). Σάρκας τρώγω, σαρκοφάγος εἰμί, μέλη σχίζω, ξεσχίζω, πληγόνω Μελεαγρ. 93. ὅθεν

Σαρκοφαγία, ἡ. Τό τρώγειν σάρκας, κρεωφαγία· τό φαγητόν ἐκ κρέατος, Πλουτ.

Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν.) Σάρκας, κρέατα τρώγων· τροφήν ἐκ κρεάτων ἔχων, κρεωφάγος, Πλούταρχ. προβλ. Ῥωμ. «Δικαιότατον εἶναι τόν γύπα τῶν σαρκοφάγων ἁπάντων· μεταφορικῶς δέ, ταύτόν τῷ, Δημοβέρης. 2) Ἰδιαιτ. «Λίθος σαρκοφάγος,» ἐλέγετο λίθος τις, ἐξ οὗ κατεσκευάζον τάφους, καί ἐνίοτε καί τά σώματα τῶν νεκρῶν, ὅστις καταψείρων αὐτά, μετέβαλλεν εἰς κονίαν· καί ἐντεῦθεν «Σαρκοφάγοι, ἡ, προσυπακ. σορός, ἡ ἐκ τούτου τοῦ λίθου κατεσκευασμένη σορός (τάφος)· οὗτος ὁ λίθος λέγεται ἔτι καί «Ἄσσιος λίθος» ἀπό τῆς πόλεως Ἄσσου, πλησίον τῆς Τρωάδος, ἔνθα φύεσθαι τό κάλλιστον εἶδος τούτου τοῦ τιτανώδους λίθου· ὑστερώτερον δέ κατεχρ. μετεχειρίσθησαν τήν λέξιν «Σαρκοφάγοι» καί ἐπί πάσης ἄλλης Σορού, ἤτοι τάφ. Ὅτι δέ ὁ λίθος οὗτος ἦν τιτανώδης, σημειοῖ ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περί πυρός, ἔνθα λέγει, ὅτι ἐκ τούτου ἔκαιον τήν τίτανον, ἄσβεστον.

Σαρκοφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Φαινόμενος ὡς κρέας, ἤ ἔχων τοιαύτην ὄψιν· ἤ ἔχων σαρκός ἐπιδερμίδα, ἤ ἐπιφάνειαν, Σέξτ. Ἐμπ. ἀ. ιδ'. 50. «Ζῶα σαρκοφανῆ, τά κρέας ἔχοντα ὡς ἐνδυμα, σαρκοφόρα, ἤ τά κρεατώδη ἐπιφάνειαν ἤ δέρμα ἔχοντα, ἐκ τοῦ Σάρκα καί, Φαίνομαι.

Σαρκοφόρος, ὁ, ἡ (φορέω). Φορέων, ἤ κατατρώγων τήν σάρκα, Ὀρφ.

Σαρκοφορέω, ῶ. Σάρκα φέρω, ἤτοι σῶμα ἔχω· ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαρκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σάρκα φέρων, ἢ φορῶν, ἐνδεδυμένος, ὁ σῶμα ἔχων.

Σαρκοφυέω (φύω). Σάρκα ἐρεῖς ἢ σῶμα γενῶ, παράγω, κάμνω ν' αὐξάνῃ κρέας, Ἱππ. ὄδεν

Σαρκοφυΐα, ἡ. Τὸ ποιεῖν σάρκα. 2) τῆς σαρκὸς γέννησις, ἢ προσθήκη, αὔξησις σαρκός.

Σαρκόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Ὁ σάρκινα φύλλα ἔχων.

Σαρκόω, ὦ (σάρξ). Σάρκινον ἢ σαρκώδη ποιῶ, σάρκα γεννῶ, προξενῶ, σαρκίνω. 2) πληγήν τινα μετὰ σαρκὸς, ἤτοι κρέατος, ἀποπληρῶ ἐν τῷ ἰᾶσθαι, σαρκόνω. Παθ. σαρκοῦμαι, σάρκα φορῶ, λαμβάνω σῶμα, ἄνθρωπος γίνομαι, Ἐκκλησ.

Σαρκώδης, εος, ὁ, ἡ, = σαρκοειδής. Κρεατώδης, ἢ πλήρης σαρκὸς, κρεάτων. »Θεοὶ ἐναίμοι καὶ σαρκώδεες, Ἡρόδ. 3, 9.

Σάρκωμα, ατος, τὸ (σαρκόω). Οἴδημα ἢ αὔξημα, ἔκφυμα ἐκ κρέατος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος ὡς σκίρρα αὐξανόμενον, πρίσμα, ἢ τῆς σαρκὸς αὔξησις.

Σάρκωσις, εως, ἡ (σαρκόω), ταὐτὸν τῷ, Σάρκωμα· ἔστι δὲ καὶ τὸ σαρκοῦσθαι, ἤτοι σάρκα, σῶμα, λαμβάνειν, ἀποκτᾶν· ὄδεν

Σαρκωτικός, ἡ, όν. Ἐπιτήδειος ἢ καλὸς εἰς τὸ αὐξάνειν τὴν σάρκα, τὰ σαρκόνειν, ἢ κρέας ἀποκτᾶν ποιεῖν, νὰ κάμῃ ν' αὐξάνῃ κρέας.

Σάρμα, τὸ (σαίρω), ταὐτὸν τῷ, χάγμα. Τρύπα, τρώγλη, ὀπὴ τῆς γῆς. 2) ταὐτὸν τῷ, σαρμός· ὄθεν

Σαρμεύω, ἐν Ἡρακλεωτ. Πίναξ. ἀμφ. σημασ.

Σαρμός, ὁ (σαίρω). Σωρὸς ἐκ σκουπιδίων, παν εἴτε ἐσκουπίσθη εἰς ἕνα σωρὸν, σκουπίδια, ἄμμος, κόπρος, Ἡσυχ.

Σάρξ, σαρκός, ἡ. Τὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων κρέας, "Ομ., ὅστις συνῆθ. τῷ πληθ. χρῆται, καὶ μόνον ἐν Ὀδ. Τ, 450. τῷ ἑνικῷ, ἔνθα ἐνοεῖται ἓν μόνον σάρκινον μέρος, ὁ παχὺς μὺς (musculus) εἰς τὸ ἐσωθεν μέρος τοῦ μηροῦ· τὸ δὲ πληθ. σὰρκες μάλιστα ἐν χρήσει, ὅτε ὁ λόγος περὶ ὅλων τῶν ὀγκων καὶ τοῦ συστήματος ἢ μυόνων τοῦ σώματος ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ ζώου, ὡς ἐν Ὀδ. Ι, 293. Λ, 218. Σ, 77. καὶ Ἰλ. Θ, 380. καὶ Ν, 832. »Ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς θημῷ καὶ σάρκεσσιν· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡσ. ἀεὶ κατὰ πληθ., ὡς Ἠλ. 383. »Αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν ἀγάλματ' ἀγρὸς εἶσιν· ὄθεν παρὰ τοῖς Μεταγνωστ., σάρκει = σῶμα, ὁρμή· Δωρ. καὶ Αἰολ. λέγεται, πλέον ἀναλόγως τῷ ἔτυμῳ, σύρξ, ῥυός, ἢ, παρὰ τὸ, συρω, καθὼς φαίνεται, ὅτι ἀποστύρεται δέρμα ἀπὸ τὸν σαρκῶν. 2) παρὰ τοῖς Ἑκλ. ἐρίθειες παρκικαί, ἐπιθυμία· ἢ διεφθαρμένη φύσις ὁ κόσμος· καὶ παρὰ Ματθ. κδ'. ἀντὶ τοῦ, Ἀνθρωπότης, »Οὐδὲ ἐν ἐτώθη πᾶσα σὰρξ.

Σάρυν, τὸ, = σάρις, Ἡσυχ. (οὐχὶ σαρὸν, Lobeck. Φρυν. σ. 83.)

Σάρος, ὁ (σαίρω). Σάρωθρον, σκεῦος. 2) κόρημα, (σκούπισμα ἢ σκουπίδιον), ἀποκάθαρμα, περίψημα. 3) Πᾶν τὸ περισκουπιζόμενον ἢ τῇ δὲ κρεῖττον συμβαῖνον καὶ ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος, κτ. »Πόντου κακὸν σάρωμα, Καλλίμ. Τμν. εἰς Δῆλ. 225. ἀντὶ τοῦ, ἔκκριμα, ἀπόβλημα, ὃ ῥίπτει ἔξω ἡ θάλασσα· ἢ ἄλλως, τὸ ὑπὸ τοῦ κλύδωνος καὶ τῶν κυμάτων ὡδε κἀκεῖσε περιφερόμενον, ὡς καὶ Λυκόφρων ἐν στίχ. 389. λέγει· »Ὅπλῶν μετεῦ χοιράσιμ σαρον μενων, ὁ ἐστι, κατὰ τὸν Ἐτυμολ., κλυδωνιζομένων. 3) ὠμότης, ἢ γραῖα, τρόπον τινὰ παλαιοφοινίκων τῆς εἰδέας, ὡς ὁ Ἴων ἐν Ἀργείοις (παρ' Ἡσυχίῳ) καλεῖ »Παλαιοῦ οἰκίας σάρωμα, τὴν γραῖαν (οὐ γραπτέον ἐξετύνως σαρὸ)· ὄθεν

Σαρόω, ὦ, Μ. οὔτω (σαίρω), Σαρόνω, σκουπίζω, φαλακαλῶ, κορῶ, ἢ πατρεύω, κτεμίζω (τὴν οἰκίαν), ὅθεν »Σεσαρωμένος οἶκος, σκουπισμένος, Ματθ. 12. 2) ἐπὶ κλύδωνος τροπ. ἀντὶ τοῦ, ὡὸς κυκᾶται περιφέρω, διώκω, Λυκόφρ. 389. (ὡς τούτου ὑπάρχει τὸ σαρῶ μὴ Ἀττικὴ, νεωτέρα καὶ χειροτέρα λέξις παρὰ τὸ σαίρω, Lobeck Φρυν. σλ. 83., οὐχὶ δὲ, κακῶς τοῦτο, μόνον κατὰ τὸ ἐνεργ., ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ παθ. εὐχρηττον, Δυκόφρ. 389.)

Σάρπη, ἡ, = σαλπη.

Σαρπίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, Σάρπη.

Σάρπας, ὁ. Ξύλινον κιβώτιον, κιβωτός, σεσοβίκιον, 2) ξύλινος οἰκία, παρὰ Βιθυνοῖς, Ἡσύχ. ἄλλως καὶ, μόσυν, λέγεται.

Σαρῶ, Μέλ. τοῦ σαίρω.

Σάρωθρον, τὸ (σαρόω). Ἐργαλεῖον ἐκ φρυγάνων ἢ σπαρτων ἢ ἄλλων τοιούτων κατασκευασμένον, δι' οὗ σαρόνομεν, ἤτοι φιλοκαλοῦμεν καὶ καθαρίζομεν τὰ δωμάτια τῶν οἴκων, τὴν αὐλὴν, κ. τ. τ. Σκοῦπα (ἐκ τοῦ Λατιν. Scopa, φιλοκάλιον.)

Σάρωμα, ατος, τὸ (σαρόω). Τὸ σκουπισμένον· ἔστι δὲ καὶ τὸ, κόρημα, σκουπίδιον· Ζήτ. Σαρρ., ἀριθμ. 2. Ἔστι δὲ, ταὐτὸν τῷ, Σάρωσις.

Σάρων, ωνος, ὁ. Δάκνος· κατὰ τινας δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Ἡσυχ. παίσιος εἴρηται ἀπὸ τοῦ σαίρω, τὸ χαίνω.

Σαρωνὶς, ίδος, ἡ (σαίρω) Ἡ παλαιὰ καὶ κούφια, ἢ σαπισμένη ὀρὺς, Ἡσυχ. »Σαρωνίδος, αἱ διὰ παλαιότητα κεχηνυῖαι ὀρύσσαι. Πλίν. δ'. 5. Καλλίμ. εἰς Δία 22. Παρθέν. ια'. »Κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος.

Σάρωσις, εος, ἡ (σαρόω). Τὸ σαροῦν, σκοπίζειν, καὶ = σάρωμα, σκούπισμα.

Σαρωτής, οῦ, ὁ (σαρόω). Ὅστις σαροῖ, σαρώσει, σκουπίζει, φουναλεῖ, παντρεύει, καθαίρει, Γλωσσ. Στεφ.

*Σάρωτρον, τὸ, = σάρωθρον, Lobeck Φρυν. σελ. 111

Σάσσω· Ζήτ. Σάττω.

Σατές, ἡ, Σάτες, Δωρι. καὶ Αἰολ. ἀντὶ, σητὲς, Σῆτες, τῆτες, Ἔφέτιοι, κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος, τοῦτον τὸν χρόνον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σατεῖς, τὸ ἐπ' ἔτος· Δωριεῖς· ἔνθα γραπτέον »Σατέ.ως· ἀ αὐτὸς ἔχει καὶ »Σητήσιος νόμως καὶ »Τῆτες, ἐν τῷ δὲ τῷ ἔτει· οἱ δὲ Δωριεῖς, Σατὸς, φατι. Ὁ Ἐξεσίας Σταγχέμιος ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἀριστοφάνην σημειώσεσιν ἀναφέρει ἐκ τῶν Σικελικῶν Ἐπιγραφῶν »Εἰς τὲν σατὲς ἐνιαυτόν.

Σατίνη, ἡ (ἐκ τοῦ, σάσαι, ὅ ἐστι, καθίσαι, παρὰ Παφίοις). Ἁμάξι διὰ μάχην, Ὅμηρ. ἐν Ἴλ. Ἄρροδ. δ'. 13. Εὐριπ. Ἑλ. 1327. καὶ ἐκ γέσει, φορτηγὸς ἅμαξα, Mehlhorn Ἀνακρέων σελ. 22).

Σάτον, τὸ. Σιτικὸν μέτρον Ἑβραίων, Ἀγ. Γρ. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ »Σάτιον, μόδιος γέμων, ἤγουν ἓν ἥμισυ μόδιον Ἰταλικὸν.

Σατραπεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἢ ἡ ἐπαρχία τοῦ σατράπου, Ἰων. σατραπηίη, Ἡρόδοτ. 7. 80. »Ποιήσας δὲ ταῦτα (ὁ Δαρεῖος) ἐν Πέρσῃσι ἀρχας κατεστήσατο εἴκοσι, τὰς αὐτοὶ καλέουσι σατραπηίας· ἐκ τοῦ

Σατραπεύω Σατράπης εἰμί. 2) ἐνεργ. ἐξουσιάζω καὶ διοικῶ ἐπαρχίαν τινὰ ὡς σατράπης· αἰτ. ἢ καὶ γενικ. ἐν γένει, διοικῶ, ἐξουσιάζω, Χώραν σατραπεύουσιν, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. ζ. 6. ἐν γ'. δ'. 31. »Χώρας σατραπεύειν.

Σατράπης, ου, ὁ. Ὁ διοικητὴς ἐπαρχίας τινὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας· ἔστι δὲ κυρίως ἡ λέξις Περσικὴ, καὶ σημαίνει ἀρχηγὸς, στρατηγὸς, στρατηλάτης· ἱσοδυναμεῖ τῷ Τουρκικῷ, Πασᾶς. Κατά τινας ἡ λέξις παρὰ Πέρσαις ἐλέγετο, Ἀξανδρεπάν, ὅθεν τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ »Ἐξατράπης, καὶ ἄλλους δὲ »Σιαχδαρβὰν (Schachdarham) ὁ ἐστι, βασιλικὸς θυρωρὸς (Καπουτζῆμπασης, Τουρκ.). Οἱ Ἕλληνες ἐμοὶ τὰ συντομώτερον διώκοντες, διέθεσαν τὴν λέξιν. Παρὰ Ξενοφῶντι λέγεται, »Ἴσως ἐπὶ τὰς χώρας σατράπης», ὡς καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ ὑπαγεις· ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τὸν βασιλέως, »Ποιεῖν, κελεύειν, πέμπειν, ἐκπέμπειν, κατοικίζειν σατράπην· καὶ ἐν Κύρουπ. π. ζ. 3. »Σοὶ δὲ σατράπη εἶναι δίδωμι Μήδων. 2) ἐν γένει, ὑγρὸς, μεγάλος τις αὐθέντης, μεγιστὰν, συνεμφαινομένης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπηρεσίου, ἀλαζόνος καὶ ἀβροδιαίτου. (υ υ –)· ὅθεν

Σατραπικός, ὁ, όν. Ὁ εἰς σατράπην ἀνήκων, κατὰ τὸ ἦθος τοῦ σατράπου. Παρὰ Παυσανίᾳ, 25. ὠνομάζετο οὕτω καὶ εἷς τῶν Κορυβάντων.

Σατρης, ου, ὁ. Ὁ Φώτιος ἔχει, »Σάτραι, σατράπαι· καὶ, Λιβύσσοπον γένος.

Σάττω, ἡ, Σάσσω, Μ ξω. Συσκευάζω, στοιβάζω, βάλλω πολλὰ πράγματα μαζὶ καὶ σχετικά. 1) ἐπὶ πολεμιστῶν καὶ στρατιωτῶν, δίδω εἰς αὐτοὺς ὅλην τὴν παροπλίαν καὶ τοὺς ἐνδύω, καθοπλίζω ἐντελῶς ἢ ἑτοιμάζω, προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ ὅπλα, Ἡρόδ. ὅστις χρῆται ἀεὶ τῷ γ'. πληθ. ὑπερτελ. παθ. Ἰων. ἐστεσάχατο, ὡς ἐν ζ'. 62. λέγει, »Τρηκίοισι δὲ κατάπερ Πέρσῃσι ἐστεσάχατο· καὶ 70. »Καταπερ Ἰνδοὶ ἐστεσάχατο· καὶ 73. »Ἀρμενίοισι δὲ κατάπερ Φρυγες ἐστεσάχατο· καὶ 86. »Ἰνδοὶ δὲ σκευῇ μὲν ἐστεσάχατο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ· καὶ τοῦ Θεοκρίτ. ἐν ιζ'. 9ζ. »Πολλοὶ δ' ἔκπιες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπίδωσαι Χίλιφ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαριγέοντι, ἔνθα τὸ σάττω οὐδὲν ἄλλο σημαίνει, εἰμὴ τὸ, ὁπλίζω, καθοπλίζω, ἁρματόνω, ὅπλα περιβάλλω ἐπὶ τοῦ σώματος, ἑτοιμάζω, πρβ. σαγή. β) ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἑτοιμάζω, φορτόνω τινὰ ἢ προμηθεύω μὲ ὅλα τὰ χρειώδη ἱματίων, τροφῆς κ. τ. π. »Τάττε σάττειν», προμηθεύου μὲ ἀρκετὰ τροφὰ, Wess. Ἡρόδ. 3. 7. 2) ἐπὶ ζώων τῆς καβάλλας, τῆς ἁμάξης ἢ τοῦ κουβαλητοῦ, φορτόνω, σεγλόνω, σαμαρόνω, ὑποκ. σάνος, ἡμίονος ἢ βοὸς προμηθεύω μὲ τὰ σάγματα, ἢ καὶ τὸν τοῖς σάγμασι ἐντιθημι ἐν· αὐτοῖς τὰ φορτία, τὰ προμηθεύω μὲ τὸ φόρτωμά των, καὶ ἐντεῦθεν »Σάγμα, τόα, τὸ σαγμάριον, καὶ τὸ ἐπὶ τούτου βάρος, ἤτοι τὸ φόρτωμα, πρβ. σάγμα. 3) παραγεμίζω, βάλβω, συνβάλβω· πατῶ, ὅ ἐστι, μετὰ δυνάμεως βάλβω τι ἐκ παραγεμισθῇ ἢ νὰ συσταλθῇ καὶ σφιχτὰ συμπεζωχθῇ, νὰ γίνῃ συνεσφιγμένον, καὶ στερεὸν, καὶ ἐντεῦθεν καθὼς αὐτὸ τοῦ, πληρόω, ὅλως γεμίζω μὲ τί, τινός, ἔξω. παλλακὶς ἐν τῷ παθητ. παρακ. ἧς παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. ἡ. 18. »Τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων, πλοῦτον πεπληρωμένη, γεμάτη, φορτωμένη· οὕτω καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 641. »Πημάτων σεσαγμένων ἐπῆ ἔτε δὲ καὶ μετὰ δοτ., ὡς παρὰ Δίωνι. »Ἀγγήιον ὕδατι σεσαγμένον, ἤτοι γεμάτον. β) σάττειν εἰς τι, στοιβάζω, βάλλω τί μεσα διὰ νὰ γεμίσῃ, ὡς »Σάττειν εἰς ἀγγεῖα, Πολυβ. γ) ἰδιαιτ. γεμίζω μὲ φαγητὸν καὶ ποτὸν, χορτάζω, ὡς πίμπλημι καὶ πληρόω. 4) στοιβάζω τί στερεᾷ, βλίβω τί ἢ ζουλίζω, ἢ τὸ πατῶ διὰ νὰ γίνῃ σφιχτότερον, μετὰ εἴδους πράγμα, ἢ κατὰ γῆς, ὡς παρὰ Ξενοφ. ἐν Οἰκονομ. ιθ'. 11. »Σάξας ἂν (τὴν γῆν) πρὶ τὸ φυτὸν; σάττομι ἂν, εἰ μὲν γὰρ σεσαγμένον εἴη, ζουλίζω, πατῶ τὴν γῆν περὶ τὸ φυτὸν, ὥστε γίνεσθαι συσφιγμένη καὶ στερεὰ· ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Πατῶ τὸ περὶ τὸ φυτὸν χῶμα· οὕτω καὶ ἐπὶ πράγματος τινὸς, ὅπερ ἐμβάλλομεν εἰς ἀγγεῖον, ἢ εἰς βύλακα, εἰς σάκκον, καὶ πατοῦμεν αὐτὸ διὰ τῶν ποδῶν ἢ διὰ τῶν χειρῶν πιέζομεν, ἵνα τεθρύσῃ ἐμβληθῇ ἐν αὐτῷ. Παθ. σάττεται, πατεῖται, συμπίπτει, πίπτει εἰς τὸ βάθος, κατακάθηται, καταστάζει. — Φαίνεται, ὅτι τὸν ἐσεσταχὰ σάττω δὲν μεταχειρίζεται κἀνεὶς συγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γραφικός. (Κε τοῦ σάττω παράγεται τό, σάκος, σάκος, σάγος, σαγή, σάγμα.) ἔστι δὲ τὸ σάττω, σάττω, καὶ σάζω, κατὰ τὴν Διάλεκτον, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, σάσω, σίζω, θέω, τίθημι· ὅθεν καὶ ἡ σημαία τοῦ ὁπλίζω, ὡς καὶ τὸ, στέλλω, καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὰ Γερμανικά, satt, sattligen, καὶ sattel, sattoin.

* **Σατύρα**, ἡ. Λακων. = παροιμία τὴν πλήρης σκωμμάτων· καὶ τῶν τοιούτων, Οὐάρρ καὶ Ἡσυχ., ὅθεν, ὡς νομίζουσι, προέρχεται τὸ Λατ. Satyra ἡ Satura, μικτόν τι ποίημα. Ἰδε τόμον εὐρον οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῇ Γωμαϊκῇ σατύρᾳ συγγένειαν τῇ Ἑλληνικῇ σατυρικῇ ποιήσει. 2) ὡς ἴδιλ. τοῦ Σατυρος, = καταφερής, Ἡσυχ. = πόρνη, Βύστας. ὅθεν ἐπὶ πολλῶν ἑταιρῶν.

Σατυρία, ἡ. Εἶδος ἐδέσματος ἀπό τινος φυτοῦ ἀμφ.

Σατυρίας, ου, ὁ = σατυριάτης, 4. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζώ. γεν. δ'. 3., ἰστόρημά τι περὶ τὸ σῶμα, ἀπότε μάλιστα τὸ πρόσωπον τοῦ πάσχοντος γάμει ῥύζων καὶ ἐλκῶν, ὅμοιον τῷ σατύρῳ. «Παραπλήσιοι δὲ τούτῳ καὶ τὸ νόσημα τὸ καλούμενον Σατυρίας· καὶ γὰρ ἐν τούτῳ διὰ ῥεύματος ἢ πνεύματος ἀπέπτων πλῆθος, εἰς τὰ μόρια τοῦ προσώπου πτερπετόντος, ἄλλου ζώου καὶ σατύρου φαίνεται τὸ πρόσωπον». Τοῦτο τὸ νόσημα μετὰ ταῦτα ὠνόμασται, Ἐλεφαντίασις, ἢτις ἐξαρέτως διὰ τῶν οἰδημάτων, σκληρωμάτων, ἐκφυμάτων, (ῥυζων, πριτιάτων) καὶ ἑλκῶν, ἀσχημίζει τὸ πρόσωπον. Ὁ Γαλην. (Διάγν. Παθ. σελ. 210.) λέγει, «Τὸ σύμπαν ὅμοιοι τοῖς σατύροις οἱ ἐλεφαντιῶντες γίνονται».

Σατυρίασις, ἡ (Σατυρος). Πάθος τι κα-ά τὸ ἀνδρικὸν μόριον, ὅταν ὁ πάσχων ἐλίσσῃ μεγίλην πρὸς τὰ ἀφροδίτια, καὶ τὸ μόριον μετὰ ἐλογισίσεως ὀγκώδες καὶ ἐντεταμένον ἔχει. Οἱ Ἱατροὶ διακρίνουσι τὴν Σατυρίασιν ἀπὸ τοῦ Πριαπισμοῦ, περὶ οὗ ὁ Γαληνὸς ἐν 9'. κατὰ τοπ. λέγει· «Ὁ πριαπισμὸς, αἴσησις αἰδοίου ἐστὶ μόνιμος εἰς μήκος τε καὶ κύκλον ὀγκουμένου, χωρὶς τῆς εἰς τὰ ἀφροδίτια ὁρμῆς· ὁ δὲ Παῦλος ὁ Αἰγιν. ἐν γ'. περὶ τοῦ ἄλλου λέγει, «Ἡ σατυρίασις ἐστὶ παλμὸς τοῦ αἰδοίου φλεγμονώδους τινὶ διαθέσει τῶν σπερματικῶν ἀγγείων, ἑπόμενος μετ' ἐντάσεως. 2) Οἴδημα, πρῆξιμον τῶν παρωτίδων ἀδένων, Γαλην. λέγεται καὶ, σατυριασμὸς καὶ σατυρισμός. «Σατυριασμοί, οἱ περὶ τὰ ὦτα προμήκεις ὄγκοι τῶν ἀδένων· ἔνιοι δὲ τὰς τῶν αἰδοίων ἐντάσεις, ἤκουσαν. 3) πάθος τι, καθ' ὃ τὸ πρόσωπον ὁμοιάζει μὲ τὸ τοῦ σατύρου. 4) = σατυρίας, καὶ παρὰ τοῖς Μεταγν. ἐλεφαντίασις, Γαλην. «Ἔστι δὲ ὁ Ἐλέφας πάθος, τραχὺ τὸ δέρμα καὶ ἀνώμαλον παρασκευάζον, καὶ παλιόφων τὸ χρῶμα, καὶ τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν· ἀναβρύκεται δὲ χειρῶν καὶ ποδῶν τὸ ἄκρα, καὶ ἔχουσι ἀφίητι πελιδνὸν καὶ ὑσώδη· καὶ ἄλλοχρὼ ὁ αὐτός. «Μελαγχολικὸν πάθος καὶ ὁ Ἐλέφας ἐστί, τὴν μὲν πρώτην γένεσιν ἐξ αἵματος ἔσχω μελαγχολικοῦ, τῷ χρόνῳ δὲ πλεῖον ἢ μέλαινα γίνεται τοῦ αἵματος, ἡλίκα δυσώδεις εἶπι καὶ ἀπεχθεῖς ἰδεῖν, ἐτίοις δὲ αὐτῶν καὶ ἕλκη συμπίπτει. Τοῦτο δὲ πάσχ ἀρχόμενον ὀνομάζουσι Σατυριασμόν, ἀπειθῆ τοῖς σατύροις ὅμοιοι γίγνονται τὸ πρόσωπον. Κνῖσι δὲ τὰς κατὰ τοὺς κροτάφους ἐξοχὰς ὀστώδεις οὖσαι κνλοῦσι. Γίγνονται δὲ καὶ κατ' ἄλλα μόρια τοιαῦται τῶν ὀστῶν ἐξοχαί, καὶ κνλοῦσιν αὐτὰς ἐξοστώσεις ἔνιαι, καθάπερ καὶ τὰς κατὰ φύσιν ἐντάσεις τῶν αἰδοίων, μὴ κατάμαθόντες τινὲς ὀνομάζουσι Σατυριασμόν, τινὲς δὲ καὶ Πριαπισμόν. (Ζ.).

Σατυρισμός, ὁ, = σατυρίασις.

* **Σατυρόω**. Πάσχω σατυρίασιν, ἔχω τοῦτο τὸ πάθος.

Σατυρίσκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Σάτυρος.

Σατυρίζω. Παίζω ἢ παρατρέπω ἐνα Σάτυρον. 2) οὐδετ. Σατύρου διάθ. σιν, φυτικὴν ὁρμὴν ἔχω, ὅ ἐστι, λάγνος, ἀσελγὴς εἰμί· ἀμφ. ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 52.

Σατυρικός, ή, όν (καὶ ἐπίρ. -κῶς) (Σάτυρος). Ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸν σάτυρον, λάγνος, ἀσελγής. 2) ἀνήκων, ἴδιον ἢ πρέπων εἰς Σατυρικὸν παιγνίδιον, δρᾶμα, ὑποκριτήν. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. «Ἀνθρωποι σατυρικοὶ τοῖς βίοις· οὔτω καὶ εἰς Γαλβ. «Ὀρχήσεις σατυρικάς. «Δρᾶμα σατυρικόν». Ζήτ. ἐν τῷ, Σάτυρος.

Σατύριον, τό. Τετράποδόν τι ζῶον, ἐν ὕδασι διατρίβον, Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ἡ. 5., ἐνθα τὸ τῶν Μεθίκων Χειρόγραφ. «Σαπείριον» ἔχει· καὶ ὁ Ἀνώνυμος Λυγουστανὸς ἐν κεφ. 54. «Τὸ σαπήριον, ἐξ οὗ γίνεται τὰ σαπηρινὰ ἐνδύματα», ἔχει. 2) εἶδος φυτοῦ, Διοσκορ. γ'. 143. λέγεται ἔτι καὶ, Τρίφυλλον, οὗ τινος τὸ δεύτερον εἶδος (κεφ. 144.) «Ἐρυθρόνιον καλεῖται, μετὰ βαλβοειδῶν ῥιζῶν, καὶ πρὸς ἀφροδισιασμοὺς προρμητικόν· ἴσως ταὐτόν ἐστι τῷ Βολβός, ἢ Ὄρχις Διον., Πλούταρχ. «Σατύρια προσαγορεύεται κινεῖν καὶ παροξύνειν τὸ ἀείλαστον ἐπὶ τὰς ἡδονάς».

Σατυρίσκος, ὁ· ὑποκορ. τοῦ, Σατυρος, Θεόκριτ.

Σατυρισμός, = Σατυρίασις.

Σατυριστής, οῦ, ὁ (σατυρίζω). Σατυρικός, ὑποκριτὴς τῶν Σατύρων, ἐν τῷ Σατυρικῷ δράματι· ἐν γένει, ὁ παίστων ἐπὶ Σάτυρον. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. ἔχει, «χορὸς σατυριστῶν» ἢ δὲ Ἡσύχ. «Σάτυρος, χορευτής».

Σατυρογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ σατύρους, ἢ σατυρικὰ γράφων, Διογ. Λαέρτ.

Σάτυρος, ὁ. Οἱ Σάτυροι περιγράφονται καὶ ζωγραφίζονται ὡς σύν-ροφοι καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Βάκχου, μετὰ ὠτίων μακρῶν καὶ σουβληρῶν, μετὰ οὐρᾶς καὶ αἰγείων ποδῶν καὶ μικρῶν κερατοειδῶν ἐξοχῶν τινων ὀπισθεν τῶν ὠτίων, πρὸς οὓς καὶ ἀποδίδουσι τὴν ζωϊκὴν ἀσέλγειαν καὶ λαγνείαν· παρὰ τὴν Σάθη· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος (εἰς Συμπόσ.) ἔχει· «Σάτυροι, Διονύσου ὀπαδοὶ καὶ οὗτοι, οἱ διὰ τὸ ἐν ὄρεσιν οἰκεῖν ἀλουτοῦντες, τράγων σκέλη καὶ τρίχας νομιζόμενοι ἔχειν παραδίδονται», καὶ ταύτῃ καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ Σατρίνας τῷ σίῳ, τουτέστι κεχηνέναι, φιλοῦσι γὰρ εἶσ-α. Καὶ ὁ Ἡσιοδος ἤδη (λείμ. 13, 2) ἐγνώρισε μὲν τοὺς Σατύρους κατὰ πλῆθ. ὡς θεότητας τῶν δρυμῶν, ὅμως χωρὶς νὰ περιγράψῃ τὸ σχῆμά των, Voss myth. Br. 2. σλ. 247. κτ. καὶ εἰς Ving. Ecl. 6, 13. Κατὰ τὸν Γερίρδον (Gerhard), del Dio Fauno, Νεκπ. 1825 διεκρίνετο ὁ Σατυρος κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν εἶχε κέρατα, ἀπὸ τοῦ κερατοφόρου Σειληνοῦ Faunus, πρβ. Τιτυρὸς καὶ Σειληνος. 2) διὰ τὴν ὁμοιότητα ὠνομάσθησι μετὰ ταῦτα οὕτω καὶ εἶδος πιθήκων, οὐράν ἐχόντων, Παυσαν. Ἀττικ. κγ'. 3) παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὠνομάζετο ἔτι οὕτω καὶ εἶδος Δράκοντος, ἢ κομμάτων Σεατρικῶν, ἐν ᾧ κατ' ἀρχὰς οἱ Σάτυροι ἐποίουν τὰ κύρια πρόσωπα· ἐν καὶ μόνον τοιοῦτον παρόμοιον διεσώθη εἰς ἡμᾶς ἐκ τῶν τοῦ Εὐριπίδου, Κύκλωψ, ἐπιγραφόμενον. Τοῦτο τὸ δρᾶμα, ἐν ᾧ οἱ Σάτυροι ἐχημάτιζον τὸν χορὸν, ὠνομάζετο καὶ, δρᾶμα-Σατυρικὸν, καὶ, Σατυρικὸν· ὑπῆρξε δέ, κἀθὼς λέγουσιν, ἐφευρέτης αὐτοῦ ὁ Πρατίνας· εἰς τοὺς Δραματικοὺς ἀγῶνας δὲν εἶχεν ἄδειαν κανεὶς ποιητὴς νὰ παρίστησθῃ μὲ μόνον Σατυρικὸν δρᾶμα, διότι τοῦτο ἀνήκεν εἰς τοὺς Τραγικούς, καὶ ἔπρεπε συνηθὲς νὰ παίζηται ὡς τέτραλογία κομμάτιον ἓν μαζὶ τραγ. Τριλογίας. Πρβ. G. Pinzger de dramatis Graec. Satyrici origine, Vrat. 1822. 4) κατὰ τὸν καθ' αὐτὸ χαρακτῆρα τῶν Σατύρων καὶ λάγνος, ἀφρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγὴς ἀνθρωπίσκος, ὅστις παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ὠνομάζετο Caprineus (Ἰουλιαν. Καίσ. 5, 5)· ὡσαύτως Σατυρίσκος παρὰ Θεοκρ. 27, 43. 5) Κύριον ἄνεμος πνεύσας, (νυν)· ὅθεν 6) ἐστί τοῦ, χορευτής, Ἡσύχ.

Σατυρώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σατύρων ὤν. ἢ ὅμοιος αὐτοῖς.

Σαυκός, ή, όν. Εὔθρυπτος, εὐκολόθριπτος, ὅθεν ξηρὸς, στεγ-ός, Σαρκευόπους λέξεις, συγγεν. τῷ, σαυσαρὸς, σαχμὸς, σάχνος, αὖω.

Σαυκρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ἀσθενῶς βαίνων, ὁ ἄβρους ἤτοι τρυφεροὺς πόδας ἔχ-ν.

Σαυκρός, ά, όν, ταὐτόν τῷ, σαῦλος. Τρυφερὸς, μαλακὸς, ἄβρὸς, θελικάτος.

Σαυλόομαι, συναιρ. οῦμαι Ἀπτ. (σαῦλος). Ἁβρῶς καὶ τρυφερῶς σαυλῶς ἤτοι κινοῦμαι, βαδίζω, χορεύω ἁβρῶς, γυναικωδῶς φέρομαι, ζῶ, πράττω· βρύπτομαι, ἐναβρύνομαι, κομαρόω· μάλιστα δὲ ἐν τῷ περιπκτεῖν καὶ χορεύειν· 2) εἶμαι τρυφερὸς, μαλακὸς, γυναικώδης, Εὐριπ. Κύκλ. 40. ἰδε σαυλὸς.

Σαυλοπρωκτιάω, ῶ (σαῦλος, πρωκτός). Σαλεύω τὸν πρωκτὸν, ἤτοι κουνῶ τὸν κῶλον ἐν τῷ βαδίζειν καὶ περιπατεῖν, κομαρόνων, Ἀριστ. Σφ 1173. πρβ. σαλακωνεύω.

Σαῦλος, η, ον, καὶ Ἐπίρ. σαυλῶς· Ὅστις περεύεται, βαδίζει, ἢ κινεῖ ἑαυτὸν ἁβρῶς καὶ μαλακῶς, Σηλιβρεπῶς, ὅστις περιπατεῖ καμαρωτά, ἤτυχα καὶ ἐν ταὐτῷ σαλεύει τὰ μέλη του, ἢ κινεῖ ὅλον του τὸ σῶμα, ἢ περιπατῶν σαλευει τὸν κῶλόντου· ὅθεν «σαῦλα ποσὶ βαίνειν» Γμν. Ὁμ. Ἑρμ. 29. σαῦλα βαδίζειν, κ. τ. π. Ruhnk. ep. cr. p. 29. καὶ Ἀνακρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. παιδ. γ'. 10. καὶ Σιμωνίδης παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. Διατανλούμενος. «Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κεχαρμένος», ἔνθα ὁ Ἐτυμολόγος τὸ διατανλοῦσθαι, καὶ διατελακωνίσαι, ὡς συνώνυμα ἑρμηνεύει, οἷον, ἀδιαπτλεκωνίσαι, ἤτοι τὸν, διάβρυψαι, διαγαυριάσαι· Ἀριστοφάνης. «Τρυφερὸν τε διασαλακωνίσαι, σαλακωνας γὰρ ἐκάλουν τοὺς διαβρυπτομένους, ἀπὸ τοῦ σαλοῦσθαι, ὁ ἐστι, ἁβρυβῶς διαβαίνειν, καὶ οἷονεὶ σεσθαι· παρὰ τὸν σάλον· Ὁρῶ γὰρ ὡς ἐμφασε διατανλούμενον· Ἀριστοφάνης καὶ «Διατανλούμενος· ἁβρυνόμενος καὶ διάβρυπτόμενος παρὰ τὸν σαῦλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον· ὁ Ἀριστοφάνης ἐτι ὡς συνωνύμων τούτοις χρῆται καὶ τῷ, σαυλοπρωκτιᾷν ἐδε καὶ, σαλακωνευόμενος· ὁ δὲ Εὐριπίδ. ἐν Κύκλ. 30. αὐτὸ τοῦτον ἐχρήσατο τῷ, σαυλοῦσθαι. «Προς ἀοιδαῖς βκρβίτου σαυλούμενοι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, «Σαλοῦσθαι, διὰ τοῦ, τρυφᾶν, ἁβρύπτεσθαι· καὶ τὸ «Σαύλωμαι, διὰ τοῦ, ὑρύμμαι· 2) ἐν γένει, σαῦλος δηλοῖ μαλακὸς, τρυφερὸς, ἁβρὸς (τελικάτος), οὐχὶ πάντοτε μόνον ἐπὶ κακοῦ, ἀλλ' ἐσὰ ὅτε καὶ ἐπὶ ἐτέ ὄντος ἐν τῇ τρυφερᾷ ἀπαλῇ, ἁπαλικῇ καὶ θελκτικῇ ἡλικίᾳ, πρβ. τρυφερὸς· (πιθανῶς παρὰ τὸ σάλος· ἀμφιταλαντεύει ὅμως οἱ γράφοντες ὀξυτόνως σαυλός, Δράκ. σ. 53, 8. Ἐτ. Μ. σ. 270. 45.)

Σαύλωμα, τό (σαυλόομαι). Ἡ τρυφερότης, μαλακότης.

* **Σαυνάκα**. Κωμική, δίχα τινος ἑνναΐας λέξις τοῦ Τριβαλλοῦ παρ' Ἀριστ. Ὄρ. 1615.

Σαυνιάζω. Τίπτω, ἐπιτυχαίνω, ἢ φονεύω διὰ τοῦ σαυνίου, Διόδωρ. Σικελ. ἐν τοῦ

Σαύνιον, τό· ἢ σαυνίον, ταὐτόν τῷ, ἀσπάρτιον. Εἶδος ἀκοντίου βαρβαρικοῦ, Διόδωρ. Σικελ. ιδ'. 27. καὶ Στράβ. ιέ. περὶ τῶν Περσῶν, «ἠμφιέννυσι δὲ, σαύνια ἀφ' ἵππων βάλλοντες, καὶ τοξεύματα, καὶ σφενδονῶντες»· ὁ Ξενοφῶν ἀντὶ τούτου χρῆται τῷ, ἀκοντίσαι· εἰη δ' ἂν τό, σαύνιον, τὸ παρὰ Τουρκ. Ζαρίτ, ἢ Νιζαρίτ, λεγόμενον. (Samnitibus nomen factum propter genus hastae, quod σαυνια appellant

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Graeci, Festus.) 2) τὸ εἰδοῖον τοῦ ἀνδρός, ἤτοι τὸν.

Σαυνός, ὁ, — Σαῦλος, Κρατῖνος παρ' Ἡσυχίῳ

Σαῦρα, ἡ· καὶ Ἰωνικ. σαύρη, ἡ, Εἶδος ζωαρίου ὠοτόκου καὶ ποικίλου, τετράπους πόδας ἔχον καὶ οὐρὰν μακράν, ἐν τοῖς φραγμοῖς καὶ βάτοις διαιτώμενον· τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς γουστέρα, καὶ γουστέρα λεγόμενον, καὶ παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Θεοκρίτου, χλωρισαῦρα· λέγεται δὲ καὶ ἐρσενικῶς, σαῦρος, ὁ· Θεόκριτ. ζ'. 22. «Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει·» καὶ εἰς β'. 58. «σαυρᾶν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν οὖριον οἶσω·» ἔνθα σημειοῖ ὁ Σχολ. «Ἔστι δὲ αὐτὴ δύσερως, ἥτις ἀποκτανθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα καὶ συντριβεῖσα, σὺν ἄλφιτῳ δίδοται· μεμύθευται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο φίλτρον ἐστὶν ἐν.» Λέγεται δὲ αὐτὴ ἡ τελευταία παρὰ Θεοκρίτῳ ἐπιστατικὸς καὶ φαρμακῖτις, ὡς καὶ παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 551. κατὰ πρῶτον εὑρηται παρ' Ἡροδ. πρβ. σαῦρος 2) εἶδος ἰχθύος θαλασσίου· ζῳάριον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σαυρίδιον, λεγόμενον ἄλλως δὲ καὶ, ταραχοῦρος· συνήθ. ἐν τῇ ἐρτ. καταλήξει σαῦρος. 3) Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον μάλ. ἐξ' ὧν νεανίσκων, καὶ μειρακίων. Στάτ. ἐν Ἀνθολογ. 4) εἶδος χόρτου, πιθ. εἶδος καρδάμου, συνήθ. ὡς ὑποκορ. σαυρίδιον, τό· ὡς παρ' Ἱπποκρ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «σαύριον, καὶ, σαυρίγγιον, πάσσαλος, καὶ τὸ ζῶον ἡ σαῦρα.» 5) πεπλεγμένη τις δακτυλήθρα, χρήσιμος εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν δακτύλων, ἤτοι εἰς τὸ νὰ ἐμβάλλωσι πάλιν εἰς τὸν τόπον των τὰ ἐκ τῆς κλειδώσεως αὐτῶν ἐξερχόμενα δάκτυλα, Ἱπποκράτ. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων δ'. 9. παραβάλλει ταύτην μὲ τὰς κεντυλήθρας τῶν πολυποδίων καὶ σηπιῶν. (Ἡ γραφὴ σαῦρα ἐστὶ σφαλερά.)

Σαυρία, ἡ. Φαίνεται ὅτι σημαίνει ἀκοντίου εἶδος, καὶ διεγχρημίσιον ἀπαρτὸν πολλ' ἀμφ. ἡ πρώτη σημασία πιθανῶς προκύπτει ἐκ τοῦ σαυνίον· ὅθεν

Σαυρεάζω. Τίπτω τὴν σαυρίαν, ἤτοι τὸ ἀκόντιον, ἀκοντίζω, ἀμφ. παλαιὸς ἡμαρτ. ἀναγν. αὐτὶ τοῦ, σαυνιάζω. 2) ῥιπτέω τὰ σπαρτὰ πολλ' ἀμφ.

Σαυρίδιον, τό, Ζήτ. ἐν τῷ, σαῦρα, ἀριθμ. ζ.

Σαυρίτης, ου, ὁ· καὶ Σηλ. σαυρίτις, ιδος, ἡ (σαῦρα). Ὁ ἐκ τῆι σαύρας ὢν· ὁμοιος τῇ σαύρᾳ. 2) παρ' Ἡσυχίῳ «Σαυρῖται», εἴδός τι ὄφεως, ὁ παρ' ἡμῖν Ἀστρίτης λεγόμενος.

Σαυροβριθής, Ὁ βαρὺς σαυρωτῆρα ἔχων, φέρων, Ἡσύχ.

Σαυροειδής, ές, ὁ ἡ (σαῦρα, εἶδος). Σαύρας εἶδος ἔχων· ὁμοιος σαύρᾳ

Σαυροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Κτείνων, φονεύων τὰς σαύρας, ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Πλίν.

Σαυροπάτις, ιδος, ἡ (πατέρισα). Ἡ τρώγουσα γουστερίτζας. (ᾱ)

Σαῦρος, ὁ, = Σαῦρα. Ἡ Γουστέρα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 183. ὡς τόσον ἐντυχοῦσα ἡ γραφὴ ἐπομφοτερίζει ἐτυ. Κατὰ τὸ Ἀνακδ. Βεκκ. σελ. 64. εἶχεν ὁ Θεόκρ. καὶ, ἡ σαῦρος, τὸ ὁποῖον ἀσφαλμένως ὑπάγουσιν εἰς Ἰδ. 2, 58. καὶ ἐκ τούτου χωρὶς ἀνάγκης ὑποθέσει. 2) συνήθ. ἰχθὺς τις θαλάσσιος, ἄλλως, ταραχοῦρος.

Σαυρωτήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ τέλος τῆς λόγχης ἢ τοῦ ἀκοντίου, τὸ ὀξύτατον σιδήριον τοῦ δόρατος, Ἰλ. Ρ, 153. «— ἔγχεϊ δέ σφιν ὄρυ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· ὁ Σχολ. πορὰ ἐπὶ τοῦ πρόσφυ, οὕτω γὰρ καλεῖται τὸ ἀντιπείραστον τῆς ἐπιδορατίδος σιδήριον· ἄλλως καί, στύραξ καὶ, τρόσφος, καὶ, γρόσφος, καὶ οὐρίαχος· τὸ ὀπίσθιον ὁπλωθὲν τοῦ δόρατος σιδήριον, ὃ κατὰ τῆς πηγνύμενον, εἰσεῖτινα σταυρόν, ἤγουν σκόλοπα ὀρθοῦσθαι ποιεῖ τὸ δόρυ, ὅθεν καὶ οἱ σταυρωτῆρ λέγεται», Εὐσταθ. ἡ δὲ οἱονεὶ σιδήριον κοῖλον (ὡς δακτυλήθρα ἢ ὡς χωνίον), ἐξ ἄκρου ὀξύ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ἐρθὸν αὐτὸ ἑστάναι ποιεῖ. πηγνύμενον κατὰ γῆς. «Εἰς καιρὸν ἀνάγκης ἠδύνατό τις νὰ πιλεμήσῃ καὶ μετὰ τοῦ σαυρωτῆρος τούτου, καθὼς γίνεται ἄλλοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πολυβίου. «Ναὶ ὅτι ἄνευ σαυρωτήρων τὰ δόρατα κατασκευάζονται, μὲ τὴ διὰ τῆς ἐπιδορατίδος ἐχρώτο πληγῇ, εἶτα κλασθέντων, λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ὄπρακτα καὶ μάταια. Ἔνθα δὲ ὁ Ἡρόδοτος (ζ'. 41.) «Σαυρωτῆρας» λέγει «χιλίους μὲν ἐπὶ τοῖσι δόρασι ἀντὶ τῶν σαυρωτήρων ῥοιὰς εἶχον χρυσέας»», ὁ Ἀθήναιος (σελ. 514). «Στύρακα» λέγει ἐν γένει, λόγχη, δόρυ, ἀκόντιον. (αὐτὶ τοῦ σταυρωτήρ, ἀπὸ τοῦ σταυρός) ὅθεν

Σαυρωτός, ή, όν. Δόρυ κατὰ τὴν ἐπιδορατίδα σαυρωτῆρα ἔχον, Ἡσύχ. οἱονεὶ παρὰ τὸ σαυρόω. 2) ἐκ τοῦ σαύρα, ταὐτὸν τῷ, ποικίλος, παρδαλὸς ὡς ἡ γουστέρα.

Σαυσαρισμός, ὁ. Ξηρασία καὶ ἀκινησία τῆς γλώττης, Ἀριστοτέλ. Προβλ. κ'. 3. «Ἐπεὶ τόγε ξηρὸν πτύειν καὶ ὁ σαυσαρισμός, καὶ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὴν ἀναγκαίαν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ, ἐκ τοῦ

Σαυσαρός, ά, όν. Ξηρός, στεγνός, Ἡσυχ. (πιθαν. ἐκ τοῦ αὕω, αὖος, προτάξει τοῦ δασέος σ, πρβ. σαυχμός).

Σαυτοῦ, σαυτῆς, αὐτὶ σεαυτοῦ, κτ. ἴδε τοῦτο.

Σαυχμός, ὁ, ἡ· καὶ, σαυκός, καὶ σάχος, ὡς τό, σαυσαρός, παρὰ τὸ αὕω, αὖος. Ξηρός, τρυφερός, χαλαρός, ἤτοι μὴ σφιτὰ ἐρμένος, ὁμαλός, λυτός, εὐκολίτριπτος· ἐν γένει, δραυστός· φθαρτός, ἐξίτηλος, εὔτηκτος.

Σάφα, ποιητ. ἐπίῤῥ. τοῦ σαφῆς Φωτεινῶς, ὁρατῶς, φανερῶς, σαφῶς, εὐλήπτως, βέβαια, ἀσφαλῶς, σίγουρα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις συνεγείρει αὐτὸ μάλ. μετὰ τῶν ῥημάτων, εἰδέναι, ἐπίστασθαι, καὶ συχνότατα, ἠσάφα εἰδώς, σάφα εἰδείη κτλ. ὡς εὖ εἰδέναι, ἴδεύρω βέβαια, μὲ βεβαιότητα, Ἰλ. Ε, 183. Ο, 632. Ψ, 201. Ὀδ. Α, 202. κτ. ὡσαύτως καί, «σάφα ἐπίστασθαι, Ὀδ. Δ, 730. Πρὸς τούτοις, εὔχρηστον παρ' Ὅμ. πολλάκις, «σάφα εἰπεῖν», ἀντὶ λέγω τι ἢ διηγοῦμαι ὡρισμένως, ῥητῶς, σαφῶς, ἢ καὶ ὁμολῶ ἀληθινὰ, βέβαια πράγματα, ἀντίθ. τῶ, ψεύδεσθαι, Ὅ. Δ, 404. (υι).

Σαφέω (σαφής), ἀντὶ τοῦ, σαφηνίζω. ἀμφ.

Σαφέως, Ἰωνικ. ἀντὶ, σαφῶς, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ σαφής, = σάφα, ἴμν. Ὅμ Δημ. 149. καὶ πολλάκις παρ' Ἡροδ.

Σαφηγορίς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτ. ποιητ. Σηλ. τοῦ σαφηγόρος.

Σαφήγορος, ὁ, ἡ (σαφής, ἀγορεύω). Σαφῶς ἢ ὡρισμένως ὁμιλῶν, μὲ βεβαιότητα, ἢ ἀληθῶς ὁμιλῶν, Ἀνδ. λογ. καὶ Παυσαν. ἰ. 12. «Σαφηγόρος Σιβύλλαι, ἢ σαφῶς ὁμιλοῦσα, λέγουσα.

Σαφήνεια, ἡ (σαφηνής). Εὐρύνεια, καθαρότης, ἀκρίβεια τοῦ λόγου, ἢ τῶν νοημάτων, διὰ γνωρίμων καὶ σαφῶν λέξεων καθαρῶς παριστῶσα τὸ νοούμενον, Διον. Ἅλικ.

Σαφηνέως, Ἰων. ἐπίῤῥ. τοῦ σαφηνῆς, ταὐτὸν τῷ, σαφῶς.

Σαφηνής, ὁ, ἡ, Δωρικ. σαφανής, Πίνδαρ. Ὀλ. 11, 67. = σαφής, Σοφ. Τραχ. 868. ἐπίῤῥ. σαφηνῶς· ἴδε τοῦτο· ὅθεν

Σαφηνία, ἡ· ποιητ. αὐτὶ, σαφήνεια.

Σαφηνίζω (σαφηνής). Σαφῆ, καθαρὰ, φανερὰ ποιῶ, ἐμφανίζω, ἢ ἐμφαίνω, ἑρμηνεύω, ἐξηγῶ, διὰ σαφῶν λέξεων καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς παριστάνω τὸ νοούμενον ἢ λεγόμενον, Σοφοκ. Κυρουν. ἡ ζ'. 3. «Τὴν βασιλείαν σαφηνίσαντε καταλιπεῖν», ἐφανέρωσεν, ἐδήλωσεν, σαφέστερον εἶπε, καταφανὲς ἢ γνώριμον ἐποίησε. «Τοῦτο πράττων σαφηνίζειν ἔοικε», ὡς εἰς μάχην παρεσκευάζετο», ἐτάξε, ἐδίδε τὰ ἐπιταλάβωσι, καὶ ἐν Ἀπομνημ. δ'. γ'. 4. «Ἥλιος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας ἡμῖν σαφηνίζει», δηλοῖ, φανερόνει, δεικνύει· γνωστὰς ποιεῖ, ἀπὸ ἐν Θρουπ. τ'. τ'. 8. «σαφηνίσαι βούλομαι τὴν δρῦν αὐτῶν», ἀντὶ τοῦ, ἑρμηνεῦσαι, ἐξηγήσαι, καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς εἰπεῖν, ἀναπτύξαι, ὅθεν

Σαφηνισμός, ὁ. Ἑρμηνεία, ἐξήγησις, σαφὴς παράστασις τοῦ λεγομένου, Διονύσ. Ἅλικ. ὅθεν

Σαφηνιστικός, ή, όν. Σαφηνίζων, ἢ σαφὲς ποιῶν, ἑρμηνευτικὸς, δύναμιν σαφηνείας ἢ εἰς τὸ σαφηνίζειν ἔχων, Γραμμ. Ναζ.

Σαφηνῶς, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, σαφῶς, Θεόγν. 963. Ἰων. σαφηνέως, πολλάκις παρ' Ἡροδ. ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τελείως τὸ ἐπίθετον, «σαφηνέως εἰπεῖν, λέγεται», ἐξαγγέλλεται», ἤτοι σαφέστερον, εὐληπτότερον.

Σαφής, ές, συναιρ. οῦς, ὁ, ἡ. Παδερός, λαμπρός, ὁρατός, φανερός, γνώριμος, εὔδηλος, πρόδηλος, εὐκρινὴς, ἀκριβὴς, ἀνεπτυγμένος, κατειλημμένος, βέβαιος, ἀναμφίβολος, ἀσφαλὴς, ἀληθὴς· (τὸ συγκριτ. σαφέστερος, καὶ ὑπερθετ. σαφέστατος). Κατὰ πρῶτον ὁ Ὅμ. Ὀδ. Ξέρ. 208. καὶ Ποιή. Ἐπίῤῥ. σαφῶς, Ἰων. σαφέως, ὑμν. Ὅμ. Δημ 149. ἐξαίρ. μετὰ τῶν γνωστικῶν ῥημάτων καὶ ὁρίζω κτ. «σαφέως ὁράσει, ὀνόλου», ἐξηγήσασθαι, ἐπίστασθαι, προπαπύσασθαι, Ἡρόδ. πρβ. Valck. Ἱππ. 1076. Οὐχὶ σπανίως συντάσσεται καὶ πλεοναστικῶς, εὖ σαφῶς, καὶ σαφῶς εὖ, μετὰ ῥήματος, Schaef Bos. ell. p. 224. καὶ Σοφ. ΟΤ. 958. (τὸ σαφὴς εἶδαι κυρίως μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μὲ τὸ, σοφός, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Δατ. sapio, sapiens, sapor.) ὅθεν

Σαφήτωρ, ορος, ὁ (οἱονεὶ παρὰ τὸ, σαφέω). Ὁ σαφηνίζων, μηνυτὴς, ἑρμηνευτὴς, μαντὶς ἀληθὴς, Ἡσύχ. ποιητ.

Σαχσείς, εἴσα. Μετοχ. ἀόρ. α'. Ποιητ. ἐκ τοῦ σαττω.

Σαχνός, ἡ σάχνος, ὁ, ἡ (αὕω), = σαυχμός. Ξηρός, μαλακὸς, ἁπαλὸς, ἁρπὸς, κτ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «σαχιον, σάθενές, χαῦνον· καὶ σαυχμόν, σαχνόν, χαῦνον, σκῶρον, ἀσθενέσ. Ὁ Γαλην. ἐν γ'. προῤῥήσ. Ἱπποκρ. λέγει, ὅτι τὰ «Ψαθυρὰ κρέα», ὁ κοινὸς λαὸς «σαχνὰ» ἔλεγε. Τοῦτο δὲ ἡ κοινὴ συνήθεια τῶν «Ψαχνὸν κρέαν» καὶ «Ψαχνὰ κρέατα» λέγει, εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ ἁπαλὰ καὶ μηδὲ ὀστέα μήτε λίπος ἔχοντα, καὶ μάλιστα τὰ περὶ τοὺς μηροὺς· ἄρα τό, σαχνὸς, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ τῆς συνηθείας, ψαχνός, καὶ τῷ ἀρχαιοτέρῳ, Ψαθυρός.

Σάω, ὡς πρωτότυπον τοῦ, σάες, σαάω, σώζω, οὐχ εὑρηται που ὡς ἐν χρήσει· χρηματίσαν τοιοῦτοι (ἴδε Βουτμ. Γραμμ. 2. σελ 232.), ποιητ. δὲ αὐτὶ σάου ἢ ἔσαον, προστακτ. ἐνεστ. ἡ γ'. ἐν. προσπ. τοῦ παρατ. τοῦ σάω, Ἰλ. Ψ, 238. καὶ Π, 363. «— σάω δ' ὁρίνρας ἑταίρους», αὐτὶ ἔσωζον, εἶπε ὁ Ἐτυμολ. λέγει. «Ἔστι δὲ ῥῆμα σάω τὸ σώζω, τροπῇ γίνεται σάω, τὸ παθητικὸν, σάομαι, ἐσαόμην, ἐσάου, καὶ τροπῇ Δωρικῇ τῆς οὐ εἰς ῶ, καὶ συναρχόμενος, σάω· ἐν δὲ Ὀδυσ. Ν, 230. «Ἀλλά σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ, σῶσον. Ὁ Εὐστάθιος ἔχει, ωσάω, τρίτον πρόσωπον ῥηματικὸν, αὐτὶ σοῦ, ἔσωζεν, ὅτι ἐκ τοῦ σάωζεν ἀπεκόπησαν, καὶ σάω, πρωτακτικῶς, ὅτι ἐκ τοῦ σάωζε, κατ' ἀποκοπὴν λέγεται. 2) Λακων. αὐτὶ τοῦ, θεωρῶ, ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «σαωμένη, θεωροῦσα, καὶ Ἔσαμεν, ἐθεωροῦμεν».

*Σάω, ἀρχαῖος τύπος τοῦ σήθω, κοσκινίζω, ὅθεν σῶσι, παρ' Ἡροδ. 1, 200. (ν-)

Σαώζω, ποιητικ. αὐτὶ τοῦ, σώζω, ἄνευ μέντοι παραδείγματος.

Σαώσω, σωσάμεν, μέλ. τοῦ, σαάω, ἔπερ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροιας

ταύτόν ἐστί τῷ, σάῳω, σάω, Ἰλ. Α, 83. καὶ Ο, 503. Ρ, 692. Τ, 401.

Σαώτερος, συγκριτ. τοῦ, σάος, Αἰολικῶς. Τ. γλύκτεροι, πλέον σῶοι, ὑγιεῖς, ἢ σωτηριώτεροι, Ἰλ. Α, 32. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. γ'. 2. ἴδε σάος.

Σαωτήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, σωτὴρ, Σιμων. 59.

Σαωτηρία, ταύτόν τῷ, Σωτηρία, Ἡσύχ.

*Σαώτης, ου, ὁ (σαόω), ποιητ. ἀντὶ σωτὴρ, Ἀντιπ. Θεσσ. 70. Καὶ ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, Παυσ. 2, 37, 2.

*Σαῶτες, ιδος, ἡ· Ἐπλ. φεῦ σαώτης. Ἡ δικτηρούσα, σώζουσα, ἡ σώστρια, Oeann Anal. Lx. p. 145.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Β.

Σβέννυμι, καὶ σβεννύω, Πινδ. Μέλ. σβέσω, σκεπῶτ. σβήτομαι, Πλατ. Νομ. 7. σελ. 805. C. Πλ. Πρωτ. ἔσβεσμαι, Ἀόρ. παθ. ἐσβέσθην, ἀνθ' ὧν ἔμως ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἐνεργ. ἀόρ. ἔσβεσα, μετὰ καὶ δίχ' αὐξήσεως, τῷ ἐπ. ἀπαρ. σβέσσαι ἀντὶ σβέσαι. Ὁ παθ. ἐνεστ. τῆς μετοχ. σβεννύμενος εὑρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ. — Ἐνεργ. Σβύνω, πῦρ, πυρκαϊήν, Ἰλ. Π, 293. Ψ, 237. 250. Ω, 791. β) ἐπὶ ῥευστῶν, ἐξαντλῶ, κάμνω νὰ ξηρανθῇ, στύφω. γ) τροπ. ἀναπαύω τι, ἡσυχάζω, ἡμερόνω, κατευνάζω, μετριάζω, ἐξαλείφω, καταπαύω, συστέλλω, ἀμποδίζω τὴν σύστασιν ἢ τὴν ἐμφάνειαν ἑνὸς κακοῦ μὲ βίαν ἢ κρυφίους τρόπους, ἐξαιρ. ἐπὶ παθῶν, οἷον, χόλον, μένος, ὡς Ἰλ. Ι, 678. «Κεῖνος γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον», καὶ Π, 621. «Πάντων αἰδοίων σβέσσαι μένος», ὡσαύτως καὶ, ὕβριν, τυραννίδα, καὶ ἀγνοηρίην, εὐφροσύνην, κλέος, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἰαν. Ἐπ. ἀδ. 139. Wern. Τρυφιοδ. σελ. 48. Κατὰ τὸν Φρῦν. app. σελ. 16. γραπτέον τὸν α'. ἀόρ. διὰ τοῦ η, καὶ τοῦτο νὰ θεωρῇ τις κατευθὺ ὡς σφάλμα, κωλύει ὁ μελλ. σβήτομαι. 2) Παθητ σβέννυμαι, (ἔνθα ὅμως ἀνήκουσι καὶ ὁ οὐδ. Παρακ. ἔσβηκα καὶ ἀόρ. ἔσβην, ὁ ἐνικτ. σβείην, ἡ ἀπαρ. σβῆναι, Δωρ. ἐσβέν. Ὁ Ὅμηρος χρῆται μόνον τούτῳ τῷ ἀόρ.), σβύνομαι, παύει τὸ καῆ, κυρίως ἐπὶ πυρός, Ἰλ. Ι, 471. β) ξηραίνεσθαι, μὴ ἔχειν πλέον νερόν, ὑγρασίαν, χαμῶς στυφειν, λέγεται ἐπὶ ὑγρῶν καὶ ῥευστῶν, ὅταν, εἴτε ἐπειδὴ χύνει ἡ γῆ κατ' ὀλίγον τὸ ὑγρόν, ἢ δι' ἄλλα αἴτια, ξηραίνωνται, ἢ δὲν ἔχωσι πλέον τὴν ἀναγκαίαν ὑγρασίαν, ἔθεν καὶ τροπ. διψήσκω, παύω τοῦ ζῆν, ὡς ἐν Ἐπιγράμ. Εὐθέσπης γηραιὸ Σοφοκλεῖ. Παρὰ δὲ Ἡσ. Ἔ. 532. «Αἶγες σβεννύμεναι γάλακτι λέγεται, ὅταν αὐταὶ παύσωσιν ἀπὸ τοῦ νὰ θηλάζωσι. πρβλ. Ἰακ. Ἀλφ. ἐπ. 9. καὶ Φιλ. Θεσσ. 43. γ) ἐν γένει, ἐπὶ πραγμάτων, ὅτε, ἐν ᾧ πρότερον ἦσαν ἐν τῇ μεγάλῃ σφοδρότητί των, ἀρχίνουσι νὰ παύωσι καὶ ὀλιγοστεύωσι, ὅθεν λήγειν, παύειν, κατακοιμᾶσθαι, κοπάζειν, γίνεσθαι ἥσυχον. π. χ. ἐπὶ ἀνέμων, ἐπὶ ἄνεμου, ὡς, «Ἔσβη οὖρος», Οδ. Γ, 183. καὶ παρὰ τοῖς Μεταγενστ. ἰδιωτ. ἐπὶ παθῶν, οἷον ὀργῆς κτ. ἀντιθ. τῷ, ὄφλω καὶ φλέγω καθ. ἀτβεντος. (Ἤκουσά τινα Διάλεκτον ἐλέγετο ἔτι, ζέω, ζέσω, ζεῖνα, ζεῖνω, ζίνω, ζίνυμι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Ἀποζίνυται, ἀποσβέννυται Ζείναμεν, σβέννυμεν, Ἔζεσεν, ἐσβέσθησεν» παρομοίως, ἔξινεν, καὶ ζώσασις, σβέσεις, καὶ ζώσον, σβέσον. Ἡ συνήθ. ἐφύλαξεν ἔλας ταύτας τὰς σημασίας.) ὅθεν

Σβέσις, εως, ἡ. Τὸ σβύνειν, τὸ σβύνεσθαι, ἐν καὶ οὐδετ., ἡ κατάπαυσις, τὸ σβήτιμον, ἡ πρᾶξις τοῦ σβεννύναι, ἢ σβέννυσθαι, Ἀριστοτέλ. «Ἀλλὰ μὴν πυρός γε ἕνα ὁρῶμεν φθορὰς, μόρανσίν τε καὶ σβέσιν· κλοῦμεν δὲ τὴν μὲν ἐφ' ἑαυτοῦ, μόρανσιν· τὴν δὲ ὑπὸ τῶν ἐναντίων, σβέσιν· τὴν μὲν γῆρας, τὴν δὲ βίαιον».

Σβεστήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, σβεστὴς, οῦ, ὁ (σβέννυμι). Ὁ σβύνων, ὅστις σβέννυσι· ὅθεν

Σβεστήριος, ία, ιον· καὶ, Σβεστικός, ή, όν. Ὁ δύναμιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸ νὰ σβύσῃ, ἢ ἐξαλείψῃ (εἰς τὸ σβεννύειν), τὸ δι' οὗ σβεννύομεν, ἤτοι σβύομέν τι, «σβεστήριον πυρὸς ὕδωρ».

*Σβεστὴς, οῦ, ὁ, = σβεστὴρ· ὅθεν

*Σβεστικός, ή, όν, = σβεστήριος.

*Σδεύγλα, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ ζεύγλη, Ἐρίννα.

*— σε, ἐπιρρηματική, προπαρτιωμένη τελικὴ συλλαβὴ σημαίνουσα κίνησιν εἰς τόπον, π. χ. ἄλλοτε, ἀλλοῦπου, ἀμφοτέρωθε κ. τ. π.

Σεαυτοῦ, σεαυτῆς, καὶ συναιρ. σαυτῆς, Ἰων. σεωυτοῦ, ῆς. Ἀντωνυμία ἀντίστροφος τοῦ β' προσ., σύνηθες ἐκ τοῦ σέ αὐτός, καὶ σημαίνει σοῦ τοῦ ἰδίου· ἐν χρήσει μόνον οὕτως κατὰ γεν. δοτ. καὶ αἰτ. ἐνικ. τοῦ ἀρσ. καὶ θηλ., ἄρκ σεαυτῇ, σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν· ἐν δὲ τῷ πληθ. διηνημένως, ὑμῶν αὐτῶν, κτ. Κατ' ἀρχὰς ἐχρώτο καὶ κατὰ τὸ ἑνικὸν τῷ διηρημένῳ τύπῳ, ὡς καὶ παρ' Ὅμ. ἔτι ἐνχρήσει ὡς ἐπιτοπολύ, σὲ δ' αὖ καὶ λέγει αὖτ, σοὶ αὐτῷ, σ' αὐτόν· ὡσαύτως δὲ καὶ, τὰσ' αὖτοῦ, τὰσ' αὐτῆς, ἀντὶ τὰ σά, Ἰλ. Ζ, 490. Οδ. Α, 356. Ξ, 185.

Σεβάζομαι, Μ ἀτομαι, Ἀποθ. Μέσ. (σέβας). Αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, νεμεσίζομαι, συστέλλομαι, αἰτχύνομαι, ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, Ὁμήρ. Ἰλ. 2, 167. καὶ 917. «Σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ», εἶπ. ὁ Ἡσύχ. ἠρμήν. διὰ τοῦ, σεβαντὸν ἡγήσατο, ἐτίμησεν, ἐνετράπη. 2) παρὰ τοῖς Μεταγ. ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, σέβομαι.

Σέβας, τὸ, μόνον ἐπὶ τῆς ἑνικ. ὀνομ., αἰτ. καὶ Κλητ. ἐν χρήσει (σέβομαι). Συστολὴ πλήρης εὐλαβείας καὶ ἐκπλήξεως· ὅθεν 1) εὐλάβεια, φόβος, συστολὴ ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν μελετᾷ τις νὰ κάμῃ τι ἄδικον, τὸ ὁποῖον τῷ ἀπαγορεύει τὸ ἴδιον αὐτοῦ αἰσθημα μετ' ἀπαρ. Ἰλ. Σ. 178. «Σέβας δὲ σεθυμὸν ἰκέσθω, Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι,» αντὶ σεβαστὸν, ἐντρεπτὸν νὰ .... ὅθεν ἐν γένει, εὐλάβεια, θεοφοβία, τιμή, σέβας, ἐντροπὴ, αἰδώς, συστολὴ, νεμεσὶς· ὅθεν καὶ, αἰδώ, τε καὶ σέβας, συνεκφερ. ὑμν. Δημ. 190. 2) ἡ συστολὴ, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις, ὅταν βλέπῃ τι παρ' ἐλπίδα καὶ αἰρνίδιως, ὡς καὶ θαῦμα, ὄρα, θαυμασμός, ἔκπληξις, θάμβος, «Σέβας μ' ἔχει στορέσασα, καὶ, ἐστορώσατο,» Οδ. Γ. 123. Δ, 74. 142. 3) Μεταφορικῶς, τὰ ἀντικείμενον τοῦ σεβασμοῦ, τῆς εὐλαβείας, τοῦ θαυμασμοῦ, τῆς τιμῆς, ὅθεν πολλ. ὡς περιγραφὴ τοῦ προσώπου, σέβας θεῶν, σέβας Ζηνὸς, σέβας Ἡλίου, σέβας μητρὸς, κ. τ. τ. Πορτ. Εὐρ. Μηδ 750.

Σέβασις, ἡ (σεβάζομαι). Τιμὴ, εὐλάβεια, λατρεία, προσκύνησις, θαυμασμός.

Σέβασμα, τὸ (σεβάζομαι). Ὁ σέβεται καὶ τιμᾷ ἢ λατρεύει τις, τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας καὶ τιμῆς, ἢ θαυμασμοῦ, Πραξ. Ἀποστ. ιζ'. «Ἀνθεωρῶν τὰ σεβίσματα ὑμῶν,» τοὺς θεοὺς, τὰ ἀγάλματα· καὶ Κλήμ. Παιδαγ. γ'. καὶ = σέβας, ἤτοι, τιμή, λατρεία, κτ., Διονυσ. Ἁλικ.

Σεβασμιάζω, = σεβάζομαι. Κἰς σέβας διαγείρω, Ἰωάνν. Δαμασκ. Ἴδιν εἰς σὴν πειτηγεστὴν, φῶή. ζ'. «Ἡ τοῦ παρακλήτου δὲ φωτοφόρος χάρις σεβασμιάζει τοῦ βοᾷ· «ἡ ἀμρ.

Σεβάσμιος, ὁ, ἡ, ἡ, Σεβάσμιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. — ίως (σέβας). Ἄξιος σεβασμοῦ, αἰδέσιμος, τιμητὸς, προσκυνητὸς, ὃν πρέπει νὰ σέβεται καὶ νὰ τιμᾷ τις· ἄξιος τιμῆς καὶ εὐλαβείας, θεῖος, θαυμάσιος· ἔτι δὲ, ἱερὸς, θεῖος. Ὁ Ἡρωδιανὸς χρῆται τούτῳ ὡς σεβαστὸς ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ Augustus· οἷον «Προστατρεύειν σεβάσμιον» καὶ «Τιμαὶ σεβάσμιοι· ἔνθα ἄλλοι ἀντὶ τούτου τάττουσι τὸ «σεβαστός.» Ὁ αὐτὸς ἐν β. 10. χρῆται τῷ «σεβάσμιον,» καὶ ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ, σέβαπις, σέβας, τιμὴ, προσκύνησις· ὅθεν

Σεβασμιότης, ητος, ἡ. Ἱεροπρέπεια, ἀξιοπρέπεια, τὸ εἶναι τοῦ σέβας, αἰδεσιμότης· ἁγιότης, ἱερότης.

Σεβασμός, ὁ (σεβάζομαι), = Σέβασις.

*Σεβασμώνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ σεβασμιότης.

Σεβαστεῖον, τὸ. Ὁ ναὸς τοῦ σεβαστοῦ, ἤτοι τοῦ Αὐγούστου, Φίλ.

Σεβαστεύω, ἕτερος νεώτ. τύπος ἀντὶ σεβάζομαι, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. ά. 28.

*Σεβαστιάς, άδος, ἡ. Σεβαστή. Δεων. Ταρ. 8, 3.

Σεβαστικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Πλήρης εὐλαβείας, ἢ σεβασμιότητος, σεβάσμιος, Διονύσ. Ἁλικ. 2) Μεταξὺ τῶν Πυθαγορείων ἡ τάξις τῶν καταγινομένων περὶ τὴν θεωρίαν τῶν σεβαστῶν, διότι ἄλλοι ὠνομάζοντο πολιτικοί, μαθηματικοί, κτ. Φωτ. Βιβλ. ἐν τοῦ

Σεβαστός, ή, όν (σεβάζομαι). Τιμητὸς, προσκυνητὸς, ὃν σέβεται καὶ τιμᾷ τις, ἄξιος σεβασμοῦ, ταύτὸν τῷ, σεβάσμιος· θαυμάσιος· ἀξιοτίμητος· ὅθεν καὶ θεῖος, ἱερὸς· ἐπὶ δὲ τῶν τῆς Ῥώμης βασιλέων ἐχρώντο τούτῳ ἀντὶ τοῦ Λατινικοῦ, Augustus, καὶ, σεβαστὴ ἡ σεβαστιάς, ἀντὶ τοῦ, Augusta. Ὁ Φιλόξενος ἐν Γλωσσαρ. ἑρμηνεύει τὸ Augustus διὰ τοῦ, Ἱερὸς, Sanctus, ὁ δὲ Δίων Κατ. ἐν ὑγ. ἔχει· πάντα τὰ ἀντιμώτατα καὶ ἱερώτατα, Αὐγουστὰ (παρὰ Ῥωμαίοις) καλεῖται.»

Σεβαστοφόρος, ὁ (φέρω). Ἱερεὺς τοῦ σεβαστοῦ, ἤτοι τοῦ Αὐγούστου, Σουίδ. ἐν λξ. Αὐγουστος.

Σεβένιον, ἡ σεβένιον, τὰ. Τὸ ὑπ' ἄκρον τῶν φοινικι φλοιῶδες γενόμενον, τὸ περικάλυμμα ἑκάστου τῶν ἀνθέων καὶ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος, ὅπερ ἄλλως καὶ Ἔλατη, καὶ Σπάθη, καὶ περικάλυμμα λέγεται· ἐκ τοῦ σάβιον ὑποκορ. κατὰ τὸν Κοραΐου εἰς Γαλην. κατὰ τόπους 34.

Σεβίζω, Μ ἰσω, = σεβάζομαι, ἐξικρτ. Τιμῶ, θαυμάζω (μὲ πολλὴν ὑποφίαν), Πινδ. Πύθ. 5, 105. Ἰσθμ. 4, 37. παρ' Ἡσυχ. «σεβιζόμενοι· θαυμαζόμενοι, τιμώμενοι· καὶ τοὺς θεοὺς δὲ σέβεσθαι, θαυμάζειν ἐστίν, ὁ Σχολ. Πινδάρ. καὶ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 955. αἰτ. προτ. καὶ γεν. πράγμ. θηλοῦ θαυμάζω τινά διά τι, Εὐρ. Ἡλ. 989. Καθὼς φιλεῖται, μετεχειρίσθη ὁ Σοφ. Ο. Κ. 642. τὸν παθ. ἀόρ. σεβισθῆναι ὡς ἐνεργ., ὡς τόσον τὸ ἀνάγν. ἐστιν ἀβέβαιος· ὅθεν

Σεβιστός, ή, όν, = σεβάσμιος, Ἡσυχ.

Σέβομαι, Ἀποθ. παθ., ἐξ οὗ εὑρηται ἔτι μόνον ἀόρ. ἐσεβάσθην παρὰ Πλατ. καὶ Στρ., ἴδε Βουτμ. Γραμμ. ά. σ. 227. 386. Συστέλλομαι, εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι, ἔχω συστολὴν ἐνώπιον θεῶν ἢ ἀνθρώπων, ἐν ᾧ μέλετῶ τι ἄδικον ἢ ἄτιμον καὶ αἰσχυνόμενος τὸ κακὸν, ἐμποδίζομαι καὶ δὲν τὸ κάμνω· ἄρα καὶ ἐντρέπομαι, αἰτχύνομαι, Ἰλ. Δ, 242. «Οὔ νυ σέβεσθε; δὲν ἐντρέπεσθε· παρὰ τοῖς Μεταγνστ. μετὰ αἰτ. ποτὲ μὲν πρόσ., ποτὲ δὲ πράγμ., ἀφ' οὗ ὁποῖον τι τὸ ὁποῖον συστέλλεται τις, ἢ ἐντρέπεται· ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπαρμ. Αἰτχ. Πρτ. 291. σπανιώτ. μετὰ μετοχ. β) τιμῶ, προσκυνῶ, λατρεύω.» Τὰ θεῖα, τὰ ἱερὰ σέβομαι ὁ Ξενοφ. καὶ «Σέβομαι τοὺς θεοὺς» καὶ Πινδ. Πύθ. 6, 25. «Τὰ βιβλία σεβόμενος μεγάλως (Ἡρόδ. 3, 128),» ἔχοντες εἰς μέγα σέβας αὐτά. «Τὸ σεβόμενον,» = σέβας, Schaef. Διον. συνθ. σ. 205. 2) Ὁ τύπος σέβω, Μ. σέψω, ἔστι Μεσομηρικὸς καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, σέβομαι, ἐξικρ. τιμῶ, λατρεύω, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. 14, 17. καὶ Αἰτχ. Ἐύμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τα, 148. «Εὖ σείβειν τινά, ὀντί εὐτρεβεῖν τοὺς τινες, Pors. Eur. Phoin. 1340. Seidl. Eur. Tro. 85. κατοχρ. πεφεῦγε τινά ἐν τιμῇ.» Plat. Nom. 3. σ. 647. Α. β) πληρῶ τινα, ἤτοι ἐμπνέω εἰς τινα εἰδώ, συστολήν, ἢ εὐλάβειαν, ὥστε πεφοβῆσθαι» ἢ πλήρη δείματος μέ εὐλάβειαν, πλήρης εὐλαβείας. Plat. Phaidr. σ. 254. Β. (Τὸ σείβω παράγεται παρὰ τό, σεσω· ὡς καὶ τό, σεμνός ὁρᾶται παράγεται παρὰ τὸν σέσεμμαι, τὸν παθ. παρα. τοῦ, σέβω.)

Σέβη, ἡ. Ἕλμι, καλεύερα, Ἡσυχ. καὶ Φώτ.

Σέβευ. ποιητικὴ τε καὶ ἐπικ., ἤτοι δὲ Ἀττ.γεν. τοῦ σύ, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἀντὶ τοῦ, σοῦ, Ἰλ. Α. 180. «— σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζων σοῦ δὲ ἐγὼ λόγων οὐ ποιοῦμαι, οὐ φροντίζω, ἐπόμενοι δὲ αὐτῷ καὶ τό σεῦ, καὶ τό σέο, καὶ σείο. (οὐδέποτε ἔστιν ἐγκλιτικόν).

Σειαύς, ἕως, ὁ (σείω), = σείσων, Πολυδ. ζ'. 181.

*Σεληνός, ὁ. Πατὸς σύντροφος τοῦ Διονύσου, ὁ παλαιότατος, ἐμπειρότατος καὶ περιφημότατος τῶν Σατύρων, διαπρεπὴς τῶν ἄλλων καὶ κατὰ τὸ προορατικὸν· κατὰ τοῦτον ὠνομάσθησαν ἐν ἡνίοις οἱ παλαιότεροι Σάτυροι Σιληνοί, κατὰ πρῶτον ἐν ὑμν. Ὅμ. Ἀφρ. 263. ἴδε Voss. Virg. Ecl. ὑ. 14. 18. (Ἡ γραφὴ Σιληνὸς ἐστὶ νεωτέρα καὶ χείρων, πρβ. Ἰων. Α. Π. σ. 34.) ἔσεν

*Σειληνώδης, ὁ. ἡ (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Σειληνοῦ, ἢ ὅμοιος αὐτῷ.

Σεῖν, Δωρ. ἀντὶ Ζεῖν, τρέχειν. 2) σεῖν, ἔλεγον καὶ ἔκαιζον οἱ τροφοὶ εἰς τὰ μικρὰ παιδία, ὅταν ἤθελον τὰ οὐρήσωσι, Ἀριστοφάνης, καὶ Φωτ. Δεξ.

Σεῖο, ἐπ. γεν. τοῦ σὺ ἀντὶ, σέο, καὶ συναλ. Σοῦ, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὡς Ἰλ. Π, 486. (οὐδέποτε ἔστιν ἐγκλιτικόν.)

Σεῖος, σεία, σεῖον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, Ζεῖος, Ζεία, Ζεῖον.

Σειρά, ἡ· καὶ Ἰωνικ. σειρή, ἡ (εἴρω, πλέκω, ἢ συμπλέκω, συνδέω). Πλέγμα, δέσμη ἢ ἅλυσις, ἢ σχοινίον, δεσμὸς ἢ τύλη, πλεκτὸς ἱμὰς, πλοχμὸς ἢ πλετρούδα. «Σ εὐπλεκτος καὶ πλεκτή.» Ὁδ. Χ, 176, 192. καὶ Ἰλ. Ψ, 115 Σειραὶ εὐπλεκτοι.» Τστριχίδαι, ἡ Σχολ. ὁ δὲ Εὐστάθ. «Πλέγματα τινα ἀπὸ σχοίνων ἢ σπαρτῶν, ἢ καὶ βοείων ἢ ἄλλοθεν· κακολογοῦνται δὲ ἡ λέξις, ὡς δηλοῖ παρ' ἡμῖν τὰ σειράδια.» Θ, 19. «Σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες.» ἅλυσιν. ὁ Σχολ. ὁ Λουκιαν. εἰς Ἡρακλ. «Δεσμὰ δὲ εἰσὶν αἱ σειραὶ λεπταὶ, χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι.» «ἐνεπέδησε καὶ τὸ παρ' ἡμῖν, σειράδιον, καὶ, σειρίτιον· λέγεται ὅτι καὶ «ναιρὰ τριχῶν» καὶ «τειρὰ τραχηλῆς,» τὰ πεπλεγμένα μαλλία τῆς κεφαλῆς,» Ἡλειοῦδα, ὅπερ ταύτον ἐστὶ τῷ, πλοχμός. 2) λέγεται καὶ σχοινίον τι πολεμικόν, ἐξ οὗ Σκυθικὰ ἔδυνη (ἐξαιρέτως οἱ Σαρματικοὶ) ἐν τοῖς πολέμοις ἐζώγρουν τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν καὶ ἔσυρον αὐτοὺς κατὰ γῆς ἢ ἐβίαζον πρὸς αὐτοὺς ἔρχεσθαι. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν ζ'. 85. Ἰδοὺ τί λέγει περὶ τούτων· «Χρέωνται δὲ σειρῇσι πεπλεγμένῃσι ἐξ ἱμάντων· ταύτῃσι πίσυνοι ἔρχονται εἰς πόλεμον· ἡ δὲ μάχη τουτέων ἐστὶν ὁκοῖη τῆσι ἐπεὰν συμμίσγωσι τοῖσι πελεμίοισι, βάλλουσι τὰς σειρὰς, ἐπ' ἄκρῳ βρόχους ἐχούσας· ἐπὴν δ' ἂν τύχῃ, ἥντε ἵππον, ἥν τε ἀνδρώπου, ἐπ' ἑωυτὸν ἕλκει· εἰ δὲ ἐν ἔρκεσι ἐμπλακέωσι μισι διαχρέονται· τουτέων μὲν αὐτὴ ἡ μάχη· καὶ ἐπιτεταχατο εἰς τοὺς Περσέας τοιαῦτα καὶ παρὰ Παυσαν. Ἀττικ. Α', καὶ 8. καὶ ἐκτὸς ἐναλοῦντο οἱ Πέρσαι «Σειραφόροι» (Σουίδ. ἐν λεξ. σειρά), ἤτοι καὶ αὐτοὶ ἐν τοῖς πολέμοις σοιοῦντας σειρὰς μετὰ βρόχων πρὸς ζώγρησιν τῶν ἐχθρῶν στρατ. 3) ταύτῳ τῷ, σειρίτιος, πάθος τι περὶ τοὺς πόδας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ζώων Ἱππιατρ. «Ῥεύματα ἐμπίπτει εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ἃ τινες ἵππων Σειρὰς, ἕτεροι δὲ χρήματα, ἐξ οὗ λέγεται σειρᾶν αὐτοὺς τοὺς πόδας.»

Σειραγωγεύς, ἕως, ὁ (σειρὰ. ἄγω) ὡς τὸ Ῥυταγωγεύς, σχοινίοις τὰ πεπλεγμένον, εἰ οὗ ἄγουσι καὶ ἕλκουσι τὰ ζῶα, Πολυδ.

Σειράδιον, ἐπίρ. (σειρὰ). Πολλάδιος ἐν Δωσαικ. μετὰ σειρᾶς, μὲ σχοινία.

Σειρά διον, τὸ. ὑποκορ. τοῦ, σειρὰ. Μικρὰ σειρὰ, μικρὸν σχοινίον, μικρὰ δέσμη· προτετίμητο τοῦτο καὶ εἰς τὴν ποδοστρέβην, ὡς λέγει ὁ Πολυδ. ἐν ὁ. 33. «Ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν στεφάνην βρόχου σειρά τις ἐστέτασται, ἣν καὶ σειράδα καὶ ἀρπεδόνην καλοῦσι· πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτου σεσευσμένου ἢ σειρᾶς, καὶ ταύτης ἀνήρτηται ξύλον ἐν ᾧ πλησίον ὄντι ἐρύγματι κατακείμενον· κ. τ. τ.»

Σειράζω, Μ. άσω (σειρά). Δένω, θασμεύω μετὰ σειρᾶς, δένω μὲ τὸ σειρόσιον, ἕλκω, σύρω μετὰ τούτου· λέγεται καὶ σειράω.

Σειράζω, άσω, καὶ, σεραίνω, καὶ, σειρέω (Σείριος). Διὰ τῆς θέρμης ξηρὸν ποιῶ, εἰ γένει, ξηραίνω. Ζήτ. Σείριος, καὶ, σειριάω.

Σειράϊος, αία, αῖον, (σειρὰ). Ὁ ὢν εἰς σχοινί· συνήθ. ἐπὶ ἵππου, ὅστις εἶναι δεμένος εἰς τὸ σχοινίον ἔμπροσθεν ἀμάξης ἢ ἁρότρου διὰ νὰ ὁδηγῆται καλλίων, ὅθεν «Ἵππος σειραῖος,» σειραφόρος, Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. — δεξιὸν τ' ἀνεῖς σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον,» ὅπου ὁ Σχολιαστὴς λέγει, «Σειραῖον, τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιὸν, προσκείμενον δὲ καμπτῆρι, τὸν ἀριστερὸν.» Ὀρφεὺς ἀργ. 241. «Σειρᾶϊ μήριθος·» καὶ Πολυδ. ὁ 148. «Σειραῖος ἵμας,» ὁ ἱμὰς, ὃν οὐ ἕλκεται, ἢ ἐν ἕλκει ὁ σειραῖος ἵππος. «Ὑπὸ σειραίοις ποσὶ ἕλκουσαν τέκνων ἰδύρετ. Ἡρακλ. μαίν. 446.) πλησίον τῶν ποδῶν αὐτοῦ· ὅθεν ἄλλοι συνέτασε «Ὑποσειραίοις» ἀναγιν. «σειρᾶσι παρακειμένοις.

Σειράζ, άζος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, σειρὰ· ταύτον τῷ, σειράδιον.

Σειρασφόρος, ἡ σειραφόρος, Ἰων. σειρηφόρος, (Lobeck Φρυν. σ. 624) καὶ σειροφόρος, ὁ, ἡ (σειρὰ, φέρω). Ὁ φέρων σειρὰν, σχοινίον συνήθ. δὲ ὁ σειραφόρος (μετὰ τοῦ, ἵππος ἢ ἄνευ αὐτοῦ), ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 851. καὶ 1640., καλεῖται ὁ ἵππος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι συνεζευγμένος εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἁμάξης, ἀλλ' εἰς τὸ σχοινίον ἐξωθεν καὶ παραπορεύεται πρὸς ἐξευγμένους· ὁρᾶ, ὁ ἕλκων, σύρων τὸ σχοινίον, πρόχειρος ἵππος ἢ μὲ τάσσεται ἵππους ἀμάξι εἶχεν ἐν τῷ μέσῳ ὑπὸ ζυγίους, καὶ πλησίον αὐτῶν ὑπὸ σειραφόρους, εἰς καθὲν μέρος ἕνα· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων ζώων, ὡς, ὄνος, καὶ κάμηλος σειραφόρος, Ἡρόδοτ. 3, 102. «Ζευξάμενος ἕκαστος (Ἰνδὸς) καμήλους τρεῖς, σειραφόρων μὲν ἑκατέρωθεν ἄρσενα παρελαύνει, θηλειων δὲ εἰς μέσον.» Ὁ Ἰσίδωρος Origin. ιη'. 35. οὕτω λέγει περὶ τούτων «Clisthenis Sicyonius primus jugo medios tantum equos jugavit, eisque singulos ex utraque parte nimplici vinculo applicuit, quos Graeci Σειρασφόρους, Latini funarios evocant e genere vinculi, quo prius alligabantur. 2) φέρων, βαστόζων, ἔχων βρόχον, ἢ σειρὰν, ἴδε τοῦτο σημ. β'.

Σειρά ω (σειρὰ). Δεσμεύω, ἢ ἕλκω μετὰ τῆς σειρᾶς· λέγεται καὶ σειράζω.

Σειρεύω, = Σειράω, ταὶ σειράζω, παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1005. ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ «Σειραίων βρόχων ἔσμα.»

Σειρέω, = σειρώω, σειράζω, σειράω. Σπραίνω.

Σειρηφόρος, ὁ, ἡ. ταὐτ. τύπος τοῦ, σειροφόρος. Αὐσώνιος ἐν Εἰδυλ. ιθ'. 20.

Σειρήν, ῆνος, ἡ· καὶ συνήθ. κατὰ πληθ. σειρῆνες, ἐλέγοντο, γυναῖκές τινες εὔμουσοι, αἱ τινες ἐν νησίῳ τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας κατοικοῦμεναι, τὸν ἀέρα καὶ ἀγοντεύον τοὺς παραπλέοντας διὰ τῆς εὐφωνίας καὶ μελῳδίας, ὥστε κατέχειν αὐτοὺς ἐκεῖ μέχρι θανάτου· εἶχον δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θώρακος καὶ ἄνω, εἶδος γυναικῶν, τὰ δὲ κάτω στρουθῶν, Φωτ. μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες ἔθετον τὰ ἀγάλματα καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν ἐπάνω τῶν μνημείων ὡς σημεῖον λύπης, Διόδωρ. Σικελ. ιέ'. 115. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀπατηθεῖσα ὁ μῦθος οὗτος ἐν Ὀδ. Μ, 39. κτλ. 167. κτλ., ἔπειτα ὁ λόγος μόνον περὶ δύο Σειρήνων (καὶ ἐντεῦθεν ἡ κατ' ἐπέκτ. ἐπ. πληθ. γενικ. Σειρήνοιν, 52. 167), οἱ Μεταγνωστ. δὲ ὑπέθετον τρεῖς Σειρήνας, αἱ ἐποίας ὠνομάζοιο Πεισινόη, Ἀγλαόπη, Θελξιέπεια, ἢ καὶ Μολπή, ἡ Μολπάδη, Ἀγλαοφήμη, Θελξιόπη, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἄλλαι ἐπροσθέτον καὶ τετάρτην, Λιγείαν Περὶ τῆς ἱστορίας ἢ τῆς μυθολογίας τῶν Σειρήνων πρβ. Voss. Antisymbol. 1. σ. 153. κτ. 2. σ 338. 2) τροπ. ἡ μαγικὴ δύναμις, χάρις, τὸ θελκτικὸν καὶ γοητευτικὸν τῆς ῥητορικῆς εὐγλωττίας, ἢ ἐφράσεως, ὡς παρὰ Ῥητ. «Σειρὴν λόγου,» καὶ, Φωτ. «Σειρῆνες, αἱ τῆς ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μουσικαὶ δυνάμεις· «ἐν γένει πᾶσα καταθέλγουσα καὶ μαγεύουσα χάρις. Schaef. Dion. συν. σ. 26. 3) Εἶδος ἀγρίας μελίσσης, ἢ ζώου τι ἐπροποιὸν, μελίσσῃ παραπλήσιον, Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ϛ'. 40. 4) Εἶδός μικροῦ τινος πτηνοῦ, ὁρνιθαρίου τι ποιοῦ, ἴσως τὸ παρὰ Γέλ. Serin. καὶ Γερμ. Zeisig. καὶ παρ' ἡμῖν κοινῶς, Τρυποφράκτης.5) Ὁ Ἡσύχ. «ἔχει τὸ «Σειρή,» ἢ (προσπαλαιοῦμ. Ἐσθής). ἱμάτιον λεπτὸν ἀσπάθητον, ἢ κατὰ Φώτιον, «σειρὴ, ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτὼν εὐδοκιμῶν τε ἐστὶν, ὅτε ὁ σείριος (ἀστὴρ).» καὶ χιτὼν καλλικαιρινὸς δηλαδή. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, «Σειρόν,» τὸ ἀνδρεῖον ἱμάτιον· ἄλλοι γράφουσι «Σῆρινον, καὶ σειρηνεῖ» προσωπικοῦμεν. ἐσθῆτες· ταύτην τῷ, θηριστρόν, ἱματίου χρήσιμον εἰς καιρὸν θέρους· ἐκ τοῦ, σειρὰ, σείριος, σειρὸς, σείρινος. Ζήτ. ἐν τῷ, σείριος. (συνήθ. παρὰ τὸ, σειρὰ, αἱ συμπαγόδουσαι, ἑλιούσαι τινὰ χωρὶς νὰ ἔχῃ ὀρεῖν νὰ ἐντεταθῇ καὶ ὑπὲρ ταύτης τῆς παραγωγῆς μαρτυρεῖ καὶ ἡ συγγενὴς κατὰ τὴν ἔννοιαν λέξις κληδών· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ σύρω, ταυτοτήματον δέσμην τῷ, συρίζω, πλὴν ἐὰν αὕτη ἡ παραγωγὴ ἁρμόζῃ, ἐπιβεβαιοῦ μᾶλλετα τὴν παραγωγὴν παρὰ τὸ, σειρὰ.)

Σειρήνιος, ὁ, ἡ. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῆς Σειρήνος θέλγων, ἢ γοητεύων, θελκτικὸς ὡς ἡ Σειρήν, Ἡσιοδ. 5. σ. 20ά.

*Σειρηνός, = σείριος, σειρὸς.

*Σειρηφόρος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ σειραφόρος,

Σειρίασις, (σειρικὸν). Πάθος τι εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ζῶα συμβαῖνον, ὅταν εἶναι ἀναμμένος τις ἀπὸ τὴν ζέστην, καὶ κυρίως ὑπὸ τῶν τοῦ θέρους καυμάτων, Παῦλ. Λίγιν. «Σειρίασις ἐστὶ φλεγμονὴ τῶν περὶ τὸν ἐγκέφαλον καὶ μηνίγγας μορίων· παρακολουθεῖ δὲ βράγματος κοιλότης καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, μετ' ὠχρότητος καὶ ξηρότητος τοῦ σώματος.» Ζήτ. καὶ σειρίω. (ἡ γραφὴ σηριάσις εἶναι σφαλερά.)

Σειρι άω, ῶ (σείριος). Λέγεται ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀντὶ τοῦ, φωτίζω καὶ καίω, φλεγμαίνω, φλεγμονὴν καὶ καῦμα προξενῶ. 2) σειριᾷς τὸ διὰ τῆς μεγάλης θέρμης καὶ καύσεως τοῦ θέρους προξενούμενον πάθος σειριάσιν καλούμενον, ἀρα, σειριάσιν πάσχω, Ἀλεξανδρ. Ἀφροδ. προβλ. 88. βιβλ. ά. «Δικεῖ τὰ βρέφη ἐν τῷ θέρει σειριᾷ, ὅπερ ὁ πολὺς δῆμος φησι, καῦμα ἔχειν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτό, πυρέττει γὰρ πυρετὸν λεπτὸν κατὰ βάρος, καὶ κοιλοφθαλμιᾷ, καὶ ἀγρυπνεῖ καὶ ἀσθενεῖ, ἴσια δὲ καὶ διαῤῥοΐζεται. ἀ. Γράφεται καὶ σειριάω, ἐσφαλμ. μέντοι· παρ' Ἱπποκρατ. εὕρηται καὶ σειριοῖ, ἀντὶ τοῦ, σειριᾷ.

Σείριος, ιννη, ινον (σειρός). Θερμὸς, ζωτικὸς, καυστηρὸς, καυματώδης· ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ θέρους· ὅθεν «Ζεὺς σείριος» ἡ κατὰ τὸν Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. σειραίνω, ἐνίκα δ' Ἀντίμαχος «Σειρίνα Δίαια εἶπεν, ἀπ' ἀμφιβόλου σημασίας· καὶ, «Σείρινα ἱμάτια, τὰ θερινὰ, κελοκαιρινὰ, ἐλαφρὰ ὡς ἀναφέρει ὁ Ἀριστοκράτων ἐκ τοῦ Λυκούργου, καὶ παρήγει τοῦτο ἐκ τοῦ σειρὴν, σείριον, τὸ καλοκαιρινὸν ἱμάτιον. Ζήτ. καὶ σείριος.

Σειρεόεις, εσσα, εν. Θερμὸς, καυστικὸς, ὡς ὁ Σείριος, Ὀππ. Κυν. ζ. 338.

Σειριάκαυτος, ά, ὴ (καίω, σείριος). Ὑπὸ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου, ἢ ὑπὸ τοῦ σειρίου ἀστέρος καυθεὶς ἢ κεκαυμένος, Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 331.

Σειρίον, τό, ἀστρον. Ὁ ἥλιος, ἢ ὁ σειριαστὴρ, Ἰβύκος παρὰ Σουΐδ. Ἡσυχ. καὶ Σχολ. Ἀπολ. β'. 519.

Σείριος, ὁ. Ὁ τοῦ κυνὸς ἀστὴρ, ὅττις ἔτι καὶ Σείριος κύων, καὶ προκύων λέγεται, διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπὸ τὸ γένειον τοῦ ἀστερισμοῦ Κύνων λεγομένου· πυρίως δὲ ἐπίθετ. σείριος, ία, ον, = σειρός, θερμὸς, καυστικὸς, ἐπὶ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου, καὶ ἁπαμ. ἐπῶ. ὅλων τῶν ἐχόντων εἰσροὴν εἰς ταύτην ἄστρων, καὶ ἀντεύθεν, σείριος ἀστὴρ, ὁ ἥλιος, Ἡσ. Ἐ. 419., ὡς καὶ, σείριος ἥλιος, σείριον ἄστρον λέγεται παρ' Ἰβύκῳ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σείριος, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ· καὶ «Σειρίου κυνὸς δίκην, Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῶον κύνα, ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον. Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 976. «Σκιὰν ὑπερτείνατα σειρίου κυνός». (Ἀρχίλοχ. παρὰ Πλουτάρχ. «Πολλοὺς μὲν αὐτῶν σείριος κατανεκὼ ὄψεις ἐλλάμπων». Ὁ Σουΐδ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Σείρ, Σειρὸς, Ἥλιος· ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. ἐν Λέξ. σειρκίνω, ἐκ διαφόρου μέχρις ἀηδίας· καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐκ τοῦ σειρίᾳν· πιθανῶς δὲ κατὰ τὴν συνήθη Δωρ. μεταβολὴν τοῦ ῃ εἰς σ καὶ ἁπλασιασμὸν τοῦ φωνήεντος ἔστι τὸ σείριος καὶ σείρινος, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ θέριος, καὶ θέρινος, καὶ τότε πρωτότυπον τοῦτο ἔστι τὸ θέρος, θέρμη, καῦμα, ἑπταπία, ὁ χρόνος θηλαδὴ καὶ ἡ αἰτία αὐτοῦ, ὥρα, τὸ θέρος (ὁ καιρὸς τοῦ καλοκαιρίου) καὶ ὁ ἥλιος. Ὀρ. σειρός.

Σειρὶς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ, σειρά. Σειράδιον, σειριὸν, πλέγμα, σχοινίον, κ. τ. τ., Σειροφ. Κυνηγ. 3'. 10. ἴδε σειράδιον.

Σειρομάστης, ὁ σιρομάστης, ου, ὁ. Εἶδος ἀκοντίου, ἢ λόγχης ἀγκιστρωτῆς ἤτοι γένειον ἐχούσης, Ἰώσηπ. πόλ. Ἰουδ. ζ'. 2. 2) ἄλλο ταιούτον παρόμοιον ὄργανον, ᾧ οὐ οἱ τελῶναι ἁρπεύουν ἵνας σιτοδήκας, ἀποδήκας, καὶ τὰ φορτία, ἐκ τοῦ, σειρὸς, καὶ μαστὴρ. «Σειρομάστης σεσὺς ἐστὶ λογχοειδὲς, ἔχον ὠγκίον τινα συνημμένον αὐτῷ, ᾧ χρῶνται μέλιστα τελῶναι». Ἐν τοῖς πολέμοις ἐβέτιζον διὰ τούτου καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, μήπως οἱ πολέμιοι εἶχον ἐσκαμμένους τάφρους. Μαθηματ. παλαιοὶ σελ. 100. Ἴδε σιρομάστης.

Σειρός, ὁ· ἴδε σιρός.

*Σειρός, ά, όν. Θερμὸς, καυστηρὸς, καυματώδης· μᾶλιστα ἡ θέρμης ἡλίου καὶ θέρους· καλοκαιρινός· ὅθεν ἡ σειρά, ὑπακ. ἀσθὴς, καὶ, τὸ σειρὸν, ὑπακ. ἱμάτιον, ἐλαφρόν τι καλοκαιρινὸν φόρεμα, πρβ. σείρινος, καὶ περὶ τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ σείριος, ἐν τῷ τέλει.

Σειροφόρος, ὁ, ἡ (σειρὰ, φέρω) = σειραφόρος. Σειρὰν, ἤτοι σχοινίον μετὰ βρόχου γέρων, Σουΐδ. ἐν λέξ. σειρακὶς.

Σειρόω, ῶ. Ἐκκενόω, κενόω, ἀδειάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Σείρωμα, τό. Τὸ τοῦ ὁπορβαλσάμου ἀπακάνθημα, ἢ ὑπόστασις τούτου, ἐξ Ἀετίου· ὅθεν τό, Σειρώπιον, καὶ Σειρούπιον, ἐκ τοῦ Λατιν. Syrupus.

Σείρωσις, ἡ (σειρὰ). Ἡ δέσμευσις εἰς σχοινίον, Φωτ. Λεξ.

Σεισάχθεια, ἡ (σείω, ἄχθος). Κυρίως ἀποτίναξις ἑνὸς φορτίου· οὕτω ἐκαλεῖτο ἡ χρεῶν ἀποκοπὴ, ἐπεὶ ἐν Ἀθήναις ἐνομοθέτησεν ὁ Σόλων τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν τοιουτοτρόπως, ὥστε ὁ δανειστὴς δὲν εἶχε πλέον τὸ δίκαιον τοῦ λαμβάνειν ὡς ἐνέχυρον τὸ σῶμα τοῦ χρεωφειλέτου, ὡς δουλόντου, Διοδώρ. Σικ. α'. 79. Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 15. καὶ Διογ. Λαέρτ. εἰς Σόλ. «Τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωμάτων τε καὶ κτημάτων· καὶ γὰρ ἐπὶ σώμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολλοὶ δι' ἀπορίαν ἐθήτευον — καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σεισάχθειαν. (κβ') Ἡσύχ. παρὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ βάρη τῶν δανείων.)

Σείσις, ἡ (σείω). Σεισμὸς, κλονισμὸς, κίνησις.

Σεισίχθων, ονος, ὁ, ἡ (σείω, χθὼν). Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις σείει καὶ ταράττει τὴν γῆν, Πινδ. Ἴσθ. 1, 76. πρβ. ἐνοσίχθων, ἐνοσίγαιος.

Σείσμα, τό (σείω). Σεισμὸς γῆς, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Σεισματίας, ου, ὁ. Σεισμὸν γῆς προξενοῦσα φορτοῦνα, Διογ. Λ. ζ. 154. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κίμ. 16. «Τάφος σεισματίας, ὁ ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ τῆς γῆς προξενηθεὶς τάφος, ἢ διὰ τῆς πτώσεως οἰκοδομῆς τινος, ὅταν δηλαδὴ πέσῃ τὸ κτίριον καὶ πλακώσῃ τινά.

Σεισμός, ὁ (σείω). Κλόνος, ταραχὴ, τρόμος. «Τῆς σεισμοῦ, ὁ τρόμος καὶ ἡ ταραχὴ αὐτῆς, Ἀριστοτέλ. Κόσμ. Λέγεται πολλάκις ἄνευ τοῦ, γῆς.

*Σεισολόφος, ὁ, ἡ. Ὁ σείων τὸν τῆς περικεφαλαίας λάφον, Ἡσυχ. ἐν λέξ. τινακτοπλήξ.

Σεισοπυγίς, ίδος, ἡ (σείω, πυγή). Ἡ τὴν πυγὴν σείουσα· λέγεται οὕτω ὀρνιθάριόν τι, μικρὸν μὲν κατὰ τὸ σῶμα, μακρὰν δὲ οὐρὰν ἔχον, ἣν καὶ σείει διὰ παντός· διὸ καὶ ἡ συνήθεια τοῦτο σείσουραν, καὶ σεισούουραν, καὶ σωλοσούσκα λέγει, Motacilla. Ὁ Σχολ. Θεοκρίτ. β'. 17. ἑρμην. διὰ ταύτης τό, Ἰυγξ.

Σεισούρα, ἡ (σείω, οὐρά)· ταὐτὸν τῷ, σεισοπυγίς. ἀμφ.

*Σειστής, οῦ, ὁ (σείω). Ὁ κλονιστὴς, ὅστις σείει, Ἰω. Λυδ.

Σειστός, ἡ, όν (σείω). Σεσεισμένος, ἐν ἐσεισεῖτες, ἡ ὁ δυνάμενος σεισθῆναι, Ἀρ. Ἀχ. 346. ὅθεν κλονούμενος, παραφερόμενος, τρεμον, ἐπὶ γῆς.

Σείστρον, τό (σείω). Ὄργανόν τι, κυμβάλῳ ἢ ῥοπτρῳ ὅμοιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς τοῦ Ἴσιδος λατρείαις· τοῦτο περιγράφει λίαν ἀκριβῶς ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Ἴσιδος κεφ. 64.

Σείσων, ονος, ὁ (σείω). Ἄγγος κεραμικὸν, ἐν ᾧ τοὺς κνάμους φρύγουσιν, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ί. 100. καὶ 112. ἴδε καὶ σειευς, παρὰ τὸ σείειν· ἢν δὲ τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὸν Καφὲ φρύγομεν, Καφὲ-ταβανὶ, Τουρκ. Kaffé-etrommel, Γερμ.

*—σείω, καταλήξεις τῶν λεγομένων ἐφετικῶν ῥημάτων, τὰ ὁποῖα σχηματίζονται ἐπιτοπολὺ ἐκ τοῦ μέλλ. τοῦ θεματικοῦ, π. χ. γελάσω, Μ. γελάσω, ἐφετικὸν γελασείω, ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ νὰ γελάσω· ὁμοίως καὶ, πολεμήσω, πολεμησείω· παραδώσω, παραδωσείω, Θουκυδ. καὶ ἄλλοι.

Σείω, Μ. σείσω, Παρακ. σέσεικα, παθ. σέσεισμαι, Ἀορ. α'. παθ. ἐσείσθην. Κουνῶ, κλονῶ, σαλεύω, ταράττω, τινάσσω, κινῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Ὁμ. καὶ, ἐξαιρ. ἐν Ἰλ. ὡς Γ, 340. καὶ Χ, 133. ἐγχείας μελίην (τὰς λόγχας), καὶ ἐπὶ τροχιστῶν ἵππων, «Ἵπποι σείον ζυγὸν ἐμφὶς ἐχουσαι». Ὀδυσ. Γ, 486. καὶ Ο, 184. ἐνθα ὁ Εὐστάθ. τό «Σείειν ζυγὸν ἵππειον, ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἐρρωμένως κινεῖσθαι· Ἰλ. Ν, 805. «- - σείετο πηλὴξ», ἐτείνετο ἡ περικεφαλαία, Θ, 199. «Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳσι, ἐτινάσσετο ἡ Ἥρα ἐν τῷ θρόνῳ της, ὑπὸ ἀνυπομονησίας· Ι, 683. «Σείων κόλλητας σανίδαις, κλονίζων τὰς πτέρυγας τῆς θύρας διὰ τοῦ κρούσματος. «Σείειν μέτωπον, Ἀνακρ. ῥυτίζειν, ἀνεμίζειν τὸ μέτωπον. «Ὁ θεὸς σείει τὴν γῆν», κλονεῖ, ταράττει, τρέμειν ποιεῖ· σεισμὸν προξενεῖ· σεισμὸς ἐστι· ὅθεν Ὁ Ποσειδῶν σείσας, ἐμβάλλει εἰσίας, Ἀρ. Ἀχ. 311. λέγεται καὶ ἀπολ. σείει, ἡ γῆ ὅταν, εἶναι σεισμὸς, Θουκυδ. 4, 52. Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 4. ἔνθα ἀναπληρωτέον διὰ τοῦ, ὑπὸ θεοῦ τὴν γῆν· οὕτω καὶ «Ἔσεισεν, πρεσβυτέρουμ. τὸν, ὑπὸ Θεοῦ τὴν γῆν, σεισμὸς ἐγένετο. Σειεφ. Ἐλ. δ'. ζ'. 4. «Ἔσεισεν ὁ θεός», καὶ, «Εἰ σείσειεν, προτυπακούουμ. τοῦ, Θεὸς ὁ Ποσειδῶν. πρ. νῦν. Τροπικ. σείειν τινά, σείω εἰς ἀπρόπτους τινὰ κοινῶ, ἢ τὸν παροτρύνω, παρκινῶ εἴς τι, Πλουτ. Φωκ. 23. Ἰακ. Φιλοστρ Εἰκ. σελ. 754. Ἀμεταβ. ὡς τό, σαίνειν, κουνεῖν, «τῇ οὐρᾷ». Ξενοφ. Κυνηγ. γ'. 4. καὶ, «Οὐρὰς διασείειν», αὐτ. ς', 15. — Παθ. καὶ Μέσ. κλονοῦμαι, κουνοῦμαι· τρέμω· «Ἐσσείοντο πόδες Ἰδηι», Ἰλ. Τ, 59. ἐν γένει, κινοῦμαι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, Ἰλ. Θ, 199. Ν, 805. «Ἔγχεα σειόμενα», Ἰλ. Ν, 135. 558. καὶ ἀσυνθ. «Ὅρκος σειόμενος φιλλίοις» (Heins. Ἱστ. Ἀσπ. 298)ω, κῦμα ἐν τοῖς φύλλοις του κινούμενες, ἤτοι, τοῦ ὀπίσω τὰ φύλλα κινοῦνται καὶ ταραζονται· «Σείεσθαι τὸν ἐγκέφαλον», Ἀριστοφ. Νεφ. 1276., αὐτὸ τοῦ, Μαίνεσθαι, σεσαλευμένον τὸν νοῦν ἔχειν, ἐξεστηκὼς εἶναι· 2) τροπ. παρὰ τοῖς μετεγενεστ. αὐτὸ τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτε δηλ. ἐγχειρίζε τις ψευδῆ ἢ κακότροπον ἐγκάλεσιν ἐπὶ κριτηρίου κατά τινος, ἵνα τὸν κάμῃ νὰ φοβηθῇ ἀπὸ ἐνοχλήσεις ἐνδεχομένας καὶ οὕτω νὰ πληρώσῃ τι διὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀριστολογίαν, ὅθεν, ζητῶ μὲ φοβερισμοὺς, ἢ ψευδῆ κατηγορίαν ἐπάνω κατά τινος, ἵνα κερδήσω, συκοφαντῶ· δι' ὃ τό, σείειν καὶ συκοφαντεῖν παρ' Ἀντιφ. καὶ Ἀριστ. εὑρηται συντεταγμένα, ὡς, «Ἔσειον, ἤτουν χρήματα, ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν πάλιν», Ἀριστοφάν. «Ἔσεις καὶ ἐσυκοφάντεις, Ἀντιφῶν. «Λογογράφοι σείοντες παρεπιδημοῦντας καὶ ἐμπόρους τῶν ξένιων». Δίκαιαρχ. Οὐδέσω. σελ. 10. Τὸ αὐτὸ σημαίνει παρὰ Λατ. concutere καὶ concutere· (συγγ. τῷ σείω, πιθ. καὶ τῷ, σάω, σήω· πρωτότυπον δὲ σέω δὲν ὑπάρχει.)

Σελλα, ἀντὶ σέλας, ὅστ. τοῦ σέλας, Ὁμ. Φ, 246. ὡς τό, γήρα, ἀντὶ, γήρᾳ.

Σελαγέω, ῶ, Μ. ήσω· ἡ, σελαγίζω (σέλας). Ἀστράπτω, φέγγω. φωτίζω, λάμπω, ἀκτιοβολῶ, ἐνεργῶ καὶ οὐδέτ. Παθητ. φωτισθῆναι, λαμπεσθῆναι, ἀστράπτεσθαι, φωτίζεσθαι· ἐπομ. καταλάμπειν· εἶναι ὅλως εἰς λάμψιν, Ἀριστ. Νεφ. 286. «Ὄμμα κἀμάτου σελαγέτω». ἢ καὶ, εὐρίσκεσθαι ὅλως εἰς φλόγας, καταφλογίζεσθαι, Ἀριστ. Ἀχ. 934. 935. Ὀπτικ. Βιννη. γ'. 307. «Σιλαγείνω, φωτίζειν, φέγγειν· ὁ Ἡσυχ. ἔχει, «Σελαγίζει, αἴθεται, φλέγεται», καὶ Ἀριστ. Νεφ. ἐν στίχ. 600. «Ὅτ' ἐν πεύκαις σελαγεῖν, κατὰ τὸν Σχολ. μετὰ λαμπάδων χορεύειν. ὅθεν

*Σελαγίζω, = σελαγέω, ὅθεν

Σελαγισμα, τό. Τὸ ἀστράπτειν, ὡς ὁ Νικήτ. ἐν Χρον. ιβ'. 6. κελεῖ «Σελαγίσματα», τὰς ἀστραπάς.

*Σελαενονεφέλεια, ἡ· Ἰωαμ. Πφαγ. ἐν τα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φλαυσία, σελήνη, ἀντὶ σέλας νέον τε καὶ ἑσπ. Πλατ. Κρατυλ. σελ. 409. C. κατὰ Heind. καὶ Bekk.

Σελ-ηγενέτης, ου, ὁ (σέλας, γενέτης). Ὁ τὸ σέλας, ἤτοι τὸ φῶς γεννῶν, Ἀλλολογ.

*Σελ-ηφόρος, ὁ, ἡ (σέλας, φέρω). Φέρων φῶς.

Σελήνη, καὶ, σελαναία, ἡ, Δωριεῖ. ἀντὶ τοῦ, σελήνη, καὶ, σεληναία. (α)

Σέλας, αος, τό, Φῶς, αὐγή, λαμπηδών, λάμψις, φῶς ἢ φέγγος τοῦ πυρός, ἢ πυρώδους τινὸς, ἢ λαμπρότης, καὶ πυρὸς ἀΰρου ἐξαψὶς ἐν τῷ ἀέρι· παρ' Ὁμήρ. ἡ ἐξορμῶσα ἐκ τοῦ πυρὸς φλόξ, καὶ λαμπρότης ἢ λαμπηδὼ αὐτοῦ, σέλας πυρός, πυρὸς εἶδομ., π. καιομένου, μήτηι, κτ. Ἰλ. Ο, 600. Τ, 375. 374. Θ, 563. καὶ παρ' Ἡσ. Ἰδιωτ. ἡ ἀστραπή, Ἰλ. Θ, 76., ἡ καὶ, σέλας Διός, λέγεται παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1656. καὶ, σέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Ἡσιό. 3, 28). ἔτι δὲ ὁ φωσὶ, ὑμν. Ὁμ. Δημ. 52, ἐν γένει, πῦρ. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται παρεπτὸς τῇ ὀνομ. μόνον τῇ δοτ. σελαι, Ἰλ. Γ, 739. καὶ κατὰ συνεκδ. σέλας, Ὀδ. Φ, 246. ἐν ὑμν. Δημ. 52. Ἡσ. Θεογ. 867. ἔτι δὲ τῇ γεν. σέλαος. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ χρῶνται καὶ τῷ πληθ. τὰ σέλα· (πιθ. παρὰ τὸ ἕλη εἴλη προτάξει τοῦ Δωρ. σ. ἅρα συγγεν. καὶ τῷ, ἥλιος καὶ, σελήνη. (α))

*Σέλασμα, τό, καὶ

Σελασμός, ὁ (σελάω). Λάμψις, φωτισμός, τὸ λάμπειν, φωτίζειν, Μανέθ. δ'. 35. καὶ 189.

Σελάσσομαι, Ἀποθ. Μέσ. (σέλας), = σελάω. Φωτίζειν, ἀστράπτειν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σελήτει, φλέγει, λαμπαδίζειν. Νίκανδρ. Θηρ. 46. «Ἡ δ' ὑδατι βρεχθεῖσα σελάσσεται, σελαγίζει.

Σελασφόρος, ὁ, ἡ (σέλας, φέρω). Ὁ σέλας, φῶς, λάμψιν φέρων, ἔχων, λαμπροφόρος, Ἡσύχ.

Σελόχιον, καὶ σελαχεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ σέλαχος· συνθ. κατὰ πληθ. Ἓν γένει, ζῳδίου τι ἐκ τοῦ γένους σέλαχος.

Σελαχειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σελάχου εἶδος ἔχων, ὁμοιος σελάχῳ.

Σέλαχος, τό, καὶ συνηθ. κατὰ πληθ. «Σελάχη, τὰ». Εἶδος ἰχθύος στρογγύλου, ὅστις ἀντὶ ἀστέων χόνδρους ἔχει· ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν ζωϊστορ. γ'. τ. καλεῖ τοῦτο οὐτως ἕνεκεν τῆς φωσφορικῆς λαμπρότητος αὐτοῦ, καθὰ καὶ Γαλην. «Ἐπὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ζῴων· διὸ καὶ τινες ἀπὸ τοῦ, σέλας ἔχειν, ὠνόμασθαι φησὶ αὐτὰ σελαχίαν· ἢ συνήθεια καλεῖ τοῦτο καὶ ἔτι σελάχιον· ὁ Φωτ. ἐν λεξ. ἔχει· «Σελάχια, τὰ ἐσω λεχαίζοντα καὶ λοχεύοντα· ὡστοσοῦτα γὰρ πρότερον ἐν ἑαυτοῖς, εἶτα ζωοτοκεῖ· τοιοῦτα δὲ τὰ χοιρώδη, καὶ ἀλίσπαλα. Ὁ Πλίνιος δ'. 24. καλεῖ ταῦτα Cartilaginea. Ὁ Θεόκριτος ἐν Ἐπιγράμμ. καλεῖ «Σελαχοις τὴν Σαλαπίαν σκολόπενδραν.

Σελαχώδης, ὁ, ἡ, = σελαχοειδής.

Σελεύω, ῶ (σέλας)· ὡς καὶ σελαγέω, ἐνεργ. καὶ οὐδετ. φωτίζω, ἢ λάμπω, ἀστράπτω.

*Σέλγη, τά, παρὰ Δουσ. ἡμερτ. ἄνανδρ. ἀντὶ γελγη.

Σελεμνίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ποτηρίου, καὶ ἰματίου τι ἐκ Σελευκείας τῆς Συρίας, Ἀθην. ια'. σελ. 488. καὶ 497. α) εἶδος πτηνοῦ, κατεσθίον καὶ τρωκτίζον τὰς ἀκρίδας, ἢ καθ' Ἡσύχ. ὄρνιον ἀνοιδοφάγον, Turdus seleucis, Λιν.

*Σελήνάτη, ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ σελήνη· καὶ παρὰ τοῖς μεταγ. ἐν τῷ πεζῷ ὡσαύτ. ἐν χρήσει, Ἑκ. Ἀχ. Τραγ. σελ. 661. εἶτα δὲ σελήνεος, κυρ. ἀπλ. τοῦ σεληναίος, ὑπαρ. Ζεύ.

Σεληναῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς σελήνην ἀνήκων. 2) σεληνοειδὴς, καὶ μηλ. μηνοειδὴς. 3) φωτεινὸς ὡς ἡ σελήνη, χρῶμα, παρ' Ἱπποκ. 1, 62. 4) σ. πάθος, = σεληνιασμός. ἐκ τοῦ

Σελήνη, ἡ. Ὁ δορυφόρος τῆς γῆς, τὸ Φωτοφόρον, Ἰλ. Θ. 555. «Σελήνην φαεινὴν» καὶ ἐν Σ, 484. «Σελήνην πλήθουσαν», τὴν πανσέληνον. Ἀριστοφ. Νεφ. «Καθίλωμι νύκτωρ τὴν σελήνην», παρὰ τῷ Ταρ. Ἀχιλ. γ'. 2. «Ἐν σελήνῃ» (ἢ καὶ, πρὸς τὴν σελήνην) ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ τῆς σελήνης φωτὶ, εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης. 2) σεληνοειδὴς πλακοῦς τις, ἢ πέμμα τι, ὅμοιον τῷ ἄστρῳ, ἐκ πυρίνου ἀλεύρου κατεσκευασμένον, ὅθεν «Ἐπισελήνιος», παρ. Δίων ὁ Κάσσιος διηγεῖται περὶ τοῦ Αἰνείου, ὅτι αὐτὸς ἔφαγεν ὁμοῦ καὶ τὰς τραπέζας, ἃς ὁ Βιργίλιος Adorea liba, καὶ ὁ Ἀλκιμ. Διον. Ἑτρικ. λέγουσι «Φαγόντων τὰς τραπέζας σεληνίνας οὔσας, ἢ ἐκ τῶν σκληροτέρων μετὰ τῶν ἄρτων», Δομίτιος δὲ ἀντὶ τούτου λέγει (παρ' Aur. Victor. κεφ. 12.) Non orbes farreos sed, mensarum vice sumendi cibi gratia apium fuisse substratum. Φαίνεται ἄρα οὗτος, ὅτι ἀνέγνωσαν εἰς τὸν αὐτοῦ Συγγραφέα σελινίνας, ἐκ τοῦ σέλινον, ἐν ᾧ τὸ, σεληνιος, ἐκ τοῦ Σελήνη, σημαίνει τὸν ἐξ ἀλεύρου στρογγύλον ὡς ἡ σελήνη πλακοῦντα. Ὁ Εὐριπ. λέγει· «Σελήνας πυρίνου χλόης», τὸν ἐκ σίτου ἤτοι ἐκ πυροῦ ἄρτον· ἴσως ἐνταῦθα ἔστι συγγένεια τις μετὰ τοῦ παρὰ Θεοφράστ. «Πυρὸς σελινοῦσιος. — 3) ὡς αὔριον ὄνομα ἀγλυκὸν, ἡ θεὰ σελήνη, Ὅμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ὅμως μένει συχνάκις ἀμφίβολον, ἂν ἐνιοῦ τὸν πλανήτην ἢ τὴν θεάν. Καθ' Ἡσίοδον Θεογ. 371 κτ. ὑπῆρχεν ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ τῆς Θείας· ἐν ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 100. ὀναμάζεται ὁ πατὴρ αὐτῆς Πάλλας, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ἐστὶν ὁ Ἥλιος· πολλάκις ἡ τελετὴ αὐτῆς ἦτον ὡς ἡ τῆς Ἀρτέμιδος· (ἡ λέξις ἔστιν ἀναντιρρήτως συγγ τῷ σέλας, ἀλ ὃ καὶ πολλάκις συμβολον τῆς μεγίστης λάμψεως, ὡς ἐν Ὀδ. Δ. 45. Η, 84. Ὕμν Ἀφρ. 89. Θεοκρ. 2. 79. ἄρα ἐκ τῆς πρωτοτύπου ἕλη, εἴλη, ἥλιος.) ὅθεν

*Σεληνήεις, εσσα, εν. Φωτεινὸς ὡς ἡ σελήνη, εὐσέληνος.

Σεληνιάζω. Μ. σω (καὶ παρὰ τῇ Ν. Δ. κατὰ μέσ. διάθ. σεληνιάζομαι). Εἶμαι σεληνιασὸς, πάσχω σεληνιασμὸν καὶ ἐν αὐτῷ προφητεύω, Μανέθ. δ'. 81. «Νοῦσος σεληνιαζουσα, ὁ τὸν σεληνιασμὸν πάσχων, ἔχων, ὅστις σεληνιάζεται «Νεῦν σεληνιάζοντες», αὐτόθ. στίχ. 216. οἱ σεληνιασμένοι καὶ ἐν ταὐτῷ τὸ προφητικὸν χάρισμα ἔχοντες· ὅθεν ἐν τῇ συνηθ. «Σεληνιάζομαι σεληνιακὸς εἰμί.

Σεληνιακός, ἡ, ὁν (σελήνη). Ὁ εἰς τὴν σελήνην ἀνήκων. 2) ὁ σεληνιασμὸν πάσχων.

Σεληνιασμός, ὁ (σεληνιάζω). Πάθος τι, ὅπερ ὁ Ἱπποκράτ. «Ἱερὰν νοῦσον» λέγει, τὸ ὁποῖον ὅταν κυριεύῃ τὸν ἄνθρωπον, ῥίπτει αὐτὸν κατὰ γῆς, καὶ τρέμων ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας.

*Σεληνιάω, ποιητ. ἀντὶ σεληνιάζω.

Σεληνίδιον, τό. Τὸ φῶς τῆς σελήνης, Ἀθήν. ζ'.

Σεληνίτης, ου, ὁ. ἴδε ἐν τῷ, σελήνη.

Σεληνίτον, τό· ὑποκορ. τοῦ σελήνη. Μικρὰ σελήνη, φεγγαράκι, καὶ παρὰ Ῥωμαίοις μικρὸν σεληνοειδὲς στολίδι ἐπάνω τῶν ὑποδημάτων τῶν Ῥωμαίων Συγκλητικῶν. lunula· 2) κωμ. καὶ ἡ φαλάκρα.

Σεληνίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ σελήνη, οἷς σελήνιον. Μικρὰ σελήνη, ἢ μικρόν τι σεληνοειδὲς πλακοῦντάκι. 2) φυλακτήριον, ὅπερ ἐγχαράσσεται τοῖς παιδίοις, πρὸς ἀποφυγὴν νοσημάτων τινῶν, Ἡσύχ.

*Σεληνιάσκας, ὁ, ὑποκ. τοῦ σελήνη, ὡς σεληνιον.

Σεληνίτης, ου, ὁ· καὶ ἐπιθ. σεληνίτις, ιδος, ἡ (σελήνη). Ἐκ τῆς σελήνης ὤν, ἀπὸ τῆς σελήνης, σεληνοειδὴς. «Λίθος σεληνίτης», ἄλλως καὶ «Ἀφροσέληνος» Διοσκορ. σ'. 159. Gypselenis, Marienglas, Γερμαν. καλεῖται οὕτω διὰ τὸ εὑρίσκεσθαι αὐτὸν νυκτὸς μεστὸν ἐν τῇ τῆς σελήνης παρουσίᾳ.

Σεληνόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὑπὸ τῆς σελήνης βεβλημένος, κριευμένος, ἤγουν σεληνιακός.

Σεληνοειδής, ές, ὁ, ἡ. Σελήνης εἶδος, σχῆμα ἔχων, ὁμοιος σελήνῃ.

*Σεληνοτρόπιον, τό (τρέπω). Μυστηριῶδες φυτόν τι, σχηματιστὸν κατὰ τὸ, ἡλιοτρόπιον.

Σεληνόφως, ωτος, τό (φῶς). Τὸ φῶς τῆς σελήνης, Χαιρέμων παρ' Ἀθην. σελ. 608. (ὡς λυσόφως καὶ σκώφως, σχηματιστέον.)

*Σελιθηφάγος (σελὶς, φαγεῖν). Ὁ τρώγων τὰ φύλλα τῶν βιβλίων. (α)

Σελίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σελὶς. Μικρὰ σελὶς. (ι)

Σελίδωμα, τό, = σελὶς. (ι)

Σελίνεος, ίνη, ινον (σέλινον). Ἐκ σελίνου κατεσκευασμένος, εἰς σέλινον ἀνήκων.

Σελινίτης, ου, ὁ, ίνος. Μετὰ σελίνου κατεσκευασμένος οἶνος.

Σελινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Σελίνῳ ὅμοιος, σελίνου εἶδος ἔχων.

Σέλινον, τό. Εἶδος λαχάνου, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ οὕτω καλούμενον Δατ. apium, Ἰλ. Β, 776. Ὀδ. Ε, 72. Οἱ ἀρχαῖοι ἔτρωγον τὰς ῥίζας καὶ διὰ τὴν ἰσχυρὰν, ἀναληπτικὴν ὀτμὴν τῶν φύλλων ἔκαμνον στεφάνους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐστεφον μάλιστα τοὺς νικητὰς τῶν Ἰσθμίων καὶ Νεμέων ἀγώνων, ἔτι δὲ καὶ τοὺς τάφους καὶ τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν ἐστόλιζον, ὅθεν παροιμιακῶς ἐπὶ πολλὰ κινδυνεύοντος ἀρρώστου, «σελίνου δεῖται· χρειάζεται σέλινον, ἤγουν ἀποθνήσκειται μετ' ὀλίγον, Meinecke Κύφορ. σλ. 108. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σελίνου στέφανος. (ὃ) κεῖνται πρόσκαιρος· διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ Ἰσθμικῷ ἀγῶνι, στεφάνῳ ἐχρήσαντο αὐτῷ· καὶ ὁ Φωτ. «Σελίνου στέφανος, πέπλωμος· τὸ γὰρ σέλινον πένθεσι πρόσκειται, ὡς ἔφη Δοῦρις ἐν τῷ περὶ ἀγώνων· καὶ Πλούταρχος Τιμολ. λέγει. «Ὅτι τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν εἰώθαμεν στεφανοῦν σελίνοις· καὶ παροιμία τις ἐκ τούτου γέγονεν εἰς τὸν ἐπισπαλῶς νοσοῦντα δεῖσθαι τούτου τοῦ σελίνου». Αἱ ῥίζαι τούτου εἰσὶν ἐδώδιμοι. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Β, 776. καλεῖ τοῦτο «Σέλινον ἀλεδρεπτὸν», ἐν ἕλει τεθραμμένον, ὅ ἐστὶ μάλιστα φυόμενον. Παρ' Ὀππιαν. Κυν. δ'. 202. κεῖται τὸ «Σέλινοα ἡμάρτημ. ἀντὶ τοῦ «Ἑλικοειν· Ἐπομένως δὲ τὸ, σέλινον, οἰδέτερον, ἐκ τοῦ σέλινος, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἕλινος, καὶ ἕλιξ, καὶ σημαίνει τὸ, οὐλος, περιστρεμμένος, κατσαρὸς· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἐπὶ περιεστρεμμένων τριχῶν «Σελίνοις οὐλοτέρῃσι, Φιλοσ. ἐπ. 19. Ὁ Ἡσύχ λέγει σέλινον, καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. (Ἆρα πιθαν. ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ ἐκ τοῦ, ἕλιξ, ἑλίσσω, προτάξει τοῦ Δωρ. σ, διὰ τὸ σχῆμα τῶν φύλλων του, ἢ ἀπὸ τοῦ ἕλος, διότι ὅπου περισσότερον νερὸν, ἐκεῖ καὶ αὐξάνει κάλλιον· (υ — υ, καὶ μόνον ἐν Ἐπ. ἀδ. 643. ὑπάρχει τὸ Ἴωσα βραχύ.) ὅθεν

*Σελινόσπερμον, τό (σπέρμα). Σπόρος τοῦ σελίνου.

Σελινουσία, ἡ (σέλινον). Εἶδος ἰάμβικος τινος, περιστερμμένα τὰ φύλλα ἔχουσης, ὁμοιον σελίνῳ. «Ἡ δὲ σελινουσία τὴν ὀνομασίαν ἔχει διὰ τὴν οὐλότητα· ἐμφερὴς γάρ ἐστι σελίνῳ», Ἀθήν. δ'. σελ. 369. «Πυρὸς σελινουσίου», παρὰ Θεοφράστῳ, εἴδος τίτου· ἴδε σελήνη, ἀρθρ. 2.

Σελὶς, ίδος, ἡ· συνηθ. κατὰ πληθ. Ὁ κενὸς, ἀδειος τόπος μεταξὺ τῶν σελμάτων, ἤτοι καθισμάτων τῶν ἰκριωμάτων. 2) ὁ τόπος μεταξὺ τῶν καθισμάτων ἐν τῷ θεάτρῳ. 3) συνηθ. ὁ κενὸς τόπος μεταξὺ τῶν δύο στηλῶν (παραγραφῶν),

Αἰμιλιανὴ Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

columnae), αἱ ὁποῖαι συνεβίζετο νὰ γεμίζωσι τὸ γραμμένον κατασβεννύουσι καὶ πρὸς τοῦτο χωρίζωνται διὰ γραμμῆς κατὰ κάθετον. Ἡσ. Ἠσυχίου. «Πτυχίον, κατασβατὸν βιβλίον, τὸ μεταξὺ τῶν παραγραφῶν διάστημα. ὅ ἐστι, τὸ κενὸν διάστημα μεταξὺ τῶν γεγραμμένων, καὶ μετά τινος κατὰ μῆνας σημειωμένων γραμμῆς, ὅπερ ἡμεῖς περιθώριον λέγομεν· ὅθεν ἐγείσει, τὸ γεγραμμένον μέρος, ἢ πίναξ, τὸ κατασβατόν, ἢ καὶ τὸ γεγραμμένον βιβλίον· ὅτι δὲ καὶ τὸ πρόσωπον ἑνὸς βιβλίου, pagina. Ὁ Σουΐδας ἔχει, «Σελὶς τὸ μέσον τῶν δύο κατασβατῶν ἀγράφων τυγχάνουσι. Φαίνεται ὅμως, ὅτι σελὶς σημαίνει καὶ αὐτοὺς τοὺς γεγραμμένους στίχους, ἤτοι τὰς ἀρίδας· κατὰ τὸν Πολύβ. γ'. γ'. 36. «Ἓν τριτὶν ἢ τέσσαρσιν ἐξηγησάμενοι σελίτιον. ἢ κατ' ἄλλο Χειρόγραφον «Σελιδίοις, τὸ ἐξηγήσαμεν εἰς τρεῖς ἢ τέτταρας ἀρίδας· ὁ δὲ Πλούταρχ εἰς βίον Ὁμήρου λέγει· «Διεστάθη μβδέων γραφάμενος σελίδαις, περὶ τῶν δύο βιβλίων, τῆς Ἰλιάδος ὀηλαδὴ καὶ τῆς Ὀδυσσείας. Ὁ Φωτίας ἐν Ἐπιγράμμ. 3, 3. καλεῖ τὸ Χαράκιον, ἤτοι τὸ ὄργανον, ἐξ οὗ σημειοῦνται αἱ εὐθεῖαι γραμμαὶ κατὰ πλάτος, ἐν τῷ μέσῳ, καὶ αἱ κατὰ μῆκος κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ χάρτου, ἵνα γράψητις τὰς ἀρίδας ἴσια, «Σὲ ἴδων καισίωμα φιλορθρονῶ· ὁ δὲ Φίλιππος (ἐν Θεστ. ἐπ. 17.) καλεῖ τὸν μόλιβδον, ἤτοι τὸ μολυβδοκόνδυλον, ἐξ οὗ γράφομεν ἐπὶ τὸν χάρτην τὰς γραμμάς, «Σελίδων σημάτορα πλειρῆσι. (Φαίνεται, ὅτι ἔχει συγγένειάν τινα μετὰ τοῦ, σέλμα.)

Σέλλα, ἡ. Τὸ κάθισμα· καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ἐπιτιθέμενον σάγμα, ἐφ' ᾧ κάθηται ὁ ἱππεύς· παρὰ τοῖς νεωτέροις Ἕλλησιν, ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. sella. ἐκ τοῦ σέλμα, σελμίς, σελμός, ἡ ἕδρα, καθέδρα, Ἐτυμολ. μαγ. ἐν λέξ. εὐσέλμων. ὅθεν

*Σελλαστρωσις, ἡ (στρώννυμι), ὡς τὸ Λατ. sellisternium. Συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐκάθηντο ἐπὶ προσκεφαλαίων, ὡς οἱ ἄνδρες, ἀλλ' ἐπὶ σκαμνίων, ὡς αἱ γυναῖκες, διὸ καὶ ὅτε ἤθελον νὰ ὡσπασι συμπόσιον εἰς ἑαυτὸν, ἔπρεπε νὰ ἦναι σελλάστρωσις. π. χ. εἰς τὴν Ἥραν, καὶ τότε ἡ εἰκὼν τῆς Ἥρας ἐκάθητο ἐπὶ σκαμνίου.

Σέλλω, Δωρικ. ἀντὶ ἕλλω, ἕλω, εἴλω, εἰλέω, μένον παρὰ Γραμματικοῖς ὅθεν σόλος, ἴσως δὲ καὶ τῷ, σεύω συγγενές. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. ὑσέλμενος, γενόμενος, καὶ σελόμενος· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, σόλος, ὁ. Ὁ Εὐστάθ. ἔρμηνεύει τὸ σέλλω ἔτι καὶ τοῦ, Ὀρμίζω· δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ ὡς παραλλαγή τις τοῦ, ἕλλω, ἡ ἕλω, παραβαλλόμενον μετὰ τοῦ εἴλω, ὥστε τὸ πρωτότυπον τοῦτο ἕλλω συνειφέρεται μεθ' ὅλων τῶν ἀνωτέρω γραμμάτων, οἷον μετὰ τοῦ β, ϑ, ζ, καὶ σ.

Σέλμα, ατος, τὸ. Ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται τὸ κατάστρωμα, τὸ ἐπάνω ξύλινον ἔδαφος αὐτῶν, ὕμν. Ὁμ. 6, 47. καὶ ἰδίαιτ. ὁ τόπος, ἔνθα κάθηται ὁ κυβερνήτης μετὰ τῶν κωπηλατῶν, παρ' Ὁμ. καὶ ζυγὸς· καὶ τὸ πλοῖον οὕτω καλεῖται οὕτω, Λυκ. Ὁ Ἡσ. χ. ἔχει, «Σέλματα, τὰ ζυγὰ τῆς νεώς, ἢ τὰ ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ εἰς ζυγὸν διαστήματα, ἢ οἱ καθέδραι τῶν ἐρετῶν, καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων. ὁ δὲ Εὐστάθ. ος «Σέλμα, καθέδρα ἢ σελὶς τῆς νεώς, ἀπὸ μέρους δὲ καὶ ἡ ὅλη ναῦς· καὶ τὸ μεταξὺ τῶν τοίχων τῆς νεώς, ὃ καὶ ζυγὸς καὶ σελὶ λέγεται. Ἐντεῦθεν ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγαμ 191. ὁμοιάζει τοὺς διεκπλοῦντας καὶ ἄρχοντας, «Σέλμα σεμνὸν ἡμένους. ἴδε ζυγόν. Ἀπολλων. ἀρχ. α'. 528. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὰ σέλματα ἦσαν διαφορετικὰ τῶν, ζυγῶν, τὰ ὁποῖα εἶπον οἱ παρ' ὑμῖν «Παγγαῖοι λεγόμενοι, οἵτινες δύνανται νὰ ἐκβληθῶσι καὶ νὰ τεθῶσι πάλιν κατὰ τὴν χρείαν. ἴδε ἐν τῷ, Ζευγίτῃ. 2) παρὰ Στράβ. ε'. σελ. 340, «Ξύλα σελμάτων εὐθυτάτων καὶ εὐμηκεστάτων, κεῖται ἀντὶ τοῦ, δοκοὶ, ἰκρία, ξύλα πρὸς τεκτονικὴν ἢ οἰκοδομὴν ἐπιτήδεια. Παρὰ Λυκόφρ. 1218. » ἰαωπὸν σέλμαν· ἀντὶ τοῦ, Σκάφος· ὡς καὶ τὸ «Ἑλλανοδίκαισι παρ' Εὐριπ. Ἀλκ. 443. 3) κάθε σανίδωμα, πῆγμα, ἢ σύνταγμα ἐκ ξύλων καὶ δοκῶν, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Θήβ 32. «Σέλματα πύργων, ἀντὶ τοῦ, σανιδώματα. Παρ' Ὁμήρῳ τὸ «Σέλμαι οὐκ εὐρίσκεται, ἀλλὰ τὸ συνώνυμον αὐτοῦ, εὐστελμοι. (συγγεν. τῷ, σελίς.)

Σελμίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σέλμα, ἐκ τοῦ σελὶς. παρ' Ἡσυχίῳ· ἐξαιρτ. δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, ἱερίον, σανίδωμα, οἰκοδόμημα ἢ σκλλωσιὲ σανίδων, σχεδία. 2) ἡ τροχιὰ ὁρμιᾶ, τὸ σχοινὸν τοῦ ἀγκίστρου, Ἡτύχ.. ὅς τις ἔτι ἐχει καὶ τὸν σχηματισμὸν σελμῶν, ἀντὶ, σελμάτων, σανίδων.

*Σελμός, ὁ, = σέλμα, Ἡσυχ.

Σέλπον, τό, = σίλφιον, Ἡσυχ.

Σέλω, Δωρ. ἀντὶ, ϑέλω· ὡς καὶ τό, Σιές, ἀντὶ Θεος.

*Σέλω, Δωρ. ἀντὶ, ἕλω, ὅρα σέλλω.

Σεμίδαλις, ιος, καὶ ε-ος, ἡ. Τὸ λεπτότατον καὶ ἐξαίρετον ἐκ σίτου ἄλευρον. Σεμιδάλιον· (υυ–υ, Ἀρχιστρ. 1ρ. Ἑρμιππ. Ἀϑ. 1. σελ. 28. Α. Μενανδρ Ἀϑ. 4. σελ. 172. Β). ὅθεν

Σεμιδαλίτης, ου, ὁ, «ἄρτος, ἐκ σεμιδάλεως κατεσκευασμένος ἄρτος, Semmel, Γερμαν.

Σεμνεῖον, τό (σεμνός) Σεβάσμιος, ἡ ἱερὸς τόπος, ναὸς, τέμενος, εἶδος ἱεροῦ· ἐξαιρέτως δὲ ὁ ναὸς τῶν σεμνῶν ϑεῶν, ἤτοι τῶν Εὐμενίδων. Ὁ Φίλων λέγει καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Μοναχῶν, «Ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ ἐστὶν οἴκημα ἱερὸν, ὃ καλεῖται σεμνεῖον καὶ μοναστήριον.

Σεμνηγορέω (σεμνηγόρος), καὶ, «Σεμνηγορεῖν, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σεμνολογέω, καὶ, σεμνολογία, ἡ, Τίμων Φιλίας.

Σεμνηγόρος, ὁ, ἡ (σεμνός, ἀγορεύω), = σεμνολόγος.

Σεμνόϑεοι, οἱ (ϑεός). Παρὰ Διογέν. Λαερτ. ἐν α'. 1. καλοῦνται οἱ Δρυΐδαι, οἵτινες ἦσαν ἱερεῖς τῶν Κελτῶν, ἀπὸ τῆς περὶ τοὺς ϑεοὺς σεμνότητος, ἢ ὅτι ἐσέβοντο αὐτοὺς ὡς ϑεούς.

*Σεμνοκομπέω (κομπέω). Μεγαληγορῶ, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι, Αἰσχ. παρ' Ἀθην σλ. 447, ὅθεν ἡ συνήϑης ἀνάγν. σεμνοκόπτω, ἔστιν ἐναντία τῷ ἰσχάματι τῆς γλώσσης, Lob. Φρυν. σελ. 416. 623.

Σεμνοκόπτω, ἴδε ἀνωτέρω.

Σεμνολαγέω, ῶ (λαγέω). Σεμνοὺς λήρους, ἤτοι σοβαρὰς, σπουδαίας βωμολοχίας (μασκαραλίκια) λέγω, κάμνω.

Σεμνολαγέω, ῶ· καὶ συνήϑ. ὡς Ἀποϑ. Μέσ. σεμνολογέομαι, οὔμαι, Μ. ἤτομαι (σεμνολόγος). Σεμνοὺς λόγους λέγω, σεμνὰ, ἢ ἀποφαντικῶς λαλῶ· ἐμιλῶ μετὰ σεμνότητος, ἤτοι μὲ σοβαρότητα, σπουδαίως, μὲ τὰ σωστά μου, ἢ μετὰ παῤῥησίας, ἐμφάσεως, μεγαλοπρεπείας καὶ σεβασμίου τινος τόνου, Παυσανίας. Κορινϑ. «Ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ Ἀϑηναῖοι πρῶτοι περὶ Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν, μεγαλοπρεπῶς καὶ φιλοτίμως εἰπόν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ὑπερβολαῖς χρῶμαι λέγων περί τινος· ἐν λόγοις ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, μεγάλα πράγματα λέγω, μεγαλορρημονῶ. ὅθεν

Σεμνολόγημα, τό Ἡ μετὰ σεμνότητος, ἀξιοπρεπείας καὶ σοβαρότητος, ἢ μεγαλοπρεπείας ὁμιλία. 2) ἀντικείμενον, μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ὑπερηφανευόμεθα, ἢ ἐπὶ τῷ ὁποίῳ νὰ καυχᾶται δύνασθαι, Δίων Κάτ. Ὁ Ἡτύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, σεμνὸν, κατάσκοπον, καὶ ἡγεμόνα.

Σεμνολογία, ἡ. Τὸ σεμνολογεῖν, τὸ ἐν ὁμιλῇ τις μετὰ σεμνῶν λόγων, ἤτοι μετὰ σοβαρότητος, παῤῥησίας, ἀξιοπρεπείας, καὶ ἀνήκοντος εἰς μέγαν τινα, σεβασμίου καὶ πανηγυρικοῦ κόσμου. Παρὰ Ῥήτορι καὶ μέσοις τοῦ ἀττικίζοντος ἐκρήσεως, τὸ ποιεῖν ὀηλαδὴ ἡδεῖαν καὶ καλὴν τὴν λέξιν, ἔμφασις, Διονύσ. Ἁλικ. συνθ. ὁμοιοτ. τμῆμ. ια'. ὅθεν

Σεμνολογικός, ἡ, ὁν· καὶ Ἐπίῤῥ. -κῶς. Ἀνήκων εἰς σεμνολογίαν, ἐμφατικός.

Σεμνολογος, ὁ, ἡ (σεμνὸς, λέγω). Ὁ μετὰ σεμνολογίας, ἢ ἐμφάσεως ὁμιλῶν· καὶ Ἐπίῤῥ. σεμνολόγως, μετὰ σεμνολογίας, ἐμφατικῶς· ὅτι δὲ καὶ ὁ κωμικὸς, μεγαληγορεῖ.

Σεμνόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Σεβάσμιος καὶ σεμνὸς μάντις, προφήτης, Σοφοκλ.

Σεμνομυθέω, καὶ συγκριτήριον Μέσ. σεμνομυθέομαι (μυθέομαι). Ἐν λόγοις ὑπερηφανεύομαι, μεγαλορρημονῶ· ταύτον τῷ, σεμνολογέω, Φλ. β'. σελ. 270. ὅθεν

*Σεμνομυθία, ἡ, = σεμνολογία.

Σεμνοπανοῦργος, ὁ, ἡ. ἴδε ἐν τῷ, Σεμνοπειοῦργος.

Σεμνοπαράσιτος, ὁ, ἡ (παράσιτος). Μεγάλος, καμαρώσων παράσιτος, ὅθεν σεμνοπαράσιτοι, παρ' Ἀθην. σελ. 237. οἱ πρῶτοι καὶ κορυφαῖοι τῶν παρασίτων.

Σεμνοποιέω, ῶ· ἔτι δὲ καὶ μέσ. σεμνοποιοῦμαι, οὔμαι (ποιέω) ταὐτὸν τῷ, σεμνύνω.

Σεμνότοκος, ὁ, ἡ (τόκος). Μετὰ σεμνῶν, ἤτοι σεβασμίων τόκων, ἐκ τοκισμίας, ἐξιοτίμου δουλείας ἐξεργασμένος.

*Σεμνοπότος, ὁ, ἡ (πότος). Σεβασμίου, ἐξιοτίμου ποτοῦ, Ἀθην. σελ. 471 «Σεμνοτέρων σταλαγματία πολυτίμου ποτοῦ.

Σεμνοπρέπεια, ἡ. Τιμὴ καὶ ἀξία πρέπουσα εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ φαινόμενον σεμνότης καὶ μεγαλοπρέπεια, ἥτις προξενεῖ καὶ ἐμπνέει σέβας εἰς τὸν θεατήν, Συνες. καὶ Διογ. Λ. 8, 36. ἐκ τοῦ

Σεμνοπρεπής, ες, ὁ, ἡ (πρέπω). Πρέπων εἰς σεμνὸν ἄνδρα· πλήρης σεμνότητος, μεγαλοπρεπείας, σεβαρότητος, τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας, σεβάσμιος, κοσμιος, πρεπωδ. Ἐπίῤῥ. σεμνοπρεπῶς, μετὰ σεμνοπρεπείας, Ἡριοδιαν.

Σεμνοπροσωπέω, ῶ. Μ. ήσω (σεμνοπρόσωπος). Σεμνὸν πρόσωπον ἔχω, ἢ σεμνοὺς, μεγαλοπρεπεῖς, σοβαροῦ προσώπου λαμβάνω· κάμνω, προσποιοῦμαι τὸν σεμνὸν, τὸν σοβαρὸν, Ἀριστοφ. Νεφ. «Κἄδ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖσϑαι. ὁ Σχολ «ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ πρόσωπῳ. ἀδύν

Σεμνοπροσωπία, ἡ. Ἡ σεμνότης, τιμιότης, μεγαλοπρέπεια κατὰ τὸ πρόσωπον φαινομένη· τὸ κάμνειν, προσποιεῖσθαι τὸν σοβαρὸν.

Σεμνοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ κατὰ τὸ πρόσωπον, ἐξωτερικῶς σεμνός, σοβαρὸς· οὗτινος τὸ πρόσωπον σοβαρότητα ἐμφαίνει.

Σεμνός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. σεμνῶς (σέβω, σεβενός, συγκοπῇ καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς μ καὶ τοῦ ν). Σεβάσμιος, αἰδέσιμος, σεβαστός, ἱερός, ἅγιος. Κατ' ἀρχὰς μόνον ἐπὶ ϑεῶν καὶ τῶν ἀνηκόντων ἢ καθιερωμένων πρὸς πράγματων, ὕμν. Ὁμ. 12, 1. 28, 5. 30, 16. ὑμν. Δημ. 1. 48. κατ' ἐξοχὴν, «σεμνοὶ ϑεαὶ, αἱ ὀμοκλζοντο ἐν Ἀθήναις εὑρήμασι αἱ Εὐμενίδες, Βρ. Ἀρ. Θεσπ. 224. Ἰαν. Ἀ. Π. σελ. 691. οὐχὶ ἡ Δημήτηρ καὶ Κόρη, Meinelle Μεσοκρ. σελ. 348, 2) καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπὶ καλῶς ἀξιοπρεπῆς, μέγας, ἔντιμος, τίμιος, κοσμιος, σοβαρὸς, εὐπρεπὴς, μεγαλοπρεπὴς, περιφανὴς, περικαλὴς, καλός τε κἀγαθός. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. α'. 15. «Σεμνὸς προεστάναι, μεγαλοπρεπῶς· αὐτόϑ. ς'. α'. 4 «Κυαξάρης σεμνὸς κεκοσμημένος, λαμπρῶς· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1159. «Λόγους σεμνοὺς λέγειν, ἀντὶ τοῦ, σεμνολογεῖν, μεγάλους καὶ μετὰ τόνου λόγους λέγειν. ἐν γένει, ἐκεῖνος, ὅστις φέρεται καὶ πολιτεύεται καθὼς ἁρμόζει τῇ ἀξίᾳ καὶ κατασκευῇ του

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ καὶ μεμπτῶς, οὐ τινος δηλ. τὸ ἐξωτερικὸν εἶναι βεβιασμένον καὶ τεχνικόν, ὅτε δείκνυται μεγάλου χωρὶς νὰ ᾖναι, ἀλαζών, ὑπερήφανος, μὴ ὁμιλητικός, ἀκατάδεκτος, Valeli. Ἱππ. 93. »Τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;« καὶ κατωτέρω »Μισεῖ τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλοσι'· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Μηδ. 218. »Οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμυύνω. Παρὰ Λυκόφρ. »Σεμνῶς κατσωρεύουσαν, ἀντὶ τοῦ αὐτρκῶς. (παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦν ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐν χρήσει καὶ ὡς βραχεῖα, Ἐρφ. Σοφ. Αἰ. σελ. 619. Ἰακ. Α, Π. σελ. 951.)

Σεμνέστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Σεμνὸν στόμα ἔχων, »Ὁ μεγαλοπρεπῶς καὶ ὑπερηφάνως ὁμιλῶν«, Αἰσχύλ. Προμ. 961. »Μῦθος σεμνόστομος«.

Σεμνότης, ητος, ἡ (σεμνός). Σεβαστμιότης, ἱερότης, τιμιότης, μεγαλοπρέπεια, ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. ί. »Τῆς ἐξελάσεως ἡ σεμνότητι«, ἡ λαμπρότης καὶ μεγαλοπρέπεια, καὶ ἐπομένως, εὐσχημοσύνη, εὐπρέπεια, κοσμιότης, ἀξία, σοβαρότης, ἐν γένει, τὸ ἐξωτερικὸν πρέπον φόρτιμον τινός.

Σεμτότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ἀξιοτίμητος, σεβάσμιος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 851.

Σεμνοτυφία, ἡ (τῦφος). Ἡ μετὰ τύφου, τεχνικὴ ἀξιοπρέπεια· ἡ μετὰ σοβαρότητος ὑπερηφάνεια, τὸ φούσκωμα, Ἀντωνίν. 9'. 29.

Σεμνόω, ῶ. Μ. ώσω (σεμνός). Σεμνόν, σεβάσμιον ποιῶ, ἰδιαιτ. διηγούμενος παριστῶ τι σεμνότερον, ὑψηλότερον ἢ ἀξιολογώτερον ἀπ' ὅτι εἶναι, καλλωπίζω, στολίζω μὲ ὑπερβολήν, Ἡροδ. 1, 95. 3, 16.

Σεμύνω, = σεμνόω· ὅθεν »Ταῦτα περὶ ἑωυτὸν ἐσέμυνε (Ἡροδ. 1, 99), διέταξε ταῦτα κατὰ τρόπον παρρησιαστικόν, μεγαλοπρεπῆ· καὶ Δημοσθ. »Πολλοὺς γὰρ ὑμῶν μᾶλλον ἀξίους τιμᾶσθαι παρόντες, ὑμᾶς ἐσεμυνόμεν, τιμῇ καὶ ὄψῃ ἢ τιμαῖς καὶ ἀξίωις ἐξαιρέτοις ἐτιμήσαμεν· Μέσ. σεμνύνομαι, ἀόρ. ἐτεμυνάμην, μεγαληγορῶ, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, ἢ καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, μετὰ δοτ. ὑστερώτερον δὲ μετὰ αἰτιατ. π. χ. »Τὴν Ἀντωνίνου μοιχὸν αἱ θυγατέρες ἐσεμνύοντοι«, Ἡρωδιαν. ε'. 5. Ἰσοκράτ. πρὸς Εὐαγ. »Εἰδὼς τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους, ὡς ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῇ μνήμῃ φιλοτιμουμένους«.

Σέμνωμα, τό (σεμνόω). Ἀξιοπρέπεια· νόσμος, στολισμός, Νικήτ. χρον. ί. 11. καὶ Εὐστάθ.

Σέο, ἐπ. γεν. τοῦ σύ, ἀντὶ τοῦ, παρ' Ὁμηρ. συχνάκις ἐγκλιτικῶς.

Σεόθεν, ἀντὶ σέο ἢ κατὰ συγκοπ. σέθεν.

*Σεπτάς, άδος, ἡ, = ἑπτάς, παρὰ τοῖς Πυθαγ.

Σεπτεύω (σεπτός), = σεβομαι, Ἡσύχ.

Σεπτήριος, ία, ιον· καὶ σεπτιακός, ή, όν. Εἰς σέβει ἀνήκων· καὶ ὁ σεβόμενος, τιμῶν καὶ ὁ ἄξιος σεβασμοῦ, σεπτὸς ἐκ τοῦ

Σεπτός, ή, όν, ῥῆμ. ἐπὶ. τοῦ σέβομαι. Θαυμαστός, σεβάσμιος, ἅγιος, θεῖος· σεβαστός, σεβασμοῦ ἄξιος· ἐν γένει, ταὐτόν τῷ, σεμνός, Αἰσχύλ. Προμ. 818.

Σερφικίς, άδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, βαλβοειδῆ ῥίζαν ἔχοντος, Παῦλ. Αἰγ. ό. 25. καὶ Ἀέτ. 15. ἄλλως, ὀρχίς, καὶ, τριόρχις, Διοσκορ. γ'. 142.

Σέρις, γεν. σέριος, καὶ σέριδος, ἡ· Ἀπτ. σεττὶς. Εἶδος ιχωρίου, Διοσκορίδ. β'. 160. Πλίν. 20. 32. Γαμπον. 12. 28. σημ., ἄλλως καὶ »Πικρίς, ἐκ τῆς πικρᾶς γεύσεως αὐτῆς«, καὶ »Τραξίμαχα Acutaria. τρώγεται δὲ ὡς τὸ μαρούλλιον καὶ τὸ ῥαπάνιον, καὶ πρέπει μετὰ τὴν γεῦσιν ὀξεῖαν ἀποφορὰν τοῦ στόματος, Ἀρτεμιδ. δ'. 69.

Σερίφιον, τό. Εἶδος ἀμαθίου, Διοσκορ. γ'. 67. ὁ καὶ, Θελάσσιον, λέγεται, Πλίνιος 27. 7. Artemisia maritima, ἢ caerulescens, Λινναῖος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καί, σέριφος, ἀντὶ τούτου· καὶ ἡ τοῦ Ἄλδου Ἔκδοσις τοῦ Διοσκορίδους ἔχει »Σέριμονι ἀντὶ, σεριφίου.

Σέρφος, ὁ. Μικρόν τι πτηνοτὸν ἔντομον· παρ. εἶδος κώνωπος, Σχ. Ἀρ. Ὁρν. 82. 572. Σφ. 351. ἔτι δὲ πτηνοτός τι μύρμηξ, ἄλλως νύμφη· νύρηται γεγραμ. καὶ στέρφος, συρφὸς καὶ σέριφος· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, σέρφος, καὶ, σύρφος, καὶ τὸ μὲν ἔρμηγ. διὰ τοῦ »Πτερωτὸς μύρμηξ«, τὸ δὲ διὰ τοῦ »Θηρίδιον μικρόν, ὁποῖον ἐμπίς, κατὰ τοῦ Φὼτ. τὸ λεξ. Ὁ Κάσσιος Δογγῖνος ἑρμηνεύει τὸ σέρφος, διὰ τοῦ »Πτηνόν τι μικρόν, κώνωπι ἐμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος«. Στέρφες δέ φησιν εἶναι ὁ πτερωτὸς μύρμηξ. Ἐκτὸς τούτων ὁ Ἡσύχ. Σουίδ. καὶ Ζηνόδοτος (παροιμ. β'. 94.) ἀναφέρουσι καὶ παροιμίαν τινα »Γραῦς σέριφος« καὶ ἄλοι ἑρμηνεύουσι ταύτην διὰ τοῦ, »Ἡ γεηπαιδία παιδίσκη«. (Λέγεται ἔτι οὕτω καί, Ἀτρίδες εἶδοι, ἧτις ἄλλως »Μάντις« λέγεται), Θεόκριτ. ε'. 18. »Ἐξ ὄρεα τὰν Σχολιαστήν, μεταφορικῶς ἀναλαμβάνοντα αὐτὴν ἐπὶ τινος ἐρωμένης ἰσχνῆς, λεπτῆς καὶ μακροστέλλου. Κατὰ Σουίδ. λέγεται »Γραῦς σερίφιον· κατὰ δὲ Ζηνόδοτον λέγεται ἐν Σικελίᾳ »Γραῦς σέριφος, ἢ σερίφιον. Ἐντεῦθεν δύνανται τις ἑρμηνεῦσαι τὴν τοῦ Ἀριστοφάνους φήσιν παρ' Ἡσυχίῳ, τὴν λέγουσαν τὴν Λακεδαίμονα »Σέριφον«, ἣν ὁ Φὼτ. ῥήμνην. διὰ τοῦ »Διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν, ἀναφερόμενος καὶ εἰς χρησμόν τινα, καὶ χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσεν«.

Σέσαγμαι, παθητ. παραπ. τοῦ, σάττω.

Σεσαρός, υῖα, σεσαρὸς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, σεσηρός, ὅμως σεσαρυῖα, Ἐπι. Ἐπιγρ. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 268.

Σέσαλε, εως, τό· καὶ σέσελις, εως, ἡ· ἄλλως καὶ σίλι, καὶ, σιλλικύπριον, καὶ, κῦμι. Φυτοῦ εἶδος, Ἀριστοτέλ. Ζώων Ἱστορ. 3'. 5. ἅπερ οἱ παλαιοὶ ἑρμηνευταὶ ἡρμήνευσαν διὰ τοῦ, dreconteα, δρακοντία. Ὁ Διοσκορ. ἐν γ'. 60. 61. 62. 64. περιγράφει ταῦτα τέσσαρα εἴδη, Μασσαλιωτικόν, Αἰθιοπικόν, Πελοποννησιακόν καὶ Κρητικόν, ἢ Τορδύλιον· τὸ πρῶτον νομίζεται τὸ τοῦ Λιννάου Seseli tortuosum· τὸ δεύτερον Bupleurum fruticosum· τὸ τρίτον Ligusticum austriacum, καὶ τὸ τέταρτον ἐν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Torilylium, Linn.

Σεσεφίνος, ὁ. Θελάσσιός τις ἰχθὺς μετὰ δύο ῥάβδων, Ἀριστοτ. Ἀθην. σελ. 305.

*Σεσηπα, παρακ τοῦ σήπω, Ἰλ.

Σεσηρώς, υῖα, ός, μετχ. παρακ. τοῦ, σαίρω. Κεχυλιῶς, ἐπηρεγμένος, ἀκριτικὸν τὸ στόμα ἔχων· δολίως καὶ ποσοπιστῶς ἢ μετὰ θυμοῦ γελῶν, ὁ τοὺς ὀδόντας ἐπὶ διαμωκήσει φαίνων, καὶ ὑπανοίγων τὰ χείλη· ὅθεν »Σεσαρυῖα ἀπλητονη, Ἡσίοδ. »Καὶτε σεσαρὸς καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλασσεν, Θεόκρ. κ'. 14. καὶ ἐν ζ'. 29. Καὶ μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς· καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν· ἢ ἀντὶ τοῦ ἡρέμα ἐγέλα ἀστεϊκῶς τὰ χείλη καὶ μειδιῶν. »Κύνες σεσηρότες«, ὀργιζόμενοι, τοὺς ὀδόντας ὑπεμφαίνοντες, φαγγρίζοντες· ἴδε σαίρω

Σέσιλος, ὁ (παρὰ Διοσκορ. β'. 11. καὶ »Σεσελίτης, ου, ὁ). Κοχλίου εἶδος μετὰ ἀστρέου καὶ ἐπὶ τῶν θάμνων ζώντος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σέσηλοι, κοχλίαι, Δάκωνες«. Ὁ Ἀθην. ἐν β'. σελ. 63. ἔχει· »Σέσηλονα ἐξ Ἐπιχάρμου, καὶ »Σέμελοια« ὡς λέξιν τῶν Λακεδαιμονίων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σελάτης, καὶ, σίμελοι«, ἀλλὰ κατὰ τοῦτον »Σίμελοια εἰσὶν, οἱ γυμνοὶ κοχλίαι, οἵτινες ἄλλως »Λείμακες«, Limaces, λέγονται. (σέσιλος, υ—υ, Ἐπίχαρμ. Ἀθην. σελ. 63. C.)

Σεσοφισμένως, ἐπίρ. τοῦ παθητ. μετχ. παρακ. τοῦ σοφίζω. Ἀπατηλῶς, δολίως, σοφιστικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν σοφιστῶν, Ξενοφ. Κυν. ιγ'. 5. »Τοῖς ὀνόμασιν οὐ σεσοφισμένως λέγω.

Σεσωφρονισμένως, ἐπίρ. τοῦ παθητ. μετχ. παρακειμ. τοῦ σωφρονίζω. Σωφρόνως, τιμίως, καὶ μετρίως.

Σεῦ, καὶ ἐγκλιτικῶς σευ, Ἰων. καὶ Δωρ. γεν. τοῦ σύ, ἀντὶ τοῦ σέο, σοῦ, του, πολλάκις παρ' Ὁμήρῳ.

Σεῦα, ας, ε, καὶ σεύατο, ἐπικ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀντὶ, ἔσσευα, ἐσσεύατο, ἐκ τοῦ, σεύω, καὶ μετ. σεύς, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 169. καὶ 183.

Σευίδαι, οἱ· ἴδε Σκίταλοι.

*Σεῦμαι, κατὰ συγκ. ἐνεστ. παθητ. τοῦ σεύω, ὅθεν σεῦται, Σοφ.

(Σεύς), ἀχρηστ. κατὰ τὴν ὀνομ., ἀφ' οὗ παράγονται μερικαὶ πτῶσεις τοῦ σής, ὡς, σέως, γενε. πληθ. καὶ αἰτιατ. σέας. Ὁ τὰ ἐνδύματα διαφθείρων σκώληξ, μόλιτσα, βότρυδα ἴδε ἐν τῷ, σής. Ἀριστοφ. Λυσ. 731. »Ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα (ῥάκια)«, ὑπὸ τῶν σητῶν· οὕτω λέγομεν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἔκαψεν ἡ μόλιτσα ἢ ἡ βότρυδα τὰ φορέματα.

Σευτλαῖος, ὁ. Κωμικ. ὅμοια βατράχου τινός, τρηχυστὰ τὰ σεύτλα, Βατραχομ.

Σευτλίον, τό, καὶ σευτλιον, = σευτλον, μόνον κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ. τοῦ, σεύτλον.

Σευτλίς, ίδος, ἡ. Λαχανικὸν εἶδος, διαφέρον τοῦ, σεύτλου, Ἀθην. σελ. 371.

Σεύτλον, τό, Ἰων. καὶ κοινὸς τύπος, ἀπ' οὗ Ἀττ. τευτλον. Εἶδος λαχάνου, σέσελι, Λατ. beta. Ὁ Διοσκορ. εν β'. 149. καλεῖ οὕτω τὸ λευκὸν, καὶ τὸ μέλαν εἶδοι· καὶ ἐν δ'. 18. τὸ ἄγριον εἶδος τούτου ὑπὸ τὸ ὄνομα, Δειμονιον· οὕτω καὶ Θεόφρ. ἐν ς'. 4. καὶ ς'. γ'. καὶ Πλίν. 19'. 8 ς'. 8. τὸ λευκὸν καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λατ. beta cicla, καὶ τὸ ἐρυθρὸν, vulgaris, καὶ τὸ ἄγριον maritima.

Σεύω, ἐν τοῖς αὐθεντ. χρόνοις ἐχρ. συνηθ. παρ' Ὁμ. δὲ ἀεὶ μετὰ δύο σσ. παρατ. ἔσσευον, παθητ. παρατ. καὶ μέσ. ἐσσευόμην, ἀόρ. ἔσσευα, ἀόρ. μέτ. ἐσσεύαμην, παρ' Ὁμηρ. μέντοι καὶ πολλάκις ἀνέν αὐξήσεως σεῦα, σεῦε, σεύσατο κ. τ. τ. Παρακ. παθητ. καὶ μεσοπ. πολλάκις μετὰ σημασίας ἐνεστ. ἐσσυμαι, μετχ. ἐσσύμενος, ἐπίρρ. ἐσσυμένως, ὑπερθ. ἐσσύμην, ὃς τις ἐστὶν ἐν τούτῳ καὶ κατὰ συγκ. ἀόρ. β'. ἐνεστ. ἔσσυο ἀντὶ ἔσσευο, Ἰλ. Π, 358. Ὀδ. Ι, 447. γ'. ἐνικ. ἔσσυτο, ἐπικ. σύτο, μετχ. σύμενος, ἀόρ. παθητ. ἐσσύθην, Σοφ. Εὐριπ. καὶ παρὰ μεταγεν. καί, ἐσύθην, Αἰσχ. 294. (κατ' ὅλους τοὺς χρόνους τοὺς χρόνους τὸ Ψιλὸν βραχύ.) Ὁ Ὁμηρ. οὐ χρῆται τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. καὶ τῷ παθητ. ἀόρ. παρ' οὐδεὶ δὲ ἀρχαίῳ συγγραφεῖ δέν ἀπαντᾶται, καθὼς φαίνεται μᾶλλον. Παρεπτός τούτου, εὑρηται ἐκ τινος κατὰ συγκ. ἐνεστ. παθητ. τὸ γ'. ἐνικ. σεῦται παρὰ Σοφ. Τρ. 645. συχνότερον σοῦμαι, σοῦται, Αἰσχ. Χοηφ. 536. σοῦται, Περσ. 25. προστακ. σοῦ, Ἀριστ. Σοφ. 209. σούσθω, σούσθε, ἀπαρεμφ. σοῦσθαι, Ἀττ. μέσον ποιητικὴ λέξις, καὶ ὅηλοῖ Διώκω, φοβίζω (σκιάζω) διὰ τὸ φύγῃ, ἐν γένει βάλλω εἰς σύλλογον ἢ τροχάδην κίνησιν, Ὁμ. ἐξαιρ. α) κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, ἐλαύνω. τὰ ἄηθλα καὶ ἄγρια εἰς τὸ κυνήγι· καὶ ἐνταῦθα μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ. πάντοτε τὸ μέσον, »Κύνες κύπριον σεύωνται, κύνες ἐσσεύοντο αἶγα, ὁπότε μιν σεύαιτο ἀπ' ὄρεος πεδίονδε, Ἰλ. Α, 475 Ο, 272. Τ, 148. β) παρορμῶ, ἀπαλνῶ κατόπιν, π. χ. κύνας ἐπὶ συί, Ἰλ. Λ, 293. γ) φοβίζω, σκιάζω τι νὰ φύγῃ, διώκω σκιάζοντας, προκαλῶ ἀποστολὴν, Ὀδ. Ξ, 35. »Σεύεν κύναι« καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν, Ἰλ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ, 26. »Εἶπερ ἐν αὐτῷ (τῷ λέοντι) σύνεσταί τις καὶ αἰζηοὶ διώκωσιν· καὶ Α, 549. ἔτι δὲ ἐγλίγωρα πέρνα καὶ φέρσαι τε μακράν, ὡς ἐν Ἰλ. Τ, 325. »Αἶνειάν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χροιὸς ὑψόσ' ἀείρας, ὕψωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἄειρεν αὐτὸν δρομαίως ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, τὸν ἐσήκωσεν ἀπὸ τῆς γῆς, τὸν ἄρπαξε καὶ ἔφυγε ταχέως, ὅπου συνήθως ἦν Ἐπέσσων εἰδέαι. β) ἐπὶ ἀφύχων, βίπτω, σφενδονίζω, ῥίπτω πέρᾱ (ὥστε καὶ νὰ κυλίηται), ὡς Ἰλ. Λ, 147. »Ὅλμον δίεκεν αὐτὸν ῥίψας κυλίεσθαι, καὶ Ξ, 413. »Στρόμβον δ' ὡς ἔσσευε βελόνη (τὸ χαρμάϊλον)· τὸ δὲ, »αἷμα ἔσσευαν (Ἰλ. Ε, 208.). αὐτὶ ἐξεκίνησα αἷμα, ἔκαμα ὥστε νὰ τρέξῃ τὸ αἷμα ἔξω μὲ ὁρμήν· ὅθεν ἐν τῷ μετ. αἷμα σύτον (Ἰλ. Φ, 167.), τὸ αἷμα ἐπήδησεν ἔξω μὲ ὁρμήν. Παθητ. καὶ μέσ., καὶ τοῦτο μὲν ἰδιαιτ. ἐν τῷ ἀόρ. ἐσύαστμι, ἐμὸν δὲ ἐν τῷ παραπ. ἔστυμαι, μετὰ σημασ. ἐνεστ., εἶμαι εἰς ἕξιν ἢ σφοδρὰν κίνησιν, ἀ οὖμαι ὁρμητικῶς ἢ ταχέως, ἔθεν ἐπείγομαι, σπεύδω, βιάζομαι, τρέχω, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, Ὁμ. ὡς »Πόσσιν ἔστυμαι ἠμετέροισι κ (Ἰλ. Ν, 79.), βιάζομαι καὶ μὲ τὰ δύο πόδια· μετὰ δὲ ἀπαρμ. ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 463. »Ὅτε σεύατο δώσειεν, ὅτε ἔσπευδε νὰ ἐπιδώσῃ· καὶ Ἰλ. Ψ, 198. »Ὄφρα ὕλη σεύαιτο καπνειαίη, ἕως νὰ σπεύδῃ νὰ καίηται ἡ ὕλη (τὸ ξύλα), ἤτοι ἕως νὰ καῇ ὁλίγον· παρβ. καὶ 210. Δέγεται δὲ καὶ ἐπὶ διαθέσεως οὔσης εἰς ἐνέργειαν, ἀγωνίζομαι σφοδρῶς, ποθῶ, λαχτορῶ, τρόπον τινά, σπεύδω, ἐπείγομαι ταχέως ἢ σφοδρῶς εἴ τι ἀπαιτέμενον διά τινα σκοπόν, ὡς Od. Η, 484 »Θυμὸς δέ μοι ἔστυται πῆμα, ἡ καρδία μου παροτρύνεται, λαχταρεῖ· ἀλλὰ καὶ ῥαπτὰ γένεα, ἔμπρ. ἐν τῇ μετοχῇ, νῆστύμενος εἶροϊ, πειδόμενος (Od. Δ, 783. Ἰλ. Ω, 601.). ἔχων μεγάλην ἔφεσιν εἰς τὸν δρόμον, μάχην· σωτάστατα δὲ καὶ ἀπαρμφ. ὡς Od. Δ, 416. καὶ Ἰλ. Δ, 717. »Μᾶλ' ἐστυμένους πολεμίζειν· ἔθεν ἐν γένει, εὖμι, ὁρμητικός, ἔχων ὁρμήν, ἔφεσιν μεγάλην, πεῖσμ, ὡς καὶ ἐπῆρξ. ἐστυμένως. (Ἡ μετοχὴ ἐστυμένος, ἀεὶ ἐνεστ. ἀεὶ προπαροξύνεται, οὐποτὲ δὲ παροξύνεται.)

Σαφθείς, σεφθῆναι, παθητ. ἀορ. β'. τοῦ, σέβω, Πλάτων.

Σέω, Δωρ. εἰπὶ τοῦ, σέω, τρέχω. 2) ὡς πρωτότυπος τοῦ, σείω, καὶ, σεύω, οὐχ εὑρηται.

Σεωυτέου, καὶ σεωυτοῦ, δηλ. σεωυτῆς κ.τ.λ. Ἰων. ἀντὶ σεαυτοῦ, ἴδε τοῦτο· Ἡρόδ.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Η.

Σήθω, Κοπτικίζω, διὰ κοσκίνου, σακκουλίου, ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου διαπερῶ, δηλοῖ δὲ τὴν ἐν τῷ κοσκίνῳ γινομένην συνεχῆ κίνησιν τοῦ πράγματος· ἐν γένει, σείω, τεινάσσω, κουνῶ, Lob. Φρυν. σλ. 151. Παθητ. σήθομαι, κοσκινίζομαι. »Ἐν τῷ κοσκίνῳ καὶ αἱρουσίῳ οἱ κυροὶ σήθονται· ὅθεν »Τέφρα σεσηθμένη, Διοσκορ. Ἐστοῦσιν τὸ, σήτρον, καὶ, σητάνιον, καὶ τὸ ἐν τῇ σωηδείᾳ, σῆτα, ἡ. Παρ' Ἡροδ. α', 200. κεῖται ἀδύνατα διὰ σανδόνιον, ἐκ τοῦ τόπου, ἀντὶ τοῦ, σήτουσι. διαπερῶσι, κοσκινίζουσιν, ὡς καὶ τὸ, σῶσι, ἀντὶ τοῦ, νήθουσι. (συγγεν. τῷ, σείω, σεύω.)

Σηκάζω, ἰμέλ. ἄττω (σηκός). Διώκω καὶ ἀγκαλίω εἰς σηκὸν, εἰς τὴν μάνδραν, σταύλου· ἐν γένει ἐγκλείω, κλείδωνω μέσα, ὅθεν σήκασθεν, ἀντὶ, ἐσηκάσθησαν, »Καὶ νύ κε σήκασθε κατὰ Ἴλιον, ἤτοι ἄρνες», Ἰλ. Θ, 131. κατεκλείσθησαν τὴν μάνδραν· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Σχολ. Ἑλ. γ'. β' 3. »Ἐν σταυρώματι, ὥσπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες. (κυρίως ἐπὶ ἀρνῶν.)

Σήκασθεν, Αἰολ. ἴδε σηκάζω.

Σηκητήρες, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, σηκοκόρος.

Σηκίζω, = σηκάζω.

Σηκίς, ίδος, ἡ (σηκός). Ἡ ἐν τῷ σηκῷ διατρίβουσα, ἡ κλείουσα καὶ ἀνοίγουσα τὰς θύρας τοῦ ταμείου, ἢ ἐν ἀγρῷ τὸ ταμεῖον φυλάττουσα δούλη, παιδίσκη οἰκογενής, ἤτοι τὴν ἐπιστασίαν τῶν οἰκειακῶν ὑπηρεσιῶν ἔχουσα, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 768. »Ὅτι τὴν θύραν αὐτοῖσιν ἡ σηκὶς λάθραι, ἡ κατ' οἶκον διάκονος, θεράπαινα· καὶ Ἀθήν. ς'. σελ. 263. ὅπου πρότερον »Σάκιμ ἐκεῖτο· ἴδε καὶ, σηκύλη.

Σηκίτης, ου, ὁ (σηκός). Ἐν σηκῷ, ἤτοι ἐν μάνδρᾳ τραφείς, ὄϊς, νέος, τρυφερός, Θεόκρ. α'. 10. »Ἄρνα τύ σακίταν λαφῇ γέρα, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· »Σηκίται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος θρεομένους, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐνιαύσιον σηκῷ κλείουσιν· καὶ Ἐπίγραμμ. δ'. 18. »Ἄρνα τὸν ἴσχνο σακίταν».

Σηκοκόρος, ὁ, ἡ (σηκός, κορέω). τὴν ἐπιστασίαν καὶ τὸν καθαρισμὸν τοῦ σηκοῦ, ἤτοι τῆς μάνδρας καὶ τῶν ποιμνίων ἔχων (τσέλιγκας), Od. Ρ, 224. »Τὸν σ' εἶμοι θοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, σηκοκόρον τ' ἔμεναι, βελλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, ἕνθα ὁ Σχολ. ἐπιμελητὴν ἐπαύλεως, ἢ τὸν σαίροντα τοὺς σηκούς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, »ὁ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν σηκῶν ποιούμενος· ὁ τὰς μάνδρας κοσμῶν καὶ καλύνων». 2) ταὐτὸν τῷ, νεωκόρος, ἐπιστάτης ἑνός παρεκκλησίου.

Σηκολόγης, ου, ὁ (σηκός, ὀλλυμι). Ληστής, ὁ τοὺς σηκοὺς λῃζίων καὶ ψαλίδων, Ἡσύχ. ἐπὶ λύκων καὶ κλεπτῶν.

Σηκός, ὁ. Μάνδρα, τόπος, ἔνθα συγκλείονται κυρ. τὰ ἄρνια, παρὰ μεταγεν. δὲ καὶ ἐπὶ αἰγῶν καὶ ἄλλων ποιμνίων, καὶ αὐτῶν τῶν ἑρεμμάτων (σταύλη), Od. Ι, 219. »-σταίνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων», ἦταν γεμάτα· καὶ Ησ. 2) Κάθε τόπος ἐγκεκλεισμένος, ἢ περιφραγμένος, περίφραγμα (χάρτος), ἄρα, ἔπαυλις, σταῦλος, σταθμός, περίβολος, κῆπος μετὰ περιφράγματος, ἐλαιών, ἀμπελος. 3) καθόλου δὲ, ὡριτμένη τις κατοικία δι' ἀνθρώπους καὶ ἑρεμματα, ἔτι δὲ καὶ ὀρνίθων, περιστερεώνων (κομάσιον), κλουβίον, φωλεὰ πτηνῶν, ὡς Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ς'. »Περδικες δύο ποιοῦνται τῶν ὠῶν σηκούς». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· »Σηκός, οἶκος, ἐν ᾧ ἄθηβοι γυμνάζονται· ἢ βαθὺς τόπος (φυλακή)». 4) ἰδιαιτ. παρεκκλήσιον, ἡρῷον, κλεισμένος ἢ καγκελλωτὸς ἱερὸς τόπος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 62, μ' ὅλον ὅτι ἐνταῦθα ἡ ἀναγ. εἶναι ἀβίβαιος. Κατ' Ἀμμώνιον, »ἡ ἀφιερωμένος ὁ μὲν σηκὸς εἰς τοὺς ἥρωας ἢ ἡμιθέους, ὁ δὲ ναὸς εἰς τοὺς θεούς, τὴν ὁποίαν ὅμως διαφορὰν δὲν γνωρίζουσι κἂν οἱ ποιηταί, Valck. Ἡρόδτ. 6, 19 5) περιφραγμένον μνημεῖον, τάφος, 6) παρὰ Λυκόφ., καὶ ὁ στελεχὸς ἤτοι κορμὸς μιᾶς ἀρχαίας καὶ μὴ καρποφορούσης ἐλαίας, »Μισᾶς ἐλαίας σηκοῦ». 7) σταθμός, ὁλκή, ζύγιον, ἤτοι βάρος τῆς ζυγαριᾶς, ὡς καὶ τὸ »Σήκωμα», ἔθεν ἀντισηκώσεις, ἢ ἀντιστάθμησις, Εὐσταθ. (αὐτὶ τοῦ, στηκός ἐκ τοῦ ἵστημι.) ὅθεν

Σηκόω, ὠ. Σταθμίζω, ζυγίζω, φέρω εἰς ἰσοσταθμίαν ὅθεν τὸ, ἀντισηκόω, καὶ, ἀναστηκόω, καὶ διαστηκόω· καὶ τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει τὸ τῆς συνηθείας, ἀντιζυγίζω, τουτέστι ἀντισταθμίζω, βάρος βάρει ἐξιτῶ, ἢ βάρος ἀνέλκω καὶ εἰς ὕψος πῖρω ἑτέρου βάρους προσαγωγῇ τοῦ καλουμένου σηκώματος, ὅ ἐστιν, ἀντεξισάζω· ταύτην δέ τι δηλοῦν βούλεται καὶ τὸ ἀναστηκόω μεταφορ. δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς εἰς ὕψος αἴρω καὶ ἀνεγείρω· ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας, σηκόω, χαμόθεν ἀναλαμβάνω. αἴρω, ἐπαίρω, Πλούταρχ. »Οὐ ταῖς ῥοπαῖς σεσήκωται κατὰ βάρος καὶ κουφότητα τῶν σωμάτων ἕκαστον, ἀλλ' ἑτέρῳ λόγῳ κεκίνηται», ὅ ἐστιν, ἕκαστον τῶν οὐρανίων σωμάτων συνετέθη εἰς ἰσορροπίαν καὶ ἰσοσταθμίαν μετὰ τῶν ἄλλων, οὐχὶ κατὰ τὸ βάρος καὶ τὴν κουφότητα τοῦ ὄγκου αὐτοῦ, ἀλλὰ κτ. Τὸ δὲ διαστηκώσαι, ὁ Σουΐδ. ἠρμήν. διά τοῦ, »Ψηλαφῆσαι καὶ διαστέψασθαι τῇ χειρὶ τὴν ὀλκήν».

Σηκύλη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σηκίς, παρὰ Γραμμτ. καὶ Αἰλιαν. Ἐπιστ. γ'. Ὁ Αἴλιος Διονύσ. παρ. Εὐσταθ. ἑρμην. τοῦτο διά τοῦ, »Ἡ τὸ ἐν ἀγρῷ ταμεῖον φυλάττουσαν.

*Σηκωδής, ές, ἡ (σηκός, ᾱ· εἶδος). Εἶδος ἔχων παρεκκλησίου, ἢ ὁμοιος αὐτῷ.

Σήκωμα, τό (σηκόω). Ἀντίβροπον, ἀντιζύγιον, βαρύδιον· τὸ ἐν τῇ ζυγαριᾷ ἢ ἐπὶ τῇ πλάστιγγι ἀντιτιθέμενον βάρος πρὸς ἰσορροπίαν καὶ ἐξίσωσιν τοῦ ζυγαζομένου πράγματος, ἢ τὸ δι' οὗ αὐτεξισοῦται κατὰ τὸ βάρος τὸ σταθμιζόμενον· ὅτι δὲ ἐν γένει, μέτρον, Boekh Alh. Staatsh. 2. σελ. 344. β) τροπ. ἀνταμοιβή, πλήρωμή, μισθός, ἀμοιβή. ἀποπληρωσις, Εὐρ. Ἡλ. 1274. καὶ Ἐπιστ. Φαλάρ. β'. »Τίς γὰρ ἂν ἑλοιτο σήκωμα τῶν πόνων χωρίς». 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ, ταὐτὸν τῷ, ἄρτυς, ἄπαρσις, ἀνάγερσις κ.τ.τ. 3) ταὐτὸν τῷ, σηκός, ἱερόν, ἡρῷον, τέμενος, Εὐρίπ. Ἀλ. 1271.

Σηκωτήρ, ῆρος, ὁ (σηκόω). Ὁ ἀναφορεύς, βαστάζος τοῦ ζυγοῦ, τῆς τρυτάνης, πλαστιγγος, Ἡσύχιος.

Σηκωτός, ή, όν (σηκόω). Ὁ πολλαχοῦ μεριμμένος, ἢ πολλοὺς μικροὺς σηκούς, τόπους καὶ τρυπας, ἤτοι ὑπαις. ἢ πολλὰς διαιρέσεις ἔχων. πολύτρητος, Γλωσ. Vulc. ἐντεῦθεν ἄρα καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σηκοτόν, ἀντὶ τοῦ, ἤπαρ, διὰ τὸ πολύτρητον εἶναι τὸ ἐντόσθιον τοῦτο· ὥρα Δόγ. Ἑρμῆν περιόδ. α'. Δεκεμβρ. ί. 1812. 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ, πᾶν ὅ,τι αἴρεται· ἢ δύναται νὰ ἁπαρθῇ χαμόθεν καὶ νὰ ὑψωθῇ· ὅθεν καὶ »Σηκωτὸν πρᾶγμα», ἀντὶ τοῦ κινητόν· καὶ τὰ διὰ μιᾶς εἰς πλῆθος λαμβανόμενοι, παρ' ἐμπόροις.

Σήλασθαι, ἀντὶ τοῦ, ἀποπῆν καὶ σαλεύειν, οὕτως ἀκούουσι τινές τό, »Ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν», Ἰλ. Μ, 438. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διά τοῦ, ἔσειεν (ἐσάλευσεν), ἐτίναξε, κατέβαλεν, ἔρριψεν· ἴδε ἐσάλλομαι.

Σηλία, ἡ, = τῷ Αττ. τηλία.

Σῆμα, τό, Σημεῖον, γνώρισμα, τὸ οὗ φῦ σημειοῦμαι καὶ φαίνομαι, ἢ γνωρίζομαί τι, διακρίνομαι σύμβολον, τεκμήριον, Ἰλ. Ψ, 455. »-ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτον· ἰδιαιτ. α) σημεῖον, ὑπό δεύτητός τινος στα-έν, οἷονεὶ, προμάντευμα, Ὁμ. οἱ τις συνῇδ. συντέσσει, σήματα φαίνειν, δεικνύειν καὶ τεύχειν. β) σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου γνωρίζει τις ἐν μνημείον, τύμβος, χῶμα, χυτὴ γῆ, λίθος ἐπιτύμβιος, διὸ καὶ παρ' Ὁμρ. συνῇδ., σῆμα χέυαι, σωρεύων γῆν, κάμνω τάφον, ἢ σημαίνω τὸν τόπον τῆς ταφῆς, ὡς Ἰλ. Β, 814. καὶ Ζ, 419. »Ἡ δ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν, περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν καὶ Η. 86. 89 Θεόκριτ. ε'. 125. »Σάλλας ἰὼν γραίας ἐπὶ σῆματα», ἀπὸ τάφου, μνημείου (ἐστὶ δὲ τὸ σῆμα λακωνικὸν αὐτὶ τοῦ σῆμα, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, σημοῦν)· συντάσσεται δὲ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν πολλάκις δοτικ. ῥητ., ἔνθα πάλιν εὔκαιρα νὰ τεθῇ ὡς πρόσθεσις καὶ γεν., ὡς Od. Λ, 75. »Σῆμά τέ μοι πολίης χεῦαι ἐπὶ θαλάσσῃ ἀκτῇ παρβ. εἰ· ἐν γένει, κατ' ἐυφημισμόν, ὁ τάφος, τὸ μνημεῖον, πολλάκις παρ' Ἡσιόδ. παρὰ μεταγ. δὲ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ τεθαμμένου ἐγειρόμενος λίθος μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἐπ' αὐτῷ. τὸ σημεῖόν τι διὰ νὰ διακρίνῃ τις ἕως ποῦ ἐφθασε ματαζωτάς, π. χ. ἐπὶ βολῆς δίσκου, ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 843. Od. Θ, 192. 193. 195. ἔτι δὲ καὶ σημάδιόν τι ἑνὸς συιόρου, Διοσ. Περ. 18. 4) ση-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μείον γραπτόν, τό ἀποῖον ἦτον εἶτε γράμμα τι ἢ σχῆμα, κατὰ συνθήκην, καὶ ἐγχαράττετο εἰς σίλικα τινὰ ἡ ἐπιστολὴ διὰ νὰ ἐνιαύσῃ ἡ πρὸς ὃν ἐστέλλετο τί γίνεται ὁ ἐπιστέλλων, Ἰλ. Ζ, 168. 176. 178. ε) ἐπὶ δὲ τῶν ἐπιπεκλειστμένων ἐγγείων, ἐπιστολῶν, κ. τ. τ. ἦτοι ἀντὶ τοῦ, σφραγὶς (βοῦλλα), ἐνὶ δὲ τὸ ἐτύπωμα, ἐπίσημον ἑνὸς νομίσματος. ζ) τὸ σημεῖον μισῆς προσταγῆς, τὸ σύνθημα. »Σῆμα ἀροτείαν, σημεῖον διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ ἄρωμα, Ἡσιόδ. Ἔργ. 452. »Σῆμα τιθέναι, δίδοι σημεῖον, Ἡσόδ. Ἀσπ. 385. ἰδιαιτ. τὸ σημεῖο, τὸ ὁποῖον φορέουσιν οἱ στρατιῶται καὶ ὀξωματικοὶ ἐν τῷ στρατεύεσθαι διὰ νὰ διαφορίωνται ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡ σημαία, μὲ τὴν ὁποίαν ἐβάστα τὸ σημεῖον, ἴδε σημαία. η) ἐπὶ δὲ οὐρανίου, οἱ ἀστέρες, τὰ τόρανα σημεῖα, ζῳδία, ἀστερισμοί. Τὸ ἐν Ἰλ. Β, 308. »Ἐπ' ἐφάνη μέγα σῆμα, ἀντὶ τοῦ, παραδόξου φαινόμενον, θαυμάτιον σημεῖον, τέρας· ὅθεν

* Σημάδιον, τό, = σημάτιον (ε).

Σημαία, ἡ (σῆμα). Τὸ ἐξ ὑφάσματος σημεῖον ἢ τὸ παράσημον, ὃ φέρει εἰς λόγος στρατιωτῶν, φλάμπουρον ἢ φλάμπουρος (μεσαιων. μπαρ-γιάκ, Τευρκ.). Ὁ Ἐτυμολ. ἐχει, »Σημαίας, τὰ ἐν ταῖς τάξεσιν ἐπίσημα, ἃ κοινοῖς (κοντα-ρίοις) ἤρτηνται, ἀετοῖς, ἢ λεόντων, ἢ δρακόν-των ὑφάσμασι ποικίλα καὶ παρασήμοις κατεστιγ-μένα, ἑνάστην τῶν τάξεων παραδηλοῦντα. Πλού-ταρχ. εἰς Φάβ. »Τὰς σημαίας ἐκφέρει κατὰ τάχος, καὶ τὸν στρατὸν ἕπεσθαι κελεύει. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς πλοίοις ἐξαπολυόμενον τοιοῦτον ὕφασμα, πρὸς διάκρισιν τοῦ γένους ἢ τῆς ἐξουσίας, εἰς ἣν ὑπόκειται τὸ πλοῖον, μπαν-τιέρα, Ἰταλ. σαντζιάκ, Τουρκ. ὁ Ξενοφ. ἀντὶ τούτου τῷ »Σημείων ἐχρήσατο. 2) Σημεῖα, τάγμα στρατιωτῶν, ἢ ποσότης τις στρατιωτῶν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημαίαν ὑποτασσομένων, Πολύβ. »Παρὰ τετάρτην ἡμέραν ἑκαστην σημαία κινήσει εἰς λειτουργίαν. 3) εἰκών, εἴδωλον, ἄγαλμα (ἢ προτομή), ταὐτὸν τῷ, δείκελον, Ἰώσηπ. Πόλ. Ἰουδ. β'. 14. Παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 963. συνεκφέρεται τὸ, σημαία, μετὰ τοῦ ἐπίθ.

Σημαίνω, μέλ. ανῶ, ἀόρ. ἐσήμηνα καὶ ἐσή-μανα· καὶ τὰ ἀνὰ φαίνονται Ἀττικά· καὶ τοῦτα μὲν ἔχουσιν ὁ Ἡρόδ. 3, 106. καὶ Ξενοφ. Ἑλ. ἐν ἀρχῇ, πλὴν ἐκεῖνο εἶναι πλέον ἐν χρήσει ἀπαρμφ. σημῆναι, σημανεῖν, σημῆναι, Lob. φρύν. σελ. 24. (σῆμα). Σημαδεύω, κάμνω τι διὰ σημαδίου ἢ διακρίνεται, Ἰλ. Ψ, 3 8. 787. Β, 175. Ὀδ. Μ, 26. 2) κάμνω, εἰδω σημεῖον μὲ τι, ἐν γένει, π. χ. χερί, μὲ τὸ χερί, μετά τι, ἢ καὶ πρός τι διὰ πρᾶγμα τι, Wern. Τρυφ. 145. εἰδω σημεῖον διὰ νὰ κάμῃ τι τί· καὶ μάλιστα ἐπὶ στρατιωτικῶν προστα-γῶν, γινομένων διὰ σημείων, κάμνω σημεῖον τὰ ἀρχίσῃ ἡ μαχη, ἐ πόλεμος, Ξενοφ. Ἀνάβ. ε. β. 10. »Ὁπόταν σημήνῃ ἀκοντίζειν ὁπόταν σημήνῃ τοξεύειν. »Σημαίνειν τῇ σάλπιγγι, σημεῖον εἰδόναι διὰ τῆς σάλπιγγος ἵνα ἀρχίσῃ ἡ μάχη, σαλπίζειν· ἢ καὶ ἀμεταβ. »Τοῖς Ἕλλησι ὡς ἐσήμηνεν, ὑπαμφ. ὁ σαλπιγκτής, ἢ ὁ στρατηγός, ὅταν σημ. ἐδόθη εἰς τοὺς Ἕλληνας τὸ σημεῖον τῆς ὁρμῆς καὶ μάχης, Ἡρόδοτ. 8, 11. Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. β'. 1. καὶ ἐν Ἀναβ. β'. β'. 2. »Τῷ κέρατι σημαίνειν. καὶ ἐν δ'. γ'. 22. »Ἐπειδὰν ὁ σαλπιγκτὴς σημῇ ἢ τὸ πολεμικὸν καὶ §. 24. »Ἐν τούτῳ σημαίνει ὁ σαλπιγκτὴς εὐθὺς καὶ ἐν Ἱππ. ζ'. 10. »Ὅταν προχωρεῖν σημήνῃ τῷ ἵππῳ· καὶ ί. 15. »Ἢν σημήνῃ τῶν ἑρμηνέων τι τοιοῦτον· καὶ Ἡλεύθερ. »Ὅταν σημανθῇ, ὅταν τὸ σημεῖον δοθῇ· καὶ μετ' ἀπαρμφ. ὡς ἀνωτέρω, καὶ παρ' Ἡροδτ. 9, 42. »Ἐσήμηνε πάντα παρασκευάσασθαι. 3) δίδω προσταγήν, προστάσσω, ἐπιτάσσω, πρόσταγμα, ἐξουσιάζω ὡς πρῶτος, καὶ συνεπάρ. γεν. προσ-ηκ. καὶ. ἐπὶ τινι, πολλάκις παρ' Ὁμήρ. ὡς Ἰλ. Σ, 80. »—αὐτ' ὠφελες ἀστεμφὲς στρατοῦ ἄλλοι σημήνειεν, ἄρχειν, καὶ Ἰλ. Α, 289. »Πᾶσι δὲ σημήνειεν, προτάσσειν· καὶ στιχ. 296. »μὴ γάρ τινα σῷ σημήνειν, προτάσσειν· καὶ Ὀδ. Χ, 437. »Οὐδέ ἑ μήτηρ σημήνειν εἴασκεν ἐπὶ δμῳῆσιν γυναιξίν, δέν τὸν ἄφινε νὰ προστάζῃ κτ. ταῦτα ἀπὸ τοῦ συνήθους ἀρχαίου τινός, ἢ τινίου. 4) ἀξιῶ, κελεύω, ἐπαί σημεία τῶν νοου-μένων εἰσὶ τὰ λεγόμενα, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. β'. 8. »Σιτοῦνται, ὅταν εἱ ἄρχοντες σημήνωσιν καὶ ἐν δ'. ε'. 13. »Τοὺς ἵππους ἐκλέκτους φυλάττειν, ἐὰν δέ τι σημανθῇ αὐτοῖν, ἐκεῖ δεντέρου πρόσταγμα, ὁρίσειαν· οὕτω καὶ τὰ »Ἐσημήνατο αὐτοῖς περιέσεσθαι, μαχεσθαι, ἐμβοη-θεῖν, εἰς τὰς καὶς εἰσβαίνειν, κ. τ. λ. 5) σημ-μείον δίδωμι πρὸς ἀγγελίαν ἢ αἴσθησιν, εἰσφοι-τῶ, μηνύω, ἐμφαίνω, ἀναγγέλλω, δηλῶ, σημασίαν καὶ δήλωσιν δίδωμι, σημείον ποιῶ, τινί τι, Ἡρόδτ. 7, 18. 9, 49. κτ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. β'. 22. »Οἱ σκοποὶ, οἱ σημαίνοντες τοῖς ἄλλοις, ὅτι ἂν ὁρῶσιν· ζ. 3. »Ἃ ἐγνω-σαν, αὐδὲς ἐσήμαινον τοῖς ἑαυτῶν· οὕτω καὶ τὸ »Σημαινόντων ἀλλήλοις τῶν περὶ Σεύθην Ἑλλ. ς'. β'. 5. »Οἱ σκοποὶ ἐσήμαινον ἀπὸ Τρι-κρήνου ὡς πολεμίων ἀπιόντων, ἀπεὶ τοῦ, πο-λεμίους ἐπιόντας, 6) γνωρίζω, φανερόω, ἀπο-δηλοποιῶ, παραγγέλλω, Κυρουπ. α'. δ'. 6. »Σημ-μαίνειν αὐτῷ, ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι· καὶ ἐν β'. δ'. 3. »Ἐπέμφθη ὑπηρέτας, ὅπως ὡς ἐν τις ἀγιεῖη, σημαίνειν τὸ θεῖον ποιεῖσιν· τὸ δὲ ἐν Ἀναβ. ζ'. γ'. 23. »Μὴ διώκειν σημῆναι τοῖς πολεμίοις, σημαίνει τὸ προδίδωμι, προδεσίαν ποιοῦμαι, τὸ προμηνύω μὲ σημάδιον, ἢ σφραγίδα, σφραγίζω, βουλόμαι ἴδε σημαν-τρον· σύδέτερους ἐὰ ἐπὶ λέξεως, καὶ λογῶν, καὶ σημείων, ἀντὶ τοῦ, ὁλοῖ, φανεροῦσι, ἰδέαν τινὰ παριστάνει, καταλήπτον ἢ ὅλον καὶ γνω-στὸν ποιεῖ. »Τὰ δὲ ὀνόματα σημαίνει τιν, Ἀρι-στοτ. Ῥητ γ'. 8) ἐπὶ θεῶν, ἐμφανίζω σημεῖον, προτημαίνειν τι διὰ σημείου τινὸς φυσικοῦ, ὡς »Ζεὺς σημαίνειν, ὁ Ζεὺς δίδωσι σημεῖον μετὰ βροντῶν καὶ ἀστροπῶν, ἢ διὰ σημείων καὶ τε-ράτων, ὃ' οἰωνῶν, προμαντικῶν· οἷον »Θυ-μένω ὁ Θεὸς σημαίνει μήτε προσεδοσθαι· καὶ τὸ »Ἐσήμηνεν ὁ Θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατευε-σθαι, Ξενοφ. Τὸν παλαιὸν τύπον τούτου, σα-μοῶ (ἀντὶ τοῦ, σημοῶ), ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ σοῦ, κεραυνώσῃ. —Μέσ. σημαίνομαι. σημ-ματίζομαι, διὰ σημείων συμπεραίνω, γινώσκω, στοχάζομαι, ὡς τὸ, τεκμαίρομαι, οἷον σημεῖα ἐμαυτῷ τινα συνίσημι ἀπὸ τοῦ ἴχνους, Σοφ. Αἴας. »Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δὲ ἐσπέ-πλημμαι· ἀλλὰ καὶ, »σημαίνεσθαι τι βιβλίῳ (Ἡράδτ. 2, 38.), σημειώσι τι, γράφω τι εἰς τὸ περιθώριον τῆς βίβλου διὰ σημείου μου. 2) σφραγίζω, βουλόμαι, σφραγίδα ἐπιτίθημι, Ξεν. Κυρουπ. η'. β'. 10. »Ταῦτα καὶ γράψαι καὶ σημ-μηνάμενος, ἐδίδου φέρειν· ὅθεν »Σεσημασμέ-νοις, ἐσφραγισμένος, σεσημειωμένος, παρὰ Πλουτάρχ. καὶ Φίλωνι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σημ-μαίνεται· σφραγίζεται, παρ' Ἐπιχάρμῳ· καὶ, σημηνάσθαι, σφραγίσασθαι· ἔτι δὲ καὶ »Σημαί-νειν, διακρίνειν, βουλεύεσθαι. Παρὰ τοῖς Γραμ-ματ. σημαινόμενον, ἡ σημασία, ἔννοια, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐννοεῖται μὲ μίαν λέξιν, χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐκφράζεται ἐν αὐτῇ ῥητῶς, ὅθεν »Πρὸς τὸ σημαινόμενον, ἐπὶ συναφοῦς κατὰ τὴν ἔν-νοιαν μᾶλλον, ἢ κατὰ τὸν κανόνα τῆς γλώσσης.

Σημαιοφόρος, ὁ, ἡ (σημεῖα, φέρω). Ὁ βα-στάζων, φέρων τὴν σημαίαν (μπαργιακτάρ, Τευρκ.), Πολύβ.

Σημαλέος, ἐα, ἐον (σῆμα). Ὁς τὰς σημεῖον τι δίδωσι, ὃς τις δίδει ἢ φανερόνει τινὰ σημεῖον, ἐπίσημος. Διός, »Ζεὺς σημαλέος, ὁ διὰ βροντῆς σημεῖον διδοὺς ἢ δηλῶν τι· ὅθεν »Σημάλια, τὰ, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Διὸς Σημαλέου.

* Σήμαντις, εως, ἡ (σημαίνω), = σημασία.

Σημαντήρ, ῆρος, ὁ (σημαίνω). Ὁ σημαίνων, δηλῶν, φανερῶν· ὁ σημεῖον ἢ προσταγὴν δι-δοὺς, αὐθέντης, δεσπότης, ἄρχων. 2) σημεῖον, σφραγὶς (βοῦλλα), ἢ δακτύλιον μετὰ σφρηγῖδος, Ἀπολλ. Ῥόδ.

Σημαντήριον, τό (σημαίνω), ταὐτὸν τῷ, σημαντρον. Σφραγὶς, σημεῖον ἐπιτιθέμενον ἐπάνω τινῶν πραγμάτων, ἵνα φυλάττωνται, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 606. ἰδιαιτ. ἡ ἀπό τι πρᾶγμα σφραγὶς, εἰκόνισμα, χαρακτὴρ (Stempel), ἐξαιρ-τῶν νομισμάτων, ὅθεν καὶ τὸ νομισματοκοπεῖον, ὁ τόπος, ἐν ᾧ χαράττονται τὰ νομίσματα.

Σημαντικός, ἡ, ὄν, καὶ ἐπίρ. -κῶς (σημαίνω). Ὁ εἰς σημεῖον, εἰς τὸ σημαίνειν, ἢ σημασίαν ἀνήκων, ἐπιτηδειος· ἀρα ὁ σημαίνων, δηλῶν, σαφης. Διαφραστικός.

Σημάντρις, ἡ, δηλ. τοῦ σημαντήρ, Σοφ.

Σημαντρίς, ίδος, ἡ (σημαίνω). Κ' ἡ σημα-τρίζω, ἡ ἐπιτηδεία εἰς σφράγισμα, Ἡρόδοτ. 2. 38. »Ἢν δὲ τουτέων πάντων ἡ κάθαρσις (ὁ βεῦς), σημαίνεται βιβλίῳ περὶ τὰ κέρεα εἰλίσσων, καὶ ἐπάτα τὴν σημαντρίδα ἐπιπλάσας, ἐπιβάλλει τὸν δακτύλιον. Οἱ πολλοὶ ἐχρῶντο ταύτῃ τῇ σημαντρίδι γῇ, καθὼς νῦμεῖς τὴν σήμερον τὸν σφραγιστὸν κηρόν, ἤτοι Βουλευτήριον.

Σήμαντρον, τό, = σημαντήριον. Σημεῖον, σφραγὶς, βοῦλλα, ὅθεν, »σημάντρα σώσαι, ἀπείρατα βοίλλια, μὲ χαλασεῖσαι, Ἡρόδοτ. 2, 121. »Τῶν σημάντρων τούτων σώσαι. Ξενοφ. πόρ. δ' 21. »Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ ἐμπορίῳ σημάντρῳ· καὶ ἐν Λακ. ς'. 4. »Ἀ-ποξέσαντας τὰ σημάντρα, λοβεῖσθαι ὅσων ἂν δέη-ται, σημηναμένους καταλιπεῖν. 2) λέγεται οὕ-τω καὶ τὸ σιδήριον, ᾧ ἡ ταυὶς, ὃ' οὗ χρονομέτρου, προτιθεῖται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ οἱ Χρι-στιανοί· ὅθεν καὶ ῥῆμα »Σημάντρω, κρούω τὸ τοιοῦτον σιδήριον ἢ τὴν τοιαύτην σανίδα, ἵνα διὰ τούτου συνέλθωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἔρα, προσκαλῶ διὰ τοῦ σημάντρου τοὺς Χριστιανούς εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς προσευχήν.

Σημάντωρ, ορος, ὁ (σημαίνω), ταὐτὸν τῷ, σημαντήρ. Ὁ διδοὺς σημεῖον ἢ προστα-γὴν τινα, ὅθεν ἀρχηγός. ἄρχων, αὐθέντης, Ὅμ. ἰδιαιτ. ὁ αὐθέντης τοῦ ἵππου, ὁ ἡνίοχος, ὁ καββαλά-ρης· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σημάντορες, ἐπιτάτορες, βασιλεῖς, ἡγεμόνες, ἀπὸ τοῦ, σημαίνειν, ὅ ἐστι προστάττειν, ἡνίοχοι, ἐπιστάται, Ὑ. Δ, 431. »Σιγᾷ δειδίσσες σημάντορας, φεβου-μένοι τοὺς ἡγεμόνας, ὁ Σχολ. καὶ ἐν Θ, 127. »Ἵππων δευέσθην σημάντορε, τοῦ ἡνιοχήσον-τος, ὁ Σχολ. ὅτι δὲ αὐθέντης τοῦ ποιμνίου, φιλοξ, ποιμήν, Ἰλ. Ο, 325. Παρ' Ἱππ. Ἀσπ. 56. καλεῖται ὁ Ζεύς, »Θεῶν σημάντωρ. Σημ-άντορες ἀνδρεσ, ὑμν. Ἀπ. 542. Παρὰ δὲ Ἡρόδ. 7, 81. »σημάντορες, οἱ μικράτεροι ἀρ-χηγοί, στρατηγοί. Π ρὰ τοῖς Μεταγιστ. διάλου ὡς ἐπίθ. Wern. Τρυφ. 287.

Σημαντός, ἡ (σημαίνω). Τὸ σημ. λεύειν. 2) ἡ δήλωσις, φανέρωσις διὰ σαλπιγγος, νεύματος, ἢ δι' ἄλλου τινὸς σημείου 3) τὸ εἰδώλιον σημεῖον, καὶ τὸ τοῦ σημείου οὖσις, σάλπισμα. 3, παρὰ Γραμματ. »Λέξεως σημαντὰ, δήλωσις, φανέρωσις ἢ παράτασις ἐννοίας καὶ ἰδέας τινὲς διὰ τῆς λέξεως γινομένης.

Σημαντίζομαι (σῆμα), = σημαίνομαι, ἴδε σημαίνω περὶ τὸ τέλος. Σημειώματα λαμβάνω ἀποτινος, σχεδὸν ταὐτόν ἐστι τῷ, τεκμαίρομαι.

Σημάντειον, τό. ὑποκορ. τοῦ σῆμα. Μικρὸν σῆμα, σημάδιον.

Σημαντέος, έα, έον (σῆμα). Ὅς τις σημεῖον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σημείου, ἢ ἀπό τάφου ὡς, »Χθών σηματόεσσα«, Ἀνάλεκτ. β΄, σελ. 153.

Σημετουργός, ὁ, ἡ (σῆμα, ἔργω). Τά σημεῖα ἐπί τῶν ἀσπίδων ἐργαζόμενος, Αἰσχύλ. Θήβ. 497.

Σημεῖα, ἡ, = σημαία, Παλλ.

Σημειογράφεω, ῶ. Σημειογράφος, ἤτοι ταχυγράφος εἰμί, ἐκ τοῦ

Σημειογράφος, ὁ, ἡ (σημεῖον, γράφω). Διά τῶν σημείων ταχέως γράφων, ὅρα, ταχυγράφος, Πλούταρχ. εἰ. Κάτ. μικρ. 23.

Σημεῖον, τό, Ἰων. σημήϊον, = σῆμα, καθ' ὅλας τάς σημασίας. Σημεῖον εἰς τό ποιήσαί τι, μετά ἀπαρ. Ἡρ. 7, 128. Ἰδιωτ. σημεῖον, παρώνυμον τοῦ στρατηγοῦ, ἡ σημαία, Ἡροδ. 8, 92. ἔτι δέ τό σημεῖον ἐπάνω τινός πράγματος ἑνός ἄρχοντος, βασιλέως κτ., οἷον ἀετός, λέων κτ., Ἡροδ. 1, 171. κάθα σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου διακρίνεται τις ἢ γνωρίζει τί, Ἡροδ. 2, 38. καί τό σύνθημα, τό ὁποῖον μεταχειρίζονται ἐν τῷ στρατεύειν οἱ στρατιῶται, μάλιστα τήν νύκτα, διά νά γνωρίζωνται ἀναμεταξύ των ὅτι ἀνήκουν εἰς τό ἴδιον στράτευμα. Παρά Πλουτάρχ. καί Ἡρωδιαν. σημαίνει καί τό Μίλιον, ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας κατά Πλούταρχ. εἰς Γράχ. »Διαμετρήσας κατά μίλιον ὁδόν πᾶσαν, κίονας λιθίνους σημεῖα τοῦ μέτρου κατέστησεν· καί ἐντεῦθεν παρ' Ἡρωδιαν. »Εἷς τις ὑμῶν ἐντός ἑκαστου σημείου ἀπό τῆς Ῥώμης φανείην. Οἱ ῥήτορες λέγουσιν ὅτι, σημεῖον, καί τήν σφραγῖδα· οἱ δέ Μιλησιακοί καί τήν στιγμήν, ὁ δέ Ξενοφ. ἐν Κύρουπ. ζ΄. α΄. 2. καί τήν σημαίαν. 3) »σημεῖον γάρ, ἤ σημεῖόν δέω, ἐν τῇ ἀποδόσει δηλοῖ, ὡς καί τό, τεκμήριον γάρ, ἀποδείξεις δέ τούτου εἰσαι, ὅτι κτ. Wolf. Δημ. Λεπτ. σελ. 225. »Σημεῖον δέ· εἰ μέν γέ εἰρήνην, πρᾶτε. καί τοῦ, ἐστί, οἷον τεκμήριον δέ, ἀποδείξεις δέ ἐστί.

Σημειοφόρος, ὁ, ἡ (σημεῖα, φέρω), = σημαιοφόρος.

Σημειόω, ῶ (σημεῖον), = σημαίνω. Σημειόνω, σημεῖον ποιῶ, διά σημείου κάμνω νά διακρίνηναι ἀπό τῶν ἄλλων· συνήθως δέ μέσως, »Σημειοῦμαι«, σημειώσεις ἤ σημειώματα ποιῶ, σημειόνω τι ἐν τῷ χαρτίῳ διά χρήσιν μου· ἐκλαμβάνω, ἐξηγῶ τι ὡς σημεῖον ἤ τεκμήριον σοῦ μέλλοντος, σημεῖον ἀπό τινος λαμβάνω ἐν ἐμαυτῷ, τεκμαίρομαι, διά σημείων προγινώσκω τά μέλλοντα, Πολύβ. ε΄. 78. 2. »Τό γεγονός σημειούμενοι· ὁ Μαρκελλῖνος εἰς βίον Θουκυδίδ. λέγε., »Ἐσημειοῦτο τά λεγόμενα ἅπαντα καί τά πραττόμενα, οὐ μήν κάλλους ἐφρόντιζε τήν ἀρχήν, ἤ τοῦ μόνου σώζεται τῇ σημειώσει τά πράγματα· ὕστερον δέ συνέταξε μετά κάλλους, ἀφ' ἧς ἀρχῆς μόνον ἐσημειοῦτο διά τῆν μνημην, ἀντί τοῦ, σημειώσεις καί σχέδια ἐποίει, ὅ ἐστίν, ἐκ τοῦ προχείρου ἔγραφε τήν συγγραφήν αὐτου, ὡς ὁ αὐτός μικρόν ὕστερον περί αὐτῆς λέγει. »Ἀκαλλωπίστως, διέκτυπώσεως γεγραμμένην οὕτω λέγει καί Διογ. ὁ Λαέρτ. περί τοῦ Ξενοφῶντος, »Ὑποσημειωσάμενος«, ἐσημείωσε ἀ ἤκουτε παρά τοῦ Σωκράτους· καθώς καί περί τοῦ Σόλωνος, »Ὧν ἐμνημόνευε ὑποσημειώσεις ἐποιοῦτο«, μετά σημείων ἔγραφε καθ' ὅ ποῦσι οἱ ταχυγράφοι. Παρά Γραμματικ. »σημείωσαι«, ἀντί σημειωτέον, πρέπει νά σημειώσῃς, παρατηρήσῃ τις.

Σημειώδης, ους, ὁ, ἡ καί ἐπίρ. σημειωδῶς (σημεῖον, εἶδος). Σημείων, δηλωτικός, φανερόν, δηλωτικός, καί σημειωμένος, καί ἐπιδεικτικός, ἐπιδεικτικός, διαφέρων τῶν ἄλλων, »Ἐσῆς σημειώδης«, Ἀντιωνῖν. α΄. 17. ἔνθα αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις »Σημειωτέον ἔχουσι. 2) προσηκαντικός, προμαντευόμενος.

Σημείωμα, τό, = σημείωσις. Ἑρμηνεία, ἤ τό ἀπό τινος σημείου συμπέρασμα, ἀμφ.

Σημείωσις, εως, ἡ. Τό σημειόνειν, σημαδεύειν, τό νά κάμῃ τις τι νά γνωρίζηται βάλλωντας σημεῖον· ἡ δήλωσις, δεῖξις φανέρωσις διά σημείων. 2) παρατήρησις εἰς συγγραφέα τινά, διασάφησις, ἑρμηνεία διά παρατηρήσεων τινός χωρίου, σημεῖον γραφόμενον πρός ἐνθύμησιν τινός· ἴδε ἐν τῷ, σημειώσω.

*Σημειωτέος, α, ον (σημειόω). Ἄξιος σημειώσεως, παρατηρήσεως, ὁ πρέπων νά σημειωθῇ.

Σημειωτεκός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τό σημαδεύειν, σημειόνειν, σημαίνειν, προσημαίνειν, »Σημειωτικήν, προσυπαρ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ἐκ τῶν σημείων τῆς νόσου τεκμαίρεσθαι, ἡ διδάσκουσα τά σημεῖα τῶν ἀρρώστιων, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Σημειωτός, ἡ, όν (σημειόω). Σημειωμένος, διακριτός καί διαφέρων τῶν ἄλλων ἐκ διακριτικοῦ τινος σημείου σημειωμένος, Ἀντωνῖν. Φίλ. 1, 17. ὅπου ἄλλοι »Σημειώσεις« ἔχουσι.

*Σημερινός, ἡ, όν. Τῆς σήμερον ἡμέρας ὤν, ἐκ τοῦ

Σήμερον, ἐπίρ. Σήμερον. »Ἡ σήμερονι, ὑπαρμ. ἡμέρα, ἡ σημερινή ἡμέρα· Ἀττ. τήμερον, καί, τήμερα. πᾶαν. σχηματ ἐκ τοῦ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, τροπῇ Δωρικ. τοῦ τ εἰς σ, Ἰλ. Η, 30. παρβ. τῆτες.

Σημήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντί τοῦ, σημεῖον, πολλάκις παρ' Ἡροδότ.

Σημεκῖνθιον, τό· ἴδε σημεώθιον.

Σημόθετος, ὁ, ἡ (σῆμα, τίθημι). Μέ σημεῖον τι σημειωμένος, σημεῖον ἐπ' αὐτῷ ἔχων, Ἀνάλεκτ. β, σελ 32.

Σημύδα, ἡ. Εἶδος δένδρου, Betula, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ΄. 14. (-υ-)

Σημών, ὁ, Ἀχαιῶν. ἀντί, σημῶν, Ἐτυμολογ. Μ. παρά τό σώ, τα σωρευω.

Σήν χάριν. Πρός χάριν σου, διά τό σόν θέλημα, σοῦ ἕνεκεν, διά χατήρι σου.

Σήνουρος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντί σαίνουρος.

Σηπεύς, έως, ἡ (σήπω), ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σηπτός, Ἰακ. Α. Π. τελ. 857 »Σηπεύς νάρκην, ὅπου πρότερον »Πᾶσιν ἔειστο· ταύτόν τῷ, σηπτική· ἀμφ.

Σηπεδόνη, ἡ· ταύτόν τῷ, σηπεδών, ἡμαρτμ. ἀνάγν. παρ' Ἔρυσ. ἐπιτ. 9, 4.

*Σηπεδωνικός, ἡ, όν, καί ἐπίρ. -κῶς (σηπεδών). Ἀνήκων, ἡ κατάλληλος εἰς σῆψιν.

Σηπεδωνώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Τῆς σηπεδόνα διεγείρων, προξενῶν. 2) πάσχων ὑπό σηπεδόνος, ἐμπυώδης.

Σηπεδών, όνος, ἡ (σήπω). σῆψις, σάπισις, σάπισμα, τόπων τῶν σωμάτων ζώων, ὅταν καί τοῦ ξύλου, Πλούταρ. 2) Ζοστηρός καί ἐμπυώδες οἴδημα, πρῆγμα μετά ἰκμῆνου· ἔστι δέ κατά τόν Πολυδ. ἡ σηπεδών, ἕλκους νομή λευκή, ὑποῴχρου, δυσώδους. 3) εἶδος ὄφεως, οὗ τινος ἡ δῆξις (τό δάγκαμα) σῆψιν προξενεῖ, σαπίτης, Νίκανδρ. Θηρ. 326. »Τῆς δ' ἥτοι ὁλοῶν καί ἐπωδύνων ἅπλετο ἕλκοι· σηπεδόνας γέμεται μάγας ἠδ' ὀλοφώϊος ἰός πᾶν δάμαζε, ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῦ· »λέγουσι τόν ὄφιν τοῦτον σηπεδόνα, ὅτι σήπει τῶν δαλεκτῶν τά σώματα. 4) ἀλλ' ἐπιδή καί ἡ σῆψις προξενεῖται ὑπό σεσηπότων καί διεφθαρμένων χυμῶν καί ὑγρῶν, διά τοῦτο καλεῖται ἐνίοτε, σηπεδών καί πᾶσα ὑγρασία, νοτία, ὡς τῶν δένδρων, »Εἰ ἡ σηπεδών τοῦ ξύλου ἄμβιος γένοιτο, ἐάν ἡ ὑγρασία τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου πάντη ῥέῃ καί αὐξήσῃ καί μή ξηρανθῇ, Ἀντιφῶν παρ' Ἀποφθ. ἐν λέξ. ἄμβιος. Ὁ Πλάτων ἐν Παλ. ἑ. 9. καλεῖ σηπεδόνα τήν ἰδίαν σῆψιν τοῦ δένδρου.

Σηπεύω (σηπω). Φαρμακεύω τινά μέ σῆψιν προξενοῦν φαρμάκι, Μανέθ. δ΄. 369. »Σηπεύοντες«, διά σηποποιοῦ φαρμάκου φαρμακεύοντες.

Σηπία, ἡ. Σουπιά, θαλάττιον τι ζῶον μαλακόδερμον, ὅπερ ἐν τῷ διώκεσθαι πρός ἀποφυγήν τῶν κυνηγῶν ῥίπτει ἀπό τοῦ σώματος αὐτοῦ μελανήν τινα φωσφορικήν ὑγρότιαν, ἐξ ἧς κατασκευάζεται τό μελανόν χρῶμα τῶν ζωγράφων, sepia

*Σηπιάς, άδος, ἡ, = σήπιον.

Σηπιδάριον, τό· καί σηπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σηπία, Ἀριστοτ. (--υυ, Ἐφιπ Ἀθην. σελ. 37). Δ.)

Σηπίον, καί σήπιον, τό. Τό ἐν τῇ σηπίᾳ εὑρισκόμενον ῥαχιαῖον ὀστοῦν, τό ῥεχοκίκκαλον τῆς σηπίας, Ἀριστοτ. os ullicinalis, os sepiae, Λιν.

Σηποποιός, ὁ, ἡ (σήπω). Σῆψιν, σήπιον, ποιῶ, σηπεδόνα ἡ σῆψιν, σάπισμα προξενῶν, ὡς σηπτικός.

Σηπτή, ἡ· παρά Διοσκορ. γ΄. 11. καί β΄. 67. Ἰατρικόν τι, δι' οὗ προξενοῦσι σῆψιν, ὁπότε θέλουσι νά ἀφαιρέσωσι σάπιον μέρος τι ὑπό τῆς σαρκός· θηλ. τοῦ σηπτός.

Σηπτήριος, ία, ιον· καί, Σηπτικός, ἡ, όν. ταύτόν τῷ, Σηποποιός. ἐκ τοῦ

Σηπτός, ἡ, όν ρηματ. ἐπίθ. τοῦ σήπω. Σαπημένος, σεσηπώς. 2) ἐνεργητ ὁ σῆψιν προξενῶν, ταύτόν τῷ, σηπτικός, Γαλην. »Τά καλούμενα φάρμακα σηπτά καί σηπτικά· τήκειν τε καί συντήκειν ἅπαντα, καί μάλιστα τῆς μαλακῆς σαρκός, ὀδύνης χωρίς. ἐκ τοῦ

*Σηπύα, ἡ, ἄμφ. ἀνάγν. ἀντί σιπύα.

Σήπω, Μ. φω. Σῆψιν ποιῶ, κάμνω νά σαπήσῃ τι, εἰς σῆψιν φέρω τι, διά τῆς σήψεως φθείρω τι, Πλούταρχ. συμποσ. γ΄. »Τόν ἥλιον τά κρέα σήπειν. θηλοῖ δέ καί, κάμνω νά ζυμοῦται τι, νά βράζῃ, ἐπί οἴνου καί ἄλλων, τά ὁποῖα πάσχουσιν ἀλλοίωσιν εἰς τήν μίξιν των, ὅταν βράζωσιν ἀφ' ἑαυτῶν. Συνῆθ. ἐν τῷ παθ. σήπομαι, μετά τοῦ β΄ ἀόρ. σαπίζω, καταντῶ εἰς σῆψιν, καί ἐν τῷ παρακ. σέσηπα, εἶναι σάπιον, σήπεσθαι, καταντᾶν εἰς σῆψιν, Ἰλ. Ω. 414. »Χρώς σήπεται« »Χρόα πάντα σαπήμεν, ἐπικ. ὑποτ. ἀόρ. β΄. παθ. ἐσάπην ἀντί σαπῆν, Ἰλ. Τ, 27. (ᾱ). καί Ἡτ. Ἀσπ. 152. »Περί ῥισοῖο σαπείσης«, μετ. θηλ. ἀορ. καί Ἰλ. Ψ, 135. »Καί δή δοῦρα σέσηπε νεῶν, καί σπάρτα λέλυνται«, καί ἐπί μελῶν σηπομένων καί πιπτόντων, ὁ μηρός ἐσάπη, τοῦ μηροῦ σαπέντος, Ἡρ 3, 56. 6, 136. θηλοῖ δέ καί ζυμοῦσθαι, καταντᾶν εἰς ζύμωσιν, fermenter Γαλλ. (παρά τό ἅπω, τροπῇ τοῦ ἁσπός εἰς καί ἐντεῦθεν σαπρος, πιθ. καί σαθρός).

Σήρ, ὁ, γεν. σηρός, συνῆθ. κατά πληθ. Σῆρες, Ἰνδικόν ἔθνος, ἐξ οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἔλαβον τό πρώτον μετάξιον. Διονύσ. περιηγ. περιηγ. 752. »-- ἔθνεα βάρβαρα Σήρων ὄδεν 2) ὁ σκώληξ τῆς μετάξης, διά τό φαίνηναι πρώτον τόν σκώληκα τοῦτον ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σηρῶν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Σῆρες, ζῶα νηδύοντα μέταξαν· ἡ ὄνομα ἔθνους, ὅθεν ἔρχεται καί τό ἐλοσήρεινον· καί »Σηρῶν, σκωλήκων τῶν γεννώντων τό σηρικά. Σῆρες γάρ οἱ σκώληκες. Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24. »Περσικοί τήμειν ὄδεν »Σηρική ἐσθής, μεταξωτόν φόρεμ-. Δομνικ. καί Δίων Κάσ. »Τιβέριος ἀπηγόρευσε ἀνδρί σηρικῷ μηδένα ἄνδρα χρήσασθαι, ὅστι. καί »Σηρικόν ὕφασμα τό μεταξωτόν, εἶπε. τό δέ Ἀρριαν. περίπλ. Ἐρυθρ. »Σηρικόν νῆμα τήν μεταξᾶν, ἤτοι τό μετάξιον, εἶπε. Παρά Στράβ. ἐπ. κεῖται ἁπλῶς »Σηρικόν ἄνευ οὐσιαστικοῦ. »Τοιαῦτα δέ καί τά σηρικά, ἐκ τινῶν φλοιῶν ξύλων, ἐστί βότρυς.

*Σήρ, ὁ, Λατ. ἀντί Σήρ.

Σηραγγίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σήραγξ. 2) σπή-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαιών· καὶ τόπος ἐν Πειραιεῖ τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα πολλὰ σηπήλαια καὶ βαλανεῖα (λυτρά) ὑπῆρχεν.

Σηραγγόω, ῶ (σήραγξ). Κάμνω σηραγγοίδη, ἤτοι ὡς σπήλαιον κοιλωτόν, κοιλαίνω κτ., Παῦ. ἔχει σήραγγας, εἶναι σηραγγώδης. Ἡλιόδωρ. α'. σελ. 5. «Ἄντρα σηραγγοῦται, εἰς σήραγγα μεταβάλλονται, σχίζονται, ῥήγνυνται.

Σηραγγώδης, ὁ, ἡ (σήραγξ, εἶδος). Ὁ σήραγγας ἔχων, πλήρης σηράγγων, ὁπῶν· πορώδης.

Σήραγξ, γγος, ἡ (πιθ. ἐκ τοῦ σαίρω). Σπήλαιον, κοίλωμα, χάσμα, κισηρίς, ὀπή, τρῦπα, ἄντρον, καὶ σχισμάδα, χαραγματιά· καὶ ἕδωμα, σπήλαιον βράχου, χάσμα γῆς, ξέρα βαθυλωτὴ ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς· καὶ ἐν γένει ὁ βράχος. Θεόκριτ. κέ. 223. «Ἦτοι ὁ μὲν στράγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἦῶ, βεβρωθεὶς κρειῶντε καὶ αἵματος· κυρίως δὲ καθ' Ἡσύχ. «Τῶλος πέτρα ῥήγματα ἐχουσαν ὁ Φώτιος ἔχει. «Σήραγγες. αἱ ὑπὸ γῆν ὑπομήκεις ἐκρήξεις, οἱονεὶ φλέβες τινὲς οὖσαι τῆς γῆς, ἃς ὑποτρέχον τὸ ὕδωρ ζητεῖ διεξόδου· ἐντεῦθεν καὶ Σηραγγώδης τόπος εἴρηται ὁ διατετρημένος. Παρὰ Παυσανίᾳ, ἐν Ἀρκ. 42. λέγεται παρὰ κρημνώδης πέτρα. «Σήραγγος μυχὸς, ἀντὶ τοῦ, Σπήλαιον. (γράφουσι τινὲς καὶ ἄρσει. ὁ σῆραγξ, ἀλλὰ πόθεν, ἀγνοεῖται.)

Σῆρας, οἱ. Ζητ. Σήρ.

Σηριγγώδης, ὁ, ἡ. Χαῦνος, ἀραιὸς, πολλαῖς ὀρήμασι διῃρημένος, ταῦτα τὰ ῥήγματα σήραγγες καὶ σηραγγες ὀνομάζονται· καὶ τὸ τοιοῦτον σῶμα σηριγγώδες τε καὶ σηραγγῶδες τε καὶ σηραγγῶδες. Γαλ. Γλωσσ.

Σηριεδοεστής, οῦ, ὁ (σηριεύς, διάζωμα). Ὅστις διάζεται, τριάδες τὸ μεταξὺ, Παλλάδιος περὶ Βραχμ.

*Σηριοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πλέκων ἢ γινόμενος μεταξύ, ἐκ τοῦ

Σηρικός, ἡ, ὁν (σήρ) κυρ. ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν Σηρῶν ὤν. συνήθως δὲ, μεταξωτὸς, ἐκ μεταξης ὤν. 21 Σηρικὸν, τὸ, ἡ μεταξα, τὸ μεταξιον. Ζητ. ἐν τῷ, Σηρ. ὕφαν

Σηριχοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σηρικὸν, ἤτοι μεταξιον φέρων, σηρικὰ ἤτοι μεταξωτὰ ἐνδύματα φορῶν.

Σής, σός, γεν. (οἱ ἐκ τοῦ σεύς) σεός, ὀν. πληθ. σέες, γεν. σέων, Ὑβρ. Ἀρ. Λυσιστρ. 731. αἰτιατ. σέας, Θ. Μ. σ. 790. καὶ μόνον οἱ νεώτεροι ἑλληνες τὴν γεν. κανονικῶς, σητός, κτ. Σκώληξ, ὁ τὰ μάλλινα ἐνδύματα καταβιβρώσκων, βότρυδα, μόλιτσα, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ α'. 16. Τίνεα. καὶ τὸ σκωλῆκι τῶν βιβλίων, ὅθεν ἐν τῇ Ἀκολ. «Σῆτας ἀπ' Ἀριστάρχου, σῆτες ἁπάντων, ἢ ἀκαλῶν, σκωπτικὸν ἐπίθετον τῶν γραμματικῶν, τρόπον τινὰ βιβλιοσκώληκες, Ἰαι. Ἀ. Π. σ. 708, Ἐκ τοῦ, σῶ, σήθω, τὸ διατρυπῶ.

Σῆς, Ἰωνικ. ἐσσ. πλ. σῆλ. τοῦ τὸ σός, σὴ, σὸν, ἀντὶ, σαῖς, σῦτο καὶ, σῆσι, ἀντὶ, σαῖσι. Ἰλ.

Σησαμαῖος, αἰὰ, αῖον (σησάμη). Ἐκ σησάμης κατεσκευασμένος, ἢ συνισταμένος. «Σησαμαῖος πλακοῦς, παρὰ Λουκιαν.

Σησάμη, ης, ἡ. Σησαμὶς, εἶδος Ἀνατολικοῦ φυτοῦ, ἐν λοβοῖς τὸν καρπὸν σήσαμον καλουμένου φέρον, ἐξ οὗ κατασκευάζονται τὸ ἔλαιον «Σησαμέλαιον λεγόμενον. Sesamum orientale, Linn. ὁ σπόρος αὐτοῦ βράζεται ὡς ἡ ὄρυζα καὶ σρώγεται.

*Σησαμῆ, ἡ. Μίγματα ἐκ ψημένων (καβουρδισμένων) καὶ στουμπισμένων κόκκων σησάμης μὲ μέλι, φαγητὸν νόστιμον ἐν Ἀθήναις, τὸ ὁποῖον ἐπροσφέρετο κατὰ τοὺς γάμους εἰς τοὺς προσκεκλημένους, Ἀρ. Εἰρ. 869. Schweigh. Ἀθ. Τ. 7, σελ. 515. Meinecke. Μιναν. σ. 295. λέγεται καὶ σησαμίς.

Σησαμόεις, ινη, εσσα, ὁ. Ἐκ σησάμου κατεσκευασμένος. «Ἔλαιον σησάμινον», τὸ σησαμόλαδον. (Διοσκορ.) καὶ, χρῖσμα, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. 4, 13. (ε)

Σησαμὶς, ίδος, καὶ, ίδος: ἡ, = σησαμῆ. Εἶδος πλακοῦντος μετὰ σησάμου καὶ μέλιτος κατεσκευασμένου, Ἀθήν. ἐν δ'. «Φέρεσθε τῇ παρθένῳ ὥρα σησαμίδας, χόνδρον τε καὶ ἀγερίδας, ἄλλα τε πέμματα, καὶ μᾶλη χλωρὸν,» Ζήτ. καὶ Σησαμῆ. 2) εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλως καὶ «Σησαμοειδὲς μέγα λέγεται, Διοσκορ. δ'. 152.

Σησαμίτης, ου, ὁ. Μετὰ σησάμου κατεσκευασμένος, ἢ ἐπιπεπλασμένος. «Ἄρτος, πλακοῦς σησαμίτης». 2) = Σησαμὶς, ἀριθμ. 2.

Σησαμοειδὴς, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Σησάμου εἶδος ἔχων, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σησάμης ὤν, ὁμοίως τῇ σησάμῃ, τῷ φυτῷ ἢ τῷ σπόρῳ αὐτῆς. Ὁ Διοσκορ. δ'. 152. καὶ 153. περιγράφει δύο εἴδη φυτῶν, φλοιδὴ Σησαμοειδὲς μέγα, καὶ, μικρὸν, ἐξ ὧν τὰ πρῶτον καλεῖται ἔτι καὶ, Ἑλλέβορος λευκός.

Σησαμόεις, εσσα, εν. Ἀπὸ σησάμι. Κατὰ συναίρ. σησαμοῦς, ταὐτὸν τῷ, Σησαμῖτης, Ἀρ.

Σήσαμον, τὸ. Ὁ καρπὸς τῆς σησάμης, σησάμινον, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 193. 3, 117. καὶ Γεωπον. ε'. 18. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σησάμη, σησαμὶς, καὶ πλακοῦς ἐκ σησάμης· ὁ δὲ Φώτ. ἐν Λεξ. «Σήσαμον μετὰ μέλιτος κεκομμένον (ἄρτος δέ εἶναι ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Χαλβᾶς, λεγόμενος·) πρῶτον μὲν παρὰ τῷ νυμφίῳ τὸ παλαιὸν ἐδίδοσαν τοῖς ἐπαιτοῦσι περιόντες τῶν ἐντίμων ἢ φίλων, ἀπιλέγοντες, ὡς παρὰ τοῦ γαμοῦντος ἐστὶν ἢ τῆς γαμουμένης· νῦν δὲ δείπνα ποιοῦντες κατ' οἰκίαν, διανέμουσι τοῖς κεκλημένοις. Ἔστι δὲ ὅτε τὴν σησάμην θέλοντες περιφέρειν ὥρα πολυτελῆ, ἐν δὲ τοῖς γάμοις ἐδίδοσαν σησάμην, ἐπεὶ πολυγονώτατον. Ἆρα τό, Σησάμη, ἢ ἐλέγετο καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ· ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. ἐν Εἰρ. 869. κεῖται. «Ὁ πλακοῦς πέπεται, σησάμη ξυμπλάττεται.

Σησαμόπαστος, ὁ, ἡ (πάσσω). Μετὰ κόκκων σησάμου πεπασμένος, πασσητὸς, Ἀθήν. ιδ'. σελ. 643.

*Σήσαμος, ὁ, = σήσαμον.

Σησαμότυρον, τὸ (τυρὸς). Εἶδος φαγητοῦ μετὰ σησάμου καὶ τυροῦ κατεσκευασμένου, Βατραχομ. 36. Τὸ ἄρσεν. σησαμότυρος ἐστι δίκα παραδείγματος.

Σησαμοῦς, οῦντος, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ, Σησαμόεις, ἐξαιρ. δὲ πέμμα ἢ πλακοῦς ἐκ μέλιτος καὶ σησάμου κατεσκευασμένου, Ἀρ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐκ τινος Ποιητοῦ «Σησαμόεντ' ἄρτον· οὕτος ἔνιστε ἄθλον τοῖς διαγρυπνήσασι, πυραμοῦς, καὶ σησάμινος, καὶ ἄλλα τινα.

Σησαμώδης, ὁ, ἡ. = Σησαμοειδής.

Σῆσι, Ἰωνικ. ἐσσ. εἶπε σοῦ, Σαῖσι, Σαῖς, Ἰλ. Β, 70. «Σῆσι ἔχε φρονὶν, ἐν ταῖς σαῖς φύλαξε διανοίαις, καὶ μετὰ ψυχῆς ἔχε καὶ διαμνημόνευε· ἐκ τῆς «Ὀδυσ. Ἀντωνιν.

Σῆσις, εως, ἡ (σήθω). Ἡ τοῦ κοσκίνου κίνησις, τὸ κοσκίνισμα, ἡ πρᾶξις τοῦ κοσκινίζειν.

Σηστὸς, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ σήθω. Κοσκινισμένος. Ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ ἡ Φρύνη γλυκαστικῶς «Σηστὴν διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποθύειν τοὺς συνόντας, Ἀθήν. σελ. 591. ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἐκοσκίνιζεν, ἤτοι ἐξετάνυζε τὰ βαλάντια τῶν ἐραστῶν αὐτῆς.

Σῆστρον, τὸ (σήθω). Τὸ ὄργανον δι' οὗ κοσκινίζομεν, τὸ κόσκινον, ἡ σῆτα, Ἡσύχ.

Σηστύνειος, εία, ειον, καὶ, Σηστίνειος, ία, ιον (σήθω). Κοσκινισμένος, περασμένος ἀπὸ κόσκινον, ἢ ἄλλο παρόμοιον. ὅθεν «Σιτάνεα ἄλευρα, τὸ λεπτότατον ἄλευρον. καὶ «Ἄρτος σηστύνειος, ὁ διὰ τοῦ ἐκ τῆς σητὸς κατασκευασμένου λεπτοτέρου ἀλεύρου κατεσκευασμένος, Ἐλύσταθ. καὶ ἄλλους ἐκ τοῦ σῆτες, τῆτες, σπέρειος, ἐρετινὸς, τούτου τοῦ ἔτους ἄρα, ὡραῖος σητάνιος ἢ σιτάνιος, ἐφετινὸν ἢ καλοκαιρινὸν σιτάριον, τὰ ὁποῖον σπείρεται τὴν ἄνοιξιν καὶ ἔχει ὀλίγα πίτυρα, ὅθεν «Ἄλευρα σητάνεια», ἄλευρα ἀπὸ καλοκαιρινὸν σιτάρι, καὶ, ἄρτος, ψωμὶς ἐκ σίτου εἰς καιρὸν ἀνοίξεως ἐσπαρμένου· ὡς τόπον, ὡς φαίνεται, ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ σῆτες ἀπαιτεῖ μᾶλλον τὸ ἐπιθ. σήτειος ἢ σήτινος, ὁ Ἡσύχ ἔχει, «Σητάνιοι, καθαροὶ πυροὶ οὕτω καλούνται· οὕτω καὶ Ἡύριλλος ἐν χειρογρ. Λεξ. «Σητάνιος, ὁ καθαρὸς ἄρτος, ἐκ τοῦ Σήθω. Ὁ ἀνωτέρω ἄρτος λέγεται ἔτι καὶ «Ἄρτος τρίμηνος, καὶ, τριμηνιαῖος», Trimestre frumentum, ἐπειδὴ καὶ τὸ εἶδος τούτου τοῦ σίτου μεταξὺ τριῶν μηνῶν σπείρεται καὶ θερίζεται· καὶ τοῦτο ἡ συνήθεια «Σιτάριον ἀκριβέστερον ἤτοι τὴν ἀνοίξεως, λέγει. 2) «Σητάνιον» ἐπίθετικὸς καὶ εἶδος Ἀμμώνου, καὶ Μεσπίλου, 3) παρὰ Θεοφράστ. φυτ. Ἱστορ. ἡ. 2. «Σητανίας πυρὸς», εἶδος σίτου, παραφυάδας πολλὰς φύον.

Σητάω, (σῆς). Κατατρώγω, ἐπὶ μολυβδου, ὅθεν τὰ «Σητώματα, βεβρωτώματα, παρὰ Σουίδ.

Σήτειος, εία, ειον. Ἐφετινὸς, νέος, παρ' Ἡσυχίῳ, ἐκ τοῦ

Σῆτες, Ἰων. καὶ κοινῶς, Ἀττ. τῆτες, Δωρικ. καὶ Αἰολ. σᾶτες, Ἠπειρ. Ἔρετες, κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος. (πιθ. παρὰ τὸ, ἔτος.) Ζήτ. Τῆτες. πρβλ. τήμερον. ὅθεν

*Σήτινος, ίνη, ινον, = σήτειος.

Σητόβρωτος, ὁ, ἡ (σῆς, βιβρώσκω). Σαπληκοβρώτος, ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος, ὃν ἔφαγεν ἡ μόλιτσα ἢ ἡ βοτρυδα. «Τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν. Ἰακωβ. ε'. 2.

Σητόκοπος, ὁ, ἡ (σῆς, κόπτω) ὑπὸ σητῶν κεκομμένος· ταὐτὸν τῷ, Σητόβρωτος.

*Σητοτράφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Σῆτας τρέφων, Ἱππ. α'. ἐπιστ. 127.

Σήψ, ηπός, ὁ, καὶ ἡ (σήπω). Παλαιὰ, βρωμερὰ πληγὴ, ἕλκος, Ἵππ. 2) ὄνομα φαρμακερού τινος ὄφεως, οὗ τινος ἡ δῆξις τῆψιν προξενεῖ εἰς τὸ ἀηχθὲν μέλος, Σαπίτης. Ἔτι δὲ καὶ εἶδος Σαύρας, καὶ ἐντόμου τινος, Διοσκορ. β'. 70. καὶ ε. 24.

Σηψιδακής, ές, ὁ, ἡ (σῆψις, δάκω). Διὰ τῆς δήξεως σῆψιν προξενῶν, Πλατ. Παρ' Ἀριστοτ. τοπ. ς'. 2. «Ψελλίγιον σηψιδακές.

Σῆψις, εως, ἡ (σήπω). Σάπισμα· καὶ ἡ ζύμωσις (fermentation). Ὁ Μοσχίων ὁρίζει τὴν τὴν σῆψιν διὰ τοῦ, «Τύσιν σαρκὸς εἰς ὑγρὸν ψοφορᾶς μεταβαλλούσης». 2) τὸ προξενοῦν σῆψιν.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Θ.

*-σθα, τελικὴ συλλαβὴ τοῦ β'. προσ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἡ ὁποία διετώθη ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης διαλέκτου παρ' Ὅμ. καὶ ἄλλοις ποιηταῖς, μάλιστα δὲ ἐπιτοπολὺ κατὰ τὴν Ἰποτακτ. καὶ σπανιώτ. κατὰ τὴν Εὐκτ., ὡς παρ' Ὅμ. ἐβλήσθα, ἔχυτσα, εἰπήσθα, ελλείσθα, κ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Δωρ. καὶ ἐπαιρ. παρ' Αἰολ. ἐμεινεν αὐτὴ καὶ ὑστερώτερον ἔτι πολλαχῶς ἐν χρήσει· τουναντίον δὲ παρ' Ἀττ. εὑρηται μόνον ἐν τισιν ἀνωμάλοις ῥήμασι, ἦσθα, ἔφησθα, ἦσθα, ἦεισθα, οἶσθα.

Σθεναρὸς, ά, όν (σθένος). Ἰσχυὸς, ἀσινὴς, ἐῤῥωμένος, κρατερὸς, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, Ἰλ. Ι, 505. «Ἄτη θεναρήτε καὶ ἀρτίποκι».

Σθένειον, τὸ (σθένος), παρ' Ἡτυχ. καὶ Πλου-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

τάρχ. περὶ Μουσικ. «Τὰ σθένεια, ἀγών τις ηρῴδειον ἐν Ἄργει. «Ἀργεῖοι δὲ πρὸς τὴν τῶν Σθενείων τελουμένων παρ' αὐτοῖς πάλην ἐχρῶντο τῷ αὐλῷ· τὸν δὲ ἀγῶνα τοῦτον ἐπὶ Δωναῦ μὲν τὴν ἀρχὴν τεθῆναί φασιν, ὕστερον δὲ ἀνατεθῆναι Διὶ Σθενίῳ.

* Σθενόομαι, οῦμαι· ταὐτόν τῷ σθένω. Δυναμοῦμαι, Ἰρωσθ.

* Σθένιος, ὁ, = σθεναρός, ἐπίθ. τοῦ Διός παρὰ τοῖς Ἀργείοις.

* Σθενοβλαβής, ές, ὁ, ἡ (βλάπτω). Βλαπτων τὸ σθένος, τὴν δύναμιν, ἐπομ. ἀδυνατίζων, ἀτονίζων.

Σθενοβριθής, ές, ὁ, ἡ ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πολυαιν. δ'. ζ'. 12. «Ἵππος σθενοβριθὴς, ἀντὶ «σθερνοβριθὴς, ὁ σθεναρὸν στέρνον ἔχων.

Σθένος, ες, τό. Βράτος, βία, μένος, δύναμις, ἰσχύς, ἐν μὲν Ὀδ. σπανίως, τόσῳ δὲ συχνότερον ἐν Ἰλιάδι, ὡς Ἰλ. Κ, 783. καὶ ἀλκὴ καὶ, ἐπὶ συνεχῶς ἐρεται παλλάκις μετὰ τοῦ κράτος, καὶ ἀλκὴ, καὶ κράτος, ὡς ἐν Ἰλ. Ρ, 212, 499, 833. καὶ 320. Ξενοφ. Ἑλλ. ς. ἐ. 2. «Πεντὶ σθένει βεβηδήκων, ὅλῃ, πάσῃ δυνάμει, κατὰ τὰ δυνατόν, ὅσην δύναμαι. Ἰδίωτ. δὲ δηλοῖ, σωματικὴ δύναμις, ὅσον ἔσιτε ἀνθρώπων καὶ ζώων, παρ' Ὅμ. πολλάκις δὲ ἐπὶ ἀξιότητος εἰς πόλεμον καὶ ἀγῶνα, ἐμφύτου τῇ καρδίᾳ, καὶ μετὰ ὅπαρ, συνεκφερόμενον, Ἰλ. Β, 451. 2) πολεμικὴ, στρατιωτικὴ δύναμις, τὸ στράτευμα αὐτό, Ἰλ. Σ, 274, καθόλου εἰ, ἐξουσία πρὸς ἄλλους, δύναμις, Ἰλ. Π, 542. 3) ὑπερίσχυσις, νίκη, Πινδ. σπανιώτερον ἐπὶ δυνάμεως, βίας ἀψύχων, ὡς Ἰλ. Ρ, 751. ἐπὶ τῆς ὁρμητικῆς φορᾶς ἑνὸς ποταμοῦ. 4) παριγραμμικῶς, ὡς καὶ βίη, ἴς, μένος, π. χ. σθένος Ἕκτορος, Ἰδομενῆος, Ἡρίωνος, κ. τ. π. Ἰλ. καὶ Ἡσίοδ. ἀντὶ Ἕκτωρ, Ἰδομενεύς, Ἡρίων.

Σθενόω, ῶ, = σθέω. Ἐνισχύω, δυναμόω, Ἡσύχιος.

Σθένω (σθένος). Ἔχω ἰσχύν, δύναμιν, ἐξουσίαν, εἶμαι σθεναρὸς, ἰσχυρὸς, δυνατὸς κεφάλου, δύναμαι, ἐμπορῶ, εἶμαι εἰς κατάστασιν, μετὰ ἄπαρ. Σοφ. Ἀντ. 1044. ἰδιωτ. ἔχω τὴν ὑπέροχον ἐξουσίαν, ἀντικ. ἐξουσιάζω, βασιλεύω, κρατῶ. «Οἱ κάτω σθένοντες». Εὐριπ. Ἑκαβ. 631, ὁ Ἅδης, ὁ Πλούτων, οἱ ὑπὸ γῆν βασιλεύοντες. «Εἰμὶ κἀγὼ κεῖσ', ὅποι περ ἂν σθένωσι, Σοφοκλ. Αἴ., ὑπάγω κ' ἐγὼ ὅπου ἂν ἤμπορέσω. «Καθ' ὅσον ἂν σθένω», Ἀριστοφ. Πλουτ. ταὐτόν τῷ παρὰ Ξενοφ. «Πεντὶ σθένειν. Ἐκ τοῦ ἀχρήστου σχηματισμοῦ Σθενάω, γίνεται τὸ Σθεναρός.

Τοῦ Σ μετὰ τοῦ Ι.

Σιαγόνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σιαγών.

* Σιαγονίτης, ου, ὁ, μῦς. Ὁ μόνων (musculus) τῆς σιαγόνος.

Σιαγών, όνος, ἡ. Μέρος τοῦ προσώπου ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν κροτάφων καὶ λῆγον μέχρι τοῦ πηγουνίου, ἐφ' ᾧ ἐμμελιοῦνται καὶ οἱ κάτω ὀδόντες, καὶ κινεῖται ὁπότε μασσᾶται. Σαγώνιον τὸ κατώτατον ἄκρον τούτου ἢ συνήθειᾳ «Κατωσάγωνον λέγει. Ὁ Σουΐδ. ἔχει. «Σιαγών παρειά. Ξενοφ. Ἱππ. α. 8. λέγεται καὶ ὑαγών, (υ--, Σοφ. παρ' Ἀθ. σ. ρ'. Ε. Σουΐδ. ἐν Δ. πρίων.)

* Σιαίνω, νεώτ. διεφθαρμένος τύπος ἀντὶ σιγαίνω, Valck. opusc. 2. σ. 247.

Σιαλίζω, Μίλ. ἴσω (σίαλον). Ταὐτόν τῷ, Ἰων. Σιελίζω. Ἐκβάλλω σίαλον, ἀφρίζω.

Σιαλικός, ἡ, όν (σίαλον). Ὁ ἐκ σιάλου, ὁ εἰς σίαλον ὑποκείμενος, ἢ διεφθαρμένον σίαλον, Γλωσσάρ.

Σιαλίς, ίδος, ἡ, ἀντὶ τοῦ, Σίαλον, ἀμφ. Παρ' Ἀθην. β', σελ. 392. πτηνόν τι, ἀμφ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σιαλίς, βλένος. Ἀχαιοίς.

Σιαλισμός, ὁ (σιαλίζω). Ἰων. σιελισμός. Ζήτει τοῦτο.

Σιαλιστήριον, τό. Ζήτ. Σιελιστήριον.

Σίαλον, τό, καὶ σίαλος, ὁ, Ἰων. σίελον, ὡς ὕαλος, Ἰων. ὕελος, κτλ. Σάλιον, καὶ ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἀφρὸς, ὅταν τὸ Δατ. eliva. Ὁ Ἱπποκράτης μετεχειρίσθη τὸ οὐδέτ. σίαλον, Ὁ Ἐτυμολογ. σημειοῖ «Σίαλος, τὸ λεπτὸν καὶ εἰον πρὸς τῶν ἄλλων ὑγρῶν ἀποφεύμενον ἅλις καὶ ἀφρώδες, διαφέρει πτυάλου, πτύαλον τὸ ἀποπτυόμενον κατὰ προαίρεσιν κατὰ τῶν χειλέων ἐπίπτυξιν, ἃ δὲ σιαλος αὐτομάτως ῥεῖ, καὶ σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη, καὶ οἱ ὑπερηφανῶντες, ὡς ἀνεπιθήτους λέγουσιν. Ξενοφ. Ἀπομ. α. β'. 54. «Τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσιν. 2) ἡ ἰξώδης καὶ καλλιώδης ὑγρότης τῶν φλέβων ἐν τοῖς ἄρθροις, ἡ ὁποία διατηρεῖ ταῦτα γλίτχρα, Γαλλ. synovie, ἀλλως καὶ, ἡμῦαιμα.

* Σιαλοποιός, ὁ, ἡ, Ἰων. σιελοποιὸς (ποιέω). Διεγείρων, κινῶν τὸ σίαλον.

* Σίαλος, ου, ὁ Ὁ σιτευτὸς χοῖρος, τὸ παχὺ γουρούνιον, τὸ ἁρμμένον ἐπιμελῶς, οὐχὶ παλαιὸν, οὔτε δὲ πολλὰ παχύ, διότι ὁ χοῖρος, ἁπλῶς ὤν τὸ ὀλιγοτροφῆς. Ἰλ. Φ, 363. «Ἐπαλοτρεφὲς σιάλοιοιν, ἤτοι ὀλίγοι, ὅτι εὐτὸς ὁ χοῖρος οὐκ ἔστιν ἐκ τῶν συάγων, ἐπεὶ σίαλος ἐστιν ὁ ἐν οἴκῳ τρῴμενος. Ἴδε καὶ Ὀδ. Β, 300. Ξ, 19. Υ, 163. λέγεται δὲ καὶ σὺς σίαλος, Ἰλ. Ι, 208. Ὀδ. Ξ, 41. 81. Ρ. 181. Τ, 251. ἔνθεν ἁμὸς δὲν συνάγεται, ὅτι τὸ, σίαλος ἔστι κυρίως ἐπίθ. παχὺς, σιτευτὸς, διότι τὸ, πᾶς σίαλος, εἴρηται ὡς καὶ ἀνὴρ βασιλεύς, κ. τ. π. 2) παχὺς, πιμελὴ, λίπος, Ἱππ. «Σίαλον ἐγκηρώσας μελικῷ δέρματι». 3) τροπ. μωρὸς, χοντροειδὴς, καθ' Ἡσυχ. καὶ σιαλὶς, ἐπειδὴ ἐδόξαζον, ὅτι ἡ παρὰ μεγάλη λιπαρότης καὶ τροφιμότης βλάπτουσι τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος καὶ κάμνουσι τὸν ἄνθρωπον μωρὸν, ὅθεν παρὰ Δατ. pinguis Minerva, pinguis ingenium, κ. τ. π. ὥρα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν τοῦ Ἐτυμολόγ. σημείωσιν «Σιαλίζει μὲν τὰ βρέφη καὶ οἱ ὑπερηφανῶντες, οὓς ἀνεπιθήτους λέγουσιν, ἔλεγον καὶ τοὺς μωροὺς καὶ ἀνοήτους ἀνθρώπους, Σιάλους, καθὼς ἔτι καὶ, Κορυζῶντας καὶ ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σελέζει ἀντὶ τοῦ, μωρός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· καὶ «Σιαλοπάλλαγος, ὁ παράλληρος καὶ διόητος», ὅπου ὁ Γουδιάτιος ἐπιδιώρθωσε τὸ «Σιαλεπάλλαγος, διὰ τοῦ, Σίαλος, παλλακὶς, καὶ ὁ Ἀλβέρτος διὰ τοῦ «Σιαλοπάλλακος· ὃ ἐστὶ «Σιαλοπαίκτης παρὰ τὸ Πάλλης, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς· ἡ ὀρθοτέρα γραφὴ ταύτου πρέπει να εἶναι Σιαλὸς, παλαβὸς, διότι καὶ ἡ συνήθεια τοὺς μωροὺς, καὶ σαλοὺς, καὶ παλαβοὺς, λέγει. 4) = σίαλον, κατὰ δὲ Σουΐδαν, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ σιαλὶς, Ἰων. σιελὸς, γραφόμενον, ὁμως οὔτος ὁ ἀρσεν. τύπος οὐκ ἔστιν ἔτι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας. (ν ν υ)

Σιαλοχέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, Σιαλοχοέω, ἀμφ.

Σιαλοχοέω, ῶ, Μ. ήσω. Σίαλον χέω, σίαλοι ἀφίημι ἐκ τοῦ στόματος ῥέειν, σαλιάζω, ἢ τρέχουσι τὰ σάλιά μου, ἀφρίζω, Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Σιαλοχόος, ὁ, ἡ (σίαλον χέω). Ἀπὸ τοῦ στόματος ἀποῤῥίπτων σίαλον, σαλιάρης, ὁ προσκρίνων σίαλον ἐν τῷ προσδιαλεγεσθαι, πτύων πολλὰ σάλια.

Σιαλόω, ῶ, (σίαλοι). Πχύνω, κάμνω σιτευτὸν, τρέφω. 2) ταὐτόν τῷ, ποικίλλω, στίλβω, λαμπρύνω, Ἐξαδ. 89. «Λίθους περισεσιαλωμένους χρυσίῳ.

Σιαλώδης, ὁ, ἡ (σίαλον, εἶδος). Πλήρης σιάλου, Σαλιάρης, Ἱππ. καὶ ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σιάλου ὤν. 2) παχὺς, λιπαρὸς, εὐτροφὴς, ἐκ τοῦ σίαλος.

Σιαλόωμα, τό. Ἡ σιδηρὰ περιφέρεια τοῦ θυμαίου ἀσπίδος (περβάζι, ἢ πεβάζιον), ὅπερ ἄλλως καὶ «Ἴτυς, καὶ, Σιάλωμα, λέγεται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σιάλωμα, μέρος τι τοῦ ὅπλου τοῦ καλουμένου θυρεοῦ καὶ Πολύβ. ς'. 23. «Ἔχει δὲ θυρεὸς σιδηροῦν σιάλωμα, ἐφ' οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται· ἴδε καὶ, Κερκυραϊκ. 2) οὕτως ἐστὶ ταὐτόν τῷ, Σίαλος, σάλιον, Ἀρεταῖος δ'.

Σίβδη, Δωρικ. ἀντὶ, Σίδη, ταὐτόν τῷ Ῥοιά. Ῥοιδὰ, τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ Ἡαλλιμ.

Σιβυλλαίω (Σίβυλλα). Προφητεύω ὡς ἡ Σίβυλλα, Διόδωρ. Σικ. δ'.

Σιβυλλιάω, ῶ. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 61. σημαίνει 1) ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ τὰς Σιβυλλιακὰς προφητείας, ἢ κλίσιν ἔχω πρὸς αὐτὰς, καὶ μανιώδης εἰμὶ ἢ ἔνθους ὡς αἱ Σίβυλλαι, ὡς τοῦ ἀπομέου «μακοῦν δηλοῦται.

* Σιβυλλίζω, = Σιβυλλαίνω· ἴδεν

Σιβυλλιστής, οῦ, ὁ. Παθόλου, προφήτης μάντις, χρησμολόγος, καὶ κυρίως, ὁ τὰ τῆς Σιβύλλης βιβλία ἑρμηνεύων, καὶ ἐκ τούτων προλέγων τὰ μέλλοντα, Πλούταρχ. Μάρκ. 42.

Σιβύνη, ἡ καὶ Σιβύνης, ου, ὁ (ῦν – Μ. 128. Ἀνεπιθ. Σιδ. 13) καὶ Σίβυνον, τό· καὶ Σίβυνες, ὁ (ὄθεν, Σιβύνιος, τό, ὑποκορ.) ταὐτόν τῷ, Σιγύνη, ἡ καὶ Σιγύνης, ου, ὁ, καὶ, Σίγυνες, ὁ, καὶ, Σιγύνιον, τό· (κατὰ τινα ἴσως διάλεκτον εὑρηται ἔτι καὶ μετὰ δασυνομένου, γεγραμμένου, οἷον Σιβύνιον, καὶ, Σιγύνιον, κ. τ. λ.) Ἀφόντιον, ἀκόντιον (κοντάριον) ἁπλοῦν ὁράτι παρεπλήσιον, ἀκόντιον ἀκοντίσηρον· μάλιστα λέγεται ἐκεῖνο τὸ κυνηγιῶν, δι' οὗ φονεύουσι τὰ ἄγρια ζῶα· «Ἀκοντίζοντα καὶ κυλόεντα σίγυνοιν, Δηὸλογ. «Σιγύνην εὐρὺν καὶ μακρὴν, Ὀππιαν. Κυν. α. 152. ὅπου ἀπὸ τούτου τοῦ Χειρόγραφου «Σίβυνον, καὶ, Σιβύνην ἔχουσι. Τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. 5, «Οἰκείοντες περὶ τοῦ Ἴστρου ἀνθρώπους, τοῖσι οὔνομα εἶναι Σιγύνας, — σιγύνας δ' οὗτοι καλέουσι Λίγυας οἱ ἄνω ὑπὲρ Μασσαλίης οἰκέοντες τοὺς καπήλους Κύπριοι δὲ, σὰ ὀρθρεπαν· ἄρα κατὰ μὲν Ἡρόδ. ἦν τὸ, σιγύνης ἢ σιγύννης, κατὰ δὲ Κυπρ. στὶ αὐτὶ ἄορυ, κατὰ δὲ Σουΐδαν Μακεδονιστὶ, ὄρα Σιγύχ. εἰς Ἀθ. ζ. σλ. 130. Κατ' ἄλλους ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ Θρᾳκικοῦ Σκυθικοῦ, παρὰ τὸν Δανούβιον κατοικοῦν ἔθνος ὀνομαζόμενον παρὰ μὲν Ἡρόδ. 5, 9. Σιγύναι Σιγύνναι, παρὰ δὲ Ἀπ. Ῥ. 4, 320. Σίγυνοι καὶ παρὰ Στράβ. Σίγυνοι. Μόνον δὲ κατὰ τὴν διάλεκτον διαφέρει τὸ, Σιγύνη ἀπὸ τῶν τύπων σίγυμνος, σιβύνη, σιβύνης, σίβυνος, σίβυνον 2) σιγύνης ἢ σιγυνέης, ὁ, παρὰ τοῖς Λιγυσὶ ἀπωθεῖ Μασσαλίας = κάπηλος, Ἡροδ. 5, (Τὸ Ἴστιλον ἔστιν ἐν τῷ, σιγύνη, καθὼς καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς διὰ τοῦ η τόποις ἀεὶ μακρὸν, Ἀπ. Ῥ. 2, 99. Ὀππ. Κυν. 1, 152. Ἀγαθ. ἐπ. 92. 5. Μακεδ. Ἀπ. 6, 175. Müller Δυκορρ. 556 δι' ὃ καὶ πολλάκις ἐν τοῖς χειροτρίοις εὑρηται δίπλουν ν· τὸ δὲ ὕφιλον ἐν τοῖ, θέα τοῦ β τύπου ἔστιν ἀεὶ βραχύ· τὸ δὲ Ἴωτα παντα βραχύ.)

Σίγα, Ἐπίῤῥ. (σιγή). Σιωπητικῶς, σιωπηλῶς σιγῇ, σιωπῇ, Εὐριπ. Ἑκάβ. «Σιγᾶτ' Ἀχαιοί σίγα πᾶς ἑστὼ λεώς, Ἀντ.

* Σίγα, προστ. τοῦ σιγάω. Σιώπα! σιωπῆ!

Σιγάζω, Μ. άσω (σιγή). Λέγω, κελεύω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ἢ δυσκωφῶ τινα, πρᾶγμα, αἰτ. προσ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Σιγάζοντος· Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει (ζ' α. 22.) ἐπὶ τοῦ σιγῆς λιπαροῦντος. «Διέβαλον αὐτὸν, ἐμοῦ αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κόν σιγάζοντος, (βέβαια ἀλλαχοῦ που δὲν ἀναγνώσκεται.)

Σιγαλέος, ἁ, ὁν (σιγάω). Σιωπηλός, σιγηλός, ἡσυχος, ἄφωνος, σιωπῶν.

Σιγαλισμός, ὁ· Ζήτ. ἐν τῷ, Κίρχωμα.

Σιγαλόεις, εσσα, εν. Κυρίως, παχύς, λιπαρός, ἐλαιώδης, ὅπερ παρ' Ἐρμίππ. ἐν Ἀθην. σλ. 28. Α. «Ἀμύγδαλα σιγαλόεντα, τὰ ἐλαιώδη, παχέα, οὐχὶ δέ, καθώς τινες ἐξηγοῦντο, τὰ λεπτόφλοια καὶ μὴ θορυβοῦντα ἐν τῷ θραύεσθαι, εἶδος τὰ λεγόμενα βάτ.α. 2) στιλπνός, παστρικός, καθαρός, ἐπὶ πραγμάτων κατὰ τὸ ἐξῆς· οὕτω φαινομένων, καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν μεγαλοπρεπής, λαμπρός, ὡραῖος, καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ α) ἐπὶ μεγαλοπρεπῶν, λαμπρῶς κεντητῶν κατεστιγμένων ποικίλμασι, ποικιλοχρόων ἱματίων καὶ πολυτίμων γυναικείων στολισμῶν, ὡς, χιτών, εἵματα, ῥήγεα, δίσματα, Ὀδ. Ο, 60. Τ, 232. Ἰλ. Χ, 154. Ὀδ. Ζ. 38. Λ, 189. Τ, 318. 337. Ψ, 180. Ζ, 26 Ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἐξηγοῦσι τινὲς διά τοῦ, ἁπαλός, μαλακός, ἁπαλὲς ὡς ἄφρος, δροσώδης, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ νέος (ταρέσιος), ἔχων θηλ ἔτι ὅλην τὴν λαμπρότητά του καὶ λάμψιν χωρὶς ἔτι νὰ χάσῃ τι, ἀπ' αὐτὴν ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας καὶ χρήσεως, καὶ παραβάλλουσι τὸ τοῦ Πινδ. Ὀλ. 3, 8, νεοσίγαλος (ὕμνος), χωρὶς νὰ στοχασθῶσιν, ἔτι αὐτὴ ἡ λέξις ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ νέου πάντῃ ψηλαφητοῦ ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ συνθέτου, οὐχὶ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ. β) ἐπὶ σεσωῶν ξηρῶν (τρίων) πλουσιοαντηκότων, ἢ τεχνικῶς ἐφοφγασμένων καὶ γυαλισμένων, ἢ χρωματισμένων, ἢ κεκλατισμένων μὲ πλάκας ἀργυρᾶς, (Ὀμ. Ὑ. Ε, 226, 328. Λ, 128 Ρ, 479. Ὀδ. Σ. 81.) ἅτινα δὲν σημαίνει, καθὼς τινες ἑρμηνεύουσιν, οὔτε ὑγρά, οὔτε δὲ σιαλώδη, ἢ σίαλον ἀρρίζοντα, ἢ πλήρη σιαλώδους ἀφροῦ. γ) ἐπὶ ἐπίπλων, πραγμάτων οἰκίας λαμπρῶν, πολυτελῶν, ὡς, θρόνος σιγαλόεις (Ὀδ. Κ, 86), ἔνθα ἐννοεῖ σκαμνὸν ξεστὸν (γυαλισμένον) καὶ μετὰ μετάλλου ἢ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ στολισμένον· ὠσκύτατος δὲ, ὑπερῴα σιγαλόεντα (Ὀδ. Π, 449. Σ, 206. Τ, 600. Χ, 428)«, τὰ λαμπρὰ δωμάτια (ὑπερῷα) τῆς Πηνελόπης ἐν τῷ ἀνωγείῳ. Ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμ. τὰ οἰκήματα τοῦ βασιλέως ἔλαμπον ἀπὸ μέταλλα, ἄργυρον καὶ χρυσόν, δηλοῦται ἐξ Ὀδ. Θ, 84. κτ. πρβ. καὶ Δ, 45. (Ἡ μέση ἀληθινὴ παραγωγὴ ἔστιν ἀνακτρέχοντος ἐκ τοῦ, σίαλος (λίπος, πάχος), τὴν αὐτὴν ἀγαλογίαν ἔχοντος εἰς τοῦτο τοῦ, σιγαλόεις, οἷον τοῦ λιπαρὸς πρὸς τὸ, λίπος, διότι τὸ παχὺ καὶ ἐλαιῶδες ἢ ἀλειμμένον μὲ παχύτι καὶ ἐλαιῶδες φαίνεται εἰς τὸ ὄμμα πάντοτε ὡς λεῖον, στιλπνὸν καὶ γυαλιστερόν, διὸ καὶ ἡ μεταφορὰ ὄφι εἶναι ἀλλόκοτος· πρὸς δὲ, συνυπεμφαίνετο καὶ ἡ ἄνοια τοῦ μεγαλοπρεποῦς, κατὰ πίπτοντος βάβαξ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, εὐκτήμονος καὶ πλουσίου· ἆρα οὐκ ὀρθὴ ἦτον ἡ ἰδέα τῶν παλαιῶν λεξικογράφων, παραγόντων τὸ, σιγαλόεις, παρὰ τὸ σιγάω, τρόπον τινὰ σιγὴν ἐμποιοῦντος τινὸς τῷ βλέποντι διὰ τὸ θαυμάτων εἶναι καὶ ἐκπλήξιν ποιοῦν. Ὅτι δὲ τῷ Ἰάτα τοῦ ἐπιθ. χρώνται ὡς μέρῳ, ἐξηγεῖται τοῦτο ἐπίσης εὐτέλως, καθότι ἡ λέξις μόνον ἐν ἑξαμέτρῳ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ οὕτω χώραν Ἄλλοι ὑποθέτουσιν ὡς πρωτότυπον τὸ, σίαλον, διὰ τοῦ ὁποίου δύνανται μόνον σπανίως νὰ ἐξηγήσῃ τινὰ σημασίαι, καὶ ἄλλοι, καθὼς φαίνεται ἐσημειώθη, καταφεύγουσιν ὑποτοχικῶς εἰς τὴν λέξιν σίγκω, καὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, τὸν ἀβιοβλάπτοντος, ὥστε βαβάζεται τις, ἐὰν δύναται τὸ εὑρὺ λόγους διὰ νὰ τὸ παρατηρήσῃ.)

*Σιγαλόε, Δωρ. ἀντὶ σιγηλός, Πινδ.

*Σιγαλόω (σιγαλόεις). Κάμνω τι λεῖον, γυαλιστερόν, ἢ στιλπνόν, καθαρόν, λαμπρόνω, Ἀπολλ. Λεξ. σλ. 601. Toll. ἔδεν

Σιγάλωμα, τό. 1) Ὀργανόν τι, μὲ τὸ ὁποῖον γυαλίζουσι, καὶ μάλιστα οἱ ὑποθηματοποιοὶ τὸ πετζί. 2) τὸ στιλπνόν, γυαλιστερόν μεταλλώδες ἄφρυν, περιθώριον τῶν στρογγύλων ἀσπίδων, ἄλλως, ἴτυς.

Σιγάω, ῶ, Μ. ἠτίω, συνηθ. ἠτόμαι (σίγω, σημ. ββ.). Σιωπῶ, ἡσυχίαν ἄγω, σιωπηλὸς εἰμί, δὲ ἀμιλῶ πλέον, Ὅμ., ὅστις ὅμως μένει τῷ προτάκτ. χρήτσι, σίγα, σιώπα· ἔτι δὲ παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἀμιλῶ, ἀποσιωπῶ· καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐν γένει, παύω, ἡσυχάζω, Merrick Τρυφιοδ. 428. παύω τοῦ ἀμιλεῖν, ἀποσιωπῶ· Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ε. 12. καὶ Ἑλλ. γ'. δ'. β'. «Οἱ ἄλλοι – οὐκ ἐσίγων, ἀλλ' ἔλεγον·» καὶ ἐν Ἀπομν. γ'. ἑ. 6. «Σιγῶτι κεφαλοκοινοῦντες, ἐν ᾧ τὸ ἐποδύναμον τούτου «Σιωπάω» σημαίνει τό, παύω τοῦ ἀμιλεῖν πρὸς καιρόν. «Τί σεσίγηται δόμος Ἀλμήνων;» Εὐρ. Ἄλκ. γῆ. διατί εἶναι τόση σιωπὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀδμήτου; Ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε «Μηδέποτε αὐτῷ μεταμελήται σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις.» παρ' Ἀριστοφ. κεῖται καὶ κατὰ μέσην διάθεσιν. Εὐρηται δὲ καὶ παθ. παρακ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. σεσίγημαι, καὶ ὁ ἀόρ. ἐσιγήθην, Gracfe Μελ. 125, 6 Τὰ δὲ ἄλλα, τὰ σιγᾶν ὑπάρχει συνήθως ἀμετάβ. ὡς τὸ σιωπᾶν, ὅτι δὲ καὶ μεταβτ. ἀποσιωπῶ τί· ὁ δὲ Εὐριπ. Μηδ. 81. ἔχει καὶ, «Σίγα λόγον ω

Σιγάρπης, ου, ὁ (σῖγα, ἕρπω)· ταὐτόν τῷ, Λαθροδάκτης, ὁ κρυφίως καὶ ἀπ' ἀγάλι ἐκβαίνων· Ἡσύχ. καὶ Καλλίμ. ἐν Ἐπιγρ. 46.

Σιγή, ἡ (σιγάω). Τὸ μὴ ὁμιλεῖν, ἡ παντελὴς σιωπή, ἡσυχία, παῦσις τοῦ ὁμιλεῖν, ἡ θορυβεῖν, ἀποτιώπησις, Ὅμ. «Σιγὴν ἄγειν», ἀντὶ σιωπᾶν, Ἡρόδ. 1, 86. «Σιγῇ ἔχειν τι», ἀποσιωπᾶν τι, ἐὰν τὸ γαντρόνῃ, Ἡρόδ. 9, 93. καὶ ὡς ἰδίωμα, χαρακτηρίζει νὰ φυλάττῃ τι, σιωπῶν, μυστικὸν καὶ νὰ μὴ τὸ φανερόνῃ, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Αἴας «Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. 2) δοτ. σιγῇ ὡς ἐπίρρ. σιγᾷ, σιωπηλῶς, ἡσύχως, ἠρέμα, Ὅμ. καὶ καθεξῆς· λέγεται δὲ καὶ «τῇ σιγῇ, Ἡρόδ. 7, 231. «Σιγῇ νῦν», σιώπα δὰ τώρα! Ὀδ. Ο, 450. Μετὰ δὲ γενν. «Σιγῇ τινο.ι», ὡς καὶ τὸ, κρύφα τινος, κρυφίως ἀπό τινος, χωρὶς τῆς εἰδησιάς του, Ἡρόδ. 2, 140. ἔδεν

Σιγηλός, ἡ, ὁν· Δωρ. σιγαλός, καὶ Ἐπίρρ. –λῶς, Σιωπηλός, μὴ λαλῶν, μὴ ὁμιλῶν, ἡσυχος, σιγανός, ἄφωνος, καὶ παρὰ Πινδ. Πυθ. 9, 163, κοινοῦ γένους. Ὁ τύπος ἔστιν Ἀττικ., ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες ἔλεγον «Σιγηρός, ά, όν, καὶ Ἐπῐ̆. –ρῶς, Br. sent. sing. 454.

Σιγηροσαλπιγξ, γος, ὁ. Ὁ προτταζων, ἡ κηρύσσων διὰ τῆς σάλπιγγος σιγήν, σιωπήν· ἀμφίβ παρ' Ἡτυχ. ἐν λέξ. Σιλπιγξ

*Σιγηρός, ά, όν, οὐχὶ τόσον Ἀττ. ὅσον τὸ σιγηλός· ὅρα τοῦτο.

Σιγητικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. –κῶς (σιγάω) = Σιγηλός, Ἱππωρ.

Σίγλαι, αἱ. Ἐνώτια (σκουλαρίκια) Αἰολιεῖς, Πολυδ. ἑ. 97. καὶ Ἡτυχ.

Σίγλος, ὁ, ἡ, Σ.λος, ὁ. Ὁ Ἑβρικὸς Σέκελ· ἔστι δὲ τοῦτο εἶδος νομίσματος, δυνάμενον παρὰ Πέρσαις ἑπτὰ καὶ ἥμιση ὀβολοὺς Ἀττικούς, ἢ κατ' ἄλλους, τέσσαρας δραχμάς, Ξενοφ. Ἀναβ. ἀ. ε. ὃ. «Πρίαται τεττάρων σίγλων· ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιοβολιαῖον, ἤγουν καὶ Ἰώτης. ἀρχ. γ'. ἡ. 2. 2) μέτρον τι, = μέδιμνος.

Σίγμα, τὸ σίγμα, σῦ (σίζω). Τὸ γράμμα ἢ τὸ ἑπ. στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου. Ζήτ. ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Σ. καὶ ἔνεκεν τοῦ ἡμικυκλικοῦ αὐτοῦ σχήματος C, λέγεται οὕτω καὶ Τράπεζά τις ἢ δωμάτιον. «Τὸ τοῦ θεάτρου σίγμα· ταὐτὸν τῷ, Ὀρχήστρα, Φώτ. «Ὀρχήστρα, τὸ νῦν τοῦ Θεάτρου λεγόμενον σίγμα· παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. δ'. δ'. 10. κεῖται πληθυντικῶς, «Οἱ Ἀργεῖοι, ὁρῶντες τὰ σίγματα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων (τῶν Σικυωνίων) — ψεύσει ὕμας τὰ σίγματα ταῦτα» παρ' οὗ φησιν ὁ Ἑλλάδιος ἐν Χρηστομαθείᾳ. — «Τὰ νῦ φαμὲν καὶ τὰ μῦ, πληθυντικῶς ἐκφωνεῖν εἰθίλοντες τὰ στοιχεῖα· οὕτω καὶ τὰ σίγμα δεῖ λέγειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ σίγματα· καὶ γὰρ ἑκάστου τῶν στοιχείων τὸ ὄνομα· ἓν καὶ τὸ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς εἰρημένον, οὐχ ὑφ' ἓν τὰ σίγματα τῶν ἀσπίδων ἀναγκαστέον, ἀλλὰ διτταλλάβως τὰ Σίγμα, καὶ ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὰ τῶν ἀσπίδων, κατὰ διάστασιν· ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Ἑλλαδίου, δὲν εἶναι τόσον ὀρθή, ἐπειδὴ καὶ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τοῦ Εὐριπίδ. εἰς Μηδ. στίχ. 476. κεῖνται καὶ ἕτεροι στίχοι ἐκ τῶν παλαιῶν Ποιητῶν, τοῦτο Πλάτωνος τοῦ Κωμικοῦ καὶ τοῦ Εὐβούλου, ἐν οἷς εὐχρηστότατον ἐστὶ τὸ πληθυντικὸν Σίγματα· ὅρα

Σιγματίζω. Τῷ σίγμα χρῶμαι, ἢ καταχρῶμαι, κάμνω καταχρηστικῶς, ἢ γράφω μετὰ τοῦ σίγματος, Εὐστάθ. ὅδεν

Σιγματισμός, ὁ. Ἡ χρῆσις, ἢ καταχρηστικὸν τοῦ σίγματος, ἢ τὸ γράφειν μετὰ τοῦ σίγματος.

Σιγματοειδής, έος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ εἶδος τοῦ σίγματος, ὁ ἐστὶν, ἡμικυκλίου εἶδος ἔχων, ἢ μηνοειδής.

*Σιγματοειδής, έ, ἡ (σίγμα, εἶδος), = σιγματοειδὴς, Bast Γρηγ. Κορ. σλ. 916. Friedem. Στροβ. 1. σλ. 293.

Σιγμός, ὁ (σίζω). Ὁ τοῦ σίγμα στοιχείου ἦχος, τὸ σίζειν, λέγεται καὶ σισμός.

Σίγυαι, αἱ. Καὶ Ἡσύχιος, τῶν ἀχύρων σωῶν οἱ μικροὶ καὶ σιμοί.

Σίγυμνος, ἕτερος σπανιώτ. τύπος τοῦ σίγυνος Σοφύνη, Λυκ. 556.

Σιγύνη, ἡ· καὶ Σεγύνης, ου, ὁ· καὶ Σίγυνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σιβύνη, ὃ καὶ Ζήτ. Παρὰ Λυκοφρ. 556. κεῖται «Σίγυμνος» ὃ καὶ παραβάλλεται μετὰ τοῦ παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. β'. 99. καὶ δ'. 322. ἐν Ἐπιγραμ. Μακεδονίου «Ἀγκυλοεντα σίγυννον.

Σιδάρεος, καὶ, Σιδήρειος, καὶ πολλὰ ἄλλα σύνθετα ἐκ τοῦ, Σίδαρος, Δωρικ. ἀντὶ, Σίδηρος. Ζήτ. Σίδηρος.

*Σίδαρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ σιδήρου, Πινδ.

*Σιδευτήρ, ου, ὁ, Δωρ. λέξις. Παῖς 15 ἢ 16 χρόνων.

Σίδη, ἡ· καὶ Σίβδη, Δωρ. ταὐτὸν τῷ, Ῥοιά, καὶ Ῥόα, Ῥοΐδιε, ῥοΐδιον, ὁ καρπὸς καὶ τὸ δένδρον, Malum punicum. 2) Βοιωτικὸν ἔνυδρον φυτόν, ἐξαίρ. περὶ τὴν Ὀρχομενόν, ἴτυος nymphaea, alba. (Σηματ. ά. – –, Νικανδ. Θηρ. 81. 870. Ἀλ. 489. 532. Σηματ. β'. υ –, Νικ. Θηρ. 887, ὡς τόσον, τὸ Ἴωτα ἔστι καὶ καθ' ὅλα τὰ ἐκ τοῦ σίδη, σηματ. ά., παράγωγα, βραχύ.)

Σιδηρεία, ἡ (σιδηρεύω). Ἡ τοῦ σιδήρου ἐργασία, ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι, δουλεύειν τὰ σίδηρα, χαλκευτική· ὅτε δὲ καὶ ἡ τῶν μεταλλείων τοῦ σιδήρου ὀρυξις, ἤτοι τὸ σκάπτειν τὰ μεταλλεῖα καὶ ἐκβάλλειν τὸν σίδηρον, Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. ἐ. 1. «Βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας.

Σιδηρεῖον, τό (σιδηρεύω). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σιδηρέως, ὁ τόπος ἔνθα ἐργάζονται, δουλεύουσι τὰ σίδηρα, Ἀριστοτ. πολ. ά.

Σιδήρειος, εία, ειον, ὡς σιδήρεος. Σιδηροῦς, ὁ ἐκ σιδήρου ὤν, σιδηρένιος, ἀπὸ σίδηρον, Ἰλ. Θ, 15. «Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός.» Γ, 424. «Ὁρμαγδὸς σιδήρειος, ὁ ἀπὸ τῶν σιδηρῶν ὅπλων ψόφος, κρότος, 2) τρόπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στερεός, σκληρός, ἰσχύ. ἤτορ (Ἰλ. Ω, 205. 521)· Παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ κοινοῦ γένους.

Σιδήρεος, έα, Ἰων. καὶ Ἐπ. έη, ον, Ἀττ. κατὰ συναλ. Σιδηροῦς, ρᾶ, καί, –ρῆ, –ροῦν (σίδηρος)· ταὐτὸν τῷ, Σιδήρειος. Σιδηρέαινις, ἡ τσελιάντικος, Ὁμ. καὶ κωμῳδ. «Σιδ. οὐρανός (Od. Ο, 329 P. 565), ἡ ἄλλως, χάλκεος οὐρανός, ἡ καμάρα τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς ἐκ χαλκοῦ ἢ σιδήρου. β) τρόπ. ὡς ἀπὸ σιδήρου ἢ χάλυβος, ἤγουν σκληρός, στερρός, ἄτεγκτος, ἀμάλακτος, μᾶλλον δ. μὲς καὶ χρηδίη, Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. τόσον ἐπὶ σκληρότητος ἀκαταλήπτου τῆς καρδίας ἐπὶ κακοῦ, ὅσον καὶ ἐπὶ καλοῦ, ἐπὶ ἀνδρικῆς σταθερότητος καὶ ἀκαμψίας τοῦ φρονήματος· καὶ ἐντεῦθεν ἐν Ἰλ. Χ, 557. «Θυμὸς σιδήρεος» καὶ ἐν Ω, 205. «Ἦτορ σιδήρεον· καὶ «Σιδήρεος ἀνὴρ ποσίν», ὁ θρασὺς, σκληρὸς, ἀνηλεὴς, ἀπηνής· καὶ ἐν Od. Μ, 280. «Σοὶ γὰ σιδήρεα πάντα τέτυκται», εἰς ἐσὲ εἶναι ὅλα ἀπὸ σίδηρον, δὲν περιᾷ τίποτε· καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἐν Ἰλ. Ψ, 177. «Περὶ μὲν σιδήρεον», παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ κοινοῦ γένους γ) σιδήρεοι, οἱ, εἶδος νομίσματος Βυζαντιοῦ, ἤτις καὶ ἐν Ἀθήναις διεφύλαξε τὸν ὡρικὸν τύπον της.

Σιδηρεύς, έως, ὁ (σίδηρος). Σιδηρουργός, χαλκεύς, ὁ τὰ σίδηρα ἐργαζόμενος.

Σιδηρεύω (σίδηρος). Ἐξορύσσω, σκάπτω, ἢ ἐργάζομαι, δουλεύω τὸν σίδηρον, χαλκεύω, σιδηρουργῶ.

*Σιδήρεως, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ σιδήρεος.

*Σιδηρίζω (σίδηρος). Ἔχω τὴν σκληρότητα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ σ.ήρου. 2) ἔχω τὸ εἶδος, ἢ ὕλην, μοῖρα σιδήρου.

Σιδηρικός, ή, όν (σίδηρος). Ὁ εἰς σίδηρον ἢ εἰς σιδηρεῖαν, ἐργασίαν τοῦ σιδήρου ἀνήκων. «Τέχνη σιδηρικὴ», ἡ χαλκευτικὴ· ἀμφ. Ἡ συνηθεία καλεῖ «Σιδηρικὰ», πάντα τὰ ἐκ σιδήρου κατασκευασμένα ὄργανα, καὶ μάλιστα τὰ τῶν τεχνιτῶν.

Σιδήρειον, τό· μέσον κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ. τοῦ, Σίδηρος. Ἐργαλεῖον, ὄργανον ἢ ὅπλον ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένον, «Σιδήρια λιθουργικὰ», Valck. Ἡροδ. 7, 18. 9, 37. «Σιδήρια ἐπαίειν, αἰεζόμενοι σιδηρικὰ ὄργανα, ἤτοι σπασίας, Ἡροδ. 3, 29.

Σιδηρίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. Σιδηρῖτις, ιδος, ἡ (σίδηρος). Ὁ ἐκ σιδήρου ὤν, μὲ σίδηρον, πολεμος, Παιδ. Νεμ. 5, 35. εἰς σίδηρον ἀνήκων· ὅμοιος σιδήρῳ· ὅθεν «Λίθος σιδηρίτης», ἡ, σιδηρῖτις, ὁ Μαγνήτης. «Γῆ σιδηρῖτις», ἀφ' ἧς οἱ μεταλλεῖς βγάζουν γύγυσθαι τὴν σίδηρον. «Τέχνη σιδηρῖτις, ἡ τοῦ σιδηρουργοῦ. 2) «Σιδηρῖτις, ἡ· εἶδος γιτεῦ, ὁ Διοσκορ. δ'. 33. 34. καὶ 35. παρατηρεῖ τρία τούτου εἴδη, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐστὶ τὸ τοῦ Linnaeu Planta verticillata, καὶ ἴσως ἡ Sideritis romana. Ζήτ. καὶ, Ἱεροβοτάνη.

Σιδηροβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Σίδηρον βάλλων, ῥίπτων.

*Σιδηροβόρος, ὁ, ἡ (βορά), = σιδηροβρώς, Ὀππ.

Σιδηροβρεθής, έος, ὁ, ἡ (βρίθω). Σίδηρον βρίθων, ὁ μετὰ σιδήρου φορτωμένος, ἢ σιδηρᾶν κορυφὴν ἔχων, Ἀριστοφ. Βάτρ. «Σιδηροβριθὲς τ' ἔλαβε δεξιὰ ξύλον», σιδήριον ἢ σιδηρᾶν λόγχην κατὰ κορυφὴν ἔχων.

Σιδηροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Τρώων, ἐσθίων, βοσκόμενος, καταναλίσκων σίδηρον, ἴδε ἀκολ. τὰ σίδηρα ἢ τὰ σιδήρεα ὅπλα, Σοφοκλ. Αἴ. 820. «Σιδηροβρῶτι πηγαίῳ ἰσχανοῦς», σιδηροβρώτιδι, τὸν σίδηρον ἐσθιούσῃ, ὁ Σχολ.

*Σιδηροβρῶτες, ιγος, ὁ, ἰδιωτ. ποιητ. θηλ. τοῦ σιδηροβρώς.

Σιδηροδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὁ σιδηρᾶ δάκτυλα ἔχων, «Ἥρων τὰ σιδηροδάκτυλα», «Ἀνώλογ.

Σιδηροδέσμιος, ὁ, ἡ. Σιδηροῦς δεσμοὺς ἔχων, ἐν ὕσμαῖς ἢ μετὰ σιδήρων δεδεμένος, οἷον μετὰ ἁλύσων, κ. τ. τ.

Σιδηροδέσμος, ὁ, ἡ (δεσμός). Ταὐτὸν τῷ Σιδηροδέσμιος.

Σιδηροδετέω, ῶ (δέω). Δέιω μὲ τὰ σίδηρα, βάλλω τινὰ εἰς τὰς ἁλύσους καὶ εἰς τὰ σίδηρα, Ἡρακλ. Ἐπισ.

Σιδηροδετος, ὁ, ἡ (δέω). Δεμένος μὲ σίδηρα, στερεωμένος, σκεπασμένος ἢ χαλκευμένος μὲ σίδηρον. «Ξύλον σιδηροδέτου», Ἡροδ. 9, 37.

Σιδηροδμής, ῆτος, ὁ, ἡ (δεμάω). Διὰ σιδήρου καταλαμπρυσμένος, νικητής.

Σιδηροειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Σιδήρου εἶδος ἔχων.

Σιδηροθώραξ, ακος, ὁ, ἡ (θώραξ). Σιδηροῦν θώρακα ἔχων, Σχολ. Ὁμήρ.

Σιδηροκατάδικος, ὁ ἡ (δίκη). Διὰ σιδήρου ἢ σπάθης καταδικασθεὶς νὰ διαπεραθῇ· λέξ νεωτ.

Σιδηρομιμής, ῆτος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ἐκ σιδήρου, ἢ μὲ σίδηρον δουλευμένος, ἐξειργασμένος. 2) διὰ σιδήρου, ἢ διὰ ξίφους φονευμένος, σφαγιασθείς, Σοφοκλ. Αἴ. 328. «—ἐν μέσοις βροτοῖς σιδηρομήσιν ἡσυχος θακεῖ πεσών,» τῷ σιδήρῳ φονευθείσιν, ὁ Σχολ.

Σιδηροκόπος, ὁ (κόπτω). Ὁ κτυπῶν τὸν σίδηρον, χαλκεύων, σιδηρουργός, χαλκεύς, Γλωσσ.

Σιδηρομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ τοῦ σιδήρου, Αἰσχύλ. Προμ. 301. «Δία σιδηρομήτορα» ἢ τὸν σίδηρον γεννῶσαν, ἢ μήτηρ τοῦ σιδήρου.

Σίδηρον, τό. Σπανιώτ. τύπος ἀντὶ σίδηρος, Ἡροδ. 9, 65. ἔνθα ὅμως ἡ ἀνάγν. ὅτι ἐπαμφοτερίζει· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν οὐδέτερ. σίδηρον, ἀντὶ σίδηρος, ὁ· ὅτι λέγομεν καὶ τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ στρεβλοῦσι καὶ δεσμεύουσι τοὺς πόδας τῶν κακούργων, ἔτι δὲ καὶ τὸ δόκανον, ἢ τὴν παγίδα, δι' ὧν ἀγρεύουσι τὰ ἄγρια ζῶα.)

Σιδηρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Διὰ σιδήρου ἢ ξίφους νέμων, διαιρῶν, ἤτοι μερίζων, Αἰσχύλ. Θηβ. 794.

Σιδηρόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Μὲ σιδηρᾶν ῥάχιν, σιδηρᾶ νῶτα ἔχων, Εὐριπ. Φοιν. 1137.

Σιδηροπέδη, ἡ (πέδη). Σιδηροῦς δεσμός, τὰ σίδηρα, δι' ὧν δεσμοῦσι τοὺς κακούργους, Εὐστάθ.

Σιδηρόπλαγκτος, ὁ, ἡ (πλάζω). Ὑπὸ σιδήρου ἢ ξίφους ἐν πολέμῳ διωχθεὶς καὶ περιπλανώμενος, ἄμφ.

Σιδηρόπλακτος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, σιδηρόπληκτος (πλήσσω). Ὑπὸ σιδήρου πληχθεὶς, κτυπηθείς· ὑπὸ ξίφους πληγωθείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 914. ἔνθα τινὲς «Σιδηρόπαλτος,» διὰ σιδήρου, ἤτοι διὰ ξίφους κληρωθείς, ἀποκτηθείς, ἀναγινώσκεσθαι παραιτοῦνται, ἐκ τοῦ πάλλω.

Σιδηρόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ἐκ σιδήρου πεπλασμένος, σχηματισμένος· «Βάσις σιδηρόπλαστος,» ἡ σανδαλιὲν (παπούτσιον) σιδηρᾶ καρφία ἔνδοθεν ἔχων πρὸς βάσανα καὶ τυραννίας κατεσκευασμένον, Λουκιαν. Ὠκύπ. 184.

*Σιδηρόπλοκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Πλεγμένος ἐκ σιδήρου.

Σιδηροποίκιλος, ὁ (ποικίλος). Σιδηρᾶς ποικιλτητος ἔχων, λίθος τις κηλίδας, ποικιλώματα σιδηρᾶ ἔχων, Πλιν. λζ'. 10.

Σιδηρόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Σιδηρᾶς πτέρυγας, ἢ πτερὰ ἔχων, Σχολ. Ἀπολλ. β'. 1092.

*Σιδηροπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ), = σιδηροπτέρυγος.

Σιδηροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Σίδηρον πωλῶν.

Σίδηρος, ὁ, Δωρ. σίδᾶρος. Τὸ μέταλλον σίδηρον, καὶ τὸ στελλίκιον, παρ' Ὁμ. ἐξαιρετ. μετὰ τοῦ ἐπιθ. πελιός καὶ αἰθων, ἔτι δὲ, πολυμήτης (Ἰλ. ι, 366. Ψ. 261. Δ. 486. Η, 473. 2, 98. Κ. 319. καὶ ἀλλαχοῦ)· παρ' Ἡσιόδ. μόλος, Ε, 153. ἔτι δὲ τὸ μέταλλον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἐξεργασίαν καὶ τὰς λοιπὰς χρήσεις ἐπεμελήθησαν οἱ Ἕλληνες ὑστερώτατα πάντων, Ἡσιόδ. Ε. 150. Hoeks Kreta, 1., σ. 273. ὑπῆρχε δὲ προϊὸν ἀντικείμενον ἐμπορίας εἰς τὸ ἐμπόριον, Ὀδ. Α, 184. ἐλαμβάνετο δὲ πολλάκις ὡς τιμαλφὲς μεγάλης σκληρότητος καὶ σταθερότητος· ἔτι δὲ καταχρ. ποτὲ μὲν μεμπτικῶς, ἐπὶ ἀναισθησίας καὶ σκληρότητος τῆς καρδίας, ποτὲ δὲ ἐπαινετικῶς, ἐπὶ ἀκαταπάστου σωματικῆς ἰσχύος, δυνάμεως καὶ ἐπὶ ἀκάμπτου σταθερότητος τοῦ φρονήματος, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ 815. 2) λέγεται ἔτι καὶ ὅλα τὰ ἐκ τοῦ σιδήρου κατασκευαζόμενα ὄργανα, ὅπλα, ἀξίνη, πέλεκυς, μάχαιρα, δρεπάνη, καὶ ἰδίως τὰ τῶν γεωργῶν ἐργαλεῖα, Ἰλ. Ψ. 834. ἔτι δὲ, καὶ ὅπλον, ξίφος, ἀξίνη, πέλεκυς, κ. τ. τ. πολλαχ. παρ' Ὁμήρ. ὡς, «Σιδήρῳ σφαζόμενοι,» ἀντὶ τοῦ, ξίφει «Δείδια γὰρ μὴ λαιμὸν ἀπηνέϊ σιδήρῳ,» ἤτοι δὲ ἀντὶ τοῦ, μαχαίρᾳ, δρεπάνῃ, Valck. Ἱππ. 76. (Παρὰ Πλουτ. ἀρχ. εὑρίσκεται πληθυντικ. καὶ «Σίδηρα, τὰ,» τὸ δὲ οὐδέτερ Σίδηρον, δὲν ἀπαντᾶται βέβαια ἀλλαχοῦ που, παρεξ παρ' Ἡροδ. 7, 65, ἔνθα ὅμως ἡ ἀνάγνωσις εἶναι καὶ ἐνταῦθα ἔτι ἀμφιβολος. Παρὰ Νικ. εὑρίσκεται καὶ τὸ θηλ. ἡ σίδηρος). 3) παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. γ, γ, γ. λέγεται καὶ ἡ ἀγορὰ (τὸ παζάρι) ἢ ὁ εἰκὸς (τὸ παζάρι, ἢ καταθήκη), ἔνθα πωλοῦνται τὰ σιδηρᾶ· «Ἀγαγόντα εἰς τὸν σίδηρον ἐπωλεῖτο πολλαχοῦ μὲν μαχαῖραι, πολλαὶ δὲ ἀξιναι.»

Σιδηροσπαρτος, ὁ, ἡ (σπείρω). Διὰ σιδήρου σπαρμένος, ἢ προξενητείς, Δουκιαν. Ὠκύπ. 100.

Σιδηροτέκτων, ονος, ὁ, ἡ. Τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος, χαλκεύς, Αἰσχύλ. Προμ. 713.

*Σιδηρότευκτος, ὁ, ἡ (τεύχω). Πατστευκτμένος ἐκ σιδήρου, ἢ μὲ σίδηρον, ἢ διὰ σιδήρου.

*Σιδηροτοκέω, ῶ. Σίδηρον τίκτω, παράγω, Σχολ. Ἀπολλ. α. 1323. ἐκ τοῦ

Σιδηροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Σίδηρον τίκτων, γεννῶν, παράγων.

Σιδηροτομέω, ῶ (τέμνω). Διὰ τοῦ σιδήρου τέμνω, μὲ τὸν σίδηρον, ἤτοι μὲ τὴν μάχαιραν κόπτω, σχίζω, Διάλεκτ. β'. σελ. 221.

Σιδηροτρύπανον, τὸ (τρύπανον). Δούμαχος παρὰ Στεφ. τῷ Βυζαντίῳ ἐν λέξ. Λακεδαίμων, τρύπανον, τρυπάνιον, δι' οὗ τρυπῶσι τὸν σίδηρον. (υ)

Σιδηροτρωτος, ὁ, ἡ (τιτρώσκω). Τετρωμένος ἤτοι πληγωμένος μὲ σίδηρον, Σχολ. Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ν. 323.

Σιδηρουργεῖον, τό. Τόπος, ἢ ἐργαστήριον ἔνθα ἐξεργάζεται καὶ δουλεύεται ὁ σίδηρος, μεταλλεῖον σιδήρου, ἢ ἐργαστήριον σιδήρου, ἐκτὸς

Σιδηρουργία, ἡ. Ἡ ἐξεργασία τοῦ σιδήρου, ἢ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ δουλεύειν τὰ σίδηρα· ἐκ τοῦ

Σιδηρουργός, ὁ, (ἔργω). Τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος, ἕξεις δουλεύει τὸ σίδηρον· ὁ χαλκεύς.

Σιδηροφορέω, ῶ. Παράγω, γεννῶ σίδηρον. 2) ὅπλα σιδηρᾶ φέρω, βαστάζω, ἔχω· ὅτι δὲ περιεστοιχισμένος ἀπὸ ἁρματωμένους βαδίζω, περιέρχομαι, Πλουτ. Κικ. 31. ἔδεν καὶ Μέσ. περιπατῶ ἐν σιδήρῳ ἤτοι ἁρματωμένος, Θευκυδ. 1, 5, «Ἐσιδηροφορεῖτο οἱ Ἕλληνες» ἐκ τοῦ

Σιδηροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σίδηρον φέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψων καὶ ὅστις βαστάζει σιδηρᾶ ἅπλα. 2) ὁ φέρων, φώων, παράγων σίδηρον, σιδηροτόκος, Ἀπολλ. ἀργ. «Γαῖη σιδηροφόρε.»

Σιδηρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Σιδηρᾶν ἤτοι σκληρὰν φρένα, ἤτοι καρδίαν ἔχων· σκληρὸς κατὰ τὸ ἦθος, τὴν γνώμην καὶ τὸ φρόνημα, σκληροκάρδιος, Αἰσχύλ. Προμ. 224.

Σιδηροφυής, ές, ὁ, ἡ (φύω). Ἐκ σιδήρου πλασμένος, ἢ φύσεως σιδηρᾶς ἀνήρ. καὶ τοιαύτη ἐπιγραφὴ ἔκειτο ἐπὶ τὸν ἀνδριάντα τοῦ σιδηρουργοῦ Σκυθίου, Πολυδ. ζ'. 106.

Σιδηροχάλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Ἐκ σιδήρου καὶ χαλκοῦ ὤν, σιδηροῦς καὶ χάλκεος, Λουκιαν. Ὠκυπ. 96.

Σιδηροχάρμης, ου, ὁ (χάρμη). Ἐν σιδήρῳ μαχόμενος, ἐπίθ. τῶν Θωρακοφόρων ἐν τῷ ἀγῶνι ἱππων, παρὰ Πινδαρ. Πύθ. 2, 4. Ἵππος σιδηροχάρμαι, «πολεμικοί, μάχιμοι, εἰς πόλεμον ἐπιτήδειοι, γυμνασμένοι. Κατ' ἄλλους παρὰ τὸ χάρμα, πρβλ. χαλκοχάρμης.

* Σιδηροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών), ποιητ. Μὲ χιτῶνα σιδηροῦν, ἤτοι ἐνδεδυμένος σιδηρᾶ. (ῐ)

Σιδηρόω, ῶ (σίδηρος). Ἐκ σιδήρου κάμνω, ἢ σιδηρόω, κάμνω εἰς σίδηρον, ἢ καπλατίζω, περικελύπτω· μετὰ σιδήρου· ὅθεν

Σιδήρωμα, τό. Ἡ διὰ σιδήρου ἐξεργασία ὁρμάτου τινός ἢ ἀγγείου, ἢ δουλεία εἰς σίδηρον· σιδηρεῦν ἐργαλεῖον, σκεῦος. ἢ ἀγγεῖον. 2) Ἡ διὰ σιδήρου περικάλυψις, ἢ ἐπίθετος, καπλάτισμα.

* Σιδηρουργεῖον, τό (ὀρύσσω). Μεταλλεῖον σιδήρου, τόπος, ἔνθα ἐξάγουσι τὸ σίδηρον.

Σιδηρουργός, ός, ὁ, ἡ (σίδηρος, ἔργον). Σιδήρου εἶδος ἔχων, ὁμοίως τῷ ψαλοιῷ τοῦ ῥοιδίου, χλωμός, ὡς ἡ ψαλοῦδα τοῦ ῥοιδιεῦ, ὠχρὸς ὡς σίδηρος.

Σιδήρεος, εσσα, εν (σίδηρος). Ἐκ τοῦ εἴδους, ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ σιδήρου ὤν· κόκκινος ὡς τὸ ῥοιδίον 2) = σιδήρεος, ὅμηρ.

Σίδιον, τό (σίδη). Τὸ λέπυρον, ἤτοι ὁ ψαλοιός, τὸ ἐξωψάλοιον τῆς ῥοιᾶς, ἤτοι τοῦ ῥοιδίου, Ἀριστοφ. Νεφ. 881. καὶ Ἀλκίφρ. γ. ἐπιστολ. 60. κυρίως Ὑποκορ. τοῦ σίδη, μικρὸν ῥοιδίον. (ῐ. Ἀρίστ. Νεφ. 881.)

* Σιδηρωτόν, τό, προσυπ. φαρμακον. Ἰατρικὸν ᾧ, ἢ μετὰ σιδίου κατασκευασμένον.

* Σιδήρεος, εσσα, εν (σίδηρος). Ἐκ σίδηρος, ἢ ἐρυθρὸς ὡς αὐτὸς (ῐ, Νικ. Ἀλ. 276.)

* Σιδουρῆς, ὁ, ἡ (σιδών, ὑμέν). Ἐφαρμοσμένος ἐν σιδῶνι, ἢ ἀπὸ σιδώνιον.

Σιελίζω, (σίελον). Ἰων. ἀντὶ σιαλίζω, Σίελον ἐκβάλλω, σκλαίζω· ὅθεν

Σιελισμός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ σιαλισμός. Τὸ σίελον ἐκβάλλειν, ἢ ἀποπτύειν.

Σιελιστήριον, τό, Ἰων. ἀντὶ σιαλιστήριον (σιελίζω). Μέρος τοῦ χαλινοῦ, ἐφ' ᾧ πίπτει τὸ σίελον. Ἱπποτρ.

Σίελον, τό. Ἰων. ἀντὶ σίαλον. Σάλιον.

* Σιελοποιός, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ σιαλοποιός.

* Σίελος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ σίαλος, στμ. ἐ. ἀμφ.

Σίζω, Μέλ. σίσω, ασί, σίξω Παρακ. σέσιγα. Ποιόν ἦχον ἀποτελῶ· ὠσμοποιοπλοΐτας κυρ. ἢ λέξις ἀπὸ τοῦ γινομένου σισιλισμοῦ, ὁπόταν πεπυρωμένα τινὰ σώματα ἐκβάλλωμεν αἰφνιδίως εἰς ψυχρὸν ὑγρὸν καὶ κρυόνουσιν, ὅθεν καὶ πάχος τι εἰς τὴν φωτίαν, καὶ ἀπάνουσι σίτς, σίτρ· ὅθεν λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ σοῦ Κύκλωπος, εἰς ὃν ὁπόταν ἐχώθη μία σιδηρᾶ βέργα. Ὀδυσ. ι, 394. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἢ σκέπαρνον, εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντας, φαρμάσσων -- Ὣς τοῦ σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαινέῳ περὶ μοχλῷ,» ἐπεὶ γὰρ καιομένου τοῦ Κύκλωπος ὀφθαλμοῦ ποιὰν ἀπεστέλλει φωνήν. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, σιγμὸς, σισμός, σῖγμα, καὶ σίγειν. 2) κελεύω, λέγω τινὶ νὰ σιωπήσῃ, στ. λέγω, ὅθεν σιγή, σιγάω, κ. τ. λ. 3) κασκαντίζω τινά, ἐρεθίζω, ὄρα σίττω· (τὸ Ἰῶτα φύσει, μακρόν, Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 463.)

Σιελίζω (Σιελία). Ὁμιλῶ, ἢ πράττω, φέρομαι ὡς οἱ Σικελοί· ἢ ἀπὸ τοῦ μέρους τῶν Σικελῶν· εἰμί. 2) = ὀρχοῦμαι, Ἀδ.

Σίκαρα, τό. Πᾶν τὸ ὀνώμενον μέθην ἐμποιησαι πόμα, παρ' Ἑβραίοις, καθ' Ἡσύχ. «Σίκερα, οἶνος συμμιγεὶς ἡδύσμασιν, ἢ πᾶν πόμα ἐμποιοῦν μέθην, μὴ ἐξ ἀμπέλου, σικεραστὸν δὲ καὶ σύνθετον,» ὡς ζύθος, ἀφιὰσή, χαλεὸν κ. τ. τ. συνήθ. ἀλλ. παρὰ δὲ Εὐσεβ. προπαρ. ξ'. κεῖται ἡ γενικὴ, σίκερος.

Σικίννη, ἡ, = σικιννις. Σατυρικὴ τις ὀρχησις, Διον. Ἁλ.

Σικιννίζω. Τὴν σικίννην χορεύω, Ἐλλήν. Ἀλεξ. ἐκ τοῦ

Σίκιννις, ιδος, ἡ. Εἶδος χοροῦ παρὰ τοῖς Σατύροις, ἐν χρήσει ἐν τῷ Σατυρικῷ δράματι, Εὐρ. Κυκλ., παρωνομασθέντος ἀπὸ τοῦ ἐφευρέτου Σικίννου, Ἀθην. σελ. 20. Κ. κατ' ἄλλους ἀπὸ νύμφης τῆς Κυβέλης, Σαμωθίδος καθ' αὐτὸ Φρύνιος χορεῖς εἰς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου, Hoeckh Kreta, 1. σελ. 209. Λουκ. Ὀρχ. Πολυδ. δ'. 99. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 540. Κλήμ. Ἀλεξ. παιδ. γ'. ι. «Σαίνους τέρασι γανυμέναις, ἐσώτους, κατηγλωττισμένους, ἀπρεπεῖς. (υ-υ)

Σικιννιστής, οῦ, ὁ Ὁ τὴν σίκιννιν ὀρχησιν χορεύων, Ἀθήν. σελ. 20.

Σικιννοτύρβη, ἡ (τύρβη). Σωρὸς, πλῆθος σικιννιστῶν, ἢ ὑπὸ τῶν σικιννιστῶν προξενουμένη τύρβη. 2) συνήθης φλεγμαίνουσα ἕλκος (χαβὰς) διὰ τὸν χορὸν σίκιννιν.

Σίκλος, ὁ, = σίηλος. Ἀσιανόν τι νόμισμα, ὅμοιον τετραδράχμῳ Ἀττικῷ «Σίκλων χρυσῶν χιλιάδες ἱερᾷ,» Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Ζήτ. καὶ, σίγλος· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, μιδίμνου.

Σικύα, ἡ καὶ Ἰων. σικύη. Παρὰ Θεοφράστῳ, καὶ ἄλλοις παλαιοῖς, κεῖται πάντοτε αὐτὸ τὸν πέπονα, πεπόνιον, ὁ ὁποῖος ὅμως οὗτος καρπὸς ἐτρώγετο μόνον ὥριμος, ἐν ᾧ τὸ σπέρμα ἐτρωγετο μόνον μὴ ὥριμον· ἰδιαιτέρως δὲ καλεῖται σικύα, εἶδος ἐξ αὐτοῦ δενδροειδὲς, ὁ μηλοπέπων. 2) παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ λέγεται τὸ μακρυλὲς κολοκύνθιον, ἤτοι ἡ Ἰνδικὴ κολοκύνθη (Μακρομπούτα)· καὶ, κολοκυνθα, τὸ στρογγυλὸν· 3) χειρουργικὸν ὄργανον, εἶδος τι σεσηπὸς αἷμα, βεντούζα, παρὰ τὸ ἔχειν μεκρυλὴν, ὡς τὸ κολεκύνθιον, μορφὴν, Πλούταρχ. περὶ σικύας τὸ χείριστον ἐκ τῆς συρᾶς ἐλκουσι· «ὅθεν «Σικυας προσβολὴ,» τὸ βάλσιμον τῆς βεντούζης, Cucurbita Br. Ἀρ. Δνσ. 444. (υ-υ-) ὅθεν

Σικυάζω (σικύα. 3.). Διὰ τῆς σικύας, ἤτοι βεντούζης ἐκβάλλω τὸ σεσηπὸς αἷμα, βεντούζα βάλλω, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β'. 17.

Σικύδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σικύα, καὶ σίκυος, Ἀθήν. γ'. (υ, Φρυν. Ἀδ. σ. 73. Ε.)

Σικυηδόν, Ἐπίρ. (σικύη). Κολοκυνθοειδῶς· ἐξαιρτ. ἐπὶ κατάγματος (τσακίσματος) ὀνὸς κοκκάλου τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν αὐτὸ τσακίζεται χωρὶς ἀγκίδας ἢ ἴσως καὶ τὸ τσάκισμα εἶναι ὁμαλὸν καὶ λεῖον· τὸ ἴδιον λέγεται καὶ, ῥαφανηδόν· πρβ. καυληδόν.

Σικυήλατον, τό (σίκυος, ἐλαύνω). Πρασιὰ, τόπος, εἰς ὃν φυτεύονται καὶ αὐξάνονται αἱ σικύαι, ἤτοι αἱ πεπονιαί, αἱ κολοκυνθιαὶ καὶ αἱ ἀγκουριαί, Ἱπποκράτ. περὶ νυπ. ε.

Σικυήρατον, τό· ταὐτὸν τῷ σικυήλατον, Lobeck Φρυν. σ. 86.

Σίκυον, τό. Ὁ σπόρος τοῦ πεπονίου, κολοκυνθίου τοῦ ἀγκουρίου, Θεόφραστ. ἱστ. φ. 7. καὶ Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ἀ. 10. 2.

Σικυοπέπων, ονος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σίκυος, πέπων, Γαλην. περὶ τροφ. δυνάμ. β'. 4. «Ὁ μηλοπέπων ἐν ἑαυτῷ περιλαβὼν τὸν πέπονα ἔχει. ὅθεν ἔνιοι τῶν Ἰατρῶν οὐδὲ ἁπλῶς ἠξίωσαν ὀνομάζειν τοὺς πέπονας, ἀλλ' ὅλον τοῦτο φασὶν χρῆσθαι λέγοντας σικυοπέπωνα ἢ ὄρα πέπων, στμ. β'.)

Σίκυος, καὶ, σικυὰς, (ὀξυτόνως καὶ προπαροξυτόνως) καὶ, σίκις, υος, ὁ. Κολοκυνθοειδὴς τις καρπὸς, ὃς παρὰ τοῖς κοινοῖς Ἀγκουρίου, λέγεται, καὶ μὴ ὥριμος τρώγεται, διὸ λέγεται ἔτι καὶ «Σικυὸς ὧμος·» ἐξ ἐναντίας ἐλέγετο σικύα, σίκυος, σπερματίας, ἢ σικυὸς πέπων, ὁ καὶ ἁπλῶς πέπων, τὸ ὥριμον ἀγκούριον, ἢ κυρίως τὰ πεπόνια, καὶ καρπούζια, διὰ τὸ τρώγεσθαι αὐτὰ ὥριμα· ἢ γὰρ τοι πάντων φωτὴ τὸ εἶδος πέπαυται ἐνδείκνυται, τουτέστι τὸ πεπαντένον καὶ ὥριμον, ὅπερ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἄλλοις ὅτε πεπαίνεται, πρβ. Lobeck, Φρυν. σ. 258. κτ. λέγεται ἔτι «Σίκυος ἥμερος, τὸ ἐδώδιμον ἀγκούριον· καὶ «Σίκυς ἄγριος,» τὸ ἄγριον ἀγκούριον, Διοσκορ. β'. 163. καὶ δ'. 154. Οἱ Ἰταλοὶ ὀνομάζουσι καὶ τὰ δύο εἴδη cucumis. (υυ, Ἀθην. σ. 73. Δ.)

Σίκυς, υος, ὁ = σίκυος, Ἄλκ. (υυ)

Σικυώδης, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τῆς ὄψεως τῆς σικύας, ἢ τοῦ σικυοῦ ὤν.

Σικυών, ῶνος, ὁ (σικύα, σίκυος). Τόπος περιληπτικὸς σικυῶν, τόπος φυτευμένος μὲ πεπόνια, καρπούζια καὶ ἀγκούρια (Μποστάν, Τουρκ.). 2) ἴδιον ὄνομα πόλεως ἐν Πελοποννήσῳ.

Σικυωνία, ἡ, καὶ σικυωνία, ἡ, = σικύα, καθ' ὅλας τὰς τρεῖς σημασίας, ἄρα πέπων, κολοκύνθη, καὶ βεντούζα, Γαλην. ἐν Λ. Ἱπποκρ. «Σικυώνιον τὴν κολοκυνθίδα, τὴν ἀπιοειδῆ κολοκύνθην, τὴν ἰατρικὴν σικύαν, τὴν ἀπύρηνον καὶ κωνοειδῆ σικύαν·» ὁ αὐτὸς ἔτι ἑρμηνεύει τὸ «Σικυώνης σπόγγον,» διὰ τοῦ, τῆς κολοκυνθίδος τὸ ἔνδον. Ὅρα καὶ Ἀθην. β'. σελ. 58. Πλούτ. Συμπ. ἀ.

Σικυώνιον, τά (Σικυών). προσυπακ. ὑποδήματα. Εἶδος γυναικείων ὑποδημάτων, ἐκ τῆς Σικυῶνος πόλεως παρωνομασθέντα, Λουκιαν.

* Σιχάζομαι (σιχός), = σιχαίνω, σιώπτω Ἡσυχ.

Σιχαίνω, (σιχός). Σιχαίνω τινά, ἀπεχθάνομαι, ἐπιμανικρίζω· ἢ ἀηδίαν καὶ ναυτίασιν αἰσθάνομαι. «Ὡς οἱ κακοστόμαχοι πρός τι βρωμάτιον,» ὃ μετὰ μικρὸν σιχαίνειν μέλλουσιν, Ἀρρίαν. λέγεται ἔτι μετὰ αἰτ. προσ. ἢ πράγμ. βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι· ἀηδίαν καὶ ναυτίαν αἰσθάνομαι, ὅταν βλέπω τινά, ἢ τί, ὡς παρὰ Καλλιμ. ἐπ. 1, 4. «Σιχαίνω πάντα τὰ δημόσια,» σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ, ἢ καταφρονῶ ὅλα τὰ κοινὰ, ἀηδίαζω ἀπ' αὐτά· ὡς καὶ κατὰ μίσ διάλ. «Σιχαίνομαι τοῦτον, τὸν σιχαίνομαι· ἡ φράσις αὕτη ἔστι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὅθεν καὶ «Σικχαμερός, ἡ, ὁν,» ὁ ἀποστροφῆς καὶ βδελυγμοῦ ἄξιος, βδέλυρος· γρίφεται καὶ ἐκτοῦ γ σιγχαμερός· ὅθεν

Σικχαντός, ἡ, όν. Σικχασίαν προξενῶν, ἀηδὴς, σικχαμερός, βαρυπὸς

Σικχασία, ἡ (σιχάζω). Ἀηδία, βδελυρία, λύπη καὶ ἀθυμία, δυσαρέστησις, μῖσος.

Σικχός, ὁ. Κεκορεσμένος (μπουχτισμένος) καὶ μὴ ὀρέξιν ἢ ὅστις ὄχι εὐκόλως ἀρεστά ἔχει, ὡς νομίζει, νὰ φάγῃ, ἢ εὐκόλως χορταίνει ἀπὸ τὰ τρόφιμα φαγητὰ, καὶ καρτερῶν ἀηδιάζει καὶ ἀποστρέφεται αὐτό. (Ἀλλιώτικος) λέγεται ἔτι καὶ ὁ δελικάτος ἄνθρωπος, εἰς ὃν δηλαδὴ τὸ παρακμιερὸν προξενεῖ ἀηδίαν (σικχασιάρης) ὅθεν β) μεταφορικ. ὁ δύσκολος, ὃν δυσκόλως δύναταί τις νὰ εὐχαριστήσῃ, δυσάρεστος, ὅστις δὲν εὑρίσκει οὐδεμίαν εὐχαριστησιν εἰς καλὰ πράγματα, ἀπ' ὅσα ἐπιχειρεῖ, τὸν ὁποῖον ἀηδιάζουν ὅλα, ὅστις κατηγορεῖ ὅλα καὶ εὑρίσκει εἰς κάθε τι πρόφασιν κατηγορίας καὶ δυσαρεστήσεως· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ «Σικχόζει διὰ τοῦ σκώπτης· καὶ τὸ «Σικχαζόμενος διὰ τοῦ, σκωπτόμενος. Ὁ Φιλόξενος ἐν Γλωσ. ἑρμηνεύει τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

«Σίκχοια διὰ τοῦ, Taedium, ἄχθος, ἀηδία, κόρος. ὅθεν «Τὰ σίκχια παρὰ τῷ Ἀκίλλῃ ἐν τῇ τοῦ Ἐζείου μεταφράσει (κεφ. ἡ. 7.). καὶ «Στικχόντων παρ' Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Ξ. σελ. 959. 5. (Ὅλα τὰ ἐκ ταύτης τῆς λέξεως παράγωγα εὑρηνται μόνον παρὰ τοῖς ὕστερον συγγραφεῦσι, οὐχὶ δὲ παρὰ Κτλλιμ., Lobeck Φρυν. σ. 226.) ὅθεν

*Σίκχος, εως, τό, καὶ

*Σικχότης, ητος, ἡ, = σικχασία. Ἀηδία, παρὰ τοῖς Ο'.

Σιλάω, ταὐτόν τῷ, Σιλλάω. λίαν ἄμφ.

Σιληνός, ὁ. Ὀπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Βάκχου μετὰ τῶν Σατύρων. Ζήτ. Σειληνός.

Σιληποροέω, καὶ Δωρ. Σιλαποροέω, ῶ. κωμ. λέξις τοῦ Σοφρωνίου, ἐπὶ ἀνθρώπου προπετοῦς καὶ ἀλαζόνος. Κλίνω τινὰ διά περιγελοίου, καὶ μεταφρονῶ τιν, μεταχειρίζομαί τινα μὲ αὐθάδειαν καὶ ἀπιστρακάδειν, πάντη ὡς τὸ Λατ. oppedere alicui. Ἀθήν. ε'. σελ. 212. «Σιληποροῦν διὰ τῆς χώρας καὶ πόλεως πομπεύειν. (τὸ πρῶτον μέρος τοῦ συνθέτου ἔστιν ἀμφίβ. ἴσως ὅμως οἱ Διορισὲς εἶχον τόπον τινὰ σιλὸς ἀντὶ σίλλος· τὸ δὲ δεύτερον μέρος τῆς συνθέσεως εἶναι, καθὼς βλέπει τις εὐκόλως, ἐκ τοῦ πέρδω.) ὅθεν

Σιληπορδία, ἡ. Τὸ μὴ κατ-αρρόνησιν πρός τινα κλίσιμον, καθόλου, τὸ πολίτευμα ἀλαζόνος τινος καὶ προπετοῦς ἀνθρώπου. Λουκιαν. λεξίφ. Ὁ Φώτ. ἔχει, «Σιληπορδεῖν, τρυφᾶν, καὶ, Σιληπορδία, ἡ ἄγαν τρυφή. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, Σιληπορδῶν, τὸ ἀτάκτως ἔνθεν κἀκεῖσε περιφέρεσθαι καὶ πηδᾶν, καὶ τὴν πρᾶξιν τοῦτον «Σιληπόρδημα.

*Σίλιε, τό. Ὄνομα φυτοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἔχουσι μορφὴν παράξενον, Ἡροδ. 2, 94. Ricinus L. ἡ palma Christi· λέγεται καί, σιλλεύπριον, καί, σέτελις, σέτελι, σέτλι, κρότων, καὶ Αἰγυπτιστὶ κίκι.

Σιλίγνιον, τό. Λατ. siligo. Τὸ καλλικαιρινὸν σιτάριον, ὅρα καὶ Σιλιγνίς. ὅθεν

Σίλιγνις, εως, ἡ Οἱ νεώτεροι ἔλεγον εἶδος λεπτοτάτου ἐκ σίτου ἀλεύρου, καθὼς καὶ ὁ ἐκ τούτου κατασκευαζόμενος ἄρτος ἐλέγετο «Σιλιγνίτης ἄρτος», προτιμώμενον ἀπὸ τοῦ «Σεμιδαλιτου καὶ Σεμιδαλίτης ἄρτος». Οἱ παλαιοὶ ἐγνώριζον μόνον τὴν σεμιδαλιν· οἱ δὲ νεώτεροι ἔμαθον τὸ Σιλίγνιον ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων, διότι εὗρον τὸν κατὰ τὸ ἔαρ σπειρόμενον σῖτον (τὸ ἀπροτίτανον) Siligo, ἐκάλουν. ὅθεν

Σιλιγνίτης, ου, ὁ, ἄρτος, ὁ ἐκ τῆς σιλίγνεως κατατασσόμενος ἄρτος.

Σιλλαίνω, (σίλλος). Χλευάζω, περιπαίζω, περιγελῶ, διατύρω, μωκῶμαι, ψέγω, κακολογῶ, διά τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτω, γελοιωρίζων, στραβίζων τοὺς ὀφθαλμοὺς περιπαίζω τινά, Λουκιαν. καὶ Διογ. Λ. 9, 111. ἴσως δὲ πρωτυπῆρχε καὶ τύπος σιλαίω.

Σιλλικύπριον, καὶ, σιλικύπριον, τό, = σῦλι, Ἡρόδοτ. β'. 94. Εἶδος δένδρου, ὅπερ ἄλλως, Κρότων, καὶ Λιγυπτιακῶς, Κίκι, λέγεται. Ὁ Διοσκορίδ. ἐν δ'. 164. λέγει, ὅτι τινὲς ἔλεγον τοῦτο καὶ «Σέτελα κυπρίνων. πρβ. Harduin Plin. hist. nat. 15, 7.

Σιλλογραφέω, ῶ (συλλογράφος). Σίλλους γράφω, Τίμων Φλιάσ. ὅθεν

Σιλλογραφία, ἡ. Τὸ σίλλους γράφειν.

Σιλλογράφος, ὁ (σίλλος, γράφω). Σίλλους γράφων.

Σίλλος, (συνήθ. ἡμαρτημ. ὀρθόφ. ὀξυτόνως σιλλός). Διασυρμός, χλευασμός, περιγέλοιον, ψόγος, σκῶμμα· συνηθέστατα δὲ, σκωπτικὸν ποίημα· καὶ καθὼς φαίνεται, κατὰ πρῶτον Τίμων ὁ Φλιάσιος ἐχρήσατο, περὶ τὴν 127. Ὀλυμπιάδα, κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν τῇ λέξει ταύτῃ, γράψας ἐν τριτῇ βιβλίοις ἐν ἑξαμέτρῳ Σίλλους, ἐν οἷς, ὡς ἄδεται, κατεγέλα καὶ ἐπεριπαίζε μὲ μεγάλην εὐφυΐαν, ὅλους τοὺς Ἕλληνας φιλοσόφους πλὴν τοῦ Πύῤῥωνος καὶ τῶν λοιπῶν Σκεπτικῶν, εἰς τὴν ὁποίαν αἵρεσιν ἀνῆκεν ὁ ἴδιος Τίμων. περὶ δὲ τῶν Σίλλων τῶν Ἑλλήνων ἔγραψαν ὁ Ἰω. Φρίδερ. Lengheinrich, Δειψ. 1720. 21. Franc. Ant. Wölke, Warschau, 1820· καὶ Φρίδερ. Paul, Berl. 1821. Παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ὠνομάζετο καταχρηστικῶς σίλλος, πᾶν εἶτι ἐμπεριείχετο ἐν τινι ποιήματι ὡς χλευαστικὸν ἢ ἐπίμιον, μερικὰ χωρία καὶ περίοδοι τῶν Ῥαψῳδιῶν τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Σεσυφάνους, ἢ κατηγορία τῶν διηγήσεων τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου περὶ τῶν θεῶν, κ. τ. π. εἰσάντως καὶ Sillus παρὰ Λατίνοις. Ὁ τύπος σιλὰς ἔστιν ἄμφ. (συνήθως παράγουσι παρὰ τὸ εἴ ω, ἑλλω, ἑλλος, Ἰλλός, προτάξει τοῦ Δωρ. σ, ἄρα κυρ. χλευαστικὸν εἰρωνικὸν παρακυττγμα, παραστροφὴ τῶν ὁμμάτων. πρβ. σιλλόω· ἡ δὲ παραγωγὴ παρὰ τὸ σείειν ἕλλους ἔστιν ἄλογος καὶ οὐχ ὑγιής. Ταὐτοντίου, ὁ Σειδήρος θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἕτερον τύπον τοῦ σιμός, διότι, ὅταν στραβώσῃ τις καὶ χειρὸν τὴν μύτην, τοῦτο ὑπέρχει σημεῖον χλεύης καὶ περιγελοίου, καὶ παρομοιάζει αὐτὸ μὲ τὸ, Σιληνός, Σειληνός, ὡς καὶ τὸ παρὰ Λατ. silo, silus, πρβ. Λουκρητ. 4, 1165. Χάριν περιεργείας δίνεται νὰ προσσημειωθῇ καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Γαίσερος ἀποδοκιμάζει καὶ τὰ δύο, λέγων ὅτι τὸ μὲν σίλλος ὀφθαλμοφανῶς συνέχεται μὲ τὸ, σίλλυβα, σίλλυβος κτ. ἐξ ὧν ὠνομάτησαν οἱ Σιληνοί, καθὸ παριστανόμενοι μὲ κρεμάμενα καὶ κολλητὰ μαλλία εἰς τὸ στῆθος καὶ εἰς τὰ σκέλη, τὸ δὲ ποιητ. σίλλος, ὑπῆρχε τρόπον τινὰ τζουλοφῃ ἡ οὐρά, τὴν ὁποίαν ἠθελέ τις νὰ κρεμάσῃ εἰς ἄλλον, καὶ τρώτει δὲν ἦτον ἀχμὸς σίλλος διὰ ἓν Ἐτυμολογικὸν, οἷος οὗτος, ὅτις δὲν ἐτοιμάσῃ οὔτε εἰς τὴν πλησιεστέτην λέξιν, vellus καὶ villus, ἡ ὁποία ἔπρεπε κατὰ τὴν ἐτυμολογικήν του μαγγανείαν νὰ τῷ δώσῃ τουλάχιστον νύξιν τινά.) ὅθεν

Σιλλόω, ῶ, = Σιλλαίνω, καθ' Ἡσύχ. «τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα περιφέρειν», καὶ τοῦτο ὀλίγον μαρτυρεῖ τὸ ὀρθὸν τῆς παρεγωγῆς τοῦ σίλλος παρὰ τὸ, ἑλλω, ἑλλος, ἴλλός.

Σίλλυβα, τά, καὶ

*Σίλλυβος, ὁ. Ὁ κρωσσός, ἡ φούντα· ἢν γάνει, ὅτι κρέμασαι εἴς τι, παράρτημα· ὅθεν καὶ τὰ κομμάτια μεμβράνης (περγαμηνῆς) τὰ ὁποῖα ἐκρέμοντο εἰς τὰ ἐν εἴδει κυλίνδρου συγγράμματα τῶν ἀρχαίων καὶ περιεῖχον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἢ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ βιβλίου. Ὁ Πολυδεύκης (ζ'. 14.) ἑρμηνεύει τὸ, Σίλλυβα, διὰ τοῦ, Θυτάνους. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σίλλυβιᾶν, τὸ τοὺς κρωσσοὺς ἀποστεϊστᾶαι. πρβ. σίλυβος, σισυβος, σίττυβος.

*Σιλόδουρος, ὁ. Γαλατικὴ λέξις ἀντὶ τῆς Ἑλλην. εὐχωλιμαῖος. Ὅστις ἔταξεν, ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ καὶ ἀποθάνῃ μετὰ τοῦ αὐθέντου του, Ἀθ. σ. 249. B. Πρβ. Caes. soldurii.

Σιλουρισμός, ὁ. Τὸ τρώγειν σίλουρον, ἢ ἡ μετὰ σιλούρου φιλοξενία, Ἀθήν. δ'. σελ. 132. (υ—υ), Διφιλ. Ἀθ. σ. 132. E)

Σίλουρος, ὁ. (συνήθ. παρχγ. παρὰ τὸ σείειν οὐρὰν, Ἀθ. σελ. 287. B.) Ἰχθύς τις μέγας, ἐν τοῖς μεγάλοις ποταμοῖς διαιτώμενος, Μερσίνιον. Λατ. silurus. (υ—υ, Lopat. Ἀθ. σ. 280. E. Διόδ. Σικ. Ἀθήν. σελ. 239. E. Juvenal. 4, 33. 14, 132.)

Σίλυβος, ὁ. καὶ σίλλυβος. Σκολυμωδες φυτὸν, τοῦ ὁποίου τὰ χλωρὰ βλαστάρια ἐρώγοντο, Διοσκορ. γ'. 10. καὶ δ'. 163. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σίλλυβον, ἀκάνθιον ἄδρὸν καὶ ἐδώδιμον τι, Gundelia tournefort, Linn. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, «Καὶ τῶν βιβλίων τὸ δέρμα, πιθανῶς ἐφ' ᾧ ἐγράφετο τὸ ὄνομα τοῦ Συγγραφέως.

Σίλφη, ἡ, καὶ, Τίλφη, ἡ. Εἶδος ἐντόμου, παχὺ κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ δυσῳδίαν ἀπὸ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἀφιέν, blatta, Βρωμοῦσα, ἡ, Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. ἡ. 2) ὁ τὰς βίβλους καταβιβρώσκων σκώληξ, Λουκιαν, ἀνὰ ὁ Σχολ. γρατ. «Σίλφη, ζωύφιον, ἐσικὸς κανθάρῳ· καὶ πέλλν. «Τίλφη, ζωύφιόν τε τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπίπαν ἐντίκτεσθαι πεφυκὸς, ἐπιμηκη κέρατα ἔχον ὡς ἐν μικρῷ κατοδεῖν λευκὸν ἢ πέλιον· εἴτις τούτου ἐγκράτοιτο, κονιορτὸν ἀποβάλλοντ παραβαλ. μετὰ τοῦ Εὐήνου ἐπιγράμματος, Ἀνθλεκτ.

*Σιλφιόεις, εσσα, εν (σίλφιον). Ἀπὸ σίλφιον.

Σίλφιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ὀπὸς εὐχρηστός ἐστιν εἰς φαγητὰ καὶ εἰς ἰατρικά. Caserpitium, Λατ., κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 4, 169. 192. Τὸ κάσπιον, Ἀφρικανικὸν ἢ Κυρηναϊκὸν εἶδος, τὸ ὁποῖον εἶδε τὸν Κυρηναϊκὸν ἐπόπ, ὑπάρχει, κατὰ τὸν Della Cella, τὸ ferula Tingitana, κατὰ δὲ τὸν Κύρτ. Σπρέγγελον, ἡ thapsia gummi fera, ἢ Περσική, ἐξ ἧς ὁ ὑπὲς Μηδικὸς, Λατ. assa foetida, Salmas. Solin. p. 249 Büttiger Archäol. u. Kunst. 1. p. 226. Περιττὸς τοῦ Θεοφράστου καὶ Πλινίου, ὅρα καὶ Ἀρριανοῦ περὶ τούτου ἐν Ἀναβάσει γ'. 28. Ἐρτυσάτου ἐν τῇ τῆς Κυρήνης ἀπαρχῇ. Plauti Rud. 3. 2. 10. ὅθεν

Σιλφιοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ τὸ σίλφιον πωλῶν.

Σιλφιοφόρος (φέρω). Ὁ σίλφιον φέρων, παράγων.

Σιλφωτός, ἡ, όν. Μὲ σίλφιον κατασκευασμένος. Ζήτ. Ὀξωτός.

Συμβλεύω, (σύμβολος). Τὰς μελίττας βάλλω εἰ σύμβλας) οὐδετ. συμβλεῖσι κηρία, συνάγεται μέλι εἰς τὰ σύμβλα, Φιλ. Θεσπ 30. 2.

Σύμβλη, ἡ. καὶ, Σίμβλος, ὁ, Κίβεσρον κάλαθος ἢ κυφέλη, κυβέλιον, κυβούλιον, τὸ ἀγγεῖον σηλαθῆ, ἐν ᾧ μελιτουργοῦσιν αἱ μέλισσαι, Ἡσ. Θεογ 538. 2) τροπ. πᾶν ὅ,τι συνάζεται, σωρεύεται, θησαυρίζεται διά νὰ ἐχτις ἀπ' αὐτὸ ἐν καιρῷ χρείας ὅθεν «Σύμβλος χρημάτων, θησαυρὸς περιουσίας, πλῆθος χρημάτων, Ἀριστοφ. Σφ. 241. Περ' Ὀφπ. καὶ μετὰ τοῦ ἑτεριεγλ. πλησ. σίμβλα, τὰ (πιθ. ἐκ τοῦ μέλι, μέλισσα, βλίττω, καὶ βέβρακα οὐχὶ ἐκ τοῦ, σιμός.) ὅθεν

Σιμβλήϊος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ σιμβλίος. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει ἢ εὑρίσκεται εἰς σίμβλον, ἢ ὅμοιον αὐτῷ ἐστί, ὅθεν «σιμβλήϊα ἔργα», τὸ μέλι, Ἀτολλ. Ἀργ. 3. 1035.

*Σιμβλήτις, ίδος, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σιμβλήτης, π. χ. «Πέτρα σιμβλήτις, σπήλαιον βράχυ, χρησιμεῦον εἰς τὰς μελίττας ὡς σίμβλος.

*Σίμβλεις, ία, ον (σίμβλος), = σιμβλήτης.

*Σιμβλίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλ. τοῦ σίμβλος.

Σιμβλοποιέω, ῶ, (ποιέω). Ἠέμνω σίμβλους, κουβέλια. καθόλου, = τιμβλεύω, Εὐστάθ.

*Σίμβλις, ὁ, = σίμβλη.

Σιμικίνδιον, τό. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ Σημικίνθιον. Φακόλιον, τσουβάρι, χειρόμακτρον, ἢ ὁδόντις πρὸ τῶν κνημῶν κρεμάμενη ποδιὰ, ἐπὶ τοῦ Λατιν. Samicinctum. Πράξ. Ἀποστόλ. ιθ'. 12. «Ὥδε τε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπεφέροντο ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σιμικίνθια, ἔνθα σημειοῦται τῶν παλαιῶν ἐξηγηταὶ «Ἐμπότερα λινοειδῆ εἶσι· πλὴν τὰ μὲν Σουδάρια ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπιβάλλεται, τὰ δὲ Σιμικίνθια ἐν ταῖς χερσὶ κατέχονται, πρὸς τὸ ἀπομάττεσθαι τὰς ὑγρότητας τοῦ προσώπου, εἶον ἱδρῶτα, δάκρυα, πτύελον, καὶ τὰ ὅμοια· ὅρα τὸ παρ' ἡμῖν «Μανδύλιον» λεγόμενον.

Σιμίσιον, τό. Μουσικόν τι ὄργανον τριάκοντα καὶ πέντε χορδὰς ἔχον, Πολυδ. δ'. 59.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Σιμοειδής, ές, ἡ (σιμός, εἶδος.) Ὁ φαινόμενος σιμός, ἁμοίως σιμῶ, με πατζουμάτην.

Σιμοπρόσωπος, ὁ, ἡ. (σιμός, πρόσωπον) Σιμήν, πλατυτάτρῖνα ἔχων, κουτζομάτης, Πλάτ.

Σῖμος, ὁ (σύγκ. τίμος). Ἰχθύς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σίλλων, Ἀρτεμιδ. β΄. 14. Α. Π. 6, 320. 9, 315. 2) κύριον ὄνομα.

Σιμός, ή, όν. Κυρίως ἐπὶ ῥινός, εἶδος, ἡδὺ σιμόν, τὸ ἀνωθεν τελλιμμένη, κάτω δὲ πρὸς τῷ κορυφῇ πεπιεσμένη καὶ οἱονεὶ ἐξωγωμένη πρὸς τὸ πλάγιον μέρη οὖσα, ἣν ὁ Θεόκριτ. (ἐν ἰά. 33.) «Πλατεῖαν ἐπὶ χείλη» λέγει, καθώς, π. χ. ἐστὶ ἐκείνη τῶν Ἀρμανῶν καὶ Νίγρων, καὶ ἀντεῦθεν ὁ Μαρτιάλις περιγράφει τὸν Νίγρον, «Ille sima nare turgidis labellis· ἐντεῦθεν ἀπὸ «Σιμὸς τὴν ῥῖναν, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεστραμμένας τοὺς ῥώθωνας, Κοιντομμήτης, πλατσκωμήτης, ἢ πλατομήτης, ὁ πλατείαν (πλατσκωτὴν) μύτην ἔχων, ἀντίκ. τῷ γρυπός, γερακομήτης· λέγεται καὶ, σιμὴ ῥίς, ἡ πλατσκωμύτη· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 4, 23, καθ' ὃν ὅλοι οἱ Σκύθαι ἦσαν σιμοί. Πλούταρχ. «Τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαρι, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν» Ξενοφ. Σύμπ, ε 6. «Τὸ σιμὸν τῆς ῥινὸς, αὐτὸ τοῦ, ἡ σιμότης, ἀντίκειται τῷ, γρυπότης, Ἀριστοτέλ. πολ. ε. «Ῥὶς παρεκβεβηκυῖα τὴν εὐθύτητα τὴν καλλίστην πρὸς τὸ γρυπὸν ἢ τὸ σιμόν. Ὁ Ξενοφῶν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κυνῶν (Κυνηγ. ὁ. 1.) «Περκαλὰς σιμὰς· ἀ δὲ Θεόκριτ. λέγει «Σιμὰς μὲν καὶ τὰς ἐρίφους (γίδας) καὶ τὰς μελίσσας (Εἰδυλ. ἡ. 50. καὶ ζ. 80.) «Μίλτωσαι σιμαί» καὶ ἐπειδὴ ἡ ὄρις τῶν σιμοπροσώπων παριστάνει εἶδος προπετείας ἢ χλευασμοῦ, καὶ ἔστις ζαρώνει ἐπίτηδες τὴν μύτην του, ὁμοιάζει μὲ τὸν σιμόν, τὸ «σιμὰ γελᾶν», δηλοῖ, γελᾶν μὲ ζαρωμένην μύτην, ἤτοι περιγελαστικῶς, Μελέαγρ. ρι. 4. ἢ τ. καὶ «σιμὰ σεσηρὼς μυχθίζειν» (Μελ. 52. 3) σκώπτεις, περιπαίζεις σεσηρυῖαν ἔχων τὴν ῥῖνα, περιγελᾷς μὲ ἀνεστραμμένην μύτην· κατὰ τὸν Ἀριστ. προβλ. 33, 18. «Τὰ παιδία πάντα σιμὰ πέπονθασιν» 2) καὶ ἐπὶ ξύλων πραγμάτων, κεκλιμένων εἰς τὰ ἄνω λοξῶς, καὶ πᾶν τὸ ἐπεξελιμμένον, ἐγκεκαμμένον, καὶ πεπιεσμένον, καὶ οἱονεὶ κοιλότητα ἔχον· ἐντεῦθεν «Σιμὴ γωνία», ἡ κοιλότητα ἔχουσα, ἢ πεπιεσμένη, διὰ ἐστὶν ἐναντία ἢ τῶν πεπλωσμένων. «Τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος», τὸ κάτωθεν κοῖλον μέρος αὐτοῦ, τὸ ὑποφαῦον τῆς πυστρός, Γαλην. πρὸ Ἑλλν. β΄. «Τὰς ἐν τοῖς σιμοῖς τοῦ ἥπατος φλέβας διεξέρχεται, ἔξω εἰς τὰς ἐν κυρτοῖ μεταληφθείσι. «Σιμὸς τὴν κνήμην», κοντοπόδης, ὁ βραχεῖα τὰ σκέλη καὶ οὐ πολὺ τῆς γῆς ἐξαιρόμενα ἔχων· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια παραλαβοῦσα ἐποίησε τὸ ἐπίρρ. σιμὰ, ἀντὶ τοῦ πλησίον, κοντά. Λατ. concavus, ἀντίθ. τῷ, κυρτός, convexus. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, αἰσχύντης ἢ προσώπης, ἀνηφορικός, ἀντίκ. τῷ, κατάντης. ἔδεν «Πρὸς τὸ σιμὸν ἀναστρέχειν, πρέχειν εἰς τὸν ἀνήφορον, Σενοφ. Κυνηγ. «Ἐπεχείρησαν πρὸς τὸ σιμὸν διώκειν· ὁ αὐτὸς Ἕλλην. δ΄. γ΄. 16. «Ὑπερβαλόντες τὰ σιμὰ, ἐπὶ λαγωὸν· ὁ αὐτ. Κυνηγ. ἐ. 16. «Ὁδοὺς τραχείας, σιμάς».

Σιμότης, ητος, ἡ (σιμός) Τὸ σίμωμα. «Ῥινὸς σιμότητα», τὸ σχῆμα τῆς ῥινός, ὁπόταν αὐτὴ ἔχῃ κοιλότητα πρὸς τὸ ἄνω μέρος τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ πρὸς τῇ κορυφῇ πεπιεσμένη καὶ πλατεῖα ἐστί, ἀναστρόφους τοὺς ῥώθωνας ἔχουσα· ἀντίκειται τῷ, Γρυπότης. 2) καθόλου, ἡ τινὸς πράγματος κυρτότης καὶ καμπυλότης εἰς τὸ ἄνω ἐκ τοῦ κάτωθεν μέρους, ὡς π. χ. ὁ Ξενοφῶν ἐν τοῖς Κυνηγ. ἰ. 13. λέγει. «Σιμότητα τῶν ὀφρύων», τὴν πρὸς τὰ ἄνω κυρτὴν διεύθυνσιν τῶν μεγάλων ὀδόντων (χαυλιοδόντων) τοῦ κάπρου, ἀγριοχοίρου.

Σιμοτομέω, ὦ. Γεωπον. ἑ. 15. Σιμὰ, ἤτοι κοπτά, ὅ ἐστι πλησίον σέμνω, κόπτω.

Σιμόω, ῶ (σιμός). Σιμὴν ποιῶ τὴν ῥῖνα, ἤτοι κάμνω τὴν μύτην ἴτζι, ὥστε ἐπάνω μὲν νὰ κάμνῃ βασιλεύτατα, κατω δὲ νὰ γίνεται πλατεῖα, ἔδεν ζαρώνω αὐτὴν· καὶ ἐνεργ. μυκτηρίζω, περιγελῶ τινὰ μὲ ἀνασεσυρμένην, ζαρωμένην οὕτω μύτην, αἰτιατ. 2) καθέλου, κυρτόω τινος τὸ κάτω μέρος πρὸς τὰ ἄνω. «Τὰ κάτω σιμώσει, κάμπτω, λυγίζω τὰ κάτω τοιουτοτρόπως, ὥστε κατὰ τὸ μέσον αὐτῶν γίνεται κοίλωμα· ἢ καὶ κάμνω τὴν ῥάχιν μου ὡς ἡ γάτα, παρβλ. Ἰακ. Α. Π. σ. 60, 131. οὕτω τὸ παρ' Ἡλιοδ. «Τὴν ἰγνύαν σιμώσας» κάμψας, διὰ τῆς καμπῆς προσπελάσας τῇ κεφαλῇ τὴν πυγήν· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σιμώνω» ἀντὶ τοῦ, Πλησιάζω· καὶ «Σιμωτικὸς» ὁ πλησιέστερος. 2) Σκώπτω, περιπαίζω μὲ ἀνασεσυρμένην ῥῖνα.

Σιμωδία, ἡ (ᾠδὴ). Εἶδος αἰσχρῶν καὶ ἀπρεπῶν ᾠδῶν, ὑπὸ τοῦ Σίμου συντεθειμένων, ἢ παρωνομασμένων, Στραβ. 14. σ. 959.

*Σιμῳδός, ὁ. Ὁ ψάλλων τὰς σιμῳδίας.

Σίμωμα, τὸ. (σιμόω). Τὸ ἀνασεσυρμένον, οἱ τινος τὸ κάτω εἶναι γυρισμένον πρὸς τὰ ἄνω, ὅθεν παρὰ Πλουτάρχ. «Νηοῦ τὸ σίμωμα, τὸ κύρτωμα, ἤτοι τὸ κυρτὸν μέρος τῆς πρώρης. Ὁ Σχολ. τοῦ Πινδάρου (Ὀλυμπ. 8, 33.) ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ Βιβλία. πρβ. σαμπαρ.

Σίμωρ, τὸ. Παρὰ Πάρθοις καλεῖταί τι μυῶν ἀγρίου εἶδος, τὸ ταῖς ὁραίαις χρῶνται πρὸς χιτῶνας, Ἡσύχ. καὶ Ἰσυσθ. ος (σελ. 35.) ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν «Σκιμύριον», λεχήμενον.

*Σινάζω, = σίνομαι, πάλλ' ἀμφ.

*Σιναεμώρευμα, τό. Τὸ νὰ ἔχῃτις ὄρεξιν καὶ ἐπιθυμίαν εἰς ξεχωριστὰ, νόστιμα τινὰ ψαγητὰ, λιχουριὰ, καὶ ἡ διὰ ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν κλοπὴ τοιούτων ψαγητῶν. ἐκ τοῦ

Σιναμωρέω, ήσω (σιάμωρος). Βλάπτω, κακόω, ἀφανίζω, κατερημόω, χαλῶ, Ἡρόδ. 8, 35. «Ὅσα δὲ καὶ οὗτοι ἐσύλων τῆς Φωκίδος, πάντα ἐσιναμώρευον, ὅσα ἐνῳρίευσαν ἀπὸ τοὺς Φωκεῖς, διεφθειρον, ἠφάνιζον· καὶ ἐν ἀ. 152. «Τῆς Ἑλλάδος μηδεμίην πόλιν σιναμωρέειν, βλάπτειν. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σημαίνει λιχμάω, λυχμάζω, ἡ λιχιεύω, περιλιχιεύω, ἐπιλιχιεύω, ἐκ λιχνείας κλέπτω ἢ τρώγω κρυφίως λιχνεύματά τινα. ὅθεν «Σιναμωρεύματα αἱ τοιαῦται λιχνεῖαι, καὶ τὰ κρύφια λιχιεύματα (λιξουρίαι). καὶ τροπ. ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν κρυφίας συνουσίας, σαρκικῆς μίξεως, εἶμαι λάγνος, ὅθεν «Γυνὴ σιναμωρουμένη χαίρει, ἡ γυνὴ χαίρει, ὅταν ἐπιτύχῃ ἄνδρα πρὸς αὐτὴν λίχνον, πορνικὸν, ἡδονικὸν, ἄσωτον, ἤτοι ἀγαπᾷ νὰ ἤναι τοιοῦτος, Ἀριστοφ. Νεφ 1066., ἐνῶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐνιοῇτις ἐπὶ νομίμου ἀνδρός, ἀλλ' ἐπὶ μοιχῶν· ἐπειδὴ εἰς τοιούτους ἀγγίκει τὸ κλεπτικὸν, τὸ κρυφὸν τῆς ἀπολαύσεως, συνουσίας, τὸ ὁποῖον οὐσιωδῶς σημαίνει τὸ σιναμωρεῖν. (ὁ τύπος σιναμορέω ἀποδεικνύεται καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν ὁμοφώνως· ἀλλ' οὔτε ἐρμηνεύεται ἡ ἀνάγνωσις σιαμορέω παρ' Ἡσυχ., καθὸ ἠμαρτημένη). ὅθεν

Σιναμωρία, ἡ Ἐλαφρότης, ψεφορά, ἡ ἐλαφριότης, ψεφορεσύνη. 2) ἡ κλῖσις τινὲς εἰς τὸ νὰ ζητῇ τὰ χωριστὰ καὶ νόστιμα ψαγητὰ, λιχνεῖα, καὶ τροπ. λαγνεία· παρὰ δὲ Θεμιστ. λογ. ιγ'. καὶ ἄσωτος ἐξέδευσις, κατανάλωσις. Ὁ Ἀριστοτέλ. Νικομ. ζ', 7. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Ὕβρις.

Σιναμωρος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐξάπαντος κακοῦργον προαιρούμενος, ἐλαφρὸς, ψεφορεσύνης, ἀφανιστὴς, κατερημωτὴς, μετὰ γεν. πράγμ., ὅθεν παρ' Ἡρόδ. 5, 92, ε. «Τῶν ἑωυτοῦ σινεμόρους, ὅστις ἀφανίζει, βλάπτει ὁ ἴδιος τὰς ἰδιοκτησείας του, τὸ ἴδιόν του πρᾶγμα, ἐχθρὸς τοῦ ἰδίου συμφέροντος. 2) παρὰ τοῖς Ἀττικ. λίχνος, λαίμαργος, λίξουρος· «γαστέρα πάντες τὰ καλὰ κομμάτια, ψαγητὰ, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου καὶ κλέπτων τὰ τοιαῦτα κρυφίως· ἐν γένει, ἐπιθυμητικὸς, ὀρικτικὸς τινὸς πράγματος, ἕνεκα εἰς τὰ τῶν αἰσθήσεων θέλγητρα, καὶ ἐπεμ. καὶ λάγνος, ἀγαπῶν τὴν κρυφίαν συνουσίαν, πορνικὸς, ἄσωτος, Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σ. 600. (υ υ—υ). (ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ σίνομαι εἶναι μὲν ἀμφίβολος, ὅμως τόσῳ ἀβέβαιος τὸ δεύτερον μέρος τοῦ συνθέτου, δηλ. τὸ, μορός, ὅν ὅλ. παρὰ τὸ μορὸς (ψῆτις εἴμορται τρόπον τινὰ τὸ βλάπτειν ἢ λιχνεύειν), ἢ ἄλλόθεν πόθεν παράγεται· πρβ. ἐγκεσίμορος. ἱέμορος, ὀλεσίμορος. Ὁ τύπος σινόμορος εἶναι ἴσως πλέον εὐλόγως, ἀλλ' αὐτὸς ἀποδεικνύεται ὡς ἀχρηστος καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Γραμματικῶν αὐτῶν, πρβλ. Wess. Ἡρότ. 1, 152. Ἰακ. ἐν Wolfs Anal. 3. p. 30. Ἡ γραφὴ σινέμορος οὔτε αὐτὴ εἶναι βεβαιοτέρα, προκύψασα βέβαια ἐκ βεβιασμένων ἐτυμολογισμῶν.)

Σινάπελαιον, τό (σίναπι, ἔλαιον) ἔλαιον ἐκ σινάπεως, Διοσκορ. ὁ. 46.

Σίναπι, τὸ. εως, καὶ, σίναπυ, υος, τό. Σίναπι. Οἱ καλλίτεροι Ἀττικ. δὲν μεταχειρίζονται κανένα τούτων τῶν δύο τύπων, ἀλλὰ τὸν τύπον, νᾶπυ, Ἀθ. σ. 367. Α. πρβ. Lobeck Φρυν. σ. 288. (υ—υ) ὅθεν

*Σιναπίδιον, τό. Ὑποκ. τοῦ σίναπι. Χωριστὸν εἶδος ψαγητοῦ, σιναπίου τρωγομένου πρὸ τοῦ κρέατος.

Σιναπίζω, (σίναπι), μετὰ Αἰτιατ. προσ. Ἐμπλαστρον μετὰ σινάπεως ἐπιτίθημι. «Τὸ σιναπίσμον μου σεσινάπικε διὰ τῆς ξένης», Ξέναρχος παρ' Ἀθηναίῳ ε΄. σελ. 367. 2) κάμνω εἰς ἕνα τινὰ ξυνὸν, ἀπρεπῆ μούτζουρον, δοτ. ἀμφ.

*Σιναπινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ σίναπι. (ε).

Σιναπίον, τό. Ὑποκρ. τοῦ, Σίναπι. Ὀλίγον σίναπι.

Σιναπισμός, ὁ (σιναπίζω). Ἡ χρῆσις τοῦ μετὰ σινάπιου ἐμπλάστρου.

Σιναπιστέον, ρημ. ἐπίθ. Πρέπει νὰ βάλωμεν ἢ νὰ ἐπιθέσωμεν σινάπιον, ἢ σιναπισμόν, Ἰατρ.

Σινερός, ά, όν. (σίνομαι). Βλαβερὸς, βλαπτικὸς. 2) παθητικ. βεβλαμμένος, κεκακωμένος, νοσώδης, ἐξαιρ. παρ' Ἰατροῖς. «Σινερὰ μέρη», = κεκακωμένα καὶ βεβλαμμένα, Ἰακ. Lect. Stob. σ. 63.

Σινάς, άδος, ἡ Ἰδιωτ. θηλ. τοῦ σινερὸς. Σινερὰ, βλαβερὰ, ψωρτικὴ, Ἡσύχ.

Σινδονη, ἡ, = Σινδών, Δεπτὸν (φῖνον) Ἰνδικὸν λινοῦν (πανίον), ἱμάτιον, ἢ βοῦχον, ὅθεν

*Σινδόνιον, τό, Δίων Κασσ. 79, 13. καὶ

Σινδονίσκη, ἡ. Ὑποκορ. τοῦ σινδόνη. Μικρὰ σινδών, Πλούταρχ.

Σινδονίτης, ὁ, καὶ θηλ. Σινδονῖτις, ίδος, ἡ (σινδών), Ὁ περιτατῶν ἐνδεδυμένος ἱμάτια ἐκ λεπτοῦ Ἰνδικοῦ λίνου, Στραβ. 15. σ. 1047. Ὁ Φώτιος ἔχει, «Σινδονίτης χιτών, ὁ λινοῦς.»

Σινδονοφορέω, ῶ. Σινδόνα, ἤτοι λινὰ φορέμματα, ἢ ἐκ λεπτοῦ πανίου (μουσσουλινίου), φορέματα φορῶ. ἐκ τοῦ

*Σινδονοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φορῶν ἱμάτια ἐκ λεπτοῦ Ἰνδικοῦ λίνου (σινδόνος).

Σινδονυφής, ῆος, ές, ἡ (ὑφαίνω). Λεπτότατα ἐκ λίνου ὑφασμα, ὡς σινδὼν ὑφασμένος, Ἀθήν. σελ. 409.

Σινδρός, ά. καὶ «Σίνδρων, ονος, ωνος, ὁ· κατὰ συγκοπ. ἀντὶ σιναρός, καθ' Ἡσύχ. = βλαπτικὸς, πονηρὸς. Περιεντικὸς βλάβης, ἐπιβλαβὴς· ὅθεν καὶ = ἀπελεύθερος, δοῦλος, ἀνελεύ-

Διμοδοια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δουλος, ἐπειδὴ γενναῖος ὑπέδυετον, ὅτι δούλως μελετᾷ καὶ στοχάζεται πάντοτε τὴν ζημίαν τοῦ αὐδέντου του, Ἀριστοφ. Βατρ. 738. κτ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ παρὰ Σουΐδᾳ λέξις «Συνδαρωνεύσασθαι, σύνηθες τοῖς ἀνδράσι. ὅθεν

*Σινδαρωνεύομαι, = σίνομαι τοὺς ἄνδρας, Γραμματ.

*Σινδάω, οῦς, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ σινδών, Valck. Φοιν. 458.

Σινδών, όνος, ἡ. Λεπτὸν ὕφασμα ἐξ Ἰνδίας, Ἰνδικὸν λίνον (πανίον), Ἡρόδ. 1, 200. 2, 95. «Οἱ δὲ κάνναπι, ἣν μὲν ἐν ἱματίῳ ἑλιξάμενος εὕῃ ἢ σινδόνι, διὰ τούτων ὄκνεουσι διὰ δὲ τοῦ διαυτοῦ οὐδὲ πειρῶνται· ἀρχήνη παρ' αὐτοῖ (2, 86 γ' 81.) ἔτι κεῖται «Βυσσίνη σινδών», τὸ Βαμβακερινόν, ἤτοι τὸ ἐκ βάμβακος λεπτὸν ὕφασμα· ἆρα εἶδος μουσσουλίνου· τὰ δὲ ἄλλα ἡ ῥητὴ προσθήκη βυσσίνη διδάσκει, ὅτε κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις σινδὼν δὲν ἐσήμαινε βαμβακερινὸν ὕφασμα. Παρ' Ἡσυχ. ἀναγινώσκομεν, «Σινδοῦς χιτῶνας, σινδόνας· καὶ σημαίνει τὸ ὕφασμα ἢ χιτῶν ἐξ Ἰνδίας· ὕφασμα Ἰνδικὸν, ἢ Σινδικόν. Περὶ τοῖς ὕστερον ἐσήμανε καὶ, κοινὸν, χονδρὸν πανίον τοῦ πλοίου, ὡς παρ' Ἀλκίφρ. «τὴν τοῦ ἱστίου σινδόνα ὑπερπετάσαντες» ἀφ' οὗ ἄνοιξαν τὸ πανίον τοῦ πλοίου, ἤτοι ἔκαμαν πανί. 2) πᾶν ὕφασμα, κατεσκευασμένον ἐκ σινδόνος, ἆρα λεπτὸν ἱμάτιον ἐξ Ἰνδικοῦ λίνου ἢ μουσσουλίνου, ὀθόνη, σερβιέτα, ἔξαιρτ. ἐν τῷ τρώγειν καὶ ξυρίζεσθαι Basil. op. cr. p. 180. (πιθανῶς παρὰ τὸ, Σνδὸς = Ἰνδός· κατὰ δὲ ἄλλους, Αἰγυπτιακὴ λέξις.)

*Σινέομαι, Ἰων. ἀντὶ σίνομαι. Βλέπω, κακῶ· ἐρημόω, ἀφανίζω, χαλῶ, ἀνάστατον ποιῶ, ληΐζω· μετὰ αἰτ. Ἡσιόδ. 4, 133· 5, 81. 9, 18· 49· 73. 87. Ὁ Σβειγχ. διισταζει μέν λόγου περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ἀναγνώσεως.

Σίνηπι, ος, καὶ «Σίνηπυ, ιος, τὸ Ἰων. ἀντὶ καὶ σίναπι, καὶ Σίναπυ, Ἀθήν. 5'. σελ. 367. καὶ «Νάπυ, τόκ. Τὸ σινάπιον· σπέρμα ἁρμοῖαν ὀτμὴν ἔχον· λέγεται δὲ οὕτω καὶ· Ἀθήναιον, «Ὅτι σίνεται τοὺς ὠπας ἐν τῇ ὁδμῇ· ὅρα καὶ σίναπι. Ὁ Νίκανδρος ἔχει τὴν αἰτ. σίνηπυν.

Σινίζω, Μ ἆσω (σινίον), = τηθω. Κοσκινίζω, διὰ τοῦ σινίου ἢ κοσκίνου διαπερῶ, λέγεται καὶ ἐπὶ σίτου, ἀντὶ τοῦ λικμῶ, λικμάινω· καθόλου, καθαρίζω, Δουκᾶς κβ'. 31. ὅθεν

Σινίασμα, τό. Κοσκινίδιον, ὅ,τι πίπτει ἐκ τοῦ κοσκινιζομένου, σκουπίδιον, πίτυρον. «Τραφέτωσαν διὰ τὰ σινιάσματα, διὰ τὰ ἀποκαθάρσματα τῶν λαχάνων», Δαυσαΐκ. σελ. 92.

Σινιατήριον, τό. καὶ σινίατρον (σινιάω), = σινίον. Κόσκινον, Ἡσύχ. καὶ Μακαρ. Ὁμιλ.

*Σινιάω, = σινιάζω.

*Σινίον, τό. Κόσκινον· λέξις μεθ' ὅλων τῶν παραγώγων της νεωτερική, ἐκ της ὁποίας πρὶν τῆς Ν. Δ. οὐτε ἴχνος σώζεται (?).

Σίνις, εως, ὁ. αἰτ. σίνιν (σίνομαι) Ὁ βλάπτων, κακοποιῶν, ἐρημόνων· καθόλου βλαπτικὸς ἄνθρωπος (ἢ ζῶον). Κλέπτης, λῃστὴς, κακοῦργος· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἀπαλάνης, καὶ Σασίνης· ἐντεῦθεν καὶ ὁ ποτὲ ἐπίσημος ἐν τῇ Ἀττικῇ παρὰ Κορινθίῳ λῃστῇ, ἐπονομαζόμενος καὶ Πιτυοκαμπτης· γράφεται καὶ Σίνις, Valck. Ἱππ. 977. Heyne Ἀπολλοδ. 3, 16. 2. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. α. 14. Πλούταρχ. Θησ. 8. Λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἁρπακτικῶν ζώων, ὡς, «Σίνις λαβρηδὸν ἀπελθὼν», ἐπὶ γαλῆς, Ἀνύτης ἐν Ἀνθολογ. καὶ «Σίνις λέων, Καλλιμ. ἆρα ἐν γένει, βλαβερὸς ἄνθρωπος, βλαβερὸν ζῶον.ω

Σινόδους, οντος, ὁ, ἡ (σίνομαι ὀδούς). Ὁ μὲ τοὺς ὀδόντας βλάπτων, πληγώνων, ὁ βλαπτικοὺς ὀδόντας ἔχων, ὁ σινόμενος τοὺς ὀδόντας Ἡσύχ. 2) ὁ σινόδους, ὀψάριόν τι, πρ. συνόδους.

*Σίνομαι, Ἰων. σινέομαι, ἀποθ. ῥῆμα. Σημαίνει κυρίως, ἁρπάζω, ἐξαρπάζω, ὁρμῶ ἐχθρικῶς ἢ λῃστρικῶς καὶ ἁρπάζω, ἀνθρώπους ἢ ζῶα, ὡς Λάφυρον· παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ ζωοπαντῶν ὄντων, Ὀδ. Μ, 114. «Ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους», ἀνίσως αὐτὴ (ἡ Χάρυβδις) τύχοι νὰ μοὶ ἁρπάσῃ τοὺς συντρόφους μου· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων, Ὀδ. Ζ, 6. «Οὔτρηρας σιήτεντος, οἱ ὁποῖοι αὐδὶς καὶ αὐδὶς ὥρμουν καὶ ἐκάκουν, ἔβλαπτον δὲ ἥρπαζον τοὺς Φαίηκας· καὶ ἐπὶ ποιμνίων, Ὀδ. Δ, 112. Μ, 139. «Εἰδέκε σίνηται, ἀνίσως ὁρμήσοις διὰ ν' ἁρπάσῃς τὰς ἀγέλας τῶν βραμμάτων. πρβ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. 5· 518. τὸ ἐναντίον δὲ «βόες ἀσινέως» (Ὀδ. Λ, 110) «μὴ βλαπτικοί· ὡσαύτως ὑστερότερον ἐλέγετο καὶ ἐπὶ θηρίων, ἁρπάζειν καὶ τρώγειν, ξυστίζειν, καταπαράττειν, πρβ. σίντης, σίντωρ. Παρ' Ἡσιόδ. συνήθως ἐπὶ ζημίας, βλάβης, τὴν ὁποίαν κάμνει ἐν στρατεύματι εἰς ἄλλο, βλάπτειν, κακοποιεῖν, ὡς, σίνεσθαι τὸν στρατὸν, τοὺς πολεμίους, μέγα σίνεσθαι, μεγάλως Ἀθηναίους σίνεσθαι, Ἡσιόδ. 5, 27· 81· 7, 147· 9, 49· 51. β) καὶ ἐπὶ ἀψύχων, π. χ. «Οὐ σινέσθαι κεραύνια», Ἡσ. λείμ. 2. 3. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττ. «Ἵνα, ἡ χεὶρ αὐτοῦ σινέσθαι διαρπάζειν, λεηλατεῖν, κουρεύειν μίαν χώραν, Ἡσιόδ. 6, 97· 8, 31· 9, 13, 31· καὶ Ξεν. ὅθεν, ἐχθρικῶς μαχαιρίζομαι, κατερημῶ, ἀφανίζω, ἐμβαίνω καὶ ἁρπάζω, γ) ἐνίοτε συνειδησιτικῶς καὶ ἡ ἰδέα τοῦ, κρυφίως ἁρπάζειν, ὑποκλέπτω. 2) Καθόλου, βλάπτω, κακόω, φέρω τινὰ εἰς ζημίαν· ὅθεν ἐν γένει, κάμνω δυστυχῆ, ὡς «Δίδωσ' ἄνδρας μέγα σίνεσθαι», Ἰλ. Ω, 45. καὶ Ἡτ. Ε, 330. πολλάκις παρ' Ἡσιόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἀντὶ. βλάπτειν ἢ κακοποιεῖν. β) ἰδιαιτέρως δὲ καὶ, λύων τὴν συνάφειαν, μᾶλλον δὲ τῶν ἐξωτερικῶν μερῶν, κολοβόω τι, ἆρα, βλέπω, πληγόνω, Ἡσιόδ. 2, 68. Ὁ Ὅμ. χρῆται, καθὼς οἱ Ἀττ., μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατατ., Ἡσιόδ. 8, 31. ἔτι δὲ τῷ ἀόρ. ἐσίνάμην. Τὸ ἐνεργ. σίνω οὐχ εὑρηται που· καὶ μόνον παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 212. ἔστι τὸ σίνομαι παθ. (βλάπτομαι), ἐν ᾧ τινι ἐπιγρ. εὑρηται κατὰ παθ. σημασ. καὶ ὁ παρατ. τέσιμαι. Σπανίων. ἕτεροι τύποι ὑπάρχουσι. τὸ Ἰων. σεσόμενος παρ' Ἡσιόδ. καὶ σινῶ παρὰ Μιλησίοις (συνήθης παράγ. παρὰ τὸ σείω, ἀπὸ σάνω· μέσοτ.) ὅθεν

Σίνος, εος, τό. Βλάβος ἢ βλάβη, φθορά, ζημία, ὄλεθρος, 2) καθόλου, συμφορὰ, κακὸν, Αἰτχ. Ἀγ. 399 572. 2) ἐνεργ. τὸ βλαβερὸν, προξενοῦν βλάβην, ὅθεν, = σίνις, σίντης, Valck. Ἱππ. 977. (Σίνος μετὰ τοῦ μακροῦ Ἰώτα, Νικ. Ἀλ. 231., ὅστις ὅμως καὶ σίνος ἔχει ἐν Θηρ. 1. 563. ὡσαύτως καὶ παρὰ Μενέξενῳ· τοὐναντίον δὲ εὑρηται ἐν ταῖς ἐπιθέσ. τοῦ Ἡσιόδ. 8, 65. τοιζομένοις ἐτι σίνος.) ὅθεν

Σινότης, ητος, ἡ. Ἡ ποιότης ἑνὸς βεβλαμμένου.

Σινόω, ῶ. νεώτ. καὶ σπανιώτ. ἕτερος τύπος τοῦ σίνομαι. Βλάπτω, κακόω, Ἡσύχ. καὶ Μαλέβ. ς'. 552. Συνῶται, βλάπτεται· ὅθεν, «Σεσινῶτα τὰς χεῖρας», ἀντὶ τοῦ, πεπήρωται.

Σίντης, ου, ὁ. καὶ, Σίντωρ, ορος, ὁ. (σίνομαι). Βλαπτικὸς, ἁρπακτικὸς, ὁ ξυστίζων, ἐπὶ λεόντων, καὶ λύκων, κ. τ. τ. Ἰλ. Λ, 481. Π, 353. Τ, 165. «—λέων ὡς σίντητι» καὶ ἐν Ἐπιγράμ. τ' Ραγολόγων (ἐχίνου) γλυκερῶν σίντορα ξηλοπέδοντα. ὅθεν κεφάλαι, λῃστὴς, ἁρπαξ, ὁ βλάπτων, κατερημόνων. φονεύς.

*Σίντες, ος, ὁ, = σίντης· ὅμως ἐκ τούτου εὑρηται μόνον τὸ πληθ. οἱ Σίντιες, οἱ ἀρχαιότατοι, λῃστρικοὶ ἐγκάτοικοι τῆς Λήμνου, Ὁμ. Ἰλ. Α, 594. Ὀδ. Θ, 294. Ὅθεν Σιντὴς, ίδος, ἡ, ἡ ἀρχαία ἐπωνυμία τῆς Λήμνου.

*Σίντωρ, ορος, ὁ, = σίντης, Ἀνδοκ.

Σινωδούς, οντος, ὁ, = Συνοδους, ἀμφ.

*Σινώπη, ἡ. Πόλις ἐν Παφλαγονίᾳ παρὰ τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ· ὁ ἐγκάτοικος λέγεται Σινωπίτης, ου, ὁ· τὸ ἐπίθ. σινωπικὸς, ἡ, όν· ἰδιαιτ. ἡ σινωπικὴ, ὑποκ. μίλτος, καὶ, σινωπὶς, ίδος ἡ. Γεώδης τις βαφὴ ἐν Καππαδοκίᾳ εὑρισκόμενη καὶ ἐν τῇ Σινώπῃ πόλει πωλουμένη, Στράβ. ιβ'. σελ. 813. Διοσκορ. ε'. 111. Rubrica sinopica. Ἔστι δὲ αὕτη ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ὠχρᾶς (κόκκινη βαφὴ ἐκ χώματος, ἢ παρὰ τοῖς τεκτοσι «Στάφνη» καλουμένη).

Σίξις, εως, ἡ (σίζω). Τὸ σίζειν, ποιός ἦχος, γινόμενος ἐν τῷ ἐμβάλλειν μάλιστα τὸν πεπυρωμένον σίδηρον ἐν τῷ ὕδατι, συρμὸς, Ἀριστοτ. Μετεωρ. β'. «Τὸν δὲ ψῦχον ἀναπιτρεπνυμένου πυρὸς καὶ σίξιν εἶναι, βροντὴν λέγουσι» καὶ κατωτέρω ὁ αὐτ. «Ἔστι δὲ ἡ σίξις μικρὰ ζέσις» (ὁ τονισμὸς σίξις εἶναι ἐσφαλμ.)

*Σιροειδὴς, ές (εἶδος). Ἔχων τὸ εἶδος τοῦ σίρου, ἢ ὅμοιος αὐτῷ.

Σιρκόρος, ὁ. Δακωνικ. ἀντὶ τοῦ, Σειρόρος, ἔστι, νεωκόρος· Σειρεπτὴς Ζηνὸς, Ἡσυχ.

Σίρον, τό. Σῖρ·ον τι ἐν ὑλώδεσι καὶ ἐυύδροις τόποις, καὶ λειμῶσι φυόμενον, Πλίν. ιβ'. 22. Διοσκορ. β'. 154 Sium latifolium, Λιν. καὶ ἐν Ὀδυσ. Ε, 72. «Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου, ἠδὲ σελίνου, θηλέων.» Ἀντὶ «Ἴου» οἱ παλαιοὶ κριτικοὶ «Σίρου» γράφεσι παρκινοῦσιν, οἷον Ἀθήν. β'. σελ. 61. Σία, σπευστέον ἐν δευτέρᾳ ὁμοίως φητίν, ἐν ὕδατι γίνεσθαι, σελίνῳ ἐλείῳ τὸ φύλλον ὅμοιος· διὸ καὶ Πτολεμαῖος, ὁ δεύτερος εὐεργέτης, Αἰγύπτου βασιλεύσας, παρ' Ὁμήρῳ ἀξιοῖ γράφειν· «Ἄμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ σίρου, ἠδὲ σελίνου,» οὐ γὰρ μετὰ σελίνου φύεται, ἀλλὰ μὴ ἐν· παρεπλήσια τούτοις καὶ ὁ Ἐρετριεύς, ὅς γε ἔτι ἔχει, «Σίον, εἶδος φυτοῦ σελίνῳ ἐλείῳ τὰ φύλλα παραπλήσιον·» ὅρα καὶ Οὐολφ. Προλεγ. σ. ρηγ'.

Σίορ, Δακωνικ. ἀντὶ τοῦ, Θεός· ὡς καὶ «Σείρ,» ἀντὶ τοῦ, Θεῖος

Σιός, Δωρικῶς, καὶ ἐξαιρέτως Λακωνικῶς ἀντὶ τοῦ Θεοῦ· ὅθεν «Νὴ μὰ σιὸν» παρὰ Λακωσι. τῷ Διοσκούρῳ δηλονοτι· ἐπειδὴ καὶ οἱ Λάκωνες κατὰ τῶν Δοκεούρων ὤμνυον, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ'. ς'. 18. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 213. καὶ Λυσιστρ. 81.

Σιπαλός, ἡ, όν· κατ' ἔκτασ. τύπος τοῦ σφαλός. Ἐπίμηκες, ἐλλιπὴς κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος, πεπηρωμένος, λευκὸς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχων, χωλὸς κατὰ τοὺς πόδας, σμαιτης, Ἐτυμ. Μ. Ζήτ. σεφλός.

*Σίπαρος, ὁ, καὶ, σίφαρος, τό. Λατ. supparum, τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον ὅθεν σπάρους ἐπαίρειν «Ἀδριαν. Ἐπίκ. γ'. 2 τὸ Λατιν. supparo summis velis anectere, τὸ περάμις ἐπαίρειν.» ἔστι δὲ ταύτον τῷ παρὰ Ξενοφῶντι «Ἀρτέμων» Ἑλλ. ς'. β'. 27.) Ὁ Κατωβῶνος εἰς Sueton. Aug 98. ἀντὶ τοῦ «Σιφάρουσι» ἀνέγνωσε· καὶ περοιμ. σικάρους ἐπαίρειν, μὲ ὅλα τὰ πανιὰ τρέπομαι εἰς φυγήν, φευγω

*Σιπύα, ἡ· καὶ σιπύη, Ἀρίστοφ. ἕτεροι δὲ τύποι καὶ σιπύς, ἡ· καὶ, σιπυς, ἡ Ἀγγεῖόν τι σιτηρὸν, ἐξαιρ. σακκίον τι, ἐν ᾧ ἐφυλάττοντο ἄλευρον ἢ ἄρτους, μάκτρα ἢ ἀρτοθήκη, Ἰακ. Λεων. Τκρ. 9. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 806. ὅθεν τὸ «Ὁμοτίπυος» ἀ Χαρώνδας παρ' Ἀριστοτέλ. πολιτ. ά 1. τὸ εὐσίπυος, καὶ ὀλιγοσίπυος.» Ὁ Ἐμπερχούσ. παράγει ἐκ τοῦ, σίπω, σιπάω, σιπέω, τὸ Λατιν. sipare. Ἐμβάλλειν ἢ ἐμπλησειν· ὁ δὲ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου καὶ «Ἰπύα ἔχει· καὶ εἰς τους παλαιους Ἀττικους ὁμνας εἰς Δήμητρα ἑρμηνευοντι τινές τὴν λέξιν «Σίρνα»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατὰ τὸν Πολυδεύκην (i. 162.) ἢ κεδ' Ἡσύχ. «Σίφνιοι δυὸ τοῦ, σιπύα. Ζήτ. σιφαῖος· ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἔτι καὶ τὰ παρ' Ἡσυχ. «Σιβύνη, ἡ σίββα, πήρα· σιβίς, πυξίς, καὶ σαπτυίς, κυξίς,» τὰ ὁποῖα παράγονται ἐκ τοῦ σέκω, σίπω, σιπάω, Sipare. Ἐν τῷ «Σίφνιον ψαίνεται καθαρῶς ἡ Ἀττικὴ δασύτης τῆς φωνῆς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι ἐκ τῆς Αἰτωλικῆς διαλέκτου «Κίββα, πήρα·» καὶ τοῦτο ἤθελεν ἦναι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, σίββα, ἂν τὸ κ ἐτίθη ἀντὶ τοῦ, σ' ἐστι δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὸ «Κίββαι τραχυτέρα προτροπὴ τοῦ ἀνωτέρω. Μετὰ τοῦ, κίβα, κίββα, ἐστὶν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ τὸ «Κίβισις, πήρα,» ὅπερ ἔτι ἱρίζεται καὶ «Κίβησις, κύβεσις, καὶ, κυβήσια,» Σχολ. Ἀπολλων. δ'. 1515. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 204. Ἀπολλόδωρ. β'. 4. Ζηνόβιος, Χιλ. ά. 41. (ἡ παραγ. ἐστὶ σκατεινὴ πάνυ· δὲ συγγεν· τοῖς κατὰ διαλέκτους σύν· ποις σίβα, κίββα, κύββα, = πήρα. ἄρα καὶ τῷ, κίβισις, κίβυσις, κύβισις, κ. τ. λ. Ἕτερος τύπος· ἄνευ σ. ὑπάρχει τὸ, ἰπύα, Lobeck Φρυν. σ. 301. καὶ μετ' Ἀττα. δασύτητος, σίφνιος σίφιος.) (υυ-)

*Σιπυΐς, ΐδος, ἡ, ἡ σιπύα.

*Σιπύς, ύος, ὁ, = σιπύα. (υυ)

Σίραιον, τό· ἢ «Σίραιος οἶνος» καὶ, σῖρινος οἶνος, ἐξημέτου γλεύκους, μοῦστος βρασμένος, σιρᾶς, Ἀρ. Σφ. 878. ἄλλως δὲ καὶ, ἐψημα, λέγεται, Supa

Σιρίασις, ἡ· καὶ, σιριάω, οὐχὶ τόσον καλοὶ τύποι αὐτῆ, σειρίασις, καὶ σειριάω.

*Σίριον, τό. Ὁ σείριος ἀστὴρ, Ἰβικος παρα Φωτίῳ.

*Σῖρις, ὁ. Αἰθιοπικὴ ὁνομασία τοῦ Νείλου, Διον. Περ. 223.

Σιρομάστης, ου, ὁ (σιρὸς, μαστὴρ). Σκεῦός τι σιδηροῦν, ὅπερ εἰ τελῶναι πρὸς ἔρευναν ἔχουσι, λαβὴν ξυλίνην ἔχον, Ἡσύχ. Ζήτ. σειρομάστης.

Σιρός, ὁ. Λάκκος (γούρνα), εἰς ὃν φυλάττεται ἐξαιρέτως ὁ σῖτος, ὄρυγμα εἰς ἀποθεσιν σίτου ἢ καὶ ἄλλων σπερμάτων, Εὐριπ. λείῳ καὶ λάκκοι διὰ νὰ πιάνωσι τοὺς λύκους, Λατ. sirus (νυ) Valck. diatr. p. 217. Ἐρατοσθ. ἐπ. 3, 4. κατὰ δὲ Δράκ. σ. 81, 25. ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ — υ)

Σιρρός, ὁ, νεώτ. τύπ. ἀντὶ σιρός, Schaef. Λογγ. σ. 336.

Σισαμίς, ίδος, ἡ, ἀντὶ σησαμὶς, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἐν Πατρεχομ. 36. «Σισαμίδα,» ὅπου χειρόγραφα τινὰ «Σησαμόπυρον ἔχουσι, καὶ τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει πλακοῦντα τινα πατσελισμένον μετὰ σησάμου, τὸ δὲ δεύτερον, πλακοῦντα μετὰ σησάμου καὶ τυροῦ κατεσκευασμένον.

Σισάριον, τό. Κοσμάριον, στολίδιον, γρυσοῦν γυναικεῖον, πάνω· εἶδος ἀλυσίδος, Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ί. 101.

Σίσαρον, τό. Εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι εἶσιν εὐώδιμαι. Διοσκορ. β. 169. Πλιν. 19. 5. Sium sisarum, Λιν.

Σισμός, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, σῖξις, ἐκ τοῦ, σίζω.

Σισύη, ἡ. Πλόκιμος τῆς κεφαλῆς, πλεξοῦδα, ἡ εἴλος τοῦ κουρεύειν τὰς τρίχας, παρὰ τοῖς Ο'.

Σίσυβος, ὁ σπανιώτ. κατὰ διάλ. τύπος ἀντὶ Ἴσσανος, συγγεν. τῷ σίλυβος, ἡ σίλλυβος, καὶ σίττυβος.

Σισύμβρινος, ίη, ινον. Κατεσκευασμένος ἐκ σισύμβρου, Ἀθην. σελ. 689.

Σισύμβριον, τό, = σίσυμβρον (υ-υν Νικ. λείψ. 2, 57.)

*Σίσυμβρον, τό. Φυτόν τι εὐῶδες, ὁ Διοσκορ. β. 155. καὶ 156. περιγράφει δύο εἴδη τούτου, τὸ πρῶτον ἴσως ἐστὶ τὸ τοῦ Λινναίου Mentha aquatica, καὶ τὸ δεύτερον Nepeta cataria (υ-υ Μελ. 1, 19. παρὰ δὲ Νικ. Θηρ. 896, – – υ)

Σισύρα, ἡ, χοντρὸν μαλλιαρὸν φόρεμα, τοῦ ὁποίου τὸ μαλλὶ δὲν ἐκουρεύθη, Ἡροδ. 4, 109. 7, 67., καὶ τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε τὴν μὲν ἡμέραν ὡς φόρεμα, τὴν δὲ νύκτα ὡς σκέπασμα (καπα, κ' ἐπίσκα), Ἀρ. Νεφ. 10. ἔτι δέ, γούνα, διφθέρα. ἐξαιρτ. γούνα ἐκ δέρματος αἰγὸς, ἄλλως, βαίτη, Valck. Ἀμμ. σ. 205. (σπανιώτ. τύποι εἶσὶ, σίτυρνα, σίτυριον, σίσυριος, σίσυρος, σίτυς, σύρα, συρία, διὰ τοὺς ὁποίους γίνεται πιθανὴ ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ σύρω· περὶ δὲ διαφορᾶς, οὐχὶ ὅμως τόσον ἐξ ἀξιοπίστου πηγῆς, μεταξὺ σιτυρα, σίσυρνα καὶ σίτυς, ἴδε Σχολ. Ἀρ. Ὀρν. 122. ὁ δὲ συνήθης τοιουτος σίσυρα φαίνεται ἐσφαλμένος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Σισύρα, τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων· ὁ Φώτ. «Σισύρα, βαίτη, τουτέστι τὸ ἐκ κωδίων συνερραμμένον ἱμάτιον· οὕτως Ἀριστοφάνης. «Ἓν πέντε σισύραις ἠγκεκρδυλημένοις. (Νεφ. 10. καὶ Σφῆκ. 1138. καὶ 757. Βάτραχ. 1507.) ἐνθα ὁ Σχολ. ἔχει. «Σιτυρία, καὶ Σισύρα, καὶ Σίσυς. Σιτύρα, τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων ἔχον ἔτι τὰς τρίχας σκέπασμα. Σισύρα, τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον. Σίσυς, τὸ παχὺ ἱμάτιον καὶ αὐτελὲς, μικρὸν, ἐπιτήδειον εἰς ἐν ἀπέσθαι εἶον ἐξωμίδιον· ὁ δὲ Τζέτζης ἐν ἀνεκδότοις Σχολίοις εἰς Ἀρ πτοφ. Νεφ. 10. ἔχει. «Σίσυς, Σισύρια, καὶ Σίτυρα. Σίσυς, πᾶν τὸ ειτελὲς καὶ ῥακώδες περίβλημα. Σισύρια, δέρμα ἄτριχον πολλοῖς τισὶ, μᾶλλον δὲ μοναστικὴ φορούμενον ὡς ἱμάτιον. Σιτύρα δὲ μαλωτὰ ἐπιβλήματα στρωμνικὰς χρησιμεύοντα· ὁ Πολυδ. ιζ'. 61. καὶ 69. ί. 64.) «Σισύρα, ὑφαντὸν ἱμάτιον, χλαῖνα παχεῖα· ἱστέον μεν ἄρα τοὺς παρ' ἡμῖν «Κουζάκα, Γούνα, Κάπα, Τραγέκαπα, Βελέντζα, καὶ Τσεργα, λεγομένους, ἅπερ εἰσὶ μαλλιαρὰ ἱμάτια καὶ σκεπάσματα. Ἐντεῦθεν τὸ «Λύτσκακος, καὶ, Ἀγναπτος σισύρα· καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Ἐρυξίαν «Σισύρνα δερματίνην· ἐνθα ὁ Σχολ. ἔχει. «Ἐρατοσθένης Σιτιραν φησὶ, στέγαστρον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχημένων. Σισύραν δὲ τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτομενον ἀμπεχειτιον, ὅ Γούναν φασίν. Ἐκ τοῦ, Σίρα, Σιρία, πρυτχθη κατ' ἀναδιπλασιασμὸν το, Σισύρα. Καὶ Ἡσύχ. φαίνεται, ὅτι ἐλέγετο ἔτι καὶ Σίσυς, Σίσυρος, Σίσυρνος, ὅστις ἔτι ἔχει. «Σισυρνώδης στολὴ, τὸν ἐκ τῆς σισύρνης στολισμὸν· διαφέρει σισύρα σισύρας. Σισύρια μὲν γὰρ, χιτῶνος εἶδος. Σισύρα δὲ διφθέρα, εἰς ὁμοχόνην καὶ στρωμνὴν ἐπιτηδείως ἔχουσα καθάπερ τὰ κώδια καὶ οἱ μηλωταὶ· καὶ Σισυρνον, τὴν σισύρνην οἱ κατὰ Λυβίην, τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον καλοῦσι· τὸ αὐτὸ καὶ Σισύραν. Παρ' Ἡροδότ. δ'. 109. «Τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρνας παραρράπτεται· τινὰ Χειρόγραφα ἔχουσι «Σισύραι» ἄλλα δὲ «Σισύρναις.

*Σισυρίγχιον, τό. Φυτόν τι κεφαλόῤῥιζον, φλοιόῤῥιζον.

*Σισυρίνιον, τό, νεώτερος τύπος ἀντὶ σισύρα.

*Σίσυρνα, ἡ, = σισύρα, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡρόδτ. 4, 109. 7, 67. (υ–υ) ὅθεν

Σισυροδύτης, ὁ «Σισυροδύτης, ου, ὁ (δύω). Ὁ μετὰ σισύρας ἐνδεδυμένος, ὁ σισύρναν ἐν τῷ περιπατεῖν φορῶν, Δυκόφρ. 634.

*Σίσυρνον, τό, = σίσυρια, σισύρα. (υ–υ)

Σισυρίς, ίδος, ἡ, = Σισύρα, σίσυρνα. 2) παρὰ χειρουργ. ἐπιδέσμιόν τι τῶν ἰατρῶν. Ἡσύχ. ὅθεν

*Σισυρνοφόρος, ὁ, ἡ, = σισυροφόρος, Ἡροδ. 7, 67.

Σισυρωδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἀπὸ τὸ εἶδος, ἢ τὴν ὕφυν μιᾶς σισύρας, ὅθεν σισ. στολή. Ζήτ. ἐν τῷ, Σισύρα. Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ.

*Σισυροδύτης, ου, ὁ = σισυρνοδύτης.

Σίσυρος, ὁ, = Σισύρα, Ἡσύχ. (υ–υ)

*Σισυροφορέω, Φορῶ σισύραν, (κουζάκαν, γούναν). ἐκ τοῦ

Σισυροφόρος, ὁ, ἡ. (σισύρα, φέρω). καὶ «Σισυροφόρησε Ὁ σισύραν φορῶν, Ἡρόδοτ. ζ'. 67. «Πάντες δὲ, σισυροφόροι τε ἦσαν».

Σίσυς, υος, = Σισύρα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 122. (υυ)

*Σισυφίδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος Σισύφου· ἐν γένει, Κορίνθιος.

*Σισυφίζω, (Σίσυφος). Πράττω ὡς ὁ Σίσυφος, ὅ ἐστι, δολίως καὶ πανούργως.

Σίσυων, ὁ. Φυτόν τι τῆς Συρίας, τοῦ ὁποίου οὗτος ὁ σπόρος εὔχρηστός ἐστι καὶ εἰς καρύκευσιν τῶν φαγητῶν, καὶ εἰς τὴν ἰατρικήν· ἴσως τὸ τοῦ Διοσκ. Sium amomum. Διοσκ. 3, 164.

Σῖτα, ἐκ τοῦ σῖτος. ἀνώμαλον πληθυντικὸν, ταὐτὸν τῷ, Σιτία, εἰς τὸ πεζόν. Τροφαὶ, ἄρτοι, βρώματα, φαγητὸν, ὀψώνιον, σιτηρέσιον. Ὅρα σῖτος.

Σιταγέρτης, ου, ὁ. (σῖτος, ἀγείρω) Ὁ συνάγων τὸν σῖτον ἐν γένει, καὶ ἰδικώτ. ὁ ἐμβάλλων αὐτὸν εἰς τὰς δημοσίους ἀποθήκας (Ἰστραντῆς, ἢ Ἰστιαρτῆς, Τουρκ.), Πίνακ. Ἡρακλ.

Σιταγωγέω, ῶ (σιταγωγὸς). σῖτον ἄγω, μεταφορίζω, φέρω σῖτον ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο, Λουκιαν. ὄθεν

Σιταγωγία, ἡ. Ἡ φορὰ, ἤτοι τὸ ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο φόρτωμα τοῦ σίτου· ἢ διὰ τῶν πλοίων ἢ ὁμαξῶν μετακόμισις τοῦ σίτου.

Σιταγωγὸς, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ σῖτον ἄγων, φέρων ἐπὶ τῶν ὠμων, ἐφ' ἁμάξης ἢ ἄλλως πως· ἐξαιρ. ὁ φέρων σῖτον προμηθεύσεως χάριν· ὅθεν, «Σιτ. πλοῖα (Ἡροδ. 7, 147. καὶ Lobeck Φρυν. p. 235), ἢ «Νῆες σιταγωγοὶ, τὰ μεταφέροντα ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς ἄλλο διὰ προμήθειαν σίτου καράβια, Ξενοφ. Ἀναβ. ά. ζ. 12.

Σιτανίας, καὶ, σιτάνιος, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. θ'. 2. ἴσως ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ σηταυίας, καὶ, σηταύιος πυρός. Ἐφαπτὸν σιταρίου.

Σιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ σῖτος. Ὀλίγος σῖτος, ἢ ἄρτος. «Εἰς βραχὺ σιτάριον κέρμα καὶ ὀναρίου, Λυσιόλογ. διὰ τὸ κέρμα ὀλίγου ἄρτου καὶ οἴνου. Ἡ συνήθεια λέγει οὔτω τὸν σῖτον, τὸν πυρόν.

Σιτάρκεια, ἡ. Ἡ ἐπιστασία τοῦ νὰ προβλέπηται καὶ νὰ φροντίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα καὶ ἐξαιρτ. στρατιᾶς τινός· ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα τῶν στρατιωτῶν, τὰ ὀψώνια, τὸ σιτηρέσιον. ἴδε σιταρχία. ἐκ τοῦ

Σιταρκέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀρκέω). Σῖτον δίδωμι, προμηθεύω, ἢ φροντίζω περὶ τῶν σιτηρεσίων, ἤτοι τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων ἔν τε στρατιᾷ καὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένων, δίδω αὐτοῖς τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ταὐτὸν τῷ, σιταρχέω. ὄθεν

Σιταρκία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σιτάρκεια. ἴδε καὶ, σιταρχία.

Σιταρχέω, ῶ. Σιτάρχης εἰμὶ· καθόλου, φροντίζω περὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἤτοι περὶ τῆς τροφῆς τοῦ στρατεύματος· ταὐτὸν τῷ, σιταρκέω. ὄθεν

Σιτάρχημα, τό (σιταρχέω). Ἡ προμήθεια τῶν ἀναγκαίων πρὸς τροφὴν· ὁ μισθὸς τῶν στρατιωτῶν, σιτηρέσιον, ἢ μισθοδοσία πρὸς τὸ ζῆν· «Ἂν ἡ τὸ σιτάρχημα δείπνου εὐπρεπέι, Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 238. Stipendium Λατ.

Σιτάρχης, ου, καὶ, σίταρχος (ἄρχω). Ὁ ἐπιστάτης καὶ φροντιστὴς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων· ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὸ νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς τροφῆς τοῦ στρατεύματος, Provianteister, Γερμ. avitailler Γαλλ.

Σιταρχία, ἡ (σιταρχέω). Ἡ ἐπιστασία τοῦ φροντίζειν περὶ τῆς τοῦ στρατεύματος, ἢ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόλεως τροφῆς. Ἀρχή, διδοῦσα σῖτον τοῖς ἀπιβάταις ἢ τοῖς στρατιώταις, Proviantami. Γερμ. Ἐνίοτε ἐνρίσκεται ἡ λέξις καὶ = σιταρεία, καὶ μάλιστα παρὰ Πολυβίῳ πολλαχοῦ.

Σίταρχος, ὁ, = σιτάρχης.

Σιτεία, ἡ (σιτεύω). Ἡ τροφή, τὸ τρέφειν· παχύνειν τὰ ζῶα· ὁ Ξενοφῶντης παρ' Ἀθην. σελ. 414. καλοῦσι οὕτω καὶ τὴν ἐν τῷ Πρυτανείῳ δημόσιον σίτευσιν.

Σιτέσιμος, = σιτεύσιμος.

Σιτευτής, οῦ, ὁ (σιτεύω). Ὅστις σιτεύει, τρέφει ζῶα.

Σιτευτός, ή, όν. Σιτευμένος, τεθραμμένος, θρεμμένος, πεχύς, Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Σιτεύω, Μ. εὐσω (σῖτος). Τρέφω, τρέφω ἐν ζωοτροφίᾳ διά νὰ παχύνῃ, Ἡρόδ. 7. 19. Μίσως, σιτεύομαι, τρέφω ἐμαυτόν, τρέφομαι, ἤτοι τρώγω μετὰ αἰτ. ἐξαιρ. ἄρτον. Ὀδυσσ. Ω, 209. Ἐν τῷ (κλισίῳ) σιτέσιοντοι, σῖτον καὶ τροφὴν μετελάμβανον, ἐσιτοῦντο, ἠσθιον, ἠρίστων, ἄτρωγον. πρβ. καί

Σιτέω, ῶ, Μ. ἰσω (σῖτος). Τρέφω, δίδωμί τινι φαγεῖν· παχύνω ζῶόν τι τρέφων· συνηθ. ἐν τῷ μέσῳ σιτέομαι, τροφῆς μεταλαμβάνω, πεινάω καὶ ζητῶ τροφήν, τρώγω, μετὰ αἰτ., Ἡσυχ. παρ' Ἡρόδ. πλὴν καὶ ἀπολύτως, Ἡρόδ. 1, 34. 133. ἐξαιρ. τρώγω ἄρτον.

Σιτηβόρος, ὁ, ἡ (βιβρῶ). Ὁ τὸν σῖτον ἤτοι τὸ σπαρτὸν τρώγων, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 115.

Σιτηγέω, ῶ (σιτηγός), = σιταγέω. Σῖτον, ἢ σιτία φέρω πρός τινα.

Σιτηγητος, ὁ, ἡ (γάιος)· παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 424. ὁ εἰς φαγητὸν καὶ τροφὴν τῶν ἀνθρώπων διωρισμένος· κατ' ἄλλους ἀναγινώσκεται «Χιλίγητος», εἰς τροφὴν τῶν ζώων.

Σιτηγός, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ σῖτον ἢ σιτία ἄγων διὰ ὁμάξης κτ. ταὐτὸν τῷ, σιταγωγός.

Σιτηρεσιάζω Προβλέπω τινὰ μὲ σιτία, τροφάς, ἤτοι φροντίζω περὶ τῶν σιτίων καὶ τῆς τροφῆς τινος, αἰτ. Ἀριστοτ. Οἰκον. β'. 37. ἐκ τοῦ

Σιτηρέσιον, τό· ταὐτὸν τῷ, σιτάρκεια. Τὸ ἐφόδιον, ἡ τροφή, καὶ ἐξαιρ. τῶν στρατιωτῶν, ὁ μισθὸς αὐτῶν, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. β'. 3. πνρ. σύδετ. τῶν

Σιτηρέσιος, ία, ον, = σιτηρός.

Σιτηρός, ά, όν (σῖτος). Ὁ ἐκ σίτου, σιταρένιος, ὁ εἰς σῖτον ἀνήκων. 2) ἀνήκων εἰς ἐφόδιον, εἰς τροφήν· ἢ ἐπιτήδειον εἰς τροφήν, ἐδώδιμον. 3) «Τὰ σιτηρὰ» καὶ «Τὰ σιτώδη, τὰ εἰς σῖτον ἀνήκοντα σπέρματα ἢ γεννήματα, τὰ μεταξὺ τῶν σπαρτῶν ἤτοι τῶν γεννημάτων ἀριθμούμενα. 4) Ἀγγεῖον, ἢ, Μέτρον σιτηρόν, ἀγγεῖον διὰ σῖτον, ἢ μέτρον, σὶ οὐ μετρῶνται τὰ γεννήματα.

Σίτησις, εως, ἡ (σιτέω). Τὸ τρώγειν, τροφὴν λαμβάνειν· καὶ ἡ καθημερινὴ τροφή, τὸ καθ' ἡμέραν φαγητόν· τὸ φαγεῖν αὐτό, Ἡρόδ. 3, 23. 4, 17. 2) «Ἡ ἐν πρυτανείῳ σίτησις», τὸ τρώγειν καθ' ἡμέραν ἐν τῷ πρυτανείῳ, Πλάτ. 3) ὁ Ζώσιμος λέγει «Σιτήσεις» καὶ τὰς τῶν Ῥωμαίων ἀννώνας.

Σιτητός, ή, όν (σιτέω), = σιτικός, ἀμφ.

Σιτίζω, Μ. ἰσω (σῖτος). Σῖτον, ἤτοι φαγητὸν παρέχω, χορηγῶ, δίδωμί τινι φαγεῖν, τρέφω. παχύνω ζῶόν τι τρέφων· συνηθ. τινὰ τι, ἢ τινά τινος, ἀλλὰ καὶ τινά τι, Σοφ. Συμπ. 4; 9. σιτέω, καὶ σιτεύω. Μέσως, τρέφω ἐμαυτόν, ἤτοι τρώγω, τροφῆς μεταλαμβάνω, μετ' αἰτ. «Πρώκας σιτίζεται», Θεόφρ. 4; 16.

Σιτικός, ή, όν· καὶ, σίτιος, ία, ον (σῖτος). Πᾶν ὅ,τι καθόλου ἀνήκει εἰς σῖτον, ἢ εἰς γεννήματα, ἢ εἶναι ἀπὸ σῖτον ἢ γεννήματα· ὅθεν «Τῶν σιτίνων τὰ κρίθινα ἄχυρα, ἀφ' ὧν ἄλων τῶν γεννημάτων τὰ κρίθινα ἄχυρα, Γεωπον. «Σιτικὴ ἐξαγωγή», τὸ ἐκβάλλειν γεννήματα, σιτάρια καὶ φέρειν αὐτὰ εἰς ξένους τόπους, Πολύβ. (-νυ)

Σιτίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σῖτος. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυντικῶς «Σιτία, τάπι, βρώματα, φαγητὰ ἐκ σίτου, ὥρα ἄρτος, πολλάκις παρ' Ἡρόδ. β) καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ τροφή, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ζωοτροφία, φαγεῖν ἐξαιρ. τῶν ἀνθρώπων, ἀντιθ. τῷ, «χόρτος», φαγεῖ διὰ τὰ θρέμματα. Ἀριστοτ. Ἠθ. β'. 2. «Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία πλείω καὶ ἐλάττω γινόμενα φαίνεται τὴν ὑγείαν· τὰ δὲ σύμμετρα, καὶ ποιεῖ, καὶ αὔξει, καὶ σώζει». Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. β'. 19. «Τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῆσθαι» ὁ αὐτ. «Σῖτα προσφέρεσθαι» Πλούταρχ. «Σῖτα προσάγεσθαι». Δουκιαν. «Ἀπεσχόμενον σιτίων». Ξενοφ. Λατ. «Ἐλάττους τῶν σιτίων γίνεσθαι». Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Δαπάνημα, ἐφόδιον (Κομπάνια, ζαχαρίς, προβιζιόν, προβιάν), Θουκυδ. «Δαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτίων γ) καὶ ἡ δημόσιος σίτησις ἐν τῷ πρυτανείῳ. δ) = σῖτος, σημ. β'.

*Σίτισις, εως, ἡ (σιτίζω), = σιτισμός. (-νυ)

*Σίτισμα, τό (——υ) καί

Σιτισμός, ὁ (σιτίζω). Τὸ τρέφειν τινά, ἢ παχύνειν ζῶόν τι.

Σιτιστής, οῦ, ὁ (σιτίζω), = σιτευτής, Γλωσσ.

Σιτιστός, ή, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σιτίζω, Θραμμένος, κτ. ὡς τὸ σιτευτός.

*Σίτλα, ἡ. Εἶδος μέτρου, ἐκ τοῦ Λατ. situla.

Σιτοβόλιον, τό· καὶ, σιτοβολών, ῶνος, ὁ· καὶ, σιτοβόλειον, καὶ, σιτόβολον, τό (βάλλω). Τόπος, ἢ ὀχυρὸν, ἔνθα ἀναποτίθεται ὁ σῖτος, ἀποθήκη (ἀμπάριον), Ῥογές, Γένεσ. μα'. 56. Γεωπον. ιγ'. ἀ. 3. ἔνθα ἐν β'. 27. κεῖται ἔτι καὶ «Σιτοβόλον, τό· καὶ, σιτοβόλειον». πρβ. Βολεών.

Σιτοδαισία, ἡ (δαίω, 2.). Διανομὴ σίτου, ἢ ὄρτου, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. 7, 45., ἔνθα καὶ τὸν ἡμαρτημ. ἀναγιν. σιτοδοσία.

Σιτοδεία, ἡ· Ἰων. σιτοδείη (δέομαι). Σπάνις, ἔλλειψις ἢ ἔνδεια σίτου, ἄρτου, καθόλου, ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, λιμός, πεῖνα, Ἡρόδοτ. α'. 22. 94. ὅθεν

Σιτοδέομαι, ἀντὶ σίτου δέομαι. Πάσχω ἔλλειψιν σίτου, ἄρτου, ἢ καθόλου τροφῆς, Θουκ.

Σιτοδόκη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σιτοβόλιον, Πολυδ. Ὀνομ. Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Σιτοδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Σῖτον, ἄρτον, ἢ ἄλλην τροφὴν δεχόμενος, χωρῶν, ἐμπεριέχων, ἢ φυλάττων, ταμιεύων.

Σιτοδοσία, ἡ (δίδωμι). Δόσις, χάρισις, ἢ νεν πληρωμῆς, σιταρίου τροφῶν, εἰς τὸν λαόν, μοίρασις αὐτῶν.

Σιτοδοτέω, ῶ. Μ. ήσω. Σῖτον δίδωμι, χαρίζω, ἢ μὲ σῖτον, ὡς τό, διανέμω, καθόλου προμηθεύω, σιτομετρῶ.

Σιτοδότης, ου. ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων ἢ διανέμων σῖτον, ὡς τό, σιτομέτρης, Συνέσ.

Σιτοδοχεῖον, τό, = σιτοδόκη. ἐκ τοῦ

*Σιτοδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι), = σιτοφόρος

Σιτοθήκη· ἡ (θήκη), ταὐτὸν τῷ, σιτοδοχεῖον. ἀμφ.

Σιτοκαπηλεύω (σιτοκάπηλος). Σῖτον πωλῶ, πραγματεύομαι μὲ σιτάρια, ζωοτροφίας Πολυδ. ζ'. 18.

Σιτοκαπηλία, ἡ. Ἡ διὰ τοῦ σιταρίου, ἢ ζωοτροφιῶν πραγματεία, ἐμπορία, ἢ τοῦ σίτου πώλησις, καί

Σιτοκάπηλος, ὁ (κάπηλος). Ὁ διὰ σίτου ἐμπορευόμενος, ὁ σιταρίου πωλῶν, σιτοπώλης

Σιτόκουρος, ὁ, ἡ (σῖτος, κείρω). Σιτάριον τρώγων· βλ. κειτ. ὁ ἐπὶ ματαίῳ τὸν ἄρτον τρώγων, ὁ ἀνωφελὴς καὶ μηδενὸς ἄξιος ἄνθρωπος, ὁ ἄχρηστος καὶ μάτην τρεφόμενος, Μενάνδρου παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 248. ἢ Ὀκνηρός, πάντα μέλλων, σχόκουρος, ἄβλος, ἄχρηστος, εἷς ἐπὶ ὁμολογῶν παραπράφεσθαια.

Σιτολογέω, ῶ (σιτολόγος). Σῖτον λέγω, συλλέγω, συνάζω τροφὰς σιτάρια, ἢ καθόλου, συνάζω ἐν πολέμῳ εἰς ξένον τόπον, στέλλων ἱππικὸν, τροφὴν διὰ τοὺς ἵππους, ἢ σῖτον διὰ τοὺς στρατιώτας. Fourrager, Γαλ. «Τὴν χώραν σιτολογεῖν», συνάγειν τὰ σιτάρια ἀπὸ τινος τόπου, Πολύβ. γ'. 101. ὅθεν

Σιτολογία, ἡ. Ἡ συλλογὴ καὶ σύναξις τοῦ σίτου, ἢ χόρτου. 2) ἡ φορά, σύναξις ζωοτροφιῶν.

Σιτολόγος, ὁ, ἡ (σῖτος, λέγω). Ὅστις συνάγει σιτάρια καὶ φροντίζει περὶ τῆς ζωοτροφίας τῶν στρατιωτῶν, ἢ πόλεώς τινος, ἢ περὶ τοῦ χόρτου τῶν ἵππων, Fourrageur, Γαλ.

Σιτομετρέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Σῖτον μετρῶ, διαμοιράζω τὸν σῖτον, καὶ ἐν γένει τὰς ζωοτροφίας κατά τι διωρισμένον μέτρον (δίδω, ἢ μοιράζω τὰ ταΐνια). «Σιτομετρεῖν τινά», προμηθεύω τινὰ μὲ τὰς ἀναγκαίας ζωοτροφίας, ἔξον παρὰ Πολυβ. Μέσ. «Οἱ στρατιῶται σιτομετροῦνται, λαμβάνουσι κατὰ τὸ μέτρον τὰς τροφὰς αὐτῶν. 2) ἐκτελῶ τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου, σιτομέτρης εἰμί. ἐκ τοῦ

Σιτομέτρης, ου, ὁ (μετρέω). Ὁ τὸν σῖτον μετρῶν, οἵτις μετρᾷ καὶ διαμοιράζει, ἤτοι διανέμει κατὰ τὸ μέτρον τὸν σῖτον, ἢ ἐν γένει, τὰς τροφὰς (ὅστις μοιράζει τὰ ταΐνια). 2) ὁ ἄρχων, ὅστις ἐπιτηρεῖ εἰς τὸ νὰ ᾖ τὸ μέτρα τοῦ σίτου δίκαια καὶ σωστά, Ἀριστοτέλ. πολ. δ'. 15. ὅθεν

Σιτομετρία, ἡ. Τὸ μέτρημα καὶ ἡ διανομὴ τοῦ σίτου ἢ τῆς τροφῆς ἢ τοῦ χόρτου (ἡ μοίρασις τῶν ταϊνίων.) 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ σιτομέτρου. 3) καὶ αὐτὸ τὸ σιτομέτριον, ἤτοι τὸ μετρηθὲν ἀπὸ τὸν σῖτον, ἀπὸ τὰ ζωοτροφεῖα, βρώματα (τὸ ταΐνιον), Διοδωρ. Σικ. β'. 41.

Σιτομέτριον, τό. Ὁ μεμετρημένος καὶ εἰς τροφὴν διδόμενος σῖτος· τὸ ὡρισμένον ταΐνιον, ἢ διωρισμένη ζωοτροφία, τὰ τεταγμένον μέτρον τοῦ σίτου, τῆς τροφῆς ἢ τοῦ χόρτου, dimensum, Μάρκ. Εὐαγγ. ιβ'. 42.

Σιτόμετρον, τό· ταὐτὸν τῷ, σιτομέτριον, Πλούταρχος.

Σιτομνημονέω, ῶ (μνήμων), = σιτομετρέω, Γραμματ. Ἡσύχ. «Σιτομνημονεῖν», ἀντὶ τοῦ, τὰ σῖτα μετρεῖν· παρ' ὅσον ἀπεγράφοντο οἱ λαμβάνοντες παρὰ τῶν δεσποτῶν τὰ τεταγμένα μέτρα.

Σιτονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ τὰ σῖτα νέμων, ὁ τὸν σῖτον, τὸ ταΐνιο, ἢ τὴν τροφὴν, τὰς ζωοτροφίας διδούς, ἢ διανέμων, Σοφοκλ.

Σιτοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (σιτοποιός). Ποιῶ ἑτοιμίζω τὸν σῖτον, ἀλέθω αὐτόν, κτλ. ἔτι δὲ ἀλεύρι, ἄρτον, τροφήν, βρώματα, φαγητὰ ἑτοιμάζω· τινί, δίδωμι τροφὴν, ψωμίζω, τρέφω τινά, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. δ'. 2. «Αἰγυπτίους οὐκ ἂν φυλάττειν τούτους ἡμᾶς δέοι, οὐδ' ἂν σιτοποιεῖν τούτους». Μέσ. «Σιτοποιέομαι, ἑτοιμάζω ἄρτον, τροφὰς, βρώματα διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ἢ σιτεύομαι, τροφῆς μεταλαμβάνω, τρώγω, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ζ'. 10. «Σιτοποιεῖσθαί τε ἀνάγκη κομιδῇ τὰ ἀμφοτέρους· ἀλλ' ἐν ζ'. β'. 11. «Χειρομύλας, αἷς σιτοποιησόμεθα», σημαίνει τό, ἀλέθω, ἑτοιμάζω ἄλευρα διὰ τὸ κομῶ ἄρτον διὰ τὸν ἑαυτόν μου· ὅθεν

Σιτοποιία, ἡ. Ἡ ἑτοιμασία καὶ κατασκευὴ τοῦ σίτου, τοῦ ἀλεύρου, τοῦ ἄρτου, ἢ καθόλου τῶν φαγητῶν, Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 21. «Ἡ ἐκ τοῦ καρποῦ σιτοποιία», ἢ κατασκευὴ τοῦ ἄρτου, ἀρτοποιία ὅθεν

Σιτοποιικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς σιτοποιίαν. «Ὄργανον, σκεῦος σιτοποικὸν» (Ξενοφ. Οἰκον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δ'. 7. καὶ ϛ.), ὄργανον, ἢ σκεῦος ἐπιτήδειον εἰς κατασκευὴν σίτου, ἄρτου, ἀλεύρου, φαγητοῦ.

Σιτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν καὶ ἑτοιμάζων τὰ σῖτα ἤτοι τὰ φαγητά, τὴν τροφὴν τὸ ἄλευρον ἐκ τοῦ μύλου καὶ ὁ ἀλέσας τὸν σῖτον, ἢ κατασκευάζων τὸν ἄρτον, ἀρτοποιός, ἀρτοπώλης, Ἡρόδοτ. γ'. 150. 7, 187. ὅστις ὅμως χρῆται μόνον τῷ ϑηλ., ἡ σιτοποιός.

Σιτοπομπεῖα, καὶ -πία, ἡ (ἄρτος, πέμπω). Ἡ ἀποστολή, καὶ μετακόμισις τοῦ σίτου· ἔτι δὲ καὶ ἡ συντρόφευσις, ἤτοι ἡ συνοδία αὐτοῦ καὶ ἀσφάλεια, Δημοσθένης, convoi, escorte.

Σιτοπομπεῖον, καὶ, σιτοπόμπιον, τό· ταὐτὸν τῷ, σιτοπομπεῖα, Διοδ. Σικ. ὑμῖν.

*Σιτοπομπία, ἡ, καὶ

*Σιτοπόμπιον, τό, = σιτοπομπεῖα.

*Σιτοπονέω (σιτοπόνος), = σιτοποιέω.

Σιτοπονία, ἡ, = σιτοποιΐα. Φίλ. γ'. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. Λόγ. πγ'. ἡ ἑτοιμασία καὶ παρασκευὴ τῶν φαγητῶν.

Σιτοπόνος, ὁ, ἡ (πενέω), = σιτοποιός.

*Σιτοπρέπτης, ου, ὁ (πιπράσκω), = σιτοπώλης. (α)

Σιτοπωλέω, ῶ. Σῖτον πωλῶ· καὶ μετὰ Γεν. ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι μὲ σιτάρια, ἐκ τοῦ

Σιτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σῖτον πωλῶν, σιτοκάπηλος.

Σῖτος, ὁ. Τὸ σιτάριον, ὁ πυρός· τὸ πρῶτον ὅλων τῶν γεννημάτων καὶ καρπῶν, ἀφ' ὧν κατασκευάζεται ἄρτος· Ἡρόδοτ. α'. «Σῖτος δὲ σφι πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀτ[ν]ης ἀλληλισμένου.» Θουκυδ. η'. «Σῖτον ἐκβολήν, ὅταν ὁ στάχυς τῆς κάλυκος ἐκφύηται, οὐχ ὅταν ἐκ τῆς γῆς ἀναδίδηται τὰ σπέρματα. Φώτ. λέγεται ἔτι καὶ τὸ χόρτον αὐτοῦ, ἤτοι τὸ σπαρτόν· Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ϛ'. ι'. καὶ ε'. γ'. 8. «Φθείρειν τὸν σῖτον.» Καλοῦνται ἔτι καὶ ὅλοι οἱ καρποὶ, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἄρτος· ἔτι δὲ ὁ ἐκ τούτου κατεσκευασμένος καὶ ἡτοιμασμένος ἄρτος, καὶ τὸ ἄλευρον, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε'. ε'. «Πέμπεται τῶν πεποιημένου σίτου τὸ ἥμισυ.» καθόλου τροφὴ, φαγητὸν, τὸ πρὸς τοῦζῆν ἀναγκαῖον, συχνάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἀσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ὡς τὸ σῖτον ἀπαρελλάκτως ἐπὶ τροφῆς ἀνθρώπου, ὅθεν καὶ γεύει. ἐπίθ. τῶν ἀνθρώπων, ναῖται ἐδωδιτες, Ὀδ. Θ, 222. Ι, 90. Κ, 101. συνήθ. ἐπὶ τροφῶν, κατεσκευασμένων ἐκ σίτου, ἄρτος, ἄλφιτα, ζυμαρικὰ καὶ τὰ παρ. ἐντιδ. τοῖς ἐκ ῥιζῶν, ὄσπρια, ὄσπιτος καὶ κρέας, Ὀδ. Ι. 9. Μ, 19. Ο, 334. Χ, 21. καὶ ἐπὶ ἀγρίων ανθρώπων, σῖτοι ἔτρωγον μύσοι ἀρίστα, ἔλεγον. «Οὐδέ τι σῖτον ἤδιον.» Ἡσ. Ἔ. 148. λέγεται καὶ ἐπὶ ζώων, ἀντὶ τοῦ, χόρτου, τροφῆς, ὡς παρὰ Ξεν. Κ Π. 8, 1. 14. «Ἵππος σῖτον ἐκέβαλεν, ὑπὸ χόρτου· καὶ ἐν Ἱππ. 4, 1. «Τοῦ ἵππου τὸν σῖτον κλαπῆναι ἐκ τῆς φάτνης.» καὶ κατωτέρω. «Ὅταν (ὁ ἵππος) ἐπὶ τὸν σῖτον ἀπάγηται· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· ὁ αὐτ. Οἰκον. 17, 10. «Εἰ ἐμβάλων τὸ σπέρμα, καταστρέψῃς αὐτὸ πάλιν, τοῦτο γίνεται σῖτος· τῇ γῇ», τροφὴ ὑλὴ λέγεται δὲ καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν ὡς βρῶμα ἑκατέρῳ τῷ ποτῷ, ὅθεν, ποτὸς οὐδὲ ποτὴ, Ὀδ. Ι, 87. Κ, 88. Ἰλ. Τ, 306. ἡ καὶ, σῖτος καὶ οἶνος, Ὀδ. Τ, 479. Ξ, 46. Τ, 312. 378. Ἰλ Ι, 706. Τ, 161· καί, σῖτος καὶ μέθυ, Ὀδ. Δ, 746. Κ, 266. Ρ, 69δ. καὶ ἀλλαχοῦ. «Σιτὸς καὶ ποτὸ (παρ' Ἡροδ. 5, 34. 65.)», φαγητὰ καὶ πιστά. «Σῖτος καὶ εὐνὴ (Ὀδ. Τ, 130. Ἰλ. Ω, 129)», φαγὶ καὶ ὕπνος· ἐν δὲ Ὀδ. Κ, 235 ἐχρήσατο ὁ Ὅμ. καὶ ἐπὶ ποιχίος, πολτοῖσιν ποτοῦ, τοῦ, κυκεών. «Ἀνέμοιτε δὲ σίτῳ φάρμακα, ἐκ τῆς Κρήτης. Παρ' Ἡροδ. 4, 17. «Σίτου καὶ σπείρουσι καὶ σιτέονται.» 2) παρ' Ἀττικ. καὶ τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου λείψανα τῶν φαγητῶν διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος, τὰ περιττώματα· ὡς καὶ τὸ, σιτίον. — 3) Καλεῖται ἔτι σῖτος καὶ ἡ διάμεσος πρόσοδος εἰσὶ εἰς τροφὴν, ὁ καταγμένος μισθὸς, ἤτοι τὸ σιτηρέσιον, Δημ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τόκος, Ἀππιαν. Οἱ Ἀττ. ἔχουσιν οὐχὶ σπανίως τὸ ἀνώμ. πληθ. σῖτα, τά, ὅπερ καὶ παρ' Ἡρόδ. αὐτῷ ᾗ, 128. 5, 34. 60. 7, 21. εὑρηται· ὅμως ἑνικὸν, τὸ σῖτον, δὲν ὑπάρχει, Porc. Εὐρ. Μηδ. 494. Schaef. Σοφ. Ἠλ. 1366. Παρ' Ὁμ. εὑρηται μὲν ἅπαξ ῥητῶς τὸ ἑνικὸν, Ὀδ. Τ, 61, τὸ δὲ οὐδέτ. οὐδέποτε, καὶ λοιπὸν ἦθελεν ἦναι μωρία τὸ νὰ ϑέλῃ τις ἐκ τούτου νὰ συμπεράνῃ τι καὶ ἐναντίον εἶλης τῆς λοιπῆς χρήσεως τῆς γλώσσης.

Σιτόσκελτος, τό· ταὐτὸν τῷ, Λίγλαψ. Ἐν τῷ τοῦ Διοσκορ. δ'. 139. παραρτήματι κεῖται αἰτόσπελος. ἴδε σιφώνιον.

Σιτόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ἐσπαρμένος μετὰ σίτου, σπαρμένος μὲ σιτάρια, Διονύσ. Ἁλικ.

Σιτουργός, ὁ, ἡ (ἔργω), = σιτοποιός. «Μύλη σιτουργική, ὁ ἄλευρον ἐργαζόμενος μύλος, Πολύαιν. γ'. ε'. 10.

Σιτοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ σῖτον, ἢ ἄρτον τρώγων· ὁ τρώγων σιτάριον ἢ ψωμίον, Ὀδ. Ι, 191. Ἡρόδ. 4, 109. συνήθης ἐπωνυμία τῶν ἀνθρώπων, τῶν σῖτον ἐδόντων. (α)

Σιτοφόρον, τό, προσυπακουομ. ἀγγεῖον. Ἀγγεῖον, δοχεῖον, ἐν οὗ φέρεται ἄρτος, ἢ φαγητὰ, ἢ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἐμβάλλονται σιτία, καλάθι· οὐδέτερον ἐκ τοῦ

Σιταφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σῖτον φέρων, παράγων, γεννῶν. «Γῆ σιτοφόρος», τόπος, εἰς ὃν γίνονται πολλὰ σιτάρια. 2) καθόλου δὲ, ὁ πολλὴν τροφὴν ἢ φαγὶ φέρων, κουβαλῶν, μεταφέρων· καὶ ἀπὶ ἀχϑοφόρων ζώων παρ' Ἡρόδ. 1, 80. 3, 154. 7, 125.

Σιτοφυλακεῖον, τό (φυλακή). Τόπος, ἢ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ φυλάττεται ὁ σῖτος, σιτεβολών.

Σιτοφύλακες, οἱ (φύλαξ). Ἐν Ἀθήναις ἀρχή τις, ἥτις ἐπιμελεῖτο, ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραϑήσεται, καὶ τὰ ἄλφιτα, καὶ οἱ ἄρτοι, Φώτ. εἶχον οὗτοι τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὸ νὰ σημειώσι τὸ σιτάριον, ὅτου ἔφερετο εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ νὰ προσέχωσιν ἐπάνω εἰς τοὺς σιτοπώλας, διὰ νὰ πωλῶσι τὸ σιτάριον, τὸ ἄλευρον καὶ ὁ ἄρτος κατὰ τὸ ὡρισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου μέτρον καὶ ζύγι, Λυσίας, σελ. 722. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην παρ' Ἁρποκρατίωνι ἦσαν ἐν Ἀθήναις κατ' ἀρχὰς τρεῖς σιτοφύλακες, εἶτα δὲ 10 ἐν τῇ πόλει, καὶ 5. ἐν τῷ Πειραιεῖ.

Σιτοφυλακέω, ῶ. Σιτοφύλαξ εἰμὶ, Ἀππιαν. καθόλου, φυλάττω τὸν σῖτον. ὅθεν

*Σιτοφυλακία, ἡ. Ἡ ἀξία, τὸ ἐπάγγελμα τῶν σιτοφυλάκων.

Σιτοφυλάκιον, τό· ταὐτὸν τῷ, σιτοφυλακεῖον.

*Σιτοφύλαξ, κος, ὁ. Ὅρα σιτοφύλακες.

Σιτόχροος, καὶ συναιρ. σιτόχρους, ὁ, ἡ (χρόα, σῖτος). Ὁ σίτου χρῶμα ἔχων, κίρνους ὡς τὸ σιτάριον. Λατιν. Robeus.

Σίττα, ἡ, σίττη. Ἐπιφώνημα ποιμενικὸν, ἐπισπευστικὸν καὶ παραλειστικὸν τῶν ὁρεμμάτων, καὶ ἰδικὸν τῶν προβατοβοσκῶν, διὰ τῆς ἁπλῆς λέξεως ἔκραζον εἰς ὅλον τὸ ποίμνιον, ἢ καὶ εἰς ἓν αὐτοῦ κατ' ἰδίαν, ἤτοι διὰ νὰ κάμωσιν αὐτὰ προσεκτικὰ καὶ νὰ τὰ ἐγκαρδιόσωσι, χέ! Θεοκρ. 8, 69. ἢ διὰ νὰ σκιόσωσι καὶ φοβίσωσι, ὅτε ἐπεφέρετο ἡ ἀπὸ, Θεοκρ. 5, 3. 100. «Οὐκ ἀπὸ τᾶς κρήνας σίττ' ἀμνίδεσιν.» ἢ διὰ νὰ ἐλεύσωσι καὶ νὰ ἕλθωσι πρὸς αὐτούς, πτ!, ὅτε ἐπεφέρετο ἡ πρὸς μετὰ αἰτ., Θεοκρ. 4, 46. ἐλέγετο καὶ, ψίττα! ψίττα· (ἀναμφιβ συγγεν. τῷ σίζω, π. ὅμως μόλις ἔχον, ὡς τινὲς θέλουσι, συγγένειαν τῷ Λατ. cito.)

*Σιττάκη, ἡ (-ν-) καὶ

Σιττικός, ὁ· μαλακωτέρα προφορὰ [ἀντὶ, ψιττακός· καὶ «Σίττας, ὁ παρ' Ἡσυχίῳ, (καὶ «Σιττάκη, ἡ· παρὰ Φιλοστοργίῳ γ'. 11.) Ψιττακός, παπαγάλλος.

*Σίττακι, ὁ, = σιττακός.

*Σίττε, ἴδε σίττα.

Σίττη, ἡ. Ὅρις ποιός, ὀρνεοκολάπτης, Sitta. Λατ.

*Σιττύβη, ἡ. Δερμάτινος σταλὴ, τὸ μιερὸν ἱματάριον, Ἡσυχ. Ὁ Φώτ. ἑρμην. τὸ, σίττυβα, διὰ τοῦ, δερματία.

Σίττυβος, ὁ, = σίκκαβον, λεκάνη, ἔτι δὲ = σιτιύβη. 2) ἴσως δὲ καὶ = σίλλυβος.

Σίττω, Μ. ῶ, πάλαι ἀμφίβολος λέξις, ἐκ τοῦ ὀπίσω σύρητας μόνον ὁ ἀόρ. παρὰ Θεοκρίτ. ϛ'. 19. «Σίβα δ' ὑλακτεῖν καὶ τὸ εὐείλ. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶναι μόνον εἰκασία τοῦ Ruhnken· πλὴν ὑποδεστέον καὶ ὅτι εἶναι ἀποδεδειγμένη ἡ ὀρθότης αὐτοῦ, δὲν ἔπεται ὅμως ὁ ἀόρ. τὸ νὰ σχηματισθῇ ἐ. ῥ. ἀπὸ οἰκείου τινὸς, ἀλλ' ἐσχηματίσθη πάντη ὀρθῶς ἐκ τοῦ σίζω, καὶ ὑηλοῖ, σκαῦδα ἢ παρορμῶ τὰ σκυλία.

Σιτώ, οῦς, ἡ (σῖτος). Ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, ὡς ὁτειρα τοῦ σίτου.

Σιτώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Σίτου εἶδος ἔχων, ἐν τοῦ εἴδους τοῦ σίτου ὢν· ὅμοιος σίτῳ, ἴδε καὶ σιτηρός, 3.

Σιτών, ῶνος, ὁ (σῖτος). Ἀγρὸς, χωράφιον ἐσπαρμένον μετὰ σίτου· καθόλου, χωράφια μὲ σιτάρια σπαρμένα, Πλούταρχ σελ. 78.

*Σιτωνέω (σιτώνης). Σιτώνης εἰμὶ· ἀγοράζω, ὠνίζω, ἢ συναγοράζω, ἀγοράζω ὅλον τὸ σιτάριον.

Σιτώνη, ἡ, = σιτωνία, ἄμπ.

Σιτώνης, ου, ὁ (ὠνέομαι). Ὁ σῖτον ὠνούμενος, ὁ σῖτον ἀγοράζων καὶ ἀποτιθέμενος· ὅστις ἀγοράζει τὰ σιτάρια, καὶ ὁ προεστὼς τοῦ δημοσίου σίτου (κομμισάριος, ἀγοράζων σιτάρια διὰ τὰ στρατεύματα, Ἰστριαντῆς).

Σιτωνήσεις, ὡς, καὶ

Σιτωνία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ὑπηρεσία τοῦ σιτώνου. 2) ὠνητὸς, ἀγόρασις, συναγόρασις τοῦ σίτου. 3) ψωνισμένον, συναγορασμένον σιτάριον. «Ἀνεβατάμειον σιτωνίας πλουάκις.» Ἐπιγραφ. Χανδλερ. 18., ἠγορασμένος σῖτος.

Σίφαιος, αία, αῖον. Ἡ «Συφαῖος», Δουκιαν. Λεξ «Ἄρτος συφαῖος», ἑρμπ. διὰ τοῦ, Siliginus, σιλίγινος, ἄμφ. ἴσως ἐγράφη ποτὲ «Σιπαῖος, ἢ Σίβαιος» ἴδε ἐν τῷ, Σιτύα. Ὁ Σουΐδας ἔχει, «Σιλφαῖος ἄρτος», ἄτοπη ἑρμηνείας τινός.

Σίφαρος, ὁ, = Σίπαρος. Ἀρίων. Ἐπίκτ. γ'. 2. (νυν)

Σιφλός, ἡ, όν, καὶ κατ' ἐπέκτασιν σιτολές, Ὁ ἔχων σωματικόν τι ἐλάττωμα, κολοβός, κατάπηρος (σακάτης), βλεμμάτιος. 2) ἐξαιρέτως ἐλλιπὴς κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἐλάττωμα ἢ μώμιν, ψεγάδι ἔχων εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, ὁ βλεφαρίζων, ἢ συρλός, Ἰκε. Α. Π. σ. 662. πρβ. σιφινός γ) καὶ, ἰσιφλὲς πάδαρα, ἐλλιπῆς κατὰ τοὺς πόδας, σπαστὴς, κουτσὸς, κουτσοὺς, Βρ. Ἀκ. Υ. 1, 204. ὅθεν δ) καθόλου, ἄμορφος, δύσμορφος, ἄσχημος, ὡς καὶ τὸ, ἐπίσιφλος· καὶ γενικώτερον ἔτι, ἐπίψογος, μωμητός. πρβ. σίφλος καὶ τὰ κατωτέρω ἐκ τῶν συγγραφέων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ, τοῦ, κακὸς, ἐπίμωμος, πηρὸς, αἰσχρὸς, μωρὸς, μωμητός· ὅς τις ἔτι ἔχει. «Σιφλώσαι, ἀφανίσαι. Σιφλοῦν, μωμᾶσθαι, αἰσχύνειν, πηροῦν, βλάπτειν.» Ὁ Ἐτυμολόγ. Σιφλὸς, πλεονασμῷ τοῦ φ. καὶ κυρίως ὁ ἐσκωμμένος τοὺς ὀφθαλμούς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος. Ἰλ. Ξ, 142. «Ὅτε δὲ ἐσιφλώσειεν, ὅπου ὁ μὲν Σχολ. ἠρμήν. διὰ τοῦ, τυφλώσειεν, ἐπίψογον ποιήσειεν, ἢ κακώσειεν. σίφλος γὰρ καλεῖται ὁ ψόγος· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ, ἀφανίσειεν, μωμήσειεν· ὁ δὲ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ, ἐκκλύσειε, μωμητὸν ποιήσειε, ἢ βλάψειε· ὁ δὲ Φωτ. διὰ τοῦ μέψειεν, ἐκφαυλίσειεν· ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, κακώσειεν, ἢ μωμητὸν καὶ εἰδεχθῆ καὶ χαῦνον ποιήσειεν· καὶ πόλιν «Σιφλὸν, ὁ εἰδεχθής, ὅτι παρὰ τὸ Σίπαλος ταύτην τοῦτο σημαίνει, λέγεται κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν, ὁ ῥᾴδυμος, χαῦνος, ζοφώδης. 2) ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, ἐλλιπὴς, ἀτελὴς, προκόπτειν καὶ ἡ συγγενὴς, κενὸς, ἄδειον, κοῦφος· ὅθεν ἐπίῤῥ. τοῦ νάρθηξ, τὸν ὁποῖον κατὰ τὸν Κύστάθιον οἱ Λύκιοι ἔλεγον, «Νάρθηξ σιφλὸς τὰ ἐντόσω, κενὸς (κούφιος), ἀπειδὴ καὶ ὁ νάρθηξ ἐσωτερικῶς κούφιος ἐστὶν ὡς ἡ ἀκτή, ἤτοι ἡ Ἰουμοξυλιὰ καὶ τὸ Εὐῦξον, ὅ ἐστιν ἔχων ἀπαλὴν τινὰ ἐντερώδην. Ἆρα, φαίνεται παρ' Ἡτυχίῳ, ὅτι τὸ «Σιφνὸς, κενὸς· καὶ, σιφνόω, κενῶ, ἔστιν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, σιφλὸς, καὶ, συφλόω, καὶ σιφλόω. Καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Λυκόφρονι «Σιφνέως, ὁ ἀπάλαξ, καὶ χαμόρριγξ, τὸ τυφλοπόντικον (ζωάριον ὀρύττον τὴν γῆν). ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἐλαττώματος τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. β) κατ' ἰδίαν. ἀναφορὰν, ἐπὶ κενοῦ, ἀδείου στομάχου, ὡς παρὰ Πλάτ. Ἀποκ. παρ' Ἀθ. σελ. 344. Ε. (ἵνα δὲ οὕτως ἀναγνωσθέν ἀντὶ φίλος) καὶ παρ' Ὀππιαν. αλ. γ. 183. ἀντὶ τοῦ, ὁ πειθὼν πεισμάτος, καὶ ἀδηφάγος, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, κενὸς, διότι καὶ ὁ Ἡτύχ. ἔχει «Σίφων, Λύκιος· ὁ αὐτὸς ἑρμην. ὅτι τὸ «Σιφῶμαι, διὰ τοῦ, Τήκομαι, ὅτε καὶ ποέπει νὰ ἐκχέωμεν ὡς πρωτότυπον τὸ «Σίφω, ἢ σίπω, ὅπερ σημαίνει τὸ, κενῶ· ὅθεν καὶ τὸ, σίφων, τὸ κενὸν καὶ κούφιον σῶμα ἢ ὁ κενὸς κάλαμος· καὶ τὸ, σιφόω, σιφῶμαι, κενὸς γίνομαι, ῥᾴδιος γίνομαι, τήκομαι. Μετὰ τούτου συγγενὲς ἐστὶ καὶ τὸ «Σομφὸς, κενὸς, κοῦφος, μαλθακὸς, σπογγώδης, ἀραιός. Ἂν τὸ «Σιφλίζω ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, Καταγέλαστος, ἢ Ἀξιογέλαστος, ἄξιος σωμάτων καὶ χλεύης, ἐμπαιγμοῦ, ἀσχήμος, ἐπίφοβος, μωμητός· τότε πρέπει νὰ ἀναπλέξωμεν τὴν ἰδέαν τοῦ, Δύσμορφος· καὶ ἐπομένως ἔτι τὸ «Σίφλος, ὡς σημαίνει, σώφρων, χλεύη, ψόγος, ἐμπαιγμὸς, περίσκωμμα, ὁ γίνεται εἰς τὸν δύσμορφον ἢ πηρὸν, ἢ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία πηρότης, δυσμορφία, ὁ μῶμος, Δινόφ. 1134. καὶ Heyne Il. T. 6. σελ. 548. (ἡ λέξις ὑπάρχει σπανία καὶ μόνον ποιητ., διαφέρουσα τῆς, σιφνὸς, μόνον κατὰ τὴν διάλεκτον, ἐξ ἧς σιφνόω καὶ σιφνὸς· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ τυφλὸς συνέχεται μὲ ταύτην τὴν λέξιν, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας κενὸς μετὰ τοῦ, σίγων, σιφῶμαι, σιμῶμαι.) ὅθεν

Σίφλος, ὁ· Ἐλάττωμα σωματικὸν· τὸ περιγέλοιον τοῦτον· ὅθεν ἐκ γένετ. περιγέλοιον, μῶμος. ἴδε πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἀνωτερ. σιφλὸς.

Σιφλόω, ὦ (σιφλὸς. Ἰλιοβόνω β ἅπτω, πηρόω τινά· καθέλλω, κάμνω τινὰ ῥᾴδυμον καὶ μισητὸν, ὥστε βλέποντές τον ἄλλοι νὰ δύνωνται νὰ τὸν μισῶσι· φέρω τινὰ εἰς δυστυχίαν· κρημνίζω εἰς ἐντροπὴν καὶ ἀτιμίαν, Ἰλ. Ξ, 142. ὁρα σιφλὸς.

Σιφλώζω, (σίφλος). Περιγελῶ, μωμάομαι, ἀμφ.

Σίφνεύς (σίφνος, σιφλὸς). Χαμόρριγξ, ἀσπάλαξ, σπαλαξ, τυφλοπόντικον, διὰ τὴν τυφλότητά του, Λυκ. 121. ἴδε ἐν τῷ, σιφλὸς.

Σιφνιάζω (σίφνος), = σιμαλίζω, καταδακτυλίζω. Δείχνω μὲ τὸν δάκτυλον, εἰς σημεῖον ἀτιμίας. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν· διαβεβλῆνται γὰρ οἱ σίφνιοι, ὡς πιεδικοὶ χρώμενοι. Σιφνιάσαι οὖν τι σιμαλίσαιμι οὗτοι δὲ καὶ «Σίφνιος ἀραβὼν· σιφνιάζειν γὰρ τὸ ἅπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλῳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1381.

Σίφνις, ἡ, = σιπύα. Εἰς τοὺς τῆς Δήμητρος Ἀττικοὺς ὕμνους ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν τινὲς μὲν διὰ τοῦ, γῆ, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, σιπύα, Πολυδ. ι'. 162. «Σίφνιν δὲ ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὕμνοις, οὐ τὴν γῆν ἔνιοι ἀκούουσιν, ἀλλὰ τὴν σιπύαν, ἐξ ἧς ἡ Δημήτηρ προὔκειτο τὰς τροφάς. Ὁ Ἡτύχ. ἀντὶ τούτου «Σίφνιον ἔχει, ἀμφ.

* Σιφνός, ἡ, ὁν. Ἕτερος κατὰ διάλεκτον τύπος τοῦ σιφλὸς, ὅθεν

* Σιφνύω, = σιφλόω.

* Σιφῶμαι (σίφων, σιφλὸς, 2.). Γίνομαι κενὸς, ἄδειος, ὀλιγοστεύω, γίνομαι λιγνότερος, φθίνω, ῥεῖθρομαι κατ' ὀλίγον.

Σίφων, ωνος, ὁ (σιφλὸς, 2.). Σῶμα τι ἄδειον, ἢ κούφιον, ὡς σωλὴν, καλάμη, π. χ. τοῦ ἀγρίου καλάμου, καὶ τ. τ. Ἀπ. sipho ἐξαιρτ. α) ὁ καθετὴρ, τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐμβάλλουσι τὸν οἶνον ἐκ τοῦ βαρελίου οἱ καπῆλοι «Τὸν σίφωνα ἐμπιεζοῦντες ἔλκομεν τὸν οἶνον, Ἀλέξ. Ἀφροδ. β) ὄργανον εἰς πρόσευσιν ὑδάτων ἐν τοῖς ἐμπρησμοῖς (Τουλούμπα), ὡς τινες τὴν κατασκευὴν περιγράφει ὁ Ἥρων ἐν τοῖς Πνευματ. σελ. 180. γ) εἶδος ἐντόμου μυριοποδοῦς, Ἡσύχ. ἴσως ὁ κώνωψ, ὅθεν ὁ Μελέαγρ. 92, 2. ἔχει, «Αἵματος ἀνδρῶν σίφωνες κώνωπες. δ) ταυτὸν τῷ, τύφων, τυφὼς, Σχολ. Ἀριστ. Διοσπ. 785. ε) ὄργανον σκόλοπι ὅμοιον, ἐν ᾧ τοὺς μαρσίππους ἐπιστοποῦσιν. Ἡσύχ. 2) ὁ ῥυπαρὸς ἄνθρωπος καὶ λίχνος. ἴδε ἐν τῷ, σιφλὸς· καὶ, σιφώνιον. (Τὸ Ἰώτα ἐπὶ συνήθ. μακρόν, καὶ μόνον παρ' Εὐρ. Κύκλ. 438. βραχύ.) ὅθεν

Σιφωνίζω, ἰσω, = τὸν οἶνον ἐκβάλλω οἶνον διὰ τοῦ σίφωνος ἐκ τοῦ βαρελίου ἢ ἐκ τοῦ πίθου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 555.

Σιφώνιον, τὸ. Ὄνομα εἴδους τοῦ βρώμου (βρώμη) φυτοῦ, Διοσκορ. δ'. 140. Παρομοίως φέρει τὸ ὄνομα «Σίφων, καὶ, Ἀιρόσπελον, ὁ Αἰγίλωψ, καθὼς καὶ ὁ σιτόσπελος, παρ' αὐτῷ ἐν δ'. 130. Ἐν τῷ τοῦ Στεφάνου Γλωσσ. φέρεται «Σίφωνα, ἡ καλάμη τοῦ ἀγρίου καλάμου, avena, cicuta.

* Σίω, Σπάνιος τύπος τοῦ πείω παρ' Ἀνακρ. πρβ. Mohlhorn σελ. 90. Herm. el metr. p 484.

Σιωπάω, ῶ. Μ. ἧσω, συνῄθ. σιωπήσομαι (σιωπή). Σωπῶ, σιωπηλὸς εἰμι, δὲν ὁμιλῶ, Ὅμηρ. τινὶ, φυλάττω περί τινα σιωπὴν, Ἀριστ. Βατρ. 1134. καὶ Συνοψ. «Σιωπῶ πρὸς τοῦτο, ὅστις ἐστὶ καὶ τὸ «Σιωπήσομαι αὐτὶ τοῦ, σιωπῶ. ἔχει· καθόλου, εἰμὶ ἥσυχος, ἢ ἄφωνος, ἄλαλος, ἢ μυστικὸς, ἐχέμυθος, πρβ. σιγάω. 2) μεταβτ. ἀποσιωπῶ, φυλάττω τι μυστικόν. Μέσως, παρὰ Πολυβ. ιη'. 19. ἀπὸ τοῦ, κατασιωπᾶν, κελεύειν ἵνα σιωπήσῃ τις, ἐυσιωπῶ τινα, Πολύβ

Σιωπή, ἡ. Σιγὴ, τὸ τὰ μὴν ὁμιλῇ τις, πολλάκις παρ' Ὅμ., παρ' οἱ ὅμως ἐν χρήσει μόνον ἡ δοτ. σιωπῇ ὡς ἐπίῤῥ. ἀντὶ σιωπηλῶς, ἐξαιρτ. δὲ παλλάκεις καὶ πλεοναστικῶς, «Πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, ὅηλ. ἐσίγησαν, Ἰλ. Γ, 95. Η, 92 κτ. 2) καθόλου, ἡσυχία, εὐόρβιον, ἀναπαυσις. 3) ἐνεργ. τὸ ἀποσιωπᾶν, ὅθεν ἡ ἀποιώπησις, ἐχεμυθία.

Σιωπηλός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -λῶς (σιωπάω). Ὅστις σιωπᾷ, δὲν ὁμιλεῖ· ὁ μετὰ σιωπῆς ὀλίγων, ἥσυχος, εὐόρβιος. 2) ἐχέμυθος, μὴ λέγων μυστικόν τι, κρυφὸς.

Σιωπηρός, ά, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. -ρῶς· ταυτὸν τῷ, σιωπηλὸς, οὐχὶ δὲ τόσον εὔχρηστος τύπος, L. Dind. καὶ Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 1, 9.

Σιώπησις, εως, ἡ (σιωπάω). Τὸ σιωπᾶν, ἡ σιωπὴ, τὸ εἶναι ἥσυχος. 2) ὁ χαρακτὴρ ἑνὸς τοῦ νὰ σιωπᾷ καὶ τὰ φυλάττῃ τι μυστικόν.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Κ.

Σκάζω, Μ. ἀσω. Χωλαίνω, ἢ χωλεύω, κοντσαίνω. Ἰλ. Δ, 811. Τ, 47. «Μηρὸς σκάζων, Πλούταρχ. «Σκᾶσαι καὶ χωλεῦσαι, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 639. ὁ σκάζων, ἄλλως καὶ χωλίαμβος, εἶδος στίχου Ἰαμβικοῦ, ἐξαιρ. ἐν χρήσει παρὰ τῷ Ἱππώνακτι, ὅστις ἐστὶ μὲν τελειος τρίμετρος, ὅμως ἀντὶ τοῦ τελευταίου Ἰάμβου ἔχων σπονδεῖον ἢ τροχαῖον.

* Σκαιεμβατέω, καὶ

Σκαιοβατέω, ῶ. (σκαιὸς, βαίνω). Ἀδέξια, ἀναρμοστα, ὄχι καθὼς πρέπει βαίζω, περιπατῶ ἢ χορεύω· καὶ σκοντάβω, παραπατῶ· παρ' Κύστιῳ. τὸ σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως βαίνειν, ἀντὶ τοῦ ἑποίου ὁ Ψώτιος «Σκαιεμβατεῖν, ἔχει, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ «Σκαιῶς καὶ ἀῤῥύθμως ἐμβαίνειν ὀρχούμενον, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀεμβατεῖνω.

Σκαιόθεν, Ἐπίῤῥ. Ἀριστερόθεν, ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ ἐκ τοῦ

Σκαιός, ά, όν· καὶ ἐπίῤῥ. σκαιῶς, ὅθεν τὸ Λατιν. Scaevus. Κυρίως σημαίνει, ἀριστερὸς, εὐώνυμος, λαιὸς, ἑῤῥβὸς, πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος. ὅθεν ἡ σκαιὰ πρισυπακουομ. χεὶρ, ἢ ἀριστερὰ χεὶρ (τὸ ἑῤῥβὶ χέρι) παρὰ τὸ εἶναι σκαζειν ἤτοιν χωλαίνειν περὶ τὰς ἐνεργείας, παρ' Ὅμ, παντὶ καθόλου ἀσκαιῶς, μετὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, Ἰλ. Λ, 501. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐντελῶς δὲ «χειρὶ σκαιῇ, Ἡσ. Θεογ. 170. 2) ὀντικὸς, κείμενος πρὸς δυσμὰς, ἐπειδὴ οἱ Ἑλληνικοὶ οἰκοδομοῦντες ἔστρεφον τὸ πρόσωπον κατ' ἄρκτον, ὥστε εἶχον κατ' ἀριστερὰν τὴν δύσιν, καὶ ἐντεῦθεν αἱ ἐν Ἰλ. τόσον συχνὰκις ἀπαντῶσαι «Σκαιαὶ πύλαι, ἢ κατὰ δυσμὰς πύλη (πόρτα) τῆς Τροίας, οὐχὶ δὲ ἡ παρὰ τινος (ὡς κακῶς ἐξηγοῦσί τινες) σκαιοῦ κτισθεῖσα· ὡσαύτ. καὶ ἐν Ὀδ. Γ, 295. «Σκαιὸν ῥίονα, εἶναι πιθανῶς τὸ ὀντικὸν ἀκρωτήριον. 3) κακοῦν, ὀυστυχίαν προμηνύων, κακοῦ οἰωνοῦ, κακὴν σημασίαν ἢ προσέλασιν ἔχων, κακοσήμαντος (Τουρσούζης), ἐπειδὴ τὰ καλοῦ σημείου πτηνὰ ἐφαίνοντο τῷ οἰωνοσκόπῳ ἱπτάμενα ἐξ ἀριστερῶν, ἤτοι ἐκ δυσμῶν, τὰ δὲ καλοῦ οἰωνοῦ ἐκ δεξιῶν, ἤτοι ἐξ ἀνατολῆς· ὅθεν καθόλου, ἀπαίσιος, οὐ καλὸς, ἐναντίος, π. χ. ἐπ' ἀνέμου· ἢ ἀνεπιτήδειος, ἀνάρμοστος (ὄχι κομψὸς), ἐναντίος, ξενίαν φέρων, ὡς, «Φιλοτιμίη κτῆμα σκαιόν, Ἡρόδ. 3, 53. 4) τροπικ. ἀνέπαρκος, ἀδέξιος, ὥστε ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, ὁ ὄχρειον καὶ οὐτιδανὸν, ἢ ἀνεπιτήδειον πολίτευμα ἔχων, ὅθεν δύσκολος, ἄχαλος, κακοήθης, δυσκολομεταχείριστος, ἀμαθὴς, ἀπαρακολούθητος, ἄχαρις, ἀγριος, ἀσωτος, ἀπαίδευτος, ἀπάνθρωπος· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, «Σκαιὸν πρᾶγμα, τὸ μὴ κατὰ γνώμην ἀποβεβηκός· κυρίως δὲ, ὁ ἀμελῶς πράττων τι. «Σκαιότατοι καὶ ἀδεεστότατοι, Ἡρόδ. 1, 129. πρβ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 998. ὅηλοῖ δὲ καὶ, ἀσύνετος, ἄπειρος, ἀμαθὴς. — Καὶ ὅλας ταύτας τὰς σημασίας τὸ, σκαιὸς ἀντίκειται τῷ δεξιὸς, πρβ. τοῦτο. — 5) στρυφνὸς, καμπύλος, κυρτὸς, ὡς τὸ, πλάγιος, αὐτόθ. τῷ, ὀρθὸς, ὡς καὶ παρὰ Λατίνοις scaevus καὶ directus· (συγγεν. τῷ, σκάζω.) ὅθεν

* Σκαιοσύνη, ἡ, (Συνῴδ. ἐξ Ἀριστοφ.) καὶ

Σκαιότης, ητος, ἡ (σκαιὸς, 2.). Τὸ εἶναι τοῦ σκαιοῦ, ἀνεπιτηδειότης, ἀδεξιότης· ἠθικῶς δὲ, ἀμαθεία, ἀπειρία, ἀφροσύνη, ἀναισθησία, μωρία, κακοήθεια, ἄχαλον καὶ ἄχαρι πολίτευμα, Δημοσθέν. Ὁ Ἡρόδ. 7, 9, 2. συνάπτει, «ἀγνωμοσύνην καὶ σκαιότητα.

Σκαιουργέω, ῶ (σκαιὸς, ἔργον). Ἀδέξια, ἀνεπιτηδείως, ὡς χωριάτης πράττω, ψερομαι, εἶμι ἀπαίδευτος. «Παρὰ τοὺς γονέας σε ,α, κἀντί

Δημόσιον Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὸς τοὺς γονεῖς, Ἀριστ. Νεφ. 983. ταὐτὸν τῷ, σκαιωρέω. ὅθεν

Σκαιούργημα, τό, ταὐτὸν τῷ, Σκαιώρημα, Ἡ ἀδέξιος, ἀνάρμοστος πρᾶξις, Τζέτζης Χιλ. γ. σελ. 43.

Σκαίρω, Ἄλλομαι, σκιρτῶ, πηδῶ, ὀρχοῦμαι, χορεύω· τοὺς πόδας ταχέως κινῶ καὶ ἐμφερῶ, Ὀδ. Κ, 412. «Ποσὶ σκαίροντες», ταὐτὸν τῷ, Σκιρτῶντες, Ἰλ. Σ. 572. ὅθεν «Σκαρισμός», τό πηδᾶν, πήδημα, χόρευμα, καὶ «Σκάρτης», ὁ, χορευτής, σκιρτητής, ἢ ταχὺς εἰς τὸ κινεῖν τοὺς πόδας, Ἡσύχ. ἴδε καὶ, Σκαρίζω. (συγγεν. τῷ, σκάζω, καὶ, σπαίρω, ἀσπαίρω).

*Σκαιώδης, ὁ, ἡ, (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος, τὸν τρόπον ἀνὸς σκαιοῦ.

*Σκαίωμα, ατος, τὸ (σκαιός, 5.) Κυρτότης, καμπυλότης, Πολυβ.

Σκαιωρέω, ῶ, = σκαιουργέω, Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, Σκαιωρούμενον, παραστάμενον, ὁ δὲ Σουΐδ. Σκαιωρία, κακὴ βουλή· ἄλλοι δὲ ἑρμην. τό, Σκαιωρῶ, διὰ τοῦ, πανουργεύομαι· καὶ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 673. φέρεται τὸ, «Ἐσκαιώρησεν», ἀντὶ τοῦ, ἥμαρταν, ἔσφαλεν, ὤπταισεν. Πιθανὸν ἐστιν, ὅτι τό, σκαιωρῶ, καὶ τὰ ἑπόμενα παράγωγα αὐτοῦ ταὐτόν ἐστι τῷ, Σκευωρέω, μετὰ τῶν παραγώγων αὐτοῦ· διότι καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Σκεύασαι, σκαιοῦς. ἴδε καὶ, Σκαιουργέω. ὅθεν

Σκαιώρημα, τό· καὶ, Σκαιωρία, ἡ = σκαιούργημα· ἔτι δέ, κακὴ βουλή, ἐπιβουλή, ἀπάτη, κακουργία. Παρ' Ἡσυχίῳ ἑρμην· τὸ κσκαιωρίαν, διὰ τοῦ, ὀρχησιν, χορεία, καὶ παιδιάν. Τὸν τύπον «Σκαιώρημα» ἔχει ὁ Πολυδ. ζ'. 182. καὶ ὁ Σχολ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 728.

Σκαλαβάτης, ὁ, νεώτ. τύπος ἀντὶ, ἀσκαλαβώτης, Meinecke. Μένανδρ σ. 69. Ἡσύχ. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι «Σκαλοβαπεῖ», κλίμακι βαίνειν.

Σκαλαβάρβα, ἡ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. δὶς τοῦ, τύρβη, παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ, Σκαλεύω. Ὁ αὐτὸς ἔτι τό «Σκαλαβαρβίαν» διὰ τοῦ, ἀκηδίαν· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι «Καλαβάρβαν», παροιμία ἢ παροινία.

Σκαλάθυρμα, τό (καὶ ὑποκορ. «σκαλαθυρματιονα, τό) (σκαλαθύρω). Σόφισμα, ὑπερκριβὴς, κενὴ ἐξέτασις, ἢ ἐρώτημα· καὶ ὄλον, παίγνιον, βωμολοχία, παίγνιον τοῦ σοὺς, κωμ. Ἀριστοφ. Νεφ. 630. ἴδε καὶ ἐν τῷ ἑπομ. ἐκτοῦ

Σκαλαθρύω· κυρίως ὡς τό, σκαλλω, σκαλεύω, σκάπτω· ὅθεν αἱ κάμηλοι εἰς ὑπόδεσιν τινα κοπιαστικὰς μὲν, ὅμως ἀνωφελεῖς καὶ ματαίας ἐξετάσεις καὶ σοφρεις, λεπτολογῶ. 2) ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, κτυπῶ μίαν γυναῖκα εἰς τὸν κῶλον κ.τ.τ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἐκκλ. 611. ἀκολαπαίνω, λάθρα πλησιάζω γυναικί, συνουσιάζομαι· καὶ ἐν Νεφ. 630. τὸ παράγωγον «σκαλαθρμάτιαμα, ἀντὶ τοῦ, ἀπτειτμοί, χωρατάδες, κενὰ καὶ μάταια ἐρωτήματα καὶ προβλήματα, μετρὰ σοφίσματα παιδιᾶς χάριν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ σκαλεύω ἢ λάθρα πλησιάζω· καὶ τὸ «σκαλαθύρονιε, διὰ τοῦ, ἀκολαπαίνων Ὁ αὐτὸς ἔχει· «Ἠκάλον, κόρις, αἰδοῖον, σκάλαθρον· ὁ Φώτ. ἔχε· «Σκαλαθύρματα, σκαριφήματα, Ἀριστοφάνιον.

Σκάλαξις, ἡ, = σκάλισις, ἅμμ.

Σκαλεία, ἡ, καὶ, σκάλσις, ἡ (σκαλεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σκαλεύειν, σκάλισμα.

Σκαλεύθρον, τό (σκαλεύω)· καὶ «σκαλευρονιε παρὰ Πολυδ. ζ'. 28. ὅπερ ἡ κοινὴ ἔκφρασις «σκάλεθρονιε, παρ' αὐτῷ λέγει. Ὀργανόν τι τῶν ἀρτοποιῶν, δι' οὗ ἀνακατόνουσι καὶ σκαλίζουσι, συνδαυλίζουσι τὸ ἐν τοῖς φούρνοις καιόμενον πῦρ, καὶ σύρουσιν ἔξω τοὺς ἄνθρακας. (ἀντὶ τῆς πρώτης λέξεως αἱ ἐκδόσεις ἔχουσι· «σπαλεθρονιε καὶ τινα Χειρόγραφα «πάλαθρονιε καὶ ὁ Ἡσύχ. «Σπάλαθρον, σκάλανθρονιε, ἄνευ τινὸς ἄλλης ἑρμηνείας· καὶ ὁ Φώτ. «Σπάλαυθρον, σκάλαυθρονιε· ἀκόμη ἐν ἄλλα χειρόγραφον ἔχει· «Σκέλευθρον, καὶ σπάλαυθρονιε, παρὰ Πολυδ. ι'. 113. ἡ συνήθεια τοῦτο, «Σκελάθρονιε λέγει.)

Σκέλευμα, τό, (σκελεύω). Τὸ ἐσκαλευμένον· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, σκαλεία

*Σκάλευρον, τό, ὄρα σκάλευθρον.

Σκαλεύς, έως, ὁ (σκάλλω). Ὁ σκαλίζων, σκάπτων καὶ ἐκριζῶν τὰ σπαρτὰ, καὶ ἐξαιρέτως τὰ κακὰ λαχανικὰ, σκαλιστής, Ξενοφ. Οἰκον.

Σκάλευσις, εως, ὁ, ἡ (σκαλεύω), ταὐτὸν τῷ, σκαλεία.

Σκαλευτής, οῦ, ὁ. Ὁ σκαλεύων, σκαλιστής· ταὐτὸν τῷ, σκαλεύς.

Σκαλεύω, = σκάλλω, Ἀριστοτέλ. Ὕπτα, πῦρ σκαλεύειτιε.

Σκαληνία, ἡ. Ἀνομοιότης, ἀνωμαλία, ἀνιστότης, Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ζ'. 10. ἐκ τοῦ

Σκαληνός, ἡ, όν (σκάζω). Χωλὸς, κουτσὸς, κλονούμενος. 2) ἀνόμοιος, ἄνισος, τυλώδης, σκολιὸς, πλάγιος. «Τρίγωνον σκαληνόν», τὸ ἄνιτον καὶ ἀνομοίους τὰς πλευρὰς ἔχον· ἀντίκειται τῷ, ἰσοπλευρος, καὶ, ἰσοσκελές· παρ' Ἱπποκρ. «Φλέψ σκαληνή», ἡ πλαγία. «Ἀπορὸς σκαληνόκα, (Ἐπίγραμ. 63. Λεων. Ταραντ.) σκολιὰ, πλαγία, καμπύλη καὶ ὀφιοειδὴς ὁδὸς, ἡ καχεκτικὴ ἔχουσα. Κατέζευκται καὶ τὸ παρὰ Λατίνοις, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σκέλαν» ἀντὶ τοῦ, κλίμαξ, ἀναβάθρα, ὅπερ καὶ ὁ Ἡσύχ. ἐσημείωσε· διότι καὶ αὐτὴ σκαληνὴν ἕδσιν ἔχει· καὶ «Σκαλιόνια, καὶ «Σκαλοπατήματαιε αἱ ἀναβαθμίδες, καὶ ἀντεῦθεν τὸ ἑπίθ. σκαληνοειδὴς, ὁ, ἡ· ὡς «Ὀχετοὶ σκαληνοειδέσιν, οἱ πλάγιοι οὐρητῆρες· ἐπὶ ταύτῃ τῇ ῥήτει φαίνεται, ὅτι σκοπευει καὶ ὁ Ἡσύχ. λέγων, «Σκαληνεῖς ὀχετοίε, ἕντερα

Σκαληνόω, ῶ (σκαληνός). Σκολιὸν, πλάγιον καὶ καμπύλον, ἢ ἄνισον, ἀνώμαλον καὶ ἀνόμοιον ποιῶ, Πλούταρχ.

Σκαλίας, ου, ὁ. Ἡ κεφαλή, ἢ ὁ καρπὸς τῆς κυνόρας ἢ ἀγκινάρας, (κάκτος). Θεόφρ. ζ'. 4.

Σκαλιεύω (σκαλὶς), = σκαλεύω, σκάλλω. Μὲ τὴν σκαλίδα σκάπτω, κτλ.

Σκαλίζω, ταὐτὸν τῷ, σκαλεύω, καὶ σκάλλω, Σκάπτω, σκαλίτε καθαίρω, Ἀττ. ἀσκαλίζω.

Σκαλίς, ίδος, ἡ (σκάλλω). Ὄργανον δι' οὗ σκαλίζομεν, σκελίδα, ἤτοι τὴν φωτίαν, ἢ εἰς τὸ ἀμπέλι, ἢ ἄλλο. 2) φιάλη, τρυβλίον, πινάκι, Ἡσυχ.

Σκάλισις, Σκάλιτμα, τό, καὶ, σκαλισμός, ὁ (σκαλίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σκαλίζειν, ταὐτὸν τῷ Σκαλεία, καὶ, σκάλευς, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 25.

*Σκαλιστήρ, ῆρος, ὁ (σκαλίζω), = σκαλεύς, ὅθεν

Σκαλιστήριον, τό, = Σκαλὶς, Σχόλ. Θεοκρ.

*Σκαλλίον, τό, ὑποκ. τοῦ σκαλίς. 2) μικρὰ φιάλη, μικρὸν πινάκι, καὶ μικρὸν ποτήριον.

Σκάλλω. Σκαλεύω, σκαλίζω, π. χ. τὴν φωτίαν, ἢ ξύλα, ξέω, ἢ σκελίτε καθαίρω, σκάπτω, κινῶ τὸ χῶμα τῆς γῆς διὰ τῆς σκαλίδος, ἀνορύττω, ἀνατρέφω καὶ ἀνεχόω τὴν γῆν, ἐοικὼ τὰ ζῶα, Θεόφραστ. ὅθεν σκαλεύω, σκαλίζω, σκαλιδεύω, σκαλαθύρω, σκάλοψ. 2) ἀντὶ τοῦ, ἐρεύνω, Ἐτυμολ. (συγγεν. τῷ, σκάπτω, τῷ, σκέλλω, Βουτμ. Γραμματ. 2. σ. 299. καὶ τῷ, Ξάω, ξέω, ξύω, ξαίνω, τῷ Λατ. scabo, scalpo, καὶ τῷ, σπάλαξ, ἀσπάλαξ.)

Σκάλμη, ἡ. Ξένον τι καὶ βαρβαρικὸν εἶδος μαχαίρας, ἢ ξίφους ἢ καὶ Ἡσύχιος. Θρᾴκιος μάχαιρα. Ὁ Πολυδ. (ι. 166.) ἔχει· «Ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ Σκάλμη». Σοφοκλ. Τρωΐλ. καὶ Ἀντωνίν. ι. δ. 15. (Δύναται νὰ παραχθῇ καὶ ἐκ τοῦ σκάλλω.)

Σκαλμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Σκελμός. (--υυ Meinecke Μένανδ. σ. 160.)

Σκαλμός, ὁ, Πάσσαλος ἐμπεπηγμένος εἰς τὰ πλάγια μέρη τοῦ πλοίου, ὅθεν αἱ κῶπαι (ἢ τὸ τιμόνι) ἐκδέδενται, καὶ Σκαρμός, ἢ πλησιόν, Σκαλμοί, τὰ ξύλα, εἰς οὓς δέονται αἱ κῶπαι πρὸς εἰρεσίαν. Ὁμηρ. Ζ, 42. Εὐρίπ. Ἰφ. Ταυρ. 1347. «Ἔχοντες πλάτας ἐπὶ σκαλμῶσιν. Ἀρρίαν. Ἰνδ. κζ'. 5. Κατὰ σκαλμοὺς ἑρέτιαιε. Ἀπολλ. Ἀργ. δ. 379. «Τὴν δ' ἀρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μετατρέψανσες ἔρετμα πηχήϊον προὔχοντα περὶ σκάλμοισιν ἔθηκαν, καὶ κατωτέρω στίχ. 382. «Σκελμοῖς δ' ἀμφὶς ἔρετμα κατήρτυνον», ὅθεν «Σκαλμὸς θρανίτηιε, ἡ τάξις τῶν θρανιτῶν, ἔνθα σηλαδὴ οἱ θρανῖται ἐρέσσουσι, Πολυβ.

Σκάλοψ, οπος, ὁ (σκάλλω). Καθ' Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ὁ ἀσπάλαξ (ζῶον γεωρύχον καὶ τυφλὸν, χαμωρύχῃ, τυφλοπόντικον.), Talpa. ἐξ Ἀριστοφ. Ἀχ. 870. ἐκ τοῦ, σκάλλω, τὸ σκάπτω, σκαλίζω. κυρ. ὁ σκάπτων, σκαλίζων. Ὁ Φώτιος ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐν Ἡρατόνου ἐν Ἠλιαβουλίαιε. Φαίνεται δὲ ὅτι τό, Σπάλαξ, ἔστι τὸ κοινὸν ὄνομα τούτου τοῦ ζώου, τὸ δὲ, Σκάλοψ, παρέφθαρται κατὰ τὴν προφοράν, ὡς καὶ τό, σκαίρω, σκαίρω, σκέλευθρον, σπάλευθρον, κ. τ. λ. Καὶ τό, ἀσπάλαξ, προσλήψει τοῦ α· ὡς καὶ τό, ἀστραγος. πρβλ. σπάλαξ.

Σκάλσις, εως, ἡ (σκάλλω). Τὸ σκαλίζειν (εἰς τὴν φωτίαν, εἰς τὸ ἀμπέλι ἢ ἄλλαχοῦ που). Λέγεται καὶ, σκαλεία, σκάλευσις, σκάλισις, σκάλατις. Θεόφρ. δ'. 14.

Σκάλωμα, τό. ἀμφ. ἀνάγν. παρὰ Πολυβ. ε'. 53. ὅπου ἄλλοι «Σκαλίωμα γράφουσι, καμπύλωμα· φαίνεται, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ Σκαληνός. ἴσως ἔγραφη ποτέ, Σκαλήνωμα, ἢ, Σκολίωμα. (Ἡ συνήθεια λέγει «Σκάλωμα». Τὸ ἀνωφερὲς καὶ ἀνώμαλον ἢ σκολιόν μέρος· καὶ τὸ Ἀναβιβάζεσθαι ἐπὶ τι· καὶ Σκαλόω, ἢ Σκαλόνω, ἀναβαίνω διὰ τῆς κλίμακος, ἢ ἀναβιβάζομαι, καὶ παίρνομαι ἀνωποστάτου ἀπό τινος· καὶ, σκάλα, ἀντὶ τοῦ, κλίμαξ. ἴδε Σκληνός).

Σκαμβός, ἡ, όν. Κυρτὸς, καμπύλος, κυρτὸς, καὶ ἐδικώτ. εἰς τὰ ἔξω ἀπὸ τῶν σκελῶν, (ἀντίθ. τῷ βλαισός). Στρεβλὸς, στραβὸς ἢ στρεβλογυρισμένος, «Ξύλον σκαμβὸν οὐδέποτ' ὀρθὸν», Σοφοκλ. «Σκέλη σκαμβότερα μᾶλλον ἢ βλαισότερα, Γαληνοσ. τ. 3. ἐπὶ συνών. Ἐντεῦθεν ὁ Νικήτας (Χρονικ. 1.) «Τὸ ἦθος σκαμβοειδῆσαι, ἀντὶ τοῦ, Σκαμβός. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σκαμβάλυξιν, σκαμβὸς, στρεβλὸς. καὶ, «Σκαμβαρίζοντεσα, σκιρτῶντες, ἀπὸ τοῦ Σκάζειν, ἢ Σκαιὰς προβαίνειν, σχηματιζόντα· τὸ μὲν ἐκ τοῦ, σκαμβαλός, τὸ δὲ, ἐκ τοῦ σκαμβηρός. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐπὶ συνηθείᾳ «Καβόζα» ὁ μονοφθάλμος. Ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει. «Σκαμβός, ὁ μὴ ὀρθὸς βαδίζων (φαίνεται, ὅτι κατὰ τὸ Ἡσύμβος καὶ Κραυρός ἐστιν ὁ καὶ τὸ αὐτό, οὕτω καὶ τό, σκαμβός, καὶ σκιῶρις. Φαίνεται ὅτι ὅτε τὸ σκαμβὸς συγγενές ἐστι μετὰ τοῦ, καμπὸς, καὶ γαμπὸς, προτάξει τοῦ σ, ὡς καὶ τό, σκιμβός, κιμβός, καὶ πρωτότυπον τὸ, κάω, καύω, κάμπτω, κάπτω, οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ σκαιὸς ἢ σκάζω).

Σκάμμα, τό (σκάπτω). Τὸ ἐσκαμμένον, τὸ ὄρυγμα, λάκκος, βόθρος. 2) ἐξέιρ. ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ ταῖς παλαίστραις ἐλέγετο εἰς βαθέως ἐσκαμμένος, ἢ μὲ λάκκους περιφραγμένος τόπος, μετὰ ἄμμου ἐστρωμένος, ἐνθα ἐγυμνάζοντο καὶ ἐξησκοῦντο οἱ ἀθληταί· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἡ γύμνασις, ὁ ἴδιος ἀγών· ἔτι δέ, κίνδυνος, ὅθεν περοιμ. «Ἐπὶ σκάμματος εἶναι», αὐρίσκομαι εἰς μέγιστον κίνδυνον· λέγεται δὲ καθόλου καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Διαφέρει τούτου τὸ, τὰ ἐσκαμμένα, ὅρα ἐν τῷ σκάπτω, 2.

Σκαμμωνία, ἡ, ἡ, Σκαμμωνία. Εἶδος φυτοῦ, Convulvulus scamonia, Λιν. Διοσκορ. σ'. 171. Ὁ χυλὸς τῶν ῥιζῶν ταύτης εὔχρηστος ἐστι παρ' Ἰατροῖς εἰς κίνησιν κοιλίας. Παρὰ δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νικάνδρῳ (Δάκρυ νεοβδάλτοιο κάμωνος) λέγεται καὶ κάμων.

*Σκαμμώτειον, τό, Νικαιδ. = σκαμμωνία. ὄδεν

Σκαμμωνίτης, ου, ὁ, οἶνος, Οἶνος μετὰ χυλοῦ σκαμμωνίας ἡτοιμασμένος πρὸς καθάρσιον, ἤτοι κίνησιν κοιλίας.

Σκανδάλα, καί, Σκανδέλη, ἡ, παρ' Ἀλκίφρ. γ'. 32. ταὐτὸν τῷ, σκανδέληθρον.

Σκανδαληθρίζω. Ταύτην τὴν λέξιν ἀσφαλμένος μόνον Ἐρρίκιος ὁ Στέφανος ἐδέχθη, καὶ ἐσχημάτισεν αὐτὴν κατ' ἐκείνην τὴν παρ' Ἡσυχίῳ ἡμαρτημένην. «Σκανδαληθριστὴς» ἐξ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχερν. «Σκανδαληθριστὰς ἐπῶνυμον ὅπου νῦν ὁρῶ». «Σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶνυμον κεῖται· ἔστηκε τὰ σκανδάληθρα, ἤτοι τὰς παγίδας του, ὁ ἐστι τοὺς ἀπατηλοὺς καὶ δύο σημασίας ἔχοντας λόγους του, διὰ νὰ παγιδεύσῃ τὸν ἀτίπαλόν του, ὄδεν

*Σκανδάληθρον, τὸ. Τὸ ἐν ταῖς παγίσι καὶ μυάγραις ἐπικαμπὲς ξύλον, εἰς ὃ ἐρείδεται τὸ δέλεαρ, τοῦ ὁποίου ἐγγιζομένου ὑπὸ τοῦ ζώου, ἐκτακανδαλίζεται ἡ παγίς, καὶ πιάνεται τὸ ζῶον· ἄλλως δὲ τοῦτο καὶ, πάτταλος, καὶ βόπτρον, λέγεται, Πελυδ. Δ. 156. «Τὸ μέσον ἐνιστάμενον ἐν ταῖς μυάγραις πατταλον, Σκανδάληθρον, καλεῖται. Ἡ συνήθεια τοῦτο λέγει παρομοίως. Σκανδαλήθρα, καὶ Σκανδαλίδιον, καὶ Σκανδάλιον. Παρὰ τοῖς Ο'. λέγεται ἔτι καὶ, Σκάνδαλον. «Ἐχόμενα τρίβου σκάνδαλα ἔστηκα· ἀμοι, ἔστηταν παγίδα εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ μὲ πιάσωσιν. τροπ. «σκανδὰ ηβραίτται» ἡ τιθήναις, σκάλνω τινὶ παγίδα διὰ νὰ τὸν πίσω, τὸ δὲ παρ' Ἀριττ. «Σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶνυμον, ὁρα ἀνωτέρω. (συνήθ. παρὰ τὸ, σκάζω ἢ παρὰ τὸ σκαυβός).

Σκανδαλίζω, μόνον ἐν τῇ Ν. Δ καὶ ἐν τοῖς Ἑλλην. Συγγρ. φέρεται, ἀντὶ τοῦ, Σκάνδαλον δίδωμι, ἢ αἰτία σκανδάλου γίνομαι, σκάνδαλον προξενῶ, πρόσκομμα καὶ σκάνδαλον τίθημι, ἐκ τοῦ

Σκάνδαλον, τό· ἀνώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ Σκανδάληθρον, ἄξειρτ. παγίδα, ἤτοι ἐπιβουλὴ κατὰ τοῦ ἀχθροῦ, παρὰ τοῖς Ο'. 2) κατ' ἀνὰ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σκάνδαλον, πρόσκομμα, σκοντέμμα, προσκοπὴ, ἐμποδισμός· ἢ διεγείρουσα αἰτία τινα τοῦ νὰ πέσῃ εἰς ὀργήν, εἰς λύπην, εἰς πταῖσμα καὶ ἁμάρτημα· ἢ ἁπλῶς ἡ αἰτία κῆς πτώσεως, τῆς ὁποίας δίδεται δὲ ἀχρεῖων πράξεων ἢ ὁμιλιῶν καὶ λόγων, Ν. Δ.

*Σκάνδαλος, ὁ, = σκάνδαλον, Ἡσυχ.

Σκανδαλόω, ῶ (σκάνδαλον), = σκανδαλίζω, ἀμφ.

Σκανδικοπώλης, ου, ὁ (πωλῶ). Ὁ Σκάνδικος πωλῶν.

Σκάνδιξ, ικος, ὁ. Εἶδος λαχάνου, Θεόφρ Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 8. Διοσκορ. β'. 168. Scandix, Linn. παρὰ τοῖς παλαιοτέροις δὲ Caerefolium. Ἀρίστ. Ἀχ. 477. Καὶ' Ἡσύχ.. ὠνόμαζον ὁ Ἀριστοφ. τὸν Εὐριπίδην οὕτω, καθὸ υἱὸν λαχανοπώλιδος. Ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστ. ἀνωτέρω ἔχει καὶ τὸ Λατ. scandix Σηλικὸν ἐστι.

*Σκάνδυξ, υκος, ὁ, = τῷ προηγουμένῳ, Διοσκ.

*Σκανθαρίζω, = σκινθαρίζω.

Σκαπανεύς, έως, ὁ, = Σκαφεύς. ἐκ τοῦ

Σκαπάνη, ἡ (σκάπτω). Ὄργανον δι' οὗ σκάπτομεν ἰτζάπα, ἢ σξαπίον, σκαφεῖον, ὀρύγιον, δίκελλα πλατεῖα, λιτγάριον, Θεόκριτ. δ'. 10. καὶ Θεόφρ. αἰτ. φυτ. γ'. 25. «Τὴν γῆν ἐργάζεσθαι καὶ τοῖς ἀράτροις, καὶ τῇ σκαπάνῃ. 2) τὸ σκάπτειν αὐτό, τὸ σκάψιμον. ὄδεν

Σκαπανήτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σκαπανεύς, σκαφεύς. ἀμφ.

*Σκαπάνευμα, τος, ὑποσημ. τοῦ σκαπάνη. ὁμοῦ.

*Σκαπάνιον, τό, Δωρ. ἀντὶ, σκηπάνιον.

Σκαπέρδα, ἡ. Κατὰ τὸν Πλουτ. (Δ'. 116.) καὶ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. «Παιδιά τις ἐν τοῖς Διονυσίοις ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀγομένη. Δοκεῖ γάρ τινος ὑρηλῆς παπηγμένης καὶ κατὰ τὸ μέσον ἢ κατὰ κορυφὴν τετρυπημένης, σῄρεται διὰ τοῦ τρυπήματος σχοινίον, εἰς τοῦ ἑνὸς τὰ ἄκρα προσηπτοντο δύο νεανίσκοι, ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν· ἀντίοι, ἀλλήλοις τὰ νῶτα ἔχοντες, οἵτινες ἡγωνίζοντο τίς τὸν ἕτερον νὰ σύρῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς δοκοῦ· καὶ ὁ προσαγαγὼν τὸν ἕτερον, ἐνίκα· ἢ κατ' Εὐστάθιον. «Δοκὸς ἀνθρωπίνης ἵστατο τετρημένη κατὰ μέσον, διήρτητο δὲ δι' αὐτῆς σχοινίον τι. οὗ ἑκατέρωθεν ἐξημμένοι δύο νεανίσκοι, ἐλάθλουν, ἀντρίφαντες ἀλλήλοις τὰ νῶτα· ὁ δὲ βιασάμενος καὶ προαγαγὼν αὐτὸ τῆς δοκοῦ, ἐνίκα τὸν ἕτερον· καὶ ἐπὶ τῶν παιζόντων τοῦτο τὸ παιγνίδιον ἐλέγετο. «Σκαπέρδαι ἔλκειν.» ὄδεν

*Σκαπερδεύω. Λοιδορῶ, περιγελῶ, ἐπιστκώπτω, Ἡσυχ.

Σκάπετος, ὁ (σκάπτω), συνηθέστερον μὲν τοι τὸ «Κάπετον. Τὸ ἐσκαμμένον. Ὄργυμα, βόθρος, λάκκος, τάφρος ἢ τάφος· εὑρίσκεται καὶ, σκαφετός, σκαπητος, καὶ σκαφητός.

Σκᾶπος, Δωρικ. ἀντὶ, Σκῆπος, = σκῆπτρον. Ῥάβδος, βακτηρία, καὶ κλάδος, Ἡσύχ.

*Σκάπος, ὁ, = κάπος.

Σκάπτειρα, ἡ, Ληλυκ. τοῦ, σκαπτήρ. Ἡ σκάπτουσα.

Σκαπτήρ, ῆρος, ὁ (σκάπτω). Ὁ σκάπτων, σκαφεύς, σκαπανεύς, Ξενοφ. καὶ λοίφ. Ὁμ. 2.

*Σκᾶπτον, τό, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, Σκῆπτρον, Πετδ. Ὁλ. 6, 158. «Καθαρῶ σκάπτῳ διέπωνε, καὶ Ν. 11, 4. Ὁλ. 7, 50. Πυθ. 1, 10.

Σκαπτός, ἡ, ὀν (σκάπτω). Ἐσκαμμένος, ἢ ὃ δύναται τις νὰ σκάψῃ, σκαφτός. 2) Σκαπτὴ ὕλη, καὶ, Σκαπτηγενὴς, Θρᾳκικὸς τόπος, ὀνομασθεὶς οὕτως ἐξ ἑνὸς ἐκκοπέντος ὄρυμοῦ, Ἡροδ. ὁ, 46.

*Σκαπτοφόρος ὁ, ἡ Δωρ. ἀντὶ σκηπτροφόρος.

*Σκαπτρον, τό, Δωρ. ἀντὶ σκῆπτρον.

Σκάπτω, Μ. φω. πᾳθ. Παρακ. ἔσκαμμαι, ἀόρ. β'. παθ. ἐσκάφην. Σκάφτω, ὀρύττω, ἀνορύττω, ἀυλεύω, ἐργάζομαι τὴν γῆν διὰ τῆς σκαπάνης ἢ τῆς δικέλλης, Τιμ. Ὁμ. Ἑρμ. 90. «Διὰ βοῶν σκάπτειν, σκάπτειν, ἤτοι ὀργάειν τὴν γῆν μὲ τὰ βόδια, ὁ ἐστὶν, ἀροτρεύειν, σπείρειν, Γεωπον. β'. 24. τὸ Μέσ. «Σκάπτοιτον κεῖται παρὰ Ψευδοσακυλίδ 146. 2) ἀντὶ ἐσκαμμέναι, τόπος τις ἐσκαμμένος, ἢ αὐλαξ ὡς ὅριον καὶ σημεῖον τοῦ πηδήματος τῶν πενταθλων. ὄδεν «Τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, πεοιμια ἐπὶ τῶν τὸν ὅρον ὑπερηδώντων, Basil. ep. crit. σ. 243. (συγγεν. τῷ, σκάλλω. καὶ πρωτότυπον τούτου ἐστὶ τὸ, κεω, ὄδεν τὸ Δωρ. σανο, κοιλαίνω, καὶ σκάπτω· καὶ ἐξῆς τὸ κεύω, κάβω, κάπω, κάπτω, σκάπτω· ἐντεῦθεν καὶ τὸ, κάπετος, σάφος, τάφρος, ὄρυγμα. Ὁ Ἐτυμολογ. παράγει ἐκ τοῦ κάπτω τὰ κοιλαίνω, καὶ τὰς λέξεις κάβος, κάβη, κακκάβη. ὄδεν καὶ παρ' ἡμῖν οἱ ἐν ταῖς πέτραις ὑπὸ τοῦ ὕδατος γινόμεναι κοιλότητες, κακκάβαι, καὶ κατακάβαια, λέγονται.)

Σκάραβος, ὁ, = κάραβος. Εἶδος κανθάρου, ἀμφ.

Σκαρδαμυγμός, ὁ (σκαρδαμύσσω). Τὸ σκαρδαμύττειν.

Σκαρδαμυκτάω, ῶ, = σκαρδαμύσσω, ἐκ τοῦ

Σκαρδαμυκτής, οῦ, ὁ (σκαρδαμύσσω). Ὁ σκαρδαμύττων, Ἀριστοτ. Φυτιογρ.

Σκαρδαμυκτί. Ἐπίρρ. σκαρδαμύττων, μὲ ἀνοιγοκλειόμενα ὄμματα.

Σκαρδαμυκτικός, ἡ, όν. Ὁ συνήθως σκαρδαμύττων· ὁ εἰς τὸ σκαρδαμύττειν κλίσιν ἔχων ἢ ἐπιτήδειος, ἀνήκων.

Σκαρδαμύσσω, καὶ Ἀττ. — μύττω, Μλ. ξω. Ἀλωπῶ ἢ ἀλωπίζω, πυκνῶς βλεφαρίζω, ὁ ἐστὶ συνεχῶς κινῶ καὶ μάω τοὺς ὀφθαλμούς, συχνὰ ἀνοιγοσφαλλῶ, παίζω τὰ ὄμματα· πυκνῶς καταμύω καὶ ἀναβλέπω τοῖς ὄμμασιν· ἢ πυκνὰ κλείω καὶ ἀνοίγω τὰ ὄμματα, Εὐριπ. Ἡλ. 622. καὶ Ξενοφ. Συμπ. «Πρόσθεν μὲν ὥσπερ οἱ τὰς Γοργόνας θεώμενοι λιθίνως ἔβλεπε πρὸς αὐτόν· ὄπισθεν δὲ εἶδεν αὐτὸν καὶ σκαρδαμύξαντα» (γράφεται καὶ, καρδεμύσσω, καὶ παράγεται πιθανῶς μὲν ἐκ τοῦ σκαίρω, πλὴν βέβαιον οὐχὶ ἐκ τοῦ, σκαίρω καὶ μύω).

Σκαρδμός, ὁ (σκαίρω). Τὸ σκαίρειν, πηδᾶν, τὸ πήδημα, ἡ κατὰ σκίρτημα κίνησις τῶν ποδῶν, τὸ πάτημα μὲ τὸ ποδάρι· ὡς δρόμος, τρέξιμον· «Ἵππου σκαρδμόεις, παρ' Ἀράτ. ὁ πούς τοῦ σκιρτῶντος ἵππου· παρὰ τοῖς ὑστέροις ποιηταῖς καὶ, ὁ πούς, ὡς παρ' Ἀπολλων. Ἀργ. γ'. 1263. «Σκαρδμῷ κρούει πέδονα, ποδί,

Σκαρίζω, Μλ. ἴσω (σκαίρω), συνηθέστερον δὲ, ἀσκαρίζω. Ἄλλομαι, πηδῶ, σκρτῶ, συνεχῶς πηδῶ, ὁρμητικῶς ἢ ὀρχηστικῶς κινοῦμαι· πηδῶν τρέχω, (π. χ. τρέχω ἢ πηδῶ ὡς ὁ λαγός)· λέγεται καὶ ἐπὶ ζώντων, ὅταν κινῶσι τὰς χεῖρας καὶ πόδας, καὶ μάλιστα τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος ὀγλίγωρα, ὡς τὰ βρέφη, ἢ ὅταν ἦναι τις εἰς πταισμόν, ὡς τὰ ὀψάρια, ὅταν κόπτωνται καὶ παραξῶνται ἀκόμη. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Σκαρίζεται, παράττεται, βράζει. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ὅταν βάλλωμεν τὸν λαγὸν εἰς κίνησιν, ἤτοι ἐκβάλλωμεν αὐτὸν ἐκ τῆς κοίτης του, σκαρίζω, καὶ, ἐκσκαρίζω (ξεσκαρίζω)· ὄδεν

Σκαρίς, ίδος, ἡ, συνηθέστερον δὲ, ἀσκαρίς. Εἶδος ἑλμίνθων, σκωληκίδιά τινες πηδητικά.

Σκαρισμός, ὁ (σκαρίζω), ταὐτὸν τὸ, σκαρθμός. Ἡσυχ.

Σκαρίτης, ου, ὁ. Εἶδος λίθου, ὁμοίου τῷ ἰχθυΐ σκάρῳ.

Σκαριφάομαι, ῶμαι, ήσομαι, Ἀποδεικτ. Μέσ. (σκαρίφος). Τὴν ἐπιφάνειαν ἑνὸς σώματος ἐλαφρᾶ καὶ κατ' ἐπιπολῆς, (ἐξύω) ξέω, ἀναξύω, πληγόω, εὐγάζω τὴν ἐπιδερμίδα, ἢ ξεσκαλίζω, ξεχόνω, ὡς τὰ Ὀρνίθια τὴν ἄμμον ἢ τὰ πτόπουρα· ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων, ξέω, γράφω, σημαίνω τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος μετὰ τοῦ σκαρίφου· διὰ τοῦ σκαρίφου ξέω, χαράττω, σκάπτω, σκαλίζω, γράφω ἐπὶ τι σῶμα· λεπτήν τινα χρκρὴν καὶ σκιαγραφίαν ποιῶ, ἐπιπολαίως σχεδιάζω, σκιαγραφέω· ὄδεν κεβόλου, κάμνω τι κατ' ἐπιπολῆς, ἐν παρόδῳ ἢ ἀμελῶς πως καὶ ὄχι καθὼς πρέπει, ὄδεν τὸ λατ. scalpellicare· ὁ Σχολιαστ. Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1496. ἑρμην. τὸ, σκαριφισμοὶ λήρων, διὰ τοῦ, λεπτολογίαι καὶ σκιαγραφίαι, ὁ ἐστὶ, λεπτὰ σοφίσματα, ἤ λεπτοὶ στενισμοὶ καὶ χωρατάδες, τὰ νὰ ζητῇ τις ὑπὸ οὐτιδανοὺς καὶ παρημερους ἀστειισμοὺς νὰ κάμνῃ μέγα καὶ ἐπομένως μέ τοῦτο μετέρχεται ἀτόπους λεπτολογίας· παράγει δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ σκαίρους (ὅπερ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κάρφος) φρυγανον, καὶ προστίθησιν, «Ἢ μᾶλλον ἡ γραφίς» ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Σκαριφᾶσθαι, διὰ τοῦ ὑσιν, σκάπτειν, γράφειν, ὄδεν καὶ ὁ σκίριφος, ξέτις, γραφὴ, μίμησις ἀκριβὴς τύπου· ὁμοίως καὶ ὁ Ἀποστολιανὸς δίδωσι αὐτῷ τὴν ἰδίαν παραγωγὴν, καὶ ἑρμηνεύει τὸ «Σκαριφήσασθαι διὰ τοῦ, ἐπισκευμένους τε ποιεῖν καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορικ. ἐπί τινος πράγματος, ὁ ποιεῖ τις ἐπιπολαίως καὶ ἀμελῶς, ἤτοι ἐκ τοῦ προχείρου καὶ ὡς ἔτυχεν. Ὁ αὐτὸς ἔτι καὶ ἐν τῷ παρ' Ἰσοκράτ. (Ἀρεοπαγ.) «Διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς εὐτυχίας, ἡρμήνευσε τὸ, «διεσκαριφησάμεθα» διὰ τοῦ, διελύσαμεν· ἀλλ' ἐκ τούτης τῆς ἑρμηνείας ἡ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεῖς οὐδὲν ὠφελούμεθα· (ἴσως ἀντὶ τοῦ, »διελύσαμεν ἐγράφη ποτὲ ἠδιεχύσαμεν·) ἐνταῦθα καλλιον ἀνήκει τὸ τῶν Ἡσυχίου, »Σκαρφᾶσθαι, σκεδάννυσθαιι· ὅθεν δυνάμεθα ὀρθότατα νὰ ἑρμηνεύσωμεν τὸ ἠδιεσκαριψησάμεθα, διὰ τοῦ, διεσκεδάσαμεν, διεσκορπίσαμεν, διελύσαμεν. Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. (Βάτρ. 1496.) τὸ, σκαριφεῖται, ἑρμηνεύων αὐτὸ διὰ τοῦ. »Τὸ τοὺς ζωγράφους ὑποτυπώσαι πρῶτον τοὺς γραφομένους». Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »σκαριζόμαια ἀντὶ τοῦ, ἐπισω, ἐυρίσκω ἢ σχεδιάζω διὰ τοῦ νοὸς, πλάττω, καὶ, τὸ, σκάρφισμα, ἐπινόησις, ἐφεύρεσις· ἢ λεπτολόγος καὶ φαντασιώδης τῶν μὴ ὄντων ἐρευνάτε καὶ εὕρεσις. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι λεγει, ὅτι τὸ, διασκαριψῆσαι, κυρίως λέγεται ἐπὶ ἐρίων τῶν τοῖς ὄνυξι σκαλευόντων τὴν γῆν πρὸς ἔρευναν τροφῆς.

*Σκαρίψευμα, τό, = σκάριψος. (ι) ἐκ τοῦ

*Σκαριψεύω, = σκαριζόμαι.

Σκαρίψημα, τό (σκαριζόμαι), ταὐτὸν τῷ, σκάριψος, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 630. ὅπου ὁ Σουΐδ. σκαριψεύματα ἔχει. ἴδε ἐν τῷ ἀνωτέρω.

Σκαριψισμός, ὁ. Τὸ κατ' ἐπιπολῆς ξέειν, ἢ ἐνοιγειν (ὡς τὴν κοιλίαν τινὸς) διὰ σχισμάδες· ἐξειρτ. ἐλαφρὰ τις καὶ ἐπιπόλαιος σχεδίασις, σκιαγραφία, ἢ γρῦψις, ὅθεν παρ' Ἀριστ. σκαριψισμοὶ λήρων. ἴδε ἐν τῷ, σκαριφάομαι. Ὁ Νουμένιος παρὰ τῷ Εὐσεβ. ιδ'. δ. ἔχει, »Σκαριψημοῖτω ἐπὶ τῇ σημαίᾳ τοῦ παρ' Ἀριστοφάνει. »Σκαριψισμοὶ λήριοιω.

Σκάριψος, ὁ. Κυρίως ταὐτὸν τῷ, κάρφος. Φρύγανον, ἐξειρτ. γραφὶς, κονδύλι, διὰ νὰ κάμῃ τις σκιαγραφίας ἢ σχήματα εἰς τὴν ὕμνον ἢ εἰς κηρωτοὺς πίνακας· ὅθεν γρῦψη, μίμησις οὐκ ἀκριβὴς τύπου, σχεδίου, σκιαγραφία.

Σκάρος, ὁ. Θαλάσσιός τις ἰχθὺς, ὅστις καὶ ἐμπεριείχετο ὡς ἐνόμιζον οἱ ἀρχαῖοι, Ἀριστοτελ. Ζῷ. Ἱστορ. ἡ. ὅ. 4 »Δοκεῖ δὲ τῶν ἰχθύων ὁ καλούμενος σκάρος μηρυκᾶσθαι ὥσπερ τὰ τετράποδα μόνος. Παρώγεται πιθανῶς ἐν τοῦ, σκαίρω, τὸ σκιρτῶ. (τὸ, α, μόνον δὲ παρ' Εὐν. ρ, Meineke Μέναν. σελ. 386.)

*Σκάρος, εος, τό (σκαίρω). Τὸ πήδημα, ὡς ὁ σκορβμός, Ἐτ. Μ. »Σκάρος, τὸ εὔμουσος καὶ εὐρυθμός τις κίνησις. (α)

Σκάρτης, ου, ὁ (σκαίρω). Ὁ πηδῶν, πηδητὴς· καλὸν, ταχὺ, ἐλαφρὸς, Ἡσύχ.

Σκαρωμός, ἰδος, ἡ ἴδε ἐν τῷ, ἀσάμινθος.

Σκασμός, ὁ (σκάζω). Χωλότης (κοντζαμάρα), παρὰ τοῖς Ο'.

Σκοτάω (σκώρ, σκατὸς). Κάζω τι, μυρδανεύω μὲ λάσπην ἢ σκατόν.

Σκατός, γενικὴ τοῦ, σκώρ, τοὐναντίον δὲ κατὰ τὴν ὀνομ. οὐχ εὑρηται οὔτε, τὸ σκατέν, οὔτε δὲ, ὁ σκατός, οὔτε δὲ, τὸ σκάτος, ἂν καὶ ὁ Σοφρώνιος τὴν γεν. τοῦ σκάτους μετεχειρίσθη, Lobeck. Φρυν. σελ. 293.

Σκατοφαγέω. Τρώγω λάσπην ἢ σκατόν, ἐκ τοῦ

Σκατοφάγος, ὁ, ἡ (σκώρ, σκατὸς, φαγεῖν). Ὁ βορβορον, ἢ σκατὰ τρώγων, ἀκαθαρτος, Ἀριστοφ.

Σκαῦρος, ὁ· τὸ Λατ. scaurus. Ὁ ἐξέχοντα ἔχων τὰ ὀστᾶ, τὰ κόκκαλα (τὰ κότζια). »Πόδες σκαυροὶ, Ἱπποιατρ.

Σκαφεῖα, ἡ (σκαφεύω). Τὸ σκάψιμον, σκάλισμα.

Σκαφεῖον, τό (σκαφέω). Ὄργανον, ἐξ οὗ σκάπτομεν, ταὐτὸν τῷ, σκαπάνη, Μαζηματ. παλ. σελ. 70. γράφεται ἔτι καὶ »Σκαφίον, τόα. 2) ὑποκορ. τοῦ, σκάφη, μικρὰ σκάφη, ἐξ ἧς ἀντλοῦμεν, κουβᾶς ἴδε σκαφίον.

Σκαφετός, = σκεπετος. Σκάψιμον, ὁ καιρὸς, καθ' ὃν σκάπτομεν, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. η'. 21. Καὶ σκαφεία, ἡ· καὶ, σκάψευσις, ἡ· παρὰ Σουΐδ. τὸ σκέπτειν, σκάψιμον.

Σκαφεύς, έως, ὁ (σκάπτω). Ὁ σκάπτων, ὅστις σκάπτει (σκεφτιας).

Σκάψευσις, ἡ (σκαφεύω), = σκαφεία.

*Σκάψευσις, ὁ. Βασιλειστικὴ παιδεία θανάτου παρὰ τοῖς Πέρσαις, ἤρα σκαφεῖο σημ. β'.

Σκαφευτής, οὔ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκαφεύς. ἴδε καὶ σκαφεῖο, σημασ. ε'. ἐκ τοῦ

Σκαφεύω, ταὐτὸν τῷ, σκάπτω. 2) ἐκ τοῦ σκάφη, Πλούταρχ. εἰς Ἀρταξ. 16. σημειοῦ εἰδὸς τιμωρίας παρὰ Πέρσαις. ὅτε ὁ κατάδικος βάλλεται ἐντὸς σκάφης, εἰ τρόπου ὥστε αἱ χεῖρες αὐτοῦ καὶ οἱ πόδες καὶ ἡ κεφαλὴ μένουσιν ἔξω, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἥλιον ὑπομένει πᾶσαν τιμωρίαν, κατακαιόμενος καὶ σπαραττόμενος ἀπὸ τὰ ζωύφια, ὥσπε ἀποθνήσκει· παραβάλλ. καὶ τὸ παρὰ Ἡτησίᾳ Περσ. 30. ὅθεν »Σκάφευσις, ἡ, παρ' Εὐνάπιῳ εἰς βίον Μαξίμου, ἢ τοιαυτη τιμωρία.

Σκάφη, ἡ (σκάπτω) ὡς τὸ, σκάφος. Πᾶν ἐσκαρμένον, ἢ κεκμωμένον ὡς κοῖλον σῶμα, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. δ, 73. ἐξειρτ. α) πλοῖον, καὶ ἐξαιρέτως μικρὸν, βάρκα, σκιλλοκα, μονόξυλοι, κουρίτα, κ. τ. τ. 2) ἡ Σαρμαϊτσα, τὸ Μπεσίκιον, ἐν ᾧ τίθεται τὸ βρέφος, Ἀθηναῖ. ιγ'. »Τῇ προβεστίδι τὴν σκαφὴν ἐκίνει. 3) ἡ Μάκτρα τοῦ σκεύους, ἐν ᾧ ζυμοῦται ὁ ἄρτος, καὶ τὸ, ἐν ᾧ πλύνομεν τὰ φορέματα, ἢ ἄλλοτε, ἢ λουτρέβα· ἐν γένει, σκουτέλα, κ. τ. λ. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ἴδε καὶ ἐν τῷ, σκαφηφόρος

Σκαφή, ἡ (ἐξυρ. ἐκ τοῦ σκάπτω), = σκαφεία Τὰ σκαφίων, ὤμφ.

*Σκαφήτης, ου, ὁ, = σκαφίτης, ἀμφ.

Σκαφησός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σκαφευτὴς, σκάπετος.

Σκαφηφορέω, ῶ. Σκάφην φέρω, ἢ σκαφηφόρος εἰμί.

Σκαφηφόρος, ὁ, ἡ (σκάφη, φέρω). Ὁ φιάλην ἢ σκάφην φέρων, βαστάζων. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο ἰδιαιτέρως Σκαφηφόροι οἱ Μύστικοι, διότι οὗτοι ἐν ταῖς Παναθηναίοις, ὅτε ἦσαν οἱ πολῖται εἰς μεγάλην πομπὴν, ἔπρεπε νὰ φέρωσιν ἐν φιαλικοῦν φόρεμα, καὶ νὰ φέρωσι κατόπιν ἐκείνων καὶ σκάφην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καθὼς ἔτι καὶ οἱ ἐν αἰκίες αὐτῶν ἐβάσταζον κατόπιν τῶν γυναικῶν τῶν πολιτῶν ὑδρεῖα (ὅθ' ὃ καὶ Ταριαφόροι ἐκαλοῦντο. Πολυδ. γ'. 65. καὶ οἱ Συγατέρες αὐτῶν σκιάδια, (ὅθεν καὶ σκιαδηφόροι) ἵνα εὖνοι ἀριθμῶνται μετέχοντες τῶν Θυσιῶν, Ἁρποκρατ. καὶ Ἡσύχ. Ὁ δὲ Φώτιος προσέτι ἔχει· »Σκαφηφορεῖν, τὸ τοὺς μετοίκους ἐν ταῖς πομπαῖς σκάφας φέρειν πλήρεις Θυσιῶν· αὐτῶν γὰρ τῶν μετοίκων λειτουργία· καὶ »Σκάφας ἐφέρον ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων οἱ μὲν χαλκᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς κηρίων καὶ ποπάνων πλήρεις, ἐνδεδυκότες φοινικίους χιτῶνας· οὗτοι Μέτοικοι. Ἐνταῦθα φαίνεται ἡ σκάφη, ὅτι ἦν ἐν ἐπίμηκες ἀγγεῖον, ὡς ὁ Ταβλᾶς, ἢ Πινάκιον βαθυλὸν καὶ μακρὸ, ἁπλᾶ, ναπος, γαβάθα μακρυλὴ ὡς πλοιάριον, ἐφ' ᾧ ἐν ταῖς θυσίαις ἔφερον διάφορα εἴδη πραγμάτων, καθὰ καὶ ὁ Ἀθηναιος (ι'. σελ. 335.) λέγει· »Σκάφαι πάντων πλήρης ἀγαθῶν· καὶ ἐπομένως ἄρα οἱ Μέτοικοι ἐπετέλουν τὴν λειτουργίαν ταύτην ἐν ταῖς θυσίαις καὶ πομπαῖς αὐτῶν τῶν δούλων καὶ ἀνδραπόδων. οἵτινες μήτε νὰ φανῶσιν ἐκεῖ δὲν ἐτόλμων, Valesius εἰς Ἁρποκρατ. σελ. 60. καὶ εἰκάζει ἢ τὸ ὄνομα »Σκαφηφόρους· ὡς καὶ ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ, ἡ σκαφηφορία, ἐν καιρῷ ὑπολήψει καὶ ὕβρει, ὃ ἔστιν, ἦτον κατηγορημένον.

*Σκαφιά, ἡ. Σικελιστὶ ἀντὶ, σκάφος. Λάκκος, χαντάκι.

Σκαφίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, σκαφὶς, ἰκαθ' ὅλας τὰς σημασίας, ἐξειρτ. α) μικρὸν σκαφεῖον, μικρὰ σκαπάνη, σκαλίδιον. 2) μικρὰ σκάφη, σκαφίδι, κ. τ. λ. οἷον, πλοιάριον, μάκτρα, τριβλίον.

*Σκαφιόκαρτος, ὁ, ἡ (κεῖρω), καὶ

Σκαφιόκουρος, ὁ, ἡ (κείρω, κουρά). Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκαφίου κουρὰν ἔχων, Φώτ. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοι »Σκαφιόκαρτοι εἶπον· ὅθεν Νικόστρατος παρ' Ἀθην. β'. σελ. 47. »Τοσκαφιόκαρτος» εἶπεν. ἴδε σκαφίον, καὶ σκαφὶς, ἀριθμ. 4.

Σκάφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σκάφη, σκάφος. Μικρὸ σκάφη, μικρὰ κουπάνα, μικρὸν ἀγγεῖον, μικρὰ φιάλη, πινάκιον, γαβάθα· παρὰ Juvenal ὑπάρχει scaphium κατουρουκάτον διὰ τὰς γυναῖκας, ἄρα σκαφοειδὴς, πρβ. Ἀρ. Θεσμ. 633. β) εἶδος ναυτικοῦ κατόπτρου, μὲ τὸ ὁποῖον ἀναπτεν αἱ Ἑστιάδες φωτίαν· ἴδε καὶ Φῶλος. γ) Ἰδιαίτερον εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, καθ' ὃ ἄμιαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὀλίγας μόνον τρίχας (ὡς οἱ Σκῦθαι καὶ νῦν οἱ Τοῦρκοι), τὰς δὲ λοιπὰς ἐκούρευον ἕως ἐπὶ θέρματος· μετὰ τοῦ παθητ. παρακ. »Σκάφιον ἀποκεκαρμένος (Δίφιλος. Θεσμ. 838.) ἢ ἀποτετελμένος, Ἀριστ. Ὄρν. 810. ὅθεν καὶ τὸ, σκάφιον καὶ ἀντὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, ἢ τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνωτέρου κρανίου. »Μὴ κατοχῇ τὸ σκάφιον, μὴ τσακίζῃ τὸ κεφάλιον, Ἀριστ. Ὄρν. 805. 2) ταὐτὸν τῷ, σκαφίδιον, καὶ, σκαφεῖον, ὅ ἐστι, σκαπάνα, (τζάπα, τζαπίον), Πλούταρχ. εἰς Ἀρατ. 3. ἐλαφρ. ὡς παρὰ Θεοκρ. ὁ'. 1. ὄργανόν τι τῶν ἀθλητῶν, δι' οὗ ἐγυμνάζοντο εἰς τὸ σκάπτειν, »Ἔοικε ἔχειν σκαπάνην, ὅπου ὁ Σχολ. »Οἱ γὰρ ἀθλητὰι ταύτῃ ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκαπτοντες, καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναῤῥωννύντε. Ἴδε ἐν τῷ, σκαφὶς. 3) Ἰατρικὸν ἐπίθεμα. (Δὲν εἶναι τόσον ὀρθὸς ὁ ἐν τοῖς Δεξικοῖς συνεδιζόμενος τοιοῦτος, σκαφίον).

Σκαφὶς, ἰδος, ἡ, ὡς τὸ, σκάφιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ, σκάφη, σκάφος, καθ' ὅλας τὰς σημασίας ἐξειρτ. α) μικρὰ γαβάθα, ξύλινον κιμάκι, καὶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ι. 223. ἔνθα συνεχέρεται μετὰ τοῦ Γαυλοῦ, »Γαυλοὶ καὶ σκαφίδες, καὶ σημαίνει Γαλατηρότι ἢ ποιμενικὸν ἀγγεῖον ἢ σκεῦος, ἐν ᾧ βάλλουσι καὶ φυλάττουσι τὸ γάλα. Γαβάθα, νάπος, νισσάβιον, ἢ ἄλλοτε τοιοῦτον, ὑστερώτ. ἰδιαιτ. ποτήριον, ἢ ἀγγεῖον δι' οὗ ἀντλοῦμεν ὕδωρ. ἔτι δὲ καὶ ἡ Λμὶς, τὸ κατουροκάϊστον, ἤτοι τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, καὶ μάλιστα ἐνεῖο τῶν γυναικῶν, Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 633. β) πλοιάριον, βάρκα, μονόξυλον. γ) εἶδος γνώμονος, ἤτοι ἡλιακοῦ ὡρολογίου, τὸν ὁποῖον ὁ ἀφροδίκτης ἐρίνητε τὴν σκιὰν εἰς λευκογοειδῶς βαθουλωτὸν ἀγγεῖον· δ) εἶδος κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὅτε ἀκείρον (ἐξύριζον) τὰς τρίχας ὁλόγυρα εἰς ὅλην τὴν κεφαλὴν καὶ ἄφιον μόνον εἰς τὴν κορυφὴν ὁλίγας τρίχας ὡς φυρλίδα. ἴδε σκάφιον. 2) = πτύον, πτυάριον (ψκυαρε).

Σκαφιστήριον, τό, = σκαφὶς, 2. Γλωσσ. Στεφ. Σκεύος, δι' οὗ κατοχίζομεν τὸ σῖτον. ἥμφ.

Σκαφίτης, ου, ὁ (σκάφη, δ.) Ὁ τὴν σκάφην, ἤτοι τὸ πλοῖον κυβερνῶν καὶ νεῶν (Στράβ. ιζ'. σελ. 1172. καὶ Δημ. Φαλ. 97.), ναυπηλότης, τιμωντζῆς.

Σκαφοειδὴς, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Σκάφην ἔχων εἶδος, ὅμοιος σκάφῃ, μὲ βάρκαν.

Σκαφολουτρέω, ῶ (λουτρὸν). Λούω ἐμαυτὸν, ἢ λουτρὸν ποιῶ ἐν τῇ σκάφῃ, Ἀλέξανδρ. Τραλ. ιβ'. σελ. 698.

Σκάφος, εος, τό (σκεπτω). Τὸ σκάπτειν, σκέψιμον. »Σκάφος οἰκίων (Ἡσ. Ἑβ. ε, 7.)», ἡ ἐπιτήδειος τομὴ εἰς τὸ νὰ μπήγῃ τις τὰ θεμέλια καὶ οἱ τοῖχοι σωστὴ μὲ χῶμα· ἐντεῦθεν ἠθέλησάν τινες νὰ τονίσωσι καὶ σκαφὸς διὰ νὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σημάνωσι τὴν μεταβολὴν τῆς σημασίας. β) ταφρος, ὄρυγμα, λάκκος, γοῦρνα, λάκκος ὑδατος περιεκτικὸς κ. τ. τ. Ἀναλεκτ. γ΄. σλ. 186. »Σκάφος δὲ ἐχετῶνι· καὶ ἀπομένως γ) σκαπάνη, λίσγος, λισγάρι, τζάπα. 2) ὡς τὸ, σκάφη, κάδος ἀσκαμμένον, ἢ κοιλωτὸν κατασκεύασμα σῶμα, ἐξαρτ. α) βαρύτι ἀγγεῖον, ὅθεν σκύφος. β) ἡ κοιλία τοῦ πλοίου, τὸ ἐσωτερικὸν κοίλωμα τοῦ πλοίου, τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ, τὸ εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ πλοίου κοίλωμα, πίνευμα, ἔτι δὲ ὅλος ὁ κορμὸς τοῦ πλοίου ἄνευ τῶν ἱστίων καὶ ἁρμένων, Θουκ. 1. 50. Αἰσχ. Περσ. 416. Πολυδ. 1, 92 καὶ 113. παρὰ Ποιηταῖς καθόλου, πλοῖον, βάρις· κατὰ τὴν κυρίαν δὲ αὐτοῦ σημασίαν ἐκλήπτεον τὰς ἐκφράσεις, οἷαι, σκάφος νεώριον, ἡ κοιλία ἢ ὁ κορμὸς τοῦ πλοίου, »σκάφη ναυτικὰ», ατλ. γ) τὸ κοίλωμα ἐν τῇ κοιλίᾳ, ἐν τῷ ὑπογαστρίῳ· ἔτι δὲ τὸ κοίλωμα τοῦ ἐξωτερικοῦ μέρους. (ε)

Σκαφωρη, ἡ, ὡς Καφωρη. Ἡ ϑήλεια ἀλώπηξ.

Σκεδᾷ, Ἀττικ. μέλ. ἀντὶ τοῦ, Σκεδάσει, ὡς καὶ τὸ ἐλᾷ, ἀντὶ τοῦ, ἐλάσει.

*Σκεδάννυμι καὶ, Σκεδαννύω, Μ. ἄτω (ε), Ἀττ. Μ. σκεδῶ, ᾰς ᾰ, Ἀρ. Σφ. 229. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡροδ. 8, 68 Παρακ. παϑ. ἐσκέδασμαι, Ἀόρ. ἀ. παϑ. ἐσκεδάσϑην· Σκορπίζω, διακορπίζω, ἀπ' ἀλλήλων διαχωρίζω, ἀπολύω, ἢ διαλύω, ἢ κάμνω συνηγμένους τινὰς νὰ σκορπισϑῶσι, φύγωσι, τοὺς διώκω ὥστε σκορπίζονται, π. χ. »Δεῦρο μὲν σκεδάτουι (Ἰλ. Τ. 171), ἀπόλυσον, ἄφες αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὑπάγειν, καὶ Ω, 158. 161. »Ἄλλους μὲν ἀπεσκέδατεν ἐκτελέεσϑαι, Ἰλ. Τ, 309. ἐπρόσταξεν ἢ ἄφησεν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων ὑπάγειν, τοὺς εἶπε νὰ ἀναχωρήσωτι, νὰ φύγωσιν ἀκείϑεν, ὅπερ ὁ Σχολ. ἠρμήν. διὰ τοῦ, ἀπεστόρησε· καὶ, ὑπήρα, ἀχλὺν σκεδᾶσ., ἤτοι διαλύειν τὰ σύννεφον, τὸ σκότος, Ἰλ. Γ, 649. Τ, 341. Ὀδ. Μ, 352. ἀσυνήϑως δὲ, »Δίμα ἐσκέδατ' ἐξὺς Ἄρηος», ἔχυσεν αἷμα τριγύρω. Ἰλ. Η, 330. καϑόλου καϑ' ὅλα τὰ μέρη σκορπίζω, ἐξαπλόνω, μεταδίδω, Ἡσιοδ. Ἔ. 95. ὕστερον δὲ καὶ ἁπλῶς, διώκω, κυνηγῶ, ἀποδιώκω. — Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἀόρ. ἐσκέδασα, ἢ ἄνευ αὐξήτεως, σκέδασα· ὁ ἐνεστὼς σκεδάζω δὲν ἀπαντᾶται, καϑὼς φαίνεται, εἰς ἑπόμενα συγγραφέα. Ἕτεροι τύποι, οὐχὶ τόσον εὔχρηστοι εἰσὶ, σκίδνημι, σκίδναμαι, ὅτι Ἐπικ. κεδάννυμι, κίδνημι, Ὅμ. καὶ κεδάσσω περ Ἀπολλ. Ῥ. Ἐκ τοῦ τύπου κεδάννυμι γίνεται φαίνεται ἡ πρωτότυπος κεάζω, σημαίνουσα, καταχίζω, σχίζω· ὅθεν

Σκέδασις, ἡ· ἡ, Σκεδασμὸς, ὁ. Σκορπισμὸς, τὸ σκορπίζειν. »Σκέδασιν ϑεῖναι», κάμνω τι νὰ σκορπισϑῇ, ἀρα = σκεδάσαι, Ὀδ. Α, 116. Τ, 215.

*Σκεδασμός, ὁ, = σκέδασις.

Σκεδαστὴς, οὖ, ὁ. Μεριστὴς, Φώτ.

Σκεδαστικός, ἡ, ὀν. Ὁ διασκορπίζων, εἰς σκεδασμὸν, σκορπισμὸν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος· καϑέλου = σκεδαστής.

Σκεδαστός, ἡ, ὀν· ῥημ. ἐπίϑ. τοῦ σκεδάννυμι. Σκορπισμένος, ὁ δυνάμενος σκορπισϑῆναι, ἢ ὁ εὐκόλως σκορπιζόμενος.

(Σκεδάω) ἔχρηστος ἐνεστὼς ἀντὶ τοῦ σκεδάννυμι.

Σκεδρός, ά, όν, καὶ ἐπίῤῥ. Σκεδρῶς· προσηρμοσμένος στενῶς ἑπόνω εἴς τι σῶμα, πυκνοτροπ. ἐπιμελῶς γινόμενος, ἀκριβής, Δυκ. (πιϑανῶς παρὰ τὸ σχεῖν, σχέϑω, ἔχω· πρβλ. σχεδρός· οὐχὶ δέ, κατὰ τὸν Δάμμιον παρὰ τὸ σκέπτομαι, ἢ κατὰ τὸν Ἔρνεστιον, παρὰ τὸ ἀσκέω.)

Σκείρα, τὸ· ἴδε Σκίρα.

Σκειρία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σκιρία.

*Σκειρός, ά, όν, νεώτ. τύπος ἀντὶ σκιῤῥός.

*Σκείρος, ὁ, νεώτ. τύπος ἀντὶ σκίῤῥος ἢ σκίρος.

Σκειρόω, ῶ, νεώτ. τύπος, ἀντὶ Σκιῤῥόω. Σκληρύνω.

Σκείρων, ονος, καὶ κάλλιον, Σκίρων. Ὄνομα ἀνέμου ἐν τῇ Ἀττικῇ πνέοντος ἀπὸ τῶν πρὸ τῆς Κορίνϑου κειμένων Σκειρωνίδων καλουμένων ὀρέων, ἀρα ϑυτικοβόρειος, Στράβ. ἀ. σελ. 50. »Καϑάπερ καὶ τῇ Ἀττικῇ ἀπὸ τῶν Σκειρωνιδῶν πετρῶν· ἀφ' ὧν καὶ Σκείρωνες καλοῦνται οἱ ῥέφουροι, καὶ μάλιστα οἱ Ἀργέσταιι· καὶ ἐν Σ', σελ. 600. »Ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων (τῶν Σκειρωνίων πετρῶν) καταγίζοντα σταϑὸν τὸν Ἀργέστην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀϑηναῖοιι. πρβ. Ἀργέστης.

Σκελέαι, αἱ (σκέλος). Βραχίονα, τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα, Παρσοὶ, σαδάβαρα, Ἡσυχ. ἄλλως ἀναξυρίδες. (οὐχὶ σκελεαί.)

Σκελετεύω, ταὐτὸν τῷ, Σκέλλω, ἀμφ.

Σκελετεία, ἡ (σκελετεύω). Ξηρότης, ξηρασία, λεπτότης. »Τοῦ σκήνεως ξηρασίαν, Ἀρεταῖος.

Σκελέτευμα, τὸ. Τὸ ἐξηραμμένον, κατεσκληκὸς σῶμα· ἐκ νεκ.

Σκελετεύω (σκελετὸς), ὡς τὸ, σκέλλω. Ξηραίνω, ξηρὸν, ἢ ἰσχνὸν ποιῶ. 2) Ταριχεύω, βαλσαμόνω ἕνα λείψανον, τὸ κάμνω ὡς μούμιον· λέγεται καὶ ἐπὶ κρεάτων ἁλατισμένων (παστραμᾶν ποιῶ). »Διὸ ἁλὸς σκελετεύειν, ἁλατίζειν τὸ κρέας καὶ ξηραίνειν αὐτό. »Τοὺς νεκροὺς σκελετεύειιι, Τήλης παρὰ Στοβαίῳ, σελ. 234. ὅθεν

Σκελετία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Σκελετεία.

Σκελετός, ἡ, όν (σκέλλω). Ἐξηραμμένος, κατισχνωμένος, ὁ ἐξηραμμένην τὴν σάρκα ἔχων, κατάξηρος (ὅστις εἶναι μόνον πετζὶ καὶ κοκκάλα) ὅθεν ξηρὸς, ἰσχνὸς, λεπτός. »Σκελετὸν προσυπακ. σῶμα, τὸ ἐξηραμμένον καὶ ταριχευτὸν σῶμα (Μούμια)· λέγεται δὲ καὶ ἀρτ. σκελετός, ὁ, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. »Αὐτὸς δὲ κεῖσεται σκελετός, καὶ τὸ μηδὲν γενόμενος τῶν ὑπὸ γῆν σκελετῶνιι. (Οἱ νεώτεροι ἰατροὶ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἐφ' ὅλων τῶν ὀστέων τοῦ νεκρωϑέντος ζώου σώματος, κειμένων ἐν τῇ ἰδίᾳ φυσικῇ ϑέσει, ἐκτὸς τοῦ κρανίου· ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς.) ὅθεν

Σκελετώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ὡς τοῦ εἴδους, τοῦ χρώματος, ἢ τῆς ὑφέως τοῦ σκελετοῦ ὤν.

Σκελεύω, ταὐτὸν τῷ, Σκέλλω· ὅθεν τὸ, Σκλεῦμα, Σκλῆμα.

Σκελιαγής, ους, ὁ, ἡ (σκέλος, ἄγνυμι). Ὁ τὰ σκέλη ἀγνύων, συντρίβων· ὅθεν Σκελιαγές, τό· ἡ ϑραῦσις, τὸ σύντριμμα τοῦ σκέλους, Ἡλιοδ. Στεφ. (πρέπει βεβαίως νὰ γραφῇ σκελεαγής, ἐπειδὴ εἶμαι ὅταν ϑέλῃ τις νὰ τὸ παράξῃ ἀπὸ τοῦ σκελί(.)

Σκελίζω, Μ. ίσω (σκελί.)· ἀντὶ σκελλίζω, ἀμφ. Γλωσσ. Στεφ., ὅπου ὁ Σαλμάσιος Exercit. σελ. 943. Σκελλίζω, ἐκ τοῦ Σκελλός, γράφειν παρανικ. 2) βαδίζω, περνῶμαι, τρέχω, ὅθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. »Σκέλισμα, δρομημα· ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηϑείᾳ Ἀθροσκέλισμα, καὶ, Ἀθροσκέλημα καὶ Ἀθροσκελισιά, ἀντὶ τοῦ βῆμα. 3) παρὰ τοῖς Ο', ταὐτὸν τῷ, ὑποσκελίζω.

Σκελίς, ίδος, ἡ· καὶ Ἀττικ. Σχελίς (σκέλος). Ἡ πτέρνα (φτέρνα), τὸ ἔπισϑεν μέρος τοῦ ποδὸς, ἢ τὸ μηρὸν τοῦ ζώου· καὶ ἐπὶ χοίρων ἡ Κωλῆ, τὸ χοιρομέριον, ὁ μηρὸς· ἄλλως πέρνα καὶ πτέρνα· ἔτι δὲ ὁ κόπτος τοῦ ψητοῦ. β) ἐπὶ ἀνθρωπίνου σώματος, ὁ μηρός. 2) τὸ μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ῥάχεως ἕως εἰς τὸ ὑπογάστριον· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· »Σκελλίδες, τὰ περιμηκη τμήματα· καὶ »Σκελίς, τὰ ἀπὸ τῆς ῥάχεως μέχρι τοῦ ὑπογαστρίου μέρους τοῦ ζώου· ὁ Σχολ. Λουκιαν. εἰς Λεξιφ. »Σχελίδες, κρέα ἐπιμήκη τετμημένα». 3) = σκελλίς, ἴδε τοῦτο.

*Σκελίσιος, ου, ὁ, ὑποκ. τοῦ σκέλος, Ἀριστ. Ἐκκλ. 1201.

Σκελιῤῥός, ά, όν (σκέλλω, ξηραίνω). Ἀκτεξηραμμένος, ἰσχνὸς, λιγνὸς, ὁ σκελετοῦ ὄφιν ἔχων, Σκληρός, Ἀττ. Ἀντὶ τούτου εὑρίσκονται ἔτι παρ' Ἱπποκράτ. καὶ, Σκίλφρος, Σκίλλφρος, Σκύλιφρος, καὶ, Σκόλυφρος, ψαίνεται, ὅτι εἰσὶν Ἰωνικά.

*Σκελλίζω, Μ. ίσω (σκελλός.) Εἶμαι στραβο-όδαρος.

Σκελλίς, ίδος, ἡ, καὶ, Σκελὶς, λίξ. νεωτερ. ταὐτὸν τῷ, Ἀγλὶς· ὡς π. χ. »Σκιῤῥοῦ σκελλίδες, καὶ, Σκελίδες. Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλ. 432.

Σκελλός, ή, όν (σκέλος). Στραβός, μὲ στραβὰ σκέλη, ἄλλως, βαιβός· γράφ. καὶ σκελὸς. Φιλ. κυρτός, κυφός.

Σκέλλω, καὶ Σκελέω, Ἀόρ. ἔσκηλα, σκῆλαι. Ξηραίνω, ξηρὸν ποιῶ, καταξηραίνω. »Μήμενος Ἠελίοιο σκήλει ἀμφὶ περὶ χρόα ἶνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν (Ἰλ. Ψ, 191)ιι, διὰ νὰ μὴ καταξηρανϑῇ ἡ σφυδρότης τοῦ ἡλίου τὸ δέρμα περὶ τὰ νεῦρα καὶ ὅλα τὰ μέλη, ἐνῶ ἐστὶν ὑγρ. εὐκτ. καὶ αἱ δύο προϑέσεις ἀνήκουσιν εἰς τὸ ῥῆμα· ἀμφιπεριστέλλω· τὴν ὑποτακτ. σκήλῃ ἔχει Νικανδ. Θηρ. 694. β) κάμνω ἰσχνὸν ἢ λεπτύν. γ) σκληρύνω, κάμνω σκληρόν. 2) συχνότερον δὲ παϑητ. σκέλλομαι, καὶ σκελοῦμαι, Μ. σκληνομαι, ἀορ. β΄. ἐσκλην, εὐκτ. σκλαίην, Ἀπαρ. σκλῆναι, Παρακ. ἔσκληκα. Γίνομαι ξηρὸς, ξηραίνομαι, καταξηραίνομαιι. β) γίνομαι ἰσχνὸς, λεπτὸς· τήκομαι. γ) σκληρὸς, στερεὸς, ἀκαμπὴς γίνομαι. Ἐκ τοῦ παρακ. μετὰ σημασ. ἐνεστ. εἶμαι κατάξηρος, ἰσχνὸς, σκληρός. (ϑέσει σκλωρὸ. καὶ ἀσκελὴς· συγγεν. τῷ, σκληρός, σκληρρὸς, σκηρὸς, ξηρὸς, σκιῤῥὸς, ὄρα Lubeck Σοφ. Αἰ. 638.)

Σκελοδέσμιος, ὁ, ἄλλως περισκελὶς (σκέλος, δεσμός). Ὁ περὶ τὰ σκέλη, τοὺς πόδας δεσμός, μηροδέτης.

Σκελοκοπία, ἡ (κόπτω). Τὸ κτύπημα, κάταγμα, συντρίμμα, τζάκισμα τῶν σκελῶν, Γλωσσ. Στεφ.

Σκέλος, ους, τὸ. Μέρος τοῦ σώματος τοῦ ζώου ἀπὸ τῶν ἰσχίων ἕως τοῦ καλοῦ ἀρχόμενον καὶ λῆγον μέχρι τῶν ποδῶν. Ἰλ. Ο, 314. »Πρυμνὸν σκέλοιι· πολλάκις παρ' Ἡροδ. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ τὸ κοκκαλον τοῦ μηροῦ· καϑόλου, κοκκαλον, πεῦς. »Περὶ σκέλος ἀπαντᾶν, Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. β΄. 12. ἐναντίον τῆς σωφ., τῶν ἐλπίδων, ἔρχεται ἀλόποδα. »Κατὰ σκέλος βαδίζειν, ἐπὶ τοῦ περιπατήματος τῶν ζώων, ὅταν βάλλωσιν ἕνα πόδα κατόπιν τοῦ ἄλλου εἰς τὸ ἴδιον μέρος, βάλλωσι τὸν ὀπίσϑιον κατόπιν τοῦ ἐμπροσϑίου κατὰ τὸ ἴδιον μέρος, ὅταν δὲν κινῶσι τοὺς πόδας σταυρωτά. Ἀριστοτ. Ζῳ. Ἱστορ. β΄. κ΄. 8. »Αἱ δὲ κινήσεις τῶν ζώων τῶν μὲν τετραπόδων καὶ πολυπόδων κατὰ διάμετρόν εἰσι, καὶ ἑστᾶσιν οὕτως· ἡ δ' ἀρχὴ ἀπὸ τῶν δεξιῶν πάντ., κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσιν ὅτε λεων καὶ αἱ καμηλοι ἀμφότεραι, αἵτε Βακτριαναὶ καὶ αἱ Ἀράβιαι· τὸ δὲ κατὰ σκέλος ἐστὶν, ὅτε οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιόν, ἀλλ' ἐπακολουϑεῖ. »Ἐπὶ σκέλος ἀναγειν, ἀναποδίζω, ἀναχωρῶ μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν ἐχϑρόν, Ἀριστ. Ὄρν. 383. χιών, ἐπ. καὶ, πρὸ σκέλος πόλιν χωρεῖνα (Εὐρ. Φοιν. 1419. παρὰ Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 4, 33. Κύρουπ. 3. 3. extr. κατὰ τὸ λεξ. Στουρζιν. Ξεν. 2. σ. 268. 3. σ. 640.), κατ' ὀλίγον ὀλίγον. 2) τὰ σκέλη, τὰ δύο μακρὰ τείχη μεταξὺ Ἀϑηνῶν καὶ Πειραιέως, Meinecke. Εὐφορ. σελ. 18.

Σκελοτύρβη, ἡ (τύρβη). Εἶδος παραλύσεως, ὥστε περιπατεῖν ἐπ' εὐϑείας μὴ δύνασϑαι, καὶ ποτὲ μὲν κατ' αὐδὴ, ποτὲ δὲ τὸ εὐώνυμον εἰς τὰ δεξιὰ περιφέρειν, ἢ τὸ δεξιὸν εἰς τὰ ἀριστε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρά, καὶ ποτὲ μὲν ἐπιστύρειν τὸ σκέλος, ὥσπερ οἱ ἀναβαίνοντές τι μέγα ὄρος, Γαλην. καὶ Στρκβ. ιε'. σελ. 1127. ἐν, Ἀραβίᾳ σκοτεῖν τοῦτο τὸ πάθος.

Σκέμμα, τό (σκέπτομαι). Διανοια, διερώτημα, στοχασμός, συλλογισμός, ὃ ἔχει εἰς τὸν λόγον του τι. ὄθεν φροντὶς, θεωρία, σκέψις, βουλευμα, ἀπόφασις, Πλάτ.

Σκεμμός, ὁ, ιεωτ. καὶ σπάνιος τύπος ἀντὶ σκέψις, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδᾳ.

Σκευβύλιον, τό, ὑποκ. τοῦ Σκευδύλη.

Σκευδυλεύω, Τιμωρῶ, βασανίζω, ὄθεν τὸ ἐν τῇ συνῃθ. Σκευζευω.

*Σκευδύλη, ἡ, ἰδε τὸ Ἀττ. σχευδύλη.

*Σκένος, Λίολ. ἀντὶ ξένος.

Σκέπα, ποιητ. ἰσομ. καὶ αἰτ. πληθ. τοῦ σκέπας, ἀντὶ, Σκέπαι, ἡ, Σκέπεα, ταὐτὸν τῷ, Σκεπάσματα, Ἡσίοδ. Ἔργ. 532.

Σκεπάζω, Μ, άσω (σκεπας) ὡς τὸ, σκεπάζω. Σκεπάζω, σκέπασμα ἐπιτίθημι, καλύπτω, σκέπας παρέχω. πρβ. στεγάζω τροπ. ὑπερασπίζω, Λυκοφρ. 1311. ὄθεν

Σκέπαγον, τό. Σκέπασμα, καὶ Ἀιθολ. «Πίλοι κεφαλῆς σκέπαιοιν· κυρ. οὐδ. τοῦ

Σκεπανός, ἡ, όν. Σκεπάζων, ἐπισκεπάζων. 2) παθ. σκεπασμένος· ἐπίσκιος, κατάσκιος, σύσκιος.

Σκέπεννος, ὁ, καὶ σκέπηνος, καὶ, σκεπίνος. Εἶδος ὀψαρίου, Δωτ. ambra. (οὐχὶ ὀξυτόνως, σκεπαιος.)

Σκεπαρνηδόν, Ἐπίρ. (σκέπαρνον). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκεπάρνου, δίκην σκεπάρνου, ἐκκεκλασμένως· καὶ γὰρ ὁ σκέπαρνος αὐτὸς ἐπίξεσμος ἀπὸ τῶν τεκτονικῶν ὠνομάσθαι σκεπάρνων, δοκεῖ, Γαλην. ὄρκ σκέπαρνον, 2.

Σκεπαρνίζω, Μ, ίσω. Κόπτω, πελεκῶ μὲ τὸ σκέπαρνον, Μαθηματ. πολ. σελ. 245. ὄθεν

Σκεπαρνισμός, ὁ. Τὸ κόπτειν, πελεκᾶν μὲ τὸ σκέπαρνον. 2) παρ' Ἱπποκράτ. ἄγμα, κόψιμον, θλάσμα, τσάκισμα, σύντριμμα τοῦ κρανίου εἰς δύο τμήματα, ὁμοιότητά τινα ἔχον μετὰ τοῦ σκεπάρνου.

Σκέπαρνον, τό. Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον ἐν μέρη κόπτοντα ἔχον, μὲ δύο κόψεις, σκεπαρικά· καὶ ἐξαιρ. διὰ νὰ πελεκῶσι καὶ γυαλίζωσι τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων, ὁ Δεωνίδας ἐν Ἐπιγρ. καλεῖ τοῦτο «Ἀμφίξεον σκέπαρνον· ὁ δὲ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Ε. 257. καὶ Ι. 391. «Εὔξοον», ὃ καὶ διάφορον τοῦ μεγαλειοτέρου τοῦ πελέκεως. «Δῶκεν μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν. — Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον εὔξοον», ὅτι οὗ ἐπελέουν καὶ εὐθύαζον τὰ πρὸς οἰκοδομὴν χοντρὰ ξύλα· ἐντεῦθεν ἔπειτα καὶ τὸ, Σκεπάριον, Πλούταρχ. ἡ τῶν Γαληνοῦ περιγραφὴ ἀποδεικνύει ἀπαράλλακτον τὸ ὄργανον τοῦτο, καθὼς καὶ ἡμεῖς πάρα τὸ ἔχομεν. 2) διὰ τὴν ὁμοιότητα, χειρουργικός τις ἐπίξεσμος, καὶ, ὁ σκέπαριος. 3) παρ' Ἀρτεμιδ. β'. κ. 24. ἐνομάζει τὸ Σκέπαρνον, (ὑστερίζομενος) τὸν τειλίττοντα τὸ ἔμβρυον λεκτὸν ὑμένα, τὸ ἄμνιον, ἐκ τοῦ σκεπαν ἄρνα· πιθανὴ παραγ. ἐκ τοῦ κεάζω ἢ σκάπτω. [τὸ σ. ἐν ταύτῃ τῇ λέξει· ἐν Ὀδυσ. οὐ ποιεῖ θέσιν.]

*Σκέπαρνος, ὁ, = σκέπαρνον, 2.

Σκέπας, αος, τό (σκεπάω). Σκέπασμα, σκέπασις. περιτείλιγμα, κάλυμμα, καὶ σκέπη διὰ προφυλακὴν (ρεύματος), ἡ σκέπη τῆς οἰκίας, ἢ ἄλλου τινός· «Σκέπας ἀνέμοιο (Ὀδ. Ε, 443 καὶ ἀλλαχοῦ)», σκέπασμα, προφύλαξις κατὰ τοῦ ἀνέμου· ἡ ποιητ. ἰσομ. καὶ αἰτ. πληθ. σκέπα, Ὡσ. Ε. 534. πρβ. Ηπιηk ὑμν. Ὁμ. Δημ. 12 ἐν τῷ πεζῷ συνῃθ σκέπη ἢ σκέπασμα.

Σκέπασις, ἡ (σκεπάζω). Τὸ σκεπάζειν, ἢ σκεπάζεσθαι, σκέπασμα· παρὰ τοῖς Ο'.

*Σκέπασμα, τό (σκεπάζω), = σκέπη, καὶ τῷ ποιητ. σκέπας

Σκεπαστηριος, α, ον. Ὁ σκεπάζων, περικαλύπτων· ὁ ἀγκῶν, ἢ ἐπιτήδειος εἰς σκέπασμα· ἐκ τοῦ

Σκεπαστής, οῦ, ὁ (σκεπάζω). Ὅστις σκεπάζει, ὁ σκεπάζων, περικαλύπτων, Ο'.

Σκεπαστικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς· ταὐτὸν τῷ, Σκεπαστήριος· ἐκ τοῦ

Σκεπαστός, ή, όν· ῥημ. ἐπίρρ. τοῦ σκεπάζω· Ἐσκεπασμένος, περικεκαλυμμένος.

Σκέπαστρον, τό· κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ Σκεπαστήριον. Σκέπασμα, κάλυμμα.

Σκεπάω, ὡ. Ἴδε, σκεπόω, ὡς τὸ μόνον λογοτραφικῶς ἐν χρήσει, σκεπάζω, Σκεπάζω, σκέπας παρέχω, περικαλύπτω· καὶ τροπ. προφυλάττω ἀπό τι, ὡς ἐν Ὀδυσ. Ν, 99. «Ἀνέμων σκεπόωσι, μέγα εὐμαι», ἀντὶ τοῦ, Σκέπην παρέχουσι κατὰ τῶν ἀνέμων, ἐμποδίζουσι τοὺς ἀνέμους. (τὸ σκεπάω, σκεπάζω, σκέπας, σκέπη κτλ. ἐστὶ συγγεν. τῷ, στέγω, στεγάζω, στέγος, στέγη, τέγος, τέγη, ἐξ ὧν τὸ Δατ. tego, tectum κτ.) ὄθεν

Σκέπη, ἡ· ταὐτὸν τῷ ποιητικῷ, σκέπας. Σκέπασμα, στέγος, κάλυμμα, σκεπασμένος τόπος, διαυλίζουσι, ὑπεράσπισις· «Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου», Ἡρόδοτ. α. 143. «Ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου, ζ'. 172. καὶ 215. εἰς προφύλαξιν, ἀσφάλειαν κατὰ τοῦ πολέμου. Αἰλιαν. Ποικ. ἱστορ. ζ'. 6. καὶ Δ'. 37. «Ἐν σκέπῃ τοῦ κινδύνου, τοῦ κρουνοῦ, κτ., εἰς ὑπεράσπισιν καὶ φύλαξιν ἀπὸ τοῦ κινδύνου, τοῦ κρουνοῦ. «Σκέπη τοῦ νότου» (Ἱππ.) προφύλαξις κατὰ τοῦ νότου· ὅμως ἐν σκέπῃ φοβοῦ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα, πρόφασιν τοῦ φόβου, Ἡροδ. ι. 143. Λέγεται ἔτι καὶ ἡ στέγη, ἐ τῆς εἰκίας ὀροφή.

Σκεπηνές, ή, όν· καὶ Σκεπινός, ταὐτὸν τῷ, Σκεπανός. Ἐσκεπασμένος, κεκαλυμμένος.

*Σκεπηνος, ὁ, = σκέπεννος.

*Σκεπηνός, ή, όν, = σκεπανός.

*Σκέπινος, ὁ, = σκέπεννος.

Σκεπόω, ὦ· ἐπικ. αὐτὸ Σκεπάω· ἴδε τοῦτο· Ὀδυσ.

*Σκεπτέος, α, εον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σκέπτομαι. Δέ ἐ πρέπει νὰ σκεφθῇτις, ἢ νὰ παρατηρήσῃ

*Σκεπτήριος, ία, ιον, = σκεπτικός.

Σκεπτικός, ή, όν (σκέψις). Ὁ εἰς σκέψιν ἁρμόττων, ἔχων κλίσιν ἢ ἐπιτηδειότ. 2) ὅστις σκέπτεται. Ἐξαιρέτως ἐπωλοῦντο Σκεπτικοί, ἤτοι δὲ καὶ Ἀποριητικοί, καὶ Ἐφεκτικοί, οἱ Πυῤῥώνειοι καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ Φιλόσοφοι, ἐπειδὴ καὶ οὗτοι δὲν ἐβεβαίωναν ὡρισμένης κάνενα πρᾶγμα, ἀλλὰ μόνον τὴν γνώμην τῶν ἀσκεμμένως περὶ αὐτοῦ ἔλεγεν. Ἐπίρρ. σκεπτικῶς, Διογ. Λ.

Σκέπτομαι, Μ. ψομαι, Ἀποθ. Μέσ. ἀμεταβ. Περὶ ἐμπιπτόν, τρισύρω βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ, ὁρῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, περιβλέπω, ἐξαιρ., ἀπὸ μακρόθεν μετὰ προσοχῆς ἢ σκεπτῶν καὶ περιεργαζομένου ὁλοτρόγυρα, μετὰ τοῦ εἰ ἐν, ἐν Ἰλ. Ρ, 652. ἐς νῆα, μεθ' ἑταίρους, Ὀδ. Μ, 247. ἔτι δὲ μετὰ μέντ' αἰτ. Ἰλ. Π, 361. «Σκέπτετο ῥοιζοῦν καὶ δοῦπον», ἐκύτταζε τριγύρω του τὸν κτύπον τοῦ ιεροῦ· καὶ Τὴν. Δημ. 246. «Ἐκ θαλάμου σκέψατο· καὶ Πλάτ. εἰς Συμπ. β'. 11. «Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξῃς τὸν Σωκράτη; ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δὲν ὑπάγεις νὰ ἰδῇς ὀλίγουρα ποῦ εἶναι ὁ Σωκράτης καὶ νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ· ἀντὶ τοῦ, Ὕπαγε νὰ ἰδῇς ποῦ εἶναι ὁ Σωκράτης, καὶ νὰ τὸν φέρῃς· καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ἀντὶ τοῦ, διανοοῦμαι, στοχάζομαι, βουλεύομαι. 2) μεταφ. Θεωρῶ τι, κυτταζω, παρατηρῶ, ποιεῖσθαι ἢ ἔχειν λόγον τινός, κυρ. καὶ καταχρηστ. στοχάζομαι, κάμνω σκέψιν περί τινος, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, μετὰ τοῦ ἐν ἐπιφερομένου, ἂν πρὸς ἀναπλήρωσιν ὑπάκτικόν, ἢ μή, ἆρα, ἐν δέη – Σεν. Ἀν. 3, 22. Οἱ Ἀττ. ὅταν μεταχειρίζωνται σχεδὸν ποτὲ τὸν εἰσερ. σκέπτομαι (ἐξαιρέσεις δὲ εἶσι παρὰ Πλατ. Δαχ. σελ. 185. Β. καὶ ἐν τῷ Θεαιτ. 8, 86. συχνότερον δὲ παρὰ Λουκιαν.), ἀλλ' ὡς ἐπιτοπολύ τε, σκοπῶ ἢ σκοποῦμεν τοὐναντίον δὲ ἐν τῷ μέλλοντι ἔχουσι μόνον σκέψομαι, οὐδέποτε δὲ σκοπήσω ἢ σκοπήσομεν· ὡσαύτ. ἐσκεψάμην καὶ ἔσκεμμαι, Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 147. Τῷ παρακ. χρῆται ὁ Δηλ. Μεσ. 6. σελ. 576, 27. καὶ Ἐρωτ. σελ. 1403, 21. καὶ κατὰ παθητ. σημ., ἂν καὶ συνηθεστερον καὶ παρ' αὐτῷ κατ' ἐνεργ. σημασίαν. Ὁ παθητ. ἀόρ. β'. ἐσκέπην, ἐξετασθῆναι, εὑρηται μόνον παρὰ τοῖς Ο'. (κατὰ τὸν Ἔμστερχ. ἡ ἀρχαία σημασία τοῦ, Σκέπτομαι, ἡ, Σκέπτομαι, φαίνεται, ὅτι ἦτον τὸ, μακρὰν βλέπω, θεωρῶ, ἔχων ἐν ταὐτῷ τὴν χεῖρα ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν κατὰ τὰς ἡρῴδ. ὡς σκέπην, ἵνα ἀπαντᾷ τὴν σφοδρότητα τοῦ φωτός, παρὰ τὸ σκεπόω, σκεπάζω, σκέπας, ὄθεν, σκοπός, σκοπέω, καὶ τὸ Δατ. specio, spicio, specio, species· καὶ ταύτης τῆς σημασίας μάρτυς καὶ ὁ Ἡσύχιος, ὅς τις ἔχει· «Σκωπευμάτων, γρ. Σκέπεμα) σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων· καὶ Φώτιος· «Σκώπευμα, σχῆμα σατυρικόν, ὡς καὶ ὁ σκοπός· οὗτος Αἰσχύλος· ὁ Ἡσύχιος ἔτι· «Τπάσκοπον χέρα. Αἰσχύλος, ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω καλεῖσι σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι, σχῆμα δ' ἐστὶν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός· ἑπόμενος ὄρα τὸ, Σκόπευμα, Τποσκοπος χειρ, καὶ, σκεπός, εἶσιν ὅμοια ἀλλήλοις, ὡς καὶ ὁ Silius (γ'. 341.) περὶ τοῦ Πανὸς εἶπεν· Ostendosque manum-umbrate perlustral pascua visu. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ιδ'. 629. ἀναφέρει τὴν ῥῆσιν τοῦ Αἰσχύλου «Καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων· ἀλλ' ἐκ τῆς ἡμορτημένης ἀναγνώσεως «Σκωπευμάτων», τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸ τὸ μέτρον τοῦ στίχου ἀπορρίπτει· ἁπλῶσαι εἶδος ὀρχήσεως σκώψ.) ὄθεν

*Σκεπτοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ σκέψις.

Σκεπτωρία, ἡ· παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 176. ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, Σκευωρία. Τὸ περίεργον καταγινόμενον, ἐπαχθολογίας.

Σκέπω, σπανίως ἐν χρήσει πρωτότυπον τοῦ Σκεπάζω, Πολυβ. 16, 29, 13. Ἴδε Σκεπάζω.

Σκέρφος, τό· Ἀττ. σχέρφος, καὶ, κέρφος, παρὰ Γραμματ. Καθ' Ησυχ. λοιδορία, βλασφημία· ὁ αὐτὸς ἔχει· «Κέρφος, γλευασμός, κακολογία», καὶ τὴν Ἀττικὴν ἔκφρασιν· «Σχεράφος, λοιδορία, βλασφημία». Ἐντεῦθεν ἀπῆκει καὶ ὁ σχηματισμὸς «Σκειραφεῖν, κακοπραγμοσύνη, Ησυχ. Δύναταί τις νὰ παραβάλῃ μετὰ τούτων καὶ τὰ, Σκερβέλλω, Σκέρβιλος, Κερβολέω, καὶ, Κέρτομος, καὶ νὰ παραΐξῃ ταῦτα ἀπὸ τοῦ, κέαρ, ἀφῆ.

Σκερβολέω, ὦ· καὶ, Σκερβέλλω (σκέρβολος). Τρίζω, λοιδορῶ, ὀνειδίζω. βλασφημῶ, ὡς τὸ, κερτομεῖν· ἔτι δὲ καὶ κερβολέω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 822. «Μὴ σκέρβολλε πονηρὰ», ἴδια ὁ Σχολιαστ. ἐρμην. διὰ τοῦ, ποικίλλω, λοιδορῶ, κερτομῶ, διαφόρων καὶ ἐκ τοῦ Καλλιμάχου «Σκέρβολα μυθίσασθαι», λοιδορίας, ὕβρεις εἰπόντες· παρομοίως τὸ ἑρμηνεύει καὶ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ «λοιδορεῖν», καὶ, ἀπατᾶν· οὕτω καὶ τὸ, Σκέρβολος, διὰ τοῦ, λοίδορος, ἀπατεών· οὕτως ἔτι ἑρμηνεύει καὶ τὸν σχηματισμὸν «Κερβολεύω». Τοιοῦτόν τι φαίνεται καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, κέρτομος, ὃ καὶ παρέχουσιν ἐκ τοῦ, κέαρ τέμνω, ὡς καὶ τὸ, σκερβέλλω, ἐκ τοῦ, σκέαρ βάλλω, ἄρα κυρ. τύπος, πληγὴν τῆς καρδίας, Εὐστάθ. Τὸ δὲ σ φαίνεται προκείμενον ὡς σύνηθες, καθὼς καὶ ἐν τῷ, σκορδεύομαι, ἢ ἔμετον ἐκ τοῦ, Ἔχει, ὡς καὶ εἰς τὸ «Σκορακίζω, ἵνα ᾖ, «Ἐς κέαρ βάλλειν· αἱ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τὸ, »Σκορακίζεται, ἐς κόρακας βάλλεται. πρβ. σκορκίζω.

Σκέρβολος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ κέρτομος. Λοίδορος, βλασφημοι, ὑβριστής. ἰδε ἐν τῷ, Σκερβολίω.

Σκευαγωγεύω, ῶ· Μ. ήσω (σκευαγωγός) Συνάγω τὰ σκεύη εἰς ἓν καὶ δένω αὐτά, ἤτοι ἑτοιμάζω τὰ σκεύη πρὸς ὁρίρον (μαζόνω τὰ πράγματά μου διὰ τὰ μεταναμίσω), καὶ μεταναμίζω αὐτά. »Ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκευαγώγησατε, ἐστιάσατε ἅλα τὰ σκεύη ἐκ τῶν ἀγρίων καὶ μετεκομίσατε αὐτά, Δίσχ· καὶ Ἀρχαι. Ἀναβ. ε. ί. ζ. »Τὸ μὲν μυστηρια ἐκκλαγέντε ἐξέλιπον, ἐκ δὲ τῶν ἀγρῶν ἐσκευαγώγουν εἰς τὴν πόλιν. ἐμάζωσι τὰ πράγματά των καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὴν πόλιν· ὅθεν

Σκευαγώγημα, τό· ἡ »Σκευαγωγένα. Νικήτ. Χρον. δ. 1. Μηχαιήλ, ἡ ἄμαξα, δι' ἧς μεταφέρομεν τὰ σκεύη.

Σκευαγωγία, ἡ. Τὸ συνάγειν καὶ μετακομίζειν τὰ σκεύη, ἡ τῶν σκευῶν συνάξις καὶ μετακόμισις.

Σκευαγωγός, ὁ, ἡ (σκεῦος, ἄγω). Ὁ τὰ σκεύη συνάγων καὶ μετακομίζων αὐτά, πράς τινα, ἢ εἰς χωριστόν τι μέρος.

Σκευάζω, Μ. άσω· ταὐτόν τῷ, Σκευόω, ἐκ τοῦ Σκεύος, ὃ σημαίνει τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ πράγματα, ἀγγεία, καὶ ἐργαλεία, ἐν ᾧ τὸ »Σκευῆ,« ἀφ' οὗ τὸ Σκευάζω, σημαίνει περισσότερον, ἱμάτια, σκεπάσματα, ἀμφιεσμούς, κ. τ. τ. ἄρα σημαίνει πρῶτον τό, Ἑτοιμάζω, κάμνω, καὶ δεύτερον, Ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, κάμνω ἕτοιμον, ἔξαιρ. καταστευάζω, κάμνω ἕτοιμα φαγητά, Ἡρόδ. ι. 73. 207. ἐν δὲ τῇ γενικῇ σημασίᾳ καὶ ὡς Ἀποδ., προδοσίαν σκευάζεσθαι, αὐτί μηχανᾶσθαι, κάμνω προδεσίαν, Ἡρόδ. 6, 100. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, στρατευμάτων καὶ τῶν παρομοίων, πρ·μηθεύω αὐτὰ μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, τινά τινι, Ἡρόδ. 1, 60, 80. ἐξαιρτ. ἐξοπλίζω (ἁρματόσω), φορέω, στολίζω, Ἡρόδ. 5, 12. τινὰ ἑαυτῷ, Wess. Ἡρόδ. 5, 20. »Σκευάζειν εἰς ὁπλίτας, εἰς ὑπηρέτας (Ξβειγχ. Ἀππιαν. 7, 82.), ἐξοπλίζειν τινὰ βαρέως, φορεῖο ὡς ὑπηρέτας, δούλους· ἔσομ. καὶ, μεταμορφόνω τινά, τὸν ἐνδύω ὅλλα φορέματα διὰ νὰ μὴ γνωρίζηται, καὶ ἐνδύω αὐτὸν προσωπεῖον, Ἀρστ. Ἀχ. 739. »Κἰς Βάκχας, εἰς Σατύρους, εἰς Πᾶνας,« φορέω, ἐνδύω ὡς Βάκχαι, κτ., Πλουτ. 3) ἀμτβ ἐσκευάζειν κατ' ἐλπίσι,« κάμνω καλὴν εἰσκομίαν εἰς τὸ σπήτι, δηλ. προξενῶ ταραχὴν καὶ ἀνωτυχίαν, Ὁμ. Ὁμ. Ἔρμ. 285. — Πολλαχοῦ ἔστι παρ' Ἡρόδ. ὁ ποιῶ, Παρακ. ἐσκευασμένος, τὸ γ. πληθ. ἐσκευάδατε, τὸ γ. πληθ. τοῦ ὑπερσυντ. ἐσκευάδατο. ὁ Εὐριπίδ. μεταχειρίζεται τό, σκευάζομαι, Μέσ. ὡς τὸ ποιέω, παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι. Πρωτότυπον τούτου ἔστι τὸ, Σκέα, κέω, κύω· ὅθεν τὸ, κύδω, κεύω, κεύθω, καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω· καὶ κεῦος, καὶ σκεῦος, ἄρα τό, σκέπασμα, κάλυμμα· καθαρῶς ἀπὸ τοῦ, σκέω, γίνεται τὸ, σκε·ω, εὖτον καὶ ἐκ τοῦ, σκέω γίνεται τὸ σκένω, ὅθεν τὸ σκένος, σκευη, καὶ Ἰωνικ. σκῆνος, σκηνή, τέντα, κάλυμμα, ἐσκεπασμένος τόπος. Ἐκ δὲ τοῦ, σκιω, γίνεται τό, σκιερὸς καὶ ἐκ τοῦ, σκιὰ, σκιάζω, σκιαρὸς· καὶ ἐκ τοῦ σκόος, ἡ σκόα, (ἰδε ἐν τῷ, σκόα) τό, σκοιὸς, αὐτὶ τοῦ, σκιερός Νίκανδ. Θηρ. 65g. »Σκαιοὶ ἐν ἰεμείσοι,« ὅπου τὸ σκαιοὶ νοεῖται ἡμαρτημ. αὐτὶ τοῦ, σκιοὶς, ὅ ἐστι σκιεροῖς.

Σκευάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκεῦος καὶ σκευή. Μικροὶ σκεῦος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 851.

Σκευασία, ἡ (σκευάζω). Κατασκευή, ἑτοιμασία, ὁπλισις, καὶ ἐξαιρτ. ἑτοιμασία, κατασκευὴ τῶν φαγητῶν, Βασ. αρρ. ep. στ. 52. κατὰ πληθ. τὰ διάφορα εἴδη τῆς παρασκευῆς, ἑτοιμασίας, Ἀλεξις παρ' Ἀθηναίῳ γ. σελ. 109.

(Τόμ. γ'.)

ὅστις διαιρῖται »Τὰς σκευασίας πάντων,« ἀπὸ τοῦ, »Τὰς παρασκευάς,« ἔνεκεν διὰ μὲν τοῦ πρώτου, τοὺς διαφόρους τρόπους τῆς σκευασίας διὰ δὲ τοῦ δευτέρου, τὴν σκευασίαν αὐτήν. Ὁ Καλλίστρατος παρ' Ἀθην. ε. σελ. 200. λέγει, »Ἀργυρᾶς σκευασίας,« ἀντὶ τοῦ σκευῆς.

* Σκεύασις, εως, ἡ (σκευάζω), = σκευασία.

Σκεύασμα, τό (σκευάζω). Τὸ ἐσκευασμένον πρᾶγμα. 2) = σκευασία.

Σκευαστός, ἡ, ὸν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ σκευάζω. Ἐσκευασμένος, φτιασμένος, ἡτοιμασμένος, ἐξοπλισμένος, καὶ ὁ δυνάμενος σκευασθῆναι.

Σκευή, ἡ. Ἑτοιμασία, ὁπλισις ἡ παντὸς εἴδους, ἀμφιεσμοί, στολή, ἐνδυμασία, πολλάκις παρ' Ἡροδ. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐξαιρτ. ὅλη ἡ φορεσιὰ ἑνὸς ὑποκριτοῦ. Σπανίως μετεχειρίζοντο αὐτὸ αὐτὶ τοῦ, σκεῦος· ὅπερ ἴδε

Σκευηφόρος, ὁ, ἡ = σκευοφόρος.

Σκευοθήκη, ἡ (σκεῦος, θήκη). Ἀποθήκη (μαγαζεῖον), τόπος, ὅπου ἐναποτίθενται καὶ φυλάττονται παντὸς εἴδους σκεύη, ἔπιπλα, ἀγγεῖα καὶ τὰ τοιαῦτα· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ὁπλοθήκη, Αἰσχύλ.

Σκευοποιέω, ῶ, συχνότερον κατὰ μέσην διάθ. σκευοποιέομαι (σκευοποιός). Σκεύη ποιῶ, εἶδον ἀγγεῖα, ἐργαλεῖα, ὅπλα, ἱμάτια, κ. τ. τ. καθόλου δὲ ταὐτόν τῷ, σκευάζω, ἑτοιμάζω, κάμνω ἢ φτιάνω σκεύη. 2) ἐξαιρτ. μὲ ὅλον, παρουσιάζω ἑτοιμάζειν ἢ κάμνειν τι, εἶον, »Διαθήκας σκευάζειν,« διαῤῥυθμίζειν, ἢ παραῤῥυθμίζειν, χαλνῶ τὴν διαθήκην, δολίως προστιθέμενος ἢ ἀφαιρούμενός τι, ψευδῆ ἢ διεφθαρμένην διαθήκην ποιεῖν, Ἰσαίος. Καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ, δολίως ψευδῶς καὶ ἀπατηλῶς μεταχειρίζεσθαι, πολιτεύεσθαι, πράττειν, καὶ νοθεύειν τι σχεδὸν ταὐτόν τῷ, σκευωρέομαι, Πλούταρχ. »Τοῖς τοῦ φίλου σκευοποιούμενος καὶ ἀναπλαττόμενος ἐπισήμους καὶ συμβ'λους,« ἑτοιμαζόμενος, περιβαλόμενος (ἔβαλεν ἐπάνω του, ὁρματώθη, ἐνεδύθη)· ὅθεν

Σκευοποίημα, τό. Δόλος, ἀπάτη, νόθευσις, ψεύδες πεποιημένον, πλάσμα, δόλια πράξις· ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, σκευοποιία, Πλεύτορχ.

Σκευοποιία, ἡ. Ἑτοιμασία σκευῶν, κατασκευὴ διαφόρων πραγμάτων, εἶον πατοπλίων, ὅπλων, ἀγγείων, καὶ ἐξαιρτ. προσωπείων, καὶ παντὸς ἄλλου ἀνήκοντος εἰς τὸ θέατρον· ἐκ τοῦ

Σκευοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ποιῶν σκευάζων, σκεύη, οἷον ἀγγεῖα, ἐργαλεῖα, ὅπλα· ἐξαιρτ. προσωπεῖα, στολὰς καὶ ἄλλα χρειώδη διάφορα ὑποκριτὰς κατασκευάζων ἢ παρεχών· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σκευοποιούς, τοὺς τὰ πρόσωπα (ἤτοι τὰ προσωπεῖα) ποιοῦντας καὶ Δίλιαν. π. ἱστορ. β'. 13. »Δῆλον γὰρ ὅτι, ὅτι καὶ οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτὸν (τὸν Σωκράτη), ὡς ὅτι κάλλιστα ἐξεικάσαντες.«

Σκευοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σκεύη πωλῶν.

Σκεῦος, τό. Ἄγγειον ἅπαν, κάθε λογῆς ἀγγεῖον, καὶ πᾶν ἄλλο τι κατεσκευασμένον πρᾶγμα, οἷον ἐργαλεῖον, ὅπλον, ἅρμα, κ. τ. τ. ἐν δὲ τοῖς στρατεύμασι καὶ στρατοπέδοις, τὰ πράγματα ὅλα, ἡ ἀποσκευή, ὅσα δηλαδὴ πράγματα κινητὰ φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ στράτευμα· οὕτω καὶ »Οἰκίας σκεύη,« τὰ ὅσα κινητὰ πράγματα, οἷον ἀγγεῖα, ἐργαλεῖα, ἔπιπλα, κ. τ. τ. εὑρίσκονται ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἔτι δὲ, καθὼς τὸ, σκευή, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τελείαν ἐνδυμασίαν, φορεσιὰ καὶ στολισμός, ἔτι δὲ τὸ προσωπεῖον καὶ πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς ἐντολὴν ἐνδυμασίαν διὰ τὸ θέατρον· ἰδιαιτ. α) τὸ σῶμα, καθὸ ὄργανον τῆς ψυχῆς, κατ' ἐξοχήν, τὸ γεννητικὸν μόριον, τὰ ἀνδρικὰ αἰδοῖα, σπειδοποιὸν σῶμα. 2) ἐπὶ καταῤῥοπτικῆς οὐσίας, ὑπουργός τις ἑνὸς ἄλλου ὑπουργοῦ, ὁ βοηθῶν ἢ βοηθὸν ἄλλου κατά τινα κακὴν μάλιστα πρᾶξιν. καθόλου, συνεργός. ἔστις ἀρίνεται τὸν μαναγκιρίζωται ὡς ὑργάτης. Πολιβ. 13, 5. καὶ 15, 25. γ) τὰ σκεύη πληθ., παρὰ τῷ στρατεύματι, τὰ καλοπαλίκια, ἡ ἀποσκευή. δ) τὰ σκεύη, ἐπιπλοῖον, ὅλα τὰ εἴδη σχοινίων αὐτοῦ. ε) ὁ Ἡρωταγόρας ὠνόμαζε καὶ τὰ οὐδέτερα ὀνόματα »Σκεύη,« Ἀριστοτ. Ῥητ. γ'. 5. »Ἡρωταγόρας τὰ γίνη τῶν ὀνομάτων διῄρει ἄῤῥενα, καὶ θήλεα, καὶ σκεύη,« ἅτινα ἔλεγε, »Τὰ μεταξὺ ὀνόματα λέγονται· ἡ δὲ αἰτία τούτου ἦν, ὡς φαίνεται παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκ. 14. ἐπειδὴ τῶν οὐδετέρων διέφερον ἢ εἰς, ἐν, κατάληξιν, ὡς ξύλον, σχοινίον, κ. τ. τ. ὀνῆλθ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὄργανον ἢ ἐργαλεῖόν τι, ὅ ἐστι, σκεῦος, ὃ καὶ οὐδετέρου γένους ἐστί· (σιγγ. τῷ κύω, κυέω, κεύθω, κρύπτω, σκεπάζω, ὅρα, σκεῦος αὐτὶ κεῦος κυρ. περισσότερα, πεπτέρα πιθανῶς καὶ τῷ, σκεπάω, σκεπάζω, σκέπας, ἔτι δὲ τῷ, σκηνή, σκῆνος, καὶ τῷ, σκιά.)

Σκευουργία, ἡ· καὶ »σκευουργὸς (ἔργω) ὁ,« ταὐτόν τῷ, σκευοποιία, καὶ σκευοποιός.

* Σκευοφορεῖον, τό. Τὸ πλοῖον ξύλου, τὸ ὁποῖον φέρει καὶ εἰς τοὺς δύο ὤμους, ἵνα νουβαλώσι μὲ αὐτὸ φορτώματα· ἄλλως, ἀναφορεῖον· ἐκ τοῦ

Σκευοφορέω, Μ. ήσω (σκευοφόρος). Σκεῦος φέρω, βαστάζω, μεταφέρω, καὶ μέσως ὡς παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἰρᾶσ. 21. »Σκευοφορούμενος καμήλοις,« ὅστις ἔβαλε τὰ σκεύη του ἐπάνω εἰς τὰς καμήλους καὶ τὰ ἔφερον, ἢ οὗτινος τὰ σκεύη ἔφερον αἱ κάμηλοι· ὅθεν

Σκευοφορία, ἡ. Ἡ τῶν σκευῶν φορὰ καὶ μετακόμισις.

Σκευοφορικός, ἡ, όν. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ φέρειν καὶ βαστάζειν τὰ σκεύη. »Στρατὸς σκευοφορικὸς (Ξεν. Ἀναβ. πολ. 13. 4),« εἰ παρὰ τῷ στρατεύματι φοιτίζοντες διὰ τὰ πράγματά του ἀκολουθοῦντες ἄνθρωποι, δοῦλοι κτλ. »Βέρις σκευοφορικὸς,« τὸ φόρτωμα, τὸ ὁποῖον συνειθίζουσι νὰ φορτώσωσιν ἐπάνω εἰς ἓν κτῆνος, Ξεν. Ἑλ. Π. 6. 1, 28. (54.)

* Σκευοφοριώτης, ου, ὁ, ποιητ. αὐτὶ σκευοφόρος, σχηματισθὲν ὡς τὸ, εἰρηνιώτης, Εὐπολ.

Σκευοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ τὰ σκεύη φέρων, βαστάζων, μεταφέρων. »Μίτης σκευοφόρα,« τὰ βαστάζοντα καὶ μεταφέροντα τὰ σκεύη ζῶα, ἤτοι τὰ φορτηγά, καὶ τὰ τὰς ἀμάξας ἕλκοντα ἐν ταῖς στρατείαις· ὁ Εὔπολις παρὰ Πολυδ. Δ'. 17. αὐτὶ τούτου λέγει ὑστεῖος »Σκευοφοριώτης,« ὡς καὶ τὸ, εἰρηνιώτης, ἵνα πρότερον ἦμαρτ. σκευοφορίτης· ἔπειτα. »Οἱ σκευοφόροι,« οἱ εἰς τὰ ἐπάνω φορτώνοι δοῦλοι, Ἡρόδ., ὅστις ἐν 1, 80. χρῆται καὶ ἐπὶ τῶν καμήλων· ἰδιαιτ. αὐτὸς ὠνομάζετο ὁ ὑπηρέτης ἑνὸς πεζοῦ βαρέως ὡπλισμένου στρατιώτου, ὅστις τῷ ἐνουβαλοῦσε τὰ πράγματά του, καὶ τὴν ἀσπίδα, τὸν θυρεόν.

Σκευοφυλακέω, ῶ, Μ. ήσω (σκευοφύλαξ). Τὰ σκεύη φυλάττω, Πλούταρχος· ὅθεν

Σκευοφυλάκειον, τό. Ὁ τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ σκεύη.

* Σκευοφύλαξ, ακος, ὁ (φυλάξ). Ὁ φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τῶν σκευῶν, τῶν πραγμάτων τινός, τῆς ἀποσκευῆς. (υ).

Σκευόω, (σκεῦος), = σκευάζω, Ἡσύχιος.

Σκευωρέω, εὐχρηστότερον δὲ τὸ »Σκευωρέομαι Μ. ήσομαι, Ἀποδ. Μέσ. (σκευωρός). Κυρ φυλάττω τὰ σκεύη, δίδω προσοχὴν εἰς αὐτά· ὅθεν α) κυνηγῶ εἰς τὰ σκεύη (καλαμπαλίκια), τὰ περιαγγέλομαι ἀριβῶς· καθόλου, ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἐρωτῶ κατ' ἀκρίβειαν, κατασκοπεύω, μεθ' ὅστις πλείστην ἀκριβείαν ἐρευνῶ καὶ ἀνιχνεύω, μετὰ αἰτ. λέγεται δὲ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ «τεκνωρεῖσθαι περίτιν (ὡς παρ' Ἀριστ. Σ. ἱστ. θ, 32. «σκευωρούμενον περὶ τὰς νεοττιὰς»), κυνάζω καὶ φροντίζω μὲ περιέργειαν ἢ παραμονήν· διάτι πράγμ, ἐξετάζω διὰ νὰ εὕρω τι. β) ὡς τὸ σκευοποιέομαι, μὲ δόλον, πανουργίαν, ἀπάτην σκευάζω, διατάττω, κάμνω, πράττω, ἀρχινῶ τι, Δημ. γ) καθόλου, μετέρχομαι πρᾶγμάτι, ἐναστχολοῦμαι, καταγίνομαι περί τι. Παρὰ Δημ. ἀπαντᾶται καὶ ὁ παθ παρακ. πολλάκις ἐν ἐνεργ. σημασίᾳ, π. χ. ἐν Συμπ «Σκευωρουμένην πραγμάτων ὑποψίαις» (Τὸ ἐνεργ. σκευωρέω ἠν ὀλίγον ἢ μηδαμοῦ ἐν χρήσει).

Σκευώρημα, τό (σκευωρέομαι, 2.) Ἡ δόλιος καὶ ἀπατηλὴ πρᾶξις, τὸ μετὰ δόλου γενόμενον εἰς βλάβην, Δημοσθ.

Σκευωρία, ἡ· παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῳ. Ἱστορ. 3', 49. καὶ γενέσ. Ζῳ. ἀ. 7. ταὐτὸν τῷ, φροντίς, ἐπιμέλεια. καὶ ἐξαιρτ. ἡ μὲ ὑπερβολὴν καὶ ὀχληρὰ ἐπιμέλεια, Meineke Μέναν. σ. 375. κυρ. ἐν τῷ φυλάττειν τὰ σεύῃ. 2) δολιότης, ἀπάτη πανουργία, ἐπιβουλή, ἀρύφιός τις σκοπὸς κατά τινος, ἴδε σκευωρέω, ἐκ τοῦ

Σκευωρός, ὁ, ἡ (ὥρα, οὖρος, σκεῦος· ταὐτὸν τῷ σκευοφύλαξ. ἴδε ἐν τῷ, σκευωρέω. Πολυδ.

Σκέψις, εως, ἡ (σκέπτομαι). Τὸ βλέπειν, θεωρεῖν, παρατηρεῖν, περιβλέπειν, ἀρευνᾶν· θεωρία, ἐξέτασις, ἔρευνα· ἔτι δέ, στοχασμὸς θεωρία διὰ τοῦ νοὸς· καὶ ἐξαιρετως ἡ τῶν Σκεπτικῶν, ἢ Πυρρωνικῶν· ἴδε σκεπτικός, 2.

Σκῆλαι, σκήλεις, ἀπαρεμφ. ἀορ ἀ., γ'. πρόσ. εὐκτ. ἀπ τοῦ σκέλλω, ξηραίνω, Ἰλ. Ψ, 191. «—κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα, ὅσσον ἐπέχει νέκυσι, μὴ πρὶν μενος ἠελίοιο σκῆλαι ἀμοί περὶ χροΐ εἶσιν, μέλεσσιν,» ἵνα μὴ σκληρυνῇ, ξηρανῇ, σκελετεύσῃ ὁ ἥλιος τὸ σῶμα τοῦ τεθνεῶτος.

Σκήλημα, τό. Ἐν τῷ τοῦ Γαλην. Γλωσσ. ἀντὶ τοῦ, σκλῆμα, ἐκ τοῦ, σκέλλω, σκῆλαι. Σκληρυσις, σκληρότης σώμ, σκλήρωμα

* Σκῆμα τό, ἀντὶ σχῆμα, λέγει ὁ Σούδης παρ' Ἀρστρ. Θεστρ. 1188.

Σκήμπτω, καὶ, σκῆμψις, ἡ· ἀμφ. τύποι ἀντὶ, σκήπτω, καὶ, σκῆψις.

Σκηνάω, καὶ, σκηνέω, Μ ήσω (σκηνή). Εἰμί, ἢ κατοικῶ εἰς σκηνήν, ἢ καλύβην, ὑπὸ σκηνὴν εἰμί, Ξενοφ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, κατοικῶ, διατρίβω. «Ἐσκηνημένος ἀφ' ἁρμαμαξῶν» (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 69.) κεκλημένος ὡς ὑπὸ σκηνὴν ἐπὶ ἁμαξῶν ἐστεκασμένων. 2) τρώγω. ἢ κοιμοῦμαι ὑπὸ σκηνήν, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε. 23. καὶ ε. γ'. 10. Δακεδ ε. 2.

Σκηνευτής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκηνήτης, ἀμφ.

Σκηνή, ἡ. Εἶδος καλύμματος, ἢ οἰκίας γινομένης διὰ χοιδροῦ πανίου, κ. τ. τ., χρησιμος διὰ τὸ στρατόπεδον ἢ διὰ ἀδοιπόρους, ὑφ' ἧς ἀναπαύονται. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ. «Ἢ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία» ὁ δὲ Εὐστάθ. διὰ τοῦ, «Οἴκησις αὐτοσχέδιος καὶ πρόσκαιρος ἐκ σανίδων καὶ πίλων καὶ τοιούτων τινῶν γινομένη» ἄρα ἢ κοινῶς τέντα λεγομένη, τσαντήρ, Τουρκ. Θουκυδ. «Σκηνὰς πηγνυσθαι, Ἱστάναι, καταλύειν, καὶ διαλύειν τὰς σκηνάς» καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, καλύβη, καταγωγή, οἴκημα· καὶ πᾶς ἐπισκεπασμένος, ἐσκεπασμένος καὶ κεκαλυμμένος τόπος μετὰ πανίου ἢ σανίδων, ἢ χλωρῶν φύλλων, κ. τ. τ. ἐξαιρτ. 1) πῆγμά τι, ἤτοι ὕφασμα, κατεσκευασμένον ἐκ ξύλων καὶ ἐσκεπασμένον διὰ νὰ παίζωσιν ἐπ' αὐτὸ οἱ κωμῳδοί· ὅθεν ὕστερον ἐπιτακτικὸν θεάτρων, τὸ μέρος ἔνθεν, ἔνθα ἵστανται, ὁμιλοῦσι καὶ παίζουσιν οἱ ὑποκριταὶ τοῦ θεάτρου, ἀντίθ. τῷ, ὀρχήστρα, ἔνθα εὑρίσκοντο ὁ χορὸς καὶ οἱ ψάλτας, Rubnk. Τιμ. σ. 259. Wytt. ep. cr. 138. ὅθεν α οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἢ, οἱ ἀπὸ σκηνῆς, οἱ ἀπ' αὐτὸ παίζοντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς, οἱ λεγόμενοι σκηνικοί, ἀντιθ. τῷ, Ὀμμελικοί, Schaef. mel. σ. 27. Basl. app. ep. cr. p IV. ὁμοῦ β) τὰ ἀπὸ σκηνῆς ὑπὸκ. ἄσματα, ᾠδαί, τὰ ὅσα ἐψάλλοντο ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ἀπὸ τὸν κατ' αὐτὸ ὑποκριτὴν· οὐχὶ δὲ καθὼς συνήθ. ὑπὸ τοῦ χοροῦ μικρὰ ἄσματα, χωρὶς νὰ ἀποκρίνηται εἰς αὐτὰ ὁ χορός, Ἑρμαν. Ἀριστ. ποιητ. 12, 9. καὶ elem. metr. p. 733. γ) ἰδιαιτ. ὠνομάζετο σκηνὴ τὸ μέρος τοῦ θεάτρου, ἔνθεν εὑρίσκοντο αἱ κινηταὶ χρηγίαι (decorations), ἢ δὲ τραγικὴ σκηνὴ ὑπῆρχε πυργοειδὲς 3 - 4 πατωμάτων τὸ ὕψος πῆγμα ἐκ δοκῶν (γρενεῶν), τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο, ὅτε παριστάνοντο τραγῳδίαι Ξεν. Ἑ. Π. 6, 1. 28. (54). ὁ αὐτὸς καὶ τὸ, σκευή, καὶ ἐντελὴς ἐνδυμασία ἑνὸς ὑποκριτοῦ. 2) ἐν τῇ ἁμάξῃ τὸ κατάστρωμα, τὸ σκέπασμα τῆς ἁμάξης, l' imperiale Ξεν Ἑ. Π. 6, 5, 11. 3) ἡ διατριβὴ ἐν τῇ σκηνῇ, δεῖπνον ἢ συμπόσιον ὑπὸ τὴν σκηνήν, Ξεν· (Περὶ τῆς καθαρᾶς ἑτυμολ τῆς λέξεως ὄρα σκεῦος.)

Σκήνημα, τό (σκηνέω), Σκηνή, Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. γ'. 19.

Σκηνήτης, ου, ὁ· καὶ σκηνευτής, οῦ, ὁ. (σκηνέω). ταὐτὸν τῷ, σκηνικός. Ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς εὑρισκόμενος· καὶ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σκηνήν.

Σκηνίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκηνή. Μικρὰ σκηνή.

Σκηνοκρούομαι, Ἀποθ. Μέσον. Κυρίως, παίζω ῥάλλων ὡς ὑποκριτὴς· ὅθεν τροπκ. ἁπατῶ τινα, δοτ. προτ. καὶ αἰτ. πρᾶγμ., Μέμνων παρὰ Φωτίῳ, «Ἐκείνους ταῦτα σκηνικρούετο» ὑποκρίνετο λέγων, ἀπατῶν αὐτούς.

Σκηνικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. – κῶς (σκηνή). Εἷς σκηνήν, ἢ εἰς θέατρον· ἀνήκων, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θεάτρου· ἐξαιρτ. ὁ σκηνικός, ὁ καθ' αὐτὸ ὑποκριτής, ὅταν παίζῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, δοτ. ὁ φύλλινος ἢ χορεύων ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας ἐλέγετο, Σουιδᾶς. 2) Ὁ εἰς σκηνὴν τέντας ἀνήκων· ὅστις ζῇ ὑπὸ τὴν σκηνήν, ὅ ἐστι, σκηνὴν ἀντὶ οἰκίας ἔχων· ὁ σκηνὴν τινα οἰκῶν· ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν τεῖ ἀγροῖς καὶ πεδίοις διαιτώμενος.

* Σκηνόπτω, = σκοπέω, μόνον παρὰ Γραμματ. ὡς τέσει ὁ Νέος. Θηρ. 193. ἔχει· τὸ σύνθετον διασκηνόπτω, κυρ. κατατζυμπῶ, ὅθεν καθόλου, κατατσακίζω, ἐπὶ τοῦ ἰχνεύμονος, ἀνοίγει τὰ διὰ τῆς ἀσπίδος.

Σκηνίς, ίδος, ἡ ταὐτὸν τῷ, σκηνή.

Σκηνίτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκηνήτης. 2) ὡς ἐπίθ., εὑρισκόμενος ἢ κατοικῶν ὑπὸ σκηνήν, ἢ παρὰ τῇ καλύβῃ.

Σκηνοβατέω (βαίνω), Τὴν σκηνὴν πατῶ, ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου ἐβαίνω, ἢ εἰμί. 2) ἐνεργητ. φέρω τι, παραστήνω τι εἰς τὸ θέατρον, ἢ ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν, ὅθεν παθ. «Ποιήματα σκηνοβατεῖται» παρεστηνονται εἰς τὴν σκηνήν, Στράβ. ἐ. σελ. 356. «Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγῳδία σκηνοβατεῖται» πολλαὶ τραγῳδίαι ἐγείρονται ἢ γίνονται, παραστήνονται κατὰ τοῦ Ὁμήρου, Ἡρακλειτ. ἀλληγ. 30. καθόλου, θεατρίζω, φέρω τι εἰς κοινήν, δημόσιον θέαν· Ἐπιτολ. Ἡρακλ. «Σκηνοβατεῖ τὴν μοχθηρίαν αὐτῶν,» θεατρίζει.

Σκηνογραφέω, ῶ (σκηνογράφος). Ζωγραφίζω τὸ θέατρον εἰς παράστασιν κομματίου τινός· καὶ διὰ τὴν ζωγραφίαν ταύτην ὕλεγον τὸ σκηνογραφικὸν λεγόμενον εἶδος τῆς ζωγραφικῆς. 2) Ζωγραφίζω, ἢ παραστήνω, ὑποκρίνομαι, ποιῶ, πλάττω τι ὡς εἰς τὸ θέατρον, ὅθεν μεταχειρίζομαι μὲ ὑπερβολὴν· ἐπινοῶ, πλάττω τι· ὅθεν

Σκηνογραφία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφίζειν σκηνογραφικῶς καὶ ἀρχιτεκτονικῶς τὸ θέατρον· ἢ σκηνογραφικὴ ζωγραφία τῶν καταπετασμάτων ἐν τοῖς θεάτροις, ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου θεάτρου. 2) Ἡ καθ' ὑπερβολὴν ἐκτεθειμένη ἢ πεπλατυσμένη ὁμιλία καὶ διήγησις καθὰ ἐν τοῖς θεάτροις καὶ εἰς τὰ κομμάτια. «Πάντα τὰ ἐκεῖ πράγματα τραγῳδίαν ὄντα καὶ σκηνογραφίαν,» Πλούταρχ. εἰς Ἄρατ, 15. ὅθεν

Σκηνογραφικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. – κῶς. Ὁ εἰς σκηνογραφίαν ἀνήκων, ἢ κατὰ τὸν τρόπον αὐτῆς. «Ὄψις σκηνογραφική,» Στράβ. ἐ. ζωγραφικὴ θεωρία ἐν διαστάσει· τροπ. πλήρης ὑπερβολῆς ὡς ἐν θεάτρῳ· ὅθεν «Σκηνογραφικῶς, ἢ προσωπικ. Τέχνη, ταὐτὸν τῷ, σκηνογραφία, εἶδος ζωγραφίας, ἥτις παριστήνει κήπους, πλοῖα, δένδρα, κ. τ. τ. ἐν διαστάσει, ἤτοι ὡς μακρόθεν φαινόμενα, καὶ εὐαρίστησιν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν προξενοῦντα, Perspective. «Θαυματουργία σκηνογραφική» Ἰλιοδ. ζ'. σελ. 314. ἴδε καὶ σκιαγραφία.

Σκηνογράφος, ὁ (γράφω). Ὁ τὴν σκηνήν, ἢ τὸ θέατρον ζωγραφίζων· καὶ ὁ τόπους, κήπους, κ. τ. τ. ζωγραφίζων τοιουτρόπως, ὡς ἂν νὰ ἐφαίνοντο πολλὰ μακρόθεν, ὁ ἐν διαστάσει ζωγραφίζων τὰ πράγματα. 2) ὁ λόγων, ἢ ὁμιλίαν καὶ διήγησίν τινα πλάττων καὶ ὑπερβολικῶς μεγαλύνων, καθὼς ἐν τῷ θεάτρῳ συνειθίζεται.

Σκηνοειδής, ές, ὁ, ἡ· ὁ (εἶδος). Ἔχων εἶδος σκηνῆς, ἢ θεάτρου.

Σκηνοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὡς σκηνὴ συμπεπηγμένος, συνηρμοσμένος, ἁρμ. ἐ Σουιδ. ἔχει «Σκηνοπαγεῖς δαλάμας» ἐξ Ἀναλέκτ. β'. σελ. 133. ὅπου νῦν «Ἠκηρεπαγεῖς» κεῖται.

Σκηνοπηγέω, ῶ (πήγνυμι). Σκηνὴν πήγνυμι· τέντας ἢ τσαντήριον στήνω, κάμνω, ἢ ὡς σκηνὴν ποιῶ τι, Ἀθην. ἰ. σελ. 442. «Τὰ καπηλεῖα σκηνοπηγεῖν ἐπὶ τῶν τριῶν,» νὰ κάμνουν τὰς σκηνὰς τῶν καπήλων ἐπάνω εἰς τὰ τείχη· ὅθεν

Σκηνοπηγία, ἡ. Ἡ πῆξις, σύστασις μιᾶς σκηνῆς, τοῦ στήσιμον τῶν τεντῶν, ἤτοι τσαντηρίων. 2) παρ' Ἑβραίοις ἑορτή τις, ἑορταζομένη ὑπὸ τῶν σκηνῶν καὶ καλυβῶν, διὰ τῶν κλάδων γινομένων, ὀνομαζομένη καί, «Σκηνοπήγια, τά·»

Σκηνοποιέω, Μ ήσω (σκηνοποιός). Σκηνὴν, τέντας ἐκ πανίου ἢ φύλλων κτ. ποιῶ (τσαντήρι κάμνω). Μέσ. σκηνοποιοῦμαι, τοιαύτην σκηνὴν ποιῶ διὰ τὸν ἑμαυτόν μου· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ· κατοικῶ ὑπὸ σκηνήν. Ἡρωδιαν· ὅθεν

Σκηνοποιΐα, ἡ. Τὸ σκηνὴν ποιεῖν (τὸ φτιάσιμον ἢ στήσιμον τῶν τεντῶν), ἢ σύστασις σκηνῆς, ἢ καλύβης· «Τῆς τύχης σκηνοποιΐαι, παρ' Ἡλιοδ. ἰ. 481. αἱ πολλαὶ μεταβολαὶ τῆς τύχης, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ εὐμεταβλήτου τῶν νομαδικῶν ἐκείνων οἰκιῶν.

Σκηνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ καταστενάζων καλύβην, ἢ σκηνὴν, τέντας. Ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, μηχανοποιός, Πολυδ. ζ'. 189. ἀλλὰ τὰ χειρόγραφα «Σκηνικέα» ἔχουσι

Σκηνορράφειον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκηνορράφου· τόπος, ἔνθα ῥάπτουσι τὰς σκηνάς· ἐκ τοῦ

Σκηνορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Τὰς σκηνὰς ἤτοι τας τέντας (τσαντήρια) ῥάπτων· καὶ οὐσ. ὁ σκηνορράφος, ὁ ῥάπτης, κατασκευαστὴς τῶν σκηνῶν.

Σκῆνος, τό· ταὐτὸν τῷ, σκηνή. Τέντα, τσαντήρι, ἐκ πανίου ἢ φύλλων· καλύβη· πᾶς ἐπισκεπασμένος, ἢ ἐπεσκεπασμένος καὶ κεκαλυμμένος τόπος. Παρὰ τοῖς Δωριεῖς ποιηταῖς καὶ Πυθαγορικοῖς συγγραφεῦσι ὅστις σκῆνος, τὸ σῶμα, ὡς τῆς ψυχῆς οἰκητήριον, ἢ περικάλυμμα, ἔλυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρον. 2) σκαλωτιά, ἐφ' ἧς τίθεται σανίδες, κ. τ. τ. Εὐριπ. Μήδ. 1333.

Σκηνοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τὰς σκηνὰς φυλάττων, ὁ ἐν τοῖς στρατοπέδοις φύλαξ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 4.

Σκηνόω, ῶ (σκῆνος). Σκηνάζω πήγνυμι, ἡ ἵστημι· στήνω, ταμνω τέντας, καλύβας ἢ κατοικίας ποιῶ. «Τὰς μεγίστας καὶ ὑψηλοτάτας σκηνὰς κατὰ πρόσωπον σκηνώσασα», Πολύαιν. ζ'. κα'. 6. 2) ἐν σκηνῇ ἢ ὑπὸ σκηνὴν κατοικῶ· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, διατρίβω, κατοικῶ, καταλύω, κοιτεύω· στήνω που τὴν κατοικίαν μου ὡς ἀποικος ἢ μέτοικος· καὶ κατὰ παλαιότροπ. «Πέρρα ἐσκηνῶται τοῦ ξανάτιμος εἶναι», Πλάτ. Πολ. 10, 10. σελ. 610. Ε. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐωχοῦμαι, Ξενοφ.

Σκηνύδριον, τό, ταὐτὸν τῷ, σκηνίδιον. Πλουτρ.

Σκήνωμα, τό (σκηνόω), = σκῆνος. Οἴκημα, οἶκος, κατοικία, Ξενοφ.

Σκήνωσις, εως, ἡ (σκηνόω). Τὸ στήνειν σκηνὴν, καλύβην. 2) ἡ ὑπὸ τῶν σκηνῶν διατριβὴ· ἡ ὑπὸ τὴν σκηνὴν κατοικία, διατριβή, Διόδωρ. Σικελ.

Σκηνωτής, οῦ, ὁ (σκηνόω), = σκηνίτης. 2) ὁ μετά τινος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν κατοικῶν, συσκηνωτής, Ἡσύχ.

Σκηπάνιον, καὶ τῶν. ποιητ. τύπος, σκηπήνιον, τό ταὐτὸν τῷ, σκῆπτρον, σκήπων. Βακτηρία, ῥάβδος, Ἰλ. Ω, 247.

Σκηπίων, ωνος, ὁ, = σκήπων.

*Σκηπτοβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ἐπέρχω τοῦ σκήπτρου ἱστάμενος ἢ καθήμενος, ἄστοις, Σοφ. Σχολ. Ἀρ. Ὀρν. 515. (ς)

*Σκῆπτον, τό, ἀντὶ σκῆπτρον· φαίνεται, ὅτι διετυπώθη μόναν ἐν τῷ Δωρικῷ τύπῳ σκᾶπτον καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, σκηπτοῦχοι, σκηπτουχία.

Σκηπτός, ὁ (σκήπτω). Τυφωνικὸς ἄνεμος, βίαιος καὶ ῥαγδαίως καταφερόμενος· πνεῦμα θυελλῶδες, στρόβιλος, ἢ ἀνεμοστρόβιλος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 418. «Τυφοὶς ἀείρει σκηπτόν», ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύων τὸ, σκηπτόν, λέγει· «Πᾶν πνεῦμα συριῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ» λέγεται καὶ «Στρόβιλος, παρὰ τὸ στροβεῖν· ἴδε καὶ Valck. Ἱππ. 488. λέγεται καὶ ἡ ἀστραπὴ αὐτὴ, ὅταν κτυπᾷ, ὁ κεραυνός, Ἡσύχ. «Κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος». Ὁ Ἀριστοτλ. περὶ κόσμ. δ'. οὕτω λέγει περὶ τούτου. «Ἁπάντων δὲ τούτων (τῶν κεραυνῶν ὀνομ. πρηστήρων, καὶ τυφώνων) καταπεσόντων εἰς γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται· καὶ κατωτέρω· «Τῶν δὲ κεραυνῶν, οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψαλόεντες λέγονται· οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες· ἐλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δὲ, ὅτοι κατασκήπτουσιν εἰς τι»· ὁ αὐτός· «Τὸ ἀστροφῶν, ἀναπυρωθὲν, βιαίως ὑχρὶ τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται· ἐὰν δὲ ἡμίπυρον ᾖ, στροφὸν δὲ ἄλλως καὶ ὀρόσι, πρηστὴρ· ἐὰν δὲ ἄπυρον ἢ παντελῶς, τυφών. Ἐνίοτε δὲ τούτων καταστῶσαν εἰς τὴν γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται». Ὁ Σχολ. Λυκόφρ. 383. «Σκηπτὸς, ὁ κάτω φερόμενος καὶ πληκτικὸς καὶ αἰφνίδιος κεραυνὸς, ὃς γίνεται, ποχωνδέντος τοῦ ἀέρος». Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. α'. 11. «Βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσὼν εἰς τὴν οἰκίαν». 2) μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ βιαίως καὶ αἰφνιδίως καταφερομένης πληγῆς τινος ἢ διατυχίας, ὡς, «Δολμοῦ σκηπτὸν», Αἰσχύλ. Πέρτ. 712

Σκηπτοῦχος, ὁ (σκῆπτρον, ἔχω). Τὸ σκῆπτρον ἔχων, κρατῶν ἢ βαστάζων, ὅ ἐστι τὸ σημεῖον τῆς ὑπατείας ἐν πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ παρ' Ὅμ. συνών. ἐπίσκ. τοῦ βασιλέως, Ἰλ. Α, 279. «Σκηπτοῦχος βασιλεύς». 2) κυρίως ὅμως ἐλέγοντο σκηπτοῦχοι οἱ δορυφόροι καὶ οἱ πρῶτοι ὑπηρέται τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, καὶ ἄλλων Ἀσιανῶν βασιλέων, οἵτινες ἄλλως καὶ εὐνοῦχοι ἐκαλοῦντο, καθότι κύτοι μόνοι εἶχον ἄδειαν νὰ ἔχωσι ταύτην τὴν ἀξίαν, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐδίδοντο, καθὼς φαίνεται, ἐπαρχίαι τῆς βασιλείας εἰς διοίκησιν, τὰς ὁποίας ἐδιοίκουν διὰ μέσου τοποτηρητῶν των, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. 16.

Σκηπτοφανῶς, ἐπίρ. ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἀππιαν. ἐμφ. ε'. 101. ἀντὶ τοῦ, «Σκηπτὸς ἀφανῶς».

Σκῆπτρον, τό (σκήπτω). Βάκτρον, βακτηρία, ῥάβδος, ἐξαιρτ. ὡς σημεῖον τῆς ἀξίας ἢ δυνάμεως τοῦ ἀγγελιαφόρου, τοῦ πρεσβεως, τοῦ κριτοῦ, τοῦ ἄρχοντος, τοῦ ἡγεμόνος καὶ ἐξουσιαστοῦ, τοῦ ἀρχιερεως· ἀρα, ῥάβδος ἐξουσίας καὶ δυνάμεως. Παρ' Ὅμηρ. φορουσι τὸ σκῆπτρον καὶ αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες, Ἰλ. Α, 234. 245. Β. 46. 101. 186 199. 265 268. 279. Η, 412. Κ, 321. 328. Σ 557. Ὀδ. Γ, 412. ἔστι δὲ καὶ σημεῖον βασιλικῆς ἀξίας παρ' Ἡροδ. 7. 52. ὅθεν παρὰ Πινδ. καὶ ἐπὶ Διὸς, καθὸ βασιλέως τῶν θεῶν· ἔστι δὲ ἐπὶ κριτοῦ, Ἰλ. Α, 238. Ὀδ. Λ, 569. ἐπὶ πρεσβευων καὶ ῥητόρων, Ἰλ. Γ, 216. Ὀδ. Β. 80. εἰς τοὺς ἐποίους, ὅτε ἐπαρρησιάζοντο διὰ νὰ ὁμιλήσωσιν, ὁ κήρυξ συνείθιζε νὰ ἐγχειρίζῃ τὸ σκῆπτρον, Ἰλ. Ψ, 568. Ὀδ. Β, 37. ἐπὶ κηρύκων, Ἰλ. Η, 277. Σ 505. ἐπὶ ἱερέων καὶ μάντεων, Ἰλ. Α, 15. Ὀδ. Λ, 91. ὑστερώτερον δὲ καὶ ἐπὶ ῥαψῳδῶν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 30. παρβ. ῥάβδος, ῥαψῳδός· τὸ δὲ σκῆπτρον τοῦτο ἦν ἴσως χρυσοῦν, ἢ περιεχρυσωμένον, Ἰλ. Α, 15. Β, 268. Ὀδ. Α, 91. 560 ἢ, χρυσείοις ἦλοισι πεπαρμένον, Ἰλ. Α, 246. ἐν γένει δὲ, ἐκ μετάλλου τεχνικῶς εἰργασμένου, Ἰλ. Β, 101. Εἷς ὁρισμοὺς, εἰς τοὺς ἐποίους ἐπεκαλοῦντο τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας, ἐσήκωνε τις τὸ σκῆπτρον εἰς ὕψος, Ἰλ. Η, 412. Κ, 321. 328. β) πολλάκις δηλοῖ τὸ σκῆπτρον καὶ, βασιλικὴ ἢ δικαστικὴ ἐξουσία, δύναμις, ἡ ἀξία τούτων Ἰλ Ζ, 259. Ι, 38. «Ὧ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας», διʼ οὗ δηλοῦται ἡ ἔννοια τῆς βασιλικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας, Ἰλ. Β, 206. Ι, 66. παρβ. 156. 208, Παρὰ τοῖς Ἀττ. πολλάκις ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ, Ρογερ. Εὐριπ. Φοιν 600. 1268. – 2) ῥάβδος, βακτηρία (μπαστούνι, δεκανίκι) διὰ τὰ ἀκουμβᾷ τις (ὡς Ἰλ. Σ, 416. Ὀδ. Ρ. 199.), ἡ βακτηρία τῶν ὁδοιπόρων καὶ τῶν ζητιάνων, Ὀδ. Ν, 437. Ξ, 31. Σ, 105. Ἡροδ. 1, 195. ἐπὶ ταύτῃ δὲ τῇ σημασίᾳ ἐν χρήσει λογραφικῶς συνήθως τὸ, σκῆπων καὶ σκίπων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σκῆπτρον, αὐρίως μὲν, πᾶσα ῥάβδος, ἀπὸ τοῦ σκηρίπτεσθαι ἐπ' αὐτῇ, ὅ ἐστιν, ἐπερείδεσθαι, καὶ τὸ βασιλικὸν δὲ σύμβολον.

*Σκηπτροφορέω. Φέρω ῥάβδον, ἢ σκῆπτρον, ὅθεν εἰμὶ βασιλεύς, ἄρχω, ἐκ τοῦ

Σκηπτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σκῆπτρον φέρων, ἔχων, κρατῶν, ἄρχων, ἐξουσιάζων.

Σκήπτω, μέλ. ψω· ἐνεργ. Στηρίζω, ἐρείδω, ἀκουμβίζω, στήνω, βάλλω τι ἐπεί που, ἢ στερεύω, στερεόω· ἀνεπάττων τὸ εἰς νὰ στερεώσω, ἐξαιρτ. δὲ, στήνω, ἐμπήγω ῥάβδον τινὰ εἰς τὴν γῆν, ἢ βάλλω κατὰ γῆς ὡς στήριγμα. Παρ' Ὅμηρ. εὑρηται ἐν τῷ ἐνεργ. μόνον το σύνθετον ἐνεσκήπτω ὡς ἐσφαλμ. ἀνάγν., ἀντ' ἧς ἐὺν ἀναγινωσκεται ἐισκίπτω, Ἰλ. Ρ. 437. Μέσ. ἐπερείδομαι, ἐπιστηρίζομαι, ἀκουμβῶ, βαθίζω ἀκουμβῶν ἢ ἐπὶ βακτηρίας, ἐξαιρτ. ἐπὶ ἐσχατογήρων καὶ ἐπαιτῶν (ζητιάνων), Ὀδ. Ρ, 203. 338. Ω, 158. μετὰ δοτ. ἄλοντι, Ἰλ. Σ, 457. ὑστερωτ. δὲ ἐξαιρτ. «Βακτηρίᾳ σκήπτεσθαι κ. τ. τ. β) τροπ. λέγομαι· εἰς τινα, βάλλω τὴν ἐλπίδα μου ὅλην εἰς τινα ἢ εἴς τι, ξεδαρδῶ, τινί. γ) σκήπτεσθαι μετὰ αἰτιατ., προτείνομαί τι ἐμαυτῷ ὡς στήριγμα ἢ σκέπην, ὅθεν προφασίζομαί τι, αἰτιολογοῦμαι, μεταχειρίζομαι ὡς πρόφασιν, Ἡρόδοτ. 5, 102. 7, 28. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. μάλιστα προφασίζομαι ἀσθένειαν· λέγεται δὲ καὶ, πρόφασιν σκήπτεσθαι, Basil. ep cr. p. 201. ὡσαυτως ἄνευ αἰτιατ. Ἀριστ. Πλουτ. 905. «Σκήπτομαι ἔμπορος», ὑποκρίνομαι τὸν πραγματευτὴν, λέγω, ὅτι πραγματευτὴς εἰμὶ· καὶ μετὰ ἀπαρμφ. Ἀριστ. Ἐκκλ. 1027. «Σκήπτεσθαι πρὸς τινα», διαλογίζομαι, διαφέρω τὰ αἴτια· διὰ τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ με νομίζῃ τις, ὅτι ἀσφαλὴς εἰς τι, Σωζόμ. ἐμαυτόν, Θουκ. Β, 18. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. «σκήψας ἔχω (Εὐρ. Ἑλ. 850.), ἀντὶ σκήπτομαι. 2) ἀμετβ. ἐπερείδομαι κατά τι, ἤτοι μὲ βάρος, βία· ἢ σφοδρότητα ῥίπτομαι ἐπάνω εἰς τι, ἁρμόζω, ἐπιπίπτω, πίπτω ἐπάνω τινός μὲ ὅλον το βάρος τοῦ σώματος· τὸ καταπίπτω ἐπάνω τινὸς μὲ ὅλην τὴν ῥοπὴν ἢ δύναμιν, ὡς τό, ἐμπίπτειν, μετὰ δοτ. ἐξαιρ. ἐπὶ καταφερομένων, καταπιπτουσῶν ἀστραπῶν, κεραυνῶν, ἐπὶ πάσης συμφορᾶς ἢ κινδύνου, τὰ ὁποῖα συμβαίνουσιν εἰς τινα αἰφνιδίως ἢ βιαίως, ἢ καταβλίβουσιν, καταιονλοῦσι ἄνθρωπον ἢ χώραν, ἢ πόλιν. «Ἔρις πεδὸν σκήψασα», (Αἰσχ. Προμ. 755.), ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, βαρέως πεσεῖν, ὡς καὶ τὸ ἐν Θήβ. 424. «Ἔρις Διὸς πεδὸν σκήψασα» καθόλου, ἐνσκήπτω, ἐξορμῶ, ἐπὶ παιτός, ὅτι συνίσταται καὶ συμβαίνει αἰφνιδίως ἢ ταχέως, Αἰσχ. Ἀγαμ. 312. 318. 320 (ἐκ τοῦ σκήπτω προαύπτει τὸ ταὐτοσήμαντον ῥῆμα σκηρίπτω, σκηρίπτομαι καὶ τὰ ρυσιαστικ. σκῆπτρον, σκήπτων, σκηπίων, σκηπάνιον, σκηπήνιον, τό Διωρ. σκᾶπος, σκᾶπτον· ἐκ δὲ τοῦ μέσου σκήπτομαι σημ. γ'. τὸ, σκῆψις, καὶ ἐκ τῆς αὐδετ. σημασ. τὸ σκηπτός· ταυτοσήμαντοι εἰσὶ καὶ οἱ τύποι διὰ τοῦ Ἰῶτα, σκίπτω, σκίφτων, σκίμπους, σκίμπους, σκιμπόδιον, σκίπων. Λατ. scipio, ide Boeckh r. 1. Pind. Ὀλ. 6, 101. συγγεν. ἐστὶ τῷ στηρίζω, στήριγξ κ.τ.λ. Ὁ σχηματισμὸς «σκίπτω καὶ Ἰων. σείμπτω, φέρεται παρ' Ὅμηρ. ἐν Ἰλ. Π, 612. καὶ Ρ. 528. «Δίπτυ οὐδει ἐνεσκίμπτη», ἐνεβλήθη, ἐνεπάγη, ἐμβήκε, ἐμπήχθη εἰς τὴν γῆν. Ὁ Πίνδ. ἐν Πυθ. Η, 399. λέγει· «Σκίμψατο ἄροτρονα, ἔβαλε τὸ ἄροτρον εἰς τὴν γῆν· ἐ αὐτός ἐν Ὀλ. 6, 172. χρῆται τῷ ἀποσκίμψαι ἀγκυραν, ἀντὶ τοῦ, καθῆκεν, ἔρριψε τὴν ἄγκυραν, ἵνα ἐφησυχάσῃ ἡ ναῦς. Τὸ πρωτότυπον τούτου σκάπω, καὶ Ἰων. σκάπτω, σκάπος, εὑρίσκεται εἰς τὸ Λατν. scapus, ῥάβδος, μίσχος, κάμαξ, βλαστάριον. Ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύ. σκιπάσαι, διὰ τοῦ κλάσος. Ἐκ τοῦ σκάπω, σκήπω, ἐγένετο τό, σκέπτω)

Σκήπων, ωνος (σκήπτω), ὡς τὸ σκῆπτρον· καὶ σκίπων, ὁ. Ῥάβδος, βακτηρία.

Σκηρίπτω, ταὐτὸν τῷ, σκηπτω. Στηρίζω, στυλόνω. Μέσ. σκηρίπτομαι, στηρίζω ἐμαυτὸν ἐπί τινι, ἐπερείδομαι, ἐπακουμβῶ· ταὐτον τῷ, σκήπτομαι. Ὀδ Ρ, 196. καὶ Α, 595. —σκηριπτόμενος χροϊν τε ποσίν τε». (τὸ ἐνεργ. δὲν ἔχει τελείως ὁ Ὅμ.) καὶ Ἀπολλ. Ἀρχ. β'. 667. «—εἰ δ' ἐνὶ γαίῃ χηλαὶ σκηριπτόντες», ἐπερειδόντες, ἐμπείροντες· ὑστερωτ. ἐξαιρ μετὰ δοτ. τοῦ πράγμ., ἐπάνω τοῦ ὁποίου στηρίζεται τις ἴδε ἐν τῷ σκήπτω.

Σκηρός, ά, όν, = ξηρός, σκληρός, σκιρρός, ὅθεν

*Σκηρόω, = σκληρόω, σκιρρόω.

Σκῆψις, εως, ἡ (σκήπτομαι γ'.). Πρόσχημα, παραπάλυμμα, πρόφασις, βάσις, καθ' ἣν τις αἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τιται καὶ προφαίζεται, Εὐριπ. Μήδ. 715. «Φόνου σκῆψις, τὸ προφασίζεσθαι ἢ τὸ αἰτίαν ἐπιφέρειν τὸν φόνον, φόνου πρόφασις, Ἡρόδοτ. 1, 147. 5, 30. «Σκῆψιν ποιεῖσθαί τιν., μεταχειρίζομαί τι ὡς πρόφασιν, Ἡρόδοτ. 5, 30. 2) ἐπιδρομή, ἅμιλλα.

Σκιά, ᾶς, ἡ, Ἰων. σκιή. Ἔλλειψις φωτός, προξενουμένη διά τινος σώματος ἀντικειμένου πρὸς τὸ φῶς, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα ἀντιπαρίσταται ταυτοειδῶς πως ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους· ἡ καὶ Ἡσύχ. Ἐπιφάνεια τοῦ χρώματος ἀντίμορφος. Ἰσαιος, Umbra, Ἰταλ. Ὀδ. Δ, 207. βι ὁ συτκεισομός, συνήθ. συνεμφαινομένης καὶ τῆς ἰδίας ἀναψυχμοῦ καὶ δροσισμοῦ, «πετραίη σκιή», ἴτιος ἀπὸ πέτρας, Ἡσ. Ἔρ. 591. (ἔνθα ἡ σκιὰ οὐ ποιεῖ θέτει)· καὶ σκιαρὸς ἡ ἐπισκιασμένος τόπος, Ἡσ. Ἔρ. 595. «Τρὸ σκιᾶς ἐστιν ἡ μάχη, Ἡρόδ. 266. παρὰ τοῖς ὕστερον πολλάκις ἐν τῷ πληθ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 864. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. η'. 9. «Αἱ τῶν δένδρων καὶ τῶν πετρῶν σκιαὶ» ὁ αὐτὸς ἐν Οἰκον. κ. 10. «Τρὸ σκιᾶς ἀναπαυόμενος» ὁ Πλάτων εἰς Φαῖδ. 49. λέγει· «Σὺ δὲ δεδοικὼς τὴν σαυτοῦ σκιάν» ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Φοβεῖται ἀπὸ σὸν ἴτιον σουν», ἐπὶ τῶν τρόπῳ δειλοτάτων. γ) αἱ τῶν τεθνηκότων ψυχαί, Ὀδ. Κ, 495. «—τοὶ δέ, σκιαὶ αἰτιόωσιν», ὅπου ὁ Εὐσταθ. λέγει, «Σκιὰς δὲ τὰς τῶν τεθνεώτων λέγει ψυχάς, εἴα καὶ δή τινας ἐπιφαινομένας ἐν ταῖς ψυχαγωγίαις· ὡς γὰρ ἡ σκιαγραφία ζωγραφίας ἀτελεστέρα, οὕτω καὶ ἡ τῶν τοιούτων ἐπιφάνεια, τῆς ἐμφανείας τῶν ζώντων. «Σκιὰς ὁναρ ἀνθρώπων», Πινδ. Π. 8, 135. 2) τὸ εἶδον τὴν σκιὰν ἀντικείμενον, σκέπη διὰ ἴτιον, umbraculum, ἄλλως, σκιάς. 3) ὁ ἴτιος ἐν μιᾷ εἰκόνι παρὰ ζωγρ. συνήθ. σκίασμα. 4) ὡς καὶ παρὰ Λατ. umbra, ὁ ἀπροπαίλεστος μουσαφίρης, τὸν ὁποῖον φέρει μαθ' ἑαυτοῦ ὁ προσκαλεσάμενος.

Σκιαγραφέω, ῶ (σκιαγράφος). Σκιὰν γράφω, σκιαγραφίαν ποιῶ, κυρ. μεταχειρίζομαι καθὼς πρέπει τὸ φῶς καὶ τὸν ἴτιον ἐν μιᾷ ζωγραφίᾳ· ἐπομ. καὶ ζωγραφίζω, παριστῶ τὰ ἀντικείμενα ἀπτῶς, ἐν τρόπῳ πίπτουσιν ἀπὸ διαστήματός τινος εἰς τὰ ὄμματα, σκηνογραφικὴν ζωγραφίαν ποιῶ, σκηνογραφέω, σχεδιάζω ἐπιπολαίως. 3) καθόλου, ἀποικάζω, ἐξεικονίζω, μιμοῦμαι τὴν εἰκόνα, μορφὴν τινὸς πράγματος· ὅθεν

Σκιαγράφημα, τό. Εἰκὼν μὲ φῶς καὶ ἴτιον· καὶ μάλιστα σκηνογραφικὴ ζωγραφία, τὸ ζωγραφίζειν τὰ ἀντικείμενα κατὰ τὴν ὀπτικὴν οὐτίος, ὃν τρόπον πίπτουσιν ἀπὸ διαστήματός τινος εἰς τὰ ὄμματα. 2) ἡ παράστασις μόνων τῶν ἐξωτερικῶν γραμμῶν ἑνὸς σχήματος, τῶν γραμμῶν τῆς περιφερείας, τὸ σχέδιον, τὸ σχεδιασμένον, σκιοειδῶς γεγραμμένον, Adumbratio.

Σκιαγραφία, ἡ (σκιαγραφῶ). Ἡ πρᾶξις ἢ ἡ ἐνεργεια τοῦ σκιαγράφου, ἤτοι ἡ ζωγραφία μετὰ τῆς ὀρθῆς καὶ πρεπούσης διανομῆς τοῦ φωτὸς καὶ τῆς σκιᾶς ἐν μιᾷ εἰκόνι, καὶ μάλιστα ἡ σκηνογραφικὴ ζωγραφία, ἤτις ἄλλως καὶ σκηνογραφία, λέγεται, Πλάτ. Πολ. ί. σελ. 298. καὶ Ἀριστοτλ. Ῥητ. γ. ιβ'. 5. «Ἔοικε τῇ σκιαγραφίᾳ· ὅταν γὰρ ἀπ πλείων ἢ ὁ ὄχλος, πορρώτερον ἢ θέᾳ· διὸ τὰ ἀκριβῆ περίεργα καὶ χεῖρω φαίνεται ἐν ἀμφοτεροιῖν. 2) ἡ τέχνη ἢ ἐπιτηδειότης τοῦ σχεδιάζειν, ἤτοι τοῦ νὰ παριστάνῃ μόνον τὰς ἐξωτερικὰς γραμμὰς μιᾶς εἰκόνος καὶ τὴν περιφέρειαν αὐτῆς, ἢ μένοι κεχρωματισμένη ζωγραφία. 3) προπ. ἀπάτη, ὁπότε τις ἐλαμβάνῃ ἢ νομίζῃ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ, καθὼς παθόντες τινὲς εἰκόνας· ὅθεν

Σκιαγραφικός, ή, όν. Ὁ εἰς σκιαγραφίαν (καθ' ὅλας τὰς σημασίας) ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους αὐτῆς ὤν· ἡ σκιαγραφικὴ, προσωπικ. τέχνη, = σκιαγραφία, ἐξαιρτ. ἡ σκηνογραφικὴ τέχνη

Σκιαγράφος, ὁ, ἡ (σκιὰ, γράφω). Κυρίως ὁ σκιὰν, μὲ ἴτιον ζωγραφίζων, ὁ διαμοιράζων ἐν μιᾷ εἰκόνι φῶς καὶ σκιὰν κατ' ὀρθὴν ἀναλογίαν, καὶ τοῦτο ἐγίνωσκε, κατὰ τὸν Πλουταρχ. πρῶτος ὁ ζωγράφος Ἀπολλόδωρος. «Ἀνθρώπων πρῶτος ἐξεῦρων φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς, ὅστις καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάζετο ὁ σκιαγράφος· καὶ ἐντεῦθεν ἔπειτα καλεῖται πᾶς ζωγράφος, ὅτις δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὰς εἰκόνας ἴτιον καὶ φῶς διὰ τῶν χρωμάτων· ὁ ζωγραφίζων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς σκηνογραφικῆς καὶ ὀπτικῆς, ἀπειδὴ αὐτὴ μεμελιῶται εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζεται τὰς βαθμηδὸν καὶ κανὼς πρέπει τὴν σκιὰν καὶ τὸ φῶς 2) ὁ ἐλαφρῶς καὶ ἐπιπολαίως σχεδιάζων, ὁ σχεδιαστής, ὅστις σχεδιάζει, ἤτοι κάμνει τὰς πρώτας γραμμὰς εἰκόνος ἢ σωματός τινος. (νεώτερ. τύπος ἐστὶ σκιογράφος, σκιογραφέω, κ. τ. λ.)

Σκιάδιον, αἰ παρ' Ἡσυχ. ἐνλέξ. σκιάς· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, «σκιάδεις», κλάδοι μετὰ φύλλων.

Σκιάδιον, καὶ «σκιάδιον τὸ (σκιὰ), ἄλλως δὲ καὶ Ἰωλία. Διπλωμένος τις πέτασος, ποτὲ μὲν ἐξαπλούμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, κατὰ τὴν χρεία· ὃ ἐστι κατασκεύασμα τι ἐξ ὑφάσματος Ἰωλοειδές, ὅπερ χρεωτῶσι ἐπάνωθεν τῆς κεφαλῆς ὑπὲρ τοῦ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. parasol, καὶ Ἰταλ. umbrella λεγόμενον, Mehlhorn Ἀνακρ. σελ. 228. καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1493. «Τουτὶ λαβὼν μου τὸ σκιάδιον ὑπέρεχε ἀκριβέως» καὶ ἐν Ἱππ. 1348. «—ἐξεπετάννυτο ὥσπερ σκιάδιον, καὶ πάλιν ξυνήγετον· ἔτι δὲ καὶ πλέγμα τι Ἰωλοειδές, ᾧ αἱτὶ καλύμματος τῆς κεφαλῆς ἐχρῶντο πάλαι αἱ γυναῖκες, Πολυδ. ὡς τὸ παρὰ τοῖς Ἰταλ. «καππέλλονο λεγόμενον· ἴδε καὶ, πέτασος. 2) ταυτὸν τῷ, σκιάς, ἀρίσμ. 1. Κάθε ὡς σκέπη ὢν κατὰ τῆς σκιᾶς, π. χ. ἐκ σκηνῆς, ἐκ φύλλων χλωρῶν, κ. τ. τ.

Σκιαδεύς, έως, ὁ, = σκίαινα.

Σκιαδηφορέω, ῶ. Σκιάδιον φέρω, φορῶ. 2) ἐπὶ φυτῶν τινῶν (plantae umbelliferae), τὰ ὁποῖα ἔχουσι σκέπην ὡς σκιάδιον. 3) καθόλου, κάμνω ἴτιον· τὸ, σκιαδοφορέω, ἐστι, νεώτερ. τύπος· ἐκ τοῦ

Σκιαδηφόρος, ὁ, ἡ (σκιάς, φέρω). Σκιάδιον κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου φέρων, ἔχων παρθ. σκαφηφόρος. 2) μίαν σκέπην εἰς ὑπεράσπισιν φέρων, ἐπὶ φυτῶν τινων, τῶν ὁποίων τὰ πολλὰ ἄνθη ὁμοῦ συναθροιζόμενα κατὰ κορυφὴν, σκιαδίου εἶδος ἀποτελοῦσι, umbelliferae plantae. 3) καθόλου, κάμνω σκίαν, ὡς παρ' Αἰλιαν. Ἴκων Ἱστορ. ις'. 18. «Δένδρα σκιαδηφόρα, τὰ ἴτιον φερόντα, ἤτοι προξενοῦντα, τὰ ἴτιρὰ ἴδε καὶ, πετασώδης. (Νεώτ. τύπος ἐστὶ τὸ, σκιαδοφόρος.)

*Σκιάδιον, τὸ, = σκιάδιον. (α)

*Σκιαδίσκη, ἡ, = σκιάδιον.

Σκιάζω, μέλ. άσω (σκιά). Σκιὰν ποιῶ, κάμνω σκιὰν, ἐπισκιάζω, κάμνω σκιερὸν, σκοτίζω, Ἰλ. Φ, 232. καθόλου, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω. «Τιτῆνας βελέεσσιν, Ἡσ. Θεογ. 716. «Τὸ γένειον τὴν ἀσπίδα πᾶσαν σκιάζειν», Ἡρόδοτ. 9, 117. περικαλύπτω, παρθ. σκιάω. 2) σχεδιάζω, παριστῶ καὶ ἐκφράζω τὰ σκοτεινὰ μέρη ἐν τινι εἰκόνι διὰ χρωκτήρων ἢ σκοτεινῶν χρωμάτων, nuancer Γαλλ. 3) «Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἑκτην», Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιτ. 4. ὁ ἴσιος, ἡ σκιὰ τοῦ γνώμονος δείχνει ὥρας. 4) «Τὰ καῦμα σκιάζειν (ὁ αὐτὸς αὐτόθι γ'. 12.), μετριάζειν τὸ καῦμα διὰ τῆς σκιᾶς.

Σκιαθήρας, ὁ (σκιά, θηράω). Κυρίως ὁ τὴν σκιὰν θηρεύων, γνώμων, ἢ ὡροσκόμιον, ὡρολόγιον ἡλιακὸν, σκοπεύων τὴν σκιὰν, καὶ διὰ ταύτης δεικνύων τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· λέγεται ἔτι καὶ καὶ «Σκιάθηρον, τόν· καὶ «Σκιάθηρον ὄργανον. Ὅλαι αὗται αἱ λέξεις γράφονται καὶ σκιοθήρας.

*Σκιαθηρέω. Δέχομαι τὴν σκιὰν καὶ αὐτὸ δείκνυο τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου. 2) ζητῶ λαμβάνω τὴν μεσουράνησιν.

*Σκιάθηρον, τό· καὶ, σκιάθηρον ὄργανον, = σκιάθηρας. (ε)

*Σκιάθι, ίδος, ἡ. = σκίαινα, Ἐπιχ.

Σκίαινα, ἡ. Θηλ. ἴστιος τις ἰχθύος, Sciaena, umbra. Παρὰ Γαλην. τροφ. δυνάμ. γ'. 31. κεῖται δὶς αὐτὶ τούτου «Σκινίων, πλαιτὸς αὐτὶ τοῦ, σκιαινίς· λέγεται ἔτι καὶ «Σκιαθὶς, ἡ» παρ' Ἀθην. σελ. 284. καὶ 307.

*Σκιαινίς, ίδος, ἡ, = σκίαινα.

*Σκιακός ή, όν (σκιά). Κύμινον ἴστιον, σκιερός.

Σκιαμαχέω, ῶ (σκιά, μάχη. Μάχομαι, πολεμῶ εἰς τὴν σκιὰν, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὸ σχολεῖον, ἀνῃ ἐν τῷ τόπῳ τῆι μάχης. 2) σκιαμαχίαν ποιῶ πρὸς γυμναστὴν, ἢ μάχομαι μετὰ τῆς σκιᾶ. Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. 2. «Ἀλλ' ἀνάγκη ἄτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογουμένους τε καὶ ἐλέγχειν, μηδένος ἀποκρινομένου» ὅθεν

Σκιαμαχία, ἡ Τὸ μάχεσθαι ἐν τῇ σκιᾷ, ὅηλ. κατ' οἶκον ἢ ἐν τῷ σχολείῳ πρὸς γύμνασιν. 2) τὸ μετὰ τῆς σκιᾶς μάχεσθαι, ὑπόκρισις, grimace. 3) ἰδιωτ. γυμνασία μὲ πόδας καὶ χεῖρας, ἀνφορετικὴ τοῦ, χειροπληξία. Ἔστι δὲ αὐτὴ κυρίως, γυμναστικὴ μάχη, ὅταν δηλ. κενῶς καὶ μεταίως μάχεται τις μετὰ τινος διὰ γύμνασιν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλούταρ. ἀφ. Φίλοτ. δ'. 12. λέγει· «Κιθαρίζειν ἐπὶ τοῦ σκιμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφερομένης τὰς χεῖρας· τοιοῦτον καὶ τὸ περὶ Πυθια. ς'. σελ. 361.

Σκιάπους, ὁ (πούς, σκιά), πληθ. «Σκιάποδες, οἷα Μυθῶδές τι ἔθνος ἐν Λιβύῃ, πλατεῖς ἔχοντες τοὺς πατοῦντα πόδας, ὥστε, ὅτε ἐπήκοοι τὸν ἥλιον πόδα, τὸν μετεχειρίζοντο ὡς σκιάδιον, ἤτοι ἐκάλυπτον σκιὰν αὐτοῖς ἐν καύματι, Ἡσύχ. καὶ Ἀριστ. Ὄρν. 1550. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνειον ἔχει ἐκ Κτησίου οὕτως· «Τὴν δὲ τούτων σκιάποδες ὄνομα, τοὺς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουσι κάρτα πλατεῖς· καὶ ὅταν θέρμη ἢ, ὕπτιοι ἀναπεσόντες, ἄραντες τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν· ὁ δὲ Σουΐδ. πρὸς τοῖς ἄλλοις περὶ τούτων λέγει· «Ἔχειν βήματα τοῦ παντὸς σώματος μείζονα· διὸ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίτεσθαι, τεταραχθῆναι βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸ ἕτερον τῶν ποδῶν καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα· ὅρα παρ' αὐτῷ καὶ ἄτερα.

Σκιαροκομος, ὁ, ἡ (σκιερὸς, κόμη). Ὁ σκιερὸν κόμην ἔχων, ὁ διὰ τῶν τριχῶν ἢ φύλλων σκιάζων ἢ σκιαζόμενος, «Ὕλη σκιαρόκομος», Εὐριπ. Βάκχ. 864.

Σκιαρός, ά, όν (σκιά). Ὁ σκιάζων, ὁ σκιὰν προξενῶν, ἀποτελῶν· καὶ ὁ ἰστιασμένος τόπος, πατάσιος, εὐθυμος, ὁ σκιὰν ἔχων, Δωρ. ἀντὶ, σκιερός. Πίνδ. Ὀλ. 3, 20. καὶ 31. πρ. Schaef. Διον. σκιθ. σελ. 340.

Σκιάς, άδος, ἡ (σκιά). Πᾶσα σκέπη συντείνουσα κατὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου· ἐξαιρ. ὡς, Ἰωλία καὶ, Ἰωλος, κτίριον τι Ἰωλοειδές, ὑφ' ᾧ ἰστιάζονται (κίοσκι, τεραρδάκι, τεντόπῃρι. Tour, pavillon Γαλλ.)· ἡ καθ' Ἡσύχ. «Σκηνὴ ὡροφωμένη, καὶ τὸ Ἰωλοειδὲς σκιάδιον, ἐν ᾧ ὁ Διονύσιος κάθηται· καὶ ἡ τοῦ σώματος σκιά, ὅθεν καὶ τὰς ὥρας σκιαμέτρουσι. Πλουταρχ. εἰς Θεμιστ. «Κιθήμιος (ὁ Ξέρξης) ὑπὸ σκιαδι χρυσῇ», ὑπὸ σκηνῇ αὐριοιρόφῳ ἢ ὡροφωμένῃ, πετασώδη μορφὴν ἔχούσῃ· ὠνομάζετο δὲ οὕτω καὶ θέατρον ἢ ᾠδεῖον ἐν Λακεδαίμονι, ἐν ᾧ ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γίνοντο αἱ συναθροίσεις τοῦ λαοῦ, πιθανῶς ἵνα κεν τοῦ σχήματός του. 2) ἡ σκέπη, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐπάνω τοῦ φυτῶν ὡς σκέπη, umbrella, muscarium. 3) = ἀνάδενδρας, Ἡσύχιος.

Σκίασμα, τό (σκιάζω). Τὸ σκιάζειν, α΄. καὶ β΄. σημ. «Τὸ τῆς εἰκόνος σκίασμα», Καλλίστρ. εἰκόν. ὁ. ἡ σκιὰ τῆς εἰκόνος· κυρίως, ἡ σκιαπασις.

*Σκιασμός, οῦ, ὁ, = σκίασμα.

Σκιαστής, οῦ, ὁ. Ὀρχηστής, χορευτής, παρὰ Δακεδαιμονίοις, Σχολ. Λυκόφ. 561.

Σκιαστικός, ἡ, όν (σκιάζω). Ὁ σκιάζων, ἡ καλύπτων, ὁ ἀνήκων εἰς σκιάν, Γραμμ.

Σκιατροφέω, ῶ, Ἰων. σκιητροφέω (σκιά, τρέφω). Ἐνεργ. ἐν τῇ σκιᾷ τρέφω, δηλ. τρυφηλῶς ἀνατρέφω, —Παθητ. σκιατροφέομαι, ἐν τῇ σκιᾷ ἢ ὑπὸ τὸν οἶκον τρέφομαι, ἀνατρέφομαι, ζῶ, διάγω, περιφ. τὴν ζωὴν μου ὑποκείτω εἰς τὸν ἴτιλον, ἤτοι ἐν οἴκῳ, εἰς τὸν ὀνδᾶν, καθεστηκώς, εὐχὶ εἰς ἐλεύθερον ἀέρα, ὁπομ. μαλακῶς καὶ χωρὶς τῆς προεπούσης σκληρύνσεως, ἢ καὶ τρυφηλῶς, θηλυπρεπῶς, Ἡρόδ. 6, 12. «Ἐκεῖνος τε κηδεμόνι ἐὼν τῇ νήσῳ, σκιητροφέοντος, ἤτοι διηγον ἁπλῶς καὶ μαλακῶς ἐν τῇ σκιᾷ ὅδεν· «Ἐσκιατραφημένοισι, ὁ ἐν τῇ σκιᾷ, ἢ ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀνατεθραμμένος, ὅστις δὴ διετρίβει καὶ τρέφεται ἢ ζῇ πάντοτε ὑποκάτω εἰς τὸν ἴτιλον, ἢ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ μὴ εἰς ἐλεύθερον ἀέρα· ἁρμ., ὁ μαλακῶς καὶ γυναικοειδῶς ἀνατεθραμμένος, καὶ μὴ σκληρὰν ἀγωγὴν ἔχων, τρυφηλός, χλιδῶν, ἠδυπαθής, μαλακός Ξενοφ. Οἰκ. δ΄. 2. «Καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι» Ἀθήν. περὶ τῶν Δυεῖων· «Διὰ τρυφὴν παρεσκευασμένοι ἐσκιατροφοῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μὴ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγάς· ἀντίκειται τῷ «Ἡλίῳ παραδίδοσθαι. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. β΄. «Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδέμενος, ταχὺ καταξηραίνεται· σκιατροφούμενος δὲ, καὶ μετρίως εἰσλιμπάνοντος, σῴζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ πεπαίνεται. Κατὰ τὴν ἰδίαν χρῆσιν τοῦ παθητ. ἔστι καὶ τὸ ἐνεργ. οὐδετέρως, ὡς παρ' Ἡροδ. 3, 13. καὶ 163. «Τοῖσι δὲ Πέρσῃσι, ὅτι ἀσθενὲς φορέουσι τὰς κεφαλὰς, αἴτιον τόδε· σκιητροφέουσι ἐξ ἀρχῆς, πίλους τιάρας φορέοντες», τρυφηλὸν βίον μεταχρόμενοι καλύπτοντες ἐξ ἀρχῆς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν· οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. Πολ. η΄. 8. «Πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιωμένος, παρατυχὼν ἐν μέσῃ πλουτίῳ ἐσκιατροφήσατο, ἀντὶ τοῦ, ἐσκιατραφημένου, ἐν σκιᾷ, τρυφηλῶς ζήσαντι. (Τὸ, σκιατροφῶ καὶ αὐτὸ οὐχ ἥττον ἐν χρήσει, νεώτ. δὲ τύπος τό, σκιοτροφῶ· παρὰ τοῖς Ἀττ. προτιμᾷ ὁ Βε. Λρ. Fr. σελ. 283. καὶ Lobeck Φρυν. σελ. 578. τό, σκιατροφάω.) ἐκ τοῦ

Σκιατροφής, έος, ὁ, ἡ (σκιά, τρέφω). Ὁ ἐν σκιᾷ τεθραμμένος, ὅστις σκιατροφᾷ ὑποκάτω εἰς τὸν ἴτιλον, ὅ ἐστιν, εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸν οἶκον, ἐν τῷ ὀνδᾷ, ὀπίσω τοῦ φούρνου, μὲ ζωὴν καθεστηκυῖαν καὶ μὴ εἰς ἐλεύθερον ἀέρα, ὡς ὁ χωρικὸς· ἅρκ καθόλου ὁ τρυφηλῶς καὶ μαλακῶς ἀνατεθραμμένος, ἀντίθ. τῷ, ἡλιούμενος, Πλάτ. Πολιτ. 8. σελ. 556. Δ. ὅθεν

Σκιατροφία, ἡ ἡ «σκιατροφίαι. Ἡ ὑπὸ τῇ σκιᾷ ἀνατροφή, ἢ ὑπὸ τὸν ἴσκιον τῶν δένδρων, δηλ. ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν τῷ δωματίῳ ζωὴ καὶ διαγωγὴ, καθόλου δὲ, ἡ τρυφηλὴ καὶ γυναικώδης ζωὴ, ἢ μᾶλλον καὶ τρυφερὸς τρόπος τοῦ ζῆν.

Σκιατροφέω, ῶ, = σκιατροφάω.

*Σκιατροφία, ἡ, = σκιατροφία.

Σκιατροφίας, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκιατραφής, Πολυδ. δ΄. 147.

Σκιαυγέω, ῶ (σκιά, αὐγή). Ἀμβλυώττω στοτεινὰ βλέπω, ἢ ὁλοτελῶς δὲν βλέπω, ἐν ᾧ ἔχω ὡς σκιὰν ἐμπροσθεν τῶν ὀμμάτων· Ἱππερ.

Σκιάω, Ἐπικ. σκιόω, = σκιάζω. Σκεπάζω μὲ ἴτιλον, κάμνω σκιερὸν ἢ σκοτεινόν. Παθητ. γίνομαι σκιερός, κατάσκιος, ἢ σκοτεινός. «Σκιώοντο ἀγυιαὶ», ἐσκοτίζοντο, ἐγεμίζοντο μὲ σκιάν, πολλὰκις ἐν Ὀδ. ὡς Β, 388. Γ, 487. 97. Ο, 185. 196. 471. (Ὁ Ὅμ. οὐ χρῆται τῷ ἐνεργ.)

Σκίγγος, ὁ, ταίγκος, ὁ. Εἶδος Ἀσιανῆς σαύρας, χρησίμου εἰς τὴν ἰατρικὴν, Διοσκορ. β΄. 7. ἴτως ὁ τοῦ Λιν. scincus, μ' ὅλον ὅτι ἡ τοῦ Πλινίου μαρτυρία, Squamarum serie a cauda ad caput versa· καὶ ἡ τοῦ Ἀνωνύμου Αὐγουστήνου κεφ. 48. «Αἱ αὐτῶν φολίδες εἰς τὸ ἐναντίον φύονται», δὲν ἐταιριάζει.

*Σκίδναμαι, ὡς τὸ κίδνημαι, ὡς παθητ. τοῦ σκεδάννυμι· Ἐξαπλώνομαι, ἐκτείνομαι, διασκορπίζομαι κατὰ διάφορα μέρη, ἐπὶ σωρῶν ἀνθρώπων ἢ συναθροίσεων θαλυμένων, Ἰλ. Α, 487. Ψ, 3. Ὀδ. Β, 252. 259 καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ ἐπὶ ἀφροῦ τινα ζομένου εἰς τὸ ὕψος καὶ χυνομένου, σὺν ὅσε σκίδνανται, Ἰλ. Α, 308. ἐπὶ πηδώντος εἰς τὸν ἀέρα κονιορτοῦ, «ὕψι σκίδνανται», Ἰλ. Π, 375. ἐπὶ πηγῆς, «ἔνθα κήπον ἅπαντα σκίδνανται (Ὀδ. Η, 130.), διαμοιράζεται εἰς ὅλον τὸν κῆπον. «Ὀθμὴ σκίδνατο (Ὅμ. Δημ. 279.)· «Ὀφ σκιδνάμενα» (Ἡσ. Θεογ. 42). «Ἅμα ἠλίῳ σκιδνάμενοι» (Ἡρόδ. 8, 23.). ἐνθ' ὅπου ἐκτείνη τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἤτοι ἀνετέλλεν ὁ ἥλιος· παρὰ κίδναμαι καὶ σπείδναμαι· Εὔχρηστοι ἦτον μόνοι ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. Τὸ ἐνεργ. σκίδνημι ἐμειλεν, ὡς φαίνεται, μόνον ἐν τισι συνθέτοις, ἐξαίρ. ἐν τῷ διασκίδνημι.

Σκιερός, ά, όν (σκιά), ταὐτὸν τῷ Δωρ. σκιαρός· καὶ, πολύσκιος, μέσος, ἅλσος, Ἰλ. Λ, 480. Ὀδ. Τ. 278. Θῶκος, Ἡσ. Ἔρ. 516. Ξενοφ. Ἑλλ. ε΄. 7. 19. «Ἔρως αὐτὸν ὄσχε τῶν σκιερῶν σκηνημάτων. Ἐπίρ. σκιερῶς, μὲ ἐσκιασμένον τρόπον, δροσερῶς, Ἰλ. Α, 480.

Σκιή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, σκιά, Ὀδ. Ἡρόδτ.

Σκιητροφέω, ῶ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ σκιατροφέω.

Σκιάκος, ὁ. Ἰχθύς τις, ὅστις ἔτι καὶ τρέχουρος, λέγεται, Ἡσύχ., ὅστις ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ σκιθρικός, καὶ σπυρβικος, ἔχει.

Σκίλλα, ἡ, Εἶδος φυτοῦ κρομμοειδῆ ρίζαν ἔχοντος (ἀγριοκρομμύδα, καὶ σκιλλοκρομμύδα, καὶ σκιλλοκρόμμυδον) Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α΄. 7. 10. Διοσκορ. β΄. 202. Scilla maritima radicie alba. Λιν.

Σκιλλητικός, ἡ, όν (σκίλλα). Ὁ ἐκ σκίλλης ὤν, ὡς, «Ὄξος σκιλλητικὸν» εὑρηται καὶ ἡ γραφὴ σκιλλιτικός.

*Σκιλλοβόρος, ὁ, ἡ, Ὁ σκίλλας τρώγων, Τζωμήν.

Σκιλλοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή)· ταὐτὸν τῷ, σχινοκέφαλος.

Σκιλλώδης, ους, ὁ, ἡ (σκίλλα, εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σκίλλης ὤν· ὅμοιος σκίλλῃ, Θεόφραστος.

Σκιμαλίζω, μέλ. ίσω. Κατὰδακτυλίζω, κτυπῶ τινὰ μὲ τὸν μεσαῖον δάκτυλον εἰς τὴν μύτην· αἰτιατ. προσών. Ἀριστ. Βίρ. 549. «Ὁ δὲ θρασυκέρως οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται, καὶ τὸν δορυφόρον οἷον ἐσκιμαλίτευκεν ὅπου ὁ Σχολ. «Τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλήξας ἀμβλυτέρᾳ· ὁ Πολυδ. (δ΄. 126.) ἀντὶ τούτου «Σκιαφερίζειν (καὶ σκιαφερίζειν ἔχει· ὡς καὶ Ἡσύχ. καὶ Εὐστ.) τῷ ῥῖσαι τῆς χειρὸς σκεπτύλῳ ὑπὸ τοῦ μείζονος ἀφεθεντι τὴν ῥῖνα ἢ τὸν μυκτῆρα πλῆσαι τινος· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο διὰ τοῦ «Σορβόμυται δίδω τινί». Καὶ ἀντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, χλευάζω, ἐξευδενόω, καταφρονῶ, καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαί τινα, εἴτε λόγῳ ἢ ἔργῳ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 704. «Ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω». Ὁ Φώτιος ἔχει· «Σκιμαλίσαι, καταδακτυλίσαι ἀσχημόνως· ὁ δὲ Σχολ. Ἀριστ. ἐν Βίρ. 549. λέγει προσέτι, ὅτι σημαίνει τὸ «Σκιμαλίσαι, κυρίως τὸν μέσον τῶν δακτύλων εἰς τὸν πρωκτὸν τοῦ ὀρνέου ἐμβαλεῖν· καὶ ἐν Ἀχάρν. 443. ὁ αὐτὸς «Σκιμαλίζειν τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ὀρνίθων ἀποπερᾶτοι· εἰ ὠοτοκοῦσιν, ὅ ἐστι, «Κυττάζειν, ἐρευνᾶν τὴν ὄρνιθαν εἰς τὸν κῶλον μὲ τὸν δάκτυλον, ἂν ἔχῃ αὐγόν· ἴδε βλιμάζω καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀσχημόνως ἅπτεσθαι τῶν γυναικείων πυγῶν, δίκην ὄρνιθος. 2) ὠθῶ, λακτίζω, κλωτσῶ τινὰ μὲ τὸν πόδα, Διογέν. Λαέρτ. ζ΄. 17. «Σκιμαλίζειν ποδί». Ὁ Σουϊδ. λέγει, ὅτι σημαίνει ἔτι τὸ, «Σκιμαλίσαι, ὅταν βουλόμενοι ἐνυβρίσαι τινὰ, τὸν μέσον δάκτυλον ἐντείναντες, καὶ τοὺς λοιποὺς συνάγοντες, δείξωσιν αὐτῷ». (Τὸ μέτρον τῆς πρώτης συλλαβῆς ἔστιν ἀδιόριστον, καθότι δὲν ἔχουσι ῥοπὴν τὰ δύο χωρία τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐν ᾧ καὶ ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως εἶναι πάντῃ ἀβέβαιος.)

Σκιμβάζω, μέλ. άσω, Ἀττικ. ἀντὶ κιμβάζω, Χωλαίνω, κουτσαίνω· καθήμαι ἐπάνω εἰς ταῖς πατούναις. Παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 255. ἀντὶ τούτου «σκιμπάζειν» κεῖται ἐκ τοῦ

Σκιμβός, ἡ, ἐν. Χωλὸς, ὁ χωλαίνων, ὅστις καθηται εἰς ταῖς πατούναις, Ἡσύχ. ἴδε σκαμβός. ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ «Σκιμβασμός, εἶδος φιλήματος. Συγγεν. τῷ σκαμβός καὶ σκίμπτω.

*Σκιμπάζω, = σκιμβάζω.

Σκιμποδίσκιον, τό, καὶ, σκιμποδίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, σκίμπους.

Σκίμπους, ποδος, ὁ (σκίμπτω, πούς). Κρέββατος ἀκαπαυτικὸς, ἐφ' ὃν οἱ ταξειδεύοντες ἀναπαύονται· ἀναμίζοντο δὲ ἐκνηρίαν, καὶ ἐξαίρ. οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ ἀρρωστοι, ἐφ' ὧν καθήμενος καὶ ὁ Λιβάνιος, ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς του, Ἀριστοφ. Νεφ. 255. «Καίτοι τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα», ὅθεν ὁ Σχολ. σημειοῖ· «Τὸν κρέββατον, σκίμποδα λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· οἱ δὲ φασι σκιμποδιον· ἰδίως δὲ λέγουσι τὸ χωλὸν κρέββατιον· σκιμπάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν, παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. Ὁ Ἡσύχ. ἠρμήνευσε τὸ, σκιμπόδιον, διὰ τοῦ, εὐτελὲς κλινίδιον, μονοκόττιον. Δίων, «Νοσήσαντα δὲ ἐπὶ δείπνου ὕστερον σκιμποδίῳ κατασταθῆναι, ὁποίῳ αἱ τῶν βουλευτῶν γυναῖκες χρῶνται, εἰς τὴν γερουσίαν εἰσκομίσαι. 2) Εἶδος σκαμνίου, τὸ ὁποῖον ἐδύνατο νὰ διπλώσῃ τις, καὶ ἐφέρετο ἐμοῦ εἰς τὸν ὁρόμον ἢ ἀλλαχοῦ· ἄλλως σκιαδίας· Ἀθήν. ιβ΄. «Ὅταν ὁμοιωθῶμεν καὶ τοῦ τυχόν ἡμᾶς σκιμποδίου δέχεται· ὅταν δὲ στατιάσωμεν, οὐδὲ ἡ σύμπασα οἰκία.

Σκίμπτω, μέλ. ψω· ταὐτὸν τῷ, σκήπτω, Πλάτ. ὄρα Boeckh v. l. Ὀλ. 6, 101. (παρ' Ἡσυχ. ὁ σχηματισμὸς σκιμπτῶ, ἀμφ.) 2) = σκιμβάζω, καὶ ἢν σημαίνῃ ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν ἕνα ἀμφίβ. ἐνεστ. σκίπτω· (συγγεν. τῷ, σκιμβός.) ὅθεν

*Σκίμπτων, ωνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σκίπων, σκήπων. Ῥάβδος, βακτηρία· ἴδε ἐν τῷ, σκήπτω. Τὸν σχηματισμὸν τοῦτον ἐδέχθη ὁ Ἑρμόνυξ εἰς τὴν τοῦ Εὐρὶπ Ἑκάβ. 65. ἐκτὸς ἐὰν τῶν χειρογράφων «Σκίπτωνι ἔχει, ὅπερ ἐσημείωσε καὶ ὁ Σουϊδ. ἐν λέξ. σκίπων.

Σκίνδαξ, ακος, ὁ, ἡ (κινέω). Σκιρτητικὸς, σύκινητος, ταχὺς ἐξαίρ. ἐὰν ἐπὶ λαγοῦ, ἀνδ' οὗ καὶ οὐτικοτ. κεῖται, Νικάνδρ. Θηρ. 577. «σκίνδακος κεκροῖο λαγωοῦ· καὶ Ἀλεξίφ. 67. «—σίνακα δερκομένοις, σκιρτητικὸν λαγωόν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ «Κίνδαξ, εὐκίνητος· καὶ σκινδίζεται, λακτίζει αὐτ., ἐκ τοῦ κίνω, κινάω, κινῶ, κινόω, κιννύω· καὶ προσλήψει τοῦ σ, κινῶ,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κινύθω, κινύσσω, σκίω, σκιάω, σκίνξ, σκινέω, σκινίζω, σκίνθω, σκινδίζω.

Σκίγγρ, ρος, τό. Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 694. τὸ σῶμα· φαίνεται, ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ, σκίγνος.

Σκινδαλέος, ή, έν, = σκίναξ, ἀμφ. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Σκινδαλέοισιν, τὸ ἰνώτιον ἐπανάστημα τῆς ἀσελήνου.

Σκινδαλοβίζω, νεωτ. λέξις, ταὐτὸν τῷ, ἐρευνάω. »Τὴν πόλιν ἐσκινδαλάβιζον ἅπασαν, Θεοφίλ. Ἐπιστ.

Σκινδαλμός, καὶ συγκ. σκινδαλμός, ὁ Κυρίως λέγεται ἐν ἐσχισμένοις καὶ ὀξύ, ἤτοι σουβλητοῦ τμῆμα ξύλου· ἄρα 1) σχίδαξ, σχίζα, ἀγκίδα. 2) πέταυρον ἤτοι λεπτὸν σανίδιον, διοὺ σκεπάζουσι τὰς στέγας τῶν οἴκων (Schindel, Germ. στυρόβλιον). 2) πάσσαλος, παλούκιον, σουβλίον, σκέλος, καὶ τροπικ. παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 180. »Δεῖσθαι σκιρπῶν σκινδαλμούς μαθήσεσθαι, λόγων ἰσχνῶν λεπτολογίας· ὁ Σχολ., ὅστι· ἐπιφέρει· οἱδοὺς γὰρ σκινδαλμοὺς καλοῦμεν τὰ λεπτότατα τῶν καλάμου ξύσματα· καὶ πρ. Βατρ. 819. ὅσων ἀνασκινδυλεύω, σουβλίζω, σκολοπίζω. Οἱ Ἀττ. λέγουσι σχινδάλαος, καὶ συγκρ. σχινδαλμός, Rubnk Τιμ. σλ. 32. Pierss. Μοῖρ. σελ. 360. καὶ ἐκ τούτου ἀνασχινδαλεῦσαι, καὶ ἀνασχινδυλεύειν, ἀντὶ τοῦ, κεντᾶν, σουβλίζειν.

Σκινδαλομαραστης, ου, ὁ (σκινδάλαμοι, φράζω). Σοφιστικὸς πολύλογος· ὅθεν, — αἰσπνάτης σοφίσης, λεπτελόγος, φλύαρος ὑψηλῆς σοφίας, Ἀνθολογ.

*Σκινδαλμός, ὁ, συγκ. ἀντὶ σκινδάλαμος, Ἀριστ.

*Σκινδαρεύω, καὶ

*Σκινδαρέω, ὀρθ σκινδαρίζω.

*Σκινδάριον, τό. Ἰχθὺς ἀγνωστος.

*Σκινδαρος, ὁ, ὀρθ σκινδαρίζω.

Σκινδαφος, ὁ· ἰδὲ εἶδαρος.

Σκινδαφή, ἡ. Ὄργανον μουσικὸν ἢ κιθαριστήριον, τέσσαρας χορδὰς ἔχον, Ἀθήν. δ'. σλ. 183. λέγεται ἔτι καὶ, κινδαφος, Ἀθήν. ε'. σλ. 183. Ἔστι δὲ ὁ σκίνδαφος τετράχορδον ὄργανον, ὡς ὁ παρῳδὸς φησὶ Μάτρων ἐν τούτοις· »Οὐδ' ὑπὸ πασσαλόφιν κρέμασαν ὅθι περ τετάνυστο σκινδαφὸς τετράχορδος ἀνηλακάτοις γυναιξίν. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Θεόπομπος ὁ Κολοφώνιος ἐποποιὸς — »Σκινδαφὸν λυρόεντα μέγαν χείρεσσι τινάσσων· κατὰ τὸν Γαλην. δ'. περὶ διαφορ. σφυγμ. ἐκρούετο τὸ ὄργανον τοῦτο διὰ ὀρειχαλκίνου πλήκτρου. 2) παρὰ Κλειτάρχῳ Σχολ. Ἀπολλών. β'. 907. λέγεται καὶ ἐν δενδρον, ὅμοιον τῷ, κισσῷ.

Σκινδαρίζω, = σκιμβαλίζω, ἐνῷ οὗ γράφεται καὶ σκιδαρίζω, σκινδαρέω, σκινδαρεύω, σκινδαρίζω καὶ σκινδίζω, πλὴν ὅλοι οὗτοι οἱ τύποι μόνοι παρὰ Γραμμτ., αὐτοὶ δὲ ἔχουσι καὶ οὐδαιοστ., ὁ σκινδαρος ἢ σκίνδαρος, καθ' Ἡσύχ. ὑπὸ προσκύνημα, ἢ ἐπανάστασις νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκεν.

*Σκίνδαρος, ὁ, ἴδε σκινδαρίζω.

Σκινδός, ἡ ὀν. Ὁ βοντῶν ὑποκάτω τοῦ ὄρους, παρὰ Θεωρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. η. ἀμφ.

Σκινίς, ίδος, ἡ ἴδε σκιάινα· ἀμφ.

*Σκινίψ, ὁ, = σκινίψ, ἀμφ.

Σκιογραφέω, σκιογραφία, καὶ, σκιογράφος, ἐφύτερος καὶ χειρότερος τύπος ἀντὶ, σκιαγραφέω κ.τ.λ. Lubeck Φρυν. σελ. 646.

Σκιοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος ἔχων σκιᾶς, ὅμοιος σκιᾷ· σκιερός· καθόλου, σκοτεινός, δολερός, συκοφαντικός.

Σκιόεις, εσσα, εν (σκιά)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, σκιερος, καὶ σκιερός. Ἐσκιασμένος, κατάσκιος, καλύκιος, σύσκιος, ὡς, »Οὔρεα σκοτεινὰ (Ἰλ. Λ. 157.), βουσὶ μὲ κυανᾶ δένδρα. »Μέγαρα (Ὀδ. Δ, 365. κ.τ.λ.), δωμάτια σκιερὰ ἢ σκοτεινά. 2) ἐνεργ. σκιὰν κάμνων, ἐπισκιάζων, σκοτίζων, σκέπων, Ὁμηρ. Ὁ Ἀπ. Ῥ. 2, 404. ἔχει ἐν οὐδετ. σκιόεν.

*Σκιοθήρας, ου, ὁ, καὶ

*Σκιοθηρον, τό, νεωτ. τύποι ἀντὶ σκιαθῆραι, σκιαθηρον.

Σκιολογέω, ῶ. Περὶ σκιᾶς λέγω· γλωσσῶ, κενὰ καὶ μάταια λέγω.

Σκιομαχία, καὶ σκιομαχέω νεωτ. τύποι ἀντὶ σκιαμαχία, καὶ σκιαμαχέω.

*Σκιοτραφής, ὁ, ἡ, σκιοτραφέω, σκιοτροφέω, σκιοτροφία, ἡ, νεωτ. τύποι ἀντὶ σκιατραφής κτλ.

Σκίουρος, ὁ (σκιὰ, οὐρά). Ζωάριόν τι τετράπουν (Βερβερίτσα), τὸ ὁποῖον διὰ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ φαίνεται ποιεῖν σκιὰν αὐτῷ, Ὀππιαν. Αἰλιαν. καὶ Πλίν. Καθ' Ἡσύχ. καλεῖται ἔτι καὶ, Καμψίουρος, καὶ Ἱππουρος. (υ — υ)

Σκιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σκιὰν φέρων, ποιῶν, δίδων.

Σκιόφως, ωτος, τό (σκιὰ, φῶς). Τὸ λυκαυγὲς φῶς, καὶ ἐξαίρτ. τὸ τῆς ἑσπέρας, ὅταν ὁ ἥλιος εὑρίσκηται ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα (σχηματισθὲν, ὡς τὸ, λυκόφως), Ἡλιόδωρ. Αἰθ. ἐ. σελ. 247.

*Σκιόψυκτος, ὁ, ἡ (ψύχω). Ἐν τῇ σκιᾷ ψυχραινόμενος, ἢ ξηρανόμενος, στεγνούμενος.

Σκιόω, ῶ, ἐπκ. ταὐτὸν τῷ, σκιάω· ὅθεν, »Σκιόωντο Ὀδυσ. Β, 388. »Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί, ἐσκιοποιοῦντο, ἐσκιάζοντο, ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Σκιόνομα.

Σκιπναῖος, αία, αῖον, = σκιπαῖος, ἀμφ.

Σκίπτω, ταὐτὸν τῷ, σκίμπτω σημ. β'. ἀμφ.

Σκίπων, ωνος, ὁ (σκίμπτω), = σκήπτων. Ῥάβδος, βακτηρία, Λατ. scipio, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 172. πολλάκις μετὰ τοῦ, σκήπων, συγχεόμενον, Ἰακ. Α. Π. σελ. 198. λέγεται καὶ σκίμπιων, καὶ σκίμπτων.

Σκίρα, τὰ. Ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις· συνήθως σκιροφόρια, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 834. καὶ Ἐκκλ. 18 καὶ 50. ὁ Σχολ. ἴδε σκίρον. (υ υ Ἀριστ. Ἐκκλ. 18. 50.)

*Σκιράδιον, τό, ἴδε σκίρον.

Σκιραίνω, ἀντὶ σκιρρόω, ὡς τοῦ σκιρός, ἀντὶ σκιρρός. Σκληρύνω ποιῶ, σκληραίνω, Σοφοκλ. Αἰ. 651. ὅπου ὅτι φέρεται καὶ τὸ σκιρός, ἀντὶ τοῦ, σκληρός. ἀμφ.

Σκιράς, άδος, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τῷ ὁποίῳ ἑορτάζοντο αὐτῇ τὰ σκίρα, ἴδε σκίρον.

Σκιραφεία, καὶ σκιραφία, ἡ (σκιραφεύω). Ἡ τῶν κύβων παιδιὰ, κυβεία

Σκιράφειον, καὶ σκιράφιον, τό (σκιραφεύω). Τόπος, ἢ οἶκος, ἔνθα συναγόμενοι ἐκύβευον, ἤτοι ἔπαιζον τοὺς κύβους· Κυβεῖον. Ὁ Φώτιος ἔχει. Σκιράφια, τὰ κυβεῖα, ἢ διότι σκιραφές ἐστι τὸ ὄργανον τὸ κυβευτικὸν, ἢ ἀπὸ Σκιράφου τινὸς κυβευτοῦ, ὃς πρῶτος εὑρηκέναι δοκεῖ τὸ κυβευτικὰ ὄργανα· ἢ ὅτι ἐν τῷ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερῷ ἔπαιζον οἱ κυβευταὶ, ἴδε καὶ σκίρον.

Σκιραφευτής, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, κυβευτής· ἐκ τοῦ

Σκιραφεύω, καὶ σκειραφεύω (σκίραφος). Παίζω μὲ τοὺς κύβους, κυβεύω· ὅθεν

Σκιράφιον, τό, = σκιράφειον.

Σκίραφος, ὁ, ἡ, σκίραφος. Τὸ ὄργανον, ἐφ' ᾧ κυβεύουσι. 2) περίφημός τις κυβευτής. (συνήθ. παραγ. ἐκ τοῦ τόπου Σκίρου, ἴδε τοῦτο. 2.)

*Σκίρῖται, οἱ. Δόχος τις παρὰ Σπαρτιάταις ἐξ 600 πεζῶν στρατιωτῶν, διαφέρων κατὰ τὴν ἀνδρείαν, καὶ μαχόμενοι συνήθως κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα πλησίον τοῦ βασιλέως, παρωνομασθεὶς ἐκ τῆς Ἀρκαδικῆς μεθορίου πόλεως Σκίρος, ἧς ἡ περιοχὴ ἐκαλεῖτο Σκιρῖτις, Θουκυδ. 5, 67. 68. Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 24. 4, 52. Manso Sparta 1, 2. σελ. 228.

Σκίρον, τό· ταὐτὸν τῷ, σκιάδιον. Λευκόν τι Σολοικιδὲς κατασκεύασμα (Σόλια, ὀμπρέλλα), τὸ ὁποῖον ἐβάσταζον ἐξαίρτ. αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀθήναις ἔν τινι ἑορτῇ ταύτης τῆς θεᾶς, ἀνομασθείσῃ διὰ τοῦτο, τὰ Σκίρα, καὶ τὰ Σκιροφόρια. ὃ δὲ μὴν αὐτὸς, εἰς ὃν ἐγίνετο αὕτη ἡ ἑορτὴ, ἐκαλεῖτο Σκιροφοριών, ἢ δὲ θεὰ αὐτὴ, Ἀθηνᾶ Σκιράς. Ἦτ' ἄλλους ἔστησε Σαλαμίνιός τις, ὀνόματι Σκίρος, ἐν Ἀθήναις ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς Σκιράδος, κατὰ τὸν ὁποῖον εἰσομίζετο τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅλον Σκίρον, ὃν τρόπον καὶ ἀκρωτήριόν τι κείμενον αὐτόθι Σαλαμῖνος ὀνομάζετο. »Ἄκρον τὸ Σκιράδιον· εἰς τοῦτον τὸν ναὸν ἐφέρετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀθηνᾶς Σκιράδος λευκὸν σκιάδιον ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ἐν πομπῇ, καὶ ἐκ τούτου, λέγουσιν, ἔλαβε τὸ σκιάδιον τὴν ὀνομασίαν του. Κατὰ τὸν Φώτιον, ἐν λ. »Σκίρον, Σκίρα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών· φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περὶ τῶν μηνῶν καὶ ἑορτῶν τῶν Ἀθηναίων, ὡς τὸ Σκίρον σκιάδιόν ἐστι, μεθ' οὗ φερόμενοι, ἐξ ἀκροπόλεως εἴ τινα τόπον καλούμεναι σκίρον, πορευόνται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεύς, καὶ ὁ τοῦ, Ἡλίου, κομίζουσι δὲ τοῦτο Εὐεβουτάδαι· σύμβολον δὲ ταῦτα γίνεται τοῦ ὅσῖν οἰκοδομεῖν, καὶ σκέπας δὲ ποιεῖν, ὡς τούτου τοῦ χρόνου ἄφορον ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν, καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ Φιλόχορος μὲν ἐν β'. Ἀτθίδος ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσινίου μάντεως κεκλῆσθαι. Πραξίων δὲ ἐν β'. Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος.« Καὶ πάλιν ὁ αὐτός. »Σκίρος, ἑορτὴ τις ἀγομένη τῇ Ἀθηνᾷ, ὅτι σκιάδειον ἐφεύρισκον ἐν ἀκμῇ τοῦ καύματος. Σκίρα δὲ τὰ σκιάδια, οἱ δὲ οὐ διὰ τοῦτο φασὶν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ σκίρων Ἀθηνᾶν, ἣν Θησεὺς ἐποίησε, ὅτε ἐπανῆλθε ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον· ἡ Σκίρα δέ ἐστι γῆ λευκὴ ὥσπερ γύψος, οὗ δὲ φασι ἀπὸ Σκίρου τοῦ Ἐλευσινίου μάντεως γενέσθαι τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην· ἄλλοι δὲ ἀπὸ Σκίρου τοῦ συνοικίσαντος Σαλαμῖνα. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον, σημαίνει τὸ, σκίρον, ὡς τὸ παρὰ Λατ. suburra, μέρος τι τῆς πόλεως, ἐν ᾧ διέτριβον αἱ πόρναι καὶ ἄσωτοι, οἱ παιγνιάριδες, οἱ βαλαντιότομοι κτ. Ὁ Ἀλκίφρ. γ'. ἐπιστ. 8. 25. καὶ Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγουσι. »Σκίρου, τόπον τινά, ἔνθα αἱ πόρναι καὶ ἄσωτοι διέτριβον. Ἀκούω γάρ σε τὰ πολλὰ ἐπὶ Σκίρου καὶ Κεραμεικοῦ διατρίβειν, οὐ φασι τοὺς ἐξωλεστάτους σχολῇ καὶ βασιλικῶς τὸν βίον καταναλίσκειν.«

Σκιροπαίκτης, ου, ὁ, πιθ. σκιρροπαίκτης, = σκληροπαίκτης.

*Σκιρός, ά, όν, ἀντὶ, σκιρρός, ἀμφ.

Σκίρος, ὁ· καὶ, σκίφος, καὶ σκίρρος, καὶ σκειρος. Ὁ γύψος, ἄλλως λατύπη. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »Σκεῖρος, διὰ τοῦ, Δατύπη, ῥῶπος, ὁρμὺς τυρός, ἔλπης, ὁμοῖος. Φιλητᾶς δέ, τὴν πυρῶδη γῆν· ἐν Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 925. »Ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρρον ἐξεσήθυκεν· ὁ Σουϊδ. ἑρμότερον »Τὸν σκίρρον ἀνέγνωσαν· ὅστι ἔτι καὶ τὸ »Σκίρρον διὰ τοῦ »Γῆ λευκὴ ὥσπερ γύψος· ἡρμήνευσεν· ὡς καὶ τὸ, σκίρος, καὶ σκίρρος, μετὰ ταῦτα ἐν τῇ τοῦ Ἀριστοφάνους ῥήσει μετὰ τοῦ Σχολιαστοῦ ἡρμην. »Τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν· καὶ ἔπειτα »σκίῤῥον, τὸ ξηρόν. Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἀναφέρει ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος. »Λειπὸς γὰρ οὐδεὶς, ῥοφαλὶς ἐνεῖνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίῤῥον ἠμφισμένη·, καὶ ἐπαινῶ εἰς ταύτην τὴν ῥῆσιν ἁρμόζει ἡ σημασία τοῦ, »Τὸ ῥυπῶδες τὸ ἐπὶ τῶν τυρῶν. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει. »Σκιρωδέναι, φασὶν ἐπὶ τοῦ ῥύπου τοῦ σφόδρα ἐμμένοντος καὶ δυσεκπλύτου. Σώφρων ἐν τοῖς γυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναικείοις προπαίοιτε. Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον εἰς τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι. — Σκίρον δὲ τὸν ἀσιδῆ ῥύπον καὶ Ηρατίνεος λέγει, καὶ Εὔπολις ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶ τυρᾶ ῥύπου· εἰς τὸν Ἀριστοφάνην ὑπερ. ἡ Ἐμοὶ δὲ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλύναι· καὶ ἐντεῦθεν δηλοῦται, ὅτι ὁ »Σκίρρος«, ἢν ὅτι καὶ εἶδος ἀργιλώδους πηλοῦ ἐπιτηδείου πρὸς κατασκευὴν ἀγγείων, καὶ ὁ Σχολιαστὴς λέγει, ὅτι »Σκιρράδα« καλεῖται ὅτι καὶ λευκή τις γῆ ὡς ὁ τύφος. Ὁ Ἡσύχιος δὲ ἑρμηνεύει τὸ »Σκίρρον« διὰ τοῦ, λατυπη, δι' ἧς οἱ πηλουργοὶ ἐπετεύαζον τὰ ῥήγματα τῶν πηλίνων ἀγγείων. Ὁ Πολυδ. ἐν Χ. 104, ὅπου περιγράφει τὴν σφαιρικὴν παιδιὰν »Ἐπίτυρον« λεγομένην, σημειοῖ, ὅτι τὸ σκυρος, τωὐτὸν ἐστὶ τῷ, λατύπη· οὕτω καὶ ὁ Ἡσυχιος, καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πινδάρου (ἐν Πυθ. ε. 124) ἔνθα ἡ »Ὁδὸς σκυρωτὴ«, ἐστιν ἡ λιθόστρωτος, ἁρμηνεύει τὸ, σκύρος, ὡς καὶ ὁ Εὐσταθιος εἰς Διον. τὸν Περιηγ. στίχ. 521. διὰ τοῦ »τὰ ἐκπαλλόμενα λιθίδια ἐν τοῖς λαξεύμασιν, τὰ ἀποξύσματα, πελεκήματα τῶν πετρῶν, ἀφ' ὧν γίνονται καὶ ἡ Λατύπη. Παρ' Εὐσταθίῳ φέρεται ὅτι τὸ, σκυρράδης, ἀντὶ τοῦ, σκιρράδης, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »τσυρράδωσι, λιθοδῶσιν· ἄρα, γράφεται ἡ λέξις καὶ σκίρος, καὶ σκείρος, καὶ σκύρος, ἀδιαφόρως ὅθεν »σκιρῆται, οἱ τὰ ἐκ γύψου κατεσκευασμένα ἀγάλματα. Ἐν τῷ Ἡρακλειωτικῷ πίνακι, σελ. 158. συνεκφέρονται »σκίρου καὶ ἀῤῥήκτου γύψου 2) παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλ. Ψ. αἱ Ἐκδοσεις τοῦ Ἀριστάρχου εἶχον ἀντὶ τῶν δύο στίχ. 332. καὶ 333. τὰ ἑπόμενα »Ἢ τόγε σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς«, ἔνθα ἁρμηνεύεται διὰ τοῦ, Ῥίζα, Εὐστ. σελ. 1418. καλλίτερον ὅμως ἤθελ' ἢ τὸν νὰ ἁρμη σωθῇ διὰ τοῦ, στίπος, ἢ Πρέμνον, ἂν κατὰ τοῦτο ἀλλαχοῦ εὑρίσκετο καὶ παραδειγμα, ἴδε ἐν τῷ, σκίῤῥος. 3) σκίρος, ἡ, Ἀρκαδικὸς τις τόπος, ὅθεν οἱ σκιρῖται, καὶ ὁ σκιρίτης λόχος, ἴδε σκιρῖται

Σκιροφόρια, τὰ (σκίρον, φέρω). Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις ἑορταζομένη, κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνὸς, εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, Πλούταρχ. προβ. Ἑλλην. ἄλλως δὲ καὶ, σκίρα, τὰ ἐλέγετο ἐκ τοῦ

Σκιροφοριών, ῶνος, ὁ. Ὁ δωδέκατος Ἀττικὸς μὴν, ἀπὸ 15 Ἰουνίου ἕως 15 Ἰουλίου, καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ σκιροφόρια.

*Σκιρόω, = σκιρτάω, μόνον παρὰ Νικ. Θηρ. 75.

*Σκιρράϊνω (σκίῤῥος). = σκιῤῥόω, σκληραίνω.

*Σκιῤῥία, ἡ, = σκίῤῥος.

*Σκίῤῥον, τὸ, σκίρος, Γψος.

*Σκίῤῥος, ὁ. Οὐσιαστ. τοῦ σκιῤῥός. Κάθε σκληρὸν σῶμα, σκλήρωμα· ἔξαρ. παρ' Ἰατροῖς, πρίσμα τι ἢ ἕλκος, ὅταν σκληρυνθῇ, Λατ. Scirrhus, Γαλην. »σκίῤῥος ἐστὶν ὄγκος σωμάτων μετὰ σκληρίας καὶ βάρους· δυσκινησίαι τε καὶ δυσθιξηγίαι« οὐδετ. σκίῤῥον, τὸ. Τὸ ῥυπῶδες ἐπὶ τῶν τυρῶν, ἢ ἐξωτερικὴ κυριὰ τῶν ἀπαλοτέρων τυρῶν

*Σκιῤῥός, ά, όν Σκληρὸς, στερεὸς, σκληραμένος· καὶ τροπικ. »σκιῤῥοὶ θεοί, γέροντες«, ἀντὶ σκληροί, Schael. Λογγ. σ. 364. (γράφ. δὲ καὶ σκειρὸς σκηρὸς, σκυρὸς, καὶ σκιρὸς, πλὴν οὗτος ὁ τύπος ἁμφ. ἴδε σκληρός).

Σκιῤῥόω, ῶ. Σκληρὸν ποιῶ τι, σκληρύνω· εἰς σκίῤῥον μεταβάλλω. Μετ. Σκιῤῥόομαι, οὖμαι, σκληροῦμαι, σκληρὸς γίνομαι· σκίῤῥον ἀποκτῶ, Γαλην. καὶ Διοσκορίδ.

Σκιῤῥώδης, ους, ὁ, ἡ (σκιῤῥὰς, εἶδος) Ἐσκιῤῥωμένος, σκίῤῥου εἶδος ἔχων, σκληρὸς ὡς σκίῤῥος.

Σκίῤῥωμα, τὸ (σκιῤῥόω). Ταὐτὸν τῷ, σκλήρωμα, καὶ σκίῤῥος. Ὄγκος σκληρὸς καὶ ἀνώδυνος.

Σκιρτάω, ῶ. Μ. ἤσω. Ἅλλομαι, ὁρμητικῶς ἄνω καὶ κάτω κινοῦμαι, πηδῶ, ὀρχοῦμαι, χορεύω κτυπῶν τοὺς πόδας μου μετὰ δυνάμεως κατὰ γῆν, ὑψοῦμαι, ἐπὶ ἵππων. »Ὅτε σκιρτῶεν (ἀντὶ σκιρτάοιεν) ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, καὶ ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης«, Ἰλ. Ψ. 226, 228. ἔνθα ὑπερβολικῶς ὁ λόγος ἐπὶ ἵππων πολλὰ ταχυτάτων· τροπικ. εἶμαι ἀχαλίνωτος, ἀκρατητος, ἀκόλαστος, ἢ προπέτης, αὐθάδης, Ιακ. Laoc. Stob. p. 78. Ἰων. σκιρτέω. Ὀπτ. σπάνιος ἕτερος τύπος τό, σκιρόω, Νικ. (συγγεν. τῷ, σκάζω, σκαίνω, σκαίρω, σπαίρω) Ὅτι δὲ ἡ λέξις αὕτη συγγενεύει μετὰ τοῦ, σκαίρω, τὸ ἐσημείωσαν καὶ ἄλλοι, δὲν ἀπεδοιξαν ὅμως ἀκόμη τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ σκάω, φαίνεται, ὅτι γίνεται τὸ σκάζω, καὶ σκαίω, σκιῤῥω, τὰ μὲν ἀντὶ τοῦ χωλεύω, τὰ δὲ ἀντὶ τοῦ, πηδῶ, χορεύω, ὡς καὶ τὸ, σκιρτάω, κύριχρηστα Ὅτι δὲ ἦν ποτε καὶ τύπος σκίρω, ἀφ' οὗ τὸ, σκίρτης, ὁ ἀποδείκυεται ἐκ τοῦ σκιράω. Ἐκ τοῦ τύπου σκίρω, οὐδὲν ἴχνος εὑρίσκεται, ἐκ δὲ τοῦ σκιράω, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 78. »Ὅταν σκιρόωσι βόες«, ἔνθα νῦν »σκιρώσιν κεῖναι, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύ. διὰ τοῦ, σκιρτῶσιν. Ἐν τῷ Ἡρακλειωτ. πίνακι κεῖται συχνάκις τὸ, σκύρος, ἀντὶ τοῦ, ὁρμὸς καὶ συνήθως ἐστὶ τὸ, σκύρος, ἢ σκύρον, ἀντὶ τοῦ, λίθος, χῶμα, λίθινος σκληρότης· ὅπερ καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν συγχέεται συχνάκις μετὰ τοῦ σκίῤῥος καὶ σκείρος. Ἐπάνω εἰς τοῦτο ἀναγει ὁ Σκείῤῥος καὶ τὰ παρ' Ἡσυχ. »Ἀνακυρτάσαι, ἀνασκιρτῆσαι, ἀναπηδῆσαι« καὶ »Ἠυρβάσαι, ἀνατιρτάναι, καὶ »Ἰωνιαζεις, ἀποκακεῖς, καὶ, χυρβισαι, σκιρτῆσαι, καὶ τελευταῖον τὸ »Ἀποκυριάζειν, ἀποκακεῖν, ἀποφεύγειν, ἀποσκιρτᾶνει, ἅπερ ὁ Ἐμπερχουσιος παράγει ἀπὸ τοῦ, χοριαζειν. Ἐντεῦθεν παράγει ὁ Σκείῤῥος καὶ τα Δακωνικα κιρτανιος, σκυρθαξ, σενθικιος ἢ σκυρθαλιος, ἀντὶ τοῦ, μείραξ ἢ νεανίσκος.

*Σκιρτέω, Ἰων. ἀντὶ, σκιρτάω, Ὀπτ.

Σκιρτηδόν, ἐπῤῥ. (σκιρτάω). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκιρτᾶν, Ὀρφ. λεῖψ. 24.

Σκίρτημα, τὸ. Πήδημα· χόρευμα, Αἰσχύλ.

Σκίρτησις, εως, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ σκιρτᾶν.

Σκιρτητής, οῦ, ὁ. Ὁ σκιρτῶν, πηδητὴς, χορευτὴς ὅθεν

Σκιρτητικός, ή, όν. Ὁ κλίτειν ἔχων, ἢ ἀνήκων εἰς τὸ σκιρτᾶν, χορεύειν ἢ πηδᾶν, πηδητικός.

Σκιρτοπόδης, ου, ὁ (σκιρτάω, πούς). Ὁ ποῦας ἐπιτηδείους εἰς τὸ σκιρτᾶν ἔχων· ἐπίθετον τοῦ Σατύρου, Ἐπιγρ. ἀδ. 4) 3.

Σκιρτοποιέω, ῶ. Σκιρτᾶν, πηδᾶν ποιῶ, Ψαλμ. κη'. 6.

*Σκίρων, ὁ, ὥρα σκείρων.

Σκιταλίζω. Ἔχω ἢ δεικνύω πορνικὴν ἐπιθυμίαν, πρός τι, ἁμφ. ἀνάγν. Λογγυν ποιμ. γ. σελ. 76., ἔνθα πρότερον »Συταλίζειν ἐκεῖτο ἐκ τοῦ

Σκίταλοι, οἱ, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 634. Ὀνόματα σκωμάτων τινῶν πορνικῶν καὶ ἡδονικῶν ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς νυκτερινῆς παροιμίας σχηματισθέντα· πιθανῶς ἐξ οἰκίας ἐφευρέσεως τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἀβεβαίου παραγωγῆς. Ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ οἱ παρὰ Κορνούτῳ (κεφ. 36.) ἐπαθοὶ καὶ σύντροφοι τοῦ Διονύσου, »Σκίρται ἀπὸ τοῦ σκαίρειν, καὶ οἱ Σιληνοὶ ἀπὸ τοῦ σιλαίνειν, καὶ οἱ Σειληνοὶ ἀπὸ τοῦ σείειν« (τὸ Ἰῶτα ἐστὶ βραχύ, τὸ δὲ Ἄλφα κατὰ τὴν Βρ. ἀνάγνωσιν καὶ τὸν Ῥαν. κώδικα μακρόν, κατὰ δὲ Ruisig καὶ Dindorf γραφὴν βραχύ· παρξ. κόβαλος, σκεμβλίζομαι.)

Σκιτῶν, ῶνος, ὁ. Δαίμων τις ὡς οἱ Σκίταλοι, Φερεκρ παρὰ Φωτ. σελ. 385.

Σκίφη, ἡ (σκιφὸς), Κυπελλ. (--)

*Σκιφίας, ου, ὁ Δωρ. ἀντὶ Ξιφίας.

*Σκιφίζω, Δωρ. ἀντὶ, ξιφίζω.

*Σκίφιος, ίνη, ίνον. Κατεσκευασμένος, ἢ πλεγμένος ἐκ φύλλων φοίνικος, ὅθεν, σκίφιον πλέγμα, κάλαθος ἐκ φοίνικος.

*Σκίφος, τὸ. Δωρ. ἀντὶ ξίφος. 2) φοῦνιξ, πίθ. διὰ τὰ ξιφοειδῆ φύλλα. (ιυ)

*Σκιφρός, ή, όν. = κνιπός.

Σκίφος, τό. Εἶδος φυτοῦ, ὅθεν »Σκίφινον πλέγμα· πλέγμα κάλαθος ἐκ φοίνικος. Ἡσύχ. ὅστις ἐτι ἔχει· »Σκίφος, ξίφος· εἰ μὲν, τὸ ἐγχειρίδιον, ἄλλοι δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰδοίου.

Σκιφύδριον, τό, Δωρ. ἀντὶ ξιφύδριον.

*Σκίψ, ὁ. = σκνίψ, Lob. Φρυν. σελ. 400.

Σκιώδης, ους, ὁ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ σκιοειδὴς. Ὁ σκιᾶς εἶδος ἔχων, σκιερὸς, σκοτεινὸς. »Φοινόπωρον σκιώδεσι, δολοῖς, σκοτεινὸν, ναφαλώδες, ὀμιχλώδες, πλῆρες ὁμίχλης. Ἱπποκρ. καὶ ἐπὶ σκιωδῶν.

Σκιωρῖται. Λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικὸς, ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν· γράφεται καὶ Σκειρεῖται, καὶ Σκιρῖται.

Σκιωτός, ή, όν (σκιόω). Ἐσκιασμένος· καὶ ἰχνογραμμένος μὲ σκοτεινὰ χρώματα, nuancé. »Ζῶναι σκιωταὶ«. Ἀρρίαν. περίπλ. Ἐρυθρ. σελ. 13. σκιεραὶ, ἐπισκιασμέναι.

Σκλεύω, τὸ πρωτότυπον τοῦ, σκλῆμι, παρακμ. ἔσκληκα, ἀφ' οὗ τὸ σκληρός, κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ σκέλιο, σκέλιω· ἢ ἐκ τοῦ, σκέλω, σκελέω, ἀφαιρεσει τοῦ πρώτου ε, σκελέω· ὁ σχηματισμὸς σκάλα, ἀνήκει ἐνταῦθα, ἀφ' οὗ τὸ σκαλῶ, ὡ· ὅθεν τὸ Λατ. scindeo.

Σκλῆμα, τό. Σκλήρωμα, σκίῤῥωμα, ξηρότης· ἐκ τοῦ

*Σκλῆναι, ἀπαρμ. ἀόρ. β'. τοῦ σκέλλω.

Σκληραγωγέω, ῶ (σκληρὸς, ἀγωγή). Σκληρὸς κρατῶ, ἢ ἀνατρέφω τινὰ· ἄγω σκληρῶς τινά, Λουκιαν. ὅθεν

Σκληραγωγία, ἡ. Ἡ σκληρὰ ἀγωγὴ, ἀνατροφὴ, ἡ σκληρὰ δίαιτα, ἢ ὁ σκληροδίαιτος βίος.

Σκληράργιλλος, ὁ, ἡ (ἄργιλλος) Ἐκ ἢ μετὰ σκληρᾶς ἀργίλλου, ὡς, γῆ, Γεωπον. Σ'. δ'. 5.

Σκληραυχὴν, ενος, ὁ, ἡ (αὐχὴν). Ὁ σκληρὸν αὐχένα ἔχων, σκληρὸς, ἄγριος, ἀδάμαστος, σκληροτράχηλος, ἀκαμπὴς, οὗ τινος ὁ αὐχὴν, ὁ λαιμὸς, εἶναι σκληρὸς, ἀκαμπτος· κυρίως λέγεται ἐπὶ ἵππων· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ σκληρῶν ἀνθρωπίων.

Σκληρευσία, ἡ (δουνή), = σκληρικοιτία.

Σκληρία, ἡ (σκληρὸς), = σκληρότης.

Σκληρίασις, εως, ἡ. Τὸ σκληρὸς εἶναι ἢ γίνεσθαι· ἐκ τοῦ

Σκληριάω, ῶ. Σκληρὸς εἰμὶ, ἢ γίνομαι, σκληροῦμαι.

*Σκληρόβιος, ὁ, ἡ (βίος), = σκληρόβιστος, Τζέτζ.

*Σκληρόβιστος, ὁ (βίστος). Ὁ διάγων σκληρὸν βίον. (ῐ)

*Σκληρόγεως, ὁ, ἡ. Ὁ σκληρὰν γῆν ἔχων, ἐκ σκληρᾶς γῆς, ἢ μὲ σκληρὰν γῆν, ἀπὸ ἢ μὲ σκληρὸν, στερεὸν ἔδαφος.

*Σκληρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Σκληρὰς γνώμης ὤν. Μοσχίπ.

Σκληρόδερμος, ὁ, ἡ (δέρμα). Ὁ σκληρὸν δέρμα ἔχων.

Σκληροδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα). Ὁ σκληρὰν δίαιταν ἔχων ἢ ὁ σκληρῶς διαιτώμενος, ὁ σκληρῶς καὶ φροντιστικῶς ζῶν, ἐξαιρ. ὡς πρὸς τὸ φαγητὸν καὶ τὴν ἀνδυμασίαν. »Βίος σκληροδίαιτος«, Φίλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Σκληροειδής, ές, ή· καὶ σκληρώδης συνηρ. (εἶδος). Ὁ σκληροῦ εἴδους ὠόν, Μανεθ. δ'. 335.

Σκληρόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Ὁ σκληρὰς τρίχας ἔχων.

Σκληροκαρδία, ἡ, Ἡ σκληρὰ καρδία, σκληρότης τῆς ψυχῆς, Ἑκκλησ. Συγγρ. ἐκ τοῦ

Σκληροκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ σκληρὰν καρδίαν, γνώμην ἔχων, ἀκαμπής, ἀσπλαγχνος, ἀμετάβλητος κατὰ τὴν γνώμην, Ἑκκλ. Συγγρ.

Σκληροκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ σκληρὰν κεφαλὴν ἔχων.

Σκληροκηρος, ὁ, ἡ (κηρός). Μετὰ σκληροῦ κηροῦ ἐπιπεπλασμένος, ὡς παρὰ Διογ. Λαερτ. ζ, 37. πδίλτος σκληρόκηρος.

Σκληροκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ σκληρὰν κοιλίαν ἔχων, δυτικοίλιος, Διοσκορ. ε'. 29.

Σκληροκοιτέω, ῶ. Μ. ήσω (κοίτη). Ἐπάνω εἰς σκληρὰν κοίτην κεῖμαι, σκληρὸν στρῶμα ἔχω, Ἱπποκρ. ὄθεν

Σκληροκοιτία, ἡ. Τὸ σκληρὰν κοίτην ἔχειν, ἢ τὸ κοιμᾶσθαι ἐπάνω σκληροῦ στρώματος, Ἱπποκρατ. ὑγ. γ', 2. ὅπου τὰ καλλιστα Χειρόγραφα ἀσκληρευνίαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἔχουσι.

Σκληρόκοκκος, ὁ, ἡ (κόκκος). Ὁ σκληρὸν κόκκον ἔχων.

Σκληρολέκτης, ου, ὁ (λέγω). Ὁ σκληρὰ λέγων. ἅμφ.

Σκληροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Εἶδος μάντεων ἢ θαυματοεργῶν, Ἀθήν. δ', σελ. 129. καὶ, κεμπροπαίκτης.

*Σκληροποιέω. Κάμνω σκληρόν, ἐκ τοῦ

Σκληροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ σκληρόν ποιῶν τι, ὁ σκληρύνων, Πλούταρχ.

Σκληρόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ σκληροὺς πόδας ἔχων, Γλωσσ.

Σκληροπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὁ σκληρὸν πρόσωπον, ἢ σκληρὸν εἶδος ἔχων.

Σκληροπύρηνος, ὁ, ἡ (πυρήν). Ὁ σκληρὸν πυρῆνα ἔχων, ἅμφ.

Σκληρός, ά, όν (σκέλλω, σκλῆναι, τὸ ξηραίνω). Ξηρός, κατάξηρος, τραχύς, ἀκαμπὴς· ὅστις δὲν ἐνδίδει εἰς βίαν, ἀλλὰ ἢ θλᾶται ἢ συνφίβεται, ἀντίκειται τῷ, μαλακός, καὶ ὑγρός, Ἀριστοτέλ. προβλ. λ', 1. ἔτι δὲ ἰσχνός, λεπτός· ἐπὶ δὲ φωνῆς ἢ ἠχου, παχύς, χονδρός, βαθὺς βραχυώδης, σκληρὸν ἐβρόντησεν Ἡσιοδ. Θεογ. 839. ὡσ. σκληραὶ βρονταὶ. Ἡρόδ. 8, 12. πρβ. αὐός. 2) μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἄγριος, ξηρώδης, ἀπρόσιτος, ἄσπλαγχνος, αὐστηρός, μισάνθρωπος ἢ ἀπάνθρωπος, ἀκαμπὴς, ἀσπλαγχνος, ἀνελεήμων, οὗ τινος ἡ γνώμη ἐὰν κλίνει εἰς εὐδαιμίαν παράκλησιν, καὶ δύσκολος, χαλεπός, τζιτζιφρὴς. β) ἐπὶ δὲ πραγμάτων, βαρὺς, δύσκολος, κοπιαστικός, ἐπαχθὴς, ἀριμὸς, πικρὸς, σκληὸς, σφεδρός, Πλούταρχ. Ἀποφθ. «Σκληρὰ ἐπιστολή», βαρεῖα, ὑπερήφανος. γ) ἐπὶ ἀνθρώπων, φαινόμενος κατὰ τὴν ὄψιν σκληρότερος ἢ ὄντι ἔπρεπε νὰ φαίνηται κατὰ τοὺς χρόνους τοὺς τοτε, Πλατ. Θεαιτ. σελ. 162. Β. «Παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν», Λουκιαν. «Παῖδα μέγαν καὶ σκληρόν», Πλούταρχ. εἰς Ἄγησ., ὅπερ ὁ Ξενοφ. «Μέγιστος ὢν τῶν παίδων» λέγει· παῖδιόν δὴ λαβὼν, τὸ ὁποῖον δείχνει ὅτι εἶναι μεγαλήτερον, παρ' ὅσον εἶναι κατὰ τὴν ἡλικίαν του, μικρὸν μὲν κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας του, μέγα δὲ κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματός του καὶ κατὰ τὰς δυνάμεις του· ἐντίκειται τὸ, Προφερὴς· οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τούτου «σκληφρὸν» λέγουσι Ἐπιρρ. σκληρῶς (συνώνυμοι τύποι εἶσὶ σκληρὸς, σκληρὸς, ξηρὸς, ξερὸς, σχερὸς, σκελῆρὸς, σκολῆρὸς, συγγ. τῷ, χέρρος, χέρσος)

Σκληρύσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὁ σκληρὰν σάρκα ἔχων.

Σκληρόστεμος, ὁ, ἡ (στέμα). Ὁ σκληρὸν στέμα ἔχων· κυρίως ἐπὶ ἵππων ἀδαμάστων· ὅθεν ἀδάμαστος, ἰσχυρογνώμων, ἀνυπόστατος. 2) σκληρὰς προφορὰς, δυσκολοπρόφερτος, οἷον «σκληρόστομον σίγμα», Ἀθήν. σελ. 467. τὸ τραχὺ κατὰ τὴν προφοράν.

Σκληρόστρακος, ὁ, ἡ (ὄστρακον). Ὁ σκληρὸν ὄστρακον ἔχων

Σκληροσώματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ σκληρὸν σῶμα ἔχων.

*Σκληροτήρ, ἡ βέλτιον σὺν τῷ Βεκκέρῳ ἐκ τινων χειρογράφων, σκληροτηρ. Ἐρετριστὶ ἀντὶ σκληρότης, ἡ, Πλατ. Κρατυλ. σελ. 434. C.

Σκληρότης, ητος, ἡ (σκληρός). Τὸ εἶναι τοῦ σκληροῦ, τραχύτης, μεταφορ. ἀγριότης, ἀκαμψία τῆς γνώμης, σκληρογνωμία.

*Σκληροτραχηλέω Εἶμαι σκληροτράχηλος, ἐκ τοῦ

Σκληροτράχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Ταὐτόν τῷ, σκληραύχην, ὅθεν «σκληροτραχηλίω σκληροτράχηλος εἰμὶ, παρὰ Γραμματικ. εἰς ἑρμηνείαν τοῦ, Τελχιτενέω.

Σκληρότριχος, ὁ, ἡ, = σκληρόθριξ. Ὁ σκληρὰς τρίχας ἔχων.

Σκληρουχία, ἡ (ἔχω). Τὸ σκληρῶς ἔχειν, κρατεῖν, Ἐσχατ.

Σκληροφθαλμία, ἡ, Ἡ τῶν ὀμμάτων σκληρότης, Παῦλ. Αἰγ. γ', 22. «Ἡ μὲν σκληροφθαλμία, σκληρότης καὶ δυσκινησία ἐστὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, μετὰ πόνου καὶ ἐρεύθους, χωρὶς ὑγρότητος· ἐκ τοῦ

Σκληρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμός). Ὁ σκληροὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων.

*Σκληροφυής, ὁ, ἡ (φυή). Ὁ σκληρὰς φύσεως ὤν.

Σκληρόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁ σκληρὰν ψυχὴν ἔχων, σκληροκάρδιος.

Σκληρόω, ῶ (σκληρός). Σκληρὸν, ἀκαμπτον, κορδωτὸν ποιῶ τι καὶ σκληρύνω.

Σκληρυντικός, ή, όν. Ὁ σκληρύνων, σκληρὸν ποιῶν τι, ἐκ τοῦ

Σκληρύνω, ταὐτόν τῷ, σκληρόω, παῖ, παρακ. ἐσκλήρυσμαι καὶ ἐσκλήρυμμαι, ὄθεν

Σκλήρυσμα, τό· ταὐτόν τῷ, σκλήρωμα.

Σκλήρυσμός, ὁ (σκληρύνω). Τὸ σκληρὸν ποιεῖν· σκλήρωμα, Ἱπποκρ.

*Σκληρώδης, ὁ, ἡ, = σκληροειδής.

Σκλήρωμα, τό (σκληρόω). Τὸ ἐσκληρωμένον μέρος, ἢ σῶμα· ὄγκος σκληρὸς καὶ τραχύς, σκίῤῥωμα. Σκίῤῥος εἰσηματώδης ἢ ἐρυσιπελατώδης, Ἰατρ.

Σκληφρός, ά, όν· ταὐτόν τῷ, σκληρός, Ἀττικῶς, κυρ. συναιρ. ἀντὶ σκελιφρός. Πλάτων εἰς Εὐθύδημ. «Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σκληφρὸς, οὗτος δὲ προφερὴς, καὶ καλὸς καὶ σγαθὸς τὴν ὄψιν, ὅπερ ὁ Τίμαιος ἔρμην διὰ τοῦ «σκληρὸς καὶ παρηβηκώς, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυσπαθέστερον· ὁ δὲ Σχολ. «σκληρὸς, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ πρεσβύτερος, τῇ δὲ ὄψει νεώτερος δοκῶν. Προφερὴς δέ, ὁ τῷ μὲν χρόνῳ νεώτερος, τῇ δὲ ὄψει πρεσβύτερος» ἐκ τοῦ, σκελιφρὸς· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «σκλιφρὸς, ὁ, ἡ· ὁ τραχὺς, καὶ σκληρὸς, συνεσφιγμένος καὶ λεπτὸς τῷ σώματι, ἤτοι ἰσχνός· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει· καὶ μάλιστα ἐπὶ καρπῶν λεγόμενον, ὧν τὸ σπαλεν καὶ ἐδώδιμον μέρος συνεσφιγμένον ἐστὶ τῷ κελύφει.

Σκνιπάϊος, αία, αῖον (σκνίψ, σκνιφός). Ὡς τό, κναφαῖος. Σκοτεινός, ἀφανὴς Θεοφρ. ιε'. 93. «σκνιπαίος ἀδίτης», ἐν σκότει πορευόμενος ὁδοιπόρος.

Σκνιπός, ή, όν (κνίζω, στνίπτω), ὡς τό, κνιπός. Φειδωλός, φιλάργυρος εἰς ἄκρον, συγχαμερής. 2) καὶ = σκνιφὸς· ὄθεν

*Σκνιπότης, ἡ. Ἡ ἄγαν, ῥυπαρὰ φιλαργυρία, ὡς κνιπότης.

Σκνιποφάγος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, Κνιποφάγος, Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. ή. 8. «Ὀρνεα σκνιποφάγα, ἃ τοὺς σκνίπας θηρεύοντα ζῇ».

Σκνίπτω (κνίζω). Τσιμπῶ τρεπτ. φιλαργυρεύομαι εἰς τὰ παραμικρὰ, κυττάζω τρόπον τινὰ νὰ τζιμπῶ πεύτι ἀπὸ τοῖκι. Πρβ. Ἡσύχ. «Σκνίπτειν, γύσσειν, ὄθεν τὸ, ἀποσκίπτειν, ταὐτόν τῷ, ἀπτοχάζειν, καὶ ἐπομένως τὸ, διασκίπτω, καὶ διασκνίπτω, διασκηνίπτω, τὸ συστρίβω, Νίκανδρ. Θηρ. 193. «Πάντα διεσκήνιψεν, ἐνθα δ' Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐσκίνιφε, διέφθειρε, διεστρέβασεν. Ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι σκνίπαι, γύσσει, σύντ, σκνίπει, καὶ σκνιποῖ, σείειν, ἔρειν. Ἐκ τοῦ, κνω, κναω, κνιω, κνύω, κνίπτω, κνίψ, σκνίψ, σκνίπτω, καὶ παρενθέσει τοῦ ε, ἢ η, σκεινίπτω, σκηνίπτω. Τοῦτο δὲ τό, κνίπτω, ἔστι μετὰ τοῦ, κνίζω, κνίσσω, ἐξ καὶ τό αὐτό, καὶ μόνον διαφέρει κατὰ τὴν ἀκόλαστον (ἆρα συγγεν. τῷ σκνίψ, κνίψ, κεσπέ, κνάω, κνάπτω, κνύω· καὶ τοῖς ταύτοσημ. τύποις, σκενίπτω καὶ σκηνίπτω παρὰ Γραμμτκ.)

Σκνίφος, τό· ταὐτόν τῷ, κνέφας. Σκότος, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Σκνιφός, ή, όν (κνέφας, νίφας), ὡς τό, κνιφός. Σκοτεινός, ἀσέληνος, θολὸς, σουρουπιάζων· ὄθεν καὶ ἐπὶ σκοτεινῆς ὄψεως, ὄμματος, ὁ ἀμυδρῶς βλέπων, ὃς τις δὲν βλέπει τόσον καλά· «Ἡ τυφλὸς ἢ τις σκνιπὸς ἢ μέγα βλέπουσα, Σιμωνίδης παρὰ Πολυδ. β'. 65. ὅπου τὰ Χειρόγραφα «σκιπὸς» ἔχουσι· ὄθεν τὸ σκνιφῶδη, καὶ «σκοτεινιφῶδη· ἴδε ἐν τούτῳ ἴσως καὶ σκνιπὸς γέγραμ. κατὰ παύτην τὴν σημασίαν λέγεται ἔτι καὶ, κνιπὸς, ὄθεν τὸ, κνιπότης, παρ' Ἱπποκράτ. περὶ Ξηροφθαλμίας· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Κεκνιπωμένοι, καρποὶ ὑπὸ ἐρυσίβης διεφθαρμένοι, ἢ κνιποὶ τοὺς ὀφθαλμούς· ὁ αὐτὸς ἔτι, «κνίπας, ὄμματα περιβεβρωμένα». ἴδε σκνιπαῖος. 2) ἐκ τοῦ κνίζω, κνίπτω, = σκνιπος, φειδωλὸς, φιλάργυρος.

*Σκνιφότης, ἡ. Σκοτεινάδα, ἀμυδρότης, ὀμβλυωπία, ἀδυναμία τῶν ὀμματίων, καὶ κεφότης.

*Σκνιφόω (σκνιφὲς). Σκοτίζω τι, προξενῶ σκοτάδαν, θολόνω.

Σκνίψ, ῐ́, σπανιώτ. ή, γεν. σκνιπὸς καὶ σκνιφὸς, ὀνομ. πληθ. σκνίπες, Lobeck Φρυν. σέλ. 399 κτ. (σκνίπτω, κνίζω), ὡς τό, κνίψ. Σκώληξ τις, εὑρισκόμενος ὑποκάτω τῶν φλοιῶν τῶν δένδρων· σκωλήκιον εὑρισκόμενον ὑποκάτω εἰς τὰς φλοιὰς τῶν δένδρων. Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 17. «Ἐγγίνονται καὶ κίπες ἐν τισι τῶν δένδρων, ὥσπερ ἐν τῇ ὀρυῖ καὶ τῇ συκῇ, καὶ δοκοῦσιν ἐκ τῆς ὑγρότητος συνίστασθαι, τὴν ὑπὸ τὸν φλοιὸν συνιστάμενην». Γαλην. ἁπλ. φαρμ. ε'. «Ἡ ἀμπελίτις γῆ, περιχρισμένη ταῖς ἀμπέλοις, ψείρας τοὺς γενομένους ἀπ' αὐτῶν σκώληκας, οὓς σκίπας ὀνομάζουσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμπελουργεῖν· εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ τὰς ἀμπέλους ψείροντες σκώληκες, οἱ παρ' ἡμῖν «Μαμούδια, τὰ λεγόμενα, οἵτινες κατατρώγουσι τὸ ἐνδιδόμενον τῶν ἀμπέλων μέρος, ὄθεν ὁ βλαστὸς φύεται, τὸν ὀφθαλμὸν ὀνομάζουσι· διὸ καὶ πᾶς ῥίζας τῶν ὀφθαλμῶν τούτων περιχρίουσιν οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ». Λέγεται ἔτι τὸ ζῷον τοῦτο ὑπό τινων καὶ, καλλιβρόε. Ἐκλήθησαν ἔτι «Σκνίπες» καὶ οἱ μυρμηκες, οἱ τὰ σῦκα φυλαττόντες. «Καὶ τὸ τῶν μικρῶν μυρμήκων γένος, οὓς καλοῦσι τινες Σκνίπας», Ἀριστοτ. ἱστορ. ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ψύλλη, ζῶον πτηνὸν ὁμοιον κώνωπι· τὸ πτερωτὸν τοῦτο ζωΰφιον, ὃ μάλιστα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπιτάζηται τοῖς ἱστιαμένοις ὕδασι καλεῖ ἡ συνήθεια «Σκυίπαν· ὁ Φώτ. ἔχει. «Σκνίψ, ζῷον κωνωπῶδες· καὶ «Σκνὶψ ὁ ἐκ χώρας, παροιμία ἐπὶ τῶν μεταπηδώντων· ἔστι γὰρ Σκνὶψ ζῷον μικρὸν ξυλοφαγοῦν. 2) τροπ. φειδωλός, παρὰ φιλάργυρον, ὅστις συγχέει ἡ τσιμπᾷ τρόπον τινὰ χρήματα ἀπὸ κοίλου μέρους.

* Σκοά, ἡ· ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ, σκιά, ὅθεν «Σοάϊτιον, ἀντὶ, σκιάδιον. Ἡσύχ. παρὰ Πολυδ.ῳ Σκοομαχέω, ἀντὶ τοῦ, σκιαμαχέω, καὶ Νικάνδρ. «Σκοισίς, ἀντὶ τοῦ, σκιερὸς.»

Σκοῖδος, ὁ, Λέξις Μακεδονική, ταὐτὸν τῷ, Διοκαντής, ἡ Ταμίας. τρῴγ. καὶ, κοῖδος· ἔτι δὲ ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἑμστερχ. Πολυδ. 10, 16. Meinеke Μενανδρ. σελ. 97.

* Σκοιάς, ά, όν (σκοά). Σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ σκιερός.

Σκολιάζω, Μ. άσω (σκολιός). Σκολιὸς εἰμί, χωλαίνω, κουτζαίνω. «Ταῖς ὁδοῖς σκολιάζειν, σκολιοὺς, ἤτοι στραβοὺς, μὴ συγχωρημένους δρόμους περιπατεῖν, παρὰ τοῖς Ο'.

Σκολιαίνω (σκολιός), ταὐτὸν τῷ, σκολιόω.

Σκολιόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή)· ταὐτὸν τῷ, Ἀγκυλομήτης, ὁ ὢν σκολιῶν, δολίων, πανούργων συμβουλιῶν ἡ σκοπῶν.

Σκολιόγραπτος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ μετὰ σκολιῶν, ἤτοι στραβῶν γραμμῶν σημειωμένος ἡ γεγραμμένος, στραβογραμμένος ὁ σκολιός, ἤτοι στραβὰς γραμμὰς ἔχων, Ἀθήν. ξ'. σελ. 286.

Σκολιοδρομέω, ῶ. Σκολιὸν, στραβὸν δρόμον τρέχω, κάμνω, ἐκ τοῦ

Σκολιοδρόμος, ὁ, ἡ (δρόμος, δραμεῖν). Ὁ σκολιὸν δρόμον τρέχων, ἡ κάμνων, Ὀρφ.

Σκολιόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ σκολιὰς, ἤτοι στρεμμένας τρίχας ἢ φύλλα ἔχων, Μελέαγρ. ά. 31.

Σκολιὸς, τό· προσυπακ. Μέλος, ἢ ᾠδή. Παροιμιῶδες τὸ ἐν τοῖς συμποσίοις κυκλικῶς μετὰ τὴν λύρα οἱ ἑστιώμενοι αὐτοί· κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὁ Τέρπανδρος ἦν ὁ ἐφευρὼν τούτων τῶν σκολιῶν ᾀσμάτων· ἐτυμολογεῖται δὲ κατά τινας μὲν ἀπὸ τοῦ συνοδεύοντος αὐτὰ εἴδους τῆς Μουσικῆς, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο νόμος σκολιὸς, ἀντιδ. τῷ, νόμος ὀρθιος, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ἀμφιβραχιεῦ ῥυθμοῦ, ῥυθμὸς σκολιὸς, τὸν ὁποῖον παρετήρει τις εἰς πολλὰ σκόλια, κατ' ἄλλους, τοὺς περισσοτέρους, ἀπὸ τῆς τάξεως, καθ' ἣν, ὡς μαρτυροῦσιν ὁ Δικαίαρχος, Πλούταρχος καὶ ἄλλοι, ἐψάλλοντο ταῦτα τὰ ᾄσματα, οὐχὶ κατὰ σειράν, ἀλλ' ὅπως ἔτυχαν καὶ εἰχέ τις ὄρεξιν, Ilgen carm. conv. Graec. 1798. καὶ μάλιστα σ. πέ. κτ. ρος'. πρ. Athen. 15, 49. 50. Ἰδοὺ δὲ τί λέγουσι περὶ τούτων μερικοὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς Φώτιος μὲν Διπλάρχιος (μαθητὴς ἦν οὗτος Ἀριστοτέλους) ἐν τῷ περὶ μουσικῶν ἀγώνων (χρηγίᾳ), ὅτι τρία γένη ἦν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἓν ἑξῆς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνεστώτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὴ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν Σκολιόν. Ὃ. δ' Ἀριστόξενος καὶ Φίλιππ. ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες περὶ μέρος ἕρπῃς μυρρίνας ἔχοντες (ἢ δάφνας) ἦδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα, ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν λύσιν τῶν κλεισίων, ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Πλατ. εἰς Γοργ. προστίθησιν. «Ἠδὲ περίοδος σκολιὰ ἐγίνετο διὰ τὴν σύνδεσιν τῶν κλινῶν ἐπὶ οἰκημάτων πολυγωνίων οὐσῶν, καὶ τούτῳ καὶ τὰς ἐπ' αὐτὰς κατακλίσεις παρεβύστους γίνεσθαι, οὐ διὰ τὴν μελοποιΐαν οὖν, διὰ δὲ τὴν μυρρίνην σκολιὰν διάδεσιν, ταύτῃ καὶ τὰς ᾠδὰς σκολιὰς καλεῖσθαι. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ιε. σελ. 694. λέγει. «Σκολιὰ δὲ καλοῦνται οὐ κατὰ τὸν τῆς μελοποιΐας τρόπον, ὅτι τὰς σκολιὰς ἦν, λέγουσι γὰρ τὰ ἐν ταῖς ἀναμέναις εἶναι σκολιὰ· ἀλλὰ τριῶν γενῶν ὄντων, ὡς φησιν Ἀρτέμων ὁ Κασσανδρεὺς ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ χρήσεως, ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ᾀδόμενα, ὡς τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὴ πάντας ᾄδειν νόμος ἦν· τὸ δὲ δεύτερον, ὃ δὴ πάντες μὲν ἠπίσταν, οὐ μὴν ἀλλά γε κατά τινα περίοδον ἐξ ὑποδοχῆς· τρίτον δ', καὶ τὴν ἐπὶ πᾶσι τιμὴν ἔχον, οὐ μετέχον οὐκ ἐπὶ πάντες, ἀλλ' οἱ συνετοί δοκοῦντες εἶναι μόνοι, καὶ κατὰ τόπον τινά, εἰ τύχοιεν, ὄντες. Διόπερ ὡς ἀπαξίαν τινὰ μέλων παρὰ τ' ἄλλα ἔχον, τὸ μεθ' ἅμα, μηδ' ἐξῆς γενόμενον, ἀλλ' ὅπου ἔτυχεν εἶναι, Σκολιὸν ἐκλήθη. Ὁ δὲ Πλούταρχ. ἐν Προβλ. συμπ. ά. λέγει. «Ἐπεὶ τοι καὶ τὰ Σκολιὰ φασιν, οὐ γένος ᾀσμάτων εἶναι πεποιημένων ἀσαφῶς, ἀλλ' ὅτι πρῶτοι μὲν ἦδον ὠδὴν τοῦ Θησέως κοινῶς ἅπαντες μιᾷ φωνῇ παίζοντες· δευτέραν δὲ ἐφεξῆς ἑκάστῳ μυρτίνης παρεκδιδομένης, ἣν Αἴσιμον, οἶμαι, διὰ, τὸ ᾄδειν τὸν δεξάμενον, ἐκάλουν· ἐπὶ δὲ τούτῳ λύρης περιφερομένης, ὁ μὲν πεπαιδευμένος ἐλάμβανε, καὶ ᾖδεν ἁρμοσάμενος, τῶν δὲ ἀμούσων οἱ προσιεμένων, Σκολιὸν ὠνομάσθη τὸ μὴ κοινὸν αὐτοῦ μηδὲ ῥᾴδιον· καὶ μικρὸν κατωτέρω ὁ αὐτός λέγει περὶ τούτων ἄλλοι τρόπον. «Ἄλλοι δέ φασι τὴν μυρτίνην οὐ κισσοῦ βαστάζειν, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον ἐπὶ κλάδου διαφέρεσθαι· τὸν γὰρ πρῶτον ἔχοντα τῷ πρώτῳ τῆς δευτέρας κλίνης ἀποστέλλειν· ἐκείνου δὲ τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης· εἶτα τὸν δεύτερον ὁμοίως τῷ δευτέρῳ· καὶ τὸ ποικίλον καὶ πολυκαμπές, ὡς ἔοικε, τῆς περιόδου, Σκολιὸν ὠνομάσθη. Ὁ δὲ Πρόκλος ἐν Χρηστομαθ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. σελ. 988. ἄλλως πως λέγει. «Τὸ δὲ σκολιὸν μέλος ἦδετο παρὰ τοὺς πότους, διὸ καὶ παροίνιον αὐτὸ ἐπ' ὀνόματι καλοῦσιν, ἀνειμένον δέ ἐστι τῇ κατασκευῇ καὶ ἁπλούστατον μᾶλιστα. Σκολιὸν δὲ εἴρηται, οὐχ ὡς ἔνιοις ἤρεσε, κατὰ ἀντίφρασιν· τὰ γὰρ κατὰ ἀντίφρασιν ὡς ἐπίπαν τοῦ εὐφημισμοῦ στοχάζεται, οὐκ εἰς κακοφημίαν μεταλαμβάνει τὸ εὔφημον· ἀλλὰ διὰ τὸ, πρωτατειλημμένον ἤδη τῶν αἰσθητηρίων καὶ παρειμένον οἷον τῶν ἀκροατῶν, τηνικαῦτα εἰσφέρεσθαι τὸ βάρβιτον εἰς τὰ συμπόσια, καὶ διουσιάζοντα ἕκαστον ἀκροσκλῶς, συγκύπτεσθαι περὶ τὴν προφορὰν τῆς ᾠδῆς· ὅπερ οὖν ἔπασχον αὐτοὶ διὰ τὴν μέθην, τοῦτο τρέφοντες εἰς τὸ μέλος, Σκολιὸν ἐκάλουν τὸ ἁπλούστατον». Ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει. «Σκολιά, τὰ συμποτικὰ ᾄσματα, ἀπὸ τοῦ μεθύουσι, καὶ σκολιῶς ἔχουσι πρὸς αἰσθητήρια ἀδεσθαι, ὡς φησιν Ὧρος.» Λέγονται δὲ ταῦτα παρὰ τοῖς κοινοῖς «Πουτσόκια, τὸ· προσοριστικῶς ἀπὸ τοῦ Κουτσός, ὅπερ ταὐτὸν ἐστι τῷ, Σκολιός. Ἀντίκειται τῷ, Σκολιὸν κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὴν μελῳδίαν τὸ, Ὀρθιον μέλος, καὶ, Ὀρθιος νόμος· μ' ὅλον τοῦτο αἱ περὶ τούτων γνῶμαι εἰσὶ διάφοροι. (ὁπωσδήποτε, ἐστὶ σκολιὸν, ὅμως ὁ ἀκριβέστερος καὶ ὀρθότερος, σκόλιον, πρβλ. Ilgen σελ. LXXXIV.)

Σκολιόνειρος, ὁ, ἡ. Ὁ σκολιὰ ὄνειρα ἔχων, βλέπων. ἀμφ.

Σκολιοπλανής, ές, ὁ, ἡ (πλανάω). Ὁ σκολιῶς, οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν περιπλανώμενος. ἀμφ.

Σκολιοπόρος, ὁ, ἡ (πόρος). Ὁ σκολιῶς πορευόμενος, Σέξτ. Ἐμπ.

Σκολιός, ά, όν. καὶ Ἐπίρ. Σκολιῶς. Στραβός, ἐστραβωμένος, στρεβλός, συνεστραμμένος, σκαμβός, ἐπικαμπής, καμπύλος, Προσ. 2, 86. καθόλου οὐκ ὀρθός, ἀντίθ. τῷ, ὀρθός, ὀρθιος· καὶ ἐξαιρ. πολλαχῶς τροπ. μὴ ὀρθός, ὄχι εἰλικρινὴς, ἀδιαίς, σάλιος, ἀπατηλός, οὕτω ἐν Ἰλ. Π, 387. «Οἳ βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας», ἀδίκους, ἀπὸ τοῦ εὐθὺς καὶ ὀρθοῦ παρατετραμμένος ἐπὶ τὸ ἄδικον, ὅ ἐστι, στρεβλὰς· καὶ Ἡσιόδ. Ἔ. 194. 221. 352. «Σκολιοὶ μῦθοι, σκολιαὶ δίκαι», σπανίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς παρ' Ἡσ. Ἔ. 7. ἐπίρρ. σκολιῶς, Ἡσ. Ἔ. 260. 264. πρβλ. σκολιός. — Τοῦ δὲ Στράβωνος (14, σελ. 948) τό, «Σκολιὰ ἔργα», τὰ ὁποῖον διαφόρως ἠρμήνευσαν, ὑπάρχει μέσον διαφωνοῦσα ἀνάγνωσις. ἃ δὲ ἐπιβάλλει ὁ μὲν Uhden, «σκοπαδεῖα ἔργα», ὁ δὲ Tyrwhitt, Κορακῆς, καὶ Jacobs, Amalth. 2. σ. 345, κάλλιον «σκόπα ἔργα». (συνήθως παρὰ τὸ σκέλλω, καμπυλωμένος ὑπὸ ξηρότητος.) ὅθεν γίνεται ἐκ τοῦ σκέλλω, καμπύλον ἢ ξηρὸν ἢ ξηραινόμενον καμπύλον ἢ στρεβλόν, στρεβλὸν ποιῶ.

Σκολιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ σκολιοῦ, ἡ συστροφὴ, ὁ ἕλιγμός, ἡ λοξότης, πλαγιότης. ἡ τὸ σκολιὸν τοῦ πράγματος ἢ τοῦ βαδίσματος. τροπ. ἡ μὴ εἰλικρίνεια, ἡ κακοήθεια.

Σκολιόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρήν) ταὐτὸν τῷ, σκολιόβουλος. Ὁ μὴ ὀρθῆς, κακοήθους γνώμης ὤν.

Σκολιόχειλος, ὁ, ἡ (χείλος). ταὐτὸν τῷ, ἀγκυλοχείλης, (χείλος). Μέ στραβὸν, καμπύλον ἔναρον, χεῖλος, ἢ μύτην.

Σκολιόω, ῶ. (σκολιός). Σκολιὸν ποιῶ.

* Σκολιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σκολιὸς τὴν ὄψιν, τὸ εἶδος, Ἀπολλ. Σοφ.

Σκολίωμα, τό. (σκολιόω). Τὸ σκολιὸν γεγενημένον καμπύλωμα, στρέβωμα.

* Σκολιωπός, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὁ κυττάζων στραβὰ, πλαγίως, ἀλλοίωπος. ἀμφ.

Σκολίωσις, εως, ἡ (σκολιόω). Τὸ σκολιὸν ποιεῖν, ἢ καμπύλωσις, στρέβωσις.

Σκόλλυς, υος, ὁ (σκολυπτω). Τρόπος τις τῆς κουρᾶς τῆς κεφαλῆς, ὅπότε τις ἀφίνει κατὰ τὴν κορυφὴν μέρος τῶν μαλλῶν· καθὼς π. χ. τὴν σήμερον ἔστιν ἡ κουρὰ τῶν Ἀλβανῶν· ἄρα, ὁ καταλελειμμένος κατὰ κορυφὴν τῶν τριχῶν πλόκαμος, Ἀθήν. σελ. 494. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου «Σκολλίκα, ἔχει· γρῖφ. δὲ καὶ, σκολλύς, ἡ σκόλλις. ἡ δὲ συνήθεια «Σκολλί, τόν, λέγει τοῦτο· ἐπομένως δὲ καὶ τὸν ἐκ τοῦ λίνου ἕτοιμον πρὸς γνάσιμον πλόκαμον.

† Σκόλοκρος, ὁ, ἡ, ὡς τό, κόλος. Κολοβός, ἐπὶ ζώων μὲ κομμένα, ἢ κολοβὰ κέρατα, καὶ ἐπὶ κομμένων τὴν κορυφὴν δένδρων, Φιλοστρ.

Σκολόπαξ, ακος, ὁ. Εἶδος ψηνοῦ, μικρὸν τὸ μέγεθος ἔχον, πᾶσαν τοῦ θάσσονα ἢ Σκλοσσοττα, (Μπεκκάτσα), Ἀριστοτελ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. 8, Scolopax. λέγεται καὶ, σκολωπὴξ, τινὲς δὲ ἀντὶ τούτου, σκαλώπας, ἢ σκαλώψ εἶπον.

Σκολοπενδρα, ἡ. Εἶδος ἐντόμου πολυπόδου, χιλιοποδαρίσσα, ἢ σαρανταποδαροῦσα. λέγεται καὶ, ἰούλος καὶ μυριόπους. 2) ἡ θαλάσσιος σκολόπενδρα, θαλάσσιος τις σκωλὴξ, πᾶσαι, ἐκ τοῦ γένους τῆς Νηρηίδος. Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. 5, δ'. 1. «Ἔστι δὲ ἔντομα καὶ ἄπτερα, οἷον ἰούλος καὶ σκολόπενδρα» καὶ δ'. 7. «Πάντα δ' ἔχει διαιρούμενα ζωῆς τὰ ἔντομα· μετὰ μὲν οὖν τοῦ μέσου καὶ ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ κοιλία ζῇ· ἄνευ δὲ τούτου ἡ κεφαλὴ οὐ ζῇ. Ὅσα δὲ μικρὰ καὶ πολύποδά ἐστι, πολὺν χρόνον ζῇ διαιρούμενα, καὶ κινεῖται τὸ ἀποτμηθὲν ἐπ' ἀμφότερα τὰ ἔσχατα· καὶ γὰρ ἐπὶ τὴν τομὴν πορεύεται καὶ ἐπὶ τὴν οὐρὰν, οἷον ἡ καλουμένη σκολόπενδρα». καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. Β12. εἶπαι «ἐμφακορὴς σκολόπενδρα». Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν β'. 10. περιγράφει συντόμως καὶ τὴν θαλασσίαν σκολόπενδραν οὕτως. «Εἰσὶ δὲ καὶ σκολόπενδραι θαλάττιαι, παραπλήσιαι τὸ εἶδος ταῖς χερσαίαις, τὸ δὲ μέγεθος μικρῷ ἐλάττους· γίνονται δὲ περὶ τοὺς πετρώδεις τόπους· τὴν δὲ χρόαν εἰσὶν ἐρυθρότεραι καὶ πολύποδες μᾶλλον καὶ λεπτοσκελέστεραι τῶν χερσαίων· καὶ ἐν δ'. 25. «Βαδίζουσι δ' αἱ σκολόπενδραι περὶ τὰ κυισσώδη, ὥσπερ καὶ αἱ χερσαῖαι· τῷ μὲν οὖν στο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοτι οὐ δάκνουσι, τῇ δὲ ἅψει καθ' ὅλου τὸ σῶμα, ὥσπερ αἱ καλούμεναι κνίδαι· τοιαῦτα λέγει καὶ ὁ Αἰλιανός (Ζῶ. Ἴστορ.) ἐν ζ'. 26. καὶ ιε'. 4. καὶ 22. καὶ Πλίνιος ἐν κη'. 7. Αὐτη ἡ θαλαττία πιδωὼς ἀνήκει εἰς ἓν ἄλλο εἶδος σκωλήκων σχεδὸν εἰς τὸ τοῦ Δενναίου Νηρῆς, Nereis καλούμενον, ἣν ὁ Αἰλιανὸς ἐν ιγ'. 23. περιγράφει ὡς Κῆτος θαλάττιον, καὶ παρ' ἡς αἱ ῥίζοτομαι καὶ δύο ἐπιγράμματα σύμφωνα· ὁ Νουμήνιος παρ' Ἀθηναίῳ ζ'. σελ. 304. καλεῖ τὴν θαλαττίαν σκολόπενδραν «Ἰοβόλον σκολόπενδρον», ἂν ἡ ἀναγνωσις ἔστιν ὀρθή. Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ καὶ ὁ Διοσκορίδης ἐν β'. 16. Περὶ δὲ τῆς ἰοβόλου σκολοπένδρας, ἥτις καὶ Ὀφιοκτόνη καλεῖται, ὁμιλεῖ ὁ αὐτὸς ἐν ε. τῶν Θηριακῶν, καὶ ὁ Νίκανδρος ἐν Θηρ. 812. καὶ φαίνεται, ὅτι ἐστὶν ἡ τοῦ Δενναίου Scolopendra morsitans, ἡ ταύτῃ ἄλλη τις ὁμοία. Παρὰ Θεοφράστῳ, Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 11. κεῖται ἡμαρτημένως «Σκολοπίαι», ὅθεν

*Σκολοπένδρειος, εἶα, ειον. Ἀπὸ σκολοπένδρας, ἡ ἐκ τοῦ εἴδους αὐτῆς ὤν.

Σκολοπάνδριον, τό. Εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλοις καὶ «Δράπλιναν» καλεῖται· λέγεται δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὴν σκολόπενδραν τὸ ζῶον, διὰ τὰς πολλὰς ἐντομὰς καὶ κατ' ἄμφω τὰ μέρη, καὶ διὰ τὰς προσπεφυκυίας ὁμοίας ποσὶν ἴνας, Διοσκορ. γ'. 151. καὶ Γαλην. συνθ. φαρμ.

Σκολόπενδρος, Ὁ, = Σκολόπενδρα.

Σκολοπενδρώδης, ὁ, ἡ, (εἶδος). ὁ τὸ εἶδος ἢ τὴν ὄψιν τῆς σκελοπένδρας ἢ τοῦ σκολοπενδρίου ἔχων. Ὁ Στράβ. ἐν ιγ'. σελ. 873. καλεῖ οὕτω καὶ τὸ πολλοὺς λόφους καὶ ῥάχας ἢ προεξέχοντας πρόποδας περὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἔχον ὄρος.

*Σκολοπὶς, ἴδος, ἡ (σκόλοψ), «μοῖραι, Μανέθ. δ'. 197. ἡ μοῖρα, ἡ τύχη τοῦ διὰ τοῦ σκόλοπος διατετρυπημένου, σουβλισμένου.

Σκολοπία, ἡ. Ζήτ. ἐν τῷ, Σκολόπενδρα.

Σκολοπίζω, (σκόλοψ). Εἰς ἢ ἐπὶ τὸν σκόλοπα βάλλω, σουβλίζω, παλουκόνω, καὶ μπήγω ὀχυρὰν, Διοσκ. νόθ. σ. 477. ὅθεν παθητ. Διοσκορ. νόθ. σελ. 477. «Ἂν σκολοπισθῇ τις», ἂν κεντηθῇ, ἢ σουβλισθῇ τις ὑπό τινος σκόλοπος, ἤτοι ἀκανθίου.

Σκολοποειδής, ὁ, ἡ (σκόλοψ, εἶδος). Ὁ σκόλοπος εἶδος ἔχων, ὀξὺς, ἢ σουβληρὸς ὡς ὁ σκόλοψ, ἐν παλουκίοις.

Σκολόπιος, εἶσα, ειν. Πλήρης σκολόπων. ἀμφ.

Σκολοπομαχαίριον, τό. (σκόλοψ, μάχαιρα). Εἶδος χειρουργικοῦ μαχαιρίου ὀξέος καὶ κοπτεροῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους μόνου, Γαλην. μεθοδ. Ἰατρ. ιδ'. 15. 17. Παῦλ. Αἰγ. ς'. 6.

Σκολοπώδης, ὁ, ἡ. συναιρ. ταὐτὸν τῷ, Σκολοποειδής, Θεόφρ. Φυτ. α'. 16.

Σκόλοψ, οπος, ὁ. Πᾶν ὀξὺ σῶμα· ἄρα, ἄκανθα, ἀκίδιον ἢ ἀγκίδιον, ἀγκίδα· καθόλου ἀκωκή, μύτη· καὶ ἐξειρ. πάλος, παλούκιον, χαράκωμα (pallisado), τὸ καθολικὸν μέρος ὀχυρώσεως εἰς πόλεις καὶ ἄλλα πρὸς ἀντίστασιν ἐπιτηδεῖα μέρη, παρ' Ὅμ. ἠθη, καὶ ἐξαιρτ. ἐν τῇ Ἰλ. μετὰ τῶν λίξεων, σείρη καὶ τάφρος, Ἰλ. Θ, 343. Μ, 63. Ο, 344. Ὀδ. φ, 45. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδτ. 9, 97. λέγεται ὅτι καὶ τὸ τειμωρητικὸν ξύλον, τὸ παλούκιον, ᾧ οὓς τειμωροῦσιν εἰς θάνατον τοὺς κακούργους, Ἰλ. Σ, 177. Ὁ Εὐστάθιος περιγράφων τὸ, Σκολοπες, λέγει, «Ὀρθὰ ξύλα ἀπαξυμμένα κατὰ τὸ ἄκρον, ἃ καὶ σταυροὶ λέγονται, οἷς περιφράττεται τόπος τις», ἄρα, Παλούκια. (πιθαν. ἐκ τοῦ κόλος, μηδαμῶς δὲ ἐκ τοῦ σκάλλω. συγγεν. τῷ, σκώλος.)

Σκελύνδρος, ὁ (σκολύπτω), ὅταν τὸ ὑποκορισ. σκολύθριον καὶ σκολύφριον. Ταπεινὸν, ἤτοι χαμηλὸν, τρόπον τινὰ κολοβὸν, τρίποδον ἀφρίου, ὑποπόδιον, σαμμύνου, θρονίου. Πλάτ. Ζήτ. Σοκολόντιο. 2) σκόλυθρος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπὶ ϑ. χαμηλὸς, ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ φρονήματος, χαμερπὴς, ἐξαιρτ. ὁ χαμερπὼς φιλάργυρος. Ὁ Ἕκτωρ καὶ Σουΐδας ἑρμηνεύουσι τὸ, σκόλυθρος, διὰ τοῦ, σκνινὸς, ἀνελεύθερος, ὁ δὲ Ἡσύχ. δὲν τοὺς ταπεινούς.

Σκόλυμος, ὁ. Εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, ἀνθοῦν ἐν τῷ μεγάλῳ καύσωνι τοῦ θέρους, Ἡσιόδ. Ἔργ. 584. πιὸν, εἶδος κιθάρας, Διοσκορίδ. γ'. 16. λέγει τοῦτο «Λάχανον ἄγριον καὶ ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἐδώδιμον», Cynara Cardunculus, Δὲν. Artihaut Sauvage, ἢ Chardonette, Γαλ. Παρὰ Θεοφ. καὶ, ἡ σκόλυμος. (συγγεν. τῷ, κόλος, σκόλοψ σκῶλος.) ὅθεν

Σκολυμώδης, ὁ, ἡ (σκόλυμος). Ὅμοιος σκολύμῳ, ὁ εἶδος, ἢ σχῆμα σκολύμου ἔχων.

Σκολύπτω, (κόλος), ὡς τὸ, κολούω. Κολοβόω τι, κόπτω κολοβὸν, κουτεύω, σμικρύνω, κλαδεύω· ἀποκόπτω· ἔτι δὲ ξεφλουδίζω, ἐκβάλλω τὸ δέρμα, ἐκδέρω· γυμνόω, ξεσκεπάζω, ἀποκαλύπτω· καὶ μάλιστα, γυμνόω τὸ αἰδοῖον ἀπὸ τῆς ἀκροβυστίας ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐνοήσεως, ὅπερ αἰδίττεται συγγένειαν μετὰ τοῦ γλύφω καὶ τοῦ Λατ. glubo, deglubo. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Κολούω, ἐκτίλλω, κολοβόω, σπαράττω· καὶ τὸ σύνθετον «Ἀποσκολύπτειν», διὰ τοῦ, ἀποσκέπειν τὸ δέρμα, παράγων ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Σκολυθέφης· λαμβάνει ἄρα τὸ Σκόλον ὡς συγγενὲς τοῦ σκολύπτειν· ὁ αὐτὸς ἔχει καὶ, Ἀνασκολύφας, γυμνώσας· ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. καὶ, Ἁβόλος, Δωρικ. ὁ ἀποστολυμμένος τὸ αἰδοῖον· καὶ τέλος «Ἀποσκόλυπτε, ἀπολέπιζε, ἀποκέλυνε· προστιθεὶς ἔτι «Καλοῦσι δὲ ἔτι ἀποσκολυμμένον, τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον», ὃ καὶ ἀναφέρει ἐκ Σοφοκλέους. Ὁ Πολυδεύκης λέγει «Ἀποστολυμμένον, τὸν πόθῃ ἑρμηνεύομενον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Συνεστολυμμένον, συγκεκαλυμμένον, ἔνθα τινὲς προτιμῶσι τὴν γραφὴν «Συνεστολωμένον, ἐκ τοῦ Σκυλίσω· ὁ αὐτὸς ἔχει «Δυμβοὺς, τοὺς ἀποστολυμμένους.» Ὁ Ἀθήναιος (γ'. σελ. 122.) ἀναφέρει ἐξ Ἀρχιλόχου «Πάντ' ἀνδρ' ἀποσκολύπτεινα, ἐπὶ ἀναιδοῦς σημασίας, παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 229. «Νέατον σκολύπτεται οὐρῆνα, τινὲς ἀναγινώσκουσιν ὀρθότερον «Σκολιαίνεται». Ἡ πρώτη ἄρα σημασία τούτου ἔστιν ἡ τοῦ, Δέρω, τὸ δέρμα ἀφαιρῶ, λεπίζω· καὶ Ἀποσκολύπτω, ἀποδερματίζω, ἐκδέρω, γδέρω, ἀποκαλύπτω· ὅθεν τὸ, Ἀνασκολύπτω, γυμνόω, ξεγυμνόω. Μεταφορικ. «Ἀποσκολύπτειν τὸ αἰδοῖον», ἀφαιρεῖν τὴν ἀκροβυστίαν· καὶ τοῦτο γίνεται ἢ ὁπότε περιτέμνεται ἡ ἀκροβυστία, ἢ ὅταν ἐπαίρεται τὸ αἰδοῖον πρὸς συνουσίαν, ὅ ἐστιν, ὅταν γυμνοῦται ἡ βάλανος αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν τὸ, Ἀποσκολύπτειν, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Ἀποψωλεῖν· καὶ, Ἀποσκολυμμένος, ταὐτὸν τῷ, Ἀπεψωλημένος. Ὁ Σουΐδας ἑρμην. τὸ Ἀποσκολυμμένος, διὰ τοῦ, Ἐκτετεμένος, ἔνθα ὀρθότερον γραφέτω «Ἐντεταμένος, ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, Ἀπεψωλημένος.

*Σκολυφρὰς, = σκληρὸς, ὡς ἑρμην. ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, σκληρὸς, ἐργώδης, δύσχερὴς, σκυθρωπός· ἀντὶ τούτου ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει, «Σκόλυβρα, σκυθρωπὴ, καὶ Σκολυβρῦ, σκυθρωπαίνει. Φαίνεται ἄρα, ὅτι εἶναι βέβαια μόνον ἕτερος τύπος τοῦ Σκληφρός.

*Σκολῶπαξ, ὁ, ἴδ. σκολόπαξ.

*Σκομβρίζω, ὡς τὸ, δυνάζω, = σκόμβρος, ἐκ τοῦ

Σκόμβρος, ὁ. Εἶδος ϑύννου, ὡρίμου γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἁλιευόμενον καὶ παρχόμενον κατὰ τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ τὸ Βυζάντιον. σκομβρίδι ἢ σκομβρί, κοινῶς λεγόμενον, Scomber. Ἀριστοτ. Ζῶ. Ἱστορ. ἡ. 15. ἐ'. Ἠσύχ. ἔχει ἔτι καὶ «Σκομβρίδιον», αἱ τινες οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν, οἶμαι, εἰμὴ οἱ παρ' ἡμῖν λεγόμενοι Τσίροι, οἵ· εἰσὶ δὲ οὗτοι σκόμβροι παρηκμακότες καὶ ἐξηρημένοι εἰς τὸν ἥλιον, οἷς ἁλεύουσι, κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα, ὅτε ὁ ἰχθὺς ἰσχνὸς καὶ ἄπρακτος ἐστί. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι καὶ «Σκομβρίζειν, καὶ ἁρμην. διὰ τοῦ, γογγύζειν· ἴσως ταὐτὸν ἔστι, τῷ ῥαβδαγωγεῖσθαι· ἴδε καὶ τὸ, Θυννάζει τάττεται ἐπὶ ταὐτὸν τῆς σημασίας.

*Σκόνυξα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ κόνυζα.

Σκοπιαῖος, Ζήτ. Σκώπιος.

Σκοπάρχης, ου, ὁ (σκοπὸς, ἄρχω). Ὁ τῶν σκοπιῶν ἄρχων, ὁ ἐστὶν, ἀρχηγὸς, ἡγεμὼν τῶν κατασκόπων, ἢ τῆς προφυλακῆς τοῦ στρατεύματος, Σεκοφ. Κυρουπ. ς'. γ'. 6.

Σκοπελοδρόμος, ὁ, ἡ (σκόπελος, δρόμος, δραμεῖν). Ὁ ἐπὶ τὰς σκοπέλους τρέχων, τὸν δρόμον τοῦ πεζοῦ, ἔχων. Ἀνώνυμ.

Σκοπελοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκοπέλου, βράχου εἶδος ἔχων, Σχολ. Παύλ. καὶ Ἀθλίου βραχώδης. ἐπ. τοῦ

Σκόπελος, ὁ. (σκοπὸς, σκοπέω). σημαίνει δὲ κυρίως ὑψηλόν τινα τόπον ἢ κορυφὴν ὄρους, ἢ πέτραν τινὰ, ἀφ' ὧν δύναταί τις νὰ θεωρῇ τὰ μακρὰν διεστῶτα· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται βράχος ἐξέχων ἐν τῇ θαλάττῃ, ἢ παρὰ τῇ θαλάττῃ, ξηρὸς ἢ ἀκροτήριον προεκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, Ὁμ. ἐξαιρτ. ἐν Ὀδτ. καθόλου, ὑψηλός τις τόπος, κορυφὴ τις ὄρους, Λατ. scopulus, πρβ. σκοπιὰ, σκοπὴ. Λέγεται δὲ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει καὶ νῆσός τις, ἀπέναντι τῆς Μαγνησίας κατὰ ἀνατολὰς κειμένη, Σκόπελος, ἡ, πρωτεύουσ. τοῦ, Νήσος.

*Σκοπελώδης, ὁ, ἡ· κατὰ συναλ. ἀντὶ σκοπελοειδὴς· καὶ πλήρης σκοπέλων, Εὐστάθ.

Σκέπευμα, τό. Τὸ κατασκευαστικῶς περιβλέπειν, ἢ κυττάζειν μακρὰν, ἁμφ. ἴδε Lobeck Φρυν. σ. 691. ὡς τοῦτον, ὃν ἐμεταχειρίσθη, καθὼς φαίνεται, ταυτὸν ἐκ τῶν δοκίμων συγγραφέων ταύτην τὴν λέξιν

*Σκοπέω, πῶ, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει (σκοπὸς). Βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ τὰ περὶξ μέρη ἢ τὰ μακρὰν, προσεκτικῶς παρίβλεπω, ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς εἰμὶ, καὶ παρατηρῶ, κατασκοπεύω, βιγλίζω, Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ, βλέπω εἰς τινα σκοπὸν, εἰς τὸ σημάδι, σημαδεύω τροπικ., πρός τι, ἀφορῶ, ἀποβλέπω εἰς τι· μεταφ. μελετῶ τι, ἔχω σκοπὸν ἢ θέλω νὰ κάμω τι, στοχαζόμενός τινος, διανοοῦμαί τι, ἔχω τι κατὰ νοῦν. 2) θεωρῶ, κυττάζω τι μὲ σκοπὸν διὰ νὰ ἀναπολήσω τι εἰς αὐτὸ ἢ νὰ τὸ γνωρίσω, Παῦλ. προπ. κρατηγῶ. «Σκοπεῖν περί τινος», κάμνω περί τινος παρατηρήσεις, ἀναλογίζομαι, συλλογίζομαί τι, στοχάζομαί τι. «Σκοπεῖν τό τινος», κυττάζω τὰς ὑποθέσεις τινός, ἤτοι φροντίζω δι' αὐτὸν, Ἡροδ. 1, 8. Valch. Ἰσοκ. 48. «Σκέπτεμήν», στοχάσου μήπως, δός προσοχήν, πρόσεχε μήπως· ἀπαντᾷ καὶ σκοπεῖν ὀπως, Σεν. Κ. Π. 2, 2, 26. 3) ἐξετάζω, ἐρωτῶ διὰ νὰ μάθω τι. «Σκοπεῖν ἀπό τινος», ἐρωτῶν μανθάνω τί ἀπό τινος, Βυ. Σοφ. Ο. Τ. 286. Οἱ Ἀττ. οὐδέποτε ἐχρήσθησαν τῷ μέλλ. σκοπήσω καὶ σκεψόμαι, ἀλλ' ἀεὶ τῷ, σκέψομαι. Ὡτιοῦν σχηματίζουσι τὸν ἐ. ἀόρ. μέσου καὶ τὸν παθ. παρακ. κατὰ τὸ συγγενές μου, ἐν τῷ ἐνεστῶτι δὲ μὴ Ἀττικῶς σκέπτομαι, ὅπερ πρβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπαντᾶται δὲ καὶ τό, σκοπεύομαι ὡς Ἀποδ. Μέσ. πάντη κλίνεται τό, σκοπῶν μετὰ τῆς κίν. Πλατ. Φαίδων, σ. 84. C. Θεαιτ. σ. 151. C. Σοφ. Ο. Τ. 964. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 10 5, 3, 8. καὶ ἄλλαχοῦ. Ὃν τρόπον ἔχει τό, σκέπομαι καὶ σκοπέω γενικώς, οὕτως ἔχει τό, σκοπίω καὶ σκοπέομαι, ιδίκως, πρβ. Ἡροδ. 1, 30. Πλατ. Φαίδων 99. Δ. σελ. 62εν

Σκοπή, ἡ. Ὁ τόπος, εἰς ὃν, ἢ ἐφ' ᾧ σκοπεύει τις, ταὐτόν τῷ, Σκεπή, Αἰσχυλ. Ἱκέτ. 727. 2) αὐτό τό περιβλέπειν, παρατηρεῖν, ἡ παρατήρησις, ἡ κατασκόπευσις, βίγλα.

Σκόπησις, ἡ (σκοπέω). Τό περιῆλθε, τριτόμῳ κύτταγμα, ἡ κατασκόπευσις, ἡ θεωρία, σκέψις.

Σκοπιά, ἡ. καὶ Ἰωνικ. Σκοπιή. (σκοπός, σκοπέω). Τόπος φυλακῆς ὑψηλός, ἀφ' οὗ περιτοπῆται καὶ ἀπιδεῖν ἐστὶ τὰ κύκλῳ πάντα, βίγλα, παρ' Ὅμ. πάντοτε λόφος τις, ἀκρώρεια ἔνθεν δύναταί τις νὰ βλέπῃ μακράν· ὑστερώτερον δὲ καὶ πύργος τοιοῦτος, φρουρίον, Ἡροδ. 2, 15. τό Λατ. specula. 2) τό κυττάζειν τριγύρω, καὶ τό παρατηρεῖν, κατασκοπεύειν, τό νὰ στέκηταί τις ὡς φυλακή, φρουρά, ὑποσκοπὴν ἔχειν, = σκοπιάζειν, Ὀδ. Θ, 302. Ἡροδ. 5, 13· καθόλου τό θεωρεῖν, παρατηρεῖν, ἡ παρατήρησις. 3) Σκοπιαί, αἱ, = Ὀρειάδες, Welcker εἰς Φιλοστρ. εἰκον. 2, 4. σ. 420. ὅθεν

Σκοπιάζω, Μ. ἀπω. Ἐπὶ σκοπιᾶς ἱστάμενος βλέπω καὶ παρατηρῶ τά περὶξ μέρη, βιγλίζω, παραμονεύω. Ἰλ. Ξ, 58. καθόλου, κατασκοπεύω, παραμονεύω, περιεργάζομαι κρυφίως· καὶ ἐν τῇ πεδιάδι ὁμοίως, Ὀδ. Β, 260. Ὡς Ἀποδ. παρὰ Θεοκρ. 3, 26. 2) ἐνεργ. κατασκοπεύω τι, περιεργάζομαί τι κρυφίως· ἐξετάζω καὶ ἐρευνῶν, ἢ κατασκοπεύω μελετάω τι, ἐξερευνῶ, διερευνῶ, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Κ, 41.

*Σκοπιάω, νεώτ. καὶ μόνον ποιητ. τύπος ἀντὶ σκοπιάζω.

Σκοπιήτης, ου, ὁ. (σκοπιά). Κατάσκοπος, σκόπος, ὁ σκοπεύων. 2) ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι κατοικῶν, ὡς καὶ τό, Σκοπιώρης. «Πᾶν σκοπιήτης», Τιμοθ. ἐν Βατρ. 8.

Σκόπιμος, ὁ, ἡ (σκοπός). Ὁ εἰς σκοπὸν κείμενος, ὁ κατὰ σκοπὸν ὤν, ὁ εἰς τὸν σκοπὸν ἀποβλέπων καὶ συντείνων, ἢ ἄγων. ὅθεν κατάλληλος, ἁρμόδιος, ἁρμόδιος τῷ σκοπῷ. Παρὰ Σουίδ. ἐν Λέξ. Γεννητική, «Τό σκοπιμώτατον τέλος», ταυτόν τῷ, «Τελικώτατος σκοπός», ὁ καὶ αὐτὸ σκοπός· παρὰ δὲ Νικήτ. Χρον. γ'. 1. ἐν προοιμίῳ, φέρεται ἀντὶ τούτου «Τέλος σκοπιμώτατον».

Σκοπιωρέομαι, Μ. ήσομαι, Ἀποδ. Μέσ. Σκοπιωρός εἰμί, φυλακτικῶς σκοπεύω ἀπό μετεώρου, ἀπὸ σκοπῆς θεωρῶ, κατοπτεύω, παραφυλάττω, ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς εἰμὶ καὶ παρατηρῶ, βιγλίζω. Ξενοφ. καθόλου δὲ, κατασκοπεύω, παρατηρῶ, πρατεύω. ἐκ τοῦ

Σκοπιωρός, ὁ (σκοπιά, ὠρα, οὖρος). Ὅστις ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς ἱστάμενος παρατηρεῖ, κατασκοπεύει, καὶ φυλάττει, (βίγλα), φύλαξ.

Σκοπός, ὁ. Ὁ θεωρῶν, ὁ ἀκριβῶς κυττάζων εἴς τι καὶ οἷον προσοχήν, ὁ θεατής, ὁ ἐπιστάτης, ἔφορος, Ἰλ. Ψ, 359· καὶ, ἡ ἐπιστάτισσα, Ὀδ. Χ, 398. παρὰ Πινδ. ἔξοχ. ἐπὶ θεῶν καὶ βασιλέων· μετὰ γεν. τῆς πόλεως ἢ τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν ἐπιτετραπεύουσιν ἢ προστατεύουσιν· ἐπὶ δὲ μεμπτῆς ἐννοίας, ὅστις παρακολουθεῖ, κάθηται ποῦ ἐνεδρεύων, καὶ ὅστις ἀφιεράζεται κρυφίως, Ὀδ. Χ, 151. συνήθως, ὁ κατάσκοπος, ὅστις ἀπὸ ὑψηλοτέρου μέρους, ἀπὸ βίγλας, περιεργάζεται καὶ παρατηρεῖ τά περιξ· καὶ φύλαξ, φυλακή, ἔξοχ. ἐν πολέμῳ, Ξεν. Κ. Π. 1, 6. 40. καὶ ἀλλαχοῦ· πολλάκις δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ὁ κατάσκοπος, ὅστις ἐμβαίνει κρυφίως εἰς τά ἐχθρικὰ στρατόπεδον, κρίον, Ἰλ. Κ, 324. 528 561· καὶ ἦν ὅμως σημαντέον ὁ Ξενοφῶν προκρίνει τήν λέξιν κατάσκοπος· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀγγελιαφόρος, ὅστις στέλλεται διὰ μάθῃ τι καὶ πάλιν ἐπιστρέφει μὲ τήν εἴδησιν, Σοφ. Ο. Κ. 2) ὁ εἰς μήκος ὡρισμένον ἢ εἰς ἀπόστασιν τινα τιθέμενος τύπος, ᾧ στοιχοῦσι καὶ ἀκολουθοῦσι, σημεῖον πρὸς ὃ βλέπει τις ἢ σημαδεύει, σημάδι (γεωπον, Τουρν.) Ὀδ. Χ. 6. Ξεν. Κ. Π. 1, 6, 29. καὶ μεταφορικ. τό τέλος, εἰς ὃ ἀποβλέπει τις, ἢ ὃ ἔχει τις κατὰ νοῦν, σκοπός «Ἀπο σκοποῦ», μακρὰν ἀπό τοῦ σκοποῦ, ἐναντίον τοῦ κατ' αὐτὸ σκοποῦ, ἅστε δὲν ἐπιτυγχάνεται αὐτός, εἰς μάτην, τοῦ κάκου, Ὀδυσ. Δ. 344. «Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν ἀπο σκοποῦ οὐδ' ἀπο δόξης», ὅπου ὁ Σχολ. ἀποδεῖ τοῦ σκοποῦ, ἀπο εἰκασμοῦ εἴρηται δὲ ἀπό τοξοτῶν, Πίνδαρ. Ὀλ. ιά. 160 «Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ, διεύθυνον τό τόξον πρὸς τό σημάδιον. πρβ. καὶ Schaef. mel σ. 51. Ἰαμ. Ἀγ. Τακτ. σ. 785. «Ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν», Ξενοφ. Κυρουπ. α'. ξ' 19. λέγεται καὶ «Σκοπὸν τυγχάνω» καὶ «Σκοπὸν διαμπερὲς», 3) σχῆμα Ὀρχηστικόν, Ἀθήν. ιδ'. σελ. 630. καὶ Εὐπολις παρὰ Φωτίῳ· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔστι «Σκοπὸς» ἀντὶ τοῦ, νόμος, ἤτοι τρόπος τῆς μελῳδίας, ἦχος, χαβάς, Τουρν. Aria, Ἰταλ. (ἓν τισι νέοις λεξικοῖς εὑρίσκει τις διὰ τὴν πρώτην σημασίαν τόν τονισμόν σκόπος, μία διαφορά, ἡ ὁποίᾳ ἔγινεν ἀφ' ἑαυτῆς, χωρὶς νὰ ἔχῃ τις ἀρχαῖος συγγραφεῖς ἰδέαν, Wolf Anal. 2. 469.)

*Σκόπτω, σκοπτικός, νεωτέρα ἡμάρτημ. γραφή ἀντὶ σκώπτω, σκωπτικός, Ἰακ. Ἀν. Π σ. 657.

Σκορακίζω, Μ. ἰσω. Ἐβριστικῶς μετακειριζόμενος τινὰ ἀποδιώκω κύτόν, εἰς κόρακας ἀποπέμπω, λέγω τινὶ ὑβριστικῶς νὰ ὑπάγῃ εἰς τόν διάβολον ἢ νὰ κρημνισθῇ· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, καταφρονῶ, μετακειρίζομαι μὲ καταφρόνησιν, Πλούταρχ. εἰς Ἀρτάξ. 27. (ἀν ὄχι παρά τι, εἰς κορακας, κἂν παρὰ τὸ κόρξ.) ὅθεν

Σκορακισμός, ὁ. Ἡ μετὰ ὕβρεως ἀποδίωξις, τό εἰς κόρακας ἀποπέμπειν, καθόλου, ὕβρις, χλευασμός, καταφρόνησις, ἀποδοκιμασία, ἐκφαυλισμός, τό ἐκπίπτειν ἀπό τήν εὐνοίαν τινος, ἢ ὀργή, Πλούταρχ. μετὰ τοῦ «Δυσημερία». ὅθεν τό Ἀποσκορακίζω, καὶ, Ἀποσκορακισμός.

*Σκορδίζω, (σκόρδον) συνεκδ. ἀντὶ σκοροδίζω.

Σκορδινάομαι, ὦμαι, Μ. ήσομαι, Ἰωνικ. Σκορδινέομαι, καὶ, Κορδινόομαι, ἀφ' οὗ καὶ τό, Κορδίνημα, Ἀποδ. Μέσ. Ὁ Πολυδ. ἀ. 138. καὶ οἱ ἄλλοι Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, μετὰ χάσμης ἀποτείνειν ἢ διατείνειν ἑαυτόν, μετὰ χάσμης ἐκτείνειν τά μέλη· τό παρὰ φύσιν τά μέλη ἐκτείνειν καὶ στρεβλοῦσθαι μετὰ χάσμης· γίνεται δὲ τοῦτο περὶ τοὺς ἐγειρομένους ἐκ ὕπνου, ὅταν χασμῶσες ὄντες ἐκτείνωσι τάς χεῖρας, καὶ ὅλους ἑαυτούς· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κυνῶν· ἡ συνήθεια λέγει τοῦτο, Ξηροτανύζομαι, Ξηροτάνισμα, καὶ Ξηροτανισμόν· ἡλικὶ δὲ καὶ εἰμὶ ἡμίωνος, ὕπνῳ κάτοχος, τρόπον τινὰ μεθυσμένος ἀπό τόν ὕπνον, ἐκ τῆς εἰς ὕπνον κλίσεως· δὲν διακρίνω σαφῶς ἐμαυτόν καὶ ἄλλα πράγματα. 2) τροπ. (καθὼς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Βατρ. 932. ἐν Σφηξ. 632. καὶ ἐν Ἀχαρν. 33.) ἀπὸ τῆς σροβρᾶς κινήσεως τοῦ σώματος τῆς γινομένης εἰς καιρὸν ὀργῆς, θυμοῦ τε, καὶ δυσαρεσκείας, ὅταν δηλαδὴ ἐκτεινόμενος τις ῥίπτῃ ἢ κινῇ ἑαυτόν ἔνθεν κἀκεῖθεν ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, ἢ ἀνυπομονησίας· οὕτως ἐρμηνεύει ὁ Ἡσύχιος καὶ τό ἐκ Σοφοκλέους «Ἀπορρίνωτος, ὁ ἡ· ἀσθενέστερος, μὴ κινῶν τά μέλη». Ὅθεν «Σκορδινισμός». 3) παρὰ τοῖς ὕστερον, ὡς καὶ ὁ Ἐρωτιανὸς καὶ Γρηγόριος Κορίνθιος ἑρμηνεύουσι τήν λέξιν διὰ τοῦ, Καρηβαρέω, καὶ Καρηβαρία, ἤτις παρομοίως ἔκτασιν καὶ τανισμόν τῶν μελῶν προξενεῖ· καθὼς ὅταν τις ἐξυπνῇ ἐκείνην τήν στιγμήν, καὶ ἐπομ. δηλοῖ καὶ, ξερῶ· καθόλου, ἐπὶ πάσης κενώσεως τοῦ σώματος, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστής τοῦ Ἀριστοφάνους ἑρμηνεύει ἐνταῦθα τήν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, Ἀποκενοῦσθαι, καὶ Ἐμεῖν, καὶ ἐπὶ ἄλλης ἀπό τοῦ σώματος ἐκκενώσεως, παρέχων τήν λέξιν ἀπό ταὐτοῦ, σκόρδον, καὶ δινέω. (πιθαν. ἐκ τοῦ κόρυς, 2. κάρα, βέβαια, ἔχει ἐκ τοῦ σκόρδου καὶ δινέω, καθὼς θέλουσιν ἀρχαῖοι Γραμματικοί.) ὅθεν

Σκορδίνημα, τό. καὶ, κορδίνημα, τό. Ἡ τῶν μελῶν ἔκτασις, ξηροτάνισμα, ἐξαιρτ. ἐπὶ τῶν ζώντων ὑπό τοῦ ὕπνου τρόπον τινά μεθυσμένων. Ζήτ. ἐν τῷ, Σκορδινάομαι.

*Σκορδίνισμα, ὁ, = τῷ ἐπομ. ἀμφ.

*Σκορδινισμός, ὁ, = σκορδίνημα.

Σκόρδιον, τό. (σκόρδον) Εἶδος φυτοῦ, ὀσμὴν σκόρδου ἔχοντος. Διοσκορ. γ'. 125. Teucrium scordium, Λινν.

Σκορδιοειδής, ὁ, ἡ. Ὁ σκορδίου εἴδος ἔχων, ὅμοιος σκορδίῳ.

Σκόρδον, τό, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ, Σκόροδον, Διοσκορ. β'. 186.

Σκορδόπρασον, τό (σκόρδον, πράσον). Εἶδος φυτοῦ, ὀσμὴν σκόρδου καὶ πράσου ἔχοντος, Διοσκορ. β'. 183. Allioporum.

Σκορδοπώλης, ου, ὁ. Ὁ σκόρδα πωλῶν, = σκοροδοπώλης.

Σκορδύλη, ἡ, = Κορδύλη. Ζώόν τι τῶν τελματιαίων, ἐμφερές ἀσκαλαβώτῃ. (– ⏑ υ)

*Σκορδύλος, ὁ, = κορδύλος.

Σκορδάλμη, ἡ (σκόρδον, ἅλμη). Ζωμός τις, κατασκευαζόμενος ἐκ σκόρδου κοπανιστμένου, ἁλατος, ὄξους, καὶ ὕδατος· σκορδάλμη ἢ σκορδάρμη, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 199.

Σκοροδίζω, Μ. ἰσω (σκόροδον). Μετά σκόρδου τρέφω, σιτίζω, ἐξαιρτ. τρέφω τούς δεξιά μάχην πετεινούς μὲ σκόρδον διὰ νὰ τούς παροξύνω μὲ τοῦτο εἰς μάχην, Ἀριστ. Ἱππ. 494. 946. Ἀχ. 166. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Σκοροδίσκει, τό πρὸ τῆς μάχης σκορόδοις ἀναπτρίκει τούς ἀλεκτρυόνας» καὶ ἐν Λέξ. Ἐσκοροδισμένος, ὅτι παροξύνονται οἱ ἀλέκτορες πρὸς τάς μάχας, ὅταν ἐμφάγωσι τῶν σκορόδων· Ἐκ Ξενοφῶντος, ὅστις ἐν Συμπ. δ'. 9. ἔχει «Εἰς γὰρ μάχην ὁρμωμένῳ, καλῶς ἔχει κράμμυον ὑποτρώγειν, ὥσπερ ἔνιοι τούς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν· ἐπὶ τούτῳ καὶ ὁ Ἀριστοφάν. Ἱππ. 492. παίζων τήν λέξιν λέγει, «Ἵν' ἀκμαῖον, ὡ τάν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ». 2) ἔτι δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τό, ὁσμῆς σκορόδου πληρῶ τινα, ὁ αὐτ. 942. «Φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορδιταμ', μ' ἐξεβρόμησας ἀπό σκόρδα». Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἐρεθίζω, παροξύνω 3) οὐδέτερ. σκορόδῳ ὁμοιάζω, ὅμοιος σκορόδῳ εἰμί κατά τήν ὀσμήν, ὀσμὴν ἔχω.

Σκορόδιον, τό. καὶ πληθυντ. Σκόρδια, τά, παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 818. ἑρμηνεύ. διά τοῦ, βλαστοί ἢ φύλλα σκόρδου· κυρίως δὲ ἐστὶ ὑποκορωτ. τοῦ, Σκόροδον.

*Σκοροδομάχοι, οἱ (μάχομαι). Ἔθνος τι πλαττόν παρὰ Δουκ. ἱστ. σ'λη'. 1, 13.

Σκοροδομιμητός, ἡ, όν. (σκόροδον, μιμέομαι) Ὁ κατὰ μίμησιν, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκόρδου ὤν, Ἀριστοφάν. παρ' Ἀθην. στλ. 372. ἐκ τοῦ

Σκόροδον, τό, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ σκόρδον. Εἶδος κρομμύου, ἐκ πολλῶν ἀγλίδων, ἤτοι σκε-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λίδων, συνεστάμενον καὶ ἀριμυτίνην ὀσμὴν ἔχον, Σκόροδον, Allium. Ἀριστοφ. Πλουτ. »Ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 2, 125· 4, 17· καὶ κατὰ ταύτας τὰς δύο φορὰς ἐν τῷ πληθ. διαφέρει δὲ τόσον ἀπὸ τοῦ, κρόμμυον, ὅσον καὶ ἀπὸ τοῦ, πράσον.

*Σκορόδοπανδοκευτριαρτοπώλις, ιδος, ἡ. Νομ. λέξις παρ' Ἀρ. Ἀντ. 458. ἐκ τοῦ σκόρδον, πανδοκεύτρια, ἄρτος, πώλης.

Σκορόδα πώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σκόροδα πωλῶν, Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 678.

*Σκορόδοφαγέω. Τρώγω σκόροδον, Ἡσυχ. ἐν λεξ. ἐσκορδισμένος, ἐκ τοῦ

*Σκορόδοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τρώγων σκόροδα, Εὐστάθ. εἰς Διον. Περιηγ. 525. πρβ. Ἔμπ. Ἀρ. Πλουτ. σ. 243. β. (±)

Σκοροδοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σκόροδα φέρων, φύων.

Σκοροδόω, συγκ. σκορδόω. Καθ' Ἡσύχ. = Συνεστάζω. Ὁ Πολυδ. δ'. 93. ἀντὶ τούτου »Σκορδεῦσαι ἔχει.

Σκοροδών, ῶνος, ὁ. (σκόροδον). Τόπος περιεκτικὸς σκορόδων, τόπος, ἐν ᾧ τὰ σκόροδα φύεται.

Σκορπαινα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Σκορπίος.

*Σκόρπειος, εἶα, ειον (σκορπίος). Ἀπὸ σκορπίου.

Σκορπήϊος, Ἰων. ἀντὶ σκόρπειος. Ὁ ἐκ σκορπίου ὤν, Ὁρβ. λεξ. εε. 1.

Σκορπιλίνω, (σκορπίος). Παροξύνω, παροργίζω, ἀγριαίνω, ἐρεθίζω. Παθ. σκορπιλίνομαι, κακῶς γίνομαι, παροργίζομαι, τραχύνομαι, ἀγριαίνομαι, ἐρεθίζομαι, Προκοπ. Ἀνέκδ.

Σκορπιώδης, ἡ, ὀν. Ὁ εἰς τὸ σημεῖον τοῦ σκορπίου γεννημένος, Κριανός.

Σκορπίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ σκορπίος. Μικρὸς σκορπίος.

Σκορπίζω, Μ. ἰσω. Διαχέω, διασκεδάζω, ἀπὸ ἀλλήλων χωρίζω, ἢ διαμερίζω, ἢ ἀποδιδράσκω, πάντη καθὼς τὸ, σκεδάννυμι· κατά τινας μὲν Ἰωνικὴ, κατ' ἄλλους δὲ Μακεδονικὴ ἡ λέξις. Lob. Φρυν. σ. 218. ὅτι δὲ κατήντηνται αὕτη ἡ λέξις ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, δὲν ἀληθεύει, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἑκαταῖος εἶχεν αὐτήν.

Σκορπιόδηκτος, ὁ, ἡ. (δάκνω). Ὃς τις ἐδήχθη, ἐδαγκάσθη ἢ ἐκεντήθη ὑπὸ σκορπίου· ταὐτὸν τῷ, Σκορπιόπληκτος.

Σκορπιοειδής, ἐος, ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος, ὁμοιότητα σκορπίου ἔχων. »Σκορπιοειδὲς, τὸ. (παρὰ Διοτορ. σ'. 196.), εἶδος φυτοῦ, οὗ τινος ὁ σπόρος ὅμοιός ἐστι τῇ τοῦ σκορπίου οὐρᾷ, ἄλλως καὶ σκορπίουρος. »Βοτάνιον φύλλα ἔχον ὀλίγα καὶ σπέρματα οὐραῖς σκορπίου ἐμφερῆ, βοηθεῖ δὲ κατεπλασσόμενα σκορπιοπλήκτοις ἄπρωξιν, Scorpiurus, Διν.

Σκορπιόεις, εσσα, εν (σκορπίος). Ὁ ἐκ σκορπίων ὤν· ὁ εἰς σκορπίον, ἢ τῷ σκορπίῳ ὁμοίκων.

*Σκορπιόθεν, ἐπίρρ. Ἐκ Σκορπίου.

Σκορπιόπληκτος, ὁι, ἡ (πλήσσω), = σκορπιόδηκτος. Ὁ ὑπὸ σκορπίου πεπληγμένος, κεντημένος δαγκασμοῖς.

Σκορπίος, ὁ. Χερσαῖον ἑρπετὸν φαρμακερὸν, οὗ τινος τὸ φαρμάκιον εἰσχωρεῖ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ζώου διὰ τοῦ κεντήματος τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ ἴσως συγγεν. τῷ σκορβαίῳ, ὅπερ ἀναφέρει ὁ Ἡσύχ. ὡς ταυτοσήμαντον τῷ, σκέρβος, κάρβος. 2) Ἀλλάττιος ἰχθὺς, ὃς τις καὶ αὐτὸς κεντᾷ, σκορπιὸς, Coltus scorpio, Διον. 3) Ἀκανθώδες τι φυτὸν, διὰ τὸ τὴν ῥίζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ, ὅπερ ἐπιξυόμενον, ἀποκτείνει τὸν σκορπίον, Θεόφραστ. φυτ. Ἱστορ. ς'. 1. Spartium scorpio, Διον. 4) πολεμικὴ μηχανὴ, δι' ἧς ἐρρίπτον τὰ βέλη. 5) εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τῶν παίδων, Σχολ. Θουκυδ. α'. 6) καὶ σημεῖον ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ. (– υ υ)

Σκόρπιος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, Σκορπήϊος.

Σκορπίουρος, ὁ, ἡ. (οὐρὰ) Ὁ οὐρὰν σκορπίου ἔχων· ἐξαιρτ. λέγεται ἐν φυτοῖς, οὗ τινος τὰ ἄνθη ὅμοια εἰσὶ τῇ τοῦ σκορπίου οὐρᾷ, ὅπερ ἄλλως καὶ »Ἡλιοτρόπιον τὸ μέγα λέγεται, Διοσκορ. σ'. 193. Θεόφραστ. ς'. 3. καὶ 9. Τὸ μικρὸν τούτου εἶδος λέγεται »Ἡλιοτρόπιον μικρὸν», Διοσκορ. δ'. 194. Croton tinctorium, Διον. πρβ. σκορπιοειδής.

Σκορπιόω, ῶ (σκορπίος), = Σκορπιαίνω.

Σκορπισμός, ὁ (σκορπίζω). Τὸ σκορπίζειν, διασκεδασμός, ἀπ' ἀλλήλων χωρισμὸς καὶ ἔνθεν κἀκεῖσε ἀποδίωξις.

*Σκορπίτης, ου, ὁ (σκορπίος) Εἴδός τι λίθου, Πλίν. λζ. 10.

Σκορπιώδης, εος, ὁ, ἡ, συναλ. ἀντὶ, Σκορπιοειδής.

Σκορπίων, ταὐτὸν τῷ, Σκορπίος, ἀριθμ. 4.

Σκοτάζω, Μ. άσω (σκότος). Σκοτίζω, σκότος ἢ σκοτεινὸν ποιῶ· μᾶλλον δὲ σκότος ποιῶ· εὔχρηστον ἐν τῷ συνθέτῳ, Συσκοτάζω, παρὰ τοῖς Ο'.

Σκοταῖος, αἶα, αῖον (σκότος). Σκοτεινὸς, ὅθεν καὶ ὁ ἐν σκότει ἢ κρυφίῳ ποιῶν τι. »Σκοταῖος ἦλθεν, ἦλθε κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς, ὅ ἐστιν, ὅταν ἀρχίτε νὰ σκοτεινιάζῃ· ἢ τὸ πρωΐ ἔτι σκοτίας οὔσης, Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ἀ. 4. »Ἐλείπετο τῆς νυκτὸς, ὅσον σκοταῖος διελθεῖν, Ἑλλ. δ'. ε'. 18. »Ὄρθρου ἀναστάς, ἔτι σκοταῖος παρῆλθεν, ἔτι σκοτίας οὔσης. Κυρουπ. ζ'. ἐ. 21. »Ἠδη σκοταῖος ἀναγαγὼν· ὡς τὸ ἐν δ'. β'. 12. »Σκότους γενομένου· πρ. σκότιος.

Σκοτασία, ας, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Σκοτασμός, Ἑκκλησ. Συγγρ.

Σκοτασμός, ὁ (σκοτάζω). Τὸ σκότος ποιεῖν ἢ σκότος γίνεσθαι, τὸ σκότος, ὁ σκοτισμός. »Ὀφθαλμῶν σκοτασμὸς, τύφλωσις, τὸ μὴ βλέπειν, Διοσκορ. ἀ. 8.

*Σκοτάω, ὤην μόνον ὁ ποιητ. τύπος σκοτόω εὐχρ. Νικ. Ἀλ. 35.

Σκοτεινός, ἡ, όν. (σκότος), ταὐτὸν τῷ, Σκότιος. τροπ. ἀκατάληπτος, ἀσαφὴς, ἐπὶ σκοτεινῶν συγγραφέων, καὶ τῶν συγγραμμάτων των, ὡς π. χ. ὁ Ἡράκλειτος ἐπωνομάζετο ὁ σκοτεινός. Ἐπίρ. Σκοτεινῶς, σκοτεινά, ὄθεν

Σκοτεινότης, ητος, ἡ· Ἡ κατάστασις, τὸ εἶναι τοῦ σκότους, Πλάτ. Σοφ.

Σκοτεινοφόρος, ε', ἡ (φέρω) Ὁ σκότος φέρων, προξενῶν.

*Σκοτεινώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), = σκοτωδὴς, Σχολ. Νικ.

Σκότειος, εία, ειον, ταὐτὸν τῷ, σκότιος, Σκοτεινὸς, ὀλίγον ἐν χρήσει.

Σκοτερός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, Σκότιος, Ὀρφ. Ἀργ. 1017 (ἐξίτον τόσον ὀλίγον ἀμφίβ. ὅσον καὶ τὸ, νυκτερὸς ἀντὶ νύχιος, ζοφερὸς ἀντὶ ζόφιος, διοφερὸς καὶ τ. τ.)

Σκοτεύω. (σκότος). Κρύπτω ἑμαυτὸν εἰς τὸ σκότος, ἁρπατεύω, κρύπτομαι εἰς τὸ σκότος ὡς ἁρπαστὴς, Ἡσύχ.

*Σκοτέω, = σκοτόω, Suicasf. Δημ. 1, σ. 260.

Σκατία, ἡ. Σώτειρ. ἔλαιον, τόπος σκοτεινὸς, ὡς π. χ. λάκκος, βόθρος, τάφος, ᾅδης κ. τ. τ.

*Εὐρ. Φοίν. 337. »Ὅτι δ' ἀλλάκτοι πλαγάτιον σκοτία κρύπτεται· καὶ ἐν στιχ. 1735. »Ὀ εἶμι καὶ θανεῖν, πάτερ. χρεὼν, σκοτίᾳ καλύψαι, ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, πάφω, γρ. 2) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ ταὐτὸν τῷ, Τρίγλυφον, Ἡσύχ. καὶ Βιτρουβ. ὄθεν

Σκοτεῖος, εία, εῖον, = Σκοτεῖος, Lob. Φρυν. σ. 532.

Σκοτίας, ου, ὁ. Ὁ ἐν σκοτίᾳ διατρίβων, ὅστις κρύπτεται ἢ πράττει τὰ κρυφῇ, ἐξαιρτ. φρακτὴς, ὁ φυγὰς σιλάβος, tenebrio, Ἡσύχ.

Σκοτίζω, Μ. ἰσω, (σκότος). Σκότος ποιῶ. »Σκοτίζομαι, σκοτεινὸς γίνομαι, Πλούταρχ.

Σκότιος, ία, ιον (σκότος). Σκοτεινὸς. ἐξαιρτ. πᾶν ὅ,τι ζῇ, ἢ γίνεται εἰς τὸ σκότος, ἐν τῷ κρυπτῷ. »Παῖδες σκότιοι», Εὐριπ. Ἄλκ. 989. οἱ νόθοι, οἱ ἄνευ νομίμου γάμου, ἤτοι ἐκ παλλακίας μίξεως γεγεννημένοι (μπάσταρδοι). ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει. »Σκότιοι, νόθοι, ὁ λαθρα γεννηθεὶς τῶν γονέων τῆς κόρης· τοὺς γὰρ μὴ ἐκ φανερᾶς, λαθραίας δὲ μίξεως γεγονότας. Σκοτίους ἐκάλουν, ἤτοι Παρθενίους, ἄλλοι Κοριναίους· καθάπερ Μαρσύας ἐν τῇ Ἰλιάδι. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδ. χ, 24. »Σκότιον δὲ ἐγείνατο μήτηρ», ἐκ λαθραίας μίξεως, ἐν σκότει γεγεννημένον· παρὰ τῷ Σχολ. ἐν Ἰλ. Δ, 499. λέγεται »Σκότιος, ὁ τὸν αὐτοῦ πατέρα ἀγνοῶν, ἢ οὗ τινος ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται· »Σκότιος Κύπριν», κρύφιος, παράνομος συνουσία· παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ ἢ λέξις καὶ κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ. 2) Παρὰ τοῖς Ἰρησὶν ὠκοδόμαζον οἱ ἄνθρες παῖδες σκότιοι, ἐπειδὴ ἕως τότε ἔζων ἐν σκότει τῆς οἰκίας τῶν γονέων των, χωρὶς νὰ παρρησιάζωνται εἰς τὸ φῶς τοῦ δημοτίου βίου. Τοῦτ' ἐν Ἀνθολογ. α'. 33. »Σκότιοι μύξεω, σημαίνει τὸ, οἱ ἐν τῷ σκότει, ἤτοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς πορευόμενοι. Ἴδε καὶ Σκοτόεις.

Σκοτισμός, ὁ, (σκοτίζω) Τὸ σκοτίζειν· τὸ σκότος, ταὐτὸν τῷ σκοτασμός Εὐστάθ. καὶ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 2) ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις, σκοτοδίνη, Γλωσσ. Φιλοξ. καὶ ἀντράλα, ἐπίρ. Διές.

Σκοτίτης, ου, ὁ· παρὰ Παυσαν. γ'. »Ζεὺς σκοτίτης, ταὐτὸν τῷ, Σκότιος, ἀντὶ τοῦ ὁποίου Στέφ. ὁ Βυζάντ. »Σκοτίταν ἔχει, ὡς καὶ τὸν καλαμενεῖς, νεφεληγερέτην κ. τ. τ. σχηματισθέν.

*Σκοτοβινιάω, (βινέω), κωμικ. παρ' Ἀριστοφάνει Ἀχαρν. 1221. σχηματιστέον κατὰ τὸ, Σκοτοδινιάω, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, ὅ ἐστιν, ἐν σκότει βινέω, συνουσιάζομαι.

Σκοτοδασυπτερυγόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. Σύνθεσις κωμικὴ τῶν λέξεων παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχ. 398. ἐκ τοῦ, σκότος, δασὺς, πτερὸς, καὶ θρὶξ· ὁ μελανὰς, δασείας καὶ πτωὰς τρίχας ἔχων.

Σκοτοδείπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Ὁ ἐν σκότει δειπνῶν, τρώγων, οἱ Γρηγορεταὶ μεταχειρίζθησαν τοῦτο ὡς ἑρμηνείαν τοῦ Ζοφοδορπίας.

Σκοτοδινέω, ῶ (δινέω). Σκοτοῦμαι, μοὶ γίνονται τὰ ὄμματα σκοτεινὰ καὶ ὡς γύρος ἐμπροσθεν αὐτῶν, ἰλιγγιῶμαι, σκοτίζομαι, σκότος πληροῦμαι, ζαλίζομαι, σκοτοδίνην ἔχω, μετὰ σκότους ὀφθαλμῶν συντρέφομαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ἀντραλλισμένος, ἀντραλλίζομαι, ἔχω τὴν ἀντρίλλαν, Λουκ.

Σκοτοδίνη, ἡ, χείρων τύπος ἀντὶ, σκοτοδινία, Lobeck Φρυν. σελ. 497.

*Σκοτοδινία, ἡ, σκοτοδίνωσις, ἡ. Σκοτοῦρ. ἀντράλλα, ζάλη τῆς κεφαλῆς, τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ, ὅταν περιστρέφεται ἤτοι γυρίζει ὀλίγα, ὅτε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ σκοτίζονται· ταὐτὸν τῷ, σκοτόδινος, καὶ σκότωμα, ἐκ τοῦ

Σκοτοδινιάω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, σκοταδινάω, Διοσκορ. ἐ. 7. Ἀριστ. Ἀχ. 1219. Πλατ. Νομ. 2. σελ. 661. B, Lobeck Φρυν. σελ. 62.

Σκοτόδινος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σκοταδινὸς. Ὁ Γαληνὸς εἰς τοὺς Ἱπποκράτ. ἀφορισμ. σκοτόδινος δ' ἐστὶν, ἐπειδὴν ἅμα προσδιαπίπτῃ ἀσθενεία τὰ βλεπόμενα, ἤτοι διὰ τῆς ὄψεως ἀσθένεια ἐξαίφνης ἀπολῆται, δοκεῖ τοῦτον αὐτῷ σκότος περικεχυσθαι.

Σκοτοειδής, ἐες, ὁ, ἡ (εἶδος) Τὴν ὄψιν σκοτεινὸς, ἀμυρὸς, ζοφώδης, ὁ σκότους εἶδος ἔχων.

*Σκοτόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ σκότιος· Σκοτεινὸς, ζοφώδης, νέφος, Ἡτ. Ε. 557.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Σκοτεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ ἐν σκότει ἢ ἐν τῷ ερυπτῷ ἐργαζόμενος, Μιτέλ. σ. 81.

Σκοτεμβέρνα, ὁ, ἡ, (βορ). Ἐν τῷ σκότει ὑπὸ σκότου ὄγκων κρύφα μυοφαγῶν, κρυφίως τρώγων ἢ χοιρίζων. ὅθεν τροπ. δόλιος, πανοῦργος, ἀπατεών.

Σκοτόμαινα, ἡ, Ἀττ. ταὐτόν τῷ, Σκοτομήνη. Ἡσυχ. καὶ Γρηγορ Νεζιαν. καὶ Lobeck Phryn. σ. 439.

Σκοτομήνη, ης, ὁ, ἡ (σκότος, μῆνος) Ὁ ὑπουλος, κρυφίως ων γνώμης, νους.

Σκοτομήνη, καί, Σκοτομηνία, ἡ, παρὰ τοῖς Ο'. ἐκ τοῦ, σκότος, καὶ μήνη. Νὺξ σκοτεινὴ καὶ ἀσέληνος, νὺξ ἀφώτιστος ὑπὸ σελήνης. ὅθεν

Σκοτομήνιος, ὁ, ἡ. Σκοτεινός, ἀσέληνος, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσ. Ξ, 457. «Νὺξ σκοτομήνιος, ταυτον τῷ, Σκοτομήνη, ἀσέληνος, σκοτεινή, ἡ καὶ' ἣν ἡ σελήνη ἀπαυγάζονται τῇ πρὸς τὸν ἥλιον συνόδῳ, μήνη γὰρ ἡ σελήνη, ὁ Σχόλ.

Σκότος, ου, ὁ. Σκότος, τεοτάδι ἔλλειψις φωτός, ὁ ἀφώτιστος κήρ, Ὀδ. Τ, 33ρ. συχνότερον δὲ ἀπαντᾶται αὐτη ἡ λέξις ἐν Ἰλιάδι, ἐνταῦθα δὲ πάντοτε τὸ σκότος τοῦ θανάτου, συνῆθ. μετὰ τοῦ, τὸν δὲ σκότος ἅστε κάλυψεν, ὡς Ἰλ. Δ, 461, τοῦτον δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ σκότος ἐκάλυψεν, ἀσκοτίσθησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ· θάνατος κατέσχεν αὐτόν, ὅ ἐστιν, ἀπέθανεν, ὡς καὶ ἐν Ἰλ. Ε, 47. «Στυγερὸς σκότος εἶλεν, φρικτὸς θάνατος αὐτὸν ἔλαβεν, ἤτοι ἀπέθανεν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, ὄλεθρος, θάνατος, Εὐριπ. Ἐκάβ. «Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας, ἐκ τοῦ ᾅδου, ἐκ τοῦ θανάτου. Κατ' Εὐστάθιον οἱ Ζωγράφοι καλοῦσι «Σκότησι καὶ τὰς Σκιάς· καὶ Φιλεται ἅτι συγχυαίνει μετὰ τοῦ Σκιά, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ, Σκιά, Σενοφ. Κυρουπ. ά. ε. 19. «Ἐν σκότει νέμεται, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτός. 2) μεταφορ. ἡ κρυφιότης, ἀπραξία, ἀφάνεια, ἀκινησία, ὡς, ἐν σκότῳ καθήμενος, Πινδ. Ὀλ. 1, 133. πρβ. Νεμ. 4, 65. 7, 19. «Κατάσχεν ὑπὸ σκότου τὸν ῥᾴθυμον, εἶχεν ὑποκεκρυμμένον, ἔκρυπτεν τὸν ῥᾴθυμον· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὴ τοῦ, ἀβεβαιότης, ἄγνοια, Δημοσθέν. «Πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας. 3) σκοτειναὶς τόποι, τάφος, ᾅδης, καὶ τ. τ. ὡς ἀνωτέρω παρ' Εὐρ. Ἑκ. 4) «Σκότον διεξοδεύειν, βλέπω τὸ σκότος, ἤγουν ἔχω σκότος πρὸ ὀφθαλμῶν, εἶμαι τυφλός, Valck. Φω. 380. diatr. σλ. 141. Seidl. Εὐρ. Τρωαδ. 566. — Οἱ Ἀττικοὶ ἔχουσι καὶ οὐδέτερον, τὸ σκότος, ους, Hesiod Theog. Φαίδων, σλ. 99. Β. ἀλλ' ὅμως καὶ παρ' αὐτοῖς ἅττι πολλ' εὐχρηστότερον τὸ ἀρσενικὸν ὁ σκότος, Pierr. Μοῖρ. σλ. 353. Porc Εὐρ. Ἑκ. 825 Schaef. Γρηγ. π. 22. 615. (συγγεν. τῷ σκιά σκιά.) ὅθεν

Σκοτόω, ῶ. Σκότος ἐπάγω τινί, ποιῶ μὴ βλέπειν, τυφλίζω· «Ἐγὼ σκοτώσω βλέψαιμι, Σοφοκλ. 2) Σκοτοδινιῶν τινά, αὐτοκέλευστον προξενῶ· καὶ ἀμεταβ. ἡ Μέσ. Σκοτόομαι, ταυτόν τῷ, σκοτοδινῶ, σκότος καὶ ἴλιγγος πληρούμαι, ζαλίζομαι. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Σκοτόωσι ἀντὶ τοῦ φονεύω, σκότος ἤτοι θάνατον ἐπάγω τινί.

Σκοτωλόγης, ους, ὁ, ἡ· συναίρ. ἀντὶ τοῦ, Σκοτολογής, ὅθεν

Σκοτωλία, ἡ, ταυτόν τῷ, σκότος, Φωτ. Βιβλ. σελ. 218.

Σκότωμα, τ'. Ἴλιγγος, ἀνωφάλλα, ζάλη τῆς κεφαλῆς μετὰ σκότους, σκοτοῦρα· ἴδε ἐν τῷ, Σκοτόω, σύνθ. 2. Ὁ Ἀρεταῖος περὶ χρονίων παθῶν γ'. λέγει· «Ἢν ζόφος τὰς ὄψεις σχῇ, καὶ δίνος ἄμφι τὴν κεφαλὴν ἑλίσσεται, καὶ ὥσπερ βομβὴς ὅπως ῥοώντων κατεχηχὼν ποταμῶν, ἢ οἷον ἄνεμος ἰσχίοισι ἐγκαθειρχθεὶς, ἢ αὐλῶν ἢ καὶ συρίγγων ἠνοπή, ἢ τρισμοῦ ἀμαξῆς ἰσχή, ὀνομάζομεν Σκότωμα τὸ πάθος· ὅθεν

Σκοτωματικός, ἡ, όν. Ὁ σκότωσιν, ἤτοι σκοτοῦραν προξενῶν, διαγείρων· καὶ ὁ σκότωσιν, σκοτοῦραν πάσχων. «Σκοτωματικοὶ καλοῦνται οἷς παρακολουθοῦσι σκοτώσεις, καὶ δοκοῦσι περιφέρεσθαι αὐτοῖς τὴν κεφαλὴν, μετὰ τοῦ καὶ μαρμαρυγὰς αὐτοῖς παρέπεσθαι· Γαλην. «Τὸ σκοτωματικὸν καλούμενον πάθος εὐθὺς κἀξ αὐτῆς τῆς προτηγορίας ὑπᾶον ἐστί· σκοτοῦνται γὰρ ἐπὶ σμικραῖς προφάσεσιν οἱ πάσχοντες, ὡς καὶ καταπίπτειν ἐνίοτε, μάλιστα μὲν ὅταν αὐτοὶ ποτὲ ἐν κύκλῳ στραφῶσιν· ὅπερ γὰρ τοῖς ἄλλοις ἐπὶ πολλαῖς περιστροφαῖς συμβαίνει, τοῦτο ἐκείνοις ἐπὶ μιᾶς· κἂν ἕτερόν δέ τινα περιστρεφόμενον ἴδωσι, σκοτοῦνται, κἂν τροχὸν ἤτοι τοιοῦτον περιδινούμενον, αὐτάς τε τὰς καλουμένας δίνας ἐν τοῖς ποτισμοῖς· συμβαίνει δὲ αὐτοῖς ταῦτα μᾶλλον, ὅταν ἡλιωθῶσιν, ἢ πως ἄλλως θερμανθῶσι τὴν κεφαλήν· ὁ αὐτ. κατὰ τὸν. γ'. ἡ.

Σκότωσις, εως, ἡ (σκοτόω). Σκότος, ἔλλειψις φωτός, τὸ γίνεσθαι σκότος. 2) σκοτοῦρα, ἐντράλλα, ζάλη τῆς κεφαλῆς μετὰ σκότους· ταὐτόν τῷ, Σκότωμα.

Σκυβελίζω (σκύβαλον). Ὡς σκύβαλον λογίζομαι, ὅθεν καταφρονῶ, ἀπορρίπτω, καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαί τινα· ἐξουθενῶ, ἀποδοκιμάζω, ἀτιμάζω, τινά.

Σκυβελικός, ἡ, όν (σκύβαλον). Καταφρονημένος, ἀποδοκιμασμένος· ἄτιμος, οὐτίσανός, ἀχρεῖος· «Ἀργύρια σκυβαλικά», Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκλ. 21. τὰ ἄτιμα.

Σκυβάλισμα, τό (σκυβαλίζω), ταὐτόν τῷ, Σκύβαλον. Ψωκυλ. 144. «Μηδ' ὅλλου παρὰ ἀστὸς ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζηα, ἀποφάγιον.

Σκυβαλισμός, ὁ (σκυβαλίζω). Καταφρόνησις, ἐξευτελισμός, καταφρονητικὴ μεταχείρισις· καὶ τὸ ἀδόκιμον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν σκυβάλων ἀχρήστων.

Σκύβαλον, τό. Κύπρος, ἀποχώρημα, σκουπίδιον, ἀπόκαθαρμα, ἄχυρον, πᾶν ἀνάπομπιμαῖον ἤτοι λείψανον ἀχρήστων ἀπό τινος, πᾶν ὅ,τι ἀπορρίπτει τις, ὡς τζιφλοῖα, φλοῦδαι, οἷον πίτυρα, κατακάθισμα, τρυγία, ὑποσταθμη, κ. τ. τ. τροπ. λείψανα πρώην ὡραίων πραγμάτων, λείψανα πλοίου κ. τ. τ., καὶ πᾶν ὅ,τι εὐχόζει καὶ ῥίπτει ἔξω ἡ θάλασσα, Ἰσαι. Φιλ. Θεσσ. 28, 2. Ἐπ. ἀδ. 13, 4. Ἀχ. Τατ. σελ. 522. Ὁ Κύριλλος ἐν Δεξεῳ Χειρογράφῳ ἔχει· «Σκύβαλα, τὰ τῆς καλάμης γενεσια, ἃ περιττὰ πολλῶν ἀχύρων εἰσὶ καὶ παντελῶς ἄχρηστα». Ὁ Σουίδας παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ Κασίβαλον, πᾶν τὸ τοῖς κυσὶ βαλλόμενον, ὡς π. χ. τὰ τῆς τραπέζης ἐναπομεινάρια, ἤτοι τὰ ἀποφάγια· ἄρα «Κύσβαλον κατὰ μετάθεσιν τοῦ σ' καὶ ἀπομεῖναι ἡ πρώτη σημασία αὐτοῦ ἐστιν, Ἀποχώρημα, ἀπόρριμμα, λείψανον· ὅθεν

Σκυβαλώδης, ους. ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος σκυβάλου ἔχων, ὅμοιος σκυβάλῳ. «Τὸ σκυβαλῶδες ταυτὸν τῷ, Σκύβαλον.

Σκυδμαίνων, ὁ, ἡ, = σκυθρωπός, Ἡσυχ. ἐξε σκυδμαίνων· ἐκ τοῦ

Σκυδμαίνω, ταυτόν τῷ, Σκύζομαι. Θυμόνομαι πρός τινα, ἀορ. πρωτ. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως, εἶμαι θυμωμένος, κακωμένος, σκυθρωπός, δύσκολος, Ὁ. Ω. 3ρο. «Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινόμενος, σκύζεσθαι, ὀργίζεσθαι· ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, σκυθρωπάζειν, περιεσῶς, ὀργίζεσθαι.

Σκύζα, ἡ (κύω, κύσω, κύσω). Ἀσθένεια, ἀσθλιότης, τὰ πρὸς ὀχείαν ὀργῆν, Φιλητᾶς παρ' Ἡσυχ. ὅθεν

Σκυζάω, ῶ. Ὀργῶ πρὸς ὀχείαν ἢ πρὸς συνουσίαν, ἐν ἐπιθυμίᾳ σαρκικῆς μίξεως εἶμι· ἐπὶ συνουσίᾳ ὁρμῶ, καπριάω, ἐγκισσάω, ἐπὶ ζώων, Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. ς'. 18.

Σκύζω, Μ. ὑσω· συνηθὲς κατὰ μέσην ὁμάδετιν «Σκύζομαι, ταὐτόν τῷ ἐξ αὐτοῦ παραγομένῳ Σκυδμαίνω. Ἀχθομαι, ἀγανακτῶ, δυσχεραίνω, λυποῦμαι, χολοῦμαι, θυμοῦμαι, ὀργίζομαι, εἶμαι θυμωμένος κατά τινος, σκυθρωπάζω. «Σκύζομαι, τινὶω, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ (μουρμορίζω) κατά τινος, Ἰλ. Δ, 23. 8, 460. Ω, 118. Ὀδ. Ψ, 209. «Μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζεσθαι. — Ὁ Ὀμ. χρῆται μόνον τῷ ἀνωτέρω, Τὸ ἐνεργ. δὲν εὑρίσκεται παρὰ κανενὶ καλῷ συγγραφεῖ, μόνον δὲ παρὰ Γραμματ. εὑρηται. Τὸ ἐνεργητικὸν «Σκύζουσιν ἑρμηνεύει ὁ Ἡσυχιος διὰ τοῦ «Ἡσυχῇ ὑποψιθύρισι ὥσπερ κύνες· οὕτω κεῖται καὶ παρὰ Πλουτ. Ἐρωτικ. «Τῆς κυνὸς σκυζομένης, ὡς ἀναφέρει ὁ Στέφανος, ἔνθα αἱ λοιπαὶ Ἐκδόσεις «Ἡσυζομένης ἔχουσι. Ὁ Πιλυδεύκης ἐν ἑ. 86. λέγει, ὅτι τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν κυνῶν, ὅταν κοιμῶνται καὶ διεγερόμεναι ὀλιγιστῶσιν ἤτοι γαυγίζωσιν ἡσύχως, «Σκύζει, τὸ ὑποψιθύριστα ὑποψιθύρισαι· ὅπου κατὰ τὴν τοῦ Στεφάνου παρατήρησιν κεῖται τὸ Σκυζῶν ἠμαρτημένως. Ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ιζ'. 8. λέγει ὅτι τὸ Σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος λέγεται, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλᾷ ὀργιζόμενος· λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων καθαίρεσις «Ἐπισκύνιον· τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλει πολεμεῖν αὐτοῖς· ἄρα παράγει ὁ Σχολιαστὴς τὸ Σκύνιον, ἐκ τοῦ Σκύζω. Ὁ παρ' Ἡσυχίῳ σχηματισμὸς «Σκύθομαι ἔστω ἠμαρτημ. ἀνάγν. αὐτὶ τοῦ «Σκύζομαι· ἀλλὰ καὶ ἐκ ταύτης παράγεται τὸ, σκυθρός, ἀντὶ τοῦ, σκυθρωπός· καὶ τὸ, σκυθμαίνω, καὶ, ἀποσκυθμαίνω· καὶ ἑπομένως τὸ, ἀρισκυθής, λίαν ὠργισμένος, ὀργίλος, ἅγαν σκυζόμενος, παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. καὶ ἀποσκύζω, παρ' Ἡσυχίῳ· ἑρμηνεύμενον διὰ τοῦ, ἀποθέμφομαι, ἀπειλῶ. (Συνῆθ. ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ κύων, ἄρα κυρ. ὡς τὸ κυζῶμαι.)

*Σκυζάριον, τό. Σκυθικὸν ξύλον, = Φίφος, ἐκ τοῦ

Σκύθης, ου, ὁ. Ὁ ἐγκάτοικος τῆς Σκυθίας, ἡ ὁ ἐκ τῆς Σκυθίας ὤν· κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπ. λειψ. 17. 2) τροπ. πᾶς ἀπαίδευτος, ὠμὸς καὶ ἀπολίτευτος ἄνθρωπος. 3) ἐν Ἀθήναις δὲ ἐλέγετο καὶ ὁ δημόσιος ὑπηρέτης τοῦ δικαστηρίου, ὡς ὁ παρ' ἡμῖν Τάταρης ἢ Σεϊμένης, καλούμενος, καθόλου οἱ δημόσιοι σκλάβοι, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζον εἶδος ἀστυκῆς φυλακῆς, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ τοιοῦτοι Σκύθαι τὸ γένος ἦσαν· ἐν τοιούτοις παρίστηται ὁμιλοῦντα καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῖ καὶ Θεσμοφοριαζούσαις· οὗτοι ἐκαλοῦντο ἔτι καὶ «Δημόσιοι ἐπόπται καὶ, Περιστίνοι. καὶ Τοξόται, ὑποκείμενοι ὄντες εἰς τοὺς Ἀρξιέρχους.

Σκυθίζω, Μ. ἴσω. Σκύθης εἰμί, φέρομαι ὡς Σκύθης, ζῶ ὡς Σκύθης, πράττω ἢ φρονῶ, ὅθεν 1) τὰ τῶν Σκυθῶν φρονῶ, ἐκ τοῦ μέρους τῶν Σκυθῶν εἰμί. 2) ἀμέτρως πίνω, μεθύω, ἀκρατοποτῶ ὡς οἱ Σκύθαι. 3) κόπτω, τέμνω, Εὐσταφίζω τὴν κεφαλὴν ἢ κουρεύω τὰς τρίχας ὡς οἱ Σκύθαι. «Κἀρα πλόκαμόν τε ἐσκυθισμένον ἐυρὼν, κουρευμένον, ἐυρισμένον, Εὐριπ. Ἰλ. 241. οὕτω καὶ τὸ «Ἀποσκυθίζειν ἐν Τραωάδ. 1008.

Σκυθικός, ἡ, όν (Σκύθης). Ὁ ἀνήκων εἰς Σκύθην. Ἐπίρ. «Σκυθικῶς, σκυθικά, κατὰ τὸν τῶν Σκυθῶν τρόπον. «Αἱ Σκυθικαὶ εἶδος σαυβαλίδων, ὡς Περσικαί, Σιουσιναι κ. τ. τ.

Σκυθίς, ίδος, ἡ· Θηλυκὸν τοῦ Σκύθης.

Σκυθιστί, Ἐπίρ. (σκυθίζω). Κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, κατὰ τὴν τῶν Σκυθῶν διάλεκτον, Σκυθικά, ὡς οἱ Σκύθαι.

Σκυθοποιεῖν. Ποιεῖν κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κων· ἀμφ. βέλτιον δὲ τὸ «Σκυθοπιεῖν πίνειν κατὰ τοὺς Σκύθας.

Σκύθος, Αἰολικ. ταὐτόν τῷ, Σκύφος, Ἀθήν. σελ. 500.

Σκυθοτοξότης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Σκυθίας τοξότης, Ξενοφ. ἀναβ. γ'. δ'. 15.

Σκυθρᾰζω, Μ. ἄσω (σκυθρός). Μουρμουρίζω, δυσχεραίνω, ἀχθομαι, ἀγανακτῶ, εἰμαι σκυθρωπός, ἢ λυπημένος, ταὐτόν τῷ, Σκύζομαι, Εὐριπ. Ἡλ. 830.

Σκύθρᾰξ, ὁ· παρὰ Δωριεῦσι ταὐτόν τῷ, Κυρτάνιτις, καὶ, Σκυθρὰξ, ἴδε τοῦτο.

Σκυθρός, ά, όν (σκύζομαι). Σκυθρωπός, χαλεπός, στενωπὸς τὴν ὄψιν, ὠμός, ἐργῖλος, αὐστήρικτος, αὐτηρός, πικρός, μουρμουριστής, λυπημένος, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐκ Μενάνδρου. «Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργαστὴς σκυθρός, πικρός, ἀηδωλόγος».

Σκυθρωπάζω, Μ. ἄσω· καὶ, Σκυθρωπίω (σκυθρωπός). Σκυθρωπός, ἀγανακτημένος, δύσκολος (τζιτζιάρης) ἢ περίλυπος εἰμι, ἢ φαίνομαι, ἔχω συνεσταλμένας καὶ κατεβασμένας τὰς ὀφρύς μου, Ἀριστοφ. Δυσ. 7. «Μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον, οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρύς.» συνώνυμα τούτου εἰσὶ τὸ, Συνεφοῦν τὰ ὄμματα. Τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν. Συνάγειν τὰς ὀφρῦς. Συνοφρυοῦσθαι· ἐπὶ δὲ χρώματος, ἔχειν ὄψιν σκοτεινήν, μελανήν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σλ. 378. ὅθεν

Σκυθρωπασμός, ὁ. Τὸ σκυθρωπάζειν, ἢ σκοτεινὴ, κατηφὴς, στυγνὴ, λυπηρὰ ἢ ὀργίλος ὄψις τοῦ ἀνθρώπου, σκυθρωπὸν ἢ λυπημένον μοῦτρον.

Σκυθρωπός, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -πῶς (σκυθρός, ὠπ). Ὁ σκυθρὰν ὄψιν, ἢ βλέμμα ἔχων· ὅστις σηλάδη ἔχει τὰς ὀφρῦς κατεβασμένας καὶ ζαρωμένας καὶ ἢ ὀρὸς τοῦ προσώπου αὐτοῦ φαίνεται συνεσταλμένη, σκοτεινὴ, στυγνὴ, λυπηρὰ, ὀργίλος· κατηφὴς, σκυθρὸς τοὺς ὤπας, βαρὺς, στυγνὸς, σοβαρὸς, ὠμός· οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ σκυθρωπάς, ἡ, όν, Lobeck. Φρυν. σλ. 105. Ἰσοκράτ. Δημόν. «Ἔδιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύνοον· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ, αὐθάδης· διὰ δὲ τοῦτο, φρόνιμος εἶναι δόξειεν. Ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν ὑποκριτῶν σχῆμα τοῦ προσώπου, Λουκιαν. Ἰκαρομ. 5. «Σκυθρωπὸς ἔχειν», σκυθρωπάζειν, Σε οφ. ἐπὶ χρώματος, σκοτεινὸς, ζοφώδης, χωρὶς λάμψιν, ἀντίθ. τῷ, λαμπρὸς, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 378. Lact. Stob. σλ. 61. ὅθεν

Σκυθρωπότης, τητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ προσώπου ἢ τὸ εἶναι τοῦ σκυθρωποῦ, Δίων Κασ.

Σκυλάκαινα, ἡ, ποιητ. ἀηλ. τοῦ σκύλαξ. Ἡ κύων, ἢ σκύλα, Δοθλογ.

Σκυλακεία, ἡ (σκυλακεύω). Ἡ γέννησις ἢ ἡ σύζευξις· ἢ ἐπιμέλεια καὶ ἀνατροφὴ τῶν σκύλων· τὸ ἔχειν καὶ τρέφειν σκύλους.

Σκυλάκειος, εία, ειον. Ἀπὸ νέου· σκύλους· καθόλου ἀπὸ σκύλους· ἐπὶ νέων ὁ ἀνήκων εἰς σκύλους. (υυ—υ)

Σκυλάκευμα, τὸ (σκυλακεύω). Τὸ ἐρρίμμένον ἢ ἐπιμεληθέν σκυλάκιον· γενεά, ἔγγονον, γέννημα, κύημα, Δοθλογ. γ'. κεφ. 5. «Ἔρρε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔρρε ποδ' ἐμεῖο· Ἔρρε, τὸν οὐ σπάρτας ἄξιος ἐτρέφομεν», οὕτως εἶπέ ποτε Λάκαινά τις μήτηρ, κτείνουσα τὸν ἐνάξιον υἱὸν αὐτῆς· καθόλου· = σκύλαξ.

*Σκυλακεύς, ὁ, ποιητ. ἀντὶ σκύλαξ, Ὀππ.

Σκυλακεύω (σκύλαξ). Τοὺς σκύλους ζευγαρόνω, συζεύγω, εἰς ζευγάριον ποιῶ, ὅ ἐστιν ἑνόνω τοὺς σκύλους, φέρω εἰς τὸ αὐτὸ θηλυκὸν καὶ ἀρσενικὸν πρὸς ὀχείαν, μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Κυνηγ. ζ'. 1. «Σκυλακεύειν αὐτὰς, τοῦ χειμῶνος· ἀφιέντα αὐτὰς νὰ ὀχεύωνται τὸν χειμῶνα· καθόλου, ὡς παρ' Ἀρρ. κυνηγ. ἡ. 4. ἀντὶ τοῦ, περικοιοῦμαι, ἀνατρέφω κρατῶ σκύλους· οὕτω καὶ παρὰ Θεμιστ. λέ. παρὰ δὲ Στραβ. ἑ. σελ. 351. «Ὑπὸ λυκαίνης σκυλακευόμενος», ἀντὶ τοῦ, θηλαζόμενος.

Σκυλάκη, ἡ· ποιητ. θηλ. τοῦ, σκύλαξ, Ὀρφ. Ἀργ. 977· ἀμφ.

*Σκυλακηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν νέων σκύλων, Συνέσ.

Σκυλακία, ἡ· ταὐτόν τῷ, σκυλακεία.

*Σκυλακίζω, (σκύλαξ). Ζευγαρόνομαι, συνουσιάζομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκύλων.

Σκυλακικός, ή, όν. Ὁ ἐκ νέου σκύλου, καθόλου ὁ ἐκ σκύλου ὤν, σκύλινος.

Σκυλάκιον, τό· ὑποτερ. τοῦ σκύλαξ.

Σκυλακίτις, ίδος, ἡ Κυρία καὶ προστάτις τῶν σκύλων, ἐξαιρ. τῶν λαγωνικῶν, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Τμν. λέ. 12.

Σκυλακοδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν) «ὥρια, Ἡ ὥρα, ἤτοι ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, καθ' ὃν εἰσὶ τὰ κυνικὰ λεγόμενα κάυματα, Ποιητ. παλ. περὶ βοτκν. στίχ. 140.

*Σκυλακοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων τοὺς σκύλους. 2) παῦ προπαροξυτόνως, σκυλακάκτανος, ὁ, ἡ, φονευμένος ὑπὸ σκύλων.

*Σκυλακοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν καὶ περιποιεῖσθαι σκύλους, ἐκ τοῦ

*Σκυλακοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Σκύλους τρέφων, ἀνατρέφων ἢ κρατῶν, Ὀππιαν. Κυνηγ. Α', 435. 719.

Σκυλακώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος σκύλῳ, ὁ σκύλου εἶδος ἔχων. «Τὸ σκυλακῶδες», προστυπακονομ. ἦθος Ξενοφ. Κυρουπ. ά σ'. 4., τὸ ἤθος, ἤτοι ὁ τρόπος τῶν σκύλων τοῦ νὰ κολακεύωσιν ὅλους.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ ὡς σκύμνος. Κάθε νεογνόν, ἤτοι νεογέννητον ζῶον (ὡς καὶ τὸ σκύμνος), ὑπερ ἡ συνήθεια Κοινταβίων, παρὰ τὸ ἐν τῇ κοινῇ βιοῦν, καὶ χυδαιώτερον «Κουτάβιον» καλεῖ· ὁ Νίκανδρ. καλεῖ ὅτι «Σκύλακας,» καὶ τὰ τέκνα ἤτοι τὰ γεννήματα τῆς γελῆ· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ Κυνίδιον, ἤτοι τὸ νέα γεννήματα τῆς κυνός, οἱ νεογνοὶ κύνες. Ὀδυσσ. Ι, 389. Μ, 166. Τ, 14. Ἡσ. Θεογ. 834. ὅτι δὲ καθόλου, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Κύων. Ξενοφ. κυνηγ. ζ'. 6. καὶ η. «Σκύλακι γενναίῳ ἀνακλάζοντι.» ἐν τῇ Ὀδσ. ἡ λέξις ἐστὶν ἀεὶ θηλ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. καὶ πολλάκις ἀρσενικ. 2) ἡ περὶ τὸν τράχηλον ἅλυσος, ἢ εἰς τὸν λαιμὸν ἁλυσίδα, ἢ τὰ περὶ τὸν λαιμὸν ἐσσμὰ, Πολυβ. κ'. 10. καὶ Πολυδ. ί. 162. 3) Σκύλαξ, κύριον ὄνομα ἀνδρός. Πρωτότυπον ταύτου ἐστὶ τό, Σκύλος, ἢ Σκύλλας, ὡς παρ' Ἡσυχίῳ, καὶ Ἐτυμολόγῳ, ὅπερ καὶ ἡ συνήθεια φυλάττει· ὅθεν «Σκυλλοπρόσωπος», ὁ ἀνιδὴς, ἀσύντροπος· ἐν τῇ συνηθείᾳ (καὶ Σκυλλομούτζουνος). Ἐκ τοῦ Σκύλος, ἐστὶ καὶ τὸ ὑποκοριστικὸν «Σκυλίονα καὶ τὸ Σκύλαξ, ὡς καὶ ἐκ τοῦ Πλοῦτος, τὸ Πλούταξ, κ. τ. τ. Ἐντεῦθεν ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τὸ βαλάσιον τέρας «Σκύλλαν» λεγόμ ον· διότι, κατὰ τὸ Σουΐδαν, ἑκατέρωθεν τῶν μερῶν αὐτοῦ κυνῶν κεφαλὰς εἶχε. «Σκύλλα, ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει σκρίον κυνοειδέτο εἶναι μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, γυναικὸς περικαλλοῦς σχῆμα ἔχον· ἑκατέρωθεν δὲ κυνῶν κεφαλὰς ἔξ· τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἀφιδέσθαι. Ὄρα περὶ ταύτης καὶ τοῦ τοῦ Ὁμήρου Σχολιαστὴν ἐν Ὀδυσ. Μ. στίχ. 85. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι ἐκ τῆς τῶν Ἡλίων διαλέκτου «Κύλλαιν» ἀντὶ, Σκύλλαξ. (ἤτοι παρὰ τὸ σκύλλω ἐκ τοῦ σκύλλω, ἢ παρὰ τὸ κύω, κυάω, κύων.) [υ—]

Σκυλακτικός, ή, όν. Διαπράξων, ἁρπακτικὸς, ἐξαιρ. ὅστις πέρνει ἀπὸ τοῦ πεσόντος καὶ φονευθέντος ἐχθροῦ τὰ ὅπλα, Σχολ. Λυκ. ἴδε σκυλήτρια· ἐκ τοῦ

Σκυλάω, ῶ, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ, σκυλεύω.

Σκυλεία, ἡ (σκυλεύω). Λεηλατία, ἁρπαγὴ καὶ ἐξαιρ. τῶν πραγμάτων τοῦ φονευμένου ἐχθροῦ.

Σκύλευμα, τό (σκυλεύω). Τὰ σκυλευθέντα, λάφυρον, τὸ λάφυρον, τὸ ἁρπαγὲν, καὶ ἐξαιρ. τὰ ἁρπαχθέντα πράγματα τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, οἷον ὅπλα, φορέματα, κ. τ. τ. ἴδε σκῦλον. (——υ)

Σκύλευσις, ἡ (σκυλεύω), ταὐτόν τῷ, σκύλευμα. (——υ)

Σκυλευτής, οῦ, ὁ. Ὅποιος λεηλατεῖ, διαρπάζει, ἐξαιρ. ὅστις πέρνει ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ τὴν πανοπλίαν, τὰ ὅπλα καὶ φορέματα, σκυλεύων, Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Σκυλεύω, καὶ, σπανίως Σκυλάω (σκῦλον), μετὰ Αἰτιατ. Ἁρπάζω τὰ φορέματα, τὰ ὅπλα, καὶ ἐξαιρέτως τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ, «Σκυλεῦσαι νεκροὺς», Ἡρόδοτ. 1, 82. ὡσαύτως, ἐλάφου ἢ σκοτωμένου ζῴου, τοῦ περνῶ τὸ δέρμα, πετζί. ὅθεν καθόλου ἁρπάζω, λεηλατῶ μετὰ βίας αἰτ. προσ. καὶ πράγμ. «Κύκνου τεύχεα ἀπ' ὤμων σκυλεύσαντες», Ἡτ. Ἀσπ. 468. καὶ μόνον μετὰ αἰτ. πράγμ. Σκυλεύειν τι ἀπό τινος, Ἡρόδοτ. ϙ. 80., ἔνθα ἐνίοτε προσεπέρχεται γεν. προσ., Θεωρητέα ὡς ἐξαρτωμένη ἀπὸ τῆς αἰτ., Ξεν. Ἀναβ. δ, 1, 6. Ἑλλην. 2, 4, 19. Μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., τινά τινος, ὡς παρὰ Νικ. «Ἀμφιβῆναι δέρματος ἐσκύλευσαν» παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ, τινί τι. (συγγεν. τῷ, συλάω, συλεύω.) ὅθεν

Σκυλήτρια, ἡ. Ἡ σκυλεύουσα, ἡ πέρνουσα ἀπὸ τοῦ φονευθέντος ἐχθροῦ τὴν πανοπλίαν. Λυσίφρ. 8, 3, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Σκυλευτική.

*Σκυληφόρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ σκυλοφόρος.

Σκύλλα, τὰ. Εἴδος ἰχθύων, Caniculae, Σκυλόψαρα, Ἀριστοτ. Ζῶ. Ἱστορ ϛ' καὶ Πλιν. θ'. 46. ἔστι δὲ ταῦτο τὸ εἶδος ἐκ τῶν Θύννων ἐκ τοῦ σκύλαξ. (υ)

Σκύλλαρος, καὶ, Κύλλαρος, ὁ. Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. δ'. 4. Εἶδος καρεύου γυμνοῦ (ἐκ τοῦ Σκύλλω) κατοικοῦν εἰς ξένας κοχλίνων κατοικίας, ὡς ὁ τοῦ Δικναίου Cancer Bernhardus (Κλιζιτόρων, κοινῶς).

Σκύλλω, Ἀόρ. ἔσκυλα, Κυρ. ἐκδέρω, σύγαζω τὸ πετζί· ὅτι δὲ ξεπιὸ τὰς τρίχας, ὅθεν καθόλου κατατρύω, τραβῶ τινα ἀπὸ τὸ φόρεμα ὥστε ξεσχίζω αὐτὸ, ξεσχίζω, ἢ εὐω, τοὺς ὄνυξι σπάω τὰς σάρκας αὐτοῦ, τραβῶ καὶ σπαράττω τινὰ, κατασχίζω, κατασπαράττω, «Σκύλλονται πρὸς ἀνυσίων παίδωνι», Αἰσχ. Περσ. 577), καταξεστίζουσι, σπαράττουσι τὰς ἑαυτῶν σάρκας. τροπ κουράζω, πειράζω, ἐνοχλῶ, θλίβω, βαρύνω, δυσχεραίνω, εἰς κόπον βάλλω, Ματθ. δ'. 35. «Τί σκύλλεις;» «Κύριε, μὴ σκύλλου», μὴ ποιράζεσαι, μὴ ἐμβαίνε εἰς κόπον, Λουκ. ή. 49. καὶ ζ'. 7. οὕτω καὶ παρ' Ἡρωδιαν. δ'. 13. καὶ ζ. 3. ὅθεν

Σκύλμα, τό. Τὸ τράβηγμα καὶ σπάραγμα τῶν τριχῶν ἢ αἱ τραβηγμέναι καὶ ἐκβαλμέναι ἤτοι ἐσπαραγμέναι τρίχες, Ἀλθολογ. «Σκύλματα κόμης.» Ruhnk ep. cr. σ. 73.

Σκυλμαίνω, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ, Σκυλμεύω.

Σκυλμός, ὁ. (σκύλλω) ταὐτόν τῷ, Σπάραγμος, κατάξεσις, κατασέχισμα, καὶ μάλιστα ὅταν ἦναι τις εἰς πολλὰ μεγάλην λύπην καὶ θλῖψιν· μετὰλείπται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, βάσανος, ἐνόχλησις, πείραξις, δυσχέρεια, κάκωσις, κόπος, βάρος.

*Σκυλοδερέω, ἤτω. Ἀρχίζω τὰ δέρματα, Ἀρ. Πλουτ. 514. ἐκ τοῦ

Σκυλοδέψης, ου, ὁ. (σκύλον, 1. δέρω, δεψῶ), Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 430. Ὀρν. 1296. καὶ «Σκυλοδέψαρος, ὁ. ταὐτόν τῷ, Σκυτοδέψης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον κατὰ τὸ μέτρον τῆς πρώτης συλλαβῆς. Ὁ τὰς βύρσας βυρσεύων δεψῶν, μαλαττῶν, τὰ κοῖλα ἐργαζόμενος (τερπάνης. Τουρν.) γράφ. καὶ, σκυλοδέψης.

*Σκυλόδερος, ὁ, = σκυλοδέψης καὶ σκυλάδερος.

Σκῦλον, τό, Σκύλον, καὶ, σκυλόν τό. (σκύλλω). Τὸ ἐκδαρμένον ἀπὸ τοῦ ζώου δέρμα· καθόλου δέ, τὸ δέρμα ζώου τινός, Ἰλιάδων· καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, Ἔνδυμα, σκέπασμα, ἐπίβλημα, περιβολή, ἐνδυμασία, ἔνδυμα, ἐν Ἐπιγράμμ. ὅθεν τὸ »Σκυλόω, καὶ, Συσκυλόω, ταὐτὸν τῷ, Καλύπτω, καὶ, Συγκαλύπτω, παρ' Ἡσυχίῳ. 2) τὸ λάφυρον, λεία, τὰ ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀνῃρημένα, ἁρπαγμένα πράγματα, καὶ μάλιστα τὰ ὅπλα καὶ τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα ἁρπάζουσιν ἐν πολέμῳ ἐκ τῶν φονευμένων ἐχθρῶν. Ζήτ. Σύλον. ὅθεν τὸ »Σκυλεύειν, τὰς ἀσπίδας (αἱ τοιαι ἦσαν ἐκ δερμάτων) συλᾶν, ἀπὸ μέρους δὲ καὶ πᾶσαν τὴν πολεμικὴν σκευήν. Θουκυδ. ξ'. »Τοὺς νεκροὺς ἐσκύλευονν, ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀπεγύμνουν· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Φάβ. »Ὅσους ἔκτεινε τῶν πολεμίων, σκυλεύσας ἀνεχώρησεν, ἀπεγύμνωσεν, ἁπλῶς τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτῶν, τοὺς ἐξεγύμνωσεν. ἐξαιρτ. ὅσα κυρίως τετύπλα, συνήθ. ἐν τῷ πληθ. »Σεῦλα γράφειν, εἰς σεῦλα, σύλοις ἐγγράφειν. γράφω τὸ ὄνομά μου ἐπάνω εἰς τὰ κυριευθέντα μοι ὅπλα διὰ νὰ ἀφιερωθῶσιν εἰς θεότητά τινά, Valck. Φοιν. 577. Wunderl. Tib. 1, 3, 54. (ἐν τῇ ἀ. σημασίᾳ ὁ τοιοῦτος, σεῦλον, μετὰ βραχέος Υ̓͂ψιλον, ἢν, ὡς φαίνεται, ὁ πλέον εὐχρηστος, ἐὰν δὲν θέλῃ τις νὰ γράψῃ, ἔνθα ἁπλοῦς ἢ βραχύτης, σύλος· ἐν δὲ τῇ β', σημασίᾳ τὸ βραχὺ εἶναι ἴσως ἄνευ παραδείγματος.) (τὸ, σεῦλον ἔστι συγγεν. τῷ, σεύτας, ἔτι δὲ τῷ, σιλᾶν, Βουττμ. Λεξιλ. 2 σ. 263. δὲν πρέπει δὲ κατ' οὐδένα τρόπον νὰ παράγῃ τις αὐτὸ ἐκ τοῦ, χοῖλος.)

*Σεύλος, εος, τό, ποιητ. ἀντὶ σεῦλον, 1. (υ υ)

Σκυλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ σεῦλα, ἤτοι δέρματα καὶ λάφυρα φέρων, ἐπίθετον τοῦ Διός παρὰ Διον. Ἁλικ. β'. 32. ἐστι δὲ ἡ ἑρμηνεία τοῦ Λατινικοῦ Peretrius, πρὸς ὃν ἔφερον τὰ λάφυρα, καὶ εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ ταῦτα ἐτίθεσαν· παρεμβάλλεται μετὰ τοῦ, τροπαιοῦχος. 2) φέρων ἐκδαρμένον δέρμα.

Σκυλοχοΐς, ΐδος, ὁ, ἡ (χαίνω). Ὁ ἐν τοῖς σεύλοις, ἤτοι λαφύροις χαίνων, Λυδολογ.

Σκολόω, ταὐτὸν τῷ, Καλύπτω, Ἡσύχ. ἴδε ἐν τῷ σεῦλον. ἀριθμ. 1.

Σκύλσις, εως, ἡ (σκύλλω), = σκυλμός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Θυμός, σάλος, ταραχή», προξενουμένη διὰ τῆς ἐνοχλήσεως.

Σκυμναγωγέω, ὦ (σκύμνος, ἀγωγή). Σκύμνους ἄγω, ὁδηγῶ, ἢ ἀνατρέφω, Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Σ, 319.

Σκυμνεύω (σκύμνος), = σκυλακεύω. Σκύμνους, ἤτοι κουτάβια τρέφω, ἀνατρέφω, Φιλοστρατ. εἰκον. β'. 18.

Σκυμνίον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκύμνος. Μικρὸς σκύμνος.

Σκύμνος, ὁ, ὡς, σκύλαξ. Τὸ γεννώμενον ἤτοι νεογέννητον ζῶον, ἐξαιρέτως δὲ τὸ τοῦ λέοντος γέννημα, Ἰλ. Σ, 319. »—ὥσπερ λὶς ἠυγένειος, Ὧρα δ' ὑπὸ σκύμνους ἁλωφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ, ἔνθα λέγει ὁ Σχολ. »Ὀξυτονουμένης μὲν τῆς πρώτης συλλαβῆς, (ὀξυλοι) τὸ τοῦ λέοντος ἔκγονον· βαρυνομένης δὲ, τὰ τῶν ἄλλων ζώων· ὑστερώτ. συνήθ. ἐντελῶς, σκ. λέοντος· εὑρηται καὶ, ἡ σκύμνος, Εὐρ. Φοιν. 1502. 2) τέρας τι σκλήρωσιν ἐκ τοῦ γένους τοῦ, γαλεός. 3) σκύμνος, ὄνομα ἀνδρός. (τῆς αὐτῆς πηγῆς μετὰ τοῦ σκύλαξ, ἐκ τοῦ κύω, κυύμενος, σκυόμενος, καὶ συνακ. Σκύμνος)· ὅθεν

Σκυμνοτακέω, ὦ (τίκτω). Σκύμνους τίκτω, ἀπὶ ζώων, ζῶντα τέκνα γεννῶ, Ἀθην. σελ. 314.

Σκύνιον, τό· Βλεφαρὶς, ὀμματόκλαδον τὸ δέρμα, εἰς ὃ εὐρίσκονται τὰ ὀτρύδια, ὅθεν καὶ αὐτὰ τὰ ὀφρύδια, συνήθ. ἐν τῷ πληθ., Νικ. πολλῷ δὲ εὐχρηστότερον τὸ σύθετον ἐπισκύνιον, ὅπερ ὄρ. (υ)

Σκύπφειος, εία, ειον, Στηλίχορος παρ' Ἀθηναίῳ κά. σελ. 499. »Δέπας σκύπφειονα, ταὐτὸν τῷ, σκυφοειδές, ἐκ τοῦ

Σκύπφος, ἀντὶ τοῦ, σκύφος.

Σκυραίω, ῶ, σκυρόω, σπάν. ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ σκιρτάω παρὰ Νικανδρῳ, ἐνθα μέντοι νῦν ὀρθότερον κεῖται, σκιρόω.

Σκυρβάλειος, ά, καί, σκύρβαξ, ακος, καί, σκύβαξ, παρὰ Λακεδαιμ. ταὐτὸν τῷ, Κυρσάνιος, ἀντὶ κεντὶς (ἴσως ἐκ τοῦ, σκιρτάω).

Σκύρειον, τό· ἢ κάλλιον »σκύρονα τό. Εἶδος φυτοῦ, Νίκανδρ. Θηρ 74., ἔνθα ὁ Σχολ. σὺν τῷ Εὐτεκνίῳ ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἐρυθρόδανον, ἢ κάλλιον, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς λέγει, Ἐρυθρίδιον· ἴσως ὁ Νίκανδρος ἐννοεῖ τὸ παρὰ Διοσκορ. γ'. 172. Ἄσκυρον, ὅπερ ἐστὶν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Λινναίου Τέρειον, Hypericum.

Σκυρές, ά, όν, = σκιρρός.

*Σκυρόω, ὁρτ σκυράω.

Σκυρόω, = σκιρρόω (σκυρός)· ἐξαιρτ. στρώνω μὲ πέτρας (καλδριμόνω).

Σκυρώδης, εος, ὁ, ἡ (σκυρός, εἶδος). Πετρώδης, λιθώδης, Εὐστάθ.

Σκυρωτός, ἡ, όν (σκυρόω). Μὲ πέτρας ἐστρωμένος, λιθόστρωτος. »Ὁδὸν σκυρωτόσδε, Πίνδαρ. Πύθ. 5, 124. ταὐτὸν τῷ, Λιθόστρωτος, κατὰ τὴν τέχνην.

Σκυτάλη, ἡ· ἀντὶ τοῦ φραγγέλιον. ἀμφ. 2) ῥάβδος, βάκτρον, βακτηρία, ῥάβδος· καὶ ἐξαιρ. ἡ κατὰ κορυφὴν ῥοζον ἔχουσα, ῥόπαλον. Ἔτι δὲ καὶ ὁ θαλλὸς, παραφυὰς, κλάδος ἀπὸ τοῦ δένδρου κεκομμένος καὶ πρὸς ῥυτεῖαν ἐπιτήδειος· ἔτι δὲ καὶ ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου, στέλεχος (κουΐσουρον), ἀφ' οὗ κόπτονται οἱ κλάδοι. 3) παρὰ Λακεδαιμονίοις μία κρυφία ἐπιστολή, ἢ ἔγγραφος προσταγὴ καὶ ἐντολὴ τῶν ἐφόρων πρὸς τοὺς ἔξω ἀρχιστρατήγους αὐτῶν. »Ἔστι δὲ ἡ σκυτάλη τοιοῦτον (Πλούταρ. εἰς Λύσανδ. 19.). Ἐπειδὰν ἐκπέμψωσι ναύαρχον ἢ στρατηγὸν, οἱ Ἔφοροι, ξύλα δύο στρογγύλα μῆκος καὶ πάχος ἀκριβῶς ἐπισώσαντες, ὥστε ταῖς τομαῖς ἁρμόζειν πρὸς ἄλληλα, τὸ μὲν αὐτοὶ φυλάττουσι, θάτερον δὲ τῷ πεμπομένῳ δίδωσι· ταῦτα δὲ τὰ ξύλα σκυτάλας καλοῦσιν· ὅταν οὖν ἀπόῤῥητόν τι καὶ μέγα φρονεῖν βουληθῶσι, βιβλίον (χαρτὴν ἐκ διφθέρας), ὥσπερ ἱμάντα, μακρὸν καὶ στενὸν ποιοῦντες, περιελίττουσι τὴν παρ' αὐτοῖς σκυτάλην, οὐδὲν διάλειμμα ποιοῦντες, ἀλλὰ πανταχόθεν κύκλῳ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς τῷ βιβλίῳ καταλαμβάνοντες· τοῦτο δὲ ποιήσαντες, ἃ βούλονται καταγράφουσιν εἰς βιβλίον, ὥσπερ ἐστὶ τῇ σκυτάλῃ περικείμενον· ὅταν δὲ γράψωσιν, ἀφελόντες τὸ βιβλίον, ἄνευ τοῦ ξύλου πρὸς τὸν στρατηγὸν ἀποστέλλουσι· δεξάμενος δ' ἐκεῖνος, ἄλλως μὲν οὐδὲν ἀναλέξασθαι δύναται τῶν γραμμάτων, σαφήνειαν οὐκ ἔχοντων, ἀλλὰ διεστραμμένων· τὴν δὲ παρ' αὐτῷ σκυτάλην λαβών, τὸ τμῆμα τοῦ βιβλίου παρὶ αὐτὴν περιέτεινεν, ὥστε, τῆς ἁλικος εἰς τάξιν ὁμοίως ἀποκαθισταμένης, ἐπιβάλλοντα τοῖς πρώτοις τὰ δεύτερα, πύκνα τὴν ὄψιν ἐπάγειν τὸ συνεχὲς ἀνευρίσκουσαν. Καλεῖται δὲ ὁμωνύμως τῷ ξύλῳ, σκυτάλη τὸ βιβλίον, ὡς τῷ μετρουμένῳ Καθ' ὅλου δὲ, πρεσβεία, ἀγγελία, Πίνδ. Ὀλ. 6, 154. πρβ. Γέλλιοι, ιζ'. 19. καὶ Σχολ. Θουκυδ. α', 131. 4) ὀφις τις, ἐξίσου παχὺς παντοῦ ὡς βακτηρία, ἢ κύλινδρος, ὅρα περὶ τούτου τὸν Διοσκορ. η'. 7. καὶ τὸν Αἰλιαν. 5) φαλαγξ, φαλάγγιον, κύλινδρος, ἢ κυλινδροειδές τι προμηκες καὶ ξεστὸν ξύλον, μετὰ μικρῶν τροχιῶν ἢ καὶ ἄνευ τούτων, ἐφ' ᾧ ἐπιτιθέασι βάρη, καὶ πρὸ τὰ πρόσω κυλίοντες, εὐκόλως μεταφέρουσι κἀτά, Ἀριστοτ. προβλ. ιβ', ἰδὲ καὶ σκυταλίς. 6) κλαδίσκος, ἢ παραφυὰς, κοπτομένη ἐκ τοῦ κορμοῦ ἢ τῶν κλώνων τοῦ δένδρου πρὸς μεταῤῥύτευσιν. 7) »σκυτάλας χαλκᾶς τε καὶ σιδηρᾶς (Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ 9. 15.), ἀντὶ τοῦ, πέτηλα, λεπίδας, ἐλάσματα. Ἐὰν ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ σεύτας ᾖ ὀρθὴ, τότε πρέπει νὰ θεωρῆται ἡ γ'. σημασία ὡς ἡ πρώτη καὶ ἀρχικὴ· ὡς τόσον ἐτυμολογοῦσιν ἄλλοι, ἴσως ὀρθότερον, τὸ, σκυτάλη ἐκ τοῦ, ξύω, ξύλον.)

Σκυταλοφορέω, ῶ, Σκυταλῶν, ἤτοι ῥοπαλον ἢ βακτηρίαν φέρω, Στράβ. ιδ'. σελ. 1002. ἐκ τοῦ

Σκυταλοφόρος, ὁ, ἡ (σκυτάλη, φέρω). Ὁ σκύταλον ἢ σκυτάλην φέρων, ὅ ἐστι, ῥόπαλον ἢ βακτηρίαν.

Σκυταλίας, ου, ὁ (σκυτάλη). Ἔχων σχῆμα σκυτάλης, ῥάβδου, Θεόφρ. ζ'. 14. »Σκυταλίας σίκυους, ἀγκυρίσκους μακροὺς ὡς βακτηρίας· οὕτω καὶ »Αὐλὸς σκυταλίας, παρ' Ἀθην. δ'.

Σκυτάλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σκύταλον. Μικρὸν σκύταλον, Λρ.

Σκυταλίς, ΐδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ σκυτάλη. Βακτηρία, ῥάβδος μικρὰ, ῥαβδίον, Ἡρόδοτ. δ'. 60. »Σκυταλίδα δὲ ἐμβαλὼν περιάγειν. 2) φαλάγγιον, ἤτοι τὸ ἄρθρον, ἢ κλείσιμα, ὁ κόμβος τοῦ δακτύλου, Γαλην. 3) ὄργανον εἰς τὸ ῥίπτειν πῦρ· ὅ ἐστι, πυρβόλον ἐργαλεῖον, Σουίδ. 4) εἶδος καρύδων, Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. παρ' Ἀλεξανδρεῦσιν, ὅ τις ἔτι καὶ εἶδος καμπῶν λέγει. 5) »Ἄξων καὶ σκυταλίδες», ἁλιευτικὰ ἐργαλεῖα πρὸς κυλινδεῖν καὶ περιάγειν ἢ σύρειν εἰς τὴν ξηρὰν τὰ δίκτυα, Αἰλιαν. Ζῴ. Ἰτσορ. ιβ'. 43. ὡς τὸ ὄνειρ· καθόλου ταὐτὸν τῷ, Σκυτάλη, φαλαγξ, κύλινδρος, φαλάγγιον, Ἰούλιος Βαῖσσ πολ. Ιλλν. β' 10. καὶ γ'. 40. καὶ ἐντεῦθεν τὸ Λατινικὸν Scutulae παραβάλλεται μετὰ τοῦ φαλαγξ, παρ' Ἀπολλων. ἀργ. ά. 376. Μαθηματ. παλ. σελ. 85. »Τοῦ τελευταίου πετροβόλου ἡ σκυτάλη τεσσάρων πηχῶν, ὥστε παράστασιν οὐχ ἕξει τοῖς περιάγουσι τὸν ὄνον». Ὁ Ἡσύχ. Ἐτυμολογ. ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, πίναξ, ὅθεν καὶ ἡ συνήθεια ἔχει τὸ σκυτελίον, ἀντὶ τοῦ, πινάκιον, τραπέζιον.

Σκυταλισμός, ὁ (σκυταλίς). Ἡ μετὰ ῥάβδων τύψις, μαστίγωσις, ῥαβδισμός, Ἑλλάδ. Χρηστομ. σελ. 22. Ἐντεῦθεν παρ' Ἀργείοις ἐκαλεῖτο οὕτω μία ἐπανάστασις τοῦ λαοῦ, διότι ἐτελείωσε μετὰ ξύλων καὶ ῥάβδων, Διόδωρ. Σικελ. ιέ. 54. καὶ Πλούταρχ.

Σκύταλον, τό· ταὐτὸν τῷ, σκυτάλη. Βακτηρία, Πινδ. καὶ Ἡροδτ. 3, 137. καὶ Σοφ. Ἀναβ. ζ'. δ'. 11. »Τοῖς σκυτάλοις ἐβαλόνκ, ἐκτυποῦσαν μὲ τὰ ξύλα. 2) παρὰ Σικελοῖς, ὁ τράχηλος· παρὰ τῷ τοῦ Ἀριστοφ. Σχολ. Ὄρ. 1283. »Ἡ πλαγὶς βάκτρῳ καλῷ σκυτάλα Φρὺξ κτήρα (υ υ υ) ἄξει

Σκυτάλόω, ῶ, Ῥάβδω, ἢ βακτηρίᾳ τύπτω, δέρω μετὰ ξύλου ἤτοι μετὰ ῥάβδου, ὅθεν παρ' Ἡσυχίῳ »Σκυταλουμένην, ξύλῳ τυπτομένην.

Σκυτάλωτός, ἡ, όν. Ῥαβδισμένος, ραμμένος. 2) ἔχων σειρὰς, ἀράδας κατὰ τὸ εἶδος ῥάβδου, ὡς ῥαβδωτός, ὡς παρ' Ἐτυμολογ. »Σκυταλωτὸς τροχός».

*Σκυτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σκῦτος. (2)

Σκυτεῖον, τό (σκυτεύς). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτέως, Στοβ. λόγ. 235.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκυτεύς, έως, ὁ. (σκῦτος) Σανδαλορράφος, σαγγάριος, (τζαγγάριος, παπουτσής), καλιγάριος, ὑποδηματάς, (σαράτσης). ὁ τὰ σκύτη ἐργαζόμενος Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. δ'. 17. Ἀρ. Ὄρν, 494. ὅθεν

Σκυτεύω, Σκυτεύς εἰμί, ῥάπτω σανδάλια, εἶμαι παπουτσής, σαγγάρης, μετέρχομαι τὴν τέχνην τοῦ σκυτέως, μπαλώνω ὡς παπουτσής, Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 22

*Σκύτη, Δωρ. σκύτᾱ, ἡ. Ἡ κεφαλή, Ἀρχ. λεῖψ. 99.

Σκυτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν σκυτέα, ἢ εἰς τὸ σκυτεύειν. Εἰς τὰς Σωκρατ. Ἐπιστολ. κεῖται οὐσ. ἀντὶ τοῦ, Σκυτεύς, παπουτσής.

Σκύτινος, ίνη, ινον (σκῦτος). Δερμάτινος, ἐκ σκύτους, ἤτοι ἐκ δέρματος ὢν ἢ κατεσκευασμένος, Ξενοφ. Ἀναβ. δ. δ'. 6. «Ἱμὰς σκύτινος. «Ἑτοῖς, σκευῇ, Ἡρόδ. 4, 189· 7, 71. πλοῖον, Ἡρόδ. 1, 194. Ἡ σκυτίνη, ζωνάρι ἀπὸ λωρί, ὡς ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. τὰ «Σκυτίναι διὰ τοῦ, ωπεριζώματα ἀπὸ λώρων», ζωνάρια ἀπὸ λωρία. «Σκύτινοι καθεύδοντες, δερματίνας φαλλὰς τῶν κωμ. ὑποκριτῶν, Ἀρ. Νεφ. 538 «Σκυτίνη ἐπιστομίσαι, = ὀλισθαι, Ἀρ. Λυσίστρ. 110. (ῡ).

Σκυτίς, ίδος, ἡ. ὑποκορίστ. τοῦ, Σκῦτος.

Σκυτόβραχίων, ονος, ὁ (σκῦτος, βραχίων). Ὁ δερματίνους βραχίονας ἔχων, Δίδην. ιβ'. (Ἰων. ι Ἀττ.)

Σκυτοδεψέω, ῶ. Μαλάττω, ἐργάζω τὰ δέρματα, ἐκ τοῦ

Σκυτοδέψης, ου, ὁ (δέψω, δεψέω). Ὁ μαλάττων, ἐργάζων τὰ δέρματα, δερματομαλάκτης, (παμπάκης, Τουρκ.), βυρσοδέψης. πρ. σκυλοδέψης. ὅθεν

Σκυτοδεψικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ σκυτοδεψεῖν, ἢ εἰς τὸν σκυτοδέψην ἀνήκων, «Σκυτοδεψικὴ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ μαλάττειν, ἐργάζειν τὰ δέρματα. (ἡ τέχνη τοῦ Τσαπάκη).

Σκυτοδέψος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Σκυτοδέψης, Πλάτ. Γοργ. 73.

Σκυτορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω). Ὁ ῥάπτων τὰ σκῦτη ἤτοι τὰ δέρματα, οἷον σαγγάρης, παπουτζῆς, λωροτόμος, δερματορράφος (σαράτξης), κ. τ. τ.

Σκῦτος, εος, τὸ. ταὐτὸν τῷ, Κῦτος, Cutis. Πᾶν δέρμα. ἐξαίρ. τὸ ἐκδαρμένον ἢ κατεσκευασμένον δέρμα ἐνὸς ζώου, βύρσα, δορά, (τομάριον, πετσίν) δερμάτιον, (Ξενοφ. Ἱππ. ιβ'. 10.) καὶ πᾶν ὅ,τι κατεσκευασμένον ἐστὶν ἐκ δέρματος. ὅθεν, «Σκύτη βλέπειν», φοβοῦμαι τὴν μάστιγα, κυττάζω αὐτὴν μὲ φόβον, Ἀρ. Σφ. 643. ἔτι δὲ ὁ ἐκ δέρματος φαλλὸς τῶν Κωμ. ὑποκριτῶν κ. τ. τ. Ὁ Ἡσυχ. ἔτι ἔχει. «Σκύτη, ἡ κεφαλή· καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. «Σκύτος δὲ λέγεται, πᾶν τὸ μεταξὺ τῶν τενόντων τοῦ τραχήλου δέρμα, ὡς Πατρώνιος φησί· τινὲς δὲ φασι σκῦτος λέγεσθαι τὸν νωτιαῖον μυελόν· οἱ δὲ τῶν μεταξὺ τῶν ὀφρύων καὶ τοῦ μετώπου τόπων· οἱ δὲ τὸ ἰνίον, ὅπερ ἐπισκίπιον καλοῦμεν· ἄλλοι δὲ τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα, παρ' ὃ καὶ σκύτος εἴρηται ἡ κεφαλή. (σκύτον, μετὰ βραχέος ὑψίλου, ἐστι πόλλ' ὅμῳ. ἴδε Δράκ. σ. 83, Ω. Β΄. Ἀρ. Πλουτ. 514. Σφ. 643. Κίρ. 607. Ἰακ. Α. Π. σ. 131. ὅθεν καὶ ἐν χαρίοις, οἷα τὰ παρὰ Θεοφρ. 25, 142. καὶ Δυσ. 1316., γραπτέον πάντως σκύλος ἢ καὶ αὐτός.) ὅθεν

Σκυτοτεμέω, ῶ. (σκυτοτόμος). Τέμνω, κόπτω τὰ σκύτη, ἐξαίρ. ἕνα ποιήσω ἐξ αὐτῶν σανδάλια, σκυτοτόμος εἰμί. ὅθεν

Σκυτοτεμία, ἡ. Τέχνη τοῦ σκυτοτόμου, τὸ κόψιμον τοῦ πετζίου, καὶ ἐξαίρ. τὸ χώρισμα τῶν ὑποδημάτων, σανδαλίων, ὅ ἐστιν, ἡ διὰ τῆς τομῆς τοῦ δέρματος ἑτοιμασία αὐτῶν, τὸ ἐργόχειρον τοῦ σκυτοτόμου.

Σκυτοτομικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς σκυτοτομίαν, ἢ εἰς τὸν σκυτοτόμον.

Σκυτοτόμιον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ σκυτοτόμου, σκυτεῖον, Ἀθην. σελ. 581.

Σκυτοτόμος ὁ (τέμνω). Ὁ τὰ σκύτη τέμνων καὶ προετοιμάζων, μᾶλιστα διὰ τὰ σανδάλια· ταὐτὸν τῷ, σκυτεύς, διότι τέμνει, κόπτει, χωρίζει καὶ οὗτος πρότερον τὸ δέρμα καὶ ἔπειτα ῥάπτει αὐτὸ καὶ ποιεῖ τὰ σανδάλια, καὶ ὑποδήματα, ὅθεν καὶ ὁ λωροτόμος, ὁ ἡνιοποιός, ὁ ὑποδηματοποιός, Ἰλ. Η, 221.

Σκυτοτραγέω, ῶ (τράγω, τραγεῖν), Τὰ δέρματα κατατρώγω, ροκανίζω, Λουκιαν.

Σκυτοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ τὰ δέρματα τρώγων· (α)

Σκυτόω, ῶ (σκῦτος). Μετὰ δέρματος περικαλύπτω (καπλατίζω μὲ πετσίν), ἢ προμηθεύω μὲ τὸ ἀναγκαῖον πετζί.

Σκυτώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκύτους ἤτοι δέρματος εἶδος ἔχων, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ. 37.

*Σκύφειος, εία, ειον (σκύφος). Ἀνήκων εἰς σκύφος, ποτήριον κτ. καὶ σκυφοειδής· «Δέπας σκύφειον», Στησίχορος παρ' Ἀθηναίῳ μά. σελ. 499. τὸ παρὰ Ψόλῳ τῷ Κενταύρῳ ποτήριον καλεῖ (υ, ὡς τόσον ἐχρήσατο αὐτῷ καὶ ὡς μακρῷ, ὅτε ὅμως συνήθως συύπφειος γράφ. ἴδε σκύφος).

Σκύφιον, τό. Ὑποκορίστ. τοῦ, σκύφος· 2) παρ' Ἰατροῖς, τὸ κρανίον, ἕνεκα τοῦ σχήματός του.

Σκύφειος, Ἰα, ιον = σκύφειος· (υ)

Σκυφοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σκύφου εἶδος ἔχων.

Σκύφος, ου, ὁ· καὶ σκύφος, εος, τὸ. Ποτήριον, ἔκπωμα, ποκάλι, καὶ ἐξαίρ. τῶν χωριατῶν καὶ τῶν πτωχοτέρων, ποτήριον, ἔκπωμα. Ὁ'υσ Ξ, 112. «Καὶ εἰ πλησταὶ μεις δώσε σκύφον, ὡ περ ἔπινον, οἷον ἐνίπλειον· ἔδε· ὁ Οὐόλφ. μετ' Ἀριστόρχου ἀ.αγινώσκει σεύφον, ὀρσ., ὁ δὲ Ἀριστοφ. Βυζ. σεύφος οὐδετ., τοῦτο δὲ τὸ οὐδ. ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οἱ σπανίως ἂν χρησει, Ἀδ. σ. 498 (συγγεν. τῷ κώπ, κύφος, 2. κύτος, κύπελλον, κύπη κ. τ. λ. ἴσως δὲ καὶ τῷ, σκάπτω, σκάφος, σκάφη)· [κοινῶς τὸ ὕψιλον ἔστι βραχύ, ἀλλ' ὁ Ἡσ. λεῖψ. 42, 2, 6. Ἀναξίμανδρος καὶ Παυσανίας παρ' Ἀθην. σ. 498. ἐχρήσαντο τῇ ά. συλλαβῇ καὶ ὡς μακρᾷ, καὶ τότε ὁ Ἀθήν. γράφει σεύφος· ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ λέξις ἐπροτέρητο οὕτως, ἐξαίρ. ὑπὸ Ἰώνων καὶ Αἰτωλῶν, ἔμεινεν ὅμως ἡ γραφὴ ἀμετάβλητος ἡ ἀρχαία, Scal. Euseb. χρον. σ. 119. Wolf. praef. Ἰλ. σ. αἀ. Schaef. Θεόγν. 1057. πρβλ. Ζεφυρίη, ὄφις, ψιλόσοφος, βρόχος, ἰαχάω).

Σκύφωμα, τό· ταὐτὸν τῷ, σεύφος, Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. ιά. σελ. 499.

Σκωληκήσεις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σκωληκίασις, πολλ' ὅμῳ.

*Σκωληκίασις, εως, ἡ. Σκωλήκι.ασμα· λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, ὅταν αὐτὰ κατατρώγωνται ὑπὸ τῶν σκωλήκων, ἢ διὰ τῆς σήψεως ἀποκτῶσι σκώληκας καὶ διαφθείρωνται· τινὲς ἀνέγνωσαν παρὰ Θεοφράστῳ Φυτ, Ἱστορ. ζ' 6. ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημ. «Κώλυσιν», «Ἀσθενάστρα ἀναγκαῖον εἶναι διὰ τὴν ἀναπνοήν, καὶ τὴν σκωληκίασιν», ἔνθα ὁ Στέφανος «Σκωλήκωσιν ἀναγνώσκεσθαι παραινεῖ» ἐκ τοῦ

Σκωληκιάω, ῶ (σκώληξ). Σκώληκας γεννῶ, ὅθεν σκώληκας ἔχω ἢ ἐπιπτῶ εἰς τὸ σῶμά μου, ὑφ' ὧν διαφθείρομαι, σκωληκιάζω, γεμίζω ἀπὸ σκωλήκια, ἢ σήπομαι ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Ἀχμέτῃ Ὀνειροκρ. «Ἐσκωληκιάσασιν.

Σκωληκίζω, (σκώληξ). Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σκωλήκων ποιῶ, κινοῦμαι ὡς οἱ σκώληκες, ἐξαίρ. ἀργά· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀρχοικήτου, βραδέος σφυγμοῦ, ὡς «Σκωληκίζων σφυγμός», ὁ ἀργῶς κινούμενος σφυγμός· ἢ κατὰ Γαλην. περὶ Σφυγμ. ἡ· «Ὅταν οἱονεὶ ἕρπωσι τὴν ἀρτηρίαν σκώληκος ἔμφασις γίνεται κυματοειδὴς ἐγειρομένου, καὶ μὴ κατ' ἕνα χρόνον ὅλης διαστελλομένης τῆς ἀρτηρίας· εἰ μὲν οὖν σὺν μικρότητι διαστολῆς τοῦτο γίνοιτο, σκωληκίζων καλεῖται· εἰ δὲ σὺν μεγέθει, κυματώδης ἁπλῶς· δῆλον δέ, ὅτι καὶ ἀμυδρὸς καὶ πυκνὸς ἐστίν, σκωληκίζων.

Σκωλήκιον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, σκώληξ, Δ. Ἐπιν. ζ'. ὅθεν

Σκωληκίτης, ου, ὁ· Ἐπίλ. σκωληκῖτις, ιδος, ἡ. Ὅμοιος σκώληκι, ἢ ὁ ἐκ σκώληκος ὤν, Διοσκορ. ά. 79.

Σκωληκόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὁ ὑπὸ σκωλήκων βεβρωμένος ἢ βρωθείς, καταφαγωμένος ἀπὸ σκώληκας. «Γενόμενος σκωληκόβρωτος ἀπέψυξεν, καταφαγὼν αὐτὸν οἱ σκώληκες, τὸν ἔφαγαν τὰ σκωλήκια· τοιουτοτρόπως ἀπέθανε ὁ Ἡρώδης. Πράξ. Ἀποστ. ιβ.

Σκωληκοειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ σκώληκος, ὅμοιος σκώληκι, ὁ σκώληκος εἶδος ἔχων.

Σκωληκοποιέω, ῶ (ποιέω). Σκώληκας ποιῶ, προξενῶ, παράγω· ὅθεν

Σκωληκοτοκέω, ῶ (σκωληκοτόκος). Σκώληκας τίκτω, γεννῶ.

Σκωληκοτοκία, ἡ· Ἡ τῶν σκωλήκων γέννησις.

Σκωληκοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ σκώληκας τίκτων, γεννῶν.

Σκωληκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ σκώληκας τρώγων.

Σκωληκόω, ῶ (σκώληξ). Εἰς τοὺς σκώληκας ἐκτίθημι· εἰς σκώληκας μεταμορφόω, ποιῶ. Παῦητ. «Σκωληκοῦμαι σκωληκίζω, σκώληκας ἀποκτῶ· ἔχω σκώληκας, ἢ ὑπὸ σκωλήκων κατατρώγομαι, Θεόφραστ. Αἰτ. Φυτ. δ'. 15. «Σκωληκοῦνται τὰ δένδρα», σκωληκιάζουσι.

Σκωληκώδης, συναιρ. ἀντὶ, σκωληκοειδής.

Σκωλήκωσις, ἡ (σκωληκέω), = σκωληκίασις, ἀμφ.

Σκώληξ, ηκος, ὁ. Ζωάριον μικρὸν ἕρπετόν, ὅπερ μήτε ἕρπα ἔχει, μήτε ὀστᾶ· σκωλήκιον, Ἰλ. Ν, 654. «— ὥσπε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς», «ἔπεσε ἐξαπλωμένος κατὰ γῆς ὡς ὁ σκώληξ· 2) Αἰλιαν. ταὐτὸν τῷ, κλόνυμα, τὸ πρὸς τῇ γῇ συλλεγόμενον κῦμα, ἢ τὸ οἴδημα τῆς θαλάσσης, οἷον τὸ προκαλοῦσαν κῦμα, διὰ τὴν σκωληκοειδῆ βραδεῖαν καὶ πύκνον κίνησιν τῶν κινουμένων καὶ συλλεγομένων ὑπ' αὐτῶν κυμάτων· εἴτε κατ' ὄγκωμα· 3) ταὐτὸν τῷ Ἄντλος, τὸ ἀπὸ τῆς ἀλὸς συνηθὲν καὶ συγκρᾶσι εἰς λικμητὸν σπέρμα, ἤτοι ὁ σωρὸς τοῦ ἀλωνισμένου σιταρίου· 4) τὸ κηδόμενον ἀπὸ τῆς ἠλακάτης, ἤτοι τὸ γνεθόμενον ἀπὸ τὴς ῥόκας νῆμα, Πολυδ. ζ'. 29. καὶ Ἡσύχ. ἀμφ. 5) εἶδος πέμματος, ἤτοι πλακοῦντος σκωληκοειδοῦς, Ἀλκιφρ. λείψ. 4, ὅπου τὰ Χειρόγραφα «Σκελυκάκια» ἔχουσι.

Σκωλοβάτης, ου, ὁ. Ὄνομα ὀρνέου μακροῦ, πλησίον Ἐριτύβης, τὸ γινόμενον ἐν τῇ ὕλῃ καὶ τῷ σίτῳ λυμαινόμενον, Ἡσύχ. ἀμφ.

Σκωλοβατίζω, = Ἀσκωλιάζω, Ἐπίχαρμος παρ' Ἐτυμολ. μέγ, ἐν Λέξ. Ἀσκωλάζω.

Σκωλον, τό, = σκώλης· 2) αὐτὸ σκάνδαλον, ἐμπόδιον, παρὰ τοῖς Ο'.

Σκωλος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σκόλοψ, μεθ' οὗ καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχει ἀπὸ τοῦ, σκέλος. Ἀπολυσμένος πάσσαλος, σουβλίον, παλούκιον, Ἰλ. Ν, 564. «— ὡς τε σκῶλος πυρίκαυστος· ἔστι δὲ ἀκάνθιον, ἀγκάθι, κεντρίον, ακμή, μύτη καβόλουμ· κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Ἐτυμολόγ. εἶδος ἀκάνθης, ἢ πυρωθεῖσα εὐτονώτερος γίνεται· ὁ δὲ Ἀπίων, Ῥάβδος πεπυρακτωμένη· ἐν Ἀναλεκτ. β'. σελ. 61. «Ἄγρια σκῶλα βάτουμ, ἀκάνθια·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

—2) ἡ σκωλός, ὄνομα πόλεως ἐν Βοιωτίᾳ, Ἰλιάδ. β, 497.

*Σκωλύπτομαι, Ἀποφ. μέσ. Λιγίζω, καμπυλίνω, ἑλίττω, στρέφω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀμφ. ἀναγν. παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 229. »Σκωλύπτεται οὐρὴν νεάτην· ταύτην ἐστὶ τῷ ἐν στίχ. 220. »Ἑλελίττεται κολοβὴν οὐράν· ἢ »σκολιαίνει· κιεῖ καὶ καμπυλοῖσι (καμπύλην ἢ κυρτὴν ποιεῖ) τὴν οὐράν· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. σκολιῶς κινεῖται· ἐν στίχῳ 321. αὐτὶ τούτου φέρεται »Σκολιὴν ἐπιτείνεται οὐρήν· (ἤτοι ἐκ τοῦ σκώληξ, ἢ ἐκ τοῦ σκολιὸς).

Σκώμμα, τό (σκώπτω). Ἡ γέλωτος χάριν λοιδορία, χαριεντισμός, ἀστεϊσμός, εὐτραπελία· χαρίτιον, καὶ περιγέλοιον, περίπαιγμα· κατὰ Θωμᾶν τὸν Μαγίστρον »Σκῶμμα ἐστὶ, τὸ ἐπὶ διαστρωμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον· καὶ Ἡσύχιος δὲ »Σκώμματα, λοιδορήματα γέλωτος χαρίνι, λόγος ἀηδὴς ἐγγιτικὸς πρός τινα ἢ πρὸς χαριεντισμὸν καὶ γέλωτος χάριν· ἢ καὶ πρὸς ἐμπαιγμὸν μετὰ εἰρωνείας καὶ σαρκασμοῦ ἀστεϊος λεγόμενος, οἷος ἔστιν ὁ παρ' ἡμῖν »Χωρατὰς« λεγόμενος, Ξενοφ. Κύρουπ. β'. β'. 28. »Σκώμματος ἤρχε· ὁ Κῦρος – ἢ καὶ σὺ κατὰ τὸν Ἕλληνικὸν τρόπον – περιάγῃ τὸ μειρακιώδες; οὕτω καὶ εἰς Ἀγησιλ. ια'. 11. »Τὸ εὐχαρι οὐ σκώμματα, ἀλλὰ τροπῷ, οὐχὶ χωρατὰς, ἀλλ' ἀληθεία. Πλούταρχ. εἰς Λυκ. »Σκώμματα λέγουσαι πρὸς ἕκαστον εὐχρήστως, ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαρτανομένων· καὶ ἐν Συμποσ. α'. »Σκώμματος δὲ τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' αὐλαβείας καὶ τέχνης κατὰ καιρὸν ἅπτεσθαι· παιτάπασιν ἀφεστέον.

Σκωμμάτιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ Σκῶμμα, Ἀριστοφ.

*Σκωπάς, ὁ· παρὰ Συβαρίταις, τὸ μικρὸν ἀνθρώπιον, ὁ Νάνος ἄλλως δὲ καὶ σκίλλουρος, ἢ σκίβαλον. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 518.

Σκωπευμα, (σκώψ, 3). Τὸ συντάξεως μέρος, Lobeck Φρυν. σ. 613.

Σκώπτης, ου, ὁ. Ὁ μιμητὴς, καταζυλος, ὁ ἀσυλλογίστως μεμουσευόμενος, ὅστις μιμούμενος τοὺς ἄλλους περιγελᾷ, ἐστὶ σκώπτει, ἤτοι λέγει σκώμματα συνήθ. χλευαστὴς, χωρατὰς, περιγελαστὴς, λοίδορος· ὅθεν

Σκωπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἢ οἰκεῖον ἔχων, ἢ ἐπιτηδειος εἰς σκώμματα, κολακτικὸς, χωρατατζὴς, περιγελαστικός.

Σκωπτόλης, ου, ὁ. Χαριέμενος καὶ ἀστεῖος ἀνήρ, ὅστις κέκτηται χωρατάδες, ἢ περιπαίζων μεμέτηκε ἄλλοις· καὶ διὰ τούτων προξενεῖ γέλωτα εἰς τοὺς ἄλλους· ἀστεῖος, μωκολίτης, χωρατατζὴς, μασκαρὴς, Ἀριστ. Σφ. 788. Πρβ. Lobeck Φρυν. σελ. 613. (ἐκ τοῦ σκώπτω, ὡς τὸ μαπόλης ἐκ τοῦ μαίομαι· σχηματισθὲν).

*Σκώπτρια, ἡ, Θηλ. τοῦ σκώπτης.

Σκώπτω, μετὰ τοῦ μέσου μέλλ. σκώψομαι, Εἰμαὶ Ἀρ. Ἀχ 278, 844. ὁ δὲ Ἀόρ. ἔσκωψα· ἑλλὰ καὶ παρ' Ἀρ. Νεφ. 296. διορθωσεν ὁ Reisig. γράφως τὸν ἐνεργ. μέλλ. σκώψω, παρ' Comm. crit. de Soph. O R. 398. Μιμοῦμαι τοὺς μετὰ τινος γελοιώδους τρόπου· κατὰ μίμησιν ποιοῦμαι ὡς ὁ πλήκτης, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Ἀστειίζομαι, χαριεντίζομαι, χωρατεύω, γελοίζω, παίζω, Ξενοφ. Συμποσ. δ'. 5. »Οὐ σωπήσεται δὲ, ἀλλ' ἑλκὼ, τοῖς στόμασί φιλοῦντειν, ὡς τὸ τῆς σκηνῆς ἦδεν ἀχορήτευεν, δὲν ἐπαίζαν, ἀλλ' ἀληθῶς ἐφιλοῦσθην· οὕτω καὶ ἐν Συμπ. δ'. 19. »Λαμβὲ ἐσκωψάντα καὶ ἐσπούδασεν· 2) μιμοῦμαι χλευάζω, λοιδορῶ, θεατρίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, ἐμπαίζω· καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ, χωρατεύω, κάμνω χωρατάδες, ἵνα προξενήσω γέλωτα εἰς τοὺς ἄλλους· γέλωτος χάριν λοιδορῶ, μέμφομαι, πειράζω τινὰ μὲ ἀστεῖα, ἀλλ' ἐγγιτικὰ λόγια, Ξενοφ. Κύρουπ.

Σκώρ, καὶ σκῶρ, τό, γενικ. σκατὸς, Ἀφρόδευμα, κόπρος, σκύβαλον, ἀποπάτημα, σκατόν, Ἀριστοφάν. Βατρ. 146. ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑποκορ. Σκωράδιον, κωράδιον, κουράδιον· Νεώτ. τύπος ἔστι τὸ σκάτος, ὅπερ ὅρα Lobeck Φρυν. σ. 293. (ὁ Lobeck παράγει ἐκ τοῦ, σκώρ, τὸ λατ. scurra, ὡς τὸ κόβαλος ἐκ τοῦ σκύβαλον· ὠπαύτως χρῆται ὁ Δίων Κάσσιος τῷ, κοπρίας ἀντὶ scurra)· ὅθεν

Σκωραμίς, ίδος, ἡ. Τὸ νυκτικὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἀποπατοῦσι, λάσπανον (κόμοδα), κυρίως δὲ, ἐν τῷ λαβάνῳ ἀγγεῖον, εἰς ὃ χεζουσιν, Ἀριστοφάν.

Σκωρία, ἡ (σκώρ). Κυρίως τὸ περίττωμα, ἤτοι τὸ σκύβαλον, πᾶν ἀκάθαρτον ἐπίπτον ἕκτινος πράγματος, ἀπομεινάριον, ὑπόστασις (καταστάλαγμα)· ἐσχατ. ἡ χαύνη ἐν σιδήρῳ ὑποστάθμη, ἀφρὸς σιδήρου, ἢ ἄλλων μετάλλων ἀκαθαρσία, ἥτις ἐκπίπτει ἀπ' αὐτῶν, ὅταν χωνεύωνται καὶ δουλεύωνται ὑπὸ τοῦ χαλκέως· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ὁ τοῦ σιδήρου ἰὸς· ὅθεν

Σκωριοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Σκωρίᾳ ὅμοιος, ὁ εἶδος σκωρίας ἔχων,

Σκώψ, ωπός, ὁ, ὁμοπλ. πληθ. σκῶπες. Εἶδος γλαυκὸς, ἤτοι ὄρνεον νυκτερίδιον, μικρότερον γλαυκὸς μελιβοῶφανές καὶ ἐστιγμένον ὑπολεύκοις στίγμασιν Κουκουβάα ἢ Κουκουβάια κοινῶς ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, (Ὀδυσ. Σ, 66.) περὶ οὗ ὅρα τὸν Εὐστάθιον αὐτόθι διεξοδικῶς περὶ τούτου πραγματευόμενον. Τὸ πτηνὸν τοῦτο κάμνει κάθε λογῆς μιμητικὰ σχήματα, καθὼς καὶ ὁ πίθηκος, ὅταν βλέπῃ τὰ ποιοῦντα αὐτὰ, ἀμφορίως καὶ ποικίλως σχηματιζόμενον κατὰ τὰς κινήσεις. καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Σκώπτειν περιπαίζειν τινὰ διὰ τῶν μιμητικῶν σχημάτων, καθὼς ὁ σκώψ. Ἐκ τῆς τῶν σχημάτων ὁμοιότητος καὶ τῆς διαφόρου κινήσεως τοῦ σώματος τοῦ σκώπος, ἐ ἀβρονεῖ Γάλλοι τὸ »faire la chovette«, εἰς τὸ παίζμον τῶν χαρτίων, παίζειν μόνον ἑαυτίον ὀνο ἢ πολλῶν· (ἐτυμολ. ἤτοι ἀπὸ τοῦ, σκώπτω, διὰ τὸ γελοῖον σχῆμα, ἢ ἐκ τοῦ σκέπτομαι, ὡς τὸ κλώψ ἐκ τοῦ κλέπτω, διὰ τὰ μεγάλα ὀμμάτια τῶν πτηνῶν τούτων)· 2) χειρουμένοις χορὸς, ἤτοι εἶδος ἡδονικῆς ὀρχήσεως, λαβὼν τοὔνομα ἐκ τῆς περὶ τὸ ζῶον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας, καθ' ἣν ἐμιμοῦντο τὰ σχήματα καὶ τὰς ποικίλους κινήσεις τούτου τοῦ ὀρνέου· 3) τὸ σχῆμα ἐκείνων, ὅσοι θέλοντες νὰ κυττάζωσι μακρυὰ, κρατοῦσιν ἐμπροσθεν τοῦ μετώπου τὴν χεῖρα κυρτωμένην, Ἀθήναιος Βιβλ. ιδ'. σελ. 629. »Σχήματα δὲ ἐστὶν ὀχήσεως— σκώψ, σκωπευμα· ἢν δὲ ὁ Σκώψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα ἄραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων· ἴδε καὶ σκέπτομαι.

Σκῶψις, ἡ (σκώπτω). Λοιδορία, ἀστειότης, χωρατὰ, Ἀθήν. ι'. 4.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Μ.

*Σμαραγδαῖος, ία, ῖον (σμάραγδος). Ἀπὸ σμαράγδου, ὁμοιος σμαράγδου.

Σμαραγδίζω. Ὡς σμάραγδος φαίνομαι, ἔχω τὴν ὄψιν ἢ τὸ χρῶμα τοῦ σμαράγδου.

Σμαραγδίτης, ιδος ιονι ιονος Ἐκ σμάραγδου κατεσκευασμένος, ἀπὸ σμαραγδίων ὤν. 2) τὸ χρῶμα τοῦ σμαράγδου ἔχων, πράσινος.

Σμαραγδίτιον, τό, ὑποκ. τοῦ σμάραγδος. Μικρὸς σμάραγδος.

Σμαραγδίτης, ου, ὁ, καὶ Θηλ. σμαραγδῖτις, ίδος, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ σμαράγδου ὤν.

Σμάραγδος, ου, ὁ· παρὰ δὲ Θεοφρ. καὶ Θηλ. ἡ, Εἶδος λίθου ἐκ τῶν πολυτίμων, σμαραγδίτης καὶ σμαράγδιον ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενος, οὗ τινος τὸ χρῶμα ἐστὶ πράσινον, λαμπρὸν, καὶ διαφανές, οὐχὶ ὅμως τὸ σημερινὸν σμαράγδιον, ἀλλ' ὅμοιον οὕτω πολλὰ πράσινον, διαφανὴς, Aquamarin ἢ Béryl (Βήρυλλος)· σμάραγδος λίθος, Ἡρόδ. καθόλου, συμπεριλαμβάνοντο ὑπὸ τούτῳ τῷ ὀνόματι Ἅλοι οἱ πράσινοι κρύσταλλοι, πράσινοι Ἰασπίδες, μαλαχῖται καὶ πράσινοι χυτοὶ ὕαλοι, καθὼς π. χ. αἱ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Τύρῳ σμαράγδιναι στῆλαι· (παρ' Ἡρόδ. 2, 44) ἦταν, κατὰ Λάρχαρον, κοῦλοι ὑάλινοι κύλινδροι, ἐν οἷς ἐτίθετο λαμπὰς καπὰ τὴν νύκτα καὶ ἔλαμπον. Ὁ παρὰ Θεοφράστῳ »Ψευδὴς σμάραγδος, ἃ ἐστὶ μελανὸς ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ μαλαχίτου, Chalcosmaragdus, χαλκοσμάραγδος ὑπὸ τοῦ Πλινίου καλούμενος, καὶ ὁ Ἡλιόδωρος (Αἰθιοπ. β'. σελ. 113.) περιγράφει αὐτὸν οὕτως, »Οἷα λίθου ἠρινὴν χλοάζουσα, ἐλαιώδους τινὸς λειότητος ὑπαυγαζούσης· »Σπανιώτ. τύπος ἔστι μάραγδος· (ἴσως ἐκ τοῦ μαίρω, μαρμαίρω)

*Σμαραγδώδης, ά, ὁ, ἡ (εἶδος). Σμαράγδου ὅμοιος, Σχολ. Νικ.

Σμαραγέω, Μ. ήσω. Ἠχεῖν, ἀντηχεῖν, ἠχολογεῖν, βροντᾶν, ἐπὶ παντὸς βαθέος καὶ σφοδροῦ ἤχου, ἐπὶ ἠχολογοῦντος θαλάσσης, ὡς παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 210. »Σμαραγεῖ πόντος· ἐπὶ λειμῶνος, ἀντηχοῦντος ἀπὸ τὰς φωνὰς τῶν γερανῶν ὡς ἐν στίχ. 463. »Σμαραγεῖ δὲ τηλεμάχοιο, ἀντηχεῖ· καὶ ἐν Φ, 199. ἐπὶ τῆς βροντῆς τοῦ Διός. »Ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν πόλεμον τῶν Τιτάνων, 683. καὶ ἐπὶ ἀνέμων, κτ. Δίονυσ. Περιηγ. 801. Φαίνεται ὅτι μετὰ τοῦ »Σμαραγέω ἐστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ, ἂν καὶ παρ' Ὁμήρῳ φαίνεται, ὅτι τοῦτο ἔχει διάφορόν τινα σημασίαν. Ἀλλὰ τὸ »Ἐριτμαράγω καὶ »Βαρυσφάραγοι ἔχουσιν ὁλοτελῶς τὴν αὐτὴν ἰδίαν σημασίαν μετὰ τοῦ »Ἐριτμάραγον καὶ »Βαρυσμάραγος. Καὶ ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι καὶ »Σμαραγεῖ, βροντᾷ, ταράττει, φοβεῖ· ἐν ᾧ τὸ »Σφαραγέων παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἄλλοις δὲν φέρεται εἰς ἐνεργητικὴν σημασίαν· (λέξις ὠνοματοπεποιημένη, ὡς τὸ, σφαραγέω, συγγεν. τῷ, ῥήσσω, ἀράσσω, μαράσσω)· ὅθεν

Σμαραγή, ἡ. Ἦχος, ψόφος, τύπος, βροντὴ· Ὀππιαν. Ἁλιευτ. ε. 243.

Σμαραγίζω, ἴτω = σμαραγέω, Ἡσ. Θεογν. 693. ἐπὶ τῆς ἠχολογούσης γῆς.

Σμάραγνος, ἡ. Κύμβουσα κρότου, ἔτεν κυμβάτις μάτιξ, καὶ, μάραγνα· ἴδε ταῦτα.

*Σμάραγος, ὁ (σμαραγέω). Ὁ κόμπος κρότου καὶ βρόντου ἀείμων, Ἐπ. Ὁμ. 14, 9.

Σμαράσσω, ταὐτὸν τῷ, Μαράσσω· ἀμφ.

Σμαρίς, ίδος, ἡ. Ἰχθύδιον μικρὸν θαλάσσιον, Σμαρίδα, Ἀριστοτέλ. Ζωϊ. Ἱστορ. κ'. 30. Διοσκορ. β'. 80. Ἀθήν. 306. Suiaris. εὑρηται καὶ παροξύτονος σμάρις· (ε, Ὀπ. Ἀλ. 1, 109. Φανίας 7 4. Ovid. Hal 120.)

Σμάω, καὶ Ἰων. σμέω, Μέλ. ήσω, Διορ. σμῆσα (α), Ἀόρ. παθητ. ἀεὶ ἐσμήχθην, ἐκ τοῦ σμήχω, κατὰ συγκ. ἐστὶ. σμῶ, σμῇς, σμᾷ, ἀπιρ. σμῆν, πρὶν τοῦ Λουκ. οὐδέποτε σμᾷ, σμᾷ κ. τ. λ. Lobeck Φρύν. σ. 61. 1) τρίβω, ἀλείφω τι, ἐπιχρίω, ἐπιλ. τρίβω ἀπαλόν τι εἰς ἓν σκληρὸν διὰ νὰ ποιήσῃ τοῦτο ἀπ' ἐκεῖνο ὀλίγον ἢ πολύ, ἰπ. χ. »σμῶσαι τὴν κεφαλὴν, ἀλείφω τὸ κεφάλι μου, Ἡρότ. 9, 110. Valck. εἰς 7, 209. »Σὺν ὕπνῳ σμηχόμενος (ὁ λίβανος) ἰχῶρας ἵστασι, τριβόμενος, ἀλειφόμενος μὲ τὸ ὑγρὸν κ. τ. λ. Διοσκ. 1, 81. 2) τρίβων καὶ ἀλείφων καθαρίζω, σφογγίζω, ἀποπλύνω, παστρεύω, καθαίρω, ῥύπτω, π. χ. »Σμηχόμενος τὰς κεφαλὰς, ἀφ' οὗ ἐτρύγω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαν τὰς κεφαλὰς τῶν. Ἡρόδ. ζ, 73. Valck. εἰς 3, 148. Κατὰ Φρύνιχον τὸ, σμάω, Ἀττικώτερόν ἐστιν ἢ τὸ, σμήχω, Lobeck σ. 253. (τὸ πρωτότυπον ἔστι ΜΑΩ, β. μάσσω, ἀφ᾽ ἧς πρώτη καὶ κυρία σημασία, ψηλαφῶ, ἅπτομαι, ἐγγίζω, συγγεν. τῷ, σμήχω, σμύχω, σμώχω, ἔτι δὲ τῷ, ψάω, ψαύω, ψήχω, ψώχω, σώχω).

Σμερδαλέος, ἁ, ὁν. Ἰων. ἐη, εον. Φοβερός, τρομερός, φρικτός, καὶ ἐξαιρ. φρικτὸς τὴν ὄψιν, τῇ ὄψει καταπληκτικός, Ἰλ. Β, 309. «Δράκων σμερδαλέος» Ν, 198. καὶ Ἰλ. Μ, 464. «Χαλκὸς σμερδαλέος», χαλκὸς ὁ ἐκπλήττων ἐν τῷ βλέπεσθαι, ὅστις βαμπύει φρικτὰ τὰ ὄμματα. Τ, 65. «Οἰκία σμερδαλέα· ἐπὶ τοῦ ᾅδου, καταπληκτική, τρομακτική· Ὀππιαν. Ἀλ. δ. 30. «Σκάλοπες σμερδνοὶ», φοβεροί· Ἰλ. Ε, 742. «Γοργείη κεφαλὴ σμερδνὴ». καταπληκτικὴ τῇ ὁράσει, τρομερά· ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐνεστίας ἐπὶ παντὸς εἴδους ὅπλων, ἀσπίδ, αἰγίς, ἀκὶς, Ὀδ. Λ, 609. Ἰλ. Τ, 260. Φ, 401. καὶ φοβερὸς διὰ τὴν ἀκοήν, φρικτὸς ἠχολογίαν, κάμινος κρότου, καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ὠὶ Ἐπίρρ. ἐν χρήσει οὐδέτ. σμερδαλέον ἢ σμερδαλέα μετὰ τῶν ῥημάτων ἰάχω, βοάω, κτυπέω, κονάβῳ, καναχίζω, κ. τ. τ., ὡς «Σμερδαλέα ἰάχουσα, Ε, 302. καταπληκτικῶς ἐκβοῶν, κράζων. «Βρυὸς σμερδαλέα κτυπέουσα», φοβερῶς βρυντῶν, καὶ Ἰλ. Ο, 628. Φ, 593. Β, 466. κ. τ. λ. (Ἐκ τοῦ Σμερδνὸς κατὰ παραγωγήν).

Σμερδνός, ἡ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σμερδαλέος. ἐν χρήσει παρ᾽ Ὁμ., πλὴν πολλῷ σπανιώτερον.

Σμέω· Ἰων. ἀντὶ σμάω.

Σμῆγμα, τὸ (σμήχω) καὶ Ἀττ. σμῆμα, τὸ (σμάω). Τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, ἀποπλύνειν, καθαίρειν· ἢ πᾶν τὸ μεταχειριζόμενον, εὔχρηστον εἰς τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, χρίειν, ἢ ἀποκαθαίρειν, ἀποπλύνειν· ὡς τὸ παρ᾽ ἡμῖν σαπώνιον ἢ σαπούνιον, τὸ πρὸς καθαρσιν καὶ πλύσιμον ἐπιτήδειον, κ. τ. τ. Ἀθήναιος δ΄. σελ. 409. Ἔχρῶντο δὲ εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύοντες αὐτάς, καὶ σμήγματι ἀπορύψεως χάριν, ὡς παρίστησιν Ἀντιφάνης ἐν Κορύνῃ. «Ἐν ὅσῳ δ᾽ ἀκροῶμαί σου, κέλευσόν τινα φέρειν ἀποπίασαι· ἄτω τις ὕδωρ καὶ σμῆγμα, ἔνθα τἀ Χειρόγραφα». Σμῆμαν ἔχουσι. Παρ᾽ Ἰατροῖς δὲ καὶ ἡ ἀλοιφὴ· ὅθεν

Σμηγματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σμήγματα, ἀλειφὰς, ἢ σαπούνια πωλῶν.

Σμηγματώδης, ες, ὁ, ἡ (σμῆγμα, εἶδος). Ἀνήκων, ἢ χρήσιμος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρίβειν, ἀλείφειν, ἢ καθαίρειν καὶ ἀποπλύνειν, Ἱπποκράτ.

Σμήκτης, ου, ὁ (σμήχω). Ὅστις ἀλείφει, χρίει, ἢ τρίβει, ἀποπλύνει, ἀποκαθαίρει, ἀποσπογγίζει, ὅθεν

Σμηκτικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπιτήδειος ἢ χρήσιμος εἰς τὸ σμήχειν, εἴτουν ἀλείφειν, χρίειν, ἢ ἀποτρίβειν, ἢ ἀποπλύνειν, ἀποκαθαίρειν, παστρεύειν· ῥυπτικὸς, καθαρτικὸς, πλυντικός.

Σμηκτὶς, καὶ, σμηκτρὶς, ἴδος, ἡ (σμήχω). Γῆ, εἶδος γῆς ἐπιτηδείας εἰς τὸ καθαίρειν καὶ παστρεύειν τὰ ὑφάσματα, ἢ ἐνδύματα, (πηλὸς), κιμωλία· γῆ, Ἱπποκράτ. Lob. Φρυν. σελ. 253.

*Σμηκτός, ἡ, όν, ῥημ, ἐπὶ τοῦ σμάω, σμήχω. Ἀλειμμένος, χρισμένος.

*Σμηκτρὶς, ἴδος, ἡ, = σμηκτὶς.

Σμήλη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σμῆγμα, ἀμφ. παρὰ τὸ, σμήλω, = σμάω, σμήχω, μόνον παρ᾽ Ἡσυχ., ὅστις ἔχει· «Σμῆλαι, ῥύψαι· καὶ ἐντεῦθεν τινὲς παράγουσι τὸ, σύσμηλον, καὶ Δωρικ. εὔσμηλαι, εὔχαρι, Ἡσύχ.

Σμῆμα, τὸ (σμάω), ταὐτὸν τῷ, σμῆγμα· κατὰ Φρυν. ἐστιν ὁ Ἀττ. τύπος Lobeck σελ. 253. ἐφ᾽ οὗ

Σμημματοφορεῖον, τὸ (φορέω). Θήκη, κυτίον, ἐν ᾧ [φέρεται μέρη] ἑαυτοῦ σμήγματα, Ἀριστοφάνης παρὰ Πολυδ. δ΄. 127.

*Σμηνηδόν, ἐπίρρ. (σμῆνος). Σωρηδὸν, κατὰ τρόπον σμηνῶν, δίκην σμήνους.

Σμηνίον, τὸ, ὑποκοριστικὸν τοῦ, σμῆνος,

*Σμηνιών, ῶνος, ὁ, = σμηνών, Ἀπολλ. ἱστορ. 44. παραλόγως θεωρούμενον ὡς ἀμφ.

Σμηνοδόκος, ὁ, ἡ (σμῆνος, δέχομαι). Σμῆνος δεχόμενος, περιλαμβάνων, κυψέλη, κοσμοῦλιον, Ἀνθολογία, ποιητ.

Σμηνοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Τὰ σμήνη περιποιούμενος, μελισσουργός, ἐπιστάτης καὶ φροντιστὴς τῶν μελισσῶν, Ἡσύχ.

Σμῆνος, ους, τό. Τὸ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖον, ἤτοι τὸ σμηνοδόκειον, τὸ σίμβλον, τὸ κοσμοῦλιον· ἐκ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον, Ξενοφ. Οἰκον. ζ΄. 33. καὶ Ἡσιόδ. Θεογν. 593. «Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι κηφῆνας βόσκουσι, κακῶν ξυνήορας ἔργων». 2) συνήθ. τὸ ἄθροισμα, πλῆθος τῶν μελισσῶν. μεταφορικῶς δὲ, ἄθροισμα, πλῆθος, σωρὸς, ἁξιωτ. ἐπὶ ἐμψύχων, οὐ μὴν ὅλλα καὶ ἐπὶ ἀψύχων, π. χ. σμῆνος λόγων, κακῶν, κ. τ. τ. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 407. καὶ Ἀρστφ Νεφ. 197. «Ἀρετῶν, ἡδονῶν σμῆνος». (ἐκ τοῦ ἐσμός). ὅθεν

Σμηνουργέω, ήσω (σμηνουργός). Εἶμαι ἐπιμελητὴς τῶν μελισσῶν. 2) μέσ. σμηνουργεῖσθαι, ἐπὶ μελισσῶν, ὅταν αὐταὶ ἐκβάλλωσι τὰ γενήματα αὐτῶν (ἐκβάλλωσι πουλιὰ) ἢ σμήνη ποιῶσιν, ἐξεργάζωνται, ἐκβαίνωσι καὶ μεταβαίνωσιν εἰς τι μέρος καὶ αὐτοῦ ἐμφωλεύωσι, Στράβ. «Ἐν τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι, ποιοῦσι τὰ ἑαυτῶν σμήνη, ἤτοι συναζόμεναι ἐμφωλεύουσιν εἰς τὰς τρώγλας τῶν δένδρων καὶ εἶσι ἐργάζονται. ὅθεν

Σμηνουργία, ἡ. Ἡ περιποίησις καὶ ἐπιμέλεια τῶν μελισσῶν, Πολυδ. ζ΄. 101.

Σμηνουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς τῶν μελισσῶν, ταὐτὸν τῷ, σμηνοκόμος καὶ, μελισσουργός, Αἰλιαν. Ζῴ. Ἱστορ. ε΄. 13.

*Σμηνών, ῶνος, ὁ (σμῆνος). Ὁ οἶκος τῶν μελισσῶν, ὁ τόπος, ἔνθα ἵστανται τὰ καλάθια αὐτῶν.

Σμῆξις, ἡ (σμήχω). Τὸ τρίβειν, ἡ ῥῦψις, καθαρσις, πλύσις, πλύσιμον, πάστρευμα.

Σμηρέα, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ΄. 1. καὶ, σμηρία, ἡ, παρ᾽ Ἡσυχ. εἶδος κισσοῦ. γράφ. καὶ, σμίρις.

Σμηρίγξ, ιγγος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, μήριγξ, Ἀνωφρ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σμηρίγγες, πλεκταὶ, σειραὶ, βόστρυχοι· καὶ τῶν κυνῶν ἐν τοῖς μηροῖς, καὶ τοῖς αὐχέσιν ὀρθαὶ τρίχες».

Σμηρίζω, = σμυρίζω. ἴδε ἐν τῷ, σμύρις. Διαλύω, λείον ποιῶ.

Σμήριγθος, ἡ, = μήριγθος.

Σμήρις, ἡ. ἴδε σμύρις.

*Σμήρισμα, τὸ (σμηρίζω) = σμύρισμα, πρβ. σμύρις.

*Σμήχη, ἡ, = σεῦτλον.

Σμήχω, ἐπικ. καὶ μεταγνστ. ἕτερος τύπος τοῦ, σμάω (ὡς τὸ νέω, νήχω). Τρίβω, ἀποτρίβω, λιαίνω, ἀποσπογγίζω, πλύνω, καθαίρω, Ὀδυσσ. Ζ, 226. «Ἐκ κεφαλῆς δ᾽ ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο, ἐκλιάπαρον, ἐτρίβετο. Ἀρρίαν. Ἐπίκ. α΄. λς΄. 6. «Ἐσμηγμένας καὶ προχείρους ἔχειν, καθαρὰς, πλυμμένας. Κατὰ παρ. διάσ. σφογγίζομαι, αἰτιατ. «Εὐώδη σμηχόμενοι κρόταφον», Ἀντιπ. Σιδ. 25, 2. — 2) ὡς τὸ, σμυρίζω, ἀποιῶ, ἐλαφύνω, γυαλίζω, πρβ. σμύρις.

*Σμερτρίτης, ὁ (σμιτρός). Φιτσέλλος, φιλάργυρος, Ἰουλιαν. Καίσ. 7. χαρακτήρ, ὀνομασία ἑνὸς πελλὰ φιλαργύρου ἐν τῇ νέᾳ Ἑλλην. κωμῳδίᾳ, ὡς τὸ, harpagon ἐν τῇ Γαλλικῇ, Ἰακ. lect. Stob. σελ. 97. Meineke Menandr. σελ. 64. 555.

*Σμεκρο–, ὅρ. ὅλας τὰς οὕτως ἀρχομένας λέξεις ἐν τῷ, μικρο–, καὶ πρβ. σμικρός.

Σμικρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη). Σμικρὸς κατὰ τὴν γνώμην, μικροψυχος, ὀλιγοπαρόδος, Νικητ. Χρον. δ΄. 4.

Σμικροκήρυξ, κος, ὁ (κῆρυξ). Μικρὸς κῆρυξ, ἅρπ.

Σμικρολογέω, σμικρομερὴς, σμικροπρέπεια, καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ Ἀττικὰ ἐκ τοῦ σμικρὸς ἴδε εἰς τὰ ἀπὸ τοῦ, μικρὸς, ἀρχόμενα, οἷον, μικρολογέω, μικρομερὴς, κ. τ. λ.

Σμικρός, ά, όν, Ἰων. καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἀττικοὺς, ἀντὶ τοῦ μικρὸς. Οὗτος ὅμως ὁ τύπος εὕρηται καὶ ἐν Ἰλ. Ρ, 737. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, καὶ ὕμν. Ἀφρ. 115. καὶ Ἡσ. Ε. 383. εὐχρηστότ. παρ᾽ Ἡριδ. καὶ Παδ. (τὸ Ἰωτα ἔστιν ὡς καὶ ἐν τῷ, μικρὸς, αὐτὸ καθ᾽ ἑαυτὸ καὶ ὑπερ. πανταχοῦ μακρόν.) ὅθεν

*Σμικρότης, ητος, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ, μικρότης.

*Σμικρότερος, Ἀττ. ἀντὶ, μικρότερος.

*Σμίλα, ἡ, = σμίλη, Φαίδρ. 3.

Σμιλάκειος, ίνη, ιον. Ὁ ἐκ σμίλακος ὤν, ἐκ τοῦ δένδρου αὐτοῦ, ἢ τοῦ ξύλου, Πολυδ. ε΄. 32. παρὰ τὸ

Σμίλαξ, ακος, ἡ· καὶ, σμίλος, καὶ, μῖλαξ, καὶ, μίλος. Εἶδος δένδρου, Τοκιν, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ΄. 6. 10. Πλούταρχ. Συμπσ. γ. 9 Ἱστοροῦσι γάρ, ὅτι καὶ σκιὰ σμίλακος ἀπαστεύει τοὺς ἐγκαταβρύοντας, ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς ἀνθησιν· καὶ Διοσκορ. δ΄. 8. εἴτε ὡς καὶ παρὰ Παύλῳ Αἰγιν. «Θύμου. καλεῖται ὁ Νίκανδρ. ἐν Ἀλεξ. 611. καλεῖ τοῦτο, «Σμίλαν ἐλατηΐδαν, φύλλα ἔχουσα ὁμοια τῇ ἐλάτῃ. 2) «Σμίλαξ κηπαία», Διοσκορ. β΄. 176., ἥς ὁ καρπὸς «Δόβιαι καλεῖται, μαγειρεύεται δὲ καὶ τρώγεται ξὺν τοῖς λοβοῖς αὐτοῖς. Ἔστι δὲ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κνάφων (χειροτριχάσουλοι), καὶ ὑπὸ μέν τοῦ Θεοφράστου «Δελίχνια καλεῖται, ὑπ᾽ ἄλλων δὲ «Φασήολος, fascolus vulgaris, Λιν. 3) δένδρον τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν δρυῶν, ἐν Ἀρκαδίᾳ οὕτω καλούμενον, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ΄. 16. «Οἱ δὲ περὶ Ἀρκαδίαν δένδρον τι σμίλακα καλοῦσιν, ὃ ἔστιν ὁμοίον τῷ πρίνῳ· τὰ δὲ φύλλα οὐκ ἀκανθώδη ἔχει, ἀλλ᾽ ἁπαλώτερα. Πλίν. ιϛ΄. 7. Quercus ilex, Λιν. varietas β΄. 4) «Σμίλαξ τραχεῖα», Διοσκορ. δ΄. 144. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ΄. 18. Smilax aspera, Λιν. 5) «Σμίλαξ λεία», Διοσκορ. δ΄. 145. «Ῥαττοειδὲς φυτὸν ἑλισσόμενον· ἔρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ ὕψος, καὶ λεπτοὺς ἀείποτε κλῶνας, καὶ ὧν ἐγγὺς ἑστηκότων καταφρόσσεται φυτῶν, ὡς καταπλίγεσθαι ὑπ᾽ αὐτοῦ». Ἡσύχ. Convolvulus sepium, Λιν.

Σμίλαυμα, τὸ (σμιλεύω). Τὸ διὰ τῆς σμίλης κεκομμένον, τετορνευμένον, γλυμμένον· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀπὸ σμίλης ἐκπαλλόμενον, διαγλυμμα, πελέκημα, ξέσμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 836.

*Σμιλευτός, ἡ, όν. Γλυμμένος, τορνευμένος διὰ τῆς σμίλης, καὶ μεταφ. π. χ. ῥήματα, Ἀνθολ. ἐκ τοῦ

Σμιλεύω. Διὰ τῆς σμίλης λεπτῶς ἢ τεχνικῶς κόπτω, πελεκῶ· ταὐτὸν τῷ, Γλύφω. ἐκ τοῦ

Σμίλη, ἡ. Μάχαιρα, κοπίδιον, περιτομὴς, κατδολομάχαιρον· ἐργαλεῖον τοῦ λιθοξόου, τοῦ λατόμου, τοῦ σκυτέως, καὶ τοῦ χειρουργοῦ, ἐπιτήδειον δηλαδὴ εἰς τὸ κόπτειν καὶ πελεκᾶν τὰς πέτρας, εἰς τὸ κόπτειν τὰ σιτία, τὰ δέρματα, εἰς τὸ καθαίρειν τὰ ἕλκη, καὶ εἰς τὸ κόπτειν τὰ κονδύλια, ῥύσεις, καὶ τορνεύειν αὐτά, Ἀρτέμιδωρ. ζ΄. 6. «Καὶ σμίλαν δοκάνων ἐμβολέως ηλυφίδαν». Μεταφορ. καὶ τὸ ηλαφρὸν ὄχος τοῦ ἡράφειν τῶν παλαιῶν, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 785. «Ἄγε δὴ πινάκων ἑξαστῶν δέλτοι, δέξασθε σμί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λης οἰκούσιν. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συντάξει «Σμιλάριον». (ι. Ἀρστφ. Θεσμ. 779. Ἄλκ. Μεσσ. 21, 3. Φιλ. Θεσσ. 17, 2. Ἰουλ. Αἰγ. 10, 6. Ἐπ. Ἀδ. 413, 3. σμίλα, Φαινὶς 3.)

Σμιλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σμίλη.

Σμιλωτός, ή, όν. Σμίλης εἶδος ἔχων.

Σμίλος, ή, ποιητ. ταὐτὸν τῷ σμίλαξ, Νικάνδρ. Ἀλεξ. 611.

Σμίνθη, ἡ Συνταξίστεροι μέντοι τὸ, σμίνθος, Ἡσ.

Σμινθεύς, έως, ὁ· καὶ, σμίνθιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Α, 39. κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον ἀπὸ πόλεως Τρωϊκῆς, Σμίνθη καλουμένης· κατὰ δὲ Ἀπίωνα, ποντικοφώνους, ἀπὸ τῶν μυῶν, οἱ σμίνθιοι (σμίνθοι, ἐκ τοῦ σμίνθος, ὁ μῦς· οἱ γὰρ Κρῆτες τοὺς μῦας, σμίνθους καλοῦσι) καλοῦνται· καὶ ἐν Ῥόδῳ, σμινθία ἑορτή· ὅτι τῶν μυῶν ποτε λυμαινομένων τὸν καρπὸν τῶν ἀμπελώνων, Ἀπόλλωνι καὶ Διόνυσος διέφθειραν τοὺς μῦας. Ἀλλ' Ἀρίσταρχος ἀπρεπὲς ἡγεῖται ἀπὸ χαμερποῦς ζώου τὸν θεὸν ἐπίθετον κεκομηκέναι ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ, Ἀπολλών. ἐν Χειραγρ. Δεξιπ.

Σμίνθος, ὁ· σπανιώτ. σμίνθα, ἡ, Ποντικός· ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον παρὰ Ποιηταῖς· (κατὰ Σχολ. Ἐνετ. Ἰλ. Α, 39. Ἡρητικὴ λέξις.)

*Σμινύάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σμινύη.

Σμινύη, ἡ· καὶ, σμινύς, ἡ· καὶ, σμινύδιον, τό, ὑποκορ. παρὰ Πολυδ. ι'. 173. καὶ Ἡσυχ. δικέλλα, δικέλλιον, δίκοπος ἀξίνη, Lob. Φρυν. σελ. 302. Ὁ Ἀλκίφρων ὅμως ἐν Ἐπιστολ. γ'. 24. διακρίνει τὴν δίκελλαν ἀπὸ τῆς σμινύης. «Καὶ τῇ σκαπάνῃ προσενέχων, ὑπὸ τῇ δικέλλῃ καὶ τῇ σμινύῃ· καὶ φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, Δίσγος, Δισγάριον· τοιοῦτόν τι καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 602. καὶ Νεφ. 1488. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 386. λέγει· «Σμινυοῖο στειλωθείς, Ἐπιθέτ. ὁ στειλωτός (τὸ στειλωτήριον) τῆς ἀξίνης. Ὁ Πλάτων ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐν Πολιτ. β'. (σελ. 426.) «Οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τἆλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν, ἔφη ὁ Σχολ. λέγει· «Σμινύην, σκεῦος, τινὲς δέ, ἀξίνην, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους δικέλλοειδῆ. (υυ—, Ἀρστφ. Νεφ. 1486. 1500. Ὄρν. 602. Εἰρ. 546.) ἀφ' οὗ

*Σμινυός, ὁ, ἡ. Ἀνήκων εἰς τὴν σμινύην, Νικ. ἴδε ἀνωτέρω.

*Σμινώς, ύος καὶ ύδος, ἡ, = σμινύη.

Σμίρις, ιδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σμύρις, καὶ σμηρὶς.

*Σμογερός, ά, όν, = μογερός. Γραμματ.

Σμοιός, ή, όν, καὶ, μοιός, σμυός, Γραμματ. ταὐτὸν τῷ, σκυθρωπός. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει. «Σμοιῷ προσώπῳ· φοβερῷ ἢ στυγνῷ, σκυθρωπῷ· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει. «Μοιός, καὶ, σμυός, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ σημασίᾳ· (πιθανῶς ἐκ τοῦ, μῦω, μυός, τραπ. τοῦ υ εἰς οι.) Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι «Σμοῖος, χαλεπός, φοβερός, στυγνός. 2) παρ' Ἀρστφ. ἔστι τὸ, σμοιός, ὄνομα κύριον ἀνδρός.

Σμοκορδάω, ταὐτὸν τῷ, σπλεκάω, Ἡσύχ. ὁ δὲ Φωτ. ἔχει. «Σμοκορδοῦν, συνουσιάζειν· καὶ τό, σπλεκοῦν ταὐτὸν τοῦτο σημαίνει, καὶ τὸ σποδεῖν.

Σμυγερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. -ρᾶς ποιητ. ἀντὶ τοῦ, μογερός, μογερῶς, Αἰλιος, παρ' Ἄπτ. Ῥ. καὶ τοῖς μεταγενεστ. Παρ' Ὁμ. εὑρίσκεται μόνον τὸ σύνθ. ἐπίρρ. ἐπισμυγερῶς, ὅπερ ὀρθ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σμυγερόν, ἐπίπονον, ὀλιγόρον, μοχθηρόν, πονηρόν, ἐπιβουλόν, ἐνιαυτόν, χαλεπόν.

*Σμύλα, καὶ, σμύλλα, ἡ. Εἶδος ἰχθύος ἀγνώστου, Γλωσσ.

Σμύραινα, ἡ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, μύραινα.

*Σμύραινος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος ἰδιόρριστον. (—υ)

Σμυρίζω (σμύρις). Ἀποτρίβω, λίθους λειαίνω διὰ τῆς σμυρίδος· εὑρηται γραφόμενοι καὶ σμηρίζω.

*Σμυρίζω, ποιητ. ἀντὶ, μυρίζω. ἴδε σμύρις.

Σμύρις, ιδος, ἡ, Smyris, Δατ. cmeri Γαλ. κατὰ μὲν Διοσκορ. ε'. 166. εἶδος λίθου, ᾗ τὰς ψήφους οἱ δακτυλιογλύφοι σμήχουσιν. κατὰ δὲ Ἡσύχιον, ὅ τινες καὶ «Σμίριν, γράφειν, Ἄμμου εἶδος, ᾗ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων, δι' ἧς δηλαδὴ οἱ λιθοτόμοι ἢ οἱ τὰς σύγκλειστους λίθους κόπτοντες τρίβουσι, λειαίνουσι καὶ ἀποξύουσιν αὐτάς, ἤτοι ηλαφυρὰς ποιοῦσιν, ὅπερ ὁ Διοσκορ. καὶ Ἡσύχ. διὰ τοῦ «Σμήχειν· (καὶ σμυρίζειν) ἐκφράζουσιν· ἔστι δὲ ὁ λίθος οὗτος κυρίως ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Σιδηροχάλκων, λεγομένων, οὗτινος ἡ χρῆσις μέχρι τοῦδε ἐστὶν ἡ αὐτή. Τὸ σίνομαι προκύπτει ἐκ τοῦ, σμάω, σμήχω, καὶ ἔπρεπε νὰ λέγηται «Σμῆριν, ὡς καὶ παρὰ Ἥρωνι ἐν τοῖς πνευμ. κ'. σελ. 165. φέρεται «Σμηρίζεται τοιαῦτα λιθοτόμια. Ἐντεῦθεν παρ' Ἰωβ. μέ'. 6. φέρεται «Σμυρίτης λίθος». Κυρίως δὲ ἐν χρήσει ἡ σμύρις ὡς ὄμμος ἐπὶ τῶ τροχῶ τῶν λιθοξόων καὶ λιθογλύφων διὰ τὰ γυαλίζωσι τὰς πέτρας, δι' ὃ καὶ ὁ Πλίνιος 15'. 9. καλεῖ τοῦτον μόνον Arena. Ἐκ τοῦ σμύρις φαίνεται, ὅτι προύπτει καὶ τὸ παρ' Ἡσυχίῳ «Σμιρεύς, μέτρον οἰνωτόν. Παρ' Ἥρωνι, πνευμ. α'. 159 φέρεται «Σμήρισμα, καὶ, Σμηρισμάτιον, τό, ἀντὶ τοῦ, σωλήν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἐνοῦται καὶ συνδέεται ἓν ἀγγεῖον μετὰ τοῦ σίφωνος. Ἐκ τῆς παρ' αὐτῷ τῷ ἰδίῳ ῥήσεως (σελ. 232,). «Ἕτερος δὲ σωλὴν συνεσμηρισμένος αὐτῷ ἄστιον, δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ, ὅτι τὸ «Συσμηρίζω ταὐτόν ἐστι τῷ παρ' αὐτῷ «Συστεγνόω, συγκολλῶ, συνάπτω. Τὸ δὲ ἐν σελ. 181. «Τὰ σμηρίσματα, δι' ὧν ἀναπιέζει τὸ ὑγρὸν σημαίνει τὸ «Σωλῆνα καὶ μικρὸν κατωτέρω αὐτὸς τὸ «Σωλῆνα σύνθετον κατὰ μῆκος ἐκ δύο συνεσμηρισμένων ἀλλήλοιεν, σημαίνει τὸ «Συγκεκολλημένων, συνημμένων, συνηνωμένων. Ἐν σελίδ. 208. κεῖται ἅπαξ «Μήρυσμα ἀντὶ τοῦ σωλῆν. Ὁ Τπερνηματειστὴς τοῦ Ἥρωνος, Μετατόρ. θέλει ὅτι τὸ, συσμηρίζειν, σημαίνει τὸ, ἀποτρίβειν καὶ ἀποξύειν τὸ εἰσβαλλόμενον σῶμα, διὰ νὰ συναρμοσθῇ καλλιώτερον, καθὼς, π. χ. ἀποξέεται τὸ στούπωμα, ὅπερ ἐμβάλλεται εἰς τὸ στόμα ἀγγείου τινὸς (τῆς μποτήλιας). (πόσον ὁ τύπος σμύρις, διὰ τοῦ υ, ἴσον καὶ ὁ τύπος, σμῆρις (καὶ ἐντεῦθεν σμηρίζω, σμήρισμα, σμηρισμάτιον) διὰ τοῦ, η, εἰσὶν ὀρθοί, πλὴν εὐχρηστότεροι ὁ πρῶτος τύπος.)

*Σμύρισμα, τό (σμυρίζω, σμύρις). Τὸ ἀποτριβέν, τὸ διὰ τῆς σμυρίδος λειανθέν· ἐξαιρτ. σωλήνες κτ. ἴδε σμύρις· γράφεται καὶ σμήρισμα. (υ—υ)

*Σμυρισμάτιον· καὶ, σμηρισμάτιον, ὑποκορ. τοῦ σμύρισμα.

Σμυρίτης, ου, ὁ, λίθος. ἴδε ἐν τῷ, σμύρις.

Σμύρνα, ἡ, Ἰων. σμύη, ὡς τό, Μύρρα. Ὁ κομμιοειδὴς χυλὸς ἢ τὸ κομμιοειδὲς ὑγρὸν τοῦ δένδρου τῆς Ἀραβίας Μύρτου, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο διὰ τὰ βαλσαμώσωσι τὰ λείψανα, Μοσχαλίβανοι, Ἡρότ. 2, 40. ΗΒ. 7. 181. Hreut. Comm. Α'. σελ. 38. Διοσκορ. α'. 77. «Σμύρνα, ὑάκρυόν ἐστι δένδρου γεννώμενον ἐν Ἀραβίᾳ» 2) μύρτος, δένδρον τι. 3) ἡ μητρόπολις τῆς Ἰωνίας, κατὰ πρῶτον ἐν Τμν. Ὁμ. ὄθεν

Σμυρναῖος, αία, αῖον. Ἐκ Σμύρνης. Μελέαγρ. α'. 29. «Κλάδος σμυρναῖος, κλάδος ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἀφ' οὗ ἐκρέει ἡ σμύρνα. 2) ἐκ τῆς πόλεως Σμύρνης.

*Σμυρτεῖον, τό, = σμυρνίον.

*Σμυρτίζω, άσω, καὶ

Σμυρνίζω, ίσω (σμύρνα). Μιγνύω ἢ κατασκευάζω, ἑτοιμάζω μετὰ σμύρνης· ἐμβάλλω σμύρναν ἐν τινι ἄλλῳ ὑγρῷ, ἀρτύω· ὅθεν ὁ «Ἐσμυρνισμένος οἶνος, ὁ μετὰ σμύρνης μεμιγμένος, ἡτοιμασμένος, ὡς ὁ ἀψινθίτης ἐξ ἀψινθίου.

Σμύρνεος, ίνη, ινον (σμύρνα). Μετὰ σμύρνης ἡτοιμασμένος· ἐκ σμύρνης κατεσκευασμένος.

Σμυρνέον, τό (Διοσκορ. γ'. 79. τὸ παρὰ Θεοφραστ. Ἱπποσέλινον, Smyrnium olus atrum, Linn.) Φυτὸν ἐκ τῆς γενέσεως καὶ ὀσμὸς τῶν σπόρων αὐτοῦ πρὸς τὴν σμύρναν.

Σμυρνοειδής, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ εἶδος σμύρνης ἔχων· ὅμοιος σμύρνῃ.

Σμυρνοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σμύρναν φέρων.

Σμύχω, Μ. ξω. Καίω, μαραίνω, κατακαίω τι διαπύνον ἀπένοῦ καὶ ἄνευ φλογός, πυρός, κρυφαίως, Ἰλ. Ι. 649. »—κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας, κατ' ὀλίγον κατακαῦσαι. Παῤῥητ. «Σμύχεσθαι, ἀόρ. β'. ἐσμύγην, κατακαίεσθαι ὑπὸ πυρὸς σβέσεως ὑποκάτω τῆς στάκτης ἄνευ φλογός εὐριπεμένου, ὅ ἐστιν, τρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἄνευ καπνοῦ, Ἰλ. Χ, 411. «Πυρὶ σμύχοιτο. Μεταφορικ. κατακλίομαι, ψείρομαι, ἀναλίσκομαι ὑπό τινος κρυφίου, ἐσωτερικοῦ πόθου, πόνου, ἔρωτος, λύπης, ὡς παρ' Ἀπολλ. Ἀργ. γ'. »—Ἐνδοθι σ' αἰεὶ τείρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χρόνου, κατεπέκει αὐτὸν ἡ ὀδύνη καίουσα, ὁ Σχολ. ηρβ. Ἰσα Λ. Π. σελ. πγ'. (συγγεν. τῷ, σμάω, σμήχω, σμώχω.) [Τὸ Υ̓͂ψιλον ἔστι μακρόν, καὶ μόνον κατὰ τὸν παθ. ἀορ. βραχύ.]

Σμωδιγξ, ιγγος, ἡ (μόνον παρὰ Γραμματ.) ταὐτὸν σμῶδιξ, ιγγος, ἡ (πιθαν. παρὰ τὸ σμώχω). Τφαιμος μώλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος, ἢ τὸ οἴδημα, πρίσμα διὰ τὸ ὑποχυθὲν αἷμα, ἐξαιρ. ὑπὸ πληγῆς, κτυπήματος, Ἰλ. Β, 267. «Σμωδιγξ δὲ αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξεπιστᾶσα, πολύθωμα, πελώμα· πρβ. Ψ, 716. (ἡ γεν. σμώδιγγος οὐδαμοῦ εὑρηται· ἡ δὲ ὀνομαστ. σμῶδιγξ μόνον παρὰ Γραμματ.) ἀφ' οὗ

Σμωδικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς σμώδιγγας, ἢ χρήσιμος εἰς αὐτάς, ὅθεν «Ψιμμύθιον σμωδικόν», Ἰατρικὸν διὰ τὰς σμώδικας, ἐπιτήδειον δηλαδὴ πρὸς θεραπείαν τούτων.

Σμῶδιξ, ιγγος, ἡ. ἴδε σμωδιγξ.

Σμύνη, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ἀνέμου πληγή, πλῆξις, πνεύματος καταφορά, Ἐτυμολ. Ὁ Ἡσύχ. αὐτὶ τούτου «Σμοῖσι ἔχει· καὶ «Σμύγη ἧι, ἀντὶ τοῦ, Ῥανίς, τὸ τυχόν.

*Σμώς, ή, = σμύνη, μόνον παρὰ Γραμματ.

Σμώχω, ξω, = σμάω, σμήχω. Τρίβω, ἀποτρίβω, πλύνω, καθαίρω· καὶ ἐντεῦθεν 2) ἐξαιρτ. εἴληπται ὡς καὶ τό, «πλύνων, ἀντὶ τοῦ, πατάσσω, δέρω, πλήττω, ἐπὶ μαστιγώσεως καὶ ὑνειδιστικῶν λόγων, ἤτοι λοιδορίας, ἀπὸ τοῦ καθαπτεσθαι τῶν σμωμένων· οὕτως ἑρμηνεύουσι τὸ «Σμῶξαι, ὅ,τε Ἐτυμολόγ. καὶ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, παταξαι, δηλαδή, παράγοντες αὐτὸ ἀπὸ τοῦ, σμῶδιξ. 3) ταὐτὸν τῷ, ψώχω, κατατρίβω, καταλέω, καταλωνίζω, Ἀρστφ. Εἰρ. 1308. «Σμώχετ' ἀμφοῖν ταὶν γνάθοιν, κἀμνω νὰ δουλεύωσι καὶ αἱ δύο σιαγόνες. Τῇ Ἀριστοφάνους ῥήσει ἀναφέρεται καὶ ἡ τοῦ Ἡσυχίου γλῶσσα, «Σμώχειν, ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς» ἢ κατὰ τὸν Σχολ. σπουδαίως μασᾶσθαι.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Ο.

Σοβαρεύομαι, Μέσ. ἀκοπ. (σοβαρός). Κατά τε τὸ βάδισμα, ἢ κατὰ τὰ σχήματα σεβαρός εἶμι, φέρομαι καὶ πολιτεύομαι ὡς ὁ σοβαρός. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, σεβερνᾶται, διὰ τοῦ, ἐπαίρεται, Ἐπιγραμ.

*Σοβαροβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ὁ σοβαρά, ἤτοι ὑπερηφάνως, ἐπῳρμένα ἢ συνεσταλμένα βλέφαρα ἔχων, ὅθεν ὁ σοβαρῶς πολιτευόμενος, ὑπερήφανος, ὑπερόπτης, Ἀνθολογ. ποιητ.

Σοβαρός, ά, όν, καὶ ἐπίῤῥ. -ρῶς (σοβέω). Κυρίως ἐπὶ ὀξείας κινήσεως, ταχέως κινούμενος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

ἐλαγρός, ὀξύς, ταχύς, ὀγλίγωρος, εὐκίνητος, «Σοβρὰ αὔρα, Ἀριστοφάν. καὶ «Ῥῆξα. αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρός», ἐπὶ ἀνέμου. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ὑπερήφανος, ἀλαζών, αὐθάδης, ἐπηρμένος, μεγάφρων, μάταιος, ἑαυτῷ μόνον ἀρέσκων, ὁ κάμνων τὸν μεγαλοπρεπῆ καθόλου, μεγαλοπρεπῆς κατὰ τὰ ἐξωτερικὸν, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν φορετὰν, εἰς τὸ βάδισμα, εἰς τὰ σχήματά του, εἰς τὰ ἔξοδα· ἔτι δὲ ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρός, πολύτιμος. «Σοβαρωτέρα τιμὴ», (Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστορ. ιϛ 32.) μὲ περισσοτέραν, ἀκριβεστέραν, ὑψηλοτέραν τιμὴν, τρόπον τινὰ, μεγαλοπρεπεστέραν καὶ λαμπροτέραν.

Σοβάς, άδος, ἡ, ἰδικῶτ. ποιητ. θηλυκὸν τοῦ, σοβαρός. Ὀξεῖα, ὁρμητικὴ, ἀγρία· ἐπίθετον ἑταίρων αὐλητρίδων, προπετῶς περιπλανωμένων, Ἐξόλιτε παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 812. «Σοβάδας γὰρ, τὰς πόρνας λέγουσιν. ἔτι δὲ καὶ ἐπίθετον τῶν Βακχῶν, καὶ Μαινάδων, καθὸ ἐξίων, σφοδρῶν, ἀγρίων, ὁρμητικῶν κατὰ τὸ βάδισμα, Ἡσύχ. παρ' Ἀθηναίῳ ιϑ'. σελ. 628. καὶ εἶδος ὀρχήσεως. 2) ματαία, ἔξω τοῦ σύντος φορομένη ἢ ἐξοδεύουσα, ὑπερήφανος, ἀγαπῶσα τὰς μεγαλοπρεπείας.

Σοβέω, ῶ· Μ. ἤσω (ἐξιππάζω). Τσράττω, φοβίζω, ἐνδιώκω, κυνηγῶ, τρέχειν ποιῶ, ἀπελαύνω, ἀνατρέπω, κυρίως ἐπὶ ζωφύτων, τὰ ὁποῖα ἀπιδιώκοιτις· καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ἀπομακρύνω τι ταχέως ἢ ἀποβάλλω, ὑποτινάσσω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 5, 5. «Σοβεῖν τὴν κόνιν καθόλου, εἰς ταχεῖαν κίνησιν βάλλοντα, κινῶντι ὀγλίγωρα, τινάττω, σείω, κουφίζω ὀγλίγωρα, π. χ. «Ἵππος ἐν κύκλῳ σοβεῖται», Ἀριστοφ. Σφ. 1523. «Τὸν κύκλα σοβεῖν», ἐπιτυγχάνω τὸ ποτήριον, τὸ κάμνω νὰ περιελθῇ ὀγλίγωρα, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 597. ὡσαυτὼς καὶ, «Περιελαύνειν τοὺς κύλικας». Παῤ. εἶμαι εἰς σφοδρὸν, ἐμπαθῆ, παρίφορον κίνησιν, τ' ἐπιθυμίαν πρός τι, π. χ. «Μειράκιον ἐμπλήκτου καὶ σεσοβημένου πρὸς ἀφροδίτην. Εὐριπ. κατορμημένον, παρωξυμμένον, ἀνηρπαγμένον. «Ὀφθαλμὸς σοβούμενος, καὶ περιφερόμενος, καὶ μετέωρα βλέπων, κινούμενος διὰ παντὸς, ἀπηυχος. «Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον», ὁρμητικὸν, ταχὺ, οἷον ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου. Σὺ οὐδέτερ. «Σοβεῖνα ὁρμαίως, σφοδρῶς, ὑπερηφάνως βαδίζει, ἐπὶ τοῦ ὁρμητικοῦ καὶ ταχέως βαδίσματος τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀλαζόνος, ἢ τοῦ λαμπρῶς καὶ ἐν τιμῇ ὄντος· «Διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖν, ὑπερηφάνως καὶ μεγαλοπρεπῶς βαδίζειν, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 565 «Σοβοῦντες ἐν ἅρμασι στρεφόμενοι, Πλούταρχ. «Σοβεῖ εἰς Ἄργος, Δουκιαν. 3. σελ 84. ὁρμᾷ, ὑπαγε ταχέως (τρέχει) εἰς τὸ Ἄργος· ὧδε, σοβᾷς, καὶ «Σοβεῖσθαι», ὁ ἐν τῷ περιπατεῖν ἐμβρυόμενος· ὁ ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπῶς βαδίζων· οὕτω καλεῖ ὁ Ξενοφῶν (ἐν Ἱππικ. ι'. 17.) τὸν ὑψηλαύχενα καὶ πομπικὸν ἵππον «Ὁμοιοῖσθαι καὶ τεθρίπποι ἵπποις καὶ ὁ Ἀριστοφ. εἰς Ἀχάρν. 673. «Σοβαρὸν μέλος» εἶπε· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀλαζών, ὑπερόπτης, κομπαστὴς, ἐξοδευτὴς, λαμπρὸς, μεγαλοπρεπὴς κατασ τὰ φορέματα καὶ ἄλλα ἔξοδα· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἐνθυμάτων, στολισμοῦ, καλλωπισμοῦ καὶ διαφράσεως ἤτοι ὕφους λόγου. ἐκ τοῦ ΣΑΩ, σαω, σείω, σαίνω, ἔτσυμαι, σοῦμαι, σοῦς, σοῦς· συγγεν. τῷ, Φοβέω, πέφοβα, φέβομαι, φεύγω, ὡς καὶ τὸ φόβη, σόβη, καὶ φοιβὰς τῷ, σοβᾶς.)

Σόβη, ἡ (σοβέω). Ἡ τοῦ ἵππου οὐρὰ, δι' ἧς ὁ ἵππος ἀποδιώκει τὰς μυΐας ἀπὸ τοῦ σώματος του, Ἱππιατρ. 2) ὁ ἐκ ταύτης κατασκευαζόμενος λόφος, φούντα ἐπὶ τὰς περικεφαλαίας. Σουίδ. 3) καθόλου, παχεῖα φούντα ἀπὸ τρίχας, τρίχωμα· πυκνὴ χαίτη, πρβ. φόβη.

Σοβησις, εως, ἡ. Τὸ ἐφορβίζειν, ἀποδιώκειν, ἀπελαύνειν 2) πᾶσα ταχεῖα, σφοδρὰ κίνησις· ἐξαιρτ. ταχὺ, ὑπερηφάνου βαδίσματος.

Σοβητὸς, ὁ· ταὐτὸν τῷ, Σάτυρος ἤτοι ἕνα τῶν πυκνῶν, αἰχμηρῶν τριχῶν καὶ τῆς τάβης, τὴν ὁποίαν εἶχον, ὡς λέγουσιν, οἱ Σάτυροι, ἢ δεῖ τὸν ἄγριον αὐτῶν, ἀχαλίνωτον χαρακτῆρα, διὰ τὰ πηδήματά των, διὰ τὴν ὀρεξιν αὐτῶν τοῦ νὰ χορεύωσι, κ. τ. τ.

Σόγμος, ὁ· καὶ, σόγχος, ὁ. Εἶδος λαχάνου ἀγρίου· σογχάριον, καὶ ζοχάριον, καὶ ζόλος ἐν τῇ συνηθείᾳ καλούμενον, Lalteron, Γαλ. Διοσκορ. β'. 159. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ'. 4. Sonebus oleraceus, Λιν. ὧδεν

Σογκοΐδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σόγχου, ἢ ὅμοιος σόγχῳ ἢ σόγχῳ ὤν.

Σόγχος, ὁ, = σόγκος.

Σοΐ, δοτ. τοῦ σύ, Ὅμ.

Σοῖο, Ἰωνικ. ἀντὶ, σοῦ, γενικ. τῆς, σός, σόν, Ἀντωνυμίας, Ὅμ.

Σοῖς, ἶσος, ἡ (σύος, σοῦς), = συβώς, Ἡσυχ.

Σοῖσι, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, σοῖς.

Σοῖσφα. ἴδε σοῦσφα.

Σολοικία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σολοικισμός, Λουκιαν.

Σολοικίζω, Μ. ἴσω (σόλοικος). Ποιῶ, κάμνω σφάλμα εἰς τὴν ὁμιλίαν, ἤτοι ὁμιλῶ ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς ὀρθῆς συντάξεως τοῦ λόγου· ἡμαρτημένην τινὰ διάλεκτον ὁμιλῶ· οἱ σολοικοὶ· παρὰ δὲ Μεταγ. καθόλου ἀντὶ τοῦ, βαρβαρίζω, ἀτεχνῶς διαλεγομαι, ὁμιλῶ σφαλερᾷ, π. χ. «Φωνῇ Σκυθικῇ σολοικίζειν (Ἡρόδ. 4, 117.)», κάμνω σφάλμα εἰς τὴν Σκυθικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁμιλῶ κακῶ. 2) τροπ. ἁμαρτάνω, σφάλλω ἐναντίως τῶν κανόνων τοῦ καλοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, τῆς χρηστοηθείας, τῆς εὐσχημοσύνης, κοσμιότητος, τοῦ πρεπόντος κατά τε τοὺς λόγους, ἢ τὰ σχήματα, κινήματα καὶ χειρονομίας, φερομαι ἀπρεπῶς, ἢ ἀφελῶς, ἀδεξίως. ὧδεν

Σολοικισμὸς, ὁ. Λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος· πταῖσμα ἁμάρτημα ἐναντίον τῶν κανόνων τοῦ ὀρθῶς ὁμιλεῖν, γράφειν, καὶ ἐνγένει, τοῦ καλοῦ τρόπου τοῦ ζῆν, τῶν ἠθῶν, τῶν σχημάτων, τῆς κοσμιότητος κ. τ. τ. ἀναρμοστον φερτιμον· καὶ ἀδεξιότης.

Σολοικιστὴς, οὔ, ὁ (σολοικίζω). Ὅστις σολοικίζει, ἤτοι ἁμαρτάνει πάντοτε ἐναντίων τῶν κανόνων τοῦ ὀρθῶς ὁμιλεῖν· ὁ πάντοτε σολοικίζων εἰς τὸ ὁμιλεῖν, ἢ προφέρειν.

Σολοικοειδὴς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος σολοικισμῷ, ἐκ τοῦ

Σόλοικος, ὁ, ἡ. Ἐπαλλήλως ὁμιλῶν ἢ προφέρων μίαν διάλεκτον, κάμνων ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς γλώσσης σφάλματα· σφαλερῶς προφέρων· σφαλερὰν διάλεκτον λαλῶν. Τὴν πρώτην σημασίαν ταύτην παράγουσιν ἐκ τῶν ἐγκατοίκων τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλεως, Σόλοι, καλουμένης, οἵτινες κατὰ τὸν Λαέρτιον α'. 51. διέφθειρον τὴν γλῶσσαν τῆ Μητροπόλεως αὐτῶν, καὶ ἄχρεῖος ὁμίλουν αὐτὴν· «Ἐκείθεν δὲ ἀπαλλαγεὶς (ὁ Σόλων), ἐγένετο ἐν Κιλικίᾳ, καὶ πόλιν ᾠκησεν, ἣν ἀπ' αὐτοῦ Σόλους ἐκάλεσεν· ὀλίγους δέ τῶν Ἀθηναίων ἐγκατῴκισεν, οἳ τῷ χρόνῳ τὴν φωνὴν ἀποξενωθέντες, σολοικίζειν ἐλέχθησαν. Καὶ εἰσὶν οἱ μὲν ἐκεῖ, σολεῖς· οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου, σολιεῖς. Οὕτω καὶ Κύπριοι. εἰς Διονύσ. τὸν Περιηγ. στίχ. 895. «Φασὶ δὲ καὶ τὸν σολοικισμὸν ἐντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχὴν, ὡς ἀνδρῶν Ἀττικῶν ποτε οἰκησάντων ἐκεῖ, καὶ τὴν αὐγενῆ παρακομπόντων Ἀττικὴν γλῶσσαν, καὶ ἐξαγριοικισθέντων διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμόν. ὅθεν καὶ πάντας τοὺς τοιούτους, σολοίκους λέγεσθαι, ὅ ἐστι βαρβάρους κατὰ τοὺς ἐν Σόλοις οἰκήσαντας· καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα σημασίαν σημαίνει τὸ, σόλοικος, ἀνθρωπάτιον, ὅστις ἡμαρτημένως καὶ ἐναντίον τῶν κανόνων ὁμιλεῖ διάλεκτον τινά. Ἔτι δὲ λέγεται «Σόλοικος, καὶ ὅς τις μοναδικά τινα σφάλματα κάμνει ἐν τῷ ὁμιλεῖν, οἷον, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν «Σρὰξ αὐτούς» λέγει «Καυτούς». 2) ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ σημασίᾳ λέγεται ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, καὶ σημαίνει τὸ, βαρὺ καὶ δυσάρεστον, τὸ παράξενον καὶ ἐναντίον εἰς τε τὴν καλὴν πολίτευμα. ὅθεν, ἀπολίτευτος, χωριάτης, ἀπελέκητος· καθόλου, ἀηδὴς, ἄτοπος, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται παρὰ μὲν Ξενοφῶντι (Κυρουπ. η'. γ'. 10.) τὸ· «Σολοικότερος ἀνθρωπος τῷ τρόπῳ παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει τό, «Σαλάκωνες καὶ σόλοικοι» καὶ παρὰ Πλουτάρχ. τό, «Ἀπειρόκαλος καὶ σόλοικος», ὅπερ δύναται πολλάκις ἑρμηνευθῆναι διαφόρως, ποτὲ μὲν διὰ τοῦ βάρβαρος, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ, ἀπαίδευτος, ἀπειρόκαλος, ἄτοπος, παράξενος, ἀπολίτευτος, ἀγροικος, χωριάτης· ἢ καθ' Ἡσύχ. ὀμαθὴς, ἐπισεσυρμένος, ἀδιάφορος· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Κικέρων εἰς Ἀττικὸν 14. μεταφράζει «, τὸ ὑποσόλοικον, διὰ τοῦ Absurdum, ἄτοπον, ἄλογον, παράλογον, ἀήθητον, ἀνάρμοστον, ἀπρεπὲς· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. τυμ. α'. 2. «Ἐτεῖτι περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑποσολοικότερον», ὅθεν

Σολοικοφωνία, ἑος, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Φαινόμενος ὡς σολοικισμὸς. «Σολοικοφανὲς χωρίον», λέγεται παρὰ Γραμματικοῖς τὸ δοκοῦν μὲν μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δέ· Ἐπίρρ. σολοικοφανῶς.

Σολοιτύπος, ὁ, ἡ (σόλος, τύπτω). Σφυρηλατῶν ὄγκον τινὰ σιδήρου, ἐργάτης σιδήρου ἢ χαλκοῦ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ «Μυδροτύπος, καὶ, χαλκὸς τις ἐν Κύπρῳ.

Σόλος, ὁ (τέλλω), ὡς τὸ, μόλυβος. Σῶμα ἢ μάζα ἐκ σιδήρου, ἥτις χαλκεύεται καὶ σιδηρουργεῖται, ἢ γυνεται ἐξαιρέτως, ὁ σιδηρὸς χυτὸς ὄγκος, ἐξ οὗ ἐπαίζον, ἢ ἐν μετεχειρίζοντο οἱ γυμναστικοὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας. Ἰλ. ψ'. 826. 839. 844. ν'—σόλον αὐτοχόωνον, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει «Διαφέρει δὲ σόλος καὶ ὄλτιος, ὅτι ὁ μὲν ὄλτιος (ὅστις καὶ ἐκ λίθου δύναται εἶναι) πλατύς ἐστι καὶ κοιλότερος· ὁ δὲ σόλος (παρ' Ὅμ. μόνον ἐκ σιδήρου) στρογγύλος καὶ σφαιροειδὴς». ὁ αὐτὸς ἔτι ἐν Ἰλ. Β'. 774. «Ὄλτιος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ἐρρίπτουν οἱ γυμναζόμενοι· τὸν γὰρ σιδηροῦν σόλον προσηγόρευσαν, παρὰ τὸ, σῶ, ὅ ἐστι, κινῶ· ἢ κατὰ Εὐστάθ. παρὰ τὸ «Σεσωρῆσθαι ὅλος καὶ περιδεδινῆσθαι· σφαιροειδὴς γὰρ ἦν». Ὄρα καὶ Ἀμμώνιον. Ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Λεξ. ἔχει· «Σόλος, ὄλτιος σιδηροῦς, ὅτε δὲ ὄλτιος λίθινος, ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου ἀγῶνος· σόλος αὐτοχόωνος, παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξι Βομβητὸν δὲ λίθος (Ὀδυσσ. Θ, 190.)». Θέλουσι τινές, ὅτι ὁ μὲν σόλος ἦν σφαιροειδὴς, ὁ δὲ ὄλτιος πλατὺς καὶ στρογγύλος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν Ἄργον. γ'. 1365. ὀνομάζει τὸν σόλον στρογγύλον. «Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον, δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρηος».

Σομφὸς, ἡ, ὀν. Σπογγοειδὴς, σπόγγῳ ὅμοιος, πορώδης, ἀραιὸς, χαῦνος, μὴ πεπυκνωμένος, ὅθεν καὶ, μαλακὸς, κενὸς. Παρὰ Πλινίῳ κ'. 7. ἐλέγετο ὁ σιευος σόμφος, τανῦν δὲ γράφεται σπόγγος, ἐκ διορθώσεως Χειρογράφων. 2) μεταφορ. «Φωνὴ σομφὴ», βαθεῖα, χοώδης, βραγχώδης φωνὴ, fauca vox, ἡ μεταξὺ τῆς λευ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς καὶ μολαίνης, κτλ. καὶ εἰς τὰ χρώματα τὰ φαιὸν, τὸ μεταξὺ τῶν δύο τούτων, ἤτοι τοῦ λευκοῦ καὶ μέλανος, Ἱπποκράτ. »Ψιλέγγεται σομφόν, μήτε κεκαπα σηλαθή, ἀλλὰ μήτε βρυγχιστμίνα. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἔλεγον »Φωνὴ βραγχιστμίνα, ἀλλὰ »Φωνὴ σομφή, Ἀριστοτέλ. Τοπ. α'. ιγ'. 6. (συγγεν τῷ, σιφλὸς καὶ σπόγγος.) ὅθεν

Σομφότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, ἢ ἡ κατάστασις τοῦ σομφοῦ, ἡ ἀριότης, τὸ σπογγοειδὲς εἶδος.

Σομφώδης, ους, ὁ, ἡ (σομφὸς, εἶδος). Σπογγώδης, ἀρκὸς, μαλακὸς, ἡ ὀλίγον σπογγώδης, Ἡσύχ.

Σόμαι, (μόνον παρ' Ἀπ. Ῥ. εὔχρηστον) συνηθέστερον δὲ συναιρ. σοῦμαι, γ'. ἐνικ. προστ. σοῦσθαι (Αἰσχ. Χοηφ. 634.), πληθ. σοῦνται (Αἰσχ. Περσ. 15.), προστακτ. σοῦ, (Ἀρστφ. Σφ. 203.) σοῦτο, σούσθω, σοῦσθε· Ἀπαρεμφ. σούσθαι· Ἀποθετ. ἀμφλ. (σόος, σοῦς) = τείνομαι, ἔπτυμαι· Ὀρμητικῶς ἢ σφοδρῶς κινοῦμαι, ὁρμῶ, βαδίζω, τρέχω, ὑπάγω, ἔρχομαι, πορεύομαι, ἢ φεύγω. »Σοῦ, σούσθε, σούσθω, ὕπαγε, ὑπάγετε, ὁρμᾶτε, τρέξατε, ἄς ὑπάγῃ, ἄς τρέξῃ. »Σοῦται» ὑπάγει, τρέχει »Σούτω, τρίχε ἢ τρέχε, ὁρμάω, τρέξαι, ὁρμᾶ, ἴσι, πορεύου, ἔρχου· »Σωόμενοι, ὑπήγαιον, ἔτρεχον, ἐπορευόμην, ὡρμώμην, Καλλιμαχ. Παλλαδ. 4. Ἀλ. 1433. ὅθεν τὸ »Ἀπόστροκα, Λακων. αὖρ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 1, 23. (εἰσπνέον καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὡς παρακελευστικὸν »Σοῦσε, καὶ χυδαϊκῶς »Σοῦτσον, ἀντὶ τοῦ, πηδήσατε, πρὸς τὰ ἄνω ῥίψατε ἑαυτούς. πηδᾶτε, (εἰς καιρὸν ἐρχήσεως) καὶ »Σαλτᾶτε ἢ »Σούστα, ἡμ. τὸ εἰς ὕψος πήδημα ἢ σκίρτημα, ἤτις ἄλλως καὶ »Σταφίδων λέγεται. Οὕτω καὶ τὸ »Σόος σοῦς, ὁ, ἡ εἰς τὸ ὕψος κίνησις, κυρίως τὸ, ῥοπή, ἢ, ἡ ἐπὶ τὰ κάτω κίνησις, Δημόκριτος, καὶ Ἀριστοτέλ. περὶ Οὐρ. δ'. 7. »Εἰς ἓν ὁρμᾶν τὸν σοῦν· λέγω σοῦν, τὴν κίνησιν τῶν ἄνω φερομένων σωμάτων, Πλάτ. εἰς Κρατύλ. »Τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν Λακεδαιμόνιοι σοῦς καλοῦσιν· ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι Γραμμ. ἔχουσι τοὺς Δωρικοὺς τύπους »Σῶμαι, ἔσπω· σῶται, ὁρμεῖται, ἔρχεται· καὶ τὸ ἐνεργ. σούω. = σεύω. Ἀντὶ σοῦται εὑρήται παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 645. σεῦται.

Σόος, σέη, σόον, μόνον παρ' Ἕτοπ. εὔχρηστος κατὰ συστολὴν τύποι ἀντὶ τοῦ, σῶος, καὶ συγκ. ὡς τοῦ ἀχρήστου σίος. Σεσωσμένος, εὐτυχὴς, ὑγιὴς, γερὸς, ἀβλαβὴς, ἀκήρατος, σῶος, ὁλόκληρος, Ἰλ. Α, 314. καὶ 117. »— λαίην σόον ἔμμεναι, σῶον εἶναι καὶ σώζεσθαι· ὁ Σχολ. ὡς τὸ μικρὸν ὑγιαίνειν, σωθῆναι Ἰλ. Ο, 497. »— ἀλλ' ἑλκόμενόν τε σόον καὶ πεῖρες ὀπίσω. Καὶ οἷος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, ἔνθα τὸ σόος καὶ ἀκήρατος λείπεται ἐκ παραλλήλου, ὅ ἐστι, σεσωσμένος, ὑγιὴς· ὁ Σχολ. Ἰλ. Ω, 380. »ἦ μὰν περ τάδε τοι σόα μίμνῃ, σεσωσμένα, ἀκήρατα, ἀβλαβῆ· ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσ. Ν, 364. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »Σόοι, θεὰ τοῦ, σωτῆριοι, ὑγιεῖς, ὁλόκληροι, σωζόμενοι, καθόλου, ἐπὶ παντὸς, ὄντος ἐν τῇ πλήρει καὶ φυτικῇ καταστάσει τοῦ. Παρ' Ἡρόδ. κυρίται ὅπου σόος ὡς ἡμαρ. ἀνάγν. ἀντὶ, σῶος· (ὄλον, σώζω, σαόω.)

Σόος, καὶ συναιρ. σοῦς, τοῦ, ὁ. Πᾶσα τροφὴ κίνησις, ὁρμὴ, ἔξαιρτ. ὁρμὴ, φορὰ· πρὸς τὰ ἄνω, εἰς τὸ ὕψος, ὃν τρόπον ἡ ῥοπὴ, ἢ κίνησις ἐπὶ τὰ κάτω, ἔξαιρτ. παρὰ Δακ. εὔχρ. Heind. Πλατ. Κρατ. σελ. 412. Δωρ. σῶς· (ἀφ' οὗ σῶται, οὐχὶ τοῦτον τῷ, σόομαι, σοῦμαι, ὅταν τῷ, θέω, θεύτομαι, θοῦς·) ὁρμὴ καὶ τόμαι, περὶ τὰ μέσα. Ἴδε ἐν τῷ, σόομαι.

Σορέλλην, λῆνος, ὁ (σορὸς, Ἕλλην). Σκῶμμάτι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας· ὄνομα περιγελαστικὸν, διδόμενον ἢ λεγόμενον εἰς τοὺς γέροντας, ὅσοι εἶναι μὲ τὸ ἕνα ποδάρι εἰς τὸν τάφον, ὡς καὶ τὸ, σορολήκιθος, τὸ, σορόπληκτος, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἅπαρ ὁ Ἡσύχιος, ὁ Παυσανίας, Ε.Ὑστάθ. Ἰλ. Ψ, σελ. 1289. 15. Φώτιος, καὶ Γαληνὸς ἐν Γλωσσαρ. προοιμ. ἀναῤῥέουσιν ἐξ Ἀριστοφάνους εἰς Δικαιοπόλεις. »Ἀφ' ἧς (σορὸς) καὶ σορέλλην παρ' Ἀριστοφάνει, σκώμμα εἰς γέροντα, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὑρηται Λεξικῷ· δηλοῖ δὲ ἡ σορὸς, καὶ αὐτὴ καθ' αὐτὴν, γέροντα σεσηπτικῶς, τοῦ δὲ Σορέλληνος. σκωφότερον εἰς σκῶμμα τὸ, Τυμβογέρων, παρὰ τῷ Κωμικῷ.

Σορεύω, ταὐτὸν τῷ, συνάγω, καὶ, σωρεύω, Ἡσύχ.

Σορηδόν, ἐπῤῥ. ἀντὶ τοῦ, σωρηδὸν, Ἡσύχ.

Σοροβλέφαρος, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, σοβαροβλέφαρος.

Σοροδαίμων, ονος, ὁ (τορὸς, δαίμων). Λέξις Κωμικὴ καὶ σκωπτική, ἀντὶ τοῦ, Γέρων, πολυετὴς ἄνθρωπος, ὑπέργηρος, ὡς ἐγγὺς τοῦ θανάτου ὤν, ἢ ἔχων τὸν ἕνα πόδα εἰς τὸν λάκκον, σίφλιλον, Πλούταρχ. ὡς καὶ, σορέλλην, σοροπλῆξ.

*Σορορεργός, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Κατασκευάζων σορους, Μηνέθ. 4, 191.

Σβοροπηγός, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Σορούς, ἤτοι κιβώρια, ὁ τοὺς σορους ποιῶν τοῖς νεκροῖς, Ἀριστοφαν.

Σορόπληκτος, ὁ, ἡ, καὶ, τιροπλῆξ, ῆγος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σοροδαίμων, Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσσ. Β. σελ. 1431. 43.

Σοροπλοκεῖν Ἐνταφιάζειν, περιτιθέναι τὸν ἔγχρον, Γλωσσ.

*Σοροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω), = σορορεργός, σοροπηγός. Κάμνω σορους.

Σορός, ἡ, Ἀγγεῖον, δοχεῖον, ἔξαιρτ. τὸ κιβώριον ἢ κιβώτιον, ἐν ᾧ κατατίθεται τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, ἢ θήκη τοῦ λειψάνου, Ἡρόδ. 2, 78. Ἔτι δὲ καὶ θήκης, ἢ κεράμινον ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἀνατιθέασι τὰ ὀστᾶ τοῦ ἀπαλελυμένου σώματος, καὶ ἐμπλάττουσι αὐτὰ, Ὑπερ. Ἰτελ. Ἰλ. Ψ, 91. »Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῦν ἀ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ. πρβ. Ἡρόδ. 1, 68. 2) κωμικ. ὁ γέρων ἄνθρωπος, ἀγκυλόγηρος, ὑπέργηρος, (σίφλιλον)· λέγεται ἐπὶ ἄνδρὸς καὶ γυναικὸς, Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1363. Ποθεῖν ἔρχη τ' ἔοικας ὥρισας σορούν. Machon Ἀθήν. ιγ'. σελ. 580. »Ἐπεὶ προσβὴν τοῖς ἔτεσιν ἡ Γναθαινὰ καὶ ἤδη τελείως ἦν ὁμολογουμένως σορός· (ψεύδεται, ὅτι μετὰ τοῦ, σωροῦ, ὁ, μέλαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἄγει, καὶ σημαίνουσιν ἀμφότερα τόπον τινὰ, ἔνθα ἀποκλείουσι καὶ ἐπικωρεύουσι οὕτω καὶ ἡ συνήθεια λέγει ἔτι τὸν γέροντα ἄνθρωπον »ἕνα σωρὸν ὀστέων.)

Σορωνίς, ίδος, ἡ. Ἑλλὴν πελασὶς, Ἡσύχ., ἴσως τις ἔτι καὶ »Σωσωνίς ἔχει· πιθανῶς ἀνεῦρον, σαρωνὶς, ὃ καὶ ἴδε.

Σός, σή, σόν, κτητ. Ἀντωνυμ. ἐκ τοῦ, σύ. Ἐμὸς τοῦ, ἐμὴ τοῦ, ἐμὸν τοῦ, Ὅμ. ἐλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, π. χ. »Σὸς πόθος, ὁ πρὸς σὲ πόθος, Ὀδ. Δ, 202. Πρβ. Ἡρόδ. ὅτι μὲν κατὰ τὴν συνήθη τύπον, παρὰ δὲ Ἕτοπ. ἡ γεν. σοῖο, Ὀδ. Ο, 511. Ἀρχαϊσθ. Ἑπικ. καὶ Δωρικ. τύπος τεός, τεή, (Δωρ. ταή), τεόν, Ὅμ.

*Σοῦ, γενκ. τοῦ, τῷ, καὶ, τόν. Πρὸ δὲ Ὅμ. μόνον γεν. τοῦ τος.

Σοῦβος, ὁ. Εἶδος ὀρχήσεως, Ὀππιαν. κυνηγ. β' 382. ὅπου τὰ Χειρόγραφα »Σάβος, σοῦγος, καὶ σούβλοις ἔχουσιν· ἴσως »Σούχοις ἐγράφη ποτέ· ἀλλ' ὁ Ἀνώνυμος Δύγουστανὸς ἐν Χειρογρ. καφ. 35. διαφέρων τὴν ῥῆσιν ταύτην, »Σοῦβοις ἀτημείωσε.

Σουδάριον, τό· ἐκ τοῦ Λατινικοῦ Sudarium. Κηψιδρώτιον, ῥιπέμακτρον, καὶ μανδήλιον, ἃ οὐ οἱ Ἑβραῖοι περιεδένον τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ, Ν. Δ.

Σουκίνος, ίνη, ινον, ἐκ τοῦ Λατινικοῦ, succinum, ἠλεκτρον. Καμωμένος ἀπὸ ἠλεκτρον, Ἀρτεμίδ. β'. 5. πρβ. σούχιον.

*Σοῦμπις, κατὰ συναιρ. ἀντὶ τοῦ, σόομαι· ὄρ. τοῦτο.

*Σούνεκα, συναιρ. ἀντὶ, σοῦ ἕνεκα, Σοφ. Φιλ. 554.

Σουνιάρατος, ὁ, ἡ (σούνιον, ἀράομαι). Ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος, τιμωμένου ἐν τῷ Σουνίῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Ἀττικῆς, ἄρα, ἐπὶ τῷ Σουνίῳ ὄρει ἐπικληθείς, ἢ λατρευόμενος, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 560., ἂν ἐξ ἐναντίας οἱ Ὀρνίθες (ἐν στίχ. 868, Ὀρν.) κωμικῶς ἐπικαλοῦνται αὐτὸν ὑπὸ τῷ ὀνόματι »Σουνιάρακος», ὡς νὰ ἦναι ἱερεύς.

*Σουνιάς, άδος, ἡ· Ἐπίθ. Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ναὸν ἐπὶ τοῦ σουνίου, καὶ

*Σουνιεύς, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Διὸς, καὶ αὐτοῦ ναὸν ἐπὶ τοῦ σουνίου ἔχοντος.

*Σοῦς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σόος, ὁ, κατὰ κρᾶσιν· ἴδε σόος καὶ σόομαι.

*Σούστασις, ἀπαρεμφ. τοῦ τοῦμαι. Ταχέως ὁρμητικῶς φέρεσθαι, ὑπάγειν, πορεύεσθαι, τρέχειν· ἴδε σόομαι· ὅθεν ἔτι καὶ τὸ »Σούσθω προστακτικὸν τρίτον πρόσωπον, πορευέσθω, τρεχέτω, ἂς τρέξῃ· καὶ, σούσθε, τὸ β'. πρόσ. πληθ.

*Σουτιγενής, ὁ, ἡ (γένος). Ἐκ τοῦ Σούτη γεννημένος.

*Σούτινος, ίνη, ινον (σοῦτον). Κατεσκευασμένος ἀπὸ σοῦτα, ἴα, κρόκα.

*Σούτις, ἡ (τοῦμαι). Ταραχὴ, ταχεῖα κίνησις, Ἡσύχ. ἀμφ. ἀντὶ τοῦ, σοῦς, σοῦ.

*Σοῦσον, τό. Κρίνον, λείριον· εἶδος ἀνθίνης ἐλλεβόρου, Περσ. Διοσκορ. α'. 52. Ὅρα Ἐτυμολογ. μέγ. ἐν Λεξ.

*Σουττί, συγκ. ἀντὶ, σαι ἀστί, πλὴν μόνον, ὅταν τὸ σαι ἢ ἐγκλιτικὸν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 389. Μετὰ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 123.

*Σούσφα, καὶ, σούσφα, κόσμος Ἰνδικόπλ. β'. σελ. 184. Πετεινά τινα ἐν τῷ Ἰνδικῷ Πελάγει, εὐαγγελίζοντα ταῖς ναύταις τὴν πλησίον κειμένην ξηρὰν τὴν.

*Σούχιον, τό, ταὐτὸν τῷ Λατ. succinum.

*Σοῦχος, ὁ, ὠνομάζετο ὁ Κροκόδειλος ἐν τινι νομῷ τῆς Αἰγύπτου, Στραβ. 17. σελ. 581.

Σούω, ταὐτὸν τῷ, σοῦμαι, σοῦμαι. Ὁ Εὐστάθιος ἀποδίδει τοῦτο εἰς τοὺς Δάκωνας.

Σοφία, ἡ, Ἴων. σοφίη (σοφὸς). Κυρίως, τὸ εἰδέναι καὶ ἐπίστασθαι, τὸ γινώσκειν καὶ δύνασθαί τι· πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη, ἢ ἡ πάντων μάθησις. Ἡ παλαιοτάτη σημασία ταύτης τῆς λέξεως περιελάμβανε μόνον σωματικήν τινα, ἢ μηχανικὴν ἕξιν, ἐμπειρίαν καὶ ἐπιτηδειότητα, εἰς ἐργόχειρα καὶ τέχνας· ὡς καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν Ἰλ. Ο, 412. λέγει ἐπὶ τοῦ Τέκτονος· »— ὃς ῥά τε πίσσης οὐ εἰδῇ σοφίησι, ἐὐξὺ ὁμὲν Εὐστάθιος λέγει· »Σοφία ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις πᾶσα χειρωνακτικὴ τέχνη, καὶ σοφοὶ, οἱ περὶ ἑκάστην τέχνην ἔμπειροι· ὁ δὲ Σχολιαστὴς, ἑρμηνεύων τὸ »Εὖ εἰδῇ σοφίησι λέγει, »Ἐμπείροι τεκτοσύνης... τὸ γὰρ πελεκίν, πᾶς τεχνίτης, σοφὸς ἐκαλεῖτο, συγχεχυμένῳ ὀνόματι· ὕστερον δὲ Πυθαγόρας τοῦτο μεμψάμενος, σοφὸν μὲν μόνον εἶπε τὸ Θεῖον ὀνομάζεσθαι, σοφίαν δὲ μόνην τὴν ἔχουσαν τὸ τέλειον καὶ ἄπταιστον τῆς ἐπιστήμης, ἥτις ἐστὶ γνῶσις θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἐπιτηδειότητος εἰς τὸ παίζειν τὸν αὐλὸν ἢ τὰ διὰ χορδῶν ὄργανα, καθόλου δὲ εἰς τὴν μου-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σικήν, Τίμ. Ὁμ. Ἔρμ. 483. 511. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐπιτηδειότητος εἰς τὴν ποιητικήν, Πινδ. ὅστις ἐν Ὀλ. θ, 161. χρῆται τῷ σπανίῳ πληθ. σοφίαι· λέγεται δὲ πολλαχοῦ καὶ ἐπὶ ἑτέρας συνεχομένης μετὰ τῆς μουσικῆς τέχνης τοῦ ἀποτρόπου καὶ ματαίου τὰς ἐπῳδὰς φαρμακοποιοῦ μαγικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ ἐπᾴδειν, ἐξορκίζειν δαίμονας, ὁρᾶ ἐπὶ πάντων τῶν Δημιουργῶν, τεχνητῶν, βουκόλων, ἀοιδῶν, ἰατρῶν, μάντεων, οἱ ἐποῖοί ἐν γένει εἶχον ἰδικώτερον ἐπιτηδειότητα εἴς τι καὶ διὰ τοῦτο σοφοὶ ἐλέγοντο. 2) καθόλου, ἐπιτηδειότης καὶ πεῖρα κατὰ τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκονομικῆς, ἔξαιρ. καὶ τῆς δημοσίου ζωῆς, ἐπιτηδειότης εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις, ὡς παρὰ τοῖς ὀνομαζομένοις ἑπτὰ σοφοῖς τῆς Ἑλλάδος, ἅρχ. ἡ παλαιὰ σημασία περιλαμβάνει τὴν τέχνην, ἐπιστήμην, ἤτοι τὴν γνῶσιν πολλῶν πραγμάτων· ἑπομένως δὲ καὶ τὴν ἀρετήν, τὴν σύνεσιν, τὴν εὐβουλίαν, τὴν φρόνησιν, καὶ τὸν νοῦν, ἤτοι τὴν διανοητικὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ νοὸς εἰς τὰς πράξεις, οὐμὴν ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦτο, πανουργίαν, ἀδεξιοσύνην, πολλαχοῦ παρ' Ἡρόδ. ὡς καὶ 3, 127. «Ἐν δὲ γὰρ σοφίῃ ἀδύνατα, βίῃ ἔργον εὐδέν. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ'. 10. «Δίδοσκε μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν, ὥστε λυσιτελοῦντα ποιῆσαι πρὸς ἐμὲ εἶναι ἐκεῖνα. Τὰ δὲ ἐν Ἀπομν. α'. β. 8. «Ἀπόλλων ἐν Δελφοῖς Μαρτύρια, ἐρίζοντα αὐτοῦ, Μετοικικῆς. 3) γνῶσις καὶ ἐπιστήμη κατὰ τὰς ὑψηλοτέρας ἐπιστήμας, μάθησις καὶ τέλος, καὶ, σοφία κατὰ τὴν καθ' ἡμᾶς ἐννοιαν, ἑνωσις τῆς ἐνεργεστάτης ψυχῆς μετὰ τοῦ ἀπερισκέπτου ἀρίστου.

Σοφίζω, Μ. ἴσω (σοφός). Σοφὸν, συνετὸν, φρόνιμον ποιῶ· τὴν τῶν λόγων ἐπιστήμην διδάσκω, ἢ βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος· οἰκήμονά τινος ποιῶ τινα· καθόλου, κάμνω τινὰ φρόνιμον, ἢ συνετὸν, σωφρονίζω· κατ' ἐνεργ. ἀεὶ. σπουδάζω. — Παθητ. γίνομαι ἢ εἰμὶ ἐπιτήδειος, εὐοίκημον ἢ ἔμπειρος, καλῶς ἐγγεγυμνασμένος εἰμὶ ἢ διδάσκομαι καλῶς, μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, ὡς παρ' Ἱππ. Ἐ. 661. «Ναυτιλίῃ καὶ νηῒ σεσοφισμένος, ἔμπειρος, πεπαιδευμένος, ἐπιτήδειος, διδαγμένος· ταὐτὸν τῷ ἐν στίχ. 662. «Νηῶν πεπείρομαι, πεπειραμένος εἰμὶ, πεῖρα ἢ ἔμπειρίαν ἔχων· καθόλου, φρόνιμος, συνετὸς, σοφὸς γίνομαι ἢ εἰμὶ, ἢ συνετὸς, νουνεχὴς, φρόνιμος, πολιτευόμενος ἢ ὁμιλῶ· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ, φέρομαι ὡς σοφιστὴς, ἤτοι δολίως. σοφὸν καὶ ἀπατηλὸς πολεμοῦμαι, ὁμιλῶ, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 718. «Σοφίζεσθαι πρὸς τὸν νόμον (Πλουτ.)», πράττω δολίως ἐναντίως τοῦ νόμου, συκοφαντῶ τὸ τοῦ ἀποφεύγω· ἔτι δὲ, γίνομαι, ἢ εἰμὶ σοφιστής. — 2) σοφίζομαι ὡς μέσ. ἐποίησ., μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, ἐντελῶ, ποιῶ, διαπράττω τι ἢ ὁπλίζω, ἐφευρίσκω τι μὲ γνῶσιν, φρόνησιν, ἐπιτηδειότητα, ἢ τέχνην, Ἡρόδ. 2, 66. 8, 27. «Λεὶ κτισαὶ ἰδέαι σοφίζομαι, Ἀριστοφ. Νεφ. 543. πρβ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σλ. 104. ἔτι δὲ, συλλογίζομαι, στοχάζομαί τι πανούργως ἢ φρονίμως, καὶ ὡς προσηνέστατον παθητ. κεῖται τὸ, σοφίσθαι, παρὰ Φιλ. 77. ὁ δὲ παθ. παρακμ. σεσόφισμαι μένει τοὐναντίον ἀποβατικὸς, Ἡρόδ. 1, 80. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, «Σοφίζεται, διὰ τοῦ σοφὸν τὸ λέγει· καὶ παροιμιάζεται λέγων. Ξενοφ. Ἀπομνημ. α'. β'. 46. «Τοιαῦτα ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα, σοφιστικὰς λεπτολογίας ἢ σοφίσματα ἐλέγομεν. Ξενοφ. Συν. γ'. 6. «Τοὺς σοφιστὰς, ὅτι ἐν τοῖς αὐτῶν συγγράμμασι σοφίζονται, καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἰσήμασιν· ὅθεν τὸ «Σεσοφισμένως· Ἐπίρ. ἀπατηλῶς, πανούργως, δόλιως, κατὰ τὸν τρόπον τῶν σοφιστῶν. β) μετὰ αἰτ. προσώπου, ἀπατῶ, πλανῶ μὲ δόλον. Ἐν τῇ Ν. Δ. ἔχει καὶ ὡς Ἀποθ. τὴν σημασ. τοῦ παθ. ἔζην

Σόφισμα, τό. Σοφὲς, φρόνιμος στοχασμὸς, ἢ σοφὴ καὶ εὔφρων, συνετὴ ἐφεύρεσις, Πίνδαρ. Ὀλύμπ. ιγ'. 24. Ἡρόδ. 3. 85. 152. «Τί δὴ σόφισμα τοῦδ' ἡγούμενοι εἰ. τὴν δὲ παῖδα ψῆφον ὠρίσαν φόνου; Εὐρ. Ἠλ. 258. καὶ ἑπομένως, πᾶς φρόνιμος, σχῆμος ἢ ἀπατηλὸς καὶ δόλιος στοχασμὸς, ἢ τέχνασμα, μηχανὴ, σχῆμον ἐπίνοημα, ἐφεύρεμα, Πλούταρχ. Ὁ δὲ Ξενοφ. εἰς Ἱέρ. α'. 23. καλεῖ «Σοφίσματα» καὶ τὰς ἐξαιρέτους ἐτοιμασίας καὶ κατασκευὰς τῶν φαγητῶν. 2) ἐξαιρέτως λέγονται «Σοφίσματα», αἱ δόλιαι καὶ ἀπατηλαὶ ἐρωτήσεις καὶ ὁμιλίαι καὶ ἐξηγήσεις τῶν σοφιστῶν, αἵτινες γίνονται μὲ σκοπὸν ἢ νὰ ἀπατήσωσι μὲ ποικιλίαν, ἢ νὰ ἐκβιάσωσι καὶ νὰ παγιδεύσωσι τὸν ἄλλον· καὶ ἑπομένως, Ψευδὴς συλλογισμὸς· ἔζην

Σοφισματίας, ου, ὁ. Ἐπιτήδειος σοφιστὴς, Νικήτ. Χρον. ιδ'. 1.

Σοφισματικός, ἡ, όν. Εἰς σοφίσματα αἰνίσσων· ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ σοφίσματος. 2) οὐσιαστ. ὁ σοφισματικός, νεώτ. τύπος ἀντὶ τοῦ, σοφιστὴς

Σοφισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σόφισμα. Μικρὸν σόφισμα.

* Σοφισματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιος σοφίσματι, ὁ ἐν τῷ εἴδει αὐτοῦ, Εὐσταθ.

Σοφισμός, ὁ, σπάν. καὶ νεώτ. τύπος ἀντὶ, σόφισμα.

Σοφιστεία, ἡ (σοφιστεύω). Ἡ πρᾶξις, ὁμιλία, φιλοσοφία τοῦ σοφιστοῦ, ἢ τὸ πράττειν, διαλέγεσθαι καὶ ὁμιλεῖν ὡς ὁ σοφιστὴς· ἡ τέχνη, ποικιλία, δολιότης, μηχανὴ τοῦ σοφιστοῦ.

Σοφιστέον, δετ. ἐπίρρ. τοῦ σοφίζομαι. Πρέπει νὰ σοφισθῇ τις, νὰ στοχασθῇ, νὰ ἐφεύρῃ τίς τι, Ἀριστοτέλ. «Πάντα σοφιστέον, ὅπως ἂν ὅτι μάλιστα ἀνεμπόδιστοι πάντες ἀλλήλοιν, πρέπει νὰ στοχασθῇ καὶ νὰ ἐφεύρῃ, ὁ ἐστι, νὰ σκεφθῇ πάσι τρόπον δυνατὸν, διὰ νὰ ἀναμιχθῶσι.

* Σοφίστευμα, τό, = σόφισμα, ἐκ τοῦ

Σοφιστεύω (σοφιστὴς). Σοφιστὴς εἰμὶ· πράττω, πολιτεύομαι, διδάσκω, ὁμιλῶ ὡς σοφιστὴς· διδάσκω τὴν ῥητορικὴν τέχνην. 2) ἐνεργητ. τεχεύω, σοφίζω, καλλωπίζω τι ὡς σοφιστὴς· καὶ, δολίως ὑποκρύπτω, προσποιοῦμαι μὲ σκευωρίαι, π. χ. «Σοφιστεύω τὸν ἔρωτα», Ἡλιόδωρ. α'. σελ. 18. ἐν δὲ σελ. 284. «Σοφιστεύσαι διαλύσεις τε καὶ ὑπερθέσεις, ἀντὶ τοῦ, πλάττειν, διὰ τοῦ νεὸς ἐφευρίσκειν, ἐπιμηχανᾶσθαι, τεχνάζεσθαι.

Σοφιστήριον, τό. Διδασκαλεῖον τοῦ σοφιστοῦ, ἢ τόπος, ἔνθα διδάσκουσιν οἱ σοφισταί, Κλήμ. σελ. 11.

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ (σοφίζω). Ἡ παλαιὰ σημασία τούτου ἐμοία ἐστὶ τῷ, σοφὸς, καθεὶς, ὅστις ἔχει ἐξαιρέτως ἐπιτηδειότητα ἢ τέχνην εἴς τι, ἔξαιρτ. ποιητὴς, Diesen Ἱππ. Ἰαμβ. 4, 28. Menag. Διογ. Λ. Τ. 2. σελ. 9. καὶ εἰδήμων τῆς Μουσικῆς, τοῦ παίζειν ἔργα ὄντι, ἢ τοῦ ᾄδειν, ὡς ὁ Λήσιος ἐν ἰδ. σελ. 632. ἔχει. «Τὸ δὲ ἆλσος ἔοικεν ἡ παλαιὰ τῶν Ἑλλήνων σοφία τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδεμένη· καὶ διὰ τοῦτο μὲν τῶν Θεῶν Ἀπόλλωνα, τῶν δὲ ἡμιθέων Ὀρφέα μουσικώτατον καὶ σοφώτατον ἔκριναν· καὶ πάντας τοὺς χρωμένους τῇ τέχνῃ ταύτῃ, σοφιστὰς ἀπεκάλουν, ὥσπερ καὶ Αἰσχύλος ἐποίησεν· Εἶτ' οὐ σοφιστὴς καλὰ παρακαθίσει χέλυν. 2) καθόλου, ὁ ἔμπειρος, ἐπιτήδειος εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκονομίας, ἢ τὰς δημοσίου ζωῆς, εἰς τὰς πολιτικὰς, ἅρα κατὰ πάντα γνωστικὸς, νουνεχὴς, ὅστις γινώσκει νὰ συμβουλεύῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους καλῶς, καθ' ἣν ἔννοιαν παρ' Ἡρόδ. λέγονται οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος πάντοτε σοφισταί, π. χ. ἐν 1, 29. «ὡσαύτως καὶ παρὰ Πυθαγόρᾳ 4, 95. ὃ καὶ ἐκλαμβάνεται ἡ λέξις καὶ κατὰ τὴν εὐγενεστάτην ἔννοιαν τοῦ σοφὸς, ὁρ. Valck. Ἱππ. 921. ἔξαιρτ. ὁ προκομμένος, μαθημένος, ὁ πολυειδήμων αἰτήρ, ὅστις ἐξετάζει καὶ συλλογίζεται τὰ πράγματα, ὅστις διαφέρει τοῦ κοινοῦ κατὰ τὰς γνώσεις του καὶ τὴν διάνοιαν. 3) παρὰ τοῖς Ἀττ. κατ' ἐξοχὴν ὠνομάζετο σοφιστὴς, ὅστις ἐπὶ μισθῷ ἐδίδασκε τὴν τέχνην τοῦ διανοεῖσθαι καὶ ὁμιλεῖν, ἅρα ὁ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς καὶ τῆς Φιλοσοφίας, ὡς καὶ ὁ Ἰσοκράτης κατὰ σοφιστῶν ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ «Οἱ παιδεύειν ἐπιχειροῦντες» καὶ κατωτέρω §. ε'. «Οἱ τὴν σοφίαν διδάσκοντες». Κατ' αὐτὰς λοιπὸν ἀμφοτέρας τὰς σημασίας ἐξαιρέτως ἐναλοῦτο Σοφισταὶ, ὁ Γοργίας, Θρασύμαχος, Πρωταγόρας, Πρόδικος, καὶ ὁ Ἱππίας, οἵτινες, ὡς λέγει ὁ Κικέρων (Orat. γ', 16.) εἶχον ἐν ταὐτῷ Discendi faciendique sapientiam, καὶ ἔλεγον καὶ ἔπραττον ὅσα περὶ φιλοσοφίας ἐδίδασκον, ὅ ἐστιν, ἐδίδασκον τὴν ῥητορικὴν, τὴν ἠθικὴν ἢ πολιτικὴν· ἐπειδὴ δὲ ἦσαν τούτων τῶν ἀνδρῶν ἦσαν καὶ οἱ ἰδιῶται ῥήτορες, ἐλέγετο σοφιστὴς καὶ ὁ ῥήτωρ, πλὴν οὐχὶ τόσον ὁ δημηγόρων, οἷος ὁ Δημοσθένης, ὅσον ὁ συγγραφεὺς λόγων, οἷος ὁ Ἰσοκράτης· καὶ ἐντεῦθεν «Σοφιστὴς» αὐτὸς ὁ Ῥήτωρ, ἐν ὅσῳ αὐτὸς διδάσκει, ῥητορεύει καὶ δημηγορεῖ, Ἰσοκράτ. πανηγ. §. α'. «Πολλοὶ τῶν προσποιησαμένων εἶναι σοφιστῶν ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον ὡρμησαν· καὶ κατωτέρω § κγ'. «Ὥστε μηδένα πώποτε δυνηθῆναι περὶ αὐτῶν, μήτε τῶν ποιητῶν, μήτε τῶν σοφιστῶν, ἀξίως τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων εἰπεῖν· καὶ Θουκυδ. γ'. 38. «Καὶ σοφιστῶν θεαταῖς ἐοικότες». ἔνθα καὶ ὁ Σχολ. σημειοῦται. «Τοὺς σοφιζομένους τὴν ἀλήθειαν, ὅ ἐστι, τοὺς διδασκάλους τῆς ἀληθινῆς σοφίας». Ὁ Πλούταρχος εἰς Θεμιστοκλ. περὶ τῶν Σοφιστῶν οὕτω λέγει. «Τὴν καλλιμέλειν σοφίαν, οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν, καὶ δραστήριον σύνεσιν, δικαιικαῖς μίξαντες τέχναις, καὶ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν». 4) ἕνεκεν δὲ τῆς ἀλαζονείας καὶ τοῦ κομπασμοῦ ἑκάστου σοφιστοῦ, καὶ μάλιστα τινῶν ποιητῶν αἰσχρῶν, καταχρησαμένων τῇ φιλοσοφίᾳ, καταφρονήθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν τῇ Σωκρατικῇ σχολῇ, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ὅτι δὲ καὶ διὰ τοῦ Ἀριστοφάνους, μὴ σαφεστέρων πλέον ἄλλοτε, εἰμὶ, τὸ ἀπατεών, γόης, ψεύστης, ὁ λόγοις ἀπατῶν, ὁ ἁπηρτίζων ἐκεῖνα ἐν τοῖς λόγοις, ὁ μεταχειριζόμενος τὴν ἀγχίνοιάν του καὶ τὴν εὐγλωττίαν του εἰς τὸ νὰ ἀπατήσῃ διὰ μηχανῶν, σοφισμάτων ἄλλους· κομπαστὴς, ἀλαζὼν, ὡς λέγει καὶ ὁ Ἰσοκράτ. κατὰ σοφιστῶν §. ε'. «Οἱ προσποιοῦνται μὲν τὴν ἀλήθειαν ζητεῖν, εὐθὺς δ' ἐξ ἀρχῆς τῶν ἐπαγγελμάτων ψευδῆ λέγειν ἐπιχειροῦσιν. Ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ περὶ σοφιστικ. ἐλέγχ. α'. 2. λέγει· «Ἔστι γὰρ ὁ σοφιστὴς χρηματιστὴς φαινομένης σοφίας, ἀλλ' οὐκ οὔσης· καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. α'. ς'. 16. «Τὴν σοφίαν ἀργυρίου πωλοῦντας, σοφιστὰς ἀποκαλοῦσιν. παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ὅτε ὠχετο ἡ γνησία ῥητορικὴ, ἐμιμήθη πάλιν ἡ ὀνομασία σοφιστὴς, καὶ ἐλέγετο νῦν ἔξαιρτ. οὗτος ὁ διδάσκαλος τοῦ λογογραφικοῦ λόγου, ἔπρεπε σχεδὸν ταυτοσήμ. τῷ ῥήτωρ· καθόλου, ὁ περιγράφος καὶ λογογράφος, ὅστις ἔγραφε εὐχὶ τόσον ἕνεκα τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ὕλης, ὅσον ἕνεκα τοῦ καλοῦ ὕφους καὶ τοῦ κόμψου, εἴτε ἔφησαν λόγοι, εἴτε ἐπιστολαὶ, εἴτε Ἱστορικὰ συγγράμματα, διηγήματα ἢ ἄλλα συγγράμματα ἐν πεζῷ λόγῳ, ὁρᾶ Villois προλεγ. εἰς Δέγγεν.

* Σοφιστιάω, ῶ. Ὡς σοφιστὴς ὁμιλῶ, ἢ γράφω, ἤγουν πανουργεύομαι ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φειν, ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι τὴν ἀγχίνοιάν μου ἢ τὴν εὐγλωττίαν μου ὡς ὁ σοφιστής, Πλούτρ.

Σοφιστικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. —κῶς (σοφιστής). Ὁ ἀνήκων εἰς σοφίσματα ἢ εἰς σοφιστήν ἄρα, τετεχνευμένος, κεκαλλωπισμένος, ἢ δόλιος, ἀπατηλὸς εἰς τὸ λέγειν καὶ φιλονεικεῖν. «Λόγος σοφιστικός», ἀπατηλὸς καὶ δόλιος λόγος πρὸς τὸ ἐξαπατῆσαί τινά, εἰς τὸ νὰ τὸν πιάσῃ.

Σοφιστομανέω, ῶ (μαίνομαι). Μαίνομαι, ἢ μανίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἔχω διὰ τοὺς σοφιστὰς καὶ τὴν σοφίαν αὐτῶν· ὁ ἐστιν, ἀγαπῶ ὑπερβολικὰ τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς λόγους αὐτῶν, Γρηγόρ. Νύσ.

Σοφίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ σοφιστής.

Σοφοδότις, ἡ· Ἡ τῆς σοφίας δότειρα, Διονσ. Ἀρεσπαγ. Θείων ὀνομ. σελ. 563. ἀμφ.

Σοφόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὁ δοτὴρ τῆς σοφίας, ἢ κάμνων σοφὰ δῶρα, Διονσ. Ἀρεοπαγ. Θείων ὀνομ. σελ. 423. ποιητ.

Σοφόνους, συναιρ. νους, ὁ, ἡ (νόος, νοῦς). Ὁ σοφὸν νοῦν ἔχων, ὀξυγίνους, εὐφυής, Λουκιαν. Ῥητορ.

Σοφοποιέω, ῶ (σοφοποιός). Σοφὸν ποιῶ, Διον. Ἀρεοπ.

Σοφοποίησις, ἡ· Ἡ εἰς τὴν σοφίαν διδασκαλία.

Σοφοποιός, ὁ, ἡ Σοφὸν ποιῶν, Διον. Ἀρεοπ.

Σοφός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. σοφῶς. Ἡ πρώτη καὶ ἀρχαία σημασία τούτου ἐστὶ, ἐπιστήμων, ἔμπειρος καὶ ἐπιτηδειος τεχνίτης, ἐργάτειρον ἢ τέχνην τινὰ ὠφέλιμον καλῶς ἐπισταμένος, εἰδήμων πολλῶν καὶ καλῶν πραγμάτων, καθόλου, ἐπὶ παντὸς, ὅστις διέφερε τοῦ κοινοῦ κατὰ τινα ἰδιαιτέραν γνῶσιν καὶ μάθησιν, ἄρα ἐπὶ μουσικῶν, ποιητῶν, ἀοιδῶν, μάντεων, μάγων, θαυματοποιῶν, ἰατρῶν κ.τ.τ. Ἡρόδοτ. ταύτῳ τῷ, σοφιστὴς κατὰ τὴν παλαιὰν αὐτοῦ σημασίαν, ὡς λέγει καὶ Ἰσοκρ. ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσ. κή. «Τοὺς μὲν καλουμένους σοφιστὰς ἐθαύμαζον, καὶ τοὺς συνόντας αὐτοῖς ἐζήλουν. Μέγιστον δὲ τεκμήριον· Σόλωνα μὲν γὰρ τὸν πρώτου τῶν πολιτῶν λαβόντα τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην, προστάτην ἡξίωσαν τῆς πόλεως εἶναι. Ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος διαλόγῳ, Πρωταγόρας ἐπιγραφομένῳ κεφ. θ', ἐρωτᾷ ὁ Σωκράτης· «Δέγε δή, τί ἦγῃ εἶναι τὸν σοφιστήν»; καὶ ὁ Πρωταγόρας ἀποκρίνεται· «Ἐγὼ μὲν, ὥσπερ τοὔνομα λέγει, τοῦτον εἶναι τῶν σοφιστῶν ἐπιστήμονα». ἔνθα πάλιν ὁ Σωκράτης· «Οὐκοῦν, τοῦτο μὲν ἔξεστι λέγειν καὶ περὶ ζωγράφων καὶ περὶ τεκτόνων, ὅτι οὗτοι εἰσὶν οἱ τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες· ἀλλ' εἰς ἔρχεται ἡμᾶς, τῶν τί σοφῶν ἐστὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες, εἰπεῖν ὃ που αὖτε, ὅτι τῶν περὶ τὴν ἀπεργασίαν τῶν εἰκόνων»· καὶ πάλιν οὕτως. «Ὁ δὲ σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστίν; —ἐπιστάτην τοῦ ποιεῖσθαι δεινὸν λέγειν». ἔνθα καὶ τὸ «Σοφά», τὰ σημαίνει τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα, ἢ τὰ διδασκάλια καὶ παιδείαν περιέχοντα πράγματα· ἄρα 2) καθόλου, ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἔμπειρος, ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ὁ καλῶς ἐπισταμένος τὴν τέχνην αὐτοῦ, γνωστικὸς τόσον κατὰ τὰ εἰκάκα, ὅσον καὶ κατὰ τὴν δημόσιον ζωὴν καὶ κατὰ τὸ πολιτικὸν, ὅστις γινώσκει κατὰ πάντα νὰ συμβουλεύῃ καλῶς ἑαυτὸν τε καὶ τοὺς ἄλλους, ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ὑστερώτερον πάνυ εὐχρηστον, διὸ καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. (ἠθικ. ε', 7.) καλεῖ τὸν Φειδίαν «ἐλευθέριον γεωμέτρην καὶ ὁ Ὅμηρ. ὑπὸ τοῦ Νικηράτου (Ξενοφ. Συμπ. δ'. 6.) «Σοφιστὰς» λέγεται, ὡς εἰς τὸ ἄκρον ἐπιστήμων τῆς ποιήσεως, ἢ ὡς ποιητὴς εἰδήμων πολλῶν γνώσεων καὶ πραγμάτων· λέγεται δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, προσεκτικὸς, πανοῦργος, δόλιος, πολύτροπος, καὶ ἐπὶ τῶν ζώων αὐτῶν, Ξενοφ. ὅθεν «Τὸ σοφὸν, φρόνιμος ἢ δόλιος στοχασμὸς, ἔννοια, φρόνησις, σύνεσις, πανουργία, πονηρία, δόλος, ἀπάτη, ὡς παρὰ Πλάτ. Πολ. 6, 14. Οὐδὲν τὸ σοφόν μοι ἐγένετον, δέν μοὶ ἐβοήθησεν ἡ πονηρία μου. 3) εἰδήμων ὑψηλοτέρων ἐπιστημῶν, ἐπιστήμων, μαθημένος, πεπαιδευμένος· καὶ τέλος, σοφὸς, ἁπλῶς ἐλαμβάνεται παρ' ἡμῖν ἡ λέξις τὴν σήμερον. Ὁ Πυθαγόρας ἐκάλεσε μόνον τὸ Θεῖον, σοφόν, ὡς ἐξαίρετον ὄνομα, τοὺς δὲ ὀργομένους σοφίας, φιλοσόφους· οὕτω καὶ Σωκράτης ἐν Φαίδρῳ λέγει· «Τὸ μὲν σοφὸν — θεῷ μόνῳ πρέπειν· φιλόσοφος δὲ ἢ καὶ ἐν Συμποσίῳ (Πλάτων) τὸν ἔρωτα, σοφὸν, ὠνόμασε. 4) παθητ. συνετὸς· ἢ δόλιος ἐπαισθητὸς, ἐφευρεθὶς, καλῶς μεμελετημένος ἢ στοχασθείς, π. χ. λόγοι, γνῶμαι κ.τ.τ. —Ἐκεῖνο, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναι τις ἔμπειρος ἢ ἐπιτήδειος, τάσσεται κατ' αἰτιατ. συνεδοχικῶς· συντάσσεται δὲ τὸ σοφὸς καὶ μετ' ἀπαρεμ. π.χ. σοφὸς λέγειν, νοεῖν κ.τ.τ. Valck. Ἱππ. 92). σπανιώτ. «σοφὸς περί τινος, ἢ, πρός τι· συνήθως δὲ ἐν χρήσει ἀπολυτως. (ἡ λέξις σοφὸς, ἡ ὁποία παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. σὐδαμοῦ εὑρηται, παρὰ δὲ Εὐριπ. πολλὰ συνεχῶς, ἔστι συγγεν. τῷ, σαφὴς, σάφα, σαφηνὴς, ὅθεν τὸ Λατιν. sapio, sapiens, sapor κ.τ.τ.) ὅθεν

Σοφόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, σοφίζω, παρὰ τοῖς Ο'. (Σόω). Ὡς ἐνεργ. τοῦ σόομαι, σοῦμαι, = σεύω, σύχ' εὑρηται.

*Σόω, = σαόω, σώζω· ἔστι δὲ σπάνιον καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἔποπ. σόῃς, σόῃ, Ι, 424. 683. σόωσι, Ἰλ. Ι, 393 ὅθεν

Σοωναύτης, ἢ ἑρθότερον, σωωναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὁ σώζων τοὺς ναύτας, σωτὴρ, λυτρωτὴς τῶν ναυτῶν· ὄνομα λεγόμενος τινος παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. β',

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Π.

*Σπάδαξ, ακος, ὁ, ἡ, = σπάξ, Γραμματ.

Σπαδίζω, μέλ. ίξω (σπάω). Ἀποσπάω, ἀκάνθω, ἐκβέρω, Ἡρόδοτ. ε'. 25. «Σπαδίξας τὸ δέρμα, ἐμάντας ἐξ αὐτοῦ ἕκαμεν, ἀντὶ τοῦ, ἐκδείρας, ἐκ τοῦ

Σπάδιξ, ικος, ἡ (σπάω). Ὁ ἀπεσπασμένος ἀπὸ τοῦ δένδρου κλάδος, κλῶνος, Νικανδρ. Ἀλεξ. 528. «Ἡ ῥυτὴ κλῶνα περὶ σπάδικα κολούπαρον· ἔξαιρτ. δὲ ὁ ἀπεσπασμένος κλάδος τοῦ φοίνικος μετὰ τοῦ ἐγκεφάλου καρποῦ, Πλούταρχ. Συμπ. ἡ. 4. «Πρώτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνας ποιῶν, ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος· ἢ καὶ σπάδιξ ὠνομάσθη· καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἐπιθ. ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ἐδίου ὤν, παρβλ. σπάδιν. 2) μουσικόν τι ὄργανον ὡς ἡ λύρα, Νικομαχ. σελ. 8, ὅπερ ὁ Κυϊνετιλιανὸς ἐν β'. 10. ὡς μαλακὸν καὶ ἀνανδρες ἀποῤῥίπτει μετὰ τοῦ ψαλτηρίου. 3) ἡ ἀπεσπασμένη φλοῦδα τῆς ῥίζης τοῦ πρίνος. Γρηγ. Ηορ. (—, Νικ. Ἀλ. 518.)

*Σπάδιον, τό, Αἰολ. καὶ Κρητ. ἀντὶ, στάδιον, ὡς σπολὴ ἀντὶ, στολή.

Σπαδονίζω (σπαδών), ταὐτὸν τῷ, σπάω, καὶ, σπαράττω, Διον. περὶ συνθέσ. ιδ'. «Τὰ βραχέα ἢ τὰ βραχέως λεγόμενα σπαδονίζει τὸν ἦχον», κατακόπτει, διακόπτει, κατασπᾷ, οὐ διηνεκῶς ἐκφερόμενα· ὅθεν

Σπαδόνισμα, τό· καὶ, σπαδονισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σπαραγμός. «Μιζῶν σπαδονίσματα», Μελέαγρ. ἐπιγρ. 77. σπαραγμοὶ παρὰ Διονύσ. εἰς βίον Δημοσθ. 40. «Ἦχων σπαδονισμοὶς», σπαραγμοὶ, ὅταν θηλαδὴ διὰ τὸ τραχὺ τῆς κακοφωνίας ἡ ἀκοὴ σπαρκτρομένη βλάπτεται, ὅ ἐστι, δὲν ἔχει συνέχειαν τοῦ ἦχου τῆς φωνῆς ἢ τῶν συλλαβῶν· ὅπερ ἀλλαχοῦ εἶπε· «Φεύγει μὲν ἀπᾶσῃ σπουδῇ τὰς τῶν φωνηέντων συμβολὰς, ὡς τὴν λειότητα καὶ τὴν εὐπνοιαν διασπώσας». ὅθεν παὶ «Σπαδονικὸς ἦχος», ὁ διακεκομμένος, κατασπασμένος καὶ κατεσπαραγμένος, ὁ μὴ συνεχής.

Σπαδών, ωνος, καὶ ωτος, ὁ, Lob. Φρυν. σλ. 273. Οὕτινος οἱ ὄρχεις ἀκόπησαν (σπάω). Ὁ ἀτομ'ας, εὐνοῦχος, Πλουτάρχ. εἰς Δημήτρ. 25.

* πεδών, όνος, ἡ (σπάω), ταὐτὸν τῷ, σπασμα, σπασμὸς· ἐξαιρ. ἐπὶ σπασμῶν τοῦ σώματος, Ἱππ. περὶ σπασμ. καὶ Νικ. Ἀλεξ. 317. «Σπαδόνεσιν ἀλύουσα, ὑπὸ σπασμῶν συνεχόμενος. (ἐσ3' ὅτε εὑρηται, ἡμαρτμ. μέντοι, καὶ παροξυτόνως, σπάδων.)

Σπάζω, μελ. σπάσω· ταὐτὸν τῷ, σπάω· ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, διαῤῥήγνυμι, συντρίβω, καὶ σχάζω· λέγεται καὶ οὐδετέρ. ὅθεν παθητ. ἐσπασμένος, καὶ, σπασμένος, ὁ ἐντερικοῦ πάσχων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σπάζω, ἀντὶ τοῦ, σεύζω, κατὰ τὴν τῶν Ἀχαιῶν διάλεκτον· καὶ σ'Ανασπάζω, ἀντὶ τοῦ, ἀναταράττω, ἀμφ. (οὗτος ὁ τύπος οὐχ εὑρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν, ἐξελαβον δὲ αὐτὸν οἱ Γραμματ. διὰ νὰ σχηματίσωσι τοὺς χρόνους τοῦ σπάω.)

Σπαθαλάω, ἀντὶ τοῦ, σπαταλάω· πάνυ ἀμφ.

Σπαθέλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάθη, ἀρίθμ. 6. Martialis 13. Ἐπίγραμ. 27. Spathula cyroturum ὅπου ὅμως ὁ Salmasius Exercit. σελ. 764. Spalathion, ἐκ τοῦ παλάθη, ἀναγινώσκεσθαι θέλει. Πρβ. σπατάλιον.

Σπαθηρίσκος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Σήριστρον, Γυναικεῖον προκάλυμμα τοῦ προσώπου, ἀφρ. Ἀγ. Γρ.

*Σπαθητός, ἡ, όν, Δωριε. ἀντὶ σπαθητός, Πτυπημένος μὲ τὴν σπάθην, σπάθῃ κεκαυμένος, οὗ κτεί, ἴδε σπαθητός· ἐκ τοῦ

Σπαθάω, ῶ, μέλ. ήσω. Τῷ σπάθῃ τρύω· τὸ ὑφασμα ἵνα πυκνότερον γένηται, Ἀριστοφ. Νεφ. 54. Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἔργος ἦν ἀλλ' ἐσπάθα. Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ ἱματίων δεικνὺς τοδὶ πρόφασιν, ἔφασκον, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς· ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· «Σπαθᾶν, δύναται ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, καταλίσκειν, κατεσθίειν· καὶ ἀντὶ τοῦ, κρούειν τὴν κρόκην τῶν ὑφαινομένων ἱματίων. 2) τριπικ. ἀφειδῶς καὶ ἀσώτως καταναλίσκω, ἐξοδεύω, καταδαπανῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 54. ὅρα ἀνωτέρω· ἐξαιρτ. σπαταλῶ, πολὺ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον τρώγω, κατεσθίω, τρυφῶ, ἐξαντλῶ. «Σπαθήσαις δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας», θέλεις φάγει πολὺ δύω καὶ τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν, Λουκιαν. Πάνθ. 17. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, κλαζονεύομαι. Φώτ. ἐκ Μενάνδρου. Σημειωτὰ ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Ἐξυφαντόω» ῥῆμα, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, εἰμὴ τὸ ἐξυφαίνω, ἐξυφαντόνω, Ἰσοδυναμεῖ τῷ, σπαθάω, ὑφαντὸν γὰρ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ὑφαντικόν τι ἐργαλεῖον, ἐφ' ᾧ περιειλίσσεται ὁ πρὸς ὕφασμα ἡτοιμασμένος στήμων· σημαίνει ἄρα καὶ τὸ, ἐξυφαίνω, καὶ τὸ, σπαθάω τὸ σπαταλῶ, εὐωχοῦμαι. 3) τροπ. μηχανῶμαι, συῤῥάπτω, πλέκω ὡς τὸ Λατιν. texo, texere, parβ. ῥάπτω καὶ ὑφαίνω. «Διὰ ταῦτ' ἐσπάθησε ταῦτα». παρὰ Δημοσθ. Ὑφαίνει ἔπλεκε. Τὸ δὲ παρὰ Φίλωτρ. Εἰκ. β'. 17. «Τὰ φυτὰ ὀρυτόμοι σπαθῶσι διατέμνοντες», δηλοῖ, κάμνουσι κλαδεύοντες μικρότερα. «Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων συγκεχυμένως καὶ ἀρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται», Πλούταρχ. Δεισιδ. 7. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ καταναλίσκεσθαι.

Σπάθη, ἡ· ἐξ Ἡτυχ. ἐν Δ. σπαθωτὸν, γίνεται δῆλον, ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰς τὸ ὁρθὸν ὕφασμα ἦν χρήσει τὸ ἱστουργικὸν κτένιον (κτεὶς), ἀλλ' ἡ σπάθη ἔστιν ἄρα ἡ σπάθη πλατὺ, ξύλινον, ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, δι' οὗ κρουόμενον τὸ ὕφασμα, πυκνοῦται· τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται καὶ ὑπὸ τοῦ Σχετλ. Ἐπιστ. 90. Tela suspensis ponteribus rectum stamen extendit, spatha coire coganter et jungi. Αἰσχύλ. Χοηφ. «Σπάθης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πληγάς· ἄλλως δὲ ἑρμην. ὁ Ἡσύχ. τὸ «Σπαθητὸν χιτῶνα», ἱμάτιον σπαθῇ ὑφασμένον, ὅ ἐστιν, εἰς ὀρθὸν ἱστὸν, ὅπερ ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 10. σπαθίδα, καλεῖ ὡς τὸ παρὰ Λατ. Tuuica recta καὶ regilla, λεγόμενον. 2) χουλαίριον, ἢ πτυαρίου ἢ ξυλαρίου τι πλατύ πως, δι' οὗ κινεῖται ἡ ἀνακατόνεταί τι, Διοσκορ. α'. 66. «Κίνει σπάθῃ, ἕως ἂν ψυχῇ μὴ διαλείπωσι». 3) εἶδος μαχαίρας, ἐίφους, σπαθίον, σπαθί· κλίναι δὲ τοῦτο πρὸς τὸ κυρτόν. 4) εἶδος ξυστρίου τοῦ ἵππου· τὸ ἑκκαιδέκατον τὴν τρίχα πτερῷ ἐοικὸς ξύλον, Πολυδ. 5) ταὐτόν τῷ, πλάτη, ὁ αὐτὸ, τὸ πρὸς τὸ τέλος τῆς ὠμης πλατὺ μέρος. 6) τὰ τῶν πλευρῶν πλατέα ὀστᾶ (σπάλλαι). ἔτι δὲ καὶ ἡ ὠμοπλάτη, Ἱπποκρ. 7) Μίσχος, ὅστις κρατεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη τοῦ πρασείου φοίνικος, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. β'. «Ὁ μὲν ἄρρην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης· ἡ δὲ θήλεια, κατόπιν εὐθύμακρον». Ἡρόδ. ζ'. 69. «Τόξα δὲ εἶχον ἐκ φοίνικος σπάθης ἐπεποιημένα μακρά».

Σπάθημα, τό (σπαθέω). Πέπωμα ἀπὸ τῶν ἐφ' οἷς σπάθαις κατακοπέντων τὰ ὕφη· τροπικ. «Φρενῶν σπάθημα», τὸ ἄγαν φρονίμων ἢ τὸ πυκνόφρον, Σουΐδ. ἐπειδὴ καὶ ἡ σπάθη πυκνὰ πίπτει τὰ ὑφάσματα.

Σπάθησις, ἡ (σπαθάω). Ἡ κρούσις καὶ πύκνωσις τῶν ὑφασμάτων διὰ τῆς σπάθης. 2) σπαταλή, κατεξόδευσις.

Σπαθητός, ή, όν (σπαθάω). Διὰ τῆς σπάθης εἰς ἱστὸν ὀρθὸν πυκνῶς ὑφασμένος, «Χλαῖνα σπαθητόν», Πολυδ. ἐκ Σοφοκλ. «Ἱμάτιον, περίβλημα σπαθητόν», Ἀθην. ιβ'. «Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητόν, ἰσχύος καὶ κουφότητος χάριν. Ἡ συνήθεια τὸ πυκνὸν ὕφασμα «κρουστὸν» λέγει. Δωρικ. «Σπαθητὸν ὕφος, ἢ, ὑφασμα», ἑρμηη. διὰ τοῦ «Τὸ ὀρθὸν, ὕφος, τὸ σπάθῃ κεκροῦσθαι», οὐ πεπλα, Ἡσύχ.

*Σπάθια, ἡ, = σπάθη, 4.

Σπαθίζω, μέλ. ίσω (σπάθη, 2.). Πινῶ, παράσσω, ἀνακατόνω, ἢ ἐπιχρίω διὰ τῆς σπαθης, ἤτοι τοῦ χλιοροειδοῦς ξυλαρίου· ἴδε σπαδίζ. Μέτ. «Σπαθίζομαι», μύρῳ ἀλείφομαι διὰ τῆς ἀσπίδος. 2) κρούω με τὴν σπάθην, μὲ τὸ σπαθί.

*Σπαθιγαίας ἔλαφος, ἡ, = σπαδίνης· ὅθεν παρὰ Σχολ. Ἀπολλων. Ἀργ. δ'. 170. σπαθιρίζει, εἰ. ἔλαφοι, ταὐτόν τῷ, Ἡσυχίαι· αἰνῶ δ' οὐ ὁ Ἡσύχ. σπαθήνης, ἔχει καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Θ. σελ. 711. ὀρθότερον, σπαθήνη, ἀπὸ τοῦ, σπάθη· σημαίνει δὲ νεβρούς ἐλάφων, ἐν τὰ κεράτια ὀρθῶς ἔτι ἵστανται.

*Σπαθίνης, ου, ὁ (σπάθη, 3.). Νέον ἐλάφι, οὕτως ὀνομασθὲν διὰ τὸ σχῆμα τῶν κεράτων, ἴδε ἀνωτέρω.

Σπαθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάθη. Μικρὸ σπάθη, ἤτοι ξυλάριον, δι' οὗ κινοῦσί τι, σπαδίς.

*Σπαθίσιος, ία, ιον. Ὁ τὸ σχῆμα σπάθης ἔχων. (Ξ)

Σπαθίς, ίδος, ἡ, = σπάθη. Ξυλάριόν τι ἐπίμηκες καὶ πλατὺ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, χουλαρίου ἢ πτυαρίου εἶδος ἔχον, ὃ ἐμβαλλόντες εἰς τὴν λήκυθον, ἐξέβαλον ἐξ αὐτῆς τὸ μύρον, εἰ ἀλείπτας, οἱ μυρεψοὶ καὶ μυροπῶλαι, Πολυδ. ἑ. 26. «Καὶ τὸ μὲν εἰς τὰς ληκύθους καθιέμενον ὑπὸ γεύματι τοῦ μύρου, σπαθίδα, καὶ σπάθην κλητέον, ὅστις καὶ παραδείγματα ἐπιφέρει, ἔν τε τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ Εὐφήμου· «Δύο τὰ ἀλαβάστρια θάττον σύ, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν ποῶνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον». 2) τὸ σπαθητὸν ἱμάτιον, Πολυδ. ζ'. 10. ἴδε σπαθητός.

*Σπάθισμα, ατος, τό, καὶ

Σπαθισμός, ὁ (σπαθίζω). Σπαθιά, τὸ σπαδίζειν, κρούειν μὲ τὴν σπάθην, μὲ τὸ σπαδί, ἀμφ.

Σπαθίτης, ου, ὁ (σπάθη, 7.). «Οἶνος σπαθίτης», ὁ διὰ σπάθης, ἤτοι ἐκ φοίνικος κατεσκευασμένος.

Σπαθομήλη, ἡ (σπάθη, 2. μήλη). Ἡ σπαθίδος εἶδος ἔχουσα μήλη, πλατεῖα μήλη, Γαλην.

Σπαθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ σπαθία, μαχαίρας ποιῶν, Γλωσ. Στεφ.

Σπαθοφοινικον, τό (φοῖνιξ). Ἡ σπάθη, τὸ κοτσάνι τῶν ἀνθῶν τοῦ φοίνικος, Νικόλ. Μυρεψίς.

Σπαθόφυλλος, ὁ, ἡ (σπάθη, φύλλον). Τὸ φύλλα ὅμοια τῇ σπάθῃ, μαχαίρα ἔχων, παρὰ Θεοφράστ. Ἱστορ. Φυτ. α'. 16. ἔνθα τινὲς ἀντὶ τούτου «Σπανόφυλλος» ἀνέγνωσαν. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, «Σπαθόφυλλον», καὶ, σπαθόχορτον, εἶδος κρίνου.

Σπαίρω (σπάω). Σπασμοὺς ἔχω ἢ πάσχω· κινεῖται καὶ παράττεται τὸ σῶμά μου μετὰ μεγάλης σφοδρότητος ὡς ὁ ἀποθνήσκων, ἢ ὡς ὁ ἰχθὺς, ὅταν ἐκβάλλεται ἐκ τοῦ ὕδατος· ἢ στενοχωρούμενος ὑπὸ πόνων καὶ ὀδύνης ἢ ἀνυπομονησίας ῥίπτω ἐμαυτὸν ἔνθεν κἀκεῖθεν· σκαρίζω, σκιρτῶ, ἄλλομαι ὑπὸ πόνων, λαχταρῶ, λαχταρίζω, τρέμω, πάλλομαι· κυρίως δὲ, κινῶ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τὰ ἥμισυ κάτω μέρη τοῦ σώματος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, πλατσῶ, χαῖμε ἕνα ξύλο, ὅταν τὸ τραβᾷ τινας καὶ αὐτὸ δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ. Ὁ Φώτ. ἑρμην. ἔτι σπαρεῖ, καὶ διὰ τοῦ, ἐπιπαῖ τὴν ψυχήν. Ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ διὰ τοῦ, ψυχορράγει. Ἐπιγράμ. «Θέσεφεν ἐτι σπαίρον τὸ γεροντιον, ἄλλόμενον καὶ σκιρίζον. 2) παραπτῶμαι, ἐναντιοῦμαι, οὐ στέργω, ἀρνῶ, ἀνώ. «Ἀδείμαντος γάρ — τῶν λοιπῶν ἡσπαιρε μοῦνος», Ἡρόδ. 8. 5. Ἀττ. ἀσπαίρω, τὸν ὁποῖον τύπον μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ὅμηρος. Δ'ρ' Ἡρόδ. διφορεῖται ἡ λέξις εὐχρησιότερον μέν τοι καὶ παρ' αὐτῷ τό, ἀσπαίρω (συγγεν. τῷ, σκαίρω, σφαδάζω, σπαράσσω.)

*Σπάια τὴν κυνα καλέουσι Μῆδοι, Ἡρόδ. 1, 110. τὸ κὶ σχηματίσῃ τις ἐκ τούτου ὁμοιαστικ. σπάξ, ὁ, ἡ, ἠθελεν εἶναι παράλογον, καὶ ὅμοι ἐσχημάτισε Γραμματικὸς τις παρ' Ἑρμῆν. de em. gr. Gr. rel. p. 434. σπάξ, ὁ κύων παρὰ Πέρσαις. Τὸ γλωσσημα ἀνήκει μὲν εἰ, τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα, γραπτέον δὲ σπαξ ἀντὶ σπάξ.

*Σπάλαθρον, τό, ὄρα σκάλενθρον.

*Σπαλαία, ἡ. Ἐλαττωμά τι καὶ πάθος ἐν τῷ ὄμματι, ἀμβλυωπία ἐκ τοῦ

*Σπάλαξ, ακος, ὁ, ταὐτόν τῷ, ἀσπάλαξ· ὅθεν σπαλακία, ἡ (παρ' Ἡσυχ.), νόσος περὶ τοὺς ὀφθαλμούς, πηρωτικ. ἐπειδὴ καὶ τὰ ζῶα τοῦτο θέλουσιν, ὅτι εἶναι τυφλά. (παρὰ τὸ, σκάλλω, σκαλεύω.)

*Σπάλεθρον, τό, ὄρα σκάλευθρον.

*Σπαλείς, Αἰολ. αὐτὶ, σταλείς, ἐκ τοῦ στέλλω.

*Σπάλιον, τό, = φόλιον, φέλλιον.

*Σπαλίς, ίδος, ἡ, Αἰολ. αὐτὶ, ψαλίς.

Σπαλίων, ὁ (σπάλιον). Παρ' Ἀγαθίᾳ γ'. σελ. 77. καὶ Σουΐδ. πελαμὰς τις μηχανῆ, ὑφ' ἧς καλυπτόμενοι οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πολιορκίας, εἰργάζοντο, Vinea· ἢν δὲ ὁ σπαλίων πλέγμα ἐκ λύγων, εἰς ἰροφῆς τύπον ἐξειργασμένον, στεγανόν τε τῇ πυκνώσει, καὶ ἀμφιέσφες τῷ καὶ ἐνατιρωσεν τὰ πλευρὰ εἰς τὰ κάτω· παρεπετάσθαι, εἰς τὰ ἀποβάλλειν τὸ ἐπερχόμενον.

Σπαλοάδελφος, ὁ, ἡ (σπανός, ἀδελφός). Ὀλίγους ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἔχων, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. ε'. 101.

Σπανανδρία, ἡ (ἀνήρ). Ἔλλειψις ἀνδρῶν ἢ ἀνδρώπων, ἐκ τοῦ

Σπάνη, ἡ ἡ σπανία, ἡ, = σπάνις. Ἔλλειψις, ἀπορία, ἔνδεια, τὸ εἶναι τοῦ ὀλίγου, ὀλιγότης, σπανιότης, Ἰακ. Α. Π. σελ. 201. ὅθεν

Σπανάκες, ἐπίρ. ταὐτόν τῷ, σπανίως.

Σπανίζω, μέλ. ίσω, καὶ μεσ. σπανίζομαι. Σπάνιος, ὀλίγος εἰμὶ, Πίνδ. 2) ἐν σπάνει εἰμὶ, ἢ σπανει πιέζομαι, ἀπορῶ στεροῦμαι, σπάνιον ὀλίγον ἔχω, ἐλλειψιν πάσχω, συνήθως μετὰ γενικ. Θουκυδ. 4, 6. «Ἦσε σπανίζειν ἀγαθῆς», Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 8. καὶ Ἑλλην. ζ'. β'. 15. «Πάντων σπανίζομενειν. Ἀριστοφάν. Νεφ. 1288. «Ἀλλ' εἰ σπανίζεις τ' ἀργυρίου, μοιτοι τάχον ἀπόδοι γε, ἂν ἔχῃς ἐλλείψιν, χρείαν καὶ Σφ. 252. καὶ ἀλλαχοῦ. Μετὰ Δοτικ. παρὰ Στράβ. 31 ἐνεργ. μετὰ αἰτιατ. αὐτὶ τοῦ, σπάνιον ποιῶ, Φίλ. περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτων σελ. 11. «Ὅσοι σπανίζειν ἤμελλε τὰ μέταλλα». Παθητ. παρ' Εὐριπ. Ὀρέστ. 1055. «Ὀρὲς δὲ δὴ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα», ἐστερήμεθα. ὁ Σχολ.

Σπάνιος, ία, ιον· καὶ ἐπίρρ. σπανίως, ὡς τὸ, σπανές. Σπάνιας, ὀλίγος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδτ. συγκρ. σπανιώτερος, Ἡρόδοτ. 8, 25. 2) πάσχων ἐλλειψιν, ὑστερούμενος, ἐνδεής, πτωχός, φειδωλός, ὄρα σπανές· ὄζεν

Σπανιότης, ητος, ἡ· ταὐτόν τῷ, σπάνις.

Σπάνις, εως, ἡ (σπανός), ταὐτόν τῷ, σπάνη. Ἐπὶ πραγμάτων, σπανιότης, ἀπορία, ἐλλειψις, ὀλιγότης, Εὐριπ. «Σπάνις κρείτους ὀνόματος», ἀπορία, ἐλλειψις, Διονύσ. Ἅλικ. 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔνδεια, πτωχεία, ἔλλειψις· καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, οὐτινος πάσχει τις ἔλλειψιν.

Σπανιστός, ή, όν (σπανίζω), ποιητ. Οὐτινος στερεῖται τις ἢ πάσχει ἔλλειψιν· οὗ τινος ἔχει χρείαν· σπάνιος· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, πτωχικός, φειδωλός, λιτός, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 4. «Δωρήμασι σπανιστοῖσιν, ὧν ἔχει μεγάλην χρείαν. 2) ἐνεργ. ἐνδειαν ἢ ἔλλειψιν πάσχων, ἐνδεής, πτωχός· καὶ μετὰ γενικ. ἐφάμμ. πάσχων ἔλλειψίν τινος, ὡς «Καρπῶν σπανιστήν», Στράβ. ιε'. σελ. 1057.

Σπανοκαρπία, ἡ (σπανός, καρπός). Σπάνις, ἡ ἔλλειψις καρπῶν, Διόδωρ. Σικελ.

Σπανοπάγων, ωνος, ὁ (πάγων). Σπανὸς κατὰ τὸν πώγωνα· ὁρισθεὶς τὰς τρίχας εἰς τὸν πώγωνα ἔχων, σπανογένης, Γλην. Ἀντίκειται τῷ δασυπώγων· ἐκ τοῦ

Σπανός, ή, όν, ταὐτόν τῷ παραγώγῳ, σπάνιος. Ἐπὶ προσώπων, ἔλλειψιν ἔχων, ἐνδεής, πτωχός· μετὰ γενικ., τινός· συνήθως δὲ λέγεται 2) ἐπὶ πραγμάτων, πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι κοινὸν καὶ σύνηθες, δὲν εἶναι πάντοτε, ἢ συνήθως εὑρίσκεται, ὃ οὐκ ἔχει τις ἢ οὐκ εὑρίσκεται πλουσιοπαρόχως· οὗ εἶναι ὁ ἀριθμὸς ὀλίγος καὶ μικρὸς ἐστιν ὡς π.χ. ἐν Ἐπιγράμ. «Ἱερὴ χειμερίης σπένιον γέρσιν, ἐπὶ τοῦ μήλου, ὅπερ συνήθως εὑρίσκεται εἰς καιρὸν τοῦ χειμῶνος καὶ ἐστιθᾶται αὐτὸ τοῦ τίμιον, πολλοῦ ἄξιον, Ἡσύχ. καὶ ἐπομένως αὐτὸ τοῦ, ἀρωῖος, ὀλίγος, μὴ ἄφθονος, ἐλλειπὴς, ὀλιγοστός. Ἡ συνήθεια λέγει «Σπανὸν τὸν ὀλίγας τρίχας ἢ μηδόλως εἰς τὸ γένειον ἔχοντα. Ἐπίρ. «σπανίως» ὀλιγάκις, πολλὰ ὀλίγαις φορᾶις. Ἀντίκειται τῷ ἄφθονος καὶ συχνός. — Συγγεν. τῷ, πήνω, πήνεύω, πήνια, πήνιον, πήνιος. (κατὰ Δρίν. σελ. 119 τὸ Ἄλφα πῆν ἐν τῷ, σπανός, μακρὸν, πλὴν βέβαια σφάλλει.) ὄζεν

*Σπανός, ή, όν, ἀρχαιοτ. τύπος τοῦ, Ἰσπανός, Schaef. Πλουτ. Σερτ. 11.

*Σπανοσιτία, ἡ, Ἀττικ. ἔλλειψις σίτου καὶ τροφῶν, ἢ χόρτου, Ξενοφ. Ἑλ. δ'. ἡ. 7. ἐκ τοῦ

*Σπανόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Πάσχων ἔλλειψιν γεννημάτων, τροφῶν, χόρτου.

*Σπανόσπερμος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Πτωχὸς κατὰ σπόρους, ἢ ὀλίγους ἔχων.

*Σπανόουρος, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὁ σπανὸν, ἤτοι ἀραιοτρίχων οὐρὰν ἔχων, ἀμφ.

*Σπανοτεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ἔχων ὀλίγα τέκνα, Σέξτ. Ἐμπ.

*Σπανόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Πτωχὸς κατὰ τὰ φύλλα, σπάνια, ὀλίγα φύλλα ἔχων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπᾰ'υδρος, ὁ, ἡ, (σπανὶς, ὕδωρ). Πάσχων ἔλλειψιν ὕδατος, ἢ σπανίων, ὀλίγον ὕδωρ ἔχων.

Σπάξ, ἀπόκ, ὁ, ἡ. Παρὰ Πέρσαις ἡ Μήδοις ὁ σκύλαξ, Ἡρόδοτ. α'. 110. «Τὴν γὰρ κύνα καλέουσι σπάκα Μήδοιοι ἴδε σπάκα.

Σπᾰ'ραγμα, τό (σπαράσσω). Τὸ ἐσπαραγμένον, ἀποκοπὲν, κατεσχισμένον τμῆμα, τεμάχιον, «Ὁλοσσοῦ σπάραγμα, ἓν τμῆμα, ἢ τεμάχιον ἀπορμέον ἀπὸ τοῦ Κολοσσαίου ἀγάλματος, Φιλόστρ. Σοφιστ. β'. κ'. 1. 2) ταὐτόν τῷ, σπαραγμός, ὅδεν

Σπαραγμα-ώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), Ὅμοιος σπαράγματι· ἢ προξενὸν σπαραγμούς, σπασμούς, Πλουτ. «Κραυγαὶ σπαραγματώδεις, ὅστις ἐπεμέτως ἐρμην. διὰ τοῦ ν'Ῥήγματα καὶ σπασματα ποιοῦσαις, ὀηλ. φωναί, τοσον μεγάλαι καὶ σφοδραί, ὥστε δύνανται τις νὰ πάθῃ σπασμὸν τινα εἰς τὸ σῶμά του, ἤτοι νὰ σπασῃ ἢ νὰ σκάσῃ.

Σπαραγμός, ὁ (σπαράσσω). Σπασμὸς, καταξεσχισμὸς τῶν σαρκῶν τοῦ σώματος σπασμὸς, σύγχυσις, ταραχὴ, Εὐριπ. Ἑκαβ. 657. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, τιλμὸς μετὰ βίας. ὅδεν

Σπαραγμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος), ταὐτόν τῷ, σπαραγματώδης.

Σπαράκτης, ου, ὁ Ὅστις σπαρᾷ τινας,

Σπᾰ'ραξις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σπαραγμὸς ἐκ τοῦ

Σπαράσσω, καὶ Ἀττικ. σπαράττω, μέλ. ξω (συγγεν. τῷ, σπάω, σπαίρω). Βιαίως σύρω, τραβῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀποσπάω, ξεστρώω, ξεκολλῶ, ἐντίλλω, ξύω, καταξέω, καταστρώω, καταῤῥήγνυμι, ξυσχίζω, κατακόπτω, διασπάω, κατασχίζω, κυρ. καὶ μεταφ. Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 1. «Μηδὲ σπάσῃ τῷ χαλινῷ τὸ στόμα τοῦ ἵππου· κυρίως λέγεται ἐπὶ κυνῶν, καὶ σαρκοβόρων θηρίων, ἅτινα κατασχίζουσι διὰ τῶν ὀδόντων τὰς σαρκας, Πλούταρχ. «Οἱ δ' ὥσπερ τὰ σκυλάκια (φησὶν ὁ Πλάτων) τὸ ἕλκειν, καὶ σπαράττειν χαίροντες». «Λαβὰς σπαράττειν τινὰ (Δινίφρ. 656.), ἀφανίζω, φθείρω τινὰ μὲ παντοίαι τινὰ καὶ συμφοραὶ, Δικό ρ. 656. 2) συγχίνω, ταράσσω, σπαραγμὸν ἢ σπασμὸν διεγείρω, Γαλην. «Ἐμεῖν ἢ σπαράττειν τὸν στόμαχον ἤτοι ἐκτνίλων ἢ πτερῶν καθάρσεσιν. —Ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ μέσ. «Σπαράττομαι ἀντὶ τοῦ, κινοῦμαι, περάττομαι, μετατοπίζω.

Σπαργᾰ'ω, ποιητ. καὶ, σπαργαίζω, μέλ. ίσω· ταὐτὸν τῷ, σπαργανόω, Ἡσίοδ. Θεογν. 485. «Τῷ δὲ σπαργαίσασα μέγαν λίθον, ἐγγυάλιξεν οὐρανίδῃσι, αὐτὴ δὲ τυλίξασα εἰς τὰ σπάργανα μέγαν τινὰ λίθον, ἐκεχείρισεν αὐτὸν τῷ Κρόνῳ.

Σπαργᾰ'νιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σπάργανον. 2) φυτόν τι, παρὰ Διοσκορ. δ'. 21. καὶ Πλίν. 15. 9. ὃ νομίζεται το τοῦ Θεοφραστ, (Φυτ. Ἱστ. δ'. 8.) Βούτομος, καὶ τὸ τοῦ Λιν. sparganium.

Σπαργανιώτης, ου, ὁ. Ὁ εἷς τὰ σπάργανα ὢν παιδίον εἰς τὰ σπάργανα, Ὀρρ Ἐτυμ. Ἐρμ. 301. (ἐγγιστα ὡς τὸ, εἰραριώτης, ἐκ τοῦ

Σπάργανον, τό (σπάργω). Ῥάκος, ἢ ὕφασμα, ἐν ᾧ περιτυλίσσεται τὸ βρέφος. Ἐτυμ. Ὀμ. Ἐρμ. 151. 237. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) κοινῶς δὲ ταὐτὸν τῷ, ῥάκος (κουλόπανον), Ἀριστοφ. Ἀχ. 431. Ἔτι δὲ καὶ ὁ χειρὸς τῆς νηπιότητος, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1035. ὅδεν

Σπαργᾰ'νόω, ὦ. Περιτυλίσσω, ἐξαιρέτως δὲ, περιτυλίσσω τὸ παιδίον ἐν τοῖς σπαργάνοις, σπαργανόω. Μεταφορ. «Πυρὶ σπαργανοῦσθαιων, ἀντὶ τοῦ, περιφλεχθῆναι· ὄρα σπαργῶ· ὅδεν

Σπαργά'νωμα, τό. Τὸ περιτυλιγμένον, τὸ ἐσπαργανωμένον. 2) ταὐτὸν τῷ, σπάργανον.

Σπαργᾰ'νωσις, ἡ, ἡ (σπαργανόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ περιτυλίσσειν ἐν γένει, ἢ τὸ παιδίον εἰς τὰ σπάργανα. Παρὰ Διοσκορ. β'. 129. καὶ γ'. 41. — «Μιστῶν σπαργάνωσιν, κεῖται ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ «Μαστῶν σπαργωσιν, ὡς καὶ τὰ χειρόγραφα ἔχουσι.

Σπαργά'ω, ῶ, μέλ. ήσω· ὡς τὸ, ὀργάω, Πεπλησμένος, γεμάτος, φυσιωμένος εἰμὶ τόσον, ὥστε κινδυνεύω νὰ σκάσω, ἢ νὰ σπάσω· λέγεται ἐπὶ πράγματος ὄντος ἐν ὕλῃ τῇ πληθωρίᾳ του καὶ ἀφθονορίᾳ, καὶ μάλιστα ἐπὶ γῆς ἐτοίμης πᾶσαν στεγμὴν εἰς καρποφορίαν, εἰς τὸ γεννῆσαι, ἀβλαστῆσαι Ὁ Ἡσ. ἔχει «Σπαργᾶν, ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὡσι γάλακτος· καὶ «Σπαργῶν, ὁ πλήρης καὶ δείλιος ἐκτρίσεκεν· Εὐριπ. Βάκχ. 699. «Λευκὸν ἐξίδοσαν γάλα νεοτόκοις, μαζοῖς ἢν σπαργῶν ὅσαις ἔτι βρέφη λιποῦσαις. 2) τροπ. πλήρης ἐπιθυμίας εἰμὶ, ὀργῶ, ῥέγομαι, ἐπιθυμῶ, ὀρεκτικῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς ἔχω· ἔτι δὲ καὶ ἀνυπόμονος, διαπρύτητος, προπετὴς, ῥιβριστὴς, ἀτελὴς, ἄγριος, ὀργίλος, θυμώδης εἰμὶ, ἐπὶ παντὸς πάθους, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται πλέον νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μείνῃ περιωρισμένον, ἀλλὰ κινδυνεύῃ νὰ σπάσῃ, ἐκβῇ εἰς τὸ φανερὸν καὶ μεταφ. Πλάτ. συμπ. «Ὅταν δὴ τῷ ψυχῇ τε καὶ ἥδη σπαργῶντι πολλὴ ἡ ποίησις γέγονε περὶ τὸ καλὸν, ἔνδον δ' Σχολ. σπαργώτει, ὁρμώτει, ταραττομένῳ ἢ ἀνθοῦντι· λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν μαστῶν πεπληρωμένων γάλακτος. Παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ι 440. τὸ, «Οὔατα σφαργώοῦτο (ἀντὶ τοῦ, ἐσφαραγέοντο)», ταὐτόν ἐστι τῷ, ἐσπάργων, ἐκπεπλήρωντο, ἢ κατὰ τὸν Σχ. λ. τοῦ Πλάτ. (ἐν Πολ. ε'.) «Τοὺς μαστοὺς πλήρεις ἔχουσι γάλακτος, καὶ σπαράττονται ὑπὸ θλίψεως, δέονται τε τοῦ ἐκκριθῆναι αὐτόν. (οὐτε παρὰ τὸ, σπέρχω, οὔτε δὲ παρὰ τὸ, σπάω, ἀλλὰ παρὰ τὸ, ὀργάω, ὀργῶ· συγγεν. τῷ, σφριγάω καὶ, σφαραγέω.) ὅδεν

Σπαργή, ἡ, ὡς τὸ, ὀργή. Ὀργασμὸς, φυσιωμὰ τινος ὑπὸ πλησμονῆς, καὶ τροπ. ὁρμὴ ἀκατάσχετος ἐπιθυμίας, ὄρεξις ἢ πάθος, ὀργή, Ἡσυχ. Ἐν τῷ τοῦ Γαλην. Γλωσσ. τινὰ χειρόγραφα ἔχουσι «Σπαργαί, ὀργαί, ἀντὶ τοῦ, σπαργὴ, ὀργή. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι, «Σπόργαι, ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τενεῖν, ἐκ τοῦ σπέργω· ἴδε σπαργάω.

Σπάργω, μέλ. ξω. Τυλίττω, ἐξαιρ. βρέφος· ὅθεν εἰντυλίττω, Ὁμηρ. Ἐτμ. εἰς Ἀπόλ. 121 «Σπάργεν ἐν φάρει λευκῷ· ὅθεν σπάργανον καὶ οἱ εὐχρηστότεροι τύποι, σπαργανόω, σπαργανάω, σπαργανίζω. (παρὰ τὸ, σπείρα, σπείρις, σπείρειν)

Σπάργωσις, εως, ἡ (σπαργάω). Τὸ σπαργᾶν, π. χ. μαστῶν, ἢ ὑπὸ γάλακτος πλήρωσις τῶν μαστῶν, ὥστε κινδυνεύουσι νὰ διαῤῥαγῶσι· ἴδε καὶ ἐν τῷ, σπαργάωσις.

Σπαρεῖς, μεταβ. καὶ ἀπαρεμφ. σπαρῆναι, ἀόρ β'. παθητ. ἐκ τοῦ, σπείρω.

Σπαρίζω, ταὐτὸν τῷ, ἀσπαρίζω, καὶ σπαίρω, Γραμματ.

Σπαρνοπόλιος, ὁ, ἡ (σπαρνὸς, πολιός). Σπαρνὸς κατὰ τὴν πολιτ· ὀλίγας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τρίχας λευκὰς ἔχων, ὀλιγοπόλιος, Ἡσύχ. Τινὲς αὐτὶ ταύτου «Σπαρτοπόλινκα γράφουσιν· οἷον ὁ Πολυδ. ἐν δ'. 133. καὶ 134. καὶ ὁ Σχολ. Ὀμ. ἐν Ἰλ. Ν, 161 ἑρμηνεύων τὸ, μεσαιπόλιος, λέγει, «ὃ λεγόμενος σπαρτοπόλιος, ᾧ διεσπαρμέναι εἰσὶν αἱ πολιαί», ὁ μεσήλιξ.

Σπαρνός, ἡ, όν, ποιητ. ἀντὶ σπανὸς, σπάνιος. Σπάνιος, ὀλίγος, εὐτελὴς, φαυλόβιος, λεπτὸς, ἀραιὸς, διεσπαρμένος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μοναδικὸς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ 567. «Μίσγουσι γὰρ εἰ λέγοιμι, καὶ δυσαυλίας σπαρνὰς παρήξεις». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Σπάρνιοι, ἐναλάττειαι πέτραι, διεσπαρμέναι, μοναδικαὶ, σπάνιαι, (ἴσως ἐκ τοῦ σπείρω.)

*Σῆρος, ὁ. Ἰχθὺς τις θαλάττιος, γνωστὸς οὗτω καὶ παρ' ἡμῖν, διαφορητικὸς τοῦ, σκάρος, Ὀππιαν. Ἁλ. 1, 109. (παρὰ τὸ, σπαίρω, ὡς καὶ τὸ, σκάρος παρὰ τὸ, σκαίρω.)

Σπαρτεύω, Σπάρτοις ἢ σπαρτίοις καθαίρω· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, παστρεύω.

Σπάρτη, ἡ. Σχοινίον ἐκ σπάρτου, μᾶλλον πλεκτὸν· καθόλου, σχοινίον, ὁρμεὺ· λέγεται καὶ, σπάρτον· ὅθεν 2) ταὐτὸν τῷ, στεῖρα, ἢ τῶν τεκτόνων στάφη. 3) Βολὶς, καθετος μολύβδου λέγεται καὶ, σπάρτος, ἡ, Ἡσυχ. ὅθεν παρὰ Βασιλείῳ (Τόμ. β'. σελ. 693.) «Τὸν λίθον κατὰ σπάρτον ἄγειν». 4) ὄνομα πόλεως Λακωνίας, Ὅμ.

Σπαρτία, ἡ· ἴδε συνωνύμ.

Σπαρτίνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σπάρτη, σημαι. 1. εἶδος Ζώου Ἱστορ. β'. 28.

Σπάρτινος, ίνη, ινον. Ἀπὸ σπάρτου, ἐκ σπάρτου κατεσκευασμένος.

Σπαρτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάρτη, σπάρτος. Κατ' Εὐστάθ. Πλεγμα τι ἐκ σπάρτων, χρησιμεῦον τοῖς λουομένοις αὐτὶ σπόγγου, ἢ ὡ ἐχρῶντο ἐν τοῖς λουτροῖς εἰς τὸ σῶμα τῶν ῥώμων ἐντρίβειν. Καὶ, σχοινίον, ἢ ῥάμμα ἐκ σπάρτου καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, ὁρμιὰ, σχοινίον ἁλιευτικὸν, παρ' Ἡμωσ. 2) εἰς τὸν ζυγὸν τῆς στέρνης, ἤτοι τὴν ζυγαρὶὰ, λέγεται τὸ μεσαίτατον κέντρον, ἀφ' οὗ τρυτοῦνται τὰ ἀντερείσματα τοῦ ζυγοῦ ἢ τὸ βάρος τοῦ πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον κρέμαται ἡ ζυγαριὰ, ὅπερ ἄλλως λαβή, καὶ ἀρτάλη, καλεῖται, ansa lingua, ὅπερ ὀηλ. κρατεῖ τὴν ἰσορρόπιαν τοῦ βάρους, Ἀριστοτέλ. Μηχαν. β'. καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1247. «Σπαρτίοις ἠρτημένην πλάστιγγα πρόσθεν».

*Σπαρτιοκαίτης, ου, ὁ (σπαρτὸς, καίτη), ὡς τὸ, σπαρνοπόλιος. Διεσπαρμένα μαλλὰ ἔχων, Lab. Φρυν. σελ 662.

*Σπαρτόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Μὲ σπάρτον δεμένος ἢ στερεωμένος, καὶ σπαρτόπλοκος, Ὀππιαν. Κυν. 1, 156.

Σπάρτος, τό (σπείρω). Φυτὸν θαμνῶδες, μακρὰ, λεπτὰ καὶ στρογγύλα βλαστήματα φέρον, ἐξ ὧν κατασκευάζουσι σχοινία καὶ ψιαθία, γνωστὸν καὶ παρ' ἡμῖν, stipa tenacissima. Λιν. καὶ ἐπὶ ταυτης τῆς σημασίας πολλὰ ἀμφ. συνήθως δὲ 2) πᾶν πλεκτὸν σχοινίον· καὶ ὁ κάλως τοῦ πλοίου, τὸ παλαμάριον, Ἰλ. Β, 135. παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐξαιρ. τὸ ἐκ σπάρτου κατεσκευασμένον ἢ συνδεδεμένον σάρωθρον, ἢ πεπλεγμένον σχοινίον, Ἡρόδ 5, 16. Θουκιδ. δ'. 29. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ζ'. 15. καὶ Κυνηγ. δ'. 13. «Τὸν βρόχον τῆς σειρίδος, πεπλεγμένον σπάρτου, ἐστι γὰρ ἀσηπότατον τούτων· ἴδε καὶ συρματίς. (Ὅτι παρ' Ὁμρ. δὲν ἦσαν τὰ σπάρτα (τὰ παλαμάρια) κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ φυτοῦ σπάρτου, μαρτυρεῖ ὁ Οὐάῤῥων παρὰ Γελλ. 17, 3, ὥστε τὰ σχοινία ἐκεῖνα κυρίως δὲν ὠνομάσθησαν οὕτως ἀπὸ τοῦ φυτοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου μόνοι οἱ νεώτεροι ἔπλεκον τὰ παλαμάρια, ἀλλὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὕστερον ἔπλεκον ἐξ αὐτοῦ.) ὅδεν

Σπαρτοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Σχοινία ἢ παλαμάρια, καὶ μάλιστα ἐκ σπάρτου, σπάρτινα πλέκων.

Σπαρτοπόλιος, ὁ, ἡ (σπαρτὸς, πολιός). Ὁ διεσπαρμένην λευκὴν πολιὰν ἔχων, ὅ ἐστιν, ὁ μεταξὺ τῶν μελαίνων τριχῶν ἔχων καὶ λευκάς τινας τρίχας διεσπαρμένας· παρὰ, σπαρνοπόλιος.

Σπαρτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ σπάρτα, ἤτοι σχοινία ἢ πλέγματα, ἐξαιρ. ἐκ σπάρτου πωλῶν.

Σπάρτος, ὁ, καὶ ἡ. Ὄνομα πολλῶν θαμνωδῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φυτῶν, ἐκ τῶν χλοώνων, τῶν ὁποίων κατεσκεύαζον σχοινία (σπάρτα) καὶ ἄλλα πλεκτά. ἔστι δὲ 1) τὸ μὲν τὸ παρὰ Λίνν. spartium scoparja ἢ junceum καὶ κατὰ Πλίν. spartum καὶ genistum, καὶ, σπαρτίον, ἐκ τοῦ ὁποίου τῶν ῥάβδων ἐπλέκοντο εἶδος ταινιῶν ἢ σχοινίων καὶ δίκτυα καὶ τοῦ ὁποίου τὸν σπόρον μετεχειρίζοντο ὡς ἰατρικόν· ἐξ ἑνὸς δὲ ἑτέρου ὁμοίου σχημιώδους φυτοῦ ἐπλέκοντο καὶ ὑποδήματα διὰ τὰ ὑποζύγια καὶ κτήνη. β) τὸ δὲ τρίτον, πάντῃ διάφορον τῶν ἄλλων, ὁ ἐν Ἱσπανίᾳ φυόμενος σπάρτος, l. ҳgeum spartum, ἢ, stipa tenacissima, Linn, ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκευάζοντο σχοινία διάφορα διά τὰ πλοῖα καὶ ἄλλας χρήσεις πρῶτον μὲν ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων καὶ Ῥωμαίων, εἶτα δέ, ὅτε ἔγινε διὰ τῶν τελευταίων γνωστότερος, καὶ παρὰ τῶν Ἑλλήνων. 2) ἡ σπάρτος, = σπάρτη, 2. στάθμη τεκτονική, ἐν ᾗ ἐπροῦσιν οἱ τέκτονες. Ἀνδρόμιος περὶ παραδ. μηχαν. «Σπάρτου περιεγομένην· » καὶ Σχολ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 536. Ὁ Σχολ. τοῦ Ὁμήρ. ἐν Ὀδυσσ. Ε. 245. ἑρμηνεύων τὸ »Τπὸ στάθμῃ ἴθυνε,« λέγει, »τῇ σθμῃ, κανόνα, ὑπομιμνήσκομενος σχοινίου ἢ τεκτονικὴν σπάρτην.«

Σπαρτός, ή, όν (σπείρω). Ἐσπαρμένος· ἢ διεστορπισμένος. »Οἱ δὲ σπαρτοὶ ἀσπάραγοι ὑπερμεγέθεις γίνονται,« Ἀθήν. τὰ σπαρμένα σπαράγγια γίνονται πολὺ μεγάλα. 2) μεταφορ. γεγενημένος, τεχθείς, φυείς, Αἰσχ. Εὐμ. 388. 3) Σπαρτοί, οἱ· ὠνομάζοντο ἐν Θήβαις οἱ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Κάδμου σπαρέντων ὄφεως τελίων ὀδόντων γενηθέντες καὶ οἱ ἀπ' ἐκείνων, ἔτι δ' ἀπαξάπαντες οἱ Θηβαῖοι, διὸ καὶ ἀναγιγώσκεται παρὰ Ποιηταῖς, καθόλου, σπαρτός, ἀντὶ τοῦ, Θηβαῖος, Ηρόδ.

Σπαρτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σπάρτον φέρων, φύων.

Σπαρτοχαίτης, ου, ὁ, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλατ. Κωμικ. παρ' Εὐστρατίῳ, Ἠθικ. σελ. 58. ἀντὶ σπαρτιοχαίτης.

Σπάσις, εως, ἡ (σπάω). Τὸ σπᾶν, ἕλξις, σπασμός, τάσις (τείτωμα), σύρτιμον, τράβιγμα. 2) σπασμὸς μέλους τινὸς τοῦ σώματος. (α)

Σπάσμα, τό (σπάω). Τὸ ἑσπασμένον, σασυρμένον, ἐκβαλμένον· ἔτι δὲ, ἡ ἐσπασμένη ἢτοι ἐκβεβλημένη ἐκ τῆς θήκης καὶ γυμνὴ μάχαιρα, σπάθη, Πλούταρχ. εἰς Ὄθων. 17. »Δυὸ ὄντων αὐτῷ ξιφῶν, ἑκατέρου κατεμάθησε τὸ σπάσμα πολὺν χρόνον. — 2) τὸ ξυσχισθέν, ἀποκοπέν, ἀπόκομμα. — 3) ἡ σφοδρὰ καὶ βίαιος κίνησις, ὡς ἡ παλίρροια, π. χ. τῆς θαλάσσης· καὶ ἑφεξῆς ἡ βίαιος συστολὴ καὶ στριβλότης τοῦ σώματος, σπασμός, τάσις, τέντωμα, στίτωμα. »Αἱ γὰρ ἀνώμαλοι προσβολαὶ καὶ ὀκστάσεις τοῦ πνεύματος ῥήγματα καὶ σπάσματα ποιοῦσι,« Πλούταρχ. Σύλλ. 21 (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ πάθος τῆς Ἐντεροκήλης.)

Σπασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπάσμα. Μικρὸν σπάσμα.

Σπασματώδης, εος, ὁ, ἡ (σπάσμα, εἶδος). Σπάσματι ἢ σπασμῷ ὅμοιος, μετὰ σπασμῶν συνειλημένος, ἢ σπασμούς, σπάσματα προξενῶν, convulsif.

Σπασμός, ὁ (σπάω). ταὐτὸν τῷ, σπάσις, καὶ σπάσμα. Τὸ σύρειν, ἕλκειν ἢ βιαίως κινεῖν, τραβᾶν. Ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦ τάσις, τάνυσις, ἢ τάνισμα, τέντωμα, στίτωμα, κόρδωμα Ἡρόδ. 4, 187. ἐξαιρτ. λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, tentigo Ἀριστοτ. Ἀνσ. 845. »Ὦμοι, κακοδαίμων, οἵοις ὁ σπασμὸς μ' ἔχει, χὠ τέτανος.« Ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τοῦ πάθους τοῦ σπασμοῦ οὕτω λέγει. »Σπασμός ἐστι περὶ νεύρους καὶ μυσὶ γινόμενον πάθος, μετὰ τοῦ ἄνευ προαιρέσεως ἁλίσκεσθαι ποτὲ μὲν ὅλον τὸ σῶμα, ποτὲ δὲ μέρος· καὶ Παῦλ. Λίγ. δ', 31. »Τὸ δὲ σπάσμα γίνεται διασπωμένων τινῶν ἰνῶν.« Convulsion, Γαλλ. Ἀέτ. ϛ'. 30. »Κινοῦσι δὲ σπασμὸν καλοῦσι τὴν τῶν διαγωνιτῶν μυῶν παράλυσιν· παράγεται μὲν οὖν εἰς τὰ πλάγια τό τε στόμα καὶ ἡ ῥὶς καὶ ὁ ὀφθαλμός, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, τὸ ἥμιτυ μέρος τοῦ προσώπου.«

Σπασμώδης, εος, ὁ, ἡ καὶ ἐπίῤῥ. σπασμωδῶς, ταὐτὸν τῷ, σπασματώδης, Ἀέτ. περὶ διαγνώσ. Παθ. α'. 17. »Ὁ δὲ σπασμώδης οὕτω καλούμενος σφυγμὸς ταῖς ἐντεταμέναις καὶ ὑποειμέναις χορδαῖς ἔοικεν, ὥσπερ σπωμένων πρός τὰ ἔσωτέρω περατα τῶν ἀρτηριῶν· ὁ δὲ συνίσταται ἐν τε τοῖς σπασμώδεσι πάθεσι καὶ κατὰ τὰς φλεγμονὰς τῶν νευρωδῶν μορίων.«

Σπαστικός, ή, όν (σπάω). Ἑλκτικός· ἕλκων, σύρων, τείνων, σύρειν τινά.

Σπατάγγος, ὁ, ἡ, σπάταγος, καὶ, σπαταγγη, ἡ. Εἶδος σκληστίου ἑλίνου, Ἀριστοτ. Ζῳ. Ἱστορ. δ', 5. ὅπου »Σπαταγίνωι κεῖται, ἀλλὰ πολλὰ χειρόγραφα »Σπαταγγινωι ἔχουσιν, ὡς καὶ Ἡτυχ. »Σπατάγγαι, οἱ μεγάλοι ἑλίνοι οἱ θαλάττιοι, καὶ αὐτὴ ἡ γραφὴ ἐπιβεβαιοῖ καὶ τὴν παρ' Ἀθην. (γ'. σελ. 91.) ῥῆσιν. Παρὰ Πολυδ. ε'. 43. καὶ 47. κεῖται· »Πάτταγας, ἑλίνων τι εἶδος,« ὅπου τὰ χειρόγραφα »Πάτταγαι« ἔχουσιν. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει ἐντεῦθεν καὶ τὴν λέξιν, »Σπαταγγίζειν, ταράττειν.«

Σπατάλαω, ω. Μ ήσω· Τρυφῶ, ἀσωτεύω, εἰς τὰ φαγοπότια, βυθίζομαι εἰς τὰς ἡδονὰς, ἀσωτεύω, ἴδε σπαθάω, καὶ, σπαταλῆν. Παρ' Ἀθην ἡ. σελ. 393. φέρεται· »Σπαλατῶσας καὶ θερμοπότας,« ἔνθα ὀρθότερον »Σπαταλῶντας« ἀναγιωστέον. 2) εἶμαι τροφηλὸς, ἡ κακοναθρεμμένος, ὡς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς Θεανοῦς (σελ. 741. Ἐκδ. Gale) εἰσὶ »Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων.«

Σπατάλη, ἡ· (πιθαν. ἐκ τοῦ σπαθάω, σπαθαλάω). Ἀσωτεία, ἐξαιρτ. εἰς τὸ τρώγειν καὶ πίνειν, τρυφή, τὰ μεγάλα ἔξοδα εἰς φαγοπότια, καθόλου, πολυτέλεια ὑπὲρ τὸ δέον ἐκπεσοῦσα, ἰσχυσθεν τὸ σπαταλᾶν, τρυφᾶν, ἀφειδῶς καὶ ἀσώτως καταναλίσκειν εἰς φαγητὰ καὶ ποτά. Τὸ ἐν Ἀναλεκτ. γ'. 69. »— οἱ δὲ μῦες ὑὸν ὀρχοῦνται τῆς σῆς ἀρετῆμενος σπαταλῆς,« ὁ Σονίδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τροφῆ.

Σπατάλημα, ή (σπαταλάω = σπαταλῆ. Ἀσωτεία, τρυφή, ἐπίδειξις ἀσωτείας διά τῶν εἰς τὰς τροφὰς μεγάλων ἐξόδων.

Σπατάλιον, τό. Εἶδος δεσμοῦ περὶ τὸν βραχίονα, Πλίν. 13. 25. ὅπου ἄλλοι, Σπαθάλιον ἀναγινώσκουσι. — 2) καὶ εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Ἰδὴμ Ἰκτ. ὄρα Σαλμαστ. Exercit. σελ. 764. (ἴσως παρὰ τὸ, σπαταλῆν, καθότι καὶ τὰ δύο εἰσὶ μικρότερα ἀντικείμενα τῆς πολυτελείας, ὡς τὸ, χλιδᾶν, ἢ παρὰ τὸ, σπάλιον, φάλιον, φέλιον.)

Σπαταλός, ὁ, ἡ (σπαταλῆ). Σπαταλῶν, εἰς τροφὰς ἐξοδεύων, ἐξυφαντωτὴς, ἐξοδευτὴς, Εὐσεβ. προπαρ. ϛ'. 10.

Σπάτειος, εία, ειον (σπάτος). Δερμάτινος, πατζέϊος, Ἡτυχ.

Σπατίζω, ἴσω (σπάω), παρ' Ἡτυχίῳ ἐκ τινος κωμικοῦ· τῶν σπατέων ἕλκω, τῶν δερμάτων, τῶν τιτθῶν· ἢ βέλτιον, ἕλκω· βιάζομαι· ἑλκύω· ἐγκυμονῶ.

Σπάτιλη, ἡ. Τὸ ὑγρὸν διαχώρημα τῆς κοιλίας ἐν τῇ διαῤῥοίᾳ (τσίρλις,) καθόλου δὲ ἡ ἀνθρώπινος κόπρος, σκατὸν. Ἀριστοφαν. Εἰρ. 48. (ἐκ τοῦ σιῴρ, σκατὸς καὶ τιλάω). 2) Τὸ ἀπόξυσμα τῶν βυρσῶν τὸ μικρὸν, ὃ ἐκβάλλεται ἀπὸ σκυτέων (ἐκ τοῦ σπάτος, δέρμα). Δίων Κάτσ. μϛ'. 5. συνεκφέρει τοῦτ' μετὰ τοῦ, ὀισπώτη, καὶ ὑπηλέθρου· ἀμφ.

Σπατίλοκρος, ὁ, ἡ (σπατίλη, κυρέω). Ὁ τὴν οὐρὰν εἰς τὴν σπατίλην ἐστιζόμενος, σύρων, Ἡτυχ. κυρίως, ὅστις ἔχεται ἢ ἔχει χέσμενην τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, τὸν κῶλον του.

Σπάτος, τό, Βοιωτικ. Τὸ σκῶτος, τὸ δέρμα, πετζί, δέρι.

Σπατόω, ῶ, ταὐτὸν τῷ καττύω· δέρω, σπάτειος, καί, νεοπάτωτος, = νεοκάττυτος, Λεξην. ιδ'. σελ. 4.

Σπάω, άσω, παρακ. ἔσπακα, Ἀριστοφ. καὶ παθητ. παρακ. ἔσπασμαι, μέσ. αόρ. ἐσπασάμην, παθ. αόρ. ἐσπάσθην. Ἕλκω, σύρω, τραβῶ· δέρω· β) τραβῶ ἔξω, ἐξέλκω, αὐγάζω, Ἰλ. ἐκβάλλω, Π, 473. »Σπασάμενος ταυτὴν κὰν δόρ,« ἐξέβαλεν, ἐκβαλλεν ἀπὸ τῆς θήκης, ἐτράβιξεν ἔξω τὸ μαχαῖρι ξίφος καὶ ἐντεῦθεν »Σπᾶν τὸ ξίφος, τὴν μάχαιραν,« Ἀριστοφ. Βάτρ. 572., ἐκβάλλειν τὴν μάχαιραν ἀπὸ τῆς θήκης καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συνήθως χρῆται ὁ Ὅμηρος μέσ. δορ. μετὰ αἰτ. π. χ. φασγανα, ἔορ, ἔγχος παρὰ μηροῦ ἢ ἐκ σφιγγὸς σπάσθαι,« Ὀδ. Χ. 74. Τ. 387. »Ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσατο (Ὀδ. Β. 321.)« ἐτραβήξατο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου τὸ σάσιν του. Ἰλ. Λ, 458. »Αἷμα δὲ οἱ, σπασθέντος (δ' ἐ. ἐκσπασθέντος ἔγχεος ἐξ ὠτειλῆς), ἀνέστυτο« καὶ ἐν Ὀδυσσ. Β, 166. »—αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥώπας τε λύγους τε,« ἐντὶ τοῦ, ἀπέσπασα, ἐξερίζωσα, τράβιξα ἐξέβαλον· καὶ ἐν τῷ περιῤῥήγνυ ἐν χρήσει μᾶλλον ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τὸ μέσον. β) κατ' ἐμφατικὴν ἔννοιαν, τραβῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μαλώ, ἐλλκω, ταὐτὸν τῷ, σπαράττω, Ἀριστοτέλ. Ζῳ. Ἱστ. ἡ. »Τὰ συνοδοιτα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες,« τραβῶντες διὰ τῶν ὀδόντων ἀποκόπτουσι τὸν χόρτον· τροπ. παρασπῶ, διαστρέφω· ἔδεν καὶ ἐξερρόω, στραμπουλίζω, Πλουτ. Ἀρατ. 33. »Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων.« Παθ. »Τὸν μηρὸν ἀπασθῆναι (Ἡρόδ. 6, 134.)« ἐστραμπούλισε τὸ ποδάρι του. γ) τραβῶ μέτα, εἰς ἐμαυτὸν, ὄδεν θηλάζω, βυζάω, ἐπομ. ῥουφῶ, πίνω, μάλιστα διὰ μιᾶς σιγὰ, τζουζῶ, συμπίνω, ὡς παρ' Ἀθήν. ιδ'. »Τοὺς πλείονας ἀκράτου σπῶντες·« καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτός, »Λάβων ποτήριον, ἔσπασε γενναίως,« ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Τσούζω, τ' τζούξω, ῥιψφ' πρβ. καὶ παρ' Εὐρ. Κυκλ. 567. 589. καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας οὐχὶ σπανίως ἐν χρήσει καὶ τὸ μέσον. δ) παρ' Ἰατροῖς, σπασμοὺς προξενῶ· πρβ. σπασμός, σπάσις, σπάσμα. ε) εἰκειοποιοῦμαι (τραβῶ τρόπαν τινὰ εἰς τὸν ἑαυτόν μου)· πέρνω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, πέρνω ἀπό ποθεν, ἀποστῶ, ἀπολαύω, ὡς παρ' Ἡλιοδώρ. β'. σελ. 83. »Μικρὸν ἐπάσαντο ὑπνου·« καὶ δ'. σελ. 208. »Ὀλίγον ὕπνον σπάσωμεν,« ἀντὶ τοῦ, λαμβάνω, ἀπολαμβάνω, πέρνω ὀλίγον ὕπνον, κοιμῶμαι ὀλίγον, ἐπιάσθε ὕπνου καὶ τὸ τοῦ Γρηγορίου Ναζ. »Μὴ σπάσῃς θάνατον,« μὴ ἀπολαύσῃς, μὴ ἐπισύρῃς θάνατον, μὴ ἀποθάνῃς λέγεται καὶ »Ἐπωνυμίαν σπᾷς,« δέχομαι, πέρνω ἐν ὄνομα, μίαν ἐπωνυμίαν, ὀνοματίαν. ζ) παροιμ. ὡς παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρνι. 175. καὶ Θεσμ. 928 »Οὐκ ἄσπαστα ταῦτ' γε,« τοῦτο δὲν ἐβοήθητα· δὲν ἐνήργησε, δὲν ἔκαμεν ἀνέργειαν (τοῦτο μετάφρ.). — Ἐκ τοῦ, σπάω παράγεται τὸ, σπαίρω, σπαράσσω, σπαράζω, σπαδῶ σπαδῶν, σπάδιξ· (τὸ Ἄλφα ἔστιν ἀπὸ πάντων τῶν χρίων βραχύ, διὸ καὶ ὁ Ὅμ. διπλασιάζει τὸ Σίγμ, ὅτε χρῆται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ μακρᾷ, σπασσόμενοι, κ. τ. τ.)

*Σπεῖν, ἀπαρεμφ. αόρ. τοῦ, ἔπω.

*Σπεῖο, Ἐπ. προστακτ. αόρ. μέσ. τοῦ ἔπω, ἀντὶ, σποῦ, σπέο, Ἰλ. Κ, 285.

*Σπείομαι, τὸ, Ἐπ. ἀντὶ, σπέος, Ὀδ. Β, 134. Ἴμν. Ἀφρόδ. 284. Καὶ Ἡσύχ. καὶ, σπεῖον.

Σπείρα, ἡ, σπεῖρα, ὁ. Πᾶν τὸ συνεστραμμένον, ἢ συμπεπλεγμένον ἢ πεπλεγμένον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κουβαριπτμένον, ἢ τὸ περί τι (ἑλίγγυρα εἰς ἄλλο) περιτετυλιγμένον, περιπεπλεγμένον καὶ περιβεβλημένον καθόλου, τό συντετριμμένον καὶ συνεσφιγμένον σῶμα· καὶ ἐντεῦθεν ἡ κενὴ σημασία τούτου, ἕλιξ, ἑλιγμός, περιστροφή, κοχλοειδὴς γραμμή, 2) συνήθ. συστροφή (στρίψιμοι) τοῦ σχοινίου, σχοινίον, ἡ πλεγμα, σειρά, σύστρεμμα· καὶ ἐν τοῖς ξύλοις αἱ περὶ ἑαυτὰς συνεστραμμέναι ἶναι, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ε, 3. «Σπείρας δὲ καλοῦσιν, ὅταν ἡ συστροφή τις ἐν αὐτῇ μείζων, καὶ κύκλοις περιεχομένη.» Παρά Θεοκρίτ. κβ. 80. «Σπείραι βοείας,» αἱ περὶ τὸν γρύπα τῆς χειρὸς τοῦ πύκτου περιπεπλεγμένοι ἢ περιδεδεμένοι ἱμάντες ἐκ βοείου ἐρματος. «Σπείραι τριχῶν,» αἱ πλόκαμοι, αἱ κλεξοῦδες, αἱ σειραὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πολυδ. λέ. 4. καὶ 149. 3) πᾶσα ἑλικοειδὴς κίνησις, καὶ μάλιστα ἡ κοχλοειδὴς γραμμή, τὸ κοχλοειδὲς σῶμα, καὶ ἡ πορεία, τὸ βάδισμα τοῦ ἵππου, καὶ ἄλλων ἑρπετῶν, ποιητ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Σπείρασι, τοῖς ἕλιγξι τοῦ ὄφεως. 4) ἀριθμός τις, ἡ τάγμα στρατιωτῶν, κυρίως, βαρέως ὡπλισμένων· παρὰ δὲ Πολυβ. τὸ τρακοστὸν μέρος τῆς Ῥωμαϊκῆς λεγεῶνος, manipulus, καὶ ἐντεῦθεν, «Σπειρηδὸν τάξαι,» κατὰ σπείρας, ὅ ἐστιν, ἀνὰ τριάκοντα, (ἀπὸ τριάντα τριάντα κατὰ τάξιν). 5) ἐξαιρέτως λέγονται «Σπεῖραι,» εἴδος σχοινίων ἢ καλωδίων, τὰ ὁποῖα βίπτουσιν ὀπισθεν τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν εἰς καιρὸν τρικυμίας καὶ σύρονται, ἵνα διὰ τούτων ἐμποδίζηται ἡ κλονουμένη καὶ ταχεῖα κίνησις αὐτοῦ. «Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κερκίδος πλέονται ἔτι, καὶ σπείρας τινὰς ἐπιτρομεύους, ὡς τὸ ῥέεσθαι ἐπιδέχεσθαι τῆς ὁρμῆς.» Πλούταρχ. 8, σ. 19. «Νεὼς ἁρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἀπελαμβάνοι καὶ σπείρεις καὶ ἐγκίρκις.» Ἄρα ἐνταῦθα τὸ, σπείρα, ταὐτόν ἐστι τῷ, κάλως, παράγγιον, σχοινίον. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἔτι καὶ ἡ παρ' Ἡσυχ. (ἐν λέξ. Ἐπίσπειρον) παροιμία «Ἐπὶ σπείρα σχοινίου.» Καθ' Ὁμηρον, ὅστις ἔχει πάντοτε ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μόνιν τὸν τύπον σπείρον, ἐώστε ἐν Ὀδ. Ζ. 169. ἐγράφετο ἄλλοτε ἡμαρτημένως σπεῖρε ἀντὶ σπεῖρα, ἐξειργάζοντο ταῦτα εἰς τοὺς ναυστάθμους, Ὀδ. σ. Ζ. 269. «Ἐνθάδε νηῶν ὅπλα μελαινάων ἁλίγουσι, πείσματα, καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἐρετμά,» ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει. «Σπεῖρα, τὰν τοὺς μεγάλους κάλως (τὰ παράγγια), δι' ὧν ἕλκουσαι αἱ νῆες, παρὰ τὸ σπειρῆσαι.» πρβ. καὶ σπεῖρος. Παρ' Ἀπολλοδώρῳ β'. ε. 11. «Σπείραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ποιήσασθαι,» ὡς καὶ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀπολλωνίου Ἀργ. δ. 1396 καὶ Εὐδοκίᾳ (σιλ. 217.) σημαίνει ἑλίγμα τοῦ στρογγύλου, ἢ δακτυλιοειδὲς πλέγμα, ὃ βάλλουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐφ' ᾧ ἐπιδέτους τὰ βάρη, βαστάζουσι καὶ φέρουσιν αὐτά· ὅθεν σπειράω, ῶ, ἐντυλίσσω, περιτυλίσσω, συσφίγγω, σπαργανόω. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ «Σπάργανον,» πλύμμα, περίβλημα, καὶ ἐξαιρέτως τὸ ὕφασμα, δι' οὗ περιτυλίσσονται καὶ συσφίγγονται τὰ μέλη τῶν ἀρτιγενῶν βρεφῶν. — Πρωτότυπον τούτων ἐστὶ τὸ σπάρω, σπόργω· ὅθεν τὸ «Σπάρξαι δ' ἐν φάρει λευκῷ,» Ὅμηρ. Τὸν εἰς Ἀπολλ. 121. ἑώσιοι, ἐσπαργάνωσαν, περιετύλιξαν. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ, σπέρω, σπείρω, ὅπερ ὁ Ἐτυμολόγ. ἐν λέξ. σπάρτα, ὀρθῶς διὰ τοῦ, ἑλίσσω, συλίσσω, ἡρμήνευσεν. Ἐντεῦθεν τὸ, σπάρτον, κάλως, σχοινίον, τρίχιά, καὶ σπεῖρα, σπείρημα, τό· ταὐτόν ἐστι τῷ, ἕλιξ, καὶ, ἕλιγμα· ἡ κοχλοειδὴς γραμμή, ἢ τὸ κοχλοειδὲς σῶμα, καὶ ἡ πορεία τοῦ ὄφεως καὶ τῶν σκωλήκων. Ἐκ τοῦ, σπάρω, καὶ μετὰ τοῦ ἄστυος συμφώνου, σφάρω, ἐγένετο τὸ, σφαῖρα, ἡ· πᾶν συνεστραμμένον, συνεσφιγμένον καὶ ἐν ἑαυτῷ περιτετυλιγμένον καὶ στρογγύλον σῶμα. Ἐκτοῦ τύπου, σπύρω, ἐγένετο τό, σπυρίς σπυρός, καὶ, σπύραθος, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον σημαίνει, σῶμά τι ἢ ἀγγεῖον πεπλεγμένον. Δωρικῶς, σπυρίξ, ῖδος, σπυρίχιον, ὑποκοριστικῶς· ἐξ ἐναντίας δὲ σημαίνει τό, σπυρὰς, καὶ μετὰ τοῦ ἀσέος συμφώνου, σφυρὰς, σπύραδος, σφύραδος, σπύραθον, τὴν στρογγύλην καὶ περιεστρεμμένην κόπρον τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν, Πολυδ. ἑ. 91. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ σπυρί, καὶ σπυρίον, ὁ κύκλος παντὸς σπέρματος· καὶ τὸ εἴδημα τοῦ ἐξανθήματος ἐν τῷ σώματι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Σπορδύγγια, τὰ τρίβολα, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν, αἵ τινες σπυρίδας καλοῦσιν·» ὅπου ὁ ἐκδότης τοῦ Ἡσυχίου ἀντὶ τοῦ «Τρίβολα τρυβλία,» ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ, ἀλλ' ἰσχυρῶς· διότι καὶ ἡ συνήθεια τὴν κόπρον τῶν προβάτων, τῶν οἰῶν, καὶ λαγῶων, τριβηλίαν, καὶ βιρβηλίαν, (χυδαῖα καταράξα) καλεῖ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Στρεβιγγες, οἱ συνεστραμμένοι μετὰ ῥύπου τρίχες.» (καταρέλια, χυδαῖα.). Ἐντεῦθεν ἔτι, φαίνεται, ὅτι ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τό, σφυρόν, τὸ ἐπάνω τῶν ἀστραγάλων στρογγύλον ὀστοῦν, ἡ περιφέρεια τῶν ποδῶν, Ἡσύχ. Ἔτι δὲ καὶ τό, σφύρα, ἡ, τὸ σφυρίον τοῦ χαλκέως, ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι ἔχει τὴν ὀρχήν. (τὸ ἀντιστοιχεῖν τούτῳ τῷ οὐσιαστ. ῥῆμα ἔστι τὸ καὶ ὡς προτύπου συντίθεσθαι εἴρω, ἐπειδὴ σπείρω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἑλίσσω εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικ.) ὅθεν

Σπειραία, ἡ. Φυτόν τι ἐν ἑαυτῷ περιεστρεμμένον ἔχον τοὺς σπόρους, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν θάμνων, Πλίν. κέ. 9. ἴδε ἐν τῷ, σμηρία. Spiraea. Linn.

*Σπείρεμα, τό (σπειράω), Δωρικ. ἀντὶ, σπείρημα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ἴακ. Ἀ. Π. σ. 171.

*Σπειραχθής, ές, ὁ, ἡ (σπεῖρα, ἄχθος) Βάρος τι κυλίον· δυσκόλως κυλιόμενος, ἕρπον, σβαρνιζόμενος, ἐπὶ τῶν ὄφεων καὶ ἑρπετῶν, ὡς ὁ Νίκανδρ. ἐν Θηρ 399. καλεῖ «Κυκλάδα σπειράχθεα,» ὅλα τὰ εἴδη τῶν ὄφεων, τὰ ὁποῖα κινοῦσιν ἐπὶ τὰ πρόσω τὸ ἑαυτῶν σῶμα σπειροειδῶς, ὅ ἐστι στρεφογυριστά ἢ κλωθογυριστά, ἐνθα ὁ Σχολιαστὴς ἄλλως πως ἑρμηνεύει τὴν, λέξιν, οἷον· «Σπειραχθέα, τὰ ὑπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα, τὰ γὰρ μεγάλα ἑρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐρᾶς σπειραχθέα καλεῖται, διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχειν τὴν οὐράν·» λέγει δὲ κυρίως τὰ σπείρεις πορευόντα ἐν τῷ πορεύεσθαι ζῶα, οἷον τὰ ἑρπετά.

Σπειράω, ήσω (σπεῖρα). Στρέφω, περιστρέφω, στρίζω, περιτυλίσσω, συστρέφω, κουβαριάζω, Lob. Πριν. σ. 204. Μετ. σπειράομαι, ῶμαι· σπειροειδῶς περιστρέφομαι, πορεύομαι· ὅθεν

Σπειρηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς σπείρας· περιεστρεμμένος, περιπεπλεγμένος. — 2) κατὰ σπείρας. Ἴδε ἐν τῷ, σπείρα, 3.

Σπείρημα, τό (σπειράω). Τὸ ἐσπειρωμένον, περιεστρεμμένον, περιειλιγμένον· ἡ συστροφή, ὁ ἕλιγμός, ἡ ἑλικοειδὴς, σπειροειδὴς πορεία τῶν ὄφεων καὶ σκωλήκων. 2) = σπάργανον. 3) = σπάρμα, Νικ. Ἀλεξ. 417.

Σπειρίον, τό ὑποκορ. τοῦ, σπεῖρον. Θερμοῦ ἐνδυμα, ἱμάτιον, φόρεμα ἐλαφρόν, Ξενοφ. Ἑλλην. δ. ε. 4.

Σπειροειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Σπείρας εἶδος ἔχων, ταὐτόν τῷ, σπειρώδης.

Σπεῖρον, τό, ἡ σπεῖρος, τό. Ὕφασμά τι διὰ περιτύλιξιν, περιτύλιγμά τι, ὡς τό, φῶρος· εἴ δ καὶ χρησιμεύον καὶ ὡς περιπλυμμα τοῦ σώματος, ἀμφίβλημα, περίβλημα, «Σπείρων εἴλυμα,» ἐν Ὀδ. σ. Ζ, 179. περικάλυμμα τῶν πεπλυμένων, ἤτοι τῶν καθαρῶν ἱματίων, ἔνθα τό εἴλυμα, σημαίνει τό παρὰ Τυρκ. Μποχτζᾶς λεγόμενον· ἔστι δὲ τοῦτο τετράγωνον ὕφασμα ἐν ᾧ περιτυλίσσονται τὰ καθαρὰ ἱμάτια. «Καὶ σπείρα (Ὀδ. Δ. 246),» ἀχρεῖα περικαλύμματα, ἐπὶ τῶν ζώων ἐνίοις ζητεῖται· ὡσαύτως καὶ τὸ περικάλυμμα ἑνὸς λειμώνιου, ἢ σικάδιη. Ὀδ. Β, 102. «Δίκεν ἅτερ σπείρου κῆτει,» ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει. «Σπείρον, ὕφασμα ὑνάμενον σπειροῦν καὶ σπαργανοῦν τὸν αὐτὸ περιτιθέμενον, ἢ ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἰσπείρεσθαι καὶ ἐγκείσθαι τοῖς μέλεσιν,» πρβ. καὶ Τ, 147. Ω, 137. 2) καὶ τὸ ἅρμενον, ἱστίον, Ὀδ. Ε, 318. «Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεστε πύκτῳ·» πρβ. καὶ Ζ, 269. (κατ' ἄλλους, τὸ σπεῖρον σημαίνει πᾶν τὸ πλεκτὸν ἐκ καννάβεως, λίνου, σπάρτου, μαλλοῦ κ. τ. τ.) ὅθεν

*Σπειροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Πωλητὴς ἱματίων, ἐξαιρτ. παλαιῶν.

*Σπειροπωλίς, ίδος, ἡ, ἐπίθ. τοῦ ἀνωτέρω· ἔνιοι «Σπειροπωλὶς ἀγορά,» ἡ ἀγορά, ἔνθα πωλοῦνται παλαιὰ ῥεμφαστα, Πολυδ. 7, 78.

Σπείρος, τό, = σπεῖρον τροπικ. «Σπείρεα βολβῶν,» τὰ περικαλύμματα τῶν βρομμίων, Νικ. Θηρ. 882.

Σπειρεύχος, ὁ, ἡ (σπεῖρα ἔχω). Ὁ σπεῖραν ἔχων, ὁ διεβήτης, καθὸ γράφων καμπυλας, γραμμας, Φαν. Ἐπ. 3, 5. ἐν γένει, σκεπασμένος με σπειροειδῆ ὄστρακα, ὡς ἐν Ἀναλεκτ. β', σελ. 52. «Αἱ ρικα σπειρεύχαν.

Σπειρόω, ῶ (σπεῖρος), ταὐτόν τῷ, σπειρηνόω· καὶ, σπειράω (κατὰ Lob Φρυν. σλ. 204. ἀμφ.)

Σπείρω, Μ σπερῶ. Ἀόρ. ἔσπειρα. Παθ. παρακ. ἔσπαρμαι, καὶ ὁ παθ. β. ἀόρ. ἐσπάρην. Τὸν σπόρον διασκορπίζω εἰς τὸν ἀγρόν, τὸν σπόρον καταβάλλω εἰς τὴν γῆν ἵνα βλαστήσῃ, σπείρω, Ἡσ. Ἔρ. 393. Ἀσπ. 399. «Σπεῖραι τι ἢ σίτου, Ἡρόδ. 3, 100. 4, 17. Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 711. «Σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' εἰς τὴν Αὐλῶνα μεταχωρῇ·» Ξενοφ. περ. ὁ. 5. «Γῆ σπειρομένη οὐ φέρει καρπόν, ὁριστομένη δὲ πολλαπλασίους φέρει·» καὶ Παροιμιακῶς «Ὃς δὲ κακὰ σπείρει, θερισεῖ κακὰ κήδεα πάσχων·» καὶ «Εἰ δὲ κακὰ σπείρεις, κακὰ κεν καὶ ἀμήσειας·» ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Μοῦσα σπείρει, οὐτω καὶ θερίζει,» ἐπὶ τῶν τοιαῦτα πασχόντων, εἶπε Σοφοκλ. καὶ Αἰσχ. Μεταφορικ. παρὰ Σοφοκλ. καὶ Αἰσχ. ἰδ'. «Ἀλλοτρίαν σπείρωνι, προσυπακ. «Γυναῖκα ἀντὶ τοῦ μοιχεύων, ἀλλότρια σπερμάτια βαίνων. 2) κατασπείρω τι, π. χ. νεῖον, Ἡσ. Ἔ 265. πεδιάδα, Ἡρόδ. 9, 122. «Πόντον σπείρειν (Θεογν. 106. 107.)» παροιμ. ἐπὶ ματαίων, ἀτωφελῶν ἀγώνων· ἀλλὰ καὶ «Εἰς ὕδωρ, ἢ, ἐν ὕδατι σπείρειν. 3) καθόλου, παντοιῶς σκορπίζω, διαπορπίζω, διασκεδάνυμι, Ξενοφ. Ἑλλην. γ' δ. 2ο. «Ἐσπαρμένους εἰς ἁρπαγήν· ἀντίκειται τῷ, συναθροίζω·» τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον», Ἡρόδ. 7, 107. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ῥευστῶν, χύνω, ῥαντίζω, ἀπ' ἐμπυτεῦ ἐκδίδωμι, ἀποῤῥίπτω. «Φλόγα σπείρειν.» Ἀριστ. ποιητ. 13. 4) τροπικ. γεννῶ, φύω, ἀναπαίδωμι· (ἴδιον τό, σπέρμα καὶ τό Δακ. spargo)

*Σπείρω, = ἑλίσσω, μόνον παρὰ Γραμματ. ἔρα σπεῖρα.

Σπειρώδης, εος, ὁ, ἡ (σπεῖρον, εἶδος). Ὅμοιος σπείρῳ, περικαλύμματι, συνεστραμμένος, συγκείμενος ἀπὸ ἐπαλλήλους ὑμένας ἢ περικαλύμματα, ταὐτόν τῷ, Σπειροειδής· «Σπειρώδεσ κόρτη συλλήγη,» Νίκανδρ. Ἀλεξ. 283. τὸ ἐκ πολλῶν ὑμένων (φλοιῶν) ἐπ' ἀλλήλοις συνεστραμμένων κέλυφος τῆς συλλήγης.

*Σπείσαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ, σπένδω, Ὀδ.

Σπείσασκε, Ἰωνικ. Ἀορ. δ. ἐκ τοῦ, Σπένδω, ἀντὶ, ἔσπεισε, Ὅμ.

Σπείσις, ἡ (σπείδω), ταὐτόν τῷ, σπεισὴν ἀμφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Σπείσω, μέλλ. τοῦ σπένδω.
Σπεκλόω, ῶ ἴδε ἐν τῷ, Σπλεόω.
Σπέλεθαι, καί, σπέλληθι, ηνες, ὁ· ἴδε] πέλεθος.
*Σπέλλιον, τό· Αἰολ. ἀντὶ, φέλλιον.
Σπερδουλέω, ῶ. Σπερδέζω, τό· καί, Σπερδοκοιέω, ἡμαρτ. ἐνεργ. ἀντὶ τῶν, σπουδαυλέω, σποιδιέω, καί, σποιδοποιέω.
Σπέρδεται, Ἰωνικ. παρατ. ἀντὶ τοῦ, ἔσπευδε.
Σπένδω, Μέλ. σπείσω, Ἀόρ. ἔσπεισα. Παραλλ. ἐσπεικα (Πλουτ. Σερτ. 14.) καὶ ποιῶ παραλλ. ἐσπεισμαι. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεστ. παρατ. καὶ ἀορ. ἐνεργ. ἐκ δὲ τοῦ παρατ. καὶ ἀριστ. ἀορ. τοῦ Ἰων. τύπους σπένδεσκε καὶ σπείσασκε, καὶ τῷ Ἔσκε ὑποτακτ. ἐνεστ σπένδησθε, Ἰλ. Δ, 291. Χύνω σπονδὰς· προσφέρω σπονδὴν, συντάσσω, ὅταν δηλ., πρὶν ἢ πίῃ τις ὁ ἴδιος χύνῃ μέρος τοῦ ποτοῦ ἐπάνω τῆς τραπέζης, τῆς ἑστίας ἢ τοῦ βωμοῦ, Λατ. libare, πολλάκ. παρ' Ὅμ., παρ' ᾧ ἡ λέξις συνήθ. ἐν χρήσει ἄνευ πτωτικοῦ, ἢ μετὰ τῆς δοτ. τοῦ θεοῦ, τῷ ὁποίῳ γίνεται ἡ σπονδή, π. χ. σπένδειν θεοῖς, Διΐ κ. τ. τ. ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ σπενδομένου πράγμ. ὡς ἐν Ἰλ. Α, 775. «Σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι· καὶ Ὀδ. Σ, 151. ὀλίγ' οὗ μετὰ δοτ. μοῦνοι σπένδειν, μὲ ἱερεῖς δυσαίζειν, ῥαντίζειν, Ὀδ, Μ, 363. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς δοτ. τοῦ ἁγγείου, μετὰ ἢ ἐκ τοῦ ὁποίου σπένδει τις, π. χ. δέπαϊ, δεπάεσσι, Ἰλ. Ψ, 146. Ὀδ Η, 137. κατ' ἐξοχὴν οἱ παρ' Ὅμ. Ἥρωες ἔσπενδεν κατὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου πρὶν ἢ πλησιάσωσι. Οἱ Μεταγνωστ. ἐκλαμβάνουσι ταύτην τὴν λέξιν, τῇ ὁποίᾳ ἡ σημασία ἦτον πάντοτε παρ' Ὅμ. ἱερᾶ, πολλαχοῦ ἐν γένει ἀπὸ τοῦ, ἔχυνα, χύνω, ὡς παρ' Ἡρόδ. 7, 54. κἀκ χρυσέης φιάλης ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ 4, 187. τροπ. «Δάκρυα σπείσειν, χυθεῖν δάκρυα, τοῦτον τινὰ ὡς σπονδὴν εἰς τὸν νεκρὸν, Ἰαπ. Ἀ. Π. σλ. 953. «Σπείσειν φίλτρα γάμου, Συνιέζω τὸ μαγικὸν ποτήριον τοῦ γάμου διὰ δημοσίου συνιζήσεως, Ἀπολ. ωνιῶ ἐπ 19. 2) ἐπειδὴ συνιέζουν νὰ κάμνωσι ποιαυτας σπονδὰς, ὅταν ἄκαμνον δημοσίους ὑποτιχίσεις, ἢ ἀνακωχὰς ἄκλιας, ἢ ὅταν ἐφιλιοῦντο, ἢ συμμαχίας καὶ εἰρήνην ὑπέσχοντο ἀναμεταξύτων δύο ἐθνῶν, ἐντεῦθεν κατὰ μετ. Διοδ. «Σπένδομαί τισιν, σπονδὰς ποιοῦμαι, ποιῶ μετά τινος εἰρήνην καὶ συμμαχίαν, καταλλάττομαι, εἰρηνεύω, φιλιοῦμαι μετά τινος. «Σπένδεσθαι ἐφ' ἡρπεδίοις, ὑπάρχειμι παρρησίᾳ εἰς τὴν πρεσβείαν, ἀσφαλῆ συνέδιαν, Αἰσχ. Κτησ. 23. λέγεται δὲ καὶ περὶ σπένδεσθαι πρός τινα, φιλεῖ, τινί, Ξεν. Ἀν. 3, 5, 16. καὶ Πλούτ. τὸ δὲ ἀντικείμενον τῆς σπονδῆς τίθεται εἰς δοτ. μετὰ τῆς ἐπὶ. Ἀπολλόν. Ἀλεῖος, κόμιο συνιζήσεις, Ἡρόδ. 3, 142. σπεισάμενοι μετὰ τῆς αὐτ. τοῦ πρ. μ. ἠσπείσασθαι εἰρήνην, κάμνω δημοσίᾳ, μὲ παρρησίαν εἰρήνην, Ἡρόδ. 7, 148. Ἰσοκρ. παναγ. 12. «Σπεισαμένους πρὸς ἀλλήλους, διὰ σπονδῶν καὶ ὅρκων φιλίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησαμένους. Ξενοφ. Ἀναβ. ἀ. γ'. 5. «Εἴτ' ὑπείσαιτο, καὶ εἴτ' ὑπέσχοιτο, εἴτις πολέμιος ἐγένετο σπεισαμένου Κύρου, ἐπίστευε μηδὲν ἧττον παρὰ τὰς σπονδὰς πάσχειν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σοφοκ. ἁρμην. τὸ Σπένδομαι, διὰ τοῦ, φιλιοῦσθαι, οὕτω γὰρ ἐώλουν τὰς ἐπὶ τῶν πολεμίων συμβάσεις· καὶ ἐπομένως εἶπε τοῦ, ὑποσχόμαι, διὰ σπονδῶν συμφωνῶ μετά τινος περὶ τινος. Πλούταρχ. εἰς Ῥωμύλ. «Ἐσπείσηντων ἀνοχαὶ καὶ συνῆλθον εἰς λόγους οἱ ἡγεμόνες, ἡ ἀνοχὴ, ἀναιρωχὴ τοῦ πολέμου ἐβεβαιώθη διὰ σπονδῶν, ἔκαμαν ἀνακωχὴν τὸν πόλεμον μὲ σπονδὰς, καὶ ἄρχισαν οἱ ἀρχιστράτηγοι νὰ πραγματεύωνται τὴν εἰρήνην. «Σπένδομαι νεῖκος, τελειώνω μίαν παλαιὰν φιλονεικίαν καὶ ἔριδα διὰ σπονδῶν, ἤτοι διὰ φιλίας καὶ ἀγάπης. Εὐριπ. Μηδ. 1140. «Δι' ὧντων δ' εὐδὲς ἦν πολὺς λόγος, σὲ καὶ πόσιν τὸν σὸν νείκεος ἐπείσθαι, τὸ πρίν, ἐφάσκειν εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ὁ λόγος, ὅτι ἡ μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ ἀνδρός σου παλαιὰ ἔρις ἐτελείωται, ὁ ἐστιν, ὅτι σὺ ἐφιλιώθης καὶ ἠγαπήθης μετὰ τοῦ ἀνδρός σου. Ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 136. «Ἦν με Θανοῦσαν στεῖλης, μὴ σπείσαι δεύτερα φίλτρα γάμου», νὰ μὴ ἐλθῃς, ἢ νὰ μὴ ἔμβῃς εἰς δεύτερον γάμον, ὁ ἐστι, νὰ μὴ δευτερογάνδρευθῇς. Ὁ Εὐσταθίος λέγει· «Σπένδεσθαι ἐπὶ φιλίᾳ, οὐ μὴν λείβεσθαι, λέγονταί τινες». Παῦλ. πρὸς Τιμόθ. δ'. 6. «Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, τῷ Θεῷ ἀνατίθεμαι, πρβ. λείβω.

Σπέος, εος, τό Ἐπικ. σπεῖος. Σπήλαιον, ἄντρον, χάσμα, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἐς ἐν Ἰλ. Δ, 279. «— ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα», εἰσήγαγεν, ἔφερε τὰ πρόβατα ὑπὸ τὸ σπήλαιον. Ὁ Ὅμ. χρῆται ἐν μὲν τοῦ τύπου σπέος κατὰ τὸ ἑνικ. μόνον τῇ ὀνομ., τῇ αἰτ. δοτ. σπῆι, καὶ τῇ αἰτ., ἐκ δὲ τοῦ, σπείου μόνον ἅπαξ τῇ αἰτ. ἐν Ὀδ. Ε, 194. καὶ συνεχέστερον τῇ γεν. σπείους, πλὴν μόνον ἐν Ὀδ., οἱ δὲ μεταγνωστ. Ἴωνες χρῶνται καὶ τῇ δοτ. σπεῖι, ἤτις ἐν Ἰλ. Σ, 402. κεῖται ὡς ἡμαρτ. ἀναγν. ἐκ δὲ τοῦ πληθ. χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον τῇ δοτ. σπέεσσι καὶ σπήεσσι, τὰ ὁποῖα ἀπαντῶνται πολλάκις μὲν, ἀλλὰ μόνον ἐν Ὀδ, ἐν δὲ Ἴλ. Ἀφροδ. 264. εὑρηται καὶ ἡ γεν. σπείων. Καὶ παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 207. φέρεται σπῆϊ. Τὴν ἀνώμαλ. δοτ. σπείτεσσι, ὡσαύτως ἐκ τοῦ, σπέαϊ, ἔχει ὁ Ξενοφῶν παρ' Ἡρωδ. περὶ μον. λεξ. σλ. 30. Dind. (ἀπὸ τοῦ σπέος προσώπτηται τὸ, σπήλαιον, καὶ, σπήλυξ, τὸ Λατ. spelunca.)

Σπέρδος, τό (σπείρω), ταὐτὸν τῷ, Σπέρμα, Νίκανδρ.

*Σπέργδην ἐπίῤῥ. (σπέρχω). Ἐρῤῥωμένως, μετὰ βίας καὶ ὀργῆς ἢ ταχυτήτος, βιαστικὰ· μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, Ἡτυχ. ἴδε σπέρχω.

Σπέρμα, ατος, τό (σπείρω). Τὸ ἐσπαρμένον· ὁ σπόρος, ἡ καταβολὴ, πᾶν τι, ἐκ τοῦ ὁποίου φύεται ἢ προκύπτει τι, ὅθεν καὶ, σπέρμα πυρὸς (Ὀδ. Ε, 490.), ὁ σπινθὴρ, τὸ ἐνάσμα· συνήθως δὲ ὁ σπόρος, ἢ οἱ ὁ κόκκις φυτοῦ τινος, ὃν σπείρομεν πρὸς καρποφορίαν, Τμ. Ὁμ. Δήμ. 308. 354. Ἡσ. Ἐ 418. Ἡρ. 3, 97. ἔτι δὲ καὶ ὁ κεφαλὸς τῶν φυτῶν καὶ μάλιστα τῶν σιτοποιῶν, γέννημα, Ξενοφῶν Οἰκον. «Χλόης γεωμένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος», λέγεται ἔτι καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος ἐξερχομένη πρὸς ἀνθρωποποίαν σπορὰ· πληθ. τ. «Σπέρματα τὰ σπερτὰ, ὅσα σηλαδὴ σπείρονται, τὰ διάφορα εἴδη σπερμῶν, Ἡσ Ἐ. 478. 473. 2) τροπ. μῦθος, ἀπόγονος, Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ζ. 3. «Οἱ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σπέρματος φύντες», Ἀπειμν. δ'. δ'. 23. «Ἀδελφοὶ, συγγενεῖς.

*Σπερμαγορειολαικοπολιχνοπωλίς, ίδος, ἡ, κωμ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἀνσ. 457.

Σπερμαίνω (σπέρμα), ταὐτὸν τῷ, σπείρω. Ῥίπτω, διασπορίζω τὸν σπόρον, καταβάλλω τὸν σπόρον εἰς τὴν γῆν ἢ σπορὰν ἀφίημι ἀπὸ τοῦ σώματός μου· τροπ. ἡγεμονεύω, γενᾶν ἀπογόνους, Ἡσίοδ. Ἔργ. 138. «Μὴ' ἀπὸ δυσφήμοιο πάγου ἀποστησάντα σπερμαίνειν γενεὴν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτὸς», ποτὲ νὰ μὴ σπέρνῃς παιδία, ὁπόταν ὑποστρέφῃς εἰς τὸν οἶκον σου ἀπό τινα κακὴν εὐωχίαν, ὁ ἐστι· ὁπόταν ἦς μεθυσμένος, ἀλλ' ὁπόταν ὑποστρέφῃς ἀπό τινα θείαν εὐωχίαν, ὁ ἐστιν, ἀπό τινα θυσίαν.

Σπερματίας, ου, ὁ, σινυές. Ὁ ἔχων σπόρους, σπορίτης, ὁ εἰς σπέρμα παρεσκευασμένος. «Ὅτι τοὺς πάπονας Κρατῖνος μὲν Σινωπεῖς σπερματίας κέκληκεν ἐν Ὀδυσσεῦσι. Πώποτ' εἶδες μοι τὸν ἄνδρα καὶ Δημάρετα φίλον ἐν Πέρῃ σινωπεῖ μέγιστον σπερματίαν ὠνούμενον· ἀντίκειται τῷ «Κύκνου χίας σινωπεῖ», ὁ μὴ ἔχων σπόρους, Ἀθην. β'. σελ. 68.

Σπερματίζω, ἴσω (σπέρμα) = σπερματίω, Σπείρω· ἐξέρχ. σπόρον ἀφίημι, ῥίπτω, χύνω ἀπὸ τοῦ σώματός μου.

Σπερματικός, ἡ, όν (σπέρμα). Εἰς σπόρον ἀνήκων· «Ἀγγεῖα σπερματικὰ» παρ' Ἀνατόμ. τὰ φυλάττοντα τὸ σπέρμ. «Λέγειν σπερματικῶς», παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, παραττικῶς, ἐν τῷ παρέρχεσθαι, συντόμως καὶ εἰρωνικῶς ἀναπαομένως. 2) τροπ. περιέχων ὡς ὁ σπόρος τὸν μέλλοντα καρπὸν, ἐν ἑαυτῷ τὰ στοιχεῖα ἄλλων πραγμάτων, ἰδέων κ. τ. τ ὡς παρὰ Διογέν. Λαερτ. ζ'. 148. καὶ Ἀντωνίν. δ'. 21. ὅθεν παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, «Σπερματικοὶ λόγοι τοῦ κόσμου», οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἢ τῶν στοιχείων, μερικοὶ ἐν τῇ ὕλῃ περιεχόμενοι σωματικοὶ νόμοι.

Σπερμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπέρμα μικρὸν σπέρμα.

Σπερματίς, ίδος, ἡ. «Φλὲψ σπερματίδα», ἡ εἰς τὸ σπέρμα ἀνήκουσα, ἢ ἡ περιέχουσα τὸ σπέρμα φλέψ, ταὐτὸν τῷ, σπερματικὴ.

Σπερματισμός, ὁ (σπερματίζω). Ἡ τῆς σπορᾶς ῥῦψις, ἡ ἄφεσις, χύσις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ σώματος. 2, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ. 4. καὶ 5. κατὰ πληθ. «Σπερματισμοῖα, τὰ ἐκ τοῦ σπέρματος φύοντα φυτὰ, τὰ ὁποῖα μεταφυτεύονται μετέπειτα διεξοδικώτερον, ὡς ἡ σάλατα καὶ τ. τ. ἡ συνήθεια τούτους «Φυτεύειν καλεῖ.

Σπερματολογέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, σπερμολογέω· ἐκ τοῦ

Σπερματολόγος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σπερμολόγος

Σπερματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τὰ σπέρματα πωλῶν, Πολυδ.

*Σπερματοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Περιεκτικὸς σπέρματος, χαρησφόρος, Ἰω. Λυδ.

Σπερματοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Σπέρματα ἢ σπόρους τρώγων.

Σπερματοφορέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, σπερμοφορέω ἐκ τοῦ

*Σπερματοφυλής, ὁ, ἡ, = σπερμοφυλής.

Σπερματόω, ῶ (σπέρμα). Καταπείρω. 2) σπέρμα καταβάλλω, σπείρω, σπέρνω, Θεόφραστ. γ'. 2.

Σπερματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπέρματος ὤν, σπέρματος εἶδος ἔχων ὁμοιος σπέρματι· ὅθεν. 2) τροπ. ὡς ὡς ἐν τῷ κοκκίῳ τοῦ σπόρου, δηλ. ἀνεξέλικτος, στοιχειώδης μᾶλις σχεδιασμένος καὶ ἀτελείωτος. Ἀρτεμιδ. δ'. προείμ. «Ὅσα σπερματωδέστερα καὶ οὐκ ἐξειργασμένα συνέγραψαν οἱ παλαιοί· ἔτι δὲ διεσπαρμένοι, ἀνεσπαρμένοι, σποράδην κείμενοι, ἐρρίμμενοι.

Σπερμάτωσις, εως, ἡ (σπερματόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ βάλλειν, ῥίπτειν εἰς τὴν γῆν σπορὰν, τὸ καταβάλλειν σπόρον, σπείρειν. 2) τὸ πιαίνειν ἢ φέρειν σπόρον, Ἀθην. β'. 61.

Σπαρμεῖον, τό· ταὐτὸν τῷ, σπέρμα, Νίκανδρ. Θηρ. 599.

Σπερμεός, εία, εῖον, ἡ, ὁ, ἡ, καὶ

Σπέρμιος, ὁ, ἡ (σπέρμα). Εἰς σπόρον ἢ εἰς σπέρματα ἀνήκων· ἢ ἐκ σπέρματος ὤν, ἀπὸ σπόρου.

Σπερμοβαλέω, ῶ (βάλλω, βολή). Σπέρμα, ἢ σπόρον βάλλω, ῥίπτω· σπόρον χύνω ἀπὸ τοῦ σώματός μου.

Σπερμογονέω, ῶ. Σπέρμα, σπόρον γεννῶ, ποιῶ, ἢ κτῶμαι, λαμβάνω· ἐκ τοῦ

Σπερμογόνος, ὁ, ἡ (γονή). Σπέρμα γεννῶν, προξενῶν, παράγων, ἢ κτώμενος.

Σπερμολογέω, ῶ· Μ. ἤτοι (σπερμολόγος). Συλλέγω, συνάγω, ἢ τρώγω σπέρματα, σπό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρικε. «Ὄρνιθα ὅσα σπερμολογεῖα, ὅτα κατεσθ. τρώγοντι σπέρους, Ἱπποτρ. 2) σπερμολόγος, ἡτοι κόλαξ, παράσιτος, φλύαρος, πλάνος, ἀλήτης ἢ σύρτης εἰμί, Φιλόστρ. εἰς βίον Ἀπολ. ε. 21. 3) τροπ. καθ' ἓν ἢ κατ' ὀλίγον συναθροίζω, συρράπτω τι, στουπόνω, ὡς παρὰ Φιλοστρ. ἐν Σοφιστ. α. 22. «Μεθίστατο σπερματολογεῖσθαι, συνάγειν καὶ συρράπτειν αὐτὰς ἔζει.

Σπερμολογία, ἡ. Ἡ πρᾶξις, ἢ τὸ πολίτευμα τῶν σπερμολόγων, ἀττείσμός, φλυαρία ναυτιώδης, ἀδολεσχία, παρασιτία, ἀγυρτεία, Πλούταρχ.

Σπερμολογικός, ἡ, ὁν. Σπερμολογῶν, φλύαρος, παράσιτος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σπερμολόγων ὤν, ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν σπερμολόγων ζῶν, ἢ ἀνήκων εἰς σπερμολόγον. Ὁ Πλούταρχ. ἐν προβλ. συμπ. συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ «Περίεργος».

Σπερμολόγος, ὁ, ἡ (σπέρμα, λέγω). Σπέρματα, σπόρους συλλέγων· συνάζων καὶ τρώγων κόκκους, σπέρους, ὄθεν καὶ εἶδος κολοιῶν ἀπὸ σπόρων ζώντων, λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 235. 582. «Τότε χρὴ στρουθῶν νέφος καὶ σπερμολόγων ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν ἀπαίρψαι· λέγονται ἄρα «Ὀρνιθες σπερμολόγοι», τὰ τρώγοντα τοὺς σπόρους τῶν φυτῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς πτηνά, καὶ μάλιστα μικρὸν ὀρνεόριον ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κολοιῶν. 3) οὐσ. ὁ σπερμολόγος, ὁ λόγους σπείρων, ὁ αὐτολὴξ καὶ εὐκαταφρόνητος ἄνθρωπος, ὁ ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων διατῶν, παράσιτος, φλύαρος, ποταπὸς ἀττεισμὸς λόγων, ἀδολεσχία, πλάνης, ἀγύρτης, ἀκριτόμυθος, εὐρυλόγος, περίττωμα ἀγορᾶς, οὐτιδανός, Δημοσθ. στεφ. καὶ παρὰ Πλουτ. «Σπερμολόγα ῥήματα», φλύαρα, ληρώδη, οὐτιδανά. Ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδυσ. Ε. στίχ. 409. ἐχεῖ· «Τροπικῶς τέτραπται καὶ τὸ σπερμολογεῖν, ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἀμεθόδως ἐπὶ μαθήμασι καὶ τισὶν παρακουσμάτων· – ὁ δὲ κυρίως, φασὶ, σπερμολόγος καὶ σπερμοισμός, εἶδος ἐστὶν ὀρνέου, λεκβώμενον τὰ σπέρματα, ἐξ οὗ οἱ Ἀττικοὶ σπερμολόγους ἐκάλουν τοὺς περὶ τὰ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, ὅτι τὸ ἀνελεγόμενον τὰ ἐκ τῶν φορτίων ἀπορρέοντα καὶ ζητοῦν ἐκ τούτων θᾶλ, τὴν αὐτὴν ἔλαχε τιμὴν καὶ κλῆσιν καὶ οἱ οὐδενὸς λόγου ἄξιοι». 3) σπερμολόγα παιδάρια, τὰ παρ' Ῥωμ. deliciæ, puer in deliciis, Suet. Aug 3.

Σπερμονέμος, ὁ, ἡ (νέμω). Σπέρματα νεμόμενος, τοιοῦτον τῷ σπερμολόγος.

Σπερμονχέω (ἔχω). Σπέρμα ἔχω, φέρω, Θεόφραστ. γ. 18.

*Σπερμοφάρος, ὁ, ἡ, = σπερματοφάρος. (ε)

Σπερφοφορέω, ῶ. Σπέρμα, σπέρον φέρω, Θεοφραστ. α. 3. ἐκ τοῦ

Σπερμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σπόρους, ἢ καρπὸν γεννῶν, παρέχων, γόνιμος, ἔπιγρ.

Σπερμοφυέω, ῶ· Μ. ῆσω. Σπέρμα φύω, γεννῶ, ἢ φέρω, Θεόφρ. Αἴτ. φ. ι, 18. ἐκ τοῦ

Σπερμοφυής, ἐος, ὁ, ἡ (φυή). Σπόρους γεννῶν, φύων ἢ φέρων. 2) παθ. ἐκ σπέρματος γεννηθείς.

Σπερχεσπόρος, ὁ, ἡ. ἴδε ἐν τῷ, σπερχνός.

Σπερχνός, ἡ, όν (σπέρχω). Ταχύς, σπουδαῖος, ἅτινι ἐγκείμενος πρός τι ἢ ἐπειγόμενος, Ἡσίχ. Καλλίμ., κατεπείγων, θερμός, ἐξύς, χαλεπός, ἐρμηνικός, σφοδρός, βίαιος, διαπεραστικός, τοσοῦτον ἐπὶ κόσμευσιν, ὅσον καὶ ἐπὶ ψυχικὸν πάθημάτων. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 453. Καὶ β ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος σπερχνόν, ἐν σακεῖ μεγάλῳ· ὁ Ἱπποκρατ. λέγει· «Ὀδύνη ὀξεῖα τε καὶ σπερχνή. Νόσος σπερχνή. Πυρετὸς σπερχνός· ἀντὶ τοῦ, Ὀξύς, σφοδρός, συνεχής· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο ταχύν, βίαιον, ἑρμηνικόν, οἷον πειν· ἢ βιάζων, ἀναγκάζων, κατεπείγων, προτρέπων, ἐπιτάχυνων, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἐνάται ἑρμηνευθῆναι καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλ. Θηβ. 287. «Ἄγγελους σπερχνούς.»

Σπέρχω, Μ. ξω. Σπεύδω, κατεπείγω, παρορμῶ, προτρέπω, ἀναγκάζω, κελεύω, βιάζω, κραβίζω, εἰς ταχεῖαν κίνησιν βάλλω, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ· καὶ ἑστηῶσιν ἀντὶ τοῦ, διώκω, τρέχειν ποιῶ, ἐλαύνω, ὠθῶ. «Ὅτε σπέρχωσιν ἀθλιαι, ὅταν βιάζωσιν αἱ φορτοῦνται, Ἰλ. Ν, 334. πρβλ. Ὀδ. Γ, 283. Παθ. σπέρχομαι, εἶμαι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, τρέχω, περιπατῶ ὀλίγωρος, τρέχω, ἐν γένει, βιάζομαι, ἐπείγομαι, Ἰλ. Τ, 317. καὶ Ω, 248. «Σπερχομένοιο γέροντος, ἐπειγομένου, βιαστικά, σπουδαίως τρέχοντος· μέτρημις (Ὀδ. Ν, 22. ια, βιάζομαι μὲ τὰ κωπία, σηλ. κωπηλατῶ ταχέως· συχνότατα ὅμως χρῆται ὁ Ὅμ. τὸ μετοχ. παθ. ἑρατ. ὡς ἐπίθ. ταχύς, ὀξύς, ὁρμητικός· ἐπὶ δὲ διαθέσεων τῆς ψυχῆς σημαίνει, εἶμαι πολλὰ ἐρεθιστισμένος, ἐμπαθῶς ἔχω, Ἱπόκρ. 3, 71. ὡταυτ. «πέρχεσθε, Ἡρόδ. 1, 34. μετὰ δὲ ὀστ. «Σπέρχομαι τινὶ, ὀργίζομαι κατά τινος, χαλεπαίνω, θυμώνομαι, Ἡρόδ. 5, 33. παρὰ τοῖς μεθ' Ὁμηρον. (Ἐντεῦθεν τὸ Σπέργω, καὶ τὸ Λατιν. pergo, exergo, expergisco, ἀντὶ τοῦ, incito, excito. τὸ δὲ σπαργάω οὐκ ἀνήκει ἐνταῦθα.)

Σπές, ἀντὶ τοῦ, εἰπέ ἐκ τοῦ, Ἔπω, τὸ, λέγω, ὡς καὶ τὸ, Σπέτε, ἀντὶ, εἴπατε, σχηματιστέον κατὰ τὸ, σχές, σχέτε, ἐκ τοῦ ἔχω, Ἐ. Μ.

Σπέσθαι, ἀπαρεμ. Ἀόρ. μέσ. τοῦ ἕπομαι, ὡς καὶ τὸ, σχέσθαι, ἐκ τοῦ ἔχομαι, Ὀδυσ. Χ, 324. «Σοὶ δ' ἅλοχον τε φίλην εἰσέσθαι, καὶ οἶκον ἐκέσθαι. Ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει· «Σπέσθαι, τὸ ἀκολουθῆσαι, ἀπὸ τοῦ ἕπεται, τὸ ἀποσυμφωνεῖ ἐπεσθαι, πλεονασμῷ τοῦ σ ἐσπέσθαι, καὶ σπέσθαι.»

Σπέσσε, Ἀπιθ. δοτικ. πληθυντ. τοῦ, Σπέος, ἀντὶ Σπέσι, Ὀδυσ. Α, 250.

*Σπέτε, ὅρ. σπές.

Σπεύδω, Μέλ. εὐσω. Ἐντρχητ. ταὐτόν ἐστι τῷ σπέρχω. Ἐπείγω, ἐλαύνω, ἐρεθίζω, ὠθῶ, σπωχίω, ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν ποιῶ, ἐπιταχύνω, βιάζω, ἀναγκάζω, εἰς κίνησιν βάλλω· καθὰ ἠθέλησα τὸ, ἀποσπεύδω, καὶ ἐπισπεύδω, Ἰσοκρατ. Φιλιππ. 8. «Ἐσπευδον δὲ μᾶλλον εἰς τὸ περιφθῆναι σε τὸν λόγον τοῦτον· κατήπειγον, παρώρμων ἐμέ· καὶ Ἰλ. Ν, 235. «Γλίμον σπ.», Ὀδ. Τ, 137. Ἡρόδ. 1, 38. 206. 3, 137. πρβλ. Bornem. Ξεν. Συμπ. 7, 4. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ζητῶ τι μὲ ζῆλον, ἀγωνίζομαι ν' ἀποκτήσω τι, ἀπολύτως, μετὰ αἰτ. ὄθεν καὶ παθ. «Ξυνὸν πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται, Ἡρόδ. 7, 53. β) τροπ. παρακινῶ, παροτρύνω, παρορμῶ, ἐγκαρδιόνω, κουζεσθ εἰστι, Ἡρόδ. 8, 46. 2) συνεχίστερον· οὐδετερ. ἐπείγομαι, βιάζομαι, σπουδὴν ποιοῦμαι, ταχύνω, μετὰ σπουδῆς τρέχω, Ἰλιδ. Ω, 253. «Σπεύσατέ μοι, καὶ τέκεσθαι, ταχύνατε, ταχέως θρίμετε· καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. γ. δ. 30. «Καταλιπὼν τὸν ἵππον, ἔσπευδε πεζῇ, ἔτρεχε σπουδαίως· β) καταγίνομαι περί τι, μετὰ σπουδῆς ἐργῶ, μετὰ προθυμίας ἐπιχειρῶ τι, κοπιῶ, προθυμοποιοῦμαι, προσπαθῶ, πασχίζω, ἀγωνίζομαι· συντάσσ. μετὰ μετεχ. ὡς παρ' Ὁμ. «Σπεύσε πονησάμενος τὰ ἀ ἔργα, ἐτάχυνε, ἐβιάσθη κάμνων τὰ ἔργατου, ἤγουν ἔκαμε τὸ ἔργον του μετὰ σπουδῆς, ἄρα ἀντὶ, σπουδαίως ἐπονήσατο, Ὀδ. Α, 250. 310. παρὰ δὲ τοῖς μεταγνστ. συνήθ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡσ. Ἑ. Χ, 673. Ξενοφ. Ἀνά. γ. 14. «Σπεύδειν ὡς τάχιστα πορεύεσθαι· καὶ ἐν δ. ή, 2. «Σπεύδοντες ὡς τάχιστα ἐξελθεῖν, βιαζόμενοι, ἐβιάζοντο νὰ φύγωσιν· ὀλίγωρα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 1, 74. 8, 41. Ἰλ. Ρ, 121. «Πρὶ Πατρόκλοιο ξεινότος σπεύσομεν, θέλομεν ἀγωνιτὸν περὶ αὐτοῦ, περὶ τὸ λαφυκνόν του μαχόμενοι· «Σπ. εἰς μάχην (Ἰλιδ. Δ, 225.)», βιάζομαι εἰς τὴν μάχην, ἀνδ' οὗ ἐν Ο, 402. κεῖται τὸ μέτ. «Σπεύσαμαι εἰς Ἀχιλῆα, θέλω τρέξει, ταχέως ὑπάγει πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, ὃν τρόπον καὶ ὁ Δίσχ. Εὐμ. 351. ἔχει τὸν μέσ. μετοχ. ἐνεστ. σπευδόμενος, ὁ δὲ Ἀπε. οὐν παθ. μετοχ. παρακ. ἐσπευσμένος, ἀντὶ, βιαστικός, σπουδαῖος, καθ' ἣν σημασ. ὁ Ὅμ. χρῆται αἰεὶ τῷ ἐνεργ. μετοχ. ἐνεστ. σπεύδων, Ἰλ. Θ, 293. Ψ, 506. καὶ ἀλλαχοῦ. «Σπεύδειν τινὶ ἀγωνίζομαι διά τινα, εὔνους εἰμὶ αὐτῷ, εὐνοϊκῶς ἔχω, μεγαλοφρόνως διάκειμαι, παρὰ Χαρίτ. πρβ. σπουδάζω. Παρὰ δὲ τοῖς Ο'. καὶ ἀντὶ τοῦ, κατατοῦ εἰς ψυχικὴν κίνησιν· ἐκ τῆς ἰδέας ῥίζης ἔχει ὁ Ἡσύχ καὶ τὸ «Σπείομενι, πορευόμεν, ἀκολουθήσομεν· πτοοῦμαι, ἐπλήττομαι, παράτομαι, ἀνήσυχος γίνομαι, Ἐξοδ. ιε. 15 Ἐκκλ. α. 21. καὶ 28. ὡς καὶ τὸ, καταπεύδειν, παρὰ Δανιὴλ δ'. συνήθ. παράγεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ, ἔνω, ἔσπον, σπεῖν, ἐξ οὗ τοῦ σπεύδω τὸ σπουδή, σπουδάζω)· ὅθεν

*Σπευστέον, θετ. ἐπίρρ. Πρέπει νὰ σπεύσῃ τις, βιαστέον, Ἀρστ. Λυσ 320. καὶ

Σπευστικός, ἡ, όν. Ὅστις σπεύδει, πρόθυμος, ταχύς, βιαστικός, σπουδαστικός.

*Σπευστός, ἡ, όν, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ σπεύδω· Βεβιασμένος, ἐπιταχυνθείς, μὲ ζῆλον, μὲ βίαν, σπουδὴν γενόμενος.

Σπέω, ἀχρ. ἔσπα, ἀφ' οὗ παράγ. τόσον ὁ ἀπαρεμφ. ἀόρ. σπεῖν, Μέσ. σπέσθαι τοῦ ἕπω, ἕπομαι, ὅσον καὶ ἡ προστ. σπές τοῦ εἰπεῖν.

Σπῆ, σπήετι, ἰοτικαί, Ἰωνικαὶ ἐκ τοῦ, σπέος, ἀντὶ, σπέει, σπέεσι, Ἰλ. Ζ; 402. Ὀδυσ. Ι, 400. καὶ Ἡσ.

Σπηλαῖδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σπήλαιον. Μικρὸν σπήλαιον· (τὸ α ἐστι μακρὸν, καθότι τὸ σπηλαῖδιον ἀντὶ τοῦ σπηλαΐδιον κεῖται, πρβλ. ἐλαΐδιον).

*Σπηλαιοειδής, ταὐτόν τῷ, σπηλαιώδης, Εὐστάθ.

Σπήλαιον, τό (σπέος). Τόπον κοίλωμα, ἢ τρύπα μεταξὺ τῶν πετρῶν, ἢ μέσα εἰς τὰ ὄρη, ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς, ἄντρον, σπηλιά· ταὐτὸν τῷ, σπήλυγξ. ὅθεν

Σπηλαΐτης, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ σπηλαίου ὤν, ὁ εἰς σπήλαιον κατοικῶν, ἢ οἰκήσεως, σπηλαιώτης, Παυσαν. Ι. 32.

Σπηλαιώδης, ους, ὁ, ἡ (σπήλαιον, εἶδος) = σπηλαιοειδής. Σπηλαίου εἶδος ἔχων, ὅμοιος σπηλαίῳ· πλήρης σπηλαίων.

*Σπηλοδίαιτος, ὁ, ἡ. Ἐν σπηλαίῳ διαιτώμενος, Τριφ.

*Σπηλυγγώδης, ὁ, ἡ = σπηλαιώδης. Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Σπήλυγξ, υγγος, ἡ (σπέος), ταὐτόν τῷ, σπήλαιον· Γῆς ἢ πέτρας κοίλωμα, ὄθεν τὸ Λατιν. Spelunca· φαίνεται, ὅτι ἦν ἐν χρήσει μόνον παρὰ Ποιηταῖς· κατὰ δὲ Σνειδ. ἐλέγετο καὶ ἀρσ. ὁ σπήλυγξ. ὅτι δὲ καὶ τὸ, σπέος, καὶ τὸ, σπήλυγξ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχουσι, φανερὸν ἐστι (φαίνεται δὲ συγγ. καὶ τῷ, σπίλος, σπηλάς). Ἀπολλών. ἀργ. β'. 568. Διονύσ. τύρ. παρ' Ἀθην. δ' σελ. 401. «Νύμφῶν ἱπὸ σπιλυγγαι, ἤτοι τοῦ, Νυμφῶν ἄντρον. Παράγωγὴ τούτου φαίνεται ἡ ἀκόλουθος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σπίλωνες, τραχεῖς τόποι· ὁ αὐτὸς «Σπειλάς, πέτραις, καὶ ἑπομένως Σπηλόν, σκληρόν· καὶ, σπίλον, συμπεφυκός, λεῖον, ὅθεν φαίνεται, ὅτι τὸ, σπίλος, καὶ σπῖλος σημαίνει πυκνόν τι καὶ στερεὸν σῶμα· καὶ ἐξαιρέτως τὸ, σπῖλος, ἀπόσπασμά τινα πέτρας ὑπὸ θαλάσσης περικυκλωμένην. Τὴν συγγενῆ σημασίαν τούτου τοῦ, καταφαγωμένη, καὶ πετρυπημένη, εἴδω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, σπίλος, πρῖος, πηλός, πέτρα παρωδῆς, χοιράς, γῆ θεραπική. Καλεῖται ἄρα παρ' αὐτῷ, σπίλος, ἡ· καὶ, σπίλαξ, ταὐτόν ἅπερ καὶ τὸ, Χοιράς· σπέος δέ, καὶ σπήλαιον, καὶ σπήλυγξ, ἡ κοιλώδης, ἡ ἡ κεκοιλωμένη πέτρα εἰς τοὺς αἰγιαλούς ἢ εἰς τὰ ὄρη. Ἡ παρ' Ἡσυχ. γλῶσσα· «Σπίλα, σπέμφυλαι, κατὰ τὴν τοῦτο πρέπει τὰ γραφῆ, σπῆλα· ἐξ ἐναντίου ἡ· «Σπίλαι, χοιράδες ἐξ ἑτέρων, φαίνεται ὅτε συγγενεύει μετὰ τῆς· «Σφίλεες, χοιράδες μαγειρικαί· καὶ «Σφίλη, χοιράς· ἀλλὰ ταῦτα πάντα προϋποτίθησιν ἀρχὴν τινα ἀπὸ τοῦ σπάω, σφάω, τὸ σχίζω.

*Σπηλιώδης, ταὐτὸν τῷ, σπηλαιώδης, ἀμφ.

*Σπίγγος, ὁ, = σπίνος, Ἡσυχ.

Σπιδής, ές, ὁ, ἡ (σπίζω). Ἐκτεταμένος, ἐπιμήκης, μέγας, μακρός, ἐπίπεδος, εὐρύς, πλατύ· καὶ ἴσως, Ἰλ. 754. «Τόφρα γὰρ οὐκ ἐσπέμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο, ὅφρα ἕλλει κεῖ σπιδέος ἀνάγωσαν· καὶ διὰ τοῦ, περιφερούς, στρογγύλου, ἠρμήνευσαν, ἐκ τοῦ, ἀσπιδής, ἐπιθ. τοῦ ἀσπίς. Ὁ Αἰσχυλ. εἶπε, «Σπιδίου μῆκος ὁδοῦ, ἀντὶ τοῦ, μακρόν· καὶ Ἀντίμαχος, «Οὐδέ σπιδέσσιν προιεσσάμεθα, ἀντὶ τοῦ, μακρέσιν, κατὰ τὴν Ἐτυμολόγ. Ἡναΐδα δὲ νήσευσι φασὶ καὶ τὰ τοῦ Ἡσυχ. «Σπιδίον, = πυκνόν, συνεχές, «σεσηγός» καὶ «Σπιδέες, = μίλαν, πλατύ, σκοτεινόν, πυκνόν, μέγαν, καὶ «Σπιδίει, σανίσσει τοίχῳ· καὶ τέλος, «Σπιγνόν, = μικρόν, βραχύν· (τοὐναντίον ἔσπερπε τὸ, ἀσπιδές, νὰ μὴ ὑπάγηται εἰς τὸ, ἀσπίς, ἀλλὰ νὰ θεωρῆται ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τοῦ σπιδής, ἔχουσα μέσον προτασσόμενον τὸ εὐφωνικὸν α).

Σπίζα, καὶ σπίζη, ἡ (σπίζω). Πᾶν μικρὸν στρουθίον ἤτοι ὀρνιθάριον, κάθε μικρὸν πουλίον. πτηνόν, τὸ ὁποῖον πιπιΐζει, σφυρίζει, ἰδίως δὲ ὁ σπίνος, Pringilla, Ἀριστοτ. Ζῴ. Ἱστορ. β'. 8. καὶ ἡ. 5. καὶ ϛ'. 8. ἔσθ· «Σπιζίαιω, ᾠδεῖν μικρὸν ἱέρακος (Nisus), Ἀριστοτ. αὐτόθ. ἡ. 3. καὶ ϛ'. 85 καὶ «Σπιζίτης», ὁ, ἐκ τοῦ εἴδους ἢ μεγέθους σπίζης, εἶδος αἰγιαλοῦ ὀρύσσου (Parus), Ἀριστοτ. αὐτόθ. ἡ. 3. καθόλου δὲ λέγεται, πᾶν μικρὸν ὀρνίδιον, εὐτιτες ἢ φωνὴ ἑκατέρᾳ τὸ ῥῆμα, Σπίζω, ὅπερ ὁ Ἄρατος ἐν Διοσημ. 1024. χρῆται ἐπὶ τοῦ σπίνου. Τίμων παρὰ Διογ. ϛ'. 42. λέγει· «Οἱ δὲ μιν οὔτε γλαῦκα περὶ σπίζαι τερατεύεται· ἔπειτα καθόλου λέγονται Σπίζαι, τὰ μικρὰ ὀρνιθάρια.

Σπιζίαι, ὁ. Εἶδος ἱερακος· 2) = σπιζίτης· καὶ *Σπιζίτης, ου, ὁ, ἐξ σπίζα.

Σπίζω, = ἐκτείνω, ἔθεν τὸ, σπιδαμή, καὶ σπιδή, καὶ σπίδιες· ἀνήκοιτα εἰς τὸ, σπάω· κεχωὼς φαίνεται. μόνον παρὰ Γραμματ. ἐν Ἰλιδ. Δ. σελ. 882. «Σπίζω, τὸ ἐκτείνω, ἐξ οὗ καὶ σπιδαμή· παρὰ τὸ δαμᾶ σπίζεσθαι, ὅ ἐστιν ἐκτείνεσθαι ἐν τῷ μετρεῖν τοὺς ἄκρους δακτύλους· 2) = πιπίζω, ὡς παρ' Ἄρατ. Διοσημ. 1024 ἔνθα ἐκφράζει τὴν ἐξαίσιαν φωνὴν καὶ τὸ ἡδύσμα τῶν μικρῶν ὀρνιθαρίων, καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ σπίνου. «Καὶ σπίνος ἠδὺ σπίζων», ὑπὸ ἕλκρων φθεγγόμενος, ὁ Σχολ. Λεπτ. pipio

Σπιθαμαῖος, αἶα, αῖον· ταὐτὸν τῷ, σπιθαμιαῖος, Διόδωρ. Σικ. ἀ. σελ. 356. καὶ Ἡλιόδωρ ἐμφ. Lobeck Φρυν σελ. 624.

Σπιθαμή, ἡ (σπίζω). Πιθαμή, τὸ μέτρον, τὸ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου ἐπὶ τὸν μικρὸν διάστημα ἐκτεινόν. Ὁ Πολυδ. ἐν β'. περὶ τῶν διὰ χειρὸς μέτρων, οὕτω λέγει· «Εἰ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν σμικρότατον μετρεῖς, σπιθαμὴ τὸ μέτρον· ἔχει δακτύλων περιεκτικόν. Ὁ Φώτιος ἔχει ἔτι· σπιθαμή, τοῦ βίου τὸ ἐλάχιστον, οἷον χρόνου στιγμή· ἐκ τοῦ λή. Ψαλμῷ στίχ. 7. ἔνθα ὁ Σύμμαχος ἀντὶ τοῦ, Παλαιστάς· «Ὡς σπιδαμὰς ἑξῶκος τὰς ἡμέρας μου», ἠρμήνευσε· Ἡρότ. 2, 106. «Ἀνὴρ ἐγγεγλυμμένος, μέγεθος πεμπτης σπιδαμῆς», ἤτοι 4 ½ πήχεων. Ὁ Δίδυμος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Τωμαίοις ἀναλογίας Τ, λέγει· «Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ τὸ δὶς ἥμισυ, ἥμισυ τρίτον φασί· καὶ τὸ ἓξ ἡμίσυ τάλαντα, ἑβδομον ἡμιτάλαντον· καὶ τοὺς τέσσαρας ἥμισυ πήχεις, πέμπτην σπιδαμῆς, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος».

Σπιθαμιαῖος, αία, αῖον. Μιᾶς σπιδαμῆς μῆκος ἔχων.

Σπιθαμώδης, εος. ὁ, ἡ (εἶδος). Σπιδαμῆς εἴδος ἔχων· ταὐτὸν τῷ, σπιδαμώδης.

Σπιλαδώδης, εος, ὁ, ἡ (σπιλάς, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σπιλάδων· ἐλπρὴς σπιλάδων, βράχων, σκοπέλων.

Σπιλάζω, ταὐτὸν τῷ, σπιλόω.

Σπιλάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἡ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ, ἐξέχουσα πέτρα· σκόπελος, βράχος, Ὁδ. Γ. 298. Ε, 401. 405. «Ἀλλ' αὐταὶ πρηλῆτες ἴσαν, σπιλάδες τε πόγοι τε» ἔνθα ὁ Σχολ. «Σπιλάδες, αἱ διεσχισμέναι καὶ κεκοιλωμέναι πέτραι, ὑπὸ τῆς πληξεως τῶν κυμάτων· ἢ ὁ δὲ Εὐσταθ. «Πέτραι παράλιαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πληξει· ὁ Φώτ. «Αἱ ἐν ὕδατι κοῖλαι πέτραι, ὡς Ἀπίων. Ἡλιόδωρος δὲ τὰς παραθαλασσίας πέτρας καὶ ἐπειλημμένας ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἡ συνήθεια αὐτὴ τοῦ, σπιλάς, ἀφύλαξεν ἄλλην τινὰ ἀρχαίαν ἰσοδύναμον καὶ φυσικωτέραν λέξιν «Κάραυλον, τέω, ἐκ τοῦ, χαράσσω, καὶ αὐλός· διότι καὶ τὰ χαράγματα καὶ διασχίσματα τούτων τῶν παραθαλασσίων πετρῶν, αὐλοῦ εἴδος ἔχουσι· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἀνακλέτ. ὁ. σελ. 147. «Ἐρημίης σπιλάεα, πέτρας κοίλωμα, χάραυλος· ἴδε καὶ, σπήλυγξ. μεταφ. κιθάρ· 2) ἐπίθετ. «Ἡ σπιλάεσσα, Θεόφραστ. περὶ Φυτ. β'. 6. ἀντὶ τοῦ, γῆ κεκομμένη, ὀργιλώδης, ὁ Πλίνιος ἠρμήνευσε τοῦτο διὰ τοῦ, argillaceum παρὰ δὲ Σοφ. Τραχ. 678. ἄνευ τοῦ, γῆ, ὀργιλώδες ἔδαφος· (συγγεν. τῷ, πηλός).

Σπίλος, καὶ σπανιώτ. σπίλις, ὁ. Ῥύπος, μιασμός, κηλίς, λέρα, τροπ. ἐντροπή, αἰσχύνη· ἀχρ. παρ' Ἀνακ., οἵτινες αὐτὸ τοῦτο χρῶνται τῷ, κηλίς, Ἰοβ. Φρυν. σελ. 28. Παράγουσι δὲ οὐτῷ παρὰ τὸ, σπιλόω, σημ. 2., τρόπον τινὰ γῆ λέρας, ἐπειδὴ μὲ αὐτὴν κάμνουσι λίρας.

Σπίλος, ὁ, = σπιλάς. Ἡ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἐξέχουσα πέτρα· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι καὶ τὸ ἐν πεδίῳ ἐξέχον ὄρος, ἢ ὀπότομος πέτρα· «Σπίλος Πορνασσίου, τὸ ὄρος τοῦ Παρνασσοῦ, Ἰων. παρ' Ἡσυχ. ὡς καὶ παρ' Ἀριστοτ. κόσμ. γ'. 3. (συνῆθ. μετ' ἐπισπάσεως σπίλος, ὅμως τὸ μόνον γνωστόν μοι χωρίον, τὸ ὁποῖον ἔχει τινὰ ἀξιοπιστίαν καὶ κῦρος, παρὰ Λυκ. 488., ὑπαιτεῖ τὸ Ἰῶπα βραχύ, εἰς ἴ συνιζάνει καὶ ὁ Ἰων. παρ' Ἡσυχ. 2. σελ. 1248., ὅταν ἐκεῖ ἔχωμεν, ὡς δεῖ, πεντεμέτρου αὐτόθεν).

Σπιλόω, ῶ (σπίλος). Ῥυπόω, μιαίνω, κηλιδόω, λυμαίνω.

*Σπιλώδης, ὁ, ἡ (σπίλος, εἶδος) : = σπιλαδώδης, Ἀρστ.

Σπίλωμα, τὸ (σπιλόω), ταὐτὸν τῷ, σπίλος. Ῥύπωμα, λέρωμα, παρὰ τοῖς Ο'.

Σπιλωτός, ἡ, ὸν (σπιλόω), Ἐσπιλωμένος, κηλιδωμένος, λερωμένος.

Σπίνα, ἡ, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, σπίνος, Pringilla. Μικρόν τι ὀρνιθάριον (σπινίον), ποικίλον, οὗτω κληθὲν διὰ τὴν λεπτὴν του, συριστικὴν φωνήν. Παρ' Ἀριστοτέλει κολοβὸν τοῦτο, σπίζα, καὶ παρ' Ἀριστοφάν. ἐν Ὄρν. 1079. Κήρ. 1149. Σπίνος, καὶ ἐγέρετο εἰς τὰς ἀγορὰς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπωλεῖτο συχνοῖς ὄβοις· ὅθεν ὑποκορ. «Σπινίδιον», τὸ· ἔθεν τὸ παρ' Ἡσυχ. «Σπινία, εἶδος ὀρνιθαρίου, σπίνος· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι· Σπίγγος, σπίνος παρὰ Γραμματ. εὑρηται καὶ, σπίνα· πεδιωδῶς ὅμως ἠμάρτ. ὁ τευθισμὸς σπίνος.

Σπινθαρίγξ, ιγγος, ἡ· καὶ, σπινθάριξ, ιγγος· καὶ, σπινθρίς ίδος, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Σπινθήρ. Τιμ. Ὁμ. Ἀπο. 422.

*Σπινθεύω, Σπινθροβολῶ, ἐκ τοῦ

Σπινθήρ, ῆρος, ὁ. Μικρόν τι λείψανον τοῦ πυρός, ὃ μένει ἐν τῇ σποδῷ, στάκτῃ, ὅπερ ὁ Ὅμηρ. «Σπέρμα πυρός» εἶπε, ξώπυρον, καὶ ἡ τοῦ πυρὸς ἀποβολὴ ἢ ἀποπήδησις, βιᾶλις, ὅ ἐστιν, ὅπερ ἀπιβάλλει ἢ ἀναβρύζουσα ἐλὸς μερίδιον τοῦ πυρός, καὶ ἀπορρίπτουσα τὰ πεπυρωμένα μέταλλα ἐν τῷ σφυρηλατεῖσθαι, χυδ. Σπανζολίδρα, Ἀριστοτ. Πλούτ. παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ἰλιδ. Δ, 77. λέγεται καὶ ἡ Ἀκτίς, ἀστιλπὴς λάμψις, αὐγή, «Ἀστέρα λαμπρὸν» τοῦ δέκα πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἐστεῖσι, ἀπὸ ταύτου ἐν τοῦ ἀστέρος πολλαὶ ἀκτῖνες ἀποπηδῶσιν. Τὸ δὲ ἐν Ἐπιγράμ. Στρατωνικ. «Ὀφθαλμοὺς σπινθῆρας ἔχειν», παραβάλλεται μὲ τὸ τῆς συνηθείας «Ψῶτα εἶναι τὰ ὀμμάτιά σου, ἢ, Φωτιὰ ἐβάλλουν τὰ ὀμμάτιά σου», ὅθεν σπινθαρίζ, ἡ, ἡ τὸ πῦρ ἀναπτουσα. Τὸ πλησιέστατον πρωτότυπον τούτου σπινθεύω, ἔχει ὁ Ἡσυχ. «Ἐσπινθεύετου, ἐξηρύετο· ἀλλ' ἡ γλῶσσα αὕτη ἔστι σκοτεινή· ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει, «Σπινθῆρα, ἄρτρον· καὶ, σπινθίος, ἄρτρου· καὶ, σπινθίρ, ἀκοντισμός, πυρὸς ἀποβολή· ἔθεν

Σπινθηρεύω, ἰσω, ταὐτὸν τῷ, σπινθηρίζω, Νικηπ. Χρ. ϛ'. 7.

Σπινθηρίζω, Μλ. ἰσω. Σπινθῆρας ἀποβάλλω ῥίπτω ἀπ' ἐμοῦ, σπινθηροβολῶ.

Σπινθηροβολέω, ῶ. Σπινθῆρας βάλλω, σπινθηρίζω, παρὰ τὸ

Σπινθηροβόλος, ὁ, ἡ (σπινθήρ, βάλλω). Σπινθῆρας βάλλων, ῥίπτων.

Σπινθηροπόμπος. ὁ, ἡ (πέμπω). Σπινθῆρας πέμπων, βολλων.

*Σπινθίον, τὸ. = σπινίδιον.

*Σπινίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ σπίνος, Ἀρ. (ε)

Σπίνος, ὁ (σπίζω), ταὐτὸν τῷ, σπίνα, ἡ· 2) εἶδος λίθου, ὃν ὕδατος εὐσπιστοτος, Ἀριστοτ. Θαυμ. ἀκουσμ. 41. Θεόφρ. λίθ. 14. Κατ' αὐτὸν Beckmann ἔστω ὁ παρὰ Γερμανοῖς Alaunschiefer

*Σπινύς, ή, ύν, = ἰσχνός, ὡς ἐν τῷ τοῦ Πρόκλου παραφράσει τοῦ Πτολεμ. σελ. 209. 205. φέρεται «Σπινοὺς καὶ ἰσχνοειδῆ, ὅπερ ὁ Λατῖνος ἐξέφρασε διὰ τοῦ, Macilentus, λεπτόκρεως, σφηνώδης.

Σπλαγχνεύω. Τῶν σπλάγχνων μεταλαμβάνω, ἀρώμ μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θυσίας τὰ σπλάγχνα τοῦ θυσιασθέντος ζώου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 981. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μόνην διάθεσιν, ὡς παρ. παρ' Ἀρρίαν. περίπλ. Εὐξ. καὶ Διονιτ. Ἅλικ. ἀρχ. ε. 4. «Ἐσπλαγχνισμένοις ἤδη τῶν ἱερῶν» 2) σπλαγχνίζω, καὶ, σπλαγχνεύομαι, παρὰ Στραβ. γ'. ε καὶ ζ'. αὐτὸ τοῦ, μαντεύομαι προφητεύω ἀπὸ τῶν σπλάγχνων τοῦ ζώου.

Σπλαγχνίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, σπλάγχνον. Μικρὸν σπλάγχνον.

Σπλαγχνίζομαι, Μ. ισθήσομαι, Ἀποστ. παθ. (σπλάγχνον). Συμπάσχω, ἔλεος καὶ εὐσπλαγχνίαν αἰσθάνομαι, συμπονῶ, λυπεῦμαι, Ν. Δ. (Τὸ ἐνεργ. σπλαγχνίζω εὑρηται ἅπαξ παρὰ τοῖς Ο'. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ σπλαγχνεύω).

Σπλαγχνικός, ἡ, όν. Ἐκ τῶν σπλάγχνων, ὁ δι' αὐτά, ἢ εἰς τὰ σπλάγχνα ὠφέλιμος, ἢ βοηθῶν, ὠφελῶν, ὡς «Σπλαγχνικὰ φάρμακα».

*Σπλάγχνιον, τό, = σπλάγχνον, ἐμπρ. παρὰ Σοφ. Τραχ. 995.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπλαγχνίς, ίδος, ἡ, = καρδία, Σχολ. Σοφοκλ. καὶ Γραμματ.

Σπλαγχνισμός, ὁ (σπ' ἀγχίζομαι). Τὸ σπλαγχνίζεσθαι, ἡ τῆς συμπαθείας αἴσθησις, Ν. Δ.

Σπλάγχνον, τό· καὶ ἐξαιρέτως κατὰ πληθ. «Σπλάγχνα, τῶν, ἐξωρτ. ἡ καρδία, τὸ ἦπαρ (σιάτιον), ὁ πνεύμων, ὁ σπλήν· καθόλου δέ, τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔγκατα, ὅλα τὰ ἐντὸς τοῦ ζώου· καὶ μάλιστα ὅλα, ὅσα μένουσιν ἀπὸ τοῦ θυσιαζομένου ζώου, ἀφ' οὗ οἱ ἱερεῖς λάβωσι τὸ εἰς αὐτοὺς ἀνῆκον μέρος ἐξ αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ψηνόμενα, ὡς ἀρχὴ τοῦ μετὰ τὴν θυσίαν ἑστιατορίου ἐπίνυον τρώγοντο ἀπὸ τοὺς συνηγμένους. «Σπλάγχνα πάσασθαι, Ἰλιὰ. Α, 464, καὶ Β, 427, καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἐντεῦθεν φέρεται· 2) τὸ «Σπλάγχνωμα ἀντὶ τοῦ, θοίνη, εὐωχία θυσιαστική, ὅ ἐστι, τὸ τρώγειν τὰ ἀναπολειφθέντα λείψανα ἀπὸ τοῦ θυσιασθέντος ζώου, viscera. Ἀριστοφ. Ἱππ. 410. «Σπλάγχνοις Διὸς παραγίνεσθαι· 3) ἐκτὸς δὲ τούτων λέγεται ἔτι ἐξαιρέτως «Σπλάγχνον ἡ καρδία, καὶ τὸ ἦπαρ, ὡς ὅρκιος τῶν μεγάλων καὶ σφοδρῶν παθῶν· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 1006. «Τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖν· καὶ στίχ. 857. «Σπλάγχνα θερμαίνει πρὸς ὀργὴν κόπῳ· καὶ Σοφοκλ. «Ἀνάσταθ' ἡδὴ μᾶλλα τοὐμοῦ σπλάγχνου, λυπήσατε μεγάλως τὴν κερδίνυμον· ἐντεῦθεν καὶ τὸ «Εὔσπλαγχνος· 4) λέγεται καὶ ἡ κοιλία τῆς μητρός, ἡ γαστήρ, ἡ μήτρα. «Ἔτι μητρὸς ἐν σπλάγχνοισιν ἐόντα», Σιμωνίδ. «Ἐκ σπλάγχνων (μητρὸς) ἐλθεῖν, ἡ, μᾶλλον, γενέσθαι, Πινδ. Ὀλ. ὁ, 73. Νε. ι, 54.

Σπλαγχνοπτής, ου, ὁ, (ὀπτάω). Ὁ ψήνων ἐπὶ τηγάνου, ἢ ἐσχάρας ἢ ὀβελοῦ τὰ σπλάγχνα, τὰ ἐντόσθια.

Σπλαγχνοσκοπία, ἡ. Τὸ σκοπεύειν τὰ σπλάγχνα, ἡ τέχνη τοῦ σπλαγχνοσκόπου. ἐκ τοῦ

Σπλαγχνοσκόπος, ὁ, ἡ. (σκοπέω). Ὁ τῶν σπλάγχνων σκόπος, ὁ σκοπεύων, παρατηρῶν τὰ σπλάγχνα, καὶ ἐξαιρ. ἐκ τούτων μαντεύων, ὡς λέγει καὶ ὁ Πλούταρχ. Πυθ. Χρηστ. «Αἱ ἐπὶ τῶν σπλάγχνων μορφαὶ καὶ ποιότητες προδηλοῦσιν ἀνθρώποις τὸ μέλλον».

Σπλαγχνοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Τὰ σπλάγχνα τέμνων, κόπτων, διαιρῶν, ἀνοίγων, Εὐστάθ. εἰς Ὀδύσ. δ.

Σπλαγχνοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Τὰ σπλάγχνα τρώγων.

Σπλεκάω, ῶ. αὐδετ. ἀντὶ τοῦ, μετέρχομαι τὴν σαρκικὴν συνουσίαν, ὅ ἐστι, συνουσιάζομαι, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1082. σ. 402. Hemst. ὅστις ἔστι καὶ τὸ, διασπλεκάω, καὶ, κατασπλεκάω, ἔχει. Ὁ Σχολιαστ. τοῦτον εἰς Πλοῦτ. 1082. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ πλέκειν τοὺς πόδας ἐν τῇ συνουσίᾳ. ὅθεν καὶ, Σπλέκωμα, ἡ Σπέλωμα, ἡ τοιαύτη πρᾶξις, ὅπερ ἄλλοι «Ὁ κῶκος τῆς συνουσίας», ἠρμήνευσαν. (γράφεται καὶ, πλεκάω, σπλεκάω, καὶ, σπελκάω).

Σπληδάς, ὁ, = σπασός, Στάχτη, Νίκανδρ. καὶ Λυκόφρ.

Σπλήν, ηνός, ὁ. Ἓν τῶν ἐντοσθίων τοῦ ζώου, κείμενον ἐν τῷ ἀριστερῷ ὑποχονδρίῳ μεταξὺ τοῦ στομάχου καὶ τῶν καμπύλων πλευρῶν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2, 47. β). κατὰ πληθ. «Σπλῆνες τὸ περὶ τὸν σπλῆνα πάθος. ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ τὸ ἐντόσθιον καὶ τὸ πάθος «Σπλῆνα, ἡ· 2) ταὐτὸν τῷ, Σπλήνιον, ἐπίμηκες ὀθόνιον, πρὸς ἐπίδεσμον ἐπιτήδειον, Γαλην.

Σπληνιάω, ῶ (σπλήν). Πάσχω ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς σπληνός, ἔχω σπλῆνα, σπληνικὸς εἰμί, τὸν σπλῆνα ἀλγέω, Πλούταρχ.

*Σπλήνιδιον, τό. = σπληνίον. (ῐ)

*Σπληνίζομαι, μέσ. ἀποδ. = σπληνιάω, Γρηγορ. Ναζ. «Οἱ πολλάκις ὑπὸ πλειόνων γελώντων καταπυρίμενοι σπληνίζεσθαί φασιν, πάσχουσι κατὰ τὸν σπλῆνα (τοὺς πονεῖ ἡ σπλῆνα). (Ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει τὸ σπληνίζω, καὶ, σπληνιάζω, σύστερ. τὸ, χολοῦμαι. ὅθεν καὶ φράσις «Ἐφούσκωσεν ἡ σπληνά μου», ἀντὶ τοῦ, κατηγτησα εἰς ὀργὴν καὶ θυμόν· ταύτῃ ἰσοδυναμεῖ, καὶ ἡ, «Ἐφούσκωσεν ἡ χολή μου.»)

Σπληνικός, ἡ, όν (σπλήν). Εἰς τὸν σπλῆνα ἀνήκων· ἢ ἐκ τοῦ σπληνὸς πάσχων, σπληνιάρης, Γαλην. «Σπληνικοὶ εἰσὶν οἷς φλεγμήναντες οἱ σπλῆνες εἰς τὸ κατὰ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστανται, οὐδὲ ἀπεφλεγμαίνουσιν, ἀλλ' αὐτοῖς παρμένει ἡ σκληρία, ὥσπερ καὶ κατὰ τὰς νόσους ῥεγματίζεται· ἀλλάσσεται δὲ αὐτοῖς καὶ ἡ κατὰ φύσιν χρόα τοῦ σώματος».

Σπλήνιον, τό. Εἶδος ἐπιδέσμου ἢ πτύγματος, παρ' Ἰατροῖς, ὅ ἐστιν, ἐπίμηκές τι ὀθόνιον, πανίον, ὃ βρέχοντες, ἢ ἐπισσάσαντες μετὰ ἰατρικοῦ τινος, περιβάλλουσι αὐτὸ ἐπὶ τὴν πληγήν. 2) εἶδος χόρτου, ὅπερ ἄλλως καὶ, Ἀσπληνίον λέγεται, Διοσκορ. γ'. 151. Πλίν. κέ. 5. Σπληνόχορτον.

Σπληνιόδετος, ὁ, ἡ. (δέω). Μετὰ σπληνίου περιδεδεμένος.

Σπληνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, Σπλήνιον. Ἐπίθεμα, ἔμπλαστρον μικρόν.

*Σπληνίτης, ου ὁ (σπλήν). Ἐκ τοῦ σπληνός ὤν, ἢ ἀνῆκων εἰς τὸν σπλῆνα, καὶ Ἐηλ.

Σπληνίτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ σπληνός, ἢ ἡ εἰς τὸν σπλῆνα ἀνήκουσα, «Φλὲψ σπληνίτις», ἡ φλὶψ τοῦ σπληνός, Ἀριστοτελ.

Σπληνόπεδον, παρ' Ἀθην. ιβ'. σελ. 468. ἅμφ. ἴσως «Σκληρόπεδον».

Σπληνόω, ῶ. Σπλῆνιον ἐπιβάλλω, ἐπιδέω μετὰ σπληνίου, Χειρουργ. παλ.

Σπληνώδης, εος, ὁ, ἡ (σπλήν, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπληνὸς ὤν, ὁμοιος αὐτῷ. 2) ταὐτὸν τῷ, σπληνικός, Γαλην.

Σπογγέριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, Σπόγγος. ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Σφογγάριον.

Σπογγεύς, έως, ὁ (σπόγγος), ταὐτὸν τῷ, Σπογγοδήρας, Ἀριστοτέλ.

Σπογγιά, ᾶς, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Σπόγγος. Σφογγάριον, Ἀριστοφ. Ἰων. σπογγίη, παροξυτ. Schaef. Γρηγ. σ. 148.

Σπογγιάς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Σπόγγος.

Σπογγίζω, ἴσω (σπόγγος). Διὰ τοῦ σπόγγου καθαίρω, σπόγγῳ ἀποψήχω, σφογγίζω, Δημοσθ. Στέφ. «Τὸ μέλαν τρίβων, καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν.» καὶ Παθητ. παρ' Ἀθην. ἡ. «Ὡς εἶδεν ἀσπογγίστους τὰ ὑποθήματα καλῶς».

Σπογγίον, τό. ὑποκορ. τοῦ σπόγγος, Μικρὸς σπόγγος, σφογγαράκιον.

Σπόγγισμα, τὸ (σπογγίζω). Πᾶν ὅ,τι ἀπεσπογγίσθη, ἤγουν διὰ τοῦ σπόγγου ἀπεσμήχθη, Εὐστάθ. ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἡ πρᾶξις τοῦ ἀποσπογγίζειν, ἡ διὰ τοῦ σπόγγου κάθαρσις.

Σπογγιστικός, ἡ, όν (σπογγίζω). Εἰς τὸ σπογγίζειν ἀνήκων, Πλούτ. Σοφ. 14.

Σπογγοειδής, έος, ὁ, ἡ (σπόγγος, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σπόγγου ὤν σπόγγου εἶδος ἔχων, ὁμοιος σπόγγῳ.

Σπογγοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης τοὺς σπόγγους θηρεύων. ταὐτὸν τῷ, Σπογγοκολυμβητής, καὶ Σπογγεύς.

Σπογγοκολυμβητής, οῦ, ὁ (κολυμβάω). Ὅστις κολυμβᾷ, ἤγουν βουτᾷ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐκκόπτων τοὺς σπόγγους ἀπὸ τῶν πέτρων ἐκβάλλει αὐτούς. σφογγαρᾶς.

Σπογγολογέω, ῶ. (λέγω). Συλλέγω, συνάγω σπόγγους. 2) = σπογγίζω, συνάζω μὲ τὸ σφογγάριον παστρεύων, «Τὰς ψίχας σπογγολογοῦσα τῶν τραπεζῶν», Παλλάδιος ἐν τοῖς Λαυσαϊκ. σελ. 80., «σφογγίζει τὰς τραπέζας μὲ τὸ σφογγάριον καὶ ἐσώλεξε τὰς ψίχας».

Σπόγγος, ὁ, Ἀττ. σφόγγος. Εἶδος θαλασσίου φυτοῦ προσκεκολλημένου εἰς τὰς ἐν τῇ θαλάσσῃ πέτρας, ἐλαφρόν, πορώδες καὶ ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ ῥοφᾷ τὰ ὑγρά, καὶ νὰ ἀποσμήχῃ. Σφογγάριον, Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. α'. α'. 8. «Δοκεῖ δὲ καὶ ὁ σπόγγος ἔχειν τινα αἴσθησιν· σημεῖον δὲ ὅτι χαλεπώτερον ἀποσπᾶται, ἂν μὴ γένηται λαθραίως ἢ κίνησις, ὡς φασιν. ἀσπογγίζοι δὲ μὴ αὐτὸ τὰς τραπέζας, τὰ σκαμνία, καὶ τὰ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, ὡς ἐν Π. Σ 414. «Σπόγγῳ δ' ἀμφιπρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ', ἀπομόργνυν. Ὀδυσ. Α, 111. «Σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας νίζουσι, ὡς καὶ ἐν Χ, 456. «Θρόνους περικαλλέας, ἠδὲ τραπέζας, ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν, διὰ τῶν σπόγγων σπογγίζει, παστρεύει. 2) Σπόγγοι, οἱ, αἱ παρὰ τὸν λαιμὸν βαλανίδες, δίστοι καὶ αὗται εὐκόλως φυσιόνουσι, Ἱππ. σ. 1121.

Σπογγοτήρης, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, Σπογγοθήρης.

*Σπογγοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὑποκάτω τῆς θαλάσσης κόπτων καὶ συνάζων σφογγάρια, σφογγαρᾶς, Ὀππ. Ἁλ. 2, 136.

Σπογγώδης, ὁ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Σπογγοειδής.

Σποδεύνης, ὁ. (σποδός, εὐνή). Ὁ ἐν σποδῷ τὴν κλίνην ἔχων, κοιμώμενος, Δυσιάδ. Ἀρ. 2

Σποδέω, ῶ. Μ. ἤτω (σποδός) Ζήτ. Σποδόω Τοῦτο τὸ ῥῆμα σημαίνει κυρίως ὅσα ἐσημειώθη σαν ἐν τῷ σποδόω ἀπὸ σημ. 3 ἕως 6. ὧδε·

Σποδησιλαύρα, ἡ (λαῦρα). Πόρνη σποδουμένη, ἤγουν παστρεύουσα τὰς λαύρας, ἤτοι τὰς δημοσίας ὁδοὺς, δρομὰς, καινὴ πορνη, Ἡσύχ. καὶ Εὐστάθ. 1, Ὀδ. Ε, 488.

Σποδιά, ἡ. Ἰων. σποδιὴ, ἐν γένει, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 488. ταυτον τῷ Σποδός, Ὀδ. Ε, 488. κυρίως δὲ, σωρὸς στάχτης. Τὸ παρα Σουϊδ. ἐν Λεξ. Σεραπίωνος «Σποδιᾶς γενομένης, ἑρμην. διὰ τοῦ, tumultu facto, θορύβου γενομένου. Ὁ Στραβ. ἐν ἑ. συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ Ἀνθραξιάν. «Ἀνθρακιὰν καὶ σποδιὰν μεγάλην.» ἡ συνηθεια λεγει «Θερμοσποδιάν», τὸν ἐκ τῆς σποδοῦ, ἤτοι τῆς στάχτης σωρὸν, ἐχούσης ἔτι ἐν αὐτῇ καὶ σπινθῆρας τοῦ κεκαυμένου πυρός· ἄλλως δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ «Φωβόλυκη καὶ «Μαρίλλη» λέγεται. Ζήτ. καὶ, Σποδός. (υυ –) ἀφ' οὗ

*Σποδιαῖος, αία, αῖον, ταὐτὸν τῷ, σποδιός, Γλωσσ. παρὰ Salmas.

Σποδιακός, ἡ, όν. Ἐκ σποδοῦ μεταλλάω (σποδιόν) κατεσκευασμένος.

Σποδιάς, άδος, ἡ. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 7. εἶδος δένδρου. «Αὕτη δ' ἐστὶν ὥσπερ ἐγρία κοκκυμηλέα.» Παρ' Ἀθην. β'. σελ. 5. «Σποδιάδι κεῖται.

Σποδίζω, Μ. ἴσω (σποδός). Ἐν σποδῷ ὀπτάω, ψήνω, ἢ καθαλίζω εἰς τὴν θερμοσποδιάν, Πλάτ. Πολ. ια'. «Φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ». 2) ὡς τὸ, σποδόω, καλῶς ἕως οὐ γένῃ στάκτη, Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 329. 3) σποδιαίας εἰμί, τὸ χρῶμα, ἀμφ.

Σπόδιον, τό. κατὰ τὸν τύπον ὑποκορ. τοῦ, Σποδός. Ἡ τῶν μετάλλων στάχτη, ἤτοι ἡ διὰ τῆς χημείας μεταβολὴ τῶν μετάλλων εἰς κονίαν ἢ ἄσβεστον ἢ σκωρίαν, ἤτις ὕστερα διακρίνεται ὑπὸ τοῦ συγκεκριμένου ὀνόματος, οἷον Σπόδιον ἀργύρου, χαλκοῦ, κ.τ.λ.

Σπόδιος, ία, ιον. (σποδός). Χρῶμα σποδοῦ ἔχων, σταχτοειδής. «Ὅσον σποδίτης», τοιοῦτος γὰρ κυρίως τὸ χρῶμα τοῦ ὄνου, Σιμωνίδ. 43. ἐν γέισι, πελιγνός, κιρρόεις δὲ, glivus. Ὁ Ἀριστοτέλ. διακρίνει τό, σποδοειδὲς καί, ταῤῥός· τὸ δεύτερον ἰσοδυναμεῖ τῷ Τουρκικῷ, Ζωτζανί,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τό δὲ πρῶτον φαίνεται, ὅτι ἰσοδυναμεῖ τῷ, Πιρρός, ὅπερ ἐστὶ μεταξὺ τοῦ κιτρίνου καὶ λευκοῦ, ἔνθα καὶ τὸ κίτριον παρισσότερον κυριεύει παρὰ τὸ λευκόν· ὡς τὸ παρὰ Γαλ. Isabelle, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καβαλλες. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ Ἀθηναίου (εβ'.), ἥτις καὶ ἀπόσπασμά ἐστιν ἐξ Ἀριστοτέλους, «Ἡ φάσσα χρῶμα (ἔχει) σποδιόν, ἡ δὲ τρυγών, τεφρόνιον φαίνεται, ὅτι τὸ μὲν, Σποδιόν, κλίνει περισσότερον εἰς τὸ λευκόν, παρὰ τὸ τεφρόν, ὅ ἐστι, τὸ μὲν ἀνοικτόν, τὸ δὲ βαθὺ σταχτοειδές.

Σποδίζω, (σποδιά). Κρυφοκαίειν ἐν τῇ στάκτῃ, ἀμφ. Νικήτ. Χρ. 9. 14. «Τὸ λελησθὲ καὶ σποδιούμενον τοῦ ζυμοῦ, ὁ ἐν σποδῷ σπιναρίζων ζυμός, ὁ ὑποκαίων ζηλατὴ, ἐκ τοῦ σποδία, ἀκ δέν πρέπη νὰ ἀναγιωσθῇ «Σποδούμενον».

Σποδίτης, ου, ὁ, «Ἄρτος σποδίτης», ταὐτὸν τῷ, Ἐγκρυφίας, Ὠπτημένος, ψημένος, εἰς τὴν στάχτη.

* Σποδιώδης, ὁ, ἡ, = σποδοειδής, Ἑρμεῖας.

Σποδοειδής, ές, ὁ, ἡ (σποδός, εἶδος). Ὅμοιος σποδῷ, ἢ σποδοῦ, ἤτοι στάχτης εἶδος ἔχων· σταχτερός, πλήρης σποδοῦ, 2) = σποδώδης.

Σποδόρχης, ὁ (σποδέω, ὄρχις) = Ηλιαίδος.

Σποδός, οῦ, ἡ. ταὐτὸν τῷ, σποδιά, Στάκτη, ἐξαιρ. Θερμοσποδιά, στάκτη, ἐν ᾗ λεπτά τινα ψήγματα διαμενουσιν ἔτι καὶ λείψανα πεπυρωμένων ἀνθράκων, Ὀδυσ. ι, 375. «Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδὸν ἤλασα πολλὴν, εἶως θερμάνοιτο». Τίμ. Ἔρμ. 238. «Νῆσον χώσαι σποδῷ τε καὶ γῇ», Ἡρόδ. ε, 140. ἔστι δὲ καὶ κατὰ πληθ. ἀριθ. ἐκχρησταν. Παρὰ δὲ Κτησ. Περσ. 47· 50· 51. «Εἰς σποδὸν ἐμβαλεῖν», παρὰ Πέρσαις, τιμωρία καὶ βάσανός τις τῶν κακούργων, τὴν ἀναψέρει καὶ Valerius Maxim. 5'. β'. 6. ἐντεῦθεν ἑρμηνεύεται καὶ τὸ παρ' Ἡροδότ. β'. 100. «Ῥῆσαι εἰς οἴκημα σποδοῦ πλέον, ἕως ἀτιμώρητος γένηται». 2) κόνις, κονιορτός, Ἡρόδ. 4, 172. ἡ τῶν μετάλλων τέφρα, στάκτη, ἤτις ἄλλως, Σποδίτις, λέγεται 4) «Πυλίκων, πίθων σποδός γραῦς». (Ἀπολλοδ.) ἡ κεκοῦσα, ἀδειάζουσα τὰ πιστήρια καὶ τοὺς πίθους· ἔνθα τό, σποδός, ἰσοδυναμεῖ τῷ σαπρία, καὶ τῷ κοπῷ «πίθαλος», σαπρόγηρος. (Ὁ Ἐτυμολογ. παράγει τοῦτο ἐκ τοῦ, σβέω, σβοδός, σποδός, ἡ ἀμαυρούσα τὴν φλόγα· βίλτιον δὲ ἐκ τοῦ, ψωλός, τροπῇ τοῦ ψ, εἰς τὸ σ π, καὶ τοῦ ψ εἰς δ. συγγεν. τῷ, ψόλος, ἀσβόλη.) ἐφ' οὗ

Σποδόω, ῶ. Ἠλίω εἰς στάκτην, κάμνω στάκτην, καταπαίω, 2) ἐν σποδῷ ὀπτάω, παψαλίζω, ψήνω ἢ ψένω, κυρίως ὅμως εἰς τὴν θερμοσποδιάν. «Κέρδαμον καὶ σποδωθέντα, Ἱπποκρ. 3 = σποδεύω, σημ. καθαίρω τῆς σποδοῦ, καστρεύω τὴν στάκτην ἢ τὸν κονιορτόν, τινάσσων, ἢ τρίβων ἐκβάλλω τὸν κονιορτόν, ὅθεν μεταφ. ξεσποδαριζόμαι· χαλῶ τι τρίβων ἢ τρίχων, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 3. «Ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας», καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, τύπτω, κρούω, κτυπῶ, «Σποδούμενος πρὸς πέτρας ψέλον κάρη», Εὐριπ. Ἱππολ. κτυπῶν τὴν κεφαλήν του εἰς τὰς πέτρας «Συγκεραυνώσω σποδῶν τοὺς κεκλεικότας», ἀντὶ τοῦ, πλήττων, κτυπῶν, Ἡρακλ. παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 604. ἢ, ἀπομαρμαίνω, ἀποδαίω, ἀποβάλλω· βίπτω. Ἀριστ. Ὄρν. 1016. ἔτι δὲ παθ. «Στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου», καταφθειρόντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 667. καὶ ἐντεῦθεν τό «Κατασποδήσω πελέκει τὸν ἄνδρα», κατέκοψα 5) παρὰ τοῖς Κωμικοῖς ταὐτόν ἐστι τῷ, Βινέω. «Λέγουσι γὰρ καὶ τῶν ἰατρίσκων ὅσοι πλεῖστα σποδοῦνται, δειλοτάτους εἶναι λέγειν», 6) παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1206. «Ἅλῶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν», ἐπὶ τοῦ, πράγειν ἀκορέστως, ἔνθα τὸ σποδεῖν καὶ ἁλᾶν ταυτόσημα. (Αἱ σημασίαι ἀπὸ 3 – 6 δύνηνται τῇ λέξει σποδέω κυρίως, αἱ δὲ δύο πρῶται τῇ λέξει σποδόω, ἂν δὲ τό, σποδόω ἠ ποτε ἂν χρήσει καὶ ἀντὶ τοῦ, σποδέω, ἀμφίβολον.)

Σποδώδης, ες, ὁ, ἡ κατὰ συγκ. ἀντὶ σποδοειδής. "Ομοιος σποδῷ· πλήρης σποδοῦ, γεμάτος στάχτης.

Σπολάς, άδος, ἡ. Δωρ., δέρμα· καὶ ἑπομένως ἱμάτιον ἐκ δέρματος, δερμάτινον φόρεμα, γοῦνα, χιτωνίσκος βαθὺς σύντεινος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 934. 932. 961. Σχόλ. καὶ Πελυδ. ξ. 70. Δωρὰξ ἐκ δέρματος, Ξεν. ὁ Φώτιος ἔχει. «Σπολάς, δερμάτιον ἐφαπτῶδες, πρὸς πᾶν ἐν πολέμῳ μάχας χρήσιμον.» (Φαίνεται, ὅτι Αἰολικὸν ἐστὶν, ἀντὶ στολάς, ὡς καὶ τό, σπαλεῖς, ἀντὶ, σταλεῖς.)

* Σπολεύς, έως, ὁ. Εἶδος ἄρτου, ὃν ὑπὸ τῶν συγγενῶν μόνον καταναλίσκεσθαι φησὶ, Φιλητ. παρ' Ἀθ. 3. σ. 114. Ε.

Σπόλιτα, τά. τὰ περιτιλλόμενα ἔρια ἀπὸ τῶν σκελῶν προβάτων. Ἡσυχ.

Σπόμενος, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ ἕπομαι.

* Σποιδεγωγός, ὁ, ἡ (σποιδή, ἄγω). Ὁ φέρων ἢ προβάλλων συμμαχίαν.

Σποιδάζομαι, ταὐτὸν τῷ, Σπείδομαι, ἀμφ.

Σποιδαῖος, ταὐτὸν τῷ, Σποιδαίος, ἀμφ.

Σποιδαρχέα, ἡ. Ἡ τῆς σποιδῆς ἀρχὴ, ἤγουν ἡ ἀρχὴ τῆς ἱερᾶς τελευτῆς, σποιδῆς, ἡ τιμὴ καὶ τὸ εἴδιαιον τούτου, Ἡρόδ. 6, 57. τὸ ἄξιωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ σποιδάρχου, ἢ τις ἄρχεται τῆς σποιδῆς.

* Σποιδαρχος, ὁ, ἡ (σποιδή, ἄρχω.) Πρῶτος σποιδεύς, πρῶτος ἀρχαιῶν τὴν σποιδήν, ἢ τὴν ἱερὰν σποιδήν.

Σποιδαυλέω, ῶ. Φυσῶ τὸν αὐλὸν ἐν καιρῷ τῆς σποιδῆς, Ἀρτεμίδ. α'. 58. ὅπου ἡμαρτ. σπειταυλεῖ, κεῖται παρὰ τό

Σποιδαύλης, ου, ὁ (αὐλέω). Ὁ ἐν τῇ σποιδῇ τὸν αὐλὸν φυσῶν, πεῖσιν, Χανδλερ. Ἐπιγρ. λύ. ἴδε ἐν τῷ, σποιδεύς.

Σποιδεύω, (σποιδεύς). Σποιδαίῳ χρῶμαι, μετοχειρίζομαι πάντοτε τὸν σποιδεῖον πόδα, Κιπερ. Ἀττ. ζ. 2. Ὁ Πλουτ. λέγει «Τρόπον σποιδεύσαντα καὶ ἄλλαχοῦ «σποιδεύσαντα τὴν κατὰ κόρον χρῆσιν τοῦ σποιδαικοῦ μέτρου, ἤτοι τῶν δύο μακρῶν συλλαβῶν· μ' ὅλον τοῦτο, ἂν παραβάλλῃ τις τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου Κυιντίου (α. σελ. 28.) λεγόμενα, φαίνεται, ὅτι σποιδεισμὸς εἶναι εἰς τὸν ἁρμονικὸν τρόπον ἓν διάστημα, τὸ ὁποῖον ἀναβιβάζει τὸν τόνον ᾗ.

Σποιδεϊακός, ἡ, όν. (σποιδεῖος). Εἰς σποιδεῖον ἀνήκων, γεγραμμένος ἢ ἐψαλμένος. «Σποιδειακὸν μέτρον», τὸ ἐκ σποιδείων συνιστάμενον.

Σποιδεισμός, ὁ (σποιδεύω). Ἡ χρῆσις τοῦ σποιδείου ποδός. 2) διάστημά τι ἐν τῇ μουσικῇ ἁρμονικὴν, ὅρ. ἐν τῷ, σποιδεύω.

Σποιδεϊσκαταλήκτος, ὁ, (σποιδεῖος καταλήγων, τελευτῶν μετὰ σποιδείου, ἢ ὁ σποιδεῖον ἔχων εἰς τὴν κατάληξιν, Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 243.

Σποιδεῖον, καὶ, Σποιδεῖον, τό. Ἀγγεῖον, ποτήριον, κύλιξ πρὸς σποιδήν, οὗ τινος τὸ σχῆμα γίνεται καταληπτὸν ὑπὸ τῆς τοῦ Ἥρωσος ἐν πνευμ. κεφ. ιε'. περιγραφῆς. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ια'. ἐκ Κλεάρχου καὶ Νικάνδρου τοῦ Θυατειρηνοῦ ἔχει «Διεβδύσιον, κύλιξ, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς. σποιδεῖον δέ, ᾧ σὺν οἴνῳ. Φίλων εἰς βίον Μωσ. βιβλ. γ'. «Τὴν τράπεζαν, τὰ σποιδεῖα, τὰς φιάλας, ταλλ' ὅσα πρὸς θυσίας ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα» (κυρ. οὐδετ. τοῦ σποιδεῖος. ὑπαχ. ἀγγεῖον.)

Σποιδεῖος, εία, εῖον. Εἰς σποιδὴν ἀνήκων, ἢ εὐχρηστος, ᾧ χρῶνται ἐν τῇ σποιδῇ (καὶ ἐντεῦθεν «Σποιδεῖον, τὸν, κρουπακινόμ. ἀγγεῖον, ᾧ χρῶνται ἐν σποιδαῖς). «Ζεὺς σποιδεῖος», ὁ ἐπιστάτης καὶ ἔφορος τῶν σποιδῶν. 2) ἐπειδὴ εἰς τὰς σποιδὰς ἐψάλλον διὰ τοῦ Σποιδαίου διαιτέρας τινὰς μελῳδίας, διὰ τοῦτο ὁ Πολυδεύκ. δ'. 73 «Σποιδεῖον μέλος, αἴλημα, ἐγκώμιον, ὡς καὶ ἐν 79. καὶ 81. «Αὐλοὶ σποιδειακοὶ· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐν τῇ Μετρικῇ λέγεται, «Σποιδεῖος, ἡ, πους σποιδεῖος», ὁ ἐκ δύο μακρῶν συλλαβῶν συγκείμενος. (Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὅτι ἐν ταῖς σποιδαῖς, ἃς ἐποιοῦντο πρὸς τοὺς θεοὺς, τοιούτῳ μέτρῳ ἐχρῶντο, πολυχρονιωτέραν ἐσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς, καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν αὐξόμενοι, ὁ Σχόλ. Ἡφαιστίωνος, διότι ἐν ταῖς σποιδαῖς ἑορταστικήν τινα καὶ μακρὰν μελῳδίαν μετεχειρίζοντο.)

Σποιδή, ἡ (σπείδω). Ὁ ἐπιχείμενος ταῖς σπείσαις οἶνος πρὸς ἀγιασμὸν τοῦ θύματος· καὶ ἡ ἐπὶ τιμῇ θεῶν οἴνου ἔγκυτις, ἤτοι φρὶξ ἢ πῶσις, ἀγίστο ἐν ταῖς εὐωχίαις ἐξ ἑκάστου ποτηρίου, ἐν ᾧ ἔχυνον οἶνον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἑστίας, ἢ τοῦ βωμοῦ, ἢ εἰς τὴν φωτιὰν τῆς θυσίας, Ἡρόδ. 1, 132. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, ἐγκρὶ μετὰ ἐκχύσεως οἴνου, ἢ θυσία, προτροπὰ εἰς τιμὴν θεότητός τινος ἢ ἔκχυσις οἴνου ἢ ἄλλου τινὸς ὑγροῦ γινομένη. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. 19. «Εἶπεν ἀριστᾶν καὶ σποιδὰς ποιησάμενος (ὁ ἐστι, σπεισάμενος) ἦμεν εἰς τὰ ταξίαια. καὶ ἐν ς'. δ'. ι'. «Ὁ στρατὸς ἀριστήσας, καὶ σποιδὰς ποιησάμενος ἐξεπλέετο». καὶ ἐν Ἑλλ. δ'. ζ'. 4. «Σποιδῶν τῶν μετὰ τὸ δεῖπνον ἤδη γενομένων». Ἡ τοιαύτη τῶν παλαιῶν σποιδὴ μέσες αἴσετε καὶ εἰς ἡμᾶς· διότι καὶ ἡμεῖς ἐγχέομεν οἶνον ἐκ τοῦ ποτηρίου ἐπὶ τιμῇ καὶ μνείᾳ τῶν τελευτώντων. 2) ἔξαρτ. καὶ ὁ ἐγχεόμενος οἶνος ἐπὶ φιλίᾳ καὶ συνθήκῃ, ὁ ἔστιν, ὅταν ἐτυμηγορεῖτο εἰρήνη, ἢ ἀνακωχὴ, ἢ συμμαχία μετοξὺ δύο ἐθνῶν, ἐχύνετο οἶνος εἰς βάθρον τινὰ τοῦτο· καὶ ἐντεῦθεν κατὰ πλοκ. σποιδαί, αἱ μὲ παρρησίαν γινόμεναι Συνθῆκαι, Συμφωνίαι, πίστις, ὅρκος, εἰρήνη, φιλία, ἢ ἐκ πολέμου συντίθεσθαι πρὸς ἀλλήλους· οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν μηδὲ ἀδικήσειν ἀλλήλους. Ξενοφ. Ἀν. α'. 2. 5. «Ἐπόησεν μηδὲν παρὰ τὰς σποιδὰς παθεῖν· ἑαυτός. «Σποιδὰς ποιεῖν, λύειν.» «Σποιδαὶ ἄσπονδοι, μία ἀκακωχὴ ἁπλῶν, γεινομένη διὰ ἐκχύσεως οἴνου ἀκράτου, αἰσθλον. Ἰλ. Β, 340. Δ, 159. πρβ. Ἡσ. Ἔ. 340. Ἡρόδ. 7, 149 αὐτὸς καὶ κατὰ τὸ ἔπος Ἐμπ. Κυκλ. 387. καὶ ἀντιστρόφως κατὰ τὴν κυρίαν σημ. ἐν τῷ πληθ. «Τρίτας σποιδὰς ποιεῖσθαι», κατὰ τὴν συνήθ. γινομένην, προσφέρω εἰς τὸν Ἑρμῆν, εἰς τὰς Χάριτας καὶ εἰς τὸν Σωτῆρα Δία σποιδήν, Ξεν. 2, 3, 1. (Ἐντεῦθεν τὰ Λατιν. spondeo, sponsus, καὶ sponsio, ὅπερ κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε τὰς ἑορταστικὰς πολιτικὰς συνθήκας.) ὅθεν

Σποιδήσιμος, ἄξιος, ἐπιτήδειος, καλὸς πρὸς σποιδήν, Ἀθήν. σελ. 645.

Σποιδήτης, ου, ὁ, καὶ ἡ, Σποιδῆτις, ιδος, ἡ Σποιδὴν ἐπιτελῶν, καὶ = σποιδήσιμος, Σουίδ. Ἐν Διδυλογίᾳ, ἔνθα ὁ Σουίδας ἐλαβε τὴν ῥῆσιν, φαίνεται τὸ Σηλ. «Σποιδῖτιμι ἐκ τοῦ, Σποιδίτης, Ἀναλεκτ. β'. σελ. 166. «Καὶ σταχὺς σποιδίτου.

* Σποιδηφορέω, (φέρω). Σποιδὴν προσφέρ.

Σποιδιάς, άδος, ἡ = σποιδαί.

* Σποιδίζω, ικωτ. τύπος αὐτὶ σπένδω.

Σποιδίτης, ου, ὁ, = σποιδήτης. Ὁ τὰς σποιδὰς χέων, ἐντελῶν, Ἡσυχ.

* Σποιδίτον, τό, αὐτὶ, σποιδεῖον.

* Σποιδίτης, ου, ὁ. Σηλ. σπουδίτης, ιδος, ἡ = σποιδήτης.

Σποιδοποιέομαι, οῦμαι, Μέσ. ἀποδ. (ποιέω). Σποιδὴν, ἢ σποιδὰς ποιοῦμαι, σπένδομαι, Ἀθήν. σελ. 477. Ζήτ. ἐν τῷ, Σπένδω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπουδοφορέω, ῶ. Σπουδοφόρος εἰμί. ἐκ τοῦ
Σπουδοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Κυρίως, ταῖς σπουδαῖς προσφέρων. συνών. οὐσιαστ. ὁ ἐς ἀποστέλλεται ὡς πρέσβυς ἀπό τινος ἕνεκεν ἡ ὑπὲρ χριστρατήγου πρός ἄλλον ἀρχιστράτηγον καὶ φέρουσι σπουδὰς ἢ συνθήκας πρὸς καταλλαγήν, ἀναπαχὴν ὅπλων, ἢ εἰρήνην. Ἀριστοφ. Ἀχ. 217. Αἰσχύν. κατὰ Κτησιφ. Διονύσ. Ἁλικ. ε' σ. 14. μεταφράζει διὰ τούτου τὸ Λατινικὸν Fetialis. ἔτι δὲ ὁ κῆρυξ, ἐξαρτ. ἐπιτηδὲς ἀνδρὸς τῆς διοικήσεως, ἵστα-ἐκτρυπᾶν, ἐφ' ὅσοις θύμασιν οἱ ἱερεῖ ὀμνύει, τὴν ἐκεχειρίαν καὶ τὰς σπονδάς. Διόδωρ. Παῤ Ἰσθμ. 2, 23. Θουκ. 5, 49. Σχεδ. Σεν. Ἑλλ. 4, 7, 2. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Σπονδοφόροι, εἰ τὰς σπονδὰς φέροιτες τοῖς πολεμοῦσιν· ἔδος γὰρ ἦν, ἐν ταῖς πανηγύρεσι ταῖς κοιναῖς σπονδοφόρους περιερχομένους κελεύειν σπονδὰς ποιεῖσθαι τοὺς πολεμοῦντας.»

Σπονδύλη, Ἀττ. = σφονδύλη.

Σπονδύλιον, τό, καὶ Σπονδύλιος, ὁ, = σφονδύλιον, σφονδύλιος, Ἰλ. Τ, 485. Ὁ κατὰ τὴν ῥάχιν σπόνδυλος.

Σπόνδυλος, Ἰων. καὶ κοινὸς τύπος, ἀπ' οὗ Ἀττικ. σφόνδυλος, ὁ. Στρόβιλος, ἢ στρόφιγξ, ἣτις στρογγύλον ὕφασμα περὶ τὴν ῥάχιν, ἢ τὸν λαιμόν, τὰ στρογγύλα ἔνδυτα, δι' ὧν συγκρατεῖται ἡ ῥαχις, καὶ ἐν οἷς περιέχεται ὁ ῥαχίτης μυελός, τὸ ῥαχιαῖον κέλευθον, Ἀνατομ. λέ. «Συγκεῖται δὲ ἡ ῥαχις ἐκ σφονδύλων. ἔξαιρτ. δὲ ὀνομάζεται οὕτως ὁ ἕκτος μέγας σπόνδυλος τοῦ λαιμοῦ, ἄλλως, μέγας σφόνδυλος καλούμενος, ἑπόμενος καὶ ὁ ὄρμος, τὸ ἄρθρον. ἐξαρ. κατὰ τὴν οὐρὰν τοῦ σκορπίωνος. 2) Σφονδύλιον, ἤτοι τὸ ἐν τῷ ἀτρακτίῳ στρογγύλον σῶμα, εἰοῦ βαρυνόμενον τὸ ἀτράκτιον ἐν τῷ κλώθειν, περιστρέφεται ταχύτερον, Πολυδ. 3) ἡ κεφαλὴ τῆς κινάρας, Ἀθην. 4). ἓν μέρος τοῦ κίονος, Ἀθην. ε', σελ. 206. στεφανίς, γείσον. 5) εἶς τὰ ψυτὰ λέγεται τὸ παρὰ Λατίνοις Verticillus, λεγόμενον, ἤτοι ἡ στρογγύλη κορυφὴ αὐτῶν, οἷα ἡ τῆς κινάρος, καὶ τῶν τευτλίων. ἴδε καὶ σφόνδυλος.

Σπορά, ἡ (σπείρω). Τὸ σπείρειν· τὸ σπέρμα, ὁ σπόρος, μάλιστα ἑνὸς διωρισμένου μέτρου σίτου ἢ τὸ σπαρὲν· τὸ σπερμεῖον. 2) τρεπ. γόνος, γένος, γέννησις, μείωσις, καὶ τὸ γεννᾶν, τὸ παιδίον, Σοφοκλ. Αἰ. 1298.

Σπαρᾶδην, ἐπίρ. (σπορὰς, σπείρω). Δίκην σπορᾶς, ἐσπαρμένως, διεσπαρμένως, ὧδε κἀκεῖσε, Ἰσοκρ.

Σπορὰδης, ὁ, ὁ = σπορὰς, Ἱππ.

Σποράδην, ἡ, όν. Διεσπαρμένος, μοναδικὸς σποράδα βίον κεκτημένος. «Ζῶα σποραδικὰ, τὰ διεσπαρμένως καὶ μοναδικῶς μὴ κεκοινωνικῶς ζῶντα· ἀντίκειται τῷ, Ἀγελαῖα, Ἀριστοτέλ. ὁμοῦ. «Νοσήματα σποραδικὰ, τὰ εἰς πάσας καιροὺς καὶ πάσας τόπους κυριεύοντα, ἢ οἷ ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ γινόμενοι ἀσθένειαι, παρὰ τὸ

Σπορὰς, άδος, ὁ, ἡ (σπείρω). Διεσπαρμένος, διεστορπισμένος, ἐνδεν κακεῖθεν κείμενος, ἢ ὧδε κακεῖσε διεσπαρμένος ὤν, ἄνευ συναφείας καὶ συνεχείας ὤν. «Λόγοι σποράδες,» Πλούταρχ. Εὐριπ. Ἱππ. «Σποράδα κέκτηται βίον, ἀντὶ τοῦ, πλανήτην βίον. «Νῆσοι σποράδες,» διεσπαρμέναι. ἀντίκ. τῷ, Κυκλάδες. «Νοῦσοι σποράδες,» ταὐτὸν τῷ, Νοσήματα σποραδικὰ, Ἱπποκρ. «Σποράδα γῆς, κοινωτὸν ἢ χοῦν γῆς.»

Σπαργή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σπεργή.

Σπορεύς, έως, ὁ (σπορά). Ὁ σπείρων, Ξενοφ. Οἰκον. 18'. κ'. 3. Ἡσυχ.

Σπορευτὴς, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Σπορεύς, Ἡσύχ.

Σπορευτὸς, ἡ, όν. Σπαρμένος «χώρα σπ.», χωράφιον, παρὰ τὸ

(Τόμ. γ').

Σπορεύω, (σπερεύς), ταὐτὸν τῷ, Σπείρω. ἐμφ.

Σπορητὸς, ἡ, όν. (σπορά). Ἐσπαρμένος. διεσπαρμένος διεστορισμένος. 2) οὐσιαστικ. σπορηνός, ὁ, ἐ καιρὸς, καθ' ὃν σπείρουσιν· ὁ καιρὸς τοῦ σπείρειν, Αἰσχ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ὁ'. ζ'. 13. «Ἐως τὸν σπορητὸν διωκολύσῃ.»

Σπόριμος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ἐσπαρμένος· ὁ πρὸς σπορὰν ἐπιτήδειος, ὁ συνήθως σπειρόμενος, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 8. «Πολλὴν καὶ ἀγαθὴν γῆν σπόριμον, ἐπιτηδείαν εἰς τὸ σπείρεσθαι· οὕτω καὶ παῦλαξ, χώρα σπόριμος.» Θεόκριτ. κδ'. 219. «Σπόριμα, τὰ σπαρτὰ, Ν. Δ. «Ἐπορεύθη διὰ τῶν σπορίμων.» «Αἴθω σπορίμην, τὸ παιδαγωγικὸν μόριον, Μανεθ. 3, 350.

*Σπορολογέομαι, Μέσ. ἀποθ. (λέγω). Συλλέγω τὰ γεννήματα.

Σπόρος, ὁ (σπείρω). Τὸ σπείρειν Ἡρόδ. 8, 109. 2) ἡ σπορὰ, τὸ σπέρμα.

*Σπού, Σκυθιστὶ, τὸ ὅρμα, Ἡρόδ. 4, 27.

Σπουδάζω, Μ. ἀττ. συντ. ἀσωμ. (σπουδὴ) Σπουδαῖος, σεμνὸς, σοβαρὸς, σπουδὴν εἰμὶ· ὁμιλῶ, λέγω μὲ τὸ σωστό μου. ἀντικεῖται τῷ, παίζω, οἷον τὸ παρὰ Πλάτωνι. «Σπουδάζει ταῦτα Γοργίας ἢ παίζειν ἐμιλεῖ, λέγει ταῦτα ὁ Γοργίας μὲ τὰ σωστὰ του, μὲ τὰ ἄλα του, ἢ χαρατεύει, «Σπούδακας, ὅτι ἐπελαβόμην ἐρεσχηλῶν σου, ἐξέλαβες ὡς μὲ τὰ σωστὰ, ἐπειδὴ κτ., Πλατ. Φαίδρ. σ 236. Α. καὶ τὸ παρὰ Ξενοφ. ἐν Ἀπομν. α'. γ'. 4. «Τοιαῦτα περὶ τούτων ἐπαίζαμεν, ὁμοῦ σπουδάζοντες, χωρατεύων ἔλεγε μὲ τὰ σωστὰ· ὁ Αὐτ. Συμπ. β'. 17. «Ἐγέλασαν ἅπαντες, καὶ ὁ Σωκράτης μαλα ἐσπουδακότι προσώπῳ, λίαν σοβαρῷ, σεμνῷ. 2) καὶ κυρίως, σπουδαίως, ἐνεργητικῶς, ἐραστικῶς, ταχὺς, ἐπιμελὴς εἰμὶ· φροντίζω, μετὰ σπουδῆς, προθυμίας καὶ ζέσεως ἐνεργῶ, προθυμοποιοῦμαι, κατεπείγομαι, βιάζομαι, προσπαθῶ, πάσχω ν' ἀπολαύσω τι, ἐπιμελῶς καταγίνομαι, περί τι ἢ ἐπί τινι, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. ὁ'. 7. «Τοσοῦτος ἐσπούδασαι περὶ σέ», ἐφρόντισαν, ἐπιμελήθησαν, σπουδὴν καὶ προθυμίαν ἢ ζῆλον εἶχον περὶ σοῦ· μετὰ προθυμίας σοὶ ὑπηρέτησαν· οὕτω καὶ τὸ «Σπουδάζειν πρός τινα.» καὶ τὸ «Σπουδάζειν ὑπέρ τινος», παρὰ Πλουτάρχ. μετὰ ζῆλου καὶ ζέσεως ἐργεῖν, φροντίζειν, σπουδαίως, εὐνοϊκῶς ἔχειν, ἢ κλίσιν μεγάλην, πόθον καὶ ζῆλον ἔχειν πρός τινα, ἢ ὑπέρ τινος. Τὸ δὲ «Σπουδάζω εἰς τὰ σάκα, καὶ «Σπουδάζω τὸ σῶμα, ἀντὶ τοῦ, φροντίζω ὑπέρ σοῦ, φροντίζω διὰ τὸ καλόν σου. «Σπουδάζειν τινὶ», προσπαλοῦμαι, προσκολλῶμαι, παρακάθε εἷολου ἐμαυτὸ εἰς τι. 3) μεταφ. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ., σπουδαίως, ἐπιμελῶς, ἐραστικῶς, ἀγωνίζομαι νὰ τελειώσω τι, μετέρχομαι, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ αὐτὸ τοῦ, ἐπιμελῶς καταγίνομαι γὰ μάθω τι, προσέχω τὸν νοῦν εἰς μάθησίν τινος· καὶ ἑπομένως, αὐτὸ τοῦ, φοιτῶ εἰς διδασκάλους, καὶ μετ' ἐπιμελείας μανθάνω τὰς ἐπιστήμας καὶ μαθήσεις, περὶ τὰς μαθήσεις καταγίνομαι. μετὰ δὲ αἰτ. προσώπου, ἀγαπῶ τιμῶ, σέβομαι, βοηθῶ ἢ ἐπιτηρίζω, φροντίζω περὶ οὗ σπουδαίως, ἢ ἐπιμελῶς, τὸν περιποιοῦμαι, κυττάζω νὰ τὸν ὠφελήσω. Παθητικῶς, Σπουδάζομαι, σπουδῆς ἀξιοῦμαι, εὐνοϊκῶς πρός με ἔχουσι, περὶ οὗ φροντίζ, ἐρρωσχή, καὶ ἐπιμέλεια γίνεται, ἐξαιρέτως τιμοῦμαι, ἐν ὑπολήψει εἰμὶ, πλείστης ἀξιοῦμαι τιμῆς, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 24. «Τὴν Ἀσπασίαν ὑπὸ τοῦ Περικλέους σπουδασθῆναι λέγουσιν, ἡγοπήθη, ἢ ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο· πλείστης κῆδῶθη τιμῆς, τὴν εἶχεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν· οὕτω καὶ τὸ «Σπουδεζόμενος ὑπὸ πάντων. πλείστης ἀξιούμενος σπουδῆς, ἀγαπώμενος.» Ὁ Ἥφαιστος σπουδάζεται ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης», τιμᾶς καὶ ἐπιμελείας ἀξιοῦται, ἀγαπᾶται, ἐφρόντιζεν ἡ Ἀφροδίτη περὶ αὐτοῦ, ἤθελε τὸ καλόν του, Θεόφραστ. «Τὰ σπουδαζόμενα τῶν ἔργων, τὰ μετ' ἐπιμελείας καὶ φροντίδος κατεσκευασμένα, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. β'. 32. αὐτὸ δὲ τοῦ τιμῶ, φιλῶ, λατρεύω, παρὰ Πλατ. εἰς Φαῖδρ. 20. «Οὐδὲ τοὺς ὀλίγων χρόνων σπουδάζοντας.» καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τοῦ, ζητῶ, ἐρευνῶ, συχνὰς παρὰ Λουκιανῷ, ὡς καὶ τὸ, Περισπουδάζω. Παρ' Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ'. 4. «Σπουδάζειν τὸ σωμάσιν εὐσταθέστερον, πρίτερ, κτυπᾶν τὰς χεῖρας, ἐπαινεῖν. Ὁ Φώτιος ἔχει «Σπουδάζω περὶ τοῦ ἀνδρα. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου, «τὰ δὲ τοῦ κατεπείγοντας, Θεόπομπος ἐν ἐπιτομῇ Πρόξενον, ἐπὶ δὲ τοῦ βουλομαι, ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἐπιτομῇ· ἐπὶ δὲ τοῦ μὴ παιγνιωδῶς, ἀλλ' ἐσπουδακότως, Πλάτων πολιτείας γ', ἐπὶ δὲ τοῦ λίαν θέλω, Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀποκρυπτόμενον, ἐπὶ δὲ τοῦ σεμνολογεῖν, τὸ σπουδαιολογεῖν, Ξενοφῶν Συμποσίῳ «(ἐπ παπτ. σημαίνει τὸ μελλ. σπουδάσιμαι παρ' Ἀριστ. ἔστιν ἔτι πάσ ἀμφ).

Σπουδαιολογέω, ήσω, (σπουδαῖος, λέγω). Ὁμήρ. «με τὰ σωστά, Μέσ. Ὁμιλῶ μετὰ σπου περὶ σπουδαίων ἢ εὐλογίων ἀντικειμένων, Σιδ. Ἀν. α'. 3'. 10. «Προσκαλῶν τοὺς φίλους ἐσκωμωδιολογεῖτο, ὡμίλει μετ' αὐτῶν περὶ σπουδαίων πραγμάτων, καὶ παῤ ἐτ Σ.μπτ. ὅ. 50. «Ὁ λόγος οὗτος ἐσπουδαιολογήθη», μετὰ σεμνότητος καὶ σοβαρότητος ὡμιλήθη, ἐγίνε περὶ αὐτοῦ ὁμιλία, πραγματεία.

Σπουδαιόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Παρὰ Δημόκριτ. (γνωμ. σελ. 631. Ἐκδ. Gale) περὶ σπουδαίων, ἀξιολόγων πραγμάτων, ἢ σπουδαίως, σεμνῶς, μετὰ σωστὰ ὁμιλῶν.

Σπουδαῖος, αία, αῖον (σπουδή). Ἐπὶ ἀνθρώπων, σοβαρὸς μὲ τὰ σωστὰ πράττων ἢ ὁμιλῶν, οἷ τὸ σπουδαῖον, ἀντίκ. τῷ, παίζων, Schaef. Πλουτ. δ. σελ. 400. ὡς παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 9. «ἀνδρα τὸν σπουδαιότατον διαφθείρει, γελᾶν ἀναπείθων. 2) ἐπιμελὴς, ἐνεργητικὸς, ἐραστικὸς, ταχὺς, φροντιστικὸς, πλήρης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, ἐπιτήδειος. 3) ζηλωτὴς καλῶν ἔργων, περὶ τὰ καλὰ σπουδὴν ποιούμενος, ἢ κατὰ Σουΐδαν, Ἐνάρετος, εὐδόκιμος, ὁ ἀντιδιαστελλόμενος τῷ φαύλῳ καὶ ὀλέθρῳ δὲ, ὁ ἠλιθίως καλάσας κἀγαθὸς· σεμνὸς τῷ ὄντι, χρηστὸς, τίμιος, ἐξαίρετος, ἀνέραστος, εἰλικρινὴς, ἀληθὴς, χρηστοήθης, φρόνιμος, ὁ ὑπερέχων κατὰ τὴν ἀρετὴν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «καλὸς, σωστὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ Ἡρόδ. καὶ ὑστερον, πολὺ εὐχρήστως λέξει. Ἰσιαῖος πρὸς Δημόσθ. «Πολὺ διαστῶσας εὑρήσομεν τὰς τε τῶν σπουδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας.» τῶν καλῶν καὶ ἐναρέτων ὁηλαδὴ ἀνδρῶν, τῶν σῶας ἤτοι σωστὰς τὰς φρένας ἐχόντων, καὶ μὴ διαφθαρμένων. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 18. «Οἱ φαῦλοι, ἢ οἱ σπουδαῖοι, οἱ κακοὶ, ἢ οἱ καλοὶ καὶ ἐνάρετοι. Αὐτόθι δ'. β'. 20. «Πέμψατε ἄνδρας, τῶν σπουδαιοτάτων, τῶν πλέον εἰδημόνων, ἐμπείρων, ἐνδοι προσπαίοντες ἐτι καὶ τὸ, σεμνὸς, καὶ ἐνάρετος· οὕτω καὶ ἐν τοῖς Ἀπομν. δ'. β'. 2. «Ἵστο πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβλέπειν τὴν πόλιν, ὁπότε σπουδαῖοι ἀνδρὸς δεηθείη, καλοῦ τε κἀγαθοῦ, εἰδήμονος τῶν πραγμάτων· τὸ δὲ ἐν δ'. β'. 2. «Τοὺς ὀλίγου ἀξιοτέχνας μὴ γίνεσθαι σπουδαίους ἀνευ διδασκάλων» σημαίνει τὸ, ἔμπειρος, εἰδήμων, ἐπιστήμων, εὐδόκιμος· οὕτω καὶ τὸ «σπουδαῖος αὐλητὴς, κιθαριστὴς», ὁ εὖ κιθαρίζων· παρὰ Διογ. Λαερτ. β'. 31. «Οὐχ' οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναμιμνήσκοντες εἰσὶ σπουδαῖοι, σημαίνει τὸ, σοφὸς, πεπαιδευμένος· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν «σπουδαῖος», τὸν πε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παιδευμένου, τὸν ἐν τοῖς λόγοις καὶ τοῖς μαθήμασιν ἔμπειρον. 4) ἐπὶ πραγμάτων, ἄξιον σπουδῆς, ἐπιμελείας, ἐναργείας καὶ ζήλου, ἀξιόλογον, ἀναγκαῖον, περισπούδαστον, εὐκταῖον, ἐπιθυμητόν, ἄξιον τῶν μελέτης τινί, Ἡρόδ. 4, 23. «Σκυθάται νομάδες, ἐξαίρετοι. «Σπουδαῖόν ἐστι μοι, μοὶ μέλει περὶ τούτου, μέ ἐνδιαφέρει. «Σπουδαῖον πρᾶγμα, ἔργανον, Ξενοφ. ἀντὶ τοῦ, μέγα, τίμιον, ἐπωφελές, τὸ σπουδῆς ἄξιον, πολύτιμον, ἀκριβόν. «Μύρον, σπέρμα σπουδαῖονοι, καλόν, τίμιον. «Οἱ τὰ σπουδαιότατα ἐπιστάμενοι», αὐτὶ τοῦ, οἱ Φιλόσοφοι. Ξενοφ. Ἀπομν. γ. γ. 11. «Τοιαῦτα μὲν δή, καὶ γελοῖα καὶ σπουδαῖα, καὶ ἐλέγετο καὶ ἐπράττετο ἐν τῇ σκηνῇ», σεμνὰ, καλὰ, ἐπωφελῆ, σπουδῆς ἄξια, πωστά. Παυσαν. «Τὰ τε σπουδαιότερα διελέγοντο καὶ ὁπόσα μυθώδη», ὅσα πράγματα ἔχουσι τῷ ὄντι, ἀληθῆ· παραπλήσιον τούτοις ἐστὶ τὸ τῆς συνηθείας «τοῖ ὁμιλῶ ἢ σοὶ λέγω σωστὰ πράγματα, καὶ ὄχι παραμύθια. — Ἐπίρ. Σπουδαίως, ἐν βίᾳ, ἐν τάχει· προθύμως, μὲ ζῆλον ἢ προσοχήν· κατὰ τρόπον ἐξαίρετον, καλύτερα κἀμεῖς· σεμνῶς, σοβαρῶς, ὡς πρέπει· σεμνῷ καὶ νουνεχεῖ τρόπῳ ἀνδρὶ Ξενοφ. Κυρουπ. α. 7. 8. «Στήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως, καὶ εὐσχημόνως πως προσενεγκεῖν καὶ ἐνδοῦναι τὴν ψιάλην», ἐνῶ ἀντίκειται τῷ, Παιδιᾷ· ὡς καὶ παρὰ Πλάτ. Ἡρατ. «σπουδαίως εἰρημένος καὶ παιδιῶδες», μετὰ τῆς προσηκούσης σοβαρότητος καὶ σεμνότητος· μετ' ἐπιμελείας, προσοχῆς καὶ φροντίδος, κατά τινα καλὸν καὶ εὔτακτον τρόπον, σοφῶς. Τὸ συγκριτικὸν, σπουδαιότερον, καὶ σπουδαιότερως, σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, Ταχύτερον· κἀλιον, ὡς ἐν τῷ τοῦ Αἰσχίν. διαλέγ. α. 12. «Πότερον σπουδαιότερόν ἐστι ταῖς πόλεσιν, ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοὶ, ἢ ἄνδρες ἀγαθοί; ἀντὶ τοῦ, καλλίτερον, τιμιώτερον, ἐπωφελέστερον. Παρ' Ἡλιοδώρ. ζ. σελ 298. φέρεται «σπουδαιότερον» καὶ παρ' Ἡρόδοτ. α. 8. «Σπουδαιότερον», ἔνθα ὁ σημειωτὴς «σπουδαιέστατον» γράφει. «Τοῦτῳ τῷ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαιέστατα τῶν κρηγμάτων ὑπερτίθετο ὁ Κανδαύλης», τὰ μεγάλης σπουδῆς ἄξια, τὰς μεγάλας καὶ μυστικὰς ὑποθέσεις. Τὸ Ὑπερβιβ. «σπουδαιότατα», διόλου ἀκριβῶς, ἐπιμελῶς· μετ' ὑπερβολῆς, λίαν ὑπερβολικῶς, περιττῶς· (τὸ συγκρ. ἀνώμ. σπουδαιέστερος, ὡς καὶ τὸ ὑπερθ. σπουδαιέστατος, φέρεται συνεχῶς παρ' Ἡρόδ. π. χ. 1, 8. 133. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅστις ὅμως χρῆται καὶ τοῖς κανονικοῖς τύποις). «Σπουδαίως ἔχει» πρός τι, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς· «σπουδαίως ἔχειν πρός τινα», ἀντὶ τοῦ, φροντίζειν περί τινος, ἐνδέρμως καὶ εὐνοϊκῶς ἔχειν· ἕκαστος ἢ προσηλωμένος εἶναι εἴς τινα· ἀφ' οὗ

Σπουδαιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι ἢ ὁ χαρακτὴρ τοῦ σπουδαίου, οὗτινος καὶ τὴν διάφορον σημασίαν ἔχει αὕτη ἡ λέξις· ἄρσ., ταχύτης, ὀγλιγορέδα· ζῆλος, ἐπιμέλεια, φροντὶς· σοβαρότης· ἀξιοπρέπεια· καλοκἀγαθότης, χρηστότης. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἀξιολογότης.

Σπουδαρχαιρεσία, ἡ (ἀρχαιρεσία). Ἡ πρὸς ἀρχαιρεσίαν σπουδή, ὁ ἀδιάκοπος ἀγὼν εἰς ἀποκτησιν ἀξίας τινὸς δημοσίου, ambitus. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τό, σπουδαρχαιρεσίας, διὰ τοῦ, οἱ περὶ τὰ ἀρχαιρέσια σπουδάζοντες, καὶ τό, σπουδαρχίαι, οἱ κατὰ σπουδὴν ἄρχοντες· ὡς τὸ, σπουδάρχαι, ἴδε σπουδαρχέω.

Σπουδαρχέω, ῶ. Μ. ἦτω (σπουδάρχης). Σπουδάζω νὰ ἔμβω εἰς ἀρχήν τινα, ἢ προσωπίζομαι, μετὰ πόθου καὶ μεσιτείας ἐμβαίνω εἰς ἓν ἄξίωμα καὶ ἔχω αὐτὸ διὰ παντὸς· σπουδάζω, προσωπίζω πάντα τὰ εἶναι εἰς ἀξιώματα. Συνέσ. ἐπιστ. 101. «Τῶν συγγενῶν σπουδαρχούντων, ἐν πολλοῖς ἰδιώτης εἶμι· εὑρήσει καὶ σπουδαρχιάω, ὡς ὁ Φώτιος ἔχει· «σπουδαρχιάσαι, ἐπιθυμήσας ἄρξαι σπουδάσας, ἐπιμεληθεὶς τυχεῖν τῆς ἀρχῆς». καὶ Ἀριστοτέλ. πολ. ἐ. 5 «Δημαγωγοῦντες οἱ σπουδαρχοῦντες». καλῶ, σπουδάζω, ποιῶ, προσπαθῶ, πασχίζω· μὲ κάθε λογῆς τρόπον· ἀπολαύσω ἓν ἄξίωμα. Δίων ὁ Κάσσιος ἐν, νέ. 5. χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις, ἄνευ τινὸς διαφορᾶς, καθὼς ἔτι καὶ τό, διασπουδάζω.

Σπουδάρχης, ου, ὁ (σπουδή, ἀρχή). Ὁ περὶ ἀρχὰς, ἀξίας σπουδάζων, ὅστις προσωπίζόμενος, μετὰ σπουδῆς καὶ μεσιτείας προχωρῶν ἐμβαίνει εἴς τι ἀξίωμα, καὶ θέλει νὰ ἔχῃ αὐτὸ διὰ παντὸς. Ξενοφ. Συμποσ. α. 8. ἔνθα ὅμως ὁ Λ. Διυσ. ἀποβάλλει ὅλην τὴν λέξιν καὶ ἀποκαθίστησιν ἐξ Ἡσυχ. καὶ Ἀ. Β. 1. σελ. 63. τὴν λέξιν σπουδαρχίης· ὅθεν

Σπουδαρχία, ἡ. Ἡ περὶ ἀρχῆς, ἤτοι ἀξιώματός τινος σπουδή· ὅταν σημαδὴ προσπαθῇ τις μὲ κάθε λογῆς τρόπον ν' ἀποκτήσῃ ἓν ἄξίωμα, δημοκοπία, Δίων Κάσ. Φίλων καὶ Πλούταρχ. εἰς Λίμιλ. 38. καὶ Κάτωνος Σ'γερ. ὅθεν

Σπουδαρχίας, ὁ, = σπουδάρχης.

Σπουδαρχικὸς, ὼ· ταυτὸν τῷ, σπουδαρχέω, Ἀριστοτέλ. πρ. Lob. Φρυν. σελ. 81.

Σπουδαρχίδης, ου, ὁ· παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 691. κωμ. ἐσχηματισμ. πατρωνυμικὸν τοῦ Σπουδάρχης. Κατὰ τοῦτο ἐσχηματίσται παρ' Ἀριστοφάνει· καὶ τό, Στρατωνίδης, ὅστις ὑπηρέτει πάντοτε ὡς στρατιώτης· καὶ τό, Μισθαρχίδης, καὶ τό, Παυουργηπαρχίδης, ὡς τις πάντοτε ἦν Ἱππαρχος καὶ πανοῦργος.

Σπούδασμα, τό (σπουδάζω). Τὸ μετὰ σπουδῆς γεγενημένον ἢ γινόμενον πρᾶγμα, πᾶν ἔργον, ἐπιμέλειαν ἐπαιτοῦν, π. χ. ἀξιολόγους τὰς τεχνικὴ οἰκοδομὴ· τέχνη, κόπος, δουλιά. Ὁ Ἀρρὶαν. ἐν Ἀναβάσ. ζ. ζ. 13. καλεῖ τοὺς κατὰ τὸν ποταμὸν Τίγρητα Καταῤῥάκτας, «Περσῶν σπουδάσματα», δηλ. τεχνικὰ ἔργα, τεχνάσματα ὅθεν

Σπουδασμάτιον, τό, ὑποκορ. Μικρὸν σπούδασμα, Φώτ. βιβλιοθ. Καὶδ. 150. 153. καὶ 155.

Σπουδαστέος, ἑα, ἑον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ σπουδάζω. Ἄξιος σπουδῆς καὶ ζητήσεως, περὶ οὗ πρέπει νὰ γίνεται φροντὶς καὶ ἔρευνα· ὃν πρέπει νὰ ζητῆτις μετ' ἐπιμελείας, Ξενοφ. Λακ. ζ. 3 «Τί πλούτος ἐστὶν σπουδαστέον; τίς ζητεῖ ἐπὶ πλούτους τίς φροντίζει περὶ πλούτου; Ἐπίρ. σπουδαστέον, δεῖ σπουδάζειν, πρέπει νὰ φροντίζῃ καὶ νὰ ἐπιμεληθεῖ τις, Εὐρ. Ἰφ. Α. 801.

Σπουδαστὴς, οῦ, ὁ (σπουδάζω). Ὁ εὐνοϊκὸς ὡς τινος, εὐνους, καλοθελητὴς, ὅστις θέλει τὸ καλόν τινος, ὅς τις π. χ. εἶναι ἐκ τοῦ μέρους μου καὶ θέλει τὸ καλόν μου, Πλούταρχ. εἰς Ἀρτοξ. 26. 2) ὑπαδὸς, ὁ διόλου προσηλωμένος εἴς τινα, ὁ ἐκ τῆς φατρίας τινός, Πλούταρχ. Ναὸτ. 54.

Σπουδαστικὸς, ἡ, όν. Σπουδαῖος, ζηλωτὴς, φροντιστὴς, ἐπιμελητὴς, ἐνεργητικὸς, ὀρκτικὸς, πρόθυμος, μετὰ μεγάλης προθυμίας καὶ ζέσεως ποιῶν τι, Ἀριστοτ. Ῥητορ.

Σπουδὴ, ἡ (σπεύδω). Τάχος, ταχύτης, ὀγλιγορέδα μετὰ ζήλου καὶ σοβαρότητος, ἐπειξις. «Σπουδὴν ἔχειν», βιάζεσθαι, Ἡρόδ. 9, 89. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 6, 120. 7, 205. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «Ὅσως αὐτὸν ὁρέωσι σπουδῆς ἔχοντα», Ἡρόδ. 9, 66. ὅθεν 1) προθυμία, ἐπιμέλεια, φροντὶς, ὁρασυπότης, ἢ περὶ τὰ καλὰ σύντονος ἀγωνία, κόπος, κάματος, πόνος. «Δι' ἕτερ σπουδῆς», Ὀδυσ. Φ, 409. ἄνευ κόπου, χωρὶς κακοπαθείας, ἄνευ πόνου καὶ μόχθου, ἀπονητὶ, εὐκόλως. «Σπουδῆν, καὶ σπουδὴν πολλὴν ἔχειν ἢ ποιήσασθαι, πολλὰ. παρ' Ἡρόδ. «σπουδὴν ἔχειν», μετὰ αἴτ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 7, 149. «σπουδὴν τινος ποιεῖσθαι», μὲ ζῆλον μέγαν φροντίζω περί τινος, Ἡρόδ. 1, 4. 2) ζήλημα μὲ τὰ σωστὰ, στερεὸν φρόνημα, ζήλημα. «Ἀπὸ σπουδῆς», μὲ ὅλα τὰ σωστὰ, Ἰλ. Η, 359. Μ, 233. 3) ζῆλος ὑπέρ τινος καὶ εὐνοια, πόθος, κλίσις, εὐνοια, ἔφεσις, ἢ μετὰ ζέσεως προθυμία, ἣν ἔχει ἢ δεικνύει τις ὑπέρ τινος· ἄρα ἔνι καὶ αὐτὶ τοῦ, μερὶς, ληψημερία, τὸ κρατεῖν τὰ μέρη τινός, τὸ εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος τινός. «Διὰ τὴν ἐμὴν σπουδὴν», Ἀντιφων. σελ. 786. διὰ τὴν εὐνοιαν καὶ τὸν ζῆλον, ὁ ἔχουσι πρὸς ἐμέ· διὰ τὸ εἶναι ἐκ τοῦ μέρους μου, ἤτοι ἀπὸ τὸ παράψιμον, ἀπὸ τὴν φατρίαν μου· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κρασσ. 7. «Σπουδαῖς καὶ συναγωγείαις, κτώμενος ὄνομα», χαῖς τοῦ τυχεῖν ἀρχῶν καὶ τιμῶν ἐπιμελείαις, ἔνθα τὰ σπουδαῖ, Ἰσαδουαμεῖ τῷ Γαλ. Intrigues ἢ τῷ, brigues, ἔντρεγες, ἀνακατώματα, ἢ κινήματα ἐρασιτήρια διὰ μέσου πολλῶν ὑποκειμένων εἰς τὸ τυχεῖν τοῦ ποθουμένου, Γαλ. brogli. 4) σεμνότης, σοβαρότης, ἐμβριθεια, κοσμιότης· ἀξιοπρέπεια· ἀντικ. τῶν, Παιδιὰ, καὶ Γέλως. Ξενοφ. Συμπ. α. 13. «Σπουδῆς μεστοὶ, γέλωτος ἐνδεέστεροι· καὶ κατ' ἀρχὰς αὐτόθι. «Οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς. 5) τὸ νὰ τιμᾷ τίς τι, νὰ ἔχῃ προσοχὴν εἴς τι, νὰ δεωρῇ τι ἄξιον προσοχῆς καὶ θεραπείας ἰδιαιτέρας, προσοχὴ, égard Γαλλ. Ξενοφ. Συμπ. 3, 6. «Ἐπειδὴ ξυνώμεν ἐμαυτὸν πάνυ πολλῆς σπουδῆς ἄξιον ὄντα, πολλῆς προσοχῆς· οὕτω μικρὸν ἀνωτέρω εἶπεν. «Ἔχων πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν· καὶ κατωτέρω ἐν κεφ. γ'. 3. «Ἐπιδεῖξαι τὴν σωφροσύνην. «Πράγματα ἔχει σπουδῆς, ἀξιοτίμητα, ἀξιαγάπητα, πολύτιμα· ἄξια τιμῆς μεγάλης, φροντίδος, ἐπιμελείας, ἐρεύνης, ζητήσεως, κόπου, κ. τ. τ. Πλούταρχ. περὶ Κλεοπάτρ. «Ἐνεφόρει ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἀξίου σπουδῆς, χρυσὸν, ἄργυρον, σμαράγδους, τὰ πλέον πολύτιμα ἢ ἀξιοτίμητα πράγματα. Ὁ Φώτιος ἐσημ. ἐξ Ἀριστοφ. τὸ «σπουδὴν ποιεῖσθαι» αὐτὶ τοῦ, ὀργίζεσθαι· τὸ δὲ ὡς εἰχε σπουδῆ», ὅσον ἐδύνατο, ὅσον ἠμποροῦσε. Ἐν τῇ συνηθείᾳ «σπουδὴν» καὶ ἡ περὶ τοὺς λόγους ἢ ἡ περὶ τὰ μαθήματα ἐπιμέλεια· ἴδε ἐν τῷ, σπουδάζω. 6) ἐξαίρετ. συνεχὴς ἢν ἐν χρήσει ἡ ὁσιακὴ σπουδὴ, ὡς ὁσιοφανὲς ἐπίρρ. (ὡς καὶ τὸ σχολῇ ἐκ τοῦ σχολὴ), καὶ αἱ αὐτὶ, ἐν τάχει, ἐν βίᾳ, μὲ ὀγλιγοράδαν, Ὀδ. Ν, 279. Ο, 209. Ἡρόδ. 9, 1. Ἰπ. Ἀχ. Τετ. σελ. 586. β) μετὰ ζήλου, ἐπιμελῶς, ἐνδέρμως, φροντιστικῶς, προθύμως. «Σπουδῇ πολλῇ», Ἡρόδ. 1, 88. ὡς τό, σχολῇ· ὡσαυτ. μετὰ σπουδῆς καὶ σὺν σπουδῇ», Ξεν. γ) ἐπίτηδες· μὲ τὰ σωστὰ, Valck. Φαλαρ. σελ. 15. Οὐλπ. Δημ. Λεπτ. σελ. 321. πολλὰ συχνῶς παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαίρ. παρὰ Θουκ. καὶ περὶ τούτων τῶν τριῶν σημασιῶν ἴδου καὶ ἄλλα τινὰ παραδείγματα. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ά. 4. «Τοιοῦτος ἐπαίζων σπουδῇ», σεμνὸς, μὲ τὰ σωστὰ· καὶ ἐν ἡ. γ'. 18. «Παίζεις, ἔφη, — ὁμόσας εἶπε, μὴ μὴν σπουδῇ λέγεις», χωρατεύεις, εἶπε· ὁ δὲ ὁμόσας εἶπε, μὰ τὸν Δία, ὄχι χωρατεύω, ἀλλὰ τὰ λέγω μὲ τὰ σωστά μου· ὁ αὐτὸς ἐν Ἕλλην. δ'. ε. 8. «Οἱ ὁρμώμενοι παρηκολουθουν σπουδῇ», μετὰ προθυμίας, προθύμως· ὡς καὶ ἐν ε. δ'. 20. «Ἀνεχώρουν πολλῇ σπουδῇ», αὐτὸ καὶ τὸ ἐν Ὀδυσ. Ο, 229. «Σπουδῇ τῶν ἀνάβαινε», ἐσπουδαστικῶς, κατὰ τάχος, ἢ μετὰ τάχους· παρὰ Πλάτωνι ἐν Ἀπολογ. Π. «Σπουδῇ χαριεντίζεται» αὐτὶ ταῦ, λίαν, ἄγαν, πολύ. δ) μετὰ κόπου καὶ πόνου, μετὰ βίας, μόλις, δυσχερῶς, μετὰ κακοπαθείας. «Σπουδῇ δ' ἕξετο λαὸς», Ἰλ. Β, 99. «Σπουδῇ παρπεπιδόντες ἑταίρου χώμεναν ὑπερ (Ἰλ. Ψ, 37.)»

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΠΟΥΔΗ

μόζω. Ἰσα μετὰ βίας· πρβλ. Ἰλ. Κ, 893. Δ, 562. Ν, 687. Ὀδ. Ω, 119. Παρὰ Γαλην. „Ὅπου γὰρ οὐδὲ τὰς ὑγιαινούσας ἁμαρτάνειν ἀσφαλές, σπουδῇ γ' ἀκίνδυνόν ἐν ποτε τοῖς κάμνουσι γένεσθαι, ὅσῳ πλείων καὶ ὀλιγάνερας ὁ κίνδυνος ἐν τοῖς ἐσθιεῖν δοκοῦσι, πολὺ περισσότερον ἐν μεγαλητέρες ἡδέσιν εἶναι ὁ κίνδυνος. Θουκιδ. η. 24. „Ἡ μὲν ἐνδίγεσθαι μετὰ βραβείου παρασκευὴν εἶχε· πάντως ἀναγκη προτέραπη ἐπιχειρεῖν σπουδῇ μὴ βιαζομένῃ γε, πρὸς αὐθαιρετους κινδύνους ἰέναι, ἔνθα „ποῦ δὴ κεῖται, καὶ ἅρμην. διὰ τοῦ, ἐκτός, ἐν δέν ἦναι βία, ἀνάγκη. Ἐν τοῖς καλλίστοις Χειρογράφοις γερονται ἀμφότεραι αὗται αἱ γραφαί. Παρ' Ἀράτῳ 1089. φέρεται ὑπὸ αὐτῆς σπουδῆμ, ὅπου γραπτέον δεῖ „σπουδῇ, ὁ ὁ Σχολιαστ. ἑρμην. διὰ τοῦ, βραδέως· ἴδε Τέχν. — Κατὰ πάντα τρόπον, παιδιὰ ἀντίθ. τῷ σπουδῇ, Wyttenb. ep. cr. p. 236. (ἐκ τοῦ σπουδή τὸ Λατ. studeo, studium.)

Σπαυδαγέλοιος, ὁ, ἡ (σπουδή, γέλοιος). Ὅστις ἐν τῷ σοβαρῷ, σεμνῷ ὁμιλεῖν μιγνύει καί τινα γελοιότητα, ἢ ὁ ἐν τοῖς σοβαροῖς, σεμνοῖς πράγμασιν ἀναφέρει καί τινα γελοιότητα· ὁμιλῶν τις μὲ τὸ σκυτάτου λέγει καὶ χωρατάδες, Στρβ. ις'. καὶ Διογ. Λαερτ. γ'. 17.

Σπυραῖα, ἡ, = σπύραθος, σφῆ.

*Σπυράδιον, τό, = σπύραθος. (ᾱ)

*Σπυράθος, ὁ, καὶ, ἡ. Ἡ τῶν ἀγῶν ἢ προβάτων κόπρος, καὶ καθόλου, ἡ στρογγύλη, ἢ σπειροειδὴ μορφὴν ἔχουσα κόπρος τῶν λεπτῶν ζώων, τριβηλιά, βιρβηλιά. (κυρ. καὶ στρογγυλόλιθαστον, στριμμένον σῶμα, παρὰ τὸ σπείρα.)

Σπυραδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σπυράθου, τριβηλώδης, ἤτοι προβάτου καὶ ἀγῶς κόπρου εἶδος ἔχων· σπυράθῳ, τριβήλῃ ὅμοιος.

Σπυρές, ἐδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σπύραθος.

Σπυρόδαφνον, τό· ταὐτὸν τῷ, σπύραθος, Πολυδ. ε'. 91. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἀσπορδύγγιον ἔχει.

Σπυρίζω, ταὐτὸν τῷ πυδαρίζω, Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐξ Ἀριστοφ.

Σπυρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σπυρίς, Ἀριστοφάνης. Ὄρν. 453. 469.

*Σπυριδίον, Ἐπίρρ. Δίκην σπυρίδος, κατὰ τὸ εἶδος ἢ σχῆμα αὐτῆς, Ἀ. Β. 2. σελ. 786.

*Σπυριδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἢ τῆς ὄψεως τῆς σπυρίδος, ὁ σπυρίδος εἶδος ἔχων, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1096.

*Σπυρίδων, ωνος, ὁ, = σπυρίς, Πολυδ. 7. 173.

Σπυρίς, ἴδος, ἡ (σπεῖρα). Πλέγματι ὡς κόφινος, ἐν ᾧ φέρουσί τι, ἢ καθυποβάλλουσιν αὐτὸ ὑπὸ τὸ πιεστήριον, ἐξαιρτ. ἁλιευτικὸν κοφίνιον, φαρικάλαθον, ξεμπίλι, Ἡρόδ. 5, 16. sporta, sportula. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. „Σπυρίσκιον, πλεκτόν τι ἐξ οἰσυΐνων· ὁ δὲ Φώτιος· σπυρίς, τὸ τῶν πυρίων ἀγγεῖον· ἦν δὲ τοῦτο καὶ σκεῦος ἐκτικὸν ἐρωμάτων, ὡς τὸ παρὰ Τούρκοις ζεμπίλι, καὶ κοινῶς, ζεμπίλιον, λεγόμενον. Ὁ Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. δ'. 10. ἔχει, „Σπυρίσι δειπνίζειν· ὁ Ἀθήναιος ἐν ἡ. σελ. 365. „Οἵκτιν εἰ ἀργαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα, ἀναφέρων καὶ παράδειγμα ἐκ Φερεκράτους. „Σκευασαμένοις δειπνον ἐν τῇ σπυρίδι, ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὠφέλημα· καὶ ἅρμη τινων αὐτὸ, λέγει. „Τοῦτο δὲ σαφῶς δηλοῖ τὸ ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, ὅταν τις αὐτὸς αὐτῷ κατασκευάσας δεῖπνον, καὶ συνθεὶς εἰς σπυρίδα, περί τινα δεσπηνῶν ἴῃ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. „Ἀπὸ σπυρίδος δειπνίζειν, τροφὴν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχειν εἰς τὴν σπυρίδα του, ἤτοι εἰς τὸν τροῦβᾶ του, ὅταν θηλαδὴ ὑπάγῃ τις πρός τινα νὰ γευθῇ καὶ φάγῃ μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ φαγητόν του. Ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 226. „Σπυρὶς ἰχθυοδόκος, τὸ Ζεμπίλιον, ᾧ φέρουσι τοὺς ἰχθύας.

Σπυρίχνιον, τό· ὑποκοριστικ. τοῦ, σπυρίς.

Σπυρός, ὁ, ἀντὶ τοῦ, πυρός. Σῖτος, παρὰ Συρακουσίοις, Ἐτυμολογ. ἐν Λέξ. σπυρίς.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Τ.

Σταβεύς, έως, ὁ· καὶ, σταβατίνης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ηωπεών, κωπεύς, νεωτερ. λέξεις, Ἡσύχ.

Στάγδην, Ἐπίρ. (στάζω). Κατὰ σταλαγμούς, κατὰ σταγόνα, ὅταν δηλαδὴ σταλάζῃ τι ὑγρὸν ἀπὸ σταλαγματιὰν εἰς σταλαγματιάν.

*Στάγες, ὁρ. σταγών.

*Σταγειός, ὁ (στάζω). Σταλαγματιά, Ο'.

Σταγετός, ὁ. Σταγών, σταλαγμός, Ἀκίλ. παροιμ. ιβ'. 13.

Στάγιον, τό. Τὸ σημεῖον τοῦ ς'. ἢ τοῦ στίγματος, ἀμφ.

Στάγμα, τό (στάζω). Σταλαγμός, ῥανὶς· ὑγρότης, ἢ ῥευστότης. „Στάγμα τῆς ἀνθρωπογονίας, μέλι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 611.

Σταγονίας, ου, ὁ (σταγών). Ὁ σταλάζων, στάζων, κατὰ σταγόνας σταλάζων, Διοσκορ. α'. 81. „Δίβαιος σταγονίαις.

Σταγρός, ὁ· ἴδε ἐν τῷ, στάζω.

Σταγών, όνος, ὁ (στάζω). Σταλαγμός, ῥανίς, σταλαγματιά· πλῆθ. στάγες, ὡς ἀπὸ τοῦ, στάξ, Ἀπολλ. Ῥ. 2) μεταλλεύτι· κατάτιμα, καθαρὸς σίδηρος· πιθανῶς δὲ μέταλλον, εὐκόλως ῥευστόν, ecannum. Ὁ Τίμαιος ἐν σελ. 556. (Ἐxd. Gale) μετὰ τοῦ, μόλυβδος καὶ κασσίτερος τὰ μέταλλα, ἔχει ἔτι καὶ σταγῶν, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, „Τὸ κεκαυρον σιδήριονα. Κατὰ Πυθαγόραν (παρὰ Διογ. Λαερτ. η'. ά. 28.) λέγεται τὸ ἀνδρεῖον Σπέρμα „σταγὼν ἐγκεφάλου· παρὰ δὲ Πλουτάρχ. (ἀρεσκ. φιλοσ. ε'. 5.) „Ἀφρὸς τοῦ χρησιμωτάτου αἵματος.

Σταδαῖος, αία, αῖον (στάδην). Ὀρθιος, ἢ ἵστιος, Ἡσύχ. ἀλλὰ παρ' Αἰσχύλ. Ἱκατ. 515. φέρεται. „Δέες ἐπ' ἀσπίδες σταδαίας ζυταῖα, ἀντὶ τοῦ, μαχητὴς, ἐπιστάτης, διευνδυντὴς τῆς μάχης, καὶ ἐν Πέρσ. 389. „Ἔτυχη σταδαῖαι, ὅπλα, δι' ὧν ἐν σταδίῳ ὑσμίνη, μάχη, ἤτοι ἐν μάχῃ κατ' ἀνοικτὸν κάμπιν μαχόνσαι. „Μίλος σταδαῖον, τὸ πρῶον καὶ ὄμερον καὶ εὐρύθμως γιόμενον, ἢ = ὀρθιον μέλος, Ἡσύχ.

Στάδην, Ἐπίρ. (ἵστημι). Ἰσταμένως, ἰσταμένη ὀρθία, ἢ στερεῶς ἱσταμένως, στεκόμενα. 2) μετρημένως· κατὰ τὸ ζύγι, βάρος, Κατ. πρβ. Στήδην. (υ -)

Σταδιαῖος, αία, αῖον (στάδιον). Μέτρον, ἢ μῆκος ἑνὸς σταδίου ἔχων· σταδίου μῆκος ἔχων, εἴτουν 600 Ἑλλην. ποδῶν τὸ μῆκος. 2) = σταδιαῖος, „Χιτὼν σταδιαῖος. Μάχη σταδιαία· ἴδε Στάδιος. Ὁ Θεμίστιος ἐν Λόγ. ηγ'. τάσσει τὸ ὀσταδιαῖονα ἀπειαντίας τοῦ, Πλανήτης.

Σταδίκις, ου, ὁ, Ἰων. σταδίης, = σταδιαῖος, πολλ' ἀμφ. Ἀνάλεκτ. Βρυνκ. β'. σελ. 320. „Τὸν σταδίην πρώην Ἐρασίστρατον,« ἀντὶ τοῦ, Σταδιοδρόμου, ἀλλ' ἐνταῦθα κάλλιον „Σταδιῆ,« γραπτέον.

Σταδιασμός, ὁ. Ἡ κατὰ στάδια μέτρησις· ὡσαύτως ἐκ τοῦ

Σταδιάζω, Κατὰ στάδια μετρῶ.

Σταδιαύλης, έως, ὁ. καὶ σταδιαυλιστής, οῦ, ὁ, Ταὐτὸν τῷ, Σταδιοδρόμος. Ὁ εἰς τὸ στάδιον ἀγωνιζόμενος, τρέχων. ὅθεν, „Σταδιεύς, ἢ σταδιαυλιστὴς ἵππος,« Νικήτ. Χρον. 5'. 9. ἐκ τοῦ, Σταδιαύλω· ὁ αὐτὸς αὐτόθ. 3'. 12. „Πεζοδίαν σταδιαύλω,« ἐκ τῷ σταδίῳ τρέχω τὸ στάδιον, καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, τρέχω.

Σταδιευτής, οῦ, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, Σταδιαύλης, ἐκ τοῦ

Σταδιεύω, (σταδιεύς). Τρέχω ἐν σταδίου μαχρῷ· ἢ τρέχω, γυμνάζομαι εἰς τὸ στάδιον· καθόλου, τρέχω. Ἴδε ἐν τῷ, Σταδιεύς.

*Σταδίη, ἡ, ὁρ. στάδιος.

Σταδιοδρομέω, ῶ (σταδιοδρόμος). Τρέχω τὸ στάδιον, διὰ νὰ κερδήσω τὸ βραβεῖον. Παρ' Εὐρπ. Ἡρακλ. μαινομ. 859. εὑρηται ἀγνλ. μελλ. τούτου σταδιοδρομοῦμαι, ἵνα ὁ Ἑρμῆς. δίχ' ἀνάγκης θέλει ν' ἀναγκασθῇ. σταδία δρομοῦμαι, ὁρ. Σαιφ. κατόπιν Hemst. Πλουτ. σελ. 513. Lob. Φρυν. 618. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 2. σ. 363.

*Σταδιοδρόμημα, ου, ὁ = σταδιοδρόμος.

Σταδιοδρόμος, ὁ, ἡ (στάδιον, τρέχω, δρομεύς). Τρέχων τὸ στάδιον, ἀγωνιστὴς τοῦ σταδίου, τρέχων διὰ νὰ κερδήσῃ τὸ βραβεῖον, καὶ, οὐσ. ὁ στ., ὁ τρέχων εἰς τὸ στάδιον ἀνήρ. Κατὰ Διοσκορ. ὁ σταδίοις ἀναμετρῶν τὸν περίπατον. Τὸν τύπον „Σταδιοδρόμης, ου, ὁ, ἔχει μόνον ὁ Πολυδ. ἐν γ'. 146

Στάδιον, τό· ἡ, Στάδιος, ὁ (ἵστημι). Κυρ. τὸ στερεῶς ἱστάμενον. ἔχει μῆκος γεωγραφικὸν, ἢ μέτρον μήκους ἀποστάτου καὶ διαστήματος τοπικοῦ, ἑκατὸν εἴκοσι καὶ πέντε βημάτων περιεκτικὸν, 600 Ἑλλην. ἢ 625. Ῥωμ. ποδῶν. Καὶ Ἡρόδοτ. 2, 149. ἑκατὸν ὀργυιαί, τὸ στάδιον. „Ἕκαστον ὀργυιαὶ δύναται εἶναι στάδιον ἑξάπλεθρον, ἑξαπόδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεσμένης καὶ τετραπήχεος, τῶν ποδῶν μὲν τετραπαλαίστων ἐόντων, τοῦ δὲ πήχεος ἑξπαλαίστου.« καὶ ἑπτεῦθεν Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ὑποδείκνυσι εἰς τὸ Στάδιον 6. πλέθρα, καὶ 6⅓. ἀέκανα. Ἔχει 40. ὀργυιὰς Ῥηνικὰς· καὶ 40. ἢ κατ' ἄλλους, 41⅔. στάδια ἀποτελοῦσιν ἓν Γεωγραφικὸν ἢ Γερμανικὸν μίλιον, καὶ 233. ὀργυιὰς ῥηνικὰς ἢ καὶ ἄλλως, Ὀκτὼ στάδια, ἀποτελοῦσιν ἓν Ῥωμαϊκὸν μίλιον, Στρβ. ζ'. σελ. 497. Τὸ ὀλυμπιακὸν Στάδιον περιεῖχεν ἑξακοσίων Ἑλληνικῶν ποδῶν μῆκος, ἄρα 48. ὀργυιῶν Ῥηνικῶν καὶ 3 δακτύλιον. μακρύτερον δὲ στάδιον, τοῦ ὁποίου 7½ ἀποτελοῦσιν ἓν Γερμ. μίλιον, φέρεται κατὰ πρῶτον παρὰ Δίωνι. Καπσ. Ὁ Ἡρόδτ. χρῆται ἐν τῷ τληπτῷ τε οὐδετ. καὶ ὄρσεν. τύπῳ. 2) ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος ἔνθα ἐνῆ. ἔτρεχον οἱ σταδιοδρόμοι, Ἰακ. Α. Π. σ. 818., ἐπειδὴ ὁ περιφημότατος, ὅστις ἦτον ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀπετέλει κατ' ἀκρίβειαν ἓν στάδιον, οἱ δὲ λοιποὶ τοιοῦτοι τόποι ἐγώνιος διετύποντο κατὰ τὸ μῆκος τοῦ Ὀλυμπιακοῦ. ὅθεν, „Ἀγωνίζεσθαι στάδιον, τρέχω εἰς τὸ στάδιον διὰ νὰ ὑπερβῶ τὸν ἀνταγωνιστήν μου καὶ οὕτω νὰ κερδήσω τὸ βραβεῖον, Ἡρόδ. θ, 22. 3) τὸ τρέχειν εἰς τὸ στάδιον, ὁ δρόμος· ἔτι δὲ ἡ νίκη ἐν αὐτῷ. 4) στατὸς, κειμήλιον. Ὁ Φώτ. ἐν Λ. „Λέγεται δὲ στάδιον ἁπλῶς καὶ τὸ, ἱστασθαι καὶ ὀπλητίζειν. Δίων ἐν λθ'. Ῥωμαϊκῶν. „Τῷ δὲ θῇ σταδίῳ τῶν σπαφῶν προδιόμενοι, δεινὸς ἠσχαλλον.« (Δωρ. σπάδιον, ὅθεν τὸ Λατ. spatium.) [ᾰ]

Στάδιος, ία, ιον (ἵστημι). Ἱσταμένος· στερεός. ὅθεν παρ' Ὁμήρ. „Στάδια μάχη, ὑσμίνη,« Ἰλ. Ν, 314. 713. ἢ ἁπλῶς, ὄντα τοῦ, ὑσμίνη, „Ἐν σταδίῃ, Η'. 241. σημαίνει τὸ, Συστάδην μάχεσθαι, ἢ σὺν στάδην καὶ ἐκ χειρὸς μάχη. ἢ κατὰ σύστασιν γιομένη, ἢ ταυτικὴ δηλαδὴ, ὅταν συμπλεχθῶσι τὰ δύο στρατεύματα καὶ ἕλθωσιν εἰς χεῖρας, μάχη εἰς ἀνοικτὸν κάμπον, μάχη πεζῶν ὁπλιτῶν, ὅταν σφίγγῃ ὁ ἐχθρὸς τὸν ἄλλον μὲ ποδάρι πρὸς ποδάρι, ἀντίθ. τῷ, ἀκροβολισμός· πρβλ. καὶ Ἰλ. Ν, 514. Ο, 283. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ πε-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξῶ, ἡ στασίς, μετὰ τὸ ἄνευ τοῦ, μάχη. ὡς παρὰ Θουκ. δ'. »Ἡ γὰρ μάχη οὐ στάσίς ἐστιν.« 2) ἱστάμενος ὕδωρ ἢ ἰτέα· κορδυλίτης, ἄκαμπτος, ἢτοι μὴ δυνάμενος νὰ διπλωθῇ, ἢ λιγυστὴν· ὕδωρ, χιτὼν στάσιος, = ἀρτύστασις, ἢτοι χιτὼν μετρίου, ἁρμαμένος εἰς τὸ κάτω κατ' εὐθείαν, ἄζωστος, Lob, Φρυν. σ 238 καὶ ἑπομένως, »Θωρὰξ στασίου,« ὁ στατός, τετιμωτός, ὁ μὴ ἔχων ἁρμοὺς ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸ λιγύζεσθαι, ἀλλ' ἁπλῶν ἕως κάτω σταρεῶς καὶ ἑλιγμὸς ἱστάμενος· ἀντίκειται τῷ, ἀλυσιδωτός. 3) ὅ,τι γίνεται ἐν τῷ ἱστασθαι, ὀρθιον εἶναι. 4) σταθμητός, σταθμηθείς, ζυγιστμένος, Νίκανδρ. Ἀλεξ. 402.

*Στασίος, ὁ, = στάσιον.

Στασιτισμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Σταδιασμός, ἐκ Πτολεμ. ς'. 7.

Στάζω, Μ. αἶξω. Ἐνεργητ. Ποιῶ τι σταλίζειν, εἰς σταλαγμοὺς ῥεῖν, κατὰ σταλαγμοὺς χύνω ἐγχύω, Ἰλ. Τ, 31. »Ἱεροῖσιν δ' αἶψ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν στάξε κατὰ ῥινῶν,« ἐπιτάξεν, ἔχυσεν, οὕτω καὶ ἐν στίχ. 354. »Ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρος καὶ ἀμβροσίης ἐρατεινὴν στάξον ἐνὶ στηθεσσ', ἵνα μήμονι λήσιος ἔλθῃ,« στάλιξον, χύσεις· καὶ προπ. ποίμερον, χάριν στ.α. Φλοσιρρ. Βίτ. 718. κα παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. γ'. »Φίλτρον ἐπὶ κραδίῃ στάξεν θεόθεν,« 2) ἀμετβτ. στάζω, πίπτειν κατὰ γῆς ἀπὸ κίμπου κίμπου· τρέχω, ῥέω· λέγεται καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, τὰ ἐποῖα πίπτοντα ἀφ' ἑαυτῶν κατὰ γῆς, π. χ. καὶ ὡρίμων καρπῶν, ὡς παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1008. »Βαρυώμενα σταζόντα,« τὰ ὡριμάζοντα καὶ πίπτοντα ἀπὸ τῶν δένδρων, οἱ ὡριμασμένοι καὶ πίπτοντες ἀπὸ τῶν δένδρων καρποί· ὅθεν, σταγὶς, ἀντὶ σταγερὶς, ἐπὶ καρπῶν, ὡριμος, ὅ,τι πίπτει ἀφ' ἑαυτοῦ διὰ τὴν ὡριμότητα· ἐπὶ δὲ ἰδίου, εἶναι ἀρεμόμενος, πτώσιμος, ἕτοιμος διὰ τὴν πολυκαιρίαν νὰ πέσῃ, ὡς παρ' Αἰνέᾳ τακτικ. 11. »Τῶν νεοριῶν τὰ σταζόντα,« τὰ πεσόντα ἢ σαπιζομένα, τὰ πτώσιμα, τὰ πίπτοντα. μετὰ γεν. »πόντου στ.α, Ἀνεφρ. 321. πάντῃ ἀναλόγως ἄλλοις ταυτοσήμοις ῥήμασι (ὅθεν σταλάω, σταλίζω, σταλάσσω, καὶ τὸ Λατ. Stagnum.)

Στάθεν, Αἰολικ. ϝ'. πληθ. παθ. ἀόρ. τοῦ Ἵστημι ἀντὶ ἐστάθησαν· τὸ δὲ, σταθὲν, ἔστι μετοχ. οὐδ. παθ. ἀόρ. τοῦ ἵστημι. (κ)

Στεβερός, ά, όν (Ἵστημι). Στάσιμος, στερεὸς ἱστάμενος, στερεὸς, ἀμετάβλητος, ἀκίνητος, μόνιμος, ἐμπαγὴς, βέβαιος, ἥσυχος, ἠρεμῶν· ἐπὶ δὲ ῥευστῶν, παγίμενος, πηκτὸς· παγωμένος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἡσύχου θαλάττης, ὡς ἐν Ἀνακίκτ. γ'. σελ. 253. »Ἡσύχιος σταβερὸν« — τὸ δ' ἄγριον ἐπλήμμυρε χεῦμα, καὶ ὄχι σταβερὸν ἠρέμεεν ἠϊόνων Ὀλκαῖα τὰν βαλλιανν,« καὶ ἐπειτοῦθεν τὸ ἐν Ἀνακίκτ. β'. σελ. 185. »Σταβερὴν, ἐνθα προτυπακούεται τὸ, ἠϊόν, σημαίνει τὸν Αἰγιαλὸν, τὴν παραθαλασσίαν· τὸ δὲ παρ' Ἄπτιον. ά. σελ. 443. »Τὸν σταβερὸν,« ὃν εἶναι Ἑλληνικὸν, ἀλλὰ Ῥωμαϊκὸς, ὡς τὸ, Aqua Stagnans, Ἱστάμενον ὕδωρ (ναρὸν στεκόμενον) »Σταβερὰ μεσημβρία,« (Πλάτ. Φαίδρ. 19.), λέγεται ὁ καιρὸς, κατ' ὃν ὁ ἥλιος ἵσταται ἴσως ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐν ταυτῷ φαίνεται ὡς ἀκίνητος, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας δηλαδὴ (τὸ μεσημέριον) ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος γίνεται. Ὁ Σχολιαστὴς λέγει. »Σταβερὸν, τὸ σῴζεσθαι ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θέρει μεσημβρίας — καὶ τὸ ἔαρος δὲ καὶ ἡσυχίου σταβερὸν λέγουσι·« ἢ κατὰ Φώτιον. Τὸ μεσαίτατον καὶ ἀνυπερίτατον τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἑρμείας ἔχει. »Σταβερὰ δὲ ἡ μεσημβρία εἴρηται, ὅτι ὁ ἥλιος περὶ τὴν μεσημβρίαν γινόμενος ἵσταται δοκεῖν· Λίγυται καὶ »Σταβερὸν ἦμαρ (παρ' Ἀπολλωνίῳ Ἀργον. α. 459.) καὶ, »τὸ σταβερὸν τῆς μεσημβρίας,« τὸ μεσημέριον, τὸ μεσαίτατον κεῖμαι τῆς ἡμέρας. Ὁ Ἀντίμαχος εἶπε καὶ »Θήρες σταβεροὶ,« τὸ μεσαίτατον τοῦ θέρους, καθ' ὃν καιρὸν γίνονται τὰ μεγάλα καύματα, Ruhnk. Πλ. σ. 231. »Νυκτὸς τὸ σταβερώτατον,« (Ἐλιάδιος· εἰς Προκοφ.) τὸ Μεσονύκτιον. ὅθεν

Στεβερότης, ητος, ἡ. Στασιμότης, στερεότης, ἡ στερεὰ ὑπαρξις· στάσις, ἀκινησία· ὁ χαρακτὴρ ἢ τὸ εἶναι τοῦ σταβεροῦ.

*Στάβευσις, ἡ (σταβεύω). Θέρμυνσις, ζέσις, βράσιμον κατ' ὀλίγον καὶ εἰς ὀλίγον πῦρ.

Σταβευτός, ή, όν. Ἡρέμα πεφλογισμένος, κατακαιόμενος, ζεσταμένος, Αἰσχύλ. Προμηθ. 22. »Σταβευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί,« κατακαυμένῃς. ἐκ τοῦ

Σταβεύω. Θερμαίνω, ζεσταίνω, ἢ κατ' ὀλίγον ὀπτάω, ψήνω, φλογίζω, καίω, Σχολια Αἰσχύλ. 22. »Σταβεύσειν, τὸ κατ' ὀλίγον ὀπτᾶν, φασὶν οἱ Ἀττικοί. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1071. »Τὰς τρηπὰς σταβεύσω,« ἢ τυχὸν τῷ πυρὶ χλιάνω, ὁ Σχολ. οὕτω καὶ ἐν Δυτρ. 375. καὶ Θεολ. 137. ἐνθ' ὅτε εὕρηται γεγραμ. καὶ, σταυτεύω (οὐτε παρὰ τὸ, εὐω, οὔτε δὲ παρὰ τὸ, θέρος, ἀλλὰ πᾶσαν. περὶ τὸ, σταθερὸς.)

Στεβηρός, ά, όν, = στεβερὸς, Schaef. Δίον. Συνθ. σ. 338. ἐν οἷ

Στεβηρότης, ητος, ἡ, = στεβερότης.

Στάβι, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, στήθι, προστακτικ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵστημι.

(Στεβμάω, ῶ Μ. ήσω), συνήθ. κατὰ μέτοχ. ἀπαθ. διάθετιν Στεβμαόμαι, ὥμαι· Ἰων. στεβμέομαι, Μλ. μέτ. μεταβ. παθ. σημτ. ὡς παρ' Ἀρτεμ. Βατρ. 835. (στάβμη). Κυρίως, μέ τὴν στάβμην μετρῶ· ὅθεν καθόλου, μετρῶ, καταμετρῶ. Πατ. Ὀλ. 10, 53. ἔτι δὲ, ἀριθμῶ, ζυγίζω· ἐκτιμῶ, ξετιμῶ, διατιμῶ, λόγον ποιοῦμαί τινος, θεωρῶ τι ὡς ἄξιον προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, μετὰ αἰτ. τοῦ πραγμ. Heind. Πλατ. Λυσ. τ. 204. A. Κατ' ἐνεργ. διάθ. ἐν χρήσει, στενίως. 2) τροπ. κρίνω, κρίνων ἀπροσταίως τι ὅτι ἔχει καλῶς· ἢ ἀκριβῶς ἐξετάζων κρίνω ὀρθῶς, δοκιμάζω, μετ' ἀκριβείας ἐρευνῶ, ἀνακρίνω, πολλα. παρ' Ἡσοδ. καὶ Λουκιαν. πῶς δεῖ ἱστορ. συγγρ. 61. »Καὶ εἰ μὲν στεβμήσονται τινες αὐτῷ, εὖ δὲ ἔχοι.« Τεκμαίρομαι, συμπεραίνω, εἰκάζω, συμβάλλω, »Πρήγματ' σταβμήσασθαι, ἕκτινος πράγματος συμπεράνειν, Ἡσοδ. 2, 2. πρβ. 8, 139. καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται συνεκτενέστερον παρ' Ἡροδοτ. β'. 2. γ'. 15. ζ. 214. καὶ 237. καὶ τὸ »Στεβμάσασθαι.« »Πρότερον ἐκ τούτου σταβμώμενος, καὶ τῷ ἑοντὶ, τεκμαιρόμενος, συμπεραίνων, εἰκάζων. ὁρ. σταβμόω. Παρὰ Πλάτ. εἰς Δυσ. ζ. »Τούτων δὲ τί σταβμᾷ;« τίνα γνώμην ἔχεις; τί στοχάζεται ἐπάνω εἰς αὐτά.

Στεβμάομαι, Μ. εὔσω (στεβμός). Κατακλύω, ἐν σταβμῷ ἔρχομαι, κονέω, κάμνω ἢ ἔχω κονίαν, Ἄππιαν.

Στάβμη, ἡ (Ἵστημι). Κανὼν, γνώμων, κατευθυντηρὶς, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, δι' οὗ ἀπορθοῦσι καὶ ἱστῶσι οἱ τέκτονες τὰ ξύλα (γωνίαι), ὅθεν, »Ὄρθὴ στάβμη εὐθύνουσα πολλα. ἐν Ὀδ. ἡ, »στάβμη ὄρθὴ ἐξιθύνουσι,« ἐν Ἰλ. Ο, 410. »Ἀλλ' ὥστε στάβμη ὀρθὴ νηΐην ἐξιθύνει τέκτονες ἐν πελέμῃσι,« καὶ ἐν Ὀδυσ. Ε, 243. »Εἶσε δ' ἀπισταμένους καὶ ἐπὶ στάβμην ἔσυσε.« Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ λεπτὸν σχοινίον τῶν τεκτόνων, μὲ τὸ ὁποῖον βαπτόμενον ἐν τινι ὑγρᾷ βαφῇ, σημειοῦσι μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῶν σανίδων εὐθείας γραμμὰς, ἵνα κατ' αὐτὰς πελεκηθῇ ἴσια ἡ σανίς· ἢ σχοινίον λεπτὸν χρειώδεσ.ον μίλτῳ, ὅ ἐστιν, ἐρυθρᾷ ἢ μέλανι χρώματι, ᾧ σημειούμενοι διορθοῦνται τὰ ξύλα, ἢ ὁ μίλτῳ ἢ ἄλλῳ χρώματι κεχρισμένον, χρώμασι ἄγει τῇ ἐκατέρωθεν τάσει, δι' ὧν τὰ ξύλα εὐθύνονται· ὅπερ ἄλλως καὶ, »Σπάρτος τεκτονικὴ« λέγεται· ἢ συνηθέστ. προσέφερε τοῦτο διερθρισμένος »Σταφνὴ« λέγουσι. Ἀριστοτέλ. »Ὡς γὰρ ὁ τέκτων τῇ στάβμῃ κέχρηται ὀργάνῳ πρὸς διάκρισιν τῶν ὀρθῶν ξύλων καὶ τῶν κεκμηλῶν, ὁμοίως καὶ ὁ οἰκοδόμος τῇ καθέτῳ διακρίνουσι τοὺς ὀρθοὺς καὶ τοὺς μὴ τοιούτους τῶν τοίχων,« ἐνθ' τὸ, κάθετος ὁλλοῖ τὸ παρὰ τοῖς ἡμετέροις οἰκοδόμοις »Ζύγιον, καὶ Ζυγὸν« λεγόμενον λέγεται δὲ καὶ ἡ διὰ τῆς στάβμης γινομένη αὐτῇ γραμμὴ, διαύνασις, καὶ ἐντεῦθεν αἱ ῥήσεις. »Ὑπὸ, κατὰ, πρὸς, παρὰ στάθμην, (ἐνθα σημειωτέον, ὅτι τοῦτο σημαίνει ἐνίοτε καὶ τὸ ἐναντίον, ὡς μᾶλλον κατωτέρω ἀνεγνώσθησαι),« ἄνευ τοῦ, κατ' εὐθὺ, ἴσια, κατὰ τὴν γραμμὴν, ἢ εἰς τὴν μεγίστην ἢ κατὰ τὴν μεγίστην ἀκρίβειαν καὶ εὐθύτητα· ὅθεν καὶ τὸ »Στάθμης ἀκριβέστερος,« πλέον ἀκριβὴς καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς στάθμης· ἢ, τοῦ κανόνος εὐθύτερος. »Κατὰ στάθμην ἐσόμενα,« λίαν ὀρθὰ, πολλὰ κατὰ εὐσήμους, καλὰ ἔσονται, Θεόκριτ. εἰδ. κά. 104. »Πρὸς στάθμην,« πρὸς τὸ πρέπον, ἐναντίον τοῦ εὐχημένου καὶ ὀρθοῦ ἢ τοῦ πρέποντος. »Ἡ ἀπ' εὐθὺ στάθμη« Ἡλιόδωρ. η. σελ. 338. ἢ κατ' εὐθείαν διάβασις. »Λευκὴ στάθμη,« ἄσπρη στάμνη, ἢ μὴ ἀλειμμένη καὶ ἐπομένως μὴ χωμιτζοῦσα, μηδεμίαν γραμμὴν σημειοῦσα ὅθεν παροιμιακῶς ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅστις ἐν ἀποφασίζει βεβίως διότι πράττει, δὲν κάμνει διαφορὰν, δὲν ἐλέγει ἢ πρέπει ἀποφασίσει τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, δὲν δεικνύει ἰδίαν του γνώμην καὶ προαίρεσιν, ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Linea alba, ἐπὶ τῶν μηδὲν διακρινόντων. Ἀλλιφ. Διονυσ. παρ' Εὐσταθ. »Λευκὴ στάθμη,« ὁ μηδὲν διακρίνων, μηδὲ διαγινώσκων. Heind. Πλάτ. εἰς Χαρμ. 15.« Ἐκεῖ μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, οὐδὲν σταθμητὸν, ἀτεχνῶς γὰρ λευκὴ στάθμη εἰμὶ πρὸς τοὺς καλούς,« ἐνθα ὁ Σχολ. ἔχει »Λευκὴ στάμη, ἐπὶ τῶν ἄθλια ἀθλίοις σημειουμένων, κἂν τούτου μηδὲν συνιέντων. Ἡ γὰρ ἐν τοῖς λευκοῖς λίθοις στάμη λευκὴ, οὐδεὶς ὀφθαι δεικνύναι, διὰ τὸ μὴ παραλλάττειν, κατ' ἄμφω ἡ δεῖ τῆς μίλτου γινομένη· ὡς Σοφοκλῆς Κηφαλίωνι.

»Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
Οἱ μᾶλλον, ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

Ἔστι δὲ στάθμη, σπάρτος τεκτονικὴ, κατ' ἐλλειψιν δὲ εἴρηται ἡ Περσικὴ· ἐπ' αὐτῆς ἐγένετο, τὸ δὲ ὅλον ἔστι τοιοῦτον. »Ἐν λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη,« τὸ δὲ »Πρὸς στάθμην πέτρον τίθεται,« ὅπερ ὁ Πλούταρχ. εἶπε καὶ, „Πρὸς στάθμη πέτρον τίθεται,“ καὶ, „Μήτε πρὸς πέτρον στάθμην·“ καὶ ὁ Βασίλειος Δωριεὺς ἀπὸ τινος παλαιοῦ Ποιητοῦ, „Τὸν λίθον ποτὶ τᾶς σπάρτου ἄγοντες, δηλοῖ τὸ ἀνάπαλιν καὶ ἀνεστραμμένος ποιεῖν τι, ἀντὶ τοῦ ὀρθὸν νὰ κάμνητις τὸ ἐναντία, ἤ ἐστιν, ἀντὶ δηλαδὴ νὰ βάζῃς τὴν στάθμην ἀπὶ τὸν λίθον ἵνα στάθμηση αὐτὸν, τίθησι τὸν πέτρον ἀπὶ τὴν στάθμην. 2) ἡ κάθετος βελὶς, ἤτοι ἡ χρειωδεστέρα μολίβδινα εἰς τὸ νερόζυγον, ἤτοι καὶ Σπιρυλή, λέγεται. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ Νερόζυγον· ἐπαινεμαι ἄρα ἡ λίθις Στάθμη τοῖς Γαλλικοῖς Cordeau, στίφνη. 3) ὄργανον μαθηματικὸν μικρὸν, ἴσον καὶ πλατὲς ἔρυλου ἢ μετάλλου κατασκευασμένον, χρήσιμον εἰς τὸ σχεδιάζειν καὶ σημειοῦν εὐθείας, ἴσιες γραμμὰς, Νίνσαν, ὄργανον καὶ ταῦτο μαθημα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τικὴν τρίγωνον, ἐκ τῆς κατὰ κορυφὴν γωνίας τοῦ ὑπίου ἐξήρτηται καθέτως ἐν σχοινίον λεπτὸν μετὰ βολίδος κατὰ τὸ τέλος, ἐξ οὗ παρατηροῦσι τὴν ἐν τῷ ἐπιπέδῳ ἢ ἡ ἐπιφάνεια σωμάτων εἶναι ἴσια ἢ ὁριζοντίως ἔχῃ, καὶ πόσον ὑψηλότερα εἶναι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους ἢ χαμηλοτέρα ἀπὸ τοῦ ἄλλου· τοῦτο τὸ ὄργανον ἡ συνήθεια λέγει, Νεροζύγιον, ἐκ τῆς ὁριζοντίου στάσεως τοῦ ὕδατος τοιοῦτον τὸ παρὰ Σουΐδ. «Σταθμὴν ἰσοτενῆ μολιβηρᾶ.» 3) γραμμή, ἢ τχοιχίον ἐν τοῖς θεάτροις, ἐν ταῖς συνεδρίοις τῶν, ἐκκλησίαις τοῦ δήμου κ. τ. τ., ἐν οἷς διῄρηνται καὶ περιέκλεινον τὰς καθέδρας. «Ἦν δὲ ἑκατοντὴ στάθμη καὶ ἐν θεάτροις ἐπὶ τῶν ὀρόμων,» Εὐστάθ. ἔστιν ἐν γένει, διάφοροις τῶν συνέρων, παρέκκλισις, διάκρισίς τινος· τὸ σύνορον, τὸ τέρμα, ὁ ὅρος, Diasen Παῦλ. Νεμ. 6, 7. Παῤ Εὐρπ. Ἴων, 1314, «Βίου σταθμὴ,» αἰτί τοῦ. κρίτιμος κατάστασις τῆς ζωῆς, ἀγών, κίνδυνος. Παρὰ Διοδ. Σικ. ιζ'. 37. «Διορίσαν σταθμά,» ἡ βάσις, ἡ κατωτέρα ἄκρα τοῦ ὄρατος, ὡς καὶ τὸ ὑποστάθμη.

*Σταθμηδόν, ἐπῤῥ. = Σηθὴν, κατὰ τὸ βάρος, Νικ. Ἀλιε. 327., Γλωσσ. χειρογρ.

Σταθμήσις, ἡ. Τὸ σταθμᾶν, ζυγοστατεῖν, ζύγασμα, Γλωσσ. Στεφ.

Σταθμητεάς, ἡ, όν (σταθμάω). Εἰς τὸ σταθμῶν, ζυγοστατεῖν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, Εὐστάθ.

Σταθμητός, ἡ, όν (στάθμη). Κατὰ τὴν στάθμην γενόμενος, διορθωμένος, αὐθυς, ἴσιος, ἰσασμένος, ἢ σημειωμένος διὰ τῆς στάθμης, σταθεισμένος· 2) ῥημ., ἐπίθ. τοῦ σταθμάω, ζυγοστατέω, σταθμηθέντος, σταθμηθέντος, μεμετρημένος, ἀνάστάθμησεν, ὅ ἐστι, διὰ τῆς στάθμης ἐδοκίμασε καὶ ἐξήτασε τις· ἔτι δὲ καὶ τὸ περὶ οὗ φροντίς τις καὶ κόπος γίνεται, Πλάτ. Χαρμ. 3. «Ἐμοὶ μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, αὐδὲν σταθμητὸν,» διεκκεκμένον, διεγνωσμένον· ἐγὼ, φίλε, οὐδεμίαν καθαρὰν ἰδέαν ἔχω περὶ τούτων, τίποτε δὲν κέρδος ἀπ' αὐτά, μήτε ἤμπορῶ νὰ κρίνω. β) ὀνικτὸς σταθμητὴ, μετρητὴ, ὃν δύνανται τις σταθμῆσαι, ζυγίσαι, μετρῆσαι, μετρητὸς, Ἀρρίαν. περὶ Σουΐδ. «Οἱ σταθμητὸν πλῆθος,» ἀντὶ τοῦ, ἀμέτρητον, ἀνεξάριθμητον.

Σταθμίδας, αἱ, = σταμῖνες, ὄρ. σταμὶν.

Σταθμίδιον, τό, ταὐτὸν τῷ, σταθμίου, ἀμφ.

Σταθμίζω, Μ. Ἰσο· ταὐτὸν τῷ, σταθμάω. Ἰσοσταθμίζω, ζυγιάζω, Ἐ. Μ. μεταφ. ἐρευνῶ· νῦν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, σταφίζω.

*Σταθμικός, ἡ, όν, = σταθμητικός.

Σταθμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, σταθμός. Ζυγαριὰ, στατήριον, πλάστιγξ· καὶ τὸ βάρος, ἐξ οὗ ζυγιάζεται τι, βαρύδιον, ζυγίον, ὁλκὴ, Λουκιαν. Βίων πρᾶσ. 27. «Τί δαί σοι τὰ σταθμία ταυτὶ βούλεται;» ζυγοστατικὸν ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸν ἀπιστοῦντα.

Σταθμίς, ίδος ἡ, = σταθμός.

Σταθμιστής, οῦ, ὁ (σταθμίζω). Ὁ σταθμίζων, ζυγιάζων, ζυγαστὴς, Γλωσσ. Φιλοξ. μετρ. ἐρευνητής.

Σταθμοδάτης, ου, ὁ (σταθμὸς, δίδωμι). Ὅστις δίδει ἢ διαρίζει τοὺς σταθμοὺς εἰς τοὺς στρατιώτας, Quartiermeister, Γερμ. Quartier maître, maréchal des logis, Γαλλ. Κουαρτιζίμαστης, Τουρκ. Πλούταρχ. εἰς Δημ. 23.

Σταθμοῦδε, ἐπῤῥ. ποιητ. (σταθμὸς). Εἰς τὸν σταθμὸν· εἰς τὸ κατάλυμα· κοιτάκι, Ὀδ. Ι, 251.

Σταθμός, ὁ· παῤ Ἀττ. οὐχὶ σπανίως πληθυντικ. σταθμοὶ, καὶ τὰ σταθμὰ, (ἴττημι). Τόποι ἔνθα ἵστανται, κατοικοῦνται, εὑρίσκονται καὶ ἀναπαύονται ἄνθρωποι, ζῶα, καὶ πράγματα· ἄρα, ἡ τῶν ἱππομυίων στάσις, ἱππών, τὸ ἐν ἀγροῖς ζωοστάσιον, αὐλὴ, μάνδρα, στάνη, στάλλος, ἀγροτικὴ κατοικία, ἔπαυλις, πολλαχ. παῤ Ὅμ., ἔστιε ὅμως ἀεὶ χρῆται ἐπὶ τῶν ἐν ἀγροῖς (ἐν τῇ ἐξοχῇ, κατὰ τὰ πέριξ μιᾶς πόλεως χωρία) κατοικιῶν, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 470. «Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάτκουσιν·» ὡσαύτως καὶ ἐν Μ, 304. καὶ Ι', 110. «Οὐ ῥα οἵγε τε καὶ ἀνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται,» ἐκ τῆς μάνδρας, ἐκ τῆς ἐπαύλεως· πολλαχ. δὲ καὶ κατὰ πλῆθ., ὡσαύτως καὶ παῤ Ἡτ. Θ. 444, καὶ παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 1139. «Σταθμὰ,» ἡ ἔπαυλις· ἐντεῦθεν, οἴκημα, κατοικία, πολλαχ. παρὰ Πινδ., κατὰ πρῶτον δὲ παῤ Ἡτ. Θ. 294. βικτώλιμα κατὰ τὴν ὁδὸν, πανδοχεῖον, ἔνθα μένουσι καὶ ἀναπαύονται οἵτε ὁδοιπόροι καὶ στρατιῶται, κατάλυσις στρατιωτικὴ (κονάκι, Τουρκ.) ἴδε Κατάλυμα. Στρωφ. Ἀνάβ. ἀ. ἡ. 1. «Πλησίον ἦν ὁ σταθμὸς, ἔνθα ἐμέλλε κατάλυσιν·» καὶ ἐντεῦθεν ἁπλῶς, πᾶς τόπος στάσεως· ὅθεν καὶ τὸ Λατινικὸ Statio. γ) ἐν τῇ περιγῇ ἐπιτρατείᾳ ἐλέγοντο «Σταθμοὶ οἱ τόποι, ἔνθα κατέλυον (ἐνόνευον) ὁ βατιλεὺς, ὅταν ἐταξείδευεν, ὅ ἐστιν ὅτε περιήρχετο τὸ βατίλειον αὐτοῦ, «Σταθμοὶ βατιλήϊοι,» Ἡροδ. 2, 152. 6, 119. καὶ ἐντεῦθεν συγγραφεῖς τινες περιγράφοντες τὸ βατίλειον τῶν περσῶν, ἐξέλαβον τὴν λέξιν ὡς ὁδοῦ μέτρον, πολὺ μεγαλήτερον τοῦ παρασάγγου (Ἡροδοτ. ἐ. 53. καὶ Ξενοφῶν πολλαχοῦ) παῤ οἷς φαίνεται, ποτὲ μὲν ὅτι περιέχει πέντε παρασάγγων ὁδοῦ ἀπόστημα, ποτὲ δὲ καὶ περισσοτέρων· τοιούτῳ μέτρῳ χρῶνται καὶ οἱ Τοῦρκοι ἐν σήμερον διὰ τῶν παῤ αὐτοῖς κονακίων λεγομένων. «Ὡδιηπορήσαμεν σήμερον τόσα κονάκια·» ἢ ἀπέχει αὕτη ἡ πόλις ἀπὸ ἄλλης τινὸς τόσα κονάκια, λέγουσιν, ἄ τινα ἰσοδυναμοῦσι τῷ, σταθμοί· ὡς τοσον δὲν ὑπῆρχε ποτὲ πραγματικὸς μέτρον διαστήματος, καθότι πάντοτε ἐκρίνετο ἀπὸ τὸν στρατηγὸν πόσον ἔπρεπε νὰ ᾖναι καθ' ἡμέραν ὁ σταθμὸς, ἤτοι τὸ διάστημα τῆς πορείας, Ξεν. Ἀναβ. 2, 2, 12. Ὁ Σκυμνὸς ἐν Λεξ. ἔχει· «Σταθμοὶ, κατὰ Ἡρόδοτον καὶ Ξενοφῶντα, μίλια εἴκοσι ἑκατὸν ἡμῶν·» τὰ δὲ ἄλλα, ἡ λέξις πολύσημος, σημαίνει δὲ καὶ τὰ κονάκια τῶν ταχυδρόμων, πεζοδρόμων, ποστῶν, ἃ καὶ, ἀλλαχοῦ, λέγονται, ὡς ὁ Εὐστάθιος ἐν Δ. ἐ. στ. 531. ἔχει. «Αἱ δὲ ἱστορίαι σταθμοὺς οἴδασι λέγειν καὶ τὰς ὡρισμένας εἴτ' οὖν τεταγμένας ἐνοδίους ἀναπαύλας τοῖς εἴτε ἱππεῦσιν, εἴτε πεζοδρόμοις, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἔλεγόν τινες· οὕτω γὰρ τοτοῖδε σταθμοὶ ὁδευθῆναι λέγονται πρὸς τινων· καὶ τόσους δὲ σταθμοὺς εἶναι, ἀπὸ τοῦ δεῖνος τόπου εἰς ἄλλον φασίν.» 2) ζυγὸς, ζυγίον (στατήριον, καντήριον, ζυγαριὰ), τὸ ὄργανον δηλαδὴ, δι' οὗ ζυγοστατοῦμεν, ζυγιάζομέν τι, τρυτάνη, «Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι,» Ἀριστερ. Βατρ. (ὅστις χρῆται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἀεὶ τὴν πληθ. ονομ. καὶ αἰτ. σταθμὰ) καὶ Ἡροδ. 2, 65. β) τὸ βάρος, ὁποῦ ζυγιάζει σῶμάτε, ἔτι δὲ τὸ βάρος, ἤτοι τὸ βαρύδιον τῆς ζυγαριᾶς ἢ τοῦ σταθηρίου, τάλαντον, Ἰλ. Μ, 434. «Σταθμὸν ἔχουτα καὶ εἰρίον ἀμφὶς ἀνέλκει ἱστάουτα, ἔνθα σημαίνεται οὐχὶ τὸ τάλαντον ὁλκὰς, ἀλλ' ὁλκὴ τις ὄγκου· καὶ Ἡροδ. 1, 50. 62. μεταγεν. παῤ Ἡροδ. 2, 168. «Ὑπὸ τοῦ σίτου σταθμός.» Ξενοφῶν. Ἀπομν. γ', ι. 10. «Βίβλοι πιέζουσιν οἱ τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἔχοντες.» Θουκυδίδ. «Ἔλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα.» Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Μηχανικοῖς προβλήματι κεφ. κα'. διακρίνει τὸν σταθμὸν ἀπὸ τῆς φάλαγγος, καὶ κατὰ τὴν περιγραφὴν τούτων τῶν σταθμητικῶν ὀργάνων ἔστιν ὁ μὲν σταθμὸς, καὶ ζυγὸς, ἡ παῤ ἡμῖν καλουμένη ζυγαριὰ, ἥτις σύγκειται ἐκ ζυγοῦ καὶ δύο πλαστίγγων· ἡ δὲ φάλαγξ, τὸ παῤ ἡμῖν στατήριον, καντήριον, καὶ κυριώτερον τὸ μετροῦ σίδηρον τοῦ ὀργάνου τούτου, ἀφ' ᾧ εἴσι σημειωμένα βάρη (αἱ ὀκάδες, π. χ. καὶ τὰ δράμια) καὶ ἀφ' ᾧ ἐξαρτᾶται τὸ ἄρτημα, ἤτοι τὸ βαρύδιον. 3) ξύλον τι χοντρὸν τετράγωνον, ὀρθὸν ἱστάμενον καὶ συντείνον ὡς στήριγμα εἰς τι, στύλος (στιρέκι), ἑπομ. καὶ τὸ ἑκατέρωθεν ξύλον κατὰ πλευρὰν τῶν θυρῶν, ὅπερ ἄλλως καὶ, παραστὰς, ἢ λέγεται, ὁ τῆς θύρας παραστάτης. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει. «Σταθμοὶ· καὶ τὰ ἑκατέρωθεν τῶν θυρῶν ξύλα, ἃ νῦν πήγματα καλοῦμεν·» ἄλλως δὲ καὶ, φλιαὶ, λέγονται, πολλ. παῤ Ὅμ., ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ λέξει, ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ καθ' ἑνὸς στύλου, ὅστις βαστᾷ τὴν σιδηρᾶν (τὸ σταβάνι) ἑνὸς ὀνδᾶ, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῶν παραστάδων τῆς θύρας, (ἐπὶ τῆς ὁποίας τελευτίας σημασ. ἔχει καὶ ὁ Ἡρόδ. 1, 179.), Ὀδυσσ. Δ, 838. Ζ, 19. «Σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη·» ἐν Ἰλ, 89.» Ἀρχύριοι σταθμοῖο, 340. «Ὑπερθύριον σταθμός.» Νεώτ χρῶνται ἐξαιρ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. τῷ πληθ. σταθμὰ, Θεόκριτ. κδ'. 15. «Σταθμὰ κοῖλα θυρέων,» ἀντὶ τοῦ, κοίλων θυρέων.

Σταθμοῦχος, ὁ (σταθμὸς, ἔχω). Ὁ σταθμὸν ἔχων· ἢ κρατῶν ὁδὸ ταξειδιώτας, ξενοδόχος, πανδοχεύς, (χαντζῆς, Τουρκ.), Πολυαιν. ζ'. μ'. 1. 2) ὅστις ἀνοικιάζει ὁλόκληρον οἰκίαν ἢ κοιτάκι, διὰ νὰ μεταοικίσῃ μέρη αὐτοῦ χωριστὰ εἰς ἄλλους, Boekh. Ath. Staatshaush.. 1. p. 153. 327.

Σταθμόω, ῶ. Μ. ώσω (σταθμός). Εἰς τὸν σταθμὸν φέρω, καίνω τινὰ νὰ κατοικήσῃ που, ἢ βάλλω τὸ ζῶον εἰς σταῦλον. Μέσ. Σταθμόομαι, οὔμαι· ἐν σταθμῷ εἰμὶ, καταλύω, κοιτῶ. Ἴδε σταθμάω, ἀριθμ. 2. 2) τὸν μέσ. ἀορ. σταθμώσασθαι χρῆται πολλαχ. ὁ Ἡροδ. ἐπὶ τῆς σημασ. σταθμήσασθαι (ὄρ. σταθμάω, 3.), ἠγοῦν, εἰκάζω, συμπεραίνω, συνάγω τι ἐκ τινος, μετὰ δοτ., Ἡροδ. 3, 15. 4, 58. 7, 11. 214. 237. οὐδέποτε τῇ ἐκ· ὁ Φώτιος ἔχει. «Σταθμώμενον, δοκιμάζοντα.

Σταθμώδης, ὁ, ἡ (στάθμη, εἶδος). Πλήρης ὑποστάθμης, ἢ ἀκαθαρτίας, ἀκάθαρτος· πεπυκνωμένος, χοντρὸς. Ἱπποκρατ.

Σταθμῶν, ὄνος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σταθμὸς, σημασ. 1 καὶ 3. ἡ φλιὰ, Ἡσυχ.

*Σταθῶ, ὁ. ἀόρ. τῆς παθ. ὑποτακτ. τοῦ ἵστημι.

*Σταίην, αίης, αίη, ἀόρ. β'. εὐκτ. τοῦ, ἵστημι, Ὅμ.

Σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Ἀττ. πλπλ. β'. ἀόρ. εὐκτ. τοῦ, ἵστημι, ἀντὶ, σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, ὡς καὶ τὸ, δοίμεν, δοῖτε, δοῖεν.

Σταιρόω. ἴδε ἐν τῷ, σταυρόω.

Σταῖς, ἡ, σταῖς, Γενικ. σταϊτός, τὸ· καὶ Ἀττικ. στὰς. Ἄλευρον ἐκ πυροῦ σίτου μετὰ ὕδατος εἰς φύραμα πεπλατυμένον ἢ μεμιγμένον, ἢ ἄλευρον ζυμωμένον μετὰ ὕδατος, φύραμα, ζυμάριον, Ἡρόδοτ. β'. 36. «Φυρῶσι τὸ σταῖς τοῖσι ποσί, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί·» λέγεται καὶ, στάρ. ὅθεν

Σταιτήϊος, ίη, ῖον, ταὐτὸν τῷ, σταίτινος, Ἡσύχ.

Σταίτινος, ίνη, ινον· ἡ, σταίτινος, ὁ, ἡ (σταῖς). Ἐκ σταιτὸς κατεσκευασμένος, ἢ ἐξ ἀλεύρου πυρίνου πεποιημένος, Ἡροδ. 2, 47.

Σταιτίτης, ου, ὁ, ἐξαιρ. πλακοῦς ἐκ πυρίνου ἀλεύρου. Ὁ Ἡσύχ. αἰτί τούτου, σταιτίας, ἔχει.

Σταιτώδης, ους, ὁ, ἡ (σταῖς, εἶδος). Σταιτὸς εἶδος ἔχων, ὁμοιος σταιτί· ἢ πλήρης σταιτός.

Στακτή, ἡ (κυρίως ὑγλυκ. τοῦ, στακτός). Τὸ ἀπὸ σμύρνης ἀποστάζον ὑδῶδες ἔλαιον, ἐξαιρέτως δὲ τὸ ἀπὸ ῥητορείας μυρρίνης καὶ κινναμώμου, ἤτοι κανέλλας διὰ τῆς θλίψεως καὶ πιέσεως σταλάζον ἀποστάζον ἔλαιον, εἶδος τεχνικοῦ βαλσάμου, Θεόφρ. περὶ Ὀσμῶν. «Ἐκπιε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νομώμου καὶ ἐκ σμύρνης κεκερασμένη ἔλαιον ῥεῖ· στακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν.» Διοσκορ. α. ιζ. «Στακτὴ (λέγεται) προσφάτου σμύρνης τὸ λιπαρόν, κακομμένης μεθ' ὕδατος ἀλέσαι, ἀποτελουμένης τε δι' ὀργάνου.» Βασίλειος εἰς τὸν μθ'. Ψαλμ. ρ'. «Ἡ δὲ στακτή, καὶ αὐτὴ σμύρνης ἐστίν, εἶδος τὸ λεπτότατον· ἐκλιβέντος γὰρ τοῦ ὑγρώματος, ὃσον μὲν αὐτοῦ ψυτόν, εἰς τὴν στακτὴν ἀπομερίζεται, τὸ δὲ παχὺ ἀπομένον, σμύρνα προσαγορεύεται.» καὶ ἑπτακόσιον ὁ Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. Β'. β. λέγει. «Τῆς σμύρνης δὲ ἡ μὲν, στακτή· ἡ δὲ, πλαστή.» «Στακτὴ ἅλμα,» ἡ ἁλμύρα, ἥτοι νερὸν ἐκ ταριχευμένου κρέατος ἢ ὑγροῦ, ἁλμυρὰ στραγγισμένη. «Στακτὴ κονίη,» ἱερόν, ἐν ᾧ ἀπολύθησαν τὰ ἐν τῇ ἀσβέστῳ εὐρισκόμενα μόρια ἅλατος, νερὸν ἀσβέστου στραγγισμένου· ὀρ. καὶ στακτός.

Στακτικός, ἡ, όν, = στακτός. Παῦλ. Αἰγ.

*Στακτοειδής, ἡ στακτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σακτῷ ἢ στακτῇ ὅμοιος.

Στακτός, ἡ, όν (στάζω). Πᾶν ὅ, τι στάζει ἢ προέρχεται, ἐκβλύζει κατὰ σταλαγμούς, στάζων, σταλάσσων, ῥέων ἢ χυλισμένος, λιμπαρισμένος, distillé, ἢ στραγγισμένος διὰ πανίου κ. τ. τ., ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Στακτὸν, ἀϋλισμένον.» «Ἐντεῦθεν παρὰ Πλάτ. εἰς Κριτ. λέγονται «Στακτὰ,» ῥητίναι, τὰ κόμμι, καὶ τὰ βάλσαμα. «Στακτὴ, ἡ, ἐλαία,» λέγεται ἰδιαιτέρως ἐν τεχνικοῖς εἴδος βαλσάμου καὶ εὐώδους ἐλαίου. «Στακτὴ ἅλμη,» ἡ ἁλυκισμένη, ἢ ἀπεσταγμένη ἅλμη, στραγγισμένη σελαμοῦρα. «Στακτὴ κοιλία, αἱματίβη, καταστακτικὴ ἢ καταλεκτή, ἥτις γίνεται διὰ στάχτης καὶ ὕδατος.» «Ἔλαιον στακτόν,» τὸ ἄνευ ἐλίψεως καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ (π. χ. ἐκ τῶν τετριμμένων ἐλαιῶν) ῥέον ἔλαιον, Γεωπον.

*Στάλα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ στήλη, Πινδ.

*Στᾰλᾰγέω, ἰων. τύπος τοῦ, σταλάω, ποιητ.

Σταλαγμα, ατος, τὸ (σταλάζω). Τὸ σταλάζον, εἰς σταλαγμοὺς ῥεόμενον· καὶ στοιχῶν, ῥανὶς, σταλαγματιά, κατάστιξις· ὄθεν

*Στᾰλᾰγμιαῖος, αἷα, αῖον. Στάζων, πίπτων κατὰ σταλαγμούς.

Σταλαγμίας, ὁ. Ὁ στάζων, σταλάζων, Πλίν. 34. 13. 21) ὑσ. καλκάνθ, κερκμπογιὰ, χάλκανθος· ἐκ τοῦ

Σταλαγμός, ὁ (σταλάζω). Ἡ στάλαξις, ἀϋλυσις, χύλισις, καὶ τὸ στάζειν, σταξιμον· καὶ στοιχῶν, ῥανὶς, σταλαγματιά, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1082.

Σταλάζω, Μ. ξω, ταὐτὸν τῷ στάζω, 2. σταλάω. Στάζω, πίπτω ἀπὸ σταλαγματίαν σταλαγματιάν· καὶ ἐνεργ. ἀϋλίζω, χυλίζω· ὄθεν

Σταλακτικός, ἡ, όν. Συνήθως στάζων, σταλάζων· ὃς συνεσταλάζει, στάζει πάντοτε ἢ ἐλλιπῶν ἔχων εἰς τοῦτο, Διοσκορ. ε. 114.

Σταλάκτις, ίδος, ἡ. Ἡ στάζουσα, Σταλάζουσα, σταλακτὴ, σταλακτικὴ. 2) οὐσ. = σταλαγμίας, σημ. 2. Διοσκορ. ε. 114. περὶ τῆς τοῦ Χαλκαίου γενέσεως. «Τὸ μὲν γὰρ κατὰ σταλαγμὸν ὑπηδουμένου ὑγροῦ εἰς τινας ὑπονόμους συνίσταται· ὅθεν καὶ σταλακτὶς καλεῖται ὑπὸ τῶν τὰ Κυπριακὰ μέταλλα ἐργαζομένων.»

Σταλακτός, ἡ, όν (σταλάζω), ταὐτὸν τῷ, στακτός· στάζων, σταλάζων.

Σταλέσσω, Ἀττ. ἀττω. Μ. ξω, Σταλάζω, σταλάω, στάζω.

*Σταλάτις, ίδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, στηλῆτις.

Σταλάω, ταὐτὸν τῷ, στάζω, εὐδετ. καὶ σπανίως ἐνεργ. νάμειν τι καὶ στάζῃ. διαβέω, στραγγίζω, ἢ χυλίζω, λαμπικάρω· (λέγεται καὶ, σταλάζω, σταλάσσω.)

Στάλη, ἡ. Καθ' Ἡσύχιον, ταμεῖον κτηνῶν. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ὁ κατάσκιος τόπος, ἔνθα τὰ κτήνη, οἷον πρόβατα, αἶγες, καὶ βόες, κατὰ τὸ μεσημέριον μένουσι καὶ ἡσυχάζουσιν, ἕως οὗ παρέλθῃ τὸ καῦμα· ἔστι καὶ ῥῆμα «Σταλίζειν (Οὐλέτορ. ἐπὶ ζώων) μένειν ἢ εἶναι ἐν τῇ στάλῃ, κεφησυχάζειν καὶ ἀναπαύεσθαι ὑπὸ τὸν καιρὸν τῆς μεσημερίας.

Σταλῆδών, όνος, ἡ (σταλάω). ταὐτὸν τῷ, σταλαγμός, Ἡσύχ.

Σταλῆναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. παθητ. τοῦ στέλλω.

Σταλίδωμα, τό, (ὡσανεὶ παρὰ τὸ, σταλιδέω) ταὐτὸν τῷ, σταλὶς.

Σταλίς, ίδος, ἡ. Δωρ. σταλὶξ (ἵστημι). Πᾶν τὸ ἀνωρθωμένον, ἑστηκὸς, ἐξαίρ. παλαιὸν ἢ σήραγξ, πάσσαλος, δίχαλος, ἐξ οὗ ἐκρεμῶνται τὰ ζητευτικὰ δίκτυα, ἐν γένει, κάμαξ, κοντάριβα. ν. Ι.. παρὰ Ξεν. Κυνηγ. 2, 8. 6, η. πρβ. σχολὶς. Ὁ Ὀππιανὸς ἐν Κυνηγ. ε. 150. καὶ 157. διακρίνει ταύτας τὰς δύο λέξεις.

*Στᾰλίς, ίδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, στηλίς. Μικρὰ στήλη.

Σταλουργός, ὁ, ἡ (στάλη, ΕΡΓΩ), Δωρ. ἀντὶ, στηλουργός. Στήλας ἐργαζόμενος ἢ μετὰ στηλῶν ἐργασμένος. «Τύμβος σταλουργός,» τάφος μετὰ στήλης κεκοσμημένος, μνῆμα, σῆμα, Ἀττικ. Σοφ. 89, ξ.

*Σταλτέος, έα, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, στέλλω. ἴδε ἐν τούτῳ· εἶδον

Σταλτικός, ἡ, όν. Δύναμιν συσταλτικὴν ἢ καταστελτικὴν ἔχων· συστέλλων, καταστέλλων, σφίγγων, στυπτικὸς, συσταλτικὸς, Ἀθην. ὅθεν «Τὸ σταλτικὸν,» ἰατρικὸ, δύναμιν ἔχοντα εἰς τὸ νὰ καταπράῳνῃ καὶ διαφεύρωσιν, ἀποβάλλωσι τὸ ἐσωτερικὸν κρέας πληγῆς τινος, Διοσκορ.

*Σταλτός, ἡ, ὁ, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ στέλλω.

Σταλύζω, ξω, ποιητ. ἀντὶ σταλάζω· ἔτι δὲ κλαίω, ἐκπύζω, θάπτω χέω, ἄδην τέ. «Νεοσταλιγεῖ,» ταὐτὸν τῷ, νεοδεκρτεῖ. Δῆτ τοῦτου παρ' Ἴωσιν εὐχρηστότερον τό, ἀσταλύζω, ἀνασταλύζω.

Σταμεγορίς, ίδος ἡ· (στῆμα, ἀγείρω). Δωρ. ἀντὶ, στυμαγορίς. Τὸ συστρεφὲν ἐν τῷ ὑμαίνειν πολλοὺς στήμονας, Ἡσύχ.

Στάμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ, στάναι, στῆναι.

Στάμις, ὁ ἢ ὀρθότερον, σταμὶς, ίος, ἡ (ἵστημι). Πᾶν τὸ εἰς ὕφος ἀνορθωμένον, ἐξαίρ. εἰς ὕφος ἀνορθωμένον ξύλον, καθὼς τὰ πλευρὰ, τὰ κατὰ τὸ πλάγιον τοῦ πλοίου ὀρθὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα βαστοῦσι τὸ κατάστρωμα, τὰς σανίδας τῆς κοβέρτας, Λατ. staturnen, Ὀδυσ. Ε, 252. «Ἰκεία δὲ στήσας, ἀραρὼν διαμέσῳ σταμῖνεσσι ποίει,» ἐνθα ὁ Σχολ. ἔχει· «Τοῖς ἐπιμήκεσι ξύλοις, ἃ παρατίθεται τοῖς ἰκείοις ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν πρὸς τὸ ἑστάναι· ἢ τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις, οἷς τὰ πηδάλια ἐμπήσσεται.» Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Στομῖνες, παραστάται· καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σχεδίας ὀρθὰ ξύλα, πρὸς ἃ αἱ σανίδες προσηλοῦνται, ἢ πάσσαλοι· παρὰ τὸ, ἑστάναι.» Ὁ Φωτ. «Τὰ ἐν ταῖς σχεδίοις ὀρθὰ πεπηγότα ξύλα.» Ὁ Ἐτυμολογ. «Στομῖνες, τὰ καταστρώματα τῆς νηός, ἐφ' ὧν ἱστάμεθα.» Ἀριστάρχεια δὲ ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμοσιν ἐοικότα.» Παρ' Ἰουλίῳ Καῖσ. ἐμφυλ. ά. 54. κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τό, Statumina, ὡς καὶ ἐκ τοῦ, στήμων, τό Stamen, ἐκ τοῦ ἵστάω, ἵστημι, τὰ ξύλα, ἐφ' ὧν αἱ σανίδες ἐπίκεινται, κατὰ τὸν Πολυδ. ά. 92. ἐνθα «Σταμῖδες» ἡμαρτ. κεῖται. Ὁ Εὐστάθιος ἑρμηνεύων τὸν ἐν Ὀδυσ. στίχον οὕτω φησι. «Ἰκρίων δέ, ὡς καὶ προερρήθη (ἐν Ἰλ. Ο. στίχ. 676.) τό, τα ἐπὶ πρύμνης κατάστρωμα (εἰ δὲ τὸ κατὰ πρῷραν καὶ πρύμναν σανίδωμα), ἐφ' οὗ ὁ κυβερνήτης ἱκνεῖται, ὡς καὶ ἡ Ἰλιὰς ἐδήλωσε, καὶ τὸ ἐφεξῆς δὲ κατάστρωμα τῆς νηός, περὶ ὃ οἱ ναῦται καὶ ἱκνοῦνται καὶ πειμώνται κατὰ καιρόν· δοκεῖ γὰρ εὖ μέντοι ἀπὸ τοῦ ἄκρου, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι γίνεσθαι τὸ ἰκριον· ἐντεῦθεν δέ, ἰκρια δοκεῖ τὰ ἐγκοίλια λέγεσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ «Ἰκρια στήσας,» αὐτὸ γὰρ εἶπεν ὁρθά, οὐ μὴν τὰ καταστρώματα. Δῆλον δέ, ὅτι τοῖς ὀρθοῖς ἰκρίοις, οἷς καὶ τίες προσκαις, περιτιθέμεναι πυκναὶ σταμῖνες ἐστὸς, ἅπερ στημόνων, ὀρμότοισιν τὴν ναῦν· δοκοῦσι γὰρ αἱ σταμῖνες, παρὰ τὴν στάσιν καὶ σύστασιν γίνεσθαι ἀφ' ἧς καὶ οἱ στήμονες· ἀπὸ δὲ τῶν ὑφαντικῶν τούτων σταμίνων, καὶ τὰ τεκτονικὰ φασιν καρῆναι στημονάρια, ὡς εἶναι εἶπαι σταμονάρια. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ «Στημονάριον ἰσοδυναμεῖ τῷ, δοκός, καὶ κάμαξ). Δῆλον δέ, ὅτι δικταλήκτων, σταμὶν· καὶ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἑρμηνεύουσιν, ἐπιπήκτη ξύλα τὰς σταμῖνας φασὶν, ἃ στήμονες τρόπον ἔχουσι, παρατιθέμενα τοῖς ἰκρίοις ἑκατέρωθεν, ἱστῶνας ποιοῦσιν τὰ ἰκρια. Τινὲς δὲ καὶ ὀρθὰ ξύλα τὰς στημῖνας εἶπον, οἷς τὰ πηδάλια τρεσεμπήσασται· εἰ δὲ φασιν, ὅτι σταμῖνες, τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτειχος πάχους καὶ φέρεται ἡ λέξις μέχρι καὶ νῦν ἐν Λυκίᾳ, ἔνθα σταμηνάρια τὰ τοιαῦτα λέγονται.» τὸ δὲ παρ' Αἰσχύλῳ πέρινον ἔστησεν (Δημήτριος ὁ τῶν Φαληρέως ἀπόγονος) τὴν Ἀριστοφόρμε πρόξενὸν Ἑρμαῖς,» καὶ ἑστέρεον· ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον ἱερὸν, σκηνικὸν ὄργανον καὶ παηγυρικὸν, χρήσιμον ἐν θεάτρῳ, τοῖς ὑπ' αὐτοῦ δεικνυμένοις, εἰκὸς ἴσως ὕστερον τὰ ἰδιωτικῶς ἐτρόμενα. Σκαλιγερ· χρήσεις δὲ τούτων τῶν ἱκρίων καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν, ἐξ ὧν ἱκρίων καὶ τὰ καλούμενα θεωρικὰ συνήγοιτο χρήματα. Περὶ Νόμῳ Δεινοσ. μ. σελ. 1024. «Ἰκρια δὲ σταμίνεσσιν ἐρτρότα ἀήσατε κύκλῳ τοίχου δουρατέου πεκτοῖ τυπον.» ἴδε ἐν τῷ, Δρύοχος, καὶ, Ἐπιστάτης, καὶ ἐξαιρέτως ἐν τῷ, Ἐπηγκενίδες. Ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τό, σταβεύς, καὶ σταβεύτικος, (κατὰ μὲν Δρύοχ. σ. 83, 1. καὶ τὸ τοιοῦτο ἱξικά. ἔστι τὸ Ἰάτα τῶν ὑπερστυλλίων πτύσεων μακρὸν, ἀλλ' ὅλα τὰ παραδείγματα μαρτυροῦσιν ὡς βραχύ.)

Σταμνάριον, τό· καὶ, Σταμνίον, τό· καὶ Σταμνίσκος, ὁ. Μικρὰ στάμνος, σταμνάκιον, Ἀριστοφάν. ὑποσριστ. τεῦ

Στάμνος, ὁ, καὶ παρ' Ἀθην. ἡ, ἐκ τοῦ ἵστημι, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τεῦ, ἅπτω, ἅπτις· ἐστὶν, ὕδωρ· ἢ ἀπὸ τοῦ, στάζω, στάγμις, στάγμος, στάμνος. Καθ' Ἡσύχ. ὑδρία, κάλπη, κάλαθος· κυρίως δέ, κεραμεῖον ἀγγεῖον, στάμνος, ἐν ᾧ ἐμετάγγιζον τὸν οἶνον, διό καὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν «Καταστάμνισιν» ἔλεγον· κοσθόλου δ' αὐτὸ τοῦ, ἀμφορεύς, λάγηνος. Τὴν μορφὴν τούτου δύναται τις εἰδέναι ἐκ τῆς τοῦ Ἀριστοφάνους (ἐν Πλουτ. 543.) ῥήσεως. «Αὐτὶ δρύινον, στόμιον κεφαλὴν κατεσκεύασεν. Θηλυκὸν φέρεται παρ' Ἀθηναίῳ ἐν ὁ. σελ. ιη'. ιδ'. ιθ'. κθ'. Ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους εἰς Δικαιοπολ. στίχ. 196. σημειοῖ, ὅτι Στησίας ἔλεγον οἱ Δωτικοὶ τὰ Θάσια κεράμια· οὕτω καὶ ὁ Ἡσύχιος καὶ Φώτιος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Στομοειδεῖς, οἱ τοῖς ὑφ' ἡμῖν προστάταις ἐλαίου στάμνοις.

Στάν, αὐτὶ, ἑστάναι, ἑστῆναι, Δίαλεκτ. γ'. πληθ. προσπ. β'. αορ. τοῦ ἵστημι, Ἰλ. τ. οὐδ. ὑφ' β'. μετοχ. τοῦ ἵστημι.

Στάνη, ἡ, αὐτὶ τοῦ σταθμὸς, ἅπαξλεγ. Ἡ τῶν ζώων στάσις, μάνδρα, ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὅτι εἰ ἡ λέξις ἀρχαία ἐστὶ, δῆλον ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ «Βουστάνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, βουστασίη, ἢ τῶν βοῶν στάνη, μάνδρα, τουβορέτ.

Στανύω, Κρητικ. αὐτὶ τοῦ, ἵστημι, Ἐπηγρ. Ἀσιατ.

(Στᾰξ) = σταγών, τῆς ὁποίας ὅμως λέξεως εὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρηται μόνον ἡ πληθ. ὑπομ. στάγες, ἐξ ρ. αἰ-μικτος ἐκ τῆς ῥοπῆς. Ἀπολλων. Ἀργ. σ. 626. »— τὰ δὲ θάψαντα μυρεμίσηται, οἷσι ἐλαιηραὶ στάγες, ὕδασιν ἐμφορίσκοντο.«

Σταξίς, ωος, ἡ (στάζ). Στάξιμον, ἐνεργ. ἡ σύστ.

*Σταρτός, ὁ, κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ σπαρτός, ὡς τὸ, κάρτος ἀν ἰ κράτος, σπαρτός, ἀντὶ σπαρτός, κ. τ. τ.

*Στάς, άσ. μετοχ. ἀορ. β'. τοῦ ἵστημι, Ὅμ. Στάς, ταυτέν τῷ, σταίς, Ἀττικ.

Στασάνη, ἡ (ἵστημι). Ἔγγυη, ὑποθήκη, ἐνέχυρον, Ἡσύχ. (ευ —)

Στασιάζω, Μ. άσω (στάσις). Θέρυβον κινῶ, ἀνατάσσω, προξενῶ θόρυβον καὶ ἔταξίαν, ἐναντιοῦμαι, ἀντίκειμαι, συγχίζω, ταράττω· τὸ κοινὸν (κάμνω ταραχήν), Ξενοφ. Ἀνάβ. ς'. ά. 19. »Ἄλλοι ἐλόμενοι οὐχ εὑρήσετε μὲ στασιάζοντας· οὕτω καὶ ἐν Ἀπομν. δ'. ά'. 8. »Στασιάζειν πρὸς ἄρχοντα, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν, πρὸς πόλιν,« Ἕλλην. ά. ά. 19 Διοχοστατῶ, οὐσετημι, στασιαστικῶς ἔχω, φιλονεικῶ, διαφέρομαι μετά τινος, ταραχοποιὸς εἰμι· ὃν δέχομαι ἐκεῖνο, ὅπερ θέλει ὁ ἄλλος· ἔρχομαι εἰς διχόνοιαν, τὴν ἐναντίαν γνώμην ἢ τὸν ἐναντίον μέρους εἰμί· διχόνοιαν ἔχω· ἢ ἐν στάσει καὶ φατρίᾳ, ἤτοι ἐν ὀχλοστάσιᾳ εἰμί, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. ἡ'. 1. »Ἐπεὶ Κῦρος ἐτελεύτησεν, οὗτοι αὐτοὶ οἱ παῖδες ἐστασίαζον· οὕτω καὶ τὸ, »Στασιάζοντας ἀλλήλοις,« καὶ »Στασιάζοντα αὐτῷ,« παρὰ Ξενοφ. »Ἐστασίασε ἡ πόλις,« Ἀλομν. β'. ζ'. 2. ἐλθεῖν εἰς διχόνοιαν καὶ φιλονεικίαν· ἐμάχοντο οἱ πολῖται μετὰ τῶν συμπολετῶν, ὅταν ἡ μία φατρία ἐκτύπα τὴν ἄλλην· ὅταν ἡ πόλις διαιρεθῇ εἰς δύο φατρίας, καὶ ἡ μία ἀπολέμα τὴν ἄλλην, ὅταν ἤτον εἰς ἐμφύλιον πόλεμον. Παρὰ Δίωνι Κασσ. αὐτὶ τοῦ, ἀποστατῶ, ἐν ἀποστασίᾳ καὶ ἀνυποταξίᾳ εἰμί· ἀποστατῶ, οὐχ ὑποτάσσομαι· ὡς τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ Σηκοῦν κεφάλι. 2) σημαίνει δὲ σπανίως καὶ ἐνεργ., κινῶ τινὰ εἰς ἀποστασίαν, ἐπαναστασιν.

Στασιάρχης, ου, ὁ, καὶ

*Στασιάρχος, ου, ὁ (στάσις, ἄρχω). Πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς στάσεως ἢ ἀποστασίας τινός, κεφαλὴ φατρίας τινὸς εἰμί. Αἰσχύλ. Ἱκετιδ. 13.

Στασιασμός, ὁ (στασιάζω). Διεγερσις στάσεως τινος, ἀποστασία, ἐπαναστάσεως· ὁ πρὸς στάσιν ἐρεθισμός. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ στασιάζειν, ἡ στάσις, ἀποστασία, ἐπανάστασις, Δημοστ.

Στασιαστής, οῦ, ὁ (στασιάζω). Ὁ στασιάζων, ἢ στάσιν κινῶν, προξενῶν· ὅθεν

Στασιαστικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Στασιώδης, ταραχοποιός, στάσιν, θόρυβον, συγχυσιν, διχόνοιαν· ἀποστασίαν ποιῆσαι δυνάμενος, ἐριστικὸς, φιλόνεικος, διχογνώμων· εἰς στάσιν ἀρμόττων ἢ εἰς τὸ στασιάζειν κλίσιν ἔχων ἢ ὡς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἄγων, κάμνων νὰ κινήσῃ τις, Δημοσθ. »Στασιαστικῶς ἔχω πρὸς σέ, ἐν διχονοίᾳ εἰμὶ μετὰ σοῦ, ἐναντίος σου εἰμί· ἐλλοπρίως ἔχω ἢ διάκειμαι πρὸς σέ, τὰ ἐναντία φρονῶ.

Στάσιμος, ε', ὴ· καὶ σπανίως, ιμος, ίμη, ιμον· καὶ ἐπίρ. -ίμως (στάσις). Ἐνεργ. Φέρων εἰς στάσιν, κάμνων τι νὰ στέκηται, μὴ κινῆται, καὶ μὴ τρέχῃ, ῥέῃ, ὅθεν »στ αἵματος,« ῥεύσεως, πληγικὸς τοῦ αἵματος, Ἱππ. 2) παθ. Ὁ σταθεὶς βληθῆναι εἰς στάσιν, ἢ ἑαυτὸς, ἢ καλὸς εἰς στάσιν, εἰς τὸ ἱσταῖσθαι· (ὡς καὶ τὸ, ὄνιμος, καλὸς εἰς θυσίαν) ἔτι δὲ, ἀλλομερὴς, ἐκπαγὴς, στερρὸς, ὡς τὸ, στρυφνὸς, ἀπειρανδρίας τοῦ, ὑγρὸς· ἔτι δὲ, ἀχώριστος εἰς στάσιν, εἰς τὸ ἱσταῖσθαι, ὡς τὸ νὰ ἡ στερεὸς καὶ νὰ μὴ κινῆται ἢ ῥάγῃ, ὅθεν κυρίως τὸ καὶ μεταφ. ἑστάμενος, ὅσοις ἵσταται, στέκεται· εὐσταθὴς, σταθερὸς, στερεὸς, μόνιμος, ἀμετακίνητος, ἀκλόνητος, βέβαιος, ἐπίμονος, ἀμετάστατος, ἀμετέρεπτος· ὁ πάντοτε ὁ αὐτὸς ὢν καὶ εἰς τὸ αὐτὸ μένων· ἤτυχος, ἠρεμαῖος, ἀδόρβος, ἀτάραχος, σοβαρὸς, ἢ ἀρίος, ἡλαρὸς. Ξενοφ. Οἰκον. κ'. 11. »Στάσιμον ὕδωρ, νερὸν στεκάμενον· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. β'. »Τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπὰ, ὡς τὰ λιμναῖα καὶ ἑλώδη.« Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ »Στάσιμον ἦθος,« διὰ τοῦ, τὸ βέβαιον καὶ στερεόν. Πλούταρχ. εἰς Ἀρταξ. »Οὐδὲ ἄλλως στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφορος,« ὁ αὐτός· »Τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, κινητικὸν δὲ τὸ θερμόν, ἥσυχον, ἀτάραχον, εἰρηνικόν. Οὐσιαστικῶς δὲ »Στάσιμον, τὸ· ἀντὶ τοῦ, στάθηρότης, στερεότης. Πλούταρχ.·»Καὶ τὸ στάσιμον αὐτῷ καὶ ἐνσύνητον, οὐκ ἀργὸν ἐστιν. β) Παρ' Ἀριστοτέλ. προβλ. ιθ'. ζθ. »Στατὴν ἁρμονίαν λέγεται ἡ μελωδία, ἥτις ἄλλως »Ὑποδωριστὶν κεκλεῖται. »Ἡ δὲ ὑποδωριστὶ (ἁρμονία μέλος ἔχει) μεγαλοπρεπὲς καὶ στάσιμον· περὶ ἧς καὶ ἐν Πολιτ. η'. λέγει· »Περὶ δὲ τῆς δωριστὶ πάντες ὁμολογοῦσιν ὡς στασιμωτάτης οὔσης, καὶ μάλιστ' ἤθους ἐχούσης ἀνδρείου. γ) »Στάσιμον μέλος,« ἢ καὶ ἁπλῶς, »τὸ στάσιμον,« ἀντὶ τοῦ, μέλος, ἐλέγετο ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ὅταν χορὸς, τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο κατ' ἀδιάκοπον συνέχειαν, χωρὶς διακοπῆς ὑπό τινος Ἐμβατεύ, τροχαίου ἢ ἀναπαιστικοῦ συστήματος, μέτρου, ἢ ἄλλου τινὸς μὴ ἀνήκοντος τῷ χορῷ, καὶ ἴσως διὰ τοῦτο τὸ συνεχὲς ῥυθμικὸν εἶδος του ὠνομάσθη οὕτω, Herm. Ἀριστοτ. ποιητ. 12, 8. σλ. 142. elem. metr. p. 724. ετ. δύναται δὲ καὶ νὰ προῆλθεν ἡ ὀνομασία αὕτη ἐκ τούτου, ὅτι τὸ στάσιμος ὅταν ἐψάλλετο ἅμα παρχητιαζομένου τοῦ χοροῦ, ἀλλ' ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐλάμβανε τὴν θέσιν του ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, καὶ τότε ἀντίκ. τῷ, πάροδος, Herm. epit. metr. p. 266. τοῦτο οἱ ῥήτορες καὶ, βυθμικὸν ῥυθμὸν ἔλεγον. Ταὐτόσημον τῷ, στάσιμον, τὸ, ἔστι καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1514. »Στάσιμ μελῶν,« ὡς τέσσ., ὡς φαίνεται, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ αὐτῇ δὲν ὑπῆρχον, στάσιμα, ὀρ. Ἑρμ. Ἀριστ. ποιητ. 12, 2. Ὁ Ἀριστοτ. ῥητ. 22. ὀνομάζει τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, στατιμώτατον καὶ ὀγκωδέστατον τῶν μέτρων, ἤγουν κεῖθ τὸ πλέον σοβαρὸν, σεμνὸν, σταθερὸν καὶ πανηγυρικόν. δ) »Ἀργύριον στάσιμον,« τὸ εἰς διάφορον ἢ μὲ τὸ διάφορον εἰς δάνειον δοθὲν ἢ διδόμενον, ἐτ-άμενον, κατὰ τὸν νόμον τοῦ Σόλωνος, ὡς φέρεται παρὰ Λυτίᾳ· »Τὸ ἀργύριον στάσιμον εἶναι ἐφ' ὁπόσῳ ἂν βούληται ὁ δανείζων. Τὸ στάσιμον τοῦτό ἐστιν, ᾧ βέλτιστε, οὐ ζυγῷ ἑστάναι, ἀλλὰ τόκου πράττεσθαι ὁπόσον ἂν βούληται· καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐν Λ. »Στητατῶν, τὸ δανείσασθαι οὕτως ἔλεγον, ἐπὶ σταθμῷ γὰρ πάλαι ἐδάνειζον· καὶ στάσιμον, τὸ διδόμενον. 3) ἐκ τοῦ στάσις, β. ζυγισμένος· ἢ, δυνάμενος νὰ ζυγιασθῇ, ζυγιστὸς.

Στασιοκοπέω, ῶ, ήτα (κόπτω). Στάσιν, ἐπανάστασιν ποιῶ, Νεκτ. Χρ. χ'. 8.

Στασιοποιέω, ῶ (ποιέω). Στάσιν ποιῶ, = στασιοκοπέω.

Στάσις, εως, ἡ (ἵστημι). Τὸ νὰ βάλλῃ τίς τί που νὰ στέκηται, καὶ εὑρίσκηται στερεόν, ἀκίνητον, στάσιμον, θέσις, ἵδρυσις, Ξενοφ. Κυνηγ. β'. 9. »Τὰ δίκτυα, τείνηται· ἐν τῇ στάσει,« ὅταν ὀρθῶς στήνωνται. 2) παθ. τὸ ἱστασθαι, στάσιμον, ἡ θέσις ἑνὸς πράγματος. Ξεν. Κυνηγ. χ'. 16. »Ἵππ. ᾗ, ἀσήλως ἡ στάσις (τῆς ποδοστρεβλης),« ὁ τόπος, ἔνθα εἶται· ἡ ποδοστρέβη· ἄρα ὁ τόπος, εἰς ὃν ἵσταται ἢ μένει τις, ἢ πρέπει νὰ ἵσταται, μένῃ, Ἡροδ. ζ, 31. ζθ. καὶ Αἰσχύλ. κατὰ Κτησιφ. »Ὁρᾶτε τοὺς πάντας περὶ τῆς στάσεως πρὸς ἀλλήλους ἀγωνιζομένους,« Ἀριστοφάν. ἐν Πλούτ. »Ἔπειτ' ἐκεῖ τερψαῖος ἑστηκὼς θέρευ· κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτε·« καὶ ἐντεῦθεν ἰσοδυναμεῖ τῷ, σταθμός, τόπος, ἔνθα ἵστανται, οἰκοῦσι ζῶα καὶ ἄνθρωποι, κατάλυμα, στάνη, κ. τ. λ. ὅθεν τὸ Λατιν. statio· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, ἐργαστήριον· ἔτι δὲ ἡρεμία, ἡσυχία, ἀεισησία, Πλούταρχ. »Πρὸς δὲ τούτοις στάσιν καὶ κίνησινα· καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτ. »Ἡ μᾶλλον ἡ ψυχροτης στέρησίς ἐστι θερμότητος, ὥσπερ τοῦ φωτὸς τὸ σκότος λέγουσι, καὶ τῆς κινήσεως τὴν στάσιν· ἔκφρ. ὁ τόπος, ἢ τὸ μέρος, ἔνθα κεῖνται τὰ καθολικὰ κλίματα, αἱ ζῶναι ἐν οὐρανῷ, π. χ. στάσις τῶν ἄρκτων, τοῦ νότου, τῆς ἡμέρας, Ἡροδ. β. 26. Ὁ Δογγῖνος (ἐν κεφ. κ'.) καὶ ἐπὶ ψυχῆς εἶπεν. »Ἐν στάσει γὰρ τὸ ἡμεροῦν, ἐν ἀταξίᾳ δὲ τὰ πάθη.« καὶ Θουκυδ. »Στάσις ἀνόμου, πολιτικὴ ἀκοσμία· ὡς καὶ Συνέκ. ἐν ἐπιστολ. εἰς Εὐόπτ.« »Ἡ δὲ στάσις ἤρξατο ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν πνευμάτων, ὅστις ἀντὶ τούτου αὐλοῦτι καταστέρωλέγει· »Τὸ πνεῦμα ἀπέλιτεν ἡμᾶς·« καὶ »Ἔπεσε τὰ πνεύματα· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Σταθερότης, ἐπιμονή, στερεότης. β) ἡσυχία, ἡ δέσις, κατάστασις, εἰς ἣν εὑρίσκεται τις· γ) ἔξαιρ. στασιασμὸς, διχοστασία, ἐμφύλιος μάχη, ἔρις, φιλονεικία, διχόνοια, διαφωνία, διαίρεσις τοῦ πλήθους πολεώς τινος ἢ τῶν μελῶν συστήματός τινος εἰς δύο μέρη, ὅ ἐστιν, εἰς δύο φατρίας (ταράφια), ἄρχ. φατρία ἐν τινι πολιτείᾳ, Θέογν. 51. 779. Ἡρόδ. 1, 59. 60. Ξενοφ. Ἑλλην. ά. ά. 24, »Ἐν Θάσῳ στάσεως γενομένης, ἐπικτουσιν οἱ Λακωνισταὶ, ἀντὶ τοῦ, ἐμφυλίου μάχη, διχοστασίας, Ἀπομνημ. δ'. ς'. 14. »Ἡ φιλίους ἢ πόλιν εἰς στάσιν ἐμβάλλοντος, εἰς διχόνοιαν, σύγχυσιν, ταραχήν· καὶ Θουκυδ. »Ἐν στάσει εἶναι, ἔχειν φιλονεικίας, συγχύσεις καὶ ταραχὰς ἀναμεταξὺ αὐτῶν (ἔχειν καυγάδες μεταξύτων)· ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. ε. ὁρίζει οὕτω τὴν λέξιν· »Ἐπὶ μὲν τοῦ οἰκείου ἔχθρα στάσις, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος ὀνομάζεται· ἔτι δὲ καὶ, συνομιλία πρὸς ἀπώλειάν τινος, συνωμοσία, Αἰσχ. Χοηφ. 118. ἐν γένει, ἀποστασία, ἐπανάστασις, παράνομος συνάθροισις πολλῶν πρὸς κατόρθωσιν τοῦ πολιτικοῦ σκοποῦ των μὲ βίαν ὅπλων. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ πνοῆς βιαίου ἀνέμου. »Γίνεταί τις ἀνέμου στάσις, ἔχουσα τηλικαύτην φορὰν ὥστε τὰς στοὰς σκλεύειν,« Σουίδ. β) πρόχωμα, ὕφωμα γῆς εἰς τὸ χεῖλος τῶν ποταμῶν διὰ νὰ κρατῇ τὸ νερόν, ἢ εἰς τοὺς χαμηλοὺς τόπους διὰ πέρασμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. »Διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἐρῶ, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων, ἐφορεῖ τὰς ἀρὰς καὶ τὰς πλεκτάνους.« Τὸ παρ' Ἱπποκρατ. »Λίπος στάτιον,« ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, διάστασις, αὐξησις, τροφὴ, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, κατάστασις. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Στάσις, οὐχ ἡ φιλονεικία, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ σταπάζοντες· καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα· οὕτως Ἀριστοφάνης.« ε) »Στάσις μελῶν, ἀντὶ τοῦ, μέλος στάσιμον· ἴδε ἐν τῷ, στάσιμος. ς) περὶ Ῥήτορσι λέγεται »Στάσις περὶ τὸ ἕκατερον τῶν ἀμφιζομένων ἵστασθαι περὶ ὃ νομίζει δίκαιον, Σχολ. Ἑρμογ. ἢ, κατὰ τὸν Συριανὸν εἰς Ἑρμογ., ἀπὸ τοῦ ἑκάτερον τῶν ἀντιδίκων ἀσφαλοῦς κρηπίδος ἑστάναι περὶ τὰ οἰκεῖα δίκαια, ἢ, κατὰ Σώπατρον, περὶ τὸ σταθερὸς ἔχειν τὰς ἀποδείξεις πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἀστατούντων. Ὁ Συγγραφεὺς τοῦ προοιμίου εἰς τὰ τοῦ Ἑρμογένους σχόλια ὁρίζει τὴν λέξιν οὕτωσι »Στάσις καλεῖται ἡ ἐν διαστηρίοις ἀμφισβήτησις· ὁ δὲ Σωριανὸς »Στάσις ἐστὶ πρότασις ἁπλῆ ῥητορικὴ πρὸς ἀπόδειξιν κομιζομένην μιᾶς φάσεως τῶν ἐν τῷ πολιτικῷ ζητήματι κειμένων,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καθ' ἣν ἡ διαίρεσις γίνεται τῶν κεφαλαίων τῶν πρὸς πίστιν κομιζομένων· ὁ δὲ Σώπατρος εἰς Μαρκελλῖνον «Στάσις ἐστὶ φάσις ἐν τῷ πεπρόχθαι ἢ γνῆσθαι, ἢ πιστότητος ἐξαίτησιμα. »Στάσις πραγματικὴ, τὸ παρὰ Γάλ. 1.° état de la question. Τὸ δὲ παρὰ Δίωνι. Ἀλκιφρ. περὶ Συνδεί. κεφ. β'. «Στάσεις λαμβάνειν ἰσχυρὰς, λέγειν τὰ εἰσματα ἔσεια, τὰ ὁποῖα δὲν βάσιν δίνη ὕδατος διὰ τὴν σύνταξιν αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ διαστήματα καὶ ἀναβολὴν ἤτοι βραδύτητα μετὰ τέχνου πιεύοντα, καθὰ σχολεῖσι καὶ τὰ παρακείμενα Ἐρεῖσσαι, ἐφιστάσει, καὶ, χρόνος, ὅ ἐστι, τὰ διαστάσεις καὶ χρόνους ποιοῦντα. β) ἐκ τῶν ἰστημι, τὸ ζυγιάζειν, ἀποστάθμην, καταστάθμιζειν. ... τάσις μισθοῦ, τὸ πληρωμὴν τοῦ τὸν μισθοῦντα, Ἰππι. (υυ) ὅδεν

Στασιώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος), ταυτὸν τῷ στασιαστικός. Στάσεως πρόξενος ἢ κλῖσιν ἔχων καὶ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ διεγείρειν στάσεις, διάχυσις, κ. τ. λ. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. ζ. «Ὅστις στασιώδης ἐστὶ καὶ θέλων πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν.»

Στασίωρον, τὸ, Εὐρίπ. Κύκλ. 53. πάλλ' ἀμφ. καὶ ἑρμηνεύεται μὲν συνεχῶς, στάσις ἐν ὄρει, ἡρμήνευε δὲ κυρίως στασιωρός.

*Στασιωρός, ὁ (στάσις, οὖρος). Ὁ φύλαξ δεσμῶν τινος, τῆς ἱπποῦλιος, μάσθρας. (ὡς τὸ, Σιφωρός, πυλωρός, τεμενιοῦρος σχῆματ.)

Στασιωτεία, ἡ. Ἰλλύριος ἡ ἐπιθυμία καὶ ἕρεσις εἰς τὸ προθεῖσθαι καὶ διεγείρειν στάσεις, πολιτεύματα στασιώτου. Πλάτ. πολ. καὶ Ἀνδοκίδ. σελ. 715. ἐκ τοῦ

Στασιώτης, ου, ὁ (στάσις, 2). Ἀποστάτης, ἢ νεωτερίσματα, ἐπαναστάτης, ἐξαρ. ὁ ἀπὸ τῆς αὐτῆς στάσεως, φατρίας ἢ συνωμοσίας ὢν (ὡς τις εἶναι ἀπὸ τοῦ τοιούτου τινός), ἢ τις εἶναι εἰς ἐπανάστασιν, ἢ τριδυμεῖται ἢ ἔχει κατὰ νοῦν νὰ διεγείρῃ διχόνοιαν, ἢ ἀποστασίαν, ἢ ἐπανάστασιν τινα, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον παραχώδες νὰ πράξῃ. Ξενοφ. Ἀνοβ. ς'. ς'. 6. καὶ κατὰ πλῆθ. στασιῶται, εἰ ὁπαδοὶ φατριαστικοὶ ἐντὸς πολιτείᾳ, ὅδεν, εἰ διὰ πολιτικὰς σκοποὺς συνηγμένοι, συναμῶται, πολλαχ. παρ' Ἡροδ. ἐν ᾠδεῖ, ὅστις εἶναι ἢ κεφαλὴ, ὁ ἀρχηγός τινος φατρίας, Πλατ. Θεαιτ. σλ. 181. Α. ὅδεν

Στασιωτικός, ἡ, ὁν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Εἰς στάσιν, φατρίαν ἀνήκων, ἢ κλῖσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος, ἢ ὁρμητικὸς εἰς στάσιν. «Λόγοι στασιωτικοὶ, στάσεως πρόξενοι. «Καιρὸς στασιωτικὸς, ἐπιτήδειος εἰς στάσιν, καιρὸς, καθ' ὃν ἐστὶν ἡ στάσις, ὁ τῆς στάσεως καιρός. «Τὸ στασιωτικὸν, οἱ στασιῶται. «Κατὰ τὸ στασιωτικὸν, κατὰ τὸ ἔθος τῶν στασιαζόντων, Θουκυδίδ. «Στασιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ ὁμόψυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ, Ἀριστοτέλ. ῥΘικ. ε.

Στάσκε, Ἰωνικ. γ. πρόσπ. τοῦ β'. ἀορ. τοῦ ἵστημι ἀντὶ, ἔστη, Ἰλ. Γ, 217. Σ, 160.

*Στατέος, ἑα, εον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ, ἵστημι, καὶ, σταθέον, θετ. ἐπίρῤῥ. τοῦ, ἵστημι. Πρέπει νὰ στήσῃ τις.

Στάτευσις, εως, ἡ, = στάθευσις, ἐκ τοῦ

*Στατεύω, = σταθεύω.

Στατήρ, ῆρος, ὁ (ἵστημι). Πᾶν σταθμίον, ζυγίον, βάρος ἢ βαρύδιον, ὁλκὴ τῆς ζυγαριᾶς, Πολυδ. Σ. 57. «Ὁ δὲ χρυσοῦς στατὴρ μναν ἠδύνατο· καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἰσταμένους τὴν μνᾶν τῆς ῥοπῆς στατῆρα ὁνομάζουσιν· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ τὸ ὄργανον, ᾧ οὗ ζυγιάζομεν στατήριον καὶ, στατήριον λέγεται, τὸ ὅλον σκηλάδι, ἀπὸ τοῦ μέρους, ἤτοι ὑπὸ τοῦ ἀρτήματος· ἴδε ἐν τῷ, σταθμός. 2) ἐξαιρ. νόμισμα, ἐν μὲν Ἀθήναις ἀργυροῦν, ὀνομαζόμενον καὶ, τετράδραχμος, 4 δραχμῶν τὴν ἀξίαν· συνηθέστεροι δὲ ἦσαν οἱ χρυσοῖ στατῆρες (κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 3, 130.), διαφόρου τιμῆς καὶ ἀξίας, οἱ μὲν ἀρχαιότατοι κοπέντες διὰ προσταγῆς τοῦ Δυδοῦ Κροίσου, ἄλλοι δὲ ἐκ καθαρωτάτου χρυσοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Δαρείου, ὀνομ. Ταπάσπου, γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα, στατῆρες Δαρεικοί, Ἡροδ. 7, 28. τοῦτος ἐνομίζετο ἴσος τὴν τιμὴν ὁ Ἀττικὸς χρυσοῦς στατὴρ, ὅστις μνᾶν ἀργυρᾶν ἠδύνατο, ἄξιε σηλαδὴ μίαν ἀργυρᾶν μνᾶν, ἢ 20 ἀργυρᾶς δραχμὰς, σχεδὸν 4 rthlr. 16 ggl., ἐν ᾧ Κυζικηνικὸς ἄξιζεν εἰκοσιτέσσαρα Ἀττικὰς δραχμὰς (τὸ τίμημα τοῦτο, παρὰ Δημοσθένει πελ. 914., ἔστιν ἀποτινος ἀπαιτοῦντος χρεωφειλέτου, ὅτις βεβαιοῦ ἐμπρήσιμος τὴν τιμὴν αὐτοῦ)· ὁ Περσικὸς ἦτον ἀκόμη μεγαλήτερος· ὁ δὲ Φωκικὸς ἦ ὁ χειρότερος, Boeckh Athen. Staatshaush. 1. p. 22. κτ. 3) Δωρικῶς ταυτὸν τῷ, χρεώστης, Ἐπίχαρμος παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ἴδεν πορδεμ. «Πολλοὶ στατῆρες, ἀποδότ' ἐμοὶ τοὐφ' ἁ εἶμι· ἴδεν

Στατηρίδιος, ὁ, ἡ, ἡ ἐρθότερον, Σταττηρίδιος, αἷς, αἷον. Ἄξιος σταττῆρος· ἀξίων ἕνα σταττῆρα, Πολυδεύκ. Δ'. 59.

Στατηρός, ᾶ, όν, = στατῆρος, ὁμῶ.

*Στατεύς, ευ, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ, στατητής.

Στατίζω, στατίσω, στατίσαι (στατός), πρωτ. ἀντὶ τοῦ ἵστημι, ἰσταμαι· ἔχει ὅμως τὸ ἐνεργ. στατίζω, καὶ τὴν ἀμετβ. σημα. τοῦ μέσ. στατίζομαι. ἀντὶ ἵσταμαι, πηγαίνω καὶ στέκομαί που, πάω τόπον, ἔσω, Εὐρ. Ἡλ. 316. καὶ Ἀλκ. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Στατίζουσι, στάσει ἔχουσι· καὶ, στατίζονται, ἱεροῦνται (ἱερώνονται), αὐλίζονται, ἵστανται».

Στατικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς (ἵστημι). Ἱστάμαι ποιῶν, κάμνων νὰ στέκηται, βάλλω τίποτε νὰ στέκηται, ἢ εἰς ἡσυχίαν καὶ ἡρεμίαν φέρων, ἢ ἡσυχάζω καὶ καταπαύων, ἐμποδίζων, ἀστέλλω, σταλτικός, στυπτικός· ἀντίκειται τῷ, Κινητικός· καὶ ἐντεῦθεν Στατικὴ, ἡ, Statique, χέρτοι, δύναμις καταστολτικὴν ἔχουν· 2) ἐκ τοῦ ἵστημι, σημα. Α'. 6. ζυγιάζων, ὅδεν, Στατικὴ, ἡ, (προσυπακουόμ. ἐπιστήμη, ἢ ἐπιστήμη, ἢ τέχνη) ἢ τέχνη ἢ ἡ διδασκαλία τοῦ ζυγοστατεῖν, μέρος τῆς Μηχανικῆς, ὑποκείμενον ἔχον τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἰσοσταμίαν τῶν στερεῶν σωμάτων, Statique, Γαλλ.

Στάτινος, ἥη, ινον, Ἀττ. καὶ

*Στατίσιος, ου, ὁ (στάς). Ἀττικ. ταυτὸν τῷ, σταλίτινος, στατίτης. (Ξ)

Στατός, ἡ, όν· ῥημτ. ἐπ. τοῦ ἵστημι. Στημένος, βαλμένος που νὰ στέκηται· ἐντεῦθεν, ἱσταμενοῦ, ὅστις παντοτε ἱσταται που ἢ φαίνεται ἱστάμενος· ἀκίνητος, ἀσάλευτος, σταθερός. Παρ' Ὁμῆρ. Ἰλ. Ξ, 506. καὶ Ο, 263. «Ἵπποι στατοὶ, οἱ δὲ στεῖλοι ἢ ὁ ἐπὶ φάτνῃ ἑστηκὼς, ἱσταμενοι καὶ τρεφόμενοι· ἢ ὁ ἐπὶ πολὺ στὰς ἐφ' ἑνὶ τόπῳ. «Στατὸν ὕδωρ, τὸ ἱστάμενον, ἄϊεν ἀπορρέον, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 714. εἶδα ὁ Σχολ. τὸ ἐξ ὁμβρου συνεστηκός, νερὸν στεκάμενον. «Στατὸς χιτὼν, καὶ μίτων εἰδότε «Στατοὶ, μακρὸν φόρεμα ἀνωδεν ἕως κάτω καταβαῖνον, καὶ μὴ ἐπεσκαμένον, ὃ ἐστιν, ἄνευ ζώνης, ὡς τὸ, ὀρθοστάδιος καὶ, στάδιος χιτὼν, ἴδε Στάδιος. Πλουτοαρχ. εἰς Ἀλκιβ. 37. «Στατοὺς καὶ ἑστιάδας· Ἀρτεμ. εἰς Ἐπίκτ. β. 16. ἐπὶ κιθαρῳδοῦ «Στατὸν ἔχει καλοῦμεν· ἢ δὲ ὁ σταθὸς οὗτος χιτὼν ὡς τὸ παρ' ἡμῖν στιχάριον τῶν Διακόνων, ἢ τῶν Ἀρχιερέων ὁ Σάκκος, λεγόμενος· 2) καὶ Στατεῖα, εἴδος ἀρχόντων, διοικητῶν, ὡς οἱ Ἀγαθοεργοί. Ruhnk. Τίμ. σελ. 4.

Σταυρηδόν, ἐπίρ. (σταυρός). Εἰς εἶδος παλουκίου, ἢ σταυροῦ.

Σταυροειδής, ἐος, ὁ, ἡ. Καὶ ἐπίρ. σταυροειδῶς (σταυρός, εἶδος). Παλουκίου ἢ σταυροῦ εἶδος ἔχων, σταυρῷ ὅμοιος, σταυροῦ τύπον ἢ ὁμοίωμα ἔχων, ἐκ τοῦ

Σταυρός, οῦ, ὁ (ἵστημι). Σκόλοψ, τὸ ὀρθὸν καὶ ἐπηξυμμένον ξύλον, πάσσαλος, πάλος, παλούκιον, Ἰλιδ. Ω, 453. «— σκόλοψ ποιῆται ἀνακτὶ στεφεοῖσιν ἐκκοπίοισι.» Ὁ Εὐσταθίος ἔχει «Σταυροί, οἱ καὶ σκόλοπες, ὀρθὰ καὶ ἀπεξυμμένα ξύλα, παρὰ τὸ εἰς οἶρα ἱστάνδοι, ἢ παρὰ τὸ εἰς οὖρος· ὅδεν καὶ ῥῆμα τὸ ἀναστανροῦν τὸ καὶ ἀνασκολοπίζειν· ὁ δὲ Ἡσυχ. «Σταυροί, οἱ κατεπηγότες σκόλοπες, χάρακες, καὶ πάντα τὰ ἑστῶτα ξύλα, ἀπὸ τοῦ ἑστάναι, σουρούς, ἐκ τοῦ εἰς τὴν αὖραν ἵστασθαι· ὁ Ἐτυμολογ. «Σταυρὸς, παρὰ τὸ στάσει, καὶ τὸ εὖρος, οἷον ὁ μῆκος ἔχων καὶ πλάτος· παρὰ δὲ τῷ, ποιητῇ σταυροὶ λέγονται ἔρδα καὶ ἀπηκμασμένα ξύλα, παρὰ τὴν στάσιν, ἅπερ ἕξωθεν περίκεινται τοῖς αὐλαῖς πρὸς τὸ μὴ στείχειν ῥᾳδίως τὰ ζῶα ἐν τοῖς συφειοῖς». Ὁδυσ. Ξ, 11. Ἡριδ. 5, 16. κ. τ. λ. Θουκυδ. δ'. καὶ ζ', καὶ Ξενοφ. ἀνοβ. ς'. δ'. 13. «Αἱ οἰκίαι προϊστανρωμένοι μεγάλοις σταυροῖς τῶν προβάτων ἦσαν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς μετανοτ. καὶ τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, ἐφ' ὁ ἀνεκρέμων τοὺς κακούργους, μάλιστα ἀπειθεῖς σκλάβους, ἢ μὲ τὸ ἐπεῖσι ἐπελεύκαιναν τοὺς κακούργους, Πλουτοαρχ. ὅδεν

*Σταυροτυπέω, ῶ. Μ. ἤσω. Σταυροῦ τύπον, σημεῖον ποιῶ, Τμωλῖτ. ἐκ τοῦ

Σταυρότυπος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ — τύπως (τύπος). Τύπου σταυροῦ ἔχων, φέρων, σημειωμένος μετὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σταυροφάνεια, ἡ (φαίνομαι). Φανέρωσις καὶ εὕρεσις τοῦ τιμίου σταυροῦ, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σταυροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σταυρὸν ἢ σκόλοπα φέρων, βαστάζων.

Σταυρόω, ῶ (σταυρὸς). Σκόλοπας, παλούκια κατοπηγύω ἢ ἐμπήγω χαράκωμα ποιῶ, φράττω μὲ χαρακώματα· Θουκυδ. 2) κρεμάω, προσηλόω, βάλλω εἰς τὸν σταυρὸν, σταυρόω, ἢ παλουκώνω, ἀνασκολοπίζω, Ἐκκλησ. Συγγρ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, τιμωρῶ· ἔδεν

Σταύρωμα, τὸ Ὁ μετὰ σταυροῦ, ἤτοι σκόλοπων περιφραγμένος ἢ ὠχυρωμένος τόπος· τίπος περιφραγμένος μὲ παλούκια, ὀχύρωμα, χαράκωμα, τὸ μετὰ παλουκίων περίφραγμα, ἔρκος, χαράξ, Θουκυδ. καὶ πολλὰ παρὰ Ξενοφ. ὅστις συνήθ. συνειρέρει μετὰ τοῦ, τειχέος· 2) τὸ τῇ γῇ ἐμπεπηγότα ὀρθὰ ξύλα καὶ ἀνεκκαστάτα

Σταυρώσιμος, ἐ, ὁ. Ἀναγόμενος, ἢ ἀνήκων εἰς τὸν σταυρὸν ἢ εἰς τὴν σταύρωσιν· «Ἡμέρα σταυρωσίμου, ἢ παρασκευή, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Σταύρωσις, εως, ὁ (σταυρόω). Ἡ τῶν σκόλοπων ἐμπηξις, τὸ ἐμπήγμα τῶν παλουκίων, χαράκωσις, Θουκυδίδ. 2) ἢ εἰς τὸν σταυρὸν προσήλωσις, κρέμασις, Ἐκκλ. συγγρ.

Σταυρωτήρ, ῆρος· ὁ καί,

*Σταυρωτής, οῦ, ὁ (σταυρόω). Ὁ σταυροῦς ἤτοι σκόλοπας ἐμπήγων· ὁ διὰ σκολόπων ἤτοι παλουκίων χαρακώματα ποιῶν· ὅστις ἐμπήγει τὰ παλούκια· 2) ὁ σταυρώνων, προσηλώνων κρεμῶν, βάλλων εἰς τὸν σταυρὸν· «Σταυρωταὶ, οἱ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν σταυρώσαντες, Ἡμιφλ.

Στεφιδεύτατος, αἵα, αἷον (στάφις). Ἐκ στάφίδων κατεσκευασμένος. Ἱπποκρατ. «Πρὸς στεμφυλίτις σταφιδεύταισι, ἐκ τῶν στεμφύλων (τζιπούρων) τῶν ἐσταφιδωμένων καὶ πεπατημένων σταφυλῶν.

Στεφίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σταφίς. Μικρὰ σταφίς.

Στεφίδιος, ὁ, ἡ. Ἐκ σταφίδος ὤν, ἐξαιρ. «Οἶνος σταφίδιος· ταυτὸν τῷ, σταφιδίτης Ἱπποκρ.

Στεφιδίτης, ω, ὁ· Ἑλλ. σταφιδίτης (στα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φή). Κατεσκευασμένος ἐκ σταφίδων, ἐξαιρ. »Οἶνις σταφιδίτης.

Σταφιδοποιΐα, ἡ (ποιέω). Ἡ κατασκευὴ ἤτοι ἡ ξήρανσις τῶν σταφίδων, Γεωπον.

Σταφιδόω, ῶ. Ξηραίνω τὰ σταφύλια εἰς τὸν ἥλιον, κάμνω αὐτὰ σταφίδας. εἰς σταφίδα ἢ ὡς σταφίδα ποιῶ τι, Διοσκορ. ά. 27. »Οἱ δὲ σταφιδώσαντες τὴν σταφυλὴν, βρέχουσιν ἐν πίσσῃ μετὰ θαλάσσης«, ἐκ τοῦ

Σταφίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ἥλιον ἐξηραμένη σταφυλή, σταφίδα, Θεόκριτ. λέγεται καὶ, ἀσταφίς (συγγεν. τῷ, σταφυλή, καί, στέμφυλον).

Σταφυλάγρα, ἡ (σταφυλή, 5. ἄγρεύω). Δικβὶς (μασσὶ) ὄργανον χειρουργικὸν, δι' οὗ πιάνουσι τὴν ἐν τῷ στόματι σταφυλήν.

Σταφυλή, ἡ. Ὁ τῆς ἀμπέλου ἤτοι τοῦ κλήματος καρπός, σταφύλιον. Ἰλιάδ. Σ, 561. »Ἐν δ' ἑτίθει σταφυλῆσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν« πρβλ. Ὀδ. Ε, 69. Η, 121. καὶ Ἡσιόδ. »ἅτε δὲ καὶ αὐτὴ τοῦ, βότρυς, ῥάγας 2) κλῆμα· 3) σταφυλή· ἡ κατ' ἄλλους, ὀρθότερον, σταφύλη, παροξυτόνως, ἡ τοῦ διοβήτου ἤτοι τοῦ ζυγίου ἡ νεροζυγίου μέση κρεμαμένη ἢ καθιεμένη μολυβὶς, ἡ μολυβδήνη σφαῖρα, μὲ τὴν ὁποίαν, διὰ μέσου τοῦ τριγώνου, ἐξετάζουσι ἐὰν ἔστι τινὸς ἂν ἡ ἄλλο ὁριζόντειος ἢ μή· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ὅλη ἡ τεκτονικὴ στάθμη, ἤτοι τὸ ζυγὸν, τὸ νεροζύγιον· ἔστι δὲ τοῦτο τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ἐν ᾧ σταθμίζουσι καὶ ἀπορθοῦσι τοὺς λίθους, ἢ ὅτι οὗ ὅμα καὶ πλάτος καὶ ὕψος μετροῦσι, καὶ παρατηροῦσι τὴν ὁριζόντειον γραμμὴν, ὅθεν »σταφυλὴ ἐπιτι, ἐξ ἴσου, ἔστια τὸ ἐς μέ τὸ ἄλλο, de niveau, comme au niveau, ὡς ἐν Ἰλιάδ. Β, 765 »Ἵππους σταφυλῇ ἐπὶ νῶτον ἔθεσαν, ἔνθα ὁ Σχολ. οὕτως ἴσας καὶ ἀνάλογους τοῖς νώτοις, ὥσπερ στάθμη σταφυλὴ γάρ, ὁ τεκτονικὸς διαβήτης· οἱ δὲ τὴν στάθμην λέγουσιν· ἦσαν δηλαδὴ αἱ ῥάχεις τῶν ἵππων ἡ μία μετὰ τῆς ἄλλης τόσον ἴσαι, ὥστε νὰ ἦσαν ζυγιασμέναι μὲ τὸ νεροζύγιον ἢ μετρημέναι μὲ τὴν στάθμην, στάφυτι, ὅμοιαι κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν· ἢ κατ' Εὐστάθιον· Τὸ δὲ »Σταφυλὴ ἐπὶ νῶτον ἔθεσαν« δηλοῖ μὲν τὰς ἀσηλίας· ἔχει δὲ ἔλλειψιν τοῦ, ὡς, παραβολικοῦ ἐπιῤῥήματος· ὠφελεῖ γὰρ εἶναι, ὡς σταφυλὴ, ἴσα λέγω αὐτὰς οὕτω ἴσας ἀλλήλαις τὸ μῆκος ἐν τῇ κατ' ἐπίπεδον στάσει, ὡς ἐὰν σταφυλὴ ἐξισωθῇ· ἔστι δὲ ἡ σταφυλὴ βαρυτόνως, ὡς ἡ κογλή, πρὸς διαστολὴν τῆς ὀξυτόνου ἐπώρας, τεκτονικοῦ ἐργαλείου, ἐξιστάζον τὰ ὑπερέχοντα· »ἦτοι οὖν, φασὶ, αἱ τοῦ Ἐπιμηθέως ἵπποι, ὅμοια ἴσαι τὸν νῶτον, ὡς σταφυλὴ τετμημέναι μετρεῖσθαι· 4) σταφυλὴ, ὁ ἐν τῷ στόματι κῶνος, ἤτοι ἡ μεταξὺ τοῦ οὐρανίσκου καὶ τοῦ παλατίου καθιεμένη ῥαγοειδὴς πρόσφυσις, καὶ ἐξαιρ. τὸ συμβαῖνον εἰς τοῦτο τὸ μέρος πρῆσμα· οὕτως ὁ Ἐφέσιος (βιβλ. ά. σελ. 28.) τοῦτο λέγει περὶ τοῦ μορίου τούτου· »Κίονι δὲ καὶ γαργαρεῶνι ἢ ἀπὸ τῆς ὑπερῴας κίονησι. Ἀριστοτέλης δὲ σταφυλοφόρον αὐτὸ καλεῖ, ὅτι, φλεγμήναντος, σταφυλῇ τι ὅμοιον ἐξ αὐτοῦ ῥαμφώνυται, σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν· ὁ Ἱπποκράτ. »Ἢν δὲ ἡ σταφυλὴ καταικρεμασθῇ καὶ πυγῇ, (ἔνιοι δὲ τοῦτο καλοῦσι γαργαρεῶνα)« ἔνθα ὁ Γαληνὸς λέγει· »Σταφυλὴ γίνεται, ὅταν εἰς τὸν γαργαρεῶνα καταβῇ φλέγμα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, καὶ καταψηφισθεὶς, καὶ γένηται ἐρυθρόν· ὁ δὲ Νόννος (καφ. 122 σελ. 132.) κἀδὲ οἶδε οἱ, ὅτι περιαχῶς λέγεται τὸ μόριον τοῦτο. Γαργαρεὼν μὲν γάρ, ὅτε κατὰ φύσιν ἔχει· Σταφυλὴ δ', ὅταν φλεγμῇ ἢ αὐτοῦ τὸ ἄκρον καὶ ὁμοιωθῇ ῥαγὶ σταφυλῆς· καὶ ἅταν περφωθῇ, τέμνεται τοῦτο ἡ κχίρμι. Κιονὶς δέ, ὅταν ὅλον φλεγμαίνῃ καὶ πιχνωθῇ ὥσπερ κίων. Ἰμὰς δὲ, ὅταν λεπτυνθῇ ὥσπερ λιμρίνια.

*Σταφύλη, ἡ, ἴδε σταφυλή, σημ. 3.

Σταφυληκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Σταφυλὰς κομῶν. περιποιούμενος, καλλιεργῶν, ἢ σταφυλὰς ἀντὶ κέμης ἔχων, Νόν. Διον. Δ'. 29.

Σταφυλητομία, ἡ. Ἡ τομὴ, τὸ κόψιμον τῶν σταφυλίων ἢ τοῦ σταφυλήτου· ἐκ τοῦ

*Σταφυλητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Κόπτων, συνάζων σταφύλια· καὶ παρὰ χειρουργοῖς, κόπτων τὸν πρισμένον σταφυλίτην· »Τὸ σταφυλοτόμιον, μαχαίριόν τι, ὄργανον, ἐπιτηδειον εἰς τομὴν τῆς σταφυλῆς τοῦ λαιμοῦ.

Σταφυλίζω, ἴσω (σταφυλὴ). Ἰσάζω, ἴσιον ποιῶ διὰ τῆς σταφυλῆς, ἤτοι τῆς τεκτονικῆς στάθμης. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σταφυλίζειν«, τὸ συνιστάζειν τὰς ὤας τοῦ ἱματίου.

Σταφύλινος, ίνη, ινον (σταφυλή). Ἐκ σταφυλῆς ὤν, Γλωσσ.

Σταφυλῖνος, ὁ, καὶ, ἡ. Δαῦκος, δαυκὸς· εἶδος κηπευτοῦ λαχάνου, οὗ τινος ἡ κεφαλωτὴ ῥίζα ἔστι γλυκεῖα καὶ χρήσιμος εἰς μαγειρίαν, χαβυζ παρὰ Τούρνεφ. λεγομένη, Pastinaca· εἶδος τούτου ἔστι καὶ τὸ Κύρνιον λεγόμενον, Ἀθήν. Β'. σελ. 391. 2) ὄρτυξ· ὁ ζῶον τι ἡλίκον σπουδύλῃ, ἔντομον, ὡμοιον καὶ ἴσον τῷ μεγέθει μὲ τὴν σφενδύλην. Ἀριστοτέλ. Ζώ. Ἱστορ. ἡ. 24.

Σταφύλιον, τό, ὑποπορ. τοῦ, σταφυλή, σταφυλάκι.

Σταφυλίς, ίδος, ἡ· ὡς τὸ, σταφυλή. Τὸ σταφύλιον, ἡ ἡ βότρυς, ἡ ῥάγα τῆς σταφυλῆς, ἅτι δὲ καὶ ἡ σταφὶς, Θεόκριτ. 2) καὶ αὐτὸς ὁ κλώσος, ἀφ' οὗ ἐξηρτηται ἡ σταφυλὴ (τζαμπίον).

Σταφυλοβολεῖον, καὶ σταφυλοβόλιον, τὸ. (σταφυλὴ, βάλλω). Ὁ τόπος, ἔνθα βάλλονται αἱ πρὸς τὸ ἀποβλήθησαι καὶ πατηθῆναι σταφυλαὶ, ταμεῖον, ἐν ᾧ βάλλουσι τὰς σταφυλὰς οἱ τρυγῶντες, πατητήριον, Πολυδ. καὶ Ἁρποκρατ.

Σταφυλόδενδρον, τό (δένδρον). Τὸ ἐπίνον εἰς τὰ δένδρα ἀναρχόμενον κλῆμα· καὶ τὸ ἐπίνον αὐτοῦ ἔχον κλῆμα δένδρον, δενδρόκλημα, κληματόδενδρον· 2) ὄνομα δενδροτινὸς, Πλίν. ἱ'. 16. Staphylea pinnata, Λιν.

Σταφυλοδρόμοι, οἱ. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦτο, τινὲς τῶν Καρνειατῶν, παρορμώντες τοὺς ἐπὶ τρυγῇ· ἐν Διξίωφ χειρογράφ. ῥητορικ. εὑρηται· σταφυλοδρόμοι, κατὰ τὴν τῶν Καρνείων ἑορτὴν, στέμματα τὰς περιθέμενοι τρέχει, ἀπευχόμενοι τῇ πόλει χρηστὸν· ἐπιδιώκουσι δὲ αὐτὸν νέοι, Σταφυλοδρόμοι, καλούμενοι, καὶ ἐὰν μὲν καταλάβωσιν αὐτὸν, ἀγαθὸν τι προσδιώκουσι κατὰ τὴ ἐπιχώρια τῇ πόλει, εἰ δὲ μὴ, τοὐναντίον.

*Σταφυλοκαύστης, ου, ὁ (σταφυλὴ, καίω). Χειρουργικὸν ὄργανον, δι' οὗ καίουσι τὰ ἕλκη τῆς σταφυλῆς τοῦ λαιμοῦ.

Σταφυλοκλοπίδης, ου, ὁ (κλέπτω, κλοπὴ). Ὁ τὰς σταφυλὰς κλέπτων, ὅστις κλέπτει τὰ σταφύλια, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 193.

Σταφυλοτομέω, ῶ (σταφυλοτόμος). Τέμνω, κόπτω τὰ σταφύλια, καὶ παρὰ χειρουργ. κόπτω πάσχοντα, πρισμένον τὸν σταφυλίτην, ὡς παρ' Ἀρτεμίδ. Ὀνειρ. γ'. 46., ἔνθα σημαίνει τὴν ἐν τῷ στόματι σταφυλὴν, τὸν σταφυλίτην· ὅθεν

*Σταφυλοτομία, ἡ = σταφυλητομία.

*Σταφυλοτόμος, ου, ὁ = σταφυλητόμος.

Σταφυλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σταφυλὰς φέρων· 2) οὐσιαστ. »Σταφυλοφόρον τὸν πρασυπαπουομ. τοῦ, μόριον ἡ ἐν τῷ στόματι σταφυλὴ, ὁ σταφυλίτης, Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. ά. 11. »Ἔσω δὲ (τοῦ στόματος) ἄλλο μόριον σταφυλοφόριον, κίων ἐπίφλεβος, ὃς ἐὰν ἐξυτρανθεὶς φλεγμήνῃ, σταφυλὴ καλεῖται καὶ πνίγειν· ἴδε ἐν τῷ, σταφυλὴ, ἀριθμ. 4.

Σταφύλωμα, τό. Πάθος τι περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιφέρον τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος, Γαλην. »Σταφύλωμα ἐστὶν ἔπορμα κατὰ τὸν τῆς κόρης τόπον ἐμφερὲς ῥοιᾷ σταφυλῆσι«, Ἀέτιος ζ'. 34. καὶ Παῦλ. Αἰγ. ε'. 19. »Τὸ μὲν σταφύλωμα, κύρτωσίς ἐστι τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος ἀτονήσαντος σὺν τῷ ῥαγοειδεῖ, ποτὲ μὲν διὰ ῥευματισμὸν, ποτὲ δὲ δι' ἕλκωσιν.

*Σταχέω, ἡ (ἵστημι, ἵστημι). Δωριν. τροπὴ, ζυγιαρὶ.

*Στάχυηλομάω, ήσω (στάχυς, κομάω). Στέχυσι κομῶ, στάχυας φέρω, εἶμαι προμηθευμένος, πλούσιος εἰς στάχυας, ἢ, στάχυας ὡς τρίχας ἢ εἰς τὰς τρίχας φέρω, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. β'. 150, πρβλ. Lob. Φρυν. σ. 6.

*Στάχυηλομος, ὁ, ἡ (κομέω). Καλλιεργητὴς περιποιητὴς τῶν στάχυων, τοῦ σίτου, ποιητ.

Στάχυηλόγος, ὁ, ἡ. (λέγω). Στάχυας συλλέγων, στάχυλόγος· ἴδε ἐν τῷ, στάχυολογέω.

Στάχυηρος, ά, όν (στάχυς). Ἀπὸ στέχυ· στάχυας ἔχων, φέρων· »Στάχυηρά, τὰ, τὰ στάχυας φέροντα φυτά, τὸ σταχυοφόρα σχήματα, ὡς τὸ βαλκιηρὰ, κερνηρὰ, σιτηρά).

Στάχυητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Τοὺς στάχυας τέμνων, κόπτων, θερίζων.

*Στάχυητρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τροφεὺς σταχύων, ὡς, αὐλαξ. Ἀνάλ.

Στάχυηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Στάχυας ἔχων, φέρων· σταχυοφόρος.

Στάχύεος, η, ον (στάχυς). Ἐκ στάχυος ὤν· ἀπὸ στάχυα, ἢ ἀνειρόμενος εἰς τοὺς ἀστάχυας, ἢ εἰς στάχυν, Γλωσσ.

Στάχυμήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ). Μήτηρ τῶν ἀστάχυων, ἐπίθ. Ἰτιδος ἢ Δήμητρος, ποιητ. Ἀνάλεκτ. γ'. 208. »Ἰτιδι σταχυμήτορι«.

Στάχυοβολέω, ῶ, ήτω (βάλλω). Στέχυας βάλλω, ῥίπτω, ἢ ἐκβάλλω, ἐκφύω.

Στάχυόβριξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρὶξ). Ἐπὶ νάρδου παρὰ Μελιαγρ. ά. 43. »Νάρδος σταχυόβριξ«, οὗ τινος τὰ φύλλα σχηματίζουσι στάχυας.

Στάχυολογέω, ῶ. Μ. ήτω (σταχυολόγος). Στέχυας συλλέγω, συναγω, μαζόνω κατοπτὰ τῶν θεριστῶν τὰ ἀναπολειφθέντα ὑπ' αὐτῶν διαφορπισμένα στάχυα, σταχυλογῶ· ἴδε καὶ, Βαλμείομαι· ὅθεν

Στάχυολογία, ἡ. Ἡ συλλογὴ καὶ σύναξις τῶν ἀστάχυων.

Στάχυολόγος, ὁ, ἡ (λέγω), ταὐτὸν τῷ, σταχυηλόγος.

*Στάχυόμαι, παθ. (στάχυς), ἴδε σταχύω.

Στάχυοπλόκαμος, ὁ, ἡ (πλόκαμος). Στάχυας εἰς τοὺς πλοκάμους ἔχων, ἢ πεπλεγμένους μετ' ἀστάχυων τοὺς πλοκάμους ἔχων, στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς δι' ἀστάχυων μεταξὺ τῶν πλοκάμων ἔχων, Ὀρφ. ἐπίθ. Δήμητρος.

Στάχυοστεφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Μετ' ἀστάχυων ἐστεφανωμένος, Ἀνθολογ. ἐπίθετον τῆς Δήμητρος· 2) οὐσιαστ. ὁ δι' ἀστάχυων κατεστεκασμένος στέφανος.

Στάχυοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Τρέφων τοὺς στάχυας, ἐπίθ. Δήμητρος.

Στάχυοφόρος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σταχυηφόρος.

Στάχυόω, ῶ (στάχυς). Στάχυν φέρω, στάχυας ἐκβάλλω, φύω· σχηματίζω ἢ ἀναδίδω ὡς στάχυας· ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγομεν ούδέτερως »Στάχυσε«, ἀντ' ἐπιρρηκοῦ τοῦ υ, π. χ. »Ὁ σίτος ἐστάχυσεν, ἐξέβαλλε στάχυας· μέσ. σταχύομαι, οὖμαι, στάχυν ἐκφέρω, ἐκφύω, σχηματίζομαι στάχυς, αὐξάνω ὡς στάχυς, εἶμαι προμηθευμένος μὲ στάχυα, ἢ, καίρας ἐν τοῖς στάχυσι, ὅθεν »Ἐστάχυωμένος« σταχυώδης, στάχυας ἔχων, Διοσκορίδ. ά. »Σπέρμα ἐστάχυωμένων«, τὸ εἰς τοὺς στάχυας ἐρχόμενον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ ἐν τοῖς στάχυσι κείμενον σπέρμα· (τὰ ἐνεργ. μόλις εὑρηταί που).

Στάχυς, υος, ὁ. Ἡ κεφαλὴ τοῦ σιτίνου καλάμου, ἐν ᾧ κεῖται ὁ καρπός, στάχυον ἢ ἀστάχυον· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλων σταχυηφόρων φυτῶν, συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἰλιάδ. Ψ, 598. Ἡσίοδ. Ἔργ. 475. ὁ Ὅμηρ. ἐν Ἰλιάδ. Β, 148. ἐχρήσατο καὶ τῷ, ἄσταχυς· 2) καλεῖται δὲ, φυτὸν· «Ἡὐτόκων ὀρεπόμενος σταχύωνα, Ἀνάλεκτ. ἀ. σελ. 198. ἔνθα μενεκόμιον ἐκεῖτο· 2) τροπ. ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφ. Ἀργ. 216. «βορέου καλὸν στάχυνα, κεῖται ἀντὶ τοῦ βλάστημα, ἔκφυσις, ἀπόγονος, ὕφος, παῖς οὕτω καὶ Εὐριπίδ. παρὰ Ἀνεκδότ. σελ. 206. «Στάχυς ἄρσην· ὁ Ἀρτεμίδ. ἐν ἑ. 63. καὶ 82. ἔχει «Στάχυσεν ἀντὶ τοῦ, παῖδες, υἱοὶ· ἐν γένει, νέοι ἄνδρες, ποιητ. Εὐρετ. Ἔρεχθ. 22. παρὰ Δυκούργ. 24. πρβλ. καρπός, ε, α· 4) παρὰ Πολυδεύκ. ἐν β'. 169. λέγεται τὰ περὶ τὰς ψόας μέρος τοῦ σώματος, ὃ ἐστὶ τὸ περὶ τὸ ὑπογάστριον καὶ τὰ αἰδοῖα, τὸ μέρος μεταξὺ τοῦ κώλου καὶ τῶν αἰδοίων· 3) παρὰ τοῖς ναυπηγοῖς, καθ' Ἡσύχιον, τὸ ἐπὶ τῆς φάλαγγος μεριζόμενον· 4) ἰατρικῶς τις ἐπίδεσμος· 5) παρὰ Διοσκορ. γ'. 120. καὶ πόστις, Πλίν. κδ'. 15. Stachys germanica, ἢ crelica, Λιιν. ὅθεν

Σταχυώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σταχύων ὤν, ἢ εἶδος στάχυος ἔχων· ὁμοίως ἀστάχυώδης· πλήρης σταχύων, γεμάτος ἀπὸ στάχυα.

(Στάω) Λατ. sto, Ἄχρηστ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται πολλοὶ χρόνοι τοῦ ἵστημι, ὅθεν τὸ, στῆμι, παρακείμ. ἕστηκα· καὶ ἀπὸ τοῦ, στῆμι τὸ ἕστην. Μέλ. στήσω, ἀντὶ, στάσω, στήσομαι· ἴδε ἐν τῷ, ἵστημι, καὶ ἐν τῷ, ἱστάνω· Ἡρόδοτ. α'. 97. καὶ 98. «Ψέρε, στήσωμεν ἡμέων αὐτῶν βασιλέα· ὡς τὸ τῆς συνηθείας «βλίτε (ἐλθετε) νὰ βάλωμεν βασιλέα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Στῆσαι, καθίσαι, πληρῶσαι καὶ «Στήσασθαι, τὸ δανείσασθαι οὕτως ἐλέγετο ἐπὶ σταθμοῦ γὰρ πάλαι ἐδανείζοντο, καὶ στατῆρον, τὸ δεδανεισμένον. Ἰλ. Τ 247. «Χρυσοῦ δὲ στῆσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα. Ὁ Εὐστάθιος λέγει. «Ἴστέον δὲ — ὅτι τὸ στῆσας (ἐντεῦθεν) τεχνικὴ ἔστι λέξις, αὐτὴ τοῦ, σταθμήσας, ὅθεν καὶ ὁ στατὴρ· ὁ δὲ Σχολ. «Διὰ ζυγοῦ στῆσας· οὕτως γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ χρήματα ἐσταθμίζον· ὅθεν, «βολοστατεῖται εἰρηται· οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Ω, 232. καὶ τὸ ἐν Χ, 350. ἀντὶ τοῦ, ζυγοστατῶ, ζυγίζω. Συνήθως δὲ, τὸ, ἀνεγείρω· «Στῆσαι κρατῆραν κατὰ συνήθειαν, τὸ πιεῖν· οὕτω καὶ τὸ «Στῆσαι τράπεζαν, τὸ φαγεῖν· Ἰλ. Ζ, 528. «Κρατῆρα στῆσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν, κρατῆρα σημαδὴ τῆς ἐλευθερίας, ὡς καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσ. Β, 431. «Στήσαντο κρατῆρας· ἔστηταν — ἔθεσαν τοὺς κρατῆρας ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν· καὶ ἐστεῦθεν «Στήσασθαι κρατῆρας· καὶ ἑπομένως «Κρατὴρ ἐλευθερίαιο, ὁ κρατὴρ, ὃν ἔπιον ὑπὲρ χώρας ὑπὲρ τῆς ἀποκτησίσης ἐλευθερίας· ὡς καὶ τὸ «Κρατὴρ φιλοτησίης, Θεόγν. 481. τὸ ποτήριον τῆς φιλίας. Ἀριστοφ. Ἀχάρν. 481. «Πίε, λάβε δὲ τὴν φιλοτησίαν· Ἀλεξις παρ' Ἀθην. δ'. σελ. 254. «Δὸς κυάθους φιλίαιν. Ὅλα ταῦτα σημαίνουσι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον, «Σηκώσαμεν ποτήριον καὶ πίομεν εἰς ὑγείαν τινος· πίομεν ὑπέρ τινος.

Στέγρ, ατος, τὸ, καὶ συναλ. στῆρ, στητός (στάω, στέω, ἵστημι). Τὸ ἱστάμενον ἢ προσπῖπτον τῇ σαρκὶ λῖπος, πάχος (ἀξύγγιον), οἷον ἔχουσι τὰ μηρυκάζοντα τῶν ζώων. «Στέατος μέγας τροχός, ἤτοι μεγάλον στρογγύλον θελί, τμῆμα πάχους, Ὀδ. Φ, 178. 183. 1. ἐναντίως δὲ «Πιμελὴν λέγεται τὸ ῥευστόν, καὶ μαλακὸν καὶ ἀναλελυμένον, οἷον ἐστὶ τὸ βεύτυρον, κ. τ. τ. μ' ὅλων τούτων ὁ Ξενοφῶν ἐν Ἀναβ. ε'. σ'. 28. ἐξέλαβε τὸ, στέαρ, ἀντὶ τοῦ, πιμελή. «Στέαρ ἐν τεύχεσι τῶν δελφίνων, ᾧ, ἐχρῶντο οἱ Μισύνοιοι, καθάπερ εἰ Ἕλληνες τῷ ἐλαίῳ. 2) ταὐτὸν τῷ, στάχυς, τὸ ἐκ πυρῶν ἤτοι σιταρίου ἄλευρον· ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, ζύμη, προζύμι. Ὁ Ἐτυμολογ. ἑρμηνεύει τὸ, στάχυς, διὰ τοῦ, ζύμη, τὸ ἄλευρον. Ὁ Ἡσύχ. ἐν Δ. Στερτσίμας, λέγει· «Ἡ γὰρ ζύμη στέαρ λέγεται· οὕτως ἑρμηνεύει καὶ τὸ, στέαρ, λίπος, ζύμη· ἐξ ἐναντίας ἔχει· «Στάχυς, φύραμα ἀλεύρου πυρῶν. Ὁ δὲ ὁ Ἡρόδοτος «Σταῖτα λέγει, ὁ Στράβων καλεῖ «Στέαρ. Ὁ Θεόφραστος (Φυτ. Ἱστορ. β'. 22.) διακρίνει αὐτὰ λέγων. «Ἓν ἄρτῳ ἡ στέατι περιπλασθέντα. Καὶ ἐν Ἰλιάδι Πεῦλις ὁ Αἰγιν. (ἐν γ'. 28.) λέγει· «Ἐστεατίσω, ὁ Ἀέτιος (ἐν η'. 51.) μετεχειρίσθη τὸ «Ζύμην· καὶ ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι τὸ σταὶς καὶ στέαρ σημαίνουσιν ἔτι καὶ τὸ, ζύμη. — 3) = στεάτωμα. (ὅπερ ἰσοδυναμεῖ παρ' Ἱπποκράτ. τῷ, ζύμωσις, οἷον «Ζύμωσις ἡπατικὴ, πρῆγμον τοῦ σπειρίου) οἴδημα, πρῆξιμον, φύσκωμα, πρῆξιμον τοῦ κρέατος (γεμάτον μὲ πυκνὸν πάχος), τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοί, καθὼς ὁ Πολυδεύκης, ἡρμήνευον διὰ τοῦ, «Πιμελὴς παρρύσις ὑπὸ τῶ δέρματι. Ὅρα Κορνάριον εἰς τὸ τοῦ Γαληνοῦ περὶ Συνθεσ. Φαρμ. κατὰ τόπ. σελ. 365. (κατὰ Δρᾶκ. σελ. 40, 17. 95, 9. ὑπῆρχε παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ ἄλφα τοῦ, στέαρ, μακρὸν, ἢ δὲ γεν. στέατος, ἐν Ὀδ. ἔστι δισύλλαβις, — υ)· ὅθεν

Στεάτινος, ίνη, ινον. Ἐκ στέατος συγκείμενος· ἢ ἀπὸ ἀξύγγιων ὤν. 2) ταὐτὸν τῷ, στεατίνους, ἐξ ἀλεύρου φυρήματος, ἐκ προζύμης πεπλασμένος, Αἰσωπ. ιη'. 2. καὶ Ἡλιόδωρ. ς'.

Στεάτιον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ, στέαρ, Παῦλ. Αἰγιν.

Στεατίτης, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ στέαρ. Ἀπὸ στέαρ, ἐξύγκιον, ἢ ὅμοιος στέατι, ἢ μαγειρευόμενος μὲ στέαρ, καὶ ὕλη. στεατῖτις, ιδος, ἡ, γῆ τις παχεῖα καὶ ζυμωτὴ, ἥτις διαλύεται εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ κάμνει ἀφρὸν ὡς τὸ σαπώνιον, πηλός, marga, Λατ.

Στεατόω, ῶ. Μ. ῶτω (στέαρ). Εἰς στέαρ μεταβάλλω, ἢ στεατώδες ποιῶ. Παῦλ. Γίνεσθαι στέαρ, ἢ στεατώδες· ἐξαιρ. ἀποκτῶν, γίνεσθαι στεάτωμα. «Ὅταν στεατωθῇ, ἐν τοῖς Ἱπποκρ. ὅταν ἀποκτήσῃ στεάτωμα, πρίσμα.

Στεατώδης, εος, ὁ, ἡ (στέαρ, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ στέατος ὤν· ὁμοίως ἀξυγγίω, πλήρης στέατος, γεμάτος ἀπὸ ἀξύγγιον, στέαρ, πάχος, ἀξύγγιον ἔχων· «Ζῶων στεατώδεων, (Ἀριστοτέλ.) παχὺ, ἀξύγγιον ἔχων.

Στεάτωμα, τό (στεατόω). Λίπος, πάχος, ἀξύγγιον. 2) ἐξαιρ. οἴδημα, πρῖσμα, πρῆξιμον συνεστάμενον εἰς πάχος πολλὰ πυκνὸν καὶ σκληρόν· σημαίνει δὲ καὶ πρῖσμα κρέατος ἢ ἥπατος. ἴδε ἐν τῷ, στέαρ.

Στεγάζω, Μ. άσω, = στέγω. Σκεπάζω, Ξενοφ. Οἰκ. ιδ'. 15. Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 781. «Ὕπνου ἡδὺν στεγάζειν, ἀντὶ τοῦ, ἔχειν ὕπνον γλυκὺν, ἡσύχως καὶ γλυκὺ κοιμᾶσθαι.

Στεγάνη, ἡ (στεγανός). Κίλυμμα, σκέπασμα, Ἐπιγράμ. Φανίου. 2. ἡ — καὶ στεγάνη κρατὸς ἐρημεύομου.

Στεγανογραφία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ γράφειν στεγανῶς, ἤτοι κεκαλυμμένως, μὲ μυστηριώδεις ὁρισμοὺς, χαρακτῆρας, ἢ μὲ ἄλλα τοιαῦτα ξένα σημεῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἄγνωστα ἢ δυσκατάληπτα εἰς τοὺς πολλοὺς, κρυπτογραφία ἐκ τοῦ

Στεγανογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Στεγανογραφίαν ἢ μετὰ στεγανογραφίας γράφων.

Στεγανόμιον, τό. Τὸ ἐνδύειον, ἃ διδόμενος μετὰξὺ ὑπὲρ τῆς μονῆς τῷ οἰκοδεσπότῃ· ἢ κατὰ Φώτ. ὁ διδόμενος φόρος ὑπὲρ τῶν στεγῶν· ἢ κατ' Εὐστάθ. κοινῶς μὲν ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἐστιώνται, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, ὁ τοῦ παδοχείου μισθός. ἐκ τοῦ

Στεγανόμος, ὁ, ἡ (στέγη, νέμω). Ὅστις κατοικεῖ μίαν οἰκίαν. καὶ οὐσ. ὁ στεγανόμος, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ κύριος τοῦ οἴκου, Λυκ. 1025. Lobeck. Φρύν. σελ. 641.

Στεγανόπους, ποδος, ὁ, ἡ (στεγανός, πούς). Σκεπάζων ἑαυτὸν μὲ τοὺς πόδας, Στρίβ. γ. σελ. 458. 2) στεγανόποδες, καὶ στεγανόποδα, λέγονται ἐκεῖνα τὰ ζῶα, τῶν ὁποίων οἱ πόδες, ἤτοι τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν εἶσιν ἀνειλημμένοι καὶ συνδεδεμένα μετά τινος ἐπιδερματίδος, καὶ τὰ ὁποῖα ζῶσι καὶ ἐν τοῖς ὕδασιν, οἷον ὁ κάστωρ τὸ καστόρχιον. Ὁ Ἡσύχ ἔχει· «Στεγανόποδες ὀρνιθες, εἰ ἐν ὕδατι τρεφόμενοι καὶ διατρίβοντες, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντες στεγανούς, ἤτοι δέρματι ἐνειλημμένους, εἰς σηλαδὴ αἱ μεταξὺ τῶν δακτύλων εὐρυχωρίαι δερμάτια εἰλημμένα εἰσί· ἀντίκεινται τῷ, σχιζόποδες. Ἀριστοτ. Ζῳ. Ἱστορ. β'. 8. καὶ Ἀριστ. δ'. 85. ὁ Ὁ μὲν χὴν, στεγανόπους· ὁ δὲ ἀνθρωπος, σχιζόπους. ἴδε σκιώπους, στεγνός.

*Στεγανόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ἔχων τὰ δάκτυλα ἡνωμένα διὰ μεμβράνης εἰς πτερὸν, ὡς αἱ νυκτερίδες, τῶν ὁποίων καὶ στεγνὰ αὐτομάζονται τὰ πτερά, ὡς καὶ τὰ τῶν φλέτρων καὶ πετάλουδων· πρβλ. σχιζόπτερος.

Στεγανός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. στεγανῶς, καὶ κατὰ συγκ. στεγνός (στέγω). Ἐπεσκεπασμένος, ἐστεγασμένος, κατεστρωμένος, κατάστρωμα (πουβέρτα)· ἢ στεγὴν ἔχων. «Πύργος στεγανὸς» (Θουκυδ. γ'.), ἐσκεπασμένος, στέγας ἢ σκεπαστὴν ἔχων· οὕτω καὶ «Στεγανὴ οἰκησις, Διον. Ἁλικ. β') κεκλυμμένος, καλὰ φυλαγμένος, ἢ κεκρυμμένος. Διοσκ. 1, 91. «Πωμασὶ στεγανῶσι, σκεπάσμασι καλῶς, μεταφορικῶς δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου, σιωπηλὸς, δυνάμενος στέγειν τοὺς λόγους καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν, ὁ φυλάττων καὶ κρύπτων λόγον μυστικόν· περοῖς. «Δρεπαγίτου στεγανωτέροις, (ἀλλήρ. α'. Βπιστ. 13.) σιωπηλοτέροις οὔτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 135. Τραχ. 602. Οἰδ. Τύρ. 348. ἔνθα καὶ τὸ, στεγεῖν ἀντὶ τοῦ, κρύπτειν καὶ σιγᾶν, ψέρεται. 2) πυκνὸς στερεὸς ἐναντίον τῆς ὑγρασίας, μὴ ἀφίνων αὐτὴν νὰ διαπερᾶσῃ, ὅθεν, τὸ στεγανὸν = στερρότης. Ἰατρ. Φιλοστρ. Βικον. σελ. 693. 3) συνεχὴς, σφιγκτὸς, στενωμένος, ἐμφράξεις πάσχων ἢ στυπωμένην τὴν κοιλίαν ἔχων. 4) ἐνεργ. σκεπάζων, κεκλυπτῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ, χρήσιμος εἰς σκέπην, ὡς παρ' Εὐρ. Δείφ. «Δόκαι στεγαναί. β) ἐμφραξὶς ἢ στύψις πρόξενων, στυπτικὸς, στυφὸς, στυφνὸς. ἴδε καὶ στεγνός.

*Στεγανόω, ῶ. Μ. ώσω (στεγανός), = στέγω· ὅθεν

Στεγανώματα, τά. Τὰ ἐν τοῖς τοίχοις οἱ λεγόμενοι σύνδεσμοι· ἄλλως δὲ, ἐμπνεύματα, καὶ ἐνδέσμοι, λέγονται. Τὰ δὲ σιδήρου ζώματα ἢ ζωνάρια τοῦ τοίχου. Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ.

Στέγαρχος, ου, καὶ, στεγάρχων, οντος, ὁ (στέγη, ἄρχω). Ὁ τῆς στέγης ἀρχηγὸς, πρῶτος, οἰκοδεσπότης. Ἡσιόδ. 1, 133. ταὐτὸν τῷ, στεγανόμος· (τὸ δεύτερον ἅμφ.)

Στέγασις, εως, ἡ (στεγάζω). Τὸ στεγάζειν, σκέπασις, τὸ κεκλῦφθαι, τὸ κρύπτειν, ἔξειρ. τὸ ἐπιβάλλειν τὴν στέγην, ἢ τῆς στέγης ἐπίδεσις. 2) τὸ πυκνοῦσθαι, συνεῖναι, πυκνότης, ἢ πύκνωσις. 3) ἡ σύψεις, στύψις.

Στέγασμα, ατος, τό (στεγάζω). Σκέπη, σκέπασμα, σκεπαστὴ, ἐν γένει πᾶν ὅτι σκεπάζει, ἢ ἐμποδίζει τὴν ὑγρασίαν, ἐπικάλυμμα, Ἡρόδοτ. «Στέγασμα ἐρυθρὴν». Ξενοφ. ἀναβ. α'. ε'. 10. «Δ φέρας, ἃς εἶχον στεγάσματα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Πλάτων ἐν Πολιτ. 21. καὶ 22. διακρίνει τὸ, στέγασμα, ἀπὸ τοῦ, σκέπασμα, ἑρμηνεύων τοῦτο διὰ τοῦ, στακτικὰς ῥευμάτων.

Στεγαστέον, ῥημτ. ἐπὶ 3. τοῦ στεγάζω. Πρέπει νὰ στεγάσῃ, νὰ σκεπάσῃ τι. Ξενοφ.

Στεγαστήρ, ῆρος, ὁ (στεγάζω). Κεραμίδι τῆς σκέπης, εἶδος κοίλου κεραμιδίου δι' οὗ στάζει ἡ βροχή. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ Σωλῆνες, διὰ τοῦ, στεγαστῆρες, τὰ ἐπὶ τῆς στέγης τῶν οἰκιῶν ἀντὶ κεραμιδίων τιθέμενα ξύλα (σινδρίλια).

*Στεγαστής, οῦ, ὁ (στεγάζω). Ὁ σκεπάζων, ὁ σκεπαστής. Γλωσσ.

Στεγαστός, ή, όν (στεγάζω). Ἐστεγασμένος, ἐσκεπασμένος· φυλαγμένος κακῶς.

Στεγαστρίς, ίδος, ἡ (στεγάζω). Σκεπάζουσα, ἡ χρήσιμος εἰς τὸ σκεπάζειν, συντείνουσα ὡς σκέπη, π. χ. διαφθορᾷ, Προδ. 1, 194.

Στέγαστρον, τό (στεγάζω). Σκέπασμα, κάλυμμα, ἐξαιρ. ἐξ ὑφάσματος χοντροῦ ἢ δέρματος, βροχῆς προφυλακτικόν· ὅθεν καὶ ἅμαξα σκεπασμένη μὲ δέρμα διὰ τὴν βροχήν, ἢ φορεῖον, ὡς παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κορτ. 3. «Στέγαστρον ἐλάμβανεν εἰς τὴν ὁδόν», ἔνθα σημαίνει φορεῖον ἢ ἁπήνην εἶδος ἅμαξης τετακλιμμένης, ἵνα στέγῃ τοὺς ὄμβρους, γεράδερμον· καθόλου δέ, πᾶν σκέπασμα, σκεπαστρον, σκεπαστήριον, Αἰσχύλ. Χοηφ. 973. » — καὶ κύκλῳ περιστάσαν στέγαστρον ἀνδρῶν δεξιᾶς», ὡς ἴδοι πατὴρ. 2) τόπος, εἰς φύλαξιν ἢ κρύψιμον τινὸς πράγματος, Ἀθην. σελ. 449. «Πλατύ στέγαστρον», πλατεῖα τις ἢ ἀγορά, ἐν ᾧ κρίνεται τι.

Στέγη, καὶ, τέγη, ἡ (στέγω). Σκέπη, σκεπαστὴ οἰκοδομὴς τινος, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. α'. 10. «Στέγαι οἱ καὶ ἡμῖν εἰσιν, ἀλλὰ μὰ δι', οὐχ ὑπὸς οὐδὲ ξερκοπουσιν. 2) ἐν γένει, σκεπασμένος τόπος, οἷος, τάφος, ταμεῖον, οἰκίσκος, δωμάτιον, καμάρα, ἐνδᾶς, Ἡροδ. 3, 148. 175. Ξενοφ. Συμπ. α'. 11. «Λίσχρον στέγος γε φθονῆσαι». 3) καὶ τὸ ἐκ τοῦ προχείρου γιομένον ἐν τοῖς στρατοπέδοις ὑπὸ σανίδων οἴκημα, σκεπαστή (τζαρδάκ, Τουρκ.) σκηνή, καλύβη, Ξενοφ. «Στέγην μηχανήσασθαι» (Πλούταρχ.) κατασκευάσαι, ἵνα μὴ ἐκχεαίτης τινὰ εἰς φιλοξενίαν (νὰ μὴ δίδῃ κοῦκι). 4) Τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου (ἡ κουβέρτα), Plautus Stichi γ'. α'. 11. Baech. β'. γ'. 44. 5) ὀροφή, τὸ σανίδωμα ἢ πάτωμα τῆς οἰκίας· καὶ ἐντεῦθεν τὸ «Πύργος μαιόττεγες, δίστεγος, τρίστεγος, κ. τ. λ. πύργος ἔχων ἓνα πάτωμα, δύο πατώματα, τρία, κ.τ.λ. 6) πορνοστάσιον. ὅθεν

Στεγήρης, ὁ, ἡ (στέγω, ἄρω), ποιητ. Προμηθευμένος μὲ στέγην, σκεπαστήν, π. χ. «Οἶκος στεγήρης» (Μοσχίων παρὰ Στοβαίῳ, Φυσ. σελ. 242.), ἐστεγασμένος, στέγην, σκεπαστὴν ἔχων. 2) ἐν γένει, σκεπασμένος, καὶ, πυκνός, ταὐτοῦ τῷ, στεγανός.

Στεγίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. στεγῖτις, ιδος, ἡ (στέγη). Ἀνήκων εἰς στέγην, ἢ εἰς τὸν οἶκον, ἢ εἰς τὸ ταμεῖον, δωμάτιον, ἢ πᾶν ὅ,τι ἐστιν εὑρίσκεται ἐν αὐτῷ· καὶ ἐντεῦθεν ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ, πόρνη, ἐπειδὴ ἡ φωλεὰ τῶν τοιούτων ὠνομάζετο στέγη ἢ στέγος, ἢ τέγος, Πολυδ. καὶ Ἡσύχ.

Στεγνός, ή, όν, ἀντὶ τοῦ, στεγανός, κατὰ συγκ. (στέγω). Σκεπασμένος, φυλαγμένος, ὑπὸ σκέπην ὤν· καὶ πυκνός, ἀνθιστάμενος εἰς τὴν ὑγρασίαν, ὡς παρ' Ἱππ., στ. πρὸς ὕδωρ καὶ πρὸς χιόνα· καὶ ἐντεῦθεν, ὑπὸ στεγνόν, ταὐτὸν τῷ, στέγος, σκέπη, σκέπασμα, σκεπαστή, σκεπασμένος τόπος, καλύβη, σκηνή, κ. τ. τ. οἷς καὶ τὸ, στέγη, Διάφωρ. ἐπ. 35. Παρὰ Μακεδόν. Θηρ. 762. «Στεγνὸ πτερά», ὑμενώδη, ἁρματώδη· ἴδε στεγανὸ πτερά. Παρὰ Γαλην. «Στεγνὸς πυρετός», ὁ ἐναντίος τῷ ῥοώδει, οὗ ἐπιφέρων ἐκκρίσεις, τοὺς σφυγμοὺς μεγάλους διαφυλάττων, ἰσχναίνων, βραδύτερον κατὰ τὸν χρόνον τὸ νόσημα. ἐνεργ. πυκνὰ σκεπάζων, προφυλάττων ἀπὸ βροχῆς, στερεός, γερῶδες, π. χ. πῖλος, Ἡρόδτ. 4, 23. καὶ ἐκ ταύτης τῆς σημσ. τὸ ἀνωτέρω μνημονευόμενον, τὸ στεγνὸν· ὅθεν

Στεγνότης, ητος, ἡ. Πυκνότης, στερεότης, ἀφιγκτότης, στυφελότης, στυφότης. «Γαστρὸς στεγανότητα, ὅταν τὸ σῶμα ἔχῃ ἔμφραξιν, ἤτοι πάσχει ἀπὸ δυσκοιλιότητα.

Στεγνόφωνος, ος, ὁ, ἡ (φωνή). Φύσει χονδρὸς, πυκνός, στερεός, ταὐτὸν τῷ, στεγνός, Λεξιλογ.

Στεγνόω, ῶ (στεγνός). Στεγνὸν, ἤτοι πυκνὸν ποιῶ, ἐξαιρ. στύφω, ἐμφράττω, ὡς π. χ. τὴν κοιλίαν, Γαλην. «Στεγνοῖ», ἵστησι τὴν γαστέρα. Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδ. ἐκφέρει συνωνύμως τὸ, στεγνοῦν, καὶ στέλλειν, ἀντὶ τοῦ στύφειν, ἐμποδίζειν τὴν ῥοώδη κίνησιν τῆς κοιλίας. «Τινὲς δὲ ὑπὸ μὲν τῶν καθαιρόντων στεγνοῦνται τὴν κοιλίαν, ὑπὸ δὲ τῶν στελλόντων καθαίρονται μᾶλλον» ὅθεν παρὰ Γαληνῷ «Στεγνωθέντες οἱ ἀπὸ διαῤῥοίας ἐλευθερωθέντες» καὶ παρὰ Διοσκορ. «Ἐστεγνωμένη μήτρα», ἡ πεπυκνωμένη τοῦ ῥέειν, ἢ ἡ στύφουσα πάσχουσα. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Στεγνόνω ἀφιερῶ τὴν ὑγρασίαν ἀπό τινος ἢ διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς θέρμης τοῦ ἡλίου ἢ διὰ τοῦ ἀέρος· καὶ οὐδέτερ. στεγνὸς γίνομαι, χάνω τὴν ὑγρασίαν μου, ξηραίνομαι, παύω τοῦ νὰ εἶμαι ὑγρός· ὅθεν 2) συγκολλῶ, συνάπτω· ὅθεν τὸ, συστεγνόω, στερεῶς συγκολλῶ, συνάπτω, ἐνόω δύο μέταλλα μετὰ μολίβδου ἢ κασσιτέρου ἢ μετὰ τῆς τοῦ σιδήρου κόλλης ἢ τῆς χρυσοκολλητῆς, ἀλείφω, χρίω, ἐπιπλάττω μετὰ μολύβδης ἢ μετὰ μαστίχης ἢ μετ' ἄλλου τινὸς τοιούτου, ὥστε συσφίγγονται καὶ συμπόνονται ἢ συγκολλῶνται αἱ ῥῆξεις σώματός τινος. Διοσκορ. «Πώμασι στεγιοῦντες ἀκριβῶς, ὅπερ ἀλλαχοῦ, «Πωμάζοντες στεγιοῦσι, εἶπεν, ὅ ἐστι, κατὰ τὸν τῆς στεγνώσεως τρόπον, τόσον κιλλῶς ὀηλαδὴ νὰ χριστῇ καὶ νὰ ἑνωθῇ διὰ τῆς συγκολλήσεως τὸ πῶμα εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀγγείου, ὥστε καὶ μὴ δύνασθαι νὰ διαπερᾶσῃ οὐδέν, hermétiquement. Γαλ οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδ. δ'. 100. «Πολὺ ἰοῦσα στεγανῶς εἰς τὸν λέβητα, εἰστήρχετο ἡ πνοὴ τοιουτοτρόπως, ὥστε ἐκ τῆς τῶν ξύλων συγκολλήσεως ὅλη ἦτον τρύπες νὰ ἐφύγῃ μήτε τὸ μικρότατον μέρος αὐτῆς· εἰσήρχετο ἡ πνοὴ εἰς τὸν λέβητα χωρὶς νὰ ξεδυμίσῃ. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. stagno, κιτὰ τὴν σημασίαν τοῦ, γανόω, ἐκ τοῦ, στανῶ, στεγνόω· ὅθεν καὶ τὸ, stagnum, stannum· ὅθεν

Στέγνωσις, εως, ἡ. Πύκνωσις, στέγνωμα· ἔμφραξις, στύπωμα. «Κοιλίας στέγνωσις», (Διοσκορ.) στύψις, ἔμφραξις. Γαλην. ὑγιειν. γ'. 10. «Ἔστε δὲ στέγνωσις ἡ βλάβη τῶν πόρων, ἐφ' ᾗ κωλύεται διαφορεῖσθαι τὰ περιττώματα, γίνεται δὲ αὕτη δι' ἔμφραξιν ἢ πύκνωσιν, ἣν δή καὶ μόνην ὀνομάζουσι τῶν πόρων. 2) συναφή, συγκόλλησις διὰ χρυσοκολλητῆς ἢ κόλλης ἄλλης ὁποιασδήποτε, ἢ διὰ μετάλλου γενομένη. ὅθεν

Στεγνωτικός, ή, όν. Εἷς στέγνωσιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος «Φάρμακα στεγνωτικὰ», τὰ πυκνωτικὰ, στυπτικὰ, ἐμφρακτικὰ, ἀφιγγτικά.

Στεγοτόμιον, τό (στέγος)· = στεγανόμιον.

Στέγος, εος, τὸ, νεώτ. τύπος αὐτὴ, τέγος, ὅπερ ὄρα. 2) = Σκηνὴ. Αἶ. «Στέγος πλήρης ἄσης», οἷος πλήρης βλίτης καὶ ζημίας. ἐξαιρ. πορνοστάσιον 3) = τάφος, Λυσίφρ. 1098. ἐκ τοῦ

Στέγω, ξω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. tego. Σκεπάζω, στέγην ἐπιτίθημι, σκέπην ἢ σκεπαστὴν ἐπιβάλλω, σκέπω, στεγόνω, ἐν γένει, χρησιμεύω τινὶ ὡς σκέπη, φυλαττέω, ὑπερασπίζω, προφυλάττω ἀπό τινος· ἔτι δὲ, καλύπτω, κρύπτω, ἔχω τι εἰς καλὴν φύλαξιν, Θουκυδ. 4, 34. Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 230. ἐντεῦθεν τὸ, στέγη, στέγος, στέγασμα, καὶ στεγανός, στεγνός, ὁ τοὺς λέγοντας δυνάμενος στέγειν, ὅ ἐστι, κρύπτειν. (ἔξαιρ. β') ἀποσιωπᾶ, φυλάττω, κρύπτω τι μυστικόν· φυλάττω τι κεκρυμμένον ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἢ εἰς τὴν μνήμην μου· φυλάττω, βαστῶ κρυφόν, μετὰ ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, σιγῇ, Σοφ. Φιλ. 137. Τραχ. 992. Ο. Τ. 341. πρβ. Valck. Ἱππ. 874. Reis. Conj. Aristoph. p. 16. «Στέγων σιώπων· οὕτω καὶ «Στέγειν λόγους» ὡς καὶ παρὰ Πολυβίῳ περὶ τοῦ Ἀράτου «Στέξαι τὸ κριθὲν δυνατὸς ἦν», ἤτοι δυνατὸς κατὰ τὸ κρύψῃ, καὶ τὸ φυλάξῃ μυστικόν, κρυφόν. Παρὰ Πλουτάρχῳ περὶ Εὐθυμ. «Οἱ τῇ μνήμῃ τὰ πρότερα μὴ στέγοντες, μηδὲ ἀναλαμβάνοντες», οἱ μὴ φυλάττοντες αὐτὰ εἰς τὴν μνήμην των· ὅθεν 2) κωλύω, ἐμποδίζω, τί τινος. Μέσ. «Στέγεσθαι ὄμβρους, ἐμποδίζειν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν βροχήν, Πινδ. Πύθ. 4, 144. 31 κρατὸς πιαινᾶ, δὲν ἀφίνω νὰ διαπεράσῃ ἢ νὰ ἐρευνήσῃ τὸ ὑγρόν, ὅθεν 3) ὑπομένω, ἀστέγω εἴς τι, ἐμποδίζω τὴν ὑγρασίαν, ἢ ὑγρόν τι νὰ διαχωρήσῃ, π. χ. «Δόμος ἄλα στέγων», πλοῖον, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει τὴν θάλασσαν, δὲν πάρει νερόν, Αἰσχ. Ἱκέτ. 134. ἔτι δὲ ἀπολύτως, «Νῆες οὐδὲν στέγουσαιν, μὴ ἐμποδίζουσί τινα διαπεράσῃ, ἐμβῇ, ἤγουν περνοῦσαι νερὸν ἀπὸ παντοχόθεν, Θουκ. 2, 94. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάλ. «Ναῦς οὐκ ἐστέξατο ὦμαι», τὸ πλοῖον δὲν ἐμπόδισε τὸ κῦμα, ἐπῆρε νερόν, βαλασσώθη, Φιλαιακ. β') κρατεῖν ὑγρόν τι, μὴ ἀφιέναι αὐτὸ νὰ ἐρευνήσῃ, ἐμπεριέχειν ἐν ἑαυτῷ, κρατῶ, πιάνω, ὁρίττω· λέγεται καὶ ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων. 4) παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ἐν γένει, ὑπομένω, ὑποφέρω, καρτερῶ, πάσχω, βαστάζω, ἀνέχω, ἢ ἀνέχομαι, μετὰ αἰτ. Ἰωσηπ. «Δύο κιόνων στεγόντων αὐτοῦ τὸν ὄροφον», βαστάζόντων. «Τοῦ ξύλου τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, ὑπομείνοντες, βαστάζοντος, Πλουτ. «Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει, ὑπομένει, ἀνέχεται, Παῦλ.

Στέλε, ή, χεῖρων τύπος, ἀντὶ στίλ.

*Στειβεύς, ὁ· ταὐτὸν τῷ, στιβεύς, ἄμφ.

Στειβίλα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στιβεῖς, καὶ, στιβίλα, ἐκ τοῦ Διοσκόρ. Σικελ. ἀμφ.

Στείβω, ψω, ἀόρ. β'. ἔστιβον, καὶ παθ. ἐστείβην, Σοφ. Αἰ. 883. Πατῶ, πατῶ στερεά, πατῶ μὲ τὰ ποδάρια καὶ πατάσσω, κρούω τὴν γῆν μὲ τὰ ποδάρια, τσαλαπατῶ, καταπατῶ, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Δ. 534. καὶ Τ. 409. » — μωυχες ἵπποι στείβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, ἅπαντα τρέχοντες ὁμοῦ καὶ τοὺς νεκροὺς καὶ τὰς ἀσπίδας· καὶ ἐντεῦθεν, πατῶ δρόμον τινα, ἢ τόπον, ὅηλ. βάλλω τὸ ποδάρι ἐπάνω καὶ περιπατῶ, ὅθεν, «ὁδοὶ στειβόμεναι, ἢ (κατὰ μέσ. ἀόρ. β'.) σταβόμεναι», Ξενοφ. ἀναβ. α'. 9', 13., αἱ πατούμεναι, εἰς ἃς πατοῦσι, περιπατοῦσιν ἄνθρωποι· καὶ «Στίβος», ἡ τετριμμένη καὶ πεπατημένη ὁδὸς παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 803. «Ἔνθα δύω βασπλῆτε νομὸν στείβουτι δρέκοντες, τὸν πρὸς νόμῃ ἐπιτήδειον τόπον πατοῦσιν. Ἐν δὲ Ὀδυσ. Σ, 92. «Στείβον δ' ἐν βόθροισι τὰ εἵματα, ἐπὶ τῆς γλάψως τῶν ἱματίων, ἤτις ἐγίνοτο διὰ τοῦ μετὰ τῶν ποδῶν πατήματος, ἐπάτουν δηλαδή. ἔτριβον τοὺς ποσὶ τὰ ἱμάτια ἐν τοῖς βόθροις ἵνα καθαρισθῶσι, ὡς τὸ, πλύνειν· ἔτι δὲ, συντρίβω πατῶν, π. χ. τὰ σταφύλια ἐν τῷ ληνῷ. 2) πατῶν πνεύμονά τι, συμπνεύθω, συνθλίβω, κάμνω τι πνεῦμον, στερεόν. — Μέσ. βαθίζω, χπρῶ, πρηχωρῶ· καὶ μεταφ. πατῶ εἰς τὰ βήματα, ἴχνη ἄλλου, πηγαίνω κατόπιν τινός, ἰχνεύω, κατασκοπεύω, καθ' ἣν ἀμεταβ. σημπ. εὑρηται καὶ τὸ ἑτερ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ώς τό, στιβεύω. Εὐριπ. Ἱππολ. 218. ‖ — ἴνα διηρημένοι στείβουσι κύνες. «Στειβόμενος καθ' ὑπερβασ., ποδῶν ἐκμάσσεσι ἴχνη, προτέρων τοκέων ἐτ' ἔτι θερμὰ κονίη» (Θεόκριτ. ιε'. 122.). ἐκμάσσεται ἴχνεών τά ἔτι θερμά καί ἀμείζοντα ἀπείζονα ἴχνη. καί ὑπάγει κατόπιν ἤτοι ἀκολουθεῖ αὐτοῖς. (Ὅθεν τό, στιπτός, στιβάς, στιβαρός, στιβεύω, στίφος, στιφρός, στυφω, στυφελός, στυφλός, στυφρός, στιφρός, στιφνός, στύπος, στύπη, στύπαξ, στυπάζω, στοιβή, στοιβάζω, στόβος, στοβάζω, στόμφος, στομφάζω, στέφω, στέφος, στέφανος, στέμμα, στέμβω, στεμβάζω, στέμφυλον, το Λατ. stipo, stipes, stupa, stuppa, καί τό Γερμαν. steifen, steppen, stupfen, stopfen, stampfen.)

* Στεῖλα, ἐπ. ἀόρ. τοῦ, στέλλω, ἀντί, ἔστειλα, Ὁμ.

Στειλεανός, ὁ, ταὐτόν τῷ, στειλεύς, Ἱπποκρ.

*Στειλεά, ἡ, Ἰων. στειλεή (στέλλω). Ἡ τοῦ πελέκεως ἀπή, εἰς ἣν ἀντίζονται τό ξύλον, ἡ τρύπα τοῦ πελέκεως (τοῦ τσεκουριοῦ), εἰς ἣν ἐμβαίνει τό στειλεάριον, Ὀδυσ. Φ, 422. πρβ. στελεή, στελεών, στειλεόν, στελεών, στελεών.

Στειλεόν, καί, στειλεών, τό· ταὐτόν τῷ, στελεή, καί στελεός. Τό τοῦ πελέκεως ξύλον, ἡ ἡ λαβή αὐταῦ, τό στειλεάριον, τό ὁποῖον ἐμπήγεται εἰς τήν τρύπαν (στειλεών) τοῦ πελέκεως, Ὀδυσ. Ε. 236.

Στειναύχην, ενος, ὁ, ἡ (στενός, στεινός, αὐχήν), Ἰων. ἀντί στεναύχην. Στενόν ἔχων λαιμόν.

Στεινόπορος, ὁ, ἡ· Ἰων. ἀντί, στενόπορος, Ἡρόδ.

Στεινός, ή, όν, Ἰωνικ. ἀντί τοῦ, στενός. Δεπτόχωρος, στενόχωρος, Ἡρόδοτ. ζ'. 235. «Ἰσθμός στεινός».

Στεῖνος, εος, τό (στείνω), ποιητ. Στένωμα, στενοχώρημα, στενότης, στενόν μέρος, τόπος στενός, στενωπός, στενάδα, Ἰλ. Θ. 476. Μ, 66. Ὀδ. Χ, 460. «Στεῖνος ὁδοῦν, στενάδα δρόμου, ἠδέ. στενόν, στενότοπος, Ἰλ. Ψ, 419. «Στεῖνος μάχης, ἡ στριμοῦρα τῆς μάχης, Ἰλ. Ο, 426. 2) τροπ. στενοχωρία, ἀνάγκη, ἀγωνία, ἀθημονία, Ἴλιν. εἰς Ἀπόλλων. 533. ‖ — ἀρχαλέος τε κόπος καί στείνεα δυμῶν. Ἀττ. στένος.

Στεινόω, ώσω (στεινός), Ἀττ. ἀντί, στενόω, = στείνω.

*Στείνω, Ἀττ. στέρω, Μ, στενῶ, ἀόρ. ἔστεινα (στεινός), ποιητ. Στενίν ποιῶ, στενεινῶ, στενοχωρῶ, στριμόνω, μεθυμρκ. «Στεῖνον ψαμάθοις ἀμάξαις, ἐστεῖνον τόν ὅμιλον διά τό πλῆθος, Ὀργ. ἀργ. 112. Σπνήτ. παθ. στείνομαι, στένομαι, ἀντί, στενούμαι, γίνεσθαί στενόν, ἤ παρά στενόν, Ὀδ. Σ, 386. «Θύρετρα στείνεται φεύγοντες, αἱ θύραι εἶναι στενάι εἰς τόν φεύγοντα· ἤ, στενοχωροῦμαι, στρεμόνομαι, Ἰλ. Ξ 34. ‖ — στείνοιτο δέ λαοίς, ἐστενοχωροῦντο διά τό πλῆθος· καί ἐντεῦθεν, ἐπειδή ἡ στένωσις γίνεται ἐξωτ., ὅταν γεμίζεται ὁ τόπος, β) εἶναι ἤ γίνεσθαι πλῆρες, γεμίζεσθαι, Ἡσ. Θ. 160. μετά γεν. «Σηκοί στείνοντο ἀρνῶν», Ὀδ. Ι, 219. ἤ καί μετά δοτ. ‖(ποταμός) στεινόμενος ῥεύσεσι (Ἰλ. Φ, 220)«, πυκνά γεμιζόμενος ἀπό πτώματα, λείψανα, ὅπερ ὅμως δύναται νά ἁρμηνευθῇ καί, γινόμενος στενές, στενευόμενος· καί ἐντεῦθεν πάλιν, ἐπειδή διά τῆς στενώσεως καί παρεμποδίσεως στενοχωρεῖται καί φορτίζεται, γί εἶμαι εἰς στενοχωρίαν ἤ στενοχωροῦμαι, εἶμαι φορτισμένος ἤ βεβαρυμμένος, φορτίζομαι, βαρύνομαι, εἶμαι διά τό βάρος εἰς στενοχωρίαν, μετά δοτ., Ὀδ. Ι, 445. μεταφρ. καταιτῶ εἰς στενοχωρίαν, ἀπορίαν, ἀμηχανίαν, εἰς τά στειά· 3) παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 160. «Στείνομαι, ἀντί τοῦ, στενάζω. πρβ. τό Ἀττ. στένω. ὅδε»

Στείνωμα, τό· ταὐτόν τῷ Ἀττ. στένωμα.

Στεινωπός, ὁ, ἡ, καί Ἀττ. στενωπός (στεινός). Στεινωμένος, κατάστενος, στενοχωρημένος, Ἰλ. Ψ, 427. 416. Η, 143. «Στεινωπός ὁδός». Ἀπολλών. ἀργ. β'. «Πόντος στεινωπός, πορθμός, στενόν μέρος τῆς θαλάσσης. «Ὕδωρ στεινωπόν, στενόν, τό μέσον ἔστινι στενῷ τόπῳ· λέγεται δέ καί, στεινωπός, ἡ, ἄνευ τοῦ ὁδός, ἀντί, στενή ὁδός, καί στενά, τό στενόν· ὡσαύτως, καί, «Ἄλλος στενωπόν», ἤ παρά θαλάσσην καί ξηράς γῆς στενή ὁδός· ὡς π. χ. αἱ Θερμοπύλαι· (ἐν γένει, περί τῆς συνθέσ. τῆς λέξεως ὁρ. ἐν τῷ, στενωπός.)

Στείομεν, ἀντί τοῦ, στῶμεν, ἐπ. ἀ. πληθ. πρόσπ. ὑποτ. ἀορ. β'. τοῦ ἵστημι, Ἰλ. Ο, 297. ὡς καί τό, τραπείομεν, ἀντί, τράπωμεν· καί τό, βείομεν, ἀντί, βῶμεν, κ. τ. τ.

*Στειπτός, ή, όν (στείβω) = στιπτός, ὅπερ ὁρ.

Στείρα, ἡ· καί Ἰωνικ. στεῖρη, ἡ (στεῖρος, στερεός). Ἡ τῶν πλοίων πρῳρις· τό χονδρόν ξύλον, ὁ βάλλεται εἰς τόν πάτον τοῦ πλοίου ὡς βάσις καί θεμέλιον, καί ἐφ' ᾧ ἐποιοῦμεθα τά ἄλλα ξύλα τοῦ πλοίου (carina, carina), Ἰλ. Α, 482. Ὀδ. Β, 248. «Στείρη νηΐ» οὕτω καί παρά Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 8. λέγεται δέ καί, στερέωμα, ἰστείρωμα, στήριγμα. Ἔτι δέ καί τό ἐξέχον κυρτόν ξύλον κατά τήν πρῴραν τοῦ πλοίου· ἴδε στόλος· ἀριθμ. 3. Νον. Διον. μ'. στιχ. 1044. «Καί ἀγκύλον ἄρσεν ἀπ' ἄκρου πρωτοπαγές ὄρυ μακρόν ὅλον στήριγμα ἐχέσθωσι ἴδε καί, στερίφη. Ἔτι δέ κυρίως θηλυκ. τοῦ στεῖρος· παραλόγως δέ συγχέεται τῷ ἑπομένῳ, τήν καταλήξιν ἔχοντι μακράν.

*Στείρα, ας, ἡ, θηλ. ἐπίθ. τοῦ στείρας, ἐπί γυναικός, ἡ ὁποία δέν συλλαμβάνει καί ἑπομένως δέν τεκνοποιεῖ.

*Στειρεύω, εὐσω. Εἶμαι στεῖρος, ἄτεκνος, ἐκ τοῦ

Στεῖρος, στείρα, στεῖρον, παρά δέ Εὐρ. καί κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ (στερός, στερρός, σταρεός). Κυρίως, στερεός, σκληρός· ἐπί δέ γῆς ἤ τόπου, μή καρποφορούσης, ἀντί, ἄκαρπος, καί ἐντεῦθεν μεταφ. ἐπί ἀνδρώπων καί ζώων, μή ἐπιτήδειος καί ἱκανός εἰς γέννησιν, ἄτοκος, (ὅς τις δέν ἔκαμεν ἤ δέν κάμνει παιδία), ἄγονος, Ὀδυσ. Κ, 522. «Βοῦς στεῖρα», πρβ. Ὀδ. Δ, 80. Υ. 186. ὁρ. καί στερρός. (Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ θηλ. τύπῳ, καί τούτῳ, καθώς φαίνεται, ὡς οὐσιαστ., καί ἐντεῦθεν γίνεται δῆλον, διατί ἡ προπαρ. ἐν Ὀδ. δέν εἶναι κατά τόν κανόνα τῶν ἐπιθ., ὁρ. prosod. Tal. 2. b. I. 1. K.) ὅθεν

*Στειρόω, ῶ. Μ ώσω. Κάμνω στερρόν, σκληρόν, ἤ ἄκαρπον, ἄγονον. Παθ. ἄκαρπος ἤ ἀπακος εἰμί. (λέξ. νεωτερ.)

Στειρώδης, ὁ, ἡ (στεῖρος, εἶδος). Τρόπον τινά, ὁμοιοῦν ἄκαρπος, ἄτοκος, ἄγονος, οἱονεί στεῖρος, ὡς στεῖρος, Ἱπποκρ.

Στείρωμα, τό (στεῖρος), ταὐτόν τῷ, στεῖρα, στερίωμα, Ἡσυχ.

Στειρωσις, εως, ἡ (στεῖρος). Ἀκαρπία, ἔλλειψις γόνου, Βασίλ.

Στειφρός, ή, όν, = στιφρός, πολλ' ἄμφ.

Στείχω, Μ, ξω. Ἀορ. ἀ. ἔστειξα, ἀλλά καί ἀόρ. β'. ἔστιχον. Κυρίως, ἀναβαίνω, ἀνατέλλω, ἀπό κάτω εἰς τά ἄνω κινοῦμαι, Ὀδ. Δ, 17. «Στείχειν πρός οὐρανόν ἠλιον· εἶτα δέ ἂν γένει, βαδίζω, ὑπάγω, ἐβοιπορῶ, πορεύομαι, ταξειδεύω, Ὅμ. καί Ἡσ. ἔρημ. κατά σειράν, κατόπιν ἀλλήλων βαδίζω, μόνος ἤ μετά πολλῶν, ἀπ' ἀγαλά ἤ σοβαρῶς βαδίζω. «Στ. ἐς πόλεμονι, στρατεύω, Ἰλ. Β, 333. Δ, 331.— Ἡ λέξις ἔστι μόνον ποιητ. καί Ἰων., παρ' Ἡροδ. οὐχί σπανία. (ἐντεῦθεν τό, στίχος, στιχεῖς, στοίχος, στοιχάζομαι.)

Στεκτικός, ή, όν (στέγω). Διαλύπτων, σκεπάζων, διαυθεντεύων, ἐξαιρέτως, ὑγρασίας προφυλακτικός. ἴδε στέγασμα.

Στελεγιδοληνθος, ὁ (στελεγίς, λήνθος), = στελεγιδοληθής, παρά Πολυδ. γ'. 154. ταὐτόν τῷ, Σκατροληνθος, παρ' Ἡσυχ.

Στελεγιδοποιός, ὁ, ἡ, = στελεγιδοποιός.

Στελεγίζω, καί συνηθέστ. στλεγγίζω. Διά τῆς στελεγίδος τρίβω, ξύω, ἐν τῷ λουτρῷ, ἤ ἐν τῇ παλαίστρᾳ. Μέσ. «Στελεγίζομαι, τρίβομαι διά τῆς στελεγίδος ἐν τῷ λουτρῷ ἤ εἰς τήν παλαίστραν. ἐκ τοῦ

Στελγίς, ίδος, ἡ, καί συνηθεστ. στλεγγίς, ἡ στελεγγίς, καί παρά Σουίδ στλεγγίς, ίδος, ἡ. Σύστροφ. ξυστρίς, ξυστρίον ἤ ξυστρί· τό δέ τοῦτο ὄργανον πλατύ ἔλασμα, ἐξ οὗ ἀπομάσσεσθε τις ἐν τῷ λουτρῷ καί ἐν τῇ παλαίστρᾳ, καί ἀπεξύεσθο τόν ἱδρῶτα, κτλ. τόν μετά τοῦ χρίσματος μεμιγμένον ἱδρῶτα. (Λατιν. Strigil, ἐκ τοῦ stringere). ὁ Πλούταρχ. ἐν τοῖς Λακωνικ. Ἀπόφθ. 12. λέγει, ὅτι οἱ Λάκωνες «Στλεγγίδι οὐ σίδηρᾶν, ἀλλά καλαμίνῃ ἐχρῶντο,» καί ἐντεῦθεν ὁ Φυλίας ἐν Ἐπιγράμμ. καλεῖ ταύτην· "Ψιλήν ἑνοπλίτην.„ 2) Ἔλασμά τι ἐκ μετάλλου κεχρυσωμένον, ὁ ἐφόρουν ἀπό τῆς κεφαλῆς, πίσσινον ὡς εἶδος πτερύου, αἱ γυναῖκες καί οἱ πρέσβεις εἰς τούς χρησμούς ἤ εἰς δημοσίαν τινά ὑποδοχήν, ἤ κατά τόν Σχολιαστήν τοῦ Ἀριστοφάνους (Γ'1-π. 580.) «χρυσοῦν ἔλασμα τό περί τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν» ἤ κατά τόν Σχολ. τοῦ Πλάτωνος (εἰς Χαρμίδην) «Χρυσοῦν στεφάνιον. Παρ' Ἱπποκράτει ἑρμηνεύει τοῦτο ὁ Ἡρακλείδης διά τοῦ «Χρυσᾶ ταινίδια, εἰς χρώματίτιας τῶν θεωρόνων» οὗτω κεῖται καί παρ' Ἀθηναίῳ εἰς ἐν σ'. σελ. 128. «Χρυσαῖ στλεγγίδες, ὅλον ἴσως τῷ πρώτῳ στεφάνιον, ἀλλ' ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 190. καλεῖ ταύτα «Δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περί τήν κεφαλήν φορούσιν, παρ' Ἀθηναίῳ ιε'. σελ. 674. φέρεται περί τῶν Δαιεδαιμονίων. «Τῷ ἀπό τῆς χαίρας καλάμῳ στεφανοῦσθαι ἤ στλεγγίδιν· καί τοιουτοτρόπως «Στλεγγίζω φέρεται γεγραμμένον εἰς πολλάς ῥήσεις, ὥστε κατά ταύτην τήν σημασίαν ἴσως ταὐτόν ἐστί τῷ, Τελχινῶν. 3) εἶδος αἰρωνος· καί κατ' Ἀριστοφάν. ἐν Θεσμοφ. 556. ἐχρῶντο τούτῳ αἱ γυναῖκες πρός ἐξάντλησιν τοῦ οἴνου ἐκ τοῦ πίθου, ὅθεν καί ὁ Σχολιαστής σημειοῖ· «Ἡ δέ στλεγγίς τῶν πρός ἄλλο τι· οὐ γάρ πρός τό περιξύσασθαί τι τῆς αὐτῆς χρήσιμον μόνον, ἀλλά καί πρός τό ὕδωρ ἀρύσασθαι. Ἐκ τῆς α'. σημασ. ἀντικεῖ ἡ τοῦ Ἀπολλωνίου περιγραφή τοῦ Strigil· «Plexa tubulatio ligulæ, ut sudor ex eo rivulo laberetur». κεῖται σληνοειδές σπάθιον, ὅ εὖ ἐπῆλθοι τόν ἱδρῶτα· τό ἐπίλοιπον σχῆμα τούτου ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ συνωνύμου «Σπαθίς». Ὁ Σχολιαστής τοῦ Πλάτωνος (εἰς Ἱππίαν ἐλάττ.) ἔχει· «Στλεγγίς, ἡ ξύστρα, καί στλεγγίζομαι, οἱ ἐξυόμενοι, ὃ ἐστι, κτενίζομαι· στλεγγίς γάρ, τό κτένιον, ὡς Ἀριστοφάνης Γήρᾳ. Στέφανος ὁ Ἐρρῖος ἀναφέρει ὅτι ἀπό τινος χειρογράφου Λεξικοῦ, ὁ ἀντί χεῖρας εἶχε. «Στλεγίσματα, ἀπεξύσματα. Στλεγίδες γάρ, αἱ ξύστραι, αἱ τοῦ σπηγάς τοῦ σώματος ἀποξύουσαι, ὁ τινες καί κτένιον λέγουσι· καί στάλιγγες, ταὐτόν τῇ στελγίς· καί ἡ ἀποξύουσα πλατεῖα μαχαιρα τούς νεοφυεῖς τῆς κεφαλῆς πίλους, στελγίς καί στέλγιστρον λέγεται· καί ἐντεῦθεν ὁ Πολυδεύκης στλεγγίδα, σπαθίδα λέγει. Φαβωρῖνος δέ, ὅτι Ἀττικῶς ἐλέγετο, στρεγγίς, ἐκ τοῦ στράγγω, στρέγγω, στρίγγω, ἀφ' οὗ τό Λατιν. stringere, καί strigil· καί ἐκ τοῦ στρέγγω, ταὐτόν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

τῷ, στρέβω, στρέφω, πρ. Γερμαν. Streicheln, streifen, λειαίνειν, ἀποξύειν, ἀλείφειν, στλεγγίζειν, κ. τ. λ.

Στέλγισμα, καὶ συνηθέστ. στλέγγισμα, τό (στελγίζω). Πᾶν ὅ,τι ἀποτρίβεται καὶ ἀποξύεται διὰ τῆς στελγίδος· ἀπόξυσμα, ῥύπος, γλοῖος, ἡ ἐν τοῖς λουτροῖς διὰ τοῦ τρίτου ἀποξυσμένη ἀπὸ τοῦ σώματος λέπα.

Στελγιστρον, καὶ συνηθέστ. στλέγγιστρον, τό (στελγίζω) ταὐτόν τῳ, στελγίς. ἴδε ἐν τούτῳ.

*Στελεά, Ἰων. στελεη, ἡ· καὶ στελεόν, τό· ταὐτόν τῷ, στειλειά, καὶ, στειλιόν. Το στειλειόσιον, Ἀπολλών. Ἀργ. δ'. 957. λέγεται ἔτι καὶ, στέλεχος, καὶ, στέλεφος, καὶ ἀστέλεφος, (ὡς τὸ στεφίς, ἀστεφίς) τροπῇ τοῦ φ εἰς χ.

Στελειόω, ῶ. ποιητ. Στελεόν ἦγον στειλειάριον ἐμβάλλω, στειλειαρόω, Ἀναλεκτ. α'. σελ. 221. «Πέλεκυς ἐστελεωμένος», στειλειάριον (στελεὸν) ἔχων, στειλειαρωμένος. ἐκ τοῦ

Στελεόν, τό· ταὐτόν τῷ, στειλειόν.

*Στελεός, ὁ, Ἀττ. αὐτὶ, στελεών, συγγεν. τῷ, στέλεχος.

*Στελεόω, = στελειόω.

Στελεφαῦρος, ὁ Παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. ε'. 7. καὶ Πλίν. καὶ. 17. φυτόν τι σταχυοφόρον· ὅπως τὸ τοῦ Λίνν. Phleum pratense· πειτάνευρον μὲ στενὰ φύλλα.

Στελεχηδόν, ἐπίρρ. (στέλεχος). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ στελέχου, κατὰ τὸν στέλεχον, ἀπὸ κορμοῦ Ἀπολλων. Ἀργ. 1, 1004. ἔνθα ἄλλοι, στοιχηδόν, ἀναγινώσκουσι.

Στελεχοτόμος, ὁ, ἡ (στέλεχος, τέμνω), ποιητ. Τὰ στελέχη τέμνων, κόπτων, ἢ ἀποκόπτων τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων.

Στελεχιαῖος, αία, αῖον (στέλεχος). Ἔχων οἷος στελεχους, ἴσος ἢ ὁμοίως στελεχεῖ, εἰς στέλεχος ἀνήκων, στελέχους τόπον ἔχων, ὡς ἂν στελεχιαῖον ὄζον ἐν τῇ ἀνατομ. «Φλὲψ στελεχιαία», ἢ εἰς τὰς λεπτὰς φλέβας ὡς στέλεχος οὔσας, Vena portae, Γαλην. κατὰ τόπ. ς'. 4.

Στελεχόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Εἰς τὸ στέλεχος τὸν καρπὸν φέρων.

Στέλεχος, εος, τό. Τὸ τέλος τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, πρέμνον, ὅ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀρχόμενον μέρος τοῦ δένδρου καὶ ὑπὲρ γῆν ἀνερχόμενον, ἀφ' οὗ ἄρχονται οἱ κλάδοι, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. α'. 2. «Ἤκουλον δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆν πεφυκὸς ὑφ' ὅτ., ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος». 2) τμῆμα ξύλου κεκομμένου ἐκ τοῦ στελέχους (κοὐττουρου). 3) ἐν γένει, κορμός, truncus, caudex, Πλιν. καὶ Ἡρόδ. 8, 55. ἐνίοτε δὲ, χωνευτὸν κλωνάριον καὶ μεταφορ. ῥίζα, κατωγωγή, Ἰουστίνος πρὸς Ἕλλ. «Ἱκανὸν χρόνου στελέχους ἔλαβεν». (συγγεν. τῷ, στελεών, στελεός.) ὄζος.

Στελεχόω, ῶ, μέλ. ώσω. Κάμνω ὡς στέλεχος, στέλεχος ἀκρόνω, βλαστάνω, κάμνω βλαστάρια. Ἀνθολγ. μεταφορ. «Οὐρανομήκεις ἐστελεχωμένοι ἀρισταί».

Στελεχώδης, ους, ὁ, ἡ (στέλεχος, εἶδος). Ὅμοιος στελέχει, ὡς ἐν στέλεχος· ταὐτόν τῷ, στελεχοειδὲς.

Στελέω, ποιητ. μέλ. αὐτὶ τοῦ, στελῶ, Ὀδ. Β. 287.

*Στελίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στελεόν. Στειλιάριον, Αἰσωπ. μῦθ.

Στελίς, ίδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ παρασίτου, περὶ τὰ ἄλλα φυτὰ διαβαίνοντος, Vicenm (παρ' Ἡσυχίῳ, λέγεται ἔτι καὶ κότυλις.), Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 9. καὶ 16. Αἰτ. Φυτ. β'. 23. Πλίνιος 18'. 8.

*Στελλάνδρα, ἡ, ταὐτόν τῷ, κόρη, Ἡσύχ. ἤγουν, ἡ μέσανδρος, λέξ. κωμ.

Στέλλω, μέλ. στελῶ, ἀπε. ἔστειλα, καὶ μέσ. ἐστειλάμην, παρακ. ἔσταλκα, καὶ παθητ. ἐστάλμαι, ὑπερσυντ. ἐστάλμην, εὖ τό πληθ. γ'. πρὸσ. καὶ ἐσταλάδατο παρ' Ἡρόδ. 7, 89, ὅπερ ὅμως ὁ Βουτμ. θεωρεῖ ὡς ἀρχαῖον σφάλμα ἀντὶ ἐστάλατο, ὡς ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 288. ἀόρ. β'. παθητ. ἐστάλην, παρὰ δὲ ποιητ. ἐνίοτε καὶ παθητ. α'. ἀόρ. ἐστάλθην. Ἐκ τούτων τῶν χρόνων χρῆται μὲν ὁ Ὅμ. μόνον τῷ ἐνεργ. καὶ παθητ. ἐκστ., τῷ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. καὶ τῷ ἐπκ. μέλ., οὐχὶ μέντοι πολλάκις. Κύριος σημαίνει, σταματῶ, κάμνω νὰ σταθῇ, βάλλω εἰς δέσιν τινά, ἐξαιρ. βάλλω κατὰ τάξιν, κατὰ δέσιν ἁρμοδίαν, διατάττω, π. χ. «ἑτέρους στέλλων, παρατάττων τοὺς συντρόφους», Ἰλ. Δ, 294. πολλάκις δὲ καὶ συνυπεμφαινομένης τῆς ἐννοίας τοῦ, παρασκευάζειν, ἑτοιμάζειν, ἐξαρτεῖν, κοσμεῖν, στολίζειν, ἀντρωπίζειν, προμηθεύειν μὲ τὰ ἀναγκαῖα ὅπλα, ἱματία κ.τ.τ. ὅθεν καὶ, βάλλω τινὰ εἰς τάταστασιν ἐκστρατείας, κάμνω ἑτοιμον, π. χ. «Τινὰ εἰς μάχην», βάλλω εἰς κατάστασιν μάχης, τὸν στέλλω ἡτοιμασμένον εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Μ, 325. «Στρατιὰν», ἑτοιμάζειν, προβλέπειν μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, κάμνειν αὐτὸ ἑτοιμον εἰς τὸ νὰ πλεύσῃ, Ὀδ. Β, 287. Ξ, 248. ὡσαύτως, «Πλοῖον στέλλειν», Πίνδ. Ὀλ. 7, 61. καὶ, «Πλεῖν στ.», Ἡρόδ. 3, 62. καὶ, στρατιὰν, ἢ στρατιὰν στέλλειν», Ἡρόδοτ. 3, 141. «Πόλεμον στέλλειν», ἑτοιμάζω τὰ τοῦ πολέμου, βάλλω στράτευμα εἰς τὸν πόλεμον κ. τ. τ. ὅθεν, «στόλος», ἑτοιμασία, πᾶν ὅ,τι ἑτοιμάζεται διά τι, ἐκστρατεία, ὅθεν καὶ, «Στόλον στείλαι», ἑτοιμάζω ἑτοιμασίαν, βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἑτοιμάζω ἐκστρατείαν, ἑτοιμάζω στράτευμα διά τινα ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 5, 64. τὸ δὲ παρὰ Δουκιαν. «Ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσαν», αὐτὶ, ἄγουσα, φέρουσα. «Στέλλειν τινὰ ἐσθῆτα», προμηθεύω τινὰ μὲ φόρεμά τι, Ἡρόδοτ 3, 14. «Ἑταίρας ἦγαγε – τρεῖς μὲν στείλας ὡς δεσποινας, τοὺς δ' ἄλλους ὡς θεραπαίνας», ὁηλ. ἐνδύτας, Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 5. «Στελεῖν χιτῶνι τῷδε», Σοφ. Τραχ. καὶ παθητ. «Ἐστελμένος στεφάνῳ», ἢ ἁπλῶς, «ἐστελμένος», Ἡρόδ. 7, 62, 98. «Ἐσταλμένος ταῖς ἑβδομικῇ», Λουκιαν. καὶ εἰς Νηρ. 3. «Γέρων δημοτικῶς ἐστολισμένος, ἐνδεδυμένος, φορεμένος· παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 7. μετὰ τῆς προσθήκης, ἐπὶ πόλεμον, ἢ, εἰς πόλεμον, π. χ. «Ἐστολισμένος εἰς πόλεμον ὡς κάλλιστα... νομίζων τὸν κάλλιστον κόσμον τὴν ναῦν πρέπειν». Ἐντεῦθεν, στόλος, στολή, ἡ φορεσιὰ, ἐνδυμασία. — Μετ. ἑτοιμάζομαι, παρασκευάζομαι, γίνομαι ἕτοιμος, βάλλω ἐμαυτὸν εἰς κατάστασιν διά... Ἰλ. Ψ, 285. «Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν», ὑμεῖς ὅμως ἑτοιμασθῆτε διὰ τὰ στρατόπεδον· ἔτι δὲ αὐτὶ τοῦ, ἐνδύομαι, Λουκ. εἰς Ἀλέξ. «Μελικίῃ ἐσθῆτι στειλάμενοι νεηρεῶσιν». 2) ἐξαιρ. πέμπω, στέλνω, πορεύεσθαι, ὑπάγειν ποιῶ τινα εἴς τινα ὁρισμένον τόπον προστάζω ὁηλ. ἢ λέγω ἢ κάμνω τρόπον νὰ ὑπάγῃ τίς που, ἢ ἐν πρᾶγμα νὰ φερθῇ εἰς τινα ὡρισμένου τόπου· π.χ. «Στέλλειν ναῦν, στρατὸν, ἀποικίαν· κατὰ παθ. διάθ. ὑπάγω που διὰ νὰ εὑρεθῶ ἐκεῖ, ὑπάγω ἀναχωρῶ, μετοικῶ, κινοῦμαι, ἀπέρχομαι, ταξειδεύω, κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, π. χ. ἐς Κύρνον, ἐς Ἡράκλειαν, Ἡρόδ. 1, 165. ἐς Λακεδαίμονος, Ἡρόδ. 4, 147. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετβ. ὑστέλλειν, αὐτὶ, στέλλειν λαόν, ἄγειν εἰς ἀποικίαν, Ἡρόδ. 4, 148 5, 125. παρβ. 5, 42. 124. πολλῷ δὲ συνεχέστερον σημαίνει τὸ, στέλλεσθαι, κατὰ παθ. διάθ. ἀρχομαι, νινόμαι διὰ νὰ πλεύσω, ὑπάγω που, ἢ μέλλον εἰπεῖν, ἑτοιμαζομαι διὰ τὸν ὁρόμον ἢ τὴν ἐκστρατείαν, καὶ μάλιστα κατὰ θάλασσαν, Ἡρόδ. 3, 53. 124. 4, 159. 5, 43. 125. 7, 2. 239. «Ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο», ἐκινεῖτο, ἔπλεε τὸν ὁρόμον εἰς τὴν... «Σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην», ἦλθον. «Ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης», ἐπῆρες τὸν ὁρόμον τῆς τυραννίδος, Ἀριστοφ. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔχει ἐνίοτε καὶ τὸ ἐνεργ. τὴν ἀμετβ. σημασ. τοῦ μέσ., καὶ τότε συνώνυμα, τό, στέλλω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 608. «Ἐκ δόμων ἔστειλας», ἐκίνησες. Σοφ. Φιλ. 571. «Ἐπ' ἄλλον ἄνδρα ἐστείλου», ὁηλ. στόλον καὶ 640. «Τότε στελοῦμεν», ὁηλ. ἀποπλεύσομεν· καὶ Εὐριπ. Ἱκετ. 646. Τὸ δὲ «στέλλεσθαι τέναν, μετὰ αἰτ., ὁηλοῖ, ὡς τό, μεταστέλλομαι, μεταπέμπομαι. στέλλω καὶ πρᾶξο στινά, Βρ. Σοφ. Ο. Τ. 434. ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς τελευταίας σημασ. σπανίως εὐχρηστον τὸ ἐνεργ. μετὰ αἰτ. προσ., ὡς παρὰ Σοφ. Φιλ. 495. καὶ 160. «Πολλὰ τοῖς ἱκνουμένοις ἔστελλον αὐτόθεν», καὶ ἐν Ἀντ. 165. 3) ἐν τῇ ναυτικῇ, «ἱστία στέλλειν», συμμαζόνω, καταιβάζω (στεγάζω) τὰ πανιὰ, Ὀδ. Γ, 11. Π, 353. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀπωθ. «Ἱστία στέλλεσθαι», Ἰλ. Α, 433. καὶ διὰ τοῦτο καὶ «Χιτῶνας ἐστάλατεν», ἐμάζωξεν, ἀνατεσύμπιασεν τὰ φορέματά του διὰ τὴν δουλιάν, Ἡσιοδ. Ἀσπ. 288. ὄζων ἐν γένει, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω, συμμαζόνω, ἢ περιμαζόνω (συστέλλω), συντέμνω, συσφίγγω, καὶ παρ' Ἱατροῖς, προξενῶ στύψιν, ἐμφραξιν, ἢ σταματῶ τὴν διάρροιαν, τὸ αἷμα, τὰ ὑπερτροφήματα, ἀφ' οὗ καὶ, «Σ·έλλοντα, τάν, τὰ στυπτικὰ ὄζων, μέτ. στέλλομαι, περιμαζόνομαι, τραβοῦμαι ὀπίσω, καὶ ἐξαιρ. ὑπὸ φόβου, ὄζων, φοβοῦμαι, ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, Παῦλ. β'. πρὸς Κορινθ. β. «Στελλόμενοι τοῦτο», φοβούμενοι, ἐκκλίνοντες, συστελλόμενοι «Πρόσωπον στέλλεσθαι», συνάγω, ζυρόνω τὸ πρόσωπον, κάμνω ξυνὸν μούτσουνον· καὶ τροπικ. «Λόγον στέλλεσθαι», μετζόνω τὰ λόγιά μου, ὁηλ. ὁμιλῶ μὲ περισσοτέραν συστολήν, εὐλάβειαν, Εὐριπ. Βάκχ. 658. «Λόγον στειλώμεθα», παρὰ δὲ Ἰατροῖς, σπαρσικῶς συστέλλεσθαι, νοεῖσθαι, ὡς παρὰ Νικ. Ἀλεξ. 193. «Φλέβες στέλλονται» ὄζων

Στέλμα, τό, = ζώμα, Ζώνη, ζωνάριον, Ἡσύχ. ὄζων

*Στελμένια, τά, = στελμοειδεῖς.

Στελμοειδεῖς, εῖς, ἔσσα, εν. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 4. ὄζ' εὖ ὁ Πολυδ. ἐν ε'. 55. τελαμωνίοις, ἔχει· καὶ ἐν ἑ. 142. τελαμῶνια, τά, ὅπου ἐν χειρογράφοις «Τελμωνιακὰ» ἔχει. Ἔστι δὲ δέρμα πλατὺ ἢ ζώνη τις πλατεῖα, λωρί. (ἴσως παρὰ τό, στέλμα, ἢ παρὰ τό, τελαμών.)

*Στεμβάζω, = στέμβω.

*Στέμβω, ἐξαιρ. πατῶν μὲ τοὺς πόδας δυνατὰ, κλονίζω, σείω, ὄζων, ἀστεμβάστος, καὶ, στεμφυλος, στόμφος. 2) τσαλαπατῶ, κακομεταχειρίζομαι, περιῤῥίζω, ἀτιμάζω, λοιδωρῶ, καταφρονῶ, περιγελῶ, ὡς τό, πλύνειν = λοιδορεῖν.

Στέμμα, ατος, τό (στέφω). Στέφανος ἐκ φύλλων ἀφύτης ἢ ἐλαίας· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει ἢ ἄξιον κρίνεται διὰ στεφάνωμα, ὡς π. χ. ὁ στέφανος ἐκ φύλλων, τῶν ὁποίων ἐβάπτιζον, ὅσοι ἱκέτευον τοὺς μεγάλους, ἁπλώνοντες αὐτὸν εἰς τὰ γόνατά των, ἢ μᾶλλον στολισμὸς κεφαλῆς, ὡς ἱερὸς θεωρούμενος, τὸν ὁποῖον συνείθιζον τὰ φιρᾶσιν οἱ ἱερεῖς καὶ τὰ ζῶα, καὶ ὅτε ἱκέτευον ἔλεος ἢ ὑπεράσπισιν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόρτε στερεὸν περὶ τὸ μέτωπον ταινίᾳ τις πλατεῖα (τσεμπέρι) κρεμαμένη κάτω καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἔλλοτε δὲ ἐκρέμων στέφανον εἰς κλέδον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ὡς παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 14. «Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ», ὡς ἱκέτης ὁηλ. ἔρχεται ὁ Χρύσης εἰς τὸ Τρωικὸν στρατόπεδον, ἔχων ἀνὰ χεῖρας τὸν ἱκετήριον κλάδον ἐρίῳ λευκῷ περιειλημένον. Ἕως ἢ πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρά τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔστελον κήρυκά τινα ἢ πρέσβυν πρὸς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον, νὰ φέρῃ οὗτος εἰς τὰς χεῖρας ἕνα κλάδον περιειλημένον λευκὴν ταινίαν, ἢ μὲ λευκὸν μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἦν σημεῖον τῆς εἰρήνης· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. στεφέτης, ταὐτὸν τῷ, ἱκέτης· ὁ κλάδος εὐθὺς οὗτος σὺν τῇ ταινίᾳ ἢ τῷ μαλλῷ ἐλέγετο »Στέμμα, ἢ στέμματα«, καὶ ὁ φέρων αὐτά, »Ἐστεμμένος τῷ κλαδίῳ«, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 3. »Ἱκετηρίοις κλαδίοισιν ἐξεστεμμένοι« ἢ ἁπλῶς, ἱκέτης· καθὼς καὶ ὁ Πλούταρχος λέγει (εἰς Θησ. 22.)· »Τὴν δὲ εἰρησιώνην ἐνέφερουσι, κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένον, ὥσπερ τότε τὴν ἱκετηρίαν.« Ὁ ἱερεὺς οὗτος δὲ ἀντὶ τοιούτου ἱκετηρίου κλάδου, ἔφερε τὸν ἱερατικὸν αὐτοῦ στέφανον, καὶ τὴν ἱερατικὴν αὐτοῦ ταινίαν περιειλημένην περὶ τὴν ῥάβδον αὐτοῦ· »χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ« ὡς λέγει καὶ ὁ Πλούταρχος εἰς Θησ. (32.)· »Τοὺς στεφάνους δεχόμενος, ἀνέστεφε τὸ κηρύκειον· σημαίνει ἄρα τὸ »Στέμμα' ἔχων ἐν χερσὶν«, εἶχεν εἰς τὴν χεῖρά του στέφανον, ταινίαν καὶ ῥάβδον. »Στέμματα Ἀπόλλωνος«, οἱ ἐκ δάφνης στέφανοι, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἱερεῖς ἐφόρουν στεφάνους ἀπὸ τῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἀφιερωμένων δένδρων· τοιοῦτον ἐστὶ τὸ ἐν Ἰλ. Α, 28. »Στέμμα θεοῖο« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὅριον, μαλλίον, Ροτ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 13. »Ὦ στέμματα ξῆνα' ἐπέκλωσεν θεά· οὕτω καὶ ὁ Αἰσχύλ. καλεῖ στέμματα, τὰ ὅρια, ἀπὸ τοῦ στέφειν τὰς κεφαλάς. Ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὰ, στέμματα, διὰ τοῦ, ὅρια, ἀφ' ὧν γίνονται οἱ στέφανοι τῶν βασιλέων· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι, στέμμα, καὶ ὁ τῆς ἀρχῆς στέφανος, τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἡ βασιλικὴ τιμή. 2) Οἱ Ῥωμαῖοι λέγουσιν στέμμα, τὴν ἐξ εὐγενῶν γονέων καταγωγήν, ἢ τὴν ἐξ εὐγενοῦς γένους γενεαλογίαν, ὡς παρὰ Πλουτ. εἰς Νουμ. χρῆται. »Καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτο κατήγαγε τῶν στεμμάτων ἀκριβὴς διακρίνων, ἀπὸ τὰ πρῶτα γένη δηλαδή, ἀπὸ τοὺς πρώτους εὐγενεῖς. Ὁ Κοραὴς ἐνταῦθα σημειοῖ· »Στέμματα δὲ ἐκάλουν εἰ Ῥωμαῖοι τὰς τῶν εὐπατριδῶν γενεαλογίας, ἃς ἐκάλουν ἐστεμμένας τῶν πρεσβυτέρων εἰκόνες καθ' ἑξῆς ἐν ταῖς τῶν οἰκιῶν αὐλαῖς τεταμένας, ὧν ὅσῳ πλείους εἶχεν ἕκαστος ἐπὶ τοσούτῳ καὶ εὐγενέστερος ἐγνωρίζετο. Ἄλλοι λέγουσι τοῦτο, Arbre généalog., καὶ Γερμ. Stammbaum. Παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμολ., ἐν λέξ. στεφάνη, παρατηρεῖται, ὅτι τὸ στέμμα περιτίθεται καὶ περὶ χεῖρα, καὶ περὶ τράχηλον, καὶ περὶ κεφαλήν· ὁ στέφανος δὲ μόνῃ τῇ κεφαλῇ· ὅθεν

*Στεμματιαῖος, αία, αῖον. Ἐστεμμένος μὲ στέμμα, καί

Στεμματίας, ου, ὁ. Ὁ στέμμα ἔχων. Παρὰ Παυσαν. γ. 20. ἐπὶ ἀμφιβόλου σημασίας, καθὰ καὶ παρ' Ἡσυχ. τὸ, στεμματιαῖος, ἴσως ἀντὶ, ἱκέτης.

Στεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στέμμα. Μικρὸν στέμμα.

Στεμματόω, ῶ, μέλ. ώσω (στέμμα). Στέμμα περιβάλλω, στεφανόω μετὰ στέμματος, ἢ ταινίας, Εὐριπ. Ἡρακλ. 530.

Στεμφυλίδες, αἱ, παρ' Ἀθην. β'. ἀντὶ, στεμφυλίτιδες.

Στεμφυλίτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. στεμφυλῖτις, ιδος, ἡ (στέμφυλον). Ἐκ στεμφύλων κατεσκευασμένος· ὡς »Οἶνος στεμφυλίτης«, ὁ ῥητὰ τοιοῦτα διὰ στεμφύλων καὶ ὕδατος γινόμενος, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν »Λάγγυρον ἀρκτίον«, τὸ καὶ τιπουρεῖν λεγόμενον· γίνεται δὲ ὁ οἶνος οὗτος τοιουτοτρόπως· ἀφ' οὗ τραβῇ ἐκ τὸν πρῶτον εἶδος ἀπὸ τὰ πεπατημένα στέμφυλα, ἐπιχέουσιν ὕδωρ εἰς αὐτείς, τὸ ὁποῖον μένει σὺν αὐτοῖς, ἐν τῷ ληνῷ ἕως καιροῦ, καὶ οὕτω γίνεται οἱονεὶ λεπτός. »Στεμφυλῖτις ἐλαία«, ταὐτὸν τῷ, θλαστή, αἱ ζουλισμέναι καὶ θλατισμέναι ἐλαῖαι. Παρ' Ἱπποκρ. »Τρύγες στεμφυλῖτιδες«, εἶδος στεμφυλίτου οἴνου, μούστος ἐκ πεπατημένων στεμφύλων, μοῦστος λεπτός, τὸ παρὰ Διοσκορ. »Στεμφύλων ἀπόβραγμα νεοθλίπτων· ἐκ τοῦ

Στέμφυλον, τό· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληθυν. »Στέμφυλα, τὰ« (στέμβω, στείμβω). Τὰ τῶν σταφυλῶν ἀποφλάσματα, δι' ὧν μετὰ ταῦτα κάμνουσι τὸν στεμφυλίτην οἶνον, ἤτοι τὰ λέγυγρον κρασί. τὰ τσίπουρα, Γκοces (ἐπὶ τῆς ὁποίας σημασίας ἐπράχθησαν οἱ Ἀττικώτεροι τό, βρύτεα, βρύτια, Lobeck. Φρυν. σελ. 405.), Γαλην. »Καλῶ δὲ στέμφυλα τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς. 2) Τὰ ἐκπιέσματα τῶν ἐλαιῶν, ἤτοι ἡ ἀπὸ τῶν τε ῥιμμένων καὶ ἀποτελιμμένων ἐλαιῶν μάζα, ἀφ' οὗ θηλ. καθαρισθῶσιν αἱ ἐλαῖαι ἀπὸ τὰ κοκούτσια καὶ ἐκπιεσθῇ τὸ ἔλαιον, τὰ τσίπουρα τῶν ἐλαιῶν, Γκοces ἐκ τοῦ Γκαngo, Ἀριστοφ. Νεφ. 45. ταῦτα λέγονται καὶ, περιπίσματα, ἐκ τοῦ πιέζω, ἀπαβολὴ τοῦ, π. Ἐν ταῖς παλαιαῖς ἐκδόσεσι τῶν Γεωπονικῶν β'. 13. ἔνειτο »Στέμφυλα«.

Στέμφω, ταὐτὸν τῷ, στέμβω, ἀμφ.

Στέναγμα, ατος, τό (στεναζω). Ἀναστέναγμα, στεναγμός, βέγκημα.

Στεναγμός, ὁ (στεναζω). Ἀναστεναγμός, τὸ στενάζειν, βογχὴν· σφοδρὰ καὶ ἐπιτεταμένη ἐκπνοὴ μετὰ ἤχου, λύπης ἢ πάθους δηλωτική, Πιθ.

Στενάζω, μέλ. άξω· ἕτερος τύπος τοῦ στένω. Ἀναστενάζω, βεγκῶ, κυρίως πολὺ καὶ συχνάκις. 2) ἐνεργ. ῥηκῶ τινα· ὅθεν

Στεναγμάτικός, ἡ, όν. Πάντοτε στενάζων.

Στεναγμός, ὁ, ἐν (στενάζω). Στενάζων, Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1663. »Ἀνὴρ γὰρ οὐ στεναγμάτου.« 2) παθητ. ἄξιος στεναγμῶν· ὃν ἐστέναξεν, ἢ ἐφ' ᾧ στενάζουσι· περὶ οὗ ἀναστέναξέ τις.

Στεναύχην, ενος, ὁ, ἡ (στενὸς, αὐχήν). Στενὸν αὐχένα, ἤτοι λαιμὸν ἔχων.

Στεναχέω, ῶ, ἀττικ. στοναχέω.

*Στεναχή, ἡ, = στοναχή, πάνυ ἀμφίβολ., Βουτμ. Λεξιλ. β'. σελ. 271.

*Στεναχίζω, μέλ. ίσω, = στενάχω, στένω. Ἀναστενάζω, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι· Ὅμ. καὶ Ἡσ. κατὰ δὲ μέσ. ἀόριστ. ἐν Ἰλ. Η, 95. παρὰ δὲ Ἡσ. Θ, 159. ἔχουσιν ὅλοι οἱ καλοὶ κώδικες καὶ οἱ καλαὶ ἐκδόσεις, στεναχίζετο. 2) μεταβτ. στενάζω, ταλαιπώρω, ὀρηνῶ τινα, μετὰ αἰτ., Ὀδ. Α, 243. —Τὸν τύπον στοναχίζω, ὅστις θεωρεῖται παρὰ πολλῶν ὡς διάφ. ἀνάγν., ἀπαναισχύντως μὲν ὀλίγου ὁ Οὐόλφιος ἐν Ὅμ., ὑπερατπίζεται δὲ ὁ Βουτμ. Λεξιλ. Α'. σελ. 215. κτ. τὰ δὲ ἄλλα, ἴσαν, ὡς φαίνεται, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὔχρηστα μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ στεναχίζω ἢ στεναχίζω, ἡ δὲ ἀόρ. ἐσχηματίζετο ἐκ τοῦ, στοναχέω.

*Στεναχω, κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ φθόγγου, ἀχ, ἀχάω, ἕτερος κατ' ἐπέκτ. καὶ παραγωγὴν τύπος τοῦ στένω· ἄρα, στενάζω, ἀναστενάζω, πολλάκις παρ' Ὅμ., ὅστις συντάσσει συνήθ. ἁδινά, βαρέα, μεγάλα, ἢ πυκινὰ μάλα στενάχειε, προσχρώμενος τῷ μέσ. καὶ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐνεργ., Ἰλ. Τ, 301. Ψ, 1. καὶ ἀλλαχοῦ· καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ τοῦ βραστικοῦ κύκλου, ῥέζου ῥεζέτων αὐλαιτίων εἰς τὰ δάση, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρυόμενος, φυσήματος τρεχάτων ἵππων, Ἰλ. Π 391. 393. τὸ δὲ »Στοναχίσησιν, ἔστιν ἀντὶ τοῦ, ῥιμώσης, ἐπὶ πυκνῆς πληθύος, περιουσίας λπῶν, ἤτοι στριμούρας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 548. 2) ἐνεργ. ὀρηνῶ, θαυρῶ τινα, κλαίω αὐτὸν μετὰ στεναγμῶν, αἰτ. Ἰλ. Τ, 132. »Τὸν αἰεὶ στεναχίσεται· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. ἀόριστ., Ὀδ. Ι, 497. — Οἱ παλαιοὶ ἐχρῶντο μόνον τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ στεναχω, συνεχέστατα δὲ πάντων τῷ ἐνεστ. τῆς ἐνεργ. μετοχ. (υυ—)

*Στενόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Οὗτινος ἡ θέλησις ἐστὶ στενή, ὀλιγόμυθος.

Στενόβρογχος, ὁ, ἡ (στενὸς, βρόγχος). Στενὸν βρόγχον, ἢ φάρυγγα ἢ λαιμὸν ἔχων· λέγεται καὶ ἐπ' ἀγγείων, π. χ. »Στενόβροχα ἀγγεῖα«, παρ' Ἀρίστ. Ἐπίκτ. γ'. 9. εἰσὶν ἀγγεῖά τινα στενὸν λαιμὸν ἔχοντα, ὅπου χειρόγραφά τινα ἀντὶ τούτου, »Στενόστομα«, ἔχουσι.

Στενόεις, εσσα, εν· ταὐτὸν τῷ, Στενὸς, Στενακτικός, Ἡσύχ. (κατά τινας, ὑμαρτημ. ἀναγν.)

Στενοεπιμήκης, ους, ὁ, ἡ (ἐπιμήκης). Μακρύτερος παρ' ἐξ πλατύς, μακρὺς καὶ στενός, Σχολ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1235.

Στενοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ (θώρηξ). Στενὸν θώρακα, ἤτοι στῆθος ἔχων, Γαλην.

Στενοκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Στενὴν κοιλίαν ἢ ὀπὴν ἔχων. Ἀντίκατ. τῷ, εὐρυκοίλιος.

*Στενοκορίασις, ἡ (κόρη). Παρά φύσιν στένωμα τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Στενοκύμων, ονος, ὁ, ἡ (κῦμα). Στενῶς πλήρης κυμάτων, ἀπὸ τὰ περασθὰ κύματα εἶναι συνεσταλμένος, τοῦ ὁποίου τὰ κύματα εἶναι συνεσταλμένα, εἰς στενὸν διάστημα, Ἀθην. ξ', σελ. 313. »Ἰταλίας δὲ μεταξὺ κατὰ στενοκύμονα πορθμόν.«

Στενοκώκυτος, ὁ, ἡ (κωκύω), ποιητ. ἐπίθ. ὃν βαθεῖς ἀναστεναγμούς. »Στεν. τρίχες, τρίχες τόσον στερεαί, ὥστε ἐντῷ μαλάζειν πρέπει τινὰς τὸ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν πόνον, Κωμ. Α. παρ' Ἀριστ. Λυσ. 449.

Στενολεσχέω, ῶ. Μ. ήσω, ὡς τὸ στενολογέω. Ὀλίγα ἢ λεπτὰ λέγω, Ἡσύχ. ἢ φλυαρέω, ὁμιλῶ περὶ λεπτῶν, σμικρῶν πραγμάτων, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 320. »Περὶ κεφαλὴν στενολεσχεῖ«, λεπτολογεῖ, μακρὸν χωρατεύει λέγει. Ὁ Πλάτων εἰς Γοργίαν 51. μετεχειρίσθη τὸ »Σμικρὰ καὶ στενόλεσχα« ἀντὶ τοῦ, ὀλίγου ἄξια. ἐκ τοῦ

Στενολέσχης, ου, ὁ (λέσχη). Ὁ σύντομα, ὀλίγα, ἢ λεπτὰ (ξένα) ὁμιλῶν, ἢ ὁ μικρὰς καὶ ἀτόπους (ἀνοήτους) λεπταλογίας προφέρων, φλυαρῶν περὶ ποταπῶν πραγμάτων, ὡς τὸ στενολόγος, Ἀριστ. ὄρν.

Στενολεσχία, ἡ. Μικρολογία, λεπτολογία, καὶ ὀλίγη, στενὴ, σύντομος, ὁμιλία.

*Στενολογέω, ήσω, = στενολεσχέω, λεπτολογῶ.

Στενολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ταὐτὸν τῷ, στενολέσχης, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. ά.

Στενόμακρος, ὁ, ἡ (μακρὸς). Στενὸς καὶ μακρύς, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 101.

Στενοπορθμίς, ίδος, ἡ, ἐπίθ. ποιητ. θηλ. τοῦ στενοπορθμος, Ἀθην. σελ. 92. »Μετήν στενοπορθμίδι«, στενὸν πορθμὸν ἐχούτη, ἢ κειμένη εἰς στενὸν πορθμόν.

Στενόπορθμος, ὁ, ἡ (πορθμὸς). Στενὸν πορθμὸν ἔχων, στενωμένος εἰς πορθμὸν ἢ ὡς πορθμὸς, κείμενος εἰς πορθμόν, Εὐρυπ.

Στενοπορία, ἡ. Ἡ στενότης τοῦ πόρου, στενὸς πόρος, δρόμος, στενὸν πέρασμα, Δίων Κάσ. ἐκ τοῦ

Στενόπορος, ὁ, ἡ. Ἰων. στεινόπορος (πόρος). Στενὸν πόρον, πέρασμ ἢ δρόμον, ἢ στόμα ῥοῦπαι ἔχον. »Στεν χώροις«, Ησιοδ. Ἔ, 211. »Στεινόπορα, τά, τὰ στενὰ, ἤτοι οἱ στενοὶ πόροι, δι' ὧν δυσκόλως δύναται νὰ περάσῃτις στενὴ ὁδὸς ἢ ὁδεύσ· στενὰ περάσματα, Ἡρόδ. 7. 223. Ξενοφ.

*Στενόπους, εδος, ὁ, ἡ (πούς). Λεπτοὺς ἔχων πόδας.

Στενοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Στενὸν πρόσωπον ἔχων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Στενόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Στενὸν πρωκτὸν, πάτερ ἔχων.

Στενορρίνος, ὁ, ἡ, (ῥίς). Στενὴν ῥῖνα, μύτην ἔχων, στενομύτης, Θεοφύλ. προτοσπκσὰρ. ὁ. 13.

*Στενορρύμη, ἡ (ῥύμη). Στενὸς ῥύμος, σοκάκι. (Ε)

Στένος, εος, τὸ (στενὸς). Στεῖνος, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 512. «Ξυμπέρσει, σωφρονεῖν ὧδε στένει.»

Στενός, ἡ, όν. Ἰωνικ. στεινός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρρ. στενῶς· ἀντίκειται τῷ, εὐρύς, ἢ πλατύς. Ὀλίγοι πλίνθοι ἔχουν, π. χ. στενὸν χωρίον, στενὸς δρόμος, στενὴ ἔχυμα, Ξενοφ. «Πόρος στενὸς,» Ἡρόδ. «Ἐξ εὐρέος συνάγεται εἰς στεινὸν πόρον,» στενὸν πέρασμα, οἷον τὸ τῶν Θερμοπυλῶν· καὶ ἐντεῦθεν «Στενά, τὰ, τὰ στενὰ περάματα, στενὴ ὁδὸς ἢ εἴσοδος, στενόπορος τόπος,» Ἡρόδ. 7. 223. καὶ Ξενοφ. «Πλεῖν εἰς τὰ στενά· Θουκυδ. ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰς Θερμοπύλας· εἰ παλαιοὶ ἔλεγον ὀνονύμως ἐπὶ στενῶν διόδων τὸ, στενά, καὶ πύλας· ἔτι δὲ λεκτέον. 2) περιωρισμένος, μεταφορ. ὀλίγος, ἀλλιπὴς, φειδωλὸς, λιτὸς, Πλουτρχ. εἰς Ἀλέξ. 15. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, (κατὰ τοὺς ἀρχαίους Γραμμ. τὸ, στενοὶ ποιεῖ, καθὼς τὸ, κενὸς, τὸ συγγρ. καὶ ὑπερθ. ἐκ τοῦ ο μικροῦ, στενότερος, στενότατος, ἴσως ἐξ αἰτίας τοῦ ἀρχαιοτ. Ἰων. τύπου, στεινός. ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σλ. 254. Τὸ, στεινότερος ἔχει ὁ Ἡρόδ. 7. 175.)

Στενόσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Στενὴν ὠΐαν ἔχων· ἀντίκειται τῷ, πλατύσημος. «Ἐν ᾗσι στενόσημοι,» ἡ, ἡ στενόσημος, ἄνευ τοῦ, ἐσθής, ἡ στενὴν ὠΐαν ἔχουσα, Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. α'. 24. ἴδε ἐν τῷ πλατυσήμος.

Στενόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Στενὸν στόμα, ἢ τρύπαν ἔχων.

Στενότης, ητος, ἡ (στενός). Τὸ εἶναι τοῦ στενοῦ. Ξεν. Κυνηγ. 3'. 14. 2) μεταφορ στενοχωρία, ἀνάγκη· ἔτι δὲ, μικρότης, ὀλιγότης, ἔλλειψις, φειδωλότης, Ἰωσήπ. ἀρχ. ιβ'. ζ'. 5.

Στενοτραχηλος, ὁ, ἡ (τράχηλος). Στενὸν τράχηλον, λαιμὸν, ἢ στενὴν τραχηλιὰν ἔχων.

Στενοφλεβοτόμος, ὁ (φλεβοτόμος). Εἶδος στενοῦ φλεβοτόμου ὀργάνου, Παῦλ. Αἰγιν. ς'. 8.

*Στενοστρέφω, ταὐτὸν τῷ, στρεπτοστρέφω, Ἡσύχ. ὡς τό, στενὸν, ταὐτὸν τῷ, στηθος, ὅθεν καὶ στενοῦς ἐσήμαινεν, ὡς φαίνεται, τὸ στῆθος.

Στενοφυής, έος, ὁ, ἡ (φυή). Ἐκ φύτεως ἢ φυσικῆς στενὸς ἢ λεπτὸς ὤν, Ἀλεξις παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. σελ. 140. «Εὔβοια πέμπτη στενοφυής.»

Στενοφυλλία, ἡ, Ἡ τῶν φύλλων στενότης, ἢ τὸ στενὰ φύλλα ἔχειν· ἐκ τοῦ

Στενόφυλλος, ὁ, ἡ (φύλλον). Στενὰ φύλλα ἔχων, ἀντίκειται τῷ, πλατύφυλλος

Στενόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Στενὴν, ἤτοι ὀξεῖαν καὶ ἀδόνατον φωνὴν ἔχων, Πολυδ.

Στενοχωρέω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ, στενοχωρέομαι, οῦμαι. Στενὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, εἰς στενὸν χῶρον εὑρίσκομαι, εἰς στενοχωρίαν εὑρίσκομαι, ὑπὸ στενοχωρίας θλίβομαι, Ἀθην. ιγ'. σλ. 582. «Ὃς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥᾳδίως, ἀλλὰ στενοχωρῶν, εἶπεν· εἰς στενὸν χῶρον, τόπον ἐμποδίζομενος, χρονίζων· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ στενότητος τόπου βιάζομαι, συνθλίβομαι, στρυμνοῦμαι, συμφίγγομαι· καὶ μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ εἰμὶ, ἀπορῶ, μετὰ θαυμ. παρ' Ἱππικρ. παραγγ. 3. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἐνεργ., ἀντὶ τοῦ, θλίβω, βιάζω τινά· ἐκ τοῦ

Στενοχωρία, ἡ, ἑος, ἡ, = στενόχορος, Lobeck Φρυν. σελ. 185.

Στενοχωρία, ἡ. Στενὸς χῶρος, στενὸς τόπος, στενὸν διάστημα τόπου· ἀντίκειται τῷ, εὐρυχωρία, Ξενοφ. Ἑλλ. α'. γ'. 6. «Ποταμοῦ στενοχωρίαι, δυσχωρίαι, δυσπορία, διό τε τὴν στενότητα καὶ τοὺς βάθους τοῦ ποταμοῦ· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, περιόρισις, περιορισμὸς, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ἀνάγκη, ἀγωνία, ἀμηχανία, ἀθημονία, ἀπορία, μικροψυχία, πλῆξις (στελέτ, Τουρν.). Παρ' Αἰλιαν. π. Ἱστορ. β'. 40. «Ἰδίου στενοχωρίαν, τὸ στενὸν, ἤτοι μικρὸν καὶ ὀλιγοχρόνιον τῆς ζωῆς, μικροβιότητα· ἐκ τοῦ

Στενόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Στενὸν χῶρον ἔχων, στενὸς· ὁ μικροῦ χώρου ἤτοι διαστήματος ὤν, ἀντίκειται τῷ, εὐρύχωρος. 2) μεταφορ. περιωρισμένος· στενοχωρημένος (σκελετισμένος)· ἐν ἀμηχανίᾳ, ἢ ἀνάγκῃ εὑρισκόμενος.

Στενόω, ῶ, μέλ. ώσω, Ἰων. στενεώω (στενὸς). Στενὸν ποιῶ· καὶ μεταφορ. στενοχωρῶ, βάλλω τινὰ εἰς τὰ στενά. Παθητ. στενόομαι, οῦμαι, στενὸς γίνομαι ἢ εἰμὶ· ὅθεν ἐπίρ. «Ἐττενομένως ἔχῃ α, μετὰ στενοχωρίας, ἤτοι ἐλλειψίως τῶν ἀναγκαίων ἕξῃ.

*Στεντόρειος, εία, εον. Ἀνήκων εἰς τὸν Στέντορα, ὅθεν «Στ φωνὴ,» φωνὴ παρὰ μεγάλη, ἐκ τοῦ γνωστοῦ Στέντορος, ὅστις ἐφώναζεν ὅσον ἄλλοι 50 ἄνθρωποι ὁμοῦ, Ἰλ. Ε. 785.

Στενυγρός, ή, όν (στενόω)· Ἰων. ἀντὶ στενὸς, Σιμωνίδ. «Στενυγρῇ συμπετῶν ἐν ἀτραπιτῷ μούνους ὄρνιχα παρ' Ἱπποκρ. «Στενυγρώσιαν, στενώσεις, στενὸν ποιήσεις, στεγνώσεις, συστείλεις, συμμαζώξεις· καὶ «Στενυγροχωρίη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στενοχωρίη, στενότης. Ὅτι δὲ τὸ, ὑγρὸς, ἐν τῇ συνθέσει ταύτῃ δὲν ἔχει χώραν, τὸ ἐπισημείωσε καὶ ὁ Γαληνός. «Στενυγρὴ, ἡ, προσυπακ. τοῦ, ὁδὸς, ταὐτὸν τῷ, στενότης, στενὸς τόπος, στεγνότης, στενόπορος, διεξοδος, Οἰκόμενος παρ' Εὐτεβ. ε'. 26.

*Στενυγροχωρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ στενοχωρία· ἴδε ἐν τῷ, στενυγρός.

Στενυγρόω, ῶ, μέλ. ώσω (στενυγρός), Ἰων. ἀντὶ στενόω· ἐξαιρ. τὴν ὑγρασίαν ἢ τὴν ῥεῦσιν ἐμποδίζω, συσφίγγω, ξηραίνω. Ὁ Γαληνὸς ἐν Γλωσσ. ἔχει «Στενυγρῶται, στεγνῶται· τινὲς δὲ τὸ συναγωγεῖ τὸν ὑγρὸν τὰς διεξόδους καὶ ξηραίνει·» ὁ δὲ Ἔρωτιανὸς «Στενυγρῶσαι, ἀποστεγνῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινὰ, ἐν ᾧ ὑγρασία ἐστίν.

Στενόω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργητ. κατὰ δὲ τὸν Reisig παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1710. καὶ κατὰ τὸν μέλ. στενῶ. Ἰωνικ. στεινόω (στενὸς). Κυρίως, στενὸν ποιῶ, στενόω, συσφίγγω, ἐξαιρ. στουπόω, γεμίζω, θλίβω τι, γεμίζω ὡς εἰς τὸ χείλος, καὶ οὕτω κάμνω αὐτὸ στενὸν, ὥστε νὰ μὴ χωρῇ πλέον· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, στενᾶξαι, διὰ τοῦ πλῆξαι καὶ παῖσαι, διότι, γεμίζων τέ τις, ἵνα καλῶς γεμισθῇ, πλήττει καὶ παίει αὐτὸ· καὶ αὐτὴ ἡ σημασία φαίνεται, ὅτι ἔστιν ἡ πρωτη· καὶ ὁ ἦχος ἔπειτα, ὅστις προξενεῖται ἐν τῷ γεμίζειν μετὰ πλήξεως καὶ παίσεως σῶμά τι, ὅθωσε τὰς πρώτας ἀφορμὰς διὰ νὰ ἐκφράσωσι μὲ τὴν ἰδίαν λέξιν τὸν ἐκ τοῦ διὰ λύπης καὶ πόνου ἢ δυσκολίας ἐστενωμένου στήθους ἐξερχόμενον ἦχον τῆς ἐπιφοῆς, τὸν στεναγμόν. Αὐτὴν τὴν ἰδίαν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ, γέμιση, γεμίζειν, γεμᾶτον πιεῖν, ἀλλ' εἶχεν ποτὲ καὶ τὴν σημασίαν τοῦ στένειν, στενάζειν, ἀναστενάζειν, διότι οἱ Ἀκτῖοι τὸ στένειν, διὰ τοῦ gemere ἐκφράζουσι. Παθητ. στένομαι, Ἐπικ. στείνομαι (ὄρα στείνω), εἶμαι στενὸς, ἢ πυκνὰ γεμᾶτος, παρὰ γεμᾶτος, γεμᾶτος ὡς εἰς τὸ χείλος, παρὰ φορτωμένος, Αἰσχ. καὶ Εὐρ. 2) στεναζω, ἀναστενάζω, στεναγμοὺς ἐκβάλλω, βογκῶ, Ἰλ. Κ. 16. Ὀδ. Φ. 247. «Μέγα δ' ἔστενε (κατὰ) κυδάτιμον κῆρυ· καὶ ἀλλαχοῦ· λέγεται καὶ ἐπὶ βαθέων, κωφῶν κρότων φυσιολογουμένων κυμάτων, Ἰλ. Ψ. 230. «Ὀδ' (πέντος) ἔστενεν. β) ἀναστενάζω διά τι, μετά τινος. Αἰσχ. Προμ. 397. Εὐριπ. Ἱφ. Αὐλ. 359. Ἄλκ. 237. Φοίν. 1434. γ) παρὰ τοῖς μεταγν. ποιητ. καὶ ἐνεργ. ταλανίζω, μετὰ αἰτιατ. καὶ ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. σημασ. κατὰ παθ. διαθ. παρ' Αἰσχ. Περσ. 62. Θήβ. 870. — Ὡς ἀποθετ. εὑρηται τὸ στένομαι μόνον παρ' Εὐριπ. — (Ὁ τρόπον ἐν τῇ Ἰωνικ. τύπῳ, στείνω, ἐπικρατεῖ ἡ κυρία σημασ. τοῦ στενὸν ποιεῖν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Ἀττ. στένω ἔστι πολλῷ εὐχρηστότερα ἡ μεταφορ. σημασ. στενάζω, μάλιστα δὲ παρ' Ὁμ. ἔχει τὸ στένω μόνον τὴν κυρίαν σημασ. τούναντίον δὲ τὸ στένω τὴν μεταφ. σημασ. ἡ δὲ συγγενεία ἀμφοτέρων τῶν λέξεων προέρχεται, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ἐκ τοῦ ὁμοιάζοντος ἦχου ἑνὸς διὰ τὴν παραγέμωσιν κινδυνεύοντος νὰ σπάσῃ σώματος καὶ τοῦ φυσικοῦ φθόγγου ἑνὸς ὑπὸ πόνου, λύπης καὶ τῶν τοιούτων στενοχωρουμένου στήθους ἑνὸς ἀναστενάζοντος· παραβλ. γέμω καὶ τὸ ἐκ τούτου Λατιν. gemere.)

Στενώδης, εος, ὁ, ἡ (στενὸς, εἶδος). Ὅμοιος στενῷ, κατὰ τὸν τρόπον στενοῦ, στεναΐδης· ὀλίγον στενός· Ἀνώνυμ. περίπλ. Εὐξ. Πόντ.

Στενωμα, ατος, τὸ (στενόω). Τὸ ἐστενωμένον, ἢ στενότης, στενάδα.

Στενωπαρχος, ὁ, ἡ (στενωπὸς, ἄρχω). Ὁ ἄφορος τῶν στενωπῶν, ὁ ἐποπτεύων ῥύμης καὶ ἀμφόδου τινος, ἑνὸς μεγαλλᾶ· ἐκ τοῦ

*Στενωπή, ἡ, σπαν. ἀντὶ, στενωπὸς, αὐθ. Θηλ.

*Στενωπίον, ἡ, στενωπεῖον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ στενωπὸς, Ἰακ. Ἀχ. Ταρ. σελ. 982.

Στενωπὸς, ὁ, ἡ (στενὸς). Στενὸς, στενοχωρημένος, ἐστενωμένος, περικεκλεισμένος· ἐξαιρετως δὲ προσυπακούεται τὸ, ὁδὸς, ἡ καὶ παράκειται αὐτῷ, καὶ σημαίνει τὸ, στενὴ ὁδὸς, στενὸς τόπος, δρόμος, στενάδα, ταὐτὸν τῷ, στενὸν· ποιητ. στενωπὸς, Ἰλ. Ψ, 416. καὶ 427. Π. 145. Μ. 234. «Στενωπὸς γὰρ ὁδοῖσι Παρ' Ἀρίστ. Ἀναβ. ς'. 22. ταὐτὸν τῷ, στενὴ πάροδος, στενόπορος, στενὸν πέρασμα, τὰ στενὰ, στενὴ ὁδὸς, πύλαι· Παρ' Αἰσχύλ. Προμ. 304. «Στενωπὸς ἁλάσσιστα, πορθμὸς, στενὸν μέρος θαλάττης· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλων. ἀργ. β'. 333. «Ἀλὸς στενωπίον· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Μ. 234. «Ἡμεῖς δὲ στενωπὸν ἀμπλέομεν, τὸ μεταξὺ σκύλλης Σικελίας καὶ Ἰταλίας στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης, τὴν στενὴν τῆς Μεσσήνης θάλασσαν, ἔνθα ἡ Σκύλλη καὶ Χάρυβδις. Φέρεται ἔτι καὶ τὸ, στενωπὴ, ἡ, ἀντὶ τοῦ, λαύρα, ῥύμη στενὴ. «Ἡ Σαμιακὴ λαύρα, στενωπὴ ἦν παρὰ Σαμίοις,» ἐν τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς Περιπλ. σελ. 61. (Ἐκδ. Γρονοβ.), ὅ τινες παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 540. ἀντὶ τοῦ, στενὴ, ἠθέλησαν τάξαι. Ἀκόλουθον δὲ σημαίνει τὸ, ἀγυιὰ, ἄμφοδος, δρόμος, ὁδὸς ἐν τῇ πόλει (σοκάκι, Τουρν.), προς ἀντιδιαστολὴν τῶν πλατειῶν, Διογέν. Δαέρτ. καὶ Πλούτρχ. εἰς Ποπλικόλ. 30. ἔτι δὲ καὶ, μαχαλᾶς, ὡς τὸ, λαύρα, ῥύμη, τόπος ὅλη πόλεως περικλεισμένος ἀπὸ οἰκίαι. (φυσικώτερον εἶναι τὸ νὰ ἐκλάβῃ τις ταύτην τὴν λέξιν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ, στενὸς καὶ ὠῆ ἢ ὀπή, παρὰ τὸ ἀποστενοῦσθαι πρὸς τὰς στενωποὺς τοὺς τῶν βλεπόντων ὥτας, ὡς φησιν ὁ Εὐστάθ. παρέξ νὰ θεωρῇ τις τὴν ἐκταλήξιν, ωπὸς, ὡς ἐπιθετικὴν ἐκταλήξιν κατὰ παραγωγὴν, ἀντὶ, οπὸς, οψ = αξ, οξ.)

Στένωσις, εως, ἡ (στενόω). Στένωσις· καὶ στενότης, στενάδα· ἴδε καὶ, στένος.

Στεπτήρευς, ὁ, ἡ (στέφω). Εἷς στέψιν ἀνήκων· ἐπιτήδειος εἰς κατασκευὴν στεμμάτων. «Στεπτήρια, τὰ, πρωτοπαθ. τοῦ, ἔρια, σκυτὸν τῷ, στέμματα· ἢ καθ' Ἡσύχ. «Στεπτῆρα, στέμματα, ἃ οἱ ἱκέται ἐκ τῶν κλάδων ἐξέπτοντο,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στακτός, ή, όν (στέφω). Ἐστεμμένος, ἐστεφανωμένος, Ἀναλέκτ. ε. σελ. 223. καὶ 254. «Στεπτοῖς προθύροις», καὶ «Στεπτὸν πατρᾶον.

Στέργανος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, κόπρος· τὸ Λατ. stercus, Ἡσύχ.

Στέργηθρον, τό (στέργω)· ταὐτὸν τῷ, ψίλτρον, καί, στοργή. Ἐρωτισμός, μέσον διεγερτήριον πρὸς ἔρωτα· ποιητ. καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως, Αἰσχύλ. Προμηθ. 492. «Ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι. πόα τις, χόρτον τι, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο ὡς μέσον ἔρωτος, Διοσκορ. δ'. 92.

Στέργημα, ατος, τό· ταὐτὸν τῷ, στέργηθρον, Σοφοκλ. Τραχ. 1138. ποιητ.

Στεργοξύνευνος, ὁ, ἡ (στέργω, σύνευνος). Τὸν σύνευνον στέργων, ἀγαπῶν τὸν συγκοιμώμενον, τὸν σύζυγον ὑηλ. ἡ τὴν σύζυγον, Λυκόφρ. 935.

Στέργω, μέλ. ξω· μετὰ τοῦ σπανίου β'. παρακ. ἔστεργα, Ἡρόδ. 7, 104. Ἀγαπῶ· ἐξαιρ. λεγόμενον ἐπὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων, καθὼς καὶ ὁ Φαβωρῖνος ἔχει· «Στέργω κυρίως ἐπὶ τοῦ ψυσικοῦ ἔρωτος, καὶ μὴ ῥᾳδίως καταλυομένου· ἀφ' οὗ στοργή, καὶ φιλοστοργία, ἐπὶ πατέρων, καὶ μητέρων καὶ παίδων». Ξενοφ. Οἰκον. ς'. 24. «Ὁ Θεὸς — τὴν γυναῖκα τοῦ στέργειν τὰ νεογνὰ βρέφη πλείονα ἐδάσατο, ἢ τῷ ἀνδρὶ» ἐν γένει, φιλῶ, ἀγαπῶ, βλέπω μὲ καλὸν ὄμμα τινά, ἢ ἔχω ὄρεξιν, ἡδονὴν εἴς τι, π. χ. «Στέργειν ἀνοίγειν», Ἡρόδ. 7, 104. Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. 5. 19. «Φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων, στέργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων» καὶ ἐν Κυνηγ. ς'. 11. ἐπὶ τῶν ἀνιάτων «Τὰν διδόντα τὰ ἐπιτήδεια στέργουσιν» σπανίως ἐπὶ ἐρώτων, ὡς παρὰ Πλουτρχ. «Τὴν ἀδελφὴν ὑπερηνέσ ἐστέργεν» καὶ Ἡρόδ. 7, 69. «Τὴν μάλιστα στέρξας τῶν γυναικῶν Δαρείου» καὶ Μοσχ. 6, 8. 2) εὐχαριστοῦμαι, εὐχαριστημένος εἰμί, ἀρκοῦμαι· ὡς τὸ ἀγαπῶ, Σοφ. Ο. Η. 7. καὶ πελλάκις αὐτὸ τοῦ, ὑποφέρω, α) μετὰ αἰτ. «Στέργειν παρόντα», εἶναι εὐχαριστημένος μὲ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, τὰ ὑποφέρω, Wess. Ἡρόδ. 9, 117. «Στέργε τὴν γυναῖκα», ὑπόφερέ την, Σοφ. Τραχ. 486. «Στέργειν τὰ κακά». ὑποφέρω τὴν δυστυχίαν μου. β) συνδ. μετὰ δοτ. «Στέργειν τοῖς παροῦσι κ. τ. τ.», Valck. Φοιν. 1679. «Τῇ ἐμῇ τύχῃ στέρξων», Πλατ. Ἱππ. μείζ. σλ. 295. Β. «Στέργω σκοροδάλμῃ», Ἀριστοφ. 3) ποιητ. ὡς εὐ, εὐχομαι, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἀφίεμαι, δέομαι, ἁπλῶς, ἢ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. ὡς παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1094. «Καὶ τὸν ἀφρυτὸν Ἀπόλλω, στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν ἐμοὶ τῇδε» καὶ Οἰδ. Τυρ. 11. «—τίνι τρόπῳ καθέστατε δεσπότες, ἢ στέρξαντες;» ὕβρ. «Στέρξον», κάμε μου τὴν χάρη.

Στερέμνιος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. στερεμνίως, ταὐτὸν τῷ, στερεός, ποιητ. ἐτυ δὲ καὶ παρὰ Διογ. Λαερ. 10, 46. 48. καὶ παρὰ Πλάτ. Ἐπινομ. σελ. 981. Δ, ἔνθα ἐστὶν ἐπιπεδόνου γένους· ὕβρ.

*Στερεμνιόω, ποιητ. ἀντὶ, στερεόω. Παθ. γίνομαι ἢ εἶμαι στερεός.

*Στερεμνιώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τῆς φύσεως τῶν σκληρῶν σωμάτων ὤν, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. σελ. 1012. «Ταύτασιας στερεμνιώδης».

Στερεογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (στερεὸς, γνώμη). Στερεὰν, ἢ σκληρὰν γνώμην ἔχων, ταὐτὸν τῷ, στερεόφρων.

Στερεοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Στερεὰν, σκληρὰν καρδίαν ἔχων.

Στερεομετρέω, ῶ, μέλ. ήσω. Τὰ στερεὰ σώματα μετρῶ· ἐκ τοῦ

Στερεομέτρης, ου, ὁ (μετρῶ). Ὁ τὰ στερεὰ σώματα μετρῶν· ὄδων

Στερεομετρία, ἡ. Ἡ κατανόησις τῶν στερεῶν σωμάτων, ἐξαιρ. ἡ κατανόησις ἑνὸς σώματος κατὰ μῆκος, πλάτος καὶ βάθος· ὄδων

*Στερεομετρικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς στερεομετρίαν. «Ποὺς στ.», ὁ κυβικός.

Στερεοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στερεὸν ἢ σκληρὸν ποιῶ, στερεόω.

Στερεός, ά, όν· καὶ συναλ. στερρός. Σκληρὸς μὴ ἐλαστικὸς ἢ μαλακός, π. χ. σίδηρος, λίθος, Ὀδ. Τ, 404. καὶ ἐκτενῆς, συμφώνως τεντωμένος, ταυσμένος, κορδωμένος. roide, π. χ. βοεὰι, Ἰλ. Γ, 493. ἔτι δὲ, στερεὸς, γερός, εὔρωστος, ἢ ἀκλόνητος καὶ ἀμετακίνητος ἱστάμενος, ἀσάλευτος, Ἡρόδτ. καὶ συνήθ. μεταφ. ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος, σκληρός, βορὰς, Ἰλ. Μ, 267. «Στερεοὶς ἐπέεσσιν, μὲ σκληροὺς λόγους». Ὀδ. Ψ, 103. «σοὶ δ' εἰσὶ ἀρηΐδη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοισιν, εἶναι σκληροτέρα καὶ ἀπὸ τὴν πέτρα» ἀντίθ. τῷ, μαλθακὸς ὥσπου καὶ τὸ ἐπίρρ. στερεῶς, στερεὰ, ἀποφασιστικῶς, πεισματικῶς, Ἰλ. Ι, 510. Ψ, 42. 715. Ἴμν. Ἀφρ. 25. Δήμ. 330. «Στερεῶς ἀρεῖσθαι, ἀποκεῖσθαι· κυρίως, «στερεὰς καταδήσαι», ἐπετάσθαι», Ὀδ. Ξ, 346. Ἰλ. Κ, 263. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μὴ κοῖλος, πλήρης, μεστός, γεμάτος, ὡς παρ' Ἀριστοτ. «Τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα κοῖλα· τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα στερεά· αὐτὸ καὶ παρὰ Θεοφράστ. «Ἔτι δὲ ὁ μὲν κάλαμος ἄρρην, στερεός· ὁ δὲ θῆλυ, κοῖλος». 2) ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ λέγεται «στερεὸν σῶμα», τὸ μῆκος, πλάτος, καὶ βάθος ἔχον σῶμα. «Στ. ἀριθμὸς», ὁ κυβικός. (τὸ, στερεὸς ἀνήκει εἰς τὸ πρωτότυπον ἑστημα, καὶ ἐν-εὐθεῖ ὁ παρ' Ἀττ. εὐχρηστότερος τύπος, στερρός, ὅπερ ὁρᾶ.) ὄδων

Στερεόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Στερεὰν, σκληρὰν σάρκα ἔχων, ἢ συνιστάμενος εἰς τοιαύτην σάρκα. Ἱπποκρ.

Στερεότης, ητος, ἡ (στερεός). Τὸ εἶναι τοῦ στερεοῦ· ἰσχυρότης, σκληρότης.

Στερεόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Στερεόν, ἄκαμπτον φρόνημα, χαρακτῆρα ἔχων· ταὐτὸν τῷ, στερεογνώμων, Σοφοκλ. Αἴ· ὁ Ὅμηρος ἀντὶ τούτου «κραδίη στερεωτέρη λίθοιον» εἶπεν.

Στερεόω, ῶ. Μ. ώσω (στερεὸς). Στερεὸν, ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸν, σκληρὸν ποιῶ, στερεώνω, κυρίως τε καὶ μεταφρ. Μέσ. Ξενοφ. ἡ. ἡ. ἐ. «Βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἱδρώτων τὰ σώματα στερεοῦσθαι». «Ἡ ἐστερεωμένη», ἡ ξηρὰ, ἡ τραφερὰ, ἀντίθ. τῷ, θάλασσα, ὑγρὰ, ἡ.

Στερεόω, ῶ. Μ ήσω· ἡ καὶ, ίσω, Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 850. Ἰακ. Ἀ. Π. σελ. 680. 711. ὄδων ἐν Ὀδ. Ν, 262. ὁ ἀπαρμπτ. ἀόρ. στερέται· ἀπαξκπλῶς δὲ ὁ τύπος στερίσαο ὄσει κατὰ τὸν ἑστ. εὐχρηστότερος ἢ τὸ, στερέω. Ἐν γένει, εὐχρηστοτέρα πάντων τὸ παθ. στερίομαι, στερεῦμαι, στερίσκομαι, ὡς καὶ ὁ ἕτερος τύπος στέρημαι, ὅστις καὶ αὐτὸς πῆρηται μὲν πολλαχ. ἔχει δὲ παρασημαινόμενόν τι (περὶ οὗ ὁρ. κατωτέρω). Μεσ. στερήσομαι. Θουκ. 3, 2. Ξεν. Ἀναβ. 1, 4, 8. 4, 5, 28. Παρακ. ἐστέρημαι. Ἀόρ. ἐστερήθην, Πινδ. πρβ. Εὐρ. Ἑκ. 623. Porc. Κύρ. Φοιν. 1277. Schaef. Λογγ. σελ. 364. Σημείωσ. ὄδε, ὑστερῶ, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τι, εἴτ. προσπ. καὶ γεν. πράγμ. Ὀδυσ. Ν, 262. «Οὔτε μὲ στερέσαι τῆς λιπέος ἤθελε πάσσης». Ξενοφ. Κυρουπ. β'. 16. «Τῆς κεφαλῆς στερηθήσεσθαι· καὶ Ἑλλην. γ'. 4. 8. «Ἐστερημένοι χώρας πολλῆς καὶ πόλεων· καὶ ἐν β'. 4. 2. «Οἷον ἐλπίδων ἐμαυτὸν στερήσαιμι· καὶ ἐν α'. δ'. 6. «Ἀπόντα αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς πατρίδος», ἀντὶ τοῦ, ἐξόριστον ἐποίησαν· ἔτι δὲ καὶ, ἁρπάζω, ἀφαιρῶ, μετὰ αἰτ. πράγμ., π. χ. μισθὸν κ. τ. τ. Παθ. Ὑστερούμαι ἀπό τινος πράγματος, τιν., ὁρ. ἀνωτέρω καὶ Ἡρόδ. 6, 117. 9, 50. 62. «Ὅρα εὐεξοδιώτερον περὶ τοῦ, στέρομαι ἐν οἰκείῳ τόπῳ» (τὸ, στερέω, ἐφ' ὅσον σημαίνει τὸ, ἐρημόω, δύναται νὰ θεωρῆται ὡς συγγεν. τῷ, στερεός, στερρός, στέριφος, sterilis.)

*Στερεώδης, ὁ, ἡ (στερεὸς, εἶδος). Στερεοῦ εἴδους ὤν.

Στερέωμα, ατος, τό (στερεόω). Τὸ ἐστερεωμένον, στερεὸν γεγενημένον· τὸ πεπυκνωμένον ἢ πεπηγὸς καὶ στερεὸν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τῇ Θείᾳ Γραφῇ, ὁ οὐρανὸς, Firmamentum· ἐξαιρ. βάσις, θεμέλιον, ἔρεισμα, ὀχύρωμα, κραταίωμα, ἐπὶ τῶν κατ' ἰσχὺν ὑπερβαλλόντων· ἔτι δὲ = στέρια. 2) ὁ Νεμέσιος ἐν σελ. 122 ἔχει. «Τὰ στερεώματα τῶν εὐθυγράμμων σωμάτων, ἐπὶ τῶν σχημάτων τῆς Γεωμετρίας τῶν στερεῶν σωμάτων τῶν ἐξ εὐθειῶν γραμμῶν συνιστημένων, οἷον ὁ κύβος, τὸ ὀκτάεδρον, κ. τ. τ. καθόλου δὲ παρὰ Μαθηματικοῖς λέγεται στερέωμα, καὶ στερεὸν, τὸ ἐν μέσαις τοῖς διαστάσεσι τὸ εἶναι ἔχον, δηλαδὴ, ἐν τῷ πλάτει, ἐν τῷ μήκει, καὶ ἐν τῷ βάθει.

Στερεώσις, εως, ἡ (στερεόω). Τὸ στερεοποιεῖν, ὀχύρωσις, ἀσφάλισις.

*Στέρημα, ατος, τό (στερέω). Τὸ ἀστερηθέν, ἁρπαγέν, ἁρπαγθέν, ἡρπασμένον, ἐστερημένον πρᾶγμα.

Στέρησις, εως, ἡ (στερέω). Ἡ πρᾶξις τοῦ ἀφαιρεῖν καὶ ἁρπάζειν τι· ἀφαίρεσις, ἁρπαγή, δήμευσις, ἔλλειψις πραγμάτος τινος, ὃ εἶχέ τις πρότερον εἰς τὴν ἐξουσίαν του καὶ τὸ ὑπάρχειν ἄλλοι· τὸ μὴ ἔχειν ὅ εἰχέ τίς ποτε· ἢ ἀκόλουθον τὸ μὴ ἔχειν τι, ἢ ἔλλειψιν πάσχειν τινός 2) παρὰ Γραμμ. ἡ φιλοσόφοις, ἡ ἀπόφασις, ἡ πρᾶξις· ὄδων

Στερητικός, ή, όν· καὶ ἐπίρρ. -κῶς. Ἀνήκων εἰς στέρησιν, στερὰν, ἀφαιρὸν, ἁρπαγὴν ἔχων· 2) ἀποφατικὸς, ἀρνούμενος· ἀποφατικὸς, ἀρνητικὸς· ἀρνητικὴν σημασίαν ἔχων. «Στερητικὴ πρότασις», παρ' Ἀριστοτ. ἀντίθεσις τῇ, καταφατικῇ. καὶ καταφατικῶν. Οὐσιάσεις στερητικὰ, τὰ διὰ τοῦ στερητικοῦ α συνθετα, οἷον «ἄθεος, ἀπαίδευτος», τὰ ὁποῖα σημαίνουσι στέρησιν δικαιοσύνης, παιδείας, δηλαδὴ τοῦ μὴ δικαίου, μὴ πεπαιδευμένου· ἢ καὶ ἄλλως λεγόμενα εἶτε ἕξεων, δίκαιος, πεπαιδευμένος, κ. τ. λ.

Στερίζω, ταὐτὸν τῷ, στερίσκω, πολλ' ἐπὶ Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπ. Ῥ. 1, 850.

*Στέριπος, ἀντὶ, στέριφος, λέγει ὁ συνήθ παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 1185.

Στερίσκω, ἕτερος τύπος τοῦ στερέω, παρ' Ἀττ. κατὰ τὸν ἐνεργ. καὶ παθ. ἐνεστ. πολλῷ εὐχρηστότερος· κατὰ δὲ παθ. ἀόριστ. μετὰ γεν. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡρόδ 4, 150. 7, 162.

*Στερίφομαι, εύσομαι, μέσ. Ἀποθ. (στέριφος) 2.) Εἰμί, μένω ἄκαρπος, ἄγονος.

*Στερίφνός, ή, όν, = στέριφος, Γραφ.

Στεριφοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στερεὸν ἢ σκληρὸν ποιῶ· ἐκ τοῦ

Στέριφος, ίφη, ιφον, = στερὸς, στερεὸς, Σκληρὸς, πυκνὸς, ἠπεπανωμένος, πηκτὸς, στιπτὸς, πεπηγὸς· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γῆς, ἐδάφους στερρώδους, Θουκυδ. ς'. 101. «Ἡ πηλώδης ἢ καὶ στεριφωτάτων· ὄδων 2) ταὐτὸν τῷ, στέριος, ἄγονος, ἄκαρπος, ἄτεκνος, ὁ ἀνίσχυρος ἢ γυναικὸς εἰς γόνον· καὶ συνήθ. ἐπὶ γυναικός. «Στέριφη», ἡ, ταὐτὸν τῷ, στεῖρα, ἡ μὴ τεκοῦσα μηδὲ τίκτουσα, παρὰ τὸ στερεὰν ἔχειν τὴν μήτραν, κατὰ Σουίδ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 628. Ruhnk. Τίμ. σελ. 259. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἔτι «Στεριφευομένη, παρθενευομένη, ἀπὸ τοῦ, στεριφεύομαι, 3) λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ πλοίου, ὅ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέρσους

καὶ τό, στειρα. «Ταῖς ἐπωτίσι καὶ ταῖς στειρώσις ἀποφήνας εὐρώστους τὰς φρονίδωσι», παρὰ Σουίδ. ἐν λ. Ἐπωτίσιν· ἴδε ἐν τῷ, στεῖρα, καὶ στερρός· ὅθεν

*Στειρόω, ῶ. Μ. ώσω. Στειρῶ, στειρωσον ποιῶ, ἄθεν

Στειρίωμα, ατος, τό. Στειρώσω, χτρίσιμο, ὀχύρωμα καὶ, βάτις, θεμέλιον, Ἀππιαν. ἐμφ. β'. 109.

*Στερετέον, θετ. ἐπίῤῥ. τοῦ, στέργω.

Στερκτικός, ή, όν (στέργω). Στάργων, φιλῶν, ἀγαπῶν· εἰς στοργὴν ἦτοι ἀγάπην ἀνηκέων ἢ ἐπιτήδειος, ἐπιῤῥεπὴς· καὶ ὑπομονητικός, εὐχαριστημένος μέ τι. «Στερκτικόν, τόλ. ταὐτὸν τῷ, στοργή, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. ἐκ τοῦ

Στερκτός, ή, όν· ῥημτκ. ἐπίθ. τοῦ, στέργω. Ἠγαπημένος· ἄξιος ἀγάπης, ἢ οὗ πρέπει νὰ ἀγαπᾶται, ἀγαπητός, ἐρᾶσμιος, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖται ἢ πρέπει νὰ εὐχαριστηθῇ Σοφοκλ.

Στερνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στέρνον. Μικρὸν στέρνον. 2) = προστερνίδιον.

Στερνίζομαι, (στέρνον). Εἰς τὸ στέρνον, ἦτοι εἰς τὰς ἀγκάλας μου δέχομαί τινα, ἀγκαλιάζω.

Στέρνιξ, ικος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ἐντεριώνη, Ἡσυχ.

*Στερνίον, τό (στέρνον). Φαγὶ ἀπὸ κρέας στήθους.

Στερνῖτης, ου, ὁ· καὶ, Ση̃λ. Στερνῖτις, ιδος, ἡ (στέρνον). Ἐκ τοῦ στέρνου, εἰς τὸ στέρνον ἀνήκων. «Πλευραὶ στερνιτίδεις, (Πολυδ. β'.) αἱ ἐπὶ τοὺς χόνδρους καταλήγουσαι, Costae pectorales.

Στερνοβρῑθής, ὁ, ἡ (βρίθω). Ἔχων δυνατὸν καὶ πλατὺ στῆθος, π. χ. ἵππος, Πολυκιν.

Στερνοκοπέομαι, οῦμαι (κόπτω). Κόπτομαι κατὰ τὸ στῆθος, Ση̃λ. κτυπῶ τὸ στῆθος μου ὑπὸ λύπης καὶ πόνου παρακινούμενος.

*Στερνοκτυπέω, ῶ. Μ. ήσω (κτυπέω), = στερνοκοπέομαι.

Στερνόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις) ὡς τὸ, ἐντερόμαντις. Ὁ ἐξ ἐσόδου στήθους μαντευόμενος, προφητεύων, ὡς καὶ τὸ, θυμόμαντις· ἔτι δέ, = ἐγγαστρίμυθος. Ὅρα Φωτίου Ἐπιστολ. 151.

Στέρνον, τό, ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, στῆθος. Τὸ πλατὺ καὶ ὀστεώδες μέρος τοῦ σώματος κατὰ τὸ ἄμπροσθεν, ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ τραχήλου μέχρι τοῦ διαφράγματος, ὃ περιεκλείπει τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν, παρ' Ὅμ. εἰ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀνδρός, καὶ μάλιστα κατὰ κλῆσ. Ἰλ. Γ, 194. «Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν, ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι». ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ στήθους τοῦ ἵππου, ἢ τοῦ προβάτου, Ἰλ. Ψ, 365, 508. Ὀδ. ι, 443. πρβ. στῆθος. 2) μεταφρ. «Στέρνα γῆς, τὰ πεδία, οἱ κάμποι, αἱ πεδιάδες, καὶ μάλιστα αἱ εὐκαρποι, πρβ. οὖθαρ, 2. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει. Στέρνον, στῆθος, διάνοιαν, φρένα. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 653. «Οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν, ἀντὶ τοῦ, ἐνθυμεῖσθαι, νὰ ἔχῃς πάντοτε εἰς τὸν νοῦν σου, εἰς τὴν διάνοιάν σου. (συγγεν. τῷ, στερῤῥός)

Στερνοσώμᾱτος, ὁ, ἡ (στέρνον, σῶμα), ποιητ. Ἐκ τοῦ στήθους καὶ τοῦ σώματος, παρ' Ἀλκην. β'. σελ. 64. «—στερνοσώματον κύτος λοπάδοιν, ταὐτὸν τῷ, τὸ κυτος τοῦ στέρνου καὶ σώματος. (κατὰ τινας, ἡμάρτημ. ἀντὶ, στερῥοσώματος.)

Στερνοτυπέομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι· ταὐτὸν τῷ, στερνοκοπέομαι, Ἀλκην. γ'. ἐκ τοῦ

Στερνοτυπής, έος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὁ τύπτων τὸ στῆθός του, ἢ γινόμενος ἐν ταὐτῷ μὲ ταύτην τὴν πρᾶξιν, ὡς παρ' Εὐριπίδ. Ἰκέτ. 604. «Στερνοτυπῆς ἰάλεμος», θρῆνος, κραυγαὶ κλαυθμηραὶ μετὰ στερνοτυπίας· ποιητ. ὅθεν

Στερνοτυπία, ἡ. Τὸ τύπτειν ὑπὸ λύπης ἢ πόνου τὸ στῆθος· θρῆνος μετὰ κτυπήματος κατὰ τὸ στῆθος, ὅταν δηλαδή τις θρήνων κτυπᾷ τὸ στῆθος μετὰ τοῦ γρόνθου, Λουκιαν.

*Στερνοτύπτης, ου, ὁ, = στερνοτυπής, ὡς καὶ τὸ, στερνοτυπτέομαι, ἀμφ. Lob. Φρύν. σελ. 593.

Στερνοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ἔχων στέρνα, δηλ. πεδιάδας καρποφόρους, ἐπὶ γῆς. «Ἡ στερνούχους τε, ταὐτὸν τῷ, εὐρύστερνος, Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Οἰδ. Κολ. Ὁ Σουίδ. ἔχει ἐκ Σοφοκλ. Ο. R. 691. «Στερνούχων χθονὸς» καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, γῆς ἐπιπέδου· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι καὶ «στέρνα χθονός, καὶ Νῶτα χθονίου», τὰ πεδιάδη καὶ εὐρέα· ἀντικειμένως τῷ, αὐχένες, τὰ στενά. Πρβ. στέρνον, 2.

Στερνόψαλμος, ὁ, ἡ (ψαλμός). Ὀφθαλμὸν ἢ ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὸ στῆθος ἢ ἐν τῷ στήθει ἔχων.

Στέρνω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. sterno· ἴδε ἐν τῷ, Στέρω.

Στερνωδέης, εος, ὁ, ἡ (στέρνον, εἶδος). Στέρνου εἶδος ἔχων, ἢ ὅμοιος στέρνῳ· ἰσχυρόν, στερεὸν στῆθος ἔχων.

Στέρξις, εως, ἡ (στέργω). Τὸ στέργειν· ταὐτὸν τῷ στοργή.

*Στέρομαι, ήσομαι, ἰδιαίτ. παθ. ἕτερος τύπος τοῦ στερέω, προστηκαικὸς καὶ τῆς καταστάσεως του, εἶναι ὑστερημένος, ὄθεν, ὑστερούμαι, πάσχω ἔλλειψιν, ἔρημον εἶναί τινος, μετὰ γεν. π. χ. τίκτης, Ἡσ. Θ. 213. τῆς χώρης, Ἡρόδ. 8, 140, 1. Ξεν. Ἀναβ. 3, 2, 2. στρατηγῶν τοιούτων στερόμεθα· καὶ Συμπ. 4, 31. «Τῶν ὑπερορίων στέρομαι»· καὶ Ἱερ. 6, 1. «Ἱδρύσασθαι στερόμενος αὐτῶν», καὶ Δημ. Λεπτ. 40. Παρὰ Λογογρ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐν χρήσει, παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ ὁ μετοχ. παθ. ἀόρ. β'. στερείς, ταυτοσήμως τῷ, στερόμενος καὶ στερηθείς, ἀντὶ ὑστερηθείς. Εὐρ. Ἑκ. 632. Τὸ ἐνεργ. στέρω εὐθυμοῦ εὑρηται. (Τὸ στέρομαι δὲν πρέπει, καθὼς ἀπὸ Σοφ. μέχρι τούδε ἐγίνετο, νὰ θεωρῆται ὡς ἰσοδύναμον τῷ, στερεομαι, στερίσκομαι.)

Στεροπεύς, έως ἢ ῆος, ὁ (στεροπή). Ὁ ἀστράπτων, ὡς ἄστραπη περνῶν, πάλλ' ἀμφ.

Στεροπή, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ἀστεροπή, καὶ ἀστραπή, Ἰλ. Α, 63. «——πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμῳ' ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός». Ἡσ. Θ. 845. Καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, φῶς, ἀκτίς, λάμψις, αὐγή, μαρμαρυγή, λαμπηδών, πᾶν ὁμοιόζυγον τῷ φῶς τῆς ἀστραπῆς, πᾶν ὅ,τι λάμπει ὡς αὐτή, π. χ. στ. χαλκοῦ, χρυσοῦ, Ὀδ. Δ, 72. 73. Ἰλ. Τ, 363. «——γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆφι», ὑπὸ τῆς λάμψεως καὶ στιλβηδόνος· παρὰ δὲ Σοφοκλ. Τραχ. 92. ἐπὶ τοῦ ἡλίου. «Λάμπρᾳ στεροπῇ φλεγέθουσα, ἐνθα τό, στεροπή, κεῖται ἀντὶ τοῦ ἀκτίς· παραβάλλεται μὲ τὰ παρ' Εὐριπ. Ἑκάβ. 68. «Ὦ στεροπὲ Διός, ὦ σκοτία νύξ· πρβ. στράπτω.

*Στεροπηγερέτα, γεν. αο, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ στεροπηγερέτης, ου, ὁ, ποιητ. (στεροπή, ἀγείρω). Ὁ τὰς ἀστραπὰς συναγείρων καὶ στέλλων αὐτάς, ἢ κατ' ἄλλους παρὰ τὸ ἐγείρω, ὁ διεγείρων τὰς ἀστραπάς, ἐπίθετον τοῦ Διός, Ἰλ. Π, 298. «Στεροπηγερέτα Ζεύς». πρβ. νεφεληγερέτα· (τὸ Ἄλαρ ἔστι μὲν φύσει βραχύ, γίνεται δὲ διὰ τὴν ἐν τῷ ἐξαμέτρῳ θέσιν αὐτοῦ πρὸ τοῦ, Ζεύς, ἀεὶ μακρόν).

Στερός, ά, όν· ταὐτὸν τῷ, στερῥός, στερεός, ὅθεν τὸ Λατιν. sterus, sterilus, sterilis, ἐμφ. ἴδε ἐν τῷ, στερῥός.

Στέροψ, οπος, ὁ, ἡ. Ἀπὸ ἀστραπὴν· ἀστράπτων, λάμπων ὡς ἀστραπή, Σοφ. Ἀντ. 1127. «Στέροπ λιγυρῷ», ἢ ἀστράπτουσα φλόξ, τὸ λάμπον πῦρ· κατὰ δὲ τοὺς Γραμμ. καὶ = στεροπή, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐστάθ. ἐκ Σοφοκλέους. (συνηθ. παράγεται παρὰ τὸ, στορέω καὶ ὄψ, πρόσωπον· στεροῦν τὸ βλέμμα, δηλ. θαμπόν.)

*Στερῥοβαρής, καὶ στεροβαρής, έος, ὁ, ἡ (στερῥός, βαρύς). Σκληρὸς καὶ βαρὺς· σκληρῶς πιέζων, βαρύνων. (λέγεται καὶ στερεοβαρής).

Στερῥοβόας, ὁ (βοάω), ταὐτὸν τῷ, χαλκοβόας, Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1100.

Στερῥόγυιος, ὁ, ἡ (γύιον). Στερεὰ γυῖα, ἦτοι ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, Ἀνθολογ.

Στερῥοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στερῥόν, στερεὸν ποιῶ, Πολύβ.

Στερῥός, ά, όν· καὶ στερῥός, ὁ, ἡ, Ρορτ. Εὐρ. Ἑκ. 150. καὶ ἐπίῤῥ. στερῥῶς, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, στερεός. Ἀρκ. 1) στερεός, σκληρός, πυκνός, ἀδιαχώρητος, solide, masif, ἀντιθ. τῷ, ἁπαλός, ἀραιός, ῥευστός· ὅθεν, «ἡ στερῥά», ἡ ξηρά· ἔτι δὲ, εὐρωστος, καλὸς εἰς τὰς δυνάμεις του, εἰς τὴν ὑγείαν, ὡς παρὰ Λουκιαν. Μακροβ. ἡ. «Ταρκύνιος ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται στερῥότατα βιῶσαι· ἔτι δὲ καὶ, ἀτενής, τανυσμένος, ἄκαμπτος, οὐχὶ ἐλαστικός, μὴ λυγίζων, rolde. 2) ἐπὶ γῆς, ἐδάφους, σκληρόν, πετρώδες, μὴ ἄδον εἰσόδημα, καρπόν, καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, μὴ ἱκανὸς εἰς γέννησιν, ἐξαιρ. ἐπὶ γυναικός, ἡ ὁποία δὲν συλλαμβάνει καὶ ἐπομένως δὲν τεκνοποιεῖ, στείρα. 3) τρόπ. σκληρός, ἰσχυρογνώμων, πεισματικός, ἀνένδοτος, ἄκαμπτος, ἀκίνητος· καὶ ἐντεῦθεν, ἀκαταδάμαστος, ἰσχυρός, δυνατός. Ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ, στερεός, παρὰ δὲ Λογογρ. εὐχρηστότερον τὸ, στερῥός, θεωρούμενον ὡς ὁ καθ' αὐτὸ Ἀττ. τύπος. (Πρωτότυπον τοῦ, στερεός, στερῥός ἐστι τὸ, στῆμι, καὶ συνώνυμον αὐτῷ τὸ, στορέ) ἀνέτως τοιούτοι εὑρηταί που καὶ ἀνίσως δὲν ᾖσαν, καθὼς καὶ τὸ Λατ. sterus, ἐφεύρετος τῶν Γραμματικῶν, στείρος, μετὰ τοῦ, στείρα, στειρώσις, στειρωτικός, στέργος, στῆρωσις, στερέμνιος, τὸ Λατ. sterilis καὶ τὸ Γερμαν. starr ἐπίσης ἐστὶ συγγεν. τῷ στέρνον (διὰ τὸ δυσκολον κρέας τῶν μυῶν τοῦ στήθους, τοῦ ἀνδρὸς μάλιστα, ἢ διὰ τὸ δυνατὸ κόκαλον τοῦ στήθους) καὶ τῷ, στήριξ, στηρίζω, στηριγμός. Τοὐναντίον δὲ, δὲν ἀνήκει ἐνταῦθα οὔτε τό, στορέννυμι, στόρνυμι, στρώννυμι, στρατός, sterno, οὔτε δὲ τό, στερεω)· ὅθεν

*Στερῥόσωμος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ στερεοῦ, γερροῦ σώματος ὤν.

Στερῥότης, ητος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στερεότης.

Στερῥόω, ῶ. Μ. ώσω (στερῥός), = στερεόω, Στερεόν, ὀχυρόν, σκληρόν, πυκνὸν ποιῶ.

*Στερῥώνης, ίδης, ινος· καὶ, στέρνιος, ὁ, ἡ (στέρνον). Στερεός, σκληρός, ἄκαμπτος, μὴ λυγίζων· ἐξαιρ. δερμάτινος, ἐκ δέρματος.

Στερῥόπεπλος, ὁ, ἡ (πέπλος). Μετὰ δέρματος, ἦτοι στερῥοῦ πέπλου ἐνδυόμενος, ἢ δερματίνων χιτῶνα ἔχων, Λυκόφρ. 652. Ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, διὰ τὸ δέρμα τοῦ λέοντος, ὃ ἔφερεν, ἀντὶ περιβολαίου· ἐκ τοῦ

Στέρῥος, εος, ους, τό (στερῥός). Βύρσα, σύστος, πετζί, δέρμα, ἐξαιρ. τὸ σκληρὸν δέρμα τῆς ῥάχεως τῶν ζώων· κυρίως δὲ πᾶν τὸ ἄκαμπτον, μὴ λυγίζον, ἢ σκληρὸν, στερεόν· λέγεται ἔτι καὶ μεταθετως, στρέῥος, στρυγῶ, στρέῥομαι, καὶ τέρῥος, ὅθεν τὸ Λατιν. tergus (ἀφ' οὗ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ παρὰ τοῖς κεντοῖς ὑπέργαμα, τὸ ἐφάπλωμα, (παρὰ τὸ σκέπειν τὸ σῶμα ἐν τῷ κοιμᾶσθαι διὰ τὴν πυκνότητα, ἢ ὅτι δέρμασιν οἱ κοινοὶ ἀντὶ ἐφαπλωμάτων ἐχρῶντο)· καὶ ἔρρος). Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πελλαν. ἀργ. δ'. 1348. ταὐτόν ἐστι τῷ, Κερμίοι. 2) ταὐτὸν τῷ, λέπυρον. 3) ἀντὶ τοῦ, σέρμα, ὅπερ ἐστὶν εἶδος ἐ τόμου, ὁμοίου τῷ ἐπτερωμένῳ μύρμηκι· ὅθεν

Στερρόω, ῶ. Μετὰ δέρματος καλύπτω, σκεπάζω, ἢ καταλατίζω, ὅθεν

Στέρρωσις, εως, ἡ. Τὸ μετὰ δέρματος καλύπτειν.

Στερρωτήρ, ῆρος, ὁ (στερρόω). Ὁ μετὰ δέρματος ἐπιτιθεὶς ἢ ὁ δερματίνους χιτῶνας ἔχων. Ἴδιως παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. δ'. 1348. ναυτερρωτὴρ στρατιώτης.

(Στέρφ) ἄχρηστος πρωτότυπον (Λατ. sterno, στρώνω), ἀφ' οὗ παράγουσι τὸ ἀόριστον εἰς τὸ στρέψω ἀνωμ. παθ. στέρομαι, καὶ πολλοὺς χρόνους τοῦ στορέννυμι.

*Στέρφη, ἡ, ἀντὶ, στέρφος.

Στερίσκομαι, ἔδεν, ἐν χρήσει μόνον οἱ κατὰ συγκ. τύπου, στέρεται, στερεῖται, στερεῖται, στερεῖτο, στερεῖντο, Ἰωνικῶς, ευρίσκ., ταὐτὸν τῷ, Ἵσταμαι, Ὀδυσ. Λ, 584. «στερεῖτο δὲ φιφάωνι, ἵστατο ἐπὶ ποδῶν. 2) συνηθ. μετὰ ἀπαρεμφ., στέκομαί που, βάλλω ἑμαυτὸν εἰς θέσιν (attitude) τινὰ καὶ θείχνω ὡσὰν νὰ θέλω νὰ κάμω τι, καμάνομαι, ὑπερίσταμαι, φαίνομαι ὅτι· ὅθεν, ὑπόσχομαι, ὑπισχνοῦμαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀναδέχομαι, περιφ. ἁπαξ μου τὰ... διαβεβαιοῦμαι· ὑπεραναιρούμαι, κομπάζω· ἀπειλῶ, ἐν γένει, κάμνω τινὰ νὰ στοχάζηται ὅτι... ὡς καὶ σὺ, ὑφίσταμαι, πολλκ. παρ' Ὅμ. ὅστις ὅμως χρῆται μόνον τῷ γ'. ἑνικ. προσ. τοῦ ὁριστ. ἐνεστ. καὶ τοῦ παρατ. στεῖται καὶ στεῖτο, μετὰ τοῦ μέλλ. τῆς ἀπαρεμφ. πστεῖται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτορα, φαίνεται, ὅτι θέλει τὰ ὁμιλήσῃ, Ἰλ. Γ, 83. «πστεῖται γὰρ νηῶν ἀποκύψειν ἄτερ κόρυμβαν, διαβεβαιοῦται, ὑπόσχεται κτ. Ἰλ. Ι, 241. «πστεῖτο δ' ἐγ' ἀμφοτέρων ἀπαίσφειν οὐδαν, ὡρίζε καὶ διεβεβαιοῦτο κατὰ ἐπινοιαν, ὡς ἑρμην. ὁ Ἡσύχ. «τοι ἀπεφάσιστεν, ἐμελλητάσε... Ἰλ. Φ, 455. πρβ. Ἰλ. Β, 597. Σ, 191. Φ, 455. ἐτι δὲ μετ' ἀορ. ἀπαρεμφ. Ὀδ. Ρ, 525. ἐτι δὲ καὶ τῷ, στεῖτο μετὰ δοτ. προσπ. καὶ μέλλ. ἀπαρεμφ. ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 832. — Μόνον ὁ Αἰτχ. Περσ. 49. ἔχει καὶ τὸ γ'. πληθ. πρόσ. στεῦνται.

Στεφάνη, ἡ (στέφω). Πᾶν τὸ περικυκλοῦν ὡς στέφανός ἄλλο τι σῶμα, ἐξαιρ. τὴν κεφαλήν, χρησιμεῦον αὐτῇ εἰς στολισμὸν ἢ ὑπερασπισμὸν ὅθεν α) Εἰς τὴν κεφαλὴν λέγεται τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁλόγυρα, ἐπὶ πάνσοφ. πλέον αἱ τρίχες, ὅπου καὶ ὁ στέφανος ἐπιτίθεται· ἢ κατὰ Πολυδ. ἡ τελευταῖα τῶν τριχῶν περὶ τὴν κεφαλὴν περίοδος, περὶ ἣν καὶ τοὺς στεφάνους τιθέασιν· ἢ ὁμωνυμία ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πρώτου κόσμου· καὶ ἐντεῦθεν «Στεφάνη τριχῶσα, παρὰ Πολυδ. ε'. 144, 145. ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν πρόσθετος ὕφη· παρὰ δὲ ἰατροῖς λέγεται ἢ ὡς ῥαφὴ περὶ τὰ κρανία φαινομένη, ἢ παρὰ τοῖς ἀνατόμοις sutura coronalis. β) στολισμὸς κεφαλῆς ἀν γένει, καὶ ἰδιαίτερως γυναικεῖος κόσμος περὶ τὴν κεφαλήν, ἢ περὶ τὴν μέσην τοῦ σώματος, ὡς ἐν Ἰλ. Σ, 597. «Αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχουν, αἱ κοσμεῖ εἶχεν ὡραίους στολισμοὺς τῆς κεφαλῆς, ἀναδέσμην πλεκτὴν, ἄμπυκα, ἢ βεστρύχων ἀνάθημα, ἢ ζώνας· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. καὶ Σχολ. Ὅμ. ἔχουσι. «Στεφάνη, κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς, περὶ τὴν κεφαλὴν τελούμενος. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1034. καὶ 598. Αἰλιαν. π. Ἱστορ. α'. 18. καὶ Δᾴδ. ε'. «Τὸ δὲ τῆς Ἥρας ἄγαλμα στεφάνην εἶχε χρυσῆν· παρβ. Τίμ. Ὅμ. δ, 7. Ἡσ. Θεογν. 578. Roeckh expl. Pind. Ol. 2, 75. p. 131. Ἡρόδτ. 8, 138. ὡς τὸ, στέφανος, 2. γ) παρ' Ὅμ. «Στεφάνη εὐχάλκις, χαλκείη· χαλκοβάρεια, τὸ πρόβλημα, τὸ ἐξέχον ἐνέλιο μέρος τῆς περικεφαλαίας, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὴν κεφαλὴν καὶ προφυλάττει τὸ μέτωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐντεῦθεν συνεκδ. ἡ περικεφαλαία αὐτή, ἀπὸ τῶν μέρους τὸ ὅλον, Ἰλ. Η, 12. Κ, 80. Δ, 96. δ) τὸ χεῖλος, τὸ περίζωμα τινὸς σώματος κατὰ τὴν κορυφὴν ἢ κατὰ τὸ μέσον, ὅθεν τὸ περικύκλωμα τῶν πύργων καὶ τῶν τειχῶν, περιβόλι, ἐπάλξεις, περίφραγμα, ἴριες τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ χεῖλος τοῦ ποτηρίου, ἢ χηλὴ ἢ ἔκφυσις τῆς ὁπλῆς ἐν τοῖς ἵπποις κ.τ.τ. Τίθεται ἔτι καὶ ἐπὶ ὄρους ἢ πέτρας χείλους, ἐξοχῆς, κυκλοφεροῦς καταφορᾶς, ὡς ἐν Ἰλ. Ν, 138. «—ὡς ὅτε πέτρης, ἣν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὦτρυν, κατὰ τὴν κυρτότητος τὴν ἐξοχὴν τῆς πέτρας καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Στεφών, τόπος ὑψηλὸς καὶ ἐπέκρημνος. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε σχεδὸν ὅλας ταύτας τὰς σημασίας, μετατρέψασα ὅμως τὴν λέξιν εἰς τὸ οὐδέτερον, στεφάνιον, τὸ, λέγουσα. Παρ' Ἡσυχ. λέγεται ἔτι «Στεφανῆται καὶ ἡ ἀπόπληξις τῶν βλεφάρων, τὸ ἐξώφρυδον, ἡ ἐξοίδησις τῶν βλεφάρων. Παρὰ Σειρφ. Κυνηγ. Σ'. λέγεται «Στεφάνη» καὶ μέρος τῆς Ποδοστρόβης. Πολυδ. ε'. 32. «Ποδοστρόβη· κύκλος δὲ ἐστὶ σιμλαίνου ξύλου· καὶ ὁ αὐλὸς, στεφάνη, καλεῖται· ὅθεν

Στεφανηδόν, ἐπίρρμ. Δίκην στεφάνου, ὡς στέφανος.

Στεφανηπλοκέω, ῶ, μέλ. ήσω (στεφανηπλόκος). Στεφάνους πλέκω, Ἀριστοφ. ὅθεν

*Στεφανηπλοκία, ἡ. Τὸ πλέκειν στεφάνους.

*Στεφανηπλόκιον, τό. Τόπος, ἔνθα πλέκουσι καὶ πωλοῦσι οἱ στεφανοὶ ἐκ τοῦ

Στεφανηπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Στεφάνους πλέκων· λέγεται καὶ στεφανοπλόκος· καθ' ὅλα ὅμως ταῦτα τὰ σύνθετα προτιμᾶται ὁ διὰ τοῦ η τύπος, Lob. Φρυν. σελ. 650.

Στεφανηφορέω, ῶ, μέμ. ήσω (στεφανηφόρος). Στεφάνους φέρω, φορῶ. 2) στεφανηφόρος εἰμί, Πλουταρχ. ὅθεν

Στεφανηφορία, ἡ. Τὸ στέφανον φέρειν, φορεῖν. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ στεφανηφόρου, Εὐριπ. Ἡλ. 862. «Νικᾷ στεφανηφορίαν, τὸν στέφανον τῆς νίκης.

Στεφανηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Στέφανον φέρων, ἐστεφανωμένος. «Ἀγὼν στεφ.» =στεφανίτης, ἤτοι ἀγών, ἐν ᾧ ὁ νικητὴς ἐλάμβανεν ὡς ἆθλον ἕνα στέφανον, Ἡρόδτ. 5, 102. 2) ἐλέγετο ἔτι καὶ ἀρχών τις ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πολιτείαις, ὃν παραβάλλει Διονύσ. Ἁλικ. (ἀρχ. Ῥωμ. β'. 74.) μετὰ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις ἱερατικὸν ἀνδρὸς Flamen λεγόμενον, ὅτι τις μίαν καὶ μόνην Θεότητα ὑπηρέτει, ἤτοι εἷς ἕνα καὶ μόνον Θεὸν ἱεράτευεν, ἐπρύτευε τὰ τοῦ ἱερέως, Ἀδηρ. ε'. «Ὑπὸ τῆς πατρίδος (ὁ Λυσίας) στεφανηφόρος αἱρεθείς, τουτέστιν ἱερεὺς Ἡρακλέους· καὶ ἐν β'. περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους ἐν Μαγνησίᾳ «Τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θύσαι Ἀθηνᾷ, καὶ τὴν ἑορτὴν Πανσκήναια ὀνομάσαι.

Στεφανηκίδιος αἰα, αἷον (στέφανος). Ἐκ στεφάνου ὤν, εἰς στέφανον ἀνήκων, ἀναγόμενος· στεφάνῳ ὅμοιος, ἴσος.

Στεφανίζω, μέλ. ίσω (στέφανος). Στεφανόω, στεφανόνω, Ἀριστοφ.

Στεφανικός, ή, όν. Εἰς στέφανον ἀνήκων. Ὁ Σουΐδ. λέγει· «Τέλεσμα στεφανικόν, τὸ παρὰ Λατ. aurum Coronarium.

Στεφάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στέφανος.

Στεφανίς, ίδος, ἡ, = στέφανος, Ἡσύχ. ἐν λ. Κτησέμενον.

Στεφανίσκος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στεφάνιον, Ἀνακρ.

Στεφανίτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. στεφανῖτις, ίδος, ἡ (στέφανος), ἐπίθ. Συνιστάμενος ἢ ἀνήκων εἰς στέφανον. «Στεφανίτης ἀγὼν» (Ξεν. Ἀπομν. γ'. ζ'.), ἐλέγετο ὁ ἀγών, εἰς ὃν ὁ νικητὴς στέφανος εἰς βραβεῖον ἐλάμβανεν· ἢ ἰδ. ᾧ ὁ στεφανῖτης καὶ ὁ νικῶν. Πολυδ. «Τοὺς μὲν κυκλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἦν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας, ἐπαλείφειν· ἑνικ. τῷ, ἀγὼν ἀργυρίτης, Ἀδηρ. 13. «Οὐ γὰρ στεφανίτης ὁ ἀγὼν ἐστὶν, ἀλλ' ἀργυρίτης· ὅθεν παρὰ τοῖς Ἐκκλησ. Συγγρ. ὁ στεφ., ἀντὶ ὁ νικητής. «Ἡ στεφανῖτις», προσπ. τοῦ, ῥαφή, ἡ δίκην στεφάνου ῥαφή, sutura coronalis, ὥρα στεφάνη, σημ. 3.

Στεφανίων, ωνος, ὁ. Εἶδος κολοιοῦ μετὰ κεφαλὴν ἐστεφανωμένης, Ἡσύχ.

Στεφανοπλεκέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στεφανηπλοκέω· ὅθεν

*Στεφανοπλεκία, ἡ, = στεφανηπλοκία.

*Στεφανοπλόκιον, τό, = στεφανηπλόκιον.

Στεφανοπλόκος, ὁ, ἡ (στέφανος, πλέκω), ταὐτὸν τῷ, στεφανηπλόκος.

Στεφανοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στεφάνους ποιῶν.

Στεφανοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Στεφάνους πωλῶν· καὶ θηλ.

Στεφανοπωλεῖς, ίδος, ἡ. Ἡ στεφάνους πωλοῦσα.

Στέφανος, ὁ (στέφω). Κυρίως, ἡ περιβολή, περικύκλωσις, περίστεψις, κύκλος, π.χ. «Στέφανος πολέμοιο», ἢ ἀπὸ παντοχόθεν ὁρμὴ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ζάλῃ οὖσα μάχη· Ἰλ. Ν, 336. ἐπειδὴ ὁ Ποιητὴς ἀγωνοῖ τὸν ἔπαινον νίκης ἢ τιμῆς διδόμενον ἢ φερόμενον στέφανον· ἐπὶ δὲ τοῦ κύκλῳ τείχους μιᾶς πόλεως παρὰ Πινδ. Ὀλ. 8, 42. Roeckh expl. Pind. Pyth. 2, 17. 2) συνήθως λέγεται οὕτως ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν κυκλοτερὴς στολισμὸς τῶν τε βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ ἄλλων τοιούτων ἀρχόντων, ἐν φέρουσιν εἰς σημεῖον τῆς ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας αὐτῶν, στέμμα, στέφος, κορωνα, στεφάνιον, Τίμ. Ὅμ. 6, 43. 32, 6. Ἡσ. Θ. 571. ἐτι δὲ ταὐτὸν τῷ, στεφάνη, ὁ ἐστ. στρογγύλος τις στολισμὸς περὶ τὴν κεφαλήν, ἐξ ἀνθέων ἢ ἄλλων τινῶν ἀπαλῶν κλάδων πλεκόμενος, Πινδ. Πύθ. δ'. 426. «Στέφανος ποίαιο», καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 991. «Στέφανος ἀνθέμεων» καὶ Θεόκρ. ζ. 46. «Στέφανος λευκοΐοιο», ἔνθα ἡ χειμὴ ἐφαρμόζει τὴν ὕλην, ἐξ ἧς ἁπλέχθη ὁ στέφανος· λέγεται δὲ «Στέφανον πλέκειν, λύειν, περιτιθέναι, ἐμφιτιθέναι, διδόναι, δωρεῖσθαι, ἔχειν, φορεῖν, χρῆσθαι· καὶ ὑστερφνος ἀνοδεῖν, γεραίρειν. Εἰς τοὺς ἀγῶνας ἐλέγετο, στέφανος τὸ βραβεῖον, τὸ ἆθλον, ὃ ὁ νικητὴς ἐλάμβανε τιμῆς χάριν, Πινδ. «στέφανος ἐλαίνῳ», Ἡρόδ. 8, 26. τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ, στέφανος θαλλοῦ· ὅθεν «στέφανος θαλλοῦ χρυσέου», μὲ χρυσᾶφι δουλευμένου στεφάνου ἐλαΐας, Boeckh Inscr. Graec. c. p. 241. ὅθεν 3) καθόλου, τιμῆς σημεῖον, τιμή, ἆθλον, ἀμοιβή, στολισμός, Πινδ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «στέφανον ἐπιφορεῖν· ἔδος ἦν, ὁπότε παιδίον ἄρρεν γένοιτο παρ' Ἀττικοῖς, στέφανον ἐλαίας τιθέναι τῶν θυρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν θηλειῶν, ἔριον ἀπὸ τῆς ταλασίας. Ἐν τοῖς Συμποσίοις ἐχρῶντο τοῖς στεφάνοις, εὐστηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι. Πρβ. στεφάνη.

*Στεφανοῦχος, ὁ, ἡ (ἔχω). Ἔχων στέφανον ἢ στεφάνους, ἐστεφανωμένος, Διογ. Λ. 1, 71.

Στεφανοφορέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στεφανηφορέω· ὅθεν

Στεφανοφορία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στεφανηφορία.

Στεφανοφόρος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στεφανηφόρος· (ὁ διὰ τοῦ η τύπος προκριτώτερος, Lob. Φρυν. σελ. 650).

Στεφανόω, ῶ· ώσω. Ἰων. παθ. ἐνεστ. στεφανεῦμαι ἀντὶ στεφανοῦμαι, Ἡρόδ. (στεφανῶ, Κυρίως, περικυκλόω, περιβάλλω, ἐξαιρ. ὡς μὲ περβάζ περικυκλόω, περιφράττω· μεταφορ. ἢ κυρίως, μετὰ τῆς περὶ ἢ ἀμφὶ καὶ αὐτ. ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ δοτ. σπειλῶς δὲ μετὰ αἰτ. ἄνευ παρ' Ἡσ. Θ. 382. «Ἄστρα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάωται, οἷς κύκλῳ κεκόσμηται ὁ οὐρανός. Ἰλ. Α. 36. «Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωται, (ἐπὶ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀσπίδος), περιέκειτο, κύκλῳ περιεῖχτο ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργοῦς. Ὀδυτ. Κ, 195. «Νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάωται, κύκλῳ περίκειται, ἣν θάλασσα περικυκλοῖ, περιέχει, κύκλῳ περιῤῥαίνει. Ἰλ. Ο, 153. «Ἀμφὶ δὲ μιν (τὸν Δία) Ξ.σεν νέφος ἐστεφάνωτο», ἤγουν κύκλῳ περιεῖχε τὸν Δία. Ἰλ. Ε, 734. «Ἦν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάωται, περὶ τὴν ἀσπίδα εἶναι προσηρμοσμένος ὡς περιβολὴ ὁ φόβος· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πλήθους λαοῦ περικυκλοῦντος, ὡς ἐν Τμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρόδ. 120. «Ἀμφὶ δ' ὁμίλος ἀπείριτος ἐστεφάωτο· καὶ παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 204. «Περὶ δ' ὅλβος ἐστεφάωτο», ἤτοι περιτετυγμένος θηγατρός. — Τὸ ἐνεργ. δὲν ἔχουσι τὸ Ὁμ. καὶ Ἡσ. τελείως. 2) συνῆθ. στεφανόω τινά, στέφω, στολίζω μὲ στέφανον, ἐξαιρ. μὲ στέφανον νίκης ἢ τιμῆς, ἀνταμείβω τινὰ μὲ στέφανον, αἰτ. ἁπλῶς, ἢ καὶ μετὰ δοτ. ἢ καὶ σπαν. γεν. πράγμ. Schaef. Λογγ. σελ. 369. (coll. not. ad Chalac. p. 140. G. H. S.) «Τινὲς τῶν ξένων ἐστεφάνουν ἤδη τὸν Ἀγησίλαονα, Ξεν. Ἑλλην. 433, 11. «Ἐστεφάνωσαν οἱ Κορίνθιοι δέκα μναῖς· καὶ Δημοσθέν. περὶ στεφάν. «Στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην». Πάρ Εὐριπ. Ἑκάβ. 124. «Τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν αἵματι χλωρῷ», μὲ πρόσφατον ἢ νεογνὸν αἷμα θυσίας τιμῆν. Πλ. στεφανοῦσθαι, ἢ λαμβάνω ὡς ἀνταμοιβὴν ἢ τιμήν, στέφανον. Ἡρόδ. 7, 55. 8, 59. Μέσ. στεφανώσασθαι, στέφανον τοῦ, στεφανοῦμαι ἐκυτόν. 3) ἐν γένει, τιμῶ, δωροῦμαι, ἀνταμείβω, στολίζω, «τινά τινι», Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 394.

Στεφανωθείς, εσσα, ός, ὁ, ἡ (στέφανος, εἶδος). Εἶδος στεφάνου ἔχων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ στεφάνου ὢν· ἐπιτήδειος, χρήσιμος, καλὸς εἰς στέφανον ἢ εἰς στεφάνωμα. «Ὕλα στεφανωθῆναι, Εὐριπ. Ἰφ. αὐλ. 1058.

Στεφάνωμα, τό (στεφανόω). Περικύκλωσις, περιβολή, καὶ ἐπὶ τῶν κύκλῳ τειχῶν πόλεως, «στεφάνωμα πύργωνα», ὁ περίβολος, Σοφ. Ἀντ. 122. 2) συνῆθ. ἡ στεφάνωσις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ὁ στέφανος, Θέογν. 994. ἐξαιρ. ὁ τιμῆς ἕνεκα ἢ νίκης στέφανος, Πινδ. 3) ἐν γένει, τιμή, στολισμός, ἄθλον, βραβεῖον, ἀμοιβή, Πίνδ. καὶ Εὐριπ. Ἡρακλ. 355. καὶ ᾧ χωροῦσι εἰς στέφανον, Ἀθήν. εἰ. «Ἀγροίκων εἶναι λέγει στέφανωμα τὴν λύγινα. (ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ πρᾶξις τοῦ στεφανοῦν, στεφάνωσις, καὶ ἀπειδὴ ἐν τοῖς γάμοις στεφανοῦνται οἱ νεόνυμφοι, λέγεται καὶ αὐτὸς ὁ γάμος στεφάνωμα, καὶ οἱ ἐπιτιθέμενοι στέφανοι, λέγονται, στέφανα, τά, ἐκ κλιμάτων καὶ ἀνθέων πλεκόμενα.) ὅθεν

Στεφανωματικός, ή, όν. Εἰς στέφανον ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Στεφάνωσις, εως, ἡ (στεφανόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ στεφανόειν, ἡ στέψις, ἡ τοῦ στεφάνου ἐπίθεσις, στεφάνωμα, Ἀθήν. ε.

Στεφανωτής, οῦ, ὁ. Ὁς τις στέφει, στεφανοῖ, ἐν γένει.

Στεφανωτικός, ή, όν (στεφανόω). Στέφων, στεφανόων· καὶ ταὐτὸν τῷ, στεφανωματικός, Ἀθήν. γ'.

*Στεφανωτίς, ίδος, ἡ, καὶ

Στεφανωτρίς, ίδος, ἡ, Ἐπιγ. ἐπιθ. Εἰς στέφανον ἢ εἰς στεφάνωσιν ἀνήκουσα, ἐπιτηδεία, χρησίμη, Πολυδ. α. 27. «Μυρίνη στεφανωτρίς», ἐνίοτε Χειρόγραφα «Στεφανωτίς» ἔχουσιν, ἀναφερόμενον ἐκ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε. «Βίβλος στεφανωτρίς», περὶ ἧς Ἀσκλ. ἐνγ. σελ. 73. καὶ ἐν ἰδ. σελ. 676. καὶ Πλούταρχ. εἰς Ἀγησ. 36. «Τῷ μὲν τοι στεφανωτρίδι βίβλῳ φησὶν αὐτὸν πτίσσοντα Θεόφραστος, διὰ τὴν λιτότητα τῶν στεφάνων, αἰτήσασθαι καὶ λαβεῖν», ὅτι δὲ εἰς στέφανους ἐχρῶντο τῇ βίβλῳ, δηλοῖ καὶ Ἄππιαν. περὶ τοῦ Φαρνάκου (εἰς Μιθρ. 111.) λίγων. «Βίβλον τις πλατεῖαν φέρων ἐξ ἱεροῦ ἐστεφάνωσεν αὐτὸν ἀντὶ διαδήματος». πρβ. Lob. Φρυν. σελ. 255.

Στεφέτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ἱκέτης, Ἡσύχ.

Στεφηπλόκος, ὁ, ἡ (στέφος), ταὐτὸν τῷ, στεφανηπλόκος, Πλούταρχ.

Στεφηφορέω, ῶ. ήσω, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, στεφανηφορέω ἐκ τοῦ

*Στεφηφόρος, ὁ, ἡ (στέφος) = στεφανηφόρος, Lob. Φρυν. σ. 586.

Στέφος, εος, τό (στέφω). Ποιητικ. ταὐτὸν τῷ, στέφανος, στεφάνη, καὶ, στέμμα. Ὁ Εὐριπ. Τρωάδ. 258. λέγει. «Στέφεα ἔνδυτα,» ἅπερ ὁ Λιτυλ. εἰς Ἀγαμ. 1276. «Μιτραῖα στέφη περὶ δέρην· εἶπεν· εἴδος στεμμάτων, ταινιῶν, ἃ ἄφορον οἱ ἱερεῖς περὶ τὸν τράχηλον.

Στέφω, Μ. ψω ταὐτὸν τῷ, στεφανόω, Ἄρα 1) κύκλῳ, ποιῶ περιβάλλω, περικυκλόω, περικαλύπτω, περικλείω, περιῤῥάπτω, ὡς τὸ, πυκάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Σελ. 205. «Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέφος ἐστεφε δῖα θεάων Χρυσείην, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ νέφει ἐκάλυπτε, περιεκύκλου. καὶ μετεφ. Ὀδυτ. Θ, 170. «Ἀλλά θεὸς μορφὴν ἐπέτι στέφει,» ἤγουν ἡ πιθανότης τοῦ λέγειν, τὸ χώρισμα τῆς αὐλωττίας, ἀναπληροῖ τὴν ἄμορφον ὄψιν, κάμνει τινὰ εὔμορφον, ἵνα μὴ φαίνηται εὔμορφος. Ὁ Ὅμηρος ἐν ταῖς συνήθεσι λέξεσιν, «Ἐπιστέφω, καὶ Ἐπιστηρίζω, συναγείρω καὶ τὴν ἰδίαν τοῦ πληρόω, ἀναπληρόω, γεμίζω. «Κοῦροι δὲ κρατῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο», Ἰλ. Α, 470. «χρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν, ὁ ἐστί, μέχρι χείλους ἐγέμισαν· καὶ Θ, 2. «Πίνοντες κρατῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,» πλήρεις, γεμάτους μέχρι τοῦ χείλους. Ὁ Εὐστάθιος ἑρμην. τό, «Ἐπιστέψασθαι κρατῆρας ποτοῦ,» διὰ τοῦ, μέχρι τοὺς χείλους ἐμπιπλῶ, ἢ μᾶλλον ὑπερχειλεῖς ποτοῦ τοὺς κρατῆρας ποιεῖν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει. «Στέψας, πληρώσας, στεφανώσας, κεράσας, κυκλώσας». πρβ. ἀμφιπεριτίτεφω. 2) στεφανόω τινά, βάλλω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέμμα, στέφανον, «τινὰ ἀνθεσιν», Ἡρ. Ἑ. 75 3) ἐν γένει, στολίζω, κοσμῶ καὶ μεταφ. τιμῶ, π. χ «χοαῖσι, λοιβαῖς, Σοφ. Ἀντ. 431. Ἰλ. 53. Μέτ. Στέφομαι, στέφω ἐμαυτόν, στεφανοῦμαι, κοσμοῦμαι. «Στέφεται ἰσύλους,» Mahlhorn Ἀνεκδ. 41, 10. Κατὰ δὲ παθητ. διάθ. συντάσσεται ὀυμόνυν δοτ., στέφεταί τινι, ἀλλὰ καὶ γεν. ἢ αἰτ., στέφεταί τινος ἢ στέφεταί τι, Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σ. 403. Ἡ δὲ ἐννοια τοῦ, ἀναπληρόω, γεμίζω, ἰδιάζουσα ταύτῃ τῇ λέξει, φαίνεται μάλιστα εἰς τὰ σύνθετα, ἐπιστέφω, ἐπιστεφής, πρβ. στείβω. ὅθεν

Στέψις, εως, ἡ. Τὸ στέφειν, στεφάνωσις, στεφάνωμα.

Στέωμεν, Ἰωνικ. ἀ. πληθ. προστ. ὑποτακτ. β'. ἀόρ. τοῦ ἵστημι, ἀντὶ στῶμεν, περ' Ὁμ. ἀεὶ ὡς διτύλλαβον ἐκφωνητέον, Ἰλ. Α, 548. Χ, 231.

Στῆ, Ἰωνικ. ἀντὶ, ἔστη, γ'. ἑνικ. προστ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵστημι, Ἰλ. Δ, 197.

Στήάτην, ἐπῤῥ. (ἵστημι). Ταὐτὸν τῷ, στάδην· 2) παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 317. κατὰ τὸ ζύγιον, ζυγιαστήν.

*Στῆβι, στῆβι, ἐπ. β'. καὶ γ'. ἑνικ. προστ ὑποτακτ. β'. ἀόρ. τοῦ ἵστημι ἀντὶ στῆς, στῆ, Ἰλ. Ε, 598. καὶ, Γ, 30. οὕτω καὶ τά, στήωσι, ἀντὶ, στέωσι, Ἰωνικ. ἀντὶ, στῶσι.

Στήθεσφιν, ποιητ. ἀντὶ τῶν στηθέων, ἢ στήθεσι, γεν. καὶ δοτ. τοῦ στῆθος, Ἰλ. Ε, 41.

*Στηθαῖον, τό. Ἀθήριον, ἡλικιακόν, balcon καὶ ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, ὅτε ἦναι ἴσιωμα καὶ ἐξέσπη, terrasse. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν καγκέλλων, ὅτε φθάνωσιν ἕως εἰς τὸ στῆθος.

*Στηθήνεον, τό, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πολυδ. β'. 162. ὡς καὶ ἡ παρὰ ζῷ μεγ. Ἐτυμολ. Στηθίνιον, ἀντὶ τοῦ ὄρθιον, στηθύνιον, Lob. Φρυν. σ. 384.

Στηθιαῖος, αία, αῖον (στῆθος). Ἐκ τοῦ στήθους ὤν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 765. = στηθικός.

Στηθίμαι, ὁ (στῆθος). Ὄρνις ποίας, Ἡσύχ.

Στηθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στήθος, στηθάριον.

Στηθικός, ή, όν (στῆθος). Εἰς στῆθος ἀνήκων, ἐκ τοῦ στήθους ἢ ἐπὶ τὸ στῆθος ὤν, καίμενος.

*Στηθίνιον, τό, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, στηθύνιον.

*Στηθοδέσμη, ἡ, = στηθόδεσμος.

*Στηθοδέσμιον, τό, καὶ

*Στηθοδεσμίς, ίδος, ἡ, ὑποκ. τοῦ στηθοδέσμη.

Στηθόδεσμον, τό, = στηθόδεσμος, Πολυδ. «Στηθόδεσμον, οἱ ἀπάδιτωσι, ἐν οἷς ἐνεστὼς τὸ τιτθίδιον, κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Στηθόδεσμος ὁ (στῆθος, δεσμός). Δεσμός τις περὶ τὸ στῆθος ὑπὸ κάτω τῶν μαστῶν πρὸς τὸ κρατεῖν αὐτοὺς πρὸς τὰ ἄνω.

Στηθοειδής, ές. ὁ, ἡ (εἶδος). Στήθους εἴδος ἔχων, ὅμοιος στήθει.

Στηθολαβεῖν, ταὐτὸν τῷ, Τιτθολαβεῖν.

Στηθομελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Ἀπὸ τοῦ στήθους μελῳδῶν ἢ μέλη ἐκπεμπων, μὲ τὸ στῆθος ψάλλων, κελαδῶν, ἢ ᾄδων, ἐπίθετον τοῦ τεττίγος, Γρηγορ. Ναζ. «Οἱ δ' ἐπὶ δένδρων στηθομελεῖς, λιγυροί, ἡδύοιο φίλοι Τέττιγες λαλαχεῦντες ὅλον κατερώησαν ἄλσος», καὶ Valck. Θεόκρ. 7, 139.

Στῆθος, εος, τό, ταὐτὸν τῷ, στέρνον. Τὸ στῆθος τόσον τῶν ἀνδρῶν, ὅσον καὶ τῶν γυναικῶν, πολλαχ. παρ' Ὅμ, παρ' ᾧ ἐν χρήσει διττῶς τὸ καὶ πληθυντικῶς· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· λέγεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ στήθους τῶν ζώων, Ἰλ. Λ 282. Μ, 204. Π, 755. Ρ, 22. Ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημ. εὐχρηστότατον παρ' Ὅμ, ἡ Ἐπ. πληθ. δοτ., στήθεσφι. 2) μεταφορ. τὸ στῆθος ὡς ἔδρα, φωλεὰ τῶν αἰσθημάτων, ψυχικῶν παθῶν καὶ τῶν στοχασμῶν, πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ ἀεὶ κατὰ πληθ., κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπιζῶσι μάλιστα, τὸ, ἔρος, χόλος, κότος, θάρσος, μένος, θυμός καὶ νόος ἐν στήθεσσιν· καρομ. «Ἀπὸ στήθους λέγειν, ὁμιλῶ ἐκ τῆς καρδίας μου καὶ ἀπὸ βιβλίου, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης, ἀπ' ἔξω καὶ αὐτοσχεδίως, Μεθοδικ. 3) τὸ πάχυ καὶ παχεῖαι μέρος ὑποκάτω τοῦ ποδὸς καὶ ἔσωθεν τῆς χειρός, τῆς παλάμης, πλησίον τοῦ μικροῦ δακτύλου, Ἱππ. 3) εἶδος στήθους στρογγύλης λόφου ἐκ κατακεκαπνισμένου ἄμμου ἢ γῆς ἐν τοῖς μέρεσι θαλάσσης μὴ βαθεῖ, σκόπελος, ξέρας, ἢ καὶ' Ἡσύχ. τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ πρόσχωμα, ἄλλως, ταινία (πιθαν. παρὰ τὸ, ἵστημι, ἀντὶ τοῦ, τὸ ἄνω ἱστάμενον, ἐξέχον.)

Στηθύνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στῆθος, Στηθίδιον, Spohn de exte. Od. parte, p. 135. Lob. Φρύν. σ. 384. (--υυ Ἐριπ. Ἀθην. σ. 65. Γ. 370 Δ.)

Στήκω, ταὐτὸν τῷ, Ἑστήκω, Ἀγ. Γραφ. (ἄνευ ἄλλου τινὸς χρόνου), ἐμφ. ἐντεῦθεν οἱ Σμυρναῖοι τὴ σήμερον «Στέκω» ἀντὶ τοῦ, ἵστημι, λέγουσιν, ὅπερ ἐν τῇ λοιπῇ Ἑλλάδι, στέκομαι λέγεται.

Στήλη, ἡ Δωρ. στάλα (ἵστημι). Λίθος στρογ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γῶλος ἢ καὶ τετράγωνος, ἀνιστάμενος ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς ὕψος, ἐξαιρ. ἐκ λίθου, καὶ ἐπομ. καὶ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς στερεότητος, στῦλος, κολῶνα, Ἰλ. Ν, 437. «Ὥστε στήλην... ἀτρέμας ἑστάσθαι (αὐτόν)», ἱστάμενον στερεῶς ὡς στήλη πέτρινος. 2) λέγεται καὶ ὁ στῦλος, ὅστις βάλλεται διὰ νὰ στηρίζῃ καὶ κρατῇ τι ὀρθόν, ἐκεῖνοι οἱ χοντροὶ καὶ ἐπιμήκεις, λήγοντες εἰς τὰ ἄνω λοξῶς ὀρθοὶ λίθοι, οἱ ὁποῖοι προσαρμόζονται ἐξωτερικῶς εἰς τὸ τεῖχος διὰ νὰ μὴ βλίπτηται τὸ θεμέλιον του, ἅρμα (ἱσταγικά), ἄλλως, ἀντηρίδες, Ἰλ. Μ, 259. «Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔρμεναι ἔχματα πύργων,» ἔνθα ὁ Σχολ. «Στήλας, ὀρθοὺς λίθους· παρὰ τὸ ἵστασθαι, λέγει δὲ τοὺς θεμελίους. ὅθεν καὶ προβλῆτας αὐτοὺς φησι, παρὰ τὸ προβεβλῆσθαι». Ὁ Ἡσύχ. ἐχει. «Στῆλαι, οἱ λίθοι τοῦ τείχους οἱ προεστῶτες κάτωθεν πρὸς ἀντέρεισμα, καὶ θεμέλιον.» Ὁ Φώτ. «Στήλαι, θεμέλιοι.» Ὁ Εὐστάθ. «Στῆλαι δὲ προβλῆτες, αἱ καὶ ἔχματα πύργων εἶπε, τὰ ἐξέχοντα τῶν θεμελίων, ἢ αὐτοὶ οἱ θεμέλιοι, ἐφ' ὧν τὸ τεῖχος ἵσταται· διὸ Τρῶες αὐτὰς αὖ ἐρώοντες, ἔλπαιτο τεῖχος Ἀχαιῶν ῥήξειν· ἔστερε δέ, Στῆλας προβλῆτας φασί, τὰ λεγομένας Ἀντήρίδα. ––τέως μεμὴν προβλῆτες κατέτιναν, αἱ λεγόμεναι καὶ ἀντηρίδες, οἷα τὰ λεγόμενα ἰκριώματα, ἃ ἔξωθεν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τείχους πρώτα τίθενται, ἤτοι πρόκεινται καὶ προβεβλῆνται ἀντερείδοντα· περὶ ὧν τινες καὶ οὕτω φράζουσι· Στῆλαι προβλῆτες, πλάκας μεγάλαι πρὸ τοῦ τείχους, προβεβλημέναι τοῦ ἐδάφους καὶ συνηρμοσμέναι ἀλλήλαις ὑπὸ πόδα τοῦ τείχους, ἀντὶ ἐρύματος.» 3) λέγεται «Στηλὴν καὶ ὁ ἐπάνω τῶν μνημείων ὀρθὸς ἱστάμενος λίθος, ἐφ' ᾧ ἔγραφον τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἀριστείας τοῦ τεθνεῶτος. Ἰλ. Δ, 371. «Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιτύσκετο, ποιμένι λαῶν, στήλῃ κεκλιμένος, ἀγροκομήτῳ ἐπὶ τύμβῳ·» καὶ ἐν Π, 457. 675. «Ἔνθα ἐπορούσουσι κεκίγνηταί τε ἔασιτε τύμβοιτε, στήλητε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.» Ὀδ. Μ, 14. καὶ Ἰλ. Ρ, 434. «Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἐμπεδον, ἠὲ ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος, ἠὲ γυναικός·» περὶ ἧς ὁ Παυσανίας ἐν Ἀττικοῖς σαφέστερον λέγει. «Καὶ σφῶν ἑστᾶσιν ἐπὶ τοῖς ταφοις στῆλαι τὰ ὀνόματα, καὶ τὸν δῆμον ἑκάστου λέγουσαι.» Καὶ ὁ ἐξ λίθου ἀνεστηκὼς ἀνδριὰς εἰς τιμὴν τεινει. ἴδε Σηλίτης. 4) λέγεται ἔτι καὶ ὁ ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ πολεώς τινος, ἢ ἄλλου που ἱστάμενος λίθος, στῦλος, ἐφ' ᾧ ἐγράφοντο συμβολαί, ἢ συμμαχίαι, καὶ συνθῆκαι, ἔτι δὲ καὶ τοὺς δημοσίους νόμους, τὰς κατακρίσεις, ἢ στῆλαι τὰς ἐπαίνους, καὶ ἄλλα δημόσια προγράμματα ἢ ψηφίσματα, ἵνα ὦσι, τοῖς πᾶσι γνωστά, ἢ ἄλλα ἄξιομνημόνευτα συμβεβηκότα. Δημοσθ. περὶ Στεφ. «Στήλαις διελαβεν τοὺς ὅρκους·» καὶ κατὰ Φιλ. «Γράμματα τῶν προγόνων σῶν ἠμετέρων βουλῶν, ἃ ἐκεῖνοι κατέθεντο εἰς στήλην χαλκῆν γράψαντες εἰς ἀκρόπολιν.» Αἰσχίν. «Εἰς τὴν αὐτὴν στήλην ἀναγεγράφθη,» ὅ ἐστιν, ἐνορκον καὶ ἀναπόφευκτον γενέσθαι. «Στήλες ἱστάναι», ἀναγείρειν στήλας, ἐφ' αἷς εἶτον ἐγγεγραμμένα ἀξιομνημόνευτα συμβεβηκότα, Ἡρόδ. 2, 102. 106. 4, 87. 5) ἐλέγετο ἔτι ἐπὶ τῷ σταδίῳ καὶ ὁ Ἡμερήσιος, περὶ ὧν οἱ μετὰ δίφρων σταδιοδρομοι ἔπρεπε νὰ τρέξωσι, meta, Σχολ. Ἰλ. 718. «Ἔλθοις δ' ὑπ' αὐτὴν ἑσχατὴν στήλην ἔχων ἔχεμπτ' ἐπὶ ζυρίγγιν,» ἐδε Νύσσα, ὡς καὶ Λυτίας παρ' Ἀθην. ἐγ. σελ. 612. «Περὶ τούτων τῶν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθειρονται·» ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα ἀναφέρεται ἡ τοῦ Ἡσυχίου ἑρμην. «Στῆλας·– οἱ δὲ προτεχώματα (ἐν τῇ θαλάσσῃ). Οἱ δὲ τῶν νήσων ἄκρας.» 6) σκόπελος ἐν τῇ θαλάσσῃ λίθος ἐν μέσῳ θαλάσσης ἐξέχων, προβλής. 7) λέγεται ἔτι καὶ τὸ ὅριον, σύνορον, λίθος ὁρίου, τιθέμενος πρὸς τὸ τέλος ἀγροῦ τινος ἢ ἐπαρχίας, ἢ ἐχχατιᾶς τινος· οἷον, αἱ Στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους. 8) λέγονται ἔτι καὶ αἱ ὀρθαὶ πέτραι, ἃς ἐτίθεσαν εἰς τὰς λεωφόρους ὁδοὺς, ἐφ' ἃς ἔγραφον τὰ διαστήματα, καὶ τὰς ἐντροπάς, Στράβ. ἐδ. «Κατὰ δέκα σταδίους στήλας τιθέασι, τὰς ἐντροπὰς καὶ διαστήματα δηλούσας. (ταυτόν, ἔτι δὲ καὶ συγγεν. τῷ στήλη, ἐστι, καὶ τὸ, στύλος ἢ στῦλος.)

Στηλήτης, ου, ὁ, καὶ θηλ. Στηλῆτις, ιδος, ἡ. Δωρ. σταλάτας, θηλ. σταλᾶτις (στήλη) ταὐτόν τῷ, στηλίτης, στηλῖτις, Ἀντίπατρ. ἐν Ἀνθολόγ. Βρυγκ. β'. σελ. 30. «Μαστεύω τὰς σὰς τε, ἐπὶ σταλᾶτιδι πέτρῳ.»

Στηλίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ στήλη. Μικρὰ στήλη.

Στηλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ στήλη, ταὐτόν τῷ, στηλίδιον.

Στήληξ, ηκος, = στήλη, Ἡσύχ. ὡς καὶ τὸ, στήλιξ, στάλιξ. 2) ἐξαιρ. εἶδος μικροῦ καταρτίου εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, ὄρ. καὶ, στυλίς.

Στηλίτευσις, εως, ἡ (στηλιτεύω). Τὸ στηλιτεύειν· «σημαντικὴ δημοσίευσις», παραδείγματισις διά τινος ὑβριστικῆς γραφῆς ἐπὶ στήλης γεγραμένης. ὅθεν

Στηλιτευτικός, ἡ, όν. Ἐις στηλίτευσιν ἀνήκων· καθολ. δὲ, στηλιτεύων, καταδικάζων εἰς ἀτιμίαν.

Στηλιτεύω, Μ. εὐσω. Ἐπὶ στήλης γράφω καὶ οὕτω δημοσιεύω τι. ἐξαιρ. γράφω, ἐπαινῶ εἰς τὴν στήλην τὰς κακίας τινός, ἵνα γένωσι τοῖς πᾶσι γνωσταί, φανερῶ, παραδειγματίζω, δημοσίως καρύττω τινὰ ὡς πρέπει καὶ κακότροπον. Παρὰ Πλουτάρχ. «Στηλιτεύειν τὰς κατάρας,» ἀντὶ τοῦ, δημοσίας, γνωστὰς ποιεῖν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ, καταβάλλω. ἐκ τοῦ

Στηλίτης, ου, ὁ, θηλ. Στηλῖτις, ιδος (στήλη). Ἐκ στήλης, εἶδος ἔχων στήλης, εἰς στήλην ἀνήκων. 2) γεγραμμένος ἐπὶ δημοσίας στήλης, ἐξαιρ. ἐκεῖνος, οὗτινος τὸ ὄνομα κεῖται ἐπὶ στήλης γεγραμμένον ὡς κακοτρόπου ἢ ἀνωφελοῦς, Δημοσθ. κατὰ Φιλ. γ'. «Ἐκόλαζον δὲ οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αὐτοῖσιν δικαιοκλῦσις, ὥστε καὶ στηλίτας ποιεῖν,» ὅ ἐστιν, ὥστε καὶ στηλιτεύσαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν. Ἀριστοτέλ. Ἠθ. γ'. «Στηλίτης γενόμενος ἐν τῇ ἀκροπόλει,» ὅπερ ὁ Δημοσθένης ἐξεφρασε δια τοῦ, ἐγγεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει.» Ὁ Ἡσύχ ἐχει. «Στηλίται· οὓς ἐκέλευον οἱ Ἀττικοί, οὓς τινες ἐπ' αἰτίαν τινὰ ἐστηλογράφησαν,» ἤτοι, τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐστηλιτεύθησαν. Ὁ δὲ Εὐστάθιος.» Στήλη δὲ κυρίως, ἡ ἐκ λίθου, ὡς ἀπὸ τοῦ, σταῶ, στήτω, καὶ τοῦ λᾶς ὁ λίθος, ὁ ἐκ λίθου σηλικὴν ἀνεστηκὼς διδρίας· ἐκ δὲ τῆς τεκαύτης στήλης, οὐ μόνον στηλίτης ἄρρητον ὄνομα, ἐξ οὗ στηλιτεύειν σκωπτικῶς, τὸ στήλαις ἐγχρίειν τὰ κατά τινων, ἀλλὰ καὶ ὁ στῦλος, ἵστοπῆ ὁποίᾳ γίνεται καὶ ἐν τῷ ἅλμῃ, ἁλμυρός, καὶ τηρῶ, τυρίς. 3) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐκλήθη οὕτω καὶ ὁ ἐπάνω στήλης τινὸς κατεικὼν καθὼς ἔσαμεν μερικοὶ Αἰγύπτιοι ἀσκηταὶ εἰς βασανισμὸν τῆς σαρκὸς των.

Στηλογραφέω, ῶ, ήσω (γράφω). Ἐπὶ στήλης γράφω, ἐγχαράττω. 2) ταὐτόν τῷ, στηλιτεύω. ὅθεν

Στηλογραφία, ἡ. Τὸ ἐπὶ στήλης γράφειν, τὸ ἐγχράττειν ἐν αὐτῇ.

Στηλοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Στήλης εἶδος ἔχων, ὁμοιος στήλῃ.

Στηλοκοπέω, ῶ (κόπτω). Ἐπὶ στήλης κόπτω, ὅ ἐστιν, ἐπὶ στήλης γράφω, ἐγχαράττω, ταὐτόν τῷ, στηλιτεύω, Δίων Κάσ. 2) κόπτω, συντρίβω, ἢ ἀκρωτηριάζω στήλην τινά.

Στηλοκόπης, ου, ὁ, καὶ

*Στηλοκόπος, ου, ὁ (κόπτω). Στηλοσυνάστης, οὕτω καλεῖται ὁ Πολέμων παρ' Ἀθηναίῳ ς. σελ. 234. (ὡς τὸ δοξοκόπος, καὶ Δημοκόπος, σχηματισθέν), διότι περιερχόμενος, ἀντέγραφεν ὅλας τὰς ἐπὶ ταῖς στήλαις γεγραμμένας ἐπιγραφάς, καὶ ἐσύναζεν αὐτὰς εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος.

Στηλουργός, ὁ, ἡ. Ἰδε ἐν τῷ, στηλουργός.

Στηλόω, ῶ (στήλη). Ἐις στήλην ποιῶ, ὡς στήλην ἵστημι, ἐγείρω, Θρῆν. Ἱερεμ. γ'. «Ἐστηλώσατέ με ὡς σκοπὸν εἰς βέλος,» μὲ ἔστησεν ὡς στήλην σκοποῦ· καὶ ἐν β'. Βασιλ. ιή. «Ἐστήλωσεν ἐκ' αὐτὸν σωρὸν λίθων,» ἔκαμε ἕνα σωρὸν λίθων ὡς στήλην. Μέσ. στηλοῦσθαί τινι, ὡς τὸ στηλοῦν ἑαυτόν, παραδίδωμι ὅλως ἐμαυτόν, προσηλοῦμαι, προσκολλῶμαι, Ἐμπεδοκ. μέσ. ἀτρέμας, στερεῶς ἵστημαι, προσκαρτερῶ. «Στηλοῦσθαι ποδὶ, βήματι», Γρηγορ. Ναζιαν. Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας «Στήλωσε τὰ ὀμματά μου,» ἀντὶ τοῦ, ἀτενῶς βλέπω πρός τι, ἀνατενίζω.

Στῆμα, ατος, τὸ (ἵστημι) ταὐτόν τῷ, Στήμων. 2) Τὸ προϊστάμενον, ἤτοι τὸ ἔξέχον μέρος τοῦ ἀνδρικοῦ μορίου, ὃ ὁ μὲν Πολυδ. «Τὸ κατηρτημένον τοῦ καυλοῦ,» ὁ δὲ Ῥοῦφ. «Τὸ ἔρεμμα τοῦ αἰδοίου,» λέγουσιν· καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὑποκάτω μέρος αὐτοῦ λέγεται. «Ταύστημα,» Πολυδ. β'. 171. 2) ὡς ναυτικὴ λέξις κατ' Ἡσύχ. σαίνεται, ὅτι ἴση ἐστὶ τῇ, στεμίν, καὶ, Ἐπισταστήρ, τὸ ὁποῖον τοῦτο τὸ δεύτερον ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Νομεύς. 3) Τίθεται ἔτι καὶ ἐπὶ φυτοῦ, αἱ φλέβες καὶ κατὰ τὸ δυο μ'ρη τῆς μεσαιτάτης καθολικῆς πλευρᾶς τοῦ φύλλου, Ἡσύχ. ἄλλως, στημόνιοι, καὶ κατὰ συγκ. στήμονες διαλήψεις, ὡς ὁ Θεόφραστ. (ἐν γ'. 18. φυτῶν ἱστορ.) καλεῖ «Στημόνιους διαλήψεις,» ἀντὶ, στημονίους, τὰς πλησίον τῆς μεσαιτάτης ῥάχεως τοῦ φύλλου κειμένας φλέβας, οἷον «Τὴν τε διὰ μέσου, ὥσπερ ῥάχιν λεπτὴν ἔχει, καὶ τὰς στημονίους διαλήψεις οὐκ ἀπὸ ταὐτης, ὥσπερ τὰ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ παρ' αὐτὴν περιφερεῖς.» ὡς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐχει. «Στήμονες, ὁ ἡμεῖς, κατάστημον, ἢ πολύστημον,» ὑφασμάτι ἢ ἱματίου, μετὰ πολλοὺς στήμονας ὑφαντμένον· ἅρα, πυκνόν, στερεόν, γερόν· ὁ αὐτὸς ἐχει. «Στημονίας κιθῶνας, τοὺς στήμοσιν ὁμοίους.»

*Στήμνιος, ὁ, ἡ, κατὰ συγκ. ὀντί, στημόνιος, ἄμμ. ὄρ. καὶ στήμων.

*Στημονέριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ στήμων, Εὐστάθ.

Στημονητικός, ἡ, όν (στήμων). Εἰς στήμονα ἀνήκων, στήμονα νήθων, γνέθων. «Τέχνη στημονητική,» ἡ τέχνη τοῦ γνέθειν, τὸ στημόνιον, Πλάτ. πολιτικ. 23. (οὕτε πρέπει ἡ ἰδιοκτησις αὐτὸ ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ νήθω).

*Στημονίας, ου, ὁ, = στημόνιος.

Στημονίζομαι, Μ. ήσομαι. μέσ. Ἀποδ. (στήμων). Βάλλω τὸ στημόνιον ἐπὶ τὸν ἀργαλειόν, καὶ ἀρχίζω νὰ ὑφαίνω· τοῦ στήμονος γίνοι τοῦ ὑφάσματος ἀρχομαι, στήμονα ἵστημι. Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ. δ'. 39. περὶ τοῦ φαλαγγίου. «Ὑφαίνει δὲ πρῶτον μὲν διαστείλαν πρὸς τὰ πέρατα παντοχόθεν, εἶτα στημονίζεται ἀπὸ τοῦ μέσου· ἐπὶ δὲ τούτοις ὥσπερ κρόκας ἐμβάλλει.» 2) μεταφ. ἀρχίνω.

Στημονικός, ἡ, όν, (στήμων). = στημονητικός, κατὰ συγκ. ὡς παρὰ Πλατ. πολιτικ. 23. «Στημονική, ἀντὶ, στημονητική, κεῖται.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Στημέρεον, τό ὑπερκορυστικόν τοῦ, Στήμων.

Στημόνιος, ὁ, ἡ, καὶ Στημονίης, ου, ὁ (στήμων). Ὅμοιος τῷ στήμονι, ἢ ἐκ στημονίου ὤν. Ἴδε ἐν τῷ, Στήμων, πρὸς τὸ τέλος. Ὁ Πλίνιος ιστ'. 83. ἔχει. Stamineus ligo nemo.

Στημονοφυής, ές, ὁ, ἡ (φυή). Ἓν τοῦ εἴδους ἢ ποιότητος τοῦ στήμονος ὤν, Πλάτ. πολιτικ. 46.

Στημονώδης, ες, ὁ, ἡ (στήμων, εἶδος.) Μὲ τὴν κλωστὴν τοῦ στήμονος ἢ στημονίου ὅμοιος, ἔχων στημονίου κλωστάς, πολλὰς καὶ πυκνάς, ἢ ἐξεχούσας, ἔξω κειμένας, ἐπὶ ὑφάσματος. «Τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχές, μηδὲ στημωνώδες,» Πλούταρχ. τὸ πεπυκνωμένον, τὸ ἐκ πολλῶν στημόνων συνεστάμενον.

Στημορρᾰγέω, ῶ. Μ. ήσω (στήμων, ῥήγνυμι) Σισχίζω, ἢ ξεφτίζω, λύω τὰς κλωστὰς τοῦ στημονίου. 2) ούσιαστ. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 834. «Δικλίδες ἐσθημάτων στημορῥᾳγοῦσιν, τὰ ῥάκη τῶν ἱματίων σχίζονται, πίπτουσι, τὰ ῥάμματα των ξεφτίζονται, λύονται.

Στήμων, ονος, ὁ. (ἵστημι) Ἡ κλωστή, λεπτὸν μέρος καὶ μικρόν, ἀποσπασμένον ἀπὸ τοῦ λινοῦ, βάμβακος ἢ τινος ἄλλου τοιούτου, ὁ γινέσται. 2) στημόνιον, ἤτοι αἱ κατὰ κάθετον κλωσταί, αἵ ἵστανται εἰς τὸν ὀρθῶς ἱστάμενον ἐργαλειον. Ἴδε ἐν τῷ, Ἱστός· διότι οἱ παλαιοὶ ὀρθῶς ἱστάμενοι ὕφαινον, καὶ οὐχὶ καθήμενοι ὡς ἡμεῖς, τὸ δὲ ὑφαινόμενον, ὃ ἡμεῖς φαίνον λέγομεν, ἐκαλεῖτο «Ἱρέκη», Ἡσιόδ. Ἔργ. 540. «Στήμονι δ' ὀν πάῤῥω πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.» 3) λέγεται παρομοίως καὶ εἰς τὰ πλεκτὰ ἐργόχειρα, αἱ κυρταὶ ῥάβδοι, περὶ τὰς ὁποίας πλέκονται αἱ λεπτότεραι, ὡς «Ψάθοι ἐκ μερῶν ξύλων ὑφασμέναι, στημόνια ἔχουσαι τοὺς καλάμους», πεπλεγμέναις λεπταῖς ῥάβδοις ἔχουσαι περὶ τοὺς καλάμους. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Στημονήριον», διότι τὰ τοιαῦτα ξύλα, οἷοι εἰσὶν ἐνταῦθα οἱ κάλαμοι, λέγει ἡ συνήθεια στημονήρια, ὡς στήμονος τόπον ἐν τοῖς πλεκτοῖς τοιούτοις ἐργοχείροις ἔχοντα. Ἴδε ἐν τῷ, Σταμαγορίς, καὶ, Σταμίν.

Στήνεια, τά. Ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ διατιλῶνται καὶ λοιδοροῦσιν, Ἡσυχ. ὁ δὲ Φώτιος ἔχει. «Στηνία, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ ἐδόκει ἡ ἀνοδος γενέσθαι τῆς Δήμητρος (ἀπὸ τοῦ ᾅδου). ἐλοιδοροῦντο δ' ἐν αὐτῇ νυκτὸς αἱ γυναῖκες ἀλλήλαις· οὕτως Εὔβουλος.» ὅθεν «Στενιωστιᾶν, ὕβρίζειν, λέγειν τοὺς πλέον ἀχρείας λόγους,» Ἡσυχ. καὶ ἐντεῦθεν Κλεομήδης (β'. σελ. 91.) παραβάλλει λοιδορίας τινὰς μετὰ τῶν «Τοῖς λεγομένοις ἐν τοῖς Δημητρείοις ὑπὸ τῶν θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν.» Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 834. Ὁ Ἀλκίφρ. ἐν β'. Ἐπιστ. 3. καλεῖ ἐν Ἀθήναις «Στήνιαν καὶ τόπον τινα, πρβ. σκῶρ.

Στηνίον, τό. ταὐτόν τῷ, στῆθος, ὅθεν «Στηνιάζω· παρὰ Ἡσυχίῳ κεῖται «Στενιάζειν, παλαίειν τὸ ἱερὸν ὀστοῦν (καὶ ἑπομένως «Σταινίον τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, καὶ τὸ ὑπεζαγτρικόν)· ἄλλοι, πείειν ἁπλῶς· οἱ δέ, καταμαδᾶν τὰ στήθη. καὶ τέλος ἔχει ὁ αὐτὸς ὅτι «Στενάξαι, τινές, πλῆξαι καὶ παῖσαι· οἱ δέ, στενίον, τὸ στῆθος.

Στηνιῶσαι, Βλαστφημῆσαι, λοιδορῆσαι, Ἡσυχ ὁρ στήνια.

Στῆρ, τό, γεν. στῆτος, κατὰ σγκ. ἀντὶ Στέαρ, ὡς τὸ κέαρ, κῆρ. Γαλην. κατὰ τόπ. ὅ. «Σίλφη βδευστὴς στῆρ.»

Στήριγμα, τος, τό. (στηρίζω). Τὸ ἐστηριγμένον. β) ἔρεισμα, ὑπομόχλιον, βάσις, ἐρείσμα, τὸ ὑποτιθέμενόν τινι ὡς ἔρεισμα, τὸ ἐφ' ᾧ τι πιστηρίζεται τι, ὑποστάτης (σταλίκι, Τουρκ.), στύλος. γ) ἔτι δὲ = στερέωμα, καὶ, στερέμνιον.

Στηριγμός, οῦ, ὁ (στηρίζω). Τὸ στερίζειν, στερεῶς κρατεῖν καὶ βοηθεῖν τι, ἢ στήριξις, ἐπιμελὴς βοήθεια. 2) παθ. ἐδραιασμός, τὸ στερεῶς, ἀσφαλῶς, ἑστάναι, στάσις στερεὰ, σταθερότης· καὶ τὸ, ἠτύχως ἑστάναι, ἠρεμεῖν, ἠρεμία, π. χ. τῶν πλανητῶν, παρὰ τοῖς Ἀστρον.

Στηριγξ, γγος, ἡ (στηρίζω). Στήριγμα, ἔρεισμα, ἀκουμβητήριον, τὸ ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεταί τι, ῥάβδος βακτηρία. φορτωτὴρ ἢ φορτωτῆρα· ἐξαιρέτως δὲ τὸ ὑποτιθέμενον τῇ ἀμάξῃ ἱερουν ξύλον, ὃ διέχει τὸν ῥυμὸν, ὅταν ἀζευκτος ᾖ, Πλούταρχ. προβλ. Ὧμ. «Τὸ δὲ ξύλον (διπλοῦν, ὃ ταῖς ἁμάξαις ὑφιστᾶσιν,) ἡμεῖς μὲν στήριγμα, Ῥωμαῖοι δὲ furcam (φοῦρκαν) ὀνομάζουσιν. Ὁ Ξενοφῶν ἐν Ἱππικ. ἀ. 5. καλεῖ καὶ τῶν κνημῶν τὰ ἐσπᾶ στηρίγγας τοῦ σώματος, οἷον στηρίγματα, ἐρείσματα. Παρὰ Πιλοσ. λέγεται ἔτι καὶ ἀκτηρίς, ἴδος, ἡ ἀκτηρία, ἡ, αὐτὶ τοῦ, βακτηρία· καὶ ἑπομένως, τὸ τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος ἢ τῆς ἁμάξης ἀνεχον ξύλον, ὅταν ἄζευκτος ᾖ.

Στηρίζω, Μ. ξω (ἵστημι). Στήριγμα ὑποβάλλω, ἐρείδω, στυλόνω, στερεόν ποιῶ, ἢ στερεῶς ἵστημί τι, στερεόω· ἐν γένει, ὀρθόω, ἰθύνω, στηνω. «Ἰριδας Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξεν, ἑστησεν, ἐδειξεν ἀνυψωμένας εἰς τὰ νέφη,» Ἰλ. Δ, 28. «Λίθον κατὰ χθονὸς στ.α, ἐστερέωσεν, ἔστησεν αὐτὸν ὀρθὸν, ἐμπῆξεν,» Ἡτ. Θ. 498. «Οὐρανὸν ἐστήριξε κάρηϊ, ἐπὶ τῆς Ἐριδος, αὐτὴ ἀκούμβισεν, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν της πρὸς τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ αὐξηθῇ καὶ ν' ἀκουσθῇ τόσῳ περισσότερον,» Ἰλ. Δ, 443. Παθ. καὶ μέσ. ἵσταμαι στερεῶς, στηρίζομαι, ἀκουμβῶ, ἐρείδω ἐμαυτὸν, ἐμπλοκομαι, εἶμαι προσκολλημένος· ἐν γένει, ἵσταμαι που ὀρθὸς, ἐξέχω, φαίνω εἰς τὸ ὕψος. Ἰλ. Φ, 242. «Οὐδὲ ποδεσσιν εἶχε στηριξασθαι, οὐδὲ ἠδύνατο στῆναι τοῖς ποσὶν, μήτε ἠμποροῦσε νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του.» Ἰλ. Π, 111. «—παίτης δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτον, ἐπάνω εἰς τὸ ἓν κακὸν ἤρχετο καὶ ἄλλο, τὸ ἓν κακὸν συνείχετο καὶ ἐπερείδετο, ἤτοι ἤγγιζε τοῦ ἄλλου, καὶ ἐπατοῦσεν ἐννοεῖ ὁ Ποιητὴς, πανταχοῦ στερρῶς ἐφεστάναι κακὰ πυκνὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὡς οἷον ἀσφαλῶς πεπηγότα.» Εὐδιαβάς ποσὶν ἀμφοτέροισι στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς,» ἐπάτησε στερεὰς καὶ ἑπτὰς, Τυρτ. 2, 21. «Οὐδαμῇ ἐστήρικτον, δὲν εἶχε πουθενὰ στερεὰν ὑποστασιν, δὲν ἑστάνετο πουθενὰ στερεὰ.» Ἡτ. Ἀπ. 118. «Δώματα κίοσι ἵπρος οὐρανὸν ἐστήρικται», ἢ οἷα εἶναι στηριγμένη πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ στύλους,» Ἡσ. Θ. 779. «Δέκατος μοῖς οὐρανῷ ἐστήρικτο, ὁ δέκατος μὴνας ἵστατο εἰς τὸν οὐρανὸν,» Τὼν. Ὀμ. Ἑρμ. 11. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐμετβ. σημ. εὑρηται καὶ τὸ ἐνεργ. «Οὐδέπῃ εἶχον στηρίξαι ποσὶν ἐμπεδον,» Ὀδ. Μ, 432. ὡς ἀντιθέτως στηρίσασθαι ἐξ Ἰλ. Φ, 242. «Νῦμα οὐρανὸν στηρίξαν, τὸ φάσιον ἅπας εἰς τὸν οὐρανὸν, Εὐρ. Ἱππολ. 1220. καὶ μεταφ. «Ἠλίου οὐρανῷ στηρίζοιμ, Elmsl. Εὐρ. Βακχ. 970. Ἀντὶ δὲ τῆς δος ἐν χρῆται καὶ μετὰ τῆς, εἰς, ἢ πρός τι, Valck. Ἱππ. 1206. 2) μεταφ. ἐπιβεβαιῶ, πιστόω, ἐνισχύω, κραταιῶ, Μεθοδρκ.

Στήσιος, ὁ (ἵστημι) ὡς τό, ἐπιστάσιος, ἐπίθετον τοῦ Διὸς, τὸ πρὸς Λατῖν. stator, ὁ βεμελιωτὴς, ντίστης, Πλούταρχ. εἰς Κιμίρ.

Στησίχορος, ὁ, ἡ (ἵστημι, χορός). Χορούς διατάττων ἢ παιστῶν, ἀμῶν, ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος χορῶν, χορηγός· ἔτι δὲ ὄνομα Δωρικοῦ ποιητοῦ, ἀρχαιοτάτου. ἀναμφ. παρωνύμιον αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομα ἐλησμονήθη. 2) βολὴ εὐθεῖα ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν ἀστραγάλων, διακειμένου 8 τῶν ἀριθμῶν. Ὁ Εὐστάθιος ἔχει. «Στησίχορος, πτῶσίς τις ἐν ταῖς ἀστραγάλοις, ἤγουν ὁ τὴν ὀκτάδα σημαίνων βόλος ἐν τῷ δι' ἀστραγάλων παιδιᾷ· οὕτως ἐλέγοντο παρὰ τὸ τὸν ἐν Ἰμέρᾳ τάφῳν Στησιχόρου τοῦ μελοποιοῦ ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν συνεστηκέναι.

Στήτα, ἡ Στήτη, ἡ, σπαν. Δωρ. λέξις ἀντὶ, γυνή, παρὰ Δωτιεῖ. εἰς Θωμ. β'. καὶ Θεόκρατ. εἰς Σύρτ. (πίθον. συγγεν. τῷ, τήθη. καὶ' ἄλλους δὲ, κατὰ τραλεραν ἀναγν. καὶ ἕρμην. τῶν λέξεων, διιστήτην ἐρίσαντε, Ἰλ. Δ, 6., ἔνθα τινὲς διεστάμενος ἔγραμαν, διὰ στήτην ἐρίσαντε, αὐτὶ φιλονεικήσαντες διὰ γυναῖκα (τὴν Βρισηίδα). ἀλλὰ τὸ, στήτη, δὲν προέκυψε τόσον ἐκ ταύτης ἀναγνώσεως ὅσον αὐτὴ ἡ ἀνάγν. ἐκ τοῦ, στήτη.)

Στητώδης, ες, ὁ, ἡ. (στῆρ, εἶδος) κατὰ συγκ. ἀντὶ, Στεατώδης.

Στήωσις, ἀντὶ τοῦ στῶσι, πληθ. γ'. πρόσπ. τοῦ ὑποστακτ. ἀόρ. β'. τοῦ ἵστημι.

* Στί, ὁρ. ἐν τῷ Σ, β. σελ. 27.

Στία, ἡ. ναί, σιῶν, τό. ταὐτόν τῷ, ψῆφος. Πετρίτζι. ἐξαιρ. τὸ παρὰ τοῖς ἀγιαλοῖς καὶ ποταμοῖς λιθάριον. ὅθεν τὸ, πολύστιος, καὶ, πολύστειος, ἐπὶ ποταμοῦ, πολλὰς ψήφους, ἤτοι πολλὰ λιθάρια ἔχων. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, στία, καὶ διὰ τοῦ, στενοχωρία, καὶ, λιθοκονία. Ἀναμφιβόλως συγγενες ἐστὶ τῷ, ψια, τροπῇ τοῦ ψ εἰς στ, κατα τινα διάλεκτον. Ὁ Σχολ. Ἀπολλων. ἀρχ. β'. 1174. λέγει. «Στίαι, αἱ ψῆφοι παρὰ Σικυωνίοις καλούνται.» (τὸ Ἰῶτα ἔστι μακρόν, ὅπερ ὑγιοοῦντες μεταγενέστεροί τινες, εἰσήγαγον τὴν γραφὴν, στεία, στείον.) ἔθεν

* Στιάζω, ἀσω. Λίθοις βάλλω, κτυπῶ, Ἡσυχ. = ψιάζω.

Στιβαδεύω, Μ. εύσω (στιβάς). Μεταχειρίζομαι εἰς στιβάδα, ἢ ἄχυρον· ἢ διαστρῴνω, στρώνω τι ὑποκάτωθεν, Διοσκορ. γ'. 29.

Στιβάδιον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ στιβάς.

Στιβαδοκοιτέω, ῶ. Μ. ήσω. (στιβὰς, κοίτη). Κείμαι, κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς στιβάδα, κοίτην ἐξ ἀχύρου ἢ φύλλων, Πολύβ. β'.

Στιβαδοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Στιβάδα ποιῶ, κοίτην ποιῶ ἐκ στιβάδος.

Στιβάζω. άσω, ὡς τό, στιβόω, στιβέω, στείβω. Παθ. Ἐτυμολ. μεγ. ἐν λεξ. Τπύγραμμα, ὅς τις ἔτι καὶ ἐν λ. Στιβὰς, ἀσφαίρει καὶ παράδειγμα «Ῥυθμῷ δὲ τὸ ψεύδος στιβάζουσιν,» ἑρμηνεύων διὰ τοῦ, ῥαφοστεύουσι, διαφέρουσι· ἀλλὰ τὸ Λεξικὸν Ἐφέσιον τοῦ Στεφάνου ἔχει, Στιβίζουσι, καὶ ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ῥαπιστεύουσι καὶ διαφέρουσιν. 2) ἀκολουθῶ κατόπιν τῶν ἰχνῶν τινος, ἐξιχνεύω, κυρίως καὶ καταχρ. Ἀρχύτας δὲ παρὰ Στοβ. Φυσ. σελ. 848. χρηται κατὰ μέσην διάθεσιν, οἷον· «Ἴχνια γὰρ ἐν αὐτῷ στιβαζόμενος αὖρεϊτό τις.» καὶ σελ. 848. «Ὁ μὲν νόος ὁρανογύμνος καὶ στιβαζόμενος τὰ πράγματα.»

Στιβαρός, ά, όν. καὶ ἐπίρ. στιβαρῶς. (στείβω) Ἠνρ. πυκνὰ στιβασμένος, συντεθλιμμένος, πεπληγμένος καὶ συνημμένος, μὴ ἔχων ἔξοδον καὶ ὀπήν. ὅθεν, πυκνὸς, στερεὸς, αὐτονος, εὐρωστος, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, πολλὰ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἤτοι ἐπὶ ἰσχυροὺς ἐχόντων μῦονας, ἑπομ. δυνατῶν, ἰσχυρῶν μελῶν τοῦ σώματος, π. χ. ὦμος, πυχὴν, βραχίονες, χεῖρες, ἢ ἐπὶ στερεῶν ὅπλων, π. χ. ἔγχος, σάκος. Συγκρ. στιβαρώτερος, Ὀδ. Θ, 187. καὶ ἐπίρρ. «Πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι πύλαι, πυκνὰ στιβασμέναι, συνηρμοσμέναι,» Ἰλ. Μ. 454. 2) βαρύς.

Στιβάς, άδος, ἡ. (στείβω, στίβω· ὅθεν τὸ συνώνυμον παρὰ Σοφοκλ. Φιλ. 33. «Στειπτὴ φυλλὰς») Ἡ ἀπὸ ῥάβδων καὶ χλωρῶν χόρτων καὶ φύλλων στρῶσις, ἢ χαμαικοίτη. Ἡσύχ. ἢ κατ' Εὐστάθιον, ἡ εὐτελὴς καὶ καταπεπατημένη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στρωμή· ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφ. Εἰρ. 347. «Ἰδίως Στιβάδαι τὰς χαμευνίδας ἐκάλουν, ὅπερ ἦν πάσχειν ἐπάναγκες τοῖς πελεμοῦσιν ὑπαίθριοις ταλαιπωρεῖν καὶ χαμαικατεύειν. λέγεται οὖν Στιβὰς, ἢ ἐξ ἀχύρων, ἢ κλάδων τῶν δένδρων μετὰ φύλλων, ἢ καλάμων, ἢ πτερίδων, ἢ ὅλως τοιούτων χόρτων στρωμή· καίτοι τὰ ὁποῖα ἤτοι συνεπεσώρευον καὶ ἔπτουν, διὰ νὰ εἶναι ἐπ' αὐτῶν οἱ ἄνδρωποι ἢ τὰ ζῶα, ἢ ἑστρύπονον, παρεγέμιζον αὐτὰ εἰς ὑφασμάτια χοντρόν, ὅρα, χορτόστρωμα (ἔτι δὲ καὶ φύλλα ἁρμόδια εἰς στρῶσιν δρομων). Ἡρόδ. 4, 71. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 7. «Κύρος ἐπὶ στιβάδος κατακλιθείς.« Ἑλλ. ζ'. ἀ. 5. «Νύκτα αἱ μὲν νυκτεριναὶ φιλακαὶ ἠγρήγορσαν, ἐν δὲ τῶν στιβάδων ἀνίστατο.« Πλούταρχ Λακων. ἀποφθ. 2. «Ἐκάθευδεν δὲ οἱ νέοι ἁμοῦ κατ' ὀλιγη καὶ κατὰ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν, τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου τὰ ἄκρα ταῖς χερσὶν ἄνευ σιδήρου κατακλάσαντες.« Θεόκριτ. ἐν Εἰδ. ζ'. στίχ. 86. ἔχει. «Λὰ στιβὰς ἑστείται πεπυκασμένα ἐς τ' ἐπὶ πῖχυν κνύζᾳ τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ, ἐνθὰ ὁ Σχολ. ἑρμην. «Ὑποστρωσόμεν καὶ στιβάδα παχίαν· ἢ, καὶ ἡ στρωμνὴ ὅταν ἐστιβασμένη, ἐς τ' ἐπὶ πῖχυν, τουτέστι μάχρι πήχεως, διὰ κνύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου πήχυν πολυκεμμένους, πολυκλίτους, στιβὰς δὲ ἐστὶ στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.« ὡς καὶ ἐν ιγ'. 34. «Λειμὼν γὰρ ἁπαλὸς ἔκειτο, μέγα στιβάδεσσιν ὄνειαρ», γήγουν τοῖς κοίταις ὠφέλιμον, παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς στιβάδας δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατασκευήν. Ὁ Ὅμηρ. ἐν Ὀδυσ. Ε, 482. ἐκφράζει τὴν στιβάδα διὰ τοῦ. εὐνὴ ἐκ χύσεως φύλλων.«...φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἠλιθα πολλή.« Παρ' Ἀθηναίῳ ἐν δ' εἰσὶ καὶ Σκηνᾶς ποιοῦνται, ἐν δὲ ταύταις στιβάδας ἐξ ὕλης· ἐπὶ δὲ τούτων ἅπαξ ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσιν, ἀπαραλλάκτως ὡς καὶ τὴν σήμερον παρὰ τοῖς νῦν Ἕλλησιν. Παρὰ τῷ Κύαγγ. Μάρκ. ια'. φέρεται «Στιβάδας ἔκοπτον ἀπὸ τῶν δενδρων», ὃ ὁ Ματθ. «Κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων», καὶ ὁ Ἰωάν. «Βαΐα τῶν φοινίκων εἶπον, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, κλάδος μετὰ φύλλων, ἢ κατὰ Φώτιον, δένδρου ἀκρεμών, λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐκ φύλλων ἢ ἀχύρων γεμισμένον στρῶμα, τὸ ἀχυροτρώμα.

Στιβεία, ἡ. (στιβεύω) Τὸ πατεῖν, περιπατεῖν, ὁδεύειν, πορεύεσθαι, πορεία, ὁδός. 2) ἡ τοῦ ἴχνους ἐκλογὴ, ζήτησις, ἰχνευσις· ἢ διὰ τῶν ἰχνευτικῶν κυνῶν κυνηγεσία.

Στιβευτὴς, οῦ, ὁ. (στιβεύω) Ὁ ὁδεύων, περιπατῶν, ὑπήκοος καρτερητὴς, ὁδευτὴς, ὁδοιπόρος. ἕξαιρ. ὁ γρῦπος, ὁ μετὰ ποδῶν πατῶν καὶ γνάθων. 2) ὅστις ἐγγαίνει κατόπιν τοῦ ἴχνους τινός, ἰχνευτὴς, ἐπὶ τε ἰχνηλατῶν κυνῶν, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου· ἐν γένει, ὁ κατάσκοπος.

Στιβευτὴς, τοῦ, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Στιβευὸς. ἐκ τοῦ

Στιβεύω, εύσω, = στιβέω.

Στιβέω, ήσω. Παθ. παρακ. ἐστίβημαι (στείβω στίβος). Πορεύομαι, ὁδοιπορέω, βαδίζω, ἰδίως, Σοφοκλ. Αἰ. «Πᾶν ἐστίβευται πλευρὸν ἑσπερὸν ἰσθμοῦ, ὅλον τὸ ἑσπέριον μέρος τῶν νεκρῶν διοδεύεται. 2) ἰχνεύω, ἰχνηλατῶ, ἰχνεύω· ὁπόταν τῶν ἰχνῶν πορευόμενος ζητῇ τὸ ζῶον, καθὼς, π. χ. οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ κυνηγετικοὶ κύνες, Πλούταρχ. «Ὁ δὲ λέων ἐξιὼν βαθέως συνεστραμμένας τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτων τοὺς ὄνυχας, ἵνα μὴ τριβόμενοι τὴν ἀκμὴν ἀπαμβλύνωσι, μήτε καταλείπων εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσιν.« καὶ ἐντεῦθεν ὁ αὐτὸς λέγει. «Στιβευόμενον τόπον, τὸν ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν ζώων πατούμενον. Λίτ. Φυσικ. «Διατί τὰ ὀρόσιμον γενόμενον διὰ τοῦ ψύχους ἀστίβητον, ὅτι δεῖ μὴ μόνον ἴχνη τὸν στιβευόμενον τόπον, ἀλλὰ κενεὶν τὴν ἐπαρνησιν.« Πορφ. Νικολ. Δαμ. ἐπὶ Κύκνων «Τὸν δὲ (ἄλλον σκύλακα) ἐν κυνηγεσίοις θηρᾶν ἀναγκάζω, καὶ στιβεύειν ἐν ὄρεσιν.« 3) μεφορικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ζητῶ ἵνα εὑρίσκω τι, ἐξιχνιάζω, κατασκοπεύω, ἐξακριβόω, θηρεύω, τὰ κεκομμένα ἐπιζητῶ ὡς ὁ θηρευτὴς διὰ τῶν ἰχνῶν τὸ ζῶον, Σοφ. Αἰ. 874. καὶ Πλούταρχ χρηστ. Πυθ. «Ἰχνοσκοποῦντι καὶ στιβεύοντι τὸ μέλλον.« Ἐνταῦθα ἀνήκει, καὶ τὸ τοῦ Ἀρχύτα «Στιβαζόμενοι τὰ πράγματα.

Στίβη, ἡ. Ἡ πάχνη, καὶ μάλιστα ἡ ἐωθινή, τὸ ἑωθινὸν ψύχος, ἢ ψύχρα τῆς αὐγῆς, ἡ πρωϊνὴ δρόσος καὶ τὸ, ψῦχος, καθ' Ἡσύχ. Ὀδυσ. Ε, 467. «Μή μ' ἀμυδὶς στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔερση, δαμάσσῃ κειαφύσσα δυμόν», ἡ πάχνη, τὸ ἑωθινὸν ψύχος, ὁ Σχολ. ὡς καὶ ἐν Γ, 25. » — μὴ με δαμάσσῃ στίβη ὑπηνίη», ὁ παγετὸς ὁ ὀρθρινός· οὕτω καὶ παρὰ Καλλιμάχ. ἐπιγρ. «Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος». ὅθεν παρ' Ἡσυχ. «Στιβῆν, ῥιγοῦν, κρυόεσθαι, παγόνεσθαι ὑπὸ τοῦ πρωϊνοῦ ψύχους. (ἐκ τοῦ, στείβω, ταὐτὸν τῷ, στύφω, πήγνυμι· ὡς καὶ τὰ συνώνυμα αὐτοῦ πάχνη, πηγυλίς, παγετὸς καὶ πάγος, ἐκ τοῦ, πήγνυμι.) ὅθεν

Στιβήεις, εσσα, εν, ποιητ. Παχνώδης, ψυχρὸς ἢ σκεπασμένος ἐκ πάχνης. ὡς παρὰ Σουΐδ. «Ἀὴρ στιβήεις», ἢ ὑπὸ τὴν ἕω γενομένη ψυχρότης τοῦ ἀέρος.

Στίβι, τὸ. ἄλλως δὲ καὶ, στίμμι, λέγεται. Μεταλλικὴ τις μέλαινα βαφὴ, εὐχρηστος παρὰ γυναιξὶ, stibium. ἴδε ἐν τῷ, Στίμμι.

Στιβίλη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, στιβὶς.

Στιβιλάω, ῶ. (στίβη), ὁρ. στίβη.

Στιβίλιξω, Μέλ. ἰσω (στίβι). Διὰ ταῦ στίβι χρίω, χρωματίζω, ἀλείφω. Μέσ. Στιβίζομαι, ταὐτὸν τῷ, στιμμίζομαι· χρίομαι. χρωματίζομαι διὰ τοῦ στίβι. καὶ ἐξαιρέτως, χρωματίζω, βάφω τὰ βλέφαρα, τὰ ὀφρύδιά μου μὲ τὴν μέλαιναν ταύτην βαφήν.

Στίβος, ὁ. (στείβω) Τρίβος, ὁδὸς, στράτα, κυρίως, ἡ πεπατημένη καὶ πεπιλημένη ὁδὸς, καὶ μονοπάτι, ὕμν. Ὁμ. Ἑρμ. 35. καὶ Ἡρόδοτ. 4, 140. «Οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐόντων γενόμενον στίβον, τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν». 2) ἴχνος, τὸ σημεῖον τοῦ ποδὸς. ὃ φαίνεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅταν περιπατῇ τις, παχυμασία, πάτησις, λέγεται καὶ, στίβος ποδὸς, Τύμν. Ὁμ. Ἑρμ. 353. καὶ Αἰσχύλ. Χοηφ. «Στίβοι ποδῶν.« Ξενοφ. Ἀναβ. ἀ. ς'. 1. «Ἐφαίνετο ἴχνη εἰκάζετο δὲ εἶναι ὁ στίβος ὡς δισχιλίων ἱππικῶν· καὶ ἐν ς'. γ'. 15 Πορευόμενοι εὑρον τὸν στίβον τῶν Ἀρκάδων». καὶ ἐν ζ'. γ'. 23 «Τῷ στίβῳ τῶν ἵππων ἕπεσθαι.« «Κατὰ στίβον,« κατὰ τὰ ἴχνη τοῦ ποδὸς, ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη, κατὰ πόδας, Ἡρόδ. 4, 122. 123. 5, 102. 9, 59. 3) ταὐτὸν τῷ, στιβὰς, κοίτη ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων ἢ κλάδων, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 423. «Ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάτορες,« ἔνθα ὁ μος ἢ σημ. ἐστὶ ἀμφ. καὶ φαίνεται καὶ ἐνταῦθα ἐκλαμβανομένη ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, στίβος, ἴχνος, τὸ ὁποῖον ὁ ἀνὴρ κατέλιπεν ἐν τῇ κοίτῃ καὶ ὑπάρχει σημεῖον καὶ δεῖγμα τῶν πρώην ἀναγκαλισμάτων. 4) = στιβεὶς.

Στιβεύς, ῶος, ὁ, ἐκ τοῦ Σχολ. Νικάνδρ. ἀντὶ τοῦ, στιβευς, ὡς τὸ, πρόσβυς καὶ πρεσβευς.

Στίβω, σπάνιος ἕτερος τύπος τοῦ στείβω, ταὐτόπους καὶ ἔστιν ἴσως ἓν καὶ μόνον παράδειγμα τὸ κατὰ τὴν ἀνάγν. τοῦ Σνειδ. καὶ Διόδ., παρὰ Ξεν. Ἀναβ. 1, 9, 13. «Στιβόμενοι ὁδοί.

Στιγεύς, έως, ὁ (στίζω), ταυτὸν τῷ παρὰ Σουΐδ. κεντητὴρ, ἄλλως, καυτήριον. Τὸ σιδήρινον, σουβλίον, ὄργανον, δι' οὗ στίγματα ποιοῦσιν, ἢ δι' οὗ στίζουσι, στηλιτεύουσιν. Ὁ Ἡρόδοτ. ἐν ζ'. 35. καλεῖ οὕτω τοὺς στίζοντας. «Ἤδη δὲ ἤκουτα ὡς καὶ στιγίας ἅμα τοῦτοισι ἐπεπέμψατο στίζοντας τὸν Ἑλλήσποντον,« ἔνθα πρότερον «Μαστιγίας« ἤμαρτ. ἔκειτο, ἆρα 2) στιγεύς, ὁ καὶ ὁ στίγματα ποιῶν, ὁ στίζων, ἢ καίων ἐν τῷ σώματί τινος σημεῖόν τι ἢ διαστιχίων, ὡς παρ' Ἡροδ. ἀνωτέρω.

Στίγμα, τος, τὸ (στίζω). Τὸ διὰ τοῦ στιγέως, ἤτοι δι' ὀξέος τινὸς ὀργάνου γινόμενον ποικίλμα, κέντημα, νυγμὴ, ὀπὴ, πληγὴ, τρῶμα, μώλωψ, ἕξαιρ. διὰ καυτηρίου καὶ στιγέως τινὸς, Ἡροδ. 7, 233. καὶ ἐν γένει, σημεῖον, τεκμήριον, γνώρισμα. Λέτιος κεφ. ἡ. 12. «Στίγματα καλοῦσι τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἄλλου τινὸς μέρους τοῦ σώματος ἐπιγραφόμενα, οἷα τῶν στρατευομένων ἐν ταῖς χερσὶ καθὼς καὶ ὁ Vegetius λέγει. «Victuris in cute punctis militer scripti et matriculis inferti, jurare solent. Παρόμοια στίγματα ἐγγράφουσιν ἐπὶ τῶν χειρῶν διὰ βελόνης (ῥαφίδος) καὶ πυρίτιδος κόνεως ἢ διὰ μελάνου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ναῦται καὶ οἱ εὐρωστοι τῶν νέων παρ' ἡμῖν, καὶ οἱ τῶν στρατιωτῶν Τοῦρκοι, τὴν σήμερον, καὶ τὰ ὁποῖα ἐξαλείφονται διὰ τῆς ἐπιπάσεως τοῦ Βατραχίτου λεγομένου χόρτου, ὡς ὁ Διοσκορίδ. ἐν βιβλ. β'. κεφ. 205. λέγει περὶ τούτου. «Δύναμιν ἔχει ἑλκωτικὴν καὶ ἐσχαρωτικήν· ὅθεν καὶ στίγματα ἐξαίρει.« ἦσαν δὲ τὰ στίγματα ταῦτα οὐχὶ στίγματα μόνον ἁπλᾶ, ἀλλ' ἐκ στιγμῶν πολλῶν διάφορα ποικίλματα, ἐξ ὧν ἄλλα μὲν ἐγίνοντο διὰ τοῦ κεντηρίου, ἄλλα δὲ καὶ μετ' ἄλλου τινὸς πυριφλοῦντος ὀργάνου. ἴδε ἐν τῷ, στίζω. Ἐτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, κηλὶς, σπίλος, στιγμὴ· καὶ ἐπὶ τῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ ὀρέκτους κηλίδος παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 166. «Στίγματα δ' ὡς ἐπέφυκτο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι κυάνεα κατὰ νῶτα,« ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει «Ὥσπερ δὲ στίγματ ἦσαν ἐπάνω τῶν ῥάχεων τῶν δρακόντων, κατάστικτοι γὰρ καὶ ποικίλοι οἱ ὄφεις. (ἐνταῦθα ὁ Ἕρμιππ. ἐθέλει ἀναγινώσκεσθαι, στιγμαί.) ὅθεν

Στιγμαῖος, αία, αῖον, = στιγμιαῖος, Lob. Φρυν. σ. 544. Τέσσ. μέγας ὡς ἡ στιγμὴ. στιγμῆς μέγεθος ἔχων, μικρὸς ὡς ἡ στιγμὴ, ἢ συνιστάμενος ἐκ στιγμῆς· ἐπὶ δὲ καιροῦ, συμβαίνων εὐθὺς στιγμὴν, Πλούταρχ. «Ὁ γὰρ μακρότατος βίος ἐλαγὸς ἐστι καὶ στιγμαῖος πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα,« στιγμαῖος.

Στιγματηφορέω, ῶ. Στίγματα φέρω, ἔχω ἐπὶ τοῦ σώματός μου, στίγματά μοι εἰσὶν ἐστιγμένα ἐπὶ τοῦ σώματός μου, ἐστιγμένος εἰμί· ἐκ τοῦ στίζω· ἐκ τοῦ

*Στιγματηφόρος, ὁ, ἡ (στίγμα φέρω). Στίγματα διὰ σιδήρου τινὸς συβλήρου ἢ ἀναμμένου ἐπὶ τοῦ σώματος ἔχων, φέρων, Lob. Φρυν. σ. 682.

Στιγματίας, ου, ὁ (στίγμα). Ὁ στίγματα ἔχων, φέρων ἐπὶ τοῦ σώματος, ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων ἕξαιρ. διά τινα μοχθηρίαν καὶ κακουργίαν του, ἐπὶ ὀχρείλοις δούλοις, κακούργοις, ἢ φυγάδων, τοὺς ὁποίους ἐστιγμάτιζον. 2) ὁ Γραμματικὸς, ὅστις καταγίνεται μάλιστα μὲ τὰς στιγμὰς καὶ ὑποστιγμάς, κ. τ. τ. ἐν τῷ γράφειν, ἐπίθ. τοῦ Γρηγ. Νικάνορος ἐπὶ τοῦ Ἀδριανοῦ, ὡς τὸ ἐναντίον, γραμματίων, ἐκλαμβάνεται ἀστεῖως ἀντὶ ταῦ, στιγματίας· ἴδε ἐν τῷ, στίζω, 2.

Στιγματίζω, ἰσω (στίγμα). Στίγματα ποιῶ ταὐτόν τῷ, στίζω.

*Στιγματοφόρος, ὁ, ἡ, = στιγματηφόρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στιγμή, ἡ (στίζω). Τὸ στίζειν, κεντεῖν, συμβλίζειν, πληγώσειν, σημαδεύειν καὶ κίνησιν σημείου οἱ διὰ μέσου συνβλητροῦ ἢ ἀναμμένου σιδήρου· ἀν γένει, τὸ κεκεντρεῖν καὶ ἐστιγμένον. 2) τὸ ἐκ τούτου σημεῖον ἢ κύκλος, πληγή, στίβος, φυσικὸς ἢ μή, καὶ μεταφ. σημεῖον, γνώρισμα· στιγμή, ἡ, παλαία στιγμή, παρὰ Γραμματικοῖς, μικρόν τι σημεῖον οὕτως (.) γραφόμενον, ὃ οὐ σημαίνουσι τὴν διαίρεσιν τῶν κώλων περιόδου τινές, ἢ ὃ οὐ γίνεται στάσις τῆς φορᾶς τοῦ λόγου ἐν τῇ ἀναγνώσει. τὸ σημεῖον τοῦτο τίθεται καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς περιόδου, ὅτε καὶ σημεῖον ἐστὶν ἀπηρτισμένης διανοίας. 3) προσ. πᾶν τὸ ἐλάχιστον, οὐσίαν) τὸ μερότατον καὶ βραχύτατον ἤτοι ἐλάχιστον διάστημα τοῦ χρόνου, ἢ τοῦ ὀφθαλμοῦ ῥοπή. Ὁ Πλούταρχ. (παρεμβ. πρὸς Ἀπολλ.) ἀναφέρων ἐκ Δημητρίου τοῦ Ψα, τὸ παρ' Εὐριπίδου ῥηθέν. «Μίαν ἡμέραν τὰ μὲν καθελεῖν ὑψόθεν, τὰ δ' ἆραι ἄνωθ· καὶ ἐπιδιορθοῦν λέγει, ὅτι τὸ «Μίαν ἡμέρανα οὐκ ἐρᾴδην ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου «Στιγμὴν χρόνου» εἶπεν· ὁ αὐτὸς αὐτόθι λέγει. «Τὸ τε πολὺ δήπουθεν ἢ μικρὸν οὐδὲν διαφέρειν δοκεῖ, πρὸς τὸν ἄπειρον ἀφορῶσιν αἰῶνα, τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια κατὰ Σιμωνίδην ἔτη, στιγμὴ τις ἐστὶν ἀόριστος, μᾶλλον δὲ μορίου τι βραχυτάτου στιγμῆς», punto momento, Ὁ Δημοσ. αλ. 552. συνάπτει, στιγμὴ ἢ σκιά, λέγων. «Βίῳ εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων.» β) παρὰ Γεωμέτρ. «Στιγμή ἐστι γραμμῆς πέρας, ἥτις ἐστὶ σημεῖον ἐλαχίστου», Εὐκλ. ζ) = ὀβολός, 3. ὅθεν

Στιγματίας, αία, αῖον. ταὐτὸν τῷ, Στιγμαῖος.

Στιγτών, ῶνος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, στιγματίας, Ἡτυχ. καὶ Πολυδ. γ. 79. «Οἱ δὲ στιζόμενοι, στιγματίαι, καὶ στιγώνεια.

Στίζω, Μέλ. ίξω. Παθ. παρακ. ἔστιγμαι. Διὰ τοῦ στιγέως ἢ κεντητηρίου, ὃ ἐστὶ, διά τινος ὀξέος καὶ συνβλητροῦ ἢ ἀναμμένου σιδήρου στιγμάς, στίγματα, κεντήματα ὀπῆς, τρύπας, κηλίδας, τραύματα, πληγάς, μώλωπας, ποικίλματα καὶ ἄλλα ἢ παρόμοια ποιῶ, σημεῖά τινα ἐπὶ τοῦ σώματος· ὧδε, κειτῶ, νύττω, πυκάζω, ἢ δι' ἐγκεντρίσεως στιγμάτων σημεῖῶ, ἐξηρ. εἰς σημεῖον ποιῆσ ἢ ἀτιμίας, Ἡρόδ. 7, 35· ἐν γένει, σημαδεύω, κάμνω μὲ ἀκαμμένου σίδηρου σημεῖόν τι, Ἡρόδ. 5, 35, π. χ. στίζει ἵππον, ἄλλως, ἐγκαύσαι· ἀτυπήτ. δὲ καὶ μετὰ δοτῆς αἰτ. «Στίζειν τινὰ (ἀντὶ τινί) στίγματιν, Ἡρόδ. 7, 233. ὅρ. κατωτέρω. Μέσ. Στίζομαι, στίζω ἐμαυτόν, ἐστιγμένος εἰμί. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου, φαίνεται ὅτι τὸ στίζεσθαι παρὰ τοῖς βαρβάροις τιμῆς καὶ εὐγενείας σημεῖον ἦν, διότι ἀναφέρων περὶ τῶν Θρᾳκῶν (ἐν βιβλ. 5, 6.) οὕτω λέγει. «Καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, εὐγενὲς κέκριται, τὸ δ' ἄστικτον ἀγενὲς· οὗτοι καὶ περὶ τῶν φυγόντων Θηβαίων εἰς τοὺς Πέρσας (βιβλ. 7, 233.) «Ὡς γὰρ αὐτοὺς ἔλαβον οἱ βάρβαροι ἐλθόντας, τοὺς μὲν τιμᾶς καὶ ἀπεστερκεν προτιθέντες, τοὺς δὲ πλὴν αὐχένων, κελεύσαντες Ξέρξεω, ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα.» καὶ Ξενοφ. Ἀνάβ. ε. δ'. 32. «Ὑποδείκνυσιν αὐτοῖς παῖδας τῶν ἐνδαιμόνων στεγνούς, ποικίλους δὲ τὰ νῶτα καὶ τὰ ἐμπροσθεν πάντα ἐστιγμένους ἀνθρώπων.» καὶ Λουκιαν. (περὶ τοῦ Συρ. Θεοῦ, 59.) «Στίζονται δὲ πάντες, οἱ μὲν εἰς καρπούς (τῶν χειρῶν), οἱ δὲ εἰς αὐχένας, καὶ ἀπὸ τοὐδε ἅπαντες οἱ Ἀσσύριοι στιγματηφορήσουσι.» Ἀρτεμίδ. ὀνειροκρ. α. 8. «Στίζοντας παρὰ Θρᾳξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, ὡς περὶ Γέτας οἱ δοῦλοι.» καὶ ἐν β'. κε. «Πολλοὶς δὲ καὶ ἀπὸ ἐθνῶν ὄντας, ἐν οἷς οἱ πλεῖστοι στίζονται. Σέξτ. Ἐμπ. Πυῤῥ. α. 14. «Τινὲς τῶν Λιβύπων στίζουσι τὰ βρέφη, ἡμεῖς δὲ οὔ.» καὶ ἐν γ. 24. «Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐστίχθαι, παρ' ἡμῖν μὲν αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον εἶναι δοκεῖ, πολλοὶ δὲ Αἰγυπτίων καὶ Σπαρτιατῶν στίζουσι τὰ γεννώμενα.» καὶ Ἡρᾳδιαν. γ'. περὶ τῶν Βρεττανῶν «Τὸ σῶμα ἐστίζοιτο γραφαῖς ποικίλαις, καὶ ζώων παντοδαπῶν εἰκόσι.» Δίων Χρυσοστ. πδ'. 7. «Βόρκας οὖν (ἐν Θρᾴκῃ) τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρας στίγμασι μέσοις καὶ τοσούτῳ πλείονα ἔχουσας στίγματα καὶ ποικιλώτερα, ὅσῳ ἂν βελτίονες καὶ ἐκ βελτιόνων δοκοῦσιν.» καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. «Ἐτίσημα, τὰ ἐπὶ προσώπῳ σημεῖα. παρ' Ἕλλησιν δὲ καὶ Ῥωμαίοις αὖ τὸ ἐναντίον, παρ' αὐτοῖς γὰρ ἐστίζοιτο εἰς ὀνειδισμὸν οἱ μοχθηροὶ τῶν δούλων καὶ τῶν οἰκετῶν, ὡς ὁ Φακυλίδης λέγει.» «Στίγματα μὴ γράψῃς ἐπονειδίζων δεσπόταις.» καὶ Πλούταρχ. ἐν τῷ περὶ Ἀοργησίας. «Τὰ δὲ τῶν πικρῶν (δεσποτῶν) ἐγκαλύμματα καὶ δυσκόλων ἐν τοῖς προσώποις τῶν ἱκετῶν ὄψει, καὶ τοῖς στίγμασι, καὶ ταῖς πέδαις.» (τὸ δὲ περὶ Παυλ. τῷ Ἀποστόλ. πρὸς Γαλ. «Τὰ στίγματα τοῦ κυρίου ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω», σημαίνει, τὰς πληγὰς τῶν μαστίγων, ἢ τὰ σημεῖα τῶν πληγῶν, τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς ὀνειδισμούς.) Καὶ ἐντεῦθεν καταφρονητικῶς ποτὲ οἱ Σάμιοι ἔστιζαν τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸ μέτωπον μετὰ ἐγκεντριστικῶν στιγμάτων, ὡς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 26. «Οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας.» (πρὸς ταῦτα τὰ στίγματα λέγουσι καὶ τὸ Ἀριστοφάνειον ἠνίχθαι. «Σαμίων ὁ δῆμος ἔστιν ὡς πολυγράμματος· ὁ δὲ Βίων παρὰ Διογ. Λαερτ. εἰς τὸν βίον αὐτοῦ «Σγγραφὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου εἶπεν αὐτά· καὶ Ἰωάνν. ἐν Ἀποκαλ. ιγ'. 16. «Χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου.») Τοιαύτην ὕβριν ἔλαβον οἱ Ἕλληνες καὶ εἰς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην ἐκστρατείαν τῆς Σικελίας, ὡς ἱστορεῖ ὁ Πλούταρχ. εἰς Νικίαν 29. «Καὶ τοὺς οἰκέτας (τῶν Ἀθηναίων) ἐπώλουν (οἱ Συρακούσιοι), στίζοντες ἵππον εἰς τὸ μέτωπον.» καὶ, ἐντεῦθεν ὁ Φώτιος ἔχει. «Στίξει, τὸ ἐγκαύσει ἵππον.» Ἐντεῦθεν καὶ τὸ παρὰ Λουκιαν. εἰς Τίμ. 17. «Στιγματίας ὀραπέτης», ὁ φυγὰς δοῦλος, ὅστις διὰ τὴν μοχθηρίαν του ἐστίχθη δι' ἐγκεντριστικῶν στιγμάτων κατὰ τὸ μέτωπον. Παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1287. «Βακτηρίᾳ στίζειν», αἰτί τοῦ, δέρειν, μαστιγοῦν, ὅ ἐστι, μετὰ τῆς βακτηρίας μελανᾶν καὶ ὑποκόκκινον τὸ σῶμα διὰ τῶν πληγῶν ποιεῖν. ἢ ποικίλον ποιεῖν τὸ σῶμα διὰ τῶν ὑπὸ τῆς βακτηρίας μωλώπων. «Ἐγὼ δὲ ἀπόλωλα-στιζόμενος βακτηρίᾳσι, τυπτόμενος, μαστιγούμενος, μώλωπας, βακτηρίας δεχόμενος. Ἐντεῦθεν «Στίζειν χωρίονα, ὑποκείμενον, ἤτοι ὡς ἐνέχυρον βαλμένον ὑποστατικὸν σημειῶ, χρεμῶ ἐπ' αὐτῷ ἐπιγραφήν, ὡς ὠνίον, πωλητὸν, ὄθεν παρὰ Πολυδ. γ. λέγεται «Στιστὸν χωρίον», τὸ ὑπόβολον καὶ ὑπόχρεων, ἤτοι τὸ ὡς ἐνέχυρον διὰ χρέος δεδομένον, καταχρεωμένον, «λίθος δὲ ἡ στήλη τις δηλοῦσα ὡς ἔστιν ὑπόχρεων τὸ χωρίον· ἐπὶ δὲ τούτου ἔλεγον καὶ τὸ, ἐστίχθαι τὸ χωρίον· ὡς τὸ ἐναντίον, ἄστικτον, τὸ δὲ ὑπόχρεων χωρίον, στικτὸν καὶ ὑπόβολον· καὶ ἐντεῦθεν κτημ. στιγματίας, ὁ καταχρεωμένος, ὡς ὁ Ἡρκτίνος τὸν Καλλίαν «Στιγματίαν ἐκάλεσε. Σχόλ. Λουκιαν. 3) παρὰ Γραμμ., ἐκ τῷ γράφειν σημειῶ μὲ στιγμήν, ὑποστιγμήν, κ. τ. τ. Ἐντεῦθεν καὶ τὰ Λατιν. stigo, stingo, instigo, instinctus, καὶ τὸ, distinguo distinguo, stimulo, stimulus καὶ τὰ Γερμαν. Stich, stechen, stacken.

*Στικτέος, ία, έον, ῥημ. ἐπ3. τοῦ στίζω. ἄξιος ἢ πρέπων νὰ στίξῃ, κεντηθῇ. κ. τ. λ. 2) παρὰ Γραμμ. πρέπων νὰ σημειωθῇ μὲ στιγμήν, ἢ ὑποστιγμήν, κ. τ. τ.

Στικτοπους, οδος, ὁ, ἡ (στικτὸς, πούς). Στικτοὺς, ἤτοι ποικίλους, παρδάλεους, πόδας ἔχων, ἐπίκετον τῆς ἐλάφου, Ὀππιαν. κ.νηγ. α. 306.

Στικτός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ στίζω, Ἐστιγμένος, στίγματα ἢ στιγμὰς ἔχων· περικιλμένος, ποικιλτὸς, κηλιδωτὸς· ἐγκεκεντρισμένος κατὰ τὸ μέτωπον, ἔγκαυστος, στηλιτευμένος, ἐν γένει, σημαδεμένος, σημειώμενος· ἐπὶ δὲ παρδαλῆς ποικιλόχρους, ἀπὸ ταὼς (παυωνίου), Φιλόστρ. Εἰκ. 2, 31. «Ἔλαφος στικτὸς», παρὰ Σοφοκλ. ποικίλη, παρδαλὴ ἔλαφος, στιγμὴ, κηλίδας ἐπὶ τοῦ δέρματος ἔχουσα. 2) σημειωμένος μὲ στιγμήν, ἢ ὑποστιγμήν κ. τ. λ. Γραμμ. 3) κατάχρεως, ἐπὶ πραγμάτος, ὅρα στίζω περὶ τὸ τέλος.

*Στικτόχροος, καὶ συνκρ. – ους, ὁ, ἡ (χρόα). Ἔχων δέρμα παρδαλόν, σημειωμένον μὲ παρδάλεις.

Στίλβη, ης, ἡ (στίλβω). Στιλπνότης, αὐγὴ, λάμπηδών, λάμψις (ὑάλισμα) φωτεινοῦ τίνος, ἢ ἐστιλβωμένου ἢ ὑαλισμένου σώματος. 2) λυχνος, φανὸς, λαμπὰς· ἐπὶ δὲ, καταχρηστ. ὁ Ἡσυχ. ἔχει. «Στίλβη, λύχνος, ἐλλύχνιον, ἔνιοι φανόν. Ἀττικοὶ δὲ ἐποπτρον.» «Ἀντὶ τοῦ Ἐλλύχνιον φέρεται παρὰ Πολυδ. (ζ'. 103.) ὁ δὲ Φώτιος ἔχει στίλβη, λύχνος τι ἐοικὸς. Ἑρμῆ πος Θεοῖς ἠΞξ ἀγορᾶς δ' ἐγὼ ὠνήτορας λύχνον τινὰ ἢ στίλβην.» Ὁ Παλνδεύε. (ἐ. 119). ἔχει ἐπὶ ἐξ Ἀριστοφάν. «Στίλβη δ' ἢ κατὰ νύκτα μοι φλόγα ἤσει ἐπὶ τῷ λυχνίῳ.» Ὁ Πολυδευκ ἐν ζ'. 18 ἔχει ἐπὶ «Κ ί στίλβη δέ ἢ ἀγγεῖον γήϊνον, ὃ αὐτὶ λύχνου ἐχρῶντο.» Δυνάμεθα δὲ ὀνομάσαι οὕτω καὶ τὸν προτιθέμενον τῷ λύχνῳ ἢ τῷ φανῷ ἐστιλβωμένον δίτακα, δι' οὗ ἀντανακλωμένου τοῦ φωτὸς, προπυξεται ὁ φωτισμός· «Στίλβη πότις,» λέγεται, ὁ λύχνος, ὅστις χρειάζεται πολὺ ἔλαιου, Πλάτ. παρὰ Πολυδ., ταὐτὸν τῷ παρ' Ἀριστ. Νεφ. 57. «Λύχνος ποτὴς» κ ὅθεν

Στιλβηδόν, ἐπίῤῥ. λάμπων, ἀστράπτων, λαμπρῶς, μετὰ λάμψεως.

Στιλβηδών, όνος, ἡ ταυτέν τῷ, στίλβη, ποιητ. Σουίδ. καὶ Θέων εἰς Ἀράτου Διοσημ. ϛ'. 194.

Στιλβεποιέω, ῶ, Μ. ήσω (ποιέω). Στίλβειν λάμπειν, ὑαλίζειν, ποιῶ· ἐκ τοῦ

Στιλβός, ἡ, όν (στίλβω). Ταὐτὸν τῷ, στιλπνός.

Στιλβότης, ητος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στιλπνότης, Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ. 57.

Στιλβόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στιλβεποιέω, στιλπνόω Σκιλβόνιο. Διοσκορ. ε. 173. περὶ τοῦ Σαμίου λίθου. «Ὠχροῦται οἱ χουσοχόοι χρῷ τὸ λαμβάνειν καὶ στιλβοῦν.» Παρὰ τοῖς Ο'. ἐν ψαλμ. ζ'. ταὐτὸν τῷ, πάλλω, κραδαίνω. «Τὸν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει,» ἤτοι τὸ λάμπειν καὶ ἀστράπτειν τὴν μάχαιραν ἐν τῷ κραδαίνεσθαι· διὸ καὶ ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὸ, στιλβώσει, διὰ τοῦ ἀπαστράψει.

Στίλβω, Μλ. ψω, Λάμπω, ἀστράπτω, αὐγάζω, λαμπηδόνα πέμπω, ὑαλίζω· σπινθηροβολῶ, ἐπὶ σωμάτων λείων, ὁμαλῶν, γυαλισμένων, ἢ φωτεινῶν, κυρίως τε καὶ μεταφρ. Ἰλ. Γ, 392. «Βάλλεί τε στίλβων καὶ εἰμάσιν ἔλλαμπεν ὑπὸ κάλλους καὶ ἐνδυμασίας. Ὁ Εὐστάθ. λέγει, ὅτι «Στίλβειν καλλεῖν, λέγεται δ' ἁλειφῆτινι μυρεψικῇ γεγανωμένοι τὴν ὄψιν· κυρίως λέγεται· «Στίλβειν ἐλαίῳ, ἐπειδὴ καὶ οἱ πλούσιοι ἤλειφον μετὰ εὐώδους ἐλαίου τὰ τε φορέματα, τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τὸ σῶμα· καὶ ἐντεῦθεν εἶπον «Στίλβειν», καθόλου ἐπὶ τῆς λάμψεως καὶ καθαρότητος ἤτοι ἀπλίσματος τῆς ἐπιφανείας τοῦ λεπτοῦ δέρματος τοῦ σώματος, καὶ τῶν καθαρῶν καὶ λεπτῶν φορεμάτων, οἷς ἐν Ὀδυσ. Ζ 237. «Κἄλλει στίλβου καὶ χρίσιν» καὶ ἐν Ἰλ. Σ, 596. «χιτῶνας εἶσι», ἐυννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, ἐλλάμπειν,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ὑάλιζον ὑπ' ἐλαίου. Ὁ Ἀριστοτέλ. χρῆται τῇ λέξει καὶ ἐπὶ χρωμάτων· «Τὸ δὲ χρυσοειδὲς γίνεται, ὅταν τὸ ξανθὸν καὶ τὸ ἡλιῶδες πυκνωθὲν ἰσχυρῶς, στίλβῃ· καὶ ἐπὶ ὕδατος· «Φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβειν τυπτόμενον· καὶ ἄλλαχου «Φαίνεσθαι ἀποστίλβουσαν ὅταν τὴν θάλατταν ῥᾴθῳ τύπτῃ τις·» καὶ ἐν τῷ περὶ Οὐρανοῦ β'. ἐπὶ ἀστέρων· «Ἡ γὰρ ὄψις ἀποτεινομένη μακρὰν ἐλίσσεται· ὅπερ αἴτιόν ἐστι καὶ τοῦ στίλβειν φαίνεσθαι τοὺς ἀστέρας σοὺς ἐλαδομένους, τοὺς δὲ πλανήτας μή στίλβειν· ἐν δὲ τῷ περὶ χρωμάτων ὁρίζων τὴν λέξιν οὕτω φησίν· «Ἔστι δὲ τὸ στίλβον οὐκ ἄλλο τι ἢ συνέχεια φωτὸς καὶ πυκνότητος.» «Στίλβει ἀπό τινος, ἀπὸ τίνος πάλιν λάμπειν, πάλιν φαίνεσθαι, ἀποστίλβειν, ἀϊτιανακλᾶν, λαμβάνειν διὰ τῆς ἀντανακλάσεως τὸ φῶς ἀπ' ἄλλου, Ἡμ. Ὀρ. 31, 11, 32, 5. (ἴσως συγγεν. τῷ ἴλλω, τῷ δὲ, στέλλω, στιλεγγίς, stella σύμπασιν 2) ὡς ἐνεργητ. φέρεται παρὰ Διοσκορ. 112. «Τὸ δὲ ἐν ταῖς φύσεις κατὰ τὴν πρώτην ἐκβλάστησιν εὑρισκόμενον ὑγρόν, στίλβει πρόσωπον ἐπιχριόμενοι», ἐνθα ὁ Ἐρ. Στέφανος «Στιλβοῖν ἀναγινώσκεσθαι παραινεῖ, ὡς ὁ Σχολ. τοῦ Εὐριπ. λέγει· «Στίλβω, τὸ λαμπηδόνα πέμπω, στιλβῶ δὲ τὸ ξίφος, μεταβατικῶς».

Στίλβωμα, τό (στιλβόω). Τὸ ἐστιλβωμένον, τὸ στιλπνόν, γυαλιστερόν γεγενημένον, σκλίβωμα. 2) τὸ δίδον λάμψιν, ἢ τὸ χρησιμεῦον εἰς στίλβωσιν, ὡς παρὰ Διοσκορ. α'. 63. ταὐτὸν τῷ, στίλβωτρον.

Στίλβων, οντος, ὁ. Ὁ πλανήτης τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστοτλ. κόσμ. β'. 8. (Κατὰ Ἡσυχ. de nat. deor. 2. 20. οὕτως ἐκαλεῖτο σπανίως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οὗτος ὁ πλανήτης.) Ὁ Εὐστάθ. καλεῖ οὕτω καὶ τὸν τῆς Ἀφροδίτης. 2) παρὰ Συβαρίταις, νάνος· καὶ, σκωπαίος.

Στίλβωσις, εως, ἡ (στιλβόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ στιλβύνειν, σκλιβόνειν, σκλίβωμα, τὸ ποιεῖν τι λάμπειν, γυαλίζειν,

Στιλβωτής, οῦ, ὁ (στιλβόω). Ὅστις στιλβόει, σκλιβόει, γυαλίζει.

Στίλβωτρον, τό (στιλβόω). Ὄργανον, ἢ ὕλη, δι' ὧν στιλβόυσι, σκλιβόνουσι, Διοσκορ. ά. 33. περὶ τοῦ Σινωπίου ἐλαίου· «χρῶ τε καὶ δὲ αὐτῷ αἰγυπαίει ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἐπὶ στιλβότρωμ.

Στίλη, ἡ. Σταλαγμός, σταλαγματιά, σταλιά. 2) τροπικ. ὡς τό, στιγμή, τὸ ἐλάχιστον, τὸ βραχύτατον μέρος ἀπό τινος, «Οὐδ' ὅσον στίλην», οὔτε σταλιά, οὔτε τὸ παραμικρόν, Ἀριστοφ. Σφ. 213.

Στελπνός, ἡ, όν (στίλβω). Ἀστράπτων, λάμπων, στίλβων· λαμπρός, φωτεινός, γυαλιστερός. Ἰλ. Ξ. 351. ᾠ—στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι, στίλβουσαι, λαμπρικὶ φωτειναὶ ἔδεν

Στιλπνότης, ητος, ἡ, = στιλβότης. Λάμψις, αὐγή, λαμπρότης· τὸ εἶναι τοῦ ἐστιλβωμένου ἢ φωτεινοῦ σώματος.

Στιλπνόω, ῶ, μελ. ώσω (στιλπνός), = στιλβόω, Στίλβειν ποιῶ, λευκαίνω, στιλπνόν ποιῶ, λαμπρύνω, στιλβόω, σκλιβόνω, Ἀρρίαν. Ἐπικτ. 2, 8.

Στιλπόω, ἄχρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, στίλβω, ἐξ οὗ στιλπνός, ὡς καὶ ἐκ τοῦ, τέρπω τὸ τερπνός, καὶ ἐκ τοῦ θάλπω, θαλπνός.

Στίλπων, ωνος, ὁ, = στιλβων, 2.

Στίλψις, εως, ἡ (στίλβω). Στιλπότης, λαμπρότης, τὸ στίλβειν, Σχόλ. Λυκόφρ. 294.

Στίμμι, εως, τό· ἴδε ἐν τῷ, στίμμις· ὅθεν

Στιμμίζω, μέλ. ίσω. Τῷ στίμμι βάφω, χρίω, τὰ ὀφρύδια ἢ τὰ βλέφαρα, ταὐτὸν τῷ, στιβίζω, Δημοσθ. λοίφ. «Στιμμίσει τὰ βλέφαρα καὶ τὰς ὀφρῦς». Μέσ. «Στιμμίζομαι, τῷ στίμμι χρίομαι, χρῶ, βάφω, γράφω μὲ τὸ στίμμι τὰ ὀφρύδιά μου, ἢ τὰ βλέφαρα.

Στίμμις, εως, ἡ, αἰτ. στίμμιν, ταὐτὸν τῷ, στίμμι, καί, στίβι. Παρ' Εὐστάθ. ἔστιν ἡ λέξις Αἰγυπτιακή. «Καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὁμματογράφουν, λέγει ὁ Ἰων παρὰ Πολυδ. ε', 101. Κατὰ τὸν Πλίνιον (λς'. 6.) ἐστὶ τὸ stibium (τὸ στίμμι, στίβι) ἀκανθώδων ἢ ἰωδες, φυτόν, τὸ ὁποῖον καιόμενον καὶ εἰς κόνιν τριβόμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν, σύγχρηστον ἐστὶν εἰς τὸ βάφειν μαῦρα τὰ ὀφρύδια, καὶ τὰ βλέφαρα (ὁμματοφυλα διὰ τὸ γίνεται μὲ τοῦτο ἡ ὄψις ζωηρότερα.) Ὁ Κύριλλος ἐν χειρογράφῳ λεξικῷ ἔχει· «Στίμμις, τὸ μέλαν χρῶμα, ὃ βάλλουσι αἱ γυναῖκες ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, τὸ λεγόμενον χωλᾶν. «Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ λαύρκιον, καὶ πλατυόφθαλμον· ταύτην δὲ τὴν τελευταίαν κλῆσιν ἔλαχεν ἀπὸ τῆς χρείας, ἡ παρεῖχε τοῖς στιμμιζομένοις, μείζονας καὶ πλατυτέρους ποιοῦν φαίνεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς· ἔστι δὲ κυρίως τὸ ἐν τῇ τῶν Γάλλων χημικῇ Oxide noir d' antimoine λεγόμενον, τὸ ὑπὸ τοῦ εἰς μέλαινα ἀσβεστον κεκαυμένου ἀντιμονίου κατασκευαζόμενον. Ὁ Διοσκορ. ἐν ἑ. 19. περιγράφει ἀκριβέστερον τὴν κατασκευὴν τούτου παρὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀντιμονίου παρ' Αἰγυπτίοις τὴν σήμερον λέγεται κοχλᾶ, παρὰ δὲ Τούρκ. σουρμᾶ, καὶ ῥοστὸν· Ἡ συνήθεια ἀντὶ τοῦ «Στιμμίζομαι γράφω τὰς ὀφρῦς, ἤγουν τὰ ὀφρύδιά μου λέγει· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Ὑπογεγραμμένη, κεχρισμένη», καὶ «Ὑπογράμματα, στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ συνήθεια ὅτι τὰς ἐστιμμισμένας ὀφρῦς, «γρομμένα ὀφρύδια» λέγει.

Στίμμισμα, τό (στιμμίζω). Χάρισμα τῶν ὀφρύων διὰ τῆς στίμμεως, βάφισμα, τῶν ὀφρυδίων.

(Στίξ, ἡ), ἄχρ. ὄνομ. αὐτὶ τοῦ, στίχες, ἐκ τῆς ὁποίας σώζεται μόνον ἡ ἐνικ. γενικ. στιχός καὶ ἡ πληθ. ὀνομ. καὶ αἰτ. στίχες, στίχας. Σειρὰ ἀράδα, ἔξαρθρον ἀνδρῶν πλησίον ἀλλήλων ἱσταμένων ἢ βαδιζόντων, στρατιωτικὴ παράταξις εἰς μάχην, καὶ στρατιωτῶν τάγμα, ἀόριστον τὸν ἀριθμόν, συνήθως ἡ πεντακοσιοστύς στρατιωτῶν. «Στίχες ἀνδρῶν, αὐτὶ, ἐσπειτάκοντα, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐν χρήσει καὶ μάλιστα ἐκτὰ πληθ. ὡσαύτως παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 190. Ἰλ. Β, 525. «Οἱ μὲν Φωκήων στίχες ἔστασαν ὁμφιέποντες· ἡ ἐνικ. γενικ. κεῖται ἐν Ἰλ. Τ, 362. καὶ Π, 173. «Τῆς μὲν τῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθειος, τῆς μιᾶς τάξεως, ἀπὸ τοῦ στείχειν, διὰ τὸ τὴς πορείας εὔπαιστον, τὸ ταξει προϊέναι τὸ πλῆθος. «Κατὰ στίχας, ἢ ἐπὶ στίχας», κατὰ τάξεις, στῖρας, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 113. «Ἐπὶ (κατὰ) στίχας ἐρυξαν ἵππους» ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν ἐπὶ πεζῶν στρατιωτῶν, ἐν δὲ Ἰλ. Τ, 326. καὶ «Στίχες ἡρώων καὶ ἵππων» ἐν γέ ει ἡ τάξις, ἔξαρθ. ἡ παράτεξις μάχης, «Στιχὲς εἰμι διαμπερὲς, διαπερνῶ διὰ τῶν σειρῶν τῶν ἐχθρῶν, Ἰλ. Τ, 362. ἔνθα ἡ γενικ. γενικῶς αὐτὶ τοῦ ἐκφ. πληθ. Ἐν Ἐπιγράμ. φέρεται καὶ «Στίχες φυτῶν», ὡς ὁ Ξενοφ. «Στίχους δένδρων» εἶπε. Παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. «Ὁρᾷς γε τὰς στίχας τῶν δε τῶν λαῶν; τὸ πλῆθος, τὰς τάξεις. Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 680. «Τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἦγαγεν αἰῶνα, εἰς τάξιν ἔφερεν. 2) ὁ στίχος, ἡ γραμμὴ· ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ὅμως εὐχρηστότερον τὸ, στίχος, τὸν ὁποῖον τύπον ὁ Ὅμρ. καὶ Ἡσίοδ. ἀγνοοῦσι· παρβ. καὶ στίχος, στοχος· συγγεν. τῷ, στείχω.

Στίξις, εως, ἡ (στίζω). Τὸ στίζειν, στιγμὰς ἢ στίγματα, ποικίλματα, σημεῖα ἔγκαυστα ποιεῖν διά τινος κεντητηρίου ἢ στιγέως. 2) παρὰ Γραμμ. ἡ διὰ στιγμῶν σημαίωσις· ἴδε στίζω.

Στίον, τό, = στία.

*Στιπτός, ἡ, όν, καὶ στεπτός (στείβω, τὸ πατῶ). Κυρίως, στερεῶς πατημένος· ὅθεν ἐν γένει, στερεῶς συντεθλιμμένος, στιβασμένος, πυκνωμένος, πεπιλημένος, πυκνός, στερεός. «Στιπτὴ φυλλάς», ταυτὸν τῷ, στιβάς. «Ἀθρακες στιπτοὶ», ἰδιαίτερόν τι εἶδος ἀνθράκων, παρὰ Θεοφρ. παρὰ πυρὶ· καὶ ἐντεῦθεν οἱ Ἀχαρνανεῖς παρ' Ἀριστοφ. 180. ὡς ἀνθρακεῖς ἢ ἀνθρακοῦσι καλοῦσι «Στιπτοί». (Ἄλλοι ἑρμην. ὀρθότερον τὸ, ἀνθρακες στιπτοί, διὰ τοῦ, πρίνιοι, σφενδάμνιοι, ἤγουν, στερεοί, γεραί.)

*Στίσσω, μέλ. στίξω, Δωρ. ὁντί, στίζω

Στῖφος, εος, τό (στείβω). Πᾶν τὸ ἐκ πολλῶν μερῶν πεπυκνωμένος εἰς ἓν συνιστάμενον, πᾶν ὅπερ συντεθλιμμένον καὶ πεπυκνωμένον ἐστὶ καὶ ἐντεῦθεν καὶ τὰ πυκνῶς συντεταγμένα πλήθος τῶν στατιωτῶν· τάξις κολεμική ἢ στρατιωτική, πλῆθος πεπυκνωμένον, σύστημα, τάγμα, φάλαγξ, Ξενοφ. Κυρουπ. α'. δ'. 1. «Στῖφος ἱππέων, συνεταγμένων· καὶ ἐν ζ. 25. «Πρυλέων τὸ στῖφος». «Οἱ βάρβαροι οὐδὲν ἐτι στῖφος ἐποίησαντον», Ἡρόδ. 9, 57. Αἰσχ. Περσ. 20. «Νεῶν στῖφος», 364. «Στῖφος ποιήσασθαι», σχηματίσαι τετράγωνον, εἶδος τετραγώνου, σατιρ. Ἡρόδ. 9, 70. (τὸ, στίφος, ρητὶ βραχέος ἴωτα, εὑρηται μόνον παρὰ Ἐρμμτ. ἐσῦ ὅτα δὲ καὶ ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν ἡμαρτημ.)

*Στιφράω, = στιφρόω, ἀμφ.

Στιφρός, ά, όν (στείβω, στίβω, στιβαρός, στίβρος, στίπτω, ὅθεν καὶ τὸ Λατ. stipo, καὶ stipatus). Πυκνῶς συντεθλιμμένος, συντεταγμένος, συμπεπιεσμένος, στιβαστμένος, ὅθεν πυκνός, στερεός, σκληρός, πεπηγώς, εὐπαγής· λέγεται ἀπὸ καὶ ἐπὶ στερεᾶς ὑφάσεως σώματος, Ἰακ. Φιλόστρ. Εἰκον. σελ. 596. 604. ὡς καὶ ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 30. «Ἱμὰς στιφρὰς», κάτω, ἀλλ. μυώδη, εὐσαρκα, ἐρέας πολὺ καὶ σκληρὸν ἔχοντα, Ἀρριανὸς «Σειρὴ εὐπαγὴς» ἔχει. (πολλάκις συγχέεται μετὰ τοῦ στρυφνός· ἔστι δὲ κυρίως ἰσοδύναμος τῷ, στιβαρός, καὶ ἐντεῦθεν, στιβρός, στιφρός, στυφελός, στυφός, στυφρός, στρυφρός, στριφνός, Ruhnk. Τίμ. σελ. 237.) ὅθεν

Στιφρότης, ητος, ἡ. Στερεότης, πυκνότης, σκληρότης, Ἀθήν. ιγ'. σελ. 570.

Στιφρόω, ῶ (στιφρός). Στιφρὸν, ὁ ἐστι, πυκνὸν, στερεὸν, σκληρὸν ποιῶ. Παρ' Ἀθην. δ' ἐν ζ'. σελ. 323. ἀσαφέστατα ὁ σχηματισμὸς «Στιφρώσω. «Τὰ ὠὰ ὁ ὄρνις (τῶν σηπιῶν) παρασκευάζων καταφυσᾷ καὶ στερρὰ, πυκνοῦσαι καὶ στερεοῦσαι ποιεῖ αὐτά.

Στιχαδικός, ὀξυς· καὶ στιχαδίτης κόνις, παρὰ Διοσκορ. ε'. 52 καὶ 53. ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, στοιχαδικὸν, καὶ, στοιχαδίτης.

Στιχεροειδής, ὁ, ἡ (στίχος, εἶδος). Ὁ στίχους ἄδων, ψάλλων, στίχων εἰδικὸς, ποιητής, Διοδωρ.

Στιχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στίχος. 2) εἶδος ἐκκλησιαστικοῦ ἐνδύματος.

Στιχάς, άδος, ἡ, ποιητ. αὐτὶ, στίχος, ἀράδα. 2) αὐτὶ τοῦ, στοιχὰς· ἡμαρτημένη μέτρου ἢ ἀναγνώσεως.

Στιχάω, ῶ (ἀπὸ μέλ., στείχω, στίχος, στίχω). Βάλλω κατὰ σειρὰν καὶ ἐν παρατάξει· συνηθ. κατὰ μέτ. ἀντὶ στιχάομαι, περιπατῶ, στρατεύω κατὰ σειρὰν, ἐν παρατάξει, ἐξιστ. ἀπὸ στρατιωτῶν, πολλάκις ἐν Ἰλ., ἔνθα ὅμως εὑρηται μόνον τὸ γ' πρόσωπ. πληθ τοῦ ἐπιπαρακ. ἐστιχόωντο· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ πλοίων, τὰ ὁποῖα πλέουσι κατὰ σειρὰν καὶ πολλὰ ὅμου διηρημένα, Ἰλ. Β, 516. 602. καὶ ἀλλαχοῦ· ἤγειαι, ταὐτὸν τῷ, στείχω, ὑπάγω, βαδίζω. Ὀρφ. λίθ. ζ'. 6. Ἄρατ. 191.

*Στίχες, ων, αἱ, ποιητ. πληθ. ὀνομαστ. τοῦ στίξ· ὅρα τοῦτο.

Στίχη, ἡ, = στίχος, ἄχρ.

Στιχηδόν, ἐπίρ. (στιχάω). Κατὰ στίχον, κατὰ τάξιν, εἰς τὴν ἀράδα. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεῦ, κατὰ στίχον στῆσαι· ἔτι δὲ ἀπὸ στίχου στίχον, ἑνὸς συγγράμματος ἢ ποιήματος.

Στιχήρης, ες, ὁ, ἡ, = στιχηρός, Δημητρ.

Στιχηρός, ά, όν, καὶ ἐπίρρ. -ρῶς (στίχος). Εἰς στίχον, εἰς ἀριθμὸν, εἰς τάξιν ἢ κατὰ τάξιν βαλμένος, διηρημένος, ἐπὶ στρατιωτικῆς παρατάξεως· ἐξαιρ. γεγραμμένος εἰς στίχους, ἐπὶ ποιήματος.

Στιχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στίχος.

Στιχίζω, μέλλ. ίσω. Εἰς στίχον ἢ κατὰ στίχον ἀριθμέω, διατάττω, ἢ βάλλω τι εἰς στίχους, στιχουργῶ.

Στίχινος, ίνη, ινον (στίχος). Ἐκ σειρᾶς στίχων συνιστάμενος, κωμ. ἐν ταύτῃ τῇ φράσει, «Θάνατος στίχινος, θάνατος, προξενητὴς ἀπὸ κακοῦ στίχους, Ἐπιχαρμ. Δουκάλ. 78, 4.

Στιχιστής, οῦ, ὁ (στιχίζω). Ὁ εἰς στίχους γράφων, ποιητὴς, στιχουργός, Τζέτζης εἰς Λυκοφρ. 425. νεωτ. Α.

*Στιχογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Διὰ στίχων γράφων.

Στιχολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (λέγω). Ἀπαγγέλλω στίχους. 2) συνάζω στίχους· ὅθεν

Στιχολογία, ἡ. Τὸ στίχους λέγειν, ἀναγινώσκειν· καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ λέγεται ἡ ἀναγνῶσις τῶν στίχων ἢ τῶν ῥητῶν τοῦ ψαλτηρίου. 2) ἡ τῶν στίχων συλλογή.

Στιχομυθέω, ῶ (μῦθος). Στίχον ἀντὶ στίχου λέγω, ἢ ἀπὸ στίχου εἰς στίχον ἀποκρίνομαι, ὅ ἐστιν, ὁμιλῶ μετά τινος διὰ στίχων, πρὸς διατριβὴν τοῦ καιροῦ, καὶ αὐτός πάλιν ἀποκρίνεταί μοι μὲ στίχους· ἢ κατὰ σειρὰν, ὅλο ἕνα διηγούμαι· ὅθεν

Στιχομυθία, ἡ. Τὸ στιχομυθεῖν, τὸ λέγειν ἔμπροσθεν, ἀπὸ μνήμης ἀπὸ στίχου εἰς στίχον διὰ στίχου διαλόγους, ὁ τρόπος τοῦ λέγειν καὶ ἀποκρίνεσθαι διὰ στίχων, Παλυδ. δ'. 14. «Στιχομυθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ παρ' ἓν ἰαμβεῖον ἀντιλέγειν, καὶ τὸ πρᾶγμα, στιχομυθίαν».

*Στιχοποιΐα, ἡ. Τὸ στίχους ποιεῖν· ἢ τῶν στίχων ποίησις· ποίημα διὰ στίχων. 2) καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ, ποίησις, κακὴ στιχουργία, παρὰ Πλουτάρχ. περὶ τοῦ ἀκούειν, «Μετεπέμψατο δ' ὧν τὰ Ἀρχιλόχου μὲν τὴν ὑπόθεσιν, Παρμενίδου δὲ τὴν στιχοποιΐαν· ἐκ τοῦ

Στιχοποιός, οῦ, ὁ, ἡ (ποιέω). Στίχους ποιῶν. 2) ὡσ. καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ, ποιητὴς κακός.

Στίχος, ου, ὁ (στείχω). Σειρὰ, ἀράδα ἐπὶ τε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, ὅθεν σειρὰ, ἀράδα δένδρων, ὅ ἐστι, κατὰ τάξιν ἢ κατὰ σειρὰν, κατὰ μῆκος εἰς τὴν γραμμὴν, ἐφεξῆς πεφυτευμένων· Ξενοφ. Οἰκον. δ'. 21. «Ὀρθαὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, δι' ἴσου πεφυτευμένων». β) ταὐτὸν τῷ, στιξ, τάξις στρατιωτῶν, ἢ πλῆθος, σύστημα στρατιωτικόν· οἱ κατὰ τάξιν ἱστάμενοι στρατιῶται, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. γ'. 5. «Στίχοι ἐπτίκασαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ», ἐνθα ἄλλοι «Στίχοι» γράφουσι. γ) παρὰ ποιηταῖς, ποσὸν μέγεθος μέτρου, ὅπερ οὔτε ἔλαττόν ἐστι τριῶν συζυγιῶν, οὔτε μεῖζον τεσσάρων, Ἡφαιστ. κ. τ. λ. θέσεις συλλαβῶν καὶ λέξεων, δηλοτικὴ συμμετρίας καὶ μεγέθους. δ) εἰς τὰ βιβλία λέγεται ἡ ἀράδα τῶν λέξεων. (παρβ. στιξ, στόχοι καὶ στοῖχος.)

*Στιχός, τῆς, γενικ. τοῦ ἀχρ. στιξ.

Στιχουργέω, ῶ, μέλ. ήσω (στιχουργός). Στίχους ποιῶ, Εὐστρ. ὅθεν

Στιχούργημα, ατος, τό. Ὁ ποιηθεὶς στίχος· ἢ τὸ διὰ στιχουργίας ποίημα, Σχόλ. Λυκόφρ. 824.

Στιχουργία, ας, ἡ. Τὸ στίχους ποιεῖν, ἢ τῶν στίχων ποίησις, Σχόλ. Λυκόφρ. 817.

Στιχουργός, ὁ, ἡ (στίχος, ΕΡΓΩ). Στίχους ἐργαζόμενος, ἤτοι ποιῶν· ὅστις κάμνει στίχους. (Στίχω), ὑπὸ τῶν Γραμματ. ἐπινοηθὲν ἀχρ. πρωτότυπον τοῦ στοίχω.

Στιχωδός, ὁ, συνηλ. ἀντὶ, στιχαοιδός, Σχόλ. Πινδ. Νέμ. β'. 1.

Στιχώδης, ες, ὁ, ἡ (στῖχ, στῖον, εἶδος). Πλήρης πετριτζῶν, εἶναι αἱ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ κατὰ τὰς ὀχθας· ἐν γένει, πετρώδης, σκληρός· ἴδε στῖα.

Στλεγγίδιον, τό, καὶ σπανιώτ. στελγίδιον, ὑποκορ. τοῦ στλεγγίς.

*Στλεγγιδολήκυθος, ὁ, ὡς τὸ, ξυστροληκύθος. Ὁ ὑπηρέτης, ὅστις φέρει κατόπιν τοῦ αὐθέντου εἰς τὸ λουτρὸν ἢ ἐκ τοῦ λουτροῦ τὴν στλεγγίδα καὶ τὸν λήκυθον.

*Στλεγγιδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στλεγγίδας ποιῶν, χαλκεύων, ὡς τὸ, στλεγγοποιός, Φώτ. καὶ Ἀ. Βασκ. α'. σελ. 303.

*Στλεγγίζω, μέλλ. ίσω, καὶ σπανιώτ. στελγίζω (στλεγγίς), ὄρα στελγίζω.

*Στλέγγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στλεγγίς. 2) τὸ ἀτέριον καὶ ἡ ξύστρα τῆς σκάφης, ὄρα στελγίς.

*Στλεγγίς, ίδος, ἡ, = τῷ σπανιωτ. στελγίς ξύστρα κ. τ. λ. ὄρα στελγίς.

*Στλέγγισμα, ατος, τό (στλεγγίζω), = τῷ σπανιωτ. στέλγισμα, ὅπερ ὄρα.

*Στλάγγιστρον, τό (στλεγγίζω), καὶ σπανιωτ στέλγιστρον = στλεγίς.

*Στλεγγοποιός, ὁ, ἡ = στλεγγιδοποιός, ἐκ τοῦ

Στλέγγος, τό, ἕτερος σπάνιος τύπος τοῦ, στλεγγίς.

Στοά, ᾶς, ἡ (ἵστημι), καὶ σὺν τῷ ι. Στοιά, ἡ, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 672. καὶ 680. ὅθεν τὸ, περίττοιον, καὶ συνᾶς περίστωον, ἀφ' οὗ τὸ, στοῖκοι, καὶ στωϊκοί. Κυρίως λέγεται ὁ στύλος, ἐξαιρέτως δὲ λέγεται οἰκοδομή τις ἐπιμήκης, ἱσταμένη ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους ἐπὶ στυλοις, μετὰ καμάρων καὶ θόλων, ὑποκάτω τῆς ὁποίας περιπατοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, ὡς παρὰ Γάλ. portique καὶ galerie λεγόμενον, Ξενοφ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἐξαιρέτως στοά, ἡ, ποικίλη, ἡ, ποικίλη στοά, ἡ μετὰ διαφόρων ὑπὸ τοῦ Πολυγνώτου ζωγραφιῶν πεποικιλμένη, ἐν ᾗ ἐδίδασκεν Ζήνων ὁ Κιτιεὺς καὶ οἱ αὐτοῦ ὀπαδοί, καὶ ἐντεῦθεν «Οἱ ἐκ τῆς στοᾶς φιλόσοφοι», καὶ, στωϊκοὶ ἐκλήθησαν, οἵτινες ὑπὸ τῶν Κωμικῶν καὶ «Στόακεν» ἐκαλοῦντο. 2) = ταμιεῖον, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 14. «Στοαὶ κηροῦ βικχείου τε νάματος», ταὐτόν ἐστι τῷ, ταμεῖα, Ὁ Φώτ. ἑρμην τὸ, στοαί, διὰ τοῦ, ταμεῖα παρημένη, ἧγουν μαυρυλαί· ἀποθῆκαι, κάμαραι (κελλάρια, μαγαζιά)· οὕτω καὶ Ἀρριαν. ἐν ἀναβ. Ἀλεξ. α'. 23. «Καὶ τὰς στοὰς, ἐν αἷς τὰ βέλη αὐτοῖς ἐκέκειτο· οὕτω καλεῖ ὁ Παλλάδιος καὶ τοὺς οἰνεῶνας, ἤτοι τὰς οἰνοθήκας. 3) ὁ Πολύβ. ἐν α'. 48. καλεῖ οὕτω καὶ μηχανήν τινα πολεμικὴν κατὰ τὰς πολιορκίας, ἥτις ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Vinea ἐκαλεῖτο· εἶχε δὲ αὕτη 8 ποδῶν ὕψος, 7 πλάτους καὶ 16 μήκους, ὑπὸ ἐλαφρῶν ξύλων κατεσκευασμένη, ἀνωθεν ἐσκεπασμένη, καὶ διὰ τροχῶν ἐπὶ τὰ πρόσω φερομένη, καὶ προσκολλᾶτο τῷ τείχει· καὶ τότε οἱ ὑπ' αὐτὴν χειρωνακτοῦντες διετρύπουν τὸ τεῖχος. Παρβ. στοιά, καὶ, στωά.

Στόαξ, ακος· καὶ πληθ. στόακες, οἱ, ἐκαλοῦντο πρὸς καταφρόνησιν οὕτως ὑπὸ τῶν Κωμικῶν οἱ Στωϊκοὶ φιλόσοφοι, Ἕρμιας παρ' Ἀθηναίῳ γ'. σελ. 561. Meineke Μένανδρ. σελ. 161.

Στοβάζω, μέλλ. άσω, = στοβέω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

*Στόβασμα, τό. Τὸ ὑβρίζειν, λοιδωρεῖν.

*Στοβέω, μέλλ. ήσω. Ὑβρίζω, λοιδωρῶ· ἐκ τοῦ

*Στόβος, ὁ, ἀντὶ, στόμφος, ὄρα τοῦτο. 2) = φλυαρία, μεγαλορρημοσύνη, Δυκόφρ. 395.

*Στοιά, ἡ, = στοά, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 676. 684. 688. Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 548. καὶ Εὐρυπ. Ἡρακλ. 421, ά. ἔνθ' οὗ ὁ Βρύγγιος ἀδίκως καὶ παραλόγως γράφει, στωά.

*Στοιβαδεύομαι, μέλλ. εὐσομαι, ὡς τὸ, στιβαδεύομαι.

Στοιβάζω, μέλλ. σω (στοιβή). Συνάγω, συντίθημι, ἐπισωρεύω, σωρηδὸν τίθημι, στοιβαδίαν ποιῶ, στουπόνω, γεμίζω. «Σὺ δὲ στοίβαζε καὶ συντίθεσιν, Λουκιαν. «Στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡρόδ. (ἐν ά. 179.) λέγει· «Διὰ δόμων πλήθου σαρτοὺς καλαμίων διαστοιβάζοντες, μεταξὺ τῆς ἐκ τῷ κτίζειν στοίβης τῶν πλίνθων παρενέβαλον καὶ πλέγματα καλάμων, παρβ. διαστοιβάζω· καθόλου δὲ σημαίνει τὸ, ἐπισάττω, εἰς τάξιν βάλλω.

*Στοιβάς, άδος, ἡ, = στιβάς, ἁμμ.

Στοιβή, ἡ (στοιβάζω). Τὸ στοιβάζειν, παραγεμίζειν, συμφορεῖν, συναγωγὴ, ἐπισώρευσις.

Στοιβασιμος, ὁ, ἡ (στοιβάζω). Ἐστοιβασμένος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς στοιβασμόν.

Στοιβασμός, ὁ (στοιβάζω), ταὐτὸν τῷ, στοιβασία. Ἡ πρᾶξις τοῦ στοιβάζειν, Νικηφ. Χρον. ς'. 3.

Στοιβαστής, οῦ, ὁ (στοιβάζω). Ὅστις στοιβάζει, Γλωσσ. Στοφ

Στοιβέω, ῶ, = στοβέω, ἁμφ. ὅθεν τὸ «Ἐπεστοιβέστουν», παρ' Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 1725. ἐλοιδόρουν, ἐχλεύαζον, ὅπου τὰ χειρόγρ. Ἐπεστομέστουν ἔχουσι· ἴδε ἐν τῷ, στομφος.

Στοιβή, ἡ (στείβω). Συνήθ. εἶδος φυτοῦ ἐν ὑγροῖς τόποις φυόμενον, ὅπερ ἄλλως καὶ, φλοιός, λέγεται, οὗτινος τὰ φύλλα εὔχρηστα εἰσὶ εἰς στοιβάδας, ἢ εἰς τὸ καλύπτειν, γεμίζειν, κάττειν καὶ στυπόνειν τὰς ἐπάς, τρύπας τῶν ἀγγείων, ἢ εἰς τὸ παραγεμίζειν τὰ προσκεφάλαια, τὰ σάγματα τῶν ἀχθοφόρων ζώων κ.τ.τ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ς'. α', «Τὰ δὲ παρὰ τὴν σκιλλαν, ἕτερον ἔχει φύλλον, ὥσπερ ἡ οἰνωὸς, καὶ ὁ τρίβολος, καὶ ἡ φλοιός, ὃ δή τινες καλοῦσι στοιβήν». Τιβέριος δὲ ἐν τοῖς ἱππιατρικοῖς λέγει «Στοιβή, ἐστὶ φλοιὸς (γρ. φλοὸς), ᾧ χρῶνται εἰς τὰ σάγματα ἔσωθεν, τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς ὑποζυγίοις ζώοις· ἢ συνήθεια τοῦτο, ῥηγνύουσι, λέγει. Παρὰ Διοσκορ. δ'. 12. ἡ συλλακεντὸς πιμπινέλλα, Poterium spinosum, Linn. Τὰ φύλλα τούτου μετεχειρίζοντο καὶ ὡς σεῦπαν. 2) μεταφορ. λέξεις εἰς ἀναπλήρωσιν, διὰ μπάλωμα, ἀναπλήρωμα, ἀναπλήρωμα, Ἀριστοφ. Βατρ. 1179. 3) = στοιβασία, τὸ στουπώνειν, γεμίζειν ἄνω ἐπάνω, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ στοίβα, ἢ κατὰ τάξιν ἐπισώρευσις, σύνθεσις, τραπάδα, καὶ ἔτι μεταχειρίζεται τις εἰς τοῦτο. (ἡ γραφὴ, στοῖβη, πορεῦτόπως, εἶναι ὀρθὴ, Ἀρκαδ. σελ. 104, 14.) ὅθεν

Στοιβοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Στοίβης εἶδος ἔχων, καὶ, ἀρωμὸς, σπογγώδης, Ἀλεξαν. Ἀφροδ. «Στοιβοειδὴς ὕπατος καὶ σπληνὸς σάρξ».

Στοιδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στοά. Μικρὰ στοά.

Στοιχαδικός, ἡ, όν, καὶ στοιχαδίτης, ου, ὁ, δηλ. στοιχαδίτης, ιδος, ἡ. Εἰς στοιχάδα ἀνήκων, ἢ μετὰ στοιχάδος ἡτοιμασμένος, κατεσκευασμένος· ὅθεν «Στοιχαδίτης οἶνος, ὁ μετὰ στοιχάδος κατεσκευασμένος· οὕτω καὶ, «Στοιχαδικὸν ὄξος», Διοσκορ. ε'. 52. (γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι, ἀλλ' ἡμαρτημένως.)

Στοιχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στοῖχος. Μικρὸς στοῖχος, (συγχέεται μετὰ τοῦ, στιχάριον.)

Στοιχάς, άδος, ὁ, ἡ (στοῖχος). Κατὰ σειρὰς, ἢ στίχους, γραμμὰς ἱστάμενος ἢ κείμενος, ἀραδισμένος, ὅθεν α) παρὰ Σόλωνι «Ἐλαῖαι στοιχάδες», αἱ τινες οὐκ ἦσαν ἠνιασμέναι, ἢ τὰ δένδρα αὐτῶν οὐκ ἦσαν κατὰ στοῖχον, εἰς τὴν ἀράδα φυτευμένα. Ὁ Δημοσθένης φαίνεται κατὰ τὸν Ἀρποκρατίωνα, ὅτι ταύτας «Περιστοίχους» καλεῖ, κτλ Νικοστρ. «Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων ἐκάλεσεν, τὰς κύκλῳ δηλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειος

περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκυίας· ἀντίκειτ. τῷ, «ἐλάαις μιμραῖαι, ἠγιασμέναι. «Στοιχὰς ἄμπελος, ἡ, γῆν, ἡ κατὰ στοίχους πεφυτευμένη, Πολυδ. ζ'. καὶ Εὐστάθ. β) «Αἱ στοιχάδες, συνωνυμ. τοῦ, νῆσοι, ἤτοι τινὰ κατὰ σειρὰν, οἷ μακραὶ Μασσηλίας, ὡς τό, Ηυκλάδες, Σποράδες κ.τ.τ. 2) εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ, Διοσκορ. γ'. 31. Πλίν. κη'. 12. Lavandula stoechas, Λινν. (ἐνίοτε γρᾶψ. καὶ διὰ τοῦ, ι, στιχὰς, πλὴν ἡμαρτημένως.)

Στοιχηδὸν, ἐπ., ἐν, καὶ ἐπίρρ. στοιχειακῶς (στοιχεῖον), ταὐτὸν τῷ, στοιχειωδῶς· ἢ ὁ μετὰ στοιχείου ἢ κατὰ τὰ στοιχεῖα, ἤτοι πρώτας ἀρχὰς, ἢ μυστικὰ σημεῖα, ἢ ἀρχαῖα γράμματα, ἢ καὶ τὸ ἀλφάβητον γεγραμμένος, σημειωμένος, κατεστιγμένος, διδαγμένος.

Στοιχειακαί, αἱ, ὡσομίζοντο οἱ Γραμματικοὶ, οἱ ἐφευρεταὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ τόνου, Guill. Theodor. σελ. 208. ex τοῦ

Στοιχεῖον, τὸ, κυρίως ὑποτρ. τοῦ, στοῖχος· ἀμφοτέρα δὲ σημαίνουσιν ἐν ὁμοίᾳ ἱστάμενον ξύλον (στύλον ἢ σταλίκα), ὃ κρατεῖ καὶ ἀνέχει τὰ ὑφευσικὰ δίκτυα, καθὼς ὁ Ἁρποκρατ. καὶ ὁ Σουΐδ. ἐν λέξει «Περιστοιχίζεται ἔχουσι. «Ηκατὰ τὰς ἐκβροὰς τῶν ὑφίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στοίχους, καταπετάσαντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγῃ τὰ ὑφία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ, ὡς ὑπεσημάνθη Σοφοῖν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ· καὶ ὁ Ἐτυμολογ. «Στοῖχοί εἰσιν αἱ λεγόμεναι σταλίδες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα καθίστανται. Σχολ. Κυνηγ. ζ'. 1'. καὶ 21. «Ὅπου δ' ἂν ᾖ μαυρὸν τὸ ἰχνος, σημεῖον θέσθαι, στοιχεῖον ἑαυτῷ, καὶ ἀπὸ τούτου συνειρεῖν· σημαίνει ἄρα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, παλισσεῖν (πατσαλας) καὶ σταλίκαι, λεγομένου. Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ, στοῖχος, ὃ σημαίνει τὸν εἰς ὡρισμένον τι μήκους διάστημα τιθέμενον σκοπὸν, πρὸς ὃν τοξεύει τις ἢ τυφεκίζει (σημάδι). Τοιοῦτόν τι ἐστὶ καὶ τὸ «Στοιχεῖον εἰς τὸ ὡροσκόπιον, ἢ εἰς τὸν σκιοθήρα, ἡλικιακὸν ὡρολογεῖον, δηλ. στῦλος τις περιγεγ., ἢ ἐρῶς ἱστάμενος, οὗ τινος τὸ μῆκος ἀποδεικνυσι τὸ μῆκος τῆς σκιᾶς, δηλοῖ καὶ διορίζει τὰς διαφόρους ὥρας τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ἀνάβασιν καὶ κατάβασιν τοῦ ἡλίου· ἐντεῦθεν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία σκιὰ τοῦ ὡροδείκτου καλεῖται παρ' Ἀριστοφάν. (Ἐκκλησ. 652.) «Δικαίπολιν στοιχεῖον, ὡς σημεῖον οὖσα τῆς ὥρας ἡ τοῦ καιροῦ τοῦ δείπνου. Ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἔχει· «Στοιχεῖον, σκιά — ἢ τὰς ὥρας ἐτεκμαίροντο· καὶ ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 8. «Τῇ σκιᾷ δ' ἐτεκμήραντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ, ἢν καὶ στοιχεῖον ἐκάλουν καὶ ἔδει σπεύδειν, εἰς δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἶναι. 2) στοιχεῖον λέγεται καὶ τὸ γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, καθὸ πρώτιστον, ἁπλούστατον συστατικὸν μέρος τοῦ λόγου, καὶ κυρίως ἐφ' ὅσον αὐτὸ ἐκφωνεῖται, τούναντίον δὲ τὰ γράμματα, ἐφ' ὅσον αὐτὰ ἐγράφοντο, ἐλέγοντο ἁπλῶς, γράμματα, ἢ καὶ, γράμματα στοιχεῖα· μετήνεκται δὲ ἡ σημασ. αὐτὴ ἀπὸ τῆς κατὰ τάξιν ἤτοι κατὰ στοίχων στάσεως τῶν γραμμάτων καθὼς καὶ Διονυσ. ὁ Θρᾷξ εἶπε· «Στοιχεῖα καλεῖται τὰ γράμματα, διὰ τὸ ἔχειν στοιχεῖόν τινα καὶ τάξιν, τὰ ἁπλᾶ μετὰ ταῦτα μιγνύμενα πρὸς ἄλληλα, ἀποτελοῦσι τὰς συλλαβὰς καὶ λέξεις· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλάτωνι (εἰς Θεαίτ. 141.) φέρεται· «Τὰ μὲν στοιχεῖα ἄγνωστα, τὰ δὲ τῶν συλλαβῶν γνῶσις γνωστὸν καὶ μικρὸν κατοτέρω, σελ. 202. Ε. «Τὰ τῶν γραμμάτων στοιχεῖα τε καὶ συλλαβάς· καὶ πάλιν· «Αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα. Ἐξ ἐναντίας δὲ πάλιν βλέπομεν, ὅτε ἅπου ὁ Πλάτων (αὐτόθι) μετακειρίζεται τὴν μεταφορικὴν ταύτου σημασίαν, πρωτεύοντι καὶ τὸ, ὥσπερ· οἷον «Τὰ μὲν πρῶτα διαφορεῖ στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἡμεῖς τε συγκείμεθα, καὶ τ' ἄλλα. 10 Ἀριστοτέλης ἤδη (ἐν Ποιητ.) εἶπε· «Στοιχεῖόν ἐστι φωνὴ ἀδιαίρετος· καὶ Διονύσ. Ἁλικ. (περὶ Συνθέσ. ιδ'.) παρομοίως «Στοιχεῖα φωνήεν λέγω, τὰ πρῶτα καὶ συστατικὰ μόρια τῆς φωνῆς ἤτοι τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου, τουτέστι, τὰ μοναδικὰ γράμματα, ἐν οἷς αὐτὰ μοναδικῶς ἐκφράζονται διὰ τοῦ στόματος· γράμματα δέ, τὰ γεγραμμένα, ὅ ἐστιν, ὅταν τὰ σημεῖα αὐτὰ γραφῶσιν. «Ἀρχαὶ μὲν οὖν εἰσὶ τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς αἱ μηκέτι ἀσχόμεναι διαίρεσιν, ἃς καλοῦμεν στοιχεῖα, καὶ γράμματα γράμματα μέν, ὅτε γραμμαῖς τισι σημαίνεται· στοιχεῖα δέ, ὅτι πᾶσα φωνὴ τὴν γένεσιν ἐκ τούτων λαμβάνει πρώτων, καὶ τὴν διάλυσιν εἰς ταῦτα ποιεῖται τελευταίων. παρομοίως διακρίνουσι καὶ οἱ ἀκριβέστεροι Λατῖνοι, π.χ. ὁ Πρισκιανός, τὸ, elementa ἢ elementa litterarum καὶ, litterae, «Κατὰ στοιχεῖον», κατὰ τὴν σειρὰν ἢ ἀκολουθίαν τῶν γραμμάτων, καθ' ὑπόβρησιν. β) μεταφορ. στοιχεῖα, τὰ πρώτιστα καὶ ἁπλούστατα συστατικὰ μόρια, Πλάτ. ὡς καὶ καθ' Ἡσύχιον λέγεται στοιχεῖοι, πᾶν τὸ ἄτμητον καὶ ἀμερὲς· ἢ πᾶν τὸ ἀρχικὸν καὶ πρώτιστον μόριον, ὃ ἐμβαίνει εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν μικτῶν σωμάτων. Ὁ Γαληνὸς (ἐφ. Ἱατρ.) ὥρισε τὴν λέξιν ὡτωσί· «Στοιχεῖόν ἐστιν, ἐξ οὗ πρῶτον καὶ ἁπλούστατόν τι πάντα γέγονε, καὶ εἰς ὃ ἁπλούστατον τὰ πάντα ἀναλυθήσεται. Οἱ φυσικοὶ ἐκάλεσαν παρομοίως «Στοιχεῖα (τοὺς κόσμους)», τὰ ἁπλούστατα καὶ πρωταρκτικὰ μόρια, ἐξ ὧν συνίστασι ἓν σῶμα, καὶ τὴν ὕλην τῶν πραγμάτων ὅλης τῆς κτίσεως, ἐξ ὧν ὁ Ἐμπεδοκλῆς κατὰ πρῶτον τετράρχ εἰσήγη, ἃ καὶ ῥιζώματα, ἐκάλεσε. «Τέτταρα τῶν πάντων ῥιζώματα πρῶτον ἄκουε· πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖαν, ἠδ' αἰθέριος ἄπλετον ὄρος. Ἓν γὰρ τῶν, ὅσα τ' ἦν, ὅσα τ' ἔσται, ὅσα τ' ἔστιν, Ἐλλήν. Στρωμ. ζ'. Παραπλήσια τούτοις φέρεται καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ ἀρέτ. Φίλοσ. α'. 3. καὶ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Φυσικ. 362. καὶ Διογ. Λαερτ. η'. 76. καὶ ἐνθένδε ὁ Ἐμπεδ. ὡς καὶ οἱ Πυθαγόρειοι, ἔλεγεν· «Οὐ μα τὸν ἀμετέρᾳ γενεὴ παραδόντα τετρακτὺν παγὸν ἀενάου φύσεος ῥιζώματ' ἔχουσαν. — Συχνάκις συγχέεται ἡ λέξις «Στοιχεῖον μετὰ τοῦ, «Ἀρχαῖα, ἀλλὰ τὸ δεύτερον τοῦτο σημαίνει κυρίως, τὰς πρώτας εἰδικὰς καὶ μορφωτικὰς αἰτίας τῆς πλάσεως τῶν πραγμάτων. γ) ἐξαιρέτ. οἱ Γεωμέτραι καλοῦσι «Στοιχεῖα» τὰς γραμμὰς, τὰ σημεῖα, τὰ ἐπίπεδα κ. τ. τ. καθὼς καὶ ὁ Φιλόπονος Ἰωάννης λέγει· «Στοιχεῖά ἐστι τοῦ γεωμέτρου, γραμμαί, σημεῖα, ἐπίπεδα, γωνίαι, κύκλοι κ.τ.π.α Οἱ Λογικοὶ καλοῦσι παρομοίως «Στοιχεῖα ἐνθυμημάτων», τὴν τοπικὴν τῶν συλλογισμῶν. — Βασίλειος δὲ λέγεται «Στοιχεῖον πᾶσα πρωταρκτικὴ ἀρχὴ καὶ ὕλη ἑκάστης ἐπιστήμης καὶ μαθήσεως, ἑξαιρ. κατὰ πλῆθ. οἱ πρῶτοι κανόνες, τὰ πρῶτα ὑπομνήματα, καὶ ἡ προπαρασκευὴ διδασκαλίας καὶ τέχνης τινός, τὰ πρῶτα ἀξιώματα, καὶ αἱ πρῶται καὶ σαφέστατα ἀληθεῖαι ἑκάστης γνώσεως, ὡς τὸ παρὰ Λατ. elementum καὶ principium. Ἱπποκρατ. πρὸς Νικοκλ. «Ταῦτα στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα χρηστῆς πολιτείας· καὶ Ἀριστοτ. πολιτ. α'. «Τὸ νόμισμα, στοιχεῖον καὶ πέρας τῆς ἀλλαγῆς ἐστίν, Ὑπομνήμ. ἀρχὴ, βάσις καὶ σκοπὸς τῆς ἀλλαγῆς. Ὁ Ἱσοκρ. ἐν Ἐπιστ. ς'. εἶπεν ἔτι «Στοιχεῖον καὶ τὸ, δίδαγμα, τὸ μεστὸν ἀξιωμάτων καὶ ἀληθειῶν· διατύπωτις. 3) παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρινοῖς συγγρ. λέγεται «Στοιχεῖόν τι εἰκὼν, ἢ μορφὴ τινος, ἑξαιρ. γράμμα, ὡς «Στοιχεῖα οὐράνια, τὰ σημεῖα, ζώδια τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ στιγμῇ. λέγεται καὶ τὸ ψήφισμα, τὸ τέρας, τὸ πνεῦμα ἢ ὁ ὄφις περὶ οὗ τινος

Στοιχειόω, ῶ, μέλ. ώσω (στοιχεῖον, 2. γ.). Τὰς πρώτας ἀρχὰς, τὰ στοιχεῖα ἐπιστήμης τινὸς ἢ τέχνης διδάσκω. Μέσ. στοιχειοῦμαι, τὰ πρῶτα στοιχεῖα διδάσκομαι, ἢ καθ' Ἡσύχ. κατὰ τάξιν διδάσκομαι.

Στοιχειώδης, εος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρρ. στοιχειωδῶς (εἶδος). Εἰς τὰ στοιχεῖα ἀνήκων, ἐlementare, Ἀριστοτ. μεταφυσ. β'. «Τοῦτο μεγάλ ἂν δόξειε στοιχειωδέστατον πάντων, τῶν, Διογ. Λαέρτ. εἰς Ζην. «Ταῦτα δὲ ὡς ἐν κεφαλαίοις λελέχθω ἡμῖν καὶ στοιχειωδῶς.

Στοιχείωμα, τό (στοιχειόω). Στοιχεῖον, ἀρχὴ προκαταρκτικὴ· καὶ πρώτη διδασκαλία, προπαίδευμα. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀστρονόμοις ἐλέγοντο, στοιχειώματα, τὰ ἀώδεκα σημεῖα, ζώδια τοῦ Ζωδιακοῦ· ἴδε καὶ ἐν τῷ, στοιχειωματικὸς· ὧδε,

Στοιχειωματικός, ἡ, ὁν· ταὐτὸν τῷ, στοιχειώδης. Εἰς στοιχείωμα ἀνήκων. 2) εἰς τοὺς ὑστέρους χρόνους ἐκλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀστρολόγων «Στοιχειωματικοὶ» τὰ ἀώδεκα σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου· καὶ οἱ γενεθλιολόγοι «Στοιχειωματικοὶ», διὰ τὸ ἐκ τῶν ζωδίων τεκμαίρεσθαι τὴν γένεσιν τοῦ παιδὸς, εὐτυχῆ ἢ δυστυχῆ.

Στοιχείωσις, εως, ἡ (στοιχειόω). Ἡ εἰς τὰ στοιχεῖα, ἤτοι εἰς τὰς προπαρκτικὰς ἀρχὰς διδασκαλία, προπαίδευσις, προπαίδεια, διατύπωσις, ἢ ἡ πρώτη μάθησις· ἢ κατὰ Γαληνὸν (ἐφ. Ἱατρ.) «Στοιχείωσίς ἐστιν ἡ τῶν αὐτῶν κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ ὡσαύτως διδασκαλία· οἱ δὲ αὐτῶς· «Στοιχείωσίς ἐστιν ἀπὸ στοιχείων ἐπὶ τὸ τέλος εἴδοις.

Στοιχειωτής, οῦ, ὁ (στοιχειόω). Ὁ τὰ στοιχεῖα, ἤτοι τὰς τρώτας ἀρχὰς ἐπιστήμης τινὸς ἢ γνώσεως διδάσκων. Καλεῖται οὕτω ἐξαιρέτως ὁ Εὐκλείδης, διὰ τὰ μαθηματικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα.

Στοιχειωτικός, ἡ, όν. Εἰς τὸν στοιχειωτὴν ἢ εἰς στοιχείωσιν ἀνήκων, στοιχειωματικός.

Στοιχέω, ῶ, μέλ. ήσω (στοῖχος). Κατὰ στοίχους, κατὰ τάξιν, πλησίον ἀλλήλων ἢ κατόπιν τοῦ ἄλλου ἵστημαι, ἢ βαίνω, πορεύομαι, ἵπομαι· τεταγμένος εἰμὶ ἐφεξῆς κατὰ βάθος ἐν τῇ μάχῃ. Ὁ Πολυδ. α'. 127. ἔχει· «Τὸ ἐφεξῆς εἶναι κατὰ βάθος, στοιχεῖον καλεῖται· εἴ τις καὶ ἐν ἡ. 105. ἔχει τὸν ὅρον τοῦ Ἀττικοῦ πολίτου· «Μηδ' ἐγκαταλιπεῖν τὸν παραστάτην, ἢ στοιχοῦντα, εἰς ὃν ἐν τῇ παρατάξει τῆς μάχης πλησίον κατὰ τάξιν ὅσταται. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. 11. «Αἱ δ' ἕτεραι ἐφιστοῦσι τῶν ἁρμάτων, ἡ μὲν κατὰ τὸ δεξιὸν πλευρὸν τῆς σειρᾶς στοιχοῦσα πόσθων, κατὰ τάξιν, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου· οὕτω καὶ ἐν Ἱππορχ. α'. 7. «Δεκάδας στοιχούσας, μὴ δεκὰς κατόπιν τῇ ἄλλῃ ἑπομένας, ἀλλ' εἰς τὴν ὁράδα κατὰ μῆκος ἑξαιρ. αὐχρ. ἐπὶ χορευόντων, ἀντὶ τοῦ ἱστάμενα κατὰ τὸν χορὸν πλησίον ἀλλήλων ἢ κατὰ μίαν σειράν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 647. μεταφέρομαι, πρᾶττω· καὶ μετὰ δοτ. ἐφαρμόζομαι, συμφωνῶ, συνεινῶ, συγκατατίθεμαι, συνευδοκῶ, π. χ. «Ταῖς πλείστῃ γνώμαις στοιχεῖν», Διονύσ. Ἁλικ. ἀρχ. ζ'. 65. οὕτω καὶ Πολύβ. ἡ. 5. καὶ 60. καὶ Παῦλ. Ἀπόστ. οὕτω καὶ Μουτώνιος παρὰ Στεβ. «Συντυχεῖν τῷ Σωκράτους λόγῳ· καὶ ἐντεῦθεν «Στοιχεῖν μιᾷ γνώμῃ, ἀντὶ τοῦ ἀρτεσθαι, ἀρκεῖσθαι, συζῆν, εἶναι εὐχαριστημένον· καὶ ἐντεῦθεν ἐντιλοτ καὶ ἀντὶ τοῦ, χρῆσθαι, μεταχειρίζεσθαι, ab aliquid de.. ὡς παρ' Κύσταθ. ἐν Ἰλ. α'. σελ. 9 10. «Τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ στοιχοῦντες», ἀντὶ τοῦ χρώμενοι καὶ Γρηγ. Ναζιανζ. «Τῷ αὐτῷ εὐαγγελίῳ στοιχοῦντες».

Στοιχηδορέω, ῶ, μέλ. ήσω (στοῖχος, ὀρύω), ποιητ. Ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρέχω διηγοῦμαι, Αἰσχύλ. Πέρτ. 430. «Ἡμεῖς δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγορήσῃμι, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι» ἔνθα ὁ Σχολ. ἐ μην. τό, «Στοιχηγορίη», διά τοῦ, μετά σπουδῆς καί ἐφεξῆς καί κατά κεῖνο λέγομαι· στοιχομυθίην. Ὁ Ἡσύχ. κατά ταύτην τήν σημασίαν ἐσημείωσε τό, «Στοιχομυθεῖν», καί ἑρμην. διά τοῦ, «Τό ἐφεξῆς λέγειν καί ἀδιαλείπτως» καί τό, στοιχίζεσθαι· «Στοιχίζω, στοιχομυθεῖς, μαρτυρομένους.

Στοιχηδέ, ἐπίρρ. = στοιχηδόν, Ἀ. Β σελ. 1310.

Στοιχηδόν, ἐπίρρ. (στοῖχος). Κατά στοῖχον, κατά τάξιν, ὁ εἷς κατόπιν ἢ πλησίον τοῦ ἄλλου, εἰς τήν ἀράδα, Διονσ. περιηγ. 63. «Ἀρξάμενοι στοιχηδόν ἀφ' ἑσπέρου ἀνεπαύοντο» πρβλ. Ἰαμ. Ἀχ. Τακτ. σελ. 306.

Στοίχημα, τό (στοιχέω). Συμφωνία, ἐνέχυρον, τιμή, ἄξιον, ἀνταμοιβή, νεωτ. Δ. παρά τῶν Σχολ. Θεοκρ. Eid. η' 11. ἔνθα ἑρμηνεύων τό, «Καταβῆναι ἄεθλον», φησίν· «Ἐνταῦθα δέ ἆθλον, τό κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, ὅ λήψεται ὁ νικήσας κατά τήν ᾠδήν· λέγεται δέ ἀυρίως ἐπί τῆ συνθήκῃ, ἡ συμφωνία, συνθήκη, καί τό καταβαλλόμενον ἆθλον, ἐπί συμφωνίᾳ τινί. Στοιχέω δέ, καί στοιχίζω, λέγομεν ἐπί ἑκατέρου μισθώσεως, αὐτί τοῦ, συμφωνῶ μετά τινος ἵνα ζητήσω παρ' αὐτοῦ ἐπί μισθῷ ῥητῷ, ἢ νά δουλεύσω ὡς δοῦλος.

Στοιχίζω, ἴσω (στοῖχος). Κατά σειράν βάλλω, ἀραδιάζω, ἐξαρ. ἐμπήγω τούς στοίχους, ἤτοι τά παλεύκια μετά τῶν δικτύων κατά τάξιν, ἵνα ἐμπέσῃ ἐν αὐτοῖς τά θηρία ἐκφεύγοντα· πρβλ. περιστοιχίζω. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 8. καί 10. «Στοιχιζέτω δέ μακρά, ὑψηλά, ὅπως ἂν μή ὑπερπηδῶσι. Ὁ Δημοσθένης ἐν Φιλιπ. β'. ἀντί τούτου ἐχρήσατο μεταφορικῶς τῷ, περιστοιχίζεσθαι, ἀντί τοῦ, αἱρεῖ, λαμβάνει, ἀπό μεταφοράς τῶν κυνηγῶν, οἱ ὁποῖοι στοίχους περιβάλλουσι πρός ὄρεσι· στοίχοι δέ εἶσιν αἱ λεγόμεναι στάλικες, ἀφ' ὧν τά δίκτυα κρέμανται· ταύτας οὖν περιβάλλοντες, αἱρίσκουσι τά θηρία, Ἐτυμολογ. Παρ' Αἰσχύλ. πρόσωπ. 484. «Τρόπους δέ πολλούς μηχανῆς ἐστοίχισαι», ἀντί τοῦ, διατάττω, εἰς τάξιν βάλλω, ὅ τις ἐπί κατά ταύτην τήν σημασίαν ἐχρήσατο ἐν στίχ. 230.) τῷ, Διαστοιχίζομαι· Μέσ. στοιχίζομαι, = στοιχηγορέω ὅθεν

Στοιχισμός, ὁ. Τό στοιχίζειν, ἡ κατά τάξιν στάσις τῶν δικτύων περί τι μέρος πρός θήρευσιν, Πολυδ.

Στοιχομυθέω, ῶ Μ. ήσω (μῦθος), = στοιχηγορέω.

Στοῖχος, ου, ὁ (στείχω). Σειρά, γραμμή, ἀράδα, τάξις κατά σειράν ἢ κατά γραμμήν· Ἡρόδ. 2. 125. «Στοῖχοι τῶν ἀναβάσεων», σειρά σκαλοπατίων. Θουκ. β'. «Οὐ κατά στοῖχον κείμενοι νῆσοι, αὐδ' ἔχουσαι εὐθείας διόδους τοῦ ὕδατος ἐς τό πέλαγος», ὅηλ. ὄχι ἴσια, κατά σειράν, ὡς τήν ἀράδα εἰρήσαμεν. Πανταν. «Δείνδρα ἐστί πεφυτευμένα ἐπί στοίχου» ἐξαιρ. ω) ἢ κατά βάθος ἕκαστις τῶν μαχομένων, παράταξις πολεμική. Ξενοφ. Ἀγησ. σ. 25. «Τούς τοξότας ἐπί στοίχων ἵστασαν Θουκυδ.». «Καί ὕστερον ἐξάγοντες κατά εἴκοσιν ἄνδρας, ἐπῆγον διά δυεῖν στίχων α' β') ὡς καί τό, στίχος, καί τό, στῖφος, σειρά, ἀράδα ἀπό ἐμπεπηγότων σταλίκων, πασσάλων ἤτοι παλουκίων μετά δικτύων, εἰς ἣν ἐκφεύγων τό θηρίον ἐμπίπτει· ἢ σειρά σταλίκων, εἰς ἃς ἀνέχονται καί ἐπεριδοῦσι τά θηρευτικά δίκτυα, Ξενοφ. Κυνηγ. ς' 10. «Ἐάν δέ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ὕρλης, ἀνίστατο.κ ἴδε ἐν τῷ, Περιστοιχίζω, καί ἐν τῷ, Στοιχεῖον. (Ἔστι δέ συνῳδός μετά τοῦ, στέχος, καί, στίχος, ὧν καί τό αὐτό.) ὅθεν

Στοιχωδῆς, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Κατά σειράν κείμενος, ἀραδιατμένος, ὅμοιος στοίχῳ, ἢ στοίχους ἔχων. «Κριθή στοιχώδης», ἡ κατά στοίχους ἱσταμένη, ἧς οἱ στάχυες εἰσίν ὡς σειρά ἐν ᾗ κεῖται οἱ κόκκοι, κατά σειράν, καί ἐντεῦθεν «Κριθή ἑξάστοιχος, τρίστοιχος, κ. τ. λ.» Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ἡ. ζ. ἔνθ' ἡμαρτ. «Στοιχηδόν» κεῖται, καθώς ἀποδεικνύει καί τό ἀντικείμενον τούτου, ἀστοιχος.

Στολάρχης, ου, καί, στόλαρχος, ὁ (στόλος, ἄρχω). Ὁ τοῦ στόλου ἀρχηγός, ὁ τοῦ στόλου ἄρχων, ὁ ναύαρχος. (ὡς ὁ παρά Τεύρκ. Καπετάν, Πασᾶς), Ἀθηναῖος. ὅθεν

Στολαρχία, ἡ. Τό ἀξίωμα τοῦ στολάρχου, Νικήτ. Χρ. Σ'. 10.

*Στόλαρχος, ὁ, = στολάρχης.

Στολάς, άδος, ἡ (στέλλω). Ἐν κομμάτι, μέρος τῆς πτισσελίδες τῶν ἵππων, ὡς παρά Ξενοφ. Ἀνάβ. γ'. 3. 20. φέρεται μεταξύ τῆς ὁπλίσεως καί παρασκευῆς τοῦ ἱππέως τό, στολάς, καί Ὡραξ. καί ἐν δ'. σ'. 18. «Τοξεύονται καί ἀποθνήσκουσι ὁ Λακωνικός Ἰλεώτιμος, τοξευθείς διά τῆς ἀσπίδος καί τῆς στολάδος εἰς τάς πλευράς.» Τινές Σελευκεῖς ἐνταῦθα «Σπολάς» κατά τούς Δωριεῖς ἀναγινώσκουσι, ἕ παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 833. σημαίνει τό, σκύτινοι χιτῶν, γουνάκι καθώς ἔτι καί ἡ ὑπό τοῦ Σχολιαστοῦ ἀναφερομένη ῥῆσις τοῦ Σοφοκλέους «Ποικιλοστίκτου κυνός σπολάς», σημαίνει τό, βύρσα, δέρμα, ἔνθα μετ' ὀλίγον ὁ Ποιητής αὐτός ἑρμηνεύει τήν λέξιν διά τοῦ «δέρος.» — Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό «Σπολάς» διά τοῦ «Χιτωνίσκος βαθύς, σκύτινος, ὁ βύρσινος Ὡραξ α – Παρά Πολυδ. α'. 135. ἐκεῖτο πρότερον «Στολή», ἔνθα τά χειρόγραφα «Σπιλάς, σπηλάς, καί στολάς» ἔχουσιν. Ἀλλ' ἐν ζ'. 70. αὐθημία διαφορότης ἐστί, διότι ἀκριβέστερα καί ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος αἱ λέξεις, στολάς ἀντί Ὡράκιος· «Σπολάς δέ, Ὡραξ ἐκ δέρματος, κατά τούς ὤμους ἐφαπτόμενος, ὡς Ξενοφῶν ἔφη, «Σπολάς ἀντί Ὡράκιον». Ἐν τῇ τρίτῃ ῥήτει παρά Πολυδ. ι. 143. κεῖται ἡ λέξις «Σπολάς» μόνον ὡς ὅπλον, ἢ παρασκεύασμα· εἶναι «Στρατιώτου δέ σκεύη, κράνος, πέλτη, Ὡραξ ἡμιθωράκιον, σπολάς». Ἄλλοι δέ περιττῶς ἐγράψαν πιλάς, ὡς ὁ Βουδαῖος εὗρεν εἰς τά περιθώρια Χειρογράφου τινός, «Πιλάδες», καί ἐντεῦθεν ἡρμήνευσι τήν λέξιν διά τοῦ, Ὡραξ πιλωτός, ubo, παρεμβάλλων αὐτό μετά τοῦ παρά Θουκυδίδ. (ζ. 34.) «Πλουμ. Δύναται ὅμως ἔτι τήν ἀκρίβειαν «Σπολάς» ἑρμηνεύεται καί διά τοῦ Χιτών στολιδωτός· ἴδε ἐν τῷ, στολή. 2) ὡς ἐπί τῶν ἱερ. στοιχές, 2.

Στολή, ἡ (στέλλω). Ἐτοιμασία, ἁρμοστικά, ὁπλισμός, παρασκευή. 2) ἔξαρμ. παρασκευή μεθ' ἱματίων, ἐνδυμασία, φορεσία, ἱματισμός, στολτισμός, κόσμος, καλλωπισμός· ἔτι δέ ἡ ἐσθής αὐτή, ἔνδυμα, φόρεμα, ὅθεν τόν Λατιν. stola χλαμύς, Ὡραξ. Μεταγεν. συνεχέρουσι πολλάκις στολή καί σχῆμα, Ἰακ. Φιλοστρ. Βίοι. σ. 390 Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος λέγει. «Ἐστάλη ἐπί τῶν ἁπλῶς ἐνδυμάτων, τήν δέ στολήν ἐπί τῶν διαφόρων σχημάτων τῶν ἐσθήτων, οἷον ἄλλη στολή τῶν Ἑλλήνων, καί ἄλλη τῶν βαρβάρων, ἀφ' ἧς ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐν τῇ συνηθείᾳ παρά τοῖς κωμῳδοῖς ἡ στολίς, τότε γίνεται κονδυλωμα. 4) «Νῆσοι στολίδεσσι, τά ἱστία, παντί· παρά δέ Ἡρωτιαν. Κυνηγετικῷ 35 «στελίς ἄκρα, ταὐτόν τῷ, ἀκροστόλιον, τό ἄκρον τοῦ στόλου, ὅ ἐστι, τό ἔσχατον ἀπό τῆς πρύμνης καί ἐπίσω μέχρι τῆς πρώρας ξύλον, ἔνθα τό τῆς νεώς ἐπιγράφεται ὄνομα· ἔνθα καί στολίδιά τινα χρεμῶσι.

Στόλισμα, τό (στολίζω). Στολισμός, στολή, φορεσία, παρασκευή, ἱματισμός, κόσμος, καί αὐτή ἡ ἐσθής, ἔνδυμα· Παρ' Εὐρίπ. Ἑκάβ. 1156. «Δίπτυχον στόλισμα», ἡ χλαμύς καί τό φόρυ.

Στολισμός, ὁ (στολίζω), ταὐτόν τῷ, στόλισμα. Ἱματισμός, κόσμος, τό στολίζειν.

Στολιστήριον, τό (στολίζω). Τόπος, ἔνθα ἐνδύονται οἱ ἱερεῖς, ἢ ἔνθα στολίζουσι καί ἐνδύουσι τά ἀγάλματα τῶν Θεῶν. Ἱεραπόλει, ἀδυ-

Δημοσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των, Πλούτ. Ἰσ. ᾧ. 20. ἀνὰ οὐ ἐν ταῖς Αἰγυπτ. Ἐπιγρ. φέρεται· «Ἀρχιερεῖς, προφῆται, καὶ οἱ εἰς τὸ ἄδυτον εἰσπορευόμενοι πρὸς τὸν στολισμὸν τῶν θεῶν».

Στολιστής, οῦ, ὁ (στολίζω). Ὁ στολίζων, ἢ ἐνδύων, φορέων τινὰ, ἀ. Βασιλ. 10.

Στολμός, ὁ (στέλλω, ἐστολα), ποιητ. ἀντὶ στολισμός, καὶ στολή, Εὐριπ. Ἀνδρομ. καὶ Μηδ.

Στολοδρομέω, ῶ, ήσω (στόλος, δρόμος). Συμπλέω, ἐπὶ στόλων, ὡς παρ' Ἡρωσι αὐτομ. β'. «Νῆες στολοδρομοῦσαι», αἱ εἰς στόλον τινὰ συμπλέουσαι.

Στόλος, ὁ (στέλλω). Παρασκευή, ἑτοιμασία εἴς τι, ὅσον α) ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐπιχειρεῖν ἢ ἐκτελεῖν τεταγμένον τι, καὶ ἁπλῶς, ὁδός, πορεία, δρόμος, ὁδοιπορία, ταξείδιον διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ τῆς πορείας ἑνὸς ἢ πολλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ὁρμὴ ἑνὸς ταξειδίου, ἢ ἐκστρατείας, ὡς παρ' Ἡροδοτ. α'. 63. «Εἶτε ἐξίῃ στόλῳ, εἴτε δημοσίῳ ἔλθοιεν», ἐξ ἰδίας προαιρέσεως, ἀφ' ἑαυτοῦ παρακινηθείς, ἐνῷ ὅμως δύναται καὶ νὰ ἀρμηνευθῇ, εἴτε ὑπὸ τῆς πόλεως σταλῇ, εἴτε μόνος του ἔλθῃ, ὅ ἐστι, διὰ ἰδίας του ὑποθέσεις· τοὐναντίον δὲ, «κεἰνος στόλος», κενὴ ὁρμὴ διά τε ταξείδιον, Ἡροδ. 6, 89. πρβ Σοφ. Ο. Κ. 353. Φιλ. 244. Συνήθως δὲ λέγεται ἐπὶ πορείας διὰ θαλάσσης, πλοῦς, ταξείδιον διὰ θαλάσσης, Ξενοφ. Ἀν. α'. γ'. 16. «Τὰ πλοῖα αἴτειν, ὥσπερ πάλιν στόλον Κύρου μὴ ποιουμένου· οὕτω καὶ παρὰ Σωνοφ. Ἐπιστ. ξά. «Τρίτον τοῦτον στόλον ἡ ναῦς εἰς ταῦτ Θράκης χωρία στέλλεται», ἀντὶ τοῦ, τρίτον ταξείδιόν ἐστι τοῦτο. β) ἐξαιρ. πολεμικὴ παρασκευὴ, πολεμικὸν ἐπιχείρημα, ἐκστρατεία κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν, πολλ. παρ' Ἡροδ. «Κατ' ἠπειρον, κατὰ θάλασσαν», Ἡροδ. 5, 64. Ξεν. Ἀναβ. 3, 1, 7. «Ἐλέγετο ὁ στόλος εἶναι εἰς Περσίδα» πολλὰ, μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ εἰτ., Ἡροδ. 3, 23. 4, 145. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ Ξεν. Ἀναβ. «Ὅτι ὁ στόλος εἴη ἐπὶ βασιλέα· ἐν γένει, ἐξαιτεστολή, κίνημα πολλῶν διά τινα σκοπόν. 2) τὸ ἐν πολλῷ πλήθει κινούμενον διά τινα σκοπόν, ἢ στελλόμενον, ἐξαιρ. διὰ θαλάσσης, καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ὁ πλῶν νεῶν ἀπόπλους, ἢ ἐκπομπὴ νεῶν πλῆθος, ἢ πλοῖα πολλὰ ὁμοῦ πλέοντα (φλόττα) καὶ μάλιστα τὰ πολεμικὰ, δύναμις θαλάσσια, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. δ', 1. «Ἰδὼν τριήρεις, ἐξήγγειλε, ὡς βασιλέως καὶ Τισσαφέρνους τὸν στόλον τοῦτον παρασκευαζομένων». Ἔτι δὲ καὶ τὰ ὁμοῦ πλέοντα ἐμπορικὰ πλοῖα. «Στόλος ἐμπορικὸς, τὰ πραγματευτάδικα καράβια, Στράβ. β'. σελ. 81. Λέγεται ἔτι καὶ τὸ κατὰ γῆν, διὰ ξηρᾶς στράτευμα, Ἡροδ. 5, 64. «Στείλαντες... κατ' ἠπειρον» καὶ Ἀπολλών. Ῥοδ. α'. 970. «— εὖτ' ἂν ἴωσιτε αὐδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος· τοιοῦτόν τι καὶ τὰ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ἑ. 1. «Πολὺς στόλος· καὶ τὸ ἐν Ἑλλ. γ'. α. 8. «Ἀναζεύξατε στόλον, καὶ χρήματα λαβοῦσα, ὁπηρεύετον· καὶ στόλον δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ τῆς συνηθείας, ἁρμάδα, ὡς καὶ τὸ ἐν Κυρουπ. γ'. α. 11. «Ἐλθὼν σὺν πολλῷ στόλῳ», ἐλθὼν μετὰ μεγάλης ἁρμάδος, μετὰ πολλῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως· καὶ τὸ ἐν Ἀναβ. α'. β'. 5. Λέγεται ἔτι τὸ, στόλος, καὶ ἐπὶ ἑνὸς μόνου πλοίου (καθὼς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου τὸ, ἀπόστολος), ἐκπλέοντος ἀπό τινος μέρους καὶ ὑπάγοντος εἰς ἄλλο μετ' ἀποσκίας τινός, ἢ εἰς μετοικισμὸν πορείᾳ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 2. «Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον καλὸν ἄρδειν» ἀπὸ προστομίων Λεπτοβαδῶν Καλλου· ἐπεὶ δὲ λιποῦσαι χθόνα σύγχορτον Συρία φεύγομεν· τοιοῦτό τι καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 563. «— τὸν πατρῷον ἦλθε στόλον ἐὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εἶνις ἐσπόμην», ἐνῷ ὁ Σχολ. λέγει, στόλον, τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς δούλων τε καὶ ἀδελφῶν, ἢ τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον· ἐν γένει, συνοδίᾳ, κίνημα πολλῶν ἀνθρώπων ὁμοῦ, ταγμα, τάξις, πομπὴ, ἀλαί, Ποιητ. ὡς τὸ, στρατός. 2) παρασκευὴ, ἑτοιμασία, ἁρματωσιὰ, καθοπλισμὸς, ἔξαρσις ἐνδύσις, ἀμφίεσις, ἢ τῶν ἱματίων περιβολὴ· στολισμὸς, ταυτὸν τῷ, στολῇ. 3) καυλὸς, καυλίνη, στύλος, Ἀριστοτέλ. Ζώων μορ. β'. 14. «Κέρκος μικρὸν στέλον ἐχουσαι, οὐρὰ μικρὸν στύλου ἔχουσι. 4) ἐν τοῖς πλοίοις λέγεται «Στόλος» τὸ ἐξέχον τῆς πτύχης καὶ ἀεῖγον ἄχρι τῆς πρώρης ξύλον, οὗ τινες τὸ τέλος «Ἀκροστόλιον» λέγεται, Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. α'. 1089 Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 1135. «Κατὰ πρῶραν ὑπὲρ στόλον πρότονοι ἐκπετάσουσι πόδα νεῶν· ἤτοι δὲ τοῦτο τὸ ξύλον συνήθ. καπλατισμένον δυνατὰ μὲ χαλκὸν εἰς ἐμβολὴν κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ὅθεν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 406. «Χαλκήρης στόλος», τὸ ῥαμφος, ῥύγχος, ἢ μύτη τοῦ πλοίου πρὸς ἐμβολὴν πεπεισημένη· συνήθ. ἔμβολον,

Στόμα, ατος, τό. Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, δι' οὗ ἐξέρχεται ἡ φωνὴ καὶ δι' οὗ λαμβάνει τὴν τροφὴν, στόμα, ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν δ'. πολιτ. λέγει, ὅτι τὸ, στόμα καὶ ἡ κοιλία εἰσὶ τὰ τῆς τροφῆς ὀργανικὰ καὶ δεκτικὰ μόρια. Ἰλ. Β, 489. «Ὅσσ' εἴη μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν». Μεταγεν ποιηταὶ χρῶνται πολλαχ. τῷ πληθ. αὐτὶ τοῦ ἑνικοῦ, Ἰακ. Ἀ. Π. σλ. 263. 470. κτ. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ὅλου τοῦ προσώπου, Ἰλ. Ζ. 48. Π, 410. μεταφ. «Στόμα πολέμοιο, ὑσμίνηος, ἔνθα ἀποδίδεται εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν μάχην· στόμα διὰ τὸ βορὸν, ἐπειδὴ καταπίνει, καταβιβρώσκει τοὺς ἄνδρας, Ἰλ. Ε, 8. Τ, 313. Υ, 359. καὶ περιγραφικῶς, «Στόμα Πανδάρου, κ. τ. τ.», τοῦ Πανδάρου τὸ πολύηχον ποιητικὸν στόμα, ὡς παρὰ Λατ. os Pindari, Ἰακ. Ἀιδ. 2, 1. σλ. 303. πρβ. σάλπιγξ. — Ἰδοὺ δὲ φράσεις τινές. «Δύειν, ἀναίγειν, διαίρειν τὸ στόμα», ἀντὶ τοῦ, ἀνοίγειν τὸ στόμα, λέγειν, ὁμιλεῖν, οὐ ἐναντίον τὸ, κλείειν, σκέπειν, ἐμφράττειν τὸ στόμα, ἀντὶ τοῦ, σιωπᾶν. «Ἀνὰ στόμα ἔχειν», (καὶ ποιητ., διὰ στόμα ἔχειν, Αἰσχ. Θήβ. 51. 475. Εὐρ. Ὀρ. 103.), ἀντὶ, ἔχω τι ἢ τινα πάντοτε εἰς τὸ στόμα, ὅλον ἕνα ὁμιλῶ περὶ αὐτοῦ· οὕτω καὶ τὸ «Ἐν στόματι, καὶ, διὰ στόματος ἔχειν», ποτὲ μὲν ἐπὶ καλοῦ, ἀντὶ τοῦ, λαοιδορεῖν, ποτὲ δὲ ἐπὶ κακοῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐπαινεῖν, Ἡροδ. 3, 157. 6, 136. «Ὅ,τι ἥλκει ἐπὶ στόμαν ἢ, ὅ,τι ἂν ἐπὶ στόμα ἕλθῃ», ὅ,τι τοῦ ἕλθῃ εἰς τὸ στόμα, ὅ,τι φθάσει, Schaef. Διον. συνθ. σλ. 13. καὶ Αἰσχ. λέγεται καὶ, ἐπὶ γλώσσαν ἐλθεῖν. Παρ' Εὐριπ. Ἱκέτ. «Ἀβρὸν ἔχα στόμαν», ἀντὶ τοῦ, σιωπᾶ· ὡς καὶ τὸ «Στόματος ἐν πύλαις κατέχειν», ἀντὶ τοῦ, σιωπᾶν· οὕτω καὶ τὸ, «Εὖ ἔχε στόμα παῖε, ὁ αὐτ. ὁ δὲ Σοφοκλ. ἀντὶ τούτου εἶς Ἀντιγ. «Τηλίκοισι στόμαι, εἶπεν, ἀντὶ τοῦ «Ἀποβάλλουσι ἐλαίοντες, οἷα οὐδὲ ἐν χείλεσι φύντες», ὡς ὁ Εὐστάθιος ἡρμήνευσεν. «Ἀπὸ στόματος λέγειν», ἀντὶ τοῦ, ἀποστοματίζειν, ἀπὸ μνήμης λέγειν, ἀπὸ στόματος δηλαδὴ καὶ ἄνευ γραμμάτων, ἐκ στήθους, Ruhnk. Τίμ. σλ. 43. Heind. Πλατ. Θεαίτ. σλ. 341. Bornem. Ξεν. Συμπ. 3, 5. «Ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖν», παρ' Ἀθην. εγ'. Παροιμίᾳ ἐπὶ σκαιῶν καὶ ἀφρόνων, αἰσχροεπῶν καὶ ἐπαρίστερων· «Ἐπὶ στόμα προσιέναι, πατεῖν», Ἰλ. 2. 43. πίπτειν τὰ πρόμυντα, ἐπίστομα, ἢ τὰ πίπτοντα. Πλάτ. «Προτὶ στόμα ὀργεστᾶσαι, τῷ στόματι προσβάλλειν. Ἰλ. Ω, 506. «Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, ὅ ἐστι, τοῦ φονέως μου τῶν παίδων τας χεῖρας προτάγειν τῷ στόματι καὶ φιλεῖν». Παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ φέρεται· «Στόμα πρὸ στόμα λαλεῖνα, αὐτὶ τοῦ, ἐνώπιος ἐνωπίου, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, στόμα μὲ στόμα· «Κατὰ στόμα, ἢ κατὰ τὸ στόμα», ἐνώπιον, τινός. 2) παρὰ Τραγικοῖς συχνάκις ἐκλαμβάνεται τὸ, στόμα, καὶ ἀντὶ τοῦ, ὁμιλία, λόγος, πᾶν ὅ,τι ὁμιλεῖται, οἱ λόγοι καὶ ἡ ὕλη αὐτῶν, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 427. «Πρὸς ταῦτα καὶ θρέσσετα καὶ τοὐμὸν στόμα προσηλάκιζεν· καὶ ἐν Στίχ. 699. «Τὸ γὰρ σὸν, οὐ τὸ τοῦ δ' ἐποιστέρνου στόμα Ἐλεεινόν». 3) τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἢ τέλος, ἄκρον τινός, ἐξαιρ. τῶν ὅπλων, ἢ ἀκωκὴ, ἢ μύτη, Ἰλ. Ο, 389. ἡ κύφις τοῦ ξίφους, τῆς μαχαίρας, Σοφ. Αἴ. 651. τ. τ. τ. ἐν γένει, τὸ μετώπον τινός, ἐξαιρ. τοῦ στρατοῦ, τὸ πρόσωπον τῆς παρατάξεως (front) τοῦ πολέμου (ἢ πρώτη γραμμὴ), ἐν ᾧ οἱ πρόμαχοι ἵστανται, ἢ, καθ' Ἡσυχ., τὸ κατεργαστικώτατον μέρος τοῦ πολέμου, αὐτίκειται τῷ, οὐρᾷ (Ἰλ. Ο, 387.) ὅ,τ' ἐστὶ καὶ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Κ, 8. στόμα πολέμοιο, δύναται νὰ ἑκληφθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ τῆς ἐμπροσθινῆς γραμμῆς τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἐντεῦθεν «Κατὰ στόμα», ἴσα ἀντικρύ, μέτωπον πρὸς μέτωπον, adverso fronte, Ἡροδ. 8, 11. Θητ. 408. 4) κάθε πλατεῖα τρύπα, ὀπὴ, ἄνοιξις, εἴσοδος, ἢ καὶ ἔξοδος, χάσμα τινὸς σώματος, ὡς ὁ Ξενοφῶν ἐν Κύρουπ. β'. δ', 2. «Στόμα ἀγγείου», εἶπε· καὶ «Στόμα φρέατος», ἐν Ἀναβ. δ'. ε'. 19. «Στόμα, καὶ, στόμιον ποταμοῦ», ἢ τρύπα, τὸ χάσμα τῆς ἢ βρύχου, ἐξ οὗ ἐκβαίνει καὶ τρέχει ὁ ποταμὸς, Ἡροδ. 1, 202. συνηθέστερον δὲ, ὁ τόπος, καθ' ὃν εἰς θάλασσαν εἰσβάλλει, ἢ τοῦ ποταμοῦ εἰς θάλασσαν ἐκβολή. Ξενοφ. ἀναβ. ᾧ'. β'. 1. «Τὰ τῶν ποταμῶν στόματα». Ὁ αὐτὸς λέγει ἔτι καὶ «Στόμα τοῦ Πόντου», τὴν εἴσοδον αὐτοῦ, καθὼς ὁ Ὅμηρ. Ὀδυσ. Κ, 90. καὶ ὁ Θουκυδίδης τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος «Στόμα λιμένος εἶπον· παρὰ δὲ Ὁμ Ἰλ. Ξ, 36. «Ἠϊόνος στόμα μεφράσσα, τὸ πλατὺ καὶ μεγάλον στόμα τοῦ αἰγιαλοῦ, θεωρουμένου τρόπον τινὰ ὡς ἀμφύχου, τὸ ὁποῖον ἀποπτύει συνήθως ἀχυην· πρβ. Ὀδ. Κ, 90. Ἡροδ 2, 17. 4, 85. ἐντεῦθεν, πᾶσα ἔξοδος, διεξοδος, τέλος, π. χ. «Ἀργαλέον στόμα λαύρη», ἢ στενὴ ἔξοδος τοῦ σοκαείου, Ὀδ. Χ, 137. «Τὸ ἄνω στόμα τοῦ ὀρύγματος», Ἡροδ. 8, 23. καὶ μεταφορ. «Πρὸς τὸ στόμα τοῦ βίου», πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Ξεν. Ἀγησ. 11, 15. Ἡ συνήθεια ἐτύλαξε μέχρι τοὐδε ὅλας ταύτας τὰς σημασίας.

*Στομακχη, ἡ (στόμα, κατὰ). Πάθος, νόσημά τι ἐν τῷ στόματι ἢ περὶ τὸ στόμα, ὅτε καὶ οἱ ὀδόντες πίπτουσι, Πλίνιος κα'. 3. καὶ Στράβ. ις'. σελ. 1127. τὸ παρὰ Γαλ. scorbat (Σκορμπούτο) λεγομενον.

*Στομαλγέω, ήτω. Κυρίως, πονῶ τὸ στόμα, μεταφορ. καὶ συνήθ. ἀδιακόπως φλυαρῶ (ἔχω τὴν φαγοῦραν τοῦ νὰ ὁμιλῶ), ὁμιλῶ ἀλεύθερος, ἐτσαμος, αὐθαδῶς, ἀχαλινώτως, ἐς τοὺ

Στομαλγής, ὁ, ἡ (ἄλγος). Κυρίως, ἔχων πὶ τὸ στόμα πονον· μεταφορ. δὲ καὶ συνήθ. φλυαρος, = στόμαργος. ὅθεν

*Στομαλγία, ἡ. Κυρίως, πόνος τοῦ στόματος· μεταφ. φλυαρία, ὁμιλία αὐθάδης, ἀχαλίνωτος.

*Στόμαλγος, ὁ, ἡ, = στομαλγής.

Στομαλίζομαι, μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ, δυστομαλίζομαι, εὐχρηστον, σημαίνοντι, καθ' Ἡσύχιον, λοιδορεῖν, ἤτοι ἔχειν ἀπύλωτον στόμα, ὑβρίζειν.

Στομαλίμνη, ἡ (λίμνη). Ἡ διὰ τῆς ἐχεχειλίσεως καὶ πλημμύρας τῆς θαλάσσης σχηματιζομένη λίμνη, λίμνη πλησίον τῆς θαλάσσης, ἥτις ἄλλως καὶ «Λιμνοθάλασσα» λέγεται, Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ε. σελ. 280. (πρὶν Ἀριστάρχου ἔκειτο ἡ λέξις αὕτη ἐν Ἰλ. Ζ, 4.)

*Στομέλιμνον, τό, = στομαλίμνη, Θεόφρ. 4, 23.

Στομαργέω, ήσω, = στομαλγέω, ἐκ τοῦ Στομαργία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στομαλγία, καὶ Στόμαργος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στόμαλγος, στομαλγὴς· καὶ, γλωσσαλγὴς, γλώσσαργος. Ἀπὸλωτον στόμα ἔχων· μὴ δυνάμενος κρατῆσαι τὸ στόματον· φλύαρος, ἑλκύστερος εἰς τὸ ὁμιλεῖν πᾶν ὅ,τι ἂν ψάσῃ. Ὁ Εὐριπ. ἐν Μήδ. 528. συνεκφέρει ἀμφότερα. «Στόμαργον γλωσσαλγίαν. (τινὲς παράγουσι παρὰ τὸ, ἀργὸς, μάργος, ἄλλοι δὲ διωρθοῦσιν αὐτὸ ὡς κατὰ μετάθεσιν στοιχείων Ἀττ. πρβ. γλώσσαλγος.)

Στομετικός, ἡ, όν (στόμα). Ἐκ τοῦ στόματος ὤν· εἰς στόμα ἀνήκων· εἰς τὰ ἐν τῷ στόματι νοσήματα ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, οἷον «Φάρμακα, μαλάγματα στοματικά, Γαλην. 2) ἀσθενὴς, πάσχων τὸ στόμα.

Στομεττουργός, ὁ, ἡ (στόμα, ΕΡΓΩ). Διὰ στόματος ἐργαζόμενος καὶ κερδαίνων τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια, λόγους λέγων καὶ διὰ τούτου ζῶν, Εὐρια. 2) κωμ. δουλεύων, κοπιάζων μὲ τὸ στόμα, πολύλογος, φλύαρος, Ἀριστοφ. Βατραχ. 826.

Στομαυλέω, ῶ. Μ. ήσω (αὐλέω). Μιμοῦμαι διὰ στόματος τὸν αὐλὸν, μεταξὺ τῶν χειλέων συρίζω ἢ μουρμουρίζω, Πλατ. Κρατυλ. σελ. 417. Ε. Πολυδ. 2, 101.

Στομαχικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἐκ τοῦ στομάχου ὤν, ἢ εἰς τὸν στόμαχον ἀνήκων, χρήσιμος ἢ ἐπιτήδειος, καλὸς, ὠφέλιμος διὰ τὸν στόμαχον. 2) ὁ πάσχων τὸν στόμαχον πάσχων· ἡ νόσημα, πάθος ἔχων εἰς τὸν στόμαχον, Γαλην. συνθ. φαρμ. κατὰ τόπ. ἡ'. 2. «Οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων στομαχικοὺς καλοῦσι τούς τε ἀνορέκτους, καὶ ὅσοις μετὰ τὸ προσάρασθαι τὴν τροφὴν, τὸ τῆς γαστρὸς στόμα βαρύνεσθαί τε καὶ πνίγα δύσφορον ἄσην ἔχει· καλοῦσι δὲ ὡσαύτως κἀπείλους, οἷς ἐπιγίνεται ναυτία, καὶ μᾶλλον γε ὅταν εἰς ἐμετὸν ὁρμήσῃ· καὶ μᾶλλον ἔτι μετὰ τοῦ διαφθείρεσθαι τὰ σιτία, ποτὲ μὲν ὀξώδη γιγόμενα, ποτὲ δὲ καὶ ἀνισωθῆ, ποτὲ δὲ καὶ ἄλλην μοχθηρὰν ποιότητα ἐπιτεκόμενα, καὶ τούτων ἁπάντων ἔτι μᾶλλον ἐκείνους στομαχικοὺς ὀνομάζουσιν, ὅτοις ἐρυγκὶ τοιαῦται μετὰ ὀσφρήσεως τινὸς καὶ ἄστης καὶ ἀνατροπῆς γίνονται πελλίσεις οὐδέπω τροφὴν προτεσταμένοις· κἂν ἐπὶ πλείστον χρόνον ἐν τῷ στόματι τῆς γαστρὸς διαμείνῃ τὰ σιτία βαρύνοντα, καὶ μόλις ὑποβιβαζόμενα, καὶ τούτους στομαχικοὺς ὀνομάζουσιν· ἕτέρους δὲ τὴν καλουμένην ὀρεξιν ἀνωθεν ἰσχυοτέρας· ὡς ἐσθίειν τε πλείστα, καὶ βορυνομένους μάλιστα, ὀλίγον ὕστερον ἐμεῖν, ὁμοίως προσαγορεύουσι· ἄλλους δὲ, ἰσχυρῶς ἑλκυομένους, ὅταν ἐπὶ πλεῖον ἀντίσχωσιν, ἂν μὴ ἧττον ἐπὶ τὴν τῶν πεσόντων ἀφήκωνται προσφορὰν, ἀκνωμένους τὸ τῆς γαστρὸς στόμα, καλοῦσιν ὡσαύτως στομαχικοὺς, ἐκ τοῦ

Στόμαχος, ὁ (στόμα, σημσ. 4.) Κυρίως, τρύπα, στόμιον, ὀπὴ, εἴσοδος, ὄζειν α) παρ' Ἰατροῖς, τὸ στόμα μέρους τινὸς τοῦ σώματος, ὡς Ἱπποκρατ. περὶ Ἐπικυήσ. «Ἐπικυίσκονται δὲ τῶν γυναικῶν, ὡς ἐὰ ὁ στόμαχος μετὰ τὸ πρῶτον κύημα ξυμπαμπεπῇ, ἔνθα τὸ, στόμαχος, σημαίνει, τὸ στόμα, τὸν αὐλῶνα τῆς μήτρας, καθὼς ὅτι παρ' αὐτῷ ἐν τῷ Λέρ. τόπ. 53. καὶ τὸ, «Στόμαχος κυστίος, ὁ λαιμὸς τῆς φούσκας τοῦ οὐρου. β) παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις, ὁ βρόγχος, ἢ ἀρχὴ τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ λαιμοῦ, δι' οὗ καταβαίνουσι τὰ φαγητὰ εἰς τὸν κοινῶς λεγόμενον στόμαχον (διότι παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ὁ κοινῶς λεγόμενος στόμαχος, ἐκαλεῖτο, γαστὴρ), ἡ φάρυγξ, Ἰλ. Γ, 292. Τ, 266. καὶ ὁ οἰσοφάγος. «Δυσκινία, ὁ ἰσθμὸς τοῦ λαιμοῦ, ὁ ἐσωτερικὸς σωλὴν τοῦ λαιμοῦ, δι' οὗ εἰσέρχονται ἡ τροφὴ εἰς τὴν κοιλίαν, (λαιμὸς, καυάλε, μπογαζι), ἔχων τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ μήκους καὶ τῆς στενότητος, ὃς (κατὰ τὸν Ἀριστοτελ. Ζ. Ἱστορ. α'. ιδ'.) «Πρτεται μὲν ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ στόματος, ἐχόμενος τῆς ἀρτηρίας, συνεχὴς ὢν πρός τε ῥάχιν καὶ τὴν ἀρτηρίαν ὑμενώδεσι δεσμοῖς, τελευτᾷ δὲ διὰ τοῦ διαζώματος εἰς τὴν κοιλίαν, σαρκώδης ὢν τὴν φύσιν καὶ τάσιν ἔχων καὶ ἐπὶ μῆκος καὶ πλάτος· κατὰ δὲ τὸν Γαληνὸν (ὅρ. Ἰατρικ.) «Στόμαχος ἐστὶ νεβρώδης καὶ ἀρτηριώδης, ἐργαλεῖον ὀρέξεως καὶ καταπόσεως, ἢ καὶ πέψεως ὑγρᾶς καὶ ξηρᾶς τροφῆς· τὸ δὲ ἐν Ἰλ. Ρ, 47. «Κατὰ στομάχοιο θέμεθλα νύξεν, δηλοῖ τὴν θέσιν, τὸ μέρος, ἔνθα κεῖται ἡ φάρυγξ. γ) παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἑλεγετο στόμαχος, τὸ στόμα τοῦ κοινῶς λεγομένου στομάχου, καὶ συνηθέστ. ὁ στόμαχος αὐτὸς, τὸ στομάχιον, ὅπερ ἐστὶ, τὸ ὡρισμένον ἐκεῖνο μέρος ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι, τὸ ὁποῖον δέχεται τὴν τροφὴν καὶ χωνεύει αὐτὴν, ὅπερ οἱ παλαιοὶ, γαστέρα καὶ κοιλίαν ἐκάλουν, Γαλην. «Κοιλία ἐστὶ νευρώδης, ὑποδοχεῖον τροφῆς ὑγρᾶς καὶ ξηρᾶς πρὸς τὸ πεπτεσθαι τὴν τροφὴν κατασκευασμένη».

Στομβάζω, = στομφάζω. ἐκ τοῦ

Στόμβος, ἡ, ου· ταὐτὸν τῷ, βαρύηχος, καὶ, βαρύφθογγος, Γαλ. Γλωσ. πρβ. στόμφος, 2.

*Στομήρης, ὁ, ἡ (στόμα), = εὔστομος, εὔφημος.

Στομίας, ου, ὁ (στόμα). Ἔχων μέγα στόμα. «Στομίας ἵππος, ὁ ἀπειθὴς τῷ χαλινῷ καὶ βίαιος, Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ὁ δὲ Φώτιος καὶ Εὐστάθ. (ἐν Ὀδ. ε'. σελ. 1538. 50. ἐξ Αἰσχύλ. καὶ «Στόμιον ἔχουσι)

Στόμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στόμα. Στοματάκι, μικρὸν στόμα, ἢ μικρὰ ὀπὴ, ἄνοιγμα, τρύπα, χάσμα. Ἀριστοτέλ. 2) λαιμὸς, τρύπα, σωλὴν ἀγγείου τινός· καὶ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. 3) τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ χαλινοῦ, ὃ ἐμβαίνει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου, Αἰσχύλ. Προμ. 287. Σοφοκλ. Τραχ. 1261. καὶ Ξενοφ. «Χαλινοὺς καὶ στόμια ἐμβαλεῖν, Ἡρόδ. 4, 72. «Στόμιον δέχεσθαι, ἢ δάκνειν», Valck. Ἱππ. 1223. (καὶ ἄλλοι γράφεται περιξυτόνως, στομίον.)

*Στόμις, ὁ, = στομίας.

Στομίς, ίδος, ἡ (στόμα), ταὐτὸν τῷ, στόμιον, Πολυδ. ε', 56. 2) ἐξαιρέτως ἡ φορβειὰ, ἢ ὁ χειλωτὴρ τῶν αὐλητῶν· πρβ. ἐπιστομίζω· καὶ φορβειὰ, χειλωτήρ.

Στομοδόκος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στομώλος, φλύαρος, Γραμμ.

*Στομοκάκη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στομακάκη.

Στόμος, ὁ, ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, στοῦβος, καὶ στόμφος, Ἡσύχ. ἐν Λέξ. στομωμάτων.

Στομόω, ώσω (στόμα). Στουπόω τὸ στόμα, Ἡρόδ. 4, 69. «γέρει ὀπίσω δήσαντες, καὶ στομώσαντες· παθ. «Φιμοῖς ἐστομωμένοις, φραγμένοι τὸ στόμα μὲ φιμοὺς 2) ἐκ τοῦ στόμα, σημσ. 4, προμηθεύω μὲ στόμα, τρύπαν, ἐξοδον κτλ., ὄζειν = ἀνατομόω, ἀνοίγω· ὄζειν καὶ παρ' Ἰατροῖς, κάμνω τὴν κοιλίαν νὰ χύνει ἀνοιπτὴ, τὴν ἀνοίγω. 3) ἐκ τοῦ στόμα, σημσ. 3. προμηθεύω μὲ ἀκονὴν, μύτην, ἢ κέψιν, κάμνω μυτερὸν, ὀξὺ, ὀξύνω· ἔτι δὲ, σκληρύνω, εὔστομον ποιῶ, ἐπὶ σιδήρου, μαχαίρας, χάλυβος, εἰς κοπερὰ μεταποιουμένων, κάμνω τὴν μάχαιραν κοπτεραν βάπτων αὐτὴν εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ χάλυβα εἰς αὐτὴν προστίθημι (τσελικόνω)· ὄζει ἐν γένει καὶ μεταφ. εὐδυναμόω, ἐνισχύω, π. χ. εὐδύνοις τὸν νοῦν· ἔτι δὲ, κάμνω ἱκανὸν, συχρήσταν, παιδεύω, διδάσκω τινὰ πρός τι, τὸν δείχνω πῶς νὰ ᾖναι ἐπιτήδειος εἴς τι, Ἀριστοφάν. Νεφ. «Διδάσκει καὶ κολάζει, καὶ μέμνησ' ὅπως ἐμοὶ στομώσεις αὐτόν». Νικήτ. Χρον. ε'. 6. «Τὴν γλῶτταν ἐστόμωσε· καὶ ἐν ιζ'. 4. Ἐστόμωσε πρὸς μουσουργίαν, ἐδίδαξεν, ἐπαίδευσεν, ἱκανὸν ἢ δυνατὸν ἐποίησεν. (ἐκ τῆς πρώτης σημσ. προῆλθε τὸ τῆς συνηθείας στομόνω, ἀντὶ τοῦ ἐμφράττω, ἐπιστομίζω, ἐμποδίζω, ἐπὶ ῥεύματος· ἐπὶ δὲ μαχαιρῶν, ἀντὶ τοῦ, ποιῶ αὐτὴν μὴ κόπτειν· καὶ οὐδετέρ. ἀντὶ τοῦ, ἀμβλύς εἰμὶ ἢ γίνομαι, οἷον «Ἐστόμωσεν ἡ μάχαιρα, ἀντὶ τοῦ, ἀνίκανος πρὸς τὸ κόπτειν ἐγένετο.)

*Στομύλλω, = στωμύλλω.

*Στομύλος, ὁ, ἡ, = στωμύλος.

Στομφάζω, άσω (στόμφος). 1. Μὲ γεμάτον καὶ πλατὺ στόμα ὁμιλῶ· διογκόω τὸ στόμα κατὰ τὴν προφοράν, ὁμιλῶ μὲ ἔμφασιν. ἴδε στόμφαξ. 2) ταὐτὸν τῷ, κομπάζω, καυχαλογέω, Ἀριστοφ. Σφ. 721.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, ἡ (στόμφος, ὡς τὸ, πλοῦτος, πλούταξ). Μὲ γεμάτον ἢ μὲ μεγάλον στόμα ὁμιλῶν· ἄρα, ἤτοι πλατείαν, ἐμφατικὴν, γεμάτην, ἢ χονδρὴν φωνὴν καὶ ὁμιλίαν ἢ προφορὰν ἔχων, ἢ μεταχειριζόμενος, πλατείας λέξεις, ἐκφράσεις, ἐν αἷς συνηρθμονται ἐξαιρ. λέξεις διὰ τοῦ α καὶ ω· αἱ ὁποῖαι γεμίζουσι τὸ στόμα. 2) μεταφ. πολύλογος, φλύαρος, μεγαλορρήμων, αἰθαδὴς· ὁ διογκων τὸ στόμα κατὰ τὴν προφορὰν· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφάν. Νεφ. 1367. καλεῖ τὸν Αἰσχύλον διὰ τὰς φράσεις του, «Στόμφακα», ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τραχὺν, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, κομπαστὴν, ἢ ἐμφατικὸν. ἴδε στόμβος, καὶ, στόβος· ὁ Γαλην. ἑρμην. τὸ παρ' Ἱπποκρ. στόμβον, διὰ τοῦ, βαρύηχον, βαρύφθογγον, καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἑρμογένης ἐν τῷ περὶ Ἰδεῶν (σελ. 66.), ὅστις χρῆται τῷ «Στομφάζειν» αὐτὸ τοῦτο, πλατειάζειν, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν προφορὰν τοῦ, η, καὶ ω, ἐνῶ ὁ Σχολ. λέγει· «Στομφάζειν ἐστὶ τὸ διὰ στόματος βάζειν, τουτέστι τῷ πλατεῖ καὶ ὄγκον ἐχοντι στόματι λέγειν». Ὁ Λογγῖν. ἐν κεφ. λζ'. ἐχει· «Στόμφον ἀλληγορικὸν» καὶ ἐν γ', λέγει τὴν Τραγῳδίαν «Πρᾶγμα ἐπιδεχόμενον τὸ στομφάσαι.

Στομφασμός, ὁ (στομφάζω, 2.). Τὸ μεγάλως, ἐμφατικῶς ἢ μεγαλορρήμονως· ὁμιλεῖν, Νικήτ. Χρον. θ'. 18. ἔνθα τὸ Γλωσσαρ. διὰ τοῦ, μεγαλειότης, ἑρμην. ὄζειν

Στομφαστικός, ἡ, όν. Μὲ γεμάτον στόμα, εἰς στόμφον ἀνήκων, ἐμφατικὸς, καὶ μεγαλορρήμων, κομπαστικός.

Στομφολογέω, ῶ. ώσω (στόμφος, λέγω), ταὐτὸν τῷ, στομφάζω, Ἡσύχ.

Στόμφος, ὁ (στόμα). Γράφεται καὶ «Στόβος», περὶ Ἀνοφρ. 395. ἔνθα καὶ διὰ τοῦ, λοιδορίας, ἑρμηνεύεται· ἴσως δὲ καὶ στόμος. Σημαίνει δὲ κυρίως, γεμάτον στόμα, ὄζειν α) μεγαλορρημοσύνη, ἀλαζονεία, φλυαρία· καὶ ἐπὶ λόγου, ἔμφασις, κόμπος τῶν λόγων, τὸ διθυραμβώδες τῶν λέξεων, β) τὸ ὑβρίζειν, βλασφημεῖν, χλευάζειν, ταὐτὸν τῷ, λοιδορία, 2) ὡς ἐπίθ. στόμφος, ὁ, ἡ, ἔτι δὲ, στόμβος, ὁ, ἡ, ὑψήγορος ἢ ἔμφωνος, ἐμφατικὸς, πολύηχος, κροτώδης· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμιλῶν μὲ γεμάτον στόμα, μεγαλορρήμων. β) ὑβρίζων, ἀτιμάζων, λοιδορῶν, λοίδορος. Ὁ Γαληνὸς ἀναφορεῖ ἐπιθετως ἐξ Ἱπποκρ. στόμβος, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, βαρύηχος, βαρύφθογγος, ὅπερ καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ, στόμα, καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, στόμφαξ, ὁ μὲ γεμάτον στόμα ὁμιλῶν. Ἐντεῦθεν ἔχει ὁ Ἡσύχ. στομβάζειν, λοιδορεῖν· καὶ, στόβασμα, λοιδορία· ὁ αὐτὸς ἔχει ἔτι «Στόμφος, ὁ, ἀντὶ τοῦ, ἀλαζονεία·

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Σέρρες

καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται παρὰ Ἀνακρέοντι. Τινὲς διακρίνουσι τὸν Πλάτωνα διὰ τῶν (παρὰ Δογγίνῳ λβ'.) «Ἀλληγορικὸν στόμφον», διότι ἐπλάσθη μετεχειρίσθη εἰς σὰς ἀλληγορίας τὸν μεγάλας καὶ ὑψηλὰς, ἤτοι κομπώδεις, στομφὸς λέξεις.

Στομώδης, ες, ὁ, ἡ (στόμα, εἶδος), παρὰ Πολυδ. β'. 101. ἐκ Σοφοκλέους αὐτὸ τοῦ, εὔστομος, καὶ εὔχρηστος, ἐνῶ Χειρόγραφά τινα «Στομηρὸν» ἔχουσι.

Στόμωμα, στος, τὸ (στομόω, β.). Τὸ ἐστομωμένον, τὸ στομωθὲν· ἐξυνιθέν, ἢ τὸ οὗ ἡ σκληρὸν γεγενημένον. «Σιδήρου στόμωμα», ὁ χάλυψ (τὸ ἀτζάλιον ἢ τσελίκιον) ἢ ἡ σκληρότης, ὀξύτης τοῦ σιδήρου, τὸ τσελίωμα, ἢ, ἡ ἐν τῷ ὕδατι ἀπόφυσις τοῦ σιδήρου ἤτοι τὸ βάψιμον αὐτοῦ, τὸ ὀξύνειν τὸν σίδηρον, ἀφ' οὗ καὶ αἱ ἀκμαὶ γίνονται τῶν μαχαιρῶν, ἄρμ. βαφὴ, βάψιμον, καὶ τσελίωμα τοῦ σιδήρου. Ὁ Δαίμαχος παρὰ Στεφάνῳ τῷ Βυζαντίῳ ἐν Λεξ. Λακεδαίμων καλεῖ· «στομωμάτων γένη», τὰ διάφορα εἴδη τοῦ χάλυβος ἢ τὸν τρόπον τοῦ ποιεῖσαι αὐτὸν σκληρὸν, ὅ ἐστιν, αὐτὸν βάφαι. «Τῶν στομωμάτων τὸ μὲν Σινωπικὸν καὶ Χαλυβδικὸν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά. Λακωνικὸν δὲ, εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτρύπανα καὶ χαρακτῆρας, καὶ λεπουργικά· τὸ δὲ Λύδιον εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ μαχαίρας, καὶ ξυρὰ καὶ ἐνστήρια. μεταφ. καλὴ βαφὴ, ὀλὴ ἰσχὺς, ἀκμὴ, ἐπιτήδειότης, εὐφυΐα. 2) ἐκ τοῦ στομόω, ζ. ἀνεῖ τοῦ, ἐκβολὴ ποταμοῦ τινος, ἀπόσγμα, τρύπα ποιητ. ὡς παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 870. 3) λεπὶς, φολὶς σιδήρου, σκωρία πίπτουσα ἐν τῷ χαλκεύεσθαι, Κύλ. ς'. καὶ Λέτ. ί. 11. «Ἔστω δὲ ὁ ἀποσβεννύμενος ἐν αὐτοῖς σίδηρος, στόμωμα· ἢ δὲ τοῦ στομώματος σιδήρου λεπὶς, ἣν ἐν ταῖς χαλκείαις ἀποβάλλει ὁ σίδηρος πυρούμενος καὶ τυπτόμενος.

Στόμωσις, εως, ἡ (στομόω, 3.). Ἡ πρᾶξις τοῦ στομοῦσαι, ὅ ἐστι, σκληρὸν ποιεῖσαι τὸν σίδηρον ἢ διὰ τῆς βαφῆς ἢ διὰ τῆς προσκολλήσεως τοῦ χάλυβος, στελίωσις, ἢ τσελίωμα, τὸ προμηθεύειν τι μὲ κόψιν, ἢ ὀξύτητα, ἄκρη, ἀκμὴ· μεταφ. τὸ σκληρύνειν, ἐνισχύειν, ἐνδυναμώνειν, ἐπιτήδειον ἢ ἱκανὸν, ἄξιον εἴς τι ποιεῖν, Πλούταρχ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἰσχύς, δύναμις. «Στόμα πολλὴν ἔχον στόμωσιν», Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 795. δεινωσιν καὶ πανουργίαν, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. μεγάλην πειθώ, μεγάλης δυναμεν λόγου.

*Στομωτὴρ, ῆρος, καὶ

Στομωτὴς, οῦ, ὁ (στομόω, 3). Ὁ σίδηρον στομώνων, τσελιστὴς· ὁ σκληρὸν, κοπτερὸν ποιῶν· μεταφ. ὁ ἐνισχύων, ἐνδυναμώνων, ἀκμὴς, ἰσχύν ἐμποιῶν.

Στονάχεω, ῶ, ἤτω (στοναχὴ), ὡς τὸ, στένω, στενάχω. Στεναζω, Ἰλ. Σ, 124. πρβ. Ω, 711. 2) ἐνεργ. λυπούμαί τινα, Σοφ. Ἠλ. 133. (τὸν ὡς ἠμπερ. ἐνίην. ἀπαντώμενον τύπον, στεναχέω, ὁ μὲν Οὐόλφ. παρ' Ὁμ. ἀπέραλεν, ὁ δὲ Ηουτ. Λεξίλ. ὁ, σελ. 215. κτ. ἠγωνίσθην ἀπὸ τοῦ ἐξ ὡς δύναμαι.)

Στονάχη, ἡ (στένω), ὡς τὸ, στόνος, ποιητ. Τὸ ἀναστενάζειν, ὁ συχνὸς ἀναστεναγμὸς, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 512. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πληθ. Ἰλ. Β, 356 590. 39. καὶ ἀλλαχοῦ.

Στονάχιζω, ἰσω, καὶ στοναχίζομαι, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, στεναχέω, Ἰλ. Β, 784. » — μᾶλλα στοναχίζεται γαῖαν ὄρ. στεναχίζω

*Στονάχος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στοναχή.

Στονόεις, εσσα, εν (στόνος). Στεναχτικὸς, πλήρης στεναγμῶν, πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος, πρόξενος, π. χ. βέλεα, ἕστοὶ, κήδεα, ἔργα, ἀδελφοὶ, Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἡ, πολλοὺς ἀναστεναγμοὺς ἀεὶ ὤν, μάρτυρ πολλῶν ὀνασ εναγμῶν, π. χ. αὐτὴ, αὐλὴ, Οἰδ. ὅθεν ἐν γένει, Σλιβερος, πειθοὶς, Ἰλ. Ω, 721. «Στονόεσσαι ἀοιδηί».

Στόνος, ὁ (στένω). Τὸ στένειν, στενάζειν, βογμὸς, ὁ πολὺς στεναγμὸς, Ἰλ. Δ, 445. ἡ Ἔρις) ὀφέλλουσα στόνον αἰσθρῶν. β) παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. καὶ αὐτὸ τοῦ ἁπλῶς, στεναγμὸς, στένασμα. 2) ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Διόνοι, τὰ ἔσω τῶν κεραμίων, καὶ στρογγύλα».

Στόνυξ, υχος, ὁ, ὡς τὸ, ὄνυξ. Ἡ σουβληρὰ κορυφὴ τῶν ἐνύχων τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων· καὶ Ἡσύχ. τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον καὶ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, ἢ τὸ ὀξὺ ἄκρον τοῦ ὄνυχος τῶν ἐριφίων ἔστι καθόλου, πᾶν τὸ ὀξὺ καὶ μυτερὸν, σουβλερὸν ἢ κοπτερὸν, π. χ. ἡ μύτη, κορυφὴ ἑνὸς σκοπέλου, βρύχων· ἐξαίρ. ὀξὺ, κεντερὸν ὄρμημα, εἶδος φαλίδος, μαχαίριον· Ἀπολλών. ὀργ. δ'. 1670. «Πετραίῳ στόνυχι χρίψαι σφυρὸν», ἐνῶ ὁ Σχολ. λέγει· «Στόνυξ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον. Ἐν Ἀναλέκτ. Βρυχ. β'. σελ. 53. φέρεται «Σιλλούχες στένιχες», εἶδος τὸ, στόνυξ, σημαίνει ἔργανον κοπτερὸν, ἐξ οὗ κόπτουσι τοὺς ὄνυχας, (τριέτασσα, Τουρν.) ὅθεν

*Στονυχώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Σουβλερὸς, ὡς ἀκωκὴ, μύτη ὡς· ἡ πλήρης στονύχων.

Στοργάω, ῶ· Μ. ἡσω· ταὐτὸν τῷ, στέργω, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Στοργὴ, ἡ (στέργω). Ἀγάπη, φιλία, πόθος, εὔνοια, τρυφερὰ καὶ ἐγκάρδιος ἀγάπη, καὶ μάλιστα φυσικὴ ἢ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τούτων πρὸς ἐκείνους ἀγάπη, καὶ ἡ ταύτη παρομοία· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ συρικῆς ἀγάπης, ἔρωτος πρὸς γυναῖκα ἢ παῖδα, Μελ.

Στορέννυμι, κατὰ συγκ. στόρνυμι, καὶ κατὰ μετάθ. γραμμάτων, στρώννυμι. Μ. στορέσω καὶ, στρώσω, καὶ Ἀττ. στορῶ, ἐν δὲ τῇ συνδέσει, στραστερῶ, Ἀρστφ. Ἴππ. 484. Ἀόρ. ἐστόρεσα καὶ ἔστρωσα. Παθ. παραν. συνηθ. ἐστρωμαι· Παθ. ἀόρ. ἐστορέσθην, ὅθεν, καταστορεσθῆναι, παρ' Ἱππ., συνεχέστερον δὲ, ἐστρώθην, ὅστις πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς κυρίως ἐν χρήσει ἀόρ. τύπος· τὸ δὲ, ἐστορέσθην, σύρηται μόνον παρ' Ἡσυχίῳ· ῥηματ. ἐπὶ στρωτὰς. Ἐκ τούτων τῶν τύπων χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον τῷ ἀόρ. ἐστόρεσα μετ' αὐξήσεως ἢ ἀναυξήτως, καὶ ἐκ τοῦ, στρώννυμι τῷ γ'. προσπ. τοῦ παθ. παρατ. ἔστρωτο, Ἰλ. Κ. 155. (ὁ δὲ Ἡσίοδ. καὶ τῷ ῥημτ. ἐπιθ.) καὶ ἐκ τῶν συνθέτων τοῦ στόρνυμι τῷ μετοχ. ἐναστ., καστορνῦσε, Ὀδ. Ρ, 32. σημαίνει δὲ κυρίως, Στρώνω, ἐξαπλόνω, τεντόνω, δίδω τινὶ περιστέρειαν ἐκτάσιν κατὰ τὰ μῆκος καὶ πλάτος· ἐξαίρ. δὲ παρ' Ὁμ. «Δέχες στορέσασα, στρώσεις, ἤτοι ἑτοιμάζεις τὰ κρεββάτι· ὡσαύτως «Δέμνια, ταπήτας, ῥήγος, βιέτην, κώεα στρ.α, Ὀδ. Δ, 301. Ν, 73. Τ, 2. Ἰλ. Ω, 644. 708. «Ὀλίγην ἔστρωσαν», Ἡροδ. 6, 139. «Ἀνδρακὴν στρ. (Ἰλ. Ν, 213.)», ἐξαπλόνειν ἢ κάμνειν τὰ κορβουτα ἰσώτερα διὰ τὰ ψήτητις ἐπ' αὐτοῖς τὰ κρέατα· ὅθεν καὶ μεταφ. ἰσάζω, ἐξομαλίζω, γυαλίζω, π. χ. «Πόντον στ.α. κατακραίνει», δηλ. γαλήνην ποιεῖν, Ὀδ. Γ. 158. «Τὸ νῶμα ἔστρωτον», Ἡροδ. 7, 193. «Στορέσαι τὸ φρόνημά τινος», ταπεινόνειν αὐτό· καταπαύειν, συστέλλειν, Θουκ. 6, 18. παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. ἐξαίρ. «Ὁδὸν στρ.ω κάμνω τὸν ὁρόμον ὁμαλὸν, τὸν στρώνω μὲ πέτρας, πλάκας, καλὸριμένα· ὅθεν ἐν γένει, στρώνει ἑπάνω σκεπάζω, ἐπικαλύπτω, καπλατίζω· «Στρ. ὁδὸν μυρσίνῃσι, Ἡροδ. 7, 54. σημαίνει δὲ καὶ, βάλλω τι ἐκεῖ πέριξ, βάλλω κάτω, τεντόνω κατὰ γῆς, ἐστέλεω. 2) ἀμετβ. ταυτόνομαι, ἐξαπλόνομαι, καπελλιόμαι, πλαγιάζω· καὶ οὕτως κεῖται ὁ μετοχ. ἀόρ. παρ' Ἀνακρ. 30. 3. πρβ. Wagner Ἀλκίμ. 1, 1. — (ὅλως ἀντίστοιχον καὶ κατὰ τὴν ῥίζαν συγγενὲς ἐστι τὸ Λατ. sterno, stravi, stratum, ὃ ἐκ καὶ ὑπακτέον εἰς τὸ πρωτότυπον στορέννυμι τὸ, στρατός.) ὅθεν

Στορεύς, έως, ὁ. Ὅστις στρώνει, βάλλει κάτω, καταπάσσει, ἢ ὑπερβάλλει, ὑφαπλοῖ, ἢ σκεπάζει, καπλατίζει· ἢ γαλήνην ποιεῖ 2) κομμάτι ξύλου, ἐν τῷ ὁποίῳ στρίζουσι μέσχιτητα ἄλλο διὰ νὰ πιάσῃ φωτιὰ, ξύλον περικβύλον, ἄλλως ἐσχάρα, ἴδε τοῦτο, καὶ, πυρεῖον, περὶ οὗ ὁ Ἀπολλ. Ῥ. Ἀργοτ. 1, 1184. φησὶ. «τοὶ δ' ἄμμι πυρήια δινεύσεσκον, εἶδε ὁ Σχολ. λέγει. «Τὰ γὰρ ξύλα περίτριβοι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πῦρ ἔβαλον· πυρήια γὰρ καὶ παφασί, τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγκενεῖν, ὧν τὸ μὲν παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν· ὁ Σοφοκλῆς ἐν Φινεῖ δευτέρῳ, τὰ πυρεῖα ταῦτα «Ἀχαλκεύτα τρύπανα εἶπεν, Ἡσύχ.

*(Στορέω), ἔχρ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ στορέννυμι.

Στόρθη, ἡ· καὶ, στόρθυξ, υγγος, ἡ· καὶ, στόρθυξ, υγος, ἡ. Παθε μυτη, ἀκωκὴ, τὸ ὡς ὁδοῦτι τινος, χηλὴ, Ἰσοκ. Ἀ. Π. σελ. 128, 140. ἐξαίρ. τὸ ἄκρον ἤτοι ἡ ὀξύτης, ἢ αἰχμὴ ἢ ἀκωκὴ τοῦ ὅρατος, ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήριον· (φαίνεται συγγεν. τῷ, στύραξ, στέρνη, sturio.)

Στόρνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ζώνη, παρὰ Καλλιμάχ. καὶ Λυκόφρ. 1350. ποιητ.

*Στόρνυμι, ἰσῶ μὲν τύποι τοῦ στορέννυμι, τοῦ ὁποίου ὅμως εἰρηται καὶ παρ' Ὁμ. ἔχει, ἤγουν τὸ μετοχ. ἐπὶ. καστορνῦσα, ἐκ τοῦ, καταστόρνυμι. Ὀδ. Ρ, 32.

Στορύνη, ἡ. Παρ' Ἀρεταίῳ ε'. 2. χειρουργικὸν τι ἐργαλεῖον, ἴσως ὀξύ, διὰ νὰ ἐκβάλλωσι τὸ αἷμα τῶν βουβωνίων· (συγγεν., ὡς δοκεῖ, τῷ, στόρθυγξ) [ι]

Στορχάζω, άσω. Ἐγκλείω, διόκω διὰ νὰ κλεισθῇ μέσα· ἐξαίρ. εἰς σημεῖς κατακλείω τὰ βοσκήματα, ταὐτὸν τῷ, σηκάζω, Ἡσύχ. (ἐκ τοῦ, ὄρκος, ὄρκες, ὡς καὶ τὸ στόνυξ, ἐκ τοῦ ὄνυξ, ὄρκος δὲ καὶ ὄρκος, ὁμοιος εἰσὶ τῷ, ἔρκος· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ, ὀρκάνη, καὶ τὸ, ὀρκανὸς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὅτι καὶ, ὄρκος, καὶ ὅρμην. διὰ τὸν δεσμοὶ· καὶ ὄρκιον, γράμμα· καὶ ὄρκεις, περίβολος· καὶ, ὁρκμαὶ, φρεγμοὶ, ἅτινα παρέχεται ἀπὸ τοῦ, ἔργω, εἴργω· συγγεν. τῷ, arceo.)

Στοχάζομαι, Μέλλ. άσομαι· μέσ. Ἀποθ. (στόχος). Ματιάζω ἢ ῥίπτω πρός τι, μετὰ τηρῶ ὅθεν μεταφορ. στοχασμὸν ἔχω ἐπί τι ἢ πρός τι· ἀπενθύνω τὸν λογισμὸν, τὸν σκοπόν μου πρός τι· σκοπὸν βάλλω ἐπί τι· σκοπῶ, προσέχω, ἐνατενίζω εἰς τὸν σκοπὸν, ῥίπτω, βάλλω τὸ ὁρμαμον πρός τι, ἀποβλέπω, ἀγωνίζομαι νὰ ἀποκτήσω σκοπούμενός τι, νὰ σπουδάζω, ἢ τὰ συμπεράνω τι· Ξενοφ. Κύρωπ. α'. ς'. 15. «Ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν, εἰποτε πόλεμος γένοιτο, δύναιτ' ἂν καὶ ἀνθρώπου στοχάζεσθαι, ὅτου καὶ τεκμαίρομαι, εἰκάζω· ἐ αὐτὸς αὐτοῦ ἡ. β'. 13. «Ἐπιστοχάζοντο ἀμφότεροι τῶν πρώτων κριτῶν» σημαίνει δὲ καὶ, ἐπιτυγχάνω τι, ἢ εἰκάζω, συμφαίνω, ἢ, κρίνω, ἐκάμνω κρίσιν τινὸς πράγματος, στοχάζομαί τι, λογίζομαί τι ἢ διαισθάνομαι, μετὰ κτ. Ξεν. Ἀπομ. 2, 2. 5. «Στοχάζομεθ' τὰ συμφέροντα». «Στόχασαι κατὰ σαυτὸν τὸ βωτιάνειν».

Στοχάς, άδος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπὶ. παρ' Εὐρίπ. Ἑλ. 1500. «Οἱ νοοὶ στοχάδες», ἤτοι εἰσὶ τοῦ, στοιχάδες, οἱ κατὰ τάξιν πετόμενοι (ἑπτόμενοι) γερανοὶ, ἢ οἱ στοχασμοὺς, ἤτοι σημεῖα μέλλοντος δίδοντες, μαντευόμενοι· προκριτέα μέντοι ἴσως ἡ ἀνάγνωσις, στολάδες, τὰ διὰ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σέρρες

μέρος νηχόμενα, ἢ κατὰ σωρούς, ἀγέλας μεταβαίνοντα ἀλλαχοῦ πουπτικὸ 2) στοχεῖα, ἡ, οὐσιαστικῶς, κατὰ τὸν Πολυδ. ε'. 36., λεφὸς ἐκ χώματος, ἐφ' ᾧ ἐγίνετο ἡ τῶν ἀρτύων στάσις, ἐφ' ἓν σήλαθη ἑστηκὸς τὸ ἀμφιβληστρικὸν δίκτυ. (πιθαν. ὁμως ἀνεγνωσμένον, στοιχάς.)

*Στόχασις, εως, ἡ (στοχάζομαι), = στοχασμός, Πλατ. Φιληβ. σελ. 62. Γ.

Στόχασμα, τό (στοχάζομαι). Τὸ δι' οὗ στοχάζεται, ὅ ἐστι, σκοπεύει τις, καὶ δι' οὗ τυγχάνει τοῦ σκοποῦ· (ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον ὁμματίζει τις τὸ σημάδι, καὶ μὲ τὸ ὁποῖον κτυπᾷ αὐτό), ὡς ὁ Εὐρ. ἐν Βάκχ. 1184. καλεῖ τὰς λόγχας ἢ τὰ δόρη· «Ἀγκυλωτὰ στοχεύματα ἔστι δὲ σκοπὸς, ὅπου ἀποβλέπει τις· καὶ τὸ πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου τὸν σκοπὸν ἀπατυχεῖτε· μεταφ. ἀντικείμενον ἢ μέσον τοῦ σκοποῦ· εἰκασία καὶ βάσις αὐτῆς.

Στοχασμός, οῦ, ὁ (στοχάζομαι). Τὸ κατὰ σκοπὸν βάλλειν, τὸ ὁμματίζειν, βλέπειν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν σκοπὸν, εἰς τὸ σημάδι, μετὰ γεν. ὅθεν μεταφρ. τὸ κατὰ νοῦν ἔχειν, ἢ ἔχειν σκοπὸν, τὸ ἀπευθύνειν τὸν νοῦν πρός τι· καὶ ὁ ἔχει τις κατὰ νοῦν, ἢ εἰς ὃ ἀποβλέπει· καὶ, ἐπίτευξις, εἰκασμός, τέκμαρσις, ἡ κρίσις περί τινος· ἔστι δὲ κατὰ τοὺς Ῥητορ. ἀσήμου πράγματος ἔλεγχος οὐσιώδης, ἀπὸ τινος φανεροῦ σημείου, ἢ ἀπὸ τῆς περὶ τὸ πρόσωπον ὑποψίας.

Στοχαστής, οῦ, ὁ (στοχάζομαι). Ὁς τις στοχίζεται, ὁμματίζει, βλέπει εἰς τὸν σκοπὸν, κυρίως τε καὶ μεταφρ. ὅθεν

Στοχαστικός, ἡ, ὀν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος ἢ ἐλλέων, ἢ γυμνασμένος εἰς τὸ στοχάζεσθαι, εἰς τὸ κατὰ σκοπὸν βάλλειν ἢ τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι, εἰκάζειν, κρίνειν καὶ συμπεραίνειν, εὐστοχος, Ἀριστοτελ. Ἠθικ. ξ'. 7. «Ὁ δὲ ἁπλῶς εὔβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικός· καὶ ἐν Ῥητορ. α'. «Πρὸς τὰ ἐνδοξα στοχαστικῶς ἔχειν ὅθεν «Ἡ στοχαστικὴ, ἢ ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ἐπιτυχαίνῃ τις τὸ ὁρὸν, Πλατ. 2) θεμελιούμενος εἰς στοχασμούς, εἰκασίας.

Στόχος, ὁ, ὡς τὸ σταλίς, σταλιᾶς. Πᾶν τὸ ἀνωρθωμένον, ἑστημένον· συνηθ. τὸ ἀνορθωμένον σημάδιον, πέν, εἰς ὃ μαντεύζετις ἢ ὕστερ ἐπιτυχαίνετις, Ξενοφ. Ἀγησ. α'. 25. «Τοὺς τοξότας ἐπὶ στόχον ἱέντας, ἐνθα ἐν ἄλλοις ἐκδόσεσι «Ἐπὶ στοίχων ἰόντας, κεῖται· 2) μεταφορ. τὸ σκοπεῖν, ματιάζειν· τὸ συμπεραίνειν, εἰκάζειν, τεκμαίρεσθαι, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἱκέτ. 246. «Μόνον τόδ' Ἑλλὰς χὠ ξυνοίσεται στόχῳ, ἀντὶ τοῦ, εἰκασμοῦ, ἢ πρᾶξις τοῦ σκοπεύειν. (Ἔστι δὲ κυρίως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, στοῖχος, καὶ στίχος, Πολυδ. ε'. 36.)

Στρεβλοκομάω, ῶ. Οὐλοκομάω, στρεβλὴν καὶ περιεστραμμένην κόμην φέρω, (παρὰ Πολυδ. β'. 23. «Στραμβολοκομάω κεῖται·) ἐκ τοῦ

Στρεβλοκόμης, ου, ὁ (κόμη). Περιεστραμμένην (κατπρὰν) κόμην ἔχων· οὐλόθριξ, οὐλοκόμης, στρεψίμαλλος, ἐκ τοῦ

Στρέβλος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, στρεβλός. Στρεβὸς, περιεστραμμένος, καὶ ἐπὶ τριχῶν, κατσαρός. 2) ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν ἐκ τῆς Λιχαίων διαλέκτου σημασίαν «Στρέβλος, στρογγυλίας καὶ τετράγωνος ἀνθρωποις, ὃν ἡμεῖς στρομβύλικον, καὶ στρομβούλικον λέγομεν, κυλινδροειδῆς, κοντὸς καὶ χονδρός· (παράγεται μετὰ τῶν, στραβὸς, στρέβλης, καὶ στρέβλας, ὡς καὶ τὸ, στρεβλὸς, ἀπὸ τοῦ, στρεφω.)

*Στρέβη, ἡ (στρέφω, παραβάλ. τῷ, στρέβλη). Δαιμὼ, θάλυς, βροχὸς· εὐχρηστότερον μέντοι συνήθως «Ποδοστρέβη.

Στρεβλός, ὁ (στρέφω). Σῶμά τι περιειλημμένον, στρογγυλοτερισμένον, ἐξαιρ. εἶδος τοχλίου, Ἡτύχ. παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 85. καὶ ζ'. σελ. 316., ἀντὶ τοῦ, στράβηλος, ὅπερ ταὐτὸν ἐστι τῷ, στρόβιλος, καὶ, στρόμβος, τὸ περιεστραμμένον καὶ κοχλιοειδὲς σῶμα. Ὁ Φώτ. ἔχει· «Στρόβηλος καὶ οἱ κοχλίαι, καὶ οἱ Σελίσσιοι κήρυκες«.

Στρεβίζω, ἰσω (στρεβὸς). Στραβὰ βλέπω, ἀλληθώρος εἰμί. ὅθεν

Στρεβισμός, οῦ, ὁ. Τὸ στραβὰ βλέπειν· καὶ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ στρεβλότης, παραβλεψις, τὰ ἀλληθώρια ὀμματια, Γαλην. «Στραβισμός ἐστι παράλυσις τῶν περὶ τῶν ὀφθαλμῶν μυῶν, οὐχ ὅλων, ἀλλ' ἑνίων, δι' ἣν αἰτίαν ἡ ὄψις, ἢ κάτω, ἢ εἰς τὰ πλάγια νεύουσιν οἱ ὀφθαλμοί.

Στρεβός, ἡ, όν (στρέφω), ταὐτὸν τῷ, στρεβλός. Περιεστραμμένος, διεστραμμένος, μὴ εὐθὺς, ἴσιος· καμπὰς ἔχων καὶ μὴ ὀρθός· ἐξαιρετως λέγεται ὁ διεστραμμένας ἔχων τὰς ὄψεις, ὁ λοξὰ βλέπων, ἀλληθώρος, Δατ. strabus, μεταφρ. κακὸς, ἀχρεῖος.

Στραβών, ῶνος, = στραβός, Λατ. strabo. Ὁ Πολυδ. β'. 51. ἀναφέρει τὴν λέξιν ἀπὸ τῶν νεωτέρων Κωμικῶν, ὁ Βάκχυλος ἔχει αὐτὴν, καὶ Σώστρατος παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Ὁδυσ. κ'. σελ. 1656. 2) παροξυντόνως, στράβων, ωνος, ὁ, ὄνομα κυρίων ἀνδρός.

Στραγγαλάω, ταὐτὸν τῷ, στραγγαλίζω, Διοσ Σικελ.

Στραγγάλη, ἡ (στρέγγω). Βρόχος, σχοινίον, διὰ πλέξιμον.

Στραγγαλιά, ἡ· καὶ, στραγγαλίς, ίδος, ἡ (στρέγγω). Περιεστραμμένον σχοινίον, βρόχος, θηλεᾶ διὰ πνέξιμον· καὶ ἀντὶ τοῦ, παγίς. Ἐν τῷ τοῦ Πρόκλου παραφράσει Πτολεμ. σελ. 278. φέρεται· «Διὶ ἀγχόνης ἢ στρογγαλιᾶ«. 2) μεταφρ. δόλιος καὶ ἀπατηλὴ ἐρώτησις, λόγου διαστροφὴ (σερετλὶκ, Τουρκ.), ἐν γένει, δόλος, ἀπάτη. Ψαλμ. ρκδ'. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. Στωϊκ. ἐνν. «Ἀσαφημάτων στραγγαλίδων κομπίδαι, ἀντὶ τοῦ, συσλύτων ἀμμάτων· οὕτω καὶ Φώτιος ἐν Λεξ. «Στραγγαλίδες, τὰ σύστλυτα ἀμματα, σοφιστικὰ ἐρωτήματα. 3) = στραγγάλιον. Ἀριστοτελ. Ζῴ. Ἱστορ. ξ'. 11. «Κεῖ διαμεύουσιν εἰς τὸν ὕστερον χρόνον στραγγαλίδεσι, ἔνθα ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Σφαιρίδια γαλακτικὰ· οὗτω καλοῦνται καὶ ἐν Ἱπποτριχοῖς. «Στρογγύλα. τὰ. σκιρρώματα τινὰ εἰς τοὺς ἁρμοὺς ἐξύγρασίας, ἢ ἐκ ῥεύματος. ὅθεν

Στραγγαλίαω, ῶ. Βάλλω, στηνὼ βρόχια, παγίδας. μεταφρ. κάμνω ἐρωτήματα σοφιστικὰ, ἤτοι τοιαῦτα, ὥστε νὰ πιάσω τινά· ὁ Πλούταρχ. προβλ. συμπ. α'. 2. συνεχέρες· «Στραγγαλιῶντας καὶ φιλολοιδόρους« ἀντὶ τοῦ, ὅλους τοὺς Ἐριζοντας· φιλονεικοῦντας.

Στραγγαλίζω, ἰσω (στρεγγλὴ). Βροχίζω, ἄγχω, διὰ στραγγαλιᾶς πνίγω· καὶ, στραγγουλίζω.

*Στραγγέλιον, τό· συνήθ. κατὰ πληθ. Σκιρρώματα τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἐξαιρ. φαυμετλγίας ἀποτέλεσμα· ὅρ. καὶ στραγγαλιὰ ἐν τέλει.

*Στραγγαλίς, ίδος, ἡ, = στραγγαλιά.

Στραγγαλισμός, ὁ (στραγγαλίζω). Τὸ στραγγαλίζειν, διὰ τῆς στραγγαλιᾶς πνίγειν· ἐν γένει, συστροφὴ, στρέβλωσις, κύρτωσις.

Στραγγαλιώδης, εος, ὁ, ἡ (στραγγαλιά, εἶδος). Περιεστραμμένος, διεστραμμένος, πεπλεγμένος ὡς ἡ στραγγαλιὰ· ὅθεν περιπεπλεγμένος, ἐμπερδευμένος, ἐπὶ πλεγμάτων. 2) μεταφρ. σοφιστικὸς, ὅστις πιάνει με τὰ λόγια· βροχηρὸς, ἀπατηλὸς, δόλιος, Σουϊδ. ἐκτὸς Ο'.

Στραγγαλόω, ῶ (στραγγαλὴ, στρέγγω). Διαστρέφω, περιστρέφω, συστρέφω, στραβουλίζω, στραγγουλίζω, συστρέφω. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει «Στρεγγαλοῦται, συστρέφεται«. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. προβλ. α'. 76. «Ἡ οὐρὰ στρεγγαλοῦται ἀπὸ τῆς ξηρότητος καὶ ἰσχνότητος, συστρέφεται, κυρτοῦται, στραβύνει. «Τοῦ τόνου στραγγαλουμένου. Πλούτων Μαθηματ. παλ. σελ. 57. 2) παρὰ τοῖς Ο'. ταὐτὸν τῷ, στραγγαλίζω, στραγγουλίζω, πνίγω Τερβ. β'. 3. «Ἐστρεγγαλωμένοι ἐρρίπτησαν ἐν τῇ ἀγορᾷ· ὅθεν

Στραγγαλωτός, ἡ, όν. Περιεστραμμένος, συνεστραμμένος, στρεμμένος. Τὸ παρὰ Σουϊδ. «Μάστιξ στραγγαλωτὴ, ἡμαρτημ. ἀντὶ τοῦ, στρεγγλωτὴ.

Στραγγεία, ἡ, στραγγία, ἡ (στραγγεύομαι). Παρὰ Πολυδ. γ'. 137. διατριβὴ, ἀργοποριὰ, μέλλησις, τὸ ὑπεφεύγειν ἐπί τισι προφάσεσι.

Στραγγεῖον, τό (στράγγω). Ὄργανον χειρουργικὸν διὰ νὰ ἐκβάλλωσι τὸ αἷμα. ἴδε ἐν τῷ, στράγγω.

Στράγγευμα, τό. Διατριβὴ, ἀργοποριὰ, ἀναβολὴ τοῦ καιροῦ, μέλλησις. = στραγγεία. ἐκ τοῦ

Στραγγεύω, εὐσω (στρέγγω), = στρέφω. Στριφογυρίζω, στραγγίζω, ἐκβάλβω ἀπὸ σταλαγματιὰ σταλαγματιὰ· συνήθ. μέσ. Ἀποδ. στραγγεύομαι, στρέφω ἐμαυτόν, συστρέφομαι (ξεροστρίφομαι, κλωθογυρίζω), ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, τραβῶ τὸν καιρὸν εἰς μάκρος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 126. Νεφ. 131. (καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 139. καὶ ζ, 28. οὕτως ἤθελον ὁ Valck. καὶ ὁ Toup. νὰ γραφῇ ἀντὶ τοῦ, στρατευεσθαι, πρβλ. στρεύγομαι.) ὅθεν

*Στραγγία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, στραγγεία.

Στραγγίαι, ου, ὁ, πυρὸς, (παρὰ Θεοφρ. αἰτ. Φυτ. γ'.) εἶδος πυροῦ, σιταρίου.

Στραγγίζω, ίσω (στρέγγω, στράγξ). Ζουλίζων ἢ στρίφων ἐκβάλλω τὸ ὑγρὸν, ἐπιπέζω, ἀνηθέω. ἴδε ἐν τῷ, στρέγγω· ὅθεν

*Στραγγίς, ίδος, ἡ, = στράγξ.

Στραγγός, ἡ, όν (στρέγγω). Γυρισμένος, στριφογυρισμένος, στριμμένος· κυρτὸς, μεταφρ. διεστραμμένος· λέγεται καὶ, στραγὸς· ἴδε στρέγγω.

Στραγγουρία, ἡ (στράγξ, οὐρέω). Ἡ κατὰ στρίγγα τοῦ οὔρου ἔκρισις, Γαλην. «Ὅταν τις ὀλίγον ἀποκρίῃ οὖρον συνεχῶς, στραγγουρία τὸ πάθος καλεῖται, ὅταν δηλαδὴ τὸ οὖρον ἐκβαίνῃ κατ' ὀλίγον ὀλίγον εἰς σταλαγματίας. ὅθεν

Στραγγουριάω, ῶ. Τπὸ στραγγουρίας πάσχω, τὸ πάθος τῆς στραγγουρίας ἔχω καὶ

*Στραγγουρικός, ἡ, όν. Τπὸ στραγγουρίας πάσχων· διάθεσιν εἰς στραγγουρίαν ἔχων, εἰς στραγγουρίαν ὑποκείμενος. «Τὰ στραγγουρικὰ«, ἀντὶ τοῦ, ἡ στραγγουρία.

Στράγγω, Μ γξω, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. stringo, λέξις πρωτότυπος, ὀλίγον ἢ μηδαμῶς ἐν χρήσει ὑπαρξασα· σημαίνει δὲ, Θλίβω, πιέζω, σφίγγω, συνθλίβω· διὰ τῆς θλίψεως καὶ πιέσεως ποιῶ τι στενώτερον, μικρότερον ἢ πυκνότερον· ἐκθλίβω, ἀποπιέζω· ἢ συσφίγγω, πνίγω· ὅθεν πλησιαστέρως ἐκ τοῦ μέλλοντος στράξω, γίνεται τὸ, στράγξ, γγος, ἡ, ἢ ἀποστεγνωμένη ῥανὶς, ἢ κατὰ βραχὺ πρόεσις ὑγροῦ τινος· σταγὼν, σταλαγματιὰ· καὶ τὸ συγγενὲς τούτῳ, στραγγὶς, ίδος, ἡ, παρὰ Ψωτίῳ, ὅστις ἐτι ἀναφέρει ἐκ Μενάνδρου (ἐν Θησαυρῷ). «Ἀστυ. ἑπτὰ μῆνας ὕδατος στράγγα ἔχωμεν· παραπλήσια τούτοις ἔχει καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. στίχ. 131. «Ἐκ σοῦ, στράγξ· ἐγένετο τὸ, στραγγουρία, καὶ, στραγγουριάω. Ἐκ τοῦ στράγγω ἢ στρίζω ἔστιν ἑπομένως τὸ, στραγὸς, στραγγὸς, ὅπερ ὁ μὲν Ἡτυχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, στρεβλὸς, ἄτακτος, ὁ δὲ Σουϊδ. διὰ τοῦ, στρεβλὸς, σκολιὸς, δύσκολος, ἀναιδὴς· καὶ ἑπομένως ἀναφέρων ἐκ Βασιλείου ῥῆσίν τινα, ἑρμηνεύει τὸ, στραγγότερος, διὰ τοῦ, ἀναιδέστερος· ἀλλ' αἱ ἐκδόσεις τοῦ Βασιλείου

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀντὶ τούτου »Τῷ θυμότερον ἔχουσι. — Ἐκ τοῦ στράγγω ἐστὶ καὶ τὸ στραγγαλὸς, στραγγαλὶς, καὶ στραγγαλιὰ, καὶ στραγγάλη, ἀφ' ὧν καὶ παρῆχθη τὸ, στραγγελίζω, στραγγαλίζω· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ, στρογγύλος. — Τὸ, στραγγαλὶς, σημαίνει βρόχον τινὰ ἢ δηλειάν· ὁ Φερεκράτης λέγει παρὰ Φωτίῳ· »Ἡμεῖς γὰρ ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετεν, ἔνθα ὁ Φώτ. ἑρμην. τὸ »Στραγγαλίδες, διὰ τοῦ, τὰ δύσλυτα ἄμματα· καὶ ὁ Πλούταρχ. »Ἀκαδημαϊκῶν στραγγαλίδων κοπίδαι· Σέξτος δὲ ὁ Ἐμπειρικ. Ὑποτυπ. γ'. 2. ἐχρήσατο τῇ λέξει »Στραγγάλη, ἀντὶ τοῦ, Ἀγχόνη. »Ἡ περίδεσις τῆς στραγγάλης αἴτιος τοῦ πνιγμοῦ. — Ἐκ τοῦ, στράγγω ἐστὶν ἔτι τὸ, στραγγίζω, ἐκπιέζω· ἐκβλίβω, διηθῶ, κατὰ στράγγα, κατὰ στενὰ διαφερῶν ποιῶ, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, πιέζω, ὡς καὶ ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους τὸ, στραγγεύομαι, διὰ τοῦ, πιέζομαι, συκοφαντοῦμαι. Ὁ Διοσκορίδης ἐχρήσατο τῷ, στραγγεύω, καθὼς καὶ τὸ Ο', ἀντὶ τοῦ, διηθέω, σακκελίζω. Ἔτι δὲ τὸ, Στραγγεύω, κυρίως ταὐτόσημόν ἐστι τῷ, στραγγίζω· ἔχει ὅμως εἰς τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον κατὰ μέτρον διάθεσιν μᾶλλον τὴν σημασίαν τοῦ, πυρτοῦμαι, μέλλω, διατρίβω, ῥαθυμῶ, διαθύομαι, εὐκ εὐθὺς πορεύομαι, στριφογυρίζω ἢ ξεροστρίφομαι, χρονίζω, τριφημερῶ, ἀργοπορῶ, διαβάλλω τὸν καιρὸν, ὅπερ παρ' Ἀριστοφάν. εἰς φέρεται· ἐκ δὲ τῆς ἄλλης σημασίας διέμεινε μόνον παρ' Ἀλεξάνδρ. Ἀφροδ. ἡ λέξις »Στραγγεῖον, ἥτις σημαίνει ὄργανόν τι ἰατρικὸν, ὡς ἡ σπόγγος, δι' οὗ ἐξάγουσι καὶ ἐκμυζῶσι τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. — Ἐκ τοῦ ἐλελειπότος σχηματισμοῦ (στρέγγω) στρέγγω, ἔστι τὸ, στρέγγος, στρογγύς· καὶ ἐκ τούτου εἰς ὑποκοριστικὸν σχηματισμὸν τὸ, στρογγύλος, ὡς τὸ μικκὸς, μικκύος. καὶ τὸ, στράγγος, στράγγολος, ὅπερ ὁ Ἡσύχιος κυριώτατα καὶ κατὰ τὴν ὀρχαίαν αὐτοῦ παρωχημένην ἡρμήνευσε διὰ τοῦ, συστρεφόμενος. Οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ αὐτὸ παραβάλλουσι τὸ, στρογγεύομαι, μετὰ τοῦ Ὁμηρικοῦ »Στρεύγομαι, ἐν Ἰλ. Ο, 512. καὶ Ὀδυσ. Μ, 251. ὅπερ δύναται ἑρμηνευθῆναι διὰ τοῦ, ὀργοπορῶ, διατρίβω, διαβάλλω τὸν καιρὸν, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ῥῆσιν ἑρμηνεύεται τοῦτο ὑπὸ τοῦ Σχολ. διὰ τοῦ »Ταλαιπωρεῖν, κακοπαθεῖν· εἰς δὲ τὴν δευτέραν διὰ τοῦ »Κατὰ στράγγα, ὅ ἐστι, κατ' ὀλίγον ὑποῤῥεῖν· (ἡ συνήθεια φυλάττει ταύτην μόνην τὴν σημασίαν)· καὶ ὑπὸ τοῦ Ἐτυμολόγου διὰ τοῦ »Στραγγίζεσθαι κατ' ὀλίγον κινεῖσθαι καὶ ἐλλείπειν, ἕως τις ἔτι προσπέσῃ καὶ τὸ »Στρευγομένῃ· μετὰ τῆς ἑρμηνείας τοῦ, »Στρεφομένῃ. — Ἡ δὲ μετὰ τοῦ στραγγεύω παραβολὴ ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν γραμματικὸν Ἡλιόδωρον, ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἀπολλωνίου Ὁμηρικῷ Λεξικῷ φέρεται· »Στρεύγεσθαι, καταπονεῖσθαι· ὁ δὲ Ἡλιόδωρις εἰς τὸ στραγγεύεσθαι μετέλαβε τὴν λέξιν, ὅπου ἀντὶ τούτου »Στρατευεσθαι κεῖται τυπωμένον. Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Ἡσύχιος ἔχει τὴν τοῦ, Στράγξ, καὶ στραγγεύομαι, μετὰ τοῦ στρεύγεμαι σύγκρισιν. — Παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 271. »Τῷ καὶ στρευγομένῳ, κεῖται ἀντὶ τοῦ, τῷ πονουμένῳ, τῷ κακουμένῳ, πόνοις συνεχομένῳ, ἢ πόνους ὑποφέροντι· ἀλλ' ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνείει τοῦτο καὶ διὰ τοῦ »Κατὰ στράγγα ἀπολλυμένῳ. Οὕτω καὶ τὸ παρ' Ἀπολλων. ἀργ. δ'. 385. 621. καὶ 1058. »Στρευγόμενος καμάτοισιν. Ἐκ τοῦ τοῦ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 313. τὸ, »Στρωγεδὸν προέδουπε ἁμαζόμενος καμάτοισιν, ὁ Εὐστάθιος καὶ τὸ Γλωσσόρ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, κόπου. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Στρεύγει, ἀπὸ, καταγωνίζεται, προσδιατρίβει, βραδύνει· καὶ στρεύγομαι, διατρίβω· καὶ, στραγγεύεται, ταλαιπωρεῖται, καταπονεῖται· τριβόμενος, τρυχόμενος· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Στρεύγεσθαι, τὸ τηκεσθαι καὶ οἷον κατὰ στράγγα ὑποῤῥέειν καὶ ἐκλείπειν. Ἂν ἡ μετὰ τοῦ στράγξ, καὶ στραγγεύω συγγένεια ἡ ὀρθὴ καὶ ἡ λέξις δὲν ὑπάρχῃ μᾶλλον συγγενὴς τῷ στρέφω, τότε πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὡς σῆμα τὸ, στρέω, στρεύω, στρεύγω· ἀλλ' ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, ψηφῶ, ὅτι ἴσως μετὰ τοῦ στρέφω, ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, γινομένου ἐκ τοῦ, στρεβω, στράφω, στράβω, στρόφω, στράζω, στρέγγω, στρεύω, ὡς τὸ φέβω, φεύω, φεύγω, κ. τ. τ. Ἐκ τοῦ στρέβω, στρέφω, γίνεται ἔτι καὶ τὸ στραβός, ἀφ' οὗ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἔτι καὶ τὸ ῥῆμα στραβῶ, στραβεύω, στραβόν, κυρτόν, ἐπικαμπῆ, ἢ διεστραμμένον τὰς ὄψεις ποιῶ· καὶ τὸ »στραβοειλίζω, ἀντὶ τοῦ. περιστρέφω, διαστρέφω· ἐκ τοῦ στραβός, καὶ οὖλος, ἡ κάλλιον ἐκ τοῦ, στρομβιλίζω, στρεβιλίζω.

Στράγξ, στραγγὸς, ἡ (στράγγω). Σταλαγμὸς, σταγὼν, σταλαγματιὰ, σταλὶς, ἡ, κατὰ τὸν τοῦ Ἀριστοφάν· Σχολ. κυρίως »Ὁ διὰ λεπτοτάτης ὀπῆς σχιζὴ κατιὼν σταλαγμός· ἴδε ἐν τῷ, στράγγω.

Στραγός, ἡ, ὁν, = στραγγός. συνεστραμμένος, κεκυρτωμένος, στραβουλισμένος· ἴδε ἐν τῷ, στράγγω.

Στράπτω, ψω, σπανιώτ. καὶ νεώτ. τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἀστράπτω, Σοφοκλ. Oid. K. 1513. »τὰ πολλά τε στράψαντα-βέλη· -- καὶ Ἀπολλ. ἀργ. ἀ. 544. »Στράπτε δ' ὑπ' ἠέλιφ φλογὶ εἰκελα νηὸς ἰούσης τεύχεα· ὅθεν παρ' Ἡσυχίῳ· στροπὴ, καὶ, στροφὴ, ἀντὶ τοῦ, ἀστραπὴ· (φαίνεται ὅτι γίνεται ἀπὸ τοῦ, στρέφω, στρόφω· διότι καὶ ἡ συνήθεια »Στράψαι λέγει, ἀντὶ τοῦ, ἀστράπτω) ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀστραπὴ περίστησι τὸ ἑαυτῆς φῶς περιεστραμμένον ἢ κεκυρτωμένον).

*Στρατάρχεω, ῶ, Μλ. ήσω. Στρατάρχης εἰμὶ, στρατιᾶς ἄρχω, διοιῶ στρᾶτευμα· ὅθεν τὸ »Στρατάρχησαντες, στρατάρχαι χρηματίσαντες· ἐκ τοῦ

Στρατάρχης, ου, ὁ (στρατὸς, ἄρχω). Ὁ πρῶτος καὶ ἐρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, Ἡρόδ. συνών. στρατηγὸς, Général d'armée, Γαλ. ὅθεν

Στρατάρχια, ἡ. Ἡ ἀρχὴ, τὸ ὄφφικιον τοῦ στρατάρχου· ἢ διοίκησις τοῦ στρατεύματος.

Στράταρχος, ὁ. ταὐτὸν τῷ, στρατάρχῃ, Πίνδαρ. Πυθ. 6, 31. Ἰσθμ. 4, 50.

Στρατάω, μὴ ὀρθῶς ὑπερεθεὶς τύπος ἀντὶ τοῦ, στρατόω, Βουτταν. Ἑλλ. Γραμμ. ἀ. σλ. 499

Στρατεία, ἡ, Ἰων. στρατιὴ (στρατεύω). Στράτευσις, ἡ τοῦ στρατεύειν ἐξέρμησις, πορεία καὶ προέλευσις εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης· πολεμικὴ ἐπιχείρημα, πολλὰ παρ' Ἡροδ. ἔστι συνέπεται συνηθ. »Στρατηίην ποιεῖσθαι· 2) στρατιωτικὴ δουλεία ἢ ὑπηρεσία, ἐπάγγελμα στρατιωτικὸν, ἢ ὁ στρατιωτικὸς βίος, τὸ στρατιωτικὸν ἀξίωμα, Δημοσθέν. (συγχέεται συχνὰκις μετὰ τοῦ στρατιὰ, ποτὲ δὲ δὲν ἐγράφετο στρατία, Schaef Apper. ad Demosth. ά σελ. 339.

*Στρατεία, ἡ. Ἡ πολεμική, ἡ πολεμίστρια, ἐπίθ. Ἀθηνᾶς, Δουκ. Διαλεγ. κτ. 9.

Στράτευμα, τὸ (στρατεύω), ταὐτὸν τῷ, στρατεία, πολλὰ παρ' Ἡροδ. π. χ. »Στρ. ἐπὶ Σάμονα, Ἡροδ. 3, 49 2) συνηθ. ὡς καὶ κοινὸν στρατεύμα, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος, ἢ μέγας ἀριθμὸς στρατιωτῶν εἰς ἓν σῶμα συγκεκριμένων καὶ ὑπὸ ἑνὸς στρατηγοῦ ὁδηγουμένων, ἀρμέε, Γαλ. Ἡροδ. καὶ Ξενοφ. ὅθεν

Στρατευμᾰτικός, ἡ, ὁν. Πολεμικὸς, εἰς πόλεμον ἢ στράτευμα ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ κλίνων.

Στρατευσείω, ἀφετικὸν τοῦ στρατεύω (ἄχρι μέλλ). Στρατεύσαι ἐπιθυμῶ· ἢ στοχάζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ στρατεύσω, Δίων Κάσ.

Στρατεύσιμος, ἡ, ὁν. Εἰς στρατείαν, εἰς στρατιωτικὴν δουλεύσιν ἱκανὸς, ἐπιτήδειος, ἄξιος ἢ ἀνήκων. »Ἡλικία στρατεύσιμος, ἡλικία τοῦ νὰ βαστάξῃ τὰ ὅπλα, ἤ ἐστι, νὰ γένῃ στρατιώτης· καὶ »Στρατεύσιμα ἔτη, Ξενοφ. ἐκ τοῦ

Στρατεύσις, εως, ἡ (στρατεύω). Ἐκστρατεία, στρατεία· τὸ πρὸς πόλεμον κίνημα τοῦ στρατοῦ· καὶ, ἡ εἰς τὸ στρατεύεσθαι ἢ εἰς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα δουλεύσις.

*Στρατευτέον, δεῖ ἐπίῤῥ. τοῦ στρατεύω· Δεῖ στρατεύσαι· πρέπει νὰ στρατεύσῃ τις, Ξεν. Ἑλλ. γ, 1, 41.

Στρατευτικός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, Στρατευματικός· ἐκ τοῦ

Στρατεύω, Μλ. εὐσω (στρατὸς). Εἰς τὸ στράτευμα ἢ ὡς στρατιώτης δουλεύω, Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. »Νεώτατος καὶ οὐκ ἐπαρκὴς ὢν, ἐστράτευσε· εἰς πόλεμον κατά τινος ἐξέρχομαι, ὑπάγω· ἐκστρατείαν κάμνω· μετὰ στρατιᾶς ἀφικνοῦμαι, εἰς, ἢ πρός, ἢ, ἐπί τινα εἴτ. Θουκυδ. 2. »Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν ἐπὶ κηφῶν. Ξενοφ. ἀναβ. β'. ς'. 16. »Ἐστράτευσαν ἐπὶ βασιλέα· Ἑλλην. ἀ. β'. 10 »Ἐστράτευσαν πρὸς Ἀβυδόν· καὶ ἐν ἀ. ἐ. 13. »Ἀρχηδόνιοι εἰς Σικελίαν (ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῆς Σικελίας) στρατεύσαντες· κατὰ πρῶτον πολλὰ παρ' Ἡροδ. ἔτι συνηθ. συντάσσει μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ εἴτ. Ἰσαύτως καὶ ὡς μέτ. Ἀποδ. »Στρατεύομαι, στρατείαν ποιοῦμαι, ὅ ἐστιν, ἐμαυτὸν καὶ τοὺς μετ' ἐμοῦ ἄγω εἰς πόλεμον, πολεμῶ· ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, δουλεύω ὡς στρατιώτης, στρατιώτης εἰμὶ, (ἀπολύτως, ἄνευ ἄλλης τινὸς προσθήκης), πολλὰ παρ' Ἡροδ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. β'. 3. »Στρατεύονται πάντες, ἵνα ὁ βίος αὐτοῖς ὡς βέλτιστος ᾖ, καὶ στρατηγοὶ αἱροῦνται, γίνονται ὅλοι στρατιῶται, ἢ δουλεύουσι ὡς στρατιῶται εἰς τὸ στράτευμα. Ἀνάβ. β'. ἀ. 1. »Ὁ Κῦρος ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἐστρατεύετο, »ἐπίνησε μὲ τὸ στράτευμά του κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅ ἐστιν, ἐκίνησεν ἢ ἐπιχείρησε τὸν πόλεμον. Ὁ παῤ. ἐστρατεύθη εὑρηται μόνον παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 97. 2) παρὰ τοῖς Μεταγνωστ., ὡς παρ' Ἡρωδιανῷ ἐν ἀ. ἰσ. 6. ταὐτοσημεῖ τὸ, στρατεύω, ἐνεργητ. αὐτὶ τοῦ, στρατολογέω, συλλέγω στρατιώτας· οὕτω καὶ παρ' Ἀππιαν., ὅς τις ἔτι καὶ »Ἀναστρατεύσαι τελῶν δύο», λέγει, ἀντὶ τοῦ, στρατολογεῖν.

Στρατηγεῖον, τὸ (στρατηγὸς). Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ τόπος, ἔνθα ἐκάθητο ὁ στρατηγὸς· ἢ τοῦ στρατηγοῦ κατοικία, παλαίτερον ὁ τόπος, ὃς τοῖς στρατηγοῖς ἀφίεραται πρὸς τὸ μετὰ τῶν ἄλλων πρυτάνεων βουλεύεσθαι, Δημοσθ. ἐν δὲ τῷ στρατοπέδῳ ἡ τοῦ στρατηγοῦ σκηνὴ, καὶ αὐτὸ τὸ στρατόπεδον, Σοφοκλ. Αἰ. 732. »--μέσον προσολεῖν στρατηγίοις», ἤτοι στρατόπεδον.

*Στρατηγέτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, στρατηγὸς· ἐκ τοῦ

Στρατηγέω, ῶ, Μ. ήσω (στρατηγὸς). Στρατηγὸς εἰμὶ. 2) ἐνεργ. τὸν στρατὸν ἄγω, διοιῶ τὸ στράτευμα· ἢ διοιῶ ὡς στρατηγὸς τινα, μετὰ γεν. Ἡρόδ. 1, 211, 7, 82. 161. Σοφ. Αἰ. 1100. πολλαχ. παρὰ Ξεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. Ἡρόδοτ. δ'. 72. »Ἐστρατήγησε Λακεδαιμονίοισι ἐς Θεσσαλίην· 3) στρατηγήμα μετοχειρίζομαι· ἐπὶ τῷ, νικῶ τινὰ τίνος στρατηγήματος, αἴτ. ἰδε καταστρατηγέω· Πλ. στρατηγοῦμαι, ὑπὸ στρατηγὸν εἰμὶ, ὑπὸ στρατηγοῦ ὁδηγοῦμαι, διοικοῦμαι· ὅθεν

Στρατήγημα, τὸ. Στρατιωτικὸν ἐπιχείρημα τοῦ στρατηγοῦ, παρασκευὴ, ἁμαρ. ἀπατηλὸν, ὁλίγον ἐπιχείρημα ἢ τέχνασμα, κατόρθω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μα, σόφισμα τοῦ στρατηγοῦ σκοπὸν ἔχον ἢ νὰ νικήσῃ δι' ἀπάτης τὸν ἐχθρὸν ἢ νὰ μὴ νικηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, Ἰσοκρ. 2) ἡ τοῦ στρατοῦ ἡγεμονία· ὅθεν

*Στρατηγηματικός, ή, όν. Ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς διοίκησιν στρατεύματος, Πλατ. Φιλήβ. σ. 56. Β.

Στρατηγία, ἡ, Ἰων. στρατηγίη. Τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατηγοῦ, ἡ ἡγεμονία αὐτοῦ, ἡ διοίκησις στρατεύματος, Ἡρόδ. 6, 94. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγιστ. καὶ τέχνη τοῦ στρατηγεῖν, διοικεῖν στράτευμα, ἢ σύνεσις στρατηγοῦ. Ἀριστοτέλ. πολ. γ'. «Αὕτη μὲν οὖν ἡ βασιλεία, οἷον στρατηγία τις αὐτοκρατόρων καὶ ἀίδιος ἐστίν· 1) παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις Συγγραφεῦσι σημαίνει τὸ Ῥωμαϊκὸν praetura, ὁ σημαίνει ἐπαρχίαν τινὰ ὑπὸ πραίτορος, ἤτοι ἐπάρχου διοικουμένην, καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

Στρατηγέω, ῶ. Μ. άσω. ἐφετικὸν τοῦ στρατηγῶ. Στρατηγίας ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι· ἀγωνίζομαι, ἐπιθυμῶ νὰ γένω στρατηγός, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ά. 33.

Στρατηγικός, ή, όν (στρατηγός) Ἀνήκων, ἢ πρέπων, ἁρμόζων εἰς τὸν στρατηγὸν· 2) εἰς ὃν ἄγειν τὸν στρατὸν ἄξιος, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ στρατηγοῦ, ἔμπειρίαν ἔχων, στρατηγικὸς, τακτικὸς, ἔχων προτερήματα στρατηγοῦ· ἐν γέλωτι, πᾶν ὅτι ἀνήκει εἰς τὰ περὶ τὸν στρατηγόν. Ἐπῤῥ. στρατηγικῶς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 362.

Στρατήγιον, τό = στρατηγεῖον· 2) = στρατόπεδον, Σοφοκλ. Αἰ. 721. τὰ δὲ ἄλλα παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρίστων συγγραφέων.

Στρατηγίς, ίδος, ἡ· ὡς ὑπλ. ὑπλ. τοῦ στρατηγός, διοικοῦσα, ἄγουσα στρατόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 835. 2) ὡς ὑπλ. ἐπίθ. = στρατηγικός ἀνήκων εἰς στρατηγόν, ὧν ἐκ τῶν τοῦ στρατηγοῦ, π. χ. «Πύλαι στρατηγίδες», αἱ πύλαι τῆς σκηνῆς τοῦ στρατηγοῦ, Σοφ. Αἰ. 49. «Ναῦς στρατηγίς», ἡ ναῦς τοῦ στρατηγοῦ (καπετάνια, ἡ·) κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, ναῦς, Ἡρόδ. 8, 92. καὶ Πολυδ. «Τῆς δὲ ναυάρχου νεὼς τὸ ὄνομα, Ναυαρχὶς, καὶ στρατηγίς.

Στρατηγός, ὁ (στρατὸς, ἄγω). Ὁ ἄρχων τοῦ στρατοῦ ἢ τῆς στρατιᾶς, ὁ διοικητὴς στρατεύματος, στρατάρχης, ἀπὸ Ἡρόδ. πάνυ εὐχρ. ὁ Ξενοφ. ἐν Κυρουπ. ά. ἐ. 5. καλεῖ τὸν Κῦρον, «Ἄρχοντα στρατείαις», ἀντὶ τοῦ, στρατηγὸν· ἐν δὲ τοῖς Ἀπομνημ. γ'. ά. καὶ β'. καὶ δ'. ἐκτάσεις τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ χρέη τοῦ στρατηγοῦ· ἔστι δὲ, κατὰ τὴν τοῦ Σειοφωντος στρατωτικὴν τάξιν, πρῶτος ὁ στρατηγὸς, καὶ ὑπὸ αὐτὸν ὁ ὑποστράτηγος, οἱ χιλίαρχοι, οἱ ταξίαρχοι, οἱ λοχαγοὶ, καὶ ἑνωμοτάρχαι· κατὰ δὲ τὸν Θουκυδίδην ἐν ὁ. 65. καὶ 68. ἄλλως. Παρ' Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 491. καὶ 500. φέρεται καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, Στρατηγός, ἡ· παρ' Ἡρόδ. 7, 82. λέγεται καὶ, στρατηγὸς τοῦ στρατοῦ· 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο στρατηγὸς καὶ εἷς τῶν ἀρχόντων, ὅστις εἶχε τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα τῶν πολεμικῶν ὑποθέσεων καὶ στεμμασιῶν· οὗτος ἔφερεν ἔτι καὶ τὰς εἰσφορὰς προξενουμένας ἀμφιβητήσεις καὶ δίκας τῶν πολιτῶν, τρόπον τινὰ ὡς παρὰ τοῖς νῦν, μινίστρος τοῦ πολέμου, Ἀριστοτέλ. πολ. ς'. ἐ. 8. «Τοιαῦται δ' εἶεν αἵ τε περὶ τὴν φυλακὴν τῆς πόλεως, καὶ ὅσαι τάττονται πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας· δεῖ δὲ καὶ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν πολέμῳ πυνθάνεσθαι καὶ τειχῶν φυλακὴς ὁμοίως ἐπιμελητὰς εἶναι καὶ ἐξετάσεως καὶ συντάξεως τῶν πολιτῶν - καλοῦσι δὲ στρατηγοὺς καὶ πολεμάρχους τοὺς τοιούτους· 3) εἰς ὀλίγας δημοκρατίας ἐλέγετο ὁ πρῶτος τῶν ἀρχόντων· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πρῶτος, ἄρχηγος, ἡγεμών· 4) πᾶς, ὅστις κατὰ πρόσταγὴν τῆς διοικήσεώς των, στρατολογεῖ.

*Στρατηΐη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ στρατεία, Ἡρόδ.

Στρατηλασία, ἡ, Ἰων. στρατηλασίη (στρατὸς, ἐλαύνω). Ἔλασις τοῦ στρατοῦ, ἐκστρατεία, Πλούταρχ. πολλ. παρ' Ἡρόδ. 2) σπανιώτ. πολεμικὴ ἑτοιμασία, ἢ τὸ στράτευμα αὐτό, ὡς παρ' Ἡρόδ. 8, 140, 1.

Στρατηλατέω, ῶ, Μλ. ήσω (στρατὸς, ἐλαύνω). Διοικῶ τὸν στρατὸν, ἐναιτίον τοῦ ἐχθροῦ, ἐπίτηδες, ἐπὶ χώραν, πολλάκις παρ' Ἡρόδ., ὅστις χρῆται ἐν 7, 10, τούτῳ τῷ ῥήματι καὶ ἀπολύτως· 2) ἐνεργ. διοικῶ ὡς στρατηγός, ἤγουν ἢ ὁστ., «Ἕλλησι στρατηλατεῖνα, Εὐριπ. Ἡλ. 321. ἐκ τοῦ

Στρατηλάτης, ου, ὁ (στρατὸς, ἐλαύνω). Ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡγεμὼν τοῦ στρατοῦ, ὁ στρατηγὸς ἐκστρατείας τινός.

*Στρατήλατον, τό = στρατήγημα ἀμφ. ἀνάγν. σχεδὸν ὅλων τῶν χειρογρ. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 717.

Στρατιά, ἡ, Ἰων. στρατιὴ (κατ' ἔπεκτ. τοῦ, στρατὸς). Τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· ἢ, κατὰ Σουΐδ., τὸ τῶν στρατιωτῶν ὑπὸ ἕνα ἔπαρχον τάγμα, τὸ στρατεύμα, οἱ στρατιῶται, πολλάκις παρ' Ἡροδ. ἐν γένει, τάγμα, πλῆθος, Πινδ. Π. 3. 11, 45. 75. 2) ἐσθ' ὅτε, ἐκστράτευσις, ἐκστρατεία, Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. ὅθεν

Στρατιάρχης, ου, ὁ, = στρατάρχης· καὶ

*Στρατίαρχος, ὁ· καὶ ἡ, = στράταρχος. Ἄρχων ἢ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, ἢ στρατιᾶς, τινος, ὅ ἐστι, τάγματος.

*Στρατικός, ή, όν, = στρατιος, Πλουτ. Ποπλικ. 21. πάνυ ἀμφ. πρβλ. Schael.

Στράτιος, ὁ, ἡ (στρατὸς). Εἷς στρατιώτης, εἷς τῶν πάλαι ποτὲ ἀνήκων, πρεσβεύων εἰς τὰ στρατεύματα, πολεμικὸς, ἐπίθ. τοῦ Διὸς, Ἡροδ. 5, 119. καὶ τοῦ Ἄρεος, Πλούταρχ. Εὐμ. 17 ἔτι δέ, φρικτὸς, ὡς Φώτ. ἑρμην. τὸ «Στράτιον», καὶ διὰ τοῦ ῐ μέτρ. καὶ σοβαρὸν, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 6. 6. «Στράτιον κατεπορδεῖν.

Στρατιώτης, ου, ὁ (στρατιὰ). Ὁ ἐν τῷ στρατῷ ἀριθμούμενος πολίτης· ὅστις τῶν πολιτῶν κατὰ χρέος βουλεύει εἰς τὸ στράτευμα, ἤτοι εἰς καιρὸν πολέμου. β) παρὰ τοῖς ὑστερογ. ταὐτὸν τῷ, μισθοφόρος, ὅστις ὑπλασθῇ μὴ ὡς πολίτης, βουλεύει διὰ μισθὸν εἰς τὸ στράτευμα, Ἀριστοτέλ. Νικομ. γ'. 2, ὅθεν γ) ἐν γένει, πολεμιστὴς, σολδάτος, soldat. Ὁ Θουκυδ. λέγει ἔτι «Στρατιώτην», καὶ τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος. 2) ὄνο εἴδη φυτοῦ τινος, ἐν ὑγροῖς τόποις ψυομένου, καὶ πρῶτον μὲν «Ποταμίος στρατιώτης», Διοσκορ. δ'. 102. Πλίν. κδ'. 18. ὅπερ ἴσως ἐστὶν ἡ τοῦ Λιν. Pistia stratiotes. τὸ δὲ δεύτερον εἶδος τούτου καλεῖται ὑπὸ τοῦ Διοσκορίδους (δ'. 103.) «Στρατιώτης χιλιόφυλλος», καὶ ἔστι τὸ τοῦ Λιν. Achillea tomentosa. ὅθεν

Στρατιωτικός, ή, όν. Εἷς τῶν στρατιώτων ἀνήκων, ἢ ἀναγόμενος, π. χ. ὅρκος· ἐκάστοτε εἰς τὸν στρατιωτικὸν βίον, ἐθισμοὶ στρατιώτου ἔχων, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ στρατεύεσθαι· ἢ εἰς τὸ πολεμεῖν γεγυμνασμένος, ἔμπειρος, «Τὶ στρατιωτικόν», πρόσωπα, πλῆθος, τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, οἱ στρατιῶται. «Τὰ στρατιωτικά», πρόσωπ. ἔργα, ἢ πράγματα, ὅσα ἀναφέρονται εἰς τοὺς στρατιώτας, ἢ εἰς τὸν πόλεμον, Ξενοφ. Ἐπῤῥ. στρατιωτικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν στρατιωτῶν.

*Στρατιώτις, ίδος, ἡ, Θηλ. τοῦ, στρατιώτης. Πολεμίστρα, στρατιώτισσα. 2) ὡς ἐπίθ. «Ναῦς στρατιώτις», ἡ στρατιώτας ἔχουσα, φέρουσα, ἄγουσα, Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ά. 26.

Στρατιωτὶς, ίδος, ἡ· Εἶδος ἐνύδρου φυτοῦ, καλὸν διὰ τὰς πληγὰς, ἔνθεν καὶ ἡ ὄνομασία.

Στρατοβάτης, ου, ὁ, (στρατὸς, βαίνω). Ὁ εἰς τὸ στράτευμα ἢ μετ' αὐτοῦ στρατεύων· ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ μαχόμενος, ὑπλ. ὁ πολεμιστής. 2) ὄνομα κύριον παρ' Ἀπολλοδῶρ. τελ. 103.

Στρατοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὁ ἐν τῷ στρατῷ κήρυξ, ἢ κήρυξ τοῦ στρατοῦ, Ἰώσηπ.

Στρατολογέω, ῶ. Μ. ήσω (στρατολόγος). Στράτευμα ἢ στρατιώτας συλλέγω, συνάγω ἀνθρώπους ἐκ τῶν πολλῶν τοὺς ἀρίστους ἵνα ποιήσω αὐτοὺς στρατιώτας. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, στρατεύω. ὅθεν

Στρατολογία, ἡ. Τὸ συνάγειν στρατιώτας ἢ στράτευμα.

Στρατολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Στρατολογῶν, ἀνθρώπους συλλέγων διὰ στρατιώτας ἢ διὰ τὸ στράτευμα.

Στρατόμαντις, εως. ὁ (μάντις) Ὁ ἐν τῷ στρατῷ ἢ ὁ τοῦ στρατοῦ μάντις, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 24.

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ (στρατόπεδον, ἄρχω). Ὁ τοῦ στρατοπέδου ἄρχων, στρατηλάτης, ἀρχηγὸς τοῦ στρατεύματος, φελδμαρσιάλλης, καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, tribunus legionis, Διονσ. Ἁλικαρν. ὅθεν

Στρατοπεδαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ στρατοπεδάρχου, Δημοσθ.

Στρατοπεδεία, ἡ (στρατοπεδεύω). Οἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ κατασκηνοῦντες στρατιῶται· ταὐτὸν τῷ στρατοπέδευσις, Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. ά. 24.

Στρατοπέδευμα, τό (στρατοπεδεύω). Τὸ στρατόπεδον· ὁ ἐστρατοπεδευμένος στρατὸς, Διόδωρ.

Στρατοπέδευσις, εως, ἡ. (στρατοπεδεύω). Τὸ στρατοπεδεύειν ἢ στήνειν τὸ στρατόπεδον. 2) τὸ στρατόπεδον, ἢ ἡ ἐν στρατοπέδῳ στάσις, θέσις ἢ κατασκήνωσις τῶν στρατιωτῶν, Πλάτ. καὶ ἡ θέσις ἑνὸς στόλου, Ἡρόδ. 7, 124. ὅθεν

Στρατοπεδευτικός, ή, όν. Εἷς τὸ στρατοπεδεύειν, ἢ εἰς τὸ στρατόπεδον ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Στρατοπεδεύω, εύσω (στρατόπεδον). Στρατόπεδον ποιοῦμαι· στήνω, κάθημαι ποῦ μὲ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ στρατεύματος· ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ., Poppo Ξεν. Κ. Π. 4, 2, 6.

Στρατόπεδον, τό. (στρατὸς, πέδον). Κυρίως, ὁ τόπος, τὸ ἔδαφος, ἐφ' ᾧ ἐκάθηνταν οἱ στρατιῶται (παρὰ δὲ Ἡροδ. 2, 154. Στρατόπεδα, κυρίου ὄνομα τόπου τῆς Αἰγύπτου) ὅθεν, ὁ τόπος, οὗ κάθηται ὁ στρατὸς, ὁ ἐστὼς, εἰς ὃν μένει τὸ στράτευμα πρὸς καιρὸν νὰ ἀναπαυθῇ, ἔνθα οἱ στρατιῶται ἵστασι καὶ τὰς σκηνὰς αὐτῶν, (ὁρᾶι, Τουρκ) λέγεται ἔτι καὶ αὐτὸ τὸ στρατοπεδευμένον στράτευμα, πολλ. παρ' Ἡροδ. Ὁ Φώτιος ἔχει. «Στρατόπεδον ἐποιήσαντον, ἀντὶ τοῦ σκηνὰς, δύο γὰρ σημαίνει ἡ λέξις, καὶ τὸ στράτευμα, καὶ τὸν τόπον τοῦ στρατεύματος, ἤτοι αἱ σκηναὶ αὐτοῦ. Ξενοφ. Ἑλλ. ἐ. ά. 24. «Τὸ δὲ στρατόπεδον ἐλίσσεται.» ὁ Τίμαιος ἐν Λεξ. Πλάτ. «Στρατόπεδον λέγεται καὶ τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν· λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἀθροίζεσθαι αὐτοὺς ἐπιτήδειον.» Ὁ δὲ Φαυωρῖνος «Στρατόπεδον εὐρίσκ, ἔνθα διάγει ὁ στρατὸς, (ἀπὸ τοῦ στρατὸς, καὶ τοῦ πέδον ἡ γῆ). λέγεται δὲ στρατόπεδον καὶ αὐτὸ τὸ στράτευμα». ἄρα 2) καθόλου, ταὐτὸν τῷ, στρατὸς, στράτευμα, Ἡρόδοτ. ἐ. 112. καὶ 113. Ἰσοκράτ. παναθην. «Στρατόπεδοι δὲ συστήσας, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἦγαγεν. Παρὰ Θουκυδ. ά. 117. κεῖται αὐτὸ τοῦ, στόλος (ἁρμάδα), τὸ πλῆθος τῶν πολεμικῶν πλοίων· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. ά. ς'. 15. «Ναῦν ἀναβησάμενος ἀπῆγεν εἰς τὸ στρατόπεδον», καὶ κατωτέρω 26. «πλεῖν εἰς τὸ ἑαυτῶν στρατόπεδον.»

Στρατόπλωτος, ὁ, ἡ (πλέω) ποιητ. Διασπερὼν κατὰ θάλασσαν τὸ στρατεύμα, Δυκόφ. 1037. «Ἦ τρεῖς στρατόπλωτοι», αἱ τὸν στρατὸν πέραν τῆς θαλάσσης μεταφέρουσαι, διαβιβάζουσαι· ἐκ τοῦ

Στρατός, ὁ. (στορέννυμι), ταὐτὸν τῷ, στρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόπεδον, ὃ ἐστιν, ὁ τόπος, ἐνθα τάσσεται τὸ στράτευμα· καὶ τὸ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἀναπαυόμενον ἢ καταστηνούμενον πλῆθος τῶν πολεμούντων· καὶ αὐτὸ τὸ ὡπλισμένον στράτευμα, ἢ τὸ πλῆθος τῶν πολεμούντων στρατιωτῶν, παρ' Ὁμήρῳ πολλαχοῦ· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφῶντι. Παρ' Ἡροδ. ἐν χρήσει μάλιστα ἡ ἐλλειπτικὴ ἔκφρασις, τὸ πεζόν, ὁ ναυτικόν, ἡ ἵππος, ὁ στρατός. 2) ἁρπαγὴ τοῖς Μεταγνστ. καὶ δίχα τινὰς διαφορὰς εἰς τὸν πέλεμον, τάγμα, σωρὸς, πλῆθος λαοῦ, συναθροισις, δῆμος, σύνοδος, ἕλος ὁ ὄχλος, Ποιή. Πύθ. 8, 74. 10, 12. Ὀλ. 9, 143. 5, 28· 11, 40· 51· 79. πτ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ταὐτὸν ἄρα τῷ, λαός, δῆμος.

Στρατοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ. Ὁ τοῦ στρατοπέδου, ἢ τοῦ στρατοῦ φύλαξ, ἔφορος.

Στρατόω, ῶ. (στρατὸς)· τοῦτου εὑρηται μόνον τὸ ἀπ. γ. πληθ. πρίτπ. τοῦ μέσ. παρατ., στρατόωντο, ἐστρατοῦτο, ἀντὶ, ἐστρατεύοντο, ἐστρατοπέδευον. Ἰλ. Γ, 187. Δ, 378.

*Στρατηλάτης, ὁ, Ἑπιφ. παρὰ Ἀττ. 1Β, 15. καμπ. ὑποσημ. τοῦ Λατ. imperatorculus, ἀμφ.

Στρατωνίδης, ου, ὁ, Ῥωμ. ἀντὶ συστρατιώτης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 596. σχηματισθὲν κατὰ τὸ κύριον ὄνομα, Στράτων, ὡς πατρωνυμικὸν κῤῥ. σπανιεγχρίδης.

Στρεφείς, καὶ, στρεφῆναι, ἀόρ. ἀ. παθητικ. μετοχ. καὶ ἀπαρεμφ. τοῦ, στρέφω.

Στρέβλευμα, τὸ. (ὡσανεὶ παρὰ τὸ, στρεβλεύω), Στραβισμὸς, στρεβλότης (στραβωμάρα, ἡ στραβωμάδα), ἀχρειότης, παρὰ τοῖς Ο', πρβ. στρεβλός.

Στρέβλη, ἡ. Ἰδικὸν Ὀργανόν τι τιμωριῶν, βασανιστήριον, Ἐκκλησ. 31. ἔσεν τὸ, στρεβλώσεσθαι. 2) Θηλ. τοῦ στρεβλὸς, μηχανή τις διὰ τὴ γυρίζῃ τις, ἢ στρέφῃ ἐπ' αὐτὴν τι, ὕρα, τροχαλία, καρούλι, κύλινδρος, κοχλίας, πιεστήριον, Ἀριστοτέλ. Ζωϊ. πορ. 17. «Δυομένων τῶν στρεβλῶν καὶ κρουόντων ἀλλήλας τὰς στρέβλας καὶ τὸ ἅμαξιον,» ὡς τις παραβάλλει μετὰ τοῦτον τοῦ ὀργάνου τὴν κίνησιν τῶν περὶ τὰ ὀστᾶ συνδέσμων καὶ ἰνῶν. Λίτχιλ. Ἱκέτ. 450. «Γεγράφασται σκηνὴ στρεβλώσεως ναυτικαῖς, ἐνθα φαίνεται, ὅτι ἦν μηχανή τις, πρὸς τὸ συνάπτειν καὶ συσφίγγειν τὰς δοκοὺς τοῦ πλοίου ἐπιτηδεία. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Στρεβλαι ναυτικαὶ» διὰ τοῦ «Τὰ ξύλα τῶν νεῶν, ἐν οἷς διασφηνοῦνται γομφούμενα.» (ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀντὶ τοῦ, τιμωρίαι, βάσανοι.)

Στρεβλοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία). Διεστραμμένην καρδίαν ἔχων, στρεβλὸς κατὰ τὴν καρδίαν, παρὰ τοῖς Ο'.

Στρεβλόκερως, ὁ, ἡ (κέρας). Στρεβλὰ, στραβὰ κέρατα ἔχων, Κύντάλ.

Στρεβλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Στρεβλοὺς, στραβοὺς, πόδας ἔχων, στραβοπόδαρος, Γλωσσ. Φιλοξ.

*Στρεβλόῤῥην, ινος, ὁ, ἡ (ῥίς). Στραβομύτης, καμπυλομύτης.

Στρεβλὸς, ἡ, ὸν (στρέφω). Καμπύλος, κυρτὸς, σκολιὸς, περιστραμμένος, διεστραμμένος, λοξὸς· καὶ ὁ διεστραμμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁ στραβὰ βλέπων, ἀλλήθωρος, ταὐτὸν τῷ, στραβὸς, ὁ περιεστραμμένα τὰ ὄμματα ἔχων. Ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 234. «Στρεβλὴ ὄφρυς,» τὸ συνεσταλμένον, ῥυτίδωτὸν, συμμαζωμένον ὀφρύδιον. 2) λέγεται μετῳρκ. ἐπὶ χαρακτῆρος, ὁ σκολιὸς, διεστραμμένος τὴν γνώμην, μὴ εὐθὺς, ἀπατηλὸς, δόλιος· ἔσεν.

Στρεβλότης, ητος, ἡ. Κυρτότης, καμπυλότης, τὸ εἶναι τοῦ στρεβλοῦ, καὶ μετῳρ. ἀχρειότης, ταὐτὸν, τῷ, στρέβλευμα. Πλούταρχ. (Πότερα τῶν ζώων φρονιμ.) «Λέγουσι δ' οὐκ οὐκ εὐθεῖαν εἶναι τὴν ἀπὸ τῆς ὅλης κάθοδον, οὐδ' εὔπορον ἄλλῳ θηρίῳ διεξελθεῖν, ἀλλὰ καμπαῖς καὶ στρεβλότησι κεκλασμένας ὑποπορεύσεις.» ἔνθα τὸ, καμπή, καὶ στρεβλότης, ἀντίκεινται τῇ εὐθείᾳ κοιλάδι.

Στρεβλόχειλος, ὁ, ἡ (χεῖλος). Στρεβλὰ διεστραμμένα χείλη ἔχων, τραβοχείλης. 2) ἀνάποδος εἰς τὴν ὁμιλίαν, δόλιος ὁμιλῶν.

Στρεβλόω, ῶ. Μ. ὤσω (στρεβλὸς). Διὰ τῆς στρέβλης γυρίζω, στρύφω, στριφογυρίζω, συστρέφω, τεντόνω, π. χ. Ὅπλα ἄνοιστι ξυλίνοισι στρεβλοῦν,» γυρίζω τὰ παλαμάρια μὲ τὸν ἐργάτην, Ἡροδ. 7, 36. ἔτι δὲ, τεντόνω ταῖς κόρδαις ἑνὸς μουσικοῦ ὀργάνου μὲ τὰ γυριστήρια, Πλάτ. 2) στραβόνω, λοξόω, στραμβουλίζω, παραστρέφω ἢ διαστρέφω, κυρίως τὰ καὶ καταχρ. «Τὰς χεῖρας εἰς τοὐπίσω ἀστρεβλούμεθα.» Ἀλκίφρ. γ'. Ἐπιστ. 43., εἴχαμεν τὰς χεῖρας ἡμῶν εἰς τοὐπίσω δεδεμένας, ἐδέθημεν τὰ χέρια μας ὀπίσω· ἐξαιρ. ἐπὶ παλαιστῶν, οἱ ὁποῖοι διαστρέφουσι καὶ λιξοῦσι ταῖς ἀντιπάλαισταῖς των τὰ μέλη, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. πλ. 435. Παῤῥ. λιξοῦσθαι, διαστρέφεσθαι, ὅθεν «Στρεβλοῦμαι τοὺς ὀφθαλμούς,» ἀντὶ τοῦ λοξὰ βλέπω, ἀλληθωρῶ. 3) ἰδιαίτ. τεντόνω τινὰ ἐπάνω βασανιστηρίου διὰ νὰ μαρτυρήσῃ, ἐπὶ τῷ ὁποίῳ τότε ὅλα τὰ μέλη του τεντώνονται, στρεμβουλίζονται καὶ ἐκβιάζουσι ἀπὸ τὰς κλειθώσας των, ὅθεν, βασανίζω τινά, τυραννῶ· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ χειρόγρυου, «Στρεβλοῦν πόδα,» τὸν ἐξηρθρωμένον πόδα γυρίζω, καὶ στραμβουλίζω διὰ νὰ τὸν βάλω πάλιν εἰς τὸν τόπον του, Ἡροδ. 3, 129. — Παῤῥ. βασανίζομαι, εἶμαι τεντωμένος ἐπάνω εἰς τὸ βασανιστήριον, Ἀριστοφ. — Τῷ μέσ. μέλλοντι, στρεβλώσομαι, χρῆται ὁ Πλάτ. ὡς παῤῥ. μέλλ. ἔσεν

Στρεβλώσεις, εως, ἡ. Τὸ στρεβλοῦν, βασανίζειν· βάσανος, τιμωρία, τυραννισμὸς, Ἰωσήπ.

Στρεβλωτήρ, ῆρος, ὁ καὶ

*Στρεβλωτής, οῦ, ὁ (στρεβλόω, 3). Ὅς τις στρεβλοῖ, βασανίζει, τυραννεῖ, βασανιστὴς, καὶ = στρεβλωτήριον, Φιλοξ. Γλωσσ.

Στρεβλωτήριον, τό. Τὸ τιμωρητικὸν ὄργανον, βασανιστήριον, Ἰώσηπ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ, στρεβλωτήριος.

*Στρεβλωτήριος, ία, ιον (στρεβλωτήρ.) Στρεβλοῦν, βασανίζων τυραννῶν.

Στρέμμα, τὸ (στρέφω). Τὸ ἐστραμμένον, στρεφογυριστὸν, τὸ ἐπικαμπὲς, καμπύλον. 2) τὸ στραμπουλισμένον, καὶ ἡ παραστροφὴ μέλους. ἤτοι ἡ τοῦ ὄρθρου παράβασις, ὀστέου μετάστασις, ἐξάρθρωσις, (τὸ ἐκ τῆς κλειθώσεως ἔκβλημα τοῦ μέλους) στραμβούλισμα ἢ στραγγούλισμα. Δημοσθέν. 21 ἐπ' ὅτε, εἶδος Πλακουντίου ἢ πέμματος· ὡς τὸ παρὰ Γαλ. tourte ἢ gâteau. 3) ἢ στρογγύλη ὅλους σύλη, Φωτ. (Ἐντῇ συνηθείᾳ λέγεται καὶ ἡ κατὰ πρώτην φορὰν ἐσκαμμένη γῆ, καὶ μέτρον γῆς γεωργικόν.)

Στρεπταιγλος, ὁ, ἡ, (στρέφω, αἰγλη). Λάμψιν στρέφων, σπανθηροβολῶν (κατὰ τοὺς Διθυραμβοποιοὺς ἀσχημάτιστον κομψὸν ἐπίθ. τῆς ἀστραπῆς), Ἀριστοφ. Νεφ. 335. «Ὀρμὴ νεφελῶν στρεπταίγλη.»

Στρεπτήρ, ῆρος, ὁ (στρέφω) = στροφεύς, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 36. ποιητ.

Στρεπτίνδα, ἐπίῤῥ. (στρέφω). Εἶδος παιδιᾶς ξύλον ἢ ἄλλοτι, μὲ τὸ ὁποῖον τὰ παιδία ἐτῷ, παίζειν ἀστριφοι τὸ ἄλλο, ὡς ἡ καμάκα, Πολυδ. Θ'. 117. «Ἡ δὲ στρεπτίνδα, ὄστρακον ὀστράκῳ ἢ νομίσματι τῷ βληχήτι τὸ κείμενον ἀστρεφον.»

Στρεπτός, ἡ, ὸν ῥητ. ἐπίθ. τοῦ στρέφω. Ἠστραμμένος, πεπλεγμένος· στρεμμένος, στριφτὸς, στριμμένος. 2) πᾶν ὃ, τι στρέφεται, στρίφεται, ἢ δυνάμενον στραφῆναι, εὐμετάβολος, εὐμετάβλητος, εὐκολογύριττος, κυρίως καὶ καταχρηστικῶς, ὥσαν, «Γλῶσσα στρεπτή,» εὐλύγιστος, εὔστροφος, ταχεῖα, εὔστροφος, εὐκολος καὶ ταχεῖα εἰς τὸ ὁμιλεῖν, Ἰλ. Τ, 248. «Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι, πάντοῖοι,» ἔνθα ὁ Σχολ. εὐκίνητος, μεταβολὰς ἔχουσα. Ἰλ. Ο, 203. —στρεπταὶ μέν τοι φρένες ἐσθλῶν,» ὅηλ. εὐμετάτρεπτοι, εὐπειστοι εἰς τὸ ἀγαθὸν· εἰ ἐσθλοὶ μεταστρέφονται ἐπὶ τὰ ἐσθλὰ, ἐκ τῶν φαύλων δηλαδή, ὡς αἱ τῶν φαύλων πρὸς τὰ φαῦλα, κατὰ τὸν Σχολ. Ἰλ. Ι, 443. —στρεπτοὶ δέ τε καὶ ἐσθλοὶ αὐτοί,» εὐμετάτρεπτοι, εὐμετάβλητοι, οὕτω εἶναι ἑαυτοὺς ὡρτισμένοι· πρβ. Ἰλ. Ζ, 61. καὶ Κ, 45. Ὀδυσ. Γ, 145. Ἰλ. Β, 31. καὶ 495. Ἐν Ἰλ. Ε, 113. καὶ Φ, 31. «Χιτὼν στρεπτός,» ῥάκος ἐκ κρικωτῶν σιδήρων συμπεπλεγμένος· ἢ, κατὰ τὸν Ἀρίστροχον, λεπιδωτός, ἐκ συναρθρωμένου μετάλλου συντεθειμένος, ἁλυσιδωτός, πεπλεγμένος διὰ σιδηρῶν κρίκων· κατ' ἄλλους δὲ, ἴσος ἐστὶ τῷ, ὑποδύτης, καὶ, στολὶς, παρὰ Ξενοφῶντι, ὁ ἐπάνω, ὑφαντὸς, ἢ λινοῦς, πλεκτός. Ἐξαιρ. δὲ λέγεται «στρεπτὸς οὗ, ὅ,ῳ ἢ διὰ τῆς προσθήκης του, κύκλος,» ὡς παρὰ Διοδώρ. Σικ. ε'. 45. «Στρεπτὸς κύκλος,» κόσμος τις περιδέρειος ἁλυσιδωτός· ἢ, κόσμος ἐκ πολλῶν συνεστραμμένων καὶ κατὰ τάξιν συνδεδεμένων, καὶ συνηρμοσμένων μικρῶν περὶ τὸν λαιμὸν (γουρδίαι, Τουρκ.), ὅρμος ἐξ ἁλύσων, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ἡ. 2, «Στρεπτὸν περὶ τῇ σέρῃ,» καὶ ἐν β'. δ'. 5. «Στρεπτοὺς περιδεδεμένους,» ἤτοι προσπακούσται, τοὺς, κύκλους, ἢ περιδέρεια. Παρ' Ἡροδ. 3, 20. 9, 80. τοῦτο λέγεται «Στρεπτὸς περιαυχένιος.» «Τὸ στρεπτὸν,» ἁλυσίδες λαιμοῦ, κιτιρδάνια. Παρὰ Δημοσθ. περὶ Στεφ. φέρεται τὸ «Στρεπτοῦ,» ἀντὶ τοῦ, στρέμμα, ὅ ἐστιν, εἶδος πέμματος ἢ πλακοῦντος. «Μισθὸν λαμβάνων τούτων ἐστρεπτα, καὶ στρεπτοὺς, καὶ στεφάνους,» καὶ ἐνῶμα, καὶ ἐνῶμα καὶ τοὺς καλοὺς ἐσθίων στρεπτοὺς,» ὅ ἐστι ἐκ γ'. ἀναφέρει καὶ «Στρεπτέως ἄρτος,» ἀντὶ τοῦ, στρεπτός. «Ὁ δὲ στρεπτέως ἄρτος συναναλαμβάνεται γάλακτι ἐλίγω, καὶ προσβάλλεται πέπερι, γάλακτι καὶ ἐλαίου ὀλίγου· εἰδὸς μᾶζ, σπάρ.» Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Στρεπτὸν, φίλημά τι ποιόν.»

Στρεπτοφόρος, ὁ, ἡ (στρεπτὸς, ἐπὶ ἁλυσίδας λαιμοῦ, φέρω). Ἁλυσίδα λαιμοῦ, στρεπτὸν φορῶν, τορκουάτος, Ἡροδ. 8, 113. Σουΐδ. ἐν λ. Τορκουάτος. «Ἵππους ἐπὶ καρίῳ καταβάλλει τραύμασι, σκυλεύσας τε τὸν νεκρὸν, καὶ τὸν περὶ τὸν τράχηλον στρεπτὸν ἀειλόμενος, ὃς ἐπιχώριός ἐστι κόσμος κελτοῖς, αὐτὸς περιέθετο· καὶ ἀπὸ τούδε πρὸς τῶν πολιτῶν τουρκουάτος ἀπεκλήθη, ὅπερ ἂν εἴη στρεπτοφόρος,» torques γὰρ παρὰ Λατίνοις, ὁ περὶ τὸν τράχηλον στρεπτὸς κύκλος, ὁ περιδέρειος κόσμος.

Στραγγεόων, όνος, ἡ. Στενοχωρία, σύνος, ἄλγος, κακωσις, πάθημα· καὶ = στραγγουρία. ποιητ. ἐκ τοῦ

*Στρεύγομαι, ὡς παῤῥ. (στράγγω, στραγγίζω, στραγγεύομαι, σύγγεν. τῷ, στρέφω). Κυρίως, πιεζόμενος, κατὰ στάγόνα (ἀπὸ σταλαγματίαι καταπίπτω, σταλάζω, ὅθεν μεταφορ. κατ' ἄλλον ἀδυνατίζομαι, χάνω τὰς δυνάμεις μου, ἐξανελοῦμαι, τήκομαι, στραγγίζομαι καὶ οἷον κατὰ στράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπω, ὡς ἐν Ἰλ. Ο, 522. «Βέλτερον ἢ ἁπολέσσαι ἑνα χρόνον ἢ βιώναι, ἢ σῆδε στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηλοτήτι,» κατὰ στράγγα διαῤῥεῖν, τήκεσθαι· καὶ ἐν Ὀ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δυσ. Μ, 351. «Βούλομ'. ἁπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ δυμὸν ἀπολεῖσαι, ἢ σηπὲ στρεύγγεσθαι, ἐὼν ἐν νήτῳ ἐρήμῳ, κατὰ στράγγα, ὅ ἐστι κατ' ὀλίγον ὑποῤῥεῖν, κατ' ὀλίγον νὰ τήκωμαι, ὑ ἀποδάνω ἐπίνοι εἰς ἓν ἀρνησιπάτον· οὕτω καὶ ὑστρυγοῦμαι καμένοισιν, ἐξαντλοῦμαι ὑπὸ τῶν κόπων καὶ βασάνων, Ἀπολλ. Ῥ. 4, 385. 621. 1058. ἐξαιρ. λεμοκτοιῶ, θνήσκω ὑπὸ πείνης, Καλλιμ. Δήμ. 68. παρὰ Μεταγνωσ. ἂν γένοι, στενοχωροῦμαι, ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι, πάσχειν βάσκνον ἢ ἀνάγκην, Νικ. (καθὼς φαίνεται, τὸ ἐνεργ. στρενγῶ οὐχ εὑρηται· ὡσαύτως ἀμφ. ἐστὶ καὶ ἡ κατὰ μέσ. διάθ. κατά τινας τημησ. τοῦ, ἀναβάλλειν, ὀργοποιεῖν, ἀντὶ τοῦ, στραγγεύομαι.)

Στρεφεδίνεω, ῶ. Μ. ἤσω. (στρέφω, δίνεω), ποιητ. Γυρίζω τι ὡς δίνη, ὅπερ Πλθ. στριφογυρίζω ὡς δίνη ἢ εἰς δίνας περιστρέφομαι, Ἰλ. Π, 792. η — στρεφεδίνησεν δὲ τὸ ὅσσε, ἀντὶ, ἐστρεφεδινήθησαν, ἤτοι διεστράφησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοί, οἱονεὶ ἐστοπήθησαν, ἐσκοτοδινίασαν, ἐστριφογύρισαν τὰ ὄμματά του, ὃ γίνεται ὑπὸ σκοτοδίνης, ἢ εἰς καιρὸν θυμοῦ, μανίας καὶ φόβου, ὅτε καὶ εἰς περιφορὰν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ τὰ ὄμματα· ἢ χυδαία συνήθεια, γαυρλόνω καὶ γκαυρλόνω τὰ ὄμματα, λέγει. 2) ἀμεταβ. γυρίζω ἐμαυτόν κύκλῳ, γύρω γύρω, ὡς ἡ δίνη, ἢ ὡς ἡ φουρλα, Κυϊντ. Σμ. (λέγεται καὶ στροφοδινέω).

Στρέφος, εος, τὸ (στρέφω), ταὐτὸν τῷ, στρέμμα. — 2) ταὐτὸν τῷ, στέρφος, θέρμα, βύρσα, Ἡσύχ. ὅρα.

*Στρεφόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στερφόω· ἴδε στρέφωσις.

Στρέφω, Μ. ψω. Παρακ. ἔστροφα, Θεόγνητ. Συμπ. Ἀθην. 3, σελ. 104. Γ. Lob. Φρυνιχ. σελ. 578. Πλθ. παρακ. ἔστραμμαι. Παθ. ἀόρ. ἐστρέφθην, πολλαχ. παρ' Ὁμ. ὅστις ὅμως χρῆται μόνον τῇ μετοχ. στρεφθείς. Ἰων. καὶ Δωρ. ἀόρ. ἐστράφθην, Θεόκρ. 7, 138. τὸν ὁποῖον ὅμως τύπον οἱ Ἕλληνες ἀγνοοῦσι. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εὐχρηστότ. ὁ παθ. β. ἀόρ. ἐστρύφην, ὁ δὲ ἐνερ. στρέψασκον, ἀντὶ ἔστρεψκον, φέρεται ἐν Ἰλ. Σ, 542. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. παρατ. καὶ ἐξαιρ. ἀόρ. ἀόρ. καὶ τῷ παθ. ἐνεστ. παρακ. μέλλ. καὶ ἐξαιρ. ἀορ. α'. Ὁ ἐνεστ. στρέφω δὲν ἦτον, ὡς φαίνεται, ποτὲ ἐν χρήσει. — Σημαίνει δὲ, γυρίζω, ἐς τοὺ ἐναντίου μέρους, ἄλλο τινὶ ἄλλην διεύθυνσιν, ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, κάμπτω, τλίνω, λυγίζω, Ὀδ. Δ, 520. Κ, 528. ἐξαιρ. Ὁ ἵππος στρέφει, γυρίζω, διοικῶ τοὺς ἵππους κατ' ἄλλην διεύθυνσιν, τοὺς κάμνω νὰ γυρίσωσι πρὸς ἄλλο μέρος, Ἰλ. Θ, 168. Γ, 699. Υ, 488. Ψ, 328. Ὀδ. Ο, 205. β) γυρίζω τι, κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, κάμνω νὰ ἐπιστρέψῃ, ἢ γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀναποδογυρίζω. γ) διαστρέφω, κακογυρίζω, καὶ παρ' ἰατροῖς, στρεβλόω, στραμπουλίζω μέλους τι, ἢ στρίφω διὰ καλαίσθου πόνον, ὅθεν «στραφῆναι τὸν πόδα, ἐστραμπούλισε τὸ ποδάρι του. Ἡρόδ. 3, 129. «στρέφει με περὶ τὴν γαστέρα, ἔχω κοιλόπονον μὲ στροφους, κου'μπτα εἰς τὴν κοιλίαν, Ἀθην. 3. σελ. 123. πρβ. στρόφος, 4. καὶ ἐνταῦθεν, τινίζω ἢ στραμβουλίζω τὰ μέλη τοῦ σωματός τινος ἐπὶ τῷ βασανιστηρίῳ, βασανίζω, τυραννῶ, Πλάτ. πολ. α'. 4. «στρέφουσιν αὐτοὺ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσιν. δ) τροπ. «στρέφειν βουλὴν ἐν ἑαυτῷ, ἢ «στρέφειν τι φρενῶν, ἔχειν τι κατὰ νοῦν καὶ καταγίνεσθαι εἰς τοῦτο, Θεωρῶ αὐτὸ ἀπὸ ἄλλα τὰ μέρη καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ, ἔρχεσθαι εἰς ἑαυτόν, διανοεῖσθαι, Βασίλ. Ἐπιστ. πρὸς Κλήτ. καὶ γὰρ πως πόθη κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεψον, μήποτε ἀληθὲς ἐστὶ τὸ παρὰ τῶν πολλῶν θρυλλούμενον. ε) κλίνω, τείνω, στρίφω τὴν κλωστήν. «Λίνεος ἡ δουλὰς γίγνεται ὑπὸ μαζῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη. Δουκιαν. Ξενοφ. ἀναβ. δ', ζ', 10. «σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα. ζ) περιάγω, περιφέρω, φέρω ὁλόγυρα, γνωστὸν ποιῶ, Ἀρίσταιν. εἰς Ἐπίστ. β'. ἐ. 26. «Ὅταν τις στρέψῃ ἐπὶ στρατηγοῦ τὸν αὐτοῦ δοῦλον, ὅταν τις φέρῃ πρὸς τὸν στρατηγόν, ὃ ἐστιν ἐμπροσθεν τοῦ στρατηγοῦ τὸν δοῦλόν του, καὶ ἐλεύθερον κηρύξῃ αὐτόν· συνήθεια γὰρ ἦν παρὰ Ῥωμαίοις, ὅταν ἤθελον νὰ κηρύξωσιν ἐλεύθερον δοῦλόν τινά, ἐφερον αὐτὸν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ περιάγοντες, ἐγύριζον αὐτὸν πρὸς τὸν στρατηγὸν, ὅτε ἐγίνετο καὶ ἡ κήρυξις. η) ὡς τεχνικὸς ὅρος τῶν παλαιστῶν, πιάνω τὸν ἀντίπαλόν μου καὶ τὸν ῥίπτω ἀνάσκελα· ἔτι δὲ «Ἐρίδας στρέφειν, περιπλέκειν ἢ ἐμπλέκειν τὰς ἐριδας, Διόδωρ Πινδ. Νέμ. 4, 152. 2) οὐδέτ. τρέπομαι ἢ γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπαναχάμπτω, Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 3. «Θετταλοὶ στρέφονται βάδην ἀναχώρουν· ὡς καὶ ἐν Ἀναβ. 4, 3, 24. καὶ Ἀγησ. 2, 3. ὅτε καὶ προσπαίουσεται τὸ, ἑαυτούς· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Σ, 544. 548. ἔνθα ὅμως δύναταί τις νὰ ἀναπληρώσῃ ἐς στίχον 533. τὸ, ζευγεα, ὡς ἐν Ὀδ. Η, 518. τὸ, οἶκε.— Παθητ. ἡ μετ. στρέφομαι, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, κάμπτω, Ξενοφ. ἱπ. ξ'. 12. «Ἵππος εἰς τὰ δεξιὰ στρεφόμενος, «γυρίζων, κάμπτων· ὁ αὐτὸς· ὅθεν τὸ, «Ἵππον στροφήν. Μυρουπ. ξ'. γ'. 11. «Ἢν δέτις στρέψηται, ἂν στρίψῃ, γυρίσῃ τις κατὰ νώτου, πρὸς τὰ ὀπίσθεν, πρὸς τὸ ὀπίσω· ἢ ἐπιστροφὴ δὲ αὕτη καὶ ἐπάνοδος προσδιορίζεται ἀκριβέστερον διά τινος προθέσεως, ἐκ, ἢ, εἰς, ἐν ᾧ γυρίζω ἤτοι ἀπομακρύνομαι ἀπό τινος τόπου, ἢ πλησιάζω εἰς αὐτόν, π. χ. στρέφεσθαι ἐκ χώρης, Ἰλ. Σ, 513. Ξεν. Κ. Π. 3. «Στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ὄρυμα. βι στρέφομαι ἁπλῶς, γυρίζω, ἀλλάζω, ἀλλοιώνομαι, ἀλλάττω τὴν ἰδίαν γνώμην συχνάκις. δ) στρίφομαι, ὡς παρὰ Θεοφρ. λέγονται τὰ ξύλα, ἐν ταῖς ἐργατίκαις στροφαῖς· καὶ ἐντεῦθεν, προσπλέκομαί τινι, πιάνομαι ἀπό τι στροφογυρίζων τὸ ἀκατυλάμον π. χ. εἰς τὰ μαλλία τινός, ὡς ἐν Ὀδ. Ι, 435. «Κερκίν ὑφαντικὴν ἐμμελῶς στρεφθεῖς ὑφάνῃν. ε) γυρίζω ἢ κλωθογυρίζω ἓν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐνδιατρίβω, ἔχω ἐπιμέλειαν, διατρίβω, μένω ὀλίγον καιρόν, παρασφέρομαι, καὶ ἐπὶ πραγμάτων, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι, ἐς τινι ἢ περί τι, π. χ. Περὶ τὸ αὐτὸ γένος στρέφεται ἡ σοφιστικὴ καὶ διαλεκτικὴ τῇ σοφίᾳ· «Ἀριστοτ. Μεταφ. 8. ὡς τὸ Λατ. versari. ζ) μεταφρ. κλωθογυρίζω, μεταχειρίζομαι δόλους καὶ πανουργίας διά ν' ἀποφύγω τι, ἀτιμῶς, ὡς παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 236. «Τί δέτα ἔχων στρεφεις; διατί τὰ κλωθογυρίζεις, ἢ μετὰ αἰτ. ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 385. καὶ Εὐρ. Ἑκ. 750. «Τί ταῦτα στρέφεις; διατί τεκταίνεις, μεταχειρίζεσαι ταύτας τὰς πανουργίας; «Στροφὰς στρέφασθαι, λέγεται ἤτοι ἀπὸ ἀνθρώπου, ὅστις στενοχωρούμενος ὑπό τινος ἀνάγκης ἢ πόνου εὑρίσκεται εἰς ἀνησυχίαν, ἢ ζητῶν ν' ἀποφύγῃ τι, π. χ. τὴν κρίσιν, μεταχειρίζεται διαφόρους πανουργίας, ὡς παρὰ Πλάτ. πολιτ. 3. η) μετὰ γεν. «στρέφομαί τινός, Σοφοκλ. Αἰ. 1117. ἀντὶ τοῦ, ἐπιστρέφομαι, θηλ. στρέφω ἐμαυτὸν ἤτοι τοὺς στοχασμούς μου ἐπί τι, προσέχω, φροντίζω ποιοῦμαι, μέλει μοι· «— τοῦ δὲ σοῦ φόβου οὐκ ἂν στραφείην. Παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. «Κἂν σου στραφεὶς θυμὸς, εἰς τὸ πᾶν μάθοις, ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λήξειεν ἡ ὀργή, ἤθελε καταπαύσῃ ὁ θυμός σου ἂν τὸ ἐμάνθανες (κυρίως ἔστι τὸ, στρέφω, μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις μετὰ τοῦ, τρέπω, ὅθεν, στροφὴ, στρεβλὸς, στρόβος, στρομβέω.)

Στρέφωσις, εως, ἡ (στρεφόω). Κάλυψις ἀγγείου δέρματι γινομένη, Ἡσύχ. = στέρφωσις.

Στρέψασκον, ἐπ. ἀντὶ, ἔστρεψκον, ἀόρ. α'. τοῦ, στρέφω, Ἰλ. Σ, 542.

Στρεψαύχην, ενος, ὁ, ἡ (στρέφω, αὐχήν), Ἐστραμμένον τὸν αὐχένα ἔχων, στρεβλαύχην, Ἀθην. ια'. σελ. 484. ποιητ.

*Στρεψιάδης, ου, ὁ. Ὄνομα κύριον παρὰ Πινδ. πατρωνυμ. τοῦ Στρεψίας· παρὰ δὲ Ἀριστοφ. κωμ. αἰτιατικῶς εἰς τὸ, στρεψιάδεα, ἐπὶ ἀνδρώπου, ὅστις μὲ τὰς πανουργίας του γυρίζει πάντοτε ἄλλοσε μίαν ὑπόθεσιν· ἢ κλητ. Στρεψίαδες, κεῖται ἐν στ. 1208.

Στρεψίμαλλος, ὁ, ἡ (στρέφω, μαλλὸς) ποιητ. Συνεστραμμένον τὸν μαλλὸν ἔχων, οὐλόθριξ, (κατσαρομάλλης). «Οἷς στρεψίμαλλοι κόμαι. 2) μεταφορικῶς, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, δόλιος· ἴδε στρόφις.

*Στρεψίμελος, ὁ, ἡ (μέλος). Μεταβάλλων τοὺς τόνους, ὡς ὁ Εὐριπ. ὅστις μετέβαλε τὴν μελῳδίαν εἰς τοὺς χορούς, Σχολ. Ἀριστοφ. Πατρ. 787.

*Στρέψις, εως, ἡ (στρέφω). Τὸ στρέφειν, γυρίζειν, ἐν γένει, = στροφή, Ἡσύχ.

Στρεψοδικέω, ῶ. Μ. ήσω (στρέφω, δίκη), κωμ. λέξ. Τὴν δίκην, τὸ δίκαιον, τὴν κρίσιν στρέφω, τὴν δίκην διαστρέφω, Ἀριστοφ. Νεφ. 434. «Ἀλλ' ὅτ' ἐμαυτῷ στρεψοδικήσαι καὶ τοὺς χρηστοὺς ὀλισθεῖν, ὁ Σχολ. στρέψαι τὰς δίκας καὶ τοὺς δικαιοτάτ' ἐκφυγεῖν. Πολυδ. η. «Δικίοι δὲ καὶ τὸ στρεψοδικεῖν παρὰ τοῖς Κωμικοῖς, ἢ τὸ φυγοδικεῖν νομίζουσιν, ἢ τὸ ἀναστρέφοντα κατηγοροῦν· παίζει δὲ ὁ Κωμικὸς ἐντεῦθεν τὴν λέξιν ἐπάνω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ στρεψιάδου.

Στρεψοδικοπανουργία, ἡ (πανουργία), κωμ. Ἡ εἰς τὸ διαστρέφειν τὸ δίκαιον πανουργία, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1455.

Στρεψοδινέω, ταὐτὸν τῷ, στρεφεδινέω, ἀμφ.

Στρηνής, ές, ὁ, ἡ· καὶ στρηνίς, ἡ, ὁν. Αὐστηρὸς· τραχὺς· ἐκτενὴς· ὀξὺς· ἀκυτὸς· ἐξαιρ. ἐπὶ φωνῆς, διαπεραστικὸς, οἷς τὸ, τρηχὺς, ὀξὺς· ἐντεῦθεν ὁ Πολυδ. ἔχει· «στρηνόφωνος, ὁ τραχεῖαν φωνὴν ἔχων· παρ' Ἀπολλων. ἀργ. β'. 323. «στρηνὰς βρέμεν ἀκτήν, ὠκυτάτους. «Στρηνὲς φωνέουσα θάλασσα, Ἀντίπ. Θεσσ. καὶ Ῥωμαν. «στρηνὲς φθέγγεσθαι, ἐπὶ σάλπιγγος. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «στρηνὲς βοᾶνη, διὰ τοῦ, σκληρὸν, ὅ ἐστι, μὲ τραχεῖαν φωνήν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «στρηνύεται, στρηνᾷ· καὶ, «στρηνὲς, δύστοτον, σκληρὸν, ὀξὺ· καὶ στρηνὸς, σαφὲς, ἰσχυρὸν, τραχὺ, στυγνὸν, ὀξὺ, ἀνατεταμένον· ὁ δὲ Φώτ. «στρηνὸν, οἱ μὲν τὸ ὀξὺ καὶ ἀνατεταμένον, Νικόστρατος δὲ τὸ τραχὺ καὶ πρόσαντες τῇ ἀκοῇ φθόγμα. 2) ἐν γένει, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, θαῤῥαλέος, ἀνδρεῖος, τὸ Λατ. strenuus.

Στρηνιάω, ῶ. Μ. άσω (στρῆνος). Εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον ἰσχυρὸς, σφριγῶ· ἐξυβρίζω· ὑλακτῶ ἔξω τοῦ ἱπαμοῦ ἢ ἀγρίως, ὑβριστικῶς, ἀτάκτως καὶ ὑπερηφάνως· φέρεται ἐν τε τῇ παλαιᾷ καὶ νέᾳ Γραφῇ, καὶ παρὰ τῷ τοῦ Ἀριστοφ. Σχολιαστῇ (εἰς Πλοῦτ. 176.), ὅθεν, «κατασπρηνιάω τινός, Ν. Δ. ὑπερηφάνως φέρομαι κατά τινας. 2) σφόδρα χαίρω ἐπί τινι, Lob. Φρυνιχ. σελ. 381. Παρ' Ἀθηναίῳ (γ'. σελ. 100.) φέ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρεται ἐκ Σωφίλου καὶ τοῦ Διόνυσον, ἄνδρες, ἤδη στρηνιῶμεν, ἀντὶ τοῦ, γαυριάω, σκιρτῶ ὑπὸ χαρᾶς, εὐφραίνομαι, σιλληπορῶ, λίαν χαίρω ἐπί τι· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν γ'. σελ. 127. καὶ ἐν δ. ρμδ. »Ἐγὼ μὲν ὑμῖν ὡς ὁρᾶτε στρηνιῶ, ἐκ Σιληνοῦ.

*Στρηνός, ἡ, όν, = στρηνής, ὅπερ ὄρα.

Στρῆνος, ὁ, καὶ στρήνος, εος, τὸ (στρηνής). Ἰσχύς, σφοδρότης· ἐξαιρ. ὑπὲρ τὸ δέον ἰσχύς, ἤγουν ἀδηδεία, ὕβρις, ἡ ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, ἔπαρσις, ἡ ὑπερήφανος καὶ ἄτακτος ἢ ὑβριστικὴ ζωή. 2) μετὰ γεν. πόθος, ἄκρα ἔφεσις τινὸς πράγματος, ὡς παρὰ Λυκόφρ. 438. »στρῆνος μέρους, ἡ πρὸς θάνατον ἐπιθυμία. 3) χαρά ἐπί τινι, τὸ ὁποῖον ἐκδέχεται τις καὶ ἐλπίζει.

Στρηνόφωνος, ὁ, ἡ (στρηνής, φωνή). Τραχὺς, δυνατὸς τὴν φωνὴν· ἴδε ἐν τῷ, στρηνύς.

Στρηνύζω (στρηνυς). Τραχέως ἢ δυνατὰ κράζω, φωνάζω, βοῶ· κυρίως ἐπὶ τῆς φωνῆς, τῶν ἐλεφάντων. (γράφεται καὶ, στρυνύζω).

Στρεβλιλιγξ, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1034. »οὐδ' ἂν στριβλιλιγξα, οὐδὲ γρῦ καὶ ἐλάχιστόν σε μέρος μεταδίδωμι, λάξις κωμική, τὸ ἐλάχιστον καὶ παραμικρότατον σημαίνουσα· (ἴσως παρὰ τὸ στρίβος).

Στρίβος, ὁ. Ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ ὄρνεου· τὸ ὀτοτοῖ καὶ λεπτὸν κελάδημα, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1034. ἐὰν ἔμπροσθεν διαιρίνει τὸ, στρίβος, ἀπὸ τοῦ, λίγξ, τῆς ἱππικῆς φωνῆς ἑνὸς πτηνοῦ. (θεωρεῖται ὡς ἄμφ. σύνταττε δὲ προσφυῶς νὰ παρχχθῇ παρὰ τὸ, στρίζω, τρίζω.) πρβλ. στριγμός.

Στριγμός, ὁ, = τριγμός Ἀριστοτέλ. Ζῴ. Ἱστορ. δ'. ο.

Στρίγξ, γγός, ἡ (στρίζω, τρίζω). Εἶδος κόρακος νυκτιφοίτου, νυκτικόραξ, Λατ. strix. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· »στρίγλος, τὰ ἀντὶ τοῦ κέρατος, νυκτίφοιτον· καλεῖται δὲ καὶ Νυκτιβόα· οἱ δὲ Νυκτικόρακα. ἴσως ἔγραψε ποτέ »στρίγλος, τὸ ἐν τοῖς περατείοις νυκτίφοιτον ὄρνεον, διότι ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »στρίγλος, ἀντὶ φαρμακὸς, γόης· καὶ »στρίγλαι, γυναῖ φαρμακίς. 2) στίχος, σειρά, ἀρμάδι, ἀφ' οὗ τὸ Λατιν. striga.

*Στρίζω, ἤλησα, ἡ μηδαμοῦ ἐν χρήσει· ὑπέρξας ἄτερος τύπος. α) τοῦ στρίζω, ὄξω, στρίγξ, στριγμός, στρβος, τὸ Λατ. strideo. β) τοῦ, στράγγω, ὄξω τὸ Λατ. stringo.

Στριφνός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, στριφρός, στυβρὸς, στυλαρὸς. Πυκνὸς, σφιγκτὸς, στερεὸς Ἀναλεκτ. β'. σελ. 31ν. »Βολβὸς στριφνὸν. 2) συνεστραμμένος. 3) ἐκ τοῦ στερός, στερρός, στέριφος, στεριφνός, στριφνός, αὐτὶ τοῦ, σκληρός. (γράφεται καὶ, στρυφνός.) ὄξεν

Στρίφνος, ὁ. Παρὰ τοῖς Ο'. Ἰωβ. κ'. 18. ἰσχύς, δύναμις, ταῦρον, (χαλδ. Ἐβραϊστὶ), ὑπὸ τοῦ Σουίδα ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἰωβὸς σαρξ.

*Στριφνόω, ώτω (στριφνός). Στυφνὸν ποιῶ, Γρηγ. Θαυμ.

Στροβανέος, ὁ, ἡ. Ἡ τῷ στροβεῖν νικῶντα, Ἡσυχ.

Στροβανίσκος, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Τρίπους.

*Στροβελοβλέφαρος, ὁ, ἡ, = στροβιλοβλέφαρος.

*Στροβελοκομάω, ῶ. = στροβιλοκομῶ, Ἡσυχ. ἐκ τοῦ

Στροβελός, ἡ, όν, = στροβιλὸς, στράβαλος, στρεβλός. Σοβαρὸς, τρυφερὸς, σκολιὸς, καμπύλος, Ἡσυχ.

Στροβεύς, έως, ὁ (στροβέω). Παρὰ τῷ, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 365. ἐργαλεῖόν τι τοῦ γναφέως, κύλινδρος πρὸς τὸ στρέφειν καὶ περιάγειν τὰ γναφόμενα.

Στροβέω, ῶ. Μ. ήσω καὶ, στρομβέω, καὶ, στρομβόω (στρόβος). Περιέχω, περιστρέφω, στρόμβον, ἢ δίκην στρόμβου, εἰς σχῆμα κύκλου περιφέρω, στρεφογυρίζω, περιτριγυρίζω, συστρέφω, Ἀριστοφάν. Νεφ. καὶ Ἱππ. »Ἀλλ' ἐπιθὲ καὶ στρόβει, περίαγε καὶ στρέφε. βελτίστη εἰκόν. β'. 4. »Στρομβούσης αὐτὸν τῆς δίνης, περιαγούσης, περιφερούσης. Κεῖσθαι δὲ ὡς τὸ στρέφω, γυρίζω τι τριγύρω, καὶ μεταφορ. βιαίως, δυναστικῶς καὶ ὁρμητικῶς κινῶ, ταράττω, ἀνεχλῶ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »στροβεῖν, ἀπασείεσθαι, ἀποσοβεῖν ἑαυτὸν, ἀποδιώκειν, θορυβεῖν· καὶ »στροβεῖται, ταράττει, κινεῖ· καὶ »στροβῆσαι, συστρέψαι, ἐκφοβῆσαι· ὁ δὲ Φώτιος στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ, περιφοβεῖ, καταπλήττει· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. »Νόσος ἐστρόβησε τὴν Ῥώμην, τὴν Ἰταλίαν. ὄθεν

Στρόβηλος, ὁ, = στρόβιλος· καὶ

Στροβητός, ἡ, όν. Περιστρεμμένος, στρεφογυρισμένος ἢ, βιαίως κεκινημένος, Λουκιαν. Τραγ. 12. »Τροχῷ στροβητέον.

Στρόβιλα, ἡ. = στρόβιλος. Ὁ καρπὸς τῆς πίτυος, Φίλοξ Γλωσ.

Στροβιλέω, ῶ. Μ. ήσω. = στροβιλίζω.

Στροβιλεών, ῶνος, ὁ (στρόβιλος). Τόπος περιέκτικὸς στροβίλων.

Στροβίλη, ἡ. Μορτὸς (φιτίλι) ἐκ νημάτων πανίου συνεστραμμένων στρογγύλως καὶ μακρυλῶς, δίκην στροβίλου, Ἱππ.

Στροβιλίζω, Μ. ίσω. (στρόβιλος) ὡς τὸ, στροβέω, στρέφω. Συστρίφω, στρεφογυρίζω, Φίλ. Θωσσ. 6, 4. »Αὐχένα στροβιλίσαιμι, περιστρέψαι, στρεφογυρίσαι· ὡς καὶ τὸ, συστροβιλῆσαι, συστρέψαι, Ἴων παρ' Ἀθην. σελ. 213. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ἔχουσιν· »ἐνστροβιλέω, ἐνστρέφω· ἴδε καὶ ἐν τῷ, στρόμβιλον.

Στροβίλινος, ίνη, ινον. Ἐκ στροβίλου ἢ πίτυος ὤν, Διοσκορ.

Στροβίλιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ στρόβιλος. 2) μικρὰ πίτυς. 3) εἶδος ἀνωτίου ὡς στρόβιλος ἢ κωνοειδὴς κατεσκευασμένον, Πολυδ.

Στροβιλίτης οἶνος, ὁ διὰ κόκκων κουκουτζίων στροβίλων κατεσκευασμένος.

Στροβιλοβλέφαρος, ὁ, ἡ (στροβιλὸς, βλέφαρον) = ἑλικοβλέφαρος, Ὀρφ. Λιθ. 18, 31. διορθωθὲν ὑπὸ Ἑρμάνν· διὰ τὸ μέτρον στροβλοβλέφαρος, ἴτε ὄμμας στρόβιλος, ἐν τέλει.

Στροβιλοειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. στροβιλοειδῶς (εἶδος). Στρόβιλον εἶδος ἔχων, στροβίλῳ ὅμοιος, κωνοειδὴς Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 89.

Στροβιλοκομάω, ῶ. (στρόβιλος, κομῶ). Ἔχω κατσαρὰ μαλλιά.

Στρόβιλος, ὁ (σ ρόβος, στροβέω, στρέφω). Πᾶν τὸ γυρισμένον, περιεστραμμένον, στρεγγυλωμένον, ἢ περιστρεφόμενον, κύκλῳ περιερχόμενον, στρεφογυριζόμενον σῶμα· ἄρκ α) τροχὸς, ῥόμβος, βέμβηξ, φοῦρλα. β) ἡ τοῦ ἀνέμου βίαιος εἵλησις καὶ συστροφὴ, ἢ συστροφὴ ἀελλώδης, ἀνεμοστρόβιλος, καὶ δίνη ὑδατος. γ) εἶδος ὀρχήσεως, Πολυδ. δ. 14. δ) ἡ πίτυς, ἡ πεύκη, ἡ κοκκωναριά· καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς τε καὶ ὅλων τῶν τοιούτων στροβιλοφόρων φυτῶν, ἐξαιρ. κωκωνάριον, ὃ οἱ ἀρχαῖοι καὶ κόκκωνα ὠνόμαζον, Lob. Φρύνιχ. σελ. 397. ε) ὀνωτίων γυναικείων κωνοειδὲς, ὡς τὸ, κόννος (τὸ Ἰώτα ἔστι συνῃθ. μὲν μακρὸν, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 864. Ἴων. Ἀθην. σελ. 91. Ε. Λυκ. 506. Ἰακ. Ἀνθ. 2, 2. σελ. 126., ἐχρήσατο δὲ αὐτῷ ὁ Κριναγ. 6, 2. καὶ ὡς βραχεῖ.) ὄξεν

*Στροβιλός, ἡ, όν, ὡς τὸ, στροβελός, στράβαλος, στρεβλός. Ἐστραμμένος, στρογγυλευμένος· ἔτι δὲ κύκλῳ στρεφόμενος, γυριζόμενος.

*Στροβιλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Στροβίλους φέρων.

Στροβιλόω, ῶ. Περιστρίφω, στρεφογυρίζω, κύκλῳ περιφέρω, συστρέφω, σπειροειδὲς ποιῶ, ὡς τὸ, στρεβλόω, Πλούταρχ. ἀποφθ. »στροβιλοῦ τὴν γλῶσσαν, ὅπου χειρόγραφά τινα »στρεβλοῦε ἔχουσι.

Στροβιλώδης, εος, ὁ, ἡ· κατὰ συναλ. ᾶτι, στροβιλοειδής. Στρόβιλον εἶδος ἔχων, κωνοειδής, Πλούταρχ. εἰς Σύλ. 17.

Στρόβος, ὁ, καὶ, στροιβὸς, καὶ στρόμβος (στρέφω), = στρόφος, ποιητ. Τὸ κύκλῳ γυρίζειν, δίνη, στρόβιλος, ἡ βίαιος συστροφὴ· ἀελλα, λαῖλαψ, ἀνεμοστρόβιλος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 653. 2) ἀνώτατ, βέμβηξ, φοῦρλα, τούρτουλος.

Στρογγυλαίνω, ανῶ (στρογγύλος). Στρογγύλον ποιῶ.

Στρογγύλευμα, τὸ. Τὸ ἐστρογγυλευμένον σῶμα, σφαῖρα ἢ κύλινδρος, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ στρογγυλότης τοῦ σώματος· ἴδε τοῦ

Στρογγυλεύω, ταὐτὸν τῷ, στρογγυλαίνω.

Στρογγυλίας, ὁ, αὐτὶ τοῦ, στρογγύλος· ἴδε Στρόβιλος.

Στρογγυλίζω, ταὐτὸν τῷ, στρογγυλεύω, κυρίως καὶ μεταφορ. Λουκίας· ἴδε καὶ ἐν τῷ, στρογγύλος.

Στρογγύλλω, υλῶ (παρὰ τὸ, στρογγύλος, ὡς τὸ, στωμύλλω, παρὰ τὸ, στωμύλος). Στρογγύλον ποιῶ, στρογγυλεύω· »στρογγύλλεται γὰρ ἐν αὐτῷ τὸ στόμα, Διονύσ. Ἁλικ. συνῃθ. ὄθεν

*Στρόγγυλμα, ατος, τὸ, = στρογγύλευμα.

Στρογγυλόλυρος, ὁ, ἡ (λύρα). Στρογγύλην γλυφὴν ἔχων, στρογγύλως γεγλυμμένος, Μαθημ. παλ. σελ. 289.

Στρογγυλοέλικτος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω). Στρογγύλως ἢ κύκλῳ δεδινημένος, συνεστραμμένος, Ἀθην. γ'. σελ. 112.

Στρογγυλοειδής, ές, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. -ειδῶς (εἶδος). Στρογγύλος κατὰ τὸ εἶδος, στρογγύλον εἶδος ἔχων, στρογγυλός, Σχολ. Νικοφρ. 88. ἔνθα ἄλλοι »στροβιλοειδῶς, ἀναγινώσκουσι.

Στρογγυλόκαυλος, ὁ, ἡ (καυλὸς). Στρογγύλον καυλὸν ἔχων, Θεόφρ. Φυτ. ζ'. 4.

Στρογγυλόλοβος, ὁ, ἡ (λοβὸς). Στρογγύλον λοβὸν ἔχων.

Στρογγυλοναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὁ στρογγύλην ναῦν, ἤτοι ἐμπορικὴν πλέων, ὁ ναύτης ἐμπορικῶν καραβίων, Ἀριστοφάνης παρὰ Πολυβ. ζ'. 190.

Στρογγυλόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Στρογγύλην πλευρὰν ἔχων, ἢ στρογγύλος κατὰ τὴν πλευράν, Ἀθην. ζ'. σελ. 327.

Στρογγυλοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Στρογγύλον πρόσωπον ἔχων, Ἀριστοτέλ. ἐν Ἱστορ.

Στρογγύλος, ύλη, ύλον· καὶ ἐπίρ. στρογγύλως (στρέγγω). Σχῆμα κυκλικὸν ἔχων, στρογγυλὸς, κυλινδρικὸς, σφαιροειδὴς, περιφερὴς, συνεστραμμένος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. »Στρογγύλα πλοῖα, τὰ ἐμπορικὰ καὶ φορτηγικὰ, διότι τὰ πολεμικὰ ἦσαν μακρότερα, μυτερά, Σουφ. Ἑλλην. ἐ. α'. 18. »Οὐδὲν στρογγύλων πλοίων οὔτω καὶ Θουκυδ. β'. 97. »Νῆι στρογγύλῃ, ἤτοι Ἐμπορικῇ· »Στρογγύλον στόμα, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει καὶ προφέρει ὅλα κατὰ τρόπον ἐντελέστατον, ὅτι ὁ καὶ ὁ Ἀριστοφ. διομάζει τὸν Κυρικίδην, στρογγύλον στόμα, διὰ τὸ στωμύλον αὐτὸν εἶναι, ἄρα, ἐμφατικὸς, ἀγχίνους, ἀστεῖος, ἁπλοῦς, γλαφυρὸς, ἐκφραστικὸς, εὐτονος, κομψὸς, γοργὸς, τετραυσμένος· οὕτω λέγει καὶ Διονύσ. ὁ Ἁλικαρν. »Συστρέφειν καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα, ὅπερ ἄλλως »Στρογγύλως ἐκφέρειν εἶπεν, ὡς τις ἔτι καὶ τὴν καθαρὰν, σαφῆ καὶ ἀφελῆ ἑρμηνείαν »Στρογγύλην λέξιν εἶπε, τύχης ἀπ' ἀνατίας »Τὴν ὑπτίαν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ κεχυμένην. οὕτω καὶ Πλάτ. Φαίδρ. 23. „Ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀριθμῷ ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετορνευται." ὅθεν καὶ Διον. Ἀλ. περὶ τοῦ Δημοσθ. λέγει· „Στρογγύλοι ὡς ἀπὸ τόρνου περιᾴδοις." ὁ Πλούταρχ. συνεκφέρει· „Στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοις. Ὁ Σχολ. Ἑρμογ. ἔχει· „Ἔστι τοίνυν Στρογγύλον λόγος σύντομος ἐξ ἀντιθέσεως ἢ συγκρίσεως συμπλεκόμενος μετὰ ἀριμύτητος ἐλέγχων τὸν ἐναντίον· καὶ ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ „Στρογγύλον στόμα· καὶ „Στρογγύλος λόγος, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, βραχυλογίᾳ, ὀλίγα λέγει καὶ καλὰ ἢ σοφά· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἑρμηνεύει τὸ „Στρογγύλα ῥήματα, διὰ τοῦ, πιθανὰ, παθητικὰ· ἐπὶ ταύτης τῆς μεταφορ. σημασ. εὑρηται κατὰ πρῶτον ἡ λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 686. πρβλ. Schneid. Θεοφρ. Τ. Γ. σλ. 63. 3) στρογγυλός, ἤτοι γεμάτος, φουσκωμένος, ὡς ὁ Ἀπίων. λέγει· „Στρογγύλα ἱστία, τὰ πεπλησμένα πνεύματος ἀνέμου, τὰ γεμάτα καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κεκυρτωμένα παντὶ τοῦ πλοίου, ὅθεν. „Ἱστίοις στρογγύλοις, μὲ γεμάτα πανιά. Ὁ Ἱπποκράτ. „Στρογγύλην μάχην λέγει τὴν Σπαρτιατικήν· καὶ ὁ Θεόφραστ. „Στρογγύλα ξύλα, τὰ κυλινδροειδῆ, τὰ ὅτι ἀκατέργαστα καὶ τοῦ φλοιοῦ ἔχοντα. (Ἱστορ. Φυτ. δ. 6.) „Τῶν δὲ ξύλων τὰ μὲν, σχιστὰ, τὰ δὲ, πελεκητὰ, τὰ δὲ, στρογγύλα· στρογγύλα δὲ λέγει ὅτι τὰ ὅλως ἄψαυστα. Ἡ συνήθεια τὸ τοιοῦτον ξύλον, τόρνον, καὶ στόκον (σ), λέγει. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ, γογγύλοι, διὰ τοῦ, στρογγύλος· οὕτω καὶ Γαλην. τὸ παρ' Ἱπποκράτ. „Γογγύλιον, διὰ τοῦ, στρογγύλον". Ἐπίρ. στρογγύλως, Πλούταρχ. περὶ τοῦ Ἀκούειν. „Τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτετορνευται". Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. „Προστιθέντα τὰ διότι στρογγυλώτατα". Παρὰ δὲ Πλουτ. Συμπ. 14. „Στρογγύλως βιοῦσθαι, ζῆν στενῶς καὶ περιωρισμένως. Ἔστι δὲ κυρίως ὑποκορ. τοῦ, στρογγύς, ὡς τὸ μικκύλος, τοῦ Μικκύς· ἴδε ἐν τῷ, στρόγγυλος· ὅθεν

Στρογγυλότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ στρογγύλου, τὸ στρογγύλον σχῆμα.

Στρογγυλόω, ῶ (στρογγύλος), ταὐτὸν τῷ, στρογγύλλω. Παῦλ. Στρογγυλόομαι, οῦμαι, στρογγυλὸς γίνομαι.

Στρογγύλω, = στρογγύλλω.

Στρογγύλωμα, τὸ· ταὐτὸν τῷ, Στρογγύλισμα, ἑ. Βασίλ. ιγ'. „Στρογγύλωμα τῶν τριχῶν· καὶ

Στρογγύλωσις, ἡ (στρογγυλόω). Τὸ στρογγύλον εἶναι ἢ γίνεσθαι.

Στροιβάω, ῶ, ήσω, καὶ

*Στροιβέω, ήσω, = στροβέω, ἐκ τοῦ, στροιβὸς.

Στροίβηλος, ὁ. Ἔπαρμα, πρίσμα πληγῆς ἐν κεφαλῇ. Ἡσύχιος.

Στροιβὸς, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στρόβος, στρόμβος, Ἡσύχ.

Στρομβεῖον, καὶ, στρομβίον, τὸ, ὑποκοριστ. τοῦ, στρόμβος, Νίκανδρ. Θηρ. 628.

Στρομβέω, ῶ· Μ. ήσω (στρόμβος), = στροβέω, Φιλοστρ. Εἰκ. β'. 4. ὅθεν

Στρομβηδόν, ἐπίρ. Κατὰ τὸ τρόπον τοῦ στρόμβου, τοῦ κώνου δηλαδὴ ἢ τοῦ κοχλίου, κ. τ. λ. ἐν Ἀναίσθ. γ'. σελ. 235. „— αὐτὰρ Ἀχαιοὶ στρομβηδὸν κῆπον συγχύσαν ἐν πελάγεσσι, ὅμῳ. ὅπως σημαίνει τὴν ὑπὸ τοῦ λαίλαπος ἠτοι τοῦ ἀνεμοστρόβιλον δίκην στρεβλὴν γενομένην.

Στρόμβιλος, ὁ, ἀντὶ στρόβιλος, Σχολ. Παῦλ.

*Στρομβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στρόμβος.

Στρομβοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Εἶδος στρόμβου ἔχων.

Στρόμβος, ὁ (στρέφω), ὡς τὸ, στρόβος, στροιβὸς, στροφὸς, στρόβιλος. Τὸ συνεστραμμένον καὶ σπειροειδὲς ἢ ἑλικοειδὲς σῶμα, καθὼς π. χ. ἐστὶν τῶν κοχλιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ συνεστραμμένον, καὶ λήγει καὶ εἰς ὀξύ· ὅθεν α) τὸ ὄστρακον τῶν κοχλίων, ᾧ καὶ ἐχρώντο οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ σάλπιγγος, Σχολ. Νικ. ὁ Ἀριστοτέλ. (Ζωϊ. Ἱστρ. δ. 8'. 1.) καλεῖ στρόμβον, καὶ τὴν σπειροειδῆ ἐσωτερικὴν κατασκευὴν τοῦ ὠτὸς. β) ὁ τροχὸς, ὁ κύκλος, κῶνος, πυραμὶς, ὀβελίσκος, ἢ εἰς ὀξὺ λήγουσα στήλη. γ) ὁ βόμβος, ἢ φούρλα, Ἰλ. Ξ, 413. „Στρόμβον δ' ὡς ἔτρεσε βαθὺν, ἔνθα ὁ μὲν Σχολ. σημειοῖ· „Στρόμβον, τροχὸν, ῥόμβον περιφερῆ· λέγει δὲ τὸν καλούμενον βέμβικα· εἶκεν οὖν ῥόμβου ἐποίησεν αὐτὸν στρέφεσθαι, τροχῶς πλήξασα· ὁ δὲ Εὐστάθ. „Στρόμβον δὲ, τινὲς μὲν ἄτρακτον νοοῦσιν, ἀπὸ τοῦ στρεβλοῦσθαι καὶ διινούμενον περιφέρεσθαι· ἕτεροι δὲ τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ στρόβαν βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες· ἄλλοι τὸν ῥόμβον· τινὲς δὲ λίθον στρογγύλον α — ἢ μᾶλλον τὸν λίθον ὡς στρόμβου ἐπινήνεγκεν, ἢ εἶκεν στρόμβου κινῆσθαι καὶ περιστρέφεσθαι ἐποίησεν· ὡς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. Γ, 378. „Ἐπιδινήσας τρυφάλειαν βίψειεν, ὅ ἐστι, θέλων νὰ ῥίψῃ (τὸ χερμάδιον) τὸν λίθον, περιέστρεψεν αὐτὸν ὡς στρόμβον, καὶ οὕτω περιδινούμενον ἄφηκεν, ἔρριψεν αὐτὸν, ὡς γίνεται ὅταν λίθον καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου „Περιέῤῥαμε πάτῃσι, περιεδινεῖτο, περιεστρέφετο ἐν τῇ ῥίψει, ἐν τῷ ὑπάγειν· παραβάλλεται τῷ (ἐν Ἰλ. Λ, 147.) „Ὅλμον δ' ὡς ἄσσειε κυλινδέσθαι, ὅ ἐστιν, οὕτως ἐσσυμένως, μετὰ τοσαύτης δυνάμεως ἀπέκεψε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ αὐχένος, ὥστε ἐκυλίετο εἰς τοὔμπροσθεν. ὅ ἐστιν, κυλιόμενος ἐφέρετο, ἐκατακυλίετο, δίκην ὅλμου ἢ ὡς ὅλμος περιεστρέφετο, ὅτε τις σείει αὐτόν. Ἐντεῦθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ, „Στρόμβος (δ)ὴ ὁ περιφερὴς λίθος, καὶ ὁ ὅλμος· καὶ ῥῆμα, στομβίζω, διὰ τοῦ ὅλμου ἢ διὰ τοῦ στρόμβου πτίσσω, τρίβω. Ἐντεῦθεν καὶ στρόμπος, στρομβίλες, στομβιλικὸς, στρομβοῦλος, ὁ· καὶ στρομβοῦλα, ἡ, ἀντὶ τοῦ, στρογγύλος. στρογγυλίας, κ. τ. τ. — δ) ἡ ἄτρακτος, τὸ ἀτράκτι. ε) παρὰ Θεοκρίτ. Ε'. 25. ὁ κίχλος, ὁ καλάσσιος κοχλίας. ζ) ὁ κυκλοειδὴς κυρτὸς τῆς πίτυος, ἢ τῆς πεύκης, ὃς τις ἄλλως καὶ κῶνος λέγεται, Νικ. Θηρ. 884. ἡ) ἀνεμοστρόβιλος συνήθ. στροφαλιγξ, Αἰσχύλ. Προμ. 1084. „Στρόμβοι κονιν εἰλίσσουσινικ, ἀντὶ τοῦ, καταιγίδες, ἄελλαι, ἀνεμοστρόβιλοι· ὅθεν

Στρομβόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στροβέω. Συστρέφω, γυρίζω, περιστρέφω. 2) εἰς στρόμβον ἢ ὡς στρόμβον ποιῶ, Ἡσυχ.

Στρομβώδης, εος, ὁ, ἡ· κατὰ συναλ. ἀντὶ στρομβοειδὴς. Στρόμβου εἶδος ἔχων, στρομβιλώδης. Ὁ Ἀριστοτέλ. (Ζωϊ. Ἱστορ. δ'. 4.) καλεῖ στρομβώδη ζῶα, τοὺς κοχλίας, τὰ κεκαλλίκια, τοὺς κόχλους, τὰς πορφύρας καὶ τοὺς κήρυκας, ὅ ἐστι τὰ κοχλιοειδὲς ὄστρεον ἔχοντα.

Στρουθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ στρουθίς. Μικρὸς στρουθός.

Στρούθειος, εία, ειον (στρουθός). Ἐκ τοῦ στρουθοῦ ὤν, ἢ εἰς στρουθὸν ἀνήκων, ἁρμόζων, στρουθῶν ὅμοιος. 2) τὸ στρούθειον, = στρουθίον, 3.

*Στρουθιακός, ἡ, όν, = στρουθεῖος.

Στρουθιασμός, ὁ. Ἡ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφορὰ, Γλωσσ.

Στρουθίζω, ίσω. Ὡς στρουθὸς κράζω, φωνίζω, κελαδῶ, καὶ μεταφρ. φλυαρῶ, Ἡσυχ. 2) τῷ στρουθῷ λευκαίνω, τῷ (χάρτῃ) στρουθῷ καθαίρω. Διοσκορ. β'. 84. „Ἕρια ἀστρουθισμένα θερμῷ ὕδατι.

Στρουθίον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ στρουθὸς, Ἀθήν. 2) προσυπακ. ῥίζιον, Lanaria radix, εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα εὐχρηστος ἐστὶν εἰς τὸ πλύνειν καὶ λευκαίνειν τὰ ἔρια καὶ ὄθόνια, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ τοῦ Διννατου Saponaria καὶ gypsophila strathium, ἐπεὶ μόνον τῆς χρήτικος, Διοσκορ. β'. 193. „Στρουθίον γνώριμόν ἐστιν, ᾧ οἱ ἐριοπλύται χρῶνται πρὸς καθαρτὸν τῶν ἐρίων. 3) προσυπακ. μῆλον, ὅπερ ἔτι καὶ στρούθειον, καὶ στρούδιον, λέγεται, εἶδος κυδωνίου, Ἀθήν. γ'. σελ. 81. „Τὰ δὲ κυδώνια, ὡς ἑνία καὶ στρούθια λέγεται κοινῶς, ἁπάντων ἐστὶ τῶν μήλων αὐστηρώτερα, καὶ μάλιστα τὰ πεπονα, Διοσκορ. α'. 191. „Τὰ δὲ λεγόμενα Στρουθία καὶ μεγάλα ἤτοι ἔστιν ἐχρήσταα, Birnquitte, Γερμαν. τὰ εἶδος καὶ γένους ἀπίου ἔχοντα.

Στρούθιος, ία, ιον, = στρούθειος.

Στρουθίων, ωνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, στρουθοκάμηλος, Γρηγ. Ναζ.

Στρουθοκάμηλος, ὁ, καὶ ἡ (κάμηλος). Εἶδος ἀρπίου μεγάλου, ὁμοίου κατὰ τὸν λαιμὸν τῇ καμήλῳ.

Στρουθοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὑψαλὴν στρουθοῦ ἢ στρουθοκαμήλου ἔχων, ὅθεν, φοξὸς, τὴν κεφαλὴν, ὀξυκέφαλος, Πλούταρχ. περὶ πολυπραγμοσ.

Στρουθόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Στρουθοῦ πόδας ἔχων, ἤτοι μεγάλους, ἐχρείους, τρόπον τινὰ ὡς ὁ στρουθοκάμηλος, ἢ πολλὰ μικροὺς, ὡς τὸ στρουθίον, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 874. ἐκ τοῦ

Στρουθὸς, ὁ, καὶ, ἡ (Ἀττικῶς, στροῦθος, Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 877.). Πᾶν μικρὸν πτηνὸν, καὶ ἐξαιρέτως τὰ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κοινῶς σπουργίτης λεγομένου· καὶ ἑπομένως αὐτὸς ὁ σπουργίτης (Ζιαρζιάνιον)· ἔστι δὲ ταὐτὸ μικρὸν πετεινὸν, λευκόφαιον ἢ ψαρὸν κατὰ τὸ χρῶμα, τὸ ὁποῖον κάμνει τὴν φωλεάν αὐτοῦ εἰς τὰς τρύπας τῶν τοίχων, Ἰλ. Β'. 311. 317. 326. ἔνθα ἐχρήσατο τῷ θηλ. τὸ δὲ ἀρσ. ἔχει ὁ Ἡσιόδ. 1, 150. Ὁ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμ. 146. καλεῖ οὕτω καὶ τὸν ἀετὸν, » — φάσματα στρουθῶν. Ἔστι δὲ τὸ ὀρνεάριον τοῦτο ὀχευτικὸν καὶ πολύγονον, Ἀθήν. θ'. σελ. 391. „Καὶ οἱ στρουθοὶ δὲ εἰσὶν ὀχευτικοί· διὸ καὶ Τερψιχλῆς ἐμφαγόντας φησὶ στρουθῶν ἐπικαφορους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι· μήποτε οὖν καὶ ἡ Σαπφὼ ἀπὸ τῆς Ἱστορίας τὴν Ἀφροδίτην ἐπ' αὐτῶν φησὶν ὀχεύεσθαι, ἐ Γμν. εἰς Ἀφρόδ. „χρύσεον ἦλθες ἅρμ' ὑποζεύξασ, καλοὶ δέ σε ἄγον ὠκέες στρουθοί, πυκνὰ δινεύοντες πτερ' ἀπ' ὠράνῳκ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τό, στρουθὸς, διὰ τοῦ, καταφορὴς καὶ λάγνος. 2) ἡ Στρουθὼ, συνήθ. ἡ μεγάλη στρουθὸς, τὸ μεγάλον πτηνὸν, στρουθὸς, ὁ στρουθοκάμηλος· παῦλ. Ησιοδ. 4, 175. 192. „Στρουθοὶ καταγαιοι· παρὰ Μιτυληναίοις, καὶ, „στρουθοὶ χερσαῖοι, Wess. Ἡσιόδ. 4, 175. 192. Schneid. Ξεν. Ἀν. 1, 5, 2. λεγεται καὶ „Στρουθὸς, Ἀραβικὸς, Δρυοικεν. Ἄνευ δὲ τοῦ, μεγάλη, ἢ ἄλλης τινὸς προσθήκης, φέρεται παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 1106. Ὄρν. 874. 3) στρουθὸς, ἡ, τὸ αὐτὸ, ὅπερ ἄλλως, Στρουθίον, λέγεται, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. 3. 13. „Τὸ μὲν φύλλον ἔχουσα οἷον στρουθὸς, ᾧ τὰ θύσανα λευκαίνουσι· ὅθεν

Στρουθοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Στρουθοὺς, ἢ πτηνὰ τρώγων, ἀπ' αὐτῶν τρεφόμενος.

*Στρουθωτὸς, ἡ, όν, ὡσανεὶ παρὰ τὸ, στρόθω (στρουθὸς). Μὲ πτηνὰ, στρουθοὺς κεκεντημένος, ἐζωγραφισμένος, ὡς παρ' Ἀθηναίῳ β'. σελ. 48. „Στρουθωτὰ ἐλίγματα, τὰ μετὰ στρουθῶν ἐζωγραφισμένα ἢ κεντημένα, πεποικιλμένα.

Στροφαῖος, ὁ (στροφεύς). Ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, ὡσανεὶ παρὰ τὸ στροφεῖ τῆς θύρας ἱδρυμένος, θυρωρὸς, φύλαξ τῶν θυρῶν. 2) ἐπιθ. στροφαῖος, αἷα, αῖον, ἐκ τοῦ στροφὴ, ἀντὶ τοῦ, πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νοῦρχος, ἀπατηλός, εἰδὲς σαμπλίκιον καὶ στρέψειν λήγους, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1155.

Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ (στρέφω, στροφαλίζω). Κυκλοειδὴς κίνησις, στρόβος, γύρος, συστροφή, π. χ. στροφάλιγξ κονίης, συστροφὴ κονιερτοῦ, ἕλλα· ταὐτὸν τῷ, συστροφή. «Ἐν στροφαλίγγι κονίης,» ἐν στροφαλιζομένῃ κονίῃ, ἐν στριφογυριζομένῳ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κονιορτῷ· πρβλ. Ἰλ. Φ, 505 Ὀδ. Ω, 89. Παρ' Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 240. «Καπνοῖο στροφάλιγγες,» τὰ στριφογυρίσματα τοῦ καπνοῦ ὅτε εἰς ὕψος ἀνέρχεται, κλωβογύρισμα. 2) καμπύλωμα, καμπή, τύξευ· ἔτι δὲ ἡ τροχιά, ὁ κύκλος, ἡ περίοδος τῶν ἀστέρων, Ἄρατ. 3) πᾶν τὸ στρογγυλοειδὲς ἢ κυκλοειδὲς, π. χ. ὁ τυρός, ὡς παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 697. «Στροφάλιγξ γαλακτος ξηροῦ,» ἐπὶ τοῦ ὁ Σχολ. «Ἢν ἡμεῖς στροφαλίδα λέγομεν, οἱον τυροῦ τροχόν· «στρογγύλος τυρός, στρογγυλὸν τυρί 4) ἐκεῖνο, περὶ οὗ στρέφεταί τι, π. χ. ὁ ἐν τῇ ἀμάξῃ ἄξων, ἐν ᾧ οἱ τροχοὶ στρέφονται ὁ στροφεὺς τῆς θύρας, κ. τ. τ. (υν-)

Στροφαλίζω, Μ. ἰσω· κατ' ἐπέκτ. καὶ παραγ. τύπος τοῦ στρέφω, Ὀδυσ. Σ, 315. «Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε,» στρέφετε, στριφογυρίζετε, κλωβογυρίζετε, γνέθετε· ἄλλως

Στρόφαλος, ὁ. Ὁ βόμβυξ, ἡ γουρλὰ. 2) ὁ Νικήτ. Χρον. ἐ. 30. ἑ. 2. καὶ ς'. 1. καλεῖ οὕτω καὶ μέρος πολιορκητικῆς τινος μηχανῆς, ἴσως σκορπίσιον καὶ τὸ, στενόδινη, καὶ λύγος. Πιθανώς τὸ περιστρέφον μέρος αὐτῆς, ἡ κάμη, τὸ χειρόλι.

Στροφάς, άδος, ὁ, ἡ (στρέφω). Γυρίζων, κύκλῳ ἐλαύνων, περιαγόμενος, συστρεφόμενος, περιαγόμενος εἰς γύρον, περιτρέχων μίαν διωρισμένην ὁδὸν, τροχιάν, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀστέρων, Σοφοκλ. Τραχ. 131. «Ἄρκτου κελαυσος στροφὰς,» ἡ περὶ αὐτὴν κυκλικῶς διὰ παντὸς στρεφομένη οὐράνιος ἄρκτος. Ὀρφ. Ἀργ. 875. «Λελλα στροφάς,» ἡ περιστρεφομένη, ἀνεμοστρόβιλος. 2) ἔντομά τινα ἢ σκωλήκια τινές καλοῦνται, στροφάδες, παρὰ τὸ συνεχῶς στρέφεσθαι· οἱ ἐπιστέφοντες καὶ συνεχῶς κινούμενοι· ὡς καὶ ὁ Ἄρκτος ἐν σφὶγ. 1032. καλεῖ οὕτω τοὺς Γερμανούς, διότι ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸν τόπον, ὅθεν ἀπεχώρησαν. Διονυσ. ὁ Περιηγ. 594. λέγει «Οὐρανίησι. 3) αἱ στροφάδες, προσωπικὰ νῆσοι, σειρὰ τις νησίων παρὰ Ζακύνθῳ, περὶ τῶν ὁποίων κατ' ἀρχὰς ἀνόμιζον, ὅτι ἐκολύμβων καὶ ἔπλεον.

Στροφάω, ῶ· ἡμάρτ. ἀναγν. ἀντὶ στρωφάω, Ἰλ. Ι, 'Ηρόδ. 2, 85. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1235. καὶ ἐλλαχοῦ, Lob. Φρυνχ. σ. 585. Porc. Εὐρ. Μηδ. 664.

Στροφεῖον, τὸ (στρέφω). Ἐργαλεῖον, δι' οὗ περιστρέφουσίτι· καὶ εἰτεῦθεν ἐν τοῖς θεάτροις ἐλέγετο τὸ μέρος, ὅπου οἱ ἥρωες ἐξαίφνης παρίσταντο εἰς τοὺς θεατὰς, ἢ ἐγίνοντο ἀφαντοι· ἢ «Ὁ τοὺς ἥρωας ἔχει τοὺς εἰς τὸ θεῖον μετεστηκότας, ἢ τοὺς ἐν πελάγει ἢ πολέμῳ τελευτῶντας,» Πολυδ. δ'. 133. πιθανῶς οὗτοι παρίσταντο διὰ μηχανῆς τινος. 2) παρὰ Ξενοφ. κυνηγ. β'. 7. καὶ Πολυδ. ἑ. 4. τὸ ἐστραμμένον σχοινίον, ἤτοι τὸ κλωστόν· 3) παρὰ Λουκιαν. Πλοῖον ἢ εὐχ. 5., ξύλινός τις κύλινδρος, δι' οὗ περιστέφονται τὰ καλώδια, τὰ παράγγια, ἡγούμενα.

Στροφεύς, έως, ὁ (στρέφω) Ταὐτὸν τῷ, σκόνδυλος, Πολυδ. β'. 130. «Ὀνομάζονται δὲ οἱ σπόνδυλοι καὶ στροφεῖς, παρὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς σοῦ τραχήλου στροφὴν, καὶ στροφιγγες παρὰ μερεκράτει.» 2) ῥιζὶς τῆς θύρας, τὸ σπονδυλοειδὲς σιδήριον ἢ ξύλον ὃ συνέχει τὴν θύραν μὲ τὸν παραστάτην καὶ ἐφ' ᾧ στρέφεται ἡ θύρα κλειομένη ἢ ἀνοιγομένη, Λουκιαν. διάλογ. Ἑταῖρ. «Πεπραγμένον τὸν στροφέα, παρῃλλαγμένον δ' ὑφηγητή,» ἐξέβαλον (ἐκβαλα) τὴν θύραν ἢ ἀνοίκωσα τὴν θύραν ἀπὸ τὸν ῥιζέ. πρβλ. στρόφιγξ, 2.

Στροφέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, στρέφω, μεταθετ. καὶ ἀμετβ. 2) ἔχω κοψίματα (tormina) τῆς κοιλίας· περιστρέφομαι, στρεφογυρίζω. Ἀριστοφ. Εἰρ 175. «Στροφεῖτε πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλὸν,» στρόφον ἔχειν, πρβλ. στρόφος· ἐκ τοῦ

Στροφή, ῆς, ἡ (στρέφω). Τὸ στρέφειν ὧδε κἀκεῖσε, τὸ γυρίζειν ἀναπαλιν, σὺ κάμνεις νὰ στρίψῃς τις, τὸ στρεφογυρίζειν, τὸ στέφειν πλαγίως ἢ τὸ ἄνω κάτω, ἢ ἄλλως· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ χρόνου, Πλάτ. «Στροφαὶ ὡρῶν.» 2) ἐξαιρ. Ἐν τῇ δραματικῇ ποιητικῇ λέγεται στροφὴ τὸ χωρισμα τοῦ χοροῦ πρὸς τοὺς ἀκροατὰς, ἢ ἡ ᾠδὴ αὐτοῦ· ἐν γένει ἡ ἕνωσις πολλῶν στίχων εἰς ἓν μετρικὸν ὅλον, ὡς καὶ, Ἀντιστροφὴ, ἡ ἀντιπαπαρικομένη ᾠδή· Ἐπιμ. εἰς Ἀρ στροφάνους Νεφελ. «Καὶ ὅτε μὲν (ὁ χορὸς) εἰς τοὺς ὑποκριτὰς διελέγετο, εἰς τὴν σκηνὴν ἐώρα, ὅτε δὲ ἀπελθόντων τῶν ὑποκριτῶν καὶ τοὺς ἀναπαίστους διεξῆει, καὶ πρὸς τὸν δῆμον ἀποστρέφετο, τοῦτο ἐκαλεῖτο Στροφή· ὁμοίως δὲ ὁ Σχολιαστὴς περὶ τῆς ᾠδῆς αὐτοῦ λέγει· «Τοῦτο ᾠδὴ καὶ στροφὴ ὀνομάζεται διὰ τὸ στρέφειν ποιητὰς τὸν χορὸν, ἀπὸ τοῦ πρὸς τοὺς θεατὰς ὁρᾶν καὶ ᾄδειν, εἰς ἕτερον ἀφορῶντα μέρος· ἔστι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς θεοὺς ἡ ᾠδή. Παρὰ Πινδάρῳ λέγεται στροφὴ, ἡ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ἐπὶ τὸ δεξιὸν κίνησις τοῦ χοροῦ· ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν, Ἀντιστροφή. Ὅρα Ἐτυμολογ. μεγ. ἐν Λεξ. Προτιμίου· καὶ Σχολ. Ἡφαιστίωνος σελ. 94. 3) λέγεται στροφὴ, καὶ ὁ συμπεπλεγμένος καὶ σκολιὸς θολερὸς λόγος, δολιότης, πανουργία, μηχάνημα (διαβολικ.) καὶ μάλιστα κατὰ πληθ., Πλάτ. Πολ. γ'. «Ἰκανὸς πάσας στροφὰς στρέφεσθαι.»

Στροφιγγοειδής, ές, ὁ, ἡ, (εἶδος). Εἶδος στρόφιγγος ἔχων, ἐκ τοῦ εἴδους ἢ σχήματος στρόφιγγας. Ἐπίρρ. στροφιγγοειδῶς, Μαθηματ. παλ. σελ. 44. «Τὸ ἄκρον τοῦ ῥώστακος στροφιγγοειδῶς λεπτυνθὲν, ἐμβάλλεται εἰς τὴν ὀπήν.»

Στρόφιγξ, ιγγος, ἡ (στρέφω). Ταὐτὸν τῷ, στροφεὺς, σπόνδυλος. 2) πᾶς πασσαλίσκος, ἢ πᾶν ἔμβολον κωνοειδὲς, ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζομένων σώματι, περιστρέφεται, Εὐριπ. Φοίν. 1142. «Εὔπως στρόφιγξιν ἐνδοθεν κυκλούμεναι πόρπαρχ' ὑπ' αὐτὸν.» ἐξαιρ. ὁ ῥοῦς τῆς θύρας. 2) σύμπωμα, τὸ ὁποῖον ἐμβάλλομεν, ὅταν στυπόνωμεν σωλῆνά τινα, ἢ βίδα, ἐπιστόμιον, ἐμβολὶς (πύῤῥος, πυῤῥίον, τύλος, εἰ αὐ στυπόνωμεν τὸ στόμα τῆς κατέλλης), Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 450. «Λέγεται δὲ στρόφιγξ, καὶ αὖ πάλιν ἀνίσως, φοράν.» — ὁ Ἀριστοφάνης λέγει ἔτι καὶ «Στρόφιγγα γλώσσης,» τὸ εὔστροφον αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ στρέφειν καὶ πανουργεύεσθαι. Τινὲς λέγουσιν, ἀλλ' οὐχ ὑγιῶς, ὅτι τὸ, στροφεὺς καὶ στρόφιγξ, συνώνυμα εἶσι· ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Φυτ. Ἱστορ. ἑ. 7. διακρίνει ἀμφότερα καθαρῶς, τοὺς στρόφιγγας λέγων γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ σκληροτάτου ξύλου τοῦ λωτοῦ, τοῦ πύξου, καὶ τοῦ πρίνου· ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ στροφεὺς (ἑ. 8.) ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς πτελέας, λέγεται ἄρα κυρίως στροφεὺς, ὁ πασσαλίσκος ἢ τὸ ἔμβολον, ὃ ἐστὶ τὸ στηλοειδὲς μέρος, στρόφιγξ δὲ, ἡ ὀπὴ (ἢ δηλαδὴ) ἐν ᾗ ἐμβαίνει ὁ στροφεὺς καὶ οὕτω περιστρέφεται ἡ θύρα εἰς τὸ ἀνοίγειν καὶ κλείειν αὐτήν. Διὸ καὶ τοὺς στροφεῖς ταῖς θύραις πτελείνους ποιοῦσιν· ἀσπραβέστατον ἐστὶ τὸ τῆς πτελέας ξύλον.» (παρὰ Πλουτ. Ῥωμ. 23. φέρεται ἄρτον, ὁ στρόφιγξ, ὀρθότερον ἴσως.)

Στροφικός, ἡ, όν (στροφὴ). Ἀνήκων εἰς τὸ τράπειν, γυρίζειν, ἐξαιρ. ἐλίσσειν, στρεφικὰ τῶν σπερμάτων, μέρικα φυτὰ ἢ σπέρματα τὰ ὁποῖα, ἐν ᾧ ἀνθοῦσαν ἔτι, ἐπαρχονόντο, ἀνατρεπόμενα μὲ τὸ ἄροτρον, διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς κοπριὰ, διὰ νὰ κοπρίσωσι μὲ αὐτὰ τοὺς κήπους κ. τ. τ. 2) ἐκ τοῦ στροφὴ, σημ. 2. ἀνήκων ἢ συνεστραμμένος εἰς στροφήν.

Στρόφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στρόφος. Γυναικεῖος μικρὸς δεσμὸς, τὶς περὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐξαίρετος περὶ τὸ στῆθος, δι' οὗ περιέδεσαν καὶ προσυπέστελλον τοὺς μαστούς. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ «Στρογγύλη ζώνη.» ὁ δὲ Φώτ. διὰ τοῦ «Στρογγύλον ζωάριον.» Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 135. «Τὸ στρόφιον ἦδη λύομαι. Λέγεται ἴλλος καὶ στηθέδιον, ἢ, περιστέλλον χιτὼν γυναικῶν. 2) κεφαλοδέσμιον τῶν ἱερείων, ἢ καὶ ἱστοδουμαῖ τῷ, κίδαρις, καὶ μίτρα· ἔφορος δὲ τούτου εἷς στολισμῶν οἱ Ἱεροὶ, Πλούταρχ. εἰς Ἀρατ. 53. Ὁ Ἰώσηπος λέγει τοῦτο «Ζώνην ἐσσένως ὑφασμένην·» τὸ δὲ παρ' Ἄθην. 36. σελ. 543. περὶ τοῦ Παράσιτου ῥητὸν, «Ἐρίμῳ δὲ ὑπὸ τρυφῆς περφυρίδα καὶ στρόφιον λινοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,» ταὐτὸν ἐστὶ τῷ ἐν τῇ ἀνατολικῇ (οἰμαι) τουρκιστὶ λεγομένῳ σαρίκι καὶ ταρίκιον, ὅπερ ἐστὶ σπειροειδὴς δεσμὸς περὶ τὴν κεφαλήν.

Στρόφις, εως, ὁ (στρέφω) παρὰ Ῥωμ. Ὁ ἐπιστροφὸς, εὐσίνητος καὶ ἀγχίστροφος ἐν τοῖς πράγμασιν ἄνθρωπος, ὁ ἐστὶ, πανοῦργος, ἀπατηλὸς, δόλιος, Ἀριστοφάνης Νεφ. 431. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «Σικελιὸς, τοῦ ἀπλοῦ, πολυπλόκου.» Ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδυσ. Ν. σελ. 1561. ἔχει. «Στρεφίμαλλος ἄνθρωπος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ μὴ ἁπλοῦς, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν στρόφις, ὡς ἀπὸ ἐρίων δηλαδὴ ἐχόντων συστρεμμένους τοὺς μαλλοὺς, ὅ ἐστι ἐστραμμένους καὶ πολυπλόκους.» ὅθεν στρεφίμαλλος ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς περιπλαλοῦντας καὶ κακοσχόλως φράζοντας, λαβόντες τὸ σχῆμα ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένων μαλλοὺς ἐχόντων καὶ αὐτῶν δυσκόλων.»

Στροφὶς, ίδος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ στρόφις, ὁ στρόφων, Εὐρεπ. «Ἰμάντων στροφίδες.»

Στροφοδινέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, Στρεφοδινέω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 51.

Στροφολογία, ἡ (στρέφω, λέγω). Ἡ τῷ ὁμιλεῖν στροφὴ τῶν λόγων, ὅ ἐστι, λόγου συστροφὴ, πανουργία, ἀπάτη.

Στροφόομαι, οὶμαι, Μ. ὡτόμαι, παθ. (στρόφος). Στρόφον ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν, κόπτομαι ἀπὸ κοψίματα. Διοσκορίδ. (τὸ ἐνεργ. στροφόω οὐχ εὑρηται.)

Στρόφος, ὁ (στρέφω). Σχοινίον ἐστραμμένον, εἴτουν κλωστὸν, ἢ ἱμὰς τοιοῦτος, ὑφ' ὃν δέρεται καὶ βασανίζεται τις· λῶρος συνεστραμμένος ἢ ἱμὰς περιεστραμμένος, ὅ ἐστι ἐστραμμένον ἢ πεπλεγμένον λωρίον ἢ σχοινίον ἢ τοιοῦτον ἐκ δέρματος, ἢ ἐκ λίνου, ἢ ἐξ ἑνὸς σχοινίου, τριχίον, τριχιὰ, δεσμὶς, ζώνη, ἡνιάριον καὶ κάθε πλεκτὸν, πλέγμα, πλεξὶς στόβιλος τῶν τριχῶν, βόστρυχος. Ἐν Ὀδυσ. Ν, 438. καὶ Ρ, 198. «Ἦν δὲ (πέρη) στρόφος ἦεν ἀορτὴρ, σημαίνει τὸ θέμα, ἤτοι τὸ συνεστραμμένον σχοινίον ἢ λωρίον· ὡς καὶ ἐν Τιμ. εἰς Ἀπολ. 122. καὶ 128. «χρύσεοι στρόφοι, ὅπερ ἐν Ἰλ. Χ, 468. «Δετμητὰ καὶ ἐν Ὀδυσ. Μ, 51. «Πεῖραται εἶναι, ἤτοι λωρίον σημαῖνει, πρᾶγμά τι διὰ τελίγμα, σπάγγιον. Παρ' Ἡρόδ. 4. 60, σχοινίον ἢ κλωστὸν σφόρα. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμην. ἔτι τὸ «Στρόφος διὰ τοῦ. Τὰ λεπτὰ τριχίδια, καθὼς ἡ χ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φωνή «Στιξίμεθα» λέγει· ἴδε τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Στρόπους», τμῆμα χοιρείου κρέως μαστίγωσιν ἐπιτηδειον. Παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 876. ταὐτόν ἐστι τῷ, Στρόφιον, δεσμὸς ἢ κόσμος περὶ τὴν κεφαλήν. 2) ἡ τῆς γαστρὸς εὐθύνη, κόψιμον ἢ πόνος τῆς κοιλίας κατὰ τὸν ὀμφαλόν, κωλικὸς, termina, κατὰ τὸν Γαληνόν (ὅπου. εἰς ἄφορ. Ἱπ. δ'. 11.) «Οἱ στόμοι γίνονται διὰ τὸ σῆξιν ἰσχυράν, καὶ πνεῦμα ψυσᾶδες οὐκ ἔχον διέξοδον, ἀλλ' ἐν ταῖς τῶν ἐντέρων ἕλιξιν ἐναπειλημένον». Ἀριστοφ. Πλοῦτ. σ. 432. καὶ Θεσμ. 491. «Στρέφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα,» «μὰ κόπτει ἡ κοιλίαμου, τοψίματα ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν μου», 3) ὁ συμπεπλεγμένος καὶ δολερὸς λόγος. ἴδε

Στροφωδής, ές, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος στρόφῳ, στρόφου εἶδος ἔχων. Τὸ παρ' Ἱπποκράτ. «Οὖρα στροφώδεα,» «ἑρμηνεύουσι τινὲς διὰ τοῦ. «Οὖρα περιέχοντα στερεά τινα μόρια ἢ ὀρόμβους, τὰ ὁποῖα περιστρέφονται ἐν αὐτοῖς· ἀλλ' ἄλλοι ἀναγινώσκουσι «Τροφώδεα», ὃ καὶ ὀρθότερον δοκεῖ.

Στρόφωμα, ατος, τό, = στρόφιγξ, 2. ἴδε ὑποκορ. «Στροφωμάτιον, τό, Ἥρων πνευμ. σελ. 166. φέρεται συχνάκις καὶ παρ' Ἡλιοδώρ. περὶ Καταρτισμῶν.

*Στραφωμάτιον, τό, = τῷ προηγουμένῳ.

Στροφωτός, ἡ, ὀν (στροφόομαι). Συνέμπεσος στραφῆναι· ἢ στρεφόμενοι. 2) στρίφου εἶδος ἔχων, κοχλιοειδής.

(Στρόω), ἄχρ. πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγονται τινες χρόνοι τοῦ, στρώννυμι, στορέννυμι.

Στρύω, στρεψῶ, ἄτερος τύπος τοῦ παρ' Ἡροδότ. ἡ. 118. «Ἀιεμοι στρυμοῖαι, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ, Ἄνεμος, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 417. «Στρυμονίου βορέαο, ταὐτὸν τῷ, Θρᾴκιος, ὄνομα ἀνέμου, ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν Θρᾴκην ποταμοῦ Στρυμόνος πνέοντος, ὅς, τις ἦν σφοδρὸς καὶ χειμέριος βορέας.

Στρύμοξ, ακος, ὁ. Ξύλον μεμηχανημένον ἐν τοῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἕλλεψιν. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, στρυμόω, στρυμοτιῶ, ἀντὶ τοῦ Θλίβω, καὶ παραγωνίζω, καὶ, στρυμούρα, ἡ, ὁ στενὸς τόπος· καὶ ὁ παραγκωνισμός.

Στρυύζω. ἴδε Στρηνύζω.

Στρυφνός, ἡ, όν (στρύφω). Ὀξύς, θρυμὸς, τραχὺς (τζουχτός), ξυνός, στυπτικὴν γευσιν ἔχων, στυφός. Ὁ Ἄετιος ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ ὁ. βιβλίου περιγράφων τὰς ἰδιότητας τῆς τῶν χυμῶν ποιότητος, μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει. «Ὅταν τὸ πλησιάζον τῇ γλώττῃ σῶμα σφόδρα ξηραίνῃ καὶ συναγῇ καὶ τραχύνῃ μέχρις βάθους πλείονος αὐτὴν, στρυφνὸν ἅπαν τὸ τοιοῦτον ὀνομάζεται, ὅπερ ἐστὶν ὑπεταμένον αὐστηρόν.» 2) μεταφορ. ἄνθρωπος αὐστηρὸς, σκυθρωπὸς, μεταβρήκτης, σοβαρὸς, παρὰ (ὃν ἡ χυδαία συνήθεια, περιεργεύρισε, καὶ, ἀληθαρμάκιν λέγει), δύσκρης, δύσκολος, δυσάρεστος, χαλεπὸς, ἰδιότροπος, ὁ ἔχων πάντοτε τὰ ὀφρύματα κατεσταλμένα καὶ βλέπων μὲ τὸ λευκὸν τοῦ ὄμματος, Ἀριστοτέλ. προβλ. λά, 7. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 4. στρυφνὸς ὅπερ ὄρα, στερεὸς, σκληρὸς, Ἱερ. Φιλοστρ. Εἰκον. σ. 283. (κατὰ Δράκοντα σ. 83, 2. 119. τὸ ἴφυλον ἔστι φύσει μικρὸν, ὅπερ ἐπιβιβάζουσι καὶ διὰ τῆς ἓα τοῦ στύφω παραγωγῆς αὐτοῦ.) ἴδε

Στρυφνότης, ητος, ἡ. Ἡ στρυφνὴ ἢ στυφὴ, ξυνὴ, γεῦσις. Πλούταρχ. συμπόσ. προβλ. ἡ. 2) μεταφορ. τὸ στρυφνὸν ἦτοι αὐστηρὸν καὶ σκυθρωπὸν τῶν πολιτευομένων· τὸ στρυφνὸν τοῦ ἤθους· τὸ ὀξὺ καὶ ὑπεντικὸν ἢ δριμὺ τοῦ λόγου, Διον. Ἁλικ.

Στρυφόω, ῶ (στρυφνός). Στρυφνὸν ποιῶ· ἐν γένει, ταὐτὸν τῷ, Στύφω, Πλούταρχ. προβλ. συμ. δ. 6.

Στρύχνη, ἡ, καὶ, Στρύχνον, τό. καὶ Στρύχνος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, Γαλλ. morelle. Ὁ Διοσκορίδης ἐν δ'. 71, — 74. περιγράφει τέσσαρα εἴδη τούτου· τὸ πρῶτον λέγεται «Στρύχνος κηπαῖος,» solanum hortense, καὶ φέρει ἐδώδιμον καρπὸν εἰς εἶδος ῥαγῶν, τῶν ὁποίων τὴν οἰνώδη καὶ γλυκεῖαν γεῦσιν ὁ παρὰ Θεοκρίτῳ (εἰδ. ἰ. 37.) Ἡνκόλος παραβάλλει μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς ἐρωμένης του, «Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα,» «αὐτὶ τοῦ, στρύχνη, Δωρικ. ὅπου ὁ Ἡρῳκιος καὶ ὁ Βαλκεναίρος, τρύχνος, ἀναγινώσκουσι· ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ σχηματισμοῦ, στρύχνη, ἢ τρύχνη, οὐδεμίαν ἄλλην μαρτυρίαν ἔχομεν, εἰμὴ τὴν ῥῆσιν ταύτην, μετὰ τῆς τοῦ Σχολιαστοῦ ἑρμηνείας, ὅπερ λέγει. «Τρύχνα, ἡ Τρύχνος· τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται, ἤγουν, ἡ φωνήσου δὲ μαλακή, ἐοικὸς τρύχιο. Τρύχιος δὲ καὶ Τρύχνη, εἶδος λαχάνου, ἢ κοινῶς λεγομένη Ἀγριομελιττάνα, ἰκανῶς μαλακὸν· καὶ λέγεται στρύχνος· ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον τρύχνον εἶπεν· «λέγεται ἔτι παρ' ἡμῖν διαφόρως, καὶ μελιτσάνα, καὶ, μελιτσόνα, καὶ μελιξδόνα, ὁ καρπὸς τοῦ Δωναίου solanum melongena. Τὰ δεύτερον εἶδος τούτου καλεῖται ὑπὸ τοῦ Λινναίου Physalis alkikengi. Τὸ τρίτον εἶδος καλεῖται «Στρύχνος ὑπνωτικὸς» καὶ ὑπὸ Λιν. physalis somnifera, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 12. Τὸ τέταρτον καλεῖται, «Στρύχνος μανικὸς,» παρὰ δὲ Θεοφράστῳ (αὐτόθ.) καὶ, «Θρύονκα, καὶ ἐστιν ἡ τοῦ Δωναίου, αἰτοῦρα belladonna, ἢ ἄλλο τοῦτῳ συγγενὲς εἶδος, ἐν καὶ οἱ παλαιοὶ ὁμιλοῦσι περὶ τῆς φαρμακερᾶς μόνον τούτου ῥίζης, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ῥαγῶν. Παρὰ Σουΐδα καὶ Ἐτυμολογ. μέγ. εὑρίσκεται καὶ τις στρεψιὼς, ὅτι ἐλέγετο καὶ Ἡλιακὸς, στρύχνον δὲ σὺν τῷ σ οὐδαμοῦ εὕρομεν· ἀλλ' ἤδη καὶ ὁ Νίκανδρος ἐν Θηρ. 898. ἔχει, στρύχνον, τό, οὐδετέρως, ὡς καὶ ὁ Διοσκορίδης, ὅς τις ἔτι καὶ ἀρσενικῶς, στρύχνος, ὁ, τεύτῳ ἐχρήσατο. τὸ δὲ Ἡλ. Θεωρεῖται ὡς ἀμφ. ὄρ. καὶ τρυχνος.

Στρῶμα, ατος, τό (στρώννυμι). Πᾶν ὅ,τι στρώνεται κατὰ γῆς, ἢ τίθεται ὑπὸ κάτω καὶ ἐπάνω αὐτοῦ κεῖται ἡ καθηταίτις, ἄρα, στρωμνὴ, κοίτη, ἄχυρον, πεύκινον, σκέπασμα, Θέογν. 1193. (Αἰσχύλ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 7.) ἐπίταγμα, σκέπασμα τῶν ἵππων (σάγισμα, Ξενοφ. ἐξαιρέτως λέγονται «Στρώματα», τὰ παρὰ τῇ τραπέζῃ στρωννύμενα ἱμάτια, ἐφ' οἷς κατεκλίνοντο, ἤτοι ἐκάθηντο καὶ στρωγᾶν· καὶ τὰ δι' ὧν ἔστρωναν τὴν τραπεζαν ὁσονια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ποικίλα· καὶ ἐντεῦθεν. 2) καλοῦνται οὕτω καὶ βιβλία τινὰ, τὰ ὁποῖα περιέχουσι ποικίλην τινὰ καὶ σύμμικτον περιοχὴν, ὕλην. Ἡλίμης ὁ Ἀλεξανδρ. ἐν δ'. τῶν αὐτοῦ Στρωμάτεων λέγει περὶ τούτων. «Ἔστω δὲ ἡμῖν τὰ ὑπομνήματα ποικίλα, ὡς αὐτόπου τοὔνομα φησί, διεστρωμένα, ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλο συνεχῆ μετιόντα, καὶ ἕτερον μίγνυτα κατὰ τὸν εἰρμὸν τῶν λόγων μηνύοντα, ἐνδειενύμενα δέ ἄλλο τι· «καὶμικρὸν κατωτέρω. «Τῶν ὑπομνημάτων στρωματεῖς τὴν ἐπιτροφὴν καιρίαν ἔχειν, διὰ τὴν πολυμιγίαν, καὶ τῶν ζητουμένων τὴν παγκαρπίαν», „Melanges de litterature», Γαλλ. 3) ἰχθὺς τις πλατὺς καὶ ποικίλος, Ἀθήν. ζ'. „Ὅμοιος ἰχθὺς ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ ὁ προσαγορευόμενος στρωματεύς, ῥάβδους ἔχων ἐφ' ὅλου τοῦ σώματος τεταμένας χρυσιζούσας.“ ὁ ἰχθὺς οὗτος ἔστιν εἴδους ἀδιορίστου, ὁ Δανναῖος ὅμως ἐφύλαξε τὸ ὄνομα. 4) παρὰ Μεταγνστ. = στρωματόδεσμος, Lob. Φρυνιχ. σ. 401.

Στρωματίζω, Μ. ἴσω (στρῶμα). = στρώννυμι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. „Στωματίζειν, ἐπισάττειν ὄψῳ.“

Στρωματίτης, ου, ὁ. Συνιστάμενος εἰς στρώματα, ἢ μὲ τὰ ὁποῖα βοηθοῦσι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, π. χ. ὅρατος στρ., ῥαψενὲς, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ξυσοδόχος ἔβαζε τὰς τραπέζας καὶ τὰ τραπεζομάνδυλα.

Στρωματόδεσμον, τὸ καὶ, Στρωματόδεσμος, ὁ (δεσμός). Ἐλαιοῦ ἢ δερμάτινος θύλακος, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ στρώματα, καὶ συνετίθεντο αὐτὰ καὶ μετεκόμιζον, ὅπερ ἦν ἔργον τῶν δούλων, (σακίτζης, Τουρκ.), ὁ περιδεδεμένος φάκελλος τῶν στρωμάτων, Πλάτ. Θεαίτ. 84. „Ὅταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ διανοήματα, στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστόμινος συσκευάσαι.“ Ὁ Πολυδεύκ. ἐν ζ'. 19. ἔχει. „Ἄγγεῖα, εἰς ἃ κατετίθετο τὰς ἐσθῆτας - ἃ δὲ οἱ παλαιοὶ ἐμάτιον στρωματόδεσμα, ταῦθ' οἱ νεώτεροι στρωματεῖς ἔλεγον, ἐν οἷς (ὡς μὲν τὸ ὄνομα δηλοῖ) τὰ στρώματα ἀπετίθεντο.“ ὁ δὲ Φρυνιχος. „Στρωματεύς, ἀδόκιμον· στρωματόδεσμος, ἀρχαῖον καὶ δόκιμον· λέγα οὖν στρεσιωὺς καὶ σύδετερως.“ λέγεται δὲ „Στρωματόδεσμον σήπαι“, Ἀριστοτέλ. περὶ Θύραν. καὶ „Στρωματόδεσμον συσκευάζεσθαι“, παρὰ Πλάτ. καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Καίσ. „Συνδήσαι ἱμάτια.“ περὶ Ἠλεσπάτρας. „Εἰς στρωματόδεσμον ἐνδῦσα, προτείνει μαιρὰν ἑαυτήν. Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἱμάτια συνδήσας τὸν στρωματόδεσμον, εἰσκομίζει διὰ θυρῶν πρὸς τὸν Καίσαρα.“ Ὁ Θεόφραστος ἐν Φυτ. ἱστορ. δ'. 2. μνημονεύει „Στρωματεῖς τοὺς διεποικίλους“ ἐπὶ τῶν δακτυλίων· καὶ παρ' Ἀθηναίῳ ἐν ιβ'. σελ. 548. κεῖται τὸ, Στρωματεύς, ἀντὶ τοῦ, τραπεζομάνδυλος, ἢ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ ἐστρωμένη σθόνη. „Φιλοτιμίᾳ κρικωτὴ (κρίκους ἐζωγραφισμένους ἔχουσα, ἢ κρικωτὴ) ὥσπερ στρωματεὺς αὐτὰ λέγει, ἐφ' ἧς κατακείσθαι κάδους τε χαλκοῦς καὶ ποττήρια ἄλλα.“ ἴδε Στρωματεύς, ὁ Ξενοφῶν ἐν ἀναβ. ε. δ'. 13. καλεῖ „Στρωματέας“ καὶ τοὺς λαοὺς θύλακοι (σάκιες, σακκίον ἢ Τουρκ. χουρδὶ, χαρόριον, τζουβάλιον). „Κτησίπκους δὲ ἐνεδεύκεσαν (οἱ Μοσύνοικοι) ὑπὲρ γονάτων, πάχος ὡς λινοῦ στρωματοδέσμου.“

*Στρωματόδεσμος, ὁ, = τῷ στρωματόδεσμον.

Στρωματοθήκη, ἡ (θήκη). Ταὐτὸν τῷ, στρωματόδεσμον. Θήκη ἢ θύλακος, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ στρώματα, (γεύκη γιουτ. Τουρκ.) — 2) παρὰ Νικήτ. Χρον. ἰ. β'. ἀντὶ τοῦ, ἐπίσαγμα, ἢ σάγμα, σαγμάριον.

Στρωματοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τῶν στρωμάτων φύλαξ· ὁ τὴν ἐπιστασίαν ἐπάνω εἰς τὰ στρώματα, καὶ εἰς τὰ τῇ τραπέζῃ ἀνήκοντα ἔχων, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξανδρ.

Στρωμνή, ἡ. Στρῶμα, κλίνη, λέχος, κοίτη, Ξενοφ. συμπ. δ'. 38 καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐπίβλημα, σκέπασμα, (ἴδε ἐν τῷ, Στρωτὴς). Ἀπομν. β'. ἀ. 30. λέγεται δὲ κυρίως στρωμνὴ καὶ στρῶμα, τὰ ἐν τῇ κλίνῃ ἔπιπλα, τότε ὑποκείτω

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τάβματα, καὶ τὰ ἐπικαλύμματα, οἷον ὁ σελ-τές, τὸ μαδράτσον, καὶ τὸ ἐφάπλωμα. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἔτι, παν ὅτι στρώνεται, καὶ ἐξαπλοῦται ἐπάνω τινός, οἷον τάπης, τραπεζομάνδυλον, κ. τ. τ. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Κώδικι ἐν τάυ

Στρώγνυμι, ἡ, στρωνύω. Μ. στρώσω, κατὰ μεταθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ, στερνυμι, στερνύω, σχηματισθέν, ὅπερ ἴσον· Ἁπλόω τι κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ κλίτης τι κ. τ. λ. στρώνω· κάμνω τι ἐπίπεδον, ἴσιον ἐξομαλίζω· καλύπτω, σκεπάζω, ἐπιτίθημι, ἐπιβάλλω, καπλατίζω· Ἡρόδοτ. ζ. 193. «Ὡς ἐπαύσατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κῦμα ἐστρώτο, κατέπαυσαν, ἐστρωσαν τὰ κύματα, ὁμαλὰ ἐγένετο· Ξενοφ. Κυρουπ. η. βʹ. 5. «Αὐτὸς κλίνην στρώσους, καὶ τὴν στράπεζαν κοσμεῖν· (ὁ Ὅμ. χρῆται ἐκ τούτου τοῦ τύπου μόνον τῷ γ. προσπ. τοῦ παθ. ὑπερσυντ. ἐστρωτο. Ἰλ. Ι, 155. καὶ τῷ μετοχ. παρακ. ἐστρωμένον, Τμν. Ἀφροδ. 159).

*Στρωνύω, ὁ, = λατρ. κυρίως = εὐαίζω, ἴσως κάθηται ἐν τῇ φωλεᾷτου.

Στρώσις, εως, ἡ (στρώνυμι). Τὸ στρώσειν, σκεπάζειν, ἐπιτίθεναι, ἐπιβάλλειν, καπλατίζειν· στρώσιμον. «Στρώσεις ὁδῶν».

Στρωτήρ, ῆρος, ὁ (στρώνυμι), ταὐτὸν τῷ, στρώτης· 2) Ἔλεγον ἔτι «Στρωτῆρας» τὰ μικρὰ δοκάρια, τὰ ἐπάνω τῶν δοκῶν ἐγκαρσίως τιθέμενα, καὶ ὅπερ πούτατε, ἐν τῷ σωρεύω κείμενος καὶ πρὸς τὰ ἄνω βλέπων, μεταχειρίσασι καὶ ἀνιόντες ὁ Θεόφραστος περὶτινος μύσου λέγει· «Ὅταν μὴ δύνηται τις τοὺς στρωτῆρας ἢ τὰς δοκοὺς ἀριθμεῖν» τοιουτοτρόπως ἐρωτᾷσι καὶ παρ' Ἀριστοφάν. «Πόσους ἔχει στρωτῆρας οὗτος οὐτωσί; εἰπὲ δ' ἄν «Στρωτῆρα» ἢ παρ' ἡμῖν «Τέμπλα (ἢ Πατηρόν)» λεγόμενος· 3) λέγεται ἔτι «Στρωτῆρες, καὶ τὰ πέταυρα, ὧν κεῖται αἱ πλάνες, ἢ αἱ κεραμίδες, ἢ πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὀρόφωσιν πεποιημένον, ὃ ἐστὶν, αἱ μικραὶ δοκίδες (τὰ στημονόρια), αἱ ἐπάνω τῶν μεγάλων δοκῶν κείμεναι, ἐφ' ὧν καὶ αἱ πλάκες, ἢ αἱ κεραμίδες τῆς ὀροφώσεως κεῖνται, Φίλων πολιορκ. σελ. 78. ἀνὰ ἄν ὁ Δρβίν. ἐν Ἐπιστολ. 1692. ἔτι καὶ τὸ, κάμαξ, καὶ, χέραξ, ὡς συνώνυμα μεταχειρίζεται· «Ἡφ' ἡσθὴ στρωτῆρσι δέομαι, κάμαξι δ' ἂν ἡ χάραξι ἄλλος εἶπε σοφιστής».

*Στρωτηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στρωτήρ.

Στρώτης, ου, ὁ (στρώνυμι), ταὐτὸν τῷ, στρωτήρ. Ὁ τὰς στρωμνὰς εὐθετῶν· ἴσως στρώνων, βάλλει, ἁπλοῖ κατὰ γῆς ἢ ἐπίτιθες· ἐξαιρέτως, ὅστις στρώνει ἢ βάλλει τὰ στρώματα παρὰ τῇ τραπέζῃ, ἢ στρώνει τὰ στρώματα εἰς τὴν κλίνην, Πλούταρχ. εἰς Πελοπ. 30. «Οὐ γὰρ μόνον χρυσίον, οὐδ' ἀργύρεον ἔλαβεν (ὁ Τιμαγόρας ἐκ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν), ἀλλὰ καὶ κλίνην πολυτελῆ, καὶ στρώτας θεραπεύτας, ὡς τῶν Ἑλλήνων οὐκ ἐπιστημόνως· (Καθ' Ὅμηρον ἐν Ἰλ. Ι, 655. οἱ τῶν Ἡρώων λ στρωμναὶ ἦσαν ἐντελέστατοι· «– στόρεσαν εὐκὲς, ὡς ἐτέλευσα, κῶδέα, ῥῆγές τε, λιπτότ' λεπτὸν ἄκμον.«) Ἀθήν. βʹ. σελ. 48. «Ὅμηρος δὲ ὁ ἀκμαιότατος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατ' ὤτερα λίτα εἶναι φάσκει, ἤτοι λευκὰ, καὶ μ'' βεβαμμένα ἢ πεποικιλμένα· τὰ δὲ περιστρῶμ τε, ῥήγεα, καλὰ, πορφύρεα· κ ἰ πρῶτοι δὲ Πέρσαι, ὡς ψησιν Ἡρακλείδης, καὶ τοὺς λεγομένους στρώτας ἐφεῦρον, ἵνα κόσμον ἔχωσι ἢ στρῶσει καὶ ἀνάπαυσιν. Εὐστάθ. Ὀδ. γʹ. σελ. 1471. «Χλιαίνεται δὲ φασιν ἢ τῶν στρωμάτων σύνδεσις περιβολῇ καὶ ὑποβολῇ, ἤγουν τοῖς ὑποστρώμασιν, ἃ ὑποβάλλονται, καὶ τοῖς ἐπιτιθεμένοις σκεπάσμασιν.«

Στρωτός, ἡ, ὀν. (στρώνυμι) Ἐστρωμένος, ἐξαπλωμένος, ἢ ἐν τῷ στρώματι ἐστιεπασμένος, κεκαλυμμένος, ὑποβεβλημένος· ἐν τῇ κοίτῃ, κλίνῃ ἢ εἰς τὸ στρῶμα κείμενος, Ἡσιοδ. Θεογν. 798. «κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδος στρατοῖς ἐν λεχέεσσιν, εἰς τὸ ἐστρωμένον λέχος. Λατ. stratus.

Στρωφάω, ῶ. ποιητ. καὶ Ἰων. ἕτερος τύπος τοῦ στρέφω, ὡς τὸ τρωπάω, ἀντὶ τρέπω. Στρίφω, γυρίζω, Ἰλ. Ζ, 308. καὶ, 53. «Ἠλάκατα στρωφῶσαι, στρέφουσα, γυρίζουσα, δηλ. γνέθουσα, Παθ. στρωφᾶσθαι, γυρίζω που, Ἰλ. Ι, 463. Μ, 557. Τ, 422. Τμν. Δήμ. 48. Ἡσ. Ἔ. 530. Ἡρόδ. 2, 85. 2) οὐδετ. στρωφᾶν αὐτὶ στρωφᾶσθαι, Ὀππιαν. Ῥ. 3, 893. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, «Στρωφᾶν, νοεῖσθαι, κλώθειν, περιστρέφειν· καὶ, Στρωφῶντο, περιβλέποντο, ἐστρέφοντο· καὶ, Στρωφᾶται, περιστρέφεται».

*Στρῶβανά, συγκ. στυμνὰ, ὡς τὰ, σβανὰ, καὶ συγκ. σεμνὰ, ἡ, στυγνὰ καὶ συγκ. στυγνὰ, Ἡσυχ.

Στυγερός, ἡ, ὀν (στυγέω), ταὐτὸν τῷ συνών. στυγνός, Αἰσχίν. ῥητ. σελ. 21. «Ἡ πρᾶξις στυγερὰ, μέλαινα, ζοφερὰ, φρικτὴ τύχη.

Στυγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (στυγέω, ἀνὴρ) ποιητ. Ὁ μισῶν καὶ ἀποστρεφόμενος τοὺς ἄνδρας ἢ τὸ ἀνδρικὸν γένος, Αἰσχύλ. Προμ. 722. «Ἀμαζόνων στρατὸν στυγάνορα», διότι αὗται ἐμίσουν τοὺς ἄνδρας.

Στύγιξ, ανος, ὁ (στυγέω). ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ Ἀθηναίος στρατηγὸς Εὐκράτης, αἰτὶ τοῦ, στυγερὸς, ἢ στυγητὸς, διὰ τὸ στυγεῖσθαι, ὁ ἐστὶ μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὡς Δωροθέος καὶ προδότης, Εὐστάθ. ἐν Ὀδισσ. ξʹ. σελ. 1750. ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Ἱππ. 129. πρέπει νὰ λέγηται, Στύνιξ, ὅπερ ὄρκ.

Στυγερός, ά, όν, καὶ ἐπίρ. ῶς. (στυγέω)· μισητός, βδελυκτός, στικαμερός, ὄβελ καὶ, ἐπίφοβος, φρικτός, φοβερός, ἐκπληκτικός, χαλεπός, ἀποτρόπαιος, πολλκ. παρ' Ὁμήρ. (Ἰλ. Γ, 404. Ε. 47. 672. Ι, 454. Σ, 209. Ὀδυσ. Ε, 376. «Δαίμων, Ἐρινύς, φόβος, σκότος, θάνατος, πόλεμος, Ἄρης στυγερός.« καὶ Ἡσιόδ. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων. «Ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, στεγανός, κατηφὴς, λυπημένος, τεθλιμμένος κατὰ τὴν ψυχὴν, ἢ ὁ στυγνῶν ποιῶν τινὲ, στυγνοποιὸς, θλίβων, πικραίνων, Ἰλ. Χ, 484. Ὀδυσ. Κ, 276. Γ, 8. Σ, 272. «Πένθος, κλαυθμὸς, γάμος στυγερός.« ἐν γένει, δυστυχὴς, ἐπίτε ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, Αἰσχ. Περσ. 912. Ἐπτὰ 341. Εὐρ. 308. Ἑρμ. Σοφ. Φιλ. 166. Μετὰ δὲ σύστ. ἐχθρικὸς, δυσμενὴς πρός τινα, Ἰλ. Ξ, 158. «στυγερὸς δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ, ἐθύμαινε, θυμῷ μένος ἦν κατ' αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ. ὅθεν

Στυγερότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, τὸ ἰδίωμα, ἡ ποιότης τοῦ στυγεροῦ, ἄμφ.

Στυγερώπης, ες, ὁ, ἡ (ὤψ). Κατηφὴς, μισητὸς, φρικτὴν ὄψιν ἔχων, ἢ ῥέπτων βλέμματα ἀπαίσια, κακὰ, ἐπὶ τοῦ ζήλου, ψθόνου, Ἡσιόδ. ἔργ. 198. «Ζῆλος στυγερώπης».

Στυγερωπός, ὁ, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, στυγερώπης· 2) οὕτως ἢ ὄψις εἶναι βδελυκτὴ, μισητὴ, στικαμερὰ, φρικτὴ· στυγερὸς κατὰ τὴν ὄψιν.

Στυγέω, ῶ, Μ. ήσω. Ὁ Ὅμ. ἔχει ἔτινες ἀόρ. πρωτοτύπου ΣΤΥΓΩ ἢ ΣΤΥΞΩ, ἀόρ. ὁ, ἔστυξα, καὶ εἰκτ. στύξαμι, Ὀδ. Λ. 502. καὶ ἀόρ. βʹ. ἔστυγον, Ὀδ. Κ, 115. ἀρβ. Ἰλ. Ρ, 694. (Στυξ, Στυγὸς). Μισῶ, βδελύττομαι, ἀποστρέφομαι, στικαίνομαι, ζοβοῦμαι, φρίσσω, τρέμω τινὰ, αἰτ., πολλκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ Ἡροδ. Ἐνίοτε κεῖται ἁπλῶς ἀπὸ πτώσεως ἀντὶ τοῦ, φοβοῦμαι, συστέλλομαι, μετ' ἀπαρεμφ. Ἰλ. Α, 186. Θ, 515. 2) κάμνω μισητὸν, ἢ φρικτὸν, τινὶ τι παρ' Ὁμ. μόνον ἀπαξ, Ὀδ. Λ, 502. «Τῷ κέτεω στύξαμι μένος καὶ χεῖραιν, ὁηλ. εἰς ἔκπληξιν ἀγάγεμι τινα, καὶ τότε δέλομ κάμῃ εἰς κάποιον φρικτὰ τὴν δύναμίν μου καὶ τοὺς γρόσους μου· παρὰ δὲ μεταγνοῦσι, ποιηταῖς, ὡς παρ' Ἀπ. Ῥ 4, 512., ἔχει ὁ ἀνρ. ἀόρ. ἄ, ὅστις παρ' Ὁμ. σημαίνει κυρίως φρικτὸν ποιεῖν, πάλιν τὴν συνήθη σημσ. τοῦ, μισεῖν, φοβεῖσθαι κ. τ. λ. ὅθεν

Στύγημα, ατος, τό· μῖσος ἀποστροφὴ, Εὐριπ. 2) τὸ μίσους καὶ ἀποστροφῆς ἀντικείμενον· καὶ

Στυγητός, ἡ, όν, μισητὸς, βδελυκτὸς, χαλεπὸς, φρικτὸς, ἀξιος μίσους ἢ ἀποστροφῆς, Παυλ. πρὸς Τίτ. Ἐπιστ. γʹ. 3. καὶ Αἰσχ. Προμ. 596. «Ἐνθα ἔστι κοινοῦ γένους, ὁ, ἡ.

Στύγιος, ία, ιον, ἡ παρὰ δὲ Τραγ. καὶ ὁ, ἡ (στύξ). Εἰς τὴν στύγα ἀνήκων· 2) καθόλου, ὡς τὸ, στυγνὸς, Πλουτ. «Ἡμέρα ἀποφρὰς καὶ στύγιος», φρικτὴ, ἀποτρόπαιος.

Στυγνάζω, Μ. άσω (στυγνός). Εἰμὶ ἢ γίνομαι, περίλυπος, ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ τῆς κατηφείας τῶν ὀμμάτων τοῦ τεθλιμμένου καὶ λυπημένου ἀνθρώπου, σκυθρωπάζω, γίνομαι κατηφὴς, σοβαρὸς, ἔχω βλέμματα κατηφῆ, ἢ ὀργίλα.

Στυγνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στυγνὸν, ἤτοι λυπημένον, ἢ σκυθρωπὸν ποιῶν, στυγνάζειν ποιῶν, Σχολ. Σόφοκλ. Τραχ. 1066. ἐκ τοῦ

Στυγνός, ἡ, όν (στυγέω), κυρίως κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ στυγανός. Δυπούμενος, κατηφὴς, τεθλιμμένος, λυπημένος· «Ὄμμα στυγνὸν,« δολερὸν, λυπημένον, Ξενοφ. ἀναβ. βʹ. ς. 6. καὶ 7. «Ὁρᾶν στυγνὸς ἦν.« ἐνθα αὐτὸς. τῷ, φιλέρας· 2) = στυγερὸς, στυγνοποιὸς, φρικτὸς, ἀποτρόπαιος, μισητὸς, βδελυκτὸς, χαλεπὸς, ἐχθρικὸς, ἄγριος, ὠμὸς, Σοφοκλ, Οἰδ. Κ. 1390. καὶ, 1173. ὅθεν

Στυγνότης, ητος, ἡ. Κατήφεια, λύπη, θλῖψις· ἐν γένει, ἡ θλιβερὰ, λυπηρὰ, κακὴ ὄψις ἑνὸς πράγματος, π. χ. ἑνὸς ἀκαλλιεργήτου τόπου, Ἰακ. Φιλοστρ. σ. 723. παραλλάττως ὡς τὸ Λατ. tristitia.

Στυγνόχροος, ά, ἡ (χρόα). Στυγνὴν χρόαν, ἤτοι λυπηρὰν ἢ μέλαιναν ὄψιν ἔχων, Νικητ. χρον. ιζʹ. 10.

Στυγνόω, ῶ (στυγνός). Κατηφῆ ἢ λυπημένον ποιῶ· Παθ. λυπημένος ἢ σκυθρωπὸς, κατηφὴς εἰμὶ ἢ γίνομαι.

Στυγοδέμνιος, ὁ, ἡ (στυγέω, δέμνιον). Μισῶν, ἀποστρεφόμενος τὸν σύνευνον, τὸν γαμον, τὴν ὑποπόρειαν· ποιητ.

Στυγοδέμνιος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, στυγοδέμνιος.

Στύγος, ους, τὸ (στυγέω, στυγὸς, στύξ). Μῖσος, ἀποστροφὴ, σίγμα· 2) Ἀντικείμενον τοῦ μίσους· ἴδε καὶ στύξ. ἀριθμ. 5. - 3) κατήφεια, λύπη, θλῖψις, ἀγηδὼν, πόνος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 569. «Δύσφορος στύγος.« καὶ ἐν στίχ. 1300. «Φρενῶν στύγος.«

*Στύγω, ἴδε στυγέω.

*Στύζω ὅρ. στυγέω.

Στυλίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ στῦλος· 2) αἱ τὸ, στηλὶς, μικρὰ κονταρίδα, μικρὸν ἔστριον, μὲ πανίον κατὰ τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου, Πολυδ. «Τὰ δὲ ἄκρα τῆς πρύμνης, ἄβλαστα καλεῖται, ὡς ἐντὸς ὀρθῶν ξύλων κέκηνεν, ὁ καλοῦσι στυλίδα· (ἐνθα ἄλλοι· Στυλίδα, ἐκ τοῦ η γράφουσι).

*Στυλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, στῦλος.

Στυλίτης, ου, ὁ, καὶ ἠθλ. στυλίτις, ίδος, ἡ (στῦλος), Ἐκ στύλων ἀνήκων· 2) ὁμοίως στυλῶδης· 3) ἐπὶ κίονος ἱστάμενος· ταὐτὸν τῷ, Στηλίτης, Σουίδ.

Στυλοβάτης, ου, ὁ (στῦλος, βαίνω). Ἡ βάσις τοῦ στύλου, ἤτοι τοῦ κίονος, ἡ πέτρα ὀπλαδὴ ἐκείνη, ὁπάνω τῆς ὁποίας ἐπιστηρίζομένη ἵσταται ὁ στύλος, Πολυδ.

Στυλογλύφος, ὁ, ἡ (γλύφω). Στύλους γλύ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ψαν, τορεύων· Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτ. σελ. 4. »Ἴδοι πᾶς ὁ κατάγειος τόπος ἐστὶ διὰ στυλογλύφων· τῇ περιόδῳ αὐτῇ εἶναι ὅλην διεῤῥαμμένη, ἴσως δὲ καὶ ἡ λέξις αὐτή.

Στυλοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Στύλου εἶδος ἔχων· 2 στυλῶδης, ἢ γραφεῖῳ ὅμοιος.

Στυλοπινάκιον, τό (πίναξ). Στύλος μετὰ ζωγραφιῶν, εἰκόνων, Ἰακωβ. ἐπιστολ. πρώτη.

Στύλος, ὁ, ὡς τὸ στήλη. Ἴδιον, εἶδος κυλινδροειδοῦς, ἐπιμήκους καὶ ὀρθῶς ἱσταμένου ξύλου ἢ λίθου, ὃι οὗ ὑποστηρίζεται, ἢ στολίζεται οἰκοδομήτις, κολώνα, ὅθεν τὸ, περίστυλος, μεταφορικῶς δὲ στήριγμα, ἐρείσμα· 2) πᾶν ἐξύ καὶ μυτερὸν, σουβλερὸν καὶ ἐξέχον σῶμα, οἷον πάσσαλος, παραστάδες κ. τ. τ. 3) ἄξαρ. τὸ γραφεῖον, τὸ κονδυλι, μὲ τὸ ὁποῖον ζωγραφίζουτις ἢ γράφει· ἐν τῇ ῥήσει τοῦ Παυσανίου (ἐ. 20.) »Στύλος ἐστὶν, ὁ Δερβίλλιος »Στυλίζων ἐπιδιώρθωσεν (Τινὲς γράφουτι καὶ βαρυτόνως, στῦλος, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς, ὡς φαίνεται, πευλίγγτον οὕτως ἔχουσι τὰ παραδείγματα τῶν καλλιτερων ποιητῶν, ὡς παρ' Εὐρ. Ἰφ. Τ. 50. Λεων. Ταε. 64. ΑΡ. αρρ. 220. Παυσ. 5 20. 3. τὸ δὲ Τψιλον ἐστι ψισε μακρον, ἂν καὶ το Δατ. stylus ἔστει βραχὺ καὶ αἰνίττεται ἀρχαῖον τιν' Δίελ. τύπου στῦλος ἀντὶ στολος)· ὅθεν

Στυλόω, ω, ώσω. Στύλους ὑποβάλλω, διὰ στύλων ὑποστηρίζω, στυλόνω· μέσ. στυλοῦμαι οὖμαι· στυλόνω ἐμαυτὸν, Δεωτέ. Ἐπιγρ. (64.) ἐν Ἀνελέκτ. ἀ. σελ. 237. »Ζωὴν στυλώσαιτο, ἐστύλωτα τὴν ζωὴν τον διὰ τοῦ γάμου καὶ τῆς τεκνογονίας, ἔνθα καὶ τὸν ἄγαμον βίον »Ἀστυλον οἰκουν λέγει· ὅθεν καὶ τὸ, »Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες· ἴδε καὶ Στήλη.

* Στῦμα, ατος, τό, Αἰολ. ὀντὶ, στέμα, Θεόκρ. 29, 25. (νυ)

Στυμα, ατος, τὸ (στύω). Ἡ τοῦ αἰδοίου ἔνταση, τὸ, κόρδωμα, Πλάτ. Ἱππια. παρ' Ἀθην. ζ. σελ. 325.

Στύμμα, ατος, τό (στύφω). Πᾶν ὅ,τι στύφει, ἐξαιρ. πυκνὸν, πηκτὸν καὶ στερεὸν ποιεῖ· πᾶν τὸ εἰσερχόμενον εἰς πύκνωσιν πράγματός τινος· ὅθεν α) ἡ ὕλη τῶν βαφέων, ἣ ἧς βρίσκοντες τὰ ἔρια, προετοιμάζουσιν αὐτὰ πρὸς γνησίαν βαφὴν· καὶ β) ἡ ὕλη, δι' ἧς ποιοῦσι τὸ ἔλαιον πηχτότερον, ἵνα διατηρῆται ἀπὶ πολὺν χρόνον καὶ κάλλιον τὴν εὐωδίαν ἢ τὴν ποιότητά του, Θεόφραστ. περὶ Ὀσμῶν· λέγει περὶ τούτων οὕτως· »Χρῶνται δὲ πάντα τοῖς ἀρώμασι, τοῖς μὲν ὑποστύφοντες τὸ ἔλαιον, τοῖς δὲ καὶ τὴν ὀσμὴν ἐκ τούτων ἐμποιοῦντες· ὁ Γαλην. τῶν κατὰ γέν. β'. »Τῶν ἐλαιῶν τὰ ἁπλῶς ἐστενυσμένα χωρὶς στυμμάτων, ἅπερ προτιθέασιν, ἤτοι εὐωδίας ἕνεκεν, ἢ τοῦ μέχρι πλείονος χρόνου διαμένειν ἀπαθῆ τὰ κεκτημένα· καὶ ἐν τῷ γ'. τῶν κατὰ τόπ. »Οὐδενὸς ἄλλου προσεμβεβλημένου τοῖς ῥόδοις, καθάπερ οἱ τὰ στύμματα προσεμβάλλοντες ποιοῦσιν, ἕνεκα τοῦ πολλῷ χρόνῳ διαμένειν τὸ ῥόδινον εὐῶδες· Διοσκορίδης δὲ ἐν α'. ἔφ. λέγει περὶ τοῦ Ἀμαρακίνου χρίσματος. »Διευκάζεται δὲ διάτε ὀμφακίνου ἐλαίου καὶ βαλανίνου, στυφομένων ξυλοβαλσάμου, σχίνου, καλάμου, ἡδυσμένων δὲ ἀμαράκου, κοστου, ἀμώμου, νάρδου, καρποβαλσάμου καὶ σμύρνης.« ἴδε καὶ Στύψις.

* Στυμός, ἡ, ὁν (στυφω). Συνεστηγμένος, ὅθεν, στερεὸς, σκληρὸς, πηγὸς.

Στύξ, υγὸς, ἡ, (στυγέω) Ποταμὸς τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ πηγὴ ἐκ ὑψηλῆς τινος πέτρας ἀποτάλουσα, ἧς τὸ ὕδωρ ψυχρότατον, ὀλέθριον, καὶ βλαβερώτατον, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ βαστάξῃ κἠνένα ἄλλο εἶδος ἀγγείου, πλὴν εἰπερ ἀπὸ κέρατος, καὶ ὁ πίνων αὐτὸ αὐθωὶ ἀπέθνησκεν, ὄρα Στράβ. καὶ Πλίν. καὶ Παυσαν. Ἡροδότ. ἐν ς. 74. οὗτοι λέγει περὶ τούτου. »Καὶ δὴ καὶ ἐν Νώνακριν πόλιν πρόδυμοι ἦν (ὁ Ἠλειομένης) τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστῶτας ἀγινέων, ἐξορύσσων τὸ Στυγὸς ὕδωρ· καὶ δή καὶ ἔστι τοιόνδε τι· ὕδωρ ὀλίγον φαινόμενον, ἐκ πέτρης σταζει ἐς ἄγγος, τὸ δὲ ἄγγος ἀμαθίης τῆς περιόδου κενὸς, ἢ δὲ Νώνακρις, ἐν τῇ ἡ πηγὴ αὕτη τυγχάνει ἐοῦσα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίης πρὸς Φενεῶν. καὶ ἐντεῦθεν ἐπλάσθη. 2) ποταμός τις ἐν Ἅιδου, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ τοῦ Ὁμήρου θεοὶ ὤμνυον, ὡρκίζοντο, ἄκεμνον τὸν ἄγνον καὶ φριτότατον ἔρκον, Ἰλ. Ξ, 271. »Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἄατον στυγὸς ὕδωρ· καὶ ἐν Ο, 37. »Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅττα μέγιστος ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,« ἐγίνετο δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο, πιόμενον εἰς ὅρκον, τοῖς μὲν εὐόρκοις, ἀβλαβὲς, τοῖς δὲ ἐπιόρκοις, ὀλεθριώτατον. πρβ. καὶ Ἰλ. Β, 755. Θ, 339. Ὀδ. Ε, 185. Ξ, 514. καὶ Ἡσ. Θ. 805. κυρίως ὃν εὐλαβεῖται, φοβεῖται τις. ἔτι δὲ καὶ ἡ νύμφη τούτου τοῦ ποταμοῦ, καὶ' Ἡσ. Θ. 361. ἡ πρεσβυτάτη Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. 5) ὡς προσηγορ. σφοδρὸν, διαπεραστικὸν ψυχος, κρύος, κρυμὸς, ψύχος ἀπὸ πάγον· λέγεται δὲ καὶ πλῆθ. αἱ στύγες, ὡς παρὶ Θεοφ. Φυτ. Αἰτ. 5, 20. »Καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, αἵπερ μάλιστα εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα· φυλάξασθαι γὰρ οὐκ ἔστιν οὐδ' ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενον. β) πᾶν ψυχρὸν καὶ τρομακτικὸν ἢ στυγερὸν, σικχαμερὸν καὶ ἀπατρόπαιον, ἀντικείμενον φρίκης, μίσους, ὡς τὸ, στύγος, π. χ. Ἀισχύλ. Χοηφ. 528. »Καὶ πῶς ἄτρωτον οὐκ ἄρ' ἦν ὑπὸ στυγὸς, ἔνθα ἄλλοι »Στύγος, τόν, ἀναγιώσκουσιν. γ) μῖσος, ἀποστροφὴ, ὄξυκρ. μισανθρωπία, »Τὴν Ἀπημάντου στύγα, τὸ μῖσος, τὴν ἐχθροπάθειαν, τὴν μισανθρωπίαν.

* Στύξαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, στυγέω.

Στυπάζω, Μ. άσω, (στύπος). Τύπτω, κτυπῶ, δέρνω ὅθεν ἀποστυπάζω, μὲ τὸν στύπον, μὲ τὸ ξύλον ἀποδιώκω τινὰ, Ἀρχίλοχ. »Συρίσας ἀποστύπαζον, ἀπεδίωκον μὲ τὸ ξύλον, μὲ τὴν μάστιγα τὸν ἐξεποστίσαν μὲ τὸ ξύλον, Ἐτυμολόγ. ἐν λ. Στύπος. 2) ἐπὶ κεραυνοῦ, βροντῆς, σκάζω, eclater, ὡς ὁ Ἡσυχ. ἑρμην. τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, ψοφέω, ὡθεν, βροντάω, ὡς καὶ τὸ »Στύπεα, διὰ τοῦ, ὁ ψόφος τῆς βροντῆς.« ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς βροντῆς καὶ τοῦ ψόφου (Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ιστυπίζω, καὶ χυδαϊκῶς, στουμπίζω, τῷ κοπάνῳ τύπτω, κοπανίζω, τρίβω, συντρίβω, πτήσσω, καὶ στούμβος, τὸ ὄργανον, ὃι οὗ στουμβίζομεν, Στύπος.)

Στύπαξ, ῆ, Στύππαξ, ακος ὁ. (στύπη). Στυπειοπώλης, σκηπτικὸν ἐπίθετον τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Εὐκράτους, διὰ τὸ στυπειοπώλης εἶναι, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 129. καὶ Ἐτυμολ. μέγ., ὃν ἄλλος τις κωμικὸς, Οἰνοστύππακα, ἐκάλεσε, ἴδε Στύγαξ.

Στυπεῖον, Στυππεῖον, καὶ, Στυππίον, τό, = στύπη. Τὸ χνοῦφον τοῦ λιναρίου ἢ τοῦ κανναβίου, τὸ κανναβινον λίνον, στευπίον, στουπί, Ἡροδ. 8, 52. καὶ Ξενοφ. Ἱππουρ. ζ'. ἀ. 9. ὅθεν

Στυπειοπώλης, καὶ, Στυππειοπώλης, ὁ (πωλέω). Ὁ στυπία ἢ σχοινία ἐξ αὐτῶν πωλῶν, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 129.

* Στύπειος, εία, ειον. Ἐκ στυππείου κατασκευασμένος. (γράφεται καὶ διὰ δύο π, στυππειος.)

Στύπη, καὶ, Στύππη, ἡ, ὅθεν τὸ Λατιν. stupa καὶ stuppa. ταὐτὸν τῷ, στυπεῖον, στουπί, Τὸ ἐκ λίνου καὶ κανναβέως τραχὺ καὶ χονδρὸν, καὶ ἄκοσμον ἤτοι ἀκατέργαστον· ὁ στιλπρὸς φλοιὸς τοῦ στελέχους (στύπου) τοῦ λίνου ἢ τοῦ κανάβου, μετὰ τινων συντετριμμένων τμημάτων τοῦ ξυλοειδοῦς μέρους αὐτῶν, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ τούτων χονδρὸν κλώσμα. Ὁ Πολυδεύκ. καλεῖ τὸ ὄργανον, δι' οὗ ἐκλωθον τὴν στύπην, Γέροντα. »Τὸ δὲ ἐργαλεῖον, καθ' οὗ ἐκλωθον, ἐξαρτώντες τὰ στυπεῖα, γέρων, ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ (τοῦτο) ἐκ ξύλου πεποιημένου κιόνιον, χεῖρας Ἑρμοῦ τετραγώνου ἔχον, ᾧ γέροντος ἐπῆν πρόσωπον, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. ὃς τις φέρει καὶ παράδειγμα ἐκ Φερεκράτους (Μισανθρώπου) »Ἀλλ' ὡς ταχίστα τὸν γέροντ' ἵστην ποιεῖ, ἐφ' οὗ τὸ λίνον ἦνε. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Στύπη, ὁ στύπος, ἡ στελέχη.« (-- Lob. Φρυνχ. σελ. 261.) ὅθεν

Στύπινος καὶ, στύππινος, ίνη, ινον. Ἐκ στυπίου κατασκευασμένος (ἀπὸ στουπί), Διόδ. Σικ.

* Στυπίον, τό, = στυπειον.

* Στυπιοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Στυπία ποιῶν, κατασκευάζων.

* Στυπιοπώλης, ου, ὁ, = στυπειοπώλης.

Στυπογλύφος, ὁ, ἡ (στύπος, γλύφω). Στύπεα, στελεχη, κορμοὺς ξύλων γλύφων, πελεκῶν, λειαίνων, ξυλογλύφος.

Στύπος, εος, τό, (ὅθεν τὸ Λατιν. stipes.) Στέλεχος, πρέμνον, κάμαξ, ῥάβδος, κορμὸς δένδρου μὴ κομμένος, ἢ κομμένος, κοντζουρον, κουρβούλιον ἢ κούρβουλον, Ἀπολλ. Ῥόδ. α'. 1117. »Ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου.« καὶ δ'. 1401. καὶ 1429. Παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 70. καὶ Θηρ. 952. ὅλμου στύπος, ἀντὶ τοῦ, κύτος. »μερέης ἀπὸ ῥιζίας φοινικοέσσης ὅλμου ἓνι στύπει προβαλὸν καὶ ὁμηρεα κόψας,« ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει. »Δαμβύνειν τὰ ῥιζία, καὶ ἐν ὅλμῳ ξυλίνῳ κοπτειν ὁμοῦ.« Ὁ Ἡσύχ. λέγει ἔτι στύπος, καὶ τὸ κοίλωμα, ἤτοι τὸ κύτος τοῦ ὀφθαλμοῦ· ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια λέγει, στύμβον καὶ στούμβον, τόν τε ὅλμον, καὶ τὸ κοπανιστήριον. ἴδε ἐν τῷ στυπάζω (παρὰ τὸ στύφω, στυφλὸς, σγγ. τῷ, στείβω κ. τ. λ. ὡς τὸ, stipes τῷ stipo.)

* Στύππαξ, ακος, ὁ, = στύπαξ.

* Στυππεῖον, καὶ στυππίον, τό, ἴδε στυπεῖον, Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι στυπίον, καὶ τὸ σούβλον, τὸ τῶν ἀληλεσμένων καὶ πεπισμένων ελαιῶν περίττωμα· καὶ ἁπλῶς πᾶν ἀνούσιον καὶ ἄνοστον.

* Στυππειος, εία, ειον, ὃρ. στύπειος.

* Στύππη, ἡ, = στύπη. ὅθεν

* Στυππίον, τό = στυπειον.

Στυππιοποιός, ὁ, ἡ, = στυπιοποιός. Στυππεία ποιῶν, Ἐτυμολ.

Στυπτηρία, ῆ, Ἰων. στυπτηρίη, προστακτικοῦ, τοῦ, γη. Εἶδος χαλκανθίου ἅλατος ὀρυκτοῦ, στυπτικὴν ἢ στυφὴν δύναμιν ἔχων, ἀπὸ τῆ συνηθείᾳ, στύψη, καὶ στύψις, ἡ, λέγεται, καὶ βιτριόλι, Ἡσιόδ. 2, 180. Wess. Διόδ. 5, 10. Beckm. Ἀριστοτ. Θαυμ. ἀκουστ. 139. λέγεται καὶ, χαλκῖτις. κυρίως Ἐπιλ. τοῦ

Στυπτήρος, ία, ιον. ταὐτὸν τῷ, Στυπτικός.

Στυπτηριώδης, εος, ὁ, ἡ (στυπτηρία, εἶδος) Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς στυπτηρίας, στύψης ἢ βιτριολίου ὤν, ὅμοιος στυπτηρίᾳ, μόρια ἢ γενεσιν στυπτηρίας ἔχων, Γαλ. »Τῶν στυπτηριωδῶν.« στυφὲν δριμὺ· ὕδωρ μετὰ στυπτηρίας μεμιγμένον. (στυφοειδρον).

Στυπτικός, ἡ, όν (στύφω). Στύφων, συστέλλων, συσφίγγων, ἔχων δύναμιν στυπτικὴν· ἢ, στυφὸς κατὰ τὴν γεῦσιν, δριμὺς, πικρὸς, Διοσκορ.

Στυρακίζω, ίσω (ὁ στύραξ.) Πλήττω, κεντῶ, σουβλίζω μὲ τὸν στύρακα, τὸν σαυρωτῆρα, μὲ τὴν μύτην τοῦ ἀκοντίου. 2) ἐκ τοῦ, ἡ στύραξ, 3) ὁμοιος εἰμὶ τῷ στύρακι, ἐξαιρ. ὀσμὴν στύρακος ἔχω, μυρίζω ὡς ἡ στύραξ, Διοσκορ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Στυρακῖνος, ίνη, ινον (ἡ στύραξ) Ἐκ στύρακος κατεσκευασμένος.

Στυράκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ στύραξ, ὁ. Μικρὸς στύραξ.

Στύραξ, ακος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σαυρωτήρ. Τὸ κάτω ἄκρον τοῦ ξυστοῦ τοῦ δόρατος, ἢ τοῦ δόρατος ἀρχή, ἐφ' ᾗ στηρίζεται, ὅ ἐστι, τὸ κατὰ τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ δόρατος στιβήριον, παρὰ τὸ στῆναι ἔχειν ἐπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ, καὶ αὐτὸ τὸ ἕτερον μέρος τοῦ δόρατος, ἡ λογχη. «Στυράκιον, ἐπιδορατίς, τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τοῦ ἑτέρου μέρους, ὅπερ ἐπὶ γῆν εἰωθεν πηγνύεσθαι, ὅταν ὁμάλια ᾖ ἡ αἰχμή. (πιθανὸς συγγεν. τῷ, σπόρδυγξ.)

*Στύραξ, ηκος, ὁ, καὶ σπανιώτ. ἀρσ. Ὁ θόμνος, ἡ τὸ ἕτερον, τὸ ὁποῖον δίδει τὸ ῥητινώδες κόμμι, τὸ στυραξ. (ν—)

†Στύραξ, ακος, τό. Εἶδος εὐώδους ῥητινώδους κόμμι, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ στύραξ καὶ μετεχειρίζοντο ὡς θυμίαμα.

*Στυρβάζω, = τυρβάζω.

Στύσις, ἡ, (στύω) Ἡ τοῦ αἰδοίου ἔντασις, Ἀνεψιφ. Μαχ. ἐπ. 2, 6.

Στυτικός, ἡ, όν (στύω). Εἰς στύσιν ἀνήκων, ἐνεργῶν, εἰς στύσιν παρορμῶν, στύσεως πρόξενος, Ἀδην. α. 18.

Στυφεδανός, ὁ, ἐρ. τυφεδανός.

Στυφελίζω, Μ. ἑω, ποιητ. καὶ Ἰων. (στυφελός). Πατάσσω, αὐδῶ, κτυπῶ, στρώχνω, καταδαίνω, ἐλαστείω, τιτάσσω, ἀποκινῶ, ἀναστρέφω· ἐκφράζει δὲ κυρίως ὁρμητικόντι καὶ βίαιον ἤτοι φοβερὸν κτύπημα, «Χερμάδια ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν», Ἰλ. Π, 774, ὠθησαν, ἔστρεψαν, διὰ τοῦ κτυπήματος ἐκλόνισαν, πίραν ἐτίναξαν, ἐρμηνεύεται δὲ συνήθως ὑπὸ τοῦ Σχολ. διὰ τοῦ, πλήττω. «Τρὶς δὲ οἱ ἐστυμέλιξε φαεινὴ ἀστίς» Ἀπόλλωνα, Ἰλ. Ε, 437. «Ἔγχει στυφέλιξε μεμαῶτα», Ἰλ. Η, 261. Μ, 405. «—ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ», Ἰλ. Λ, 305, ἐπὶ ἀνέμου, αὐτὸ τοῦ, διώκειν, διασκορπίζειν. ἴδιον καὶ «Στυφ. σπιὰ ἐξ ἑδέων, ἐκ δοιτύος, ἑστός, ἁρπαστεῶν», σπρώχνω τινὰ ἢ ἀφαιρῶμαι ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἀπὸ τὸ συμπόσιον, ἢ ἀπὸ τὸν δρόμον, κατὰ μέρος, Ἰλ. Α, 581. Χ, 496. Ὀδ. Ρ, 234. ἐν γένει, μεταχειρίζομαί τινα σκληρῶς, οὐχὶ μαλακῶς, μὲ λόγους ἢ ἔργα, κακομετεχειρίζομαι, σπρώχνω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐνοχλῶ, θλίβω, ἀτιμάζω, ταράσσω, ἐνυβρίζω, τὸν πέρνω μὲ τὸ χουΐ' χιούΐ. Ἰλ. Φ, 380. καὶ 512. «Ἀθάνατοι θεὸν στυφελίξειν.» «Σὲ μ' ἄλλοχος στυφέλιξεν, πρβ. καὶ Ὀδ. Σ, 416. Υ, 324. καὶ παλ. ἐν Ὀδ. Π, 108. Τ, 318. Ὁ Ἀπολλώνιος συναπτει μεταφορικῶς τοῦτο μετὰ τοῦ ὀνείδεσι, Ἀργ. α' 273. «Καὶ ἐπέεσι πελέσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξεν. Ὁ Ἱπποκράτης εἶπε. «Στυφέλιξε τὰ τρώματα, σκληρῶς (οὐχὶ μαλακῶς, μελακόχειρι νόμῳ) μετεχειρίσθη τὰ τραύματα, ἐκακομετεχειρίσθη τὰς πληγάς. ὅθεν.

Στυφελισμός, ὁ. Τὸ κτυπᾶν, ὠθεῖν, σπρώχνειν· ἐν γένει, ὕβρις, σκληρὰ, βίαια καὶ ἄτιμος μεταχείρισις, κακομετεχείρισμα, λύγῳ ἢ ἔργῳ. Ἀριστ. Ἱππ.

Στυφελός, ἡ, όν. καὶ, ὁ, ἡ, καὶ συγκ. στυφλός, ἡ, όν, (στύω), ποιητ. Ἐστυμμένος, συνεσφιγμένος. ὅθεν ἐπὶ σωμάτων, στερεὸς, σκληρός, τραχὺς, π. χ. πέτρα, γῆ, ἄκραι, κ.τ.τ. ἐπὶ δὲ γεύσεως, στυφὸς, ξυνός, π. χ. «Στυφελὴ σταφὶς», Φιλ. Θεσσ. 68, 6. πολλαχ. δὲ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πράξεων, σκληρὸς, αὐστηρὸς, ὠμὸς, βίαιος, προστακτικὸς, μεταχειριζόμενος προστακτικὸν τύπον, αὐθάδης, Αἰσχ. Πέρσ. 77.

Στυφελώδης, εος, ὁ, ἡ, (εἶδος) = στυφελός, Κόϊντ. Σμυρν. ιβ'. 441. «Πέτρα στυφελώδης», ποιητ.

*Στυφλός, ἡ, όν. καὶ, στυφλὸς, ὁ, ἡ, κατὰ συγκ. ἀντὶ, στυφελός. (ἐν τισιν ἐκδόσεσι γράφεται πολλάκις, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς, στύφλοι, βαρυτόνως.)

Στυφνός, ἡ, όν, ταὐτὸν τῷ, Στρυφνός, ἀμφ.

Στυφόεις, εσσα, εν (στύφω), ποιητ. ἀντὶ τοῦ, στυπτικὸς, στρυφνὸς, στυγνὸς, Νίκανδρ. Ἀλ. 375. ἔνθα ὁ Σχολ. «Ἐν στυφόεντα», ἀντὶ τοῦ, ἐστυφοντι, ἀνεγνωσε.

*Στυφοκόμπος, ὁ, ἡ, ἀμφ. ἀναγν. ἀντὶ, στυφοκόπος.

Στυφοκόπος, ὁ, ἡ. (στύπος, κόπτω). Κτυπῶν μὲ τὴν ῥάβδον σφοδρῶς. συνήθ. = ὀρτυγοκόπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1299.

Στυφός, ἡ, όν, = στυφρός. Στερεὸς ἢ στυπτικὸς, πικρὸν συσταλτικὴν καὶ ὀρεώδη γεῦσιν ἔχων, Βασίλ. εἰς τὴν Ἑξαημ. ε. ὅθεν

Στυφότης, ητος, ἡ. Πυκνότης, στερεότης, τὸ εἶναι τοῦ στυφοῦ, Πλούταρχ.

Στυφρός, ά, όν (στύφω) ὡς τὸ, στυφὸς, στυφνὸς, στρυφνὸς, στυφλὸς, στυφελός. Συνεσφιγμένος, ὅθεν. στερεὸς, σκληρὸς, τραχὺς, Ἀριστοτέλ. ζ'. Ἱστορ. β'. 17. ἔνθα τὰ χειρόγραφα, στερυφνὸς, καὶ, στιφρὸς, ἔχουσι. Φιλόστρατ. εἰκόν. Ἡσύχ.

Στύφω, ψω. Συνάγων σφίγγω, πυκνόνω, κάμνω τι πυκνὸν, στερεὸν ἢ σκληρὸν ἐξαιρτ. ἐπὶ γεύσεως στυπτικῆς, δριμείας, ὀξείας. «Χείλεα στυφῶσιν», τοῦ ὁποίου τὰ χείλη ἐμουδιάσαν ἀπὸ ὀξύτητα καὶ ξυνόν. Ἐπιγρ. Ἀδ. 386, 3. 2) αὐδετ. εἶμαι στυπτικὸς, ἰδρωμένος, στυφὴς, ξυνὴς γεύσεως· καὶ μεταφρ. φαίνομαι ξυνός. (Τὸ ὑψιλὸν ἦν, ὡς δοκεῖ, σεῖ μακρὸν, Δράκων σ. 83, π. Νικ. Ἀλεξ. 375.) ὅθεν

Στυψις, εως, ἡ. Τὸ στύφειν, στερεὸν ἢ πυκνὸν ποιεῖν, καὶ τὸ συσφίγγειν, κάμνειν τὰ μουδιάζῃ διὰ τὴν γεῦσιν ξυνοῦ τινος. 2) ἐν τῇ βαφῇ, ἡ ἐνέργεια τοῦ κάμνειν διὰ στυπτικῶν μέσων τὰ μάτωσιν εἰς τὸ μαλλὶ ἢ βαφὴ καὶτὰ χρώματα στερεὰ καὶ γνήσια, τὸ γνήσιον καὶ διαρκῆ διὰ τοῦ στύμματος τὴν βαφὴν ποιεῖν. 3) εἰς τὴν ἑτοιμασίαν καὶ κατασκευὴν τῶν μύρων, εὐώδων ἐλαίων καὶ χρισμάτων λέγεται «Στύφειν» τὸ ἐμβάλλειν ἐν αὐτοῖς ὕλας τινὰς στυπτικὰς, διὰ ὧν διατηρεῖται πολυχρονιώτερον ἡ εὐώδης ὀσμὴ αὐτῶν. ἴδε Στύμμα. παρχβάλ. τῷ παρὰ Διοσκορ. β'. 91. ὅθεν καὶ «Στύψις ἐλαίου, μύρου», ἢ διὰ τῶν στυμμάτων κατασκευὴ τοῦ ἐλαίου, ἡ πρᾶξις τῆς τοιαύτης κατασκευῆς. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται, στύψις, καὶ ἡ στυπτηρία· καὶ, στυφοῖω, ἀντὶ τοῦ, διὰτῶν στυμμάτων προετοιμάζω τὰ ἔρια, κ.τ.τ. πρὸς βαφήν.)

Στύω, στύσω. Ἐντείνω, τανύω, κορδόνω, ἀνορθῶ, σημαίνω ἐξαιρ. τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. ὅθεν τὸ, ἀστυάναξ, ὁ ψυχρὸς τὰ εἰς λαγνείαν παρὰ τὸ μὴ στύειν, ὅ ἐστιν, ὡς μὴ παφλαῶς ἐντείνειν τὸ αἰδοῖον κατὰ ἔρωτα. 2) κατὰ παθ. διάθ. στύομαι, ἔνθα ἀνήκει καὶ ὁ ἀμετβ ἐνεργ. παραν. ἔστυκε, ἱστασθαι ὀρθοῖ, ἀνορθωμένος, συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἀνόρκου αἰδοίου. — Τὸ Ὑψιλον ἔστι μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. μακρόν. (ἴσως συγγεν. τῷ, στύφω, κατ' ἄλλους δὲ τῷ, ἵστημι.)

*Στοά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ, στοά, Ἀριστοφ. ἔρ. στοιά.

*Στῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, στοά, Φιλεμ. Δεξ. 93. σ. 67.

Στωϊκός, ἡ, όν (στοά). Ἐκ τῆς στοᾶς ὢν. 2) συνήθ. ἀνήκομενος, ἀνήκων εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν. καὶ οὐσ. ὁ Στωϊκός, ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος.

*Στωΐς, ίδος, ἡ, ἰδιότ. θηλ. τοῦ, στωϊκός.

*Στωμυλεύω, σύτω, ἡ στωμυλεύομαι. (στωμύλος) = στωμύλλω.

Στωμυλέω, ήσω, μέσ. Ἀποθ. Στωμυλέομαι, = στωμύλλω. Φλυαρῶ, Ἀριστφ. Ἱππ. 1375. ὅθεν

*Στωμυλήθρας, ου, ὁ, ἡ, καὶ

*Στωμυλήθρος, ὁ, ἡ. Φλύαρος, πολυλογίας. ἐρασταὶν Ἐπιστόλ. α'. 1. «Ἡ γλῶσσα στωμύλη θρου». Ἐκ τῆς τοῦ Ἀθηναίου (βιβλ. Δ'. σελ. 281.) ῥήσεως. «Δειπνοκλεῖς στωμυλήθραν φαίνεται, ὅτι εἰλήφατο ὁ σχηματισμὸς «Στωμυλήθρης». Ὁ Νουμήνιος παρ' Εὐσεβίῳ δ'. 7. σέβασ. «Ἐκ τῆς λαλιᾶς λαλεῖς στωμυλήθρας κατεγλωττισμένους». ἔνθα τραυῶς σημαίνει τὸ, φλυαρία. ἴδε Ῥωποπερπηθρας.

Στωμυλία, ἡ. (στωμύλος). Ῥητορεία, φλυαρία μετὰ κομψότητος τῆς ὁμιλίας, ἀβελτεχία, εσμιμετ, Γαλλ. ὅθεν

Στωμυλιασυλλεκτάδης, ου, ὁ (συλλέγω). Ἡωμικῆτις λέξις σημαίνουσα τὸ, ὁ φλυαρίας συλλέγων, συνάγων, ὁμιλῶν, πωλῶν, Δραστοφάν. Βατρ. 841.

Στωμυλλάομαι, ήμαρτ. ἐνάγν. ἀντὶ, στωμύλλω.

*Στωμύλλω, Μ. υλῶ, καὶ ὡς μέσ. Ἀπεθ. στωμύλλομαι Μ. υλοῦμαι (παρὰ τὸ, στωμύλος, ὡς τὸ, στρογγύλλω παρὰ τὸ, στρογγύλος). Στωμύλος εἰμί, θηλ. σόλοικος, φλυαρος, φλυαρῶ, πολυλογῶ, μπαμπαλίζω, βαβυλίζω· ἔτι δὲ ἐπὶ καλοῦ, ὁμιλῶ κομψῶς, εὐτραπέλως, εὐμορφα, νοστίμα, Ἀριστφ. Νεφ. 1001. (Κατὰ Στέφανον, ὁ ἐνεργ. τύπος ἔστιν ὁ εὐχρηστότερος.) ὅθεν

Στώμυλμα, τό, ταὐτὸν τῷ, Στωμυλία, Ἱστορ. Βατρ. 92. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Στωμύλματα, περιλαλήματα.

Στωμύλος, ὁ, ἡ. (στόμα) Ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ καλῶς ὁμιλεῖν, ἐς τις ἥδεται νὰ ὁμιλῇ ὀγλίγωρα καὶ πολλὰ φλύαρος, πολύλογος, λάλος, καὶ ἐπὶ καλοῦ, ῥητορίαν καὶ γλαφυρότητα ἔχων εἰς τὸ ὁμιλεῖν, κομψὸς, εὐτράπελος, ἀστεῖος τῷ λόγῳ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 999.

Τοῦ Σ μετὰ τοῦ Υ.

Σύ, πρωτότ. ἀντων. τοῦ δευτέρου, προσώπου, Δωρ. τὺ (ὅθεν τὸ Λατ. Tu), Γεν. σοῦ, ἐγκλιτ. σου Δωρ. σοί, ἐγκλίτ. σοι, Αἰτ. σέ, ἐγκλ. σε, Ὁμ. Πληθ. ἐνομ. ὑμεῖς, ὅπερ ὅρα. καὶ Ἐπ. τύνη, πολλάκ. ἐν Ὀδσ. Τὴν κοινὴν γεν. σοῦ αὐτὸ ἔχει ὁ Ὅμ. ἀντὶ δὲ ταύτης πολλαχ. τὴν Ἰων. καὶ Ἐπ. σεῖο, σέο, καὶ, σεῦ, καὶ, σέθεν, ἐκ τῶν ὁποίων χρῆται καὶ τῷ, σεῦ καὶ, σέο, ἐγκλιν. Ὁ Ἡρόδ. χρῆται μόνον τῷ, σέο καὶ, σεῦ, τούτῳ μὲν ὀρθοτονως, ἐνειῶ δὲ ἐγκλιτικῶς. Ἡ Δωρ. γεν. ποιεῖ, τεῦ, σπανιώτ., τέο, καὶ κατ' ἐπέκτ. τεοῦ καὶ, τεοῖο, ὅπερ μέντοι εὑρηται μόνον ἐν Ἰλ. Θ, 37. Αἰολ. καὶ Δωρ. τεῦς, καὶ, τούϊ. Ἰων. καὶ Ἐπ. ὅστ. τοι, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. ἀεὶ ἐγκλιτικῶς, ὡς καὶ τὸ, σοί παρ' αὐτοῖς ὀρθοτόνως, Δωρ. ὅστ. τεῖν καὶ, τίν, ἐξ ὧν τὸ, τεῖν εὑρηται ἐσὺ ὅτε καὶ παρ' Ὁμ. Δωρ. αἰτ. τέ, ἐγκλ. τυ. — Πρὸς ἐπίτασιν συντιθεῖ ἡσυχαστικὴν διὰ τοῦ ἐγκλιτ. μιρίου, γε, π. χ. σύγε, σοῦγε, κ.τ.λ. καὶ Δωρ. τύγα, ἀντὶ τοῦ, σὺ κὲν, τυλλίκτισον, ὅσον σε μερουσῶσον, σὺ, καὶ σὺ, βέβαια, τῳοντι, τῇ ἀληθείᾳ σύ, παρὰ μὲν Ὁμ. οὐχὶ σπανίως, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. σύχνὴ στότερον. Ἐν τῷ Ἰων. πιζωλόγῳ πρόσεισι τοῦ, σύ, καὶ ἀπαρμρ., ὅτε αὐτὸ ἔχει σημασ. προσταττικῆς, Ἡροδ. 3, 134. 4, 163. 7, 109. καὶ ἀλλαχοῦ. (τὸ Ὑψιλον ἔστι μόνον κατὰ τὴν Ἐπ. ὁμομ. τύνη, μακρόν, ἄλλως δὲ ἐπὶ ὁρμῆς, τὸ Ἰῶτα, ἔστιν ἐν τῷ, τεῖν, καὶ, τίν, καὶ μακρόν. Καθὼς φαίνεται, καὶ παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς αὐτοῖς δὲν ἔπαιχεν ἐκθλιφὲν τῆς ἀμφιόγου ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπόστροφος, ἡ Θοτ. σοί, ἐκ. ἐγκλ. τοι, ὡς οὔτε ἡ ἐγκλιτ. Θοτ. μοι, Heyne Ἰλ. Τ. ζ'. σ. 401. Spitz. vers. her. p. 166.)

Συάγριος, καί, Συαγρίας, ὁ, ἡ (σύαγρος). Ἐκ συάγρου ὤν, Διοσκορ. ἀ. 102

Συαγρεσία, ἡ, (σῦς, ἄγρα) ποιητ. Ἡ τῶν συῶν ἄγρα, κυνηγίου τῶν ἀγριογουρουνίων, Ῥιανὸς ἐν Ἐπιγράμ. η.

*Συάγριος, ὁ, ἡ, = συάγριος

Συαγρίς, ίδος, ἡ. Εἶδος ὀψαρίου θαλασσινοῦ, Ἀθήν. σελ. 322.

Συαγρος, ὁ, ἡ (ἄγρα, σῦς) Τοὺς σῦς ἀγρεύων, κυνηγὸς τῶν ἀγριογουρούνων, Σοφοκλ. παρ' Ἀθην. Ϛ'. Σύαγρος κύων. 2) παρὰ Μεταγειτν. = σῦς ἄγριος, ἀγριοχοιρος, ἀγριογουρουνοκάπρος, Lob. Φρυνχ. σ. 381. (υυυ). ὅθεν

Συαγρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Συνάγρου εἶδος ἔχων, ὁμοιος συάγρω.

Σύαγχος, ὁ, ἡ. (σῦς, ἄγχω). Τοὺς σῦς ἄγχων, πνίγων, φονεύων σὰ ἀγριογούρουνα ἢ τοὺς χοίρους, ἀπὸ βοτάνης τινός. «Σύαγχος ῥίζα», ἣν οἱ σῦς ἐσθίουσιν, Ἡσύχ.

Σύαινα, ἡ (σῦς). Ὁ θηλυκὸς χοῖρος, ἡ γουρούνα. 2) εἶδος ζῴου ἀτσίου ἰχθύος, Ὀππιαν.

Συαινία, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, συηνία. Λοιδορία, εἰ ἡ διὰ χειρὸς μάχη, Ἡσύχ.

Συάς, άδος, καὶ συηδ, κατὰ πλῆθ. Συάδες, ἀντὶ. ὗες, ὑάδες, Ἡσύχ.

*Συβαλής, ὁ, ἡ, = σύβαξ.

Σύβαξ, ακος, ὁ, ἡ, καὶ

*Συβάς, άδος, ὁ, ἡ. καὶ, συβαλής, ὁ, ἡ (σῦς). Ῥυπαρός, συώδης, βδελυρὸς (ἀπάτορος, μουρδάρης)· ἐξαιρέτως δὲ, λάγνος, καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ, ὗς, ὑάω, σῦς, συάω, συβίαι. ὅθεν καὶ τὸ Λατιν. subare, συβᾶν, ὀργᾶν, καπρίζειν.

Συβαρίζω, ισω. Συβαριτικῶς ζῶ, ἤτοι ἀσώτως. ὡσματοποιοῦνται ἡ λέξις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως «Σύβαρις καλουμένης, ἐπειδὴ καὶ οἱ Συβαρῖται διαβεβωμένοι ἦσαν εἰς τε τὴν πολυτέλειαν, τὴν λαγνείαν, τὴν ἀσέλγειαν, καὶ τὴν τρυφὴν, ὃ ἐστὶν, εἰς τὴν ἀσωτείαν, καὶ τὰς ἡδονάς· ἄρα σημαίνει ἡ λέξις τὸ, τρυφῶ, ἀσωτεύω, ἀσελγαίνω, ὅρα Ἀθήναιον βιβλ. ιβ'. σελ. 518. καὶ ἑξῆς. Παραβάλλεται τῷ παρ' Ἀρχιτοφῶν. Εἰρ. 345. «Ἐστιᾶσθαι, κοτταβίζειν, συβαρίζειν». Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἐν τῷ Ἐγκατατρύφαζειν, ἐνυβρίζειν». Ἀρχύτας παρὰ Στοβαίῳ λόγ. μά. «Τῷ δὲ τρυφᾶν καὶ συβαρίζειν προαιρουμένῳ δυσάρεστος καὶ ἀλλοτρία. (ὁ Ἀριστφ. Εἰρ. 345. ἀχρήστατο, καθὼς φαίνεται, τῷ Τ ψιλῶν ὡς μακρῷ.) ἐκ τοῦ

*Σύβαρις, ιος, καὶ, ιδος, ἡ. Ἑλληνικὴ πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, διαβόητος διὰ τὴν ἀσωτείαν τῶν ἀγκατοίκων, κειμένη παρὰ τινι ὁμωνύμῳ ποταμῷ· ὕστερον καὶ, Θούριοι ἢ Θούριον, ὀνομαζομένη. ὅθεν 2) ὡς προτηγρ. ἀσωτεία, ἀσέλγεια, πολυτέλεια, προπέτεια. (συνάδ. παράγουσι μὲν τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἀπὸ τοῦ, σοβαρὸς, ἤτοι μεγαλοπρεπὴς, ὑπερήφανος. Valck Ἀδελφ. σ. 182., ἄλλοι δὲ καὶ παρὰ τὸ, σύβαξ, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ἡ πόλις καὶ ὁ ὁμώνυμος ἦσαν ἀρχαιότερα παρὲξ ἡ πολυτέλεια τῶν πολιτῶν· ὡς τίσον, ἦν, ὡς φαίνεται, ἡ ἔννοια ἐκείνη καὶ ἑρμηνεία ἀρχαιοτάτη καὶ ἐκ ταύτης προέκυψεν ὁ σχηματισμὸς τῶν λέξεων, συβριάω, συβριασμὸς, συβριακὸς.) [υυυ]. ὅθεν

*Συβαρίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐγκάτοικος, πολίτης τῆς Συβάριδος. 2) μεταφρ. ὁ ἄσωτος, ἀσελγής.

*Συβαριτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς Συβαρίτην. 2) μεταφρ. ἔσωτος, ἀσελγὴς, ἀβροδίαιτος, πολυτελὴς· προπέτης.

*Συβαρίτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ Συβαρίτης. Συβαρίτισσα.

*Συβάς, άδος, ὁ, ἡ, ὀρ. σύβαξ.

Συβήνη, ἡ. Ἡ τῶν αὐλῶν θήκη, Πολυδ. ί. 153. Κατὰ Σουίδαν ἡ δερματίνη αὐλοθήκη, ἡ ἡ φαρέτρα· κατὰ δὲ Ἡσύχ. αὐλοθήκη, ἢ τοξοθήκη, ἢ ὁ ναυτικὸς χιτών. Παρ' Ἀριστοφάν. Θεσμοφορ. 1197. ἀντὶ τούτου ὁ Ῥυγκιος «Συβίνην» ἔταξε.

Συβόσιον, τό, (σῦς, βόσκω.) Τὸ τῶν χοίρων πλῆθος (κοπάδιον ἀπὸ γουρούνια). «Τέσσαρα συῶν συβόσια», Ἰλ. Λ, 679. Ὀδ. Ξ, 101. (ἑκατέρᾳ κῖς ἐστιν ἡ παραλήγουσα διὰ τὸ μέτρον μακρά.) 2) σταῦλος, στάνη, μάνδρα χοίρων, τόπος, ἔνθα ἵστανται χοῖροι. (γουρουναριόν.)

Συβότης, ου, ὁ. ταὐτὸν τῷ, Συβώτης, ἀμφ.

Σύβρα, ἐπίρ. = συρβά.

Συβριάζω, άσω (Σύβαρις). Συβαριτικῶς ζῶ, κτ. = συβαρίζω. ὅθεν

*Συβριακός, ἡ, όν, = συβαριτικός, σημα. 2.

*Συβριασμός, οῦ, ὁ. Ἀσέλγεια, ἀσωτία, πολυτέλεια, Συβαριτικὸς βίος.

Συβοτέω, ήτω. Βοσκὸς χοίρων εἰμί, βόσκω χοίρους. ἐκ τοῦ

Συβώτης, ου, ὁ. (σῦς, βόσκω) Ὁ βοσκὸς τῶν χοίρων. (γουρουναρης), χοιροβοσκὸς, πολλαχ. ἐν Ὀδ. καὶ παρ' Προδ. ὅθεν

Συβωτικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν συβώτην· ἐπιτήδειος εἰς τὸ τοῦ συβώτου ἐπάγγελμα.

Συβώτρια, ἡ. Θηλυκὸν τοῦ, συβώτης, (γουρουναρίσσα).

Συγγάλακτος, ὁ, ἡ (γάλα) ταὐτὸν τῷ, Ὁμογάλακτος.

Σύγγαμβρος, ὁ, ἡ (γαμβρὸς) ταὐτὸν τῷ, ὁμόγαμβρος, καὶ, συγγηθέστης.

*Συγγαμέω, (γαμέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ὑπανδρεύομαι.

Συγγαμία, ἡ. Γάμῳ συζυγία, συγγένεια, ὁμογαμία. ἐκ τοῦ

Σύγγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Διὰ τοῦ γάμου ἐνωθεὶς μετ' ἄλλου τινός, ὁμόγαμος, σύζυγος. ἐπὶ δὲ καὶ κατὰ πλατυτέραν ἔννοιαν, ἐπίγαμβρος, συμπεθεριαμένος, διὰ γάμου συγγενὴς, Valck Φοιν. 431.

*Συγγενύσκομαι, ἀποθ. (γένυμαι). [Χαίρω ὁμοῦ μετά τινος, θοτ.

*Συγγεινασθαι. Ὁμοῦ γενιᾶν, τίκτειν, τεκνοποιεῖν. ὅρα συγγίνομαι.

Συγγελάω, ῶ. Μ. άσω (γελάω). Μετά τινος, ὁμοῦ γελῶ, ὅ ἐστιν, ὅταν γελᾷ τις, γελῶ καὶ ἐγὼ μαζὴ μὲ αὐτόν.

Συγγενεαλογέω, ῶ. Μ. ήσω (γενεαλογέω). Συναριθμῶ εἰς τὸν κατάλογον, εἰς τὴν τάξιν τῆς γενεᾶς ἢ τῆς συγγενείας, ὁμοῦ γενεαλογεῖω, Ἡρόδοτος.

Συγγένεια, ἡ. (συγγενὴς) Ἡ ἐκ τῆς ἰδίας καὶ τῆς αὐτῆς γενεᾶς ἢ ἀρχῆς, πηγῆς καταγωγὴ. 2) ἡ σχέσις τῆς ἀποικίας πρὸς τὴν μητρόπολιν, Wolf Δημ. Λεπτ. σ. 328. δ') = εὐγένεια, Πλάτ. Συμπ. σ. 178. Γ., ἔνθα ὁ Βυττεμβάχιος ἐκ περιουσίας ἤθελε νὰ γράφῃ, εὐγένεια.

Συγγενέτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ συγγενέτης. Ἡ ὁμοῦ γεννήτρια, κοινὴ μήτηρ, Εὐριπ. Ἡλέκτρ. 746.

*Συγγενέτης, ου, ὁ (γενέτης). Ὁ γεννῶν ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ· κοινὸς πατήρ. ὅθεν

Συγγενέτις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Συγγενέτειρα, Φίλ.

Συγγενὴς, ές, ὁ, ἡ. καὶ ἐπίρ. Συγγενῶς (γένος, γίγνομαι). Ὁμοῦ γεννημένος· ἔμφυτος, συμφυὴς. Πινδ. 2) ἐκ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ αἵματος ὤν· ἐκ τοῦ ἰδίου γένους ἢ αἵματος τὴν καταγωγὴν ἔχων, πᾶς ὁ προσήκων ἡμῖν ἐξ οἰκειότητος, τινὶ, καὶ, τινὸς, Ξενοφ. μεταφορικῶς δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὅμοιος, παραπλήσιος, ἀνάλογος, συγγενὴς κατὰ τὸ εἶδος. «Συγγενὴς ὁ κύων αὐτῆς θαττηρία, κατὰ αὐγκοπὴν αὐτοῦ, τῷ τῆς ἑτέρας εὐσθῳ, Ἀρστφ. Ἀχ. 789. πρβλ. ὅμοιος. «Τὸ συγγενέσθαι, = συγγένεια. 3) τὸ, συγγενὲς ὑπῆρχε παρὰ τῇ Περσικῇ αὐλῇ καὶ τίτλος ἔντιμος ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως πρὸς ἐπισήμους ἄνδρας, Σνειδ. Ξεν. Κ. Π. 1, 4, 27. πρβλ. συγγένεια, 4.

Συγγένησις, ἡ (γίγνομαι) ὡς τὸ συνουσία. Τὸ συνεῖναι, συντυγχάνειν, γίγνεσθαι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον· ἕνωσις, συντυχία, συνέλευσις, συνουσία, Πλατ. Νομ. 12. ὅρ. Lob. Φρυνχ. σ. 352.

Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ, = συγγενήτωρ. ἀμφ.

Συγγενικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. κῶς (συγγενὴς). Ἀνήκων, ἁρμόζων, πρέπων εἰς τὸ αὐτὸ γένος ἢ εἰς τὴν συγγένειαν, εἰς τοὺς συγγενεῖς, ἀναγόμενος εἰς αὐτούς.

Συγγενὴς, ίδος, ἡ, Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ, συγγενὴς Πλούτ. καὶ Χαρίτ. ἐ. Lob. Φρυνχ. σ. 452.

Συγγενάω, ῶ. Μ. ήσω (γεννάω). Ὁμοῦ, μαζὴ γεννῶ. ὅθεν

Συγγεννήτωρ, ορος, ὁ. Ὁμοῦ γεννήτωρ, ὅς τις εἶναι γεννήτωρ, πατὴρ τινὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά, κοινὸς πατήρ, Πλάτ. «Τέκνων συγγεννήτωρ.

Συγγεύομαι, Μ. γεύσομαι (γεύω), μέσ. Ἀποθ. Ὁμοῦ γεύομαι, ἢ τρώγω ἐν ταὐτῷ μετά τινος, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1115.

Συγγεωργός, ὁ (γεωργός). Ὁμοῦ γεωργός. ὅστις γεωργεῖ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀγρὸν ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός, συμβοηθὸς, σύντροφος εἰς τὴν γεωργίαν, Ἀριστοφάνης.

Συγγηθέω, ῶ. Μ. ήσω (χηθέω). Συνευφραίνομαι, συγχαίρω, Εὐριπ.

*Συγγήθω, = συγγηθέω, πολλ' ἀμφ.

Συγγηράσκω, (γηράσκω), Ἡροδ. 3, 134. καὶ

*Συγγηράω, ἀτομαι (γηράω). Ὁμοῦ, μαζὴ γηράσκω· διάγω, περνῶ τὴν γεροντικὴν μου ἡλικίαν μετά τινος, ἢ παράτινι, ἢ ἐν τινι· ἢ ζῶ μετά τινος ἕως εἰς τὸ γῆρας μου, τινί, πρβλ. συνεπίζω.

Σύγγηρος, ὁ, ἡ. (γῆρας). Ὅστις γηράσκει μετά τινος, ἢ ἀκολουθεῖ αὐτῷ μέχρι τοῦ γήρατος, ὁ γηράσκων ἐν ταὐτῷ μετ' ἄλλου τινός, ἢ γίνεται ἢ εἶναι γέρων εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον καθὼς καὶ ὁ ἄλλος, Ἐπιχάρμ.

*Συγγίγνομαι, καὶ νεώτ. τύπος συγγίνομαι. Μ. γενήσομαι, μέσ. Ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνμλ.) Μετά τινος ἢ παρά τινι εἰμί· συναναστρέφομαι μετά τινος, ἔχω. ἔρχομαι πρός τινα, ἐνοῦμαι, βοηθῶ τινι· ἔρχομαι πρὸς βοήθειάν τινος ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γίγνομαι· ὑπάρξιν λαμβάνω μετά τινος· γίνομαι τὸ ἕνα ἢ εἷς ἕ· καὶ τὰ αὐτὰ ἔργον καταγίνομαι μετά τινος. ἔχω ἐπιμέλειαν, ἢ σχέσιν, κοινωνίαν· ἔτι δὲ, συνέρχομαι, ἀνταμώνομαι, π. χ. εἰς πόσιν, Ἡροδ. 1, 172. «Γυναικὶ συγγίνομαι», ὡς τὸ, συνουσιάζω, γυναικὶ συμμίγνυμι, συνειρίσκομαι, συγκοιμῶμαι, συνουσιάζομαι, Ἡροδ. 2, 131, 5. Ξεν. Ἀναβ. 1, 2, 12. «Συγγενόμενοι, οἱν, οἱ συμμαθηταί, οἱ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν διδασκάλον συνερχόμενοι, Ξενοφ. Ἀπομν. ἀ. β'. 15. «Συγγίνεσθαι εἰς λόγους τινίν», Ἀριστοτέλ. συνομιλεῖν μετά τινος· ὡς τὸ Γαλλ. entrer en conférence avec quelqu' un. «Συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ· ἀντὶ τοῦ, Καταγίνεσθαι εἰς τὴν παιδείαν, εἰς τὰς μαθήσεις. «Συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, εἶναι εἰς πενίαν, κ. τ. τ. Ὁ ἀ. ἀόρ. συγγενέσθαι ἔχει σημσ. μεταβτ., ὁμοῦ γεννῶ, τεκνοποιῶ.

*Συγγιγνώσκω, καὶ νεώτ. τύπος, συγγινώσκω. Μ. συγγνώσομαι. Ἀόρ. β'. συνέγνων (γιγνώσκω, ἀνμλ.) Συμφωνῶ μετά τινος κατὰ τὴν γνώμην· στοχάζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν ἐκεῖνο, ὅπερ ἔχει καὶ αὐτός, ὁμοδοξῶ, ὁμοφρονῶ, ὁμογνωμῶ, συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φωνῶ, συνευδοκῶ, dat. προσπ., Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. β'. 8. »Ἦν ἄλλοι μακαριωτάτην ἐνόμιζον βιοτήν, καὶ ἐγὼ, συνεγίνωσκον αὐτοῖς. πρβλ. καὶ Ἡρόδ. 4, 43. πρός τι, Ἡρόδ. 4, 5. ἔτι δὲ ἀπολύτως, Ἡροδ. 7, 13. 9, 122. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, συνομολογῶ, συμφασκω, συγκατατίθημι· καὶ κατὰ μετ. διάζ. παρ' Ἡρόδ. 3, 92. 7, 12. ὅσον 2) παρακρίνω, ὁμολογῶ, ἢ γνωρίζω τι οὕτως ἔχον, αἰτ. πράγμ., Ἡρόδ. 4, 3· 9. 122. μετὰ ἀπαρμφ. ἐν 6, 92. μετὰ δὲ ὡς. καὶ ἀπαρμφ. ἐν 1, 89. 91. Μέσ. συγχωρεῖν, περιορᾶν, οὐκ ἐναντιοῦσθαι, Ἡροδ. 5, 92· 9. 41. μετ' ἀπαρμφ. 1, 45· 4, 126. 5, 86. 6, 61. 140. ὅσον καὶ ἀντὶ τοῦ, συνειδὼς ἐμαυτῷ, σύνοιδα, »ἐμαυτῷ, εἰμαι κατ' ἐμαυτὸν κεκεισμένος, »ἐαυτῶν, μετὰ τῆς ἀπαρμφ. παρ' Ἡροδ. 3, 53. ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. διάζ. »Συγγινώσκω ἑαυτῷ, μετὰ μετοχ., Ἡροδ. 5, 91. »Συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς. (παρὰ τοῖς Μεταγνστ. ἔστι τὸ ἐνεργ. εὐχρηστότερον). σπανιώτερον δὲ ἀντὶ τοῦ, μετ' ἄλλου τινὸς γινώσκειν περί τινος. 3) μετὰ τὸν Ἡρόδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατάστη εὐχρηστος ἡ σημασ. τοῦ, συγχωρῶ, παραβλέπω, συμπαθῶ, π. χ. τοῖς τὴν ἁμαρτίαν, ἢ, τῆς ἁμαρτίας. Παθ. συγχωροῦμαι, λαμβάνω συγγνώμην, συγχώρησιν. »Συγγινώσκεταί μοι, μοὶ συγχωρεῖται, μὲ συγχωροῦσι. ὅθεν

Συγγνώσιμος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμη, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 63.

Συγγνώμη, ἡ (συγγιγνώσκω). Συγχώρησις, ἄφεσις ἑνὸς σταλσματος, σφάλματος, (συμπάθειον), Γαλλ. pardon. συνών. »Συγγνώμην ἔχειν τινὶ», Ἡροδ. καὶ Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β· »Τοῖς μεζόνως δεῖ συγγνώμην ἔχειν, ἀγνοοῦντες γὰρ ἁμαρτάνουσιν· λέγεται καὶ, συγγνώμην τινὸς ἴσχειν τινί, Ἡρόδ. 6, 86· 3. »Συγγνώμην ποιήσασθαι, Ἡροδ. 3, 110. καὶ, »Γίγνεταί μοι συγγνώμη, Ἡροδ. 9, 58· οὕτω καὶ τὸ »Συγγνώμην διδόναι, καὶ »Συγγνώμην ἀπονέμειν, ἀντὶ τοῦ, συγχωρεῖν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἡμαρτηκότος λέγεται. »Συγγνώμης δεῖσθαι, καὶ »Συγγνώμης τυγχάνειν, λαμβάνειν.« »Ἦν ἔχοντες τι συγγνώμης εἶεν,« ἂν ἦναι ἄξιοι συγγνώμης εἰς τε, ἂν συγχωρήσῃ, νὰ συμπαθήσῃ τις. Δημοσθ. »Ἐξήμαρτέ τις ἄκων, συγγνώμη τούτῳ, προσυπαι. τὸ, ἐστί. 2) ἄδεια, συγκατάβασις, permission.

Συγγνωμονέω, ὦ. (συγγνώμων) Συγγνώμων εἰμί, συγχωρῶ, ἀφίημι δεύω ἄδειαν Ἀπολλόδωρ. 2, 7, 6. τύπος χείρων ἀντὶ τοῦ, συγγιγνώσκω, 3. Lobeck Φρυνιχ. σελ. 382.)

Συγγνωμονικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. ὡς. Συγγνώμην ἔχων, συγχωρῶν· ἐπιτήδειος ἢ ἕλιστ ἔχων, ἕτοιμος, πρόθυμος εἰς τὸ συγχωρεῖν, ἢ δίδειν ἄδειαν, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμων, Ἀριστοτ. Ἠθ. δ'. 5. Οὐ γὰρ τιμωρητικὸς ὁ πρᾶος, ἀλλὰ μᾶλλον συγγνωμονικός. 2) παθητικ. ταὐτὸν τῷ, Συγγνωστός, ἐν δύναται ἢ πράξει καὶ συγχώρησῃ τις, Ἀριστοτ. Εὐδημ. δ'. 6. »Τῶν δ' ἀκουσίων (ἐδικημάτων) τὰ μὲν ἐστὶ συγγνωμονικά, τὰ δὲ οὐ συγγνωμονικά· ὅσα μὲν γὰρ μὴ μόνον ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ καὶ δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνουσι συγγνωμονικά, ὅσα δὲ μὴ δι' ἄγνοιαν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες μέν, διὰ πάθος δὲ μήτε φυσικὸν, μήτ' ἀνθρωπικὸν, οὐ συγγνωμικά.«

Συγγνωμοσύνη, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμη, Σοφοκλ. Τραχ. 1265. ἐκ τοῦ

Συγγνώμων, ονος, ὁ, ἡ. (συγγιγνώσκω) Συγγνώμην παρέχων, συγχωρῶν· ὅς τις συγχωρεῖ, ἀφίησι ἢ παραβλέπει καὶ συμπαθεῖ τὰ πταίσματα, τὰ τινος. ἐπιεικὴς, συμπαθὴς, μαλθάκυμος, συγκαταβατικός, Ξενοφ. Ἀπομν. β' β'. 14. »Θεοὺς παρακαλῶ, συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἰ παρημέλησας τῆς μητρός.« καὶ μετὰ γεν. πράγμ. Κύριπ. καὶ Ξεν. Κυρουπ. ς'. ε. 10. »Πρὸς τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων 2) παθητικ. Συγγνωστός, ὃν ἐσυγχώρησέ τις, ἢ ὅτι τις ἔτυχε συγγνώμης, συγκεχωρημένος· ὁ τυγχάνων ἢ ἄξιος συγγνώμης, συγχωρητέος, συγχωρημένος, δυνατὸς ἢ πρέπων νὰ συγχωρηθῇ, νὰ δοθῇ αὐτῷ ἄδεια, Θουκυδ. δ'. 98. »Συγγνωμόν ἐστε τὸ ἀκούσιον,« καὶ »Πᾶν τὸ πολέμῳ κατειργάσθαι συγγνωμον γίγνεσθαι καὶ πρὸς θεῶν.« 3) ἐκ τοῦ συγγιγνώσκω. 2. συνειδὼς, συνεπιστάμενος, συνειδύριον, ὅσον, μάρτυς, ὡς ὁ Θουκυδ. ἐν β'. 74. χρῆται τῷ »Συγγνώμονές ἐστε, ἀντὶ τοῦ, μάρτυρες. 4) ἐκ τῆς 1 σημασίας τοῦ συγγνώσκω τῆς αὐτῆς γνώμης ὢν, τὴν αὐτὴν μετ' ἄλλου τινὸς γνώμην ἔχων, ὁμογνώμων, σύμφωνος, Ἀππιαν. »Σύγγνωμοι, τόν, ἀντὶ, τοῦ, Συγγνώμη.

Σύγγνωσις, εως, ἡ (συγγιγνώσκω, 3.) Τὸ συγγινώσκειν, συγχώρησις, ἄδεια, ἄφεσις, ταὐτὸν τῷ, Συγγνώμη. ἐκ τοῦ συγγιγνώσκω, 2. τὸ γινώσκειν, εἰδέναι, γνῶσις, γνωρισμός.

Συγγνωστός, ἡ, όν. (συγγινώσκω, 3.) Συγκεχωρημένος (συμπαθημένος) ὁ συγγνώμης τυχών· καὶ ὁ ἄξιος συγγνώμης, ὃν πρέπει νὰ συγχωρήσῃ, νὰ συμπαθήσῃ τις, συγχωρητέος, καὶ συγχωρημένος τε εἴς τινα, Εὐριπ. Μηδ.

Συγγογγυλίζω, ἴσω (γογγυλίζω). Στρογγύλως συστρέφω, ὅλην γογγύλης περιστρέφω, Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 61. καὶ Λυσιστρ. 975. Μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι ξυστρίψας καὶ ξυγγογγυλίσας.

Συγγομφόω, ὦ. (γομφόω). Διὰ τῶν γόμφων συναπτω, στερεόω· συναρμόζω, συμπήγνυμι διὰ ξυλίων ἥλων, παλουκίων, συγκαρφόω, Διόδωρ. Σικ. καὶ Πλούταρχ.

Συγγονεύς, έως, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σύγγονος, ἀμφ.

Συγγόνη, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Σύστασις, Δημόκριτος παρ' Ἠτυχίῳ.

Σύγγονος, ὁ, ἡ (γόνος), Συγγενὴς ἐξ αἵματος, cognatus, Ἰουδ. Πάτ. 3, 39. 9, 190. Ὀλ. 8, 105. ἔτι δὲ λέγεται καὶ ὁ ἀδελφός, ἡ ἀδελφὴ, Εὐριπ. Ῥῆσ. 891. »Συγγόνων μίαν, μία τῶν ἐννέα ἀδελφῶν. 2) ἐκ ταὐτῷ γεννημένος μὲ ἡμᾶς, ὁμφυτος, συμφυφικὸς, Δίσχ.

Σύγγραμμα, τό (συγγράφω). Τὸ ἐγγεγραμμένον, τὸ καταγεγραμμένον· ἐπιγεγραμμένον ἢ συγγεγραμμένον βιβλίον, ἐξαιρ. βιβλίον ἱστορικὸν· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐν αὐτῷ καταγεγραμμένον, ἡ ὑπόθεσις, ὕλη, Ἡρόδ. 1, 48. ἐν γένει, βιβλίον εἰς πεζὴν φράσιν συγγεγραμμένον, ἀντίκειται τῷ, Ποίημα. Ἰσοκράτ. πρὸς Νικοκλ. »Τὰ συμβουλεύοντα καὶ τῶν ποιημάτων καὶ τῶν συγγραμμάτων χρησιμώτατα ἅπαντες νομίζουσιν· οὕτω καὶ Πλατ. εἰς Λύσ. 3. πρβλ. συγγραφεύς.

Συγγραμμάτιον, τό, ὑποκορ τοῦ συγγράμμα Μικρὸν σύγγραμμα, βιβλιάριον.

Συγγραμματοφύλαξ, ακος, ὁ (σύγγραμμα, φύλαξ). Ὁ φυλάττων τὰ συγγράμματα, ὁ τῶν συγγραμμάτων φύλαξ, Ὁ Σουΐδας ἔχει τοῦτο ὡς ἑρμηνείαν τοῦ, Ῥητοροφύλαξ.

Συγγραφεύς, έως, ὁ. (συγγράφω). Ὁ ἀναγράφων, καταγράφων, ὁ γράφων· ἐξαιρ. ὁ συντάττων καὶ καταγράφων ἱστορικὰ πράγματα, ὁ ἱστοριογράφος· ἐν γένει, ὁ πεζογράφος, ὁ καταλειπόν συγγράφων ἀντίκειται τῷ, ποιητής, Hmnd Πλάτ. Λυσ. σλ. 204. Δ. καὶ Φαῖδρ. 24. »Ἀτήεσα ὅπου Σαπφοὺς, ἢ Ἀνακρέοντος, ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν. Διονύσ. Ἁλικ. (συνών. ὁμοῦ. Σ.) »Ποιητάς τε καὶ συγγραφεῖς, ἱστορικοὶ. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. β'. 1. »Τῶν μεγάλων πόλεων, εἴτι καλὸν ἔπραξαν, ἅπαντες οἱ συγγραφεῖς μέμνηνται· ὁ Σχολιαστὴς Διονυσ. τοῦ Θρακ. (ἐκδόσ. Ἑλλην. Villoison. τόμ. β'. σελ. 172.) ἔχει· »Συγγραφεῖς. Ἡρόδοτος, Ἱστοριογράφος, καὶ Ποιητὴς ταὐτὴ διαφέρουσι. Συγγραφεὺς μὲν γὰρ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ γεγονότα, τουτέστι, τὰ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ χρόνων συγγραφόμενος, ὡς ὁ Θουκυδίδης τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον συνέγραψεν, ἐπὶ τῶν αὐτοῦ γεγονότα χρόνων. Ἱστοριογράφος δὲ, ὁ τὰ πρὸ ἑαυτοῦ ἅπαντα συγγράφων, ὡς ὁ Ἡρόδοτος. Ῥήτωρ δὲ, ὁ περὶ τὰ πολιτικὰ ζητήματα ἠσχολημένος, ὡς ὁ Δημοσθένης. Ποιητὴς δὲ, ὁ τοῖς τέτρασι τούτοις κεκοσμημένος, μέτρῳ, μύθῳ, ἱστορίᾳ, καὶ ποικίλῃ λέξει. 2) οἱ συγγραφεῖς κατὰ πληθ., ἄρχοντές τινες καὶ ἐκλεκτοὶ ἐν Ἀθήναις, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγχειρίζετο τὰ τὰ προβλήματα διὰ τὴν ἐνεγκομένην μεταβολὴν κατὰ τὸ πολιτικὸν σύνταγμα, διὰ τὰ τὰ βάλωσιν ὑπ' ὄψιν τοῦ δήμου· τὸ παρ' Ἰσοκράτ. Ἀρεοπ. 24. »Νῦν πραγμάτων ἀγνοουμένων καὶ καινῶν τοὺς λόγους ἐποιούμην καὶ περὶ τούτων ἐκέλευον ὑμᾶς ἐλέσθαι συνέδρους ἢ συγγραφέας, παραβλ. τῷ παρὰ Θουκυδ. ἢ. 67. »Δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι ξυγγραφέας, γεύτινας δὲ ξυγγράφαντας γνώμην εἰσενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον ὡς ἤμεραν ῥητὴν, καὶ ὅτι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται· καὶ Ξενοφων. Ἑλλην. β'. γ'. 2. »Τριάκοντα ἄνδρας ἑλέσθαι, οἳ τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράψουσι, καθ' οὓς πολιτεύσουσιν· καὶ Ἀριστοκρατ. ἐν Λεξ. Συγγραφεῖς· αὐτοὶ τοῦ, Ἐκλελεγμένοι οὐκ ἐπὶ τῷ ἄρχειν αὐτοὶ, ἀλλ' ἐπὶ τῷ συγγράψαι νόμους, καὶ καταλεῖψαι τοὺς μελλόντας τῆς πολιτείας. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· »Συγγραφεῖς ἄνδρας ἡρέοντο, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μελλόντας τῆς τῶν τετρακοσίων ἀρχῆς, καὶ τῆς τῶν τριάκοντα· ἐκελοῦντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ Κατάλογεῖς.« Ὁ δὲ Φώτ. »Συγγραφεῖς, ἡδυπάθουν ἢν περὶ Ἀθηναίους, ὁπότε ὅσοι πλῆθός τι αἱρεῖσθαι, εἰς ῥητὴν ἡμέραν εἰσφέρων γνώμας εἰς τὸν δῆμον, ὡς Ἰσοκράτης φησὶν· τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς καταστάσεως τῶν λῶν ἐγίνετο, καθὰ Θουκυδίδης ἐν Ὀγδόῃ· νῦν δὲ τοῦτο τῷ καιρῷ εἰ περὶ τὸν Πείσανδρον ἐλθόντες, αὐδὲς τῶν λοιπῶν εἰχοντο· καὶ πρώτων μὲν τὸν δῆμον συλλέξαντες εἶπον γνώμην, δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι συγγραφεῖς αὐτοκράτορας· τούτους δὲ συγγράψαντας γνώμην εἰσενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητὴν, καθ' ὅτι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται· ἦσαν δὲ οἱ μὲν πάντες συγγραφεῖς τριάκοντα· οἱ τότε αἱρεθέντες, ὡς φησι Ἀνδροτίων καὶ Φιλόχορος· ὁ δὲ Θουκυδίδης τῶν δέκα ἐμνημόνευσε μόνων τῶν Προβουλικῶν. Ἔπειτα καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Κυρηναίου εἰς τοὺς Ἰσοκράτην περὶ τούτων σημειώσεται.

Συγγραφή, ἡ (συγγράφω). Τὸ παριστάνειν τι ἐγγράφως, τὸ καταγράφειν, τὸ καὶ σημειοῦσθαί τι ἐγγράφως, Ἡρόδ. 1, 93. 2) τὸ γεγραμμένον χειρόγραφον· σύγγραμμα, σύνταξις βιβλίου, βιβλίο. ἱστορικὸν, ἱστορία, Παυσαν. »Οὐδὲν εἰς συγγραφὴν παρεχομένην,« εἰς ἱστορίαν· ἐξαιρ. ἐπιγραφὴ, συμφωνία γεγραμμένη, γράμμα συμφωνητικὸν, χειρόγραφος συνθήκη (Contratto, Ἰταλιστί). Δημοσθ. κατὰ Λακρίτ. »Ἐπειδὴ συγγραφὴν συγγράφονται ναυτικήν. 3) τὸ ἐπὶ μισθῷ παρηγγελμένον ἔργον, δουλεία ἑνὸς ζωγράφου, ὡς ὁ Ἀντιοχίδης λέγει περί τινος Ζωγράφου. »Συγγραφὰς ἔχων παρ' ἄλλων, ἔχων παρ' ἄλλων συμφωνημένην δουλείαν, εἰργάζετο, ἐδούλευεν εἰς ἄλλους μὲ ὡρισμένον, συμφωνημένον μισθόν.

Συγγραφία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συγγραφή.

Συγγραφικός, ἡ, όν (συγγραφή). Ἀνήκων εἰς σύνταξιν, συγγραφὴν βιβλίου, ἢ συμφωνητικόν τινος. Τὸ παρὰ Πλάτωνι (ἐν Φαίδ. 50.) »Συγγραφικὸς ἐρῶν,« σημαίνει τὸ, ἀκριβῶς εἰπεῖν, λόγειν, ὁμιλεῖν ὡς βιβλίον, ἤτοι μετ' ἀκριβείας, κατὰ τὸν τρόπον συγγραφῆς τινος, ὅ ἐστι, Συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φωνητικοῦ χειρογράφων γραμμάτων. Ὁ Φώτιος ἑρμηνεύει τὸ »Συγγραφικὸς«, διὰ τοῦ, στρογγύλως, ὡς οἱ Συγγραφεῖς.

*Συγγραφεύς, ἡ, = συγγραφή, ἀμφ.

Συγγράφω, Μ. ἄψω (γράφω). Ἀναγράφω, γράφω εἰς τὸν κατάλογον ἢ εἰς τὸ κατάστιχον· εἰς γραφὴν φέρω ἢ βάλλω· σὺν τοῖς ἄλλοις ἢ ὁμοῦ γράφω, διὰ γραμμάτων σημαίνω· μετὰ τῶν λοιπῶν ἢ μετὰ τῶν ἄλλων γράφω. 2) συντίθημι, συνθέτω γραφὴν τινα ἢ βιβλίον, γράφω περί τινος ὑποθέσεως, ἢ πράξεως· σύγγραμμα ἦτοι ἱστορίαν συντάττω. »Θουκυδίδης ξυνέγραψε τὸν πόλεμον«, ἔγραψε δηλαδὴ τὴν ἱστορίαν τοῦ πολέμου· ἐν γένει, γράφω καταλογάδην, πεζῶς, Schaef. Διον. συν3. σλ. 25. 70. 105. 185. ἐπὶ δὲ ποιητῶν ἴσως ἅπαξ εὑρηται παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. 20, 4. 3) συγγραφὴν ποιῶ, γράφω συμφωνίαν ἢ συνθήκην τινά· διὰ συγγραφῆς, ἐγγράφως ὑπίσχομαι, ἢ ὑποχρεόνω, συμφωνῶ, Ξενοφ. Ἱπ. β. 2. »Ὅταν τὸν παῖδα ἐπὶ τάχυν ἐκίνῃ, συγγραψάμενον, ἃ δοκῇτε ἐπισταμένον ἀποδοῦναι· ἔστι δὲ πολλὰ κατὰ μέσην διάθεσιν, συγγράφεσθαι πρός τι, εἰντ' οὖν, καμεῖν συμφωνητικόν τι περί τινος ὑποθέσεως ἢ πράγματος, π. χ. »Συγγράφονται ὑπὲρ τοῦ τελευταίου ἕτους πρὸς τὴν ἀγρὸν καταλείψειν, συγγραφὴν ποιοῦνται, ὁ ἐστι, συμφωνοῦσι μετὰ συμφωνητικοῦ γράμματος, ὅτι νὰ ἀφήσωσι τὸν τελευταῖον χρόνον τὸ χωράφιον ἄσπαρτον. Παῦ. ὁ συγγεγραμμένος, ὁ ὑποχρεωμένος εἴ τι διὰ συμφωνητικοῦ. »Γάμον συγγράφεσθαι«, ἐκτελῶ, τελείνω, ἀποφασίζω τὸν γάμον διὰ συμφωνητικοῦ γράμματος, ἦτοι Κοιτράκτου, Πλούταρχ. ζ) »Συγγράφεσθαι ἐν τῷ δήμῳ, κάμνω μίαν ἀπόφασιν τοῦ δήμου, γράφων αὐτὴν, ἑτοίμην διὰ νὰ δημοσιευθῇ, Πλάτ. Γοργ. 15.

Συγγυμνάζω, ἄσω (γυμνάζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ γυμνάζω. Παῦ. γυμνάζομαι ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ· ἔθεν

Συγγυμνασία, ἡ, Κοινὴ γύμνατις, Πλούταρχ.

Συγγυμναστής, οῦ, ὁ (γυμναστής). Σύντροφος ἢ συμβοηθὸς εἰς τὸ γυμνάσιον ἢ εἰς τοὺς ἀγῶνας, ὁ σύντιτλε γυμναζόμενος, Ξενοφ.

*Σύγε, ὄρ. σύ.

Συγκαθαγίζω, Μ. ἰσω (ἁγίζω). Ὁμοῦ ἢ σύν τοις καθαγίζω, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν θυσιάζω, καίω τὴν θυσίαν, ἀφοτεύω.

Συγκαθαιρέω, ῶ· Μ. ἥσω, Ἰων. συγκαταιρέω (αἱρέω, ἀνμλ.) Σύντιτλε ἢ ἐν ταὐτῷ καθαιρῶ, καταβιβάζω. ἢ κρημνίζω, καταστρέφω, ἀφανίζω, Θουκυδ. ἐν γένει, συνεπιχειρῶ τι, τινί τι, Ἡροδ. 9, 35.

Συγκαθαρεύω, εὔσω (καθαρεύω). Σύντιτλε καθαρεύω, διάγω βίον ἁγνόν, Εὐσταθ.

Συγκαθαρμόζω, όσω (ἁρμόζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καθαρμόζω, προσαρμόζω, τερτίζω τι. 2) ἔξαρ. = συμπεριστέλλω, συνθάπτω, συμπαραχέω, Σοφοκλ. Αἴ. 922. »Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι«, συνθάψαι.

Συγκάθεδρος, ὁ, ἡ (καθέδρα). Ὁ, τις συγκάθηται, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν καθέδραν καθήμενος· ταὐτὸν τῷ, πάρεδρος, Φιλοξ. Γλωσσ. Lob. Φρυν. σ. 465.

Συγκακέζομαι, Μέλ. β'. Συγκαθεδοῦμαι, παῦ. Ἀποδυτ. (ἵζω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἢ πλησίον κάθημαι.

Συγκαθείμαρμαι, παῦ. παρακ. μετὰ σημτ ἐνεστ. ὡς (εἵμαρμαι, μείρομαι). Τὴν αὐτὴν κεἰδιαν εἱμαρμένην ἔχω μετά τινος, Ἀντωνῖν. Φιλόσ.

Συγκαθείργω, καὶ, συγκαθείργνυμι. Μ. ξω, Ἀττ. αὐτ. συγκατείργω. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ καθείργω, κλείω, συγκαταλείπω, Ξενοφ. Ἱππικ. ἐν ἀρχ. 20. »Ἐγώσω συγκαθείρξω τοῦτο τῷ ἐμῷ χωρίῳ πράγματα«.

Συγκαθελκύω, καὶ, Συγκαθέλκω, Μ. ξω (ἕλκύω, ἕλκω). Ὁμοῦ, σύντιτλε ἢ ἐν ταὐτῷ καθελκύω, σύρω πρὸς τὰ κάτω, ξεσχίζω· τραβῶντας κάτω. (ἡ προτιμᾶται τοῦ συγκαθολκάω ὡς καὶ ἡ τοῦ ἁπλοῦ.)

Συγκαθέσεις, εως, ἡ (συγκαθίημι). Τὸ νὰ συγκαταβιβάζῃ τίς τι. 2) ἡ σύντιτλε κάθεσις, συγκατάθεσις, συγκατάβασις, παραχώρησις, εὐπείθεια εἰς τὴν γνώμην καὶ βέλησίν τινος. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Ἀντων. 51. συνεκφέρει· »Τῆσαν καὶ συγκαθέσιον, ὡς ἀναφέει καὶ ὁ Στέφανος, ἔνθα νῦν οὐχ ὑγιῶς »Συγκατάθεσιν« κεῖται

Συγκαθεύδησις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συγκοίμησις, καὶ συνουσία, Σχολ. Ὀδυσ. Ψ, 346. ἐκ τοῦ

Συγκαθεύδω, Μ. -ευδήσω (εὕδω, ἀνμλ.). Παρέτιτλε, ἢ σύντιτλε καθεύδω, συγκοιμῶμαι, κοιμῶμαι μετά τινος· καὶ, σαρκικῶς συνευρίσκομαι, συνουσιάζομαι· μετὰ Δοτικ. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 53. καὶ ἡ. 31. 34. καὶ Ἀριστοφ.

*Συγκαθέφω, Μ. ἑψω (ἕψω). Ὁμοῦ βράζω, μαγειρεύω, Διοσκορ. β. 129.

Συγκάθημαι, ἔλλιπὴς Ἀποθ. (ἧμαι). Ὁμοῦ κάθημαι, μετὰ τινος κάθημαι, ὁ ἐστι, κάθημαι ἐκεῖ ὅπου καὶ ἄλλος, κάθημαι μαζῆ, σὺν ἄλλοις κάθημαι, κάθημαι μεταξὺ ἄλλων· ἔξαρ. κάθημαι ὁμοῦ μετ' ἄλλων εἰς βουλιὰν τινα· Ἡροδ. 3, 68. 2) συμπίπτω, συμβυθίζομαι, καταπάσχω τί τι, π. χ. κονιορτός τις, ὡς τὸ Λατ. considere. Στράβ. ιζ'. σελ. 1120. »Τῷ οὐρανῷ μέρει συγκάθηται«, ἀντὶ τοῦ, μέ το ὀπίσθιον μέρος, ἦτοι τὴν οὐρὰν κλίνει ἐπὶ τὰ κάτω, καταπίπτει, συμπίπτει.

Συγκαθιδρύω, καὶ, Συγκαθιδρύω (ἱδρύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ καθιδρύω, καταθίστημι, βάλλω κάτω, στήνω, τάττω· ἔξαρ. ἐν ταὐτῷ ἀφιερόω. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε τὸ ἁπλοῦν.)

Συγκαθιερόω, ῶ (ἱερόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἀφιερόω, ἁγιάζω.

Συγκαθίζω, Μ. ιζήσω (ἵζω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ καθίζω, ἢ πλησίον τίθημι Μέσ. Συγκαθίζομαι, ὁμοῦ ἢ πλησίον κάθημαι ἢ ἵσταμαι. (Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται τὸ »Συγκαθίζω« αὐθετέρως, ἐπί τινος εἴδος χοροῦ, δυο μόνον προσώπων κατέναντι εἰς τοῦ ἄλλου χορευόντων. καὶ ἐν ταὐτῷ κλινόντων τὰ γόνατα καὶ οἱονεὶ καθεζόντων ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μετὰ σχετῆτος ἀνισταμένων· ὅθεν καὶ, Συγκαθιστὸς χορὸς, καὶ Συγκαθισμα.)

Συγκαθίημι, Μ. -καθήσω (ἵημι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ μετὰ τινος καθίημι, στέλλω κάτω, ἢ καταβιβάζω, ἀφίνω κάτω τι ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. 2) Οὐδετέρως, καὶ μέσ. ὑπάγω καὶ κατοικῶ που· ἀπέρχομαι κάτω. »Εἰς τινα τόπον«, ἀντὶ τοῦ, κρύπτομαι, καθήμενος χώνομαι, Πολύβ. ἡ. 26. »Εἰς τινα ὕλωδη τόπον συγκαθεῖμι, ἐχώσθη ἡ ἐκάστης μέσα εἰς τὴν λάσπην καὶ ἐκρύβη. τροπ. καταβαίνω, συγκαταβαίνω εἴς τι, ἐπιχειρῶ τι· κτινί εἴς τινα, ὡς τὸ, καθίλω δὲ ταὐτὸν τῷ, συγκαταβαίνω, συγκατατίθημι, παραχωρῶ εἰς τὴν γνώμην τινός, Ἀρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ. 16. »Τὸν συγκαθίεντα τιτὸν ἐπὶ πλέονι· πρβ. Lob. Φρυν. σλ. 598. Hemst. Θωμ. Μαγ. σλ. 815. (ὅρα περὶ τῆς προσῳδίας τοῦ ἵημι.)

Συγκαθίστημι, Μ. -καταστήσω (ἵστημι). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ, συνάμα καθίστημι, κάτω τίθημι, βάλλω, ὁμοῦ τάττω, συγκατατάττω, διατάττω, βάλλω εἰς κατάστασιν ἢ φέρω εἰς κατάστασιν ἢ φέρω εἰς τάξιν, πιστήνω, ἢ διαρίζω, βάλλω τινὰ εἰς ἓν ἄξίωμα, ἀποκαθιστάνω (ἀποκαταστήνω), συμβεβαιόω, συνεπικυρόω, Ξενοφ. Ἀγησ. β' 30. »Τὸν μὲν, χειροῦται, τὸν δὲ ἕτερον συγκαθίστησιν, βασιλέα ἀπεπατέστησε· Μέσ. μετὰ Δοτικ. ἀντὶ τοῦ, παρατάττομαι εἰς πόλεμον, ἵσταμαι ἐναντίον τινὸς εἰς μάχην, ἢ ἄριδα, ἔρχομαι εἰς χεῖρας μετά τινος, πιάνομαι ἀπὸ τὰ μαλλιὰ μὲ κανένα, ὅθεν »Συγκατάστασις«, ἡ, τὸ σύστατ. παρὰ Πολυβ.

Συγκαθορμίζω, ἰσω (ὁρμίζω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καθορμίζω, καταβιβάζω, φέρω εἰς τὸν λιμένα, Πολύβιος. Παῦ. καὶ Μέσ. ὁμοῦ ἐμβαίνω εἰς τὸν λιμένα, ἢ καίμαι ἐπ' ἀγκύρᾳ ὁμοῦ μὲ ἄλλον, τινί.

Συγκαθοσιόω, ῶ (ὁσιόω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καθοσιόω, ἀφιερῶ ἢ ἁγιάζω, Ἰωάνν.

Συγκαθυφαίνω, (ὑφαίνω). Ὁμοῦ καθυφαίνω, συνυφαίνω, ὑφαίνω ἐν τινι ὑφάσματι, Ἡσαΐας γ'. 22.

Σύγκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός) Ἁρμόδιος εἰς τὸν καιρόν, εἰς τὰς περιστάσεις, Σουΐδ. καὶ Ἀλκίφρ. γ'. ἐπιστολ. 10. »Ἔφορε ἂν καὶ τοῖς θεοῖς [κεἰστὸν καὶ δέησις καὶ μυρίνην καὶ ὅσα τύγκαιρα.« καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ἁρμόδιος, προτήκων, καταλληλος, ἀνήκων, ἐπιτήδειος

Συγκαίω, Ἀττ. -κάω. Μ. -καύσω (καίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ἢ διάλου καίω· »Ἠοίλιδι ξυγκαίειν ἀγαθαίη«, (Ἱπποκράτ. ἀέρ. τόπ. 40.) κλίσιν ἔχουσαι εἰς φλόγωσιν. (ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »συγκαίομαι« παθητικ. ὅταν καίονται οἱ μηροὶ τινὸς ὑπὸ τῆς μεγάλης τριβῆς τῆς γινομένης διὰ τῆς κινήσεως τῶν σκελῶν· καὶ »Σύγκαυσις« τὸ τοιοῦτον πάθημα.)

Συγκακοπαθέω, ῶ, Μ. -ήσω (κακοπαθέω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κακοπαθῶ, πάσχω, ἢ δυστυχῶ· συμπάσχω, συμπάσχω, συμπαθητεύω, μετέχω τοῦ πάθους ἢ τῆς δυστυχίας· ὑποφέρω μετά τινος τὰς ἰδίας κακοπαθείας. 2) συμπονῶ, συναισθάνομαι, εἶμαι συμπαθὴς, συλλυποῦμαι τινί διὰ τὴν συμφορὰν του, διὰ τὴν δυστυχίαν του· μετὰ δοτ.

Συγκακουργέω, ῶ. Μ. -ήσω (κακουργέω). Ὁμοῦ, μετ' ἄλλων, ἢ μετά τινος, ἐν τῇ συνοδίᾳ τινος ἢ ἄλλων κάμνω κακόν, κακουργίας, πράττω κακῶς ἢ ἀχρείως, ὅθεν

Συγκακούργημα, τό. Τὸ μετ' ἄλλου τινὸς γινόμενον κακούργημα, ἢ μετ' ἄλλου τινὸς πεπραγμένη κακουργία, καὶ

Συγκακουργία, ἡ. Ἡ πρᾶξις τοῦ συγκακουργεῖν, ἢ μετ' ἄλλου τινὸς πρᾶξις κακοῦ τινος ἔργου, ἀμφ.

Συγκακουχέομαι, οῦμαι παῦ. (κακουχέω.). Ὁμοῦ μετά τινος κακουχοῦμαι, συμμετέχω τῆς κακουχίας, συνταλαιπωροῦμαι.

*Συγκακόω, ώσω (κακόω) καὶ

Συγκακύνω, Μ. υνῶ (κακύνω). Ὁμοῦ διαφθείρω, ἀχρειεύω, χειροτερεύω, βλάπτω τι, Θεόφραστος περὶ Ὀσμῶν.

Συγκαλέω, ῶ, Μ. έσω (καλέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ καλῶ· καλῶ νὰ ἐλθωσιν ἢ νὰ συναχθῶσιν ὅλοι εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ἔξαρ. εἰς συμβούλιον, Ἰλ. Β, 55. Η, 302. ὅθεν, σύγκλητος· ἔτι δὲ, συγκαλῶ ἢ προσκαλῶ τὸν δῆμον ἢ τὸ στράτευμα εἰς τὸ νὰ συναχθῶσι, Ξεν. β) συγκαλῶ ἢ προσκαλῶ εἰς τὸ γεῦμα, εἰς τὸ συμπόσιον, Ξεν. Η Π. 8, 4. 1. Μέσ. »Συγκαλοῦμαι« καλῶ νὰ συναχθῶσι καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς ἐμέ.

Συγκαλενδέομαι, οῦμαι, παῦ. (καλενδέω). Καλενδοῦμαι, κυλίομαι ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός, κυλίομαι μαζῆ.

Συγκαλλύνω, νῶ (καλλύνω). Ὁμοῦ καλλύνω, ὁμοῦ, μαζῆ παντρχόθεν φιλοκαλλίζειν, σκουπίζειν ἢ συμμαζώνειν διὰ τῆς σκούπας, Ἀριστοτέλ. προβλ. κδ'. 9. »Συγκαλλύνειν τὸ διεῤῥιπτόμενον.«

Συγκάλυμμα, τό (συγκαλύπτω), ταὐτὸν τῷ, κάλυμμα, συννοουμένης τῆς ἰδέας τοῦ, παντοχόθεν περικάλυμμα.

Συγκαλυμμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, συγκάλυψις, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1636.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Συγκαλυπτέος, έα, έον. Δυνατός ἢ πρέπων νά συγκαλυφθῇ, Αἰσχ. Προμ. 520. καὶ
Συγκαλυπτός, ή, όν. Κεκαλυμμένος, σκεπασμένος παντοχόθεν· κατεσκεπασμένος· δυνάμενος νά συγκαλυφθῇ, Αἰσχ. Προμ. 496. ἐκ τοῦ
Συγκαλύπτω, Μ. ψω (καλύπτω). Ὁμοῦ καλύπτω, ἢ διπλοῦ ἢ πανταχόθεν καλύπτω, σκεπάζω, κρύπτω· μεταφ. συγκρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν. Μέσ. «Συγκαλύπτομαι» σκεπάζομαι, Ξενοφ. Κύρουπ. ὅθεν
Συγκάλυψις, ή, = συγκαλυμμός. Ἡ σκέπασις, ἢ ἡ πανταχόθεν κάλυψις.
Συγκάμνω, Μ. -καμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.). Κάμνω ὁμοῦ, συνεργάζομαι· λαμβάνω μέρος εἰς τὸν κόπον, εἰς τὸ ἔργον ἢ εἰς τὴν ἀνάγκην τινός, ὅστ. πρόσπ., Σοφ. 2) ὡς τό, συναλγέω, ἤτοι ἔχω συμπάθειαν εἴς τινος δυστυχίαν κτ., συμποιῶ, Εὐριπ. εἰς Ἄλκ. 617. «Ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμων, τέκνοι» 3) συμβοηθῶ, παρίστεμαι.
Συγκαμπή, ἡ (συγκάμπτω), ταὐτόν τῷ, καμπή· καὶ ὁ τόπος, ἔνθα εἶναι ἡ κλείσωτις τῶν ἄρθρων, ἁρμός, Ξενοφ. Ἱππ. ἀ. 8. «Λαγαρὸς δὲ εἴη (ὁ ἵππος) κατὰ τὴν συγκαμπήν», κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἔνθα εἶναι ἡ κλείσωσις τοῦ ποδὸς μετὰ τοῦ σώματος.
Συγκαμπτός, ή, όν. Καμπυλωμένος, λυγισμένος ὁμοῦ, ἢ εἰς τὰ ἔνδον· καμπύλος· συγκάμψαι δυνάμενος, ἐκ τοῦ
Συγκάμπτω, Μ. ψω (κάμπτω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὰ ἔνδον λυγίζω, ἢ λυγίζω, καμπυλόω τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἢ ἁπλῶς, καμπυλόω, κυρτόω, συστέλλω, καμπουρόνω, Ξεν. Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, Ταπεινόω· ὅθεν
Σύγκαμψις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ ἢ εἰς τὰ ἔνδον κάμψις, κύρτωσις, καμπύλωσις, λύγισις.
*Συγκανηφορέω (κανηφορέω). Ὁμοῦ κανηφορῶ εἰμὶ ἐν ταῖς θυσίαις.
*Συγκαπηλεύομαι, μετ. Ἀπεθ. (καπηλεύω). Ὁμοῦ καπηλεύω, νοθεύω.
*Συγκαρκινόομαι, παθ. (καρκινόω). Ὁμοῦ καρκινοῦσθαι, δίκην καρκίνων συμπλέκεσθαι, συναποκτῶ μὲ τὴν ῥίζαν κορμός, καυλός, λέγεται ἐπὶ σίτου κ. τ. τ. Ἁρποκρατ. ἐν λ. Καρκίνος· «Τὰ λήϊα συγκαρκινοῦται», τὰ γεννήματα, τὰ σπαρτὰ ἀποκτῶσι καυλὸν μὲ τὰς ῥίζας· ἴδε ἐν τῷ, Καρκινόω, ἀριθμ. 3. Ὁ Πολυδεύκ. ἔχει· «Τὸ μὲν ῥιζοῦσθαι τὸν σῖτον συγκαρκινοῦσθαι ἔλεγον.»
*Συγκαρτερέω, ήσω (καρτερέω). Ὁμοῦ καρτερῶ, Τμηδ.
*Συγκασιγνήτη, ἡ (κασιγνήτη). Συναδελφή, Εὐρ. Ἰφ. Τ. 782.
Συγκασιόρα, ἡ· ταὐτόν τῷ, συναδελφή, Εὐριπ. Ἄλκ. 410.
Σύγκασις, ιος, ὁ, καὶ ἡ (σύν, κάσις). Συναδελφός, συνεκδελφή, Εὐριπ.
Συγκαταβαίνω, Μ. -βήσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Σύν τινι, μετά τινος, ἐν ταὐτῷ ἢ εἰς τὸ ταὐτὸ καταβαίνω· ὁμοῦ, μαζῇ καταβαίνω ἢ ὑπάγω πρὸς τὰ κάτω· ἐξαιρ. ἐπὶ τριχῶν, εἶναι ἀνειμένην τὴν κόμην, κρεμασθεῖσαι κάτω εἰς τὴν ῥάχιν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σλ. 266. ὡσαύτως κεῖσθαι, συγκεῖσθαι. 2) τροπ. καταδέχομαι, εὐδοκῶ, ἀπό τῶν ὑψηλοτέρων εἰς τὰ ταπεινότερα καταβαίνω, ἵνα ἀρέσω τινί· συγχωρῶ, παραχωρῶ, παρεμβλέπω, συγκατανεύω, ἐφαρμόζομαι ἢ ἀφίνω ἑμαυτὸν εἰς τὴν θέλησίν τινος, ἢ συμφωνῶ εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ, στέργω εἰς τὸ πρόβλημά του διὰ νά φανῶ ἀρεστὸς εἰς αὐτόν, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπείκω τῇ περιστάσει, ἢ ἀποφασίζομαι εἰς τι, ἂν καὶ ἀνιαρόν· καταπίνομαι, αἰρέομαι εἴς τι, ἄρχομαί τι καὶ ἐξακολουθῶ, τολμῶ τι καὶ ἄρχομαι, ἐπιχειρῶ (engager). «Εἰς τι· ὅθεν «Συγκαταβαίνειν εἰς πᾶν, δέχεσθαι, στέργειν εἰς ὅλας τὰς συμφωνίας» Πολύβ. «Εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὅλων κίνδυνον», εἰς ὁλοσχερῆ κρίσιν, εἰς τοὺς ὁμαλοὺς τόπους, εἰς τοὺς τῆς φαλάγγος καιροὺς καὶ τόπους, εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς διαλύσεως λόγους, εἰς πάντα τὰ φιλάνθρωπα, εἰς συνθήκας, φόρους συγκαταβαίνειν· κατὰ τοῦτο ἐσχημάτισαν οἱ Γάλλοι τὸ Condescendre· πρβ. συγκαθίημι, Μέσ. 3) ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ συμπίπτειν, συμβαίνειν, Ἀριστοτέλ. πολιτ. ζ'. «Ἵνα συγκαταβαίνωσι ταῖς ἡλικίαις ἐπὶ τὸν αὐτὸν καιρόν», ἀντὶ τοῦ, συνέρχεσθαι, συμπίπτειν, συντρέχειν, ἢ ἐφαρμόζεσθαι, ἐταιριάζειν.
Συγκαταβάλλω, Μ. -βαλῶ (βάλλω, ἀνμλ.), Ὁμοῦ, μαζῇ, ἐν ταὐτῷ καταβάλλω, ῥίπτω, κάτω, Πλούταρχ. Λουκουλ. 23. ἢ καταθέτω, πληρόνω ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ π. χ. «Τὰ χρήματα συγκαταβάλλειν», ὁμοῦ βάλλειν τὰ χρήματα κάτω, ὁ ἐστι πληρόνειν, Δίων Κάσ.
Συγκατάβασις, εως, ἡ (συγκαταβαίνω). Ἡ ὁμοῦ ἢ σύντινι κατάβασις, 2) τροπ. παραχώρησις, συγκατάθεσις, στέρξιμον, ἄφεσις τοῦ ἑαυτοῦ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἄλλου· τὸ νά καταπίσηταί τις εἴ τι, ἢ νά ἀποφασίζῃ εἴς τι, καὶ νά ἀνέχηται, εὐχαριστῆται εἴ τι· τὸ καταδέξιμον, ἢ ἀπό τὰ ὑψηλότερα εἰς τὰ ταπεινότερα κατάβασις κατὰ ἀρέτειάν τινος γνωμέην, παρὰ Θεολόγους. Κατὰ Σουΐδαν λέγεται «Συγκατάβασις, ὅταν μὴ ὡς ἔστιν ὁ θεὸς φαίνηται, ἀλλ' ὡς ὁ δυνάμενος αὐτὸν θεωρεῖν, οἷόν τέ ἐστιν οὕτως ἑαυτὸν δεικνύειν· ὅθεν
Συγκαταβατικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Συγκαταβαίνων, συγχωρῶν, παραχωρῶν, στέργων εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου· ἢ ἐφαρμοζόμενος, εὐχαριστούμενος εἴς τι.
Συγκαταβιβάζω, άσω (βιβάζω). Ὁμοῦ καταβιβάζω, Πολυβ.
Συγκαταβιόω, ῶ, ώσομαι (βιόω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῇ ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ζῶ, διάγω τὴν ζωήν μου.
Συγκαταγήρασις, εως, ἡ. Ὁμοῦ γήρασις· τὸ γηράσκειν μετά τινος, ὅ ἐστι, διάγειν, περνᾶν τὴν ζωὴν μέχρι γήρους μετά τινος, Πλάτ. νομ. β'. ἐκ τοῦ
*Συγκαταγηράσκω, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Δ. 10, 20. καὶ
*Συγκαταγηράω, άσομαι (γηράω, γηράσκω, ἀνμλ.) = συγγηράσκω, συγγηράω.
*Συγκαταγιγνώσκω, καὶ παρὰ νεωτ. -γινώσκω (καταγιγνώσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταγνώσκω, καταγίνω, καταδικάζω.
Συγκαταγομφόω, ῶ (γομφόω). Ὁμοῦ καταγομφόω, συγκαρφόνω, συναρμόζω μὲ γόμφους, τῷ ἐμβόλῳ κλείω τὸν πῖσον, ταὐτόν τῷ, συγγομφόω, Πλούταρχ.
Συγκαταγράφω, ψω, ταὐτόν τῷ, συγγράφω. Ἐγγράφω, γράφω εἰς τὸ δεφθέριον ἢ εἰς τὸ κατάστιχον· ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους γράφω, Ἀθήν. σελ. 112.
Συγκατάγω, άξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῇ κατάγω, φέρω ἐπὶ τὰ κάτω, κατοβιβάζω· ἢ ὁμοῦ φέρω τινὰ ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα, συνεργῶ εἰς τὸ νά ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὴν πατρίδα του, ἢ συνεργῶ εἰς τὸ νά εὑρεθῇ τις ἢ τεθῇ πάλιν εἴς τιν' ἀξίαν, π. χ. τύραννον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 339.
Συγκαταδάζομαι, ήμορτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Συγκατατασσάζω, Ξενοφ. ἀναβ. ζ'. γ'. 32.
*Συγκαταδαρθάνω, Μ. δαρθήσω (δαρθάνω, ἀνμλ.), ταὐτόν τῷ, Συνευναζεσθαι, συγκοιμᾶσθαι, Ἀριστοφάν.
Συγκατάδεσις, ή· ταὐτόν τῷ, σύνδεσις, ἀμφ.
*Συγκαταδιπλάζω, άσω (διπλάζω), ὡς τὸ συγκαταγιγνώσκω.
Συγκαταδουλόω, ῶ (δουλόω). Ὁμοῦ καταδουλόω, συγκαταστάτω μετὰ τῶν δούλων ἢ ὑπηκόων· ὁμοῦ ὑπό τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας βάλλω, ὑποτάσσω.
*Συγκαταδύω, ἔτι δὲ κατά μέτ. ἀόρ. συγκατέδυν (δύω, δύσω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καταδύομαι, βυθίζομαι, ἢ κάνομαι (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε δύω.) ὅθεν
Συγκατάδυσις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ κατάδυσις, καταβύθισις, βούτησις· ἢ ἐν ταὐτῷ γνωμέη δύσις, ἢ ἀπόλεια, Στράβ. γδ.
Συγκαταζάω, ῶ. Μ. -ζήσομαι· ἢ βιώσομαι (ζάω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διάγω, περῶ τὴν ζωήν μου μετά τινος, συζῶ, ὅστ. Πλούταρχ.
Συγκαταζευγνύμι, Μ. ξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ καταζευγνύμι, ζευγνύω μαζῇ, συνδέω τινὰ μετά τινος, συνάπτω τινὰ δι' γάμου, ὑπανδρεύω, ἑαυτῷ τινι. «Τοὺς γάμους ταῖς χηρευούσαις γυναιξὶ συγκαταζεύξαι», Πλούταρχ. τροπ. παρὰ Σ φραιλ. Λέ. 123. «Ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, συνεζεύχθη, συνδέδεται· ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν ἑνὶ ζυγῷ ζώων. πρβλ. συγκεράννυμι.
Συγκαταθάπτω, ψω (θάπτω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, μαζῇ καταθάπτω, Ἡρόδ. 281.
Συγκατάθεσις, εως, ἡ (συγκατίθημι). Συναίνεσις, συγκατάνευσις, συμφώνησις.
Συγκαταθετέον, ρήμ. τοῦ συγκατατίθεμαι. Πρέπει νά συγκαταθέτῃ τις.
Συγκαταθετικός, ή, όν. καὶ ἐπίρ. — κῶς. (συγκατάθεσις). Ὅς τις συγκατανεύει, συναινεῖ, συμφωνεῖ· καὶ ὁ εἰς συγκατάθεσιν ἐνεργῶν, δοκιμαστικός.
Συγκατάθεω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταθέω, τρέχω πρὸς τὰ κάτω.
Συγκαταθλάω, άσω (θλάω). Ὁμοῦ, μαζῇ ἐν ταὐτῷ καταθλάω, συντρίβω.
Συγκαταθνήσκω, Μ. θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῇ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀποθνήσκω.
*Συγκαταίθω, μέλλ. (αἴθω). Ὁμοῦ, μαζῇ κατακαίω, Σοφ. Ἀντιγ. 1202.
Συγκαταίνεσις, ή. Συναίνεσις, συμφώνησις, στέρξιμον, ἀποδοχή, ἐπιβεβαίωσις. ἐκ τοῦ
Συγκαταινέω, ῶ, έσω, ποιητ. ήσω (αἰνέω, ἀνμλ.). Συναινῶ, συγκατατίθεμαι, συμφωνῶ, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, τινί· ὅθεν ἐγκρίνω, ἐπιβεβαιῶ, συναποψηφίζω, τινί τι, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ά. 10. «Ἦν τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θάττον συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἂν θέλῃ καὶ ὁ Θεός, ἂν ᾖ τι θέλημα Θεοῦ. ὅθεν
Συγκατάινος, ὁ, ἡ. Ὅς τις συγκαταινεῖ, συμφωνεῖ, στέργει ὁμοῦ, σύμφωνος, ὁμόφωνος, συμφηφος· ἐγκρίνων. Ἐπιστολ. Φιλίπ. παρὰ Δημοσθ. «Βουλομένους ὑμᾶς συγκαταίνους γενέσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν παρακαλουμένοις.»
*Συγκαταιρέω, Ἰων. ἀντὶ συγκαθαιρέω, Ἡρόδ.
Συγκαταίρω, (αἴρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καταίρω, ἔρχομαι, φθάνω, ἀράζω, Πολυβ.
Συγκαταιτιάομαι, ώμαι, Μ. άσομαι, μέσ. Ἀποδ. (αἰτιάομαι). Ὁμοῦ καταιτιῶμαι, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ.
Συγκαταιωλύω, (καίω) = συγκαταστέγω. Ὁμοῦ φωνεύω, καίω, Ἀππιαν.
Συγκαταίω, καὶ Ἀττ. -κάω. Μ. αύσω (καίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατακαίω, καταφλέγω, Σεπτ.
Συγκατακαλύπτω, ψω (καλύπτω). Ὁμοῦ κατακαλύπτω, σκεπάζω, Διοδ.
Συγκατάκειμαι, Μ. κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ κατάκειμαι· κεῖμαι μετά τινος (κεῖτομαι μαζῇ) ἐν τῷ στρώματι ἢ παρὰ τῇ τραπέζῃ Ἀριστοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συγκατακλέω, άσω (κλείω, ανμλ.) Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατακλάω, συντρίβω, τσακίζω μεζῆ (τὸ Ἄλφα καὶ ἄλους τοὺς χρόνους βραχύ.)

Συγκαταικλείω, Ἰων. συγκατακληίω (κλείω). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατακλείω, ἢ συγκλείω καὶ ἄλλον ἢ ἄλλο τι, Ἡρόδ. 1, 182.

Συγκαταικληρονομέω, ῶ. Μ. ήσω (κληρονομέω). Όμοῦ καταληρονομῶ, λαμβάνω κληρονομίαν μετά τινος· μεζῆ κληρονομῶ ἢ ἔχω, κέκτημαι, Ο'. Ἀριθμ. λβ'. 3ιι.]

Συγκατακλίνω, Μ. ινῶ (κλίνω). Όμοῦ, μεζῆ ἢ πλησίον ἀλλήλοις κλίνω, βάλλω νὰ κλαγιάσῃ ἢ νὰ καθίσῃ ἐν τῇ κλίνῃ ἢ παρὰ τῇ τραπέζῃ. Παῦ. Συγκατακλίνομαι, ὁμοῦ, μεζῆ κατακλίνομαι, συγκατάκειμαι, ἢ πλησίον ἀλλήλοις ἢ παρά τινι κάθημαι εἰς τὴν τραπέζαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 981. ὄθεν

Συγκατάκλισις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ κατάκλισις· τὸ πλαγιάζειν εἰς τὴν κλίνην ἢ καθέζεσθαι ἐντὴ τραπέζῃ μετά τινος, ἢ παρά τινι, Πλούταρχ.

Συγκατακοιμάω, ῶ. Μ. ήσω (κοιμάω). Βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ μετ' ἄλλου τινός. Παῦ. μετὰ μέσ. μέλλ. συγκατακοιμάομαι, κοιμῶμαι μετ' ἄλλου τινός, κοιμῶμαι μεζῆ, συγκοιμῶμαι, ἢ σαρκικῶς συνουσιάζομαι, Ἰώσηπ.

Συγκατακολουθέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀκολουθέω). Όμοῦ κατακολουθῶ, συνοδεύω, συνακολουθῶ, ὅστ. Στράβ. σελ. 1152.

Συγκαταικομίζω, ἴσω (κομίζω). Όμοῦ καταικομίζω, φέρω κάτω μαζῆ.

Συγκατακόπτω, ψω (κόπτω). Όμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κατακόπτω, κατακομματιάζω, κατασράττω. Πλούταρχ.

Συγκατακοσμέω, ῶ (κοσμέω). Όμοῦ κατακοσμῶ, βάλλω εἰς εὐταξίαν, Πλούταρχ. ὄθεν

*Συγκατακόσμησις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ διάταξις, ἀράδιασις, Φιλόδ. περὶ Μουσ.

Συγκαταικρημνίζω, ἴσω (κρημνίζω) Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ κρημνίζω κάτω, καταικρημνίζω, Ἰώσηπ.

Συγκατακόμαι, ώμαι· Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποδ. (κάομαι, ανμλ.). Όμοῦ κατακαίομαι, ἀποκτῶ ἢ κυριεύω μαζῆ, Δημ.

*Συγκατακτάς, άσα, άν, ανώμλ. μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ

Συγκατακτείνω, ενῶ (κτείνω, ἀνλμ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατακτείνω, σφάζω· ταὐτὸν τῷ, συγκατακαίνω, Σοφοκλ. Αἰ. 230. «Παρακλάτω χερὶ συγκατακτὰς κελαινοὺς ξίφεσι βοτὰ καὶ βοτῆρας· ταὐτὸν τῷ, συγκατακτείνας.

Συγκαταικυλίω, ίσω (κυλίω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ κατακυλίω.

Συγκαταλαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ανμλ.). Όμοῦ καταλαμβάνω, ἁρπάζω, ἁφαιρῶ, ἢ αἰχμεύω, ἢ πιάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ ἢ αἰτιολογῶ. 2) περιτειχίζω, Θεοκ. 6, 26.

Συγκαταλέγω, ξω (λέγω, ανμλ.). Όμοῦ καταλέγω, συγκατάττω, συναριθμῶ, βάλλω τινὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν ἢ εἰς τὸν κατάλογον μετὰ τῶν ἄλλων, ἢ συστρατολογῶ. «Συγκαταλέγειν τινί τι». Πλούταρχ.

*Συγκαταλλάττω, Ἀττ. –τω. Μ. ξω (καλλάττω). Ηκαλλάττω τινὰ μετ' ἄλλου τινός, ποιῶ ἵνα φιλιωθῶσι δύο τινὲς μεταξύτων, συμβιβάζω, Δωσίθ. Ἁλιε.

Συγκαταλογίζομαι, ίσομαι, μέσ. Ἀποδ. (λογίζομαι). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταλογίζομαι, συλλογίζομαι, ἢ λογαριάζω, συναριθμοῦμαι, Ἰώσηπ

Συγκαταλύω, υτω (λύω). Όμοῦ καταλύω, φέρω, ἢ κάμνω νὰ πάψῃ, ἢ ἀναλύω ἢ διαχωρίτικω ἢ σκορπίζω. 2) ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, μαζῆ ἔρχομαι εἰς τὸ κατάλυμα. κοιμῶμαι, εἰς τὸ αὐτὸ κατάλυμα εἰμὶ ὅπου καὶ ἄλλος τις, Πλούταρχ. (περὶ τὸς προσῳδίας ὅρ. λύω.)

Συγκαταμίγνυμι, καὶ, Συγκαταμιγνύω, Μ. μίξω (μίγνυμι, ανμλ.). Όμοῦ καταμιγνύω, ἀναμάτω μαζῆ, προστίθημι ἐν τῇ μίξει καὶ ἄλλο τι· μεταφ. κάμνω τινὰ ἐπιδεκτικὸν δεί τι, μετὰ δοτ. πρᾶγμ Ξενοφ. Ἱερ. ς'. 2. «Μέχρι τοῦ ψθάσῃ τε καὶ ἁλίσας καὶ χορεῖς τὴν ψυχὴν συγκαταμιγνύναι, ἔκφρασις ποιητική, δηλοῦσα τὴν συναρπαγὴν καὶ μέθεξιν τῆς ψυχῆς εἰς ψθὰς καὶ χορεῖς ἐν καιρῷ συμποσίων· ὅ ἐστι, μέχρι τοῦ ἐκδοθῆναι τὴν ψυχὴν μου εἰς ψθάς, κ. τ. λ. ἕως νὰ λάβῃ μέρος εἰς, νὰ γένῃ ἐπιδεκτικὴ αὐτῶν.

*Συγκαταμιγνύω, = συγκαταμίγνυμι.

Συγκαταμύω (μύω). Διάλυσ, παντελῶς καταμύω, καταλείω ἐμαυτόν, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 221. (ἴδε περὶ τῆς προσῳδίας τὸ μύω.)

Συγκαταναυμαχέω, ῶ, ήσω (ναυμαχέω). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ νικῶ ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, πολεμῶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νικῶ.

Συγκατανέμω (νέμω, ανμλ.). Όμοῦ κατανέμω, διαμερίζω· συνδιανέμω, ὁμοῦ διαμοιράζω, ἢ συγκαταριθμῶ. Μέσ. μοιράζω μὲ τινα ἄλλον ὄθεν, συγκίνημαι, κοινῶς ἔχω. Θουκ. 6, 4. «Συγκατενείμαντο τὴν γῆν», διεμέρισαν μετ' αὐτῶν τὴν γῆν. Ἐν τοῖς τοῦ Λογγίνου λειφ. καὶ αὐτὶ τοῦ, Ἀπονέμω ὁμοῦ.

Συγκατάνευσις, εως, ἡ (συγκαταινεύω). Τὸ συγκατανεύειν.

*Συγκατανευσιφάγος, ὁ, ἡ (κατανεύω, φαγεῖν). Τπὸ συγκατανεύσεως ζῶν, ὁ ἐστιν ὅστις ζῇ, ἔχει τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα παρ' ἄλλων, διότι συγκατανεύει, λέγει ναί, συμφωνεῖ εἰς ὅσα λέγουσιν ἢ θέλουσιν αὐτοί, Κράτης παρὰ Στοβ. λόγ. ιδ'. λέξ. Κωμ. ἀπλῆ. παρασίτου καὶ κόλακος, ὅστις διὰ τὸ φαγὸν συγκατανεύει καὶ δέχεται ὅ,τι καὶ ἂν λέγωσι πρὸς αὐτόν.

Συγκατανεύω, Μ. εύσω (νεύω). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατανεύω, στέργω, δέχομαι τὸν λόγον ἢ τὴν γνώμην τινός· κλίνω εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ· συγκατατίθημι, συμφωνῶ, Πλούβ. «Συγκατένευσα τοῖς λεγομένοις· ἐδέχθη, ἔστερξε τὰ λεγόμενα.

Συγκαταπατέω, ῶ, Μλ. ήσω (πατέω). Διάλυσ καταπατῶ· 2) ἐν ταὐτῷ καταπατῶ ὁμοῦ μὲ ἄλλα.

Συγκαταπαύω, (παύω). Ἐν ταὐτῷ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καταπαύω, τελειόω, κάμνω νὰ λάβῃ τέλος ἢ νὰ ἡσυχάσῃ. Παῦ. καὶ Μέσ. ἐν ταὐτῷ παύομαι.

Συγκαταπίμπλημι, Μ. καταπλήσω (πίμπλημι, ανμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταπίμπλημι, πληρόω, γεμίζω, ἢ βαστίζω, ἢ ἀκαθαρσίας πληρόω, μολύνω, Ἀντιφῶν. λόγ. β'.

Συγκαταπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ανμλ.) Όμοῦ καταπίπτω· πίπτω κάτω μαζῆ. «Ταῖς τύχαις συγκαταπίπτειν», πίπτω ὁμοῦ μὲ τὰς τύχας, δηλ. χάνω τὸ θάρρος, succomber, Δ. ρωμ. Ἁλικ. εἰς Ἰσοιρ. Σ'. (τ' Ἴστα ἐστι καθ' ἑαυτὸ μακρόν.)

Συγκαταπλέκω, ξω (πλέκω). Όμοῦ καταπλέκω, πλέκω, μαζῆ, ἢ συγχέω· Πλούταρχ.

Συγκαταπολεμέω, ῶ. (πολεμέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταπολεμῶ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν πολεμῶ καὶ νικῶ τινα.

*Συγκαταποντόω, ώσω. (καταποντόω) Ἐν ταὐτῷ ἢ συχέμα καταποντίζω.

Συγκαταπράσσω, ξω (πράττω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πράττω, ποιῶ, συγκάμνω, συνεργῶ, συμβοηθῶ, Δημ.

Συγκαταπρήθω, (πρήθω). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, καταιθαίω, συγκαταιθαίω.

Συγκαταριθμέω, ῶ. (ἀριθμέω). Όμοῦ καταριθμῶ, συναριθμῶ, ἢ περᾶ, βάλλω τινὰ εἰς τὸν ἀριθμὸν μετὰ τῶν ἄλλων, βάλλω τινὰ εἰς τὸν λογαριασμὸν μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, Ἀριστοτέλ.

Συγκαταρρέω, Μ. ρεύσομαι (ῥέω, ανμλ.) Όμοῦ καταῤῥέω· εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ μετ' ἄλλων ῥέω, τρέχω, ἢ ὀλισθαίνω, γλιστρῶ πίπτω ἐπὶ τὰ κάτω.

*Συγκαταρρίπτω, ῥίψω (ῥίπτω, ανμλ.) Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ῥίπτω κάτω ἢ κρημνίζω, (τὸ Ἴωτα ἐστι καθ' ἑαυτὸ μακρόν).

Συγκαταρχέω, ξω (ἀρχέω), Όμοῦ καταρχέω, ἀρχίζω μαζῆ.

Συγκατασβέννυμι, καὶ

*Συγκατασβενύω. Μέλ. σβέσω (σβέννυμι, ανμλ.) Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασβενύω, διόλου σβύνω ἢ ἀφανίζω, ἐξαλείφω.

Συγκατασήπω, (σήπω). Όμοῦ κατασήπω, ποιῶ ἵνα σαπήσῃ τι ἐν ταὐτῷ. Παῦ. μετὰ παρακ. β'. ἀμοῦ, ἐν ταὐτῷ σήπομαι, σαπίζομαι.

Συγκατασκάπτης, ου, ὁ. Ὁ ὁμοῦ κατασκάπτων, ἀφανίζων, Λυκόφρ. 222. ἐκ τοῦ

Συγκατασκάπτω, ψω (σκάπτω). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασκάπτω, κατεδαφίζω, κρημνίζω, ἐκθεμελιόω, φθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Εὐριπ. Ὁρίστ. 733. ἐπὶ προσώπων. «Συγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς».

Συγκατασκεδάζω, άσω, καὶ

*Συγκατασκεδάννυμι, (σκεδάννυμι, ανμλ). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασκεδάζω, κατά τινος ῥίπτω, σκορπίζω ἢ χέω, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. γ'. 16. «Ὁ Σεύθης συνεξίπιε καὶ συγκατεσκέδατο τῷ μετ' αὐτοῦ τὸ κέρας». ἔθος ἦν Θρᾳκίων ἐν τοῖς συμποσίοις ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσον δύνωνται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου κατεχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον Κατασκεδάζειν, Σουΐδ.

Συγκατασκευάζω, άσω (σκευάζω). Μετά τινος κατασκευάζων, ἑτοιμάζωτε, βοηθῶ τινα νὰ κατασκευάσῃ, διατάξῃ, εὐτρεπίσῃ, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ κατασκευάζω, εὐτρεπίζω, διατάττω, ἑτοιμάζω. «Ὁπόσα τὸν ἀνθρώπινον βίον συγκατασκευάζει, («Πλάτ. πολιτεί. 16.) ὅσα ἀνήκουσιν εἰς τὴν τακτικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ἴσα συνεργοῦσιν εἰς τὴν εὐτακτον ἀνθρωπίνην ζωήν.

Συγκατασκηνόω, ῶ, (σκηνόω). Όμοῦ κατασκηνόω· ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν μετ' ἄλλου τινός, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ φέρω πολλοὺς ἐν ταὐτῷ νὰ κατοικήσωσιν ὑπὸ μίαν σκηνήν, ἢ κατοικίαν, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. δ'. 17. «Τοὺς δ' ἄλλους συγκατεσκήνουν», τοὺς ἔβαλλε νὰ κατοικῶσι πολλοὶ μαζῆ εἰς μίαν κατοικίαν ἢ σκηνήν.

Συγκατασκήπτω, μέλ. ψω (σκήπτω). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατασκήπτω, πίπτω ἐπὶ τὰ κάτω ἢ ἐπιπίπτω, ἐξορμῶ ὡς σκηπτός· μεθ' ὁρμῆς, ἐπιτρέχω, πίπτω, ὁρμῶ.

Συγκατασπάω, ῶ, μέλ. άσω (σπάω). Όμοῦ ἢ ἐν αὐτῷ κατασπάω, σύρω βιαίως πρὸς ἐμαυτόν εἰς τὰ κάτω, ξεσχίζω, ἀποσπῶ, ἀποσύρω, ξεκολλῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. ε'. 9.

Συγκατασπείρω (σπείρω). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ σύν τινι σπείρω, ἢ διασπείρω, σκορπίζω, Ἡλιόδ.

Συγκαταστασιάζω, μέλ. άσω (στασιάζω). Όμοῦ ἢ ἐν αὐτῷ καταστασιάζω, εἰς ἀποστασίαν φέρω, βάλλω, κινῶ, Πλούταρχ. Φιλοπ.

Συγκατάστρωσις, εως, ἡ (συγκαθίστημι, μέσ.). Ἡ συγχρουσις, ἡ συμπλοκὴ εἰς μάχην ἢ ἔριδα, φιλονεικίαν, Πολυβ. δ'. η'. «Τῶν θηρίων συγκατάστασιν, ἤτοι τῶν θηρίων μάχη.

*Συγκατασφάλλω, μέλ. ψω (σφάλλω). Όμοῦ ἢ ἐν αὐτῷ τελειόνω, καταλύω, π. χ. τὸν βίον, ἤτοι τελευτῶ, συναποθνήσκω, Πλουτ. — Μέσ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ὑποδουλόω, ὑποτάσσω.

Συγκατασχηματίζω, ίσω (σχηματίζω). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ εἰς σχῆμα ἢ εἰς κατάστασιν φέρω, ὑπὸ ἓν σχῆμα ἀνάνω, Πλούταρχ.

Συγκατατάσσω, καὶ Ἀττ. – ττω, Μλ. ξω (τάσσω). Όμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κατατάσσω, συγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καταλίσημι· τάσσω ἐν πρᾶγμα μετὰ ἄλλου τινός, βάλλω μαζῆ, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. γ'. 11.

Συγκαταστείνω, (τείνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταστένω, τεντόνω, ἢ συντείνω, κάμνω τινὰ νὰ ματαχειρίζῃ μεγάλην δύναμιν εἴς τι, effor-cer, Ἱπποκράτ.

Συγκαταστήκω, ἕω (στήκω). Ὁμοῦ καταστήκω, ἀνάλωμα· Παῦ. «Συγκατατήκομαι, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ καταστήκομαι, ἀναλύομαι, φθείρομαι, ἢ ἐξαντλοῦμαι· «Συγκατατήκεται ἡ σάρξ τινος, ὡς τὸ, intabescere, ἐυρίσκω, παρά τινι πράγματι συνφθείρω, μαραίνομαι, ὅσον μεταφ. εἶμαι ἐκτετηκὼς, ἐστιμένης, ὅλως παραδεδομένος εἶς τι, μεταχειρίζω ὅλας μου τὰς δυνάμεις εἴς τι, Ἀντωνῖν. ε 1. «Συγκατατήκονται τοῖς κατὰ τὰς τέχνας ἔργοις ἅλοτες καὶ ἄσιτοι, ἐξέρτηνται, προσαλλόνται εἰς τὰ ἔργα, ἔστι, μετὰ προθυμίας καὶ ζέσεως ἐργάζονται.

Συγκαταττίθημι, (τίθημι). Ὁμοῦ, μαζῆ ἢ ἐν ταὐτῷ καττίθημι, βάλλω κάτω, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἔχεις εἰς τὰς χεῖρας ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ τὰ βάλλεις κάτω ἐπὶ τῆς γῆς ἢ τραπέζης κτλ. Μέσ. «Συγκατατίθεμαι, ἢ συγκατανεύω, συναινῶ, συμφωνῶ, στέργω, δέχομαι τὴν γνώμην τινός, συγκατανεύω, δίδω τὴν ψῆφον μου, συγκατανεύω, τινὶ περί τινος, Πλάτ. Γοργ σελ. 501. Γ. «Τὴν αὐτὴν δόξαν ἡμεῖν περὶ τούτων συγκατατίθεσαι, ὦ πλησιέστερον, ἔνθα συνήθως λείπει τὸ «Δέξιον· ὅσον τὸ Οὐσσαττικ. Συγκατάθετις.

*Συγκατατρέχω, (τρέχω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἅμα, κοινῇ τρέχω, συντρέχομαι, Λευκιππ. παρὰ Διογν. Δρ. 9 31.

Συγκαταττρώγω, Μλ. τρώξομαι (τρώγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καττρώγω, βοκανίζω, συντρώγω· καὶ ὀλίγον τρώγω, Πλουτ.

Συγκαταφαγεῖν, ἀπαρμφ. ἀορ. β'. τοῦ καταστίω. Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταφαγεῖν, Πλουτ. Συγκαταφαγεῖν, ἀπαρμφ. ἀορ. β'. τοῦ καταστίω. Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταφαγεῖν, Πλουτ.

Συγκαταφεύγω, Μ. φεύξομαι (φεύγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ καταφεύγω, ἵνα λυτρώσω τὴν ζωήν μου.

Συγκαταφέρω, (φέρω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καταφέρω, φέρω μαζῆ ἐπὶ τὰ κάτω. Παῦ. Συγκατοφέρομαι, μετά τινος ἢ ὁμοῦ καταφέρομαι, ἔρχομαι ἐπὶ τὰ κάτω ἢ πίπτω· μετά τινος φέρομαι κατά τινος· τροπ. παρὰ Πολυβίῳ ἀντὶ τοῦ, ἑνοῦμαι, συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι, μετὰ δοτικ.

*Συγκαταφθείρω, (φθείρω). Ὁμοῦ φθείρω ἢ ἐξανίημι, ἐξολοθρεύω.

Συγκαταφλέγω, ξω (φλέγω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταφλέγω, συγκατακαίω.

Συγκαταφονεύω, (φονεύω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ φονεύω, συγκατατείνω, Πολυαίν. ἡ. 71.

Συγκαταφρονέω, ῶ (καταφρονέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταφρονῶ, Ἀππιαν.

*Συγκατάφυρτος, ὁ, ἡ (φύρω). Ὁμοῦ σμιγμένος ἢ ζυμωμένος μέσα, συμμιγμένος, συζυμωμένος.

Συγκαταχράομαι, ῶμαι, ήσομαι, μέσ. Ἀπεθ. (χράομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ μεταχειρίζομαι, δαπανῶ, ἢ ὁμοῦ, μαζῆ καταχρῶμαι, εἰσκαταχειρίζομαι, Κλήμ. Ἀλεξ. καὶ αἰτ. συγκτείνω.

Συγκαταχώννυμι, καὶ -χωννύω. Μ. χώσω (χώννυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ καταχώνω ἢ περαχώνω, Γεωπον.

Συγκεκαφεύδομαι, σομαι (ψεύδομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μαζῆ κατψεύδομαι, λέγω ψεύματα μετά τινος, τοῦ, ἢ κατά τινος, συκοφαντῶ, μετὰ γενικ. Αἰσχίν. ῥήτ.

Συγκατεψηφίζω, ἴσω (ψηφίζομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μαζῆ καταψηφίζω· ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων δίκ τῆς ψήφου μου καταδικάζω ἢ καταψηφίζω τινά, γεν. 2) συγκατάττω, διά πλειόνων ψήφων ἐλέγχω, διὰ ψήφων συναριθμῶ, Πράξ. Ἀποστολ.

Συγκατέδω, (ἔδω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ὁλοτελῶς καταπέρνω.

*Συγκατείμι, (εἶμι). Ὁμοῦ καταβαίνω, Λουκ. ιεῤῥ. διάλ. 27, 7. ἐξαιρ. ὡς τὸ, συγκαταβαίνω, ἐπὶ κόμης, ἔχειν αὐτὴν ἀνειμένην, κρεμαμένην κάτω εἰς ταῖς πλάταις, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σελ. 266.

*Συγκατείργω, ξω. Ἀττ. συγκαθείργω (εἴργω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἐγκλείω, ἐν ταὐτῷ σφαλνῶ μέσα.

*Συγκατεξανίστημι, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρὰ Πλουτ. Ἀλεξ. 16. ἀντὶ, συνεξανίστημι.

Συγκατεπείγω, (ἐπείγω). Ὁμοῦ κατεπείγω, βιάζω. Παῦ. συγκατεπείγομαι, μετὰ τῶν ἄλλων βιάζομαι, σὺν τοῖς ἄλλοις κατεπείγομαι, συσπεύδω.

Συγκατεργάζομαι, άσομαι, μέσ. Ἀποθ. (ἐργάζομαι.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, μαζῆ κατεργάζομαι, συνεργάζομαι, ἀποτελῶ, τελειόνω, εἰς τέλος φέρω· 2) βοηθῶ τινι, συνεργῶ εἰς κατόρθωσιν, ἀπόκτησίν τινος, τινίτι, Ἡρόδ. 1, 162. 2, 161 ζ. ἐπὶ δὲ ἁπλῶς, βοηθῶ τινι, παρίσταμαι, δοτ. Ἡροδ 8, 142. 3) ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ φονεύω, θανατόνω τινά.

Συγκατέρχομαι, Μλ. κατελεύσομαι, μέσ Ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ, καὶ παρακ. (ἔρχομαι ἀνμλ.) Ὁμοῦ, μαζῆ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, κατέρχομαι, ἐπιστρέφω, καταβαίνω εἰς τὴν πατρίδα.

Συγκατεσθίω, (ἔσθίω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κατεσθίω, καταπίνω ἢ κατατρώγω.

Συγκατάτευγμα, τό. Τὸ σὺν ἄλλοις κατάτευγμα. ἡ κοινὴς μετ' ἄλλων γινομένη εὐχή.

Συγκατευθύνω, (κατευθύνω). Ὁμοῦ κατευθύνω.

Συγκατεύνασις, ἡ (κατευνάζω). Ἡ ὁμοῦ κατεύνασις, συγκοίμησις, τὸ κάμνειν τινὰ νὰ συμπλαγιάσῃ.

Συγκατεύχομαι, ξομαι, μέσ. Ἀποθ. (εὔχομαι). Ὁμοῦ κατεύχομαι, συμπροσεύχομαι, μετά τινος ποιῶ προσευχήν, ἢ ἐξαιτοῦν τί τινος, δέομαι ζητῶν τι παρά τινος, Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1336. 2) ὁμοῦ εἰς τὴν προσευχήν μου ἐπικαλοῦμαι, Πλούταρχ.

Συγκατέχω, Μλ. καθέξω (ἔχω, ἀνμλ.) Ἐν τα τῷ ἢ ὁμοῦ κατέχω, σταματῶ, κρατῶ, ἢ κέντημαι· καὶ ἐμπεριέχω. Πλάτ. εἰς Ηρατύλ.

Συγκατηγορέω, ῶ, Μλ. ήσω (κατηγορέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατηγορῶ, ἐγκαλῶ, συγκατατίθομαι· 2) ἐν τῇ λογικῇ, ὁμοῦ ἢ μετὰ τῶν ἄλλων λέγω τι περί τινος προσώπου ἢ πράγματος, διασύρίζομαι, χρῶμαι κατηγορουμένῳ, ἤτοι ἐπιδέτω τινός, ὅσον

Συγκατηγόρημα, τό. Ὃ λέγεται κοινῶς μετὰ ἄλλων (λόγος - ἢ ἰδέα) περί τινος προσώπου ἢ πράγματος· ὅπερ πολλοί τινες ὁμοῦ λέγουσι περί τινος ἢ κατά τινος· ἢ ὃ δύναται κοινῶς ἢ κατὰ παντὸς ῥηθῆναι, κατηγορηθῆναι, οἷον, πᾶς, οὐδείς, τίς· καὶ μόνον μετὰ τοῦ, ἄνθρωπος, κ. τ. τ. δύναται νὰ τὸ μεταχειρισθῇ τις ὡς κατηγορίαν· ὅσον

*Συγκατηγορηματικός, ἡ, όν. Ὅτι ὡς συγκατηγόρημα δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τις, ὅστις ἔχει τότε μόνον ἔννοιαν, ὅτε εἶναι ἡνωμένον μετ' ἄλλου.

Συγκατηγόρησις, ἡ (συγκατηγορέω). Ἡ κοινή, ἢ πολλῶν ὁμοῦ κατηγόρησις, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 820.

*Συγκάτημαι, Ἰων. ἀντὶ συγκάθημαι, Ἡρόδ.

Συγκατηρεφής, ές, ὁ, ἡ (κατηρεφής). Διόλου κακαλυμμένος, σκεπασμένος, Δυκόφρ. 1279.

Συγκατοικέω, ῶ, ήσω (οἰκέω). Ὁμοῦ, μαζῆ κατοικῶ· κατοικῶ μετά τινος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκίαν, Σοφ.

Συγκατοικίζω, ίσω (οἰκίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατοικίζω, γεμίζω μὲ ἐγκατοίκους, ἢ μεταφέρω ἐγκατοίκους εἴς τινα οἰκίαν, ἢ ἀποικίαν, ἢ πόλιν, ἢ χώραν, καὶ βάλλω ὅλους ὁμοῦ νὰ κατοικήσωσιν αὐτοῦ, Εὐρπ.

Συγκατοικτίζω, ίσω (οἰκτίζω). Συλλυποῦμαι, συμπονῶ, συμπάσχω· Μέσ. ἀρίσω, κάμνω τινὰ νὰ μὲ συλλυπῆται, Σοφ. Τραχ 535. «Τὰ δ', οἷα πάσχω, ξυγκατοικτίρμονῆ.»

Συγκατολισθαίνω, (ὀλισθαίνω. ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατολισθαίνω, γλιστρῶ, πίπτω, Διόδωρ. Σικελ.

Συγκατορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κατορθόω, ἐκτελῶ, ἢ εἰς τάξιν φέρω, ὀρθόνω.

Συγκατορύσσω, καὶ Ἀττ. ρύττω. Μ. ξω (ὀρύσσω). Ὁμοῦ κατορύσσω, σκάπτω, κάμνω λάκκον, ἢ παραχώνω, εἰς τὸν λάκκον βάλλω, παραχώνω ὁμοῦ, Λουκιαν.

Συγκαττυσις, Σύρραψις, συναρπή, μπάλωμα, Κλήμ. στρωματ. ζ'. «Βρωμάτων συγκαττυσικὰ· σύνθεσις, σύνταξις· ἐκ τοῦ

Συγκαττύω, (καττύω). Συρράπτω· κυρίως λέγεται ἐπὶ σανδαλιορράπτων καὶ ἱμαντορράπτων, ἢ δερματορράπτων (παπουτζίδων καὶ σκυτοτόμων), ἐν γένει, συνδάττω, Δουκ.

Συγκαυσις, εως, ἡ (συγκαίω). Καταπάυσις, καῦσις ἢ καύσιμον τοῦ ὅλου ἢ πολλῶν ὁμοῦ, Πλάτ. ἐξαιρτ. ἡ συνατὴ καὶ σφοδρὰ καῦσις, δι' ἧς συνάπτονται πρὸς ἄλληλα τὰ μόρια· σκληρυσμὸς διὰ πυρός, ἢ ψήσιμον, Ἀριστοτέλ. «Σύγκαυστις τῶν κεράμων· ἴδε καὶ συγκαίω.

Συγκεῖμαι, Μλ. κείσομαι (κεῖμαι, ἀνμλ.). Πλησίον ἀλλήλοις κείμαι, ὁμοῦ ἢ κοντὰ τὸ ἓν εἶναι τοῦ ἄλλου· σύνθετος ἢ συντεθειμένος εἰμί· ἐκ πολλῶν μερῶν συνίσταμαι ἢ συνθέμενος εἰμί, Ξενοφ. Οἰκ. ἡ. 3. «Χορὸς ἐξ ἀνδρῶν συγκείμενος ἔστιν, συνθεμένος. Ἰσοκράτ. παῤῥηγυρ. 44. «Ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ταῖς ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκειμέναις, αἵτινες ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὲν ἐπλάσθησαν, μόρος δὲ καὶ ψεύλλονται, ὅ ἐστι, ταῖς εἰς μῦθον καὶ ᾠδὴν συνισταμέναις· ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ, εἶναίτι καλῶς συντεθειμένον ἢ διατεταγμένον, εὐθετημένον, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σελ. 807. 2) ἀπροσώπως, «Σύγκειται αὐτοῖς», ὑπάρχει συμφωνία μεταξὺ αὐτῶν, ἔχουσι συμφωνίαν, εἶναι κατά τι σύμφωνοι, μετ' ἀπαρμφ. παρ' Ἡρόδ. 9, 52. καὶ ἄνευ δοτ. παρὰ Θουκ. 4, 23. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. ἀ. 10. «Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ὥσπερ ξυνέκειτο, πάντ οἱ ἐπλέτασαν· ὡσαύτως, τὰ συγκείμενα, Ξεν. Ἀναβ. 7, 2, 7. «Κατὰ τὰ συγκείμενα, καθὼς ἐσυμφωνήθη. Ἡρόδ. 3, 58. καὶ Ἀναβ. ζ'. β'. 4. «Πέμπει κατὰ τὰ συγκείμενα, κατὰ τὰ συμφωνηθέντα· καὶ ἐν Ἀθην. πολ. β'. 17. «Τὰ συγκείμενα, αἱ συμφωνίαι, συνθῆκαι, αἷς ἐγίνωσκεν ὁ δῆμος. Παρὰ Θουκυδ. «Εἰς τὸ συγκείμενον ἦλθον, παυτὸν ἐστὶ τῷ παρὰ Ξενοφ. ἐν Ἀναβ. ε'. γ'. 4. «Ἀπιόντι ἤδη εἰς τὸ συγκείμενον, ἐλλείπει «Χωρίον, οὗ τὸ πλῆρες ἐν Ἑλλην. γ'. β'. 15. «Εἰς τὸ συγκείμενον τῆδε χωρίον», εἰς τὸν συμφωνημένον, διορισμένον, τόπον· «Αἱ συγκείμεναι ἡμέραι», τεταγμέναι, διορισμέναι, Ἡροδ. 3, 157. «Παρὰ τὰ συγκείμενα», ἐναντίον τῶν συνθηκῶν, τῶν διατεταγμένων· καὶ ἐνταῦθα τὸ· «Συνέκειτο αὐτοῖς, συνεφώνηται, ἠνώηται, ὁμογνώμονες ἐγένοντο· Ἐπίῤῥ. μετοχ. «Συγκειμένοις», κατὰ τὴν συμφωνίαν, πρβλ. συντίθημι (Ἡ ὑποταικτ. συγκεῖται, ἢ μᾶλλον, σύγκειται, ἀντὶ συγκέηται παρὰ Πλάτ. Φαίδων, σελ. 93. Δ, ἐστι τὸν λάχιστον πάνυ ἀμφ. καὶ οὐχ εὑρηται ἐν μηδενὶ τοῦ Βεκκέρου χειρογράφῳ).

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συγκεκριμένως, Ἐπίρ. Κατὰ συμφωνίαν· ἐναντίως.

Συγκεκρεμένως, ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ συγκεράννυμι. Συγκεκραμένως, συγκεχυμένως· μεμιγμένως ἢ μεστασμένως.

Συγκεκροτημένως, ἐπίρ. τοῦ παθ. μετοχ. παρακ. τοῦ συγκροτέω. Συγχλεκυμένως· ὅπου πεπυκασμένως, στερεῶς, ἰσχυρῶς, παρὰ Δουκ. μετὰ τοῦ. «Τορμὸς μελετᾷ.»

Συγκελεύω, καὶ ἐλάτ. ὡς μέσ. Ἀποθ. συγκελεύομαι (κελεύω). Ὁμοῦ κελεύω, προστάζω, προτρέπω ἢ παρακινῶ, Εὐριπ.

Συγκέλλω, Μλ. κέλσω (κέλλω) ποιητ. Ὁμοῦ ὠθῶ ἢ κρημνίζω, Ὀππιαν. Ἁλιευτ. ε'. 602.

*Συγκενόω, (κενόω). Ὁμοῦ κενόω, ἀδράζω.

Συγκεντέω, ῶ, Μλ. ήσω (κεντέω). Ὁμοῦ κεντῶ, συμβάλλω ἢ κόπτω, φανερὸν διὰ τοῦ ξίφους ἢ διὰ τῆς λόγχης, Ἡροδ. 3, 77. κατὰ παθ. διεθ. παρ' Ἡροδ. 6, 29. «Ἔμελλε συγκεντηθησεσθαι.»

Συγκεράννυμι, καὶ, συγκερανύω· Μλ. κερῶ. Παρακ. κέκρηκα, καὶ παθ. κέκραμαι. Παθ. ἀόρ. συνεκράθην, Ἰων. συνεκρήθην, ὑμὴν ἀλλὰ καὶ, συνεκρώσθην (κεράννυμι, ἀμλ.). Συμμίγνυμι, ἀναμιγνύω· ἑνώνω, συνάπτω· φέρω ὁμοῦ ἢ εἰς συντροφίαν, ἱκετεύω, κάμνω τινὰ εὔκολον, τινί· ἀναμιγνύω ὁμοῦ δύο τινὰ ὑγρά, ὥστε μετριάσῃ διὰ τῆς μίξεως ἡ δύναμις τοῦ ἑνός, διὰ τῆς μίξεως μετριάζω, καταπαύω, ἠλαφρύνω, temperare, Λατ. Μέσ. «Συγκεράσεσθαι φιλίαν», κάμνειν φιλίαν· «Πρός τινα, μὲ κἐνένα, Ἡρόδ. 7, 151. «Τὴν πρὸς Σέρξεα φιλίην συνεκεράσαντο», ἀπέκτησαν κτ. Περσ. Εὐρ. Μηδ. 135. Παθ. Συγκεράννυμαι, μιγνύω, ἑνώνομαι, ἀναμιγνύομαι, συμμιγνύομαι, καὶ μεταφορ. ἑνοῦμαι, φιλιοῦμαι, φιλίαν ποιῶ, κάμνω, συναισθάνομαι, ὁσπ. Ξενοφ. Κυρουπ. ε. ά. 1. «Ταχὺ τοῖς ἁλικιώταις συνεκέκρατο, ὥστε οἰκείως διακεῖσθαι, συνανεστρέφετο, συνδιατρίβειν, (ἀναμιγνύεται, ἑσμίγετο μὲ τοὺς συνηλικιώτας του) καὶ ἐν Κυνηγ. γ'. 1, «Ἀλωπεκίδες – ἐκ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων ἐγένοντο, ἐν πολλῷ δὲ χρόνῳ συγκεκρᾶσθαι αὐτῶν τὴν φύσιν», τὰ δύο εἴδη τῶν ζώων τούτων, μὲ τὴν πολυκαιρίαν, διὰ τῆς πρὸς ἄλληλα ἑνώσεως ἀπετέλεσαν ἓν ἄλλο εἶδος· «Φιλίαι μεγάλαι συνεκρήσηναν (Ἰων. ἀντὶ, συνεκερύθησαν)», Ἡρόδ. 4, 152. καὶ αὐτόθ. Wessel. «Συγκεκρᾶσθαι δαίμονι, ἄτῃ, δύκῃ, εἶμαι ἀναποσπάστως ἡνωμένος, συνδεδεμένος μὲ τύχην τινὰ ἢ δυστυχίαν.» ὅθεν

Συγκέρασμα, τό. Σύμμιξις, καὶ ἡ διὰ τῆς συμμίξεως μετρίασις.

Συγκερασμός, ὁ· τό. Συγκερῶν, μιγνύειν, ἑνώειν, μετριάζειν, Γλωσσ. Φιλοξ.

Συγκεραστός, ἡ, ὸν (συγκεράννυμι). Συγκερασμένος, ἀνακατωμένος· ἡνωμένος· διὰ τῆς μίξεως μετριασμένος, temperatus, Λατ. tempéré, Γαλ.

Συγκερτίζομαι, ἰσομαι, Ἀποθ. (κερατίζω). Κτυπιοῦμαι, μὲ τὰ κέρατα μετ' ἄλλου ζώου (ἐμπιζόμαι), καθὼς, π. χ. ὅταν τὰ κερατοφόρα ζῶα μαχόμενα μετὰ τῶν κεράτων καὶ κτυπῶνται τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου· παρὰ τοῖς Ο'. ἴδε Κερατίζω.

Συγκεραυνόω, ῶ (κεραυνός). Ὁμοῦ κεραυνόω, δίκην κεραυνοῦ, ὡς ὁ κεραυνὸς κτυπῶ, συντρίβω ἢ ξαλίζω, Εὐριπ. Βάκχ. 1101. «Κλάδους ὀρυΐους συγκεραυνώσαιμι. Κρατίνος παρ' Ἀθηναί. σελ. 496 «Καὶ τοὺς παίδισκους συγκεραυνιῶσω σποδιάν», κατασυντρίψω αὐτοὺς ὡς ὁ κεραυνός· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος παρ' αὐτῷ (βιβλ. ιδ'. σελ. 628.) λέγει· «Οὕτω συγκεραυνωθείς φρένας,» ἐκτυπήθησαν, ἐξαλίσθησαν αἱ φρένες αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὡσὰν νὰ τὰς ἐκτύπησεν ὁ κεραυνός, ἐμπλήσθη δηλαδὴ ὑπὸ τοῦ οἴνου τόσου, ὥστε ἔχασε τὸν νοῦν του.

Συγκερατίζω, Μλ. ίσω (κερατίζω). Κερατίζω ὁμοῦ, συνυφαίνω.

Συγκεφαλαιόω, ῶ (κεφαλαιόω), ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ὁμοῦ κεφαλαιόω· ὑφ' ἓν κεφάλαιον φέρω ἐπιτομικῶς τὸ ὅλον· συλλέγω, συνάπτω τὸ ὅλον συντόμως εἰς ἕν· ἐπαναλαμβάνω τὰ ῥηθέντα ὅτε συντόμων λόγων, ἢ φέρω τὰ πολλὰ εἰς μίαν ἐπιτομὴν καὶ περίληψιν σύντομον, εἰς ἓν συναγόμενον· καὶ παθ. διαπράττεσθαί τι καὶ τελειοῦσθαι ὀλίγων, ἐν συντομίᾳ, περιληπτικῶς, Ἀριστοτέλ. «Συγκεφαλαίωσαι ὀλίγοι ἐκ πολλῶν· καὶ ἑπομένως φέρω πολλὰ ὑποθέσεις ὑπὸ μίαν ἀρχὴν ἢ κεφαλήν· ἀμπιστεύομαι, παραδίδω πολλὰς ἐπιστασίας ὁμοῦ εἰς ἕνα ἄρχοντα· καὶ ἀντιθέτως περὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζή. ς'. 14. «Συγκεφαλαιοῦνται πολλαὶ πράξεις ὀλίγοις ἐπισταταῖς, παραδίδονται, ἢ ἐκτελοῦνται πολλαὶ ὑποθέσεις ὑπ' ὀλίγων ἀνθρώπων, ὡς καὶ ἐν κεφαλ. ά. 15, αὐτόθ. «Ὥσπερ ταῦτα ἔχει, οὕτω συνεκεφαλαιώσατο (ὁ Κῦρος) τὰς οἰκονομικὰς πράξεις, ταυτοτρόπως συνεπέτεμεν, ἐσύναψε καὶ τὴν ἐπιστασίαν τῆς οἰκονομίας, ὡς καὶ ἄλλων πολλῶν ὑποθέσεων, καὶ ἐνεπιστεύθη, περιέσωσεν αὐτὴν εἰς πολλὰ ὀλίγους ἀνθρώπους. Ἡ σημασία αὕτη γίνεται σαφεστέρα διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος προλεχθέντων. «Ὡς γὰρ τὰ πολλὰ δεκάσαρχοι μὲν δεκάδων ἐπιμέλονται, λοχαγοὶ δὲ δεκαδάρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυριάρχαι δὲ χιλιάρχων· καὶ οὕτως οὐδεὶς ἀτιμέλητος γίγνεται, οὐδ' ἦν πάνυ πολλαὶ μυριάδες ἀνθρώπων ὦσι, καὶ ὅταν ὁ στρατηγὸς βούληται χρήσασθαί τῇ στρατιᾷ, ἀρχαί, ἦν τοῖς μυριάρχοις παραγγείλῃ· ὥσπερ οὖν ταῦτα ἔχει, οὕτω καὶ ὁ Κῦρος συνεκεφαλαιώσατο τὰς οἰκονομικὰς πράξεις· ὥστε καὶ τῷ Κύρῳ ἐγένετο, ὀλίγοις διαλεγομένῳ, μηδὲν τῶν οἰκείων ἀτιμελήτως ἔχειν.» Ἐν τῇ ἀριθμητικῇ σημαίνει τὸ, φέρω, συνάπτω τὰ κεφάλαια εἰς ἓν γενικὸν κεφάλαιον, prendre la somme de· Γαλλ. Soummáρω, Ἰταλ. ἴδε

*Συγκεφαλαίωμα, τό. Ἡ ποσότης (σύμμα) συμμαρισμένων ἀριθμῶν, συνάθροισμα ἀριθμῶν, καὶ

Συγκεφαλαίωσις, εως, ἡ Ἡ τῶν ὅλων ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐπιτομὴν συναφὴ· ἡ ὁμοῦ τῶν ὅλων κεφαλαίωσις, ἢ εἰς ἓν κεφάλαιον τῶν πολλῶν ἐπιτομή, συλλογή, ἀνακεφαλαίωσις, περίληψις, Summarium, Λατιν. sommaire. Γαλ. καὶ ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ, Summa summarum, σύνοψις τῶν κεφαλαίων, συναγομένων, ἀριθμῶν εἰς ἕν, sommation, Γαλ. ἴδε

Συγκεφαλαιωτικός, ἡ, όν. Εἰς συγκεφαλαίωσιν ἀνήκων ἢ εἰς τὸ συγκεφαλαίωσιν ἐπιτηδειος· συμπεριληπτικός, συνοπτικός, ἐπιτομικός. Ἐπίρ. Συγκεφαλαιωτικῶς, συνοπτικῶς, ἐπιτομικῶς, συνεπιτετμημένως.

Συγκεχυμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συγχέω. Μεμιγμένως, ἀναπατωμένως, ἢ συγχυσμένως, συγκεχυμένως, ἐμπορδευμένως, ἀτάκτως.

Συγκεάω, ταὐτὸν τῷ, συγκαίω· εὕρηται δὲ μόνον κατὰ τὸν μετοχ. ἀόρ. συγκεάς, παρ' Ἀριστοφ. Ἐρ. 1133. «Συγκεάς τὸν ξύλινον.»

Συγκηδεμών, όνος, ὁ, ἡ (κηδεμών). Φροντίζων, ἔχων τὴν φροντίδα, ἐπιστασίαν περί τινος ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός.

Συγκηδεστής, οῦ, ὁ (κηδεστής). Σύγγαμβρος. Εὐστάθ. «Συγκηδεσταὶ λέγονται οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες· 2) παρὰ Διόδωρ. Σικελ. λέγεται ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ συμπενθερός (συμπέθερος)· ἔθεν καὶ παρ' Ἡσύχ. «Συγκηδεσταί, οἱ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ γαμβροῦ γονεῖς.

Συγκηδεύω (κηδεύω). Ὁμοῦ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κηδεύω, θάπτω, φροντίζω περὶ τῆς ταφῆς ὁμοῦ μετ' ἄλλου.

Συγκήρυγμα, τό. Κήρυγμα, γινόμενον κοινῶς ἢ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἐκ τοῦ

*Συγκηρύσσω, Ἀττ. ρύττω, Μ. ύξω (κηρύσσω), Ὁμοῦ κηρύττω.

Συγκινδυνεύω (κινδυνεύω). Ὁμοῦ κινδυνεύω, κινδυνεύω μετὰ τῶν ἄλλων· εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐμβαίνω ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, κτινί, μέ τινα, Πλάτ. Νομ. 12. σελ. 968. Ε. καὶ Ξενοφ. Ἀγησ. ιε'. 13.

Συγκινέω, ῶ. Μ. ήσω (κινέω). Ὁμοῦ κινῶ· εἰς κίνησιν βάλω μαζῆ, καὶ κινῶ τὴν ψυχήν τινος, διατίθημι, Πολύβ. ιε'. 17. συγκινοῦμαι, ὁμοῦ, μαζῆ κινοῦμαι· ὅθεν

Συγκίνημα, ατος, τό. Τὸ συγκεκινημένον, ὁ ἑνιαῖος μαζῆ. 2) ταὐτὸν τῷ, συγκίνησις, Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 412.

Συγκίνησις, ἡ (συγκινάω). Ἡ ὁμοῦ κίνησις, συνταραχὴ, ἀνατροπή· ἡ πολλῶν ὁμοῦ κίνησις· τροπ. ἡ κίνησις τῆς ψυχῆς τινος, διάθεσις.

Συγκιρνάω, ῶ· καὶ

*Συγκίρνημι (κιρνάω, κίρνημι) = συγκεράννυμι

*Συγκίχραμαι, Μ. χρήσομαι (κίχραμαι). Ὁμοῦ δανείζομαι

*Συγκλάζω, Μ. κλάξω (κλάζω, ἀμλ.) Ὁμοῦ ψωλάζω ἢ ἠχῶ.

Συγκλαίω, Ἀττ. κλάω, Μ. κλαύσομαι (κλαίω, ἀμλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ κλαίω.

Σύγκλασις, εως, ἡ (συγκλάω). Ἡ ὁμοῦ κλάσις, σύνκλασις, σύντριψις· σύγκρουσις, συγκύπτησις, ὅταν δύο τινὰ κτυποῦνται ὁμοῦ κατὰ τύχην ἢ ἐκπρεπῶς. «Τῆς φάλαγγος συγκλάσεις, Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Συγκλασμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σύγκλασις, Σουϊδ. ὅτ λ. Γομφιασμός. ἐκ τοῦ

Συγκλάω, ῶ· κλάσω (κλάω, ἀμλ.). Συντρίβω, συνθλάω, κατασακίζω. 2) ἀμεταβ. συγκρούω, κτυπῶ τὸ ἓν κατὰ τοῦ ἄλλου μὲ βίαν καὶ ὁρμήν· (τὸ Ἄλφα ἔστι κατ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ.)

*Συγκλάω, Μ. κλάσομαι, Ἀττ. ἀντὶ συγκλάω. (α)

Σύγκλεισις, ἡ (συγκλείω). Ἡ ὁμοῦ κλεῖσις, κλεῖσιμον ἀφ' ὅλων τῶν μερῶν, πολιορκία, συγκάθειρξις, ἡ πολλῶν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εἱρκτὴν κλεῖσις· καὶ μεταφορ. βλῖψις, στενοχωρία, σφῖξις.— Παρὰ Πολυβ. ε'. 14. καὶ Πλουτάρχ. ἐν Κάμιλ. 41. εἰσὶ «Συγκλείσεις, τὰ μεταξὺ τῶν ὀρέων καὶ δρυμῶν στενὰ περάματα, κλεισοῦραι, πύλαι. (Εἰς τὴν τοῦ Πλουτάρχου ῥῆσιν τινὲς ἀντὶ τούτου «Συγκλίσεις» κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ «Συγκλινίαι» ἔγραψαν, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς.)

Σύγκλεισμα, τό (συγκλείω). Σύνδεσμος, ἕνωσις· παρὰ τοῖς Ο'. λέγονται κομμάτια κεκολλημένα ὑπὸ πράγματα ἔχοντα σχέσιν πρὸς ἄλληλα, κομμάτια διαφόρου χρώματος, ἀπὸ μέταλλον, ξύλον, πέτραις, τὰ ὁποῖα συναπτόμενα σχηματίζουσι διάφορα σχήματα, ψηφολογία.

Συγκλεισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σύγκλεισις, Γρηγόρ. Ναζ. «Πικρὸς συγκλεισμὸς τῶν ἐκπτώτων βεβιωμένων. 2) παρὰ τοῖς Ο'. εἱρκτή, φυλακή.

Συγκλειστός, ἡ, όν, ἡ σύγκλειστος, ὁ, ἡ. Συγκεκλεισμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος· ἔτι δὲ καμωμένος ἀπὸ διάφορα κομμάτια, σχίσιν ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, ὡς παρὰ τοῖς Ο'. α. Βασιλ. ζ, 10. 2) ὃν πρέπει, ἢ δύναται νὰ συγκλείσῃ τις. ῥῆμτ. ἐπίθ. τοῦ.

Συγκλείω, Μ. είσω. Ἰων. συγκληίω καὶ συγκληίζω (κλείω). Κατακλείω, ἐγκλείω ὁμοῦ, Ἡροδ. 7, 41. συμφράττω· συνάπτω, συγκολλῶ, Ἱπποκρατ. κλείω πολλοὺς ὁμοῦ εἰς ἓν καὶ τὸν αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν τόπον, καθείργω· εἰς εἱρκτὴν ἢ περιφραγμὸν βάλλω ὁμοῦ· πολιορκῶ, εἰς τὰ στενὰ φέρω, στενοχωρῶ, εἰς σφιξὶν ἢ στενοχωρίαν βάλλω. «Συγκλεισθέντος τῆς ὥρας ἤδη», Πολυβ. ιζ', 1. ταυτὸν τῷ, κατεπειγούσης, ἢ, ἐπειγούσης, ἐλίγης οὔσης τῆς ὥρας· ἢ ἐπειδὴ ἔγγυς ἦτο νὰ τελειώσῃ, ἐπλησίαζεν ἤδη ἡ ὥρα, ὁ καιρός, ὀλίγη ὥρα ἦτον ἀκόμη· ἄλλως δὲ δύναται ἑρμηνευθῆναι καὶ διὰ τοῦ, συναπτούσης, ἐμποδιζούσης, ἐκόντεως ὁ καιρός. Καθόλου δὲ, φέρω τινὰ εἰς στενοχωρίαν καὶ ἀνάγκην ἵνα πράξῃ τι, βιάζω, στενοχωρῶ. φέρω εἰς τὰ στενὰ, Πολύβ. Παῤ. «Δίμοιρ συγκεκλεισμένη πάντοθεν», Ἡρόδ. ζ, 229.

Συγκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτης). Ὁ συγκλέπτων, ἄς τις κλέπτει ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινος, ἑταῖρος, σύνδρομος τοῦ κλέπτου.

Συγκλῄζω, καὶ Ἰων. συγκλῄω, ἀντὶ τοῦ, συγκλείω· ὅθεν «Συγκεκλῃσμένοις», ἀντὶ τοῦ, συγκεκλεισμένοις.

Συγκληρία, ἡ (σύγκληρος). Σύμπτωσις, συγκυρία, σύντευξις, ὁ κατὰ συμβεβηκὸς σύνδεσμος, ἕνωσις, ἡ κατὰ τύχην συναρμογή, συγκαίρεια, Ἱπποκράτ. κυρίως, ἡ ἕνωσις διὰ κλήρου.

Συγκληρονομέω, ῶ. Ὁμοῦ κληρονομῶ, συγκληρονόμος εἰμί. ἐκ τοῦ

Συγκληρονόμος, ὁ, ἡ (κληρονόμος). Μετ' ἄλλου τινὸς κληρονόμος, ὃς τις κληροῦται τι μαζὴ μὲ ἄλλον τινά.

Σύγκληρος, ὁ, ἡ (κλῆρος). Ὁμόκληρος, τὸν αὐτὸν κλῆρον ἢ τὴν αὐτὴν τύχην ἔχων, κατὰ συμβεβηκὸς συγκοινωνός. «Συγκλήρους ἔστε ζωῆς τῷ βίῳ», παρὰ Πλουτ. ἐρωτικ. ἔβλαβε καὶ αὐτὸς τὸν κλῆρον τοῦ ζῆν τοῦ βίου· ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ μέρος, τὸν κλῆρον ὑπὸ τῆς τύχης, τοῦ νὰ ἦναι ζῶν τος. κυρίως, ὁ μετ' ἄλλου τραβῶν, παίζων εἰς τὸν κλῆρον. 2) κατὰ τύχην συντυγχάνων, γείτων, πλησιόχωρος, μεσίτης. 3) διὰ κλήρου μεριζόμενος, δεδομένος τινί· ὅθεν

Συγκληρόω, ῶ. Ὁμοῦ κληρώνω· ὅθεν καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων τὴν ψῆφόν μου, ἔχω μέρος εἰς τὴν ψηφοφορίαν, Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ. 19. «Δικαστήριον συγκληροῦν», διὰ τῶν ψήφων ἐκλέγειν κριτὰς πρὸς ἀποκατάστασιν ἑνὸς δικαστηρίου. 2) συναπτω, ἑνόω, εἰς συνάφειαν καὶ ἑταιρίαν, φέρω διὰ τῆς τύχης, ἢ κάμνω τι νὰ λάβῃ μέρος διὰ τῶν κλήρων, Βασίλ. εἰς Ἰουλίτ. ἐν γένει, συνάπτω, ἑνόω· μεταφρ. προστίθημι, καταδικάζω εἴς τι, ὅθ. ὅθεν

Συγκλήρωσις, εως, ἡ. Τὸ κάμνειν τινὰ ἔχειν μέρος εἰς τινα κλῆρον· ἢ διὰ τοῦ κλήρου συντροφία, συνάφεια, ἢ κατ' ἐκλογὴν συνάφεια τοῦ γάμου. ἑταιρία δύο ἢ καὶ πολλῶν διὰ τῆς τύχης, κληρωσις ὁμοῦ· ὁ διὰ τοῦ κλήρου μεταξὺ πολλῶν μοιρασμὸς, διαμέρισις.

Συγκλησία, ἡ. Σύνοψις, βουλὴ. ἀμφ.

Συνέκλητικός, ἡ, ὁν (συγκλείω). Συγκαλῶν, συνάγων, κράζων ἔλους ὁμοῦ. 2) οὐσιαστ. εἰς τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου, μέλος τῆς συγκλήτου, Senatus, Γαλλ. Πλούταρχ. εἰς Φάβ. ὅρα σύγκλητος.

Σύγκλητος, ὁ, ἡ (συγκαλέω). Συγκεκλημένος, συλλεσμένοι ὁμοῦ. 2) Σύγκλητος, ἡ, συνέλευσις, βουλὴ, ἡ εἰς τὸ βουλευτήριον ἢ συμβούλιον συναθροιζομένη, συναγομένη βουλὴ, τὸ παρὰ Ῥωμαίοις «Σένατον, Senatus», λεγόμενον, Le senat, Γαλλ. λέγεται καὶ, σύγκλητος λέσχη, Σοφ. Ἀντ. 159.

Συγκλινής, ές, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὁμοῦ κείμενος, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κλίνην κοιμώμενος, ὅπου καὶ ἄλλος τις· ὃς τις κοιμᾶται μετ' ἄλλου τινός, ὁ τῆς αὐτῆς κλίνης μέτοχος· ἄρα, σύμκοινος, σύγκοιτος, σύγκοιτις, σύζυγος. 2) κατηφορικὸς, πρὸς ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἄλλον ἀμοιβαίως κλίνων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1234. ὅθεν

Συγκλισία, ἡ. Τόπος κατηφορικὸς, κατήφορος. Πλούταρχ. Πύῤῥ. 28. Φιλοποιμ. 4. καὶ Πομπ. 32. «Συγκλιτίαι τῶν τέκνων», αἱ πρὸς ἄλληλα τῶν ὀρῶν κλίσεις καὶ αἱ ἐκ τούτων ἀποτελούμεναι ἐλλιῶσεις καὶ φάραγγες, πτυχαί.

Συγκλίνω, Μ. ἶνῶ (κλίνω). Ὁμοῦ κλίνω, ἢ πλαγιάζω. Παῤ. «Συγκλίνομαι, ἑμοῦ κλίνομαι, κλαγιάζω, συγκοιμῶμαι, συνευνάζομαι· σύγκειμαι, κάθημαι ὁμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν. ὅθεν

Σύγκλισις, ἡ. Τὸ συγκλίνειν, τὸ κλίνειν ὁμοῦ, ἢ συγκεῖσθαι.

Συγκλίτης, ου, ὁ (συγκλίνω, Μέσ.). Συντράπεζος, ὁμοτράπεζος, ὁ τῆς αὐτῆς τραπέζης μέτοχος, Πλούταρχ.

Συγκλονέω, ῶ. Μ. ήσω (κλονέω). Τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου, ὁμοῦ κλονέω, συγκλονίζω, συνταράττω, συγχέω, Ἰλ. 723. 2) διὰ τοῦ κλόνου, ἤτοι κλονίσματος ποιῶ τινα καὶ πέσῃ κατὰ τῆς γῆς, παρὰ τῷ Ἐτυμολ. μεγ. ἐν λ. Ἐρυσίβη. «Συγκλονοῦσα τοὺς καρποὺς», ὅθεν

Συγκλόνησις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ κλόνησις, σύγχυσις, ἀταξία.

*Συγκλυδάζομαι, καὶ συγκλυδωνίζομαι (κλυδωνίζομαι). Συγκυματίζω, διὰ τοῦ κλύδωνος καὶ τῆς ταραχῆς τῶν κυμάτων ταράττω καὶ ἀναστατώνω δολόνω· συγχέω, Ἰαμβλ. Πυθαγ. 1, 15.

*Σύγκλυσις, ὁ, ἡ, = σύγκλυς, Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωματ. 8.

Συγκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ὁμοῦ πλημμυρίζω, πλημμυρῶ, ὑπερχέω, καταχέω, καταβρέχω, διόλου κλύζω· ἐξαιρέτως, λέγεται ἐπὶ θαλάσσης, ἤτις διὰ τῆς βίας τῶν κυμάτων συντρίβει καὶ καταβυθίζει, ἤτοι καταπλύπτει καὶ καταπαίζει τὰ πλοῖα. Παρὰ Πλουτάρχ. μεταφορικ. ἀκαιρότοκος, συγχέω. ὅθεν

Σύγκλυς, υδος, ὁ, ἡ· ἀνευ οὐδετ. λέγεται καὶ, σύγκλυσμα, ὁ, ἡ. Συμβρεχόμενος ἀπὸ τὰ κύματα, ἐξαιρ. ἐπὶ θαλάσσης. 2) τροπ. κατὰ συμβεβηκὸς συμπεριγεμένος ἢ συμπεφορημένος, μάλιστα ἀτάκτως καὶ δίχα σκοποῦ τινος, ἐπὶ τῶν κατὰ συμβεβηκὸς συνηθροισμένων καὶ ταραχὴν ποιούντων ἀνθρώπων. «Ὄχλος, ἀνθρωποι σύγκλυδες», συντρέχοντες, συρρέοντες, μικτοὶ ἐκ διαφόρων εἰδῶν, colluvies hominum, Πλατ. Πολιτ. 8, 17. σελ. 569. Α. Ἡρωδιαν. 7, 7, 1. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Σύγκλυδα, συγκεχυμένα· καὶ «Συγκλύδων, συλλέκτων, ἢ τινων μεμιγμένων· ὁ δὲ Φώτ. «Συγκλύδων, συμμίκτων, ἐπιλύτων, παρεσπαρτων. (ὁ Θυαλκεν. ἀποδοκιμάζει ἰσαμῶς πως τὸ, σύγκλυς καὶ σύγκλυδος, καὶ γράφει ἀντὶ τούτων ἀπαιτεῖ σκύν, σύνκλυς.)

Σύγκλυσμα, τὸ (συγκλύζω). Τὸ ὑπὸ τῶν κυμάτων συναπαπλυμένον· τὸ κατὰ συμβεβηκὸς καὶ ἀνθρώπως ῥιφθὲν, ἢ τὸ πλημμυρισμένον. 2) αὐτὸ, τοῦ, Ἡλιοτρήτ. ἀμφ.

Συγκλυσμός, ὁ, ἡ (συγκλύζω). Συῤῥοὴ καὶ συνδρομὴ ἢ σύμπτωσις καὶ ἀνταμωσις τῶν κυμάτων, πλημμυρα, Ἀριστοτέλ. Θαυμ. ἀκουσμ. 142. ὅπου ἤμαρτ. «Συγκλεισμὸν» κεῖται.

Συγκλύω, (κλύω). Ὁμοῦ ἀκούω, συνακούω, ἀκροῶμαι· συναισθάνομαι, ὁμογνωμῶ, συμφωνῶ ἐπί τι, Σοφοκλ. Αἴ. ποιητ.

Συγκλώθω, Μ. ώσω (κλώθω). Ὁμοῦ κλώθω, κλωθωμαζῶ. 2) μεταφορικ. διὰ τῆς τύχης, συζευγία πολλῶν περιστάσεων, ἢ διὰ τῶν ψήφων συνδέω, ἑνόω, συνάπτω· ὅθεν

Σύγκλωσις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ κλῶσις, κλώσιμον μαζὶ. 2) μεταφορικ. διὰ τῆς τύχης ἢ τῶν ψήφων γινομένη ἕνωσις, σύνδεσις, Ἀντωνιν. β'. 3.

Συγκνισάω, ῶ (κνισάω) καὶ

*Συγκνισόω, (κνιστόω). Ψήνω, τσιγαρίζω ὁμοῦ εἰς τὸ πάχος τῶν ὑφηνωτῶν ἢ βράζω κατ' ὀλίγον ἐν κεκλεισμένῳ ἀγγείῳ, ἢ ἑψω εἰς ὀλίγην ὑγρότητα, Ἀθην. σελ. 195. «Κρέατα ζωμῷ συγκεκνισωμένα», ταυτὸν ἴσως τῷ ἑπομένῳ «Κρέασι πικεπαν», ἐψημένα εἰς τὸν φαίρουν ἢ εἰς τὸ συγκεκλεισμένα πήλινα ἀγγεῖα.

Συγκοιλαίνω, (κοιλαίνω). Ὁμοῦ κοιλαίνω.

Συγκοιμάομαι, οῦμαι. Μ. ήσομαι, παῤ. μετὰ μέσ. μέλ. (κοιμάομαι). Συγκείτομαι, ὁμοῦ κοιμῶμαι, κοιμῶμαι παράτινι ἢ μετά τινος, κοιμῶμαι μαζὶ. Γυναικὶ συνέρχομαι, ἢ συνευρίσκομαι, μετὰ ὄστις. ὅθεν

Συγκοίμημα, ατος, τὸ. Τὸ σὺν ἄλλῳ τινὶ συγκοιμᾶσθαι. 2) = συγκοιμητὴς, καὶ συγκοίτις, γυνὴ, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 1270. «Ὦ πότνι, ὦ γενναῖα συγκοιμήματων, ὦ γενναῖαι γυναῖκες.

Συγκοίμησις, εως, ἡ (συγκοιμάομαι). Τὸ συγκοιμᾶσθαι, τὸ κοιμᾶσθαι ὁμοῦ ἢ μετ' ἄλλου τινός· ἢ μετὰ γυναικὸς συνουσίασις, Πλάτ. Φαίδρ.

*Συγκοιμητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Συγκοιμητής, οῦ, ὁ· (συγκοιμάομαι). Ὁ σὺν ἄλλῳ τινὶ κοιμώμενος, ὁ σύγκοιτος, ἐπὶ συνουσίας.

*Συγκοινόομαι, οῦμαι, Μ. ώσομαι, μέσ. Ἀπαθ. ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνεργ. συγκοινόω (ποιῶ), Μεταβάλλομαι, διαπίδυμαι. ἐξαιρ. διὰ λόγων, Θεοκυδ. ἡ. 75 ἐκ τοῦ

Σύγκοινος, ὁ, ἡ (κοινός). Ὁμοῦ, πρὸς ἀλληλα, εἰς ὅλους ἢ πολλοὺς κοινός, Αἰσχύλ. παρὰ Πλουτάρχ.

Συγκοινωνέω, ῶ. Μ. ήσω. Συγκοινωνὸς εἰμί· ἔχω ἢ λαμβάνω μέρος μετὰ τῶν ἄλλων ἀπό τινος, μετέχω ἐκ τοῦ

Συγκοινωνός, ὁ, ἡ (κοινωνός). Μέτοχος τινὸς ἔχει ἢ λαμβάνει μέρος ἀπό τινος μετὰ τῶν ἄλλων, σύντροφος, Ν. Δ.

Συγκοιτάδιος, ὁ, ἡ· ταυτὸν τῷ, σύγκοιτος, Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι Γραμμτ.

Συγκοιτάζομαι (κοιτάζομαι) Συγκοιμῶμαι, εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην κοιμῶμαι μετά τινος.

Συγκοίτιον, τὸ (σύγκοιτος), συνουσιακὸν ἀρχεῖον. Ὁ ἑταιρικὸς μισθὸς· τὸ διδόμενον τῇ συγκοιμηθείσῃ ἑταίρᾳ, πόρνῃ μίσθωμα, Ἡσύχ.

Σύγκοιτις, εδος, ἡ· ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ σύγκοιτος. Ἡ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κοίτην μετὰ ἀνδρὸς κοιμωμένη, συμβία, παλλακὶς, Γλωσσ. Φιλοξ.

Σύγκοιτος, ὁ, ἡ (κοίτη) Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κοίτην κοιμώμενος ἢ κοιμωμένη, ὅστις ἢ ἥτις κοιμᾶται ὁμοῦ εἰς μίαν κοίτην, συνευνος, Πινδ. ἐξαιρ. ὅστις κοιμᾶται, συνουσιάζεται μετὰ γυναικὸς, ἢ ἡ συγκοιμωμένη μετ' ἀνδρὸς, ἐπὶ συνουσίας, παλλακὶς· σύζυγος, ὁ, ἡ.

Συγκολάζω, Μ. άσω (κολάζω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κολάζω, παιδεύω· ἢ περιορίζω, κατέχω, συστέλλω.

Συγκολλάω, ήσω (κολλάω). Ἡλιῶ μαζὶ καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ, συνάπτω, συνδέω, ἑνόω, συπρμόζω, τεριάζω τι· συνδέττω ἐκ πολλῶν συνημμένων μερῶν, συστέλλω· σμήχω. Ἀριστοφ. ὅθεν

*Συγκόλλησις, εως, ἡ. Τὸ συγκολλᾶν· ἐν γένει, ἡ συναρμογὴ ἢ ἡ σύνδεσις, ἕνωσις πολλῶν ὁμοῦ. καὶ

Συγκολλητής, οῦ, ὁ. Ὁ συγκολλῶν, συνάπτων· ἢ συνδέων, ἑνόων, ἢ συνδέτων, Ἀριστοφ. «Βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητής», ψευδοπλάστης.

Σύγκολλος, ὁ, ἡ (κόλλα)· καὶ ἐπίῤῥ. κόλλος. Συγκεκολλημένος, σφιχτὰ ἡνωμένος διὰ τῆς κόλλας· ἐν γένει, συνηνωμένος στερεῶς, συμπαγὴς, μεταφορ. ἡρμοσμένος, ἑταιρισμένος, σύμφωνος, ἢ πρέπων, ἁρμόζων, Αἰσχύλ. Χοηφ. 538. «Κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλοι ἔχειν», ἁρμοδίως, πρεπόντως, συμφώνως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συγκόλλητος, ὁ, ἡ. Συγκεκολλημένος· ὁμοῦ κολλητός, συνηνωμένος, συνημμένος, = σύγκολλος.

Συγκολυμβάω, ῶ. Μ. ήσω (κολυμβάω). Ὁμοῦ κολυμβῶ, ἡ βουτῶ μαζῆ.

Συγκομιδή, ἡ. Τὸ συγκομίζειν, συλλέγειν, φέρειν ὁμοῦ· συλλογή, συμμάζωξις, συναξις· θερισμός. «Τοῦ σίτου, τοῦ καρποῦ συγκομιδή», τὸ θέρος, ὁ θερισμός, ἡ σύναξις τῶν καρπῶν τῆς γῆς. Ξενοφ. Ἑλλ. ς. ά. 14. «Σίτου συγκομιδὴν οὖσαν, θέρος· οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. β'. 42. «Ἦλθεν ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ ἡλικία. 2) κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. (ἑπτ. Θήβ.) λέγεται καὶ ἐπὶ τεθνεώτων· «Συγκομιδήν, τὴν πρὸ τοῦ τάφου πᾶσα ἐπιμέλεια. Ἐκκομιδή δέ, ἡ πρὸς τὸν τάφον ἀπαγωγή· καὶ Ἀνακομιδή, ἡ ἐκ τάφου εἰς ταφὸν μετάθεσις. ἐκ τοῦ

Συγκομίζω, Μ. ίσω (κομίζω). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν φέρω, κομίζω, ἢ συλλέγω, συνάγω, ἢ θερίζω καὶ βάλλω ἐν τῇ ἀποθήκῃ· Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ή'. 3. «Καρποὺς συγκομίζονται· καὶ, 5'. 4. «Ὁπόταν συγκομίζωσι ἢ σῖτον, ἢ ἔλαιον. ἢ οἶναν, ἢ ἔριον. Παθητικ. παρ' Ἡροδ. 4, 199. Ξενοφ. Ἀγ. α'. 21. «Παίδαρια καταλελειμμένα — ὅπως συγκομιζοιντο ποιμ· ἀντὶ τοῦ, Μετανομίζω, μεταφέρω, μετατοπίζω ὁμοῦ. 2) ὁπτὶ τοῦ, συστέλλειν, ἢ ἐκομίζειν, θάπτειν Σοφοκλ. Αἴ. 1018. «—τὸν δὲ νεκρὸν μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχοι, μὴ θάπτειν· ἴδε ἐν τῷ, συγκομιδή. Μέσ. «Συγκομίζομαι· συλλέγω, ἢ θερίζω δι' ἐμαυτόν, ἤτοι διὰ τὸ ἐμὸν ὄφελος, Ξενοφ. Ἀν. ς'. ς'. 21. «Οἱ στρατιῶται, διαθέμενοι τὸν σῖτον, ὃν ἦσαν συγκεκομισμένοι, καὶ τ' ἄλλα ἃ εἰλήφεσαν· ἐν γένει, σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, προτπορίζομαι, κτῶμαι, φέρω πρὸς ἐμαυτόν, ἀποκτῶ· «Συγκομίζεσθαι εἰς τὴν ψυχήν», ἐντυπάνειν. ἰδιοποιεῖσθαι τῇ παρδίᾳ. Ξεν. Κυρουπ. 5, 13. «Ἠλλιττον καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομισθε· ἐπαινούμενοι γὰρ χαίρετεν· ὁ αὐτ. αὐτόθ. δ'. γ'. 17. «Πάντα ταῦτα ἐπηνῶ γενόμενος, συγκομίζομαι πρὸς ἐμαυτόν, φέρω πρὸς ἐμαυτόν, ἀποκτῶ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μεταποιοῦμαι, μεταπαλαῦμαι, στέλλω καὶ συνάζω πρὸς ἐμαυτόν· αὐτόθ. η'. β'. 12. «Ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὐτόν», ἐστειλε καὶ ἔφερε τοὺς ἰατρούς.

*Συγκομιστέος, ἔα, έον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ συγκομίζω. Συναπτέος, οὐ πρέπει νὰ συνάξῃτε.

*Συγκομιστήρ, ῆρος, ὁ (συγκομίζω). Ὁ θερίστης. ὧδεν

*Συγκομιστήριος, ία, ιον. Εἰς θερισμόν ἀνήκων. «Τὰ συγκομιστήρια, συνυπαρ. «Ἱερεῖα. Θυσία ἐπὶ καρποῖς συγκομισθῇ, Ἡσύχ. ἴδε καὶ Θυλύτια.

Συγκομιστός, ἡ, όν. Ὁμοῦ κομιστός (συγκομίζω). «Ὁ ἐφορᾶτις μεθ' ἑαυτοῦ· ἢ συνηγμένος, συλλεγμένος, ἢ θερισμένος· ἢ εἰς ὃν συνεισφέρει ἕκαστος, «Δεῖπνον συγκομιστόν», μετὰ συνεισφορᾶς (μὲ δρεφενέν), pikenili, Ἀδήνησιν. «Ἄρτος συγκομιστός», ταὐτὸν τῷ, Αὐτόπυρος, ἤτοι ἄρτος ποταποῦ ἀλεύρου, ἢ ὡς ὁ Γαΐην. ἐν Γλωσσ. ἔχει «Συγκομιστὸς ἄρτοι, ῥυπαρός, ποταπός, διὰ τὸ πάντα ὁμοῦ τὰ ἄλευρα συγκομίζεσθαι καὶ μὴ διακρίνεσθαι. «Ἄλευρον συγκομιστόν», μὴ κοσκινισμένον, ἀκοσκίνιστον, ῥυπαρόν.

Συγκαμμάτιον. τὸ (συγκόπτω). Σκευασία τις παρὰ ταῖς ὀψαρτυταῖς, Ἡσύχ. ἴσως ταὐτὸν τῷ, Περίκαμμα.

Συγκονιόφμαι, οὖμαι· Μ. ώσομαι (κονιάω). Κονιοῦμαι σὺν τινι ἢ μετά τινος, συγκυλίομαι εἰς τὴν σκόνιν, παιπαλίζω μὲ σκόνιν, κονιορτάω. 2) ἀγωνίζομαι, παλαίω μετά τινος, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, συμπαλαίω, Πλούταρχ. ἡ, σελ. 108. ἀντὶ τοῦ, συγκονίομαι, ἐπὶ τῇ αὐτῇ σημασίᾳ.

Συγκονίομαι, = συγκονιόμαι.

Συγκοπή, ἡ (συγκόπτω). Τὸ συγκόπτειν, ὅ ἐστι βραχύτερον, μικρότερον ἢ κοντότερον ποιεῖν διὰ τοῦ κοψίματος ἢ ἀποτομῆς· κόντευσις, ἐπιτομή, συντομία. «Φράσεως συγκοπή», ἐπιτομή, συντομία, Λογγῖν. 14. 2) παρὰ Γραμμ. ἀποκοπὴ μιᾶς συλλαβῆς λέξεώς τινος. 3) συγκύπτησις, δύο σωμάτων, συγκρουσις, Διον. Ἅλικ. «Ἦκον συγκοπῇ». 4) Λιφαιδίας τὰς ἀδυναμίας τοῦ σώματος, λειποθυμία, λιποψυχία, καταπτωσις αἰφνίδιος καὶ ἄφνω δυνάμεως, ἔκλυσις, παρ' Ἰατροῖς· ὧδεν «Συγκοπος, ὁ· λειποθυμισμένος, ὁ τὸ τοιοῦτον πάσχων παθος (Διοσ. Σπεύσ. ιγ'.), οἱονεὶ σφοδρᾷ μεμαστιγωμένος.

Συγκοπιάω, ἄτω (κοπιάω). Ὁμοῦ κοπιάω· κοπιάζω ἢ ἐργάζομαι μαζῆ, Ἰγνάτ. Ἐπιστ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Συγκεκοπιαμένους, συγκεκομμένους».

Σύγκοπος, ὁ, ἡ (συγκοπή, 4.). Ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες πάσχουσιν αἰφνίδιον ἀδυναμίαν, καταπίπτουσι καὶ μετέπειτα εἶναι ὡς κατακομμένοι.

Συγκοπτικός, ἡ, ὁ (συγκόπτω). Εἰς συγκοπήν, ἤτοι κατακοπήν, ἢ κατακομματιασμόν ἢ ἐπιτομὴν χρησιμεύων. 2) πρέπεινος αἰφνιδίου ἀδυναμίας, πρβ. συγκοπή, 4.

Σύγκοπτος, ὁ, ἡ. Συγκεκομμένος· εἰς μικρὰ τμήματα κομμένος, λιαπισμένος· κατατσακισμένος· κατακεκομμένος· ἐπιτετμημένος, σύντομος, Ἀδήν. σελ. 373. ἐκ τοῦ

Συγκόπτω, Μ. ψω (κόπτω). Ὁμοῦ κόπτω, τέμνω, τύπτω, κτυπῶ· ποιῶτι μικρόν, κοντόν κτυπῶν, ἢ διὰ τῆς τομῆς ἤτοι τοῦ κοψίματος· εἰς μικρὰ τμήματα ἢ κομματιὰ ποιῶ· συντρίβω, κατακλῶ, καταπερματίζω, κατακόπτω, κατακιμματιάζω, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. δ'. 3. «Συγκόψατε τὸν σκυτῆ κόσμον, τὰ ὅπλα μοι ἐποιήσω· ἐν γένει, ἀφανίζω, φθείρω. Ἡροδ. 7, 34. «Χειμὼν συνέκοψε πάντα καὶ διέλυσεν. 2) συντέμνω, ἐπιτέμνω, κοντεύω, σύντομον ποιῶ. 3) κακομεταχειρίζομαι· περιϋβρίζω, βκτανίζω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Συγκοπῆσαι, μαστιγωθῆναι· καὶ ὁ Φώτ. «Συγκόψαι, πληγαῖς αἰκίσασθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. γ'. 8. «Οἱ συγκεκομμένοι τοῖς κάρηξιν ἀνέργαγον», 4) κτυπῶ τὰ ἐν κακὰ τοῦ ἄλλου, ἢ κινῶ, ταράσσω, πραντίζω· ὧδεν κουράζω, ἀποστατῶ, κενοπιακότα ποιῶ, ἐκλύω, harasser. «Ἵππος τὸν ἀναβάτην συγκόπτει», τὸν κάμνει νὰ ποιῇ τοὺς κόπους του διὰ τοῦ ἀναβολοῦ (λιγκλιμὲ) τρεξίματος του, Ξενοφ. Λέγεται ἔτι παθ. «Συγκεκόφθαι· ἐπὶ ἀνθρώπου, ὅς τις αἰσθάνεται εἰς ὅλον του τὸ σῶμα κούρασιν καὶ ἀδυναμίαν, ἐξ οὗ, συγκόπτομαι, ὅπερ ἢ συνήθεια ἐκφράζει διὰ τοῦ ἁπλοῦ· «κόπτομαι, κομμένος εἰμί, κόπτονται τὰ κόκκαλά μου ἢ αἱ δυνάμεις μου· καὶ «Μὲ ἔκοψεν ἡ ἵππος». Παρὰ Ξενοφ. Συμπ. η'. 6. «Πρὸς θεῶν, ὦ Ἀντίσθενες, μόνον μὴ συγκόψῃς με, τὴν δ' ἄλλην χαλεποτητα ἐγὼ σοὶ καὶ φέρω καὶ οἴσω φιλικῶς», σημαίνει κατάτινας τὰ κτοκοπεῖν, περιλαλεῖν, διὰ λόγων θλίβειν, κτυπᾶν, πεῖραζειν. «Μή με πειράξῃς, μή με ἀποκόψῃς, διακόψῃς, ἐμποδίσῃς» ἀναφερόμενον πρὸς τὸ ἀνωτέρω «Ἄλλα πράττωμεν ἢ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο κυρίως διὰ τοῦ, ἀντικόπτω. Σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, διαλύω, χαλῶ, κόπτω, Δουκιαν. «Πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν.

+Συγκορδύλεω, ήσω, καὶ

Συγκορδυλίζω, ίσω (κορδύλη) = συναθροίζω, Ἡσύχ. ὁ δὲ Φώτ. ἀντὶ τούτου ἔχει «Συγκορδυλέω, συναθροίζω· κορδύλη γὰρ ἡ συστροφή.

*Συγκορυβαντιάω, άτω (κορυβαντιάω). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἄλλων ἑορτάζω τὸν κορυβαντιασμόν· ὧδεν 2) συμμαίνομαι, συνειθουσιάζομαι, συνοργοῦμαι, εἶμαι συνειθουσιασμένος, Σουϊδ. καὶ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 228. Β.

Συγκόρυφος, ὁ, ἡ (κορυφή). Συνδεδεμένος, ἡνωμένος μετὰ τῶν κορυφῶν, Ἀριστοτέλ. προβλ. ιε'. 10.

Συγκορυφόω, ῶ (κορυφόω), ταὐτὸν τῷ, συγκεφαλαιόω· ἔτι σὺ, τελειόω, ἐντελῶ, ἀποπληρῶ, Διονύσ. Ἁλικ. ὧδεν

*Συγκορύφωσις, ἡ, = συγκεφαλαίωσις.

Συγκοσμέω, ῶ. Μ. ήσω (κοσμέω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ κοσμῶ, βάλλω εἰς τάξιν, εὐταξίαν, ῥαδιάζω, συντάττω. 2) ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ προξενῶ τιμήν, καύχημα, ἢ στολίζω, καλλωπίζω, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 26. «Οἱ ἂν ἡμῖν μάλιστα δοκῶσι συνισχυρίειν τε ἡμᾶς καὶ συγκοσμήσειν». 3) Ἀριστοτέλ. Κόσμ. β'. 13. «Τὸν καθ' αὐτὰς κόσμον συγκοσμεῖται, ἀντὶ τοῦ, διοικεῖν, διέπειν.

Συγκοτταβίζω (κοτταβίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κοτταβίζω· παίζω τὸν κότταβον ὁμοῦ, Ἐτυμολ. μεγ.

Συγκουφίζω, ίσω (κουφίζω). Ὁμοῦ ἐλαφρύνω, συνεργῶ εἰς ἐλάφρωσιν, Δουκ. διαθ. Ἰεζ. 20, 6.

Συγκραδαίνω (κραδαίνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κραδαίνω, σείω, κλονῶ, πάλλω, τινάσσω, Ἀριστοτέλ. Κόσμ. δ'. 37.

Σύγκραμα, τὸ (συγκεράννυμι). Μίγμα, μίξις· σύνθεσις, composition. ὧδεν

Συγκραματικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς μίξιν, σύγκραμα, ἢ ἐν συγκράματος παρεχθείς. «Συγκραματικοὶ ὀνειροι παρὰ Πλουτ. ἀρέσκ. φιλοσ. 5., εἰ ἀπὸ τῶν κυριευόντων παθῶν τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν ἔχοντες, ὁμφ.

Σύγκρασις, εως, ἡ (συγκεράννυμι). Μίξις, σύνθεσις.

*Συγκρατέον, θετ. ἐπίρρ. τοῦ συγκεράννυμι. Πρέπει νὰ συμμίξητε, ἀναπατώσῃ, Πλούτ. Φιλεβ. σελ. 63. Α.

Συγκρατέω, ῶ. Μ. ήσω (κρατέω). Ὁμοῦ κρατῶ, ἔχω, συνέχω, κυριεύω, διοικῶ, ἐξουσιάζω, Πλούταρχ. ἢ διατηρῶ, φυλάττω.

Σύγκρατος, ὁ, ἡ (συγκεράννυμι). Συγκεκραμένος, μεμιγμένος, Λουκιαν.

Συγκρατύνω, υνῶ (κρατύνω). Διόλου κρατύνω, ἰσχυρόν, στερεόν, κραταιόν ποιῶ, Πλούταρχ. 2) ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἰσχυρόν ποιῶ, ἐνδυναμόνω, Ἱπποκράτ.

*Συγκρέκω (κρέκω). Συνυφαίνω, κατθαίνω.

Συγκρημνίζω, ίσω (κρημνίζω). Ὅλους ὁμοῦ, ἢ μετὰ τινος, ὁμοῦ, μαζῆ ἢ ἐν ταὐτῷ κρημνίζω, Πολύβ.

Συγκρητίζω (κρητίζω). Ἑνόνω δύο ἐντιφερόμενα μέρη κατὰ τρίτον ἐχθρόν. Ὁ Ἔτυμολόγ. ἔχει· «Συγκρητίσαι λέγουσιν οἱ Κρῆτες, ὅταν ἐνωθῶσιν αὐτοῖς γένοιτο πόλεμος, ἐστασίαζον γὰρ ἀεὶ. ὅθεν

Συγκρητισμός, ὁ· παρὰ Πλουτάρχ. Ἡ ἕνωσις δύο πρὸς ἀλλήλους μαχομένων φατριῶν, μερῶν ἐναντίον τρίτου τινὸς κοινοῦ ἐχθροῦ· «ἐστασίαζον γάρποτε πρὸς ἀλλήλας αἱ πολιτεῖαι τῆς Κρήτης οἱ ἀντιζηλίαν καὶ ἐμάχοντο· ἀλλ' ὅταν ἤρχετο ἄλλος τις ξένος κοινὸς ἐχθρὸς κατ' αὐτῶν, τότε συνεδέοντο διὰ τῆς ἑνώσεως, καὶ κοινῶς ὅλαι ἀντεστρατεύοντο κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐθίωκον αὐτόν.

Σύγκριμα, τὸ (συγκρίνω). Τὸ συντεθειμένον, τὸ σύνθετον σῶμα· ἀντίθ. τῷ, ἁπλοῦν, Δαέρτ. καὶ Γαλην.

Συγκριμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σύγκριμα.

*Συγκριματικός, ἡ, όν. Συγκεκριμένος, ὑλικός, μὴ ἀφῃρημένος, παρὰ Φιλοσ.

Συγκρίνω (κρίνω). Συντίθημι, συντάττω, σύγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

κρισιν ἤτοι σύνθεσιν καὶ ἕνωσιν ποιεῖ· ἑνόω, σμίγω, συνάπτω, πρβ. Πορσ. Εὐρ. Μήδ. 138. 2) ἀντιπαρατίθημι, ἀντιστατῶ, παραβάλλω, συνισῶ, ὁμοιόω· ἁρπάσει τι πλησίον ἄλλου τινὸς καὶ δοκιμάζω αὐτὸ πρὸς ἰσότητα, ἢ παρατίθημί τί τινι καὶ περὶ ἰσότητος αὐτῶν κρίνω, ἐξετάζω, τί πρός τι, Lob. Φρυν. σελ. 278. ὑπὲρ 3) μετρῶ, κρίνω, κάμνω κρίσιν περίτινος. 4) παρὰ τοῖς Ο'. «Συγκρίνειν τὰ ἀνόμοια, οἱ ἀντιπαραδέτους ἑρμηνεύουσιν, κρίνειν, ἐξηγεῖν· Ποθ «Συγκρίνομαι, κρίνω ἐμαυτόν, ὅ ἐστι, παραβάλλομαι, ποιῶ ὁμαυτὸν ἴσον, ὅμοιον τινι, «Συγκρινομένην, πρὸς ἰσότητα δοκιμαζομένη, Σοφ. Σολομ. ζ. 29. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, διαπειρῶμαι μέ τινα, μάχομαι, ἐρίζω μετά τινος, ἢ σύν τινι· κρίνομαι εἰς τὸ δικαστήριον μετά τινος, κριτολογοῦμαι. «Συγκρίνεσθαι πρός τινα». Παρὰ Φιλοσόφ. «Ἰδέαι συγκεκριμέναι», ἀντὶ τοῦ, καθαραί, ἀντίθετοι τῷ, συγκεχυμέναι, ὅθεν

Σύγκρισις, εως, ἡ, Σύνθεσις, σύνταξις, μέξις, ἕνωσις. 2) ὁμοίωσις, ἀντίταξις, παραβολή, ἰσότης, ἀντιπαράθεσις. — Οἱ φιλόσοφοι λέγουσι «Σύγκρισιν καὶ Διάκρισιν», τὴν ἕνωσιν καὶ διάλυσιν τῶν σωμάτων. «Σύγκρισις ἐνυπνίου, ἐξήγησις, ἑρμηνεία. ὅθεν

Συγκριτικός, ή, όν. Συγκρίνων, συνιστῶν. 2) παραβάλλων. ὅθεν «Συγκριτικὸς, ὁ, ἡ ὁ συγκριτικὸς τρόπος», παρὰ Γραμματικ. τὸ συγκριτικὸν ὄνομα. Ἐπίρ. «Συγκριτικῶς, κατὰ σύγκρισιν, ὁμοίως. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Συγκριτικὸς, ὁμοιοκ.

Σύγκριτος, ὁ, ἡ (συγκρίνω). Σύνθετος· καὶ στερεός, Σειρομ. 3) συγκριτός, ὁ, ἡ, ὀξυτόνως, ὃ τις συνεκρίθη, παρεβλήθη, ἀντιτέθη, ἢ παρετέθη· καὶ ὃ δύναται τις συγκρίναι, συγκριθῆναι δυνάμενος.

Συγκροτέω, ὦ. Μ. ήτω (κροτέω). Ὁμοῦ κροτῶ, κτυπῶ, π. χ. πτὲ χεῖρα, τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας, ὅθεν ἐπικροτῶ, κροτῶ τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ἐπαίνου, ὅτε βέλτιον νὰ σημάνῃ, σύγε, Ξενοφ. Κυρουπαιδ. β'. β'. 1. «Συνεκρότησε τὼ χεῖρε, καὶ τὸ γέλωσε ηὐτρεπίσατο, συνεκτύπησε τὰς χεῖρας, applaudit, Γαλ. Παθ. χειροκροτοῦμαι, ἐπαινοῦμαι, εὐρίσκω ἀποδοχήν, εὐφημοῦμαι, Ξεν. Συμπ. 8, 1. ὁμοῦ κτυπῶ, π. χ. τὴν σφῦραν ὅπὶ τοῦ ἀκμονος, ὅ ἐστι, χαλκεύω, σφυρηλατέω, σφυροκοπῶ τὸν πεπυρωμένον σίδηρον· διὰ τῆς συγκτυπήσεως, κρούσεως κάμνω τι πυκνὸν ἢ στερεόν, στερεόνω τι κτυπῶντας· ὅθεν 3) κάμνω τι πυκνόν, στερεόν, ἢ ἀδρομερές, εὔπαγές· καὶ ἐντεῦθεν· ἀντὶ τοῦ, ἑνόω, συναρμόζω, συνάπτω, συνάγω, συνδέω, συναθροίζω, συστέλλω, συνίστημι, ἑνίστημι εἰς ἓν ὅλον· λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ συναθροίζειν, π. χ. φίλους καὶ γυναῖκας, χρόνον, στράτευμα, σύναμιν κ. τ. τ., Ἰακ. Ἀχ. Ταν. σελ. 760. 4) ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, ἢ ἐξαστῶ, γυμνάζω. «Συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, ἐντελῶς ἐξητκημένοι, γεγυμνασμένοι εἰς τὰς πολεμικὰς πράξεις. Δημοσθ. «Πόλεμον συγκροτεῖνα, προπαρασκευάζ, ἑτοιμασίας πολέμου ποιεῖν· εἰς πόλεμον ἑτοιμάζεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν μεταφορ. παρὰ Φίλ. ἀντὶ τοῦ ἐνθαρρύνω. «Συνεκρότουν ἄλλος ἄλλον μὴ ἀποκάμνειν, ἐνθαρρύνον, ἐνδυναμοῦν (ἐγκαρδίωσαν), στερεὰς τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς ἐποίουν. Παρὰ Πλάτωνι εἰς Ἡρακλ. 24. «Συγκεκρότηται δὲ καὶ καλεῖται ἀρετὴ (ἀπὸ τοῦ Λίρετή)», σημαίνει τὸ, συστέλλω, συνεστάλθαι, κατὰ συστολὴν καὶ συναίρεσιν ἀγένετο ἡ σχηματίσται· ἴδε ἐν τῷ, Διακροτέω· «Συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορόν». Δημοσθ. ἀντὶ τοῦ, προετοιμάζειν, προγυμνάζειν, προεξασκεῖν· «Πάτους, παγκυχίδα, φίλους καὶ γυναῖκας συγκροτεῖνα, ἀντὶ τοῦ, συνάγειν, συνάπτειν, ἑνοῦειν, πρὸς ἁρμονίαν ἄγειν, εἰς ἓν φέρειν, Πλούταρχ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, προκηρύττω, εἰδοποιῶ, ἢ προορίζω, διορίζω· ὅθεν «Ἡμέρα συγκεκροτημένη», τεταγμένη, διωρισμένη, ῥητή· ὡς καὶ τὸ «Ἡμέρα συγκεκλημένη». Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἔτι καὶ «Συγκροτεῖται πόλεμος, μάχη» ἀντὶ τοῦ, κατάρχεται, κτυποῦνται πρὸς ἀλλήλα, ἁμοιβαίως καὶ τὰ δύο στρατεύματα. ὅθεν

Συγκρότημα, τό. Τὸ συγκεκροτημένον, ὁμοῦ κτυπημένον, τὸ στερεόν, πυκνὸν γεγενημένον 2) ὁ εἷς ἐν συνηθροισμένος λαός, ὄχλος, στρατός· τὸ συναθροισμένον στράτευμα. 3) σύνθεσις, σύστασις, ἢ σύστημα, συνάθροισμα. 4) τροπ. σεσωρῖσι τεκταινόμεναι, συνωμοσίαι· ἐπινοηθεῖσα, πεπλασμένη ἀπάτη, πανουργία, συκοφαντία, cabal Γαλλ. Σχόλ. Δημοσθ.

Συγκρότησις, εως, ἡ (συγκροτέω). Τὸ συγκροτεῖν, ὁμοῦ κτυπᾶν, ἢ σφυρηλατεῖν σφυροκοπεῖν, χαλκεύειν· τὸ στερεὸν ἢ πυκνὸν ποιεῖν 2) ἕνωσις, σύναψις, συναθροισις, ἢ σύνθεσις, ἢ σύνδεσμος πολλῶν ἢ φυτρία, σύστασις, συνωμοσία, Ἰώσηπ.

Σύγκροτος, ὁ, ἡ (συγκροτέω). Συγκεκροτημένος, συγκτυπημένος, συγκαλκευμένος, σφυροκοπημένος· συγκολλημένος. 2) συντεθειμένος, ἢ συνηρμοσμένος, ἢ ἑνωμένος, συννενωμένος, συνηγμένος, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 494 «Καὶ μὴν ὁρῶ τόδε σύγκροτον ζεύγος πρὸ δόμων».

Συγκροτούσιος, ὁ, ἡ. ἴδε συγκρούσιος.

Σύγκρουμα, τό (συγκρούω). Τὸ ὅπερ ἐκπέμπεται χρέος, δάνειον· ἔτι δὲ καὶ ἡ σύμμικτος λοπάς, Ἡσυχ.

Συγκρούσιος, ὁ, ἡ (συγκρούω). Μετὰ συγκρούσεως γινόμενος, «Γέλως συγκρούσιος», παρὰ Ξηνοβίῳ καὶ Διογενιανῷ, γέλως, καθ' ὃν κάμνον ὁ γελῶν κτυπᾷ ἢ συγκινεῖ χεῖρας καὶ πόδας, σπασμωδικὸς γέλως· (ὁ παρὰ Σουΐδᾳ τύπος, συγκροτούσιος, ἀμφιβάλλεται.)

Σύγκρουσις, εως, ἡ (συγκρούω). Τὸ συγκρούειν, ἢ ὁμοῦ κρούσις, κτύπησις, ὠθησις· συμβολή, τὸ πρὸς ἄλληλα κτύπημα δύο σωμάτων· κτύπημα δύο σωμάτων τοῦ ἑνὸς κατὰ τοῦ ἄλλου, γινόμενον εἰς τὴν πρὸς ἄλληλα συνάντησιν αὐτῶν (σύγκρυσμα, ἢ συγκρυσμὸς), ἢ συμπλοκὴ δύο στρατευμάτων· καὶ ἡ μάχη αὐτή, ἐνεργ. καὶ οὐδετ. ὅθεν 2) διάλυσις φιλίας, διχόνοια, ἔχθρα, ἀχαριστία, μάλωμα, διαφωνία, στάσις, Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 17. «Συγκρούσεις ἀπαύστους καὶ φιλονεικίας τῶν μερῶν ἐχούσης (τῆς πόλεως)». ἔσωσε δὲ καὶ ἡ συνήθεια ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, τὸ, σύγκρυσμα. 3) ἐν τῇ Μουσικῇ παρὰ Πτολεμαίῳ ἁρμον. β'. 12. λέγεται τὸ κτύπημα, ἢ ῥαῦσις, πλῆξις δύο χορδῶν μιᾶς κατόπιν τῆς ἄλλης ἐπαναληπτικῶς γινομένη, ἁρμ. τὸ παρὰ Γερμαν. Triller Schlagen, τερτισμὸς· ἐν γένει, τὸ τρέμειν.

Συγκρουσμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, σύγκρουσις, Πλούταρχ. Μαρκελ. 16. «Πολὺς τῶν νεῶν συγκρουσμὸς, πρὸς ἀλλήλας κρούσεις, ἐκτυπούντων, προσβολὰς ἐποιεῖτο· ἐκ μιᾶς ναυὸς καὶ τῆς ἄλλης διὰ τοῦ ἐμβόλου, καὶ διὰ τούτου μεγάλη ἐγίνετο αὐτῶν ἡ φθορά.

Συγκρουστός, ἡ, όν. Ὁμοῦ κρουστός. «Ἱμάτιον συγκρουστὸν», οὗ ἡ ὑφὴ ἀνατέτριπται, Ἡσύχ. ἄρα ταὐτὸν τῷ, Ἀνατετριπτον, Διοσκορ. γ'. 40 ἐστὶ καὶ μελίσσιον, ἢ φλοκτὸν ἱμάτιον, ὡς π. χ. ὁ κεκτημένος, τὸ σκουτίον, κ. τ. τ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται «Συγκρουστὸν», καὶ, κρουστὸν, τὸ πεπυκνωμένον ὕφασμα, τὸ πυκνὸν ὑφαντόν, ἤτοι τὸ καλῶς ἐκ τῆς ἀπάνης κτυπημένον, καὶ διὰ τοῦτο πυκνὸν, καὶ στερεὸν· ἐκ τοῦ

Συγκρούω, Μ. σύσω (κρούω). Ὁμοῦ κρούω, κτυπῶ· ποιῶ ἵνα κτυπήσωσι δύο σώματα πρὸς ἄλληλα (Συγκρύζω ἢ Τουγκρύζω)· «Συγκρούω τὼ χεῖρε», Ἀριστοφ. ταὐτὸν τῷ, συγκροτῶ παρ' Ἰσοκράτ. πανηγυρ. ταὐτὸν τῷ, συγκαλῶ, καὶ συντρόττω. ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. Σύγκρουμα· οὐδετ. κτυπῶσι δύο σώματα πρὸς ἄλληλα, τσιγκρίζομαι· ἢ κτυπῶσθαι ἐν μάχῃ ἐπὶ στρατευμάτων ἢ δύο ἢ πολλῶν μαχομένων ἀνθρώπων· 2) μεταφ. πρὸς ἀλλήλους παροξύνω, διεγείρω, εἰς ὀργὴν πορρωτ, παράττω, συγχίζω· εἰς διχόνοιαν καὶ ἔχθραν φέρω· διάλυσιν φιλίας καὶ διχασμὸν προξενῶ· εἰς σύγχρουσιν φέρω· κάμνω νὰ κτυπῇ ὁ εἷς τὸν ἄλλον, τὰ μαλώσωσι, Ἡρόδ. «Συνέκρουον δὲ αὐτοὺς οἱ πολέμιοι». Ἰσοκράτ. «Ἡμεῖς δὲ τοσούτου δέομεν συγκρούειν τι τῶν ἐκεῖ πραγμάτων· καὶ ἐντεῦθεν «Πόλεμον συγκροτεῖνα, ἀντὶ τοῦ, πόλεμον καθίστημι, διεγείρω, προξενῶ, Διόδωρ. Σικελ. 3) σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, συγκροτῶ, συναθροίζω, ἢ συνωφρίω, κρουστὸν ποιῶ.

Συγκρύπτω, Μλ. ψω (κρύπτω). Ὁλόγυρα ἢ ὁμοῦ κρύπτω, καλύπτω, ἀποκρύπτω, Ξενοφ. ὅθεν

Σύγκρυψις, εως, ἡ. Τὸ συγκρύπτειν· ἢ ὁμοῦ ἢ ὅλου κρύψις, ἀποσιώπησις.

Συγκτάομαι, ωμαι. Μλ. ήσομαι, μέσ. Ἀποδ. (κτάομαι, ἀγορ.). Ὁμοῦ κτῶμαι, συναποκτῶ· κερδαίνω ἢ κυριεύω τι μαζὶ μέ ἄλλου.

Συγκτερείζω, Μλ. ίσω, καὶ -ίξω (κτερείζω), Συνενταφιάζω, συγκηδεύω. Ἀπολλ. Ἀργ. β'. »— συνεκτερίζεσθε δὲ λαός.«

*Συγκτησίδειον, καὶ συγκτησείδιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, σύγκτησις, κοινὸν ὑποστατικὸν, κοινὸν κτῆμα· Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 46.

Σύγκτησις, ἡ (συγκτάομαι). Κτῆσις κοινὴ μεταξὺ δύο ἢ καὶ πολλῶν προσώπων, Ἰώσηπ. Στεφ.

Συγκτητήτωρ, ορος, ὁ (συγκτάομαι). Ὁμοῦ κτήτωρ· ὅστις ἔχει κτῆμά τι ὁμοῦ μὲ ἄλλου τινά.

Συγκτίζω, ίσω (κτίζω). Ἓν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κτίζω, ἢ συσταίω ἀποικίαν, τοὶ πόλιν, Ἡρόδ. 4, 156. γεμίζω μὲ κατοίκους, ὁμοῦ κτίζω, πολίζω, συνοικίζω, κατοικίζω. «Κυρήνην, ἀπάλαις συγκτίζειν», Ἡρόδ. καὶ Στράβ. παρὰ Μετάγνητ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κτίζω, πλάττω, Ο'. 2) ἄλλου κτίζω, ἀποικοδομῶ, ἢ γεωργῶ, ἢ κατοικίζω, πολίζω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀποικιῶν, Ἡρόδ. ὅθεν

*Σύγκτισις, εως, ἡ. Ἡ κτίσις ἢ σύστασις πεμελίωσις μιᾶς πόλεως, καὶ

Συγκτίστης, ου, ὁ. Ὁμοῦ κτίστης, ὅστις κτίζει ὁμοῦ μὲ ἄλλου τινά, βεμελιόει μίαν πόλιν, ἐξαιρ. ἀποικίαν, Ἡρόδ. 5, 46. «Συνέκλεον δὲ Δωριεῖ καὶ ἄλλοι συγκτίσται Σπαρτιητέων».

*Συγκτυπέω, ήτω (κτυπέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κάμνω κρότον, ψόφον, δοῦπον, ἐπὶ στερεῶν σωμάτων, τῶν ὁποίων τὰ μέρη κάμνουσι κρότον, ὅταν ἀποστῶσι, συνδρέωσται, ξεκρίζωται.

Συγκυβευτής, οῦ, ὁ. Ὁμοῦ κυβευτής, ἑταῖρος, σύντροφος κυβευτοῦ· ἐκ τοῦ

Συγκυβεύω (κυβεύω). Ὁμοῦ κυβεύω, παίζω τοὺς κύβους ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινός, τινί, Ἡρόδ. 2, 122. 2) τροπ. συγκινδυνεύω (ῥίσκομαι μὲ ἄλλου).

Συγκυκάω, ήσω (κυκάω). Ὁμοῦ ἢ πρὸς ἄλληλα κυκάω, ἀναστατόω, συντάρασσω, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1108. κυκῶ, π. χ ἀναστατόνω καὶ κτυπῶ τὴν σκορδάλμην, κ. τ. τ. 2) ἀνατρέπω.

Συγκυκλόω, ήσω (κυκλόω), καὶ

*Συγκυκλόω, ῶ, Μ. ώσω (κυκλόω). Ὁμοῦ στρέφω, συνελίσσω, στρίφω. 2) ἄλλου κυκλόω, περικυκλόω, περιφράττω, Πλάτ. πολ. β'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Συγκύλλοψ, οπος, ὁ (Κύκλωψ). Κύκλωψ καὶ αὐτός, ὁμοῦ Κύκλωψ.

Συγκυλινδέω, ῶ, Μ, ήσω (κυλινδέω) = συγκυλίω. Παθ. = συγκυλίομαι, κυρίως ἡ μεταφ. Ξενοφ. Συμπ. ἡ, 32. »Ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων«.

Συγκυλίω, Μ. ἰσο (κυλίω). Ὁμοῦ κυλίω. Παθ. Συγκυλίομαι, ὁμοῦ κυλίομαι, κυλίομαι μὲ ἄλλον τινά μαζῆ, συναναστρέφομαι, συνδιάγω μετά τινος πάθους, σωζῶ, συγκάζω, εἶμαι ὅμως ἑκάστος εἴς τι ἐλάττωμα, κακὸν πάθος, ἀστ. (τὸ Ἰάσῳ καὶ ὅλους τοὺς χρόνους μερόν.)

Συγκυνηγετέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ κυνηγετῶ, κυνηγῶ μὲ ἄλλον τινὰ μαζῆ. ἐκ τοῦ

Συγκυνηγέτης, ου, ὁ· ταὐτόν τῷ, συγκυνηγός, καὶ, σύνδηρος, Ξενοφ. Κυν. ἑ, 3.

Συγκυνηγέω, ῶ Μ. ήσω· ταὐτόν τῷ, συγκυνηγετέω. ἐκ τοῦ

Συγκυνηγός, οῦ, ὁ, ἡ, Δωρ. συγκυναγός, ὁ, ἡ (κυνηγός). Ὁμοῦ κυνηγός, ὅς τις κυνηγεῖ μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, σύντροφος εἰς τὸ κυνήγιον, Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 715.

Συγκύπτης, ου, ὁ. Ὅστις συγκύπτει μέτριον τῇ Μηχανῇ, παλαιὸν ὄν, εἶδος στύλου, ὑποστηρίγματος, capreolus, Vitruv. δ. 2. ἐκ τοῦ

Συγκύπτω, Μ. ψω (κύπτω, σύν). Κυρίως, κύπτω μαζί. ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον· ἀπὸ ἀνωθεν πιμπλησιάζω· συνυπάγω, συνέρχομαι, Ξεν. Ἀναβ. 3, 4, 19. »Τὰ κέρατα συμπίπτειν, συμπλησιάζουσι· ἐξωρ. κύπτω σὺν τοῖς ἄλλοις εἴ τι ἔργον, στέπτω ὁμοῦ, συφτω μαζῆ, ὡς π. χ. εἰς τὴν εἰρεσίαν, εἰς τὸ τράβιγμα τῶν κοπίων, κ. τ. τ. συνεργάζομαι, συνεπιχειρῶ, συμπράττω, κενῶς μετ' ἄλλων καταγίνομαι εἰς τι· μὲ ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν, τινί, ὅθεν 2) τροπ. συναντιλαμβάνομαι, κρατῶ μὲ ἄλλον τινά, τὰ ἔχω ἕνα, ἢ τὸ ἓν εἰμὶ μετά τινος, ὅ ἐστι, συμφωνῶ εἰμί, Ἡρόδοτ. 3, 82. 7, 145. »Οἱ γὰρ ταὐτοῦτες τὰ κοινὰ, συγκύψαντες ποιεῦσιν, κρατοῦσι μαζῆ, ὅ ἐστι, τὰ ἔχειν ἕνα, συνεπιχειροῦσι, συνέχονται καὶ κοινῶς ποιοῦσι. »Τοῦτο δ' ἐς ἓν ἐστι συγκενυφόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 854. ὡς τὸ τῆς συνηθείας, αὐτοὶ ὅλοι εἶναι τὰ ἕνα· ἢ αὐτοὶ ὅλοι τὰ ἔχουν ἕνα, ὅ ἐστι, σύμφωνοι, συνωμόται καὶ ὁμογνώμονες εἰσί. 3) σκύπτω πρὸς ἑαυτόν, βλέπω ἐπὶ τὰ κάτω, ἐπιλυπής, καμπούρης εἰμί· συμμαζωμένος, καμπουριασμένος εἰμὶ καὶ βλέπω πρὸς τὰ κάτω, ἢ προσεκτικῶς, Ἀριστοτέλ. ζῷ. ἱστορ. ς'. »Συγκύπτουσι πρὸς ἀλλήλας αἱ ἵπποι, σκύπτουσιν ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην· ταὐτόν τῷ, Ὑποκύπτω, καὶ Παρακύπτω. 4) σκύπτω διὰ νὰ ἀναγνοίσω, γράφω, κτ. ὡς παρὰ Συνεσ. »Περὶ ἧς πολλὰ συγκεκυφαμεν, συνεσπουδάσαμεν, συνεμελετήσαμεν.

Συγκυρέω, ῶ. Μ. ήσω· καὶ συγκύρσω (κυρέω, ἀμλ.). Ἐπὶ προσώπων, ποιητ. ἡ σπανίως παρὰ Δογεγρ. ἀντὶ τοῦ, συντυγχάνω. Συναγγίζω, συναντῶ, συναπαντῶ, συγκρούω, Ἰλ. Ψ, 435. »Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Συγκύρται, τὸ κατὰ συγκυρίαν εἰς ταὐτὸ ἐλθεῖν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πλοίων, Ἡροδτ. 8, 87. 92. 2) ἐπὶ συμβεβηκότων, ἀπρόσ. συμβαίνει τι κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν, μετ' ἐπαρμφ. Ἡρόδ. 9, 90. ὅθεν, »Τὰ συγκυρησαντα, τὰ συμβάντα, Ἡρόδ. 1, 119. 8, 136. »Φράζε τῇ γυναικὶ τὰ κυρήσαντα, τὰ συμβάντα, τὰ γεγόμενα, ὅσα σήλαξε ἠκολούθησαν ἢ ὠμελήθησαι μεταξὺ αὐτοῦ τε καὶ Ἀστυάγους· κατοχρηστικῶς καὶ κατὰ παῤ. ἐλάχ. Ἡρόδ. 9, 37. »Τὸ ἐς Δακεδαιμονίους συγκεκυρηκὸς νόσημα, ὅθεν

Συγκύρημα, τὸ. Συμβεβηκός, συντύχημα. 2) κατὰ τύχην συνάπάντησις,

Συγκύρησις, εως, ἡ (συγκυρέω). Κυρίως, συντυχία, συνάντησις, καὶ, συμβεβηκός.

Συγκυρία, ἡ, σπανιότ. τύπος ἀντὶ τοῦ, συγκύρησις. »Κατὰ συγκυρίαν«, κατὰ συμβεβηκός, κατὰ τύχην.

Συγκυριαλογέω, ῶ. Σὺν τῷ κυρίῳ λέγω, ἀμφ.

Συγκυρκανάω, ῶ (κυρκανάω), κωμ. = συγκινέω, ἢ συγκρούω, Ἐπίκτητος παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 432. ἔπου καὶ νῦν »Συγκυρκανήσαμεν ἡμαρτ. κεῖται.

Συγκυρόω, ῶ (κυρόω). Ὁμοῦ, ἐκ συμφώνου ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιῶ.

*Σύγκυρσις, ἡ = συγκύρησις.

Συγκύρω, Μ. ύρσω· Συντυγχάνω, συναντῶ, συμπίπτω, συμβαίνω· ταὐτόν τῷ, συγκυρέω.

Συγκύφων, ὁ· ταὐτόν τῷ, συγκύπτων· ἀμφ. ἴσως εἰλήφθαι ἐκ τοῦ Σειρὰχ. ιθ'. 23. »Συγκύφων πρόσωπον.«

Συγκωμωζίζομαι, μέσ. Ἀποῤ. (κωμωλίζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ κωμωλίζομαι, συμπατριάζω, συμπίνω οἶνον, συμμεθύω, Ἀθην. σελ. 19

Σύγκωλος, ὁ, ἡ (κῶλον). Ἔχων συνηνωμένα, συγκεκλημένα μέλη· ὅθεν ἐν γένει, πολλὰ κοντὰ τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὄν, ὀλίγον τι διεστάμενον, κυρίως ἐπὶ τῶν μηρῶν τῶν ἵππων, ὡς παρὰ Ξενοφ. κυνηγ. ὁ, 30. »Σκέλη σύγκωλα« ἔνθα συνήθως ἑρμηνεύουσι τοῦτο διὰ τοῦ, στερεά, στερρά, σφικτά, συμπαγῆ, καλῶς συνημμένα· σημαίνει ὅμως τὰ πυκνὸς, ἢ πλησίον πρὸς ἄλληλα ἱστάμενα, ὅ ἐστιν, ὀλίγον διάστημα ἀπέχοντα τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου κατὰ τοὺς κώλους σκέλη, ἀπέχοντα ὀπλαδὴ σκέλη πολλὰ ὀλίγον τὸ ἓν ἀπὸ τοῦ ἄλλου πρὸς τὰ κωλομέρια.

Συγκωμάζω, άσω, Δωρ. άξω (κωμάζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ κωμάζω, εἰμὶ καὶ ἐγὼ ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὸν κῶμον, συγχορεύω, Πινδ. Ὀλ. 10, 16. ἴδε κωμάζω.

Σύγκωμος, ὁ, ἡ. Μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸν κῶμον ὢν· τοῦ κώμου μετέχων, σύντροφος, Ἀριστοφ.

Συγκωμῳδέω, ήσω (κωμῳδέω) Ὁμοῦ κωμῳδῶ, συμπαίζω εἰς τὴν κωμῳδίαν. 2) σκώπτω μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοῦ, συμπεριγελῶ.

Συγκωμῳδός, οῦ, ὁ. Ὁ μετὰ τῶν κωμῳδῶν, μέτοχος κωμῳδίας ἢ σύντροφος, ἑταῖρος τῶν κωμῳδῶν.

Συγξαίνω, (ξαίνω). Ὁμοῦ ξαίνω, ἢ διόλου ξαίνω, διαξαίνω. 2) τροπ. συνάγω, συνάπτων ἐνώνω.

*Συγξενιτεύω (ξενιτεύω). Εἶμαι μετ' ἄλλου τινὸς εἰς τὸ ταξείδιον, εἰς τὴν ξενιτείαν, Ἐπιγρ.

Συγξέω, ξέσω (ξέω). Ὁμοῦ ξέω, ξύνω, διὰ τῆς ηλυφῆς, ρυκανήσεως ἢ ξύσεως ὁμαλὸν καὶ λεῖον ποιῶ, γυαλίζω, τορνεύω· ὅθεν μεταφ. τορνεύω τὸ ὕφος, ὡς Διονύσ. ὁ Ἁλικ. »Συνθετὸν συνεξεσμένην,« λέγει, τὴν τετοριευμένην, τὴν γλαφυρὰν καὶ ἐξειργασμένην, τὴν λείαν καὶ ὁμαλὴν ὡς διὰ τοῦ λίστρου· καὶ ἀλλαχοῦ. »Ἁρμονίας συνεξέσθαι καὶ συνελεῖφθαι·« οὕτω καὶ Πλούταρχ. »Ἡ Μενάνδρου φράσις συνέξεσται οὕτω καὶ συμπέπυκνε κεκραμμένη πρὸς ἑαυτήν.«

*Συγξηραίνω (ξηραίνω). Ὁμοῦ ξηραίνω.

*Συγξύω, ύσω (ξύω). Ὁμοῦ ξύω, καταξύω, καταξεσχίζω, Διογ. Α. 4, 47. (——)

Συγχάζω, άσω, καὶ συγχάζομαι, μέσ. Ἀποῤ. (χαζομαι, ἀμλ.) = συγχωρεῶ· ὅθεν τό, συγχάσαι, συγχωρῆσαι, παρ' Ἡσυχίῳ.

Συγχαίρω, (χαίρω, ἀμλ.) μετὰ δοτικ. Ὁμοῦ χαίρω, χαίρομαι καὶ ἐγὼ μαζῆ μετά τινος· ὁ Ἀμμωνίος ἔχει· »Ἐπιχαίρειν μὲν ἐστί, τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ τὸ συνήδεσθαί τινος ἀγαθοῖς.« Ξενοφ. Ἱέρ. ἑ. 5. »Οὐδ' ἐν ἀφωνίᾳ τῶν ἀγαθῶν γίγνηται, οὐδὲ τότε συγχαίρει ὁ τύραννος·« καὶ κατωτερ. ιά. 12. »Συγχαίροντας ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς.« 2) ἱκανοποιοῦμαι τῷ Γαλλικῷ (féliciter, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, συνήδομαι, προσφέρω τὰ καθήκοντα σημεῖα τῆς χαρᾶς μου πρός τινα, ἕνεκεν ὑποκειμένου τινὸς ἢ συμβεβηκότος ἐναρέστου αὐτῷ, ἀποδεικνύω διὰ τούτων ὅτι λαμβάνω μέρος εἰς τὴν χαρὰν αὐτοῦ, συγχαίρομαι, Gratuliren, Γερμαν. τοῦ ἐπί τινι. Πολύβ. λ'. 16 »Ἦλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Ὠμὴν συγχαρησόμενος τῷ συγκλήτῳ ἐπὶ τοῖς γεγονόσι.« 3) λέγεται καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, ὡς καὶ τό, ἐπιχαίρω τινί τινος, Δημοσθέν. »Τοῖσδε συγχαίρω τῶν γεγενημένων, ὅτι« χαίρομαι διὰ τὰ ὅτι κακὰ ἔπαθον οἱ Ῥόδιοι· χαίρομαι διὰ τὴν δυστυχίαν καὶ ἀποτυχίαν τῶν Ῥοδίων.

Συγχαλάω, ῶ. Μ. άσω (χαλάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ χαλάω, ἀπολύω τι τεταμένον ὀλίγον, ἐχαμηλώνω· σφυατίζω, relâcher Γαλλ. »Τὰ μὲν οὖν ἀστία φορὰν φέροντα ἀπαντήξασθαι αὐτὰ αὐτοῖς συγχαλᾶν,« Ἄρχυτας, »διαλύουσι ἀναπαξύτιον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις.

Συγχαλκεύω. Ὁμοῦ χαλκεύω, στομόω, ἢ συγχαλκῶ μὲ μέταλλον, τὸν χάλυβα εἰς τὸν σίδηρον, σφυροκοπῶ κ. τ. τ. Ἀθην. σελ. 488.

Συγχαρητικός, ἡ, όν· ἡ συγχαρητικὴ (συγχαίρω). Δυνάκων εἰς τὸ συγχαίρειν ὁ συγχαίρων ἢ συγχαιρόμενος. »Γράμματα, ποιήματα συγχαρητικά,« τὰ γραφόμενα πρὸς ἀποδεῖξιν, ὅτι μετέχει τις τῆς χαρᾶς τινος. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Συγχαρίκια τά, τὰ διδόμενα ὥρᾳ πρός τινα, διότι ἤρεσε εὐθυμία χαρᾶς τινος.

Συγχαρίζομαι, ίσομαι, μέσ. Ἀποῤ. (χαρίζομαι) Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἄλλων χαρίζω, δίδωμι, ἢ συγχωρῶ τι, ἢ ἀρεστὸς εἰμὶ εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ χαρίζομαί τινι, ὅ ἐστι, πρὸς χάριτινος ποιῶ τι· ποιῶ τι ἵνα φανῶ ἀρεστὸς εἰς τινα. »Τοῦ λέγου τὸ συγχαριζόμενον καὶ προσφιλές,« διόλου ἀρεστόν, πλῆρες χαρίτων, Πλούταρχ.

*Συγχαρτικός, ἡ, όν, = συγχαρητικός.

Συγχείλιαι, αἱ (χεῖλος). Ἡ συναφὴ, τὸ κλείσιμον, αἱ ψωνίαι, σχισμάδαι τῶν χειλέων, Ἀριστοτ. Φυσιογν. ς'.

Συγχειμάζω, Μ. άσω (χειμάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παραχειμάζω· περνῶ τὸν χειμῶνα μαζῆ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον μετά τινος, Παθητ. »Συγχειμάζομαι· ὁμοιον χειμῶνα, ἢ φορτοῦναν ὑποφέρω, τὴν ἰδίαν ψύχραν ἢ τὴν ταραχὴν τοῦ ἀέρος δοκιμάζω· ὁμοῦ χειμάζομαι, Ἀριστοφαν. Πλοῦτ.

*Συγχειρίζω, ἐνίοτε δὲ ὡς μέσ. Ἀποῤ. συγχειρίζομαι (χειρίζω). Ἐν ταὐτῷ μεταχειρίζω, κυβερνῶ, διοικῶ.

Συγχειροποιέω, ῶ. Μ. ήσω (χείρ, ποιέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ βάλλω καὶ ἐγὼ χεῖρα εἰς μίαν δουλειάν, συνεργάζομαι, συναντιλαβάνομαι τοῦ ἔργου, Λουκιαν. Δεξίφ. 2.

Συγχειρουργέω, ῶ. Μ. ήσω (χειρουργέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ χειρουργέω, βάλλω καὶ ἐγὼ χεῖρα ὁμοῦ καὶ συμπράττω, συνεργάζομαι, συνεκτελῶ. »Συγχειρουργεῖ τὰ ἱερά,« Ἰσαῖος.

*Συγχεύω, Ἐπ. ἀντὶ συγχέω, ἐπερῶ. Ὁ Ὀμ. χρῆται μόνον τῷ ἀόρ. συνεχεύα.

Συγχέω, Μέσ. εὔτω (χέω, ἀμλ.) Ὁμοῦ χέω, χύνω μαζῆ, ἑνώνω ὁμοῦ πολλὰ ὑγρά, συμμιγνύω, ὅθεν τροπ. συνταράττω, ἀνακατόνω, σωγχίζω, θορυβῶ βάλλω εἰς ἀταξίαν, Ἰλ. Ο, 364, καὶ παῤ. ἐν Ἰλ. Π, 471. ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξαρ. λυπῶ τινα, ἀθυμίαν περέχω τινί, τὸν κάμνω νὰ χύσῃ τὴν ψυχὴν, θορυβῶ. »Ἀνδρα συγχεῦαι,« ἀντὶ τοῦ συγχέαι, Ὀδυσ. Θ. 139. κακῶσαι, λυπῆσαι, συγκόψαι, συντρίψαι, παραλύσαι,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καταβαλεῖν. Ἠθ. Ν. 808. «Ἀλλ' οὐ σύγχει σὺ μόν,» οὐ παρέλυε, δὲν συνετάραττε (δὲ ἐτάραττε) δέν ἔκοπτε τό σάρρος, τήν κεφάλην· καὶ Ἰλ. Ι, 612. Ἡροδ. 8, 99. καὶ παθ. ἐν Ἰλ. Ω, 358. ὡσαύτως, «Συνεχέοντο οἱ γιγῶμαι τῶν φαμένων,» Ἡρ. 7, 142. ἐπὶ πραγμάτων συγχάκις ἀντὶ τοῦ, ματαιοῦν, ποιεῖν τι ἀφαντον, π. χ. κάθματον, βίον καὶ ἰούς, Ἰλ. Ο, 366. καὶ 473. «Συνέχευε θεὸς ἰοὺς,» ἐματαίωνε τήν ἐνέργειαν τῶν βελῶν, ἀνέτεργησεν ἐποίει. «Τοὺς τάφους συγχ.,» Ἡροδτ. 4, 127. «Τὴν ὁδὸν,» Ἡροδ. 7, 115. Παρὰ Πολυβίῳ κεφ. 15. «Πόλεμον συγχέαν,» αὐτὶ τοῦ, συχνύνειν, διαταράττειν, προξενεῖν, ἐξάπτειν. — ὑηλοῖ δὲ καὶ, ἀναστρέφω, ῥιπίζω, ἐξουδενόω, Valck. Ἡροδ. 7, 180. καὶ Ἱππ. 1062. ἔτι δὲ καὶ, χάριν συγχ., Σοφ. Τραχ. 1231. ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦ, παραβαίνειν, π. χ. ὅρκια, σπονδάς, τέμενα, κ. τ. τ. ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 269. «Ἐπεὶ σὺ γ' ἄρει ἔχευαν Τρῶες,» αὐτὶ τοῦ, Διελυσαν παρέβηναν (ἐχάλασαν) τάς συνθήκας. Ὁ Εὐσταθίος ἔχει· «Συγχέειν, ἀναίρεται τῷ, ταττειν καὶ ἁρμόττειν· καὶ ὅτι τὰ καταβαλλόμενα οἰκοδομήματα συγχίζεσθαι λέγονται· καὶ ὅτι καὶ ἡνία τῶν τέσσαρα ἐκπεσόντα συγχεῖσθαι λέγονται· καὶ συγχεῖσαι τινὰ λέγεται ἡ Σελάσπα, ἤγουν τῆς κατὰ φύσιν ἁρμονίας καὶ συνθήκης παραλύσαι· καὶ οἶοι δὲ καταπεσόν, συγχεχύσθαι, καὶ συνερρῆχθαι λέγεται. Ὁ Ὅμ. χρῆται τῷ ἐνεργ. καὶ παρατ., τῷ Ἐπ. β', ἀορ. συγχέας, πολλῷ δὲ συνεχέστερα τῷ ἀόρ. συνέχευε, τῷ ἀπορμφ. συγχεῦναι, ἐκ τοῦ συγχεύω, καὶ τῷ κατὰ συγκοπ. παθ. γ'. ἀορ. σύγχυτο.)

Συγχιλίαρχος, ὁ (χιλίαρχοι). Ὁμοῦ χιλίαρχος, χιλίαρχος εἰς τήν αὐτήν λεγεῶνα, Ἰώσηπ. 2.

*Συγχίς, ίδος. Εἶδος ὑποδήματος ἢ πεδίλου, ἁρβάδες, Ἰακ. Α Π. σ. 108. πρβ. σικχίς.

Συγχώνδρωσις, εως, ἡ· (σύν, χόνδρος). Ἡ διὰ τοῦ χόνδρου γινομένη δύο ὀστέων ἕνωσις, Γαλήν.

Συγχορδία, ἡ. Ἡ μετὰ χορδῶν μουσικοῦ τινος ὀργάνου συμφωνία. Ἀθήν. δ'. σελ. 183. εὐ. σελ. 635. ἐκ τοῦ

Σύγχορδος, ὁ, ἡ (χορδή) Πρόσχορδος, σύμφωνος, κυρίως ἐπὶ χορδῶν εἴληπται δὲ ἐν γένει καὶ αὐτὸ τοῦ, σύμφωνος, ἁρμοστός, ἁρμονικός, Ἡσύχ. ἐν Λ. Ἀντίχορδα.

Συγχορευτής, οῦ, ὁ· καὶ Σηλ. «Συγχορεύτρια,» ἡ (συγχορεύω). Ὅς τις χορεύει ὁμοῦ· ὁμοῦ χορευτής ἡ χορεύτρια, Πλάτ. ἐκ τοῦ

Συγχορεύω, (χορεύω). Ὁμοῦ χορεύω· χορεύω κ' ἐγὼ μαζῆ, Πλούταρχ. «Χορευτὰς συγχορεύσοιται,» φάλται τοῦ ἰδίου χοροῦ.

Συγχορηγέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν χορηγέω κ' ἐγὼ, δαπανῶ, ἐξοδεύω, παρέχω τὰ ἔξοδα εἴς τι, ἢ ἁπλῶς, παρέχω, δίδω καὶ ἐγὼ· κυρ. εἶμαι καὶ ἐγὼ χορηγός, συνδαπανῶ εἰς τὰ πρὸς εὐτρεπισμὸν ἑνὸς χοροῦ, ἐκ τοῦ

Συγχορηγός, ὁ, ἡ (χορηγός). Ὅστις συγχορηγεῖ, εἶναι χορηγὸς εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ὅστις ὁμοῦ μετ' ἄλλου δίδει τὰ ἔξοδα εἰς ἐτοιμασίαν τοῦ χοροῦ· ἐν γένει, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ δαπανῶν, ἐξοδεύων, Δημ.

Σύγχορος, ὁ, ἡ (χορός). Μετά τινος εἰς τὸν χορὸν ὤν· ὅ τις εἶναι εἰς τὸν αὐτὸν χορόν. «Νυμφῶν σύγχορος, ὁ εἷς τὸν χορὸν ὢν νυμφῶν ὤν,» Ὀρφ. ὑμν. 1.

Συγχορτος, ά, ὁ (χόρτος). Πλησίον, γείτων, συνοίκτης, Εὐριπ. Ἀνδρ. 17. Ἡρακλ. μαν. 371. Ὀρφ. ἀργ. 191. ἔνθα τὸ γλωσσημα ἐκ τινι Χαιρογράφ. «Σύγχορος» ἔχει.

Συγχόω, ῶ. Μ. ώσω, Ἰων. ἀντὶ, συγχώνυμι· ὁμοῦ ἢ διόλου χέω, παρεχέω. καλῶς μετὰ χώματος σκεπάζω, γεμίζω μὲ χῶμα, Ἡρόδοτ. δ'. 120. «Τὰς κρήνας συγχοῦν·» οὕτω καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. ά. 18.

Συγχράομαι, ῶμαι· ήσομαι μέσ. Ἀποθ. (χράομαι, ἀμβλ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ χρῶμαι, μεταχειρίζομαι· ὁμοῦ ἐξοδεύω, ἀναλίσκω. 2) συναναστρέφομαι μετά τινος, ὁσ. Ν. Δ. «Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι σαμαρίταις.» 3) δανείζομαι ὁμοῦ· πέρυσι εἶχειρικὰ μετά τινος, Πολύβ. ά. 20. «Παρὰ Λιπαρῶν συγχρησόμενος τριήρεσι» ὅθεν

Σύγχρησις, εως, ἡ. Κοινὴ ἢ συνηθισμένη χρῆσις, τὸ χρῆσθαί τι μετά τινος, Ἐλλήν. Στρωμ. 1. ὁμοία χρῆσις, μεταχείρισις. 2) συναναστροφὴ· καὶ λαφυσσία, ἡ δοσοληψία, ἐμπόριον, ἐπιμηξία.

*Συγχρηστηριάζομαι, μέσ. Ἀπόθ. (χρηστηριάζομαι). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν χρηστηριάζομαι, ἐρωτῶ τὸν χρησμόν.

Συγχρίμπτω, Μ. ψω (χρίμπτω), = συγχρούω, καὶ, συμφέρω, Ἡσύχ.

Σύγχρισμα, τό. Χρῖσμα, μῦρον, ἔλαιον, ἐκ τοῦ

Συγχρίω, Μ. ίσω (χρίω). Ὁμοῦ χρίω, ἀλείφω, καταχρίω· (τὸ ὅλον καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μερῶν.)

Συγχρονέω, ῶ. Μ. ήσω (σύγχρονος). Σύγχρονος εἰμί, εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ζῶ μετά τινος, τινί· συμβαίνει τι, γίνεσθαι κατὰ τὸν αὐτὸν καιρόν, Ἀθήν. σελ. 509.

Συγχρονίζω, ίσω ταὐτὸν τῷ, συγχρονέω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 850. ὅθεν

Συγχρονισμός, ὁ. Συμφωνία τοῦ χρόνου, σύμπτωσις χρόνου· ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ὑπαρξις πολλῶν πραγμάτων· ἢ ὁ αὐτὸς χρόνος, καθ' ὃν ὑπάρχουσι ἢ συμβαίνουσι πολλὰ πράγματα.

Σύγχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Εἷς τὸν αὐτὸν χρόνον, ὤν, ἢ ζῶν, ὁμόχρονος, ἐπίρρμ. «Συγχρόνως,» εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, εἰς τὸν ἴδιον καιρόν.

Σύγχροος, καὶ συναιρ. σύγχρους, ὁ, ἡ (χρόα). Μονοχρώματος, ὁμόχροος, ὅμοιον ἢ ἓν καὶ τὸ αὐτὸν χρῶμα ἔχων· παρὰ Πολυβ. γ'. 46. συμφέρεται μετὰ τοῦ, ὁμαλός. 2) ταὐτὸν τῷ, συγχρωτιζόμενος, Ποσειδίππος παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 596.

Συγχρώζω, Μ. ώσω (χρώζω). Ὁμοῦ χρωματίζω, ἀποβάλλω τὸ χρῶμα, ἀποπέμπω, ἀπολύω, ἀφίω τὴν βαφήν, καὶ τοιουτοτρόπως μεταδίδω αὐτὴν εἰς ἄλλο τι, Πλούταρχ. 2) μιγνύω, διαλύω ἢ ἀναλύων ἀνακατεύω τὰ χρώματα ἐν τῷ ζωγραφίζειν· τὸ δὲ «Συγκεχρωτίσθαι,» ἐκ τοῦ χρώς, συνεργίζεσθαι, ἐγγίζεσθαι ἀμοιβαίως, Scharf. Διοσ. Συνδ. σ. 366.

Συγχρωματεστός, ή, όν (χρωματίζω). Ταὐτὸν τῷ, σύγχρους· ἐπιχισμένος μὲ τὸ ἴδιον χρῶμα, Φιλοστρ. λεξ.

*Σύγχρους, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ἡνωμένος σῶμα πρὸς σῶμα· συνήθ. «Σύγχρωτα,» ὡς ἐπίῤῥ. Lob. Φρυνιχ. σ. 414. ἔτι δὲ καὶ· «Πρὸς χρωτ.» Ἀρτεμίδ. ά. 84. λέγεται ἡ ἐν τῷ συνουσιάζεσθαι στάσις ἢ θέσις, ὁπότε ἀμφότερα τὰ σώματα συνεγγίζονται καὶ συνάπτονται κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος· ἀντίκειται τῷ, Ἀνεστραμμένῃ, ὅ ἐστιν, ἀνάπελα, καὶ ἐπιτόκελα, Θεόκρ. 2, 130.

Συγχρωτίζω, ίσω (χρωτίζω) = συγχρώζω. Παθ. Ἔχω τὸ ἴδιον χρῶμα μετ' ἄλλου τινός, δοτ. 2) συναναστρέφομαι μετά τινος, Διογ. Λαέρτ. ζ'. 2. «Συγχρωτίζεσθαι τοῖς νεκροῖς,» συναναστροφὴν ἔχειν μετὰ τῶν νεκρῶν, ἢ τὸ τῶν νεκρῶν χρῶμα ἔχειν, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, περιπατεῖν μὲ τὸ σάβανον.

Σκτχύνω, νεώτ. τύπος, ἀντὶ τοῦ, συγχέω.

Σύγχυσις, εως, ἡ (συγχέω). Ὁμοῦ χύτις, ἕνωσις ὑγρῶν τινῶν, ὁμοῦ χυσμάτων, κυκεών, ὄξος, ἀναπάστωσις, ἐμπέρνεμα, παραχή, μίξις, στέρησις, ἀστάθεια τῷ, ἁρμονία, καὶ τάξις. «Σύγχυσις ὀρείων,» ματαίωσις, παράβασις τῆς εἰρήνης γενομένης συνθήκης. Παρὰ Γραμμ. μετάθεσις τῶν λέξεων, καὶ οὕτως ὡκμάζετο παρ' αὐτοῖς τὸ πρῶτον ἤμισυ τῆς τετάρτης ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος, ἕνεκα τῆς Ἰλ. Δ, 269. ὅθεν

Συγχυτικός, ή, όν. Συγχέων, ἀνακατεύων σύγχυσιν προξενῶν, καταλληλος εἰς σύγχυσιν.

*Σύγχωμα, τό (συγχώννυμι). Ὅ,τι συνεχώθη, ἐχώσθη εἰς ἕνα τόπον, σωρός, ἀρείων.

Συγχωνεύω (χωνεύω). Συναπαλλύω εἰς τὸ χωνευτήριον, Δημοσθ. Λεπτιν. 30, 7.

Συγχωννύω, καὶ, Συγχώνυμι. Μέλ. χώσω Ἰων. ἐνεστ. συγχόω, ἀπερμφ. συγχεῦν, Ἡροδ. (χώννυμι, ἀμβλ.) Ὁμοῦ χώνω ἢ σκεπάζω μὲ χῶμα, παραχώνω, ἐπιχώνω. «Σορόν, κρήνας, τάφους,» Ἡρόδ. 1, 68. 4, 120. 127. 140. 9, 49 «Τὴν ὁδὸν,» Ἡροδ. 8, 71. 2) ἀφανίζω, καταβάλλω εἰς ἐρείπια, ὡς τί, καταβάλλειν, Ἡροδ. 9, 113. ἔτι δὲ καὶ παθ. «Οἰκήματα συγκεχωσμένα,» Ἡροδ. 8, 144.

*Συγχωρέω, ῶ. Μ. ήσω. συνήθ. ήσομαι (χωρέω). Ὁμοῦ χωρῶ, ὑπάγω μαζῆ κ' ἐγώ. 2) συνέρχομαι. ἑνώνομαι. καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ, συστέλλομαι, συμμαζώνομαι, ὡς τό, συνέρχεσθαι, Πλούταρχ. Συμπος. η'. 3. «Συγχωρεῖται καὶ συνάγεται·» κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν κεῖται καὶ παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. «Συγχᾶσαι, συγχωρῆσαι.» καὶ «Συγχωτο,» συνεχώθη, συνεταράχθη, συνεχωρήθη. 2) ὑποχωρῶ, ἐκλείπω, στέργω, Accorder, Γαλλ. ἀφίνω, ἀφίω, δίδω ἄδειαν. ἐπιτρέπω, Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. β'. 22. «Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίνεται·» καὶ μετὰ δοτικ. καὶ Ἀπαρ. Ἡροδοτ. ϛ. γ'. 9. «Μᾶλλον ἄκων συνεχώρησε αὐτοῖς οὕτω ταττεσθαι·» καὶ μετὰ Αἰτ. πράγματος. «Ἢ καὶ ἡμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε·» καὶ ἀπροσωπ. ἐν Ἰππ. Σ'. 11. «Ἄριστα καὶ δεῖπνα, εἰ συγχωρεῖ, πρόσφερε·» ὡς τὸ τῆς συνηθείας. «Ἂν τὸ συγχωρῇ ὁ καιρός, ἂν τὸ καλῇ ἡ χρεία, ἂν εἶναι δυνατόν.» «Συνεχωρήθη τὴν ἐκδημίαν, Δημοσθ. τῷ ἐδόθη ἄδεια εἰς ταξειδεύσιν. 3) ἐκ τοῦ τῆς συνηθείας, Συγχωρῶ, συγγινώσκω ἄλλοις, συγγινώσκω, χαρίζομαι, εἴδομαι, χαρίζω, Δημοσθ. «Φησὶ γὰρ δανειστὰς συγχωρεῖν κέρδος αὐτοῖς τοὺς τόκους ἀντὶ τοῦ, ἐχαρίσαντο οὕτω καὶ τό «Συγχωρεῖν τὸ ἁμάρτημα.» 4) Συνομολογῶ, ὁμονοέω. συμφωνῶ, Ξενοφ. Ἱερ. ά. 16. «Ταῦτα σοι συγχωρῶ, τούς ἑπαίνους ἡδίστους εἶναι·» οὕτω καὶ ἐν Ἀναβ. ἑ. β'. 8. «Καὶ ἐδόκει· ὥωντο· καὶ ὁ Ξενοφῶν συνεχώρησε,» συνεφώνησαν, ἔστερξε. 5) τροπ. συμφωνῶ περί τινος κάμνω συμφωνίαν, Ἡροδ. 7, 161. «Εἰ τῆς ἡγεμονίης συγχωρήσομεν Σπαρτιήτῃσι·» ἀντὶ τοῦ συμφωνήσομεν περὶ τῆς ἡγεμονίας ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. πράγμ. «Συγχωρησάντων ταῦτα τῶν Δαιμονίων,» Ἡροδ. 9, 33. «Συγχωρεῖν εἰρήνην,» ὑπὲρ εἰρήνης συμφωνῶ, ἐνοῦμαι διὰ νὰ γίνῃ ἡ νὰ κλείσῃ μία εἰρήνη, διὰ νὰ γίνῃ ἀγάπη ἢ προβλήματα εἰρήνης μεταξὺ δύο μαχομένων. «Εἰρήνη συγχωρηθεῖσα·» Δημ. «Συγχωρεῖν ἡμέραν,» ὁρίζειν, διορίζειν, τάττειν ἡμέραν ἀμοιβαίως, ἥτοι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ῥητὴν καὶ συμφωνημένην. ἔτι δὲ καὶ, κατατίθεμαι εἴς τι, ἀρχίνω τι καὶ ἐξακολουθῶ, ἐκτίθεμαι ἑμαυτὸν εἴς τι, Ἀπολλώνιος, Ἡροδ. 5, 40. Παρὰ Λουκιαν. Ἀλεξ. ἡ. κεῖται ἀπροσωπ. «Συγχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ κοινῶς, πηγαίνει κέρδος, ἐνδέχεται, εἶναι δυνατόν. ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συγχώρημα, ατος, τό. Τό συγκεχωρημένον ὁ παρεχώρησεν, ἐστερξέ τις, τό συνομολογηθέν, συμφωνηθέν, συγχωρητὶς· ἄδεια, συγχώρησις, συγκατάνευσις, στέρξιμον.

Συγχώρησις, εως, ἡ (συγχωρέω). Τό συγχωρεῖν, παραχώρησις, ὑποχώρησις, παρέβλεψις, στέρξιμον, ἄδεια, ἄφεσις, συμφώνησις.

Συγχωρητέος, ἑα, έον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ συγχωρέω. Ὃν πρέπει νὰ συγχωρήσητε, ἄξιος συγχωρήσεως, Πλατ. ἔθεν

*Συγχωρητέον, θετ. ἐπίρ. τοῦ συγχωρέω. Πρέπει νὰ συμβιβασθῇ, διαλαχτῇ, ἢ νὰ ἐνδώσῃ, Σοφ. Ο. Κ 1425.

Συγχωρητικός, ή, όν (συγχωρητής). Εἰς συγχώρησιν ἀνήκων ἢ κλίσιν ἔχων, συγκαταβατικός, ἐπιεικής.

Συγχωρία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συγχώρησις, Ἱπποκρατ. ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀξυτόνως »Συγχωριάι

Σύγχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Γείτων, ταὐτὸν τῷ, συγχορτος, Γλωσσ. Φιλοξ.

Σύγχωσμα, τό (συγχώννυμι). Ἐπιτεσωρευμένον χῶμα, σωρὸς ἀπὸ χώματα καὶ ἄλλας ἀκαθαρσίας, Γρηγόρ Ναζ. ἐνθα ὁ Στέφανος »Σύγχωσμαι ἀναγινώσκεται»ι δέλει, ἀντὶ τοῦ, ἀκαθαρσίαι· κυρίως ὅμως σημαίνει, τόπον τινὰ σκεπασμένον μὲ σωρὸν ἀπὸ χώματα καὶ ἀκαθαρσίας.

Σύδην, ἐπίρ. (σεύω). Ταχέως, ἐν σπουδῇ, ἢ ὁρμητικῶς, μεθ' ὁρμῆς, Αἰσχύλ. Πέρτ. 480. ποιητ.

Σύειος, εία, ειον (σῦς). Ἐκ συὸς ὤν, χοίρειος, γουρουνίσιος, ἴδε καὶ ἐν τῷ, Θύϊνος. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', δ'. 7. »Χρίσμα σύειον καὶ σηπόμενον.

*Συζάω, ῶ. Μ. ήσω (ζάω, ἀνμ.) Ὁμοῦ, μαζῆ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ζῶ, συμβιόω. καὶ, διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου κατάτι μετὰ ἄσυ. »Φιλοπραγμοσύνῃ, πενίᾳ, κ. τ. τ. συζῆν.«

Συζεύγνυμι, καὶ, Συζευγνύω. Μ. ζεύξω. (ζεύγνυμι, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ζεύγω, βάλλω ὁμοῦ ἀμφοτέρους εἰς ἕνα ζυγόν, Ξενοφ. Κυρουπ β'. β'. 15. »Ἵππων κάδιστα συνεζευγμένων· ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ γάμου, Ἕνὸς, συνάπτω εἰς ἓν τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 30. καί, θ'. 5. »Ὁ νόμος συζευγνὺς ἄνδρα καὶ γυναῖκα.« καὶ ἐντεῦθεν γενικῶς ἀντὶ τοῦ, συνάπτω, συνδέω, ἑνόνω, ζευγχρόνω, ὁ αὐτ. Ἀπομ. β'. 13. »Ἀνὴρ καὶ παῖς συζυγέντες ὁμιλοῦσιν.«

*Συζευγνύω, = συζεύγνυμι, ἴδεν

Σύζευξις, εως, ἡ. Ζεῦγιμον εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ζυγόν, ἴδεν ἐν γένει, ἁρμονία, σύνδεσις, συνάφεια, ἕνωσις, σμίξιμον, ζευγάρωσις, ἐξαιρέτως διὰ τοῦ γάμου, Πλατ.

Συζέω, έσω (ζέω). Ἀφίνω ἢ βάλλω τι νὰ βράζῃ μετὰ ἄλλου· ὁμοῦ, μαζῆ βράζω, Διοσκορ.

Συζητέω, ῶ. Μ. ήσω (ζητέω). Ὁμοῦ, μαζῆ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ζητῶ, ἢ συναβρίζω ζητοῦντας, ἢ ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρεύνας καὶ ζητήσεις ποιῶ μετὰ τινος περὶ τινος, φιλονεικῶ, Πλατ. Ἐν τῇ Ν. Δ. ἀντὶ τοῦ, ἀλλήλους ἀντερωτῶν. ἴδεν

Συζήτησις, εως, ἡ. Τὸ συζητεῖν· κοινὴ πρὸς ἀλλήλους ζήτησις, ἢ ἔρευνα, ἢ ἀντερωτήσεις· ἔρευνα διὰ ἐρωτοαποκρίσεων ἢ φιλοσοφείας γινομένη πρὸς εὕρεσιν τοῦ ἀληθοῦς, λογοτριβή. καί

Συζητητής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμοῦ ἐρευνητής, πολυπράγμων, ἢ περίεργος, ἐρευνητής, τῶν ἀποκρύφων τῆς φύσεως.

Συζυγάω, ῶ (ζυγόω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, ἢ ἀσθλου ζυφόω, σκοτόω, σκοτίζω, Ἀνθολογ.

Συζυγέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ ζυγόω· εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν ὤν, σύρω, τραβῶ, κυρίως ἐπὶ βοῶν, τῶν ὑπὸ τὸν ζυγὸν βαλλομένων καὶ κοινῶς φερόντων αὐτόν· ἀντίκειται τῷ, Ἐξευγεῖ. ἐν γένει, εἰμὶ ἡνωμένος ἢ συνημμένος. 2) ἐπὶ Στρατιωτῶν, ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, Συντοιχέω, εἶναι κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν, τάξιν, Πολύβ. 10, 21, 7. καὶ αὐτόθ. Σβειγχ. ἐκ τοῦ

Συζυγής, ές, ὁ, ἡ (συζεύγνυμι). Ὁμοῦ ἐζευγμένος, ὁμοζυγής, ὁ εἷς τὸν αὐτὸν ζυγὸν ὤν· ζευγαρωτός, ἢ ζευγαρωμένος, καθόσον δὲ ταὐτὸν τῷ, Σύζυγος· ἄρα σημαίνει ἔτι καὶ τὸν γάμον, τὸ ἀνδρόγυνον, σύμβιος, φίλος, κ. τ. τ. Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 750. καὶ Ἄλκ. 315. ὅθεν

Συζυγία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Σύζευξις. 2) ζεῦγος δύο ζώων, συνωφίς, Valck. Ἱππ. 1127. 3) παρὰ Γραμματικοῖς λέγεται μέρος τοῦ ῥήματος, καλεῖται δὲ οὕτω κατ' αὐτούς, διὰ τὸ συνεζευγμένα ἔχειν ἑκάστην σύμφωνα ἀλλήλοις χαρακτηριστικὰ, δι' ὧν ἑκάστη παράγεται. conjugaison.

*Συζύγιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ σύζυγος. Ἡνωμένος ὁμοῦ. 2) ἐνεργ. συζεύγνων, συνάπτων, ἔφορος εἰς τὰς συζεύξεις, εἰς τοὺς γάμους, ὅθεν παρ' Εὐρ. Ἰππολ. 1185. »Συζυγίαι χάριτες«, καὶ παρὰ Μουσαίῳ, ἐπίθ. Ἥρης. »Συγίη Ἥρηι. οὕτω καὶ παρὰ Στοβαίῳ. «Ἥραν συζυγίαν ἐπονομάζουσιν», ταὐτὸν τῷ, ζυγία, γαμήλιος. (- υ ν ν)

Συζυγίτης, ὁ. καὶ θηλ. συζυγῖτις, ιδος, = σύζυγος. Ὁ μετέπειτα ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ ὤν· συνεζευγμένος, συνηνωμένος, Νικήτ. Χρον. ις'. 7. καὶ ἐπὶ γάμου. Σύζυγος.

Σύζυγος, ὁ, ἡ· καὶ, Σύζυξ, υγος, ὁ, ἡ (συζεύγνυμι). Εἷς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν ὤν ἢ τώρων μετὰ ἄλλου τινός, ὁμόζυγος, ἐν γένει, συνηνωμένος, ζευγαρωτὸς ἢ ζευγαρωμένος, καὶ ἐξαιρέτως διὰ τοῦ γάμου, ἄρα, σύμβιος, ὁμόγαμος, ὑπανδρευμένος, Πλατ. Ὁ Πλούταρχ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ ἀδελφὸς, καὶ ἑταῖμιλλος, ἄρα, ἀντὶ τοῦ, οἰκεῖος καὶ συγγενὴς, παρόμοιος, σύντροφος, ἑταῖρος, συμβοηθὸς, ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. compagnon. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 947. »ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινά, καὶ σύκινον.« ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, συνεχόμενος, συναπτόμενος. 2) οὐσ. (ὁ, ἡ), ὁ ἀνὴρ τῆς γυναικὸς, ἡ γυνὴ τινός, καὶ ὁ σύντροφος, ἡ συντρόφισσα.

*Σύζυξ, υγος, ὁ, ἡ, = σύζυγος.

Συζυμόω, ῶ (ζυμόω). Ὁμοῦ ζυμόνω, ὅ ἐστὶ βάλλω προζύμιον (ζύμην) καὶ φέρω αὐτὸ εἰς ζύμωσιν, κάμνω νὰ φουσκώσῃ, ξυνίσῃ, ἐπὶ ἀλεύρου καὶ ζυμης, Σχολ. Λυκοφρ. 630.

Σύζωμα, ατος, τό. Τὸ συζώσειν, ἢ σύζωσις, καὶ μεταφρ. ὁ σύνδεσμος, ἕνωσις, ὁ κόσμος τῶν δεσμῶν, πλοκὴς, κ. τ. τ. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 458 »Τί σοι περαίνει μηχανὴ ξυζωμάτων« ἐκ τοῦ

Συζώννυμι, Μ. ζώσω (ζώννυμι). Ζώνω μαζῆ, ἢ ἁπλῶς ζώνω, συνάπτω, ἑνόνω· κομπόδενω, σμπλέκω, περιζώννυμι, ὑποζώννυμι, ἐνδύω εἰς τὸ ζωστῆρι, Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 253. - 663. καὶ Λυτ. φρ. 536.

*Συζωοποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ζωοποιέω) Ὁμοῦ, μαζῆ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ζωοποιῶ, ἀναστήνω, ζωστάνον ποιῶ. Ν. Δ.

Συζυβολος, ὁ, ἡ (σῦς, βάλλω), Σὺς βάλλων ἢ κτείνων.

Συήλαι, αἱ (σῦς). Τὰποι βερβορώδεις, εἰς οὓς κεῖνται οἱ χοῖροι· κοῖτη τοῦ χοίρου, ἢ τόπος συῶν βορβορώδης, Ἡσυχ. τὸ Λεκτιν. Suile, ὃ σημαίνει τὸ, Συφειος, ὑποστάτιον. (ἐτυμολογίαν δὲ καθὼς τὸ, Συηλή, ἀνθήλη κ. τ. τ., καὶ δὲν εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ, εἴλεω, ὡς τινες θεωροῦσι.)

Συνέω, ῶ, ήσω (συηνός). Πολιτεύομαι, φέρομαι, ζῶ ὡς ὁ χοῖρος, ὑηνέω, ἴδεν

Συηνία, ἡ, = ὑηνία. Ἀμαθία, σκαιότης, Σουίδ. ὁ Ἐτυμολογ. ἔχει. »Συηνία, καὶ ὑηνία, ἀμαθία, σκαιότης Φερεκράτης· καὶ Συηνεῖν, Πλάτων, τὸ ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι, καὶ συωδές τι ποιεῖν. Παρὰ Πλουτάρχ. ἡ κατάστασις τοῦ χοίρου. ἴδε καὶ Ὑηνία.

Συηνίας, ου, ὁ. Σαπὶς, ἀμαθὴς, ἀπαίδευτος ἢ ὡς ὁ χοῖρος.

Συηνός, ή, όν (σύς), ταὐτὸν τῷ, συηνέας καὶ Ὑηνός.

Σύθεν, Αἰολικ. γ'. πληθ πρόσ. τοῦ παθ. ἀόρ. τοῦ σεύω, ἀντὶ, ἐσύθησαν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Σύθεν, ὥρμησαν· καὶ »Συθῆναι«, ὁρμεῖν, ὁρμῆσαι.

Σύθι, προστακτ· παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ σεύω, σχηματισθεν ὡς τὸ, κλῦθι, καὶ πῦθι. Σπεῦδε, τρέχε, Ἡσύχ.

Συΐδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σῦς. Μικρὸς σῦς, χοιρίδιον.

Συΐνος, ή, όν, ταὐτὸν τῷ, Σύϊνος, ἀμφ.

Σύϊνος, η, ον, ταὐτὸν τῷ, σύειος, Χοιρινός, ἴδε ἐν τῷ, Σύϊνος.

Συκάζω, Μ. άσω (συκῆ). Τρυγῶ, συνάγω, μαζόνω τὰ ὥριμα σύκα· τὰ σύκα συλλέγω ἀπὸ τῶν συκῶν, Ξενοφ. Οἰκον. ιθ'. 19. »Τὰ σῦκα συκάζουσι.« 2) ταὐτὸν τῷ, Συκοφαντέω, κωμικῶς, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 1683. 3) φιλαφῶ, ἐρεθίζω. ἕλκω ἐπὶ αἰσχρᾷ ἐννοίᾳ, ἀντὶ τοῦ, βλιμάζειν, κνίζειν ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις· οὕτω καὶ Στράτις παρ' Ἀθην. ιγ'. σελ. 593. »Συκάζουσαν εὐναίαν Ἀκτίσαν.« Ὁ Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. α. 79. ἔχει. »Συκάζειν, καὶ τὸ ἐπηρεάζειν ἔλεγον οἱ παλαιοί. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει ἔτι »Συκάζει, σύκα τρώγει.«

Συκαλίς, ίδος, ἡ. Μικρόντι πτηνόν, τρῶγον τὰ σύκα· ἢ ὀρνίθιον ἐν καιρῷ σύκων ἁλισκόμενον, (ficedula). Συκοφάγος, Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ἡ. 3. becfigue, Γαλ. (Ὁ Σ-ίχυρμος παρ' Ἀθ. σ. 65. Β. 338. Δ. γράφει διὰ τὸ μέτρον συκαλλίς.)

Συκαμινέα, ἡ. Δένδρον, ἐκ τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα τρέφονται οἱ σκώληκες τῆς μεταξης, συκαμινιά, Μαυροτυκαμικιά, καὶ Μωρια, ὅθεν καὶ τὸ, Morus, Λατιν.

Συκάμινον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς συκαμινέας, τὸ Μόρον, morum. Τὸν καρπὸν τοῦτον μετεχειρίζοντο αἱ γυναῖκες καὶ ἀντὶ φύκου ἤγουν γυναικείου, Εὐβουλος παρ' Ἀθην. σελ. 557. »Συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχριμέναι.« καὶ Φιλιππίδης παρὰ Φωτίῳ ἐν λ. Συκάμινα. »Τοὺς συκαμίνους δ' ἀντὶ τοῦ φύκους ὅλον τὸ πρόσωπον.« Ὁ Φώτιος παρατηρεῖ ὅτι τὸ »Μόρον« ἔστι Δωριόν.« Τὰ δὲ Μόρα Δώριον μᾶλλον· καὶ Ἐπίχαρμος. »Μόρων νέον τὸ φυτόν.«

Συκάμινος, ἡ· σπαν. ἀρτ. ταὐτὸν τῷ, Συκαμινέα. (- υ - υ, Ἄμμις Ἀθ. σ. 50.) ὅθεν

Συκαμινώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος)· Ὅμοιος συκαμινέᾳ ἢ συκαμίνῳ.

Συκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ συκῆ. Μικρὸν σῦκον, συκίδιον.

Συκέα, ἄδος, ἡ. Τὸ νέον φυτὸν τῆς συκῆς· καθόλου δὲ ταὐτὸν τῷ, Συκῆ· ὡς καὶ τὸ, Συκέα, Πολυδ. »Αἱ μέντοι νέαι συκαῖ, Συκέαι ἐκαλοῦντο· ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τελείας οὕτως ἐκάλουν.«

Συκάσιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Διός, ὡς καθάρσιος.

Συκαστής, οῦ, ὁ, καὶ θηλ. Συκάστρια. Ὁ τὰ σῦκα ἀπὸ τῆς συκῆς συλλέγων· ὅστις μαζόνει τὰ σῦκα. 2) ταὐτὸν τῷ, συκοφάντης, συκοφάντρια, φιλεγελήμων.

*Συκάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ συκαστής.

*Συκέα, ἡ, καὶ ἐπ. συκέη, καὶ συκειρ. Συκῆ, ῆς, ἡ. Τὸ φέρον τὰ σῦκα δένδρον, συκέα, ἡ συκειά, Hauss, Ὀδυσ. Ω, 246. »Οὐ φυτόν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οὐ συκῆ, εὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη· ω καὶ ἐν Η, 116. Διὰ τοῦ ὑποῦ τῆς συκῆς πηγιώσουσι τὸν τυρόν, καὶ ἐν Δ, 590. ἐνθα κεῖται ὁ κατὰ συκιῶν. τύπος, καὶ μένει ἐν Ὀδ. Ω. 341. κεῖται δ' κατ' ἐπέκτασιν τύπος, ἐνθα ὅμως ἀναγνωστέον καὶ διυλλίβας καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τελευτηῖον τύπον εὑρηται ἀεὶ παρ' Ἡρόδ. ὡς καὶ ἡ Ἰων. πληθ. γεν. συεῶν, Ἡρόδ. 1, 193) εἰδη δὲ ταυτης, ἀγρία, ἥμερος, λευκή, καὶ μέλαινα. ἢ ἡ συκῆ εἰς διαφορὰς διαιρεῖται διὰ τοῦ, ἀγριοσυκέα, ἀσπροσυκέα, καὶ μαυροσυκέα, Θεόφραστ. καὶ Διοσκορ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Συκῆ Αἰγυπτία, ἡ λεγομένη Ἡρατία ω χρήσιμος δὲ ἡν ἡ συκῆ καὶ ἐν καθαρμοῖς, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὅτ' ὁ καὶ, Ζεὺς καθάρσιος. 2) σάρωμα ἡ ἕλκος, πρῆσμα, γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς ἡ κατὰ τὴν πτέριναν ἴδε σῦκον, 2. 3) τὸ ἐν ταῖς πεύκαις γενόμενον δενδρῶδες. 4) ἀντὶ συκομορέα.

* Συκῆ, ῆς, ἡ, ὄρ. συκέα.

Συκηγορία, ἡ (σῦκον, ἀγορεύω) ταὐτὸν τῷ, συκοφαντία, Ἡσύχ. «Συκηγορίαν, τὴν ἐν τῷ λέγειν συκοφαντίαν, cabal chicane, Γαλλ. περίπλεγμα ἡ περιπλοκὴ λόγων.

Συκία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ συκῆ, Πίναξ Ἡρακλ. 245.

Συκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ συκέα καὶ σῦκον. Μικρὰ συκῆ, μικρὸν σῦκον, Ἀριστοτ.

Συκίζω, ἰσω (σῦκον). Μετὰ σῦκων τρέφω, τρέφω τινὰ μὲ σῦκα, Λεξιολογ.

Σύκινος, ίνη, ινον (σῦκον). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν συκῆν ἡ εἴληπται ἀπὸ τῆς συκῆς, ὅντε εἶναι ἀπὸ συκέαν, κατασκευαστμένον ἐκ ξύλου συκῆς συκίσιος. «Σύκινον ξύλον,» ξύλον συκῆς, ἤτοι ἀπὸ συκέαν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐλαφρὸν, εὔσηπτες, χαῦλον καὶ ἀδύνατον, καὶ ἐν τῷ καίεσθαι ἐκβάλλει ὁριμύτατον καὶ πικρὸν καπνὸν, διὸ καὶ μὴ χρησιμεῦον εἰς τι, ἄχρηστον ξύλον (inutile lignum) κατ' Ὁράτιον. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. «Καπνὸς-ξύλου συκίνου ὁριμύτατος καπνόν.« οὕτω καὶ Πλούταρχος ἐν συμπ. ς. «Τὸ συκινον ξύλον καιόμενον τῷ καπνῷ δάκνειν μάλιστα· καὶ ἐν ε. 8. «Ἐστιν ὀπῶδες, ὥστε καιόμενον μὲν ἐκβιάζεσθαι καπνὸν, καταπαυθὲν δὲ, τὴν ἐκ τῆς τέφρας κονίαν βύπτωτάτην παρέχειν ὑπὸ δριμύτητος.« «Σύκινον πόμα», εἶδος πιστοῦ ἐκ Θρασμένων συκεων, Πλουτ. = συκίνη. Καὶ διὰ τὸ εἶναι τὸ ξύλον τοῦτο ἀσθενὲς, διὰ τοῦτο λέγεται, 2) τροπ. ἄχρηστος, ἀδύνατος, εὐθραστος, ὅθεν «Σύκινος ἀνήρ.« (Ἀριστοφάν. Πλούτ. 947. Θεόκριτ. Εἰδ ί. 45.), ὁ ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος, δειλὸς, ἔτι δὲ καὶ ὁ Σκοφάντης, κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Ἀριστοφαν. «Σ. γνώμην, ἀδύνατον πνεῦμα, νοῦς. «Σ. ἐπικουρίαν, ἀδύνατος, μικρὰ βοήθεια, ἀπ' οὗ ὁ Ἀριστφ. Λυσ. 110, ὁμιλῶν περὶ τοῦ ὁλισβος, γράφει, παίζων μὲ τὰς λέξεις, σκυτίνη ἐπικουρία. «Συκίνη μάχαιρα· ω ἡ συκοφαντία. Φώτ. ἐν Λεξ.

Συκιόφυλλον, τό (φύλλον). Τὸ φύλλον τῆς συκῆς, συκόφυλλον, Γλωσσ.

Συκίον, τό (σῦκον). Ποτὸν, κατεσκευασμένον ἀπὸ βρασμένα ξηρὰ σῦκα, τὸ ἀπὸ τῶν ἐγχάδων ἀφέψημα, Ἱπποκρ. ὅπερ ὁ Πλούταρχ. «Σύκινον πόμα» λέγει.

Συκίς, ίδος, ἡ (συκέα). Παραφυὰς (κολοβρίζιον) συκῆς, ἣν μεταφυτεύουσιν, Ἀριστοφάν, Ἀχ. ραβ. νέα συκῆ, ἐν γένει = συκέα, 2) γυνὴ ἔχουσα πρῆσμα, τὸ σάρωμα, ὁ καὶ σῦκον λέγεται, Ἡσύχ. πρβ. σῦκον, 2.

Συσίτης, ου, ὁ, καὶ Ἐπίθ. συκίτις, ιδος, ἡ (σῦκον). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σύκων ὡς· σύκῳ ὅμοιος, ἢ ἐκ σύκων κατεσκευασμένος. «Οἶνος συκίτης· ω ὡς καὶ ὁ Ἀφθόνιος.

Συκοβασίλεια, τὰ (βασιλεύς). Σῦκα βασιλικὰ ἢ βασίλεια· οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν ἐξαίρετον εἶδος σύκων, Ἀθήν. γ'. σελ. 76. καὶ ἐντεῦθεν τὰ ξηρὰ τούτων· «Βασιλίδεια ἐκλοῦντο.

Συκόβιος, ὁ, ἡ (βίος, σῦκον). Ὅστις ζῇ ἀπὸ τῶν σύκων, ἢ ἀπὸ τῶν σύκων τὸν βίον ἢ τὴν ζωήν ἢ τὴν τροφὴν ἔχων. 2) ἐκ τῆς συκοφαντίας ζῶν, ἢ ἐξ αὐτῆς τὸν βίον, τὴν τροφὴν, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ποριζόμενος, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ 874. τοιοῦτον καὶ τὸ, συκοφόρος, συκολόγος, φιλόσυκος, καὶ συκοσπάς.

Συκολογέω, ῶ, μέλ. ήσω. Τρυγῶ, συλλέγω, μαζόνω σῦκα. 2) ταὐτὸν τῷ, συκοφαντῶ, Ἀθήν. «Τοσαῦτα τὸν Μάγνου συκολογήσαντος· ἐκ τοῦ

Συκολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Τρυγῶν, ἢ συλλέγων, μαζόνων σῦκα. 2) συκοφάντης, ταὐτὸν τῷ, συκόβιος. Ὁμοίως ἢ πραγματευόμενος περὶ σύκων.

Συκομάμας, ὁ, ἡ συκομαμμᾶς. Ἐπίθ. βλαξ, imbecille Γαλλ. ἴδε ἐν τῷ, βλιτομάμμας.

Συκομορέα, ἡ, = συκόμορος.

Συκομορίτης, ου, ὁ, Ἐκ συκομόρων κατεσκευασμένος. «Οἶνος συκομορίτης.«

Συκόμορον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς συκομορέας.

Συκόμορος, ἡ (σῦκον, μόρον), = συκομορέα. Αἰγυπτιακὴ συκῆ, ἥτις φέρει τὸν καρπὸν εἰς τὸν κορμὸν, ficus sycomorus, Διοσκορ. α'. 182. «Συκόμορον· ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ συκάμινον λέγουσι· καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς, συκόμορον, διὰ τὸ ἄπονον τῆς γεύσεως· ἔστι δὲ τὸν μέγα, ὅμοιον τῇ συκῇ, τοῖς φύλλοις ἐοικὸς μορέᾳ· παρὰ Θεοφρ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 4. λέγεται «Συκάμινος, ἡν. 2) = μορέα.

Σῦκον, τό. Ὁ καρπὸς τῆς συκῆς, Ὀδ. Η, 121. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ ς'. β'. 8. «Πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ σῦκα. «Σῦκα ξηρὰ, τὰ εἰς ἥλιον ἐξηρασμένα. ἃ καὶ ἰσχάδες, λέγονται, Ἀθήν. δ'. 2) συκώδες ἐξάνθημα, ἐμβλάστημα ἢ σάρκωμα κατὰ τὴν πτέριναν τοῦ ποδὸς γινόμενον, ἢ κατὰ τὰς φλεβαρίδας, ὅ ἐστι, πέσος κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὐτινος ὁ ὄγκος, ὑπέρυθρον καὶ σῦκῳ ἐοικὸς γίνεται, Ἀφορτ. εἰ. Ἱπποκρ. «Συμβαίνει κατὰ τὴν πτέριναν τοῦ ὀπισθίου ποδὸς ἵππου παρὰ τὴν χελιδόνα ἕλκος γίγνεσθαι, ὃ καλοῦσι συκῆν καὶ μυρμηκίαν.« Ὀριβάσ. «Σῦκα ὀνομάζουσι βλαστήματα ἐλκώδη, στογγύλα, ὑπόσκληρα, ἐνερευθῆ· οἷς ἀκολουθεῖ καὶ ἀδύνησις· καλεῖται τὸ σάρκωμα τοῦτο ἐν τῇ συνηθείᾳ «Μόρον, ἢ μυρμηκίαν διὰ τὸ μέρος ἐοικέναι. «Σῦκον αἰτίαν, ἀντὶ τοῦ, κολακεύειν· νεωστὶ γὰρ τῶν σύκων φανομένων, ὡς ἂν εἰς ὥρας ἥκοντες ἐλλιπόρουν τοὺς συκωρούς δούναι. Φιλ. Δ. «Σῦκον χειμεῖος ζητεῖν μαινομένου, παροιμία, ἀπὸ ἀγκαίου δὲν συνάζει τις σῦκα, Ἀντωνῖν. ια'. 31. καὶ Σουϊδ. ἐν Δ. Ἡμερ. 3) = αἰδοῖον γυναικεῖον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1343. παρβ. 1388.

Συκόπαις, αιδος, ὁ· ἴδε ἐν τῷ, συκοσπάς.

Συκοπέδιλος, ὁ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 529. πάπαιτας κωμικῶς κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν «Χρυσοπέδιλοι», ἐνιοῦν διὰ τοῦτον τὸν συκοφάντην, κυρίως ὁ ἐν πεδίλοις συκοφαντῶν βαδίζων.

Συκοπρίστης, ου, ὁ (πρίω). Ὁ τὰ σῦκα σχίζων εἰς δύο, ἀγλ. φυλλίγυρος· ὡς καὶ τὸ κνμινοπρίστης.

Συκόπρωτος, ὁ, ἡ (σῦκον, 2. πρωκτός). Σῦκον ἢ συκώδες σάρκωμα ἔχων κατὰ τὸν πρωκτόν, Ἱπποκρ.

* Συκοσπαδίας, ου, ὁ, Ἡσύχ. καὶ

Συκοσπάς, άδος, ὁ (σπάω), κωμικ. ἀντὶ συκοφάντης, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 874. ἐνθα «Συκόπαιδες» ἡμάρτηται. Ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου «Συκοσπαδίας» ἔχει. (ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ, λυκοσπάς.)

Συκοτραγέω, ῶ, μέλ. ήσω. Σῦκα τρώγω· ἐκ τοῦ

* Συκοτράγος, ὁ, ἡ (τρώγω), = συκοτρώκτης.

Συκοτρώκτης, ου, ὁ. Σῦκα τρώγων.

Συκουρός, ὁ, ἡ (οὐρα, οὐρεῖν), ταὐτὸν τῷ, συκωρός.

Συκοφαγία, ἡ. Τὸ τρώγειν σῦκα· καὶ

Συκοφάγος, ὁ. Ὁ σῦκα τρώγων. 2) ταὐτὸν τῷ, συκαλλίς, ἐκ τῆ συνηθείᾳ, ἀπὸ τοῦ,

Συκοφαγέω, ταὐτὸν τῷ, συκοτραγέω.

Συκοφαντέω, ῶ, μέλ. ήσω. Συκοφάντης εἰμὶ· ἔχει συκοφαντίαν λέγω, διαβάλλω, ψευδῶς κατηγορῶ, ἐπηρεάζω, chicaner, ἀπ. Πλάτ. καὶ Ξενοφ. Ἀθην. α'. 14. «Συκοφαντοῦσι καὶ μισοῦσι τοὺς χρηστούς.« ὅθεν

Συκοφάντημα, τό. Ἡ ψευδὴς κατηγορία· καὶ ἐπηρεασμός, chicane.

Συκοφάντης, ου, ὁ (σῦκον, φαίνω). Ηυρίως, ὁ τὰ σῦκα φαίνων, ὅστις δείκνει, φανερόνει τὰ σῦκα· ἔξαρτ. δὲ, ψευδοκατήγορος, κακοφράγμων (μαντατοφόρος), διαβολεύς, φιλεχθρήμων, ὠτακουστὴς καὶ προσαγωγεύς, ὁ ἐπηρεάζων ἔχει δὲ ἡ ἱστορία τῆς λέξεως οὕτω, κατὰ τὸν Ἐτυμολογ. «Συκοφάται, οἱ ἐπηρεάζοντες, γαλεῖν γὰρ τὸ ἐγκαλεῖν· καὶ συκαστὰς, πολὺ φιλεχθρήμονας ἔλεγον· καὶ συκεβίους, καὶ πονηρούς, καὶ συκολόγους, καὶ φιλοσυκουσι· καὶ «Συκοφαντία, ἡ ψευδὴς κατηγορία, καὶ συκοφαντεῖν, τὸ ψευδῶς κατηγορεῖν. Καλεῖσθαι δὲ ταῦτα φασὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, πρώτων ἐκείνη εὑρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς τῆς ἀγημερίου τροφῆς· καλλίστων δὲ ὄντων τῶν Ἀθηναίων σύκων, καὶ διὰ τοῦτο κελευόντων (διὰ νόμου σῦκα μὴ ἐξάγειν ἐκτὸς Ἀττικῆς) ἐξάγειν αὐτὰ, ἐκλεπτον αὐτὰ τινες, καὶ ἐξῆγον ἔνιοτε δὲ μηνύοντας καὶ φαίνοντας τοὺς ἐξάγοντας, ἀποδέχοντο μὲν, ἐξ οὗ δὲ ἔπρατον, συκοφάντας ὠνόμασαν· συνέβη δὲ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντας τινὸς φιλαπεχθημονεῖν, οὕτω προσαγορεύεσθαι· τοιαῦτα καὶ Πλούτρχ. ἐν τῷ περὶ πολυπραγμ. καὶ Ἀθήν. γ'. σελ. 74. «Οὐδ' ἐξάγεσθαι ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὰς ἀπ' αὐτῶν γινομένας ἰσχάδας, ἵνα μόνοι ἀπολαύωσιν ἐν κατοικοῦντες· καὶ ἐπεὶ πολλοὶ ἐφανίζοντο διακλέπτοντες, οἱ τούτους μηνύοντες τοῖς δικασταῖς, ἐκλήθησαν τότε πρῶτον συκοφάνται· ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. chicaneur, καὶ calomniateur. (αὕτη ἡ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐτυμολόγων ἀκαταμέμπτη ὡς πρώτη σημασία οὐχ εὑρηται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν αὐτοῖς·)

Συκοφαντητός, ἡ, ὁν (συκοφαντέω). Συκοφαντημένος, ὃν ἐσυκοφάντησά τις· ὑποκείμενος εἰς τὰς συφαντίας.

Συκοφαντία, ἡ. Τὸ συκοφάντου πολίτευμα καὶ ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ· ψευδοκατηγορία· ἐπηρεασμὸς, διαβολὴ, καταλαλιὰ, ψευδὴς αἰτίαμα, πλαστὴ κατηγορία, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 8. «Οὓς ἤδεσαν ἐν τῇ δημοκρατίᾳ ἀπὸ συκοφαντίας ζῶντας, ὑπήγον ἀναπτοῦν.

Συκοφαντίας, ου, ὁ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 437. κωμικῶς κατὰ τὸ, Ἡσαΐας, καὶ ἄλλα ἤδη ὀνόματα σχηματιστέον, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἀνὴρ, τῶν συκοφαντῶν· ἔξω μόνον ἂν ἴσως πρέπει τὴ γραφῇ κἀκεῖ καὶ συκοφαντίας πάλι, καὶ τότε τὸ συκοφαντίας, ὑπάρχει ἡ συνήθης γεν. τοῦ συκοφαντία, συντεταγμένη τοῦ, πάλι.

Συκοφαντικός, ἡ, όν, καὶ ἐπίρ.—κῶς. Λήμων, πρέπων εἰς τὸ συκοφαντεῖν· ἡδὺς τὴν συκοφαντικὴν κλίσιν εἰς τὸ συκοφαντεῖν ἔχων, Λουκιαν.

Συκοφάντρια, ἡ, Σηλικ. τοῦ, συκοφάντης. Ἡ συκοφαντοῦσα γυνὴ, Ἀριστοφ.

Συκοφαντώδης, εσι, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ.—ωδῶς (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς συκοφαντίας ἢ τοῦ συκοφάντου ὢν· συκοφαντίᾳ ὅμοιος, συκοφαντικός· Αἰσχίν. Σωκρ. «Δίκη συκοφαντωδεστέρα.

Συκόφασις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συκοφαντία. Ὁ Σουϊδ. ἔχει καὶ «Συκοφάσους, ἀντὶ τοῦ, συκοφάντας. (κατά τινας, ἡμάρτηται ἡ γραφὴ ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ, συκοφαγία, καὶ, συκοφάγος, διότι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τοῦ ψευδῶς κατηγοροῦντος καὶ λαλοῦντος »Τρώγει τὰ σῦκά του λέγομεν, ὅ ἐστι, συκοφαντεῖ.)

Συκοφορεῖον, τό. Ἀγγεῖον, καλάθιον, διʼ οὗ φέρομεν τὰ σῦκα, Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Συκοφορέω, ῶ. Σῦκα φέρω, Ἐπιγράμ. ἐκ τοῦ

Συκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Σῦκα φέρων.

Συκόω, ῶ, μέλ. ώσω (σῦκον). Εἰς σῦκον ποιῶ. 2) ἀντὶ τοῦ, συκίζω, μετὰ σύκων τρίφω. — Παθητ. »Συκοῦμαι, εὔμαι, σῦκον γίνομαι ἢ μεταβάλλομαι εἰς σῦκον, ἢ σύκωμα ἀποκτῶ.

Σύκχος, ου, ὁ, καὶ συκχάς, άδος, καὶ, συκχίς, ίδος, ἡ, = συγχίς. Εἶδος ὑποδήματος, σανδάλου, ἐμβάς, soccus, Λατιν. Δωδεκατ. β΄. σελ. 52. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Σύκχοι, ὑποδήματα Φρύγια.

Συκώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν σύκων ὤν, σῦκον ἢ συκῆ ὅμοιος. 2) πλήρης σύκων ἢ συκῶν.

Σύκωμα, τό, = σύκωσις, ἡ.

Συκών, ῶνος, ὁ (σῦκον). Τόπος κατάφυτος συκῶν, περιβόλιον φυτευμένον μὲ συκέας, Πολυδ.

Συκωρέω, ῶ, μέλ. ήσω. Φυλάττω τὰ σῦκα εἰς τὰ συκᾶς, Πολυδ. ἐκ τοῦ

Συκωρός, οῦ, ὁ (ὥρα). Φύλαξ τῶν συκῶν, φυλάττων τὰ σῦκα· λέγεται καὶ, συκοῦρος.

Σύκωσις, εως, ἡ (συκόω). Συκώδης ὄγκος ἢ σάρκωμα, ἐξαρτ. κατὰ τὰ βλέφαρα, μοῦρον λέγεται καὶ σῦκον, καὶ σύκωμα.

Συκωτός, ἡ, όν (συκέα). Μετὰ σύκων τετραμμένος, μὲ τὰ σῦκα ἑρμηνεύς, σιτευτός. »Ὥσπερ συκωτὸν, τὸ σηκωτὸν ζώου τινός, τὸ ὀπισθεν ἐστράφη μὲ σῦκα. Ἀέτ. β΄. 127. ἐξ Ὀριβάσ. »Λαμβάνει δὲ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκων ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο συκωτὸν καλούμενον.

*Σύλα, ἡ, ἴδε σῦλη.

*Σύλα, Ἐπι. αἰτ ἔσυλα, ἐνε. η΄. πρόσ. ἐνεργ. παρατ. τοῦ συλάω. (--)

Συλαγωγέω, ῶ, μέλ. ήσω (σῦλον, ἄγω). Σῦλα ἄγω, διαρπάζω, πέρνω ὡς λάφυρα, κούρσα, σκυλεύω, λαφυραγωγῶ· ἀποχυμίζω, ξεχυμίζω, Ἰλιάδ. ι΄. σελ. 512. 2) διαρπάζω, αἰτ. »Τὸν οἶκον συλλαγωγεῖ, ἁρπάζειν τὰ ἐν τῷ οἴκῳ, Ἀριστοφάν. β΄. Ἐπιστ. 22. ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Ξεχυμίζειν τὸ ὀσπήτιον.

Σύλακε, Ἰωνικ. παρατ. τοῦ συλάω ἀντὶ ἐσύλα, Ἡσ.

Συλάω, συλεύω, καὶ, συλέω, μέλ. ήσω. Ἁρπάζω, ἀφαιροῦμαι, ἐκδύω, ξεχυμίζω, ἐξαίρ. ἐκδύνω τοὺς φονευθέντες ἐχθροὺ τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἱμάτια, ὅθεν, παρ' Ὁμρ συνήθως »Τεύχεα συλᾶν, ἢ ἁπλῶς συλᾶν, Ἰλ. Ν. 641. συχνάκις μετὰ τῆς προσθήκης κεῖ' ὤμοιιν, ἢ »ἀπὸ χροός, Ἰλ. Ν, Ν. 526. δηλ. ἐκδύειν τὴν πανοπλίαν ἢ τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὤμων ἢ ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ φονευθέντος. Μετὰ διττῆς αἰτιατ. κεῖται ἐν Ἰλ. Ζ, 71. Ο, 648. Π, 500. Χ, 208. »Συλᾶν τινα τεύχεα, συλᾶν νεκροὺς ἁρπάζειν, ἀφαιρεῖν· ἴσε δὲ καὶ μετὰ μόνης αἰτ. προσ. »Συλᾶν τινα τεύχεσιν, ξεχυμίνω φονευμένον τινά, Ἰλ. Η, 343. 387. ὅθεν ἐν γένει, διαρπάζω, λατλοτῶ, π. χ. Ἡρόδ. 6, 101. 8, 83. ἴστ δὲ παθ. »Συλωμένων ἀγαλμάτων, Ἡρόδ. 6, 118. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἀφαιροῦμαί τι ἀπό τινος, κατεβάζω, εὐγάζω, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 105. »Ἐτύλα τόξον, ἐξέβαλεν, ἔξω, ἔτραβιξεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς θήκης· οὕτω καὶ τὸ ἐν στίχ. 116. »Αὐτὰρ ὁ σῦλα πῶμα φαρέτρης, ἀψῦρε, ἐξέβαλε τὸ πῶμα τῆς βελοθήκης· συνήθως μετὰ τῆς προστιμοσίας βιαίας, ὀξείας, ταχείας, ἐρυφίας ἢ ἐχθριαῖς ἀφορμάσεως, ὡς παρὰ Πινδ. Πυθ. 12, 28. »Ἥρπασε συλάσας Μενέσιτιον, ἁρπαλέον αὐτῆς τὴν ταφαλήν, ἀφ' οὗ τὴν ἐφόρεσε ἐηλ. ἐν δὲ Ὀλ. 9, 135. »Συλεῦσαι ἀγενείωνα, ἁρπάσαι πρὶν τοῦ καιροῦ ἐκ τῆς τάξεως τῶν ποίων, ὑπεξελθὼν ἐκ τῶν ἀγενείων καὶ εἰς τοὺς ἀνδρῶν χορήσας, ἔνθα τὸ παθητ. ἐκληπτέον ἀμετβ. ἁρπάσας ἑαυτόν. Ἄρα ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ »Τεύχεα συλᾶν, ἐπὶ τῶν νικητῶν, οἵτινες ἁρπάζουσι τὰ ὅπλα τῶν θανατωθέντων ἐχθρῶν, ὅ ἐστι, ξεχυμόνουσι τοὺς φονευθέντας ἐχθρούς, Ἰλ. Η. 82. »Εἰ δέ κ' ἐγὼ τόν γε λύσω, δύσῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων, τεύχεα συλήσαιτο· Ἰλ. Δ41. —ὅτε μὲν ἔτε ἀπὸ χροὸς εἰρατοειτα συλήσας, ἐτέροισι διόρνυ· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δύο αἰτιατ. Ἰλ. Π, 500. »—εἶσε μ' Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήτωσιν· καὶ ἁπλῶς ἔτε τὰ συλᾶν, συλεύειν τινά, τοὺς νεκροὺς, τοὺς νεκυίας, σημαίνει τὸ, ἐκδύειν τοὺς ἐχθροὺς, ἁρπάζειν τὰ ὅπλα αὐτῶν, ὃ οἱ μεταγενέστερε »Συλεύειν εἶπον, ἁρπάζω, ἀναιρῶ τὰ σκῦλά τινος, λεηλατῶ (διαχωμίζω). Πλάτ. »Συλᾶν τὴν πατρίδα· καὶ Ξενοφ Κυνηγ. α 15. »Μόνω Αἴνῳ, ἔδοσαν μὴ συληδήναι· καὶ Ἱερ. δ΄. 11. »Πλεῖττα συλᾶν ἀδίκως καὶ ἱερὰ καὶ ἀνδρώπους· καὶ Ἰσοκρ. Παγηγ. »Τοὺς νεκροὺς συλᾶνε· ἴδε τὸ »Ἱερόσυλον. Ἰσοκρ. εἰς Νικ. »Διὰ τὸν πόλεμον τῶν γεγενημένων παιταχοῦ συλουμένων ὑμῶν, ἐκ τοῦ συλέω. Περὶ τοῖς Ἄττικ. »συλᾶν ναῦς», κυρεύω καὶ πέρνω μὲ βίαν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πλοῖα αὐτῶ πληρωμῆς, ἀποζημιώσεως, παρβ. σῦλη. Σημαίνει δὲ καὶ, ἀφαιροῦμαί τι κρυφίως ἀπό τινος, ὑστερῶ κρυφίως, ἀπατῶ τινα κατά τι καὶ τὸ πέριυ ἐν γένει, δεχομαι δανείζομαι, ἢ σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαί τι ἀπό τινος. Ὅθεν »Ῥήματα ἀλλήλους συλᾶν, δανείζεσθαι ἀμοιβαίως ἐκφράσεις, Διονσ. Ἁλικ. 1, 28 — Ἐν Ἰλ. εὑρηται συνεχῶς ἡ λέξις, ἐν δὲ Ὀδ. οὐδαμοῦ. Ὁ Ησ Ἀσπ. 480. ἔχει τὸν Ἰων. παρατ. συλασκε (--).

Σεμειώτερα τίνες τύποι εἰσὶ τοῦ, συλεύω καὶ, συλέω, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος αὐτὸ τοῦ, συλάω, ἐναρπάζω, καὶ ἐξαρτ. ἐξυμνόνω ἀπό τῶν ὅπλων, μετὰ αἰτ. προσ. ὡς ἐν Ἰλ. Ε, 48. »Τὸν ἐρ' Ἱδομενῆος ἔσυλεον νἱόνα· ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦ, ἐλίπτω τι ἀπό τινος, ἀπατῶ, ὡς ἐν Ω, 436. »Τὸν μὲν ἐγὼ εἰδοῖκα, καὶ εἰδέεμαι περὶ κῆρι συλεύσειν, εἰδὰ σημαίνει τὸ κλέπτω, ὅ ἐστι, κρυφίως πέρνω τι ἀπό τινος, ἀπατῶ τινὰ εἰς τι, ἢ ἀπάτῃ ἀφαιροῦμαί τι ἀπό τινος. παρβ. συλεύω. 2) ἡ λέξις »Συλεῖν φέρεται συχνάκις ἐν τοῖς τοῦ Χανδελερίου Ἐπιγραφ. ἀριθμ. 150. καὶ ἑξῆς· »Εἰδὲ τις ἐφαπτεῖτο σωτήριος ἐπὶ καταδουλισμῷ, οἱ παρατυγχάνοντες συλέοντες Σωτῆρι· ὡ ἐλευθέραν δοῦσαν ἀζάμιος ἐόντα· καὶ τημαίνει τὸ, ἐξαφαιροῦμαι, ἁρπάζω· ἄρα τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν δούλην, ἤτοι ὡς ἐλεύθερον κήρυκα ἔσαν, ἂν τινας ἤθελε νὰ τὴν οἰκειοποιηθῇ καὶ νὰ τὴν λάβῃ πάλιν ὀπίσω ὡς δούλην του, εἰ παρατυγχάνοντες ἔχουσι τὴν ὀδίαν νὰ ἁρπάζωσιν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ὡς ἐλευθέραν οὖσαν. (ἐκ τούτου τὸ, σῦλον, σῦλον· συγγεν. τῷ, σκύλλω, σκυλεύω, σκύλον παρβ. Βουττμ. Λεξίλ. 2. σελ. 264)

*Συλεύω, μέλ. εύσω, καὶ

*Σῦλέω, μέλ. ήσω, σπανιώτ. ἕτερου τύπει τοῦ συλάω, ὅρα τοῦτο ἐν τέλει.

Σῦλη, καὶ, συλα, ἡ (συλάω). Τὸ δίκαιον τὸ κρατεῖν τὰ πλοῖα ἢ τὸ φορτίον ἑνὸς πραγματευτοῦ, ὅστις χρωστεῖ τινι καὶ ἐγκαλεῖται. ἀντὶ πληρωμῆς· ἐν γένει, ὁ ἐνεχυρισμός, ἢ ὡς ἐνέχυρον, ἀμανέτι, δημόσιος κυρίευσις τῶν ὑπαρχόντων χρεωφειλέτου τινός, ὅθεν αἱ φράσεις »Σῦλαν ἔχειν κατά τινος· ἢ »σῦλας διδόναι τινὶ κατά τινος, ἐκμράζουσι τὸ δίκαιον, ὃ ἔχει ἢ ἔλαβέ τις παρὰ τοῦ κριτοῦ εἰς τὸ νὰ λάβῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν του, ἢ νὰ κυριεύσῃ τὸ πλοῖον ἢ τὸ πρᾶγμα πραγματευτοῦ τινος, ὅστις δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του· ἐνεργεῖ, κρατῶ τι ὡς ἐνέχυρον· τὸ πρῶτον λέγεται καὶ σῦλα ποιεῖσθαι (Λυσ.), »Συλᾶν, καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. Mettre un embargo sur un vaisteau. Saisir le marchandise· καὶ τῷ Γερμ. in Beselag nehmen· ἴδε Ῥητον. Δημοσθέν. περὶ στεφάν. »Ἐν τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ αὐτῶν, οὐδὲν ἀδικοῦντες, οὐδὲ δίκην ὠφλικότες οὐδεμίαν αὐτοῖς, σεσυλημένα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων, Φατηλητῶν ὄντων· ὅτε δὲ δεδομένων συλῶν Φατηλίτας κατὰ Ἀθηναίων· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ξεχυμόνοντες αὐτὸν φησιν· »Ἐπειδὴν γὰρ μὴ θέλωσιν ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβον, τί ἄλλο τις ἔχει ποιεῖν δέσθαι τοῖς τούτοις, ἢ ὅτι ἁρπαιροῦνται βίᾳ τὰ ἀλλότρια. Ἐν καιρῷ πολέμου μετεχειρίζοντο τοῦτο τὸ δίκαιον τῆς βίας καὶ ἀντιπληρωμῆς (droit de represailles) καὶ ἐναιτίου ἀλλοδρίων πολιτευῶν, καὶ τότε τὸ, συλᾶν ἐδόνατο καὶ τινος, σημαίνει τὸ, δίδω τινὶ ἄδειαν νὰ κυρίευσῃ κατὰ τὴν θάλασσαν τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα, ὡς παρ' Ἀριστοτ. Οἰκον. β΄. 11. »Διδόασιν οἱ Χαλκηδόνιοι τοῖς πολίταις καὶ τοῖς μετοίκοις σῦλαν κατὰ πολέμου ἢ ἰδιώτου. Εἴτις σῦλαν ἔχει κατὰ πόλεως.

Σύλημα, τό (συλάω). Λεία, σκύλευμα· ἐξαιρετως λάφυρον.

Συλήτειρα, ἡ, Ἑλλ. τοῦ, συλητήρ. Ἡ ἁρπάζουσα καὶ κλέπτουσα γυνή.

Συλητήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, συλήτης.

Συλήτης, ου, ὁ (συλάω). Ἁρπαξ, ὅστις βίᾳ ἁρπάζει καὶ λεηλατεῖ τὰ ἀλλότρια πράγματα, κλέπτης, ὁ συλῶν καὶ ἐκδύων, λῃστής.

Συλήτρια, ἡ, ταὐτὸν τῷ, συλήτειρα.

Συλήτωρ, ορος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλητήρ, ποιητ. Αἰσχ.

Συλλαβή, ἡ (συλλαμβάνω)· Τὸ λαμβάνειν, πιάνειν ἅμοῦ· καὶ, ἡ σύλληψις τέκνου. 2) ἐνεργ. εἰτι συλαμβάνει τις, συμπιάσει τις, ὅθεν »Συλλαβαὶ πέπλων (παρ' Αἰσχ. Ἱκετ. 454.)· καὶ, ὅτι σκηπτρατεῖ συνδεδεμένος τοὺς πέπλους, εἶον στόμοι, ζῶναι. 3) παθητ. τὸ εἰς ἓν συλληφθέν, ὅθεν, ἡ συλλαβή, ἡ ἐν τῷ γράφειν ἢ ὀμιλεῖν σύλληψις ἢ σύμπλεξις δύο ἢ καὶ περισσοτέρων γραμμάτων, ἑνὸς δηλ. φωνήεντος καὶ ἑνὸς ἢ καὶ δύο συμφώνων· ἢ μέρος μιᾶς λέξεως, συντεθειμένον ἐξ ἑνὸς ἢ καὶ περισσοτέρων γραμμάτων, ἀποτελοῦν μίαν φωνήν. Αἰσχ. Θηβ. 468. »Βοᾷ δὲ χ' ὁπόσα γράμματων ἐν ξυλλαβαῖς ἔχω, ὅ ἐστιν, ἐν γραμμάτων ξυλλαβαῖς βοᾷ, δηλ. εἰς γεγραμμένας λέξεις, ἐν γεγραμμένοις λόγοις. 4) ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ τετάρτη, ἢ δια τεσσάρων, καθὸ ἡ πρώτη σύλληψις συμφώνων τόνων, Boeckh Philol. σελ. 68.

Συλλαβίζω, μέλ. ίσω. Πρεφέρω τὰς συλλαβάς· (συμπλέκω δύο ἢ καὶ τρία γράμματα, ἤ ἐστιν, ἓν φωνῆεν καὶ ἓν σύμφωνον, ἐν τῷ Χαιρωνώσειεν. Πλούταρχ.

*Συλλαβικός, ἡ, όν (συλλαβή, δ.). Ἀληκῶν, συνιστάμενος εἰς συλλαβήν, κατὰ συλλαβήν.

Συλλαβομαχέω, ῶ (μάχομαι). Περὶ ἢ ἕνεκεν τῶν συλλαβῶν μάχομαι, Φίλ. ὅθεν

Συλλαβομαχία, ἡ. Ἡ περὶ τῶν συλλαβῶν μάχη.

*Συλλαβοπευστλαβητής, οῦ, ὁ (συλλαβή, πυνθάνομαι, λαμβάνω). Ὅστις ἐρωτᾷ καὶ μανθάνει τὰς συλλαβάς, Ἐπιγ. ἀδ. 110, 5. ἔνθα ἄλλοι προκρίνουσι τὸ, συλλαβοπευστιλαληττής, ὅστις

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περὶ συλλαβῶν ἀκριβῶς ἐρωτᾷ, ἐξετάζει, καὶ περὶ τούτων ὁμιλεῖ.

Συλλαβος, ὁ, = σίττυβος, σίλλυβος. Ὁ τῶν βιβλίων τίτλος, ἡ πίναξ, Κικέρ. Ἀττικ. δ'. 4. ἔνθ. ἄλλοι «Σιττίβαι, καὶ σίττιβοιι ἀναγινώσκουσιν, ἀμφ.

Συλλαγνεύω (λαγνεύω), = συμπορνεύω.

Συλλαγχάνω, μέλ. λεξομαι (λαγχάνω, ἀόρ.) Συναπτεται δὲ τοῦ λαχνοῦ, διὰ κληρου διανέμεσθαι ἢ ἐνοῦσθαι, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν λαγχάνω, μέρος λαμβάνω· ἢ ἔχω εἰς τὸν λαχνὸν, διὰ τοῦ λαχνοῦ διαμερίζομαι, ἀμετβ. «Ψῆφοι ἕλλουσι σκίμνοι συλλαχοῦσαι». Πλουτ.

Συλλαλέω, ῶ, μέλ. ήσω (λαλέω). Ἐν αὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, μαζῆ λαλῶ, συνομιλῶ, Ν. Δ.

Συλλαμβάνω, μέλ. συλλήψομαι, παρακμ. συνείλημμαι, ἀόρ. συνέλαβον, καὶ ἄπειρ. συλλαβεῖν (λαμβάνω, ἀμιλ.). Ὁμοῦ, μαζῆ λαμβάνω, περιλαμβάνω· ἔτι δὲ καὶ τροπ. «Ἐνὶ ἐπαι πάντα συλλαβεῖν εἰκεῖνα, Ἡρόδοτ. 3, 82. «Πὰν συλλαβὼν εἰρήνεα», Ἡρόδ. 7, 16, 3. ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦ, συσφίγγω, συνελίβω, Πλάτ. «Συνέλαβε τὸ στόμα τε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, συνεζήλωσεν, ἐξούλεξεν, σφιγκτὸ καὶ τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κειρεῦ· ἔξαιρ. α) περιλαμβάνω, καὶ μὲ τοῦτο συμφέρω, συναρμοττω, συνάπτω, σύνοιδ' ἔτι δὲ, συναθροίζω πάλιν τοὺς διασκορπισθέντας στρατιώτας, Ἡρόδ. 5, 46. β) μετ' ὁμοῦ λαμβάνω τινά, περνω μαζῆ μου, Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 1. «Ἄπεμι συλλαβὼν τὸ ἕτερον στρατεύμα», καὶ ὁ παρ' Ἀρμενίων προσελήφθη· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. «Συλλαμβανόμενοι τοὺς ἑαυτοῦ κτείνουσιν, ἐλάμβανον μεθ' ἑαυτῶν, ὅπερων μαζῆ των. γ) εἰς χεῖρας λαμβάνω, πιάνω. «Τέτταρα τοῦ πτεροῦ σημειλήμμεν, ἔπιασες τὸν τέταρτα ἀπὸ τὸ πτερόν. δ) ἀρχοντικῶς πιάνω, βάλλω εἰς τὰς χεῖράς μου. καθαρπάζω, συναρπάζω, αἰφνιδίως ἢ λαθραίως πιάνω, ἐπιλαμβάνω, ἀφόρσω (τσακώνω), ἁρπάζω, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 23. «Εἴ τισιν ἐντυγχάνοιεν, τοὺς μὲν ἂν συλλαβόντες αὐτῶν, καλλίονες τῶν ἐξαγγελιῶν· οὕτω καὶ ἐν βιβλ. ε'. γ'. 6. «Ἐκέλευτε συλλαβεῖν τινὰς τῶν ἀνὰ τὸ πεδίον, ἐπρόσταξε νὰ πιάσουσι μερικοὺς ἀπ' ὅσους εὑρίσκοντο εἰς τὸν κάμπον· καὶ μικρὸν κατωτέρω· «Οἱ δὲ καταδραμόντες εἰς τὸ πεδίον συλλαβόντες ἀνθρώπους ἤγαγον, οἱ δὲ συλληφθέντες ἀνερωτώμενοι ὑπὸ τοῦ Κύρου ἔλεγον». ε) Κρατῶ, πιάνω τινὰ ὡς κακοῦργον, ἢ βάλλω αὐτὸν εἰς τὰ δεσμά, φυλακίζω, λαμβάνω αἰχμάλωτον, πιάνω τινὰ διὰ ποινὴν ἢ διὰ θάνατον, χεῖρας ἐπιβάλλω. Ὁ Φαινορῖνος ἔχει· «Συλλαβεῖν, εἰ μὲν πρὸς Ἀττικὴν ἢ σύνταξις ᾖ, ἔχθραν καὶ δυσμένειαν παρίστησι τοῦ συλλαμβανοντος· κακουργίαν δὲ τοῦ συλαμβανομένου. Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 13. «Συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ συλλαβὼν ἐξέτεμεν· καὶ ἐν Ἀναβ. π'. ς'. 4. καὶ γ'. α'. 2. «Ἐπεὶ δὲ οἱ στρατηγοὶ, συνειλημμένοι ἦσαν», πιασμένοι καὶ φυλαμένοι καὶ κατωτέρω 24. «Οὓς εὐνοήσαντας συνειλήφασιν, ἴσους ἡμῖν ὁρῶντες ἐποίησαν· καὶ Ἡσυχ. «Συλλαμβάνειν ἐπὶ ἔχθρᾳ τινῶν». ς) ὁποιοντινα, δέχομαι, π. χ. «Τινὰ σύμμαχον», Ἡρόδ. ζ) «Συλλαμβάνειν ἑαυτὸν ἐκ γῆς», ἀναχωρῶ σπουδαίως ἐκ τινος χώρας, Σοφ. Φιλ. 577. «Ἔπιπλει ὅταν τάχος, σεαυτὸν ξυλλαβών, ἐκ τῆς δε γῆς», πάρε τὰ πράγματά σου, τὸν κῶλόν σου καὶ φύγε ὀγλίγωρα ἀπ' ἐδῶ. η) τροπ. πέρνω ὁμοῦ ἢ πρὸς τούτοις, λαμβάνω εἰς βοήθειαν, προσλαμβάνω. 9) καταπίνω τι μετά τινος, βοηθῶ, συμβοηθῶ, συνεργῶ, συναγωνίζομαι, ὑπαραπίζομαι, συναντιλαμβάνομαι. «Συλλαμβάνειν τινὶ», Ἡρόδ. 6, 125. παρβ. 7, 6. «Συλλαμβάνειν τινὶ τινος», καὶ, τινὶ τι, ὁ ἐστι, πιάνω κ' ἐγὼ ὁμοῦ τι μετά τινος, βοηθῶ τινὶ εἴς τι, χεῖρα βοηθείας δίδωμί τινι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 441. καὶ Σφῆκ. «Σοὶ δὲ νῦν τις τῶν θεῶν παρὼν ἐμφανὴς, ξυλαμβάνει τοῦ πράγματος». Ὁ Φευγωρῖν. ἔχει· «Ἐὰν δὲ πρὸς ἀστικ. σημαίνει φιλίαν καὶ συμμαχίαν· ὁ δὲ Ἐτυμολ. «Συλλαβέσθαι τὸ βοηθεῖν· κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν βασταζόντων βαρύ τι καὶ ἀλλήλοις βοηθούντων· ἀφ' οὗ καὶ συλλήπτωρ, ὁ βοηθός». Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ'. 18. «Τῷ χεῖρα, ὡς ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλων ἐποίησεν. Κυρουπ. ζ'. ε'. 38. «Ταῦτα πρόθυμος σοὶ συλλάβοιμι· καὶ εἰς Ἀγησ. β'. 30. «Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο, εἰ τῷ ἑτέρῳ συλλήψοιτο. Δημοσθεν. περὶ στεφ. «Οἱ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὐδὲ ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον ἡμῖν· καὶ μετὰ τῆς εἰς. «Συλλάμβανόν σοι εἰς τοῦτο», συνεισφέρω, χρηματίζω. Ὁ Ἰσαῖος λέγει· «Τὸ ψεύδη τοῦτο συλλαμβάνειν, βοηθεῖ αὐτῷ (τὸν βοηθεῖ) εἰς τὰ ψεύματα. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἔστιν ἔξαιρ. εὐχρηστον αὐτὶ τοῦ ἐνεργ. τὸ σύνηθ. ὡς παρ' Ἡρόδ. 3, 49, ἔστιν ὅμως χρῆται τῷ ἐνεργ. συνεχέστερον. «Συλλαβέσθαι τινί τινος», Σοφ. Φιλ. 282. ἔνθα ὅμως οἱ καθ' ἡμᾶς ἔχουσι τὴν αὐτ. τοῦ πράγματος. 1) ἐν τῇ κοιλίᾳ λαμβάνω, δέχομαι (σπέρμα), ἐγκαστρώνομαι, ἐπὶ γυναικῶν Ἀριστοτ. 2) εἰς νοῦν λαμβάνω, δέχομαι, ἀντιλαμβάνω, ἔννοῶ, καταλαμβάνω, Ἡρόδ. β'. 56. «Ἔπει τε συνέλαβε τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν· οὐκοῦν «Συλλ. τὸ ῥηθέν, τὴν φωνὴν, τὸν λόγον, τὸ ἀεοπροπίονν, Ἡρόδ. 1, 91. 2, 49. 3, 64. 4, 1. 4. Πλάτ. πολ. «Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν. Πλούτ. «Συλλαβὼν χρηστήριον, εἰς νοῦν λαβών. — Ὁ μέλ. συλλήψεται (παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. γ, 2, 14.) οὐτὶ συλληφθήσεται, ἀποβλητέος παντάπασι.

Συλλάμπω, μέλ. ψω (λάμπω). Ὁμοῦ λάμπω, συναυγάζω, ἢ περιλάμπω, παντοῦ ἢ ὁλόκληρος λάμπω, φωτίζω· ὅτε·

Σύλλαμψις, εως, ἡ. Λάμψις ἐνὸς σώματος ἀπὸ πανταχόθεν, καθ' ὅλα τὰ μέρη του, ἢ φῶς ἐκ δύο σωμάτων λαμπόντων ἑνταυτῷ περιπόμενον. Ὁ Πλούταρχ. σελ. φασ. συνεισφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, συναφασμός, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν λάμψιν τῶν ἀνθράκων καὶ τῶν λαμπάδων, κ.τ.τ. ἄρα, ἢ περὶ ὅλα τὰ μέρη λάμψις, περίλαμψις, ἐπειδὴ καὶ τὰ, «Ὁλλαμψις ἐκφράζει τὴν ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐπιπολαίου ἕνωσιν λάμψιν. 2) Ἐν τοῖς συμπ. προβλ. α'. 8. σημαίνει τὴν ἕνωσιν, καθαρότητα τοῦ φωτός.

Συλλανθάνω, μέλ. ήσω (λανθάνω, ἀμιλ.). Ὁμοῦ λανθάνω, κεκρυμμένος εἰμὶ ὁμοῦ μετά τινος.

*Συλλένιος, ὁ, καὶ, συλλανία, ἡ, ἄμφ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Πλουτ.

Συλλατρεύω (λατρεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ λατρεύω, Πλούταρχ.

Συλλαφύσσω, μέλ. ξω (λαφύσσω). Καταπροῶγω, καταπελίνω ὁμοῦ· ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ψαίρω, κατερημόω· ἢ ὁρμητικῶς συναρπάζω, συλλάγω, συμμαζόω, συσύρω.

Συλλειαίνω (λειαίνω). Ὁμοῦ τρίβων ὁμαλίζω, γυαλίζω· διόλου λεῖον, ὁμαλὸν σοιῶ, λειοτριβέω, συλλειόω. 2) συντρίβω, κατατρίβω, εἰς λεπτὰ τρίβω, διακόπτω· ἔτι δὲ τροπικ. καὶ ἐπὶ ἔρυος, Διοσκ. Ἁλικ. συνθ. ὀνομ. «Διὰ τὸ μὴ συλλείαίνεσθαι τῷ ἐξῆς», σηλασή, καὶ ἔστιν ἡ σύνδεσις σκληρὰ καὶ τραχεῖα, ἐπειδὴ καὶ αὕτη διὰ τῶν ἐπομένων λέξεων δὲν γίνεται ὁμαλή, γλυκεῖα, γλαφυρά· ἰσοδυναμεῖ τῷ «Συνδέσει συνεξασμένη».

Συλλέγω, μέλ. ξω (λέγω). Ὁμοῦ λέγω, εἰς ἓν φέρω, συνάγω, συναθροίζω, μαζόνω, ἢ συμμαζόνω τὰ πράγματα μου, Ἰλ. Σ, 301. Ἡρόδ. 1, 68. 93. καὶ κατὰ μέσ. ἀσθ. ἐν Ἰλ. Σ, 413. ἐν γένει, συνάζω, προμηθεύω τι κυρίως τὸ ῥῆμα τοῦτο ἔστι γεωργικὸν, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. β'. 9. «Ὅπου αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια συλλέγεται». Ἀναβ. β'. δ'. 5. «Χόρτον καὶ ἄλλα τοιαῦτα συλλέγοιτες· καὶ ἐν δ'. γ'. 8. «Φρύγανα συλλέγοντες· καὶ ἑπομένως, «Συνέλεγον χρυσίον», Κυρουπ. η'. β'. 9. «Ἐκείθεν συλλέξας ἑκατὸν τάλαντα», Ἑλλ. γ'. δ'. 1. ἐπὶ προσώπων, συγκαλῶ, ἀγείρω, συνάγω, Ἡρόδ. 7, 8, 1. καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ. ἐν Ὀδ. Β, 292. καὶ Ξεν. «Συνέλεξε τοὺς φίλους», «Συλλέγειν ἀγορὰν, ἐκκλησίαν, δῆμον, στρατιώτας, στρατεύμα· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, στρατολογῶ, ἀνδρολογῶ· ἐκ πολλῶν τοὺς βελτίστους ἀφορίζω, Ἑλλ. α'. β'. 4. «Λυκιάσπορος ἐξελθών, ξυλέγειν ὁπλίτας πολλοὺς». Ἀναβτ. ζ'. δ'. 5. «Ἐπεὶδὴ λόγον ποτὲ συνελέχατο, οὐδὲν σκοπὸν ἕν εἰ τινες εἶεν καλοὶ τρόπῳ. «Φιλίας συλλέγω, κάμνω, συνάπτω πολλὰς φιλίας. — Παθητ. μετὰ β'. ἀόρ. συλλεγῆναι, συνέρχομαι, συναθροίζομαι. Ὁ Ἡρόδ. 1, 81. 7, 8, 1. 9, 45. 50. ἔχει περὶ τῷ α'. ἀόρ. καὶ τὸν μετοχ. β'. ἀόρ. συλλεγείς· τροπ. εὑρίσκομαί που καὶ ἔρχομαι, ἢ παρέρχομαι, συνεθίζομαι κατ' ὀλίγον, Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 4, 3. — Μέσ. δι' ἑαυτοῦ συνάζω, στρατολογῶ. β) ποιητ. μετὰ τοῦ κατὰ συγ. ἀόρ συνελέγμην, συγκείτομαι, ἢ συγκεισμαι, ἢ συνέρχομαι γυναικί, συνευνάζομαι, ὅστις. ἀμφ. Πλάτ. εἰς Τίμ. ἴδε συλλεξις. Παρὰ Ξενοφ. σημαίνει καὶ τὸ, συνάπτομαι, προσκολλῶμαι, συνοικειοῦμαι. Ἑλλ. ζ'. α'. 2. «Πρὸς τὸν πρόσθεν ἰσχυρὸν γενόμενον ἥδιστα πάντες συλλέγονται».

Συλλείβω, μέλ. ψω (λείβω). Ὁμοῦ, μαζῆ χύνω, ἀντλῶ, συντελάζω, στάζω, ἢ μιγνύω, ἀναπεπτῶν δύο ὑγρά. Ποιητ. «Συλλείβομαι, ταὐτὸν τῷ, συρρέω, συστάζω, Πλούταρ. «Ὃ δὴ στιγὸς ὕδωρ καλοῦσιν, ἐκ πέτρας γλίσχρως συλλειβόμενον».

Συλλειόω, ῶ (λειόω). Ὁμοῦ λειόω, λειοτριβέω· ὁμοῦ τρίβω, θραύω, συντρίβω· ἀλλὰ, ἢ γυαλίζω.

Συλλειτουργέω, ῶ, μέλ. ήσω Ὁμοῦ, μαζῆ λειτουργῶ, λειτουργὸς εἰμι· συνεκτελῶ δημόσιόν τινα ὑπηρεσίαν, ἐκτελῶ τὴν λειτουργίαν, μετὰ τινος· ἐκ τοῦ·

Συλλειτουργός, οῦ, ὁ (λειτουργός). Μπαίτιος λειτουργῶν, σύντροφος, κοινωνὸς ἢ συνεργὸς εἰς τὴν λειτουργίαν, δημόσιον ὑπουργίαν.

Συλλεκτικός, ἡ, όν. Συλλέγειν δυνάμενος.

Σύλλεκτος, ὁ, ἡ (συλλέγω). Συνειλεγμένος, συναθροισμένος.

Σύλλεκτρος, ὁ, ἡ (λέκτρον). Τοῦ λέκτρου μετέχων, σύγκοιμος, ὁμόλεκτρος, σύνευνος καὶ, σύζυγος.

Σύλλεξις, εως, ἡ (συλλέγω). Σύναξις, συνάθροισις, συμμαζωξις. 2) τὸ συγκοιτεσθαι, σύνδρεσις, συναφὴ γάμου, συγκοίμησις, Πλάτ. εἰς Τίμ. «Ἆρα οὐ μεμνήμεθα τοὺς ἄρχοντας ἁφαμεν δεῖν εἰς τὴν τῶν γάμων συνδρεσιν λάθρα μηχανᾶσθαι κλήρους τισί, ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἱ γ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίαις ἑκάτεροι συλλέξονται, καὶ μή τις αὐτοῖς ἔχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται, τύχην ἡγούμενοις αἰτίαν εἶναι τῆς λέξεως». ἀμφ.

Συλλεσχηνεύω (λεσχηνεύω). Ὁμοῦ λεσχηνεύω, φλυαρῶ, συνομιλῶ.

Συλλήβδην, ἐπίρρ. (συλλαμβάνω). Συλληπτικῶς, ὡς ἐξ ὀλίγων πολλὰ εἰπεῖν, συντόμως, ὅλως, κεφαλαιωδῶς, περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει· καθόλου, τὸ σύνολον, ὁμοῦ, ὅλα ἑμοῦ· ὁσὶ μιᾶς, μίαν φορὰν διὰ πάντα, Θέογν. 647. καὶ Αἰσχύλ. Προμ. 504. «Βραχὺ δὲ μυθῶ πάντα συλλήβδην μάθε». Ξεν. Οἰκον. ιθ'. 14. «Ἥρων με συλλήβδην», ἐνθα αὐτὶεσιτ. τῷ «Καὶ ἐνὶ ἑκάστων ἐρωτῶν· καὶ αὐτὶ τοῦ, παρεμφ., ἐν ταὐτῷ, Πλατ. Νομ. ζ'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Συλλήγω, μέλ. ξω (λήγω). Ἐν ταὐτῷ κάμνω τι τὰ ἡσυχάσω, νὰ πάυσω, ἀναπαύω. Μέσ. ἐν ταὐτῷ παύω.

Σύλληξις, εως, ἡ (συλλαγχάνω). Τὸ ῥίπτειν μετά τινος εἰς τὸν κλῆρον, ἡ θεωσις διὰ κλήρου, τύχης ἢ εἱμαρμένης· ἐν χρήσει ἔνωσις. Πλάτ. Νόμ. ζ'. «Πυκτῶν σύλληξις, ἢ διὰ τῶν κλήρων ἐκλογὴ καὶ συζυγία ἀνὼ πυκτῶν καὶ πρὸς ἀλλήλους παράταξις καὶ παρασευὴ παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. «Ἡ τῶν στοιχείων κατὰ τὰ μέτρα σύλληξις, ἡ κατὰ τιὰ μέτρα τεωσις τῶν στοιχείων. Ἰάμβ. μυστ. ε'. 20. Παρ' Ἀντωνίν. γ'. 11. ταυτὸν τῷ, συνησις, καὶ συγκλωσις.

Συλλήπτειρα, ἡ, Συλλ. τοῦ, συλλήπτηρ. Συμβοηθός, συνεργός, βοηθήτρια.

Συλλήπτεον, ῥῆμτ. ἐπιθετ. τοῦ συλλαμβάνω. Πρέπει νὰ συλλάβῃ, πιάσῃ τις, δράξῃ, Εὐρ. Ἡλ. 470.

Συλλήπτηρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλλήπτωρ.

Συλληπτικός, ἡ, όν (συλλαμβάνω). Δυνάμενος συλλαμβάνειν, περιληπτικός· παρὰ Γραμ. «Συλληπτικὰ ὀνόματα, τὰ καὶ «Περιληπτικὰ καλούμενα. οἷον ὄπλις, λαός, ὄχλος, χορός, κ.τ.τ. Ἐπίρ. «Συλληπτικῶς καθ' ὅλον, κεφαλαιωδῶς, συλλήβδην, κ.τ.τ.

*Συλληπτύς, ἡ, οἱ, ῥῆμ. ἐπίθ. τοῦ συλλαμβάνω. Συμπεριειλημμένος, συνεστεμμένος.

Συλλήπτρια, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συλλήπτειρα. Ξεν. Ἀπομ. β'. α'. 32. «Ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια (ἡ ἀρετὴ) τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων.

Συλλήπτωρ, ορος, ἡ (συλλαμβάνω). Συναγωνιστής, συνεργός, σύμμαχος, συμβοηθός, Ξεν. Ἀπομ. β'. β'. 2. «Καὶ τῷ γείτονι βουλεύου ἀρέσκειν· ἵνα σοὶ καὶ πῦρ ἑτοίμη, ὅταν τούτου δέῃ, καὶ ἀγαθοῦ τέ σοι γίγνηται συλλήπτωρ, καὶ, ἂν τι σφάλλωμεν τύχῃ, εὐνοϊκῶς ἐγγύθεν βοηθῇ σοι.

Συλληρέω, ῶ, μέλ. ήσω (ληρέω). Ὁμοῦ, μαζὴ ἢ ἐν ταὐτῷ ληρέω, φλυαρῶ, παρακαλῶ, μωραίνομαι, εἶμαι μωρὸς, τρελὸς· συγκαταγίνομαι εἰς μικρὰ, χαμερπῆ πράγματα, μασκαραλίκια.

Συλληστεύω, μέλ. εὐσω (λῃστεύω). Ὁμοῦ λῃστεύω, μετὰ λῃστῶν εἰμί. 2) ἐνεργ. συναρπάζω, συγλείπτω.

*Συλλῃστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Συλλῃστής, οῦ, ὁ (λῃστής). Ἑταῖρος, σύντροφος τοῦ λῃστοῦ, ὁ μετά τινος ὁμοῦ λῃστεύων, Ξεν. Ἐφέσ. καὶ Χαρίτ.

Συλλῃστρίς, ἡ, Συλλ. τοῦ, συλλῃστὴρ, ῆρος Ἡ συλλῃστεύουσα γυνή.

Σύλληψις, εως, ἡ (συλλαμβάνω). Τὸ συλαμβάνειν, συμπιάσειν· συνελίβειν· ἐξαιρ. α) τὸ περιλαμβάνειν, συνάπτειν, εἰσδύειν. β) τὸ πιάνειν, δράττειν, χειρῶν ἐπιβολή, τὸ χεῖρας ἐπιβάλλειν, πιάσειν καὶ κρατεῖν τινα, σάγη παρὰ Θουκυδ. «Σύλληψιν ποιεῖσθαι, πεῖσμον. γ) τὸ περιλαμβάνειν, περιδέχεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ταπαληψις· ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ λαμβάνειν δέχεσθαι, ἔχειν ἐγγαστρωσις ἢ ἐγγάστρωμα. 2) τὸ λαμβάνειν μεθ' ἑαυτοῦ, τὸ συμπροσλαμβάνειν, τὸ συμπεριέχειν. 3) τὸ βάλλειν μετ' ἄλλου τινὸς χεῖρας εἰς τι, τὸ συγκαταπιάνειν ἔργον, ἢ συνεπιχειρητις, ἀντίληψις ἔργου ἢ πράξεώς τινος, ὥστε τὸ συμβοηθεῖν, συνεργεῖν, βοήθεια, ἀντίληψις, μετοχὴ ἔργου τινός, συγκοινωνία παρὰ Γραμμ. ταυτὸν τῷ, συνεισοχή.

*Συλλείχομαι, μέλ. ἐσομαι, παθ. ἀποθ. (λείχομαι). Ἐν ταὐτῷ ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἢ δραπετεύω.

Συλλείπω ἢ ω (λείπω). Μετ' ἄλλου τινὸς κάμνω τι ἢ ἀναλύσῃ, χαυνύσῃ· ἀφίω τι ἢ ἀπολύσῃ, χαύνῃ ἕλον, ἐστήνει, Στράβ. 5, 342. «Κεκμηκυίαι συλλιπαίνονται σθένεα, βαλλόμενος εἰς τὴν κάμινον διαλύεται καὶ καθαρίζεται ἀπὸ τοῦ περικρατοῦντος αὐτὸν χώματος· καὶ Πλούταρχ. «Ἡ μάρμαρος τὸν συλλιπαινόμενον διὰ τοῦ πυρὸς σίδηρον συμπλέκει καὶ συνάπτειν.

Συλλογεύς, έως, ὁ (συλλογή). Ὅστις συλλέγει, συνάγει, ἀγείρει, συναθροίζει, μαζώνει· καὶ ἐρανιστής, Πολύαιν. β'. 34. ὅθεν

Συλλογευτικός, ἡ, όν. Εἰς τὸ συλλέγειν, συνάγειν ἀνήκων. «Τὸ συλλογευτικὸν πρόσωπ. ἀργύριον, ὃ συνάγεται. Musei veron. σλ. 15.

Συλλογή, ἡ (συλλέγω)· ταὐτὸν τῷ, σύλλεξις. Τὸ συλλέγειν, συναθροίζειν· σύναξις, συνάθροισις· καὶ στάσις πολιτῶν, λαοῦ, δήμου ταραχή, ὀχλαγώγιον, Ἡρόδ. 5, 105. ἔτι δὲ, σύναξις, συνάθροισις ἐκλεκτῶν καὶ βελτίστων, ἢ μετ' ἐκλογῆς σύνοξις στρατιωτῶν, ἀνδρολογία, ἢ στρατολογία, Ξεν. Ἀναβ. α'. α'. 6. «Ὥιδε οὖν ἐποιεῖτο τὴν συλλογήν. 2) παρὰ Ῥήτορσι ταὐτὸν τῷ, ἀνακεφαλαίωσις, μετά τινος μέντοι διαφορᾶς. Οὐλπιαν. εἰς Δημοσθ. «Ἡ μὲν ἀνακεφαλαίωσις πάντων τῶν ἐπικαίρων ἔχει τὴν ὑπόμνησιν· ἡ δὲ συλλογή, τῶν ἀρτίως λεχθέντων μόνων.

Συλλογίζω, μέλ. ίσω (λογίζω)· ταὐτὸν τῷ, συλλέγω. Συνάζω, μαζόνω, συναθροίζω, Δίων Χρυσ. λόγ. λε'. Μέσ. «Συλλογίζομαι, κατ' ἐμαυτὸν λογίζομαι, εἰς νοῦν ἢ εἰς τὸ κριτήριον τοῦ νοὸς φέρω καὶ ἐξετάζω τε, σκέπτομαι, διαπραγματεύομαι, Ἡρόδοτ. 2, 148. καὶ Πλούταρχ. «Αὐτὸς ἄρα πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος· ὅθεν α) συμπεριλαμβάνω τὰ αἴτια, ἐπιφέρω, συνάγω, συμπεραίνω, ἐκ συμπερασμάτων γνωρίζω, κρίνω, κατα-λαμβάνω, Γρηγ. Ναζ. «Διὰ τῶν ὁρωμένων καὶ τεταγμένων τὸν ὀργανὸν τοῦτον συλλογιζόμενοι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Συλλογισάμενος, συναγαγὼν τὸν λογισμὸν καὶ θεωρήσας· καὶ «Συλλελογισμένα, τὰ ἀπὸ συλλογισμῶν· ἄρα, συλλογισμὸν ποιῶ· Δημοσθ. περὶ στεφ. «Παρηκολουθηκότα ἐξ ἀρχῆς τοῖς πράγμασι, καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνες ἔνεκα ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος· καὶ ἐντεῦθεν β) ἀντὶ τοῦ, ἀνακεφαλαιόω, συλλογὴν ποιοῦμαι, συντόμως ἐπαναλαμβάνω ἐξ ἀρχῆς τὰ εἰρημένα, Ἀριστοτ. «Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι καὶ συναγαγόντα τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθῆναι· καὶ ἐντεῦθεν γ) ἀντὶ τοῦ, ἀριθμέω, λογαριάζω, συνάπτω, μαζόνω καὶ κλείω ἢ τοι περαίνω τὸν λογαριασμὸν, εἰς ἓν κεφάλαιον φέρω, συγκεφαλαίωσιν ποιῶ· ὅθεν

Συλλογιμαῖος, αία, αῖον. Πᾶν ὅ,τι συλλέγεται, συνάγεται, φέρεται εἰς ἕν· ἢ πᾶν ὅ,τι συνελέχθη, συνήχθη, ἢ πᾶν ὅ,τι συνεδίζει νὰ συλλέγηται, συναθροίζηται, συντρέχῃ ἢ σρέῃ. «Τάττα συλλογιμαῖα, τὰ συρρεοντα, εἰς ἓν τρέχοντα. «Ἀνθρωποι συλλογιμαῖοι (Λουκ.)· οἱ κατὰ συγκυρίαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀθρόως συναθροιζόμενοι, οὗτοι καὶ παρὰ Νικήτ. Χρον. Σ'. 4.

Συλλογισμός, ὁ (συλλογίζω, Μέσ.). Τὸ συλλογίζεσθαι, λογαριασμός, ἡ λογισμοῦ συναγωγὴ καὶ περαίωσις· ὅθεν «συλλογισμὸν ὑπέχειν, ταυτὸν τῷ «λόγον ὑπέχειν, νὰ δώσῃ λογαριασμόν. 2) τὸ συμπέρασμα ἢ τὸ συναγόμενον, τὸ ἄθροισμα ἢ τὸ ἑπόμενον ἐκ τῶν προτάσεων ἢ ἄλλων τινῶν περιστάσεων. Ὁ Ἀριστοτέλ. α'. ἀναλυτ. α'. 1. ὁρίζει τὸν συλλογισμὸν, λόγον, ἐν ᾧ τιθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει τῷ ταῦτα εἶναι· ὁ δὲ Γαλην. Ὅρ. Ἰατρ. «συλλογισμὸς, ἐστὶ λόγος, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν τεθέντων κατ' ἀνάγκην συνάγεται, πρότεροι ἀγνοούμενον· ἔνθα, «τεθέντα καὶ «εἰρημένα, εἰσὶ, τὸ Δῆμμα, ἢ ἡ Πρόσληψις, ὅ ἐστιν, ὁ μείζων καὶ ὁ ἐλάττων ὅρος· τὸ δὲ πίτερόν τι τῶν εἰρημένων· τὸ συμπέρασμα, ἢ ἡ ἐπιφορά· καθόλου, σκέψις, ἀναλογισμός, στοχασμός, διανόησις, θεωρία καὶ κρίσις διὰ τοῦ νοὸς πρὸς εὕρεσιν τοῦ πιθανοῦ ἢ τοῦ ἀληθοῦς. 3) παρὰ Διοδώρ. Σικελ. εβ'. 94. 3) ὁ μισθὸς στρατιώτου, ἀψω. 4) συγκεφαλαίωσις, σχῆμα συντομίας, παρὰ Ῥήτορσιν, ὃ καὶ Ἔμφασις λέγεται. (ἡ χυδαία συνήθεια ἐφαρμόζει ἐτι τὸ, συλλογίζομαι, καὶ διὰ τοῦ, Μαζόνω τὸν νοῦν μου, ὡς καὶ τὸ τοῦ Εὐριπ. ἴσα ἐν τῷ Σύλλογος.)

*Συλλογιστής, οῦ, ὁ (συλλογίζω, Μέσ.). Ὁ συλλογιζόμενος, ὅ ἐστιν ὁ τὸν λογαριασμὸν θεωρῶν καὶ κλείων αὐτὸν, λογαριαστής. 2) συμπαραστὴς, κάμνων συλλογισμούς.

*Συλλογιστέος, έα, έον, ῥῆμτ. ἐπίθ. τοῦ συλλογίζομαι. Πρέπων, δυνάμενος νὰ συλλογισθῇ, Πλάτ. Πολιτ. ζ. σελ. 517. Β.

Συλλογιστικός, ἡ, όν (συλλογιστής). Εἰς τὸ συλλογίζεσθαι ἢ εἰς συλλογισμοὺς ἀπτῶν, ἐπιτήδειος, ἀναγόμενος· εἰς τοῦτο γεμυμνασμένος. Ἐπίρ. Συλλογιστικῶς, κατὰ τὸν συλλογιστικὸν τρόπον, κατὰ τὸν τρόπον τῶν συλλογισμῶν ἢ τοῦ συλλογίζεσθαι.

Σύλλογος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλλογή. Συνέλευσις, συνάθροισις, συνέδριον, ἄθροισμα, ἐξαιρ. σύοδος ἀνθρώπων, Σειρφ. οἰκ. δ'. 6. «Πάντας σωτῆρας, εἶτα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται πολλὰς παρ' Ἡροδ. ἔστιν ὅτε συνεχέρει συνηδ. «Σύλλογον ποιήσασθαι· αὐτόθι. τῷ, σύλλογον διαλύειν, Ἡρόδ. 7, 10, 4. Παθ. «διαλύεσθαι ἐκ τοῦ συλλόγου, Ἡρόδ. 3, 73. 2) τροπ. σκέψις, πραγμάτευμα, τὸ νὰ ἔχῃ τις εἰς τὴν ἐξουσίαν του τοὺς διαλογισμοὺς του καὶ τὰς λέξεις, ὡς παρ' Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 626. «σύλλογον ψυχῆς λάβε, συλλογίσου, μάζωξε τὸν νοῦν σου, εἰς ἑαυτὸν ἐλθέ, ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου.

Συλλοιδορέω, ῶ. Μ. ήσω (λοιδορέω). Ὁμοῦ, μαζὴ ἢ ἐν ταὐτῷ λοιδορῶ, ὑβρίζω, ἢ καταφρονῶ, Ἱερεμ. κθ'. 27.

Συλλούω, Μ. ούσω (λούω). Ὁμοῦ λούω. Μέσ. Συλλούομαι, ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, μαζὴ λούομαι, Πλούταρχ. Ῥωμ. «Οὐδὲ συνελούοντο τὸ παλαιὸν ἀλλήλους.

Συλλοχάω, ῶ. Μ. ήσω ταὐτὸν τῷ, συλλοχίζω, ἀγ. Γραφ.

Συλλοχία, ἡ (λόχος). Ἡ εἰς λόχους συνάφεια, ἢ ἕνωσις καὶ διαίρεσις στρατιωτικοῦ τινος σώματος. 2) παρ' Ἰατρ. ταὐτὸν τῷ, ἄθροισμα, Ἱπποκράτ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς λόχους συνειλεγμένων.

Συλλοχίζω, Μ. ίσω (λοχίζω). Εἰς λόχους καταμερίζω τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ· ἢ διανέμων, διαμερίζων τὸν στρατὸν, συνέπτω καὶ συγκροτῶ λόχους, Πλούταρχ. «συλλελοχισμένους εἰς ἀναστάσεις· βέλτιον μέν τοι τὸ, Καταλοχίζω· ὅθεν

Συλλοχισμός, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συλλοχία. Ἐν τῇ παλαιᾷ τάξει φέρεται «συλλοχισμὸς ἔστιν, ὅταν τῷ πρώτῳ λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ, καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι, Αἰν. Τακτ.

Συλλοχίτης, ου, ὁ (συλλοχίζω). Ἐκ τοῦ ἰδίου λόχου στρατιώτης, Ἡρόδοτ. 1, 82.

Συλλυπέω, ῶ. Μ. ήσω (λυπέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν λυπῶ, πικραίνω. Μέσ. Συλλυπέομαι, οὐμαι, ὁμοῦ λυποῦμαι, συμπάσχω· ἔχω, λαμβάνω μέρος εἰς τὴν λύπην τινός· ἐστ. «συλλυπούμενος τῷ πάσχοντι, Ἡρόδ. 9, 64. πρβ. 6, 39. δεκτέον συμπάθειαν, οἰκτον, συναλγεῖν τινι.

Σύλλυσις, εως, ἡ (συλλύω). Ἡ λύσις, διαχωρισις, διάζευξις· καὶ μεταφ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. ἡ διαλυσις ἐχθρας, διαλλαγή, καταλλαγή, εἰρήνη, συμβιβασμός, «χειρόνων λόγων περὶ συλλύσεως· ἴδε συλλύω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συλλυσσάω, ῶ (σύν, λυσσάω). Ὁμοῦ λυσσῶ, λυσσιάζω μαζί· ἐν τῇ Διὸς Ἰλογ. φέρεται καὶ παθ. συλλυσσάομαι.

Συλλύω, ὑσω (λύω). Ὁμοῦ λύω, ὅ ἐστι μετά τινος, ἢ ἀπό τινος, ἐχωρίζω, χωρίζω τὸ ἡνωμένον ἢ συνδεδεμένον, συνεργῶ εἰς τοῦτο, ἐλαφρ. ξεχωρίζω τοὺς ἐχθρούς, φιλίσσω αὐτούς, ἢ διαλύω μίαν διαφοράν, ταύτὸν τῷ, διαλύω, Σοφοκλ. Αἰ. 1317. «Ἀτὴρ Ὀδυσσεύς, καιρὸν ὅτῳ' ἐλήλυθώς, εἰ μὴ ξυναίρων, ἀλλὰ συλλύων πάρειμι, ἦλθες νὰ λύσῃς, νὰ ξεχωρίσῃς, νὰ διαλλάξῃς· καὶ Διοδ. Σικ. Παῦ. «συλλύουσι τὴν διαμεταξύτων ἔχθραν καὶ διαλάττονται, εἰρηνεύουσιν ἐν ἑαυτοῖς, ὅ ἐστι, κάμνουσι φιλίαν. Παρ' Λίσχύλ. Χοηφ. 291. » — Οὔτε συλλύειν τινά, ὁ Σχολ. ἑρμηη. διὰ τοῦ, συνοικεῖν, ἴνδα ἄλλοι «συλλύουσιν γράφουσι. (περὶ τῆς προσῳδίας ὅρ. λύω).

Σύλον, τό (συλάω). Σεῦλον, λάφυρον, ἐξαιρετά ληφθέντα ἀπό τοῦ πεσόντος ἐχθροῦ ὅπλα, ἐνδύματα, κ. τ. τ. συνών. κατά πλησ. 2) = σῦλη. 3) ἀνάγκη, περιεκτατάληψη, πᾶν ὅ,τι λαμβάνεται ἀντὶ πληρωμῆς.

Συλόνυξ, υχος, ὁ, ἡ (συλάω, ὄνυξ). Τοὺς ὄνυχας συλῶν, ἁρπάζων, λαμβάνων, ἢ ἁπλῶς κόπτων. «Συλόνυξ στόνυξιν, νυχοψαλίδων, Φαίδρ. ἐν Ἐπιχάρμ.

Συλοπία, ἡ (λῶπος, συλάω) ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, συλοληπία, Πολυδ. ζ. 42. ἢ τῶν ἐνδυμάτων κλοπή, τὸ κλέψιμον τῶν φορεμάτων.

Συμβάδην, ἐπίρ. (συμβαίνω). Τὸ συγκεκραμένους καὶ συνεστηγμένους ἔχειν πόδας, μὲ συγκεκλειτμένους πόδας, ἀντίκειται τῷ, Περιβάδην, μὲ σκέλη ἀνοικτά, ὡς παρὰ Νικήτ. Χρον. β'. 4. ἐπὶ ἱππέων.

Συμβαδίζω, ἴσω (βαδίζω). Ὁμοῦ βαδίζω, μαζὶ περιπατῶ.

Συμβαίνω, καὶ Ἀττικ. ξυμβαίνω. Μ. βήσομαι. Πρκ. βέβηκα, καὶ Ἰων. Ἀπαρμφ. συμβεβάναι, Ἡρόδ. 8, 146. Ἀόρ. β'. συνέβην, καὶ ἀπαρμφ. συμβῆναι (βαίνω, ἀμλ.). Ἔχω, κρατῶ τοὺς πόδας σωστημωμένους, ἵσταμαι μὲ τοιούτους πόδας, τοὺς πόδας συνέχω ἐν τῷ βαδίζειν, ὅ ἐστιν, οὐδέποτε διακόπτω τὰ σκέλη, ἀλλὰ μᾶλλον συνημμένα ἔχω αὐτὰ ἐν τῷ βαίνειν, περιπατεῖν. Ξενοφ. Ἱππ. σ. 14. «Διαβαίνοντες πάντες μᾶλλον ἢ συμβεβηκότεσιν, περισσότερον μὲ ἀσκητοὺς καὶ ἐξασκημένους, παρὰ μὲ συναφηγμένους, συγκεκλεισμένους καὶ συνημμένους πόδας· ἀντίκειται τῷ, Διαβαίνειν· καὶ ἐντεῦθεν κακοδρίας συμβεβηκώς, συνημμένους ἔχων τοὺς πόδας, καὶ οὐχὶ κεχωρισμένους ἀπ' ἀλλήλων καὶ πρὸς τὰ ἔξω ἐκτεταμένους. 2) σύν τινι βαίνω, μαζὶ ἑτέρου βαδίζω, ὁμοῦ πατῶ, πορεύομαι· ὁμόσε χωρῶ, ὑπάγω, ἔρχομαι κ' ἐγὼ μαζί, (συνέρχομαι) εἰς τινα τόπον ὅπου καὶ ἄλλοι ἢ γ' ἀπαμωδῶ, ἢ νὰ συνομιλήσω μετά τινος, ἢ νὰ συμφωνήσω περί τινος πράγματος, καὶ νὰ ἐνωθῶ μετ' αὐτοῦ, ἢ νὰ συμβιβασθῶ, ἴδιον 3) τρόπ. συμφωνεῖν, συνάδειν, καὶ ἤτοι ἐσωτερικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὁμοφωνεῖν, συμβιβάζεσθαι, ἐλέσθαι συμμαχίαν, εἰρήνην, Ἡρόδ. 1, 116. ἢ κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἀντὶ τοῦ περιέζειν, συστοιχεῖν, ἀντιστοιχεῖν, ὁμοιάζειν, τινί, Ἡρόδ. 1, 116. 2, 3. σπανιώτερον δὲ ἐπὶ καιροῦ, ἀντὶ τοῦ συμφωνεῖν, τινί, Ἡρόδ. 1, 116. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «συμβῆναι, συνομολογήσασθαι, συμβαίνει, συνέλθοιεν, συμβαίνοντα, συμφωνοῦντα. Συνέβημεν, συνεχωρήσαμεν. Οὐ συμβαίνει, οὐ συμφωνεῖ· ὁ Σουΐδ. Συμβαίνουσι, συμπράττουσι, συμφωνοῦσι· ὁ Φαυωρῖν. «συμβαίνει τίς τινι, ἀντὶ τοῦ, συμβιβάζεται καὶ συμφωνεῖ. Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. β'. 11. «Ἐκ τῆς μάχης ταύτης συνέβησαν οἱ στρατιῶται αὐτὸ αὐτοῖς, συνῆλθον, συνεμίχθησαν, συνήφθησαν, ἡνώθησαν, συνεφώνησαν πρὸς ἀλλήλους. Ἡρόδοτ. α. 13. «συνέβησαν εἰς ταὐτό, τὸν δὲ βασιλεύσειν· οὕτω καὶ ἐν 82. «συνέβησαν εἰς λόγους συνελθόντες ὥστε τριηκοσίους ἑκατέρων μαχέσασθαι· οὕτω καὶ Θουκυδ. «συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὅπλα, ἀντὶ τοῦ συνωμολόγησαν, συνεφώνησαν, πρὸς ἀλλήλους· ἰσοδυναμεῖ ἄρα τῷ συντίθεμαι, συνθήκας ποιοῦμαι, συμβιβάζομαι, διαλλάττομαι, συμφωνῶ. Συνον. Ἐπιστολ. 58. «ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινεν, συνεφώνει, σύμφωνος ἦν ἡ γλῶσσα τῇ γνώμῃ, ὡμίλει ὅ,τι εἶχε καὶ εἰς τὸν νοῦν του· ὡς τὸ τῆς συνηθείας «συμφώνως ὑπάγειν». 4) συναναστρέφομαι, ἔχω συναναστροφὴν ἢ ἐπιμιξίαν μέ τινα, δοτ. Ἀριστοφ. Βατρ. 817. 5) κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν ἀντὶ τοῦ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, εἰς μάχην μετά τινος, congredi, δοτ. ὡς παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 138. «Ὃς οὐδέποτ' ἦς σὺ δεῖ ξυμβῆναι ποδὶν, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηη. διὰ τοῦ, Συιελθεῖν, καὶ σημαίνει τὸ συστάδην μάχεσθαι, ὁμόσε χωρεῖν. 6) ἐξαιρετάσεται πολλὰ ἀντὶ τοῦ, συμπίπτειν, τυγχάνειν τι, ἐπὶ συντυχίας καὶ συμπτώσεως χρόνου καθόλου, καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὅταν συντυχήν τι καὶ γίνηται κατὰ συμβεβηκὸς ἄνευ διορισμένου σκοποῦ τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου, καὶ συντάσσεται συνήθ. μετ' ἀπαρμφ. Ἡρόδ. 6, 103. «Συνέβη μοι προσέρεσθαι, ἔτυχε κα παξείδιόν. ἡμῶν κατὰ συμβεβηκός, ἢ ἐτεῖν· «ἦν στιγμὴν εἰς τὸν ὁρίμεν κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. Ἡρόδ. 7, 166. «Συμβαίνειν, ἀπροσώπως, ὡς καὶ κοινῶς συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, γίνεται κατὰ τύχην, κατὰ συμβεβηκός. «Συμβαίνει τί μοι», ταύτὸν τῷ, ἀπέρχεταί μοι, μοὶ ἀκολουθεῖ τίποτε, μοὶ τυχαίνει τι ἀνιαρόν, ἀνελπίστον, ὡς παρὰ Ξενοφ. Λακ. ἀ. 7. «Εἰ συμβαίη γερσὶ νέαν ἔχειν», ἂν τύχῃ· ὁ αὐτ. Ἑλλ. ζ'. ἀ. 21. «Συνέβη πρὸς τῷ δεξιῷ κέρατι τέμενος· ἠκολούθησε, κατὰ τύχην ἐγένετο· ὅθεν ἡ μετοχ. «Συμβάν, ὄντος, τοῦ, ὁ συνέβη, ἐγένετο, ἠκολούθησεν· καὶ, Συμβεβηκός, ὄντος, τό, τὸ κατὰ τύχην ἢ παρ' ἐλπίδα γιγνόμενον. Ὁ Ἀριστοτέλης, Μετεωρ. δ'. 30. ὁρίζει τὴν λέξιν οὕτως. «Συμβεβηκὸς λέγεται ὃ ὑπάρχει μέν τινι, καὶ ἀληθὲς εἰπεῖν, οὐ μέντοι οὔτε ἐξ ἀνάγκης, οὔτε ἐπὶ τὸ πολύ· οἷον, εἴ τις ὀρύττων φυτὸν βόθρον, εὗρε θησαυρόν· τοῦτο τοίνυν Συμβεβηκὸς τῷ ὀρύττοντι τὸν βόθρον, τὸ εὑρεῖν θησαυρόν· οὔτε γὰρ ἐξ ἀνάγκης τοῦτο ἐκ τούτου, ἢ μετὰ τοῦτο· οὐδ' ὡς ἐπιτοπολύ, ἂν τις φυτεύῃ, θησαυρὸν εὑρίσκειν. 7) ἐν τῇ Διαλεκτικῇ σημαίνει τό, «Συμβαίνειν τὸ ἐκ τῆς προτάσεως συμπέρασμα, ἢ τὴν ἐπιφοράν, τὸ ἑπόμενον ταύτης, ἀντὶ τοῦ, συνάγεται, ἕπεται, πορίζεται, Πλάτ. Ἄλκ. ἀ. 52. «Μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχήν, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, εἶναι. Ἐν τῇ διηγήσει, τὴν σύμπτωσιν καὶ συντυχίαν τῶν περιστάσεων ἢ πολλῶν ἄλλων πράξεων εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον κατὰ τύχην γινομένων, Πλουτ. 8) ἐν τῇ ἀριθμητικῇ, ἀντὶ τοῦ τεριάζειν, συμφωνεῖν, ὅταν ὁ λογαριασμὸς τῶν συναγομένων ποσοτήτων συμφωνῇ. 9) ἀντὶ τοῦ, εὐδοκιμεῖν, γίνεσθαι κατὰ ῥοῦν, ἀποβαίνειν, ἔχειν ἔκβασιν ἢ πρόοδον, succedere, Θουκ. 3, 3. πρβ. Poppo T. Α'. 1 σελ. 247. λέγεται δὲ καὶ «Πῶς ἢ καλῶς ξυμβῆναι», Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 63. Κ. Π. 5, 4, 7.

Συμβακχεύω (βακχεύω). Σὺν ἄλλοις, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν βακχεύω, ἑορτάζω τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, ἢ ἐνθουσιῶμαι βακχικῶς, μετά τινος, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 234. Παρὰ δὲ Μεταγν. καί, «τινί». Τροπ. ἐπὶ ἀψύχων, οἷον τάπων, βουνῶν κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, λαμβάνειν μέρος εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, Ἰακ. Φιλοστρ. Ἐικ. σελ. 295.

Συμβάκχη, ἡ. Ἑταίρα Βάκχης, ἢ εἰς τὴν ἑταιρίαν τῶν βακχῶν οὕτω, ἢ συμβακχεύουσα, Εὐρ. Ἡλ. 701.

Σύμβακχος, ὁ (βάκχος). Συμβακχεύων· ἑταῖρος, σύντροφος βάκχου. Τὸ ἦλ. ἔχει, ἢ σύμβακχος, ὡς ὁ Εὐρ. Τρωάδ. 500. καλεῖ τὴν Κασσάνδραν «Σύμβακχον ἑστίαν, ὡς γυνὴ τῶν θεῶν ἐνθουσιασμένην προφῆτιδα.

Συμβαλλεόμενος, Ἰωνικ. παρ' Ἡρόδοτ. ἀντὶ τοῦ, συμβαλλόμενος, ὅρ. κατωτέρω.

Συμβάλλω, Ἀττ. ξυμβάλλω. Μ. βαλῶ. Ἀόρ. συνέβαλον, καὶ ἀπρμφ. συμβαλεῖν. Παρακ. βέβληκα. Παθ. ἀόρ. α. συνεβλήθην, ἐκ τῶν ὁποίων ἔλειπ τούτων τῶν χρόνων ὁ Ὅμ. χρῆται μόνον τῷ ἀορ. σ'ασθ. καὶ ἀορ. καὶ τῷ μέλ. ἀορ. πολλαχοῦ ἐπιχρηστάρει παρ' αὐτῷ ἐκ τοῦ Ἐπικ. ἀμετβ. ἀορ. ἔβλην εἰ τύποις ξυμβλήτην, ξυμβλήτην, ξυμβλήτο, ξυμβλήτην, ξυμβλήμενος, ξυμβλήμενοι, τοὺς ὁποίους ὁ Ὀμήρειος παντοκρῶ, καὶ ἴσως τὸ μέτρον οὐκ ἐπαιτεῖ, γράφει διὰ τοῦ Ἀττ. ξ, ἐν ᾧ κατὰ τὸν παλ. μέλ. συμβλήσομαι (Ἰλ. Ψ, 335.), ὡς τὸ κατὰ τοὺς λοιποὺς ὅλους χρόνους γραφόμενον διὰ τοῦ σ. Παρ' Ἡροδ σημειωτέον ὁ Ἰων. μετοχ. ἐνεστ. καὶ ἀορ. συμβαλλόμενος, συμβαλόμενος, ἀντὶ τοῦ, συμβαλλόμενος, συμβαλόμενος, Schweigh v. L. Ἡροδ. 1, 68. 3, 14. 68. 76. 95. 6, 68. καὶ ἀλλαχοῦ, πρβ. Bastm. Ἑλλ. Γραμμ. Τ. Β'. σελ. 31. (βάλλω, ἀμλ.) Σὺν ἑτέρῳ βάλλω, ῥίπτω, φέρω· μαζὶ ἑτέρου ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ῥίπτω, φέρω· βάλλω ὁμοῦ, μαζὶ· «τινί τινι, καὶ ἀντιθέσει ἀντὶ τοῦ, συγκρούω, συναῳδῶ, Στρατ. Ἑλλ. δ'. γ'. 12. καὶ Ἀγησ. β'. 12. «Συμβαλλόντας τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο· καὶ μεταφορικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, «Συμβάλλειν τινάς», ὡς καὶ τό, συγκρούειν, εἰς ἔριδας καὶ μάχας πρός ἀλλήλους φέρω, διεγείρω τινάς· εἰς μάχην συνάγω, κάμνω δύο τινὰς νὰ ἐχθρευθῶσι πρὸς ἀλλήλους, νὰ μάχωνται, Ἰλ. Τ. 55. «Θεοὶ συμβάλοντο ἀμφοτέρους». «Ἐμὲ καὶ Μενέλαον συμβάλετε μάχεσθαι», Ἰλ. Γ, 70. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ἀ. 18. «Συμβαλεῖν φίλους ἀνδράσιν. Συμπ. δ'. β. «Ἀλεκτρύνας συμβάλλουσι· οὕτω καὶ ἐν Λυσ. δ'. 2. «Ἐνόμιζεν εἰ τις τοὺς ἡβῶντας συμβάλοι εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς· καὶ μικρὸν κατωτέρω. «Ὡς οὖν τούτους συνέβαλεν ἐξηγήσασθαι, ὅτινά τινων, Ἡροδ. 3, 32. 5, 1. β) ἀμετβ. ἔρχομαι εἰς χεῖρας, κατάντικρυ μέ τινα εἰς μάχην, μάχομαι, ἐρίζω, Ἰλ. Π, 555. «Σύμβαλον μὴ χαυδὸν· ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, μάχομαι μετὰ τινος, μαχίμως συμπλέκομαι, συνάπτω, κρατῶ κατά τινος μάχην, ἀπολύτ. ὡς παρὰ Ξεν. Λακ. 4, 6. «Πυνθάνουσι διὰ τὴν ἔριν, ὅπου ἂν συμβάλωσι», ἢ μετὰ δοτ. «Συμβάλλειν τινὶ», καλλιπαρ' Ἡροδ. 1, 77. 80. 82. 103. 104. 128. 214. 2, 159. ἔνθα δὲν τίθεται χρεία νὰ προσθέσῃ τό, μάχην. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Σύμβαλε», συναγωνίζουσι· ὁ δὲ Φαβωρῖνος Συμβάλλειν, τὸ συναιτᾶν, κυρίως ἐν τῷ πολέμῳ· δοτ. συντάσσεται. Ξεν. Ἑλλην. 4, 2, 14. «Ἐν τῷ ἐναντίῳ ξυμβάλλειν αὐτοῖς». Σπανιώτερον μετὰ τῆς πρός «Συμβάλλειν πρός τινα», Ξεν. Κ. Π. 1, 10. «Πρὸς τὸ μαχόμενον εἰ συμβάλλομεν». Ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ μόν. ἀριθ. Ἰλ. Μ, 377. «Σὺν ἑβάλοντο μάχεσθαι ἀναντίοισι». 2) συναρμόζω, συνάπτω, συμφέρω, ὅ ἐστιν, εἰς ἓν φέρω, συμμίσγω, σμίγω, συμπλέκω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 37. «Σχοινία συμβάλλειν», συμπλέκειν, στρέφειν, κάμνειν σχοινία· παρ' Εὐριπ. «Συμβάλλειν χεῖρας, δεξιάς», συνάπτειν, ἑνοῦν, ὅ ἐστι, πιάνει ὁ εἷς τοῦ ἄλλου τὴν δεξιάν, τὰς χεῖρας, τὰς παλάμας συμπλέκειν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀλλήλοις ἐγχειρίζειν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Συρρέω, ἐπὶ ποταμῶν, οἱ ὁποῖοι συμβάλλουσι, χύνονται ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον, ἑνίοτε τὰ ὕδατα τῶν, Ἰλ. Δ, 453. «Συμβάλλειν ὕδωρ», καὶ Ἰλ. Ε, 774. «Ῥοὰς συμβάλλειν», συμμίγνειν, συρρέειν τὰ ἑαυτῶν ῥεύματα· ὡς καὶ παρ' Ἀρίστ. περὶ τῶν τεσσάρων ποταμῶν «Συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν», χύνονται εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἢ εἰσέρχεται, συμμίγνυται μετ' αὐτοῦ· ὅθεν καὶ «Συμβάλλοντες ἀλλήλοις ποταμοί», (Ἀριστοτέλ.) οἱ συρρέοντες, ἢ συμμιγνύοντες τὰ ἑαυτῶν ὕδατα, ῥεύματα· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ. β'. «Τέως συμβάλλεσθαι», Ἡρόδ. 4, 50; ὅστις ἐν 4, 48. αὐτὶ τούτου «Λεγόμενοι τὸ ὕδωρ τὸ Ἴστρου, εἶπεν. 3) συναθροίζω, συνάγω, συλλέγω, μαζόω, συναρμόζω, συντίθημι, συναπτω, συζεύγνυμι; Ξεν. Κυρ. παιδ. β. κ. 2. «Τοὺς ἀπὸ φρυγίας, συμβαλεῖν Γαβιήνοις· καὶ παρ' Ἡσαΐᾳ προφ. 6. «Οἱ συμβάλλοντες τὰ χωρία», αὐτὶ τοῦ, οἱ συναγόμενοι, οἱ μαζώοντες. 4) «Λόγους συμβάλλειν τινί», ἢ ἁπλῶς, συμβάλλειν τινί, αὐτὶ τοῦ, συνδιαλέγομαι μετά τινος, ἐν γένει, συμφωνῶ μετά τινος διά τι, μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. β'. β. 21. «Οὕτω δὴ συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ συμβάλλεσθαι περὶ τούτου λόγους» καὶ ἐν Ἀνάβ. ὄ. ς'. 14. «Ἐν οἷς τοῦ «Λόγους» «δὲ πάρ τί ἐγὼ περὶ κλοπῆς συμβάλλομαι», αὐτὶ τοῦ, Συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Συμβάλλεται, λέγεται» αὐτὶ τούτου δὲ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τὸ «Ἀντιβάλλων» μετεχειρίσατο. «Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους»; ἐντεῦθεν ἔτι καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀ. β'. ς'. γ'. 1. «Συνεβάλλοντο λόγοι, εἰς οὓς ἔδει πάντας αὐλίζεσθαι, συμφώνως διώκειν, εἶπεν ῥητῶς τὸν λόγον εἰς ὃν ἔφρετε ἕλκει καὶ συνεχῶς· παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρ' αὐτῷ «Συγκείμενοι χωρίον». «Συμβάλλειν λόγον τινὶ», κοινῶς, μεταδίδωμι τινὶ λόγου, μαρτυρίαν τινός, διὰ τὴν μεταχείρισιν πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἐνώπιον κριτηρίου, Λυκοῦργ. Λεωκρ. 15, 1. ἀμφ. ἀναγν. 51 παραβάλλω, ἀντιβάλλω, παρεικάζω, συγκρίνω. «Τίτινες», Ἡρόδ. 2, 10. 3, 160. 4, 47. 99. ἔτι δὲ καί, «Πρός τινι», Ἡρόδ. 3, 95. 4, 50. Λυκοῦργ. Λεωκρ. 17, τὸ καὶ κατὰ πᾶσ διὰ» «Συμβληθῆναί τινι», Ἡροδ. 3, 125. ὡσαύτως· καὶ κατὰ μετ. ἐλάτ. «Τὸ Βεβουλῶσθαι πρὸς τὸ Ἐμβρυον τελαίτοι συμβαλλεόμενοι, Ἡροδ 3, 95. 6) παραβάλλω τὴν γνώμην μου μὲ τὰς περιστάσεις, θεωρῶ αὐτὰς καὶ ἐκ τούτων κρίνω ποιῶμαι περί τινος ἢ ἐκβάλλω τὸ συμπέρασμα, νοῶ, καταλαμβάνω, διακρίνω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συμπεραίνω, τεκμαίρομαι, εἰκάζω· τάσσεται δὲ εἰς ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. ἤδη συνήθ. κατὰ μετ. διαζ. ἤτοι ἀπολύτως ὡς παρ' Ἡροδ. 4, 15. 45. 87. 3, 23. 184. 8, 30. Schaef. Dion. Συνθ. σελ. 190. ἢ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμ. ὡς παρ' Ἡροδ. 1, 68. 2, 33. 111. 5, 1. 6, 108. 7, 189. ἢ μετὰ τοῦ, ὅτι, Ἡροδ 3, 64. ἢ καὶ μετὰ αἰτ. αὐτὶ τοῦ, μαντεύομαί τι, τεκμαίρομαι, Ἡροδ. 4, 111. ὅθεν ὁ Ἡσυχ. ἐχει. «Συμβάλλειν, εὐθυνεῖα ἐπιγίνομαι Σύμβολος, μάντις, Σύμβολοι, οἰωνοὶ» Ἡροδοτ. 6, 107. «Ταύτῃ τὴν ἐμὲ συμβάλετο ἐξελιπεῖν», εἴρηκε τὸ ὅπισθεν καὶ ἐκ τούτου ἐκεῖνον, ἐσυμπέρανε εἰπόντων, ὅτι αὐτὸ ἀπαλλαγήσῃ, ἐτελείωσεν, ἐκβήσει. «Συνεβάλλομεν τὸν ὄπισθεν εἰς βραδύτητα», Φιλόστρατ. Ἡρωϊκ. Προοίμ. ἴδε καὶ, Συμβιβάζω. ἐν γένει, κατέχω κατ' ἐμαυτόν, ἐν τῷ νῷ μου, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, διαλογίζομαι, κρίνω, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1151. «Συμβαλεῖν γνώμην». Σοφὸς καλῶς, τυγχάνων ἢ συλλογίσου καλά. 7) λογαριάζω, ἀναμετρέομαι, Ἡροδ. 6, 63. 65. καὶ παθ. «Ἡ ὁδὸς ἀνὰ δυηκόντεα στάδια συμβέβληται μοι», ὁ δρόμος λογαριάζεται ἀπὸ ἐμὲ ὡς 200 στάδια, Ἡροδ. 4, 101. 8) Μέσ. ἐξ ἰδίων μου, ἐκ τῆς περιουσίας μου ἢ ἰδιοκτησίας μου, συμφέρω, συνεισφέρω, παρέχω, χορηγῶ. «Ὁλκάδα τινὶ», δίδω εἰς τινα ὅμοιον, μεθ' ἑαυτοῦ τὸ φορτηγικὸν πλοῖόν μου, ἐμπιστεύομαι αὐτό, Ἡρόδ. 3, 135. «χρήματά τινι», δίδω τινὶ ἐμπρόσθιά ἀργύρια, ἐξαρ. διὰ νὰ κάμω μετ' αὐτοῦ κοινὸς κέρδος ὑπόθεσιν χρηματικήν, ὅθεν «Συμβάλλεσθαί τινι», ἢ καὶ εἰδικὰ ἐνεργητ. «Συμβόλαια, χρήματα συμβάλλειν τινί», ἔχειν μετά τινος ἐμπόριον ἢ λειτουργίαν, συναλλάγματα ποιῶ, ἔχω μετά τινος. ἴδε Συμβόλαιον καὶ ἐντεῦθεν Συμβόλαιον, συμφωνίαν, συνθήκην ποιῶ μετά τινος. ὅθεν καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. Ἀρχ. ὁ'. 9. καὶ ε'. 62. λέγονται «Συμβάλλοντας, οἱ κρεοπῶλαι· καὶ «Συμβόλαια» τὰ χρέη, τὰ δάνεια. «Συμβάλλεσθαι ξεῖνον», κάμνειν, συνάπτειν ἐν ἀλλήλοις φιλοξενίαν. «Συμβάλλεσθαι γνώμας», δίδω καὶ ἐγὼ τὴν ψῆφόν μου ἢ τὴν γνώμην μου εἰς τὴν τῶν λοιπῶν, Ἡροδ. 8, 61. 9) βάλλω εἰς τὴν μάσταν, εἰς τὸ κοινόν, συνεισφέρω πρὸς δαπάνην, μετὰ αἰτ. ὡς παρὰ Ξεν. Οἰκ. ς'. 13. «Λογίζεσθαι, πότερος ἀριθμῷ πλείω συμβέβληται ἡμῶν — — οὗτος τὰ πλείονος ἀξία συμβάλλεται· καὶ μετὰ δοτ. ἐν γένει, «Συμβάλλεσθαι εἴς τι, ἢ πρός τι», ἀντὶ τοῦ, συνεισφέρω εἴς τι, π. χ. «Ποσὰ χρήματα συμβαλῇ εἰς πόλεμον· εἰς τὸ ναυτικόν». Ξεν. Ἑλλην. ς'. β'. 1. καὶ δ'. 2. καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συντείνειν χρησίμευειν, ὠφελεῖν, ἔχειν εἰσροήν, λυσιτελεῖν, Πλάτ. «Μέγα μέρος εἰς τοῦτο, ἢ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται». καὶ Ξεν. Κ. Π. 1, 2, 8. «Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν», μεγάλως ὠφελεῖ, μεγάλην ὠφέλειαν προξενεῖ· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Σολομ. σοφ. ε'. 8. «Τί πλοῦτος μετὰ ἀλαζονείας συμβέβληται ὑμῖν, ἀντὶ τοῦ, τί ὠφέλησεν ὑμᾶς ἡ ὑπεροψία»; 10) «Συμβάλλεμαί τινα, αὐτὶ τοῦ, κατὰ τύχην συντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ, ἀνταμώνομαι μέ τινα, ὁμιλῶ μετ' αὐτοῦ, πολλάκις παρ' Ὅμ. (ὅστις ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. χρῆται μόνον τῷ μέλλ. συμβλήσομαι) καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ τροπ. καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχειν μετά τινος συναναστροφὴν ἢ ἐπιμιξίαν, ἐνοίκιμαι μετ' αὐτοῦ, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ κατ' ἐνεργ. ἐλάτ. ἐμεταβ. «Ὅρος ἑτέρῳ τινὶ συμβάλλειν». Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι. «Συμβαλεῖν, λοιδορεῖν».

Σύμβαμα, τό. (συμβαίνω) Συμβεβηκός, συνάντημα. 2) παρὰ Στωϊκοῖς, ὡς τὸ, κατηγόρημα, ἤγουν τὸ ἐντελὲς κατηγορούμενον, συνιστάμενον εἰς ἀμεταβάτα ῥήματα, π. χ. «Σωκράτης περιπατεῖ, ἐν ᾧ ταὐναντίον τὸ ἀτελὲς κατηγορούμενον κατά τι ἀπρόσωπον ῥῆμα, π. χ. «Σωκράτει μέλει», λέγεται, παράσυμβαμα ἢ παραπλήρωμα.

Συμβαίμεν, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, συμβαίνει, συμβῆναι.

Συμβαίνεται, ταὐτόν τῷ, συμβαίνει.

Συμβαπτίζω, ἴσω (βαπτίζω). Μεσ' ἑτέρου, ὁμοῦ βαπτίζω τινά, βαπτίζω μαζῆ,] ἢ βουτίζω. Παθ. «Συμβαπτίζεσθαί τινι», ὁμοῦ μετ' ἄλλου βουτῶ κάτω, καταβυθίζομαι, συμβυθίζομαι.

Συμβαρβαρίζω, ἴσω (βαρβαρίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ τοὺς βαρβάρους μιμοῦμαι ἢ πράττω μετ' αὐτῶν· Εὐστάθ.

Συμβαρύνω, (βαρύνω). Ὁμοῦ, μετ' ἑτέρου βαρύνω, ἢ ἐνοχλῶ· συμβαρύνομαι, ὁμοῦ βαρύνομαι, βαρίζω ἐπιθέχομαι, Ἐτυμολ. μεγ.

Συμβασείω, ἐμπτικὸν τοῦ συμβαίνω ἐπὶ τῆς σημασ. κλίνω ἢ ἐπιζημίαν ἔχω, ἀγαπῶ νὰ κάμω σύμβασιν, ἢ συνθήκην συμβάσεως ὀρέγομαι, τινί, Θουκυδ.

*Συμβασιλεύς, έως, ὁ (βασιλεύς). Ὁ σὺν ἄλλῳ τινὶ βασιλεύς ὤν.

Συμβασιλεύω, (βασιλεύω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρου βασιλεύω, ὁμοῦ, μαζῆ βασιλεύω, ἐξουσιάζω.

Σύμβασις, εως, ἡ (συμβαίνω). Τὸ ἵστασθαι ὁμοῦ ἢ εἶναι συνκινημένα, κλονημένα, καὶ ὄχι ἀνοικτὰ τὰ σκέλη, τὰ ποδάρια, Ἱππ. ἀντίρ. τῷ, διάβασις. 2) ἕνωσις, ἑταιριασμός, φιλία, καταλλαγή· ἐπάνοδος εἰς εἰρήνην ἢ φιλίαν, συμβιβασμός, συμφωνία, συνθήκη, εἰρήνη, Ἡρόδ. ὁ. 74. «Ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς, συμβάσιος ἰσχυρῆ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν». Εὐρ. Φοίν. 85. «Θεοὶ, σώσων ἡμᾶς, ὡς δὲ σύμβασιν τέκνοισιν». οὗτοι καὶ ἐν στίχ. 590. «Ὦ θεοί, ξύμβασιν τοῖς Οἰδίπου τέκνοις ἑστᾶ, εἰρήνην, συμβιβασμόν, ἕνωσιν. Θουκυδ. ἐ. «Πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν». Στρέβ. «Ποιοῦνται συμβάσεις, ὥς τε ἐξεῖναι». 3) ταὐτὸν τῷ, Σύμβαμα, τυχηρὸν συμβεβηκός.

Συμβαστάζω, ἄσω (βαστάζω). Σὺν τινι βαστάζω· ὁμοῦ, μαζῆ, μετ' ἑτέρου βαστάζω, συμφέρω. 2) παραβάλλω, ἐξισῶ, compare.

Συμβατεύω, (βατεύω). Ὁμοῦ, μαζῆ βαδίζω, περιπατῶ. 2) συνάδομαι, ζεσταίνομαι, Παλαίφ. μ'. 3.

Συμβατήριος, ία, ιον. καί, «Συμβατικός, ἡ, όν. (συμβαίνω) Εἰς σύμβασιν ἄγων, ἢ ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος, συμβάσεως πρόξενος. Ἐπίρ. Συμβατικῶς· ὁ Ἡσυχ. ἔχει. «Συμβατηρίοις, εἰρηνικαῖς διαθέσεσιν. Πλούταρχ. εἰς Ηγ. «Δόγοι συμβατικοί», περὶ συμβάσεως καὶ διαλλαγῆς.

*Συμβατικός, ἡ, όν = συμβατήριος.

Συμβατός, ἡ, όν, Πολύβ. ϛ'. β. 4. «Συμβατόν ἐστι αὐτῷ», ἀντὶ τοῦ, Συμβαίνει.

Συμβεβαιόω, ὦ. (βεβαιόω). Σὺν τινι ἢ μετ' ἑτέρου βεβαιόω, ὁμοῦ, μαζῆ βεβαιόνω, ἐπιβεβαιῶ ἢ στερεῶ.

Συμβεβηκός, ότος, τό. ἴδε Συμβαίνω. ὅθεν

Συμβεβηκότως, ἐπίρ. (ἐκ τῆς γενικῆς τοῦ παθητ. παρατ. τῆς μετοχῆς «Συμβεβηκώς») Κατὰ συμβεβηκός, Ἀριστοτ.

Συμβεβηλόω, ὦ (βεβηλόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν βεβηλόω, Νεμέσ.

Συμβελής, ὁ, ἡ. (βέλος). Ταὐτὸν τῷ, καταβελής. Τὸ πολλῶν βελῶν ἐν ταὐτῷ καταπυπημένος, τετρωμένος, Πολύβ. ά. 40.

*Συμβῆναι, ἀπρμ. ἀόρ. β'. τοῦ, Συμβαίνω.

Συμβιάζω, Μ. άσω (βιάζω). Μετ' ἑτέρων ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν βιάζω, ὅθεν παρὰ Δημοσθ. «Συμβεβιασμένων».

Συμβιβάζω, Μέλ. συμβιβάσω, καὶ συμβιβῶ (βιβάζω). Κυρίως, φέρω εἰς ἕν, συμφέρω, σὺν ἑταίρῳ, ὁμοῦ, μαζῆ βιβάζω· ὡς καὶ τὸ, Συνίστημι· καὶ ἐντεῦθεν μεταφ. «Συμβιβάζω τινά τινι» εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν φέρω δύο προς ἀλλήλους μαχομένους, ἁπλούστερον, ἑταιρίζω (ταιρίζω), κάμνω νὰ εἰρηνεύσουσι καὶ νὰ ἑταιριάσουσι δύο μαχόμενοι, καὶ παθ. φιλιόνομαι ἢ ἑνόνομαι, γίνομαι πάλιν φίλος, συνάπτω συμμαχίαν, Ἡρόδοτ. 1, 74. «Οἱ δὲ συμβιβάσαντες αὐτοὺς ἦσαν οὗτοι». Θουκυδ. β'. 29. «Συνεβίβασθησαν, καὶ Συμβιβάσθαι ἐπὶ τούτοισι, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰς τὰς συμφωνίας ἔκαμεν διαλλαγὴν καὶ φιλίαν, ἢ συνθήκην. «Συνεβίβασε δὲ καὶ τοὺς Περδίκκου Ἀθηναίοισι», ὅ ἐστι συμβατικῶς αὐτοὺς ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους ἀπέδειξεν, εἰρήνευσεν, εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν ἤγαγε, Θουκυδ. 2) συναρμόζω, συνάπτω, ἑνόνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παῦλ. πρὸς Κορ. β'. καὶ πρὸς Ἐφεσ. α'. »Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον«. Γρηγόριος δὲ ὁ Ναζιανζ. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, συναρμόζω. »Ἄλλα ἄλλοις συμβιβάζων καὶ συναρμόζων, καὶ εἰς ἓν ἄγων τὰ τοῦ πνεύματος«. 3) ταὐτὸν τῷ, συμβάλλω, παραβάλλω, συντίθημι, συγκρίνω, καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐκ τῆς συγκρίσεως, ἐπιγινώσκω, ἀποσημαίνω, προφαίνω, προδηλόω, συμπεραίνω, εἰκάζω, τεκμαίρομαι, ἢ ἀποδεικνύω, δηλόω, ἀποφαίνω, σαφηνίζω, διδάσκω, Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης. »Διεκπυθόμενοι, καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα· ἀλλ' ἀσυνήθης καὶ ἄῤῥητος ἡ σημασία αὕτη παρὰ τοῖς παλαιοῖς, συνηθεστέρα δὲ παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ. Πράξ. Ἀποστ. ιε'. »Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδον, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτιαν, συμβάλλοντες, εἰκάζοντες, τεκμαιρόμενοι. »Συμβιβάζω τι ἀπὸ αὐτοῦ, Διδάσκω, πληροφορῶ τινα, μόνον παρὰ τοῖς Ο'. (πράξ. Ἀποστ. γ'. Παῦλ. πρὸς Κορ. β'. Ἡσαΐ. μ'.) ὅθεν καὶ »Συμβίβασιν ἡ ταὐτὸν τῷ, Διδαχή, πίστις, πίστις, ὡς ἐξηγεῖ ὁ Ἡσύχ. ἐν ᾧ οἱ Ἀττικοὶ αὐτὶ τούτου τό, »Προσβιβάζειν« μεταχειρίζονται. »Εἴπερ ἀληθὲς ὁ λόγος συμβιβάζειν, Θεελ. γ'. 3) ἅμετρ. συμφωνῶ, »περί τινος«, Πλατ. Πολιτ. 6, 15. σ. 504. Δ. Ruhnk. Τίμ. σ. 241. ὅθεν

Συμβίβασις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συμβιβασμός. ἴδε καὶ ἐν τῷ, Συμβιβάζω.

Συμβιβασμός, ὁ, καί, σύμβασις. Διπλλαγή, ἑταιριασμός, καὶ χυδαιώτερον, ταιριασμός, ἑταιρίασις, (ταίριασις) εἰρήνη καὶ φιλία· ἐξίσωσις, ἢ ἴσιασμός· διάλυσις ἀμφιβαλλομένου χρέους ἢ ἀμφισβητήσεως καὶ ἔριδός τινος 2) παραβολή, σύγκρισις. 3) διδασκαλία, διδαχή, πληροφορία.

Συμβιβαστής, οῦ, ὁ, (συμβιβάζω). Ὁ συμβιβάζων, ὁ εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν φέρων δύο μαχομένους, Ἑταιριαστής, ταιριαστής. Γλωσσ. Φιλοξ. ὅθεν

Συμβιβαστικός, ἡ, όν. Εἰς συμβιβασμὸν ἀνήκων, φέρων, ἄγων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἱκανός. »Τὸ συμβιβαστικὸν ταὐτὸν τῷ, Συμβίβαστε. Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβ. »Πρὸς πᾶν συμβιβαστικὸν καὶ δίκαιον αὐτοκράτορες ἡμεῖς λέγοιτεν«, καὶ ἔλεγον ὅτι νὰ ἐλθωσι πληρεξούσιοι ἄνδρες, διὰ νὰ συνομιλήσωσι περὶ πάντων τῶν δικαίων, ὅσον ἀναφέρονται εἰς μέσην σταθερὰν εἰρήνην.

*Συμβιβάω, ῶ. Ἀττ. μέλλ. τοῦ συμβιβάζω.

Σύμβιος, ὁ, ἡ. Μεθ' ἑτέρου ζῶν, ὅστις ζῇ πάντοτε μαζὶ μὲ ἄλλον τινὰ σὺν ἑτέρῳ τὸν βίον διάγων· σύζυγος, σύγκοιτος, ὁμόβιος, ἀνήρ, γυνὴ (συμβίη, ἡ.), σύντροφος, 2) σύχρονος Ἀριστοτ. ἠθ. Ν.

*Συμβιοτεύω, (βιοτεύω), καὶ

Συμβιόω, ῶ Μ. ὡσαύτως (βιόω, ἀπλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ βιόω, συνδιατρίβω, συνδιάγω τὸν βίον μαζὶ μὲ ἄλλον τινά, συζῶ. Δημοσθ. »Ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ«. ὅθεν

Συμβίωσις, εως, ἡ. Τὸ σὺν ἑτέρῳ ζῆν, ἢ μεθ' ἑτέρου βίωσις· ἢ εἰς ἑταιρίαν καὶ συντροφίαν συνάφεια· συσσιτία, συνδιατριβή· ὁ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κοινωνικὸς ἢ κοινός, convictus. καὶ ἡ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνδιαμέρευσις καὶ συνδιαγωγή. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. »Εἶτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἀρεστῆς«, ὡς τὸ ποιοῦν, »Δὲν ἐζούσαν μαζὶ καλά«.

*Συμβιωτέον, θετκ. Ἐπίῤῥμ. τοῦ συζάω.

*Συμβιωτής, οῦ, ὁ (συμβιόω). Ὁ μεθ' ἑτέρου ζῶν, διάγων· ὅστις ζῇ μαζὶ ἢ εἰς συντροφίαν, κοινωνίαν μὲ ἄλλον τινά, Πλούταρχ.

Συμβιωτός, ὁ, ἡ. Μεθ' ἑτέρων ἡδέως καὶ εὐνοικῶς ζῶν, ἢ γεγεννημένος εἰς τὸ νὰ ζῇ κοινωνικῶς μεθ' ἑτέρων, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. β'. 23. »Προσφιλὴ ἀλλήλοις καὶ συμβιωτὰν, ἀγαπῶντι νὰ ζῶσι πάντοτε μαζὶ«, ἅμφ. (παρὰ Πολυδ. ς'. 159. κεῖται ἡμαρτ. »Συμβίωσιν ἀντὶ τοῦ, Συμβιωτάν.)

*Συμβλάπτω, ψω (βλάπτω). Ὁμοῦ βλάπτω, Εὐστάθ.

Συμβλαστάνω, βλαστήσω (βλαστάνω, ἀμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μαζὶ βλαστάνω, Ἀντωνίν. Φιλόσ. ὅθεν

Συμβλαστής, οῦ, ὁ. Ὁ ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ βλαστάνων, ἢ τοῦ βλαστάνειν πρίξεως, συνεργός, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. β'. ζ'. »Τούτοις γὰρ ὁ εὐκρὰς ἀὴρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἄριστος τοῖς δένδροις, συμβλαστὰς ὢν καὶ εὐκαρποποιεῖ.

Συμβλήδην, ἐπίῤῥ. (συμβάλλω) = Συλλήβδην, ἅμφ.

Σύμβλημα, τό (συμβάλλω), Συνάφεια, συναρμογή, σύμπηξις, παρὰ τοῖς Ο'.

Συμβλής, ῆτος, ὁ, ἡ (συμβάλλω), ποιητ. Συνερῥιγμένος, συμβεβλημένος, ἢ ὅλου βεβλημένος, ἢ πανταχόθεν κτυπημένος, κατασυντετριμμένος, ἢ ὁ συντρίβων, Ὀρφ. ἀργ. 683

Σύμβλησις, εως, ἡ (συμβάλλω). Σύναψις. 2) σύγκρισις, παραβολή. 3) ἑρμηνεία, ἐξήγησις. 4) ἀναφορά εἴτε, Διογ. Δ. 9, 87.

*Συμβλήσομαι, Ἐπκ. παθ. μέλλ. τοῦ συμβάλλω, Ἰλ. Τ. 335.

*Συμβλητέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συμβάλλω ἐπὶ τῆς σημασ. πρέπει νὰ συμβληθῇ τις, παραβλήθῃ.

*Συμβλητικός, ἡ, όν. Παραβολικός, ἅμφ.

Συμβλητός, ἡ, όν (συμβάλλω). Συμβεβλημένος, ἀντιβεβλημένος, ὃν παρίβαλε τις· καὶ ὁ δυνάμενος παραβληθῆναι, ἢ εἰς παραβολὴν καὶ σύγκρισιν τεθῆναι, ὁ σύγκρισιν ἐπιδεχόμενος, Θεόκριτ. »Ἀλλ' οὐ συμβλητ' ἐστὶ κυνὸσβατος, οὐδ' ἀνεμώνα πρὸς ῥόδα«, εὐ σύγκρισιν ἐπιδεχόμενα.

*Συμβλύζω, (βλύζω). Συναναβρύω, συναβράζω, συμπηγάζω.

Συμβοάω, ῶ (βοάω, ἀμλ.). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μεθ' ἑτέρων βοῶ ἢ φωνάζω κ' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, ἐπὶ πολλῶν, οἵτινες ὅλοι ὁμοθυμαδὸν φωνάζουσι, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. γ'. 6. »Εὐτυχήσαντες, συνεβόων τε ἀλλήλους καὶ συνελάγοντο. καὶ ἀοτ. Κύρουπ. γ'. β'. 3. »Ὡς ἐγὼσαν τὴν ὁρμὴν, ἐστήμαινόντε τοῖς ἑαυτῶν καὶ συνεβόων ἀλλήλοις«. καὶ ἐν ζ'. ἐ. 10. »Συνεβόων αὐτοῖς ὡς κωμασταί ὄντες καὶ αὐτοί« 2) πράζω πρός τινα δίλιον νὰ τὸν κόμω προσεκτικὸν· ἐπικαλοῦμαι, τινά.

Συμβοήθεια, ἡ. Βοήθεια, ἣν συν ἑτέροις ποιεῖ τίς τινι, ἅμφ. κάλλιον, ἢ ὑπὸ πολλῶν γινομένη βοήθεια. ἐκ τοῦ

Συμβοηθέω, ῶ. Μ. ἤτω (βοηθέω). Σὺν ἑτέροις βοηθῶ· βοηθῶ κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, συντρέχω, συνεπιφέρω πρὸς βοήθειαν, ὁμοῦ, μαζὶ βοηθῶ, Ξενοφ.

Συμβοηθός, ὁ, ἡ (βοηθός). Βοήθειαν συνεισφέρων· ὅστις ἐμοῦ βοηθεῖ, συμπράττει, συνεργεῖ, παρίσταται.

Συμβολαιογράφος, ὁ, ἡ (συμβόλαιον, γράφω), Συμβόλαια γράφων Ἡσύχ.

Συμβόλαιον, τό (συμβάλλω). Συναλλαγμα, ἐπιμιξία εἰς τὸ ἐμπόριον, ἤτοι εἰς τὴν ληψοδοσίαν, ἐμπορικὴ ἐπιμιξία, ὑπόθεσις, ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τούτου γινόμενα κοινωνήματα, συνομιλίαι, καθυποχρεώσεις, συντυχίαι, συμφωνίαι, ἀσφάλειαι καὶ συγγραφαί, ἢ γραμματεῖα (κοντράκτα), καὶ συνθῆκαι, Ξενοφ. Ἱερ. ς'. 6. »Δῶλα, δικαιοσύνης τῆς ἐν συμβολαίοις«· λέγεται δὲ καὶ τὸ δανειοθὲν ἀργύριον, τὸ δάνειον, τὸ χρέος, Πλὶτ. Νομ. ιβ', »Συμβόλαια ὅσα πρὸς ἀλλήλους ἄνθρωποι ξυμβάλλουσιν, ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις, ὅσας οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὰ κάμνουν ἀναμεταξύτων. »Χρημάτων, ὁπόσα δανεισμῷ ξυμβάλλει τις«, ὅσα χρήματα βάλλει τις εἰς τὸ διάφορον, ἢ εἶδει μὲ τὸ διάφορον· ὅσα σὺν τῷ, τῷ δανείζεται· αὐτὸ καὶ »Συμβολαῖον ἀποστερεῖν«, Διον. Ἁλικ. ἀρχ. α'. 68., ἤτοι δανείου ἀπατᾶν, ὅ ἐστιν, ἀπατᾶν τὸν δανειστὴν ὑπὸ τὸ πρόσχημα, ὅτι ζητεῖ δάνεια σὺν τόκῳ, καὶ πέρνειν τὰ ἀργύρια, ὅ ἐστι, τῶν δανείων ἀποστερεῖν. Ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτωνος εἰς Γοργ. ἐκχε. »Συμβόλαια, αἱ ἀσφάλειαι καὶ συγγραφαί, καὶ συνθῆκαι πόλεων, καὶ ἃ τὲ δίκαια ἀλλήλας ἐνέμον« παρὰ Συνεσίῳ. »Μακάριόν σε παρὰ τῶν ἀνόρων, οἷς τισι συμβόλαιον γίγνῃ πρὸς ἐνθρωπον ὑπερόριον«, ἀντὶ τοῦ, Ἐμπόριον, ἐμπορία, συναλλαγμα. 2) = σύμβολον, δηλ. χαρακτηριστικὸν σημεῖον, ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνεταί τι, Ἡρόδ. 5, ϙβ'. 7 καὶ οὕτω παρὰ Σοφοκλ. Φιλ. 884. κεῖται »Συμβόλαιον« αὐτὶ τοῦ, σύμβολα, σημεῖα. Ἔστι δὲ ἐνρίως οὐδέτ. τοῦ

Συμβόλαιος, αία, αιον (σύμβολον). Ἀναγόμενος, ἀνήκων εἰς συμβόλαιον ἢ εἰς σύμβολον, »Δίκη συμβολαία«, Θουκυδ.

Συμβολατεύω, Ἐπίχαρμος παρ' Ἀθην. σελ. 374. φαίνεται ἔτι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, κάπο συμβολῶν δειπνεῖν«. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Συναλλατεύω.

Συμβολεύς, έως, ὁ. (συμβάλλω) Συμβάλλων, συνάπτων. »Σχοινίων συμβολεύς«, ὁ τὰ σχοινία πλέων, στρέφων, σχοινοπλόκος. 2) ἁλιεύς, σιεῦος, παρὰ τὰ λίνα πλέουσιν, Ἡσύχ. ὅ ἐστι, τὸ ἑλκάριον ἐκεῖνο, περὶ ὃ πλέουσι τὰ δίκτυα· παρ' Ἥρωνι (Μαθημ. παλ. σελ. 126. »Νευρὰς πλέξαντες στοιχηδὸν ἐξ ὀργάνου συμβολίου, σχοινίου μήκυμα πύπαρκες ποιήσαντες, πέδε Χηλή, ὁρισμ. 5. 3) »Συμβολεὺς φίλων«, ὅστις βάλλει ζιζάνια διὰ νὰ μαλώσουν οἱ φίλοι ἢ κατ' ἄλλους, ὁ ἀγωνιζόμενος εἰς σύνψιν δύο φίλων.

*Συμβολεύω, = συμβολέω.

Συμβολέω, ῶ. Μ. ήσω. ἢ (συμβάλλω). Συῤῥίπτω· συμφέρω, συγκομίζω, μετὰ αἰτ. 2) αὐτὸ τὸ συμβάλλομαι, μετὰ δοτ. συντυγχάνω, συναντῶ, συναπαντῶ τινα· συνέρχομαι, ἀντιμονόμαι μετ' αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Θήβ. 358. »Συμβολεῖ φέρειν φέρεσθαι«. Ὁ Φρύνιχος (σελ. 408.) ἔχει. »Συμβολεύειν φίλους« αὐτὶ τοῦ, Συγκρίνειν.

Συμβολή, ἡ. (συμβάλλω). Τὸ συμβάλλειν, εἰπτειν ἢ φέρειν ὁμοῦ, συνεισφορά, βοήθεια· ἔτι δὲ ἀπάτημοσις, συνδρομή, ἕνωσις, σύμμιξις, Ἀῤῥίαν ἐπὶ ποταμῶν. »Συμβολὴν τινὸς Τάσπιον καὶ τοῦ Ἀσσύνου«, ἢ ἀντάμωσις καὶ ἕνωσις τῶν ῥείθρων, ἤτοι συῤῥοὴ τῶν ὑδάτων καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ἀ. 19 ἐπὶ ἐδάν. »Τὰς ἐπὶ μηδείας ἐδοῦν, ἃ τόπος ἔστι συνάμοσιν δύο ῥόμοι, ἢ ἀντάμωσις καὶ ἕνωσις δύο ὁδῶν. 2) συνεισφορά, ἔρανος, τελευταῖον ἢ ἡμερήσιον παρ' ἑκάστου οἰκοδεσπότου δαπάνη περὶ τὸ συμπόσιον ὄδεν. »Ἀπὸ συμβολῶν ἑστιᾶσθαι, τὸ ἐξ ἀστικῶν ἐράνου εὐωχεῖσθαι. (ῥητῆρες). Ξενοφ. Συμπ. α'. 16. καὶ Ἀθην. ζ' »Τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὸ συμπόσιον ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην. 3) συνάφεια, συναρμογή, ἁρμογή, ἀλλήλουχία, συνάρμωσις, συνάρθρωσις, ἁλίδωσις, Πλάτ. ἐν Τίμ. »Συμβολαὶ τῶν ὀστῶν«. Ξενοφ. Ἱππ. ἰ. 10. »Ὅταν οἱ ἄξονες εὐρεῖαι καὶ λεῖαι ἔχωσι τὰς συμβολάς· καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει αὐτὴ, συῤῥαφή, ῥαφή, συμπλοκή, σύνδεσις, εἶδος, ἢ τῶν σχοινίων, καὶ τοῦ ῥαψίματος· καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ ῥαψίματος· καὶ ἑπομένως ἐκείνη τοῦ κρα-
»νίου, ἧτις ἄλλως καὶ »Ῥαφὴ, ἡ »Ῥαφαία
λέγεται, παρ' Ἡροδοτ. 4, 10. »Μηδεμίαν ῥα-
φὴν συμβολήσειν, εὐδεμίαν συνάφειαν καὶ συ-
αρμογὴν ῥαφῆς, εὐδεμίαν ῥαφήν. καὶ Ἰατ. Ἀχ.
Τατ. σ. 415. 4) τὸ συγκρούεσθαι, συνάρχεσθαι,
συναπαντᾶσθαι, ἡ συνάντησις, ἐξαιρ. κατ' ἐχ-
θρικὴν ἔννοιαν, τὸ συνάρχεσθαι εἰς χεῖρας, εἰς
συμπλοκὴν, τὸ συμπλέκεσθαί τινι, ἡ σύγκρου-
σις, ἡ συμπλοκὴ κατὰ πόλεμον, μάχην, συ-
»λλογὴ, σύγκρουσιν καὶ σύμμιξιν τῶν μαχομέ-
νων στρατευμάτων, μάχη, ἀγών, πολλὰ παρ'
Ἡροδ., ὅστις χρῆται καὶ ἐπὶ ἀγῶνος, συμβολὴς
»ἐνεστώσης. »Συμβολὴν ποιεῖσθαι, καὶ, συμ-
βολὴ γίγνεται, Ἡροδ. 1, 74. 6, 110. 7,
210. 9, 42. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. ε'. 20.
»Ἐπειδὴ δὲ ἐξῆκε ἡ πρώτη συμβολὴ ἐγένε-
το. παραπλήσιον τούτῳ ἐστὶ καὶ τὸ παρ' Ἀ-
θην. σελ. 365. ἴδε Συμβάλλω. 5) ἡ σύμπτω-
σις τῶν περιστάσεων, τύχη, συμβεβηκός.

Συμβόλησις, εως, ἡ (συμβολάω), ταὐτὸν τῷ,
συμβολή.

Συμβολικός, ἡ, όν. Ἀνήκων εἰς συμβολὴν
ἢ εἰς σύμβολον, ἐξαιρ. α) εἰς συνεστορίαν, ἢ
ἔρανον, 2) εἰς ἀλληγορίαν, ἀλληγορικὸς, συνθη-
ματικὸς, αἰνιγματώδης, μεταφορικὸς, διὰ σημ-
είου τινὸς αἰνιττόμενος ἢ σήλωτι, ὅθεν Ἐπίρ.
Συμβολικῶς, κατὰ συμβολικὸν τρόπον, ἀλλη-
γορικῶς, αἰνιγματωδῶς· οἷον »Συμβολικῶς αἰ-
νίσσεται ἡ νεφελὴ ἔστι τὸ ὀπισθεν· 3) σύνθη-
κον εἰς τὸ τεκμαίρεσθαι καὶ εἰκάζειν ἢ ἐπιγι-
νώσκειν ἐκ τῶν σημείων.

Συμβολιμαῖος, αἰα, αἷον (σύμβολον). Εἰς
συμβόλαια, συνθήκας, διαλλαγὰς ἀνήκων, ἁρ-
μόζων, ἀναγόμενος.

Συμβολοκοπέω, ῶ Μλ. ήσω. Τὰς συμβο-
λὰς, ἤτοι τοὺς ἐράνους, τὰ συμφορητὰ δεῖπνα,
τὰ ἀπὸ συμβολῆς (μὲ ἐφοδεύη) συμπόσια ζητῶ,
συναγῶ, ἀγαπῶ, διάγω τὸν βίον μου εἰς τὰ ἀπὸ
συμβολῆς συμπόσια, ἐκ κοινοῦ ἐράνου εὐωχοῦ-
μαι, παρὰ τοῖς· Ο', Ἑκλησ. ιή. »Μὴ γίνου
πτωχὸς συμβολοκοπῶν ἐκ δανεισμοῦ· καὶ ἀλ-
λαχοῦ »Μετὰ γυναικὸς μὴ συμβολοκοπήσῃς οἶνον,
μὴ συμποσιάσῃς· ἐκ τοῦ

Συμβολοκόπος, ὁ, ἡ (σύμβολον, κόπτω).
Ἀγαπῶν ἢ διάγων τὸν βίον του εἰς τὰ ἀπὸ συμ-
βολῆς συμπόσια, δεῖπνα.

Συμβολολογία, ἡ (λέγω). Ἡ τῶν συμβό-
λων, ἐράνων σύναξις, ἀμφ.

Σύμβολον, τὸ (συμβάλλω). Σημεῖον, ἐξ οὗ
τεκμαίρεται, εἰκάζει καὶ συμπεραίνει τις ἢ γνω-
ρίζει τι, κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πινδ,
ὅθεν α) οἰώνισμα, προμηνεία, μαντεῖαμα, γνω-
ρισμα, τεκμηρίον, ἐπὶ δὲ παράσημον, ἐπίση-
μον· β) οἰωνὸς, τὸ ἐκ συναιτήματος οἰώνισμα,
τερᾶστιον, διοσημία, Ξενοφ. Ἀπομν. δ. α. 3.
»Οἰωνισμοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβό-
λοις καὶ θυσίαις·· ὁ Σχολιαστ. Πινδ. Ὀλ. ιβ'.
10. ἐχει· »Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης μαντεί-
ας, τουτέστι κληδόνας καὶ πτάρμους, ἢ φω-
νὰς ἢ φήμας, ἢ ἀπαντήσεις, Σύμβολα φησὶ,
λέγεσθαι· γ) τὸ ἐκ λόγου πρὸς γνῶσιν τινὸς
σημεῖον, ὃ οἱ εἰδότες μόνοι, ὅταν αὐτὸ ἀκούσω-
σιν, καταλαμβάνουσι, ἡ παρόλη, συνθῆ. σύνθη-
μα, Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. ά. 24. »Ὡς ἐγὼ
ὁ Ἀβραδάτης τὰ παρὰ τῆς γυναικὸς σύμβολα
ἃ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσ. Ψ. »Σήματα εἶπεν· δ)
λέγεται ἔτι καὶ πινακίδιόν τι, ἢ ἀβάκιον, ἢ
γραμμάτιον billet, marque, μπιλλέτον, μάρ-
κα ἢ τοιοῦτον) Tessera, Λατιν. τὸ ὁποῖον
ἔφορε τις μεθ' ἑαυτοῦ, ἵνα γνωρίζεται τὶς ἐστὶν
τοιοῦτον ἕφορος μεθ' ἑαυτῶν ἐν Ἀθήναις οἱ ἐν
ἀρχαῖς ἄνδρες. τὰ μέλη τῆς βουλῆς, ἐξαιρτ.
οἱ δικασταὶ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσιόντες, εἶτα
τοῦτο δίδοντες, τὸ δικαστικὸν ἐκομίζοντο, Ἀρι-
στοφάν. Ἐκκλησ. 296. καὶ Δημοσθέν. σλ. 298.
Τοιοῦτον σύμβολον, γραμμάτιον ἕφορον μεθ'
ἑαυτῶν ἐν Ἀθήναις καὶ οἱ παρεπίδημοι καὶ δια-
βάται ξένοι, σφραγῖδι ἐσφραγισμένον, τὸ ὁποῖον
ἔπρεπε νὰ τὸ δείξωσιν εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς τὴν
διοίκησιν (εἰς τὸ μαγιστράτον). Ἀριστοφάν. Ὄρν.
1209. καὶ Σχολ. εἰς 1214. »οὐδὲ σύμβολον
ἐπέβαλεν ὁρνίθαρχος οὐδεὶς σοι παρὼν, ὅπερ
ἄλλως καὶ, »Σφραγὶς λέγεται. Τοιοῦτον γραμ-
ματεῖον ἐσφραγισμένον ἔφερε καὶ πᾶς ὁδοιπόρος,
ὅστις διέβαινε διὰ τῶν συμμαχικῶν πόλεων, ἵνα
ἀπολαμβάνῃ παρ' αὐτοὺς φιλοξενίαν καὶ δεξίω-
σιν· ἄρα »Γράμμα συστατικὸν, ἢ, σημεῖον ἀ-
ποδεικτικόν· τοιοῦτον γραμματεῖον ἐσφραγισμέ-
νον ἢ καὶ τὴν ἰδίαν του σφραγῖδα ἔδιδεν εἰς τὸν
ἔχοντα τὴν φροντίδα καὶ ἐπιστασίαν τῶν ὑπὸ
συμβολῆς ἐλθόντων, καὶ ἔστιε μετεῖχον αὐτῶν,
καὶ εἰς τὸ τέλος πληρώνων τὸ ἔρανόν του ἐ-
λάμβανε πάλιν αὐτό· καὶ ἐντεῦθεν κατὰ ταύ-
την τὴν σημασίαν συχνάκις τὸ »Σύμβολον
ταὐτίσημόν ἐστι τῷ, Σφραγὶς. Ὁ Τερέντιος λέ-
γει· Heri aliquot adolescentuli coibimus
in Pyraeeo in hunc diem, ut de sym-
bolis esremus; Chaeream ei qui praeli-
cimus, dati nnuli, locus, tempus conti-
tuinm est· οὕτω καὶ Πλίνιος λή. 1. ε) λέ-
γεται ἔτι καὶ τὸ εἰς τὰ συμβόλαια ἢ συμφωνη-
τικὰ ἐνδόμενον πρὸς πίστωσιν ἀργύριον, ἀρραβὼν,
(πέρ· Arrha· ζ) ἔτι δὲ καὶ τὸ μεταξὺ
δυο ξένων φιλοξενίας σημεῖον, δι οὗ ἠδύνατό τις
νὰ κατοικήσῃ παρά τινι ἰδιαιτέρως, συνδεδεμένος
ὢν μετ' αὐτοῦ, διά τινος πελάτας φιλοξενίας,
tessera hospitalitatis· τοῦτο τὸ σύμβολον
συνελάμβανε ἐκ δύο ἡμίσεων ξύλων, ὧν τὸ μὲν
εἶχεν ὁ εἷς, τὸ δὲ ὁ ἕτερος, ὡς ἡ παρ' ἡμῖν
»Τσέτουλλα λεγομένη, εφ' ᾗ ἐγχαράττουσι
τὴν τιμὴν ἢ τὴν ποσότητα τοῦ πωλουμένου
πράγματος, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἓν μέρος κρατεῖ
ὁ πωλῶν, τὸ δὲ ὁ ἀγοράζων· ἴδε καὶ ἐν τῷ,
Λίσπος· ὁ Πολυδεύκης ἐν ς'. περὶ τούτου οὕ-
τως ἔχει· »Εἴη δ' ἂν καὶ σύμβολον βραχὺ νο-
μισμάτων, ἢ ἡμιτομόν τι νομίσματος· ἐπιφέ-
ρων καὶ μάρτυρα ἐξ Ἐρμίππου· »Παρὰ τῶν κα-
πήλων λήψομαι τὸ σύμβολον· καὶ »Οἶμοι, τί
θράττω σύμβολον κεκτημένος, νενάρθαι δοκεῖ τὸ
ἡμιτον· σημαίνει ἄρα τὸ Τμῆμα ἢ Τεμάχιον,
ἤτοι τὸ ἓν μέρος τῆς Λίσπης. Ὁ Πολυδεύκης
αὐτόθι λέγει ἔτι· »Ὥστε εἰ ἓκ δευτέρου μό-
λιον τετυπῶσθαι τοντὶ δεῖ νομισμάτιον νοεῖσθαι,
ἢ διαιρεῖσθαι, ὡς ἔχειν τὸ μέρος ἑκάτερον τοῦ
τε πιπράσκοντα καὶ τὸν ὠνούμενον· καὶ ἐντεῦ-
θεν τὸ »Κπὶ συμβόλῳ τοῦτο μὲν τοι πρόσειλη
φέναι. τὸ ἐσημείωσαι ἢ τὸ ἐγράψει εἰς τὴν
τετόυλαν, τὸ ἐπῆρεν ἄνευ ἀργυρίου, ὅ ἐστι
τουρκικώτερον, Βερεσέ. Τὴν λίσπην (τὴν Τσε-
τουλαν) ταύτην αἰνίττεται καὶ ὁ Πλάτων ἐν
συμποτίῳ λέγων· »Ἕκαστος οὖν ἡμῶν ἔστιν
ἀνθρώπου σύμβολον, ἅτε τετμημένος, ὥσπερ
αἱ ψῆτται, ἐξ ἑνὸς δύο· ζητεῖ δὲ ἀεὶ τὸ ἑαυ-
τοῦ ἕκαστος ξύμβολον, ὅ ἐστι, τὸ τμῆμα, ἢ
τὸ τεμάχιον, παρὰ τὸ Συμβάλλω, τὸ συναρ-
μόζω, συντίθημι· η) κάθε σωματικὸν ἢ ἄυλον
σῶμα, παρ' ὅσον δι' αὐτοῦ αἰνίττεταί τι
ἄυλον, ὡς ἡ πυξὶς, ὁ ἄνεμος ἔστι σύμβολον
τῆς ψυχῆς, ἢ ἔμβλημα, ὡς ἡ ἄγυρα καὶ τὸ
σχῆμα αὐτῆς ἐστι σύμβολον τῆς ἐλπίδος· 8)
»Σύμβολαι ἐλέγοντο ἔτι καὶ αἱ μεταξὺ δύο ἐθ-
νῶν συνθῆκαι καὶ συμφωνίαι, αἵτινες ἐπέπλε-
πον εἰς τὸ καλεν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν συναλ-
λαγμάτων, ὅ ἐν ὑπεχρεοῦντο ἀμοιβαίως, πρὸς
κατάπαυσιν τῶν μεταξὺ αὐτῶν τυχοισῶν διαφο-
ρῶν καὶ ἐρίδων, νὰ κρίνεται ἕκαστος εἰς τὸν
ἴδιαν πόλιν του κατὰ τοὺς νόμους τῆς πατρίδο.
του, ἐμπορικὴ συνθῆκη, Δημοσθέν· Φιλιπ. καὶ
ἐντεῦθεν ὁ Ἁρποκρατ. ἐν Λ. ἔχει· »Σύμβολα,
τὰς συνθήκας, ἃς ἂν ἀλλήλαις αἱ πόλεις ἐ-
μενκι τάττουσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ
λαμβάνειν τὰ δίκαια· αὗται δὲ αἱ συμβαίνου-
σαι διαφοραὶ καὶ κρισολογίαι ἐλέγοντο »Αἱ ἀπὸ
συμβόλων δίκαι· ὅθεν »Ἀπὸ συμβόλων δικά-
ζειν, συμβιβάζειν, διαλύειν αὐτάς, κατὰ τὴν
συνθήκην δηλαδὴ τοῦ νὰ κρίνηται ἕκαστοι κατὰ
τοὺς νόμους τῆς πατρίδος του· μετὰ ταῦτα εἰ-
σήχθησαν ἀντὶ τούτων »Αἱ ἐμπορικαὶ, ἢ, ἐμ-
μηνοι δίκαι, αἵτινες κατὰ μῆνα ἐθεωροῦντο.
Ἡ μεταξὺ δύο ἐθνῶν τοιαύτη κοινωνία καὶ ἕ-
νωσις λέγεται· »Ἡ ἀπὸ συμβόλων κοινωνία,
παρὰ δὲ Ἀριστοτέλ. Πολιτ. γ'. 1. καὶ »Δικαιο-
δοσία· ὁ Λίβιος (41) ἐκφράζει ταύτην διά τοῦ,
Commercium juris praebendi repetendi-
que, ὁ δὲ Φέστος διὰ τοῦ, Reciperatio· τὸ
δὲ συνάπτειν καὶ κάμνειν τοιαύτην κοινωνίαν,
ἐμπορικὴν συνθήκην, ἐλέγετο »Ἀπὸ συμβόλων
κοινωνεῖν· »Σύμβολα λέγονται ἔτι καὶ τὰ
σημεῖα τὰ σ.ρατιωτικὰ, τὰ παράσημα, τὰ τῆς
τιμῆς ἢ ἀνδραγαθίας σημεῖα, Ἡρωδιαν. β.
»Ταῦτα ζώνας καὶ ἐσθῆτας καὶ εἴτι σύμβολον
ἄφορον στρατιωτικὸν ἀφαρπάσαντες· ὁ αὐτὸς
ἔτι ἔχει καὶ »Βασιλείας σύμβολα καὶ »Βαπ-
λικὰ σύμβολα· 3) σύμβολον ἐλέγετο καὶ ἡ
συγγραφὴ, ἡ ὁμολογία, Γαλλ. Recus. »Σύμ-
βολα κολλυβιστικά· 4) χαρακτὴρ παραστατικὸς
καὶ δηλωτικὸς πράγματός τινος μυστηριώ-
δους, ἢ τὴν τοῦ πράγματος φύσιν εἰκονίζων·
ὅθεν καὶ παρὰ Χριστιανοῖς »Σύμβολον τῆς πί-
στεως, τὸ ἐξωτερικὸν σημεῖον τοῦ μυστη-
ρίου, ἡ ὁμολογία, συνθήκη

Σύμβολος, ὁ, ἡ (συμβάλλω). Ὁ συντυγχά-
νων καὶ συναπαντῶν τινι· συναιστροφὴν ἢ ἐπι-
μιξίαν ἔχων· σχέσιν ἔχων μετά τινος, συνδιά-
γων, καὶ εἰς φιλίαν καὶ ἑταιρίαν μετ' αὐτοῦ
συνδεδεμένος, δοτ. προσπ. Αἰσχύλ. Ἐπτ. 511.
»Βαὶ ξυμβόλοισιν οὐ πολυστόμοις χρεών. — 2)
ὁ σύμβολος, ὡς οὐσιαστ., = σύμβολον, σημεῖ-
β, καὶ η. Ξενοφ. ἀπολογ. 13. »Ἀλλ' αἱ μὲν
οἰωνοὶ τε καὶ φήμαι καὶ συμβόλους τε καὶ μέντ-
τεις ὀνομάζουσι τοὺς προσημαίνοντας εἶναι·
Συνέσ. »Ἵνα μὴ τῷ υυμφίῳ σύμβολος ἀπαίσιος
γένηται.

Συμβόσκω, βοσκήσω (βόσκω, ἀνωλ.) Συ-
ἑτέροις βόσκω ἢ φερω τὰ κτήνη μετ' ἄλλου τινὸς
εἰ κοινὴν τινα βοσκὴν· ἔθεν

Συμβόσκης, ου, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ τὰ ποίμνια
βόσκων· ὁ εἰς κοινήν τινα βοσκὴν μετὰ καὶ ἄλ-
λων τὰ θρέμματα βόσκων.

Σύμβοσκος, ὁ, ἡ (συμβόσκω). Ἐν ταὐτῷ ἢ
κοινῶς βοσκόμενος, χρησιμεύων εἰς κοινὴν βοσκὴν
τῶν ποιμνίων δύο ποιμένων· ὅθεν, »Σύμβοσκος
ἀγρὸς, κοινὸς, εἰς ὃν πολλοὶ συμφέροντες τὰ
θρέμματα βόσκουσιν αὐτά· Ὁ Ἡσυχ. ἑρμην.
τὸ »Σύμβοτον, διὰ τοῦ, σύνηθες· καὶ τὸ »Συμ-
βόταιν, διὰ τοῦ, Συνομοταί.

Συμβουλαία, τὸ (συμβουλεύω). Ἡ γενα-
μένη ἢ δοθεῖσα συμβουλὴ, ὃ συνεβούλευσέ τις,
Ξενοφ. ἀπολογ. 13.

Συμβουλευτέος, έα, έον (συμβουλεύω).
ρήματ. ἐπίθ. Περὶ οὗ πρέπει νὰ συμβουλευθῇ
τις, συμβουλῆς δεόμενος, ἀξιος.

Συμβουλευτής, οῦ, ὁ (συμβουλεύω). Ὁ
δίδων συμβουλὰς· σὺν ἑτέρῳ βουλευτὴς, μέ-
λος τῆς βουλῆς ἢ τοῦ βουλευτηρίου, Conse-
nator, βουλευτὴς, σύμβουλος· ἔθεν

Συμβουλευτικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίῤῥ. — κῶς.
Εἰς συμβουλὴν καὶ νουθεσίαν ἢ τέχνην ἀνή-
κων· εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος ἢ κλίσιν ἔχων· ὁ συμβου-
λευτικὸς, νουθετῶν, παραινῶν· 2) ἄξιον διὰ νὰ
συμβουλεύσῃ τὶς τί τινι, χρήσιμον, ἐπωφελές.

Συμβουλεύω, (βουλεύω). Συμβουλεύω δίδω
εἴς τινα· νουθετῶ, παρακίνω, παρά, Ἡροδ. 1, 59.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

η, 5). καὶ μλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἀπερμφ. Ἡρότ. 8, 103. »Τηνίτια, Θέογν. 58. Ἡροδ. 7, 237. consulere aliqui. Μέσ. συμβουλεύομαι, σκέπτομαι μετ' ἄλλου τινός, ἢ κατ' ἐμαυτόν· ἔτι δὲ καὶ, συμβουλεύομαι ἄλλον τινά, ζητῶ παρά τινος τὴν συμβουλὴν τοῦ, τὸν ἐρωτῶ τί μοι συμβουλεύσῃ, ὁστ. προσπ. Ἡρότ. 2, 107. 7, 235. consulere aliquem. Θωμᾶς ὁ Μαγίστρος ἔχει· »Συμβουλεύω, ἐνεργητικῶς, ἀντὶ τοῦ, εἰς συμβουλὴν τῷ δέ καθίστημαι· συμβουλεύομαι δὲ παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ, Συμβούλου χρῶμαι· πολλ. παρὰ Πλάτ. »Συμβουλεύομαί τινι, ζητῶ συμβουλὴν παρά τινος· οὕτω καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. π. γ'. 4. »Συνεβουλεύετο αὐτῶν, τῷ ἔχῃτει συμβουλὴν, περὶ συμβουλῆς κρῶτα αὐτόν· καὶ παρ' Ἡρότ. ζ'. 235. »Συμβουλευομένου τε ἂν συμβουλεύσειε τὰ ἄριστα.

* Συμβουλή, ἡ=συμβουλία, Ἡρότ. καὶ Πλάτ. ὅρα τοῦτο.

* Συμβουλία, ἡ, Ἰων. συμβουλίη, (βουλή). Τὸ συμβουλεύειν ἢ συμβουλεύεσθαι, καὶ νουθεσία, καθοδηγία, ὁμιλία κοινὴ περὶ τῶν συμφερόντων, πολλ. παρ' Ἡρότ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. ζ'. 3. »Ἡ ἱερὰ συμβουλὴ λεγομένη εἶναι δοκεῖ μοι παρεῖναι.« Πλάτ. Θεαγ. »Λέγεται συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι.« ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἔχει· »Ἱερὸν Συμβουλή, ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων, δεῖ γὰρ τὸν συμβουλεύοντα μὴ τὰ ἴδιον σκοπεῖν· τὸ γὰρ ἱερὸν, οὐδενὸς ἴδιον, ἀλλὰ τῶν χρωμένων ἐστὶ κοινόν, ἐπειδὴ καταφεύγουσιν ὥσπερ εἰς τὰ ἱερά, θέλοντες συμβουλεύεσθαι οἱ ἄνθρωποι· προσῆκει οὖν τοῖς συμβουλεύειν ἀφουδεῖ, καὶ τὰ βέλτιστα κατὰ τὴν αὐτῶν γνώμην συμβουλεύειν. Ἄλλοι δέ φασιν, ἐπαινον φέρει τὴν συμβουλὴν τὴν παροιμίαν· εἶναι γὰρ αὐτὴν θείαν καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον. Μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀμφικτύοσι· »Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Συμβουλή, τὸ ἐπιτήδειον σύστεμμα οἱωσεὶ συμβολὴ ἤγουν ἔρανος – ἢ κοινὴ βουλὴ, ὅταν πολλοί τινες εἰς βουλὴν συνίωσι.

Συμβούλιον, τό (βουλή). Ἡ τῶν βουλευτῶν συνέλευσις· καὶ ὁ τόπος, εἰς ὃν οἱ βουλευταὶ συναθροίζονται. 2) ταὐτὸν τῷ, συμβουλή, consilium.

Συμβούλομαι, ἀπαθ. Μέσ. μετὰ μέσ. μέλλ. (βούλεμαι ἀνωμλ.). Σὺν ἑτέρῳ βούλομαι· θέλω ἐγὼ ἐν ταὐτῷ, ὃ θέλει καὶ ἄλλος, Πλάτ. καὶ Εὐριπ. Ἑκάβ. 397. »—συμβούλου δέ μοι ἔσεσθαι, πρὶν αἰσχρὸν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν,« θέλε καὶ σὺ ὡς κ' ἐγὼ ν' ἀποθάνω.

Σύμβουλος, ὁ (βουλή). Ὁ βουλὴν διδοὺς, ὁ συμβουλεύων. Δημοσθ. »Σύμβουλος εἰμί σοι,« ἀντὶ τοῦ, συμβουλεύω σοι.

Συμβρᾰβεύω, (βραβεύω). Σὺν τινι ἢ μετ' ἄλλου βραβεύω, κρίνω ἢ διοικῶ, Ο'.

* Συμβρύζω (βρύζω). Ἐν ταὐτῷ βρύζω, ἀφρίζω ἢ κοχλάζω, καχλάζω.

* Συμβράσσω, Ἀττ. ἄττω (βράσσω). Ἅμα τινὶ καὶ συμβράζω, καχλάζω ὁμοῦ· ἐν γένει, πολλὰ ὁμοῦ ἢ μετ' ἄλλων κινῶ, ταράττω, τραντάζω, ἢ συνανακίνω ἐκ τοῦ κόλπου μου. Κατὰ παθ. διάθ. τροπ. παρὰ Νικήτ. Χον. l. c. »Κλυσμῷ ἀνάκτῳ – συνεβράσσετο,« ἐκκλάζων, ἐταράττετο τὴν κοιλίαν ὑπὸ σφοδροτάτου γέλωτος, οὐκ ἠδύναντο κρατηθῆναι ὑπὸ ἀτέκτου καὶ σφοδροῦ γέλωτος· ἴδε Βρασματώδης· καὶ β'. Μακαβ. ε'. 8.

Συμβρέμω, (βρέμω). Ὁμοῦ, μαζὶ ἢ ἐν ταὐτῷ βρέμω, ἠχῶ, ἢ μουρμουρίζω, Δίων. Κασ.

Συμβρύω, ῶ (βρύω). Τοὺς ὀδόντας τρίζω, Ἰαμβλ. Πυθαγ. §. 796.

Συμβύω, ὕσω (βύω). Παλαιὸς, ὁμοῦ βύω, συστύφω, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1105.

Συμβώμιος, ὁ, ἡ (βωμός). Εἷς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν βωμὸν λατρεύμενος, τιμώμενος, μέτοχος τοῦ ἰδίου βωμοῦ. »Σύμβωμοι θεοί,« Στράβ.

Σῦμι, ἄχρτ. ἀντὶ, εἰμί.

Συμμαθητής, οῦ, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ μαθητής, ὁ μετ' ἄλλου μαθὼν ἢ μανθάνων τι, συμφοιτητὴς· μαθητὴς ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ διδασκάλου ἢ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς μαθήσεως, ἣν μανθάνει καὶ ἕτερός τις, Πλάτ. ὅθεν

Συμμαθητιάω, ῶ· ἐφετικὸν τοῦ συμμανθάνω. Ἐίχομαι, ἐπιθυμῶ τὰ εἶμαι συμμαθητής, Πλάτ.

Συμμαίνομαι, Παθ. μετὰ β'. παρακ. συμμέμηνα (μαίνομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ μαίνομαι. Ἐνεργητ. παρὰ Λουκιαν. »Συνεμμήνει,« εἰς μανίαν συνήργει.

Συμμαλάσσω, καὶ Ἀττ. — ἄττω. Μ. ξω. (μαλάσσω). Σὺν ἑτέρῳ μαλάσσω, ἢ μαλακὸν ποιῶ τι διὰ τῆς ὑλίψεως, ὁμοῦ μαλάσσω, ζημόνω.

Συμμανθάνω Μ, μαθήσομαι (μανθάνω, ἀνωμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ἢ μαζὶ μανθάνω, τινί. Κατὰ τὸν ἀόρ. συμμαθεῖν, ἀντὶ τοῦ, συναισθάνομαι, παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 869. »Ἢ οὐδεὶς ἐπίσταταί μοι συμμαθεῖν τόπος,« (ἔνθα συνών. ἡμαρτημ. ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ, συναισθάνω). Ὁ συμμαθὼν, « ὁ συναισθανόμενός εἴ τι, ὡς παρὰ Ξεν. Ἀναβ. ζ. 3. 22. »Ἡδὺ πόμα συμμαθόντι,« ἀντὶ τοῦ, συναισθομένῳ, εἰς ὃ ἔμαθεν, ἐσυνήθησε.

Συμμάρπτω, Μ. ψω (μάρπτω, ἀνωμλ.). Συναρπάζω, συλλαμβάνω, ὁμοῦ σφιγτὸ πιάνω, ἐρέττω, Εὐριπ. Κύκλ. 396. — »Ἥκετε συμμάρψαι δύω, ἑσφαξε,« καὶ ἀπτὸ τοῦ, ἅρπυμι, συνλλίβω, συγκλάω, ζυλίζων ἢ λυγίζων τσακίζω τι ὥστε κάμνει ποιόν τινα ἦχον, κτλε. Ἰλ. Κ, 467. »Συμμάρψας δόνακας.«

Συμμάρτυς, υρος, ὁ, ἡ (μάρτυρ). Σὺν ἑτέρῳ μάρτυρ, Πλάτ. »Συμμάρτυρα λαβεῖν« ὡς τὸ παρὰ Ἡσιόδ. »Ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.« ὅθεν

Συμμαρτυρέω, ῶ. Μ. ήσω (μαρτυρέω). Σὺν ἑτέρῳ μαρτυρῶ· συμμάρτυρ εἰμί· ὁμολογῶ, μαρτυρῶ ὑπέρ τινος· τὴν μαρτυρίαν ἐπιβεβαιῶ, τινί, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. α'. 24. »Συνεμαρτύρει δ' αὐτῷ ταῦτα πάντα ὡς ἀληθῆ λέγειν.« Τιμ.« καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀποδεικνύω, πιστόω, Δημοσθ. γ'. 2. »Συνεμαρτύρησε ταῦτα αὐτῷ καὶ – ὁ χρόνος.« Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Συμμεμαρτυρημένη, συνειλημμένη.

* Συμμαρτύρομαι, Μ. ουροῦμαι, = συμμαρτυρέω.

* Συμμάρτυρος, ὁ, ἡ (μάρτυρος). Ὅστις ἐπιστηρίζει τι διὰ τῆς μαρτυρίας του. 2) οὗτος, ὁ ἡ, ὃ ὧν ἡ ἡ οὗτος συμμάρτυρ.

Συμμαστιγόω, ῶ (μαστιγόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ μαστιγῶ.

* Συμμαχέομαι, ήσομαι, Ἰων. ἀντὶ, συμμαχομαι, τινί, Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ τροπ. Ἡροδ. 7, 239. ὅρα καὶ συμμαχέω.

Συμμαχέω, ῶ Μ. ήσω (σύμμαχος). Σὺν ἑτέρῳ μαχομαι, πολεμῶ· σύμμαχος εἰμί· βοηθῶ τινι ἐν καιρῷ πολέμου, Ἡροδ. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ'. 13. »Πειράσομαι κράτιστος ὢν ἱππεὺς συμμαχεῖν αὐτῷ.« ἐν γένει, βοηθῶ, παραστέκομαι, Ἡροδ. 1, 98. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, κατὰ ῥοῦν εἶναί τινι, χρήσιμόν εἶναί τινι, ὠφελεῖν τινί, ὅθεν Παρὰ Λουκιαν. »Συμμαχέομαι, οὐμαι.« ἀντὶ τοῦ, συμμάχους ἔχω· βοηθοῦμαι ἐν καιρῷ πολέμου ὑπὸ τῶν συμμάχων. »Ὑπὸ πάντων συμμαχόμενοι.« ὅθεν

Συμμαχία, ἡ, Ἰων. συμμαχίη. Ἡ πρὸς μάχην βοήθεια· κοινωνία, ἑταιρεία πρὸς πόλεμον, ἡ μάχη, συμμαχία, φιλία καὶ σύνδεσμος ἢ ἕνωσις τῶν ὅπλων ἄνδρ ἢ τριῶν βασιλέων ἢ ἐθνῶν κατά τινος, Πλάτ. καὶ Ἡροδ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 11. »Εἶναι συμμαχίαν κοινὴν, εἴ τις ἀδικοίη ὁποτερουστινῶν, καὶ μετὰ ὅσων. αὐτόθ. ἀ. ε'. 3. »Συμμαχίαν αὐτῷ ποιοῦνται.« καὶ μετὰ τῆς, πρός. »Ἐποιήσαντο ξυμμαχίαν πρὸς Ἀθηναίους.« καὶ παρὰ Θουκυδ. »Συμμαχίαν συνιέσσαι τινί.« καὶ »Εἰς τὴ συμμαχίαν προσποιεῖσθαί τινα.« 2) δύναμις ἢ βοήθεια στρατιωτική, ἣν δίδουσί τινι ἐν καιρῷ πολέμου, στρατὸς συμβοηθητικός. »Συμμαχίαν ἔπεμπε Εὐαγόρας,« Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. φ'. 28. καὶ αὐτοὶ οἱ σύμμαχοι, Ἡρόδ. 1, 82. κατὰ πλῆθ. Schaef. appar. ad Demosth. 1. p. 851. (ἐπὶ τῆς ἀ. σημ. ἐπονομαζομένῳ τῷ Γαλλικῷ, alliance offensive et défensive, confédération· τὸ δὲ ἐπιμαχία, τῷ, défensive μόνον) ὅθεν

Συμμαχικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. – κῶς. Ἀττικῶν, ἁρμόζων ἢ πρέπων ἢ κεκτημένος εἰς σύμμαχον ἢ εἰς συμμαχίαν. »Τὸ συμμαχικόν,« τρόπος. τάγμα, ἢ στρατεύμα, δύναμις συμμαχική, ἢ τὸ τῶν συμμάχων στρατεύμα· τὰ σύμμαχοι, Ἡροδ. 8, 9. πολλ. παρὰ Θουκυδ. »Κατὰ τὸ συμμαχικόν,« κατὰ τὰς συνθήκας ἢ τὸν νόμους τῆς συμμαχίας, Ξενοφ.

Συμμαχίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. θηλυκὸ τοῦ σύμμαχος. Ἡ συμμαχοῦσα, ἢ ἐν τῇ μάχῃ βοηθὸς. »Πόλις, καὶ ξυμμαχίς,« Ξενοφ. »Ἡ ξυμμαχίς,« Δημοσθ.

Συμμάχομαι, Ἰων. συμμαχέομαι, Ἡροδ. μέσ. Ἀποθ. (μάχομαι, ἀνωμλ.). Ἅμα, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μάχομαι· σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρων μάχομαι, σύμμαχος εἰμί, βοηθῶ τινὶ διὰ τῶν στρατευμάτων μου εἰς τὸν πόλεμον· συμμαχίαν ἔχω μετά τινος, Ξενοφ. Ἀναβ. β'. ε'. 2. »Οἱ ἡμῖν μέλλοντες συμμαχεῖσθαι.« 2) ὁμοῦ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους πολεμῶ κ' ἐγὼ· ὁ Διτ. Ἀναβ. ζ'. ἀ. 7. »Εἰ καὶ γυναῖκες συνεμάχοντο αὐτοῖς.« καὶ ἐν Οἰκ. ὅ. 19. »Ζώντι (τῷ Βυρῳ) συνεμάχοντο, καὶ ἀπεθνῄσκοντι συνεπέθνησκον. Καθόλου, παραστέκομαι, βοηθῶ· ὠφελῶ, χρησιμεύω, τινί, ὡς τὸ συμμαχίω.

Σύμμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ συμφώνως μετά τινος· εἰς πόλεμον βοηθὸς σὺν ἑτέρῳ μαχόμενος· συμμαχίαν, ἤγουν φιλίαν, σύνδεσμον καὶ ἕνωσιν τῶν ὅπλων ἔχων μετά τινος, βοηθῶν τινὶ μὲ τὰ ὅπλα εἰς καιρὸν πολέμου· τῷ πολεμοῦντι βοηθός, compagnon d' armes, allié, confédéré, auxiliaire, Ξενοφ. »Σύμμαχος εἰμὶ τῷ.« Ἐπίμαχος δέ λέγεται, ὁ τῷ πολεμοῦντῳ βοηθός· πολλ. παρ' Ἡροδ. ὅθεν »Ὁ σύμμαχος,« ὡς οὖσι. 2) ἐν γένει, βοηθῶν, ὠφελῶν ἢ συντείνων, λυσιτελῶν, Ἡροδ. 5. 63. ὅθεν »Ὁ σ.«, ὁ βοηθός, ὁ συνεργός, Ξεν.

Συμμεθαρμόζω (ἁρμόζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ἅμα, ὁμοῦ, μετ' ἑτέρου μεθαρμόζω, ἀλλάζω τὴν ἁρμονίαν ἢ μεταβάλλω, ἢ προταρμόζω, τρέπω, Διον. Ἁλ.

* Συμμεθελκύω (ἑλκύω), καὶ

* Συμμεθέλκω (ἕλκω). Ὁμοῦ ἑλκύω, τραβῶ ἀπομαγγανω ἢ ἑλκύω πέραν.

Συμμεθέξις, εως, ἡ (συμμετέχω). Τὸ συμμετέχειν, ἢ σὺν ἑτέρῳ μέθεξις, Ἀριστοτέλ. ἠθ. ἡ. 12.

* Συμμεθέπω, (ἕπω, ἀνωμλ.), ποιητ. Διωκῶ ἢ διέπω, κυβερνῶ ὁμοῦ, π. χ. σκῆπτρα.

Συμμεθίστημι (μεθίστημι). Ὁμοῦ μεταβάτω, μεταφέρω. 2) κατὰ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους καὶ κατὰ παθ. διάθ. Συμμεθίσταμαι, ὁμοῦ, μαζὶ, σὺν ἑτέρῳ μεθίσταμαι, ἀλλάσσω στάσιν, τόπον, ἀναχωρῶ, εἰς ἄλλον τόπον μεταβαίνω.

Συμμεθύσκομαι, ὡς παθ. (μεθύσκομαι) ταὐτὸν τῷ, συμμεθύω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμμεθύω (μεθύω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μετ' ἄλλου τινὸς μεθύω.
Συμμειόω, ῶ (μειόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ἅμα μειόω, σμικρύνω.
Συμμειρακιώδης, ες, ὁ, ἡ (μειρακιώδης). Ἅμα ἢ διόλου μειρακιώδης, Λουκίλλιος παρὰ Γελλίῳ ιή. 8.
Συμμελαίνω (μελαίνω). Ὁμοῦ μελαίνω. 2) ἀλληλῶς διόλου μελανὸν ποιῶ, μαυρίζω.
Συμμελετάω, ῶ (μελετάω). Συνεμμελετάω, ῶ (μελεταιμονέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ μέλανα ἱμάτια· πένθους φορῶ, φορῶ καὶ ἐγὼ μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους μαῦρα ἐνδύματα, μαυροφορῶ, Βασίλ.
*Συμμελετάω, ήσω (μελετάω). Γυμνάζω ἢ μελετῶ ὁμοῦ.
Συμμελής, ές, ὁ, ἡ (μέλος). Σὺν ἑτέρῳ μελῳδῶν, σύντροφος ἢ σύμφωνος τὴν μελῳδίαν, εἰς τὸ μέλος, ταὐτόν τῷ, Ἁρμόζων, Αἰλιαν. Ζωϊ. Ἱστορ. Σ'. 29. καὶ, ὁ. 13.
Συμμεμετρημένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τῆς μετρῶ. Κατὰ συμμετρίαν, συμμέτρως, ἀναλόγως.
Συμμένω, Μ. μενῶ, (μείνω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μένω. 2) ἐπὶ τὸ αὐτὸ μένω, διαρκῶ (βαστῶ), διαμένω, ἔχειν διαμονήν, σύστασιν, στερέωσιν, Ἡροδ. 1. 74. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ἀ. 2. «Σκοπεῖτε, ὅπως ἡ φιλία ὅτι-κλείστου χρόνου συμμενῇ· καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τούτου, σταθερὰς μένω, ἢ μένω διὰ παντὸς πιστός, ἐμμένω, αὐτόθ. «Οὕτω μάλιστα συμμένοιμεν ἄν, ἢν ἡδέλαμεν μὴν σταλεροὶ εἰς τὴν διατήρησιν τῶν συνηθειῶν· ἠθέλαμεν διαφυλάττῃ σταθερῶς τὰς συνηθείας, ἐν ταῖς συνηθείαις ἐμμένειν.
Συμμερίζω, (μερίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μερίζω· μετ' ἑτέρου μοιράζω· διανέμω. Μέσ. Συμμερίζομαι, ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ μερίζομαι, λαμβάνω μέρος ἢ μερίδιον καὶ ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων ἀποτίνω· ὅθεν
*Συμμεριστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ
Συμμεριστής, οῦ, ὁ· Ὁ σὺν ἑτέρῳ μέρος λαμβάνων ἀπό τινος· ὅστις μοιράζεται τι μαζὴ μέ ἄλλον τινά· ὅθεν τὸ Ση.
Συμμερίστρια, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ μέρος λαμβάνουσα ἀπό τινος. Σχολ. Αἰσχυλ. Πέρτ. 705. «Ἠλέκτρων συμμερίστρια, ἢ ἔχουσα μέρος.
*Συμμεσουρανέω (μεσουρανέω). Ἐν ταὐτῷ κατὰ τὸν μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τὸν ἴδιον μεσημβρινὸν κεῖμαι, εἶμαι, εὑρίσκομαι, ἵσταμαι· ὅθεν
Συμμεσουράνησις, εως, ἡ. Ἴση, ὁμοία ἢ ἡ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον στάσις κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ· ἴση μεσημβρινὴ γραμμή, Στράβ. σελ. 24.
Συμμεσουράνιος, ία, ιον (μεσουράνιος). Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον φαινόμενος ἢ ἱστάμενος κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ τὸν αὐτὸν μεσημβρινόν. Πτολεμ.
Συμμεταβαίνω, Μ. ήσομαι (βαίνω, ἀμλ.). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ, ἅμα ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον μεταβαίνω, ἢ ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι.
Συμμεταβάλλω, Μ. βαλῶ· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μσ. διάθ. (βάλλω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μεταρρίπτω· μεταβάλλω· ἀποκομίζω, ἐκκομίζω. Παθ. «Συμμεταβάλλομαι, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα μεταβάλλομαι, λιποτακτῶ, ἢ ἀλλάζω γνώμην, ἀλλόθως φρονῶ, Αἰσχίν.
Συμμεταδίδωμι, (δίδωμι). Μεταδίδωμι, κοινωνῶ, ἐξαιρ. ὡς εἰδησίν τινα ἢ διὰ νὰ συμβουλεύσω περὶ αὐτῆς, ἢ τὴν γνώμην μου εἰς τοὺς ἄλλους, Πολυβ.
*Συμμεταίτιος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ, μεταίτιος. Συνυπεύθυνος, Πλατ. Τίμ. σ. 46. Ε.
Συμμεταχινέω, ῶ (κινέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετακινῶ, ἢ μεταβάλλω. Εὐστάθ.
*Συμμεταχλίνομαι, Μ. κλινοῦμαι (κλίνω). Πηγαίνω καὶ κάθημαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν. Ἐλημ. σελ. 201. Κλήμ. σελ. 201. «Μὴ συμμεταλιβῇς, ἀντὶ τοῦ, συγκαταλιβῇς, ἅμαρ.
Συμμεταμεσμέω, ῶ (κοσμέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μετανοσμῶ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ὅμα ἄλλως κοσμῶ, διατάττω ἢ διορθόω, ἄλλην μετακόσμησιν ποιῶ.
Συμμεταλαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μεταλαμβάνω, μέρος ἢ μερίδιον λαμβάνω.
Συμμεταπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀμλ.) σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μεταπίπτω, πίπτω ἀλλόθως, ἢ ἐκπίπτω, ἐκτρέπομαι, μεταβάλλομαι· (τὸ Ἰώτα φύσει μακρόν.)
Συμμεταποιέω, ῶ (ποιέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα μεταποιῶ, ἀλλόθως ποιῶ, ἢ μεταβάλλω.
Συμμεταστρέφω, ψω (στρέφω). Ὁμοῦ, μαζὴ στρέφω, γυρίζω, ἢ διαφθείρω τι, ἢ μεταβάλλω.
Συμμετασχηματίζω (σχηματίζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μετασχηματίζω, ἄλλην μορφὴν δίδωμι. Παθ. Συμμετασχηματίζομαι, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μετασχηματίζομαι, ἑτέραν μορφὴν λαμβάνω, ἢ μεταβάλλομαι.
Συμμετατίθημι (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅμα μετατίθημι, βάλλω ἀλλέως, ἢ πέραν, ἢ εἰς ἄλλο μέρος, ἢ ἀλλάζω, Πολύβ.
Συμμεταφέρω, Μ. μετοίσω (φέρω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μεταφέρω, μετανομίζω.
Συμμεταχειρίζομαι, σομαι, μέσ. Ἀποθ. ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς ἐνεργ. μεταχειρίζω (χειρίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, ἅμα μεταχειρίζομαι, ἄνω χεῖρας ἔχω, ἢ διοικῶ, ἢ ἑτοιμάζω, Ἰσαῖος.
Συμμετέρχομαι, Μ. μετελεύσομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ ἐνεργ. ἀορ. καὶ παρακ. (ἔρχομαι, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πηγαίνω καὶ φέρω τι, μετὰ αἰτ. ἐν ταὐτῷ κατοικῶ τινὸς σὺν ἄλλῳ ὑπάγω καὶ ζητῶ, Βασίλ.
Συμμετέχω, Μ. μεθέξω (ἔχω, ἀμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετέχω, λαμβάνω ἢ ἔχω μέρος ἀπό τινος, συμμέτοχός εἰμι, γεν. πράγμ. Ξενοφ. ἀπομν. ζ'. ἡ. 10. «Βουλόμενος συμμετασχεῖν τοῦ ἔργου.»
Συμμετεωρίζω, (μετεωρίζω) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ μετεωρίζω, ὑψόω.
*Συμμετεωροπολέω, ῶ (μετεωροπολέω. Συμβαδίζω εἰς τὰ μετέωρα, δηλ. χάνομαι, περιπατῶ ἐξετάζων τὰ ὑπὲρ τὴν.
Συμμετεωροπορέω, ῶ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετεωροπορῶ, Ὑμνοδ.
Συμμετίσχω, (ἴσχω) = συμμέτεχω, Σοφ.
Συμμετοικέω, ῶ (οἰκέω). Ὁμοῦ μετοικέω, ἄλλου τινὸς ὑπάγω νὰ κατοικήσω· ἐξαιρ. ὡς ἀποικος εἰς μετοικίαν ἢ μετοικεσίαν ἢ ἀποικίαν ὑπάγω μεθ' ἑτέρου, Πλουτ.
Συμμετοικίζω, (οἰκίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μεταφέρω εἰς ἄλλην, κατοικίαν, μετοικεσίαν, ἐξαιρ. ὡς ἀποίκους.
Συμμέτοχος, ὁ, ἡ (συμμέτεχω). Ἔχων ἢ λαμβάνων σὺν ἑτέρῳ μέρος ἢ μερίδιον ἀπό τινος, Παῦλ.
Συμμετρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (μετρέω). Κατά τι ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετρῶ, ἁρμόζω προσαρμόζω πράγματι ἢ πράξιν τινα κατά τινα ἑτέραν, ἰσομετρῶ, καταμετρῶ· εἰς τὸ ἴδιον μέτρον, συμμετρίαν ἢ ἀναλογίαν φέρω· ἴσον κατὰ τὸ μέτρον ποιῶ· ἐν γένει, εἰς τοῦτο ἁρμόδιον ἢ ἐπιτήδειον ποιῶ, ὅτι τινι, ἢ τί πρός τι, ἢ εἴ τι, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σ. 379. οὕτω καὶ παθ. Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6, 27. «Καθαρῷ τῷ ἀέρι καὶ ἀνύδρῳ πρὸς εὐωδίαν αἱ τοιαῦται συμμετροῦνται.» ἀεὶ τῆς ἰσομετρίας τῆς καθεκάστης καὶ ζητήσεως τοῦ ἀέρος συνεισφέρουσιν αἱ τοιαῦται τροφαὶ πρὸς εὐωδίαν, καὶ γίνονται πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειαι. Πλάτ. εἰς Τίμ. «Οὔτε ὀνομάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται, σκοποῦντες ἀριθμοῖς,» ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ μετροῦνται, εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἐμβαίνουσιν. Μέσως ὡς τὸ ἐνεργ. καὶ ἀντὶ τοῦ λογαριάζω τι διὰ νὰ ἐρῶ ἂν ἁρμόζῃ. «Ὥραν συμμετρήσασθαι,» λογαριάζω τὴν ὥραν.» Ἡροδ. 4, 158. «Τὸν ὄρεμον,» Φιλόστρ. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. γ'. 20. «Ἐλίμακας ἐποιήσατο ἴσας τῷ τείχει τῶν πολεμίων, ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων,» ἔλαβον, ἐπῆραν μέτρον τοῦ ὕψους τοῦ τείχους ἐπὶ τῶν ἐπιβολῶν ἤτοι ἀπὸ τὰς στίβας αὐτῶν μέχρι τοῦ ὕψους τοῦ τείχους, καὶ ἐντεῦθεν ἐσταμάτησαν τὸ ὕψος αὐτοῦ, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέτρον ἐποίησαν ἴσας τῷ ὕψει τοῦ τείχους τὰς κλίμακας· ὡς γίνεται ἔθλον καὶ ἐκ τῆς λέξεως «Συμμέτρησις.» Μεταφερ. «Συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει,» μετρῶ τοῦτο κατὰ τὰς δυνάμεις μου, ὅ ἐστι, παραβάλλω, ἰσομετρῶ, Παρὰ δὲ Σοφ. Ο. Τ. 963. «Ἐφθιτο μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ,» ἰσομετρούμενος τῷ χρόνῳ, συμφώνως τῇ πολυκαιρίᾳ, ἤτοι διὰ τὸ γῆρας, μακραίων ἀπεθάνε· ὅθεν
Συμμέτρησις, εως, ἡ. Ἡ σὺν τινι μέτρησις, ἰσομέτρησις, καταμέτρησις, ἢ κατά τι ἕτερον μέτρησις, ἰσομετρία, ἀναλογία, Θουκυδ. γ'. 20. «Τὴν μὲν οὖν ξυμμέτρησιν τῶν κλιμάκων οὕτως ἔλαβον, ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον.» καὶ
*Συμμετρητής, οῦ, ὁ, Ὁ καταμετρῶν.
Συμμετρία, ἡ (σύμμετρος). Ἰσομετρία, ἀναλογία, τὸ ἴσον ἢ ἡ ἰσότης, ὁμοιότης τοῦ μέτρου κατά τι ἄλλο ἢ πρὸς ἄλλο ἀναφερόμενον, τὸ σωστὸν μέσον μεταξὺ τοῦ παρὰ πολὺ καὶ παρὰ ὀλίγον, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ἐ. 3. «Τῆς ψυχῆς ἦθος οὐ μήτε συμμετρίαν, μήτε χρῶμα ἔχει.» 2) «Ἐνδυμα γυναικεῖον πούπρες οὐκ ἔχον σύρμα,» Ἡσύχ. ἢ κατὰ Πολυδ. «Λιτῶν ποδήρης ἐς τε τοὺς ἀστραγάλους καθήκων, καὶ ἀλουργὸς κύκλῳ,» ὁ ἐστίν, ἔνδυμα ἴσον κατὰ τὸ μέτρον τοῦ σώματος χωρὶς νὰ σύρεται κατὰ γῆς· ὅθεν
Συμμετριάζω, Μ. ασω. Συμμετρίαν, σώζω, κρατῶ, καὶ αἰτ. Ὁμοῦ μετρίζω, σύμμετρον, καθίστημι, ἢ μέτριον ποιῶ, Διονυσ. Ἅλικ. συνθέσ. 11.» Ἡ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετριάζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα φωνή,» ἡ συνέχουσα καὶ κρατοῦσα ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετρίαν τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς, εἰς τὸ κατωτέρω. «Τεταγμένος σώζουσα ῥυθμούς.»
Σύμμετρος, ὁ, ἡ (συν, μέτρον). Ἴσος, ὁμοιος κατὰ τὸ μέτρον, ἰσομετρος, ἀνάλογος· ἴσου, ὁμοίου μέτρου ἢ ἰσομετρίαν ἔχων· ἐν γένει, μέτριος, ἱκανός, μεμετρημένος, πρέπων, ἁρμόζων, προσήκων, ἁρμοδιος, ἐπιτήδειος, εὐάρμοστος, εὔδετος, δεξιός, Σοφοκλ. Ἀντ. 387. «Ποία ξύμμετρος προῦβη τυχη;» ἁρμόζουσα, πρέπουσα, ἴση, ἀνάλογος. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει «Σύμμετρον, τὸ ἁρμόζον.» Ξενοφ. Κυνηγ. δ'. 2. «Αἱ κύνες ἕτοιμαι ἐλαφρεῖ, σύμμετροι πόδωσις.» οὕτω καὶ ἐπὶ Λαγωῶν· ἐ. 30. «Πλευρὰς, συμμέτρους,» ἀναλόγους κατὰ τὸ σῶμα αὐτῶν. Ὁ Μάγιστρος ἔχει ἔτι «Σύμμετρον, τὸ μήτε ὑπερέχον, μήτε ἐλασσούμενον, καὶ τὸ ἐξαρκοῦν Ξενοφ. Οἰκ. η'. 13. «Οὐκ ἐν μείζοσι ἢ ἐν ἐκκλησίῳ στέγῃ συμμέτρως.» Ἀλεξανδρ. ὁ Ἀφρόδ. ἐν Τοπικ. λέγει· «Σύμμετρα, τὰ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμενα, ὡς ἐπὶ ἀριθμῶν καὶ μεγεθῶν.» καὶ «Τὸ ἑκάστῳ ἁρμόζοντα καὶ πρέποντα, ὡς ἱμάτια καὶ ὑποδήματα.» Παρὰ Ἀριστοτέλ. Ἠθ. β'. 2. τὸ, Σύμμετρα, ἀντίκ. τοῖς ὑπερβάλλουσι καὶ τοῖς ἐλλείπουσι, τοῖς πλείοσι καὶ τοῖς ἐλάττοσι, ἐνθα σημαίνει τὸ μέτριον, τὸν μέσον ὅρον, οἷον «Τάττε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φεύγει τὴ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἰσχύν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποτὰ καὶ τὰ σιτία ἐλαίῳ καὶ ἐλάττω γινόμενα ὠφέλιμα τὴν ὑγείαν· τὰ δὲ σύμμετρα καὶ ποιεῖ καὶ αὔξει καὶ σώζει. Παρα Σοφ. Ἀ. Oid. τύρ. 84. *n* – ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν, αἰνῶ τοῦ. Οὗτος ἐστὶ κατ' ἀναλογίαν τόσον πλησίον, τόσον σιρά, ὥστε δύναται νὰ μᾶς ἀκούσῃ. Ἐπίρ. Συμμέτρως, κατὰ σύμμετρον τρόπον, μὲ συμμετρίαν· κατὰ τὸ μέτρον. Ξενοφ. ἱππ. ἀ. 16. «Συμμέτρως ἔχειν», ἁρμοζόντως, προσηκόντως, ἁρμοδίως, πρεπόντως. Εὐριπ. Ἄλκ. 26. «Συμμέτρως ἀφίκετο», ἦλθεν εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρόν, καθὼς αὐτὸς ἐμέτρησε· ὅθεν

* Συμμετρότης, ητος, ἡ, = συμμετρία.

Συμμηκίζω (μῆκος). Διατίνω ἢ κατατείνω μακρύνω, Νικήτ. Χρον. ιζ'. 9.

Συμμηνία, ἡ (μήνη). Μεσοσέληνον, ἡ ἕνη καὶ νέα τῆς σελήνης, ἢ σελήνης σύνοδος, ὅ ἐστιν, ὁ μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας σελήνης χρόνος, ὅτε ἡ σελήνη ἀφανὴς ἐστί, Interlunium, Ἀρρίαν. περιπλ. Κρυσμ.

Σύμμηρος, ὁ, ἡ (μηρός). Πλησίον πρὸς ἀλλήλους ἱσταμένους τοὺς μηροὺς ἔχων, Ἱπποκρ.. Φαίνεται ὅτι ἔχει συγγενειάζουσα μετὰ τοῦ σύγκωλος, ἀντίκειται τῷ, διαβεβηκώς.

Συμμηρύομαι (μηρύω), μέσον Ἀποδ. Ὁμοῦ μηρύομαι, συγκλώθω, συγγένδω, ἢ ὁμοῦ τυλιγαδίζω, ἢ συννυφαίνω, ἢ συγκουβαριάζω, Ἀντωνίν. Φιλόσ. ὅθεν

Συμμήρυσις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύγκλωσις· Τὸ ὁμοῦ κουβαριάζειν, τειλίττειν ἢ γνέθειν, Ἀντωνίν. Φιλόσ. δ'. 40.

Συμμήστωρ- ορος, ὁ (σὺν, μήστωρ). Συμβουλάτωρ ἢ συμβοηθός, Ἀπολλὼν Ἀργ. ποιητ.

Συμμητιάομαι, ῶμαι, Μ. άσομαι, μέσ. Ἀποδ. (μητιάομαι). Σὺν ἑτέρῳ, μετὰ τῶν ἄλλων μητιάομαι, κοινῇ γνώμῃ σκέπτομαι ἢ βουλεύομαι, Ἰλ. Κ, 197. ποιητ.

Συμμηχανάομαι, ῶμαι, Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποδ. (μηχανάομαι). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ἐν ταὐτῷ μηχανῶμαι, ὁμοῦ, μαζῆ, μετ' ἄλλου τεχνηέντως ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, ἐνεργῶ εἰς τὴν ἑτοιμασίαν, προβλέπω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. Ξενοφ. Κυρουπ. α'. 5. 11. «Τὰ ἐπιτήδεια συμμηχανᾶσθαι» τοῖς στρατιώταις. 2) σὺν ἑτέρῳ σχεδιάζω σιρουζί (κάμω, μελετῶ σχέδια, πρεζέττα ἢ πλάνους), Πλουταρχ. εἰς Ἀλέξ. 72.

Συμμιαίνω (μιαίνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μιαίνω, Ἰώσηπ.

Σύμμιγῆ, ἐπίρ. (συμμίγνυμι). Μεμιγμένως, ἀνακατωμένα, ἢ ὁμοῦ, μαζῆ, ἀνταμα, ἐν ταὐτῷ ὁμοῦ μὲ, μετὰ δοτ. Ἡρόδοτ. 6, 58

Συμμιγόθην, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, σύμμιγα. Νίκ.

Συμμιγής, ες, ὁ, ἡ (συμμίγνυμι). Σὺν ἑτέρῳ μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, ἢ σύνθετος, ταὐτὸν τῷ, σύμμικτος. «Βοὴ συμμιγής», ἴππων καὶ ἀνδρῶν, Ἀριστοτέλ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Συμμιγόνι», καὶ «Ζυμμίγδα», ὡς π. χ. Ἄρεος συμμιγὸς «Ψιμὶ ζυμγδὸ», τὸ μὴ καθαρόν. Παρὰ Πλουτάρχ. «Συμμιγεῖς ὁρμοῖαι, δάτεις, συμπεπλεγμένοι μετὰ διαφόρων δένδρων, ἢ πυκνότεροι κατεσκευασμένοι διὰ τῆς συμπλοκῆς διαφόρων δένδρων, ὥστε τείχους χρείαν μὴ παρέχειν· ὅθεν

Συμμιγία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύμμιξις, ἄμφ.

Σύμμιγμα, τό. Τὸ συμμεμιγμένον, ἀνακατωμένον, τὸ ἐκ πολλῶν συμμεμιγμένον ἢ συντεθειμένον σῶμα, σύμμιξις, σύνθεσις, Πλούταρχ. «Τὴν ἔγγιστα τῆς ἐρώσης ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀκάπλεον σύμμιγμα καὶ συμφύρημα γεγενημένην», ἐκ τοῦ

Συμμίγνυμι, καὶ σπανιώτ. Συμμιγνύω. Μέλ. -μίξω, μετοχ. ἐνεστ. συμμιγνύων, Ξεν. Ἀπομν. 3, 14, 5. Ἐπικ. καὶ Ἴων. ἀόριστ. συμμίστω (μίγνυμι, μίσγω, ἀμφ.). Σὺν ἑτέρῳ μίγνυμι, ὁμοῦ μιγνύω, ἀνακατόνω, ἐνόνω, συμβάλλω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιδ'. 5. «Πλείω μέν γε τῶν ὠφελίμων συμμιγνύων πολυτελέστερα ποιεῖ· ἃ δὲ ἐκείνοις μὴ συμμιγνύοντι, ὡς οὐχ ἁρμόττοντα, ὁ συμμιγνὺς (εἴπερ ἐκείνοι ὀρθῶς ποιοῦσιν) ἁμαρτάνειτε καὶ καλύει τὴν τέχνην αὐτῶν». Κατὰ πρῶτον αὔρηται ἐν Τμν. Ὀμ. Ἑρμ. 83. ἀπὸ δὲ Ἡροδ. καὶ ὕστερον πάνυ εὐχρήστως καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα. «Συμμιγνύει τειλτιν, μεταδίδω, κοινόω λέγω τί τινι ἢ πρός τινα, Ἡρόδοτ. 8, 58. «Ἀπικόμενος δὲ, ἔφη, ἐξελεῖν οἱ κοινόν τε πρῆγμα συμμίξαι, ὁ δ' αὐτὸν εἰς τὴν νῆα ἐκάλευε ἐτβέντα λέγειν εἴτε ψεύδεα λέγεται δὲ καὶ ἀστὶ τοῦ, σαρκικῶς, συμμιγνύειν, συνάπτειν δι' ἡρωτικὸν γάμου ἢ συνουσίας, Τμν. Ὀμ. Ἀφρόδ. 50. 52. 251. «Θεοὺς γυναιξὶ, θεὰς ἀνδράσιν», λέγει τινὶ συμμ., Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 891. 2) παθ. σμίγομαι, ἀναστρέφομαι, συναπτομαι ἢ εἰνόμαι, ἐπὶ ποταμῶν. «Ὅτε Πηνειῷ συμμίσγεται», Ἰλ. Β, 753. πρβ. Ἡσιόδ. 4, 49. 50. καὶ ἐπὶ συνουσίας «Γυναικὶ σταμ., σαρκικῶς ἑνώνομαι, συνουσιάζομαι, Ἡροδοτ. 4, 44. ἐν γάμοι, ἔχω σχέσιν, συναναστροφὴν ἢ ἐπιμέλειαν δοτ. προσπ. Θέογνις «Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ διδάξεαι· ἢν δὲ κακοῖσι συμμίγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον», ἂν συναναστρέφεσαι, καὶ Ἡροδ. 1, 123. 2, 64. ἐξαιρ. συνέρχομαί τινι, ἀνταμόνομαι διὰ νὰ ὁμιλήσω ἢ διαπραγματευθῶ μετ' αὐτοῦ, Ἡροδ. 4, 151. 6, 23. 7, 153. 8, 79. ὅθεν καὶ, συνομιλῶ, ἀλλήλοις κοινωνεῖσθαι, διαπραγματεύεσθαι, Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ἀ. 16. «Καὶ τοῖς φίλαξιν αὐτοῦ ἐπλητίαζον, καὶ αὐτῷ τῷ Κύρῳ πολλάκις συνεμίγνυσαν· καὶ ἐντεῦθεν πολλὰ καὶ ἐπὶ πολέμου ἀντὶ τοῦ, συμβάλλομαι, εἰς μάχην συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας ἢ εἰς τὰς μαχαίρας, τινί, «Συμμιγνύουσι τοῖς πολεμίοις· Ἀλλήλοις συμμιγνύουσιν, Ὁμόσε αὐτοῖς συνεμίγνυε. «Εἰς χεῖρας συμμιγνύειν», Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. β'. 11. καὶ γ'. 6. καὶ ἡ. 38. Κυρουπ. β'. ἀ. 4. πολὺκ. παρ' Ἡροδ. 1, 127. 6, 14. καὶ ἐλλιπῶς· ἐπὶ δὲ, «Συμμ. τινὶ εἰς μάχην». Ἡρόδ. 4, 127. Σημ. ὅλας ταύτας τὰς σημ. ἔχε καὶ τὸ παθ. — Τροπ. «Οὐδεὶς, τῷ καιὸν ἐξ ἀρχῆς γιομένῳ οὐ συνεμίχθη», δὲν εἶναι κανεὶς, τῷ ὁποίῳ δὲν συνεμίχθη, συνέβη ἐξ ἀρχῆς κάτιε καλόν, κάμμία δυστυχία, Ἡροδ. 7, 203. πρβ. συγκεράννυμι. — Κατὰ τὸν ἑνεστ. εἴρηται παρ' Ὅμ. Θεόγν καὶ Ἡροδ. μόνον ὁ τύπος συμμίσγω, οὐχὶ δὲ, συμμίγνυμι· ὅθεν

* Συμμιστέον, ἑτεόν ἐπίρρ. Πρέπει νὰ ἀνακατώσῃ τις, Πλατ. Φιληβ. σλ. 62. Ε. καὶ

Σύμμικτος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. συμμίκτως· μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, miscellaneus, σύνθετος ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων. «Σύμμικτος καρπός», Ἡτιόδ. Ἔ. 565. διαφόρος, διαφόρων εἰδῶν. «Σύμμικτοι ἀνδρωτοιμ. μεμιγμένοι ἐκ διαφόρων ἐθῶν ἢ ἐπαγγελμάτων, μιγάδες, ὅπερ ὁ Θουκυδ. δ'. «Ἄλλως τε καὶ βραχὺ μὲν Ἀθηναίων ἐμπλινεῦον, τὸ δὲ πλεῖον, ξύμμικτον», εἶπεν. Περ' Ἡτυχ. ἐν Δ. Σύγγραμμα «Συμμικτος λοπάδη», ἢ ἐκ διαφόρων ὄψων συγκειμένη ἢ ἐκ διαφόρων ἐθῶν συγκειμένη, ἢν οἱ Γάλλοι Potpourri καλοῦσι, καὶ οἱ Τοῦρκοι, Ἀλατζιὰ τζορβά.

* Συμμιμέομαι, ήσομαι, μέσ. Ἀποδ. (μιμέομαι). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μιμοῦμαι· ὅθεν

Συμμιμητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα μιμεῖται ἄλλον τινά.

Συμμιμνήσκομαι, παθ. (μιμνήσκω, ἀμφ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι.

Συμμιτνύω (μιτύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μιτύω, ἀναπλέκω, συμπλέκω, ἐνόω, συμπλέκω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ιδ'. 5. «Πλείω μέν γε τῶν ὠφελίμων συμμιγνύων πολυτελέστερα ποιεῖ· ἃ δὲ ἐκείνοις μὴ συμμιγνύοντι, ὡς οὐχ ἁρμόττοντα, ὁ συμμιγνὺς (εἴπερ ἐκείνοι ὀρθῶς ποιοῦσιν) ἁμαρτάνειτε καὶ καλύει τὴν τέχνην αὐτῶν». Κατὰ πρῶτον αὔρηται ἐν Τμν. Ὀμ. Ἑρμ. 83. ἀπὸ δὲ Ἡροδ. καὶ ὕστερον πάνυ εὐχρήστως καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα. «Συμμιγνύει τειλτιν, μεταδίδω, κοινόω λέγω τί τινι ἢ πρός τινα, Ἡρόδοτ. 8, 58. «Ἀπικόμενος δὲ, ἔφη, ἐξελεῖν οἱ κοινόν τε πρῆγμα συμμίξαι, ὁ δ' αὐτὸν εἰς τὴν νῆα ἐκάλευε ἐτβέντα λέγειν εἴτε ψεύδεα λέγεται δὲ καὶ ἀστὶ τοῦ, σαρκικῶς, συμμιγνύειν, συνάπτειν δι' ἡρωτικὸν γάμου ἢ συνουσίας, Τμν. Ὀμ. Ἀφρόδ. 50. 52. 251. «Θεοὺς γυναιξὶ, θεὰς ἀνδράσιν», λέγει τινὶ συμμ., Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 891. 2) παθ. σμίγομαι, ἀναστρέφομαι, συναπτομαι ἢ εἰνόμαι, ἐπὶ ποταμῶν. «Ὅτε Πηνειῷ συμμίσγεται», Ἰλ. Β, 753. πρβ. Ἡσιόδ. 4, 49. 50. καὶ ἐπὶ συνουσίας «Γυναικὶ σταμ., σαρκικῶς ἑνώνομαι, συνουσιάζομαι, Ἡροδοτ. 4, 44. ἐν γάμοι, ἔχω σχέσιν, συναναστροφὴν ἢ ἐπιμέλειαν δοτ. προσπ. Θέογνις «Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἀπ' ἐσθλὰ διδάξεαι· ἢν δὲ κακοῖσι συμμίγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον», ἂν συναναστρέφεσαι, καὶ Ἡροδ. 1, 123. 2, 64. ἐξαιρ. συνέρχομαί τινι, ἀνταμόνομαι διὰ νὰ ὁμιλήσω ἢ διαπραγματεύ

ἄρχων, προεστώς· λέγονται οἱ τοιοῦτοι καὶ, μηγεμόνες συμμοριῶν· καὶ

Συμμορίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συμμορίας ὤν, μέτοχος ἢ μέλος τῆς συμμορίας.

Σύμμορος, ὁ, ἡ (μόρος), = συντελής. Καταποντούμενος ὁμοῦ εἰς πληρωμὴν ψόρου· ἔτι δὲ, σύμμαχος, Θουκυδ. δ'. 91. «Θηβαῖοι καὶ οἱ ξύμμορος αὐτῶν. Οἱ εἰς αὐτοὺς συντελοῦντες· οἱ ὡς ὑπήκοοι τῶν Θηβίων θεωρούμενοι, εἰ εἰς τοὺς Θηβαίους πληρώνοντες φόρον.

Συμμορφή, ἡ. Ὁμοιότης, ἰσότης τῆς μορφῆς, Ἀρεταίας Χρον. ἀ. δ'. ἐξέων Παλ. β'. 11. καὶ 22. ἔτσα ὅμως ὁ Κοραῆς, Συμφορὴ, ἀναγιωσκεσθαι παραινεῖ.

Συμμορφίζω, ἰσω, = συμποιῶ. Κατὰ μίμησίν τινος σχηματίζω· ἢ ποιῶ μορφὴν τινι κατὰ μίμησιν ἄλλης τινὸς, σύμμορφον ποιῶ· ἐκ τοῦ

Σύμμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὅμοιος κατὰ τὴν μορφὴν, τὴν ἰδίαν μορφὴν ἔχων, τινί, καὶ, τινός, Παῦλ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. ὅθεν

Συμμορφόω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, συμμορφίζω, Παῦλ. «Συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ», σύμμορφος γινόμενος.

Συμμοχθέω, ῶ (μοχθέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ σὺν ἑτέρῳ μοχθῶ, μετ' ἑτέρου κοπιάζω, ἢ ἔχω ἢ ὑπομένω μοχθόν, κόπον, φροντίδα, λύπην.

Σομμυέω, ῶ (μυέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ μυέω, ὁμοῦ καθιεροῦμαι, Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ.

Συμμυολόγος, ὁ, ἡ (συμμυῶ, λόγος). Ἐν ἑαυτῷ συγκλείων τοὺς λόγους, σηλ. σιωπῶν, σιωπηλὸς, Ἡτύχ.

Σύμμυσις, εως, ἡ (συμμύω). Τὸ συμμύειν, ἢ συμμύεσθαι, ἢ κατάστασις, ὅτε μέρος τοῦ σώματος συγκλείεται στερεῶς, Ἱπποκρ.

Συμμύστης, ου, ὁ (μύστης). Ὁ σὺν ἑτέρῳ μύστης, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἑταιρίαν τῶν μυστῶν ὤν.

Συμμύω, Μ. ύσω (μύω). Οὐδ. κλείομαι, ἐπὶ τῶν ὀμμάτων, «Ὄμμα συμμύον, καὶ, συμμεμυκὸς», Ἀριστοτέλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων, ὅθεν, σιωπῶ, μουλόω. Ἐπὶ πληγῶν, πρβ. Ἰλ. Ω. 420. ἐπὶ ἐπῶν, τρωπῶν, ἐν γέλωτι. 2) ἐνεργ. κλείω, σφαλῶ, συγκλείω, συμφίγγω, ἐξαιρ. ὄμματα καὶ χείλη· ὅθεν, ἀποσιωπῶ, ἔτι δὲ καὶ τὸ, ἀνοιγω τὰ χείλη καὶ ἐρῶ τὸν λόγον ἢ τὸ πάθος μου, Πολυβ. λά. 8. «Ἵνα συμμύσαντες παραχωρῶσιν· ἵνα κρύψωσιν ἢ σιωπῶσι τὴν δυσαρέσκειάν των καὶ ὑπακούωσιν. (περὶ τῆς προτιμίας ὄρ. μύω.)

Σύμπαγής, ές, ὁ, ἡ (συμπήγνυμι). Ὁμοῦ πεπηγμένος ἢ συντεθειμένος, ἐκ πολλῶν μορίων εἰς ἓν σῶμα συνηρμοσμένος, «Οἷος συμπαγὴς, «Ἰλιάδ. παιδαγ. γ'. ὅθεν

Συμπαγίς, ἡ· ταὐτὸν τῷ, σύμπηξις, Στοβαίος ψυσ.

Συμπάθεια, ἡ (συμπαθής). Μετοχὴ πάθους τινὸς, ὅ ἐστιν, ὅταν πάσχῃ τις, λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὸ πάθος ἢ εἰς τὴν λύπην του, ἴσα καὶ ὁμοίκ αἴσθησις πάθους τινὸς, συνδρομὴ καὶ συμφορὰ τῶν παθῶν ἢ πόνων κλίσεων. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀναφορᾶς, δι' ἧς ὄντα πράγματα συμφωνοῦσιν ἢ συνεργοῦσιν πρὸς ἄλληλα. 2) οἰκτιρμὸς, εὐσπλαγχνία.

Συμπαθέω, ῶ· Μ. ήσω. Σὺν ἑτέρῳ πάσχω, συμπάσχω, συναλγῶ· συμπάθειαν ἔχω μετά τινος· εἰς τὸ ἴδιον πάθος καταντῶ ἢ εἶμαι, εἰς ὃ καὶ ἄλλος πάσχω ὅπερ καὶ ἄλλος πάσχει, ἐν τῇ ἰδίᾳ κατασκευῇ εἶμι, Ἀριστοτέλ. φυσιογν. «Δοκεῖ δὲ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις· καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἕξις ἀλλοιουμένη, ἀλλοιοῖ τὴν τοῦ σώματος μορφήν. 2) οἰκτίρω, ἐλεῶ, σπλαγχνίζομαι, ἀφίημι, συγχωρῶ, ἐν τῇ συνηθείᾳ· πρβ. συμπάσχω, κατ' ἐκ

Συμπαθής, ες, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρ. -θῶς (πάθος, πάσχω). Συμπάσχων· ὁμοιον πάθος ἔχων, ὁμοιος, σύμφωνος εἰς τὸ πάθος, τῆς αὐτῆς διαθέσεως, ποιότητος ἢ καταστάσεως ὤν, Ἀριστοτέλ. «Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ θερμὸν συμπαθέστατον ἑαυτῷ· Γαλην. «Τὰ μέρια τοῦ σώματος πάντα ἀλλήλοις εἰσὶ συμπαθῆ», τουτέστιν εἰς ὑπηρεσίαν ἑνὸς ἔργου πάντ' ὁμολογεῖ· ἐξαιρ. 2) οἰκτίρμων, εὐσπλαγχνος, συμπαθητικός.

Συμπάθησις, εως, ἡ (σημπαθέω), ταὐτὸν τῷ, συμπάθεια, Ἱπποκρ.

Συμπαθητέω, ῶ. Εἰς συμπάθειά τινα διατεθειμένος εἰμὶ, κλίνω, δοτ. προσπ. Νικητ. Χρον. ϛ'. 2.

Συμπαθητικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Εἰς συμπάθειαν ἀνήκων. (συμπαθῶν, συγχωρῶν, ἐν τῇ συνηθ.)

Συμπαθία, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, συμπάθεια, Ἀνθολογ.

Συμπαιανίζω (παιανίζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παιανίζω· τὸν παιᾶνα ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ψάλλω, φωνάζω, Πολύβ. «Τοῦ παιτὸς στρατοπέδου συμπαιανίζοντος», ὅλον ὁμοῦ τὸν παιᾶνα ψάλλοντος.

Συμπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ (συμπαίζω). Σὺν ἑταίρῳ παίζων, συμπαίκτωρ, σύντροφος εἰς τὸ παιγνίδιον, Νικητ. Χρον. ϛ'. 1.

Συμπαιδαγωγέω, ῶ (παιδαγωγέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παιδαγωγῶ, Θεμίστιος Λέγ. ιή.

Συμπαιδεύω (παιδεύω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ παιδεύω, διατρέφω, ἢ διάγω, ἢ συνεθίζω, Ξενοφ. Οἰκ. ἑ. 14. «Συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις ἡ γεωργία».

Συμπαίζω, παίξομαι (παίζω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζὶ παίζω, ἢ χορεύω· ἔτι δὲ καὶ μεταφ. «Συμπαίζειν ἑορτὴν μετά τινος», Ἀριστ. Εἰρ. 802. ὅθεν

*Συμπαίκτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Συμπαίκτης, ου, ὁ, = συμπαίγμων.

Συμπαίκτρια, ἡ. Ἡ συμπαίζουσα, Σηλυβ. τοῦ, συμπαικτήρ.

Συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, καὶ

*Συμπαίστης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, συμπαίγμων.

Συμπαίστρια, ἡ, ταὐτὸν τῷ, συμπαίκτρια, Ἀριστοφάν.

Συμπαίστωρ, ορος, ὁ, καὶ Συμπαίστης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, συμπαίκτωρ, Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. γ'. 12.

Συμπαίω, Μ. παιήσω (παίω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ παίω, κτυπῶ μαζὶ, Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 730. «Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις.» 2) ἀλληγορ. ταὐτὸν τῷ, συμπίπτω, Εὐριπ. Ἑκάβ. 115. «Πολλῆς δ' ἐριδος ξυνέπαισε κλύδωνι», συνέπεσε, συνέβη, κατὰ συμβεβηκὸς ἐγένετο· ὄρ. αὐτόθ. Schaef.

Συμπαιωνίζω (παιωνίζω), ταὐτὸν τῷ, συμπαιανίζω.

Συμπαλαίω (παλαίω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παλαίω· παλαίω μαζὶ.

*Συμπαλαμάομαι, ῶμαι· Μ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (παλαμάομαι). Συμμηχανῶμαι, συνεπιχειρῶ, συμβοηθῶ.

Σύμπαν, αντος, τό. Τὸ ὅλον, ἡ ὁλότης (σοῦμμα), τὸ πᾶν. «Τὸ δὲ ξύμπαν εἰπεῖν, ὡς καὶ τό, Ἐν δεῖ λόγῳ εἰπεῖν, ἢ, καὶ ὅλως, καθόλου εἰπεῖν. «Ζήτει νόμους τὸ μὲν σύμπαν διαλύοντα, διόλου, ὁλοτελῶς. Οὐδετέρ. ἐκ τοῦ, σύμπας, ὄρκ τοῦτο.

Συμπανηγυρίζω, ἰσω (πανηγυρίζω). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πανηγυρίζω, ἢ πανηγυρικήν τινα συνέλευσιν ποιῶ, Ἡρωδιαν. β'. γ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ'. 5. ὅθεν

Συμπανηγυριστής, οῦ, ὁ. Ὁ συμπανηγυρίζων· «Συμπανηγυρισταί, οἱα, οἱ σὺν ἀλλήλοις ἢ μετ' ἀλλήλων πανηγυρίζοντες, ἢ πανηγυρικήν τινα συνέλευσιν μεταξὺ ἀνοιοῦντες», Πολυδ.

Συμπανουργέω, ῶ (παιουργέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ἐν ἀλλήλοις, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πανουργέω· πανουργίας, μετ' ἄλλων μετέρχομαι, συγκακουργέω, Πλούταρχ.

*Συμπαραβαδίζω (βαδίζω). Ὁμοῦ ἀπὸ πλησίον τινὸς βαδίζω.

Συμπαραβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παραβάλλω, Ἰουστίν.

Συμπαραβαίνω (βαίνω). Σὺν ἑτέρῳ μέσα ἢ μεταξὺ παραβαίνω, στυπόνω, ἐμβάλλω, ἀνάμεσα βάλλω, στουπόνω, Δευκιαν.

Συμπαραγγέλλω (ἀγγέλλω) τινί, Πλούταρχ. εἰς Κράσ. γ. κρατῶ μετά τινος περί τι, συμβεκβιῶ, συμπαραστατῶ, εἰς ἀπόκτησίν τινος ἀξιώματος, ἢ συναγωνίζομαι καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο, ἰδε Παραγγέλλω, γ'.

*Συμπαραγίγνομαι, μέσ. Ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ ἅμα παραγίνομαι, ἔρχομαι, φθάνω ἢ πάρειμι μετὰ τῶν ἄλλων.

Συμπαράγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ παράγω. Μέσ. συμπαράγομαι, σὺν ἑτέρῳ ἢ ἅμα, ἐν ταὐτῷ φθάνω, ἔρχομαι, ἢ πλησιάζω.

Συμπαραδηλόω, ῶ (δηλόω). Ὁμοῦ, ἅμα παραδηλόω, ἐν ταὐτῷ σημαίνω. Στρέβ.

*Συμπαραδίδωμι (δίδωμι). Ὁμοῦ παραδίδω ἢ προίεμαι, ἐγκαταλείπω, Πρόκλ.

*Συμπαραδύομαι (δύω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ πλησίον που ἐμβαίνω.

Συμπαραθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ παραθέω, τρέχω ἀπὸ πλησίον.

Συμπαραινέω, ῶ, έσω (αἰνέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ παραινέω, νουθετῶ ἢ παρεκτῶ, Ἀριστοφάν. Ὄρν. 856. «Συμπαραινέσας ἔχειν, ἀντὶ τοῦ, συμπαρήγησα, ἐνουθέτησα.

Συμπαρακαθέζομαι, παθ. Ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ παρακαθέζομαι, κάθημαι πλησίον μαζῆ.

Συμπαρακαθίζω (ἵζω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πλησίον σὺν ἑτέρῳ καθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ μετὰ τῶν ἄλλων, ἢ πλησίον μου, Δημοσθ.

Συμπαρακαλέω, ῶ· Μ. έσω (καλέω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ καλῶ, προσκαλῶ, συγκαλῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ἢ. ά. 13. «Συμπαρεκάλει εἰς ταὐτὴν τὴν θήραν τοὺς σκηπτούχους», συνεκάλει, ἐπερνε μαζῆ του. 2) ὁμοῦ προσέτι ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπαλαλοῦμαι, Δινόθ. γ'. γ'. 11. «Ἔθνε ξενοῖς καὶ ἠπείτο, συμπερικαλεῖ δὲ Ἕρωας γῆ.» 3) ὁμοῦ αἰτῶ, ἀπαιτῶ, ὁ Αὐτ. Ἑλλην. δ'. ἡ. 13. «Ἀντιπέμποσι πρέσβεις, συμπαρεκάλεσαν δὲ καὶ ἀπὸ τῶν συμμάχων πρέσβεις», ἠτήσαν ἐμοῦ, ὡσαύτως τοσαύτους πρέσβεις ἀπὸ τῶν συμμάχων. 4) ταὐτὸν τῷ, συμπαραινέω, ἐρωτῶ πρός τινα νὰ προσέχῃ.

Συμπαρακαταβλίνω, (κλίνω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρακαταβλίνω, κεῖμαι ἐν τῇ κλίνῃ παρὰ τῇ τραπέζῃ, Δίων. Κάσ.

Συμπαράκειμαι, Μ. κείσομαι, Ἀποθ. ἀνμλ. (κεῖμαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ, μαζὶ παράκειμαι, κείτομαι πλησίον, Διογ. Λ. 10, 107. ἐξ Ἐπικούρου.

Συμπαρακολουθέω, ῶ (ἑκολούθεω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρακολουθῶ, συνοδεύω, πηγαίνω εἰς τὸ πλάγι τινός. 2) ἀκολουθῶ μὲ τὸν νοῦν μου, δηλ. καταλαμβάνω, ἐννοῶ.

Συμπαρακομίζω, (κομίζω.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρακομίζω, μαζῆ φέρω. Παῦλ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ παρακομίζομαι, φέρομαι, πλησίον τινὸς ἐποχοῦμαι.

Συμπαρακύπτω, ψω (κύπτω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρακύπτω που, σκύφτω μαζῆ, Λουκιαν.

Συμπαραλαμβάνω, (παραλαμβάνω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παραλαμβάνω, δέχομαι, ὅθεν

Συμπαράληψις, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ λῆψις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμπαραμένω (μένω, ἀνμλ.). Μαζ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ παραμένω.

*Συμπαραμίγνυμι, καὶ σπανιώτ. συμπαραμιγνύω, μιτχ. συμπαραμιγνύων, Ἀριστφ. Πλοῦτ. 719. καὶ

*Συμπαραμίσγω (μίγνυμι, μίσγω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ εἰς τι μιγνύω, σμίγω, ἀναπατόω μαζῆ μὲ ἄλλο, Ἀρστφ.

Συμπαραναλίσκω, (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ παραναλίσκω, ὁμοῦ καταναλίσκω, ἀπανῶ, ἢ ἐξολοθρεύω, φθείρω, Δίων. Ἡσ.

Συμπαρανεύω, (νεύω). Ἐν ταὐτὸ σὺν τοῖς ἄλλοις, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων νεῦμα ποιῶ, ἢ *διὰ* τὴν γνώμην μου, ἀποδεικνύω τὴν εὐαρέσκειαν μου ἢ τὴν εὐχαριστησίν μου, συγκατατεύω, στέργω.

Συμπαρανήχομαι, ἠξομαι, μέτ. Ἀποθ. (νήχω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρανήχομαι, συγκολυμβῶ διὰ τοῦ μήκους τοῦ αἰγιαλοῦ.

Συμπαρανομέω, ῶ (παρανομέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ παρανομῶ, παραβαίνω τοὺς νόμους ἢ ἐναντίον τῶν νόμων πράττω ἢ παρανόμως φέρομαι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων.

Συμπαραπέμπω (πέμπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πλησίον τινος ὑπάγω καὶ συνοδεύω, (ὁμοῦ ξεπροβοδίζω), Γρηγόρ.

Συμπαραπλέω, ξω (πλέκω). Παραπλέκω ὁμοῦ, συμπλέκω μαζῆ, Πλούταρχ. Κράτ.

Συμπαραπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλέω ἐπὶ πλοίου ἢ ἐπογος πλησίον.

*Συμπαραπληρωματικός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, παραπληρωματικός, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1.

*Συμπαραπάλλυμι, (ὄλλυμι, ἀνμλ.). Κατ' ἐπαοιρίαν συμφωνεῖται ἢ συμβαίνω, συναφανίζω. Μέσ. ἐν ταὐτῷ ἀπόλλυμαι, ἀποθνήσκω ἢ χάνομαι, Δημν.

Συμπαραπαίζω, (παίζω. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παραπαίζω, μαζῆ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἠτοιμάζω, ἢ κατορθῶ, Ξενοφ.

*Συμπαραπονδέω, ῶ, ήσω (παραπονδέω.) Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ σὺν ἑτέρῳ τὰς σπονδὰς, τὰς συνθήκας παραβαίνω, χαλῶ.

Συμπαραπτέτης, ου, ὁ (συμπαρίστημι). Σὺν ἑτέρῳ παραστάτης, σύμμαχος, συμβοηθός, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 693. ὄθεν

Συμπαραστατέω, ῶ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παραστατῶ, συμβοηθῶ, συμμαχομαί τινι.

Συμπαράταξις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ παρίτησι παράταξις, μαχὴ παρατεταγμένη, Ἱπποκρ. καὶ Σχολ. Αἰσχυλ. 639. ἐκ τοῦ

*Συμπαρατάσσομαι, καὶ Ἀττ. ἀττομαι, μέτ. (τάττω). Σὺν τοῖς ἄλλοις, ἢ ὁμοῦ παρατάττομαι· ταὐτὸν ἐμαυτὸν τὸν τοῖς ἄλλοις ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, συμμάχομαι, Δημ. περὶ Στερ. σ. 305. Ρ. Δυκ. Λεπτογρ. 36, 4.

Συμπαρατείνω (τείνω). Ὁμοῦ παρατείνω, Παῦ. «Συμπαρατείνομαι ὁμοῦ παρατείνομαι, μαζῆ ἐξαπλόνομαι, Ζωσιμ. γ'. 16. καὶ 25.

Συμπαρατηρέω, ῶ (τηρέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἰσοχρόνως ἱστάμενος παρατηρῶ. ὄθεν

*Συμπαρατήρησις, εως, ἡ. Ἡ ἰσόχρονος παρατήρησις.

Συμπαρατίθημι (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρατίθημι.

Συμπαρατρέφω, Μ. θρέψω (τρέφω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ τρέφω ἢ ἀνατρέφω, Ξεν. Οἰκον. 5, 5. Schneid. Γρηγ. σ. 1040.

Συμπαρατρέχω (τρέχω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρατρέχω, τρέχω πλησίον κτλ.

Συμπαρατροχάζω, ταὐτὸν τῷ, συμπαρατρέχω.

Συμπαραφέρω, (φέρω ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ φέρω ἀπ' ἐμπροσθεν, ἢ πέραν, ἢ ἔξω τῶν συνέρων. Παῦ. «Συμπαραφερόμεθα ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παραφερόμεθα, ἄξω τῶν συνόρων ὑπάγω, ἐκβαίνω, ἢ πλησίον τρέχω, Ξενοφ. κυνηγ. δ'. 10.

Συμπαραφύομαι (φύω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν παραφύομαι, ἀναβλαστάνω, συναυξάνω (περὶ τῆς προσωδίας ὄρ. φύω.)

Συμπαρεδρεύω (παρεδρεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρεδρεύω, συγκάθημαι ἢ συγκαθεδρος εἰμί, Λουκιαν.

Συμπάρειμι (εἰμί). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πάρειμι· εἶμαι μαζῆ κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, παρὼν εἶμαι μετ' ἑτέρου, συμπαρευρίσκομαι, Ξενοφ. Λακ. β'. 2. 2. Ὥσπερ πολλὴν μὲν αἰδὼ, πολλὴν δὲ πειθὼ ἔχει συμπαρεῖναι.« καὶ «β'. 3. «Λύτῶν τινων συμπαρόντων.« 2) ἐκ τοῦ εἶμι, ὁμοῦ κινοῦμαι κατὰ τινος ταὐτὸν τῷ, Συμπορεύομαι, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. 4. 17. «Ξυμπαρῆει δὲ καὶ Θώρηξ, τὰ παῖδ' ἔχων.«

Συμπαρεισέρχομαι, μετ. Ἀποθ. μετὰ ἀόρ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. διάθ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρεισέρχομαι, εἰσχωρῶ, ἐμβαίνω, ἢ τρυπόω, εἰσέρπω που, Λουκιαν. «Ἐπειδὴ ἀναπεπτάσεις τὴν θύραν εἰσδέχῃ με, συμπαρεισέρχεται λαθὼν μετ' ἐμοῦ ὁ τύφος.

*Συμπαρεισπίπτω, Μ. πεσοῦμαι (πίπτω). Ὁμοῦ πίπτω εἰς ἢ ἐπί.

Συμπαρεισφθείρομαι, παθ. (φθείρω). Πρὸς δυστυχίαν καὶ κακόν μου ἢ κακὸν ἄλλου ὁμοῦ ὑπάγω, ἐμβαίνω, ἢ καταντῶ, Ἰώσηπ.

Συμπαρέκτασις, εως, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρέκτασις· ὁ ἐστίν, ἢ μετ' ἑτέρου πλησίον ἔκτασις καὶ παραβολὴ μετ' αὐτοῦ, ἔκτου

Συμπαρεκτείνω (τείνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πλησίον ἐκτείνω, τεντόνω· ἢ σὺν ἑτέρῳ πλησίον ἐκτείνων παραβάλλω ὡς τὸ, ἀντιπαρατείνω, ἀντιπαρατίθημι, καὶ, ἀντιπαραβάλλω.

Συμπαρεμφέρω (φέρω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρεμφέρω, φέρω μέτα. 2) ὁμοιάζομαι.

Συμπαρεφέπω, ταὐτὸν τῷ, Συμπαρεμφέρω, Θεμίστ. λόγ. κβ'.

Συμπαρέπομαι, μέτ. Ἀποθ. (ἕπομαι, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρέπομαι, πλησίον ὑπάγω καὶ συντροχεύω, συνοδεύω, συνακολουθῶ παρεπέμπω, ἢ πλησίον συνακολουθῶ παρεπέμπω, ἢ πλησίον συνακολουθῶ παρέπομαι, ἢ πλησίον συνακολουθῶ, ἐπὶ δὲ, εἶναι δεδομένος, ἢ, οἱ τινὶ ὡς συνακόλουθος, ἀπαδός, ὡς ἐνταμοιβή, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 5. «Σὺ δὲν ἔτω τοῦτο τὸ ἐπικὸν ἔχων συμπαρέπουσι, καὶ ἐν β'. ε'. 10. αὐτόθ. «Τιμὴ συμπαρεπόμενον, καὶ ἐν Ἱέρ. ἡ. 5. «Ἐκ θεῶν τιμῆτις καὶ χάρις συμπαρέπεσθαι ἄρχοντι.«

Συμπαρέχω, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρέχω, ἐγχειρίζω, προτείνω, χορηγῶ, δίδωμι, Ξενοφ. Οἰκ. ε'. 6. «Κύνες τὰ θηρία ἀπερύκουσαι – καὶ τῷ ἑρμῆς τὴν ἀσφάλειαν συμπαρέχουσαι, Συμπόσ. ἡ. 43. «Ἡ ἀλυπὴς ἀνδραγαθία – ἐν τοῖς πρίξεσι λαμπροτέραν τὴν εὐκλειαν συμπαρέχεται,« χορηγεῖ, ἀπεργάζεται, ἀποτελεῖ.

Συμπαρήκω (ἥκω). Ὁμοῦ ἢ σὺν ἑτέρῳ παρήκω, πλησίον ἔτειλομαι, ἢ συμπάρειμι, εἶμαι παρὼν μαζῆ, Πλούταρχ.

Συμπάρθενος, ἡ (παρθένος). Καὶ αὐτὴ ὁμοῦ παρθένος, Αἰλιαν. Π. Ἰτ. ιβ'. 1.

*Συμπαρίπταμαι, μέσ. Ἀποθ. (ἵπταμαι). εἰς ἀόρ. β'. καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν. Ὁμοῦ παρίπταμαι, πλησίον τινος, σὺν αὐτῷ ἵπταμαι, πετῶ μαζῆ πλησίον.

Συμπαρίστημι (ἵστημι). Σὺν ἑτέρῳ παρίστημι, ὁμοῦ πλησίον ἵστημι, βάλλω τινὰ νὰ σταθῇ. Παῦ. καὶ κατὰ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρίσταμαι, στέκομαι μαζῆ πλησίον, εἰς τὸ πλευρὸν, τινί, Πινδ. Ὀλ. 6. 72.

*Συμπάροικος, ὁ, ἡ (πάροικος). Μαζ' ἡμῶν ἢ πλησίον ἡμῶν κατοικῶν, Πολυδ.

*Συμπαροίχομαι, μέσ. Ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διαβαίνω, περνῶ.

Συμπαρολισθαίνω, (ὀλισθαίνω, ἀνμλ.), Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παρολισθαίνω, ξεγλιστρῶ, πίπτω, Πλούταρχ.

Συμπαρομαρτέω, ῶ (ὁμαρτέω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρομαρτῶ, ταὐτὸν τῷ, Συμπαρέπομαι, συνακολουθῶ, συνοδεύω, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. ζ'. 3. «Φόβος μοι συμπαρομαρτεῖ.« καὶ Συμπ. 4, 17.

Συμπαροξύνω (ὀξύνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παροξύνω, διεγείρω· ἢ παροξύνω, ἢ ἀγριαίνω, παροργίζω.

Συμπαρορμάω, ῶ (ὁρμάω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ παρορμῶ.

Συμπαροτρύνω (ὀτρύνω), ταὐτὸν τῷ, συμπαροτρύνω, Σχόλ. Σοφοκλ. Ἠλ. 301.

Σύμπας, πασα, παν (πᾶς, σύν). Πάντες ὁμοῦ, ὅλοι ὁμοῦ, ὅλοι μαζῆ, ὁλοκαθόλου, Πιν. Ὀμ. ὅστις ἐν Ὀδ. Η, 314. Ξ, 198. χρῆται, χωρὶς νὰ ἀπαιτῇ τὸ μέτρον, τῷ Ἀττ. οὐδετ. ξυμπαντα, ἀεὶ κατὰ πλῆθ. παρὰ δὲ Μεταγ. προτείμενον παριλληπτικῶς τάττεται οὐχὶ σπανίως καὶ κατὰ τὸ ἑνικὸν, π. χ. «Ὁ ξύμπας δῆμος, ἢ σύμπας ὁ δῆμος« ἕλας ὁ λαὸς, ὅλον ὁμοῦ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ. «Σύμπας στρατὸς.« Ἡρόδ. 7, 82. καὶ 8, 8. «Σύμπας ἀριθμὸς, ὁ ὡς ὁμοῦ ὁ ἀριθμὸς (ἕλη ἢ σοῦμμα). «Τὸ σύμπαν,« τὸ ὅλον συμπεριλαμβανόμενον, ὅλη ἡ ποσότης· τὸ κεφάλαιον, τὸ κύριον πρᾶγμα, Ἡρόδ. 7, 143. οὕτω καὶ κατὰ πλῆθ. «Πάσαν κακὴ, οἷα οὐδὲ τὰ σύμπαντα ὑπὸ βασιλέως,« ὅλα ὁμοῦ εἰς ἓν συναγόμενα. ἔτι δὲ τὸ ὑπὸ σύμπαν, ἢ κατὰ πλῆθ. «Σύμπαντες, τά,« ὅλος ὁ κόσμος, ὅλον τὸ πᾶν. «Τὸ σύμπαν, ὡς ἐπίρρ. ὅλως, ὁλοτελῶς, τελείως· ἐν γένει, καθόλου, κτ. ὁρα τοῦτο. πρβ. καὶ συνάπας. (ὡς φαίνεται, καὶ τὸ α τοῦ οὐδετ. ἦν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐσὺ ὅτε μακρόν, Δράκων. σ. 29, 25.)

Σύμπασμα, τὸ. Τὸ πεπαλισμένον, ταὐτὸν τῷ, Διάπασμα, ἐκ τοῦ

Συμπάσσω, Μέλ. άσω (πάσσω). Πεπαλίζω.

Συμπάσχω, (πάσχω ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, σὺν ἄλλοις πάσχω ἢ ὑποφέρω. Μετέχω τοῦ πάθους τινός, συνελπίζω, ὁμοιοπαθέω, συμπάσχω· ὁμοιοπαθὴς εἰμί, συμπάθειαν ἔχω ἢ ἀποδεικνύω· μετ' ἑτέρου ἢ ὁμοῦ πίπτω εἴτε πάθος, μετὰ Δοτικ. σὺν ἑτέρῳ εἰς τὸ αὐτὸ πάθος ἢ ποιότητα καταντῶ, ἢ πάσχω τὸ αὐτὸ πάθος, ὅπερ καὶ ἄλλος, Θουκυδ. «Μισοῦσι γὰρ συμπάσχουσι· ἀλλήλοις δ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα.«

Συμπατάγέω, ῶ (παταγέω). Συγκρούω, μετὰ κρότου ετυπῶ φύτευτα σώματα ὁμοῦ ἀλλήλοις, ἴδε Συμπλαταγέω.

Συμπατάσσω, Μ. ξω (πατάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ ὁμοῦ πατάσσω, κτυπῶ, Εὐριπ. Ἱκέτ. 699. «Καὶ συμπατξάντες μέσον πάντα στρατὸν, ἔκτειναν,« ὅλοι ὁμοῦ δεκ' μιᾶς κτυπήσαντες.

Συμπατέω, ῶ, Μ. ήσω (πατέω). Ὁμοῦ πατῶ, καταπατῶ (τσαλαπατῶ), ἢ στερεῶς πατῶ. Γρηγόρ. Ναζ.

+Συμπατριώτης, ου, ὁ (πατριώτης). Ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος ὤν, Λουκιαν. Σολοικ. 5. Πολυδ. 3, 54. Τζέτζ. Ἐξηγ. Ὁ. σ. 8.

Συμπαχύνω, (παχύνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ παχύνω, παχύ ἢ χονδρὸν ποιῶ.

Συμπεδάω, ῶ. Μ. ήσω (πεδάω). Συνδέω, βάλλω εἰς τὰ δεσμὰ· δένω στερεῶς· δένω

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶεσι, Λουκιαν. «Τῶ πόδε συμπεπεδημένοσι, συνδεδεμένος ἐν πάδαις τροπ. ἐπὶ πάγου, κρυους. κάμνω νὰ παγώσῃ, νὰ γένῃ παγκάδης, νὰ πήξῃ.

Συμπείθω, Μ. σω (πείθω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πείθω ἢ καταπείθω. «Τὰ μὲν συμπείσαν, τὰ δὲ βιαζόμενοι», Ξενοφ. Ἀπομν. β'. δ. 6. καὶ ἐν Κυρουπ. β'. β'. 15. «Ἡ πονηρία τὰς ἡδονὰς ἔχει συμπαιδεύσας πολλοὺς αὐτῇ ἐμμανωμένους.» Παθητικ. Συμπείθομαι, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πείθομαι, πληροφοροῦμαι, ὑπακούω, ἀκολουθῶ, ἢ πιστεύω, ἢ συναινῶ, συνῳδῶ, συμφωνῶ, δοτ. προτιμ. Πλούταρχ. «Δῆμος συμπειστεῖς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων.» Καθόλου δὲ ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, πείθω, κάμνω τινὰ νὰ ἔχῃ μετ' ἐμοῦ τὴν ἴδιαν γνώμην ἢ ἰδέαν, ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ προτύπων, καὶ ἐπὶ ἑνός.

Σύμπειρος, ὁ, ἡ (πεῖρα). Ὁμοῦ ἔμπειρος, μὲ τι πρᾶγμα, δοτ. Πανδ. 2) πεῖραν λαμβάνων ἢ λαβὼν κατὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα μετ' ἄλλων ἢ ἀπὸ ἄλλου.

Συμπείρω (πείρω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ τρυπῶ, ἢ διατρυπῶ, Ὀππιαν. Ἀλ. δ'. 230. καὶ 551.

Συμπελάζω (πελάζω). Ὁμοῦ πλησιάζω, πλησιάζων ὁμοῦ ποιῶ, συνάπτω, Ἐτυμολ. ἐν λ. Πίλος.

Συμπέμπω, ψω (πέμπω.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πέμπω, στέλλω μαζὶ μ' τινὲ τινα ἢτι, Πινδ. καὶ Ἡροδ. 5, 89, 8. 104. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ὀ. δ'. 7. «Ἐκπέμπει αὐτὸν τὸν τῶ Ζηβὶ, καὶ φύλακες συμπέμπειν· καὶ ἐν γ'. β'. 13. «Κἀ ἀποστέλλομαι - συμπέμψει τ' ἂν μοι τῶν ὑμετέρων (τινὰς)». 2) ἐν ταὐτῷ ῥίπτω τι κατά τινος.

Συμπενθέω, ῶ. Μ. ήσω (πενθέω). Μιταβλ. Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ θρηνῶ, ταλαιπίζω, τί. Λουκουρ. Λεωφορ. 11, 9. 2) ἀμετβ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πενθῶ, μοιρολογῶ, συλλυποῦμαι, πενθῶ ἢ λυποῦμαι μαζῆ.

Συμπεπομαι, ἀποθ. ἐλλιπὲς ῥῆμα, ἀνευ μέλλ. (πέπομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πέτης εἰμί. «Συμπέπομαί τινί τινος,» σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρου ἐλπίδι ἔχω τινός, Πλάτ. Μέν. 2.

*Σύμπεντε (πέντε). Ἀπὸ πέντε πέντε, ἀνὰ πέντε, Lob. Φρυν. σ. 412.

Συμπεπόρημαι, ἐτσυβλίσθη, συνετρυπήθη, τι τοῦ Συμπείρομαι.

Συμπεπηγώς, ότος, μετοχ. τοῦ, Συμπήγνυμι.

Συμπεπλεγμένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. παρακ. τῆς μετοχ. τοῦ, συμπλέκω. Ἐμπερίεργα, περιπεπλεγμένως.

Συμπεπτικός, ἡ, όν. Εἰς πέψιν, χώνευσιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος· ὠφέλιμος εἰς τοῦτο. ἐκ τοῦ

Συμπέπτω, Μ. ψω, = συμπέσσω. Ὁμοῦ ἢ ὁλόλου πέπτω, ἔψω, ψήνω. βράζω ἢ χωνεύω, ἡμέρωμον, τρυφερὸν ποιῶ. ὕστ «Συμπεφθείσης, ὡριμασθείσης, ζυμωθείσης.

Συμπεραίνω (περαίνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περαίνω, εἰς πέρας φέρω, συντελῶ, ἐκτελῶ, ἀποπληρόω, συμβοηθῶ, συνεργῶ εἰς ἐκτέλεσιν, συνδιαπράττομαι, Δημοσθ. περὶ στεφάν. «Συμπερανομένων δὲ τῶν ἄλλων συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἐχθραν». ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦ, ἐν ταὐτῷ τελειόνω. Ἡροδ. 2, 11. ἐνθα μέντοι ἴδε, ἢ ἀνάγν. ἔτι δὲ αὐτὸ τοῦ, διόλου τελειόνω. Ἐν τῇ Λογικῇ λέγεται «Συμπεραίνεται» ἀντὶ τοῦ, ἐπιφέρεται, ἕπεται, ἀκολουθεῖ, ὅθεν τὸ «Συμπέρασμα,» συμπέρασμα ἐβάλλω, τεκμαίρομαι. Πρ' Κύριλ. Ὀρ. 1557. «— ἐλλῆθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς,» ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ περάνω, κλείω στερεὸς κλειδαριὰ μὲ τὸν μοχλὸν, συγκλείων ἀσφαλίζω. Πιθ. «Ἐχθραν πρός τινος συμπεραίνεσθαι τινι», ἐπίτασιν τινὶ ἔχθρην ἐκ μέρους τινός, Δημ. Στεφ. 161. σ. 281. 27.

Συμπεραιόω, ῶ (περαιόω.) Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ περαιόω, εἰς πέρας φέρω, τελειόνω, συντελῶ. παθ. λέγεται εἰς τι, Κλήμ. «Συμπεραιοῦται εἰς τὴν ἀγαπην», τελειοῦται, τελειόνει. ὅθεν

Συμπεραίωσις, εως, ἡ. Τὸ κοινὸν τέλος τῆς ζωῆς, Κλήμ. Στρωμ. ὀ.

Συμπέρασμα, τὸ (συμπεραίνω). Ἐν τῇ Λογικῇ, ἐπιφορὰ, συνέπεια, εἰκαστὶκ, τὸ ἐκ τοῦ συλλογισμοῦ συναγόμενον ἢ παραγόμενον, ὃ ἐστὶ τὸ τοῦ λογισμοῦ ἐπόμενον (ὁ ἐκβάλλειτις ἀπό τινα συλλογισμὸν ὡς ἀπόδειξιν τοῦ ζητουμένου). ἴδε ἐν τῷ, Συλλογισμός. 2) Ἡ τελείωσις, ἢ συμπλήρωσις, τὸ τέλος, Ἀριστοτέλ. περ' Οὐσιὰ. ε. 3. «Τὸ συμπέρασμα τῆς μεταβολῆς,» τὸ πέρας, τὸ τέλος. ὅθεν

Συμπερασματικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. - κῶς. Συμπληρωτικὸς, τελειωτικὸς, ἐκτελεστικὸς. 2) εἰς συμπέρασμα ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῶν συμπερασμάτων ὤν, ἄρα, συμπερασίων.

Συμπερασμός, ὁ. Τέλος, περάτωσις, ἐκτέλεσις, Ἀρτεμιδ. γ'. 53. ἔτι δὲ, ταὐτὸν τῷ, Συμπέρασμα.

Συμπερατικός, ἡ, όν. καὶ ἐπίρ. - κῶς. ταὐτὸν τῷ, συμπερασματικός. Συμπερασίων, ἐπιφόρων.

*Συμπέρθω (πέρθω, ἀνμλ.) Συγκαταστρέφω.

Συμπεριάγω, Μ. ἄξω (ἄγω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ περιάγω, περιφέρω, περιτριγυρίζω, περιδιαβάζω ὁμοῦ, ἢ περιτρέφω, Ξενοφ, Κυρουπ. ὀ. γ'. 1. «Γυναικῶν - συμπεριαγομένων.» 2) συγκομίζω, (φέρω μαζῆ μου), ὁ Αὐτ. Οἰκ. ἡ. 12. «Πολλὰ δὲ ἔπλα (ἡ ναῦς) τοῖς ἀνδράσι συμπεριάγει.» Μέσ. σὺν ἐμοὶ περιάγω, φέρω μαζῆ μου, Ξενοφ. Ἱέρ. β. 8. «Ἀνάγκην οἴονται - ὁπλοφόρους ἀεὶ συμπεριάγεσθαι.» ὅθεν

Συμπεριαγωγός, ὁ, ἡ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ περιάγων, φέρων ἢ περιτρέφων, Πλάτ. πολ. ζ'.

Συμπεριαιρέω, ῶ (αἱρέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιαιρέω, ὁ ἐστὶ τὸ περιερεμάμενον ἀφαιρῶ, περνῶ, κατεβάζω.

Συμπεριβόμβεω, ῶ (βόμβος). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κάμνω βόμβον, ἢ ἠχῶ, κρότον κτλ.

*Συμπεριγίγνομαι, μετ. Ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ὑπερισχύω ἢ ὑπερβαίνω, ἢ ἐπίσης.

Συμπεριγράφω (περιγράφω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιγράφω.

Συμπεριδίνεω, ῶ (δινέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιδινέω, στροφογυρίζω.

Συμπερίειμι (εἰμι). Ἐνταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιέρχομαι, περιόδους.

Συμπεριενέγκω, ταὐτὸν τῷ, Συμπεριφέρω.

Συμπερίεργομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἀόρ. καὶ παρακ. κατ' ἐνεργ. διέθ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιέρχομαι, περιτριγυρίζω ἢ συναναστρέφομαι, Ἀππιαν.

Συμπερίεχω, (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζῆ περιέχω, συμπεριλαμβάνω.

Συμπεριζώννυμι (ζώννυμι). Μετ' ἑτέρου ὁμοῦ, μαζῆ περιζώννυμι, Ἀθήν. σελ. 551.

Συμπερίθεω, θεύτομαι (θέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μαζῆ περιτρέχω.

Συμπεριπτυσσομαι, Μέσ. Ἀποθ. (ἵπτασμαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ περιπτάμαι, ἵπτασμ. ε'. 57.

Συμπεριλαμβάνω, (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιλαμβάνω, ἢ περιέχω, ἢ περιέχω, ἢ συνοδεύω, πιάνω, καταλαμβάνω, ἢ συμπεριλείω.

Συμπεριπατέω, ῶ. (πατέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ περιπατῶ ἢ συμπεριφέρομαι, ἢ ἐν ταὐτῷ τῷ νῷ, ὁμοῦ περινοέω, σὺν ἑτέροις στοχάζομαι, Ἀντωνῖν. Φιλόστ.

Συμπεριναστέω, ῶ. (νοστέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περινοστέω, περιέρχομαι ἢ περιφέρομαι, κάμνω γύρον, Λουκιαν.

Συμπεριοδεύω, (ὁδεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ περιοδεύω, ταξειδεύω τριγύρω, περιέρχομαι τόπον τινὰ περιγράφω, Στράβ.

Συμπεριπατέω, ῶ. (περιπατέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιπατῶ, ἢ περιδιαβάζω.

*Συμπεριπλέκω, (πλέκω). Ὁμοῦ περιπλέκω, περιλαμβάνω.

*Συμπεριπλέω, (πλέω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ περιπλέω, βίος. Ὀμ. 8.

Συμπεριπλοκή, ἡ (συμπεριπλέκω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ περιπλοκή, ἀγκάλεσμα, ἕνωσις, Λουκιαν.

Συμπεριποιέω, ῶ. (ποιέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιποιέω, προμηθεύω, συμβοηθῶ εἰς ἀποκτησίν τινος.

Συμπεριπολέω, ῶ. (πολέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιπολέω, περιφέρομαι, ἢ συναναστρέφομαι, συγκεκοικῶ.

*Συμπερίπολος, ου, ὁ. Σύντροφος, συγκεκοικῶς συνήθως ἄλλου τινί.

*Συμπερισπύσσομαι, πτύξομαι (πτύσσω). Ὁμοῦ ἀγκαλιάζω.

*Συμπερισπάω, (σπάω). Ἐν ταὐτῷ περισπῶ τὴν λήγουσαν. κατὰ παθ. διέθ. παρ' Ὁμῳ. παρὰ Διοδ. Poet. Graec. min. t. σελ. ζ'.

Συμπεριστέλλω, (στέλλω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ περιστέλλω, ἐνδύω ἢ καλύπτω ἢ περικυκλόω.

Συμπεριστρέφω, (στρέφω) Μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ περιστρέφω, γυρίζω.

*Συμπεριτειχίζω, (τειχίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ περιτειχίζω, περικλείω διὰ τείχους, χαρακώματος ἢ πύργου, ὁλόγυρα συγκλείω καὶ στερεώ.

*Συμπεριτίθημι, (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ βάλλω τριγύρω· περιβάλλω καὶ ἐνδύω ἐν εἴδει στολιστοῦ, «Περιτίθημί τινι ὄγκον καὶ δόξαν», στολίζω τινὰ μὲ, ἢ προξενῶ, δίδωμι εἴς τινα τιμὴν καὶ δόξαν, Πλούταρχ.

Συμπεριτρέπω, (τρέπω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιτρέπω, στρεφογυρίζω, ἢ ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Συμπεριτρέχω, (τρέχω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ, περιτρέχω, Λουκιαν.

Συμπεριτυγχάνω, (τυγχάνω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ εἰμὶ ἢ ἔρχομαι που καὶ ἐγὼ, ὃ συναπαντῶ, ταὐτὸν τῷ, περιτυγχάνω, ἀλλ' ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ, Ξενοφ. ζ'. ἡ. 12. «Οἱ περ Ξενοφῶντα συμπεριτυγχάνουσιν αὐτῷ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτόνω.

Συμπεριφαντάζομαι μέσ. Ἀποθ. (φαντάζομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιφαντάζομαι, ἐν τῇ φαντασίᾳ μου φέρω, διανοοῦμαι ἢ προσέχω, καθυποβάλλω εἰς ἐπιπόλαιον σκέψιν. Ἀντωνῖν. Φιλόστ. ἰ. 38.

Συμπεριφέρω, οἴσω, (φέρω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ μετ' ἐμοῦ περιφέρω. Πιθ. «Συμπεριφέρομαί τινι, συναναστρέφομαι μετά τινος, συναναστροφὴν ἔχω μετ' αὐτοῦ· ἢ ἀκολουθῶ, συνοδεύω αὐτῷ, «Φιλιππὸς ἀλλήλοις συμπεριφέρεσθαι,» Ἀθήν. οὕτω καὶ Σωκράτ. παρὰ Διογ. Λαερτ. «Ὡς οἱ ἱππικοὶ τῶν ζωμοειδῶν ἵππων κρατήσαντες, ῥᾳδίως τῶν ἄλλων περιγίνονται· οὕτω κἀγὼ Σκυθίπης χρώμενος τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Προσαρμόζω ἢ ῥυθμίζω ἑμαυτὸν κατὰ τὰ ἤθη ἢ κατὰ τὴν θελησίν τινος, προσοικειοῦμαι· κεχαρισμένος ἔχω, φέρομαι, ἔ ἐστὶ, ζῶ καὶ πολιτεύομαι κατὰ τὴν ἀρέσκειαν αὐτοῦ, ἀρεσκόμενος, εὐαρεστῶ αὐτῷ, ἀφίημι ἑμαυτὸν εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ· ἢ

Δημόσιη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

συγκαταβατικός εἰμί πρός τινα· ἔτι δὲ καί, κολακεύω αὐτόν, Διογέν. Δακρτ. εἰς Σωκράτ. «Εἰ μέν γάρ εἶεν μέτριοι, συμπεριενεγκεῖν ἄν· εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδέν μελήσει· καὶ ἐπί πραγμάτων αὖτί τοῦ, ἑνόω, καταλαμβάνω καὶ ἀπολουθῶ, ἕπομαι αὐτοῖς, πράττω κατ' αὐτά, Πολύβ. ἱ. 20. «Συμπεριφέρονται τοῖς παραγγελλομένοις» ὅθεν Συμπεριφορά, ἡ· ἑταιρεία, συντροφία, συνοδία· συναναστροφή· συγκατάβατις. ἀρέσκεια, θεραπεία, παραχώρησις εἰς τήν θέλησίν τινος. (χατῶρι), ἐξαιρετως δὲ ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, ὁ ἐστιν τό πρός χάριν τινός πάντα ποιεῖν, ἡ πολιτεύεσθαι κατ' ἀρέσκειαν αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν παρά Πλουτάρχ. αἱτί τοῦ, ἀσωτεία, εὐωχία, κ. τ. λ. ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Γαλ. débauche. ἔτι δὲ καὶ αὖτί τοῦ, Κολακεία. 2) ἐμπειρία, ἐπιτηδειότης, πεῖρα, τό νά ἠξευρηκέναι πῶς νά μεταχειρίζηται τά πράγματα ἤ τούς ἀνθρώπους. 3) = συνουσία, Διόδ. Σικ. σελ. 139. Παθητικῶς, ἐπί τῆς κυρίας σημασ. τοῦ, φέρεσθαι ἡ σύρεσθαι ὁμοῦ τριγύρω, παρά Δουκιαν. «Τροχῷ ἅλλος προσδεθείς, συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἄλλα γυρίζει ὁλόγυρα πάντοτε καὶ αὐτός μέ τόν τροχόν.

Συμπεριφθείρομαι, παθ. (φθείρω). Φθείρομαι ὁμοῦ· τινί, σύν ἑτέρῳ περιφθείρομαι, ὅ ἐστι, περιφέρομαι, συναναστρέφομαι μετά τινος κακοῦ καί ἀχρείου, πρός βλάβην καί διαφθοράν ἐμοῦ ἤ ἄλλων, Δουκιαν. περί ἀποφρ. «Παραδοὺς σαυτόν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριφθείρου πάντα ὑπηρετῶν», ὅ ἐστί, περιενίστασε αὐτῷ μετά φθορᾶς καί μοιρᾶς διαγωγῆς.

Συμπεριφορά, ἡ (συμπεριφέρω). ἴδε ἐν τῷ Συμπεριφέρω.

*Συμπεριφράσσω, Ἀττ. φράττω (φρόσσω.) Ἐν ταὐτῷ ἤ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιφράττω.

Συμπερονάω, ὦ. Μ. ήτω (περονάω). Τῇ περόνῃ συμφράττω, διά περόνης ἤ ἑτέρου σιδηροῦ δεσμοῦ συνδέω, συνάπτω, Πλούταρχ. ὅθεν παρά τοῖς Μαθημ. σελ. 29. «Χείρας θυρεοῖς συμπεροιημένας».

*Συμπέσσω, Ἀττ. συμπέττω, Μ. ψω, παρά δέ τοῖς Μεταγν. καί συμπέπτω (πέσσω, ἀνωμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ, ἤ διόλου βράζω, χωνεύω.

Συμπετάννυμι, (πετάννυμι, ἀνωμλ. Ἐν ταὐτῷ ἤ ὁμοῦ ἐξαπλόω, τεντόω, ἐκτείνω, «Διήγεσις Τακτ. κγ'. «Δύο ἐμβόλους τούς ρυμούς εἰς τό αὐτό ὄρη συμπετάσαντα κατά τό ἕτερον μέρος τῆς ἀμέξης», ὅπερ ὁ Κασωβῶνος διά τοῦ, portigens, «προτείνοντα ἤ ἐπεκτείναντα» μετέφρασε.

Συμπέτομαι, μέσ. Ἀποδ. (πέτομαι, ἀνωμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἤ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πέτομαι, ἵπταμαι, πτῶ.

Συμπέττω, Ἀττ. ταὐτόν τῷ, Συπέσσω, συμπέπτω.

*Συμπαψις, ἡ (συμπέσσω). Χώνευσις.

Συμπήγνυμι, καί Συμπηγνύω. Μ. ξω (πήγνυμι, ἀνωμλ.) Ὁμοῦ πήγνυμι, μαζῆ πήζω, χώνω, ἡ συφίγγω, ἡ συντίθημι, συναρμηζω, συνάπτω, κτίζω· ἤ εἰς τό αὐτό συνάγω ἤ φέρω εἰς ἓν πολλά μόρια ὁμοῦ, κάμνω νά συμπήξωσι, γέλωσι ἐξ ὑγρῶν, στερεά Ἰλ. Ε, 902. «Γάλα συνέπηξεν». Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. «Συμπηγνύναι τά λείψανα πόλεως διαφθαρείσης».

*Συμπηγνύω, Μλ. ξω, = τῷ συμπήγνυμι.

Συμπηδάω, ὦ. Μ. ήτω (πηδάω). Ἐν ταὐτῷ ἤ σύν ἑτέρῳ ἤ ὁμοῦ πηδάω, ὅθεν

Συμπήδημα, τό. Τό σύν ἑτέρῳ ἤ κοινόν πήδημα, συναλμα, Ἡσύχ.

Σύμπηκτος, ὁ, ἡ. (συμπήγνυμι) Συμπεπηγμένος, συνηρμοσμένος, συντεθειμένος ἤ πηκτωθείς· συνερμοζων, συμπηγνύων.

Σύμπηξις, εως, ἡ (συμπήγνυμι). Συνάρμογή, σύστασις, ἕνωσις, συνάφεια, πῆξεμον, ὑγροῦ στερέωσις.

Συμπήσσω, νεώτ. τύπος ἀντί τοῦ, συμπήγνυμι, ὡς τό, ῥῆστω, ἀντί ῥήγνυμι.

Συμπιέζω, Μ ίσω. (πιέζω). Ὁμοῦ πιέζω, συνθλίβω, ζουλίζω, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ι. 7. συσφίγγω, πιάνω σφιχτά μετά τῆς χειρός. «Συμπιέσας τάς ἐπί τῷ αὐχένι τρίχας», πιάσας σφιχτά μέ τήν χεῖρα τάς ἐπί τῷ αὐχένι τρίχας, Ἱππαρχ. καί Πλούτ. Κατά πειθ. διάθ. παρά Ξεν. Ἀπομν. 3, 10, 7. καί Ἀριστοτ. Προβλ. 11, 44. 2) Τροπ. ἐνοχλῶ, καταβαρύνω, ἐπιφορτίζω, στενοχωρῶ. ὅθεν

*Συμπιεσις, ἡ, καί συμπιεσμός, ὁ, Ἡ σύνθλιψις· καταζήλωσις, oppression, Πλάτ.

*Συμπιεσμός, οῦ, ὁ = τῷ προηγουμένῳ.

Συμπιλέω, ῶ. Μ. ήσω (πιλέω). Ὁμοῦ πιλῶ, πιέζω, συνάπτω διά τῆς θλίψεως, fouler ensemble, ἐν γένει, συνθλίβω, συμπατῶ, πυκνόν ποιῶ, συμπηγνύω, Πλάτ. πολιτ. σελ. 281. Α. καί Ἀριστοτ. ἔτι δὲ, συμπλέκω· ἐμπερδεύω. «Κόμην αὐχμηράν καί συμπεπιλημένην», ἐμπερδευμένην, ἀνακατωμένην, πεπυκνωμένην (πηγμένην εἰς ἄμπας), μή κτενισμένην. ὅθεν

Συμπίλησις, εως, ἡ. Ὁμοῦ πίλησις, σύμπηξις. συμπύκνωσις, ἐμπέρδευσις· λέγεται ἐπί τῆς κατασκευῆς καί ἐξεργασίας τῶν πίλων, ἤτοι τῶν ἐμπάλων. καί

Συμπιλητής, οῦ, ὁ. Ὁ συμπιλῶν, πιλοποιός, ἡ συνθλίβων, συμπατῶν, Πελυδ.

Συμπιλόω, ῶ. (πιλόω), ταὐτόν τῷ, Συμπιλέω. ὅθεν

Συμπιλωτικός, ἡ, όν. Εἰς συμπίλησιν ἀνήκων ἤ ἐπιτήδειος, συμπιλῶν, Πλάτ. εἰς Τίμ.

Συμπίνω, Μ πίομαι (πίνω, ἀνωμλ.). Σύν ἑτέρῳ ἤ ὁμοῦ πίνω· πίνω ἐγώ μαζῆ μέ τούς ἄλλους, συμποσιάζω, εἰς συμπόσιον εἰμί, λαμβάνω μέρος, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 13. «Συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ ἐξέτεμεν», Πλάτ. εἰς Μίν. «Ἐν Κρήτῃ δέ εἰς οὐτιδανότατον ἄλλων νόμων, οὓς Μίνως ἔθηκε, μή συμπίνειν ἀλλήλοις εἰ μέλλοι». Παρ Αἰσχίν. Τρ. «Συμπιεῖν δεινόν». λέγεται, ὁ καλός συμποσιαστής· ὁ εὐάρεστος καί πρόχειρος ἤ εὔθυμος ἐν τῷ συμποσίῳ· ἔτι δέ, καί ὁ καλῶς πίνων, ἤ καλόν εἶδος τό πίνειν. πρβλ. συμπόσιον. 2) ἐν γένει, ἐμπίνω, ἅλυω πρός ἐμαυτόν τήν ὑγρασίαν, βυζάνω, Θεόφραστ. «Ἐπεί προ γε τῆς κολλήσεως ἡ ξηρότερα ὕλη συμφέρει· ἵσταται γάρ καί οὕτω ναυπηγούμενα, καί ὅταν συμπίῃ κεκολλησθέντα, συμμένει καί στέγειν, ὡς καί ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν «Συμπίνει τό ξύλον, τό ἀγγεῖον». (περί τῆς προτυπώδους ὀρ πίνω)

Συμπιπράσκω, Ἰων. πιπρήσκω (πιπράσκω, ἀνωμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἤ σύν ἄλλοις, σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πιπράσκω, μαζῆ πωλῶ. (α)

*Συμπίπρημι, Μ. συμπρήσω, ἀόρ. συνέπρησα, (πίπρημι, ἀνωμλ.· Συγκαίω, ἠμαρτ. ἀνάγν. παρά Πλούταρχ. παρά δὲ Στρέβ. 17. σελ. 832. «Ὅπερ (Ἀσκληπιεῖον) κατά τήν ἅλωσιν τῆς πόλεως ἡ γυνή τοῦ Ἀσδρούβα συνέπρησεν αὐτῷ».

Συμπίπτω, Μ. πεσοῦμαι. Παρακ. πέπτωκα πίπτω, ἀνωμλ.) Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πίπτω, πέφτω μαζῆ ἤ εἰς τόν αὐτόν καιρόν· συντυγχάνω, ἤ συγκρούω, ἐξαίρ. ἐπί μάχης ἤ πολέμου, συνέρχομαι, συμπλέκομαι. (ἐν πολέμῳ), μάχην συνάπτω, συγκροτῶ· συμμίγνυμαι ἐν πολέμῳ, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, Λατ. concurrere, Ἰλ. Η, 256. Φ, 387. Ψ, 687. Ὀδ. Ε, 295. Ἡροδ. ι, 215· μετά δοτ. προσπ. Πίνδ. Ἰσθμ. 3, 86. καί Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ε'. 4 «Μή συμπίπτοντας πολεμίοις πολλοῖς, παίοιτε τι». 2) πίπτω ὁμοῦ κατά γῆς, πέφτω, κρημνίζομαι, ἐπί μεγάλων σωμάτων ὑψόθεν καταρράσσομένων εἰς ἄλληλα, Ξενοφ. Ἀν. εἰ. β'. 27. «Οἰκία συνέπιπτε. ἐξεπ. «Πρόσωπον συμπεπτωκέναι», ἐπί ἀσθενοῦντος ἐξηντλημένου καί λιγνόν, Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκ. σελ. 674. ὡσαύτως «Σῶμα συμπεπτωκός», Πλάτ. Φαίδων σελ. 80. Γ. Ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, συμμίσω. «Μυκτῆρες οἱ ἀναπεταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπνοώτεροι τῶν συεσταλμένων, στενωτέρων, συμμαζομένων. 3) συχνάκις ἀπροσώπως καί ἄνευ πτώσεως εἰς τρίτον πρόσωπον, ταὐτόν τῷ, Συμβαίνει, ἐπί τυχηρῶν ἀποβάσεων, πολλά παρ' Ἡροδ. συνέβη μετά τοῦ ὥστε καί αἰτ. σύν ἀπαρεμφ. Σοφοκλ. Τραχ. 1154. «Τί μοι συμβέβηκεν ὡς τ' ἔχειν ὀδύνας ἄλλα καί ἀπροσώπως. «Συμπίπτει μοι, μοί συμβαίνει, μοί τυχαίνει, Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ'. 8. «Πολλά ἐν πολέμῳ τά ἐμπόδια συμπίπτειν, οὕτω καί ἐν Κυρουπ. ἡ. ε. 8. «Πρίν τό συμπίπτον ἐκ διατάττουσι· οὕτω καί παρ' Ἡροδότ. α. 82. «Τοῖσι Σπαρτιήτῃσι κατ' αὐτόν τοῦτον τόν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρός Ἀργείους», συνέβη, ἠκολούθησεν, ἐγένετο, ἦν μεταξύ αὐτῶν ἔρις. πρβ 5, 36. 4) τροπ. καταντῶ, χωρίζω νά ἔλθω, εἰς κατάστασίν τινα, δίκτ, τυχήν, ἡσυχίαν, Ἡροδ. 3, 52. 7, 151. «Εἰς τιν.» Ἡροδ. 9. 55. 5) συμφωνῶ, συνῳδῶ, τινί, Ἡροδ. 6, 18· 7, 151. Ἀπολλώνιος παρ' Ἡροδ. 9, 101. (β)

Σεμπεστεύω, (πωστεύω). Ἐν ταὐτῷ ἤ σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πιστεύω, ἤ δίδω πίστιν, Ἰώσηπ.

Συμπιστεύω, ῶ. Μέλ. ήσω (πιστεύω), ποιητ. ἀντί, συμπίπτω, Εὐριπ. Ἐκ. 840. «Δικαίᾳ, δικητοῖς ὡς ἅπαντα συμπιστεύ. Καί τάς αὐτάς οἱ νόμοι διώρισαν», συμβαίνει, γίνεται, ἐπικλουσεῖ. Αἰσχύλ. Προμ. 431. α — πολίτου κλοάων ξυμπιτώσαν, συμπίπτων, συγκρούων. Σχολ.

Συμπλάζομαι, Μ. άχθεμαι (πλάζομαι, ἀνωμλ.) ταὐτόν τῷ, Συμπλανάομαι.

Συμπλανάομαι, ήσομαι (πλανάομαι), καὶ μετά μέσ. μέλλ. Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἤ εἰς τόν αὐτόν καιρόν πλανῶμαι, περιφέρομαι, ὡδεύω κατά περιπατῶ, χάνω τόν δρόμον.

Σύμπλανες, ὁ, ἡ (πλάνος). Σύν ἑτέρῳ, ἤ σύν ἄλλοις, ὁμοῦ περιπλανώμενος, Μελέτ. ἐπιγρ. 102.

Σύμπλασις, εως, ἡ. Τό συμπλάττειν, ἡ ἐφεύρεσις, π. χ ψεύδος, ἐκ τοῦ

Συμπλάσσω, καί Ἀττ. άττω (πλάσσω) Ὁμοῦ πλάττω, μερικῶς δίδυμος. «Γαίῃσιν ἐκ γῆς ἤ πηλοῦ πλάττειν, Ἱππ. Θ. 571. 2) συνηθρ. ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, Δίν. καί Δημ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Συμπλάττομεν, ψευδόμεθα» καί Φώτ. «Συμπλάττασιν, ψεύδεται.

Συμπλατταγέω, ῶ Μ ήσω. (πλαταγέω) Ὁμοῦ, μαζῆ κτυπῶ, συγκρούω. «Χαρᾷ τε συμπλαταγήσειν», Ἰλ. Ψ, 102., ἔνθα τά Χειρόγραφα «Συμπαταγήσειν» ἔχουσιν ὡς καί ὁ Ἡσύχιος «Συμπαταγήσειν», συνεκρότησεν, συνέκρουσαν τάς χεῖρας πλατείας ποιήσαντες», ἔνθα ἡ ἑρμηνεία περισσότερον ἐπήνεσε εἰς τό, Συμπλαταγεῖν· ὡς καί ὁ Ἀπολλών. ἐν Λ ἔχει. «Συμπλαταγήσας, συνεκρότησε· καί ὁ Ἐστιαῖ. «Συμπλαταγεῖν, τάς χεῖρας συγκροτεῖν ἐπί θαυματμῷ ἤ ὀρήνῳ.

*Συμπλέγδην, ἐπίρρ. (συμπλέκω). Μέ συμπλοκήν, συμπλέκων.

Σύμπλεγμα, τό. (συμπλέκω). Τό συμπεπλεγμένον, συνεστραμμένον, ἐμπερδευμένον, συνεστραμμένον, ἐμπερδευμένον. Παρά Πλινίῳ λέγεται τό ζεῦγος, ἡ ζωγραφία (groupe) τῶν παλαιστῶν, δύο τῶν μελῶν, βραχιόνων πρός ἀλλήλους πεπλεγμένων ὄντων.

*Συμπλαῖων, ονος, ὁ, ἡ· συμπλεῖον, ονος, τό, (τό διά τῆς σύν ἐπίτεταμ. πλαίων). συνηθ. κατά πληθ. συμπλεῖονες, ὄνων, εἴ. Πολλοί ὁμοῦ, ὁμοῦ πλείονες, περισσότεροι, Ἀριστοτ. πολ. β'.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συμπλεκτής, έος, ό, ἡ (συμπλέκω). Συμπεπλεγμένος, ὁμοῦ πεπλεγμένος· συνδεδεμένος, συνημμένος, ὁμοπλεκής. Νόν.

Συμπλεκτική, ἡ (συμπλέκω), ποιητ. Ἡ συμπλέουσα. Ὀρφ. Ἀργ. 1140.

Συμπλεκτίρω, Μέλ. ίσω (συμπλεκτήρ). Συμπλέκω, συνάπτω. Ἐπικ. Ἀπ. Ῥ. 1. «Ὡρῶν συμπλεκτείρασα, ἔσω».

Συμπλεκτικός, ή, όν. καὶ ἐπίρ. κῶς (συμπλέκω). Συμπλέκων, συνδέων, ὁμοιότης εἰς συμπλοκὴν· καὶ παρὰ Γραμμ. εἶδος συνδέσμου.

Συμπλεκτός, ή, όν ἡ σύμπλεκτος, ὁ, ἡ ταὐτὸν τῷ, Σύμπλεκτής, Μελέαγρ. ἐπίγρ. ἀ. 18. ἐκ τοῦ

Συμπλέκω, Μέλ. ξω (πλέκω). Ἓν ταὐτῷ, ὁμοῦ, μαζὶ πλέκω, ὑφαίνω, ἡ συνδέω, συνάπτω, Θουκυδ. δ'. «Τοὶ χεῖρε εἰς τοὐπίσω ξυμπλέοντες», δέοντες τὰς χεῖρας ὀπίσω, περιπλέκω, ἡ ἐμπερδεύω, συγχέω, Ξενοφ. Κύρ. α. 6. «Τὸ ἴχνη (τῶν λαγιῶν τοῦ ἥρως συμπεπλεγμένων· συγκεχυμένα. Ἀντίκ. τῷ, ὀρθ. Πολύβ. «Τὰς Δυβιακὰς πράξεις αὐτὸς ὁ κύριος συνέπλεξεν· ὁ Αὐτ. «Διὰ ἃς αἰτίας αἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πράξεις συνεπλάκησαν ταῖς Ἰταλικαῖς», συνέχωντας, ἐμπερεύθησαν. «Συμπλέκειν τὰς χεῖρας», ἡ συνέχειν· κατὰ παῤ. ἐκδ. «συμπλεκεσθαι», ἁπλῶς, ἡ «συμπλέκεσθαι ἐκ χειρῶν», ἀπολίτως, ἡ μετὰ δοτ. προσπ. «Συμπλέκεσθαι ἐκ χειρῶν τοῖς πολεμίοις», ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, συμβάλλειν, μάχεσθαι ἐκ χειρός, ἐκ χεῖρας εἶναι. «Συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐξόμοιωσιν», ἀνδρείως μάχεσθαι· ὡς καὶ τὸ, συμβάλλω, καὶ συμπίπτω. «Συμπλακῆναι τισὶν Ἡρόδ. 3, 78. Ἰακ. Ἀχ. Τετ. σελ. 965. «Συμπλακείσης τῆς νηός», Ἡρόδ. 8, 84. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συνουσίας. συμμίξεως. Μεταφορ. «Συμπλεκόμενος τῷ Περικλεῖ περὶ τὸ βῆμα», ἐρίζων, φιλονεικῶν, λόγοις μαχόμενος· ἐπὶ ἀντιρρόντων ῥητόρων, Ἀρστφ. Ἀχ. 704. λέγεται καὶ ἐπὶ φίλους, ἀντὶ τοῦ, Συνδεδεμένος εἶμι μετά τινος, ἔχω ἐπιτηδείας σχέσεις, Μεθ. καὶ Συνέτ. ἴδε.

Σύμπλεξις, εως, ἡ. Ἡ μετ' ἑτέρου πλέξις, ταὐτὸν τῷ, Συμπλοκή.

Σύμπλευρος, ὁ, ἡ. (πλευρά). Πλευρὸν μὲ πλευρὸν μετ' ἄλλου ὡν· ὡς τὸ, Σύμμοιρος, σύμφυλος, σύμπους, σύγχρωτα ἐσχηματισμένον.

Συμπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, ἐπμλ. ι. Ἓν ταὐτῷ, ἡ ὁμοῦ πλέω ἢ κολυμβῶ. «Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλέω· πλέω ταὐτὸ εὐθὺ μαζὶ, τινί, Ἡρόδ. 4, 145. καὶ Ξενοφ. Κύρουπ. α. ς. 18. «Οἱ ξυμπλέοντες», οἱ εἷς ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἡ μετ' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου πλέοντες· καὶ Ἑλλ. ἀ. ς. 3. «Τῶν ξυμπλεόντων πολλοὶ», οἱ τινες ἦσαν σύντροφοι, ἑταῖροι ἐκείνης τῆς ἐκστρατείας, τῶν ἐπὶ τοῦ στόλου ἐκείνου.

Σύμπλεως, ως, ων ἀντὶ τοῦ, ἔμπλεως. Ὅλως πλήρης.

Συμπληγάς, άδος, ἡ (συμπλήσσω). Τὸ συμπλήττειν, σύμπληξις, σύρραξις, συγκρουσις, Ἀριστοτ. κόσμ. β'. 10. «Πτώσεις κεραυνῶν μυρίων τε γινόμων συμπληγάδεσιν. 2) ἐπίστ. «Πέτραι συμπληγάδες», ἢ καὶ μόνως «Συμπληγάδες», αἵτινες ἄλλως καὶ, Συνδρομάδες, λέγονται, αἱ κινούμεναι καὶ συμπλέουσαι, ἡ συμπλήττουσαι πέτραι, Ὁδυσ. Μ. 61. πρβ. Εὐρ. Μηδ. 2. Θεόφρ. 13. 22. ἐλλήνιστο καὶ, κυάνεαι, ἴδε καὶ, Πλαγκταί.

Συμπλήγδην, ἐπίῤ (συμπλήσσω). Ὁμοῦ πλήττων, κτυπῶν· μετά τινος συγκρούσεως, Θεόκριτ.

*Συμπληδύω, (πληδύω), καὶ

*Συμπληδύσω, ύσω (πληδύω, Ἰων. Ἓν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πληδύνω, αὐξάνω, ἢ πληρόω, γεμίζω, κάμνω ποταμόν τινα νὰ φαυσάσῃ Ἡρόδοτ. 4, 48. 50. «Οὗτοι μὲν αὐτίγενες ποταμοὶ συνδικοὶ συμπληδύουσι αὐτόν (τὸν Ἴστρον)», αὐξάνουσι, πληθύνουσι, μεγαλύνουσιν αὐτὸν ὅλοι ὁμοῦ εἰς αὐτὸν συμβάλλοντες. Ξενοφ. Οἰκ. ιγ'. 2. «Τὸ ἐν τῇ γῇ λειφθὲν, τὴν κόπρον συμπληθύνειν», συναυξάνειν.

Σύμπληξις, εως, ἡ (συμπλήσσω) ταὐτὸν τῷ, Σύγκρουσις, σύρραξις, Δημητρ. Φαλ. 207. καὶ 209. «Σύμπληξις τῶν στοιχείων».

Σύμπλησις, εος, ὁ, ἡ (πλήρης). Διόλου πλήρης, γεμάτος, ἔμπλεως, Πλατ. «Συμπλήρης ζώων οὐρανός.

Συμπληρόω, ω. Ὁμοῦ γεμίζω, βαπτῶ νὰ γεμισθῇ τι. 2) διόλου, ὁλοτελῶς γεμίζω, πλήρες, γεμάτον, τέλειον τὸν ἀριθμὸν, ἢ ἐντελές ποιῶ, ἀναπληρόω. 3) προπ. ἐκτελῶ, τελειόνω, κατασκευάζω, Ξενοφ. Ἑλλ. ά. ε'. 12. καὶ ἀλλαχοῦ· «Νῆες ξυμπληρώσασαι», ἐμπλήσασαι, γεμίσασαι στρατιωτῶν, Ἡρόδ. ζ'. 1. ἔδεν

Συμπλήρωμα, τὸ. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς συμπλήρωσιν, ἀπαρτισμὸν· τὸ συμπληροῦν, γεμίζον τὸν ἀριθμὸν· καὶ

Συμπλήρωσις, εως, ἡ. Ἡ τοῦ ὅλου πλήρωσις, γεμισις· ἐκτέλεσις, τελείωσις. ἔδεν

Συμπληρωτικός, ή, όν· καὶ ἐπίῤ. -κῶς. Συμπληρῶν, ἡ εἰς συμπλήρωσιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος.

Συμπλησιάζω (πλησιάζω). Ἓν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλησιάζω ἢ πλησίον εἰμὶ· συναναστρέφομαι, μετά τινος, ὁσ. Ἀδήν. σελ. 329.

Συμπλήσσω, Ἀττ. λήττω Μ. ξω (πλήσσω, ἐπμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλήττω, κτυπῶ, συγκρούω· μεθ' ὁρμῆς κτυπῶ, προστρούω.

Σύμπλοια, ἡ (σύμπλους). Κοινὸς πλοῦς, τὸ σὺν ἑτέρῳ πλέειν, ὁμόπλοια· ἔδεν

Συμπλοϊκός, ή, όν. Εἰς σύμπλοιαν ἀνήκων. «Φιλία συμπλοϊκὴ», ἡ μεταξὺ τῶν συμπλεόντων φιλία, Ἀριστοτέλ.

Συμπλοκή, ἡ (συμπλέκω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἀλλήλων πλοκὴ, ἐμπερέυμα, σύμπλεξις, ἡ συνάφεια, σύνδεσμος, ἕνωσις, ἡ συνέλευσις ἐπὶ φιλίᾳ, καὶ ἐπὶ πολέμῳ (κατὰ μέσην διάθεσιν), μάχη, πάλη, ἔμπλοκη, καὶ μάλιστα ὅταν τὰ ἐνόπλα στρατεύματα, ἐξαιρ. οἱ ἱππικὰ συνουσία, ἕνωσις τῶν ὅλο σωμάτων ἐν τῷ συνωσιάζεσθαι. Παρὰ Πλάτ. καλ. ταὐτὸν ἐστὶ τῷ, συνύφανσις. Ἓν τῇ Μουσικῇ, παρὰ Πτολεμ. ἁρμ. β'. 12. «Ἡ διὰ τῶν ὑπερβατῶν ὡδίγων συμπλοκὴ», λέγεται ἡ ἕνωσις καὶ κρᾶσις πολλῶν τόνων ἐχόντων ἀναστίως πρὸς ἄλληλα ἐν τῷ κιθαρίζειν ἢ ψάλλειν διάστημα ἁλλητικὸν καὶ πηκτικῶν τρόπων γινόμενος

Σύμπλοκος, ὁ, ἡ (συμπλέκω), ταὐτὸν τῷ, ἐμπλοκος, καὶ, συμπλεκής, Ἀνάλεκτ. γ'. σλ. 73.

Σύμπλοος, καὶ συναιρ. σύμπλους, ὁ, ἡ (πλέω). Συμπλέων, συνοδευτὴς εἰς τὸν πλοῦν, ὁμόπλοος, ὅ ἐστιν, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πλέων· ὅστις πλέει μετά τινος ἐφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου, Ἡρόδ. 2, 115. 3, 31. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. β'. β'. 12. «Συνοδοιπόρου ἢ σύμπλου».

*Συμπλώω (πλώω), Ἐπ. καὶ Ἰων. αὐτὸ, συμπλέω.

Συμπνευσμός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σύμπνοια· ἐκ τοῦ

Συμπνέω, Μέλ. εύσω (πνέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πνέω, φυσῶ μαζὶ, συμφυσῶ, ἡ συναναπνέω, συζῶ. 2) μεταφ. συμφωνῶ, ἡ ἑνοῦμαι, ὁμονοιάζω, γίνομαι συναμάτης, εἴς τι, ὡς τὸ, conspirare, Ἀριστοτέλ. πολ. ε'.

Συμπνιγής, ές, ὁ, ἡ. Διὰ συμβλίψεως, συμφίξεως πνίγων, Διόδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Συμπνίγω, Μ. πνιξοῦμαι (πνίγω). Διὰ συμβλίψεως, συμβλίβων, ἡ συσφίγγων, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πνίγω, ἐν γένει, συμβλίβω, στενοχωρῶ (τὸ ι ἐστὶ μακρὸν, μόνον δὲ κατὰ παῤ. ἀόρ. ι βραχύ.)

Σύμπνοια, ἡ. Τὸ συμπνέειν, συμφυσᾶν. «Σύμπνοια τῶν φυσώντων, τὸ φύσημα ὁ ποιοῦσιν ὁμοῦ ἐμφύτερα αἱ φύσαι τῶν χαλκέων», Ἀρτεμ. β'. 37. 2) προπ. ἕνωσις, συμφωνία, ὁμονοια ἑαυτοῦ

Σύμπνους, καὶ συναιρ. σύμπνους, ὁ, ἡ (πνέω, ποιητ. σὺν). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πνέων, ἀναπνέων, ἢ φυσῶν. 2) προπ. ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πνέων, φρονῶν, ὅ καὶ ἄλλος, κατὰ πάντα ἁρμόττων, σύμφωνος, ὁμονοιασμένος. «Σύμπνουν καὶ συμπαθῆ αὐτὸν αὐτῷ ὄντα», Πλούταρχ.

Συμποδάω, ήσω (ποὺς, σὼν). Τοὺς πόδας συνδέω, δέω μαζὶ τοὺς πόδας, βάλλω τοὺς πόδας εἰς τὰ δεσμὰ, δεσμεύω.

Συμποδήγέω ω. Μ. ήσω (ποοδηγέω), Ἓν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ὁδηγῶ, Πλατ. Πολιτ. σελ. 267.

Συμποδίζω (ποδίζω), ταὐτὸν τῷ, συμποδέω. Τοὺς πόδας συνδέω, ἐμπερδεύω, Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἐμπερδεύω τοὺς πόδας εἰς τὰ δίκτυα, Ξενοφ. Ἀπ. γ. ια'. 8. «Δίκτυα, ἐν' εἰς ταῦτα ἐμπίπτοντες συμποδίζωνται». 2) δένω ἀπὸ τοὺ πόδας.

Συμποδοδεσμέω, ῶ· (ποὺς, δεσμός). Δεσμεύω τοὺς πόδας, ταὐτὸν τῷ, συμποδίζω, Στράβ. ιε'. σελ. 1030. ἔνθα «Σύμποδα δεσμῶν διεστραμένως κεῖται.

Συμποιέω, ῶ (ποιέω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ ποιῶ, συνεργάζομαι, ἢ συμβοηθῶ τινι εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι.

Συμποικίλλω (ποικίλλω). Ἓν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρδαλίζω, παρδαλὰ βάπτω, ζωγραφίζω, Ἰώσηπ.

*Συμποιμαίνομαι, ὡς παῤ (ποιμαίνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ εἰς βοσκὴν ὑπάγω ἢ συνβόσκω, Εὐρὶπ. Ἄλκ 578.

Συμπολεμέω, ῶ. Μ. ήσω (πολεμέω). Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ πολεμῶ· ἡ συμμαχέω, σύμμαχος, συμβοηθὸς εἰμὶ εἰς τὸν πόλεμον. Ξενοφ. Ἀναβ. ά. δ'. 2. «Συνεπολέμει Κύρῳ πρὸς αὐτούς».

*Συμπολεμίζω (πολεμίζω), = συμπολεμέω.

Συμπολεύομαι (πολεύομαι). Σὺν ἑτέρῳ περιφέρομαι, ὑπάγω, περιπλανῶμαι, ἀμφ.

Συμπολίζω, Μελ. ίσω (πολίζω). Εἰς μίαν πόλιν ἢ πολιτείαν ἑνόω, συνάπτω, σχηματίζω· συνεμπεριλαμβάνω εἰς τὴν περιοχὴν μιᾶς πόλεως, κάμνω νὰ ἔχῃ κοινωνίαν μετά τινος πόλεως. «Συμπεπολισμένων τῷ τειχεῖ τῶν περὶ χαρίων», Διον. ἀρχ. ά. 31. «Τῶν ἑπτὰ λόφων συμπεπολισμένων τῇ Ῥώμῃ», α'. 71. ἀνὴ οὗ ἐν β'. 1. «Ἐμπεπολισμένοι» κεῖται· ἄρα, σὺν ἑτέροις οἰκοδομηθῆναι, λόφοις, δήμοις, κ. τ. τ. πολίζω ἢ σχηματίζω μίαν πόλιν. Στράβ. ή'. «Ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίσθησε· κατόπιν δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου, καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων πόλεων ἢ πολιτειῶν ὑπὸ μίαν ἕνωσιν πολιτικὴν καὶ σύνδετμον φερομένων.

Συμπολιορκέω, ῶ (πολιορκέω). Ἓν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πολιορκῶ.

Συμπολιτεία, ἡ. Ἕνωσις πολιτικὴ πολλῶν πόλεων ἢ πολιτειῶν, σχηματίζουσα μίαν συμμαχικὴν πολιτείαν, ἢ κοινωνία εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς πολιτείας ἢ εἰς τὰ πολιτικὰ δίκαια, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Συμπολιτεύω, καὶ ἐνίοτε ὡς παῤ. Ἀποσ. συμπολιτεύομαι (πολιτεύω) Τὴν πολιτείαν, τὰ πράγματα, τὰς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κυβερνῶ· 2) οὐδετ. καὶ κατὰ μέσ. διάθ. ὁμοῦ ἀποτελῶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πολιτείαν· σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πολίτης εἰμὶ· τῆς αὐτῆς πόλεως πολίτης εἰμὶ· Παῤ. Ξενοφ. Ἑλλ. ά'. β'. 17. «Τοῖς αὐτοῖς χρῆσθαι νόμοις καὶ συμπολιτεύειν, ὁμοῦ σχηματίζειν, ἀποτελεῖν μίαν πολιτείαν, ὃ ἐστι, πολλαὶ πόλεις ἡνωμέναι καὶ διοικούμεναι μὲ τοὺς αὐτοὺς νόμους ἀποτελοῦσι μίαν πολιτείαν. ἐκ τοῦ

Συμπολίτης, ου, ὁ. Ὁ τῆς αὐτῆς πόλεως ἢ πολιτείας πολίτης ὤν.

Συμπολίτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ συμπολίτης.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σύμπολος, συμπόλη, σύμπολυ (πολίς). Πολλοὶ ὁμοῦ, πολλοὶ μετ' ἀλλήλων ἢ παρ' ἀλλήλους· συνών. κατὰ πλησ. σύμπολλοι, Πλάτ. πολ. ε'. «Τὴν τῶν ξυμπόλων κοινὴν τροφὴν, τὴν τῶν πολλῶν κτισμάτων μετ' ἀλλήλων ἠμεταξύτατον τροφήν».

Συμπομπεύω (πομπεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων πομπεύω, τελῶ πομπὴν ἢ ἑορτάζω ἑορτὴν, ἀγάλλω.

Συμπονέω, ῶ. Μ. ήσω· καὶ σπανιώτ. εἰμαι. Ἀποδ. συμπονέομαι (πονέω). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πονῶ· εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον βοηθῶ, συνεργάζομαι, συμπράττω, συμβοηθῶ εἰς τὸ ἔργον, συναντιλαμβάνομαι, ἢ συμπάσχω, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ε'. 19. «Οἱ ἵπποι συμπονοῦντες ἀλλήλοις». καὶ ὁ Ἕλλην. ε'. ε'. 14. «Ἢ ἡδέως μὲν ξυμπονῶμεν, ἡδέως δὲ ξυνευδαιμονῶμεν».

Συμπονηρεύομαι, ἐσσ' ὅτε δὲ καὶ ὡς ἑτερ. συμποιηρεύω (πονηρεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πονηρεύομαι, μεθ' ἑτέρου, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν πονήρως πραγματεύομαι, πράττω, Ἀριστοφ. Λυσ. 405.

*Σύμπονος, ὁ, ἡ, ον (πόνος). Σύντροφος τοῦ πόνου, τῆς δουλειᾶς. Ἐπίρρ. συμπόνως.

Συμπορεύομαι, εὔσομαι, παθτ. Ἀποδ. μετὰ μέσ. μέλλ. (πορεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, μεθ' ἑτέρου πορεύομαι· ὁμοῦ, μαζὴ ὑπάγω ἢ συνοδοιπορῶ, Ξενοφ. ἀναβ. α'. γ'. 5. 2) τροπ. κατὰ γάμον συνοικεῖν, Πλουτ. Λυκ. 15.

Συμπορθέω, ῶ. Μ. ήσω (πορθέω), ὡς τὸ συμπέρθω. Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πορθῶ, κατερημάζω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω πόλιν τινά.

Συμπορίζω, Μ. ίσω (πορίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ προμηθεύω, χορηγῶ, φέρω ἐμοῦ καὶ οὕτω κάμνῃ τινὰ ἔχῃ. Κατὰ μεσ. ἀποδ. λημβάνω, κτῶμαι, ἀποκτῶ ἐν ταὐτῷ, προμηθεύομαι, προβλέπομαι μέ ἀναγκαῖα τινα πράγματα παντοχόθεν ἢ παρὰ πολλῶν ἀνθρώπων συναγόμενα· συνέζευξαν πορ' ἄλλου τινὰ πράγματα λεμβάιω αὐτὰ πρὸς χρησίμου. Θουκυδ. γ'. κ'. Ἵνα τῶν ἄλλων ξυμμάχων τῶν ὑπηκόων, εἰσοδόν τι εἶχεν ἐπιτήδειον τὸν πόλεμον ξυμπορίσαντες». ὅθεν

Συμπορισμός, ὁ. Προβλεφθεῖς πραγματοτικῶν παρὰ πολλῶν ἀνθρώπων συναγομένων πρὸς χρησίμου· ὁμοῦ πορισμός· καὶ ἡ προμήθεια.

Συμπορνεύω (πορνεύω). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πορνεύω.

Συμπορπάω, ῶ. Μ. άσω. Ἰων. ήσω (πορπάω). Ὁμοῦ πορπάω, διὰ τῆς πόρπης συναπτω, Σουίδ. ἐν Λ. Θώρηξ. (ασω, ασω) ὅθεν

Συμπορπητός, ἡ, όν, = σύμπορος. Συνημμένος, πεπαμένος διὰ τῆς πόρπης. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Συμπορπᾶν, τὸν μὴ ῥαφαῖς συνειλημμένον κατὰ τοὺς ὤμους χιτῶνας, ἔνθα ἀναγνωστέον «Τὸν μὴ ῥαφαῖς ἀλλὰ πόρπαις συνειλημμένον». (ὁ δεύτερος τύπος ὁμφ.)

Συμπορσύνω (περσύνω). Συνδιατάττω, βάλλω εἰς τὴν τάξιν του, εἰς τὸν τόπον του· συμπροηγεύω· ἢ συνεργῶ, διευκολύνω, αἴτ. «Τὴν κατόρθωσιν συμπορσύνειε», Ἱπποκρ. συμβιβάζω, ἐπιταχύνειν τὴν ἐνόρθωσιν· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 549. «Συμπερσύνειν τὴν κέλευσον».

Συμποσία, ἡ (συμπίνω). Ἡ πρᾶξις τοῦ μεθ' ἑτέρων πίνειν, συμπόσιον, Πινδ. Πύθ. ζ. 405.

Συμποσιάζω, Μλ. άσω (συμπόσιον). Σὺν ἑτέρῳ τρώγω καὶ πίνω· εἰς συμπόσιον εἰμί· συμπίνω.

Συμποσιαστός, ἡ, όν (συμπόσιον). Εἰς συμποσιον ἀνήκων· ἐν συμποσίῳ εὑρισκόμενος ἢ εὔχρηστος. «Προβλήματα ἢ ζητήματα συμποσιαστά», ἃ μετεχειρίζοντο παιδιᾶς χάριν εἰς τὰ συμπόσια ἢ εἰς καιρὸν συμποσίου, Πλούταρχ.

Συμποσιαρχέω, ῶ. Συμποσιάρχης εἰμί· ἄρχω, ἐπιστάτης τοῦ συμποσίου εἰμί, διατάττω τὰ περὶ αὐτὸν Πλούταρχ. συμπ. α'. ἐν τέλ.

Συμποσιάρχης, ου, ὁ (συμπόσιον, ἄρχω). Ὁ τοῦ συμποσίου ἄρχων, ἐπιστάτης· ὁ τὰ διατάττων καὶ διανεμῶν ἕκαστα, ὅσα φέρει ἀναγκαῖα εἰς τὸ συμπόσιον καὶ εἰς ἡδονὴν τῶν συμποσιαστῶν, Ξενοφ. ἀναβ. ζ'. α'. 30.

Συμποσιαρχία, ἡ. Ἡ περὶ τὰ συμπόσια ἐπιστασία καὶ διανεμητικὸν τοῦ ὄψιμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ συμποσιάρχου, Πλούταρχ.

Συμποσίαρχος, ὁ, ἡ· ταὐτόν τῷ, συμποσιάρχης.

Συμποσιαστής, οῦ, ὁ (συμποσιάζω). Ὁ συντράπεζος, ὁ εἰς τὸ αὐτὸ συμπόσιον ὤν, μουσαφίρης, ξένος.

Συμπόσιον, τό (συμπίνω). Ἡ σὺν ἑτέροις ἢ μεθ' ἑτέρων γιομένη πόσις· τὸ τρώγειν καὶ πίνειν ὁμοῦ· εὐωχία ἢ τράπεζα, εἰς ἣν συνερχόμενοι πολλοὶ τρώγουσι καὶ πίνουσιν ὁμοῦ, (Σιαφέτ, Τουρκ. τραπέζιον, κοινῶς, festin, Γαλ. convito, Ἰταλ.) κατὰ πρώτον παρὰ Θεόγν. καὶ Πινδ. «Συμπόσιον συνάγω, κατασκευάζω, συγκροτῶ, καταλύω, ἐκαλύω, Συμποσίου συναγωγή, κατάλυσις. Ξενοφ. συμπ. 2'. 7. Πλούταρχ. συμπ. ζ'. «Ἡ ιωνικὴ γὰρ ἐστὶ καὶ σπευδὴς καὶ παιδιᾶς καὶ λόγων καὶ πράξεων τὸ συμπόσιον. 2) τόπος, οἴκος ἢ σάλα εὐρυχὼρ καὶ πόσεως, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. η'. 6. Πρεχοίδες εἰσφέρεσθαι εἰς τὰ συμπόσια».

Σύμποσις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ πίνειν, ἡ σὺν ἑτέρῳ πόσις, ταὐτόν τῷ, συμπόσιον, ἔμφ.

Συμποτής, οῦ, ὁ (συμπίνω). Ὁ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πίνων, ὁμοτράπεζος, ταὐτόν τῷ, συμποσιαστής, Ξενοφ. συμπ. δ'. 4. ὅθεν

Συμποτικός, ἡ, όν. Εἰς συμπότην ἢ εἰς συμπόσιον ἀνήκων, κλίσιν ἔχων (Ἀριστοτ. Ῥητ.) ἢ πρέπων, ἐπιτήδειος, εὔχρηστος εἰς ταῦτα, οἷοι, συμποτικοὶ νόμοι, συμποτικὰ ζητήματα, ἀστεϊσμοὶ, ἄσματα, Συμποτικοὶ ὁμιλίαι, ἀπάται, Λουκιαν. Ἑταιρ. 63. — 2) «Συμποτικὸν καλὸς εἰς τὰ συμπόσια, ὁ ἡδὺς τοῖς ἄλλοις παρέχων ἢ ἡδοῖς πρᾶξεις (Ζευλῆς, Τουρκ.).

*Συμπότης, ιδος, ἡ, Ζηλ, τοῦ, συμπότης· καὶ, συμπότρια, ἡ, ὁμοίως.

Σύμπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἔχων τοὺς πόδας συνηνωμένους, ἐξαιρ. ἐπίτριτον ὀρχούμενος ἀφαλμάτων. «Σύμποδα δετμεῖν, Στραβ. ιζ'. σελ. 1030. ταὐτόν τῷ, συμποδίζειν· ἔνθα ὁ Κασαυβών. «Συμποδίσασμεῖν ἀναγωνιστὴν δέλει.

Συμπραγματεύομαι, εὐσομαι, μέσ. Ἀποδ. (πραγματεύομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πραγματεύομαι· ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ καταγίνομαι περί τι ἢ κοπιάζω, ἢ πραγματεύομαι μίαν ὑπόθεσιν.

Συμπράκτωρ, ορος, ὁ· Ἰων. συμπρήκτωρ (συμπράσσω). Συμβοηθός, συνεργός, σύντροφος, Ἡροδ. 6, 125. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 13.

Σύμπραξις, εως, ἡ. Ἡ σὺν ἑτέρῳ γιομένη πρᾶξις, συνέργεια, βοήθεια· «Σύμπραξις κοινὴ, ἢ ὑπὸ πολλῶν ἐμοῦ γιομένη κοινὴ βοήθεια, Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Συμπράσσω, καὶ Ἀττ. -ττω· Μ. ξω. Ἰων. συμπρήσσω (πράσσω, ἀμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ἐμοῦ πράττω, συμποιῶ, συγκατορθῶ, συνεπιχειρῶ, κτίτοιμι, ὄφελ, βοηθεῖ τινι, παρίσταμαι, συνεργῶ, συμβοηθῶ, ὀστ. Ξενοφ. ἀναβ. ε'. ε'. 11. «Συμπράττειστες αὐτῷ, ὡς ἐπιθυμεῖν οὕτω καὶ μετὰ αἰτιατ. πρώτμ. Ξενοφ. Ἀγ. ζ'. 7. «Ἱκανὴν συμπράττειν, ἐξ ἧς ἂν ἡγῆται μάλιστ' ἂν ὀλλήλοις πολεμήσειν· οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. «Τὰ δ' ἄλλα συμπράττειν». — Μέσ. «Συμπράττομαι ὡς καὶ τὸ ὀπλοῦν, «Πράττομαι, σὺν ἑτέρῳ, ἐμοῦ ἀπατῶ, ζητῶ, συνάγω χόρους, συμβοηθῶ εἰς τὴν σύναξιν ἑνὸς χρέους· καὶ, συνεργῶ εἰς ἐκτέλεσιν μιᾶς ἐπιδόσεως, αὐτοκράτ. Ἡροδ. ε'. 64. «Συνεπράξατο Μενελάῳ τοὺς Ἕλληνας ἁρπαγαῖς, ἐπαγαγέσθαι, ἐπαίτησαν μετὰ τοῦ Μενελάου τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης. πρβλ. συναπράσσομαι.

Συμπράστης, ου, ὁ (συμπράσσω). Ὁ σὺν ἑτέρῳ, ἢ σὺν ἄλλοις πράσσων, ὁ μεθ' ἑτέρου πολίτης, συμπολιτής.

Συμπρεπής, ές (πρέπω). Λίαν πρέπω, ἁρμόζων, ὁσοτ. Αἰσχύλ. Θήβ. 18. ο — ὥστε συμπρεπὲς πόλει τ' ὀρείγειων καὶ Ἰκέτ. 454. «Τύχη γυναικὸς ταῦτα συμπρεπὴ πέλειν.

*Συμπρέπω, ἄνευ μέλλ. (πρέπω). Πρεπίστως, κατὰ πάντα συμφωνῶ μέ τι, ὁστ. Ἀριστοφ. ἐπιστ. 1, 12.

Συμπρεσβευτής, τεῦ, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ πρεσβευτής, ἑταῖρος, σύντροφος τοῦ πρεσβεύειν ἢ τῆς πρεσβείας· ἐκ τοῦ

Συμπρεσβεύω (πρεσβεύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πρεσβεύω, ἀναδέχομαι πρεσβείαν τινά· μεθ' ἑτέρου ὡς πρέσβυς εἰμὶ παρά τινι.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ (πρέσβυς, 2), ταὐτόν τῷ, συμπρεσβευτής, Ξενοφ. ε'. ε'. 12. «Οἱ συμπρέσβεις τῷ Ἐπαμεινώνδᾳ χαλεπαίνοντες».

Συμπρεσβύτερος, ὁ (πρεσβύτερος). Ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ πρεσβύτερος, ἱερεὺς ὤν, Ἑλλ. Συγγ.

*Συμπρήκτωρ, ορος, ὁ, Ἰων. αὐτὶ συμπράκτωρ, Ἡροδ.

*Συμπρήσσω, Ἰων. αὐτὶ, συμπράττω, Ἡροδ.

Συμπρίαμαι, μέσ. Ἀποδ. (πρίαμαι, ἀμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ πρίαμαι, μετ' ἑτέρου, μαζὴ ἀγοράζω· ἢ ἀγοράζω ὅσα εὑρίσκω.

Συμπροάγω, ξω (ἄγω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ψέρω ἐμπρόσθεν, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ εἰς τὰ πρόσω φέρω ἢ χωρεῖν ποιῶ. 2) ἐνδετίζω· μεθ' προβάλλω, προχωρῶ, ἐξέρχομαι, ἐμπαίνω.

*Συμπροαυξάνομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (αὐξάνω, ἀμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ αὐξάνομαι, συναυξάνω, Ἱπποκρ.

*Συμπροηγέομαι (γίγνομαι, ἀμλ.). Ὁμοῦ προγίγνομαι, προηγοῦμαι, προβλέπω, Ἰάμβλ. μυστ. ζ'. 4.

Συμπρόεδρος, ὁ, ἡ (πρόεδρος). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ πρόεδρος, σύντροφος τοῦ κατὰ τὴν προεδρίαν.

Συμπρόειμι, (εἶμι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πρόειμι, προέρχομαι, ἐξέρχομαι, Συίδ.

Συμπροέρχομαι, μέσ. Ἀποδ. μετ' ἔκφ. παρακ. καὶ παρ. (ἔρχομαι, ἀμλ.), = συμπροεμι.

Συμπροθυμέομαι, οῦμαι· παθ. Ἀποδ. μετὰ μέσ. μέλλ. συμπροθυμήσομαι (προθυμέομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προθυμοῦμαι, τὴν αὐτὴν προθυμίαν δείκνυμι ἢν καὶ ἄλλος· τὴν αὐτὴν προθυμίαν ἔχω μετά τινος καὶ διὰ τοῦτο βοηθῶ αὐτῷ· εἰς τὸ αὐτὸ ἔργον προθύμως συμπράττω συνεργῶ ἐγὼ, προθύμως συμπράττω, Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. α'. 14. «Ἐὰν ὁ θεὸς ἐθέλῃ, καὶ ἡμεῖς συμπροθυμεῖσθαι· πορίζειν τὰ ἐπιτήδεια· καὶ ἐν κε. δ'. 5. αὐτὶ τοῦ, προθύμως ἀναγκάζω, προτρέπω. «Ἐδεήσησαν, καὶ συμπροθυμεῖσθαι ἐκείνου, ταχὺ ἐμεθήσησαν, Παρ' Ἡλιοδ. σελ. 270. «Συμπροθυμήθητε, ἀλλὰ πάντοτε σὺν ἐμοί, ἀλλ πάντοτε μᾶλλον μου· ἴδε ἐν τῷ, προθυμέομαι.

*Συμπροκόπτω (κόπτω). Ὁμοῦ προκόπτω, κάμνω προόδους· ἢ προχωρῶ ἢ αὐξάνω.

*Συμπροκύπτω, ψω (κύπτω). Εἰς τὰ ἔμπροσθεν σκύπτω ἢ κλίνω ὁμοῦ. Συιασ. 6. 17.

Συμπρονομεύω (προνομεύω). Μετ' ἑτέρου ἢ ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ διὰ προτερήματος καὶ ἑτέρωμα λαμβάνω, ἢ ὑπάγω εἰς προνομήν, σύλησιν, χόρτου διὰ τὰ ζῶα.

Συμπροξενέω, ῶ (προξενέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προξενῶ, ἢ συνεργῶ, συμβοηθῶ, εἰς τι αἴτ. 2) συμβοηθῶ, συμπαραστέκομαι, ὁστ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐριπ. Ἑλέν. 145. »Συμπροξέννησαν ὡς τύχω μαντευμάτων.«

Συμπροπέμπω (πέμπω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ὅλους ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ προπέμπω, παραπέμπω, ξεπροβοδίζω, ταὐτὸν τῷ, συμπαραπέμπω, ἢ συνοδεύω, τινί, Ἡρόδ. 9, 1. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 1. 3, 3, 4. 8, 4, 25. »Συμπροὔπεμπε αὐτὸν καὶ ὁ πατήρ.

Συμπροπίπτω (πίπτω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκπίπτω, ἢ μὴ φαινόμενος πίπτω καὶ φαίνομαι, ἢ ἐξέρχομαι, προέρχομαι, προχωρῶ ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ Πολυβ. λά. 22.

Συμπρουπορεύομαι, μέτ. Ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (πορεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προπορεύομαι, ἐμπροσθὰ ὑπάγω, πορείαν ποιοῦμαι, ταξειδεύω παρὰ τοῖς Ο'.

Συμπροσάγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ ἄγω πρό τι, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω, ἢ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεὶν ποιῶ, εἰσάγω. 2) ἀμετάβ. προτυπαρ. στρατόν, ὁμοῦ προχωρῶ, π. χ. ἐπὶ δύο στρατευμάτων.

Συμπροσειμι, (εἶμι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἄλλοις, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πορεύομαι, ὑπάγω πρός τινα, ἢ εἰς τὰ μέρος, πλησιάζω. 2) ἐκ τοῦ, εἰμί, σὺν ἑτέρῳ, ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ παρών εἰμι, ἢ σύνειμι, προστίθεμαι, εἶμαι προσκολλημένος, ἑκάστος, Ψαλμ. »Μὴ συμπροσέστω σοι ἁμαρτία μου, ἃς μὴ ἔχῃ μετοχὴν εἰς σέ.

Συμπροσέρχομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀόρ. καὶ παραχ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἔρχομαι καὶ εἶμαι ἐκεῖ ποῦ.

Συμπροσέχω (ἔχω, ἀνμλ.), καὶ, συμπροσίσχω (ἴσχω) προσπιάκ. τοὺς νοῦν. ἢ τὴν ψυχήν. Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ προσέχω, εἶμαι προσεκτικὸς ἐπίτ. Παθ. μετὰ μέσ. ἀόρ. β'. »συμπροσέχεμαι, συμπροσίσχομαι,« σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐξαρτῶμαι, ἐξηρτημένος εἰμὶ πρός τινα, προσκολλῶμαι, Πλούταρχ.

*Συμπροσίσχω (ἴσχω), = συμπροσέχω.

Συμπροσκυνέω, ῶ (κυνέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προσκυνῶ, λατρεύω.

Συμπροσμίγνυμι, Μ μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προσμίγνυμι, σμίγω, ἀναστρέφω. 2) ἀμετβ. καὶ κατὰ μέτ. διαθ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ὑπάγω καὶ ἐγὼ ἐκεῖ που διὰ νὰ συναστραφῶ καὶ συνομιλήσω, ἐπιτήδες ἀνταμώνομαι μέ τινα, συντυγχάνω, συναστρέφομαι, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι, Πλάτ. Θεαίτ.

Συμπροσπίπτω (πίπτω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ τυχαίνω, ἢ ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ.

Συμπροσπλέκω, ξω (πλέκω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ προσπλέκω, περιπλέκω, συνερμόττω, συνάπτω μέτ.

*Συμπροσπιγχάνω, Μ. τεύξομαι (τυγχάνω). Ὁμοῦ συμβαίνειν, ἢ συναπαντῶ, συντυγχάνω, ὁσ.

Συμπροσψαύω, (ψαύω). Ὁμοῦ ψηλαφῶ ἅπτομαι, ἢ ἐγγίζω, Αἰσωπ. μῦθ. 201.

Συμπροτερέω, ῶ. Μ. ήσω (προτερέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ προλαμβάνω, ἢ ὑπερβαίνω, εἰμὶ πρότερος ἢ ἀνώτερος, κρείττων.

Συμπροτρέπω, ψω (προτρέπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἐρεθίζω, ἀσυχαίρω, παροτρύνω, παραινῶ, ἢ παρεινῶ.

Συμπροφητεύω, (προφητεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προφητεύω, προφήτης ἢ προφῆτις εἰμί, Πλουτ.

Συμπροφήτης, ου, ὁ· καὶ θηλ. συμπροφῆτις, ιδος ἡ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ προφητεύων, ὁ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προφήτης ὤν, Πλούταρχ.

Συμπροχέω. Μ. χεύτω (χέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προχέω, ἐκχύνω, ἢ ἐπεκφιλεύω, Ὀρφ. ἀργ. 537.

Συμπροχωρέω, ῶ· Μ. ήσω (χωρέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ προχωρῶ, Πολυδ.

Συμπροφαύω, Φαύσω (φαύω). Ψαύω, ψηλαφῶ ὁμοῦ καὶ πρότερον διὰ δοκιμήν, Αἰσωπ.

*Συμπρύτανις, εως, ὁ (πρύτανις). Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ ἢ εἷς τὸν αὐτὸν καιρὸν πρύτανις ὤν, σύντροφος τοῦ πρυτάνεως.

*Συμπρῶτα ἢ ἐγκρῶτα, ἐπίρρ. (πρῶτος). Πρώτιστα πάντων, Ἐμπεδ. 13 Gaisf. κατὰ τοὺς κώδικας τοῦ Τουρίου καὶ τῆς Ὀξωνίας· πάντη δὲ ἄλλως ἔχει ἡ συνήθ. ἀνάγν. παρὰ Στουρζίῳ, στιχ. 218.

*Συμπτερόω (πτερόω). Ὁμοῦ πτερόω.

*Συμπτερύσσομαι, ξομαι, μέσ. Ἀποθ. (πτερύσσομαι). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ πτερύσσομαι, πετῶ, ἢ πτυτῶ με τὰ πτερὰ καὶ δοκιμάζω νὰ πετάξω. Νικήτ. Χρ. ί. 11.

Συμπτυκτικός, ἡ, όν (συμπτύσσω). Ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ συμπτύσσειν, συνδιπλόνειν, συντελίζειν, συνάγειν ἢ συγκλείειν, Διον. Ἁλικ.

*Σύμπυκτος, ὁ, ἡ, ον (συμπτύσσω). Διπλωμένος, μαζωμένος.

Σύμπτυξις, εως, ἡ. Ὁμοῦ πτύξις, διπλωσις, τίλυγμα, ἢ κλείσιμον· ἀντίκειται τῷ, Ἀνάπτυξις. ἐκ τοῦ

Συμπτύσσω, Μέτ. ξω (πτύσσω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ πτύσσω, διπλόω, τιλύσσω· πρὸς ἄλληλα διπλόνω· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, συγκλείω, συμμύω, κλείω, ἀντίκειται τῷ, Ἀναπτύσσω· ὅθεν »Συνεπτυγμένος, συγκεκλεισμένος, διπλωμένος, τιλυγμένος, καὶ ἐπίρ. συνεπτυγμένως.

Σύμπτυστος, ὁ, ἡ (πτύω). Διόλου ἐμπτυσμένος (φτυσμένος), καὶ μεταφ. ἄξιος ἀποστροφῆς καὶ μίσους, Φερεκράτ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 553. (ἡ λέξις ἔστι πάνυ ἀμφ., Osann Anct. lex. p. 150.)

*Συμπτωδέν, έντος, τό, ουδέτ. μετοχ. ἀορ. α'. παθ. τοῦ συμπίπτω. Τὸ συγκαταπεσόν, συγκρημνισθέν.

Σύμπτωμα, ατος, τό (συμπίπτω). Συνάντημα, συμβεβηκός, ἐπιτύχημα, Θουκυδ. δ'. πᾶν ὅ,τι τυχαίνει, συμβαίνει τινὶ νὰ πάθῃ, ἄρα, Ἀτθεναῖα, νόσος, πάθος, ἄξιαρ. δυστυχία, Lobeck Φρυνιχ. σελ. 248. Ὁ Γαλην. ἐν τῷ α'. Θεραπ. διακρίνει τὸ σύμπτωμα ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, οὕτως λέγων. »Τὰ δὲ ἐξ ἀνάγκης ἐπόμενα ταῖς κατασκευαῖς ἀφ' ὧν ἐνεργοῦμεν, ὑγιαινόντων μὲν ἡμῶν, συμβεβηκότα· νοσούντων δὲ συμπτώματα καλεῖται· καὶ πάλιν, »Οὕτως οὐκ ἐκεῖνοι συγχωρήσουσιν ἡμῖν, ἑλληνιστὶ τε ἅμα καὶ διαλεκτικῶς, οὐχ ἅπασαν τὴν παρὰ φύσιν διάθεσιν, ἀλλ' ἥτις ἂν ἀνεργάσηται βλάπτῃ, νόσημα προσαγορεύειν· ἥτις δ' ἂν παρὰ φύσιν μὲν ᾖ, μὴ μέντοι βλάπτῃ γ' ἐνέργειαν, εὐ νόσον, ἀλλὰ σύμπτωμα νοσήματος« καὶ ἐντεῦθεν 2) λέγεται καὶ τὸ ἐπιγιγνόμενον σημεῖον εἴ τινα ἰσον, τὸ ὁποῖον χρέιει τὴν φύσιν, τὴν ποιότητα, καὶ τὰ ἐπακολουθοῦντα αὐτῇ· ὅθεν

Συμπτωματικός, ἡ, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Κατὰ συμπτωμα ἢ κατὰ συμβεβηκός γινόμενος, τυχαῖος, πλὴν ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ συμπτώματος, κατὰ τύχην, ἢ εἰς σύμπτωμα, ὑποκείμενος, χρεμένος ἀπὸ τὴν τύχην. 2) παρ' Ἰατρ. ἀνήκων εἰς σύμπτωμα ἰσον· ἢ συνηνωμένος μὲ συμπτώματα ἰσον.

Συμπτωματολογία, ἡ. Λόγος περὶ συμπτωμάτων.

*Συμπτωσία, ἡ, = σύμπτωσις.

Σύμπτωσις, εως, ἡ (συμπίπτω). Τὸ συμπίπτειν, πίπτειν ὁμοῦ, ἢ συνάντησις, συντυχία· σύγκρουσις, συγκτύπησις δύο σωμάτων· ἢ συνέλευσις· ἢ σύναψις, ἕνωσις· ἀνίσου καὶ ἀντὶ τοῦ, τυχηρὸν συμβεβηκός. »Σύμπτωσις τῶν ποταμῶν, τῶν ὀρῶν, συνάφεια, ἕνωσις, συντυχία, συνέλευσις· ἐξαιρ. συμβολή, σύμμιξις ἐχθρικὴ ἐκ δύο μερῶν γενομένη, σύγκρουσις, ἐπιβολή, προσβολή, ὁρμή, ἐπέλευσις 2) παρ' Ἰατροῖς, ὡς παρ' Ἱπποκρ. ἀφορ. γ'. συμπίεσις, σύνθλιψις, ἀδυναμία· χαύνωσις, καὶ συστολὴ τοῦ κύτους τοῦ σώματος ἐπιγινομένη μετὰ τὰς κενώσεις, ἢ ὑπότονος ἀπλῆς ἀδυναμίας ἢ κόπου.

*Σύμπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Σύντροφος πτωχοῦ, ἢ τῆς πτωχείας.

Συμπυκάζω, άσω (πυκάζω). Ὁμοῦ ἢ ἐλαττελῶς πυκάζω, σκεπάζω, πυκνῶς καλύπτω, Διόδ. Σικ. »Διὰ τινος αὐλῶνος στενοῦ καὶ συμπεπυκασμένου δένδρεσι διεπλέωνε, πυκνῶς κατανεκαλυμμένου, κατεστεγασμένου.

Σύμπυκνος, ὁ, ἡ (πυκνός). Πυκνῶς, ἢ στενῶς συνημμένος, συμπαγής, Ξενοφ. Ἱππ. ί. 10. »Ὅσα περιτίθεται περὶ τοὺς ἄξονας, τὴν εὐρύστομα ἢ, καὶ μὴ σύμπυκνα, μὴ στενά. ὅθεν

Συμπυκνόω, ῶ (πυκνόω). Ὁμοῦ πυκνόω, πρός ἄλληλα συνάπτω τὰ μόρια τινός, πυκνῶς ἢ στερεῶς συνθλίβω· πυκνὸν ἢ στενὸν καὶ σφιχτὸν ἢ συμπαγὲς ποιῶ.

Συμπυνθάνομαι, μέσ. Ἀποθ. (πυνθάνομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πυνθάνομαι, ἐρωτῶ, Εὐριπ. Ἑλ. 334.

Συμπυρόω, ῶ (πυρόω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ καίω, καταφλέγω ἢ ἀνάπτω, καυλίζω, Εὐριπ. Ῥῆτ. 960.

Συμπωλέω, ῶ. Πωλέω, μεθ' ἑτέρου ὁμοῦ, μαζὶ ἢ ἐν ταὐτῷ πωλῶ.

Συμπωρόω, ῶ. Μ. ώσω (πωρόω). Καθίστημι σκληρὸν καὶ πωρώδες, διὰ πώρου (callus) συνάπτω. Παθ. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον συνάπτεσθαι, συγκολλᾶσθαι, ἐπὶ καταγμάτων ἤτοι ὀστέων συντετριμμένων, ἃ τινα διὰ τοῦ πώρου (πωρίου) ἑνοῦνται πάλιν καὶ συναυξάνουσι, Conferveseere, παρὰ Κέλσῳ· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Διοσκορ. »Ἀσυμπώρωτα κατάγματα« καὶ »Καὶ τὸ ἀφεψημα δὲ τῶν φύλλων καταντλούμενον κάταγμα τάχιον πωροῖ· καὶ Γαλην. »Οὔτε γὰρ τὰ κατάγματα διὰ συμφύσεως, ἀλλὰ διὰ πώρου τὴν κόλλησιν ἔχει.

Συμφαγεῖν (φαγεῖν), ἀπαρμφ. ἀόρ. τοῦ συνεσθίω. Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ φαγεῖν.

*Συμφαίνομαι (φαίνομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ φαίνομαι, ἢ γίνομαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι.

Συμφάναι, ἀπαρ. τοῦ σύμφημι.

Συμφανής, ές, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ἐν ταὐτῷ φαινόμενος, ὁρατός· ἢ πάντῃ, ἀπὸ πάντων, σαφής, καταδηλος, Ἀριστοτ. προβλ. ιθ'. 44. »Συμφανῆ ποιοῦσιν, ἢ συνδρομὴ πολλῶν πραγμάτων ἢ πολλὰ πράγματα ὁμοῦ ποιοῦσί τι σαφὲς, φανερόν.

Συμφαντάζομαι, παθ. (φαντάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φαντάζομαι, Πλούταρχ.

Σύμφασις, εως, ἡ (συμφαίνομαι). Ἡ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ φάσις, ἐμφάνεια πολλῶν ἀστέρων. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Μετεωρ. α'. 6. λέγει »Σύμφασιν τῶν πλανητῶν,« ὁ δὲ Στοβαῖος (φυσικ. ἐκλ. σελ. 578.) »Σύνοδον κατὰ συναυγασμὸν καλεῖ. »Ἀναξαγόρας μὲν οὖν καὶ Δημόκριτος φασὶν εἶναι τοὺς κομήτας σύμφασιν τῶν πλανητῶν ἀστέρων, ὅτε διὰ τὸ πλησίον ἐλθεῖν, δόξασαι θιγγάνειν ἀλλήλων.

Συμφέρει, ἀπρόσωπ. τοῦ συμφέρω, ὅρα τοῦτο. Συμφέρον ἐστί, ὠφελεῖ, λυσιτελεῖ, ὠφέλιμον ἐστί· ἁρμόζει, πρέπει, συνᾴδει. Πλάτ. πολ. α'. »Συμφέρει αὐτῷ πλεῖν, ὠφέλιμον ἐστί· Θουκυδ. »Συμφέρει τὰ παλαὶ τῶν παλαιμώνων, ἴσα ἐν τῷ, συμφέρω.

Συμφέρον, οντος, τό. Ὄφελος, διάφορον (intérêt, l'intérêt, Γαλ.) »Τὸ τῆ πόλει συμφέρον, τὸ ὄφελος, τὸ ἰντερέσσον. »Τὰ συμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φέροντα τῆς πατρίδοις, τὰ ἐντερέσσα. Τὸ ἴδιον συμφέρον, κέρδος, ὄφελος, ἐντερέσσον· Συγκρατ. «Συμφερώτερον καὶ ἑπομένως, προσηκον, ἁρμόζον· (οἱ δέτ. τῆς μετοχ. «συμφερώνα. ἴδε ἐν τῷ, συμφέρω).

Συμφερόντως, ἐπίρ. τῆς μετ. τοῦ συμφέρω. Ὠφελίμως, κατὰ τὸν ὠφελιμον τρόπον, μὲ ὄφελος, διάφορον, μετὰ δοτ. Ξενοφ. Ἀπομν. α'. ε'. 50. «Τοὺς μαινομένους συμφερόντως ἂν δεδέσθαι καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς φίλους.

Συμφερτός, ή, όν (συμφέρω), ταὐτὸν τῷ, συμφορητός. Συντεθειμένος, εἰς ἓν συνηγμένος, (εἰ. ἐν φερμένος), συναικτός, ὄδεν, συλλελεγμένος, συμμαζωμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος. Ἰλ. Ν. 237. «Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνέρων, καὶ μᾶλα λυγρῶν, ἐνθαδ' Εὐστάθιος λέγει· «Ὅτι στέρονται μὲν ὅλως ἀρετῆς οἱ λυγροὶ ἐν τῷ θεωρεῖσθαι καθ' ἕνα, ἔστι δέ τις ὅλως καὶ αὐτῶν ἀρετὴ, ἐὰν συμφερτὴ γένηται, ὁ ἐστι συμφορητὴ καὶ συλλεγομένη ἐκ πολλῶν, καὶ ὡς οἱ παλαιοὶ φασὶ) συνοιστὴν, ἤγουν εἰς ἓν ἡνωμένη, ὅ ἐστί, καὶ αὐτὴ ἡ τῶν μαλθακῶν ἀνδρῶν ἀνδρία, θεωρουμένη μὲν εἰς καθ' ἕνα, οὐδέν ἐστι, συνηγμένη δὲ εἰς ἓν (ὅ ἐστιν, ὅλοι ὁμοῦ ἀναρμοῦντες) σημαίνει πολύν· (ἀστεῖως ἐκφράζει ἡ χυδαία συνήθεια τοῦτο διὰ τῆς φράσεως. «Δύο πτασμένοι νικῶσιν ἕνα ἀνδρεῖον.)

Συμφέρω, Μ. συνείσω· Ἀορ. α'. συνήνεγκα, καὶ β'. συνήνεγον. Παρακ. συνενήοχα. Παρακ. παθ. συνενήνεγμαι (φέρω ἀ μλ.). Σὺν ἅμα φέρω, φέρω μαζὶ μου. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. γ'. 3. «Ἐὰν δέη ὅπλων φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν. 2) «Συμφέρω τε τινὶ, σὺν ἑτέρῳ — ὁμοῦ αἴρω τι, φέρω τι μαζὶ μὲ ἄλλον· ἢ ἐν ταὐτῷ φέρω, κουβαλῶ· βυηθῶ τινὶ νὰ φέρῃ· ἐξαιρ. συνθάπτω, συνεκταριάζω, συγκηδεύω νεκρὸν, Λυκοῦργ. Δεωκρ. 11, 11. (ἐκτὸς εἰμὶ ἀνίσως ἐνταῦθα πρέπει νὰ γραφῇ, ξυνεξενεγκεῖν)· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, σὺν ἄλλῳ τινὶ, ὁμοῦ καρτερῶ, ἀνέχομαι, ὑποφέρω, τίτινι, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ξ'. 15. «Ὅσῳ μᾶλλον συμφέροιμι ταῦτα τὴν τότε πενίαν. παθ. κινοῦμαι μετ' ἄλλου, συνοπάζω, συνοδεύω τινὰ, δοτ. 3) ὁμοῦ ἢ εἰς τὸ αὐτὸ φέρω, συνάγω, συναθροίζω, συμμαζώνω, συγκεντρίζω. «Δὲ μίσσου, Ἡροδ. 7, 152. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. δ'. 6. «Τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν ὁδῶν συνενεγκόντες αὐτοὺς ἔθαψαν· οὕτω καὶ ἐν Ὁμηρ. γ'. ε'. 2. «Πολλὰ συνεπιοχέναι, ὁπόθεν αἴοντα τὴν μαθεῖν. 4) συνεισφέρω, φέρω καὶ ἐγὼ συνεισφοράν, συντρέχω συνεισφέρων. «Εἴ τ᾽ ω, Ἡρόδ. 3, 92. καὶ συνεγέστερον, ἀντὶ τοῦ, συμβοηθῶ, συμβάλλω, λυσιτελῶ, ὠφελῶ· ὠφέλιμος, καλὸς, ἐπιτήδειος, καὶ ἐπικερδὴς· εἰμὶ, ὄφελος, κέρδος προξενῶ· παρέχω, δίδωμι· ὄδιτ2) ἀπρόσωπ. «Συμφέρει, ὠφελεῖ, χρησιμεύει, εἶναι ἁρμόδιον, κατάλληλον, ἡ ὠφέλιμον, τινὶ, Ἡρόδ. 8 87. 9, 37. ἔτι δὲ καὶ, «Καλῶς ἔχει, ἐπιτήδειον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 252. ἴσθι δὲ καὶ κατὰ παθ. σημτ. ὄρ. κατωτέρω· Ξενοφ. Οἰκ. ιε'. 9 «Ὅ τι συμφέρειτοῖς κόμωσιν· καὶ ἐν Ἀθην. πολ. γ'. 11. «Οὐ συνέφερεν αὐτοῖς· καὶ Ἑλλ. ζ'. β'. 10. «Ἀθμως καὶ μισοῦντες αὐτὸν συνεξῆλθον, ὅθεν ἦκιστα εἰς μάχην συμφέρειν· καὶ ἐν Ἀπομν. β'. β'. 4. «Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον. ἴδε καὶ συμφέρει. Ἡ χυδαία συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο ἔτι καὶ διὰ τοῦ, «Δίδει χέρι, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ, διαφέρει· ὄδεν μετοχ. οὐδέτ. «Συμφέρει, τὸ, ὄφελος, διάφορον, λυσιτέλεια, (ἐντερέσσον), ἀγαθὸν, καλὸν, ἐπωφελές, ὠφέλιμον. Προπτικον, ἁρμόζου, Ἰσοκρ. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 14. «Ἐπιστέλλετε ὅ,τι ὑμῖν δοκεῖ συμφέρον εἶναι· καὶ κατωτέρω. «Πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα πίθεσθαι· καὶ Ἀθην. πολ. α'. 13. «Τοῦ δικαίου αὐτοῖς μέλει μᾶλλον ἢ τοῦ συμφέροντος. «Συμφέρον ἐστίν, = συμφέρει. 5) ἀμεταβ. συμφέρειν, ἐπὶ συμβεβηκότων, ἀντὶ τοῦ, συμβαίνειν, συμπίπτειν, συνήθ. μετ' ἀπαρμφ. Ἡροδ. 3. 120. 6, 23. 117. 7, 4. 7, 10, 2. 7, 117. καὶ ἀλλαχοῦ. «Συνήνεικε αὐτῷ εἰς εὐτυχίην γενόμενα, ἐπέβη αὐτὸ πρὸς τύχην τὸν, καλόν τοῦ, Ἡροδ. 8, 88. Ὡσαύτως καὶ κατὰ παθ. θηλ. συμφέρεσθαι, μᾶλλ. συνοίσεσθαι, σόφ. συνεχωθῆναι, μετ' ἀπαρμφ. πολλαχ. παρ' Ἡροδ. π. χ ἐν 2, γ'. κ. «Συνεχώθην δ' οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Τὸ δὲ «Συμφέρεσθαι ἐπὶ τὸ ἄμεινον, ἢ ἐπὶ τ' βέλτιον, ἀντὶ τοῦ ἀποβαίνειν εἰς καλὸν, Ἡροδ. 7, 8, 1. καὶ Ἀριστοφ. ἔδεν β) ἀπροσωπ. «Συμφέρεται, συμβαίνει, συμπίπτει, 6) παθητ. φέρομαι ὁμοῦ, δοτ. ἑντεῦθεν, «Συμφέρομαί τινὶ, σὺν ἑτέρῳ κινοῦμαι ἑαυτὸν, κινοῦμαι σύν τινι, συνοδεύω, ἀκολουθῶ αὐτῷ ὁμόσε χωρῶ, φέρομαι μαζὶ, β) συντυγχάνω, συνέρχομαι, ἀπαντῶ, κυρίως τε καὶ μεταφ. «Συνοισόμενος, μεγάλῳ κακῷ, ἔλεε ἀπαντήσει, ἕτοιμος νὰ καταντήσῃ εἰς μεγάλην δυστυχίαν, Ἡροδ. 6, 5. «Συνοίσεται στόχος, θέλει συναντήσει, ἤτοι ἐπιτύχῃ τὸν σκοπόν του. Αἰσχ. Ἱκετ. 246. γ) εὑρίσκομαι ὁμοῦ· κατοικῶ ἢ συνοικῶ ὁμοῦ, Σοφ. Φιλοκτ. 1085. «Καὶ ξυνέσεσθε συνοίσει (ἀντὶ συνοίσῃ), ἢ λέξις συγκατοικήσει αὐτῷ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του. δ) συμπερίφερομαι, συνορμῶμαι ἐμπύστως τινὸς· ἰδιώμαι μετ' αὐτοῦ, συμφωνῶ, τότου ἐπὶ ἐμπιστευτικῆς ἀναφορᾶς, ἀντὶ τοῦ, ἐμπιστεύω, ὅσον καὶ ἐπὶ ἐσωτερικῆς σχέσεως, ἀντὶ τοῦ, συγκατατίθεμαι, συνομολογῶ, στέργω· συγχωρῶ, συμπεριφέρομαι, ἀρεσκεύομαι, χαρίζομαι, ὁρίσιομαι, ἐγκρίσιομαι· Πλουτοαρχ. «Συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν, συνιάσσ. θυτ., εἰς τό, convenire, σελλατ. παρ' Ἡρεδ. 1. 173. 2, 44. 4, 13. καὶ ἀλλαχοῦ· τρβ Ἰακ. Α. Π. σελ. 775. Τοιοῦτον τὴν ἀμεταβ. σημασ. ἔχει ἐπὶ ὅτε καὶ τὸ ἐνεργ. ὡς παρὰ Σοφοκλ. ἐν Ἠλ. 1465. «Συμφέρειν τοῖς κρείττοσιν, ἀντὶ τοῦ, παραχωρεῖν, ἐνδίδειν, πείθεσθαι, ὑποτάσσεσθαι, παρὰ δὲ Σοφ. Αἰ. 431. «Συνείσεται ὅταν σοὶ ἐμὸς κακοῖς, νὰ γίνῃ τὸ ὄνομά μου σύμφωνος τῷ δυστυχίᾳ μου· ὄδεν καὶ, συμφωνῶ, ὁμονοῶ, ὁμοιάζω μετά τινος, ἢ ὑποφέρω τὴν γνώμην τινός, σύμφωνα νὰ ζήσω μετ' ἐκείνους, Πλάτ. «Ἐὰν ἀνὴρ καὶ γυνὴ μὴ ξυμφέρωνται, ὧν συμφωνοῦσι, δὲν ὑποφέρη ὁ εἷς τὸν ἄλλον, δὲν συμβιβάζονται. Τὸ δὲ παρ' Ἡροδ 2, 79. «Συμφέρεται δὲ αὐτὸς εἶναι τὸν τε Ἕλληνες, Δῖον ὀνομάζοντες, δεξιότατα, ὅλως συμφωνοῦντα νὰ τὸν ξενίσῃ ὡς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν μὲ τὸν ὃν οἱ Ἕλληνες κτ., ὡς ὅμοιον ὑηλ. μὲ αὐτόν 8) συναναστρέφομαι τινὶ, ἢ συναστρεφομαὶ ἔχω μετά τινος· ἐξαιρ. ὡς τό, coire, συνευριστομαι, συμμίγνυμι, συνουσιάζομαι, ἐπὶ σαρκικῆς συνευστάσεως καὶ συγκοινωνίας. ζ) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, συμβάλλω, συνέρχομαι, συμπλέκομαι, ἔρχομαι ἢ πίπτω εἰς χεῖρας, ὅ ἐστί, χεῖρα μὲ χεῖρα πολεμῶ, μαχόμαι, ὡς τό, congredi· ἐκφέρεται δὲ καὶ ῥητῶς «Συμφερόμεσθα μαχῇ, Ἰλ. Δ 736. καὶ «Συνεισόμεθα πτολεμίζειν, Ἱστ. Ἀσπ. 358. ὡς καὶ τό «Συνηνέχθη συνιέναι, ἐγένετο, ἐκολεύθησαν, Ἡριόδοτ. α'. «Παθήματά τε συνήνεγκε γενέσθαι· οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. α'. «Καὶ ὕστερον τοῖς ἐκγόνοις ἔτι μείζω συνενεχθῆναι. Ἡρόδοτ. 4, 157. «Οὐδὲν ὄφι χρηστὸν συνοίσεται, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, ἐγένετο, ἐκολεύθησαν.

τέρχομαι, ἢ περὶ φιλολογίας ἐμιλῶ, Καιρ. ὑπερ. ις. 21.

Συμφιλομαθέω, ῶ (φιλομαθέω). Ἐν ταὐτῷ φιλομαθὴς εἰμί, ἢ ἅτμενος μανθάνω.

Συμφιλονεικέω, ῶ (φιλονεικέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλονεικῶ, μαλόνω, ἢ ἀμιλλῶμαι, ἢ φιλονεικῶ περὶ τῆς νίκης.

Συμφιλοσοφέω, ῶ (φιλοσοφέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλοσοφῶ, ἀγαπῶ καὶ μετέρχομαι τὴν φιλοσοφίαν, ἢ φιλονεικῶ περὶ φιλοσοφικοῦ ἀντικειμένου. Πλούταρχ.

Συμφιλοτιμέομαι, οῦμαι. Μ. ἠσόμαι, Ἀποδ., κατὰ μέσην τε καὶ παθ. ἀόρ. (φιλοτιμέμαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φιλοτιμοῦμαι· ὑπὸ φιλοτιμίας παρανομοῦμαι ποιῶ τι μετά τινος, καθὼς καὶ ἄλλης, Διόδωρ. Σικ. «Τῇ τ' ἀνδρὸς μεγαλοπρεπείᾳ πάντων συμφιλοτιμουμένων,» διευδύοντες ὅλοι τὴν φιλοτιμίαν εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν μεγαλοπρέπειαν (τὴν καλωσύνην καὶ τὴν γενναιότητα) τοῦ ἀνδρός· ἢ φιλοτιμοῦντο ὅλοι ἵνα μαρτυρῶσι τὴν μεγαλοπρέπειαν.

Συμφλάω, ῶ. Μ. ἄσω (φλάω). Συνθλίβω, συμπιέζω, ζυπλίζω, ἢ συγκρούω, κομπανίζω (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε φλάω) Ἱππογρ.

Συμφλεγμαίνω, Μ. βάνω (φλεγμαίνω). Ὁμοῦ φλεγμαίνω, ἀνάπτω.

Συμφλέγω, ξω (φλέγω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζὴ καίω, ἀνάπτω. ἢ προσκαίω.

Συμφλογίζω, ίσω (φλογίζω), κατακαίω, βάλλω ὅλα εἰς φωτίαν, ταὐτὸν τῷ, Συμφλέγω, β'. Μακκ. ς'. 11.

Συμφλυαρέω, ῶ (φλυαρέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φλυαρῶ· μωρολογῶ κ' ἐγὼ μαζὴ με τοὺς ἄλλους, Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 442.

Συμφοβέω, ῶ. Μ. ήσω (φοβέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἄλλοις, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ συχνάζω, συνήθως ἢ συχνάκις ὑπάγω που. ἐξαιρέτως ἀπὸ μαθητὰν συχναζόντων εἰς τὸ αὐτὸ Σχολεῖον ὑπάγω σὺν ἄλλοις, ἢ εἶδα καὶ ἄλλοι Ξενοφ. συμπ. δ'. 23. «Οὗτος οὐκ συμφοιτῶν εἰς ταὐτὰ διδασκαλεῖα ἐκείνῳ, τότε ἰσχυρῶς προσεκαύθη.» ἴδε καὶ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 998. ὅθεν

Συμφοίτητις, εως, ἡ. Τὸ συμφοιτᾶν, ἤτοι ὁμοῦ συχνάζειν εἰς τινα τόπον, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸ σχολεῖον μετ' ἄλλων. καὶ

Συμφοιτητής, οῦ, ὁ. Ὁ μετ' ἑτέρου συχνάζων εἰς τινα τόπον, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸ σχολεῖον, συμμαθητής, παρὰ τὸ σὺν καὶ φοιτᾶν, σημαίνει τὸ ὁμοῦ πορεύεσθαι εἰς τὰ διδασκαλεῖα, Πλατ. Εὐθύδ. σ. 272. Γ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. β'. δ'. 130. «Συγχορευταὶ καὶ ξυμμαθηταὶ γεγενήμεθα καὶ συστρατιῶται.

Συμφονεύω, (φονεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φονεύω.

Συμφορά, ἡ. Ἰων. συμφορὴ (συμφέρω). Τὸ εἰς ἕνα τόπον ὁμοῦ φέρειν, ὅθεν, σωρὸς, σύναξις, συνάθροισις, ἢ τῶν πολλῶν εἰς ἓν ἢ πρὸς ἄλληλα φορά. 2) συνῆθ. σύμπτωμα, συμβεβηκός, συντυχία, ἢ ἐπὶ καλοῦ ἢ ἐπὶ κακοῦ, π. χ. «Ἐπὶ συμφορᾷς ἀγαθᾷσιν,» Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 1278. καὶ Ἱππ. 655. ἔνθα ὁ Σχολ. ἐπὶ ἀγαθοῖς πράγμασι, μᾶλλον δὲ τὸ ὄνομα· δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ἐκ τῆς προσθήκης τοῦ ἐπιφερομένου. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 24. καὶ Εὐρ. 895. «Τῷ γάρσε σεβοντι ξυμφορὰς ὀρθωσομεῖ.» Schaef. Διον. Συιθ. σ. 10. ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ κακοῦ, Δυστυχία, ἀτυχία, ταλαιπωρία, ἀσθένεια, ἔλλειψις, κ. τ. λ. ἐν δὲ πολέμῳ, ἥττα. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Φείδ. ἐρμην. διὰ τοῦ, Κακῶν συντυχία, Ξενοφ. Ἀγησ. ιά. 9. «Μείζω συμφορὰν ἔκρινε τὸ γιγνώσκοντα ἢ ἀγνοοῦντα ἁμαρτεῖν τῶν ἀγαθῶν,» μεγαλήτερον κακὸν ἢ ἁμάρτημα, μεγαλήτεραν δυστυχίαν. καὶ εἰς Ἱερ. γ'. 4. «Ὅταν γε ἀφροδισιασθῇ κατὰ συμφορὰν τινα γυνή,» κατὰ συμβεβηκός. «Αἱ ὑπὸ τῶν ποιητῶν συγκείμεναι συμφοραί, αὐτὶ, τραγῳδίαι. «Συμφορᾷ ἐξ ἀνάγκης,» εἴτ' οἱ σεισμοὶ τῆς γῆς, ὑδάτων ἐπικλύσεις ἀδρόαι, κ. τ. τ. «Συμφοραὶ δι' ἁμαρτίαν,» λοιμὸς, λιμὸς, πυρκαϊὰ, κ. τ. τ. τὰ ὁποῖα δι' ἁμαρτίαν δὲν ἠξεύρει πῶς νὰ τὰ ἀποφύγῃς· περὶ Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 32. «Συμφορὰ τοῦ βίου,» βιωτικαὶ συντυχίαι, συμβεβηκότα. «Συμφοραὶ τῶν πραγμάτων,» αἱ ἀποβάσεις, τὰ ἐπιγιγόμενα, τὰ ἐπακόλουθα. Παρ' Ἡροδ. πάνυ εὐχρηστος ἡ λέξις, ἐξαιρ. «Συμφορῇ χρήσθαι, εἶμαι δυστυχὴς, Ἡροδ. 1, 42. 3, 41. καὶ ἀλλαχοῦ. «Πρὸς τὰ μέγιστα,» ἐς ἄκρον βαθμόν, Ἡροδ. 8, 20 καὶ, «Συμφορὴν ἢ, μεγάλην συμφορὴν ποιεῖσθαί τινι, Ξενοφ ἢ ἀναλαμβάνω τι ὡς μεγάλην συμφορὰν, κάμνω μεγάλον κρότον, παρατόνον. Ἡροδ. 1, 83. «Συμφορὴν ποιησάμενοι μεγάλην ἐπεπαύατο,» ἔκλαυσαν μεγάλως τὴν δυστυχίαν. πρβ. 1, 2, 8, 5, 5. 35. καὶ ἀλλαχοῦ· πρβ. συμφοραίνω, Σπανιάκ. τὰσσεται κατ' ἠῖθιαν σχέσιν, ἀντὶ τοῦ, ἔγκλημα, ἐλάττωμα, Πλατ. Νομικ. 9. σ. 854. Δ.

Συμφοράζω, άσω, Ἀγ. Γρ. καὶ

Συμφορέω (συμφορὰ). Ταλαιπωρῶ τὴν δυστυχίαν μου, ταὐτὸν τῷ, «συμφοραν ποιεῖσθαι, βιοτὴ Ὁμ. 14. 2) ἁμαρτάνω, σφάλλω.

Συμφορεύς, έως, ὁ (συμφέρομαι). Δέξις Λακεδαιμ. σημαίνουσα τὸ, Συναδοιπόρος, ἀκόλουθος, συνοπαδὸς, ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ συμβουλὸς, Ξενοφ. Ἑλλ. δ'. δ'. 19. «Καὶ οἱ μὲν ἵπποι (ἱππεῖς), καὶ οἱ συμφορεῖς τοῦ πολεμάρχου ἠκολούθουν, οἵτε ἄλλοι, ὑπὸ τοῦ ὄχλου ὠσούμενοι, ἀνεχώρουν.α adjutant, ἢ κάλλιον, aide de camp, Γαλλ.

Συμφορέω, ῶ. Μ. ήσω (φορέω) ταὐτὸν τῷ, συμφέρω. Εἰς τὸ αὐτὸ ἢ εἰς ἓν φέρω, συγκομίζω, συναγω, συναθροίζω, ἐπισωρεύω. Ἡροδ. 3, 92. 7. 9, 83. Ξενοφ. κυν. ἡ. 1. «Πνεῦμα συμφορῶν τὴν χιόνα.» καὶ Θουκυδ. 5, «Οἱ δὲ λίθους καὶ ξύλα ξυμφορούντες,» εἰς ἓν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ φέροντες, συνάγοντες, ἐπισωρεύοντες, καὶ Δημοσθ. ς'. Σωμάτων καὶ λοιδορίας συνφορήσας,» ἐπισωρεύσας· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ κατασκευῆς καλιᾶς, Ἀριστοτέλ. «Ἀλλ' εἰσὶ νόμενος εἰς τὰ στελέχη, ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῶν τίκτει, οὐδὲν συμφορούμενος,» μὴ κατατασκευάζων, μὴ συμπηγνύων καλιὰν (χωρὶς νὰ κάμῃ φωλεὰν), διότι καὶ ἡ καλιὰ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, εἰμὴ ἐπιστέρνιμα καὶ σύνταγμα πολλῶν ξυλαρίων ἢ χόρτων· οὕτω καὶ παρὰ Λουκιαν. «Ἐξοιμεθα τὴν καλιὰν σχεδία μεγάλη προσοικείαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην,» συντεθειμένην, συντεταγμένην, κατεσκευασμένην, (καθὼς φαίνεται, τὸ συμφορᾶσθαι οὐκ ἦν εὐχρηστον κατὰ τὰς λοιπὰς σημτ. τοῦ συμφέρω). ὅθεν

Συμφόρημα, ατος, τὸ. Συνάθροισμα, σύναγμα, ἐπισώρευμα, σωρὸς, ἢ τῶν πολλῶν εἰς ἓν σῶμα σύναξις, σύστημα Πλούταρχ. «Τὴν ἐγγιστα τῇ ὁρῶσιν ἀέρων καὶ ὑδάτων καὶ ἡλίου καὶ θερμότητος ἀνάκλασιν σύμμιγμα καὶ συμφόρημα· ὄρα καὶ «Χεῖος συμφόρημα,» τοῦτον τὸν ἐν τῇ συνηθείᾳ. «Ἀνεμοσώρευσις.» καὶ

Συμφόρησις, εως, ἡ· σύναξις, συνάθροισις, σωρεία, ἐπισώρευσις, σωρὸς, πλῆθος, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. «Συμφόρησις εἰς τὸ ἄστυ τοῦ χωρητικοῦ πλήθους.» καὶ

Συμφορητός, ἡ, όν. Συμφορτὸς, συναετὸς, συντομοστὰς, σύμματος, ἐπισωρευμένος, ἐκ πολλῶν εἰς ἓν συνηγμένος. «Δεῖπνον συμφορητὸν,» τὸ δι' ἐρανου καὶ συμβολῆς γιόμενοι, ὅταν δηλαδὴ ἕκαστος συμπότης πληρώνει τὲν ἀρανόν του, τὸ ῥεφειὲν του ἢ φέρει ἀπὸ τὸν οἶκόν του τὰ φαγητα.

Σύμφορος, ὁ, ἡ· ἐπίῤῥ. συμφόρως (συμφέρω). Ἐπωφελὴς, ὠφέλιμος, καλὸς, ἐπικερδὴς, ὄφελος, κέρδος φέρων, λυσιτελὴς, Ἡροδ. 8, 60, 1. καὶ καταλληλος, ἀνάλογος, ἐπιτηδειος, πρεπων, ἁρμόζων, ὁσι. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. β'. 7. «Φοβοῦνται λέγειν τὰ μὴ σύμφορα βασιλεῖ, καὶ ποιεῖν ἃ μὴ σύμφορα,» τὰ συμφέροντα, τὰ πρεποντα, ἁρμόζοντα· φοβοῦνται νὰ λέγωσι τὰ ἐναντία τῷ βασιλεῖ καὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ· καὶ Ἀθην. πολ. β'. 19. «Τοὺς μὲν σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδείους καὶ συμφόρους φίλους σι,» τοὺς ὁμοίους, τοὺς ὁμογνώμονας ἑαυτῶν. «Κούρῃ οὐ σύμφορός ἐστιν ἔκτη,» ἡ ἕκτη τοῦ μηνὸς δὲν συμφέρει εἰς κόρην, Ἡσ. Ἔρ. 785. «Γυνὴ νέα οὐ συμφορον ἀνδρὶ γέροντι,» δὲν τερπιάζει, δὲν ἀξίζει, Θέογν. 457. «Ἡ πενίη κακὸν σύμφορον ἀνδρὶ φέρειν,» εἰς τὸν κακὸν ἁρμόζει, πρέπει νὰ ἦναι πτωχὸς, Θέογν. (ἄθεν Ἐπίῤῥ. «Συμφέρωσι ὠφελίμως, ἐπικερδῶς, λυσιτελῶς, ἐπωφελῶς (μὲ κέρδος καὶ ὄφελος). Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. β'. 19. «Καὶ γαστρὸς κρείττους εἶναι, καὶ ἀκαίρων κερδέων, ἵνα ἀναίμακτα οὕτως συμφόρως χρήσθαιεν. Συγκρίτ. «Συμφορώτερον,» Ἑλλ ς. ἡ. 38. Ὑπερλ «Συμφορώτατον», Κυρουπ. ἡ. γ'. 12. «Βουλευσώμεθα πῶς ἂν συμφορώτατα χρώμεθα τῷ ῥητορίῳ.» Οὐσιαστ. «Σύμφορον, τὸ, αὐτὶ τοῦ, Συμφέρον, ὠφέλεια, ὄφελος. Ἑλλην. ς'. γ'. 6. «Ἵνα δὲ καὶ τοῦ συμφόρου ἔτι ἐπιμνησθῶ.» 2) συμφερόμενος τινὶ, συμφορεύς· πᾶν ὅ,τι εἶναι παντοτε μετά τινος καὶ συνοδεύειν αὐτὸν, πᾶν ὅ,τι ἔπεται ἑκάστινος ἢ ἀφεύκτως συνέχεται μετά τινος, σύντροφος, ἀκόλουθος. «Δίμορος ἔργα σύμφορος ἀνδρὶ,» (Ἡσιοδ. ἔργ. 304.), ἢ πεῖνα εἶναι ὁ παντοτεινὸς ἢ ἀξιος σύντροφος τοῦ ἀργοῦ, ὅτι, δὲ καὶ μετὰ γεν. «Οὐλομένης πενίης οὐ σύμφορα, ἀλλὰ κόροιοκ, τοῦ κόρου, τῆς πλησμονῆς σύντροφα, Ἡσ. Θεογ. 593. Ruhnk ep. cr. p. 83. 3) συγκοιμώμενος, συμφερτός.

Σύμφορτος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Συμφορητός. Συμφράγνυμι, ῶς, τὸ, συμφράσσω.

Συμφραδμών, ονος, ὁ, ἡ (φραδμων). Συνέτερον βουλευόμενος ἢ σύμβουλος, βοηθῶ τινι μὲ καλὴν συμβουλὴν, μετὰ δοτ. Ἰλ. Β. 372. «Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφραδμονες εἶεν Ἀχαιῶν.» 2) σύμφωνος, ὁμογνώμων, δοτ. ὅθεν, τῆς αὐτῆς φατρίας, μερίδος ὢν· συνεργὸν διά τινα, ὡς παρα Νικηφόρ. 28. «Συμφραδμονα ἐσεσθαι,» σημαίνει τὸ, Συνεργός, ἐπ' τον

Συμφράζομαι, Μελ. άσομαι, Μέσ. (φράζομαι, ἀμμ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φράζομαι, συμβουλεύομαι, μετὰ δοτ. «Ἐῶ ἐμοὶ,» καθ' ἑαυτὸν, Ὀδυσ. Ο, 102. — Νεστορίδης δ' ἄρ ἐῶ συμφράσσατο θυμῷ,» συνεβουλεύθη καθ' ἑαυτὸν, σηνεσκέψατο, διενοήθη. ἔτι δὲ «Συμφράζεσθαί τινι βουλάς,» ἢ δίδω τινὶ συμβουλὰς διὰ τὰ συσκεψῶ περὶ αὐτῶν, ἐμπίπτω τινὶ στοχαζόμενός τινα ἢ σκέπτομαι μετά τινος, Ἰλ. Α. 537. 540. Ι, 374. Ὀδ. Δ, 462. τὸ δὲ «Μῆτιν συμφράσσασθαι (Ἡσ. Θεογ. 471.)» συναφαιρήτεω συμβουλὴν τινα, στοχασμὸν. ὅθεν σκέπτομαι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι, βουλεύομαι κατ' ἐμαυτὸν, παρατηρῶ, κατανοῶ, γνωρίζω. 2) ἐνεργῶ, συμφράζω, άσω, συνομιλῶ, συλλαλῶ, ὁμοῦ ἐκφράζω ἢ λέγω, Πλουταρχ. ποιητ. ἀκούειν. ὅθεν

Σύμφρασις, εως, ἡ. Ἡ συνέχεια καὶ συναφὴ ἢ τὸ ὕφος τοῦ λόγου, πυρὰ Φωτίῳ Κώδ. 164. 2) = συμφρόνησις.

Συμφράσσω, Ἀττ. άττω, Μέλ. ξω (φράσσω).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἵστημι ἢ βάλλω ἢ φέρω πράγματά τινα πυκνῶς τὸ ἓν πλησίστατα τοῦ ἄλλου, συμπυκνόω, Ἡρόδ. ζ, 73. καὶ συστυπόω καὶ ἐγκλείω, συγκλείω, περικλείω ἢ ἐμφράττω, ὅ ἐστί, φραγμὸν ποιῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. α. ὰ. ᾳ. «Συμφραξάντες τὰς ναῦς καὶ παρατεξάμενοι, ἐμαχοντο ,ὡ πυκνὰς ἔστησαι τὰς ναῦς τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης. «Συμφράξας τὸν λιμένα τῷ στόλῳ ,ὡ πυκνὰς ἔγραξε μὲ τὸν στόλον τὸ στόμα τοῦ λιμένος, οὗτω καὶ Ξενοφ. ἐν Κυνηγ. ς. ᾳ. «Τειχίσαι - καὶ παράδρομα συμφράττων ,ὡ πυκνῶς πλησίον ἀλλήλοι ἱστάς.

Συμφρονέω, ῶ ἤσω (φρονέω). Σὺν ἑτέρῳ φρονῶ, ὅ ἐστί, τῆς αὐτῆς γνώμης εἰμί, τὸ αὐτὸ φρόνημα, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω, ἣν ἔχει καὶ ἄλλος, φρονῶ ταὐτὰ ἅ καὶ ἄλλοι, μετὰ ὁσ. ὄσεν, συνᾴδω τινί, συμφωνῶ, συγχωρῶ, στέργω, συγκατατίθημαι, ἐμλογῶ, συναινῶ. ἔτι δὲ συμφωνῶ μετὰ τῶν ἄλλων (εἰμαι τὸ ἓν μὲ τοὺς ἄλλους), συμφωνῶ κατὰ τὴν γνώμην μετὰ τῶν ἄλλων· ἐκ τῆς ἰδίας μερίδος ἢ φατρίας εἰμί, ὁμοξῶ, ὁμοφρονῶ, ἑξαιρ. λέγεται ἐπὶ συνωμοσίας καὶ ἐπαναστάσεως. 2) ἐνοῶ, καταλαμβάνω, καταλογίζομαι, διανοοῦμαι, παρατηρῶ διὰ τοῦ νοός, ἢ τρόπῳ εἰκάζω, τεκμαίρομαι, συμπεραίνω, ἐπεικάζω, μετὰ αἰτιατ. ἢ καὶ ἀπαρεμφατ. Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκλ. 28. «Καὶ τὸ μάντευμα - συμφρονήσειε πρὸς ἐκεῖνον ἀναπέμπεσθαι ,ὡ καὶ ἐν συμπ. ἐπτ. σοφ. «Εἶτα μέντοι συμφρονήσας ὡς ὕστερον υἱὸς εἴη, κατέπαυσε ταχὺ τὸν ὁρμὸν ,ὡ ἐνθυμηθείς, διανοηθείς. 3) ἔρχομαι πάλιν εἰς ἑαυτόν, εἰς τὸν νοῦν μου, σωφρονίζομαι, Πλούταρχ. εἰς Πατ. μαρ. 70. «Ὁ δὲ συμφρονήσας, ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς ,ὡ ὅθεν

Συμφρόνησις, εως, ἡ. Τὸ συμφρονεῖν, συμφωνία τοῦ φρονήματος, τῆς γνώμης, ὁμοφροσύνη, ὁμόνοια, ὁμοδοξία, Ἰωσηπ.

Συμφρονίζω, = σωφρονίζω, Ἰωσηπ. ἀρχ. α. ὁ. 3. ἐμφ.

Συμφροντίζω, ἴσω (φροντίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φροντίζω.

Συμφροσύνη, ἡ (σύμφρων), ταὐτὸν τῷ, Συμφρόνησις, Ἀππιαν.

Σύμφρουρος, ὁ, ἡ (φρουρός). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ φρουρῶν, ὁ φρουρὸς μετ' ἄλλου τινός. 2) ἐν γένει, = φρουρός, Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1288.

Συμφρύγω, Μ. ξω (φρύγω). Ὁμοῦ φρύγω. 2) ὁλίγον ψήνω. Θεόφρ. περὶ πυρός. «Καταμαραίνουσα καὶ συμφρύγουσα τὴν ὀργήν ,ὡ κατασκαίουσα (ἀσφαλίζουσα) καὶ διαφθείρουσα.

Σύμφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Σύμφωνος κατὰ τὸ φρόνημα, ταὐτὸν τῷ, ὁμόφρων, Πλάτ.

*Συμφυάς, ἄδος, ἡ (συμφύω). Ἕνωσις διὰ φυσικῆς συναιξήσεως, φυσικὸν μέλος ἑνώσεως, Ἱπποκρ.

Συμφυγαδεύω, (φυγαδεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φυγαδεύω, διώκω, ἐξορίζω, Ἰαμβλ. Πυθ. 35.

Συμφυγάς, άδος, ὁ, ἡ (φυγάς). Σὺν ἑτέρῳ φυγαδευθείς, διωχθείς, ἐξορισθείς, σύντροφος εἰς τὴν ἐξορίαν.

*Συμφυή, ἡ (συμφύω), = σύμφυσις, ἡμαρτημ. ἀναγν. παρὰ Πλάτ. Νομ. ξ. σ. 734. Ε. ἀντὶ συνυφῆ.

Συμφυής, έος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπίρ. Συμφυῶς (συμφύω). Σὺν ἑτέρῳ--- ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γεννηθείς καὶ ὁμοῦ αὐξηθείς, ἢ ἐκ φύσεως ἢ στερεῶς ἡνωμένος καὶ συνδεδεμένος μετά τινος, ἢ ἔμφυτος, φυσικός· ἢ τῆς ἰδίας φύσεως, ὁμοφυής, τροπ. «Τῷ κοινῷ συμφυὴς ,ὡ προσκεκολλημένος εἰς τὸ κοινὸν, μέσον καὶ μόνον δι' αὐτὸ ἐνεργῶν, ὡς ὁ Πλουτ. εἰς Δυκ. 25. λέγει τὰς μέλισσας. «Τῷ κοινῷ συμφυεῖς ᾖσι ,ὡ αἵτινες ἐργάζονται πάντοτε διὰ τὸ κοινὸν, καὶ διὰ τοῦτο μόνον εἶσι γεγεννημέναι. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζω. ἱστ. δ'. 7. «Συμφυεῖς καὶ ἀδιάσχιστοι ,ὡ κεῖται ἐκ παραλλήλου. Ὁ Ἀθήν. ἐν γ'. σελ. 88. κελεύει τὸν μὴν (τὸ μύδιον.) «Συμφυὲς ,ὡ ἑστρακον, διὰ τὸ προσκεκλᾶσθαι ταῖς πέτραις. ὅθεν

Συμφυΐα, ἡ, ταὐτὸν τῷ, σύμφυσις, ΦΠ. ἀ. σελ. 266. καὶ Πλούταρχ. εἰς Ἀρ. 24.

Συμφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ σὺν ἑτέρῳ φύλαξ ὁ μετ' ἑτέρου φυλάσσων, Ξενοφ.

Συμφυλάσσω, Ἀττικ. ττω, μέλ. ξω (φυλάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, κοινῶς φυλάττω, μαζῆ φυλάττω, Ἡρόδ. 7, 172. καὶ Ξεν. Ἀπομν. β'. ἡ. 3. «Συμφυλάττουσα τὴν οὐσίαν.

Συμφυλέτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς ὤν, ἐκ τῆς Ν. Δ. ἓν γένει, ταὐτὸν τῷ, ὁμοεθνής, συμπατριώτης.

Σύμφυλος, ὁ, ἡ (φῦλον). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, γενεᾶς καὶ καταγωγῆς ὤν· ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους συγγενὴς, ἢ συγγενὴς κατὰ τὸ ἔθνος, ὁμόφυλος, ὁ γένει, συγγενὴς. 2) τροπ. σύμφωνος, κατάλληλος, ἁρμόδιος. Ἀξιοχ. «Ἡ ψυχὴ ποθεῖ τὸν ἔμμφυλον αἰθέρα. Παρὰ Πλουτ. «Τὸ σύμφυλον, τὸ συγγενὲς καὶ πρέπον τῇ αἰθερώδει φύσει, καὶ ἐντεῦθεν συνεκφέρει ἡ ἀλλότρια καὶ ἀσύμφυλα. Ὁ Διοσκορ. ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ α'. βιβλ. λέγει· «Τὴν πᾶσι σύμφυλον καὶ γνώριμον ὕλην· καὶ μικρὸν μετὰ ταῦτα· «Τὴν συνεχῆ καὶ σύμφυλον ὕλην, ἐν ᾗ χειρούργαμά τινα, ἔμφυλον, ἔχουσι ἔτι δὲ, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, γένους (espece) ὄντ καὶ, ὁσπέρ, ἐκεῖρ. ὡς παρὰ Διοσκορ. ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ γ'. βιβλίου. «Περὶ ῥιζῶν, συμφύλων καὶ φαρμακωδῶν· καὶ ἐν τῷ προοιμίῳ τῶν Θηριακ. «Τῶν δὲ συμφύλων εἶσιν κ. τ. λ.

Συμφυράω, ῶ (φυράω)· ταὐτὸν τῷ, συμφύρω.

Συμφύρδην, ἐπίρ. (συμφύρω). Συμμεμιγμένως, ἀνακατωμένα, Νικανδρ.

Συμφυρμός, ὁ. Σύμμιξις, ἀνακάτωσις.

Σύμφυρτος, ὁ, ἡ. Ἀνακατωμένος, συγκεχυμένος, Εὐριπ. Ἱππολ. 1234. «Σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα· ἐκ τοῦ

Συμφύρω, μέλ. φύρσω (φύρω). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ ὁμοῦ, ἢ πρὸς ἄλληλα φύρω, ἑνώνω καὶ δι' τούτου συμμιγνύω, ἢ ἑνόω, ἢ συγχέω, ἢ ἀνακατόνω· τροπ. φύρω ἄνω κάτω, συγχίζω, φέρω εἰς παντελῆ ἀταξίαν ἢ παραμορφωσ· Πλούταρχ. εἰς Κάμ. «Συμπεφυρμένην ταῖς οἰκήσεσι πόλιν. Μέσ. συμφύρομαι, συμμίγνυμαι, σαρκικῶς συνουσιάζομαι, μολύνομαι, συμμιαίνομαι, Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. β' ἡ. 10. «Ἀλλοφύλοις συμφερέσθαι· καὶ παρὰ τοῖς Ο'. «Μετὰ πορνῶν συνεφυρόμην.

Συμφυσάω, ῶ, μέλ. ήσω (φυσάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φυσῶ, πνέω ἢ ἀναπνέω, συμπνέω, 2) τροπ. «Συμφυσήσαι εἰς ταὐτὸν, τρόπον τινὰ φυσῶ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κέρατον, ἀηλαδή, συμφωνῶ, ὡς παρὰ Πλάτ. Νομ. δ'. σελ. 17. Τὸ νὲ συμπνεῖσαι, καὶ καθάπερ ἱππέων ζεύγοι, καθ' ἓνα εἰς ταὐτὸ, τὸ λεγόμενον, συμφυσῆσαι, χρήσιμον πολλοῦ καὶ παγκάλεπον, αὐτὶ τοῦ, συμφωνῆσαι, σύμφωνος γενέσθαι ἐλλαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κακοῦ, ὡς παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 688. ἀντὶ τοῦ, μηχανεύεσθαι, μηχανὰς συγκαλλαίνειν καὶ μετέρχεσθαι, μηχανὰς καὶ πανουργίας τεχνεύεσθαι καὶ ἐπιβουλεύειν. Περὶ τοῦ βορείου ἀνέμου Ἀκαικίας καλουμένου λέγει ὁ Πλούταρχ. εἰς Σερτωρ. 17. «Ἐξ ὑγροῦ πεδίου καὶ ἰσοβόλων συμφυσώμενος ὄρθιος, ὅτι τοῦ, συλλέγεται, ὑπαρξιν λαμβάνει (ἐκβαίνει) καὶ φυσᾷ

Συμφυσιόω, ῶ (φυσιόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φυσιῶ, ἤτοι κάμνω ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν φύσιν. ὅθεν «Συμφυσιωμένη» παρ' Ἀριστοτέλ. κατηγ. ἡ. ἀμφ.

Σύμφυσις, εως, ἡ (συμφύω). Τὸ συμφύεσθαι, συγγενάσθαι καὶ συναύξεσθαι ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ γέννησις καὶ αὔξησις· συναρθρωσις, συγχόνδρωσις, συνεύρωσις, συσσάρκωσις, σύνδεσμος, συγκόλλησις, ἓν γένει, ἕνωσις, συνάφεια. «Σύμφυσις κεράτων πυκνὴ, σκληρὰ καὶ δύσφορος» (Ἀριστοτέλ. ἀκουστ.), ἢ ἀλληλουχία καὶ συνάφεια τῶν κεράτων ἰῶν, ἢ αἱ συμπλεγμέναι καὶ συνημμέναι ἶνες τοῦ τέρατος εἰσὶ πυκναί.

Συμφυτεύω (φυτεύω). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ φυτεύω, ἐμφυτεύω, Ξεν. Ἀπομν. α'. β'. 23. «Συμφυτευόμεναι τῇ ψυχῇ αἱ ἡδοναὶ, γεννηθεῖσαι καὶ αὐξηθεῖσαι μαζῆ μὲ τὴν ψυχὴν, ἔμφυτοι τροπ. καὶ ποιητ. συναυξηθεῖσαι, συμποιῶ, Σοφ.

Συμφυτικός, ἡ, όν (συμφύω). Εἰς σύμφυσιν, συναύξησιν ἢ σύναψιν, ἕνωσιν, ἢ ἰατρικὰς ἐπιτηδείους, ἢ συμφύσιος πρόξενος. «Συμφυτικὸν φάρμακον, κατάπλασμα», κολλητικὸν, συναρθρωτικόν.

Σύμφυτον, τό, Διοσκορ. δ'. ᾳ. καὶ 10. Πλιν. κζ'. 6. Εἶδος φυτοῦ συμφύσεως τῶν κατάγματων καὶ ἴασιν πρόξενον (κυρίως οὐδέτ. τοῦ ἀκολουθ.) παρὰ τὸ συμφύειν, συμπηγνύειν καὶ συγκολλᾶν τὰ κατάγματα τῶν ὀστῶν. Ὁ Ἄλφιτος ἐν Ἰπποκρ. σελ. 181. λέγει· «Σύμφυτον, βοτάνη τις ἐστὶ ἐν τοῖς τείχεσι καὶ ταῖς πέτραις γιγομένη, ἣν ἰατροὶ μὲν παῖδες, Πολύγονον ὀνομάζουσιν, ἰδιῶται δέ, Σύμφυτον· καὶ Μακεδόνες, Ὀστεόκολλον, ἄλλοι δὲ, Ταλάντιον, ἣν καὶ φασὶ συνειλημένην διαμερισμὸν κρῖσιν ἐνοῦν αὐτὰ (τὰ κατάγματα)· διὸ καὶ σύμφυτον λέγεται καὶ Ὀστεόκολλος, ἐξ οὗ ὁρᾶται ὀνομάσαι λαχοῦσαν· εἰσὶ δὲ τούτου δύο, τὸ μὲν «Πετραῖον» Alus, Λατιν. Symphytum officinale, Λιν. τὸ δὲ δεύτερον «Πηλτόν», Διοσκορ. δ'. 10. ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Symphytum orientale. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Σύμφυτον· ἡ κατάτριος ῥίζα, ἣν ἔνιοι Ἑλένιον, ἔνιοι δέ, Μηδικήν».

Σύμφυτος, ὁ, ἡ (συμφύω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν φυτρωμένος, γεννημένος, συζευγμένος, καὶ τροπ. ἔμφυτος, συμφυὴς, ὁμοφυὴς, φυσικὸς, δομένος ἀπὸ τῆς γενέσεως, ἢ ὃ φέρει τις μεθ' ἑαυτοῦ ἐξ αὐτῆς τῆς γενέσεως, ὁ ἐγεννήθη μαζῆ μὲ τὴν φύσιν, ἢ γεννηθεὶς ὁμοῦ, μαζῆ. μέ. Πλάτ. καὶ Ἀριστοτέλ. ζω. γεν. α. «Οὐ γὰρ τὰ σύμφυτα προσεοικότες τοῖς γεγεσι γίνονται οἱ παῖδες, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπίκτητα, ἔσθ' ὅτε. ἐπίκτητα, αὐτὶ κεκτῆσθαι τοῖς, σύμφυτοις. 2) ἡνωμένος· προσκολλημένος, σφιχτὰ συνδεδεμένος μετά τινος· ἔτι δὲ ἐπὶ πληγῶν, κλεισμένη καὶ ἰαγευμένη· ἔτι δὲ, συμπορευόμενος, συνών· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, μέτοχος, συμμέτοχος, Πολύβ. 3) κατάφυτος ὑπὸ δένδρα καὶ ὕλης, ἔχων, «σύμφυτον χωρίον», πυκνῶς φυτευμένον, πολλὰ καὶ πυκνὰ φυτὰ ἔχον, σύδενδρον, ξυλοῦχον.

Συμφύω, Μέλ. υσω (φύω, ἐμιλ.) Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν συναπτεσθαι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα, συγκολλᾶσθαι ἢ συναυξάνεσθαι, ἢ διὰ τῆς συναυξήσεως ἓν καὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθαι, Πλάτ. εἰς συμπ. καὶ γὰρ τοῦτον ἐπιλαμπτε, ἐσθ' ὡ ὑμᾶς συντήξει καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτὸ, ὥστε δύο ὄντας ἓν γεγονέναι. Παῦ. Συμφύομαι, κατὰ τὸν παρακ. συμπέφυκα καὶ κατὰ τὸν β'. ἀόρ. συνέφυν, ἀμετάβ. ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ συναύξομαι, συνίσταμαι, συμβλαστάνω, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γεννῶμαι, φυτρόω, ἀρχὴν ἢ ὕπαρξιν λαμβάνω, β) συγκολλῶμαι, συνάπτομαι, συμπλέκομαι, συνέχομαι, ἐπὶ πάσης φυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σικῆς ἢ ἀναγκαίας καὶ ἀναποσπάστου συνεχείας· προσολλυμένους εἰμί. Ἀππιαν. »Γνάτιος δὲ πατὴρ καὶ υἱὸς συμφύοντες ἀλλήλοις, διὰ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον«. Ὁ Παρισεὶμ »συμπέφυκαι ἐκεῖ ἀμεταβατον σημασίαν. Ξενοφ. Κυρουπ. δ΄. γ΄. 6. »Οὐ συμπεφυκὼς δεήσεται, ὥσπερ οἱ ἱπποκένταυροι«, ἐξ φυτοῦ ὅμα συνηυξημένος, συγκεκολλημένος, συνεῶν· αὐτόθ. »Ἄριστον ἦ συμπεφυκέναι, συνεῖναι, συναυξάνεσθαι, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ τὴν ὕπαρξιν ἔχειν. »Τοῖς μεγίστοις ἀγαθοῖς μέγιστα ἀναγκαῖα συμπέφυκεν, συνυπάρχουσιν, ὁμοῦ εἰσί, (εἶναι μαζῆ), τὰ μεγάλα καλὰ ἔχουσι μαζῆ των, καὶ μεγάλα κακά, Δίων Κάσ. (περὶ τῆς προσοφείας ἰδε φύω).

Συμφυῶς, Ἐπίῤ. (συμφυής). Συνηυξημένως, συγγεγεννημένως, συγκεκολλημένως, ἢ στερεῶς, ῥωμαλέως· ἰδε συμφυής.

Συμφωνέω, ῶ, Μ. ήσω (φωνέω, σύν). Σὺν ἑτέρῳ ἢ ὁμοῦ φωνῶ, ὁμιλῶ, ἢ κέκραγω· ἀκούσαντι. 2) τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω ἢν καὶ ὁ ἄλλος, τῆς αὐτῆς γνώμης εἰμί, συνήθως συναινῶ, συνομολογῶ, ὁμοφωνῶ, στέργω, σύμφημι, τιεί δι δὲ καὶ ἐναντίου, Συμφωνεῖ ἐπὶ κακοῦ, ὡς καὶ τό, συμφωνεῖν, κάμνω συνωμοσίαν Ἀριστοτέλ. πολιτ. δ΄. 12. (καὶ Διόδ. Σικ. ιβ΄. 83.) »Οὐδὲν γὰρ φέρεσθαι μὴ ποτε συμφωνήσωσιν ἢ πλούσιοι τοῖς πένησιν ἐπὶ τοιούτοις, συνωμοσίαν καὶ ἐπανάστασιν ποιήσωσιν. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐν ταῖς Πράξ. τῶν Ἀποστ. κεφ. ε΄. ητί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειρᾶσαι τὸ Πνεῦμα κυρίου; Παρὰ τῷ Εὐαγγ. Λουκᾶ, ε΄. καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ, αὐτὸ τοῦ, ἁρμόζει, ἑταιριάζει· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁμοῖ. ταὐτὸν τῷ, συμφαίνω. 3) ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ δηλοῦσί τι, ἀποδεικνύουσι. 4) συμφωνῶ μετά τινος περί τινος, ἢ συνήθειαν ἢ ὁμολογίαν ποιοῦμαι, ἑταιρίζομαι, (ἑταιρισμὸν ποιοῦμαι), συμβιβάζομαι, Ξενοφ. Ἑλλ. δ΄. γ΄. 7. »Οἱ στρατηγοὶ συνεφώνησαν πρὸς Φαρνάβαζον ὑπὲρ Χαλκηδόνος· καὶ Πολιβ. β΄. »Ποιοῦνται δὲ καταλύσεις ἐν τοῖς πανδοκείοις οὐ συμφωνοῦντες περὶ τῶν κατὰ μέρος ἐπιτηδείων, ἀλλ' ἐρωτῶντες πόσου τὸν ἀνδρα δέχεται· ὅθεν »τὸ συμπεφωνημένον«, συμβιβασμός, συνήθεια, καὶ πληθ. αἱ συνήθειαι. 5) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων καὶ φαλτῶν, συμφωνίαν ποιῶ, σὺν ἑτέροις συμφώνως ᾄδω, ψάλλω· ἴδε καὶ, συμφωνία· ὅθεν

Συμφώνησις, εως, ἡ. Τὸ συμφωνεῖν· ἢ συμφωνία, κατὰ τὸν ἦχον ἢ φωνήν· μεταφ. συναίνεσις, συγκατάθεσις, ἕνωσις, ὁμόνοια, ἐμμελωνία, συμβιβασμός, ἑταιρισμός, συνήθεια, ὁμολογία· ἔπαινος.

Συμφωνία, ἡ (σύμφωνος) ταὐτὸν τῷ, συμφώνησις. Ἐν τῇ παλαιᾷ Μουσικῇ κατὰ τὸν Βυρέτην σημαίνει. 1) τὰς τρεῖς συμφώνους χορδὰς, τὴν φωνὴν, δηλαδὴ, τὴν διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, καὶ διὰ πασῶν (προσῳδ. χορδῶν), αἱ ὁποῖαι ἁπομένως ὅλαι ὁμοῦ, συμφωνοῦσι· αἱ δὲ λοιπαὶ διακάσεις τῶν τόνων ἔμειναν ἐν τῷ ψάλλειν μέσαι, καὶ δὲν ἐσχημάτιζον τὴν συμφωνίαν, ἀλλὰ τὴν ἐμμέλειαν, διὸ καὶ ἐκάλουντο οὐχὶ συμφωνίαι, ἀλλὰ Ἐμμέλειαι, σχηματίζονται οὐχὶ συμφωνίαι, ἀλλὰ Ἐμμέλειαι. 2) μελῳδία συμφώνως, ὅτε, ὁμοία ἐν τῇ διτόνῳ ἐκ πολλῶν φωνῶν ἢ ὀργάνων συνιστωμένη. 3) ἐνγένει συμφωνία (concert) πολλῶν ὀργάνων ἢ φωνῶν ἢ ἕνωσις καὶ μίξις ἐξ ἀμφοτέρων

Σύμφωνος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤ. Συμφώνως (φωνή). Συμφωνῶν, συνηχῶν, οὗ τινος ὁ ἦχος συμφωνεῖ μέ »Σ. χορδαὶ«, Τμν. Ὁμ. Ἔρμ. 31. καὶ ἐν τῇ Μουσικῇ, ἠχῶν ἐν συμφωνίαις, συμφωνίας ἀποτελῶν. 2) τροπ. κατάλληλος, ἁρμόδιος, ὅμοιος· ἢ ὁμόνους, ὅς τις συμφωνεῖ μετά τινος· ὁμόφωνος, Πινδ. Πύθ. 1. 130. ἴδε ἐν τῷ, συμφωνία. Παρὰ Γραμματικ. »Σύμφωνα γράμματα«, τὰ ἴδιαν φωνὴν οὐκ ἔχοντα, ἀλλὰ μετὰ τῶν φωνηέντων συμπλεκόμενα ἢ ἐνούμενα, ἀποτελοῦσι φωνήν. »Τὸ σύμφωνον«, ταὐτὸν τῷ, συνῆχον, συμβόλαιον, γράμμα συμφωνητικόν, Ἀρριαν. Ἐπικτ. δ΄. 12. 27. σημ. ἢ συνέζευξε ἔσωσε καὶ ταὐτὴν τὴν λέξιν εἰς τὴν σύνθετον »Προικοσύμφωνον«, τό, ὃ σημαίνει τὸ περὶ προικὸς συμφωνητικὸν γράμμα ἤτοι συμβόλαιον.

Συμφωτίζω, ἴσω (φωτίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φωτίζω, Πλούταρχ.

Σύμψαλμα, τό. Ἡ τῶν χορδῶν συμφωνία ἢ τῆς φωνῆς μετὰ τῶν χορδῶν ἐν τῷ ψάλλειν ἢ κιθαρίζειν, Σχόλ. Πινδάρου Ὀλύμ. ε΄. 11. (ἐκ τοῦ, συμψάλλω, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ψάλλω).

Σύμψαυσις, εως, ἡ. Τὸ συμψαύειν, ἢ ὁμοῦ ψαῦσις, ψηλάφησις, ἢ συναφεια· ἐκ τοῦ

Συμψαύω (ψαίω). Ἀμεταβ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ψηλαφῶ. 2) συναπτομαι εἰμὶ διὰ τῶν σημείων τῆς ὀφῆς ἡμιμέρις· ἢ ἐγγύς, πλησίον τινός εἰμί, ἐγγίζω, μετὰ γενικ.

Συμψάω, ῶ. Μέλ. ήσω (ψάω). Ὁμοῦ ξίω ἢ σκαλίζω. »Συμψῶσι τὴν ψαμμον«, Ἀριστοφ. Νεφ. 975. σκαλίζω, συγχέω, ἀναστατόω τὴν ἄμμον, γιὰ διὰ τούτου σκεπάσω τὰ ἴχνη· οὕτως ἔρμην, καὶ ὁ Σχολ. αὐτοῦ τό, συμψῆσαι, συγχέαι τὴν κόνιν, ὡς μὴ σημεῖόν ἢ τύπον ἀποδείκνυσθαι τῆς καθέδρας· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ποταμῶν. »Τοὺς κολυμβητὰς συμψήσας ἔφερε κάτωθεν, συγκαλύψας, σκεπάσας αὐτοὺς μετὰ ἄμμου καὶ ὕδατος ἔσυρεν, ἔφερεν εἰς τὸ βάθος, εἰς τὸν πάτον, Ἰάμβλιχ. παρὰ Στοβ. καὶ Εὐσέβ. παρὰ Στοβ. ἐκλ. Φυσ. 2, 9. σελ. 416. ἐνδ. Heeren. οὕτω καὶ παρ' Ἡροδοτ. α΄. 189. »Σύβαρις εἰς τὸν ποταμὸν, διαβαίνει ἐπειρᾶτο· ὁ δὲ μιν (τὸν ἵππον) συμψήσας, ὑπερβρύχιον εἰχάκεε ῥέεθρον, συγκαλύψας, σκεπάσας μὲ τὴν ἄμμον, ἀφανῆ ποιήσας.

Συμψελλίζω, (ψελλίζω). Μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ ψελλίζω.

Συμψεύδομαι, σομαι, μέσ. Ἀποθ. (ψεύδομαι). Μεθ' ἑτέρου ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἅμα ψεύδομαι, ψευματῶ.

Συμψηλαφάω, ῶ (ψηλαφάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ψηλαφῶ, συμψαύω, Ἡσύχ.

Σύμψημα, τό (συμψάω). Ἄμμου σωρός, ἢ σεσυβαλον, Ἡσύχ. ἐν Λ. Συρματίς.

Συμψηράω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, Συμψηλαφάω, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ψάω, ψήρω, ψαίρω.

Συμψηφίζω, ίσω (ψηφίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν συνεριθμῶ, σωμάρω ἢ εἰς τὸν ἀριθμὸν βαλλω, Πραξ. Ἀποστ. ιθ΄. 19. ὅθεν

Συμψηφιστής, οῦ, ὁ. Ὁ συμψηφίζων, συναριθμῶν. Γλωσσ. Στεφ.

Σύμψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Ὅμοιος κατὰ τὴν ψῆφον, ὁ τὰ αὐτὰ φρονῶν, καὶ κατατιθέμενος, συμφωνος, Πλατ. πρβλ. Lob. Φρυνιχ. σελ. 2.

Συμψήχω, (ψήχω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ τρίβω, ξέω, στίγω, περιτρῶ μὲ τὸ χέρι ἄνω καὶ κάτω, ὡς εἰς ἕνα πετζὶ τὸ ξυράμιον, συντρίβω, φθείρω.

Συμψιθυρίζω, ίσω (ψιθυρίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ σὺν ἑτέρῳ ψιθυρίζω, ψιθυρίζω κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων, μουρμουρίζω.

Συμψιλοῦται. Ὁμοῦ ψιλοῦται, ψιλόν πνεῦμα ἐπισχετικὸν, Ἐτυμολ.

Συμψοφέω, ῶ. Μ. ήσω (ψοφέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἠχῶ, ψοφῶ, ἠχον ἢ βόμβον σὺν τοῖς ἄλλοις ποιῶ, ἀντηχῶ, Πολυβ.

Συμψυχέω, ῶ, ήσω (σύμψυχος). Ἡνωμένος εἰμὶ κατὰ τὰ φρονήματα· ἴδε

Σύμψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή). Ὁμόψυχος, ὁμοίαν ψυχὴν ἔχων, ἤτοι πιστὸς κατὰ τὰ φρονήματα.

Συμψύχω, ξω (ψύχω, ἀνεμ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ψυχρὸν ποιῶ, ψυχραίνω, κρυόνω, δροσίζω. Ἱππογρ.

Σύν, Δωρικῶς δέ, Ἰωνικῶς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττ. ξύν, ἤπερ αὐτὴ, ἢ ξὺν δηλ. σπαιῖος εὕρηται παρ' Ὁμ καὶ τότε μένει, ὅτε ὁ στίχος ἀπαιτῇ τὸ νὰ γένῃ ἢ βραχεῖα συλλαβὴ, διὰ τοῦ ἐπιφερομένου ξ μπροστά, ὡς ἐν Ἰλ. Β, Ο, 26. Ὀδ. Κ, 260. Ἔστι, δὲ ἢ σὺν, πρόθ. συντασσομένη μετὰ μονῆς αἰτιατικῆς, καὶ ἐξηγεῖται κοινῶς διὰ τοῦ, μέ, μυρίως, ἢ ἄλλως πως κατὰ τὸ νόημα· ὅθεν

1) σημαίνει συνήθ. ἐν τῇ κοινωνίᾳ, συντροφιᾷ, συνοδίᾳ, ἤγουν, ἅμα, ὁμοῦ, μαζῆ μέ, πολλ. παρ' Ὅμ. β) συχνάκις συνυπεμφαίνει καὶ βοήθειαν, π. χ. »σὺν Θεῷ«, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καθότι ὁ Θεὸς ἐννοεῖται ὡς παριστάμενός τινι εἰς βοήθειαν ἢ συνοδεύων, Ἰλ. Ι, 692. Ὀδ. Ν, 391. ὡσαύτως, »σὺν δαίμονι, σὺν Διΐ, σὺν Ἀθήνῃ« Ἰλ. Δ, 782. Ο, 402. Τ, 192. Ὀδ. Θ, 493 Ν, 391. Π, 260. Τ, 2. Boeckh. Expl. Pind. Πύθ. Πυθ. 9, 2. Ἰλ. Γ, 439. »Εἵκητε σὺν Ἀθήνῃ«, διὰ τῆς βοηθείας ἢ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπίστευον γὰρ οἱ παλαιοὶ, ὅτι εἰς τὸν ἀνίκητον ἢ σταθερὸν ἦρκα παρίστατο πάντοτε καὶ μία θεότης συμβοηθοῦσα αὐτῷ, καθὰ δηλοῦται ἐν Ἰλ. Ε, 126. Ο, 612. καὶ ἰδιαιτέρως ἐν Δ, 390. οὕτω καὶ ἐν Ω, 430. »σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνεια, παρεμία ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν, »σὺν γε θεοῖσιν, συμβοηθούντων γε τῶν θεῶν· ὁ Σχολ. »τάχ' ἂν γενοίμεθ' αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτῆριοι«, μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ, ἢ διὰ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ· ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι Οἰκον. ιά. 20. »Τγιαίνοντά σε καὶ ἐρρωμένον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, σὺν τοῖς θεοῖς σὲ ἐρμᾶνεν· τὸ δὲ παρ' Ἡροδοτ. 1, 86. »Ὡς οἱ εἴη σὺν θεῷ εἰρημένον, τὸ μηδένα τῶν ζωόντων ὄλβιον εἶναι«, σημαίνει ἐπίνοιαν, δι' ἐπιπνοίας θεοῦ. »Σὺν δαίμονι, ταὐτὸν τῷ, Ἀγαθῇ τύχῃ. Ἰλ. Β. 74. — ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς Μεταγν. »Σὺν τύχῃ εἶναι ἢ γίγνεσθαι, εἶμαι πρὸς τὸ μέρος τινός, ἐκ τῆς φατρίας του, ἀπὸ τὸ ταράττειν, Σιν. »Σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ· ὁ αὐτ. Ἑλλην. 3, 1 18 »Οἱ σύντονοι«, οἱ φίλοι, σύντροφοι, ὁπαδοί ἢ ὑποστατικοί τινος. »Σὺν τραπέζῃ ζῆνω, ἔχειν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν, οἰκειοῦμαι. γ΄ πρ μπ θευμένος, ἡτοιμασμένος, καθωπλισμένος, προκισμένος μέ, πολλ. παρ' Ὅμ, ὅστις χρῆται ταύτῃ τῇ προθέσει ἐξαιρ. ἐπὶ ὅπλων. »Σὺν τεύχεσι, σὺν ἔντεσι, σὺν ἔγχει, σὺν δουρὶ, σὺν αἰγίδι, σὺν σακέσπορῳ, κ.τ.τ. παρὰ δὲ τοῖς Μεταγν. ἐξαιρ. »Σὺν ὅπλοισιν, ἔτι δέ, »Ἄκοιτις σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ, προκισμένη μὲ μεγάλην ἀρετὴν, Ὀδ. Ω, 193. »Σὺν δουρὶ, σὺν ἀσπίδι, παροιμία ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πράξαι τι πειρωμένων. ἢ ἐπὶ παντὸς, ἐπιτηδὲς ἢ κατὰ τύχην ὄντος ὁμοῦ μετ' ἄλλου, καθ' ἣν σημ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. εὑρηται. »Σὺν νηΐ, ἢ σὺν νηυσίν, μὲ τὸ πλοῖον, ἢ μὲ τὰ πλοῖα, δηλ. ἐπὶ πλοίου, παροιμία ἐπὶ τῶν παντὶ τρόπῳ πράξαι τι πειρωμένων. ἢ ἐπὶ παντὸς, ἐπιτηδὲς ἢ κατὰ τύχην ὄντος ὁμοῦ μετ' ἄλλου, καθ' ἣν σημ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. εὑρηται. »Σὺν νηΐ, ἢ σὺν νηυσίν, μὲ τὸ πλοῖον, ἢ μὲ τὰ πλοῖα, δηλ. ἐπὶ πλοίου, καὶ »Σὺν ἵπποισι καὶ ὀχεσφίν, ἐπὶ ἵππων καὶ ἁμαξῶν, ἅρμοις· καὶ, »Θύελλαι σὺν Βορέῃ, ἄνεμος σὺν λαίλαπι, Ἰλ. Ο, 26. Γ, 57. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ σημ. κεῖται τὸ, σὺν οὐχὶ ἁπλῶς· ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ, καὶ, πρβ. μετὰ, μετὰ γεν. Δ. 2. ε) ἐπὶ στενῆς, ἀσωτερικῆς συνεχείας, εἴτε ἐξαίφνης πρέπει νὰ γένῃ τι σιμὰ ἢ κατόπιν ἄλλου, ἄρα καὶ ἐπὶ ἀναγκαίων ἀποτελεσμάτων, συνεπειῶν, π. χ. »Σὺν μεγάλῳ ἀποτίσαις, μὲ μεγάλα ἔξοδα ἢ βαρὺς ὑπάρχειν δίκην, ἢ τιμωρίαν, ἐξοπλρόνειν, ὥστε ἡ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαρεῖα ἀποτισις ἔστι τὸ ἀποτέλεσμα, Ἰλ. Δ, 161· «Σὺν δημοσίῳ κακῷ,» πρὸς ζημίαν ὅλου τοῦ λαοῦ, Θέογν. 50. «Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ», διὰ τὸ καλόν σου, Ξεν. Κ. Π. 3, 1, 15. ὡς τὸ Λατ. publico cum incommodo, tuo cum commodo. «Σὺ μαίνεσθαι, πρὸς ὀνείδους καὶ ἀτιμίαν, κηλίδα, Σοφ. Ἀντ. 172. οἱονεὶ σὺν τῷ ἀτιμάζεσθαι καὶ ὅτε θέλῃ τις νὰ σημαίνῃ καταλληλότητα, ἀντὶ, ἁρμοδίως, κατὰ, καθὼς πρέπει, π. χ. «Σὺν τοῖς νόμοις», κατὰ τοὺς νόμους, καθὼς ἀπαιτοῦσιν οἱ νόμοι. «Σὺν τῇ γνώμῃ εἶπόν τι», κατὰ τὴν γνώμην, μὲ τὴν συναίνεσίν τινος. Τὸ αὐτὸ ἐννοητέον καὶ περὶ ἐπιῤῥήματος ποιότητος, τὸ ὁποῖον περιγράφεται διὰ τοῦ ἐπιθέτ. καὶ τῆς σὺν π. χ. «Σὺν τῷ δικαίῳ, σὺν τῷ καλῷ», κατὰ δίκαιον, καλὸν τρόπον, ἐπὶ. δικαίως, καλῶς· ὁμοίως καὶ οὐσιαστικοῦ προσκειμένης τῆς σύν, π. χ. «Σὺν κόσμῳ, σὺν τάχει, σὺν τιμῇ, κ. τ. τ.», ἀντὶ, κοσμίως, ταχέως, τιμίως κ. τ. τ., πολλὰ, παρὰ τοῖς Ἀττ., πρβλ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκον. σ. 6, 5. ζ) ἐπὶ συνεργείας ἢ μέσου, ὀργάνου, διὰ τῆς συνεργείας τοῦ ὁποίου παράγεται ἀποτέλεσμά τι, ἀντὶ διὰ μέσου, μὲ τὸ μέσον, ὡς ἐν Ὀδ. Ε, 203. συνεχέστ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ., π. χ. «Σὺν τῇ βίᾳ μὲ βίαν, μὲ τὸ μέσον τῆς βίας. — Πολλάκις τάσσουσιν, ἐξαιρ. εἰ Ἀττ. τὴν μόνην δοτ., καὶ μάλιστα μετὰ τὴν λέξιν, αὐτός, ἵνα εἰ Ἕλλην. συνθῶσι προσθέτουσι τὴν πρόθ. σύν, χωρὶς ὅμως διὰ τοῦτο νὰ θεωρῆται αὐτὴ ὡς παραλειφθεῖσα, π. χ. «Πλεύσαντας εὐθὺς πέντε καὶ εἴκοσι νησῖδι», ἀντὶ σὺν νησὶ Θουκ. 1, 26. «Αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ὁρμαῖ», αὐτοῖσι ἱματήοισι, ὀρῆϊ. *«Συναγαπάω, ῶ, Μλ. ήσω (ἀγαπάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγαπῶ, Πλούτ. Συναγγέλλω, (ἀγγέλλω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μετὰ τῶν ἄλλων ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ ἢ ἀγγελίαν φέρω. Συνάγγελος, ὁ (ἄγγελος). Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἄγγελος· ὁ ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἑτέρου ἀγγελίαν φέρων· ὁ ὁμοῦ ἀγγέλλων· συνεπισταλμένος Συναγείρω (ἀγείρω, ἀγλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἢ εἰς τὸ αὐτὸ ἀγείρω, ἢ ἁπλῶς, εἰς ἓν φέρω, συνάγω, συνάπτω, συλλέγω, συν-θροίζω, (μᾶλλ. μαζόνω, ἢ συμμαζόνω), Ξενοφ. Κυρτυπ. ἡ. ζ. 10. «Στρίτεσμα συναγείρεται· »βίοτοιο», Ὀδσ. Δ, 390. ἐπὶ ζώντων, Ἰλ. Τ, 21. Παῤ. «Συναγείρομαι», συνάζομαι, συναθροίζομαι, εἰς ἓν καὶ τὸν αὐτὸν τόπον σὺν τοῖς ἄλλοις ἔρχομαι, Ξενοφ. Ἱερ. ἀ. 11. «Εἰς τὰς κοινὰς παιηγύρεις, ἵνα ἂξιοθέατα δοίεϊ· συναγείρεται·» «Συναγειρόμενοι, οἱ συναγόμενοι, συναθροιζόμενοι, Ἰλ. Ω, 802. τὸ δὲ συναγρόμενοι (Ἰλ. Δ, 687), ἔστιν Ἑπ. κατὰ συγκ. παῤ. μετοχ. ἀόρ. β'., οἱ συνηγμένοι, συνηθροισμένοι· Μεταφορ. ἔρχομαι πάλιν εἰς ἑαυτὸν, ἐπαναλαμβάνω νέας δυνάμεις ἀνδρίζομαι, λαμβάνω θάῤῥος, καρδίαν· Κατὰ δὲ μέσ. διὰ μετὰ αἰτ., ἐμαυτῷ ἢ διὰ τὸν ἐμαυτόν μου, πρὸς χρῆσίν μου συνάγω ἢ συμφέρω, π. χ. κτήματα, Ὀδ. Ξ, 323. Τ, 293. ἔτι δὲ, ἵππους συναγ.ω, ἐκ πολλῶν ἐκλέγω, ἢ ἐπιλέγομαι συνάγω, Ἰλ. Ο, 680. (Ὁ Ὅμ. χρῆται ἅπαξ ἐν Ἰλ. Τ, 21. τῷ Ἀττ. τύπῳ ξυναγείρα ἀναυξήτως).

Συναγελάζω, Μλ. άσω (ἀγελάζω). Εἰς ἀγέλην, εἰς πλῆθος συμφέρω, συμβιάζω, εἰς μίαν ποίμνην ἑνόω· μέλος τῆς ἀγέλης ποιῶ, εἰς τὴν ἀγέλην συγκατατάττω, δαχμοῖ· Παῤ. «Συναγελάζομαι ὁμοῦ ἀγελάζομαι, εἰς τὴν αὐτὴν ἀγέλην ἢ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σωρὸν, πλῆθος μετὰ τῶν ἄλλων ζῶ. συνδιαιτῶμαι, ἢ ζῶ, εὑρίσκομαι μετὰ πολλῶν ἄλλων, Ἀριστ. Ζῷ. Ἱστορ. ιά, 2. «Τῶν μὲν ἰχθύων, οἱ μὲν συναγελάζονται· εἰ δὲ μὴ συναγελάζονται, ἴσως δ' ἀγελαῖα εἰσὶ ταῦτα, διαίρεσιν, συνδιαῤῥίβουσι, πλέουσι, ζῶσι πολλὰ ὁμοῦ· «Συναγελάζεσθαί τινων», κρατῶ ἅμαντος πράγματα, συναθροίζομαι περὶ ἕνα τινα, περιστοιχῶ, ὅδεν

Συναγελασμός, ὁ· Τὸ συναγελάζειν ἢ τὸ τοῦ παῤ. τὸ συναγελάζεσθαι, εἰς ἀγέλην συζυγία, συνυπάρχειν, ἢ παραμένειν.

Συναγελαστικός, ἡ, ὁν (συναγελάζω). Εὐσυναγελαστικὸν ὑπάρχον, ἢ 2) ἐκ τοῦ παῤ. ὁ εἰς συναγελασμὸν ἐν ἀγέλῃ ζῴων, διάγων, ἢ ὑπάγων ταὐτὸν τῷ, Ἀγελαῖος.

Συναγερητός, ὁ, ἡ (γέγρομαι) ἢ συναγώνιος, ὁ, ἡ (γείρω). Ἓν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ μὲ πλασμένος ὁμοῦ ἀγεννητος, συνέναρχος, συναιώνιος, Ἑκκλησ. Συγγραφ.

*Συναγέρδεν, Αἰολ. καὶ ποιητ. γ'. πληθ. πρόσ. τοῦ παῤ. ἀόρ. ά. τοῦ συναγείρω, ἀντὶ συνηγέρθησαν.

*Συναγερμός, ὁ = συναγυρμός, ἀμφ.

*Συναγέσκον, Ἰων. καὶ ποιητ. ά. τοῦ συνήγον, παρατ. τοῦ συνάγω.

*Συναγήσχω, γ'. ἐνικ. πρόσπ. τοῦ Ἀττ. ά. μέσ. τοῦ συνάγω.

Συναγωγεία, ἡ (ἄγος), ταὐτόν τῷ ποιητ. Μαγαγωγεία· ψάραξ βουνοῦ, ἔνθα συνέρχονται ἀπὸ παντοχόθεν τὰ αὐλάκια τοῦ βουνοῦ λήγετε καὶ ἡ μαγαγωγή.

*Συναγωγίς, ίδος, ἡ. Κέλος ἰχθύος, ἀμφ.

Συναγωλαΐζω, (ἀγλαΐζω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ στολίζω, καλλωπίζω, Εὐστάθ.

Σύναγμα, τό (συνάγω). Τὸ συνεζευγμένον ἢ συναγμένον, συγκεκριμένον ἢ συνηθροισμένον· ὅδεν ὑποστάθμη, ὑπόστασις, κατακάθισμα, ἐξαιρ. πέτρα ἢ ἅμμος ἢ πυρὶς ἐκ τὰ ἴσχατα.

Συναγωγέω, ῶ, Μλ. ήσω (ἀγωγέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις, ὁμοῦ ἀγωγῶ· ὅδεν ἠμεῖς καὶ ἐγὼ οἷς καὶ οἱ ἄλλοι.

*Συνάγνυμι, Μλ. συνάζω (ἄγνυμι, ἀγλ.). Ὁμοῦ στελίζω, συντρίβω, κατακλῶ, διαιῶ, εἰ. μικρὰ κομμάτια στελίζω, Ὅμ., ὅστις εἰ χρῆται τῷ μέσ. ἀορ. συνέαξε - αν, ἔτι δὲ εἰ τῷ Ἀττ. ξυνέαξε, διὰ τὸ μέτρον, Ἰλ. Ν, 560. συμμὶν ἀλλὰ καὶ δίχ' ἀναγῆς μέτρου, Ὀδ. Ξ, 383. «Τέκνα ἐλαφοιο συνέαξεν, ἐτάμνοντοῖς ἑσπερίοις τῆς ἐλάφου τὸν τράχηλον, Ἰλ. Λ, 114.

Συναγοράζω, άσω (ἀγοράζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ὅσα εὑρίσκω ἀγοράζω.

Συναγόρευσις, εως, ἡ. Ὁμοῦ ἀγόρευσις, συνομιλία· 2) ὑπεράσπισις, διὰ λόγων διαῤῥήτευσις, συνηγορία, Πολυδ. ὅδεν

Συναγορεύω, (ἀγορεύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ὁμιλῶ συνομιλῶ ἢ ὁμιλῶ μετά τινος, ἢ ὁμιλῶ διά τι πρᾶγμα, διὰ νὰ συστήσω αὐτό, παραινῶ, συμβουλεύω, Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 13. κατά τινα ὁμιλῶν, προσπάθημι, Διονύσ. Ἁλικ. ἀρχ. ζ'. 47. 2) χάριν τινός, ὑπέρ τινος λέγω, διά τινα ὁμιλῶ, διαῤῥήτευσα τινί, συνδικῶ· Ξενοφ. Ἀπολλ. 22. «Ὑπό τῶν συναγορευόντων φίλων αὐτῷ».

Συναγραυλέω, ῶ (ἀγραυλέω), Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ζῶ ἢ διατρίβω, εἰμὶ ἐν τῷ τόπῳ ἀγρόν, εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς τὸν χῶρον, Διον. Ἁλικ.

Συναγρεύω, (ἀγρεύω). Συγκυνηγῶ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κυνηγῶ ἢ πιάνω εἰς τὸ κυνήγι, Ἀνάλεκτ. ά. σελ. 224.

Συναγρίς, ίδος, ἡ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, Συναγρίδα καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενος, Ἀθήν. σελ. 322.

*Συναγρόμενος, Ἐπικ. μετοχ. β'. ἀόρ. παῤ. καὶ μέσ. τοῦ συναγείρω, συνηθροισμένος, Ἰλ. Δ, 687.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναγρυπνέω, ῶ (ἀγρυπνέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγρυπνῶ, Ἀριστ. νεφ.

συναγρύπνας, ὁ, ἡ, ον (ἄγρυπνος). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀγρυπνῶν.

συναγρώσσω, (ἀγρώσσω) = συναγρεύω.

συναγυρμός, ὁ (ἀγυρμός). Τὸ συναγείρειν· σύναξις, συνάθροισις.

συναγυρτός, ὁ, ἡ (ἀγυρτός). Συναγμένος· Ὕδωρ συνάγυρτον, Πλάτ. Νόμ. β'.

συνάγχη, ἡ (ἄγχω). Φλεγμονὴ, ἢ φλόγωσις τῶν ἐσωτερικῶν μυῶν τοῦ φάρυγγος, ἢ φλεγμονὴ περὶ τὸν λαιμὸν ἔτωθεν πνιγμὸν ἐπιφέρουσα λειμοπόνος, ὅθεν

συναγχικός, ἡ, όν. Ὑπὸ συνάγχης πάσχων, ἢ ἐπιτήδειος, Γαλην.

συνάγω, Μλ. ἄξω. Ἀττ. παρακ. συνῆχα, Ξεν. Ἀπομν. 4, 2, 8. σπανιώτ. συναγήοχα (ἄγω, ἠγμαι). Ὁμοῦ ἄγω, εἰς ἓν ἢ εἰς τὸ αὐτὸ φέρω, συναθροίζω, μαζόνω, συμμαζόνω, συλλέγω, συγκομίζω, συμφέρω, Θεόδ. Ε, 291. Ἰλ. Γ, 269. Ἡρόδ. ζ'. 60. καὶ Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ'. 5. 6. «Χρήματα ἐκ τῶν ἀγρῶν συνήγομεν» καὶ παθητ. Κυρουπ. δ'. ς'. 6. «Τὸ νόμισμα ἐπεισῆλθεν ἅπαν συναχθῆ, διαδώσειν» ὅθεν Μετοχ. Παλλευρ συννηγμένα ἢν τῷ σατραπεύοντι· Ἀναβ. γ'. δ'. 19. «Συνάγειν τοὺς ξυμμάχους, τὸ στρατεύμα, τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς στρατιώτας», ὁ Δύτ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει, αὐτὸ τοῦτο, συλλέγω, συνάπτω, συνάθροιζω, καὶ τροπ. εἰς φιλίαν, εἰς ὁμόνοιαν ἄγω, φιλόνω, ἢ ἐξιλεόω, καταπραΰνω, καταλλάττω, συμβιβάζω, φίλους ποιῶ· 2) συνάπτω, συμμύω, συστέλλω, συμμαζόνω, ζαράσσω, ἐξαίρ. «Τὰ ὀπρολίνια, τὸ πρόσωπον, τὰς ὀφρῦς, τὰ ὦτα συνάγειν» Παρὰ Διοσκορ. «Κρέα συνάγειν, σμήχει, ἐνόνει, ὡς τὸ, συμπήκτει· (τὰ κάμνει τὰ πάσσοιτιν, ἐστὶ, τὰ συμμιχθῶσιν)· ἔτι δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ, ἐντύφῳ, ἢ στύφει, σφίγγω, Γαλην. «Τὰ στύφοντα, τὰ αὐστηρὰ συνάγουσι καὶ σφίγγουσι τὴν γλῶσσαν» καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦτο, συστρίγγειν, εἰς τὰ στενὰ φέρειν, στενοχωρεῖν, συνελλείειν, στενύειν· Ἡρόδ. 1, 194. 4, 52 7, 23. ὡσαύτως καὶ παθ. «Ἐς ὀξὺ τῇ ἐς στενὸν συνήχθαι». Διόδ. καὶ Ἀθήν. 3) φέρω δύο τινὰς εἰς χεῖρας, ταύς κάμνω νὰ πιασθῶσι, συμπλέκω, παρ' Ὁμ. ἐξαίρ. κατὰ τὴν σύνταξιν, συνάγειν, Ἄρηϊ, ἐρίδα Ἄρηος, ὑσμίνην, πόλεμον, ἀρχὴν τὸν πόλεμον καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, κρατῶ μάχην, ὡς ὁ Εὐστάθ. ἐρμην. τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 381. «Συνάγειν Ἄρηα καὶ ἐρίδα καὶ ὑσμίνην» διὰ τοῦ, πολεμικῶς συμπλέκεσθαι, ὡς τὸ συμβάλλειν, οἷον, «Συνάγειν μάχην, μάχεσθαι, ὡς καὶ τὸ, Συνάπτειν μάχην, συμμίγνυναι· πρβ. Ἰλ. Ε, 86). Ξ, 468. Τυρ. Δήμ. 268. καὶ ἀλλαχοῦ· «Συν. μυριάδα ἀνθρώπων», Ἡρόδ. 7, 60. καὶ παρ' Ἀλλίαν. π. Ἱστ. γ'. 9. Οὐλέτερ. «Συνάγοντος τοῦ πολέμου, ὅτε ἤλθον εἰς χεῖρας οἱ πολεμοῦντες, ποσηγίνεται ἀλλήλοις· 4) παραβάλλω καὶ ἐντεῦθεν συμπεραίνω· ὅθεν τὸ «Συναγόμενον, ὃ συνάγεται ἀπὸ τοῦ συλλογισμοῦ· 5) δεξιοῦμαι, φιλικῶς δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ φιλεύω (ξενίζω) αὐτὸν, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ Ν. Δ. Ματθ. κε'. 35. «Ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με» 6) συναζόμαι εἰς ἕνα βαρεῖον, εἰς μίαν συνεισφοράν, κρατῶ τὴ σίδω βαρεῖαν, φέρω καὶ ἐγὼ τὸ ξεφτέρι μου εἰς τὸ συμπόσιον· λέγεται δὲ καὶ, «Συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν», ὡς τὸ, «Δεῖπνον ἀπὸ συμβολῶν», Meinecke Μέσωδρ. σ. 58. ἐντεῦθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπαταῦ. αὐτὸ τοῦτο, συμπίνω, συνευωχοῦμαι, ὡς Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ «Συνάγειν, διὰ τοῦ, Μετ' ἀλλήλων πίνειν», καὶ τὸ, Συνεστιοῦν, διὰ τοῦ, Συναγωγοί, ὁμοτράπεζοι· οὕτω φέρεται καὶ παρ' ἄλλην. 4. σ. 142. 7. σλ. 292. καὶ 8, σ. 365. ἐπὶ δὲ Σβεῖγξ. «Ἔλεγον δὲ συνάγειν, καὶ τὸ μετ' ἀλλήλων πίνειν· ὅθεν καὶ, Συναγώγιον, τὸ ἀπὸ συμβολῶν δεῖπνον, τὸ συμπόσιον. Ἐντεῦθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Συνάζωμι τροπῇ τοῦ η εἰς ξ (ὁ Ὅμ. χρῆται καὶ τῷ Ἀπτ. τύπῳ ξυνάγειν, πλὴν τότε, ὅτε τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τοῦτο)

Συνάγω, ξω, ταὐτὸν τῷ, Συναγνυμι, συντρίβω.

Συναγωγεύς, έως, ὁ (συνάγω). Ὁ συνάγων, συναγείρων ἢ συνάπτων, ὅς τις συνάγει, εἰς ἓν φέρει, συναθροίζει, ἑνόνει, διαλλάττει, ἢ συμφίγγει· συμμαζόνει, Ἱπποκρ. καὶ Δυσ.

Συναγωγή, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, συγκομίζειν, συμμαέρειν, σωρός, ἢ σύναξις, συνάθροισις, συμμαζώξεις· καὶ ὁ τόπος εἰς ὃν συνάζονται· ἑτοιμασία, ἢ προμήθευσις· ἔτι δὲ ἕνωσις, συναρμογή, σύνψις, καὶ μετωρ. ὡς παρὰ Θουκυδίδ. «Πολέμου συναγωγήν» 12) σύστασις, συστολή, χάραγμα· «Προτόπου συναγωγήν, Ἰσοκράτ. εἰς Εὐαγόρ. ταὐτὸν τῷ «Προτόπου εὐστασίαν, κατήφειαν· 3) στένωμα· ἢ στένωσις, τὸ εἰς ὀξὺ λήγειν· «Κλίμακες ὄνω συναγωγῆς λαμβάνουσαι, στενώτεραι γιγνόμεναι, ἢ στενοῦνται πρὸς τὸ ἄνω μέρος· ζ) ἐν τῇ λογικῇ, τὸ συμπέρασμα, ἢ συνέπεια· 5) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. τὸ συναγώγων τῶν Ἰουδαίων.

Συναγωγία, ἡ = συναγωγή, ἀμφ. παρὰ Πλούταρχ. Συμπ. β'. α. 6.

Συναγώγιμος, «Δεῖπνον συναγώγιμον» = συναγάγιον· τὸ ἐκ συμβολῶν συναγόμενον, τὸ ἀπὸ συμβολῶν (συνάγειν) καλούμενον, συμπόσιον μὲ ῥεμπέτι.

Συναγώγιον, τὸ (συνάγω, 6.), ταὐτὸν τῷ, δεῖπνον συναγώγιμον, Ἀθήν. ἡ. σλ. 365. 2) συναγωγή, καὶ μάλιστα ἡ τῶν Ἰουδαίων· ἢ τόπος δηλαδὴ εἰς ὃν συναγόμενοι προσεύχονται.

*Συναγωγός, ὁ, ἡ (συνάγω). Συνάγων, συναθροίζων, συμμαζόνων ἢ συνάπτων, συνδέων, εἰς ἓν φέρων, Πλάτ. 2) ἐκ τοῦ μέτ. εἰς ἑαυτὸν συμπελλόμενος, συμμαζανόμενος ἢ ἑνούμενος· ἢ περιληπτικός.

Συναγωνιάω, (ἀγωνιάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀγωνιῶ, εἰς τὴν αὐτὴν ἀγωνίαν, φόβον εἰμὶ εἰς ὃν καὶ ἄλλοι, Πολύβ.

Συναγωνίζομαι, ἰσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἠγωνίζομαι). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀγωνίζομαι, εἰς τὸν αὐτὸν ἀγῶνα εἰμὶ, ἢ εἰς τὸν ἀγῶνα συμβοηθῶ, δοτ. καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Συμβοηθῶ, ἢ συνεισφέρω, συμπράττω, τιθέτι, Δημ. ὅθεν

Συναγώνισμα, τὸ Πᾶν ὅ,τι συμβοηθεῖ, χρησιμεύει εἰς τὸν ἀγῶνα· βοήθημα ἢ μέσον βοηθητικὸν, συνεισφέρον εἰς τὸν ἀγῶνα· ἐν γένει, βοηθητικὸν μέσον, Πολύβ. καὶ

Συναγωνιστής, οὔ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, σύναθλος, ὁ ὁμοῦ μετ' ἄλλου μαχόμενος, βοηθῶν εἰς τὸν ἀγῶνα, ἐξαίρ. = συμμαχος.

Συναδελφος, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφὰς ἔχων, Ξενοφ. Ἀπομν. β'. γ'. 4. «Τιμᾶσι μᾶλλον τοὺς συναδέλφους ὄντας τῶν ἀνεψιῶν.»

Συναδικέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀδικέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μετ' ἄλλου ἀδικῶ, κάμνω ἄδικον, ἢ περιὑβρίζω, ἀδικῶ τινα, Ξενοφ. Ἀνάβ. β'. ς'. 14. «Συναδικεῖν αὐτούς.»

*Συναδόντως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ ἐπιτ. τῆς ἐνεργ. μετοχ. τοῦ συνᾴδω. Συμφώνως.

Συναδρόζω, ὦ Μ. ήσω (ἀδρόω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ἀδρόω, εἰς καλὴν ψήμην εἰμὶ, λαμβάνω μέρος ἢ μετέχω τῆς ἀδρότητος, ἀτιμίας.

Συνάδω, Μ. ᾱσω (ᾴδω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ᾄδω, ψάλλω· συμψάλλω σύντροχάδω. 2) μεταφορικ. ταὐτὸν τῷ, συμφωνῶ, σύμφημι, Ἀριστοτέλ. «Καὶ συναδόντων μὲν τοῖς ἔργοις ἀποδεικτέον, διαφωνούντων δὲ τοῖς λόγοις ὑπολητπτέον.»

Συνάεθλος, ποιητ. = σύναθλος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, συναγωνιστής. Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἀθλῶν, συναγωνιζόμενος, ὁμοῦ ἀθλητής· βοηθὸς, σύντροφος εἰς τὸν ἀγῶνα.

Συναείδω, ταὐτὸν τῷ, Συᾴδω, ποιητ. Ἀρατος. 752.

Συναείρω, (ἀείρω), ποιητ. ταὐτὸν τῷ, Συναίρω. Ἐν Ἰλ. Ο, 680. «Ἵππους συναείρεται», ἔστιν ἡμάρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, συναγείρεται.)

*Συνεξέω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, συναΐω.

Συνεξετέω, ῶ. Μ. ησω (ἐξετέω). Ἐν ταὐτῷ, κηρύττω ὡς τόθον, μὴ νόμιμον, ἢ καταλύω, ἐξουδενόω, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1500.

Συνεπαλέω, ῶ. Μ. ησω, ταὐτὸν τῷ, Συναγωνίζομαι, ἐκ τοῦ

Σύναθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος), ταὐτὸν τῷ, Συναεθλος.

Συναθροίζω, Μ. ίσω. (ἀθροίζω) Συνάγω, συλλέγω, συμμαζόνω, ὁμοῦ, εἰς ἓν φέρω, Ξενοφ. Ἀν. ζ'. β'. 5. Μέσ. «Συναθροίζομαι», συμμαζόνομαι, ἔρχομαι εἰς ἕνα τόπον ἐνῶ καὶ ἄλλοι εἰσί. ὅθεν

Συνάθροισις, ἡ. ταὐτὸν τῷ, ἄθροισις. Σύναξις.

Συνάθροισμα, τὸ. Τὸ συναγμένον, συναθροισμένον· σωρὸς, συλλογή· καὶ

Συναθροισμός, ὁ, = συνάθροισις.

*Συνεπαύρω, (ἀΰρω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀΰρω, συμπαίζω.

Συναίγδην, ἐπίῤῥ. (αἴγδην). Ἡσιόδ. Ἀσπ. 189. ἐνῶ ἡμάρτ. «Συναπτηνὶ κεῖται· ὁρμητικῶς, ὁμοῦ μὲ τὴν αὐτὴν ὁρμὴν ὁρμῶν· μὲ ὁμοίαν προθυμίαν, ποιητ.

Συναίδιος, ὁ (ἀίδιος). Ὁμοῦ ἀΐδιος, αἰώνιος, συνυπάρχων, ὡς καὶ τὸ, Συνάναρχος, Ἐκκλ. σ. Συγγ.

Συναιθριάζω, (αἰθριάζω). Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 10. ἐνῶ νῦν «Διαιθριάζων κεῖται. Ὁμοῦ αἰθριάζω, εἰς ὑπαίθριον, κοινὸν τόπον στρατοπεδεύω, ἢ κατ' ἄλλους, λάμπω μὲ ὁμοίαν λάμψιν, ἢ γίνεσθαι αἴθριον, ἐξαστερον.

*Συναιθύσσω, (αἰθύσσω), ποιητ. Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κινοῦμαι ταχέως, ἢ περιέπταμαι κ.τ.τ.

Συναικλείω, ἢ (αἰκλέω) ταὐτὸν τῷ, Συνδεω, νόω, Δίκαιον. Ἀθήν. δ'. τελ. 140.

*Συναΐκτην, κατὰ συγκοπ. ἐπικ. γ'. δυϊκ. πρόσπ. τοῦ ἐνεργ. ὑπερτακτικ. τοῦ συναΐσω. Παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 198 ἡμάρτ. ἀναγν. ἀντὶ, συνῄγθην.

Σύναιμος, ὁ, ἡ (αἷμα). Συγγενὴς ἐξ αἵματος, ὧν, ἐξαίρτ. ἀδελφός, ἀδελφή.

Συναίμων, ὁ, ἡ· γεν. ονος, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, σύναιμος, Σοφοκλ.

Συναίνεσις, εως, ἡ (συναινέω). Συγκατάθεσις, συνευδοκία, ὁμοφροσύνη, στέρξιμον, ἔπαινος, ἀποδοχή.

*Συναινετέον, 3στ. ἐπίῤῥ. τοῦ Συναινέω.

Συναινέτης, ου, ὁ. Ὅστις συναινεῖ, συγκατατίθεται, ἢ σύμφωνος, ὁμόδοξος· φατριαστὴς· ἐκ τοῦ

Συναινέω, ῶ, Μλ. έσω (αἰνέω, ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ βαίνεω, συνευδοκῶ, ὁμοφρονῶ, συγκατατίθεμαι, στέργω, συμφωνῶ, σύμφημι, δίδω τὴν γνώμην μου, μετὰ δοτ. προσώπου, Ἡρόδ. 5. 92. ἔτι δὲ συμφωνῶ, ὁμογνωμονῶ μέ τινα κατά τι· ἢ τινι τιν. 2) μετὰ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ ἐπαινῶ, συνεπιψηφίζω, συνεπαινῶ στέργω, ἐγκρίνω, Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. 2. «Διεύσασθε συλήψουν ταῦτα ποιεῖν.

Συναινος, ὁ, ἡ (αἶνος, σύν). Ὁμόδοξος, ὁμόγνωμος, συναινέτης, ἐγκρίνων, Ἡσύχ.

Συναίνυμαι, ἀπαθετ ἀμλ. (αἴνυμαι). Ὁμοῦ πέρνω, θράττω, συλλαμβάνω, ἢ συνάγω, συναθροίζω, μαζόνω, Ἰλ. Φ, 502. «Ἀμφὶ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναίρεμα, τό (συναιρέω). Συστολή, συναίρεσις, Εὐστάθ.

Συναίρεσις, εως, ἡ (συναιρέω). Συστολή, συμμάζωξις, ἀφαίρεσις. 2) πικρά Γραμμ. πάθος, δι' οὗ αἱ λέξεις ἐκ βραχυτέρων καὶ ἐναπεπταμένων εἰς βραχύτερον συνάγονται, ὅτε δύο φωνήεντα ἀποτελοῦντιν ἀμεταβλήτως δίφθογγον.

Συναιρέτης, ου, ὁ. Βοηθός, ἄμφ.

Συναίρω, ῶ, μέλ. ήσω, καὶ βʹ. συνελῶ, ἀόρ. συνεῖλον (αἴρω, ἀνηλ.). Ὁμοῦ αἴρω, συλλαμβάνω, συμμαζόνω, συνάγω, πολλὰ πράγματα φέρω εἰς ἓν ὁμοῦ· ἢ διπλόνω καὶ βάλλω κατὰ μέρος, συνάγω, συνειλέω, Ὀδ. Τ, 95. «Χλαῖναν συνελώσας, συστείλας, συνειλήσας, ἐν γάνει, συστέλλω, συντίμνω, βραχὺ ποιῶ, ὅθεν, «Συνελόντι εἰπεῖν, ἢ, «Ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ταὐτὸν τῷ, συντόμως εἰπεῖν, λέγειν, ἐν ἑνὶ λόγῳ, Ξεν. καὶ Εὐριπ. Φοίν. 837. «Συνελόντι φάναι. 2) ἀφαιρῶ, ἀφαρπάζω, συναγωγὸν ἀφαιζω, διαφθείρω, Ἰλ. Π, 740. «Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, ἔφθειρεν, ἔβλαψεν, ἠφάνισε καὶ Θουκ. ἡ, «Τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι. οὕτω χρῆται τῇ λέξει καὶ ὁ Δίων ὁ Κάσ. αὐτὶ τοῦ, διαφθείρειν καὶ ἀφανίζειν· ἔτι δέ, αὐτὶ, κοινῶς μετ' ἄλλου εὑρεῖν· π. χ. τὴν Σύβαριν, Ἡρόδ. 5, 44. 45. Παρὰ μεταγεν. πολλάκις μεταφρ. αὐτὶ τοῦ, ἐξευρίσκω, ἐξαλείφω, καταλύω· τελειόνω. «Πλοῦτος, ὄψις, πῦρ, φάρμακον συναιρεῖνω παρὰ Πλουτ. «Πόλεμον συναιρεῖνω, αὐτὶ τοῦ, ἐκπληρεῖν, τελειόνειν. «Τὸ διάστημα συνῆρεται, τὸ διάστημα διηνύθη, ὑπεράνθη, Πλουτ. Ἀνσκινδ. 11 Παρὰ Γραμμ. «Συναιρεῖται, αὐτὶ τοῦ, συναίρεσιν πάσχει. (ὁ Ὅμηρ. χρῆται μόνον τῷ γʹ. προσπ. ἀόρ. ἀναυξήτως, σύνελεν, καὶ τῇ μετοχῇ συνελών.)

Συναίρω, ποιητ. κατὰ διάλ. συναείρω (αἴρω, ἀνηλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ σηκόνω ἓν πρᾶγμα μαζὶ μὲ ἄλλον τινά, μετ' ὁμοῦ σὺν τοῖς ἄλλοις φέρω, βαστάζω, ἢ βοηθῶ τινὰ ἰὰ σηκώσῃ, βαστάσῃ· βοηθῶ νὰ σηκωθῇ. Μέτ. «Συναίρεσθαί τινι», βοηθῶ τινί, ὠφέλιμος ἢ βοηθὸς τινος εἶμι· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. πράγματος, καὶ ἄνευ. προπ. εἶμαι τινὶ κατὰ τι βοηθός, χρήσιμος, ὅθεν «Συναίρεσθαί τινι τὸν κίνδυνον, τοῦτον τῷ καίρεται σὺν τινι τὸν κίνδυνον, λαμβάνειν μέρος εἰς τὸν κίνδυνον, συμβοηθεῖν, βαστάζειν ὁμοῦ τὸν κίνδυνον, συμμετέχειν τοῦ κινδύνου. Ὁ Θουκ. ἐν δ'. 10. λέγει ἔτι· «Συναίρεσθαί τινι τοῦ κινδύνου, συναφάπτεσθαι, μετέχειν, μέρος λμβάνειν· ταὐτὸν τῷ, μετέχειν καὶ κοινωνεῖν τινός· ὡς καὶ τὸ «Συλλήψομαι δὲ τοῦδε σει κἀγὼ πόνου, Εὐρ. Μήδ. 942. τοῦτο ἐμιμήθη καὶ Διονύσ. ὁ Ἁλικαρν. Ὁ Φώτ. ἑρμην. τὸ, συναιρόμενος, διὰ τοῦ, συμβαλλόμενος, συνερχόμενος, συμβοηθῶν. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· «Συναιρόμενος, συναγωνιζόμενος, συμβαλλόμενος. Ὁ Αἰσχύλ. ἐν Προμ. 650. ἔχει· «Κύριν συναίρεσθαι», εἰς ἔρωτα νὰ ἀγάπην ἐνεύσθαι διὰ τοῦ γάμου ἢ τῆς συγκοιμήσεως· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Φώτ. ἔχει· «Συναίρεται, συνάπτεται. —Ἀόρ. ἀ. συνῆρα. Μέτ. συνήρασθαι. Ὁ Ἡσύχ ἔχει ἐπί, «Συναίρασθαι συστρατεῦσαι, καὶ «Συναιρήματα, ἐρωτήματα, συλλαλήματα». «Συναίρειν λόγον μετά τινος, βάλλω μετά τινος εἰς τάξιν λογαριασμόν τινος· ὅθεν τὸ παρὰ τῷ Κυρίλλ. Ματθ. ιηʹ. 23. «Συναίρεσθαι λόγον μετὰ τῶν δούλων», λογαριάζεσθαι, κυτάζειν, κάμνειν λογαριασμόν.

Συναισθάνομαι, μέλ. σθήσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνηλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ αἰσθάνομαι, ἢ παρατηρῶ· ἐξαιρετ. δὲ διὰ τῶν αἰσθητικῶν ὀργάνων παρατηρῶ· συνθ. αἰσθάνομαι, μετέχω τοῦ πόνου, τῆς χαρᾶς κ.τ.τ. Δημοσθ. ὅθεν

Συναίσθησις, εως, ἡ. Τὸ συναισθάνεσθαι, αἴσθησιν λαμβάνειν τινὸς μετά τινος, συμπαθία· ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γινομένη αἴσθησις, Γαλην.

Συναίσσω, μέλ. ξω (αἴσσω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ πηδῶ, σπουδαίως τρέχω, σπεύδω, ἢ ὁρμῶ, ἐφορμῶ. (Ἐπ. καὶ Ἀττ.)

*Συναισχύνω (αἰσχύνω). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ἐντροπιάζω ἢ περιυβρίζω, ἀτιμάζω.

Συναιτία, ἡ (αἰτία). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ ἡ συνεργοῦσα αἰτία, ἡ συμπροαιρεσία ἐγκλήματός τινος, Δημ. Στεφ. 49. ἴδε καὶ συναίτιον.

*Συναιτιάομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ ἐγκαλῶ, κατηγορῶ τινα.

Συναίτιον, τό, = συναιτία. Τὸ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ αἴτιον, τὸ συνεργοῦν αἴτιον, Σέξτ. Πυρρ. γʹ. 2. «Τούτων δὲ τῶν αἰτίων, οἱ μὲν πλείους ἡγοῦνται τὰ μὲν, συνεκτικὰ εἶναι, τὰ δὲ, συναίτια, τὰ δὲ, συνεργὰ καὶ συνεκτικὰ μὲν ὑπάρχειν, ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ αἱρομένων αἴρεται, καὶ μειωμένων μειοῦται· οὕτω γὰρ τὴν περίθεσιν τῆς στρατιᾶς, αἴτιον εἶναι φασὶ τοῦ πυγμοῦ· συναίτιον δέ, ὅ τὴν ἰσχὺν εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρου συναιτίῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα· οὕτως ἕκαστα τῶν ἑλκόντων τὸ ἅρτρον βοῶν αἴτιον εἶναι φασὶ τῆς ὅλης τοῦ ἁρότρου· συνεργὸν δέ, ὃ βραχεῖαν εἰσφέρεται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ βαστάζοντας ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα· εἶτα, ὅταν δύο βάρος τι βαστάζόντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο.

Συναίτιος, ὁ, ἡ, καὶ συναίτειος, ία, ον (αἰτία. Σὺν ἑτέρῳ αἴτιος πράγματος ἢ ἐγκλήματος· ἢ ἐνεργείας τινός, συνένοχος, μέτοχος αἰτίας. 2) συνεργός, Πλάτ. Πολιτ. ζ. 23. «Τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ' αὐτὸν αἴτιον». Ξενοφ. Κυρουπ. αʹ. δ'. 15. «Πῶσιν ἡδονῆς καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ὤν, κακοῦ δὲ οὐδενὸς· καὶ ἐπὶ κακοῦ ψυχὴν συναίτιανε», Ἰάμβλ. μυστ. γʹ. 21. μέτοχος τοῦ πταίσματος, ὁμοπταίστης, συμπταίστης, complice, Γαλ. corroo, Ἰταλ.

Συναιχμάζω, μέλ. άσω (αἰχμάζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μάχομαι, συμπολεμῶ, συμμάχομαι, Ἀνθολ. Σχολ. Σοφοκλ. Τραχ. 322. ποιητ.

*Συναιχμαλωτίζω, μέλ. ίσω (αἰχμαλωτίζω). Ὁμοῦ αἰχμάλωτον λαμβάνω.

Συναιχμαλωτίς, ίδος, ἡ, Ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ Συναιχμάλωτος, ὁ, ἡ (αἰχμάλωτος). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ αἰχμάλωτος, σὺν ἑτέρῳ, ἢ μετὰ καὶ ἄλλων ὁμοῦ αἰχμάλωτος ὤν.

Σύναιχμος, ὁ, ἡ (αἰχμή). Ὁμοίαν ἢ ὁμοίως αἰχμὴν ἔχων, δηλαδὴ, συμμαχητής, συμπολεμιστής, ποιητ.

Συναιωρέω, ῶ, μέλ. ήσω (αἰωρέω, ἀνηλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ εἰς ὕψος αἴρω ἢ κρεμάω, συμμετεωρίζω, μετέωρον ἢ μετεώρως κρατῶ Παθ. καὶ μέσ. συναιωρίομαι, οὖμαι· σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μετεωρίζομαι, μετέωρος εἰμὶ, κρέμαμαι· ἢ ἀπορῶ τι πραττέον· ὅθεν

Συναιώρησις, εως, ἡ. Ἡ ἐν ταὐτῷ ἢ κοινὴ, σὺν ἑτέρῳ αἰώρησις, κρέμασις· ὁμοῦ μετεώρησις, κρέμασις, εἰς τὸν ἀέρα. 2) ἐκ τοῦ παθ. καὶ μέσ. τὸ συγκρέμασθαι μεταφρ. ἀμφιβολία, ἀναποφασιστον.

*Συνακαταληπτέω, μέλ. ήσω (καταληπτέω). Συυστοιχοῦμαι καταλήψεως, γνώμης.

Συνακμάζω, μέλ. άσω (ἀκμάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀκμάζω· ἀκμάζω μετά τινος προσώπου ἢ πράγματος, συναιδῶ· ἐπὶ αὐτῶν· ἐν ἡβῇ, ἐν ταὐτῷ εἶμὶ ἐν πλήρει ἰσχύι, ἀκμῇ τροπ. ἐπ' ἀνθρώπων, ὁμοῦ εὐρίσκομαι εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐτυχίας, δυνάμεως, δόξης. Παρὰ δὲ Πολυβ. ιεʹ. 28. «Συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὔξησιν», διορκεῖν, σπεύδειν μὲ ζῆλον ἕως νὰ αὐξήσωσι τὰ πράγματα· σημαίνει δὲ καὶ σὺν ἑτέρῳ εἰς τὸν αὐτὸν, εἰς τὸν ἴδιον χρόνον ζῶ, π. χ. «Συνήκμαζε Γοργίᾳ», ἔζη εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, καθ' ὃν καὶ ὁ Γοργίας.

*Συνακολασταίνω, μέλ. ήσω (ἀκολασταίνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀκολασταίνω, ἀκόλαστος, ἄσωτος εἰμὶ, μεθ' ἑτέρου ἀκολάστως ζῶ, φέρομαι. Πλούταρχ.

Συνακολουθέω, ῶ (ἀκολουθέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀκολουθῶ, ἕπομαι ἢ ὑπάγω κατόπι μαζῆ, συντροφεύω. 2) συγχωρῶ τινί τι. 3) συμφωνῶ.

Συνακολουθία, ἡ. Συνέπεια, ὁμοῦ σχέσις, Ξενοφῶν.

Συνακόλουθος, ὁ, ἡ (ἀκόλουθος). Συναπαδῶν τινι· σύντροφος, συνοπαδός, συνοδεύων.

Συναποντίζω, μέλ. ίσω (ἀποντίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποντίζω, ῥίπτω τὰ ἀπόντιον. 2) διατρυπῶ, σουβλίζω διὰ τοῦ ἀποντίου, φανερὸν μὲ αὐτό, Πολύβ.

Συνάκοος, ὁ, ἡ, = συνήκοος. Σὺν ἑτέρῳ ἀκούων, συμμαθητής, Θεμίστ. λόγ. λγʹ. Διον.

Συνακούω, μέλ. ούσομαι (ἀκούω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ μεθ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἀκούω· ἀκούω μαζί. Ξενοφ. Ἑλλ. βʹ. δ'. 26. «Ἤδεως ταῦτα Ναυσικλείδας ξυνήκουεν· καὶ ἐν Ἀναβασ. εʹ. δ'. 36. «Ἀκαβούιτων δὲ ἀλλήλων συνήκουον εἰς τὴν ἑτέραν ἐκ τῆς ἑτέρας πόλεως, ἐφώναζον μεταξὺ των καὶ ἤκουεν ἕκας τὸν ἄλλον ἀπὸ τῆς μιᾶν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην. 2) ἀκούω τὰ ἴδια μαθήματα.

Συνακραυλίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀκραυλίζομαι). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀκραυλίζομαι, προγεύομαι.

*Συνακροάομαι, ώμαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀκροάομαι). Ἐν ταὐτῷ, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀκροάζομαι, ἀκούω, ἢ συνακούω τινὶ λαλοῦντι ὅθεν

Συνακροατής, οῦ, ὁ. ταὐτὸν τῷ, συνακούστης.

*Συνακτέος, α, ον, ῥημ. ὑπίτ. τοῦ, συνάγω. Πρέπει νὰ συνάξῃ τις.

Συνακτήρ, ῆρος, ὁ (συνάγω). Ὅστις συνάγει, μαζόνει, συμφέρει τι ἢ σωρεύει (μαζωκτής). 2) παρ' Ἰωσήπῳ, ζωὴν τις περὶ τὰ αἰδοῖα (ἢ μα), ὡς ὁ αὐτὸς ὁμολογεῖ· «Ὁ ἱερεὺς ἀρτίως μὲν περιτίθεται τὸν Μαναχατῆν λεγόμενον· βάλλεται δὲ συνακτῆρα μὲν δηλοῦν, διάζωμα δ' ἐστὶ περὶ τὰ αἰδοῖα ῥαπτὸν ἐκ βύσσου ὑφαντής, εἰρηνύμενον ἐμβαινόντων εἰς αὐτὸ τῶν ποδῶν, ὥσπερ ἀναβατήριόν τι ὄν».

Συνακτήριον, τό. Συνάθροισμα, πλῆθος, σωρός καὶ, τόπος συνάξεως, συναθροίσεως, ἢ συσσωρεύσεως, Ἡσύχ.

Συνακτικός, ἡ, όν (συνάγω). Συναθροίζων, συμμαζόνων, συγκομίζων, συσσωρεύων ἢ εἰς συναγωγὴν ἐπιτήδειος. 2) εἰδικότ. αὐτὶ τοῦ, κατάλληλος εἰς τὸ διάζειν καὶ πεῖσαι τινά, οἷα ὁ Λουκιανὸς ἐπαινῶν τὸν Δημοσθένη λέγει· «Τὸ συνακτικὸν καὶ τραχυτικὸν, τῆς τέχνης ἐλλ. αὐτοῦ τὴν κατασκευαστικὴν καὶ παρασκευαστήν, τὴν πειθώ καὶ ἑλξερον, τὸ κύστογον κατὰ τὰς ἐπιδείξεις, πλησφορίας, ὡς ὁ Ἑρμότιμος ἠρμήνευσεν. Ἀλλ' ἡ Φλωρεντινὴ ἐκδοσις αὐτὶ τούτων, «Συναπατεῶνα» ἔχει, ὡ ἐχρήσατο καὶ Οὐλπιανὸς εἰς τὸν τοῦ Δημοσθένους Ὀλυνθ. αʹ. πρὸς τὸ τέλος· «Δεῖ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν ῥᾳδίως καὶ τῶν συνεστώτων τὰς κατασκευὰς καὶ τοὺς ἐπιλόγους λαμβάνειν· ἀλλ' ὁ ταῦτα σημαίνει τὰ μεγάλην ῥοπὴν ἔχοντα, τὰ βαρύτερα, τὰ κυριώτερα ὑποκείμενα τοῦ λόγου· κατά τινα γνώμην ὅμως τὸ, συνακτικὸν, σημαίνει τὴν ἐκ συμπερασμάτων ἀκριβῆ συναγωγὴν καὶ τοῦ ἀποδείξει, διότι ὁ Ἀριστοτ. ὁ Νεωτ. 317 ἀποδίδει εἰς τὸν ῥήτορα τὴν ἐπι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψιν, »Ηρούσιον, ἐνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ταύτην διὰ τοῦ, »Συναρπάζειν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἐν Ἱππεῖς ὁ κωμικὸς πάλιν καλεῖ τὸν ῥήτορα, κρουστικόν, ἔνθα ὁ Σχολ. αἰνίττεται τὸν ἰσχυρὸν τόνον τῆς ἐκφράσεως τοῦ ῥήτορος, ἤτοι τὸ βροντῶδες τῆς φωνῆς αὐτοῦ· περισσότερον ὅμως σημαίνει τὸ καθαπτικὸν τοῦ λόγου (τὸ λόγοις βάλλειν, κτυπᾶν), ὡς καὶ τὸ, πέχει τινὰ κρουστικὸν καὶ καινητικὸν κίτιον, Πλούταρχ Παρ. Στοβ. λόγ. ἑκ. τὸ παρ' Ἀριστοτλ. προβλ. ἐ. »Κρουστικὰ μᾶλλον τοῦ στόματος, ἑρμην. ὁ Chabanon ἐν τοῖς Memoires de l'Academ. des Inscr. 46. σελ. 3 6. διὰ τοῦ, Ont quelque chose de plus leger et de plus gazouillant, fredonnant, que la voix humaine· ἆρα, ταὐτὸν τῷ τερετιστικόν.

Συναλάλαγμα, τό. Τὸ ὑπὸ πολλῶν κοινῶς γινόμενον ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός, κραυγή, ἐκ τῶν Ο'. Ἰωβ. λϑ'. 25. ἐκ τοῦ

Συναλαλάζω, μέλ. άσω (ἀλαλάζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀλαλάζω, φωνάζω κ' ἐγὼ μαζῆ μὲ τοὺς ἀλλους ἐν πολέμῳ ἢ ὑπὸ χαρᾶς.

*Συναλάομαι, ῶμαι, μέλ. ἀλήσομαι, μέτ. ἀποδ. (ἀλάομαι). Ὁμοῦ, μετ' ἄλλου πλανῶμαι, ἁπλῶς, ἢ ἐν τῇ ἀθροίᾳ, Διογ. Λ. 6, 20.

Συναλγέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀλγῶ). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ ὁμοῦ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν πειρὸν ἀλγῶ, συμπάσχω, συμπονῶ, συναισθάνομαι, μετὰ αἰτιατ. Σοφ. Αἴ. 283. »Δῆλόν σοι τοῖς ξυναλγοῦσι τύχαις, κατὰ τὰς δυστυχίας συναχθομένοις, τοῖς τὸν ἴδιον πόνον ἢ τὰ αὐτὰ πάσχουσι. 2) ἔχω ἢ δείκνυμι συμπάθειαν, δοτ. ὧδεν

Συναλγηδών, όνος, ἡ. Ὁμοία ἀλγηδών, πόνος, ὀλψις, συμμετοχὴ τῆς ϑλίψεως τινος. 2) κατὰ πλῆϑ. σύντροφοι τοῦ πόνου, οἷς ὁ Εὐριπ. ἐν Ἱκτ. 74. συναφέρει τὸ, »Συναλγηδόνεσι, μετὰ τοῦ »Συμφοραῖς κακοῖς· ἆρα ταὐτὸν τῷ, συναλγοῦντες.

Συναλγύνω (ἀλγύνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀλγύνω, λυπῶ, ἄλγος προξενῶ, βυϑίζω εἰς λύπην. 2) πληρόω τινὰ ἄλγος, λύπης, Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 726.

*Συναλδής, ές, ἡ, ές (ἀλδαίνω). Συναυξῶν, συμβλαστάνων, Ὀππιαν.

Συναλεαίνω (ἀλεαίνω). Ὁμοῦ ϑερμαίνω ἢ ἁπλῶς ζεσταίνω.

Συναλέγω (ἀλέγω). Ὁμοῦ φροντίζω.

Συναλειπτικός, ή, όν. Συναλείφων ἢ ὁμοῦ ἐναλύων, ἢ ἐξαλείφων ἢ συγχέων. Ἐπίρ. συναλειπτικῶς, μετὰ ἢ διὰ συναλοιγῆς, παρὰ Γραμ. ἴδε συναλοιφή· ἐκ τοῦ

Συναλείφω, μέλ. ψω (ἀλείφω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀλείφω, συμμιγνύω, συγχέω, καὶ ἐπὶ χρωμάτων, συγχωνεύω· παρὰ μεταγν. καὶ, συγχωνεύω, συναπλώνω ἐν γένει, ἑνόνω, συνάπτω, ἕρπ. Ναζ. Θεολογ. α'. π'Ενοῦμαι δὲ τὴν ϑεότητα, καὶ οὐκ εἰς ἐν τὰ τρία συναλειφομένη, 2) ἐξαλείφω, ἀποπονηγίζω, Ἀριστοτ. Ῥητορ. β'. »Τὸ δὲ ἐπικινεῖν παρόντα, κολακείας, καὶ τὸ τὰμὰ ὑπερεπαινεῖν, τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν. 3) ἐπαλείφω, παναλείφω, διὰ τῆς ἀλειφῆς λείον καὶ ὁμαλὸν ποιῶ τι· ἴδε ἐν τῷ, συγχέω. 4) ταὐτὸν τῷ, συναιρεῖν, ἐπὶ τῆς ἀναλύσεως ἢ πρὸς ἄλληλα μίξεως καὶ ἑνώσεως δύο φωνηέντων, δύο συλλαβῶν εἰς μίαν, ὅρα συναλοιφή. Παϑτ. συρρεῖν, συμφέρεσθαι, συμμιγνύναι, ἕξαιρ. παρὰ Γραμμ. ἐπὶ δύο συλλαβῶν συμφερομένων εἰς μίαν, Διον. Ἁλικ. »Τὰ φύτλ ἔχοντα συναλείφεσθαι.

Συναλέω, μέλ. έσω (ἀλέω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, μαζῆ ἀλέω, ἀλέων μεταβάλλω εἰς μικρὰ μόρια, μεταβάλλω εἰς κόνιν, Γεωπον. ιέ'. β'. 23. »Συναλοῦντες ὀστᾶ, ἔνϑα χειρόγραφά τινα »Συναλλοῦντες, ὅ ἐστι, »Συναλοῶντες· ὀρϑότερον ἔχουσι.

Συναλήϑεια (ἀληϑεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ λέγω τὴν ἀλήϑειαν, εἰμὶ φιλαλήϑης.

Συναλήϑω (ἀληϑω). Ὁμοῦ, μαζῆ ἀλέϑω, = συναλέω.

*Συναλητεύω (ἀλητεύω). Συμπεριπλανῶμαι.

*Συναλτάλνω, καὶ

Συναλτάσσω, ἕτεροι τύποι τοῦ συναλτέω (ἀλτέω, ἄλτω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ϑρασπεύω, ἱστρεύω. Παϑητ. ἀμετάβ. ἐν ταὐτῷ συνιστρεύεσθαι, συγκλείεσθαι μίαν πληγήν, ὁλοταλῶς ἱστρεύομαι, ϑερμαίνομαι, ὑγιάζομαι.

Συναλτέω, ταὐτὸν τῷ, συναλτάσσω, Ἱππος.

Συναλύξω, μέλ. ξω (ἀλίσκω), = συναλίζω. εἰς μίαν ἑλκτὸν φέρω, συνάγω, Ἀριστφ. Λυσ 9'.

Συναλίζω, μέλ. ίσω (ἁλίζω). Συνάγω, συναϑροίζω. Ἡρόδτ. 1, 176. 7, 18. καὶ 2, 111. »Εἰς μίην πόλιν (τὰς φυλακὰς) συναλίσαντα, ὑπαρχεῖται πάσας σὺν αὐτῇ τῇ πόλει, ἔνϑα τὸ, συνάγω καὶ συναλίζω, κεῖνται ἐκ παραλλήλου. Ξεν. Κυρουπ. 1, 4 καὶ 14. »Πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσαι. Παϑ. συνέρχεσθαι, συναϑροίζεσθαι, Ἡρόδ. 5, 15. 102. Παρ' Ἱππον. παραγγ. »Καὶ εἰς αὐτὰ ξυναλισϑῆναι ἔνϑα νῦν ἡμεῖς. »Ξυναλισϑήναι, κεῖται. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει »Συναλιζόμενοι, συναϑροιζόμενοι. Ὁ Ἡσύχ. συναλιζόμενος, συναλισϑείς, συναχϑείς, συναϑροισϑείς καὶ, συναλισϑέντες, συναχϑέντες Ξενοφ. Ἀναβ. ξ'- γ'. 28. »Συνηλίσϑησαν ἀνδράποδα ὡς χίλιαι· οὕτω καὶ ἐν Κυρουπ. α'. β'. 15. »Ἔξεστι τούτοις εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας συναλίζεσθαι. συγχέεται τῷ, συναλίζεσθαι· ὡς καὶ ἐν ταῖς Πράξ. τῶν Ἀποστλ. α'. 4. »Καὶ συναλιζόμενος (αὐτοὺς) παρήγγειλεν, συναϑροιζόμενος· ἢ συνὼν αὐτοῖς. (α, Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 404. Ἡρακλ. μαν. 412.)

*Συναλισγέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀλισγέω). Συμμολύνω ἑαυτὸν μὲ κρίμα τι καὶ ἐγκλημα.

*Συναλίσκομαι, μέλ. ϑλώσομαι (ἁλίσκομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ πιάνομαι. (τὸ ἐνεργ. οὐχ εὑρηται)

Συναλλαγή, ἡ (συναλλάσσω). Ἀλλαγή, (ἀλλαξιά) τὸ πρᾶγμα αὐτὸ πράγματος διδόνει καὶ λαμβάνειν· ὅϑεν, ἐμπόριον, πραγματεία, ἀμοιβή, ἢ συνήϑεια· καὶ, καταλλαγή, φιλιώσις, διαλλαγή, ἕνωσις, συνοικείωσις· ἐν γένει, συναναστροφή, συνομιλία (ὡς περὶ Σοφοκλ. »Λόγου συναλλαγήν), κοινωνία. Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. ε'. 8. »Διελέγοντο περὶ συναλλαγῶν, περὶ συμβιβασμοῦ, περὶ διαλλαγῆς καὶ φιλίας καὶ Κυρουπ. γ'. α'. 40. »Φιλοφρονηϑέντες ὥσπερ εἰκὸς ἐκ συναλλαγῆς, ἐξ ἀμοιβαίας φιλίας καὶ συνοικειώσεως. 2) συμβεβηκὸς εἱμαρμένη, τύχη, μοῖρα, ὡς παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 410. »Ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, ξυναλλαγῆς; καὶ περιγραφικῶς, Ο. Τ. 960. »Πότερα δόλιοις, ἢ τόσου ξυναλλαγῆς; ἀντὶ τοῦ, ἐπέλευσις, ἢ παρέμπτωσις, παρυπουργία· ἐν δὲ στίχ. 34, αὐτόϑι κεῖται »Δαιμόνων ξυναλλαγαί, συντεταμένως τῷ »Συμφορᾶς βίου, ἔνϑα σημαίνει τὰς ὑπὸ τῶν ϑεῶν ὡρισμένας τύχας, τὰ πεπρωμένα, ἀντικειμένως πρὸς τὰ κατὰ συμβεβηκός.

Συναλλαγμα, ατος, τό (συναλλάσσω). Ἐναλλαγμα, ἡ ἐναλλαγή, τὸ αὐτὶ πράγματος ἀμοιβαίως διδόμενον πρᾶγμα, συναλλαγή, ἀμοιβή. 2) ἐμπόριον, πραγματεία (ληϑοδοσία ἢ δοσοληψία.), Ἀριστοτελ. ἠϑ. ε'. 3) συνήϑεια, συμβόλαιον. (διὰ τῆς λέξεως ταύτης συνήϑως ἑρμηνεύεται καὶ παρ' Ἰτλ. cambio, λεγόμενον.) ὅϑεν

Συναλλαγματικός, ή, όν καὶ επίρρ. -κῶς. Ἀνήκων, ἀναγόμενος, ὁρμίζων εἰς συναλλαγμα ἢ εἰς συναλλαγήν, εἰς τὸ ἐμπόριον, Σχολ. Θουκυδίδου.

Συναλλακτής, οῦ, ὁ (συναλλάσσω). Ὁ φιλικὸς, μεσίτης, διαλλακτής, ὁ εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν ἄγων. 2) ὁ συναλλαγμα ἤτοι ἐμπόριον, ἢ ἐπιμιξίαν μετά τινος ἔχων· ἔστιν ἐχϑρὸς καὶ κακῶς μετά τινος, Βασίλ.

Συναλλακτικός, ή, όν. Εἰς συναλλαγὴν ἀνήκων, ἁρμόζων, ἀναγόμενος, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος, ἐξ οὗ

Συναλλαξις, εως, ἡ, ταὐτὸν τῷ, συναλλαγή, Πλατ.

Συναλλάσσω, Ἀττ. ἀττω· καὶ, ξυναλλάττω, μέλ. ξω (ἀλλάσσω). Ἀλλάσσω τι μετά τινος, ὁ ἐστι, δίδω πρᾶγμά τί τινι, καὶ λαμβάνω ἀμοιβαίως ἕτερόν τι πρᾶγμα παρ' αὐτοῦ, κάμνω ἀλλαξιὰν, τινί τι. β') ἀλλάζω τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλον, ἤτοι κάμνω αὐτὸν σύντροφον, προσαλλῶ αὐτὸν ἑξαίρ. κάμνω τινὰ σύντροφον ἄλλου τινὸς ἐκκειτίου χαρακτῆρος ὡς παρ' Αἰσχυλ. Θήβ. 582. »Φεῦ τοῦ ξυναλλαξαντος ἑρμῖνος βροτεῖς δίαιτον ἄνδρα τοῖσι δυστρεβεστέροισι· ἔφερε τὸν δίαιτον ἄνδρα εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, καὶ ἐσωτροφώσεν αὐτὸν μετ' αὐτῶν· ὅϑεν, ἀλλάττω, καταλλάσσω, φιλιόω, εἰρηνεύω, εἰς φιλίαν καὶ διαλλαγὴν φέρω δύο ἐχϑραινομένους, Ξενοφ. Πορ. α'. 8. »Διαλλάττειν τὰς πόλεμούσας πρὸς ἀλλήλας πόλεις, συναλλάττειν εἴ τινες ἐν αὐταῖς στασιάζουσιν· καὶ ἐπεύξεσϑαι παϑητ. ἀοτιν. »Συναλλάττεσθαί τινι, διαλλάττομαι, οἰκειοῦμαι, φιλιοῦμαι, γίνομαι φίλος μετά τινος, ἢ πρός τινα, Ξενοφ. Ἀναβ. α'. β'. 1. »Τῷ Ἀριστίππῳ συναλλαγέντι πρὸς τοὺς οἴκοι, ἔγνω φίλος, ἐφιλώϑη μὲ τοὺς ἐδικούς του. γ') εἰς συναλλάγματα ἢ συναλλαγάς, ἢ ἐμπορίαν, ἐπιμιξίαν, ἢ συναναστροφὴν φέρω τινά, κάμνω αὐτὸν νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μετά τινος. δ') συντυγχάνω, συνομιλῶ, Πλούταρχ. εἰς Δίων. 8. »Τοῖς δεομένοις συναλλάττοντας, ἔνϑα ἐξυπακούεται τὸ, »Λόγους. ε') μεταδίδωμι, μετέχω, ἢ συνάπτω. »Εὐνῆς συναλλάττειν τινὶν, Σοφοκλ. Αἴας 493. »Εὐνῆς τε τῆς σῆς ἢ συναλλάξης ἐμοὶν, ἢς μετέδωκας ἐμοί, ἢ δι' ἧς συνῆφϑης, συλεύχης ἐμοί· οὕτω καὶ παρ' Εὐριπ. »Συναλλαχϑεῖσα γάμοισιν· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦϑα σημαίνει τὴν τῶν γεννητικῶν μορίων ἀμοιβαίαν ἀναλλαγήν, καϑὼς καὶ ἐν τῇ συνηϑείᾳ φαμέν. Παϑ. καὶ μέσ. »Συναλλάττεσθαί τινι, ἢ, πρός τινα, φιλιόομαι, κάμνω συνήϑειαν, ἢ συμμαχίαν, ἢ εἰρήνην. ὅρα ἀνωτέρω· ἐν γένει, ἔχω μετά τινος ἐπιμιξίαν, ἐμπόριον, ἢ συναναστροφὴν ἢ σχέσιν τιν' ἄλλην μετά τινος, δοτ.

Συναλλοιόω, ῶ (ἀλλοιόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μεταβάλλω, ἢ μεταμορφόω, ποιέω

Συναλλόομαι, μέτ. ἀποδ. (ἄλλομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἅλλομαι, πηδῶ μαζῆ, συμπηδῶ. 2) κατὰ τὸν Ἀρτεμιδ. α'. 57. σημαίνει καὶ τὸ, ἐξιππάζομαι, τρομάζω, σκιάζομαι, »Συναλλέσθαι γὰρ φαμὲν καὶ τοὺς ἐνωμένους ἐπὶ τοῖς προσπεσοῦσιν αἰφνιδίως, ὅϑεν

Σύναλμα, τό. Συμπήδημα, Ἡσύχ.

*Συναλμός, ὁ, ἡ, όν (ἅλμη). Συνωδευμένος μὲ, ἢ ἔχων σαλαμοῦραν ἁλμυρὰν.

*Συναλοιάω, ῶ, μέλ. ήσω ποιητ. καὶ

*Συναλοάω, μέλ. ήσω (ἀλοάω). Συναλωνίζω· ἐν γένει, συντρίβω, κατασυντρίβω.

Συναλοιφή, ἡ (συναλείφω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἀνάλυσις, ἢ διὰ τῆς ἀναλύσεως δύο τινῶν εἰς ἓν ἕνωσις, κρᾶσις· ἑξαίρ. παρὰ Γραμ. ἡ ἕνωσις δύο φωνηέντων, ἢ συλλαβῶν εἰς μίαν, ἤτοι διὰ τῆς συναιρέσεως, ἢ κατὰ κρᾶσιν ἢ κατὰ ὅλίψιν. (Ὁ Δράκων σελ. 157. ἀκέχειται ἅπτα εἴδη συναλοιφῆς.)

Σύναλος, ὁ, ἡ (ἅλς). Σὺν τοῖς ἅλσι τρώγω, ἐν γένει, ἐμοτρόπεζος, Γλωσσ.

Συναλόω, ῶ, μέλ. ώσω (ἁλόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ περιπλακώμαι, ἢ ἐν ἁμηχανίᾳ, ἢ λύπῃ εἰμί, ἀϑημονῶ ἢ ἀϑυμῶ μετά τινος. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἁλόω.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναγωνιάζω (ἀλωτ). Ὁμοῦ εἰς τὸ ἀλῶναι εἶμαι, συνεορτάζω τὰ ἅλωα, τὴν ἑορτὴν τοῦ θερισμοῦ, Σοιρίδ.

Σύναγμα, ἐπίρ. ἀντί, σύν, ἅμα. Ὁμοῦ, μαζῆ, ἐν ταὐτῷ, διὰ μιᾶς· εὑρηται συχνάκις διεστραμμένως, σὺν δ' ἅμα, Schaef. Bos. Ell. p. 745. Ἰακ. Α. Π. σελ. 217. 795.

Συναμαθύνω (ἀμαθύνω), ποιητ. Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ, ἢ διὰλου διαφθείρω, ἐξολεθρεύω, ἐξαλείφω, ἀφανίζω, ἢ καταστρώνω, Ἀπολλων. ὀργν. γ'. 294.

Συναμάομαι, ῶμαι (ἀμάω). Ὁμοῦ λαμβάνω, συνάγω, συλλέγω, Ἀπολλ. γ'. 154. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἀμάω.)

Συναμαρτάνω (ἁμαρτάνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἁμαρτάνω, σφάλλω, πταίω, ἢ ἀπατῶμαι, ἢ πράττω ἁμαρτίαν.

Συναμελλάομαι, ῶμαι, μέλ. ήσομαι, ἀποθ. μετὰ μέτ. μέλ. καὶ παθ. ἀόρ. (ἀμιλλάομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ τὸν ἑτέρου, ὁμοῦ ἀμιλλῶμαι, ἀγωνίζομαι εἰς τὸ στάδιον, Εὐριπ. Ἡρακλ. 1205.

Σύναμμα, τό (συνάπτω). Ἡ πολλῶν πραγμάτων συνάφεια· δεσμός, κόμπος, Ἀριστοτ.

Συναμπέχω. καὶ, συναμπίσχω, Μ. ἀμφέω, ἀόρ. ἠμπισχον, ὑπαρμφ. ἀμπισχεῖν (ἀμπέχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ διόλου περιβάλλω, ἐνδύω ἢ καλύπτω, σκεπάζω, Αἰσχύλ. Προμ. 520. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1111. (ὁ ἐνεστ. συναμπίσχω μᾶλις ἦν ἐν χρήσει παν.)

Συναμπρεύω (ἀμπρεύω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἕλκω, σύρω, βοηθῶ νὰ σύρῃ, Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. ς'. 25.

Συναμύνω (ἀμύνω). Συμβοηθῶ, συμμάχομαι, συνεκδικοῦμαι τινά, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 62.

Συναμφιάζω (ἀμφιάζω), ταὐτὸν τῷ, συναμπέχω, Ἀθην. σελ. 256.

Συναμφιβάλλω (βάλλω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀμφιβάλλω, ῥίπτω πέριξ, ἢ περιτίθημι, συμπεριεκυλίω, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β.

Συναμφότερος, ἡρα, ερον (ἀμφότερος). Ἐξ ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν ὧν· δύο λογιῶν, ἐκ δύο ὁμοῦ ὤν, σύνθετος ἐκ δύο, διπλοῦς. Ὁ Πλάτ. εἰς Φίληβ. ια'. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, ἐξ ἀμφοτέρων συμμιχθείς. Συνῳδ. κατὰ πλῆθ. «Συναμφότεροιαι, καὶ οἱ δύο ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, ἑξῆσαν καίτοι δύο, Θεογν. 818. πολλαχοῦ παρ' Ἡροδτ. 1, 147. 3, 97. 8, 46. καὶ ἀλλαχοῦ. Ξεν. Συμπ. η'. 30. »Ἐξ οὗν συναμφοτέρων τούτων ὀνομασθείσιν, ἐκ τῶν δύο τούτων ὁμοῦ καὶ Πολύβ. γ'. 48.

Συνάμφω, οἱ, αἱ, τά (ἄμφω). Ἀμφότεροι, καὶ οἱ δύο ὁμοῦ, Ἀπολλ. ἀργ. δ'. 134.

Συναμωρέω, ἡμαρ. ἀνάγ. ἀντὶ τοῦ, συναμωρέω.

*Συνάμωρος, ὁ, ἡμαρτ. ἀναγν. ἐξ Ἡροδ. ε'. ἀντὶ τοῦ, συνάμορος, ὑπερ ἴδε.

Συναναβαίνω, Μ. ἴσομαι (βαίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναβαίνω, εἰς τὴν ἀνάβασιν μετὰ τῶν ἄλλων ὑπάγω, Ξενοφ. Ἀναβτ. ε'. δ'. 8.

*Συναναβλαστάνω (βλαστάνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναβλαστάνω, βλαστήματα ἐκβάλλω, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ'. 6.

Συναναβοάω, ῶ (βοάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν τοῖς ἄλλοις ὁμοῦ βοῶ, φωνάζω μαζῆ, Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 1, 3.

Συναναβόσκομαι, παθ. (βόσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναβόσκομαι ἤτοι τρέφομαι καὶ αὐξάνω, Πλούταρχ.

*Συναναγεννάω (γεννάω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναγεννάω.

Συναναγκάζω, Μλ. άσω (ἀναγκάζω). Πρὸς τοὺς ἄλλους, εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν, ἔτι ἢ προσέτι ἀναγκάζω, βιάζω προσαναγκάζω, Ἰσοκρτ. Πανηγ. 25. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ συναγκάζω, βιάζω. 2) βίᾳ κατορθῶ τι, καταναγκάζω, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. α'. 3. »Τοὺς ἔχοντας παῖδας ἢ γυναῖκα ἢ παιδικὰ φύσει συνεναγκάσθαι ταῦτα μάλιστα καὶ εἰς Ἱερ. γ'. 9. »Τπὸ τῶν φύσει πφυκότων φιλεῖσθαι καὶ νόμῳ συνεναγκασμένων. 3) ἀποδεικνύω κατὰ τρόπον ἀναντίῤῥητον, ὧδε»

*Συναγκασμός, οῦ, ὁ. Πληροφορητικὴ, ἀναντίῤῥητος, ἀπόδειξις.

Συναναγνωσις, εως, ἡ (συναναγιγνώσκω). Ἡ κοινὴ, σὺν ἑτέρῳ γινομένη ἀνάγνωσις.

Συναναγράφω (γράφω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀναγράφω, ἐγγράφω, περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον.

Συναναγυμνόω, ῶ (γυμνόω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναγυμνόω, ξεγυμνώνω μαζῆ, Πλούτρχ.

Συναναγω, Μ. ξω (ἄγω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω, ἢ φέρω ὀπίσω.

Συναναδείκνυμι, Μλ. δείξω (ἀναδείκνυμι). Ὁμοῦ ἀναδείκνυμι, δείχνω ὁμοῦ εἰς ἀξίαν προβιβάζω καὶ ἀναχειροτονῶ τὸν ἐκλελεγμένον. »Βασιλέα συναναδείκνυμεν, ἀποδείκνυμι, ποιῶ τινα καὶ κηρύττω ὁμοῦ βασιλέα, Ζώσιμ. α'. 24.

Συναναδέχομαι, μέσ. ἀποθετ. (δέχομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναδέχομαι, πέρνω ἐπάνω μου.

Συναναδίδωμι (δίδωμι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν διαμερίζω ἐξαιρ. λέγεται εἰς τὴν ἀνάδοσιν ἢ διάδοσιν τῆς τροφῆς διὰ τῆς πέψεως εἰς τὸ σῶμα, χωνεύω.

Συναναδιπλωσις, ἡ (διπλόω). Ἡ πρὸς ἄλληλα ἢ ὁμοῦ ἀναδίπλωσις, ἐπιπλεκισμός, Γλωσ.

Συναναζεύγνυμι, μλ. ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ μετ' ἑτέρου, ὁμοῦ ἀναζεύγνυμι, συνιόνομαι ἐνῶ στρατοπεδεύω καὶ κινοῦμαι μακρύτερον, Πλούταρχ. Ἐμμ.

Συναναζέω, μέλ. άσω (ζέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ βράζω, ἢ ἀφίημί τι μετ' ἑτέρου βράσει, Διοσκορ.

*Συναναζητέω, μέλ. ήσω (ζητέω). Ὁμοῦ μετά τινος ζητῶ νὰ εὕρω.

Συναναθρηνέω, ῶ (θρηνέω). Ὁμοῦ, μαζῆ θρηνῶ, κλαίω, τινά, Ξενοφ. Ἔφεσ.

*Συναναίρεσις, ἡ. Ἡ ἰσόχρονος ἁρπαγὴ ἢ φθορά, φόνευσις, ἐκ τοῦ

Συναναιρέω, ῶ, μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἁπαρῶ, ἁρπάζω, ἢ φονεύω, ἢ φθείρω, ἀφανίζω· κατὰ παθ. διαθ. παρὰ Λυσιόρχ. Λεωκρ. 2, 5.

*Συνακακάμπτω (κάμπτω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ συνακάμπτω, λυγίζω ἅνω, ἢ στραβώνω, ἐπιστρέφω, συναποζέω· μετ' ἄλλου τινὸς σηκώνομαι καὶ ἀπέρχομαι. (ἐνεργ. καὶ οὐδετ.)

Συναναίκειμαι, ἀποθ. ἀνμλ. (κεῖμαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ κεῖμαι που· ἐξαιρ. κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ἄλλων, Ν Δ. ἔτι δὲ, ἀφιερωμένος εἰμὶ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἀνακείμενος.

Συναναιρεράννυμι, μέλ. άσω (κεραννυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναιρεράω, συμμιγνύω, συγκεράσμενος ποιῶ ἕνωσιν, μιγνύω μετά τινος.

Συναναιρεφαλαιόω, ῶ (κεφαλαιόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναιρεφαλαιόω, εἰς μίαν ἀναιρεφαλαίωσιν φέρω, συντέμνω, συγκεφαλαιόω, Διον. Ἁλικ.

Συναναικνέω, μέλ. ήσω (κνέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πρὸς ὕψος κνέω· ἢ εἰς κίνησιν ὁμοῦ φέρω, διεγείρω.

Συναναικίρνημι (κίρνημι), ταὐτὸν τῷ, συναναιρεράννυμι.

Συναναικλίνομαι, παθ (κλίνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ κλαγκάζω, ἢ κάθημαι, ἔβαρτ. κεῖμαι ὁμοῦ παρά τὴ τραπέζῃ ἢ εἰς τὴν κλίνην. (τὸ ἐνεργ. συνανακλίνω ἔχει ὁ Εὐμάθιος.)

Συναναποικολογοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ποικολογέομαι). Ὁμοῦ ἀναποικολογοῦμαι, κοινωνοῦμαι εἰς συμβουλὴν, συμβουλεύομαι, μεταδίδωμι εἰς συμβουλὴν καὶ σκέψιν, Δείναρχ.

Συναναπομίζω (πομίζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπομίζω, φέρω ὀπίσω ἢ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν, Πολύβ. (ἐν χρήσει καὶ κατὰ μέσ. διάθ.)

*Συναναπόπτω, μέλ. ψω (πόπτω). Ὁμοῦ ἀναπόπτω, συστέλλω, ἀναχαυτίζω.

Συναναπράσις, εως, ἡ (συναναπεράνυμι). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἀνάπρασις, μίξις, σύμμιξις, συγκέρασις, Φωτ. Λεξ.

Συναναπυκλέω, ῶ (κυκλέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπυκλῶ, φέρω εἰς κύκλον, ἢ ὀπίσω, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἐξαιρ. διὰ τῆς στρεπτικῆς μηχανῆς, Πλάτ. πολ. β'.

Συναναπυκλόω, ῶ (κυκλόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπυκλόω, φέρω ὀπίσω, ἢ ἀναλαμβάνω.

*Συναναπύπτω (πύπτω). Καίμιος σημειώνει τὸ κεφαλ. καὶ κυτταζω, ἢ συκόνομαι ὁμοῦ.

*Συναναλαμβάνω (λαμβάνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ δέχομαί τι, ἢ ἀναδέχομαι.

Συναναλίσκω (ἀναλίσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναλίσκω, ἐξοδεύω χρηματῶ, μετ' ἑτέρου ἔξοδεύω, ἀπὸ κοινοῦ, Ξεν. Ἀπομν. β'. δ'. 6. »Τὰ μὲν συναναλίσκω, τὰ δὲ συμπράττων· ἢ ἐν ταὐτῷ δαπανῶ, καταστρώνω.

*Συναναμέλπω (μέλπω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ μέλπω, ψάλλω.

Συναναμίγνυμι, μέλ. μίξω (μίγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναμίγνυμι, συμμίγνυμι, ἀνακατόνω.

Συναναμιμνήσκω (μιμνήσκω. ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναμιμνήσκω, ἐνθυμίζω, εἰς ἀνάμνησιν φέρω, ἢ ἀναφέρω. Παθ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἐνθυμοῦμαι.

Συναναμίξις, εως, ἡ (συναναμίγνυμι). Μετ' ἑτέρου ἀνάμιξις, ἢ ἡ πολλῶν πραγμάτων ὁμοῦ μίξις, κοινὴ ἀνάμιξις· καὶ ἐνίοτε, συναναστροφὴ, συγκοινωνία, φιλία, Ὅ.

Συναναμνάομαι, ῶμαι, Ἰων. Παθητ. ἀντὶ συναναμιμνήσκομαι. Σὺν ἑτέρῳ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐνθυμοῦμαι.

*Συναναπάλλομαι (πάλλω). Ὁμοῦ εἰς ὕψος κινοῦμαι, ταινιάζομαι· συμπετῶ ἄνω, Φιλόστρ. Εἰκον. 1, 24.

Συναναπαύομαι, παθ. (παύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἀπὸ τῶν κόπων· ἀναλαμβάνω.

Συναναπείθω, μέλ. είσω (πείθω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναπείθω, καταπείθω ἢ προτρέπω.

Συναναπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναπέμπω, ῥίπτω, ἀναβίβωμι, ἢ στέλλω πρὸς τὰ ἄνω, Πλούτρχ.

Συναναπηδάω, ῶ, μέλ. ήσω (πηδάω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπηδῶ, πηδῶ ἄνω, Ἀριστοτ. Ζωυμ. ἀκουστ.

*Συναναπλήμπλημι (πίμπλημι, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναπληρόω, γεμίζω, ἢ μεταδίδωμι, κολλῶ, μολύνω, ὡς καὶ τὸ, συναναχρωίζω, Ἰάσπη.

Συναναπλίπτω, μέλ. σεταῦμαι, = συναναπείμαι, Πλάτ.

*Συναναπλάσσω Ἀττ. -ττω (πλάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναπλάττω, ἀνακεκλίζω τὴν πλάτην, σχηματίζω, πλάττω, ἢ ἐφευρίσκω, Ἰωνικ.

Συναναπλέκω, μέλ. ξω (πλέκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀναπλέκω, ἐμπλέκω, ἢ διπλόω. Λουκιαν.

Συναναπλήθω, ταὐτὸν τῷ, συναναπληρόω, ἀμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναναπληρόω (πληρόω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἀναπληρόω, γεμίζω.

*Συναναπορεύομαι, εύσομαι (πορεύομαι). Ὁμοῦ ἐπανέρχομαι ἢ ἀναβαίνω.

*Συναναπράσσω, Ἀττ. τπω. Μ. ξω (πράσσω). Εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, ἢ ζητῶ λαβεῖν σὺν ἑτέρῳ, ἢ συμβοηθῶ, συμπράττω εἰς τὴν ἀπαίτησιν, Ξενοφ. Ἀναβτ. ζ'. ξ'. 8. «Συναναπράξαι τὸν μισθὸν παρὰ Σεύθους.

Συναναρπάζω, Μ. άσω, καί, άξω (ἁρπάζω). Ἁρπάζω εἰς τὸ ὕψος σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ.

Συναναῤῥιπτέω, ῶ. Μ. ήσω, (ῥιπτέω), καί,

*Συναναῤῥίπτω. Μλ. ψω (ῥίπτω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναῤῥίπτω, ῥίπτω εἰς τὰ ἄνω ἢ εἰς τὸ ὕψος. (1)

Συνάναρχος, ὁ, ἡ (ἄναρχ-ος). Ὁμοῦ, σὺν ἑτέρῳ μὴ ἔχων ἀρχήν. μὴ ἔχων ἀρχὴν καθὼς εἶσὶ ὁ ἕτερος· ἀναρχος ὢν καθὼς καὶ ὁ ἄλλος, συναίδιος, Ἑκαλησ.

Συνανασκάπτω, Μλ. ψω (σκάπτω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνασκάπτω, ἢ κατατρέχω, Στραβ. σελ. 585.

*Συνανασκευάζω, (σκευάζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀνατρέπω, ἢ ἀναιρῶ.

*Συνανάσσω, (ἀνάσσω). Ὁμοῦ ἐξουσιάζω, βασιλεύω, Ἑσιτρ.

*Συνανασστάς, ᾶσα, άν, μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ συναϊστημι.

Συνανασταστομόομαι, οῦμαι. παθ (στομόω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναστομόομαι, δ ἐστι, ῥέω, χύνομαι ὁμοῦ μετ' ἑτέρου δι' ἑνὸς στόματος. Τὸ ἀνεργ. κεῖται παρ' Ἀρίσταν. περὶ λ. Ἐρυθρ. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν.

Συναναστρέφω, Μ ψω (στρέφω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναστρέφω, ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω· ἐνεργ. καὶ οὐδέτερ. Παθ. καὶ μέσ. «Συναναστρέφομαι, συναναστροφὴν ἔχω, συχνάζω πρός τινα ἢ συχνάκις εἰμὶ μετ' αὐτοῦ, ἔχω νὰ κάμω μέ τινα, συνδιατρίβω τὸν καιρὸν μετά τινος, δοτ. Πλούταρ. Λυκ. 17. ὅθεν

Συναναστροφή, ἡ. *Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἀναστροφή, ἐπιστροφή. 2) ἐξαιρ. κατὰ πληθ. ἡ μετά τινος τυχὸν ἀναστροφὴ καὶ συνδιατριβὴ τοῦ καιροῦ, συχνὴ ὁμιλία καὶ συμπεριφορά, σύμμιξις, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Συναπασώζω, Μ. ώσω (σώζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπασώζω, λυτρόω, γλυτόνω ἢ πάλιν ἀποκαθίστημι, Πολύβ.

*Συναπαστέλλομαι, ᾶμαι καὶ ἐνεργ. παρ' Αἰλιαν. ιγ'. 1. συναπαστέλλω (στέλλω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναστέλλω, ἢ φαίνομαι.

Συναπαυτήκεω, Μ. ήξω (τήκω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναλύω, Πλούτ. εἰς Πομπ.

Συναπατίθημι (τίθημι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνατίθημι, βάλλων ἀπάνω καὶ ἀφιερόω.

Συναπατολή, ἡ (συναπατέλλω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνατολὴ· ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γνωμένη ἀνατολὴ δύο ἄστρων, Στρᾶβ. σλ. 24.

Συναπατρέφω Μ. θρέψω (τρέφω. ἀμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ, μαζὶ ἀνατρέφω, ἢ τρέφω.

Συναπατρέχω (τρέχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἐντρέχω, τρέχω μαζὶ εἰς τὰ ἄνω.

Συναπαυτρίβω. μλ. ψω (τρίβω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ τρίβω ἐπὶ τι, συντρίβω εἰς κόνιν. Παθ. «Συναπατρίβομαί τινι, συναναστρέφομαι μετά τινος, παρ' οὗ καὶ λαμβάνω τι, ὡς τὸ μεταφ. συναναχρώνυμαι.

Συναπαφαίνω (φαίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κρατῶ εἰς ὕψος καὶ δείχνω αὐτό. Παθητ. συναπαφαίνομαι, ἀναπτέλλων σὺν ἑτέρῳ φαίνομαι εἰς τὸ ὕψος μετ' αὐτοῦ· φαίνομαι σὺν ἑτέρῳ εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος, εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Συναναφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναφέρω, φέρω ἢ βαστάζω ὁμοῦ εἰς τὸ ὕψος ἢ εἰς τὰ ἄνω, ἢ εἰς τὰ ὀπίσω· ὁμοῦ ἀναφέρω, ἀναλαμβάνω ἢ ἐπαναλαμβάνω· φέρω μαζὶ μου εἰς τὰ ἐπάνω, συναπαίρω. Ἑρμ. Λογ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἄνω, ἀναφέρω ὀπίσω πάλιν εἰς τι. 2) ἀναφέρω πρὸς τοὺς ἀκροατάς, εἰσαγγέλλω. 3) ἀμετβ. ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀναλαμβάνω (τὰ τῆς ὑγείας μου), ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου.

Συναναφθέγγομαι, μέσ. Ἀποθ. (φθέγγομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναφθέγγομαι, κράζω συνακόλ. ἢ ἠχῶ, ἢ ὁμιλῶ.

Συναναφλέγω, (φλέγω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀναφλέγω, καίω, ἀνάπτω.

Συναναφορά, ἡ (συναναφέρω). Ἡ σὺν ἑτέρῳ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναφορά, κομιδὴ εἰς τὰ ἄνω· τὸ φέρειν ὁμοῦ ὀπίσω τροπ. τὸ νὰ ἀναφέρῃ τις πάλιν εἰς ἄλλο, Ἀριστοτ. Φυσικ.

Συναναφύρω, (φύρω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναφύρω, μιγνύω, ζυμόνω, ἢ τυγχάνω. Παθ. καὶ μέσ. ἀναπτερονομαι μὲ, συχνάζω, κυλίομαι εἰς τι, π. χ. ὁ καπηλείος μεθ' ἑταίρων, Ἀθην. ἢ ἔχω κακὴν, ἄσωτον συναναστροφὴν μετά τινος, δοτ. «Συναναφύρασθαι παισὶν ἢ γυναιξίνω, (Λουκιαν.), ἀσώτως συναναστρέφεσθαι.

*Συναναφύω, (φύω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ γεννῶ, παρέχω. Κατὰ δὲ τοὺς ἀμεταβ. χρόνους, ὁμοῦ ἀναβλαστάνω, συναυξάνω. «Συναναφῦσαν τῷ πυρῷ, ἀφύτρωσαν καὶ ἐβλάστησαν μαζὶ μὲ τὸν σῖτον, Κλήμ. (περὶ τῆς προσωδίας ὅρα φύω).

*Συναναχέω, Μ. χεύσω (χέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἐπιχέω.

Συναναχορεύω, (χορεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ χορεύω, ὀρχοῦμαι· μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοῦ εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν τοῦ χοροῦ χορεύω, Ἀριστοτέλ. αὐραν. β'.

Συναναχρέμπτομαι, Μ. ψομαι. μέσ. Ἀποθ. (χρέμπτομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναχρέμπτομαι, βήχων ἐκπτύω, Δίωνων.

Συναναχρώζω, ώξειν. ταὐτὸν τῷ

Συναναχρώννυμι, Μ. χρώσω (σὺν, ἀνα, χρώννυμι). Ὁμοῦ ἀναχρώνυμι, τὸ χρῶμα, τὴν βαφὴν ἀφίημι ἢ μεταδίδωμι, μεταδίδω τὸ χρῶμά μου, τὴν βαφήν μου εἰς τὸν ἀγγίζοντα μέσ. γενεσ. μεταδίδωμι, π. χ. «Συναναχρώννυμι τὴν ὀσμήν, ἀρίημι, μεταδίδω τὴν ὀσμήν. ἐπὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, μολύνω, μεταδίδωμι τὸ διαβόλωμα τὸ πάθος ἢ τὴν νόσον, ἐφάπτομαι, κολλῶ. Παθ πέρνω τὸ ἴδιον χρῶμα· καὶ μεταφ. μιμοῦμαι, πέρνω τὰ ἰδιώματα ἢ ἕξη τινός, δοτ. ὡς παρὰ Πλουτάρχ. «Ἵνα μὴ συναναχρωννύμενοι βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μοχθηροῖς, ἀποφεύγωσιν ἢ τῆς ἀπείρων φαυλότητος, ἤ ἐστι, Συναναστρεβόμενοι, συναναστρεφόμενοι καὶ σύντροφοι γενόμενοι, μεθέξουσι τῆς κακίας των. ὅθεν

Συναναχρωσις, εως, ἡ. Ἡ μετάδοσις τοῦ χρώματος, τῆς βαφῆς· ἢ μετάδοσις τοῦ πάθους ἢ τῆς νόσου, μολυσμός· ἡ γινομένη δηλαδὴ ἐνέργεια, ὅταν τις ἀγγίξῃ βαφήν τινα καὶ κολλήσῃ ἡ βαφὴ εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ὅταν ἀγγίξῃ πάσχοντα ἢ νοσοῦντα τινά, κολλήσῃ εἰς αὐτὸν ἡ νόσος, Πλούταρχ. ὅθεν δυναμέθα εἰπεῖν καὶ «Συναναχρωτικὰ πάθημα, τὰ μολυντικά, τὰ κολλητικά, οἷα εἶσὶν ἡ λοιμικὴ, ἡ πανώλης, αἱ ἐλλογίαι, κ. τ. τ. καὶ «Συναναχρωτικὸν ὕφασμα, ῥοῦχον, τὸ ἀφίλον καὶ μεταδίδον τὸ χρῶμα αὐτοῦ.

Συναναχωρέω, ῶ. Μ. ήσω (χωρέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀναχωρῶ, ἐπιστρέφω· Πλατ.

*Συναναθάω, ἔρ. συνεύαδα.

Συναναθραγαθέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀνδραγαθέω). Ἐν τ' αὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνδραγαθῶ, ἀνδραγαθίας ποιῶ, ἢ δείχνομαι ἐξ ἴσου ἀνδραγαθητής.

Συναναθρόομαι, οῦμαι παθ. (ἀνθρόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ μαζὶ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνθρόομαι, ἀνθρος γίνομαι, συναυξάνω, γίνομαι μεγάλος (μαζὶ μεγαλόνω).

*Συναναίεμι, (εἶμι). Συναπέρχομαι, ἢ συναυξάνω.

Συναναείργω, (εἴργω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπείργω, κωλύω.

Συναναελκύω, (ἑλκύω) καί,

*Συναναέλκω, Μέλ. ξω. (ἕλκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἕλκω, σύρω εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὰ ἄνω.

Συναναέρχομαι, μέσ. Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀόρ. καὶ παρακ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνέρχομαι· ἔρχομαι μαζὶ, εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὰ ἐπάνω, συναναβαίνω· συναναστέλλομαι.

Συναναέχω, (ἔχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνέχω, κρατῶ εἰς ὕψος ὁμοῦ. 2) οὐδέτ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὑψοῦμαι, ἔρχομαι εἰς ὕψος καὶ φαίνομαι· ὑψούμενος ἐν ταὐτῷ ἐπιδείκνυμαι.

*Συναναηβάω, ῶ. Μ. ήσω (ἡβάω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἡβάω, γίνομαι πάλιν νέος, ξανανεόνομαι.

Συναναθέω, ῶ (ἀνθέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἀνθῶ.

*Συναναθρωπεύομαι, μέσ. Ἀποθ. καὶ σπανίως κατ' ἐνεργ. διάθ. Συναναθρωπεύω (ἀνθρωπεύομαι). Ὡς ἄνθρωπος ἢ ἀνθρωπίνως ζῶ. 2) ζῶ μετὰ ἢ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, «Ζῶα συναναθρωπευόμενα, οἰκιακὰ ζῶα 3) ζῶ καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, π. χ. «ταῖς πολλοῖς, ζῶ καθὼ, οἱ περισσότεροι, ὁ κοινὸς λαός, Πλούτ. ὅρ. καὶ συναναθρωπίζω.

*Συναναθρωπέω, = συναναθρωπεύομαι.

Συναναθρωπίζω, Μέλ. ίσω (ἀνθρωπίζω) = συναναθρωπεύομαι. Ζῶ καὶ πολιτεύομαι ἀνθρωπίνως, ἤτοι καθὼς ζῶσι καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· ἢ ζῶ μετὰ ἀνθρώπων. Ὁ Ἀριστοτέλ. Ζῶ. Ἱστορ καλεῖ. «Ζῶα συναναθρωπευόμενα, καὶ, συναναθρωπίζοντα, τὰ οἰκιακὰ, τὰ μετὰ τῶν ἀνθρώπων ζῶντα, τὰ ἥμερα· οὕτω καὶ Θεόφραστ. ἐν γ'. Φυτ. Ἱστορ. Πλούταρχ. «Ὁμοθημεῖν καὶ συναναθρωπεῖν τοῖς πολλοῖς, νὰ ζῇ τις παρομοίως, καθὼς ὁ δῆμος καὶ τὸ πλῆθος, νὰ ζῇ τις παρομοίως καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι Ὁ Ἀθήναιος ἐπαινῶν τὸν σκύλον λέγει. «Τὸ, τε συναναθρωπίζοι ζῶον καὶ οἰκειοτάτοιον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ νὰ ζῇ μὲ τὸν ἄνθρωπον. ὅθεν

*Συναναθρωπιστικός, ἡ, όν. μετὰ ἀνθρώπων φιλικῶς συναστρεφόμενος, ἀγαπῶν νὰ ζῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ὃς τις ζῇ καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι.

Συναναιάω, ῶ. Μ. άσω. Ἰων. ήσω (ἀναιάω) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ λυπῶ τινα. Παθ. «Συναναιώμενον σὺν ἑτέρῳ ἢ μετὰ τῶν ἄλλων ἀνιῶμαι, λυποῦμαι, συνάχθομαι· μετέχω τῆς ἀνίας ἢ λύπης τινος. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἀναιάω.)

Συναναίημι, (ἵημι). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ χαλαρόνω, ἀχαμνίζω, ξεστιτόνω, rolächer (περὶ τῆς προσῳδίας ἔρ. ἵημι.)

*Συναναίπταμαι, μετ. Ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνίπταμαι, πετῶ εἰς τὸ ὕψος μαζὶ, Γρηγόρ. «Ὥσπερ γὰρ ἐν ὀρνίθων ἀγέλῃ τοῖς πρωταπάσι συναναπτᾶν, καὶ οὐδὲ νῶν ἔτι λήγει συναναπτάμενος.

Συναναίστημι, (ἵστημι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀνίστημι, λέγω, κελεύω νὰ ἀναστηθῇ ἢ νὰ σηκωθῇ τις ἀπὸ τῆς καθέδρας του (ἐπὶ τὸν τοποντου) εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ὃν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σημείοομαι ε' ἐγώ, Ξενοφ. συμπ. 5'. 5. »Διόνυσος ἀνιστάμενος συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην 2) ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνεροῶ, σημαίνω πάλιν τὸ ἐγκρημνισμένον ἢ τὸ πεπτωκός, ἀνεγείρω, (ξυναστίζω). ὁ Αὐτ. Ἑλλ. δ'. ἡ. 9. »Συναναστήσει τὰ τε μακρὰ τείχη τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸ περὶ τὸν Πειραιᾶ τείχος, 3) εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἢ ὁμοῦ σημείων μεταφέρω, συναπάγω, μεθίστημι, ἢ συναπελαύνω, διώκω. — Μέτ. »Συνανίσταμαι, καὶ κατὰ τοὺς ὁμεταβ. χρόνους, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀνίσταμαι, σημαίνομαι ἀπὸ τοῦ τόπου μου καὶ ἀναχωρῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. ά. 2. »Ἢς ἀναστῆναι αὐτὴν ἐκελεύσαμεν, συνανέστησαν αὐτῇ πᾶσαν ζ) ἐγείρω, ἀναστήνω τινὰ σὺν ἐμοὶ ἢ σὺν ἑτέρῳ ἀπὸ τῶν νεκρῶν, Ἑκαλησ.

Συναν-ίσχω, (ἴσχω), ταὐτὸν τῷ, Συναν-έχω.

*Συναν-ιχνεύω (ἰχνεύω). Ὁμοῦ ζητῶ τὸ ἴχνος τινός.

Συν-ανοιγ-νύ-μι, καὶ συναν-οίγω, ἐπιγρ. (οἰγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀνοίγω.

Συναν-οιμώζω, Μ. ώξω (οἰμώζω.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνοιμώζω, ἀναστενάζω, ἢ θρηνῶν φωνάζω.

Συναν-ταγωνίζομαι, ἰσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἀγωνίζομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀνταγωνίζομαι, συμβοηθῶ τινι εἰς τὸν κατά τινος ἀγῶνα, Πλάτ.

Συναντάω, καὶ Ἰων. Συναντέω, ῶ. Μ. ήσω. ἐν δὲ τῇ κοινῇ ὁμιλίᾳ καὶ ὡς μέτ. Ἀποδ. συναντάομαι, Lob. Φρυν. σελ. 288. (ἀντάω). Συν-απαντῶ, ἀπαντῶ, ἀνταμώνω, συνέρχομαι, Ὁδ. Π, 333. ὑπαντῶ, τινί, Ἡτ. Θ. 817. καὶ κατὰ μέσ. ἀποδ. Ἰλ. Ρ, 154. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. β'. 3. »Ἀποπλέοντες Ἀναξίβιῳ, συναντᾷ Ἀριστέρχοντι. πρβ. συνέντομαι. 2) συμβαίνειν, τυχαίνειν ὡσαύτως καὶ κατὰ μέτ. διάδ. ὅδεν

Συνάντημα, τό. συμβεβηκός, καὶ

Συνάντησις, εως, ἡ Τὸ συναντᾶν, συνάπτησις καὶ Συνάντημα, συμβεβηκός.

Συναντάζω, στω (ἀντάζω), ταὐτὸν τῷ, Συναντάω, Σοφοκλ.

Συναντι-βάλλω, (βάλλω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀντιβάλλω, ἀπ' ἐναντίας ῥίπτω ἢ βάλλω καὶ παραβάλλω.

Συναντ-ελαμβάνομαι, Μέλ. λήψομαι παθ. (λαμβάνω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀντιλαμβάνομαι, ἀπτόμενος τοῦ ἔργου συμβοηθῶ· μετὰ γενικῆς τοῦ πράγματος, παρ' ᾧ βοηθεῖ τις.

*Συναντ-ίληψις, εως, ἡ. Βοήθεια.

Συναντλέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀντλέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀντλῶ. Εὐρ. Ἰων. 1199. »Ἡδονὰς συναντλεῖν, ἀποτελεῖν, ἐκπληρεῖν, συναντλεῖν, ἕως τέλους σταθερῶς ὑπομένειν.

*Συνάντομαι, ἀποδ. ἀνμλ. (ἀντομαι), ποιητ. ἀντὶ συναντάω. Ἀπαιτῶ τινα κατὰ τύχην, ἀνταμώνω, ἀντ. προσπ. Ἰλ. Η, 22. Ὀδ. Δ, 367. Φ, 31. ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν ἀντὶ τοῦ, ἀπαντῶ τινα ἐν τῇ μάχῃ, πολεμῶ, μάχομαι, ἀντίος ἔρχομαι, Ἰλ Φ, 34. πρβ. Lob. Ῥητόν. σελ. 288.

*Συναν-ύτω, (ἀνύτω), = συνανύω. (ῡ)

*Συναν-ύω, (ἀνύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποπληρόω, ἐκτελῶ, εἰς πέρας φέρω, τελειόω. Αἰτχύλ. Ἀγαμ. 1125. »Σταγὼν, ξυναύτει βίου θύοντι αὐχμός.

Συναξ-όω, ῶ. (ἀξιόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀξιόω, κρίνω ἄξιον, 2) πρὸς τοῖς ἄλλοις, σὺν ἑτέρῳ, θέλω, ἐπιθυμῶ ἢ ζητῶ, δέομαι. ὅθεν ἐν γένει, συνάδω, συναινῶ, ἐγκρίνω, μετὰ μέτ. καὶ ἀπαρμφ. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ά. 8. »Ὁ θεός, ὥσπερ σὺ ἠξίους, συννῆισε σε καὶ τοὺς σὺν σοὶ πρωτοστάτας εἶναι. ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Ἤοιτᾶ εἰς τἄλλα (πρὸς τοῖς ἄλλοις) σὲ ἠξίωσεν ὁ Θεόκις, ὅ ἐστιν, ἄξιον σε ἐποίησε.

Σύναξις, εως, ἡ (συνάγω). Τὸ συνάγειν, φέρειν εἰς ἓν· συνάθροισις, συνέλευσις, συμμάζωξις, ἐρχομὸς πολλῶν εἰς ἕν, Ἑκαλ. Συγγρ.

Συναξονία, ἡ. ταὐτὸν τῷ, Συνωδία, ἐκ τοῦ

Συναξονίδης, ὁ, ἡ, ταὐτὸν τῷ, Συνωδός, ὁπερ ἴδε.

Συναορέω, ῶ. Κυρίως, συνεζευγμένος εἰμὶ μετά τινος· ὅθεν ἐν γένει, σὺν τινι ἢ παρά τινι εἰμὶ, σύνειμι, συνοδεύω, συντροφεύω, μετὰ δοτ. Πινδαρ. »Γλυκεῖα οἱ συναορεῖ ἐλπίς· ὡς τὸ συζεύγνυμι. ἐκ τοῦ

Συνάορος, ὁ, ἡ, Διωρ. ἀντὶ συνήορος. (σὺν, ἀείρω). Εἰς τὸν αὐτὸν ζυγὸν ἐζευγμένος (ἵπποι, βοῦς), συνεζευγμένος. Μεταφορικ. ὁ εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ γάμου ἐζευγμένος. σύζυγος, ἀνὴρ, σύμβιος. γυνὴ συμβία. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει. »Συνάορος, σύζυγος, γυνὴ, σύγκοιτος, συνηρμοσμένη· καὶ »Ξυνάορον, τὴν συμβιοῦσαν γυναῖκα. γαμετήν· καὶ »Ξυνάωρ, εὐνάτης, δάμαρ, γυνὴ, ἄλοχος. Εὐρ. Ὀρ. 1582. »Ἥκουσα γάρ σὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, ὡς οὐ τέθνηκεν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι »Συνήορος, συνηρμοσμένη, καὶ συνήθης, καὶ Συνήορον, κοινωνόν, καὶ Συνάορος· ἀδελφοί, ἀδελφαί. α. Καλλίου δὲ, Συνοδοιπόρος, σύντροφος, συνοπαδός, συμβοηθός, συνών· συνημμένος, φίλος, ἑταῖρος, ἢ συνδυκσμένος, ξευγαρωμένος, ἑταιριασμένος, στνί, Πινδ. Νέμ. 4, 9. 2) ὡς οὐσιαστ. ἐν ζεύγει ἵππων, ἡμιόνων, βοῶν συνεζευγμένων εἰς ἅμαξαν. πρβ. συνήορος. Ἔστι μετὰ τοῦ, Συνωρίς, ἢ ἐν καὶ τὸ αὐτό, ὡς καὶ τὸ, τετράορος, καὶ τέτρωρος.

Συναπάγω, ξω (ἄγω, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπάγω, ἐπὶ τὰ πρόσω φέρω, ἀπάγω, Ξενοφ. Ἑλλ. ε, ά. 20. »Τὰ πλοῖα ἀπέστειλεν καὶ τῶν τριηρῶν τρεῖς ἢ τέτταρας ξυναπαγαγοῖν ἐκέλευσεν· καὶ μετὰ δοτ. Κυρουπ. ἡ. γ'. 10. »Ἵππον ἔδωκε, καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειεν, καὶ νὰ τὸν φέρῃ, νὰ τὸν ὑπάγῃ μαζῆ του. Μέτ. »Συναπάγομαι ὑπάγω, ἕπομαι, ἀκολουθῶ μαζῆ· ἢ ὀφείλομαι νὰ μὲ ὑπάγῃ τις ὅπου θέλει. »Τοῖς ταπεινοῖς συναπάγεσθαι, ἀντὶ τοῦ; ταπεινοφρονεῖν, Πεῦλ.

*Συναπ-αθ-ανατίζω, ἰσω (ἀθανατίζω). Ἐν ταὐτῷ ὁμοῦ ἀθάνατον ποιῶ

Συναπ-αίρω, (αἴρω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπαίρω, σηκόνω, πέρνω. 2) οὐδετ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀναχωρῶ, ὑπάγω, σηκόνομαι ἀπὸ τόν τόπον μου καὶ ἀναχωρῶ, συναπέρχομαι.

Συναπ-αντάω, ῶ. Μ. ήσω (ἀντάω). ταὐτὸν τῷ, συναντῶ. Συνυπάγω εἰς ὑπάντησίν τινος· συντρέχω, Ἀριστοτέλ. Ἀανμ 57.

Συναπ-αρτίζω, ίσω (ἀρτίζω). Ἐξίσου, παρομοίως ἐντελῶ· ποιῶ τι σὺν ἑτέρῳ ἢ κατά τι· ποιῶ τι ἐντελέστατα κατὰ μίμησιν ἑτέρου, ἐξιστόω, περιστόω· σὺν ἑτέρῳ, παρομοίως, ἐξίσου ἀποτελῶ, ἐκτελῶ· ἴσον, ὅμοιον ἑτέρῳ τινὶ ποιῶ τι. 2) οὐδετερ. ὁμοιάζω, συμφωνῶ ἢ ἴσος, ὅμοιος ἐντελῶς εἰμὶ, ἀντιστοιχῶ, συναπαποκρίνομαι, Στράβ. ιγ'. σελ. 917. »Αἱ Κάναι ἀντίκεινται τῇ νήσῳ καὶ συναπαρτίζουσιν, ὅλαι ὁμοῦ ἀποτελοῦσι τὸ ἴδιον μέγεθος τῆς νήσου· ὁμοιάζουσιν, ἐξισοῦνται. Παρὰ Χρυσοστ. »Τῷ γὰρ ἐκείνων κάλλει τῷ βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται, ἐξισοῦται, ὁμοιάζει. ὅθεν

Συναπαρτισμός, οῦ, ὁ. Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἴσος, ὅμοιος ἀπαρτισμός, ἴση, ὁμοία ἐντέλεια κατὰ μίμησιν ἑτέρου τινός, Φιλοξ. Γλωσσ.

Συνάπ-ας, ασα, απ-αν. ταὐτὸν τῷ, Σύμπας. »Συνάπασα πόλις, Ἀθήν. σελ. 422. ἔστι δὲ τὸ ἐπιτεταμ. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, ὅλος, ἡ, οὐ ὁμοῦ. συνηθ. κατὰ πληθ. ὡς παρ' Ἡρόδ. 1, 98. 134· 178· 5, 49. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡς τοσοῦτον, χρῆται καὶ τῷ ἑνικ. π, χ. »Τὸ συνάπαν στράτευμα, Ἡρόδ. 7, 187. ἐξαιρ. ἐπὶ τόπων ἢ χωρῶν, Ἡρόδ. 2, 39. 112. 9, 45.

Συναπαυγάζομαι, παθ. (αὐγάζω). Κἰς τὸν αὐτὸν χρόνον, καιρὸν ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπαυγάζομαι, Βασίλ. »Ἀνέλαμψε φλὸξ καὶ συναπηυγάσθη τὸ ψῶμα, καὶ παρευθὺς εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐξέστρεψεν, ἀξήλαμψεν ἀπ' αὐτῆς τὸ φῶς.

Συνα-πείλέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀπειλέω), Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπειλῶ, φοβερίζω.

Συν-απειμι, (εἶμι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἄπειμι, ὑπάγω, πορεύομαι, ἀναχωρῶ· ὑπάγω κ' ἐγὼ μαζῆ, ἀποπλαώμαι. παρεκβαίνω, Ξενοφ. Ἀναβ. β'. β'. 1. 2) ἐκ τοῦ εἰμὶ σὺν ἑτέρῳ, ἐν ταὐτῷ ἀπὼν εἰμὶ, δὲν εἶμαι παρὼν κ' ἐγώ.

*Συν-απ-εῖπείν, (εἰπεῖν), ἀπαρμφτ. ἀόρ. β'. τοῦ συναποφημι.

*Συναπ-εχθύω, (ἐχθύω). Ὁμοῦ ξεχυμώνω.

Συναπ-ελαύνω, (ἐλαύνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπελαύνω, διώκω. 2) ἐξυπακουομένου τοῦ, ἵππον, ὅρμα, στρατόν, οὐδετ. κἀτὶ τοῦ ἱππεύων, ὁμαξεύων πορεύομαι, ἐξερχόμενος ὑπάγω ἅφιππος ἢ ἐν ἁμάξῃ· ἄγω, ὁδηγῶ τὸν στρατὸν ἐπὶ τὰ πρόσω, ἐκστρατεύω.

*Συναπ-ελαφρύνω, ὅρ. συνεπελαφρύνω.

Συναπ-ελεύθερος, ὁ, ἡ (ἀπ-ελεύθερος). Σὺν ἑτέρῳ ἀπελεύθερος ὢν· ὁ ἀπελεύθερος ὢν ὡς καὶ ὁ ἕτερος, Γλωσσ. Φιλοξ.

Συναπ-εργάζομαι, Μ. άσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἐργάζομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἀπεργάζομαι, τελειόω ἢ ἑτοιμοποιῶ, συνεργῶ, βοηθῶ εἰς τὴν ἀπεργασίαν, ἐντέλεσιν ἢ ἑτοιμασίαν τινός, Ἀριστοτέλ. Πλατ. Τιμ. σελ. 38. Ε.

Συναπ-ερείδω, (ἐρείδω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπερείδω, στηρίζω προσάπτω, προστρίβω, ἐπεσομβῶ. »Τῷ λόγῳ συμβαίνει συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, Πλούταρχ. Κικ. 21. ἀπ' αὐ εἰς Καίσ. 8. »Συναπερείσαντος αὐτῷ τὴν ὑπόνοιαν, καίτοι, ὡς καὶ ὁ Βουδαῖος »Συναπαπερείσαντος» σημαίνει.

Συναπ-ερείν, (ἔρεῖν) ἀπαρμφ. μέλ. τοῦ συναποφημι, = συναπεῖπεῖν. Ὁμοῦ χάνω τὴν τελμὴν ἢ τὰς δυνάμεις. »Συναπερεῖν αὐτῷ ἵππῳ» Αἰλιαν. Ζωϊ. Ἱστορ. ιδ'. 11. σὺν τῷ ἵππῳ κονιορᾶσεσθαι (κεκονιακὼς γίνεσθαι.)

Συναπ-έρχομαι, μέτ. Ἀποδ. μετ' ἄορ. ἀόρ. καὶ παρακ. (ἔρχομαι, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ· ὑπάγω μαζῆ.

Συναπ-ευθύνω, (εὐθύνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπευθύνω, ἴσον πάλιν ποιῶ εὐθὺς ποιῶ, ἢ ἐπιδιορθόω.

Συναπ-εχθάνομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἐχθάνομαι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐχθρεύομαι, ἢ ἐχθρὸς γίνομαι.

*Συναπίσταμαι, Ἰων. ἀντὶ συναφίσταμαι, Ἡρόδ.

Συναπλόω, ῶ. (ἁπλόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἁπλόω, μαζῆ ξεπλώνω.

Συναποβαίνω, (βαίνω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον καταβαίνω ἢ ἐκβαίνω ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Ἡρόδ. 6, 92. 2) συναπέρχομαι.

Συναποβάλλω, (βάλλω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποβάλλω, πίπτειν, ἐῶ ἢ ἀπορρίπτω, ἢ χάνω.

Δημόσιον Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναπογράφομαι, Μέσ. (γράφω). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ὑπογράφομαι. 2) μετ' ἄλλων ἐγγράφομαι ἀγωνιζόμενος· ἀποκτήσω δημάσιον ἀξίαν, Πλουτ. Αἰμ. Παῦλ. 3.

*Συναπογυμνόω, ώσω (γυμνόω). Ὁμοῦ γυμνόω, Προκλ. καὶ Μοσχοπ. εἰς Ἡσχ. Ε. 753.

Συναποδείκνυμι, ἤ, Συναποδεικνύω (δείκνυμι) Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἀποδεικνύω, κάμνω ἔτοιμον, τελειόω καὶ δείχνω· καὶ, καθίστημι.

*Συναποδεικνύω, Μ. ξω, =συναποδείκνυμι. (υ)

Συναποδημέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἀποδημέω). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος μου, ἢ συναπέρχομαι, ἀπών εἰμὶ ἐκ τοῦ

Συναπόδημος, ὁ, ἡ (ἀπόδημος). Σύν ἑτέρῳ ἀπόδημος, ἀπὼν ὡσεὶς ἀποδημίαν σὺν ἑτέρῳ ἀπελθών.

*Συναποδιδράσκω (διδράσκω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποδιδράσκω, δραπετεύω, φεύγω, Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστορ. γ. 24.

Συναποδίδωμι, (δίδωμι). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδίδωμι, δίδω ὀπίσω ἢ πάλιν.

Συναποδοκιμάζω (δοκιμάζω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποδοκιμάζω, ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, Ξενοφ. Οἰκ. ς. 5. «Συναποδοκιμάζειν ταῖς πόλεσι τὰς βαναυσικὰς καλουμένας τέχνας».

Συναποδύρομαι, μέσ. Ἀποδ. σδύρομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποδύρομαι, θρηνῶ ἢ ταλαιπλίζω.

Συναποδύω (δύω, ἀνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδύω, ἐξαμύνω ἢ λέγω τὰ ἐξαμυνόντωσί τινα· Μέσ. συναποδύομαι· ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποδύομαι, ἐξαμύνομαι, ἀφίω, ῥίπτω τὰ ἐμαυτοῦ ἐνδύματα. (περὶ τῆς προσφόρικῆς ἰδε δύω.)

Συναποθνήσκω, Μ. θανοῦμαι (θνήσκω, ἀνμλ.) Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποθνήσκω, μαζὴ ἀποθνήσκω, Ξενοφ. Κυρουπ. η'. ζ. 4. Δοσ. Ἡροδ. 3, 16. 5, 47. 7. 222.

Συναποικίζω (οἰκίζω). Μετ' ἑτέρων, ὁμοῦ ἐποικίζω· σὺν ἑτέροις εἰς ἄλλον τόπον ἢ οἰκίαν μετοικίζω, Δουκιαν.

Συναποίχομαι, μέσ. Ἀποδ. (οἴχομαι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀποίχομαι, μαζὴ ἀναχωρῶ, φεύγω, ὑπόγω.

Συναποκαθαίρω (καθαίρω) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀποκαθαίρω παντρεύω· ἢ σὺν ἑτέρῳ καθαρὸς ποιῶ τι ἀπό τινος.

Συναποκάμνω, Μ. κἀμοῦμαι (κάμνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκάμνω· κεκοπιακὼς γίνομαι μετ' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ ἔργου ἢ ὑπὸ τῶν κόπων, μαζὴ κουράζομαι, ἀδυνατῶ, Εὐριπ. Ἰφιγ. ταυρ. 1371. «Ὥστε συναποκαμεῖν μέλη».

Συναπόκειμαι, ἀποδ. ἀνμλ. (κεῖμαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκειμαι· κεκρυμμένος, φυλαγμένος, κατὰ μέρος ἢ τεθαμμένος τοῦ ἄλλου κεῖμαι, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1753. «Χάρις ἢ χθονία ξύν γ' ἀποκεῖται».

*Συναποκείρω (κείρω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ κουρεύω· ἢ ἀποκόπτω, ἀφαιρῶ.

*Συναποκινδυνεύω (κινδυνεύω). Συγκινδυνεύω.

Συναποκλείω (κλείω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκλείω ἢ ἐκκλείω.

Συναποκλίνω (κλίνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κλίνειν ποιῶ τι, ὁμοῦ καμπλόω, ἀποτρέπω· κάμνω νὰ παρασταθτιστῇ, νὰ κλίνῃ ἀλλοῦπου· ὑπανφεύγω. 2) οὐδετ. σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπαλλάσσω, παραβαίνω ξεκλίνω ἤτοι, ἀποστατῶ καὶ ἀναχωρῶ.

Συναποκλύζω (κλύζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀποπλύνω, πλύνων ἀφαιρῶ, καθαρίζω.

Συναποκομίζω (κομίζω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ φέρω ἄλλοὔπου, μετακομίζω, ἢ φέρω ὀπίσω.

Συναποκόπτω, ψω (κόπτω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ ἀποκόπτω.

Συναποκρίνομαι (κρίνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ, μετ' ἑτέρου ἀποκρίνομαι.

Συναποκρύπτω (κρύπτω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκρύπτω.

Συναποκτείνω, καί, συναποκτείνυμι (κτείνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποκτείνω, φονεύω, σφατόνω.

Συναπολαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολαμβάνω, λαμβάνω πάλιν ἢ ὀπίσω· ἐν γένει, ἐν ταὐτῷ λαμβάνω. ἐξαιρ. ὅ,τι ἔχει τις νὰ ζητήσῃ, π. χ. μισθὸν, κ. τ. τ. λαμβάνω πάλιν σὺν ἑτέρῳ τὰ ἐμαυτοῦ, Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. ζ. 23. 2) ἀλύτως, πιάνω τι κλεῖσε αὐτὸ σὺν τοῖς ἄλλοις.

Συναπολάμπω, ψω (λάμπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀπολάμπω, συναστράπτω, ἐν ταὐτῷ ἀφ' ἑαυτοῦ λάμπω ἀφιείσας, Λουκιαν.

Συναπολαύω (συναπολαύω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολαύω· σὺν ἑτέρῳ ὠφέλειαν, ἢ ζημίαν ἔχω ἀπό τινος.

Συναπολείπω, ψω (λείπω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολείπω, παραιτῶ ἢ ἀφίνω ὀπίσω.

Συναπολήγω, ξω (λήγω), Ἐν ταὐτῷ μετά τινος παύω ἢ τελειόω, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολήγω, Φιλόστρατ. Ἡρωϊκ. β', «Συναπολήγειν τοὺς πόρας τῷ ἀρωτηρίῳ, ἐκτείνειν, ἐξαπλόνειν τοὺς πόδας ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀκρωτηρίου. ἤγουν τελειόνειν μὲ τὸ ἀκρωτήριον, Φιλόστρ. Ἡρ. σελ. 669. πρβλ. Ἰακ. Φιλοστρ. Εἰκόν. σελ. 507.

*Συναπόλλυμι (ὄλλυμι, ἀνμλ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπόλλυμι, φθείρω, ἀφανίζω ἢ φονεύω. Ἡρόδ. γ. 221.

Συναπολογέομαι, οὔμαι Μ. ήσομαι, μέσ. Ἀποδ. (ἀπολογέομαι). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπολογοῦμαι, διαβεβαιόνω ἐμαυτόν. 2) ἐνεργ. ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ τὴν ἀπολογίαν λέγω, διαβεβαιόνω τινά, ὑπέρ τινος ἀπολογοῦμαι, συνηγορῶ.

*Συναπομαλάσσω, Ἀττ -άττω, (μαλάσσω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ μαλάσσω, μαλακὸν ποιῶ, Ἀριστοτέλ. Α. Ἐπιστ. 1.

Συναπομαραίνω, (μαραίνω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπομαραίνω, μαραγκιάζω, ἢ ἐκλείπω, φθείρω ἢ ἀδυνατίζω, καταναλίσκω Πλ. ἐν ταὐτῷ μαραίνεσθαι, φθίνειν, φθείρεσθαι, Ξενοφ. συμπ. 8, 71. «Τὸ τῆς ὥρας ἄνθος παρακμάζει· ἀπολείποντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν συναπομαραίνεσθαι».

Συναπομειόω, ῶ. Ὁμοῦ ἀπομειόω.

Συναπονεύω, (νεύω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ κλίνω ἐπὶ τὰ κάτω, καὶ ἀρνοῦμαι, Πλούταρχ

Συναπονοέομαι, οὔμαι. Μ. ήσομαι, παθ. ἀποδ. (νοέω). Ἐξ ἀπελπισίας κρατῶ μετάτινες, Διόδ. Σικ. Ἰδε Ἀπονόημαι. 2) σὺν ἑτέρῳ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀπελπισμένα διανθεντεύομαι, ἀπίστα-μαι, ἐνθ. προσπ.

*Συναποξύνω, (ξύνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ξύνω ἢ ἐπιπολαίως ἐκφλουδίζω, πλαγίως. (υν– – –)

Συναποπέμπω, (πέμπω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποπέμπω, στέλλω μαζὴ ὀπίσω, μακράν.

Συναποπλέω, Μ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ πλέω, μετενω μὲ τὸ παράβιον.

*Συναπορέω, ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς παθ. Ἀποδ. συναπορέομαι (ἀπορέω). Ἐν ταὐτῷ ὁμοῦ εἰς ἀπορίαν εἰμὶ· εἰμαι εἰς τὴν ἰδίαν ἀπορίαν.

Συναπορρήγνυμι, Μ. ρήξω (ῥήγνυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀπορρήγνυμι, ξεσχίζω, ἐκσπῶ,

*Συναπορρίπτω, ψω (ῥίπτω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀπορρίπτω, Φιλοστρ. (ι)

*Συναποσβέννυμι, Μ. σβέσω (σβέννυμι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποσβεννύω, σβύνω μαζή.

Συναποσημαίνω, (σημαίνω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἀποσημαίνω, σεβάσμιον ἢ σεμνὸν, τίμιον, ἔνδοξον ποιῶ, Διόδ. Σικ.

*Συναποσπάω, (σπάω). Ἐν ταὐτῷ, ἀποσπῶ ἢ χωρίζω, Ἀπολλόδ. 2, 7, 7, 11.

*Συναποστάζω, (στάζω). Ὁμοῦ καταστάζω, ἢ καμνω νὰ στάζῃ κάτω.

Συναποστάτης, ου, ὁ (ἀποστάτης). Ὁ σὺν ἑτέρῳ ἀποστάτης, σύντροφος, συνόμιλος τοῦ ἀποστάτου, Εὐσταθ. Συγγρ.

Συναποστέλλω, Μέλ. ελῶ. (στέλλω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποστέλλω.

Συναποστερέω, ῶ (στερέω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποστερῶ, ἀπατῶν τινα ἁρπάζω τι ἀπ' αὐτοῦ.

Συναποτελέω, ῶ (τελέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτελῶ, ἀποπληρόω, τελειόνω.

Συναποτερματίζω, (ἀποτερματίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ σύναρον βάλλω, συναποτελῶ, Σχολ. Ὁμηρ. Ὀδυσ. Τ. 242.

Συναποτίθημι, (τίθημι), συνηθ. κατὰ μέσην διάθεσιν. Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτίθημι, βάλλω κατὰ μέρος πρὸς φύλαξιν, ἢ εἰς τὸ ταμεῖον· μεθ' ἑτέρων ἀναπαρίζω.

Συναποτίνω, (τίνω). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτίνω, γεννῶ.

Συναποτίλλω, (τίλλω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποτίλλω, μαδῶ.

Συναποτροχάζω, (τροχάζω), καί, συναποτρέχω (τρέχω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ τρέχω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, φεύγω.

Συναποφαίνω, Μ. φανῶ (φαίνω ἀνμλ.). Δεικνύω ἢ ἀποδεικνύω ἐν ταὐτῷ. Μέσ. «Συναποφαίνομαι, σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποφαίνομαι, λέγω κ' ἐγὼ μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους τὴν γνώμην μου, σύμφημι, συμφωνῶ, δοτ. προσπ.

Συναπόφασις, εως, ἡ. (ἀπόφημι, σύν). Ἡ κοινῶς γενομένη ἀρίησις ἢ ἀπόρριψις τοῦ ζητήματος ἢ προβλήματος.

Συναποφέρω, (φέρω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποφέρω, φέρω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, ἢ πάλιν φέρω, μεταφέρω. Μέσ. «Συναποφέρομαι σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποφέρομαι, ἀπό τινος φέρω πρὸς ἐμαυτόν ἢ λαμβάνω.

Συναπόφημι, (φημί, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀρνοῦμαι, οὐ στέργω, λέγω τὸ οὐχί· σὺν τοῖς ἄλλοις ἀπορρίπτω τὸν λόγον, τὸ ζήτημα τινος· λέγω κ' ἐγὼ τὸ δὲν γίνεται. 2) Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀποστέλνω, ἀποκάμνω, ἀποκάμνω παραιτοῦμαι ἀπό τινος, μετά γεν.

*Συναποφθίνω, (φθίνω, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ ἢ ὁμοῦ ἀφανίζω, ἢ φονεύω, Ὀππ. ἀλ. ε. 596. καὶ, 587.

Συναποχράομαι, ῶμαι μέσ. Ἀποδ. (χράομαι, ἀνμλ.). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἀποχρῶμαι, σὺν ἑτέροις μεταχειρίζομαί τι, δαπανῶ, δοτ.

Συναποχωρέω, ῶ. (χωρέω). Ἐν ταὐτῷ, ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἀναχωρῶ, ἢ τραβιοῦμαι.

*Συναπτέος, έα, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ συνάπτω. Πρέπων νὰ συνάψῃ, Σχολ. Σοφ. Ο. Τ. 155.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναπτικός, ή, όν. (συνάπτω) Συνδέων, ἑνῶν. εἰς τὸ συνάπτειν ἀπήκων ἢ ἐπιτήδειος. — Ἐπίρ. »Συναπτικῶς ταύτον ἐστὶ τῷ, εὐθέως, ἄψαρ, Σχολ. Ὁμήρ. β'. 169.

Συνάπτος, ή, όν. ῥημτ, ἐπίθ. τοῦ συνάπτω. Συνημμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος, συνεξηρτημένος, συμμαζωμένος, σύντομος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 508.

Συνάπτω, Μέλ. ψω, Ἀόρ. β'. παθ. συναφῆναι· εὑρηται δὲ κατὰ πρῶτον παρὰ Θεοδ. Προσῳδρ. (ἅπτω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἅπτω, συνδέω, ἑνόω, εἰς ἓν φέρω, συνάγω, προσκολλῶ· συναρμόζω, συμμιγνύω. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 2. »Πορευόμενοι ἑαυτοῖσιν συνῆψαν τὰ ἄκρα, ἡνωσαν, ἐμιξαν· ἢ κάλλιον ἑνιαύσια οὐδετέρως, (ἐξυπακούομ. τὸ, ἑαυτούς) ὡς καὶ τὸ ἐν τῇ συντάξει »Σμῦρναν ἐξέμιξαν τὰ ἄκρα καὶ ἐσχημάτισαν πάλιν τὴν φαλαγγα ὡς ἦτον τὸ πρότερον. 2) πρὸς ἄλληλα συνδέω, ἑνόω. Ξενοφ. Ἀπομν. β. ζ'. 22. »Ἡ φιλία συνάπτει τοὺς καλοὺς τε κἀγαθοὺς αὐτῶν καὶ παῤ Εὐριπ. »Συνάπτειν γάμους καὶ παθητὸ. ὁ αὐτ. Οἰδιπ. ε'. 3. »Ἡ προβατικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, πρώτως ἡ πνεμένη, ἀχωρίστως ἐστὶ· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὴ τοῦ, Ἐπιχειρῶ ποιῆσαι· ὁ αὐτ. Λακεδ. πολ. ζ'. 3. »Ἐποίησε καὶ οἰκίστας, χρῆσθαι ἀλλοτρίοις· καὶ κυνῶν δὲ θηρευτικῶν συνῆψε κοινωνίαν». 3) »Συνάπτειν μάχην, ἢ πόλεμον», ἀρχινᾶν, προτεῖν, Ἡρόδ. 1, 18· 6, 108. ὡσαύτως, »Συνάπτειν τινὶ», ἐξυπακουομένου τοῦ, Μάχην· ἢ »Συνάπτειν εἰς μάχην, εἰς πόλεμον, εἰς χεῖρας· ἢ »Συνάπτειν πρός τινα μάχην, αὐτὶ, προτεῖν, ἢ, »Συνάπτειν τὰ στρατόπεδα εἰς μάχην», Ἡρόδ. 5, 75· ἢ ἄνευ τοῦ μάχην, προτεῖν μάχην, κάμνω τὰ παθοῦν, Ἡρόδ. 4, 80. πρβ. Ἀχ. 686. ὡσαύτως »Συνάπτειν χεῖρας», ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ χορευόντων, πιάνεσθαι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ χορεύειν, Ἰαμ. Φιλοστρ. Εἰκον. σελ. 572. καὶ »Πόλεμος συνάπτειν», αὐτὶ τοῦ, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας· ὡς καὶ τὸ, Συμμιγνύναι, καὶ Συμβάλλειν. Παθ. »Νέκυος συνῆπτό μοι πρὸς τινα», κατήντησα εἰς φιλοσοφίαν μετά τινος, Ἡρόδ. 7, 158. Μέσ. »Συνάπτεσθαι φιλίαν», ἀρχινᾶν καὶ κάμνειν φιλίαν μετά τινος. 4) »συνάπτειν τινι, κάμνω τὰ συγχρούσῃ, τὰ συναφθῇ τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, ὅθεν μεταφ. μετέρχομαι ἢ κάμνω τι ἀδιακόπως, ὡς παρ' Αἰσχυλ. Ἀγ. 12. »Ἐὰν τοῦτο συνάπτῃς, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως ποιῇς. 5) οὐδετ. αὐτὶ τοῦ, πλησιάζω, πλησίον εἰμί, ἢ ἔρχομαι· ἢ συνέχομαι, ἐγγίζω, σύγκειμαι, ἢ συνορεύω. »Τὰ τῶν φυτῶν ἐν λίμναις οὐ συνάπτει τῇ γῇ», οὐ προσκολλῶνται τὰς ῥίζας των εἰς τὴν γῆν, οὐ συγκεινται. »Τὸ πεδίον τοῦτο συνάπτει τῷ Αἰγυπτίῳ πεδίῳ», συνορεύει, Ἡρόδ. 2, 75. πρβ. Αἰσχ. Περσ. 883. Εὐρ. Ἱππ. 187. »Τῆς ὥρας συναπτούσης, πλησιαζούσης, Πολύβ. 1. ζ'. ὅπερ ἄλλως καὶ »Τῆς ὥρας συγκλειούσης» λέγεται· ἢ κατὰ Πίνδαρ. Πύθ. ζ'. ζ'. ζ'. »Ὥρα γὰρ συνάπτειν, ἐπείγει, κατὰ τὸν Σχολ. ὡσαύτως »Χρόνου συνάψαντος, ὅτε ἦγιγνεν ὁ καιρός, Πολύβ. 1, 52. »Συνάπτειν τινὶ εἰς λόγους», ἐμβαίνειν εἰς ὁμιλίαν μετά τινος, Εὐρ. Φοιν. 714. καὶ Ἀριστοφ. Ἀνσ. 469. ἐν γένει, προσκολλῶμαι καὶ ἑνόομαι μέ τινα, γίνομαι ἓν μέ τινα κατά τι, συνερχω, Αἰσχ. Περσ. 777. Ἑρμ. Σοφ. Αἰ. 1296. Elmsl. Ὀ. Τ. 664. Monk. Εὐρ. Ἱππ. 187.

Συναπωθέω, ῶ (ὠθέω, ἄνμλ.) Ἐν ταὐτῷ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ὠθῶ, σπρώχνω, ἀπωθῶ.

Συναράσσω, Ἀττ. ττω. Μ. ξω, (ἄραξω, σὺν.) Ἀράσσω, κτυπῶ πρὸς ἄλληλα συγκρούω, Ἀριστοτ. κέσμ. »Συναραττόντων ἀέμων παντοίων· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, συντρίβω. Κατὰ παθ. ἀόρ. παρ' Ἡρόδ. 7, 170. ἔτι δὲ »Συναράσσεσθαι κεφαλάς», Ἡρόδ. 2, 63. Παρ' Ὁμήρῳ εὑρηται ἐν Ὀδ. 1, 495. »Σὺν κεν ἄραξε ἡμέων κεφαλάς». 2) ταὐτόν τῷ, Συνάρω, συναρμόζω, Ἀπολλ. Ἀργ. β'. 616.

Συναραχνάω, ῶ. Ἱπποκρ. γυναικ. παθ. β'. »Ὁ τραχήλος συναραχνοῦται», ἐνδα ὁ Ἐρωτιαν. καὶ Γαλην. ἐν ταῖς Γλωσσ. ὀρθότερον »Συναρθμοῦται», ὅ ἐστὶ, συναρμίζεται, συνενοῦται, ἑχουσι.

Συναρέσκω, Μέλ. ἀρέσω (ἀρέσκω, ἀνμλ.). Ἐχαρίσατι σὺν ἄλλῳ, ἐν ταὐτῷ· συνευδοκῶ, εὑρίσκω εἰς τι συχαρήσιμον, ἡδεῖον, αἰτ. πράγμ. ἐξαιρέτως λέγεται κατὰ τρίτον πρόσωπον. »Συναρέσκει μοι», τοιοῦτόν ἐστι καὶ ἡ ἐμὴ γνώμη, ἀρέσκει καὶ ἐμοὶ, ἀρεστὸν φαίνεται ἢ ἐστὶ καὶ ἐμοὶ, Ξενοφ. Ἑλλ. β'. γ'. 18. »Οὐδὲ τὸ φρούριον μισοῦσσας ξυνήρεσκε μοι· »οὐδὲ μοὶ ἤρεσκε. »Εἰ μοι συναρίσσεται τὴν δε μενοινήσαι. Ἀπολλων. γ'. 901. ἂν σᾶς ἀρέσκῃ ἡ γνώμη μου· ἂν φαίνεται ὑμῖν ἀρεστὸν τὸ πρόβλημά μου· καὶ ε'. 383. »Καὶ δέμες ἦν ἅμοιο συναρέσσαμεν· καὶ ἐν γ'. 1100. »Ὡς Θησεὺς τότε ξυναρέσσατο Μίνως, ὡς ἅμμι πατὴρ τεὸς ἀρμοσε εἰπεῖν.

Συναρήγω, Μ. ξω (ἀρήγω), ταὐτόν τῷ, Συμβοηθῶ.

Συναρθμέω, ῶ (ἀρθμίω). Συμφωνῶ, συναπτομαι, συναρμόζομαι εἰς τι, »ἐπέρασεν ὁ πακοῦν, στέργω, συμφωνῶ με τοὺς λόγους». Ἀπελλῆν. δ'. 418.

*Συναρθμίξω, = συναρθμέω.

Συνάρθμιος, ὁ, ἡ. Ἐπιτήδειος τοῦ, ἁρθμιος. Ὁ πολλὰ γνωμέων, συντηρισμένος. Ὀππιαν. ἁλ. ε'. 424.

Συναρθμόω, ῶ (ἁρθμός). Συναρμόζω· συγκλείω, ὁμοῦ κλείω, σφαλῶ.

Σύναρθρος, ὁ, ἡ (ἄρθρον). Συντρθρωμένος, διὰ τῶν ἄρθρων συνδεδεμένος· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· »Σύναρθρος, μετὰ ἄρθρου τοῦ προηγουμένου τῶν ὀνομάτων». ὅθεν

Συναρθρόω, ῶ. Μετὰ ἄρθρων συνδέω, συναρμόζω. Ἀριστοτ. ὅθεν

Συνέρθρωσις, εως, ἡ. Ἡ μετὰ ἄρθρων σύνδεσις καὶ συναρμογὴ, συνέφεια καὶ σύνδεσμος τῶν μελῶν δια τῶν ἄρθρων. Ἱπποκρ.

Συνεριθμέω, ῶ (ἀριθμέω) Μαζῆ μὲ ἄλλον ἀριθμῶ, εἰς τὸν ἀριθμὸν συγκατατάσσω. Ἀριστοτέλ. ὅθεν

Συνεριθμησις, ἡ. Ἡ μαζὴ μὲ ἄλλον τινά, ἢ ἄλλοτι, ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀρίθμησις.

Συνάριθμος, ὁ, ἡ (ἀριθμός) Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἠριθμημένος, μετρημένος μαζῆ, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συντεταγμένος, ἢ περιλαμβανόμενος, ὅστις συναριθμεῖται μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους. 2) ὅστις εἶναι ἀπὸ ἴσον ἀριθμόν, τὸν αὐτὸν, ἴδιον ἀριθμὸν ἔχων, ὅταν ἀριθμοῦ ὢν. (ε).

Συναριστάω, ῶ (ἀριστάω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως προγευόμαι. Ἀριστοφάν.

Συναριστεύω (ἀριστεύω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως ἀριστεύω, εἶμαι ἀνδρεῖος, ἢ κάμνω λαμπρὰ κατορθώματα. Μαξιμ. Τύρ.

Συνάριστος, ὁ, ἡ (ἄριστον). Ὁ μὲ ἄλλον τινά, ἢ συγχρόνως προγευόμενος. Λουκ. (α)

Συναρχέομαι, οῦμαι, ἀποθ. παθητ. (ἀρχέομαι). Εὐχαριστοῦμαι εἰς ἄν ἢ μὲ ἔτι πρᾶγμα· ὑπομένω τι μετ' ἀρεσκείας. πτωίδ. Θεόφρ. Χαρ. γ'.

Συναρμίξω· ἴδε συναραχνόω.

Συναρμογή, ἡ. Ἡ μὲ ἄλλον τινά, ἢ ἄλλοτι ἁρμογὴ, συνάφεια, σύνδεσμος, ταλεία σύνδεσις· ἐπὶ μουσικῆς, ἁρμονία. Ὀκταλ. α'. 8 ἐκ τοῦ

Συναρμάζω, ῶ, -όττω. Μέλ. ώσω Δωρ. ξω (ἁρμοζω). Ἁρμόζω, συνάπτω, καθόλου δὲ, συνδέω, ἑνόω, Πίνδ. καὶ ἐπὶ γάμου· καὶ ἐξοχὴν δὲ ἐπὶ ταχιτῶν, οἱ τινες δι' ἐπιτηδείας συναρμογῆς καὶ συνδέσεως τῶν μερῶν, σχηματίζουν ἓν ὡραῖον ὅλον, ὅθεν ἐπὶ μουσικῶν, βάλλω εἰς μελῳδικὴν ἁρμονίαν, componiren, Γερμ. 2) Οὐδετέρ. = Προσήκει, πρέπει, εὐαρμόστως ἔχει, ἑταιριάζει ὁμοῦ, πρὸς τοὺς ἄλλους. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ζ'. 2'. »Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ συναρμόσειαν (ἑαυτούς) εἰς φιλίαν· καὶ κατωτέρω ζ. 24. »Δ. δύνατος ἄλλῳ συναρμόσαι. νὰ ἑταιριάσῃ μὲ ἄλλον.

Συναρμολογέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἁρμολογέω) = Συναρμόζω. Ν. Δ

Συναρμονιάω, ῶ (ἁρμονία). Μὲ ἄλλον τινὰ ἁρμονιάω, συμφωνῶ. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 461.

Σύναρμος, ὁ, ἡ· Μεθ' ἁρμων συνδεδεμένος, συνηνωμένος πρὸς ἄλληλα. Φίλ. μαθημ. πολ. σελ. 67. καὶ περὶ τῶν ζ'. Θεσματτ. σελ. γ. »Σύναρθρον καὶ κατεξεσμένον τὸ παν ἔργον· καλῶς πρὸς ἄλληλα συνηρμοσμένον.

Συναρμοσία, ἡ = Συνάρμοσις, ἡ Ἁρμονία, ἅμμ.

Συνάρμοσις· εως, ἡ· Συνάφεια, συνένωσις, ἡ πρὸς ἄλληλα ἁρμοσις, συναφὴ. ἅμμ.

*Συναρμοστέος, ἑα, έον, ῥῆμ. ἐπίθ. τοῦ συναρμόζω. Ὅστις πρέπει, ἢ ἠμπορεῖ νὰ συναρμοσθῇ, νὰ συνενωθῇ. Πλάτ. Τίμ. σελ. 18 C.

Συναρμοστέω, ῶ. = Συναρμόζω. Οὐδέτ. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 146, ἐκ τοῦ

Συναρμοστής, οῦ, ὁ (συναρμόζω). Ὅστις συναρμόζει, συνάπτει, συνέφει, ἑνόει. »Πολιτείας συναρμοστής». Δουκιαν. εἰς Ἀνάχ. ὁ μεθ' ἑαυτὸν μὲ ἄλλον ὁσιεῖον τὴν πόλιν, ὁ συγχρόνως μὲ ἄλλον τινὰ ἁρμοστὴς ὤν. ἴδε Ἁρμοστής, ὅθεν

Συναρμοστικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὸ συναρμόζειν, συνάπτειν, συνενοῦειν, ἁπτικὸς, ἢ ἐπιτήδειος. Ἰάμβλ. μυστ. δ'. 12.

Συναρμοστρόντιος, Ἐπίρ. Πρεπόντως, ἁρμοδίως, καθὼς πρέπει, ἁρμόζει· ἐκ τῆς μετχ. τοῦ

Συναρμόττω, (ἁρμόττω). Ἀττ. αὐτὶ, συναρμόζω.

*Συναρμόω, = συναρθμόω.

Συναρπαγή, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλα, ἢ ἡ τοῦ ὅλου ἁρπαγὴ· τὸ συναρπάζειν. 2) Τὰ συναρπαζόμενα. »Κατὰ συναρπαγὴν» κλεπτικὸς, μὲ κλεπτικὸν τρόπον, δολίως, ὑποκρίτως, ἀπατηλῶς. Βλήμ. καν. Ἀποστ. κστ· ἴδε συναρπάζω.

Συναρπάζω, Μ. άσω. εἰς τοὺς μεταγενεστ. άξω (ἁρπάζω, ἀνώμ.). Μὲ ἄλλον τινὰ, ἢ μὲ ἄλλοτι, ὁμοῦ ἁρπάζω, παντοχόθεν ἢ ὁλοτρόπως, βιαίως ἁρπάζω, ἁρπάσω ἢ ἀφαίρεσω, πάνω Ξενοφ. Κυρουπ. β'. ιδ'. 24. »Ἅπαντες τὸν λαγῶ συναρπάσας ἐξῆρε· »βιαίως, ὁρμητικῶς ἁρπάσας· καὶ εὐθὺς αὐτὶ τοῦ, Καταλαμβάνω, εἰς χεῖρας λαμβάνω, κυριεύω· ὁ αὐτὸς δ'. β'. 12. »Ὁ γὰρ κρατῶν ὅμα πάντα συνήρπακε, καὶ τοὺς ἄνδρας, καὶ τὴν χώραν· ἢ ὅλα ὁμοῦ μαζῆ μὲ τὴν εἰκὴν ἐνεργείαν. 2) Μεταφορ. αὐτὶ τοῦ, Ὀξέως συνίημι, καταλαμβάνω, ἐννοῶ. Σοφοκλ. »Συναρπάζειν φρενὶ» ὀξέως ἐννοεῖν, καταλαμβάνειν, εἰς νοῦν δέχεσθαι· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. δ'. 8. »Νοῦν μόνον οὐδαμοῦ ὄντα σε εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι, ἢ Σέξτ. Ἔμπ. καὶ Λουκιαν. »Τὸ ζητούμενον συναρπάζειν· ἢ δέχεσθαι ὡς ἀποφασισμένον καὶ διακεκειμένον πρᾶγμα, τὸ ὅτι ἀμφισβητουμένου καὶ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου μήπω συγχωρηθέν· 3) συναρπάζω τινὰ, ἢ κερδίζω, φέρω τινὰ εἰς τὸ μέρος μου, τὸν καταπείθω. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 531. »Συναρπάσας στρατὸν» καταπείσας, κυριεύσας· ὅθεν ἐν τῇ συνήθειαν Μέσως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συναρπάζομαι, συναρπάζω ἐμαυτόν, ὀξέως, ἀκουσίως, ἀκρίτως καὶ παραλόγως κυριεύομαι ὑπό τινος πάθους. Προπέρνομαι, τῇ Παραπέρνομαι· καὶ «Συναρπαγὴν ἡ ὀξεῖα καὶ παράλογος ὁρμὴ πρός τι πάθος, πρὶν ἡ ψυχὴ κρίνῃ τὴν αἰτίαν, ὅταν δηλαδὴ εὑρισκεται τις ταχέως ὑπό τινος πάθους πρὶν ἡ ψυχὴ λάμῃ τὴν κρίσιν τοῦ πράγματος ἡ τῆς αἰτίας. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Συναῤῥωστέω, ῶ (ἀῤῥωστέω). Μαζῆ μὲ ἄλλον ὁμοῦ ἀῤῥωστῶ.

Σύναρσις, εως, ἡ (συνάρω). Ἕνωσις, συναφή, ἁρμονία. Ἡσύχ.

Συναρτάω, ῶ Μέλ. ήσω (ἀρτάω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ὁμοῦ κρεμῶ, ἐπαίρω, σηκόνω. Λουκιαν. 2) = Συνάπτω, συμπλέκω, συνδέω, συναρμόζω, προσκολλῶ. «Συναρτῶμαί τινι.» = Συμπλέκομαί τινι, μάχομαι, πολεμῶ, εἰς χεῖρας ἔρχομαι. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 51. ὅθεν Μετοχ. «Συνηρτημένος.» = Συμπαπλεγμένος, συνημμένος· ὅθεν

Συνάρτησις, εως, ἡ· Ἡ ὁμοῦ ἄρτησις, πρόσμιξις, σύμφυσις, συμπλοκή, σύναψις, συνάφεια, λόγος τῆ αἰτίας, διὰ τῆς ὁποίας πρᾶγμά τι ἐξαρτᾶται ἀπό τινος.

Συναρτίζω, Μ. ίσω. (ἀρτίζω). Συμπληρόω, ὁλοτελῶς ἀρτίζω, ἀπαρτίζω, τελειοποιῶ. Διον. Ἁλ. «Συναρτίζειν τὸν νοῦν.»

Συναρτύνω (ἀρτύνω) = συναρτύω. (υ)

Συναρτύω, (ἀρτύω). Συναρμόζω, συμπαρασκευάζω, ἡτοιμάζω, συνδιατίθημι. «Λαπίθαι νῆα συναρτύναντες ἔβαινον.» Ἀπολλ. Ἀργ. β. 1077.

Συναρχαιρεσιάζω, Μ. άσω. (ἀρχαιρεσιάζω) Συντρέχω, συνεργῶ, συμβοηθῶ τινα εἰς τὸ νὰ τιμηθῇ καὶ νὰ λάβῃ ἀξίωμά τι πολιτικόν. Πλούταρχ.

Συναρχία, ἡ (ἀρχή). Τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ τις μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, ἡ νὰ συνθιοτικῇ τὴν πολιτείαν, ἡ πολιτικὸν τι ἀξίωμα. 2) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. καὶ συναρχίαι. Ἀριστοτέλ. Πολιτ. 4, 14. ἡ σύναξις τῶν ἀρχόντων, ὅλα μαζῆ τὰ μέλη τοῦ ἀρχείου.

Σύναρχος, ὁ (ἀρχή) = συνάρχων.

Συνάρχω, Μ. ἄρξω (ἄρχω) Συνεξουσιάζω, συνθιοτικῶ, εἶμαι μὲ ἄλλον τινὰ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πολιτικὸν ἀξίωμα. Ξενοφ. ἀνάβ. ξ. ἀ. 21. καὶ Ἑλλ. ἀ. ζ. 10. «Τιμασίωνι συνῆρχεν.» 2) Μέσ. ἀποθ. «Συνάρχομαι τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν ἀρχὴν ἔχω, παρομοίως ἀρχίζω. Ἐτυμολόγ. μεγ. ὅθεν καὶ Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. «Συναρχομένως» ἔχων τὴν ἰδίαν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλος. Ἐτυμολόγ.

Συνάρχων, οντος, ὁ· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἄρχων. ὅστις ἐξουσιάζει εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν μὲ ἄλλον, ἑταῖρος, συμβοηθὸς τοῦ ἄρχοντος.

Συνάρω, (ἄρω, ἀνώμ.) = συναρμόζω ὅθεν «Συνάρηρεν ἀοιδὴ κελήσαι.» ὦμ. Ὁμήρ. ἀ. 164. ἡ ᾠδὴ συνεῖχατο, ἦτον ἡνωμένη. (Περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, ἄρω.)

Συνάρωγός, ὁ, ἡ (ἀρωγός). Συμβοηθὸς, συμπράκτωρ. Ἀκβολογ. Ἴμν. Ὠφ. 7, 4.

Συνασεβέω, (ἀσεβέω). Μαζῆ, συγχρόνως ἀσεβῶ, εἶμαι ἀσεβὴς, πράττω ἀσεβήματα, ἀνοσιουργήματα.

Συνασκέω, ῶ. Μ. ήσω (ἀσκέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀσκῶ, γυμνάζω, ἑτοιμάζω. 2) Διόλου ἀσκῶ, γυμνάζω· ὅθεν

Συνάσκησις, εως, ἡ· κοινὴ γύμνασις. Ἡλιόδ. Στρ. ἀ. μεταχειρίζεται τοῦτο καὶ ἀντὶ τοῦ Ἄσκησις.

Συνασμενίζω, (ἀσμενίζω). Συνευφραίνομαι, Ἐτυμολογ. μεγ. ὅθεν

Συνασμενισμός, ὁ· κοινὴ εὐφροσύνη. «Τῶν ὄχλων συνασμενισμός.» Παλάδ. Λαυσαϊκ. σελ. 156.

Συνασοφέω, ῶ (ἄσοφος). Μαζῆ μὲ ἄλλον εἶμαι ἄσοφος, ἀσόφως καὶ ἀσκέπτως πράττω, πολιτεύομαι. Εὐριπ. Φοιν. 405. «Μὴ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς· ἔνθα ἀβλεπέρος ἀμφιβάλλει· ὁ δὲ Πόρτων ἀπαθέζεται.

Συνασπάζομαι, Μέλ. σομαι· μέτ. ἀποθ. (ἀσπάζομαι) ὁμοῦ ἀσπάζομαι, χαιρετῶ.

Συνασπιάδω, ῶ (ἀσπίς). Συμμάχομαι, συμβοηθῶ εἰς τὸν πόλεμον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην. γ. ἐ. 8. «Συνασπιάδοῦντες ἐναντία τοῖς ἐναντίοις.» συμβοηθοῦντες ἀλλήλοις ἢ μετ' ἀλλήλων μαχόμενοι· ἐξεναντίας ἐν ζ. δ. 23. τὸ «Συνασπιάδοῦντες» ἀντίκειται τῷ «Ἐπὶ κέρως» ἔνθα σημαίνει τὸ «Κατὰ μέτωπον.»

Συνασπίζω, Μ. ίσω (ἀσπίζω). Πολεμῶ μὲ πυκνωμένας ἀσπίδας, στέκων μὲ κλεισμένους πόδας πλησίον ἄλλου, ἐξαιρ. στέκω κατὰ μέτωπον· καθόλου εἶμαι συναγωνιστής τινος εἰς τὸν πόλεμον, Εὐρ. Κύκλ. 89. ὅθεν

Συνασπισμός, οῦ, ὁ· καὶ Ἡσύχ. Πύκνωσις (ἀσπίδων)· κατὰ Σουίδ. «Ὅταν ἑκατὸς ἀνὴρ ἐν τῇ φαλαγγι κατέχῃ πτῆχυν ἕνα· ἅταν δηλαδὴ οἱ στρατιῶται εἰς τὴν μάχην ἵστανται πεπυκνωμένοι ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, προέχοντες τὰς ἀσπίδας ὡς τεῖχος· ὁ Ὁμηρος ἐν Ἰλ. Ν. 130. περιγράφει τὸν συνασπισμὸν οὕτως· «Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰαντας δουρὶ ἵσταντο φαλαγγες κραταιαὶ — φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδι ἔρειδε, κόρυς κόρυθι, ἀνὴρ δ' ἀνέρι. φαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπρῇσι φάλοισι νευόντων· ὡς πυκιναὶ ἐφέπτασαν ἀλλήλοισιν· ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασείῃσιν ἀπὸ χειρῶν τειμεσσα.» οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Π. 212. Τοιοῦτον φαίνεται καὶ τὸ, ἐν Δ. 72. «Ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον.» ὁ Τυρταῖος ἐν β'. 30. λέγει τὸν συνασπισμὸν «Μάχην αὐτοσχεδίαν.» εἶναι δὲ ἡ παρὰ Γαλ. Tortue καὶ Γερμ. Geschlossenste Stellung λεγομένη· 2) Αἰλιαν. Ταστ. 11. τὸ τῶν Ῥωμαίων Testudo.

Συνασπιστής, οῦ, ὁ (συνασπίζω) Συναγωνιστής, συστρατιώτης, κοινωνὸς πολέμου, ὁ συναστρίζων. Σοφοκλ. Οἰδ. Ἀ. 379.

Συναστεχέω, (ἀστάχυς). Εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ἀστάχυα. Ἀρατ. Διοσημ. 318. Ἀρουραι συναστάχυόεντα» πλήρεις ἀσταχύων, γεμάτα ἀπὸ ἀστάχυα.» (υ)

Συναστραγαλίζω, (ἀστραγαλίζω). Παίζω μαζῆ μὲ ἄλλον τοὺς ἀστραγάλους.

Συναστράπτω, Μ. ψω, Ὁμοῦ ἀστράπτω, λάμπω.

Συναστρία, ἡ Ἡ μεταξὺ τῶν φίλων μικρὰ ὀχθρα· μικρὰ σύγχυσις φίλων. Πρόκλ. εἰς Πτολεμ. παρίφρ. σελ. 267.

Συνασφαλίζομαι, Μαζῆ μὲ ἄλλον ἀσφαλίζομαι· ὦμ.

* Συνασχάλαω, (ἀσχαλάω) καὶ

* Συνασχαλλω (ἀσχάλλω) Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως λυποῦμαι, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, δυσαρεστοῦμαι. «Μόχθῳ συνασχαλλειν.» Αἰσχύλ. Προμ.

Συνασχημονέω, ῶ (ἀσχημονέω). Μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἀσχημονῶ· πράττω, ζῶ μετὰ τῶν ἄλλων ἀσχημόνως.

Συνασχολέω, ῶ (ἀσχολέω) Μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἀσχολῶ, ἀπαγίνομαι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων· περίτ.

Συνετενίζω, (ἀτενίζομαι). Κυττάζω ἀτενῶς, προσεκτικῶς· Φίλος, Γλωτ. λατ. contuen.

Συνατιμάζω, (ἀτιμάζω). Ὁμοῦ, ἤδη ταὐτῷ ἀτιμάζω.

* Συνατμίζω, ίσω (ἀτμίζω). Συγχρόνως ἐξατμίζω. Διογ. Λαέρτ. 6, 73.

Συνατυχέω, ῶ (ἀτυχέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἶμαι ἀτυχὴς «Μετά τινος.» Δυκοῦργ. Λεκκρ. 33. 1.

* Συνατυχὴς, ές (ἀτυχὴς). Ὅστις εἶναι μαζῆ μὲ ἄλλον ἀτυχὴς, συνδυστυχὴς. Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 78.

Συναυαίνω, (αὐαίνω) Ξηραίνω. Ἱπποκράτ. καὶ Εὐριπ. Κύκλ. 462. «— καὶ συναναυῶ κόρας» ὁ ἥλιος καύσας, ξηραίνει τὰς κόρας τοῦ ὀφθαλμοῦ,

Συναυγασμός, ὁ (συναυγάζω). Συντυχία, ἐντάμωσις, ἡ συνδρομὴ καὶ ἕνωσις τῶν ἀκτίνων τοῦ φωτὸς εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ κέντρον· ἡ τῶν ἀκτίνων γωνία, ἀστία.

Συναυγεία, ἡ (αὐγὴ) = τῷ πρηγμ. 2) Εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ τοὺς Πλατωνικοὺς, ἡ συνάντησις τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, τουτέστι τοῦ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἐνισευοῦντος φωτὸς (ὄψις), μὲ τὰς ἐκ τοῦ σώματος ἐξερχομένας ἀκτῖνας, διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ὅρασις· Πλάτ. Τίμ.

Συναυδάω, ῶ, Μ. ήσω (αὐδάω). Συνομιλῶ, συμφωνῶ, ὅθεν ὡς τὸ σύμφημι· καὶ ὁμολογῶ. Σοφοκλ.

Συναυλέω, ῶ· μέλ. ήσω (αὐλέω). Ὁμοῦ αὐλῶ, ψυχῶ ἢ παίζω τὸν αὐλόν.

Συναυλία, ἡ (αὐλέω, αὐλός). Συμφωνία δύο, ἢ καὶ περισσοτέρων αὐλῶν· ἔτι καὶ ἡ συμφωνία τοῦ αὐλοῦ καὶ τῆς λύρας, Ἀθ. σελ. 617. F. τροπ. πᾶσα συμφωνία, ἕνωσις, οἷον εἰς τὸ κλαίειν· ὅθεν καθόλου κοινωνία, συμφωνία, συνένωσις διὰ συγκατοικίας, γάμου, κ. τ. τ. καὶ ὁ γάμος αὐτός· «ὅρος ξυναυλία.» κοινωνία τῶν ὁρατῶν, τουτέστι, μονομαχία. Αἰσχυλ. ἐξαιρ. συναυλία θρήνου, πένθους, κ. τ. τ. Ἰσάκ. Φιλοστρ. εἰκόν· σελ. 275. (Κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν ἠδύνατο νὰ παραχθῇ ἡ λέξις ἐκ τοῦ αὐλὴ, αὐλῆς, αὐλίζομαι, συναυλίζομαι.)

* Συναυλισμός, ὁ = συναυλία, ὦμρ.

Συναυλίζω, Μέλ. ίσω (αὐλίζομαι). Ὁμοῦ εἰς μίαν αὐλὴν ἢ αὐλιν, κοίτην, σκηνὴν, ἢ οἰκίαν φέρω. Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ. ἄ. 21. «Τοὺς εὐπετεστάτους τῶν τριηρίων συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.» συνάγων, φέρων ὅλους ὁμοῦ· Μέσ. ἀποθ. «Συναυλίζομαι» σύγκειμαι, συγκοιμῶμαι συγκατοικῶ, συνδιάγω, συναναστρέφομαι· ἴδε καὶ, συναλίζω.

Συναυλος, ὁ, ἡ (αὐλὸς). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον αὐλῶν. συνῳδὸς, ἐν γένει ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἠχῶν, καὶ τροπ. σύμφωνος, ὁμόγνωμος, ὅθεν «Ἐμεμφ συναυλος ἠχὴ ἐφέρθη τόσον ταχέως, ὡς ὁ ἤλιος. Ἀνακρ. 59, 10. 2) Ἐκ τοῦ αὐλὴ· σύνοικος, κοινωνὸς, συνήθης, συγκατοικος· παρὰ Σοφοκλ. Αἰ. 611. «Σύναυλοι μανίαι.» = συνοι.

Συναυξάνω, (αὐξάνω, ἀνώμ.) = συναύξω· ὅθεν

Συναύξησις, εως, ἡ· Ἡ ὁμοῦ γινομένη αὔξησις.

Συναύξω, Μ. ήσω. Μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ, ἢ ἄλλο τι κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ κατὰ τὸ μέγεθος ἢ κατὰ τὴν ποσότητα, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. Ξενοφ. Οἰκ. γ. 10. «Συνεργοὺς ἔχειν αὐτὰς εἰς τὸ συναύξειν τοὺς οἴκους.» καὶ Ἀπομν. δ'. γ'. 6. ἐπὶ ὕδατος «Συναύξειν τῇ γῇ καὶ ταῖς ὥραις πάντα.» κάμνει ὁμοῦ μὲ τὴν γῆν καὶ μὲ τὰς ὥρας νὰ αὐξήσωσι πάντα. Μέσ. «Συναύξομαι.» ὁμοῦ αὐξάνω, ἢ μόνος γίνομαι. Ξενοφ. Ἱππ. ἀ. 16. «Πρὸς ταῦτας (τὰς κνήμας) ὡς ἂν συμμέτρως ἔχῃ συναύξεται καὶ τὸ ἄλλο σῶμα.»

Συναφαιρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀφαιρῶ.

Συναφανίζω, μέλ. ίσω (ἀφανίζω) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀφανίζω, κάμνω τι ἄφαντον, ἀόρατον· ἐξολοθρεύω.

Συνάφεια, καὶ, ξυνάφεια, ἡ (συναφὴς). Συνέχεια, σύζευξις, σύνεξις, συνδεσις, ἕνωσις· ὁ Ἡλιόδ. ἀ. στλ. 181. καλεῖ τὸν γάμον «Συνα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φείας ἄνομοι συναλλάγματα· κυρίως ἡ κατάστασις τοῦ, συναφής, Lobeck Φρύν. σελ. 497. (Σ).

Συνάφεσις, εως, ἡ (συναφίημι). Τὸ ὁμοῦ ἢ ὁλοτελῶς ἀφιέναι τι ἀπό τινος, ὁλοτελὴς ἢ παντελὴς ἄφεσις· καὶ Παθητικ. ὁλοτελὴς ἐκδρομή, φυγή.

Συναφή, καί, Συναφή, ἡ = συνάφεια.

*Συναφής, καί, Συναφής, ές, ὁ, ἡ (συνάπτω) Ἡνωμένος, ἐξηρτημένος, συνεχής, συνδεδεμένος.

Συναφίημι, Μ. ήσω (ἵημι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, ἢ διόλου ἀφίημι, ἀφίνω μὲ τὴν ὁλότητα, ἢ μετ' ἄλλου τινὸς ὁμοῦ· (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἵημι)

Συναφυσιόομαι, οῦμαι (ἰχνέυομαι, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως, ἔρχομαι, ᾄδνω, ἢ ἐπιστρέφω.

*Συναφίπταμαι, Μέλ. ήσομαι· ἀόρ. συνεπέπτην (ἵπταμαι). Πετῶ μαζῆ.

*Συναφίστημι, (ἵστημι). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀνιστάνω, ἀπομαρύνω, ἀποστάω, ἢ ἀποστατῶ καὶ παραβάτην ποιῶ τινα. 2) Εἰς τοὺς ἀμεταβ. χρόν· καὶ εἰς τὸ Μέσ. «Συναφίσταμαι. Ἰων. συναπίσταμαι» Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἀποχωρῶ, ἀπομερίζομαι, ἀναχωρῶ, ἢ ἀποστατῶ, ἐκπίπτω. Ἡροδ. 5. 37. 103.

Συναφομοιόω, ῶ (ὁμοιόω). Ὁμοῦ ἢ μετ' ἑτέρου ἀφομοιῶ κἀμνω τι ὅμοιον μὲ ἄλλο τι Μέσ. συναφομοιόομαι, οῦμαι· ὅμοιος γίνομαι μὲ ἄλλον τινά.

Συναφορίζω Μέλ. ίσω (ὁρίζω). Ὁμοῦ ἀφορίζω, χωρίζω, ἢ διαιρίνω.

Συναχθομαι, Μέλ. σθήσομαι, Ἀττ. σθήσομαι, παθ. ἀποσ. (ἄχθομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἄχθομαι, λυποῦμαι, συλλυποῦμαι· «τινί» Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ξ. 19. Ἡροδ. 8, 142.

*Συνάχνυμαι (ἄχνυμαι). Συλλυποῦμαι. Βοίωτ. Σμυρν.

Σύναψις, εως, ἡ (συνάπτω). Σύνδεσις ἕνωσις.

Συνδαίζω, Μ. ίξω. (δαίζω,) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως φονεύω. Σοφοκλ.

Συνδαίνυμαι, (δαίνυμι). Συντρώγω.

*Συνδαιταλεύς, ὁ (δαιταλεύς, σημτ. β'.) Ὁ συμπότης, ὁμοτράπεζος, σύνδειπνος, συνεύωχητής. Ἀθήν.

Σύνδαιτις, ιδος, ἡ· ῆλ. τοῦ, συνδαίτωρ, σύνδειπνος, ὁμοτράπεζος. «Θεῶν σύνδαιτις». Ὀρφ. Τμν. νδ', ια'. ὅπου «Σύνδαιτες ὁ Ἕρμαινος δέλει» ἀναγινώσκεται.

Συνδαίτωρ, ορος, ὁ· σύνδειπνος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 351. ἐκ τοῦ

Συνδαίω, Μέλ. δαίσω (δαίω, σημαστ. β'. ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως τρώγω, συνευωχοῦμαι, συνδειπνῶ. Εὐριπ. Ἑλ. 1455. «Τοὺς γάμους συνδαίσαι· νὰ περιλάβῃ μαζῆ του τὸ δεῖπνα τοῦ γάμου.

Συνδάκνω, Μέλ. δήξομαι (δάκω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ δάκνω, σφιγκτὰ δαγκάνω, καταδάκνω. Ξενοφ. Ἱππ. ς. 9.

Συνδακρύω (δακρύω). Ὁμοῦ δακρύω, συγκλαίω. Πλούταρχ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε δακρύω.)

*Συνδαμάω, Μέλ. άσω (δαμάω, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως καταδαμάζω, κατεξουσιάζω.

*Συνδάμνημι, ποιητ. ἀντὶ, συνδαμάω.

*Συνδανείζομαι (δανείζω). Ὁμοῦ δανείζω.

Συνδαπανάω, ῶ· Μέλ. ήσω (δαπανάω). Ὁμοῦ δαπανῶ, ἐξοδεύω.

*(Συνδάω, ἀπὸ τὸ ἄημα ΔΑΩ). Συνηξεύρω τι, συμπαιδεύω· ἴδε ΔΑΩ.

Συνδείδω (δείδω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ φοβοῦμαι· ἐξαιρ. κατὰ παρακείμ. μὲ σημασ. Ἐνεστ. συνδείδοικα, καὶ συνδείδια εὐχρηστον.

Συνδειπνέω, ῶ (δειπνέω). Μαζῆ μὲ ἄλλον δειπνῶ, ἐν γένει, συντρώγω μετά τινος εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. β'. 12.

Συνδείπνιον, τό, ποιητ. ἀντὶ, σύνδειπνον. Ἀθήν. σελ. 140. καὶ Διόδ. ἰδ'. 42.

Σύνδειπνον, τό (δεῖπνον). Συμπόσιον, συνευωχία, δεῖπνον, εἰς τὸ ὁποῖον συνέρχονται πολλοὶ εὐωχηταί, ἤτοι συντρώγουσι πολλοί. Λυσίας παρ' Ἀθην. σελ. 365. καὶ Πλούταρχ. εἰς Κάτ. μικρ. 68. Λατ. Convivium.

Σύνδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Ὅστις μαζῆ μὲ ἄλλον δειπνεῖ, μέτοχος τοῦ δείπνου, τῆς τραπέζης, ὁμοτράπεζος, συντράπεζος. Ξενοφ.

Συνδεκάζω, Μέλ. άσω (δεκάζω). Φθείρω διὰ χρημάτων ὅλα τὰ δεκαστήρια, ὅλους τοὺς κριτὰς· ἐπὶ ἐνὸς «Δεκάζων λεγομένου.

Συνδεκατεύω (δεκατεύω). Συναγω τὰ δέκατα. 2) συντορτάζω τὴν δεκάτην· ἴδε, δέκατος· σημασ. 3.

Συνδένδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Πλήρης δένδρων, μετὰ δένδρων πεπυκνωμένος ἢ κατάφυτος, γεμάτος μὲ δένδρα, ὅθεν «τὰ συνδένδρονα, τὸ δάσος.

Συνδέομαι, Μέλ. δεήσομαι, ἀποθ. παθ (δέομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ παρακαλῶ, αἰτῶ, ἢ χρείαν ἔχω, χρειάζομαι· «τινός.»

Σύνδεσις, εως, ἡ (συνδέω). Ἡ ὁμοῦ δέσις, ἡ πρὸς ἄλληλα δέσις. «Δέρματος σύνδεσις» ἢ πυκνότης καὶ στερεότης, ἤτοι ἡ σφιγκτότης τοῦ δέρματος. Constrictio. Ἱπποκρ.

*Συνδεσμεύω (δεσμεύω). Δένω μαζῆ, σφιγκτά.

Συνδεσμέω, ῶ (δεσμέω), = τῷ προηγμ.

Συνδέσμιος, ὁ, ἡ (δέσμιος). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον δεσμευμένος, δεμένος, συναιχμάλωτος.

Σύνδεσμος, ὁ (δεσμός). Σύνδεσις, σύναψις, ἕνωσις. 2) Ὅ,τι ἐξικνεῖται μαζῆ δεμένον, φακέλλος, δεμάτιον· τὸ ἑτερογενῆ πληθυντ. «τὰ σύνδεσμα ἔχει ὁ Εὐριπίδης. 3) εἰς τοὺς Γραμματ. τὰ ἄγδον μέρος τοῦ λόγου, ὁ Σύνδεσμος· παρ' Ἀριστοτ. κατὰ πλατυτέρην ἀκόμη σημασίαν, τὸ μόριον.

Συνδεσμώτης, ου, ὁ (δεσμώτης), = συνδέσμιος, Δίων Κάσ.

Συνδεσποτεία, ἡ (δεσποτεύω). Τὸ νὰ συνεξουσιάζῃ τις μαζῆ μὲ ἄλλον· ὁμφ.

Συνδέτης, ου, ὁ (συνδέω). Συνδεδεμένος, ἡ συνημμένος· Ἀθην. σελ. 213.

Συνδετικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς σύνδεσιν, σύναψιν, συνένωσιν ἁρμόδιος, ἢ ἐπιτήδειος.

Σύνδετον, τό· = σύνδεσμος, δεσμός. Εὐριπ. Ἰων. 1390. ὁμφ.

Σύνδετος, ὁ, ἡ. Συνδεδεμένος, ἑνωμένος, στερεωμένος.

*Συνδευμένος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ, συνδεδεμένος· παθ. μετχ. ἐνεστ. τοῦ συνδέω.

*Συνδεύω (δεύω). Βρέχω μαζῆ, ἢ συγχρόνως.

Συνδέω, Μέλ. δήσω (δέω, ἀνώμ.). Δένω μαζῆ, σφιγκτά, δεσμεύω. Ἴλ. Δ, 399. «ὁππότε μιν ξυνδήσετ' Ὀλύμπιοι ἠδ' ἄλλοι ἅλλοια. Ὀδ. Κ. 168. «σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον.» Τμν. Ἑρμ. 82 Δέω, ἐπὶ πληγῆς· Ἴλ. Ν. 599. «αὐτὴν δὲ ξυνέδησε.., σφενδόνῃ», ἔδεσε τὴν πληγωμένην χεῖρα· ἐν γένει συνάπτω, ἑνόνω, συναρμόζω. 2) κρατῶ στερεά, ἐμποδίζω, Ἰάκ. Φιλόστρ. εἰκόν. σελ. 822. — Εἰς τὴν Ἰλιάδ. ἔχει ὁ Οὐάλφιος πέντοτε τὸν Ἀττικὸν τύπον ξυνέδ, καὶ ὅπου τὸ μέτρον οὐκ ἀπαιτεῖ, ὡς Δ, 399. Σημείωσε, ὅτι εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ ἀπὸ τὸ, δέω, σύνθετα, γίνεται ἀνίοτε συναίρεσις τοῦ, εο, εἰς ευ· εἶον, συνδούμενος, ἀντὶ, συνδεόμενος, κ. τ. λ.

Σύνδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Διόλου δῆλος, καθαρός, ὁλοτελῶς φανερός, σαφής. Πλούταρχ.

Συνδημαγωγέω, ῶ· μέλ. ήσω (δημαγωγέω). Μαζῆ μὲ ἄλλον κυβερνῶ τὸν δῆμον, καὶ κερδαίνω τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τοῦ

Συνδημιουργέω, ῶ· Μέλ. ήσω (δημιουργέω). Μαζῆ δημιουργῶ, κτίζω, ἐκ τοῦ

Συνδημιουργός, ὁ, ἡ (δημιουργός). Ὅστις δημιουργεῖ, κτίζει μαζῆ μὲ ἄλλον τινά· εἶναι συναίτιος. 2) ὅστις συμμετέχει μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὸ ἔξοχα τοῦ δημιουργοῦ.

Συνδιαβαίνω, Μέλ. βήσομαι (βαίνω, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαβαίνω, περνῶ διὰ μέσου, ἢ πέραν.

Συνδιαβάλλω, μέλ. βαλῶ (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαβιβάζω, ὑπερβάτω. 2) ὁμοῦ συνοφαντῶ, κατηγορῶ ἢ ἐχθρεύω.

*Συνδιαβαπτίζομαι, Μέλ. ίσομαι· παθ. (βαπτίζομαι). Ἐξοτοῦμαι μέ τινα· «τινί». Δημ. κυρίως, βυθίζω, βουτῶ εἰς τὸ νερὸν μέ τινα, διὰ νὰ κεράσῃσι τὸ στοίχημα.

Συνδιαβαστάζω, μέλ. άσω (βαστάζω). Ὁμοῦ διαβαστάζω, συνδιαφέρω, ὑποφέρω.

Συνδιαβιβάζω, μέλ. άσω (βιβάζω). Ὁμοῦ διαβιβάζω, φέρω εἰς τὸ πέραν, περνῶ τι ἀφ' ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο· συμβοηθῶ, συνεργῶ εἰς τὴν διαβίβασιν· Ξενοφ. Ἑλλ. ς. β'. 7.

*Συνδιαγιγνώσκω, μέλ. γνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνώμ.). Συναποφασίζω κριτὴς ὤν. Δίων Κάσ. 43, 25.

Συνδιάγω, Μ. ξω (ἄγω, ἀνμ.) Ὁμοῦ διάγω, διαπερῶ. 2) ἀμετβ. ἐξυπακουομένου δὲ «τὸν βίον» ἀντὶ τοῦ Ζῶ, περνῶ τὴν ζωὴν μου μετά τινος· Ἀριστοτέλ.

Συνδιαγωγή, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλους διαγωγή, διέρχυσις καὶ διασκέδασις τοῦ καιροῦ· Ἰωσηπ. διάλ.

*Συνδιαδίδωμι (δίδωμι). Ὁμοῦ διαδίδω.

Συνδιαθερμαίνω (θερμαίνω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαθερμαίνω.

Συνδιάθετος, παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. ιη' β'. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ «Δυσδιάθετος εἰς ὀργήν» δύσκολος εἰς τὸ νὰ κινηθῇ εἰς ὀργήν.

Συνδιαθέω, μέλ. θεύσομαι (θέω, ἀνώμ.). Μαζῆ διατρέχω.

Συνδιαιρέω, ῶ· Μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ διαιρῶ, διαχωρίζω, διαμερίζω.

*Συνδιαιτάομαι, Μέλ. ήσομαι· παθ. διαιτάω). Συγκατοικῶ, ἢ ζῶ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ ὅθεν

Συνδιαίτησις, εως, ἡ. Τὰ συγκατοικεῖν ἢ συζῆν, συνοίκησις, συνδιαγωγή, συναναστροφή· «συνδιαίτ εἴ τινα» τὸ ψέρτιμον, ἢ διαγωγὴ πρός τινα. Ἐλλήμ. παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ'. γ. «Συνδιαίτησις σὺν ἴτη εἰς τοὺς ὑπηκόους» πολίτευμα, φέρσιμον ἐναντίον εἰς τοὺς ὑπηκόους.

Συνδιαιτητής, οῦ, ὁ. Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον διαιτώμενος, συγκατοικῶν, ζῶν.

Συνδιαιωνίζω, Μέλ. ίσω (αἰών). Μετὰ τινος διάγω, περνῶ τὴν ζωήν μου μετά τινος εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ἡσυχ. Φίλ. καὶ Τμνικ.

Συνδιακαίω, Μ. αύσω (καίω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διακαίω, θερμαίνω.

Συνδιακινδυνεύω, Μ. εύσω (κινδυνεύω). Διακινδυνεύω μαζῆ, ἢ τολμῶ, ἐκθέτω ἑμαυτὸν εἰς ἅνα ἀγῶνα. Ἡρόδ. 7. 220.

Συνδιακομίζω, Μλ. ίσω (κομίζω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως κομίζω, φέρω πέραν, διαπεράω.

Συνδιάκονος, ὁ, ἡ (διάκονος). Ὁ συνυπηρέτης, σύνδουλος· Ἀθήν. σελ. 376. (Σ)

Συνδιακοσμέω, ῶ· μέλ. ήσω (κοσμέω). Ὁμοῦ διακοσμῶ, διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν.

Συνδιακρίνω (κρίνω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαχωρίζω, διακρίνω, κρίνω.

Συνδιάκτορος, ὁ, ἡ (διάκτορος). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ διάκτορος, ἑταῖρος, σύντροφος τοῦ διάκτορος. Λουκιαν. 3. σελ. 30.

Συνδιακυβερνάω, ῶ· Μέλ. ήσω (κυβερνάω). Μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ συγχρόνως διακυβερνῶ, διοικῶ.

Συνδιαλαμβάνω, Μέλ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαλαμβάνω, διαιροῦμαι, σκέπτομαι, κρίνω ἢ διακρίνω, 2) διαλύω τὸ μέλη

Δημόσια Κεντριαή Βιβλιοθήκη Βερροίας

πράγματός τινος. Πολυβ. ιέ. 25. «Περὶ τῶν ἑκάστων συνδιαλαμβάνειν· ἰδε Διαλαμβάνω.

Συνδιαλέγομαι, μέλ. ξομαι (λέγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαλέγομαι, συνομιλῶ, συναναστρέφομαι.

Συνδιάληψις, εως, ἡ (συνδιαλαμβάνω, σημτ. 2). Ἡ κοινῶς γινομένη στέψις· κοινὴ σκέψις, διανόησις. Ἀντωνίν. 10. 1.

Συνδιαλλαγή, ἡ. Φιλίωσις· Διονύσ. Ἁλικ. ἐκ τοῦ

Συνδιαλλάσσω, καὶ -άττω. Μ. ξω (ἀλλάσσω). Ὁμοῦ διαλάττω, φιλιόω.

Συνδιαλυμαίνομαι, μέσ. ἀποθ. (λυμαίνομαι). Ὁμοῦ ἢ ὀλίγον λυμαίνομαι, φθείρω. Διονύσ. Ἁλικ.

Συνδιαλύω, Μ. ὑσω (λύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαλύω, φιλιόω· καὶ κατὰ Μέσ. διάθ. ἀντὶ τοῦ, πληρόω τὸ χρέος μου· λύω ἐμαυτὸν ἀπὸ τοῦ χρέους. Δουκικ. (περὶ τῆς προτιθείας ἴδε, λύω.)

*Συνδιαμάχομαι, μέσ. ἀποθ. (μάχομαι). Μαζῆ διαμάχομαι, πολεμῶ. Πλάτ. Φιλεβ. σελ. 65. Ε. (2)

Συνδιαμένω (μένω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαμένω, παραμένω ἢ διαρκῶ. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. 4, 5, 17.

Συνδιαμνημονεύω (μνημονεύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαμνημονεύω, ἐνθυμοῦμαι, ἀνακαλῶ εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.

Συνδιανέμω (νέμω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διανέμω, διαμεριάζω.

Συνδιανεύω (νεύω). Κλίνω, σκύπτω εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, διὰ νὰ κάμω σημεῖον, ἢ νὰ παρετηρήσω τι. Πολυβ.

Συνδιανοοῦμαι, οὔμαι· Μλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. Ὁμοῦ διανοοῦμαι, συμπαθῶ, βουλεύομαι. Πολυβ.

Συνδιαπεραίνω (περαίνω). Ὁμοῦ διαπεραίνω, ὁμοῦ εἰς τέλος φέρω, μαζῆ τελειόνω.

*Συνδιαπέτομαι, μέσ. ἀποθ. (πέτομαι, ἀνώμ.). Μαζῆ πετῶ διὰ μέσου. Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 199. Ε.

Συνδιαπλέω, Μλ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαπλέω, μαζῆ περνῶ τὸ πέλαγος, ἢ πλέω μετά τινος.

*Συνδιαπολεμέω (πολεμέω) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως πολεμῶ μέχρι τέλους, βοηθῶ μὲ ἐπιμονήν. Ἀποκατεστάθη ἡ λέξις εἰς τὸν Θουκυδ. 8, 13. ἕκτινος χειρογράφου ἀπὸ τὸν Βέκκερον, ἐπολεμήθη ὅμως ἀπὸ τὸν Ποππωϊον, Τ. 2. 1. σελ. 133. καὶ Τ. 2, 4. σελ. 476.

Συνδιαπονέω, ῶ (πονέω). Ὁμοῦ διαπονῶ, συνεργάζομαι, ἢ ἐντελῶ τὸ ἔργον μετά τινος. Πλάτ. Νομ. 8. σελ. 842. Ε.

Συνδιαπορέω, ῶ· Μ. ήτω (ἀπορέω). Ὁμοῦ διαπορῶ, εἶναι μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ εἰς ἀμφιβολίαν καὶ ἀπορίαν.

Συνδιαπράσσω, καὶ -άττω, Μ. ξω (πράσσω). Ὁμοῦ διαπράττω, ἀποτελῶ, ἢ ἐπιτελῶ, συνεπιτελῶ, συντελῶ, φέρω εἰς πέρας. Μέσ. Συνδιαπράττομαι· ὁμοῦ διαπράττομαι, πρεσβεύω, μαιτεύω, κάμνω συνθήκην καὶ συμβιβασμὸν ὑπέρ τινος. Ξενοφ. Ἀναβ. 2. ἡ. 17. «Τραπεζοῦντιοι ξένια ἔδοσαν, συνεπράττοντο δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν πλησίον Κόλχων.»

Συνδιαρθρόω, ῶ (ἀρθρόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαρθρόω, ἢ συναρθρόω. 2) προφορικῶς, ἐκφράζω εὐκρινῶς. Ἀριστοτέλ. μεταφ. β.

Συνδιαρκέω, μέλ. έσω (ἀρκέω). Ὁμοῦ διαρκῶ, ἐπιμένω, συμφέρω.

Συνδιαρρέω, μέλ. ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαρρέω, ἐκρέω.

*Συνδιαρρήγνυμι (ῥήγνυμι, ἀνώμ.) Ὁμοῦ συντρίβω.

Συνδιασπείρομαι, Μ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (σπείρομαι) καὶ

Συνδιασκοπέω, ῶ (σκοπέω). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως παρατηρῶ, θεωρῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω.

Συνδιαστρέφω (στρέφω). Ὁμοῦ διαστρέφω, διαφθείρω.

Συνδιασώζω (σώζω, ἀνμλ.). Ὁμοῦ διασώζω, λυτρόω.

Συνδιατελαιπωρέω, ῶ (ταλαιπωρέω). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως ὑποφέρω ταλαιπωρίας, κακοπαθείας, δυστυχίας. Πλάτ.

Συνδιατεράσσω, Μλ. ξω (ταράσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαταράσσω, εἰς φόβον ἢ ἀταξίαν φέρω, βάλλω.

Συνδιατείνω (τείνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκτείνω, τεντόνω, ἐξαπλόνω· ἐξυπακουομένου δὲ, τὴν ν' Ὁδόν· σημαίνει τὸ Σπεύδω, δρομαίως ὑπάγω, ἐπιταχύνω τὸν δρόμον μου· καὶ χωρὶς τὸ, ὁδόν.

Συνδιατελέω, ῶ (τελέω). Ὁμοῦ διατελῶ, ἐκτελέω, τελειόνω.

Συνδιατηρέω, ῶ (τηρέω). Ὁμοῦ διατηρῶ, φυλάττω, βαστῶ. = συνδιαφυλάσσω. Πολυβ.

Συνδιατίθημι (τίθημι). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διατάττω, εἰς εὐταξίαν καὶ ἡσυχίαν, ἢ εἰς καλὴν διοίκησιν φέρω. (1)

Συνδιατρέπω, Μέλ. ψω (τρέπω, ἀνώμ.), Μαζῆ, ἢ συγχρόνως τρέπω, γυρίζω, μετατρέπω τοὺς στοχασμούς τινος, κάμνω τινὰ νὰ ἀντροπῆ, νὰ τοροχθῆ, νὰ ὀλθῆ εἰς ἀμηχανίαν.

*Συνδιατρέφω, ἀσφαλμ. ἀναγν. παρὰ Πλουτάρχ. ἀντὶ συνδιαπτρέφω.

*Συνδιατριβή, ἡ. Τὸ νὰ περᾷ τις μαζῆ μὲ ἄλλους τὸν καιρόν· ἐκ τοῦ

Συνδιατρίβω, Μ. ψω (διατρίβω). Ζῶ, διάγω, ἢ περνῶ τὴν ζωήν μου, τὸν καιρόν μου μαζῆ μὲ ἄλλον τινά· ητινίν. Πλάτ. ἐξαιρ. διὰ νὰ μάθωτι ἀπό τινα, ὅθεν καὶ τῷ Σωκράτει συνδιατρίβοντες, οἱ μαθηταὶ τοῦ Σωκράτους. Ξενοφ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 2, 3. 4. 1, 1. (τρ.)

Συνδιαφέρω, Μλ. οἴσω (φέρω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαφέρω, διαβαστάζω, ὑποφέρω τὸ βάρος, ὅθεν ἠσυνδιαφέρειν τινὶ τὸν πόλεμον, βοηθῶ τινὰ νὰ ὑποφέρῃ τὸν πόλεμον ἕως τέλους, Ἡρόδ. 1, 18. 5, 79. 99. Ἀριστοφ. Ἱππ. 600. 2) Ὁμοῦ διατκεδάζω, διασκορπίζω.

Συνδιαφεύγω, Μλ. ξομαι (φεύγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαφεύγω, γλυτόνω.

Συνδιαφθείρω (φθείρω). Ὁμοῦ, διόλου διαφθείρω, φονεύω, ἀφανίζω.

Συνδιαφορέω, ῶ, = συνδιαφέρω.

Συνδιαφυλάσσω, καὶ —άττω (φυλάσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαφυλάττω, = συνδιατηρῶ· Δουκοῦρ. κατὰ Λεωκρ. 36, 3.

Συνδιαχειμάζω, Μλ. άσω (χειμάζω). Μαζῆ, ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν διαχειμάζω, περνῶ τὸν χειμῶνα, ξεχειμωνιάζω, ἢ κεῖμαι, ἐνρίσκομαι εἰς τὰ χειμάδια.

Συνδιαχειρίζω, Μ. ίσω (χειρίζω). Ὁμοῦ διαχειρίζω, εἰς χεῖρας ἔχω, διοικῶ, κοσμῶ, ἐκτελῶ συνδιαπράττω, φοιεύω εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν. Ἡρόδ. 9, 103. ἔτι ἐνίοτε καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. ἠσυνδιαχειρίζομαιν

Συνδιαχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διαχέω· ἐκχέω, διόλου χύνω, ἢ ἀναλύω, διασκεδάζω, διέχυσιν ψυχῆς καὶ εὐθυμίαν, ἢ εὐδίαν, καὶ αἰθρίαν καὶ γαλήνην προξενῶ.

Συνδιδάσκω, Μ. ξω (διδάσκω). Ὁμοῦ διδάσκω.

Συνδίδωμι, Μ. συνδώσω (δίδωμι). Ὁμοῦ, ἢ ὁλοτελῶς, πανταχόθεν δίδω, συνάγω, συναθροίζω παρὰ Βατλ. «Τῷ» συνδιδόμενον, συναγόμενον, ἀναδιδόμενον, αὐξανόμενον, ἀντὶ τοῦ «Διακαδόμενον» ἐλαττούμενον, ὀλιγοστεύον, φθίνον, καταδύον, στύφον. Παῦ. Ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, κλονίζομαι, βυθίζομαι.

Συνδιεκκύπτω, μέλ. ψω (κύπτω). Ὁμοῦ διεκκύπτω, διόλου ἐκκύπτω, σκύπτω· διαφεύγω, διολισθαίνω. Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ρ. σελ. 1153. 43.

*Συνδιεμπίπτω (πίπτω, ἀνώμ.). Μαζῆ διαπίπτω, ἐκφεύγω, γλυτόνω. Πλούτ. Πόπλ. 19.

Συνδιενέγκω, καὶ «Συνδιενείκαιν = Συνδιαφέρω.

Συνδιέξειμι (εἶμι). Ὁμοῦ διεξέρχομαι, διέρχομαι, συνεπεράω.

Συνδιεξέρχομαι, = συνδιέξειμι.

Συνδιεξίημι (ἵημι). Ὁμοῦ διεξίημι, ὁλοτελῶς ἀφίνω ἔξω.

Συνδιέρχομαι, ἐνεργ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως διαβαίνω, διαπερνῶ.

Συνδιήθέω, ῶ (ἠθέω). Ὁμοῦ στραγγίζω.

Συνδιημέρευσις, εως, ἡ. Τὸ συνδιημερεύειν, τὸ συνδιάγειν τὴν ἡμέραν μετά τινος· ἐκ τοῦ

Συνδιημερεύω (ἡμερεύω). Συνδιάγω τὴν ἡμέραν, περνῶ τὴν ἡμέραν, ἢ τὰς ἡμέρας μου μετά τινος. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 44. «Σωκράτει σχολάζων συνδιημερεύειν.

Συνδικάζω, Μ. άσω (δικάζω). Ὁμοῦ κρίνω, εἰς τὸ δικαστήριον παρεδρεύω. 2) Ξενοφ. Ἀθην. πολ. ιγ'. 17. «Καὶ συνδικάσαι πολὺ ἧττον δίκαιος δικάζειν· σημαίνει τὸ, ὅταν οἱ κριταὶ εἶναι ἐντυχημένοι μετὰ τοῦ ἐναγοντος, ἢ τοῦ ἐναγομένου· ἄρα, Συμφωνῶ, συνευνοοῦμαι μετὰ τῶν δικαζομένων περὶ τῆς δίκης· πρβλ. συνδικία, συνδυάζω. Συγχρέται ἐνίοτε μὲ τὸ, συνδοκάζω· ἴδε.

Συνδικαιοσία, ἡ. Ἡ ἐκ κοινῆς γνώμης γινομένη δίκη.

Συνδικαστής, οῦ, ὁ (δικαστής). Ὅστις εἶναι ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινὰ δικαστής, κριτής.

Συνδικεύω, ῶ, Μλ. ήτω (σύνδικος). Ὑπὲρ ἑτέρου ἄγω τὴν δίκην, συνηγορῶ, βοηθῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον, τινί· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ὁμιλῶ ὑπέρ τινος· Ξενοφ. Ἀπομν. α'. β'. ἡ. «Τοὺς δικαζομένους, ἀφελοῦσιν οἱ συνδικεῖν ἐπιστάμενοι.

Συνδίκη, ἡ = συνδικία, καὶ συνδικασία.

Συνδικία, ἡ (συνδικέω). Τὸ ὑπὲρ ἑτέρου ἄγειν τὴν δίκην, τὸ συνδικεῖν, ἢ ὑπὸ τοῦ συνδίκου εἰς τὰς δίκας γινομένη βοήθεια καὶ ὑπεράσπισις τῆς δικαζομένης ὑποθέσεως, καὶ ἐπὶ κακοῦ, ἄδικος ἔνοια τοῦ κριτοῦ πρὸς ἓν ἀπὸ τὰ δύο δικαζόμενα μέρη. Πλάτ. Νομ. β'.

Συνδιοπαθέω, ῶ. Ἐπιστολ. Διογέν. σελ. 344. διεφθαρ. ἀνάγν.

Σύνδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις βοηθεῖ τινα εἰς τὸ κριτήριον, ἢ ὁμιλεῖ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὑπερασπίζεται τὰ δίκαια, ἢ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, τινί καὶ τινος· Advocat, συνήγορος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 748. «—μητρὸς τάσδε συνδίκους ὁρῶν· τὰς ὑπὲρ τῆς μητρὸς ὁμιλούσας. Δημοσθ. «Ἔρηνται δὲ τῷ νόμῳ συνδίκοι, καὶ μάλιστ' οἱ δεινοὶ λέγειν ἄνδρες· ἀντὶ τοῦ, συνήγοροι. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγοντο συνδίκοι οἱ εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξουσίαν τῶν τριάκοντα τυράννων εἰσαχθέντες δημευταί, οἵτινες ἔκριναν περὶ τῶν δημευομένων πραγμάτων. Boeckh Ath. Staatshaush. 1, σλ. 170. ἴδε καὶ Ἁρποκρ. «Σύνδικοι ἦσαν, πρὸς οὓς τὰ δημευόμενα ἀπεφέροντο.» Παρὰ Ποιηταῖς ἔτι ταὐτόν τῷ, Συμβοηθός, σύμφωνος, συνωδός. Πίνδαρ. Ὀλύμπ. 9, 148. «συνδίκους αὐτῷ Ἰολάου τυμβοις· Πύθ. 1, 3. χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων συνδίκων Μοίσαν κτεάνων· ταὐτέστι, συνῳδόν, σύντροφον. Ἐπίρ. Συνδίκως.

Συνδιοικέω, ῶ (διοικέω). Ὁμοῦ διοικῶ, διατάττω.

Συνδιόλλυμι, (ὄλλυμι, ἀνμλ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ διόλλυμι, φθείρω, κάμνω δυστυχῆ, φονεύω.

Συνδιορθόω, ῶ (ὀρθόω) Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ κάμνω ὀρθόν, διορθόνω. Ἱππ.

Συνδιορίζω, (ὁρίζω). Ὁμοῦ διορίζω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διάγω, περιῶ τὸν ὄρθρον, ἢ ἐξυπνῶ, σημείομαι εἰς τὸν ὄρθρον μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους· ἀμφ.

Συνδιορίζω, Μλ. ἰσω (ὁρίζω). Ὁμοῦ διορίζω, χωρίζω, διαιρίνω, ὁρίζω „ ὅρια, σύνορα βάλλω, Στράβ. σελ. 153.

Συνδιπλόω, = συνδυάνω.

Συνδιστεύω, (δίστεύω). Ὁμοῦ δίστεύω, βίπατω, ἢ παίζω τὸν δίσκον.

Συνδιωβίζω, (ὠβίζω). Ὁμοῦ διωβίζω, παρ' Ἰωσήπ. ἀρχ. δ'. ε. 2. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Διώκω.

Συνδεδιαιτημένως, Ἐπίῤῥ. μετεχ. παθ. εἰστ. τοῦ. συνδιαίτω· Κλήμ. Ἀλ. σελ. 205. «Συνδιαιτωμένως καὶ τροχαλῶς ὁμιλεῖν· ταχέως, πολλὰ ὀγλίγωρα ὁμιλεῖν.

Συνδιαίτω, Μλ. ἤω (διαίτω). Ὁμοῦ, ἐν τούτῳ διαίτω, καταδιαίτω· 2) ἡμερῶ, κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον. Δημοσθεν. παρα Λογγιν. «Τοῦ πάθους τὸ συνδεδιαιτημένον καὶ ἀποτραχυνόμενον λίαν σφοδρόν, βίαιον· ὅθεν

*Συνδίαιξις, ἡ. Κοινὸς, ἀπὸ πολλοὺς μαζῆ γινόμενος καταδιαιτμός (ι).

Συνδοιάζω, (δοιάζω) = συνδυάζω· 2) κάμνω τι νὰ ἐπαμφοτερίζῃ, νὰ ἔχῃ δύο σημασίας· Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 633. ὅθεν

*Συνδοιασμός, ὁ = συνδυασμός.

Συνδοκέω, ῶ, Μλ. ὀξω (δοκέω, ἀνάμ.). Ὁμοφρονῶ, συμφωνῶ, κατὰ τὴν γνώμην. Οὐδετ. ἀπρόσ. «Συνδοκεῖ μοι» φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. ς'. 8. «Συνεδόκει καὶ ἐμοὶ ὑπερμεγεθὲς ἔργον εἶναι· καὶ γ'. γ'. 18. «Οἱ θεοί, ἃς οὔτε μάντεις φασί, καὶ ἐμοὶ συνδοκοῦσι, μάχην ἔσεσθαι πραγγέλλουσιν· καὶ εἰς ἐμὲ φαίνεται· ἢ, καὶ καλῶς μὲ φαίνεται· 2) φαίνεται ἀρεστὸν, εὔλογον, ἐπαινετὸν, δόκιμον· ὁ αὐτ. Κυρουπ. β'. β'. 13. «Οὕτω δὴ συνεδόκει τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ ἐμβαλέσθαι ἐπὶ τοῦτον λόγους· καὶ κατωτερ. §. 16. Τοῖς φίλοις ἅπασι συνέδοξε ταῦτα.

Συνδοκιμάζω, Μλ. ἀσω (δοκιμάζω). Ὁμοῦ δοκιμάζω. Ἰσυχρ.

Συνδονέω, ῶ, Μλ. ήσω (δονέω). Ὁμοῦ περιστρέφω, κινῶ ὁλόγυρα· Ἱππιατρ. ἐπιστ.

Συνδοξάζω, Μλ. ἀσω (δοξάζω, σημασ. 2). Ὁμοῦ δοξάζω, τιμῶ· Γρηγ. Νυζ.

Συνδόξαν, Δίπταπ. ἐπιθυτ. τῆς Μετοχ. τοῦ Ἀορ. ἐκ τοῦ, συνδόκω, συνδοκῶ· «Συνδόξαι τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρίᾳ· κατὰ συνευδοκίαν τοῦ πατρὸς, μὲ τὴν θέλησιν καὶ γνώμην, ἢ μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός· «Συνδόξαι πᾶσι τοῖς ἀριστεῦσι· «Συνδόξαν τοῖς Ἐφόροις· Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ἐ. 13. καὶ ἡ. ἀ. 2. καὶ Ἑλλ. ἀ. ἀ. 1. μὲ σύμφωνον γνώμην, συγκατάθεσιν, μὲ τὴν θέλησιν.

Συνδοξολογέω, ῶ (δοξολογέω). Ὁμοῦ δοξολογῶ· ὑμνῶ.

Σύνδορπος, ὁ, ἡ (δεῖρπον) = σύνδειπνος. Νέν.

Σύνδοσις, ἡ (δίδωμι), παρ' Ἱπποκρ. ἀφορ. δ'. 62. «Σύνδοσις ὑγρὴ» = Σύνοδος· ὅμφ.

Συνδοτήρ, ῆρος, ὁ (δοτήρ). Ὁμοῦ δοτήρ, ὅστις δίδει μαζῆ, συγχρόνως.

Συνδουλεία, ἡ. Ὁμοῦ δουλεία, κοινὴ σκλαβία· ἐκ τοῦ

Συνδουλεύω, (δουλεύω). Ὁμοῦ δουλεύω, εἶμαι εἰς τὴν δουλείαν, ἢ δουλεύω μαζῆ εἰς σκλάβος. Εὐρ. Ἠλ. 203.

Σύνδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις εἶναι μαζῆ μὲ ἄλλον, ὁμόδουλος. Εὐρ. Μηδ. 62. Ἡρόδ. 2, 134.

Συνδραμεῖν, = συντρέχειν.

Συνδράσσω, Μλ. ξω (δράσσω). Ὁμοῦ δράττω, πιάνω, συναρπάζω, Κόπτ. Σμυρν. ιγ'. 185.

Συνδρῶ, ᾶ, Μλ. ἀσω (δράω). Συνεργῶ, συνεπελῶ, συμπράττω· Εὐριπ. Ὀρ. 606. «Πυλάδης ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ ματρὸς φόνευε· ἀντὶ τοῦ, Κτείνω, φονεύω· αὐτὸ καὶ τὸ «Αἷμα φοιῶ, πράττω· αὐτόθ. 1140. εἰς τὸ τῆς συνηθείας «Νόμιον αἷμα» τοῦτέστι, Φονεύω· ὅθεν

Συνδρομεύς, ἀδος, ἡ· ἰδιαίτ. ἐπλ. ταῦ συνδρομος.—2) Συνδρομάδες, αἱ, αἱ ἀμοῦ τρέχουσαι· ἐξαιρέτως λέγονται «Πέτραι συνδρομάδες» αἱ τινες ἄλλως καὶ «Συμπληγάδες» ἐκομάζονται.

Συνδρομή, ἡ. Τὸ συντρέχειν, ὁμοῦ, ἢ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι, συνάντησις, ἕνωσις πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων· ἢ τὸ αὐτὸ συνερχομένων· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Ἄθροισμα. Γαλην. 2) Βοήθεια ὑπὸ πολλῶν γινομένη.

Σύνδρομος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίῤῥ. συνδρόμως (δρόμος, τρέχω). Ὁ συντρέχων, ὁ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν δρόμον δρόμου, ἢ ὁ τρέχων εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος· Πίνδ. Πύθ. ἀ, 370. «Συνδρόμων πετρᾶν· ὁ συντυγχάνων, συναπαντῶν· β'. ι. τροπ. σύμφωνος, ἁρμόδιος, πρέπων· 2) ὁ ὁμοῦ τρέχων, συναδεσπόρος, Ὁμόδρομος. συνοδίτης, σύντροφος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1176. «Συνδρόμως ἴχνει ῥιπλατεῖν· Ἐπιγράμ. «Τὴν δὲ καὶ ἐν Σαλάτῳ λάβε σύνδρομον· συνοδοιπόρον, Ἔλαβεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ· 3) Οὐσιαστ. ὁ Σύνδρομος· τὸ μέρος ἑνὸς ἑπταμόριτου (ἑνοὐνιτας) δύο δρόμοι. Στράβ. εἰ σελ. 1031.

Συνδυάζω, Μλ. άσω (δυάζω). Συνδέω ἢ συνάπτω δύο ἀνθρώπους ἢ πράγματα πρὸς ἄλληλα, συζεύγνυμι, ἑνόνω, ἑταιριζῶ· ὅρα, καὶ αὐτὸ τοῦ, εἰς γάμου κοινωνίαν φέρω, ὑπανδρεύω· παθ. «Συνδιασδῆναι, συζεύγομαι. Πλατ. Νόμ. 8. σελ. 840. D. Valck. diatr. σελ. 50. 2) Οὐδέτερ. Συνάπτω, συνδέω ἐμαυτὸν μέ τινα· γίνομαι ἓν μετάτιος, φιλιοῦμαι, συναρμόζομαι ἑνοῦμαι, σμίγω, μετὰ Δοτικ. Πολυβ. δ'. 38. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, συνέρχομαι, συνουσιάζομαι, συνερίσκομαι, σαρκικῶς ἑνοῦμαι, ὀχεύομαι· Σύνοψ. Κυνηγ. ἐ. ε. «Τοῦ ἥρως τὸ ἄπριον συνδυάζεται» καὶ Ἀριστοτέλ. πολιτ. ζ'. «Ἀνάγκη δὲ πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἄνευ ἀλλήλων μὴ δυναμένους εἶναι, εἶον θῆλυ καὶ ἄῤῥεν· ζευγαρίεσθαι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, συνενίζειν, διὰ τοῦ, συμπράττειν, συμβουλεύεσθαι· 3) κοινωνίζεσθαι τινι, ἀντὶ τοῦ, συμφωνῶ, εἶναι μετάτιος διά τινα κακὸν σκοπὸν, συνεργάζομαι, συγκακουργῶ· ἐξαιρ. ἐπὶ κριτῶν, εἴτινες θωροδοκούμενοι, ὑπερασπίζονται ἓν ἀπὸ τὰ δύο ἀντιφερόμενα μέρη·

Συνδυαλίνω, (δύνω). Γαλην. Γλωσσ. Συνδιπλόω, κάμνω ἁπλοῦν ἄρα συνδυάζω.

Συνδυάς, άδος, ἡ (σύνδυο). Συνδυασμένη, ζευγαρωμένη, σύζυγος, γαμετή. Εὐριπ. Ἀλκ. 476. «Συνδυάδος φίλας ἀλόχου».

Συνδυασμός, ὁ (συνδυάζω). Ἡ πρὸς ἄλληλα ἕνωσις καὶ συνέρεια δύο πραγμάτων ἢ προσώπων, σύζευξις, ζευγάρωμα, συναφὴ, ἕνωσις, συζυγία· ἄρα, Γάμος, ὑπανδρεία, συνουσία, μίξις σαρκικὴ, συγκοίμησις, ὀχεία· 2) Ἡ διαῤῥοδοκίας τοῦ κριτοῦ ὑπεράσπισις, ἑνὸς ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Δατ. praevaricatio.

Συνδυαστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς συνδυασμὸν ἀνήκων, ἢ τούτου πρόξενος, ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ ἔχει κλίσιν εἰς τὸ συνδυάζεσθαι· εἰς τὸ νὰ ἑνόνῃ δύο πρόσωπα, ἢ πράγματα· Ἀριστοτέλ. ζῷ. ἡ. «Ἄνθρωποι γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικώτατόν μέλλον ἢ πολιτικόν, ὅσῳ τεκνοποιὸν κεκτήμεθα ζῷον».

Συνδυαστεύω, (δυναστεύω). Ὁμοῦ δυναστεύω, ἐξουσιάζω, τὴν δυναστείαν ἔχω μαζῆ μὲ ἄλλον τινά.

Σύνδυο, εἱ, εἰ, τὰ (δύο). Ἀπὸ δύο ὁμοῦ, ἀπὸ δύο δύο· δύο καὶ δύο, ἢ ἀπὸ δύο μαζῆ· Δατ. bini Ἡρόδ. δ'. 66. „Οὗτοι δὲ σύνδυοι, κύκλιας ἔχοντες, πίνουσι ὁμοῦ» Ξενοφ. Ἀναβ. ς'. γ'. 1. „Οποία μείζων κώμη ἐδόκει εἶναι, σύνδυο λόχους ἦγον οἱ στρατηγοί· Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀρτ. 74. πρβλ. Ὶ. Κ, 224.

Συνδύομαι, (δύομαι). Ὁμοῦ δύομαι, βυθίζομαι. Ἀντωνῖν. π. 45. „Συνδυομένη ψυχὴ» συνεσταλμένη, συντεθλιμμένη, contracta, compressa.

Συνδυστυχέω, ῶ. Ὁμοῦ δυστυχῶ· ἔχω τὴν αὐτὴν δυστυχίαν. Εὐρ.

*Συνδυστυχής, ἐς (δυστυχής). Εἶμαι μαζῆ, ἢ συγχρόνως δυστυχής. Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. στιλ. 78.

*Συνδώδεκα, οἱ, αἱ, τὰ (δώδεκα). Ἀνὰ δώδεκα, ἀπὸ δώδεκα δώδεκα, πάντοτε δώδεκα ὁμοῦ κατὰ δωδεκάδα, Εὐρ. Τρωα. 1085.

Συνέαξε, ἀόρ. ὁ τοῦ, ἄγω, ἄγνυμι, συνέκλασε, συνέτριψε Ὅμηρ.

Συνεαρίζω, Μλ. ἴσω (ἐαρίζω). Διάγω, περνῶ μετάτιος τὸν τοῦ ἔαρος (τῆς ἀνοίξεως) καιρὸν· τροπ. μεταφορικῶς = συνηβάω, Πλούτ. ιο. σελ. 2, ὅπου ἄλλοι ἐγηρίνουν τὴ γραφὴ, συνεορίζω, συνετρίζω, συντεαρίζω.

Συνεγείζω, Μλ. ἴσω (ἐγγίζω). Πλησιάζω, εἶμαι πλησίον· ὅθεν

Συνεγγισμός, ὁ, ἡ. Πλησίασις ἢ ἔγγισις πρός τι· Στράβ.

Συνεγγράφω, Μλ. φω (γράφω). Ἐτέρῳ ἐγγράφω μαζῆ, ἢ συγχρόνως.

Συνεγγυάω, ῶ, Μλ. ήσω (ἐγγυάω). Ὁμοῦ ἐγγυῶ, ὑποσχομαι. Πλούταρχ.

Σύνεγγυς, Ἐπίῤῥ. πολλὰ (ἐγγύς). Πλησίον, ἐγγύς, ὁμμα, μετὰ Γενικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. ι. 17. «Εἰς τὸν ὀπισθεν κόλπον τῆς Μεσσηνίας μαλα σύνεγγυς» καὶ μετὰ Δοτικ. Ἀριστοτέλ. Πολύβ.

Συνεγείρω, (ἐγείρω, ἀνάμ.). Ὁμοῦ ἐγείρω, σηκώνω, ὀρθόνω, ἐξυπνῶ, ἀναστήνω.

Συνεγκαλέω, ῶ, Μλ. έσω (καλέω). Ὁμοῦ ἐγκαλῶ, κατηγορῶ.

Συνεγκλίνω, (κλίνω). Ὁμοῦ ἐγκλίνω, κλίνω Σχολ. Θουκυδ. ἀ. 2) ἀντὶ τοῦ, ὡς ἐγκλιτικὸν γράφω. Γραμμ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε κλίνω.)

Συνέδρα, ἡ· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἐκ τοῦ «Ἕδρα, ἣν νῦν Στατίωνα (Statio) λέγουσιν ἴδε Station, κατάλυμα (ἴδε Σταθμός) κατασκήνωμα παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 3. ἔνθα νῦν «Συνεδρίαι κεῖται.

*Συνέδρευμα, ἀόρ. β'. τοῦ συντρέχω. Ἰλ.

Συνεδρεία, καὶ „Συνεδρίαι (συνέδρος, συνεδρεύω). Τὸ συνεδρεύειν, τὸ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους καθέζεσθαι, συνέλευσις, ὁμήγυρις, σύναξις πολλῶν ἀνθρώπων εἰς ἓν μέρος, ἔνθα καθήμενοι συνομιλοῦσιν ἢ συμβουλεύονται, συνέδριον, συμβούλιον, βουλευτήριον· 2) Οἱ μάντεις ἔλεγον «Συνεδρίαια τὴν φιλίαν τῶν συναγελαζομένων ζώων· καὶ αὐτὰ τὰ πρὸς ἄλληλα συνήθη· «Συνεδρίαι· εἰς ἐναντίας δὲ «Διεδρίαι τὴν ἔχθραν αὐτῶν· καὶ αὐτὰ τὰ ἐχθρὰ «Διεδρίαι· Ἀριστοτέλ. ζώων ἱστορ. θ'. 1. „Ἔτι δὲ τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις, ἀπὸ γὰρ τῶν ζώων ἡ τροφὴ αὐτοῖς· ὅθεν καὶ τὰς διαῤῥίας καὶ τὰς συνεδρίας εἰ μάντεις λαμβάνουσι. Διάῤῥα μὲν, τὰ πολέμια τιθέντες· Σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα· πρβλ. Αἰσχύλ. Προμ. 428. 3) Ἐν γένει, τὸ σύνηθες πολλοὶ συντρέχοντες εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος· ἐπὶ στρατευμάτων, τὰ καταλύματα. Standquartiere. Γερμ.

*Συνεδρευτής, οὐ, ὁ. Ὁ συγκαθεδρος εἰς τὸ βουλευτήριον· ἐκ τοῦ

Συνεδρεύω, (σύνεδρος). Συγκάθημαι, συνήμαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους· 2) Συνέρχομαι, εἰς βουλὴν συνάγομαι, εἰς τὴν συνέλευσιν συγκαλούμενος βουλεύομαι· ὅθεν παρὰ Δημοσθ. «Συνεδρεύοντες, εἰσὶ οἱ σύνεδροι, οἱ σύμβουλοι, οἱ βουλευταί. Παυσαν. ζ'. 12. «Συνεδρεύειν εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν, ἀντὶ τοῦ, Μετέχειν τοῦ Ἀχαϊκοῦ συνεδρίου. Διον. Ἁλικ. 13. «Τὰ ἐν Ἅιδου συνεδρευόμενα· τὰ ἐν Ἅιδου ἀν τὴν συνέλευσιν τῶν ἀνόρων συμφώνως ἀποφασιζόμενα· ἐν τῇ Ῥητορικῇ λέγονται «Συνεδρεύσεται τὰ σημαντικὰ τρόπου, τόπου, χρόνου, κ. τ. τ. μέρη τοῦ λόγου, διὰ παραλήσεως λέξεώς τινος συντόμου· ὅθεν καὶ Ἐπιῤῥήματα, προσαγορεύονται. Διον. Ἁλικ. συνόδ. ε.

Συνεδράζω, Μλ. άσω = συνεδρεύω. παρὰ τοῖς Ο'.

Συνεδριακός, ἡ, όν. Ὁ εἰς συνέδριον ἀνήκων· ὁ συνεδριάζων· «Πολιτεία συνεδριακὴ» Πολύβ. ἡ διὰ τῆς βουλῆς ἢ ἐθνοσυνελεύσεως (τοῦτ' ἔστι, διὰ συνεδρίου) διοικουμένη πολιτεία.

Συνεδριάομαι, ῶμαι· ποιητ. ἀντὶ τοῦ συνεδρεύω· Ἀπολλ. ἀργ.

Συνέδριον, τό (συνέδρος). Συνέλευσις, σύναξις, συνεδρεύσεις τῆς βουλῆς Ἡρόδ. 8, 56, 75. ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ συνεδρίου τῶν Ἀμφικτυόνων, πολλάκις παρὰ Δημ. ὅθεν ἀ.) αὐτοὶ οἱ συγκαλημένοι βουλεύονται καὶ διαιτῶνται. Διοσφ. β'.) ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ βουλευταὶ, ἢ οἱ κριταὶ συνεδρεύοντο· — Εἰς τὴν Ν. Δ. συνέδριον λέγεται τὸ μέγα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ κριτήριον τῶν Ἰουδαίων, τὸ ὁποῖον διετάχθη μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος, συνιστάμενον ἀπὸ 72 παρέδρους, γραμματεῖς καὶ πρεσβυτέρους λεγομένους, τῶν ὁποίων πρόεδρος ἦτον ὁ μέγας ἀρχιερεύς. Ματθ. 5, 22. 26, 59. Μάρκ. 14, 55. Ἰωάν. 11, 47. Πράξ. Ἀποστ. 5, 21. 22, 30. 23, 1. 24, 20.

Σύνεδρος, ὁ, ἡ (ἕδρα). Πέρεδρος, συγκάθεδρος, συγκαθήμενος· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ τῶν συνεδρίων σύμβουλος, ἤτοι εἷς τῶν βουλευτῶν τοῦ συνεδρίου, Ἡρόδ. 6, 34. Λίβιος. μὲ, 32. Senatores, quos Synedros vocant· 2) συνήθης, ἑταῖρος, σύντροφος· ἴδε συνεδρία, σημ. 2.

*Συνεείκοσι, Ἰων. ἀντὶ, συνείκοσι (εἴκοσι) Ὁμοῦ εἴκοσι, ἀνὰ εἴκοσι, ἀπὸ εἴκοσι μαζῆ, ἢ ἀπὸ εἴκοσι εἴκοσι, vicenì, ὡς καὶ τὸ, σύνδυο. Ὀδυσ. Ξ. 98.

Συνεεργάζω, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, συνεἰργάζω. Ἰλ. Ξ, 36. ὡς τὸ, Διώκω, Διωκέζω.

*Συνεέργω, ἐπικ. ἀντὶ, συνείργω. Ὀδ.

Συνεζευγμένως, Ἐπίῤ. ἐκ τῆς παθητ. μετχ. τοῦ παρακ. Συζεύγνυμι· συνημμένως, συνδεδεμένως, συνδυασμένως.

*Συνέζομαι, Μλ. εὑρίσκομαι (ἕζομαι). Συγκάθημαι, κάθημαι μαζῆ μὲ ἄλλους.

Συνέηκα, Ἰωνικ. ἀντὶ, συνῆκα· ἀόρ. β'. τοῦ, συνίημι.

Συνεθέλω (ἐθέλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ θέλω, θέλω τ' ἐγὼ, συνευδοκῶ. Ξενοφ. Ἱππαρχ. 3, 2. «Ταῦτα πάντα θεῶν συνεθελόντων γένοιτ' ἂν» μὲ τὸ θέλημα τῶν θεῶν.

Συνεθίζω, Μ. ίσω (ἐθίζω). Συνεθίζω, κάμνω συνήθη τοῦτο καὶ κατὰ μέσην διάλ. ντινά τινι, συνήθ. ἀλλὰ καὶ, ντινά τια. Ξενοφ. Ἀπομν. γ. 8. 16. «Ὁ συνεθισθεὶς τὸν ἕνα ὁμοῦ ἐνίοτε προπέμπειν». Λυκοῦργ. κατὰ Δεωκρ. 24, 3. ἐκδ. Βεκκῆ. ὅθεν

Συνεθισμός, ὁ. Ὁ μετά τινος ἢ πρός τι ἐθισμός, συνήθεια.

*Συνεθιστέος, ᾶ, έον· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συνεθίζω, ὅτις πρέπει νὰ συνεθίσῃ.

*Συνειδέναι, ἀπαρέμφ. τοῦ, σύνοιδα.

Συνείδησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ συνηξεύρῃ τίς τι. 2) αἴσθησις, γνῶσις, εἴδησις ἐσωτερική, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δίδει μαρτυρίαν εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν του περὶ τοῦ καλοῦ ἢ κακοῦ, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἔπραξε. = συνειδός. Ἐκ τοῦ, σύνοιδα, ὅπερ ἴδε.

*Συνειδήσω, μέλ. ἀνώμ. τοῦ, σύνοιδα.

Συνειλάζω (εἰλάζω). Παραβάλλω μαζῆ, ἢ μεμοῦμαι. Ἀθην. σελ. 391.

Συνείλεω, μέλ. ἤω (εἴλεω). Διέλου παρελθὸν ἐμαυτόν, ὑποχωρῶ. Πολύβ. καὶ Διόδ. Σικελ.

*Συνειλεπενάζω (εἰλαπινάζω). Συνευωχοῦμαι, συστρώνω, συνευθυμῶ μὲ τοὺς φίλους μου.

*Συνείλεγμαι, παθ. παρακείμ. τοῦ, συλλέγω.

Συνειλέω, ῶ. Μ. ήσω (εἰλέω). Περιτυλίσσω· στρέφω, ἐν γένει. Ὁμοῦ τυλίβω, στενοχωρῶ, στρυμώνω, συνωθῶ, εἰς στενοχωρίαν καὶ σφῆξιν φέρω. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. β'. 8. «Ὠθούμενοι ὑπ' αὐτῶν εἰς ἔλαττον συνειλοῦντο». «τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἐς τοὺς νεωστέους ἀ, Ἡρόδ. 3, 45. καὶ ἐπὶ πραγμάτων· δέκα σφηκιὰ· πτὰς ῥάβδους». Ἡρόδ. 4, 67.

*Συνείλησις, ἡ Περιτύλιξις, συνωθισμός, συνωθησις.

*Συναίλημμα, παρακείμ. τοῦ, συλλαμβάνω.

*Συνείληφα, παρεμ. τοῦ, συλλαμβάνω.

Συνείλοχα, Ἀττικ. παρακείμ. τοῦ, συλλέλογα, ἐκ τοῦ, συλλέγω.

*Συνείλχω, Μέλ. ξω (εἵλκω). Ὡς τὸ, συνέλκω συστέλλω, συμμαζώνω· «συνειλκεται καρὴν ἑρινέων». Ἀριστοφ. Ὄρν. 256.

*Συνείλλω, καὶ, συνίλλω, = συνειλέω.

*Συνειμαρμένα, τά (εἱμαρμένα, μείρομαι). Τὰ ἀπὸ τὴν μοῖραν, τὴν τύχην, ὁμοῦ διωρισμένα, Πλεύτ. περὶ Μοίρ. 4.

Σύνειμι, μέλ. ἐσομαι (εἰμί). Εἶμαι μαζῆ, ἐν ταὐτῷ, συζῶ· «μέλλον ὅτι ξυνέσεσθαι οἰζυῖσι. Ὀδ. Η, 270. καὶ εἰς τοὺς πεζογράφ. «ἐλπίσι, κόποις, κ. τ. τ.» ἔχω ἐλπίδας, κοπιάζω· «βίῳ ἀρίστῳ, διαγω ζωὴν ἀριστον· «βιβλίοισι ἐνασχολεῖσθαι εἰς βιβλία· ὅθεν πολλάκις καὶ περιφραστικῶς· «συνεἶναι νόσῳ, λιμῷ, ὀνείρῳ, ἀντὶ νοσεῖν, λιμώττειν, ὀνειρώττειν. Ἐπὶ προσώπων, συνδιάγειν, συναναστρέφεσθαι, συνομιλεῖν· «τινὶ καὶ ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, συμμίγνυσθαι, συγκοιμᾶσθαι, μετὰ δοτ. Καθόλου, εἶμαι ἐνωμένος, συνδεδεμένος· ἐξαιρ. κρατῶ μετά τινος, εἶμαι μὲ τὸ μέρος του, τὸν βοηθῶ· «τινὶ» ὅθεν οἱ συνόντες οἱ ἑταῖροι, φίλοι, σύντροφοι, μαθηταί.

Σύνειμι, (εἶμι). Μαζῆ, ἐν ταὐτῷ, συγχρόνως ὑπάγω, ἢ ἔρχομαι, ὅθεν συνέρχομαι, συνάγομαι· «εἰς χορὸν ἐναι» Ἰλ. Δ, 446. Θ, 60. ἐξαιρ. α'.) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐνοίας, πιάνομαι, φιλονεικῶ, μαχομαι. Ἰλ. Ζ, 120. Ξ, 393. Π, 476. Ἡσιόδ. Θεογ. 686. Ἀσπ. 383. καὶ μὲ τὴν ῥητὴν προσθήκην «μαχεσθαι». Ἰλ. Τ, 159. Ψ, 814. «περὶ ξυνίοντες». Ἰλ. Τ. 66. Φ, 320. Ἡσιόδ. Θεογ. 705. β'.) κατὰ φιλικὴν σημασίαν, συνέρχομαι, διὰ νὰ συνομιλήσω μετά τινος· «τινὶ εἰς λόγους· νὰ συμβουλευθῶ, νὰ μάθω, κ. τ. τ. συμφωνῶ, «ἐς ταὐτόν». Ἡρόδ. 1, 62, ἐν γένει, ἐνοῦμαι, συνάπτομαι. γ.) ἐπὶ χρημάτων, συνάγγεται, ἐμβάζονται· «χρήματα συνιόντα» Ἡρόδ. 1, 64. 4, 1. — Ὅλον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, κεῖται εἰς τὴν Ἰλ. δ' Ἀττ. τύπος, ξυνιόντες, ξύνισαν, καὶ καθεξῆς.

*Συνείπον, ἀπρμφ. συνεἰπεῖν (εἶπον, ἀνώμ.)· ἀόρ. τοῦ, σύμφημι. Συμφωνῶ μέ τινα, τὸν βοηθῶ, τὸν ὑπερασπίζομαι· «τινὶ». Μέσ. συνείπασθαι, συντίθεμαι, διομολογοῦμαι.

*Συνειργάθω (εἰργάθω), = συνείργω, Ἐπ. συνεργάθω. Ἰλ. Ξ, 36. (α)

Συνείργνυμι, καὶ συνειργνύω, = συνείργω.

*Συνείργω, μέλ. ξω (εἴργω). Συγκλείω, ἐγκλείω· Ὀδ. Ι, 427. συνιέω, συνάπτω, Ὀδ. Μ, 424. Ξ, 72. ὅθεν ἐν γένει, ἑνώνω, συναρμόζω· «συνειργμένοιϊν, ἡνωμένος. — Εἰς τὴν Ὀδσ. ἀπαντᾶται μόνον ὁ ἐπικ. τύπ. συνείργω· πορβλ. καὶ, συνεργω.

*Συνείρηκα, παρακ. τοῦ σύμφημι.

Συνειρμός, ὁ. Συνάφεια, συνέχεια. Δημητρ. Φαλ. ἐκ τοῦ

Συνείρω, καὶ Ἀττικ. ξυνείρω (εἴρω). Συνδέω, συνάπτω, ταχτικῶς συνδέω, δένω τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου κατὰ τάξιν. Ἐξυπακουομένου τοῦ «Λόγους» ἢ «Ὁδοὺς» σημαίνει τὸ Συνέχειαν λόγου ἢ ὁδοῦ κρατεῖν, τουτέστι, συνεχῶς ὁμιλεῖν, ὁμιλεῖν χωρὶς διακοπήν, «τὸν μὲν περὶ τῆς κλοπῆς, σύνειρε» Δουκ. ὁμίλει, χωρὶς νὰ διακόπτεσαι, περὶ τῆς κλοπῆς· ὁδεύειν· «τὴ ὁδὸ καὶ ἀντὶ τοῦ, συμπορεύεσθαι, ταχέως ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν, πορεύεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε. 6. Κυνηγ. ς'. 21. — «Ἀρχὰς ὑποτίθεσθαι αἳ ἐπὶ πολὺ δύνανται συνείρειν. Ἀριστοτέλ. Γενέσ. α'. 2. ἀντὶ τοῦ, συνέχειν, συλλαμβάνειν, τουτέστι, περιέχειν, περιλαμβάνειν.

Συνεισάγω, Μ. αξω (ἄγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἢ μετ' ἐμοῦ εἰσάγω, εἰσφέρω. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 2, 11. κατ' ἐπιτήδειαι. 2) συγχρόνως ἔφορμῶ· «ἐς Ἀθήνας» Ἡρόδ. 8, 17. (β) ὅθεν

Συνεισακτος, ὁ, ἡ. Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἢ ἐν ταὐτῷ εἰσαχθείς, εἰσφερθείς, ξένος, ἢ μετ' ἀγάμου γυναικὸς ζῶν, ἢ μετ' ἀγάμου ἀνδρὸς ζῶσα. Ἀγαπητὴ. Γρηγορ. Νύσ.

Συνεισβαίνω (βαίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσβαίνω, ἐμβαίνω. Εὐριπ.

Συνεισβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσβάλλω, βάλλω, ῥίπτω, φέρω μέσα. 2) συνηδ. Οὐδετ. ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπιπίπτω, ἢ ὁρμητικὴν εἰσβολὴν κάμνω εἰς τινα χώραν, ἐμβάλλω ἐχθρικῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. ε'. ε. 22. «Ἀρκάδες στρατεύουσιν ἐπὶ τοὺς Ἠλείους ὅτι συνεισεβεβλήκεσαν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν». Κυρουπ. ζ'. α'. 30. «Συνεισέβαλον αὐτῷ καὶ οἱ ἐγγύτατα τεταγμένοι» εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἢ ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ἀβραδάτου εἰσέβαλαν, ἐπέπεσαν εἰς τὴν τῶν Αἰγυπτίων φάλαγγα. ὅθεν

Συνεισβολή, ἡ. Κοινὴ εἰσβολὴ ἢ ἐπιδρομή, ἔφοδος, μάχη. Εὐσταθ.

Συνεισδύνω (δύνω), καὶ συνεισδύω (δύω). Ὁμοῦ εἰσβαίνω, ὑπάγω μέσα. Ἀριστοτέλ. Ζώων. 103.

Συνείσειμι (εἶμι). Μαζῆ ὑπάγω μέσα.

Συνεισελαύνω (ἐλαύνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐλαύνω, διώκω μέσα. 2) ἀόριστ. συνεισέρχομαι, ἐμβαίνω μέσα εἰς ἅμαξης ἢ ἅρματος· ὅπου ὑπονοεῖται· «ἑαυτόν, ἵππον, ἅρμα, κ. τ. τ.» Πλούτ.

Συνεισενέγκω, = συνεισφέρω.

Συνεισέρχομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσέρχομαι, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, μαζῆ ἐμβαίνω. Ξενοφ. Ἀναβ. 4. 5. 9. «Συνεισέρχονται εἰς τὸ ἅρυμα σὺν ταῖς ὑδροφόροις».

*Συνεισέφρησε, Ἀττ. γ'. πρόσ. ἀόρ. α'. τοῦ, συνεισφέρω.

Συνεισεμπορέω, ῶ (εὐπορέω). Προμηθεύω, ἢ συμβοηθῶ τινὶ εἰς ἀνάπτυξιν τινος. Ἀθην. σελ. 367. ἴδε συνεξευπορέω.

Συνεισηγέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Ὁμοῦ εἰσφέρω, συνεισάγω· προβάλλω ἢ συμβουλεύω.

Συνεισθορέω, μεταγενέστ. τύπ. ἀντὶ, συνεισθρώσσω.

*Συνεισθρώσσω (θρώσσω, πνμλ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ εἰσπηδάω, πηδῶ μέσα.

Συνεισκατοικέω, ῶ (οἰκέω). Κατοικῶ μαζῆ μέσα. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Συνεισκομίζω (κομίζω), = συνεισφέρω.

Συνεισκρίνω (κρίνω). Ὁμοῦ φέρω, ἢ ἀφίνω ῥίπτω μέσα. Πλούταρχ. (ι)

*Συνειδόμαι, μέλλ. τοῦ, σύνοιδα.

Συνεισπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Στέλλω μέσα μαζῆ. Ἀλλιαν.

Συνεισπηδάω, ῶ. Μέλ. ήσω (πηδάω). Ὁμοῦ εἰσπηδῶ, πηδῶ τ' ἐγὼ μέσα μαζῆ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνεισπίπτω, Μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσπίπτω, πίπτω ἢ ῥίπτομαι μέσα μαζῆ. Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 28. «Ἕνια τῶν ἁρμάτων εἰς τοὺς πάρροις ἠναγκάσθη φεύγοντα συνεισπεσεῖν· καὶ Ἀναβ. ε'. ζ'. 15. «Συνεισέπεσον καὶ ἡμῶν τινες (εἰς τὴν θάλασσαν)». 2) Ὁμοῦ ἐπιπίπτω, εἰσπίπτω, εἰσβάλλω, ὁρμητικῶς τρέχω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ καταπλακόω αὐτόν. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. α'. 12. «Συνεισπίπτει εἴσω τῶν πυλῶν σὺν τῷ ὄχλῳ». ὡς τὸ τεῖχος, Ἡρόδ. 3, 55. (ῐ)

Συνεισπλέω, Μελ. πλεύσομαι, (πλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν εἰσπλέω. Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 6, 11.

Συνεισποιέω, ῶ. Μ. ήσω (ποιέω). Φέρω τινὰ συγχρόνως μέσα εἴς τι, ζητῶ νὰ τὸν συνδέσω, ἑνώνω μέ τι· «τινά τινι». 2) ἀποκτῶ, κερδαίνω, πρός ἐμαυτόν ἔλκω. «Ὑπουργίαις καὶ χάρισι τὸν ἀδελφὸν, τοὺς φίλους συνεισποιεῖν· κυρίως «Συνεισποιεῖν τοῖς φιλήμασι. δέχεσθαι εἰς φιλίαν καὶ ζητεῖν σύνδεσμον καὶ ἕνωσιν σφικτὴν μετὰ τῶν φίλων». 3) ὑποτίθεμαι εἰς τὸν αὐτὸν καιρόν.

Συνεισπορεύομαι, παθ. ἀποθ. (πορεύω). Ὁμοῦ εἰσπορεύομαι, συνεισέρχομαι, ἐμβαίνω.

*Συνεισπράσσω, Ἀττ. -ττω· Μέλ. ξω (πράσσω). Ὁμοῦ εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, συνάγω. Διον. Ἁλικ. (ᾰ)

Συνεισρέω, -ῥέω. καὶ -ῥίνημι· Μέλ. ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσρέω, ῥέω, τρέχω, χύνομαι, τὰ χώνομαι μέσα.

*Συνεισρυέω, παρασχηματισμ. τοῦ, συνεισρέω.

Συνεισστρέχω (τρέχω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ τρέχω μέσα.

Συνεισφέρω (φέρω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰσφέρω, φέρω μαζῆ μέσα, κάμνω συνεισφοράν. Ξενοφ. Ἑλλ. β'. α'. 4. «Τοὺς Χίους χρήματα ἐκέλευσε ξυνεισενεγκεῖν, ὅπως εἰ ναῦται λοίδωσι μισθόν». ὅθεν

Συνεισφορά, ἡ. Ἡ κοινῶς γινομένη εἰσφορά, συνδρομή, βοήθεια χρηματική. Contribution, Γαλ.

Συνεισφορέω (φορέω), = συνεισφέρω.

Συνεισφρέω, Μέλ. ήσομαι (ΦΡΕΩ). Ἀφίνω μέσα μαζῆ. 2) ἀμεταβ. ὑπάγω μαζῆ μέσα.

*Συνείσφρες, παρατ. τοῦ, συνεισφέρω.

Συνεκβαίνω (βαίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκβαίνω, ἐκβαίνω μαζῆ, ἢ ἐντέμα καταβαίνω, ἀναβαίνω. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 3, 17.

Συνεκβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκβάλλω, ἐντέμα, μαζῆ ἐκβάλλω, διώκω. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 11. 6, 5, 33. «ψῆφον τινὰ πέσῃ ἔξω.

Συνεκβιβάζω, Μέλ. άσω (βιβάζω). Ὁμοῦ ἐκβάλλω, ἐκφέρω. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 5, 7.

Συνεκβοάω, ῶ (βοάω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκβοάω, φωνάζω.

Συνεκβοηθέω, ῶ (βοηθέω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκβοηθῶ, τρέχω εἰς βοήθειαν.

Συνεκβράσσω (βράσσω). Ὁμοῦ ἐκβράσσω, βράζω, καχλάζων ἐκχύνομαι, ὡς π. χ. τὸ ζέον καὶ καχλάζον ὕδωρ, ἢ ταραττομένη θάλασσα, κ. τ. τ.

Συνεκδέχομαι, Μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκδέχομαι, ἀξιοῦμαι, περιλαμβάνω, ἢ παραλαμβάνω. 2) ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ, εἰς τὸν νοῦν δέχομαι, ἐννοῶ, καταλαμβάνω.

Συνεκδημέω, ῶ (ἐκδημέω). Ὁμοῦ ἀναχωρῶ ἐκ τοῦ δήμου μου, ἐκ τῆς πατρίδος μου, ὁμοῦ ταξειδεύω. ὅθεν

Συνεκδημία, ἡ. Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐκδημία, συνταξειδιωτικὴ. Φιλοξ. Γλ.

Συνέκδημος, ὁ, ἡ (ἐκδημος). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐκδημῶν ὤν, συνοδίτης, συνοδοιπόρος.

Συνεκδίδωμι, καὶ «Συνεκδίδομαι» (δίδωμι). Ὁμοῦ ἐκδίδωμι, κάμνω ἔκδοσιν συγγατρός, δίδω μὲ προῖκα τὴν συγατέρα μου εἴς τινα. Πλούταρχ.

Συνεκδοχή, ἡ (συνεκδέχομαι). Κυρίως τὸ, μαζῆ μὲ ἄλλον ἔννοεῖν, ἢ ἐννοεῖσθαι, ὑποκουσσαί τι. 2) συνηθ. εἰς τὴν Τητορ. αἰδός τι ἐκφράσεως, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ κυρία ἔννοια ὑπερφαίνεται μόνον, δὲν ἐκφράζεται δὲ τωόντι, ἐξαιρ. ὅταν τίθεται τὸ μερὶς αὐτὶ τοῦ ὅλου, ἢ τὸ ὅλον αὐτὶ τοῦ μέρος. Quinct. Inst. 8, 6, 18. ὅθεν

Συνεκδοχικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ἐκφράζεται, ἢ εἶναι ἐκφρασμένον κατὰ τοιοῦτον, τρόπον.

Συνεκδρομή, ἡ (ἐκδρομή). Κοινὴ ἐκδρομή, ἐξαιρέσεως, ὅταν ἐξέρχεται τὸ στράτευμα εἰς πόλεμον. ἴδε καὶ, συνεκτρέχω. ὅθεν

Συνεκδρομικῶς, Ἐπιρ. Σχολ. Θουκυδ. α'. 97. «Συνεκδρομικῶς εἰπεῖν· αὐτὶ τοῦ, Κοινῶς καὶ καθόλου εἰπεῖν.

*Συνεκδύω (δύνω), καὶ

*Συνεκδύω (δύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐξέρχομαι, χώνομαι. Πολύαιν. β'. 31. Μέσ. συνεκδύομαι. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, ἐκδύομαι, γυμνόνομαι, ἐκβάλλω τὰ φορήματά μου, Ἡρόδοτ. α'. 8. «Ἄμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ, συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή».

Συνεκθειάζω, Μέλ. άσω (θειάζω). Ὁμοῦ ἐκθειάζω, μεταξὺ τῶν θεῶν μετατίθημι, εἰς τὴν τάξιν τῶν θεῶν βάλλω. Πλούταρχ.

Συνεκθερμαίνω (θερμαίνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκθερμαίνω, κάμνω ἔκθερμον ἢ ἔνθερμον, ζεστὸν Πλούταρχ. «Συνεκθέρμαινε αὐτὸς καὶ συνερρίπιζεν· λέγεται καὶ αὐτὶ τοῦ, συνεκκαίω.

Συνεκθηλύνω (θηλύνω). Ὁμοῦ ἐκθηλύνω, κάμνω γυναικώδη, χαῦνον ἢ μαλακὸν καὶ τρυφερὸν, ἁβρόν.

Συνεκθλίβω, Μέλ. ψω (θλίβω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκθλίβω, πιέζω. (ῐ)

Συνεκθνήσκω (θνήσκω, ἀνώμ.). Συναποθνήσκω. Εὐρ. Ἠλέκτ. 558.

Συνεκκαίδεκα, (ἑκκαίδεκα). Δεκαεξ ὁμοῦ, πάντοτε ἀπὸ δεκαξ, καὶ δεκαξ, ἀπὸ 16, 16, μαζῆ. Δημοσθ. παραβάλ. Σύνδυο.

Συνεκκαίω, Μέλ. καύσω (καίω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκκαίω, φλογίζω, καίω, λίαν θερμαίνω, ἐρεθίζω, παροξύνω· συρίως καὶ καταχρηστικῶς, Πλούταρχ. «Συνεκκαίει τὸν θυμόν».

Συνεκκαλέω, ῶ· Μέλ. έσω (καλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκκαλέω, φωνάζω, καλῶ τινα νὰ ἐκβῇ ἔξω. Μέσ. «Συνεκκαλέομαι». Ὁμοῦ καλῶ τινα νὰ ἐλθῃ πρὸς ἐμέ, διὰ κολακείας ἢ δόλου, κ. τ. τ. σύρω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, διεγείρω, κάμνω τινὰ νὰ ἐκβῇ πρὸς ὠφελός μου. Πλούταρχ.

Συνεκλείπω, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κλείπω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἔξω εἶμαι. Λέγγ. ποιμ. 4. 18. «Εὗρον αὐτῷ καὶ γνωρίσματα συνεκκείμενα· συνεκτεθειμένα, ὁμοῦ ἔξω σὺν τοῦ παιδίου κείμενα, ἐρρίμμενα. Ἡλιόδ. 2, 31.

Συνεκκεντέω, ῶ (κεντέω). Ὁμοῦ ἐκκεντῶ· παρὰ τοῖς Ο'.

Συνεκκλέπτω (κλέπτω). Ὁμοῦ ἐκκλέπτω, κρυφίως συνεκφέρω, κλέπτω τι κρυφίως καὶ τὸ φέρω σὺν τοῖς ἄλλοις ἔξω. Εὐρίπ.

Συνεκκλησιάζω (ἐκκλησιάζω). Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἤτοι εἰς τὴν σύναξιν τοῦ πλήθους συμπεριφέρομαι.

Συνεκκλίνω (κλίνω). Ὁμοῦ ἐκκλίνω, κλίνω πρὸς τὸ μέρος μαζῆ. (ῐ)

Συνεκκλύζω (κλύζω). Ὁμοῦ ἐκκλύζω, ἐκπλύνω βρέχω.

*Συνεκκολυμβάω, ῶ, Μέλ. ήσω (κολυμβάω). Μαζῆ κολυμβῶ ἔξω.

Συνεκκομίζω (κομίζω). Ὁμοῦ ἐκκομίζω, συνεκφέρω. Εὐρίπ. Ὀρέστ. 684. «Συνεκκομίζω κακὰ, πόνους, ὁμοῦ ὑποφέρω, ὑπομένω τὰ ἀνυστυχίας.

Συνεκκόπτω (κόπτω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκκόπτω, μεθ' ἑτέρου ὁλοτελῶς, ἤτοι ἀπὸ τὴν ῥίζαν κόπτω.

Συνεκκρίνω (κρίνω). Ὁμοῦ, ἅμα ἐκκρίνω ῥίπτω, ἀφίνω ἔξω. (ῐ)

Συνεκλαλέω (λαλέω). Ὁμοῦ ἐκλαλῶ, ἐκφωνῶ, συνεκφωνῶ. Εὐστάθ.

Συνεκλάμπω (λάμπω). Ὁμοῦ ἐκλάμπω.

Συνεκλεαίνω (λεαίνω). Ὁμοῦ λεῖον κάμνω, ἢ εἰς μιρὰ τρίβω.

Συνεκλέγω (λέγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκλέγω, διαλέγω· Μέσ. συνεκλέγομαι, ἐκλέγω διὰ τὸ ἐμαυτόν μου, ἤτοι πρὸς ὄφελός μου.

*Συνεκλείσω (λείσω), = συνεκλεαίνω.

Συνεκλείπω (λείπω). Ἅμα ἐκλείπω, λείπω, μέσω ἔξω. Πλούταρχ.

Συνεκλεκτός, ἡ, όν (συνεκλέγω). Ὁμοῦ ἐκλεγμένος. Ν Δ.

Συνεκλύω (λύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκλύω, ἢ ἀδυναμίζω λύω. (Περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε λύω.)

Συνεκμαχέω (μάχομαι). Ὁμοῦ ἐκμάχομαι, πολεμῶ, ἢ ἔξω τῆς πατρίδος· μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, ἢ εἰς καιρὸν ἐκδρομῆς. Ἀρστ. Δυσ. 1154.

Συνεκμοχλεύω (μοχλεύω). Ὁμοῦ μετὰ βίας ἐκβάλλων τὸν μοχλὸν, ἀνοίγω τὴν θύραν· ἢ ἐκβάλλω, συντρίβω τὴν θύραν μαζῆ μὲ αὐτοὺς τοὺς μοχλούς. Ἀριστοφ. Δυσ. 435.

Συνεκνήχομαι, ξομαι· Μεσ. ἀποθ. (νήχομαι). Ὁμοῦ πλέω, κολυμβῶ πρὸς τὰ ἔξω. Βασίλ.

Συνεκπέμπω (πέμπω). Στέλλω μαζῆ. Ξενοφ.

Συνεκπεπαίνω (πεπαίνω). Ὁμοῦ ἐκπεπαίνω, ὡριμάζω. Μέσ. γίνομαι ὥριμος.

Συνεκπέσσω, καὶ «Συνεκπέττω» (πέπτω) μεταγεν. τύπ. ἀντὶ, συνεκπέσσω.

Συνεκπεράω, ῶ· Μέλ. άσω, Ἰων. ήσω (περάω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ διαπερῶ, μαζῆ περνῶ πέραν. (ᾰσω)

*Συνεκπέσσω Ἀττ. -ττω, μέλ. πέψω (πέσσω, ἀνώμαλ.). Ὁμοῦ, συγχρόνως μαγειρεύω, κάμνω πεπαιτὸν, μαλακὸν, ὥριμον, βοηθῶ τὴν χώνευσιν· τροπ. μετριάζω μαλακύνω, σμικρύνω.

Συνεκπιέζω (πιέζω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκπιέζω, συνεθλίβω. Γεωπονικ.

Συνεκπιπραίνω (πιπραίνω). Ὁμοῦ, ἅμα ἐκπιπραίνω, κάμνω πιπρὸν ἢ συμπόθη. Πλούταρχ.

Συνεκπίνω (πίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκπίνω. Ξενοφ. ἀναβ. 7. 3. 16. (ῐ)

Συνεκπίπτω (πίπτω, ἀνώμ.). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως πίπτω ἔξω, ἐκρίπτομαι, ἐκβαίνω· ἐξαιρ. ἐπὶ συμφώνου ἐκβάσεως τῶν διαφόρων γνωμῶν· ὅθεν, καὶ γνῶμαι συνεκπίπτουσιν, αἱ γνῶμαι συμφωνοῦσιν, Ἡρόδ. 1, 206. 8, 49. καὶ, οἱ πολλοὶ συνεξεπίπτουν· Ἡρόδ. 8, 123. χυμοὶ περὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν ψήφων ἐκ τοῦ ἀγγείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι συναγμέναι· Ἡρόδ. 5, 92. (ῐ)

Συνεκπλέω, Μ. εύσομαι (πλέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ πλέω, ἐκπλέω.

Συνεκπληρόω, ῶ (πληρόω). Ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐκπληρόω, γεμίζω.

*Συνεκπλήσσω, Ἀττ. ττω, μέλ. ξω, (πλήσσω, ἀνώμ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐκπλήττω, εἰς ἔκπληξιν βάλλω.

Συνεκπνέω, Μέλ. πεύσω (πνέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ, ἅμα ἐκπνέω, ἐξατμίζω, ἀναπνέω, συναποθνήσκω, Εὐρίπ.

Συνεκποιέομαι, οῦμαι. (ποιέομαι). Εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι· ἀμφιβ. ἀναγν. παρὰ Πολύβ. ε'. 49. «Ταῖς ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας δαπάναις συνεκποιοῦμαι».

Συνεκπολεμέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πολεμέω). Ὁμοῦ εἰς τὸν πόλεμον κυρεύω, πορεύω. Διόδ. Σικ.

Συνεκπολεμόω, ῶ (πολεμόω). Ὁμοῦ κάμνω

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐχθρὸν καὶ πολέμιόν τινα ἐναντίον τινός, καὶ διαπολεμῶ αὐτόν εἰς πόλεμον.

Συνεκπονέω, ῶ. Μέλ. ήσω (πονέω). Μετά τινος ἐκπονῶ, ἐργάζομαι, κοπιάζω. 2) ὑπομένω, ὑποφέρω κόπους καὶ πόνους μετά τινος. 3) συμβοηθῶ τινα εἰς τι ἔργον, συνεργάζομαι· Εὐριπ. Ἰων. 740.

Συνεκπορεύομαι, παθ. ἀποθ. (πορεύω). Ὁμοῦ ἐκπορεύομαι, ἐκβαίνω, ὑπάγω, ταξειδεύω.

Συνεκπορίζω (πορίζω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ πόρον ἢ τρόπον ἐφευρίσκων προμηθεύω. Πλούταρχ. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 25.

*Συνεκποτέος, έα, έον. Ῥηματικον ἐπίθετον τοῦ συνεκπίνω· πρέπει νὰ συνεκπίωμεν τινα. Ἀριστοφ. Πλούτ. 1086. «Ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἡδὺν πίνειν, ξυνεκποτέον ἐστίσοι καὶ τὴν τρύγα· πρέπει νὰ πίῃς ὁμοῦ καὶ τὴν τρύγα.

Συνεκπράσσω, Ἀττ. ἄττω, Μελ. ξω, Ἰων. συνεκπρήσσω (πράσσω). Ὁμοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐκπράσσω, εἰσπράττω, ἀπαιτῶ, ἀγυρολογῶ. Μέσ. «Συνεκπράσσομαι· ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκδικοῦμαι· τινί τι. Ἡρόδοτ. 7, 169. πρβλ. συμπράττομαι. (π)

Συνεκπυρόω, ῶ (πυρόω). Ὁμοῦ ἐκπυρόω, καίω, φλογίζω, ἀφάπτω. Πλάτ.

Συνεκρέω, Μέλ. ρεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκρέω, χύνομαι ἔξω.

Συνεκτροφέω, ῶ (τροφεύω). Ὁμοῦ ἐκτροφῶ, ἐκπίνω.

Συνεκστρατεύω (στρατεύω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐκστρατεύω, ἐκβαίνω εἰς πόλεμον. Ἰώσηπ.

Συνεκτώζω, (σώζω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐσώζω, ἐκ τοῦ κινδύνου ἁρπάζων σώζω, λυτρόω. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 567. «ὥσπερ τὸν τῶν Τεκτραπολίμην μὴ οὐ συνεισιζειναι.

Συνεκτραπεινόω, ῶ (ταπεινόω). Ὁμοῦ ταπεινόω, μεταστρέφω ταπεινόν ἑμαυτόν. Πλούτ.

Συνεκτρράσσω, καὶ Ἀττ. –ττω. Μέλ. ξω (τρράσσω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκταράττω, ἐνοχλῶ, συγχέω.

Συνεκτάσσω, καὶ Ἀττ. –ττω. Μέλ. ξω (τάττω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐντάττω, εἰς τὴν παράταξιν τοῦ πολέμου βάλλω. Ξενοφ. Κυρουπ. ς. γ. 8.

Συνεκτείνω (τείνω). Ὁμοῦ ἐκτείνω, ταυτόνω, ἐξαπλόνω.

Συνεκτελέω, ῶ Μέλ. έσω (τελέω). Ὁμοῦ, ὁλοτελῶς ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, τελειόνω. Θεόφρ.

Συνεκτέμνω (τέμνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἢ ὁλοτελῶς ἐκτέμνω, ἀποκόπτω, εὐτονγίζω.

*Συνεκτέος, έα, έον· Ἐπίθ. ῥημ. τοῦ συνέχω· πρέπει νὰ συνέχωμεν τις. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', 5. 25. «Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγὼ γνωσκε συνεκτέον εἶναι, οἵπερ τὸ κρατεῖν παρίσχουσι· ἢ ἔφη, νὰ τοὺς κρατῇ καλά, νὰ τοὺς ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ, νὰ τοὺς βάλλῃ εἰς τὰ πολιτικὰ ἀξιώματα.

Συνεκτίθημι (τίθημι). Ὁμοῦ ἐκτίθεμαι. (ι)

*Συνεκτιθηνεύω (τιθηνεύω). Ὁμοῦ ἀνατρέφω, θεραπεύω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι Πλούτρχ.

Συνεκτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίῤ. –κώς (συνέχω). Ὁ συνέχων, ὁμοῦ κρατῶν, περιέχων, διαιρατῶν, συντηρῶν, συντηρητικός, καὶ ἐκ τοῦ Μέσ. ὁ στερεώς κρατῶν, βαστῶν ἑαυτόν, στερρός, σφιχτός· διυρκής· «Δίτια συνεκτικά· εἰς τὸν Ἱπποκρ. λέγονται, τὰ μέσοντα καὶ συνδεόντα τὰ παθη· ἀντίκειται τοῦ, προκαταρκτικά· τὰ Ἐπιῤῥήμ. «Συνεκτικῶς, καὶ, συνεκτικώτατα· σημαίνουσι τὸ, κεφαλαιωδῶς, συντόμως, ἐπιτομικῶς, συλληπτικῶς, περιληπτικῶς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «Συνεκτικώτατα, κεφαλαιοδέστερα. Λεξικ. χειρόγρ. βασιλ. «Συνεκτικώτατος, κεφαλαιωδέστατον, ἢ προδηλότατον, ἢ ἀληθέστατον· ὁ Φώτ. «Συνεκτικώτατα, κεφαλαιωδέστατα, συνέχοντα, διακρατούντα.

*Συνεκτίκτω (τίκτω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκτίκτω, γεννῶ. «Ὡδὶ συνεκτέκτασιν.

*Συνεκτίνυμι (τίνυμι, ἀνώμ.) ποιητ. ἀντὶ, συνεκτίνω. (υ – – – υ Ἐπ. υ – υ – υ Ἀττ.)

*Συνεκτείνω (τίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ πληρόνω, βοηθῶ εἰς τὴν πληρωμήν· (υ – – – Ἐπ. υ – υ – υ Ἀττ.)

*Συνεκτίω (τίω, ἀνώμλ.), = συνεκτίνω (περὶ τῆς προσωδίας ἰδε, τίω.)

*Συνεκτραχηλίζομαι, παθ. (τραχηλίζω). Ἀφίνομαι νὰ μὲ σύρωσι, καθὼς τὸν ἀδάμαστον ἵππον, σύρομαι ἀπὸ τὸν λαιμόν. Πλούταρχ.

Συνεκτραχύνω (τραχύνω). Ὁμοῦ ἐκτραχύνω, τραχύνω, ἢ ἀγριοποιῶ. Πλούταρχ.

Συνεκτρέφω, μέλ. θρέψω (τρέφω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκτρέφω, ἀνατρέφω. Εὐριπ.

Συνεκτρέχω (τρέχω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκτρέχω, μαζῆ τρέχω ἔξω· κάμνω ὁμοῦ ἐκδρομὴν ἐκβαίνω εἰς μάχην· Ξενοφ. Ἀγησ. β'. 11. καὶ Ἑλλ. δ'. γ'. 10. «Καὶ πάντες οὗτοι τῶν συνεκστρατευόντων ἐγένοντο. 2) ἐκβαίνει, ἀποβαίνει, ἐπιτυγχάνει, μόνον εἰς τὸ γ'. πρόσωπον εὐχρηστον. Πολύβ. 3) ε'. 32. «Τὸ δὲ σπανίως συνεξέβαρμα κατὰ τὸν βίον· εἰς ὀλίγα ἐπέτυχεν, εὐτύχησεν, ὀλίγα ἐκβῆκαν καλά· ἐξιστόρησαι, κατὰ μέγεθος, πλῆθος, διάνοιαν, κ. τ. τ. μετὰ δοτ. Schaef. Διον. Ἁλικ. περὶ συνθ. ὀνομ. σελ. 425.

Συνεκτρίβω, μέλ. ψω (τρίβω). Ὁμοῦ ἐκτρίβω, τρίβωτι ἐπὶ νὰ ἐκβάλλω τὸ ῥύπον, ἢ τρίβωτι εἰς λεπτὰ τμήματα· παρὰ τοῖς Ο'

Συνεκτροφος, ὁ, ἡ (συνεκτρέφω). Ὁμοῦ ἀνατραφείς, ὁμῥ.

Συνεκφαίνω (φαίνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐκφαίνω, ἐκκαλύπτω, δεικνύω, φανερόνω, σημοσιεύω.

Συνεκφέρω (φέρω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐκφέρω, φέρω μαζῆ ἔξω, φέρω πρὸς ταφήν· ζῶσι, συνεναφιάζω, συνοδεύω τὸ λείψανον, ἀκολουθῶ τὴν κηδείαν· 2) Ὁμοῦ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ὑπομένω, ὑποφέρω. Εὐριπ. 3) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως προφέρω. 4) παθ. Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐξέρχομαι.

*Συνεκφεύγω (φεύγω, ἀνώμ.). Ἐκφεύγω μαζῆ, ἢ συγχρόνως· Φιλοστρ. εἰκόν. 2, 2.

Συνεκφορά, ἡ (συνεκφέρω). Ἡ γινομένη ἐκφορά, κηδεία, ταφή. 2) Ἡ ὁμοῦ προφορά, ἐκφώνησις. Διον. Ἁλικ.

*Συνεκφορέω (φορέω), = συνεκφέρω. Ἰλιάδ. 4, 17.

Συνεκφωνέω, ῶ (φωνέω). Ὁμοῦ ἐκφωνῶ. ὅθεν

Συνεκφώνησις, εως, ἡ. Ἡ κοινὴ ἐκφώνησις, προφορά. 2) = συνίζησις. Εὐστάθ.

Συνεκφωτίζω (φωτίζω). Ὁμοῦ ἐκφωτίζω, λαμπρύνω, λαμπρὸν καὶ φωτεινὸν κάμνω.

Συνεκχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ χέω, χύνω μαζῆ. παθ. καὶ ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων πυκνῶς συνεξερχομένων.

Συνεκχυμόω, ῶ (χυμόω). Ὁμοῦ ἐκχυμόνω ἐξαιρετ. παρ' Ἱπποκρ. ἐκχυμόνω, ἢ τὴν ἐκχύμωσιν βοηθῶ· faciliter les évacuations. Ἱππκρ.

Συνεκχύω, = συνεκχέω.

*Συνελαττόω (ἐλαττόω). Συσμικρύνω, ὀλιγοστεύω μαζῆ.

Συνελαύνω, Μ. άτω. (ᾰ) ὅθεν ἐπικ. ἐλάσσω, καὶ καθεξῆς, (ἐλάνω, ἀνώμ.). Μαζῆ, συγχρόνως διώκω, συναθῶ, στειοχωρῶ· Ἰλ. Α, 677. «οὐδόντεσιν, τύπῳ ἀπὸ πόνον τοὺς ὀδόντας, Ὀδ. Σ, 98. ἐξαιρ. φέρω, διεγείρω τινὰ εἰς ἔριδα, μάχην, ὡς τὸ Λατ. committere. «Ὄτρυν. ἐριτὶ ξυνελαύνειν. Ἰλ. Τ, 134. Φ. 394 ἀφίνω νὰ μάχωνται πρὸς ἀλλήλους, Σ, 30. ἀμετάβ. ἔριδι ξυνελαύνειν, ἔρχομαι, κατάντω εἰς μάχην, Ἰλ. Χ, 129. — Ὁ Ὅμηρ. μετοχειρίζεται τὸν Ἀττικὸν τύπον, ξυνελᾶ· ἀλλὰ παντχοῦ διὰ τὸ μέτρον σημείωσε δὲ, ὅτι εἰς αὐτὸν εὑρίσκονται μόνον ἐνεστ. καὶ παρ. ἐπικ. συνελάσσαμεν, ξυνελάσσαι, κ. τ. λ.

Συνελέγχω, ἐπιτατ. τοῦ ἐλέγχω, Πολύ, ἢ ὁλοτελῶς ἐνειδίζω, ὑβρίζω. 2) συναποδεικνύω, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἀποδεικνύω.

*Σύνελεν, ἐπ. γ'. ἐνικ. πρόσ. ἀόρ. τοῦ, συναιρέω, ἀντὶ, συνείλειν, Ἰδ. μετοχ. συνελών, Ὀδ.

Συνελευθερόω, ῶ (ἐλευθερόω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐλευθερόω, ἤτοι ἐλεύθερον ποιῶ, συμβοηθῶ ἵνα ἐλευθερωθῇ ἕκαστος ἀντάξιος. «Ἡρόδοτ. 5, 46. 7, 51. 157.

Συνέλευσις, εως, ἡ, Συνερχομός, ἐνταμωσις, ἐρχομὸς πολλῶν εἰς τὸ αὐτό, συναστροφή. Ἰουστίν. καὶ Ἐκλ. Σύνοδος. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

*Συνελεύσομαι, μέλ. τοῦ, συνέρχομαι. ὅθεν

Συνελευστικός, ἡ, όν· Ὁ εἰς συνέλευσιν ἀνήκων, ἢ διεγείρων. «Τὸ συνελευστικὸν· κλῆσις, διεγερτήριον, φυσικὴ ὁρμὴ πρὸς συνέλευσιν, συναναστροφὴν καὶ κοινωνίαν. Πλούταρχ.

Συνέλιξις, εως, ἡ· Ἡ ὁμοῦ τύλιξις, συνάφεια, σύνδεσις. ἐκ τοῦ

Συνελίσσω, καὶ –ττω. μέλ. ξω (ἑλίσσω). Ὁμοῦ περιτυλίσσω, συνδέω.

Συνελκύω, (ἑλκύω). = συνέλκω. Ὁμοῦ ἑλκύω, ἕλκω, σύρω πολλοὺς ὁμοῦ, ἢ σύρω φέρω πολλοὺς εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος. Ξενοφ. Ἀγ. β'. 15. «Συνελκύσαντες τοὺς τῶν πολεμίων νεκροὺς τοὺς ἔστρωσαν ὅλους μαζῆ. 2) Συνάγω, συστέλλω, ὅθεν Ἀντιφάνης παρὰ Φωτίῳ ἐν λ. «Συνέλκειν τὰς ὀφρῦς, ἀντὶ τοῦ συνάγειν· καὶ ἑπομ. Μέσ. Συνέλκομαι, συστέλλω ἑμαυτόν, Ἡρωδιαν. Σ. 4. (περὶ τῆς προσῳδίας ἰδε ἑλκύω.)

*Συνελκυστέος, έα, έον, ῥημτ. ἐπίθ. τοῦ συνελκύω, Ὅστις πρέπει νὰ συνελκύσῃ ἢ συνελκυσθῇ.

*Συνέλκω, ξω (ἕλκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἕλκω.

Συνελπίζω, = Ἐλπίζω. ἀμῥ.

*Συνέλω, = Συναίρεω· ὅθεν τὸ «Συνεῖλον καὶ Μετοχ. «Συνελών, οὖσα, όν. Ἐντεῦθεν τὸ εἶπα συνελὼν εἶπον· ἢ Ἀπαρεμφ. «Συνελόντι εἰπεῖν· ἀντὶ τοῦ, Συντόμως εἰπεῖν, νὰ εἴπω μὲ συντομίαν, ἢ νὰ εἴπω μὲ ὀλίγα λόγια περιληπτικῶς.

Συνεμβαίνω, Μέλ. ήσω (βαίνω, ἀνμ.)· Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμβαίνω, ἢ ἀναβαίνω.

Συνεμβάλλω, (βάλλω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐκβάλλω, βάλλω, ῥίπτω, ῥίπτω μέσα. 2) Οὐδέτερ. Ὁμοῦ εἰσβάλλω, ἐμβαίνω εἰς τὴν χώραν τοῦ ἐχθροῦ. ὅθεν

Συνεμβολή, ἡ. Ἡ κοινὸς γινομένη ἐμβολή, μάχη. «Ὡσπερ συνεμβολὴν ὅταν ὅλοι οἱ κωπηλάται διὰ μιᾶς ἐμβάλλωσι τὰς κώπας εἰς τὴν θάλασσαν· κοινὴ κωπηλασία. Αἰσχύλ. Πέρσ. 394. ὁ αὐτὸς Ἀγαμ. 993. λέγει: «Πρημνηπίοις συνεμβολαῖς· «τὰ ἐν ταὐτῷ ἐκπιπτόμενα κατὰ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου πρυμνήσια σχοινία, ἤτοι τὰ πείσματα· ἔνθα ἡμάρτημ. «Συνεμβόλοις κοίλοις.

Συνέμεν, Ἀπαρ. Ἀόρ. β'. ἀντὶ τοῦ, Συνεῖναι, ἐκ τοῦ, Συνίημι. Πινδαρ. Πύθ. γ'. 141.

Συνεμπάσσω (πάσσω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμπάσσω, ἢ ἐπιπάσσω, πασσαλίζω.

*Συνεμπίπρημι, (πίπρημι, ἀνμ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ καίω, φλογίζω. (ἡ γραφὴ, συνεμπίμπρημι, εἶναι ψευδής.)

Συνεμπίπτω (πίπτω, ἀνμ.) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμπίπτω, πίπτω μέσα, ἢ ἐπιπίπτω, ἐμβάλλω, κάμνω ἐμβολήν. 2) Συμπίπτω, ἢ συνέρχομαι, ἀνταμώνομαι.

Συνεμπλέκω (πλέκω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐμπλέκω, ὑφαίνω ἐμπερσόνω.

*Συνεμπνέω, μέλ. πνεύσω, (πνέω, ἀνώμ.) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἐμπνέω, ψυχῶ.

Συνέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορος). Ὁ συμπλέων, συνταξειδεύων, συνοδεύων τινὰ εἰς τὸ ταξείδιον. «Ὁ τινὶ, πιν. ὡς Οὐσιαστ. ὁ συνοδοιπό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος, κεθόλου, τοιωσός, μέτοχος εἴς τι. Valck. Hallim. λείψ. 57, 3. ὁ μαζῆ μέ ἄλλον τό ἐμπορικόν ἐπάγγελμα μεταχρόμενος, ὁ συμπραγματευτής.

Συνεμπρήθω. Μέλ. ήσω (πρήθω, ἀνμλ.). = Συγκαπήπρημι.

Συνεμπτωσις, εως, ἡ (συνεμπίπτω). Τό ὁμοῦ ἐμπίπτειν, ἡ ἡ ὁμοῦ ἔμπτωσις, σύμπτωσις, ἡ συντυχία, συνάλευσις, σύμπτωσις. Εὐστάθ.

Συνεμφαίνω (φαίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐμφαίνω, φανερόν δεικνύω, σημαίνω, αἰνίττομαι. Θεόφρ. «Τά δέ πολλά συνεμφαίνει τινά γεωμόνοις σαφῶς· κάμνουσι νά αἰσθάνωνται οἱ γεωμόνοι μαζῆ μέ τόν χυλόν καί ὅσμήν τινα.

Συνεμφασις, εως, ἡ. Ἡ συνέτερη, ὁμοῦ ἔμφασις, δήλωσις, φανέρωσις, σημασία· τό παίρνει τήν λέξεως, ὅταν δηλαδή τις ἄλλο λέγει καί ἄλλο ὑπαινίττεται· ὅταν λέξεις τις ὑηλοῖ πράγματι, καί ἐαυτοῦ ὑποσείεται καί ἄλλο τι· ὅταν συνυπακούεται εἰς τήν σημασίαν τῆς λέξεως καί ἄλλη τις ἔννοια καί σημασία· εἶον παρ' Ἀθην. σελ. 325. «Φίλαρις κατά συνέμφασιν τοῦ φαλλοῦ· ἔνδα εἰς τήν λέξιν Φίλαρις, συνυπακούεται καί ἡ σημασία τοῦ Φαλλοῦ, ἡ ὑπό τήν λέξιν Φίλαρις ἐμφράζεται αἰνιγματωδῶς καί ἡ σημασία τοῦ Φαλλοῦ διότι μή θέλων τις νά εἴπη φανερῶς «Φαλλόκα λέγει ὑποκερυμμένως πως αὐτό τοῦτο «Φίλαριμα τουτέστι, παίζει τις τό Φίλαρις ἀπάνω εἰς τό Φαλλός. Γαλ. Allusion. Γερμ. Anspielung.

Συνεμφέρω (φέρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐμφέρω. Ἀντωνίν. γ'. 4. «Ἡ γάρ ἑκάστου νεμεσητή μοῖρα συνεμφέρεταί τε καί συνεμφέρεται, ἡ τοῦ καθ' ἑνός μοῖρα συγγενόταται μετ' αὐτοῦ, καί τήν φερεπήξιν μετ' ἐαυτοῦ εἰς ὅλην τόν ζωήν. 2) συντείνω, συμβάλλω μαζῆ εἰς τι.

Συναναντίον, Ἐπίρ. (ἐναντίος). Πολλά ἐναντίως. Ὀππ. Κυν. β'. 168.

*Συνενδείκνυμι (δείκνυμι). Δεικνύω, φανερόνω μαζῆ.

Συνενδεκάζω, καί, «Συνενδεκατίζων ἴδε Ἐνδεκάζω.

Συνεπιδίδωμι, (δίδωμι) = Ἐνδίδωμι. Διόδωρ. Σπ. ὕδατ

Συνένδοσις, εως, ἡ. = Ἔνδοσις μαλάκυνσις, ὅταν δηλαδή ἀφίνῃ τις ἑαυτόν εἰς τήν θέλησιν τοῦ ἄλλου, ὅταν δέν στέκεται στερεός εἰς τήν σκληρότητά του, χαύνωσις, χάλασις, ἄνεσις, ὕφεσις, ἄφεσις. Πλούταρχ. ἀντί τοῦ Συνέντασις.

*Συνενδύω (δύω, ἀνώμ.) Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἡ ἐν ταὐτῷ ἐνδύω. Ἀρρίαν.

*Συνενείκομαι, ἐπικ. μέσ. ἀντί, συμφέρομαι. Φέρομαι, σύρομαι μαζῆ, ἐξαιρ. ἐπί πιπτόντων σωμάτων, ἔνι δέ καί, συντυχαίνω, συναπαντῶ, πτοιῶ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 440. ἴσως τό μόνον παράδειγμα τοῦ τύπου τούτου.

Συνενθουσιάζω (ἐνθουσιάζω). Ὁμοῦ ἐνθουσιάζω ἡ ἐνθουσιάω, εἶμαι ἐνθουσιασμένος ὡς ἐνθουσιασμένος ὁμιλῶ, πράττω.

*Συνενθουσιάω = τῷ προηγμ.

*Συνενίημι, μέλ. νήσω (ἵημι, ἀνώμ.) Ῥίπτω μαζῆ μέσα.

Συνενοάω, ῶ (νοέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐννοῶ.

Συνενόω, ῶ (ἑνόω) Ἑνόνω, σμίγω μαζῆ, συμμιγνύω.

Συνέντασις, εως, ἡ (συντείνω). Ἡ κοινή ἡ ἡ κοινῶς γινομένη ἔντασις, (κοινόν τάνυσμα, ἡ κοινόν τέντωμα) συντονία, σύντασις. Προσοχή καί καρτερή ἔκτενής. Πλούταρχ. ἀντίθ. τοῦ, Συνένδοσις.

Συνεντάσσω (τάσσω) Ὁμοῦ ἐντάσσω, βάλλω εἰς τάξιν. Φωτ. κωδ. ρνέ.

Συνεξάγω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐξάγω, ἔξω φέρω. «Στρατόν συνεξάγειναι· ἐκβάλλειν, φέρειν ἔξω. (g)

*Συνεξαιθερόω (αἰθήρ). Μεταβάλλω μαζῆ εἰς αἰθέρα. Συνέτ. σελ. 143.

Συνεξαιθριάζω, Μ. άσω (αἰθριάζω). Ὁμοῦ ἐξαιθριάζω, ἐκβάλλω, βέτω, εἰς αἴθριον τόπον, εἰς ἐλεύθερον ἀέρα Διοσκορ. γ'. 163.

Συνεξαιρέω, ῶ. Μέλ. ήσω (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐξαιρῶ, συμβοηθῶ, σώζω. 2) ὁμοῦ ἡ διόλου ψηφίζω, ἀφανίζω, ἐκπορθῶ, καθαίρω, ἐξολοθρεύω, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ὁ. 12. «Συνεξαιρεῖ αὐτοῖς Σελλασίαν· συνεβοήθησεν εἰς τό νά κυριεύσωσιν, ἡ συνεβοήθησεν εἰς τήν ἅλωσιν τῆς Σελλασίας. Δημοσθ. «Ὦ τοῖς μέν τήν Βοιωτίαν συνεξαιρήσειν ὁμωμόκει, τοῖς δέ τήν Πυλαίαν συγκαταστήσειν· ὥμοσεν νά ἐκπορθήσῃ, ἐξολοθρεύσῃ. Ξενοφ. Κυνηγ. ἐ. 28. «Οἱ γόβοι τῶν κυνῶν συνεξαιροῦνται τό προνοεῖσθαι· ἀφαιροῦσι, αἱροῦσιν, ἁρπάζουσιν.

Συνεξαίρω (αἴρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξαίρω, ἐκβάλλω ὑψόνω, ἐπαίρω, συναρπάζω, βάλλω εἰς κίνησιν, Ἰακ. Φιλοστρ. εἰκ. σελ. 321. παρβλ. σελ. 219. 2) Οὐδέτερ. σημαίνομαι· ἐκβαίνω, ὑπάγω, συνεξέρχομαι, συνεκτρέχω.

Συνεξακολουθέω, ῶ (ἀκολουθέω). Ὁμοῦ ἐξακολουθῶ. Πολύβ.

*Συνεξακοντίζω, (ἀκοντίζω). Ῥίπτω μαζῆ ἔξω, ἐξαιρ. τό ἀκόντιον. Εὐστάθ.

Συνεξακούω. Μέλ. ούσω (ἀκούω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐξακούω ἀκούω ἔξω. Σοφοκλ. Τραχ 375.

Συνεξαλείφω. Μ. ψω (ἀλείφω, συμ. 2.) Ὁμοῦ ἐξαλείφω, σβύνω.

Συνεξάλλομαι, μέσ. ἀποδ. (ἅλλομαι, ἀνμ.) Ὁμοῦ, εἰς τόν αὐτόν καιρόν ἐξάλλομαι, ἐκπηδῶ.

Συνεξαμαρτάνω, (ἁμαρτάνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξαμαρτάνω, πταίω, σφάλλω. Ἰσοκράτ.

Συνεξαμιλλάομαι, ῶμαι. μέλ. ήσομαι, ποδ. ἀποδ. ἄλλη εἰς τούς μεταγενεστ. ἴσως καί μέ τόν μέσ. αόρ. (ἐμιλλάσμαι). Ὁμοῦ ἐξαμιλλῶμαι, ἀγῶνά τινα μετά τινος ἀμιλλόμενος ἐπιχειρῶ. Πλούταρχ.

Συνεξαναλίσκω (ἀναλίσκω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξαναλίσκω, διόλου καταδαπανῶ, κατατρώγω, ἀναφθείρω. Διον. Ἅλικ.

Συνεξαναπληρόω, ῶ (πληρόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ πάλιν ἀναπληρόω. Ἱππουρ.

Συνεξανθέω, ῶ (ἀνθέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξανθῶ, ἐκβάλλω τά ἄνθη.

Συνεξανίστημι (ἵστημι). Ὁμοῦ, ἡ ἐν ταὐτῷ ἐξανίστημι, κάμνω νά ἐγερθῇ, σηκωθῇ τις ἡ νά μετακομισθῇ. 2) κάμνω ἐπαναστατικόν ἡ ἀνίστημαι, ἐπανίσταμαι. 3) κατά μέσ. διάθ. καί εἰς τόν αόρ. β'. καί ἐνεργ. παρακ. ἐγειρόμενος, ἀναχωρῶ, σηκόνομαι καί κινοῦμαι, μετά τινος σηκόνομαι καί συμπορεύομαι, ἐγείρομαι κατά τινος. Πολυβ. «Συνεξαναστῆναι τοῖς καιροῖς· ἀκολουθεῖν τάς περιστάσεις τοῦ καιροῦ. 4) σηκόνομαι, ὑψόνομαι Πλούταρχ. «Οἱ κισσοί τοῖς ἰσχύουσι τῶν δένδρων, περιπλεκόμενοι, συνεξανίστανται· ὑψοῦνται, ἀναβαίνουσιν ἐπί τά δένδρα.

Συνεξανοίγω. (ἀνοίγω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἀνοίγω· ἀμφ.

Συνεξαντλέω, ῶ (ἀντλέω.) Ὁμοῦ ἐξαντλῶ, ὑπομένω.

Συνεξαπάττω, Ἀττ. ἀντί συνεξανύω, (υ)

*Συνεξανύω (ἀνύω.) Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἡ ἐν ταὐτῷ συνεπληρόω, ἀποπληρόω, τελειόνω. 2) ἀπολ. μή φθάνειν τινά εἰς τό τρέξιμον· ἐξυπαιόνομαι. «Τόν ἀρέμονα· μή φθάνων τινά εἰς τόν δρόμον, ἡ, τρέχων τόν δρόμον, δέν τόν ἐφθανε κατόπι.

Συνεξαπατάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀπατάω). Ὁμοῦ ἐξαπατῶ. Δημοσθ.

Συνεξαποστέλλω (στέλλω). Ὁμοῦ, ἐξαποστέλλω, ἀποστέλλω μαζῆ.

Συνεξάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Ὁμοῦ ἐξάπτω, ἀνάπτω. 2) Προσάπτω, συνάπτω, συνδέω, συγκολλῶ.

Συνεξαριθμέω, ῶ (ἀριθμέω). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐξαριθμῶ. Διόδ. Σικελ.

Συνεξαρκέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀρκέω). Ὁμοῦ ἐξαρκῶ. Στράβ. σελ. 959.

Συνεξάρχω, μέλ. ξω, (ἄρχω). Ὁμοῦ ἐξάρχω, κάμνω ἀρχήν, «Μετ᾽ ὀμέρῳ ἀήμῳ συνεξάρχειναι. Ἀξίοχ. γ'. 12. διά τῆς προαπαγγελίας ἤτοι προειδοποιήσεως καί συναξέως τῶν ψήφων τοῦ δήμου ἀπόφασιν ἐδόναι κατά τινος, ἔνθα ἄλλοι «Συνεξαμαρτάνειν καί ἄλλοι «Συνεξαίρειν· ἀφανίζωσκουσι.

Συνεξατμίζω, (ἀτμίζω). Ὁμοῦ ἐξατμίζω.

Συνεξατονέω, ῶ, Μ. ήσω (ἀτονέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐξατονῶ, διόλου ἀτονῶ, χάνω τήν δυνάμεις μου, ἐκπίπτω. Πλούταρχ.

Συνεξαυαίνω (αὐαίνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, ξηραίνω.

Συνεξεγείρω (ἐγείρω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξεγείρω, ἐξυπνῶ, ἀναστήκω, ἀνεβάνω, ἐμψυχόνω, ἐγκαρδιόνω.

Συνεξειμι, ὑπάγω μαζῆ, ἡ συγχρόνως ἴω.

Συνεξελαύνω, μέλ. ελάσω (ἐλαύνω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἐξελαύνω, (προτυπακουομένου, ἵππον, ὅρμα, στρατόν) ἱππεύω, ἁμαξεύω, ἐκστρατεύω, ὡς οὐδέτ. Ἐπιγρόμ.

*Συνεξελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐξελεύθερος). Ὁ μαζῆ μέ ἄλλον ἐλευθερωθείς, Ἀπιν.

Συνεξελίσσω, Ἀττ. -ττω (ἑλίσσω). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἡ ἐν ταὐτῷ ξετυλίγω, ξεδιπλόνω. Καλλιστράτ. εἰκόν. ιά.

*Συνεξελκύω, (ἑλκύω.) Σύρω μαζῆ ἔξω.

*Συνεξεμέω, ῶ (ἐμέω) Ἐξερνῶ μαζῆ ἔξω, ἐκπτύω.

Συνεξενέγκω, ἡ Συνεξενείκω = Συνεκφέρω.

Συνεξερεύθω, (ἐρεύθω) Μαζῆ κάμνω κοκκινον, ἡ φλογίζω. Ἱπποκράτ. προγνωστ. 15.

Συνεξερευνάω, μέλ. ήσομαι (ἐρευνάω) ὡ. Μαζῆ ἐξερευνῶ, ἐξετάζω. Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 155. Ε.

*Συνεξερύω, (ἐρύω.) Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ, σύρω ἔξω.

Συνεξέρχομαι, ἀνεργ. ἀποδ. (ἔρχομαι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξέρχομαι, μαζῆ ἐκβαίνω ἔξω. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἡ. 6

Συνεξετάζω. Μ. άσω (ἐτάζω). Ὁμοῦ ἐξετάζω, δοκιμάζω, παραθεωρῶ ἡ ἐπιθεωρῶ. Πλάτ. «Συνεξετάζομεν εἶμαι παρών ἡ μετά τῶν ἄλλων μετά τῶν ἄλλων ἀνήκω, συναριθμοῦμαι. Δημοσθ. β'.) «συνεξεταζέσθαι τινι συνεξισοῦμαι, συγκρίνομαι μέ τινα, ἤτοι.

Συνεξευπορέω, ῶ ἐπιτατ. τοῦ, Συνευπορέω ἐμφ.

Συνεξευπορίζω (εὐπορίζω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ προμηθεύω, ἡ τρόπον καί μέσον, πόρον εὑρίσκω, βοηθῶ τινα εἰς χειρόν ἀνάγκην, χορηγῶ, πορίζω, δίδω τά ἀναγκαῖα, ἐπιχορηγῶ. Ξενοφ. Ἀναβ. ἐ. ἡ. 25. ὡς καί τό, Συνεισπορέω. Ὁ Σχηφορος. Μελ. α, β, γ. τέ ἀποδοκιμάζει διόλου.

Συνεξευρίσκω, (εὑρίσκω, ἀνμ.) Ὁμοῦ, ἅμα ἐξευρίσκω, ἐξευρίσκω.

*Συνεξηγέομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποδ. (ἡγέομαι). Μαζῆ ὁδηγῶ ἔξω.

*Συνεξημερόομαι (ἡμερόω). Ὁμοῦ ἐξημεροῦμαι, ἡμερος γίνομαι.

Συνεξιάομαι, ῶ (ἰάομαι). Ὁμοῦ, μαζῆ ἰάομαι.

Συνεξισόω, ῶ (ἰσόω). Ὁμοῦ ἐξισόνω.

Συνεξίσταμαι (ἵστημι). Ὁμοῦ ἐξίσταμαι, ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι, ἐξέρχομαι, ἐπιτρέχω, καί τά τινος ἐξέρχομαι, ἐξανίσταμαι εἰς μαχήν. 2) Ὁμοῦ γίνομαι ἀκαταστατικός, ἔξω, φρενῶν.

Συνεξιχνεύω, (ἰχνεύω). Ὁμοῦ ἐξιχνεύω, ἰχνηλατῶ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνεξοδεύω (ὁδεύω.) Ὁμοῦ ἐξοδεύω, ἐξέρχομαι, μαζῆ ἐκβαίνω. Ἀθήν. ς. σελ. 248. „Ὅτε τὸ σκέλος ἐπηρώθη, σκέλων συνεξώδευε τῷ βατιλεῖ.

Συνεξόζω, (ὄζω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐξόζω, παρομοίως ὀσμὴν ἐκδίδω. Θεοφρ. περὶ ὀσμ.

Συνεξοκέλλω (κέλλω). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ ἐξοκέλλω. Πλούταρχος.

Συνεξομοιόω, ῶ, (ὁμοιόω) Ὁμοῦ ἐξομοιόνω, κάμνω παρόμοιον Πλούταρχ. „Οἱ μὲν οὖν κόλακες κόλικοί, ὥσπερ ὀρνιθοθῆραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦνται ἑαυτοὺς, ὑποδύονται.“ ὅθεν

Συνεξομοίωσις, εως, ἡ Κοινὴ ἐξομοίωσις, παρομοίωσις.

Συνεξοπλίζω (ὁπλίζω). Ὁμοῦ ἐξοπλίζω, ἁρματόνω.

Συνεξορθιάζω (ὀρθιάζω). Ὁμοῦ διεγείρω, ἐγερτίζω. Πλούταρχ. „Φόβον καὶ θάος συνεξορθιάζειν“ διεγείρειν, παρακινεῖν. ἀμφ.

*Συνεξορίζω (ὁρίζω). Μαζῆ ἐξορίζω, φέρω ἔξω τὸν συνόρων. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1673.

Συνεξορμάω, ῶ. Μέλ. ήσω (ὁρμάω). Ὁμοῦ ὁρμὴν δίνω, παρορμῶ, παροξύνω, ἐμψυχόνω. Πλούταρχ. εἰς Φαβ. 2) Οὐδετέρ. Ὁμοῦ ἐξορμῶ, μεθ' ὁρμῆς ἐξέρχομαι. Ξενοφ. Κυρουπ. α. δ. 20. ὡσὰν εἶδεν ὁρμωμένους συνεξορμᾷ εὐθὺς· ἐξέρη μεθ' ὁρμὴς καὶ αὐτός, παρομοίως εἰς πόλεμον. Οἰκονομ. ιζ. 12. „Ἡ ὕλη πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ, καὶ περέχει πυγμὴν αὐτῷ· μεθ' ὁρμὴς ἐξέρχεται, φέρεται κατὰ τοῦ σίτου.

*Συνεξορούω, ῶ (ὀρούω). Ὁμοῦ ἐκπηδῶ, ἢ ταχέως τρέχω.

*Συνεξορύσσω. Ἀττ. - ττω. Μ. ξω(ὀρύσσω). Ὁμοῦ ἐξορύττω, ἀνατρέπτω.

Συνεξοστρακίζω. Μ. ίσω (ὀστρακίζω). Ὁμοῦ ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω διὰ τοῦ ἐξοστρακισμοῦ. καθόλου, συνεκβάλλω, ἀπομακρύνω.

Συνεξουρέω, ῶ. Μ. ήσω (οὐρέω.) Ὁμοῦ ἐξουρέω, μαζῆ κατουρῶ, ἐκβάλλω τὸ οὖρος.

Συνεξυγραίνω (ὑγραίνω) Ὁμοῦ ἐξυγραίνω, κάμω, ὑγρὸν καὶ μαλακόν.

Συνεξωθέω, ῶ (ὠθέω. ἀνμ.) Μαζῆ ὠθῶ, ἀμπαχνω, σπρώχνω.

Συνεξωραίζω (ὡραίζω). Στολίζω, καλλωπίζω μαζῆ. Εὐστάθ.

Συνεορτή, ἡ· παρὰ Πλουτάρχ. ἡθικ ἀρετ. ἀντὶ τοῦ, συστολὴ, Θλῖψις, στένωσις· ἀμφ. ὅθεν ἄλλοι „Συσεορτίζειν“ ἢ „Συνωτείειν ἀναγινώσκουσι.

Συνεορτάζω (ἑορτάζω) ἑορτάζω μαζῆ, παρηγορίζω ὁμοῦ ἑορτήν τινα.

Συνεορταστής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμοῦ ἑορτάζων. Πλατ. Νομ. β'.

Συνεοχμός, ὁ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ Συνοχμός. = Συοχὴ, συναφὴ, σύνδεσμος (κλείδωσις), συγκόλλησις, συγκράτησις, τὸ μέρος ἕνθα συνέχεται καὶ συνδέεται ὁ τράχηλος μὲ τὴν κεφαλήν. (Χειρουργικ). Ἰλ. Ξ. 465. „Τὸν ῥ' ἔβαλε, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνοχῇσι. ἴδε Ἔχμα.

Συνεπάγω. Μ. άξω (ἄγω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπάγω, φέρω πρόσω, ἢ ἐπὶ τι, ἢ κατά τινος. Μέσ. „Συνεπάγομαι“ ὁμοῦ φέρω μετ' ἐμοῦ· φέρω ὁμοῦ, μαζῆμου. Θουκυδ. (Ε)

Συνεπαγωνίζομαι· μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐγωνίζομαι). Ὁμοῦ ἐπαγωνίζομαι, ἀγῶνα προστίθημι, μετὰ τὸν ἀγῶνα ἄλλον ἀγῶνα ἐπιχειρῶ. Πολύβ.

Συνεπάδω, (ᾄδω) καὶ

*Συνεπαείδω (ἀείδω). Ὁμοῦ, ἐνταὐτῷ ἐπᾴδω, ὁμοιόθ. θέλγω, γοητεύω. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1491.

Συνεπαινέω, ῶ. μέλ. έσω, ἐπικ. ήσω (αἰνέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, συνεπιφημῶ. Ξενοφ. Ἱππάρχ. ε. 14. „Σὺν τῷ θεῷ πράττειν, ἵνα καὶ τὴν τύχην συνεπαινῇ θεῶν ὄντων καὶ Οἰκονομ. ζ. 16. καὶ ἀλλαχοῦ. „Δοκοῦσί σε δύνασθαι, καὶ ὁ νόμος συνεπαινεῖ. Ἡρόδ. 7, 15. ὅπου ὅμως καὶ πολλὰ χειρόγραφα „συνέπαινον ἐόν, ἀντὶ συνεπαίνων ἔχουν. 2) Συναινῶ, συνομολογῶ, συγκαταινέω, συγκατατίθεμαι, κρίνω εὔλογον.

Συνέπαινος, ὁ, ἡ (ἔπαινος). Ὁ συνεπαινῶν, συγκαταινῶν ὁμόγνωμος. „Εἰ συνέπαινοί εἰσι τῷ παροιημένῳ. Ἡρόδοτ. γ'. 119. ἂν συναρέσκωνται καὶ αὐτοὶ· ἂν συναινῶσιν, ἂν τοὺς φαίνεται ἄριστον, ἂν τὸ κρίνωσιν εὔλογον.

Συνεπαίρω (αἴρω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ ἐπαίρω, ὑψόνω, σηκόνω. Ξενοφ. Ἱππ. ζ'. 2. „Τὴν δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόνω· ἃς συνοχὴ ἐν ταὐτῷ καὶ τὸν ἑαυτόν του. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, Συνελαύνω, ἀναγκάζω, παρορμῶ, παροξύνω, διεγείρω, παρακινῶ· ὁ αὐτὸς Οἰκον. ε. 5. καὶ Συμπ. ἡ. 24. „Ὅτε γὰρ οἶνος συνεπαίρει (με)κ.

Συνεπαισθάνομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνμ.) Συναισθάνομαι μαζῆ. Γρηγ. Ναζ.

Συνεπαίτιος, ος, ον· μέσ. ἀποθ. (αἰτιάομαι). Ὁμοῦ, ἅμα αἰτιῶμαι, ῥίπτω ἢ δίδω τὴν αἰτίαν, τὸ σφάλμα εἰς τινα, κατηγορῶ. Θουκυδ. ι. 135. τινά τινος.

Συνεπαιωρέομαι, παθ. (αἰωρέω). Ὁμοῦ ἐπαιωροῦμαι, μετεωρίζω κρέμαμαι.

Συνεπακολουθέω, (ἀκολουθέω). Ὁμοῦ ἐπακολουθῶ, συνακολουθῶ κατόπιν.

Συνεπακτήρ, ῆρος, ὁ (ἐπακτήρ).=Συγκυνηγός.

Συνεπαλαλάζω (ἀλαλαλάζω). Ὁμοῦ ἐπαλαλάζω, ἐκπέμπω πολεμικὸν ἀλαλαγμόν.

Συνεπαμύνω (ἀμύνω). Συμβοηθῶ. Θουκυδ.

Συνεπανίστημι (ἵστημι). Ὁμοῦ ἐπανίστημι, κάμνω ἐπανάστασιν. Εἰς Ἀόρ. β'. καὶ Μέσ. καὶ ἀορ. πρκ. ἀντὶ τοῦ. Ὁμοῦ ἐπαναστάτης. γίνομαι. Ἡρόδ. 3, 84.

Συνεπανορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ὁμοῦ ἐπανορθῶ· φέρω πάλιν εἰς τάξιν.

Συνεπαπερείδω (ἐρείδω). Ἐπακουμβῶ, ἐπιστηρίζω τι ἐπάνω εἴς τι. 2) κατὰ μέσ. διάθ. εἰμαι ἐπακουμβημένος, ἐπιστηριγμένος. μετάφ.

*Συνεπαπτόμαι, Ἰων. αἱτί, συνεφάπτομαι, Ἡρόδ.

Συνεπαρήγω, (ἀρήγω). Συμβοηθῶ.

*Συνεπαρτύω (ἀρτύω). Ὁμοῦ ἀρτύω, ἀρτύνω, ἑτοιμάζω.

Συνεπαυξάνω, καὶ συνεπαύξω, ἐπιγρ. (αὐξάνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπαυξάνω, πληθύνω. 2) Οὐδέτερ. αὐξάνω, μέγας γίνομαι, μεγαλόνω.

Συνεπαφιημι (ἵημι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἀφίνω, ἵπτω κατά τινος. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε ἵημι).

*Συνεπεγείρω (ἐγείρω, ἀνώμ.) Διεγείρω μαζῆ κατά τινος.

Συνέπεια, ἡ (ἕπος.) Ἀκολουθία, συνέχεια στίχων ἢ λέξεων. Διον. Ἁλικ. συνθ. κγ'. (παρίγγεται καὶ παρὰ τὸ, συνέπομαι, ἐν ᾧ ἄλλοι προτιμοῦν, συνέχεια.)

*Συνεπείγω (ἐπείγω). Ὁμοῦ βιάζω, σλίβω. παθ. συναυξάνομαι, μεγαλόνω.

Συνεπείμι (εἰμι). Ὁμοῦ συνεστραταύω, συνεπιπίπτω, μεθ' ὁρμῆς ἢ ἐχθρικῶς ὑπάγω κατά τινος. Θουκυδ. γ'. 63.

Συνεπεισείμι, (εἶμι). Ὁμοῦ κατόπιν ἢ ἐξοπίσω, ἢ ἀπὸ τὸ ὀπίσω μέρος ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι. Ἀθήν. ιδ. σελ. 615. „Συνεπεισπόντες τὴν σκηνὴν ἐπεφέροντο τοῖς ἑαυτῶν.“

*Συνεπειστυκλέω (κυκλέω). Ὁμοῦ κυκλόω, γυρίζω, Φώτ. Βιβλιοθ. 187. σελ. 145, 41. Bekk.

Συνεπεισφέρομαι (φέρω, ἀνμλ.) Ὁμοῦ, ὀπίσω ἐμαυτοῦ φέρω, ἄγω. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ε. „Οἱ συνταχθέντες ἐν Θερμοπύλαις εἵλοντο μαχόμενοι ἀποθανεῖν μᾶλλον, ἢ ζῶντες συνεπισφέρεσθαι τὸν βάρβαρον τῇ Ἑλλάδι.“ φεύγοντες δηλαδὴ τὰ ἀκόλουθα κατόπιν αὐτῶν ε βάρβαρος, τοῦτ' ἔστι, νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Συνεκπίνω (πίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ, ἐξοπίσω πίνω, ἢ καταπίνω. Ἀνδοκιδ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, πίνω).

Συνεπεκτείνω (τείνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπεκτείνω, ἐξαπλόνω, μακρύνω, παρατείνω. Ἀριστοτ. β'. 15. Συνεπεκτείνουσα (μοῖρα) τὴν τέρψιν.

Συνεπιλαφρύνω, (ἐλαφρύνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐλαφρύνω, κάμνω ἐλαφρὸν Ἡρόδοτ. 1, 18, ὅπου ὅμως μερικὰ καλὰ χειρόγρ. „συναπελαφρύνειν ἔχουσι.“

Συνεπεμβαίνω, (βαίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπεμβαίνω, πηγαίνω, στέκω. Πολυβ. λ. 9. ε'. 11. „Τοῖς καιροῖς, ταῖς ἀτυχίαις συνεμπεριπατεῖν· ἀντὶ τοῦ, ὠφελεῖσθαι, ἀπ' ὠφελείᾳ χρῆσθαι, πρὸς ὄφελος μετεχειρίζεσθαι.

Συνεπεμφαίνω (φαίνω, ἀνμ.) Εἰς τὸ φῶς ἐκτίθεμαι, φαίνομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. ἀμφ.

Συνεπερείδω, μελ. σω (ἐρείδω). Ὁμοῦ ἐπερείδω, στηρίζω, ἐπακουμβίζω. 2) ἀμετάβ. Ὁμοῦ ἐπερείδω ἐμαυτὸν, ἐπακουμβῶ, οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ Πλούταρχ. εἰς Μάρκελ. γ. „Συνεπερείσας τῇ ῥύμῃ τοῦ ἵππου“ στηρίξας ἑαυτὸν ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἰς τὴν ῥύμην τοῦ ἵππου.

*Συνεπερίζω (ἐρίζω). Ὁμοῦ ἐρίζω, συναμιλλῶμαι μέ τινα.

*Συνεπεσπόμην, Ἰων. ἀόρ. τοῦ, συνεφέπομαι. Ἡρόδ.

Συνεπευθύνω (εὐθύνω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπευθύνω, ἢ εὐθύνων διοικῶ. Πλούταρχ. εἰς Ῥωμ. γ.

Συνεπευφημέω, ῶ (εὐφημέω). Ὁμοῦ ἐπευφημῶ, ἐπαινῶ. Διόδωρ.

Συνεπεύχομαι, μέσ. ἀποθ. (εὔχομαι), Παρακαλῶ ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως τοὺς θεοὺς, ἐπικαλοῦμαι τὴν βοήθειαν των. 2) Ὁμοῦ ὑπάγχομαι, τάζω. Ὁ Ξενοφῶν ἔχει κατὰ τοῦτο, καθὼς καὶ μετὰ τὸ ἁπλοῦν, ἀπερέμφ. μέλλοντ. χρόν. Ἀνάβ. 3, 2, 9.

Συνεπηχέω, ῶ (ἠχέω). Ὁμοῦ ἠχολογῶ μεγαλορρύτως φωνάζω, βοῶ, συνάδω, συμφιλλῶ, βαστῶ τὸ ἴσον τῆς φωνῆς ἢ τοῦ ἠχου. Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 26. „Ἐξῆρχε παιᾶνα· οἱ δὲ θεοσεβῶς πάντες συνεπήχεσαν μεγάλῃ φωνῇ. Δίων Κάσ. „Ὁ οὐρανὸς, τότε πάρις οἰκοδομήματα φρικωδέστι συνεπήχετων· ἠχαλόγησαν, ὁμοῦ ἀντήχησαν.

Συνεπιβαίνω (βαίνω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπιβαίνω, ἀναβαίνω, ἐμβαίνω, ἢ ἐπὶ τι βαίνω. „Συνεπιβαίνουσιν τοῦ ἅρματος“ ὁμοῦ ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Λογγ. ιέ. 2) Μεταφορ. λαμβάνω μέρος, ἢ ἐμβαίνω εἰς μίαν ὑπόθεσιν. „Μὴ συνεπιβαίνοντας τῇ τούτων ἐπιθέσει. Ἀντιφῶν. μὴ λαβόντας μέρος εἰς τὸ ἐπιχείρημα, εἰς τὸ ἐπιχείρημα, εἰς τὴν ἐπιβουλὴν, εἰς τὸν σκοπόν των.

Συνεπιβάλλω, (βάλλω. ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐπιβάλλω, βάλλω, θέτω, ῥίπτω τι ἐπάνω, ἢ ἐπιτρέχω, ἐχθρικῶς ἐμβαίνω, εἰσβάλλω. 2) Οὐδέτερ. Ὁμοῦ, προφθάνω, ἐξαίφνης ἔρχομαι, συνερχομαι, συντρέχω, ὁμοδρομέω, συναμοιζω, συμπίπτω. Πολυβ. β'. „Ὅτα δὲ συνεπιβάλλειν τοῖς ὑφ' ἡμῶν γραφομένοις καιρίοις· ὅσα συμπίπτουσιν εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγὼ γράφω. 3) Μέσ. παρὰ Λουκιαν. „Συνεπιβάλλεσθαί μοι τοῦ ἔργου“ ὁμοῦ ἐπιχειρῶ, κάμνω ἀρχὴν χεῖρα βάλλω.

Συνεπιβλάπτω (βλάπτω). Ὁμοῦ ἐπιβλάπτω, προξενῶ, βλάβην Ἀριστοτέλ.

Συνεπιβουλεύω (βουλεύω). Ὁμοῦ ἐπιβουλεύω, ἐνεδρεύω.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνεπιγαυρόω, ῶ (γαυρόω). Διεγείρω, παροξύνω, ἐμψυχόνω. Πλούταρχ.
Συνεπιγνώμων, ὁ (ἐπιγνώμων). Συμμάρτυρ. Ἰουστίν. ἀπόλογ.
Συνεπιγράφω, Μ.ψω (γράφω). Ὁμοῦ ἐπιγράφω, ἢ ὑπογράφω. Πλούταρχ. «Δαίμονα καὶ τύχην (οἱ μεγάλοι) τοῖς κατορθώμασι συνεπιγράφουσιν· ἀποδίδουσι τὰς πράξεις αὐτῶν εἰς τὴν τύχην. παρὰ Φίλωνι καὶ Κλήμεντι μετὰ Δοτικ. «Τοῖς ἑτέρων ἁμαρτήμασι συνεπιγράφασθαι·» μέρος ἔχειν ἢ λαμβάνειν. (ε)
Συνεπιδείκνυμι (δείκνυμι). Ὁμοῦ δεικνύω, φανερώνω.
Συνεπιδέω (δέω, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπιδέω, δένω μαζῆ, συνδέω, ἐπὶ πληγῶν.
Συνεπιδημέω, ῶ (ἐπιδημέω). Ὁμοῦ ἐπιδημῶ, ταξειδεύω.
Συνεπιδίδωμι (δίδωμι). Ὁμοῦ ἐπιδίδω, ἐξελουσίως, ἐλευθέρως δίδω, προσφέρω. 2) Οὐδέτερ. Συναυξάνω. (ε)
*Συνεπιδράσσομαι, Ἀττ.-ττομαι (δράσσω) Συνεπιτύρω, συναφέλκομαι. «Συνεπιδραττομαι φθόνου· ὁμοῦ, ἅμα τύρω πρὸς ἐμαυτὸν τὸν φθόνον· ἐκ Πελυβίου Ϛ'. 10. ἐνθα τωρα «Προσεπιδραττομαι κεῖται
Συνεπιζεύγνυμι (ζεύγνυμι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ζεύγω, ἢ συνάπτω, συνάπτω. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 533. «Ἑταῖροι τέσσαρες συνεπέζευξαν ὡς ἵππους· ὁμοῦ ἔζευξεν εἰς τὴν ἅμαξαν ὡς ἵππους.
*Συνεπιζητέω (ζητέω). Ὁμοῦ ἐξετάζω, συζερευνῶ.
Συνεπιθειάζω (θείαζω). Συναποδίδω εἰς τοὺς θεοὺς, εἰς θείαν ἀποστολήν. Πλούταρχ. ἐκ Σύλ. 8. «Τὰ πραττόμενα συνεπιθειάζουσι· ὅλα ὅσα ἐγίνοντο τὰ ἀπέδιδεν εἰς τινα θείαν προστασίαν καὶ συναρωγήν. Ὁ αὐτὸς εἰς Κάμιλ. 18. ἀναφέρει τὸ «Ἐπιθειάζειν» ἐπὶ πράξεως θρησκευτικῶν πραγμάτων.
*Συνεπιθεωρέω (θεωρέω). Ὁμοῦ ἐπιθεωρῶ, ἐπιβλέπω.
Συνεπιθήγω, (θήγω). Ὁμοῦ ὀξύνω, ἀκονίζω, παροξύνω κατά τινος
Συνεπιθορυβέω, ῶ (θορυβέω.) Ὁμοῦ ἐπιθορυβῶ, κάμνω θόρυβον δὲ εὐφημιῶν καὶ ἐπιφωνήσεων, ἢ χειροκροτήσεων. Πλούταρχ.
Συνεπιθρηνέω, ῶ (θρηνέω,) Ὁμοῦ ἐπιθρηνῶ, κλαίω.
Συνεπίθρυψις, εως, ἡ (θρύπτω). Ἡ μαζῆ μὲ ἄλλον, ἢ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα γινομένη ἐπίθρυψις, ἡδονή, ἡδυπάθεια ἢ εὐθυμία. Πλούταρχ.
Συνεπιθυμέω, ῶ (ἐπιθυμέω). Ὁμοῦ ἐπιθυμῶ, Ξενοφ. ὕδεν
Συνεπιθυμητής, οῦ, ὁ. Ὁ ὁμοῦ ἐπιθυμῶν, συνεραστής. Πλάτ. Κλειτοφ.
*Συνεπιθωύσσω (θωύσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ φωνάζω, πρὸς ὁρμὴν διεγείρω τοὺς σκύλους. Πλούταρχ.
*Συνεπικάθημαι, ἔλλειπ. ἀποθ. (ἧμαι ἅμα) Ὁμοῦ κάθημαι ἐπάνω.
Συνεπίκειμαι, ἔλλειπ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνμ.) Ὁμοῦ ἐπίκειμαι, κεῖμαι ἐπί τι ὁμοῦ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 266.
*Συνεπικεράννυμι (κεράννυμι, ἀνωμ.). Ὁμοῦ προσθέτ κερνῶ, μιγνύω, ἀναπαύω.
Συνεπικελάω, ῶ. μέλ. ήσω (κελάω, ἀνωμ). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως συντρίβω. 2) εἰς συμπάθειαν καὶ οἶκτον παρακινῶ.
Συνεπικοσμέω, ῶ (κοσμέω). Ὁμοῦ ἐπικοσμῶ, στολίζω, καλλωπίζω. Ξενοφ. Ἱέρ. 8. 6.
Συνεπικουρέω. ῶ (ἐπικουρέω). Ὁμοῦ ἐπικουρῶ, συντρέχω, συμβοηθῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. 1. 6. 19.
Συνεπικουφίζω, (κουφίζω). Ὁμοῦ ἐπικουφίζω, ἐλαφρύνω, βοηθῶ.
Συνεπικραδαίνω, (κραδαίνω). Ὁμοῦ προσείτι ταράττω, σείω, ὁρμητικῶς κινῶ. Ξενοφ. Κυνηγ. 6. 15. «Σὺν ταῖς αὐραῖς τὰ σώματα ὅλα συνεπικραδαίνουσι.» Ὁ Πολυβ. (ἐ. 62.) ἀντὶ τούτου ἔχει. «Τῷ σεισμῷ τῆς αὐρᾶς, τῷ τὸ σῶμα πᾶν ἐπικραδαίνειν.»
Συνεπικρίνω, (κρίνω). Ὁμοῦ ἐπικρίνω. Λογγῖν.
Συνεπικροτέω, ῶ (κροτέω). Ὁμοῦ ἐπικροτῶ, χειροκροτῶ, συνεπιθορυβῶ. Πλούταρχ.
Συνεπικρύπτω, (κρύπτω). Ὁμοῦ ἐπικρύπτω, σκεπάζω.
Συνεπικύπτω, (κύπτω). Ὁμοῦ ἐπικύπτω· ἅμφ.
Συνεπικυρόω, ῶ (κυρόω). Ὁμοῦ ἐπικυρόνω, βεβαιῶ.
Συνεπικωμάζω, (κωμάζω). Ὁμοῦ ἐπικωμάζω, εἰς κῶμον ὑπάγω. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 534.
*Συνεπιλαμβάνομαι (λαμβάνω, ἀνωμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιλαμβάνω, πιάνω, βάλλω χεῖρα, νὰ πιάσω, κρατήσω τι ἰσχυρῶς ἢ νὰ βοηθήσω· Ἡροδ. 3, 48. 5, 45. παρβλ. συλλαμβάνω σημ. 3. καὶ, προσεπιλαμβάνω· συνήθως δὲ κατὰ Μέσ. διάθεσ. μετὰ Δοτικῆς προσώπου, ἀντὶ τοῦ, συναντιλαμβάνομαι, συμβοηθῶ καὶ γενικῆς πράγματος, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται ἡ βοήθεια. «Θεὸς αὐτοῖς συνεπελάβετο τῆς σωτηρίας.» Πολύβ. ὁ Θεὸς τοὺς ἐβοήθησε νὰ λυτρωθῶσι, νὰ γλυτώσωσι· ἔτι δὲ καὶ, κρατῶ τι στερεῶς. Σπανίως ἀπαντᾶται εἰς τὸν ἐνεργ. τύπ.
Συνεπιλαμπρύνω, (λαμπρύνω). Ὁμοῦ κάμνω λαμπρόν, ἔνδοξον, περίφημον ποιῶ. Πλούταρχ. «Συνεπιλαμπρύνειν τὸ φρόνημα» κατὰ μέσ. διάθ. γίνομαι λαμπρός, ἔνδοξος.
*Συνεπιλέγομαι (λέγω, ἀνωμ.). Ὁμοῦ ἀναγινώσκω ἐπιπολαίως. Ἡλιόδ. 10. 13.
Συνεπιλείπω, (λείπω). Ὁμοῦ ἐπιλείπω, λείπω, ἔλλειψιν πάσχω, ἢ μᾶλλ. ὀπίσω. Ἰάμβλ. Πυθαγ. λέ. (252). «Τότε δὴ οὖν συνεπιλιπεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην ἐπιστημένοις.
*Συνεπιλεκτέος, ἐα, ἐον, ῥῆματ ἐκλ. τοῦ, Ἐπιλέγω· πρέπει νὰ εἴπωμεν ἢ νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰ ἄλλα Κύστ.
Συνεπιλογίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (λογίζομαι). Ὁμοῦ ἐπιλογίζομαι, λογαριάζω. Εὐστάθ.
Συνεπιμαρτυρέω, ῶ (μαρτυρέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιμαρτυρῶ, ἢ ἐπιβεβαιῶ. Πλούταρχ. ὕδεν
Συνεπιμαρτύρησις, εως, Ἡ ὁμοῦ γινομένη ἐπιμαρτύρησις, ἐπικύρωσις, ἐπιβεβαίωσις. Ἀντωνῖν. ἀ. 10. (υ)
Συνεπιμειδιάω, ῶ. μέλ ἄσω (μειδιάω). Ὁμοῦ ἐπιμειδιάω, γελῶ ἐπί τι.
Συνεπιμελέομαι, οῦμαι μέλ. ήσομαι, παθ ἀποθ. (μέλομαι). Ὁμοῦ ἐπιμελοῦμαι· φροντίζω, Πλάτ. ὕδεν
Συνεπιμελητής, οῦ, ὁ. Ὁ συνεπιμελούμενος· ὁμοῦ μὲ ἄλλον ἐπιμελητὴς ὤν. Ξενοφ. Κυρουπ. ἐ. δ'. 9. ὁ Σουΐδ. εἰ λέξ. «Συνεπιμεληταὶ» ἔχει. «Ἐπιμεληταὶ παρὰ Πέρσαις ἦσαν, ὡς φησι Ξενοφῶν, οἱ τοὺς τετρωμένους ἐν πολέμῳ ἐθεράπευον.»
Συνεπιμερίζω (μερίζω) Μοιράζω, ὁμοῦ ἐπιμερίζω, Εὐσταθ.
Συνεπιμετρέω, ῶ, (μετρέω). Ὁμοῦ ἐπιμετρῶ προσθέτω κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα ὡς ἐπίμετρον ἢ ὄφελος.
*Συνεπιμίγνυμι (μίγνυμι, ἀνωμ.) Μαζῆ μιγνύω, προσθέτω ἀκόμη εἰς τὸ μίγμα.
Συνεπινεύω, (νεύω). Ὁμοῦ ἐπινεύω, συναινῶ, ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιῶ, στέργω, διὰ τῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς συνεπικυρόω, καταφάσκω. «Ἐξ ὁλης τῆς ψυχῆς συνεπινεύων ταῖς ἡδοναῖς καὶ συμπερεπόμενος.» Πλούταρχ. 2) Ἔχω ὁμοῦ κλίσιν εἴς τι.
Συνεπινήχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι). Ὁμοῦ κολυμβῶ, πλέω ἀπ' ἐπάνω.
Συνεπινοέω, ῶ (νοέω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπινοῶ, διανοοῦμαι, στοχάζομαι, ἐφευρίσκω διὰ τοῦ νοός.
Συνεπιορκέω, ῶ (ἐπιορκέω). Ὁμοῦ ἐπιορκῶ, ψευδῆ ὅρκον κάμνω.
Συνεπιπάσχω, (πάσχω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπικάσχω, συμπάσχω, ὁμοῦ εἰς πάθος κατατῶ. Πλούταρχ
Συνεπιπλέκω, (πλέκω). Ὁμοῦ ἐπιπλέκω, ἐμπλέκω, συνυφαίνω. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 211. «Εὐθήνῳ, δάφνῃ συνεπιπλεκε.»
Συνεπιπλέω, μέλ. πλεύσομαι, (πλέω, ἀνάμ.) Ὁμοῦ ἐπιπλέω, πλέω, ὑπάγω μετὰ τῶν πλεόντων κατά τινος.
Συνεπιπονέω (πονέω). Ὁμοῦ ἐπιπονῶ, ἀπλήρωτον τὸ καθῆκον μου συνεργάζομαι, συμβοηθῶ τινα εἴ τι ἔργον, κοπιάζω ὁμοῦ, μετέχω τοῦ κόπου. Ξενοφ. Κυρουπ. ἐ. δ'. «Η. «Τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν εἰθέλουσι.»
*Συνεπιῤῥέπω (ῥέπω). Κλίνω ὁμοῦ, ἢ ἔχω μαζῆ κλίσιν εἴς τι.
Συνεπιῤῥέω, μέλ. ῥεύσομαι (ῥέω, ἀνωμ) Ὁμοῦ ῥέω, τρέχω, σωρηδὸν τρέχω. Πλούταρχ.
Συνεπιῤῥώνυμι, (ῥώννυμι ἀνωμ.) Ἐνδυναμόνω, βοηθῶ. Πλούταρχ. εἰς Ἀλκέ.
Συνεπισημαίνομαι, (σημαίνω). Ὁμοῦ σημείον δίδω ἀρετκείας, ἢ δυσαρεσκείας ἐπίτι.
Συνεπισκέπτομαι, μέλ. ψομαι, μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι) = συνεπισκοπέω.
*Συνεπισκευάζω (σκευάζω). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ἑτοιμάζω
Συνεπισκοπέω, (σκοπέω). Ὁμοῦ ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω, ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, ἀκριβῶς ἐρευνῶ, ἐξετάζω.
Συνεπίσκοπος, ὁ· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἐπίσκοπος, ἐπόπτης, ἢ ἐπιστάτης ὤν.
Συνεπισκοτέω, ῶ (σκοτόω). Ὁμοῦ ἐπισκοτίζω, σκοτίζω· ἅμφ.
Συνεπισκυθρωπάζω, (σκυθρωπάζω). Σύν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ἐπισκυθρωπάζω, σκυθρωπῶ βλέπω, ἢ εἶμαι σκυθρωπός Πλούταρχ.
Συνεπισπάω, ῶ μέσ. άσω (σπάω). Ὁμοῦ ἐπισπάω, ἕλκω, σύρω πρός τι. Μέσ Συνεπισπῶμαι, συνελκύω, σύρω φέρω πρὸς ἐμαυτόν. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. β'. 24. «Ἡ ἀρετὴ πρὸς ὁρμὴν ἀγουσταὶ πάνυ δεινὴ ἐστι συνεπισπάσθαι (τοὺς ἀνθρώπους).»
Συνεπισπεύδω, (σπεύδω). Ὁμοῦ ἐπισπεύδω, βιάζω, ἀναγκάζω, συνεπιταχύνω. Ξενοφ. Ἀν. ά. ε. 8.
Συνεπίσπομαι, = Συνεπακολουθῶ. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ά. 32.
*Συνεπισπόμενος, μετοχ. ἀορ. β'. τοῦ, συνεπέπομαι. Ἡρόδ
Συνεπίσταμαι, παθ. ἀποθ. (ἐπίσταμαι, ἀνωμ.) Ὁμοῦ ἐπίσταμαι, ἠξεύρω· ι. Συνοίδα. Ξενοφ. Ἑλλ. 5. ζ. 19. Πλάτ. Νομ. 7 σελ. 821. C.
*Συνεπίστασις, ἡ (συνεφίστημι). Ἡ κοινῶς γινομένη προσοχή.
Συνεπιστατέω, ῶ (ἐπιστατέω). Ὁμοῦ ἐπιστατῶ, ἔχω μαζῆ τὴν ἐπιστασίαν.
Συνεπιστατόω, ῶ· ἠμαρτ. ἐναγτ. ἐκ τοῦ Εὐκτικ. «Συνεπιστατοῖν ἐν τῇ τοῦ Πλάτ. Πολ. 7. ἀντὶ τοῦ, συνεπιστατέω.
Συνεπιστέλλω (στέλλω). Ὁμοῦ ἐπιστέλλω, πέμπω, γράφω, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, προστάσσω. Λουκιαν.
Συνεπιστενάζω, (στενάζω). Ὁμοῦ ἐπιστενάζω, ἀναστενάζω μαζῆ.
Συνεπιστένω, = συνεπιστενάζω. Πλούταρχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνεπιστρατεύω (στρατεύω). Ὁμοῦ ἐπιστρατεύω, μαζὶ ἐστρατεύω κατά τινος.

Συνεπιστρέφω, μέλ. φω (στρέφω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐπιστρέφω, γυρίζω ἢ διευθύνω. β'. τροπ. Ὁμοῦ προσέχειαν ποιῶ, πρός ἑαυτόν φέρω τινά. Πλούταρχ. εἰς Νουμ. 14. «Συνεπιστρέφουσα καὶ κατακοσμοῦσα τοὺς προστυγχάνοντας.» 3) Οὐδέτερ. ἀντὶ τοῦ, ὁμοῦ ἢ ὅλον ἐμαυτόν ἐπιστρέφω, στρέφομαι, γυρίζω ἐμαυτόν ὁμοῦ, περιστρέφομαι, ἐπὶ τὸ αὐτὸ στρέφομαι Πλούταρχ αὐτοθ. 13. «Ἡς αἱ κεραῖαι κάμπας ἔχουσαι, καὶ συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας.» ὁ αὐτὸς Συγκρίσ. Νουμ. 4. «Συνεστρίφθαι τοῖς ἤθεσι» ἀντὶ τοῦ, Μένειν εἰς τὰ αὐτὰ ἢ ἔχειν τὰ αὐτὰ ἤθη.

Συνεπίστροφος, ὁ, ἡ. Στρογγυλευμένος, συνεστραμμένος, συνεσφιγμένος, σφιχτός καὶ δυνατός. Φιλοστρ. Σοφ. 1. σελ. 505.

*Συνεπισφάζω, μέλ. ξω (σφάζω). Ὁμοῦ ἐπισφάζω, ἢ φονεύω. Παρθέν. 6, 4.

Συνεπισχύω, (ἰσχύω). Ὁμοῦ ἐπισχύω, ἐγκεφαλόω, δυναμόνω, συμβοηθῶ, συναντιλαμβάνομαι, Ξενοφ. ἀπομν. β'. β'. 6. «Φίλος-ἂν τε τινα εὖ ποιήσαι δέῃ, συνεπισχύει, ἂν τε φίλος παράσχῃ, συμβοηθεῖ» κυρίως, συνενόω (ἑνόω) τὰς δυνάμεις μου μετά τινος πρός τινα σκοπόν· ὁμοῦ βοηθῶ.

Συνεπίτασις, εως, ἡ (συνεπιτείνω). Ἡ ὁμοῦ γινομένη ἐπίτασις τέντωσις Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ.

Συνεπιτάχύνω, (ταχύνω). Ὁμοῦ ἐπιταχύνω, βιάζω, ἀναγκάζω, βιάζω πολλοὺς ὁμοῦ νὰ πράξωσι τι ταχέως, ἐπιτείνω τὴν ὁδοιπορίαν πολλῶν ὁμοῦ. Πλούταρχ.

Συνεπιτείνω, (τείνω). Ὁμοῦ ἐπιτείνω, ταχύνω, τεντόνω, αὐξάνω. Πολύβ. «Τὴν ὀργὴν συνεπιτείνειν.»

Συνεπιτελέω, ῶ (τελέω). Ὁμοῦ ἐπιτελῶ, ἐτελῶ, συνεργάζομαι, ἱεροπραγῶ. Ξενοφ. Δημητ. 2. 17. «Εἰ τὰ Ταλαΐσια-τὸν Παιᾶνα τῷ θεῷ συνεπετέλεσε.»

Συνεπιτέμνω, (τέμνω). Ὁμοῦ ἐπιτέμνω, κόπτω, συντέμνω, Εὐστάθ.

Συνεπιτίθημι, (τίθημι). Ὁμοῦ ἢ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιτίθεσθαι, βάλλω, ἐπάνω, ἐπιφορτίζω, φορτόνω Μέσ. «Συνεπιτίθεμαι ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιπίπτω, μάχῃ καταρχομαι, ἢ ἐχθρικὰς πράξεις ἐπιχειρῶ, ἢ ἐχθρικὸς πίπτω ἐπί τινα, καταπλακόνω αὐτὸν καὶ ἔρχομαι εἰς μάχην μετ' αὐτοῦ. Ξενοφ. Κυρουπ. ὁ'. β'. 3. «Εἰ βέλοιεν-συνεπιτίθεσθαι» καθόλου δὲ = Συνεπιχειρῶ. Ἐπιλαμβάνομαι. Πολύβ. «Τοῖς καιροῖς, τῇ ἀγωγῇ τινος συνεπιτίθεσθαι» μεταχειρίζεσθαι πρὸς ὠφέλειαν τὸν καιρόν, ἢ τὴν ἀμάθειάν τινος κατά τινος εἰς καιρὸν προσβολῆς ἢ κατόρθωσε μάχης. (ε)

Συνεπιτιμάω, ῶ (τιμάω). Ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἐπιτιμῶ, ὑβρίζω, λοιδορῶ ἢ τιμωρῶ· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Λύσανδρ. 15. κεῖται ἀντὶ τοῦ ἁπλουστέρου «Ἐπιτιμάω.»

Συνεπιτρέπω, (τρέπω, ἀνμ.). Ὁμοῦ ἐπιτρέπω, παραδίδω, συγχωρῶ, ἀφίνω τὴν ἐπισταστίαν.

Συνεπιτρίβω, (τρίβω). Ὁμοῦ ἐπιτρίβω, διαφθείρω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω. Ξενοφ. Ἀναβ. ἑ. γ. 9. (τρι)

Συνεπίτροπος, ὁ, ἡ· Ὁ μαζὶ μὲ ἄλλον ἐπίτροπος ὤν.

Συνεπιτροχάζω, (τροχάζω). Ὁμοῦ ἐπιτρέχω. Εὐστάθ.

Συνεπιτυφόω, ῶ (τυφόω). Ὁμοῦ φουσκόνω μὲ μωρὰν ὑπερηφάνειαν.

Συνεπιφαίνομαι (φαίνω, ἀνώμ). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπιφαίνομαι, φαίνομαι «ἐγὼ μαζὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρόν.

Συνεπιφάσκω, (φάσκω) = συνεπίφημι.

Συνεπιφέρω, (φέρω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐπιφέρω, φέρω «ἐγὼ κατά τινος. «Συνεπιφέρειν τὸ ὅπλα» φέρω, σηκόνω «ἐγὼ τὰ ὅπλα κατά τινος. «Συνεπιφέρειν ὄνομα» ὁμοῦ ἐπιθέτω, ἐπιβάλλω ὄνομα, ἐπονομάζω, ἐπικαλῶ. Πλούταρχ. εἰς Πομπ. 2. «Τοὔνομα πολλῶν ἐν ἀρχῇ συνεπιφερόντων» ὁμοῦ ἐπικαλούντων.

Συνεπιφεύγω, (φεύγω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἐπιφεύγω· καταφεύγω.

*Συνεπίφημι, (φημί, ἀνώμ.). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ ὑποσχομαι, συνομολογῶ, λέγω τὸ ναί.

Συνεπιφθέγγομαι, μέλ, ξομαι, μέσ. ἀποθ. (φθέγγομαι). Ὁμοῦ ἐπιφθέγγομαι. Πλάτ.

Συνεπιφορτίζω, (φορτίζω). Ὁμοῦ ἐπιφορτίζω. Πλούταρχ.

Συνεπιχειρέω, ῶ (ἐπιχειρέω). Ὁμοῦ ἐπιχειρῶ, καταχειρῶ.

Συνεπιχειρονομέω, ῶ (χειρονομέω). Συνεπιπευρῶ, ἐπιβεβαιόνω· παρὰ Διοδῶρ. παρεκβ. «Τοῖς ἑαυτῶν παρανομήμασι συνεπιχειρονομοῦντες» Ἐπικουροῦντες τὰ παρανομήματα αὐτῶν εἰς τὸ συνέδριον διὰ βιαίας χειροτονίας.

*Συνεπιχωράω, (χωρέω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ χωρέω, Ἐπιχωρῶ.

Συνεπιψεύδομαι (ψεύδομαι). Ὁμοῦ ἐπιψεύδομαι, προσέτι ψεύδομαι. Λουκιαν.

Συνεπιψηφίζω, (ψηφίζω). Ἐπικυρόω, ἐπιβεβαιῶ μετὰ τῶν ἄλλων ὁμοῦ ἐπιψηφίζω, βάλλω τὴν ψῆφόν μου, συμφωνῶ.

Συναποκέλλω (ὀκέλλω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀράζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν.

Συνέπομαι, μέσ. ἀποθ. (ἕπω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἕπομαι συναπολουθῶ· «σὺν δ' ὁ θρασὺς εἵπετ' Ὀδυσσεύς.» Θέλ. Κ, 436, ἀντὶ συνείπετο· μετὰ δοτ. «τινί.» Ἡρόδ. 5, 47. 8, 103. καὶ ἀλλαχοῦ· σπανιώτερον μετὰ γεν. «τινός.» Πλάτ. Νομ. 10. σελ. 899. D

Συνεπόμνυμι, (ὄμνυμι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ὀμνύω, ὁμόνω μαζὶ. Ξενοφ. Ἀναβ. 7. 6. 19. «Ὀμνύω ὑμῖν θεοὺς-ἵνα δὲ μᾶλλον πιστεύσητε, συνεπόμνυμι μηδὲ-εἰληφέναι.» Οὕτω καὶ εἰς τὸ Μέσ.

Συνεποπτεύω (ἐποπτεύω). Ὁμοῦ ἐποπτεύω, ἐπιθεωρῶ.

Συνεποτρύνω, (ὀτρύνω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐποτρύνω, παρορμῶ, παροξύνω, παρακινῶ, ἐνθαρρύνω, ἐγκαρδιόνω.

Συνεπουλωσις, εως, ἡ (οὐλόω) Ἡ κοινῶς γινομένη ἐπουλωσις, ἤτοι ἐξάλειψις τῶν σημείων τῆς πληγῆς. Ἀριστοτέλ. πρβλ. ά. 49.

Συνεπουρίζω. Μ. ἴσω (οὐρίζω) Ὁμοῦ ἐπουρίζω, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, ἀντὶ τοῦ συμβοηθῶ ἐπὶ τὰ πρόσω χωρεῖν. Ἀρ στοτ. ζω. ἱστορ. ἡ. 13. «Διὸ τὸ πνεῦμα συνεπουρίζει» ψυχῇ πρὸς τὸ μέρος ἀκτίνος, ἐνθα ἐκπλέουσι οἱ ἰχθύς.

Συνεπτυγμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθητ. παρακειμ. ἐκ τοῦ, συμπτύσσω· Ὁμοῦ διπλωμένως, κατὰ διπλωμένον τρόπον· συνεσταλμένως. Διονύσ. Ἁλικ. «Ἀρσοπ. «Τὸ ἐκείνως ἀνειλίσας καὶ συνεπτυγμένος ὡρωηθέν» ὅλον διὰ μιᾶς· (ὅλον μαζωμένον·) ἀντίκειται τῷ «Ἡμῖν ἐν ποικιλίᾳ καὶ πλήθει διαιρετῶν συμβολῶν ὡρωηθέν.»

Συνεπωιάζω, (ἐπωιάζω). Ὁμοῦ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κάθημαι ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά, ἢ κλωσσῶ αὐτά.

Συνεπωδέω, ῶ (ᾠδέω, ἀνμ) Ὁμοῦ ἐπωιδῶ, σπρώχνω.

Συνεραγνίζω, μέλ. ἰσω, (ἀρανίζω) Συνάγω, συλλέγω, συναβροίζω τοὺς ἐρανους ἢ τὰς συμβολὰς (συνάζω, μαζόνω τὸν ἐρανόν μου) ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ συνεισφέρω τὸν ἔρανόν μου (δίδω τὸν ῥηφενέν μου)· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, συλλέγω ἢ συνεισφέρω. «Τὰς χρείας ἀλλήλοις,» ἑβοηθοῦσαν ἕνας τὸν ἄλλον ἀμοιβαίως εἰς τὰς χρείας των. Ἀππιαν. «Πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κόσμου συνερανισθέντων.» Φίλ. ἀντὶ τοῦ, Συναναχθέντων, συνδραμόντων. «Σώματα κόσμοις ἐπιδέτοις συνερανιζόμενα» τὰ διὰ τῆς συνδρομῆς ξένων στολισμῶν καλλωπιζόμενα καὶ διὰ τούτων τρόπον τινὰ συντιθέμενα. Διόν. Ἁλικ. «Δῆμος ἐκ σύγκλυδος ὄχλου συνηρανισμένος» ἐκ συνδρομῆς πολλῶν ἀνθρώπων σύνθετος, ἢ καθ' Ἡσύχ. Συμπληρουμένος. Παθ. συνάγομαι, συνέρχομαι.

Συνερανισμός, ὁ· Ἡ τοῦ ἐράνου, συλλογή, συνεισφορά, σύναξις, συνάθροισις. Πλούταρχ.

*Συνεραγνιστής, οῦ, ὁ. Ὅς τις συνάγει, συναβροίζει ὁμοῦ τοὺς ἐράνους (τὸν ῥηφενέν)

Συνεραστής, οῦ, ὁ· Ὁ μαζὶ μὲ ἄλλον ὁμοῦ ἐραστὴς ὤν· ὅς τις ἀγαπᾷ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς ἀλλήλους λέγονται συνερασταί. Ξενοφ. συμπ. ἡ. 43. Ἀγαθῶν-ἀείποτε τῇ πόλει συνεραστὴς ὢν διατελῶ.»

Συνεράω, ῶ (ἐράω, ἀνμ.). Ὁμοῦ, ἀγαπῶ «ἐγὼ μαζὶ, ἢ ἀγαπῶ κ' ἐγὼ τινά, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ καὶ ἄλλος τις. Εὐριπ. Ἀνδρομ. 222. Μέσ. «συνερῶμαί τινι» ἀγαπῶ τινὰ ἀμοιβαίως, ὅ ἐστι, ἀγαπῶ καὶ αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ.

Συνερύκω, Συνειρήκω, συντέχω, συρρέω, συμρέω, συνάγω ἀπὸ τὸ ἄχρηστ. ἐρύω, συνῆδ. Ἰὸς ἀόρ. ἀπαρεμφ. «συνερύσασθαι.» Ἱστορ. Φιλ. 138. κατὰ τὴν διόρθ. τοῦ Βεκκέρου, Ἀριστοτ. περὶ γέν. ζώ. 3, 1.

Συνεργάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Ὁμοῦ ἐργάζομαι, δουλεύω κ' ἐγὼ μαζὶ, ἐπέμαι, συμπράττω, συμβοηθῶ, συνεργῶ. Ξενοφ. 2) = ἐξεργάζομαι· ὅδεν παρὰ Θουκυδ. 1, 93. «Δίοι ξυνειργασμένοι· ἐξειργασμένοι, ἐξεσμένοι, λεῖοι, ὁμαλοὶ διὰ τῆς τέχνης δουλευμένοι· περὶ αὐτῷ φέρεται ἔτι κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ τὸ, Εἰργασμένοι λίθοιο· ἐπὶ λίθων, εἰς στύλους ὑπὸ τῶν λιθοξόων ἐξειργασμένων.

*Συνεργάσιμος, ποιητ. ἀντὶ, συνεργῶν. Ἰλ. Ξ, 36. «ὅσσον συνεέργασον ἄκρηνε, ὅσον διάστημα περιεῖχαν καὶ συνέλειαν τὰ ἀκρωτήρια.

Συνεργεσία, ἡ. Ἡ κοινῶς γινομένη ἐργασία. 2) οἰκία τις δημόσιος, δεσμωτηρίου τόπον ἐπέχων, εἰς τὸ ὁποῖον πολλοὶ ὁμοῦ ἐγκλειόμενοι αἰχμάλωτοι, ἢ κατάδικοι, ἢ καὶ χρεῶσται συνεργάζονται δημόσιά τινα καὶ βαρέα ἐργόχειρα. Διοδ. Σικελ. 20, 13. Ergastulum, Λατιν. Zuchthaus, Γερμαν.

*Συνεργαστής, οῦ, ὁ = τῷ ἑπομ. Ἰλιακ. Δ. Π. σελ. 394.

Συνεργάτης, ου, ὁ (συνεργάζομαι). Ὅ(τις) συνεργάζεται τε μὲ ἄλλον τινά. (ε)

*Συνεργατίνης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, συνεργάτης. (ε)

*Συνεργάτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, συνεργάτης. Ἡ ὁμοῦ τι συνεργαζομένη. (ε)

Συνέργεια, = συνεργία.

Συνέργειον, τό, τόπος ἢ οἶκος εἰς τὸν ὁποῖον πολλοὶ ὁμοῦ συνεργάζονται, ἐργαστήριον. Φλωρ. Γλωσσ.

Συνεργέτης, ου, ὁ. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 138. «τὰ τὰ Χειρόγραφα «συνεργήτης» ἔχουσιν, ἀντὶ τοῦ, συνεργάτης· ἀσύνηθες.

Συνεργέω, ῶ· παρατ. συνήργουν (συνεργός). Ἐργάζομαι, δουλεύω μαζὶ, βοηθῶ τινὰ εἴς τε ἔργον, συμβοηθῶ εἰς ἐτέλεσίν τινος, συνεισφέρω, χορηγῶ εἰς τε ἔργον, συμπράττω, (ἐνεργῶ κ' ἐγὼ μαζὶ), συναντιλαμβάνομαι. Ξενοφ. παρὰ Διον. ἀργ. Υ'. 23. παθητ. «συνεργούμενοι» ἀντὶ τοῦ, συμβοηθούμενοι, βοήθειαν ἀπολαμβάνοντες. Ἡλιόδωρ. δ'. σελ. 226. «τὸν ὁρκμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες» συμβοηθήσαντες, ὁμοῦ ἐνεργήσαντες εἰς τὴν φυγὴν τῶν Περσῶν· ὅδεν

Συνέργημα, τό· Ἡ ὁμοῦ γινομένη βοήθεια,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ ὑπό τινος γενομένη συνόρμησις καὶ προστασία πρός τινα.

*Συνεργητέος, ᾶ, έον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συνεργέω. Πρέπει νά συνεργῇ, συμβοηθῇ.

*Συνεργήτης, ου, ὁ = συνεργάτης, ἀμφ.

Συνεργητικός, ή, όν (συνεργέω). Ὁ συνεργός, συμπράκτωρ, συμβοηθός. Ἀντωνίν. ξ', 42. Β'. 42.

Συνεργία, ἡ (συνεργός). Συμβοήθεια εἴς τινα ἐργασίαν, μετοχή καί ἐνέργεια ἤ παρακίνησις εἰς τινα πρᾶξιν. Δημοσθ. «Ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν καί συνεργιῶν».

*Συνέργιον, τό = συνέργειον.

Συνεργολάβος, ὁ (λαμβάνω). Ὁ μαζῆ μέ ἄλλον ἐπιχειρῶν, ἀναλαμβάνων τι ἔργον. Στράβ. (ε)

*Συνεργοπονέω, (πονέω). Βοηθῶ μαζῆ εἰς τήν ἐργασίαν.

Συνεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ σύν ἑτέρῳ ἐργαζόμενος, μέτοχος τοῦ ἔργου, συμπράκτωρ, συμβοηθός· σύντροφος ἔργου τινός· «τοιούτοις, καί» εἰς, καί πρός τιν. Ξενοφ. Παρά Πλουτάρχ. «συνεργοί τῆς χρείας τοῦ φιλοπόνου· πρός χρῆσιν, διά τήν χρείαν τοῦ φιλοπόνου· ἀναλίσκοντο συνεργοί τείχεσιν Πίνδ. Ὀλ. 8, 43. 2) ὁ συγκάμων τεχνίτης, σύντεχνος, συντεχνίτης· κατά τήν ὁποίαν σημασίαν «συνεργοί» παρεξηγοῦσιν τινές γράφουσι· πρβλ. Reiz de au. incl. σελ. 110. Hast epist. crit. σελ. 208. εἰς Παρσέν, ε. 4. Εἰς τήν συνηθεστέραν λέγεται «συνεργός, τόν· καί τό ἐργαλεῖον ἤ τό ὄργανον ποιητοῦ ταχυτέρου.

Συνέργω, πελαιός τύπος τοῦ, συνείργω, καί συνεργάζω· Συγκλείω, συνδέω, συνδεσμέω. Ὀδ. Μ, 424.

Συνέρδω, μελ. ξω. (ἔρζω, ἀνώμ.). Συνεργῶ, συμπράττω, συμβοηθῶ. Σοφοκλ. Ἠλ. 551.

Συνερείδω. Μέλ. εἴσω (ἐρείδω). Ὁμοῦ στηρίζω, συσφίγγω, συνθλίβω ἤ συνωθῶ, βρύχω, πρύζω τούς ὀδόντας. Εὐριπ. «χέρες δεσμοῖς συνερειδόντες· ἔχοντες τάς χεῖρας σφιχτά συνδεδεμένας. «σύν τε στόμ' ἐρείσαι (χερτί)» Ὀδ. Δ, 426. ἀρμόσαι, εὐπρεπείας χάριν· «ὑπόστασιν συνερειδομένων». Πίνδ. Πυθ. 4, 476. 2) οὐδετέρ. συντυγχάνω, ὁρμητικῶς ἐπιτρέχω, ἐπιπίπτω.

Συνερείπω, (ἐρείπω, ἀνώμ.) Κρημνίζω, διαφθείρω· παρ' Ἀλκιδάμῳ «διαλύειν καί συνερείπειν τήν τῶν ὀνομάτων οἰκονομίαν» ἀντί τοῦ Καταδαρίζειν, καταχρημνίζειν.

Συνέρεισις, εως, ἡ (συνερείδω). Ἡ ὁμοῦ στήριξις, συνωθησις, σύσφιγξις, σύνθλιψις, βρυγμός, τρύξιμον τῶν ὀδόντων, 2) συντυχία, σύγκρουσις.

Συνεραιστικός, κή, κόν (συνεραίδω). Ὁ συνθλίβων, συνωθῶν, στηρίζων ἑαυτόν πρός τι. Πλούταρχ.

Συνερέσσω, (ἐρέσσω). Ὁμοῦ, εἰς τόν αὐτόν καιρόν κωπηλατῶ, μαζῆ, ἐντάμα τραβῶ τήν κώπην.

*Συνερετμέω, μέλ. ήσω. = τῷ προηγ.

Συνερέω, Ἰων. μέλ. τοῦ, συνειπεῖν, ἀντί, συνεροῦ. Θέλω ὁμιλήσει μαζῆ, ἤ συγχρίνως, θέλω συμφωνήσει, εἴκαιρ. ὑπερασπιστῆ τινα διά τινος ὁμιλίας μετά δύσπ.

Συνερίζω. Μ. ίσω (ἐρίζω). Ὁμοῦ ἐρίζω· φιλονεικῶ. Σουίδ. ἐν λ. Καταβολή. Παρ' Ἱπποκρ. (σελ. 167.) ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντί τοῦ «συνερίδω». Εἰς τήν συνήθειαν λέγεται Μέσ. «συνερίζομαι» ἀντί τοῦ ὁμιλοῦμαι.

Συνέριος, ὁ, ἡ (ἔριον). Ὁ ὁμοῦ ἐργαζόμενος, ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει μαζῆ μέ ἄλλον τινά, Ὀδ. Ξ. 32. ὅπου κεῖται κατά Ἠσ. γεν. «πάντων» καί Ἀριστοτ. Εἰρ. 783. ἐξαιρ. ὅστις κάμνει μαζῆ μέ ἄλλους οἰκιακάς ἐργασίας, οἷον ἀτμίζει, γνέθει, συνδρίζων, συνεφαίνων, ἤκατ' Εὐσταθίου, ὁ τό ἔριον συνεργαζόμενος, κ. τ. τ. Ἱκέτ. Α. Π. σελ. 471.

*Συνερίπω (ἐριπόω) = συνερείπω.

Συνερητικός, ὁ (συνέρω). Ἐπί ῥητόρων, εἴ τινες συνιδέον ἐπιτηδείως τάς ἀποδείξεις· ὁ Ἀριστοφάν. ἐν Ἱππ. 1378. λέγει περί τινος Ῥήτορος: «συνερητικός γάρ ἐστι καί παρατικός· ἐνθα ὁ Σχολιαστ. παράγων τοῦτο ἀπό τοῦ, συνείρω, ἑρμηνεύει διά τοῦ, ὁ συνείρειν τούς λόγους, καί συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως· ὁ συνάπτων καί συνδέων εὐκόλως ἤ καλῶς τάς ἀποδείξεις τοῦ λόγου, καί ἐντεῦθεν ἔπειτα ἐβάλλων τά συμπεράσματα· ἀν καί ὁ Σουΐδας ἀλλαχοῦ ἐν λέξ. Φαίδ, ἀντί τούτου, «συνερωτικόν, ἔχει· ὁ Κυττάρος ἐνταῦθα θέλει καί γράφεται «συνειρτικόν» ἄλλοι δέ «συνερτικόν». πρβλ. συνετικός.

Σύνερξις, ἡ (συνέρχω). Συνέχεια, σύναψις, σύνδεσις, σύνδεψις, συνάφεια. Δίων Κάσ. ν'. 32. «Γάμων συνερξιν» ἡ γαμική συνάφεια. Πλάτ. εἰς Τίμ. καί Πολιτ. ε. σελ. 25. καί ἀλλαχοῦ, «Γάμωνα ὁ διά τοῦ γάμου γινόμενος σύνδεσμος.

Συνέρομαι, ἀπαρέμφ. συνέρεσθαι, ἤ ἀλλιῶς, συνερέσθαι, μέσ. ἀποθ. (ἔρομαι, ἀνώμ.). Συνερωτῶ, συμβάλλομαι. Ἡσύχ.

*Συνερπύζω (ἑρπύζω) καί

Συνέρπω (ἕρπω). Ὁμοῦ ἕρπω. Γλωσσ. Στεφ.

*Συνερρέουν, παρατ. τοῦ, συρρέω.

*Συνερρώγα, β'. παρακείμ. τοῦ, συρρήγνυμι, κατά παθητ. σημασ.

Συνέρχομαι, μέλ. ἐλεύσομαι, ἐνερ. ἀποθ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, μαζῆ, ἤ εἰς ἕνα καί τόν αὐτόν τόπον ἔρχομαι, Θουκυδ. ὁ. «Προβαίνει ἀπό τῶν πόλεων ξυνηλθοσαν· ἀπό τῶν πόλεων ἦλθαν εἰς ἕνα καί τόν αὐτόν τόπον, συνηγμένων». Ξενοφ. Ἀναβ. β'. γ'. 12. «Οὕτως συνήλθομεν ὡς πολεμήσοντες· μήτε ἐσυνέχθημεν, ἦλθαμεν ὅλοι ἐδῶ. Πλάτ. πολ. ά. «Πολλάκις γάρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτό παρά πλησίον· ἠλικίαν ἔχοντες». ἀντί τοῦ, Συναγόμεθα, μαζευόμεθα εἰς ἕνα τόπον. «Συνέρχομαι εἰς βουλήν· ἔρχομαι κ' ἐγώ μετά τῶν ἄλλων. «Συνέρχεταί τινι» = «Ἔρχεται σύν τινι. Σοφοκλ. «Συνῆλθέ σοι» ἀντί τοῦ, Ἐλαβέ σε κοινωνόν τοῦ βουλεύματος. «Εἰς λόγους συνέρχεσθαι» ἀντί τοῦ, συνομιλεῖν. Πλούταρχ. Λυσ. 20. ἆρα ἰσοδυναμεῖ μέ τό, συγχίομαι, συμμίγνυμαι, Ἑρμοῦμαι, συνέγομαι, συναθροίζομαι, εἰς ἕν ἔρχομαι. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ'. ἐ. 25. «Συνελήλυθε, δέ σχεδόν ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος» ἐνωθείσης, εἰς ἓν ἐλεύθερος, συνεθροισθείσης· λέγεται ὅτι καί ἐπί σαρκικῆς κοινωνίας καί μίξεως, οἷον γάμου, ὑπανδρείας, καί συγκειμήσεως. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. β'. 4. «Γυναικῶν, αἷς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα». οὕτω καί παρά τῷ Εὐαγγελ. Ματθ. ά. 18. «Πρίν ἤ συνελθεῖν αὐτούς» πρωτοῦ νά συνευρεθοῦσιν, νά συμμιχθοῦσι (νά σμίξωσι) σαρκικῶς· οὕτω καί παρά Σοφοκλ. Αἴ. 491. «Ἐπί τό σόν λέχος ξυνῆλθονε· ἀντί ὅσοι ξυνῆλθον εἰς τό λέχος σου· ὅ ἐστι, συνεκοιμήθην, ὑπανδρεύθην μετά σοῦ. Ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, συντυγχάνω, συναπαντῶμαι, ἐπί τῶν εἰς μάχην ἐρχομένων καί συμπλεκομένων δύο στρατῶν. Ἡρόδοτ. «Συνέρχεται δή ἑκατέρωθεν ὁ στρατός εἰς τό πεδίον· συμμίγνυται, συναπαντᾶται, εἰς μάχην ἔρχεται· οὕτω καί παρά Θουκυδ. ἐ γ'. «Μάχη ὑπό ἀξιολογωτάτων πόλεων ξυνελθούσων· γενομένη ὑπό πόλεων συνελθουσῶν μετά αἴτιατ. τοῦ τόπου. Ρητ. Εὐρ. Φοιν. 831. Ἐν γένει, συντυγχάνει, συμβαίνει εἰς τόν αὐτόν καιρόν. Ἡρόδ. δ, 77.

*Συνερῶ, ἰδε, συνερίω.

Συνερωτάω, ῶ. Μ. ήσω (ἐρωτάω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐρωτῶ. 2) διά τινος συλλογισμοῦ ἐ-κυκλοῦμαι· κυρίως εἰς τάς ἐρωτήσεις, Διογ. Λαερτ. εἰς Στίλπ. «Ἆρά γε ἡ τοῦ Διός Ἀθηνᾶ θεός ἐστι, καί· αὕτη δέ γε οὐκ ἔστι Διός, ἀλλά Φειδίου· οὐκ ἄρα αὕτη θεός ἐστιν». Σέξτος δέ ὁ Ἐμπ. μεταχειρίζεται τό «Λόγον ἐρωτᾶν καί «συνερωτᾶν» ἀντί τοῦ, «συλλογισμῷ χρῆσθαι», μετακιρίζοντάς συλλογισμόν τινά. Πυῤῥων ὑποτυπ. γ'. 13. «Ὅταν καί τοιοῦτον συνερωτῶσι λόγον, εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστι ἀπόδειξις· εἰ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις· ἤτοι δέ ἐστιν ἀπόδειξις, ἤ οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἄρα ἀπόδειξις» καί, Δουσιν. Ἠστορ. 34. «Ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ συνηρώτησε τούς ἀκηκοότας· εἶτα μετά μικρόν ἄλλος συλλογισμός, εἶτα ἄλλος· καί ὅλως ἐν ἅπασι σχήμασι συνηρώτησε αὐτῷ προοίμιον, καί τά ἐγκώμια, οὐκ ἀσυλλόγιστα μέν τοι ἀλλά συνηρωτημένα· εἰς εἶδος συλλογισμοῦ ἐκτεθειμένα ἤ συντεθειμένα· οὕτω καί τό παρά Σέξτῳ «Λόγοι κατά τῆς ἀποδείξεως ἐρωτηθέντες» ἴδε.

*Συνερώτησις, ἡ. Συλλογισμός.

Σύνες, Ἀττ. ξύνες προστακτ. Ἀόρ. β'. ἐκ τοῦ συνίημι· γνώρισε, ἄκουσε, κατάλαβε, πρόσεξε.

Συνεσθίω, (ἐσθίω, ἀνώμ.). Τρώγω μαζῆ.

Σύνεσις, καί, Ἀττ. Ξύνεσις, εως, ἡ (συνίημι). Κυρίως ὡς τό, σύμβλησις, ἡ συνάντησις, συρροή, ἕνωσις, ξύνεσις δύο ποταμῶν, Ὀδ. Κ, 515, ὅπου κεῖται διά τό μέτρον ὁ Ἀττ. τύπος. 2) συνήθ. τροπ. ἡ ἀντιληπτική καί κριτική δύναμις τοῦ νοός, ἀγχίνοια, γνῶσις, κατάληψις νοήσις, προσοχή, φρόνησις, κατά πρῶτον παρά Πινδ. καί Ἡροδ. β'.) συνείδησις, συνειδός. Εὐριπ. Ὀρέστ. 398. γ'.) γνῶσις τό ἠξιωρεῖν τι, εἰδήσεις τινός. 3) ἡ εἰς τό αὐτό συμφωνία. Ἡσύχ.

Συνεσκευασμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. παρακειμ. τοῦ, συσκευάζω.

Συνεσκιασμένως, Ἐπίρ. μετοχ. παθ. παρακειμ. τοῦ, σκιάζω· συγκεκαλυμμένως, ἐσκεπασμένως, σκοτεινῶς. Χρυσόστ.

Συνεσπίπτω, = συνεισπίπτω.

*Συνεσπόμην, ἀόρ. τοῦ, συσπωμαι, ἐναστῶς δέ, συνέσπωμαι, δέν ἀπαντᾶται ἀλλου.

Συνεσταλμένως, Ἐπίρ. Μετοχ. παθ. παρακειμ. τοῦ, συστέλλω, συστόμως, μέ συστολήν, ἤ κατά συστολήν, ἐπιστεμμένως· βραχέως. Δίην. «Συνεσταλμένως ἄρη, ἐρτυγεσι. Περιπεζωμένα. ἐγκρατῶς. Πλούταρχ. ἐπί σιάτης, κοτῶν, μέ λιτότητα.

Συνεστάναι, θεμ. ἐπίῤῥημ. τοῦ Σύνειμι. Πλάτ. Πρωταγ. πρέπει νά ἤναί τις μαζῆ.

Συνεστηκότως, Ἐπίρ. Μετοχ. παρακειμ. τοῦ, συνίστημι σταθερῶς, σταθερῶς, εὐστόλως, βεβαίως, ἐπιμόνως. Ἀριστοτέλ. πολ. β'.

Συνεστίασις, εως, ἡ. Τό νά ἤναί τις πάντοτε μαζῆ, καί νά συντρώγῃ μετά τινος, συμβίωσις, συμπόσιον, συνεκτία· ἐκ τοῦ

Συνεστιάω, ῶ (ἑστιάω). Σεῖζε φιλεῖν τινα εἰς τόν οἶκόν μου, Συνεστιάσομαι, ὦμαι, ὁμοῦ ζῶ, τρώγω, συνδιαιτῶμαι, συζῶ, συνεκτῶμαι.

Συνεστίη, ἡ (ἑστίαι. Συνεκτία, συμπόσιον Ἡριόδτ. δ. 128. ἔνθα τά λειτουργοῦντα συνεστίοι ἔχουσι. Πρβλ. συστιῶ.

Συνέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἑστίας ὤν· ὁ μαζῆ μέ ἄλλους εἷς ἕνα καί τόν αὐτόν οἶκον ζῶν, τρώγων, διαιτώμενος, φίλος τοῦ οἴκου ἤ τῆς τραπέζης συγκοινωνός, ὁμοτράπεζος, οἰκιακός, οἰκείος. Ὁπτικ. Νυκ. γ'. «Ὄρνις κατά ὦμα συνέστιος ἀνθρώποισι».

Συνεστραμμένως, Ἐπίρ. παθητ. παρακειμ. Μετοχ. τοῦ, συστρέφω. Μέ στρυφνηρισμένον τρόπον, μέ ἐπιτεταμένας δυνάμεις, μέ σταθερούς λογισμούς.

Συνεστώ, ἤ· ἴδε συνεστίη.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Συνετάζω, (ἐτάζω). Μαζῆ ἐξετάζω, συνερευνῶ.
Συνεταιρέω, (ἑταιρέω). Ὁμοῦ πορεύω. Αἰσχίν. ἐπιστολ.
Συνεταιρίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ, συνέταιρος συντρόφισσα. Ἀνθολογ. ἐκ τοῦ
Συνέταιρος, ὁ (ἑταῖρος). Ὁμοῦ ἑταῖρος, σύντροφος, Combrade. Ἡρόδοτ. 7, 193.
*Σύνετε, β'. πρόσ. πληθ. προστ. ἀόρ. β'. τοῦ συνίημι.
Συνετεύω, ῶ (συνετός) ὡς τὸ συνίημι. Καταλαμβάνω, παρατηρῶ. Ἱπποκράτ. Ἀδ. ε'. μετὰ γεν.
Συνετίζω, Ἀάμνω συνετόν, φρόνιμον. Ψαλμ. λά. 8. ἐκ τοῦ
Συνετός, ἡ, ὀν· καὶ Ἐπίρ. συνετῶς (συνίημι). Ὅστις νοεῖ καὶ καταλαμβάνει, νοήμων, ἐπιστήμων, σοφός, ἀγχίνους, ὑγιὴς κατὰ τὸν νοῦν, προσεκτικός, φρόνιμος, διακριτικός, ἔμφρων. Πίνδ. Πύθ. 5, 144. «ἀνὴρ δὲ κεῖνοι ἐπαινέονται συνετοί». Ὅλ. 2, 152. «φωνᾶντα συνετοῖσιν θηλ. παρὰ τοῖς φρονίμοις. 2) Παθητ. Καταληπτός, τὸν ὁποῖον εὐκόλως καταλαμβάνει τις. Ἡρόδ. 2, 37.
*Συνεύδω, (εὐάδω) γ'. πρόσ. ἐπιτ. ἀόρ. τοῦ ἀχρήστου, συναδάω. Συνέρεσε, ἤρεσεν ὁμοῦ. Ἀπολλ. Ῥόδ.
Συνευπαστήρ, ῆρος, ὁ. (εὐάζω) Ὁ συνεορτάζων τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, ὁ τὸ Βύοϊ μετὰ τῶν ἄλλων φωνάζων. Ὀρφ. ὑμν. ά. 34.
Συνευδαιμονέω, (εὐδαιμονέω) Ὁμοῦ εὐδαιμονῶ, εἶμαι εὐδαίμων, ἢ εὐδαιμόνως ζῶ Ξενοφ.
Συνευδοκέω, ῶ. (εὐδοκέω) Ὁμοῦ συγκατανεύω, ἀρέσκομαι, συγκατατίθεμαι ἢ συμφωνῶ, μετὰ Δωτικ. πράγματος. Δέπτ.
*Συνευδοκιμέω, (εὐδοκιμέω) Μετέχω μετ' ἄλλου τινὸς ἀπὸ τὴν κοινὴν τιμήν.
Συνευδοκητής, οῦ, ὁ. (εὐδοκέω) Ὁ συνευδοκῶν. ἁμφ.
Συνεύδω, μέλ. εὐδήσω, (εὕδω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ ἐνδύω, συγκοιμῶμαι.
Συνευημερέω, ῶ. (εὐημερέω) Ὁμοῦ εὐημερῶ, καλὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας ἔχω. Πλούταρχ. Κτρικλ. 4.
*Συνευκοσμέω, (κοσμέω) Μαζῆ διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν. Ἐπιγρ.
*Συνευνάζω, (εὐνάζω) Εἰς τὴν εὐνὴν ὁμοῦ βάλλω, κάμνω νὰ κοιμηθῶσι μαζῆ, τουτέστιν, εἰς γάμον φέρω, ὑπανδρεύω μαζῆ. Βασίλ. παῤ. Βασίλ. παῤ. Συνευνάζομαι, Συγκοιμῶμαι. Πινδ. Πύθ. 4, 452. Ἡρόδ. 6, 69.
*Συνευνάω, (εὐνάω) = συνευνάζω.
Συνευνέτης, ου, ὁ. καὶ θηλυκ. Συνευνέτις, ίδος, ἡ. (σύευνος) Ὁ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν εὐνὴν κοιμώμενος, συγκοιμητής, σύγκοιτος, σύζυγος.
*Συνεύνη, ἡ = συνευνέτις. ἁμφ. Ἰακ. Α. Π. σιλ. 96.
Συνεύνιος, ὁ, ἡ. Σύνευνος. Ἡσύχ. Φώτ. καὶ Σουΐδ.
Συνευνομέομαι, οῦμαι. (εὐνομέομαι) Ζῶ μετὰ τῶν ἄλλων εἰς μίαν εὔνομον ἥτοι καλοὺς νόμους ἔχουσαν διοίκησιν Πλούταρχ.
Σύνευνος, ὁ (εὐνή) μέτοχος τῆς εὐνῆς, τῆς κλίνης, σύζυγος. Πίνδ. Ὀλ. 1. 143.
*Συνευπαίδευτος, ὁ, ἡ. Ὁμοῦ εὐπαίδευτος. ἁμφ.
Συνευπάσχω, (πάσχω, ἀνωμ.) Ὁμοῦ εὐπάσχω, εὐπαθείας καὶ ἐνεργείας ἀπολαμβάνω, συνενεργοῦμαι. ψευδ. ἀνεγν. παρὰ Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 163. Φιλ. 4, σελ. 149. ὅπου πρέπει νὰ γράφεται διαχωρισμένως· «σὺν εὖ πεπονθότων». ἰδ. Lobeck. Φρύν. σελ. 619.
Συνευπορέω, ῶ (εὐπορέω) Βοηθῶ τινα μὲ τὸ ἔχειν μου, μὲ τὰ πλούτη μου, μετοχὴ Δημοσθ. «Συνευπορῶν καθ' ὅσον δυνατὸς ἦν τῷ ἑστερημένῳ τῆς πατρίδος Ἀντιφ. «Πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν ἐκ τῶν ἰδίων συνευπορήσει· ἐβοήθησεν, ἔδωκεν ἐκ τῶν ἰδίων του ὑπαρχόντων, χρημάτων· οὕτω καὶ «Συνευπορεῖν προικός, ἀναλωμάτων», κ. τ. τ. Schneid. Ξενοφ. 5, 8, 25. Ἐν γένει ἀντὶ τοῦ, βοηθῶ. Πλάτ. Ἔχω περιουσίαν, ἢ πλοῦτον, εἶμαι πλούσιος.
Συνευρίσκω, (εὑρίσκω, ἀνώμ.) Ὁμοῦ εὑρίσκω, ἀνευρίσκω. 2) Μέσ. Συνευρίσκομαι. Ὁμοῦ, μαζῆ εὑρίσκομαι, συνέρχομαι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως· καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ.
Συνευσχημονέω, ῶ. (εὐσχημονέω) Παρατηρῶ, φυλάττω τὴν εὐπρέπειαν, εὐσχημοσύνην. Πλούταρχ. «Τὰ μέρη τοῦ σώματος συνευσχημονοῦντα τῇ κρίσει· εἰς τὸν καιρὸν τῆς κρίσεως ἢ μετὰ τὴν κρίσιν ἐφαίνοντο εὐσχημόνως ἔχοντα, δὲν παρηλλαξε δηλαδὴ ἡ εὐσχημοσύνη τῶν μελῶν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς κρίσεως.
Συνευτυχέω, ῶ. (εὐτυχέω) Ὁμοῦ εὐτυχῶ, μετέχω ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν.
Συνευφημέω, ῶ (εὐφημέω). Μεταχειρίζομαι μαζῆ, ἢ συγχρόνως λόγους, ἔχοντας καλὸν οἰωνόν, ὅσεν καὶ, ὁμοῦ σιωπῶ· διὰ νὰ μὴ προφέρω κακοῦ οἰωνοῦ λόγους· 2) μεταβ. Μαζῆ, συγχρόνως ἐπαινῶ, ὑμνῶ, εὐλογῶ.
Συνευφραίνομαι, Ψευδ ἀναγν. παρ' Ἀπολλ. Ῥοδ. 3, 918. ὅπου πρέπει νὰ γράφεται διαχωρισμένως· «σὺν εὖ φραίνομαι» Lob. Φρύν. σ. 624.
Συνευφραίνομαι, (εὐφραίνομαι). Ὁμοῦ εὐφραίνομαι, χαίρω.
Συνεύχομαι, Μλ. ξομαι· μέσ. ἀποθ (εὔχομαι). Ὁμοῦ εὔχομαι, ἢ δέομαι, παρακαλῶ, τάζω· Δίωρ. Κάσ. «Συνεύχομαι τοῖς ἐξιοῦσι· μὲ καλὰς εὐχὰς συντροφεύω τοὺς εἰς ἀποδημίαν ἢ εἰς ἐκστρατείαν ἀπερχομένους, εὔχομαι εἰς αὐτοὺς καλὸν κατευόδιον, κ. τ. τ.
Συνευωχέω, ῶ. (εὐωχέω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν φιλεύω, ξενίζω τινά. Μέτ. «Συνευωχούμαι· μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους, ὁμοῦ εὐωχοῦμαι, συμποτίζω.
Συνεφάπτομαι. Μλ. ἁψομαι Ἰων. συνεπάπτομαι (ἀπτω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐφάπτομαι, πιάνω· βάλλω χεῖρα, παραστέκω, συμβιηθῶ, Πινδ. Ὀλ. 10. 117. Ἡρόδ. 7. 158. «Ἐμοῦ πρότερον ξενηθέντος βαρβαρικοῦ στρατεύματος συνεπόψασθαι· Πλούταρχ. εἰς Περικλ. «Συνεφάπτομαι τοῦ ἔργου».
Συνεφαρμόζω, (ἁρμόζω). Ὁμοῦ ἐφαρμόζω.
Συνεφεδρεύω. (ἐφεδρεύω) Ὁμοῦ ὡς ἔφεδρος προσμένω νὰ λάβω τὸν πρῶτον τόπον τοῦ ἀγωνιστοῦ, Πολύβ.
Συνεφελκύω, (ἑλκύω), καὶ
*Συνεφέλκω (ἕλκω). Ὁμοῦ ἑφέλκω, σύρω.
Συνεφέπομαι, ἀόρ. συνεφεσπόμην, Ἰων. συνεπεσπόμην, (ἕπομαι, ἀνώμαλον) ὡς τὸ συνεπακολουθέω. Ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἀκολουθῶ, ὑπάγω κατόπι· Ἡρόδ. 5, 47. 9, 103. πρβλ. συνέπομαι.
Συνεφηβεύω, (ἐφηβεύω). Εἶμαι ὁμοῦ ἔφηβος, ἢ διάγω τὴν ἔφηβον ἡλικίαν μου.
Συνέφηβος, ὁ, ἡ (ἔφηβος) Ὁμοῦ ἔφηβος, ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων ὤν.
*Συνεφιζάνω, (ἱζάνω). Κάθημαι μαζῆ ἐπάνω εἰς τι.
*Συνεφιστάνω, = τῷ ἑπομ.
*Συνεφίστημι, (ἵστημι). Ὁμοῦ στένω, βάλλω τι ἐπὶ τι, ὅθεν, Συνεφεστώς, ῶτος, ὁ· ὁ συνεπιστατῶν· συνεπιστάτης· Θουκυδ. β'. «Λακεδαιμονίων δὲ οἱ ξυναγοὶ ἑκάστης πόλεως ξυνεφεστῶτες, ἠνάγκαζον εἰς τὸ ἔργον· ἱστάμενοι ὁμοῦ ἀπ' ἐπάνω· 2) Προσυπακουομένου τοῦ «ψυχήν» σημαίνει τὸ, Προσέχω ἐπίτηδες μαζῆ μὲ ἄλλον· «Συνεφιστάνειν τοὺς ἀναγιγνώσκοντας· ὁμοῦ κάμνω προσεκτικοὺς ἐπ' αὐτὰ τοὺς ἀκροωμένους. Πολύβ. 10, 4. οὕτω καὶ 3. «Ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες, ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν τὸν λέγοντα», δὲν ἐπρόσεξαν, δὲν ἔδωκαν προσοχήν· 2) εἰς τὸν ἀόρ. β'. καὶ εἰς τὸν ἐνεργ. παρακειμ. καθὼς καὶ εἰς τὸ μέσ. ἀμεταβ. ἀντὶ τοῦ, προσέχω μαζῆ, εἶμαι προσεκτικὸς, ἀντὶ τοῦ, σημειοῦμαι, παρατηρῶ· 3) Ἀντὶ τοῦ, συνεπαίρομαι· πρβλ. Ἀποστολ. ιε'. «Συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν».
*Συνεφορμάω, (ὁρμάω). Ὁρμῶ μαζῆ ἐναντίον.
Συνέχεια, ἡ (συνεχής). Στίχοι, ᾠδαί, σειρὰ πολλῶν πραγμάτων πυκνῶς, ἀμεταξύτων ἢ τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου κειμένων, ἀλληλουχία, συνειρμός, ἀκολουθία, ἐξάρτησις· ὁ διαρκὴς καὶ ἐπίμονος κόπος· Δημοσθ. «Ἡ ἐμὴ συνέχεια καὶ πλάνη καὶ ταλαιπωρία· ἡ ἐμὴ ἐπιμονή. 3) Εἰρήνεια, «Κατὰ συνέχειαν κατὰ σειράν, εἰς τὴν ᾠδήν, ἀδιακόπως.
*Συνεχέω, ἐπίρ. Ἰων. ἀντὶ, συνεχῶς. Ἡσιόδ. Θεογ. 636.
Συνεχής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Οὐδετ. Συνεχές, τὸ (συνέχω). Συνημμένος, τοῦ ὁποίου τὰ μέρη κρατοῦνται πρὸς ἄλληλα, ἢ ἀκολουθοῦσι τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου κατὰ σειράν· μετὰ δοτ. κατάλληλος, πυκνὸς, πυκνωμένος, συχνός. Ἀριστοτέλ. Φυσ. ς'. 2) ἐπὶ καιροῦ, διαρκὴς, ἀδιάλειπτος, ἀκατάπαυστος Τὸ Οὐδέτερ. Συνεχές, ταύτον ἐστὶ τῷ Ἐπίρ. Συνεχῶς. ἐπὶ Χρόνου λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ, Ἐπάλληλος, πυκνῶς, πάντοτε, ἀδιαλείπτως, διαρκῶς, ἀδιακόπως, ἀκατάπαυστως. Ὀδυσ. Ι 74. «νύξ νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ κείμεθα», ὅπου τινὲς διὰ τὸ μέτρον θέλουν νὰ γράφεται «συνεχέως· ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως. Ἰλ Μ, 25. «ὣς δ' ἄρα Ζεὺς συνεχέως». Πίνδ. Ἰσθμ. 4, 111. «λείξ ἀνατελλομένα συνεχὲς παυομένη· καὶ Θουκυδ. ἑ. «Ταῦτα δὲ τὰ ἔθνεα ἐπὶ ὁ πρῶτος πόλεμος συνεχὴς γενόμενος», ἀδιαλείπτως, χωρὶς νὰ παύσῃ ἢ νὰ διακοπῇ ἐν τῷ μεταξύ· ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Δίκα χρένουσ εἰς τὴν ἀράδαν· σημαίνει δὲ καὶ τό, Ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ, εὐθέως, παραχρῆμα, ἐξαίφνης, ἐν τῷ ἅμα, παρευθύ, διὰ μιᾶς. Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. β'. 6. «Περιῶσταί ὡς συνεχέστατα ποιεῖν, ὅ,τι ἂν βούλωνται δυνατοὶ γενέσθαι· ἔνθα κατώτερον ἐπιφέρεται ἡ ἐξήγησις τούτου «Νομίζουσί τινες ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας αὐτόματοι ἐξαίφνης δύνασθαι ταῦτα ποιεῖν ἔσεσθαι· ἐνίοτε προστίθεται καὶ τὸ, ἀεί, πρὸς περισσοτέραν ἔμφασιν, «συνεχέως ἀεί», Ἡρόδ. 1, 67. πρβλ. Ὀδ. ξ, 74. Meineke Μέναδ. σελ 182. Ἐπὶ τόπου, ἀντὶ τοῦ κατὰ στίχον, κατὰ σειράν, εἰς μίαν ᾠδὴν ὦν. Πολύβ. 2, 14. (Τὸ, συνεχές, καὶ συνεχέως, ἔχει εἰς τὸν Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. διὰ τὴν ὄρσιν τὴν πρώτην συλλαβὴν μακρὰν, χωρὶς νὰ διπλασιάζεται τὸ, ν· οἱ μεταγενέστεροι Ἔπικοὶ ἐμιμήθησαν τὴν ἀδειαν ταύτην. Σχολ. Ἰλ. Μ, 26. Βρ. Ἀπολλ. Ῥοδ. 1, 1271. Θεόκρ. 20, 12. ἔκδ. Σχαίφ.)
Συνεχθαίρω, (ἐχθαίρω). Ὁμοῦ ἐχθραίνω, μισῶ.
*Συνεχθραίνω, (ἐχθραίνω) = συνεχθαίρω.
*Συνέχθω, (ἐχθω, ἀνώμ.) ποιητ. ἀντὶ, συνεχθαίρω.
Συνεχίζω, (συνεχής). Συνάπτω, συνδέω, ἑνόω. Φιλόπον· εἰς Ἀριστοτ.
Συνέχω, Μ. ξω. (ἔχω, ἀνώμ). Συγκρατῶ, συγκλείω, κρατῶ στερεῶς, στερεόνω, συνδέω, συνάπτω, ἑλίσσω. Ἰλ. Δ, 133. «ὄθι ζωστῆρες ἔχῃς χρύσειοι σύνεχονα. Τ, 415. 478. «τίνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνα», Ἡσιόδ. Ἀσπ. 315. β') ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω. γ') διατηρῶ, φυλάττω, προστατεύω. δ') Εἰς ἐμαυτὸν λαμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαίνω, κατέχω· ὅθεν μτφ. συνέχομαι, τὸ ἀποτελοῦν τὴν καθ' ἑαυτὸ ὑπόθεσιν, τὸ περιλαμβάνον τὴν κυριωτέραν ὑπόθεσιν. ε') Σλίβω, σφίγγω, στενοχωρῶ, βασκίζω. ς') Πεδῶ. «συνέχεσθαι λύπῃ, φόβῳ, ἀθυμίᾳ, ὀργῇ, λιχνείᾳ, ἀκρασίᾳ, βωμολοχίᾳ, λιμῷ, δίψῃ», κ. τ. τ. ἐπὶ πάντων καὶ πνευματικῶν, καὶ σωματικῶν παθῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κυριεύεται τις, πάσχει εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκεται, εἶναι ἐμπλεγμένος· «δουλείᾳ συνέχεσθαι», εἶμαι δεμένος εἰς τὴν σκλαβίαν, Ἡρόδ. 7, 12. «αἰχμῇσι καὶ ἐγχειριδίοισι συνέχεσθαι», Ἡρ. 1, 214. «συννῆθ. ὑπαρχὴ συνέχεσθαι· στεισχωρούμαι, σλίβομαι ἀπὸ τὸν πατέρα», Ἡρόδ. 3, 131. Ἀσυνήθ. εἶναι ἡ παθ. χρῆσις τῆς μετοχ. τοῦ μέσου ἀόρ. «τυχόμενος», Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 165. Β. — Τὸν Ἀττ. τύπον «ξυντέχουσιν» μετεχειρίζεται ὁ Ὅμ. μίαν φορὰν Ἰλ. Τ, 478. διὰ τὸ μέτρον.

*Συνεφέω, = συνέφω.

*Συνεφιάω, (ἐφιάομαι). Παίζω μαζῆ. Παύλ. Σιλ. ἐπ. 19.

Συνέφω, μέλ. φήσω, (ἔφω, ἀνώμ.) Ἰπποκρ. Ὁμοῦ ψήχω ἀρίω τὰ βρόσιμα.

*Συνεωράκα, παρακειμ. τοῦ, συνοράω.

*Συνεώσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ, συνωθέω.

Συνηβάω, (ἡβάω). Ζῶ, διάγω τὴν νεανικήν μου ἡλικίαν ὁμοῦ, συνευφραίνομαι, συνευωχοῦμαι, συμπαίζω μετὰ τῶν συνηβώντων μου. Ἀνακρ. Ὠδ. 87.

Συνηβολέω, (ἠβολέω) = συμβάλλω, συναντῶ, συναπαντῶ· ὅθεν

Συνηβολίη, ἡ· = συμβολή, συνάντησις. Ἀπολλ. Ἀργ. β'.

Σύνηβος, ὁ, ἡ (ἥβη). Ὁμοῦ ἡβητήρ, ὁ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τοῦ ἡβητῆρος ἔχων, συνηλικιώτης. Εὐριπ. Ἡρακλ. 438.

*Συνηβώοντος, ποιητ. Ἰων. τοῦ, συνηβῶντος.

Συνηγέομαι, μέλ. ἡσομαι, μέσ. ἀορ. β. (ἠγέομαι). Ὁμοῦ ἡγοῦμαι ἑσηγοῦμαι. Διόδ. Σικ.

Συνηγορέω, ὦ (συνήγορος) ὡς τὸ, συναγορεύω, ὑπὲρ τινος ὁμιλῶ, ὑπερασπίζομαι τὰ δίκαιά τινος· μετὰ Δοτικ. Ἀριστοτ. Ῥητ. ὅθεν

Συνηγόρημα, τό. Προστασία, ὑπεράσπισις, Δίων. Πάσσ.

Συνηγορία, ἡ· = συναγόρευσις.

Συνηγορικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν συνηγορίαν ἢ εἰς τὸν συνήγορον ἀνήκων, ὁ εἰς συνηγορίαν ἐπιτήδειος. «Συνηγορικὸν, τὸν· ὁ ὑπὲρ τοῦ συνηγορεῖν ἢ εἰς τὸν συνήγορον διάδοχος μισθός. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 691. ἐκ τοῦ

Συνηγορος, ὁ, ἡ (ἀγορά). Ὁ μετά τινος, ἢ ὑπέρ τινος ὁμιλῶν, ὑπερασπιστὴς καὶ διαυθεντευτὴς κρισιλογίας τινός, ῥήτωρ, advocat. Φώτ. «Προστάτης ὑπέρ τινος λεγων, προηγορος· ἀλλὰ καὶ ὁ ἀντίδικος, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 715.

Συνηδέαται, Ἡρόδοτ. Σ'. 58. ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, συνηδέατε, Ἰωνικ. παρακ. ὁ ἐστί, συνήδειτε. Ὑπερσυντελ. ἐκ τοῦ, συνήδεα, ἀντὶ, συνειδειν ἐκ τοῦ συνείδω.

Συνήδομαι, μέλ. συνησθήσομαι, ἀόρ. συνήσθην, παθ. (ἥδομαι). Συγχαίρω· χαίρω εἰς τὴν εὐτυχίαν τινός. «τινὶ ὅθεν, εὐχομαι εἰς πᾶσα εὐτυχίαν. Valck. Ἱππ. 1285. diatr. σελ. 113. B. Félicitér, Γαλ. πάντοτε ἐπὶ τῆς χαρᾶς, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις διὰ τὴν τῶν ἄλλων εὐτυχίαν, ποτὲ ὡς τὸ, ἐφηδόμαι, ἐπὶ χαιρεκακίας διὰ τὴν τῶν ἄλλων δυστυχίαν, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Reisigius (Reisig) enarr. Soph. O. C. 1398. κατὰ Πόρ. Εὐρ. Μηδ. 136.

Συνηδύνω, (ἡδύνω). Εὐφραίνω, ζῶ διὰ νὰ φανῶ ἀρεστὸς εἰς τὴν συγκοινωνίαν ἤτοι συντροφίαν τῶν φίλων. Ἀριστοτ. Νικομ. γ'. 12. 2) Κιρνάνω, κάμνω ὑστιμον ποτοφὴ μικτὴ καὶ συνδυασμένην. Πλούταρχ. «τὸν ἄρτον ὁ ἄλες συνηδύνει· ὁ αὐτ. καρικεύει, κάμνει νόστιμον.

Συνηθεια, ἡ (συνήθης). Τὸ συγκατοικεῖν, = συντροφία. Αἰλιαν. ζῴ ἱστορ. 16. 36. 2) τὸ ὁμοῦ ζῆν, συναναστροφή, συνουσία, συγκοίμησις, μῖξις σαρκική. Ξενοφ. Κυρουπ. ς'. ά. 31. «Ληφθεὶς ἐρωτι τῆς γυναικός, ἠναγκάσθη προσενεγκεῖν λόγους αὐτῇ περὶ συνηθείας». 3) συνδιατριβή, συναδιημέρευσις, φιλία, ἢ ἐκ συναναστροφῆς οἰκειότης, γνωριμία, συντροφικὸν συμπόσιον. Πολύβ. λά. 31. ὁ Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 7. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, Φιλοσοφροσύνη. 4) Ἔθος, χρῆσις, πολλῶν ἀνθρώπων κοινὴ πράγματός τινος παράδοχή. Τὼν. Ἑρμ. 485. Σέξτ. Ἐμπ. Πυῤῥων. ὡ. ἰά. 146. ἐ ἐστι, κοινος τρόπος τοῦ ὁμιλεῖν, πράττειν, κ. τ. τ. Πλάτ. Θεαίτ. 68. «ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων». 5) εἰς τὸν πληθ. ἀρίθμ. = καταμήνια.

Συνήθης, ες, γεν. εος. συνηθ. ους. γεν. πληθ. συνηθέων, σπηθ. συνήθως (ἠθος). Σύνοικος, συγκατοικος, ὁμοήθης, ὁμοιότροπος, εἰς ὁμοίαν ἦθη τεθραμμένος, καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ, Φίλος, αἰτεῖος, γνήσιος, «συνήθεες ἀλλήλοισιν» Ἡσιόδ. Θεογ. 230. φίλοι, εἰκεῖοι, ὅτε ἀναμεταξύ των εἰς ἦθη καὶ φρονήματα. 2) συνειθισμένος, γνωστός, κοινός. Ἐπίρ. Συνήθως κατὰ συνήθειαν, κατὰ τὸν συνειθισμένον τρόπον.

Συνήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ἀκούων, κρυφήκοος αὐτοῦ». Πλάτ. Νομ. δ'. μτὸν κρασπεδίτην τῶν κορυφαίων συνήκοον ἔχειν», ὥστε νὰ δύναται εἰς τὸν χορὸν ὁ ἔσχατος νὰ ἀκούῃ τὸν κορυφαῖον. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ἐ. 5. «συνήκοος γενομένην· ἥτις μετὰ τῶν ἄλλων ἤκουτε. Πλούταρχ. συννῆθ. μετὰ γεν.

Συνήκω, (ἥκω). Ὁμοῦ συνέρχομαι, ἐπέρχομαι, ἂν γίνομαι μετά τινος. Ξενοφ. 2) συστέλλομαι, συμμαζώνομαι, στενεύω, ἢ στενὸς γίνομαι. Ἀριστοτ. Φυσ. «συνήκειν εἰς στενόν».

Συνηλικιώτης, ου, ὁ (ἡλικιώτης), καὶ

*Συνήλικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ), = συνήλιξ.

*Συνήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὁ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχων, τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ἄλλος, ὅμοιος κατὰ τὴν ἡλικίαν, συνομήλιξ ἢ συνομήλικος· συνήθως δὲ, μέτοχος τῆς αὐτῆς παιδίας, εὐφροσύνης, παιδείας κ. τ. τ.

Συνηλόω, ὦ (ἥλοω). Συγκαρφόω, Γλωσσ. Στεφ.

Σύνηλυς, υδος, ὁ, ἡ (συνέρχομαι). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ὑπάγων, ἐρχόμενος· ἰδὲ σύγκλυς. Νέον.

Συνηλυσίη, ἡ, καὶ

*Συνήλυσις, εως, ἡ. Συνέρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό· συνέλευσις, συνέρχομος, σύναξις, συνοδος, Ἀπολλ.

Σύνηλυς, υδος, ὁ, ἡ (συνέρχομαι). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ὑπάγων, ἐρχόμενος· ἰδὲ σύγκλυς. Νέον.

Συνηλυσίη, ἡ, καὶ

*Συνήλυσις, εως, ἡ. Συνέρχομαι ἐπὶ τὸ αὐτό· συνέλευσις, συνέρχομος, σύναξις, συνοδος, Ἀπολλ.

Συνηλώσις, εως, ἡ (συνηλόω). Ἡ ὁμοῦ κάρφωσις, συγκάρφωσις, Γλωσσ. Στεφ.

Συνημέρευσις, εως, ἡ (συνημερεύω). Καθημερινὴ συναναστροφή, τὸ διάγειν, περνᾶν τὴν ἡμέραν μετά τινος.

Συνημερευτής, οῦ, ὁ. Ὁ συνημερεύων, ὁ διάγων, περνῶν τὴν ἡμέραν μετά τινος, καθημερινὸς σύντροφος.

Συνημερεύω (ἡμερεύω). Διάγω, περνῶ τὴν ἡμέραν μετά τινος· καθημερινῶς συναναστρέφομαι, ζῶ μετά τινος· = συνδιημερεύω, Ξεν. Ἀπομν. α'. δ'. 1. Πλάτ.

Συνημερόω, ὦ (ἡμερόω). Μαζῆ ἡμερόω, κάμνω ἡμερον.

Συνημμένως, ἡ, ον· μετοχ. παθητ. παρακμ. τοῦ συνάπτω, ὅθεν «Τὸ συνημμένον», ἐλέγετο ἀπὸ τοὺς Στωϊκοὺς ἡ ὑποθετικὴ πρότασις. Cic de fat. 7. ὅθεν

Συνημμένως, ἐπίῤῥ. (συνάπτω). Συνδεδεμένως, συνηνωμένως.

Συνημοσύνη, ἡ. Συνάφεια, σύνδεσμος, Ἀπολλών. Ἀργον. γ'. 1105. 2) ἕνωσις, συμβίβασις, συνάπτη συμβόλαιον, συναλλαγμα, ὑποσχεσις, Ἰλ. Χ, 261. «Ἕκτορ, μήμαι, ἄλαστα, συνημοσύνας ἀγόρευε· μὴ περὶ συνηκοῦ διαλέγων, Ἡσιοδ. Θεογ. 234. ἔτι δὲ καὶ συγγένεια, ἐκ τοῦ

Συνήμων, ονος, ὁ, ἡ (συνίημι). Συνετάμων, ἐξαίρ. διὰ τῆς οἰκείας συνειωμένος, ἔξυπνος, συγκατοικος, Ἀπολλών. Ἀργον. δ. 1211. «—δέχθαι συνήμονας». 2) συνήθης, ἑταῖρος, ὁμοήθης. (Παράγεται συνήθως ἐσφαλμ. παρὰ τὸ, ἤμαι.)

*Συνηνεκα, Ἰωνικ. συνήνεικα, ἀόρ. τοῦ, συμφέρω.

*Συνήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Τόσον ὁρμητικὸς, ὡς ὁ ἄνεμος· ἀμφ.

*Συννηοχέω, ὦ (ἡνιοχέω). Μαζῆ κρατῶ τοὺς χαλινοὺς, διοικῶ τοὺς ἵππους καὶ τὴν ἁμαξαν. Καλοῦμαι δὲ ἀντὶ τοῦ διοικῶ.

Συνήορος, ὁ, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, συνέορος, (ἀείρω). Συνενωμένος, στερεὰ συνδεδεμένος, συντροφιασμένος, συνδυασμένος· μετὰ δοτ. Ὀδ. Θ, 99. «Φόρμιξ, δαιτὶ συνήορος, ἢ μετὰ συμπόσιον συνδεδεμένη, συνενωμένη λύρα, ἡ σύντροφος τοῦ συμποσίου, τῆς εὐωχίας» ἔξυλ. συνεζευγμένος, ὑπὸ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ζυγὸν τροπικ. πολλάκις ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ τοῦ γάμου, ὁ σύζυγος, ὁ ἀνὴρ, ἡ γυνή· ἐν γένει, ὁ σύντροφος, συμβοηθὸς, κ. τ. λ. (ἐκ τούτου κατὰ συναίρ. γίνεται τό, συνωρὶς· ἄλλοι δὲ δέν ἐτυμολογοῦν τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ, ἀείρω, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ, ἄρω.)

Συνηπεροπεύω (ἠπεροπεύω). Ὁμοῦ ἀπατῶ, Ἀριστοφ.

*Συνηρέτης, ου, ὁ (ἐρέτης). Ὁ συγκωπηλάτης· καθόλου ὁ συνυπηρέτης, σύνδουλος.

Συνηρετμέω, ὦ (ἐρετμός). Μαζῆ κωπηλατῶ· ἐν γένει ὡς τὸ, συνεργῶ, ὁμορρέω, συντρέχω, συμβοηθῶ. Σοφοκλ. Αἴας 1229. ἐνθα ἐκάστοις τινὲς «ξυνηρεμεῖν» ἡμαρτημένως ἔχουσιν· καὶ ὁ Λέβεκκος θέλει νὰ μεταβάλλῃ χωρὶς ἀνάγκην εἰς τὸ, συνηρετεῖν· ἴδε, ἐνήρετμος.

Συνηρέφεια, ἡ (συνηρεφής). Ἡ πυκνὴ ἐπισκίασις τῶν δένδρων, κ. τ. λ. ἡ πυκνότης τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων, ἥτις προξενεῖ καὶ σκιὰν καὶ σκιάν, Ἀππιαν.

Συνηρεφέω, ὦ. Ἐπεκαλύπτω, στεγάζω, σκιάζω, σκεπάζω, ἐπισκιάζω· λέγεται καὶ ἐπὶ δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐπισκιάζουσιν ἢ σκεπάζουσι τόπον τινὰ μὲ τὰς κορυφὰς καὶ μὲ τοὺς κλώνους των, ἢ μὲ τὰ φύλλα των. Θεόφρ. Μεταφορ. «Ὄλβος αὐτῷ συνηρεφὲι φρέασιν, Εὐριπ. Φαίτ. λείμ. 5. ἀλλὰ καὶ ἀμεταφ. εἶμαι πυκνὰ σκεπασμένος, ἐπεσκιασμένος.

Συνηρεφής, ές. ὁ, ἡ (ἐρέφω). Ἐπικεκαλυμμένος· ἐπεσκιασμένος, ἐστεγασμένος, κατάσκεπος, πεπυκνωμένος ὑπὸ δένδρων τόπος, καὶ διὰ τοῦ κατάσκιος, σύσκιος. Λουκιαν. κοινόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, πυκνὸς, δασὺς, ἢ ἐπικεκαλυμμένος, στεγανός· Ἡρόδ. 2, 110. 7, 111. Εὐριπ. Ὀρεστ. 955. «Ὦ δυστάλαινα πρὸς ἀ, ὡς ξυνηφερὲς πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βλέψασα στυγνὸν, κατηφές.

Συνηρεφία, ἡ, = συνηφέρεια.

Συνηρημένως, ἐπίῤῥ. μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ, συναιρέω. Συνεσταλμένως, εἰς ἓν μῆκος μέσος, συμμαζωμένως.

Συνήρης, ὁ, ἡ (ἀρω). Συνηρμοσμένος, συνηνωμένος, κοινός. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 512. «Δαπὶς συνήρεια· συνημμένη, συνηρμοσμένη». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ «συνήρεια» διὰ τοῦ, σφιγκτὸν· ἄρα ἀντὶ τοῦ, συνηρεφὴς· ὡς καὶ τό, «Βατήρης φύλλοισι», ἀντὶ τοῦ, κατηρεφής. Νίκανδρ. Θηρ. 62.

Συνήρισμος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, συνέρισμος, ἰσόρισμος. «Οὓς αἶσα συνηρίσμους ἤπασεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡμέρα, ἀντὶ τοῦ, ἰσαρίθμιος. Ἀνάλκτ. β'. σελ. 139.

Συνηρμασμένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συναρμόζω. Ἑταιριασμένως, καταλλήλως, προσφυῶς κ.τ.τ.

Συνήσθησις, εως, ἡ (συνήδομαι). Τὸ συγχαίρειν, συνευφροσύνη. Ἀππιαν. Ἐμφ. 5, 69. ἄμφ.

Συνηωρημένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συναείρω, κυρίως, ἐπισωρευμένως, ἐστολισμένως.

*Συνηώρωμαι, Ἀττ. -τάομαι, παθτ. (ἠώρωμαι). Ὁμοῦ ἠτάομαι, κινοῦμαι μαζὶ τὸ ἐνεργ. συνηώρωσα, Ἀττ. -τάω, κινῶ μαζὶ εἰς τὸν ἀέρα.

Συνηχέω, ῶ (ἠχέω). Ὁμοῦ ἠχῶ, παταχόθεν ἠχῶ, ἠχῶ ὁμοῦ ἐπέμπω, συμφωνῶ, ἀντηχῶ, ἠχολογῶ· ὅθεν

Συνήχησις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ γινομένη ἠχήσις, τὸ ἠχεῖν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἠχεῖ καὶ ἄλλο τι, συμφωνία, ἀντήχησις, ἠχώ.

*Συνήωρ, ορος, ὁ, ἡ, = συνήορος, Εὐσέβ.

Συνθακέω, ῶ, μέλ. ήσω (θακέω). Ὁμοῦ, πλησίον καθήμαι· ἐκ τοῦ

Σύνθακος, ὁ, ἡ (θᾶκος). Ὁ ὁμοῦ, πλησίον καθήμενος· ὡς καὶ τὸ, σύνεδρος, καὶ σύνδρομος· ποιητικ.

Συνθάλπω, Μ. ψω (θάλπω). Θερμαίνω, ζεσταίνω, πυρίνῳ μαζῇ. Αἰσχίλ. Προμ. 687. τροπ. διὰ κολακευτικῶν λόγων ἀπατῶ, ψεύδομαι.

Συνθαμβέω, ῶ (θαμβέω). Ὁμοῦ ἐκπλήττω· ἐπὶ πολλῶν.

Συνθαπτήρ, ῆρος, ὁ, Μ. ἀπρεμ. ὁ ὁρ. τοῦ, συνθάπτω.

Συνθάπτω, Μ. ψω (θάπτω). Μαζὶ θάπτω, ἐνταφιάζω· κατὰ παθ. ἐμβ. παρ' Ἡροδ. 5, 5.

Συνθαυμάζω, Μ. άσω (θαυμάζω). Θαυμάζω μετὰ τῶν ἄλλων.

Συνθεάζω (θεάζω). Ὁμοῦ ἐνθεάζω, ἢ εἶμαι ἔνθεος μετὰ τῶν ἄλλων, εἰς προφητικὸν ἐνθουσιασμὸν εἶμαι ὡς καὶ οἱ ἄλλοι, Διοδωρ. Σικελ. πρβλ. ἐνθεάζω.

Συνθεάομαι, Μ. άσομαι, μέσ. ἐποθ. (θεάομαι, ἀμλ.). Βλέπω, παρατηρῶ, θεωρῶ, μαζὶ βλέπω, Ξενοφ. καὶ ἐπὶ πολλῶν, ὅταν ὅλοι ὁμοῦ θεωρῶσι καὶ βλέπωσι τι Πολυβ. καθόλου ἀντὶ τοῦ, ἀκριβῶς βλέπω, κυττάζω· ὅθεν

Συνθεατής, οῦ, ὁ. Ὁ μαζὶ μὲ ἄλλον βλέπων, παρατηρῶν τι.

Συνθεάτρια, ἡ, θηλ. τοῦ, συνθεατής. 2) ἡ μαζὶ μὲ ἄλλον εἰς τὸ θέατρον ζῶσα, ἡ παίζουσα, Προκόπ. ἀνεκδ. 3'.

Συνθείαζω, = συνθειάζω.

Συνθείδης, ες, = συνειδώς. Ὁμοῦ θέλω, στέργω, συμφωνῶ, θέλιο κ' ἐγὼ τὸ ὁποῖον θέλει καὶ ἄλλος, τὴν αὐτὴν θέλησιν ἔχω. Αἰνείας τακτικ. 11. ὅσ περ συνήθελα τῇ ἐπαναστάσει· συνεφώνει, συνήστεργε. Ἀριστοφ. Ὄρ. 855.

Σύνθεμα, τό, ποιητ. ἀντὶ, σύνθημα, καὶ εἰς τοὺς μεταγεν. πεζογράφ. Lobeck Φρύν. σελ. 249. Τὸ συντεθειμένον, συγκείμενον, ἢ συμπαφωνημένον, ὡρισμένον. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἐτι καὶ διὰ τοῦ, δραματούργημα, καὶ συμβλημα.

Σύνθεσο, ἐπικ. προστακτ. μέσ. ἀορ. β'. ἀντὶ τοῦ, σύνθεσο, σύνθου· ἐκ τοῦ συντίθημι. Πρόσεχε, κατὰ νοῦν λάμβανε, Ὅμηρ.

Συνθεολογέω, ῶ (θεολογέω). Μετὰ τῶν ἄλλων συναριθμῶ. 2) περὶ θεολογίας ὁμιλῶ μετά τινος, ὁμοῦ θεολογῶ.

Συνθεραπεύω (θεραπεύω). Ὁμοῦ θεραπεύω, ἰατρεύω, ἢ τιμῶ, ἰσμβλ.

Συνθερίζω (θερίζω). Ὁμοῦ θερίζω, Ἀριστοφ. Ἀχαρν.

Συνθερμαίνω (θερμαίνω). Ὁμοῦ θερμαίνω, ζεσταίνω, διαθερμαίνω. «Δύναμις συνθερμαντικὴ». Γαλ. ἡ διαθερμαίνουσα.

Συνθεσία, ἡ (συντίθημι). Συνθήκη, συμφωνία. Ἰλ. Β, 339. «Ποῦ δή σοι συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἠμὲν ὅπου ἑκόντες ἐς ὡρισμένας συμφωνίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἡρόδ. ἐκτὰς διακειμένων, ὀνομάζει· ἀλλ' ἐν Ε, 319. «ἐλήσετο συνθεσιάων τό, συνθεσίαι, σημαίνει, ὡσὰν φιλικὰς παραιτέσεις. Εἰς τοὺς μεταγεν. δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ, στοιχεῖωμα· παρβλ. σύνθεσις, σημασ. 2. καὶ συνθήκη, σημασ. 2. Lobeck Φρύν. σελ. 527.

Σύνθεσις, εως, ἡ (συντίθημι). Ἡ ὁμοῦ κατὰ τάξιν θέσις, ἕνωσις, ὅθεν α) θέσις τῶν λέξεων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ῥητορικῆς. Λατ. compositio, Γαλλ. composition· ὡς λέγει καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεύς· «Καθόλου γὰρ εὐθὲν ἡ περίοδός ἐστι πλὴν σύνθεσις ποίαν. β) ἡ λογικὴ καὶ μαθηματικὴ σύνθεσις, ἀντίθ. τοῦ, ἀνάλυσις· αὕτη συνδίτει ἐκ συλλογισμῶν, συμπερασμάτων καὶ γνωστῶν προτάσεων, μίαν ἄλλην ἀγνώστου τέλος πρότασιν· ὅ ἐστι, μέθοδος τοῦ ζητεῖν τὴν ἀλήθειαν βαδίζουσα ἀπὸ τῶν ἁπλῶν εἰς τὰ σύνθετα· περὶ τούτου ὁμιλεῖ ἐκτενεστάτα ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Ἀναλυτικοῖς. γ) παρὰ Γραμματικ. σύνταξις τῶν τοῦ λόγου μερῶν. δ) τροπικ. ὡς τό, συνθεσία, συνθήκη, συμβίβασις, συμφωνία, Πλάτ. Πολ. 4, 299. «συνθήκην τοῦτον ἐπαινήσαιτε». ε) πᾶσα μίξις καὶ ἕνωσις διαφόρων ἰατρικῶν ἢ ἀρωμάτων· οὕτω καλεῖ «σύνθεσιν» καὶ ὁ Θεόφρ. 8. τὴν ἐκ διαφόρων καὶ ποικίλων ἀρωμάτων μίξιν, τὴν ὁποίαν δέτουν εἰς τὰ φορεμάτων κιβώτια. «Τὰς συνθέσεις ποιεῖσιν ἐκ τῶν ἀρωμάτων, θραύσαντες δὲ καὶ μίξαντες εἰς ταὐτὸ κλείουσιν εἰς κιβώτιον». ζ) Οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι «Synthesina», καὶ τὸ ἱματιοπωλεῖον, καὶ ἐλαφρὰ ἱματιακὰ εἴδη φέρεται εἰς τὸ εἶδος φορομένου.

*Συνθετέος, ἑα, ἕον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ συντίθημι. Πρέπει νὰ συνθέσῃ τις.

Συνθέτης, ου, ὁ (συντίθημι). Ὅποιος συνθέτει. «Ὀνομάτων σύνθετης· ὡς καὶ τὸ «σύνθεσις». «Δόγων σύνθεσις», = πεζογράφος, συγγραφεύς, ἀντίθ. τοῦ, ποιητής. Παυσαν. ἰ. 26.

Συνθετίζω. Συναρμόζω, συνθέτω.

Συνθετικός, ἡ, ὸν (σύνθεσις). Ὁ εἰς σύνταξιν καὶ καλλωπισμὸν ἀγήκων, ἢ ἐπιτήδειος, ἱκανός.

Σύνθετος, ἡ, ὴ (συντίθημι). Συντεθειμένος, συνηρμοσμένος, ἐξαιρ. εἰς τὴν ῥητορ. ἐκ πολλῶν ἢ ἐκ δύο εἰς ἓν ἡνωμένος· ὁ ἐξ ἑτεροειδῶν πραγμάτων συγκείμενος. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 3, 4. 2) πεποιημένος, πλαστμένος, ψευδής, Αἰσχύλ. Προμ. 691. «Δόγος σύνθετος». 3) συνθετος, ἡ, ὸν ὁ, τι ἠμπορεῖ νὰ συντεθῇ, Ἀριστοτ. προβλ. κ. τ. λ. 3. «Ὁμοῦ ἔστι φωνὴ συνθετή». 4) τροπικ. συμφωνημένος, ὁ εἰς συμφωνίαν, ἢ εἰς συνθήκην ἐπιστρεπτὸς ἐμένος. «Ἐκ συνθέτου», κατὰ τὴν συμφωνίαν, καθὼς ἐσυμφωνήθη, Ἡροδ. 3, 86. παρβλ. σύνθημα.

Συνθέω, Μ. θεύσομαι (θέω, ἀμλ.). Συντρέχω, ὁμοῦ ἢ μαζὶ τρέχω, ἐπὶ πολλῶν ὁμοῦ τρεχόντων. «Τὰ τοῦ χαλινοῦ χαλεπῶς διατρέχει καὶ συνθέει», Ξενοφ. Ἱππ. ἰ. 11. τὰ μέλη τοῦ χαλινοῦ δυσκόλως πρὸς ἄλληλα καὶ ὁμοῦ στρέφονται (δούλευσιν) εἰς τοὺς ἁρμούς των. 2) Ὀδ. Τ, 236. «Οὐχ ὑμῖν συνθεύσεται ἡ βουλή». ἀντὶ τοῦ, ἀποβήσεται· εὐτυχῆ ἢ καλὴν ἔκβασιν ἔχειν, εἰς καλὸν ἐκβαίνειν, ὡς καὶ τό, συντρέχειν. 3) ἀπὸ πολλὰ μέρη συντρέχω εἰς ἓν σημεῖον, ἑνοῦμαι εἰς ἓν σημεῖον, Ξενοφ.

Συνθεωρέω, ῶ (θεωρέω). Ὁμοῦ θεωρῶ, βλέπω καθόλου δέ, ἀντὶ τοῦ θεωρῶ, παρατηρῶ ἀκριβῶς.

Συνθεωρός, ὁ (θεωρός). Ὁ συμπρεσβευτής. Πολυδ. β'. 55. Ἐπιγρ.

Συνθήγω (θήγω). Ὁμοῦ ἀκονίζω, καθόλ. παροξύνω, παρορμῶ, ἐμψυχόνω. ἐγκαρδιόνω. Παρ' Εὐρίπ. Ἱππόλ. 695. «Συνεθήκαν ἐρὴν φρένα». ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ θυμοῦ ἐξαγριαίνει τὴν ψυχήν.

Συνθήκη, ἡ (συντίθημι). Σύνθεσις, ἐξαιρ. ῥητορική, καὶ λεκτικὴ σύνθεσις, τεχνικὴ ἑκφρασις, Λουκιαν. πῶς δεῖ ἱστορ. γράφ. «Ναὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ μέσῃ χρηστέον· οὔτε ὄγαν ἀφιστάντα καὶ ἀποριθῶντα (τραχὺ γάρ), οὔτε ῥυθμὸν παρ' ὀλίγον, ὡς τὴ πολλοί, συνάπτοντα». Εὐσέβ. 2) συμφωνία, ὁμολογία διὰ γραφῆς ἢ διὰ ζώσης φωνῆς γινομένη, ὅταν δύο μαχόμεναι πόλεις φιλιώνωνται πάλιν καὶ εἰρηνεύωσιν, ἕνωσις, φιλία, συβιβασμός, πίστις, ὁμολογία. Pacte, traité de paix Γαλλ. Trattato Ἰταλ. Ἐπὶ δὲ καὶ τὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι γεγραμμέναι αἱ συνθῆκαι, Δημοσθ. «Συγγράφω ἀναγράψαι τὰς συνθήκας ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου». ὅθεν

*Συνθηκοποιέομαι (ποιέω). Κάμνω συνθήκην.

Συνθηκοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὁ τῆς συνθήκης φύλαξ, Κλασσ. Στερ. (υ)

Σύνθημα, τό (συντίθημι). Πᾶν τὸ συμφωνημένον, πᾶν ὅ,τι ἐσυμφωνήθη, ἐπιστηρίζεται εἰς συμφωνίαν, ἐξαιρ. συμφωνημένον σημεῖον, signal, Γαλλ. Ἡροδ. 8, 7. γραφῆ, εἰς ὡρισμένους, ἢ συμφωνημένους χαρακτῆρας συνιστωμένη, διὰ τῶν ὁποίων φίλοι γράφουν πρὸς ἀλλήλους μυστικῶς τινα. chiffre, Γαλλ. β) λόγος, ἡ λέξις, εἰς τοὺς στρατιώτας διδομένη, διὰ νὰ χωρίζωσι ἑαυτοὺς τοὺς οἰκείους των, parole mot d'ordre, Γαλ. Ἡροδ. 9, 98. ὅπου τὸ σύνθημα εἶναι «Ἥρη». Ξεν. Κυρουπ. 3, 3, 26. καὶ 7, 1, 10. «Παρεγγύα ὁ Κῦρος σύνθημα, Ζεὺς σύμμαχος καὶ ἡγεμών». Ἀναβ. 1, 8, 11. «Ζεὺς σωτὴρ καὶ νίκη». 6, 5, 15. «Ζεὺς σωτὴρ καὶ Ἡρακλῆς ἡγεμών». 7) ἐν γένει συνθήκη, συμφωνία κοινὴ διὰ λόγου ἢ γραφῆς, Πλάτ. εἰς Κρατύλ. «Συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα καὶ ἀκλεῖν τοῖς συνθεμένοις, προειδόσι δὲ τὰ πράγματα· καὶ ἐπομένως, πᾶν κοινὸν καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἄθην. ε'. σελ. 215. «Τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρίᾳ; ἀντὶ τοῦ, τί κοινὸν ἀσπίδι καὶ βακτηρίᾳ; δ) γνώρισμα, σύμβολον, Σέξτ. Πυρ. γ'. 24. «Βύγειείας ἐστὶ σύνθημα παρὰ βαρβάροις τὸ στίζεσθαι». «Ἀπὸ συνθήματος» καὶ «ἐκ συνθήματος», κατὰ συμφωνημένον τρόπον, Ἡρόδ. 3, 74. 6, 121. ὡσὰν ἀπὸ συνθήματος», ὡς ἀπὸ συμφωνημένου τι σημείου, Ἰακ. Φιλοστρ. Βίκ. σελ. 499.

Συνθηματίας, ου, ὁ (συνθήματα). Ὁ συμπρεσβευτής, πολυδ. β'. 55. Ἐπιγρ.

Συνθηματιαῖος, αία, αῖον. Συμφωνημένος, παραγγελμένος. «Στέφανοι συνθηματικοί». Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 465. τοὺς ὁποίους παρήγγειλέ τις μὲ συμφωνημένην τιμήν.

Συνθηματίζω, (σύνθημα) Δίδω διωρισμένον, συμφωνημένον τι σημεῖον. Νικήτ. 6. 3. Ἡ σάλπιγξ συνθηματίζει τὸ ἀνακλητικόν· δίδει τὸ σημεῖον τῆς ἐπιστοφῆς. Μέσ. Συνθηματίζομαι, συνθήκην καὶ συμφωνίαν ποιοῦμαι, ὁ αὐτός ἐν 4. 3.

Συνθηματικός, ἡ, ὸν (σύνθημα) Εἰς, ἢ μὲ συμφωνημένα, προσδιορισμένα σημεῖα. «Ἐπιστολαὶ συνθηματικαί», αἱ διὰ σημείων καὶ χαρακτήρων ἀλληγορικῶν γραμμέναι· ὅθεν «Συνθηματικὰς γράψειν· διὰ σημείων ἀλληγορικῶν Πολύβ. 8, 19. «Καὶ παρ' αὐτὰ τῷ Ἀρτίνῳ συνθέντες τὰς πρὸς τὸν Ἀχαιὸν ἐπιστολὰς, γεγραμμένας συνθηματικῶς, καθάπερ ἔζος ἦν αὐτοῖς, ἐξαπέστειλαν, ὥστε τὸν κυριεύσαντα τῆς ἐπιστολῆς μὴ δύνασθαι γνῶναι μηδὲν τῶν ἐν αὐτῇ γεγραμμένων· ὡς τό Γαλ. écrire en chiffre.

Συνθημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ σύνθημα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Ξέρολας

Συνθηρετής, οῦ, ὁ. Ὁμοῦ θηρευτής, σύντροφος τοῦ κυνηγίου, ὁμόθηρος, συνκυνηγός. Ξενοφ. Κυρουπ. β'. δ'. 10. ἐκ τοῦ

Συνθηράω, καὶ μέσ. ἀποθ. συνθηράομαι (θηρεύω) Ὁμοῦ θηρεύω, κυνηγῶ μαζῆ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 1005. χεῖρες συνθηρώμεναι· συνεδεμέναι. Καὶ κατὰ μέσ. διάθ. συγχρόνως, ἡ μαζῆ πιάνω. Σοφοκλ. Ἀντ. 432.

Συνθηρευτής, οῦ, ὁ. = συνθηρατής.

Συνθηρεύω, (θηρεύω) = Συνθηράω.

Σύνθηρος, ὁ, ἡ. (θήρα) Ὁ συγκυνηγῶν μαζῆ, σύντροφος τοῦ κυνηγίου. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ς'. 35.

Συνθιασεύω, (θιασεύω) Τὸν Θίασον μαζῆ, ἡ μὲ τοὺς ἄλλους ἑορτάζω.

Συνθιασώτης, ου, ὁ. (θιασώτης) Σύντροφος, ἡ μέτοχος τοῦ αὐτοῦ Θιάσου· ὁ Ἀριστοφάνης κωμικὸς εἶπε καὶ «Συνθιασώτης τοῦ ληροῦ».

Συνθιγγάνω, (θιγγάνω) Ὁμοῦ ἐγγίζω. ἀμφ.

Συνθλάω, ῶ. μέλ. άσω (θλάω). Συνθλίβω, συμπιέζω, ζουλίζω, συμπιέζων διαφθείρω, στειμπίζω, συντρίβω.

Συνθλίβω, μέλ. ψω (θλίβω). Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ θλίβω, συμπιέζω. (ι)

Σύνθλιψις, εως, ἡ. Συμπίεσις, ἡ ὁμοῦ γινομένη θλῖψις· παρὰ Γραμματ. τὸ συνειαγκάζειν καὶ συμβιάζειν τὰς προθέσεις, οἷον τὸ παρ' Ὁμήρ. «Ἵπ' ἐκ δαπέδοιο φέροιτο». Ἰλ. Ο. 628. Δογγίν. ἔ.

Συνθνήσκω, (θνήσκω, ἀνώμ.) Μαζῆ ἀποθνήσκω, Εὐριπ. Ὀρέστ. 1580.

Συνθοινάτωρ, ορες, ὁ, (θοινάτωρ) Ὁ συνευωχούμενος, συντρώγων. Εὐρ. Ἡλέκτρ. 633. (ᾰ)

Σύνθοινος, ὁ, ἡ. (θοίνη), = σύνδειπνος. Ὁ σχηματισμὸς «Συνθοίνιος» ἁμφίβ.

*Συνθολόω, (θολόω) Μαζῆ θολόνω τροπ. μαζῆ σκοτίζω, συγχύζω, λυπῶ. Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 177.

Συνθορυβέω, (θορυβέω) Θόρυβον κάμνω κ' ἐγὼ μαζῆ, ἐξαιρ. συνευφημίζω, χειροκροτῶ.

Συνθραύω, ῶ (θραύω). Συντρίβω. Εὐριπ. Βάκχ. 633. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Συντεθραῦσται, συμπέπτωκε.

Συνθραύω, (θραύω) συντρίβω, σπαράζω. Εὐριπ. Ὀρ. 1583. «Ἢ τῷδε θρηκῷ κράτα συνθραύσω σέθεν». Ξενοφ. Ἀγ. 2, 14. «Δόρατα συντεθραυσμένα», κατατσακισμένα, συντετριμμένα.

Συνθρηνέω, ῶ. (θρηνέω) Ὁμοῦ θρηνῶ, κλαίω.

Σύνθρηνος, ὁ, ἡ. Ὁ ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ θρηνῶν.

Συνθρίζω, (θρίζω) κατὰ συναίρ. ἀντὶ συνθερίζω.

Συνθρόησις, εως, ἡ (θρόος). Ἡ ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ γινομένη θρόησις, ἀνησυχία, ἀμηχανία, Σέξτ. Ἐμπ. μαθ. 5'. 169.

Σύνθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος). Ὁ ὁμοῦ εἰς τὸν θρόνον καθήμενος, ὁμόθρονος, συγκαθέδρος.

Σύνθροος, ὁ, ἡ (θρόος). Ὁ ὁμοῦ ἠχῶν, σύμφωνος. «Σύνθροος ἠχὼ», ἡ ὁμοῦ ἡ παρομοίως ἠχοῦσα.

Συνθρύπτω, Μ. ψω (θρύπτω, ἀνωμ.). Συντρίβω, ἢ ὁλοτελῶς κάμνω μαλακόν, καταμαλακώνω. Μεταφορ. κάμνω τρυφερόν, ἁβρόν, ἢ ἐκτεθηλυμένον καὶ γυναικώδη.

Συνθυμόω, ῶ (θυμός). Εἶμαι ὁμόθυμος καὶ ὁμόφρων. Ὁ Σουϊδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁμοψυχῶ· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, συμπείθομαι· αὐτὸν καὶ Φωτ. ἐξ Ἐπιχάρ.

*Συνθυμόομαι, οῦμαι (θυμόω). Ὀργίζομαι, θυμώνομαι μαζῆ.

*Συνθύτης, ου, ὁ. Ὁ συνθυσιάζων μαζῆ, συμβοηθὸς τοῦ ἱερέως, Ἐπιγρ. (—υ—) ἐκ τοῦ,

Συνθύω, καὶ μέσ. ἀποθ. συνθύομαι (θύω, ἀνωμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν θύω, ἢ θύματα σφάζω· ὁμοῦ τὴν θυσίαν ἐπιτελῶ, Ξεν. Οἰκον. 7, 8. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, θύω.)

Συνθωκέω, = συνθακέω, ἐκ τοῦ

*Σύνθωκος, ὁ, ἡ (θῶκος), = σύνθακος.

Συνιαλάω (ἰαλάω). Συναθροίζω, συνενώνω, Ὀππ. κυν. γ'. 167.

*Συνιδιάζω (ἰδιάζω). Ὁμοῦ κάμνω ἴδιον, οἰκεῖον.

Συνιδεῖν, ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. τοῦ; συνείδω.

Συνιδρόω, ῶ (ἱδρόω). Ὁμοῦ ἱδρώνω, ἀμφ.

*Συνιδρύω (ἱδρύω, ἀνωμ.). Μαζῆ ἢ συγχρόνως ἱδρύω, στένω, βάλλω στερεά· ἀμαρόνω, καθοσιόω.

Σύνιε, προστακτ. τοῦ συνίημι, ἀμφ. (νυ)

Συνιέμεν, ἐπικ. ἀπαρμφ. ἐνεστ. τοῦ, συνίημι, ἀντὶ τοῦ, συνιέναι. Ἡσιοδ. Θεογ. 831.

*Συνιεράομαι, Μ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἱεράομαι). Μαζῆ, ἢ συγχρόνως εἶμαι συνιερεύς, συνιερώσυνα, μετέχω τῆς αὐτῆς ἱερατείας.

Συνιερεύς, έως, ὁ (ἱερεύς). Μαζῆ μὲ ἄλλους εἶμαι ἱερεύς, σύντροφος εἰς τὴν ἱερατίαν.

Συνιεροποιός, ὁ, ἡ (ἱεροποιός). Ὅστις θυσιάζει μαζῆ μὲ ἄλλον τινά, φροντίζει ὁμοῦ περὶ τῶν ἱερῶν.

Συνιερός, ὁ, ἡ (ἱερός). Ὁ ἔχων μαζῆ μὲ ἄλλον κοινὴν θυσίαν, κοινὴν λατρείαν, κοινὸν ναόν, ὅθεν καθόλου, ὁ συντιμώμενος, συλλατρευόμενος ὁμοῦ μέ τινα· μτινόω. παρβλ. σύνιας. Πλούταρχ. «Σύνιαός καὶ συνιερος τοῦ ἑρωτος», ὁμαζῆ μὲ τὸν ἔρωτα ἕνα ναὸν ἔχων, ἢ κοινῶς μὲ τὸν ἔρωτα εἷς καὶ τὸ αὐτὸ ἱερὸν τιμώμενο. (ι)

Συνιερουργέω, ῶ (ἱερουργέω). Ὁμοῦ ἱερουργῶ, ἐκτελῶ τὰ ἱερά.

Συνιζάνω (ἰζάνω). Ὁμοῦ, πλησίον καταθέττω, καθίζω τινά. Οὐδετρ. ὡς καὶ τὸ, συνίζω, ἀντὶ τοῦ, κάθημαι ὁμοῦ, συγκάθημαι, συγκαθίζομαι, κατακάθημαι, καταχώνομαι, καταχωνιάζομαι, ἐμπίπτω, βυθίζομαι, βουλίζω· ἐπὶ γῆς καὶ ἐδάφους· τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Σοιεσ ἐπεστ. 131. «Τὰ γὰρ Ἀιγύπτια ταῦτα (βέλη) τοῖς γοῦνασι οἰδοῦντα, τοῖς παραγενατίοις συνιζάνει». Παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ. «Τὸν μὲν ἄργυρον συνιζῆσαι ταπεῖναι», ἀντὶ τοῦ, ἀναλυθῆναι. Παρὰ Γρεμ. ἀντὶ τοῦ, συναιρεθῆναι.

Συνιζήσις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ καθίζεσθαι, συγκάθησις, σύμπτωσις, βύθισμα, βούλισμα, πέσημον εἰς τὸν πάτον, κατακάθισμα, Ἀριστοτ. Κοσμ. Παρὰ Γραμματ. συναίρεσι δύο φωνηέντων εἰς μίαν συλλαβήν, ἢ κατ' Εὐσταθ. «Ἡ κατὰ κρᾶσιν ἢ συναίρεσιν συναλοιφὴ τῶν φωνηέντων, ἐφ' ὧν συνεκφώνησις πάσος ἐπιτηδευμένου κατὰ τὰς τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίας, πρὸς θεραπείαν τῆς κατὰ τὸ μέτρον πολυσυλλαβίας τῶν ἐπῶν, ὡς ὅτε τὸ ε καὶ ω αὐτὶ μιᾶς συλλαβῆς λογίζονται εἰς τὸ «Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος». Ὁ Ἡτυμολ. ἔχει «Συνίζησις, ὅτε συνίζηται τὸ ἓν φωνῆεν καὶ συνάγεται καὶ καθίζεται ἐρυπτόμενον ἐπὶ τοῦ ἑ ἑρου φωνήεντος.

Συνίζω, Μ. ζήσω (ἵζω, ἀνωμ.), ἀμετβ. Κάθημαι ὁμοῦ, μαζῆ μὲ ἄλλους, ἢ καθίζω ὁμοῦ τὸ σῶμά μὲ ἄλλους, κάμνω συνέδριον, Ἡρόδοτ. 6, 58. β) Συμβουλεύομαι, βουλίζω, καὶ ἐπὶ καταθισμάτων· συμπίπτω. γ) Συντήκομαι, συνδιαλύομαι, ἐλαττοῦμαι κατὰ ποσότητα, δύναμιν κ. τ. τ. 2) μεταβ. μαζῆ, συγχρόνως βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ σιμὰ εἰς ἄλλους.

Συνίημι, Ἀττ. ξυνίημι, παρατ. συνίην, συνῆν. συνίει, Ἰάδ. Ἀχ. Ταυτ. σελ. 442. μέλ. συνήσω, συνῶ. συνήσομαι, σέρ. α. συνέκα κ.τ.λ. Εἰς τὸν Ὅμηρ. ὅμως εὑρίσκεται μόνον ἐκ τοῦ ἐνεστ. τὸ προστακτ. ξυνίει, Ὀδσ. Α, 271. Ζ, 289. πρὸ δ' ὠδ' ἐμέθεν ξυνίει ἔποιτο, Θ, 241. Ο, 391. Τ, 378. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Θέογνις 1240. ἔχει τὸν δεύτερον τύπον, ξύνιτ· ἐκ τοῦ παρατ. τὸ γ'. πληθ. ξύνιον, ἀντὶ ξυνίεσαν, Ἰλ. Α. 273. καὶ μάν μευ βουλὰς ξύνιον», ἀλλὰ μὲ τὴν ἡμαρτ. γραφ. ξύνιεν· ἐκ τοῦ ἀόρ. α'. τὸ ἐπ. γ'. ἐνικ. πρόσ. ξυνέηκε, Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἐκ τοῦ ἀόρ. β'. τὸ προστακτ. ξύνες, Ἰλ. Β, 26. Ω, 138. ἐκ τοῦ μετ. ἀορ. β'. τὸ γ'. ἐνικ. πρόσπ. ξυνέτο, Ὀδσ. Δ, 76. καὶ τῆς ὑποστακτ. τὸ ε'. πληθ. πρόσ. συνωμεθα, Ἰλ. Ν. 381. ἐξαιρουμ. τοῦ τελευταίου τύπου, πάντοτε διὰ τοῦ Ἀττ. ξ, ἂν καὶ τὸ μέτρον πολλὰ σπανίως τὸ ἀπαιτῇ. Πρὸς τούτοις σημείωτε τὸ παλαιὸν ἀπαρέμφ. ἐνεστ. συνιεῖν, Θέογ. 565. τὸ ἐπικ. ἀπαρμφ. συνιέμεν, Ἡσιόδ. Θέογ. 831. καὶ τὸ Δωρ. ἀπαρμφ. ἀόρ. β'. ξυνέμεν, Πίνδ. Πύθ. 3, 141. Ἴδε δὲ καὶ, ἧκμι. — 1) κυρίως, συμβάλλω, φέρω μαζῆ, ἐξαιρ. ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, φέρω ὀνὸ τινὰς εἰς μάχην, εἰς ἔριδα πρός ἀλλήλους, τοὺς ἐριζῶ. «Τίς τ' ἄρ σφῶε θεὼ ἔριδι ξυνέηκε μαχέσθην», Ἰλ. Α, 8. «Οὓς ἔριδος μέγα ξυνέηκε μαχέσθαι», Ἰλ. Η, 210. 2) μονόνω, καλάκαις παρ' Ὅμηρ. ὅστις συνῆδ. συνταύσει αὐτὸ μετὰ αἴτιατ. πράγμ. εἰ γενικ. πρὸς «Ὅπα Διός», «Ἔπος τινός» κ.τ.τ. ἐτι δὲ καὶ μόνος μὲ γενικ. προσπ. Ἰλ. Β, 26. ἀλλὰ καὶ μὲ γεν. πράγμ. Ἰλ. Α, 273. ἀπὸ τοῦ πωθ. «Φθ-ίγγοιθ' ὥστε θεοῖτι συνιέμεν, ἠχοῦν τόσον, ὥστε ἀκούονται ἀπὸ τοὺς θεούς, Ἡσιοδ. Θεογν. 831. οὕτω πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ποτὲ μὲν μετὰ αἴτιατ., ποτὲ δὲ μετὰ γενικ. καθόλου δὲ, ταταλαμβάνω, παρατηρῶ, μετὰ γενικ. Ὀδσ. Σ, 84. γνωρίζω, μανθάνω, εἴτουν οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διάθ. «Ὑπηρέτευσε ξύνετον», Ὀδ. Δ, 76. ὅθεν ἐπὶ ὅπλων τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ ἐσωτερικῶν αἰσθήσεων παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ γνωστικὰ ῥήματα, μετὰ μετοχ. κυρίως σημαίνει καταγελάμενον κ.τ.τ. κυρίως σημαίνει ἡ λέξις εἰς τὴν τροπικὴν ταύτην σημασίαν τὴν συνείωσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀντικειμένου μὲ τὴν ἐσωτερικὴν δύναμιν τοῦ νοεῖν καὶ γινώσκειν. 3) Μέσ. συμφωνῶ, κάμνω συνθήκας περὶ τινος· «ἡμεῖ τινι», ὅθεν ἄρα συνώμοσα ὁμοῖ ἦμεν Ἰλ. Ν, 381. ὅθεν συνήμων, συνημοσύνη. (Παλαιῶς εἰς τὸ, ἧκμι, οὕτω καὶ εἰς τὸ, συνίημι, ἐπικρατεῖ ὁ κανὼν, ὅτι τὸ πρῶτον ἰῶτα εἰς μὲν τοὺς ἐπικ. ἐπαι βραχύ, εἰς δὲ τοὺς Ἀττ., μακρόν. Ὁ Ὅμηρ. ἀκολουθεῖ παντάπασι αὐτὸν τὸν κανόνα. Ὁ Ἡσίοδ. ἔχει τὸ ἰῶτα εἰς τὸ, συνιέμεν, μακρόν, ἐξαιροῦντες δὲ ἀπαντᾶται ἐνίοτε εἰς τοὺς Ἀττικ. ἢ ἐπικ. μέτρ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 945. Seidl. **dochm.** στιχ. 101.)

*Συνιεστεύω (ἱστεύω). Συγχρόνως, μαζῆ ἱστεύω, παρακλῶ.

Συνιεχμάζω, μέλ. άσω (ἰχμάζω). Καίνιος ὑηρόν, νοτίζω, καταβρίχω, Θεόφρ. περὶ λίθ. «Συνιπρασθέντες».

Συνιεχμέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἰχιέομαι, ἀνωμ.). Συνέρχομαι, συιανεῶ, συμβαίνει.

Συνίεμεν, ἐπικ. ἀπαρμφ. τοῦ, σύνειμι (εἶμι), ἀντὶ τοῦ, συνιέναι. (ι)

Συνιππάζομαι, μέσ. ἀποθ. (ἱππάζομαι). Ὁμοῦ ὑπάγω ἐφιππος (καβαλικεύω).

Συνίππαρχος, ὁ (ἵππαρχος). Ὁ συνηγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ, Ἡρόδ. 7, 88.

Συνιππεύς, έως, ὁ (ἱππεύς). Σύντροφος τοῦ ἱππέως, σύντροφος μὲ ἄλλον τινὰ εἰς τὸ ἱππικόν.

Συνιππεύω (ἱππεύω). Ὑπάγω μαζῆ ἐφιππεύω, Δίων Κάσ.

Συνιππία, ἡ (ἵππος). Ἀγέλη ἵππων, Γλωσσ. Στεφ.

*Συνίπταμαι, μέσ. ἀποθ. (ἵπταμαι, ἀνωμ.). Πετῶ μαζῆ, Κλήμ. Ἀλεξ.

Σύνισμεν, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ, σύνειμι (εἶμαι). Συνεπαύοντο, ὑπῆρχαιον μαζῆ. 2) ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ, σύνοιδα, συνεγνώσκαν, συνήδεσαν.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνισσωμίζω (ισσωμίζω). Δι' ἰσθμοῦ συνάπτομαι, συζεύγνυμαι, ἑνοῦμαι. Συνόμνυον περιήγ. ὡς δὴ συνεσθμίζουσα πρὸς τὴν ἰωνικήν.

*Συνιστάνω, σπάν. παραχρ. ἀντὶ συνίστημι.

*Συνιστάω, σπάνιος πρασχηματισμὸς τοῦ συνίστημι, εἶδει, παρατ. συνίστα, Παρὰ Πολυβ. 3, 43, 11.

Συνίστημι, μέλ. συστήσω, ἀόρ. ἀ. συνέστησα. Στήνω μαζῆ, ἢ συγχρόνως, συνθέτω, συνάγω, συνδέω τινὰ μὲ ἄλλον τινά, τὸν φέρω ἐμοῦ εἰς ἕν, καλόλου, φέρω τινὰ εἰς σχέσιν μὲ ἄλλον τινά· ντινά τινιν, ἢ, πρός τινα, ὅθεν συνάγω, συνδέω, ἑνόνω, ἀσύνηθ. ημαντικὴν ἑωυτῷ συστῆσαιν, τοὐτέστιν, ἀποκτῶ, Ἡρδ. 2, 49. κατ' ἰδιοχρ. αἰσθ. ἐχθρικῆς ἐννοίας. φέρω, ἐρίζω τινὰ εἰς ἔριν, εἰς πόλεμον κατ' ἄλλου· ντινα ἐπί τινα, Ἡρόδτ. 6, 74. καὶ ἀλλαχοῦ· πολλάκις δὲ μὲ τὴν ῥητὴν προσθήκην· εἰς μάχην· ἔθεν ἐπ' ἐνέγκει, παροξύνω, διεγείρω, παροργίζω, βάλλω δεξιοῖσιν, κάμνω ἐχθρόν. β) ἐπὶ κλοῦ, φέρω μαζῆ, προς ἀλλήλους, συνάπτω, φιλιόνω, κάμνω τινὰ γνωστὸν μὲ ἄλλο τινά, τὸν παρουσιάζω, τὸν συστήνω (recommander Γαλ.) ὡς φίλον, μαθητήν, ὁπαδὸν κ.τ.τ. ὅθεν, φέρω τινὰ εἰς τὸ μέρος ἄλλου, τὸν κάμνω νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀγάπην, τὴν εὐνοιάν του. «Συστήσει Ἀσίην πᾶσαν ἑαυτῷ, ὑποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου ὅλην τὴν Ἀσίαν, Ἡρ ὑτ. 1, 103. ὅτι δέ, δίδω εἰς τινα τι εἰς βοήθειαν· «στρατιώτας τινίν. Διόδ. γ) Συνθέτω, ἀπὸ συνθέτων τῶν μερῶν συναποτελῶ ἓν ὅλον, ὅθεν καθόλου, κατασκευάζω, ἐκτελῶ, πρτέγω τι· ἐξαιρτ. διατάσσω, κτίζω, βάλλω εἰς τάξιν, σχηματίζω, παρασταίνω· καὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, μαζῆ μὲ ἄλλους μηχανῶμαί τι κρυφίως «θάνατον ἐπί τινιν, Ἡρόδ. 3, 71. ἐν γένει δέ, συστέλλω, συνέλκω, συμμαζόνω, φέρω εἰς στενὸν, μόνιμον κατέστασιν τὸ πρόσωπόν, φέρω τὸ πρόσωπον εἰς σοβαρὰν στάσιν, τὸ κάμνω σοβαρόν, σκυθρωπόν· ἡ ὁποία χρῆσις ὅμως ἠμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν σημασ. δ'. Ὡσαύτως καὶ κατὰ μετ. διάθ. μετὰ αἰτιατ. «συνιστήσασαι πόλεμον, πολιορκίαν, κίνδυνον, πρᾶξιν, ναντικὰς δυνάμεις, μισοφορὰν, ὀναστείαν, δικαιολογίαν», κ.τ.τ. ἴδε ἀντιστ. παρὰ Πολυβ. δ) Συνελαύνω, συσφίγγω· ὅθεν, κάμνω πυκνὸν καὶ στερεόν, διαρρεῖς ἐπὶ ῥευστῶν πραγμάτων, πήγω, πήζω· ἔτι δὲ ῥιγνιόνω (σκοτοδινιάζω). — 2) συχνότερ. ὁμοταβ. εἰς τὸν ἀόρ. β'. συνέστην, τὸν παρακ. συνέστηκα· εἰς τὴν μετοχ. συνεστηκώς, συνηδ. κατὰ συνεχῆ συνεστῶτα, ὥσα, ὡς, Ἰων. συνεστεώς· εἶσα, εἰώς, καὶ κατὰ μετ. διάθ. Στέκω μαζῆ, συνίσταμαι, συνέχομαι, ἔχω σύμπαντεξὺ σχέσιν, συνοικονίαν, ἢ καταντῶ εἰς τι, ὅθεν συναθροίζομαι, συνδέομαι· ἐξαιρ. α) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, εἰς μάχην καὶ ἀγῶνα ἐμβαίνω μετά τινος, πιάνομαι μέ τινα, εἰς χεῖρας ἔρχομαι μετά τινος· «πολέμιοι συνεστᾶτοιν, ὅταν ἐξεγείρῃ, ἤρχετον ὁ πόλεμος, Ἰλ. Ξ, 96. (πλὴν εἰς τοῦτο τὸ χωρίον, οὐδαμοῦ ἄλλου δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις εἰς τὸν Ὅμ.) «μάχης συνεστεώτης», Ἡρόδ. 1, 74. «συνίστασθαί τινα, ἔρίζω, φιλονεικῶ μέ τινα, μάχομαι, ἐκφέρομαι, διχοστατῶ, ἐχθρεύομαι, μαλλόνω συνεστηκότων τῶν στρατηγῶν», ἐν ᾧ οἱ στρατηγοὶ ἐφιλονεικοῦσαν ἀναμεταξύ των, Ἡρόδτ. 8, 79. ηγνώμαι συνέστηκα, αἱ γνῶμαι διαφέρουσι πρὸς ἄλληλας, ἐδιαφωνοῦσαν, Ἡρόδ. 1, 208. 7, 142. καὶ μετὰ δοτ. «συνεστεώτες βουλοῖσιν», Ἡρόδ. 6, 108. «συνεστήκει ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γωβρύεω», Ἡρόδ. 4, 132. ἀντιστάσομαι, ἀνθίστημαι, ἐναντιοῦμαι· εἴ τινα· ντινίν, Ἰάκ. Α. Π. σελ. 71. τροπικ. «λιμῷ συνεστεῶτες», οἱ πολεμοῦντες μὲ τὸν λιμόν, Ἡρόδ. 7, 170. «πόνῳ, λιμῷ, καμάτῳ συστῆναι, πολέμῳ μὲ κόπον, πεῖναν, κουρασιάν, Ἡρόδ. 8, 74. 9, 89. β) στέκω εἰς φιλικὴν σχέσιν μέ τινα, κάμνω τὴν φιλίαν του, εἶμαι συνδεδεμένος διά τινος δεσμοῦ, οἷον διὰ τοῦ γάμου, «Ἡρακλεῖ ξυστᾶσα», Σοφ. Τραχ. 28 προσκολλῶμαι εἰς τινα ὡς φίλος, μαθητής, εἶμαι ὀπαδὸς τινος, συναγροικοῦμαι μέ τινα, εἶμαι μὲ τὸ μέρος του, εἰς τὴν φατρίαν του. γ) εἶμαι σύνθετος, συνίσταμαι ἀπὸ πολλὰ μέρη, ἔχω δεκμονὴν, ἐξαιρτ. εἶμαι τὶς διαρκῆ κατάστασιν, διαρκῶ, διαμένω· «τοῦτο συνεστήκει, μέχρι οὗ —», Ἡρόδ. 7, 225. ὅτι δὲ καὶ γενιῶμαι, λαμβάνω ὕπαρξιν, σχῆμα, καὶ μορφὴν, σχηματίζομαι, μορφόομαι· ἔθεν «τὸ συνεστηκός», ἢ, «τὰ συνεστηκότα», τὸ διαρκοῦν, διαμένον, ἢ διαμένοντα τάξις, ἢ πολιτεία· «στράτευμα συνεστηκός», τὸ ἱσταμένον στράτευμα. δ) Συνέλκομαι, συμμαζόνομαι, πυκνοῦμαι, γίνομαι πυκνὸς καὶ στερεός· ἐπὶ ὑγρῶν, πήγω, παγόνω· «συνεστηκυῖα χιών, ἡ πυκνωμένη, ἢ στερεὰ γιομένη χιών. Πολύβ.

Συνιστορέω, ὦ (ἱστορέω). Ἠξενρωτῶ, ἢ περί τινος μαζῆ μὲ ἄλλον τινά. «Ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τις. Μενάνδρου παρὰ Στοβ. λόγ. κδ'. «Σώματα αὐτοῖς συνίστορα». Αἰνίας, κγ'.

Συνίστωρ, ορος, ὁ (ἵστωρ). Ὅς τις ἠξενρίσκει μαζῆ, συγχρόνως, συνίσχος, συμμέρτης· μετὰ δοτ. προσώπου, καὶ γενικ. ἢ αἰτιατ. πράγμ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1082. «Συνίστορα πολλὰ κακὰ» αὐτῇ, πολλῶν κακῶν συμπράκτορα, συμμέτοχον.

Συνισχαίνω (ἰσχαίνω), ποιητ. ἀντὶ συνισχάνω.

Συνισχάνω (ἰσχάω), ποιητ. παραχρηματισμ. ἀντὶ, συνίσχω.

*Συνισχναίνω (ἰσχναίνω). Κάμνω ξηρόν, ἰσχνόν, λεπτόν· τριτ. ὀλιγοστεύω, σμικρύνω· «Ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρέῳ συνισχναίνειν». Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 894. ὁ καιρὸς καὶ ἡ συνήθεια θέλουν ὀλιγοστεύσει τοῦτον τὸν πόνον.

Συνισχυρίζω, μέλ. ίσω (ἰσχυρίζω). Κάμνω ἐν ταὐτῷ ἰσχυρόν, δυνατόν· ὁμοῦ δυναμόνω. Σεπτ. Ἱερουπ. β. β'. 15. «Ἀνθρώπους ἐκ πάντων, οἳ ἂν μάλιστα δοκῶσι συνισχυρίζειν ὑμῖς, τούτους λαμβάνετε».

Συνισχύω (ἰσχύω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός. (ν———)

Συνίσχω (ἴσχω, ἀνώμ.), = συνέχω.

*Συνιχνεύω (ἰχνεύω). Μαζῆ ἀνιχνεύω, ἐρευνῶ.

Συνιών, Μετοχ. τοῦ, συνίημι.

Συνναίεσκε, παρατατ. Ἰων. ἐκ τοῦ, συνναίω. Ἀπολλ. ἀργ. β'.

Σύνναιος, ὁ, ἡ, = σύνναος. Ἡσύχ.

Συννάιω (ναίω, ἀνώμ.). Συγκατοικῶ, συνοικῶ.

Σύνναος, ὁ, ἡ (ναός). Σύνοικος, συγκάτοικος· ἐξαιρ. ὁ εἷς ἀπὸ καὶ τὸν αὐτὸν ναὸν τιμώμενος.

*Συννάσσω, μέλ. ξω (νάσσω, ἀνώμ.). Συμπυκνόνω, συμπιέζω, στενμπόνω. Ἡρόδ. 7, 60., Schweigh. Verm. συννάξαντες, ἀντὶ συνάξαντες.

*Συννανμαχέω (ναυμαχέω). Μαζῆ, συγχρόνως πάσχω ναυάγιον, (καραβοτσακίζω).

Συννανβάτης, ου, ὁ (ναυβάτης). Ὁ ἐπιβαίνων, ἐμβαίνων μαζῆ εἰς τὸ πλοῖον, καὶ συνταξειδεύων. Σοφοκλ. Φιλ. 565.

Συννάνκληρος, ὁ, ἡ (ναύκληρος). Ὁ συμμέτοχον τοῦ πλοίου, ὁ ἔχων μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ κτῆμα ἐν πλοίῳ. Λουκιαν. ἀμφ.

Συννανμαχέω, ὦ (ναυμαχέω). Μαζῆ, συγχρόνως μάχομαι διὰ θαλάσσης, κάμνω ναυμαχίαν· ντινίν. Ἡρόδ. 8, 44.

Συννανπλόω, ὦ (ναυπλόω). Συνδιακερμιόω, μαζῆ μὲ ἄλλον περνῶ εἰς τὸ πέραν μέρος τῆς θαλάσσης. Ἡσύχ.

Συννανάτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον ναύτης.

Συννεάζω (νεάζω). Ὁμοῦ διάγω τὴν ἰσανικήν μου ἡλικίαν, μαζῆ περνῶ τὸν χρόνον τῆς νεότητός μου. Φιλόστρατ. Σοφ. β'. 10. «Ἄλλα ἄλλῳ συννεάζουσι· = καὶ τῷ ἑπομ.

Συννεανιεύομαι, μέλ. εὐσομαι, μέσ. ἀποδ. (νεανιεύομαι). Ὁμοῦ νεανικῶς πολιτεύομαι, τοὐτέστι, παίζω, κομπάζω, κ. τ. τ.

Συννέμω, (νέμω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ εἰς βοσκὴν φέρω, βόσκω μαζῆ. Μέσ. Συννέμομαι, ὁμοῦ νέμομαι, βόσκω ἢ ὑπάγω εἰς τὴν βοσκὴν μαζῆ, συναγελάζομαι. Ἀριστοτέλ. ζ' Ἱστορ. ς'. «Ὅλως δὲ τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλείστα οὐ συννέμονται παρὰ θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὀχεύειν.

Συννενέατας, παρακ. παθητ. Ἰωνικ. ἀντὶ, συννένηται, ἐκ τοῦ, συννέω.

Συννεύρωσις, εως, ἡ (νεῦρόω). Ἡ διὰ νεύρων ἢτοι συνδέσμων σύμφυσις καὶ ἕνωσις. Γαλην.

Συννευσις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ κλίνειν, κλίσις ὁμοιβαία πρός τι, συγκατάνευσις, συγκατάθεσις, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ συμφωνία, ἕνωσις, ὁμόνοια. Ἡσύχ. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἔπαινος· ἐκ τοῦ

Συννεύω (νεύω). Ὁμοῦ κλίνω, σκύπτω, ἢ κλίνω ὁμοιβαίως πρός τινα· συμμαζόνω, συστέλλω, π. χ. «τὰς ὀφρῦς». Λουκιαν. Φιλοψ. 1. Παθ. Εἶμαι ὑποκεκλιμένος, ἔχω ὁμοιβαίως κλίσιν πρός τινα· καθόλου, συστέλλομαι· τροπ. εἶμαι μέ τά μέρος τινός, σύμφωνος. 2) διὰ νεύσεως καταφάσκω, ἐπικυρόνω, συνυπόσχομαι. «Δάχεσιν Κροίου σὺν παιδὶ νεῦσαι», Παθ. Ὀλ. 7, 121.

Συννέφεια, ἡ (συννεφής). Ἡ διὰ τῶν νεφῶν περικάλυψις τοῦ οὐρανοῦ· ἐπίνευσις, συννεφιά. Ἀριστοτ. Προβλ. 26, 41. Νεμέσ. σελ. 112.

Συννέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη) = συννεφής.

Συννεφέω, ὦ. Μετὰ νεφῶν περικαλύπτω, σκεπάζω μὲ σύννεφα· εἰς τὴν συνήθειαν οὐδετέρως, συννεφίζω, σκεπάζω μὲ σύννεφα (ἑαυτόν), οἷον «Συννεφίασεν ὁ οὐρανός, ὁ καιρὸς, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. ὄρν. 1489. «Ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ· ἀνθ' ἑαυτοῦ· καὶ Ζεύς, ὁ· Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, Σκυθρωπάζω. Εὐριπ. Ἡλ. 1078. «Ὄμματα συννεφοῦσαν ἀ Δίαν. Κύκ. 1. «Ὡς εἶδεν αὐτὸν σκυθρωπάσαντα, ἤρετο διατί συννέφει· ἀ Ἀριστοφ. ἐν Νήσ. «Ξυννενοφὰ βαδίζει· ἀ αὐτὸν, σκυθρωπάζουσα· ἡ συνήθεια ἐκφράζει τὴν μεταφορὰν ταύτην διὰ τοῦ κατεβάζω τὰ ὄμματα, κάμνω σκοτεινὸν τὸ πρόσωπόν μου.

Συννεφής, έος, ὁ, ἡ (νέφος) Περικεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, σκεπασμένος μὲ σύννεφα, καθόλου, σκοτεινός. Μεταφορικ. Σκυθρωπός. λυπημένος, «Ὄμμα» Μελεαγρ. Εὐριπίδ. Φοίν. 1318. ὅθεν

Συννεφία, ἡ· = Συννέφεια.

Συννεφόω, ὦ (νεφόω) = συννεφέω.

Συννέφω, (νέφω) = συννεφόω πολλὰ ἁμαρτβ. ἐξαιρουμ. τοῦ παρακειμ. συννένοφα, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδας «Συννένοφεν» ἀναφέρει ἀπὸ τὸν Ἀριστοφ. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε καὶ τὴν λέξιν, σύννεφον, τό, ἀντὶ τοῦ, Νέφος, νεφέλη, ἢ ἡ συνένωσις καὶ σύμπηξις τῶν νεφῶν.

Συννεχές, ψευδὴς γραφὴ ἀντὶ, συνεχές, ἴδε, συνεχής.

Συννέω, Ἰων. συννήω· καὶ, συννήσω, μέλ. συννήσω, (νέω, ἀνώμ.) Συμφέρω ἢ εἰς σωρὸν συγκομίζω, ἐπισωρεύω, ἢ σωρὸν καταστενάζω. Ἡρόδοτ. 1, 34. 86. «Ὁ δὲ (Κῦρος) συννήσας πυρὴν μεγάλην, ἀνεβίβαστεν ἐπ' αὐτὴν τὸν Κροῖσον», 7, 107. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰων. παθ. παρακειμ. γ'. προσώπ. «συννενέχθαι», Ἡρόδ. 2, 135. 4, 62.

*Συννέω, μέλ. ήσω, (νέω) = συννήθω.

Συννεωτερίζω, (νεωτερίζω). Μαζῆ νεωτερίζω, κάμνω νεωτερισμόν. Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Συννηνέω, Ἰων. ἀντὶ, συννέω.
*Συννήθω, (νήθω). Ὁμοῦ γνέθω, συγκλώθω, ἢ συνυφαίνω.
Συννηπιάζω, (νηπιάζω) εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον εἶμαι νήπιος, ὁμοῦ νηπιώδη πράττω ἢ ἐμιλῶ, μωραίνω.
Σύννησις, εως, ἡ (συννήθω). Σύγκλωσις. Ἀντωνίν. 4, 40.
Συννηστεύω, (νηστεύω). Μαζῆ νηστεύω.
Συννήχομαι, μέλ. ξομαι, μέτ. ἀποξ. (νήχομαι) μαζῆ κολυμβῶ.
*Συννήω, Ἰων. ἀντὶ, συννέω.
Συννικάω, ῶ μέλ. ήσω (νικάω). Μαζῆ, συγχρόνως νικῶ.
Συννοέω, ῶ. Μ. ήσω (νοέω, ἀνώμ.) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, διανοοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, εἰς νοῦν λαμβάνω Παῦ. ἄχω συλλογισμούς, εἶμαι εἰς συλλογισμούς, συλλογισμένος. Πλάτ. ὄθεν
Συννοητός, ἡ, ὀν. Διὰ τοῦ νοὸς καταληπτός, νοητός. Ἰουστίν. διάλογ.
Σύννοια, ἡ. Ἰων. συννοίη. (σύννοος). Ἔννοια, σκέψις διανόησις, συλλογή, Ἡροδ. 1, 88. «Ἐπὶ συννοίῃ βαδίζειν.» Λουκιαν συλλογιζόμενος ἤτοι σύννους ὑπάγω. 2) Λύπη, κατήφεια, πίκρα. Εὐριπ. Ὀρέστ. 631. Ἡρακλ. 882.
Συννομέομαι ἑσφάλμ. ἐνέγκ. ἀντὶ Συνεννομέομαι. Πλούτ. προς Στωϊκ.
Συννομεύς, εως, ὁ (νομεύς). Συμβοτεύς, σύντροφος τοῦ κοιμῶ. Γλωσσ. Στεφ.
*Συννομή, ἡ (νομή). Συνδιάταξις, Πλάτ. Νομ. 5, σελ. 737. Β, κατὰ βέβαιος. 2) συμβίωσις, Πλάτ. Πολ. σελ. 268. C.
Συννομίζω (νομίζω). Ὁμοῦ νομίζω, τῆς αὐτῆς γνώμης εἶμαι, ἢ τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Πλάτ.
Συννομικός, ἡ, όν (σύννομος) Ὁ ἀνήκων εἰς σύννομον· «Ἡ συννομική,» ὑπονοουμ. τοῦ, «Τέχνη» ἢ τέχνη τοῦ συμβασκεῖν. Πλάτ. πολιτικ. ξ. 11.
Συννομοθετέω, ῶ (νομοθετέω). Ὁμοῦ νομοθετῶ νόμους δίδω, ἢ ὁμοῦ νομοθέτης εἰμί.
Σύννομος, ὁ, ἡ (νέμω, σημασ. 2. νομή) Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον νεμόμενος, ὅς τις βόσκει μαζῆ, ἢ ὑπάγει μαζῆ εἰς τὴν βοσκήν· ὁ τῆς αὐτῆς νομῆς μετέχων, ἢ τῆς αὐτῆς ἀγελης ὤν. Ἀριστοτέλ. Ζ. Ἱστορ. ξ. «Ὁ δὲ ταῦρος, ὅταν ὥρα τῆς ὀχείας ᾖ, τότε γίνεται σύννομος, καὶ μάχεται τοῖς ἄλλοις.» τότε βόσκει μαζῆ. Μεταφορικ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, οἱ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν καὶ ἀνατροφὴν ἔχοντες, ὁ ὁμοῦ τραφείς, συναναστραφείς. Καθόλου δὲ, ἀντὶ τοῦ Συνήθης, σύνδρομος, ἢ σύζυγος, ἀνὴρ, γυνή· συνομιλος, σύντροφος, ἑταῖρος, ὁμόφρων. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 340. Ἠλέκτ. 593. κ. τ. λ. μετὰ δοτ. «Λαβδακίδαισιν σύννομος.» Παῦ· Ἰησ. 3, 27. Ἀριστοφ. Ὄρν. 211. καὶ μετὰ γεν. Valck. Ἱππ. 977. «Λέοντος σύννομος.» Στράβ. ε. καὶ Πολύβ. ἀντὶ τοῦ, Ὅμοιος κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὸ μέγεθος, ὅμοιον σχῆμα εἰς τὸν σοῦχον ἔχων, ὅ ἐστι τετράγωνος καὶ ἰσομεγέθης. «Συνέσμος καὶ ἑνιαυτὸς λίθῳ κατεσκευασμένον.» Ἡλιόδ. 3. σελ. 443.
*Σύννομος. ὁ (συννέμω). Τὸ βόσκειν μαζῆ, τὸ ὁμοῦ περιπατεῖν, κρατεῖν, τὸ ζεύγος. Αἰλ. Ζῴ. Ἰς. 15, 3.
*Συννόμως, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅς τις βόσκει τὸ ποίμνιόν του μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ, ὁ φέρων μαζῆ τὴν ποίμνην του εἰς βοσκήν.
*Σύννους, ὁ, ἡ, Ἀττ. κατὰ συνεῖρ. σύννους, ουν, (νόος, νοῦς). Ὅς τις συλλογίζεται, στοχάζεται, εἶναι βυθισμένος εἰς συλλογισμοὺς, συλλογισμένος. 2) κατ' ἐξοχὴν, σκεπτικὸς, σοβαρὸς, σκυθρωπὸς, πολύφροντις, δύσκολος, δύσθυμος, λυπημένος· ὁ Ἐσχερ. πρὸς Δημόν· διακρίνει τὸν σύννουν ἀπὸ τὸν σκυθρωπὸν οὕτως, «Ἔλεξε σεαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπόν, ἀλλὰ σύννουν· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐχεῖς, διὰ τοῦτο δὲ, φρόνιμος κ. τ. λ.» 3) ὁ εἰς τὸν νοῦν του, ἢ εἰς ἑαυτὸν ἐρχόμενος. Πλούταρχ.
Συννοσέω, ῶ (νοσέω). Εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν νοσέω, μαζῆ εἶμαι ἀῤῥωστος, ἢ τὸν ἴδιον νόσον, τὸ αὐτὸ πάθος ἔχω.
Σύννους, ὁ, ἡ. Κατὰ συναίρ. ἀντὶ Σύννοος, ὅπερ ἴδε.
Συννυκτερεύω, (νυκτερεύω). Περνῶ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ τὴν νύκτα.
Συννυμφοκόμος, ὁ, ἡ (νυμφοκόμος). Ὅς τις στολίζει μαζῆ, συνυπηρετεῖ τὴν νύμφην, ἢ τὴν νεονυμφευμένην γυναῖκα. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 48.
Σύννυμφος, ὁ, ἡ (νύμφη). Ὅστις, ἤτις εἶναι συννυμφευμένη. Ο'. Ῥούθ. 1, 15. 2) κατὰ Ησλ. γεν. ἡ σύννυμφος, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. ἀριθμ. σύννυμφοι, καὶ συνύμφαι, (καὶ χυδαϊκῶς, συννυφάδες,) αἱ δύο ἀδελφῶν γυναῖκες. Belle-seur, Γαλλ.
Συνοδεύω, (ὁδεύω). Ὁμοῦ ὁδοιπορῶ, ταξειδεύω μαζῆ· συντροφεύω τινὰ εἰς τὸν δρόμον ἢ ὑπάγω μαζῆ, μετά τινος περιπατῶ· ὄθεν
Συνοδία, ἡ. Τὸ μετὰ τινος ὁδεύειν, περιπατεῖν ἢ εἰς δρόμους ἢ ταξειδίους συντροφιὰ· ἢ προς ὁδοιπορίαν ἑταιρία, (Καρπάθιον, ἢ Καρπάθιον.) Στράβ. 4. σελ. 314. καὶ 11. σελ. 800. παρὰ Ησυχ. Ἀττικ. 10. 7. ἑρμην. διὰ τοῦ, συνομιλία, διάλογος. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται καὶ ἀντὶ τοῦ, συντροφία, τὸ ἔχειν τινὰ περὶ ἑαυτὸν, ἢ μαζ' ἑαυτὸν, καὶ συνδιατρίβειν μετ' αὐτοῦ τὸν καιρόν· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ περὶ τινα ἢ μετά τινος ὑποκείμενον.
Συνοδικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ.—κῶς (σύνοδος). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν σύνοδον, ἢ παῤ αὐτῆς ἐκ τῆς συνόδου προερχόμενος ἢ γινόμενος, διδόμενος. «Μένη συνοδική·» = συμμηνία· ὁ καιρὸς, κατὰ τὸν ὁποῖον συμβαίνει νὰ γίνεται ἡ νέα σελήνη. (μεσοσέληνον, interlanium, Λατ. ὅταν χάνεται τὸ παλαιὸν καὶ πίνεται τὸ νέον φεγγάριον)· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Συνέσιος ἐπιστολ. 4. λέγει: «Νῦν συνοδικὴ» κατὰ τὴν ἀσελον λείπει τὸ φῶς τῆς σελήνης. Ἴδε τὸ ἑπόμ.
Συνοδίτης, ου, ὁ (ὁδίτης). Σύντροφος εἰς ὁδοιπορίαν, συνοδοιπόρος. 2). Μυθωδης τις λίθος. Δαμάσκιος παρὰ Φώτ. βιβλ. κωδ. σμβ'. σελ. 1055. «Καὶ ὅτι (ὁ τερήρης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ) λίθον εὑρήσατο, ἐν ᾧ σελήνης ἐγίνετο σχήματα μεταμορφουμένης παντοῖα μὲν, ἄλλοτε δ' ἄλλο πρὸς ἥλιον αὐξομένης καὶ μειουμένης ἐνόντα τῷ λίθῳ καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, ὅταν ἡ φήμη τοὺς τοιούτους λίθους συνοδίτας καλεῖ.»
Συνοδοιπορέω, ῶ. Μ. ήσω. Ὁμοῦ ὁδοιπορῶ, μαζῆ μὲ ἄλλον κάμνω τὴν ὁδοιπορίαν.
Συνοδοιπόρος, ὁ, ἡ (ὁδοιπόρος) Συμπαρευόμενος, συνταξειδεύων, σύντροφος εἰς τὴν ὁδοιπορίαν, εἰς τὸν δρόμον. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 12.
Συνοδοντίς, ίδος, ἡ (συνόδους). Παῤ Ἀθήν. ζ. σελ. 312. Νειλαῖος, ἤτοι τοῦ Νείλου ἰχθύς τις. 2) Εἶδος τοῦ Σύννου ἰχθύος, ὄθεν
Συνοδοντίτης, ου, ὁ, ἡ, συνοδοντίτις, ἡ· Λίθος τις τίμιος, εἰς τὸν μελὸν τοῦ συνόδοντος ἰχθύος εὑρισκόμενος. Πλιν.
Σύνοδος, ἡ (ὁδός) Συνέλευσις, συνερχομὸς, σύναξις, συναγωγὴ, σύλλογος, πολλῶν παρουσία ἢ πολλῶν συνδρομὴ, ἀνθρώπων ἄθροισμα ἢ ἐντάμωσις. Ἐπὶ καλοῦ λέγεται ἡ Βουλὴ, τὸ τῶν προκρίτων εἰς βουλὴν ἄθροισμα, Ἡρόδ. 9. 27. Θουκυδ. «Ἐλλόντων τῶν πρόσθεν ἀπὸ τῆς ξυμμαχίας, καὶ ξυνόδου γιγομένης.» συνέξεως, συνελεύσεως.—Ἐπὶ φίλων, ὁμοίως καὶ συνηθειῶν, ἢ τῶν πρόσθεν συνέλευσις, ἢ ἡ πολλῶν πόλεων συναγωγὴ ὡς τὸ παρὰ Λατῖν. Congressus Γαλ. Congrès. Θουκυδ. 5, 17. «Ἐπειδὴ ἐκ τῶν συνόδων ξυνεχωρεῖτο» οὕτω καὶ Ἡρωδιαν. 3. «Μὴ τὴν σύνοδον μόνον κατ' ἐκεῖνο γενέσθαι τὸ χωρίον, ἀλλὰ.—» Ἐπὶ συνουσίας καὶ σαρκικῆς μίξεως ἀνδρὸς μετὰ γυναικός, συγκοίμησις. Λουκιαν. «Ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας σύνοδος.» — Καὶ ἐπὶ συμποσίου. Ἐπὶ Ἔχθρας δὲ ἀντὶ τοῦ, συμβολὴ καὶ σύμμιξις ἐκ δύο μερῶν γενομένη, μάχη, σύγκρουσις. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 10, 5. «Τισσαφέρνης δὲ τῇ πρώτῃ συνόδῳ οὐκ ἔφυγεν.» 2) συνωφελιστὶς, συῤῥοή, καὶ ἐπὶ ὑφύχων· «χρημάτων συνοδοι,» τὰ εἰσοδήματα τῶν χρημάτων. Ἡροδ. 1, 64. ἀντὶ τοῦ ὁποίου τὸ συνηθέστ. «πρόσοδοι.» Παῤ Ἀστρονόμοις, ἡ τῆς σελήνης μετὰ τοῦ ἡλίου συνέλευσις, συμμηνία, ἤτις παῤ Ἀττικ. «Ἑνη καὶ νέα» ἐλέγετο, ὄθεν «Συνοδικὴ μήνη.» ἴδε συνοδικός.
Σύνοδος, ὁ, ἡ (ὁδός). Συνοδοιπόρος, συνοδίτης, σύντροφος, ὅς τις εἶναι πάντοτε μετά τινος, ἤτοι συντροφεύει τινά. «Ζωσὶς καὶ Θαλάττου σύνοδον τὴν αὐτὴν.» Ἀνέκδοτ. β. σελ. 181. καὶ Ἀῤῥιαν. Ἐπίκτ. 2. 14.
Συνόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὁδοὺς) Ὁ συνεχεῖς τοὺς ὁδόντας ἔχων, τοῦτ' ἔστι συγκολλητοὺς καὶ συνημμένους, ἤτοις καὶ πλατεῖς, καὶ μὴ ἀπ' ἀλλήλων ἀφιστημένους καὶ ἐξέχοντας, ὁποῖοι π. χ. εἶναι οἱ Μυλικοὶ ὁδόντες (αἱ τραπεζίται) τῶν μούμενοι· τοιοῦτοι εἶναι οἱ τῶν ἵππων, βοῶν, κ. τ. λ. Ἀριστοτέλ. «Τῶν ζώων τὰ συνόδοντα πίπτοντα σπᾷ, οἷον ἵππος καὶ βοῦς.» ἀντὶ τοῦ Καρχαρόδους. 2) ὡς οὐσ. εἶδος ἐρυθρῶν τινος ἰχθύος τοιούτους ὁδόντας ἔχοντος. Ἀρτεμίδ. 2. 14, ὡς ἐ τοῦ Λατ. Sparl. Δατιν. Dentex. γράφεται ἔνιοτε καὶ Σιόδους.
Συνοδυνάω, ῶ (ὀδυνάω) Πόνον καὶ λύπην ὁμοῦ προξενῶ, ἢ λυπῶ Παῦητ. συναισθάνομαι πόνου, ἢ συλλυποῦμαι, συναλγῶ, συμπάσχω.
Συνοδύρομαι, μέσ. ἀποδ. (ὀδύρομαι). Μιᾷ συχρόνως κλαίω, συνθρηνῶ. (ὃν)
Συνόζω, (ὄζω, ἀνώμ.) Μαζῆ μυρίζω, ἐπίμην τὴν αὐτὴν ὀσμὴν. Ἀριστοτελ. προβλ. κ. τ.
Σύνοιδα, (οἶδα, ἀνώμ.) παρακειμ. μὲ σημασ. ἐνεστῶτος, τοῦ ΕΙΔΩ, συνηξεύρω, ἠξεύρω τὸ αὐτὸ, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλος τις, Ἡροδ. 6, 67. συνηξεύρω τι περίπτωσις, εἶμαι μεταίτιος, ἀπονοὸς, conscius sum, Λατ. μετὰ δοτ. προσμαζῆ μὲ τὸ ὁποῖον συνηξεύρει τὶς τι· ἐδῶ· «Σύνοιδα ἐμαυτῷ» ἠξεύρω μὲ τὸν ἑαυτόν μου εἶμαι εἰς ἐμαυτὸν πληροφορημένος· μετὰ μετοχ. «Σύνοιδα ἐμαυτῷ τελέως ἀμελὴς ἐν τῷ ὤν.» Ξενοφ. «Σύνοιδά τινί τι,» ἠξεύρω τι περὶ τινος, Ἡροδ. 8, 113, 9, 58, 60. καὶ Σοφοκ. «Τὸ συνειδός,» τὸ συνηξεύρειν, μαρτυρία, ἔλεγξ. ἡ συνείδησις, ὁ, τι ἠξεύρει τις εἰς τὰ ἐγκλήματα τῆς καρδίας του, Θουκυδ. Δημοσθ. περὶ λεπτ. σελ. 231. ἀπαρέμφ. συνειδέναι, ὄθεν συνειδὼς, ὑπερσυνταλ. μὲ σημασ. παρατ. συνῄδειν, Ἀττ. συνῄδη. Ἰων. β'. πληθ. προσυπερτυνθ. συνῄδεσμεν, Ἡροδ. 9. 58.
*Συνοιδάω, ῶ. Μ. ήσω (οἰδάω). Ὁμοῦ φουσκώνω, πρίσκομαι. Φίλ. εἰς Μωσ. δ. «Τὸ σῶμα εὐθὺς συνοιδᾷ ταῖς ἐξανθήσεσι.»
Συνοικειόω, ῶ (οἰκειόω). Ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων κάμνω τινὰ οἰκεῖον, πιστὸν, φίλον, συγγενῆ· «Τινί τι,» κάμνω εἰς τινα οἰκεῖον προσῳλές, ἁρμέδιον, ἐπιτήδειον, ἴδιον· «Ἑαυτῷ τὸν ἰδιοποιοῦμαι, οἰκεῖον ποιοῦμαί τι, ἀλλόνι τι εἰς ἐμαυτὸν, κάμνω νὰ ἔχῃ κλίσιν εἰς ἐμέ. Παῦητ. γίνομαι οἰκεῖος, πιστὸς, συγγενὴς, ἐνόμαι μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινα διὰ γάμου καὶ συγγενείας, γίνεσθαι φίλος, μαθητής τινος· μετὰ ὑστ. ὅθεν

Συνοικειώσις, εως, ἡ· Προσοικείωσις, ἁρμονή, ἕνωσις, συγγένεια, ὁμοῦ οἰκείωσις. 2) Ῥητορικὸν τὸ σχῆμα, ὅταν δύο παντάπασι διάφορα πράγματα συνδέωνται διά μιᾶς ἐκφράσεως, καὶ εἰς ἓν πρόσωπον ἀποδίδωνται. Ῥουτίλιος Λοῦπος, 2. 9. Βυνκτιλ. 9. 3.

*Συνοικεσία, ἡ = συνοίκησις. Γρηγ. Ναζ. ἐπιγ. 208.

Συνοικέσιον, τό· παρὰ μεταγενεστ. = συνοίκησις, γάμος, ὑπανδρεία, ἀνδρὸς καὶ γυνὸς συνάφεια. συνοίκησις. Lobeck Φρυν. σελ. 516. 2) ἴδε, Συνοίκια.

Συνοικέτης, ου, ὁ· Οἰκίας ἢ ἐμπορίου μέτοχος, σύνοικος, γαμέτης. ἐκ τοῦ

Συνοικέω, ῶ. μέλ. ήσω (οἰκέω) Μετά τινος οἰκῶ, μαζὴ κατοικῶ, κατοικῶ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν ἢ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶκον. Ξενοφ. Ἑλληνικ. 2, 3, 4. «Δεκεντίους Συρακουσίους ξυνοικοῦντες ἀπέστησαν ἐκ τῶν αὐτῶν πόλεων, συζῶ, ζῶ μετά τινος. Ἡρόδ. 15, 15. «τιμὴν παλλακίης παρ' Ἡρόδ. ἐξαιρ. ἐπὶ συνεχείας καὶ συμμίξεως ἀνδρὸς μετὰ γυναικός, οἰκῶ, κατοικῶ μαζὴ ὡς ἀνὴρ καὶ γυνή. ζῶ μαζὴ ὡς ἀνδρόγυνον, παλλακίς, παρ' Ἡρόδ. Δημοσθ. «Τοῦ μὲν γὰρ τοίνυν ἀκτημόνητα, ὃς οὐκ ἐᾷ τὴν ἐμὴν ἄστῳ συνοικεῖν, οὐδ' ἔστιν ἀστὴν τῷ ξένῳ συνοικῆσαι. «τούτων συνοικησάντων, γίνεται Κλεισθένης ἐκ τούτου τοῦ γάμου. Ἡρόδ. 6, 131. καθόλου, κατοικῶ, διατελῶ, διατρίβω, λυκόφρ. λυκόφρ. 954. πολλάκις τρεπ. «συνοικεῖν κακῷ, λύπῃ, φθίσει, κ. τ. τ. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 433. 2) Ἐνεργ. Κατοικίζω, φέρω ἀνθρώπους ἀπὸ τινὰ κατοικήσωσιν ὁμοῦ εἰς τόπον τινά, τὸ Ἰταλ. Popolare. ὅθεν Ξενοφ. εἰς 4, 8. «χώρα συνοικουμένη· καλῶς κατῳκισμένη, πολυανδρωπος. Popolata, Ἰταλ. ἀντ. τοῦ, Ὀλιγανδρωπος. ὅθεν

Συνοίκημα, ατος, τό· Τὸ κατοικεῖν μαζὴ, καὶ περιληπτικ. ἀντὶ, οἱ συνοικήτορες. Ἡρόδοτ. 7, 156. «Νομίσας δῆμον εἶναι συνοίκημα ἀχαριτώτατον. συνοίκησις ἢ σὺν ὄρκοις πολιτεία, καὶ διοίκησις πολλῶν ἀνθρώπων συζώντων, οἷον ἡ Δημοκρατία. 2) κατοικία, οἴκημα, δωμάτιον. Πλούταρχ.

Συνοίκησις, εως, ἡ. (συνοικέω) Τὸ συγκατοικεῖν, συζῆν· ἡ ὁμοῦ εἴκησις, συναναστροφή, συνδιατριβή, γάμος, ὑπανδρεία, κ. τ. τ. Καθόλου = τῷ προηγμ.

Συνοικητήρ, ῆρος, ὁ, καὶ,

Συνοικητής, οῦ, ὁ, (συνοικέω) Ὁ συγκατοικῶν, ἡ συζῶν μαζὴ μὲ ἄλλον τινά, contubernalis, ἐξαιρ. ἐπὶ ὑπανδρείας.

*Συνοικητωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγμ.

Συνοικία, ἡ, Ἀττικ. Συνοικία. (συνοικέω) Τὸ συγκατοικεῖν ὁμοῦ, τὸ συζῆν, ὡς τὸ, συνοίκησις, Πλάτ. Νομ. 3. σελ. 679. B. 2) Ἡ συγκατοικία, οἶκος, ἀγρός, πόλις, τόπος, ὅπου συγκατοικοῦν πολλοί, μὲ ἰδιοκτῆσιν. Ξενοφ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1007. 3) κατὰ πληθ. σχῆμα Συνοικίαι αἱ πλησίον ἀλλήλων κείμεναι οἰκίαι, οἰκίαι, πολλὰ συμπεζωμέναι εἰς ἕνα τόπον· ὁ παρὰ τοῖς Τούρκ. Μαχαλέ, ἢ Μαχαλᾶς, λεγόμενος. Θουκυδ. «Ἐμπιπραναι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὰς συνοικίας, ἐξαιρ. λέγονται «Συνοικίαν καὶ αἱ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς τὰ ὑποστατικὰ εὑρισκόμεναι οἰκίαι, ἐπισὴ καὶ εἰς αὐτὰς κατοικοῦσι ὁμοῦ πολλοὶ ἄνθρωποι, ἢ πολλαὶ κατοικίαι τῶν ἐργατῶν περιέρχονται εἰς ἑναλτὲ αὐτὸ οἰκοδόμημα. Ὁ Αἰνείας Τακτ. θεωρεῖται ὅτε μετηχειρίσθη τὸ, Συνοικίαι, ὡς συνώνυμον τοῦ, Καπηλεῖα, καὶ, Παντοπωλεῖα ὅθεν

*Συνοίκια, τά· ἐξυπακουομ. τοῦ, Ἱερά. δημόσιος ἑορτὴ εἰς Ἀθήνας, εἰς μνήμην τῆς ἑνώσεως πολλῶν ἰδιαιτέρων πόλεων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Θησέως γενομένης, πανηγυριζομένη κατὰ τὴν 17 ἡμέραν τοῦ Βοηδρομιῶνος μηνός. Θουκυδ. 2 15. καὶ Πλουταρχ. εἰς Θησ. 23. Μεταγενέστ. τύπος εἶναι «συνοικέσια» Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1028. παρβλ. καὶ, μετοίκιον, σημασ. 2.

Συνοικίζω, μέλ. ίσω, (οἰκίζω) φέρω τινὰ μετά τινος νὰ κατοικήσωσιν εἰς μίαν καὶ αὐτὴν οἰκίαν ἢ κατοικίαν, «τινά τινι, Ἡρόδ. 4, 148. ὅθεν ησυν. χώραν, τόπον, πόλιν· Ἀποικίζειν, ἀποικίαν φέρειν, ὅ ἐστι, φέρειν ἀνθρώπους ἀπό τινος τόπου, καὶ κατοικίζειν αὐτοὺς εἰς ἄλλον. «Εἰς ἣν τὰς ἐκ τῆς Χερσονήσου πόλεις συνώικισεν· ἔφερεν ὡς ἀποικίαν, ὅ ἐστὶν ἔφερε τοὺς ἐγκατοίκους τῶν πόλεων τῆς χερσονήσου, καὶ κατῴκισεν αὐτοὺς εἰς ταύτην τὴν πόλιν, ησυν. οἰκήτορας ἐνόνω τοὺς κατοίκους ἑνὸς τόπου εἰς μίαν κοινότητα· «συνοικίζειν τινὶ τὴν θυγατέρα, δίδω τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκα, τὸν ὑπανδρεύω μετά τινος. Ἡρόδ. 2, 191 ὅθεν

Συνοίκισις, εως, ἡ. Τὸ συνοικίζειν, τουτέστι, τὸ φέρειν ἔθνους ἀνθρώπους καὶ κατοικίζειν τόπον τινὸς, ἀποικία. Θουκυδ. 3. 3. Ἀρριαν. Ἀναβ. = Ἀποικισις.

Συνοικισμός, ὁ. (συνοικίζω) Ἡ κατοίκισις τόπου τινὸς διὰ νέων κατοίκων, ἀποικισμός, ἀποικία. 2) Συντροφιά, τὸ ὁμοῦ κατοικεῖν, γάμου συνάφεια, συνοικέσιον Διόδ. Σικ. 18, 23.

Συνοικιστήρ, ῆρος, ὁ. Πίνδαρ. Ὀλ. ϛ'. 8. «συνοικιστὴρ Συρακοσσῶν» καὶ

*Συνοικιστής, οῦ, ὁ (συνοικίζω) Ὅς τις κατοικίζει τόπον τινὰ μὲ νέους κατοίκους, φέρει μίαν ἀποικίαν.

Συνοικοδομέω, ῶ. (οἰκοδομέω) Ὁμοῦ οἰκοδομῶ, κτίζω συγχρόνως.

Συνοικονομέω, ῶ. (οἰκονομέω) Μαζὴ διατάσσω, διοικῶ, κυβερνῶ, τὰ περὶ τὸν οἶκον, τὴν πολιτείαν. «Συνοικονομούμενον παρὰ Λιγκῖν. ὁμοῦ ἢ καλῶς διατιθέμενα, διατασσόμενα.

Σύνοικος, ὁ, ἡ. (οἶκος) Ὅς τις κατοικεῖ μαζὴ μὲ ἄλλον τινὰ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶκον, χώραν, καὶ ζῇ μετ' αὐτοῦ, συγκάτοικος, οἰκεῖος. Ξενοφ. συμπ. 8, 24. «τινία, Ἡρόδ. 1, 57. 7. 73. ἐξαιρ. σύζυγος, γαμέτης, ἀνὴρ, γυνή.

Συνοικουρέω, ῶ. Ὁμοῦ φυλάττω τὸν οἶκον, ζῶ ἢ μένω μετά τινος ἥσυχος εἰς τὸν οἶκον. ἐκ τοῦ

Συνοικουρός, ὁ, ἡ (οἰκουρός) Ὁμοῦ φυλάττων, ζῶν εἰς τὸν οἶκον ἥσυχος, ὅς τις μένει πάντοτε εἰς τὸν οἶκον, καὶ ζῇ κατ' ἰδίαν ὁμοῦ μὲ ἄλλον τινά, σύντροφος τινος μένοντος κατ' ἰδίαν εἰς τὸν οἶκον, καὶ ἡσυχάζοντος. Εὐριπ.

Συνοικτίζω, Μ. ίσω. (οἰκτίζω) Ἐλεῶ, οἰκτείρω, «τινὰ» Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 6, 2. «Ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ συνώκτισέ με, καὶ ἄδηλος ἦν συναχθόμενος.» 2) ἔχω, ἢ αἰσθάνομαι συμπάθειαν.

Συνοίμιος, ὁ, ἡ. (οἶμη) Συμφωνος, συνῳδός. Ἀπολλών. 2, 161. «Συνοίμιος ὕμνος φόρμιγγι. σύμφωνος μὲ τὴν λύραν.

Συνοίομαι, μέσ. παθ. (οἴομαι, ἀνώμ.) Πιστεύω μετὰ τῶν ἄλλων, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης συμφρονῶ. Πλάτ.

Σύνοισις, εως, ἡ. Συμφέρον, ὄφελος, κέρδος, ὠφέλεια. Πλουταρχ. μουσικ. ἐκ τοῦ, συνοίσω.

Συνοιστός, στή, στόν. = Συμφορτός. ἐκ τοῦ

*Συνοίσω, Μέλ. τοῦ, Συμφέρω. Μέσ. συνοίσομαι· Ἰλ. Θ. 400. «Οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε· συναχθησόμεθα, συνελευσόμεθα, συμβαλοῦμεν. Ἡσίδ. Ἀσπ. 358. μετοχ. τοῦ αὐδετ. τὸ Συνοίσουν. = σύνοισις, ὅ,τι θέλει ὠφελήσει, ἢ μέλλουσα ὠφέλεια.

*Συνοίχομαι, μέσ. ἀποθ. (οἴχομαι, ἀνώμ.). Μαζὴ ἀναχωρῶ, ὁμοῦ συναποθνήσκω.

Συνοκλάζω, Μ. άσω. (ὀκλάζω) Γονατίζω, βάλλω ἀμαυτὸν ἐπὶ τὰ γόνατα, κάθημαι εἰς τὰ γόνατα, κάθημαι ἐπιπροσθη. Βασίλ.

Συνοκωχή, ἡ. (ὀκωχὴ) Συγκράτησις, ὡς τὸ Συνοχή, κοινὸν ἐπιστήριγμα.

Συνολισθαίνω, Μ. ήσω (ὀλισθαίνω, ἀνώμ.) Μαζὴ γλυστρῶ, πίπτω εἰς γλυστερὸν τόπον.

Συνολκή, ἡ. (συνέλκω) Συστολή, συμμάζωξις.

Συνόλλυμι, (ὄλλυμι, ἀνώμ.) Ὁμοῦ φθείρω, ἀφανίζω, φονεύω. Μέσ. μαζὴ διαφθείρομαι, ἀφανίζομαι.

Συνολολύζω, μελ. ξω. (ὀλολύζω) Μαζὴ, συγχρόνως ἀρηνῶ, ἢ ἐκπέμπω χαρμόσυνον κραυγήν.

Σύνολος, ὁ, ἡ, (ὅλος) Ὅλος μαζὴ, ὁλόληρος, τέλειος· συνήθ. εἰς Οὐδέτ. 2) Σύνολον, τό, τὸ ὅλον ὁμοῦ, τὸ σύμπαν, τὸ ὅλον μαζὴ, β) Ἐπιρρ. ἀντὶ τοῦ, Καθόλου, διόλου, ὁλοτελῶς, παντελῶς. Παρ' Ἀθην. καὶ Λουκιαν. εὑρίσκεται καὶ τὸ, Συνόλως.

Συνολοφύρομαι, μέσ. ἀποθ. (ὀλοφύρομαι) Μαζὴ, συγχρόνως κλαίω, ἀρηνῶ. (φυ)

Συνόμαιμος, ὁ, ἡ· καὶ

*Συνομαίμων, ον, γεν. ονος, (αἷμα) Ὁ ὢν ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος, συγγενής. ὅθεν ὁ συνομ. ὁ ἀδελφός· ἡ συνομ. ἡ ἀδελφή.

*Συνομᾶλιξ, ικος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, συνομήλιξ.

Συνομαλύνω, (ὁμαλύνω) Μαζὴ, ἢ διόλου κάμνω ὁμαλόν, λεῖον.

Συνομαρτέω, ῶ. (ὁμαρτέω) Συνακολουθῶ.

Συνομβρίζω, (ὁμβρίζω) Ὁμοῦ πολλὴν ἢ τροφὸν βροχὴν ῥίπτω. Πλούταρχ. (λαίφ. Εὐσεβ.) «Ῥεῦμα ἦλθε πολὺ καὶ συνώμβρισε καὶ ἐτελυτε τὰ πάντα. ἔπεσαν μεγάλαι βροχαί.

Σύνομβρος, ὁ, ἡ. (ὄμβρος) Μὲ βροχὴν ἡτοιμάσας, συνωδευμένος· παρὰ τῷ Ἐτυμολ. «Πιοὴ σύνομβρος· ἄνεμος μὲ βροχήν.

Συνόμμενος, ὁ, ἡ. (ὄμμενος) Ὅ τῆς ἰδίας ἐνότητος, κλίνης μέτοχος ὤν, = Σύντυνος, καὶ, Σύγκοιτος

Συνομήθης, ὁ, ἡ. (ὁμήθης) = Συνήθης. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 181.

Συνομῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ. (ὁμῆλιξ). ὡς τὸ Συνῆλιξ, Ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ὤν, συνομήλικος, ἑταῖρος. Θεόγν. 1059.

Συνομηρεύω, (ὁμηρεύω). Εἶμαι ὁμοῦ ὅμηρος, εἶμαι κ' ἐγὼ μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους ὡς ἐνέχυρον δεδομένος. Πολύβ.

Συνομήρης, ους, ὁ, ἡ (ὁμήρης) Συνηθροισμένος, Νικάνδρ. Ἀλεξιφ. 449. «Θαλάμους συνομήρεσιν· συνηθροισμένους ἢ πλησιοχώρους πλησίον ἀλλήλων ἱσταμένους, κειμένους.

Συνομιλέω, ῶ. μέλ. ήσω, (ὁμιλέω) Μαζὴ ὁμιλῶ, ἢ συναναστρέφομαι, συνδιατρίβω, μετὰ ὑστ. ἐκ τοῦ

Συνόμιλος, ὁ, ἡ, (ὅμιλος) Ὅς τις συνομιλεῖ, συναναστρέφεται μετά τινος, σύντροφος, ἑταῖρος, σύνοικος.

Συνόμνυμι, καὶ, Συνομνύω, (ὄμνυμι, ἀνώμ.) Σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρου, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ, μαζὴ ὁμόνω. 2) δι' ὅρκου ἐνοῦμαι μετά τινος. Θουκυδ. «ἐπί τινι» Ἡρόδ. 7, 235. καὶ κατὰ μέσ. διάξ. οἱ συνομοσάμενοι τινι, οἱ συνωμόται τινος.

Συνομοιοπαθέω, ῶ. (ὁμοιοπαθέω) Ὁμοια πάσχω, τὸ ἴδιον πάθος πάσχω, τὰ αὐτὰ καὶ ἄλλους τινὰς αἰσθάνομαι τὴν αὐτὴν ψυχικὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλος· ὡσαύτως καὶ, «συνομοπαθέω. Πλούταρχ. εἰς Ἀλκ. 23. «Συνεξημοιοῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνομοιόω, ῶ. (ὁμοιόω) Ὁμοῦ, ἢ ὁλοτελῶς κάμνω ὅμοιον.

Συνομολογέω, ῶ. καὶ ὡς μέσ. ἀποδ. συνομολογέομαι, (ὁμολογέω) Σὺν ἑτέρῳ ὁμοῦ συγχρόνως, ὡσαύτως λέγω, ὅθεν συναινῶ, συμμαρτυρῶ, ὁμογνωμονῶ, συμφωνῶ, μετά δοτ. πτινίν, Ἡρόδ. 2, 55. ὁμολογῶ, ὑποχωρῶ 2) ὑπόσχομαι, ἐγγυῶμαι. 3) Συμβιβάζομαι μετά τινος, κάμνω συμβόλαιον, ἢ συνθήκην, συνεννοῦμαι. ὅθεν

Συνομολογία, ἡ. Ἡ μαζὶ μὲ ἄλλον γινομένη ὁμολογία, συμφωνία, συναίνεσις, ἐξομολόγησις. 2) ὑπόσχεσις. 3) συνθήκη, συμβόλαιον.

Συνομολογος, ὁ. ἡ (ὁμόλογος). Ὅστις συνομολογεῖ. ἀμφ.

Συνομοπαθέω, ῶ. (ὁμοπαθέω) = Συνομοιοπαθέω.

Συνομορέω, ῶ. (ὁμορέω) συνορεύω. Πράξ. Ἀποστ. 18, 7. ἐκ τοῦ

Συνόμορος, ὁ, ἡ. (ὅμορος) Ὅστις συνορεύει, εἶναι συνορίτης, γείτων, Φιλεῖ. Γλωστ.

*Συνομοσία, ἡ, κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, συνωμοσία.

Συνομωνυμέω, ῶ, Τὰ αὐτὸ ὄνομα ἔχω μετά τινος. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ 497. ἐκ τοῦ

Συνώνυμος, ὁ, ἡ. (ὁμώνυμος) Ὁ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων μετά τινος, Συνονόματος. Ἀθήν. σελ. 173. πτινίν.

*Συνονομάζω, (ὀνομάζω) Μαζὶ ὀνομάζω, δίδω ὄνομα.

Συνοξύνω, (ὀξύνω) Κάμνω ὁμοῦ συμβληρὰν ὀξύ. Πολύβ. »Κέντρον συνωξυσμένον«. ἐκ τοῦ

Σύνοξυς, υος, ὁ, ἡ. (ὀξὺς) Συνβληρός, ὁ εἰς ὀξὺ λήγων. Θεόφραστ.

Συνοπαδός, ὁ, ἡ. (ὀπαδός) ἀκόλουθος, σύντροφος, συνοδοιπόρος. ὅθεν

Συνοπάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. (ὀπάζω) Συναιολουθῶ, συνοδεύω. Εἰς τὴν παρὰ τῷ Διονυσ. Ἁλικ. β'. 48. ῥῆσιν τοῦ Σοφοκλέους, ἀντὶ τοῦ »Συνοπάζεται« τὰ Χειρόγραφα ὀρθότερον »Συμπλάζεται« ἔχουσι.

Συνοπάων, ονος, ὁ, ἡ, (ὀπάω) = Συνοπαδός. Ὀρφ. ὑμν. λ'. 5. (=)

Συνοπλίζω, (ὁπλίζω) Μαζὶ ὁπλίζω, ἁρματόνω. Μέσ. Συνοπλίζομαι, ὁμοῦ ὁπλίζομαι, μαζὶ ἁρματόνομαι. ὅθεν »Συνοπλιζόμενοι«. Συστρατιῶται. Πολυβ. δ. 152.

Σύνοπλος, ὁ. (ὅπλον) Σύντροφος εἰς τὰ ὅπλα, συντρεχτιώτης. ἀμφ.

Συνοπλοφορέω, ῶ. (ὁπλοφορέω) Ὁμοῦ συγχρόνως ὅπλα φέρω.

Συνοπτάω ῶ. (ὀπτάω). Ψήνω μαζὶ, ἢ συγχρόνως.

Συνοπτικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ἐπιθωρητικός, ὀξυδερκής, καθορατικός· ὁ ὀξέως βλέπων· ὁ ὀξεῖαν ὅρασιν ἔχων, ὃς τις βλέπει καὶ μακρὰν καὶ καλά. Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, Ὀξύνους, κατανοητικός. Πλάτ. Οὐσιαστ. ὁ Συνοπτικόν. ἡ ὀξυδέρκεια, τὸ μακρὰν καὶ καλὰ βλέπειν. Μεταφορικ. ὀξύτης τοῦ νοός, ὀξύνοια, 2) σύντομα συμπεριλαμβάνων, »Ὅρος συνοπτικός«, γενικός, καθολικὸς καὶ σύντομος ὅρος. Διονήσ. Ἀρεοπ. ἐκ τοῦ

Σύνοπτος, ὁ, ἡ (συνόψομαι) Ἔκοπτος, ὁρατός, τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ θεωρήσῃ, νὰ γνωρίσῃ, νοητός, καταληπτός.

Συνόρασις, εως, ἡ. Θεωρία διὰ τοῦ νοός, σύνεσις, γνῶσις, κατανόησις. Ἐκκλησ. Συγγρ. Ἠλήμης δὲ ὁ Ἁλεξ. Στρωμ. ε'. (σελ. 693.) διακρίνει τοῦτο ἐκ τοῦ, Ἐνόρασις, καὶ Περιόρασις· ἄρχ κυρίως, = Ἔποψις, τὸ εἰσορᾶν, ἐμβλέπειν, ἀντοφθαλμεῖν.

Συνοράω, ῶ. μέλλ. συνόψομαι. συχνότερ. ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἢ ἐμπροσθίως βλέπω, ἐμβλέπω, εἰσορῶ, ἀντοφθαλμέω, ὁ ἐστι, κατὰ πρόσωπον βλέπω, καὶ βλέπομαι. Ξενοφ. Ἀν. ζ, 1, 8. »Καρδοῦχοι, πύλῃ πυρὶ ἔκπυοι, καὶ συνεώρων ἀλλήλους· ἔβλεπεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, Τὸ ὄψιν καὶ ὅρασιν φέρω, συνάπτω, φέρω πολλὰ ὑποκείμενα ὑπὸ μίαν ὄψιν, τοὐτέστιν, ὑφ' ἓν κέντρον τῆς ὁράσεως, βλέπω πολλὰ ὑποκείμενα ὁμοῦ ὡς ἓν τινος περιοπῆς, καθορῶ, ἐπιβλέπω, ἐπιθεωρῶ, παρατηρῶ, σκέπτομαι, διὰ τοῦ νοὸς θεωρῶ, κατανοῶ, γνωρίζω, γεγνώσκω. Πλάτ.

Συνοργιάζω, (ὀργιάζω) Τὰ ὄργια συνορτάζω.

Συνοργίζομαι, μέλλ. ίσομαι, μέσ. (ὀργίζομαι) Μαζὶ, συγχρόνως ὀργίζομαι, θυμόνω τὸν σπανίως πάσχοντ. μέλλοντα. »Συνοργισθήσομαι ἔχειδ Δημοσθ. κατὰ Mid. 100. σελ. 537. Ῥείσκ.

Συνόργιος, ὁ, ἡ. (ὄργια) Συνορτάστης τῶν ὀργίων. Πολυβ.

Συνορέω, ῶ. (σύνορος) Συνορεύω, ὁμορεύω, πλησιάζω, εἶμαι σύνορος, γείτων. Πολύβ.

Συνορθιάζω, (ὀρθιάζω). Ὁμοῦ ὀρθόνω, στήνω ὀρθιον Φίλ. γ'. σελ. 56. »Ἐγείρεται καὶ συνορθιάζει ἀγαθοῖς ἐπερειδόμενος· σηκώνεται καὶ ἵσταται ὀρθός.

Συνορθόω, ῶ. (ὀρθόω) Ὁμοῦ ὀρθόνω ἢ εἰς τάξιν φέρω.

Συνορία, ἡ. (σύνορος) Γειτονιὰ, πλησιότης, ἡ τῶν ὁρίων σύζευξις. Σουϊδ.

Συνοριγνύομαι, μέλ. ήσομαι, (ἐριγνύομαι) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐναντίον ἐπιπίπτω, συνεπιθομῶ. Σουϊδ.

Συνορίζω, Μ. ίσω. (ὁρίζω) Εἰς τὸν αὐτὸν ὅρον, ὁ ἐστιν εἰς τὸ αὐτὸ σύνορον φέρων συνενόκω. 2) Ὁμόσυνορεύω. μετά Δοτικ. Ἀντίγ. 84.

Συνορίνω, (ὁρίνω) Διόλου εἰς κίνησιν βάλλω, συγκινῶ, παρακινῶ, συντρίττω· καὶ τροπικ. διεγείρω εἰς ὀργὴν, ἀγάπην, συμπάθειαν. Ἰλ. Ω. 467. »Ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνωμεν διὰ νὰ ἐγγίξῃς τὴν καρδίαν του, καὶ εἰς συμπάθειαν διεγείρῃς κοντὰ αὐτόν· ἀλλ' ἐναντίχ. 568. τό, »Θυμὸν ὀρίνω« σημαίνει τό, Εἰς θυμὸν καὶ ὀργὴν κινοῦμαι. Μετ. μαζὶ κινοῦμαι, ταράττομαι, καταπτῶ διόλου εἰς κίνησιν. Ἰλ. Δ. 332. »Ἀλλὰ νέοι συνορινόμενοι κίνυντο φαλαγγεσσιν συντραπόσσοισι ἑκάστοι (.)

Σύνορκος, ὁ, ἡ. (ὅρκος) Ὅς τις συνώμοσε μαζὶ, εἶναι συνδεδεμένος μετά τινος δι' ὅρκου. Ξενοφ. Κυν. 5, 9.

*Συνορμάς, άδος, ἡ = Συμπλεγάς, Συνδρομάς Σιμωνίδης παρὰ τῷ Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. 1. ἐκ τοῦ

Συνορμάω, ῶ. μέλ. ήσω, (ὁρμάω) Σὺν ἑτέρῳ, ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ εἰς ὁρμὴν, κίνησιν βάλλω ἢ διεγείρω, παρορμῶ. — 2) συχνότερ. ἀμεταβ. ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ὁρμῶμαι, ταχέως κινοῦμαι, ὑπάγω, συγκινοῦμαι· ἐπὶ πλοίων καὶ εἰς τὰ μέσον.

Συνόρμενος, μετοχ. μέσ. ἀορ. τοῦ, συνόρνυμι. Αἰσχύλ. Ἀγ. 441

Συνορμέω, ῶ. μέλ. ήσω (ὁρμέω) Ὁμοῦ καὶμαι εἰς τὸν ὅρμον, ἢ εἰς τὸν λιμένα. Πολυβ.

Συνορμίζω, Μ. ίσω. (ὁρμίζω) Ὁμοῦ φέρω εἰς τὸν ὅρμον, εἰς τὸν λιμένα καταβιβάζω. Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 11. »Συνορμίσαντες τὰς ναῦς, ἐμάχοντο ἐπιπλέουσι τοῖς ἐναντίοις· καθόλου, Πυκνῶς συνάπτω, συντάττω. »Τὰς ναῦς συνορμίσαμεν· πυκνῶς συνάψας, ἔβαλεν αὐτὰς νὰ σταθῶσιν ὅλαι μαζὶ κατὰ τάξιν, ἢ μία κατόπιν, ἢ πλησίον τῆς ἄλλης. Δίων. Κάσ. 48, 47.

*Σύνορνυμι, (ὄρνυμι, ἀνόμ.) = συνορίνω, ποιητ.

Σύνορος, ὁ, ἡ. (ὅρος) Συνορίτης, ὁ συνορεύων, γείτων. ὅθεν εἰς τὴν συνήθειαν, »Σύνορον, τόν. = ὅριον, ἢ ὅρος, μέρος ἢ σημεῖον διακριτικὸν τῶν ὁρίων, ἤτοι τὰ μεταξὺ δύο χωρῶν κείμενοι καὶ διακρίνοντα ἄκρα αὐτῶν. 2) τροπικ. συγγενὴς, ὁμοιος· πτινίν, καὶ πτινόσ. Αἰσχυλ.

Συνορεύω, (ὁρεύω) Ὁμοῦ μεθ' ὁρμῆς τρέχω, ὑπάγω, συντρέχω, μεθ' ὁρμῆς πίπτω, πηδῶ, ὅθεν ὁρμῶ Ἀπολλ. ἀργ. β'. Αὐτὸς συνόρουσαν ἐναντίοισι· ἀντὶ τοῦ, »Ἐπ' ἀλλήλοισι ἐ. ρουσαν«.

Συνοροφόω, ῶ. (ὀροφόω) Κάμνω ὄροφον, στεγάστην, σκεπάζω, σπιτιάζω Λουκιαν.

Συνορχέομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποδ. (ὀρχέομαι) Χορεύω μαζὶ, συγχρόνως.

Συνουλόω, ῶ. (οὐλόω) Διὰ οὐλῆς (πληγῆς) συνάπτω, ἰατρεύω, ὑγιαίνω. ὅθεν

Συνουλωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ οὐλῆς ἴασις καὶ θεραπεία. ὅθεν

Συνουλωτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς συνουλώσιν ἐπιτήδειος.

Συνουρίζω, Ἰων. ἀντὶ Συνορίζω, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. ιε'. σελ. 683.

Σύνουρος, ὁ, ἡ. Ἰων. ἀντὶ Σύνορος. Αἰσχύλ. Ἀγ. 492. »Πηλοῦ ξύνορος κόνις«.

Συνουσία, ἡ. Ἰων. συνουσίη, (σύνειμι, καὶ μετοχ. συνιών, συνοῦσα) Συνάθλωσις, συγκοινωνία καὶ σύμμιξις, ἤτοι ἐντάμωσις οἰκείων καὶ φίλων πρὸς ὁμιλίαν, συναναστροφὴ, ὁμιλία παρόντος πρὸς παρόντα, τοὐτέστιν, ἐντάμωσις πρὸς ὁμιλίαν, φαγητὸν καὶ ὕπνον. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 6, 128, καὶ ἀλλαχοῦ. Ξενοφ. συμπ. 8, 13. »Ἄνευ φιλίας συνουσία οὐδεμία ἀξιόλογος.« συναναστροφὴ, συνδιατριβὴ τοῦ καιροῦ, συνομιλία. Πλούταρ. »Χρώμενος συνουσίαις ἀνδρῶν νοῦν ἐχόντων· καὶ ἐπὶ συνομιλίᾳ. ἀξιολόγου μετὰ τῶν μαθητῶν. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 6. »Οὐδένα μισθὸν τῆς συνουσίας ἐπράξατο· τῆς διδασκαλίας δηλαδή· ἐπὶ Συμποσίου Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 5, 4. »Ἐν συνουσίᾳ τίς ἂν ἡσθείη τῷ τοιούτῳ, ἐν εἰδεῖη τῷ ὄψῳ τε καὶ τῷ οἴνῳ χαίροντα μᾶλλον ἢ τοῖς φίλοις«; Ἡσιοδ. 2, 96. Ἐπὶ Συνελεύσεως καὶ συνόδου. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ζ'. 3. »Ἐν ταῖς συνουσίαις, αἷς σὺν τοῖς τῆς πόλεως πράττουσιν· οὕτω καὶ ἐν Κύρου β'. β'. 1. καὶ γ'. 5. Ἐξαιρέτως λέγεται ἐπὶ σαρκικῆς συμμίξεως καὶ κοινωνίας, τοὐτέστιν, ἢ τοῦ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς σύμμιξις, συνοικέσιος, συγγαμία Ξενοφ. Οἰκ. Σ'. 11. »Τὴν δὲ ταμίαν εἶναι, ἐγκρατεστάτην, ἀνδρὸς συνουσίας· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι καὶ ὁ κατὰ νόμον γάμος, συζυγία, ὑπανδρία. »Συνουσίαι τῶν προσηκόντων κοινῶσαι· Παρρών. ἡ. σύναξιν, συνέλευσιν τῶν συγγενῶν. Παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 63. »Οὐ λόγοις ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον τιμώμενοι· ἐν γένει = συνοικίαι· ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ συγκατοικοῦντες. ὅθεν

Συνουσιάζω, Μ. άσω. Εἶμαι μαζὶ, συζῶ, ἢ συγκατοικῶ, 2) Μετέρχομαι τὴν συνουσίαν, σαρκικῶς συμμίγνυμαι, συγκοιμῶμαι, μετά γυναικὸς συνευρίσκομαι. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται καὶ Μέσ. »Συνουσιάζομαι. 3) διὰ γάμου συζευγνύω ὑπανδρεύω. Ξενοφ. Ἐφεσ. 3, 9. ἀμφ.

Συνουσιασμα, ή. καὶ

Συνουσιασμός, ὁ. = Συνουσία, ἐξαιρ. σύμμιξις σαρκική.

Συνουσιαστής, οῦ, ὁ, Σύντροφος, ἑταῖρος, μαθητής, ἀκροατής. Ξενοφ. Ἀπομν. α. ε'. 1. »Ἀντιφῶν ποτε βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ (τοῦ Σωκράτους) παρελέσθαι. Βλέπε καὶ ἐπὶ γαμικῆς συζεύξεως. ὅθεν

Συνουσιαστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς συνουσίαν, συναναστροφὴν, ἐξαιρ. εἰς σαρκικὴν μίξιν ἁρμόδιος, ἁρμόζων εἰς ταῦτα ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος. Ἀριστοφ.

Συνουσιόω, ῶ (οὐσιόω) Οὐσιωδῶς ἑνόνω, συνάπτω, Παῦ. οὐσιωδῶς εἶμαι συνδεδεμένος μετά τινος· μετὰ δοτ. ὅθεν

Συνουσίωσις, εως, ἡ. μετὰ τινος οὐσιώδης ἕνωσις.

Συνοφρυόομαι, οῦμαι, μέλλ. ώσομαι, μέσ. ἀ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποδ. (ὀφρυόομαι) Συνάγω καὶ ἀναπτῶ τὰς ὀφρῦς μου περὶ τὸ μέτωπον, τὸ μέτωπον ζαρόνω, συνφρύνω διὰ τῆς συστολῆς τοῦ περὶ τὰς ὀφρὺς δέρματος Σοφοκλ. Τραχ. 870. Εὐριπ. Ἄλκ. 777. »Στυγνὸν προσώπου καὶ συνωφρωμένον· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ »Συνωφρωμένος, διὰ τοῦ, Λυπούμενος, σκυθρωπάζων· μεταφ. ἐκ τοῦ

Σύνοφρυς, υος, ὁ, ἡ. (ὀφρύς) Ὁ συνάγων καὶ ἀναπτῶν τὰς ὀφρὺς, ἢ ὁ συνεσταλμένας, συνημμένας, ἢ ὀκτὰς καὶ μεγάλας, καὶ συγκεκολλημένας τὰς ὀφρῦς ἔχων Θεόκριτ. 8, 73. 2) Ὁ τεθραμμένον, ῥυτιδωμένον, συνφρωμένον ἔχων τὸ μέτωπον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κατηφὴς, λυπούμενος· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τοῦτο καὶ διὰ τοῦ, Μεγαλόφρων, μεγαλόφρονας.

Συνοφρύωμα, τό. (συνοφρυόομαι) Ἡ τῶν ὀφρύων συνέντωσις, ἤτοι ἡ συναγωγὴ καὶ πρὸς ἄλληλας σύμπτωσις αὐτῶν. = Ἐπιστόνιον, ἤτοι τὸ συστελλόμενον καὶ ἀναστρῶμενον περὶ τὰς ὀφρὺς δέρμα τοῦ μετώπου.

Συνοχεύς, έως, ὁ. (συνέχω) Ὁ συγγραφεύς. Ἰουλιαν. λογ. ε'.

Συνοχέω, ῶ. (ὀχέω) Ὁμοῦ φέρω, φέρω μαζὶ ἐπὶ ἁμάξης. Παῦ. φέρομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁμάξης, συνταξειδεύω μετά τινος εἰς τὴν ἰδίαν ἅμαξαν.

Συνοχή, ἡ. Ἀντ. Ξυνοχή, ἡ. (συνέχω) Συγκρατητὶς, συνέχεια, τὸ συγκρατεῖν, σύγκρουσις, συνάντησις, σύντευξις· ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, ὅπου συναπαντῶσι εἰ ὁδόμοι, εἰς τὴν τρίοδον, Ἰλ. Ψ, 330. ἀλλὰ »ξυνοχῇσιν ἀγώνος, κ. τ. τ. ἐπὶ συμβολῆς, συγκρούσεως εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν μάχην, Ἀταλλ. Ῥοδ. καὶ Κεῖντ. Σμυρν. β') καθόλου, ἑνώσις, σύνδεσις· κατὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ δεσμά. γ') τροπικ. Ἀμηχανία, στενοχωρία, ἀθυμία, ταραχή. ὅθεν

Συνοχηδόν, Ἐπίρ. Ἀνεκδοτ. β'. σελ. 99. »Συνοχηδὸν ἐμπίζω, = Συνέχω, συγκρατῶ, στερρῶς κρατῶ.

Συνοχικός, ἡ, όν. (συνοχὴ) Ὅς τις ἡμπορεῖ νὰ συγκρατῇ, συνάπτῃ. ἁμφ.

Συνοχίτης, ὁ, καὶ

*Συνοχίτις, ἡ. Λίθος τίμιος διὰ τοῦ ὁποίου ἐμόριζεν τὰ ποιητικὰ πνεύματα. Πλίν.

Συνοχμάζω, (ὀχμάζω) Συνάδω, συνάπτω. Λουκιαν. Τραγῳδ.

Συνοχμός, ὁ = Συνοχή. ποητ. Συνοχμὸς, τὸ ὁποῖον ἴδε. Ἰλ. Ξ, 465.

Σύνοχος, ὁ, ἡ. (συνέχω) ὡς τὸ Συνεχὴς συνεχόμενος, ἐξηρτημένος, συνημμένος, τροπικ. πυκνὸς Εὐριπ. Βάκχ. 162. Ἱερὰ παίγματα συνοχα φοιτάσιν· ἀντὶ τοῦ, Συνοδά, σύμφωνα. 2) ἐπὶ χρόνου, ὁ διαρκὴς, διαμένων. »Σύνοχος πυρετὸς· ὁ ἀδιάλειπτος, ὁ εἰς πολλὰς ἡμέρας διαμένων.

*Συνόχωμα, ἀρχ. ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀμετάβ. παρακείμ. τοῦ συνέχω, ἀντὶ, συνέσχωκα. Συμπίπτω, κάμπτομαι, συνδέομαι, ἑνόομαι ὅθεν Ἰλ. Β. 218. »Ὦμοι κυρτὼ ἐπὶ στήθος συνοχωκέτην· συμπεπτωκότας, συνημμένους. »Ὦ τοι εἰς στενὸν συμπίπτοντες· ὡς καὶ τὸ παρ' Ἱπποκράτ. »Ἄχρι στήθεος συνοκωχῆκε· συνοχῆς, συναφείας, μέχρι τῆς συναρμόσεως ἢ τῆς κλειδώσεως τοῦ στηθιαίου ὀστοῦ. 2) Καταπίπτω, συμπίπτω »Τείχεος ὡς ὅτε πύργος συνοχωκότος ἐν κονίῃσιν. Κόϊντος Σμυρν. 7. 502. συμπεπτωκότος, συντριβέντος εἰς κόνιν. παρβλ. Βουτμάν. Διαφορ. Γραμματ. 2, σελ. 338.

Σύνοψις, εως, ἡ. Ἐπιθεωρία, ἐπίβλεψις, καθόλου θεωρία, ἡ κατὰ πρόσωπον ὄψις, τὸ βλέπειν τινὰ κατὰ πρόσωπον, καὶ βλέπεσθαι ἀμεταβαίως ὑπ' αὐτοῦ. »Ἐν συνόψει ἀλλήλων τοῖς Καρχηδονίοις· ὥστε ἔβλεπον ἀλλήλους, ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἢ ὥστε ἔβλεπον τοὺς Καρχηδονίους καὶ ἐβλέποντο ὑπ' αὐτῶν. »Ὑπὸ μίαν σύνοψιν ἀγαγεῖν τοῖς ἀντιγχάνουσιν· ὑπὸ μίαν, περιωπὴν· ὑφ' ἓν κέντρον τῆς ὁράσεως, ὑπ' ὀφθαλμόν. 2) Τύπος, ὑποτύπωσις. (Modèle, Γαλ.) σχέδιον μέλλοντος ἔργου. Εὐσεβ. Ἐκκλ. ἱστορ. 3) Ἡ εἰς ἓν συναγωγὴ πολλῶν ὑποκειμένων, τὰ ὁποῖα δύναταί τις νὰ ἴδῃ μὲ ἓν μόνον βλέμμα· ἐπιτομή. Διονύσ. Ἁλικ. συνθ. κά. »Εἰς σύνοψιν ἐλθεῖν· ὅθεν τὸ »Ὅρος συνοπτικόν· ἀντὶ τοῦ, Σύντομος, ἐπιτομικὸς, καθολικὸς. ἐκ τοῦ

*Συνόψομαι, μέλ. τοῦ συνοράω.

Συνοφαγέω, (ὀφαγέω) Ὁμοῦ τρώγω καὶ πίνω ἄμετρα, μαζὶ πολυτρώγω. Πλούταρχ.

*Συνράζω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συῤῥάζω.

Συνσάττω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, Συσσάττω.

*Συνσπειράω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, Συσπειράω.

Συνσταθεύω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συσταθεύω Ἀριστοφ. Λυσ. 844.

*Συνστείχω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστείχω.

Συνστεφανηφορέω, ῶ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστεφανηφορέω.

Συνστύφω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συστύφω.

*Συνσχολάζω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, συσχολάζω.

Συνσωφρονέω, ῶ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ, Συσσωφρονῶ.

Συνταγή, ἡ. (συντάττω) Σύνταξις, παραγγελία, διαταγὴ, π. χ. τῶν ἰατρῶν, τὸ παρὰ Γάλ. recepte, καὶ Ἰταλ. ricetta. Ἀρτεμιδ. 4, 22. 2) κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνταγαὶ, ὡς τὸ, συνθῆκαι. Ἰάμβλ., εἰς βίον Πυθαγ. §. 185.

Σύνταγμα, τό. (συντάττω) Τὸ συνταγμένον, συντεθειμένον ἢ παρηγγελιμένον, διατεταγμένον, τὸ ὁποῖον συνετάχθη, συνετέθη, διετάχθη, ἐξαρθ. ἀ.) πολιτικὴ διάταξις. »Τὸ Λακωνικὸν κατάστημα καὶ σύνταγμα· ἢ Λακωνικὴ πολιτεία, διοίκησις. Constitution, τό, Σύστημα. Πολυβ. δ. 50. β'.) »Ἱππέων, ὁπλιτῶν, κ. τ. τ. σύνταγμα· ἀντὶ τοῦ, Σῶμα, πλῆθος, τάγμα, διατεταγμένη μοῖρα ἱππέων, ὁπλιτῶν, ἔτι δὲ καὶ χωρὶς τινα προσθήκην, στράτευμα διατεταγμένον, παρατεταγμένον εἰς μάχην. Schaef. Διονύσ. περὶ συνθ. σελ. 250. γ') Συλλογὴ πολλῶν συντεταγμένων συγγραμμάτων τῆς αὐτῆς ὕλης, καθόλου δὲ, Σύγγραμμα, βιβλίον.

Συνταγματάρχης, ου, ὁ (ἄρχω) Ὁ τοῦ συντάγματος ἄρχων· ὁ ἡγούμενος καὶ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος, ἴδε σύνταγμα, σημασ. β'.

Συνταγματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς σύνταγμα ἀνήκων· τὰ συνταγματικὰ, τὰ ἐκλεκτὰ διατεταγμένα καὶ πλήθη συγγράμματα. ἀντίθ. τοῦ, Ὑπομνηματικά· ὁ Ἁρμόνιος διατέλλει τὰ Συνταγματικὰ ἀπὸ τῶν Ὑπομνηματικῶν, λέγων· »Συνταγματικὰ μὲν γὰρ λέγουσιν, ὅσα καὶ φράσιν ἔχουσι πρέπουσαν συντάγματι, καὶ τὴν τῶν κεφαλαίων εὐτακτον διαίρεσιν.

Συνταγμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ σύνταγμα.

Συντακτὴς, έως, ὁ, ἡ. (συντήκω) Φθισικὸς Φιλόστρ. Σοφ. β'. κ. 15. καταπονηθεὶς γενόμενος ἐτελεύτησε, ἀπέθανεν ὑπὸ συντήξεως, τοῦτέστιν, ὑπὸ φθίσεως.

*Συντακτέος, έα, έον, Ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συντάττω, πρέπειν νὰ συνταχθῇ, ἢ νὰ συνταχθῇ τις.

Συντακτήριος, ὁ, ἡ. καὶ

*Συντακτικός, ἡ, όν, (συντάττω) Ὁ εἰς σύνταξιν ἀνήκων. 2) ἐκ τοῦ παθ. συντάττομαι, εἰς ἀναχώρησιν, ἀποχωρισμὸν ἀνήκων· μέλος συντακτικὸς, ἢ συντακτήριος, ὁ εἰς τὸν ἀποχωρισμὸν λεγόμενος λόγος.

*Συντατός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συντάσσω, Συντεταγμένος, διατεταγμένος, βαλμένος εἰς τάξιν. Διογ. Λαέρτ. 7, 58 64.

Συντελαιπωρέω, ῶ. Μ. ἠσθένησα καὶ ἐλιποτάκτησα ὡς παθ. ἀποθ. συνταλαιπωρέομαι (ταλαιπωρέω) Ὁμοῦ εἰς ταλαιπωρίαν, θλῖψιν εἶμαι.

Συντελαστιουργέω, ῶ. (ταλαστιουργέω) Ὁμοῦ τὴν ταλαστιουργίαν μετέρχομαι, μαζὴ γνέθω. Ἀθήν. ιβ'. σελ. 516. »Ταῖς γυναιξὶν ἐν τοῖς ἱστοῖς συνταλασιουργοῦντος.

Συντάμιας, ου, ὁ, Ὁμοῦ ταμίας, ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ταμίας· ὧν τὸν τύπον »συντεμιείαιν ὡς τὸ, Ταμιείας, ἔχει Δίων ὁ Κάσ.

*Συντάμνω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, συντέμνω. Ἡρόδ.

*Συντανύω, (τανύω) = συντείνω. Μαζὴ, συγχρόνως τεντόνω Πλούτ. Πομπ. 1, 158. »Πολλῶν πείρατα συνταινύσας ἐν βραχείᾳ.

Σύνταξις, εως, ἡ. (συντάσσω) Σύστασις, διάταξις· ἔτι δὲ καὶ τὸ συντεταγμένον, διατεταγμένον, ὅθεν, τάξις, ἡ εὔτακτος καὶ κατὰ κανόνας στάσις, σχέσις ἑνὸς ἀντικειμένου πρός ἄλλο· ἡ τῶν ὅλων σύνταξις, ἡ διάταξις τοῦ παντὸς, ὁ κόσμος ὅλος· ἔφυρ. 1) ὡς σύνταγμα, ἡ τάξις τῶν στρατιωτῶν, ἢ τοῦ στρατεύματος κατὰ σειρὰν, στράτευμα παρατεταγμένον, πολεμικὴ παράταξις· ἔτι δὲ καὶ ἡ πολεμικὴ καθήκουσα δύναμις στρατιωτῶν (Γερμ. Kriegescontingent). ὅθεν »σύνταξις Ἑλληνικὴ τὸ ἀπὸ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις συνισταμένου στρατεύματος. 2) Ἡ σύνθεσις βιβλίου τινὸς ἢ ἱστορίας, τοὐτέστιν ἡ κατὰ τάξιν ἔκθεσις αὐτῆς καὶ εὐτακτος διαίρεσις, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, συγγραφὴ, σύγγραμμα, βιβλίον, διήγησις, πραγματεία. Πολύβ. »Ταῦτα ἐν ταῖς πρὸ τοῦ συντάξεσι δεδηλώκαμεν. 3) παρὰ Γραμματ. ἡ κατὰ τάξιν θέσις καὶ συναφεια τῶν λέξεων καὶ φράσεων κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς. 4) συνθήκη, συμφωνία, συμβίβασις. 5) Ὁ κατὰ τάξιν διηρημένος καὶ ἐπιβεβλημένος εἰς τοὺς πολίτας φόρος, Taxe, Γαλ Tassa, Ἰταλ. Ἀρποκρατ. Ῥητορ. Λεξ. Δημοσθ. Φίλιππ. »Καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦτο λαμβάνειν, καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα· κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ, φόρος, τὸν ὁποῖον εἰσήγαγεν ὁ Καλλίστρατος. 6.) ὁ μισθὸς, ἡ πληρωμὴ τῶν στρατιωτῶν, Sold. Γαλ. Sold, Γερμαν. ὅθεν καὶ Sold-t, ὁ μισθωτὸς στρατιώτης. κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθ. Χερρ. σελ. 95. Ῥείτ. πυρβλ. Ἰάκωβ. Ἀνθ. 2, 3. σελ. 223. Schaef. Διον. περὶ συνθ. σελ. 363. ἔτι δὲ καὶ Σιτηρέσιον, ὀψώνιον. Salarium, Stipendium, Λατιν. Pension, Γαλ.

Συντεπείνω, ῶ (ταπεινόω). Κάμνω ὁμοῦ ταπεινὸν Στράβ.

Συντέραξις, εως, ἡ (τάραξις). Ἡ ὁμοῦ γενομένη ταραχὴ, Πανταλὴς σύγχυσις· ἐκ τοῦ

Συντεράσσω, καὶ Ἀττ.-άττω. Μ. ἄξω (ταράττω, κινῶ.). Ὁμοῦ ταράττω, συγχέω, συγχύζω, φέρω εἰς σύγχυσιν καὶ ταραχὴν, καθόλου δὲ, διόλου ταράττω, συγχέω. Ἰλ. Α. 574. »Σὺν δ' ἡμῖν ἅπαντα ταράξεται· συγχύσῃ ἡμῶν τὴν εὐοχίαν ὅτου δ' ἵππους ἐτάραξεν, Ἰλ. Θ. 85. θολόω, »τὴν ἐρήνην· Ἡρόδ. 9, 49. τροπικ. ταράττω, ἐνοχλῶ, φέρω εἰς ἀμηχανίαν, προξενῶ φόβον, ἐπλήττω· »τὴν Ἑλλάδα· Ἡρόδ. 3, 138. 2) Διόλου φθείρω, ἀφανίζω· Πολυβ. 4, 14. 3) »Πόλεμον συνταράττειν· ὡς τὸ παρὰ Δημοσθ. »Πόλεμον παράσχειν· ἀντὶ τοῦ, Διαγείρειν, παρασκευάζειν. Πολυβ.

Συνταργανόω, ῶ (ταργανόω). Ἀνακατόνω, ἐμπλέκω, περιτυλίσσω. Λυκόφρ. 1101.

Σύνταῤῥος, ὁ, ἡ (ταῤῥός, ταρσός). Συμπλεγμένος. Θεόφρ. αἰτ. φυτ. γ'. 6. »Δένδρα σύνταῤῥα· τῶν ὁποίων αἱ ῥίζαι συναυξάνονται μετὰ τῶν ἄλλων, καὶ συμπλέκονται.

*Συντεῤῥάω, Συμπλέκω, ἀναπτύσσω.

*Συντερσόω = τῷ προηγμ.

Σύντεσις, εως, ἡ (συντείνω). Συνέντασις,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

τέντωσις· ἀντὶ τοῦ, Χάλασις· ἔτι δὲ καὶ, ἡ τῆς πορείας σπουδή, τὸ σπουδαίως καὶ ταχέως περιέρχεσθαι, ὀγλίζωρα περιπατεῖν, ὀγλιγαράδα. Παρὰ Θουκυδ. 7, 71. »Σύντασις τῆς γνώμης« ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Contention d' esprit. σύντασις, ἐντείνω τοῖς.

*Συντασσομένως, ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ, συντάσσω.

Συντάσσω, καὶ Ἀττ· ττω· Μ. ξω (τάσσω). Ὁμοῦ, πλησίον, ἢ κατὰ σειρὰν τάσσω, βάλλω εἰς τάξιν, βάλλω μαζῆ, ὁμοῦ στήνω, διατάσσω μέρη τινὰ εἰς ἓν ὅλον· ἐξαιρ. 1) ἐπὶ πολεμικῶν, βάλλω κατὰ σειρὰν παρατάσσω, εἰς τάξιν, ἢ εἰς πολεμικὴν παράταξιν βάλλω τὸ στράτευμα· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Ranger en ordre de bataille, Ἡρόδ. 7, 178. καὶ Ξεν. Κυρουπ. 3, 1, 2. »Ἅμα δὲ συνέτασσε τοὺς παραγιγνομένους«, Ἀνάβασ. 1, 2, 15. »Ἐκέλευσε ταχθῆναι, συντάξει δὲ ἕκαστον τοὺς ἑαυτοῦ« ἴδε καὶ Κυρουπ. 3, 5, 13. »Ἀεὶ συντεταγμένοις πρισσήσανεν ἀντὶ τοῦ, παρατεταγμένοις· καθὼς τό, διατάσσω, καὶ φέρω εἰς μίαν τάξιν, διαίρεσις, εἰνόω εἰς ἓν στρατιωτικὸν τάγμα. Ξεν. Ἑλλην. 1, 2, 15. »Ἀλκιβιάδου συνταττοίτου τὸ στράτευμα πάν.α οὕτω καὶ 2, 4, 11. βάλλοιντος εἰς τάξιν, ἢ εἰς τάγματα φέροντος τὸ στράτευμα. β) ἐπὶ συγγραμμάτων, συνθέτω, συγγράφω, κατασκευάζω, ἔτι καὶ ἐπὶ ἄλλου εἴδους ἔργου καὶ δουλείας γ) Ἐντέλλομαι, ἐπιτάττω, παραγγέλλω, προστάζω, ὁρίζω, ἢ διορίζω. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 2, 2. »Ἐπὶ τὴν τράπεζαν συνέταξεν ὅπως, παραθῶσιτων· καὶ 6, 4. »Δασμοὺς συνέταξεν ἀποφέρειν καὶ τούτους. 2) Παθ. συντάσσομαι, βάλλομαι εἰς τάξιν· ἀλλὰ Μέσ. συντάξασθαι, συνευοῦμαι, συνάπτομαι, προσκολλῶμαι, ἐξαιρ. α) ἐπὶ πολεμικῶν, βάλλω τοὺς ἰδικούς μου στρατιώτας εἰς πολεμικὴν παράταξιν· ἀλλὰ καὶ ἀμεταβ. συγκατατάσσομαι εἰς ἕνα λόχον, τάγμα, ἀνήκω εἰς ἓν τάγμα. β) ὡς εἰς τὸ ἐνεργ. κλόγους, ἔργα, τεχνάζω, συγγράφω, ἐπεξεργάζομαι, κατασκευάζω, ἐξαιρ. »ὑπόθεσιν συντάττεσθαι πραγματεύομαι ἐγγράφως περί τινος ὑποθέσεως· Λατ. tractare argumentum. Schneider Διοι. περὶ συνθ. σελ. 70. γ) Συμβουλεύω, διορίζω, κτίνία, καὶ »πρός τινα« Πολυβ. »Συντάττεσθαι ἡμέραν πρός τινα· διορίζειν τὴν ἡμέραν· ἴδε καὶ »Τὸ συνταχθέν τι, τὸ Συντεταγμένον τὸ συμφωνηθέν, διωρισθέν, ἢ συμφωνημένον, διωρισμένον ῥητὸς· ὡς τὸ σύνταξις, σημασ. 4. δ) παρὰ τοῖς Μεταγενεστ. »Συντάττεσθαί τινι· αὐτὶ τοῦ Ἀποχαιρετῶν, ἀφίνειν ὑγιαίνειν· ὅταν ὁπλασὴ μέλλῃ νὰ ἀναχωρήσῃ τις· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Prendre congé. Ἰακ. Α. Π. σελ. LXVIII.

*Συντατέος, ία, έον, Ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, συντείνω· πρέπει νὰ τανύσῃ, ἢ νὰ τανυσθῇ τις, πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ ὅλας του τὰς δυνάμεις.

*Συντατικός, ἡ, όν. Ὁ συντείνων ἢ δύναμιν εἰς τὸ συντείνειν, τεντώνειν ἔχων.

Σύνταφος, ὁ, ἡ (τάφος, θάπτω). Ὁ ὁμοῦ τεθαμμένος ὢν, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν τάφον κείμενος, ἐνθα καὶ ἄλλος τις. Πλάτ.

Συντραχύνω (τραχύνω). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ταράττω, ἐπιταράττω, ἢ βοηθῶ νὰ γείνῃ τι ἐγλίγωρα. Ἡρόδ. 3, 71. 2) ἀμεταβ. σπεύδω, βιάζομαι, Ἡρόδ. 3, 72. μὲ βίας συντραχύνειν, ἢ ζωὴ σπεύδει εἰς τὸ τέλος, Ἡρόδ. 2, 133.

Συντείνω, (τείνω). Τανύω, κορδίζω, τεντόνω· 2) ἀμεταβ. πασχίζω, δίδω κόπον, μεταχειρίζομαι ὅλους τοὺς τρόπους, ὅλας μου τὰς δυνάμεις, ὅσον ἀ) σπεύδω, τρέχω, ὁπότε συνήθως, ἐξυπαλ. τὸ, ὁδόν· »συντείνειν δρόμῳ εἰς ἄστυ« τρέχω εἰς τὴν πόλιν· Πλούταρχ. β') αἰξάνομαι, γίνομαι δυσκολότερος, ταινίω τὲς δυνάμεις μου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· γ') διεγείρω τὸ σύντονόνημου, τὴν δυσκολίαν εἰς τι, ὅσον, σκοπεύω εἰς τι, κυρίως, »τοῖς τόξοις« Ἱππ. περὶ ἀέρ. τόπ. 1100. καὶ καταχρηστικῶς, ἀποβλέπω, ἀποτείνω· Ξεν. εἰς Ἀγησ. 7, 1. ὡς τὸ λατ. tendo = specto.

Συντειχίζω, Μλ. ίσω (τειχίζω). Μαζῆ τείχος, ἢ φρούριον κτίζω, ἢ διὰ τείχους προστατεύω, βοηθῶ· διεφύλαττον, ὀχυρώνω κοινῶς ἕνα τόπον.

Συντεκμαίρομαι, μέτ. ἀποθ. (τεκμαίρομαι). Ἀπὸ πολλὰ σημεῖα, ἀπὸ πολλὰ διάμεσα συγχρόνως καταλαμβάνομαι, περικύκλωμαι, εἰκάζω· ἴδε καὶ λογαριάζω, Ξενοφ. Συμπ. 2, 8.

Συντεκνοποιέω, ῶ, (τεκνοποιέω). Μαζῆ, συγχρόνως τεκνοποιέω γεννῶ τεκνί· Ξενοφ.

Συντεκνος, ὁ, ἡ. Πατὴρ καὶ μήτηρ εἰς πολλὰ παιδία κοινοί.

Συντεκνόω, ῶ = συντεκνοποιῶ· Ἀριστοφ. Θεσμ. 17.

Συντεκταίνομαι, μέτ. ἀποθ. (τεκταίνω). Μαζῆ, συγχρόνως, κτίζω, ἑτοιμάζω, κατασκευάζω.

Συντελέω (τελέω) = συντελεῖν· συνήθ. ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἀνήκω, μαζῆ, συγχρόνως εἶμαι ἐδῶ, ἢ ἐκεῖ. Πίνδ. Πυθ. 9, 100. »ἵνα ἡ χρονὸς αἶσαν συντελέσσει εἴνομον διωρήσασθαι.

Συντέλεια, ἡ (συντελεω). Ἡ κοινῶς διεσπαμένη συνεισφορὰ εἰς χρήματα, φόρος κοινὸς· »συντέλειαν ἄγειν« πληρόνω κοινωνικὸν φόρον, Δημοσθ. 2) Ἑταιρία τις εἰς τὰς Ἀθήνας, συνισταμένη ἀπὸ 10—50 πολίτας, οἵτινες συνέφεραν κοινῶς εἰς κατασκευὴν ἑνὸς πολεμικοῦ πλοίου δι' ἐκδούλευσιν τῆς πατρίδος τους, καὶ ὠνομάζοντο διὰ τοῦτο, »συντέλειαι« (ἴδε περὶ τοῦ εἴδους ἀμφισβητουμένου τούτου ἀντικειμένου, Boeckh. Ath. Staatshaush. 2, σελ. 103. 113.) ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ συνεισφορὰ καὶ ἡτοιμασία· 3) πᾶσα φόρου ὑποτελὴς κοινωνία, μαζῆ φόρους πληρόνουσα· καθόλου δέ, κοινότης, οἱ ὁν· »συντέλεια θεῶν, ὡς τό, »πανήγυρις θεῶν, ἢ κοινότης τῶν θεῶν, ὅλοι ὁμοῦ οἱ θεοί. Αἰσχ. ἑπτ. Θήβ. 253. αὐτὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο καὶ πτίλαιοι θεοί, τέλειοι θεοὶ· 4) τὸ συναριθμεῖσθαι, συγκατατάττεσθαι, ἀνήκειν εἰς μίαν κοινωνίαν, ἑταιρίαν, κοινότητα, ὅλον σύστημα, φατρία· 5) Ἀποτελείωσις, ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις· ἔτι δὲ καὶ τὸ σπεύδειν κοινῶς εἰς ἕνα σκοπόν, Πλάτ. Νομ. 10, σελ. 905. Β. 6) Εἰς τοὺς Γραμματ. ὁ παρακείμενος, καὶ ὁ ὑπερσυντελικὸς χρόνος. Δημήτρ. Φαλ. 7) Εἰς τοὺς μεταγνωστ. Φιλοσόφους, αὐτὶ τοῦ, ἐντελέχεια, τὸ πραγματικόν, τὸ τωόντι ὑπάρχον, réalité, Γαλ. Ἰδεολ. λεξικ.

Συντελεί ωσις, εως, ἡ (τελειόω). Τελείωσις, ἐξαιρ. ἡ τετελεσμένη πρᾶξις, ὡς τό, συντέλεια, σημασ. 6. αὐτὸ τοῦ, παράτατις.

Συντελεσιουργία, ἡ Τὸ τέλος, ἢ ἐκπλήρωσις τοῦ ἔργου. Πολυδ. ἐμφ.

Σύντελεσμα, τό. Ὁ κοινὸς φόρος, Ἐπιδρ. 4, 13. 2) ἐκτέλεσις, ἀποτελείωσις.

Συντελεστής, οῦ, ὁ (συντελέω). Ὁ πληρόνων φόρον, δέσιμον· 2) ἐκπληρῶν, τελειόνων· ἴδε

*Συντελεστικός, ἡ, όν. Τελειωμένος· »ὁ συντ« ἐξυπακούεται τοῦ, χρόνος, ὁ παρακείμενος.

Συντελέστρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, συντελεστής.

Συντελευτάω, ῶ, Μλ. ήσω (τελευτάω). Τελειόνω μαζῆ, ἢ συγχρόνως· 2) ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἀποθνήσκω.

Συντελέω, ῶ, Μλ. έσω Μαζῆ, συγχρόνως τελειόνω, ἐκπληρῶ, ἐντελῶ, ὁλόλου τελειόνω, καταπράττω, κατεργάζομαι, διαπράττω, περαίνω, φέρω εἰς τέλος, εἰς τὸν σκοπόν· ἐξαι. ἀ) »συντελεῖν ἱερά, ἀγῶνα, ἐκφορὰν, κ. τ. τ.« μαζῆ, συγχρόνως, κοινῶς πανηγυρίζω, κάμνω· β') ἀμεταβ. ὁμοῦ, εἰς τὸ αὐτὸ καιρὸν ἔρχομαι, ἐξάπινα μαζῆ εἴς τι, μετὰ πρόθεσιν. αἰτιακ. ὁπότε ὑποιοσεῖται τὸ, ὁδόν, παρβλ. ἐλαύνω, σημασ. γ'. ἔτι δὲ καὶ προπ. ψάλλω μαζῆ εἰς ἓν τέλος, τέρμα, εἰς ἕνα σκοπόν· 3) Ὁμοῦ, ἢ κοινῶς πληρόνω φόρον, δάσιμον· 4) γάμους, ἐξάπινα μαζῆ, κάμνω τὰ αὐτὰ ἐξοδα· καὶ ἔχοντ. α') »συντελεῖν εἰς τὸν πόλεμον« ἐν ταῖς εἰσφοραῖς, πληρόνω τὰς αὐτὸς εἰσφορὰς ὁπ τὸν πόλεμον, Δημοσθ. β') »συντελεῖν εἰς τοὺς ἱππεῖς, εἰς ἵππους, κ. τ. τ.« πληρόνω διὰ τὴν τάξιν τῶν ἱππέων· ἐπειδὴ δὲ ὅμως εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ ἀξία πρωτοωρίζετο κατὰ τὴν περιουσίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκληρόνοντο οἱ φόροι, καὶ οἱ πολῖται ἐκ τούτου ἦσαν διηρημένοι εἰς τινας τάξεις, σημαίνει καὶ τό, ἀνήκω εἰς μίαν τάξιν, ελάσσων, ὑποδιαίρεσιν καθόλου δέ, ἀνήκω μαζῆ μὲ ἄλλους εἴς τι, συναριθμοῦμαι, συγκατατάττομαι, μετὰ τῆς προσθ. εἰς π. χ. »συντελεῖν εἰς τοὺς νόθους ἀνήκω, συναριθμοῦμαι εἰς τὰ νόθα παιδία, ἴδε συντελὴς, σημασ. 4.) γ'. καμνοτελεῖν εἰς τοὺς Ἀθηναίους, εἴ. Θήβαιοι, πληρόνω εἰς μίαν πόλιν, εἰς μίαν πολιτείαν, εἰς ἕνα λαόν, ἐπὶ πολέμων καὶ ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι ὑποκείμενα εἰς ἄλλα, ὅσον εἶμαι ὑποτελὴς φόρου, πρέπει νὰ πληρόνω δάσιμον εἰς ἄλλον πολιτείαν, ἐξαρτῶμαι ἀπὸ ξένην πολιτείαν, ὑπόκειμαι εἰς αὐτὴν, Θουκυδ. 4, 76. λατ. contribuere· ἔτι δὲ καὶ »συντελεῖν Ἀθηναίοις, Θεσσαλοῖς, κ. τ. τ.« παρα Πλουτάρχ. καὶ Παυσαν. πρβλ. συντελὴς, σημασ. β'. δ'.) ἐν γένει δέ, συνεισφέρω τινὶ εἰς τι, συμβοηθῶ, εἶμαι ὠφέλιμος· ἴδε

Συντελὴς, ές, ὁ, ἡ. Ὁ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους δίσιμον πληρόνων, δίδων τοὺς αὐτοὺς φόρους, ἀνήκων εἰς μίαν συντέλειαν, σημ. 2. Δημοσθ. καθόλου, κάμνων τὰ αὐτὰ ἐξοδα· ἴδε α') ὁ ἀνήκων εἰς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν τάξιν, ἐπειδὴ πληρόνει τοὺς εἰς αὐτὴν ἐπιβεβλημένους φόρους· ἐν γένει δὲ, ὁ εἷς τι ὁμοῦ ἀνήκων, συναριθμούμενος· πρὸς τινας, ἢ εἴς τινα· β') ὑποτελὴς φόρου, χρεωστῶν νὰ πληρόνῃ φόρον εἰς ἄλλην πολιτείαν, ἐξαρτώμενος ἀπ' αὐτὴν, ὑποκείμενος εἰς αὐτὴν, λατ. contributus· »εἶλεν ὡς αὐτοὺς συντελῆ ποιεῖν« ὑποτελεῖς εἰς τὴν ἐξουσίαν μου μίαν πόλιν, ὥστε νὰ μ' πληρόνῃ φόρον· ἴδε

Συντελικὸς ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων, εἰς τὸν συντελῆ· Πολυβ. 40, 3. »Τὸ συντελικὸν« οἱ συντελοῦντες, ἤτοι ὅλοι ἐκεῖνοι ὁμοῦ, οἵτινες κοινῶς συνεισφέρουσιν, οἱ κοινῶς εἰσφέρεις τελοῦντες, οἱ ὑποτελεῖς, contribuli· 2) Εἰς τοὺς Γραμμ. χρόνος συντελ.· ὁ παρακείμενος, tempus perfectum· ἡρῆμα συντελ. ῥῆμα περιερασμένον, verbum perfectum, κατάστασις συντελικὴ τετελεσμένη, πεπερασμένη, status facti seu praeteriti et consummati, Κωντιλ. 3, 6, 46.

Συντέμνω, Ἰων. συντάμνω. Ἤρῶτ. μέλ. συντεμῶ (τέμνω, ἀνώμ.). Κατακόπτω, συγκόπτω, κατακερματίζω, κατασχίζω· Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 2, 4. »Χιτῶνας συντέμνων« 2) Μερίζω, διαιρῶ εἰς τμήματα· Πλατ. πολ. 5. β') τροπ. κάμνω σύντομον τοὐτοστι, ἀποτέμνω, ἢ ἐπιτέμνω, περιορίζω, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω· »Συντέμνειν τὰς διατάξεις εἰς τὰ καθ' ἡμέραν περιορίζειν, σμικρύνειν, ὀλιγοστεύειν τὰ καθημερινὰ ἔξοδα· οὕτω καὶ Θουκυδ. 8, 45. »Τὴν μισθοφορὰν ξυντέμνειν, εἰς ὀλίγον συνέστειλεν· 3) ἐλλειπτικῶς, πάρω τὸν σύντομον δρόμον, σπεύδω, ὁπότε ἐξυπακούεται τὸ, ὁδόν· »Συντάμνων ἀπ' Ἀμπέλου ἄρχῃ ἐπὶ Κανάστραιον ἄκρην, σμικρύνων κόπτων τὸν δρόμον· Ἡρότ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζ, 123. καὶ μεταβτ. μετὰ αἰτιατ. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1103. «Συντέμνουσι θεῶν βλάβαι τοὺς κατόφρονας· αὐτὶ τοῦ, συντέμνουσι τοὺς κατόφρονας, συντόμως κατέχουσι. φθάνουσι, κυριεύουσιν αὐτούς· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· Ὀλιγώρα τοὺς πέρυσι, ἢ τοὺς πρίν εἰσι ἢ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν αὐτὴν χρῆσιν ἦτο καὶ τὸ, συστελλειν, καὶ συνελεῖν· β') ἢ ὡς δὴ συντέμωσι Εὐριπ. Τρωάδ. 441. ἐξυπακουομ. πλέγουσι, διὰ νὰ ἐμιλήσω, εἶπω συντόμως· οὕτω καὶ «σύντεμνεν ὁμίλει σύντομα· ποιος συντέμνουτι εἰπεῖν, διὰ νὰ εἴπω εἰς βραχυλογίαν, συντόμως, ὡς τό, συνελόντι εἰπεῖνει, ἔτι δὲ καὶ μόνον «συντέμνοντιν· Valck. σχολ. Φοιν. 857. γ') «τοῦ χρεὼν συντέμνοντος ἐπειδὴ σπεύδει, ἀναγκάζει ὁ καιρός, Ἡροδ. 5, 41. παρβλ. σύντομος, σημασ. 2.

Συντερατίζω, Μ ἴσως (τερετίζω). Ὁμοῦ, μαζὶ ψάλλω ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τέττιγος, χελιδόνος, κ. τ. τ. ἀμφ.

Συντερμονέω, ῶ. Συνορεύω, εἶμαι συνορίτης, μετὰ Δορ. Πολύβ. ἐκ τοῦ

Συντέρμων, ονος, ὁ (τέρμων). Πλησιόχωρος, συνορίτης, γείτων.

Συντέρπω (τερπω, ἀνώμ.). Συνευαρεσκῶ.

Συντεταμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ συντείνω Εὐτάντως, ταχέως, μετὰ τάξεως, κατὰ τὸ πρέπον, ἡσύχως. Ἀριστοφ. 2) κατὰ τὸν συμφωνημένον τρόπον, κατὰ τὰς συνθήκας. Πλάτ.

Συντεταμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, συντείνω Συντόνως, σπουδαίως, γερῶς, σφοδρῶς, ταχέως, προθύμως. Πλάτ.

Συντετραίνω (τετραίνω, ἀνώμ.). Παρὰ τοῖς Ἀττ. συνηθέστερ. παρασχηματισμὸς τοῦ συντιτράω, καὶ παρ' Ἡροδ. 2, 11. ἐπὶ δύο ἐκ διαμέτρου ἐναντίοι ῥοιτῶν κόλπων, οἵτινες μέτας ἄκρας των πλησιάζουν τόσον, ὥστε διακόπτουν σχεδὸν τὸν μεταξὺ κείμενον τόπον· παρβλ. διατετραίνω.

Σύντευξις, εως, ἡ (συντυγχάνω) ὡς τὸ, συντυχία, ἐντύγχωσις, συνομιλία.

Συντεχνάζω, (τεχνάζω) καὶ

Συντεχνάομαι, μελ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. καὶ εἴποτε ἐνεργ. συντεχνάω (τεχνάομαι). Μαζὶ τεχνικῶς κάμνω, βάλλω, κυρίως καὶ καταχρηστικῶς. 2) ἐργάζομαι μαζὶ μὲ τοὺς τεχνίτης.

Συντεχνίτης, ου, ὁ (τεχνίτης), = συντεχνος. Γλωσσ. Στεφ.

Σύντεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὁ τὴν ἰδίαν τέχνην μετερχόμενος, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλος, συντεχνίτης. Ἀριστοφ.

Σύντημα, τὸ (συντήκω). Τὸ διάλυμα ἀναλελυμένον, καὶ πάλιν συνημμένον· ἢ τὸ ἀναλελυμένον. Ἀριστοτέλ. γεν. α'. «Λέγω δὲ Περίτημα, τὸ τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα· σύντημα δέ, τὸ ἐπειρισθὲν ἐκ τοῦ αὐξήματος ὑπὸ τῆς παρὰ φύσιν ἀναλύσεως. καὶ Πρβλ. «Οἱ μὲν γὰρ κοπιῶντες, διὰ τὸν κόπον καὶ τὴν κένωσιν συντήγματος θερμοῦ πλήρεις εἰσίν. 2) τὸ ἀναλύειν, ὠφελεῖσθαι.

Συντηκτικός, ἡ, ὁν. Ὁ συντήκων, συνδέων, καὶ συνάπτων, ὁ διασαρπίζων, καὶ ἀναλύων, διαλυτικός. «Πυρετὸς συντηκτικός· ὁ μαραίνων· ἐκ τοῦ

Συντήκω, Μ. ξω (τήκω). Συγχωνεύω, διὰ ἀναλύσεως συνάπτω, συγκολλῶ, συνενόνω, ἀλλὰ καὶ ἀναλύω, διαλύω, ἀφανίζω, ψαίρω· 2) εἰς τὸ παθ. καὶ εἰς τὸν παρακείμ. «συντέτηκα», ἀμετάβ. ψαίνω, ἀναλύομαι, μαραίνομαι, ἐπὶ ὑγιτικῶν, κ. τ. τ. ὅθεν

Σύντηξις, εως, ἡ· ἀνάλυσις, διάλυσις, τὸ ἀναλελυμένον· ἢ διὰ τῆς ἀναλύσεως σύνθεσις καὶ μῖξις ἢ ἕνωσις καὶ συνάφεια· Θεόφραστ. περὶ Πυρ. «Διοξηραίνειν τὴν σύντηξιν» τὴν διὰ τῆς ἀναλύσεως συνάφειαν καὶ ἕνωσιν. Κικέρ. εἰς Ἀττικ. 10, 8. «Τὴν πρὸς τὸ ποθούμενον σύντηξιν· προσκόλλησιν. Φλ. β'. σελ. 333, ἔτι δὲ = σύντηγμα· 2) τὸ ἀναλύειν, ὠφελεῖσθαι, ἢ ἀνάλυσις ἐξαιρ. τοῦ σώματος διὰ τῆς ὠφέλειας, τοῦ πόνου, κ. τ. τ.

Συντηρέω, ῶ, Μλ. ήσω (τηρέω). Φυλάττω, διαφυλάττω, διατηρῶ, κρατῶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου, παρατηρῶ, σκοπεύω, ὅθεν

Συντήρησις, εως, ἡ. Φυλαξις, διαφύλαξις, 2) παρατήρησις· ὅθεν

Συντηρητικός, ἡ, όν. Ὁ συντηρῶν, διαφυλάττων· Γρηγόρ. Ναζιαν.

Συντήριος, ὑμαρτημ. ἀνάγν. παρ' Ἡρωδιαν. 1, 12. αὐτὶ τοῦ, σωτήριος.

Συντίθημι, Μλ. συνθήσω (τίθημι). Μαζὶ, συγχρόνως θέτω, βάλλω, εἰς τὸν αὐτὸν τοπον θέτω, ἢ βάλλω· β') συνθέτω, προσθέτω, συνάδω, κατασκευάζω, φέρω εἰς τέλος, κτίζω· «πεντηκοντέρους καὶ τριήρεις», Ἡρόδ. 7, 36. παθ. «τὸ ἐκ τῶν νεῶν καὶ τοῦ πεζοῦ πλῆθος συντιθέμενον», Ἡρόδ. 7, 184 ἐξαιρτ. βάλλω, εἰς τάξιν ἐπιτηδείας καὶ τεχνικῶς, ἐπὶ συγγραμμάτων, σχεδίων, δόλιων τεχνημάτων, κ. τ. τ. γ') Ὁμοῦ δίδω, δίδω εἰς τινά τι. τὸ παραδίδω, ἀφίνω εἰς τὴν φροντίδα τινός· «τινὶ τι· δ') «συντίθεται λογισμὸς, συμπεραίνω, περίζομαι, κρίνω· Ἀρρίαν. Ἰνδ. 34. — 2) μετ. συντίθεμαι, εὐρίσκω συνθέτως τι διὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου· ἐξαιρτ. συνάπτω ἐξωτερικὸς προσβολὰς διὰ τῆς ἔσω αἰσθητικῆς δυνάμεως, ὅθεν, παρατηρῶ, σημειόνω, προσέχω· Ὅμ. ἐξαιρ. εἰς τὴν σύνταξ. «σὺ δὲ συνθεὶς σὺ δὲ πρόσεχε, καὶ «τὸ δὲ σύνθεο θυμῷ· Ὀδ. Ο, 27. καὶ μετ' αἰτ. τοῦ πράγμ. παρατηρῶ, προσέχω, καταλαμβάνω, νοῶ, κατ' ἐξοχὴν διὰ τῆς ἀκοῆς, ὅθεν ἀκούω· Ὀδ. Γ, 92. καὶ «τὸν δὲ τοι βουλὴν ὑμῶν· ἐκαταλάβαν, εὑόησε τὴν βουλήν. Ἰλ. Η, 44. «φρεσὶ συνθέτ' ἀοιδήν. Ὀδ Α, 328. (εἰς τὸν Ὅμ. δὲν ἀπαντᾶται καθόλου τὸ ἐνεργητ. ἐπὶ δὲ τὸ μέσ. μόνον ὁ ἀόρ. β'. εἰς τὰς ἐποίας ἀνεφέραμεν σημασίας, καὶ εἰς τὴν ὁριστ. ἐγκλ. ποιητοῦ χωρὶς αὔξησιν) β') συντίθεμαί τινί τινι, προσδιορίζω τι μετὰ τινος, κάμνω συνθήκην, συμφωνῶ, Ἡροδ. 3, 157. 8, 128. Θουκυδ. 7, 19 οὕτω καὶ «συνθέντι πρὸς τινα», Ἡρόδ. 7, 145. ἔτι εἴποτε τίθεται τὸ ἀπαρέμφ αὐτὶ τῆς αἰτιατ. Ἡρόδ. 6, 115. 9, 7, 2. «συμμαχίαις», κάμνω συμμαχίαν· ἔτι δὲ καὶ, βάλλω στοίχημα μέ τινα, Πλούτ. γ') συντίθεμαί τινι, ἀποφασίζω, ὁμοφρονῶ, δίδω τὴν ψῆφόν μου· «ποτὲ συνθ. ἐξυπακούεται τὸ, ψῆφοι, ἢ, τὴν γνώμην· κατ' ἐχι τόσον ὀρθὸν κανόνα τῆς γλώσσης ἠσεῖν ἄλλοι τό, ἐμαυτόν.

Συντίκτω, καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. συντίκτομαι, (τίκτω, ἀνώμ.). Συγχρονως, μαζὶ γεννῶ.

*Συντίλλω, (τίλλω). Μαζὶ μαδῶ, ξεῤῥιζόνω.

Συντιμάω, Μλ. ήσω (τιμάω). Μαζὶ, ἢ κοινῶς μετ' ἄλλων ἐκτιμῶ Δημοσθ. «Πρῶτον μὲν ὡς συνετιμήσαντο ὑπὲρ ἐμοῦ ταύτην τὴν εἰσφορὰν εἰς τὴν συμμορίαν· ἐξενίμησαν τὴν συνεισφορὰν μου κατὰ τὴν περιουσίαν μου, τὴν ἐπροστιμῶσαν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὑπαρχόντων μου. Παθ. αὐξάνω κατὰ τὴν τιμὴν, τὴν ἀξίαν, ἀναβαίνει ἡ τιμὴ· Δημοσθ. «Συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον· Ἐπετιμήθη, ἀκριβύνει, ἀνέβη ἡ τιμὴ τοῦ σίτου· ὅθεν

Συντίμησις, εως, ἡ. Ἡ τιμὴ, ἀξία πράγματός τινος. Ο'.

Συντιμωρέω, ῶ (τιμωρέω). Συμβοηθῶ, συμπράττω, Μέσ. αὐτὶ τοῦ, Ἐκδικοῦμαι.

Συντινάσσω, Μ. ξω (τινάσσω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ τινάσσω, κλονίζω, κινῶ, κουνῶ, Θεόκριτ. 22, 90. «Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξεν.

Συντιτραίνω, (τιτραίνω) = συντετραίνω. Ἱππιατρ.

*Συντιτραίνω, = τῷ ἑπομέν· πολλὰ ἁμφίβ. καὶ ἴσως μόνον κατ' ἐσφαλμ. γραφὴν αὐτὶ τοῦ, συντετραίνω.

*Συντιτράω, Μλ. συτρήσω, εἰς τοὺς Ἀττ. εὐχρηστότ. παρασχημ. τοῦ ἐνεστ. συντετραίνω (τιτράω, ἀνώμ.) Διατρυπῶ, κοιλαίνω, «τοὺς μυχοὺς· «ἐπὶ ποτοῦ, εἴ τινες κοιλαίνουσι τὰ ῥεῖθρα τῶν, τὰ αὐλάκια των, ἢ ἐμποδίζόμενοι διακόπτουν τὸν δρόμον των, Ἡρότ. 2, 11. «ὠφίνω νὰ διαπεράσῃ, «μῦδον δὲ ὠτωνιε· Αἰσχύλ. Χοηφ. 449. «συντρήσαι εἰς τὰ τῶν πλησίον μεταλλεῖων διατρυπῶ ἄλλον ὀρύμον εἰς τὰ τοῦ γειτόνος. Δημοσθ. «συντέτρηται· ἡ ὄσφρησις τῷ στόματι κατὰ τὸν οὐρανίσκον, ἡ ὄσφρησις συγκοινωνεῖ διά τινος ὀπῆς εἰς τὸν οὐρανίσκον μὲ τὸ στόμα, Ἀριστοτέλ. οὕτω καὶ «Εἰς τὴν γλῶσσαν ἡ ἀκοὴ συντέτρηται· Πλούταρχ. ὁ τῆς ἀκοῆς σωλὴν φέρεται εἰς τὴν γλῶσσαν.

Συντιτρώσκω, (τιτρώσκω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ πληγόνω, ἢ πολλὰς πληγὰς ἐπιτίθημι, ἐπὶ πολλῶν πληγῶν, ἢ ὅταν ὅλοι ὁμοῦ πληγώσωσί τινα.

*Συντλάω, (τλάω) Μαζὶ ὑποφέρω.

Συντολυπεύω, (τολυπεύω). Μαζὶ τυλίγω, μάλιστα τὰ λαναριτμένα καὶ εἰς τὸ νὰ κλωσθῶσι ἕτοιμα μαλλία· τροπικ. ἐκτελῶ, ἀποτελῶ, ἐξαιρτ. ἐπὶ πολυχρονίων καὶ δυσκόλων ἐργασίας.

*Συντομεύω, καὶ

*Συντομέω, (σύντομος). Σμικρύνω, ἀποκόπτω.

Συντομή, ἡ (σύντομος, σημασ. 2). Σμίκρυνσις, ὀλιγόστευσις· Δίων Κάσ. «Τῆς μισθοφορίας συντομὴν τὸ ὀλιγόστευμα τῆς πληρωμῆς.

Συντομία, ἡ (σύντομος, σημασ. 2). Ὀλιγόστευσις, κόστευσις, σμίκρυνσις, βραχύτης, τὸ λέγειν ἢ ἐκφράζειν τι δι' ὀλίγων λέξεων· «Συντομίας στοχάζεσθαι ἐπιμελῶς παραινοῦσι εἰς τὴν συντμίαν.

Συντόμεια, τὰ· παρὰ τοῖς Μεταγνωστ. = Σύμβολον· «Καλάμια συντόμεια· γραμμάτια, τὰ ὁποῖα ἔδιδαν εἰς τοὺς πτωχοὺς πολίτας, διὰ νὰ τοὺς μοιρασθῇ δι' αὐτῶν στος.

Συντομίζω, = συντέμνω. Σουίδ. ἐκ τοῦ

Σύντομος, ὁ, ἡ (συντέμνω) Συντετμημένος, κομμένος, κοντὰ, μερὰ κομμένος· 2) τρίπικ. βραχὺς, κοντὸς, μερὸς, ὀλίγος· «Σύντομος λόγος· Ἀριστοτέλ. ὁ δὲ ὀλίγων λόγος γινόμενος· «τὰ σύντομα τῆς ὁδοῦ», συντομία τοῦ δρόμου, Ἡρότ. 1, 185. 4, 136. οὕτω καὶ, «ἡ σύντομος» ἐξυπακουομ. τοῦ, ὁδός, Ἡρότ. 5, 17. καθόλου δὲ, περιωρισμένος, ὀλιγοστευμένος· Ἐπίρ. συντόμως, εἰς ὀλίγον καιρόν, παρευθύς, χωρὶς ἀναβολὴν καιροῦ· συγκρ. συντομώτερος, Ἰσοκρ. Παιτηγ. 17. ὑπερθετ. συντομώτατος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1519. «συντομώτατον ἐστιν, εἶναι ὁ συντομώτατος δρόμος, ὁ συντομώτατος τρόπος. Ἡρόδ. 7, 121.

*Συντονέω, (συντεινω). Τεντόνω, ὅθεν

Συντονία, ἡ. Σύντασις, ἔντασις, τέντωσις, κόρδισμα· Ἀριστοτ. ζώων ἱστορ. 5. «Λίθοιδου συντονίαι· Ἰσχύς, δύναμις· Ἱπποκρ. «Συντονία φλεβῶν πύκνωσις, φούσκωμα.

Συντονολυδιστί, (λυδιστί). Ἁρμονία Λυδική, κατὰ τὸν Λυδικὸν τρόπον μεμιγμένη μελῳδία, ἥτις καὶ ὑπερλύδιος ὠνομάζετο, Boeckh. Πινδ. 1, 2, σελ. 237.

Σύντονος, ὁ, ἡ (συντείνω). Συντεταμένος, τανυσμένος, κορδισμένος· ὅθεν Σφοδρός, βίαιος, ὁρμητικός, δυνατός, ἰσχυρός, πρόθυμος, ὁλόκληρος τὰς δυνάμεις μεταχειζόμενος, ἐπὶ πάντας, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν π. χ., σύντονος πεινᾶν μεγάλη πτωχεία· 3) Σύμφωνος, ὅμοιον τόνον, ἦχον ἔχων. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 118 Ἐπίῤῥ «Συντόνως συντεταμένος, σπουδαίως, σπουδαστικά, ταχέως, βιαίως «Συντόνως ἐβρίζειν· Πλούταρχ. εἰς Γάλβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Συντεκέω, μὲ τὸν αὐτὸν τόκον σημειόνω, ὀφείλω ὁμοῦ. ἡ βαρεῖαν Ἀπολλων. περὶ συνταξ. σελ. 342. Boeckh.

Συντερμόω, ῶ (τόρμος). Συνάπτω, συνδέω μετὰ παρεντεθειμένων πασσάλων. Φίλ. Μαθημ. σελ. 75. «Συντετερμωμένα αὐτοῖς».

*Συντορυνάω, (τορυνάω). Ἀνακατόνω μαζῆ μὲ τὴν τορύνην.

Συντραγωδέω, ῶ Μλ. ήσω (τραγωδέω). Παίζω τὴν τραγῳδίαν μετά τινος. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Συμμηχανῶμαι, συνυποκρίνομαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποκρινομένων τραγῳδῶν. Πλούταρχ. εἰς Θεμιστοκλ.

Συντράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὁμοτράπεζος, ὁ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν τρώγων, τῆς αὐτῆς τραπέζης μέτοχος Εὐριπ. (α).

Συντραυλίζω, Μλ. ίσω (τραυλίζω). Μαζῆ ὁμιλῶ τραυλὰ (τζεβδά), δὲν ἠμπορῶ νὰ προφέρω τὸ, ρ, ἢ ἄλλο κάνει γράμμα.

Σύντρεις, οἱ, αἱ· καὶ, Σύντρια, τά (τρεῖς). Ἀπὸ τρεῖς, τρεῖς καὶ τρεῖς μαζῆ, πάντοτε ἀνὰ τρεῖς. Ὁδ. 1, 429. Valck. Ἡρόδ. 4, 66.

Συντρέπω, Μλ. ψω (τρέπω, ἀνμλ.). Μαζῆ, συγχρόνως, τρέφω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, μαζῆ ἀνατρέφω. «Συντρέφω τινί· μὲ ἄλλον τρέφω τινά, καθόλου δέ, τρέφω, ἀνατρέφω μαζῆ». Παῤ. Συντρέφομαι, ὁμοῦ τρέφομαι ἢ ἀνατρέφομαι, συζῶ, συνεθίζομαι μαζῆ, γίνομαι συνήθης· 2) Ὡς τὸ, Τρέφω· ἐπὶ ῥευστῶν πραγμάτων, πηγύω, πηκτόνω· Παῤ. πηγύομαι, πηκτόομαι· καθόλου δὲ, σχηματίζομαι εἴς τινα στερεότητα, λαμβάνω εὐστάθειαν, ὑπάρξιν, Πλάτων Φαίδων, σελ. 96. «Ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ τότε δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται».

Συντρέχω. Μέλ. Συνθρίξομαι συνήθ. συνδραμοῦμαι. Ἀόρ. β'. Συνέδραμον τρέχω, ἀνωμ.). Μαζῆ τρέχω ἐξαιρ. κατ' ἀχρηστίαν ἐννοιαν, συντρέχομαι εἰς τὸν πόλεμον, ἄρχομαι εἰς χεῖρας, πιάνομαι Ο. Π, 335. 337. (καὶ τὰς δύο φορὰς κατὰ τὸν ἀόρ. β'. ὅς τις ἐπειρατεῖ καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. ἀλλως δὲ δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις εἰς τὸν Ὁμ.) β) ἐπὶ καλοῦ, συμφωνῶ, ἑνόνομαι, καταντῶ εἰς τὸ αὐτό· καὶ γνώμαι συνέδραμον ἐς ταὐτόν, συντρέχειν τοῖς κριταῖσι, ἐπὶ ψαφιῶν καὶ συναμοτῶν, οἵτινες μόνοι ἐκλέγουν τοὺς κριτάς των, καὶ ἑνόνονται μὲ αὐτούς. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 6, 27. γ) καθόλου, προστρομάζομαι, συνέρχομαι, συναπαντῶ, ντινί, ἢ πρός τιν. δ) συστέλλομαι, συμμαζόνομαι, συστρίφομαι, καθὼς ζῶρόνουν, κατασρόναν αἱ τρίχες ἀπὸ τὴν θερμότητα. Ξενοβ. Κυνη. 10, 17. 2) τρέχω μαζῆ, συγχρόνως εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, συνάγομαι, συνέρχομαι· ἐπὶ νεφῶν, συναθροίζονται τὰ σύννεφα εἰς ἓν μέρος, Ἡρόδ. 1, 87. ἐπὶ ποταμῶν, συῤῥέουν, Σοφοκλ. 3) μαζῆ, ἢ παρομοίως τρέχω, πέρνω τὸν αὐτὸν δρόμον.

Σύντρησις, εως, ἡ (συντιτράω). Ἡ διατρύπησις. 2) ἡ συγκοινωνία διά κοινῶν τρυπῶν καὶ σωλήνων. «Σύντρησις μυκτήρων». Ἀριστοτέλ. αἱ τρύπαι τῆς μύτης, αἵτινες ἔχουσι συγκοινωνίαν μὲ τὰ στόμα.

Σύντρητος, ὁ, ἡ (συντετράω). Διατρυπημένος. 2) κοινωνίαν διά τῆς τρύπας ἔχων· ἐμφ.

Συντριαινόω, ῶ (τριαινόω). Διὰ τῆς τριαίνης συνταράσσω καθόλου δέ, διαταράττω, καταστρέφω, κατασκηπτίζω, καθαίρω, κατεδαφίζω. Εὐριπ. Ἡρακλ. μ. 946. «Στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινῶσα πολιοὺς οὕτω καὶ Πλάτ. ὁ Κωμ. «Ταῦτα πάντα συντριαινῶν ἀπολέσω· σημ. εἰς Γρηγ. Κορ. σελ. 28.

Συντρῖβή, ἡ, = σύντριψις· παρὰ τοῖς Ο'.

Συντρῖβής, ὁ, ἡ, = σύντριψ· ἐκ τοῦ

Συντρίβω, Μ. ψω (τρίβω). Μαζῆ, τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, πρὸς ἄλληλα τρίβω, προστρίβω. «Τὰ πυρεῖαι». Λουκιαν. Ἀλληθ. 16, 32. ἀνάπτω πῦρ διὰ τῆς συντρίψεως τῶν πυρείων. 2) συνθλάω, κατατρίβω, συῤῥηγνύω. συνθραύω, τσακίζω, φέρω εἰς τρίμματα διὰ τῆς τρίψεως ἢ συγκρούσεως, ματτιάνω, δέρω, ὡς τὸ Λατ. conterere, confundere· καὶ, «συντριβῆναι τῆς κεφαλῆς» τυπῶ, τσακίζω τὴν κεφαλήν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 71. ἐν γένει δέ, βλάπτω, διαφθείρω, ἀφανίζω. συγχύζω καὶ ἀνατρέπω, καταστρέφω· εἰς τὸ Παθ. τροπικ. α) ἐπὶ ἀδημονίας καὶ ἀμηχανίας ἢ λύπης, πάθους καὶ θλίψεως τῆς ψυχῆς· θλίβεσθαι, λυπεῖσθαι, ἀδημονεῖν. Ἰάτ. Ἀχ. Ταυ. σελ. 859. β) ἐπὶ προσώπων, εἰς ἔριδα καὶ φιλονεικίαν ἐρχομένων ὑπὲρ τινος τοὐτέστι συγκρουομένων, καὶ αὐτεύθεν παρὰ Δημοσθ. «Ποῦ συντρίβεται τὸ πρᾶγμα καὶ ποῦ δυσχεραίνεται; ποῦ συγκρούεται τὸ πρᾶγμα; ποῦ συγκρούεται; τίς ἡ αἰτία τῆς ἀσυμφωνίας σας; ἐπὶ δὲ καὶ, προστρούεσθαι, ἀγανακτῶ πρός τι. (ε)

Συντριηραρχέω (τριηραρχέω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ εἶμαι τριήραρχος· ἐκ τοῦ

Συντριήραρχος, ὁ (τριήραρχος). Ὅς τις συγχρόνως, μαζῆ μὲ ἄλλον, παρασκευάζει, καθοπλίζει μίαν τριήρη, καὶ εἶναι τύριος αὐτῆς.

Σύντριμμα, τό (συντρίβω). Τὸ συντετριμμένον, τσακισμένον, τὸ εἰς λεπτὰ τμήματα τετριμμένον, κάταγμα, τσάκισμα· ἐπὶ ξύλου, Ἀριστοτέλ. ἀκριστ. καὶ ἐπὶ διαῤῥεπτέως ὀστοῦ παρὰ τοῖς Ο'. 2) Πτοίσμα, ἁμάρτημα, σφάλμα· πάθος ψυχῆς, θλῖψις.

Συντριμμός, ὁ, = σύντριμμα, παρὰ τοῖς Ο'.

Σύντριψ, ιβος, ὁ, ἡ (συντρίβω). Ὁ τσακίζων, συντρίβων· ἐπὶ δὲ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κακοῦ δαιμονίου, τὸ ὁποῖον συντρίβει εἰς τὴν ἔσταν τὰς χύτρας· ἐπιγρ. Ὁμήρ. 14, 9. 2) = οἰκύτροφ, ἀμφ.

Σύντριψις, εως, ἡ (συντρίβω). Ἡ ὁμοῦ τρίψις, ἡ πρὸς ἄλληλα τρίψις, ὅθεν 2) σύγκρουσις· τσακισμα, ἡ εἰς λεπτὰ τμήματα τρῖψις. 3) καθόλου τύπτημα, ὥθησις. 4) λύπη ψυχῆς· ἐπὶ μετανοούντων, παρὰ τοῖς Ἑβδ.

*Σύντροπος, ὁ, ἡ (τρόπος). Ἁρμόδιος, ἐνάρμοστος, ἐμφ.

*Συντρόπως, ἐπίῤῥ. ἁρμοδίως, ἀμφ.

*Συντροφάω, ῶ, μέλ. ήσω (σύντροφος). Ἀνατρέφομαι μαζῆ μὲ ἄλλον.

Συντροφία, ἡ. Ἡ μετά τινος τροφὴ καὶ ἀνατροφὴ παρά τινι, τὸ ὁμοῦ τρέφεσθαι ἢ ἀνατρέφεσθαι. Στράβ. 8. σελ. 520. «Διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς συντροφίαν, καθόλου δέ, ἡ μετά τινος συμβίωσις, συναναστροφή, καὶ συνδιαγωγή, συνοδία, καὶ τὸ ἔχειν τι κοινὸν μετά τινος, ἑταιρία. 2) τὸ συναυξάνεσθαι, ἐκ τοῦ

Σύντροφος, ὁ, ἡ (συντρέφω). Ὁ ὁμοῦ τραφείς, ἀνατραφείς, ὁ συντεθραμμένος· ὃς τις ἐτράφη, ἢ ἀνατράφη μαζῆ μὲ ἄλλον, σύσσιτος, συνδιαιτητής. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 3, 4. «Καὶ τοῖς θηρίοις πόθος τις ἐγγίνεται τῶν συντρόφων». Κυρίνθ. 2, 1, 28. «Τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα θηρία, ἐσίνοντ' ἔχοντα πόθον, ἂν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων· ἐν γένει δέ, ὁ μετά τινος διὰ ἀνατροφῆς, συγκοινωνίας, συναναστροφῆς, καὶ συνηθείας συνδεδεμένος ὤν, συνήθης, οἰκεῖος, ἐμπιστευμένος, φίλος· παῤ Ἕλλησι πενία φίλ' σύντροφος». Ἡρόδ. 7. 102. συνήθ. μετὰ δατ. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετά γεν.

Συντροχάζω (τροχάζω), καὶ

*Συντροχάω (τροχάω). Ὡς τὸ, συντρέχω, Μαζῆ, συγχρόνως τρέχω.

Συντρυγάω, ῶ (τρυγάω). Μαζῆ τρυγῶ. Γεωπον.

Συντρυφάω, ῶ· Μ. ήσω (τρυφάω). Ὁμοῦ τρυφῶ· συνευφραίνομαι, ζῶ μαλακῶς.

Συντυγχάνω, μέλ. -τεύξομαι, ἀόρ. β'. συνέτυχον (τυγχάνω, ἀνωμ.). Ὁμοῦ τυγχάνω, συμπίπτω, συναπαντῶ, ἐνταμόνω, ντινί. Ἡρόδ. 4, 14. σπανιώτ. μετὰ γεν. Βρ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1291. Ἑρμάν. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 320. Οἰδ. Κολ. 1482. καὶ κατ' ἐξοχὴν Wunder advers. ad Soph. Phil. pag. 80. ἔτι δὲ καὶ, συνομιλῶ, συνδιαλέγομαι, μετά τινος· ὁ συντυχόνν, ὡς τὸ, ὁ τυχὼν, πᾶς τις, τὸν ὁποῖον τις ἀπαντήσῃ· ἀπὸ συντυχόνν, χωρὶς ἐκλογήν, ὅπως ἂν τύχῃ. ὅθεν, κοινός, ποταπός, πρόστυχος, φαῦλος, Ἡρόδ. 1, 51. 2) ἀπρόσ. συμβαίνει, ἀκολουθεῖ, συμπίπτει, τυχαίνει· ντινί. Ἡρόδ. 8, 136.

*Συντυμβωρυχέω, ῶ· Μ. ήσω (τυμβωρυχέω). Μαζῆ, συγχρόνως ἀναστατόνω τοὺς τάφους, καὶ κλέπτω, γυμνόνω τοὺς νεκρούς· καθόλου δέ, μαζῆ κλέπτω, Λουκιαν.

Συντυπόω, ῶ (τυπόω). Συμπλέκ. εἰς Ἐπίκτ. «Τὰς ψυχὰς τοῖς παροῦσι συντυποῦσθαι», ἐφαρμόζεσθαι κατὰ τὰ πράγματα, κατὰ τὰς περιστάσεις.

*Συντυραννεύω (τυραννεύω). Μαζῆ, συγχρόνως ἐξουσιάζω ἀπεριορίστως, ἐξασκῶ τυραννικὴν δύναμιν.

Συντυρανικτονέω (τυρανικτονέω). Σύν ἑτέρῳ, ἢ μαζῆ ἑτέροις, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ φονεύω τοὺς τυράννους. Λουκιαν.

Συντύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ὁ μαζῆ μὲ τὸν τύραννον ὤν, ὁ μέτοχος βιαίου καὶ ἀπεριορίστου ἐξουσίας, δυνάμεως. (τυ)

Σύντυρόω, ῶ (τυρόω). Κυρίως, μαζῆ κάμνω τυρίον, κωμικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ, συγκινέω, συγκινῶ, ἀνακατόνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 479.

Συντυχημα, τό, = συντυχία. Φώτ. ἐξ Ἰαμβλιχ. πολλοδώρου.

Συντυχία, ἡ, Ἰων. συντυχίη (συντυγχάνω). Συνέντευξις, ἐνταμώσις, περίπτωσις, συμβιβασμός, Θέογν. 590. καὶ Ἡρόδ. «κατὰ συντυχίην», κατὰ περίστασιν. Ἡρόδ. 3, 74. 9, 21. 91. ἔτι δὲ ἐξαιρ. εὐτυχὴς συμβαίν, εὐτυχὴς ἔκβασις, ἐπιτυχία, Ἡρόδ. 1, 68. 5, 41. Πλιν. Πάν. 1, 70. 2) εἰς τοὺς μεταγενστ. συνέλευσις, συνερχομός, γνωριμία, συνομιλία· ὅθεν

*Συντυχικός, ή, όν. Τυχηρός, κατὰ τύχην. Ἑκκλ. οὕτω καὶ τὸ ἐπίῤῥ. συντυχικῶς.

*Συνυγραίνομαι, παθ. (ὑγραίνομαι). Μαζῆ γίνομαι ὑγρός.

Συνυλόω, ῶ (ὑλόω). Μαζῆ φλυαρῶ. Λουκιαν.

*Συνυλακτέω, μέλ. ήσω (ὑλακτέω). Μαζῆ γαυγίζω.

Συνυμεναιόω, ῶ (ὑμεναιόω). Συμφάλλω τὸν ὑμέναιον, τὴν ᾠδὴν τοῦ γάμου. Πλουτ. ρχ.

Συνυμνέω, ῶ (ὑμνέω). Συμφάλλω, ὁμοῦ ὑμνῶ, 2) ἐπᾴδω.

Συνυπάγω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνωμ.) Μαζῆ ἑλκύω, συνυποτάσσω· ἀμετάβ. δέ, ὁμοῦ ὑπάγω, Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 197.

Συνυπακούω, μέλ. σομαι (ἀκούω). Ὁμοῦ ὑπακούω, ἢ ἀκολουθῶ. Στράβ. σελ. 659. 2) μαζῆ καταλαμβάνω, συνυπονοῶ, Στοιχ. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 178.

Συνυπαρκτος, ὁ, ἡ (συνυπάρχω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἔχων τὴν ὕπαρξιν· ὁ τὴν αὐτὴν ὕπαρξιν ἔχων. Ἑκκλησ. ὅθεν

Συνύπαρξις, εως, ἡ. Τὸ συνυπάρχειν, ἡ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν γιγνομένη ὕπαρξις, ὁμοῦ ὕπαρξις.

Συνύπαρχος, ὁ, ἡ (ὕπαρχος). Ὁ ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ὕπαρχος ὤν, συνδιοικητής· κυρίως Ῥωμαϊκὸς.

Συνυπάρχω (ὑπάρχω). Εἶμαι μαζῆ, ὁμοῦ τὴν ὕπαρξιν ἔχω.

Συνυπατεύω (ὑπατεύω). Εἶμαι μαζῆ ὕπατος.

Συνύπατος, ὁ (ὕπατος). Μαζῆ μὲ ἄλλον ὕπατος ὤν.

*Συνύπειμι (εἰμί). Εἶμαι κ' ἐγὼ ἀναμεταξύ, παρών.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συνυπερβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, ἢ συγχρόνως διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν. 2) Οὐδετ ὁμοῦ περῶ εἰς τὸ πέραν. Πολύβ.

Συνυπηρετέω, ῶ (ὑπηρετέω). Ὁμοῦ δουλεύω, ὑπηρετῶ, βοηθῶ.

Συνυπηχέω, ῶ (ἠχέω). Μαζῆ ἠχῶ, ἢ συνηχῶ.

Συννυποβάλλω (βάλλω, ἀνμ.). Βάλλω, ῥίπτω μαζῆ, συγχρόνως ὑποκάτω, ἀντικαταστένω τι τόδεν εἰς τὸν τόπον τοῦ γνησίου.

Συνυποδείκνυμι, καὶ, συνυποδεικνύω, Μ. δείξω (δείκνυμι). Ὁμοῦ φανερόνω.

Συνυπνοῦμαι (ὑπνόω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, συγχρόνως ὑπάγω κάτω, ἢ βυθίζομαι. 2) ὁμοῦ συγχρόνως ἐπιχειρῶ, ἐπιχειρίζομαι· μετὰ Αἰσχιν. (περὶ τῆς προτωλίας 168, 270.)

*Συννυποζεύγνυμι (ζεύγνυμι, ἀνώμ.). Μαζῆ ζεύγω, ὑποτάσσω εἰς τὸν ζυγόν.

Συνυποκορίζομαι, μέλ. ἰσομαι, μέσ. ἀποδ. (ὑποκορίζομαι). Μαζῆ, συγχρόνως μεταχειρίζομαι ὑποκοριστικά, κολακευτικὰ ὀνόματα, ἢ ὑποκορίζομαι τὸ νήπιον, ὁμιλῶ ὡς τὸ νήπιον· τὸ ἐνεργ. συνυποκορίζω, ἔχει ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. σελ. 1283, 43.

Συνυποκορίζομαι, μέσ. ἀποδ. (ὑποκορίζομαι). Μαζῆ, συγχρόνως προσποιοῦμαι καμάτους.

Συνυπολαμβάνω (λαμβάνω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν δέχομαι, βοηθῶ.

Συνυποπτεύω, ῶ (νοέω, ἀνμ.). Ὁμοῦ, ἢ ἐν ταὐτῷ καταλαμβάνω· ἔτι δὲ καὶ = ὑποτοάω, συμπεραίνω, Πολύβ.

Συνυποπίπτω, (πίπτω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ὑποπίπτω, εἶμαι ὑποκάτω, ἢ καταληπτὸς γίνομαι. Σέξτ. Ἐμπ. (ι)

Συνυποπτεύω (ὑποπτεύω). Ὑποπτεύω κ' ἐγὼ μαζῆ. Πολύλ. 14, 4.

*Συνυπόπτωσις, ἡ (συνυποπίπτω). Τὸ μαζῆ συναισθάνεσθαι, συνυποκείσθαι.

Συνυπόστατος, ὁ, ἡ (ὑπόστασις). Ὁ τὴν αὐτὴν ὑπόστασιν ἔχων. Ἐκλησ.

*Συνυποστέλλω (ὑποστέλλω). Μαζῆ, συγχρόνως συντέμνω, σμικρύνω.

Συνυποτίθεμαι (τίθημι) Ὁμοῦ δέχομαι, ἢ ὑποτίθ. (ι)

Συνυπουργέω, ῶ (ὑπουργέω). Ὁμοῦ ὑπηρετῶ, ἢ εἶμαι συμβοηθός. Λουκιαν.

Συνυποφέρω (φέρω, ἀνώμ.). Συννποτάσσω. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1.

Συνυποφυομαι (φύω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ, συγχρόνως φυτρόνω, γίνομαι ὑποκάτωθεν. Πλούταρχ.

Συνυποχωρέω, ῶ (χωρέω). Ὁμοῦ ὑποχωρῶ, ἐνδίδω.

Συνυφαίνω (ὑφαίνω). Συμπλέκω, μαζῆ ὑφαίνω, Πλάτ. Τίμ. σελ. 78. Β. Μεταφορ. Συνάπτω, συντάττω. συνδέω, εἰς κατάστασιν φέρω, μηχανῶμαί τι κρυφίως, εἰς ἀόρ. παθ. συνυφάνθην: παρ' Ἡροδ. 5, 105. ὅθεν

Συνύφανσις, ἡ. Τὸ συνυφαίνειν. (υ)

Συνύφασμα, τό. Τὸ συνυφασμένον, ὕφασμα. Γλωσσ. Στεφ.

Συνύφεσις, αἱ (συνυφή). Ἡ πυκνὴ σύνθεσις καὶ συνυφὴ τῶν κηρίνων, ἤτοι ἡ πρὸς ἄλληλα πυκνότης τῶν κηρίνων οἰκίσεων τῶν μελιττῶν, τίτινες καὶ «Ἵπποι συνυφεῖαι λέγονται. Ἀριστοτ. Ἱστορ. ζ. 9, 40. (υ)

Συνυφή, ἡ (υφή). Τὸ ὑφασμένον, ὡς τὸ. συνύφασμα. (τὴν σημασίαν τοῦ, μίτος, ὑφάδιον, ἔτι ἔχει μετὰ τῆς λέξ., διότι Πλάτ. Νομ. 5. σελ. 734. ἀποκατεστάθη ἀπὸ ἄλλους, καὶ ἀπὸ τὸν Πίνδαρον ἡ ὀρθὴ γραφὴ πένυφή.) 2) ἀσυνήθ. ἐπὶ οἰκοδομῶν, πυκνυφὴ οἰκήσεων. Πλάτ. Ἐπίνομ. σελ. 975 C.

*Συνυφής, ές, ὁ, ἡ (συνυφαίνω). Συνυφασμένος, ὃν ὑφῆς συνδεδεμένες, συμπεπλεγμένος.

*Συνυφίστημι (ἵστημι). Μαζῆ κάμνω τι νὰ ὑπάρχῃ. 2) εἰς τὸ παρακμ. καὶ ἀόρ. β'. ἐνεργ. καὶ εἰς τὸ μέσ. ἐν ταὐτῷ, ἢ ὁμοῦ συνυπάρχω. β) ὁμοῦ ἢ ἐν ταὐτῷ ἐπιχειρῶ, ἀναδέχομαι.

Συνυφόω (ὑφόω). Ὑφένω μαζῆ.

Συνωδέω, ῶ (συνωδός). Συμφαλλω, ὁμοῦ ᾄδω, παίζω μαζῆ ἐν ὄργανον.

Συνωδή, ἡ (ωδή), καὶ

*Συνωδέα, ἡ. Τὸ ὁμοῦ ᾄδειν, ψάλλειν· συμφωνία εἰς τὴν ᾠδήν. συμψαλμῳδία.

Συνωδίνω (ὠδίνω). Ὁμοῦ πόνους τῆς γένας αἰσθάνομαι, ἢ γεννῶ. 2) ὁμοῦ λυποῦμαι, ἀχθομαι, βασανίζομαι, συμπονῶ, μετὰ δοτ. Εὐριπ. Ἑλ. 732. «Καὶ ἐγγέγηθε, καὶ ξυνωδῖνει κεοῖς.

Συνῳδός, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὁ ὁμοῦ ᾄδων, ψάλλων, παίζων μαζῆ ἐν μουσικὸν ὄργανον, Μεταφορ. Σύμφωνος, ὁμόφωνος, ὁμόηχος, ἁρμόνιος, «Συνῳδέω· σύμφωνα, καὶ Ἐπιῤῥήματα, Συμφώνως. Ἡρόδ. 3, 92. 3. Ἀριστοφ. Ὄρν. 648.

Συνωθέω, ῶ. μέλ. -ωθήσω, καὶ ὤσω (ὠθέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ σπρόχνω, συνελαύνω, συμβιάζω, στενοχωρῶ, εἰς ἓν συναθροίζω. Ξενοφ. Οἰκον. 18, 18. «Συνώσας τὸν καθαρὸν (σῖτον) εἰς τὸ στεωότατον, ὅθεν

Συνώθησις, εως, ἡ. Τὸ συνωθεῖν, (στρίμωσμα) συμβίασις. σύνθλιψις. Comp. ulsio. Γλωσσ. Στεφ.

Συνώμοσα, ἀ. πληθ. πρόσ. ὑποτακτ. μέσ. ἀορ. β'., τοῦ, συνίημι. Ἰλ. Ν. 381. «Ὄφρα συνώμοσα ἀμφὶ γάμῳ.

Συνωμία, ἡ (ὦμος). Ἡ συνάφεια τῶν ὠμοπλατῶν, ἤτοι ὁ τόπος, ἔνθα συνάπτονται καὶ συνενοῦνται αἱ ὠμοπλάται. «Οἱ τὴν ἔκρυσιν ἔχοντες τῆς συνωμίας ὑψηλοτέραν. Ἱπποιατρικ. σελ. 262. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ξενοφ. ἐν Ἱππ. 1, 11. «Ἡ ὑψηλὴ ἀκρωμία· εἶπεν· οὕτω καὶ Πολύβ. ἐν 12, 15 — 2) ἡ τῶν ὠμοπλατιῶν ἐξάρθρωσις, ἐκβολὴ καὶ παραγωγὴ· νόσος τις τῶν ἵππων, ὁπότε καὶ αἱ δύο αἱ πλάται αὐτῶν ἐξάρθρωνται. Ἱππιατρ.

*Συνωμίασις, ἡ, = συνωμία, σημσ. 2.

Συνωμοσία, ἡ (συνόμνυμι). Ἡ μεθ' ὅρκων φιλία, ἡ μεθ' ὅρκου ἕνωσις καὶ ὁμόνοια πολλῶν κατά τινος. Πλάτ. Ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ω, 1337. σημειοῖ, ὅτι ἡ λέξις αὕτη παλαιὰ μέ. ἐπ' ἀγαθοῦ ἐλέγετο, ὕστερον δὲ ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῷ συνόντων.

Συνωμάσιον, τό. Ἡ εἰς συνωμοσίαν γνωμένη ὁμιλία· ἔτι δὲ καθόλου = τῷ προηγμ. Διονσ. ἀρχ. 10, 31.

Συνωμότης, ου, ὁ· καὶ θηλ. συνωμότις, ιδος ἡ (συνόμνυμι). Ὅστις μετά τινος, ἢ μετὰ πολλῶν διὰ τοῦ ὅρκου συνάπτεται, συνενοῦται κατά τινος· ὁ δὲ ἐνόρκου δεσμοῦ συμμετοχὴ ἔστι δὲ καὶ, μισθόνη, «ἵππων, Ἡρόδ. 1, 27.

Συνωνυμία, ἡ. Ἡ ὁμοιότης τοῦ ὀνόματος· καὶ ἡ ὁμοιότης τῆς σημασίας λέξεώς τινος· ἐκ τοῦ

Συνώνυμος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. συνωνύμως (ὄνομα, Αἰολ. ὄνυμα). Ὁ ὁμοιον, ἤτοι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, καὶ ὁ τὴν αὐτὴν, ἤτοι ὁμοίαν σημασίαν ἔχων.

Συνωνυμούντως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ, συνωνυμέω, ἀντὶ τοῦ συνωνύμως, ἄμφ.

Συνωριαστής, οῦ, ὁ (συνωρίς). Ὁ ἐπὶ συνωρίδος ἁμαξεύων, ὃ ἔστιν, ὁ ἔχων δύο ἵππους συνεζευγμένους εἰς τὴν ἅμαξάν του, Λουκιαν.

Συνωρίζω (συνωρίς). Συζεύγω. ἐξαιρ. «Ἵππους συνωρίζων, συζεύγω δύο ἵππους εἰς τὴν ἅμαξαν τροπικ. «Συνωρίζου χέραν, δός μοι τὴν χεῖρά σου, σύζευξον, σύνδεσον ὅτι. τὴν χεῖρά σου μετὰ τῆς χειρός μου, Εὐρ. Βάκχ. 198.

Συνωρεύομαι. Ὀχοῦμαι ἐφ' ἁμάξης, δύο ἵππους συνεζευγμένους ἐχούστης, Ἀριστοφ. Νεφ. 15. «Ἱππάζεται τε καὶ ξυνωρικεύεται· ἔνθα ὁ Σχολ. «Νῦν μὲν ἐπὶ κέλητος, νῦν δὲ ὑπὲ ξυνωρίδος ἅρματος ὀχούμενος ἄνω καὶ κάτω βαυκεύειν.

Συνωρίς, ίδος, ἡ. Ἅρμα, ὄχημα ἐκ δύο ἵππων, ἡμιόνων, ταύρων κ.τ.τ. συνεζευγμένων τοῦτέστιν, ἅμαξα ἔχουσα δύο ἵππους κ.τ.τ. συνεζευγμένους, ἢ, ἵπποι δύο συνεζευγμένοι. «Ξυνωρὶς πώλαινα, ἢ, «Ξυνωρὶς πωλικὴ», Λουκιαν. καὶ ἁπλῶς «Ξυνωρίς, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 2, 1. ἔνθα συνυπακούονται τὸ πώλων, ἢ, ἵππων. «Ἵππῳ, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν, Πλάτ. 2) μεταφορ. αὐτὸ τοῦ, ὁμάς, ζεῦγος, ζευγάριον, ὡς τὸ Λατ. biga, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν συζύγων ἀνδρὸς καὶ γυναικός, Valck. Φοιν. 331. 3) ἐνεργ πᾶν ὅ,τι δένει, δεσμεύει, ὁ δεσμός, τὰ δεσμά, Αἰσχύλ. Χοηφ. 979 (πῶς. ὡς τὸ, συνάορος, συνήγορος, παρὰ τὸ, ἄείρω, καὶ ὄχι παρὰ τὸ, ἄρω.)

*Σύναορος, ὁ, ἡ, αὐτὸ τοῦ, συνάορος. Γλωσσ.

Σύνωσις, εως, ἡ (συνωθέω), = συνώθησις Πλάτ. Τίμ. σελ. 83. Β.

Συνωφελέω, ῶ (ὠφελέω). Μαζῆ ὠφελῶ, ἢ βοηθῶ «πινὰ, ἀλλὰ καὶ «πινὶ», Σοφοκλ. Φιλοκτ. 871. Ἀπροσ. «πινωφελεῖ ἐς τιν. ὠφελεῖ συγχρόνως εἴς τι, Ξενοφ. Ἀραβ. 3, 2, 27.

Συνωχαδόν, ἐπίῤῥ. (συνέχω), ποιητ. ἀντὶ, συνεχῶς, ἀπὸ χρόνου, συνεχῆ, ἀδιάκοπος, Ἡσιόδ. Θεογν. 690. Κίνητ. Σμυρ. 14, 516. κατ' ἄλλους, παρεμβύ, παρεγχρῆμα· παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 701.

Συξέω, = συγξέω, τὸ ὁποῖον ἴδε.

Συοβαύβαλοι, ὁ, καὶ

*Συόβαυνος, ὁ (βαῦνος, σῦς). Σταῦλος χοίρων.

*Συοβοωτοί, οἱ. Βέλτιον ἔνομα τῶν Βοιωτῶν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ὁ Κρατῖνος, Πρόσ. Εὐριπ. Κεάβ. σελ. LXV.

*Συοδήλητος, ὁ, ἡ (δηλέω). Ὁ βλαμμένος, φονευμένος ἀπὸ χοίρων.

*Συοδήρας, ου, ὁ (δηρόω). Ὁ κυνηγὸς τῶν χοίρων, Φιλοστρ. Εἰκ. 1, 28.

Συοκτασία, καί, συοκτονία, ἡ (κτείνω). Ὁ φόνος καὶ ἡ σφαγὴ τῶν χοίρων· Διον. Περιηγ. 853.

Συοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ φονεύων, σφάζων τοὺς χοίρους· προπαροξυτόνως δὲ, συόκτονος, ὁ, ἡ παθητ. ὁ ἀπὸ χοίρου φονευμένος.

Συομορφέω, ῶ. Συὸς μορφὴν δίδωμί τινι ποιᾶ τινὰ ἕξει· χοίρου μορφὴν ἴτε συοφορβέω.

*ΣΤΟΜΑΙ, ἄχρηστ. πρωτότπ., ἀπὸ τὸ ὁποῖον παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, σεύω.

Συοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ χοίρους τρέφων, ἔχων.

Συοφόντης, ου, ὁ (φονεύω). Ὁ φονεύων τοὺς χοίρους, ὁ φονεὺς τῶν χοίρων, Ἀνθολ.

*Συοφόντις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, συοφόντης.

*Συοφορβέω, ῶ (συοφορβός). Χοίρους τρέφω, παρὰ Λογγίν. 9, 10. «Συοφορβευμένους, ὡς χοίρους τρεφομένους· ἔνθα ὁ Βαλκεναίρος «Συομορφίαι (συομόρφους)· θέλει ν' ἀναγινώσκεται.

Συοφόρβιον, τό. Ὁ σταῦλος, ἢ μάνδρα τῶν χοίρων. 2) ἀγέλη χοίρων.

Συοφορβός, ὁ (φορβή, φέρβω). Ὁ τῶν χοίρων βοσκός.

Σύρα, ἡ, = Σιτύρια.

*Σύρα, ἡ, = Σύρος. (--)

*Σύρα, ἡ, θηλυκ. κύρ. ὄνομ. 2) ἔτι δὲ καὶ θηλυκ. τοῦ,

*Σύρος, = Συρία. Γυνὴ ἀπὸ τὴν Συρίαν, Θεόκρ. 10, 26. (υ--)

*Συράκουσαι, αἱ, Ἰων. Συρήκουσαι, Ἡρόδ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Syrakusae. Ἡ μεγίστη πόλις τῆς Σικελίας. Οἱ δοκιμώτεροι Ἀττικοὶ μετοχειρίζονται, καθὼς οἱ Δωριεῖς, τὸν τύπον, Συρέκοσαι, ἔπου ὁ Πίνδ. διὰ τὸ μέτρον καὶ Συρακόσσαι. ἴδε Boeckh Σίμων Σωκρ. σελ. XXXI, καὶ Πινδ. Ὀλύμπ. 6, 6. ἀρχαιότερ. τύπος, Συράκουτα, ἡ, Στέφ. Βυζ. (Τὸ Ἄλφα εἶναι εἰς ὅλους τούτους τοὺς τύπους μακρόν.) Ἐπίθετ. Συρακούσιος, ἱα, ιον, Ἰωνες. Συρηκ. Δωρικ. καὶ Ἀττικ. Συρακόσιος. Οὐσιαστ. Συρακοσεύς, έως, ὁ, ὁ ἀπὸ τὴν πόλιν Συρακούσας ὤν.

Σύρβα, ἐπίρ. = τύρβα, τὸ ὁποῖον ἴδε.

*Συρβάω, ῆτω. Κάμνω θόρυβον, ταραχήν, Γλωσσ.

Σύρβη, ἡ, Ἰων. καὶ κοινὸς τύπος ἀντὶ τοῦ Ἀττ. τύρβη. Θόρυβος, πλῆθος, ὄχλος, ταραχή, turba, Λατ. 2) ἀπὸ τὸ, σύρω, = σύρμα, συρμός, σύρραξ· κατ' ὄχι σπάνιον τροπὴν τοῦ ψ, εἰς β, καὶ ταὐτάπαλιν ὅδεν

Συρβηνεύς, ὁ· καί,

*Συρβηνός, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ σύρβη. Ταραχώδης, θορυβώδης, ὀχληρός, Λατιν. turbulentus.

*Συρβήνης, ὁ, ἡ Θορυβώδης, ταραχώδης, ἀμφ.

Σύργαστρος, ὁ, καί,

*Συργάστωρ, ορος, ὁ (σύρω, γαστηρ). Κυρίως μέν, συρόγαστρος, ὁ σύρων κατὰ γῆς, εἴτε τὸ ἔδαφος τὴν κοιλίαν του, ὅδεν ὡς τὸ, ἑρπετόν, σκώληξ, ὄφις, Δοσιάδ. 3) τροπικῶς δὲ, κοῖλος ἄνθρωπος, ἠτινος, ὁ μὲ μισθὸν ἐργαζόμενος, ἐργάτης. (Ἂν εἶχε καὶ τὴν σημασίαν τοῦ, χοιροβοτικός, ἔπρεπε νὰ γράφηται ωσυργάστωρ, ἢ τι τοιοῦτον.)

Σύρδην, ἐπίρ. (σύρω). Ὁρμητικῶς, σφοδρῶς, μετὰ ὁρμῆς ἢ θορύβου σύρων, Εὐριπ. Ῥῆσ.

*Συρία, ἡ. Μία τῶν κυκλάδων νήσων, Ὀδύσ. εἰς τοὺς περιγράφους δὲ συνήθως Σῦρος. 2) ἡ Συρία, χώρα τῆς Ἀσίας· κυρίως θηλκ. τοῦ, Σύριος, ἐξωκκμ. τοῦ, γῆ, ἡ χώρα.

*Συρία, ἡ, ἴδε, συρα, ἀμφ.

*Συριγγέμβολος, ου, ὁ (σύριγξ ἔμβολος). Ὑπόγειον ὀχετός, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ πολιορκούμενοι προμηθεύονται μὲ ὕδωρ, ἀμφ.

Συριγγίας, ὁ (σύριγξ). «Κάλαμος συριγγίας». Διοσκορ. Εἶδος καλάμου, διόλου κοίλου, συριγγώδους (κουφοκάλαμος).

Συρίγγιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, σύριγξ. Μικρὰ σύριγξ, κάλαμος, μικρὸν πρίσμα, μικρὸς φίστουλας.

Συριγγίς, ίδος, ἡ, θηλκ. τοῦ, συριγγίας.

*Συριγγοέμβολος, ου, ὁ, ἴδε συριγγέμβολος.

*Συριγγοτόμιον, τὸ. Μικρὰ μάχαιρα, διὰ τῆς ὁποίας ἔκοπταν, ἔσχιζαν τὰ πρίσματα (τὴν δισπρητῆν, φίστουλαν).

*Συριγγοτόμος, ὁ, ἡ (σῦριξ, σημασ. 3. β'. τεμνω). Ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ νὰ κόπτῃ τὰς συριγγας, τὴν φίστουλαν.

Συριγγόω, ῶ (σῦριξ). Εἰς σύριγγα ἢ εἰς κάλαμον κάμνω τι κούφιον ὡς κάλαμον. Πλουτ. γίνομαι κοῖλος· ἐξαιρ. λαμβάνω καλλίν τι εὐήθημα (φίστουλαν), ἀμεταβ. παραλλ. «συριγγίωμαι, ἐμβαίνω, ἢ διαπερῶ ὡς σωλήν.

Συριγγώδης, εως, ὁ, ἡ (σύριγξ, εἶδος). Κατατετρημένος, κενὸς, κούφιος, ὡς ὁ κάλαμος. 2) ὁ συριγγα, σωλῆνα, διάτρητον, φίστουλαν ἔχων.

*Συριγκτής, οῦ, ὁ, = συριγκατάς, Τζετζ. ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 130.

Σύριγμα, τὸ (συρίττω). Ὁ εἰς τὸ συρίζειν ἀποτελούμενος ἦχος, καὶ ὁ ἦχος τῆς σύριγγος, ἤτοι τὸ μέλος τοῦ αὐλήματος· ὅδεν

*Συριγματώδης, ες, (εἶδος). Ὅμοιος μὲ τὸν ἦχον τῆς σύριγγος.

Συριγμός, ὁ, ἡ (συρίττω). Τὸ συρίζειν, τὸ σύρισμα, ὁ ἦχος τῆς σύριγγος, καὶ τὸ φυσᾶν, παίζειν τὴν σύριγγα. – 2) πᾶς συρίζων ἦχος· «συρμ. καλάμου, ὁ ἦχος τῶν ἀπὸ τοὺς τροχοὺς ἐκτυλισσομένων σχοινίων, stridor, Λατ. 3) τὸ βόμβημα τῶν αὐτίων, Διοσκορ.

Σύριγξ, ιγγος, ἡ. Πᾶς δήποτε σωλήν, πᾶν δήποτε κοῖλον, καὶ διατρυπημένον σῶμα, ὅδεν 1) ὁ αὐλός, ἐξαιρτ. τῶν ποιμένων, ἢ τοῦ Πανός, ὅστις συνίστατο ἀπὸ πολλοὺς καλάμους, μαζῆ συνηνωμένους, βαθμηδὸν ἐπ' ἀλλήλους ὑπολήγοντας, καὶ ἄνισον μῆκος καὶ πάχος ἔχοντας, Ἰλ. Κ, 13. «αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν». Σ. 526. «νομῆς τερπόμενοι σύριγξιν. Ἡσίοδ. Ἀσπατ. 278. Vossius. Οὐργ. Ἐκκλ. 2, 33. 37. β) τὸ σπόμιον τοῦ κυρ. αὐλοῦ. Πλούταρχ. 2) διάφορα κοῖλα στεύη, ὡς α) δορατοθήκη, Ἰλ. Τ, 387. β) ἡ χαλινὰς, ἢ ὁπὴ τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, Αἰσχύλ. γ) τὸ κοῖλον τῶν στροφείων τῆς σύριγγος. 3) πᾶς δήποτε κοῖλος δρόμος, ὡς α) αἱ φλέβες, Σοφ. Αἴας 1412. ὡς τὰ, αὐλός. β) κοῖλον οἴδημα, πρῖσμα, φίστουλα. γ) διόρυξις, ὑπόνομος τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ φυσικοῦ, καὶ τεχνητοῦ, cuniculus, Λατ. ἐξαφ. δὲ ὠνομάζοντο «σύριγγες», τὰ ὑπόγεια μνήματα τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων εἰς τὰς Θήβας, Ἡλε. Φιλοστρ. εἰκόν. σελ. 579. ἴδε Ὡραῖν εἰς τὰς Ἡλιοδ. σημ. σελ. 98. δ) στοά τις σκεπασμένη μεταξὺ δύο οἰκοδομῶν, ἢ δοματίων, Πολύβ. 15, 30. [Πιθαν. παρὰ τὸ σύρω] (– –) ὅδεν

Συρίζω, μέλ. ίξω, συχνότ. καὶ Ἀττικώτ. ἱξομαι, μή Ἀττικ. ίσω, Δωρικ. συρίσδω, ὡς τὸ Ἀττικώτ. συρίττω, σουρίζω, λαλῶ τὴν σύριγγα· ὁ μέλ. συρίσω, ὅδεν εἶναι Ἀττικ. Hemst. Ἀριστοφ. Πλουτ. σελ. 249. «συρίσκιω· ἀπαντᾶται εἰς τὸν Λουκιαν. Ἄρμον. 2.

Συρίζω, μέλ. ίσω (Σύρος). Ὁμιλῶ ἢ πράττω ἢ πολιτεύομαι ὡς Σύρος, ἤτοι ὡς ὁ ἐγκάτοικος τῆς συρίας.

*Συρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, Συρία, Ὀδ. ὅδεν

Συριηγενής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ Συρίας, εἰς τὴν Συρίαν γεννημένος, ἢ ἐκ Συρίας ἔχων τὸ γένος. Ἡρόδοτ.

*Συρικός, ἡ, όν (Σύρος). Ἀπὸ τὴν Συρίαν.

*Συρικτάς, ᾶ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, Συριακτής.

*Συρικτήρ, ῆρος, ὁ, καί

Συρικτής, οῦ, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ, συρεκτής, Θεόκριτ. 7, 27.

*Σύριος, ία, ιον. Ἀπὸ τὴν νῆσον Σῦρον. (ῠ)

Συρίσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, συρίζω, Θεόκρ.

Συρίσκος, ὁ. Ἀγγεῖόν τι πλεκτόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβάλλουν σῦκα· λέγεται δὲ καὶ ὑρρίσκος, Ἡσύχ.

Συρισμα, τό, = σύριγμα. (ῠ)

Συρισμός, ὁ, = συριγμός.

Συρίσσω, ἐλλην. εὐχρηστος τύπος ἀντὶ τοῦ, συρίττω.

Συριστής, οῦ, ὁ (συρίζω). Ὅστις συρίζει διὰ τοῦ στόματος, ἢ ψυχὰ, παίζει τὴν σύριγγα, ἐξαιρ τὴν σύριγγα τῶν ποιμένων. 2) ὁ ἀρσενικὸς γερανὸς, διὰ τὸ μεγαλόφωνον τῆς κραυγῆς αὐτοῦ.

Συριστί, ἐπίρρ. (Σύρος). Κατὰ τὸν Σύριον τρόπον, κατὰ τὴν τῶν Συρίων διάλεκτον, γλώσσαν, Συριακά. (ῠ–)

Συρρίττω, μέλ. ίξω, συχνότερ. καὶ καλλίτ. ίξομαι (σύριξ). Συρίζω ἢ σουρίζω, τουτέστι, συντέλλων τὰ χείλη, ἐξύν τινα ἦχον ἐκ τοῦ στόματος ἐκπέμπω· ἐξαιρ. φυσῶ, παίζω τὴν ποιμενικὴν σύριγγα· ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς μὲ τὴν σύριγγα ὁμοίου ἦχου. 2) μεταβατ. σκώπτω, περιπαίζω, καταφρονῶ τινὰ διὰ τοῦ συρίγματος· ὡς καὶ τὸ ἐπισυρίττω, καὶ καταπυρίττω, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. «Ἐσκώπτετο εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετον· καὶ παθ. Αἰσχιν. κατὰ Κτησιφ. «Ἤρξατο τοῖς πρώτοις εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην». Οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται κάλλιον τὸ, συρίττω, παρὰ τὸ, συρίζω, Lobeck Φρύν. σελ. 192.

Σύριχος, ὁ, = Ὑρρίσκος, Ἄλεξις, ἀμφ. (υυυ)

Συρκάζω, καὶ συρείζω (σύρξ), Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, σαρκάζω, σαρείζω.

Σύρμα, ατος, τό (σύρω). Πᾶν ὅ,τι σύρεται, ὡς π. χ. τὸ μακρὸν κατὰ γῆς συρόμενον φόρεμα τῶν γυναικῶν, ἢ τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὰ θέατρα. «Σύρμα πλοκάμων· οἱ μακροὶ καὶ κυματούμενοι, ἤτοι τὰ κυματοῦντα μακρὰ μαλλία. Φιλοσόφ. ἐπ. 18, 2. «σύρμα τερηδόνος, ὁ μακρὰν συρόμενος, ἤγουν σκώληξ τοῦ ξύλου, τὸ σαράκιον, Στρατῶν ἐπίγρ. 32, 3. 2) Πᾶν ὅ,τι συνεστράφη, ἐσκουπίσθη ἢ ἐρρίφθη· ἄρα, σκουπίδιον, ἐπισάθαρμα ἢ ἐπικάθαρμα, κόνις, σκόνη, κόπρος, Διοσκορ. ε'. 85. «Βαρυτέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, ὡς ἂν ἀποψιγμά τι καὶ σύρμα τῶν ἐν τοῖς χαλκουργείοις ἐδαφῶν καὶ καμίνων οὖσαν· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄχυρον, φρύγανον, πίτυρον κ.τ.τ. quisquiliae, Λατ. ὡς τὸ σύρος καὶ συμφερτόν. 3) εἰς τὴν μουσικὴν, ἡ στροφὴ, δίνησις καὶ τὸ σύρσιμα τῶν τόνων, Πτολεμ. ἁρμ. 2, 12. Εἰς τὴν συνήθειαν ὁ ἐκ μετάλλου τινὸς μίτος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. ἐν Ὀδ. Κ, 23. «Ἀργυρόνν μέμικαν», ἤτοι, ἀργύρειον μίτον, εἶπεν Εὐστάθιος.

Συρμαία, ἡ, Ἰων. συρμαίη (συρμός, σημ. 4). Φυτόν, ἢ ποιόν τι, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ἐνέργειαν νὰ διεγείρῃ ἔμετον, καὶ κίνησιν τῆς κοιλίας, πρὸς τὸ ὁποῖον οἱ Αἰγύπτιοι ἐμεταχειρίζοντο τὸν ζωμὸν τῶν ραφανίδων μὲ ἁλμύραν, Ἡρόδ. 2, 28, ὅδεν ὀνομάζεται καὶ ἡ ῥαφανὶς αὐτή, Ἡρόδ. 2, 125. ἁπλῶς συρμαίη, καὶ ὁ λαὸς τῶν Αἰγυπτίων, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 864. «μελανοσυρμαίας λαβεῖν. παροιμιακ. «συρμαίαν βλέπειν». ἔχω ὄφιν, ὡς ἔπας, ὅστις θέλει νὰ ἐμέσῃ, νὰ ξεράσῃ, Ἀριστοφ. 2) Κατὰ τὸν Ἡσύχ. λέγεται ἔτι καὶ ποτόν, ἢ φαγητόν τι, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο βρεβδιὸν εἰς ἕνα τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντα ἀγῶνα εἰς τὴν Λακεδαίμονα. ὅδεν

Συρμαΐζω. Μεταχειρίζομαι τὴν συρμαίαν, τουτέστι, καθαρίζω τὴν κοιλίαν διὰ τῆς συρμαίας, Ἡρόδ. 2, 77.

Συρμαιοπώλης, ου, ὁ (συρμαία, πωλέω). Ὁ συρμαίαν πωλῶν, τουτέστι, τὸ κινητικὸν, τὸ καθαρτικὸν τῆς κοιλίας, ἢ τὰ λεπτὰ λάχανα, Πολυδ.

Συρμαϊσμός, ὁ (συρμαΐζω). Ἡ τῆς συρμαίας μεταχείρησις, τὸ μεταχειρίζεσθαι τὴν συρμαίαν τῆς κοιλίας.

Συρμάς, άδος, ἡ (σύρω), = σύρμα, σημ. 2.

*Συρματτίτης, ου, ὁ, καὶ συρματίτις, ίδος, ἡ. Κόπρος, γεγονυῖα ἀπὸ σύρματα, σκουπίδια καὶ ὑποστρώματα.

Συρματίς, ίδος, ἡ. Σάρωτρον, φοκάλιον, Ἡσύχ.

Συρμαύομαι (συρμός). Ἀδιακρίτως λαλεῖν, καὶ καυχᾶσθαι, Ἡσύχ.

*Σύρμιον, ου, τό (συρμαία). Εἶδος μακεδονικοῦ, καθαρτικόν τι φυτόν.

Συρμιστήρ, ῆρος, ὁ. Συλοποιὸς, Ἡσύχ.

Συρμός, ὁ (σύρω). Πᾶν ὅ,τι σύρει, βιαίως φέρει, βίαιος καὶ σφοδρὰ ὁρμὴ, κίνησις, σύρσιμον, tractus, Λατ. ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνέμων, τυμπάνων, κ.τ.τ. «Συρμὸς πρηστήρων, συρμὸς τυφετῶν, θαλάσσης, κ.τ.τ.» Ἰαν. Λιθ. Ἀλ. 12. 2) τὸ συρόμενον, μακρὰν ἐκτεινόμενον, πᾶν ὅ,τι σύρει ἑαυτὸν, ἕρπει, ὅδεν «συρμὸς ὄφεως», ὡς τὸ, ὅλκος, tractus serpentis, Λατιν. τὸ ἐπίμηκες σῶμά του, ἢ ἡ συρτὴ πορεία του· καθόλου δὲ ἐπὶ τῆς κινήσεως καὶ βαδίσεως τῶν σκωλήκων, τῶν μικρῶν παιδίων, καὶ τ. τ. 3) εἰς τὴν μουσικὴν, τὸ στρογγύρισμα τῶν τόνων, τῶν ἤχων, ὡς τὸ σύρμα, σημασ. 3. 4) Ὁ ἔμετός, vomitus, Λατ. ἡ δὲ ἐμετοῦ κάθαρσις καὶ ἐκτένωσις τοῦ σώματος, ὅδεν συρμαία. 5) Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται ἔτι καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡ συρομένη μολυντική νόσος μεταξὺ λαοῦ τινος, ἤτοι ἡ ἐπισήμως νόσος.

Σύρξ, Αἰολικ. ἀντὶ, σάρξ.

Συρομένως, Ἐπίρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ μέσ. τοῦ, σύρω = συρόμην.

Συρπέρδιξ, ικος, ὁ (Σύρις, πέρδιξ). Ὁ ἐκ τῆς Συρίας πέρδιξ, ὄνομα πτηνοῦ τινος. Αἰλιαν. ζωϊ. ἱστορ.

*Σύρος, ὁ, Syros. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων, καὶ Σύρα, ἡ, λεγομένη, καὶ εἰς τὴν Ὀδσ. Συρίη.

*Σύρος, ὁ. Ὁ ὢν ἀπὸ τὴν Συρίαν· (υυ) ὄθεν

Συροφοινίξ, ικος, ὁ· καὶ, Συροφοινίτσα, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς Συροφοινίκης ὤν, εἶναι δὲ ἡ Συροφοινίκη, ἐπαρχία παραθαλάσσιος τῆς Συρίας, ἥτις τώρα «Παρατάμουν» καλεῖται.

Συρῥαπουργέω, ὦ (ῥᾳδιουργέω). Κάμνω μετά τινος ἁμάρτημά τι, ἢ κακουργίαν τινά, τὸν συνεργῶ, τὸν συμβοηθῶ εἰς τοῦτο· μετὰ ὅσης σπουδῆς.

Συῤῥαβδέω, ὦ (ῥαβδίζω). Μαζὶ, συγχρόνως ῥαβδίζω. 2) μεταφ. μὲ βόμβον συντρίβω, καὶ τρώγω, Νίκανδρ. Θηρ. 194. «Ὅλοιός συνεῤῥαβδίγησεν ὀδοῦσιν· μετὰ βόμβου καὶ κρότου συντρίψε, καὶ συνέφαγε.

Σύῤῥαξις, εως, ἡ (συῤῥάσσω), = σύῤῥηξις.

Συῤῥαπτός, ἡ, όν. Συνεῤῥαμμένος, ἐμβαλλωμένος (μπαλωμένος)· ἄμφ.

Συῤῥάπτω, Μ. ψω (ῥάπτω). Ἐπιῤῥάπτω· ἐμβάλλω. Ἡσιόδ. Ἔργ. 546. «Ἱστία νεὸς ῥοίζῳ καθόλου δὲ αὐτὸ τοῦ, συνδέτω, συμβάλλω, τροπικ. δέ, ταχυδίζομαι, μηχανορραφῶ· ἀλλὰ «Τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων συῤῥίπτειν· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, Ῥάπτω τὰ στόματα, τουτέστι κλείω, στυπόνω, καὶ κάμνω νὰ μὴ ὁμιλοῦν, Πλάτ.

Συῤῥάσσω, καὶ Ἀττ. –άττω· Μ. ξω (ῥάττω), = συῤῥήσσω, συῤῥήγνυμι.

Συῤῥεφνής, ους, ὁ (συῤῥάπτω). Ὁ συῤῥάπτων, ἐμβαλλόνων. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 942

Συῤῥαφή, ἡ (συῤῥάπτω). Τὸ συῤῥάπτειν, ῥαφή· μεταφορ. Πανουργία, δολιότης, ἀπάτη, μηχάνημα.

*Συῤῥέζω, μέλ. ξω (ῥέζω, ἀνώμ.). Κάμνω, πράττω τι μαζί.

Συῤῥέμβομαι, ἔλλειπτ. ἀποθ. (ῥέμβω). Ὁμοῦ περιφέρομαι, περιπλανῶμαι.

*Συῤῥέπω (ῥέπω). Μαζὶ, συγχρόνως κλίνω ἐμαυτόν, ἢ στρέφομαι. 2) μεταβατ. Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κλίνω, κάμνω τι νὰ κλίνῃ.

Συῤῥεύσις, εως, ἡ. Τὸ ὁμοῦ ῥεῖν, τρέχειν, συῤῥοή· ἐκ τοῦ

Συῤῥέω, μέλ. σεύσομαι (ῥέω, ἀνώμ.). Ὁμοῦ ἢ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ῥέω, τρέχω, χύνομαι· ἐπὶ ὑδάτων· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων εἰς τὸ αὐτὸ συνερχομένων καὶ συναθροιζομένων· αὐτὸ τοῦ, συντρέχω. Ἡσιόδ. 8, 43. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 2, 12. «Οἱ βάρβαροι πάντες συνερῥύηκαν· καὶ, 6, 3, 4. «Ἠεὶ ἀεὶ πλείονες συνέῤῥεον· καὶ, 5, 2, 3. «Χωρίον, εἰς τοῦτο πάντες συνεῤῥυήκασιν· καὶ, Ἀπολλ. Δ. «Ἴγδρ, εἰς ὃ πάντα τὰ χαλεπὰ συῤῥεῖ.

Συῤῥήγμα, τὸ. Συῤῥαξις, συμβολή, ἢ προσβολὴ, συγκρουσις, εἰς τὴν μαχὴν, ὡς τὸ συῤῥῆξις, Cbac. Γαλ.

Συῤῥήγνυμι, μέλ. ῥήξω, παθ. παρακείμ. συνέῤῥηγμαι, παθ. ἀορ. συνερράγην, ἀμεταβ. παρακ. β'. συνέῤῥωγα. Παρασχηματισμοὶ τούτου εἶναι· συῤῥηγνύω, συῤῥήσσω, συῤῥάσσω, συῤῥώσσω (ῥηγνυμι, ἀνώμ.) μεταβ. σχίζω, συντρίβω, καταθραύω, τσακίζω· τροπικ. μηκοῖτι συνέῤῥηγται «πολέμοιτιν, αἱ πολλαὶ δυστυχίαι τὸν ἐδυνάτησαν, τὸν ἔῤῥηξαν κάτω· Ὀδ. Θ, 187. συγχρόνως, συντροφῶ, συνιεσθῶ, τροπικ. μεταξὺ πολλῶν ἀφίνω τι νὰ ἐκσπάσῃ, ἐπὶ μεγάλου κρότου, πολέμου, κ. τ. τ. 2) ἀμεταβ. ὡς καὶ εἰς τὸ παθητ. σχίζομαι, συντρίβομαι, τσακίζομαι, καταθραύομαι. β) συμπίπτω, καταπίπτω, ἐφορμῶ, ἐχθρικῶς ἐπερχομαι κατά τινος, ἐπὶ συμπλοκῆς τῶν πολεμιστῶν εἰς τὴν μάχην· ὡς τό, «συνερείδειν, τινὶ, ἢ πρός τινα, καὶ, «εἰς μάχην, εἰς πόλεμον· ἐπὶ ποταμῶν μὲ κρότον μεγάν συῤῥεόντων, Ἡροδ. 1, 80. καθόλου δὲ, συῤῥέω, ἐλεύθερομαι. γ) ἐκπνέω, ἐκρηγνύομαι, ἐξαίρ. ἐπὶ ἐξορμώντων στρατευμάτων, ἐκρήξεως (ἐκτάσεως) πολέμων, μαχῶν, κραυγῶν, καὶ θορύβων· ὄθεν

Σύῤῥηξις, εως, ἡ. Σύγκρουσις, συνάφεια, ἐξαίρ. ἡ πρώτη ὁρμητικὴ καὶ βίαιος συμπλοκὴ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν μάχην, ὄθεν, ἐρμὴ, ἔφοδος, μάχη.

Συῤῥιζόομαι, οῦμαι (ῥίζω). Ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ ῥιζόω, ῥίζας ἀποτῶ. Λουκιαν. ἀλ. ἱστορ. ἐκ τοῦ

Συῤῥίζος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ῥιζωμένος, ῥίζας πολλὰς ἔχων, διὰ ῥιζῶν ἐμφυτευμένος. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται Ἐπιῤ. «Συῤῥίζαν αὐτὶ τοῦ, σὺν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις, ἐξ ὁλοκλήρου· ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, Μέχρι τῶν ῥιζῶν.

Συῤῥίπτω (ῥίπτω). Μαζὶ, ἐν ταὐτῷ ῥίπτω. (ξ)

Συῤῥοή, ἡ· καὶ, Συῤῥοια, ἡ, = συῤῥεύσις, Lobeck Φρυν. σελ. 497. ἐκ τοῦ

Σύῤῥοος, συνηρ. Σύῤῥους, ὁ, ἡ (συῤῥέω) Ὁ ῥέων, τρέχων ὁμοῦ· ὁ διὰ τοῦ ῥεύματος συνεξαρτώμενος καὶ συνενούμενος μέ τινα. «Δίμοιρα τῇ θαλάσσῃ σύῤῥουσι. Πολύβ. 10, 10. συνηνωμένη μὲ τὴν θάλασσαν.

Σύῤῥυσις, εως, ἡ, = συῤῥεύσις.

*Συῤῥώννυμι, μέλ. ρώσω (ῥώννυμι). Μαζὶ ἐνδυναμόνω.

Συῤῥώσσω, = συῤῥήσσω, συῤῥήγνυμι.

Σύρσις, εως, ἡ (σύρω). Σπάνιος τύπος τοῦ, συρμός· ὄθεν εἰς τὴν συνήθειαν «σύρτιμον, τέσι ἡ πρᾶξις τοῦ σύρειν.

Σύρτης, ὁ (σύρω). Σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποίου σύρουσι. Εἰς τὴν Μηχανικὴν, εἶδός τι τροχοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον τρέχει ἓν σχοινίον. Μαθημ. παλ. σελ. 47. Ἡ συνήθεια ὀνομάζει οὕτω τὸν σίδηρον τῆς κλειδωνίας, διὰ τοῦ ὁποίου κλείεται ἡ θύρα.

Σύρτις, ιδος, ἡ (σύρω). Ταινία (ξέρη) μακρὰ ἢ σωρὸς ἄμμου κινητὲς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ εἰς τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀνέμου ἐπισεσωρευμένου, ἢ κατ' ἄλλους «σύρτεις, ψευδῆ σκόπελα, ἐκ πηλοῦ ἢ ἄμμου συνιστάμενα, καὶ ἐσκεπασμένα ὑπὸ ὕδατος, αἵτινες πάλιν διαλύονται. Εἰς τὸ Λυβικὸν πέλαγος εὑρίσκονται δύο σύρτεις μεγάλη καὶ μικρά. Δίων ὁ Χρυσόστομ. λόγ. 5, οὕτω λέγει περὶ τῆς μεγάλης: «ἔστι δὲ ἡ σύρτις κόλπος θαλάσσης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, καὶ τριῶν ἡμερῶν, φασὶ, πλοῦς, ἀκολύτως πλέουσι· τοὺς δὲ κατενεχθέντας, οὐκ εἶναι τὸν ἔκπλουν δυνατόν· βρύχεα γὰρ καὶ διαβάλματα, καὶ ταινίαι μακραὶ μέχρι πολλοῦ διήκουσαι παντάπασιν ἄπορον καὶ δύσκολον παρέχουσι τὸ πέλαγος· οὐ γὰρ ἔστι κατ' ἐπεῖνα τὸ τῆς θαλάττης ἀγγεῖον καθαρόν· κοῖλος δὲ καὶ ψαμμώδης ὁ τόπος ὤν, ἐκδέχεται τὸ πέλαγος, οὐδὲν ἔχων στερεόν, κ. τ. λ. ὁ δὲ Στράβ. 17. οὕτω: «ἡ χαλεπότης δὲ καὶ ταύτης τῆς σύρτεως καὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι πολλαχοῦ τεναγώδης ἐστὶν ὁ βυθὸς κατὰ τὰς ἀμπώτεις καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη, καὶ καθίζειν, φαίνειν δ' εἶναι τὸ σωζόμενον σαφῶς. Διόπερ πόῤῥωθεν τὸν παρίπλουν ποιοῦνται, φυλαττόμενοι μὴ ἐμπέσοιεν εἰς τοὺς κόλπους, ὑπ' ἀνέμων ἀφύλακτοι ληφθέντες.

Συρτός, ἡ, όν (σύρω). Ὁ συρόμενος, ἐπὶ μεταλλων, ὁ πλυμένος, καθαριζόμενος· ἢ δύναται νὰ συρῇ.

Σύρφαξ, ακος, ὁ (σύρω) = συρφετός, σύρφος, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 673. 2) ὡς ἐπίθ. = συρφετώδης.

Συρφετός, ὁ (σύρω). κατ' ἀπέκτασιν αὐτὶ τοῦ, σύρφος. Πᾶν ὅ,τι διὰ τοῦ παρώρου ἐῤῥίφθη, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνεσύρθη καὶ συνεπετορεύθη· ἄρα, Κονιορτὸς μετὰ κόπρων, σύμμιγμα, σκουπίδιον, ἀκαθαρσία, ἢ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συλλεγομένη φρυγανώδης κόπρος, κ. τ. τ. Λατ. quisquiliae, ὁ Ἡσιόδ. ἔργ. 608. καλεῖ «κόρτον καὶ συρφετόν· τὸ χόρτον καὶ τὸ ἄχυρον ἢ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνεσυρμένα φύλλα τῶν δένδρων. 2) πᾶν ὅ,τι συνετέθη ἀτάκτως, πᾶν ὅ,τι ὄθεν ἔχει εὐταξίαν, καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ὁ Ὄχλος, τὸ πλῆθος, ὁ κοινὸς καὶ ἀγυρτώδης λαὸς μιᾶς πόλεως. Λουκιαν. «τὸν συρφετὸν καὶ κοινὸν δῆμον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἑνὸς καὶ μόνου ἰδιώτου καὶ κοινοῦ ἀνθρώπου. Πλάτ. «οὐ κόμῃς, ἀλλὰ συρφετόν· οὐχὶ ἀστεῖος, ἀλλὰ κοινὸς καὶ ποταπὸς ἄνθρωπος· οὕτω καὶ Συμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. «τοῖς συρφετοῖς ἀνθρώποις· ἔτι δὲ καὶ ὁ κοινὸς καὶ ἀγυρτώδης λόγος. Πλάτ. εἰς Θεαίτ. 25. «τοῦτο ἡμῖν ἠνίξατο τῷ πολλῷ συρφετῷ, τῆς δὲ μαθητικῆς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγεν. (συγγεν. μὲ τὸ, σύρβη, τύρβη.) ὄθεν

Συρφετώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ συρφετοῦ, συνίστατον ἐκ τούτου, εἶναι ἐῤῥιμμένον χωρὶς τάξιν. 2) μεταφορ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ κοινοῦ λαοῦ ζῶν καὶ πολιτευόμενος, ἄτακτος, ἀπολίτευτος, χωρὶς ἀγωγὴν καὶ ἀνατροφήν.

Σύρφος, ὁ· = σέρφος.

*Σύρφος, εος, τὸ (σύρω) = συρφετός, τὸ ὁπίσω ἔγειναν ἐκ τούτου κατ' ἐπέκτασιν.

Σύρω, εἰς τὸ παθητ. ὄχι ἀόρ. ἐ. ἀλλ' ἀόρ. β'. ἐσύρην, Σύρω, τέρω, ἅλκω, σβαρίζω, σύρω μὲ βίαν, καθόλου δὲ, μεταχειρίζομαι δυνασπικῶς, πακοπαχειρίζομαι. 2) σαρόνω, σκουπίζω, φολκαλῶ. 3) ἐπὶ ποταμῶν, πέρνω μαζὶ, ἀποπλύνω· ὄθεν καὶ πλύνω, καὶ, διὰ ὕδατος καθαρίζω· ἠσύρεται ὁ χρυσὸς, καθαρίζεται διὰ τῆς πλύσεως, Στράβ. 3. Ἐντεῦθεν εἰς τὸ παθητ. ἐν γένει, ῥέω, φέρομαι. Διον. Περ. 16. 46. (––, ἀλλ' εἰς τὸν παθητ. ἀόρ. β'. υυ–) Ὁ Σουΐδ. ἑρμην. τὸ, Σύρω, διὰ τοῦ, Τρέχω. ἀναφέρων καὶ παράδειγμα ἐκ τοῦ Γεωργίου Πισίδου. «ἠσύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ ὁρμῆς· αὐτὶ τοῦ Τρέχει· ὄθεν εἰς τὴν συνήθειαν τὸ προστακτικὸν «σύρε», αὐτὶ τοῦ, Ἄπιθι, Ὕπαγε.

Σῦς, ὁ, καὶ, ἡ, συγκρότ. δὲ κατ' ἀρσεν. παρὰ κατὰ Ἡλυκ. γένος· γεν. συός, αἰτιατ. σῦν, ὡς τὸ ὑς, Χοῖρος, σκρόφα. Λατ. sus πολλάκις παρ' Ὁμήρ. ὅς τις μεταχειρίζεται συχνότερ. τὸ ἄρσεν. παρὰ τὸ Ἡλυκ. «σὺς καπρίοιο, ὁ ἄγριος κάπρος· ἔτι δὲ καὶ «σὺς κάπροιο», Ὁμηρ. Οὕτω καὶ, «σὺς χ' ὑὸς, σύες χλοῦνιν», Ἰλ. καὶ Ἡσιόδ. Εἰς τοὺς Ἀττ. δὲ, «σὺς ἀγριοι», Lobeck Φρυν. σελ. 381. εἰς τὸν πληθ. ἐριθμ. δὲν συναιρεῖ ποτὲ ὁ Ὅμ. τὴν ὁνομαστ. ἐκ τῆς αἰτιατ. δὲ ἔχει καὶ τοὺς δύο τύπους, σύας, καὶ σῦς· εἰς τὴν δοτ. συσὶ, καὶ σύεσσι· μεταχειρίζεται δὲ, καθὼς ὁ Ἡρόδοτος, καὶ τοὺς δύο τύπους· σῦς, καὶ ὗς. [Τὸ υ φιλοῦ εἰς μὲν τὰς μονοσυλλάβους πτώσεις εἶναι μακρὸν· εἰς δὲ τὰς λοιπὰς, βραχύ.] (Πιθαν. παρὰ τὸ, σεύομαι, ἐσσυμαι· σπεύστος, συγγεν. μὲ τὸ, Θύω, Π. καθὼς εἰς τὸ Λατ. sus, μὲ τὸ, suo, διὰ τὴν ὁρμητικὴν καὶ ταχεῖαν κίνησιν τοῦ ζώου, κατ' ἐξοχὴν τοῦ ἀγρίου, ὄθεν καὶ εἰς τὸν Ὅμ. ὁ ἄγριος χοῖρος εἶναι πολλάκις συμβολον ἀγρίας καὶ ἐπικινδύνου δυνάμεως.)

Συσβέννυμι, (σβέννυμι, ἀνώμ.). Σβύνω μαζὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συσκάπτω, (σκάπτω). Ὁμοῦ σκάπτω· ἡ διὰ τοῦ σκαφίματος χῶμα ἐπισωρεύω.

*Συσκεδάννυμι, μέλ. άσω, καί, συσκεδανύω, (σκεδάννυμι, ἀνώμ.). Μαζῆ μὲ ἄλλους, διασπορίζω, τοὺς βοηθῶ νὰ διασπορίζωσι. 2) ὁλοτελῶς, παντελῶς διασπορίζω. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 934.

Σύσκεμμα, τό (συσκίπτομαι). Κοινὴ σκέψις. Εὐστάθ.

Συσκεπάζω, (σκεπάζω). Ὁμοῦ ἢ καθόλου σκεπάζω.

Συσκέπτομαι, μέλ. ψομαι, μάσ. ἀποθ. (σκέπτομαι). Μαζῆ σκοπῶ, ὁμοῦ σκέπτομαι. Ἡρωδιαν. 1, 17.

Συσκευάζω, Μ. άσω (σκευάζω). Βάλλω μαζῆ, δένω τὰ πράγματά μου, τὰ σκεύη, ἑξαιρ. ἑτοιμάζω διὰ ταξείδιον, διὰ δρόμον· καθόλου δέ, συνηθέστ. συναρμόζω, ἑτοιμάζω, προετοιμάζω· τροπ. ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σκευωροῦμαι· «πράγματα συσκευάσαιμι, ἐμηχανεύθη, ἐτοιχάσθη τέχνας καὶ μηχανάς, Δημοσθ. Εἰς τὸ παθητ. καὶ μέσ. συνηθ. μαζώνω τὰ σκεύη μου, καὶ τὰ ἑτοιμάζω διὰ ταξείδιον, Λατ. colligere, convasare. Γαλ. mettre en paquet Γερμ. einpacken. «τὴν πορείαν· ἑτοιμάζομαι πρὸς ὁδόν, εὐτρεπίζομαι. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 5, 3. «τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀσκεύαζω, ἐξάγω τὰ σκεύη ἀπὸ τὴν οἰκίαν, Δημοσθ. Ἐν γένει δέ, συλλέγω, συναρπάζω, παρασκευάζω δι' ἐμαυτόν, πρὸς χρῆσίν μου, πρὸς ὠφέλειάν μου, κερδίζω, ἀποκτῶ, μὲ ἀπάτην φέρω εἰς τὸ μέρος μου, Πλούταρχ. Φωκ 32. «συσκευαζόμενος εἰς ἑαυτὸν τὴν πόλιν», ἤθελε μὲ ἀπάτην νὰ φέρῃ τὴν πολιν εἰς τὸ μέρος του· τροπικ. δέ, διὰ μηχανημάτων καὶ τεχνασμάτων ἀπατῶ, ἐφευρίσκω αἰφνιδίως, κατακυριεύω, αἰχμαλωτίζω, Δημοσθ. ἀκόμη δὲ καὶ ἐπὶ ἔρωτος, «συσκευάζεσθαι τὸν ἄνθρωπον», καταθέλγειν, καθυποτάσσειν. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 1, 15. ὅθεν

Συσκευασία, ἡ. Σύναξις τῶν σκευῶν καὶ ἑτοιμασία πρὸς ὁδοιπορίαν, ὁ τῶν ἐπίπλων ἀεστμός. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 2, 17. «Ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχειν· ἑτοιμάζεσθαι.

Συσκευαστής, οὔ, ὁ. Ὁ ἑτοιμάζων.

Συσκευή, ἡ (σκευή). Ἑτοιμασία, ἑξαιρ. ἡ τοῦ θεάτρου· ὅθεν μεταφορ. Γοητεία, θαυματοποιΐα, δόλος. Ἡρωδιαν. 3, 12.

Συσκευοφορέω, ῶ (σκευοφορέω). Φέρω ὁμοῦ, συγχρόνως ὅλα μαζῆ τὰ σκεύη. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 3, 4.

*Συσκευωρέομαι, οὔμαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθετ. (σκευωρέομαι). Ὁμοῦ, συγχρόνως τεχνάζομαι, μηχανῶμαι δόλον, ἀπάτην, κ. τ. τ. Δημοσθ. τὸ ἐνεργ. συσκευωρέω, εἶναι ἀμιγῆ.

Συσκηνάω, (σκηνάω) καὶ

*Συσκηνέω, (σκηνέω). Μετά τινος εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν, οἰκίαν, κατοικῶ, ἢ σκηνῶ· ὡς τε, ὁμοσκηνέω· ἑξαιρ. συντρώγω μετά τινος. Ξενοφ. ὅθεν

*Συσκηνητήρ, ῆρος, ὁ, Ὅς τις συγκατοικεῖ, συντρώγει μετά τινος, εἶναι συγκάτοικος, ὁμοτράπεζος.

Συσκηνήτρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, συσκηνητήρ.

Συσκηνία, ἡ (σύσκηνος). Τὸ κατοικεῖν ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν, ἢ εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν οἶκον, συσσιτία, ὁμοσκηνία· ἐξαιρέτως δὲ ἀντὶ τοῦ, συντρώγειν, σισσίτια. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 1, 26. Ἑλλην. 5, 3, 20. ὅθεν

Συσκήνιον, τό, = «συσσίτιον· συνηθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. «τὰ συσκήνια», τὰ τῶν Λακεδαιμονίων φιδίτια. Ξενοφ. Πολιτ. Λακεδ. 5, 1.

Σύσκηνος, ὁ, ἡ (σκηνή). Ὁ ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκηνὴν ὁμοῦ κατοικῶν, σύοικος, συγκάτοικος, ἑξαιρ. ὁμοτράπεζος. Ξενοφ.

*Συσκηνόω, = συσκηνέω, Ξενοφ.

Συσκιάζω, (σκιάζω). Κατασκιάζω, κάμνω διόλου σκιὰν, σκεπάζω, Ἡσίοδ. Ἔρ. 615. ὅθεν

Συσκίασις, εως, ἡ. Τὸ συσκιάζειν, καλύπτειν, κάμνειν ἴσκιον.

Συσκίασμα, τό (συσκιάζω). Τὸ σκιασμένον ἢ σκεπασμένον μέρος, ἢ ἀντικείμενον ἔτι δὲ καὶ = τῷ προηγμ.

Συσκιασμός, ὁ· = συσκίασις.

Σύσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Πανταχόθεν, ἢ πυκνῶς συσκιασμένος, κατάσκιος, σύνδενδρος, καὶ δασὺς τόπος. Ξενοφ. Κυνηγ. 8, 4.

*Συσκιρτάω, μέλ. ήσω (σκιρτάω). Μαζῆ, συγχρόνως πηδῶ, χορεύω, σκιρτῶ.

Συσκοπέω, ῶ· μέλ. ήσω, καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. συσκοπέομαι, (σκοπέω). Μαζῆ, συγχρόνως θεωρῶ, ἢ παρατηρῶ. Πλάτ.

Συσκοτάζω, Μ. άσω (σκοτάζω). Πανταχόθεν σκοτίζω, σκοτεινιάζω. 2) ἠμετάβ. καὶ ἀπρόσ. γίνεται ὁλέγυρα σκότος Δημοστεν. «Ἐπεὶ ἅπαντον συνεσκότασεν· ἐπειδὴ εὐθὺς ἤρχιτο νὰ σκοτεινιάζῃ, νὰ γίνεται σκότος· ἤρχιτο νὰ καταπλακώνῃ ἡ νύκτα· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 15. καὶ, 4, 5, 5. «Ὁ μὲν δὴ Κῦρος δείπνίστας τοὺς Πέρσας, ἐπειδὴ συνεσκότασε, διεπεμψεν· ἐπειδὴ ἐνύκτωσεν· οὕτω καὶ Θουκυδ. «Ἡνίκα συνεσκόταζεν· ὅτε ἐσκοτεινίαζεν, ὅταν ἤρχιτο νὰ σκοτεινιάζῃ.

Συσκυβρωπάζω, (σκυθρωπάζω). Εἶμαι μαζῆ σκυθρωπός, σοβαρός, λυπημένος. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6, 2, 8.

Συσκυλόω, ῶ (σκυλόω) = συγκαλύπτω.

Συσμηρίζω, (σμηρίζω). Συγκολλῶ, ἐμφράσσω.

Συσπαράσσω, καὶ Ἀττ. άττω. μέλ. ξω (σπαράσσω). Ὁμοῦ σπαράττω, κατασχίζω.

Σύσπασις, εως, ἡ (συσπάω). Συστολὴ, συνάφεια καὶ ἕνωσις διὰ ῥαφῆς, ἢ διὰ συρραφίματος ἐμβάλλωσις.

Σύσπαστος, ὁ, ἡ. Συνεσταλμένος, συμμαζωμένος, συνεσφιγμένος· καὶ ὁ δυνάμενος νὰ συσπασθῇ. Πλάτ. ἐκ τοῦ

Συσπάω, ῶ Μέλ. άσω, (σπάω). Συνέλκω, συστέλλω, συσφίγγω, συρω, διὰ ῥαφῆς συνάπτω, συρράπτω, ἐμβαλλόνω. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 5, 10. «πᾶς διῤῥῆχε συνῆγον καὶ συνέσπων».

Συσπειράω, ῶ (σπειράω). Συστρέφω, εἰς στενότητα συγκλείω, εἰς ἓν συνάγω, συμμαζόνω, καταπυκνόνω. Συνελίττω. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 8, 15. «τὴν φάλαγγα εἶχον τὴν τάξιν συμμαζωμένην· οὕτω Κυρουπ. 7, 5, 6. «Ἐπεὶ δὲ οὕτω συνεσπειράθησαν. Ἡ φάλαγξ βραχυτέρα ἐγίνετο ἀναδιπλωμένη, συμπυκνουμένη, συστρεφομένη

Συσπείρω (σπείρω). Ὁμοῦ σπείρω.

Συσπένδω, Μέλ. σπείσω (σπένδω, ἀνώμ.) Μαζῆ μὲ ἄλλους χύνω, κάμνω ζυσίας μὲ οἶνον. Μέσ. κάμνω μὲ ἄλλον συνθήκας, εἰρήνην, κ. τ. τ.

Συσπεύδω (σπεύδω). Ὁμοῦ καταπείγω, βιάζω, βιάζομαι· μεταβατικῶς, καὶ ἀμεταβ. Ἡλιοδῶρ. «Οὔτε ἐσπούδασε τῶν τοιούτων οὐδέν, οὔτε ἐδόξαν, ὡς καὶ συτεύδων τινὶ ἔσχεν. Δίων. Κάσ. ἀντὶ τοῦ, Κρατῶ μετά τινος, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους του πρὸς. Ἡρόδ. 1, 92.

Συσπλαγχνεύω (σπλαγχνεύω.) Μαζῆ μὲ ἄλλους τρώγω τὰ σπλάγχνα τοῦ ζώματος. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1115.

Συσποδέω, ῶ (σποδέω). Συγκόπτω, εἰς μικρὰ κόπτω, συντέμνω.

Σύσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή), Μαζῆ, ἢ συγχρόνως κάμνω τὴν σπονδὴν, τὴν ζυσίαν. 2) Ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν κάμνω συνθήκην, εἰρήνην, εἶμαι μέτοχος αὐτῆς.

Συσπουδάζω, Μ. άσω (σπουδάζω.) Μαζῆ, συγχρόνως σπεύδω, εἶμαι σπουδαῖος, σοβαρὸς. 2) μεταβατ. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ μετὰ σπουδῆς ἐκτελῶ, «πολλὰ, ὅθεν εἶμαι εἷς τινα σύνοικος τὸν εὐνοῦ Ξενοφ. Ἀγησ. 8, 2. «Συσσπιθάζειν ἐν ὅτι ὁδοὶ φίλοις· οὕτω καὶ «Ἀθλητὴν συσπουδάζειν». Δίων. Κάσ. συνεργεῖν, συμπράττειν. ὅθεν

Συσπουδαστικός, ἡ, όν· Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλον τινὰ πράττων τι μετὰ σπουδῆς πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι πρὸς χάριν τινός. Ἀντωνῖν. 1, 16.

Συσσαίνω (σαίνω) κολακεύω. Παθητ. αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν κολακευμένον, ἐνπαρεστοῦμαι Πολλὴ. 1, 80. «Τοῦτῳ οἱ πλεῖστοι συνεσαίνοντο τῇ διαλέκτῳ ἡρέσκοντο.

Συσσαρκία, ἡ (σάρξ) = Εὐσαρκία. ἐκ Θεοφράστ. 2) ἡ μετὰ σαρκὸς ἕνωσις. Ἐκκλησ.

Συσσαρκόω, ῶ (σαρκόω). Μετὰ ἢ διὰ σαρκὸς συνάπτω, ἑνόνω, ἢ ἰατρικῶ πληγὴ τινὰ (λέγεται νὰ τάσσῃ ἰρέας.) Concarnare. Vitellius. ὅθεν

Συσσάρκωσις, εως, ἡ. Ἡ διὰ κρέατος συνάφεια καὶ τάσις πληγῆς τινος. Γαλην.

Συσσάσσω, καὶ Ἀττ. - αττω μέλ. ξω (σάσσω) ἐσθίω πληρόω, γεμίζω· λέγεται ἐπὶ πολλῶν σωμάτων ὁμοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνερχομένων, ἢ εἰς πολλὰ μέρη εἰσερχομένων. Ἀριστοτελ. προβλ. 25, 8.

Συσσεισμός, ὁ. Λαῖλαψ, συστροφὴ ἢ μεγάλη ταραχὴ ἀέρος, ἑξαιρ. ὁ σεισμὸς τῆς γῆς. Βασιλειῶν δ', κεφ. β'. 1.

Συσσείω (σείω). Ὁμοῦ κλονῶ, ταράττω· «Σίλλου, μαζῆ, συγχρόνως φέρω εἰς κίνησιν. Τὰν. Ὁμ. Κρμ. 94. Ξενοφ. παρ' Ἀθήν. 15. σελ. 693. «Συνέσεισε μ' ἀκροδέπα γιάλη παντελῶς(α.

*Συσσεύω (σεύω, ἀνώμ.) Μαζῆ ὠθῶ, σπρόχνω, φέρω εἰς κίνησιν.

*Συσσημαίνομαι (σημαίνω). Ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συγχρόνως σφραγίζω, βυλλόνω τὰ γράμματα, συνυπογράφομαι.

Συσσημαντικός, ἡ, όν. Ὁ ὁμοῦ συμαίνων, ὁ ἐν ταὐτῷ καὶ ἕτερον ἢ τὴν ἰδίαν σημασίαν ἔχων, ἢ συνώνυμος, ἰσοδύναμος κατὰ τὴν σημασίαν. Ἐτυμολ. μεγ.

Σύσσημος, ὁ, ἡ (σῆμα). Ὁ ὁμοῦ σημαντικῶς δηλωθεὶς· ὁ μὲ ἄλλον δηλούμενος, σημειούμενος. Οὐσ. Σύσσημον, τό. = Σύμβολον, Σημεῖον, καὶ, Σύνθημα· τὸ προμηνυόμενον, ταγμένον, καὶ προσδιωρισμένον σημεῖον, ἢ προσδιωρισμένος λόγος. Στράβ. 15. «Ἀσυνήμους μέτρον μέλει καὶ τῶν ὡρίων, ὅπως ἀπὸ συστήμου φαλλόντων· ἀπὸ διωρισμένων καὶ ἀκαίου ἤτοι σωστοῦ μέτρου καὶ ζυγίου· ἤτοι, νὰ πολάττωσι κατὰ τὸ διωρισμένον καὶ σωστὸν μέτρον καὶ ζύγιον. «Θεὶς μόνον ἢ ζώνην ἤτοι τοιοῦτόν τι σύσσημον· δὶς μόνον ἐν συμβόλου, σημείου. Ἐπιγράμ.

Συσσήπω, Μ. ψω (σήπω.) Ὁμοῦ εἰς σῆψιν φέρω, κάμνω νὰ σαπίσῃ μαζῆ. «Ἵνα μὴ συσσήψῃ τὰς πλησίον· διὰ νὰ μὴ μολύνῃ καὶ τὰς πλησίον διὰ τῆς σήψεως. Πλὴ. «Συσσήπομαι» ὁμοῦ σήπομαι, σαπίζω μαζῆ. ὅθεν

Σύσσηψις, εως, ἡ. Ἡ ὁμοῦ σῆψις· ἡ διὰ τῆς σήψεως μόλυνσις. Γεωπον.

Συσσιτέω, ῶ. Μ. ήσω (σύσσιτος). Ὁμοῦ τρώγω, συντρώγω. Πλάτ. Συμπ. «Καὶ μετὰ ταῦτα στρατεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο, καὶ συνεστιοῦμεν ἀεί». ὁ Ἀριστοτέλ. στιλ. 6. ἔχει «Συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων· φέρεται δὲ ἀντὶ τούτου καὶ «Συστιοῦσθαι ἀλλήλοις· παρὰ Λυσ. «Οὔτε γὰρ συσσιτήσας τούτῳ οὐδεὶς φανήσεται, οὐδὲ σύσκηνος γενόμενος». Πλουτ. εἰς Λυκοῦργ. 10.

Συσσίτησις, εως, ἡ· = τῷ ἑπομ. Πλουτ. εἰς Λυκουργ. 12.

Συσσιτία, ἡ (σύσσιτος). Τὸ συντρώγειν, τὸ τοιοῦτο τρώγειν· κοινὴ δίαιτα, συντροφία ἐκεί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νων, αἵτινες ὁμοῦ τρώγουσι. Ξενοφ. Οἰκ. 8, 12. ὅθεν

Συσσιτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς συσσίτιον ἀνήκων. Ἀθήν. β. σελ. 143. Οἶκος συσσιτικὸς ἐν ᾧ γίνονται τὰ συσσίτια.

Συσσίτιον, τό· συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. τὰ συσσίτια, κοινὸν συμπόσιον ἢ κοινὸν γεῦμα, τὸ ὁποῖον κατέστησεν εἰς τὴν Σπάρτην ὁ Λυκοῦργος, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἀλαμβάνον μέρος ὅλοι οἱ πολῖται. Ἡρόδ. 1, 65. 2) ὁ τόπος ἔνθα φίνεται τὸ κοινὸν φαγητόν. «Καὶ τὸ τρίτον πολίτευμα καὶ κάλλιστον ὑπῆρχε (ὁ Λυκοῦργος) τὴν τῶν συσσιτίων κατασκευήν, ὥστε δειπνεῖν μετ' ἀλλήλων συνιόντας, ἀπὸ κοινοῦ καὶ τεταγμένους ὄψοις καὶ σιτίοισι· ἐκέμιζε δὲ ἕκαστος οἰκόθεν τὰ πρὸς τὸν μῆνα ἀρκέσοντα ἄλφιτα, καὶ τυρούς, καὶ οἶνον,» κ. τ. λ. Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. 10. καὶ 12. Ἀθήν. 4, σελ. 138.

Συσσιτοποιέω, ῶ (σιτοποιέω). Ἑτοιμάζω μαζῆ σῖτον, ἢ ἄρτον. 2) μὲ ἄρτον ἑτοιμάζω καὶ ζυμόνω. Διοσκορ. 6, 1.

Σύσσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Σύντροφος, συνδιαιτητής, ὅστις συνεπώγει μὲ ἄλλον, Θεόγν. 309. πολλάκις παρὰ Ξενοφ.

Συσσόη, ἡ καὶ

Σύσσοια, ἡ. Ἡ κοινὴ κίνησις πολλῶν σωμάτων φερομένων εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ ἀνεμπόδιστος καὶ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ῥοὴ αὐτῶν. Δημόκριτ. ἐκ τοῦ

Συσσόομαι, οῦμαι, ἔλλειπτ. ἀποθ. (στῦμαι, ἀνωμ.) Μαζῆ, συγχρόνως κινοῦμαι, φέρομαι μετὰ τινος εἴς τι μέρος.

Συσφάλλω (σφάλλω) καὶ, συσφάλλομαι, μαζῆ γλυστρῶ, σκοντάπτω. Μαξιμ. Τύρ. 13, 4.

Συσσύρω (σύρω). Ἕλκω, σύρω ἐδῶ ἐκεῖ, συντρίπτω. (- - -)

Συσσώζω, Μ. ώσω (σώζω, ἀνωμ.) Ὁμοῦ σώζω, συντηρῶ, διαφυλάττω, παρεμένω, παραμένω. Πλατ. Νομ. 4. σελ. 707. C.

Συσσωματοποιέω, ῶ (σωματοποιέω). Ὁμοῦ εἰς ἓν σῶμα φέρω, εἰς ὃν σῶμα συνέπτω. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. 4, 30.

Σύσσωμος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ εἰς ἓν σῶμα συνημμένος, συνδεδεμένος, ἡνωμένος. Ν. Δ. Ἐκ τῆς συνηθείας αὐτὴ τοῦ, σὺν ὅλῳ τῷ σώματι, ἢ σὺν αὐτῷ τῷ σώματι· μὲ ὅλον τὸ σῶμα, μαζῆ μὲ τὸ σῶμα.

Συσσωρεύω (σωρεύω). Ὁμοῦ σωρεύω, ἐπισωρεύω.

Συσσωφρονέω, ῶ (σωφρονέω). Εἶμαι μαζῆ σώφρων, φρόνιμος, πράττω σωφρόνως· φρονῶ, μαζῆ μέτρια. Σχολ. 18. 4. Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ σωφρονῶ.

Συστάδην, Ἐπίρ. ἡ, «Συστάδεσι (συνίστημι) Πλησίον ἑστῶτες, ἐπὶ πλησίον, κοινὰ κοινᾶ· ἔξαρ. συστάδην μάχεσθαι, Λατ. cominus pugnare, Γαλ. combattre corps à corps, εἰς, ἢ συστάδην μάχην, ἢ ἀπὸ πλησίον μάχη. Ἡρωδίαν. 4, 15. καὶ 6, 7. 7. 12.

Συσταθεύω (σταθεύω). Μαζῆ ψήνω, διόλου ψήνω, ἢ καψαλίζω.

Συσταθμέομαι, μέσ. ἀποθ. (σταθμέομαι) = συμμετρέω.

Συσταθμία, ἡ. Μίξις ὁμοίου στοθμοῦ, ἤτοι ἰσότης τῆς μίξεως κατὰ τὸ ζύγιον ἢ τὸ βάρος, ἰσοσταθμία τῆς μίξεως. Διοσκορ. 1, 64.

Σύσταθμος, ὁ, ἡ (σταθμός, συμφ. 3) Ἴσος, ὅμοιος κατὰ τὸν σταθμὸν ἤτοι κατὰ τὸ ζύγιον, κατὰ τὸ βάρος, ἰσόσταθμος Γαλην. Γλωσσ.

Συσταλτικός, ἡ, όν (συστέλλω). Ὁ συστέλλων, εἰς τὰ ὀπίσω σύρων, ἐπίσω κρατῶν.

Συσταμίζω (στάμνος). Εἰς τὴν αὐτὴν στάμνον βάλλω ἢ χύνω. Νικανδρ.

Συστάς, άδος, ἡ (συνίστημι). Ὅ,τι στέκει πλησίον ἄλλου. β'.) ἀμπέλων ἢ εἰς τετράγωνα φυτευμένας ἀμπέλους, vites complantatae, Λατ. Schneid. Ἀριστοτ. Πολιτ. 7, 10, 3. κατ' ἄλλους δὲ, ἀμπέλοι, κατὰ συσταυρουμένας σειρὰς φυτευμένας, in quincuncem, Λατ. γ'. συστάδες θαλάσσης, ὁμβρίων λάκκοι, τέλματα, ἀπὸ ἱστάμενα τῆς θαλάσσης, ἢ ὁμβρια ὕδατα. Στραβ. 16. σελ. 1118.

Συστασιάζω, Μ. άσω (στασιάζω) μεταβατ. Μαζῆ, συγχρόνως, στάσιν, ἐπανάστασιν διεγείρω. ἀμεταβ. Ὁμοῦ ἐν ταὐτῷ ἐπαναστατῶ, στασιάζω, εἶμαι ἐπαναστάτης, συστασιώτης, συμφατριαστής. ὅθεν

Συστασιαστής, οῦ, ὁ. Ὁ στάσιν ἤτοι ἐπανάστασιν μαζῆ μὲ ἄλλον διεγείρων. Μάρκ. 15, 7.

Σύστασις, εως, ἡ (συνίστημι). Τὸ συνδέτειν, συναθροίζειν, διοίκειν. β'.) τὸ καταστασιάζειν, διατάσσειν, «σύστασις πρὸς ἄλλους, τὸ νὰ στένηται τὸ πρόσωπόν του οὕτως, ὥστε διὰ ῥυτίδων νὰ δίδῃ εἰς αὐτὸ σοβαρὰν στάσιν. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 5. — 2) ἓν τοῦ μέσου, τὸ ἵστασθαι μαζῆ, συναθροισις, ἕνωσις, σύναψις· ὅθεν ἕνωσις διὰ φιλίας, ἢ συνδήκης· ἐπὶ καιροῦ δὲ, συνωμοσία, ἐπανάστασις· «ἐπί τινα, ἐναντίον τινός. Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ ἡ παράστασις τινος εἰς τινα, σύστασις· ἐπὶ πολέμου, ἢ σύγχρουσις, ἢ συμπλοκὴ εἰς μάχην, καὶ ἡ μάχη αὐτή, Ἡρόδ. 6, 117. 7, 167. β'.) σύνταξις, κατασκευή, διάταξις, ἐπιτηδειότης, «σύστασις ἐπιβουλῆς, τὸ εἰς ἐπιβουλὴν δοθὲν σχεδίου, Πολύβ. 6. 7. ὅθεν γ'.) ἡ ὕπαρξις, ἡ γένεσις, ἡ ἀρχή. δ'.) ἡ οὐσία, ποιότης, κατάστασις, ἐξαιρ. ἡ διαρκοῦσα, «πολιτείας» Πολύβ. ἡ μετὰ τὴν ἐπανάστασιν πάλιν ἀποκαταστᾶσα τῶν πολιτῶν ὁμόνοια, Ἰσοκρ. ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων, πῆξις, τὸ πήγνυσθαι, πύκνωσις στερεά. ε'.) τροπικ. στενοχωρία τῆς ψυχῆς, Θουκυδ. 7, 71. παρβλ. Valck. Ἡρόδ. 7, 170.

Συστασιώτης, ου, ὁ (στασιώτης). Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συστάσεως ὤν, συνομότης. Ἡρόδ. 5, 70. 124.

Συστατέος, ἑα, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, συνίστημι.

Συστατέω, ῶ· νεώτερ. σχηματισμὸς τοῦ, Συνίστημι, συστέω.

Συστάτης, ου, ὁ (συνίστημι). Ὁ μαζῆ μὲ ἄλλους συνιστάμενος. Εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. οἱ δεκάτ, γραπτοὶ τῆς σκεπαστῆς. ὅθεν

Συστατικός, ἡ, όν. Ὁ στέλνων, φέρων μαζῆ, παραστένων, συστένων, ὅθεν παροιμιωδ. «Τὸ καλλος πᾶσι συστατικώτερον ἐπιστολῆς.» ἢ ὡραιότης πρέπει νὰ περισσοτέρως σύστασιν παρὰ πᾶσαν ἄλλην συστατικὴν ἐπιστολήν· «ἡ συστατικὴ» ὑποκείτ. «ἐπιστολή». Διογ. Λαερτ. 8, 87. 2) ὁ πήγνυμι, κάμνω τι νὰ πήξῃ, πηκτώσῃ.

Συσταυρόω, ῶ (σταυρόω). Ὁμοῦ, ἐν ταὐτῷ ἐγκρύπτω τι διὰ σταυρῶν, ἤτοι πασσάλων. 2) Ὁμοῦ, μαζῆ σταυρόνω, κρεμῶ εἰς τὸν σταυρόν. ἐκδήλ.

Συστεγάζω, Μ. άσω (στεγάζω) Μαζῆ, ἢ διόλου σκεπάζω. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 2, 7. «Πάντες συνεστεγασμένοι θώραξι καὶ κράνεσι· διόλου σκεπασμένοι, κεκαλυμμένοι μὲ θώρακας.

Συστεγνόω, ῶ. Στέγνωσις, σκληρ. 2. συγκολλῶ.

Συστειπτος (στείβω). Μαζῆ πυκνωμένος, πεπυκνωμένος.

Συστείχω (στείχω.) Μαζῆ, ἢ συγχρόνως ὑπάγω.

Συστέλλω, Μ. ελῶ. Παρακ. Συνέσταλκα, (στέλλω) Συνέλκω, συνάγω, συμμαζώνω, ὅθεν, συμερώνω, ἀλιγοστεύω· ἔξαιρ. συμμαζώνω τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ῥυτιδόω, componere vultum, Λατ. 2. σύρω ὀπίσω, ἐλκω πρὸς τὰ ἐπίσω, κρατῶ ἐπίσω, κατέχω, καταστέλλω, ἐμποδίζω. 3) τροπικ. ταπεινόνω, καταβάλλω· ὅθεν εἰς τὸν παθητ. παρακείμ. εἶμαι ταπεινωμένος, κατηφὴς, ὀδυμος. Πλούταρχ. εἰς Λύσανδ. 12. 4) κρύπτω, σκεπάζω. 5) Εἰς τοὺς Γραμματ. μεταχειρίζομαι φωνῆεν, ἢ συλλαβήν τινα βραχεῖαν, μετατρέπω τὴν μακρὰν εἰς βραχεῖαν, corripere, Λατ. ἀντίθ. τοῦ, ἐκτείνειν. Παθ. εἶμαι βραχύς.

Συστενάζω, μέλ. ξω (στενάζω). Ἀναστενάζω μαζῆ. Ν. Δ.

Σύστενος, ὁ, ἡ (στενός). Στενυνόμενος, τελειόνων εἰς στειόν, «Σύστενες χιτῶνα· στενὸν φόρημα. Ἡσύχ. ὡς τὸ, σύνοξυς.

Συστενοχωρέω, ῶ (στενοχωρέω). Μαζῆ στενοχωρῶ, στενοχωρῶ, εἰς στενοχωρίαν φέρω, βάλλω. Πλούταρχ.

Συστεφανηφορέω (στεφανηφορέω). Σὺν ἑτέρῳ ἢ μετ' ἑτέρους, ἢ ἐν ταὐτῷ, ὁμοῦ μὲ ἄλλους στεφάνους φέρω.

Συστεφανόω, ῶ (στεφανόω). Μαζῆ συγχρόνως στεφανόνω. Μέσ. συστεφανοῦμαι· ὁμοῦ στεφανόνω ἐμαυτόν· μαζῆ στεφανόνομαι. Δημ.

Σύστημα, ατος, τό (συνίστημι). Ἓν ἀπὸ πολλὰ κομμάτια, μέρη, μέλη, ἢ πρόσωπα συνεστάμενον, ἢ σύνθετον ὅλον, σῶμα, πλῆθος, ἀγέλη, συνάθροισμα· «ζώων καὶ ἱπποτροφείων συστήματα πολλά, ἢ ἀγέλαι, Πολύβ. ἐξαιρ. α'.) πλῆθος στρατιωτῶν, συνήθ. ἐπὶ «ὡρισμένου τινὸς ἀριθμοῦ, ὡς «τάγμα, καὶ σύνταγμα, Ἰταλ. Corps, καὶ Λατ. manus militum· ὅθεν «σύστημα μισθοφόρων, ἱππέων», κ. τ. τ. ἀλλὰ «ἀπὸ τῆς φάλαγγος σύστημα» εἰ εἰς φάλαγγα παρατεταγμένοι στρατιῶται. β'.) εἰ ὑπὸ μίαν κοινὴν διοίκησιν ζῶντες ἄνθρωποι, ὅθεν ἡ κοινότης, ἡ πολιτεία, ἡ διοίκησις, ἡ εὐταξία τῆς πολιτείας· ὅτι δὲ καὶ λαῶν συμμαχία, συμμαχικὴ πολιτεία. γ'.) συνάθροισμα, σῶμα (Collegium) ἱερέων, ἢ ἀξιωματικῶν ἀνθρώπων. δ'.) εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους συνήθως ὅλον τι ἀπὸ πολλὰς πείρας καὶ προτάσεις συνηθροισμένον, σύστημα τέχνης, ἢ ἐπιστήμης· «τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ πολλῶν καταλήψεων», τὸ ὁποῖον ὁ Κικέρων μετέφρασεν: ars ex multis animi perceptionibus constat. lic. Quaest. Acad. IV. Πλατ. Φαιδ. ε'.) εἰς τὴν Μετρικὴν, ἕνωσις πολλῶν στίχων εἰς ἓν ὅλον. ς'.) εἰς τὴν Μουσικὴν, ἢ ἐκ τεσσάρων διαφόρων τόνων συνισταμένη συμφωνία· Εὐκλειδ. ἁρμον. καὶ Ἀριστόξεν. constitutio, = plenum veluti modulationis corpus ex consonantiarum conjunctione consistens. Boethius de Mus. IV. 14. ζ'.) εἰς τοὺς μεταγενεστ. Ἰατροὺς, ὡς τὸ, ἄθροισις, συνώρευμα τοῦ αἵματος, ἢ τῶν χυμῶν. (Σημείωσε, ὅτι τὴ λέξις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον εἰς τοὺς μεταγενεστέρους συγγραφεῖς, εἰς δὲ τοὺς Ἀττικοὺς σχεδὸν οὐδέποτε.)

Συστηματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ἓν ὅλον ἡνωμένος, διατεταγμένος, εἰς μίαν τέχνην, ἢ ἐπιστήμην. β'.) εἰς τοὺς μεταγενεστ. Ἰατρ. συσωρευμένος, ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ. «Σφυγμὸς συστηματικὸς» ὁ πυκνὸς καὶ ἀνώμαλον ἔχων τὸ κτύπημα· ὅθεν «Συστηματικὴ ἀνωμαλία». Γαλην. αἰτ. σφύγ. 2. «Τῶν ἀνωμάλων σφυγμῶν, οἱ μὲν ἐν μιᾷ κινήσει τῆς ἀρτηρίας τὴν ἰσότητα διαφθείρουσιν, οἱ δὲ ἐν πλείοσιν· ἥνπερ δὴ καὶ συστηματικὴν ἀνωμαλίαν ἔθος ἐστὶ τοῖς ἰατροῖς ὀνομάζειν.

Συστοιχέω, ῶ. Μ. ήσω (στοιχέω). Μαζῆ εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, ἁρμόζω, σειρὰν στέκομαι· μετὰ Δοτικ. καθ' ὅλου δὲ ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, ἁρμόζω, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ γένος, ἢ εἶδος ἀνήκω. ὅθεν

Συστοιχία, ἡ. Τὸ συστοιχεῖν, ἢ στάσις τινὸς εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον, εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν, ἢ ἁρμόζειν, καὶ τὸ ἀνήκειν εἰς τὸν αὐτὸν στοῖχον.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, σειράν, ἢ εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος, ἢ γένος, συγγένεια, συνάφεια, ἕνωσις διὰ κοινοῦ γένους, ἢ εἴδους.

Σύστοιχος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. συστοίχως (στοῖχος). Μαζὶ μὲ ἄλλους, συγχρόνως εἰς τὴν αὐτὴν σειράν, γραμμήν, ἱσταμένος, εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, βαθμόν, γένος, εἶδος ἀνήκων, τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἢ γένους ὤν, ὅλον καθόλου, ὁμοῦ ἓν ὅλον ἀποτελῶν, συγγενὴς, σύμφωνος, ὁρμόζων, προσήκων· ἀντίθ. τοῦ ἀντίστοιχος, οὕτω κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ἀπὸ τὰ στοιχεῖα σύστοιχα εἶναι ἀὴρ καὶ πῦρ, ὕδωρ καὶ γῆ· ἀντίστοιχα ἐξαντίας, πῦρ καὶ ὕδωρ, ἀὴρ καὶ γῆ. Ἀπὸ τοὺς Γραμματ. δὲ σύστοιχα μὲ ὀνομάζονται τὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὀργάνου προφερόμενα γράμματα· ἀντίστοιχα δὲ, τὰ κατὰ τὰς ἰδιότητας αὐτῶν πρὸς ἄλληλα συμφωνοῦντα· οἷον, π, κ, τ, καὶ β, γ, δ, καὶ φ, χ, θ. Τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην τῶν γραμμάτων κοινωνίαν ὀνομάζουν οἱ Γραμματικοὶ «συστοιχίαν» καὶ «ἀντιστοιχίαν», ὅθεν, κατ' ἀντιστοιχίαν, διὰ τὴν πρὸς ἄλληλα τῶν γραμμάτων συγγένειαν· «φιάλη, κατ' ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιάλη». Ἀθην. 11, σελ. 501.

Συστολέω, ῶ = Συστολίζω. ἀμφ.

Συστολή, ἡ (συστέλλω). Συμμάζωξις, ἡ περιμάζωξις, συντομία, βραχύτης, μείωσις. ἐξαιρ. ἐλλιπότερυσις καὶ περιορισμὸς τῶν ἐξόδων, φειδὼ, ἀκρίβεια. 2) εἰς τοὺς Γραμμ. ἡ τροπὴ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχύ· οἷον, ἦσαν, ἀντὶ· ἦτεν· ὅτι δὲ καὶ ἡ βραχεῖα προφορὰ μιᾶς κυρίως μακρᾶς συλλαβῆς.

Συστολίζω, μέλ. ίσω (στολίζω) = συστέλλω. Εὐρικ. Ὀρ. 1451. «Ἀγέλματα λίνα συστολίσαι σκιλωτὰ· ὑφᾶναι ἐκ ἱμάτιος λιτείου. 2) Ὁμοῦ ἑνόω.

Σύστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ συνεσταλμένον, ἤτοι συμμαζωμένον καὶ μικρυλόν, ἢ στενὸν ἔχων τὸ στόμα ὡς τὸ, σύστενος. ὅθεν

Συστομόω, ῶ. Κάμνω στενὸν τὸ στόμα. 2) Ἑνόω, σμίγω τὸ στόμα. Στράβ. 7. σελ. 473.

*Συστοναχέω, (στοναχέω) = συστενάζω. Ἱππιν. 1, 296.

Συστορέννυμι (στορέννυμι, ἀμφ.) Ὁμοῦ σκεπάζω, διπλόνω. Δίφιλος παρὰ Πολυδ. 10, 38. «Τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσαι, ἐδίπλωσα τὸν τάπητα.

Συστοχάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (στοχάζομαι). Μαζὶ σημαδεύω, σκεπεύω.

Συστρατεία, ἡ, Κοινὴ στρατεία, ἢ εἰς στρατείαν συντροφία, ἢ ἡ εἰς τὴν στρατείαν μετά τινος δούλευσις. Ξεν. Ἑλλην. 3, 1, 4. ἐκ τοῦ

Συστρατεύω, καὶ οὐχὶ σπάνιον ὡς μέσ. ἀποθετ. Συστρατεύομαι (στρατεύω). Μαζὶ μὲ ἄλλον κάμνω ἐκστρατείαν ἢ εἰς στρατείαν ὑπάγω μετά τινος. Πολλάκις παρὰ Ξενοφ.

Συστρατηγέω, ῶ (στρατηγέω). Εἶμαι μαζὶ μὲ ἄλλον στρατηγὸς, ἐκ τοῦ

Συστράτηγος, ὁ, ἡ (στρατηγός). Ὅς τις εἶς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἢ εἷς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ στράτευμα εἶναι στρατηγὸς ὁμοῦ μὲ ἄλλον. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 6, 16. Δὲν πρέπει δὲ νὰ συνίζεται «συστρατηγὸς». Πόππων Θουκυδ. 3, 109. (α)

Συστρατιώτης, ου, ὁ (στρατιώτης). Ὁμοῦ μὲ ἄλλον στρατιώτης ὤν, σύντροφος στρατιώτου. Ξενοφ.

*Συστρατιώτις, ιδος, ἡ Θηλ. τοῦ, συστρατιώτης.

Συστρατοπεδεύομαι, μέσον ἀποθ. (στρατοπεδεύομαι). Ὁμοῦ κάμνω στρατόπεδον. Ξενοφ. ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνεργ. συστρατοπεδεύω. Ξενοφ.

Σύστραμμα, τό (συστρέφω). Τὸ συνεστραμμένον, ἢ στρογγυλότης, π. χ. τῆς ῥινίδος. Ἀριστοτ. Κοσμ. Καλοῦμεν δὲ ὕστερον ὄμβρου μείζονα καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα, τὰς στρογγυλὰς ῥινίδας. 2) Συνάκροισμα, πλῆθος, ὅμιλος. 3) εἰς τοὺς Ἰατρ. Οἴδημα, φλεγμονὴ, ἀπόστημα, Collectio, 4) εἰς τοὺς μεταγενεστ. πᾶν τὸ διὰ τέχνης συνεστραμμένον, ὅθεν Τροπικ. δόλος, ἀπάτη, ἐπιβουλή.

Συστρεμματάρχης, ου, ὁ (σύστρεμμα, σημασ. 2. ἄρχω). Ὁ συστρέμματος ἄρχων, ἤτοι ὁ ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος ἀνὰ χιλιάδων στρατιωτῶν. Ἀρρίαν. Ταακτ.

Συστρεμμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, Σύστρεμμα. Ἀριστοτέλ. «Τάκτος σύστρεμμάτιον». ἀδύνη.

Συστρεπτικός, ἡ, όν. Ὁ συστρέφων, ἑνόων, κάμνων πυκνὸν καὶ στερεὸν, συνάγων, συνέλκων. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Συστρέφω, Μ. ψω (στρέφω). Ὁμοῦ στρέφω· μαζὶ στρύφω, κάμνω πιλητὸν, ἐμπλέκω (μαλλὸν κουβάρι, συσφαρόνω), ὡς π. χ. ὁ ἄνεμος τὰ νέφη. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. «Νέφος ἐστὶ πάχος ἀτμώδες συνεστραμμένον». συμπεπυκνωμένον· ὅθεν καθόλου εἰς ἕνα σωρὸν, ἢ εἰς ἓν ἄθροισμα συνάγω, συνέλκω, ἢ εἰς ἓν σχῆμα, εἰς ἓν σῶμα φέρω, ἐπισωρεύω, συναθροίζω, Valck. Ἡροδ. 1, 101. 9, 18. «ἵππον», ἔστρεψε τὸν ἵππον πρὸς ἑαυτὸν, τουτέστι, περιεμάζωξεν αὐτὸν, καὶ παρῆγεν, ἢ παρώξυνε διὰ τῆς συντάσεως τοῦ χαλινοῦ, καὶ τοῦ διὰ τοῦ κέντρου κεντήματος· ὡς τὰ τῆς συνηθείας. «Ἐμάζωξε τὸν ἵππον». Πλούταρχ εἰς Πύρ. 26. ἔτι δὲ, τὸ συνεστραμμένον ῥίπτω, ἢ ἀφανδονίζω. β'.) πυκνόνω, εἰς πυκνήν τινα ὕλην ἀνόνω. γ'.) εἰς τοὺς Ῥήτορ. «Συστρέφειν τὴν σύνθεσιν, τὴν λέξιν, τὰ νοήματα» ἀντὶ τοῦ, στρογγυλεύειν, στρογγύλως ἐκφέρειν, συστέλλειν καὶ συντέμνειν. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ Δημήτρ. Φαλ. 20. «συνεστραμμένη λέξις», ἡ στρογγυλευμένη καὶ περιοδικὴ ἑνότρασις· ἀπὸ συνεστραμμένου τὸ Συνεστραμμένον καὶ συνεσταλμένον, ἤτοι ἡ βραχυλογία, ἢ δι' ὀλίγων λέξεων παράστασις τῶν νοημάτων, τὸ ὁποῖον ἐξαιρ. ἦτον ἴδιον τῶν Λακεδαιμονίων, Πλάτ. Πρωταγ. 81. — Παθητ. «Συστρέφομαι· συναθροίζομαι, συμμαζώνομαι, συστέλλομαι, συνάπτομαι, συμπυκνοῦμαι, συστενοχωροῦμαι. Ἡροδ. 6, δ. 9. 62.

Συστροβέω, ῶ. Ὁμοῦ στροβέω. ἀμφ.

Συστρογγυλίζω, Μ. ίσω· καὶ

*Συστρογγύλλω (στρογγύλλω) Διόλου στρογγύλον ἤτοι ὁλοστρόγγυλον κάμνω, στρογγυλώνω, συσφαιρόνω. Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. 4, σελ. 155. «συστρογγυλοῦν τὴν οὐσίαν», καταναλίσκειν, διαφθείρειν.

Συστροφή, ἡ (συστρέφω). Τὸ στρεφογυρίζειν, συστέλλειν, συνέλκειν, συνάγειν, ἑνόειν. 2) τὸ στρεφογυρισμένον, συνεσταλμένον, συνηγμένον, συνηθροισμένον· πᾶσα πυκνὴ ὕλη, ἢ σωρὸς, ὅθεν κατ' ἐξοχὴν α.) Πλῆθος συνηθροισμένων ἀνθρώπων, ἢ ἄθροισμα ἀνθρώπων ἠνωμένων πρός τινα σκοπόν, ἢ ἐπιχείρημα, πλῆθος κοινοῦ λαοῦ, στρατιωτῶν, globus, Ἡροδ. 7, 9, 1. β.) «συστροφὴ ἀνέμων», ἀνεμοστρόβιλος, λαῖλαψ. «συστροφὴ ὀμβρων», ῥαγδαία βροχή· «συστροφὴ ὑδάτων», δίνη, στρεφογύρισμα τῶν ὑδάτων. γ.) εἰς τοὺς Ἰατρ. οἴδημα, συσώρευσις χυμῶν ἀπόστημα, Collectio. δ'.) τροπικ. «συστροφὴ τῆς λέξεως», τὸ συνεσφιγμένον, στρογγύλον, καὶ σύντομον τῆς ἐκφράσεως.

Συστροφία, ἡ (σύστροφος). Ἐπιτηδειότης, ἀπάτη, κυρίως ἡ δύναμις τοῦ στρέφεσθαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. 2) συναναστροφή

Σύστροφος, ὁ· (συστρέφω). Συνεστραμμένος, συνεσταλμένος, συμμαζωμένος, ἡνωμένος. 2) ὁ γυρίζων, στρέφων τὸν ἑαυτόν του, στρεφογυρίζων. 3) τροπικ. ἐπιτήδειος, πανοῦργος, versutus, Λατ.

*Συστυγνάζω (στυγνάζω). Συλλυποῦμαι.

Σύστυλος, ὁ, ἡ (στῦλος). Μὲ πυκνὰ πλησίον ἀλλήλων ἱσταμένους στύλους. Βιτρούβ. 3, 2.

Συστύφω (στύφω) συνέλκω, συσφίγγω (στρ)

Συσφάζω, μέλ. ξω (σφάζω). Μαζὶ, συγχρόνως σφάζω, φονεύω, ὑποσφάζω.

Συσφαιρίζω, (σφαιρίζω) Μαζὶ παίζω τὴν σφαῖραν, ὅθεν

Συσφαιριστής, οῦ, ὁ. Ὁ παίζων τὴν σφαῖραν μαζὶ μὲ ἄλλον.

Συσφαιρόω, ῶ (σφαιρόω). Κάμνω σιδήλου ὡς σφαῖραν, στρογγύλον.

*Συσφάλλω (σφαλλω) Κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ μαζὶ, παθητ. γλυστρῶ μαζὶ, ἢ πίπτω.

Συσφάττω, μέλ. ξω, (σφάττω) = συσφάζω.

Συσφηνόω, ῶ (σφηνόω) Συνδένω, συσφίγγω, δένω σφιγκτὰ Διογ. Λαέρτ. 2, 6. ἐκ Τίμων. Φλιασ.

Συσφηνόω, ῶ (σφηνόω) Ὁμοῦ σφῆνας ἐμβάλλω ἢ συνδίβω, συσφίγγω, συμπυκνόνω, συστενοχωρῶ. Ἡρόδοτ. «Συσφηνοῦν τὸν ἀέρα».

Συσφίγγω, Μ. ξω (σφίγγω). Ὁμοῦ τὴ στερεώ σφίγγω, συνδέω, Ο'. ὅθεν

Συσφιγκτήρ, ῆρος, ὁ· Στενὸς χιτὼν, ὁ συσφίγγων τὸ σῶμα Ο'. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει ὁ Ἡσύχιος καὶ «Σφιγκτήρ».

Συσφιγκτόν, τό (συσφίγγω) ταὐτὸν τῷ ἐγκυος, ἐγκυστρον. Ο'. Ἐξοδ. 28, 25.

Σύσφιγκτος, ὁ, ἡ (συσφίγγω) Συνεστριμμένος, συνδεδεμένος. Ο'.

Σύσφιγμα, τ' (συσφίγγω) Τὸ συνεστριγμένον, συνδεδεμένον· πλησ. «Συσφίγματα, τὰ» ἡλυσος. Ἐξοδ. 28, 14.

Σύσφιγξις, εως, ἡ (συσφίγγω) Τὸ συσφίγγειν, = Σύσφιγμα. Ο'.

Συσφραγίζω, (σφραγίζω) Συσσημειώνομαι, βουλόνω. Ο'. καὶ εἰς τὸ μεσ. εὐχρηστον.

Συσχετήριον, τό (συνέχω) Κλωβίον, δοχεῖον, κ. τ. τ. εἰς τὸ ὁποῖον ἐκλείεται τι. Στεφ. Φυσ. σελ. 1072. «Φέρε γὰρ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ συσχετήριον ἐγκατείξασι ἀνθρώπους τε καὶ ἑαυτοὺς, καὶ περιστερὰς, καὶ κύκνους, καὶ μύιας, καὶ ὄφεις, καὶ λέοντας».

Συσχηματίζω, Μ. ίσω (σχηματίζω ὁμοῦ ἢ κατὰ μίμησιν σχηματίζω, μορφόνω. Μέσ. «Συσχηματίζομαι· σχηματίζω, μορφόνω, διαθύνω ἐμαυτὸν κατά τι ἢ πρός τι· μετὰ Διτπ. ἐπὶ ἀστέρων, ὅταν λαμβάνωσι θέσιν ἀντίθεσιν· ὅθεν

*Συσχηματισμός, ὁ, Ἡ πρὸς ἄλληλα θέσις τῶν ἀστρων. Σεξτ. ἐμπ. Μαθημ. 5, 80. 94. Προκλ. Παρόφρ. Πτολ. σελ. 1, ὁ. 7.

Συσχολάζω, Μ. άσω (σχολάζω) Μαζὶ σχολὴν ἀργίαν ἔχω, τὴν ἀπολαύω συνδιατρίβω, ἢ καταγίνομαι, διατρίβω τὸν καιρὸν ἑαυτοῦ, ἐξαιρ. εἶμαι μετά τινος συμμαθητὴς· μετὰ δοτ. ὅθεν

Συσχολαστής, ου. Ὁ μετά τινος σχολὴν, ἀργίαν ἔχων, συνδιατρίβων ἐξαιρ. ὁ συμμαθητὴς μεταγενεστ. λέξις παρὰ Στράβων· καὶ Πλουτάρχ. ἴδε Lobeck Φρυν. σελ. 401.

Σύσχολος, ὁ, ἡ (σχολὴ) Ὁ μαζὶ, ἢ συγχρόνως ἀργῶν· ἢ ἔγκυος ὤν. «Τὴν ψυχὴν συσχόλους γεγονέναι», ὅταν λέβωσιν αἱ ψυχαὶ εἰς τὴν ψυχὴν των, ὅταν ὑστερήσωσιν. Ἱεροκλῆς παρὰ Στοβ. λογ. 55.

*Σύτο, τρίτ. πρόσ. ἀόρ. κατὰ συγκοπ. ἢ καθ. παρακείμ. τοῦ, σεύω, Ἰλ. Φ, 167. (υν)

Σύφαξ, ακος, ὁ· = Γλαῦκος, Ἡσύχ. ἔδεν

Σηφακίζω, = Ὀκωδίζω, Ἡσύχ.

Σύφαρ, τὸ, Πὶν παλαιὸν καὶ σωτηδιμένον δέρμα, Κελλίμ. ἐξαιρ ἔκτιλον, τὸ ὁποῖον ἀφίνουν οἱ ἀποδερμάτουμενες ὕφαι, καὶ τὰ ἔντομα, λατ. exuviae. 2) τὸ ἐπὶ τοῦ γαλακτος δέρμα· τὸ καὶ, γρὺς ἄλλως λεγόμενον. 3) ὡς ἐπὶ, συφαρ, ὁ, ἡ, πολλὰ γέρων, λικόφρ. 798. «Γέρων, ὑπεργέρων, γλωσσ. ὁ Μεν γεγηρακώς, Ε-

Διηρθρωσε Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νυμ. Μέγ. Ἐντεῦθεν πρεέκυψε καὶ τὸ εἰς τὴν συνήθειαν «Σύφραν ἡ κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, καὶ τὸ ῥῆμα «Συφρόω καὶ Λακων. Σούφρα, σουφρόνω, ἀντὶ τοῦ εἰς πτυχὰς συνάγω, ῥυτιδόνω. (Ἡ συνήθης τάνωσις, σύφαρ, εἶναι ψευδής.)

Συφειός, ὁ = συφεός, Ὀδ. Κ, 389.

*Συφεόνδε, ποιητ. ἀντὶ, εἰς συφεόν. Ὀδ. Κ, 320.

*Συφεός, ὁ (σῦς) Ὁ σταῦλος τῶν χοίρων. Ὀδ. Κ, 238. Ξ, 13, 73.

*Συφετός, ὁ, = συφεός, ἐμφ.

*Συφεών, ῶνος, ὁ, μεταγενεστ. τύπος ἀντὶ, συφεός.

Συφελίξειν. Τὸ ἀστυμμένως ἑλίσσειν. Εὐστάθ.

Συφέρβιον, τό (σῦς, φέρβω) Ἀγέλη χοίρων.

Συφορβός, ὁ (σῦς, φέρβω) ὡς τό, ὑφορβός χειροβοσκός, Ἰλ. Φ, 282. Ὀδ. Ε, 504, καὶ ἀλλαχοῦ. Ὀδυσ. Ρ. 348.

Συφός, ὁ = συφεός. Λυκοφ.

*Σύφος, α, ον, Ἀιολ. ἀντὶ, σοφός.

Συχνάζω, Μ. άσω (συχνός). Εἶμαι συχνός, τίμιω συχνόν, ἢ συχνὸν ἔρχομαι, ὑπάγω, ὡς τό, Σαμίζω.

Συχνάκις, Ἐπίρ. (συχνός) Συχνά, πολλάκις. (ᾱ)

Σύχνασμα, τό (συχνάζω) Τὸ συχνάκις γιγόμενον· ἅμφ.

Συχνός, ἡ, όν· καὶ, συχνὸν, Ἐπίρ. ἐπὶ χρόνου, διαρκὴς συνεχὴς, «συχνὸν χρόνον ὕστερον,» Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 8, 8. 2) συνήθ. πολὺς περισσὸς, σφοδρὸς, ἄφθονος, ὡς τό, πολὺς, πολλάκις παρ' Ἡροδ. ἀδιάκοπος, ἀδιάλειπτος· «συχνὸς χρόνος» ἀδιάκοπος καιρὸς, Ἡροδ. 8, 52 «συχνὸς λόγος,» μακρὸς λόγος, ἀντίθ. τοῦ, σύντομος, ὡς εἰς τὸν διάλογον, ὃς τις διακόπτεται ἀπὸ ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, Πλάτ. Γοργ. σελ. 519. D. Θηαίτ. σελ. 158. E. Σοφιστ. σελ. 217. D «Τὸ πολίχνιον συχνὸν ποιεῖν,» κάμνω τὴν μικρὰν πόλιν πολυάνθρωπον, Πλάτ Πολ. 2. σελ. 370. D. Ἐκτὸς τοῦ, συχνῶς. ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ τὸ οὐδ. πληθ. «Συχνά,» ὡς ἐπίῤῥ. ἔτι δὲ καὶ τὸ οὐδ. ἑνικ. «Συχνὸν» οἷον, «συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων,» εἰς ἀδιάκοπον σειρὰν ὁ ἕνας σῶμα τοῦ ἄλλου, Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 8, 10. (Ἴσως ἔγεινε τὸ συχνός, κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων, καὶ ἀποκοπὴν, ἐκ τοῦ, συνεχής.)

*ΣΤΩ, ΣΤΟΜΑΙ, ἄχρηστα πρωτότ. ἀπὸ τὰ ὁποῖα παράγονται μερικοὶ χρόνοι τοῦ, σεύω, τὸ ὁποῖον ἴδε.

Συώδης, εος, ὁ, ἡ (σῦς, εἶδος) Ἔχων τὸ εἶδος τοῦ χοίρου, ὁμοιος μὲ χοῖρον· καθόλου δὲ, ὡσὰν χοῖρος· ἐξαιρ. ἀδηφάγος, πολυφάγος, ὡς χοῖρος. Ἱππ. φιλοστρ. εἰκόν· σελ. 511.

Τοῦ Σ μετὰ τοῦ Φ.

Σφάγανον, τό (σφάζω). Ἀπὸ τοὺς Γραμματ. σχηματισμένη λέξις, διὰ νὰ παράξωσιν ἐξ αὐτῆς κατὰ μετάθεσιν τῶν γραμμάτων τὸ φάγανον.

Σφαγεῖον, τό (σφάζω). Τὸ ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐδέχοντο τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1100. 2) ὡς τὸ σφάγιον, ἱερεῖον, ῥυμα. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 767. Λυσιφρ. 196. καὶ Εὐριπ. Τρωάδ. 742. 3) Εἰς τὴν συνήθειαν τό, Μακελλεῖον.

Σφαγεύς, έως, ὁ (σφάζω) Ὅς τις σφάζει, φονεύς, Ξενοφ. 2) Μάχαιρα, μὲ τὴν ὁποίαν σφάζουσι, ῥάσγανον, ξίφος, κοπὶς Σοφοκλ. Αἰ.

Σφαγή, ἡ (σφάζω). Ἡ πρᾶξις ἢ ἐνέργεια τοῦ σφάζειν, σφάξιμον, θυσία, φόνος, σκότος διὰ ξίφους, τὸ αἷμα τοῦ φόνου. 2) Τὸ κεῖλον μέρος περὶ τὸν τραχηλὸν, Jugulum. τὸ μέρος ἀπὸ λαιμὸν ἕως τὸν τραχηλὸν, ὅπου συνήθως σφάζουσι τὰ ζῶα, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῶν ἀνθρώπων. Θουκυδ. 4. «Ὀξυτοὺς εἰς τὰς σφαγὰς καθιέντες σφᾶς αὐτοὺς διῶξειον» «ἐν-θα ὁ Σχολ. «Εἰς τὸ κατὰ τὴν κλεῖδα μέρος, δι' οὗ καθιᾶσι τὰ σιδήρια οἱ θέλοντες ἑαυτοὺς ἀνελεῖν» παρβλ. Ἰακ. Ἀχ Ταρ. σελ. 661.

Σφαγία, ἡ· Ἡ τῆς ἱερουργίας ἤτοι τῆς θυσίας ἡμέρα· κυρίως θηλυκὸν τοῦ, σφάγιος, ἐξυπακουμ. τοῦ, Ἡμέρα.

*Σφαγιάζομαι, μέλλ. άσσομαι, μέσ. ἀποθ. (σφάγιον). Σφάζω σώματα, θυσιάζω, Ἡρόδ. 6, 76. 9, 61, 72. τὸ ἐνεργ. σφαγιάζω ἔχει ὁ Ἀριστοφ. Ὄρν. 572. τὸ παθ. «σφαγιωσθείς,» Ἡρόδ. 7, 180. ἀπαντᾶται δὲ ὁ ὁμοιος καὶ παρὰ Ξεν. Πολ. Λακεδ. 13, 8. καὶ παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 573. ὅθεν

Σφαγιασμός, ὁ. Τὸ σφαγιάζειν, θυσία. Εὐριπ. Ἑλ. 198.

Σφαγιαστήριον, Τό = σφαγεῖον, ἀμφιβ.

Σφαγίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σφαγίς.

*Σφαγίζω, = σφαγιάζω.

Σφάγιον, τό· συνήθ. εἰς τὸν πληθ. ἐμφ. τὰ σφάγια, τὸ σφαγιαζόμενον, εἰς θυσίαν προσφερόμενον ζῶον· «σφάγια καλὰ ἢ χρηστὰ,» ὡς τὸ, «ἱερὰ καλὰ,» σύμβολα, τῶν ὁποίων τὰ ἐντόσια εἶδον καλὰ σημεῖα, Ἡροδ. 9, 61. 62. 2) = σφαγεῖον, ἀγγεῖον, λεκάνη διὰ τὴν θυσίαν· κυρίως οὐδέτ. τοῦ, σφάγιος.

Σφάγιος, ία, ιον· Ὅς τις σφάζει, θυσιάζει· καθόλου δὲ, φονεύει, σφαγεύς· ἴδε καὶ, σφαγία, καὶ, σφάγιον.

Σφαγίς, ίδος, ἡ Μάχαιρα, κοπὶς, διὰ τῆς ὁποίας σφάττεται τὸ ἱερεῖον· καθόλου δὲ, μαγειρικὴ κοπίς.

Σφαγίτης, ου, ὁ· καὶ σφαγῖτις, ιδος, ἡ νὴ φλέψ (σφαγὴ, σημασ. 2) αἱ τῶν ἀδένων, ἢ τοῦ λάρυγγος, αἱ περὶ τὴν σφαγὴν τοῦ τραχήλου οὖσαι φλέβες.

Σφάγνος, ὁ = σφάκος, καὶ φάσγανον, σημασ. 2.

Σφαδάζω, Μ. άσω· Ταράττω τὸ σῶμα, ταράττομαι μὲ σφοδρότητα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐξαιρ. κινῶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, κτυποῦμαι, διασπῶμαι· ὡς ἔκφρασις τοῦ πόνου, τῆς ἀνυπομονησίας, τῆς ἀγανακτήσεως, τοῦ πάθους, τῆς ἐπιθυμίας· ὅθεν α.) κτυποῦμαι ἀπὸ πόνου σπασμωδῶς, λυγίζομαι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν σπασμῶν τοῦ ἀποθνήσκοντος. β) εἶμαι ἀνυπόμονος, ἀνήσυχος, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, κτυπῶ κατὰ γῆς τοὺς πόδας, σπεύδω, ἐπιθυμῶ τι σφοδρῶς καὶ ἀνυπομόνως· ἐπὶ τὴν μάχην,» Πλουτ. Καίσ. 42. γ) εἶμαι ἀκόλαστος, ἀσελγής, ἀχαλίνωτος, εἶμαι γεμάτος ἀπὸ δαῤῥος καὶ θυμὸν, σπαργῶ, φουσκόνω, κορδόνω, καθολουδὲ ἐπὶ πάσης σωματικῆς καὶ πνευματικῆς καταστάσεως, ἥτις φαίνεται εἰς ὁρμητικὰς καὶ βιαίους κινήσεις τοῦ σώματος. Ruhnk. Τίμ. σελ. 242. (συγγ. μὲ τό, φάω, παιγνόσσω, ἀλλὰ βέβαια ὄχι μὲ τό, σφάζω.)

*Σφαδηξίω, = σφαδάζω Δράκων.

Σφεδανός, ή, όν. Ἰλ. Λ, 165. Π, 372. ἀντὶ σφεδανός, τὸ ὁποῖον ἴδε.

*Σφάδασμα, τό, (υ-υ) καὶ

Σφαδασμός, ὁ, Ὁρμητικὴ κίνησις τοῦ σώματος σπασμός, γιγόμενος ἀπὸ δυσαρέσκειαν, ἀγανάκτησιν, ὀργὴν, θυμὸν, ἐπιθυμίαν, πάθος, καὶ τὰ ὅμοια.

Σφάζω, μέλλ. σφάξω, ἀόρ. ἔσφαξα. παθ. παρακείμ. ἔσφαγμαι, ἀόρ. ἀ. παθ. ἐσφάγην, Ἡρόδ. 5, 5, καὶ Πίνδ. Πύθ. 11, 30. ἀλλ' εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθ. ἀόρ. β' παθ. ἐσφάγην, (ᾰ) μετοχ. σφαγείς· εἰς τοὺς ἀττ. πεζοὺς λόγου εὐχρηστότερος εἶναι τὸ, σφάττω· ἐκ τούτου παρ' Ὁμήρ. ἐνεστ. σφάζω, παραταττ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ., ἐνεστ. καὶ παρακείμ. παθητ. — Κόπτω διὰ ξίφους τὸν λαιμὸν, ἢ τὴν κεφαλὴν παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ ἡμέρων ζώων, τῶν κυρίως θυμάτων· ὅθεν πολλάκις, θυσιάζω ἐπειδὴ ἐμεταχειρίζοντο εἰς τοῦτο μόνον τὰ σφάγια, ἐξαιρ. κόπτω τὸν λαιμὸν τοῦ θυσιαζομένου ἱερείου, διὰ νὰ τρέξῃ τὸ αἷμα, Ὀδ. 1, 454. Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα δὲ ἐν γένει, φονεύω, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὸ ξίφος, θανατόνω· «σὺ νῦν δ, ναίμα σφράττειν,» χύνω εἰς τὴν σφαγὴν καὶ θυσίαν αἷμα. Seidl. Εὐρ. Ἡλέκτ. 92. 279. (συγγεν. μὲ τό, ΦΕΝΩ, πέφαμαι, φόνος· ἀλλὰ μὲ τό, σπάω, σφαδάζω, δὲν ἔχει τίποτε κοινόν.)

(Σφάζω) = σφίζω. σφαδάζω, ἔχουσι μὲν μερικὰ νεώτερα λεξικὰ, ἀλλ' εἰς τοὺς παλαιοὺς δὲν ἀπαντᾶται κανὲν ἴχνος τούτου.

Σφαῖρα, ας, ἡ. Πᾶν ὁλοστρόγγυλον σῶμα· ἐξαιρ. ἡ πάλλα (τόπι), μὲ τὴν ὁποίαν παίζουσι· Ὀδ. «σφαίρῃ παίζει,» ὡ. Ὀδ. Ζ, 100. «σφαῖραν ῥίπτειν,» Ὀδ. Ζ, 115. β) ἡ γήϊνος καὶ οὐράνιος σφαῖρα, ἔτι δὲ καὶ ἡ τεχνητῶς ἀπὸ τοὺς Ἀστροτόμους σχηματιζομένη. γ) γυμναστικόν τι ὄργανον τῶν πυκτῶν, ἴσως σφαῖραι σιδηραῖ, τὰς ὁποίας ἐπερίδεσαν εἰς τὴν χεῖρα ἀντὶ τῶν συνήθων ἱμάντων, καὶ ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας, διὰ νὰ μὴ προξενήσωσιν αὐταὶ κἀμμίαν βλάβην, ὅταν πλησίζοντο τὴν σφαιρομαχίαν, ἔδειαν ἀκόμη καὶ ἄλλα ἐπισφαίρια. (ἴσως συγγεν. μὲ τό, σπεῖρα, σπείρω)

*Σφαιρεύς, έως, ὁ. Ὀνομασία τῶν γεντίσεων εἰς τὴν Σπάρτην, οἵτινες ἦσαν εἰς ἡλικίαν ν' ἀγωνίζωνται τὴν σφαιρομαχίαν· Ἰσ. παρὰ τὸ σφαῖρα, σημασ. γ'.

Σφαιρηδόν, Ἐπίρ. (σφαῖρα). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς σφαίρας· «ἦκε δὲ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος.» Ἰλ. Ν, 204. μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ σχήματος τῆς σφαίρας.

Σφαιρηκεκός, ἡ, όν, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Πλημ. Ἀλ. ἀντὶ τοῦ, σφαιριστικός.

Σφαιρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ σφαῖρα, Μικρὰ σφαῖρα.

Σφαιρίζω, Μ. ίσω (σφαῖρα). Τὴν σφαῖραν παίζω, ῥίπτω.

Σφαιρικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. σφαιρικῶς (σφαῖρα). Ὁλοστρόγγυλος, 2) ὁ εἰς σφαῖραν, Ὁ εἰς τὴν γῆϊνον καὶ οὐράνιον σφαῖραν ἀνήκων, ὁ περὶ τὴν σφαῖραν καταγινόμενος.

Σφαίριον, τό. Ὡς τό, σφαιρίδιον· ὑποκορ. τοῦ, σφαῖρα. Σύμβολον, ἤτοι σημεῖόν τι σφαιροειδὲς, ἐπιγεγραμμένον ἔχον τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ λάβῃ τις. Δίων Κασ.

Σφαίρισις, εως, ἡ (σφαιρίζω). Τὸ παίζειν τὴν σφαῖραν.

Σφαίρισμα, τό (σφαιρίζω). Τὸ τῆς σφαίρας παιγνίδιον, καὶ ἡ διὰ τῆς σφαίρας βολὴ, τὸ κτύπημα. Εὐστάθ. εἰς Ὀδύσ. Θ.

Σφαιρισμός, ὁ = σφαίρισις. Ἀρτεμίδ. 4, 59.

Σφαιριστήρ, ῆρος, ὁ = σφαιριστής.

Σφαιριστήριον, τό. Οἶκος ἢ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον παίζουσι τὴν σφαῖραν· οὐδέτ. τοῦ

*Σφαιριστήριος, ία, ιον (σφαιριστήρ). Εἰς τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας ἀνήκων.

Σφαιριστής, οῦ, ὁ (σφαιρίζω). Ὅστις παίζει τὴν σφαῖραν· ὅθεν

Σφαιριστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ σφαιρίζειν ἢ εἰς σφαίρισιν ἀνήκων. «Σφαιριστική, ἡ· ἐξυπακουμ. τοῦ, Τέχνη ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν σφαῖραν. «Σφαιριστικὸς, ὁ· ὁ ἐπιτήδειος σφαιριστής.

Σφαιρίστρα, ἡ = σφαιριστήριον· ἀμφίβ ἀνάγν. παρὰ Πλουτ. ἀλλὰ σχηματισμένη ὡς τό, ἀλινδήθρα, ποτίστρα, κ. τ. τ. Πλούταρχ.

Σφαιρίτης, ὁ· καὶ, Σφαιρίτις, ιδος, ἡ (σφαῖρα). Ὅμοιος μὲ σφαῖραν, σφαιροειδής. «Σφαιρίτις κυπάρισσος· ἡ τὰ σφαίρια (ἤτοι τὸν στρογγύλον καρπὸν) φέρουσα κυπάρισσος. Γαλην. 5, κατὰ τόπ.

Σφαιροειδής, ους, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. σφαιροειδῶς (εἶδος). Ὁ σφαῖρας εἶδος ἔχων, σφαι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρας ὁμοιος· ὁλοστρόγγυλος. Πλάτ. Τίμ. σελ. 63. D. 63. A.

Σφαιρομαχέω, ῶ· Μ. ήσω (μάχομαι). Παίζω τὴν σφαῖραν, ἢ διὰ σφαίρας παίζω, σφαιρίζω. 2) Μάχομαι, ἀγωνίζομαι μὲ τὴν σφαῖραν τῶν πυκτῶν ἀγών· ἴδε, σφαῖρα, σημασ. γ΄.

*Σφαιρόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων σφαίρας μορφήν.

Σφαιροπαικτέω, ῶ. Τὴν σφαῖραν παίζω, ἐκ τοῦ,

Σφαιροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὁ παίζων τὴν σφαῖραν, ὅθεν

*Σφαιρόπαικτον, τό. Τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας.

Σφαιροποιέω, ῶ. Κάμνω σφαῖρας, ἢ κάμνω τι στρογγύλον ὡς σφαῖραν· ὅθεν

Σφαιροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων σφαίρας, τί στρογγύλον, ὡς σφαῖραν.

Σφαῖρος (σφαῖρα). Στρογγύλος ὡς σφαῖρα. Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀριστοτ. Φ. 4, 2. καὶ 1α, 3.

Σφαιρόω, ῶ. Κάμνω τι ὁλοστρόγγυλον, ὡς σφαῖρα, στρογγυλεύω. Μέσ. «Σφαιρόομαι, οὖμαι, στρογγυλεύω ἐμαυτόν, ἢ στρογγυλὸς γίνομαι, ἢ εἶμαι. Θεόφρ. 2) βελλω σφαιροειδές τι σῶμα ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἄλλου τινὸς σώματος· ὅθεν Ξενοφ. Ἱππ. 8, 10. «Ἀκόντια ἐσφαιρωμένα· κατὰ κορυφὴν αὐτοῦ τοῦ βέλους σφαῖρά τις, ἤτοι στρογγύλευτι σῶμα (ὡς βέλιον) ἔχοντα· ὅθεν

Σφαίρωμα, ατος, τό. Πᾶν ἐσφαιρωμένον, ἤτοι στρογγυλευμένον, ἢ ὁλοστρόγγυλον σῶμα, εἰμὶ ρὲς τὸν κληδ. ἀριθμ. α) τὰ στρογγύλα βάρη τῆς ζυγαρίας. Ἀριστοτ. β) εἰ γλυκυτέ (τὰ κωλομάκια). Σέξτ. Ἐμπ.

Σφαιρών, όνος, ὁ (σφαῖρα). Εἶδος ἁλιευτικοῦ ζώου σφυροειδοῦς. Ὀππιαν. Ἁλ. 3, 83.

*Σφαίρωσις, ἡ (σφαιρόω). Ἡ σφαιροειδὴς στρογγυλότης.

Σφαιρωτήρ, ῆρος, ὁ (σφαιρόω). Ἰμὰς τοῦ ὑποδήματος, σκύτινον λωρίον, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσι τὰ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας. Ἡρόδ. 2, 81. 33, 37. 24, 25. Γέν. 14, 23. ἐνθ' ἄλλοι αὐτὸ τεύτου «Σφυρωτῆρι ἀντίγραφον ἐκ τοῦ σφυρόν, σφυρόω, ἐπειδὴ καὶ εἰ ἱμάντες περὶ τὰ σφυρὰ ἐτίθεντο· ὀρθότερον ὅμως τό, σφαιρωτήρ, διότι οἱ ἱμάντες, ἤτοι τὰ λαρία τῶν ὑποδημάτων, κυκλικῶς περὶ τοὺς πόδας ἐστρέφοντο. Χρυσόστερ. Λέγ. εἰς τοὺς Μ. Μάρτυρας.

Σφαιρωτός, ἡ, όν (σφαιρόω). Ἐσφαιρωμένος, στρογγυλωμένος, στρογγύλος. 2) ὁ σφαῖρον κατὰ κορυφὴν ἔχων· ἐκ τοῦ, σφαιρίων· ὅθεν «Ἀκόντια σφαιρωτὰ» Ξενοφ. Ἱππ. 8, 10. = ἐσφαιρωμένα ἔχοντα.

Σφακελίας, ου, ὁ (σφάκελος). Ὁ σφάκελον ἔχων, ὁ σφάκελον, γάγγραιναν πάσχων, ὁ σφακελιζόμενος, σηπόμενος.

Σφακελίζω, παρὰ τοῖς Ἀττ. -Σφακελίζομαι (σφάκελος). Πάσχω φλόγωσιν, γάγγραιναν, σήφω, σήπομαι, σαπίζω· μέσφακέλισέ τε τὸ ὀστέον, καὶ ὁ μηρὸς ἐσάπη. Ἡρόδ. 3, 66 «σφακελίσαντες τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντες». Ἡρόδ. 6, 136. β) ἐπὶ τῆς ἐνεργείας σφοδρᾶς ψυχρότητος εἰς χωριστάτην μέλη τοῦ σώματος, παγόνω, Διονύσ. Ἁλικ. γ) ἐπὶ ξένδρων, ὅταν αἱ ρίζαι αὐτῶν μελανθῶσι, Θεόφρ. δ) παθύλλοι δὲ, αἰσθάνομαι σφοδρόν, δριμὺν πόνον, ῥάπτομαι, τοράτομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνησύχως, ἀνυπομόνως, ὁρμητικῶς, κινοῦμαι· ἀπὸ σπασμοῦ, καὶ μὲ τοῦτο ἐσήμανα, ὅτι αἰσθάνομαι σφοδρὸν πόνον. ὡς τὸ σφαδάζω· ὅθεν

Σφακελισμός, ὁ· = σφάκελος.

*Σφάκελος, ὁ· ἁμαρτ. ἀντὶ τοῦ, φάκελος, πυρ' Ὀππιαν. Ἁλ. 4, 419. ἤτις ἤδη ἐδωρεῶτο ἀπὸ τὸν Βαλλιαρίδην, καὶ Σικελέραν.

Σφάκελος, ὁ. Φλόγωσις τῶν σαρκωδῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἢ ἐξ αὐτῆς γινομένη σῆψις· ἡ κυρίως τυχικὴ ἔκφρασις εἶναι, γάγγραινα. β) ἢ ἀπὸ ὑπερβολικὸν ψῦχος ἑνὸς ἑκάστου τῶν μελῶν προξενουμένη φλόγωσις. γ) ὁ μίλτος, ἢ ἐροσίβη, φυτὸν τῶν ἀετέρων. δ) πᾶς ὀρμητικὸς βίαιος πόνος, καὶ ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον φαινερώνεται, σπασμός, παλμός, κίνησις τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, ἀνησυχος, ἀνυπόμονος ταραχή, κίνησις, ἀνησυχία, ἀνυπομονησία ἀπὸ πόνον, ὡς τό, σφαδασμός· «σφάκελος ἀνέμων· ὁ ταραχὲς, ὁ συσσεισμός, ἢ σύντονος ἢ βίαιος κίνησις τῶν ἀνέμων, Αἰσχυλ. Προμ. 1053. Ἴδε καὶ σημειώσ. Κοραὴ εἰς Ἱπποκρ. περὶ ἀέρ. τόπ. §. 65. — Κατὰ τὸν Σουΐδαν λέγεται ἀκόμη καὶ τὸ σφάζον βέλος, καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος, καὶ, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν συντήρησιν τὸ, σφακελίζω, καὶ σφακελόω τινά, σημαίνει τὸ, ἐκτείνω τὸν μεσαῖον δάκτυλόν μου πρὸς τὸ πρόσωπόν τινος, ὕβρεως καὶ βλασφημῶ αὐτὸν διὰ τούτου τοῦ σημείου, τὸ ὁποῖον ἐμφαίνει δυσαρέσκειαν καὶ ἀγανάκτησιν. (Παρεδέχοιτο, ὅτι ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μὲ τὸ, σφαδάζω, καὶ, σφύζω.

Σφάκος, ὁ. Τὸ φυτὸν Ἁλιφασεὶς λεγόμενον· ἐν χωρωτὸν δὲ εἶδος αὐτοῦ ἀναμίζετο ἐλελίσφακις. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. ς΄. 2. — 2) Τὸ μακρόμαλλον καὶ ἐπὶ τῶν ὀρνίθων γινόμενον βρύον, τὸ καὶ, σφήγιος, φάσκον, καὶ φάσγανον λεγόμενον, ἴσως υπερα, Λατ. (ς)

Σφάκτης, ου, ὁ (σφάζω). Φονεὺς, μακελλάρης. Φιλοξ. Γλωσσ. Ἡ συνήθεια λέγει ἔτι «Σφάκτης, καὶ Σφάχτρια καὶ τὸν περὶ τὰς πλευρὰς τοῦ σώματος γινόμενον ὀξὺν πόνον εἰς τοὺς ῥευματισμούς.

Σφακτός, ἡ, όν (σφάζω). Ἐσφαγμένος, φονευμένος.

Σφάκτρια, ἡ· Ἰθηλυκ. τοῦ, σφάκτης, καὶ ἡ τὰ ἱερεῖα σφάζουσα, ἱέρεια. Ἰακ. Α. Π. σλ. 594.

Σφάκτρον, τό (σφάζω). Ὁ πρὸς σφαγὴν ὁδηγὸς μοσχάρι, πληραμὴ διὰ τὸ σφάξιμον. Πολλὺ. 10, 57.

Σφακώδης, ες, ὁ, ἡ (σφάκος, εἶδος). Ὅμοιος μὲ σφάκον, μὲ ἐλελισφάκι.

Σφάλαξ, ακος, ὁ. Ὁ Παλίουρος, μόνον εἰς Γλωσσ. ἡ συνήθεια λέγει «Σφάλαγγα, καὶ Σφαλάγγιον», τό, Φαλάγγιον· ἐκ τοῦ

Σφαλάσσω, Μ. ξω. Τέμνω, κεντῶ, μόνον παρ' Ἡσυχ.

Σφαλερονηστας, ὁ, ἡ (σφαλερὸς, νήχω). Ἐπαινδυώνης εἰς τὸ πλεῖν, κολυμβᾶν· παρὰ Πολυδ. γ΄. 103 «Ποταμὸς σφαλερόνηστος.»

Σφαλερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. -ρῶς (σφάλλω). Ὁ εὐκόλως εἰς πῶσιμον, εἰς ὀλίσθημα φέρων τινά, ὀλισθηρὸς, γλυστερός. β) τροπικ. ὁ εἰς σφάλμα, ἁμάρτημα φέρων τινα, ψευδὴς, ἀπατηλὸς, ἐπικίνδυνος, ἀβέβαιος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. καὶ εἰς τὸ ὑπερθετ. Ἡρόδ. 7, 16, 1. — 2) πίπτων, κλονούμενος.

*Σφαλερώτατος, άτη, ον, ὑπερθ. ἐπὶ τοῦ σφαλερὸς, ἀσφαλερώτατον τῶν πάντων», Θουκιδ. δ΄ 126. 11. ἐκδ. Νεοφύτου Δούκα.

*Σφαλῆναι, ἀπαρέμφ. παθητ. β΄. αορ. τοῦ, σφάλλω.

*Σφαλίζω, μέλ. ξω (σφαλὲς). Δένω, δεσμεύω, κλείω.

Σφαλλός, ὁ. Στρογγύλον τι μολύβδινον σιηθος μ' ἕνα κρίκον, προστρωσμένον ἔχοντα ἕνα ἱμάντα, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀγῶνας δίνοντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν, ἐσφενδόνιζαν, ὅθεν εἶδος δίσκου. 2) εἶς τὰ δεσμωτήρια στρογγύλον τι κούτσουρον μὲ δύο τρύπας, εἰς τὰς ὁποίας ἐνεκλείοντο οἱ πόδες τῶν τιμωρουμένων· χρᾶσται δὲ καὶ, σφαλὲς. (συγγεν. ἴσως μὲ τὸ, σφάλος.)

Σφάλλω, μέλ. σφαλῶ, ἀόρ. α΄. ἔσφηλα, ἀπαρέμφ. σφῆλαι, ἐόρ. β΄. ἔσφαλον, Παθ. παρακείμ. ἔσφαλμαι, ἀόρ. παθ. ἐσφάλην. Κλίνω, καταβάλλω, κρημνίζω, κάμνω νὰ πέσῃ· «οὐδ' Ὀδυσσεὺς ὄντατο σφῆλαι, οὔδε τε παλάσσαι», Ἰλ. Ψ, 719. δὲν ἐδύνατο νὰ τὸν ῥίψῃ κατὰ γῆς· ἐξαιρ. φοιτέω· «οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀτριδάων», Ὀδ. Ρ, 464. πρὸς (ὁ Ἀχιλλεὺς) Ἕκτορ' ἔσφαλεν. Πίνδ. Ὀλ. 2, 145. (Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον εἰς τὰ ἀναφερθέντα χωρία, καὶ τοὺς δύο φορὰς κατ' ἐνεργ. ἀόρ. καθὼς καὶ εἰς τὰ σύνθετα, ἀποσφ. καὶ παρασφ.) κατὰ γῆς δέ, ἀποσείω, ἀποτινάσσω, κλονίζω, ῥίπτω κάτω· Παθητ. σφάλλομαι, πίπτω, κλονίζομαι, ὀλισθαίνω, γλυστρῶ. ὅθεν, ἀσφαλὴς, 2) τροπικ. α΄) ἀναφείρω, βλάπτω, φέρω εἰς δυστυχίαν· Παθ. βλάπτομαι, καταντῶ εἰς δυστυχίαν, πταίω, Ἡρόδ. 7, 168. Ὁ μέσ. ἀόρ. τῆς ὑποτακτ. «σφάλωνται», ἀποδείχθη πρὸ ἀπὸ τὸν Βουτμάννειν Διείρεθ. Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 413. ὡς μὴ ἑλληνικὸν, καὶ ἐδιορθώθη εἰς τό, «σφάλλωνται», τὸ ὁποῖον ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὰ χειρόγραφα εἰς τὴν ἐκδ. τοῦ Βεκκήρου, παρὰ Θουκυδ. 5, 110. β΄) κάμνω ἀμφιρρεπῆ, ἀμφίβολον, φέρω τινὰ εἰς ἀμφιβολίαν, ἀπτοχανίαν, Ἡρόδ. 7, 142. Παθ. εἶμαι ἀμφιρρεπὴς, ἀμφίβολος, κ. τ. τ. γ΄) ἀπατῶ, πλανῶ, εἰς ἀπάτην καὶ πλάνην φέρω· Παθ. ἀπατῶμαι, πλανῶμαι, ἀποτυγχάνω, ἐντεῦθεν, Ἡρόδ. 7, 50. 1. μετὰ γεν. «σφαλθῆναι τῆς ἐλπίδος» ἀποτυχεῖν· (συγγεν. μὲ τὸ, φηλὸς, ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ Λατ. fallo, καὶ τὸ Γερμαν. fallen.) ὅθεν

Σφάλμα, τό. Πτῶσις, πῆσιμον, ὀλίσθημα, γλύστρημα. 2) τροπικ. α΄) δυστυχία, βλάβη, ζημία, ἥττα, Ἡρόδ. 1, 207. 7, 6. β΄) πταῖσμα, ἁμάρτημα· ὅθεν

*Σφαλμάω, παρ' Ἡσυχ. καὶ

Σφαλμόω, παρὰ Πολυβ. = σφάλλομαι.

Σφαλός, ὁ, ἴδε σφαλλός.

Σφάλτης, ου, ὁ (σφάλλω). Ὁ ῥίπτων κατὰ γῆς, ὁ εἰς πτῶσιν φέρων. Δινύφρ. 207. Εἰς τὴν συνήθειαν, ὁ τὶς σφάλματα ὑποπεσῶν πταίστης, ἐκ τοῦ σφάλλομαι.

*Σφαλτώδης, ες, = ἀσφαλτώδης.

Σφάνιον, τό. Κλινίδιον, μικρὸς κράββατος. Ἡσ.

*Σφάξαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. α΄. τοῦ σφάζω.

Σφαραγέω, ῶ. μέλ. ήσω (σφάραγος). = σφαραγάω, τὸ ὁποῖον παρβλ. Μέσ. κροτῶ, συρίζω, κάμνω συριγμόν· «ῥίζαι σφαρηγέοντο, ἐσύριξαν αἱ ῥίζαι τοῦ δυθέλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, τὸν ὁποῖον ἐξώρυττεν ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ πυρωμένον κοντόν· Ὀδ. Ι, 390. β΄) ὡς τό, σπαραγάω, καὶ σφηγάω, εἶμαι γεμάτος, φουσκωμένος· «οὐδατα σφαραγέοντα, οἱ μαστοὶ ἦταν γεμάτοι· Ὀδ. Ι, 440. κυρίως ἐπὶ τοῦ χρότου τινὸς σώματος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν πλῆθος μέλλει νὰ σπάσῃ. παρβλ. τὸ ἑπόμ.

Σφαραγίζω. Μετ' ἦχου ἢ ψόφου κτίω, διεγείρω ταραχήν· «ἐνοσίησε τε κόνιν τε», Ἡσιοδ. Θεογον. 706. ἐκ τοῦ

Σφάραγος, ὁ. Παιδόπιτε ξέρυβος, κρότος, συριγμός· (ἡ συνήθ. ἐτυμολογία αὐτοῦ εἶναι πορεία τὸ, φορυξ, φαρυγξ, ὅθεν κυρίως, ὁ ἀπὸ τὸν λάρυγγα προερχόμενος τόνος, φθόγγος ἐπειδὴ δὲ ὅμως τὸ, σφάραγος, καὶ, σφαραγάω, εἶναι εὔχρηστον καθόλου ἐπὶ ἀνθρώπου κρότου, καὶ ὄχι ποτὲ ἐπὶ τοῦ διὰ τοῦ λάρυγγος γινομένου, παραδίχοιται ἄλλοι ὀρθότερον τὴν λέξιν ὡς κατ' εὐκολίαν τροπὴν γινομένην παρασχηματισμὸν τοῦ ταὐτοσημάντου, σφαραγέω, ἴσως συγγ. μὲ τὸ, ῥάσσω, ἀρύσσω· καὶ, ἀλλὰ μὲ τὸ Ὅμηρ. ἀσφάραγος, ἔχει τὸ, σφάραγος, τὸν Ὀλίγην συγγένειαν, ὅσην μὲ τὸ Ἀττικ. ἀσφάραγος, ἀντὶ, ἀσπάραγος.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

•Σφᾶς, σταν. ἐγκλιτ. αἰτιατ. τοῦ, σφεῖς, Ἰλ. Ε, 567. Περμιν. 12. Fülleb.

•Σφᾶς, αἰτιατ. πληθ. 3ηλ. τοῦ, σφός. Ὁδ. Β, 237.

•Σφᾶτος. Εἰς τοὺς Ἀττ. ἐνύχρηστόν. ἐναντ. ἀνεῖ, σφάω. Ἀττ. παράτ. ἐσφαττον· ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τοῦ, σφάττω· ἐναντ. δὲ, σφάσσω, φαίνεται, ὅτι δὲν ἀπαντᾶται. Lobeck. Φρύν. σελ. 241.

Σφέ· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ ἐγκλιτ. αἰτιατ. κατὰ πληθ. ἀρῖθ. γένους ἀρσ. καὶ 3ηλ. τοῦ, σφεῖς. Ὅμηρ. Ἡρόδ. καὶ Τραγ. 2) εἰς τοὺς Ἀττικ. καὶ ἄλλους μεταγενεστ. ποιητάς, ἑξαιρ. εἰς τοὺς Τραγ. καὶ ὡς αἰτιατ. ἑνικ. ἀρῖθμ. Βρ. Αἰσχύλ. Προμ. 9. Ἐπτ. Θήβ. 647. Σοφοκλ. Ὀ. Τύρ. 980. Φιλοκτ. 200. Valck. Ἱππ. 1253. οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 52. 53. ἴδε σφεῖς.

•Σφέας, ἀνώμαστ. καὶ αἰτιατ. πληθ. οὐδετ. τοῦ, σφεῖς. Ἡρόδ.

•Σφέας, ἐπικ. καὶ Ἰων. αἰτ. πληθ. ἄρτ. καὶ 3ηλ. τοῦ, σφεῖς, ἀντὶ, σφᾶς. Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

Σφεδανός, ἡ, ὀν. Σφοδρός, ὁρμητικός, τρομητικός, σύντονος, οὐσ. Ἰλ. Λ, 165 »Ἵππειον σφέδανον ἐπιτανυσάμενον, πολεμικόν, ἢ ἐρεθισμόν, κατατληκτικόν· ὁ Σχολ. σφοδρόν, σπουδαῖον, κατεπειγόμενον· ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 371. »Σφεδανὸν ἔφαπεν· ἐσπευσμένως· οἱ δὲ πυκνόν. (Πλάτ.) μόνοι εἰς τοὺς ποιητὰς ἀρχαιοπρεπῆ λέξις, ἐξ ἀγνώστου πρωτοτύπου, ἴσως τῆς ὁποίας παρ' Ὅμ. ἤθελησαν νὰ γράψωσι κατὰ τινὰ σημασίαν »σφαδανόων, ὡς παρὰ τὸ, σκιδνῶ· ποτὲ δὲ εἰς μετοχ. »σφεδανῶν, = χαίνων· ποτὲ δὲ καὶ, »σφεδανῶντι· Συνήθ. ἡ ἐτυμολογία ἐπλησιάσθη παρὰ τὸ, σκεδάω, ἢ σπορδός.)

Σφέες, κατ' ἐπέκτ. τύπ. ἀντὶ σφεῖς, ὅπερ ἴδε. Ἡρόδ. Σκιλ. ὁνομ. πληθ. ἄρσεν. καὶ 3ηλ. γένους τῆς τρίτης. Ἀντωνυμ τοῦ γ. προσώπ. Αὐτοί, σπαν. οὐδ. σφέα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ Ἡρόδ. γεν. σφῶν, δοτ. σφίσι, (ωυ) αἰτιατ. σφέ, εὐθ. σφέας. Ἀπό τοὺς τύπους τούτους μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρ. μόνον τὴν γεν. εἰς τὴν φράσ. »σφῶν αὐτάνων, Ἰλ. Μ, 155. Τ, 302. καὶ τὴν δοτ. πολλὰ συχνά· ἐξαναντίας δὲ οἱ ἰπτ. καὶ Ἰων. σύροι εἶναι οἱ ἐξῆς· ἡ ὀνομαστ. ἡ σπανιώτατα καὶ βάσιλεν εἰς τὸν Ὅμηρον, πολὺ μικρὸν εἰς τὸν ἑπτ. καὶ πληθ. ἀριθμόν· ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται, σφεῖ, τὸ δὲ ἀντικείμενον, τρίτης, φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι ποτὲ ἐνύχρηστ. γεν. σφέων· παρ' Ὅμ. φυσικὰ πάντοτε μονοσυλλάβως προφερόμενον, καὶ ἐνίοτε ἐγκλιτ. Ἰλ. Β, 311. Θέ. Γ, 134. ἁπλῶς ποιητ. σφείων, παρ' Ὅμ. μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ πάντοτε εἰς τὸ φρόνιμ. ταύτην· ὡσπαν, καὶ, ὡσπαι ἀπὸ σφίσιν, Δ, 536. Ε, 626. Ν, 148. 688. δοτ. τὰς σφίν, σφιν, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ εἰς τὸν ἑπτ. παῖζον λόγον, καὶ εἰς τοὺς Τραγ. μὲ τὸν πολίτευτ. ὦσπαν· εἶδε Ἰλ. Γ, 300. συνήθ. ἐγκλιτ. ἀλλὰ παρ' Ἡρόδ. 7, 149. καὶ ὀρθοτονούμενον· ἁπλῶς εἶναι εὐχρηστον τὸ, σφιν· ὡς δοτ. ἑνικ. ἀντὶ τοῦ, εἱ, Ἴων. Ὅμ. 18. 19. 30. 9. Αἰσχύλ. Πέρσ. 756. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1620. καὶ αὐτὸς Reiskii [nonn. σελ. 181 Lobeck Σοφοκλ. Αἴ. 801. Ἑρμ. Ὀρφ. σελ. 792. 797. ἐξαναντίας δὲ τὸ, σφιν. Ὁδ. Ο, 522. ἀναφέρεται ἑρμηνευτικῶς μὲ τὸν Οὐδύσσειον εἰς ἕνα τοὺς μνηστῆρας, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 113. ὅμως, εἰς τοὺς Ἄρπυιας καὶ τοὺς Κύκλωπας, ὅθεν δὲν πρέπει νὰ ἐκτυπωθῇ ἐνταῦθα. Ὁ Βεντλήιος, συμπεραίνει, ὅτι μόνον τὸ, σφιν, καὶ ὄχι τὸ, σφι, εἶναι εἰς χρῆσιν κατὰ τὸν ἑνικ. ἀριθμ. ἐπειδὴ τὰ, ἑμίν, τίν, ἵν, δίδουν φαινομένην τινὰ ἀναλογίαν τούτου. Λεξιλ. 1. σελ. 60. — αἰτιατ. σφέας, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. συνήθ. ἐγκλιτ. καὶ ἐν γένει εἰς μακρὰ συλλαβὴ προφερμ. ὡς ἑξαιρ. ἐξ Ὁδ. Θ, 315, σαφηνίζεται, διὰ τοῦτο καὶ Ἰλ. Ρ, 278. Ὁδ. Ω, 440. πρέπει νὰ ἐκλαμβάνεται οὕτως· ὅπου ὁμοῦ πρέπει ν' ἀποτελέσῃ βραχεῖαν συλλαβήν, γράφεται ὀρθῶς κατὰ Χειρόγρ σφᾶς, Ἰλ. Ε, 567. Παρμενίδ. 12. ὅπου δὲ ὁ Ὅμ. τὸ ὀρθοτονεῖ, εἶναι καὶ δισύλλαβον, Ἰλ. Μ, 43. 86. Ὁδ. Μ, 225. Π, 475. Ψ, 66. καὶ Ὁδ. Θ, 480. Ν, 276 πρέπει ν' ἀποβάλῃ τὸν τόνον.— σπανίᾳ, καὶ ἁπλῶς ποιητ καὶ πάντοτε ἐγκλιτ. αἰτιατ. εἶναι, σφε, Ἰλ. Τ, 256. τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ὅμ. εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ χωρία ὡς αἰτιατ δυϊκ. ἀριθμ. μεταχειρίζεται, Ὁδ. Θ, 271. Φ, 192. 203. καὶ Ἡσιοδ. Ἀσπ. 62. ἐκ τοῦ σύροι γίνεται πιθανὸν, ὅτι τὸ, σφε, κυρίως ἔγεινε κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ, σφωέ· εἰς δὲ τοὺς μεταγενεστ. Ἐπικ. ἐπικρατεῖ ὁ πληθ. ἀριθμ. Ἰαν Α. Π. σελ 281, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ποιητ. ἑξαιρ. εἰς τοὺς Τραγικ. τίθεται τὸ, σφε, ὡς τὸ, νιν, εἰς τὸν ἑνικ. ἀρτ. καὶ 3ηλ. Ερ. Αἰσχύλ. Προμ. 9. Πέρσ. 196. οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 52. 53 παρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σελ 835 — Σπανιώτερος Αἰολ. καὶ Δωρ. τυποι εἶναι· ὀνομ. σφεε, δοτ. φιν καὶ ψιν, αἰτιατ. ψε· ἐγκλιτ. τὰ μπορούμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν ἴλας τὰς πλαγίας πτώσ. μόνον τὰ περιπτώμενα, σφῶν, καὶ, σφᾶς, ὄχι. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίται τὴν αὐτοσυμίαν ταύτην συνήθως εἰς τὴν κυρίως σημασίαν προσωπικῶς, ἄσχν καὶ δὲν γνωρίζει οὐδέτερον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται εἰς τὸν Ἡροδ. μόνον Ὁδ Ι, 70. καὶ, Κ, 355. κεῖται εἰς οὐδέτεραν ἀναφορὰν· συχνὴ εἶναι ἤδη παρ' Ὅμ. ἡ ἐπίτασις τῆς ἐννοίας εἰς τὸ, σφῶν αὐτῶν, οὕτω καὶ, σφέας αὐτούς, Ὁδ. Μ, 225. παρβλ. Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 826. ἀσυνήθ »παρὰ σφιν ἑκάστῳ· ἀντὶ, παρὰ σφέων ἑκάστῳ, Ἰλ. Ε, 195. — 2) ἐξαιρ. ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ σπανία ποιητ. χρῆσις εἰς τὸ β'. πρόσωπ. πληθ. ἀντὶ, ὑμᾶς, ὅθεν· μετὰ σφίσιν, ἀντὶ, μεθ' ὑμῖν, Ἰλ. Κ, 398. οὕτω καὶ κατὰ Schaef. Γρηγ. σελ. 407 καὶ Spohn Ἡσιόδ. Ἔρ. 56 σφὶν αὐτοῖς, ἀντὶ, ὑμῖν αὐτοῖς· καὶ παρ' Ἀπολλ Ῥοδ 2, 1277 μάλιστα εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς πεζογρφ. ἀντὶ τοῦ α'. προσ. Οὐάλφ. Πρόλεγ. σελ. CCXLVII. παρβλ. σφέτερος, σφωΐτερος, καὶ ἀλ. — Περὶ τῆς πιθαν. ἐτυμολογίας τῆς αὐτοσυμίας ταύτης παρὰ τὸ, ἑ, τὸ λατ. se, παρβλ. Βουττμαν Λεξίλ. 1, σελ. 53.

Σφέλας, ατος, τὸ. Ὑποπόδιον, σκαμνάκιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκουμβοῦσιν οἱ ποδες, ὅταν κάθηνται τις ἐπὶ θρόνου· Ὁδ. Σ, 398 ἐπικ. πληθ σφελε, Ὁδ. Γ, 231. 2) σκαμνίον τῶν κωπηλατῶν. 3) κοίλον τι ξύλινον σῶμα, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλεται ἡ μύστα, Νικανδ. Θηρ. 644. (ἴσ. συγγ. μὲ τὸ, σφαλλός, σφαλός, ὑποκλινὲς δὲ μὲ τὸ, σφάλλω, ἀλλὰ παρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. 2. σελ. 163.)

Σφέλμα, ατος, τὸ. Τὸ ὄνειρος τῆς πρύμνης. Ἡτύχ.

•Σφενδάμνος, ἡνη, ινον. Ὁ ἐκ σφενδάμου ὤν, ἀκό σφένδαμον· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σκληρός, στερεός. Ἀριστοφ. Ἀχ. 181. ἐκ τοῦ

Σφένδαμνος, ἡ. Δένδρον σκληρὸν ξύλον ἔχον, Λατ. Acer. γνωστὸν καὶ τὴν σήμερον εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. 3, 4. καὶ 11. Πλίν. 16, 16. ἐκ τούτου διακρίνουσι τινὲς δύο, ἄλλοι δὲ τρία εἴδη, ζυγία, καὶ γλαῦκος. Montanum, Campestre, κατὰ τὸν Πλίνιον. Acer pseudoplatanus, Campestre καὶ Creticum, κατὰ τὸν Λινναῖον.

•Σφενδικίζω, = σφενδονίζω, σφενδονάω, Λουκιαν. ἀλλ' ἀμφιβ.

Σφενδονάω, ῶ. Μ. ἤτοι Σφενδονίζω, διὰ τῆς σφενδόνης βάλλω, βάλλω. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 4, 7. »Πάντας τῶν ὑποχειρίων σφενδονᾶν ἠνάγκαζε μελετᾶν, νομίζων τοῦτο τὸ ὅπλον δουλικώτερον. 2) Περιστρέφω εἰς σφενδόνην, τινέσσω, ῥίπτω.

Σφενδονέω, ῶ. Ἰωνικ. = σφενδονάω.

Σφενδόνη, ἡ. Ὄργανον πολεμικόν, ἐπιτήδειον εἰς λίθων βολάς, σφενδόνα καὶ εἰς ἡμᾶς λεγόμενον· εἶναι δὲ πλέγμα ἐκ σχοινίων πηγαίων, πλατύτερον κατὰ τὸ μέσον, ὅπου ἐναλλὰξ βάλλεται ὁ λίθος, καὶ στενώτερον κατὰ τὰς ἄκρας, τὰς ὁποίας κρατῶν τις μὲ τὴν χεῖρα, καὶ περιστρέφων τὸ λοιπὸν τοῦ ὀργάνου, ἀφίνει τέλος τὸν λίθον μετὰ δυνάμεως μαζὶ μὲ τὴν ἀπόλυσιν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς μιᾶς ἄκρας τοῦ ὀργάνου, Ἰλ. Ν, 600. »αὐτὴν δὲ (χεῖρα) ξυνέσχησεν εὐστρόφῳ οἷς ἀώτῳ, σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράποντ' ἔχεν. Περὶ τῆς εὑρέσεως, καὶ χρήσεως αὐτῆς ἴδε Στραβ. βιβλ. Η. λέγεται δὲ διὰ τὴν ὁμοιότητα. α') Δεσμός τις περὶ τὴν πληγήν, ἢ ὁ διὰ τοῦ ὁποίου περιεδένετο μέλος τι πληγωμένου δισμός. (Φασκιὰ, Δίρα). β') Γυναικεῖόν τι περίδεμα τῆς κεφαλῆς, πλατύτερον κατὰ τὸ μετωπον. γ') Γυναικεῖός τις δεσμὸς περὶ τὸ αἰδοῖον, ὅστις ἄλλως καὶ φύλαξ φυλάκιον, καὶ χοιριδιομεῖον λέγεται. δ') Εἶδος γεωγραφικοῦ χάρτου διὰ ταξειδίους εἰς σχῆμα ἡμίτομος, Μανγέρτου Γεωγρ. 1, σελ. 201. 2) τὸ σφενδονημένον, τὸ διὰ τῆς σφενδόνης ἐρριμένον σῶμα. 3) ὡς τὸ, σφενδόνητις, τὸ σφενδονᾶν, ῥίπτειν διὰ τῆς σφενδόνης, Αἰσχυλ. 4) διὰ τὸ κοίλον, εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται ἡ πέτρα, τὸ μέρος τοῦ δακτυλιδίου ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον προσκολλᾶται ὁ λίθος, Λατ pala annuli· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ δέσιμον τοῦ δακτυλιδίου. Valck. Ἱππ. 862. Ruhnk. Τίμ. σελ. 244. Schaef. Λογγ. σελ. 413. 5) ὁ σάλος, ἢ καμάρα). 6) ὡς τὸ λατ. funda, παιδάριόν τι ἐλλειψοειδὲς σχῆμα, ὅθεν

Σφενδονηδόν, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὸ σχῆμα τῆς σφενδόνης.

Σφενδόνησις, εως, ἡ (σφενδονάω). Τὸ σφενδονίζειν, ἢ ἐκ τῆς σφενδόνης βολή.

Σφενδονήτης, ου, ὁ (σφενδονάω). Ὅς τις σφενδονίζει, ἤτοι ῥίπτει λίθους διὰ τῆς σφενδόνης, Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 1, 2. »Σφενδονητῶν πάμπολλ' ἐστὶ χρῆμα ὅθεν

Σφενδονητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς σφενδόνην ἀνήκων. »Σφενδονητικὴν· ἐξυπακουομ. Τέχνη· τέχνη, ἐπιτηδειότης εἰς τὸ σφενδονίζειν.

Σφενδονίζω. Μ. ἰσοσ. = σφενδονάω, ἀμφ. ὅθεν

Σφενδονιστής, οῦ, ὁ· καὶ

•Σφενδονίτης, οῦ, ὁ, = σφενδονήτης, ἀμφιβ.

Σφενδονοειδής, ἐος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σφενδόνης εἶδος, σχῆμα ἔχων, ὅμοιος μὲ σφενδόνην· ὁ Ἀγαθήμερος, ἐν Γεωγρ. ὑποτ. ἑρμηνεύει τὸ σχῆμα τοῦτο οὕτω: »Ποσειδώνιος δὲ ὁ Στωϊκὸς (ἔγραφε τὴν οἰκουμένην) σφενδοειδῆ, μετόπλατον ἀπὸ νότου εἰς βορρᾶν, στενὴν πρὸς ἑω καὶ δύσιν.

Σφέος, σφέα, σφέον· ἐπικ. παρασχημ. ἀντὶ, σφός, σφέτερος, Ἀπολλ. ἀργ. 1, 872. »Ἐπὶ σφέαι· ἐξυπακουομ. »Δώματα.

Σφές, Αἰολικ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, σφεῖς.

Σφεταρίζω, μέλ. ίσω, καὶ Δῶρ. ἶξω, καὶ ἐπίσης εὐχρηστ. ὡς μέσ. ἀποθ. σφετερίζομαι, ὅθεν καὶ εἰς ἐν ἀναπ. χωρίον παρ' Ἡροδ πσφετεριξάμενος, (σφέτερος) Κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιοῦμαι, ἰδιοποιοῦμαι, λαμβάνω, ἢ μεταχειρίζομαι τὸ ξένον, ἢ τὸ κοινὸν πρᾶγμα ὡς ἰδιόν μου· Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 4. 6. Πλάτ. Κόρ. 4. »Τάττε πράγματα κατὰ τὴν πόλιν οὗτοι ἐσφετερίσαν σφόδρα· ἰδια ἐποιήσαν, ἢ ὡς ἰδια μετεχειρίσθησαν. ἑξαιρ. ἀπὸ κοινοῦ τινος, δημοσίου πράγματος. ὅθεν

Σφετερισμός, ὁ. Ἡ ἰδιοποίησις τοῦ ξένου ἢ κοινοῦ πράγματος, ἑξαιρ. ἡ κατάχρησις δημοσίου τινὸς πράγματος· ὡς νὰ ἦτον ἴδιον αὐτῆμ·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σφετεριστής, οῦ, ὁ (σφετερίζω). Σφετερίζομενος· ὁ λαμβάνων καὶ οἰκειοποιούμενος τὸ ξένον, ἢ τὸ κοινὸν πρᾶγμα.

Σφέτερος, ερα, ερον. Κτητικὴ ἀντων. τοῦ γ'. προσ. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ἐκ τῆς ἀντωνυμ. σφεῖς ἰδιάζ. των, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὸν πεζὸν λόγον συνηθ. τίθεται ἡ γεν. ἀυτῶν, Ὅμ. καὶ Ἡσιοδ. 2) ἀσυνήθ. κεῖται ὡς Ἀντωνυμ. τοῦ β'. προσ. πληθ. ἰδιάζ. σας, ἀντὶ, ὑμέτερος, Ἡσιοδ. Ἔργ. 2. Θεόκρ. 22, 67. Ἀπολλ. Ῥοδ. 4, 1327. Οὐάλφ. Προλεγ. σελ. CCXLIX. πρβλ. σφεῖς, σημασ. 2. β'.) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ γ'. προσ. ἐνικ. καὶ τῆς ὀρθῆς, καὶ τῆς ἀντιστρόφου, ἰδιάζ. του, ἀντί, ἑός· Heinr. Ἡσιοδ. Ἀσπ. 90. Ἡρόδ. Ὀλ. 13, 86. Πύθ. 4, 148. Ἰσθμ. 6, 49. 8, 122. Παρθέν. 1, 4. γ'.) σπανιώτατα ὡς ἀντωνυμ. τοῦ α'. προσ. ἐνικ. ἰδιάζ. μου, ἀντί, ἐμός, μόνον παρὰ Θεόκρ. 25, 163. καὶ δ'.) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ β'. προσ. ἐνικ. ἰδιάζ. σου, ἀντί, σός, Θεόκρ. 22, 67. ε'.) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ α'. προσ. πληθ. ἰδιάζ μας, ἀντί, ἡμέτερος, Schneid. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. 6, 1, 10. Παρβλ. σφός. (Ἐκ τοῦ, σφέτερος, ἐσχηματίσθη τὸ λατ. vester, ὡς καὶ τὸ, vespa, ἐκ τοῦ, σφῆξ.)

*Σφέων, ἐπικ. καὶ Ἰων. γεν. τοῦ, σφεῖς, ἀντὶ, σφῶν. Ὅμ. καὶ Ἡσιοδ.

*Σφῆ, δοτ. θηλ. τοῦ, σφέ. Ἰλιάδ.

*Σφηκεῖον, τό (σφήξ). Εἶδος φαλαγγίου.

Σφήκειος, εἶα, εἷον, ὁ (σφήξ). Ὅμοιος μὲ τὴν σφῆκα.

Σφηκιά, ἡ (σφήξ). Σφηκοφωλεά, τὰ τῶν σφηκῶν κατοικητήριον ἢ τὸ οἴκημα. Ἀριστοτ. ζῳ. Ἱστορ. 9, 41. »Σφηκίαν κινεῖν· παροιμία, ἐπὶ τῶν βλάβην καθ' ἑαυτῶν κινούντων· (εὑρίσκεται εἰπόντος, ἀλλ' ὄχι τόσον ὀρθῶς, καὶ, σφηκία, τονιζόμενον.)

Σφηκίον, τό (σφήξ). Οἱ ἐν τῇ σφηκιᾷ συριγγώδεις οἰκίσκοι τῶν σφηκῶν, ὡς τὸ τῶν μελισσῶν κηρίον. Ἆρα, τὰ τῶν σφηκῶν κηρίον. Ἀριστοτέλ. ζῳ. Ἱστορ. 9, 41.

Σφηκίσκος, ὁ (σφήξ). Τὸ μακρὸν καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον ξύλον, (σούβλα, σουβλίον). Ἀριστοφ. Πλούτ. 31. »Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυφλῶσαιμι. ἄλλως καὶ σκόλοψ. Παρὰ Πολυβ. 5, 89 ἐκλαμβάνονται οἱ σφηκίσκοι, ὡς οἰκοδομική τις ὕλη· ἀντεισμένους ἔχοντος πρὸς τὸ, στρωτῆρος. Παρὰ Νικομάχῳ Μουσικ. σῶμά τι ἡ Ἀριθμός, τοῦ ὁποίου πάντα τὰ ἱστήματα εἶναι πρὸς ἄλληλα ἄνιτα.

Σφηκισμός, ὁ (σφήξ). Ἠχός τις εἰς τὸν αὐλόν, ὅμοιος μὲ τὸν βόμβον τῶν μελισσῶν.

Σφηκίωσις, ἡ· = σφηκιά. ἀμφ.

Σφηκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σφηκός, ὅμοιος μὲ σφῆκα· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουν, ὡς οἱ σφῆκες, εἰς ὑπερβολὴν λιγνὸν καὶ ἰσχνὸν ἀνάστημα, ἢ λιγνὴν ὀσφύν· καθόλου δέ, λεπτός, ἰσχνός, ξηρός. Ἀριστοφ.

Σφηκός, ὁ. Λέγουν, ὅτι ἐμπεχειρίσθη ὁ Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ, σφηκοειδής. »Τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει· τετράπτεροι γὰρ νῶτον, ἐν δεσμώμασι σφηκοί κελαινόνευρα. Ἐτυμολ. οὕτω καὶ παρὰ Φωτίῳ ἐν Λεξ. Ἐσφιγμένον.

Σφηκόω, ῶ. μέλ. ώσω (σφήξ). Στρεπτῶς, σφικτὰ δένω, ἀπὸ τὴν μορφὴν καὶ τὸ σχῆμα τῶν σφηκῶν, αἵτινες κατὰ τὸ μέσον φαίνονται ὡς συνεσφιγμέναι· ὅθεν, συνδέω, συσφίγγω, »πλοχμοὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, οἱ πλοκαμοὶ ἦσαν συνδεδεμένοι μὲ χρυσὸν καὶ ἄργυρον, Ἰλ. Ρ, 52. στενεύω, κάμνω στενόν· μέσῃ τὴν ἐσφήκωται, εἶναι εἰς τὸν λαιμὸν στενός, ἔχει στενὸν λαιμόν. Νίκανδ. κλείω σφικτά, μᾶλλον εὖ καὶ καλῶς ἐσφηκωμένα, Ἀριστ. ἔθεν τό, σφηκόω, εἶναι ἐκ πολλῶν χωρίων ταὐτοσήμαντον διόλου μὲ τό, σφηκόω.

Σφηκώδης, ες, ὁ, ἡ· κατὰ συναίρ. ἀντί, σφηκοειδής. 2) ἀστίχος σφηκώδης, στίχος, εἶδος ἐχων σφηκός, τοῦ ὁποίου εἰς τὸ μέσον ἐλλείπει ἕνας χρόνος. Γραμμ. ἴδε Βουτμάν. σχόλ. Ὀδ. Κ, 60.

Σφήκωμα, ατος, τό (σφηκόω). Τὸ στερεῶς, σφικτὰ συνδεδεμένον. 2) ὁ δεσμός, διὰ τοῦ ὁποίου δένουσίτι σφικτά. 3) Εἰς τὴν Περικεφαλαίαν λέγεται ὁ τόπος, ὅπου τὰ στερὰ, ἤτοι ὁ λόφος στερεοῦται Ἀριστοφ. Εἰρ. 1216. καὶ ἐντεῦθεν »Βύλλορος σφήκωμα. Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. ἀργ. 3, 1371. ἐνθ. »Σφήνωμα κεῖται· ἴδε καὶ Valck. Φοιν. 674.

Σφηκών, ῶνος, ὁ (σφήξ). Φωλεὰ τῶν σφηκῶν.

*Σφῆλαι, ἀπαρέμφ. ἀορ. τοῦ, σφάλλω.

*Σφῆλεν, ἐπικ. ἀντὶ, ἔσφηλεν, γ'. πρόσ. ἐνικ. ἀορ. α'. ἐνεργ. τοῦ, σφάλλω, Ὀδ.

Σφηλός, ἡ, ὁν (σφάλλω). Εὐκίνητος, εὐκολοκίνητος, Ἡσύχ. ὃς τις ἔχει καὶ τὸ ἀντίθετον, ἄσφηλος, = ἀσφαλής· εἰς χρῆσιν τοῦτο εἶναι μόνον τὸ οὐδέτ. ἐρίσφηλος.

*Σφῆλος, ὁ, κυρίως Ὅμ. ἀνδρός, Ἰλιάδ.

Σφήν, νός, ὁ. Τμῆμα σιδήρου, ἢ ξύλου εἰς ὀξὺ λῆγοντος, διὰ τοῦ ὁποίου σχίζουσι τὰ ξύλα, ἢ συσφίγγουσίτι, σφῆνα. 2) Ὄργανον, ἢ πρᾶγμά τι σφηνοειδές. 3) τιμωρητικὸν ὄργανον. (σφὴν, σφηνόω, φαίνεται, ὅτι εἶναι συγγενὲς καὶ μὲ τό, σφήξ, σφηκόω, καὶ μὲ τό, σφίγγω· ἀλλὰ δυσκόλως μὲ τό, σπεύδω, ἢ, σφάλλω).

Σφηνάριον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ σφήν. Μικρὰ σφῆνα.

Σφηνεύς, έως, ὁ (σφὴν). Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν Κεστρέων· ἴσως διὰ τὸ σφηνοειδὲς σχῆμα τοῦ. Ἀθήν.

Σφηνίσκος, ὁ· ὑποκορίστ. τοῦ, σφήν.

Σφηνοειδής, ές, ὁ, ἡ (σφὴν, εἶδος). Ὁ σφηνὸς εἶδος ἔχων, ὅμοιος μὲ σφῆνα.

Σφηνοκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὁ σφηνοειδῆ, σουβληρὰν κεφαλὴν ἔχων, Στράβ. σελ. 121.

Σφηνοπώγων, ωνος, ὁ. Τοῦ ὁποίου τὸ γένειον εἶναι ὡσὰν ἡ σφῆνα, ὁποῖος παριστάνεται ὁ Ἑρμῆς εἰς τὰ ἀρχαῖα τεχνήματα, ἔθεν καὶ ἐπίθ. αὐτοῦ· εἰς τὴν Κωμῳδίαν παριστάνοντο οἱ γέροντες ὡς σφηνοπώγωνες.

Σφηνόω, ῶ (σφὴν). Διὰ τῆς σφηνὸς, ἤτοι μὲ τὴν σφῆνα σχίζω, διαιρῶ. 2) μὲ σφῆνας στερεόνω, σφήνας, ἢ σφηνώματα ἐμβάλλω, ἐγκλείω· παρβλ. σφηκόω. 3) τιμωρῶ, βασκανίζω διὰ τοῦ τιμωρητικοῦ ὀργάνου, σφῆνες λεγομένου ἴδε, σφὴν. 3. Πλούταρχ. — Παρὰ Λουκιαν. Ὀν. 53. κεῖται, ἀπὸ τινος ἐλαφυτοκαλλήτου κλίνης »Χρυσῷ ἐσφηνωμένην· χρυσὰ σφηνώματα, κεφάλια ἐχούσης· ἴσως πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ »Ἐσφηκωμένην, ἢ κατ' ἄλλους, ἐστρογγωμένη. ἴδε.

Σφήνωμα, τό. Τὸ ἐσφηνωμένον.

Σφήνωσις, εως, ἡ. Τὸ διαχωρίζειν, διαιρεῖν, σχίζειν διὰ τοῦ σφηνός, ἢ στερεόνειν τι, σφίξιμον, σφῖξις, στενοχωρία, πάντως· παρὰ Πλουτάρχ. »Σφήνωσις τοῦ πνεύματος.

Σφήξ, ηκος, ὁ. Ζωάριον ἔντομον καὶ πτερωτόν, σφῆκα, ἡ· κοινῶς λεγομένη, Ἰλ. Μ, 167. Ἡρόδ. 2, 92. καὶ καθξ. »σφῆκες εἰσόδιοι· οἱ εἰς τὸν δρόμον φωλεύοντες· Ἰλ. Π, 259. (ὁ Δάμμιος ἐτυμολογεῖ τό, σφήξ, ἀὶς τό, διαστφαξ, παρὰ τό, σφάξ, ἐν εἰς τὸ μέσον ἐσφαγμένον ἔντομον, ἀντὶ, σφάξ· ἄλλοι δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν παρὰ τό, σφίγγω, ζωάριον συνεσφιγμένον· ἐκ τοῦ, σφηξ, ἔγεινε τὸ Λατ. vespa, καὶ τὸ Γερμαν. Wespe, ὡς ἀπὸ τό, σφίτερος, τό Λατ. ve-ter.)

*Σφήττιος, ὁ, ἡ. Ξενοφ. ὁρισμὸς· Κωμ. σφηττοί, ὄνομα ἑνὸς δήμου τῶν Ἀθηναίων, τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι ἐνομίζοντο, ὅτι εἶχαν ἀγριώτικον πνεῦμα.

Σφί, καὶ, σφίν, Ἐπ. καὶ Ἰων. δοτ. πληθ. τοῦ, σφεῖς, Ὅμηρ. καὶ Ἡρόδ. ὅτι δὲ καὶ ὡς δοτ. ἐνικ. εἰς χρῆσιν· ἴδε ὑπὸ τό, σφεῖς.

Σφιγγία, ἡ. Φευδωλία, Σειρὴν 11, 17. (πιθαν. ἐκ τοῦ, σκιερός, ἀντὶ, σκιερία.)

Σφιγγίον, τό (σφίγγω). Βραχίονες, ἢ τραχήλου περιδέσμιον, περιδέραιον, βραχιόλιον· παρὰ τοῖς Ο'.

Σφιγγόπους, οδος, ὁ, ἡ (σφίγξ, πούς). Ὁ σφιγγὸς πόδας ἔχων. »Ἰλίνη σφιγγόπους.

Σφίγγω, Μ. ἴξω· παθ. παρακείμ. ἔσφιγμαι, ἀλλὰ τὸ γ'. πρόσ. ἐσφιγκται, ἀπαρέμφ. ἐσφιγθαι, ἐσφιχθαι, κ. τ. λ. Πλέχω, Ἑλίβω, συστέλλω, συκάπτω, συνδέω, δένω, στενοχωρῶ, μετὰ σχοινίου δένω, συγειρατῶ· καθόλου δὲ, στενόω, ἐγκλείω. 2) σπανιώτ. ἀμεταβ. εἶμαι σφικτός, στενοχωρημένος, ἀσφιγμένος· (ἡ λέξις, ἥτις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Βατραχομ. καὶ εἰς τὸν Θεόκρ. φαίνεται, ὅτι συγγενεύεται μὲν μὲ τό, σφηκόω, καὶ σφηνόω, ἀλλὰ κατ' οὐδένα τρόπον καὶ μὲ τό, σπεύδω, ἢ, σφάλλω.)

Σφιγκτήρ, ῆρος, ὁ. Πᾶν ὅ,τι σφίγγει, συνδέει, μὲ τὸ ὁποῖον σφίγγουσι καὶ δένουσίτι, δεσμός, ἔξιμ. τὸ βραχιόλιον, ὅθεν τὸ Λατ. spinther, ἢ ὀρθότερα spinter. 2) ὁ στρογγύλος μῦς περὶ τὸ πρωκτόν, ὃς τις ἔχει δύναμιν τοῦ ἀνοίγειν καὶ κλείειν· εἰς τοὺς Ταραντίνους χιτῶνας, ἴτως διότι περιεδύοντο μετὰ σχοινίου, ἔτι καὶ, συστιγκτήρ, λεγόμενος.

*Σφίγκτης, ου, ὁ, = κλειστός, ὅθεν εἰ πολυβρύλλητοι spintrae παρὰ Τακίτ. καὶ Σουετων. ὁ λόγος τῆς ὀνομασίας ἐνυπάρχει εἰς τό, σφιγκτήρ, σημασ. 2.

Σφιγκτός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. σφιγκτῶς. Ἐσφιγμένος, στερεῶς δεδεμένος, ἢ πεπυκνωμένος, στερεός, »Θάνατος σφικτότατος. Ἐξετάζ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. στίχ. 369. ἐπὶ ἀγχόνης, ἡ δὲ ἀηλιὰς, πυκτὲς· ὅταν δηλαδὴ διὰ σχοινίου σφίγγωσι τὸν λαιμόν.

*Σφίγκτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, σφιγκτήρ.

Σφίγμα, τος, τό (σφίγγω). Τὸ συνεσφιγμένον, στερεῶς δεδεμένον. 2) Ἁλῖφις, πίεσις, ἢ εἰς τὴν μηχανὴν τρόπις ἢ τριβή. Μαθημ. παλ.

Σφιγμός, ὁ (σφίγγω). = σφίγξις, ἀμφιβ.

Σφίγξ, ιγγός, ἡ. Δατ. Sphinge, ληστρικόν τι τέρας, διατρίβον πλησίον εἰς τὰς Θήβας, θυγάτηρ τῆς Ἐχίδνης, καὶ τοῦ υἱοῦ της Ὄρθου, ἢ ἐρθοτέρων, τῆς Χιμαίρας, καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της Ὀρθου, Ἡσιοδ. Θεογ. 326. ὅπου ὅμως ὁ Οὐάλφιος ἀντικατέστησεν ἤδη τὸν βοιωτ. τύπον Φίξ· οἱ Τραγικοὶ διηγοῦνται, ὅτι ἐπροβάλλει εἰς τοὺς Θηβαίους τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο αἴνιγμα, κατασπαράττουσα ἀνιλεῶς τὸν, ὅστις δὲν ἐδύνατο νὰ τὸ λύσῃ· ὁ Οἰδίπους τελευταῖον τὸ εὗρηκε, καὶ οὕτως αὐτὴ ἠρημώθη, ἢ ἐφονεύθη ἀπὸ αὐτόν. Οἱ Τεχνῖται τὴν ἐσχημάτιζαν συνήθ. μὲ πρόσωπον καὶ στῆθη παρθένου, καὶ μὲ σῶμα λέοντος· ἄλλοι δὲ πάλιν, ἀλλως, καθὼς π. χ. ἀπαντῶνται καὶ ἀνδρὸς μορφὴν ἔχουσαι σφίγγες, Ἡσιοδ. 2, 175. Meineke Μίνωϊδ. σελ. 411. Ὁ Μῦθος φαίνεται, ὅτι προῆλθεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται, ὅτι εὑρίσκονται πολλαί, καὶ εἶναι σύμβολον τῶν κατ' ἔτος τοῦ Νείλου πλημμυρῶν· ὅτι δὲ ἐφέροντο ὡς εἰς τὴν μυστικὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου, σαφηνίζεται ἐξ Ἡροδ. 4, 79. (ἡ συνήθ. παραγωγὴ ἐκ τοῦ, σφίγγω, εἶναι πολλὰ ἐμφιβ.)

Σφίγξις, εως, ἡ. (σφίγγω) Σφῖξις, σφίξιμον.

Σφίδη, ἡ. ὡς τὸ, χορδή, ἕτερον, ὅθεν ἐ) ἡ ἀπὸ ἑνταῦρον χορδή, ὅθεν τὸ Λατιν. Fides. (ωη)

Σφικάω. ῶ. »Ὁ κώνωψ σφικᾷ· ἀκριβῶς τὸ τοῦ κώνωπος βόμβου.

Σφίν, ἴδε σφί.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Σφίσι καὶ σφισιν, δοτ. τοῦ, σφεῖς, Ὅμ.
*Σφογγιά, ἡ, καὶ, σφογγία, παροξύτ. Ἀττ. ἀντὶ, σπογγιά.
*Σφόγγιον, τό, Ἀττ. ἀντὶ, σπόγγιον, Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 463. Piscr. Μοῖρ. σελ. 360.
Σφόγγος, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, σπόγγος, σφογγάριον, ὅθεν τὸ Λατιν. Fungus. Πλάτ. εἰς Τίμ. Lobeck. Φρύν. σελ. 113.
Σφοδρᾶ, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ σφοδρός. Ὁρμητικῶς, μὲ ὁρμὴν, ἰσχυρῶς, κραταιῶς, σφοδρὰ· κατὰ πολλὰ, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀλλ' ἤδη καὶ παρ' Ἡροδ. κυρίως πλησ. οὐδέτερ. τοῦ
Σφοδρός, ά, όν· Ὁρμητικὸς, βίαιος, αὐτόνους, αὐθ., τολμηρός, ἰσχυρός. Συγκρ. σφοδρότερος, Υπερθ. σφοδρότατος. Ἐπιρρ. σφοδρῶς, κατ' ἐπίτασιν, μάλα σφοδρῶς, Ὁδ. Μ. 124. εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθ. σφόδρα· (ἴσως, συγγεν. μὲ τὸ, σπουδή.) ὅθεν
Σφοδρότης, ητος, ἡ· Ὁρμητικότης, βιαιότης, τὸ εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὸ ὁμιλεῖν καὶ πορεύεσθαι σφοδρόν· θερμάτης, κ. τ. τ. vehementia. Δατ.
Σφοδρύνω, (σφοδρός) Κάμνω ὁρμητικὸν, σφοδρὸν, Πατ.
*Σφοδρύνομαι, σφοδρὸς γίνομαι. Αἰσχύλ. Προμ. 1019. «Σφοδρύνῃ ἀσθενεῖ σοφίσματι·» Ἰσχυρίζεται ἐμπιστεύεται, μὲ ὑπερηφάνειαν πέποιθας ἐπὶ τὸ ἀσθενὲς σόφισμα.
*Σφονδύλειον, τό, φυτόν τι. (υ Νικ. Θηρ. 948.)
Σφονδύλη, ἡ, Ἀττικ. ἀντὶ σπονδύλη· Ζωύφιόν τι ὑπὸ τὴν γῆν ζῶν, καὶ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν καταβλάπτον, καὶ, ἐάντις τὸ ἐγγίσῃ, ἀφίσιν ἀπὸ τὸ σῶμα τὸν ἰκανὸν ὀσμήν. Ἀριστοφ. 1077. «Ὡς σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδῆ·» ἤτοι ὁ Σχολ. «Σίλφη τις ἐστὶν ἡ σφονδύλη, βάλλει ὀρυσσομένη, δυσώδης ὄντως.» — Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. 9, 14. «Τῶν δ' ἔξω σπερμάτων, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἅπτεται ῥίζης οὐδὲ μιᾶς· ἡ δὲ σφονδύλη πασῶν, τοῦτο μὲν οὖν ἴδιον τῆς τοῦ ζώου φύσεως.» πρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 113. (υ)
Σφονδύλιον, τό, = σφονδύλειον. (υ)
Σφονδύλιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, σφόνδυλος.
Σφονδύλιος, ὁ· ὡ. τὸ σφόνδυλος· Ὁ στρεφὸς τῆς ῥάχεως, Ἰλ. Τ. 383. (υ)
Σφονδυλοδίφητος, ὁ, ἡ (σφόνδυλος, διῶ) Ὁ ἐπὶ τὸν σφόνδυλον διώκτης, ἐπαινῶ εἰς τὸ σφονδύλειν στρεφογυρζόμενος. Ἀνθολογ. «Σφονδυλοῦντα τρίχηλον» Μενεδ. 319. ὁ ὑπὸ σφονδύλων συντεθραμμένος τράχηλος.
*Σφονδυλόεις, εσσα, εν (σφόνδυλος) Ἀπὸ σφονδύλους συνεστῶς, σύνθετος.
Σφονδυλόμαντις, εως, ὁ, καὶ ἡ (σφόνδυλος, σημαν. 2 μάντις) Ὁ διὰ τῆς ἐκ τοῦ σφονδυλίου μαντείας. Πολυβ. 7. 188.
Σφόνδυλος, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, Ἰων. καὶ κοιν. σπόνδυλος, ἴδε Lobeck Φρύν. σελ. 113. Τὰ κατὰ τὴν ῥάχιν στρογγύλα ὀστᾶ· τὰ ῥαχεόκαλα· ἔξαιρ. ὁ δεύτερος μέγας στροφεὺς τοῦ τραχήλου, ὁ καὶ, μεγας σφόνδυλος, καὶ ὁδοὺς λεγόμενος· ὅθεν καὶ αἱ κατὰ τὴν οὐρὰν τοῦ σκορπίου ἁρμογαί. 2) σφονδύλιον, ἤτοι τὸ συναπτόμενον εἰς τὸν ἕτερον στρογγύλον καὶ βαρὺ σῶμα, διὰ νὰ περιστρέφεται τὸ νῆμα εὐκόλως, verticillus, Δατ. 3) «Σφόνδυλοι μεγάλοι·» παρὰ τοῖς πλ. Μαθημ. σελ. 11. στρογγύλοι πυξεῖς καὶ μεγάλοι λίθοι· ἔτι δὲ καὶ αἱ διαστιχαὶ ψῆφοι. 4) σταλαγμοὶ εἰς τὰς στήλας κατὰ μίμησιν τοῦ σφονδύλου τῶν φυτῶν. 5) ἡ κεφαλὴ τῆς ἀγκυρας. 6) καθόλου, ὁ σφόνδυλος, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν φυτῶν τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται καὶ εἰς τὸν Λατινικὸν verticillus.
Σφός, σφή, σφόν, (σφεῖς) εἰς τὸν ἑνικ. ἀριθμ. ἰδικός του, ἰδική του, ἰδικόν του, ὡς τὸ, ἑός. Ὅμ. 2) πληθ. ἄρσεν. καὶ θηλυκ. ἰδικοί του, ὡς τὸ σφέτερος, Ὅμ. καὶ Ἡσιοδ. εἰς τοὺς μεταγενεστ. ποιητὰς καὶ, σφέος· (τὸ, σφός, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ σφέτερος, ὡς τὸ ἡμός, ἐκ τοῦ, ἡμέτερος, καὶ ὑμός, ἀντὶ, ὑμέτερος.)
Σφραγέδεον, τό· ὑποκορ. τοῦ σφραγὶς (— ∪ ∪, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 427.)
*Σφραγιδοσυχαργοκομήτης, (σφραγὶς, ὄνυξ, ἀργὸς, κομαω) Ἀνθρωποι, οἱ τινες γεμίζουσι καὶ κατακαλύπτουσι τὰ δακτυλία των μέχρι τοῦ λευκοῦ τῶν ὀνύχων μὲ λίθινα δακτύλια, καθὼς ἔκαμναν ἐξαίρετος οἱ αὐλητὰι, κωμικ. λεξις παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 332. (Κατὰ μὲν τὸν Οὐόλφιον μεταφράζεται ἡ λέξις αὕτη εἰς τὸ γερμαν. οὕτως, Pruoktfaulheitnaegelgeringte· κατὰ δὲ τὸν Οὐόστιον, οὕτως· Ringlingeringschlendergelockvolk.)
Σφραγιδοφυλάκιον, τό. Τόπος ἢ δοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον φυλάττεται ἡ σφραγὶς ἢ τὸ δακτύλιον. (ᾰ)
Σφραγιδοφύλαξ, ακος, ὁ. Ὁ τῆς σφραγίδος φύλαξ· ὅστις φυλάττει τὴν βούλαν. (ῠ)
Σφραγίζω, μέλ. ίσω, Ἰων. σφρηγίζω (σφραγὶς). Σφραγίδα ἐπιβάλλω, βουλόνω, βάλλω τὴν βοῦλαν. 2) καθόλου σημειόνω, σημείου τύπον κάμνω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, διὰ πληγῶν ἢ διὰ σχάσεων σημειόνω, ζουγρανίζω κ. τ. τ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1372. «Δεινοῖς σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι, σημειωμένοι μετὰ πληγῶν. 3) τροπ. προσδιορίζω, βάλλω σύνορον.
Σφραγὶς, ίδος, ἡ, Ἰων. σφρηγὶς. Βοῦλα, μὲ τὴν ὁποίαν φράσσει τίς τε, ἢ κλείει, Θέογν. 19. Ἡροδ. 3, 41. ὅθεν, σφραγιστήριον, δακτυλίδιον μὲ βοῦλαν. β) ἡ τῆς χρήσιν σφραγιστηρίου κομμένη πέτρα. γ) πᾶν ὁπιοσδήποτε δακτυλίδιον μὲ μίαν πέτραν, ἂν καὶ αὐτὴ δὲν ἦναι κομμένη. 2) τὸ ἐκτύπωμα, ἡ ἀπὸ τὴν σφραγὶδα ἐκτυπωμένη εἰκὼν, τὸ εἰς τὴν πέτραν ἐγχαραγμένον σημεῖον, Ἡροδ. 7, 69. ἐν γένει δὲ, παντοίαν σκαλισμένον, ἐγχαραγμένον σημεῖον 3) τὸ σφραγισμένον, μὲ βοῦλαν σημειωμένον, σύμβολον, ἀδείας γράμμα, κ. τ. τ. πιὸν. καὶ βουλωμένου διαβατήριον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1209. (ἴσως ἐκ τοῦ, φρόσσω). [Τὸ ἰῶτα δὲν εἶναι μόνον εἰς τὰς τρισυλλάβους πτώσεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὀνομαστ. μακρὸν, μόνον πολλὰ μεταγενεστ. Στιχοποιοὶ τὸ λαμβάνουσιν εἰς τὰς τρισυλλ. πτώσεις βραχύ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 491.]
Σφράγισμα, ατος, τὸ. Σφραγὶς, τὸ ἐκτύπωμα τῆς σφραγίδος, ὁ τύπος τῆς σφραγίδος ἐπάνω εἰς τὸν σφραγιστικὸν κηρὸν. (ἢ ἐπάνω τρὸ βιβλοκηρίου βούλα.) Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 4, 1. «Ἐπιστολὴν, τὸ βατίλειον σφράγισμα ἔχουσαν.» (— ∪ ∪)
Σφραγιστήρ, ῆρος, ὁ, (σφραγίζω) Τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου σφραγίζομεν, σφραγὶς.
Σφραγιστήριον, τό. (βούλα) = Σφραγὶς. Γλωσσ Φιλοξ.
Σφραγιστὴς. οῦ, ὁ. = σφραγιστήρ. ὅθεν
Σφραγιστικὸς, ή, όν. Ὁ εἰς σφραγίδα ἢ εἰς τὸ σφραγίζειν ἑνῶνων. Γλωσσ. Στεφ.
*Σφραγιστὸς, ή, όν, (σφραγίζω) Σφραγισμένος, βουλωμένος, σημαδεμένος· ἴδε σφραγιστέον.
Σφρηγίζω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Σφραγίζω. ἐκ τοῦ
Σφρηγὶς, ῖδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, Σφραγὶς. Ἡρόδτ.
Σφριγῶνός, ή, όν. Γεμάτος, φουσκωμένος, ἐξογκωμένος.
Σφριγάω, ῶ. Μ. ήσω. Εἶμαι γεμάτος, ἐξογκοῦμαι, φουσκόνω, turgere, turgescere, turgesco, λατ. ἔξαιρ. ἐπὶ τῶν βυζίων, ὅταν ἦναι γεμάτα γάλακτος, ὡς τὸ, κυδοιοῖν. 2) καθόλου, ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων, καὶ φυτῶν, ὅταν ἦναι γεμάτα χυμῶν, ζωτικῆς δυνάμεως, εἰς τελείαν ὑγείαν, εἰς τὴν ἀκμὴν των, ὅθεν εἶμαι εὔρωστος, εὐτραφὴς, εὐσώματος, ῥωμαλέος, vigere, λατ. 2) τροπικ. εἶμαι πλήρης ἐπιθυμίας, φιλησονίας, αἰσθάνομαι ἡδονὴν, ἔξαιρ. πρὸς τὴν σαρκικὴν μίξιν, ἐπιθυμῶ, ζητῶ, κ. τ. τ. εἰς τὸν Αἰλ. μετὰ ἀπαρεμφάτ. (σφριγάω, φαίνεται· ὅτι εἶναι ἄλλος τύπος του, σπαργάω, συγγ. μὲ τὸ, σφαραγέω.) [Ὁ Δράκων παραλαμβάνει μὲν τὸ ἰῶτα μακρὸν, ἀλλ' εἰς ὅλα τὰ εἰς ήμαι διασωθέντα χωρία τῶν ποιητῶν εἶναι βραχύ. ἴσ. πρέπει νὰ γράφεται εἰς αὐτὸν, σφρίγος.]
Σφρίγος, τό. (σφριγάω) Πλησὺς χυμῶν, ὑγείας, εὐρωστίας, δυνάμεως. 2) μεταφορ. σφοδρὰ, ἀτελεῖς ἐπιθυμία, φιλησονία, ὅθεν
Σφριγώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Πλήρης εὐεξίας, χυμῶν, κ. τ. τ. τοὐτέστιν, ὁ ὑπὸ ὑγείας, εὐρωστίας, εὐεξίας, χυμῶν, ἐπιθυμίας σπαργῶν. Vegetus, Δατιν. Vigoreux, Γαλ.
*Σφύγμα, τό, (σφύζω) = σφυγμὸς, ὅθεν
Σφυγματώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) = Σφυγμώδης.
Σφυγμή, ἡ. = Σφυγμὸς. ἀμφ. παρὰ Γαλην.
Σφυγμικὸς, ή, όν. Ὁ σφυγμὸν, ὁρμὸν. εἰς τὸν σφυγμὸν, ὁ ἐκ τοῦ σφυγμοῦ ὢν. ἐκ τοῦ
Σφυγμὸς, ὁ. (σφύζω) Κίνησις καρδίας καὶ ἀρτηριῶν κατὰ διαστολὴν καὶ συστολὴν γινομένη. Παῦλ. Αἰγ. β'. 11. κίνησις καὶ κτύπημα τῶν ἀρτηριῶν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τις εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, εἰς τοὺς παλ. Ἰατρ. τὸ ὁρμητικὸν καὶ βίαιον κτύπημα τοῦ σφυγμοῦ εἰς κακὸν φλογώσεως, ὁ ἄλλως καὶ, παλμὸς, λεγόμενος· καθόλου δὲ, πᾶσα ευκινησφορία τοῦ αἵματος, καρδιοκτύπημα, κ. τ. τ. ὅθεν μεταφορ. ἐπιθυμία· ἐκ τούτου
Σφυγμώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος) Μὲ βίαια καὶ ὁρμητικὰ κτυπήματα καὶ κινήσεις τοῦ αἵματος εἰς τὰς φλέβας ἡνωμένος.
Σφύζω, Μ. ύξω. Εἶμαι εἰς σφοδρὰν ἀσωτερικὴν κίνησιν, ἐπὶ σφυγμοῦ, κτυπῶ δυνατὰ, ἐπὶ σφοδροτέρου κτυπήματος τοῦ σφυγμοῦ εἰς τὰς φλογώσεις, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς τακτικῆς κινήσεως τοῦ αἵματος διὰ τῶν ἀρτηριῶν, ἄλλως καὶ, παλλω· καθόλου δὲ, ἐπὶ ὅλων τῶν σφοδρῶν, ὁρμητικῶν κινήσεων τοῦ σώματος· ὅθεν τροπικ. ἔχω σφοδρὰν ὁρμὴν, καθος· (πιθαν. συγγεν. μὲ τὸ, σφαδάζω, καὶ σφάκελος·) ὅθεν
Σφύξις, εως, ἡ = σφυγμὸς.
Σφῦρα, ἡ, Ἐργαλεῖον τετράπλευρον, ἢ χαλκευτικὸν, σφυρὶον, Ὀδ. Γ. 434. «—ηλᾶσι δὲ χαλκεὺς, Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκείῃ, πείρατα τέχνης, Ἀκμοναῖσι τε, σφῦραν τ' εὐποιήτοιν τανύσσῃ.» Οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο.» 2) ἐργαλεῖον γεωργικὸν, εἰς τὸ νὰ συντρίβῃ τοὺς βώλους τῆς γῆς χρήσιμον. Ἡσιοδ. Ἔργ. 527. Ἀριστοφ. Εἰρ. 566. ἔτι δὲ σκεπάνιον, εὔχρηστον εἰς τὸ νὰ σκάψῃ τις τὸν σπόρον, καὶ νὰ τὸν σκεπάσῃ μὲ χῶμα· (συγγεν. μὲ τὸ σφαῖρα, διὰ τὸ στρογγύλον σχῆμα του, σφυρὸς, καὶ σφυρὶν, ὡς τὸ, mallus, καὶ mallesbus pedis.) [Εἰς τοὺς ἀρχαιοτ. καὶ καλλίστους ποιητὰς —ᾶ, ἄρα, σφῦρα. Reg. prosod. παρ' Ἐρμαν. de emend Gr. gr. rat. σελ. 437. Spohn Ησιοδ. Ἔργ. 527. Reisig de constr. antisir. σελ. 16. Βουττμὰν. Διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 142. Δινδορφ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 570. κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ Ὀδ. Γ, 434. ησφυραν πρέπει νὰ γράφεται· ἐξεναντίας παραδέχεται ὁ Ἰακ. Α. Π. σελ. XI. ὅτι ἡ τελευταία συλλαβὴ εἶναι κυρίως μακρὰ, ὅθεν καὶ ἡ λέξις πρέπει νὰ τονίζεται ησφῦρα, ἀλλὰ τούτου δὲν εὑρίσκεται κἀνὲν βέβαιον παράδειγμα, καὶ Ἔτυμ. Μ. σελ. 323, 20, δὲν ἀνήκει ἐντεῦθεν· πρέπει λοιπὸν καὶ Αἰλ. 6, 103,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2. ἀπ' ὀφλαχθῆ ἡ πελαιὰ τόνωσις, σφῦραν.] ὅθεν

Σφύραινα, ἡ· Θαλάσσιές τις ἰχθύς, λαβὼν τὸ ὄνομα ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ ὃς τῆς ἄλλως ἡΣέστραι λέγεται. Ἀθην. σελ. 323.

Σφυρᾶς, ᾶδος, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, σπυρᾶς· Τὰ ἀποσπάσματα ἤτοι ἡ κόπρος τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. Ἀριστοφ. Εἰρ. 790. (συγγεν. μὲ τὸ σφαῖρα, καὶ, σφῦρα, τὰ ὁποῖα ἴδε.)

Σφυρηλατέω, ῶ (σφῦρα, ἐλαύνω) Διὰ σφύρας ἐλαύνω, τουτέστι, κτυπῶ μὲ τὴν σφῦραν τὸ μέταλλον ἐξεργάζομαι αὐτό. Φίλ. ὅθεν

*Σφυρηλάτησις, εως, ἡ, Τὸ κτυπᾶν μὲ τὴν σφῦραν,

Σφυρήλατος, ὁ, ἡ (σφῦρα, ἐλαύνω) Μὲ τὸ σφυρίον δουλευμένος ἐξεργασμένος Ἡρόδ 7, 69. ἐξαίρ. ἐπὶ χαλκευμένων μεταλλικῶν ἔργων, ἀντίθ. τοῦ, ἔργα χωνευτά. 2) σφυροκοπημένος, ὡς ε'κ μετάλλου χαλκευμένος, ὅθεν πυκνός, στερεός· ω' Ἀνάγκαι σφυρηλατοι,« παρὰ Πινδ. ἀμετάτρεπτοι ἀνάγκαι· ἔτι δὲ καὶ τροπικ. ἐπὶ πνευματικῶν πραγμάτων· ποιητ. φιλία,« στερρά. διαρκὴς φιλία· ἰδιωτ. νοῦς,« ἐπὶ συγγραμμ. ἐκφράσεως, ὡς τό, πυκνός, στειροχωρημένη, πτωχὴ εἰς λέξεις, καὶ εἰς νοήματα πλουτία. Πλούταρχ.

Σφύριον, ἡ, σφυρίου, τό· ὑποκορ. τοῦ σφῦρα, σφυράκιον, (–υυ)

Σφυρίς, ίδος, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ, σπυρίς, Lobeck Φρύν. σελ. 118.

*Σφυρῖτις, ίδος, ἡ, (σφυρὸν) ἡΦλέψ,« ἡ φλὲψ τοῦ ποδός, τοῦ ἀστραγάλου.

*Σφυροδέτης, ου, ὁ (σφυρὸν, δέω) Δεσμὸς περὶ τὰ σφυρά.

Σφυροκόπιον, τό (σφῦρα, κόπανον). Εἶδος σφυρίου, κοπτεροῦ ἀπὸ ἓν μέρος. Φιλοξ. Γλωσσ.

Σφυροκοπέω, ῶ (σφυροκόπος) Κόπτω, κτυπῶ μὲ τὴν σφυραν· ὅθεν

Σφυροκοπία, ἡ· Ἡ διὰ τῆς σφύρας ἐξεργασία τοῦ μετάλλου, τὸ σφυρηλατεῖν· παρὰ τοῖς Ο'.

Σφυροκόπος ὁ, ἡ (σφῦρα, κόπτω) Ὁ μὲ τὴν σφῦραν κόπτων, κτυπῶν, ἤτοι ἐργαζόμενος, χαλκεύς· 2) παθητ. προπαροξύντ. σφυρόκοπος, ον, ὁ κτυπημενος, κομμένος μὲ τὸ σφυρίον.

*Σφυροκτυπέω, (κτυπέω) = σφυροκοπέω· μὲ τὸ σφυρίον κτυπῶ.

Σφυρόν, τό· Τὸ κότσι τοῦ ποδός, Ἰλ. εἰς τοὺς πεζητ. ἴτε καὶ, ἡ πτέρνα, ὁ πους, ἐν γένει. 2) Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ἐσχατιά, τὸ κατώτατον καὶ ἔσχατον μέρος, π. χ. τοῦ ὄρους· ὑπώρεια, πρόπους. Πιὲσαρ. Πυθ. 2, 84. (συγγεν. μὲ τὸ, σπεῖρα, σφαῖρα, σφῦρον, τὰ ὁποῖα κατὰ φαινόμενον διόλου διάφορα πράγματα συνδέει πρὸς ἄλληλα τὸ κοινὸν αὐτῶν στρογγύλον σχῆμα· καὶ ἐντεῦθεν δεικνύεται ἡ αὐτὴ συνάφεια τῶν σημασιῶν εἰς τὸ Λατ. malleus καὶ malleolus pedis, ὁποία καὶ εἰς τὸ, σφῦρα, καὶ σφυρόν.)

Σφυροπρηστιπύρα, ὁ (σφυρὸν, πρήθω, πῦρ) Ἡ καίουσα τὰ σφυρὰ τοὺς πόδας μὲ πῦρ. ἐπίθ. τῆς ποδάγρας παρὰ Λουκιαν. Τραγοπ. 199. (υυ–υυ–)

Σφυρόω, ῶ (σφυρὸν) Μόναν ἅπαξ εἰς μίαν ᾠδὴν τῶν Ἰουφαλλων παρ' Ἀθην. 14. σελ. 622. C. ἀπαντώμενον· κεῖσθαι γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν,« ὅπου ἡ σημασία εἶναι ἀμφίβολ. ἴσως προμηθευμένος μὲ δεσμοὺς περὶ τὰ σφυρὰ, ἢ ὁποιονδήποτε ἄλλο τῶν ποδῶν κάλυμμα.

*Σφυρόω (σφῦρα) Κτυπῶ μὲ τὸ σφυρίον. 2) διορύττω τὸν σπόρον μὲ τὴν σφῦραν· ὅθεν

Σφύρωσις, ἡ. Τὸ διὰ τῆς σφύρας, ἤτοι τῆς σκαπάνης γεωργεῖν ἢ ἐπικαλύπτειν τὸν σπόρον.

Σφυρωτήρ, ῆρος, ὁ (σφυρὸν) ἴδε Σφαιρωτήρ. Γενεσ. 4.

Σφυρωτός, ἡ, όν (σφυρόω) Διὰ τῆς σφύρας ἐξειργασμένος. Γλωσσ. Στεφ.

Σφύσσω, Δωρικ. ἀντὶ, σφύζω.

*Σφῶ, ἀντ. κατ' ἀποκοπ. ὁμοιοτ. καὶ αἰτιατ. ἀντὶ, σφωῖ, τό ὁποῖον ἴδε, καὶ εἰς τὴν Ἰλιάδ. 2) ὡς κατ' ἀποκοπ. τοῦ, σφωέ, παρ. ἀμφιβ.

*Σφωά, σφωΐν, δυϊκ. ἀρσ. καὶ θηλ. τοῦ γ'. προσ. προτωπ. ἀντωνυμ. αὐτοί εἰ δύο, Ὁμ. Ἡ ὀνομ. εἶναι εἰς τὸν δυϊκ. ἀριθμ. ἀόριστον ἄχρηστος, ὅθεν σφωέ, πανταχοῦ αἰτ. καὶ παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐγκλιτ. καὶ τὸ σφωΐν, εἶναι παρ' Ὁμ. πάντοτε ὀρθοτ. καὶ ποτα γεν. καὶ πάντοτε ἔγκλιτ κατ' ἐπίτασιν, σφωΐν ἀμφοτέροιν, Ὀδ. Τ, 327. σφωΐ, ἀντὶ σφῶν, εἶναι χωρὶς παράδειγμα. Ἂν ὅμως τὸ, σφωέ, ἦτον εἰς χρῆσιν καὶ ἀντὶ τοῦ, σφῶϊ, εἶναι ἀμφ. Ἰλ. Η, 280 ὡσαύτως ἀβέβαιος εἶναι καὶ ἡ συναίρεσις τῆς αἰτιατ. σφωέ, εἰς σφώ καθότι Ἰλ. Υ, 531, ὁ Οὐολφιος γράφει δικαίως «σφὼ Αἰνεί»,« μ' ὅλα ταῦτα λέγεται, ὅτι ὁ Ἀντίμαχος τὴν μετεχειρίσθη· ἐξεναντίας δὲ εἶναι βέβαιον, ὅτι εἰς τοὺς Ἕπτ. ἡ μὲν ὀρθοτ. ἀπεκόπη εἰς σφωι, ἡ δὲ αἰτιατ. εἰς, σφε, ὅθεν καὶ συνέπεσε μὲ τὸν πληθ. Ἰλ. Α, 111. 115. Ὀδ. Θ, 271. Φ, 192. 206. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 62. παρβλ. σφεῖς, καὶ Βουτμᾶν. λεξιλ. σελ. 58. καὶ ἐφεξῆς.

Σφῶϊ, σφωϊν δυϊκ. ἀρσεν, καὶ θηλ. τοῦ δευτ. προσ. τῆς προσωπ. ἀντωνυμ. ἐσεῖς οἱ δύω, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ ἐπιτεταμμένως, ἀμφοτερωι σφῶϊ, Ἰλ. Η, 281 Ι, 552. ἐκ τούτου προέκυψε κατ' ἀποκοπὴν ὁμοιοτ. καὶ αἰτιατ. σφώ, (ὄχι σφῶ, ἡ σφᾶ) Ἰλιάδ. γεν. καὶ δοτ. σφῶν, Ὀδ. Δ, 62. οἱ Ἀτθίδες παρεδέχθησαν μόνον τοὺς κατ' ἀποκοπ. γεσσάμενος τύπους, Pierz. Μοῦσ. σελ. 266. Β. Αἰσχυλ. Προμ. 12. καὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 867. ἐγκλιτ. ἀπὸ ὅλους τούτους τοὺς τύπους δὲν εἶναι κατ' εἰς, καὶ, σφῶϊ, ἀντὶ, σφῶϊν, δὲν ἔχει βέβαιον παράδειγμα· καθότι Ἰλ. Δ, 286, εἶναι αἰτιατ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ, κελευω· ὡσαύτως χωρὶς βάσιν εἶναι, καὶ μέσον εἰς ψευδῆ ἐξήγησιν ἐπιστηρίζεται ἡ ἀποδοχὴ, ὅτι τὸ σφῶϊν, τίθεται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, σφεῖ, ὡς Ὀδ. Ψ, 52, παρβλ. Βουτμᾶν. λεξιλ. σελ. 54. (–υ)· ὅθεν

Σφωΐτερος, ἔρα, ερον, κτητ. ἀντωνυμ. τοῦ β'. προσ. εἰς τὸν δυϊκ. ἀριθμ. σφῶϊ, ὑμῶν τῶν δύω· ησφωίτερον ἔπος,« τὴν προσπαγὴν ἐσᾶς (ὑμῶν) τῶν δύω, τῆς Ἀθηνᾶς δηλονότι καὶ τῆς Ἥρας, Ἰλ. Α, 216. 2) ὡς ἀντωνυμ. τοῦ γ'. προσ. δυϊκ. σφωέ, αὐτῶν τῶν δύω, τὸ ἔχει ὁ Ἀνειμαχος. 3) καθόλου ὡς τό, σφέτερος, τό μετεχειρίσθη ὁ Ἀπολλών. Ῥοδ. καὶ μάλιστα α'.) ἐπὶ τοῦ γ'. ἑνικ. προσ. καὶ τῆς εὐθ. καὶ τῆς ἀντιστρόφου ἀντωνυμ. ἰδικός του, 1, 643. 3, 600. β) ἐπὶ τοῦ β'. ἑνικοῦ προσ. ἰδικός σου, 5, 345.

*Σφῶν, κατ' ἀποκοπ. ἀττ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ, σφῶϊ, ἀντὶ, σφῶϊν, καὶ εἰς τὴν Ὀδ. Δ, 62.

Τὸ Σ μετὰ τοῦ Χ.

*Σχαδανοί, οἱ, ἀντὶ, σχαδόνες, Γλωσσ.

Σχαδών, όνος, ἡ· Ἡ νύμφη τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν· ἤτοι οἱ σκώληκες, τὰ γενήματα τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν, ὄντα ἔτι ἄπτερα ἐν τοῖς κηρίοις (Πολλ.). 2) οἱ οἰκίσκοι τῶν μελισσῶν, εἰς τοὺς ὁποίους κεῖνται οἱ σκώληκες. 3) κηρὸς πλήρης μέλιτος, fauus Λατ Θεοκρ. 1, 147.

Σχάζω, Μ. ἀσω· μεταβατ. Κεντῶ, ξέω, σχίζω, ὅθεν καθόλου ἀνοίγω, κάμνω, ἀνοίγω τρύπαν, εἰς τοὺς Ἰατρ. πτὴν φλέβαν, ἀνοίγω, κάμνω τρύπαν εἰς τὴν φλέβα, διὰ νὰ τρέξῃ αἷμα, Lobeck Φρύν. σελ. 219. καὶ χωρὶς τό, φλέβα, πέρνω αἷμα, αἱματόνω. 2) ἀφίνω, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, ἀπολύω· πτὴν οὐρήνι, ἀφίνω τὴν οὐρὰν νὰ κρέμεται, Ξανοφ. πβαλβίδαω, ἀπολύω τὸ ἐμπροσθεν εἰς τὸν ἱππόδρομον συρόμενον σχοινίον, καὶ δεὶ τούτου ἀνοίγω τὸ στάδιον τοῦ ἱπποδρόμου, aperire carcerem· καγκυρωνω, ῥίπτω τὴν ἄγκυραν· ἐξαιρ. αἰφνιδίως. καταβαζω μὲ σχοινίον, τό ὁποῖον περιστρέφεται εἰς ἕνα κρίκον· πτὴν χεῖρα· τραχέως σύρω ὀπίσω τὴν χεῖρα, καὶ τὴν φέρω εἰς τὴν προτέραν της θέσιν, ἔκφρασις, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ παλαισταί. γ) παραιτῶ, παραλείπω· πτὴν ἱππικὴν, τὴν φροντίδα, κ. τ. τ. ὅθεν καὶ παραδίδω τι εἰς ἄλλον τινὰ, ἀφίνω, ἐπιτρέπω τι εἰς αὐτὸν πτινί τιν. δ) διὰ τῆς ὑποχωρήσεως μετακινῶ, μετατοπίζω, διαστρέφω, παρεκτρέφω. ε) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ἀνεχαιτίζω· ηκοππην, ἀκμῆνω. Πλάτ. νόμμαι. Εὐριπ. ζ) περιλαμβάνω, περιέχω εἰς ἐμαυτόν. 2) ἀμεταβ. εἶμαι ἀνοικτός, σκάζω, σκάνω. β) ἐλαττόνομαι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον παύω. θ) ὑπαραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω. γ) διαστρέφομαι, παραστρέφομαι. Καὶ τὸ μετ. ἀπαιτᾶται καὶ κατὰ μεταβατ. καὶ κατ' ἀμεταβ. σημασίαν Τὸν Ἀλεξάνδρ. τύπον, ἐσχίσθησαν, ἀντὶ, ἔσχαζον, ἔχει ὁ Λυκόφρ 21. (ἐκ τοῦ, κέω, κεῖω, κείζω, συγγεν μὲ τὸ, σχίζω, καὶ μὲ τὸ, χαλάω, ἴσως δὲ καὶ μὲ αὐτὸ τό, χαίνω, Ἀττ. παρασχημτ. σχάω· ἀλλ' εἰς τὰ μεταβατ. σημασίας ὁ καὶ ζ. ἀναφέρεται τό, σχίζω, φανερῶς εἰς τὸ πρωτότυπ. ἔχω, σχέσω, ἔσχωκα.)

Σχαλίζω, (σχαλὶς). Στηρίζω τὰ ὀστρώδη ὀστᾶ μετὰ σχαλίδων, σχαλίδας ὑπερβάλλω. ὅθεν

Σχαλίσμα, τό. Ἡ ὡς ὑποστήριγμα ὑποβεβλημένη σχαλίς.

Σχαλὶς, ίδος, ἡ. Κυρίως κλίμαξ μονοστελὴς, ὅθεν τὸ Λατ. scala συνθ. δὲ, περιφραστικῶς δίκτυον, τό ὁποῖον ἐτίθετο ὡς ὑποστήριγμα ὑποκάτω εἰς στημένα δίκτυα, ἄλλως καὶ, σταλὶς, ἐκ τοῦ, ἵστημι, λεγόμενον· ἀπὸ δὲ καὶ, ἱσκέλλα.

*Σχάσις, ἡ (σχάζω). Ἐγχείρησις τομῆ, ἐπιτομὴ, ζουγράνισμα, χαραγματία. Θεοφρ. φυτ. ἱστορ. 4, 4. ἔνθα ἄλλοι πσχίσις γράφουσι.

*Σχάσμα, τό (σχάζω). Τόπος, χαραγμὲν ἀπὸ τοῦ σχαστῆρίου.

Σχασμός, ὁ (σχάζω = σχάνω. 2) = σχάσμα.

Σχαστήρ, ῆρος, ὁ. Πεζῆς. Γλωσσ. tendiculæ, ὃν δὲν πρέπῃ νὰ λέγεται, σχαλιστὴρ, ἐκ τοῦ, σχαλίς.

Σχαστηρία, ἡ (σχάζω. σημσ. β'.). Σχοινία, τὰ ὁποῖα ἐντείνουσι καὶ χαλῶσιν ἐπάνω τοῦ ἱπποδρόμου, ὅταν οἱ ἅρματα θέλωσι νὰ τρέξωσι, βαλβίδες, ἀφετηρίαι· καὶ ἁπλῶς δὲ, σχοινία, μὲ τὰ ὁποῖα ἀσημάδευον τὰ ὅρια τοῦ ἱπποδρόμου, καὶ τὸ ὁποῖον πρωτοῦ νὰ θοῦν τὸ σημεῖον τοῦ τρέχειν, δὲν ἐτόλμα τις νὰ ὑπερπηδήσῃ. 2) τὸ ἐπὶ τῆς τροχαλίας σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἐξαίφνης καὶ ἀφίνεται καὶ μαζώνεται.

Σχαστήριον, τό. Ὄργανον, δι' οὗ σχίζουσι τὴν φλέβα. Lancette, Νυστέριον.

Σχαύδης, ὁ, ἡ. Ἰσχνόφωνος. Ἡσύχ.

Σχάω, ἀπαρέμφ. σχᾶν, παραταϊ. ἔσχων, σπανίως Ἀττικ. παρασχηματισμ. τοῦ, σχάζω, μόνον εἰς τὸν παραταϊ. εὔχρηστος, Ἀριστοφ. Νεφ. 409. Lobeck. Φρύν. σελ. 219.

(Σχέ) προστακτ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω, ἀντὶ, σχές, ἀπαντᾶται μόνον εἰς συνθετα, ὡς· κατασχέ, μέτσχε, πάρασχε, καὶ τ.λ. Ρορσ. Εὐριπ. Ἑκαβ. 836. Ὀρεστ. 1330.

Σχεδάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ σχεδὴ, Πινακίδιον, μικρὸν βιβλίον ἢ κατ' Εὐστάθ. τὸ τῶν σχεδίων λόγων ἐφάμιλλον, χαρτίον.

Σχεδὴ, ἡ (σχίζω). Κυρίως, σχίμα, ὅθεν πλοῖον, φύλλον, χαρτίον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἀριθμοῦμεν ἢ γράφομεν, Λατιν. Schedæ, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Scida Κικίρ. καὶ Πλιν. Ἡ λέξις εὑρίσκεται εἰς τοὺς Νεωτέρους, οἷον εἰς τὸν Εὐσταθ. Μοσχόπουλ. κ. τ. τ.

Σχίδην, Ἐπίρ. (σχέω, σχεῖν). Κατωλισθαίνουσις, κεκρατημένως, ἠσύχως, ἀργῶς, ἀγάλα ἀγάλα. Ξενοφ. Ἱππ. 2, 4. κατέπεισαν τὴς εἰς τάχος διελάσεως λῆξωσι, τὴν ἄλλην ἤδη καλὲν σχίδην εἰς τὰ ἱερὰ διελαύνειν.

Σχεδία, ἡ. Ἰων. σχεδίη, Μικρὰ ναῦς· ἢ πλοῖον αὐτοσχεδίως κατασκευασθὲν, μὲ ξύλα μόνον πλεγμένον, πολλαὶς εἰς τὴν Ὀδ. «σχ. σιφηροῦν, ἀπὸ σίδηρα ἀντὶ ξύλων συνῆμένη, Ξενοφ. Ἀνάβ. 2, 4, 28. 2) ἐκ τοῦ προχείρου κατεσκευασμένη πολεμικὴ ὁπλὴ, Ἡρόδ. 4, 88. 97. 98. 8, 107. 108. καὶ ἀλλαχοῦ. «Σχεδία ὑπότροχος», ἐκ σανίδων τι πλοῖον κατασκευασμα, τροχοὺς ἔχον ὑποκάτω, διὰ νὰ ἠμπορῇ νὰ κινῆται, καὶ νὰ μεταφέρηται. 3) δεσμὸς, πόρπη. (Πᾶσαν. εἶναι ἡ λέξις εἰς τὰς δύο πρώτας σημ. ἀπὸ τοῦ, σχέσεις, σκοπὸν πράγματος, τὸ ὁποῖον κατεσκευάσθη ταχέως καὶ ἐκ τοῦ προχείρου, αὐτοσχεδίως, ἀποῖον ἦτο τὸ εὐδρομώτερον πλοιάριον τοῦ Ὀδυσσέως, μὲ τὸ ὁποῖον ἄφησε τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς, ἢ καθὼς μία γέφυρα, ἥτις κατασκευάζεται μόνον, διὰ νὰ περάσῃ δι' αὐτῆς ἓν στράτευμα, κ' ἔπειτα πάλιν σηκώνεται. Ἐξεναντίας δὲ ἡ μεταγενεστ. τρίτη σημ. ἀναφέρεται εἰς τὸ, ἔχω, ἀπὸ τὸ, ὁποῖον, ἢ ἀπὸ τὸ, σχίζω, σχεδὴν, ἤτο δυστυχὲς ἐπιχείρημα, νὰ παρεχῇ ὅλη ἡ λέξις.)

Σχεδιάζω, Μ. άσω (σχέδιος). Ἐπιπολαίως, ἢ ἁπλοῦς καὶ ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ὃ ἐστὶν ἀμελετήτως, καὶ ἐκ τοῦ προχείρου λέγω ἢ κάμνω τι, οἷον γράφω, σημειῶ, σκιαγραφῶ β.) ἀμπερ. ἀμελῶ, εἶμαι ἀμελὴς Πολυδ. ιγ'. 9. ἀτελῆ κεισεὶ πράγματα σχεδιάζειν Ἀμελεῖν, ἀμελῆ εἶναι εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιτασίαν τῶν κοινῶν πραγμάτων ἤτοι τοῦ κοινοῦ καλοῦ. 2) ἐκ τοῦ σχεδὸν, = ἐγγίζω· παρὰ τοῖς Ο'.

Σχέδης, ὁ· ἄδος, ἡ, Φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους, ἄγχουσα.

Σχεδίασμα, τὸ (σχεδιάζω). Πᾶν ὅ,τι ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως καὶ ἀμελετήτως κάμνεται τις, οἷον ὁμιλία, γραφὴ, κ.τ.τ. τὸ ἁπλῶς καὶ ἀπροβουλεύτως ἤτοι ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε καὶ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενον.

Σχεδιασμός, ὁ (σχεδιάζω). Τὸ ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως ὁμιλεῖν, κάμνειν, γράφειν τι· ἀμφ.

Σχεδιαστικῶς, Ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σχεδιάζειν, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμελῶς. Εὐσταθ.

Σχεδίη, ἐπικ. ἐπίρ. ἐκ τοῦ Σηλ. τοῦ, σχέδω, σχηματισμένη, ὡς τὸ, σχεδὸν, ἐπὶ τόσον, συμμὰ, πλησίον, Δωτ. cominus. Ἰλ. Ε, 830. 2) ἐπὶ χρόνου, τοιχέως, παρευθύς.

Σχέδιον, τὸ· = σχεδίασμα· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «σχέδιον, τὸ ἄδρυ, ὃ μὴ ἀκοντίζεται, ἢ τὸ ἀνεστραμμένον, ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον, ἢ ἐκ χειρός. «Σχέδια βάλλειν. Αἰσχύλ. Χοηφ. 161. ὅπλα, διὰ τῶν ὁποίων ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἐκ χειρὸς μάχονται τις. 2) συχνότ. ἐπὶ χρόνου, εὐθὺς γινόμενος, αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, ὀλίγου καιροῦ διαρκῶν· ὕδατα, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμελήτητος, ἀμελὴς, καὶ ἀνεύθυνα, μάταιος· ἐπὶ σχεδίου, ὡς ἐπίρ. ἀντὶ, σχεδίως.

Σχέδιος, ὁ, ἡ· καὶ τριτλ. καὶ Ἐπίρ. σχεδίως (σχεδὸν). Ὁ ἐγγὺς, πλησίον ὤν, ἐπὶ τόπου, «σχεδίη μάχη· ἢ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκ τοῦ πλησίον, ἢ ἐκ χειρός. «Σχέδια βέλη». Αἰσχύλ. Χοηφ. 161. ὅπλα, διὰ τῶν ὁποίων ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἐκ χειρὸς μάχονται τις. 2) συχνότ. ἐπὶ χρόνου, εὐθὺς γινόμενος, αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, ὀλίγου καιροῦ διαρκῶν· ὕδατα, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀμελήτητος, ἀμελὴς, καὶ ἀνεύθυνα, μάταιος· ἐπὶ σχεδίου, ὡς ἐπίρ. ἀντὶ, σχεδίως.

* Σχέδιος, ὁ, κύριον ὄνμ. ἀνδρὸς, Ἰλιάδ.

* Σχεδιουργός, ὁ, ἡ (σχεδία, ἔργον). Ὁ ἐργαζόμενος, κατασκευάζων σχεδίας.

Σχεδισμός, ὁ. Εἶδος γυναικείου χοροῦ. Σχολ. Βίκτ. εἰς Ἰλ. Χ. 391. παρὰ Ἡυνίῳ, (Heyne) ὅστις ἀντὶ τούτου «σχεδιασμὸν» ἐξ εἰκασίας γράφει.

Σχεδογραφία, ἡ (σχέδη, γράφω). Ἡ ἁπλοῦν σχέδης, πίνακός τινος, γεγραμμένη σημείωσις, ἡ ἰχνογραφία, σχέδιον. Σχολ. Δράκ.

* Σχεδογραφικός, ἡ, όν, Ἀνήκων εἰς τὸ γράφειν, ἢ σημειοῦσθαι ἁπλοῦν τινὸς πίνακος, σχέδης, ἢ φύλλου. Ἐξηγ. Ἰλ. σελ. 114.

Σχεδόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ τοῦ πλησίον, ἀπὸ κοντὰ, ἀπὸ συμμά. Ἰλ. Π. 800. 807. Ρ, 359. ἀλλὰ καὶ, πλησίον, συμμὰ· μετὰ γεν. καὶ δοτ. μάλιστα εἰς τὰς φράσεις, σχ. ἐλθεῖν τινι, σχ. στῆναί τινος, Ὀδ. Β, 267. Ν, 221. Ο, 228. Τ, 247. ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς περιττάσεις ταύτας ἠμποροῦμεν νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὴν συνήθη σημ. κάθοτε, ἀπὸ πλησίον ἐρχομαι, σημαίνει, ὅτι ἔρχομαι, ἀφοῦ ἐγὼ ἤδη ἐστράφκα πλησίον, ἄρα κατέπαυσι «προσέρχομαι», τὸ ὁποῖον ἁρμόζει εἰς ὅλα τοῦ Ὁμ. τὰ χωρία· ἐκ τοῦ

Σχεδόν, Ἐπίρ. (ἔχω, σχεῖν). Ἐπὶ τόπου, ἐγγὺς, πλησίον, συμμὰ, κοντὰ, Λατ. cominus πολλαὶς παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐξαιρ. εἰς τὰς φράσεις «σχεδὸν εἶναι», καὶ «σχεδὸν ἐλθεῖν», ἢ ἶσαμεν. Ὁ Ὁμ. τὸ μεταχειρίζεται ποτὲ μὲν χωρὶς πτῶσιν, ποτὲ δὲ μετὰ γεν. ποτὲ δὲ μετὰ δοτ. (μετὰ γεν. μὲν εἰς τὴν Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἀεὶ πεντάκις· μετὰ δοτ. δὲ, ἑνδεκάκις)· ὁπότε ἡ πτῶσις τίθεται καὶ πρὸ, καὶ μετὰ τὸ ἐπίρ. παρ' Ἡσιόδ. κεῖται μόνον ἁπολύτως, ἢ μετὰ δοτ. παρὰ Πινδ. ἀσαύτως, σχεδὸν ἀμφί τινι, καὶ, σχεδὸν παράτινι β.) σπανίως, ἐγγύς, εἰς τὰ πλησίον, Ὀδ. Ι, 280. γ) τροπικ. ἐπὶ συγγενείας, Ὀδ. Β, 441. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. περίπου, σχεδὸν, ὡς λέγει ἀκόμη καὶ ἡ συνήθεια· ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτὴ εἶναι εἰς τὸν Ὁμ. παντάπασι ξένη. Σχεδὸν εἶναι παρὰ τοῖς Ἀττ. τὰ σύνθ. «σχεδόν πουν», καὶ, σχεδόν τι. Schaef Dion. περὶ συνθ. σελ. 177. «σχεδόντι πρότερον, ὀλίγον πρότερον. Σοφ. Οἰδ. Τύρ. 736.

Σχεδουργός, ὁ (σχεδία, ἔργον). Ὁ σχεδίας κατασκευάζων· ἀμφ.

Σχεδρός, ὁ, ἡ σχεδρὸς, ὰ, όν (ἔχω, σχέθω). Ἀττ. ἀντὶ, σκεδρὸς, παρ' Ἡσυχ. ὅ,τις τὸ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ, τληπαθὴς· καρτερικὸς, ἐπίμονος.

Σχεδύνη, ἡ. Ἐμπεδοκλ. παρὰ Πλουτάρχ· ἀντὶ τοῦ, σχετική.

* Σχεθεῖς, εἶτα, ἓν, μετοχ. ἀόρ. ὰ. παθ. τοῦ, ἔχω, ἢ ἴσχω.

* Σχεθέμεν, Δωρ. ἀντὶ, σχεθεῖν, ἀπαρέμφ. τοῦ, σχέθω.

Σχέθω, ἐκ τοῦ ἀόρ. σχεῖν, σχηματισμ. ποιητ. παρατχημτσμ. τοῦ, ἔχω, κρατῶ, βαστῶ, στερεὰς κρατῶ, ἐπέχω, κατέχω, κυριεύω, ἐμποδίζω, πολλαχοῦ παρ' Ὁμήρ. ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος τινά τινος, ἐνθεν «Σχέθε δ' ἐπεσσύοισι» Ὀδυσσ. Δ. 758. Κατὰ τὸν Ἐρωτιαν. Σοφοκλ. Ἠλ. 744. καὶ Ἑλμσλ. Εὐριπ. Μηδ. 995, καὶ Ἡρακλ. 272, ἤτο τὰ, σχέθω, αὐξυποστάτου ῥῆμα, τοῦ ὁποίου μόνον ὁ ἀόρ. ἦτον εὔχρστ. καὶ εἰς τὸν Ὅμ. ἐπαυρίσκονται πανταπασιν ἡ γνώμη αὐτὴ· καθότι εἰς αὐτὸν ἀπαντᾶται μόνον ὁ ἀόρ. ἔσχεθον, χωρὶς αὐξ. σχέθε, σχέθον, ὅ,τις διὰ τοῦ ἀπαρεμφ. σχεθεῖν, Ἰλ. Ψ, 466. καὶ, ἀνασχεθεῖν, Ὀδ. Ε. 320. γνωρίζεται ἀρκετὰ ὡς ἀόρ. ὥστε τὸ, ἀσχεθὸν, σχεθεῖν, σχεθὼν, ἤθελεν εἶσθε ἁπλῶς κατὰ πλεονασμ. ποιητ. τύπος, ἀντὶ, ἔσχον, σχεῖν, σχών. Ὁ Μ. Ε. ἐξεναντίας ὑπερασπίζεται τὴν ἐνεστ. σχέθω, ὡς παραγόμενον ἐκ τοῦ, σχῶ, ὡς τὸ, φλεγέθω, ἐκ τοῦ, φλέγω· τὸ ὁποῖον εἶναι ἐξάπαντος κακὴ ἀναλογία· ἐν τοσούτῳ τὸ πρᾶγμα χρειάζεται, μάλιστα εἰς τοὺς Τραγ. ἰδιαιτέραν τινὰ ἔρευναν, καὶ εἰς τὸν Πινδ. ἀεόμη, Πύθ. 6, 29. φαίνεται ὁ ἐνεστ. σχέθων, ἀναπόφευκτος.

* Σχεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω. Ἰλιάδ.

Σχελίς, ίδος, ἡ. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ, σκελίς· ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Σχελίδες, χρέα ἐπιμήκη τετμημένα, οἱ δὲ πλευρίδες· ὃ ἐστὶ, τὰ πλευρικὰ τῶν χρεῶν, τὰ πλευρικὰ· ὁ Σχολ. Λουκιαν. εἰς Λεξιφ. 6. ἔχει· «Σχελίδας, τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ ψητὸν Ἀκρονάρια.

Σχελυνάζω, ἴδε χελυνάζω..

Σχέμεν, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀπαρεμφ. ἀόρ. β' τοῦ, ἔχω, ἀντὶ σχεῖν. Ἰλ. Θ. 254. αὐτω καὶ σχέμεναι, κατὰ προσχηματιτμόν.

* Σχένδυλα, ἡ· ἔτι δὲ καὶ σχενδύλη, Ὄργανον, ἐργαλεῖον τῶν ναυπηγῶν καὶ χαλκέων· ἴσ. λαβίς· ἐκ τοῦ, σχεῖν· δεσμὸς.

* Σχενδυλάω, πτάνω μὲ τὴν λαβίδα.

* Σχενδύλη, ἡ, = σχένδυλα.

* Σχενδύλιον, τὸ, ὑποκρστ. τοῦ, σχένδυλα.

* Σχενδυλοληπτος, ὁ, ἡ (σχένδυλα, λαμβάνω) πιασμένος μὲ τὴν λαβίδα.

Σχέο, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. προστκτ. Μέσ. Ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω, ἀντὶ σχοῦ. Ἰλ. Φ, 379.

* Σχερία, ἡ, Scheria, Ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων, Ὀδσσ. ἡ μετὰ ταῦτα, Κέρκυρα, Λατ. Cereyra, τὴν σήμερον δέ, Κορφοῦ· (πιθαν. ἐκ τοῦ, σχερός..)

Σχερός, ὁ, κυρίως, ἡ ξηρὸ, ἡ αὐτὴ, αἰγιαλός, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ὑδάτων, ὡς εὐσυνοπτ. μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. εἰς τὴν καθ' αὐτὸ δὲ χρῆσιν τοῦ λόγου διασώθη μόνη ἡ δοτ. συναπτομένη μὲ τὰς προθ. ἐν, ἐπὶ· «Ἐν σχερῷ, ἐπὶ σχερῷ,» συνεχῶς, ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, δικτεκῶς, καὶ ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ χρόνου, Πινδ. ἐγράφετο δὲ καὶ ὡς μία λέξις, «Ἐνσχερώ, ἐνσχερῳ,» τὰ ὁποῖα ἴδε· (ἡ συνήθης ἐτυμλγ. εἶναι ἐκ τοῦ, ἔχω, σχεῖν, ὡς τὸ, ἐγερξῆς· πολὺ φυσικωτέρα εἶναι ὅμως ἡ κοινωνία μὲ τὸ, ἐρρές, ἐρρός, σκληρὸς, χέρδος, χέρσος, κ. τ. τ.)

Σχέο, προστακτ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω.

* Σχέσθαι, ἀπαρεμφ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω, Ὀδ.

Σχέσις, εως, (ἔχω, σχεῖν) Ὡς τὸ, ἕξις, καὶ τὸ Λατ. habitus, ἐκ τοῦ, habere, διάθεσις, κατάστασις, ἀναφορὰ, οἰκειότης, συγγένεια, τὸ κρατοῦν καὶ συνέχον, συνοχὴ, ἀλληλουχία, συμφορὰ, ἰδιότης, φυσικὴ οἰκειότης, κοινωνία, ἐξαιρέτως δὲ, ἡ κατάστασις τοῦ σώματος, τὸ εὐσθενὲς ἢ ἀσθενὲς αὐτοῦ, ὅπου οἱ Ἰατροὶ διαιρίσουσιν, ἀσθένειας λέγοντες «Ἐν ἕξει», ὅσαι ἔγιναν συνήθεις πλέον εἰς τὸ σῶμα, καὶ «Ἐν σχέσει», ὅσαι ἀκόμη δὲν ἐβάσαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἀποτιωχθῶσιν. Ἴδε λεξ. β'. τῶν κατὰ τόπ. «Ὀνομάζουσι τὰς μὲν εὐλύτους διαθέσεις Ἐν σχέσει, τὰς δὲ μὴ τοιαύτας, Ἐν ἕξει· λέγουσι δὲ ἔτι καὶ, «Κατὰ σχέσιν καὶ, Καθ' ἕξιν· καθόλου δὲ ἡ κατάστασις, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται παθόν τι ἀντικείμενον, ἢ ἡ ἀναφορὰ, τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς ἄλλο τι. 2) τὸ κρατεῖν, στερεῶς κρατεῖν.

Σχεταῖος, αἷα, αῖον. Παρ' Ἱπποκράτ. 648. ἁπαξ «σχεταῖοι ἕρκοι· ἐπὶ τοῦ Πτύου, ἀνασῆ, συγχαμερὰ πράγματα κάμνω, ἀμφίβ.

Σχετήριον, τὸ (ἔχω, σχεῖν). Πᾶν ὅ,τι κατέχει, κωλύει, ἐμποδίζει, κρατεῖ. Εὐριπ. Κύκλ. 135.

* Σχετήριος, α, ον (ἔχω, σχεῖν). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κρατῇ, ἐμποδίζῃ· ἐπὶ ἰατρ. παυστικὸς, καταπραϋντικός.

Σχετικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ., κῶς (ἔχω, σχεῖν). Ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπέχειν, κρατεῖν, συνέχειν, ἐπίμονος, ὁ κρατῶν, συγκρατῶν, ἐμποδίζων. 2) εἰς τὴν Λογικὴν, Ἀναφορικὸς, ὁ πρός τινα ἀναφερόμενος, Ἐπίρ. Σχετικῶς, ἀναφορικῶς, οἰκειωτικῶς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σχετλιάζω, μελ. άσω (σχέτλιος). Μεμψιμοιρώ, παραπονούμαι, προσκλαίομαι ὑπέρ τινος ἀδικίας, βίας, ἢ σκληρότητος καὶ ἀσπλαγχνίας, θέλοντος προσκλαίομαι, παραπονούμαι· καθόλου δέ, Προσκλαίομαι, παραπονοῦμαι, δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, δυσχεραίνω, δυσαρεστοῦμαι, φωνάζω ὑπὸ λύπης· τὸ εἶμοι, φεῦ, κλαίω τὴν μοῖράν μοι. Ἀριστοφάν. ἔθεν

Σχετλιασμός, ὁ. Μεμψιμοιρία, κλαύσιμον, παράπονον, θρηνοπάθεια, ἀγανάκτησις, δυσαρέσκεια, ὀργή, θυμός, τὸ ὑπὸ λύπης ἢ δεινοπαθείας καὶ ἀγανακτήσεως φωνάζειν Οἴμοι, φεῦ, ἀλλοίμοιον, κ. τ. τ.

Σχετλιαστικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ σχετλιάζειν ἢ εἰς σχετλιασμὸν ἀνήκων, ἁρμόζων· ὁ εἰς τοῦτο τελείαν ἔχων ἰσχὺν σχετλιαστικοί, ἐλέγοντο τὰ μόρια, τὰ θρήνου, ὀδυρμοῦ, ἢ ἀγανακτήσεως σημαντικά.

Σχέτλιος, ία, ιον· εἰς τοὺς Ἀττ. καὶ δικαλεκτ. (ἔχω, σχεῖν). Ἐνεργ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὃς τις ὑπομένει, ἢ ὑπιχνεῖται, δυναμένη, ἰσχυρός, τολμηρός, ἐπιχειρηματίας, αὐθάδης, βίαιος, σκληρός, κακοῦργος, κακότροπος· καθόλου δὲ ἔχων πρὸς τοῦτοις εἰς ἑαυτὸ τὴν σημασ. τοῦ ἀμείτρου, τερατώδους, τρομεροῦ, βλαβεροῦ, καὶ ὀλεθρίου, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ μάλιστα ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, σκληρός, ἀσπλαγχνος, φθοροποιός, Ἰλ. Β, 112. J, 19. Ὀδ. Γ. 161. τοῦ κρίνου, Ἡσιό. Θεογ. 488. ὠκαύτως καὶ τῶν θεῶν ἐν γένει, Ἰλ. Ω, 33 Ὀδ. Ε, 118, καὶ τοῦ ὕπνου, εἰς τὸν ἀποῖον εὐρίσκεται τὸν θάνατόν του, Ὀδ. Ε, 69 συνήθως ἐπὶ ἡρώων, ἢ ἄλλων ἰσχυρῶν ἀνδρῶν, οἵτινες κάμνουν κακὴν χρῆσιν τῆς ἀνδρίας καὶ δυνάμεώς των, ἢ φθείρουν δι' αὐτῆς ἄλλους, ἢ γίνονται τρομεροὶ διὰ τὴν τολμηρότητος καὶ μεγάλης ἐπιδεξιότ. τὴν ὁποίαν ἔχουν τὰ μαχώνται, ὡς ὁ Κύκλωψ, Ἀχιλλεύς, Διομήδης, Ἕκτωρ, καὶ ἄλλοι. Ἰλ. Ε, 403. J, 630. Π 201. Υ, 150. Σ, 13. Χ, 41. 80. Ὀδ. J, 331. 478. Α, 474. Μ, 21. 116. 279. Ν, 293. Υ, 45. Φ, 28. οὕτω παρ' Ἡσιό. καὶ Ἡρόδ. τὸ θηλ. σχετλίη μόνον Ἰλ. Γ, 414. Ὀδ. Ψ, 150. καὶ ὡς ἐπίθ. τῆς Ἔριδος παρ' Ἡσιό. Ἔρ. 15. Ἀσ. 149. Εἰς τὸν πληθ. ὑψόμ. Ὀδ. Δ, 729. ἴτε δὲ καὶ ἐπὶ ἀγρίου θηρίου, Ἡρόδ. 5, 108. Ἐξ Ἰλ. Κ, 164, ὅπου ὁ Νέστωρ ὠνόμασε τὴν ἀκούσιον δραστηριότητά του, φαίνεται ὅτι σχέτλιος, ἤθελησεν νὰ παραξώσῃ τὴν σημασίαν τοῦ ἐλεεινός, κακότυχος, κακόμοιρος, δυστυχής, ἥτις ὅμως μήτε ἐντεῦθεν, μήτε Ἰλ. Σ, 13. ἢ Ὀδ. 12, 279. ἐχει χώραν, καὶ εἶναι καταλλήλως εἰς τὸν Ὅμ. ἔξη, ὃν καὶ ἀπαιτοῦσι ὀχι σπανίως αἱ τοῦ Ἀττ. καθότι ἐντεῦθεν πρέπει νὰ ὑποφερθῇ πολλὰ, εἶναι βέβαιον δυστυχής, παρβλ. τλήμων.—β) ἐπὶ πραγμάτων ἢ λέξις δὲν εἶναι τελείως εὐχρηστος εἰς τὴν Ἰλιάδ. εἰς δὲ τὴν Ὀδύσ. καὶ παρ' Ἡσιό. εἰς μόνην τὴν συνταξιν σχέτλια ἔργα, πολεμικὰ, ἄδικα, ἐπιόντα, τρομερὰ ἔργα, Ὀδ. J, 298. κατ' ἐνίθετιν τοῦ, δίκη, καὶ, αἴτιμα ἔργα, Ὀδ. Ξ, 83. ὡς ταὐτοσημαντικὰ μὲ τὰ, ἀκατάλλιλα, Ὀδ. Χ, 413. ἀπαυτῶς σχετλια πράγματα, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 855, σχετλια ἔργα, ἔχει καὶ ὁ Ἡρόδ. 6, 138. σχέτλιον ἔργον καὶ δεινόν, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1175. σχέτλια καὶ ὑπερφυᾶ λέγεται, Πλάτ. οἱ Ῥήτορες τὸ συνάπτουν μὲ τὸ, κρέα, ἀνειδῆ, δεινὸς, ἄνομος.—Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὸ, σχέτλιος, τὸ ὁποῖον σαφηνίζεται ἀπὸ τὴν μεγάλην ἔμφασιν τῆς σημασίας, σχεδὸν πάντοτε ὡς ἐρωτικὴν λέξιν τοῦ στίχου· ἐκ τούτου ἐξαιρεῖται μόνον τὸ θηλ. Ἰλ. Γ, 414. καὶ τὸ Οἰδέτ. Ὀδ. Ξ, 83. Χ, 413. (Ἰλ. Γ. 414, τὸ, σχετλίη, ἢ πρέπει νὰ προφερθῇ ὡς δύο μακραὶ συλλαβαί, ἢ καὶ ἡ πρώτη ὡς βραχεῖα· ὁ Βιυτμάν. Διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. 1. σελ. 38.· ἐπιθυμοῦσα νὰ παραδεχθῇ ἰδιαίτερόν τινα τύπον χωρὶς ι.)

*Σχέτο, Ἐπικ. ἀντὶ ἔσχετο, γ'. πρόσ. ἐν. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ἔχω. Ἰλιάδ.

Σχετός, ἡ, όν. ἀρχητ. ὄθεν τὸ, Ἄσχετος.

*Σχέω, ἀχρηστ. πρωτοπ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον συνεδίζουν νὰ παράγωσι χρόνους τινὰς τοῦ, ἔχω.

Σχῆμα, ατος, τὸ. (ἔχω σχεῖν) Ὡς τὸ Λατ. habitus, θέσις, μορφὴ, τύπος· -β) καθόλου δὲ, ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ ὑπάρχειν, τοῦ φαίνεσθαι, τοῦ παριστάνεσθαι εἶδος, μορφὴ, εὐπρέπεια, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον τοῦ ἀνθρώπου, θεωρούμενον ἐπὶ τῶν ἡματισμῶν, δαπάνης, τρόπου τοῦ ζῆν καὶ καταστάσεως πολιτικῆς, ἀξίωμα, τάξις, ὅλον τὸ φάρτιμον τοῦ ἀνθρώπου. γ) κατ' ἐξοχὴν, εὐγενὴς ἀνεγωγὴ, ἐξαίρετον φάρτιμον, ἔντιμον σχῆμα, κόσμος, κόσμος, καλλωπισμός. Plautus prolog Amphitr. 117. »Cum servili schemate· με δουλικὸν ἡματισμόν· ἐνδεδυμένος ὡς δοῦλος, σελέβος· »σχήματα ποιεῖσθαι, ἀντὶ, »σχηματίζεσθαι, στολίζεσθαι. Πλάτ. δ'.) ἡ στάσις, τὸ σχῆμα τοῦ χορευτοῦ, καὶ ἐντεῦθεν »Σχήματος ἀρχήν· ἡ ἀρχὴ τῆς ὀρχήσεως τοῦ χοροῦ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1525. Ἡρόδοτ. 6, 129. »Ὀρχήσατο Λακωνικὰ σχήματα, Ἀττικὰ· καὶ αὐτὸς ὁ Χορὸς, ἡ τροπὴ τοῦ χορεύειν· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Συμπ. 2. 15. 16. ἔνθα ἐννοοῦνται καὶ τὰ γενόμενα κινήματα τοῦ σώματος εἰς τὸ χορεύειν. ε) μεταφορ. ἐπὶ ζώων, παρασκευὴ, σέλα σεῖσμα, σάγισμα. Ξενοφ. 2) ἡ κατάστασις, ἕξις, θεωρία, εἶδος, μορφὴ, ποιότης πράγματος τινος. 3) τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, ὅθεν εἰς τὰ, πρόσχημα, πρόφασις. 4) Εἰς τὴν Ῥητορ. καὶ Γραμμ. σχῆμα λόγου, Λατ. figura orationis. Τυβέρ. περὶ τῶν παρὰ Δημοσθ. σχημάτ. »Ἔστι σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τῶν νοῶν ἐνφέρειν, μηδὲ ἀπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξελλάττειν τὴν ἀκρίσιαν, κόσμου τινὸς τῇ πλόσει, ἢ χρείας ἕνεκεν· καὶ πάλιν· ὁ αὖτ. »Λέξεως σχῆμά ἐστιν, ἐξαλλαγὴ τοῦ ἐν ἕθει κατὰ τινα πλόσιν, κόσμου ἢ χρείας τινὸς τοῖς λόγοις παρίκουσα· παρὰ Διον. Ἁλικ. συνθ. ὀνομ. »Σχῆμα ἀντὶ τοῦ, Σχηματισμὸς τῆς ἐκφορᾶς, ὡς καὶ τὸ »Σχηματισμὸς λέξεως· ἢ ἀκφορὰ τῶν νοημάτων· ἔτι δὲ καὶ ἡ παράστασις στίχου τινὸς διὰ βλεπομένων σημείων. ὅθεν 5) ἐν γένει, ἰχνογραφία, σκιαγραφία, σχέδιον. ὅθεν

Σχηματίζω, Μ. ἰσω. Σχῆμα καὶ μορφὴν δίδω εἴς τι· ὑπὸ σχῆμα φέρω, σχηματοποιῶ, ὅθεν Καλλωπίζω, στολίζω. β) χορεύω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 324. 2) Μέσ. σχηματίζομαι, σχῆμα λαμβάνω, σχηματισμόν τινα δίδω ἢ κάμνω εἰς τὸ σῶμά μου, καὶ ἐντεῦθεν, Στολίζομαι, Καλλωπίζομαι διὰ νὰ φανῶ εὐπρεπὴς καὶ ἔντιμος. β) κάμνω σχήματα διὰ τῆς κινήσεως τῶν μελῶν μου, ὅθεν Προσποιοῦμαι, πλάττομαι, ὑποκρίνομαι simulare. Λατ. Πλάτ. Σοφιστ. 152 »Πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται· ἐκαμεν, ἢ ἐκαμώθη, προσεποιήθη ὡς νὰ τὸ ἤξερεν. »Λόγος ἐσχηματισμένος· ὁ κατὰ προποίησιν, προσποιητικός, ὅταν ἄλλα μὲν τις λέγῃ διὰ τοῦ στόματος, ἄλλα δὲ ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν του, ἢ ἄλλα ἐννοῶται ὑπὸ τὴν σημασίαν τῶν λέξεων. Παρβλ. Ruhnken. Τίμ. σελ. 246.

Σχημάτιον, τὸ. ὑποκορισ. τοῦ, σχῆμα. εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ἐξαιρ. χοροὶ, σχήματα χορῶν· »τχηματα λακωνικὰ, Ἡρόδ. 6, 129.

Σχημάτισις, εως, ἡ καὶ

Σχηματισμός, ὁ. (σχηματίζω) στάσις, κατάστασις, μορφὴ, ἡ τοῦ σχηματίζειν ἢ σχηματίζεσθαι πρᾶξις, ἢ τοῦ σχήματος κατάστασις, καλλωπισμός, ἡματισμός. Πλάτ. Πολ. 4. »Ἡνυρᾶτο καὶ ἀμηχάνας, καὶ ὑποδέσεις, καὶ ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν· (ἐντεῦθεν καὶ τὸ παρὰ Γερμανοῖς Schematismus. κατὰ μεταφορὰν πολιτικῶς λεγόμενον). 2) Πλάσμα, ὑπόκρισις, προσποίησις. Πλάτ. Πολ. 6, 8. »Σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος. Παρὰ Ῥήτορσ. ἡ ἐκφορὰ τῶν νοημάτων. Διονύσ. Ἁλικαρν. περὶ Συνθέσ. ὀνομάτ. κεφ. 8, σελ. 46.

Σχηματογράφος, ὁ. (σχῆμα, γράφω) Σχεδιάζω, ἢ γράφω σχήματα Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 812. ὄθεν

Σχηματογραφία, ἡ. Τὸ σχήματα γράφειν, ἢ ἡ τῶν σχημάτων καὶ διαγραμμάτων γραφή. Συμπλ. εἰς Ἐπίκτ.

Σχηματοειδής, ές, ὁ, ἡ· Ὁ σχήματος εἶδος ἔχων. Ἀθήν. σελ. 646. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ »Τῷ σχήματι μαστοειδήκε.

Σχηματοθήκη, ἡ (θήκη), Δοχεῖον, ἀποθήκη σχημάτων, ἢ ὑποκριτικῶν μορφῶν, καὶ προσωπείων.

Σχηματοποιέω, ῶ. (ποιέω) Κάμνω σχήματα, σχῆμα, μορφὴν δίδω εἴς τι πρᾶγμα, σχηματίζω, μορφόω. Μέσ. Σχηματοποιοῦμαι σχῆμα λαμβάνω εἰς τὸ σῶμά μου, ὡς τὸ, σχηματίζομαι. Ξενοφ. Ἱππ. 10, 5. β) Ἐπὶ Παντομίμων λέγεται ἀντὶ τοῦ, Διὰ διαφόρων σχημάτων καὶ κινήσεων τοῦ σώματος πράξίν τινα παριστάνειν. ὄθεν

Σχηματοποιία, ἡ. Μορφή, εἶδος. 2) συνήθ. ἡ τέχνη τοῦ ποιεῖν διὰ τῆς κινήσεως τοῦ σώματος διάφορα σχήματα.

Σχηματότης, ητος, ἡ· μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, Σχῆμα. Ἑρμῆς παρὰ Στοβαίῳ Φυσ. σελ. 163.

Σχῆσις, εως, ἡ. = Σχέσις. Ἡσύχ. παρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 447

*Σχήσω, μέλ. τοῦ, ἔχω, Ὅμ.

Σχητηρία, ἡ (ἔχω, σχήτω) = σχετήριον, καὶ σχαστηρία. Ἡσύχ.

Σχίδα, της, ἀνωμ. αἰτιατ. τοῦ, Σχίδη. Ἡσυχ. ὡς τὸ, Κνίδα, ἀντὶ Κνίδη, κ. τ. τ.

Σχιδακηδόν, ἡ, Σχιδακιδόν, Ἐπίρ. (σχίδαξ) Κατὰ τὸν τρόπον τῶν σχίδακος, ὡταν σχίδαξ, ἐπὶ τῶν κατὰ μῆκος σχισμένων. Παυλ. Αἰγ. 5, 89. »Σχιδακιδὸν δὲ ἐστὶ ῥῆξις ὀστέου ἐπὶ μῆκος ω

Σχιδακώδης, εος, ὁ, ἡ (σχίδαξ, εἶδος) Ὅμοιος μὲ σχίδακα, ὁ εἶδος σχίδακος ἔχων. Διοσκορ.

Σχιδανόπους, οδος, ὁ, ἡ. = Σχιζόπους. Ἀθήν. δ'. σελ. 388. σημ.

Σχίδαξ, ακος, ὁ. = Φίλ. Θεσπ. 10, 3.

*Σχίδη, ἡ, (σχίζω) Ὡς τὸ, σχίζα, τὸ ἀπὸ τινος μεγάλου ἀποσχιζόμενον μέρος κατὰ μῆκος ξύλου· ὡς τὸ Λατ. scindula, ἐκ τοῦ scindo. ἀνωμ. αἰτιατ. σχίδα, ἀντὶ, σχίδην. Ἡσύχ. (ν-)

*Σχίδιον, τὸ, ὑποκορισ. τοῦ σχίδη. 2) εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. ξύσμα λίνου. κωμῳδ.

*Σχίδος, τὸ, = σχίδη, σχίζα. Ἡσύχ.

Σχιδώνυχος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐσχισμένος ὄνυχα ἔχων, δίχηλος. ἄμφ

Σχίζα, ἡ, Ἰων. Σχίζη, ἡ. (σχίζω) Μικρὸν τμῆμα ξύλου ἀποσχισμένον ἀπὸ τινος μεγαλητέρου, καιόμενον εἰς μαγειρίαν καὶ εἰς τὰς θυσίας, τὸ εἰς τὴν συνήθειαν διὰ τοῦ ι »Σκίζαι λεγόμενον. Ἰλ. Α. 462. »Ἤαε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων. ἔκειτο ἐπὶ σχιζῶν, καθόλου δέ, τμῆμα, κομμάτιον ξύλου, Ὀδ. Σ, 425. λέγεται ὅτι καὶ τὸ λεπτῶς ἐσχισμένον ξύλον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται ἀντὶ κηροῦ ἢ λύχνου οἱ χωρικοὶ, φάλλα, λαμπάς. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1024. καὶ 1031. »Ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πίζειν ἔοικε ὁ Σχολ. »Σχίζας κυρίως ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, τὰ ἐπὶ ταῖς θυσίαις τιθέμενα ξύλα· ἐντεῦθεν δὲ ἀντὶ τοῦ, Λαμπάς, Δᾷς, ἁδίον. 2) σχίσις,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διαίρεσις, χωρισμός, Συνέσ. (ὄχι τόπον ὀρθὴ εἶναι ἡ ἀδ' ἃ ὀκεῖ ἀπαντωμένη τόνωσις, σχίζα.)

Σχιζίας, ὁ. = τετανός. ἀμφ.

Σχιζίον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, σχίζα. Πολυδ. 10, 111.

*Σχιζογύαν-δρος, ὁ, κατὰ τὸν Φαβωρῖν. = συνοφάντης.

Σχιζοπαδία, ἡ. Ἡ ἰδιότης τῶν σχιζοπόδων ζώων, ἢ τῶν ποδῶν σχίσις. Ἀριστοτέλ. ζῳ. μορ. ἀ.

Σχιζόπους, οδος, ὁ, ἡ. (σχίζω, πούς) Ὁ ἐσχισμένους, ἤτοι σχιστοὺς πόδας ἔχων. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ὁ, ϛ. «Καὶ ὅσοι μὲν στεγανόποδες, ἐν ταὐτῷ τῷ ὕδατι ποιοῦμαιοι τὴν πλείστην διατριβήν, ὅσοι δὲ σχιζόποδες, περὶ αὐτὸ τὸ ὕδωρ, ἀντίθ. τοῦ Στεγανόπους· ὁ Ἀριστοτέλ. θ, 12. ἔχει: «Πολυώνυχοι δὲ εἰσὶ πάντες οἱ ὁρνιθες· ἔτι δὲ πολυτυχάδεις, τρόπον τινὰ πάντες· τῶν μὲν γὰρ πλείστων διῄρηνται οἱ δάκτυλοι, τὰ δὲ πλωτὰ στεγανόποδι εἴσικε.

Σχιζόπτερος, ὁ, (σχίζω, πτερὸν) Ὁ ἐσχισμένα, ἤτοι σχιστὰ πτερὰ ἔχων, ἀντίθ. τοῦ Στεγνοπτέρους, ὁ, ἡ. ὁ στεγανὰ πτερὰ ἔχων.

Σχίζω, Μ. ἰσω. Εἰς δύο ἢ εἰς πολλὰ μέρη κατὰ μῆκος διαχωρίζω, κάμνω σχίδακας, ἢ σχίσματα σκίζω, κοινοῦ, Ὁδ. Δ, 507. ξεσχίζω, Ἡσιόδ. Ἀσ. 428. καθόλου δὲ, χωρίζω, διαιρῶ, ὡπτω. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 128. «Νεῖλος μέσην Αἴγυπτον σχίζων», Ἡρόδ. 2, 17. αὐτόθι πάλ. «Νεῖλος σχίζεται τριφασίας ὁδοὺς», διαῤῥεῖται εἰς τρεῖς ῥόμους, ὥστε σχηματίζει τρεῖς βραχίονας· ὡσαύτως «σχιζομένη ὁδὸς», Ἡρόδ. 7, 31. καὶ, «ἡ στρατιὴ ἐσχίζετο», τὸ στράτευμα ἦτο χωρισμένον, διῃρημένον, Ἡρόδ. 8, 34. τροπικ. «ἐσχίζοντό σφεων αἱ γνῶμαι», αἱ γνῶμαι των ἦσαν διῃρημέναι, δὲν συμφωνοῦσαν, Ἡρόδ. 7, 210. Πραξ. Ἀποστ. 14, 4. «Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς Ἀποστόλοις». λέγεται καὶ ἐπὶ Γάλακτος, «Σχίζω τὸ γάλα», κάμνω ἀπὸ τὸ πηγμένον γάλα νὰ χωρισθῇ τὸ τυρόγαλον ἀπὸ τὸν τυρὸν, κάνω τὸ γάλα. Διοσκορ. 2. 77. «Σχίζεται δὲ πᾶν γάλα ζεννύμενον ἐν καινῇ χύτρᾳ κεραμίᾳ, καὶ κινούμενον ἐλαίῳ σκίλλης νεοτμήτου, καὶ μετὰ τὸ ζέσαι, δὶς ἢ τρὶς ἐπιῤῥαίεται ὀξυμέλιτος κύαθος πρὸς ἑκάστην κύτραν τοῦ γάλακτος, οὗτω γὰρ διορίζεται ὁ ὀρρὸς τοῦ τυρώδους». ὅθεν «Σχίστον γάλα». (συγγεν. μὲ τὸ, κίω, κείω, κείζω, σχίζω, μὲ τὸ λατ. scindo καὶ findo, καὶ μὲ τὸ Γερμαν. scheiden.) [[σχ]] ὄχι.

Σχινδάλμος, ὁ. Ἀττικ. ἀντὶ, Σκινδάλμος. (ᾱ) καὶ

Σχινδάλμός, ὁ. Ἀττ. ἀντὶ, σκινδαλμός, σχισμάτιον, καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον κομμάτιον ξύλου, πάσσαλος, κ. τ. τ. ἴδε, σκινδάλαμοι.

Σχινδύλεω, = σχίζω, ὄζω.

Σχινδύλησις, εως, ἡ. Ἡπ. μικρὰ τμήματα διαχώρισις. Ἱπποκρ. (ῡ)

Σχινέλαιον, τὸ. (σχῖνος, ἔλαιον) Ἔλαιον ἐκ τῶν κόκκων τοῦ σχίνου. Διοσκορ. 1, 50.

*Σχινίζω, (σχῖνος) «Τοὺς ὀδόντας» καθαίρω, λευκαίνω τοὺς ὀδόντας διὰ τῆς μαστίχης. Μετ. σχινίζομαι, μασῶ μαστίχην, ἢ κάμνω ἀπὸ σχῖνον ἐξουσιάζομαι· ἔτι δὲ καὶ τὸ αὐτὸ, καλῶς καὶ εἰς τὸ ἐνεργ. Παρ' Ἀθην. σελ. 621. φέρεται τὸ Σχινίζουσαι ἐπὶ τινος κινήματος εἰς τὸν χορὸν, εἶδε ἄλλως «Σχοινίζουσαι», Θέλουσι ν' ἀναγινώσκεται.

Σχίνινος, ίνη, ινον. (σχῖνος) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀπὸ σχῖνον, ἀπὸ μαστίχην, Διοσκορ. (-νν)

*Σχινίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἀφιερωμένος ὁ σχῖνος, ὡς φυτὸν ἀφροδισιακὸν Λυκόφρ. 832, ὅπου ὅμως συνῃθ. ἀναγινώσκεται, Σχοινίς.

Σχινίς, ίδος, ἡ. (σχῖνος) Οἱ κόκκοι, ὁ καρπὸς τῆς σχίνου.

Σχινοκέφαλος, ὁ, ἡ. (σχῖνος, σημσ. 2. κεφαλὴ) Ὀκεφαλὴν ἔχων, κάτω μὲν πλατεῖαν, ἄνω δὲ σουβλοπρὰν, ὃ ἐστὶ προμήκη καὶ ἀτύμμετρον, ὥστε ν' Κρομμυοκέφαλος. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. «Οἱ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταὶ Σχινοκέφαλον αὐτὸν ἐκάλουν, τὴν γὰρ Σκίλλαν, ἔστιν ὅτε καὶ Σχῖνον ὀνομάζουσιν.

Σχῖνος, ἡ. Θαμνώδες τι φυτὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου ῥέει ὁ ῥητινώδης ὀπὸς, Μαστίχη καλούμενος. Σκῖνος, Lentiscus. Ἀρατ. Διοσημ. 1051. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 7. 12. Διοσκορ. 1, 91. Ἡρόδ. 1, 177. λέγεται ἔτι καὶ αὐτὴ ἡ Μαστίχη, ἤτις καὶ ἄλλως «Σχοινίνη ῥητίνη» λέγεται. 2) = Σκίλλα· ὁ Γαλην. ἐν Γλωσσ. ἔχει, «Σχῖνον, οὐ μόνον τὸ ἡμινώδες φυτὸν, ἀλλὰ καὶ εἶδός τι Σκίλλης, εἰμὴ ἄρα καὶ πᾶσα σκίλλης τὸν βολβόνε.

Σχινοτρώκτης, ου, ὁ. καὶ,

*Σχινοτρώξ, ωγος, ὁ (τρώγω). Ὁ σχῖνον ἤτοι μαστίχην τρώγων.

Σχινώδης, εος, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὁμοιομερὲς σχῖνου, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σχίνου ὤν, πλήρης σχίνου.

*Σχίσις, εως, ἡ. (σχίζω) Τὸ διαχωρίζειν, σχίσιμον, διαχώρησις, τομὴ, κόμμα. (ῑ)

Σχίσμα, ατος, τὸ. (σχίζω) Τὸ ἐσχισμένον, σχίσις. 2) τομὴ, διαχώρισμα, σχισμάδα, χαραγματία. μεταφορ. αὐτὸ τοῦ, Διαφωνία, στάσις. ἴδε

Σχισματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς σχίσμα ἀνήκων, ἢ ὁ ἐκ τοῦ σχίσματος ὤν.

Σχισμή, ἡ. καὶ

Σχισμός, ὁ. (σχίζω) Τὸ σχίζειν, διαχωρίζειν, διαιρεῖν, διαιρέτειν. Αἰσχυλ. Ἀγ. 1169.

Σχιστός, στὴ, στὸν. (σχίζω) Ἐσχισμένος, χωρισμένος, ἔστις εὐκόλως σχίζεται. «σχιστὸν γάλα», γάλα πηγμένον, καὶ ἀποχωρισμένον ἀπὸ τὸν ὀρρὸν· ἴδε, σχίζω· ἀλλὰ καὶ σχιστὸν προσυπακουομ. α' Ἱμάτιον εἶδος γυναικείου φορέματος, κατὰ τὸ στῆθος μὲ πόρπην συνεχόμενον, καὶ «σχιστοὶ» εἴδος γυναικείων ὑποδημάτων διὰ τοὺς λεπτὰ σχιζομένους ἱμάντας των.

Σχοίατο, ποιητ. γ'. πληθ. πρόσ. εὐκτ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω, ἀντὶ, σχοῖντο, Ἰλ. Β. 93. Ἀπέχοιντο, παύσοιντο.

Σχοίην, Εὐκτικ. ἐνεργ. Ἀόριστ. β'. τοῦ, ἔχω.

Σχοινία, ἡ. (σχοῖνος) Χορτόπλιγδον σχοίνου, ἤτοι σκοινὶ πολλῶν ὁμοῦ συμπεπλεγμένων σχοίνων. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 4, 13. Βυρλιὰ ἢ Βουρλιά. 2) «Σχοινία βεβυθῶν εἰς κύκλον περιηγμένα Ἰώσηπ. ὡς τὸ Funemum, παρὰ Πλινίῳ 17, 22. σύνδεσμος, συνάφεια διὰ σχοινίων.

*Σχοινιαία, ἡ. (σχοῖνος, σημσ. 2) Ἐργαστήριον, ὅπου πλέκονται, κατασκευάζονται σχοινία. Ὀλῴ. Ἐπιγραμ.

Σχοινίζω, μέλ. ἰσω, (σχοῖνος, σημασ. 3) Καταμετρῶ γῆν τινα, ἐξωρ. κατακτημαίνω, διὰ τῆς σχοίνου καὶ διαιρῶ, διαμερίζω αὐτὴν εἰς ἀποικίας, ἢ ὁπωσοῦν αὐτὴν εἰς τοὺς δούλους πρὸς ἐργασίαν. 2) Παρ' Ἀθηναίῳ 14, σελ. 621. σημαίνει τὸ μέσ. «Σχοινίζονται γυναικῶδη τινα ὀρχήσεις ἢ τὰς χειρονομίας καὶ τὰ σχήματα τῶν παντομίμων ποιοῦν. ἀμφ.

Σχοίνεκλος, ὁ. Πτηνόν τι εἰς ὕδατα διαιτώμενον, τὸ ὁποῖον κινεῖ τὴν οὐρὰν του. Ἀριστοτ. 2. ἱστορ. 8, 13. ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, κίγκλος· ἀπαντῶται δὲ καὶ οἱ τύποι· σχοινίλος, σχοίνικος, καὶ, σχοινίων.

*Σχοινικός, ἡ, όν, καὶ

Σχοίνινος, ίνη, ινον. (σχοῖνος) Ὁ ἐκ σχοίνου ὤν, ἢ ἐκ σχοίνου κατασκευασμένος. 2) Μακρὺς καὶ λεπτὸς ὡς ὁ σχοῖνος, μακρὺς ὡς βούρλον, ὅθεν ἰσχνὸς, λεπτός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «Σχοινίνην φωνὴν τὴν σαθρὰν καὶ διῤῥωγυῖαν· ἔνθα τινὲς Σχοινώνην γράφουσιν. Οἱ Δωτιῆται μετσχηρίζονται ὡσαύτως τὸ, junceus, juncidus, ἀντὶ τοῦ, gracilis. Juncidae mulieres. Ἡσύχ.

Σχοινίον, τὸ. (σχοῖνος) Τὸ ἐκ σχοίνου πεπλεγμένον, ἢ περιεστραμμένον καλώδιον, καὶ ἁπλῶς πᾶν σχοινὶ, κάλως, καλώδιον, κ. τ. τ. τουτέστι, σύναξις καὶ συνάφεια πολλῶν νημάτων, συνεστραμμένων εἰς ἕν. 2) Μεταφορ. σειρὰ ἀδιάκοπος. «Λύοιτε τὸ τῶν δυσμόρων σχοινίον μεριμνῶν». Πίνδαρ. λείψ. 124. ὡς εἶπε καὶ ὁ Σένεκας «Negotiorum catenam abrumperem· ἐπὶ ἀδιαλείπτου καὶ ἀδιακόπου σειρᾶς. «Ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκειν. Παροιμ. ἐπὶ ἀδυνάτων πραγμάτων. Ἥρων ὁ Γεωμέτρης ἔχει ὡς καταμετρικὸν «Σχοινίον, ἢ πλεθρίον δεκαόργυιον καὶ ἑκατοντόργυιον· καὶ ὕστερον λέγει «Ἀναβιβαστμὸν τῶν τοιαυτίων» τὴν διὰ τοῦ μετρικοῦ σχοινίου καταμέτρησιν.

*Σχοινιοπλόκος, ὁ, ἡ, (σχοινίον, πλέκω) = Σχοινιοστρόφος.

Σχοίνιος, ὁ, ἡ. = Σχοίνινος. Εὐρ. Κύκλ. 208. ἀμφ.

Σχοινιοστρόφος, ὁ, ἡ. (σχοινίον, στρέφω) Ὁ τὰ σχοινία στρέφων, στρύφων· σχοινᾶς. 2) Ὁ εἰς τὰ πηγάδια περιστρέφων ἐπὶ τῷ προχῷ τὸ σχοινίον, καὶ ἀντλῶν ὕδωρ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1332.

Σχοινοσυμβολεύς, έως, ὁ, καὶ

*Σχοινοσυμβόλος, ὁ, ἡ, (συμβάλλω) = σχοινοστρόφος.

Σχοινίς, ίδος, ἡ. (σχοῖνος) Ἀγγεῖον ἐκ σχοίνων πεπλεγμένον, ὡς κόσκινον, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς, σχοινίον, Θεόκρ. 28, 51. 2) ὁ καρπὸς τοῦ σχοίνου. (ῑ)

*Σχοινίς, ίδος, ἡ, ίδε, Σχινίς.

*Σχοινίς, ίδος, ἡ, Ἡσιόδ. ποιητ. θηλ. τοῦ, σχοινίος. «Ἐκ σχοίνων κατεσκευασμένη, Θεόκρ. 23, 41. Νικ. Ἀλ. 546. (εἰς τὸ τελευταῖον χωρίον τὸ ἰωτὰ εἶναι βραχύ, ὅθεν γεν. ίδος.)

Σχοινισμα, τὸ. (σχοινίζω) Ἡ καταμέτρησις ἑνὸς τόπου, ἢ ὁρισμὸς. 2) μέρος κατακτημένης, καὶ εἰς νέους ἀποικίας διαμοιραζομένης γῆς. 3) μέρος πρὸς γεωργίαν καταμετρημένης γῆς.

Σχοινισμός, ὁ (σχοινίζω) Ἡ διὰ τοῦ σχοίνου καταμέτρησις τῆς γῆς. 2) Εἶδος τιμωρίας ἤτοι κολάσεως καὶ βασάνου παρὰ Πλουτ. εἰς Λούκουλ. 20. «Σχοινισμοὶ, κυγκλίδες, καὶ ἵπποι· δηλ. μὲ σχοινία κατετείνετο τοῦ κολαζομένου τὸ σῶμα, ὥστε ὅλοι οἱ ἅρμοὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐξετρέποντο ἀπὸ τῆς κλειδώσεώς των.

Σχοινίτης, ου, ὁ. καὶ, Θηλ. Σχοινῖτις, ίδος ἡ. (σχοῖνος) Ὁ ἐκ σχοίνου κατασκευασμένος. «Ἁλύβη σχοινῖτις». Ἀνάλεκτ. 1, 244.

Σχοινίων, ωνος, ὁ, = σχοινικλίς. 2) μαλακή τις μελῳδία εἰς τὸν αὐλόν.

Σχοινοβατέω, ῶ. Χορεύω ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον. ἐκ τοῦ

Σχοινοβάτης, ου, ὁ. (σχοῖνος σημσ. 2. βαίνω) Ὁ χορεύων ἢ τρέχων ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον. (ᾰ) ὅθεν

Σχοινοβατία, ἡ. Τὸ χορεύειν ἢ τρέχειν, περιπατεῖν ἐπάνω εἰς τὸ σχοινίον. Παρ' Ἱπποκρ. διαιτ. ὑγιειν. 3, 2. ἀναγινώσκουσί τινες «Σχοινοβατίησι, καὶ, Σχοινοδρομίησι· ἄλλοι δὲ «Ἀναβιβατίησι. ὃ ν

Σχοινοβατικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν σχοινοβάτην ἀνήκων· «ἡ σχοινοβατικὴ» ὑπακούομ. τοῦ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ σχοινοβάτου.

Σχοινοδέσμος, ὁ. (δεσμὸς) Σχοινίων δεσμός. Νικήτ. Χρον. 20, 5.

Σχοινοδέτος, ὁ, ἡ. (δέω) Ὁ μετὰ σχοινίων δεδεμένος, δέσμιος. Νικήτ. Χρον. 5, 2.

*Σχοινοδρομία, ἡ, = σχοινοβατία. ἐκ τοῦ

Σχοινοδρόμος, ὁ. (τρέχω, δραμεῖν) = Σχοινοβάτης. ὁ Ἡσύχ. ὑπὸ τὴν λέξ. Σχοινίον, ἀναφέρων καὶ εἰς τὸ πλοῖον σχοινοδρόμον τινὲ, ἴσως τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διά τῶν σχοινίων ἀνεβαίνοντα ἐπάνω εἰς τὰς κορυφὰς τῶν καταρτῶν.

Σχοινοειδής, ές, ἡ. (εἶδος) Ὁ εἶδος σχοίνου ἔχων.

Σχοινόεις, εσσα, εν, (σχοῖνος) Σχοινώδης, πλήρης σχοίνων, σπρβλ. Σχοινοῦς.

Σχοινόπλεκτος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ἐκ σχοίνου πεπλεγμένος.

Σχοινοπλοΐα, ἡ, ἐν. Ὁ εἰς τὸ πλέκειν σχοίνους, ἡ σχοινία ἀσκήσεως, ὁ εἰς σχοινοπλόκον ἀνήκων.

Σχοινοπλόκος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ὁ σχοίνους, ἢ τὰ ἐκ τούτων, οἷον καλάθους, ψάθας, σχοινία πλέων.

Σχοινοπώλης, ὁ, ἡ. (πωλέω) Σχοίνους, ἢ τὰ ἐκ τούτων γινόμενα, οἷον καλάθους, ψάθας, σχοινία πωλῶν. ἀμφ.

Σχοῖνος, ὁ, εἰς τοὺς μεταγενεστ., ἴσως ἀπὸ τῶν καιρῶν τοῦ Θεοφρ. καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ, ἡ· ἔμπυρ. βλαστήματα μονοκάρπα καὶ ὀξέα αὐτὶ φύλλων ἐχόντων, Βρυλλ. καὶ Βρύλλ., καὶ Βούρλιν κοινῶς λεγόμενον, Λατ. juncus, ἔτι δὲ καὶ τόπος καταφυτος ἀπὸ σχοίνους· ὑπὸ δ' ἐκ ποταμοῦ λιασθείς, σχοίνῳ ὑπειληθείς, Ἰλ. Ε, 368. μεγάκρυπτος γαρ σχοῖνος. Πινδ. Ὀλ. 6. 90. Διέφεραν δὲ πολλὰ εἴδη αὐτοῦ δι' ἰδιαιτέρων ἐπωνυμιῶν, οἷον Ὀξύσχοινος, Ὁλόσχοινος, Μελαγαρινὶς, Μυρσφική, καὶ Ἀρωματικὴ σχοῖνος. Juncus odoratus ἢ rotundus. καὶ Andropogon Schoenanthos, Λιν. Ἐκ τούτου τοῦ Φυτοῦ ἔπλεκαν Καλάθους, Ψάθας, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὴν σήμερον, καὶ ἐξαιρέτως Σχοινία, καὶ ἐντεῦθεν ἰδιαιτέρως 2) Σχοινία, (σκοινί), καλώδιον, τριχιά, κ. τ. τ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 66. 5, 16. καὶ ἀλλαχοῦ. 3) Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλέγετο οὕτω μέτρον γῆς (ὡς καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ Pertica), διὰ τοῦ ὁποίου κατεμέτρουν τὴν κατακυριευθεῖσαν γῆν, διαμερίζοντες αὐτὴν εἰς τὰς ἀποικίας· ἔτι δὲ διεμέριζον γῆν διὰ τοῦ σχοίνου καὶ εἰς τοὺς δούλους, διὰ νὰ γεωργήσωσιν ἕκαστος τὸ διορισθὲν μέρος καὶ ἐντεῦθεν Ἡροδότ. 1, 65. καὶ ἡ διπλῆ ἔννοια σοῦ Χρηστηρίου. «Καὶ καλὸν πεδίον σχοίνῳ διαμετρησάσθαι· τὸ ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπὶ τῇ κατακτήσει τῆς γῆς ἐνόησαν· ἀλλ' ἔπειτα ἠπατήθησαν. «Σχοίνῳ διαμετρησάμενοι τὸ πεδίον τὸ Τεγεητέων ἐργάζονται· ἐδούλευαν ὡς σκλάβοι αὐτοὶ τὴν διαμετρημένην σὲ αὐτοὺς γῆν. 4) Εἰς τοῦ Αἰγυπτ. μέτρον γῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ μέν τινας συνῆθ εἶχεν 60 σταδίους· κατ' ἄλλους δὲ, 30. Ἡροδ. 2, 6.

*Σχοῖνος, ἡ, ὄνμ. πολεωώτινος τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β. 97.

Σχοινοστρόφος, ὁ, ἡ. =Σχοινιοστρόφος.

Σχοινοσυμβολεύς, έως, ὁ, = Σχοινιοσυμβολεύς.

Σχοινοτενής, ές, ὁ, ἡ. καὶ Ἐπίρ Σχοινοτενὲς. (σχοῖνος, τείνω) Τεντωμένος, ὡς σχοινίον, ἢ μέτρον, ὅσον α) Εὐθύς, ὀρθός, ἴσιος, ἴσος καὶ μακρύς. Ἡρόδοτ. 1, 189. καὶ 199. «Διώρυχας, διέξοδοι σχοινοτενέστερ. «σχοινοτενὲς ποιησάσθαι, κάμνω εὐθὺ, εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν μετρῶ, σύρω εὐθείαν γραμμὴν, Ἡροδ. 7, 23. β) Μακρὸς ἢ Μακρὺς, ἐπιμηκὴς, ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος, τανυσμένος, διεξοδικὸς, ἐπὶ πολλῶν, περιόδων, καὶ ἀσμάτων εἰς τὴν ὁποίαν ἔννοιαν ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται ἰδιαίτερ. Ὑπόλ. «σχοινοτένεια ἀοιδᾶν, Δείθ. 47. σχηματισμ. ὡς τό, ἡδυπνεια, μουνογένεια, κ. τ. τ. 2) ἀπὸ σχοίνους πλεγμένος. «Σχοινοτενὴς σπυρίς· ἢ ἐκ σχοίνων ἢτοι βούρλων πλεγμένη. Ἀνάλεκτ. 2, 318.

Σχοινοτονία, ἡ. Ἡ εὐθύτης, ἢ τὸ εὐθὲς τῆς διευθύνσεως. 2) τὸ μῆκος.

Σχοινότονος, ὁ, ἡ. (σχοῖνος, τείνω) «Δίφρος σχοινότονος, δρομὸν μετ' ἐκτεταμένων σχοινίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθηνται· οὕτω καὶ «Κλίνη σχοινότονος· κλίνη, ἧτις ἔχει ἐκτεταμένα σχοινία, ἐπὶ τῶν ὁποίων βάλλονται τὰ στρώματα. Ἱππokρ.

Σχοινοῦς, οῦντος, οῦσσα, οῦν, κατ' συναίρ. ἀντὶ, σχοινόεις, ἐξαίρ. ὁ σχοιν. τόπος ἐνθα φύεται σχοῖνος, ἐνθα φυτρένουσι βούρλα, ἢ τόπος περιεκτικὸς σχοίνων, βούρλων, παρὰ Στράβ. 3. κεῖται νῦν ἡ «Τῷ σπαρτάρῳ ὡς ἂν σχοινοῦντι κελευμένῳ πεδίῳ, ἐνθα πρότερον «Ἁλισχοινοῦντιον ἔκειτο.

Σχοινοφιλίνα, ἐπίρρ. ἔτι δὲ καὶ Σχοινοφελίνδα, καὶ Σχοινοβολίνδα, Εἶδος παιγνιδίου Πολυδ. 9, 115.

Σχοινοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ σχοίνους, καλάθους, ψάθας, ἢ σχοινία φέρων.

Σχοινοχάλινος, ὁ, ἡ· Ὁ ἐκ σχοίνου ἢ σχοινίου τὸν χαλινὸν ἔχων, Στράβ. 17. σελ. 1184. ἐνθα τὰ Χειρόγραφα «Σχοινομάλοις» ἔχουσιν. ἁμφ.

Σχοινώδης, ὁ, ἡ = Σχοινοειδής.

*Σχοινωτός, ἡ, ὸν (ὡς ἀπὸ τό, σχοινόω) Πλεγμένος ὡς ἐν σχοινίοις.

Σχολάζω, Μ. ἄσω. (σχολὴ) Σχολὴν ἔχω, ἀργῶ, ἡρεμῶ, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω ἀπό τινος. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 1, 52. β) «σχολάζειν τινὲς, καὶ «ἀπό τινος, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ καταγίνωμαι εἴς τι, παύω ἀπὸ τοῦ νὰ ἐργάζωμαι ὡς τό Λατ. vacare a re, γ) «σχολάζειν τινὶ, Εὐκαιρῶ, εὐκαιρίαν ἢ καιρὸν ἔχω. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 1, 8. «Οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν· δὲν εἶχε καιρὸν, δὲν εἶχε εὐκαιρίαν. «Πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι καὶ συγγενέσθαι. αὐτόθ. ς. ε, 39. ἕως οὗ νὰ λάβῃ καιρὸν καὶ ἡσυχίαν διὰ τοὺς φίλους του, καὶ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτῶν· ὡς τό τῆς συνηθείας, Ἔχω καιρὸν, ἐὐκαιρῶ, Ἀδειάζω διά τινα φίλον μου, ἢ διά τινα ὑπόθεσιν, ὡς τό Λατ. vacare rei. ἐξαίρ. ἀφιερόνομαι, παραδίδω ἐμαυτὸν εἴς τινα τέχνην, ἢ ἐπιστήμην· ἔτι δὲ ἀφιερόνομαι εἰς ἕνα διδάσκαλον, τουτέστιν, εἶμαι μαθητὴς καὶ ἀκροατὴς τινος, ἀφιερώνω ὅλον τὸν καιρόν μου, προσκλίνω ὅλην τὴν προσοχήν μου εἰς αὐτὸν, εἰς τὴν διδασκαλίαν του· ἀπολύτ. δὲ, διδάσκω, παραδίδω λόγους, μαθήματα. Πλούταρχ. δ) «σχολάζειν πρός τι, Καταγίνομαι διὰ τοῦ νοὸς περί τι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι, στοχάζομαι, φροντίζω· ὡς τό τῆς συνηθείας, «Στέκομαι καὶ συλλογίζομαι περὶ τινος. Οὐδὲ πρὸς ταῦτα πω ἐσχόλασα· οὐχ εὗρον πότε καιρὸν νὰ τὰ συλλογισθῶ. ε) Ἐργάνω, ἀργῶ, χρονίζω, ὀργοπορῶ. Αἰσχύλ. Ἐπτ. 210. καὶ 883. «Μηδὲ τις σκιλαξότωσ. ζ. τροπικ. «Καλάθρα σχολάζουσιν· ἄσκοπος, εὐκαιρος, κενὴ, μὴ ἔχουσα τὸν κατήμενον· οὕτω καὶ, «Σχολάζων τόπος· ὁ εὐκαιρος.

Σχολαῖος, αία, αῖον. καὶ Ἐπίρ. σχολαίως. (σχολὴ) Ἀργὸς, ῥᾴθυμος, ἥσυχος, ἀκίνητος, νωθρὸς, ὥστε κάμνει τὴν ἀναπαυσιν καὶ ἡσυχίαν μᾶλλον, παρὰ νὰ ἐργάζεται, ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔχων καιρὸν, ἐλεύθερος ἔργων, ἄσκοπος. Συγκρίτ. σχολαίτερος, ἐπίρρ. συγκρίτ. σχολαίτερα, Ἡροδ. 9, 6. Ὑπερθ. σχολαίτατος, ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. οἷον, παρὰ Πλατ. Πολ. 10, σελ. 610. D, ὅσον

Σχολαιότης, ητος, ἡ· Βραδύτης, ἀργοπορία, ἀκινησία, Θουκυδ.

Σχολαρχέω, ῶ. Εἶμαι σχολάρχης, Διογέν. Λαερτ. ἐκ τοῦ

Σχολάρχης, ου, ὁ. (σχολὴ, σημ. 5. ἄρχω) Ὁ τῆς σχολῆς ἄρχων, ὁ πρῶτος καὶ ἀρχηγὸς (ἤτοι ὁ πρῶτος, ὁ διδάσκαλος) Σχολῆς τινος, ἢ αἱρέσεως.

Σχολαστήριον, τό. Τόπος ἐνθα σχολάζουσι τις ἀναπαύεται. «Πεντάκλινον σχολαστήριον. Διὰ δὲ, ε'. σελ. 208. τόπος ἀναπαυτικὸς, πέντε κλίνας ἔχων, τουτέστι, τόπος διὰ νὰ κάθωσι πέντε ἄνθρωποι, καὶ μετὰ μικρᾶς βιβλιοθήκης. Ὁ Πλούταρχ. εἰς Λούκουλ. 42. συνεφέρει τὸ «Σχολαστήριον μετὰ τοῦ «Περιπάτου παρὰ τὰς βιβλιοθήκας», αὐτὶ τοῦ, Τόπος ἡσυχαστήριος καὶ ἀναπαυτικὸς πλησίον βιβλιοθήκης τινός. «Διεξιόντων πάσι τῶν βιβλιοθηκῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτὰς περιπάτων καὶ σχολαστηρίων ἀνωλύτως ὑποδεχομένων τοὺς Ἕλληνας.

Σχολαστής, οῦ, ὁ. ὡς τό, σχολαστικὸς, Ἀργὸς, ὀκνηρὸς, παρὰ Πλουτάρχ. «Βίος σχολαστὴς· ὅστις αὐτὶ τούτου ἄλλως» «Βίος σχολαστικὸς» εἶπεν, αὐτὶ τοῦ, Νωθρὸς, ὀκνηρὸς, ἀργὸς, ῥᾴθυμος.

Σχολαστικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς (σχολὴ) Ὁ σχολὴν ἔχων, ἀργὸς, χωρὶς τινα ἐπισχολήν· κατὰ σχολαστικὸν, ἢ ἀργία. «Συλλογεσ σχολαστικοὶ» συνάξεις ἀέργων καὶ ὀκνηρῶν ἢτοι σχολαίων ἀνθρώπων. Ἀριστοτέλ. 2, Οἱ τὰς καταγίνεται εἰς ἐπιστημονικὰ καὶ φιλολογικὰ πράγματα· ὅστις καταγίνεται εἰς τὰς μαθήσεις καὶ ἐπιστήμας, ὁ περὶ τοὺς λόγους σπουδάζων· ὁ διατρίβων εἰς τὰ σχολεῖα παιδείας καὶ μαθήσεως χάριν. Μαθητὴς, σπουδαῖος, λόγιος, γραμματισμένος, ὡς τό παρὰ Λατιν. Scholasticus, Scholaris. 3) εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, ὡς εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἱεροκλέους, ἐλήφθη ἡ λέξις καταφρονητικῶς, ὡς τό παρὰ Γαλ. Pedant. σημαίνουσα λογιον μὲν ἄνδρα, ἀπαιδῆ δὲ, καὶ ἐστερημένον κρίσεως ἢ αἰσθήσεως καλοῦ, τὸν μετὰ μωρίας λεπτολόγον, καὶ καυχώμενον, ὅτι εἶναι σοφὸς, καὶ τὰ πάντα εἰδώς, καὶ καταφρονοῦντα πᾶσαν ἄλλην ἐπιστήμην καὶ μάθησιν, τὸν ἐπὶ παιδαριώδη πράγματα κατατρίβοντα καὶ διατρίβοντα τὸν καιρόν· ἄρα, ὁ ὅλον του τὸν βίον εἰς τὰς σχολὰς κατατρίβων, καὶ περὶ τὰς σοφιστικὰς ζητήσεις καὶ διαλέξεις σπουδάζων, εἰς ὃ τὸ πραγματικὸν τοῦ βίου μὴ δυνάμενος νὰ συνεισφέρῃ τίποτε χρήσιμον, νωθρὸς περὶ τὰ καλά.

Σχολεῖον, τό. (σχολὴ, σημασ. 3) Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον διδάσκεται καὶ μανθάνει τις ἐπιστήμην τινὰ, παιδευτήριον, γυμνάσιον, διδασκαλεῖον. Σουϊδ.

Σχολὴ, ἡ· Ἀργία, εὐκαιρία, ἀπραξία, ἡρεμία, ἡσυχία, παῦσις, ἀνάπαυσις, κατάπαυσις ἔργου, ὁ ἐλεύθερος ἔργου καιρὸς, ἐξαίρ πολιτικῶν ἔργων κατάπαυσις, ὡς τό Λατ. otium, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. πολλὰ συχνὰ. παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ γεν. πτχ. πόνων, Εὐριπ. Ἡρακλ. 724. 2) ὁ ἀναγκαῖος, ἀπαιτούμενος πρέπει καιρὸς, μετὰ ἀπαρεμφ. «Ἐπὶ σχολῆς», αὐτὶ τοῦ, Καθ' ἡσυχίαν, ὅταν ἔχῃ τις καιρὸν, ὅταν ἦναι ἥσυχος. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1238 «Τὰ τῆς θεοῦ πρᾶσσ' ἐπὶ σχολῆς καλῶμεν, ὅταν ἔχῃς καιρόν. 3) ὁ καιρὸς, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται τις εἰς τι. φροντὶς, ἐπιμέλεια, προσοχὴ· «σχολὴν ἔχειν ἀμφί τι, = σχολάζειν τινὶ, ὅσον 4) Πᾶσα πρᾶξις, ἀσχολία, πραγματεία, συνδιάλεξις, ἢ πᾶν ἔργον καὶ ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον κάμνει τις, ὅταν ἔχῃ καιρὸν, τουτέστι μὲ ἄνεσιν καὶ χωρὶς βίαν, τὸ ὁποῖον κάμνει, διὰ νὰ περάσῃ τὸν καιρόν του. 5) ἐξαίρ. ὁ εἰς τὰς ἐπιστήμας ἀφιερωμένος καιρὸς ἢ παιδευτικὴ διατριβὴ. ὅσον καὶ, ὅτόπος, ἐνθα ὁ διδάσκαλος μετὰ τῶν μαθητῶν του διατρίβει τὸν καιρὸν, καὶ διδάσκει αὐτούς, ἢ ὅπου σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν, Λατιν. Schola, Γερμ. Schule. Σχολεῖον, Διδασκαλεῖον, Φροντιστήριον. Πλούταρχ. περὶ τοῦ ἀκούειν· «Τοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς τὰ μειράκια προδιδάσκοντας· καὶ εἰς Περικλ. «Ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν Φιλοσόφων· ἔτι δὲ καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ, ἢ παράδοσις, περί τινος, ἐπί τινι, τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γραμμένον μάθημα, Πλούταρχ. 6) εἶδος στοᾶς (χαλκείᾳ) ἔνθα τὰς ἀνεπαυσμένους θεωρεῖ τὰ πέριξ, ὡς τό, σχολαστήριον· παρὰ Πλινίῳ καὶ Βιτρουβίῳ. Octavius scholae, labri, alvei scholae, ἀντὶ τοῦ, Porticus 7) βραδύτης, νωθρότης, ὀκνηρία, ἀργοπορία, χρόνου διατριβή, ἀμέλεια, ἄργητα, ὡς τὸ, σχολαιότης. Θουκυδ. ἐ. ἡ ὡς ἂ αὐτὸ σχολὴ ἀσύνετος γίγνεσθαι· 8) «Σχολὴν ἐπίρ. ἀντὶ, κατὰ σχολήν παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 48. κατὰ μικρόν, ἀγαλλί ἀγάλια, ἠρέμα, ἀργά, βραδέως. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 7. «Σχολὴ μὲν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀρικνοῦνται οἱ δὲ πολέμιοι ταχὺ ἀνεπήδησαν· β) μετὰ κόπου, μόλις καὶ μετὰ βίας, οὐδαμῶς. Σεν. Ἀπομ. 4, 2, 24. «Ἴλιμνη εἰδέναι· σχολῇ γὰρ ἂν ἄλλο τι ἤδησε· Σοφοκλ. Ὀ Τ, 466. Ἀντιγ. 390. Schaef. Dion. Ἁλικρ. περὶ συνθ. σελ. 153. γ) «σχολῇ γε, μετὰ τό, καὶ δὲ μήν, σημαίνει τὸ, πολὺ ὀλιγώτερον· καὶ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ γε τῶν ἄλλων, Ἀριστ. περὶ ἀκρ.

*Σχολιάζω, Μλ. ἄσω (σχόλιον). Ἐξηγοῦμαι, γράφω σχόλια, σημειώσεις, ἑρμηνεύω καὶ σαφηνίζω δεινότητα συγγραφέως· λεξ. μεταγν. ὄζει

Σχολιαστής, οῦ, ὁ, Ὁ σχολιάζων, σχόλια γράφων πρὸς σαφήνειαν καὶ ἑρμηνείαν λέξεως ἢ φράσεως παλαιοῦ τινος δεινοῦ συγγραφέως, λεξ. μεταγνστρ.

Σχολικός, ἡ, ὁν (σχολή, σημσ. 5). Ὁ ἀνήκων ἢ σχετῆς εἰς τὸ σχολεῖον, κατὰ τὸν τρόπον ἢ κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ σχολείου, ὁ σχολὴν καὶ εὐκαιρίαν ἔχων, ὁ σχολάζων «Συντάγματα σχολικὸν ἀνήκοα εἰς σχολὴν ἢ εἰς ἀνθρώπους σχολάζοντας, ἡσυχάζοντας, ἀργοὺς· Διον, Ἁλικ. συνθ. ὀνομ. 22. Ἐπίρ. Σχολικῶς· κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σχολείου, ὡς πρέπει εἰς τὸ σχολεῖον, καθόλου δέ, ὀρθῶς, χωρὶς ἐργασίαν.

Σχολιογραφέω, ῶ. Σχολια γράφω. Γραμμ. ἐκ τοῦ

*Σχολιογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων σχόλια, ἢ σημειώσεις, ὑπομνήματα· = σχολιαστής· ἐκ τοῦ

Σχόλιον, τό (σχολή, σημσ. 5). Ἑρμηνεία, σαφήνεια ἐξήγησις, ὁποῖαι κατὰ πρῶτον ἐγράφοντο περὶ τῶν παλαιῶν συγγραφέων διὰ σχολεῖα, καὶ μαθητάς. Κικερ. εἰς Ἀττ. 16, 7. Λουκιαν. καὶ Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 3, 21.

*Σχολύδριον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ, σχόλιον· Ὑγιέτ. εἰς λυσφρ. 1407.

Σχόμενος, η, ον· μετοχ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω, Κατεχόμενος. Ἰλ. Ι, 570. «Ὁ δὲ σχόμενος περὶ δουρὶ· ἔνθα νῦν «Ἑπόμενος κεῖται· οὕτω καὶ Ὀδυσ. Λ. 278. «Ἀχεῖ σχομένη κατασχεθέσα, καὶ παρὰ Παρθενίῳ 33. «Σχόμενος ποθῷ.

Σχοῦ, προστακτ. μέσ. ἀόρ. τοῦ, ἔχω.

Σχῦρος, ὁ, Ἐχῖνος, ἀκανθόχοιρος· ἄλλως καὶ χήρ, ὅθεν τὸ Λατ. Horex, hericius, herinaceus· συγγεν. τοῦ, Χοῖρος.

Σχῶ, Ἐποτακτ. Ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ, Ἔχω· ὅθεν Ἰλ. Φ, 308. «Σχωμεν.

*Σχών, μετοχ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ἔχω. Ὁσν.

Τὸ Σ. μετὰ τοῦ Ω.

Σᾶ, ἴδε σάω, σήθω.

*Σᾶ, Ἀττ. ὀνομ. πληθ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ, σῶες, Θουκυδ.

*Σᾷ, δοτ. ἀνιτ. τῆς ατητ. ἀντωνυμ. σός.

*Σαγήνης, ου, ὁ, ὁμοιομ κύρ. ἀνδρός. Πινδ.

Σαδάριον, τό· ἀντὶ τοῦ, Σουδάριον. λατ. sudarium, Μοίρις, σελ. 348.

Σᾶδες, αἱ· Ὀπτιαν. Ἰξευτικ. 3, 2. Εἶδος κολαδιστικῶν πτηνῶν.

*Σάες, ἀσυναίρ. ἀντὶ τοῦ, σᾶς· ὀνομ. πληθ τοῦ σᾶς.

Σώστεον, παρατατικ. Ἰωνικ. ἐκ τοῦ, Σώω, Ἰλ. Θ. 363. «Τειρόμενον σώστεον· ἐσωζον ἐδέ, σώζω.

Σωζοπόλις, ὁ, ἡ = σωσίπολις. Σχολ. Πίνδ. Ὀλ. 2. 14.

Σώζω, Μλ. ωσω παλαιὸν ἀττ. σώω, ἀόρ. ἔσωσα, παθητ. παρακμ. συνθ. σέσωσμαι, ἀλλὰ καλλίτερον ἀττ. σέσωμαι, τὸ ὁποῖον ὁ Βέκκ. ἐξαιρτ. ἐκ χειρογρ. πολλαπλασίως ἀντικατέστησεν, ἀόρ. πασ. ἐσώθην· Μέσ. σώζομαι, καὶ καθ' ἑκ τῶν ὁποίων ὁμαλῶν καὶ κυρίων ἀττ. χρόνων δὲν ἀπαντῶσι τύποι εἰς τὸν Ὅμ. ἐκτὸς ἀπαξ ἡ μετχ. τοῦ ἐνεστ. σῴων· «πέρμα πυρὸς σώζοντα, Ὀδ. Ε, 490. ἐνκτ. ἔσῳζε, Ἡσιοδ. Ἔρ. 378. ἀλλ' ἀμφ. Ἐξεναντίας δὲ ἔχει ὁ Ὅμ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου, σαόω, τοὺς ἐφεξῆς ἐπικ. τύπους· α) τὸν ὁμαλ. μέλ. σᾰ́ω, πολλὰ συχνὰ ἀόρ. ἔσᾰσα, ἐπερ. ἐσᾰ́ωσα, πολλὰ συχν. μέσ. μέλ. σᾰώσομαι, Ὀδ. Φ. 309. καὶ ἀόρ. παθ. ἐσαώθην, Ὀδ. Γ, 185 Κ, 473. Ἰλ. Ο, 503. Ρ, 228. τὸν τελευταῖον δὲ τοῦτον ἀόρ. μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἀττ. ἐκ τοῦ ἐνεστ. εὐρίσκεται μόνον, σαοῖ, Θεογν. 868. Καλλ. Δηλ. 22. καὶ, σαοῦσι, Τυρτ. 2, 13. ὁμοῦ μὲ τὸ πριστκτ., σάου, Ἴμν. Ὅμ. 12. 3. ὅπου ὅμως ὁ Οὐάλφ. σαῶ, ἔχει, Καλλίμ. ἐπ. 35. Θεοδώριδ 4. Ἐπ' 179. ὃν καὶ εἰς τὰ χωρία ταῦτα ἠδελήσαν νὰ τὸ μεταβάλωσιν· β) ἐκ τοῦ ἐμπροσθ. συνῃρημ. ἐνεστῶτος, σῴω, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχομεν τὸ σύνηθ. σῴζω, τὴν μετχ. σῴοντες, Ὀδ. Ι, 430. καὶ Ἰων. παρατ. σῴεσκεν, Ἰλ. Θ, 303 Ὁ Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔχει καὶ σάοτε, καὶ τὸ μέσ σωίεσθε· γ) ἐκ τοῦ, σόω, τὴν ὑποτακτ. σόῳ, σόῃς, σόωσι, Ἰλ. Ι, 393, 424, 681. δ) τὴν προστακτ. ἐνεργ. σόω, ἀντὶ σῶ, συνῃρημ. καὶ πάλιν ἀσυναίρ. Ὀδ Ν, 230. Ρ, 595. Ἴμν. Ὅμ. 12, 3. εἶναι δὲ καὶ γ'. προστ. παρατατ. ἀντὶ, ἐσῶ, Ἰλ. Π, 353. Φ, 288. τὸ, σόω, τίθεται λοιπὸν ἀντὶ τοῦ, σῶζε, καὶ, ἔσωζε, παραβλ. Ηesych. Ἰλ. Τ, 7. σελ. 198. Ἰλίκ. Α, Π σελ. 158. 948. τὸν ὁμαλὸν ἀόρ. παθητ. ἐσώθην, ἔχει κατὰ πρῶτον ὁ Ἡρο. 4, αξ'. Παλαιόν τινα Ἀττ. μέλ. σώω, θέλει ὁ Βουττμάν νὰ γνωρίσῃ εἰς ἓν Ἀνίγραμ. παρὰ Βεκκίῳ (Boeckh.) Τ, 1. σελ. 107. ἀρ. 71. Δεισώζω, λυτρόνω, ἐλευθερόω, γλυτόνω, φυλάττω, διαφυλάττω, διατηρῶ· Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 7, 14. «Ἐγὼ εἰμί ὁ ὑμᾶς σώζων, ἅστε μήτε ὑπ' ἀνθρώπων κλίπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λυκων ἁρπάζεσθαι· καὶ ἐν πόρ. 5, 10 «Εὔχεσθαι μετὰ τοὺς ἑαυτῶν πατρίδας Ἀθήνας μάλιστα σωζεσθαι νὰ διατηρῶνται, διαφυλάττωνται· «Σώζεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ εἰς τὴν πατρίδαν· εὐτυχῶς ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὑγιὴς νὰ γυρίσῃ τις εἰς τὴν πατρίδα του· ἐξαιρ. διατηρῶ, φυλαττω εἰς τὴν ζωήν, ὅθεν καὶ «ζωὸς σῶς, Ἰλ. Φ, 238. ἀντίθ. τοῦ, ἀπόλλυμι, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 38. — Παθητ. λυτρωνομαι, ἐλευθεροῦμαι, γλυτόνομαι, φυλάττομαι, διατηροῦμαι, μένω εἰς τὴν ζωήν· ἀντίθ. τοῦ, ἀποθνήσκειν, Ξενοφ. Ἀναβ 3, 2, 3. καθόλου δὲ, εἶμαι ὑγιὴς καὶ ἀπαθὴς. Ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων τὸ μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. κυρίως μὲ σπέρμα πυρός σῳζόντων, Ὀδ. Γ, 490. εἰς δὲ τὰ συντάξεις «σωῒς πόλιν, καὶ «ταχυ· ἀνιούσαι φυσικοὶ οἱ κάτοικοι· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἐξεναντίας καὶ ἐπὶ ἀψύχων συχνάκις, φυλάττω σῶον, ἀκέραιον, ἀβλαβές· «σωῒς νόμους· φυλάττω ἀκριβῶς τοὺς νόμους· α) μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς εἰς τινα τόπον διευθύνσεως, ἢ κινήσεως, σώζομαι, κομίζομαι, διάγω, διακομίζω τι ἀκέραιον καὶ ἀβλαβὲς εἴς τι μέρος· «ἂς προχάῃ Ὀδ. Ε, 452. «ἐπὶ νῆας, Ἰλ. Ρ, 692. «πόλιν τε, Ἰλ. Β, 234. «εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς πατρίδαν, φέρωσι ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα σῶον καὶ ἀκέραιον, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ μὲ τό, «δεῦρο, ὅποιος, κ. τ. τ. Valck. Φοιν. 732. Παθ. σώζομαι, καταφεύγω που, εἴτε μέρος. φθάνω που σῶος καὶ ἀβλαβὴς· «ὀπίσω εἰς οἶκον σωθῆναι, Ἡσιοδ. 4, 67. — β'.) μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς ἀποτίνα τόπου κινήσεως· ἐκ τινος σώζω, ἐλευθερόνω· «ἐκ θανάτοιο, ἐκ πολέμοιο, κ. τ. τ. Ἰλ. Ε, 469. Λ, 752, Γ, 432. Φ, 244. Χ, 175. Ὀδ. Δ, 753. ἔτι δὲ καὶ μετὰ μον. γεν. «ἐχθρῶν σώσαι χόνα, Σοφ. Ἀντ. 1162. οὕτω καὶ εἰς τὸ παθ «σωθῆναι κακῶν, Εὐρ. Ὀρεστ. 769. παρβλ. σωτήρ. γ) μετὰ ἀπαρεμφ. «αἵσε σώζουσιν θεοὶνω, αἱ ὁποῖαι σὲ γλυτόνουν ἀπὸ τὸν θάνατον, Εὐρ. Φοιν. 609. δ) Μεσ. μετ' αἰτ. φυλάττω διὰ τὸν ἑαυτόν μου τι· εἶσι, «σώσονται τὸ σῶμα· ἐξαιρτ. φυλάττω εἰς τὸν ἐαυτόν μου, εἰς τὴν μνήμην μου· (κατὰ λέγουσι οἱ Γερμ. χωρὶς τινα ἄλλην προσθήκην, behalten, κατ' ἀντίθ. τοῦ, vergessen·) Σοφοκλ. Τρ. 682. Ἠλ. 1257. Πέρσ. Εὐρ. Ἑκβ. σελ. XXXVI. Supplem. 916. Ἑλμτλ. Εὐρ. Βακχ. 792. συχνὰ δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν πεζὸν λόγον· Πλάτ. Πολ. 6, 2. ἐκδ. Ἀς ἀντίθ. ἀπολλύναι, καὶ διαφθείρεσθαι, Βρ. Σοφκλ. Ο, Τ, 518. Monk. Εὐρ. Ἱκτ. 891. Το ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ μέσου ἀπαντᾶται κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην παρ' Εὐρ. Ἡλέκτ. 274. ε) «οἱ σεσωσμένοι, οἱ ἀβλαβεῖς, οἱ ἀπαθεῖς· «οἱ σωθησόμενοι, ἄνθρωποι, οὔτινες ὑπάρχουν, διαμένουν, καὶ ζῶλουν, ἢ ἠμποροῦν νὰ ἦναι εὐτυχεῖς· Πλάτ. Ἐκ τοῦ ζῶω, ἢ συνηθεια ἐσχηματίσθη καὶ Σάω, Ουδέτερ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, ἀρκῶ, διαρκῶ, φθάνω, παραγίνομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀπολείπω, ἐκλείπω, τελειόνω, καὶ συντελῶ, ἐνεργητ.

*Σῶες, ωος, ὁ, Αἰγυπτ. ὀνομ. τοῦ, Σείριος. Πορφύρ.

*Σωθί, αἰτ. σῶθιν, ὁ, αἰγυπτ. ὀνομ. τῆς ἀύλου φυσικῆς δυνάμεως, Πλουτ. Ἴσ δ §. 49.

Σωκάριαν, τό = σχοινίον. Ἡρων Γεωμ.

Σωκέω, ῶ, Ἰσχύω, δύναμαι, ἠμπορῶ, Αἰσχύλ. Κύμ. 36. μετ' ἀπαρ. Σοφοκλ. Ἠλ. 119. ἐκ τοῦ

Σῶκος, ὁ, Ἰσχυρός, δυνατός· 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ· Τ, 72. τὸ ὁποῖον τινὲς μὲν παράγουσιν ἐκ τοῦ, σάοιτες, σωσίοικος, ὡς ὁ σώζων τοὺς οἴκους· ἄλλοι δὲ ἁπλῶς, ἐκ τοῦ, σάω, ἢ σώζω· ὁ σωστικός· ὡς ἀπὸ τό, σάω, ὁ σάκας, καὶ ἀπὸ τό, σάττω, ὁ σάκος.

*Σῶκος, ου, ὁ· κύρ ὄνμ. εὐγενούς τινος τῶν Τρωῶν, Ἰλ. Δ, 427

*Σωκρατέω, κωμικ. λεξ. παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 1282. κάμνω σχήματα ὡς ὁ Σωκράτης, τὸν μιμοῦμαι εἰς τὰ ἐξωτερικὰ· καθόλου δὲ περιλαμβάνει εἰς ἑαυτὴν ἡ λέξις τὴν ἔννοιαν ὠμῆ τινος, καὶ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἡμιλημένης διαίτης. Süvern περὶ Ἀριστφ. Νεφ. σελ. 69. ἐκ τοῦ

*Σωκράτης, ους, συνηρμ ους, ὁ· Sokrates, γνωστὸν κύρ ὄνμ. ἡ ἐνικ. αἰτ. εἰς μὲν τὸν Πλάτ. Σωκράτη· εἰς δὲ τὸν Ξενοφ. Σωκράτην· αἰτ. πληθ. Σωκράτας· κλητ. Σώκρατες.

*Σωκρατίδειον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, Σωκράτης (ἰ.).

*Σωκρατίζω, Μλ. ἴσω. Εἶμαι μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, μιμοῦμαι τὸν Σωκράτην.

*Σωκρατικός, ἡ, όν, ἐπίθ. τοῦ, Σωκράτης, Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Σωκράτην· οἱ Σωκρατικοὶ· οἱ ἐκ τῆς σχολῆς αὐτοῦ φιλόσοφοι.

Σωλήν, ῆνος, ὁ. Πᾶν κοῖλον ἢ διατρυπημένον σῶμα, ὡς π. χ. κάλαμος, αὐλός, ὀσφῦς, κ. τ. τ. ἐκτός, κρουνός, κανάλιον, πρωτον παρ' Ἡρόδ. 3, 60. ἐξαιρέτως λέγεται τὸ κεραμειον ὑδραγωγὸν ἀγγεῖον, ὅπου τὸ σωληνάριον, διὰ του ὀπαίου ὀσφραίνει καὶ φέρεται τὸ ὕδωρ ὑπαπὸ τῆς γῆς ἀπό τινος τόπου εἰς ἄλλον. Πλούταρχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περὶ φιλοπλουτ. »Ὥσπερ οἱ κεραμοῖ σωλῆνας, οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτούς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείς· διὰ τὴν ὁμοιότητα δὲ, α) σίφων, σύριγξ. β) ἡ κοίλη, πτυχὴ (διπλωματία τοῦ φορέματος· γ) ὁ στεναστὴρ κοῖλος κέραμος, imbrex, λατ. δ) εἶδος ὀστρέου διθύρου, Σωλήνα, ἡ· κοινῶς λεγόμενον· Ἀριστοτέλ. Solen, Λιν. τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μορίων ἥτει τῶν τοῦ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς αἰδοίων· (ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ, αὐλός).

Σωληνάριον, τό· καὶ

Σωληνίσκος, ὁ· ὑποκορετ. τοῦ, σωλήν.

Σωληνεύω, = συμπεριφέρω· Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ.

Σωληνιστής, οῦ, ὁ. Ὁ σωλῆνας ἀ ιεύων, ψηκαίων, ἐκ τοῦ, σωληνίζω, (σωλὴν, ῆνος, ὁ).

Σωληνοειδής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ εἶδος σωλῆνος ἔχων.

*Σωληνοθήρας, ου, ὁ, (θηράω). Ὁ ἁλιεύς, ψαρεύς, ὅστις ψαρεύει τὸ ὄστρεον, σωλῆνα.

Σωληνόω, ῶ (σωλήν). Εἰς σωλῆνα κάμνω, ἢ σχηματίζω τι ὡς σωληνάριον. Παῦλ. Αἰγ. ξ. ὄθεν

Σωληνωτός, ἡ, όν. Κατὰ τὸν τρόπον ἢ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ σωλῆνος, κατεσκευασμένος, ἢ ὡς ὡς τὸ σωληνάριον.

Σῶμα, τό. Κορμίον, καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν ζώων· ἀλλὰ παρ' Ὅμ. κατὰ τὴν ὀρθὴν τοῦ Ἀριστοτέλους παρατήρησιν, πάντοτε τὸ νεκρὸν κορμίον· πτῶμα, λείψανον, τὸ ἄψυχον σῶμα τοῦ ποτὲ ζωντος· ὅπου ἐξαιρέσει τὸ ζῶν κορμίον, ἤτοι τὸ ἔμψυχον· »Δίμοιρα ὀνομάζει, παρβλ. Εὐδιεν (Heyne) Ἰλ. Γ, 23. Ἀπολλων. λέξ. σῶμα· ἀλλ' ἤδη ὁ Ἡσιό. Ἔρ. 542. μεταχειρίζεται αὐτὸ ἐπὶ ζῶντος καὶ ἐμψύχου κορμίου τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ὁ Ἡροδ. καὶ οἱ Ἀττ. σελλα συχνὰ τὸ μεταχειρίζονται, χωρὶς ὅμως ν' ἀποκλείσωσι καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην σημασίαν· Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 7, 3. »Μηδεὶς τοίνυν σῶμα ἰδιωτικὸν, Κυρουπ. 3, 3, 7. »Εὖ εἶχον τὰ σώματα πρὸς τὸ ἐνασκεῖσθαι στρατιωτικοὺς πόνους φέρειν· 2) Ἄνθρωπος· Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 26. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Πρόσωπον, Persona, ἐξευρέσει δὲ τὸ σιδήρεον, δεῦλος, οἰκέτης, σελλάβας. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 1, Εὐσθένεια σημάτων καὶ σωμάτων· οὕτω καὶ τὰ »Σώματα πολλὰ τρέφειν· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 1, 32. »Σώματα ἐλεύθερα· εἰ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι· καὶ εἰς τὰ τοῦ Χαιρεφίου Ἐπιγρ. 150. »Σῶμα γυναικεῖον εἰσηγένεγκε· — Παρὰ Ξενοφ. Βυζ. 1, 4 »Ἀπὸ τῆς μεταλλάξεως τῶν σωμάτων· ἀντὶ τοῦ, τῶν σχημάτων τοῦ σώματος· Ἱπποκράτ. Παιδάρ. »Τὰ σώματα ἐποιεῖτο διατιθεῖσθαι, πολλὴν δὲ ἀτέλειαν τὸ ἑαυτῶν σῶμα, ἐπὶ τῶν ἑταιρούντων· 3) ἓν μόνον μέλος, ἐξαιρ. τὸ γενητικὸν μόριον τοῦ ἀνδρός· »Σῶμα παιδοποιόν· Αἰλ. Ἱστορ. 7, 17. 61. 4) ἡ ζωὴ, μᾶλλον εἰς τὴν φράσιν· »σώματα καὶ χρήματα· 5) Οὐσία ἐκτετομένη καὶ διαιρετὴ ἢ ποσότης τις ἢ ὄγκος μετὰ πυκνότητος καὶ συμπήξεως ἢ συστάσεως, ἢ κατὰ Γαλην. (ἔροι Ἰατρικ.) »Σῶμά ἐστι μέγεθος, τριχῇ διαστατὸν, ἔχων ἐν ἑαυτῷ μῆκος, βάθος, πλάτος ἢ μέγεθος, ἐκ τριῶν διαστημάτων συνεστηκός· κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνεται καὶ τὸ, »Σωματοειδὲς· Ἀριστοτέλ. φυσιολ. 24, 9. »Τὸ σῶμα τὸ τοῦ ὕδατος πᾶσιλη ἢ ποσότης. Ὅλος ὁ ὄγκος τοῦ ὕδατος· Corpus, καὶ Massa, Λατιν. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ πολλῶν μερῶν, ἢ μελῶν συνιστάμενον ὅλον, Σύλλογος, Σύστημα· στρατιωτῶν ὅλ. κ. τ. τ. »Σῶμα ποταμοῖο· αὐτὸ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ. Στρβ.

Σωμαλειπτέω, ῶ (ἀλείφω). Χρίω, ἀλείφω τὸ σῶμα, τὸ γυμνάζω, ὡς τὸ σωμασκέω.

Σωμασκέω, ῶ (ἀσκέω). Ἀσκῶ, γυμνάζω τὸ σῶμα εἰς τὴν παλαιστικήν. Πλούταρχ. εἰς Αἰμίλ. 8. »Σωμασκεῖν τὸν πόλεμον·, τρεπτ. γυμνάζειν ὡς παλαιστὴς καὶ ἑτοιμάζειν ἑαυτὸν εἰς πόλεμον· Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 1, 20. καὶ Ἀπομν. 3, 5, 15. »Πότε οὖτως Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Λακεδαιμόνιοι, σωμασκήσουσιν· ὄθεν

*Σωμασκητής, οῦ, ὁ. Ὁ γυμνάζων τὸ σῶμάτου, ἐξωρτ. εἰς τὴν παλαιστικήν· ἔτι δὲ καὶ ὁ διδάσκαλος, ὁ γυμνάζων ἄλλους εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις. Διογ. Λαερ. 8, 46.

Σωμασκία, ἡ. Ἡ ἄσκησις, γύμνασις τοῦ σώματος· καὶ ἐξαιρέτως εἰς τὴν παλαιστικήν. Ξεν. Ἀπομ. 3, 9, 11.

Σωματεῖον, τό· ὡς τὸ, Σωμάτιον, ὑποκορετ. τοῦ σῶμα.

Σωματεμπορέω, ῶ (σωματέμπορος). Ἐμπορεύομαι, πραγματεύομαι μὲ σώματα, ἤτοι ἀνδράποδα. Στρέβ. 14. σελ. 685.

Σωματεμπορία, ἡ. Ἡ μετὰ σωμάτων ἐμπορία, ὅ ἐστι τὸ ἐγχειρίζειν καὶ πωλεῖν ἀνδράποδα.

Σωματέμπορος, ὁ, ἡ (σῶμα, στρτ. 2. ἔμπορος) Ὅστις πραγματεύεται μὲ ἀνδράποδα, τουτέστιν, ὅστις ἀγοράζει καὶ πωλεῖ ἀνθρώπους ἤτοι σλαβους.

Σωματηγέω, ῶ. Φέρω, ὁδηγῶ ἓν σῶμα. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Λ, σελ. 350.

Σωματηγός, ὁ, ἡ (σῶμα σημσ. 2, ἄγω). Ὁ ὁδηγὸς ἑνὸς σώματος· ὁ σῶμα φέρων, βαστάζων· »Ἡμίονος σωματηγός· φορικὸν μουλάριον· Ἐτυμολ.

*Σωματίαι, ῶν, αἱ (σῶμα). Δέρματα ζώων ἐπιτήδεια εἰς γραφήν. Γλωσσ.

Σωματίζω, (σῶμα). Ὡς τὸ, Ἐνσωματίζω, εἰς σῶμα φέρω· Στοβ. φύσ. σελ. 984

Σωματικός, ἡ, όν (σῶμα). Ὁ εἰς τὸ σῶμα ἀνήκων· μετὰ σώματος, σωματικὸς.

Σωμάτινος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὁ ἐκ σώματος ὤν, ὁ σῶμα ἔχων.

Σωμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, σῶμα· Μικρὸν σῶμα, κορμάκι· ἔτι δὲ καὶ, τὸ πετασθὲν, ἐλλειπὸν σῶμα· 2) σύλλογος, σύστημα· 3) Βιβλίου, τόμος, κώδηξ· 4) Ἡ τῶν ὑποκριτῶν εἰς τὰ θέατρα στολὴ, ἢ σκευή· Πελλιδ. »Τὰ ἁπλάσματα, οἷς οἱ ὑποκριταὶ διασάττευσιν αὐτοὺς· Φώτ.

Σωματοβλεβία, ἡ (βλάβη). Ἡ βλάβη τοῦ σώματος ἢ κατὰ τὸ σῶμα. Προκλ. παράφ. 209.

Σωματοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σώματος εἶδος ἔχων· μὲ σῶμα ὅμοιος· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ ἀπιτελῶν ὂν ὅλον ὁ σύστημα ἀπαπληρῶν, συστηματικὸς· »Σωματοειδὴς ἱστορία· Πολ. β. ἡ συνεχὴς καὶ ἐντελὴς ἱστορία· ἡ συνέχειαν ἐνδιάθ. καὶ ἐντέλειαν ἢ σύστημα ἔχουσα· οὕτω καὶ »Ἀπαγγελία σωματοειδής· παρ' Ἀριστοτέλ. ῥητορ. εἰς Ἀλέξ. 3ον. τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Λογγίν. 24, 1. »Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡμίσεια ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον· συνεχέστερον καὶ ἐντελέστερον, ἢ συστηματικώτερον.

*Σωματοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, λάρναξ, κιβώτιον, εἰς τὸ ὁποῖον τίθεται τὸ νεκρὸν σῶμα, σαρκοφάγος· Ἐπιγρμ.

Σωματοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος) = σωματέμπορος.

Σωματοποιέω, ῶ, Μλ. ήσω (ποιέω). Κάμνω σῶμα, φέρω τι εἰς σῶμα· εἰς ἓν ὅλον, φέρω εἰς σύστημα, ἢ εἰς ἓν ὁρισμα, κάμνω σωματικὸν ἢ δυνατὸν, ἰσχυρὸν· ἐνδυναμόω, ἰσχυρόνω, μεγαλύνω· ἔτι δὲ καὶ χορηγῶ εἰς τινα τὰ πρὸς τροφὴν ἀναγκαῖα, μετὰ αἰτιατ. προσ. Διογ. Λαέρτ. 2, 138. 3) ὡς τὸ Προσωποποιέω.

Σωματοποιΐα, ἡ. Σχηματισμός, σύστασις τοῦ σώματος. Θεολ.

Σωματοπρεπής, ές, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ.-πῶς (πρέπω) Πρέπον, ἁρμόζον, εἰς τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὸ σῶμα.

Σωματότης, ητος, ἡ (σῶμα). Τὸ εἶναι τοῦ σώματος, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθημ. 3, 85.

Σωματοτροφεῖον, τό (σῶμα. σημσ. 2, τρέφω) Τόπος ἔνθα τρέφονται καὶ φυλάττονται τὰ ἐργαζόμενα ἀνδράποδα. Διοδ. Σικ. Ergastulum, Λατ.

Σωματουργία, ἡ (ἔργον). Σωματοποίησις. Στοβ. φυσ.

Σωματοφορέω, ῶ (φορέω). Τὸ σῶμα φέρω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 958.

Σωματοφόρος, ὁ, ἡ. Ὁ φορέων τὰ σώματα. Τιμοθ.

*Σωματοφορβός, όν (φέρβω). Ὁ τρέφων τὸ σῶμα.

*Σωματοφρουρητήρ, ῆρος, ὁ, (φρουρέω) = σωματοφύλαξ.

Σωματοφυλακέω. ῶ Μλ. ήσω (σωματοφύλαξ). Φυλάττω τὸ σῶμα, εἶμαι σωματοφύλαξ· ὄθεν

Σωματοφυλακία, ἡ. Ἡ φυλακὴ, ἢ φύλαξις τοῦ σώματος, οἱ σωματοφύλακες.

Σωματοφυλάκιον, τό. Τόπος, ἔνθα φυλάττεται τὸ σῶμα, τάφος, λάκκος. Δουκιαν.

Σωματοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ φυλάττων τὸ σῶμα· δορυφόρος, ὁ φυλάττων τὸ βασιλικὸν σῶμα.

Σωματόω, ῶ (σῶμα). Μεταβάλλω, κάμνω εἰς σῶμα· φέρω τι εἰς ἓν ὅλον, ὅ ἐστι, συνάπτω πολλὰ μέρη ἢ μέλη εἰς ἓν σῶμα, εἰς σύστημα φέρω· φέρω τι εἰς συνέστηκε, στερεότητα καὶ ἐκπυκνότητα ἢ διάρκειαν· »Σωματοῦμαι σῶμα λαμβάνω· εἰς σῶμα μεταβάλλομαι διὰ τῆς πυκνότητος καὶ στερεότητος. »Οἱοὶ σωματωθέντες· πυκνωθέντες πυκνότητα καὶ στερεότητα ἤτοι πῆξιν λαβόντες, ἔπηξαν· Θεοφραστ. περὶ φυτ. 5, 17.

Σωματώδης, ους, ἡ καὶ ἐπίρ -δῶς. Ὁ τὸ σῶμα ἔχων, ὁ σώματος εἶδος ἔχων, ὁ σῶμα εἶδος λαβὼν, σωματικὸς, ὁ πυκνότητα καὶ στερεότητα ἔχων· πυκνὰ ἢ πεπυκνωμένος, πηχὺς, παχὺς, ὀγκώδης, χονδρός.

Σωμάτωσις, εως, ἡ (σωματόω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σωματίζειν· καὶ »Σωμάτωσις ὀπῶν· ἡ πυκνότης, ἡ πῆξις τῶν ὑγρῶν. Θεόφρ.

*Σῶν, αἰτιατ. ένικ. καὶ τῶν τριῶν γενῶν, ἡ οἰκ. οὐδετ. τοῦ, σῶς.

*Σωννύω, ἀντὶ, σώζω, τὸ ἀμεταχειρίστως ὁ τραγ. Δεινόλοχος, Ἀιεκό Βιτκ. σελ. 114.

Σωμαι, = σώμαι, σεῦμαι. Βιαίως, ταχεῖ ὑπαγω, τρέχω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Σώιτε, ὁρμᾶτε, ὑπάγοντα. Ἀπολλων. Ἀργον. 2, 1012. ἢ, 307. παρβλ. Ruhnk. ἐπ ὑμν. σελ. 206.

*Σωοναύτης, ου, ὁ, ἀντὶ, σωναύτης.

Σῶος, ὤα, ὦον, συνηρμ. σῶς, τὸ ὁποῖον βλ. Ἀλλ' οἱ καλοὶ Ἀττ. λέγουσι, ὅτι ἐκ τοῦ τύπου τούτου ἐμεταχειρίσθησαν μόνον τὴν πληθ. οἰκ. σῶοι, καὶ, σῶα, Θωμ. Μάγ. σελ. 880. Κἂν τὸν Ἡρόδ. ἀμφιβόλως παντάπασι τὰ χρόνια. ποτὲ μὲν εἰς τὴν γραφὴν, σῶος, ποτὲ δὲ εἰς τὴν, σόος. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐπιτρεπτὸν ὁ τελευταῖος τύπος. Ὁ Ξεν. Ἀνάβ. 3, 1, 32. ἔχει καὶ τὴν ἐκτ. οἰκ. σῶος.

*Σωπαίνω, ἢ σιωπαίνω, λέγεται, ὅτι τὸ ἀμεταχειρίστως ὁ Ξεν. ἐπὶ τῶν νεκύων εἰς τὴν σπάσιαν τοῦ ἑπομ.

Σωπάω, Δωρικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ, σιωπάω, σιωπῶ. Πινδρ. Ὀλ. 13. 87. Ἰσθ. α. 63. ὡς τὸ, βώσασθε, ἀντὶ, βοήσασθε. Διατηρεῖται δὲ ἀκόμη καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, π. χ. εἰς τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προστ. ἐγελ. ἴσωπας, ἀντὶ, σιώπα· ἀλλὰ καὶ τὸ, σωπάω αὐτό.

Σωρακίς, ίδος, ἡ. Τὸ πλεκόμενον ἐκ τῆς φοινικοφορμηχόνης κοίλον καὶ διάκενον περιχείριον, τὸ ὁποῖον καταστέλλει τὴν τρίχα καὶ ἐκλείπλινει, ἤτοι τὸ ἐκ τριχίνου ὑφάσματος σακκούλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβάλλει τις τὴν χεῖρα, καθαίρει διὰ τούτου, καὶ ἀνομάσται τὰς τρίχας τοῦ ἵππου μετὰ τὸ ξυάτρισμα· τρίφτης, Πολυδ. 1, 186.

Σωρεκος, ὁ (σωρὸς, σώρηξ). Κιβώτιόν τι ἢ κάλαθος (κοφίνα, ἢ κοφινίδα), κόφινος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξαιρέτως ἐνέβαλλον τὰ ξηρὰ σύκα. ἐνίοτε καὶ φοίνικας· ἔτι δὲ καὶ κόμινός τις, διὰ τοῦ ὁποίου ἄφερον τὰ ξύλα ἀπὸ τῆς ξυλοθήκης εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Σάρκεον, ἀγγεῖον, εἰς ὃ σύκα ἐμβάλλεται, ἢ ξυλοκιβήλιον· ὁ δὲ Πολυδ. 10, «ἄγγειον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν». (–υυ, Ἀριστοφ. Λεῖψ. παρὰ Πολυδ. 10, 130. Bahr. Ad Ψ. 25. Schneid.)

Σωρεία, ἡ (σωρεύω). Τὸ σωρεῦσαι, πλῆθος· ἔτι δὲ = σωρός.

Σωρείτης, ου, ὁ (σωρός). Σεσωρευμένος, ὡσὰν σωρός· ἐξαιρέτως λέγεται «Συλλογισμὸς σωρείτης» εἰς τὴν διαλεκτικήν, εἴδος τι συλλογισμοῦ, ἐκ πολλῶν προτάσεων συγκείμενος καὶ καταλήγων εἰς τὴν σύναψιν τοῦ πρώτου ὑποκειμένου μὲ τὸ ἔσχατον κατηγορούμενον, Sorities, Latin.

Σωρεύς, ὁ, = σωρὸς, Σουΐδ.

Σώρευμα, τό (σωρεύω). Τὸ σεσωρευμένον, σωρὸς, συμφόρημα, σωρεία.

Σωρευσις, εως, ἡ (σωρεύω). Ἡ πρᾶξις τοῦ σωρεύειν, ἐπίθεσις, ἐπισώρευξις.

*Σωρευτέος, ᾱ, ον (σωρεύω). Σεσωρευμένος, σωρευμένος.

Σωρεύω, μελ. εὔτω (σωρὸς). Κάμνω σωρὸν, σωρόνω. «Τοὺς βωμοὺς λιβάνῳ σωρεύειν», Ἡρωδιαν. 4, 8. καμνω σωρὸν ἀπάνω εἰς τοὺς βωμοὺς με λίβανον, ἢ γεμίζω τοὺς βωμούς.

Σωρηδόν, ἐπίρρ. ὡς ἀπὸ τὸ, σωρεύω. Ὁμοῦ, ὡσὰν σωρὸς, κατὰ σύστημα σωρευμένον, εἰς ἐπάνω τοῦ ἄλλου.

Σωρικός, ἡ, ὁν (σωρός). Ὁ εἰς σωρὸν ἀνήκων, ὁ ἐκ τοῦ σωροῦ ὢν «Σωρικὴ ἀπορία». = σωρείτης, Σέξτ. Ἐμπ. Μαθ. 1, 68.

Σωρίτης, ου, ὁ (σωρός). Ὁ ἐκ τοῦ σωροῦ ὢν, ὁ εἰς σωρὸν ἀνήκων, μὲ σωρὸν ὅμοιος, = σωρείτης.

*Σωριτικός, ἡ, όν. Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ σωρείτου συλλογισμοῦ. Σωριτικῶς, ἐπίρρ. εἰς σχῆμα σωρίτου, Σέξτ. Ἐμπειρ. Μαθ. 1, 68.

Σωρίτας, ιδος, ἡ, Θηλ. τοῦ, σωρίτης· ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ἤτις χαρίζει σωροὺς καρπῶν.

Σωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ σωροῦ εἶδος ἔχων, μὲ σωρὸν ὅμοιος, Ἡτύχ. ὑπὸ τὴν λέξ. Θίσανα, ἐκ τοῦ

Σωρός, ὁ. Συναγωγὴ, συνάθροισις πολλῶν τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου κειμένων, πλῆθος πολλῶν εἰς ἓν συνηθροισμένων· ἐξαιρ. τῶν γενομμάτων, Ἡσιόδ. ἔργ. 780. ἔτι δὲ καὶ «σωρὸς σίτου», Ἡρόδ. 1, 22. «σωρὸς σήγματος», Ἡρόδ. 6, 125. πᾶν ἐπισωρευμένον πρᾶγμα, ἀφθονία, ἀφιλεία, πλῆθος, Ἰλιακ. Α. Π. σελ. 589 604. Ἀχ. ΤαT. σελ. 841. ὡς τὸ Λατιν. cumulus. (συγγεν. τοῦ, σορὸς, τὸ ὁποῖον παρὰ Ἕλλ.

Σως, ὁ, σπανιώτ. ἡ, Ἀριστοφ. σῶν, τὸ ἔλλειπ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ ὁποίου εἰς εὐδοκίμους συγγραφ. ἀπάντ. μέσ. εὔχρηστ. ἡ αἰτιατ. ἑνικ. σῶν, Reisig. Συφ. Oid. T. onorr. σελ. CLI. αἰτ. πληθ. σῶς. καὶ θηλ. γένους, σῶς, ἤτις παρὰ Δημοσθ. καὶ ἀπὸ ὀνομ. πληθ. λαμβάνεται· πρὸς τούτοις ὁ Θουκιδ. καὶ Ἀρρίαν. λέγεται, ὅτι ἐμεταχειρίσθησαν, σῶς, ὡς ὀνομαστ. πληθ. καὶ ἐξ ἀπολεσθέντων πεντημέτρων ἀναφέρουν οἱ Γραμμ. ἑνικ. θηλ. σᾶ, καὶ οὐδέτ. πληθ. σᾶ· τὸ τελευταῖον ἀποκρούεται καὶ ὁ Βέκκερος ἐκ καλῶν χειρογρ. παρὰ Πλάτ. Ἡπιτ. σελ. 113. C. Ὁ Ὅμηρ. ὅμως ἔχει μόνον τὴν ἑνικ. ὀνομ. τοῦ ἀρτ. σῶς. Ἀπὸ τοῦ κατ' ἐκτασιν τούτου προκύψαν μεσομηρ. σῶσις, ἐμετακειρίζοντο οἱ δοκιμότεροι Ἀττ. μόνον τὴν ὀνομ. πληθ. τοῦ ἐρτ. καὶ οὐδ. σῶσι, καὶ σῶα· ἀν καὶ ὁ Ξενοφ. σῶας, καὶ Λουκ. σώους, ἔχῃ. Ἰδιωτικῶς φαίνεται, ὅτι τὸ Ἰωνικ. σόος, ἦτον εὐχρηστ. μόνον εἰς τὴν ὀνομτ. καὶ καὶ αἰτιατ. ἑνικ. καὶ πληθ. ἀριθμοῦ, ἀλλὰ κατ' ἄλλα τὰ τρία γένη. Ὁ Ὅμηρ. τουλάχιστον ἀποφεύγει καὶ ἐνταῦθα δοῦλον τὴν γεν. καὶ δοτ. οὕτω καὶ ὁ Ἡρόδ. Ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ΣΑΟΣ τελευταῖον διετηρήθη εἰς τὸν Ὅμηρ. μόνον τὸ συγγεν. σαώτερος· παρβλ. Πιέρτ. Μοῖρ. σελ. 341. καὶ Μιτθ. Ἕλλην. Γραμμ. σελ. 130. — Ἐτυμ. ἀβλαβὴς. ἀπείρακτος. ὁ σωζόμενος καὶ σῶος ὑπάρχων· ὡς εἰς τὴν ζωὴ, sylvus, Λατ. ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὅμηρ. παρβλ. Valck. Φοιν. 732. β) ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων ὁλόκληροι, τέλειοι, ἀνελλιπεῖς· «Αἱ πέδαι ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦταν σῶαι», Ἡρόδ. 1, 65. γ) καθόλου ἐπὶ παντὸς πράγματος, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν πλήρη, ἐντελῆ καὶ φυσικὴν του κατάστασιν, integer. incolumis. δ) τροπ. βέβαιος, ἀτρεμὴς, ἀφευκτος. «Νῦν τοι σῶς αἶπύς ὁλισθος», τώρα ὁ ὁλισθος εἶναι βέβαιος, ἄφευκτος, πρόδηλος καὶ φανερὸς· ἐπὶ σωστὰ χάνεται τώρα, ἤ, τώρα ἔρχεται ὁ ἐξολοθρευμὸς του· ἡ κάλλιον, ὁ ὁλεθρος του εἶναι πρὸ ὀφθαλμῶν, παρουσιάζεται ἀμπροσθέν σου, Ἰλ. Ν, 773. Ὀδ. Ε, 305. Χ, 23. (ἐκ τοῦ, σῶς, προκύπτει τὸ, σώζω, μὲ τοὺς παραγνωμικοὺς τύπους του· πιθαν. εἶναι συγγεν. τὸ, ζωὸς, ζωός, ζῶω, ζάω κ.τ.λ. Ἐκ τῆς ῥίζης, σᾶς, ἐτυπτήμάτισαν οἱ Ἕλληνες, οἵτινες ἀγαπῶσι παντοιοτρόπως τοὺς καλοὺς οἰνοσύς, πλήθος ἀπείρου κυρίων ὀνομάτων· Σῶσος, καὶ τὸ θηλ. Σωσώ, Σωσύλος, καὶ τὸ θηλ. Σῶσις, ιδος, Σώτας, Σωσιάδης, Σωγένης καὶ Σωτιγένης, Σωλῆς καὶ Σωτικλῆς, Σωκλείδης καὶ Σωτικλείδης, Σώστρατος καὶ Σωσίστρατος, Σώπολις καὶ Σωσίπτολις, Σωκράτης καὶ Σωσικράτης, Σώσανδρος, Σωτάρχος, Σωτίβιος, Σωσίβιος, Σώστιπος, Σωτήριχος, καὶ ἄλλα, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ ἀπαντῶνται καὶ ὡς ἐπίθετα.)

*Σωσάνιον, τό (σώζω). Μέρος τοῦ Σωράκος εἰς προφυλακὴν τῶν ὠμων, Σχολ. Ἡτ. Ἀσπ. 128. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 71. Vinchelm. Gesch. der Kunst, 3, 4, 45.

*Σῶσι, Ἰων. ἀντὶ, σήζουσι, γ. πληθ. πρόστ. ἐναντ. τοῦ σήθω.

Σωσίβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ σώζων, φυλάττων, λυτρόνων τὴν ζωήν.

Σωσίκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὁ σώζων, φυλάττων τὸν κόσμον, ἢ τὴν εὐταξίαν.

Σωσίοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁ σώζων, φυλάττων τὸν οἶκον, ἢ τὴν οἰκουσίαν τοῦ οἴκου.

Σωσίπολις, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ σώζων, φυλάττων τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν. — Ἄλλαι τοιαῦται σύνθετοι λέξεις παραλείπονται ἐνταῦθα διὰ τὸ εὔληπτον αὐτῶν.

*Σῶσις, ιος, ἡ, κύρ. ὄνομ. γυναικείς.

*Σῶσος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς, Ἐπιγρ. Σιμων.

Σώστης, ου, ὁ (σώζω), = σωτὴρ.

Σωστικός, ἡ, όν (σώζω). Ὅστις δύναται νὰ σώσῃ καὶ νὰ ζωλέξῃ· ὁ εἰς τὸ σώζειν ἀνήκων. Ἐπίρ. σωστικῶς, Ἀριστοτ. Κόσμ. «Τὸ ἴσον, σωστικὸν πως ἐστὶ τῆς ὁμονοίας».

*Σωστός, ἡ, όν (σώζω). Σωσμένος.

*Σωστρεστος, ὁ, ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς, Πίνδ.

Σῶστρον, τό (σώζω). Μισθὸς, πληρωμὴ, ἀνταμοιβὴ, βραβεῖον διδόμενον διὰ λύτρωσιν, σωτηρίαν, ἢ διαφύλαξιν τῆς ζωῆς, τῆς ὑγείας κ.τ.τ. Κατὰ τὸν Πολυδ. 6, 185. λέγεται εὐρίσκω ὁ διδόμενος μισθὸς εἰς τὸν ἰατρὸν· πλέον δὲ ἰατρῷ μὲν (ὁ διδόμενος μισθὸς) σῶστρα, σωτήρια, καὶ ἰατρεῖα. Ἔτι δὲ καὶ θυσία διὰ τὴν ἀπό τινος κινδύνου σωτηρίαν, Ἡρόδοτ. 1, 118. 2) = σῶστρον.

*Σωσύλος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ἀνδρὸς· ὄχι δὲ, Σῶσυλος, παραπροξύν. Ἐκκ. Α. Π. σελ. 536. (2)

*Σωσώ, ἡ, κύρ. ὄνομ. γυναικείος, Ἐπιγρ. Σιμων.

Σώτειρα, ἡ, Θηλ. τοῦ, σωτὴρ. Ἡ διαφυλάττουσα καὶ σώζουσα, Ἡρόδ. συνηθ. ἐπίθ. πρωτεύουσῶν Θεῶν, Πίνδ. οὕτω καὶ παρ' Ἡροδοτ. 2, 156. ἐξαιρ. τῆς Ἥρας, ὡς τῶν Ῥωμαίων ἡ Jun. Sospita.

Σωτέος, έα, έον (σώζω). Ὅστις πρέπει νὰ σωθῇ, εἶναι ἄξιος νὰ σωθῇ, Ἡτύχ.

Σωτήρ, ῆρος, ὁ (σώζω). Λυτρωτὴς, ἐλευθερωτὴς, ὁ σώζων, διαφυλάττων, ἐλευθερώνων, ὁ σωτηρίας, ὑγείας, εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας πρόξενος· μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλευθερώ τις καὶ σώζει «κακῶν βλάβης» κ.τ.τ. Πρτ. Εὐρ. Ἐκάβ. σελ. XXXIV· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τοῦ, ὅτι τις ἐλευθερώνει, ἢ σώζει· «ἀνθρώπων, νηῶν» κ.τ.τ. Ἐτυμ. Ὀμ. 21, 5. 33, 6. Πολλὰ συχνάκις τίθεται ἡ λέξις καὶ εἰς Θηλ. πρόσωπα, ἢ πράγματα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 675. Βρ. Σοφ. Φιλοκτ. 1471. Οἰδ. Τύρ. 80. Εὐρ. Μηδ. 364. 2) σύνηθ. ἐπίθετ. τοῦ Διός, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφιερώνετο εἰς τὸ συμπόσιον τὸ τρίτον ποτήριον, Πίνδ. Ἴσθμ. 6, 11. ὅθεν παροιμιακ. «τὸ τρίτον σωτῆρι», καὶ τρίτην ὡραν, Πλάτ. Χαρμ. σελ. 167. Α. ἐντεῦθεν δὲ ἐλέγοντο καὶ «Σωτήρια», ἡ ἐπισήματα γραμματεῖα, ὅτα εἶχαν ταῦτα τὰ γράμματα ἐγκεχαραγμένα· ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ, Ἀθήν. 11. σελ. 496. καὶ Κατωβῶν εἰς Ἀθην. σελ. 735. Καλλίου δὲ, ὁ προστάτης, πατρῷος Θεὸς, Ἡρόδτ. 8, 138, ὅπου χωρὶς ἀνάγκην ἠθέλησαν νὰ τὸ μεταβάλωσιν. Ἡ κλητικ. «σῶτερ», Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1001. 3) ἐπίθετ. ὡς τὸ, σωτήριος, Εὐρ. Ἡλεκτρ. 933. ὅθεν

Σωτηρία, ἡ. Λύτρωσις, ἐλευθερία, ἀπελλαγὴ, θεραπεία ἀπὸ νόσους τινὸς, ὑγεία, ἴασις, εὐτυχία, εὐδαιμονία, εὐτυχὴς ἐπιστροφὴ, μετὰ τοῦ, εἰς.

Σωτήρια, τά, ἐξυτκ. «Ἱερὰ» ἴδε σωτήριος. Εἰς τὴν Σμύρνην (ἢ κατ' ἄλλους, εἰς τὴν Μυρίνην) ἐλέγετο καὶ ὁ δημόσιος «Ἀπόπεπτος ἴδε τὸ Ἐπίγραμμα Ἀγαθίου τοῦ Σχολαστικοῦ, Ἀνθολογ. Ἐπιγρ. βιβλ. 4. κεφ. 23. καὶ Ἀνάλεκτ. 3, σελ. 51.

Σωτηριακόν, τό. Τὸ εἰς ἑορτὰν νεκροῦ διδόμενον, Ἡτύχ.

*Σωτηριακός, ἡ, όν, = σωτήριος, ἀμφ.

Σωτήριος, ὁ, ἡ καὶ ἐπίρ. σωτηρίως. Ὁ λυτρώνων, ἐλευθερώνων, διαφυλάττων, κάμνων τινὰ εὐτυχῆ, σωστικὸς, ὑγιεινὸς, σωτηριώδης, σωτήριός τινος, ἀλλὰ καὶ στενὰ, Valck. Φοιν. 1093. παρὰ Γαλην. «Σωτήριον κόσμημα», τὸ ἰατρείας ἐπιτευκτικὸν. «Τὸ σωτήριον», ἀντὶ σοῦ, σωτηρίᾳ, ἴασις, εὐτυχία. «Σωτήριον», ἐξυπακμ. «ἱερεῖον, θυσία, δῶρον, προσφορὰ εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ σωτηρίας καὶ ἀπολυτρώσεως, ἢ διαφυλάξεως καὶ διατηρήσεως τῆς ὑγείας, τῆς ζωῆς, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 5. «Ἐξιάσασι τῷ Θεῷ θύσαι σωτήρια», θύματα δηλαδὴ ἢ ἱερά. — Περὶ Ξενοφ. τὸ συγγρ. «Σωτηριώτερον αὐτοῖς» καὶ τὸ ὑπερθετ. «σωτηριώτατος τῷ ἀμβάτῃ.

Σωτήριχος, ὁ, = σωτὴρ, Νίκαρχος Ἀνθλητ. 2, σελ. 358. ὄνομ. κλοιν. «Ἔσχε Φίλων λέβητα σωτηρίχων· ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ σωθῆν· οὐδὲ Ζεὺς αὐτὸς ἔτως δύναται». –2) ἀρτεμ. κύρ. ὄνομ.

Σωτηριώδης, εος, ὁ, ἡ καὶ ἐπίρ. –ῶς (εἶδος). Ὑγιεινὸς, σωτηρίας καὶ ὑγείας πρόξενος.

*Σώτρευμα, τό, = σῶτρον, Ἡτύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σῶτρον, τό. Ἡ ξυλίνη περιφέρεια τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης, τὸ ξύλον, τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὴν περιφέρειαν ταύτην, la jante, Γαλλ. Felge, Γερμ. τὰ δὲ σιδηροῦν ἐπίθεμα τοῦ τροχοῦ λέγεται ἐπίσωτρον, καὶ παρ' Ὅμ. ἐπίσσωτρον, τό· ὅθεν «Εὖσωτρος ἁπήνη», παρ' Ἡσιόδ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «σώτρευμα». ἐκ τοῦ, σωτρεύω, ἀντὶ σῶτρον. (κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ, σώομαι, σοῦμαι, ὡς ἀπὸ τὴν ταχεῖαν κίνησιν τοῦ τροχοῦ· κατ' ἄλλους δὲ, ἐκ τοῦ, σῶς, ἐπειδὴ ἡ περιφέρεια αὕτη κατ' ἀρχὰς ἐξειργάζετο ἀπὸ ἑνὸς μόνου κομμάτιον ξύλου, καθὼς ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον εἰς τὰς ἁμάξας τῶν Σλαβικῶν ἐθνῶν, τῶν Πολωνῶν καὶ Ῥώσσων, ἢ ἐκ τοῦ, σῶσαι, κρίκος τις, διὰ νὰ σώζεται, νὰ φυλάττεται τὸ ξύλον.)

Σωφρονέω, ῶ, μέλ. ήσω, ποιητ. σαοφρονέω (σώφρων). Ἔχω ὑγιῆ τὸν νοῦν, ἢ τὴν ψυχήν, ὅ ἐστιν, ἐλεύθερον ἀπὸ νόσου τινός, ἢ πάθους ψυχικοῦ, κατὰ πάντα σῶα καὶ ὑγιῆ φρονῶ, καλῶς καὶ σωστὰ φρονῶ, ὀρθῶς κρίνω· «περί τινι ἔχω ὀρθὴν ἰδέαν περί τινος· ἐξαιρτ. εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ λύπας, πάθη κ.τ.τ. καθόλου δὲ, εἶμαι εἰς τὸν νοῦν μου, εἰς τὰ λογικά μου, εἶμαι φρόνιμος, γνωστικός, συνετός· ἐξαιρέτως δὲ, ἐγκρατής, μέτριος, κόσμιος, ἁγνός, καθαρός, αἰδήμων, ἐντροπαλός, σωφρόνως πράττω, Ξενοφ.

Σωφρόνημα, τό. Ἡ πρᾶξις τοῦ σώφρονος, ἀποδείξις μετριότητος, ἐγκρατείας, μετριότης, κοσμιότης, ἐγκράτεια, Ξενοφ. Ἀγησ. 5, 4.

Σωφρονητικός, ή, όν, = σωφρονιστός, ἁμφ.

Σωφρονίζω, μέλ. ίσω (σώφρων). Κάμνω τινὰ σώφρονα, φρόνιμον, καὶ συνετὸν διὰ διδασκαλίας καὶ παραινέσεως ἢ τιμωρίας, ὅθεν παιδεύω, τιμωρῶ, κάμνω τινὰ γνωστικώτερον, καλλίτερον, σεμνότερον, ἢ μετριώτερον, τὸν κάμνω νὰ βάλλῃ γνῶσιν, ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς ἑαυτόν· διορθόω, ταπεινόω, μετριάζω, δαμάζω, Ξενοφ.

Σωφρονικός, ή, όν· καὶ ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἐκ φύσεως σώφρων· ὅστις φυσικὰ εἶναι σώφρων, νουνεχής, φρόνιμος, συνετός, μέτριος, ἐγκρατής, κόσμιος, ἔχει κλίσιν εἰς τοῦτο· παρ' Ἀριστοφ. «σωφρονικῶς, μετὰ λογισμοῦ καὶ σκέψεως.

Σωφρόνισις, εως, ἡ (σωφρονίζω). Τιμωρία, παιδεία, βελτίωσις, νουθεσία, ἢ διὰ τιμωρίας ἢ παραινέσεως εἰς ἑαυτὸν ἐπιστροφή.

*Σωφρονίσκος, ὁ, κύρ. ὄνομ. ἀνδρός.

Σωφρόνισμα, τό (σωφρονίζω). Διδασκαλία, νουθεσία, παραίνεσις, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1005· τιμωρία, παιδεία· καὶ

Σωφρονισμός, ὁ, = σωφρόνισις, Λιβάν.

Σωφρονιστήρ, ῆρος, ὁ, = σωφρονιστής. 2) εἰς τὸν πληθ. οἱ σωφρονιστῆρες, οἱ ὀδόντες τῆς γνώσεως, οἱ ἀναφυόμενοι περὶ τὸ εἰκοστὸν ἔτος· τούτους ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει, κραντῆρας, Δεξ. χειρόγρ.

Σωφρονιστήριον, τό. Τόπος, ὅπου σωφρονίζονται οἱ ἄθρωποι.

Σωφρονιστής, οῦ, ὁ. Ὅστις σωφρονίζει, διδάσκει, νουθετεῖ, κάμνει φρόνιμον, παιδεύει τινά, νουθετητής. Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγοντο Σωφρονισταί, ἄρχοντές τινες χειροτονητοί, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἑκάστης φυλῆς, οἵτινες ἐφρόντιζον περὶ τῆς τῶν ἐφήβων σωφροσύνης, μισθὸν λαμβάνοντες ἕκαστος παρὰ τῆς πόλεως καθ' ἡμέραν δραχμήν. ὅθεν

Σωφρονιστικός, ή, όν. Ὁ σωφρονίζων, κάμνων φρόνιμον, ὁ διορθόνων, τιμωρῶν, παιδεύων.

Σωφρονιστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, σωφρόνισις, ὅθεν «Σωφρονιστύος ἕνεκα», Πλάτ. Νομ. 11. σελ. 933. Ε. τοῦ σωφρονίζειν ἕνεκα, διὰ νὰ κάμῃ φρονίμων.

Σωφρόνως, ἐπίρρ. τοῦ σώφρων. Μὲ σώφρονα τρόπον, μετὰ σωφροσύνης, μὲ σωστὸν νοῦν, νουνεχῶς, ἐγκρατῶς, φρονίμως.

Σωφροσύνη, ἡ, ποιητ. σαοφροσύνη. Ὁ χαρακτὴρ, τὸ πολίτευμα τοῦ σώφρονος, τὸ σωφρονεῖν· ἄρα, φρόνησις, νουνεχία· τὸ σῶας καὶ ὑγιεῖς, σωστὰς ἔχειν τὰς φρένας, τοῦς ὑγιῆς· τὸ ὀρθῶς καὶ καλῶς φρονεῖν (γνῶσις), σαοφρ. Ὀδ. Ψ, 13. καὶ πληθ. Ὀδ. Ψ, 30. Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 3, 1. «Τούτων σωφροσύνην αὐτοὺς ἐγγενέσθαι· ἐξαιρέτως δὲ, ἡ μετριότης τῶν παθῶν καὶ ἐπιθυμιῶν· ἄρα, σεμνότης, ἁγνεία, καθαρότης, κοσμιότης, χρηστότης, φρονιμάδα, ἐγκράτεια τῶν παθῶν, αἰδώς. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ τοῦ, εὐπειθεία, ὑπακοή, Ξενοφ Κυρουπ. 2, 2, 7. —Ὁ Πλάτων οὕτως ὁρίζει τὴν λέξιν εἰς Φαίδ. 13. «Ἡ σωφροσύνη, ἣν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ἐλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως, τούτοις μόνοις προσήκει, τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγωροῦσί τε, καὶ ἐν φιλοτοφίᾳ ζῶσιν· καὶ ἐν Συμπος. 19. «Εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν· καὶ εἰς Χαρμίδ. «Δοκεῖ σωφροσύνη εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν, καὶ ἡσυχῇ ἐν τοῖς ἀδοῖς βαδίζειν, καὶ διαλέγεσθαι, καὶ ταῦλα πάντα ὡσαύτως ποιεῖν». Ἀριστοτ. Ῥητ. 1, 9, 9. «Σωφροσύνη δὲ, ἀρετὴ, δι' ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἐχοῦσιν, ὡς ὁ νόμος κελεύει. Ἀκολασία δὲ, τοὐναντίον». Πλούταρχ. ἠθ. 8. «Ἡ ἀρετὴ ἐπιθυμίαν κοσμοῦσα καὶ τὸ μέτριον καὶ τὸ εὐκαιρον ἐν ἡδοναῖς ὁρίζουσα, κέκληται σωφροσύνη». Διογέν. Λαέρτ. 3, 19. «Ἡ σωφροσύνη, αἰτία τοῦ κρατεῖν τῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ ὑπὸ μηδεμιᾶς ἡδονῆς δουλοῦσθαι, ἀλλὰ κοσμίως ζῆν». Ἰώαννη. εἰς Μακ. 2. «Σωφροσύνη ἐστὶν ἐπικράτεια τῶν ἐπιθυμιῶν· καὶ μάλιστα, ἁγνεία σώματος. ἀποχὴ καὶ ἐγκράτεια ἀφροδισίων. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 2, 9. καὶ 8, 1, 31. Φαινωρῖν. «Σωφροσύνη (ἐστὶ) καθολικὴ πασῶν τῶν ἀρετῶν ἐπωνυμία». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὴν λέξιν καὶ διὰ τοῦ, σοφία, ἐπιστήμη.

Σώφρων, ονος, ὁ, ἡ, ποιητ. σαόφρων, οὐδ. σῶφρον (σῶς, φρήν). Ὁ σῶαν τὴν φρένα ἔχων, ὅστις ἔχει τὸν νοῦν του σωστόν, ὁ ὑγιῆ τὸν νοῦν ἢ τὴν ψυχὴν ἔχων, sanae, ἢ integrae mentis, ἀντίθ. τοῦ, μαινόμενος· ὅρα, φρόνιμος. νουνεχής, συνετός, γνωστικός, σοφρ. Ἰλ. Φ, 462. Ὀδ. Δ, 158. ἐξαιρ. δὲ, εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ ἡδονὰς καὶ πάθη, εἶμαι ἐγκρατής, μέτριος, ἁγνός, καθαρός, κόσμιος, χρηστός, σεμνός, αἰδήμων. Θεογν. εἰς τὸν ὁποῖον κατὰ πρῶτον ἁπλοῦται ὁ συνήθ. τύπος, σώφρων. Ξενοφ. Ἀπομν. 9, 9, 4. «Σοφίαν δὲ καὶ σωφροσύνην (ὁ Σωκράτης) οὐ διώριζεν, ἀλλ' ἃ τὰ μὲν καλὰ τε καὶ ἀγαθὰ γινώσκοντα ῥᾴδιον αὐτοῖς, καὶ τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι, σοφόν τε καὶ σώφρονα ἔφη». — Νομίζω οὖν τοὺς μὴ ὀρθῶς πράττοντας, οὔτε σοφοὺς, οὔτε σώφρονας εἶναι». Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, εὐπειθής, πειθήνιος. Ξενοφ. Οἰκον. 7, 41. «Σώφρονας καὶ ὠφελίμους τῷ εἰδότι (πίστας). 2) κύρ. ὄνομα ἀνδρός. Ἐπίρρ. σωφρόνως. Τὸ συγκρ. σωφρονέστερος, καὶ ὑπερθ. σωφρονέστατος. Ξενοφ. Ἱππαρχ. 1, 15. «Ἱππεῖν σωφρονέστερον, φρενιμώτερον, γνωστικώτερον. Καὶ, ἐπὶ τοῦ σωφρονέστερον, Ἡρόδ. 3, 71.

Σωχέω, = σώχω. Φαίνεται, ὅτι εἶναι χωρὶς παράδειγμα.

*Σιώχω, μαλακώτ. Ἰωνικ. τύπος ἀντὶ, ψώχω, τρίβω, συντρίβω. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται 4, 75. τὸ σύνθετον, κατασώχω.

Σώω, = σώζω, τὸ ὁποῖον ἴδε, Ὅμηρ.

Ἀπὸ μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ Σ στοιχείου ἕως τῆς λέξεως, συνάρθμιος, ἐπεξεργάσθη ὑπὸ Δ. Ἀλεξανδρίδου, Ἰατροῦ· ἀπὸ δὲ ταύτης μέχρι τέλους, ὑπὸ Κωνσταντίνου Κοντογόνη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Σ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τ.

Ἐπεξεργασία καὶ διορθώσει Νικολάου Λωρέντη.

Τ, τ, ταῦ, ἄκλιτ. τὸ δέκατον ἔνατον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὗτω γραφόμενον τ'. σημαίνει τριακόσια, ἤτοι 300. ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω τ, σημαίνει τριακοσίας χιλιάδας, ἤτοι 300,000. ἐν χειρογρ. καὶ παλαιαῖς ἐκδόσεσι εὑρηται καὶ 7 γραφόμενον. Προφέρεται δέ, τῆς γλώσσης ἄκρῳ τῷ στόματι προσερειδομένης κατὰ τοὺς μητεωροτέρους ὀδόντας, ἔπειτ' ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὑπορραπιζομένης, καὶ τὴν διέξοδον αὐτῷ περὶ τοὺς ὀδόντας ἀποδιδούσης, Διονύσ. Ἁλικ. περὶ συνθέσ. ὀνομ. τέ'. Χρῆσις τοῦ τ κατὰ τὰς διαλέκτους. 1) παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ Αἰολ. εὑρηται τὸ τ ἀντὶ τοῦ σ, ὡς τύ, ἀντὶ σύ, ὅπερ τὸ Λατ. tu, Γερμ. du, Γαλλ. tu· ὡσαύτ. τοί, τέ, τύνον, τευτλίον, φατὶ κ.τ.τ. ἀντὶ, σοί, σέ, σύνον, σευτλίον, φασί, Koen Γρηγ. σελ. 236. ἔτι δὲ καὶ οἱ Ἀττικ. χρῶνται συχνάκις τῷ τ ἀντὶ τοῦ σ, ἴδε ἐν ἀρχῇ τοῦ Σ, μόνον δὲ παρὰ τοῖς Ἴωσι ἔστι μᾶλλον τὸ σ ἐν πλείοσι χρήσει. 2) Συχνότατα μετεχειρίζοντο ἐξαιρτ. οἱ ἰωνίζ. Ἀττικισταί, καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς καὶ Βοιωτοὶ τὸ ττ, ἀντὶ σσ, συνήθως ἐν τοῖς ῥήμασι, καὶ ἐν τισιν οὐσιαστ. ἴδε ἐν τῷ Σ. 3) Οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς εἶχον ἐν ἀρχῇ τῶν λέξεων τὸ π ἀντὶ τοῦ τ, ἐξαιρ. σπ. ἀντὶ στ, ἴδε ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ Π, ἐξ οὗ τὸ Λατ. pavo ἀντὶ ταώς. 4) Εἰς τὰ εἰς -θρον λήγοντα οὐσ. ὀνόμ. ἐπείχε πολλάκις τὸ τ τὸν τόπον τοῦ Θ, ὡς, κοσμήτρον, βίβητρον, σάρωτρον, ἀντὶ, κόσμηθρον, βίβηθρον, σάρωθρον κ.τ.τ. Lob. Φρυν. σελ. 131. Καθόλου δὲ εὑρηται παρὰ τοῖς Ἴωσι, καὶ ἰδίως παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδότῳ τὸ φιλόν τ ἀντὶ τοῦ ἀντιστοίχου δασέως Θ, π.χ. αὖτις ἀντὶ αὖθις κ.τ.τ. 5) Οἱ Ποιηταὶ παρεισήγον ἐν ἀρχῇ τινων λέξεων, ἐξαιρτ. ἐν τῷ, πόλις, πόλεμος, διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου τὸ τ μετὰ τὸ π, ὡς, πτόλις, πτόλεμος κ.τ.τ. 6) Μετὰ ταῦτα δὲ παρεισήγετο τὸ τ ἐξαιρ. ἐν τῇ τῶν Μακεδόνων διαλέκτῳ, Koen Γρηγ. σελ. 338. Ἐν δὲ τῇ νῦν καθομιλουμένῃ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ τίθεται πολλάκις τὸ τ ἀντὶ τοῦ ζ, ὅπερ σχεδὸν ὡς σ προφέρεται, καὶ ἐνεῦθεν μεταβάλλεται ἐσθότε τὸ σ εἰς τζ, ὡς π.χ. τζάωμα ἀντὶ σάκωμα, τζίζω ἀντὶ σίζω κ.τ.τ. 6) Οἱ Δωρ καὶ Ἰων. ἀπέβαλλον συνήθως τὸ τ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι τινῶν οὐδετέρων περιττοσυλλάβων ὀνομάτων, ὡς, κέρας, κρέας, τέρας κ.τ.τ. ἀντὶ κέρατος, κρατος, τέρατος, Koen. Γρηγ. σελ. 511. ἔτι καὶ οἱ Ἀττικ. ἐχρώντο τῇ ἀποβολῇ ταύτῃ τοῦ τ, ὅλλ' ἀεὶ διὰ συναιρέσεως, ὡς κέρως – κέρως κ.τ.τ.

*Τ μετ' ἀποστρόφου ἀντὶ τε, καὶ· β) ἔτι τὸ μόριον τοι πρὸ τοῦ ἄν ἢ ἄρα ἀσθότε ἀποστρεφετ., τ' ἄν, τ' ἄρα, μέν τ' ἄ. κ.τ.τ. ὀρθότερον δὲ συνδέεται διὰ κράσεως ταῖς ἑπομέναις λέξεσι, ὡς, τἄν, τἄρα, μεἰτἄν κ.τ.τ. γ) Τὸ δὲ Ἄρβυλ, τό, δὲν δέχεται ἐν οὐδεμιᾷ πτώσει τὸν ἀπόστροφον, ἀλλὰ μόνον συνδέεται διὰ κράσεως μὲ τὴν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην ἀκόλουθον λέξιν. ὃ εἰς δὲ τό, τί ἢ τί δὰν ἔχει χώραν οὔτε ὁ Ἀποστροφος, οὔτο ἡ κρᾶσις.

Τά, οὐδετ. πληθ. τοῦ ὁ, ἡ, ὅς. ἅπερ ἴδε.

Ταβαίτας, ου, ὁ. Ξύλινον ποτήριον παρὰ Πέρσαις, Ἀθήν. ια'. σελ. 500.

Τάβαλα, τά. Περσικὸν ἀντὶ τύμπανα, ὄργανον κριβάνῳ ὅμοιον, ᾧ χρῶνται ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σάλπιγγος, τύμπανον, τουμβί, τύβαλ, Περσ. ταβουλ, Τουρκ. ὅθεν παρ' Ἰσπανοῖς, Atabales.

Τάβλα, ἡ· ἐκ τοῦ Λατιν. tabula. Ἀβάκιον ἢ σανίδιον τετράγωνον, ἐφ' ᾧ παίζουσι τοὺς κύβους. Ταυλίον, ταῦλι· ὅθεν

*Ταβλίζω, μέλ. ίσω. Κυβεύω, πετεύω, παίζω τὸ ταῦλι· ὅθεν

*Ταβλιόπη, ης, ἡ. Περιπαικτικὴ λέξις ὑπὸ τοῦ Παλλαδᾶ (ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 418.) εἰς ποιητήν τινα κυβεύοντα σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ, Καλλιόπη, ἀντὶ τοῦ, κυβεία, ταῦλι. »Ἡ σὴ Καλλιόπη Ταυλιόπη λέγεται».

*Ταβλιστήριον, τό. Τόπος, ἢ μέρος, ἔνθα παίζουτι τοὺς πεσσούς, τὸ ταῦλι· ἐκ τοῦ

*Ταβλιστής, οῦ, ὁ. Κυβευτής, ὁ παίζων τὸ ταῦλι.

*Τάγαθά, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἀγαθά.

Ταγαῖος, αία, αῖον (ταγή). Ὁ ἐξ ἐπιταγῆς τι ποιῶν, προσταγμένος, Ἡσύχ. ἢ ἐκ προσταγῆς γενόμενος.

*Τἀγαμέμνονος, Ἀττικ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

Ταγγή, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. ἐπιδ. β'. εἶδος οἰδήματος, ὡς ἡ χοιράς, struma, Λατ. 2) Τάγγη, ἡ, καὶ τάγγος (ταγγος), ἴδε τάγγος.

Ταγγίζασις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταγγή, Γλωσσ.

Ταγγίζω, μέλ. ίσω. Ταγγὸς γίνομαι ἢ ταγγὸς εἰμί, ταγγιάζω, Γεωπον. ἐκ τοῦ

Ταγγός, ή, όν. Ὅστις ἀρχόμενος νὰ ψθείρεται καὶ νὰ χαλᾷ χάνει τὴν ποιότητά του καὶ κατ' ὀλίγον ἀποκτᾷ ὀσμήν τινα καὶ γεῦσιν σήπῃ καὶ ὄνοστον, ταγγός, ταγγισμένος, ἐξυδαμένος. Ἡ συνήθεια ἐφύλαξε καὶ τὸ οὐσιαστ. ταγγὰς, ἄδος, ἡ· σημαίνουσα τὸ εἶδος τούτου τῆς διαφθορᾶς τοῦ ταγγοῦ, ἥτις γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ἔλαια, βούτυρον, ἐλατισμένον κρέας κ.τ.τ. ὅθεν

*Τάγγος, εος, τὸ· καὶ ταγγή, ῆς, ἡ. Τὸ ταγγόν, ταγγισμένον εἶναι, τάγιασμα.

*Ταγγω (ταγγός), = ταγγίζω.

Ταγεία, ἡ (ταγεύω). Τὸ ἐπάγγελμα, ἡ ἀξία, τὸ ὀφφίκιον τοῦ ταγοῦ, ἡγεμονεία, ἐξουσία, ἀρχή, ἐπιταγή, κυβερνησις, ἀρχοντεία, στρατηγία, Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. δ'. 34. »Κατεσκευάσατο τὴν ταγείαν τυραννίδι ὁμοίαν».

Ταγείς, εἶσα, έν, ἀόρ. β'. μετοχ. παθητικ. τοῦ, τάσσω.

Ταγεύω (ταγός). Ἄρχω, ἐξουσιάζω, κυριεύω, κυβερνῶ, προστίζω, μετὰ αἰτιατ. »Ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως... ταγεῦσαι τάχους», Αἰσχύλ. Θηβ. 58. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. α'. 7. »Ἐκεῖ ἐτάγευσε (Ἰάσωνα)» καὶ κατωτέρ. παθτ. »Ὅταν ταγεύηται Θετταλία» καὶ »Ὅταν ταγεύηται τὰ κατὰ Θετταλίαν».

*Ταγέω (ταγός). Ταγὸς, ἄρχων, ἀρχηγός, ἡγεμών εἰμί, μετὰ γενικ. »Ἀσιάδος μηλοφόρου ταγέτην», Αἰσχύλ. Περσ. 761.

Ταγή, ἡ (ταγός), ὡς τὸ, τάξις, διάταξις, διευθέτησις, καὶ ἑπομένως αὐτὸ τὸν, ὁρισμός, ἐντολὴ καὶ ἐπιταγή, προσταγή, διαταγή, διοίκησις, ἐξουσία, κυριότης, ἡγεμονία, ὑπερτάτη ἀρχή, κυβερνησις (comando), κομάντο), Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 111. »Ἑλλάδος ἥβαν ξύμφρονα ταγάν». 2) ἔτι καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ ταγός, ἡ διατάττουσα, προστάζουσα, ἐξουσιάζουσα, Δεξ. χειρογρ. παρ' Ὀσαν. auctar. Λεξ. σελ. 141. 154. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ταγή, βασιλικὴ ὡραία» καὶ ἡ σύνταξις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς συγγραφ. ταὐτόν τῷ, σύνταξις, αἰτήσιος βασιλικὴ ὡραία, σιτηρέσιον· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Ταγίνιον», καί, ταγίνονα, τὸ τεταγμένον σιτηρέσιον ἢ ἡ κατὰ ὡραίαν τεταγμένη ἐπισύσιος τροφή· καὶ »ταγίζω» ἀντὶ τοῦ, ὡροῦμαι· καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, σιτίζω, ψωμίζω, τρέφω· καί, ταγή, ἡ, ταγή, ἡ· ἡ τροφή. (καὶ υ – Ἀριστοφ. Ἀυσ. 105.)

*Ταγηνάριον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ ἀτταγήν, νεωτερ. λεξ. (ᾱ)

Ταγηνίας, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ταγηνίτης.

Ταγηνίζω, μέλ. ίσω (τάγηνον)· ταὐτὸν τῷ, τηγανίζω. Ψήνω εἰς τὸ τηγάνι.

*Ταγηνισταί, οἱ, = τῷ ἑπομένῳ.

Ταγηνιστός, ή, όν (ταγηνίζω)· ταὐτὸν τῷ, τηγανιστός, καὶ ταγηνισταί, οἱ, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν Κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἥτις δὲν διεσώθη.

Ταγηνίτης, ου, ὁ (τάγηνον)· ταὐτὸν τῷ, τηγανίτης, προσωπακουομένου ἄρτος, ψωμὶ ἐψημένου ἢ τηγανισμένου, καβουρδισμένον εἰς τὸ τηγάνι.

*Ταγηνοκνισσοθήρας, ου, ὁ (τάγηνον, κνίσσα, θηράω). Ὁ θηρεύων τὴν κνίσσαν, ἤτοι τὴν ὀσμὴν τῶν τηγανητῶν, ἢ τοῦ τηγάνου, ὅθεν παράσιτος, ἢ ἀδηφάγος. Κωμικὴ τις ἔκφρασις ἣ ἐχρήσατο ὁ Αἰλιανός. Παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. Ἰούνιος· περὶ τῆς λέξ. ἀμφιβλ. ὁ Lob. Φρυν. σελ. 627.

Ταγήνον, τό· ταὐτὸν τῷ, τήγανον, τηγάνιον, Ἀριστοφ. (υ – υ) ὅθεν

Ταγηνοστρόφιον, τό (στρέφω). Ὄργανόν τι ἢ σκεῦος, κοχλιάριον (χουλιαρα), δι' οὗ περικυλοῦνται καὶ ἀναπατοῦνται τὰ ἐν τῷ τηγάνῳ ψηνόμενα, ἢ τηγανιζόμενα, Πολυδ. Ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἀντὶ τούτου ἐν λεξ. λίστριον »Τηγανοστρόφιον ἔχουσι.

*Ταγηνόστροφον, τό, = ταγηνοστρόφιον.

*Ταγής, ου, ὁ, = τάγος, ἐστφαλμ. γρ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 1, 6.

Τάγμα, τος, τό (τάσσω). Τὸ τεταγμένον, διατεταγμένον, ὡρισμένον, ἢ εἰς τάξιν βαλμένον, ἄρα, ἐξαιρ. τὸ προστεταγμένον, προσταγή, ἐπιταγή, παράγγελμα, καὶ τὸ τεταγμένον πλῆθος τῶν στρατιωτῶν, ὡρισμένος ἀριθμὸς σώματός τινος στρατιωτῶν, Πλούταρχ. »Τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς ἄγουσι» ὡς εἰς τὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης φυλακήν· καὶ, ἱππικὸν τάγμα Ἡρωδ. Παρὰ Πολυβ. ταὐτὸν τῷ ἄλλοις, στιμαία, καὶ σπεῖρα, λεγόμενον. Ordo, manipulus, cohors, agmen. Γαλλ. Legion, cohorte, escadron. 2) Εὐχή, ὑπόσχεσις (τάμμα, χυδαϊκ.), Ἀριστοτ. Οἰκ. β'. »Ἐκέλευσε τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν τάγματι ἀπατθέναι ἐν τῷ ἱερῷ». Καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. »Εὐχάς, τάγματα».

*Ταγματαρχάω, μέλ. ήσω. Διοικῶ, ἢ ὁδηγῶ ἓν τάγμα στρατιωτῶν, εἰμὶ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος, ἐκ τοῦ

Ταγματάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων τοῦ τάγματος· ὁ ἀρχηγὸς καὶ πρωτος τοῦ τάγματος τῶν στρατιωτῶν, ἢ ὁ ὁδηγῶν τάγμα τι στρατιωτικὸν ἐκ πεζῶν, ἢ ἐξ ἱππέων.

Ταγματικός, ή, όν (τάγμα). Ὁ εἰς τάγμα στρατιωτῶν ἀνήκων, Legionarius, ταγματικοὶ ἵπποι, ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ τάγμα, Γλωσσ. Στεφ.

*Ταγματοστραταρχία, ἡ (στρατὸς, ἄρχω), νεωτερ. λέξις ἀντὶ ταγματαρχία.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ταγματοστρατάρχης, ὁ, νεωτερ. λέξις ἀντὶ ταγματάρχης.

Ταγός, ὁ (τάσσω). Ἀρχηγός, ἄρχων, προστάτης, στρατηγός, πολεμαρχος, ἡγεμών, αὐτοκράτωρ, ἐξουσιαστής, Ἰλ. Ψ, 160. ἐξαιρέτως ἐλέγετο ὁ αὐτοκράτωρ, ἡγεμὼν τῆς Θεσσαλίας. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ΄. α΄, 6. »Ἰάσων ὁμολογουμένως ταχὺς τῶν Θεσσαλῶν καθεστήκει· οὗτοι καὶ ἐν κεφ. δ΄. 28 καὶ 33. (συνηθ. ἔστι τὸ Ἄλφα μακρόν, Αἰσχύλ. Προμ. 96. Πέρσ. 23, 322, 478. Σοφ. Ἀντ. 1067. Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 269. Λυκ. 1310. καὶ ἀλλαχοῦ, ἐξ ἐκείνης δὲ εὑρηται βραχὺ ἐν Ἰλ. Ψ, 160. καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 599. ὅπου δὲ εἶναι χρεία μεταλλαγῆς τινος· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ ταχὴ ἢ ταγοῦχος, ὅπου ὁ χρόνος τοῦ α μένει ἀόριστος, διὸ καὶ ὁ Βε. παρεδέξατο διπλῆν τινὰ παραγωγὴν τῆς λέξεως, ἐκ τοῦ παρακ. τέταγα, ὅστις ὅμως οὐχ εὑρηται, καὶ ἐκ τοῦ ἀορ. ταγῆναι.)

Ταγοῦχος, ὁ (ταχὴ, ἔχω). Ὁ ταχὴν ἔχων, ὁ ἔχων τὴν ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν, ταὐτὸν τῷ ταγός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 291, ὅπου μόνον εὑρηται ἡ λέξις. (ᾱ)

*Ταθύριον, τό, καὶ παρ' Ἡσυχ. »Ταγύρια, τὰ ἐλάχιστα, τὰ τυχόντα· ὁ Σουΐδ. Φώτ. καὶ Ἐτυμολ. ἔχουσι, »Τάγυρι, τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον, ὃ νῦν ψίχα λέγουσιν· τὸ πάντων σμικρότατον.

*ΤΑΙΩ, ἰδε ἐν τῷ τεταγών, ἢ τεταγώς.

Ταΐδε, αὐδ. πληθ. τοῦ δδε.

*Ταΐδελφοῦ, Ἀττικ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ.

*Ταΐδικον, Ἀττ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τὸ ἄδικον.

Ταδαλέος, εἶσα, έν, ἀόρ. α΄. παθτ. μετοχ. τοῦ, ταίνω, ὅθεν ἔστι καὶ ὑποτακτ. ταθῶσι, Ὅμ.

*Ταθη, ἐπικ. ἀντὶ ἐτάθη, γ΄. πρόσ. ἀορ. α΄. παθτ. τοῦ ταίνω. Ἰλ. (υ–)

*Ταί, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ αἱ, ὀνοματτ. πληθ. θηλ. τοῦ Ἄρθρ. ὁ, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

*Ταιναρίτης, ία, ιον, ἀπὸ τὸ Ταίναρον, ἐκ τοῦ

*Ταίναρος, ὁ καὶ ἡ, καὶ Ταίναρον, τό, κύρ. ὄνομ. ἀκρωτηρίου ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, καὶ πόλεως, Τιμ. Ὅμ. Ἀπολ. 412.

Ταινία, ἡ, καὶ Ἰων. ταινίη (τείνω). Πᾶν στενὸν καὶ ἐπίμηκες δέμα, δέστιον, ἀνάθημα, φασκιά, περιπλέκια (ruban, Γαλλ.), κορδέλλα, lacida, Δατ. taenia, ὡς τὸ τελαμών. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ταινίαι, στέμματα τῶν ἱερέων, διαδήματα ἀρχιερατικά, ἢ ζῶναι, ἢ στέφανοι, κόσμιοι ἢ δεσμοὶ ἱερεῖα. Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 308. »Ταινία γὰρ ῥάμμα τοῦ στεφάνου· κατὰ τὸν Φέστον καὶ ornamentum laneum capitis honorati, στολισμός τις ἐξ ἐρίου ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀθλητοῦ ἢ ἄλλου τινὸς εὐεργέτου, τιμῆς ἕνεκα. Ξενοφ. Συμπ. ε΄. 9. καὶ Πλάτ. ἦθος γὰρ ἦν τοῖς νικῶσασιν ἢ τοῖς ἀγαθοεργοῖς ἀνατιθέναι ταινίαις ἐξαίρ. τὸ περὶ τὴν μέσην ἢ τὸ στῆθος δέμα τῶν παρθένων, διὰ τοῦ ὁποίου συνέσφιγγον τὸ σῶμα αὐτῶν ὥστε οὕτω νὰ φαίνωνται πλέον εὔστροφοι καὶ λεπταί, ὡς τὸ Δατ. strophium, διέφερε δὲ τῆς ζώνης οὔσης περὶ τὴν κοιλίαν. Ὁ δὲ Εὐστάθ. λέγει αὐτὴν φασκίαν κεφαλῆς ἀναθετικὴν καὶ στεφανωτικήν, ἔτι δὲ καὶ ζώσην γυναῖκας. 2) ταὐτὸν τῷ, ῥάβδος, ἀρίδμ. 2. Γραμμή, ἀρόδα, καὶ πᾶν στενὸν καὶ ἐπίμηκες ὡς ἡ ταινία, ἔξαρμα, οἷοι ἐν τῇ θαλάσσῃ ἡ ἔρρα ἢ σύρτις, τὸ εἰς τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν πρόσχωμα, στῆθος, ἐν τῇ ξηρᾷ, γλῶσσα, ὅ ἐστι, μέρος στενὸν γῆς προβαῖνον ἢ ἐκτεινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀππιαν. Πουνικ. 121. Παρὰ Πλινίῳ ια΄. 33. 3) σκώληξ τις ἐν τοῖς ἐντέροις τῶν ζώων, Ἕλμινς πλατεῖα, καὶ εἶδος ἰχθύος· οὕτως ὀνομάσθη διὰ τὴν μακρὰν καὶ στενὴν αὐτοῦ μορφήν. 4) τὸ πρὸς δεῖξιν τοῦ πνέοντος ἀνέμου ἐκτεθειμένον ἐν τοῖς πλοίοις στενὸν ὕφασμα, ἀνεμοδείκτης. Δίων λόγ. ὀδ΄. »Ταινίαι αἱ τὸν ἄνεμον σημαίνουσι κατὰ τὴν στάσιν ἀεὶ τοῦ πνεύματος αἰωρούμεναι. — Καὶ τὰ τῶν ξύλων κυμάτια παρὰ τοῖς ξυλουργοῖς ὄθεν

Ταινιάζω, ταὐτὸν τῷ, Ταινιόω· Σουΐδ.

Ταινίδιον, τό· καὶ

*Ταίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ταινία, μικρὰ ταινία, μικρὸν δέμα, δέστιμον, ἢ κορδέλλα.

Ταινιόπωλις, ἡ (πωλέω). Τὰς ταινίας πωλοῦσα, ἢ ἐμπορευομένη Ἀθήν. ζ΄.

Ταινιόω, ὦ (ταινία). Μετά τινος ταινίας περιδέω, δένω μὲ ταινίαν, μὲ κορδέλλαν, στολίζω τινὰ μὲ ταινίας· ταινίας ἐνάδεω, ἢ ἐπιβάλλω ταινίας τινί· ἐξαίρ. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιμῆς ἕνεκα, Ξενοφ. Ἑλλην. ε΄. α΄. 3. »Ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσεν· καὶ Ἀριστοφ. Βατ. 393. Θουκ. 4, 121.

Ταινιώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (ταινία, εἶδος). Ὁ ταινίας εἴδος ἔχων, ταινίᾳ ὅμοιος, ἤτοι ἐπιμήκης καὶ στενὸς ὡς ταινία, παρὰ Θεοφράστ. περὶ Πυρ. »Ξύλα ταινιώδη καὶ τὰ σκολιά· κατὰ Φώτιον τό »Ταινίαια ἐνταῦθα ἐπὶ ξύλων εἴρηται ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου, Κυμάτια, εὑρίσκεται δὲ καὶ »Κυμάτια στρεπτά· ἐπί τινος εἴδους γείσου ἢ στεφάνου περὶ τὰ ξύλα ἢ περὶ τὸν τοῖχον.

*Ταΐκει, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἐαεῖ.

*Ταϊκείς, εἶσα, έν, μετοχ. ἀόρ. β΄. παθ. τοῦ τήκω.

Ταϊκερός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. –ρῶς (τήκω). Ταϊκεῖς ἢ τετηκώς, ἀναλελυμένος, ῥευστός, νερουλός, ὅστις εὐκόλως ἀναλύεται, ἢ δύναται νὰ ἀναλυθῇ, τρυφερός, μαλακός, ἁπαλός, »Σάρξ ταϊκερά. Πλούταρχ. τρυφερά, μαλακή· »Ὦμοι, ἐρρίνθαι ταϊκεροί· Ἀθήν. Ϛ΄. σελ. 366. τρυφεροί, βραστεροὶ καὶ μαλακοὶ τόσον, ὥστε ἀναλύονται εὐθὺς ἐν τῷ στόματι εἰσερχόμενοι, οὕτω καὶ »Σκελίδες ὀλόκνημοι ταϊκεράταται· καὶ »Πνικτὰ ταϊκερὰ μηκάδων μέλη· παρ' Ἀθηναίῳ, ἀντὶ τοῦ, Μαλακά, ἁπαλά, εὐφυᾶ, τρυφερά, ἀναλυόμενα εὐθὺς ἐν τῷ στόματι, τροπ. »Ταϊκεροὶ γέροντες, Λουκιαν. καταῤῥηκτοι, σιεγνοί, ἀναλελυμένοι ὑπὸ τοῦ γήρατος· καὶ Γεγρὸς. νοτερός, μαλακός, »Πένθος ταϊκερόν· πένθος μετὰ δακρύων, διαῤῥροκον· ἐξαίρ. ἐπὶ βλέμματος, παρ' Ἀθηναίῳ ιγ΄. »Ὦ ταϊκερὸν ὦ Ζεῦ καὶ μαλακὸν τὸ βλέμμα ἔχειν· ἀντὶ τοῦ τρυφερόν, ἁβρὸν (δελικάτον), ἢ ποθεινόν, πλήρες πάθους καὶ ἐπιθυμίας· οὕτω καὶ ἐπὶ Ἀτμάτος παρ' Αἰλιανῷ ζῴ· ἱστορ. ε΄. 38. τὸ καταμαλακύνον ὀγλαθὴν καὶ διαχέον τὴν ψυχήν. 2) Ἐνεργὸν εἰς τὸ λύειν ἢ ἀναλύειν ἐπιτήδειος, ὁ δύναμιν ἀναλυτικὴν ἔχων· διαλυτικός. »Τάπατα ταϊκερώτατα· καὶ Ἄπερ. »Ἔρως ταϊκερός, τήξεως πρόξενος, ὅστις κάμνει τὸν ἔχοντα νὰ τήκεται, νὰ ἀναλύῃ καὶ νὰ στραγγίζῃ, ὅ ἐστι, νὰ διαφθείρεται καὶ νὰ λύεται κατ' ὀλίγον τὸ σῶμα του. »Ταϊκερῶς ἔφαγεν· ψήγειν, βράζειν τι τόσον, ὥστε νὰ λυώῃ· Ἀθήν. ὅθεν

Ταϊκερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ ταϊκερὸν ἤτοι τρυφερὸν καὶ μαλακὸν ἁπαλὸν δέρμα ἢ σάρκα, σῶμα ἔχων. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην. ί. σελ. 449.

Ταϊκερόω, ῶ (ταϊκερός). Ταϊκερὸν, ῥευστὸν ἢ τρυφερὸν καὶ μαλακὸν ποιῶ, ταϊκερῶς ἔφω, ἢ ἀναλύω, ἀπαλύνω, Διοσκορ. δ΄. 184. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Τάκιστα, ἀντὶ τάχιστα, οὕτω λέγει ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1214.

Τακτικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. –κῶς. Ὁ εἰς τάξιν διάταξιν, διευθέτησιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, ὁ τάξιν ἔχων, φυλάττων, καὶ ἐντάξεων ἐξαιρ. στρατιωτικός, πολεμικός, εἰδήμων τῆς στρατιωτικῆς ἢ πολεμικῆς παρατάξεως καὶ τάχης, ὅ ἐστι τῆς τακτικῆς. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ά. 8. »Τοιαῦτα τακτικοῦ ἀνδρὸς ἐνόμιζεν εἶναι, καὶ »Τακτική, ἡ· ἐξυπακουομ. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ βάλλειν κατὰ τάξιν τοὺς στρατιώτας εἰς καιρὸν μάχης, παρατάττειν τὸ στράτευμα, καὶ ποιεῖν κινήματα στρατιωτικὰ τεχνικῶς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ καθ' ὅλου, Τέχνη τοῦ καλῶς παρατάσσειν εἰς μάχην τὸ στράτευμα. »Ἀριθμοὶ τακτικοὶ Ξενοφ. αὐτόθ. γ΄. γ΄. 8. στρατιωτικοί, ἀνήκοντες εἰς τὸ τακτικὸν στράτευμα. »Τὸ τακτικόν, τὸ εἰς τὴν τακτικὴν ἐξήσκημένον καὶ γεγυμνασμένον στράτευμα. Ξενοφ. αὐτόθ. ἡ. ά. 8. »Τὰ τακτικὰ, ἤτοι λόγοι, παραγγέλματα ἢ διδασκαλίαι τῶν στρατιωτῶν, ἢ παραγγέλματα ἀνήκοντα εἰς τὴν τακτικήν. Ξενοφ. αὐτόθ. ά. ϛ΄. 12. καὶ 19. »Ὧροι ἐπειράτο, ἐθάσειεν νὰ τακτικά, τὴν τακτικὴν τέχνην. Ξενοφ. Κυρουπ. β΄. ά 7. καὶ Ἀπομν. γ΄. ά. 5. καὶ »Τακτικὸν σύγγραμμα· συγγράμματα περὶ Τακτικῆς τέχνης πραγματευόμενον, ἐκ τοῦ

Τακτός, ή, όν, ἐπιθ. ῥημ. τοῦ τάττω. Τεταγμένος, διατεταγμένος, διευθετημένος, εἰς τάξιν καὶ σύταξίαν βαλμένος, ὡρισμένος· »Ταῖσιν ἀρχύρίοιν ἀποτίσαις, Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ΄. β΄. 24.

Τάκω, Δωρικ ἀντὶ τοῦ, τήκω. Θεόκριτ. β΄. 28. »Ὡς τοῦτον τὸν κάρον ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχᾳ ἐγὼ τοῦτον τὸν κήρον ά. καλίσκω· καὶ Πινδ.

Τακώνες, οἱ· καθ' Ἡσύχ. Τροχίσκοι στέατος κεκομμένου μεθ' ἁλῶν, καὶ ξηρῶν ἀρτυμάτων· κατὰ δὲ Πολυδ. ϛ΄. 9. »οἱ δὲ ὄντες τοὺς τάκωνας ἐκ ταγήνου κρέας, ἢ στέατος τροχούς, σὺν ἁλσί, καὶ ξηροῖς ἡδύσμοισι κοπέντασιν· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια τὰ τοιαῦτα τμήματα εἴτε ἐκ κρέατος, εἴτε ἐξ ἰχθύων, κ. τ. τ. »Ταϰώσι, καὶ, Ταϰούνια, καὶ, Τάκουσι, λέγει.

Ταλαεργός, ὁ, ἡ, όν (ΤΑΛΑΩ, ἔργον). Ὁ ὑποφέρων μεθ' ὑπομονῆς τὸ ἔργον, ὑπομονητικός, καὶ κατεργικός, ἐπίμονος εἰς τὸ ἔργον, ὁ ὑπομένων εἰς τὰ ἔργον, ὁ τλήμων δυνάμενος εἰς πᾶν ἔργον, φερέπονος· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐπὶ οἷς ἐπιθ. τῶν ἡμιόνων, ἡμίονοι ταλαεργοὶ ἀγωνιῶ. Ἰλ. Ψ, 654, 662. Ὀδυσ. Δ, 636. Φ, 23. καὶ Ἡσίοδ. ἔργ. 46. καὶ 791. παρὸ Θεοκρίτ. ιγ΄. 19. λέγεται καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ἀντὶ τοῦ, ταλαίπωρος, ἀθλιος, δυσπαθής, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπίπονος, κοπιαστικός, ἐπίμοχθος, πόνοι, Ὀππ.

*Ταλαιμένης, ους, ὁ· Ἀρχ. κύρ. Ὄν· ἐκ Ἰλ. Β, 855.

*Ταλαίμοχθος, ὁ, ἡ, ον (ΤΑΛΑΩ, μόχθος) ποιητ. ὁ ὑπομένων ὑπὲρ τοὺς μόχθους, τὰς ταλαιπωρίας.

*Ταλαϊονίδης, πατρων. ἀντὶ Ταλαϊόνης, ὁ υἱὸς τοῦ Τάλαος, Ἰλ. Β, 566. Ψ, 678. (υν–)

*Ταλαιπαθής, ὁ, ἡ, ές (ΤΑΛΑΩ, πάθος), ταὐτ. τῷ ταλαίμοχθος, ποιητ. Εὐσταθ.

Ταλαιπωρέω, ῶ Μ. ήτω, καὶ ταλαιπωροῦμαι, μέσ. ἀμφοτέρα παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. ἐν χρήσει (ταλαίπωρος). Μεγάλους καὶ δυνατοὺς κόπους, μοχθους ὑποφέρω, μεγάλως κοπιάω, ἢ βαρέα ἔργα, βαρεῖς σωματικοὺς ἀγῶνας καὶ στενοχωρίας ὑπομένω, κοπιαστικὰ καὶ βαρέα ἔργα ἐργάζομαι, πονῶ, κοπιάζω. Ξενοφ. Ἀπομν. β΄. ά. 18. »Ὁ ἐκουσίως ταλαιπωρῶν, οἷον οἱ τὰ θηρία θηρεύοντες, ἡδέως μοχθοῦσι, καὶ μὴ στρατιᾷ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρουν, Θουκ. κακῶς καὶ δεινῶς εἶχε, κακοπαθεῖν· σῶμα ταλαιπωρούμενον, Πλουτρ. σῶμα κατακουραπτόμενον, ὑφαντισμένον ὑπὸ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ιοπαν. · καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, ὑπομένω θλῖψιν, μοχθῶ, δυστυχίας, πενίαν, ἔνδειαν, κακῶς πάσχω, κατατονοῦμαι, τρύχομαι 2) Ἐνεργ. αὐτὶ τοῦ, κοπόω, κατατρύχω, καταπονῶ, κατασπάω, κουράζω, Ἰσοκρ. τ. Ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς. ὅθεν

ἀλαιπώρημα, τό. Κόπος, μόχθος, ἀθλιότης, δυστυχία, δυσπάθεια, ἔνδεια.

ἀλαιπωρία, ἡ, Ion. ταλαιπωρίη (ταλαιπωρέω). Βαρεῖα καὶ κοπιαστικὴ ἐργασία, ταλαιπωρησις, ἡ τοῦ σώματος κακοπάθεια· «Τοὺς ἀσθενεστάτους εἰς τας ταλαιπωρίας». Ἡρόδοτ. 4, 134. καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πολυμέχανοι, πολυμέριμνος, δυστυχὴς καὶ ἀθλία ζωή, κόπος, μόχθος, κακοπάθεια, μοχθηρία, δυστυχία.

ἀλαίπωρος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Ἐπίρ. -πώρως. Ὁ βαρείας καὶ ἐπιπόνους ἐργασίας ὑποφέρων, ὁ μεγάλους σωματικοὺς ἀγῶνας ὑπομένων, ἢ ὅστις δύναται νὰ ὑποφέρῃ μεγάλας καὶ σκληρὰς ἐργασίας, ἐπίμοχθος, καρτερικὸς, κατάπαθής. 2) πλήμων, τάλας, ἄθλιος, ἄλαστος, δυστυχὴς, κακοπαθὴς κακοβρότειος· Πλάτ. Εὐθύδ. (συνηθ. ἐτυμολγτ. ἐκ τοῦ ΤΑΛΩ καὶ πῶρος, ὡς καὶ ὁ Εὐσταθ. φησὶ, ὁ περὶ πῶρον τάλας, καὶ δηλοῖ τὸν περὶ λατομίας ποιούμενον, ἀπό ἑνὸς εἴδους πώρου. Κατὰ Παπασβ. ὅμως ἠδύνατο νὰ ἦναι καὶ ποιητ. τῆς μεταχηματ. τοῦ ταλαπείριος.)

ταλαίφρων, ονος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταλασίφρων, Σοφοκλ.

ταλαιφρόνως, ὁ, ἡ, ον (ΤΑΛΩ, καρδία). Ὑπομονητικὸς καὶ πρᾶος κατὰ τὴν καρδίαν, καθ. ταλασίφρων, ταλαίπωρος, ἄθλιος, Ἑπιθ. τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 424.

ταλαντίζω, Μ. ἰσοπ (τάλας). Τάλαν καὶ δυστυχῆ ποιῶ ἐμαυτόν, ἄθλιον ἀποκαλῶ· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Ηλαίω, θρηνῶ, ὀδύρω, Ἱκέτ. καὶ Μάρκος Ἐρημίτης· ἐσχηματίσται ὡς τό, Μεταρίζω, καὶ σχετλιάζω, ὅθεν

ταλαντισμός, ὁ. Τὸ ταλαντίζειν, θρηνεῖν, ὀδύρεσθαι.

ταλαντιαῖος, αία, αῖον· ταὐτὸν τῷ, ταλαντιαῖος· ἀμφ. Lob. Φρυν. σελ. 544.

ταλάντατος, άτη, ατον· Ὑπερθετικ. τοῦ, τάλας· δυστυχέστατος.

ταλαντάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, ταλαντεύω, ἀμφ.

ταλάντερος, έρα, ερον, Συγκριτικ. τοῦ, τάλας, δυστυχέστερος.

ταλαντεύω, μελ. εύσω (τάλαντον). Σταθμίζω, ἀμφῶ, ζυγῶ, ζυγεύω, σείω, κουφῶ, ἐνθεν κἀκεῖσε κουφῶ· παλιγγ. αἰωρούμαι, κλονοῦμαι, κυμαίνω· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κλίνω πότε εἰς τὸ ἓν πότε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιθ. 22. ιγ'. 4. ϛ. 33. «Τῆς νίκης, τῆς μάχης ἐπὶρο κἀκεῖσε ταλαντευομένης· πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη φερομένης, ἔκλινεν δηλ. ἡ νίκη ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἓν μέρος, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο· οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ. Συμπ. ὁ. γ. «Ἐταλαντεύετο ἡ μάχη· καὶ Γρηγ. Ναζ. λόγ. γ'. σελ. 70. «Ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, ἐφέλκω, δὲν ἠξεύρω τὶ» ἐποφασίσω, καὶ Ἡλιόδ. γ'. σελ. 132. «Ἐγὼ ἑκάτερον ὧμον ἐαυτὸν ταλαντεύω· καὶ ἐν ἰ. σελ. 467. 2) σταθμῶ, σταθμίζω, τρυτανεύω, ζυγοστατῶ, ζυγίζω. Λουκιαν. Ἔρωτ. ζ. «Ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πλημεὶς ἑκατέρῳ καθάπερ ἀκριβὴς τρυτανὴς καὶ ἐπιμελέστερα πλάστιγξιν, ἱστορῶπως ταλαντεύομαι· καὶ τροπ. σταθμῶμαι, ἀρεύνω, ἀνακρίνω, δοκιμάζω, ὁρίζω, διορίζω, ἐπιβάλλω, «Κελτοὶ Ῥῆνον τέκνα ταλαντεύουσιν, Ἀισθολ. ἤτοι δοκιμαζουσι τὰ τέκνα· ῥίπτοντες τὰ εἰς τὸν Ῥῆνον ποταμὸν. 3) Ἐτεροζοροπέω, ῥέπω, κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος, καὶ διὰ τοῦτο δίδω τὸ τέλος, καθόλ. ἀποφασίζω, ὁρίζω, εἰς πέρας φέρω. Τοιαύτην σημασίαν ἔχει καὶ τὸ κοινὸν «Ζυγίζομαι ὅταν λέγωμεν ἡ Ἐξύγιασεν ὁ ἥλιος, ἡ, ἡμέρασε αὐτὶ τοῦ, Ἐκλινε πρὸς ἑσπέραν, ὡσαύτ. καὶ παθ.

Ταλαντιαῖος, αία, αῖον (τάλαντον). Ὁ ταλάντου βάρος ἔχων, καὶ ὁ τάλαντου ἄξιος, ὅστις εἶναι βαρὺς ἢ ἄξιος ἑνὸς ταλάντου. 2) Ὅστις ἔχει ἑνὸς ταλάντου περιουσίαν, ἢ οὗτινος ἡ περιουσία ἐκτιμᾶται εἰς τάλαντον· «Ἔγγυοι ταλαντιαῖοι· Ἀριστοτέλ. οἱ δυνάμενοι δοῦναι ἑνὸς ταλάντου ἐγγύησιν, ὡσαύτ. «ταλαντιαία χαλαζα παρὰ τοῖς Ο', ἥτις ζυγιάζει, ἔχει βάρος ἑνὸς ταλάντου.

Ταλαντίζω, μελ. ἰσω. Γλωσ. ταὐτὸν τῷ, ταλαντόω, ἤ, ταλαντεύω· ἴδε ἔτι καὶ ἐν τῷ, ταντολίζω.

Τάλαντον, τό (ΤΑΛΩ). Ζύγι, ζυγίον, ζυγαριά, ἡ σταθμὴ, στατήριον (Ηαπταριον), ὅ ἐστιν, ὄργανον σταθμικὸν, δι' οὗ ζυγοστατοῦμεν, ζυγιάζομεν βάρος τι, πλὴν δὲ ἰδίως λέγεται τὸ πεταλῶδες τοῦ ζυγοῦ, ἐν ᾧ τίθενται τὰ σταθμούμενα, τὰ ζυγιαζόμενα πράγματα, ἄλλως πλάστιγγες λεγόμ. συχνὰ. ἐν τῇ Ἰλιάδ. ἀεὶ κατὰ πλῆθ. ἀριθ. 2) λέγεται ἔτι καὶ τὸ σταθμούμενον, τὸ ζυγοστατούμενον ἤτοι τὸ ζυγιαζόμενον πρᾶγμα, ὡς Σταθμὸς ἤτοι ὅλη βαροῦς, συχνὰ παρ' Ὅμ. παρ' ᾧ ὅμως ἡ ποσότης τοῦ βάρους οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ προσδιωρισμένη, καὶ ἴζτις ἀεὶ χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ βάρους χρυσίου «Χρυσοῦ τάλαντα· Ἐνικ. δὲ εὑρηται μόνον ἐν Ὀδ. Θ, 323. Ὁ Πολυδ. δ', 9. ἐκτιμᾷ τοῦτο τὸ παρ' Ὅμ. τάλαντον τοῦ χρυσοῦ εἰς τρεῖς χρυσοῦς στατῆρας Ἀττικοὺς, καὶ φαίνεται πιθαν. ὅτι ἐν εἶχε κεκριμένην μεγάλην τιμὴν κατ' ἐκείνους τοὺς Ἡρωικοὺς χρόνους· διότι ὁ Ποιητὴς τάσσει ὡς ἆθλον μιαρότατον εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου δύο τάλαντα χρυσοῦ, Ἰλ. Σ, 507. ὡσαύτ. καὶ Θεοκρ. 8, 53. «χρυσεια τάλαντα εἶπε· πρῶτον δὲ παρ' Ἡροδτ. 7, 28. ἀργυρίου τάλαντα καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν τῇ Ἑλλάδι τὸ τάλαντον μέτρον κοινὸν βάρους ὑποιουδήποτε, ἀναλογοῦν μὲ 52 λίτρας Ἑλληνικὰς, ἢ 53⅝ περίπου Φιλιτικὰ Γερμ. καὶ μὲ 23 Ὀκάδες καὶ 333⅓ δράμ. Τουρκ. βαρους. Ἦν δὲ διάφορον τοῦτο τὸ βάρος κατὰ τὰς διαφόρους πόλεις τῆς ἰδίως Ἑλλάδος, Ἀσίας, Αἰγύπτου, καὶ Ἰταλίας· διότι τὸ μὲν Συριακὸν ἢ Πτολεμαϊκὸν τάλαντον εἶχε βάρος 13. Λίτρων Ταλ. καὶ 10 Οὐγγιῶν τὸ δὲ Αἰγυπτιακὸν ἢ Ῥόδιον τάλαντον εἶχε διπλάσιον βάρος τοῦ Συριακοῦ, τὸ Ἀττικὸν ἢ κοινὸν τάλαντον εἶχε βάρος ἡμίσεος περισσοτέρου τοῦ Αἰγυπτιακοῦ. Τὸ Βαβυλωνιακὸν Τάλαντον ἦτο 1½ βάρος τοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου. Τὸ δὲ μέγα Ἀττικὸν ἢ Κορινθιακὸν τάλαντον περιεῖχε 1½ τοῦ Βαβυλωνιακοῦ, ἢ 1⅓ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου· τὸ Ἰταλικὸν τάλαντον ἢ τὸ Ῥωμαϊκὸν centum pondium λεγόμενον περιεῖχε ¼ βάρος τοῦ Συριακοῦ, ἢ 1⅓ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου· τὸ Ἀλεξανδρινὸν τάλαντον περιεῖχε ἑξάκις πλειότερον βάρος τοῦ Συριακοῦ, ἢ 2 τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου, καὶ τὸ Αἰγιναῖον τάλαντον περιεῖχε 6⅔ πλειότερον τοῦ Συριακοῦ, ἢ 2⅔ τοῦ κοινοῦ Ἀττικοῦ ταλάντου· ὡς βάρος ἡ μετρον ἐμπορικὸν εὑρηται πρῶτον παρ' Ἡροδτ. 2, 180. 6, 97. — 3) ὡς παραστατικὸν δὲ ποσότητος τινος ὡρισμένης νομίσματος, εἶχε τὸ τάλαντον διάφορον τιμὴν κατὰ τοὺς διαφόρους καιρους, καὶ τὰς διαφόρους ἐπικρατείας τῆς Ἑλλάδος· καὶ α) τὸ Ἀττικὸν μεταλον τάλαντον, ὅπερ ἦν ἐν πλειοτέρᾳ χρησει, καὶ παντοχοῦ κοινὸν, ἐξισοῦτο μὲ 60 Μνᾶς, ἀποτελούσας 6000 δραχμὰς, καὶ 36000 ὀβολοὺς, ἢ κατὰ τὰ νεωτερ. τῆς Εὐρώπης νομίσματα μὲ 5200 λίτρας Γαλλ. ἢ 1375 ταλήρους Γερμανικούς. β) τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, ὅπερ καὶ τοῦτο ἦν ἐν μεγάλῃ χρήσει κατὰ τὰς ὡσαυτὴφίας τῶν ἀρχαίων, καὶ τὸ ὁποῖον εὑρηται παρ' Ἡροδτ. 3, 89. ὡς βάρος χρυσίου, ὅστις ἀναφέρει ὅτι καὶ τὸ βαβυλώνιον τάλαντον, τὸ ὁποῖον ἔξαιρ. μετεχειρίζοντο ὡς βάρος ἀργυρίου, καὶ ἀναλάγει μὲ 70 Εὐβοϊκὰς μνᾶς. «Τὸ δὲ Βαβυλώνιον τάλαντον δύναται Εὐβοϊδας ἑβδομήκοντα μνέαις. τὰς ὁποίας ὁ Πολυδεύκης ἀναλύει εἰς Ἑπτὰ χιλιάδας Δραχμάς. Ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Δαρεῖος Ξέλων νὰ συναξῇ τοὺς τεταγμένους ἐτησίους φόρους, διέταξε νὰ τοὺς δίδωσιν, οἱ μὲν εἰς Χρυσίον, κατὰ τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, οἱ δὲ εἰς Ἀργύριον, κατὰ τὸ Βαβυλωνιακὸν, τὸ ὁποῖον ἦν δέκα Μνῶν μεγαλήτερον· καὶ διὰ ταύτης τῆς φρονήσεως ὁ Δαρεῖος ἀκέρδιζε πολλὰ, διότι τὸ περισσότερον μέρος τοῦ φόρου ἤτον εἰς χρυσίον, καὶ διὰ τῶν τὴν ἐπικερδῆ πανουργίαν εἰσαγαγὼν αὐτὸς οἱ Πέρται, Κάππλον, ἔμπορον ὀνλάσθ. Ὁ Αἰλιανὸς (ποικίλ. ἱστορ. α. 22.) λογίζεται τοῦτο Ἑβδομήκοντα δύο Μνᾶς. γ) τὸ Αἰγιναῖον τάλαντον ἐξισοῦτο μὲ 4000 λίτρας Γαλ. δ) τὸ μέγα Ἀττικὸν ἢ Κορινθιακὸν τάλαντον περιεῖχε 80 Μνᾶς Ἀττικὰς, καὶ ἐξισοῦτο μὲ 5600 λίτρας Γαλ. ἢ ὑπὲρ τοὺς 1400 ταλήρ. εφιξῆς ἦν τὸ Συρακουσιον ἢ Σελευκὸν τάλαντον, τὸ Αἰγυπτιακὸν, τὸ ὁποῖον εἶχε βάρος Ὀγδοηκοντα Μνῶν· ἄρα εἶχεν 8000. Δραχμὰς Ἀττικὰς. (Βάρρων παρὰ Πλινίῳ Φυσ. ἱστορ. λγ'. 3.) τὸ δ' ὂν Ἀλεξανδρειᾳ καὶ Αἰγύπτῳ κοινὸν εἶχεν 6000 δραχμάς, τὰς ὁποίας ὅμως ἐκτιμῶσι μὲ 1200. Attikas δραχμὰς· καὶ ἄλλα, ἰδε Funke Real-Schullex. Τομ. 5. σελ. 513. καὶ ἐξαιρ. Boeckh. Ath. Staatshaush. Τομ. 1. σελ. 15. διαφέρει δὲ τὸ «Τάλαντον χρυσοῦ ἀπὸ τοῦ «Ταλάντου ἀργυρίου διὰ τῆς ἀναλογίας τοῦ 1. πρὸς τὰ 10. οἷον 6. δραχμαὶ χρυσοῦ, ποιοῦσι 60. δραχμὰς ἀργυρίου· εἰς δὲ τὸν χαλκὸν διὰ τῆς τοῦ 1, πρὸς τὰ 100. — 4.) Τὸ ἐσταθμισμένον, ζυγιασμένον, ἀποσημασμένον, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὑπὸ τῆς μοίρας ἐπιβαλλόμενον, τὰ ὑπὸ τῆς τύχης τοῖς ἀνθρώποις διανεμόμενα, καὶ αὐτὴ ἡ τύχη, ἢ ἡ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπόφασις, Ζηνὸς βουλὴ, οὕτω παρ' Ὅμ. Ἰλ. Θ, 69. Π, 658. Τ, 223. Χ 209. ὅπου ὁ Ζεὺς σταθμίζει ἐπὶ χρυσῆς πλάστιγγος τὰς τύχας τῶν ἀνητῶν· παρβλ. Ἰων. ΑΠ. σελ. 945. ὅθεν

* Ταλαντοειδής, ὁ, ἡ, ές, ταὐτ. τῷ ταλαντώδης.

Ταλαντοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ὅστις ἔχει τὸν ζυγὸν τῆς σταθμῆς τῆς ζυγαρίας καὶ ζυγιάζει· τροπ. Αἰτχυλ. Ἀγ. 450 «Ταλαντοῦχος δορὸς μάχη, ὁ ταλαντίνων — ζυγιάζων τὴν τύχην εἰς την μάχην.

Ταλαντόω, ῶ (τάλαντον). Σταθμῶ, ζυγιάζω· ταὐτὸν τῷ, ταλαντεύω. Παῤ. «Ταλαντοῦσθαι Πλάτ. εἰς Τίμ. πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη φέρεσθαι, αἰωρεῖσθαι, Ἀλλ' (τὴν γῆν) ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην, σείεσθαι μὲν ὑπ' ἐκείνων· αὐτὴν κινουμένην δ' αὖ πάλιν ἐκεῖσε σείειν· ὅθεν

* Ταλαντώδης, ὁ, ἡ, ες. Ὁ ἐν τῇ σταθμῇ, ζυγαριᾷ κρατούμενος καὶ σταθμιζόμενος, τροπ. ὀβελίσκος, ἀναποφάστιστος· ἀμφ.

Ταλάντωσις, εως, ἡ (ταλαντόω). Τὸ σταθμίζειν, ζυγιάζειν ἢ καθόλ. ἔνθεν κἀκεῖσε κινεῖν· τὸ πεῖσιμον τῆς ζυγαριᾶς, ὅταν δηλαδὴ κινῶνται ποτὲ μὲν ἄνω, ποτὲ δὲ κάτω αἱ πλάστιγγες, στάσις, ἱστόσημον, ζύγιασμα. Πυθ. τὸ ταλαντοῦσθαι, πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη φέρεσθαι, αἰωρεῖσθαι, ποτὲ μὲν εἰς τὸ ἓν μέρος κλίνειν, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ἄλλο.

Ταλαός, ή, όν (ΤΑΛΩ), ταὐτὸν τῷ, τλήμων Ἡρόδοτ. καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 687. ὁ Ἡσύχ. ἐρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, Ἰσχυρός, βίαιος. 2) Ἀρσ. κύρ. Ὅμ.

Ταλαπεσής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (ΤΛΑΩ), ταὐτὸν τῷ, πλησπαδής, καὶ, πλαισπαδής

Ταλαπείριος, ὁ, ἡ, ον (ΤΛΑΩ, πεῖρα). Ὁ παθὼν, ἢ ὑπομείνας πολλὰς ὁσημέρας καὶ πείρας τῆς τύχης, παρ' Ὅμ. ἐν Ὀδ. οἷσι ὡς ἐπιθ. τοῦ ξείνος ἢ ἑτέρης «Ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἱκάνω, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης», Ὀδ. Η, 24. δηλ. ξείνος ὅτις ὑπέμεινα πολλὰ ἐν τῇ πλάνῃ, καὶ ἔπαθον, ἐδοκίμασα μεγάλας ταλαιπωρίας· καὶ Ζ, 193. «ἱκέτην ταλαπείριον», Τ, 379. Γ, 84. ἔθεν παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἀντὶ τοῦ πλανίης, τυχοδιώκτης, ἀπάτης. (κατ' ἄλλους ἁλιπερίβλητος ὡς ἁπλοῦς τις μετασχημ. τοῦ τηλέπορος, ἤτοι τηλόθεν πεπερασμένος.)

Ταλαπανδής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (ΤΛΑΩ, πάνθος). Ὁ πένθη ἢ πάθη ὑπομένων, ὑπομονητικός· δυστυχής, Ὀδυσ. Ε, 222 «Ἐν στήθεσσι ἔχων ταλαπενθέα θυμόν».

Ταλέριον, τό. Ὑποκοριστικὸν τοῦ, τάλαρος· μικρὸς τάλαρος, καλάθιον, κοφίνιον.

Ταλερίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταλάριον καὶ

Ταλερίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ, τάλαρος.

Τάλαρος, ὁ (πιθαν. ἐκ τοῦ ΤΛΑΩ). Πεπλεγμένος κάλαθος, καλάθι, κοφίνι, καὶ ἐξαιρέτως ὁ τῶν ταλασιουργῶν. Λατ. quasillus ἄρα, Κάλαθος μικρός, Κόφινος, Κύρτος· ἢ καθ' Ἡσύχ. Καλάθος ἐρίων· καὶ ἐν ᾧ ὁ τυρὸς πήγνυται· ὁ Ὅμηρος λέγει ἐκφραστικῶς «Πλεκτοὺς ταλάρους ἐπὶ μὲν τοῦ τῶν Ἐρίων ἐν Ὀδυσ. Δ, 131. «Τάλαρον δ' ὑποκλινὲς ὑπάσσεο· ἐπὶ δὲ τῶν Τυροποιικῶν, ἐν οἷς ὁ ὀρὸς ἀπορρέει, στραγγίζει· Ὀδυσ. Ι. 247. «Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἐμπιέσαντες κατέθηκαν· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν Τρωγητώων· ἐν Ἰλ. Σ. 568. «Πλεκτοὶς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν· ἔτι δὲ τὸ καλάθι, ἢ κάνιστρον τῶν ταλασιουργῶν εἰς ὃ ἐβάλλοι τὸ ἔριον καὶ τὸ ἔγνεθον ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ τῶν ἀρνίδων κοφίνι, ἢ κουμάσι, ὡς ἐκ τῆς σημασίας τοῦ Τυροποιικοῦ σκεύους λέγεται ἐν τῇ συνηθείᾳ «Τάλαρον ποιμενικόν τε ξύλινον ἐπίμηκες ἀγγεῖον, ἐν ᾧ εἰαρίζουσι τὸ βούτυρον ἀπὸ τοῦ γάλακτος διὰ τοῦ κοσκινεστῆρος. (ἡ παραγωγὴ τῆς Λέξεως κατά τινας ἐκ τοῦ ταλασία ψιλοῦται ἤττον πιθαν.) [υυυ]

Τάλαρς, λαρος, ὁ, δηλ. Τάλαρος, οὐδ. τάλαρ, ρος (ΤΛΑΩ), ἀκατ. τλήμων, Ἀθλιος, ταλαίπωρος, δυστυχής· πάσχων, ἐνδεής, ὀξεῖαι τάλαρι, Ὀδ. Σ, 327. ἔτι δὲ ὑπομονητικός, ἱκανὸς νὰ ὑπενέγκῃ πολύ, καρτερικός, ἔθνη πολλὰ, καὶ κατὰ ψευτ. Ἐν Θρᾴκης, ἀνειδέσι, Od. T, 68. «ἔξελάσε Θρᾴκῃς τάλαιν' παρὰ τοῖς Ἀτσ. ἔστι πολλάκι. τὸ τάλας αὐτὸ κλασικῶς· ἔτι εὑρηται τὸ τάλαι ὡς θηλ. παρ' Ἀριστφ. Θεσμ 1038 Συγκρ. ταλάντερος, ἔρα, ερον, ὑπερθ. ταλαντατος, στη, στον. (τέλας, Βτ. Ἀριστφ. Ὀμ. 1496. περι Δωρ. δὲ καὶ τελής, Θεοκρ. 2, 4. παρεβλ. Ἰακ. Δ. Π. σελ. 547. ταλαντη, τελαν.)

*Ταλάσειος, εἶα, ειον (ταλασία). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἁρμόδιος, εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν Ἐρίων, τοῦ μαλλίου, ὁ διὰ τὴν ταλασιουργίαν ἐπιτήδειος, Σουϊδ. ἑρμην. τὸ, ταλάσιος, διὰ τοῦ, Ἐριουργὸς· ὅπερ ἄλλως, ταλασιουργός, λέγεται.

*Ταλασήϊος, ἥ, ἷον, Ἰων. ἀντὶ ταλάσειος, ἁπλασήϊα ἔργαα, Ἀπ. Ῥοδ. = ταλασία, ὅπερ ὕστ.

Ταλασία, ἡ· ταὐτὸν τῷ νεωτέρῳ, ταλασιουργία. Ἐριουργία, ἡ τῶν ἐρίων ἐργασία, τὸ γνέσιμον τοῦ μαλλίου, ἡ ξαντική. Ξενοφ. Ἀπομν. γ. 3. 11. «Ἐν τῇ ταλασίᾳ τὰς γυναῖκας ἀρχούσας τῶν ἀνδρῶν». (πιθαν. ἐκ τοῦ ΤΛΑΩ, διότι τὸ ἔριον σταθμιζόμενον πρότερον οὕτως ἐδίδετο τοῖς ἐριουργοῖς πρὸς ἐργασίαν, ἄρα αὐτὴ ἡ ἀναμέτρησις ἢ στάθμισις τοῦ ἐρίου τὸ ὁπαῖον ἦν πρὸς ἐργασίαν διωρισμένον· ἢ δὲ κατά τινας Γραμμ. ἐκ τοῦ τάλαρος, παραγωγὴ τῆς Λέξεως φαίνεται ἧττον ἀνάλογος καὶ προσφυής.) ὅθεν

Ταλάσιος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, ταλάσειος.

Ταλασιουργέω, ῶ, Μ. ἤσω (ταλασιουργὸς)· Ἔρια νήθω, γνέθω μαλλία, ἔρια ἐργάζομαι, (δουλεύω μαλλία καὶ ποιῶ αὐτὰ ἕτοιμα πρὸς κατασκευὴν ὑφασμάτων)· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, Νήθω, Γνέθω· «Πορφύραν καὶ τὰ μαλακώτατα τῶν ἐρίων ταλασιουργεῖνε». Διόδωρ. Σικ. ὅθεν

Ταλασιουργία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταλασία.

Ταλασιουργικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ταλασιουργὸν ἢ εἰς ταλασιουργίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, Ξενοφ. «Τέχνη ταλασιουργική· ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι, ὑπολεύειν τὰ μαλλία· ἐκ τοῦ

Ταλασιουργός, ὁ, ἡ, ον (ταλασία, ἔργον.) Ὁ τὰ ἔρια ἐργαζόμενος, ὅς τις δουλεύει τὰ μαλλία, ὁ ἐστι, ξαίνει, γνέθει αὐτὰ καὶ ἕτοιμα πρὸς ὕφανσιν ποιεῖ.

Τάλασις, εως, ἡ (ΤΛΑΩ), ταὐτὸν τῷ, πλησις. (υυυ.)

Ταλασίφρων, ονος, ὁ, ἡ (ΤΛΑΩ, φρήν). Ὁ ἔχων ψυχὴν ἢ καρδίαν ὑπομονητικήν, ἐγκαρτερικήν, ἥτις δύναται νὰ ὑποφέρῃ πάντα, παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσέως, Ἰλ. Α 566. Ὀδ. Α, 87, 129. Γ, 84. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. Θεογ. 1012. ἔθεν, ἔτι καὶ ὁ ἔχων ψυχὴν γενναίαν, ἄφοβον, ἀπτόητον, Ἰλ. Δ, 421. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἐκ τοῦ, Ταλακάρδιος, ἰσχυρός, τολμηρός, θρασύς, ὑπομενητικός, ἰσχυρόφρων, ἀνδρεῖος, γενναῖος· ὃς φρονεῖ δίκαια τλήμων, μένειν πάντα· καθόλ. ὃς τις ὑπέμεινε, ὑπενεγκε κ.τ.λ., ἢ ἔπαθε, ἐδοκίμασε πολλὰ, πολυπαθής.

*Ταλαυγής, ές, ὁ, ἡ, ές, Δωρ. ἀντὶ τηλαυγής.

Ταλαύρινος (ΤΛΑΩ, ῥινός) Κυρίως ὁ διὰ βοὸς, ἢ δερματίνης ἀσπίδος ἐν τῇ μάχῃ ἀντιτασσόμενος, ἀντιστεκόμενος, ἢ δεχόμενος τὰς ἐν τῇ μάχῃ προβολὰς μὲ ἀσπίδα ἐκ δέρματος βοός, καὶ δι' αὐτῆς διαυθεντευόμενος, ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπιθ. τοῦ Ἄρεως «Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν· Ἰλ. Ε, 289. Υ, 87. Χ, 267. ὅθεν καθόλ. Καρτερικός, ὑπομονητικός, τολμηρός, σταθερὸς γενναῖος, ἀνδρεῖος, ὁ πολλὰ ὑπομείνας. Ἰλ. Η, 239 «——βῶν Ἀζαλέην, τό μοι ἔστ' (ὅπλον) ταλαύρινον (ὥστε) πολεμίζειν· ἔνθα ὁ Σχολ. ὀρθότατα ἠρμήνευσε διὰ τοῦ, πληκτικῶς καὶ ὑπομονητικῶς πολεμίζειν. Ὁ Εὐρυπ. ἀντὶ τούτου ἀποδίδει εἰς τὸν Ἄρην τὸ ἐπίθετον «Πολύμοχθον». 2) παρὰ τοῖς ὕστερον ἔτι καὶ ὁ ἔχων δέρμα χονδρὸν καὶ ἀντέχον εἰς πᾶσαν προσβολὴν, οἷ τινος τὸ δέρμα δύναται νὰ ὑπομείνῃ τι, ταὐτ. τῷ κραταιρίνος ἐπὶ Ἵππου, ἐν Ἐπιγρ. Ἀνύτου. (Ἡ ἀψθογγος αὐ προέκυψε ἕκτινος πρότερον διγάμματος.)

Ταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ· κατὰ συγκοπ. σχηματισμ. ἀντὶ ταλασίφρων. Ἰλ. Ν. 300.

*ΤΑΛΑΩ, ἄχρηστ. Ἤνεστ. ἐξ οὗ μόνον ἐπ. καὶ Ἰων. ἀόρ. ἔτλητα (ᾱ) εὕρηται, καὶ παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ὑ. ἐτάλασσας, ταλάσσῃς, ᾗ κεῖται· παρὰ τοῖς Τστέρ. εὑρηται καὶ μέλ. ταλάσσω, Δυνόφρ. 746. ἴδε ἐν τῷ ΤΔΑΩ.

*Ταλήθεις, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀληθεῖς.

*Ταλθύβιος, ὁ· Ἀρσ. Κύρ. Ὅν. ἐν Ἰλ. (-υυυ

Τάλις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐπίγαμος κόρη, ἡ εἰς γάμου ἡλικίαν φθάσασα, ἡ καθ' Ἡσύχ. ἡ μελλόγαμος παρθένος, καὶ κατωτερικωτέρω ταὐτ. Σοφοκλ. Ἀντ. 629. μόνον παρὰ Ποιηταῖς ἐν χρήσει. (πιθαν. ἐκ τοῦ θήλυς, θάλλω, τηλεθάω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τηλίκος, Δωρ. Ταλίκος, ἀντὶ τηλίκ.)

Τάλλα, ἡ τάλλα κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ, Τὰ ἄλλα, Ὅμ. συχνότερ. δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ ὡς ἐπίρρ. Τὰ λοιπά, τὰ ἐπίλοιπα, τὰ λειπόμενα. Ἰλ. Α, 465. Β, 438. ἢ, σύλλ. ἀλλ' ἀλλως μάλιστα· περὶ τῆς γραφ. τάλλα καὶ τἄλλα ἴδε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. 1, σελ. 116. 2, σελ. 391. καὶ Οὐολφ. Anal. 2. σελ. 481.

*Τᾶμά, Ἀττ. κατὰ συγκ. ἀντὶ τὰ ἐμά.

Ταμάλιστα, Ἐπῤ. ἀντὶ τὰ μάλιστα. Ἐν ἴσῳ τῷ, Μάλιστα, ἀλλά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξαιρέτως.

*Τάμε, ἀντὶ ἔταμε, Ἰων. ἀόρ. τοῦ τέμνω. Ἰλ. (ᾱ)

Ταμείειν, Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, Ταμεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ τέμνω.

Ταμείας, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Ταμίας, καὶ

Ταμεῖον, ου, τὸ· ταὐτὸν τῷ, Ταμιεῖον, Lob. Φρ. σελ. 493. Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 946.

*Ταμεσθαι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. μέσ. Ἰων. τοῦ τέμνω. Ἰλ. Ι, 580.

Ταμεσίχρως, οος, ὁ, ἡ (τάμνω, τέμνω, χρώς). Ὁ τὸ σῶμα, ἢ τὸ δέρμα, τὴν πέριξ τέμνων, κόπτων, πληγόνων. Ἰλ. Δ, 511. Ν, 340. «Ἐγχείῃσι ταμεσίχροας· ὠ ὀξείας, τμητικὰς τοῦ χρωτός· ἔγχη τέμνοντα σάρκα, καὶ Ψ, 803.

Ταμία, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. ταμίη (τάμνω), Ἡ τὰ ἐξοδα ἤτοι τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου ἔχουσα ἢ καθ' Ἡσύχ. ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, διοικήτρια, Κελλάριστα, οἰκονόμος· συχνάκ. παρ' Ὅμ. ἔτι, γυνὴ ταμίη καὶ ἀμφίπολος ταμίη· κυρ. ἡ κόπτουσα καὶ ἀπονέμουσα ἑκάστῳ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ὄντων τὸ ἀνάλογον μερίδιον, μοιρίσιμα, οὗτω καὶ τὸ ἀρσ. Ταμίας.

Ταμίας, ου, ὁ ἐπ. καὶ Ἰων. Ταμίης, ἐτερόκλ. ὁστ. πληθ. ταμιάων, (τάμνω). Κυρίως ὁ διαιρῶν, διαχωρίζων καὶ διανέμων ἑκάστῳ τὸ μερίδιόν του, ὁ ἐπιστάτης διοικητὴς τῶν ἐν τ' οἴκῳ, ἤτοι ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῶν εἰδῶν καὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ οἴκου· ἢ ὅστις κρατεῖ τὰ ἔξοδα ἑνὸς οἴκου, φύλαξ τῶν πρὸς τροφὴν, Κελλάριτης. Dispensator, Λατ. Dépensier, Γαλ. Βεκίλ - χαρτζῆς, Τουρκ. Ἰλιάδ. Τ. 46. «Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἦσαν, σίτου ἀτῆρειω· ἐπιστάται δηλαδὴ καὶ διανομεῖς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἤτοι τῶν φαγητῶν καὶ ποτῶν τῶν ἐν τῷ ταμείῳ ἀποθέτων· καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. αὐτὸ τοῦ, Διατάκτωρ, διευθυντὴς, δεσπότης, προστάτης, ἔφορος, διοικητὴς, διάτρητὴς, κύριος, Ἰλ. Δ, 84. καὶ Τ, 224. «Νεὶ, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολεμόιο τέτυκται· καὶ Ὀδυσ. Κ. 21. «Κεῖνον γὰρ (τὸν Αἴολον) ταμίην ἀνέμων ἀποίητε Κρονίωνι· διοικητὴν, φύλακα, ἢ κύριον τῶν ἀνέμων. Καὶ ἀπομένως καθόλου αὐτὸ τοῦ, Διοικητὴς, Ἐπίτροπος. Δημοσθέν. «Ταμίας τῆς παραλυσιν ὠσαντ. ταμίας Σπάρτας, Κυρήνας, Πινδ. ἔτι, ταμίας Διὸς, αὐτὸ ἱερεὺς τοῦ Διὸς, Πίνδ. Ὀλ. 6, 7. ταμίης γνώμης». Θεογν. 501. ὅτις κυρίως τὸν νοῦν του, τὸ λογικόν του, ὅστις ἠξεύρει καλῶς νὰ τὸ μεταχειρίζηται· «ἀλὸς ταμίαιν. Ἡρτίας, αὐτὶ οἱ κύριοι τῆς θαλάσσης, παροβλ. ταμία. Ὁ Μοῖρις ἔχει, «Ταμίαν, τὸν κατ' ἀγρὸν οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον, Ἀττικῶς, Οἰκονόμον δὲ Ἑλληνικῶς· συμαίνει ἄρα ἐναλλὰξ τὸν παρὰ Τούρκ. Κεχαγιὲν, λεγόμενον Villicus, Λατιν. Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. ά. 27. «Καλεῖ ὁ Δερκυλλίδας τοὺς ταμίας, φρόσας τοῖς ὑπηρέταις, λαβεῖν αὐτούς.» 2) Ἰδιαιτέρως δὲ λέγεται, παρὰ τοῖς νεωτερ. ὁ ἐπιστάτης τῶν εἰσοδημάτων καὶ φύλαξ τῶν δημοσίων χρημάτων, ὁ εἰσπράττων τοὺς κοινοὺς φόρους καὶ ὁ τῶν κοινῶν προσόδων ἐπιμελητὴς, ἀποδεκτήρ. παρὰ Τωμ. Quæstor, trésorier Γαλ. Χαζινατάρης, Τουρκ. Ἀριστοτέλ. Πολ. ς'. 5. «Ἄλλη δ' ἀρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χὴ πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται· παρ' ὧν φυλαττόντων μερίζονται πρὸς ἑκάστην διοίκησιν· καλοῦσι δὲ Ἀποδέκτας τούτους καὶ Ταμίας. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε' 14. »Χρημάτων ταμίαι οἱ τῶν Ἀσσυρίων βασιλέων καὶ ἄλλων δυναστῶν ἔλεγον, ὅτι χρυσίον εἴη παρὰ σφίσιν, καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Προδτ. 8, 81. »Ταμίης τοῦ ἱροῦ ὁ ἄφορος καὶ ἐπιστάτης τοῦ θησαυροῦ τοῦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ναοῦ. Κατὰ τὸν Φιλόχορ., »Ταμίαι, ἄρχοντές εἰσιν Ἀθήνησι κληρωτοὶ ἀπὸ τῶν πεντακοσιομεδίμνων, οἱ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει χρήματα ἱερά τε καὶ δημόσια φυλάττουσιν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις, ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πάραλον, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Ἀμμωνος· ἐλέγοντο οὗτοι καὶ ἄλλως »Ταμίαι τῆς θεοῦ, ἢ τῶν θεῶν· »Ταμίας τῶν στρατιωτικῶν«, ὁ τὰ στρατιωτικὰ χρήματα κρατῶν εἰς τὸ στράτευμα, καὶ διανέμων τοὺς μισθοὺς τῶν στρατιωτῶν.

Ταμιεία, ἡ (ταμιεύω). Ἡ διανομὴ καὶ δαπάνη, διαχείρισις, ἐπιστασία καὶ διοίκησις τῆς οἰκονομίας τοῦ οἴκου καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων εἰσοδημάτων. Τὸ ἄξίωμα καὶ ὀφφίκιον τοῦ Ταμίου ἢ τῆς Ταμίας καθ' ὅλα τὰ σημαινόμενα. Quaestura. Ξενοφ. Οἰκ. ζ'. 41. ὅθεν

Ταμιείας, ου, ὁ ταὐτὸν τῷ, Ταμίας· ὡς τὸ »Συνταμείαις. Δίων Ηάσ.

Ταμιεῖον, τὸ (ταμιεύω). Μέρος, τόπος ἢ οἴκημα, ἐν ᾧ ἀπόκειται· καὶ φυλάττον τὰ ἐφόδια καὶ ἀναγκαῖα τῆς οἰκονομίας, θησαυροφυλάκιον, Ἀποθήκη, ἢ σιτοβόλιον, σταφυλοβόλιον, Κελλάριον, καμάρα, μαγαζίον. Aerarium. Ξενοφ.

Ταμίευμα, τὸ (ταμιεύω). Ἡ φροντὶς καὶ ἐπιστασία τῆς οἰκονομίας τῶν ἐφοδίων τοῦ οἴκου, διανομὴ καὶ δαπάνη. »Δαπανᾶται τὰ πλεῖστα διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμιευμάτων. Ξενοφ. Οἰκ. γ'. διὰ τῆς διανομῆς, ἢ διαχειρίσεως καὶ οἰκονομίας ἢ φειδωλίας τῆς γυναικός, ἤτι καὶ βιωτροφία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, Σιτία, τὰ ἐν τῷ ταμείῳ ὄντα, τὰ τεταμιευμένα, ὅσα φροντίζονται ἢ φυλάττονται διά τινα χρείαν.

Ταμίευσις, εως, ἡ, (ταμιεύω). Τὸ ταμιεύειν, διαχείρισις, ἐπιστασία ὡς τὸ Ταμιεία. καὶ ἀντιτίθεται αὐτὶ τοῦ, Διανομή, Οἰκονομία, Φειδωλία.

Ταμιευτήριον, τὸ· ταὐτὸν τῷ, Ταμεῖον· παρ' Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 426. ταὐτὸν τῷ, Ἐργαστήριον, πορνοστάσιον.

Ταμιευτικὸς, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. - κῶς· (ταμιεύω). Ὁ ἐπήκων εἰς τὸν ταμίαν ἢ εἰς τὴν ταμίαν, ὁ ἔχων κλῆσιν ἢ ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ταμιεύειν, ἐπιστατεῖν ἢ φυλάττειν τὰ τοῦ οἴκου. ὅθεν Οἰκονομικὸς, φροντιστικὸς, φειδωλὸς, προτακτικὸς εἰς τὰ τῆς διανομῆς τῶν γενομένων ἐξόδων. 2) ἐν Ῥώμῃ ἐλέγετο ταμιευτικὸς ὁ πήκων εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Quaestor, ἢ εἰς τὴν Quaestura.

*Ταμιεύτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. αὐτὶ ταμίας.

Ταμιεύω, καὶ, Ταμιεύομαι, μέτ. Ἀποθ. Ταμίας ἢ ἀποδέκτης εἶναι, τὴν ἐπιστασίαν ἢ τὸ ἄξίωμα τῆς ταμείας ἔχω ὑπὸ τὴν διοίκησίν μου· τὰ κοινῶν πρόσοδον ἤτοι χρημάτων, σίτοσθημάτων καὶ δαπανημάτων ἐπιμελοῦμαι. Ἐπιτροπεύω, ἐπιστατῶ, διοικῶ, Δημοσεύω, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. ἀεὶ κατ' Ἐνεργ. τύπ. Δέχομαι, λαμβάνω, συνάγω, θησαυρίζω, εἰς τὸ ταμεῖον βάλλω, ἀναποτίθημι, ἐνκρύπτω, ἀναστειρίζω, φυλάττω τι εἰς καιρὸν χρείας, καὶ ἐναντίως αὐτὶ τοῦ, Προίεμαι, προχειρίζομαι, ἐκβάλλω ἢ λαμβάνω ἀπὸ τοῦ ταμείου ἢ ἀπὸ τῶν διὰ τῆς οἰκονομίας μου συναχθέντων· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. εὑρηνται ἀμφότεροι οἱ τύποι ἐν χρήσει. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 41. »Οὐ τὰ τίμια ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὠνοῦμαι, ἀλλ' ἐκ τῆς ψυχῆς ταμιεύομαι· ἔτι δὲ αὐτὶ τοῦ, Φείδομαι, φυλάττω ἢ ἀναβάλλομαι εἰς ἄλλον χρόνον, ὑπερτίθεμαι, μετριάζω, ἢ μετὰ μετριότητος μεταχειρίζομαι. Λουκιαν. Προμ. 8. »Βίς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μίσος· φυλάττειν ἐν ἑαυτῷ τὸ μῖσος διὰ τὴν αὔριον. Παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 47. δ'. δ'. 18. Ἀναβάσ. β'. δ. 18. Ἱππαρχ. ζ'. 11. »Παραδόντες ἑαυτοὺς ἡμῖν ταμιεύεσθαι, ὥστ' ὁπόσους ἂν βουλώμεθα αὐτῶν μάχεσθαι. καὶ Διοδώρ. Σικελ. δ'. 12. »Κατὰ τὴν μάχην ταμιευτάμενος ἀκριβῶς τὴν συμμετρίαν· ἀντὶ τοῦ Φειδωμένως δαπανᾷν, οἰκονομεῖν, φυλάττειν μέρος (ὡς Ῥεσόρβαν) ἀπὸ τοῦ συναγμένου εἰς καιρὸν χρείας· ἀπὸ Στρατιωτῶν καθόλου. οἵτινες δὲν κατέκλεπανώτην ὅλας των τὰς δυνάμεις κατὰ πρώτην προσβολήν, ἀλλὰ τοσας μόνον, ὥστε νὰ ἦσαι εἰς κατάστασιν πάλιν νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν μάχην καὶ εἰς δεύτερον, τριοῦτον καὶ τὸ παρὰ Θουκυδ. ζ'. 18. »Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι, εἰς ὅτον βουλόμεθα ἄρχειν· ἤτοι φειδωμένως χρῆσθαι ταῖς ἡμετέραις δυνάμεσιν, ἢ Ὑπερτίθεσθαι τὰ πράγματα· καὶ παρὰ Δίωνι Χρυσ. λόγ. ιά'. »Ἅτε οὐδὲν οὐ ταμιευσάμενος ἐν τῷ ἀγῶνι· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημ. ἀεὶ κατὰ μέτ. διάδ. καὶ Ἀριστοφ. »κλαίειν αἰδούμενος τὴν ἡμέραν, τὰ δάκρυον ἐταμιεύετο ταῖς νυξὶν μὴ τολμῶν νὰ κλαίῃ τὴν ἡμέραν, ἐφυλάττετο τὰ δάκρυά του διὰ τὴν νύκτα, οὕτω καὶ, Διον. Ἁλ. »ταμιεύεσθαι ἑαυτῷ ψυχὴν ἔχειν· δηλ. ὡς τελευταίαν σωτηρίαν τὴν ψυχήν· καὶ »ταμιεύεσθαι τὴν τύχην, τὸν καιρὸν ἤτοι ὠφελεῖσθαι ἐκ τῆς τύχης, ἐκ τῶν περιστάσεων.

Ταμίη, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. θηλ. τοῦ, Ταμίας, αὐτὶ Ταμία., Ὅμ.

*Ταμίης, ου, ἐπ. καὶ Ἰων. αὐτὶ ταμίας. Ἰλ. καὶ Ἡροδτ.

*Ταμιοῦχέω, μέλ. ήσω· Ἔχω ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν μου τὸ ταμεῖον, διοικῶ τὸ ταμεῖον, ἐκ τοῦ

Ταμιοῦχος, ὁ, ἡ. Ὁ τὸ ταμεῖον ἔχων, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὸ ταμεῖον, ταὐτὸν τῷ, Ταμίας, οἰκονόμος.

*Ταμισίνης, ου, ὁ, τυρός. Τυρίον κατεσκευασμένον διὰ τῆς πυτίας, τυρὸς ἐκ πυτίας, ἐκ τοῦ

Τάμισος, ου, ἡ. Δωρ. Λέξ. ταὐτὸν τῷ, Πυτία, coagulum. Θεόκριτ. ζ'. 16. «· εἶχε τράγειο Κνακὸν δίρυ· ὠμοιτι, νέκς ταμίτοιο ποτοτδοντι· προτφατον πυτίας πνέων· ἢ διότι ἐγναφορ τὰ δέρματα διὰ τῆς πυτίας, ἢ ἀπορία χειρομάκτρων, ἀπεστόγγιζον τὰς χεῖρας αὐτῶν οἱ τυροποιοῦντες ἐν δέρματιν. (νυν)

*Ταμόσω, Ἀττ. κατὰ συναλ. αὐτὶ τῶν μέσω, τὰ ἐν μέτῳ, ἐν Δημοσθ. Βοιωτ. 1, 4. σελ. 997, 27. ὑπὸ Reiske καὶ Bekk. ἐκ τῶν χειρογρ. παραλελοιφότα γραφήν.

Τάμνω, ἐπ. καὶ Ἰωνικ. αὐτὶ τοῦ, Τέμνω. παρ' Ὁμήρῳ, Ἡσ καὶ Ἡροδτ.

*Τεμών, μετοχικ. ἐπίρ. Ἰων. τοῦ τέμνω, ἢ Ὅμ.

*Τᾶμος, Δωρ. αὐτὶ τήνος.

*Τᾶν, Δωρ. αὐτὶ, τήν, αὐτὶ ἣν, καὶ αὐτὶ, ταύτην, Θεόκρ.

Τᾶν, ἢ τᾶν, ἀεὶ μετὰ τοῦ ὦ τᾶν, ἢ ὦ τᾶν, κλητ. παρὰ τοῖς Ἀττ. αὐτὶ ὦ οὗτος, ἐπιφωνηματικὸν, ὦ σύ, σπανιώτ. πρὸς πολλοὺς ἀποτεινόμενον, ὦ ὑμεῖς, Runch. Τίμ. σελ. 281. λαμβάνεται δὲ συνήθ. ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, αὐτὶ τοῦ, ὦ φίλε, ὦ καλέ μου, ἐσθότε δὲ καὶ ἐπὶ μεμπτικῆς καὶ ἐλεγκτικῆς ἔνν. (Διάφορος ἦν ἀνέκαθεν ἡ γνώμη πολλῶν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ γραφῆς τῆς λέξεως ταύτης, περὶ οὗ ἴδε Reisig. conject. εἰς Ἀριστοφ. σελ. 217. ὅτε τις παρατέχεται αὐτὴν ὡς κλητικὴν τοῦ ἑτέρ. ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ ἄτης ὡς τὸ νεὰν πρὸς τὸ νέας, ξυνὰν πρὸς τὸ ξυνός, καὶ γράφει α-τὴν, ὦ τᾶν. ἄλλοι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ τίτης, καὶ τότε πρέπει νὰ γράφηται, ὦ τιν. Μ' ὅλον ὅτι δὲ ἡ γραφὴ ὦ τᾶν ἔστι σχεδὸν ἡ ἐπικρατεστέρα, καὶ ἀναμφιβόλ. ὀρθοτέρα τῆς ὦ τιν ἢ καὶ αὐτῆς τῆς ὦ τᾶν, ὥπερ καὶ αὐτὸς ὁ Bekker ἐν Πλατ. ἔγραψε, φαίνεται μ' ὅλον τοῦτο ἐναργεστέρα καὶ πιθανωτέρα κατὰ Παττόριον ἡ ἀρχὴ αὐτῆς ἐκ τοῦ Δωρκ. τήνος, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀναλογίας τοῦ ὦ οὗτος δεικνύεται, ἢ κατὰ Βουττμ. βέλτιον ἐκ τοῦ τύ, τύνη, ὥστε οὕτως φαίνεται ὅτι ἦτον μία τις κατὰ διαλεκτικὸν Ἰδίωμα κλητικὴ πτῶσις τῆς πρωτοτύπου Ἀντωνυμίας ἑαυτέρου προτάπαν. Τότε δὲ ἐκλείπει διόλου ὁ Ἀποστροφος, καὶ γράφεται ὡς τᾶν, ἢ ὡς τὰν. Ἡ προτέρα γραφ. ἦν αἰρετωτέρα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις.

*Τᾶν, Ἀττ. κατὰ συναλ. αὐτὶ τοῦ ἀν, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμ. τομ. 1. σελ. 123.

*Τᾶν, Ἀττ. κατὰ συναλ. αὐτὶ τὰ ἐν.

Ταναγρα, ἡ. Ἀγγεῖον χαλκοῦν, (λεβητάριον) ἐν ᾧ ἥρτυεν τὰ κρέα. Ἡσύχ. ὁ Πολυδ. ι'. 165. αὐτὶ τούτου »Ταναγρὶς, ἡν· ἔχει. (νυν)

*Τάναγρα, ἡ, Ῥωρ. Ὄν. πόλεως ἐν Βοιωτίᾳ. (νυν)

Ταναηκὴς, έος, ὁ, ἡ, ές (τανάος, ἀκή). Τεταμένην ἀκὴν ἔχων, ὁ μακρὰν ἀκὴν, ἤτοι μακρὰν καὶ τοιβλησὰν μύτην, ἄκρον ἢ κορυφὴν ἔχων, τοιβλησὸς, ὀξὺς, διόλου ἠκονημένος, κοπτερός. Ἰλ. Ψ. 119. »Χάλκεος ταναηκὴς, ὄξυς, ἔγχος, ξίφος, ἀξίνη, κ. τ. τ. Ἰλ. Η. 77. 2) ἐπιμήκης, μακρὸς, τετιτωμένος, ἐξαπλωμένος, (πλ. ἐκ τοῦ ἠκὼ). Ἐπ.

Ταναηχέτης, Ἐπ. αὐτὶ, ταναηκάτης. Ὀππιαν. Κυν. β'. 144.

*Ταναηχέτης, ου, ὁ (ἠχέω). Ὁ μεγάλως καὶ ἐπὶ μακρὰν ἠχῶν, ῥοῖζον, βορυβὸν, θρόον, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ πολύηχος, θορυβώδης.

Ταναιμύκτης, εις, ὁ, ἡ, καὶ ταναίμυκες, ου, ὁ, ἡ, ον (μυκάομαι). Ὁ ἐπὶ μακρὸν, ἢ παρὰ πολὺ μυκώμενος, βρυχώμενος, ὠρυόμενος.

*Τάνανσία, Ἀττ. κατὰσυναλ. αὐτὶ τὰ Ἐναντία.

Ταναόδειρος, ὁ, ἡ, ον (δειρὴ). Ὁ τανυὴν δειρὴν ἤτοι ἐκτεταμένην καὶ μακρὰν λαιμὸν ἔχων, μακροτράχηλος, μακρολαίμης. Ἀριστοφάν. Ὀρ. 256, 1382. ἐκ τοῦ

Ταναός, ὁ, ἡ καὶ, ταναὸς, ἡ, όν (τατύω, τείνω). Ἐκτεταμένος, ἐξαπλωμένος, ἐπιμήκης, μακρὸς, μακρύς. Ἰλ. Π. 589. »Αἰγανέης, ταναοῖο· εἰς μῆκος τεταμένης, μακρᾶς· ἔστι δὲ ἡ Ἀγανέη, εἶδος ἀκοντίου, πρὸς αἰγῶν ἄγραν ἐπιτηδείου· οὕτω καὶ μάστιγες. Τρ. Ὁμ. Δημ. 451. καὶ ταναὸν γῆρας, Ἀνθολ. ἀντὶ, βαθὺ γῆρας. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »τανᾶον, ἰσχυρὸν, ὀξὺ, λεπτὸν, σκληρὸν, μέγα, ὑγρὸν, μακρόν. Ἐμπεδοκλ. 278. »Πῦρ δ' ἔξω διαῤῥῶσαν, ὅσον τανυώτερον ἦεν· αὐτὶ τοῦ, Μείζον. Ἀλεξάνδρου δὲ ὁ Ἀφροδ. λέγειν· ταναὸν δὲ τὸ πῦρ, τὸ διὰ τὴν λεπτότητα τεινόμενόν τε καὶ διεκπίπτειν διὰ τῶν πυκνῶν δυνάμενον, ὅθεν

Ταναύπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ἀρχ. Ἐπ. τύπ. Αἰολικ. αὐτὶ τοῦ, ταναπους, ὅπερ ὀλίγον ἦν ἐν χρήσει. Μακρόπους, ὁ ἔχων μακροὺς καὶ ἐκτεταμένους τοὺς πόδας, ἢ μακρὰ σκελη ἔχων, καὶ ὁ μεγάλα καὶ ὀνοιατα βήματα καμνων, ταχύπους, ταχυδρόμος, ὁ ἐν τῷ βαδίζειν τείνων τοὺς πόδας, ἢ ὁ τεταμένοις τοῖς ποσὶ βαδίζων· ὁ ταχέως τρέχων, ταχύς. Ὀδυσ. Ι. 464. »μῆλα ταναύποδα· οὕτω καὶ ἐν Τμν. Ἀπέλλ. 304. Ἔρμ. 232. ὁ συνήθ. τύπος ἔστι ταννυπους. Σοφκλ.

Ταναυφὴς, έος, ὁ, ἡ, ές (ὑφὴ). Ὁ λεπτὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ κατὰ μῆκος ὑφασμένος, ταὐτὸν τῷ, Λεπτοϋφής. Φοίτ. καὶ Σουΐδ. ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου «Τανοϋφῆ», ἔχει.

Τανάχαλκος, ὁ, ἡ, ον (χαλκός). Ὁ ἔχων μακρὸν σίδηρον, ἢ μακρὰν σιδηρᾶν κορυφὴν, ἀκμὴν, ταὐτὸν τῷ, Πολύχαλκος. Ἀνθολογ. «Τανάχαλκος λόγχη».

Τανιαῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ μακρὰν βλέπουσα, Ἐμπεδοκλ. ιι.

*Τάνδον, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἔνδον κατὰ Οὐλφ. γραπτέον τάνδον.

*Τάνδρι, τανδρός, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τῷ ἀνδρί, τοῦ ἀνδρός.

Τανεῖαι, αἱ· παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. ἱστορ. δ'. 1. ὁ Πλίνιος μετέφρασε τοῦτο διὰ τοῦ, Tigna. μακρὰ κομμάτια ξύλων. Δοκοί, Ἰαρία, (παλαιὸν ἐκ τοῦ, Τείνω.) Τὰ παρὰ τοῖς Ο'. «Ταινίαι σανίδων» τινὲς μετέβαλον εἰς τὸ «Ταινεῖαι» καὶ ἡρμήνευσαν διὰ τοῦ, Μακραὶ (καὶ) παχεῖαι σανίδες.

Τανηλεγής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (τανὸς, λέγω). Ὁ ἐπὶ μακρὰν παρατείνων, ἐκτείνων, ἢ ἐξαπλόων, τενόντων συγκ. παρ' Ὅμ. ὡς ἐπιθ. τοῦ Θανάτου. Ἰλ. Θ. 70. «Θάνατος τανηλεγής». Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ὁ παρατεταμένην ἔχων τὴν ἀλγηδόνα, μακροκοίμητος· ὁ δὲ Σχολ. καὶ διὰ τοῦ, Ὁ μακρὰν ἀφροντιστίαν παρέχων· ἄλλοι, ἐπὶ χρόνου, Ὁ μακρὸν χρόνον ἀφίνων τὸν ἄνθρωπον κείμενον, ἢ ὁ μακρὰν καὶ αἰώνιον ὕπνον φέρων.

Τανήλοφος, ὁ, ἡ, ον (λόφος). Ὁ μακρὸν λόφον ἢ λαιμὸν ἔχων· μακροτρήχηλος, ἐκτεταμένον τὸν λόφον ἢ λαιμὸν ἔχων· μακροτραχήλος, ἐκτεταμένον τὸν λόφον ἢ κορυφὴν ἔχων.

*Τανηλυγής, ὁ, ἡ, ές (ἠλύγη). Ὁ μακρὸν καὶ πολυχρόνιον σκότος φέρων, ἐπὶ τῆς τοῦ Θανάτου σκοτίας, ἡμαρτ. γραφ. ἐν Ὀδ. Λ, 398, ἀντὶ τανηλεγής.

Ταν9αλύζω, συγγεν. σχῆμ. τοῦ Ταν9αρύζω.

Ταν9αρύζω, μέλ. ύξω. Τρέμω, σπείρω, σείω, κλονίομαι, σαλεύω. Δωρικ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι Ἐκτανθαρύζω· καὶ ἑπομένως, Ταν9αρυστός, ὁ, καὶ, Ταν9αρύστρια, ἡ, τρόμου ποιῶν, ποιοῦσα, τρόμου παρασκευαστικὸς, πρόξενος, καὶ, Ταν9αλύζει, τρίμει. ἔτι δὲ κανθαρίζω, καὶ ταν9αλύζω, σπάνιαι μόνον παρὰ Γραμμ. ἀπαντώμεναι λέξεις, πιθαν. συγγεν. τῷ ταν9ορύζω, καὶ ταντάλόω. ἴδε.

*Ταν9αρυστός, ὁ, Ὁ κάμνων νὰ τρέμῃ, ἴδε ἐν τῷ ταν9αρύζω.

Ταν9αρύστρια, Ἡ κάμνουσα νὰ τρέμῃ, φέρουσα ἔμπουσαν.

*Ταν[ί]κα, Δωρ. ἀντὶ τηνίκα.

Ταντάλεια, ἡ, Τὸ ἐπικρεμᾶν, ἐπαιωρίζειν, ἢ εἰς ὕψος, ἢ ἐπαίωρίζειν τινος ἐπαιώρισις. «Ἡ τοῦ λίθου ταντάλεια». Πλατ. ἐν τοῦ

*Ταντάλεύω, Ἐπαιωρίζω, κρατῶ τι κρεμάμενον καὶ αἰωρούμενον, ὡς πλάστιγά τινα· ἢ τι φέρεται πότε πρὸς τὰ ἄνω πότε πρὸς τὰ κάτω, καθόλ. Τρέμω, κινοῦμαι, κλονοῦμαι, σείομαι. ὅθεν 2) μεταφ. ὡς τὸ ταλαντεύω, κινῶ, διῶ, κλονῶ, φέρω ἐπάνω καὶ κάτω, διασείω.

*Ταντάλίδης, ου, ὁ. Ὁ υἱὸς ἢ Ἀπόγονος τοῦ Ταντάλου.

Ταντάλίζω, ὡς τὸ ταλαντίζω = Ταντάλεύω. ὅθεν ὁ Ἡσύχ. «Ἐνταντάλίσθη, ἐσείσθη· καὶ Ἐνταντάλιζεν, ἔτρεμεν· καὶ ὁ Εὐστάθ. Ταντάλίζεσθαι, σαλεύεσθαι καὶ σείεσθαι. Ἡ παρὰ τῷ Σουΐδᾳ ἐξ Ἀνακρέοντος Παροιμία· «Τὰ Ταντάλου χρήματα ταντάλίζεται· σημαίνει τὸ, Ἔχει τι τοιοῦτο τοῦ Ταντάλου, ζυγιάζει· ὁηλ. ἴσως μὲ τὸν Τάνταλον, ὅπου ἄλλοι ἡμαρτημ. ταλαντίζεται· ἀρχαϊσμ.

*Τάντᾰλος, ου, ὁ. Δρτ. ὁμ. κύρ. Βασιλέως, τῆς Φρυγίας, Ὀδ. Λ, 582. καὶ ἐφεξ. ἐπίθ. Ταντάλειος, εἶα, εἶον καὶ Ταντάλεος, ἔα, εον, ἢ μᾶλλον Θηλ. Ταντᾰλίς, ίδος, Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου (ὁ Doederlein παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τλῆναι, κατὰ Παπσρ. δὲ φαίνεται συνεχὴς τῷ τάλαντον, ταλαιτόω, ταντᾰλόω, ἢ διὰ τὸ ταλανίζεσθαι, αἰωρεῖσθαι αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ ἐπικρεμάμενον καὶ ἐπαιωρούμενον δεινὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πρὸς ποινὴν ἐν ᾅδου).

*Ταντᾰλόω, ὡς τὸ ταλαντόω, ταυτ. τῷ ταντᾰλεύω. 2) σείω, πάλλω, κινῶ, διασείω, καὶ ταλαιτωθείς, σεισθείς, ῥιφθείς, σφενδονισθείς, Σοφ. Ἀντ. 134.

*Τάντος, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἄντος. Πλατ. Τίμ. σελ. 79. C.

*Ταν[ύ]γλην[ο]ς, ὁ, ἡ, ον (τανύω, γλήνη). Ὁ ἔχων μακροὺς ὀφθαλμοὺς, μεγαλόμματος.

Ταν[ύ]γλωσσος, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὁ τεταμένην καὶ μακρὰν γλῶτταν ἔχων, «ταν[ύ]γλωσσοῖτε κορῶναι». Ὀδυσσ. Ε, 66.

Ταν[υ]γλῶχις, ῖνος, ὁ, ἡ, τὸ (γλωχίς). Ὁ ταναὸν γλωχῖνα ἤτοι ἐπιμήκη αἰκίδα, ὁ ἔστι μακρὰν καὶ ὀξεῖαν κορυφὴν, στουβλήρη ἄκραν γωνίαν ἢ μύτην ἔχων. Ἰλ. Θ. 297. ω - ταν[υ]γλῶχιν ὀϊστόεσσαν.

Ταν[ύ]δρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ τὸν δρόμον ταν[ύ]ων, ἐκτείνων, ὁ πολλὰ μακρὰν ὑπάγων, ἢ τρέχων, ταχύδρομος, Αἰσχυλ. Εὐμ. 360.

Ταν[υ]σθείρα, ὁ, ἡ (σθείρα). Ὁ μακρὰν κόμην, μακρὰ μαλλία ἔχων, μακρομάλλης. «Ταν[υ]σθείρα Σεμέλη». Πίνδαρ. Ὀλ. 2, 46.

Ταν[υ]ήκης, εος, ὁ, ἡ, ες, ταὐτὸν τῷ, Ταναηκής. Ὁ μακρὰν ἀκὴν, ἢ κόψιν ἔχων. Ἰλ. Ξ, 38. Π, 474. «Στεπτὸν ταν[υ]ήκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ». ἐκτεταμένον, εἰς μῆκος ἔχον τὴν ἀκμὴν ἢ τὴν ἀκὴν, ὀξὺ, ἠκονημένον καὶ κοπτερόν. 2) «Ταν[υ]ήκης ὄρος». Ἰλ. Π, 769. ἀντὶ τοῦ Μακρὰν ἐκτεταμένον ἤτοι πολλὰ μακρὸν κλωνάριον.

*Ταν[υ]ῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, (ἥλιξ). Ὁ παρατεταμένην ἤτοι μακρὰν ἡλικίαν ἔχων προβεβηκὼς ἢ πολυχρόνιος. Ἀνάλεκτ. α. σελ. 220. «Μήλοι, καὶ Σατύρη ταν[υ]ήλικες». Λεωνίδ. Ταραντ. ἐπιγρ.

Ταν[υ]χέτας = Ταναηχέτας.

Ταν[ύ]θριξ, - τριχος, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὁ τεταμένας, ἁπλωμένας, μακρὰς τὰς τρίχας ἢ τὴν χαίτην ἔχων. «Αἴξ ταν[ύ]θριξ». Ἡσίοδ. Ἔρ. 518. «Τὰς ταν[ύ]θριξ». Σιμωνίδ. Τριχωτὴ, δασύθριξ. Ὁ Ἡσύχιος ἑρμην. ἔτι καὶ διὰ τοῦ, Λεπτόθριξ. ἄρα ταὐτὸν τῷ, Εὔτριχος.

Ταν[υ]κνήμις, ιδος, ὁ, ἡ (κνημίς). Ὁ τεταμένας ἤτοι μακρὰς κνήμας ἔχων. Νόν.

*Ταν[ύ]κνημος, ὁ, ἡ, ον ταυτ. τῷ ταν[υ]κνήμις.

Ταν[ύ]κραιρος, ὁ, ἡ, ον (κραῖρα). Ὁ μακρὰ, τεταμένα κέρατα ἔχων. «Ταύρος ταν[ύ]κραιρος». Ἀνέκδοτ. γ'. σελ. 93.

Ταν[υ]κρήπις, ιδος, ὁ, ἡ (κρηπίς). Ὁ μακρὰς κρηπίδας ἢ ὑποδήματα ἔχων. Ἐτυμολ. μέγ. ἐν λέξ. Ἀφίς.

Τά[ν]υμαι, παθητικ. ἐπ. τύπ. τοῦ, Τάνυμι, ταὐτὸν τῷ, Τανύομαι, Τείνομαι. Ἰλ. Σ, 393. ἡπλοῦνται δέ τε (ἡ βοείη) πᾶσα διαπρὸ. (νυ-)

*Ταν[ύ]μετρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Ὁ ἔχων μακρὸν μέτρον, μακρύμετρος, ἢ μακρὰν μετρητικὴν, Παυλ. Σιλ. Ambo 49.

Ταν[υ]μήκης, εος, ὁ, ἡ, ες (μῆκος). Ὁ εἰς μῆκος τεταμένος, μακρὸς, μακρὺς, ἐπιμήκης. «Ταν[υ]μήκεις ἰτέαις». Ἐπίγραμ.

Ταν[ῦν], Ἐπίρ. Χρον. ἐκ τοῦ, τὰ, καὶ Νῦν. ἀντὶ νῦν. Τώρα, κατὰ τὸ παρὸν. Ἡρόδοτ. γ'. 104. «Ὡς ἐγὼ τυγχάνω ταῦτα τάδε ἱστορῶν ἐκείνους· ὡς τό γε τῆς συνηθείας. «Ἴσια ἴσια τώρα».

Ταν[υ]πέπλος, ὁ, ἡ, ον (πέπλος). Ὁ μακρὸν, μέγαν πέπλον ἤτοι ἐπανωφόριον ἔχων, μακροπέπλος. συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅστις ἀεὶ χρῆται τῇ λέξει ὡς ἐπίθ. ἐπὶ γυναικὸς ἐχούσης εὐκοσμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀνάστημα σώματος. Ἰλ. Γ, 228. «Ἑλένη ταν[υ]πέπλοις» ἤτοι περιτεταμένον ἔχουσα τὸν πέπλον, ὅως ἄκρου ποδὸς καθειμένον, καὶ καθικνούμενον, (ἐξ οὗ καὶ τὴν φορούσαν σύμπαν καὶ κόσμιον δείκνυτι.) Πέπλος δὲ κυρίως, τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, ὁ Σχολ.

Ταν[ύ]πλαστος, ὁ, ἡ, ον (πλάσω). Μακρὰν ἢ μακρῶς πεπλεγμένος, μακρόπλεκτος. Ὀππιαν. Ἀλ. α. 3.

Ταν[ύ]πλευρος, ὁ, ἡ, ον (πλευρά.) Ὁ τετραμέας, μακρὰς ἢ μεγάλας πλευρὰς, ἢ πλάγια ἔχων· ἐξ Ἀνθολογ.

Ταν[υ]πλόκαμος, ὁ, ἡ, ον (πλόκαμος). Ὁ μακρούς πλοκάμους, σγουρὰ μαλλιὰ ἔχων. Νόν.

Ταν[ύ]πους, οδος, ὁ, ἡ (πούς) συνήθ. τύπ. τοῦ Ταναύπους, ἅπερ ἴδε Σοφοκλ. Αἴ. 849.

Ταν[ύ]πρεμνος, ὁ, ἡ, ον (πρέμνον). Ὁ μακρὰ πρέμνα ἔχων, ἤτοι στελέχη, καυλοὺς, π. χ. ὕλη, Κολουθ. 195.

Ταν[ύ]πρωρος, ὁ, ἡ, ον (πρῴρα). Ὁ μακρὰν καὶ ἐκτεταμένην πρῴραν, πλώρην ἔχων, ἐπὶ πλοίων, καὶ ὁ μακρὰν μύτην, ῥύγχος ἔχων, καὶ ὁ περὶ τὸ πρόσωπον παρατεταμένος· παρ' Ἡσυχίῳ «Καλύπτρα ταν[ύ]πρωρος», ἡ μακρὰ καλύπτρα, ἥτις κατακαλύπτουσα ὅλον τὸ πρόσωπον καθήκει καὶ ἔτι μακρὰν κατωτέρω, 2) καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκτείνεται, ἐξαπλοῦται ὑπὲρ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, ἢ ἄκρον πράγματός τινος.

Ταν[ύ]πτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν). Κατ' ἀποκ. ἀντὶ, ταν[υ]σίπτερος. Ὁ ἔχων ἐκτεταμένα ἢ τεντωμένα πτερὰ, ἢ ὁ μὲ μακρὰ πτερὰ, μακρόπτερος. «Οἰωνοὶ» ἐν Ὁμ. Δημ. 89. «πατὸς», Ἡσ. Θεογ. 523.

*Ταν[υ]πτέρυγος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ ἐπομ. κτανυπτέρυγος μυῖκα, Σιμωνίδ.

*Ταν[ύ]πτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Ὁ μακρὰς καὶ τεταμένας πτέρυγας ἔχων, μακρόπτερυξ, μεγαλοπτέρυγος, καὶ τεταμένα, μακρὰ πτερὰ ἔχων· ἐπιμήκεις πτέρυγας ἔχων, ὁ ἐν τῇ πτήσει τείνων τὰς πτέρυγας, ἢ ὁ ἐπὶ πολὺ παρατείνων τὴν πτῆσιν, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ταχύς, ἐν τῷ πέτεσθαι, Ἰλ. Μ. 237. «Τύνη δ' εἰσοιδοῖσι ταν[υ]πτερύγεσσι κελεύεις», καὶ ἄρπη, Ἰλ. Τ, 350.

*Ταν[ύ]πτερσος, ὁ, ἡ, ον (πτέρσω). Ὁ ἔχων μακροὺς καὶ ἐπιμήκεις, τεταμένους κλώνους, μακρόκλωνος.

Ταν[υ]ῥίζος, ὁ, ἡ, ον (ῥίζα). Ὁ τεταμένας, μακρὰς ῥίζας ἔχων· τοῦ ὁποίου αἱ ῥίζαι ἐκτείνονται βαθέως, ἢ ἐπὶ πολὺ διάστημα, παίγνιος ταὼς. Ἡσ. Ἀσκ. 377. καὶ

*Ταν[ύ]ῤῥινος, ὁ, ἡ, ον (ῥίς). Ὁ ἔχων ἐκτεταμένην ἢ μακρὰν μύτην, μακρομύτης.

Ταν[υ]σίπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν), = ταν[υ]πτέρυξ, «Ὀρνιθες, κίχλαι», Ὀδ. Ε, 66. Χ, 468. «Οἰωνοὶ», Τυ. Ἔρμ. 218. «ἔρκιον», Ἡσ. Ἔρ. 214. Θεογ. 525.

*Ταν[υ]σίπτέρυγος, ὁ, ἡ, ον (πτέρυξ), = ταν[υ]πτέρυξ.

*Τά[ν]υσις, ἡ (τανύω) = τάσις. (νυν)

Ταν[ύ]σκιος, ὁ, ἡ, ον (σκιά). Ὁ ἐκτεταμένον, μακρὸν καὶ πλατὺν ἴσκιον ἔχων ἢ ποιῶν, ἀποπέμπων.

Ταν[υ]σκόπελος, ὁ, ἡ, ον (σκόπελος). Ὁ μεγάλους καὶ παρατεταμένους σκοπέλους, βράχους ἔχων.

Ταν[ύ]σσω, νεώτερ. τύπος, ταὐτὸν τῷ, ταν[ύ]ω. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σελ. 1065.

Ταν[ύ]στροφος, ὁ, ἡ, ον (στρέφω). Ὁ ἐπὶ πολὺ, ἢ μακρὰν δονούμενος, στραφόμενος, Εὐσέβ. προπαρ. Εὐαγγ. ε'. 23. «Σφενδόνη ταν[υ]

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στροφοις, ἡ μακρὰν ἢ ἰσχυρῶς, μεγάλως στρεφομένη.

Ταν-υστός, ὁ, ἡ (ταινύω). Τάσις, τάνυσις, τάνυτμα, τανυσμός, τεντωμα, τράβηγμα· ντόξου, Ὀδυσ. Φ. 112.

Τανύσφυρος, ὁ, ἡ, ον (σφυρόν). Ὁ τετραμένα μακρὰ καὶ λεπτὰ σφυρὰ ἢ πόδας ἔχων· καὶ Ἡσυχ., Ὀρθόσφυρος, εὔσφυρος, λεπτόσφυρος· παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 35. «Ἠλεκτρυώνη τανύσφυροι· καὶ ὁ Θεογν. 364. «Ὠκεανίδαι τανύσφυροι, Τμ. Ὁμ. Δημ. 2, 77. ταὐτὸν τῷ, Εὐσφυρος, καὶ, Καλλίσφυρος.

Τανύτρεχος, ὁ, ἡ, ον (θρὶξ), ταὐτὸν τῷ, ταυὐθριξ.

Τανύφθογγος, ὁ, ἡ, ον (φθόγγος), ταὐτὸν τῷ, μεγαλόφθογγος, μεγαλόφωνος, Ὁ ἐπὶ μακρὰν ἀποπέμπων τὴν φωνήν.

Τανύφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός) κυρ. Ὁ ἔχων μακρὸν καὶ ἐκτεταμένον φλοιὸν, ὅθεν ἐπὶ δένδρων, τὰ ἔχοντα μακρὸν ἢ εὐμήκη αὐξησιν, εὐμήκης, εὐμεγέθης «τανύφλοιόν τε κράνειαν, Ἰλ. Π, 767. ὅπου ὁ Σχολ. ἑρμ. διὰ τοῦ, μακρὸν φλοιὸν ἔχουσα, εὐινος, πρὸς διακρισιν ἄλλων δένδρων, ὧν ὁ φλοιὸς οὐ τανεὸς· καὶ Ὁρφ. Ἀργον. 605. «Τανύφλοιος ἐλάτη· οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρίτ. κέ. «Κρίνες τανύφλοιοι· εὐμήκης, εὐμεγέθης, ἀμαιός· ἴδε Φλοιός.

Τανύφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ τετραμένα, μακρὰ φύλλα ἔχων, μακρόφυλλος, ἐπὶ ἐλαίας, Ὀδυσ. Ν. 102. «—τανυφύλλοις ἐλαίῃσι, καὶ 346. οὗτω καὶ ἐν Ψ, 190. παρὰ Θεοκρίτ. εἰ. 221. «Ὄρος τανύφυλλον· ταὐτὸν τῷ, εἰνοσίφυλλον, δασύφυλλον. (ν—υ)

Τανύχειλής, ὁ, ἡ, ές (χεῖλος). Ὁ μακρὰ χείλη ἔχων, μακροχειλής. ἡ δ μακρὸν ῥύγχος, προνομή, ἡ προβοσκίδα ἔχων.

Τανύω, Μ. ύτω, παθ. παρακ τετάνυσμαι, ἀόρ. ά. παθ. ἐτανύσθην, = τείνω, τιταίνω, τιτύσκομαι. Ἐκτείνω, ἐντείνω, τεντόω, ταείζω, ἐξαπλόω, Ἕλκω, διατείνω, Ἰλ. Ρ. 547. «Ζεὺς τανύει Ἶριν ἐξ οὐρανοῦ· καὶ Δ, 486. «ὑπὸ δ' ἅρματα μακρὰ τάνυσαν· κατὰ μῆκος ὑπέδησαν· οὕτω καὶ «τέξου, βιόν, χορδὴν τανύσσαι· συχνάκις ἐν τῷ Ὀδ καὶ ἄνευ τοῦ τόξου «πεῖρ οὐ δύναται σὺ τανύσαι, Φ. 171. καὶ 152. ὠσαντ. καὶ κατὰ μέσ. διάζ. «τόξον τανύσασθαι, Ἰλ. Δ, 112. καὶ «κανόνα τανύσσῃ, Ἰλ. Ψ, 861. ἤτοι τὴν νευρὰν πρὸς τὸ ὑφαίνειν «μᾶλλον τανύουσα μὲ χωρία τείνει, τεντόνειν· Ἰλ. Ψ, 312. ὅθεν καὶ «ἅρμα τανύω· ἀντὶ εὐθύνω τὴν ὁδὸν, Πίνδ. ἐπὶ δὲ ἐπὶ μῆκος ἐκτείνω, ἐξαπλόω, στρόνω, ἐπιζημι· «ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσεν· Ἰλ. Ι, 213. ἔβαλε, ἔθηκε κατὰ μῆκος ἐπάνω τῶν ἀνθράκων τοὺς ὀβελοὺς, ὡσαύτ. καὶ «βραστὴν ἐτάνυσε τράπεζαν· Ὀδ. Δ, 442. τὸ δὲ· «πρηνέα (Ἕκτορα) ταύσας ἐν κονίῃσι· Ἰλ. Ψ, 25. σημειοῖ· ἐξαπλόνω ἐπὶ τῆς κόνεως, κατωγῆς, ῥίπτω τινὰ κάτω νεκρὸν, οὕτω καὶ «πὶ γαίῃ. Ὀδ. Σ, 92. παραβλ. ἐκτανύω. Τροπικ. δὲ ἐπιτείνω, εἰς σφοδρὰν πᾶσιν καὶ κίνησιν βάλλω τι, ὁρμητικῶς κινῶ, διεγείρω, ἐπευξάνω ἢ ἐνισχύω «πόνδε σφιν κατὰ ἶτα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίωνι· Ἰλ. Λ, 336 ὡσαύτ. «ῥιδὰ προλέμοιο τάνυσσαν. Ἰλ. Ζ, 389. Π, 662. «πύνοιν· Γ, 401. κατὰ πλῆθη ἐπὶ. ἐν Ἰλ. Ν, 359. «ῥῖσδος κρατερῆς καὶ ὁμοίων πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν· ἤτοι ἀφ' οὗ ἔπιπτον ἀμφότεροι τὸ σχοινίον τῆς καρτερᾶς ἔριδος καὶ τοῦ πολέμου, τὸ ἀπέτειναν μὲ βίαν ἀναμαξὺ των, ἤγουν, μετεχειρίσθησαν ὅλας των τὰς δυνάμεις εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην· ὁ Πουτσμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. 1. σελ. 402. καὶ ΙΙ. σελ. 232. ἴσως εἰ τὸ τανύουσι ἐν Ὀδ. Φ, 174. ὡς ἀληθῆ ἐπ. τύπ. τοῦ μέλλοντος. — 2) Παθητ. ταινύομαι, ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαί, ἐπιτείνομαι «γνωμοὶ τάνυσθεν, ἀντὶ ἐτανύσθησαν Ὀδ. Π, 175. «ἐτανύσθη πάντη». Ἡσ. Θεογ. 177. ἤτοι ἐξαπλοῦτο καὶ κατελαβεν ὅλον τὸν περὶξ τόπον καὶ «κεῖται τανυσθείς» Ἰλ. Ν, 393. ἔκειτο κατὰ γῆς ἐξηπλωμένος, τεντωμένος, νεκρὸς· ἐξαιρ. εὑρηται ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. παρ' Ὁμ. ὁ καθ. παρακ. τετάνυσμαι. Κατὰ τροπ. Ἐν. ἐπιτείνομαι, εἰς κίνησιν βάλλομαι, ἀγωνίζομαι, «Ἵπποι τανύοντο ἄμορον προτὶ ἄστυ». Ἰλ. Π, 375. οἱ ἵπποι ἔτρεχον μὲ ἀκατάπαυστον ὁρμὴν ὀπίσω εἰς τὴν πόλιν, καὶ «ἐν ῥυτῆρι τανυσθεν» Ἰλ. Π, 475. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ἡμιόνων «ἅμοτον τανύοντο». Ὀδ. Χ, 83. ὅρα τάνυμαι (τὸ Ἴφιλον ἔστι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους βραχύ, δι' ὃ παρ' Ὁμ. διπλασιάζεται πολλάκις ἐν τῷ ἀορ. τὸ σ διὰ νὰ γίνῃ θέσις μακρὰ ἢ συλλαβὴ ὅτε ἡ χρεία τοῦ μέτρου τὸ ἀπαιτεῖ, τάνυσσε, τανύσσας, τανύσσας, κ. τ. τ. μόνον δὲ παρ' Ἀνακρ. 8 ἔστι τὸ υ ἐν τῷ ἐκτανύειν μακρόν.)

Ταξεῖδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τάξις. Μικρὰ τάξις, μικρὸν σῶμα στρατιωτικὸν, Bataillon, Escadron, Γαλ. 2) Παρὰ Βυζαντινοῖς ἀντὶ τοῦ, ἐκστρατεία, καθέλου δὲ ἀντὶ τοῦ, ὁδοιπορία, διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάττης· ἴδε καὶ, ταξειδεύω, καὶ, ταξειδιώτης. Γράφεται καὶ, ταξίδιον, ταξιδεύω, καὶ, ταξιδιώτης.

Ταξεώτης, ου, ὁ (τάξις) Ὑπηρέτης, παραστάτης (ὑφικιάλιος ἀξιωματικὸς) ἄρχοντος, κριτοῦ, ἢ μεγιστάνου τινὸς, νεωτερ. λέξ. παρὰ Βυζαντινοῖς, Γαλ. Huissier. ὅθεν

Ταξεωτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ταξεώτην ἀνήκων, ἀναφερόμενος.

Ταξιαρχέω, ῶ. Ταξίαρχης εἰμὶ, τάξεως τινος ἄρχω, ἀρχηγὸς, Ξενοφ.

Ταξιάρχης, ου, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ταξίαρχος. Ἡροδ. 7, 99, 9, 53.

Ταξιαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπάγγελμα τοῦ ταξιάρχου. Ἀριστοτέλ. πολ. ε'.

Ταξίαρχος, ὁ (τάξις, 2, ἄρχω). Ὁ τῆς τάξεως ἢ τοῦ στρατιωτικοῦ τάγματος ἄρχων, πρωτοστάτης, λοχαγὸς· Chef, Γαλ. ὁ πρῶτος καὶ ἡγεμὼν μιᾶς ἴλης καὶ ἑνὸς λόχου· Capitaine, Γαλ. Hauptmann, Γερμ. χιλίαρχος Ξενοφ. Παρ' Ἀθην. β', σελ. 47. «Δείπνων ταξίαρχος· ταὐτὸν τῷ, ὀνομαζλήτωρ, ὁ τὴν ἐπιστασίαν ἔχων ἐν τοῖς συμποτίοις τοῦ καλεῖν κατ' ὄνομα τοὺς κεκλημένους καὶ δεικνύειν εἰς καθ' ἕνα ἕκαστον τὸν τόπον, εἰ οὐ ἔχει κάθησίν κατὰ τὴν τάξιν του· ὡς τὸ παρὰ Γαλ. Maitre dés Cérémonies. «Μετὰ ταῦτα ἀναστάντες κατεκλίθημεν ὡς ἕκαστοι ἠθέλομεν, οὐ παριμείναντες ὀνομακλήτορα, τὸν τῶν δείπνων ταξίαρχον. ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο ταξίαρχος, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πεζικοῦ τὸν ὁποῖον ἑκάστη φυλὴ τῆς Ἀττικῆς παρεῖχε διὰ τὸν πόλεμον, μιρούτινος στρατιωτικοῦ σώματος ἡγεμών.

Ταξιλόχος, ὁ, ἡ, ον (τάσσω, λόχος). Ὁ τὸν στρατὸν ἢ τοὺς λόχους τὰ τάγματα διατάττων καὶ ὁδηγῶν, ἡγεμών. «Ταχίλοχος λαῶν». Ἀριστοτέλ. ἐπιγράμ. ἐν Ἀνάλεκτ. α'. σελ. 178.

Ταξιόω, ῶ (τάξις), = τάσσω. Εἰς τάξιν βάλλω, Πίνδαρ. Ὀλ. 9. 118. Σφετέραι ταξιοῦσαι Δαμασιμβρότου αἰχμαὶ.

Τάξις, εως, Ἰων. ιος, ἡ (τάσσω, τάττω). Τὸ τάσσειν, ἡ θέσιν, διάθεσιν, ἢ μετάκοσμιότητος καὶ εὐπρεπείας ἢ κατὰ κανόνα στάσις καὶ θέσις πράγματός τινος, ἡ καλὴ κατάστασις καὶ διάταξις αὐτοῦ, εὐθαξία. διαθέτησις, διάταξις, καλὴ ἁρμονία. Ἀριστοτέλ Μεταφυσ. α'. «Νοῦν οὖν τις εἰπων εἶναι, καθάπερ ἐν τοῖς ζώοις καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸν αἴτιον καὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς τάξεως πάντων» οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. η'. ζ'. 3. «Τὴν τῶν ὅλων τάξιν· ὅπερ ἐν Ἀπομν. δ'. γ'. 13. «Τὸν ὅλον κόσμον» εἶπεν· ἐξαιρ. ἡ κατὰ σειρὰς καὶ μέλη διάταξις τῶν στρατιωτῶν, ἢ κατὰ τάγματα πολεμικὴ παράταξις αὐτῶν. Παράταξις εἰς μάχην, διαίρεσις τοῦ στρατεύματος εἰς στοίχους, εἰς μέλη, ἢ εἰς τάγματα, «Πρώτη τάξις» Λύσ. ἐσχάτη τάξις· ἐτεδιαταγή, ἐπίταγμα, θέτησις, προσδιόρισις, διωρισμένος καιρὸς πληρωμῆς· χρέους τινὸς, προθεσμία· «ἡ τοῦ φόρου τάξις» ὁ προσδιορισμὸς τῶν φόρων· «τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιθέναι» Λουκ. ἤτοι προσδιορίζω τα ἔξοδα τῆς κρίσεως· ὁ Ἡσύχ. ἔχει, τάξις, ἡ ἐπὶ τοῖς ὀφειλομένοις χρήμασι καταβολή. — 2) Πᾶν τὸ διατεταγμένον, διατεθειμένον, διατεταγμένον, εἰς καλὴν τάξιν καὶ διάθεσιν βαλμένον, διευθετημένον, ἐξαιρ. σειρὰ, μέλη, καὶ μάλιστα τῶν στρατευμάτων, ἀντὶ τοῦ σῶμα στρατιωτικὸν, τάγμα, σειρὰ πολεμικὴ «Ἐν τάξει χωρεῖν» Θουκ. προχωρεῖν ἐν τῇ ἑαυτοῦ θέσει ὅλοι ὁμοῦ ἕκαστοι· καὶ Ἡροδτ. 1, 82, 9, 26, 27. ὡσαύτ. λείπειν τὴν τάξιν, ἀντὶ λειποταξεῖν, ἀφιέναι τὴν ἑαυτοῦ θέσιν, ἐκτρέπεσθαι, τὸ δὲ, τελευτᾶν ἐν τάξει, σημαίνει, ἀγωνιζόμενον ἢ μαχόμενον πίπτειν ὅπου τυγχάνει ἑστάμενος, φυλάττων ἀεὶ τὴν ἑαυτοῦ θέσιν· καὶ καθόλ. τάξις, παρατεταγμένον καὶ ἐξωπλισμένον μέρος ἢ σῶμα στρατιωτικὸν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἑνὸς ἀρχηγοῦ τινος, ταξιάρχου. Ἡροδ. 6, 111. ἐξαιρ. Εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων Πολιτείαν ἐλέγετο τάξις, σύστημα, τάγμα ἢ ἀριθμός τις πεζῶν στρατιωτῶν ὑπὸ 128. ἀνθρώπων συνεστάμενος, ἐν ἴσῳ τῷ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων τὴν σήμερον Bataillon, λεγομένῳ, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο ὑφ' ἑκάστης φυλῆς, καὶ ἐγγράφετο καὶ ἐγυμνάζετο ὑπὸ τοῦ ταξιάρχου, ὑπὸ δὲ τοῦ στρατηγοῦ ἐδιοικεῖτο, καὶ ἐμάχετο εἰς τὴν μάχην μετὰ τῶν συμμαχητῶν του· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. δ'. β'. 19. αὕτη ἡ ταξις λέγεται καὶ φυλὴ· τοιοῦτοι καὶ τῷ παρὰ Δυσίᾳ Ἀπολογ. ἴδε καὶ λοχος. — Εἰς τὸ ἱππικὸν ἐλέγετο φύλαρχοι, ὡς ὁ εἰς τὸ πεζικὸν, ταξίαρχος· καὶ ἱππαρχος, ὡς ὁ εἰς τὸ πεζικὸν στρατηγὸς· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Δημοσθ. (σελ. 1258.) λέγει· «Ἐχειροτονήσατε δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγοὺς καὶ φυλάρχους καὶ ἱππάρχους». παρὰ τοῖς μεταγενστρ. ἐν γένει ἐκαλεῖτο τάξις, ἀριθμός τις ὡρισμένος πεζῶν στρατιωτῶν, πότε μὲν ἐμπλειοτέρων καὶ πότε ἐξ ὀλιγωτέρων συνεστάμενος, Γαλ. Regiment Brigade. β) Ὁ διορισμένος, ἢ ὡρισμένος τόπος, θεσις τόπου ἐποίων ἔπρεπε τις ἐν τῇ μάχῃ νὰ φυλάττῃ. Ἡροδ. 1, 82, 9, 26, 21. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Νεωτερ. καθόλ. ἡ θέσις, ἡ κλάσις ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ, ἐπάγγελμα, ἀξία, ἀξίωμα, ἢ χρέος, τὸ θεῖκον τοῦ ἐπαγγέλματος, τοῦ ἀξιώματος· καὶ ἐν γένει αὐτὴ ἡ ἀναφορὰ ἑκάστου ἀνθρώπου ὡς πρὸς τὴν Πολιτικὴν κοινωνίαν. «Εἰς τινα τάξιν ἑαυτὸν τάξαι τῆς πολιτείας» Δημοσθ. ἤτοι, λαμβάνειν θέσιν τινὰ ἢ ἐπάγγελμα πολιτικὸν· ὡσαύτ. «Οἰκέτου τάξιν οὐκ ἐλευθέρου παιδὸς ἔχουσα» ὁ αὐτ. ἀντὶ κατάστασις ἐλευθέρου, εὐγενοῦς ἢ δούλου ἔχων. ὅθεν γ) τάξιν ἔχειν, τάξιν λαμβάνειν, κατέχω ἢ λαμβάνω τόπου θέσιν τινά. Ἐν τάξει τινὸς, τὸ ἰδίωμα ἢ τὴν ποιότητα, Ἰδιότητα ἔχω τινὸς, λογίζομαι ὡς τοιοῦτος, ἐν ὑχρῷ τάξει, ἀντὶ ὡς ὑχρὸς εἰμὶ ἢ φαίνομαι, Δημ. Θεραπ. τάξιν ἐπέχειν. Ἀθην. ἐπέχω τόπον δούλης· ἢ τῶν ἐλευθέρων τάξις, ἢ κατάστασις, ἢ ἢ κλάσις τῶν ἐλευθέρων· ἢ τῆς εὐνοίας τάξις, ἀντὶ τὸ χρέος, τὸ καθῆκον τῆς φιλίας· ἢ τοῦ συμβούλου τάξις, τὸ χρέος, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συμβούλου. Νόμον τάξιν ἔχειν, δύναμιν ἰσχύν ὡς ὁ νόμος· διὰ τάξεως, Πλατ. ἀνεπτημως, κεκμῶως, εὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

προπᾶς. 3) ὁ διωρισμένος καιρὸς τῆς ἀποτίσεως χρέους τινός, προθεσμία, terme Γαλ.

* Ταξίφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ ἔχων ἐν τάξει τὰ ἑαυτοῦ φύλλα, ὁ μὲ καλῶς τεταγμένα φύλλα ὠν.

Ταξιώτης, ου, ὁ· ὅθεν καὶ

* Ταξιωτός, ή, όν. = ταξεώτης, καὶ ταξεωτικός.

Τάξος, ου, ὁ. Εἶδος δένδρου ὀρεινοῦ, ὅπερ ἄλλως: σμίλαξ, καὶ, σμίλος, λέγεται· ἀφ' οὗ κατεσκεύαζον τὰ τόξα, Λατ. taxus.

Ταπεινηχός, ὁ, ἡ, ον (ἠχος). Ὁ ταπεινὸν ἦχον ἔχων. Ἀδὴν. γ'. σελ. 8. ἔνθα πρότερον »Οὔτε πένηταν ἔκειτο. λίαν ἁμῦ.

Ταπεινολογία, ἡ (ταπεινὸς, λόγος). Λόγος ταπεινὸς, ταπεινὴ ἢ μετριοπρεπὴς ὁμιλία. Πολυδ.

Ταπεινορρήμοσύνη, ἡ (ῥῆμα)· ταὐτὸν τῷ, ταπεινολογία. Χρυσόστ.

Ταπεινός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. ταπεινῶς. Χαμηλὸς, χαμηλὸς, ἐπὶ τόπου, χαμηλὰ· πρὸς τὰ κάτω, βαθεῖα κείμενος, μὴ ὑψηλὸς, ἐσφιγμένος, ἐγγίζων τῷ ἐδάφει, τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, »κολποὶ ταπεινὰ νέμονται« Πίνδ. Νομ. 3, 144. καὶ μὴ μέγας, μικρὸς, κοντός. Ξενοφ. Ἱππαρχ. α'. 3. »Ὅπλαὶ ὑψηλαὶ ἢ ταπειναὶ· χαμηλαί· καὶ ἐπὶ φράσεως »Δέξις ταπεινή. Ἀριστοτέλ. ποιητ. 22. ἰσχνή, ξηρὰ, ἀδύνατος, εὐκαταφρόνητος, dictio exilos Λατ. καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, μὴ ὑψηλόφρων, μὴ ὑπερήφανος, σώφρων, μέτριος καὶ κατηφὴς, ἄθυμος, καταβεβλημένος, ὑποτεταγμένος, μικρόψυχος, μαλακὸς, δειλὸς, χαμερπὴς, ὁ κεκλιμένην τὴν ἀσφαλὴν ἔχων, καταφρονεμένος, μικρὰς καταστάσεως ὤν, κοινὸς, χυδαῖος, ἀγοραῖος, ποταπὸς, οὐτιδανὸς, εὐτελὴς, δημοτικὸς, παρακατιανὸς, καὶ ἐνδεὴς, πένης, δυστυχὴς. »Ταπεινὰ πράττειν« εἰς κακὴν κατάστασιν εἶναι. (Κατὰ τινας ἀπὸ τοῦ τάπης, Δοτικ. τάπει, ἐν ἰσῳ τῷ, δάπος. ὅθεν τὸ, ὀπέδον. Τὸ δάπος τοῦτο σώζεται ἔτι ἐν τῷ, ποδαπὸς, καὶ, ἀλλοδαπὸς, ἐσαρος, καὶ ἐν ἄλλοις. Ὅτι δὲ τὸ δ. μετατράπη εἰς τ., ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τοῦ, δάπης, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ, τάπης. Κατ' ἄλλους δὲ κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ παδεινὸς, πεδινὸς, ἐν τοῦ πέδον, ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. προστίθησιν »Ἢ παρὰ τὸ πατῶ γίνεται πάτος, οἷονεὶ ὁ πατούμενος· καὶ ἐκεῖθεν πατεινὸς, καὶ ἐν ὑπερθέσει, ταπεινός.) ὅθεν

Ταπεινότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι ταπεινὸν, ἡ κατάστασις τοῦ ταπεινοῦ, χαμηλότης, σμικρότης, ὀλιγότης, ποταπότης οὐτιδανότης, Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, Μετριότης, εὐτέλεια καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, κατήφεια, ἀπελπισία, ἀνία, ψυχῆς ἢ σώματος κατάπτωσις, ἀθυμία. Ξενοφ. Ἑλλην. γ'. ὁ. 14. »Πολλὴν ἔφασαν σιωπήν τε καὶ ταπεινότητα ἐν τῷ στρατεύματι εἶναι« ὡς τό τῆς συνηθείας: »Ἐκρεμάσαν ὅλοι τὰς κεφαλὰς κάτω ὑπὸ ἀθυμίαν.

Ταπεινοφρονέω, ῶ. Ταπεινὰ φρονῶ, ταπεινόφρων εἰμί. Ἀρρίαν. Ἐπικτ. α'. 9.

Ταπεινοφροσύνη, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ, τὸ πολίτευμα τοῦ ταπεινόφρονος, τό ταπεινὸν τοῦ φρονήματος, μικροφροσύνη, τό ταπεινὰ καὶ μέτρια φρονεῖν.

Ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρήν). Ὁ ταπεινὰ φρονῶν, ταπεινὰ, ποταπὰ, μικροπρεπῆ φρονήματα ἔχων, μὴ ὑπερήφανος. 2) Κατηφὴς, καταβεβλημένον τὸ φρόνημα ἔχων, ἄθυμος, δειλὸς, μικρόψυχος, μικρόφρων.

Ταπεινόω, ῶ (ταπεινὸς). Ταπεινὸν ποιῶ, χαμηλόνω, σμικρύνω, ἐλαττόνω, ἀδυνατῶ, ἐξασθενῶ. 2) Καταβάλλω τὴν ὑψηλοφροσύνην ἢ τὴν δύναμίν τινος. Ξενοφ. Ἀν. ς'. γ. 11. »Θεοὺς, τοὺς πλέον φρονοῦντας ταπεινῶσαι βούλεται« Ἀδυνατίζω, κἀδύνατον ποιῶ· ὁ αὐτ. Ἀπομν. γ'. ὁ. 4. »Λῴ' οὖ ἡ συμφορὰ ἠγύνετο τεταπείνωται ἡ τῶν Ἀθηναίων δόξα« καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Ἀθυμῶν, μικρόψυχον, δειλόν ποιῶ, ἐκπλήττω. ὅθεν

Ταπείνωμα, ατος, τό. Τὸ τεταπεινωμένον, χαμηλωμένον. »Τὰ ὑψώματα καὶ ταπεινώματα· ἐπὶ Ἀστέρων, ὑψηλοτέρα καὶ χαμηλοτέρα στάσις αὐτῶν. Κλεομήδης καὶ Πλεύταρχ. 2) Ταπεινὴ, οὐτιδανὴ ἔκφρασις.

Ταπείνωσις, εως, ἡ (ταπεινόω). Τὸ ταπεινὸν ποιεῖν, χαμήλωσις. 2) καταβολὴ τοῦ ὑψηλοῦ φρονήματος, μετριότης, εὐτέλεια. 3) Κατήφεια, ἀθυμία, δειλία, μικροψυχία.

Ταπεινωτικός, ή, όν (ταπεινόω). Ὁ ταπεινὸν ποιῶν, ὁ μικροψυχίαν καὶ ἀθυμίαν ἐμποιῶν.

Τάπης, ητος, ὁ. Ἐπιβόλαιον, εἶδος μαλλίνου ὑφάσματος πρὸς ὑποστρωσιν ἐπιτηδειον· ἐξ οὗ τὸ Λατ. tapes, Γαλ. tapis, Γερμ. Teppich. συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅς τις χρῆται ἀεὶ τῇ λέξει ὡς ἐπιταλλυμμα ἢ ἐπίθεμα κεκτημένων, κλίνης, καραβάτου νοεῖσι δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν Ἰλ. Ι, 200. εἰς κλισμοὺς, τα θέσθαι ἐστρωμένας μὲ πορφυροῦς τάπητας, ὡσαύτ. »Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός« Ἰλ. Κ, 156. ἔνθα ὁ Εὐστάθ. λέγει: »Οἱ τάπητες ὑποστρώννυντο τότε ἐν στρωμνῆς τάξει, καὶ ἐχρῶντο ταῖς στρωμναῖς ὡς ἐφαπλώμασι· καὶ ὅτι συνήθως λέγονται τάπητες, οἱ ἑτερόμαλλοι, (οἱ ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους μαλλοὺς, φλοκεὺς ἔχοντες)· οἱ δὲ ἀμφίμαλλοι, Ἀμιτάπητες, (οἱ ἀπὸ τὰ δύο μέρη μαλλοὺς ἔχοντες)· ὡς καὶ φιλοτάπητες, οἱ ἀμαλλοιεῖς. καὶ Ἰλ. Ω, 645. Ὀδ. Β, 12. Γ, 150. καὶ Ξεν. »Τῶν κλιτῶν τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν ταπήδων« ἦσαν δὲ συνῆθ. ἐπὶ μαλλίου κατεσκευασμένοι, ὡς δηλοῦται ἐν Ὀδ. Δ, 124. τό παρ' ἡμῖν Βελλίμιον, καὶ Πεύκιον, λεγόμενον. Νεωτερ. τύποι τούτου εἰσί τε, τεπῆς, καὶ δάπις. (πιθαν. συγγεν. τῷ δάπεδον.) (α)

* Ταπήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τάπης.

* Ταπί, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ ἀπί.

* Ταπίς, ίδος, ἡ, Νεωτερ. σύν. τοῦ τάπης· καὶ ἀντ' αὐτοῦ πολλάκ. ἡν ἐν χρήσει ὁ τύπ. δάπις. Ὁ συνῆθ. τοιουτ. τάπιδι ἔστιν ἡμαρτ. διότι ἡ Λίτ. σχηματιζ. τάπιδα ἀλλ' οὐχὶ τάπιν, Ξεν. Ἀναβ. γ. 3, 27. (υυ)

* Ταπό, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἀπό.

* Ταπρῶτα, Ἐπίρ. ἀντὶ τὸ πρῶτα. Ἰλ. Α, 6.

Τάρ, οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἐξέλαβον τοῦτο ὡς ἕνα ἐγκλητικὸν σύνδεσμον, ἐν τῷ εἶπαρ, καὶ οὖταρ. Ἰλ. Α, 65. καὶ, 98. ἔνθα νῦν »Εἶτ' ἄρ' καὶ, »Οὖτ' ἄρ' γέγραπται.

* Τάρα, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ ἄρα. Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. Τόμ. Ι. σελ. 123, 124. ἄλλοι γράφουσι τἄρα, ὡς ὁ Dind. Ἀριστοφ. Βάτρ. 252.

Τάραγμα, τό (ταράσσω). Ταραχὴ, ἀνησυχία, σύγχυσις. Εὐριπ. Ἡρακλ. 907. καὶ 1091. (υ—υ)

Ταραγμός, ὁ (ταράσσω), ταὐτὸν τῷ, ταραχὴ. Εὐριπ.

Ταρακτὴς, οῦ, ὁ (ταράσσω). Ὁ ταράσσων, ὁ σύγχυσιν καὶ ταραχὴν ἀνησυχίαν προξενῶν, ταραχοποιός.

Ταρακτικός, ή, όν. Ὁ ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν προξενῶν, συγχιστικὸς, ἢ συγχίζων, εἰς σύγχισιν φέρων, πταρατ. τῆς γαστρὸς ῥύσιν τῆς κοιλίας, διάῤῥοιαν προξενῶν, πυκτικός.

Ταρακτός, ή, όν· ἐπιθ. ῥημ. τοῦ ταράσσω. Ὁ ταραττόμενος ἢ τεταραγμένος, ὃν ἐτάραξε τις, καὶ ὃν δύναταί τις ταράξαι, εἰς ἀνησυχίαν καὶ σύγχισιν νὰ φέρῃ.

Τάρακτρον, τό (ταράσσω). Ὄργανόν τι εἰς τὸ ταράσσειν καὶ ἀνακατόνειν ἐπιτήδειον, σκαλευθρον ἢ χουλιάρα. Ἀριστοφ. Εἰρ. 654. (υ—υ)

Ταρέτωρ, ορος, ὁ· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, ταραχτὴς, Αἰσχύλ.

* Ταράνδος, ὁ, Τετράπουν κερατοφόρον ζῶον διαιτώμενον ἐν τῇ Ἀρκτῴᾳ Εὐρώπῃ, ἐξαιρ. ἐν τῇ Λαπονίᾳ, la renne Γαλ. (υ—υ)

* Ταραντίζω (Τάρας). Μιμοῦμαι τοὺς Ταραντίνους, εἶμαι μὲ τὸ μέρος αὐτῶν, ἐξαιρ. ἱππεύω κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ταραντίνων.

Ταραντιναρχία, ἡ (ἄρχω). Σύστημα ἢ λόχος ἱππικῶν στρατιωτῶν, ἐκ 256. ἀνδρῶν συνιστάμενος, Ἀρρίαν. Τακτ.

Ταραντινίδιον, τό, καὶ, Ταραντῖνον, προσυπκ. ἱμάτιον. Ἱμάτιον φόρεμα γυναικεῖον λεπτὸν καὶ διαφανὲς, κροσσοὺς ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. Λουκιαν. (περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πιστ. τῇ διαβολ. 16.) ὁ Πολυδ. ἐν ζ'. 17. ἔχει: »Καὶ μὴν γε τό γε ταραντινίδιον διαφανὲς ἔνδυμα ἐστίν, ὀνομασθὲν ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς· ὡς τὰ νῦν Μουσλίνεα ἢ Μουσλίνεα, Τουλπάνιον λεγόμενον. Mousseline, Γαλ. ὑφασμένον πέπλον, διὰ τῶν ἰνῶν τῆς πίννης.

Ταραντίζω, = ταραντίζω, ἀμφ. ἀπ' αὐτοῦ

* Ταράντινος, ίνη, ινον (Τάρας). Ὁ κάτοικος τοῦ Τάραντος.

Ταραξίας, ου, ὁ (τάραξις)· ταὐτὸν τῷ, ταραντῖνος. Ταραχαίσης. Θεόδωρος Πρεσβύτερος παρὰ Σουΐδᾳ ἐν λέξ. Σεβῆρος.

Ταραξικάρδιος, ὁ, ἡ (τάραξις, καρδία). Ὁ τὴν καρδίαν ταράσσων, σεῖων, παρακτικὸς, δηκτικὸς, συγχιστικὸς. Ἀριστοφ.

* Ταραξίπολις, εως καὶ ιδος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ταράττων, εἰς ἀνησυχίαν φέρων τὴν πόλιν ἢ τὴν ἐπικράτειαν. (ι)

Ταραξίππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὁ σὺν ἵπποις ταράσσων, φοβίζων, ἐξιππάζων, ἢ εἰς σύγχιτιν φέρων. Παυσανίας ς'. 20. ἔλεγετο αὐτὸς εἰκτικὸς ἐν τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἱππαδρομίῳ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀκριβῶς παρέχουσιν.

Ταραξιππόστρατος, ὁ, ἡ, ον (ἵππος, στρατός). Ὁ ταραχὴν καὶ σύγχυσιν προξενῶν εἰς τὸ ἱππικὸν στρατόν. ὁ Ἀριστερ. ἐν Ἱππ. 145. καλεῖ καὶ τὸν ταραχοποιὸν δημηγορητὴν Ὑπέρβολον ταραξιππόστρατον.

Ταράξις, εως, ἡ (ταράσσω), = ταραγμὸς, παρ' Ἰατροῖς λέγεται »Τάραξις ὀφθαλμοῦ« ἡτις ἐκ θλίψεως, ἢ τρίψεως, ἢ ὑμιλίας κάπου καὶ τινες λυπηδόνες τοιοῦτου ὀφθαλμοῦ ἀνατέλλουσι φαίνονται. (υ—υ)

* Τάρας, αντος, ὁ καὶ ἡ· Ῥωμ. Ὄν. πόλεως ἑλληνικ. Ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. (υ—)

Ταράσσω, Ἀττ. ταράττω· Μ. ξιο· μέσ. μλ. ταράξομαι, κατὰ παδ. σημασ. παρὰ Θουκυδ. 7, 36. Ταράζω, εἰς ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν φέρω, ἀνακατόνω, ἀκεισμὸν συγχύνω, θολόω, συγχίζω, εἰς κίνησιν καὶ ἀτάξιαν βάλλω, ἐξαιρ. ἐπὶ ὑγρῶν καὶ τριχωμίας ὅθ' ὧν σφοδρὰς κινήσεις καὶ εἰς ταραχὴν βάλλεται ἡ βάλασσα, ὠσαύτ. καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, »σύναγεν ἀερέλας, ἐτάραξε δὲ Πόντου Ὀδ. Ε. 291. καὶ ἵππους ἐτάραξεν Ἰλ. Θ, 86. ἤτοι, ἐξίππασε ἐξαγρίωσε τοὺς ἵππους, (ἀλλαχοῦ οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμ. ἡ λέξις, ἐκτὸς τοῦ παραπ. τέτρηχε, περὶ οὗ κατωτέρω) Καλλίμ. δὲ εἰς κίνησιν τίθησι, εἰς ἀνησυχίαν καὶ ταραχὴν φέρω, θολόνω τὸ ὕδωρ ἀνακατόνων αὐτό, ὡς τό Λατ. turbare συνῆθ. κατὰ τροπ. Ἐν. Εἰς στάσιν καὶ ταραχὴν διεγείρω, παρορμῶ, εἰς κίνησιν καὶ ἀποστασίαν σηκόνω, ἐγείρω εἰς ἐπανάστασιν. Ξεν. στάσεις καὶ πολέμους παράσσειν· διεγείρω ἐπαναστάσεις, καὶ πολέμους, ἀνάπτω τοὺς πολέμους, ὡσαύτ. κἀκ τούτων ἐγκλήματα καὶ πολέμοι πρὸς τοὺς.. ἐταράχθη« Δημ. καὶ ἐντεῦθεν τὸ παρὰ Λιβίῳ, turbatores belli, διαγεγραπται πολέμου· κἀκεῖ τοῦ παρ. σημείου ἡ ἀρχὴ ὡς χρισολογίαν μέσως, κ. τ. τ. παρβλ. Schaef. Βοε. Ἑλλ. σελ. 324. καὶ Σοφ. ΟΤ. 483. Εἰς φόβον καὶ ἀνησυχίαν φέρω, ἀνησυχάζω, συγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χίζω, φοβίζω, εἰς σύγχισιν καὶ περισπασμὸν βάλλω, εἰς ἀταξίαν καὶ ἀνωμαλίαν φέρω, ἐξαίρ. στρατεύμα. Ἡρωδ. ζ, 50, 51. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, εἰς ταραχὴν καὶ ἀταξίαν, ἀνακάτωσιν βάλλω, συγχέω, ἀναστέλλω, »τοὺς τρισὶ τῶν κωπέων« Ἡρόδ. 8, 12. παρβλ. τυρβάζω καὶ κυκάω· παρ' Ἱατρ. ταράττειν τὴν κοιλίαν, δηλοῖ, εἰς κίνησιν καὶ ταραχὴν φέρω τὴν κοιλίαν, προξενῶ διάῤῥοιαν. 2) Ἐπικός παρακ. τέτρηχα, κατ' ἀμετβ. σημασ. Εἰς κίνησιν, ταραχὴν, σύγχισιν εὑρίσκομαι, κατασυγχίζομαι, τεταραγμένος εἰμί, δὲν ἠξεύρω τί κάμνω »τέτρηχε δ' ἀγορή«. Ἡ συνέλευσις κατεταράχθη, ἀνήσυχος ἐγένετο, Ἰλ. Β, 95, ὡσαύτ. »κυδοιμὸν τετρηχυῖαν«. Ἰλ. Η, 336. καὶ »τέτρηχε θάλασσα«. Λέων Ταρ. 98. ὅθεν τρηχύς, Ἀττ. τραχύς, τραχύνω, κ. τ. τ. Ὅτι δὲ κατὰ τὴν γνώμην τινῶν, τὸ τέτρηχα ἔστι παρακ. ῥήματος τινὸς τρήχω, καὶ ὅτι τοῦτο ἐκ τοῦ τρηχύς προέκυψε, ἀναιρεῖται ὑπὸ Βουττμ. Λεξιλ. 1. σελ. 240. συμφώνως δὲ τοῖς παλαιοῖς Γραμμ. ἐκ τοῦ Ἀττκ. ῥήττω ὅπερ ἐγένετο κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ταράττω, καὶ ὅπου τὸ Ἄλφα ἔστι ψιλὸν μακρὸν, δύναι μόνον κατ' ἀναλογίαν νὰ σχηματισθῇ ὁ παρακ. τέτραχα, Ἰων. τέτρηχα. Νεωτερ. Ποιητ. μ' ὅλον τοῦτο ὡς Ἀκ. ἐσχημάτισεν ἐνεστ. τρήχω κατὰ τὴν σημασ. τοῦ τρηχύς, ὅς τις σημαίνει, τραχύς, ἢ σκληρός εἰμι, τραχύνομαι, ῥηγῶ, »κρημνοὶ« καὶ οὕτως εὑρηται ἐπ' παρ' Ἀπ. Ῥοδ. τέτρηχα· (συγγεν. τῷ, τάρβος, ταρβέω, πτῶσ. ἔτι καὶ τὸ ἐράσσω, ῥάσσω, ῥηγνυμι· ἴδε ῥήγνυμι) ὅθεν

Ταραχή, ἡ. Ἀνησυχία, ἀταξία, σύγχυσις, ἀκαταστασις, »Φρενῶν ταρηχῆι Πινδ.' Ὀλ. 7, 55. καὶ λύσσα, τρόμος, ἀγωνία ψυχῆς, Θόρυβος, ἐπανάστασις, σύγχυσις πολιτικῶν πραγμάτων. Ξενοφ. Προτρέπ. ε, 8. »Διὰ τὴν ἐν τῇ Ἑλλάδι ταραχὴν« καὶ Ἕλλην. ζ, ε, 27. — »Ταραχὴ κοιλίας«, εἴνηται, τῆς κοιλίας διάῤῥοια. Ἱατρ.

Τάραχη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταραχή, κατὰ συγκοπὴν. ὅθεν »Ἄταραχος, ἀντὶ τοῦ, Ἀτάραχος, Ἡσυχ.

Τάραχος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ταραχή, ἀνησυχία, θόρυβος, ἀταξία, φόβος, τρόμος. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. (συν)

Ταραχώδης, ες, ὁ, ἡ, ες, καὶ Ἐπίῤῥ. — ωδῶς (εἶδος). Ὁ ταραχὴν, ἀνησυχίαν, σύγχυσιν, φόβον προξενῶν, ταραχοποιός, ἢ μετὰ ταραχῆς καὶ θορύβου συνωδευμένος, μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, τεταραγμένος. Ξενοφ. Κυρουπ. γ, γ', 14. »Ἱππικὸν στράτευμα ἐν νυκτὶ ταραχωδέστατόν« ἐστι· καὶ ἐν Οἰκον. ἡ, 4. »Στρατιὰ ἄτακτος οὖσα ταραχωδεστάτη ἐστὶ· διότι ἐμποδιζόμενοι μεταξύτων, ἐμποδίζων ἀηλαδὴ εἰς τὸν ἕτερον, ὀλίγα πράττουσιν ἀφ' ὧν ἔδει πρᾶξαι· καὶ ἐνευδεῖν ἀντὶ τοῦ, Ἀνήσυχος, ἄτακτος, συγκεχυμένος, τεθορυβημένος. Ξενοφ. Κυνηγ. ε, 4. »Ἴχνη ταραχώδη·« ἅτι δὲ καὶ ὁ εἰς σφοδρὰν ψυχικὴν ταραχὴν ὤν, παρωργισμένος,« »Τὸ θεῖον ταραχῶδες« Ἡροδ. 1, 32. »Κοιλίη ταραχώδης·« ἡ ταραγμένη, ἡ κίνησιν, διάῤῥοιαν ἔχουσα ἢ πάσχουσα κοιλία.

Ταρβαλέος, ἔα, ἐον (τάρβος). Φοβερός, τρομακτικός, δεινός, καταπληκτικός. 2) πεφοβισμένος, τρομαγμένος, ἔμφοβος. Τμν. Ὁμ. Ἑρμ. 165.

Ταρβέω, ῶ. Μ. ἤτοι (τάρβος) ἀμετβ. Πεφοβισμένος εἶμαι, φοβοῦμαι, τρομάζω, πτοοῦμαι, δειλιῶ, εἰς σύγχυσιν καὶ ἔκπληξιν εἶμαι συγγεν. παρ' Ὁμ. ἔπειρ. ἐν τῇ Ἰλ. »ὁ δ' ἄρ' ἔδεισε, τάρβησέ τε« Ἰλ. Β, 268. Δ, 388, καὶ ἀλλαχοῦ· ἔνθ' ὅτε μετὰ τοῦ, δύμῳ, »Οὐδέ τι δυμῷ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται« Ἰλ. Φ. 575. παρὰ δὲ τοῖς Τραγ. ταρβεῖν σέβειν. Valck Φοιν. 364. ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, σὺστέλλομαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, αἰτχύνομαι »Τῷ μὲν ταρβήσαντι, καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα στήτην« Ἰλ. Α, 331. 2) μετβ. Φοβίζω, ἐξιππάζω, καταπλήττω· μετὰ Αἰτ. »Ταρβήσας χαλκὸν« Ἰλ. Ζ, 469. Λ, 305. Ρ, 586. καὶ τιμῶ, λατρεύω

Τάρβη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τάρβος. Σουΐδ.

Ταρβής, ἐος, ὁ, ἡ. ταυτ. τῷ ταρβαλέος, ἀντὶ τοῦ, πεφοβισμένος· λίαν ἅμφ.

Τάρβος, εος, τὸ. Φόβος, τρόμος, δειλία, ταραχὴ τῆς ψυχῆς Ἰλ. Ω. 152. καὶ 18. »Μηδέ τι οἱ δακτος μελέτω φρενί, μηδέ τι τάρβος.« 2) Βδέλβιτα, αἰδώς, σεβας, Valk. Φοιν. 364. (συγγν. τῷ ταράττω, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. terror.)

Ταρβοσύνη, ἡ, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τάρβος· Ἡσιοδ. Ἀσπιδ. 228. Ὁδισσ. Σ, 341.

Ταρβόσυνος, ὑνη, υνον (τάρβος). Αἰσχύλ. Θήβ. 242. »Φόβος ταρβόσυνος· δεινός, καταπληκτικός, φοβερός.

Ταρβύζω, = ταρβέω· παρ' Ἡσυχίῳ, ὅστις ἔτι καὶ ταρμύσσομαι ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὅθεν καὶ τό, Ἀτάρμυκτος, ἀντὶ τοῦ, Ἀτάρβητος.

*Ταργάνω, = ταράσσω, Ἡσυχ.

Ταργάνη, ἡ. Πλέγμα, πλεκτὸν σῶμα, δεσμός, σχοινίον· ταὐτὸν τῷ, σαργάνη· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· »Ταργάναι, πλοκαί, συνδέσεις. Λυκόφρ. 748. λέγει· »Ἅδριν γόμφοις προστεταργανωμένην·« ἔνθα ὁ Σχολ. Συμπεπλεγμένην· ἡ γὰρ παρ' ἡμῖν Σαργάνη, ἤτοι τὸ Σπυρίδιον, παρ' Ἀττικοῖς, Ταργάνη λέγεται· καὶ τὸ Συνειλεῖσθαι, Τεταργανῶσθαι. (– υ –)

Τάργανον, τό. Ὄξος, ὀξύδιον, ἢ ὁ δευτερίας οἶνος, ὁ στεμφυλίτης οἶνος ἤτοι τὸ ἀπὸ στεμφύλιον πόμα, τὸ παρ' ἡμῖν »Λάγγιρον« λεγόμενον, καὶ ἐν γένει τεθολωμένος καὶ ἀναμεμιγμένος οἶνος, ἀφ' οὗ τραβιχθῇ ὁ νέος οἶνος ἀπὸ τοῦ κάδου, ἐπιχέουσιν ἐπὶ τῶν στεμφύλων ὕδωρ, καὶ ταύτου μείναντος μετ' αὐτῶν τινὰς ἡμέρας, λαμβάνει ποιότητά τινα οἴνου ᾧ χρῶνται οἱ κοινοὶ· Lora, Λατιν. Vino piccolo, Ἰταλ. Ἰωνικῶς φοινῖξ παρ' Ἀθην. ια'. σελ. 495. »Ἐκ πελλίδος ταργάνου, σπένδειν. (πιθαν. ἐκ τοῦ ταράσσω, ὡσανεὶ τεταραγμένος.) ὅθεν

Ταργανόω, ῶ. Μεγιῶ, ἀνακατόνω, συγχέω ὁμοῦ, ὅθεν »Οἶνος τεταργανωμένος· Πλάτ. Κωμικ. ἤτοι, τεθολωμένος, χαλασμένος, μεθ' ὕδατος μεμιγμένος.

*Ταργανόω (ταργάνη) Δένω, συνδέω.

*Τάργυριον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀργύριον, Ἀριστφ. Θεσμ. 1196. ὡσαύτως τάργυρίου, κ. ε. ξ.

*Ταρίφη, ἡ = ταρπάνη, Ἡσυχ.

Ταρίχεια, ἡ· Ἰων. ταριχῆη (ταριχεύω). Τὸ ταριχεύειν, ἁλατίζειν, ἁλατισμα, ἢ τῶν σωμάτων ἢ ἰχθύων διὰ τοῦ ἅλατος ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου ξήρανσις ἢ ἐμβαλσάμωσις. Ἀριστοτ. 2) = Ταριχεῖον. 3) Κυρ. Ὄν. πολλῶν χωρῶν ἐν Αἰγύπτῳ Ἡροδ. 2, 15, 113.

Ταριχεῖον, τό, Ἰων. ταριχήϊον (ταριχεύω). Ὁ τόπος ἔνθα φυλάττονται τὰ ταριχευμένα σώματα, ἢ ἔνθα ἁπτονται οἱ νεκροὶ, κοιμητήριον, ἢ ἔνθα γίνεται ἡ ταρίχευσις, βαλσάμωσις.

Ταριχέμπορος, ὁ, ἡ, ον (τάριχος, ἔμπορος). Ὁ τῶν ταριχευτῶν ἔμπορος, ὅστις πραγματεύεται μὲ ταριχευτὰ πράγματα καὶ μάλιστα μετὰ ἰχθύων ἁλατισμένων καὶ ξηραμένων, ἢ μετὰ παστῶν κρεάτων, Λαάρτ. εἰς Βίων· α'. »Ἐμοῦ ὁ πατὴρ μὲν ἦν ἀπελεύθερος, τῷ ἀγκῶνι ἀπομυττόμενος (διεδήλου δὲ τὸν ταριχέμπορον) γένος Βορυσθενίτης«.

Ταρίχευσις, εως, ἡ (ταριχεύω), ταὐτὸν τῷ, ταριχεία. Ἡσιόδ. 2, 85, 88. (υ – – υ)

Ταριχευτής, οῦ, ὁ (ταριχεύω). Ὅστις ταριχεύει, ἁλατίζει, ἐμβαλσαμόνει, ἢ ταριχευτὴν ποιεῖται, ὁ ταριχεύων τὰ σώματα. Ἡρόδ. 2, 89.

Ταριχευτός, ἡ, όν· ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ταριχεύω. Τεταριχευμένος, ἁλατισμένος, ἐξηραμένος διὰ τοῦ ἅλατος ἢ διὰ τῶν βαλσάμων· λέγονται ἰδιαιτέρ. ταριχευτὰ, τότε ἰδιατισμένα κρέατα καὶ ὑφάρια, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐμβαλσαμωμένα τετρ. σώματα. (Μούμια). ἴδε ταριχεύω.

Ταριχεύω, Μ. εύσω (τάριχος). Ταριχεύτον ποιῶ, ὅ ἐστὶ, διασώζω, διατηρῶ ἢ φυλάττω διὰ πολὺν χρόνον τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἢ παντὸς ἄλλου ζηρίου ἢ ὄρνιθος τὸ κρέας ἀπὸ τῆς σήψεως διὰ τοῦ ἅλατος, διὰ τῶν ἀρωμάτων καὶ βαλσάμων, καὶ διὰ τοῦ καπνοῦ. Περὶ τῆς ταριχεύσεως τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις, ὁρα Ἡρόδοτον. 2, 77, 86. καὶ Διοσκορ. Σ.κ. α'. 91. παρβλ. ταριχόω. »Δελφίνων τεμάχη τεταριχευμένα· παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. 3. καὶ παρ' Ἀθην. ἁλατισμένα, φυλαγμένα εἰς τὸ ἅλας ἢ εἰς τὴν ἅλμην, παντὸ, »Κρέα τεταριχευμένα· παστὰ κρέατα, ἤτοι εἰς τὴν ἅλμην φυλαγμένα, ἢ καὶ ἐξηραμένα εἰς τὸν ἀέρα ἢ εἰς τὸν καπνὸν, ὡς π. χ. τὰ χειρομέρια καὶ ὁ Παστραμᾶς. »Ὡσὰ τεταριχευμένα«. Ἀθήν. καὶ αὐτὰ ὁμοίως τὰ διὰ τοῦ ἅλατος, ὡς π. χ. τὸ Χαβιάριον, καὶ τὸ Ὠοτάριχον ἤτοι τὸ κοινῶς Αὐγοτάραχον· ταριχεύονται δὲ καὶ τὰ διὰ τῶν ὀρνίθων. Πλάτ. Συμπ. »Ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους ὁλίγα, ὥσπερ οἱ τὰ ὠὰ ταριχεύοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ διαφόρων εἰδῶν ξύλων λέγεται ταριχεύειν, ἐμβάλλοντες αὐτὰ εἰς θαλάσσιον ὕδωρ, ἵνα γένωσι στερεώτερα καὶ διαρκέστερα. Θεόφραστ. ε'. »Ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, οὐκ ἐν τῷ βάθει πάντα δύοντες τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς τῇ γῇ, τὰ δὲ μικρὸν ἀνωτέρω· καὶ ἐν δ'. περὶ τῆς Αἰγυπτίας συκῆς· »Εἷς βόθυνον δὲ ἐμβάλλουσι καὶ εἰς τὰς λίμνας εὐθὺς, καὶ ταριχεύουσι· βρεχόμενον δὲ ἐν τῷ βυθῷ ξηραίνεται καὶ ἐπινέμει· ἡ συνήθεια ταύτην τὴν τῶν ξύλων ταρίχευσιν ἐκφράζει διὰ τοῦ, ἐργάζω, ἢ ἀργάζω, οὗ τὸ ὄρθον »Κατεργάζομαι· ἔτι δὲ, ξηραίνω, ξηρὸν καὶ στεγνὸν ποιῶ καὶ διατηρῶ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἢ διὰ τοῦ καπνοῦ στεγνόνω, κατιστόν ποιῶ, ὡς π. χ. καὶ ἐπὶ διαφόρων ἐδωδίμων καρπῶν· »τετυριχευμένον κρόμμυον« Διοσκουρ. ἢ διὰ σοῦ ὀξυδόου διαφυλάττω, κάμνω ξυδάτα, καὶ ἐντεῦθεν λέγεται, ταριχεύειν ἐν ὄξει ὁριμυτέρῳ, ἐν ἅλμῃ, καὶ ἐν ἁλσὶ. 2) Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, τήκω, καταξηραίνω διὰ φροντίδων, λύπης· γήρατος καὶ πείνης ἀναλίσκω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατῶ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 208.

Ταριχηγός, ὁ, ἡ, ον (τάριχος, ἄγω). Ὁ ταριχευμένους ἰχθῦς ἢ κρέας φέρων ἀπὸ ξένους τόπους καὶ πωλῶν αὐτοὺς, ταριχέμπορος· παρ' Ἀθην. γ'. σελ. 120.

Ταριχηρός, ά, όν. Τεταριχευμένος, ἁλατισμένος, καπνισμένος, ἐξηραμένος, ἐμβαλσαμωμένος· ταὐτὸν τῷ, ταριχευτός. 2) Ὁ εἰς ταρίχευσιν ἁνήκων, πάγγειον ταρ. ἢ ἀγγεῖον ἐπιτήδειον εἰς τὸ ταριχεύειν ἐν αὐτῷ τοὺς ἰχθῦς, ἤτοι εἰς τὸ ἁλατίζειν ἐν αὐτῷ τὰ ὑφάρια, κρέατα, κ. τ. λ.

Ταρίχιον, τὸ· ὑποκορίστ. τοῦ, τάριχος. Ἀριστοφ. Βατρ. 567. (υ – υ)

Ταριχόπλοιος, ὁ, ἡ, ων (πλέω). Πλήρης ταρίχων. Ἀθήν. »Ταριχόπλοια Βόσπορεία.

*Ταριχοπωλεῖον, τό. Ὁ τόπος, ἢ ἡ ἀγορὰ ὅπου πωλοῦνται τὰ ταριχευτὰ κρέατα, ὑφάρια, κ. τ. τ. Θεοφρ. χαρ. 6. ἐκ τοῦ

*Ταριχοπωλέω, μέλ. ήσω. Ταριχευτοὺς ἰχθῦς πωλῶ. 2) Καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι μὲ τὴν ταρίχευσιν ἢ ἐμβαλσάμωσιν τῶν νεκρῶν σωμάτων, Λουκ. Νεκυομ. 17. ἐκ τοῦ

Ταριχοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τὰ ταρίχη ἤτοι τὰ ταριχευτὰ πωλῶν, ἁλατισμένα, ἁλμυρὰ ὑφάρια ἢ κρέατα, κ. τ. τ. πωλῶν (Μπακάλης, Τουρκ.)

Τάριχος, ὁ, ἡ, ον· = ταριχευτός. Ὁ ταριχευμένος. (υ – υ)

Τάριχος, ὁ. Τὸ διὰ τῆς τέχνης φυλαττόμενον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διὰ πολλῶν χρόνων ἄσηπτον σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἢ ζώου τινός, ὅ ἐστι, διὰ τῶν ἀρωμάτων, διὰ τοῦ ἅλατος, βαλσάμου, καπνοῦ, κ. τ. τ. Μούμια, Ἡρόδ. 9, 120. 2) Ἓν γένει Κρέας, ἢ ὀψάριον ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον τὸ ὁποῖον ἁλατιζόμενον, ἢ παραστεναζόμενον δὲ ἀρωμάτων, καπνιζόμενον ἢ ξηραινόμενον διαφυλάττεται ἐπὶ πολὺν καιρὸν καὶ χρησιμεύει εἰς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων, τὸ κοινῶς παστὸν λεγόμενον ἢ καπνιστόν. Ἡρόδτ. 9, 120. παρβλ. Creuzer σημειωσ. εἰς Ἡρόδ. 1. σελ. 10. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔστι καὶ τὸ Οὐδ. τὸ τάριχος, εος, ους πολλάκ. ἐν χρήσει. Piers. Μοῦρ. σελ. 369. (υ–υ)

*Ταρμύζομαι· = ταρβύζω, ταρβέω, Ἡσυχ. ὅθεν Ἀτάρμυκτος.

*Τάρνη, ἡ Κύρ. Ὀν. πόλεώς τινος, Ἰλ. 5, 44.

Ταρπάνη, παρ' Ἡσυχ. καὶ Πολυδ. ζ'. 174. Μέγας καὶ πλεκτὸς κόφινος, πανέρι, ἡ κατ' Εὐστάθ. «Κόφινος μέγας οἰνήνους» ὅθεν ὑποκορ. τὸ ταρπίον, ἐν τῇ συνηθείᾳ, σπυρίς, κοφινίδα· ἡ Ἀρρίαν. ἐν Περίπλ. ἐρυθρ. θαλάσ. ἀντὶ τούτου «Ταρποπλοΐα» ἔχει. (Συγγεν. τῷ ταρχάνη καὶ σαργάνη.) (– υ –)

*Τάρπη, ἡ· = τερπός.

Ταρπονή, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ταρπάνη. Ἱέμενος ἐκ βύβλων ἢ καλάμων πλεκτός.

*Ταρπός, ὁ. Πλεκτόν τι, πλέγμα, ἔξαιρ. μέγας καὶ πλεκτὸς κάλαθος, κοφίνι (ἐξ οὗ ταρπάνη, ταργάνη, σαργάνη, ταρίφη, συγγεν. τῷ ταρβός, ταρτός.)

*Ταρπῆναι, ἐπ. ἀντὶ ταρπῆμεναι, ἀπαρφ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ τέρπω. Ὅμ.

Ταρρίου, τὸ· ὑποκορισ. τοῦ, ταρρός.

Ταρρόεσσος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, ἐπιταρρόθος· ὅπερ καὶ συνηθέστερ. μόνον παρὰ Δυκόφρ. 360. 400. 1120. καὶ, 1346.

Ταρρός, ὁ· Ἀττ. ταὐτὸν τῷ, ταρσός. ὅπερ ὅρα.

Ταρρόω, καὶ ταρσόω. Πλέγμα, ἢ πλεκτόν τι κατασκευάζω, ταρρὸν πλέω, ἐπὶ τοῦ ταρροῦ ἤτοι πλεκτοῦ τινος ὑποστρώματος στεγνόνω, ἢ ξηραίνω, ὅ ἐστὶν, ἐφαπλόω πράγματά τινα ἐπάνω εἰς τὸν ταρρὸν ἵνα ξηρανθῶσι. Παθ. ταρρόομαι, οὖμαι, πλέομαι ὡς ταρρός, ἢ περιπλέκομαι, ἔξαιρ. λέγεται ἐπὶ τῶν περιπλεκομένων ἀπί τι ῥιζῶν δένδρου τινός «Ταρροῦνται αἱ ῥίζαι». Θεόφραστ. Φυτ. ἱστορ. γ'. καὶ εὐθὺς παρ' Ἱπποκρατ. Φύσ. ἱστ. ἐπί τινος ψλεβός· «Καὶ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἐκτετάρσωται, ἐξηπλώθη ὡς πλέγμα ἢ δίκτυον· ὁ Ἐλλην. ἑρμην. τὸ, «Τετάρσωται» διὰ τοῦ, Πεπλέτυνται· καὶ «Ταρτοῦν» λέγει πᾶν τὸ πεπλατυσμένον. Παρὰ Δοσσιαν. τὸ, «Τεταρσωμένῳ» ἑρμην. διὰ τοῦ Pinnatilidis, (ἐπὶ φυτῶν) πτεροειδῆ φύλλα ἔχόντων.

*Ταρρώδης, ἡ, ἡ, ες, Ἀττ. ἀντὶ ταρσώδης.

*Τάρρωμα, τὸ, Ἀττ. ἀντὶ τάρσωμα.

*Ταρσεὰ καὶ ταρσιὰ, ἡ· = τραπεζα, ὅπερ ἴδε.

Ταρσάς, ὁ· Ἀττ. ταρρός (τέρσομαι). Πλεκτόν τε ἢ πλεκτὸς κατασκεύασμενον, ἔξαιρ. πλέγμα καλάμινον ἐφ' οὗ τοὺς τυροὺς, ὀπώρας, καὶ ἄλλους καρποὺς ξηραίνουσι, Καλαμωτή, Ὀδ. Ι, 213. καὶ Ἡρόδοτ. 1, 179. «Ταρτοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες» πλέγματα ἐκ καλάμων, Λατ, crates. 2) Τὸ κατὰ τὸ ὄφρυν τῆς κώπης πλατὺ μέρος, τὸ φύλλον τῆς κώπης (κουπίου), palmulae, Ἡρόδοτ. 8. 12. «Καὶ περὶτε σὰς πρώρας τῶν νεῶν ἐβάλοντο καὶ ἐτάρσοσαν τοὺς ταρσοὺς τῶν κωπίων» ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ ὅλη ἡ κώπη καὶ «Ταρρώματα ἡ κωπηλασία. Παρὰ Πολυβ. ιε'. 3. λέγεται ὅλη ἡ σειρὰ ἤτοι ὁ στίχος, ἡ ἀράδα τῶν κωπῶν Πολυδ. α'. «Τῆς δὲ κώπης, τὸ μὲν οὖ λαμβάνονται οἱ ναῦται, Ἐγχειρίδιον, τὸ δὲ μέσον, Οὖρκος, τὸ δὲ τελευταῖον, πτερὰ, καὶ ταρσοὶ κωπῶν· 3) ταρσὸς πτερύγων, αἱ πτέρυγες, καὶ τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων τῶν πτηνῶν. 4) ταὐτὸν τῷ, τάλιπρος, καλαθίσκος τυροκομικὸς, τυροβόλιον· ἀγγεῖον πλεκτὸν ὡς ψίαθος ἐκ καλάμων. «Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριθόντων· οἱ καλαθίσκοι ἐν οἷς τυροκομοῦσι, καὶ ἐκτυποῦνται οἱ τυροὶ, ἐπεπλήρωντο τυρῶν. 5) «Ταρσὸς ποδός», τὸ ὑποκάτω πλατὺ μέρος τοῦ ποδός, ἢ πατοῦσα, κυρίως τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς πτέρνης μέρος. Ἰλ. Δ, 377. ὁσὺδ' ἄρα μὶν ἄλιον βέλος ἔσφυγε χειρὸς ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδοῖιν. καὶ 388. Ἡρόδτ. 9, 37. ἔτι δὲ καὶ, ταρτὸς ὀδόντων, ἡ σειρὰ τῶν ὀδόντων τοῦ πρίονος (πριονίου), Ὀππ. — παρὰ τοῖς ὕστερον Ποιητ. ὡς Ὀππ. καὶ Νον. εὑρηται πολλαχ. καὶ τὸ ἑτερογ. πληθ. τὰ ταρτα, ὅθεν

Ταρσόω, ῶ = τῷ Ἀττ. ταρρόω,

Ταρσώδης, καὶ Ἀττ. ταρρώδης (ταρσὸς, εἶδος). Ταρσῷ ὅμοιος, πεπλεγμένος κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ταρσοῦ, πυκνῶς περιπεπλεγμένος ὡς αἱ ῥίζαι περί τι, αἱ φλέβες. ἴδε ταρρόω.

Τάρσωμα, τὸ, Ἀττ. ταρρωμα (ταρσόω)· ταὐτὸν τῷ, ταρσός. 2) = κωπηλασία, Ἀρ. παρὰ Φωτ.

Ταρταρειος, εία, ειον, Ὁ ἐκ Ταρτάρου ὤν, ἢ ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τῷ Ταρτέρῳ ἀνήκων. (–υ–υ)

Ταρταρίζω, μέλ. ίσω (ταρταρος). Κατὰ τὸν Πλούταρχον καὶ Εὐστάθ. ἀντὶ τοῦ, Τιγάω, τρέμω ὑπὸ τοῦ ψύχους. «Διὸ καὶ Τάρταρος αὐτὸς (ὁ ᾅδης) ὑπὸ ψυχρότητος κέκληται· δῆλοι δὲ καὶ Ἡσίοδος, εἰπών, Ταρταρον ἠερόεντα· καὶ τὸ Γεγοῦντα πολεσθαι καὶ τρέμειν. ταρταρίζεινα.

*Ταρτάριος, ία, ιον· = ταρτάρειος. (–υυυ)

Ταρταρόπαις, αιδος ὁ, ἡ (παῖς). Παῖς, παιδίον τοῦ Ταρτάρου. Ὀρφ. ἀργ. 975.

Τάρταρος, ὁ· παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 118. Ὁ ὑπὲ γῆν κατωτατος καὶ σκοτεινότατος τόπος· εἰλμενος, ὡς ἐδόξαζον οἱ Ἀρχαῖοι οὗτοι βαθέως ὑπὸ τὴν Γῆν ὅσον αὐτὴ ἄπεχει τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο ὑπὸ τοῦ Διὸς αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδίκων πρὸς αἰωνίαν βάσανον, καὶ ὅπου ὁ Ζεὺς ἔρριψε τοὺς Τιτᾶνας μετὰ τὴν κατ' αὐτῶν νίκην. Ἰλ. Θ. 13. «Ἥμισυ ἐλὼν ῥίψω εἰ Τάρταρον ἠερόεντα, τηλε μάλ', ᾗχι βάθυσσον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός» καὶ Ἡσ. Θεογ. 807. Τμ. Ὀμ. Ἀπ. 336. Ἔρμ. 256, 374. Ἐν δὲ Ὀδ. οὐχ εὑρηται εὐθὺ ὅλως ἡ λέξις. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπεριλαμβάνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τάρταρος καὶ ὅλος ὁ ᾅδης, καὶ ἐννοεῖται εἴτε αὐτὸς ὁ ᾅδης ἐν γένει, ὡς παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 255. «Τάρταρος ἐρυόεις». εἴτε ὡς τὸ μέρος μόνον αὐτοῦ ἔνθα κατεδικάζοντο μετὰ θάνατον καὶ ἐτιμωροῦντο μὲ διαφόρους βασάνους οἱ κακοῦργοι, καὶ ἀντιτ. τῷ Ἠλυσίῳ πεδίῳ· ὅρα Πλατ. εἰς Φαίδ. 69. ὅστις καὶ εἰς Γοργ. 165. λέγει «Τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως δεσμωτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσιν». παρβλ. Voss. Virg. Γεωργ. 1. 36. Προσωποποιούμενος δὲ ὡς πατὴρ τοῦ Τυφῶνος ἐν Ἡσ. Θεογ. 822. — τὸ ἑτερογ. πληθ. τὰ Τάρταρα εὕρηται πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 119. 841. τὸ δὲ σπαν. ἑνικ. ἡ Τάρταρος μόνον παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 29. καὶ Νικ. Θηρ. 204. τὸ δὲ Οὐδετ. τὸ Τάρταρον εὕρηται μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ. (Πίθαν. ἔστι ἡ λέξις κατὰ Παυσ. ὀνοματοποιητικὴ ἐκφράζουσα τὸ φρικῶδες καὶ φοβερὸν, ὡς καὶ ἄλλαι, δι' ἀναδιπλασιασμοῦ σχηματιζόμεναι λέξεις, βάρβαρος, κάρκαρος, μάρμαρος, βόρβορος, μόρμυρος κ. τ. τ.) ὅθεν

Ταρταρόω, ῶ. Εἰς τὸν τάρταρον ῥίπτω, κρημνίζω.

*Ταρφέες, οἱ, ταρφέα, τὰ (τερφος). Μόνον ἐν τῷ πληθ. ἐν χρήσει, ὡς τὸ ἑξῆς, πυκνοί, συχνοί, συνεχεῖς, ὡς τὸ λατ. frequentes, «ταρφέες ἰοὶ» Ἰλ. Δ, 387. πυκνοὶ, εἰς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς, ἀκτεῖς Ἰλ. Ο, 472. Ὀδ. Χ, 248. κεραυνοὶ, Ἡσ. Θεογ. 693. ῥάβδοι, Ἰλ. Δ, 69. Οὐδ. πληθ. ταρφέα, Ἐπίρρτκ. πυκνῶς, συνεχῶς, δασέως· Ἰλ. Μ, 47. Ν, 718. Χ, 142. Ὀδ. Θ, 379. παρβλ. ταρφειος. (Κατὰ τοὺς πλειοτέρους ἐκ τοῦ Ἐπιθ. ταρφης, ἀλλ' ὁ Πατ. ἀποβάλλει τὸν τύπον τοῦτον ὡς οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον, ἐξεναντίας δὲ παραδέχεται τὸ Ἐνιπ. ταρφυς ὡς ἀρχικ. τύπ. τοῦ Ἐπιθ. ἴδε ἐν τῷ ταρφυς.)

Ταρφειός, ά, όν· ταὐτ. τῷ προηγουμ. (ταρφός). Πυκνὸς, δασὺς, συνεχὴς, συχνὸς· παρ' Ὅμ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἰδίως ἐν τῷ πληθ. ἀόρ. α'. παθητ. τοῦ τέρπω. ὅταρφειαί· νιφάδες» καὶ, «κόρυθες» Ἰλ. Μ, 158. Τ, 357, 359. (Ἔχει δὲ τὸ ταρφειὸς πρὸς τὸ ταρφέες, ὡς τὸ δαμειὸς πρὸς τὸ δαμέες.)

Ταρφῆμεναι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ταρφῆναι, ἤ ἐστι, ταρφθῆναι. Ἀόρ. α'. παθητ. τοῦ, τέρπω.

Τάρφος, εος, τὸ. Δάσος, πύκνωμα, ἡ δασύτης, πυκνότης, συσώρευσις. Ἰλ. Ε, 555. «— βαθείης τάρφεσιν ὕλης» εἰς τὰ πυκνότατα μέρη τοῦ δάσους· καὶ Ο, 606. (οἱ Παλαιοὶ παρώγουσι τοῦτο ὄρθῶς ἀπὸ τοῦ, τρέφω, τὸ, πυκνόω, πυκνὸν ποιῶ, ἐξ οὗ ταρφὺς, ταρφείες, ταρφειές.)

Ταρφύς, εῖα, ύ, καὶ ὸ, ἡ, ύ, ταὐτ. τῷ Ταρφειός, ποιητ. Αἰσχύλ. Θήβ. 520. «Ὧρας φυούσης, ταρφὺς ἀπατέλλουσα δρῖξι».

*Ταρχάνεω, (τάρχη) = Ταράσσω, Ἡσύχ.

Τάρχεα, τὰ. ἴδε τάρχος.

Τάρχη, ἡ, κατὰ συγκοπ. τύπ. τοῦ Ταριχή.

*Τάρχος, τὸ, συνηθ. κατὰ πληθ. τὰ τάρχεα, δημόσιος καὶ μετὰ πομπῆς γινόμενος ἐνταφιασμός, Κηδεία, Δατ. inferiae, exsequiae, ἐκ τοῦ

Ταρχύω. Κυρίως λέγεται ἐπὶ ἐνταφιασμοῦ καὶ κηδείας σώματος ἤτοι λειψάνου τινός, ὡς καὶ τὸ Ταριχεύω, ἐπὶ κρεάτων καὶ ἰχθύων, κ. τ. τ. τὸ ὁποῖα διαφυλάττουσι καὶ διασώζουσιν ἀπὸ τῆς σήψεως. ἄρα, Ἐνταφιάζω, Θάπτω, κηδεύω. «τὸν δὲ νέκυν, ἀποδώσω, ὄφρα ἑ ταρχύσωσι κεχηκομόωντας Ἀχαιούς» Ἰλ. Η, 85. καὶ Π, 456. «Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἑταί τε, Τύμβῳ τε, στήλῃ τε· θεὸν γὰρ τοι γέρας ἐστίν» ἐνταφιάσουσι, σὺν στήλῃ, ὅ ἐστὶ Ταρχύσουσιν καὶ κοσμήσουσι στήλῃ τε καὶ τύμβῳ. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ, Τάρχος, καὶ, Ταρχάσιος ἐν ἴσῳ τῷ, Ἐντάφιος. καὶ, Τάρχανον, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ Πένθος, Κήδος, καὶ Ἀπάρχεντος, καὶ, Ἀταρχυτος, ἀντὶ τοῦ, Ἄθαπτος· οὗτω καὶ, Ἐπίταρχον, ἀντὶ τοῦ, Ἐπιτάφιον. Τὸ δὲ ταρχύω φαίνεται κατὰ συγκοπ. σχηματισμ. ἀντὶ ταριχεύω, ὡς τὸ ταρχος ἀντὶ ταριχος. (τὸ ὕψιλον ἴστε συχὶ μόνον ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀόρ. μακρὸν, ὡς ἐν Ἰλ. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ Παρατ. Ἀπολ. Ῥοδ. 2, 838· 3, 208.)

*Τάσις, εως, ἡ (τείνω). Ἔκτασις, τέντωμα, τόνος, ἔκτασις, τάνυσις, ἐξάπλωσις ἐκτάσεως τοῦ τεταμένου ἤτοι τανυσμένου, καὶ τεταμένου πράγματος, «ὀφρύων τάσεις» ἢ ἔπαρσις τῶν ὀφρύων ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τάσις, ὠθησις, σεισμός». «Τάσις φωνῆς», τόνος, προσῳδία. Διονύσ. Ἅλικ. καὶ, βαρείας τάσεις καὶ ὀξείας, παρὰ τῷ αὐτῷ.

Τάσσω, Ἀττ. Τάττω. Μ. ξω. παθ. παρακ. τέταγμαι, ἀόρ. ά. ἐτάχθην, ἀόρ. β'. ἐτάγην, σπαν. μέντοι, μέσ. ἀόρ. ἐτεξάμην. Ἐν τάξει, ἐν σὐνταξίᾳ τίθημι, κατὰ τάξιν ἢ εἰς τάξιν βάλλω, διατίθεμαι, διατάττω, ἔξαιρ. α) Στρατιώτας ἐν τάξει καὶ σειρᾷ τίθημι, Παρατάττω, εἰς παράταξιν, εἰς τάγματα, κατὰ τάξιν ἢ εἰς τάξιν βάλλω τὸ στράτευμα. Ἀπὸ Ἡροδ. συνεχ. ἐν χρήσει, Ξενοφ. «Τάσσειν εἰς μάχην τὴν στρατιάν» καὶ «Τεταγμένοι ἐπορεύοντο· ὡσαύτ. «ἐτάσσοντο ἀμφότεροι ὡς ἐς μάχην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θουκ. καὶ τὰ δύο μέρη παρετάσσοντο, ἐβάλλοντο εἰς τάξιν ὡς διὰ τὰ πολεμήσωσι· καὶ μετὰ Λίτ. οὐδέποτε κάσμον ταχθέντες »Ηρόδ. 9, 69 μὴ ἔχοντες, μὴ φυλάττοντες κόμμίαν τάξιν, ἢ εὐταξίαν. συνῃ. τάττειν στρατιὸν εἰς μάχην. β) καθόλ. Καθίστημι, καθιστῶ, διορίζω, ἢ βάλλω εἰς διωρισμένον τινὰ τόπον. ἢ θέσιν, καθίημι, κατατάττω, καθιδρύω. ὅθεν τάττειν τινὰ ἐπί τι, διορίζω τινὰ εἴς τι, ἔτι καί, τάττειν ἐπί τινι, Ἡρόδ. 5, 109. καὶ τάττειν ἑαυτὸν ἐπί τι, ἢ πρός τι, βάλλειν ἑαυτὸν εἰς τινὸ τόπον, κατάστασιν, ἢ τινι ὡρισμένῳ τόπῳ ἐνίστασθαι, ἕξαιρ. ἐκὼν, ἑκουσίως ἀναδέχεσθαί τι, ὡς, ἑαυτὸν τάσσειν τῶν ἀπιστούντων Δημ. συγκατατάσσεσθαι μετὰ τῶν ἀπιστούντων, ἐκλέγειν τὸ μέρος αὐτῶν· τὸ δὲ, τάσσεσθαι ἐπί τινι, δηλοῖ, διορίζομαι εἴς τι πρὸς διοίκησιν ἢ κυβέρνησιν »ἐπὶ τριήρεσιν Δημοσθ. ἀντὶ ἐπιφορτίζομαι μὲ τὴν κυβέρνησιν τῶν πλοίων, ἀναδέχομαι τὴν ἐπιστασίαν. γ) Συγκατατάττω, συγκαταλέγω, συγκαταριθμῶ ἢ βάλλω εἰς τινα λόγον ἢ τάξιν, ἐπί τι, ἢ μετά τινος, »τάττειν μετὰ τῶν ἀδελφῶν Συν. μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν, καὶ »ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι Πλουταρ. οὕτω καὶ Μέτ. τάσσεσθαι, συγκαταριθμοῦμαι, ἀνήκω εἰς τινα λόγον ἢ μερίδα, φατρίαν. — 2) Διατάττω, παραγγέλλω, διορίζω, ἐπιτάττω, ἐπιβάλλω, μετὰ Λίτ. καὶ ἀπαρεμφ. »Ἄγειν τὸν ὃν πρὸς αὐτὰν ἔπεμψε τοὺς ἱππέας Θουκρ. 30, 6. Ἡρόδ. 3, 25. τινὰ ἐπί τινος τάττειν, διορίζω τινὰ εἴς τι, σὺν παραγγέλλω νὰ κάμῃ τι »ἡμεῖς μὲν οὖν ἐπ' οὐ ἐτάχθημεν Ἡρόδ 5, 109. καί, τάττειν τινὶ φόρον, διορίζω, ἐπιβάλλω εἰς τινα νὰ πληρώσῃ ὡρισμένον τινὰ φόρον, παθτ. φόρον φέρειν τάχθηναι, ἀντὶ, εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ πληρώσω φόρον τινά. ὑποχρεοῦμαι νὰ πληρώσω ὡρισμένον τινὰ φόρον, Ἡρόδ. 3, 13 »φόρους τε ἐτάξαντον καὶ ζ, 165. καὶ πταξάμενοι δύω μνᾶς φέρειν Θουκ. ὡσαύτ. τάξασθαι εἰς ὠφελείαν ὑποχρεοῦμαι, ὑποβάλλομαι νὰ προσφέρω ὠφέλειάν τινα Ἡρόδτ. 3, 97. μετὰ ἀπαρεμφ. δὲ δηλοῖ, ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω, »ἐτάξατο φόρους· οἱ προσιέναι κατὰ θάλασσαν Ἡρόδτ. 3, 89. ὡσαύτ. καὶ »ζημίην τάξασθαι ἐπιβάλλω, καταδικάζω εἰς ζημίαν ἢ εἰς χρηματικὴν ποινήν, Ἡρόδτ. 2, 65. β) Μέσως. »Τάττεσθαι σημαίνει τὸν ἐν τῇ πληρωμῇ συμβιβασμὸν, καὶ ὑποχρέωσιν, ὅταν πληρώνῃ τις εἰς διωρισμένους καιροὺς ἄρα πληρώνω. ἀποδίδωμι τὸ χρέος ἢ τὸν φόρον εἰς τὴν διορίαν, εἰς ταχθείσαν τινα προθεσμίαν »Ὀφλόντων δὲ αὐτῶν, καὶ πρὸς τἄλλα ἱκετῶν καθιζομένων διὰ τὸ πλῆθος τῆς ζημίας, ὅπως ταχέμεσι ἀποδῶσιν. Θουκυδ. γ'. 70. καὶ α'. 117. ὅ ἐστιν. Ἐν τεταγμέναις καταβολαῖς, εἰς ὡρισμένας πληρωμῆς διορίας, κατὰ καιρὸς ὡρισμένους, τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δίωνι Κασ. μ'. 3. καὶ ἐντεῦθεν τὸ »Τάξιν κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν καὶ σημασίαν. Δημοσθέν. »Περὶ ἀρέσεως τοῦ ὁφλήματος ἢ τάξεως, διορίας, καιροῦ τεταγμένου διωρισμένου ἴδε ἐν τῷ τάξις, δ) Καθόλου δὲ σημαίνει τὸ Μέσον »Τάττεσθαί τι πρός τινα· ἢ »Περί τινος· τὸ Συμβιβάζεσθαι, Συμφωνεῖν μετά τινος περί τινος πράγματος, ἢ συμφωνεῖν πρᾶγμά τι μετά τινος, συμφωνίαν ποιεῖσθαι περί τινος, συνθέσθαι, συμβιβάζεσθαι, Πολύβ. »Ἡμέραν ταξάμενος πρὸς· συνεφώνησεν, διώρισαν ἡμέραν· ἔστις ἐν β'. 59 καὶ »Οἱ αὐτῷ ταξάμενοι εἶπεν· πρὸ τοῦ Ἡρόδτ. καὶ Πινδ. φαίνεται ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἡ λέξις ἐν χρήσει.

*Τάττα, = τάττα, Μυρι, στλ. ζ, ζ (υυ)

Ταταῖο, Δωρικ. ἀντὶ, Τηταῖο, Πινδ.

Ταταιός, ἡ, όν. (ταῖος) Ὁ ταῖνων, τεντέινων, ἐξαπλώνων, ἐπιτείνων, ὁ δύναμιν τονικὴν ἔχων, ὁ εἰς τὸ τείνειν ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος, ἢ κλίσιν εἰς αὐτὸ ἔχων.

*Τάτιος, Ἀττ. κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ αἴτιον, Ἀριστοφ. Θεσμ. 549. οὐχὶ δὲ ταίτιον ὡς τινες γράφουσι.

*Τατταί, καὶ Τατταναί, κατὰ Θεοδ. Γραμμ. στλ. 79. ἐπιφώνημά τι ἂν τραγῳδίᾳ, πιθαν. συγγεν. τοῦ τάτα.

*Τάττω, Ἀττ. ἀντὶ τάσσω, ὅπερ ὅρα.

Ταυῆρας, ου, ὁ, καὶ

*Τάυρος, ὁ. Ἀσιανὸν ὄνομα τοῦ Φασιανοῦ. Ἀθήν. 5'. στλ. 387.

*Ταΰγέτη, ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. Τηϋγέτη, Ὀνλ. Κυρ. Ὀκυστηρίου ἐν τῇ Δακωνίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Ὀδ. 2, 103. Τμν. Ὀμ. 16, 3. 33, 4. (-υυ-).

*Ταΰγετος, ὁ = Ταΰγετον.

*Ταύλη, ἡ, ταὐτ. τῷ τάβλα, tabula, Ἀγαθ.

Ταῦρα, ἡ, (ταῦρος) Ἡ στεῖρα βοῦς, ἡ μηδέποτε γεννῆσα ἀγελάδα, Λατ. Taura.

Ταυράω, (ταῦρος) Ταύρου συνευσίας ἐπιθυμῶ, φέρεσθαι μετ' ἐπιθυμίας πρὸς συνουσίαν ἐπὶ βοῦς ἤτοι ἀγελάδος. Ἀριστοτελ. «Ταυρώσιν αἱ βόες».

*Ταυρέα, ἡ καὶ Ἰων. Ταυρέη, καὶ συναιρ. ταυρῆ, ἔτι δὲ καὶ Ταυρεία ἐξυπακούετ. Δορὰ τὸ δέρμα τοῦ ταύρου. »Ἀσπὶς, κυνέη ταυρείη· ἢ ἐκ ταύρου δέρματος κατεσκευασμένη. Ἰλ. Η, 258. Ν, 161. 2) ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ ταύρου δέρματος κατεσκευασμένον τύμπανον. »Ὁ ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος. Γεωπον. ιδ', 25. ἢ καὶ τὸ, Φραγγελιον, ἢ μάστιξ, στρόμπις, ἐκ δέρματος ταύρου κατασκευαζόμενος· ὡς τὸ παρὰ Λατῖν. Taurea. κυρ. Ὀνλ. τοῦ

Ταύρειος, εία, ειον (ταῦρος) Ὁ ἐκ ταύρου ἢ βοὸς ὤν, Λατ. taurinus. Θουκυδ. »Ταύρειον αἷμα πιὼν· ταύρου αἷμα πιών. ἕξαιρ. ἐπὶ δέρματος βοὸς ἢ ἀγελάδος, ὡς ἐν Ἰλ. Η, 258. καὶ ἐμπρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔστι καὶ δικαλληκτος ἡ λέξις. παροβλ. Ταύρειος.

Ταυρειών, ῶνος. Μήν τις παρὰ Ἐνετικοῖς.

Ταυρελάτης, ου, ὁ, (ἐλαύνω) Ὁ ταῦρον ἢ ταύρους ἐλαύνων. Ἀνδολ. ἐξαιρ. »Ταυρελάτης χρὴ ἀνδρῶν· οἱ Θεσσαλοὶ ἱππεῖς, οἵ τινες ἐν τῷ τρέχειν ἐπέρριπτοι ἑαυτοὺς ἤτοι ἐπήδων ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐπὶ τὸν αὐχένα τοῦ ταύρου καταβλίβοντες αὐτὸν καὶ καταβάλλοντες κατὰ τὰ κέρατα. Ὅρα τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀγῶνος τούτου παρ' Ἡλιοδώρ. ί. στλ. 501. καὶ' Ἡσύχ. ἐλέγοντο οὗτοι καὶ »Βερελεκεῖς, καὶ Βερατεσσεῖς, οἱ τοὺς ταύρους ἕλκοντες ἀπὸ τῶν κεράτων», παρβλ. Ταυροκαθάψια.

Ταυρέλαφος, ὁ. (ἔλαφος) παρὰ Κοσμᾷ Ἰνδικόπλ. ιδ'. 2. Ἰνδικόν τι ζῶον ἡμέρον ἀχθοφόρον ζῶον.

*Ταυρελέφας, αντος, ὁ (ἐλέφας). Ἰνδικόν τι ζῶον, κατὰ μὲν τὸ σῶμα, χρῶμα, καὶ μέγεθος τῷ ἐλέφαντι ὅμοιον, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ τῷ ταύρῳ.

*Ταύρειος, εία, ειον (ταῦρος) = ταυρεῖος. 2) Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἡσ. Ἀσπ. 104. ἢ διότι ἀφιερώτερον αὐτῷ ἐν ταῖς θυσίαις ταύρους, ὡς Τζέτζης φησί, ἢ κατὰ Voss, διότι οὗτος παρῆκε τοῖς ταύροις τὰ τὰ παράλια ἱερὰ, ἢ κατὰ τὴν κοινοτ. γνώμην διότι παριστάνετο ὡς ὁ Ἰκάριος καὶ ἄλλοι ποτάμιοι Θεοί, ἔχων κεφαλὴν ἢ κέρατα ταύρου, ὅπερ ὅμως δὲν ἀποδεικνύεται σὐδαμόθεν.

Ταυρῆ, ἡ· ταυτὸν τῷ, Ταυρέα, Ταυρέη.

Ταυρηδόν, Ἐπίρ. (ταῦρος) Ὡς ταῦρος, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ταύρου. Ἀριστοφ. Βάτρ. »Ταυρηδὸν ἐμβλίπειν· λυσσᾷς κόραις, λυσσῶς, ἀγρίως καὶ θυμικῶς ὡς ὁ ταῦρος, οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. εἰς Φαίδ. στλ. 117. Bip. »Ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον· ἰσοδυναμεῖ τῷ τῆς συνηθείας »Ἀγριοκυττάζω, Wyll. Ἐπ. κρ. στλ. 46, 263. —

*Ταυριανός, ἡ, όν, Ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ ταύρου, παρβλ. κριανός.

*Ταυριάω, (ταῦρος) = ταυραίνω, ὅπερ ὅρα.

Ταυρίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ Ταῦρος. Ταυρίμικρος ταῦρος (ε)

Ταυρικός, ἡ, όν. (ταῦρος) Ὁ εἰς ταῦρον ἀνήκων, ταυρίσιος, ἢ βοίδιος.

Ταυροβόας, ου, ὁ (βοάω) Ὁ βοῶν, μιμούμενος ὡς ταῦρος, Ὀρφ. ταυτὸν τῷ, Ταυροφθόγγος.

Ταυροβόλος, ὁ, ἡ, ον. (βάλλω). Ὁ ταύρους ἢ βόας ῥίπτων, καταβάλλων ἢ φονεύων· ταυροβόλος τελετή, Ἀναλεκτ. ὅπου δηλ. ἔθυον ταύρους, Ὀρφ. ἐργ. 612. ὅπου ἀντὶ τούτου »Ταυροδύτους λοιβάς, καίτοι.

Ταυροβόρος, ὁ, ἡ, ον. (βορᾶ). Ταύρους τρώγων, ταυροφάγος.

Ταυρογάστωρ, ορος, ὁ, (γαστήρ). Ὁ ταύρου κοιλίαν ἔχων, ἤτοι ὁ ἔχων τὴν κοιλίαν μεγάλην ὡς ὁ ταῦρος. Ἀνάλεκτ. β'. στλ. 224.

*Ταυρογενής, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ ἐκ ταύρου γεννηθείς, ἢ ὁ ἐκ ταύρου καταγόμενος.

Ταυροδέτης, ου, ὁ· καὶ Ὀνλ. Ταυροδέτις, ιδος, ἡ. (δέω) Ὁ τὸν ταῦρον δέσων· »Ὕβρεα ταυροδέτιδι. Ἀνάλεκτ. γ'. στλ. 44. ἢ τὸν ταῦρον δέσουσα.

Ταυρόδετος, ὁ, ἡ, ον (δέω). Ὁ μὲ κόλλαν τοῦ ταύρου δεμένος, ἢ συγκολλημένος. Εὐριπ. παρὰ Πορφυρ. περὶ ἀπολ. ἐμψ. δ'. »Ταυροδέτοις κυπαρίσσοις· σανὶς κυπαρίσσινος ταυροκόλλᾳ συγκεκολλημένη.

Ταυροειδής, ές, ὁ, ἡ ες (εἶδος). Ὁ ταύρου εἶδος ἔχων, ταύρῳ ὅμοιος.

*Ταυροέθρεπτος, ὁ, ἡ, ον (θρέπτος). Ὁ ταύρου φωνὴν ἔχων.

Ταυρόθυτος, ὁ, ἡ, (θύω). Εἰς ὃν ἢ ὅπου θύεται ταῦρος, ἢ ἐθυσιάσθη. »Διοιβαὶ ταυροθύτοιαι. ἴδε καὶ Ταυροβόλος.

Ταυροκαθάψια, τά (καθάπτομαι). Ἑορτή τις παρὰ Θεσσαλοῖς κατ' ἣν ἐγίνετο καὶ ἀγὼν μετὰ τῶν ταύρων, οὕτω λεῖται καὶ ἐν Γλώσσαις, Pilae Taυριάριοι, Ταυροκαθαπτεῖα. Pila γὰρ καλεῖται ἡ ἐξ ἄχυρων ἢ ἄλλων τοιούτων κατεσκευασμένη ἀνθρωπινος εἰκών, ἃ τὰς ἐρεθίζουσι τοὺς ταύρους. Boeckh Σχολ. Πινδ Πυθ. 2, 78. καὶ Σκαλιγέρος εἰς Φέστον ἐν λ, Pilae, ἴδε ταυροκαθάπτης.

Ταυροκέρως, ωτος, ὁ, ἡ, ον. (κέρας) Ὁ κέρατα ταύρου ἔχων.

Ταυροκέφαλος, ὁ, ἡ, ον. (κεφαλή) Ὁ ταύρου κεφαλὴν ἔχων.

Ταυροκόλλα, ἡ (κόλλα). Κόλλα κατεσκευασμένη ἀπὸ ὠτία καὶ δέρματα ταύρου ἢ βοός, ἤτοι ἢ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη κόλλα (Πετζόκολλα). ὅθεν

Ταυροκολλώδης, εος, ὁ, ἡ, ες. (εἶδος) Ταυροκόλλῃ ὅμοιος, ὁμοιος τῇ κόλλα τοῦ ταύρου, Διοσκ.

Ταυροκράνος, ὁ, ἡ (κράνον) ταὐτὸν τῷ, ταυροκεφαλος· Ταυροκράνος ὠκεανός. Εὐριπ. Ὀρέστ.

Ταυροκτονέω, ῶ. Ταύρους κτείνω, φονεύω, σφάζω ταύρους· ἐκ τοῦ

Ταυροκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ ταύρους κτείνων, σφάζων.

Ταυρόκτονος, ὁ, ἡ· προπαροξυτ. παθ. Ὁ ὑπὸ ταύρου φονευόμενος.

*Ταυρομαχία, ἡ (μάχη). Μάχη ἢ ἀγὼν μετὰ ταύρων.

*Ταυρομάχιον, τό = ταυρομαχία.

Ταυρομέτωπος, ὁ, ἡ, ον. (μέτωπον) Ὁ ταύρου μέτωπον ἢ πρόσωπον ἔχων, Ὀρφ.

Ταυρόμορφος, ὁ, ον (μορφή). Ὁ ταύρου μορφὴν ἢ ὄψιν ἔχων. Παρὰ Διοδῶρ. Ταυρό-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μορφαν τύπωμα τό τήν Εὐρώπην ἁρπάσαν πλοῖον, διότι ἐν τῇ πρώρᾳ ὡς ἐπίσημον, Ταῦρον ἐγγεγλυμμένον εἶχε.

Ταυροπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (πατήρ). Ὁ ταῦρον ἔχων πατέρα, ὁ ὑπό ταύρου γεννηθείς.

Ταυροπόλος, ἡ, καί, Ταυροπόλη, ἡ· ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ἀμφιβόλλον Ἔνν. παρ Εὐρίπ. Ἰφ. Ταυρ. 1457. Ἀρτεμιν δὲ νιν βροτοί τό λοιπόν ὑμνήσουσι, Ταυροπόλον θεάνασσ', εἴτε διότι ἐθρονιστο αὐτῇ εἰς θυσίαν ταῦροι, εἴτε διότι ἐτιμᾶτο καί ἐλατρεύετο ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ, καί διά τοῦτο ἐπεριπολεῖτο ἐπεριφέρετο ἐν αὐτῇ ὡς ἐγχωρίος δαίμων, ὑπερασπιζουσα τήν χώραν, εἴτε διότι κατέβαλλε καί ἐφόνευε τούς ἀράκοντας, εἴτε τελευταῖον διότι ἐτύρετο ὑπό ταύρων. Ὅτε δὲ μίαν καί τήν αὐτήν σχεδόν σημασίαν μετά τοῦ, Ἑκάτη, ἔχει, καί τό ἔργον ταύτης τῆς Ἀρτέμιδος σχεδόν τό αὐτό ἦν, φαίνεται ἐκ τῆς τοῦ Ηλιάρχου ῥήσεως παρ' Ἀθην. ε'. σελ. 238. «Μαινομένας καί μαγαύσσουσι ταυροπόλοι καί τριοδίτιδες, αὐτοι πρός πλησίασιν ὠρέοντο πλῆρεις πάντων ἀποκαθαρμάτων. Ὅθεν «Ταυροπόλια, τά, ἃ εἰς ὥρτὴν ἄγουσι Ἀρτέμιδι. Ησυχ.

Ταυρόπους, οδος, ὁ, ἡ, (ποῦς). Ὁ ταύρου πόδας ἔχων. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 275.

*Ταυροπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον) Ὁ ἔχων πρόσωπον ἡ μορφήν ταύρου.

Ταῦρος, ὁ. Ὁ ἀρσενικός καί πρός ὀχείαν ἐπιτήδειος βοῦς. Ταυρί. Λατ. taurus, συνχάκ. παρ' Ὁμ. ὅς τις ἐξαίρ. χρῆται τούτῳ ἐπί τῶν προσφερομένων τῷ Ποσειδῶνι θυσιῶν, ἔτι εὑρηται καί παρ' αὐτῷ καί μετά ταῦ βοῦς, ταῦρος βοῦς, ὅπου τό μέν βους ἐστι τό γένος, ταῦρος δέ τό εἶδος, Ὁ. Ρ. 389; Ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην. καί μετά τοῦ ζατραφής, Ἰλ. Η. 223. «Ὅς οἱ ἐποίησαν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον, Ταύρων ζατραφέων.« — β) τροπικ. δέ λέγεται καί ὁ ἀνήρ, ὁ ἀνδρας κατ' ἀντιθ. πρός τό, γυνή· Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1217. παρβλ. καί βους. γ) Ταῦρος ἐκαλεῖτο ὅτι καί ὁ ἱερεύς τοῦ ταυρείου Ποσειδῶνος. 2) Σημεῖον ἀστερισμοῦ ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ· παρ' Ἀστρονόμ. 3) Τό μεταξύ τῶν ὀρχεων καί τοῦ πρωκτοῦ διάστημα· ὅπερ καί κυκλικῶς ἄλλως λέγεται. Πολυαίν. καί ἐντεῦθεν κατ' ἔκτασιν τῆς σημασίας καί τό ἀνδρικόν μέρος, ἤτοι τό αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός Bunk. Ἀριστοφ. Ἐκ. 911. ὅθεν τό «Ἀταύρωτος παρθένος· ὁ Φώτ. ἔχει καί «Ταῦρον, τό γυναικεῖον αἰδοῖον. 4) Ὄρος μέγα ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ταυροσκύθαι, οἱ, (Σκύθαι). Ἔθνος σκυθικόν κατοικοῦν περί τήν Ταυρικήν χερσόνησον, Ἡρόδοτ. δ. 103.

Ταυροστρεγέω, Ταύρους ἡ βόας σφάζω, ταύτ. τῷ ταυροκτονέω. ἐκ τοῦ

Ταυροσφάγος, ὁ, ἡ, ον (σφάττω) Ὁ ταύρους σφάττων, κτείνων, θυσιάζων, ὡς τό ταυροκτόνος.

Ταυροφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν) Ὁ ταύρους τρώγων. ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου.

Ταυροφανής, έος, ὁ, ἡ, ές (φαίνομαι). Ὅστις φαίνεται ὡς ταῦρος, ταύρῳ ὅμοιος. Διανεπτηγ.

Ταυροφθόγγος, ὁ, ἡ, ον (φθόγγος). Παραπλήσια βοῦσι φθεγγόμενος, ἤτοις φωνάζει ὡς ταῦρος, ἤ ἔχει φωνήν ταύρου, μυκᾶται ὡς ταῦρος. Αἰσχύλ. παρά Στράβ. ἰ.

Ταυροφόνος, ὁ, ἡ, ον, (φονεύω). Ὁ ταύρους φονεύων. Ἐπίθετ. τοῦ, Ἡρακλέους. Θεόκριτ. εἰδ. ιξ'. καί Πινδ. Νεμ. 6, 69.

Ταυροφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ ὑπό ταύρου φερόμενος, βασταζόμενος, ὃν ἔφερεν, ἐβάστασε, μετεκόμισε ταῦρος.

*Ταυροφυής, ὁ, ἡ, ές (φυή). Ὁ ἔχων φύσιν ἡ μορφήν ταύρου, ἡ ἐκ γένους τοῦ ταύρου ὤν.

Ταυρόω, ῶ. (ταῦρος) Εἰς ταῦρον ποιῶ, μεταβάλλω. 2) Μέσ. Ταυρόομαι, οὔμαι, κατά ταῦρον ἡ ὡς ταῦρος ἀγριοῦμαι. «Ταυριοῦμαι τιτλα· καί «Αποταυροῦμαι. Εὐριπ. Μηδ 91. καί 191. ταῦτόν τῷω, Ταυρηδόν ὑποβλέπειν· λοξοῖς βλέμμασιν, ἀγρίως καί στραβά βλέπειν, ἀγριοκυττάζειν) ἀγρίως καί μετά θυμοῦ βλέπειν. «Καί μή πέλαζε μητρί δυσθυμουμένῃ, ἤδη γάρ εἶδον ὄμμασιν ταυρουμένην«, ὅθεν ὁ Σχολ ἑρμην. Ἀγριουμένην· ἡ ὡς ταῦρος θυμικόν καί φιβερόν ὁρῶσαν καί ἀστοργον, οὐχί μητρικήν. 3) Ἐπί συγκοιμήσεως ἤτοι σαρκικῆς συνουσίας ἅπαξ μόνον κατά τό «Ἀταύρωτος ἐν χρήσει.

*Ταυρῶ, οὖς, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς τό ταυροπόλος.

Ταυρώδης, εος, ὁ, ἡ, ες. Ὁ ταύρου εἶδος ἔχων, ὅμοιος ταύρῳ, ταύτ. τῷ ταυροειδής.

*Ταυρῶπις, ιδος, ἡ, ἐξαίρ. Ποιητ. Ὀπλ. τοῦ ταυρωπός.

Ταυρωπός, ὁ, ἡ, όν (ὤψ). Ὁ ταύρου ὄψιν, ἡ βλέμμα, κύτταγμα ἔχων, ἔτι καί Ταυρῶψ, ὠπος

*Ταυρώψ, ῶπος, ὁ, ἡ = ταυρωπός.

Ταῦς, ἡ ταῦς μόνον μαρ' Ἡσυχ. Μέγας, πολύς. ὅθεν παρ' αὐτῷ ἔτι καί, «Ταυσας, μεγαλύνας, πλειοτάσας. Παρά τοῖς λοιποῖς Γραμματικοῖς οὐχ εὑρηται λέξις τοιαύτη· Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει μόνον «Ταῦξω ἀντί ἐρμηνείας, ἐξ οὗ παράγουσι τό Ταῦγετος, καί τό Ὀπλ. Κυρ. Ὀν. Τηΰγέτη.

*Ταύσιμος, ἰμη, ιμον καί

*Ταύσιος, ια, ιον, μόνοι παρά Γραμμ. ἀπαυτωμένη λέξεις, ὡς ῥίζα τοῦ Ἰων. τηΰσιος θεωρουμένη.

Ταῦτα, Οὐδέτ. πληθ. τῆς Ἀντωνυμ. Οὗτος. συχνάκ. ὡς ἐπίρ. ἐν χρήσει, ὅρα οὗτος.

*Ταὐτά, κατά συναλ. ἀντί τά αὐτά, ὅθεν

Ταυτάζω, Τό αὐτό ἡ τά αὐτά ἀεί λέγω, ταυτολογῶ φλυαρῶ· ὁ Φώτ. ἔχει: «Ταυτάζειν, στραγγεύεσθαι, ἐπί πολύ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ, ταυτ. τῷ τεντάζω, ὅπερ φαίνεται ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ ταυτάζω. Rutil. Τιμ. 245.

Ταύτη, ὡς Ἐπίρ. ἐν χρήσ. ἐστι δέ Δοτ. Θηλ. τοῦ οὗτος, ἀπό Ἡροδτ. πολλάκ. ἐν συνηθ. ἔν, ἔτι δέ καί ταυτηί ῥηφόμ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1221 Κατά τοῦτον τόν τρόπον, οὕτως, ἄρα, τετιμαρῶν, τούτῳ τῷ τρόπῳ, κατά τοῦτον τόν τρόπον, ὧδε, ἑπομένως, ἕξῆς· τούτου ἕνεκα, διά τοῦτο. «Οὐ ταὐτ' ἐστίπω ταύτη.« Ἀριστοφ. Ἱππ. 843. αὐτά ὅλα δέν εἶναι τελείως κατά τοῦτον τόν τρόπον· ἡ κατάστασις τοῦ πράγματος τελείως δέν εἶναι τοιαύτη, (αὐτά δέν εἶναι τελείως ἔτζι). Πλάτ. «Ταύτῃ ὅπη.« ἀντί τοῦ, οὕτως ὅπως.

Ταυτί, Ἀττικ. κατ' Ἐπιτ. τοῦ ταῦτα. ὅραοὗτος. (ι)

Ταυτίζω, (ταυτό) Μιᾶς λογῆς, ὅμοια ποιῶ, ἓν καί τό αὐτό κάμνω, τά αὐτά τίθημι ἤ τοῖς αὐτοῖς χρῶμαι· ὡς ἓν καί τό αὐτό θεωρῶ, ἤ λαμβάνω, ἤ ταὐτολογῶ, περί τῶν αὐτῶν ἀεί ὁμιλῶ. Φιλόπον. Ὁ Εὐσταθ. παρά Σουϊδ. ἑρμην. τό, ταυτίζομαι, διά τοῦ, Ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι

Ταυτό, Ἀττικ. Ταὐτόν, Ἰων. ταὐτό, κατά συναλφ. ἀντί τοῦ, τό αὐτό. Τό αὐτόν, τό ἴδιον, παρόμοιον, ἴσον, ὅμοιον. «Ταὐτόν τῷ, ὅπερ ἄλλων,« Ἐν ἴσῳ τῷ, ἤ, ἴσον τῷ· παρόμοιον τῷ. Ἴσον ἡ ταυτοδύναμον κατά τήν σημασίαν, ταυτοσήμαντον. «Εἰς ταὐτόν συναλλαξαι.« Ἀριστοφάν. εἰς τόν ἴδιον τόπον. «Ταὐτόν ἐκείνῳ.« Πλάτ. παρόμοιον μέ ἐκεῖνο, καί Δημοσθ. «Ταὐτόν τοῦτο.« ὅθεν

Ταυτόαιμος, ὁ, ἡ, ον (αἷμα). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν, ὁμαιμος, συγγενής. Νικήτ. Χρον. β'. 1.

Ταυτοβουλία, ἡ (βούλομαι). Παρομοία βουλή, γνώμη, θέλησις, συμφωνία τῆς γνώμης, ἤ τοῦ φρονήματος.

*Ταυτόγε, Ἀττ. κατά συναλφ. ἀντί τό αὐτό γε.

Ταυτογενής, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ὤν, ἤ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ταυτοειδής. Νικήτ. Χρον. ἰ. 7.

Ταυτογραφέω, ῶ (γράφω). Παρομοίως κατ' αὐτόν, τόν ἴδιον τρόπον γράφω, ἤ τά αὐτά, τά ἴδια γράφω.

Ταυτόδοξος, ὁ, ἡ, ον (δόξα). Ὁ τήν αὐτήν δόξαν ἔχων, ὁ τῆς αὐτῆς δόξης ἤ φρονήματος ὤν.

Ταυτοδυναμέω. ῶ. Ταυτοδύναμος εἰμί, τήν αὐτήν δύναμιν ἔχω, ἤ τῆς αὐτῆς δυνάμεως εἰμί, ἰσοδυναμῶ. 2) ἐπί Λέξεων, τήν αὐτήν σημασίαν ἔχω, τό αὐτοσημαίνω· ἐκ τοῦ

Ταυτοδύναμος, ὁ, ἡ, ον (δύναμαι). Ὁ τήν αὐτήν ἤτοι τήν ἰδίαν δύναμιν ἔχων, ἴσος, ὅμοιος κατά τήν δύναμιν, κατά τήν ἰσχύν, ἰσοδύναμος· καί ἐπί λέξ. ταὐτόσημος, ἔχων τήν αὐτήν σημασίαν, τό αὐτό σημαίνων (υ)

Ταυτοειδής, έος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὤν· ὅμοιος κατά τό εἶδος, κατά τήν μορφήν, ἤ σχῆμα.

Ταυτοέπεια, ἡ (ἔπος) ταὐτόν, τῶ, ταυτολογία.

Ταυτοεπέω, ῶ (ἔπος). Τό αὐτό ἤτοι τά ἴδιον λέγω· ἐπαναλαμβάνω τόν λόγον = ταυτολογέω.

Ταυτοεργέω. ῶ (ἔργον). Τό αὐτό ποιῶ, εἰ καί τό αὐτό, ἀεί τό ἴδιον ἔργον ποιῶ, ὅθεν

Ταυτοεργία, ἡ. Τό αὐτό, τό ἴδιον ἔργον, ἡ αὐτή καί ἰδία πρᾶξις, ἤ τοῦ ἰδίου ἔργου ἤ τῆς αὐτῆς πράξεως ἀπαρίθμησις.

Ταυτόζηλος, ὁ, ἡ, ον (ζῆλος). Ὁ τό αὐτό ἤτοι τό ἴδιον ἔργον μετά ζήλου μετερχόμενος, ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔργου ζηλωτής· ὁ περί τό αὐτό ἔργον προθυμούμενος, Νικήτ. Χρον. ἐά. 11.

Ταυτοθελής, έος, ὁ, ἡ, ές (θέλω). Ὁ τό αὐτό θέλων, ὁ τήν αὐτήν θέλησιν καί βούλησιν ἔχων, ἤ ὁ τήν αὐτήν γνώμην ἔχων, ἤ προαίρεσιν. Οὐσιαστ. «Τό αὐτοθελές« ταὐτόν τῷ ταυτοβουλία, τό αὐτό θέλειν, ἴση, ὁμοία θέλησις, ἤ γνώμη.

*Ταυτόθρους, ὁ, ἡ, ον· καί συναιρ. ους, (θρόος). Τόν αὐτόν θροῦν, τόνον ἤχου ἔχων· ὁμῶ.

Ταυτοκίνητος, ὁ, ἡ, ον (κινέω). Νεωτερ. Λέξ. Ὁ τήν ἰδίαν κίνησιν ἔχων, ὁ ὑποκείμενος εἰς τήν αὐτήν κίνησιν, ἤ φοράν, ὠθησιν

Ταυτοκλινής, έος, ὁ, ἡ, ές (κλίνω). Ὁ τήν αὐτήν καί ἰδίαν κλίσιν ἔχων, παρομοίως κλίνων ἤ ῥέπων πρός τι. 2) Ὁ εἰς τό αὐτό κλίμα ὤν, κατειλεῖσθαι, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ κλίματος γεννηθείς ἤ ὤν.

Ταυτολογέω, ῶ. Τά αὐτά, τά ἴδια λέγω, ταυτολόγος εἰμί· τά ῥηθέντα ἐπαναλαμβάνω, ὅθεν

Ταυτολογία, ἡ τῶν αὐτῶν λόγων ἐπανάληψις, τά αὐτά ἤτοι τά ἴδια λέγειν, ἅπαξ εἰπόντες καί πρότερον, τό τά ῥηθέντα ἐπαναλαμβάνειν, καί ἡ τῶν αὐτῶν ἤ τῶν ἰσοδυνάμων λέξεων παράθεσις.

Ταυτολογικῶς, Ἐπίρ. Μετά ταυτολογίας, μετ' ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν λόγων. Εὐσταθ.

Ταυτολόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ τό αὐτό λέγων, ὅστις λέγει τούς αὐτούς λόγους, οὗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ πρότερον εἶπεν, ὅστις λέγει τὰ ἴδια λόγια, ὁ ἐπαναλαμβάνων τὰ προρρηθέντα.

Ταυτόματον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τοῦ, τὸ αὐτόματον. Τὸ κατὰ περίστασιν, κατὰ συμβεβηκός· τὸ κατὰ τύχην, ἀπρομελετήτως γιγνόμενον ἢ συμβαῖνον, «Ἀπὸ ταὐτομάτου,» ἐκ περιστάσεως, κατὰ συμβεβηκός, ἐκ τῶν παρατυχόντος, κατὰ τύχην, ἀπροπαρασκεύαστος, ἀνελπίστως, ἐξάφνα.

*Ταὐτομήκης, ες, ὁ, ἡ, ες (μῆκος). Νεωτερ. Λέξ. Ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ καὶ ἴδιον μῆκος, μάκρος, ὁ ἴσον τοῦ αὐτοῦ μήκους. —

Ταυτοπάθεια, ἡ. Τὸ αὐτὸ ἢ ὅμοιον πάθος, τὸ πάσχειν τὰ αὐτά, ἢ αὐτὴ καὶ ὁμοία τύχη ἢ δυστυχία, τὸ αὐτὰ ἢ παρόμοια ὑπομένειν· ἐπακολουθεῖν. ἐκ τοῦ

Ταυτοπαθής, ές, ὁ, ἡ, ές (πάσχω, παθεῖν). Ὁ τὸ αὐτὸ ἢ τὸ ἴδιον παθὼν, ὁμοιοπαθής, ὁ ὑπομείνας, ὁ τὴν αὐτὴν τύχην ἐσχηκώς, ὅστις ἔπαθε τὰ ἴδια ἢ ἴδεε ἢ ἤκουσε τὰ αὐτὰ, ὑπέπεσεν εἰς τὴν αὐτὴν δυστυχίαν.

Ταυτοποδία, ἡ (πούς). Ἡ ἐπανάληψις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ποδὸς εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν στίχον. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 350.

Ταυτοπροσωπικῶς (προσωπον). Εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀμφ.

Ταυτοσήμαντος, ὁ, ἡ, ον (σημαίνω) καὶ

Ταυτόσημος, ὁ, ἡ, ον (σῆμα). Ὁ τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχων ἢ δεικνύων, τὴν αὐτὴν ἔννοιαν δηλῶν, ἀμφίνοια.

Ταυτοσθενής, ες, ὁ, ἡ, ές (σθένος). Ὅμοιος κατὰ τὸ σθένος· ἢ ἔχων τὴν αὐτὴν δύναμιν ἀμφ.

Ταυτόσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπορά). Ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπόρου, ἐκ τοῦ ἰδίου γένους ὤν. Νικήτ. Χρον. ιβ'. 4.

Ταυτοσυλλαβέω, ῶ (συλλαβή). Τὴν αὐτὴν συλλαβὴν ἔχω, ταυτοσύλλαβος εἰμί.

Ταυτότης, ητος, ἡ (ταυτὸς) Ὁμοιότης, τὸ εἶναι μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οὐσίας, φύσεως ἢ εἴδους, τὸ ἀπαραλλάκτου καὶ ὁμοιον δύο ἢ καὶ πλειόνων πραγμάτων, ἐκλαμβανομένων ὑπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν· ταυτομορφία, ἔτι καὶ ἡ ἐπωνύμιος ἑνός καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος· Identité, Γαλ. Ἀριστοτέλ. ἠθικ. ἡ.

Ταυτοφωνία, ἡ, Ἡ αὐτὴ, ὁμοία, φωνὴ, ἡ τόνος· ἐκ τοῦ

Ταυτόφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τὴν αὐτὴν φωνὴν ἔχων.

Ταυτώνυμος, ὁ, ἡ, ον (ὄνομα). Ὁ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, ἢ ὁνομασίαν ἀμφ.

Ἔταφε, παρα Πινδ. ἀντὶ ἔτραφε, γ'. προσ. τοῦ ἐχρήτ. θέματος ΘΑΦΩ, ἴδε τέθηπα.

Ταφειος, εία, εῖον. ἴδε ταφήιος.

Ταφεύς, έως, ὁ (θάπτω). Ὁ τοὺς ἀπεθαμένους, τοὺς νεκροὺς θάπτων, ἐνταφιάζων. Θάπτης, Νεκροθάπτης. Σοφ. Ο. Κ. 583.

*Ταφεών, ῶνος, ὁ (τάφος). Τύπος ἐν θᾷ εἴτ' ἐν τάφοι, τὸ μνημεῖο τῶν νεκρῶν

Ταφή, ἡ (θάπτω). Ἡ ἐν τῷ μνήματι κατάθεσις τοῦ νεκροῦ σώματος, ἐνταφιασμός, κηδεία, θέψιμον. Ἡρόδ. 1, 24, 112. Ξενοφ. Ἀγ. ια. 16. καὶ μνῆμα, τάφος· ἔτι δὲ καὶ πλῆθ. «Δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο.» Θουκ. ὡσαύτ. καὶ Ἡρόδτ. 5. 63. Σοφοκλ. «Εἰς ταφὰς τιθέναι.» ἀντὶ τοῦ, θάπτειν.

Ταφήιος, ηίη, ήιον· ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ Ταφείος. Ὁ εἰς τάφον ἢ ἐνταφιασμὸν ἀνήκων, ἁρμόζων, πᾶν ὅ,τι παρασκευάζεται διὰ κηδείαν ἢ ἐνταφιασμόν τινα. «Φέρες·· Ἀείρτη ἠρωϊ ταφήιον» Ὁδ. Η. 99. Τ, 194. Ω, 134. ὡσαυτ. καὶ, λίνεος ταφήιος, ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀποθανόντος τιθέμενος λίθος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ταφήϊα, ἐντάφια, εἰς ταφὴν εὐθετα ἱμάτια.

Ταφιος, ία, ιον ταὐτοῦ τῷ, ταφηίος. Ἀπολ. ἀργ. ἀ. 750.

*Ταφῖος, ία, ίον. Ὁ ἐκ τῆς νήσου τάφου ὤν, ὅθεν Ταφίοι παρ' Ὁμ. περίφημοι θαλασσοπόροι, καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 19. ἴδε ἐξαιρ. Nitzsch. εἰς Ὁδ. Α, 181.

Ταφοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τάφῳ ἢ ταφῇ ὅμοιος.

Τάφος, ὁ (θάπτω). Μνῆμα, λάκκος, ὄρυγμα ἐν τῇ γῇ ἐν ᾧ κατατίθεται τὸ νεκρὸν σῶμα, μνημεῖον, τύμβος, σῆμα, νεκρομνημεῖον, ἢ κατ' Εὐστάθ. «Τάφος, ὁ τόπος ἐνθα τίθενται τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, Σῆμα δὲ, τὸ ὑπὲρ τοῦ τάφου χωματῶδες ἐπιστύπωμα, ὃ σημεῖον ἐστὶ τοῦ τεθάφθαι τινὰ ὑπ' αὐτῷ.» Ἡσ. Ἀσ. 477. Πινδ. Ἰσθμ. 8, 126. Ἡρόδ. 2, 135, 4, 127, καὶ ἀλλαχοῦ, συνηθέστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Ὅμ. δὲ οὐ κέχρηται τῇ λέξει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. οὐδαμοῦ. Ταφὴ, κηδεία, κατάθεσις τοῦ νεκροῦ σώματος ἐν τῷ μνήματι, καὶ παράχωμα, 2) Ταφὴ, ἐνταφιασμὸς, κηδεία, ἐξαιρ. αἱ γιγνόμεναι ἐν ταῖς ταφαῖς τελεταὶ, μνημόνυνα, ἡ ἐκφορὰ κ. τ. τ. καθ' ἣν σημασ. ἰδίως εὑρηται παρά τε Ὅμ. καὶ Ἡσ. «Εἰμὲν δή μ' ἐβίλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ» Ἰλ. Ω, 600. ἐὰν θέλῃς δηλ. νὰ κάμω ὅλα τὰ πρὸς ταφὴν ἀπαιτούμενα, ἤτοι τὰς τῆς κηδείας τελετὰς· ἐξαιρ. δὲ τὸ γινόμενον δεῖπνον (μακαριά) πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος, δαὶς ἐπιτάφιος, ὡς Ἰλ. Ψ, 29. «Λύτρ' ὁ τοῖσι τάφον μνοιείκεα θαίνω» ἔνθα ὁ Σχολ. Τάφον, τὸ περίδειπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσιν παρασκευαζόμενον· ἔδωκεν αὐτοῖς ἤτοι παρεσκεύασεν, ἔκαμεν ἐν νεκρικὸν συμπόσιον καὶ Ὁδ. Γ, 309. ἔτι καὶ ὁ ἐπιτάφιος ἀγών, οἱ γιγνόμενοι ἀγῶνες πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀποθανόντος «Ἐς τάφον, ὃν πάντας ἐνίκα.»

Τάφρευμα, τό, (θΑΦΩ). Ἔκπλεξις, Θαυμασμός. Ὀδυσ. Φ. 122. «τάφρος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας·» οὕτω καὶ ἐν Ω, 441. ἀεὶ κατ' ὀνομστ. συνηθέστερον μέντοι τὸ, θάμβος ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παραχθέν.

*Ταφρεία, ἡ, Κύρ. Ὄν. Νήσου τινὸς μικρᾶς μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκάδος, παρ' Ὅμ. Ὀδ.

Ταφρεία, ἡ (ταφρεύω). Τὸ σκάπτειν τάφρον, χαντάκι, τάφρον ποιεῖν. Δημ.

Ταφρευμα, τό. Ἡ ἐσταμμένη τάφρος, τραβηγμένον χαντάκι, διόρυγμα, ἐκ τοῦ

Ταφρεύω, (τάφρος). Ταφρον ποιῶ, τάφρον χαντακι ὀρύττω. Ξενοφ. Ἑλλ. ε. β'. 4. Διορύττω, ὀρύττω· Πολυαιν. η. 49.

Τάφρη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ τάφρος. Ἡροδοτ. 4. 201. ὡς καὶ ὁ Σουϊδ. ἐσημειώσατο.

Ταφροβολέω, ῶ (τάφρος, βάλλω). Τάφρον ποιῶ, χαντάκι σκάπτω ἢ τραβῶ. Γλωσσ. Στεφ.

Ταφροειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τάφρῳ ὅμοιος, χανταειδής.

Ταφροποιέω, ῶ (ποιέω). Τάφρον ποιῶ· ἀμφ.

Τάφρος, ου, ἡ (θάπτω, τάφος). Ἐπίμηκες ὄρυγμα ἔξωθεν τοῦ τείχους, ἢ περιξ τοῦ στρατοπέδου γινόμενον διὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἔφοδον τῶν ἐχθρῶν, χανδάκι, Ἡσύχ. τὸ περὶ τὸ τεῖχος βαθὺ ὄρυγμα. Ἰλ. Η, 341. «Ἔκτοθεν δὲ βαθείαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον·» καὶ ἐν στίχ. 440. «Τάφρον εὐρείαν μεγάλην·» ἐν δὲ Θ, 170. «Τάφρου, ὀρυκτήνυ καὶ ἀλλαχοῦ Ἄρτων ὁ τάφρος φαίνεται ὅτι ἐχρήσατο Καλλίμαχος, ὡσαυτ. καὶ παρ' Ἀλκαίαμ. σελ. 65. Ἡ χυδαία συνήθεια λέγει «Τράφος καὶ κατὰ μετάθεσιν.»

Ταφρώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τάφρου εἶδος ἔχων, τάφρῳ ὅμοιος ἢ πλήρης τάφρων.

*Ταφρωρύχος, ὁ, ἡ, ον (ὀρύσσω). Ὁ τάφρον ὀρύσσων, σκάπτων. Διογ. Λαερ. ἀ, 23.

Τεθράφθαι, μετοχ. ἀόρ. τοῦ θέματος ΘΑΦΩ· Ἐκπλαγείς, θαυμάσας, θαμβήσας, ἐκστασιν παθών, Ὅμ. ὅρα τέθηπα.

Τεῖχα, Ἐπίρ. (ταχὺς. ἢ κατὰ τὸν Dam. οὐδέτ. πληθ. κατὰ συγκ. ἀντὶ ταχέα, ὡς καὶ τὸ σάφα ἀντὶ σαφέα, ἄντα ἀντὶ ἀντία, ὠκα ἀντὶ ὠκέα κ. τ. τ.). Ταχέως. ὁρμαίως, σπουδαίως, ταχὺ, εὐθέως, παραυτίκα, παραχρῆμα, ἐν σπαρεῖ, ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ καὶ μελλήσεως, ὀλιγώρως, παρεμβάς. συχνάκ. παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Πινδ. παρ' οἷς ἡ λέξις ἀεὶ ἐπὶ ταχύντητος χρόνου εἴληπται, καθ' ἣν σημασ. καὶ παρ' Ἀττ. ἐνεχρήσει τὴν, Runk. Τιμ. σελ. 151. Heind. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 228. C. Schaef. Homst. Πλουτ. σελ. 538. Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει· «Τάχα, ἀντὶ τοῦ ταχέως, ποιηταί· εἰ δὲ Ῥήτορες, ταχέως· ὁ Ἡσύχ. «Τάχα, ταχέως· ὡς σάφα, σαφῶς, ταχ' ἐπειδαν, ἀντὶ, ἐπειδὰν τάχιστα, εὐθὺς ὁπου, ἅμα, πρίσσω ὁπου, quum primum, «Ἀλλὰ περμείνατε, καὶ ὅμα περὶ τῶν εἰρημένων διαλεχθέντες, τάχα ἐπειδὰν ἀποψύξῃ, ἰοῦμεν» Πλατ. Φαίδρ σελ. 252, καὶ, ἡ τάχα, ἀμέσως βέβαια, εὐθὺς τῇ ἀληθείᾳ, πάντως, βεβαίως, Ὁδ. Σ, 72, 337. Τ, 69. 21 συνήθ. παρὰ τοῖς Ἀττ, ἀντὶ τοῦ, πιθανῶς, ἴσως, δυνατὸν, τυχὸν νά, ἐμφαίνων μόνον πιθανότητά τινα μετὰ πλείονος ἢ ἐλάττονος ἀμφιβολίας καὶ ἀσταγμοῦ, Σοφοκλ. Φιλοκτ. Ξενοφ. Ἀναβ. ε. β'. 13. Πολλάκις κεῖται ἐκ παραλλήλου μετὰ ταῦ, Ἴσως· οἷον παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 280. καὶ 1147. «Τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐβίλου» ὡς τό τῆς συνηθείας· Ἡμπορεῖ (δυνατὸν ἐστὶ) καὶ νὰ μὴ θελήσῃ· ἴσως καὶ δὲν θελήσῃ· τυχὸν καὶ νὰ μὴ θελήσῃ. «Τάχατις καὶ τολμᾷ ἀποδανεῖν» Πλατ. ἴσως, πιθανῶς ἤθελε τολμήσῃ τις νὰ καταφρονήσῃ τὸν θάνατον.- Τοιουτοτρόπως εὑρίσκεται καὶ τὸ «Τάχ' ἂν ἐκγερόμενον» οἷον παρὰ Δημοσθέν. «Τάχ' γ' ἂν χαρίσαιτο·» καὶ «Ὡς γάρ, μηδεπώποθ' ὑπῆξε μηδὲ διετράπη τάχ' ἂν φρονήσειε·» ὡς ἡμεῖς λέγομεν «Πολλὰ ὀλίγου τὸν μέλλει, ὀλίγου φροντίζει· ὀνοπόλησε.» «Ὅς γὰρ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ πατρίδος οὐκ ἐβοήθησε, τάχ' γε ἂν ὑπὲρ τῆς ἀλλοτρίας κινδύνου τινα ὑπομείνειε» Λυκοῦργ. Τοιουτοτρόπως φέρεται καὶ τό, ταχέως καὶ σπουδῇ παρ' Εὐριπ. μετὰ τοῦ «Ἴσως» παρὰ Λυκοῦργ. «Ἦπου ταχέως ἂν ἠνέσχετό τις ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοιοῦτον ἔργον, ἀλλ' οὐκ ἂν καὶ ἐλάνθανεν τὸν καταισχύνοντα·» ἐντεῦθεν παρωρμηθεῖσα ἡ συνήθεια «Τάχ', καὶ, παχειά, καὶ, ταχυνῆσα τὴν μετέπειτα ἡμέραν ἤτοι τὴν Ἐπαίριον, εἶπε· πολλαχ. εὑρηται τὸ ταχ' ἂν καὶ ταχ' ἴσως ἢ ἴσως τάχα ὡς ἐπίταν. τῆς ἀμφιβολίας ἐνεχρήσει, Schaef. mel. σελ. 134. Γρηγ. σελ. 44. Reisig. enarr. Σοφ. Ο. 980. Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 235. Πλατ. Σοφιστ. σελ. 247. D. (υυ)

Ταχέω, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ ταχύς ὡς τὸ τάχα· Παρενθύς, ὀλιγώρα, σπουδαίως, ὁρμαίως. Ὅμ. Ψ, 365. Ἡσ. Θεογ. 103. παρὰ τοῖς Ἀττ. = τάχα, 2.

Ταχινά, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Οὐδέτ. ταχινός· ὅπερ ἴδε.

Ταχίνας, ου, ὁ (ταχύς). Ἐπίθετον τοῦ Λαγοῦ. Αἰλιαν. ζῳ. ἰππορ. ζ. 47. ταὐτὸν τῷ, ταχύς. Ἀντιμάλ. Ἐπιγράμ. κγ'. «Τὰχίνου πτωκὸς» ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ταχίνης, λαγωός·» καὶ ἐλαφηβόλος τῆς ταχύτητός του ἐν τῷ τρέχειν.

Ταχινός, ἡ, ὁν· καὶ Ἐπίρ. Ταχινὸς, πεσητ. ταὐτὸν τῷ, ταχύς, Ὀγλίγωρος, γοργός. Ἀριστοφ. ὅθεν Οὐδ. πληθ. ταχινὰ· ταὐτ. τῷ τάχα, ταχέως, ὀλίγωρα.

Τάχιον, συχνακ. ὡς Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, Θᾶττον, ταχέως, ὀλίγωρα Οὐδέτ. τοῦ ταχίων.

Τάχιστος, ίστη, ιστον, Ὑπερθετικ. τοῦ, ταχύς, ταχύτατος, ὀλιγωράτατος· «Τάχιστα» Ἐπίρ. ὀγλιγωράτατα, συχνάκ. παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπιῤῥήματ. καὶ Ἡρόδ. ἴδε ταχύς· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν ἔστιν ἐν χρήσει καὶ τὸ «Τὴν ταχίστην» ἐξυπακουομ. «Ὁδεύειν» ὡς τὸ παρ' ἡ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μὴ »Τὸ ὀγλιγωρότατον, ἢ ὀγλιγορώτερον, τὴν συντομωτάτην ἰδέαν· Ξενοφ.

Ταχίων, ονος, ὁ, ἡ, ιον. Συγκριτ. τοῦ, ταχύς, ταχύτερος, ὀγλιγορώτερος.

Τάχος, τό, γεν. ους (ταχύς). Ταχύτης, ὀγλιγωρότης, (ὀγλιγωρίδα), ἡ ταχεῖα κίνησις τῶν ποδῶν· Ἰλ. Ψ. 406, 515. »Τάχος ψυχῆς· Πλάτ. Νομ. γ'. ἡ ἐπιτηδειότης ἢ ἡ εὐφυΐα τῆς ψυχῆς, ἡ ἑτοιμότης τοῦ νοῦς, παρρησία τοῦ πνεύματος εἰς τὸ ταχὺ ἀντιλαμβάνεσθαι, ἢ κρίνειν καὶ ἀποφαίζειν· 2) πολλάκ. ἐκλαμβάνεται τὸ τάχος ὡς ἐπίρρ. ἀντὶ ταχέως, ὡσαύτ. καί, Διὰ τάχους, εἰς τάχος, κατὰ τάχος, ὡς τάχιστα, ὅτι τάχος, ἀπὸ τάχους, ἢ τάχος, ὅσο τάχος, τάχει, ἐν τάχει, Ἡρόδ. 4, 127. 7, 178. 5, 106. 9, 7. Valck. Ἱππ. 491. Θεοκρ. 14, 68, ὅτι καί, ὡς εἶχον τάχους, Θουκυδ. 7, 2. Ἐν τῇ Ῥητορικ. »Τάχος τῆς σημασίας,« τὸ μετὰ συντομίας καὶ ζωηρότητος κάλλος τοῦ λόγου· τὸ σύντομον καὶ δεινὸν τῆς παραττάσεως.

Ταχύ, Οὐδέτ. τοῦ, ταχύς, ὅπερ ἴδε

Ταχυάλωτος, ὁ, ἡ, ον (ἁλίσκομαι). Ὁ ταχέως καὶ εὐκόλως ἁλωθῆναι δυνάμενος, ὃν δύναταί τις εὐκόλως κυριεῦσαι, ἁλῶσαι, »ταχ. χώρη· Ἡρόδ. 7, 130.

Ταχυβάθιστος, ὁ-ἡ, ον (βαδίζω) = ταχυβάμων.

Ταχυβάμων, ονος, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὁ ταχέως βαίνων, ὑπάγων, περιπατῶν, ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Ταχυβάμονας ὄρκους«, ἀντὶ τοὺς βραδεῖς (ἐπ. ῥᾳδίους)· ὁ δὲ Φωτ. »Ταχυβάμονας ὅρκους, Ἀρίσταρχος κατ' ἀντίφρασιν ἀκούει, ἀντὶ τοῦ Βραδεῖς· βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ὥρᾳ τινὶ γινομένους νοεῖν· ἁβλαβεῖς γὰρ οἱ ἐπιορκήσαντες· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία· »Ἀφροδίσιος ὅρκος, οὐκ ἐμπολιμος· (υυ--)

Ταχυβάτης, ὁ, ταὐτὸν τῷ, ταχυβάμων.

Ταχυβλαστία, ἡ (βλαστάνω). Ἡ ταχεῖα βλάστησις, αὔξησις.

Ταχύβουλος, ὁ, ἡ, ον (βουλή). Ὁ ταχέως βουλευόμενος καὶ ταχέως μεταβάλλων τὴν βουλὴν αὐτοῦ· Ἀριστοφ. Ἀχ. 630.

*Ταχύγηρως, ὁ, ἡ, ω (γῆρας). Ὁ ταχέως γηράσκων.

Ταχύγλωσσος, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὁ ταχὺς εἰς τὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁμιλίαν· ὅστις ὁμιλεῖ ὀγλιγωρα· Ἱπποκρ.τ.(υ)

*Ταχυγονία, ἡ. Ταχεῖα γέννησις, ἡ γέννα, καρποφορία, ἡ ἀνάδασις, ἐκ τοῦ

*Ταχυγόνος, ὁ, ἡ, ον (γίγνω). Ὁ ταχέως γεννῶν, ἢ παράγων, βλαστάνων, φύων, καρποφορῶν.

Ταχύγουνος, ὁ, ἡ, ον (γόνυ). Ὁ ταχὺς εἰς τὰ γόνατα ἤτοι εἰς τοὺς πόδας, ταχύπους.

Ταχυγραφέω, ῶ. Ταχέως γράφω, ἐκ τοῦ

Ταχυγράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ ταχέως ὀγλίγωρα γράφων.

Ταχύδακρυς, υος, ὁ, ἡ, υ (δάκρυ). Ὁ ταχὺς εἰς δάκρυα, ὅστις ὀγλίγωρα, εὐκόλως δακρύζει, κλαίει.

Ταχυδινής, ές, ὁ, ἡ, ές (δινέω). Ὁ ταχέως εἰς εἴδας ἢ κύκλους περιστρεφόμενος, περιδινούμενος, ἢ τριγυρίζων, Νόν.

Ταχυδρομέω, ῶ (ταχυδρόμος). Ταχέως τρέχω· ὅθεν

*Ταχυδρομία, ἡ. Ταχὺ τρέξιμον, τὸ τρέχειν ταχέως.

Ταχυδρόμος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ ταχέως τρέχων, ταχέως τὸν δρόμον ποιούμενος.

Ταχυεργής, ές, ὁ, ἡ, ες. Ταὐτ. τῷ, ταχύεργος.

Ταχυεργία, ἡ. Ταχύτης, ὀγλιγωρότης εἰς τὸ ἔργον, εἰς τὴν πρᾶξιν, εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ταχεῖα ἐκτέλεσις, ἢ ταχύτης εἰς τὸ ἐκτελεῖν. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ι. α'Ἐργον τῆς σῆς ταχυεργίας· 2) Ὁ Ἀππιαν. χρῆται τούτῳ ὡς καὶ τῷ, Ταχύεργος, ἀντὶ τοῦ, Ἀκατάστατος καὶ παλίμβουλος, Ἀκαταστασία· ἐκ τοῦ

*Ταχύεργος, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ὁ ταχὺς καὶ ὀξὺς εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, εἰς τί πράττειν ἢ ἐνεργεῖν, ὁ ταχέως ἐκτελῶν τι, εἰς πέρας φέρων· 2) ἀκατάστατος, παλίμβουλος.

Ταχυήρης, εος, ὁ, ἡ, ες. (ἐρέσσω). Ὁ ταχέως ἐρέσσων, κωπηλατῶν. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 33.

Ταχυθάνατος, ὁ, ἡ, ον (θάνατος). Ὁ ταχέως ἀποθνήσκων, μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκων· —2) ἐνεργητ. ὁ ταχέως ἢ αἰφνιδίως θανατώσων.(ξ)

Ταχύϊππος, ὁ, ἡ, ον (ἵππος). Ὁ ταχέως ἱππεύων, ἢ καβαλικεύων, οἱ Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι διὰ τούτου τὸ Αἰολόπωλος.«

Ταχυκίνητος, ὁ, ἡ, ον (κινέω). Ὁ ταχέως κινούμενος, ἢ ταχέως κινητικός, ὀγλιγωροκίνητος.

*Ταχυκρίσιμος, ὁ, ἡ, ον (κρίσις). Ὁ φέρων εἰς ταχεῖαν κρίσιν· καὶ ἀποφαστικὸς, περὶ οὗ τι κίμνει ταχέως νὰ κρίνωμεν καὶ ν' ἀποφασίσωμεν περίστασις πράγματος, ἐξαιρ. παρ' Ἱατρ. Τὸ φέρον ταχεῖαν τινα κρίσιν περὶ τοῦ πάθους, Ἱπποκρ. (ι)

*Ταχυλόγος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ ταχέως λέγων, ὁμιλῶν.

Ταχυμαθής, ές, ὁ, ἡ, ές (μανθάνω). Ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως μανθάνων, κατανοῶν ἢ ἀντιλαμβανόμενος.

Ταχύμηνες, εως, ὁ, ἡ (μῆνες). Ὁ ταχὺς ἢ εὐκόλως εἰς μῆνιν ἤτοι ὀργὴν καὶ θυμὸν ὑποκείμενος, ὁ ταχέως ὀργιζόμενος.(χ)

Ταχυμήτης, ὁ, καὶ Ταχύμητις, εως, ὁ, ἡ, (μῆτις). Ταὐτὸν τῷ, Ταχύβουλος, Νόν.

Ταχυμήτωρ, ορος, ἡ (μήτηρ). Ταχέως καὶ συχνὰ οὖσα μήτηρ. Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 206.

Ταχύμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). Ὁ βραχεῖαν μοῖραν ἢ ζωὴν ἔχων, ὁ ἐπ' ὀλίγον ζῶν ἢ διαρκῶν. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 496.

*Ταχύμυθος, ὁ, ἡ, ον (μῦθος). Ὁ ταχέως ὁμιλῶν, ταὐτ. τῷ ταχυλόγος.

Ταχυναυτέω, ῶ (ναύτης). Ταχέως πλέω, ταξιδεύω, »Σκάφος ταχυναυτοῦνα. Δουκιαν. ὀγλίγορον κάικιον.

Ταχύνοια, ἡ. = Ἀγχίνοια. ἁμφ. ἐκ τοῦ

Ταχύνοος, ὁνους, ὁ, ἡ, ουν (νοῦς) = Ἀγχίνοος. ἁμφ.

Ταχύνω, μελ. υνῶ (ταχύς). Ταχέως, ὀγλίγωρα ἢ βιαστικὰ ποιῶ τι, μὲ βίαν καὶ σπουδὴν κάμνω τι, ταχύς εἰμὶ εἰς τὰς πράξεις μου ἢ εἰς τὴν ὁδοιπορίαν μου. Σπεύδω, βιάζομαι ἀναγκάζομαι. Σοφ. Ο, Κ. 219. Λεγγ. 3. 2. —

Ταχύοδος, ὁ, ἡ, ον (ὁδός). Ταὐτὸν τῷ, ταχυδρόμος. Ἡσύχ. ἐν λ. ταχυπλοῖ.

Ταχυπειθής, ους, ὁ, ἡ, ες (πείθω). Ὁ ταχέως ἢ εὐκόλως πειθόμενος, καταπειθόμενος, ἢ καταπειστός, ὁ ταχέως ὑπακούων, ἢ πιστεύων, Εὐκολόπιστοι. Θεόκριτ. 2, 138. 7, 38.

Ταχυπέτης, ου, ὁ, ἡ. ες (πέτομαι). Ὁ ταχέως ἱπτάμενος, πετῶν.

Ταχυπλοέω, ῶ (ταχύπλους). Ταχέως διὰ τοῦ πλοίου πλέω, ταξιδεύω.

Ταχυπλοΐα, ἡ. Τὸ ταχέως διὰ τοῦ πλοίου πλεῖν, ταξιδεύειν.

Ταχύπλους, ὑπλους, ὁ, ἡ, ουν (πλέω). Ὁ ταχέως πλέων, ταξιδεύων, ὀγλιγωροταξίδος.

Ταχύπνοια, ἡ (πνέω). Ἡ ταχεῖα ἀναπνοή· Ἱπποκράτ.

Ταχύπομπος, ὁ, ἡ, ον (πέμπω). Ὁ ταχέως πέμπων, στέλλων, φέρων, ἢ συνοδεύων· Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1053.

Ταχύποτος, ὁ, ἡ, ον. Ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, Καυχήτης· παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 13, καὶ Πλάτ. πολ. γ'.

Ταχυπόρος, ὁ, ἡ, ον (πείρω). Ὁ ταχέως ὑπάγων, πορευόμενος, ἢ ὁ ταχέως κινούμενος.

*Ταχύπατμος, ὁ, ἡ, ον (πότμος). Ταὐτὸν τῷ, ταχύμορος· Ὁ ἐπ' ὀλίγον ζῶν, ἢ διαρκῶν, ὁ μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκων. Πινδ. Ὀλ., 1107.

Ταχύπους, οδος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Ταχὺς εἰς τοὺς πόδας, ταχέως τρέχων.

Ταχύπτερυγος, ὁ, ἡ, ον (πτέρυξ). Ὁ ταχεῖας πτέρυγας ἔχων, καθόλ. ταὐτὸν τῷ, ταχύπους· »Ἵππος ταχύπτερυγας· Θεόκριτ. 551.

*Ταχυπτεροῤῥυέω, Μλ. ήσω (πτεροῤῥυέω), Κάμνω νὰ πέσωσι ταχέως τὰ πτερὰ, ἢ χάνω ταχέως τὰ πτερά.

Ταχύπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερόν). Ὁ ταχέως πετῶν, ἢ ὑψούμενος.

Ταχύπωλος, ὁ, ἡ, ον (πῶλος). Ταχεῖς ἵππους ἔχων, ταχυπόρος, ταχύοδος, ταχέως ἐπὶ τοῦ ἵππου ἢ ἐφ' ἁμίξης τρέχων· ταχύπωλοι Ἀχαιοί, Δαναοί, Ἰλ. Δ, 232.

Ταχύῤῥοθος, ὁ, ἡ, ον (ῥόθος). Ταχέως, σπουδαίως ὑπάγων, τρέχων, σπεύδων, ταχυδρόμος. Αἰσχύλ. Θήβ. 287. »Ἀγγέλους σπερχούσῃ καὶ ταχυῤῥοθους«.

Ταχύῤῥωστος, ὁ, ἡ, ον (ῥώομαι). Ταχέως κινούμενος, ὁρμητικὸς, μὲ βίαν ὑπάγων ἢ πετῶν, ταχύπτερος. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1081, »Ταχύῤῥωστος πελειάς«.

Ταχύς, —χεῖα, —χύ, ὡς τὸ θοὸς καὶ ὠκύς, Ὀγλίγωρος, ὁ εὐκίνητος καὶ ὀγλίγωρα κινούμενος, ὁ σπουδάζων καὶ βιαζόμενος, βιαστικὸς, συχνάκ. παρ' Ὁμ. παρ' ᾧ εὑρήσει ἡ λέξις ἀεὶ ἐπὶ ταχύτητος ἐν τῷ βαδίζειν, περεύεσθαι, ἢ τρέχειν, καὶ πολλάκ. ἐμφαντικώτερον μετὰ τῶν ποδῶν »Αἰνείαν . . πόδας ταχὺν« Ἰλ. 482. »Ἀχιλῆα πόδας ταχὺν« Ρ. 709. καὶ ἀλλαχοῦ. ὡσαύτ. ταχὺς θεὸς, Οδ. Γ, 308. ἔτι καὶ παρ αὐτῷ τῷ Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. συχνάκις. Ξεν. Ἱππαρχ. »Ταχεῖα ἱππασία«, καὶ Ἑλλ. ε'. 4.26. »Νέων ταχεῖαν« Κυρουπ. η'. ς'. 9. »Τὸν ἀνθρωπίνων πεζῇ πορειῶν αὐτὴ ταχίστη· καὶ ἡ ιβ'. α'. 16. »Ὑπηρέται, σφοδροὺς καὶ ταχεῖς καὶ ἀσκόνους«, Τροπ. καὶ ἐπὶ ταχύτητος χρόνου, ἔτι ἐπὶ ταχύτητος καὶ παρρησίας τοῦ νοὸς, τοῦ πνεύματος, ἐπὶ ἀγχινοίας, πρῶτον παρὰ Πινδ. Πυθ. 1 161. — ἐπίῤῥ. ταχέως, ὀγλίγωρα, μὲ ταχύτητα, σπουδαίως, Ἰλ. Ψ, 365. Ἡσ. Θεογ. 103. καὶ κατὰ περίφρ. διὰ ταχέων, Θουκ. Ξενοφ. Ἰακ. Α. Τ. σελ. 808. παρβλ. τάχα ὡσαύτ. καὶ τὸ Οὐδ. Ταχὺ ἐπιῤῥήματα, λαμβανόμενοι ἀντὶ τοῦ ταχέως, ὀγλίγωρα, καὶ πάραυτα, παραυτὰ, ἄνευ ἀναβολῆς καιροῦ. »Ταχὺ τοι ὑμῖν ἐπικουρήσομαι· Ἀναβ. ς'. 18. »Ταχὺ γεω· Συγκριτ. ὁμαλ. Ταχύτερος, ἔρα, ρον Ὑπερθετ. Ταχύτατος, ατη, ατον μὴ Ἀττ. μόνον δὲ παρ Ἡροδ. μᾶλλον συνηθ. ὁ Συγκρ. Τύπ. Lob. Φρυν. σελ. 77. ταχύτερον, Ἐπιῤῥημ. ἐπιτάσεως, ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Τὸ ὀγλιγωρότερον«, ὅσον εἶναι δυνατὸν ὀγλίγωρα· Ἡρόδ. 4, 127. 9, 101. συνηθέστ. Θάσσων, οὐδ. Θάσσον, ονος, Ὁμ. Ἀττ. Θάττων, οὐδ. Θᾶττον ὅπερ Ἐπιῤῥ. λαμβανόμενον ἐπέχει πολλάκ. τόπον Θέτεως ἀντὶ τοῦ ταχέως, Ἰλ. Β, 440. Δ, 64. Οδ. Π, 130. καὶ ἀλλαχοῦ, ὅθεν, ἐὰν Θᾶττον, τέσσυ ὀγλίγωρα ὅσον, ὅσον ταχέως· — ὑπερθ. τάχιστος. ἴστη, ιστον παρ Ἡροδ. ἐξαιρ. συνηθ. τύπ. Ὁμ. δὲ χρῆται μόνῳ τῷ οὐδ. πληθ. τάχιστα ὡς Ἐπιῤῥ. ὑπερθ. ἐκ τοῦ ταχα, τὸ ὀγλιγωρότατον, ἀμέσως εὐθέως, συνηθ. ὅτι τάχιστα, ὡς καὶ παρ Ἡσ. Ἀττκ δὲ, ὅτι τάχιστα, ὅσον δυνατὸν ὀγλίγωρα, ἢ ὀγλιγωρότερα, ὡσαύτ. ἐπεὶ, ἢ σπεύδω τάχιστα, μεθωρ. ἔτι καὶ, ὡς τάχιστα, μὲ τὸν ταχύτερον, δυνατὸν τρόπον, ὅσον δυνατὸν τὸ ὀγλιγωρότερον, συχνάκ. παρ' Ἡρόδ. ἔστις πολλάκ. ὅμως χρῆται αὐτῷ καὶ ἀντὶ συντάσσου, καθ' ἣν περίστασιν τὸ ὡς χωρεῖται ὑπὸ μιᾶς ἢ πλειό-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλ

νων λέξεων ἀπὸ τοῦ τάχιστα, ὡσὲ δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγογόνεεν Ἡρόδ. 1, 11. ἀμέτως ὅπου ἐξημέρωσε· καὶ ὡς γαρ ἐπετρόπευσε τάχιστα αὐτόν 65. καὶ ἀλλαχοῦ. Πολλάκις εὑρηται, «Τὴν ταχίστην», ὡς ἐπὶρ. ἀντὶ τοῦ, τάχιστα, τὸ ἐλλιγιορότερον, ἐν βραχεῖ χρόνου, ὅπου συνηκούσται ὁδόν. Ξενοφ. Κυρουπ. δ. α΄. ῆ. «Τὴν ταχίστην πάρεστε· οὕτω καὶ, «Συντάττεσθαι τὴν ταχίστην ὅσον εἶναι δυνατὸν ὀλιγίστα· ὡσαύτως καὶ Ἡρόδ 1, 73, 81, 65 καὶ ἀλλαχοῦ. Τὸ δὲ ἐν Ἀναβ. δ. γ΄. 18. «Ἀπεχώρει τὴν ταχίστην πρὸς τὸ στράτευμα· ἀντὶ τὴν συντομωτάτην ὁδὸν πορευόμενος· ὡς ἐν α΄. β΄. 20. «Τὴν Κίλισσαν ἀποπέμπει τὴν ταχίστην ὁδόν, τὴν συντομωτάτην, ἃ ἧς ἐδύνατο ταχίως πορευθῆναι. Παρὰ τοῖς ὕστερον πεζογρφ. ὡς παρὰ Διονσ. Ἁλικ. Διοδ. καὶ Πλουτερχ. συνήθεστ. ἔστι τὸ σ΄γερ. ταχίων, εὐδ. τάχιον, ονος, σπανιώτερ. μέντοι παρὰ τοῖς γνησίοις Ἀττ. πυρβλ. Πιερσονιον Μοιρ σελ. 436. καὶ Meinecke Men. σελ. 144. (ιων, ιον, μᾶλλον δὲ παρὰ τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπικ. ιων, ιον.) [πίων. ἔστι τὸ ταχυς συγγεν. τῷ Ϝέω, Ϝοῖς.]

Ταχύσκαρθμος, ὁ, ἡ, ον (σκαρθμός). Ὁ ταχέως, ὀγλέγωρα πηδῶν, ἢ σαιρῶν.

Ταχυσκελής, ὁ, ἡ, ἐς (σκελος). Ὁ ἔχων ταχέα σκέλη, ἢ πόδας.

Ταχύσπερμος, ὁ, ἡ, ον (σπέρμα). Ὁ ταχέως σπέρμα ἔχων, ταχὺς εἰς τὸ σπέρμα ἀποκτῆ. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ϛ΄. 3.

Ταχυστροφάλιγξ. ιγγος, ὁ, ἡ (στροφάλιγξ). Ὁ ταχέως ἢ ὁρμητικῶς φερόμενος διά τινος κυκλικῆς κινήσεως, ἀμφ.

Ταχυτής, ῆτος, ἡ (ταχύς)· ταὐτὸν τῷ, τάχος. Ὀγλιγωρέω, βία, σπουδή, ἔξαιρ. τὸ ἐν τῷ τρέχειν ὀγλίγορον, «τὴν ταχυτήτος ἄεθλα», Ἰλ. Ψ, 740. ῆτος τοῦ τρεχίματος, καὶ Ὀδ. Γ, 315. (ἐσέτε καὶ ταχυτὴς εὕρηται γεγραμμένον, ἀλλ' ἡμαρτ. παρβλ. Ἀριστοφ. σελ. 28, 9.)

Ταχυτόκος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ ταχέως καὶ εὐκόλως τίκτων, γεννῶν.

Ταχύφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ ταχεῖαν φωνὴν ἢ ὁμιλίαν ἔχων, ὁ ταχέως ὀγλίγορα ὁμιλῶν.

Ταχυχειλής, ἐος, ὁ, ἡ, ἐς (χεῖλος). Ὁ ταχεῖα χεῖλη ἔχων, ἐν Ἀναλκτ. α΄. σελ. 220. αὐλοὶ ταχυχειλεῖοι, ἤτοι, αὐλοὶ ταχέως διὰ τῶν χειλέων παιζόμενοι, ἢ φυσώμενοι, τοὺς ὁποίους τὰ χεῖλη ταχέως καὶ ἄνευ διακοπῆς ἀφυσώσιν ὅπου ὅμως ὁ Ὅσαν. auctar. Λεξ. σελ. 164. ταυυχελεῖς θέλει γράφεσθαι.

Ταχύχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χεῖρ). Ὁ ταχείας χέρας ἔχων, καθόλ. ταχύεργος, ἐπιδέξιος, εὔστροφος, ἄδην

Ταχυχειρία, ἡ. Ταχύτης, εὐκολία τῶν χειρῶν εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, ταχυεργία, εὐστροφία, ἀδεξιότης.

Ταῦ, ἄχρηστον ῥῆμα, συγγεν. τῷ ΤΑΓΩ, τεταγών. Πάνυ, λαμβάνω, ἐντεῦθεν τὴν χεῖρα ἐπιλαμβάνω. Ὁ Ἐτυμολ. ἔχει ταῦ, τῷ, σημαίνει τὸ εἰχόμενον, τάξεις, τῆς, τάξει, τῇ, καὶ ῥάβδοι τοῦ α, καὶ ε, εἰς η, Δωρικ. τῆς, καὶ τῇ. Τούτου ὁ παρατ. ἔταον, ἔτασες, ἔταε· καὶ τὸ προστακτ. τάε, καὶ κράτει Δωρικ. τῇ· ἴδε πλατύτερ. ἐν τῷ τῇ.

Ταων, Δωρ. καὶ Αἰολ. γενικ. πληθ. τοῦ Ϝηλιν. ἀρθρου ἀντὶ τῶν, ἢ τούτων, ταύτων, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. συχνότατα.

Ταώς, ὠος, ὁ, ἀντὶ ταὼς.

Ταωνίος, ὁ. Ὁ ἐκ ταώνος ὤν, παγωνίσιος· ἐκ τοῦ

Ταὼς, ὁ, γενικ. ταὼ, Ἀττ. ταῶν. Εἶδος ὄρνιθος, τὸ μέγεθος ἴσου χηνί, ποικίλα καὶ χρυσίζοντα πτερὰ ἔχοντος, ρανο, Δατ. παγώνοι, παγῶνι, κοινοτρ. Ἀθην. ιδ΄. σελ 655. ὅθεν Μηνόδοτος ὁ Σάμιος λέγει, ὅτι εἰ ταοὶ ἱεροὶ εἰσὶ τῆς Ἥρας, καὶ ἐγένοντο ἐν Σάμῳ, καὶ ἐντεῦθεν εἰς τοὺς ἔξω τόπους διεδόθησαν· καὶ ἐν Ϝ. σελ. 397. συναφέρει ἐξ Ἀριστοτέλους τὰ ἰδιώματα αὐτοῦ· ὅτις ἔτι ἀναφέρει ἐκ Τρύφωνος, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι παιπτώσι καὶ δατύνουσι τὴν τελευταίαν συλλαβήν, οἷον «Ταώς», φέρων μαρτυρίαν καὶ ἐξ Ἀριστοφ. Ὄρν. «Τηρεὺς γὰρ εἰ σύ, πότερον ὄρνις ἢ ταὼς; καὶ πάλιν· «Ὄρνις θῆτα τίποτ' ἐστίν, οὐ ἀήπου ταὼς», ὡς εἰκάζεται, Ϝέλοντες δὲ τῆς βεβιασμένης ταύτης προφορᾶς νὰ μιμηθῶσι τὴν ὀυτέρεστον καὶ ἁπλῆ φωνὴν τοῦ πτηνοῦ τούτου· εὕρηται ἔτι ἐν ταῖς τοῦ Ἀριστοφ. ἐκδόσ. ἡ ὀνομστ. ταὼς γεγραμ. ἀλλ' ἡμαρτ. Ὁ τύπος ταὼν, ὁ, ὦνος, ὦνες, καὶ κατὰ συναίρ. ταὼς παρὰ τοῖς Αἰολ. ἔτι πληθ. ὀνομ. ταοὶ, ἢν ἐν πολλῇ χρήσει ἡ δὲ ὀνομ. πληθ. ταῶνες, ἐμφιβλτ. ἔτε Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. Ι, σελ. 239.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Ε.

Τε, μόριον ἐγκλιτικόν, ἢ συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, εὔχρηστος παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, καὶ. Λατιν. -que, χρητιμεύον εἰς τὸ νὰ συνδέῃ λέξεις πρὸς ἀλλήλας. Κατὰ τὸν Ἑρμᾶν. ἐν Βιγερ. σελ. 835· καὶ ἐν τῇ Ἐρφ. ἐκδ. Σοφ. Ο. Τ. 688. διαφέρει τοῦ καὶ κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν καὶ συνάπτει ἰδίως τοιαύτας πρὸς ἀλλήλας, αἵτινες δὲν προκύπτουσι, δὲν ηγάζουσιν ἀναγκαίως ἐκ προηγηθείσης ἐννοίας ἢ ἰδέας, ὁ δὲ τε θεωρεῖται μᾶλλον ὡς συνδέων γενικῶς πᾶσαν ἰδέαν, ἥτις εὑρίσκεται εἰς ἄμεσον συνάπτειαν μετά τινος ἄλλης εἴτε προηγουμένης, ἢ ἑπομένης, παραβλ. Β. Τ. 221. Ὀδ. Α, 382. Ἑρμᾶν. Τὴν Ὁμρ. Δημ. 488. συνάπτονται δὲ διὰ τοῦ τε οὐχὶ μονον ἰδιαίτεραι λέξεις, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρα κῶλα λόγου, ὡς ἐν Ἰλ. Β, 198. Ἴδιαι χρήσεις. 1) ὁ τε συνάπτει τὰ κῶλα ἑνὸς λόγου πρὸς ἀλλήλα, ὅταν ἅπαξ μετὰ τὴν δευτέραν λέξιν, ἢ μετὰ μίαν ἐκ τῶν πρώτων λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἀπαρτίζουσι τὸ δεύτερον κῶλον, ὡς ταὐτούς δὲ ἕλωρια τεῦχε κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσιν, Ἰλ. Β, 5. ἔτι καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ οὐχὶ σπαν. ἐξαιρ. παρὰ Θουκ. 2) ἐπιτείνεται μᾶλλον ἡ συνέχεια τῶν κώλων ἢ τῶν λέξεων μιᾶς περιόδου, ὅταν ὁ τε ἐπαναλαμβάνεται καὶ κεῖται μεταξὺ τῶν δύο συναπτομένων λέξεων ἢ κώλων, ὅτε μάλιστα διὰ τῆς ἀλλεπαλλήλου ἐπαναλήψεως αὐτοῦ δύνανται πολλὰ ἐν ταὐτῷ κῶλα νὰ συναφθῶσι πρὸς ἄλληλα, ὡς «Νέστορι δῖῳ εἰδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ' ἄγχιστα ἐφέκει», Ἰλ. Β, 58. παρβλ. καὶ Ἰλ. Α, 361. Τμ. Ἀφρ. 177. ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ σπαν. εὑρηται ἡ διπλῆ ἐπανάληψις τοῦ τε, παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. σχεδὸν ταύτοσημ. τῷ ἢ εὑρηται διπλοῦν ὁ τε ἐν Ὀδ. Β, 374. «πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται», ἀντὶ. πρὶν γένῃ ἐνδεκάτη ἢ δωδεκάτη. 3) Ὁ τε κείμενος προτοῦ καὶ ἑπομένου τὰ μάλιστα τὴν πρὸς ἀλληλα συναφὴν τῶν μερῶν ἢ κώλων τῆς περιόδου, καὶ ἀποτελεῖ ἓν συνεχὲς ὅλον, ὡς τὰ συνέχοντο ἀμέσως ἀμφότερα τὰ μέρια ταῦτα, τε καὶ Ὁμ. «αὐτοί τε καὶ ἵπποι, πώματόν τε καὶ ὕστατον», κ. τ. λ. μ' ὅλον ὅτι δὲ πολλάκις τὰ δύο ταῦτα μόρια, ὡς ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συχνότατα συμβαίνει, χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ παρεντεθεμένων λέξεων, δὲν γίνεται ὅμως αὐδ' ὅλως ἀναγκαῖα πάντοτε οὔτε ἐν αὐτῷ τῷ πεζῷ ἡ παρέκβασις αὕτη ἄλλων λέξεων, ὡς μεῦ τε καὶ χέρου εἰπόντι πιστευθήναι. Θουκ. 2, 33. ὑβρίζεται τε καὶ ἐπίστασαι, ὁ αὐτ. 2, 25. ὥστ' αὐτοὺς συχνάκις παρὰ Πλάτ. καὶ Ξενοφ. ἀντίλογον ἔστι τὸ Λατν. et—et, καὶ—que et' παραβλ. καὶ, 2, ἰδίως δὲ χρῶνται οἱ ἐπικ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ τε καὶ τῷ τ' ἠδὲ, Ἰλ. Β, 208. Δ, 440. Ι, 99. Τ, 335, καὶ ἀλλαχοῦ· σπανίως δ' εὑρηται παρ' αὐτοῖς τό, τε ἰδέ, παρβλ. Θειρσ. Ἑλ. Γραμ. σελ. 448. ὡσαύτως παρὰ τοῖς ἐπικ. ἔστε συνήθης ἡ μετάθεσις, καὶ τε, Ἰλ. Α, 521. Ι, 159. Τ, 85. Χ, 31. καὶ ἐν ἀπικλμ. καὶ τε — καὶ τε. Ὀδσ. Ξ, 465. ὡσαύτως καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. εὑρηται ὁ καὶ—τε, ὅτε μάλιστα παρεντίθενται μεταξὺ μία ἢ πλείονες λέξεις, ὡ, ἀπέδειξεν ὁ Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 191. — 4) Ἐσθ' ὅτε συνάπτει ὁ Ὅμρ. διὰ τοῦ τε—τε, ἢ τε—καὶ διαφόρους πρὸς ἀλλήλας ἐγκλίσεις, ἐξαιρ. συνάπτει τὴν μετοχὴν μετὰ τῆς ὁριστικ. ὡς, «Ἰοῖσίν τε τε τυπτόμενοι λάσσαί τ' ἐβαλλον», Ἰλ. Ε, 80. καὶ «ἀλλήλοισί τε κελόμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστοι», Ἰλ. Θ, 345. Ο, 368. «πών τε δύ' ἐρχομένω καὶ τε πρὸ ὁ ῥοῦ ἐνόησαν», Ἰλ. Κ, 224. «νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτίσσε πῆλα προδοῦναι», Ὀδ. Π, 6. «πάρωμενος ἔως ἰκοιο γῆρας τε λιπαρὸν, θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν», Ὀδ. Τ, 367. Ἑρμᾶν. Τμν. Ὁμ. Δημ. 153. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. ὅπου ἡ κυρία πρότασις ἔπεται διὰ τοῦ τε ἢ τε καὶ μετὰ μίαν μετοχικὴν πρότασιν, ἴδε Ἑρμᾶν. ἐν Βιγερίῳ σελ. 728. καὶ ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 180. ὡσαύτως εὑρηται παράδειγμα τούτου καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, παραβλ. Ἡρόδ. 1, 85. Θουκ. 4, 100. Schaef. Διουσ. Συνθ. σελ. 52. Καθόλου δὲ σημειωτέον, ὅτι ἐλλειπτικαὶ καὶ ἄλλαι παρόμοιαι συγκειμέναι ἀσυμβίβαστοι εἰς τὸν λόγον, ἐὰν προκύπτουσιν ἀπὸ ἀμελείαν τινα ἢ ἰδιαιτέραν ἕδειαν τῶν συγγραφέων, ἀλλὰ μᾶλλον πηγάζουσιν ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδίας συνήθειας τοῦ τε, τὴν ὁποίαν ἐν ἑαυτῷ ἔχει τοῦ νὰ συνδέῃ γενικῶς πρὸς ἀλληλα τὰ διάφορα μέρη ἑνὸς λόγου. — 5) Μ' ὅλον ὅτι ὁ τε ὡς ἐγκλιτικὸν μόριον δὲν δύναται νὰδέσποτα νὰ κεῖται πρὸ μιᾶς λέξεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται, εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο χωρὶς τινα, ἅπερ ἀντιβαίνουσι τῷ κανόνι τούτῳ, ὡς τὰ ὑπὸ Schaef Γνωμ. Ἑλλ. σελ. 367. καὶ appar. εἰς Δημοσθ. 1, σελ 630. Meinike cur. crit. εἰς Ἀθ. σελ. 10. Elmsl. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 508, καὶ Ἡρακλ. 622. Ἑρμᾶν. Σοφ. Φιλ. 453. Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 2, 8. ἐξαιρ. τὰ ὑπὸ Wellauer additam. ad Vechner. hellenol. Vrat. 1828. σελ. 4. «ἀλλ' ὡς ὁ Schaef ὀρθῶς παρετήρησεν, ἐκτός τινῶν, τὰ ὁποῖα ἐσφαλμένως ἐξελήφθησαν ὡς τοιαῦτα, τὰ ἐπίλοιπα τῶν χωρίων τούτων εἰσὶ συνήθ. προτάσεις συνιστάμεναι ἐκ δύο μελῶν, τὰ ὁποῖα δύνανται μᾶλλον διά τινες μικρᾶς ὑποτιθεμένης ἐλλείψεως νὰ σαφηνισθῶσιν, ἢ τὴ λέξις, μεθ' ἣν ὁ τε ἕπεται, ἀναφέρεται οὕτω ἀμέσως εἰς ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τε ἀναδίδεται, ὥστε κατὰ τινα τρόπον φαίνεται ὡς ἓν μέρος αὐτῆς· ὅθεν ὁ τε δύναται α) νὰ κεῖται μετὰ μίαν γενικ., ἥτις προηγεῖται τῆς λέξεως ἐκείνης, εἰς ἣν τὸ μόριον τε ἀποδίδεται, καὶ ὅταν μάλιστα ἡ γενικ. ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς λέξεως ταύτης, ὡς ἐν Ἡτ. ἐφ. 19. β) μετὰ τὸ ἔρριζον τῆς λέξεως, εἰς ἣν ὁ τε ἀποδίδεται, ὡς Πλάτ. Ἱππ. σελ. 283. Α. γ) μετὰ ἓν ἀναφορικόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀναφορὰ ὑπάρχει καθ' ὅλην τὴν πρότασιν, ὡς Αἰσχ. Προμ. 480. Ἑπτ. Θηβ. 1051. Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 304. Β. ὡσαύτ. καὶ μετὰ μίαν ἐρωτηματικὴν λέξιν, Ἰλ. Α, 8. Τμ. Ἀπολ. 19. δ) ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ μετ' μίαν πρόθεσιν, ἥτις ὁμοίως ἀποδίδεται ὅτε καὶ εἰς τὸ δεύτερον κῶλον, Πίνδ. Πύθ. 1, 22. Ἡρόδ. 1, 69. 9, 1. Σοφ. Ἠλ 590. Αἰ. 53. Πλάτ. Μενέξ. σελ. 240. Α. — παρβλ. ἐξαιρ. Πίνδ. Νεμ. 1, 46. Αἰσχύλ. Χοηφ. 127. Σοφ. Ἠλ. 1005. Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 970. Ἀριστοφ. Ἱππ. 566. Λυσιστρ. 1159. Θουκ. 6, 40. Seidl. Εὐρπ. Ἠλ. 499.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Meinike Φιλεμ. σελ. 382. Φαίνεται δέ, ὅτι οἱ ἄριστοι συγγρφ. μετεχειρίζοντο τότε μόνον τὸν τε ἀμέσως μετὰ τὴν πρόθεσιν, ὅτε ὁ λόγος ἤρχιζε μὲ ταύτην τὴν πρόθεσιν, Pors Κύρ. Ὀρ. 887. – 6) παρὰ τοῖς ἐπικ. καὶ Ἴωσι κεῖται ὁ τε μετὰ τὰ ἀναφορικὰ ὡς ἐπὶ πολὺ μᾶλλον πλεονάζων, ἡ ὁποία χῆσις αὐτὴ ἐπιστηρίζεται αὖθις εἰς τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ μόριον τοῦτο τοῦ συνάπτειν γενικῶς, διότι τὰ μετὰ ταῦτα ἀναφορικὰ ὄντα εἰς χρῆσιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γλώσσῃ μόνον ὡς δεικτικὰ, ἐλάμβανον ἀεὶ σχετικὴν καὶ συμπλεκτικὴν σημασίαν, ὅτε ἐπροσθέτετο εἰς αὐτὰ ὁ, τε· ὅτε ὅμως μετὰ ταῦτα ἡ ἀναφορικὴ ἔννοια αὐτῶν κατεστάθη κοινὴ, καὶ ἰδίως μᾶλλον ἐν χρήσει, ἐπελείπετο ἤδη ὁ τε ὡς πλεονάζων, ὃ ὁ κεῖται παρ' Ὅμ. ὅ, τε, ἥ τε, ὅ τι, ὅσος τε, οἷος τε, ὁπότερός τε, ὁσσάκις τε συχνότατα ἔτι, ἐν οἷ ἐν τῇ Ἀττικῇ συνήθει διαλέκτῳ μόνον τὸ ὅ τε καὶ ὡς τε, καὶ αἱ φράσεις οἷός τε καὶ ἐφ' ᾧ τε διετηρήθησαν. β) συχνάκις παρ' Ὅμρ. παρεισάγονται ἄλλα μέρια μεταξὺ τοῦ ἀναφορικοῦ καὶ τοῦ τε, ἐξαιρτ. ὃς ῥά τε (οὐχὶ δὲ πάντε ὅς τε ῥά), ὃς μέν τε, ὅς περ τε, Ἑρμάν. Τμ. Ὁμ. Ἀποδ. 390. γ) ὁμοίως συνάπτει ὁ Ὅμρ. τὸ τε μετὰ ἀναφορικῶν μερίων, ἔνθα τε, Ἰλ. Ε, 305. ὅτε τε, Ἰλ. Ε, 500. ὁπότε περ τε, Ἰλ. Κ, 7. ὡς τε, Ἰλ. Β, 474. ὡσεί τε, Ἰλ. Ι 481. καὶ ἀλλαχοῦ, πολλάκις· ἵνα τε· ἀλλά τε, Ἰλ. Τ, 165. Ὀδ. Μ, 64, 67. κ. τ. τ. παρβλ. Ἑρμάν. Βγ. σελ. 835. καὶ Θειρτ. Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 534. ἐπεί τε συχνάκις παρ' Ἡροδ. ὡς ἐν 5, 33. – γ) αὐτὸς εὑρηται ὅτε πλεονάζων παρ' Ὅμ. καὶ μετ' ἄλλων μερίων, ἐξαιρτ. α) γάρ τε, ὡς τὸ Λατιν. etenim, Ἰλ. Α, 81. Δ, 160 Ψ, 156, 590. καὶ ἀλλαχοῦ· ἤτοι δέ, τε γαρ, Ἰλ. Ψ, 377. καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικ. Schaef. Σοφ. Τραχ. 1021. καὶ Διον. Συνδ. σελ. 409 ἐπιτειομένου οὕτω τοῦ γάρ, Pinzger Δικαιογρ. 5, 3. β) μέν τε, ἴδε μέν γ) δέ τε, παρ' Ὅμρ. ἐξαιρ. συχνότ. παρεισαγομένης καὶ ἄλλης λέξεως μεταξύ, νυν δ' ὅμως τ' αὐτίκα, Ἰλ. Ι, 519. καὶ μέν τε – δέ τε, Ἰλ. Ε, 189. Φ. 260. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. οὐχ εὑρηται δέ τε σὺδ' ὅλως, Ἑρμάν. Vig. σελ. 836. Seidl. Εὐρ Ἡλ. 667. ἄλλως ἐ τε συναπτόμενος μετ' ἄλλων μερίων ἑρμηνεύεται ἐπίσης ὡς καὶ μετὰ τῶν ἀναφορικῶν, παρβ. ἤτε. – 8) ὅτε ὁ τε κεῖται ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ μιᾶς περιόδου, ἐν τῷ δευτέρῳ δὲν ἕπεται ἀεὶ αὐδὶς τε ἡ καί, ἀλλὰ καὶ ὁ δέ, Σοφ. Ο. Κ. 367, 1139. Τραχ. 285. Seidl. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1381. Boeckh. Πίνδρ. Πυθ. 5, 54. Reisig. comm. crit. de Sophcl. OC. 805. pag. 303. Wellauer. Αἰσχύλ. Πέρσ. 617. διὰ τὸν δὲ ἐπιτείνεται ἡ ἔμφασις τοῦ δευτέρου κώλου, ὡς ἐν τῇ Δατ. διὰ τοῦ el vero, πολὺ σπανιωτ. ἕπεται μετὰ τὸν τε ὁ ἤ, Πίνδ. Ὀλ. 1, 167. Ἰσθμ. 8, 75. Boeckh. ἐπιμελ. γραμ. σελ. 362. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πεζῷ λόγῳ, π. χ. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 143. C. Ἰων. σελ. 535. D. παρβλ. Matthiæ Ἑλλ. Γραμμ. σελ. 893. καὶ ἑξῆς. Συμβαίνει οὐ σπανίως ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κώλῳ τὸ εὑρίσκεται ὁ μέν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ὁ τε, καθ' ἣν περίστασιν ἡ διὰ τοῦ μὲν φερομένη ἔννοια θεωρεῖται ἀεὶ ὡς κυρία ἔννοια, εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε ὑποτίθεται ὡς ἀντιτεταγμένη ἄλλη τις πρότασις διὰ τοῦ δὲ ἐκφραζομένη, ἐν ᾧ ἡ διὰ τοῦ τε ἐπακολουθοῦσα οὐδαμῶς ἄλλην ἀναφορὰν πρὸς τὴν προτέραν ἔχει, εἰμὶ τὴν τῆς ἁπλῆς συνεχείας, ὡς π. χ. Πίνδ. Πυθ. 4, 443. Νεμ. 8, 51. Σοφ. Τραχ. 1012, 1234. Φιλ. 1045, 1410. ἴδε πλατυτρ. περὶ τούτων Ferd. Hand depatic τε dissert. 1. Jen. 1823. dissert. 2, 1824.

*Τέ, Διορ. αἰτ. ἐνε. τοῦσὺ ἀντὶ σέ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 730. 779. Θεόκρ. 1, 5. πιθαν. ἀεὶ ὀρθοτονούμ. τό δὲ σὺ ἐγκλιτ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. 1, σελ. 292.

*Τέ, ἀποστροφέμ. ἀντὶ τεά, οὐδτ. πληθ. τοῦ τεός, Ἰλ. Ε, 237.

Τέγγω, μελ. ξω, παθητ. παρακμ. τέτεγμαι, ὁριστ. ἐτέγχθην. Βρύχω, ὑγραίνω, καθυγρον ποιῶ, καθυγραίνω, Ἀπολλ. ἀρχ. α'. 555. καὶ 184. β) μαλακύνω, ἁπαλὸν ἢ ὑγρὸν ποιῶ, τήκω, ἀναλύω, ὅθεν μεταφρ. εἰς συμπάθειαν κινῶ, διεγείρω, κινῶ τὴν καρδίαν τινὸς εἰς οἶκτον, Valck. Ἱππολ. 303. καὶ μέσ. τέγγομαι, μαλακύνομαι, ἢ κινοῦμαι, ἐνδίδω, εἴκω, στέργω, «Τῷ μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίαις», Πλουτ. Πολ. β'. μαλάσσεσθαι τὴν ψυχὴν, διεγείρεσθαι εἰς συμπάθειαν· ἴδε Ruhnk. Τιμ. σελ. 248. γ) βάπτω, χρωματίζω, ἡνιόω, καθόλ. ἀναμιγνύω, μετά τινος ἄλλου ἀκαπάστου, περαίνω, συγκεράω, ὡς τὸ Δατ. imbuere. «Οὐ φεύξει τέγξω λόγοιν», Πίνδ. Ὀλ 4, 28. καί, «Τέγων ὄακρυα στοναχαῖς», Νεμ. 10, 141, τὸ δὲ ὄακρυα τέγγειν, παρὰ Τραγ. ἀντὶ τοῦ χέειν ὄακρυα. (συγγεν. τῷ τήκω, Δατ. tingo, καὶ Γερμ. tünchen.)

*Τεγέα, ἡ, Ἰωνικ. Τεγέη, πόρ. ὄνομ. πόλεώς τινος ἐν Ἀρκαδ. Ἰλ. Β, 607. ἔθν.

Τεγεάτης, ου, ὁ. Ὁ ἐν τῇ Τεγέᾳ γεννηθείς, ὁ ἐκ Τεγέας ὤν. Καὶ ὁ ἐκ τέγους, ἤτοι ἐν τέγει (περιστασίῳ) γεννηθείς, Διογέν. Λαέρτ. ζ'. 16. «Περὶ παιδὸς πεπορευτότος ἐρωτηθεὶς (ὁ Διογένης) πόθεν εἴη; Τεγεάτης, ἔφη. Ἔπαξεν τὴν λέξιν ἐνταῦθα διὰ τὸ συνώνυμον, ἰδε τέγος, 3.

Τέγεος, ὁ (τέγος). Ὁ στεγὴν ἔχων ἢ πλησίον τῆς στέγης κείμενος, ὑπερῷος. ἀνώγειος, ὑψηλός, Ἰλ. Ζ, 248. «Διώξει ἔσαν τέγεοι θάλαμοι» ἀντὶ ὑπερῴοι οἷοι· δώματα τῶν γυναικῶν εἰς τὸ ἀνώτατον ἤτοι τὸ ἀνώτατον πάτωμα τοῦ οἴκου, ἄλλως ὑπερῷοι οἶκοι.

Τέγη, ἡ· ταὐτὸν τῷ στέγη, τέγος, Ἡσύχ.

*Τεγιτός, ἡ, ὁν, ἐπίθ. ῥημ. τοῦ τέγγω. Ὅς τις βρέχεται εὐκόλως, μαλακύνεται, ὁ μαλακυνθεὶς διὰ τῆς βρέξεως δυνάμενος, ὅστις διὰ τῆς βρέξεως καὶ ὑγρασίας γίνεται μαλακός. Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. δ'. «Τὰ μὲν τεγετὰ, τὰ δὲ ἄτεγκτα· οἷον χαλκὸς ἄτεγκτον, τηκτὸν ὄν. Ἔρον δὲ τεγτὰ μὲν, ὅσα γῆς ὑγρὸν ἔχει καὶ τοὺς πόρους μείζους τῶν τοῦ ὕδατος ὄγκων, ὄντων σκληροτέρων τοῦ ὕδατος». – Καὶ ὁ βεβρεγμένος, μουσευμένος, ὑγρὸς καὶ μαλακὸς διὰ τῆς βρέξεως γενόμενος, – μεταφρ. οὗτινος ἡ καρδία πανοῦσα ὁλόλως μαλακύνεται, ἤτοι διεγείρεται εἰς συμπάθειαν, μαλάσσεται, ὁλοθύμως εἰς οἶκτον κινούμενος.

Τέγξις, εως, ἡ (τέγγω). Τήρησις, βρέξιμον, Ἱπποκράτης.

Τέγος, εος, τό, ὡς τὸ στέγος. Στέγη, τὸ ὑπερῷον τοῦ οἴκου, ἡ τοῦ οἴκου σκεπαστὴ, Ὀδ. Κ, 559, Δ, 64. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 9. «Ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβαίνειν βέλκουσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Ἀριστοφ. Νεφ. «Τοῦ τέγους τὸν κέραμον χαλᾶζει σωτρίψομεν». 2) καὶ πᾶς ἐσκεπασμένος τόπος, οἶκος, ὄροφος, δῶμα, εἴκημα, ἐξαιρ. ὑπερῷον, Ὀδ. Δ, 333. «Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖοι· ἤτοι παρὰ τὴν παραστάδα τοῦ οἴκου· καὶ Ὀδ. Θ, 458. καὶ ἀλλαχοῦ. 3) παρὰ νεωτ. δὲ ἐξαιρ. θάλαμος, ἤτοι δωμάτιον ἐστολισμένον μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ἐπιπλα· ὡς τὸ παρὰ Γάλλ. Chambre garnie· ἐξαιρτ. δὲ τὸ τῶν Ἑταιρίδων οἴκημα, καμαρωτόσπιτον, πορνοστάσιον, Ἰακ. Α. Π. σελ. 717. (ἐξ οὗ στεγω, καὶ τὸ Λατιν. tego, tectum, ὡς καὶ τὸ Γερμ. decken Decke κ.τ.τ.)

*Τεθαλυῖα, πεπτ. μετοχ. τοῦ παρακ. τέθηλα, ἐκ τοῦ θάλλω, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀντὶ τοῦ πεπτοῦ, τεθηλυῖα, τό ἄρσ. τεθηλὼς δέν μετεβλτ. εἰς τεθαλώς.

Τεθαρρηκότως, ἐπίῤῥ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παρακμ. τεθαῤῥηκὼς τοῦ θαῤῥέω. Μετὰ θάῤῥους, θαῤῥούντως, τολμηρῶς, ἀφόβως.

Τεθάφαται, Ἰωνικ. γ'. πρόσπ. πληθ. παθητ. παρακ. τοῦ θάπτω, ἀντὶ, τεθαμμένοι εἰσὶ, Ἡρόδοτ. 6, 103.

Τεθείκα, Βοιωτικ. ἀντὶ, τέθηκα· παρακμ. τοῦ τίθημι.

Τέθηλα, μέσ. παρακ. τοῦ θάλλω, Ὀδ. καὶ Ἡσ.

Τεθηπα, παρακ. κατ' ἔνστοτκ. σημασ. ἐκ τοῦ θάματος ΘΑΠΩ ἢ ΘΑΦΩ, ἀμετβτ. Θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, εἰς ἔκπληξιν πίπτω, ἐξίσταμαι, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, δειλιῶ, περίφοβος γίνομαι, συστέλλομαι, εὐλαβοῦμαι, συχνάκις παρ' Ὅμρ. ὃς τις χρῆται ὡς ἐπὶ πολὺ τῇ μετοχ. ἐπικ. ὑπερσυντ. ὡς παρακ. ἐτεθήπεα, Ὀδσ. Σ, 166. ἐστεθήπεες τετρασυλλάβως προφερόμενοι, ἐν Ὀδ. Ω, 90. ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἀόρ. β'. ταφον, ὅς τις ὠσαύτ. συνῆθ. εὑρηται παρ' Ὅμ. κατὰ μετοχ. τεταφών, ὡς, ὑπεραὶν ἄνορυσσα, καὶ «στὴ δὲ ταφών· ἔστι δὲ καὶ ἀντίστροφως εὑρηται ὁ παρακ. μετ' ἄλλης τινὸς μετοχ. ἐστήκεα ἀκούομεν, Ἡρόδτ. 2, 156. 2) ἐκ τοῦ μεταβτ. παρακ. τέθαφα εὑρηται μόνον τὸ ἡ. εἰκ. προσ. τέθαφε παρὰ Krebyl. Ἀθ. 6, σελ. 258. κατὰ τὴν τοῦ Παυσαν. διήγ. 3) μεταβατ. εἰς θαυμασμὸν κινῶ, μόνον παρ' Ἡσυχ. ὃς τις καὶ ἔνστ. ἐνίστε ἔχει ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, (συγγεν. τῷ, τάφος, θάμβος, θάομαι, θεάομαι, θώμα κ. τ. τ.)

Τέθμιος, ία, ιον (τεθμός), Δωρ. ταὐτὸν τῷ θέσμιος. Νόμιμος, τακτός, διωρισμένος, τεθεσπισμένος εὔλογος, κατὰ νόμον. «Κόρτις Ἡρακλέος τέθμιος», Πίνδ. Νεμ. 11, 34. τὴν ὑπὸ Ἡρακλ. θεσπισθεῖσαν ἢ διαταχθεῖσαν ἑορτὴν· ὅτι δὲ καὶ αὐτὸ αὐτὸ τοῦ τεθμός, Ἰσθμ. 6, 28 ἔτι καθόλου ἀπαραίτητος, ἀναπεύκλειστος, ζητητός, ἀναγκαῖος. Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 174. καὶ Ὀππιαν. Κυνηγ. ά. 440.

Τεθμός, ὁ (τίθημι), Δωρ. ἀντὶ θεσμός, Νόμος, θέσπισμα, διάταξις, ὑπεθμὸν μέγιστον ἀέθλιον, Πίνδ. Ὀλ. 6, 117. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Τέθριπται, πραττακτ. παρακειμ. τοῦ θρύπτω, Ἰλ. Χ. 385.

*Τεθρίωται, εὐκτ. παρακ. τοῦ θρύπτω, Ἰλ.

Τεθρύμμεν, Ἀττ. γ'. πρόσ. τοῦ παρακ. ἀντὶ, τεθρύμμεθα, τοῦ θρύπτω.

*Τεθυιάναι, ἀπαρεμφ. παρακμ. τοῦ θυίσκω. (ε, μόνον παρὰ Θεογν. 181, ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἀμοιβλτ. καὶ παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 550. ἐστὶ τὸ Ἄλφα μακρὸν, ὅπου οἱ πλεῖστοι τεθυκέναι γράφειν ἐθέλουσι, παραβλ. Δρακ. σελ. 31. 13. 108, 25.)

*Τεθυῶσι, γ'. πληθ. πρόσπ. παρακ. τοῦ θυίσκω, Ὅμηρος.

Τεθύωκα, παρακ. Βοιωτικ. ἀντὶ τέθυκα τοῦ θυίσκω, ὡς καὶ τὸ τέθεικα, ἀντὶ, τέθηκα· ὅθεν παράγεται τὸ παρ' Ὁμήρῳ, τεθυωμένος, τεθυειῶτα, ἀντὶ, τεθυκότος, τεθυκότα, ἐν Ὀδ. Μ, 10. Λ, 289 καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ παρ' Ἀριστάρχῳ γράφεται τεθύκως, καὶ τεθυκότα.

*Τεθυώς, ῶτος, ὁ καὶ τό, συνῃθ. Δωρ. ἀρτ. καὶ οὐδτ. μετοχ. παρακ. τοῦ θυίσκω, παρ' Ὁμήρῳ ἐν Ὀδ. Τ, 331. Σηλ. τεθυκὼς· ἀλλ' εὑρηται ὅτι καὶ οὐδ. τεθυὸς παρ' Ἡροδ. 1, 112. ἔνθ. περ πίθοι. ὀρθτρ. ἐστί.

*Τεθυνέα, παρακ. τοῦ θυίσκω, Ὅμηρ.

*Τεθυνέομαι, Ἀττικ. μελλ. παθ. τοῦ θυίσκω, Βρ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 890.

*Τεθυνώς, ῶτος. Ἰωνικ. ἀντὶ τεθυώς, ἀρτικ. καὶ οὐδετ. μετοχ. παρακ. τοῦ θυίσκω. Ὁ Ἀριστάρχειος παραδέχεται ἐν τοῖς τοῦ Ὁμρ. ποιήμ. τὸ τύπον τοῦτον ὡς ὀρθότερον, ἐν καὶ ὁ Οὐλπηκιλουσηνὸς, ἐν ᾧ ὁ Ἡρωδότειος προεῖλετο μᾶλλον τὸν Βοιωτικὸν τύπον τεθνεώς, καὶ συν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτῷ ὁ Βουτμ. παρ' Ὁμρ. εὕρηται ἔτι καὶ γεν. τεθνηότος, αἰτ. τεθνηότα, Ἰλ. Τ, 300. Ω, 20. Ὀδτ. Ω, 56. τὸ δὲ θηλ. κεῖται πανταχοῦ παρ' Ὁμρ. τεθνηκυῖα. (τὸ οὐδέτρ. ἔδει μᾶλλον τεθνηός γράφεσθαι.)

Τεθνώς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ τεθνειώς.

Τεθορεῖν, κατ' ἀναδίπλωσ. ἀόρ. β', τοῦ θρώσκω, ἀντὶ θορεῖν, διαπηδῆσαι, Ἡσύχ. ὡς καὶ τό, λελαβέσθαι, ἀντὶ, λαβέσθαι κ. τ. τ.

Τεθορυβημένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ παρακ. τοῦ θορυβέω. Μετὰ θορύβου καὶ φωνῶν· ἢ ἀταξίας καὶ ταραχῆς. Ξεν. Ἑλλ. ε', 5.

*Τεθρήμερον, τό (τέτταρα, ἡμαρ). Τέσσαρας ἡμέρας, διάστημα χρόνου ἐκ τεσσάρων ἡμερῶν.

Τεθριπηλάτης, ου, ὁ (τέθριππον, ἐλάτης). Ὁ μετὰ τεθρίππου ἐλαύνων, ὁ συρόμενος ἐφ' ἁμάξης ἐζευγμένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, ἁμαξεύων, Γλωσσ. Στεφ.

Τεθριπποβάμων, ονος, ὁ (τέθριππον, βαίνω). Ὁ τέσσαρας ἵππους ἔχων εἰς τὴν ἅμαξαν, ὁ ἐστὼς, ὁ ὀχούμενος, ἁμαξεύων ἐπ' ὀχήματος ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον. Εὐρ. Ὀρέστ. 990. ἐπίθ. τῶν Μυρηναίων παρ' Ἡροδ. 4, 170.

Τεθριππεβέτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τεθριπποβάμων.

Τέθριππος, ὁ, ἡ, ον (τέτταρα, ἵππος). Ὁ μετὰ τεσσάρων ἵππων ἁμαξεύων, ἢ τέσσαρας ἵππους ἔχων. Πρόδρ. ὄζει «Τὸ τεθρίππιον, ἐξυπνίσεται ἅρμα. Ἅρμα ἐκ τεσσάρων ἵππων, ἁμάξιον μὲ τέσσαρας ἵππους, ἢ ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, Πίνδ. Ὀλ. 2, ρι'. Ἡρόδ 6, 103. οὕτω καὶ παρὰ Ξενφ. Ἀναβ. γ', β'. 15. «Εἰ σὺν τεθρίπποις βούλοιτο ἀπιέναι· τὸ πλῆθος παρ' Εὐρ. Φοιν. 1555. «Τέθριππα ἅρματα», καὶ «ἵπποι τεθρίπποι», Ἀριστοφ.

Τεθριπποτροφέω, ῶ. Τέσσαρας ἵππους τρέφω, ἢ διατηρῶ, ἵνα σύρωσι τὴν διὰ τοσούτων ἵππων ἅμαξαν, Ἡρόδ. 6, 125. ἐκ τοῦ

Τεθριπποτρόφος, ὁ, ἡ (τέθριππον, τρέφω). Ὁ τρέφων τέσσαρας ἵππους διὰ τὸ τέθριππον ἅρμα, Ἡρόδ 6, 35

Τεθρυλλημένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακμ. τοῦ θρυλλέω. Ἐγκωμιαστικῶς, κατὰ γνωστὸν τρόπον, φανερά, διαβεβοημένως.

Τεθρυμμένως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παρακμ. θρύπτω. Ἠὐπιθῶς, μαλακῶς, θηλυπρεπῶς, Πλούταρχ.

*Τεθυμένος, μετοχ. παρακ. τοῦ θύω, Ἰλ.

*Τεῖ, Δωρ. αἰτ. ἑνικ. τοῦ σύ, αἰτ, τά, σέ.

Τεῖν, Δωρ. δοτ. κ. τοῦ σύ αἰτ, σοί, Ὀδτ. Δ, 619, 829. καὶ ἀλλαχοῦ· χρητμ παρ' Ἡροδ. 5, 60, 61. συνήθ. ὀρθοτονούμενον. (υ-)

*Τεῖνδε, Δωρ. ἀντὶ τῆδε, ἢ ἐνταῦθα, Θεόκριτ. 5, 32. 8, 40.

Τεινεσμός, ὁ (τείνω). Τανυσμός, βιασμός, διάτασις ἢ βία καὶ δυσκολία ἐντὸς χέζειν, Ἱππ. δ. 18. ἢ καὶ· Ἡσύχ. «σύστημα περὶ τὰ ἔντερα», Ἡσίλ. Αἰγ. «Κατὰ δὲ τὸ πάσσε προδρομία προς ἔκρισιν ἀπραίτητος, οὐδὲν ἐξάγουσα, πλὴν ὀλίγων αἱμοπόων ἢ μυξωδέων, ὄζει

Τεινεσμώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τεινεσμοῦ ὤν, ἢ ὁ τεινεσμός, τανυσμός, ἢ δυσκολίαν ἐν τῷ χέζειν πάσχων, δεισμάζων.

Τείνω, μέλ. τενῶ, ἀόρ. ἔτεινα, παρακμ. τέτᾰκα, παθητ. παρακ. τέταμαι, παθητ. ἀόρ. ἐτάθην (ᾰ), ὅθεν παρ' Ὁμρ. ἐν χρήσαι ὁ ἀνεργ. ἔνεστ. καὶ μόρ. τὰ γ. πρσ. τῶν παθητ. παρακ. τέταται, γ. πρσ. ὑπερσυντ.. τέτατο, γ. πρσ. ἐνλ. τετάσθην, γ'. πληθ. τέτατο, Ἰλ. Δ, 544. γ'. πρσπ. μόρ. τάθη, μετοχ. ταθείς. Τανύω, τεντόω, ἐτείνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω, εὐθύνω, ἕλκω, τροβῶ μὲ σύναμα, τανύζω, πτέρον ἐτείνενα, Ἰλ. Δ, 124. ἐτρίβησεν, ἐτάνυσε τὸ τόξον, τό δέ, ἠϊξε τείνεινα, δέσω τὰ ἡνία τῶν ἵππων στερρά, σφικτά ἐκ τῆς ἁμάξης. Ἰλ. Γ, 261. Ε, 262. 322. Τ, 394. ὠσάντως καὶ παθτ. «ἱμάς.. ὃς εἰ ὑπ' ἀνδρηΐοιο τέτατο», Ἰλ. Γ, 372. καί, «τελαμῶνε τετάσθην», Ἰλ. Ξ, 404. «ταθεὶς ἐνὶ δαπέδῳ», Ὀδ. Χ, 200. «ἱστία τέτατο», Ὀδ. Δ, 11. ἤτοι, τὰ πανία ἀνοιχθέντων ἢ ὑφωθέντων· καὶ Εἰκονκ. «Ζεὺς λαίλαπα τείνεια, διεγείρει, διαστορπίζει τρικυμίαν καὶ ἀνεμοζάλην», Ἰλ. Π, 365. ὡσαύτως «νὺξ τέταται βροτείοισι», Ὀδτ. Δ, 10. ἢ «νὺξ διεχύθη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων», ἐξαπλώθη. 2) Ἐκτείνω, κατὰ μῆκος ἁπλόνω, εἰς μάκρος ἐξαπλόνω, στρόνω εἰς μάκρος, καταβάλλω· «μάχαιραν ὑπὸ λαπάρην τέτατο», Ἰλ. Χ, 307. ἤτοι τὸ ἔγχος ἐκτείνετο πολὺ πρὸς τὰ κάτω, ἐπίτηδες ἐπὶ πολὺ κάτω, ἐξαιρτ. ἁπλόνω κατὰ γῆς, «ὡς τε σαώλης ἐπὶ γαίῃ κεῖτο τεθείς», Ἰλ. Ν, 655. Χ, 119. «σὺν τῷ· «πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέτανται», Ἰλ. Δ, 533. 544. καὶ «Ἕκτορα ταύτας ἐν κονίῃσι», Ἰλ. Ψ, 21. ἐξαπλώσας αὐτὸν κατὰ γῆς, φονεύσας αὐτόν. 3) Κατὰ μῆκος ἢ πλάτος σύρω, ἕλκω, κρατῶ συνατά τι τεντωμένον, ὥστε νὰ μὴ ἀπολυθῇ, ἐπιτείνω, πεῖ δὲ Ζεὺς παρ ἴσον τείνειεν πολέμοιο τέλεσσι, Ἰλ. Τ, 101. εἰν δηλ. ὁ Ζεὺς κρατῇ πάντοτε τὸν πόλεμον ἰσορρέπη, δὲν ἀφίνῃ τὴν νίκην νὰ κλίνῃ οὔτε πρὸς τὸ ἓν μέρος οὔτε πρὸς τὸ ἄλλο, τοντέστι εὐνοῇ ἐπίσης καὶ τὰ δύο πολεμοῦντα μέρη, ὡσαύτως καὶ παθητ. «τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο», ἡ μάχη ἦν δηλ. αὐτοῖς ἐπίσης ἰσορρεπὴς, ἰσοσταθμημένη, Ἰλ. Μ, 436. Ο, 413. παρβλ. Ἡσ. Θεογ. 638. καὶ «πέτατο ἐρατεὴ ὑσμίνη», Ἰλ. Ρ, 543. ἀντί, πρατερα μαχη συνεπεξετητο. μετὰ μεγάλου ἀγῶνος ἐμάχοντο, καὶ «ἵπποισι τάδη δρόμοις», ἤτοι οἱ ἵπποι ἠγωνίζοντο εἰς τὸ τρέχειν ταχυτατα, Ἰλ. Ψ, 375. «κὴρ τέτατται», Ἡσδ. Ἔρ. 551. ἤτοι ὁ κὴρ διέχυθη, διεσθη, ὡσαύτως «πτείνειν αὐδάν», Αἰσχυλ. Πέρσ. 574. ἔπιτε νῦν τὴν φωνὴν μου· τάδε, «τέτατο δόμοις», δηλοῖ ὁ δρόμος, τὸ τρέξιμον ἐτανύθη, ἐπεκτάθη, παρετράπη τῆς διενθυντεώτου, Ἰλ. Ψ, 758, Ὀδ. Θ, 121. ἔτι ἐπὶ χρόνου, «πτείνειν αἰῶνα», Εὐρίπ. Ἰων. 635. ἤτοι, παρατείνειν, μακρύνειν τὸν βίον· ἔτι εὐθύνω πρός τι, πρός τι σκοπούμενον διευθύνω, ἀκοντείνω, π. χ. «βέλη ἐπὶ Τροίαν», Σοφ. Φιλ. 138. ὡσαύτως «τείνειν τὸν νοῦν ἐπί τινα, τό δε, ἠρόνον τείνειν εἴ τινων, Εὐρ. ἐπιβουλεύομαι φόνον κατά τινος — Β. τείνω, ἀμετοβ. ἐπὶ θέσεως τόπου τινός, ἢ ἀντικειμένου, ἐξαρτ. ἐπὶ γεωγραφικῆς θέσεως, τοποθεσίας, ἐκτείνομαι, ἐξαπλούμαι, καθήκω, παρατείνομαι, φθάνω, κατανῶ μέχρι, εὐθύνομαι, ἀποτείνομαι πρός τι, ἔχω τὴν διεύθυνσιν μου πρός τι μέρος, «τὰ πρὸς μεσημβρίην τείνοντα εἰς αὐτὸν τὸν Στρύμονα», Ἡροδ. 7, 113, καὶ 4, 38. ὄζει καὶ ἐπὶ πρισώπων, «τείνειν ὡς τινα», Ἀριστοφ. Θεσμ. 1205. σπεύδω, τρέχω νὰ ὑπάγω πρός τινα, σπεύδει παθητ. «τὸ ὄρος τεταμένον τὸν αὐτὸν τρόπον», Ἡρόδ. 2, 8. 2) τροπ. διευθύνομαι, ἀποτείνομαι, ἀναφέρομαι πρός τι, σκοπεύω εἴς τι, ἢ ἀντῶ, ἁρμόζω, μετὰ τῆς εἰς ἢ πρός, ὡς τὸ Λατ. spectare, pertinere, ὄζει, τείνει εἰς σε, ἤτοι ἀναφέρεται εἰς σέ, εἰς ἐσέ ἁρμόζει ἢ ἀνήκει, Ἡροδτ. 6, 109. «τὰ πρὸς τὴν ἀρετὴν τείνοντα», τὰ ἀναφερόμενα, ἢ σχέσιν ἔχοντα τῇ ἀρετῇ, καὶ, τείνει εἰς ψεύστας, Εὐρίπ. καὶ Ξενοφ. Οἰκον. ζ'. 30. «Πρὸς τί μᾶλλον τείνει τὰ τοῦ ἡγεμόνος ἔργα, ἢ πρὸς ἐμέ» «Τὸ κακὸν τοῦτο ποῖ τείνει καὶ εἰς τί τῶν τοῦ ἀπειθοῦντος» ποῦ ἀποβλέπει; εἰς ποῖον ἀνήκει; καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, παρομοιάζειν, παρόμοιον εἶναι, Heind. Πλάτ. εἰς Θηαίτ. 169. «Πρὸς τὸν Σκίρρωνα μᾶλλον τείνειν» καὶ εἰς Κρατύλ. 41. «Ταῦτα οὖν σκόπει ὅτι καὶ ἀλλήλοις συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνειν» καὶ εἰς Φαίδ. «Ἐγγύς τι τείνειν τινός» καὶ Πολιτ. 8, σελ. 548. D. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παρατάσεως χρόνου, Αἰσχύλ. Προμ. 64. καί, «ἀγωνίζομαι, βιάζω ἐμαυτόν, προσπαθῶ, «τείνειν ἄγαν», Σοφ. Ἀντ. 711. (Ῥίζα τοῦ ῥήματος τούτου φαίνεται, ὅτι ἦτον τὸ ΤΑΩ, ταὐτοσημ. τύποις ταννω, περὶ δὲ τῆς συγγεν. μετὰ τοῦ τετύσκομαι ἴδε Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. τομ. Β, σελ. 237. ἐκ τοῦ τείνω παρήχθη ταινία, τενία, τένος, τένων, καὶ τὸ Λατ. tendo, teneo, tenus, tenor, tenuis, ἐκ δὲ τοῦ παθητ. παρακ. κατὰ τινας τὸ tabula, ὡς ἐκ τοῦ φημί fabula.)

*Τεῖος, σπάν. ἐπικ. τύπος ἀντὶ τείας, τέως, τῆς ὁποίαν γραφὴν ὁ Ἠρμάν. μετὰ πολλῆς πιθανότητος ἀντικαθίστησι ἐν Ἰλ. Τ, 189, ὅπου αὐτόθι τεῦος ἀναγινώσκεσθαι θέλει, παρβλ. εἶος.

*Τειρασίας, ου, ἀρσεν. κύρ. ὄνομα. Μάντις Θηβαῖος, συχνάκις ἐν Ὀδ.

Τείρος, εος, τό, ἐπικ. τύπος τοῦ τέρας, ἐξαιρ. δὲ πληθ. λέγονται «Τείρεα», τὰ σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, ἤτοι οἱ ἀστερισμοί, Ἰλ. Σ 485. «νέ-νιτείρεσιν αἰθέρος», παρὰ τό, τερατώδη καὶ τερμειώδη ταῦτα εἶναι, καὶ Τμν. Ὁμρ. 7, 7. ἴδε Τέκμερ

Τείρω, παρτ. ἔτειρον, μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ παθ. ἐν χρήσει, παρὰ Ποιηταῖς. Τρίβω, κατατρίβω, θραύω, κλάω, μαλακόω καὶ χαλαρόω ποιῶ, διατρυπῶ ὡς τέρετρον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Θλίβω, πιέζω, καταπατῶ, κατακονῶ, εἰς ἀλληλουΐαν καὶ ὀμηχανίαν φέρω, καταδαμάζω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, καταβλίβω, καὶ ἐν γένει λέγεται ἐπὶ παντὸς ὅτε δύναται νὰ βλάψῃ ἢ νὰ προξενήσῃ πόνον καὶ λύπην εἴς τε τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ψυχήν, συχνάκ. παρ' Ὁμρ φέρ κατὰ τροπ. ἐνν ἐπὶ Γήρατος, Ἰλ. Δ. 315. «καλλὰ σε γῆρας τείρειν καὶ Ε, 153. «ὁ δὲ τείρετο γήρᾳ λυγρῷ καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ νόσου ἢ τραύματος, Ἰλ. Π, 510. «τείρει γὰρ αὐτὸν ἕλκος ἢ ἐπὶ βαρβίας ὀδμὴ καὶ ἀποφορὰ», Ὀδ. Μ. 332. «τείρε.. φωκᾶων.. ὀδμὴ ἐπὶ σφυρὸν καὶ μεγάλου ἀγῶνος», Ὀδ. Κ, 78. «τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆ, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ λιμοῦ, Ὀδ. Δ, 369. «ἕτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς ἐπὶ μερίμνης, φροντίδος, λυπηρᾶς ἀναμνήσεως, ἐπὶ σφοδρᾶς τῶν ἐχθρῶν βίας καὶ ὁρμῆς, καὶ ἐπὶ κινδύνου τῆς ζωῆς, «πέμος ἄνδρὸς θυμὸς ἐτείρετο πέδασε λυγρῷ» Ἰλ. Χ, 242. καὶ Ὀδ. Ε, 324. «πάλ' οὐδ' ὡς σχεδίη ἀπολήγετο, τειρόμενος περ» καὶ ἄλλαχ πολλάκ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἐρωτικῆς θλίψεως, παρ' Ἡσ. Λεῖψ. 51. «ἐπεὶ ὅτε δὲ καὶ κατὰ πλῆρη ἐκφρόνιν, τείρειν τινὰ κατὰ φρένας, Ἰλ. Ο. 61. καὶ τειρόμενος, ἀντὶ τεθλιμμένος, κατηρτισμένος, ἐξηντλημένος, τεταραγμένος, συγχέκ παρ' Ὁμ (συγγεν. κατάπτω τὴν ῥίζαν καὶ τὴν σημ. εἰσὶ τό, τόρτομαι, τρέω, τιτρώω, τετραίνω, τορός, τορέω, τορεύω, τρύω, τρύχω, θρύπτω, τρίβω, τρώω, θραύω, τιτράσκω, τρώγω, τέρην, tener, ὡς καὶ τὸ Λατ. tero καὶ terreo.)

Τειχεσιβλήτης, ου, ὁ (τεῖχος, βάλλω), ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ

*Τειχεσιπλήκτης, ου, ὁ (πλήσσω) Ὁ τὰ τείχη πλήττων, κτυπῶν, καταβάλλων, κατακρημνίζων, τειχοκρημνιστής, ἢ παρῃτής, ταυτόν τῷ αἰρησιτείχης. «Κρισὶ τειχεσιπλήκτῃσι», Νίκανδρ. Χρ. ι'. 1. καὶ ιε'. 10. ἀντὶ, κριοὶ πολιορκητικοί.

Τειχεσιπλήτης, ου, ὁ (πελάζω). Ὁ τοῖς τείχεσι ὡς ἐχθρὸς πελάζων, πλησιάζων, κατὰ κατὰ τῶν τειχῶν ὁρμῶν, διὰ νὰ ἀναβῇ ἢ νὰ πηδήσῃ αὐτὰ, ἢ κατὰ τῶν τειχῶν προσβάλλων, Ἰλ. Ε, 31, 455. ὅπου ὁ Ἡσυχ. ἔτι καὶ «Τει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χεσβλήτηκεν εὖρα, καὶ διὰ τοῦ »Τείχη καταβαλὼν« ἠρμήνευσε, τὸ δ' ἄλλο ἐξ ἐναντίας διὰ τοῦ, »Τείχεσι προπεπλάζουσι.

Τειχέω, ῶ, ὡς τὸ τειχίζω (τεῖχος). Τείχεα ποιῶ, τειχίζω, φρούρια, τείχη, κάστρα κτίζω, Ἡρόδ. 9, 7. 2) μὲ τείχη, ἢ ὀχυρώματα περιβάλλω, διὰ τειχῶν ὀχυρόνω, ἐνισχύω, Ἡρόδ. 5, 23. 8, 40. 9, 8.

*Τειχήεις, εσσα, εν (τεῖχος), = τειχιόεις.

Τειχήρης, ους, ὁ, ἡ, ες (ἄρω). Τετειχισμένος, ἀποκεκλεισμένος εἰς τείχη, ἢ πολιορκημένος. ὁ ἔνδον τοῦ τείχους ὤν, ὅς τις εἶναι, κυρίσκεται κλεισμένος μέσα εἰς τὸ κάστρον. »Τειχήρεις ποιοῦσιν, Θουκ. ἐντὸς τῶν τειχῶν ἀποκλείουσι, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', γ', 2. »Τειχήρεις μᾶλλον ἦσαν οἱ πολέμιοι, ἐντὸς τῶν τειχῶν ἀποκεκλεισμένοι· οὕτω καὶ τὸ, πυργίτης. 2) ὁ μὲ τείχη ὠχυρωμένος, ἐνδυναμωμένος.

Τειχίδιον, τὸ· ταὐτὸν τῷ, τειχίον.

Τειχίζω, μέλ. ἰσω (τεῖχος). Τεῖχος ποιῶ, κτίζω τεῖχος ἢ κάστρον, διὰ τείχους ὀχυρόω πόλιν ἢ τόπον τινά, φρούριον ποιῶ, τείχος περιβάλλω, ἢ κατασκευάζω, Ξενοφ. »Πέλιν, χωρίον, ἅρμα τειχίζειν· καὶ ἀντεῦθεν διὰ τείχους παρωρύττω, ὀχυρόω. ἐνισχύω, ἢ διανδρεντεύω, Ἰλ. Η, 449. καὶ Ἡρόδτ. »Αἴγυπτον τῷ Νείλῳ τετειχισμένην, διανδρεντευμένην ὑπὸ τοῦ Νείλου, περβλ. τειχέω.

Τειχικός, ἡ, όν (τεῖχος). Ὁ ἐκ τείχου ὤν, ὁ εἰς τείχος ἀνήκων, muralis, Λατ.

Τειχόεις, εσσα, εν (τεῖχος). Μετὰ τείχους περικυκλωμένος ἢ στερεωμένος, διὰ τείχους ἐφωδιασμένος ἢ ὠχυρωμένος, ἐπίθ. τῶν ὀχυρῶν πόλεων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 559. »Τίρυνθα τειχιόεσσαν· καλῶς τετειχισμένην, καλά, στερεὰ τείχη ἔχουσαν· καὶ 646.

Τειχεῖον, τό, = τεῖχος, κατὰ σχηματ. μόριον ὑποκορ. Μικρὸν τεῖχος, ἢ τείχισμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τειχίον, Ἀττικοί, τὸν περίβολον τοῖς χωρίοις· ὁ δὲ Ὅμ. πτεῖχος μὲν τὸ τῆς πόλεως. τειχίον δὲ, τὸ τῆς οἰκίας, Ὀδ. Π, 165, 343. »μίγα τειχίου αὐλῆς«, ἴδε Θ. Μαγ. σελ. 837. εὑρηται ἔτι καὶ τείχειον ὡραῖμ.

Τείχισις, εως, ἡ (τειχίζω). Τὸ τειχίζειν, τειχισμός, ἢ οἰκοδόμησις τείχους τινός, ἢ κάστρου, ὀχυρώματος.

Τείχισμα, τό. Τὸ διὰ τείχους ἐκτισμένον ὀχύρωμα, φρούριον, ἢ ἔρυμα, τὸ ἐκτισμένον εἰς σχῆμα τείχος, Θουκ. γ'.

Τειχισμός, ὁ (τειχίζω)· ταὐτὸν τῷ, τείχισις, Θουκυδ.

Τειχιστής, οῦ, ὁ (τειχίζω). Ὁ τείχη κατασκευάζων.

Τειχόγραβέω, ῶ (γράφω). Τείχη γράφω, σχεδιάζω ἢ ζωγραφίζω, ὁμῶ.

Τειχοδομέω, ῶ (τειχοδόμος). Τείχη δομῶ, κατασκευάζω, τειχίζω, ἢ κάστρα κτίζω· ὅθεν

Τειχοδομία, ἡ. Ἡ τῶν τειχῶν, ἢ κάστρων, ὀχυρωμάτων κατασκευή, τείχισις, Πλάτ.

Τειχοδόμος, ὁ, ἡ, ον (δέμω). Ὁ τείχη δομῶν, κατασκευάζων, ὁ τείχος κτίζων.

Τειχοκαταλύτης, ου, ὁ (καταλύω). Ὁ τείχη καταλύων, καταβάλλων, κρημνίζων, τειχεσιβλήτης, Ἡσυχίος. (ῠ)

Τειχοκρατέω, ῶ (κρατέω). Κρατῶ, ἐξουσιάζω, κυριεύω τὰ τείχη τῆς πόλεως ἢ τὸ φρούριον, Πολύαιν. δ'. β'. 18. καὶ Ἡτησ.

Τειχολέτης, ου, ὁ· καὶ, —λέτις, ιδος, ἡ (ὄλλυμι), ταὐτὸν τῷ, τειχοκαταλύτης.

Τειχολύτης, ου, ὁ (λύω), ἡμάρτμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τειχοκαταλύτης. Καταδαφιστὴς τῶν τειχῶν, Πλούταρ. (ῠ)

Τειχομαχεῖον, τό. Μηχανή τις πολιορκητική, δι' ἧς κατεδαφίζουσι καὶ κρημίζουσι τὰ τείχη τῆς πόλεως, Νικήτ. Χρον. ί. 1. καὶ

Τειχομαχέω, ῶ. Μ. ήσω (τειχομάχος). Περὶ τὰ τείχη ἢ περὶ τὸ κάστρον μάχομαι, πολεμῶ, πολιορκῶ τὴν πόλιν ἢ τὸ φρούριον. Ἡρόδτ. 9, 70.

Τειχομαχής, ους, ὁ. Ταὐτὸν τῷ, τειχομάχος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 570.

Τειχομαχία, ἡ, Ἰων. τειχομαχίη (τειχομαχέω). Ἡ περὶ τὰ τείχη μάχη, πολιορκία. Ἡ κατὰ τῶν τειχῶν ἐφοδος, ἐφόρμησις, Ἡρόδτ. 9, 70. οὕτως ἐπεγράφετο ἡ ὀκτωδεκάτη ῥαψῳδία τῆς Ὁμήρου Ἰλιάδος· ὅθεν Π σύναρχ.

Τειχομαχικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τειχομαχίαν ἐπιτήδειος, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κατὰ τῶν τειχῶν ἔφοδον.

*Τειχομάχιον, τό· ταὐτ. τῷ τειχομαχεῖον. (ᾰ)

Τειχομάχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι). Ὁ περὶ τὰ τείχη μαχίμενος, ὁ πολιορκῶν αὐτὰ ἢ καταχρημίζων, κατεδαφίζων αὐτά.

Τειχομελής, έος, ὁ, ἡ, ές (μέλος). Ὁ διὰ μέλους ἤτοι ᾠδῶν τειχιζόμενος, ὅ τις τειχίζεται ἢ ὀχυροῦται μὲ μέλη καὶ ᾠδάς, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 290. »κιθάρη τειχομελὴς« ἤτοῦ Ἀμφίονος λύρα, ἢ ἡ ἐτειχίσθησαν αἱ Θῆβαι.

Τειχοποιΐα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τειχεδαμία. Οἰκοδόμησις, κτῆσιμον τῶν τειχῶν. 2) τὸ ἀξίωμα τοῦ τειχοποιοῦ, ἐκ τοῦ

Τειχοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τείχη ποιῶν, κτίζων, ἀνεγείρων, τειχοδόμος. 2) καὶ ὁ ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, ὑποῤῥηγμάτα ἐν Ἀθήναις τοῦ ἔχοντος τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα εἰς τὴν διατήρησιν ἢ ἐπισκευὴν τῶν τῆς πόλεως τειχῶν. Δημοσθέν.

Τειχόπυργος, ὁ (πύργος). Πύργος ἐπάνω τῶν τειχῶν ἱστάμενος, φκοδομημένος καὶ διάβαστιν ἔχων. Ἐτυμολογ. μεγ. ἐν λέξ. Ἁρμάριον, ἔνθα »τειχοπυρήσιον« κεῖται.

Τεῖχος, εος, τό. Οἰκοδομὴ διὰ λίθων ἢ πλίνθων καὶ ἀσβέστου εἰς ὕψος ἐγειρομένη, περιλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ διάστημά τι τόπων, ἢ διαχωρίζουσα αὐτό ἀπό τινος ἄλλου, ἅρα, ὁ πόλεώς τινος περίβολος ἢ τὸ κάστρον, δι' οὗ ἡ πόλις ὀχυροῦται καὶ προφυλάττεται ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἐχθρῶν, συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅς τις συνάπτει τὴν λέξιν μετὰ πολλῶν ἐπιθέτων »τεῖχος ἀρειον« Ἰλ. Δ, 407, Ο, 736. »αἰπὺ τεῖχος« Ἰλ. Ζ, 327. »ἠπίδρομον τεῖχος« Ἰλ. Χ, 434. ἤτοι εὐέφοδον, εὔκολον εἰς τὸ νὰ τὸ διαβῶσιν οἱ ἐχθροί, ἀδύνατον, ἀντιθ. τῷ »πεῖχος εὐάμητονον« Ἰλ. Μ, 36. ἤτοι καλῶς καὶ ὀχυρῶς ὠκοδομημένον, καὶ »πτεῖχος χάλκεον, ἄῤῥηκτον« Ὀδ. Κ, 3. ἔτι καὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. »ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης« Ἰλ. Δ, 378. καὶ, τείχεα μετρᾶν, κλυτὰ τείχεα« Ἰλ. Φ, 295. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀσταῦτ. καὶ παρ' Ἡσ. Ἡρόδτ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ ἡξύλινοι τείχοις, τείχος ἐξ ξύλων ὠκοδημένον παρ' Ἡρόδτ. 7, 142, 143. 8, 51. 9, 65, 70. καὶ ἀλλαχοῦ· περιφραστ. »τειχέων κίδνασιν« Ἡρόδτ. 7, 139. αὐτὰ τὰ τείχη ἐν ὅσῳ ἀνίστανται ὡς προμήχια ἢ κάλλιον ὡς θώρακες νὰ προφυλάξωσι καὶ τὰ ὑπερασπίσωσι τοὺς ὀπισθεν αὐτῶν μαχομένους. 2) πᾶσα οἰκοδόμησις πρὸς ὀχύρωσιν χρησιμεύουσα οἰκοδομή, ἔρυμα, προπύργιον, προμαχών, τάφρος, ἢ κάστρον κάστελλι, ἔντε ἐκτὸς καὶ πληθ. ἀριθ. συχνάκις παρ' Ἡρόδτ. 3) καθόλ. δὲ καὶ πᾶσα περιτείχισμένη, πόλις, μὲ ἀσφαλῆ τείχη ὠχυρωμένη, Ὅμ. »διαπορθητός. τείχεα Θήβης« Ἰλ. Β, 691. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡρόδτ. καὶ Ξενοφ. συνήθως δὲ εἰς πληθ. — πτεῖχος ἐλαύνειν Ὀδ. Ζ, 9. ἤτοι τοιχοβῶ ἢν τείχος, καὶ Ἡρόδτ. 9, 9. πτεῖχος ῥηξασθαι κρημνίζω ἓν μέρος τῶν τειχῶν, ὥστε νὰ κάμω ἄνοιγμα ἐπ' αὐτῶν, Ἰλ. Μ. 90, 257. παρεμβλ. καὶ τοῖχος. Παρὰ Δίωνι Ἁλικαρν. φέρεται τροπ. πτεῖχη πολιτικὰ ἀντὶ τοῦ, τάγματα στρατιωτῶν, λεγεῶνες, ἅτινα ἀλλαχοῦ »στρατόπεδα πολιτικὰ« λέγει. νέ. 19. πτοὺς λόχους τῶν συστρωμάτων εἰς ἓν τεῖχος συνήγαγεν· ἀντὶ τοῦ, εἰς ἓν τάγμα, καθόλου δὲ παρ' αὐτῷ πτεῖχος σημαίνει, Σῶμα στρατιωτικόν, Στρατός· ὡς τὸ παρὰ Λατίν. Castra.

*Τειχοσειστήρ, ῆρος, ὁ καὶ ᾗ. τειχοσείστρια, ἡ (σείω). Ὁ τὰ τείχη σείων, διασείων, διαπολιόζων. Νεωτερ. Λεξ.

Τειχοσκοπία, ἡ, (σκοπέω). Τὸ σκοπεύειν, βλέπειν ἢ κατασκοπεύειν ἀπὸ τοῦ τείχους, οὕτως ἐπεγράφετο ἓν μέρος τῆς τρίτης ῥαψῳδίας τῆς τοῦ Ὁμήρου Ἰλιάδος Σχολ. Εὐρίπ. Φοιν. 88.

Τειχοφυλακέω, ῶ (τειχοφύλαξ). Φυλάττω τὰ τείχη, τὸ κάστρον τῆς πόλεως, ἢ ἐπάνω τῶν τειχῶν καθῆμαι καὶ φυλάττω, τὸν τύπ. τειχοφυλακτέω ὅς τις εὑρηται παρὰ Πολυαίνῳ, ἀποβάλλει ὁ Lob. Φρυν. σελ. 575. ὡς μὴ ἀνάλογον.

Τειχοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὁ τὸ τείχος φυλάττων, ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν καὶ φυλακὴν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως, ἢ τῶν ὀχυρωμάτων, τῶν κάστρων, Ἡρόδτ. 3, 157.

Τειχύδριον, τό· ὑποκορ. τοῦ τείχος, μικρὸν τεῖχος. Ξενοφ.

Τείχωμα, τό· ἡμαρτ. ἀναγν. ἐκ Πολυβ. δ'. 63. ταὐτ. τῷ τεῖχος.

Τείως, Ἐπ/ρ. Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, τέως· εἰ τοσοῦτο, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν ᾧ, ἕως οὗ. Ἀπολλ. ἀργ. ἀλλ' ἐν δ'. 821. πτείως κεν ἔωνται· ἀντὶ τοῦ, ἕως ἄν.

*Τέκε, Ἐπικ. γ'. πρόσ. ἀόρ. τοῦ τίκτω, Ὅμ.

Τεκεκτόνιος, ὁ, ἡ, ον· ἀντὶ τοῦ, τεκτονικός, ὃ καὶ ὀρθότερον, Lob. Φρυν. σελ. 678.

Τεκμαίρομαι, μετ. Ἀποβ. (τέκμαρ) ποιητ. Ὡς σκοπὸν ἢ σημεῖον τίθημι, ἢ ὅρον βάλλω, καὶ ἐντεῦθεν ὁρίζω, προσδιορίζω, ἢ σταθερῶς ἀποφασιστικῶς διορίζω, διατάττω, βεβαιόζω, λέγεται ἰδιαιτέρως ἐπὶ Θεότητός τινος, ἢ τῆς Μοίρας, τῆς αἱμορμένης, ἀντὶ ἐπιβάλλω, ἐπινέμω, διορίζω »τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο«, Ἰλ. Ζ, 349. καὶ, »κακὸ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν«, Ἰλ. Η, 70. καὶ »αὐτὸς πόλεμον τεκμαίρεται Ζεύς«, Ἡσ. Ἔργ. 231. ἤτοι βουλεύεται, διορίζει, φρονεῖ νὰ στείλῃ ἐπ' αὐτοὺς πόλεμον· καὶ ἐν γένει ἐπὶ πάσης ὑπερτάτης ἀρχῆς ἤτις ἐπιτάττει ἢ διορίζει τι, ὡς »Οὖρον τεκμαίρεται«, Διονύσ. περιηγητ. ὅρον δηλαδὴ σημειοῦται, ἢ σημειοῦται, περαιοῦται· »Πομπὴν δ' ἐς αὔριον τεκμαίρομαι«. Ὀδυσ. Η, 317, 317. τὴν ἀποστολὴν διώρισα εἰς τὴν αὔριον, τὴν ἀπεμάσησα διὰ τὴν αὔριον· καὶ »δίκην τεκμ.«, Ἡσ. Ἔρ. 241. καὶ ἐπιτάττω, παραγγέλλω, προστάζω »ἕλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη«, Ὀδ. Κ, 563. καὶ ὑπονοουμένης μελλούσης τινὸς πράξεως, ἢ συμβάντος, ἀντὶ τοῦ προορίζω, προειδοποιῶ, προμαντεύομαι, προλέγω, μηνύω, »ποτέοι τεκμαίρομ' ὀλέθρου ἧκτε καὶ ἑτάροισι«, Ὀδ. Α, 112. καὶ Μ, 139. μετ' ἀπαρεμφ. δὲ δηλοῖ τὸ κατ' ἐμαυτὸν διορίζω τι, ἀποφασίζω, ἢ φρονῶ, Τύμ. Ὅμ. Ἀπολ. 283, καὶ 287. Μισ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λαμβάνεται ἀεὶ αὐτὸ τοῦτο, εἰκάζω, εἰκασίαν ποιοῦμαι, μαντεύομαι, προνοῶ, σημειοῦμαι, σημεῖον λαμβάνω ἀπό τινος, κρίνω, γνωρίζω ἀπό τινος σημείου, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, ὑποπτεύομαι, καταλαμβάνω. »Ὅπα κούρης τεκμήρεται«, ἐγνώρισε τὴν φωνήν. Ἀπολλών. δ'. 73. »Τίς τάδε τεκμήρατο; αὐτάδ. 217. τίς δύναται νὰ τὰ ἀριθμήσῃ; Ποῖοι ἠμποροῦν νὰ τὰ μετρήσῃ, συνήθ. μετὰ Δοτ. »μυντιες ἄνδρες ἐμπύριοι τεκμαιρόμενοι«, Πινδ. Ὀλ. 8, 4. εἰκάζοντες δηλ. ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χοντες σημεῖοι ἐκ τῶν γεγενημένων ἐπὶ τοῦ παρόντος συνιόντες· ὡσαύτ. »Τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι· συμπαραίνω, σημαίνει ἡ γινόμενα λαμβάνω ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος· Ἡρόδ. καὶ »Τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι· γνωρίζειν καὶ κρίνειν τὰ μέλλοντα ἀπὸ τῶν παρελθόντων, Ἰσοκράτ. Παγγ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. β'. 3. »Τεκμήρασθαι δ' ἦν τῷ φόβῳ· ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ φόβου. Λέγεται ἐπὶ »Τεκμαίρεσθαι Ἀπόλ. Ἐκτίνος, ἀντὶ τῆς Δοτ. ὡσαυτ. καὶ »Περί τινος τεκμαίρεσθαι· ἀντὶ τῆς Αἰτ. καὶ »Περὶ τῶν μελλόντων τεκμαίρομαι τοῖς ἤδη γεγενημένοις. Ἰσοκρ. Ἀρχίδ. κρίνω τὰ μέλλοντα ἀπὸ τῶν παρελθόντα. Μετὰ δὲ τῆς Πρός, ἀντὶ τοῦ, σκοπεύω, διευθύνομαι, ἐπιβλέπω πρός τι, ἀποτείνομαι πρός τινα σκοπὸν, ἢ σημεῖον· »Ἐτι δεῖ τεκμαίρεσθαι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτοῦ τρόπον. Δημοσθέν· καὶ μετὰ Αἰτ. συγκαθ. ὑποκειμένης τῆς ἰδέας ἐπιθυμίας ἢ πόθου τινός, Valck. Φοιν. 186. ἔτι δὲ καὶ Τεκμαίρεσθαί τι πρός τι. — Διονύσ. Περιηγ. 101. »Ἑνὸς τῶν εἰς ἄνεμον τεκμαίρεται ἕλκειν· ἀντὶ τοῦ, Διευθύνει τὴν θέσιν της, καὶ ἐν στίχ. 135. »Οὗροι δ' ἐς Τενέδοιο τεκμαίρεται ἐσχατιόωσιν· μέχρι Τενέδου περαιοῦται, ἕως εἰς τὴν Τένεδον ἔχει τὰ σύνορά της· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ μετρῶ, λογαριάζω, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) τὸ Ἔνεργ. Τεκμαίρει εὕρηται πρῶτον παρὰ Πλάτ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, σημεῖον εἶδωμι, σημειόω, καὶ ἐντεῦθεν δείκνυω, γνωστὸν ἢ φανερὸν ποιῶ, ἀποδεικνύω, μετὰ Αἰτ. »τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον· Ὀλ. 6, 125. ἤτοι, ἕκαστον ἀνθρώπου ἡ πρᾶξις δεικνύει. β) ῥίζομ. ἀπόπειρα τοῦ, τεράτιον, τελεσιο· »τεκμήρατο πᾶσαν ἀνιάνην. Ἄρατ. 8.

Τέκμαρ, τό, παρ' Ὅμ. ᾱεὶ Ἐπ. Τέκμωρ, τό, ἄφυσ. ὄκλιτ. Σεσωσ. σημεῖον, ὅριον, σύνορον, ὅρος, τέλος, πέρας, ἔκβασις, ἐκπλήρωσις. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. ᾱ. »Τὸ γὰρ τέκμωρ καὶ πέρας ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν· »εἵατο τέκμωρ, Ἰλ. Ν, 20. καὶ πταίο . . εὗρετο τέκμωρ, Ἰλ. Π, 472. ἤτοι τέλος ἐπειδήπερ τῆς συγχύσεως ταύτης εἰς ἣν κατήντησεν εἰ ἔπεσι, καὶ καθόλ. »τέκμωρ εὑρεῖν, εὑρίσκω ἢ ἐπινοῶ ἓν τέλος, μίαν ὁποιανδήποτε ἀπόβασιν. Ὀδύσσ. Δ, 374. »Οὐδέτε τέκμωρ εὑρέμεναι δύναμαι· δὲν ἠμπορεῖς νὰ εὕρῃς κάποια τέλος· καὶ 466. παρβλ. Πινδ. Νεμ. 11, 37. Πυθ. 2, 90. παρ' ᾧ τὸ Τέκμαρ κεῖται, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδ. Λεῖψ. 55, 2. ὡσαύτως Ἰλ. Η, 30. 1, 48. »Εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὑρομεν, ἕως νὰ εὕρωμεν τὸ τέλος τοῦ Ἰλίου· ὁ ἐστιν, ἐν ὅσῳ νὰ εὕρωμεν τὴν τελευταίαν τύχην καὶ τὸν διορισμόν, ἤτοι τὸ πεπρωμένον τοῦ Ἰλίου, νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ μας, ἤτις ἐστὶν ἡ ἐκπόρθησις καὶ ἀφανισμὸς αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Εὐστάθ. ἑρμηνεύει τὸ, τέκμαρ, διὰ τοῦ, τὸ τέλος τῶν πράξεων, ὅπερ ἐστὶ, τὸ σκοπιμώτατον τέλος· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ὁποιαδήποτε τελεσις, ἀποτελείωσις, ἐκπλήρωσις, καὶ τροπὴ. τὸ τέλος, ὁ σκοπος. 2) Παν ὅ,τι ἐσφαλῶς ὁρίζεται, προσδιορίζεται, τὸ ὡρισμένον, τεταγμένον, ἀπεφασισμένον, ἢ τεκμηριωμένον, οὕτω καλεῖ ὁ Ζεὺς τὴν διὰ τῆς καυαλῆς κατάστασιν αὐτοῦ, »μέγιστον τέκμωρ ἐξ ἐμέθεν. Ἰλ. Α, 526. σημεῖον ἀληθὲς καὶ ἀσφαλὲς μαρτύριον ἢ ἐπιβεβαίωσις καὶ ἀπόδειξις, ἤτοι τὸ τέλος τῆς ὑποσχέσεως, τῆς Σείσ βουλῆς, καὶ Ἡσ. ἴδε Ποσειδ. Λιξίλ. 1, σελ. 126. 3) »Τέκμαρ σημεῖον, Πλάτ. Νεμ. 11, 57. ἀλλαχόθεν τεκμήριον, τεκμήριον, ἢ σῆμα, ἀπόδειξις, ὑποτύπωσις ἢ τηλεγράφοις μελλοντός τινος συμβάντος ἢ πράξεως, ἀντὶ τοῦ, προμήνυμα, προρρησις, Τίμ. Ὅμ. 32, 13. καὶ ἐντεῦθεν εὐρανίου σημείου ὡς προμηνύοντος μέγα τι, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ συμβῇ, ὡς τὸ τέρας, τείρεα, καὶ Λατ. Signa, Ἄρατ. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. (πίναν. παράγρ. ἐκ τοῦ τίκτω, τεκεῖν.)

Τέκμαρσις, εως, ἡ (τεκμαίρομαι). Τὸ τεκμαίρεσθαι ἤτοι εἰκάζειν καὶ συμπεραίνειν ἐκ σημείων. 2) σημείωσις, δήλωσις, φανέρωσις, Θουκυδ. καὶ τὸ ὑηλεῖν, ἀποδεικνύειν.

***Τεκμαρτός**, ή, όν (τεκμαίρομαι). Ἐξ οὗ δύναται νὰ προέλθῃ τεκμηρίον τι, ἢ ἐξ οὗ δύναται τις νὰ κρίνῃ, νὰ συμπεράνῃ ἢ ν' ἀποφασίσῃ τι.

Τεκμήριον, τό (τεκμαίρομαι). Σύμβολον, γνώρισμα, δεῖγμα, σημεῖον ἀληθὲς, ἀσφαλὲς καὶ ἀναμφίβολον μαρτύριον. 2) ἀπόδειξις ἐξ ἀληθῶν καὶ ἀσφαλῶν σημείων, μαρτυρία ἀσφαλὴς, ἀναντίῤῥητος, ὡς φησὶν ὁ Ἀριστοτ. Ῥητορ. ᾱ. 2. »Τῶν δὲ σημείων, τὸ μὲν οὕτως ἔχει, ὡς τῶν καθεκαστὸν τι πρὸς τὸ καθόλου· τὸ δὲ ὡς καθόλου τι πρὸς τὸ κατὰ μέρος. Τούτων δὲ, τὸ μὲν ἀναγκαῖον, τεκμήριον· τὸ δὲ μὴ ἀναγκαῖον, ἀνώνυμόν ἐστι κατὰ τὴν διαφοράν. Ἀναγκαῖα μὲν οὖν λέγω, ἐξ ὧν γίνεται συλλογισμός, διὸ καὶ τεκμήριον τὸ τοιοῦτον τῶν σημείων ἐστίν. Ὅταν γὰρ μὴ ἐνδέχεσθαι οἴονται λῦσαι τὸ λεχθὲν, τότε φέρειν οἴονται τεκμήριον ὡς δεδειγμένον καὶ πεπερασμένον· τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας, ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. Ἔτι δὲ τῶν σημείων, τὸ μὲν, ὡς τὸ καθ' ἕκαστον πρὸς τὸ καθόλου, οἷόν εἴ τις εἴποι σημεῖον εἶναι, ὅτι οἱ σοφοὶ δίκαιοι· Σωκράτης γὰρ σοφὸς ἦν καὶ δίκαιος. Τοῦτο μὲν οὖν σημεῖόν ἐστι· λυτὸν δὲ, κἂν ἀληθὲς ᾖ τὸ εἰρημένον· ἀσυλλόγιστον γάρ. Τὸ δὲ, οἷον εἴ τις εἴποι σημεῖον, ὅτι νοσεῖ, πυρέττει γάρ· ἢ τέτοκεν, ὅτι γάλα ἔχει· ἀναγκαῖον· ὅπερ τῶν σημείων τεκμήριον μόνον ἐστὶ· μόνον γάρ, ὧν ἀληθὲς ἢ, ἀλυτόν ἐστιν· — ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρεται ἐλλειπτικῶς, ἐξυπακουομένου τοῦ »Τοῦτου τόδε ἐστὶν· ἢ ταὐτόν ἂν εἴη τὸ ἑπόμενον, ἢ τὸ λεχθησόμενον, τῆς ἑπομένης προτάσεως ἐρχομένης διὰ τοῦ γάρ, οἷον Δημοσθ. κατὰ Ἀνδροτ. »Πρὸς μὲν χρημάτων κτῆσιν, οὐδὲ πώποτε ὁ δῆμος ἐσπούδασε, πρὸς δὲ δόξης, ὡς οὐδὲ πρὸς ἓν τῶν ἄλλων. Τεκμήριον δὲ· χρήματα μὲν γὰρ πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ποτὲ σχὼν, τὰ πάντα ὑπὲρ φιλοτιμίας ἀνήλωσεν κ. τ. τ.· οὗ τὸ πλῆρες »Τεκμήριον δὲ τούτου τόδε ἐστίν· καὶ Οὐσλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 225. ἢ καθ' Ἡσύχ. σημεῖον ἀληθὲς καὶ ἀσφαλὲς μαρτύριον, οἷον παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. α'. γ'. 29. »Τεκμήριον δὲ τούτου καὶ τόδε· παρὸ μὲν Κύρου κ. τ. λ.· ὡς καὶ ἐν γ'. 8. »Ὧν ἐστὶ μὲν τεκμήρια ἔρρειν τὰ τρόπαια, μέγιστον δὲ μαρτύριον ἡ ἐλευθερία· ἔτι καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ Λατιν. monumentum, καὶ τῷ Γαλλ. monument· τὸ ἀναμιμνῄσκον ἡμᾶς σημεῖον τὰ παρελθόντα.

Τεκμηριόω, ῶ (τεκμήριον). Τεκμήριον δίδωμι, σαφῶς ἀποδεικνύω· διὰ τεκμηρίων ἤτοι μαρτυρίων καὶ φανερῶν, σαφῶν ἀποδείξεων δηλόω, ἀποδεικνύω, Θουκυδ. α'. 3. »Τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος· καὶ ἐν γ'. 104. »Τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν· διὰ τεκμηρίων ἐδήλωσεν, ἀπέδειξεν, ἐβεβαίωσεν· μέσως, ἔκ τινος τεκμηρίου ἀρίστου, ἢ συμπεραίνω, ἀποφασίζω.

Τεκμηριώδης, εστ, ὁ, ἡ, ες (τεκμήριον, εἶδος). Ὁ τεκμήριον ἔχων, ἐξ οὗ δύναταί τις τεκμαίρεσθαι, τεκμηρίῳ ὅμοιος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοιοῦτος ὤν. Ἀριστοτ. ῥητ. β'. 25. »Τεκμηριώδη ἐνθυμήματα· τὰ ἐξ ἀναγκαίων σημείων συνηγμένα, πάντα γὰρ γίνεται ἀποδείξει φανερά.

Τεκμηρίωσις, εως, ἡ (τεκμηριόω). Ἀπόδειξις σαφὴς, Ἀρρίαν.

Τέκμωρ, τό, ἄκλιτ. ποιητικ. ταὐτόν τῷ, τέκμαρ, Ὅμηρος.

Τεκνίδιον, τό, ὑποκορ. ταὐτόν τῷ, τέκνον.

Τεκνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τέκνον. Παιδάκιον.

Τεκνογονέω, ῶ (τεκνογόνος). Τέκνα γεννῶ, Ἀνθολογ. ὄθεν

Τεκνογονία, ἡ. Τὸ τεκνογονεῖν, ἡ τῶν τέκνων γέννησις.

Τεκνογόνος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὁ τέκνα γεννῶν, Λίσχ.

Τεκνοδαίτης, ου, ὁ (δαίω, 2. δαίνυμι). Ὁ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα τρώγων, Παυσαν. Ἀρκ. 43.

***Τεκνόεις**, ἴδε ἐν τῷ, τεκνοῦς.

Τεκνοκτονέω, ῶ (τεκνοκτόνος). Κτείνω, φονεύω τὰ τέκνα, ὄθεν

Τεκνοκτονία, ἡ. Τὸ φονεύειν τὰ τέκνα.

Τεκνοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα φονεύων ἢ φονεύσας, φονεὺς τῶν ἰδίων τέκνων.

Τεκνολέτειρα, ἡ, θηλυκ. τοῦ, τεκνολετήρ. Ἡ τὰ ἑαυτῆς τέκνα φονεύουσα ἢ φονεύσασα. Παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 107. »Ἀηδὼν τεκνολέτειρα, ἢ τὰ ἑαυτῆς τέκνα ἀπωλέσασα, χάσασα.

***Τεκνολετήρ**, ῆρος, ὁ, = τεκνοκτόνος. 2) Ὁ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα ἀπολλύων ἢ ἀπολέσας, χάσας.

Τέκνον, τό (τεκεῖν, τίκτω). Πᾶν ὅ,τι γεννᾶται, τίκτεται, παῖς, παιδίον, γέννημα· ἐπὶ ἀρτεννικοῦ καὶ θηλυκοῦ γένους· συχνάκις παρ' Ὅμρ. παρ' ᾧ εὕρηται ἑνικ. μόνου κατὰ κλητ. πτῶσ. »τέκνον τί κλαίεις, Ἰλ. Α, 362. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσ. Ἡρόδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. συχνάκις καὶ ἐπὶ φιλικῆς προσρήσεως ἀπὸ μέρους τῶν γεροντοτέρων πρὸς τοὺς νεωτέρους, Ἰλ. Χ, 84. »Φίλε τέκνον, καὶ Ὀδ. Β, 363. παρὰ Ξενοφ. Κύρουπ. ζ'. δ'. 3. »Διδόναι τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων, ἀντὶ τοῦ συγκατέρος. β) καὶ ἐπὶ ζώων, τὸ νεογέννητον, τετσός, Ἰλ. Β, 311. πετρουδοῦς νεοσσοί, νήπια τέκνα, καὶ Ἰλ. Δ, 113. Τ, 400. Ὀδ. Π, 217. καὶ Ἡρόδ. 3, 109. παρβλ. τέκος.

Τεκνοποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (τεκνοποιές)ς Τέκνα ποιῶ, γεννῶ ὡς ἡ τεκνοποιὸς γυνὴ· παρ' Ἡροδτ. ε'. 40. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. δ'. δ'. 22. »Ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφειν· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μέσως ἐν Ἀπομν. β'. β'. 5. »Γυναικῶν αἷς συνελθόντες τεκνοποιήσεσθαι· ὡς τις ἐν Οἰκον. ζ'. 19. Θ'. 5. καὶ Λακεδ. α'. 7. αὐτὸ τοῦτο »Παιδοποιουμέσθαι εἶπεν· ὄθεν

Τεκνοποιητικός, ή, όν. Ὁ εἰς τεκνοποΐαν, εἰς τὸ γεννᾶν τέκνα αἴτιον ἢ ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων ἢ συνήθη εἰς τοῦτο· »Τεκνοποιητικὴν ἐξυπάκουσον. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ παιδοποιεῖν, ἢ τεκνογονία. Ἀριστοτέλ. πολ. ᾱ. 3.

Τεκνοποιΐα, ἡ (τεκνοποιός). Ἡ τῶν παίδων ποίησις, γένια, τὸ γεννᾶν τέκνα, παιδοποιΐα. Ξενοφ. Ἀπομν. ᾱ. δ'. 7. ἔτι καὶ τεκνοποίησις.

Τεκνόποινος, ὁ, ἡ, ον (ποινή) Ὁ τὰ τέκνα ποινάζων, τιμωρῶν, ἐνδικῶν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 161.

Τεκνοποιός, ὁ, ἡ, ὁν (ποιέω). Ὁ τέκνα ποιῶν, γεννῶν, παιδοποιός. Ἡρόδτ. 1, 59. 2) καθόλ. ἁπλῶς εἰς τὸ τεκνοποιεῖν, Ἡρόδοτ. ε. 40. »Καὶ ἄλλην πρὸς ταύτῃ ἐσάγαγε γυναῖκα τεκνοποιόν, ὅπου αὐτὸς, τῶν Σπείρα· παρὰ Ξενοφ. Ἱέρ. ᾱ. 29. »Ἐν τοῖς τεκνοποιοῖς σφροδισίοις· εἰ ὧν γεννῶνται τέκνα, τοῖς μετὰ γυναικῶν, αἰτίκειτ. τῶ, ἐν τοῖς παιδικοῖς.

Τεκνορράϊστης, ου, ὁ (ῥαΐω). Ὁ τέκνα φαύλων, κτείνων ἢ ψθείρων. Λυκόφρ. 38.

Τεκνοσπορία, ἡ. Τὸ σπείρειν τέκνα, τεκνογονία. Ἀνέκδοτ. γ'. 68. ἐκ τοῦ

Τεκνοσπόρος, ὁ, ἡ, ον (σπείρω). Ὁ τέκνα σπείρων, ἤτοι γεννῶν, τεκνογόνος.

Τεκνοσφαγία, ἡ (σφάττω). Τὸ σφάζειν τὰ τέκνα, παιδοφονία.

Τεκνοτροφέω, ῶ (τεκνοτρόφος). Τέκνα τρέφω, τεκνοτρόφος εἰμὶ, παῖδας ἀνατρέφω·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τεκνοτροφία, ἡ. Τὸ τρέφειν ἢ ἀνατρέφειν τέκνα. Ἀριστοτέλ.

Τεκνοτρόφος, ὁ, ἡ, ον (τρέφω). Ὁ τέκνα τρέφων ἢ ἀνατρέφων.

Τεκνότροφος, ὁ, ἡ (προπαροξ.). Ὁ ὑπὸ τέκνων τραφεὶς ἢ ἀνατραφείς, ὑπὸ παίδων τρεφόμενος ἢ ἀνατρεφόμενος.

*Τεκνουργέω, μελ. ήσω, ταὐτὸν τῷ, τεκνοποιέω.

*Τεκνουργία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τεκνοποιία. ἐκ τοῦ

*Τεκναυργός, ὁ, ἡ, όν (ἔργον), ταὐτὸν τῷ, τεκνοποιός.

*Τεκνοῦς, οῦσσα, οῦν (τέκνον), ἀντὶ τεκνόεις, εσσα, όεν. Ὁ τέκνα ἔχων, ἢ ὁ γεννήσας τέκνα, Σοφ. Τραχ. 308. παρβλ. παιδοῦς.

Τεκνοφαγία, ἡ. Τὸ τὰ τέκνα τρώγειν, παιδοφαγία· ἐκ τοῦ

Τεκνοφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). Ὁ τὰ τέκνα τρώγων, παιδοφάγος.

Τεκνοφθορέω, ῶ (τεκνοφθόρος). Τὰ τέκνα φθείρω, φονεύω· ὄθεν

Τεκνοφθορία, ἡ. Τὸ τὰ τέκνα φθείρειν, ἢ φονεύειν.

Τεκνοφθόρος, ὁ, ἡ, ον (φθείρω). Ὁ τὰ τέκνα φθείρων, κτείνων, φονεύων.

Τεκνόφι, ποιητ. γεν. τοῦ τέκιον, ἀντὶ, τέκιου· Σιμωνίδ. ἐν Ἀναλέκτ. α'. σελ. 121. ὡς ἀπὸ μέρος τῆς Δανάης· «Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο ἔ,τι δὴ Ἀρταλίων Ἔπος, εὔχομαι τεκόφι σ' τᾶς μεσοῦ τὸ πλῆρες «Εἴ τι δὲ Ἀρταλίων ἔπος εὔχομαι, τεκνόφι δίκα σύγγνωθί μεν· ἔλεγε παιδός, ἕνεκα τοῦ παιδός, ἐξ αἰτίας τοῦ παιδός.

Τεκνοφονέω, ῶ. Τὰ τέκνα φονεύω, σκοτόω· ἐκ τοῦ

Τεκνοφόνος, ὁ, ἡ, ον (φόνος). Ὁ τὰ τέκνα φονεύων, ἀποκτείνων.

Τεκνόω, ῶ, μέλ. ώσω (τέκνον). Μὲ τέκνα πρεμηδεύω, τέκνα χορηγῶ. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 7. «Πάλιν τεκνοῦσί παῖσίν· ὡς ὁ Ἠσὺχ. ἑρμήνευσε τὸ «Τεκνώσεσι διὰ τοῦ, εὐτεκνοι ποιήσει· καὶ παθητ. Φοινίσ. 882. «Λάϊος ἐτεκνώθη· ἀντὶ τοῦ, ἔσχεν, ἀπέκτησε τέκνα, πατὴρ ἐγένετο. 2) τεκνοποιῶ, τέκνα γεννῶ, τίκτω. Ἡσ. Λεῖψ 43, 6. καὶ Πινδ. ὁ Σοφοκλ. ἐν Τραχ ἔχει τὸ «Τεκνοῦσθαι ἀπ' ἀναντίας τεύ, Ἀιανδρος· «—τίς ποτ' εἶ νεανιάων; Ἀιανδρος, ἢ τεκνοῦται; ἔνθα καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τοῦτο, τέκνα ἔχουσα· ὡς καὶ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 750. «Τεκνοῦσθαι μὴ» ἀπαιδα δυνήσεται· τεκνοποιεῖν· Ἀθην. γ'. «Ἦν τέκνωσεν ἔρωτα· ἣν ἔσπειρεν ἢ ἐγέννησεν ἔρως· ἔστι δὲ συνηθ. τὸ Ἐυρηγ. τεκεῖν ἐπὶ ἀνδρῶν, τὸ δὲ μέσον τεκνοῦσθαι ἐπὶ γυναικῶν, ὡς Ἀριστοτελ. ἐν ζωϊ. ἱστορ. ς'. «Ἀρχὴ δὲ ταῖς γυναιξὶ τοῦ τεκνοῦσθαι, καὶ τοῖς ἄρρεσι τοῦ τεκνοῦν· ἀλλ' ὁ Εὐριπ. ἐν Μηδ. 574. χρῆται τῷ μέσῳ τεκνοῦσθαι καὶ ἐπὶ ἀνδρός· ὅπου ἡ μετοχὴ τεκνοῦσα ἀπαντᾷ τάς. ἀναγιώσκεται μᾶλλον τεκοῦσα ἢ τεκοῦσα, ὡς παρὰ Σοφ. Τραχ. 308. ἔτι δὲ καὶ τρίτα. «πάτρα με τεκνοῖ», Ἰακ. Ἀπ. τελ. 237. ἤτοι ἡ πατρὶς μὲ ἐγέννησε. 3) Παρὰ Διονδώρ. Σικ. ἀντὶ τοῦ, υἱοθετέω, υἱοποιοῦμαι, κάμνω ἕνα παῖδα υἱόν μου ἢ σύν· ὄθεν

Τέκνωμα, τό. Τὸ τεχθέν, τὸ γεννηθέν, τέκνον.

Τέκνωσις, εως, ἡ (τεκνόω). Τὸ τεκνοῦν, τὸ γεννᾶν τέκνα· «τεκνοποίησις. Θουκυδ. β'. «Τέκνωσιν ποιεῖσθαι· κάμνειν τέκνα. 2) καὶ ἀντὶ τοῦ, υἱοθεσία, τὸ ποιεῖν υἱὸν ἢ σύν, adoptio Λατ.

Τεκοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω), ἴδε τεκνοκτόνος.

Τέκος, εος, τό (τίκτω, τεκεῖν), ποιητ. ταὐτὸν τῷ τέκνον. Πᾶν ὅ,τι γεννᾶται, γεννηθὲν, γέννημα, παιδίον, συχνάκ. παρ' Ὅμ. «φίλων τέκεσσιν οὕτω καλεῖ ὁ Πρίαμος τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἕκτορα ἐν Ἰλ. Χ, 38. καὶ «ἐμὸν τέκος» αὐτόθ. 56. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιό. καὶ ἐπὶ φιλικῆς ἀναφωνήσεως ἐκ μέρους τῶν γερόντων πρὸς τοὺς νέους, Ἰλ. Ι, 437, 444. καὶ ἀλλαχοῦ. β) ἐπὶ ζώων τὸ νεογέννητον, νεοττός, «τέκος ἐλάφοιο», Ἰλ. Θ, 248. Μ, 222. Π, 265. Ρ, 133. — Χρῆται δὲ ὁ Ὅμ. τῇ διπλῇ δοτικ. τέκεσσι καὶ τεκέεσσι.

Τέκταινα, ἡ· Θηλικ. τοῦ, τέκτων.

*Τεκταίνομαι, μέσ. ἀποθ. (τέκτων). Κυρίως οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω ἐκ ξύλων ἢ ἄλλων τοιούτων ὑλῶν, τὴν τεκτονικὴν μετέρχομαι· ταῦτόν δὲ, ἐργάζομαι συντέχνημι καὶ κατασκευάζω, Ἰλ. Ε, 63. «Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας· κατεσκεύασεν νῆας διὰ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ Ὑμ. Ὅμ. Ἑρμ. 25. Μεταφορικ. δέ· ἀντὶ τοῦ, μηχανῶμαι, ἀπατηλόν τι πράττω ἢ ἔχω κατὰ νοῦν, ἐπινοῶ ἢ ἐφευρίσκω δόλους, μηχανουργήματα κατά τινος, Εὐριπ. «Παῦσ' ἀπ' ἐμοῦ τεκταινόμενος· καὶ Ἰλ. Β. 19. «Εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτήνατον. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ καὶ τὸ Ἐνεργ. τεκταίνω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐν χρήσει, πρῶτον παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 379. Γ, 592. καὶ ἑφεξῆς. ἔτι παρὰ τοῖς περιγραφεῖς, ὡς παρ' Ἰωαν. Χρισοστ.

Τεκτόναρχος, ὁ, ἡ (ἄρχω), ταὐτὸν τῷ, ἀρχιτέκτων· ὁ Πολυδ. (ζ. 117.) ἔχει ἐκ Σοφοκλέους· «Τεκτέναρχες μεῦσαι· ἀνθ' οὗ ὁ Ἡσυχ. «Τεκτοσυργὸς» ἔχει.

Τεκτονεία, ἡ (τεκτονεύω) = τεκτονία.

Τεκτονεῖον, τό. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ τέκτονος· ὁ τόπος ἢ ὁ οἶκος ἔνθα ἐργάζεται ὁ τέκτων. Αἰσχίν. ῥήτ. ἐκ τοῦ

Τεκτονεύω, μέλ. εύσω (τέκτων). Ταὐτὸν τῷ, τεκταίνομαι. Μαθημ. παλ. σελ. 268 Τέκτων εἰμὶ Ἀρτιμίδ. ἀ. ὃ. ὄθεν

Τεκτονία, ἡ. Ἡ τέχνη ἢ ἡ ἐργασία τοῦ τέκτονος, τοῦ τεχνίτου. Θεοφρ. ἀ. 8.

*Τεκτονίδης, ου, ὁ Πατρωνυμ. Ὁν. τοῦ Τέκτων, ὁ υἱὸς τοῦ Τέκτονος, Ὀδ. Θ, 114.

Τεκτονικός, ἡ, όν καὶ Ἐπιρ. -κῶς (τέκτων). Ὁ εἷς τὸν τέκτονα ἢ εἰς οἰκοδόμον ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος, ἔμπειρος ἢ ἐξησκημένος, γυμνασμένος εἰς τὴν τεκτονικὴν, εἰς τὴν τέχνην τοῦ οἰκοδομεῖν, καὶ «Τεκτονικὴ· ἐξυπακουομ. Τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ τεκταίνειν ἢ τοῦ τέκτονος. Αἰσχίν. ῥήτ. «Ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μή, τὸν κανόνα προσφέρομεν ᾧ διαγινώσκεται· «Ὁ τεκτονικὴν ἐπιστάμενος· ἀντὶ τοῦ, τεκτονικός. Ξενοφ. Οἰκον. ἀ. 5. ἐν γένει δὲ ἡ τέχνη τῆς ἀργασίας τῶν ξύλων, τῆς ξυλουργίας, ἀντίκτ. τῇ χαλκευτικῇ. Διογ. Λαερ. ὃ, 100.

Τεκτονόχειρ, χειρος. ὁ, ἡ (χείρ), ταὐτὸν τῷ, τέκτων. Ὀρφ. λιθ. η. 44.

Τεκτοσύνη, ἡ. Τεκτονία, τεκτονική, ἡ τέχνη τοῦ τέκτονος, ἡ τοῦ οἰκοδόμου, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἐργασία τοῦ τέκτονος, τὸ ἔργον αὐτοῦ Ὀδυσ. Ε, 250. «—εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων· τῆς περὶ τὴν τεκτονικὴν ἤτοι τὴν ναυπηγικὴν ἐμπειρίαν· ὁ Σχολ. ἐκ τοῦ «Τεκτοσύνοις· ὁ περὶ τὴν τεκτονικὴν ἐμπειρος· καὶ Ἀναλέκτ. β'. 338. «Τεκτοσύνη ἐπίσωα· σύνταξις, ποίησις· ἐκ τοῦ

*Τεκτόσυνος, ύνη, υνον, ποιητ. ἀντὶ τεκτονικός.

Τέκτων, ονος, ὁ. Πᾶς τεχνίτης, χειρουργὸς, χειροεργάτης, ὅστις ἐξεργάζεται, κατασκευάζει τι· ἢ κατὰ Φώτιον, ὁ κοινῶς τεχνίτης, ὁ λιθοξόος καὶ ὁ τῶν ξύλων εἰδήμων· ἐξαιρέτως λέγεται ὁ ἐκπονῶν καὶ κατεργαζόμενος τὴν ὕλην τεχνίτης, ὃ ἐστὶν, Οἰκοδόμος, κτίστης, λεπτουργός, καὶ Ναυπηγός· καὶ ἁπλῶς πᾶς ὁ περὶ ξύλων ἐπισευὴν καταγινόμενος, ὅστις κατασκευάζει οἵους, δωμάτια, πλοῖα, κ. τ. τ. ἐκ ξύλων· ταὐτὸν τῷ, Τληπυργός, καὶ Ξυλουργός, καινότερ. Λεπτουργός· «ἦσαν δὲ Τρωὶ ἀριβῶλακα τέκτονες ἀνδρῶν· οἱ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν», Ἰλ. Ζ, 315. καὶ Ἰλ. Ε, 59. «Φέρεκλον, . τέκτονος υἱὸν Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶ ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τυύχειν· καὶ Ο, 411. Ὀδ. Ρ, 384. Τ, 56. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. ἔτι δὲ, «τέκτονες ἀνέρες», Ἰλ. Ζ, 315. Ν, 390. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ μετὰ πλειοτέρου προσδιορισμοῦ, «ἄνδρες νηῶν τέκτονες», Ὀδ. Ι 126. καὶ ἐν γένει πᾶς ὁποιοσδήποτε τεχνίτης, ἢ ἐργαζόμενος, κατασκευάζων τι, συντέχνημι ἢ παρέχει τι κατασκευαστὸν, ἐξειργασμένον, Ἰλ. Δ, 110. «Καὶ ταῦτα μὲν ἀσκήσας ἐσραυξόος ἥρμοσε τέκτων· ὁ τορευτής, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. ὁ Τοξοποιός· ἔτι δὲ καὶ ὁ τὰ μέταλλα ἐργαζόμενος, χαλκεύς, «πρῶτα τέκτονας ἀνέρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε ποιῆσαι σιτίνας τε καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ» Ὁμ. Ὑμ. Ἀφρ. 12. τρίτον, δὲ καὶ ἐπὶ ποιητῶν «τέκτονες σοφοὶ ἐπέων», Πινδ. Πυθ. 3, 201. καὶ «τέκτονες κώμων» Νεμ. 3, 7. ἐπὶ Ὑμνῳδῶν «τέκτον' ἀοιδινίων», Πινδ. Πυθ. 3, 11. ἐξαιρ. ἐπὶ κακῆς Ἔνν. μηχανοῤῥάφος· δολοπλόκος, πανοῦργος· Διονυσ. δὲ ὁ Ἁλικαρ. (συνέγρ. ὄνομ. β'.) διακρίνει τὴν Οἰκοδομικὴν, ἀπὸ τῆς Τεκτονικῆς· ἄρα «Τέκτων» κυρίως ὁ Ξυλουργὸς, ὁ τὰ ἐντὸς τοῦ οἴκου διὰ ξύλων κατασκευάζων, τοιὰς ὑπέλαβον τὸ ἐν Ἰλ. Ε, 59. ὡς Ἀρσ. Βυρ. Ὀν. Τέκτων. (συγγεν. τῷ τέχνη, τεύχω, τίκτω, τευκεῖν)

*ΤΕΚΩ, ἄχρηστ. Ἐξ οὗ σχηματίζ. τινες χρόνοι τοῦ τίκτω· ὡς Μέλ. τέξω, τέξομαι, ἐτέχθην, ἔτεκον, ἐτεκόμην, τέτοκα, κ. τ. λ.

*Τεκών, οῦσα, όν· μετοχ. ἀόρ. β'. τοῦ τίκτω.

Τελαμών, ῶνος, ὁ. Πλατὺς δερμάτινος λῶρος, λουρίον ἢ ἱμὰς, δι' οὗ ἐκρεμᾶτο ἡ ἀσπὶς, ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὅπλον· ὁ Ετυμολ. γρατ «Τελαμών, ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος, ὃ ἐστι πλατὺς ἱμὰς, ἀφ' οὗ ἤρτηται ἡ ἀσπὶς. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος τελαμὼν, ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους», ἢ Ἡσυχ. ἔχει «Τελαμὼν, λῶρος καὶ ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος, ἡ δεσμὸς, ψαλία. Συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ ἄλλ. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 222. Ὁ Ὅμ. λέγει περὶ τοῦ Αἴαντος· «. . δῶκε τελαμῶνα περὶ στήθεσσι τετάσθην, ἥτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φαιγάνου ἀργυρόηλου—». Ἰλ. Ξ, 404. καὶ Ἰλ. Β, 388. «Ἱρώσει μὲν τευ τελαμῶνα, ὅπου ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. «Τελαμὼν δὲ νῦν λῶρος πλατύς, δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἀνεφέρετο, δι' ὃ καὶ ἀναφορεὺς ὁ αὐτὸς ἐλέγετο. . . λέγεται δὲ καὶ ὁ Τελαμὼν, ὡς καὶ ὁ Τάλας ἀπὸ τοῦ ταλάσσω τὸ καρτερῶ, οἱονεὶ Τελαμὼν, ὁ καρτερικὸς καὶ βαστακτικός· παρ' Ὅμ. ἐστιν ὁ τελαμὼν συνηθ. ἀργύρεος, ἤτοι μὲ ἄργυρον περιβεβλημένος, ἔτι καὶ χρύσεος, Ὀδ. Δ, 610. ὄθεν καὶ φαεινὸς, Ἰλ. Μ, 401. Κοινῶς τὸ λωρίον, δι' οὗ δένεται καὶ κρεμᾶται ἀπὸ τοῦ σώματος τὸ σπαθίον. Περὶ Γρηγ. Ναζ. Ἐπιστ. 65. «Τὴν μετὰ ξίφους καὶ ταλαμῶνας ἀρχὴν ἄρχειν ἐπί τισος στρατιωτικοῦ ἀξιώματος, καθὼς καὶ παρὰ Γαλ. Cordon, ἐπὶ στρατικῶν ἀξιωμάτων λεγόμενον. 2) λιὼν τὸ δέμα, ταινία ἢ δεσμός τις (φασκιὰ) δι' οὗ περιδέονται αἱ πληγαί. Ἰλ. Ρ, 290. «Δησάμενος τελαμῶσι παρὰ σφυρὸν ἀμφιτένοντας». Ἡρόδοτ. «Οἱ δὲ Πέρται περὶ πλείστου ἐποιήσαντο, σμυρνησίτε ἰώμενοι τὰ ἕλκεα καὶ σιδόοις βυσσίνοις τελαμῶσι κατειλίσσοντες». 3) ταινίαι, ἢ παῖδα ἐκ λίνου, δι' οὗ περιετύλισσον τὰ σώματα τῶν νεκρῶν ἀφ' οὗ ἐταριχεύοντο, Ἡρόδ. 2, 86. καὶ Ἀνθολογ. β'. 22. «Καὶ ῥ' ὁ μὲν, οὓς κλάπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμώνων». 4) ἐν γένει πᾶς τις ὁποιος δήποτε δεσμός, δέμα, εἴτε ἐκ βύρσης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἴτε ἐκ λίνου, ἢ μαλλίου. 5) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ καλοῦνται τελαμῶνες οἱ ἄλλως Ἄτλαντες λεγόμενοι, οἱ φέροντες ἢ στηρίζοντες τὸν θόλον μιᾶς οἰκοδομῆς στέγου. 6) Τελαμών, ἄρσεν. κυρ. ἐν Ἰλ. ὃς ἐν Τελαμώνιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ Τελαμῶνος ὢν ἢ γεννηθείς, Ἰλ. καὶ Τελαμωνιάδης, ου, ὁ, ὁ υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, Ἰλ. (ἡ παραγ. τῆς λέξεως ἔστω ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ τλῆναι οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ στέλλω.) ὅθεν

Τελαμωνίζω, μελ. ίσω. Τελαμῶνι περιδέω, ἐλίσσω, περιζώνω, περιδέω, τυλίττω μὲ τὸν τελαμῶνα πληγὴν ἢ ἄλλην τινα βλάβην, κ. τ. τ. Σάτυρος ἐν τῷ Φιλίπ. βίῳ παρ' Ἀθην. ξ'. σελ. 248. «Ὅτε Φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεσείσθη, συμπροσπλῆξαν αὐτῷ καὶ ὁ Κλείσοφος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν, ἔδοξε καὶ αὐτὸς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ μὲ μίαν φασκιάν.

Τελαμώνιος, ία, ιον (τελαμών). Ὁ ἐκ τελαμῶνος, ἐκ τοῦ δεσμοῦ, ἢ λωρίου ὧν ἢ ὁ ἀσπὶς εἰς τελαμῶνα· —παρὰ Ξεναρ. Κυν. ξ'. 1. «Κυνῶν κόσμος, στελμωνίαι, αἱ δὲ στελμωνίαι (ἔστωσαν) πλατεῖς τοὺς ἱμάντας, ἵνα μὴ τρίβωσι τὰς λαγόνας αὐτῶν· ἐγκατερρ[illegible]μένοι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φιλάττωσιν· τινὲς αὐτὶ τοῦ Στελμωνίαι, στελαμωνίαιεν ἐνέγνωσαν· ὁ δὲ Πολυδεύκης· ἐστὶς ἀντέγραψε σχεδὸν τὰ Κυνηγετικὰ τοῦ Ξενοφῶντος, ἐν ᾧ 55. ἔχει· «στελαμωνία, πλατὺς ἱμὰς ἑκατέρωθεν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ περὶ τὰς πλευρὰς παρήιον ἀναλλάξ, ὡς τῶν τειόντων τὰ μετὰ τὰς ὠμοπλάτας ἄκρας καὶ τὰς λαγόνας στεγόντων· ἦλοι δὲ ἢ ἐγκεντρίδες ἐπίσει ταῖς τελαμωνίαις».

Τελάρχης, ου, ὁ· ὁ (τέλος 2, ἄρχω). Ἀρχηγὸς καὶ πρῶτος ἑνὸς τέλους ἤτοι μέρους ταγματος ἢ μοίρας τοῦ στρατεύματος, ταγματάρχης· ὅθεν

Τελαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ὀφφίκιον τοῦ τελάρχου.

Τέλβω, καὶ τέλβομαι· = Ἀτέμβω, Ἡτνχ.

Τελεαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ τελεάρχου· ἀρχὴ τις ἐν Θήβαις εἶδος ἀστυνομίας ἔχουσα. Πλούταρχ.

Τελεάρχος, ὁ (τέλος, 3. ἄρχω) Ὁ τὴν ἐπιστασίαν τῆς τελεαρχίας ἔχων. Ἐν Θήβαις ἦσαν τελέαρχοι οἱ τῶν εἴκοσι τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα ἔχοντες.

Τελείας, αντος, ἰδε τελῆες, 2.

Τελέω, (τέλλω). Εἰμί, ὑπάρχω, γίνομαι, καθίσταμαι, λαμβάνω ὑπαρξιν. Ἰλ. Η, 382. «Νῦξ δ' ἤδη τελέσσαι γίγνεται. Ι, 441. «—ἄνδρες ἀριπρεπεῖς τελέουσιν· ὑπάρχουσι, γίνονται· ὅπου ὑποτίθεται ἀεὶ ἡ ἰδέα γενομένου τινὸς ἢ συμβάντος, μετὰ τῆς ἰδέας τοῦ ἤδη εἰς τέλος φθάσαντος, ἢ περαιωθέντος, ἢ εἰς πλήρωτὴν τινα καὶ ἀκμὴν ἤτοι· παρβλ. καὶ Ἰλ. 347. Ὁσ. Γ. 486. Ἡσ. Ἔργ. 183, 508. ὅθεν ὁ καὶ ἡ συγγεν. αὐτοῦ μετὰ τοῦ τέλος, τελέω, ἔστιν ἀκατιέρρητος, ὡς καὶ μετὰ τοῦ θάλλω, ὡς Ἰλ. Ι. 441. «ὧν τ' ἀνδρες ἀριπρεπέες τελέουσιν ὥσιν». καὶ Φ. 465. Ὁσ. Τ. 328. εἰς τὰ ὁποῖα πάντα χωρὶς ἠθέλησε ἐπίτηδες νὰ γραφῇ θάλλω ἀντὶ τελέω. Ὁδυσ. Η, 52. —Σαρκαστικὸς γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων Ἐργοτίην τελέθουσι. ὁ Ἡσύχ. ἑρμν. τὸ τελέθει διὰ τοῦ τελεῖται. Ἐπιχ. παραγ. τελεθίσκω παρ' Ὁμ. Ὑμ. Δημ. 241.

Τελεσγονέομαι, οῦμαι (τελεσγόνος). Τέλειος γεννῶμαι, διδοῦμαι ἐντελὴς καὶ ὡριμος ἤτοι ἔγκαιρος πρὸς γέννησιν γίνομαι· ἀπὸ τελεσγονέομαι· τὸ ἐνεργ. σὺν ἔστιν ἐν χρήσει, ὅθεν

Τελεσγονία, ἡ. Τὰ γεννῶν ἐντελῆ καὶ ἐκλεκτὰ, τὰ γεννήματα ἢ τέκνα, καὶ τὸ φέρειν ὡρίμους τοὺς καρποὺς. Ἀριστοτέλ.

Τελεσγόνος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὁ τέλειος ἢ ἔγκαιρα γεννήματα, τέκνα γεννῶν, καὶ ὁ ὡρίμους ἢ ἐγκαίρους καρποὺς φύων.

Τελειόγονος, ὁ, ἡ, ον· παθητ. Ὅστις γεννᾶται τέλειος, ἤτοι ἐντελὴς καὶ ὥριμος, ὅ ἐστὶν εἰς τὸν ὡρισμένον καιρὸν του· παρ' Ἀριστοτέλ. παρ' ᾧ καὶ τελεσγονία εὑρίσκεται.

Τελειοκαρπέω, ῶ. Φέρω τὸν καρπὸν εἰς τὴν τελειότητα. ὁ ἐστὶν, ὡριμάζω τὸν καρπὸν, ὥριμον καρπὸν φέρω, ἔχω ἢ φύω, ἐπὶ φυτῶν τε καὶ ζώων ἐκ τοῦ.

*Τελειόκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ εἰς τελειότητα φέρων τοὺς καρποὺς, ὁ ὡριμάζων τοὺς καρποὺς, ἢ ὁ ἔχων ἢ φέρων ὡρίμους καὶ ἐγκαίρους τοὺς καρπούς.

Τελειοποιέω, ῶ. Τέλειον ποιῶ. Ἐκκλησ. Συγγρ

Τελειοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τέλειον ἐντελές τι ποιῶν.

Τέλειος, εία, ειον, παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ δικαταλκτ. τέλειος, ὁ, ἡ, ον Ἰων. τέλεος, Ἐπῖρ. τελείως (τέλος) Πᾶν ὅ,τι ἔλαβεν ἢ ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, εἰς τὴν ἐντέλειαν ἢ πληρότητά του, τετελεσμένος, τελειωμένος, πεπληρωμένος, καὶ ἐντεῦθεν, Ἐντελὴς, ὁλόκληρος, σῶος, σωστὸς, ἀνέλλιπὴς, ἀσινὴς, μὴ λελωβημένος, ὑγιὴς, ἀκηλίδωτος, ἀμεμπτος ἔγκαιρ. ὡς ἐπίθετ. ὅλων τῶν εἰς θυσίαν φερομένων ζώων, διὰ τὸ ἀναγκαίως ταῦτα αἰεὶ τέλεια ἤτοι ἀσινῆ καὶ ἀλώβητα εἶναι παρὼν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Ὁ. Α, 66. καὶ Ω, 34. «ἱερὰ τέλειαν ὅπου κατ' ἄλλους ἀντὶ τῶν ἀμωμων, μὴ τεσσάρων ζώων, εἰλήφθαι· ὥσαυτ. ἐν Ἰλ. Θ, 247. Ω. 315. κολοῦται ὁ Λετὸς, «τελειότατος πετεηνῶν ὁ ἐντελέστερος, ὁ ἐξοχώτερος, ἢ εὐγενέστερος μεταξὺ τῶν ἄλλων πετεινῶν, παρβλ. καὶ τελῆες, 2 (ἐν δὲ Ὀδυσ. οὐκ ἀπαντᾶται ἡ λέξις). 2) ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται ὁ εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν φθάσας, ὥριμος δηλαδὴ κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἀκμαῖος, ἔγκαιρος, σωστὸς ἀνὴρ Ξενοφ. Κυρουπ. α. β. 4. «Ἐξέρχονται εἰς τοὺς τελείους ἄνδρας» καὶ ἐν ἡ. ϛ'. 3. «Ἡκαρπώσαντο τέλειος ἀνὴρ γενόμενος, τὰ ἐν ἀνδράσι (καλὰ). Καὶ ἐπὶ ζώων, οἷον· «Τέλειος ἵππος, ἀντίκειται τῷ, Πῶλος· καὶ ἐντεῦθεν «Ἅρμα τέλειον· ἀντίκειται τῷ, «Πωλικόν· τὸ συρόμενον ὑπὸ τελείων ἤτοι ἀκμαζόντων τῇ ἡλικίᾳ ἵππων. οὕτως ἑρμην. τινὲς καὶ τὸ ἐν Ἰλ. παίγες τέλειαι, ἱερὰ τέλεια, κ. τ. τ. α 3) τελειωμένος, εἰς τέλος ἀχθεὶς, περατωθεὶς, ἀποτελεσθεὶς, τετελεσμένος, πεπληρωμένος, ἐπὶ ἰκεσίας, εὐχῆς ἢ ἐλπίδος τινός, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ οἰωνῶν καὶ σημείων, τὰ ὁποῖα ἀποπληροῦνται, ἤτοι λαμβάνουσι τὴν προσδοκωμένην αἰτίαν ἢ ἀπεικάζειν ἐνβαίνειν. 4) ἐνεργ. αὐτὸ τοῦ, τελεστιουργός, εἰς πέρας, εἰς τέλος φέρων, τελεστικὸς, ὁπτελεστικὸς, ὁ πάντα εἰς τέλος ἄγων, ἢ δίδων εἰς πάντα τέλος, ὅθεν «τέλειος θεοί, τέλειαι θεαίαι, Αἰσχύλ. διὰ τὸ τὰ πάντα εἰς τέλος, εἰς ἔκβασιν φέρειν, ἢ διὰ τὸ εἰσακούειν καὶ πληροῦν τὰς τῶν ἄλλων εὐχὰς καὶ δεήσεις, καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἐπίθ. ἑκάστης θεότητος, ἐξαίρ. «Ἥρα τελείη, = ζυγία, ὡς προστάτης τῶν γάμων, Λατιν. Juno pronuba, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας καθιερούτο ὁ γάμος, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ὅλων θεῶν νεωρυμένων ὡς ἐφόρων τοῦ γάμου, Ruhnk Tim. σελ. 224. Jacob Grinag 13. παραβλ. τέλεος καὶ τελῆες. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τέλειος, ὁ τελεσιουργὸς Ζεύς, οὗ τὸ κράτος ἐστὶ μέγιστον». ὃς τις ἑρμηνεύει ἐπὶ τὸ, «Τελειότατον πετεινὸν» διὰ τοῦ, ἐπιτελεστικώτατον· ὁ τὸν ἐντελῆ οἰωνὸν δεικνύων. «Τέλειαι, ἐπῖρ ταῦτὸ τῷ, τελείως Παρὰ Γαλην. «τέλειος ἰατρεύει ὁ ἐν θεωρίᾳ καὶ πράξει ἀπηρτισμένος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐπὶ «Τέλειοι, οἱ γεγομηκότες· καὶ «Τετελεσται, γεγάμηκεν· καὶ «Τέλειος ἡμέρα, ἡ ὑστάτη, καὶ τελειοῦσα τὸν βίον.

Τελειοστιγμή, ἡ· ἀντὶ τοῦ, τελεία στιγμή· παρὰ Γραμματικ. ὃ ἧς χωρίζεται μία ἐντοια ἀπὸ μιᾶς ἄλλης, πολλ' ἀμφ.

*Τελειοστιχίς, ίδος, ἡ (στίχος). Στίχος τις τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία συλλαβὴ λαμβανόμεναι ὁμοῦ ἀποτελοῦσι μίαν λέξιν, ὡς φρ. εἰ. «Ἀργυροτράπεζα Θέτις, Συγατηρ πλίοιο γέροντος», Ἰλ. Α, 538. ὅπου τὸ, ἄρ καὶ τὸς σχηματίζουσι μίαν λέξιν ἄρτος, παρὰ Γραμμ. Λίαν ὀμφ.

Τελειότης, ητος, ἡ (τέλειος). Τὸ εἶναι τι γίνεσθαι τέλειον, ἐντέλεια· παρὰ τοῖς Ο'.

*Τελειοτοκέω, (τελειοτόκος). Τέκνον καὶ ἔγκαιρον ἢ ὥριμον παῖδα ἢ βρέφος γεννῶ, ὅθεν

Τελειοτοκία, ἡ. Γέννησις τοῦ ἐντελοῦς παιδίου, ὅταν ἡλικιάδη γεννᾶται εἰς τὸν ὡρισμένον καιρὸν του.

Τελειοτόκος, ὁ, ἡ, ον (τίκτω). Ὁ γεννῶν τὰ παιδία τέλεια καὶ εἰς τὸν ὡρισμένον καιρὸν των, ὁ τίκτων τέλεια καὶ σωστὰ τέκνα.

Τελειουργέω, ῶ (ἔργον). Τελειόνω, εἰς τέλος φέρω τὸ ἔργον, ἀποτελειόνω, ταὐτὸν τῷ, τελειόω. Φιλ

Τελειόω, ῶ, Ἰων. τελεόω (τέλειος) ταὐτὸν τῷ τῆς συνηθείας, τελειόνω· ἀποπληρῶ, τέλειον ἢ ἐντελὲς ποιῶ, εἰς τέλος ἄγω, φέρω εἰς τέλος, ἀποπερατόνω, ἀποτελειόνω, περαιόω, ἐξεργάζομαι, ἀπαρτίζω· σώνω. Ἡροδτ. 1, 12', 180. 2) τελεοῦν τινα, ἀντὶ, ἁγιάζειν, καθιεροῦν, καὶ εἴς τι ἀξίωμα προβιβάζειν, ἀναγορεύειν, Ἡροδτ. 3, 86. Ὁ δὲ Ἡσυχ. ἔχει «τελειώσεις, ἁγιάσεις». Τελειόομαι, οῦμαι. Οὐδετέρ. εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου ἔρχομαι, ὑβίνω, σώνομαι, ἀποθνήσκω· ταὐτὸν τῷ, τελευτάω, παρὰ τοῖς Ἑκατ.

Τελείω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, τελέω. «Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή». Ἰλ. Α, 5. ἐτελειοῦτο, ἐπληροῦτο.

Τελείωμα, τὸ (τελειόω) ταὐτὸν τῷ, τελείωσις, παρὰ τοῖς Ο'.

Τελείωσις, εως, ἡ (τελειόω). Τὸ τελειοῦν, εἰς τέλος φέρειν, ἀποπεράτωσις, ἀποπλήρωσις, ἐντέλεσις, ἐντέλεια, ὡρίμασις. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστ. ξ'. 4.

Τελειωτής, οῦ, ὁ (τελειόω). Ὁ τελειῶν, ἀποπληρῶν, εἰς τέλος φέρων· ὅστις τελειόνει. Γρηγόρ. Ναζ.

Τελειωτικός, ἡ, όν. Ὁ τελειῶν, εἰς τέλος, εἰς πέρας ἢ εἰς ἐντέλειαν φέρων, ὁ ἀποπερατῶν.

Τελεσικίζω, μελ. ίσω Καινόν, σύκαιρον, ἄδειον ποιῶ, ἀδειάζω, κενόνω, Κωμικ. Λέξ. Ἡσύχ. Ἐτυμολ. Σουίδ. καὶ Φώτ. ἔχουσι· «τελεσικίσαι, τὸ κενῶσαι, κενὸν ποιῆσαι. Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις, ἀπὸ Τελεσικίου τινὸς πάνυ τοῦ παντελῶς λέγεται ἐπὶ «τελεσικίσεως ἠχώ· ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν κενῶν ἀγγείων.

Τελεσγονέομαι, οῦμαι, παθ. ὤνεν ἐνεργ. εὐχρηστ. (τελεσγόνος). Πλούταρχ. ταὐτὸν τῷ, τελεσιγονέομαι.

*Τελεσγονία, ἡ ταὐτ. τῷ τελεσιγονία.

Τελεσγόνος, ὁ, ἡ, ον (γόνος) ταὐτὸν τῷ, τελεσιόγονος. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ζ'. 5. «τὰ μὲν τελεσγονα τῷ χρόνῳ ἔτεκε, τὰ δὲ πεντέμηνον· καὶ τοῦτο ἀπέβαινε εὐθύς. Καὶ ἕτερα δέ τινες συνέβη τεκεῖν πρῶτοι μὲν τὸ ἑπτάμηνον, ὕστερον δὲ δύο τελεσμηα τεκεῖν. 2) ἐνεργ τελεσγόνος = τελεσιγόνος.

*Τελεσδρομέω, μελ. ήσω. Τελεσδρόνω, ἀποτελεῶ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον, ἐκ τοῦ

Τελεσδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος). Ὁ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον τελειῶν. Ἀπολλωνίδ. ὁ. σελ. 217.

Τελεσκαρπέω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, τελειοκαρπέω, Θεοφράστ. φυτ. ἱστορ.

*Τελεσίκαρπος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτ. τῷ τελειόκαρπος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τελεόμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). Τέλειος ἢ σωστὸς κατὰ τοὺς ὡρισμένους μῆνας· παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 824. «Ἄρατος τελεόμηνος· ὁ ἐντελὴς ἐκ φόβερα μηνῶν χρόνος, ἤτοι ὁ χρόνος ὅς τις διορίζεται διὰ τοῦ ἐπανερχομένου καιροῦ τοῦ ἀροτριᾶν τὴν γῆν, καὶ «τέκνον τελεόμηνον· σωστόν, πεπληρωμένους ἔχον τοὺς μῆνας τέκνον. Ἀριστοτλ.

Τέλεος, Ἐπίρ. ἀντὶ τελέως, καὶ τελείως. Ὁλοτελῶς, παντελῶς, ὅλως διόλου, ἐντελῶς· ἔστι δὲ εὐρίως εὑρέσ. τοῦ

Τέλεος, ἐα, εον (τέλος) Ἰων. τύπ. ἀντὶ, τέλειος, τετελειωμένος, τετελεσμένος, ἐντελής, ὁλόκληρος, σῶος, σωστός, ἀκολόβητος, ἀκηλίδωτος, ἐπὶ τῶν εἰς θυσίαν ζώων Ἡροδτ. 1, 183. 2) ὁ εἰς ἐντελῆ εὐδηνιαν ἐλθών, ἀκμαῖος, ἐγκαιρος, ὥριμος. 3) τελειωμένος, πεπληρωμένος, πλήρης, ἐπὶ ἱκεσίας καὶ εὐχῆς, τετελεσμένος, ἐκπληρωθείς, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ οἰωνῶν καὶ προμηνυμάτων, Ἡροδ. 1, 121. τῷ Ἀττ. τύπ. τέλειος χρῆται ὁ Ἡροδτ. μόνον ἅπαξ, 9, 110. ἑρμηνευέων τὸ περτιὸν τυκτά. Ἐπίρ. τελέως, Ἡροδτ. 1, 120. ταύτ. τῷ τέλεον· ὅθεν

Τελεόω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ τελειόω, Ἡροδτ. 1, 120. 160.

*Τελέσαρχος, ου, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄν παρὰ Πινδ.

*Τελεσθώ, ους, συναιρ. οῦς, ἡ. Θηλ. κύρ. ὄνομ. Συγγέντηρ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 359.

*Τελεσιάδης, ου, ὁ Ἀρσ. κύρ. Ὅμοιομ. παρὰ Πινδ.

Τελεσιάζω (τελέσιος) ταὐτὸν τῷ, τελέω, καὶ ῥάω· ῥαιστρ. λεξ. Ἐτυμολ.

Τελεσίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γάμος). Ὁ τὸν γάμον τελειων, ἢ τελῶν, ὁ καθιερῶν, ἁγιάζων τὸν γάμον.

Τελεσίδρομος, ὁ, ἡ, ον (δρόμος) = τελεόδρομος. Ὁ τὸν δρόμον τελέσας, πληρώσας, τελειώσας· καθολ. τέλειος, ἐντελής, «ἀρετὴ τελεσίδρομος». Στοβ. φυτ. ἐκλ. σελ. 274.

Τελεσίερος, ὁ, ἡ, ον (ἱερός). Ὁ θυσίαν τινὰ ἢ τελετὴν ἀποπληρῶν, τελειονων, παρ' Ἡσυχ. «τελεσίερον Πειθὼ», τὸν ἐπιτελεστικὸν τῶν τοῖς θεοῖς ἐπιτελουμένων ἱερῶν.

Τελεσικαρπέω, ῶ. Τελειόω, ἐντελεῖς ποιῶ τοὺς καρπούς, ὡριμάζω τοὺς καρπούς, ἢ ὥριμους τοὺς καρπούς φέρω. Στράβ. «τελεσικαρπεῖ δὲ τὸν καρπόν· ὡριμάζει, τέλειον φέρει· = τελεοκαρπέω· ἐκ τοῦ

Τελεσίκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ τοὺς καρπούς τελειῶν, ὁ τοὺς καρπούς εἰς ὡρίμασιν φέρων, ἢ ὡρίμους καρπούς ἔχων. Στράβ. ιθ. σελ. 1008 = τελεόκαρπος.

*Τελεσιπάτης, ου, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Πινδ. (χ)

Τελεσίτοος, ὁ, ἡ, ον. συναιρ. τελεσίτους, ὁ, ἡ, ουν (τόος) ταὐτ. τῷ τελεσίγαμος.

Τελέσιος, ὁ, ἡ, ον (τέλεται). Ὁ τελειῶν, ἐντελῶν, ἐκπληρῶν «τελέσιοι ἡμέραι· ταὐτόν τῳ, Ἐσχατη, τελευταία. Ἡσυχ.

Τελεσιουργέω, ῶ (τελεσιουργός). Τελειόνω τὸ ἔργον· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, τελειῶ, ἀποτελῶ, ἐκπληρόω, τελείνω, εἰς τέλος φέρω, ἐντελὲς ἢ ὥριμον ποιῶ. Διόδωρ. Σικ. καὶ Πλούσιον. ὅθεν

Τελεσιούργημα, ατος, τό. Τὸ τετελεσμένον, τελειωμένον ἔργον· ἐκτέλεστις, ἀποπεράτωσις ἔργ. τοῦ κατὰ σκοπὸν ἔργου. Πολύβ. «Πραγμάτειας ταύτης τοῦτ' ἔσται τελεσιούργημα.

Τελεσιουργία, ἡ (τελεσιουργέω). Τελείωσις, ἐκτέλεστις, ἐκπλήρωσις ἔργου τινὸς ἢ ἐπιχειρήματος.

Τελεσιουργικός, ἡ, όν. Ὁ τελεσιουργῶν, ἢ ἐπιτήδειος, δυνατός, ἱκανὸς πρὸς ἐντέλεσιν ἔργου τινός· ἐνεργητικός, δραστήριος, δυνατός, εὔρηται δὲ μόνον ἅπαξ, παρὰ Πλάτ. Φαίδρ, σελ. 270. Α. ἀλλ' ὁ Bekk. γράφει ἐνταῦθα ἐκ χειρογρ. τὸ τελεσιουργόν, ὡς εὑρηται παρά τε Πλουτάρχ. καὶ Θεμιστ. ἐκ τοῦ

Τελεσιουργός, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ὁ τὸ ἔργον ἢ τὴν ἐπιχείρησιν ἐντελῶν, ἀποπληρῶν, τελειονων· ὁ ἐντελὲς ποιῶν τε· ὁ ἐπιτηδειότητα ἢ εὐφυΐαν ἔχων εἰς τὸ ποιεῖν ἐντελές τι· ἐκπληρωτής, τελειωτής. «Δύναμις τελεσιουργόν· καὶ «τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων». Πλούταρχ.

*Τέλεσις, εως, ἡ (τελέω). Τελείωσις, ἐκπλήρωσις, ἀποπεράτωσις.

*Τελεσιφάντης, ου, ὁ (φαίνω) = Ἱεροφάντης, Ὀργιοφάντης, Ἡσύχ.

Τελεσίφρων, ονος, ὁ, ἡ (τελέω, φρήν) ταὐτὸν τῷ, τελεσίνους. Ὁ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἢ σκοπὸν τελειῶν, εἰς τέλος φέρων, ὁ ἐκπληρῶν τὴν εὐχὴν καὶ ἐπιθυμίαν του, Αἰσχύλ. Ἀγ. 708.

*Τελέσκω, ἡμαρτ. τραφ. ἀντὶ τελέσω.

Τέλεσμα, ατος, τό (τελέω) ταὐτὸν τῷ, τέλος, 4. Φορολόγημα, φόρος, δόσιμον, καθόλ. πλήρωμή, δαπάνημα, ἀνάλωμα, ἔξοδον. Δουκιαν. Χρον. 35. Ζεὺς Τραγ. 11. καὶ Διόδωρ. Σικελ.

Τελεσμός, ὁ (τελέω). Τελείωσις, ἐντέλεσις, ἐκπεραίωσις. Φιλοξ. Γλωσσ.

Τελεσσίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γάμος) ποιητ. ἀντὶ, τελεσίγαμος. Νόν. ὅπερ ἴδε.

Τελεσσίγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος) ποιητ. ἀντὶ, τελεσίγονος. Ὁ τὸν γόνον, τὴν γενησιν ἢ τὸν καρπὸν ἀποπληρῶν, ἐντελῆ ἢ ὥριμον, ἐγκαιρον ποιῶν. Νόν.

Τελεσσιδώτειρα, ἡ (δώτειρα) ποιητ. ἀντὶ τελεσιδώτειρα = τέλος δοῦσα. Ἡ τελειοῦσα, τὸ τέλος δοῦσα, ἢ φέρουσα, τελειοποιοῦσα. Εὐριπ. Ἡρακλ. 899.

Τελεσσίμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). Ὁ τὸν μόρον ἤτοι θάνατον ἐντελῶν, ἀποπληρῶν, φέρων· θανατηφόρος. Νόν.

*Τελεσσίνοος, ὁ, ἡ, ον. ποιητ. ἀντὶ, τελεσίνοος. Ὀρφ. ἀργ. 1308.

*Τελεσσίτοκος, ὁ, ἡ, ον (τόκος). Ὁ τὸν τόκον ἤτοι τὴν γενησιν τελειόνων, ἢ ὅς τις κάμνει νὰ γεννηθῇ τι ἐγκαίρως, ἀμφ.

*Τελεστήρ, ῆρος, ὁ = τελεστής.

Τελεστήριον, τό. Τόπος ἁγιασμοῦ, καθιερώσεως, ἁγιαστήριον. Πλούταρχ. Θεμ. l. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ζ'. 3. «τελεστήριαι· ἑξωπακοῦμ. «Ἱεραὶ θυσία πρὸς τέλος εὐτυχές, πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ· θυσία εὐχαριστήριος διὰ τὴν καλὴν ἔκβασιν τοῦ σκοποῦ ἢ διὰ τὸ τέλος τῶν πράξεων. Καὶ ἡ ἐπὶ γάμῳ θυσία· ἔστι δὲ εὐρ. οὐδετ. τοῦ

*Τελεστήριος, ία, ιον (τελεστήρ). Ὁ τελειόνων, ἀποπερατῶν, εἰς τέλος φέρων, 2) ὁ καθαγιάζων, ἁγιαστής.

Τελεστής, οῦ, ὁ (τελέω). Ὁ ἐντελῶν, τελειόνων, ἀποπληρῶν· τελεσιουργός. 2) ἱερουργός, ἁγιαστής, καθιερωτής· ὅθεν

Τελεστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ὁ τελῶν, ἐντελῶν, ἀποπληρῶν, τελειόνων. 2) ὁ εἰς τὰ ἅγια, ἱερὰ ἤτοι εἰς τὰς τελετὰς ἀνήκων ἢ ὁ ἁγιάζων, καθιερῶν «Σοφία τελεστική· ἢ τῶν μυστηρίων, ἤτοι ἡ μυστική. Πλούταρχ. «Θεολογία τελεστικὴ· ἢ συμβολική.

*Τελεστός, ἡ, όν. ἐπίθ. ρηματ. τοῦ τελέω. Τετελεσμένος, τελειωμένος. 2) καθιερωμένος, ἢ καθιερωθείς, ἁγιασθείς.

Τελέστωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ, τελεστής. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 518.

Τελεσφορέω, ῶ (τελεσφόρος). Εἰς τέλος φέρω, (ἐπὶ δὲ ἐγκύου ἤτοι ἐν γαστρὶ ἐχούσης, ἐγγαστρωμένης, ἀντὶ τοῦ, φέρω, γεννῶ τὸ τέκνον ἐγκαιρον, ἤτοι ἐντελὲς καὶ σωστὸν εἰς τοὺς μῆνας)· καθόλ. εἰς ἐντέλειαν ἢ εἰς ὡρίμασιν φέρω, ἐντελῶς ἀγω. Ἀρεταῖος, καὶ Ἰωάνν. 2) τέλος φέρω, φόρον ἀποδίδωμι, πληρόνω δόσιμον ἢ τελωνιον. Ξενοφ. πόρ. γ'. 5. καὶ ἐν τούτῳ ἀντὶ τοῦ, εἰσφέρω, εἰσόδημα δίδω, ὠφελῶ ὡς τὸ λυσιτελεῖν, ὅθεν

Τελεσφορησις, εως, ἡ. Τὸ τελεσφορεῖν, τὸ ἐντελεῖς καὶ ὡρίμους καρπους φέρειν. Χρυσόστομ.

Τελεσφορία, ἡ (τελεσφορέω). Τὸ φέρειν ἢ δίδειν ἐντελεῖς ὡρίμους καρπούς = τελεσφόρησις. 2) τελετή, θυσία, ἁγιασμός, καθιέρωσις. 3) τέλος, φόρος, δασμός, δόσιμον, ὠφέλεια, εἰσφορά, κέρδος. Καλλίμαχ. «Ἐπετήσιος τελεσφορία· ἐνιαύσιος θυσία. Ἀπολλών. ἀργ. ἀ. 917.

Τελεσφόρος, ὁ, ἡ, ον (τέλος, φέρω). Ὁ τέλος φέρων, ὁ τελειων, τελειόνων, ἀποπληρῶν, ἐντελῶν, ἀποπερατῶν, εἰς τέλος ἄγων, ὡριμάζων, ἢ εἰς ἀκμὴν καὶ ὡρίμασιν φέρων, συχνάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ἀλλ' ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐναντίος «τελεσφόρος εἰς ἐναντίονα. Ἰλ. Τ, 32. Ὀδ. Δ, 85. Β, 467. ὅπου ὁ Εὐστ. ἑρμην. «τὰ κατὰ φύσιν πάντα εἰς τέλος ἄγων τῇ κατ' αὐτὸν περιόδῳ ἤτοι εἰς ἕνα ὁλόκληρον χρόνον ὡσαύτ. «δένδρα τελεσφόρα» Πλούταρχ. τὰ ὡριμάζοντα ἤτοι τέλειον φέροντα τὸν ἑαυτῶν καρπόν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «τελεσφόρος οἶκος ὁ τοῦ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος, ὁ καρπὸν ἤτοι τέκνα φέρων. 2) ἐπικερδής, ὠφέλιμος, λυσιτελής, ὁ εἰσόδημα ἢ ὠφέλειαν δίδων, χορηγητικός. 3) «τελεσφόρος σωμάτων γυνή». Αἰσχύλ. ἤτοι ἡ ἔχουσα τὴν τοῦ οἴκου ἀρχήν, κυριότητα, οἰκονυρία. 4) Παθητικ. ὁ τελειούμενος, πληρούμενος, ἐντελής, ἢ ὁ τελειωθείς, ἀποπληρωθείς, ἀποπεραιωθείς τελειωμένος, τετελεσμένος, ἀπηρτισμένος, πεπληρωμένος. «Ὅταν τελεσφόρουν· παρὰ Σοφοκλ. πεπληρωμένον, ἐκβάν, ἢ ἔκβασιν, πέρας λαβόν, εἰς ἔργον ἀπεκβάν· οὕτω καὶ «τελεσφόρος ἐλπίς· ἢ ἐντελεσθεῖσα, εἰς ἔργον ἀποβᾶσα «οἶκος τελεσφόρος» οἶκος μ' ὅλα τ' ἀναγκαῖα ἐπιπλα καὶ σκεύη προμηθευμένος, ἢ κεκοσμημένος, εὐκρισιμένος· ὁ Φωτ. ἔχει: «τελεσφόρος, τέλειος, μέτριος, ἐγγαστρίμυθος». (Κατὰ Παπσάβ. ἐπρεπε εἰς τὴν παθητ. ταύτην σημασ. νὰ γράφηται τελέσφορος).

Τελεταρχέω, ῶ. Νικήτ. Χρον. 9'. 18. Τελετάρχης εἰμί, θύω, ἁγιάζω, ἱερόω.

Τελεταρχης, ου, ὁ (τελετή, ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς καὶ πρωτος τῆς τελετῆς ἤτοι τῶν θυσιῶν τῆς καθιερώσεως καὶ μυστηρίων. Ὀρφ. Ἀργ. ὅθεν

Τελεταρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐπιστασία τοῦ τελετάρχου. 2) παρὰ Διονυσ. Ἀρεοπ. ἡ ἁγία τριάς.

Τελετή, ἡ (τελέω). Τελείωσις, ἐκπλήρωσις, ἐντέλεστις, πέρας, τέλος. Βατραχομ. 294. «Ἡκει πολέμου τελετὴ μονοήμερος ἐξετελέσθη». 2) Καθιέρωσις, ἀφιέρωσις, ἁγιασμός, θυσία, ἐξαίρ. Μύνητις, Μυστήριον, ἢ Μυστηριώδης θυσία. Ἡροδτ. 2, 171. 4, 79. «ἄγεσθαι τὴν τελετὴν» ἤτοι δέχομαι τὴν εἰς τὰ μυστήρια καθιέρωσιν, ἀρχίζω τὴν τῶν μυστηρίων μύησιν. 3) πληθ. τελεταί, Ἁγιαστεῖα, τὰ θρησκευτικὰ νόμιμα, ἢ θρησκευτικοὶ ζεσμοί, συνήθεια καὶ πράξεις θρησκευτικαί, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Cérémonies du culte Θρησκεία· ὁ Πλάτων ἐν β', πολιτ. σελ. 354. ε. ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ, Θεσμοὶ ἁγνιστικοὶ καὶ καθάρσια, ἤτοι τὰ γενόμενα καθήκοντα, νόμιμα ἐν τοῖς καθαρμοῖς, παράγει τοῦτο ἀπὸ τοῦ· «Οἱ λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων εἰσὶ διὰ θυσιῶν τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν· ἃς ὁ Τίμαιος ἑρμην. διὰ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ «μυστηριώτης Συσίας· οὕτω καὶ ἐν Συμπ. «τινες τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους, μετὰ ταῦτα δὲ ἰδίως ἐπαλοῦντο τελεταί, τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης. — Ἀντὶ τοῦ Ἑορτή. παρὰ Πινδάρ. Ὀλ. 10. 62. «— ταῦτα δ' ἐν πρωτογόνῳ τελεταῖς· τῇ τελουμένῃ ἑορτῇ· κατὰ τὸν Σχολ. 5. καὶ ἐν Νέμ. 10. 63. καλοῦντι τὰ Παναθήναια «τελεταί Ἀθηναίων· παρ' Ἰσοκράτ. Πανηγυρ «τελεταῖς τὰ κατ' Ἐλευσῖνα μυστήρια.« Καὶ ἑτεροῦσι ὁ Ἀθήν. ἐν β'. σελ. 40. ἔχει· «τελεταί τε καλοῦμεν τὰς ἔτι μείζους, καὶ μετ' τινος μυστικῆς παραδόσεως Ἑορτάς, τῶν εἰς αὐτὰς δαπανημάτων ἕνεκα. Τελεῖν γέρ τὸν Δαπανᾶν· καὶ Πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες· καὶ Εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα· ὁ Εὐσταθ. ἔχει «ὅτι καὶ ὁ γάμος τελετή τις εἶναι λέγεται.

Τελεσουργέω, ῶ (τελεσουργός). Τελετήν τινα ἢ κάθιερωσιν πληρῶ, ἁγιάζω, καθιερόω. Διονυσ. Ἀρεοπ. ὅσιν

Τελεσουργία, ἡ. Ἁγιασμός, καθιέρωσις, μύησις.

Τελεσουργός, ὁ, ἡ, ὀν (τελετή, ἔργον). Ὁ ἁγιάζων, ἁγιαστικός, ὁ δι' αὐτῆς τελετῆς ἤτοι τοῦ ἁγιασμοῦ ἐνεργῶν. «Τελεσουργὸς δύναμις«. Διονύσ. Ἀρεοπ.

Τελευταῖον, ὡς Ἐπίθ. Τέλος πάντων, εἰς τὸ τέλος, ὕστερα ἀπὸ ὅλα. Ἡρόδοτ. 1, 91. ἔστι δὲ κυρίως αὐθέτερον τοῦ

Τελευταῖος, αία, αῖον (τελευτή). Ὁ τελειῶν, εἰς τέλος ἄγων, τὸ τέλος ἀποπληρῶν· ὕστατος πάντων, ἔσχατος, ὑστερινός, ὁ εἰς τὸ τέλος εὐρισκόμενος. Ἀπὸ Ἡροδ. πολλὰ εὐχρηστ. λέξις· τὸ ὑπερλ. τελεύτατος, Γλωσσ.

Τελευτάω, ῶ. Μ. ήτω (τελευτή). Τελειόω, ἀποπληρῶ, τελειόω ὡς τὸ τελέω. Περαίνω, ἀποπληρῶ, ἐκπληρῶ, ἀποτελειόω ἔργον τι· τὸ ὁποῖον ἤδη εἶχον ἀρχυσημάνον· συχνάκ. παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ε, 253. «τελεύτασε ἀπετελείωσε τὸ ἔργον, δηλ. τὴν ἤδη ἀρχαίστην ἐργασίαν τῆς κατασκευῆς τοῦ πλοίου· καὶ ἐν Ἰλ. Ν. 100 «δεινόν», ὁ οὗτος ἔφυγε τελευτήσασθαι ἔφασκον· ἀπίστευον ὅτι ἤθελε γενῇ· χρῆται δὲ τῇ λέξει καὶ πρὸς δήλωσιν ἀποτελέσεως ἢ ἐκπληρώσεως· συχνῆς τινος, ὑποσχέσεως, ὅρκου, ἢ ἐπίσης καὶ Ζεὺς ἄνδρεσι νοήματα πάντα τελευτᾶ. Ἰλ. Σ, 323 δηλ. δὲν ἐκπληροῖ τὰς εὐχὰς καὶ ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων· καὶ ταῦτ', ὅσα εἶπε, τελευτήσιεν ἅπαντα Ἀλλὰ σύγε Οἶ, Η, 331. καὶ Ἰλ Ν, 375. ὡσαύτ. «ἐπεί ῥ ὁμοτέσ τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον«. Ἰλ. Ξ, 280. Ὀδ. Β, 378. Κ, 346. τό δὲ ἐν Ὀδ. Ο, 524. «τελευτήσει κακὸν ἦμαρ σφιν ἑηλοί προιξιῶ τινι δυστυχῆ ἡμέραν, ἢ κέμινο νὰ φτάσῃ· ὡς εἰ ὅλον δυστυχῆς ἐκείνη ἡ ἡμέρα· παθητ. τελευτάομαι, μελ. τελευτήσομαι, δεῖ κατὰ παθητ. σημασ. ἐκπληροῦμαι, εἰς ἐκτέλεσιν ἢ πλήρωσιν φθάνω, ἀποβαίνω, παρ' Ὁμ. 2) εἰς τέλος φέρω, τελειόω, παύω, σώνω, ἄφιρ. μετὰ τὴ ἄνευ τοῦ βίου, ἀντὶ τοῦ τελειόνω τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκω, συχνάκ. παρ' Ἡροδοτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ καὶ «τελευτᾶν τὸν αἰῶνα« Ἡροδ. 1, 32. 9, 17, 2· καὶ μετὰ Γεν. «ἐπεὶ δὲν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσωσι. Ξεν. Κυρπ. ἡ. 5. 17. ἀλλὰ καὶ ἄνευ αἰτ. ὡς ἀμετβ. τελειόνω, ἀποθνήσκω, τελευτᾶν ὑπό τινος, δηλ. φονεύομαι ὑπό τινος, Ἡροδτ. 1, 39. 4, 78. καὶ ἀλλαχοῦ. 3) ἀμετβ. εἰς τέλος φθάνω, καταντῶ, τελειόνω, τέλος λαμβάνω, εἰς πέρας ἦλθ καὶ εὐτυχίας ἀξιοῦτο ἐτελεύτησαν. Ἡρόδτ. 3, 125. εἰς τοιοῦτον τέλος ἤφασαν οἱ αὐτυχίαι, οὕτως ἀπίβηταν μέχρι τέλους· οὕτω καὶ «τελευτᾶν εἰς συμφορὰς Πλουτ. καταντῶ εἰς δυστυχίαν, λαμβάνω τέλος δυστυχές. «Εἰς τὴν Αἴγυπτον τελευτᾷ ἡ ἀκτὴ« Ἡροδτ. 4, 39. ἤτοι ἡ ἀκτὴ ἀποπερατοῦται, καταντᾷ εἰς τὴν Αἴγυπτον, παρβλ. καὶ 2, 33. 4) μετοχικῶς δὲ μετὰ ῥήματός τινος ἐκφερόμενον, ἔχει Ἐπιῤῥήματος σημασίαν, ἀντὶ τελευταῖον τέλος πάντων, περὶ τὰ τελη, οἷον «τελευτῶν εἶπεν· ἀντὶ τοῦ, τελευταῖον εἶπεν, εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου εἶπεν, ἢ ἐτελείωσε τὸν λόγον του μὲ τοῦτο· ὡς καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει. «Οἱ μὲν Ἀττικοὶ «Τελευτῶν ἐποίησαν λέγουσι· καὶ «Τελευτῶσα ἐποίησε· καὶ «Τελευτῶντες ἐποίησα«· οἰσχύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐνδεῶν, καὶ πάντων τῶν Αἰτιατικῶν· οἱ δὲ κοινοὶ «Τελευταῖον λέγουσιν. Ξενοφ. Κυρουπ. ἀ. δ'. 9. «Καὶ Κυαξάρης μέντοι τελευτῶν εἶπε· τελευταῖον, εἰς τὸ τέλος· οὕτω καὶ ἐν ἀ. ξ'. 16. «Τελευτῶσαι οὐδὲ πείθονται, τελευτῶν οὐδὲ πείθειν δύνανται«. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 261. «Τελευτῶσα πληγὴ ἐγίνετο ἀνω· τελευταῖον, εἰς τὸ τέλος ἤθελε ὀκρᾷ, ἤθελε φάγῃ ξυλαλί· «τελευτῶντες ἀπηλλάγησαν τελευταῖον ἀνεχώρησαν ὁ εἷς ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἀπεχωρίσθησαν, Ἰσοκρ. Παν. 39. παρβλ. καὶ Ἡροδτ. 3, 38. Θουκ. β'. 51. ἡ. 81. Δημοσθ. Παραπρ. σελ 349. Τελευτέω, Ἰων. ἀντὶ τελευτάω, ἐξ οὗ μόνον ἡ μετοχ. τελευτέοντες ἐν χρήσει παρ' Ἡροδτ. 3, 38.

Τελευτή, ἡ (τελέω, τέλος) ὡς τὸ τελετή. Ἀποπερατωσις, τελείωσις ἑκάστου ἔργου, πλήρωσις ἢ πλήρωμα. «Οὔτ' ἐρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται Ὀδ. Α, 249. οὔτε εἰς τέλος ἀγαγεῖν τὸν γάμον δύναται, ὥσαυτ. καὶ Ὀδ. Π, 126. 2) Τέλος, παῦσις, περιόωσις, πλήρωσις, συντέλεια, Ἡτ, Θεογ. 637. καὶ Ἰλ. Ι, 625. «Τελευτὴ μύθοιο τὸ τέλος τοῦ λόγου· ἀξιρ. «Βιότοιο τελευτή,« Γ. Η, 104. Π, 787. τέλος τῆς ζωῆς, θανάτου, καὶ «Βίου τελευτὴν Ἡροδτ. 1, 30, 31 ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ, βίου, ἀντὶ θανάτου, Ἡτ. Ἀσπ. 157. παρβλ. τέλος· παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. 47. «Ἔστι γέ τοι δή, Σώκρατες, τελευτή, περὶ οὗ τὸν λόγον ποιεῖται· τὸ συμπέρασμα τοῦ λόγου, τὸ συναγόμενον· ἐν ἴσῳ τῷ Gal. Resultat, ἐν δὲ §. 51. «Ὑπομήνατε ἐπὶ τελευτῆς· «ἀντὶ τοῦ, τέλος· εἰς τελευτὴν, ἀντὶ στελευταν, Τμ. Ὀμ. 6, 29. Ἡτ. Ἔργ. 335.

Τελέω, ῶ. Μ. έσω. καὶ παρ' Ὁμ. τελέττω, ὅπου τὸ μέτρον· ἀπαιτεῖ μίαν μακρὰν συλλαβήν· ἔτι καὶ τελίω, Ἀττ. τελῶ, ὅπερ φαίνεται τῷ ὅτι νὰ ὑπῆρξε μελλοντικὸν εἰς σχῆματα. Ἰλ. Θ, 415. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 311. Β. ὡσαύτ. παθητ. τελεύμενος παρ' Ἡροδτ. 3, 134. παρβλ. Βυτταμ. Ἐλλ. Γραμ. τόμ. Ι, σελ. 403. Ὁ Ὀμ. χρῆται καὶ τῷ Ἐπ. Ἐνεστ. τελείω ἐνεργητ. καὶ παθητ. (τέλος). Ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, περαίνω, ἐξεργάζομαι, διαπράττω, ἔργον κεκλεισμένον, συμπληρῶ, κατορθόνω, εἰς πλήρωσιν καὶ ἕκβασιν φέρω, συχνότατ. παρ' Ὁμ. ἀξιρ. ἀποδίδω, πληρῶ τὰ ὑποσχεθέντα, βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἢ φυλάττω τὸν λόγον μου «Τελέσομεν μῦθον« Ὀδ. Δ, 776 καὶ Ἰλ. Ψ, 543. ὡσαύτ. «Τέλεσαί μοι ὑπόσχεσιν ἣν περ ὑπέστης« Ὀδ Κ, 483 καὶ Ὀδ. Ο, 196. Ἰλ Ξ, 44. Ὀδ. Γ, 236. καὶ «τελίω τὰ πάροιθεν ὑπέστην« Ἰλ. Ψ, 20. 180 παρβλ. καὶ Φ, 457. Ὀδ. Δ, 699. Ρ, 599 καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ παρέχω, προξενῶ, τινί τι, «Ταῦτα καὶ οἱ τελέσαιμι« Ἰλ. Ι, 157. Ψ, 559. Ἡδ. Χ, 51. καί, «νῦν τελ. τινί,« ἐκπληρῶ τινος τὴν εὐχὴν, ἢ ἀπονέμω αὐτῷ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἰλ. Ψ, 149 ἔτι δέ, «τελέσαι ἑοῖσιν, χόλον,« ἀντὶ τοῦ, ἐκχαρίσω, ἱκανοποιῶ, χορτάνω τὴν ὀργήν μου, Ἰλ. Δ, 82. Δ, 178 καὶ, Ἐλλάφοι, Ἡτ. Ἀσπ. 36. ἐπιθυμίαν τελέσαι, Hast. ap. cr. rad. 218. ἀτυνήθ. μετὰ ἀπαρεμφ. «Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων ὁμέων τελέσσαι« Ἰλ. Μ, 232. καθόλ. παρασκευάζω, ἀπεργάζομαι, διενεργῶ, ἐπιφέρω, «ἀγελείην Ὀδ. Β, 34. «ὑπὸς ἀρούρας« Ὀδ. Ψ, 285. «Ἠελίου τινὶ« Ἰλ. Σ, 389. «Λυγρὰ« Ὀδ. Σ, 134. «Ἱκελα κέλευθα Ἰλ. Σ 8. τὸ δέ, «ὅρκια τελεῖν,« ἔστι ταύτ. ὡς τὸ ὅρκον τελεντῶν, Ἰλ. Η, 69. «Ὅρκια οὐκ ἐτέλεσσεν Ζεύς· «οὐκ ἔδωκε τέλος τῶν ὁρκίων, τὰς συνθήκας μας δὲν τὰς ἔφερεν εἰς τέλος, ἤ ἔστι, τὰ ὅρκια οὐκ ἐτελείτο ὑπὸ τοῦ Διός, δὲν τὰ ἐδέχθη· οὐκ ἔδωκε τὴν ψῆφον αὐτοῦ· δὲν τὰ ἐπεβεβαίωσε, δὲν τὰ ἀπεφάσισε, δὲν τὰ ἐνέκρινε· συχνάκ. καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττ. κεῖται τὸ τελῶ περιφραττε. μετὰ τῆς αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ ῥήματος ἐκείνου ὅπερ ἐμφαίνεται διὰ τῆς αἰτ. ὡς, «ψεύδεα τελεῖν,« ἀντὶ ψευδεύειν, Wyttim. ep. cr. σελ. 185. «γάμον τελεῖν,« ἀντὶ γαμεῖν, ἐπὶ ἀνδρός, Runk. Τιμ. σελ. 159. — Παθητ. τελέομαι, ἔσομαι. Πληροῦμαι, περαιοῦμαι, εἰς πλήρωσιν ἥκω, πεπλήρωμένος, ἐντελῆς καθίστημαι συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἔστις ἐστὸς τοῦ ἐνεστ. χρῆται τῷ παρακ. τετέλεσμαι, τετελεσται, τῷ Ὑπερτ. καὶ τῷ ἀορ ἐτελέσθην, ὡς ἐπὶ πολὺ σὺ τῷ παθ. παρακ τετελεσμένος, καὶ ἄφιρ. παρ' Ἡτ. ἀεὶ οὐδέτερ. «Τὸ καὶ τετελεσμένον ἐστί = τελεστέον ἐστί, τελεῖσθαι δύναται,« Heyne Ἰλ. Σ, 427. καὶ παροιμ. «αὐτὰ ἐπειδ' ἄμα μῦθος ἐην, τετέλεστο δὲ ἔργον,« Ἰλ. Τ, 242. ἤτοι, εἶπε καὶ ἐγένετο· καὶ «ἀ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἐμέλλε·« Ἰ. Β, 330. οὐ τελειωθήσεσθαι, οὐ πληρωθήσεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ἀ. 1, «Τί ἀγαθὸν τελεσθεὶη ὑπὸ τῶν μὴ πειθομένων· «τί καλὸν ἠμπορεῖ νὰ γένῃ· καὶ Λακ. ιγ' 6. «Ὅταν τελεσθῇ τὰ ἱερά· «περιοιωθῇ, τέλος λάβωσιν. 2) Τελειόνω, εἰς τέλος ἄγω, εἰς πέρας φέρω, ἀποτελειῶ πρᾶξίν τινα, περαίνω, τελευτῶ, «Ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὦκέες ἵπποι,« Ἰλ. Ψ, 373, 768 ὅτα ἐτελείωνον πλέον τὸ τελευταῖόν των τρέξιμον, ὥσαυτ. καὶ «Κεῖσε πολλὰς τελέσθοντες ἀέθλους« Ὀδ. Γ, 262. Ψ, 250 Ἡτ. Θεογ. 951. 994 καὶ «Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐπλήκαμος τέλεσ' Ἠώς« Ὀδ. Ε, 390. Ι, 76 καὶ ἀλλαχοῦ, παθητ. «Ἤματα μιπρὰ τελέσθη« Ὀδ. Κ, 470. Τ, 153. Ἡτ. Θεογ 59. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ μετὰ τὴ ἄνευ τοῦ βίου, ἀντὶ τοῦ τελειόνω τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκω. Ἀπολ. Ἀργ. 252 «Οὐδ' ἐτέλεσσ' ἐπ' ἀγλαΐῃ βιότοιο δέην ἀπέβαινες μὲ δίξαν. 3) Καθιερόω, ἁγιάζω, ἀφιερόω, εἰσάγω, μυέω, καθαγνίζω, τέλη ἢ τελεστὰς ποιῶ· μετὰ Δοτ. τοῦ εἰς ὃ καθιερούται τι, «Διονύσῳ Βακχείῳ τελεσθῆναι« Ἡροδτ. 4, 79. ὡσαύτ. καὶ παθητ. τελεῖσθαι, καθιερούσθαι, ἁγιάζεσθαι, μυεῖσθαι, Λατ. initiari, Ξενοφ. Συμπ. ἀ. 10. καὶ Οἰκον. κά. 12. «Τοὺς σωφροσύνῃ τετελεσμένους· «καθιερωμένους, ἀφιερωμένους· καὶ «Τετελεσμένος δεῷν ἀφιερωμένος εἰς τινα θεότητα· Ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια« Λουκιαν. καὶ ἐν ψαλμ. ρθ. 28. «Καὶ ἐτελέσθησαν τῷ Βεελφεγώρ,« ἀντὶ τοῦ, ἐκοινώνησαν, μετέσχον τῆς μοιρᾶς θυσίας, ἐμυήθησαν· ὅθεν τετελεσμένος, μεμυημένος· κεκηχημένος εἰς τὰ μυστήρια· καὶ «Στρατηγὸν τελεσθῆναι« Δημ. ἀντί, ἀναγορευθῆναι, αἱρεθῆναι στρατηγόν. 4) Πληρόω, πληρόνω ποσότητά τινα χρημάτων, καταβάλλω, ἀργύριον δίδωμι· ἀξιρέτως δὲ τέλος, φόρον ἢ ἄλλο τι ταπτὸν δόσιμον δίδωμι εἰς τὴν πολιτείαν. (ἔξε Συντελέω) Διασμοφορέω· πληρόνω δόσιμον, τελώνιον, διάφορον, δεμίσιαν. Ἰλ. Ι, 156. 298. καθόλ. προσφέρω, οἴδωμι, «Δῶρα οὐκ ἐτέλεσσαν« Ἰλ. Ι. 298. καὶ «Εἰσόκε πᾶσιν ὁπωπὴν τελέσσω« Ὀδ. Δ, 353, «ὑπονοουμένης ἀεὶ τῆς ἰδίας μιᾶς κατὰ χρέος γινομένης δώσεως, ἢ ἀπατίσεως, χρωστουμένης εἰσφορᾶς, καταβολῆς, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀξιρ. ἐν γένει ἐφ' ὅλων τῶν εἰς τὸ δημόσιον πληρουομένων φόρων,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τελωνίων ἢ ἄλλων τοιούτων δασμῶν· ητελεῖτό. ἱππικόν, τό Ξητικόν, τό ξενικόν κ. τ. τ.« ἤτοι πληρόνειν τόν φόρον τοῦ Ξήτος, τοῦ ξένου, κ. τ. τ. *Ide* Boeckh. Athen. Staash. τομ. 2 σελ. 36. καί ἐν γένει ἔτι, Ἀναλίσκω, ἐξοδεύω, δαπανῶ, »Μή ἐκανά ἔχοντες εἰς ᾠδεῖ τελεῖν« Ξεν. Ἀπομ. ὁ, β', 37. καί αὐτόθ. δ, β', 5. »Πολλά τελεῖν ἀνάγκη εἰς μεγάλην ἀρχήν« ὡσαύτ. καί παθητ. »Ἐς τό δεῖπνον τετρακόσια τάλαντα τετελεσμένα« Ἡρόδ. 7, 118, καί ἐντεῦθεν εὐτελής, καί πολυτελής, ὁ ὀλίγα καί ὁ πολλά ἀναλίσκων· Ἀπό δέ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν εἰς τάς Ἀθήνας ὅλοι οἱ πολῖται κατά τήν τάξιν καί τήν περιουσίαν των ἔπρεπε νά συνεισφέρωσι τόν φόρον εἰς τό κοινόν, προήλθον αἱ ἑξῆς ἐκφράσεις: »Τελεῖν εἰς ἱππάδα ἤ εἰς ἱππῆα« συνεισφέρειν ἀργύριον, ἱππόρνεις, εἰς τήν ἱππάδα, εἰς ἣν καί αὐτοί· ὅ ἐστίν, ὁ φόρος των διδόται εἰς τά ἔξοδα τοῦ ἱππικοῦ, ἤ ὁ πολίτης οὗτος ἀνήκει εἰς τήν τάξιν ἐκείνην, οἵ τινες εἰσφέρουσι τά ἔξοδα τῆς ἱππικῆς σπαθίου δέ »Τελεῖν τήν ἱππάδα« καί »ἐντεῦθεν ἡ καθολική ἔκφρασις: »Τελεῖν εἰς ἀνδρας« ἤτοι ἀμβάλλειν ἤ εἶναι εἰς τήν τάξιν τῶν ἀνδρῶν. »Εἰς Βοιωτούς τελέειν.« Ἡρόδοτ. 6. 108. πληρόνειν, δίδειν φόρον εἰς τούς Βοιωτούς, ἤ ἀνήκειν εἰς αὐτούς, μετ' αὐτῶν στρατεύεσθαι· ἔστιν ἠπαρ' Ἡρόδ. 3. 54 φράσ. »Ποῖός τις οἰκεῖος ἀνήρ εἶναι πρός τόν πατέρα τελέσας Κῦρον« ὥστε νά συγγενῆ. ὁηλ. μέ τόν πατέρα τοῦ Κῦρου· ἔτι δέ καί εἰς παθητικήν σημασίαν, ἔστι τοῦ Τελεῖσθαι, πληροῦσθαι, κάμνω νά πληρωθῶ· καί τετελεσμένος, ὡς τό τῆς συνηθείας »Πληρωμένος, ὅ ἐστιν, ἔλαβον ἤ λαμβάνω τόν ἀνήκοντά μοι μέρος ἀπό τινος· Πληρώματος. 5) Οὐδέτερ. Πληροῦμαι, γίνομαι, τέλος λαμβάνω, »Τελοῦνται, περιποιοῦνται, πληροῦνται. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 1417. καί Αἰσχυλ. Πρ. 223. 6) »Τελεῖν εἰς τόπον, εἰς πόλιν κ. τ. τ.«, ἀντί τοῦ ἀφικνοῦμαι, φθάνω πρός· ὅπου ὅμως προτιμᾶται τό ὁδόν, πλοῦν, δρόμον, κ. τ. τ. ὁηλ. ἀποπληρῶ, τελειώνω τήν ὁδόν, τόν πλοῦν εἰς τι μέρος, εἰς τινα τόπον. Markl. Κύρ. Ἰκετ. 1142. Schaef. mel. p. 94. παρβλ. ἀνύω. —

Τελέως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ τέλειος. Ἐντελῶς, διόλου, παντελῶς, τελείως, ὁλοτελῶς, ὅλως δι' ὅλου, ὑπερβαλλόντως, κατά τάντα. Ξενοφ. Ἀγησ. κά. 16. »Οὕτω τελέως ὁ ἀνήρ τῇ πατρίδι ὠφέλιμος« καί Ἡρόδ. 1, 120. —

Τελεωτικός, ἡ, όν. ταυτόν τῷ τελεστικός· ὁμῤῥ.

Τελῆεις, ἦεσσα, ῆεν (τελέω). Τετελεσμένος, ἐντελής, ἐντελεῖ· πλήρης, σωστός, ἀβλαβής, ἀνώλεθρος, γερός, ζῶν· αὐτί τοῦ τέλειος, καί τελειος, ἐξαίρ ἐπί τῶν εἰς θυσίαν διοριζομένων ζώων παρ' Ὅμ. Ἰλ. καί Ὀδ. καί ἄρνειος ἡ ῥέζειν τελησσας Ἑκατόμβας« αἵτε θυσίας ἐντελεῖς ἐξ ἑκατόν βοῶν γινομένας, ἤ ἐξ ἰβλαβῶν, ἐντελῶν καί πιχέων βοῶν. Καί' ἄλλους ἕνερ. »Τελῆεις ποταμός,« Ἡσ. Θεογ. 978. ἐπί τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅ τι ἐν ἑαυτῷ τελευτᾷ, εἰς ἑαυτόν πάλιν ἐπαναῤῥέει, καί οὕτω ἀναπληροῖ τήν περιῤῥοήν του· παρβλ. ἀφόῤῥητος. 2) Ἐνεργ. ὁ τελειόνων, πληρῶν, ἐκπληρῶν, εἰς πέρας φέρων »Τελήεντας οἰωνούς οἱ μηνύοντες ἀληθῆ, ἀληθινά μέλλοντα, καί εἰς τέλος φέροντες τό προμήνυμα αὐτῶν, ἀντικ. τῶ ματαιολόγοι, Τίμ. Ὁμ. Ἔρμ. 544, καί οὕτως ἀκλιπτέον ἐν Ἰλ. Η, 247. Ω, 315 τό, »τελειότατος πετεηνῶν« ἐπί τῆς αὐτῆς σημασ. ἔχει ὁ Τυρτ. »Ἔπεα τελέεντα ἀληθέα, ἀσφαλέα μαντεῖα, ἐκ τοῦ ἀρχ τύπ. τελέεις.

Τέλεος, ος, τό, σπαν. τύπ. Ποιητ. ἀντί τέλους ὡς τό, ἔχος, ἔχεος· παρά Καλλιμάχ. »Τέλεος ἀπαιτήσων ἑκατόν βόας« καί »Τέλεος ὀφειλόμενος· ἐπί τῇ σηματίᾳ τοῦ, Φόρος, δασμός, δόσιμον, χρέος, μισθός, πληρωμή.

Τελικός, ή, όν. Ὁ εἰς τέλος ἀνήκων (κατά τήν διάφορον σημασίαν τῆς λέξεως τέλος). »Τελικά ἀγαθά« ἔλεγον οἱ Στωϊκοί τά ἀνήκοντα εἰς τό μέγιστον καί ἔσχατον ἀγαθόν, καί τοῦτο ἐν ἀντιθέσει συνέχοντα καί περιέχοντα· Διογ. Λ. 3, 50. καί ἐντεῦθεν οἱ Ῥήτορες λέγουσι: »Τελικά κεφάλαια« τάς κεφαλαιώδεις ἀποδείξεις τοῦ δικαίου καί συμφέροντος, διότι κατ' αὐτούς »κεφάλαιόν ἐστι μέρος λόγου ἀποδεικτικόν ἔχον τοῦ προκειμένου πράγματος ἐκ νοημάτων καί ἐπιχειρημάτων συγκείμενον. Διον. Ἁλικ. (συνδ. ὀνομ. ἰ.) »Δοκεῖ δέ μοι δύο ταῦτα εἶναι τελειώτατα« εὐτυχούντων. Κεχέλικε, ἡ Θεωρητική.

Τελίσκω, ποιητ. ταυτόν τῷ, τελέω. Νικ.

Τέλισμα, τό (ὡσανεί ἐκ τοῦ τελίζω) = τέλεσμα. Ἀνάθημα, ἀκρόθινιον. Ἱππιατρ. Ἐπιστολ. ἀμῤῥ.

Τέλλη, = τῷ τελλίνη, ἡ. Εἶδος ὀστρέου διθύρου ἐν θαλάσσῃ καί ἐν ποταμοῖς εὑρισκόμενον· ὅπερ ἔτι καί ἀπό τοῦ σχήματος αὐτοῦ, »Ξιφύδριον« λέγεται. Ξενοκράτ. κερ. 30. (ι, Μικρ. Σιδ. 38.)

Τέλλω, Μελ. τελῶ, ἀόρ. ἔτειλα, Αἰολ. τέλσω, ἔτελτα, παθητ. Περικ. τέταλμαι, ὑπερσ. ἐτετάλμην, ἀόρ. α., ἐτάλην, μέσ. τίλλομαι, ἀόρ. ἀ. ἐτειλάμην, (τέλος, τελέω) — Τελειῶ, εἰς τέλος, εἰς πέρας φέρω, ἀποπερατόω, ἀποπληρῶ, ἐντελές καθίστημι, ἕτοιμον κάμνω, ἔτι δέ, καθόλ. Παράγω, φέρω εἰς φῶς, ἀναδείκνυμι, κάμνω τινά φανῆ, ἤ εἰς λαβῆ ὑπαρξιν, γέννησιν, κατασκευάζω, ἐξεργάζομαι· »Ἔτειλαν Διός ὁδόν« Παθ. Ὅλ. 2, 126. ἤτοι ἤνυσαν, διήλθον τήν ὁδόν. Παθητ. τέλλομαι, τελειοῦμαι, εἰς τέλος ἥκω, ἕτοιμος γίνομαι, καί ἐν γένει, ὑπάρχω, γίνομαι, ὑπάρξιν λαμβάνω, »Γένος φυτεῦσαν λοιπόν καί τέλλεται« Πινδ. Πυθ. 4, 457 ἤτοι ὑπάρχει ἀεί, διέμεινε διά παντός ὑπάρχον. καί »Ὕμνοι τέλλεται« Ὅλ. 11, 5. αἱ ὕμνοι λαμβάνουσι ἀρχήν, ἀρχίζουσιν, ὡσαύτ. τέλλει, ἐς χάριν τέλλεται τοῦτον Ὀδ. 1, 142. ἐάν τοῦτο σοί ἤναι ἀρεστόν, ἐάν σοί εὐάρεστη καί ἐντελεῖται τό τέλλομαι ἔστι ἐν καί τό αὐτό μέ τό τελείω· ἔτι λέγεται τό τέλλω ἀμετβτ. καί ἐπί τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου, ταυτ. τῷ ἀνατέλλω, ὡς, »Ἡλίου τέλοντος« Σοφ. Ἠλ. 699. Ἰακ. Α. Π. σελ. 986. παρ' Ὅμ. εὑρηται ἡ λέξις ἔνερ. τε καί παθητ. ἐπί τῆς σημασ. διαταγῆς τινος ἤ παραγγελίας »Ἐπί μῦθον ἔτελλεν« Ἰλ. Α, 35. 326. 379. Π, 199. ἤτοι ἐπέταξε, προσέταττο διαταγή· καί, »Ἀλλ' ὄχμ' ἐπί μῦθον ἔτελλεν« Ὀδυσσ. Ψ, 349. εἶπε, παρήγγειλε πρός τήν γυναῖκά του· ὡσαύτ. καί παθητ. »Τῷ δ' ἐπί πάντ' ἐτέταλτον« Ἰλ. Β, 643. Ὀδ. Λ, 524. ὅλα ἐπετάχθησαν αὐτῷ ἤ ἐνεστερίσθησαν· ἐπειδή δέ ἤπροσθε, ἐπί εὕρηται πανταχοῦ καθ' ὅλα ταῦτα τά χωρία τοῦ ποιητοῦ, δύναται εὐλόγως νά ἐκληφθῇ ἐντεῦθεν ὡς μία τριβή τῆς ἐπί ἀπό τοῦ ῥήματος, καί τότε ἔστι ἐν καί τό αὐτό ἐπιτέλω, ὅπερ συχνάκις ἀπαντᾶται παρ' Ὅμ. καί οὕτως τό ἁπλοῦν τέλλω οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως παρ' αὐτῷ, ἀλλά μόνον τά σύνθετα, ἀνατέλλω, ἐπιτέλλω, καί περιτέλλομαι.

Τέλμα, ατος, τό (τέλλω). Τόπος πηλώδης, ὕδωρ ἔχων, ἰλύς, λοῦνη, βάλτος, (μπάρα), βόρβορος, καί αὐτό τό πηλῶδες ἤτοι θολόν καί βορβορῶδες ἱστάμενον ὕδωρ, (πτακάμενον, βρωμερόν νερόν μετά εἰς τούς λάκκους), τό πηλῶδες καί τελευταῖον τοῦ ὕδατος. »Ὄμβριον ὕδωρ ἐν τοῖς τέλμασιν.« Ἀριστοφάν. »Οἱ ἐκ τῶν τελμάτων βάτραχοι« ὅθεν καί »Τελματιαῖοι βάτραχοι« καί »Τελματιαῖον ὕδωρ,« τό ἐκ τῶν λάκκων βρόχινον ὕδωρ, τό μή εἰστέτι ἀποστραγγισθέν ἤ ἐξατμηθέν 2) Πηλός τῆς βάλτου, ἤτοι λάσπη ἀπό τοιούτων λάκκων, ταύτόν τῷ, τελμίς. Ἡρόδοτ. 1. 78. »Τέλματι χρεώμενοι ἀσφάλτῳ θερμῇ« ἀντί τοῦ, λάσπη οἰκοδομική· ἤν δηλαδή μεταχειρίζονται οἱ κτίζοντες ἐν τῷ κτίζειν τά τοίχη, πηλός. Ἐντεῦθεν παρά Στράβ. »Ἐπί τοῖς χείλεσιν αἱ λίμναι τελματοῦνται διά τήν τοῦ ἡλίου ἀναθυμίασιν« μεταβάλλονται εἰς τέλμα, εἰς λάσπην, πηλόν καί ξηραίνονται. Ἐξεναντίας λέγει ὁ Πισείδης: »Χερσοῖ τά ῥείθρα. καί τελματοῖ τούς λίθους« μεταβάλλει τούς λίθους ἤτοι τά λιθώδες ἔδαφος εἰς τέλμα. 3) τό μεταξύ διάστημα τῶν ἁρμῶν, ἤ τῆς συμβολῆς τῶν λίθων τό ὁποῖον παραγεμίζουσιν οἱ τεχνῖται μέ ἄσβεστον, μέ ἀμμώδη πηλόν, ἤ καί μέ μόλιβδον, Πρακ. 4) = Πάλμα· πολλ' ἀμῤῥ. ὄθεν

Τελματιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τέλματος ὤν, ὁ εἰς τέλμα ἀνήκων, ἤ ἐν τέλματι εὑρισκόμενος, ὕδωρ, πηλώδες ἤ βαλτώδες ὕδωρ.

Τελμάτόω, ὠ (τέλμα). Εἰς τέλμα μεταβάλλω, κάμνω τι πηλῶδες, καί μέτ. πηλώδης γίνομαι.

Τελματώδης, εος, ὁ, ἡ ες (τέλμα εἶδος). Ὁ τέλματος εἶδος ἔχων, καί τόπος πλήρης τελμάτων, λασπώδης, βαλτώδης, πηλώδης.

Τελμίς, μῖνος, ὁ, ὡς τό τέλμα 2, Ἡ ἐν τοῖς τέλμασιν ὑφισταμένη ἰλύς, ὁ ἐκ τελμάτων πηλός, λάσπη, βόρβορος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καί »Τελμῖνος,« μολύσματος πηλώδους.

Τελοδρομέω, ὦ· ἡμαρτ. γρ. ἀντί τελεοδρομέω.

Τέλος, εος, τό. Τό ἔσχατον καί τελευταῖον ὅριον πράξεώς τινος ἤ πράγματος, πέρας, πλήρωμα, ἄκρον, σκοπός, ἤ σκοπευόμενον, ὅρος ἤ τό σημεῖον ἔνθα πλειόνεται, συμπλήρωσις, ἀποκλήρωσις, ἐκπεράτωσις ἀποτελείωσις, ἤδη παρ' Ὅμ. Ἡτ. καί Ἡρόδτ. »τέλος ἐπιτιθέναι τινί« δίδω τέλος εἰς ἕν πρᾶγμα, Ἰλ. Τ, 107. τ, 359, καί »τέλος ἐπιγίνεταί τινι« Ὀδ. Ρ, 498 ἤτοι πληροῦται, λαμβάνει τέλος ἡ αὐχή τινος· παρά τοῖς Ἀττ. »τέλος γίγνεταί τινος ἤ τινί« πρᾶγμά τι λαμβάνει τό τέλος του, ἤ τήν ἐκπεράτωσίν του, φθάνει εἰς τό τέλος του· ὡσαύτ. »τέλος ἔχειν« φθάνω εἰς τό σκοπούμενον, λαμβάνω ἐκπεράτωσιν, πραιτώμαι, ἤ ἕτοιμος πλέον εἰμί, Ἰλ. Σ, 378. »τέλος πολέμοιο« Ἰλ. Γ, 291. Π, 630. Τ, 101, ἤ βεβαιωτικόν ἐκπεράτωσις τοῦ πολέμου, καί Ἡσ Θεογ. 638. τέλος γάμοιο, ἤ ὥρα τοῦ γάμου, καθ' ἣν ὁηλ. πανηγυρίζεται πλέον ὁ γάμος, Ὀδ. Τ, 74. παρά τοῖς ὑστεροις ἐν γένει ἡ ἀνάβασις, ἡ ἔκβασις, ἡ τελευτή ἑνός πράγματος, τέρμα, παῦσις ἐξαίρ. ἡ παῦσις τῆς ζωῆς, μετά ἤ ἄνευ τοῦ βίου, ὁ θάνατος. Ἡρόδτ. καί τό τέλος ἔχοντες οἱ φθάσαντες εἰς τό τέρμα αὐτῶν, οἱ ἀποβαίνοντες, καί Ξεν. »οὕτως ἔχει τό κάλλιστον τέλος· νικᾶν γάρ τετελεύτηκεν« οὕτω καί »τέλος θανάτοιο« Ἰλ. Κ, 553. περίφρασις, ἀντί θάνατος. β) ἡ πληρωθεῖσα εὐχή ἡ ἐπιθυμία. γ) ἡ πλήρωσις σκοποῦ τινος, Ὀδ. Ι, 5. γ) τά ἄκρα, τό ὅριον, ὁ βιθμός ἅως εἰς τό ἔσχατον ἄκρον, εἰ τόν τελευταῖον βαθμόν, Ἡτ. Ἔρ, 230. ἔτι δέ καί αὐτό τό σύνορον, ἡ χωρίζουσα γραμμή, »τέλος ἀγαθῶν τε κακῶν τε« Ἡσ. Ἔρ. 671. δ) Ὁ κύριος σκοπός, ἡ κυρία καί πρώτη αἰτία διά τήν ὁποίαν γίνεταί τι, ἡ ἐντεῦθεν περί τοῦ ὁποίου κυρίως προκειται, τό κύριον, ἀντικείμενον, ὡς »οὐ τέλος ἦεν μυθεῖσθαι« Ἰλ. Ι, 36. δέν ἔφθασε εἰς τό κύριον τέλος τῶν λόγων, δέν εἶπε ὅλα ὅσα ἀπαιτοῦνται· ὡσαύτ. καί »μύθου τέλος«. Ἰλ. Π, 83. ε) ὡρισμένος τις καί παντός χρόνου, διορία »τέλος μισθοῦ,« ἤ διορία τῆς ἀποδόσεως τοῦ μισθοῦ, ἰστιατ. πραθεσμία, Ἰλ. Ψ, 450. ζ) συχνάκις, κατά περίφρασιν, ἐξαίρ. τέλος θανάτου,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ήτοι αὐτὸς ὁ βάπτης ὡς τέρμα θεωρούμενος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, Ἰλ. Γ, 309. Ε, 553. Ι, 411. ὡσαύτ. παρὰ τοῖς Τραγ. τέλος νοστοιο, τὸ τέλος τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφῆς, αὐτὸς ὁ οὗτος, ὡς τέλος θεωρούμενον τῆς πλάνης καὶ ἀποδημίας, Οδ. Χ, 325. Πινδ. Νεμ. 44. πτέλος ἀπαλλαγῆς. Valck. Ἡροδτ. 2, 139. πτέλος μοίρας Θεοκρ. Ι, 93. η) Ἡ μετάστασις τῆς τελειώσεως, τῆς πληρώσεως, τελειότης, ἐντέλεια, ὡριμότης, τὸ ἀκμαῖον, ἄγκαιρον Πλάτ. — Νεώτερ. Συγγρ. μεταχειρίζονται συνεχῶς τὸ πληθ. αὐτὶ τοῦ ἑνικ. Schaef. Βοσ. Ἔλλῃ. σελ. 465. — β) Ὁ πρῶτος βαθμὸς ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ, καὶ ἐντεῦθ. ἀξίωμα, ἀρχή, ἀρχοντία, ἀξίωμα τικὴ ἀρχή, διὰ τὸ εἶναι ταύτην τὸν μέγιστον καὶ τελευταῖον σκοπὸν τῆς πολιτικῆς τιμῆς, magistratus. Ξενοφ. Κυρωπ. ἀ. ἐ. 7. «Εἰς τόδε τὸ τέλος κατέστημεν, εἰς τοῦτο τὸ πολιτικὸν ἀξίωμα· καὶ ἐντεῦθεν ἄρχειν. Πλησιόντ. «Τὰ εἴληχε· αἱ ἀρχαί, καὶ αὐτοὶ οἱ ἄρχοντες, ἤτοι οἱ ἀξιωματικοί, τὰ ἀρχικοί, οἱ κυβερνῶντες τὰς σημαντικὰς ὑποθέσεις, οἱ ἔχοντες κοινὰ ὑπουργήματα, οἱ ἐν ἀρχαῖς ὄντες, εἰ τὰς ἀρχοντίας καὶ τὰ ἀξιώματα ἔχοντες, εἴτιμοι ὄντες καὶ «Οἱ ἐν τέλεσι· λέγονται, αὐθις ἐξαπλούμενοι τὸ, ὄντες. Ξενοφ. Ἑλλ. γ. ἐ 16. «Ὁ Παυσανίας καὶ οἱ ἄλλοι ἐν τέλει τῶν Λακεδαιμονίων· οἱ πολέμαρχοι δηλαδὴ καὶ πεντηκοντῆρες. «Τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ χώρᾳ· αὐτοῦ. ς. ε. ὃ. τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα, αἱ μεγάλαι ἀρχαί. «Ἐδανατώθη ἀπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν· ὁ αὐτ. Ἀναβ. ζ. α. 22. ὑπὸ τῶν ἀρχόντων, ἀξιωματικῶν. Θουκυδίδ. «Προσελθὼν δὲ τοῖς τέλεσιν· τοῖς ἐν ἀρχῇ οὖσιν· οὕτω καὶ ἐν α. 58. «Τὰ τέλη τῶν Δακεδαιμονίων· οἱ ἄρχοντες, οἱ δικασταί. «Ἔδοξε Καδμείων τέλεσι, Αἰσχύλ. Θηβ. 1003. τῇ βουλῇ τοῖς ἄρχουσι, οὕτω καὶ «Οἱ ἐν τέλει βαπτόμενοι Σοφ. Ἀντ. 63. καθόλου δὲ ἐπὶ τέλος, ἡ ἀξία, τὸ ὀφφίκιον, ἐπαγγελμα, ἐπιστασία, τάξις, εἶδος, τύπος ὀφφικίων καὶ ἐπαγγελμάτων, ἐν ἴσῳ τῷ Ἰταλικῷ Posto, καὶ Γαλ. Poste, emploi, charge, dignité, place. Λατιν. Munus. Ξενοφ. Κυρωπ. α. ς. 16. «Ἐκ τῷ τέλει τούτου ἐγενόμην. Παρ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 756. «Ἐναφεὶς τροχὸς τέλεσί τε ταῦτὸν εἰχέτην τέλεσι· αὐτὶ τοῦ, ἔργοις, δουλιά. 3) Πᾶν ὅ,τι πληρόνεται, ἀκόλουθοι, συνεισφέρεται διὰ τὴν κυβέρνησιν τῶν δημοσίων πραγμάτων, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, δῆμος, φόρος, ὁ τιμον ἐτήσιον, καὶ τὸ καταβαλλόμενον τοῖς τελώναις τελωνίοις, ἤτοι ἡ ἐκ τῶν ἐπεισαγομένων ὠνίων φοιτώσα ταῖς πόλεσι πρόσοδος, ὁ εἰσπραττόμενος ὑπὸ τῶν τελωνῶν φόρος, ἢ πᾶς ἄλλος ἐπιβαλλόμενος δασμός. Ξενοφ. προσόδ. δ'. 19. «Τέλη ὠνοῦνται παρὰ τῆς πόλεως· καὶ ἐν §. 20. «Τῶν ἀνομένων τὰ τέλη, καὶ ἀναλωμα, δαπάνη, ἔξοδον, δαπάνημα. Ξενοφ. Συμπ. δ'. 32. «Ἡ πόλις τέλος φέρουσα, τρέφει μείς· ὅθεν τὸ, τελεῖν, φόρον, ὁσίμον, τελώνιον πληρόνειν· καὶ δαπανᾶν. ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο καὶ ἡ περιουσία ἑκάστου πολίτου, καθ' ἣν ἀναλόγως ἐπροσδιορίζετο καὶ ὁ φόρος τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ πληρόνῃ, καὶ ἐπειδὴ κατ' ἀναλογίαν τῆς περιουσίας του ἀνῆκεν εἰς μίαν τινὰ κλάσιν ἢ σύστημα τῶν πολιτῶν, ἐκαλεῖτο τέλος καὶ αὐτὴ ἡ κλάσις, ἡ τάξις πολιτῶν τινός, πολιτικὸς βαθμός, ὅθεν κατὰ τέλος ζημιοῦσθαι ὁ ἐστι πληρόνειν ζημίαν, ἢ τιμωρεῖσθαι ἀναλόγως τῇ περιουσίᾳ καὶ τῇ τάξει, ταῦτ. τῷ παρὰ Ῥωμ. Census, παρβλ. τελέω. 4) Τὰ μυστήρια, καὶ ἡ εἰς αὐτὰ μύησις ἁγιασις, καὶ καθιέρωσις, ἤτοι αἱ μυστικαὶ τελεταί, ἐξαιρ. ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις, ὡς τὸν ἐντελῆ βίον, καὶ τὴν κατ' ἀρετὴν τελειότητα ἐμφαίνοντα καὶ

πειοῦντα· οἱ θυτίαι· ὅθεν καὶ τὸ, τελετή, καὶ τελεῖν τὸ μυεῖν, καθιεροῦν· καὶ τελεῖσθαι, τὸ, μυεῖσθαι, καθιεροῦσθαι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1050. «Σεμνὰ τέλεια· ἔθος ὁ Σχολ. ἀναφέρει ἐξ Αἰσχύλ. καὶ «Μυστικὸν τέλεσμα κ. τ. τ. Λατ. initia, ὡς ἀρχαὶ θεωρούμεναι μιᾶς ἐντελεστέρας καὶ ὁσιωτέρας ζωῆς. Κιχόλ. δὲ πᾶσα θρησκευτικὴ ἢ μυστηριώδης τελετή, καὶ ἡ εἰς τὸν γάμον μύησις, καὶ ἐντεῦθεν «Τέλος γάμου» καὶ «Τέλος γαμήλιον», αὐτὶ τοῦ, γάμος, οὗ σκοπὸς ἡ τεκνοποίια, ἢ διότι ὁ γάμος καθιεροῦτο μέ τινας τῆς θρησκείας τελετάς, ἔτι καὶ τὸ εἰς γάμους ἀνάλωμα. ὅθεν καὶ παρ' Ὁμήρ. «Δόμος ἡμιτελὴς» χῆρος, χρημνισμένος· καὶ, «Τελεσθῆναι· τὸ γῆμαι, ὑπανδρευθῆναι· καὶ «Τέλειοι οἱ γεγαμηκότες, οἱ ὑπανδρευμένοι· καὶ «Τέλειοι θεοί· οἱ προστάται καὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ γάμου· οἷον «Ἥρα τελεία· ἡ παρὰ Λατίν. Juno pronuba· ὅθεν καὶ, Προτέλεια, τά, ἢ πρὸ τοῦ γάμου θυσία. 5) Ὡρισμένους ἀριθμοὺς στρατιωτῶν, τάγμα στρατιωτικὸν, Δητεῶν, συνιστάμενος ἀπὸ στρατιώτας τινὰς τῶν ὁποίων ὅμως ὁ ἀριθμὸς δὲν προτδιορίζεται οὐδαμοῦ ἀκριβῶς, Ἰλ. Λ. 729. «Δόρπον ἑλόμενοι κατὰ στρατὸν ἐν τελεσσιν· ὁ ἐστι, κατὰ ταγματα· ὡς καὶ παρ' Ἡροδότ. 1. 103. «Πρώτοι τε ἐλέγχετε κατὰ τέλεα τοὺς ἐν τῇ Ἀσίκι. καὶ ἐν 9, 41. καὶ ἐν Ἰλ. Κ. 55. «Ἐλθεῖν εἰς φυλακὴν ἵππων τέλεσιν· τὸ ἀπηλλαγμένον τῶν λοιπῶν ἔργων τάγμα, καὶ ἀφιερωμένον εἰς φυλακήν. ἐν δὲ Ὀδυσσείᾳ οὐχ εὑρηται ἡ λεξις ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. συνήθ. κατὰ τέλεα, κατὰ τμοῦς ἢ τάγματα, turmatim. Ἡροδ. παρβλ. τάξις· τροπις. καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀντιθέτων, ἀφιλίων τέλεσι πλήθη ὁρνίθων, Ἡροδτ. 2, 63. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἐστιν ἀμφιρεπ. μεταξὺ τοῦ τέλεσι καὶ γένεα. 6τ ἐξαιρ. λαμβάνεται κατ' ἐπιρρήματα. χρήσιν. «Εἰς τέλος» ἀντὶ τοῦ, ὁλοτελῶς, εἰς τὸ παντελές, μὲ τὴν ὁλότητα, παντάπασιν. «Τέλος» καὶ «Ἐπὶ τελεσι, τελευταῖον, ὕστερον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν. «Τέλος πάντων, εἰς τὸ τέλος». συχνὰ παρ' Ἡροδτ. «Διὰ τέλους» διὰ παντός, ἀείποτε, πάντοτε, ἀόλου.

*Τέλος δε, ως ἐπιρ. Ἕως τέλους, «Θάνατοι τέλος δεῖν. Ἰλ. Ι, 411. Ν, 602.

Τέλσον, τὸ· ποιητ. τύπ. τοῦ τέλος. Πέρας. τέλος, ἄκρα· «τέλσον ἀρούρης, γειτίον τὸ ὅριον, τὸ περιγραμμένον μέρος τοῦ ἀγροῦ, χωραφίον, Ἰλ. Ν, 707. Σ, 544, 547. — Ἴδε καὶ, τέλλω.

Τελχὶν, ῖνος, καὶ, Θελγὶν, ὁ, εἴληπται ἡ λέξις κακόζηλον ἀντὶ τοῦ, Βάσκανος, φθονερός, γόης, φαρμακεύς, ἀπατεών. Ἱστοροῦνται οἱ Τελχῖνες παρὰ Διοδώρ. Σικελ. ἐ. 55. ὡς ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κρήτης ἦτις καὶ Τελχινὶς διὰ τοῦτο ἐκλήθη, τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ῥόδου, καὶ ὡς οἱ ὑμπειρότατοι καὶ ἐπιτηδειότατοι εἰς τὰς βαναυσικὰς καὶ χειρωνακτικὰς τέχνας, φθονερώτατοι δὲ εἰς τὸ ἄκρον. «Τὴν νῆσον δὲ τὴν καλουμένην Ῥόδον πρῶτοι κατώκησαν Τελχῖνες, γενάσσαι δὲ αὐτοὺς καὶ τεχνῶν τινων εὑρεταί, καὶ ἄλλα τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων εἰσηγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις, ἀγάλματά τε θεῶν κατασκευάσαι λέγονται, καὶ τινα τῶν ἀρχαίων ἀριδρυμάτων ἀπ' ἐκείνων ὀνομάζεσθαι. - λέγονται δὲ οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι καὶ παράγειν ὅτε βούλοιντο νέφη τε καὶ ὄμβρους καὶ χάλαζαν καὶ νέφη ἐφέλκεσθαι· ταῦτα δὲ καθάπαξ καὶ τοὺς μάγους ποιεῖν ἱστοροῦσιν· ἀλλάττειν δὲ καὶ τὰς ἰδίας μορφὰς, καὶ εἶναι φθονεροὺς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν τεχνῶν· ὁ δὲ Στράβων οὕτω λέγει περὶ τούτων, ἐν βιβλ. ιδ'. (σελ. 653.) «Οἱ μὲν (τοὺς Τελχῖνας) βασκάνους φασὶ καὶ γόητας, θείῳ καταρράκτους τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ζώων τε καὶ φυτῶν ὀλέθρου χάριν· οἱ δὲ τέχνας διαφέροντας τοὐναντίον ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων βασκαισθῆναι καὶ τῇ δυσφημίας τυχεῖν ταύτης· ἔλθειν δὲ ἐκ Ῥηγίης εἰς Κύπρον πρῶτον, εἶτ' εἰς Ῥόδον· πρώτους δὲ ἀράττεσθαι σίδηρόν τε καὶ χαλκόν· καὶ δὴ καὶ τὴν ἅρπην τῷ Κρόνῳ δημιουργῆσαι· ὁ δὲ Στοβαῖος (ἴσως ἐκ Νικολ. Δαμασκ.) ἐν λόγ. 38. «Βάσκανοί τε σφόδρα ἦσαν (οἱ Τελχῖνες) καὶ φθονεροί, τερπόμενοι δὲ ὄντες καὶ τὰ τῶν προτέρων ἔργα μιμησάμενοι, Ἀθηνᾶς Τελχινίας ἄγαλμα πρῶτοι ἱδρύσαντο, ὥπερ εἴτις λέγει, «Ἀθηνᾶς βασκάνους. παρβλ. Ἰακ. Φιλ. Θεσπ. 23. 2 (φαίνεται ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἀναρβλ. ἐκ τοῦ θέλγω.) ὅθεν

*Τελχετάω, τῆς, ἡ βάσκανος, φθονερός εἰμί, τελεσιουργὸς εἰμὶ ἢ φέρομαι, Ἐτυμολ.

*Τελωναρχέω, ῶ, εἰμὶ ἄρχων ἤτοι ὁ πρῶτος τοῦ τελωνίου, ἢ τῶν τελωνίων, ἔχω τὴν ὑπεροτάτην ἐπιστασίαν εἰς τὰς ἐκ τοῦ τελωνίου προσόδους. ἐκ τοῦ

Τελωνάρχης, ου, ὁ (τελώνης, ἄρχω). Ὁ ἄρχων ἤτοι ὁ πρῶτος τοῦ τελωνίου ἢ τῶν τελωνίων. Ὁ ἔχων τὴν ὑπεροτάτην ἐπιστασίαν εἰς τὰς ἐκ τοῦ τελωνίου προσόδους, ταὐτὸν τῷ, Ἀρχιτελώνης.

Τελωνεῖα, ἡ (τελωνέω). Ἡ ἐκμίσθωσις (τὸ πάχτωμα) τοῦ τελωνείου, καὶ ἡ λῆψις ἢ σύναξις τῶν τελωνίων, τῶν εἰσοδημάτων τοῦ τελωνείου. 2) Ἡ ἐπιστασία ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ Τελώνου, (Κυμερκιάρου).

Τελωνεῖον, τὸ. Ὁ τῶν τελωνῶν οἶκος ἢ τόπος, ἔνθα δηλαδὴ φερόμεναι αἱ εἰσαγόμεναι ἀπό τινος ξένου τόπου πραγματεῖαι ἢ ἐξαγόμεναι βλέπονται ὑπὸ τῶν τελωνῶν, καὶ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν αὐτῶν, πληρόνεται ὁ συνήθης φόρος εἰς τὴν πολιτείαν. (Γκουμπρούκι, Τουρκ. Douane, Γαλ.) Δημοτ.

Τελωνέω, ῶ. Μέλ. ήτω. Τελώνης εἰμί, ἐκμισθῶ ἢ ἀργολαβῶ τὰ τελώνια καὶ συνάγω τοὺς φόρους ἢ τὸ δικαίωμα ἐκ τῶν εἰσαγομένων ἢ ἐξαγομένων πραγματειῶν (πέρνω τὲ γιουμβρούκι). «Πικρῶς τοὺς ἀφικνουμένους τελωνεῖτε. Στράβ. Γ'. σελ. 641. καὶ τροπ. «τελωνεῖν τοὺς λόγους». Βατικ. φόροι, τελώνια λαμβάνω ἐκ τῶν λόγων, τοὐτέστ. πληρόνομαι διδάσκων, ἐκ τοῦ

Τελώνης, ου, ὁ (τέλος, 3. ὠνέομαι). Ὁ τὸ τέλος ὠούμενος, ὅ ἐστι κυρίως, ὅστις ἀγοράζει τὸ τελωνεῖον ἤτοι πέρνει αὐτὸ εἰς πάχτωμα, ὅ ἐστὶν ὑπόσχεται ἢ καταβάλλει ἐτησίως ὡρισμένην τινὰ ποσότητα εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ πέρνει ἐπάνω του τοὺς φόρους τῶν τελωνείων. (Γκουμπρουκτζῆς, Τουρκ.) Πλούταρχ. περὶ Πολυπραγμ. «Καὶ γὰρ τοὺς τελώνας βρυνόμεθα καὶ δυσχεραίνομεν, οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν, ἀλλ' ὅταν τὰ κεκρυμμένα ζητοῦντες ἐν ἀλλοτρίοις σιτεῦσι καὶ φορτίοις ἀνατρέψωνται. 2) Καὶ ἔστιε ἀπὸ μέρους τῆς διοικήσεως συνάζει τὰς ἐκ τῶν τελωνείων ἐμπισθώσεις, ἤτοι τὰ ἐκ τῶν ἐκμισθώσεων ἀργύρια, καὶ ἀγγράφει αὐτὰ εἰς τὰ κατάστιχα τῶν κοινῶν προσόδων, ἵνα δώσῃ λογαριασμὸν περὶ αὐτῶν. Regisseur, Γαλ. ἐ Μενέθωνεν. δ'. 329. αὐτὶ τούτου Τελωνητὴς ἔχει.

Τελωνητής, οῦ, ὁ. Ὁ τὰς ἐκ τῶν τελωνείων προσόδους συνάγων καὶ ἐγγράφων αὐτάς. = Τελώνης.

*Τελωνία, ἡ = Τελωνεία.

Τελωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ τελώνου ἴδιον, ἢ ἁρμόζον τῷ τελώνῃ. Ὁ Φανίας ἐν Ἐπιγραμ. καλεῖ «Μάζαν τελωνιάδαν· τὴν καλὴν, πληρωμὴν καὶ τὸν καλὸν τρόπον τοῦ ζῆν ἑνὸς τελώνου, ἔστι δὲ Ἰδ. Φηλ. τοῦ.

Τελωνικός, ἡ, όν (τελώνης). Πᾶν ὅ,τι ἀνή-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ εἰς τὸν τελώνην, ἢ ἐκ τοῦ τρόπου τούτου ἐστὶ, ἁρμόζων ἢ ἴδιον αὐτῷ.

Τελώνιον, τὸ· ταὐτόν τῷ, τελωνεῖον. 2) Ἡ ἐκ τῶν ἐπεισαγομένων ὠνίων φοιτῶσα ταῖς πόλεσι πρόσοδος, ὅ ἐστι τὸ καταβαλλόμενον ἀργύριον διὰ τὰς εἰσαγομένας πραγματείας.

Τεμαχίζω, Μ. ἴσως (τέμαχος). Τέμνω, κόπτω εἰς τεμάχια κομματίζω, ἐξαιρ. ἐπὶ μεγάλων ἰχθύων τῆς θαλάσσης, κατακόπτω, καὶ ἀλατίζω αὐτούς. Ξενοφ. ἀνάβ. ἑπτ. ἡ. Μεταφορ. εἰς τμήματα διαιρῶ, ἀφορίζω. «Τὴν πραγματείαν τεμαχίζειν». Πλούταρχ.

Τεμάχειον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ Τέμαχος Πλάτ. Συμπ. σ. 191. Ε.

Τεμαχιστός, ἡ, όν, Ῥημ. Ὀν. τοῦ τεμαχίζω. Εἰς τμήματα τετμημένος, κομμένος εἰς κομμάτια, κομματιασμένος καὶ ἀλατισμένος. Ἀθήν. ζ'. σελ. 244. «Ἰωβιος τεμαχιστός».

Τεμαχίτης, ου, ὁ (τεμαχίζω). Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 283. «Ἰχθὺς τεμαχίτης· ὁ μεγάλος ἰχθὺς, ὅστις σύνεται νὰ διαιρεθῇ εἰς τμήματα, ἢ ὁ μεγάλος κοπτόμενος, καὶ ἀλατιζόμενος.

Τεμαχοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τεμάχη πωλῶν, ὅστις πωλεῖ τὰ διατεμισμένα κομμάτια τῶν ἰχθύων. Ἀθην. γ'. σελ. 120. ταὐτὸν τῷ, τριχηγός.

Τέμαχος, τὸ (τέμνω, τόμος). Τὸ τετμημένον, τμῆμα, τὸ κεκομμένον ἀπότιτος κομμάτιον. Ἀθήν. ἢ περὶ τοῦ Αἰσχύλου: «Ὅς τὰς αὐτοῦ τραγῳδίας τεμάχη εἶναι λέγεται τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων». Ἐξαιρέτως λέγεται ἓν τμῆμα ἤτοι κομμάτιον ἁλατισμένον ἀπὸ τῶν θαλασσίων ἰχθύων, οἷον «Θύνιου, Ξιφίου τέμαχος». Ἀρχεστρατ. παρ' Ἀθην. ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν «Κομμάτιον μουρούνας, λαιέρδας, κ. τ. τ.» ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. σημειοῖ ὅτι τὸ «Τέμαχος» λέγεται μόνον ἐπὶ ἰχθύος, καὶ πλακοῦντος παρβλ. Loh. Φρ. σελ. 22.

Τεμενίζω, Μ. ἴσως (τέμενος). Ποιῶ, ἀφιερόω, καθιερόω ἓν τέμενος, ἤτοι ναόν, ἁγιάζω ναόν εἴς τινα θεότητα. «Τέμενος τινὶ τεμενίζειν». Πλάτ. ὡσαύτ. «Ναόν, οἰκίαν, τεμενίζειν· ἀφιερόνειν ναόν τινα ἐπ' ὀνόματί τινος. Διονύσ. καὶ Δίων. Κάσ.

Τεμενικός, ή, όν· ταὐτόν τῷ, τεμένιος.

Τεμένιος, ία, ιον (τέμενος) Ὁ εἰς τέμενος ἀνήκων, πρόπων, ἢ ἐκ τοῦ τεμένους ὤν, Φυλλὶς τεμενίαι. Σοφοκλ. Τραχ. 767. Οὐσιαστ. τὸ, Τεμένιον, τὸ. ὑποκορ. μικρὸν τέμενος.

Τεμένισμα, τό, (τεμενίζω). Τὸ καθιερωμένον τέμενος, ἢ μέρος, ἱερὸς τόπος, ἅλσος, ναός.

Τεμενίτης, ου, ὁ καὶ, Τεμενῖτις, ίδος, ἡ. Ὁ εἰς τέμενος ἀνήκων, ἀνήκουσα· = τεμένιος. ἐκ τοῦ

Τέμενος, εος, τό. (τέμνω) Τὸ κεχωρισμένον καὶ εἴς τινα ὡς ἴδιον κτῆμα δεδομένον τμῆμα ἢ μέρος γῆς, τὸ περιωρισμένον εἴτουν ἀποτετμημένον τῶν περιξ καὶ εἰς κτῆσιν ἰδίαν τινὸς ἀφωρισμένον χωρίον. Ἰλ. Ι. 578. Μ. 313. Τ. 391. Ὀδ. Ζ. 293. συνών. παζίον προς γεωργίαν ἐπιτήδειον, χωράφιον, ἀγρὸς αἰπήκων ὡς κτῆμα εἰς ἕνα μόνον κύριον «τέμενος βασιλήϊον» Ἰλ. Σ. 550. καὶ ὁμοίως Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοπρίσσοντες, καὶ πλῆθ. τεμένη. Ὀδ. Λ. 186 καὶ. τέμενεν τινὶ τέμενος, κόπτω ἢ χωρίζω ἓν μέρος γῆς ἀπὸ τοῦ ὅλου ἀγροῦ πρὸς ἰδίαν τινὰ χρῆσιν ἢ ὠφέλειαν, ὡς Ἰλ. Ζ. 194. «Καὶ μὰν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοισαν· τὸν ἀποτετμημένον τὸν ἐγγὺς καὶ ὄρῳ ἰδίῳ περιγεγραμμένον· οὕτω καὶ Ἰλ. Τ. 184. β) Ἐντεῦθεν ὀνομάσθη ἐξαιρέτως τέμενος, ὁ ἀφιερωμένος τόπος κατὰ τιμὴν εἰς θεότητά τινα ἢ εἰς τοὺς ἱεροὺς αὐτῆς, ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐχει «Τέμενος, πᾶς ὁ μεμερισμένος τόπος τινὶ εἰς τιμήν, ἢ ἱερὸν καὶ βωμός, ἢ τὸ ἀποκεκριμένον θεῷ, ἢ βασιλεῖ (χωρίον)». καὶ «Τεμένη, καὶ, ἱερά, ἅλση, ἢ τὰ ἀφωρισμένα κατὰ τιμὴν χωρία· ὅθεν «Δήμητρος τέμενος· πεδίον ἢ ἅλσος, ὅπερ ὁ Στρέβ. ἐν θ'. σελ. 665. Ἰδιαιτέρως Δήμητρος, κλεῖ. Τὸ ἀφιερωμένον εἰς θεότητά τινα περιπεφραγμένον καὶ περιωρισμένον χωρίον, ἅλσος, αὐλή, ναός. σημ.· ὁ ἀποτετμημένος καὶ ἀποκεχωρισμένος τόπος τῶν θεῶν, ἢ οἰκίσκος ἔνθα καθιδρύονται θεοί, ἢ ἅλσος περιέχον ναόν τινα, ἡρῶον, ἢ βωμόν Ἰλ. Ψ. 148. Ὀδυσ. Θ. 363. «Ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· καὶ Ἡσ. Ἀσπ. 58. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδ. δ'. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 13. καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἐπὶ παντὸς ἱεροῦ, ἢ καθιερωμένου μέρους γῆς, καθ' ἣν σημασ. λαμβάνουσι τὴν λέξιν ἐξαιρ. οἱ Πινδ. καὶ Ἡροδτ. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πινδ. Πύθ. 4. 99. «Νείλοιο τέμενος· ὁ ἀφορισθεὶς τῷ Νείλῳ τόπος, τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸν Νεῖλον μέρος τῆς γῆς· καὶ ἐν 12. 47. «Καρησίου (λίμνης) ἐν τεμένεσι ἐν τοῖς ὑπὸ τῆς λίμνης περιβρεχομένοις μέρεσι, θεωρουμένοις ὡς ἴδιον κτῆμα τῆς νύμφης Καφισίδος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Θάλασσα, τέμενος Ποσειδῶνος, ἐκαλεῖτο, παρβλ. ἅλσος, 2. β) παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο τεμένη καὶ τὰ πρὸς τάρψιν ἅλση ἢ δάση, διότι αὐτὰ ἦσαν συνήθως τὰ ἱερὰ τῶν θεῶν. ὅθεν

* Τεμενοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ἱερόν τινα τόπον, ἅλσος, ἢ ναὸν κατέχω, κατοπεῦ ἐν αὐτῷ.

Τεμενωρός, ὁ, (τέμενος, οὖρος) Ὁ τοῦ τεμένους φύλαξ, Ἡσύχ.

* Τεμέσση, ἡ. Θηλυκ. εὐρ. ὀνομ. πόλεως, ἢ χώρας τινός. Ἐν Ὀδ. Α, 184.

Τέμνω. ὁ Μέλ. τεμῶ ἀόρ. ἔτεμον, παρακ. τέτμηκα, Ἰων. καὶ Ἑπικ. μετοχ. κατὰ πάθητ. σημασ. τετμηώς, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 156. παθ. Παρακ. τέτμημαι, ἀόρ. παθ. ἐτμήθην, μετ' ὀλ. μέλ. τετμήσομαι, ὅπερ μόνον παρὰ Πλατ. Πολιτ. Β, σελ. 364. C. ἐτετμήσατον εὕρηται. ὁ Ὅμ. χρῆται κατὰ τὸν ἐνεστ., καὶ Παρατ. ἐνεργ. καὶ παθ. τῷ Ἰων. τύπῳ τέμνω, ὃς τις καὶ παρ' Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. ἐπιρατέστερος ἐστὶν ἐν μόνῃ δὲ Ὀδ. Γ, 175. εὑρηται τεμνεν· ἐν δὲ τῷ ἀορ. χρῆται ἀεὶ τῷ ἔρχ. Ἀττικ. καὶ σπανίῳ τύπῳ ἔταμον, ἀπορ. ταμεῖν, ἐπιταμέειν, ἀεὶ ἀναυξήτως, καὶ τῷ μέσ. ἀορ. ἐν τῷ ἀπαρεμφ. ταμέσθαι· καὶ τῇ ὑπερτ. τύμνηται· ὁ Βουττμ. Ἐλλ. Γραμμ. τομ. Ι, σελ. 388. καὶ ὁ Heyne θεωρεῖται τὸ ἐν Ἰλ. Ν. 707. τέμει ὡς τὸ μέσον λείψανον ἀρχαίου τινὸς θέματος τέμω, ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλκιος ὀρθῶς ἀντικαθίστησι τὸν μέλ. τεμεῖ τὸ παρ' Ὅμ. τμήγω, ἀόρ. ἀ ἔτμηξε, ἀόρ. β'. ἔτμαγον, ἀόρ. παθ. ἐτμάγην, εἰσὶ Ἑπικ. τύπ. —Κόπτω, διαιρῶ, διαχωρίζω, σχίζω, διασχίζω, διακόπτω, ἀποκόπτω, ἐκτέμνω, ἐκκόπτω, ἐξαχωρίζω κόπτωντας, συχνὰ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. 1) ἐπὶ ἀνθρώπων, τιτρώσκω, πληγόω, πηρόω, κολοβόω, ἀκρωτηριάζω, ἐκκόπτω σταμένῳ χρὸα νηλεὲς χαλκῷ Ἰλ. Ν. 501. καὶ Π, 761. ὥσαυτ. ἐν Ἰλ. Ρ. 126. «τὴν ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τέμοι ὀξέϊ χαλκῷ». 2) ἐπὶ ζώων καὶ θηρίων, κατακόπτω, κατακόπτω, κομματιάζω, Ἡροδτ. 2, 65. καὶ κατὰλ. σφάζω, ἐξαιρ. σφάζω ἐπὶ θυσίᾳ, θυσιάζω «Κάπρον.. ταμέεσιν» Ἰλ. Τ, 197. καὶ Ἡσ. ἔρ. 788. 793 ἔτι καὶ μέσως μετὰ Λίτ. πεπομένος ἐρέαν, Ὀδ. Ω, 364. καὶ ἐντεῦθεν «Ὅρκια πιστὰ τάμνειν» ἀντὶ τοῦ συνθήκας, ἤτοι συμφωνίαν τινὰ ποιοῦμαι, ἐπειδὴ τὰ πάλαι εἰς τὰς πρὸς ἀλλήλους συνθήκας ἐσυνείζοντο τὰ ζυσιάζοντες καὶ ζῶα πρὸς πλείονα πίστωσιν, πρὸς περισσότερον κῦρος τῆς ἀμοιβαίας ὑποχρεώσεως. Ἰλ. Β, 124. Γ, 105, 252. Τ, 191. Ὀδ. Π, 483. ἔτι, «φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμεῖν» καὶ μέσ. «ὅρκια τάμνεσθαι» Ἡροδ 4, 70, 71. δὲ τις ἐνίοτε χρῆται καὶ τῷ ἐνεργ. μετὰ τοῦ τινὶ ἑπομένης Λίτιαι. καὶ ἀπαρεμφ. «τεμόντος τοῦτι Περκαλίοισι χρόνον μένειν αἰεὶ τὸ ὄρκιονα, Ἡροδτ. 4, 201. σπαν. μετὰ διπλῆς Λίτ. «θάνατον νύτοι ὅρκι' ἔταμνον» Ἰλ. Δ, 155. ἔταμον πιστὴν συνθήκην πρὸς ἰδιάνσου ψυχρὰν ἢ θάνατον· παρὰ Νεωτ. δὲ καὶ «συνθῆκίας, φιλία τέμνειν» ὡς τὸ Λατ. foedus ferire. 3) ἐπὶ δένδρων, ξύλων, δάσεων, ὕλης, ἐκκόπτω, περικόπτω, σχίζω, πελεκῶ, «δούρατα μακρὰ ταμώμεν» Ὀδ. Ι. 162. καὶ «φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες» Ὀδ. Μ. 11. καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ Ἡσ. ἔρ. 809. ὡτέκτ. «ῥόπαλον τετμημένον» Ὀδ. Υ, 195. ἔτι καὶ μέσ. «ὕδωρ ταμνέσθαι κόπτω ἐμαυτῷ ταυΐδας, Ὀδ. Ε. 243. καὶ Ἡροδτ. 5, 82. καὶ πλίθους τάμνεσθαι» ἀντὶ λιθοτομεῖν, Ἡροδτ 1, 186. ἔτι δὲ «τέμνειν γῆν, ἢ χώραν, ἤτοι κόπτω τὰ καρποφόρα δένδρα μιᾶς γῆς, ἢ ἑνὸς καλλιεργημένου τόπου, κατερημόω ἢ κατερημόζω τὴν γῆν διὰ τοῦ κτυπήματος τῶν δένδρων, ταὐτὸν τῷ, δενδροτομεῖν, λέγεται ἔτι κατὰ ταὐτὸν τὴν σημασίαν καὶ «Ἀγροὺς τέμνειν» ταὐτὸν τῷ, ὀμῶσαι, κακῶσαι, ἀγεῖν καὶ φέρειν ὡσαύτ. «τέμνειν σῖτον» αὐτὶ Σηρίζω γεννήματα. «Οἱ ἄλλων σπειρόντων τὸν σῖτον τεμνοντες». Σηρίζοντες. Ξενοφ. «Φάρμακον τέμνειν» Εὐριπ. κόπτω ῥίζαν τινὰ ἢ χέρτον καὶ ἑτοιμάζω, κατασκευάζω αὐτὸ πρὸς θεραπείαν, (ὡς π.χ. ἓν χόρτον ἢ μία ῥίζα κόπτεται, τρίβεται καὶ ἑτοιμάζεται εἰς ἰατρικόν). ὅθεν «Ἄκος τομαῖον» καὶ «Ἀντιτέμνειν φαρμακοῦσι· ταὐτὸν τῷ, Ἑτοιμάζειν, Κατασκευάζειν ἰατρικὸν παρβλ. Ruhnk. ὑμ. Ὁμ Δημ. 229. Πλάτ Νομ. 8. σελ. 836. B. 11, σελ. 919 B. — 4) Διά τινος γραμμῆς ἢ ὁρίου ξεχωρίζω ἀπό τινος ὅλου, ἢ ἑκτέμνω, διακρίνω, διαχωρίζω, ἀπεχωρίζω, ὁρίζω, «τελεῖν ἀροίρησι» Ἰλ. Ν, 707. καὶ «τέμνειν τεμένος τινὸς» Ἰλ. Π, 194. Υ, 184. ὑροσιν» Ἰλ. Ι, 580 ὡσαύτ. Ἰλ. Σ, 523. «Τέμνειν» ἀφῃ βοὸς ἀγέλαιαν, περιστέμνειν, περιχαράσσειν, ἀπεχωρίζειν, παρηλλαγμένον· ἑκάστου, ἡρπαζον αὐτὰ ἀπὸ τῶν ποιμνίων· οὕτω καὶ «Τέμνεσθαι ἀλλήλοιν» αὐτὶ τοῦ, Ἀποχωρίζεσθαι. Παρὰ Πλάτ εἰς Γοργ. 137. ἔτι «τέμνειν ὀχετοὺς» «σχίζω καναλίκι, σκάπτω χαντάκια, Πλέτ. Τιμ. σελ. 70. C. 77. C. «τέμνειν ὁδοὺς» αὐτί, ἀνοίγω ὁρόμους, δι' ἀβάτων τόπων κάμνω ἢ ἀνοίγω ὁδούς. Παῦτ. «οὐκ τεμημένων τῶν ὁδῶν Ἡροδτ. 4, 136. καὶ «τετμημένη ὁδὸς «Πλάτ.» 5) Διατέμνω, ἐπὶ γινομένης κινήσεως διὰ τοῦ διιστήμενοι, ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν πλοίων τὰ ὁποῖα πλέοντα διατέμνουσι, διασχίζουσι τὴν θάλασσαν «Πέλαγος μέσον.. τέμνειν» Ὀδ. Γ, 175. καὶ «τέμνειν κύματα θαλάσσης» Ὀδ. Ν, 88. «τέμνων θαλάσσαν» Πινδ. Πύθ. 3, 121. ὅθεν μεταφ. «τέμνειν ἢ τέμνεσθαι ὁδόν, πλοῦν, πλεῦν, κ. τ. τ. Ἀνοίγω ὁρόμον, κάμνω τὸ διαβῶ διὰ μέσου, Buckh. expl. Πινδ. σελ. 5 82, κ. ἑξῆς «τὴν μεσόγαιαν τῶν ὁδῶν τέμνειν» Ἡροδτ. 9, 89. καὶ ὅταν ἐγγυτέρω προτιθῶμεν ἁπλῶς, τέμνειν, πορεύομαι, ὑπάγω, Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Παρακ. μέσον τέμνειν κρατῶ τὴν μέσην ὁδόν, περνῶ ἀπὸ τὸ μέσον. 6) ἐν γένει Κατακόπτω, διαιρῶ, κατακομματιάζω, καταμερίζω, εἰς μερίδια χωρίζω, ὅθεν καὶ ἀποτελῶ, ἀπαρτίζομαι, τελειόνω, Buckh. expl. Πινδ. Ὀλ. 13, 45. καὶ ἑξῆς.

Τέμπεα, καὶ συνηθ. Τέμπη, τά. Κυρίως λέγεται ἡ μεταξὺ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης τῆς Θεσσαλίας ὀρίων χαραστάτη κοιλὰς, ἔνθα διαῤῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός. Ἡρόδοτ. 6. 173. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου πᾶσα τὰ μεταξὺ τῶν ὀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ρέων στενὰ καὶ σύνδενδρα χωρία, ἤτοι αἱ μεταξὺ τῶν ὀρέων στενώπατιαι διαβολαί, ὅ ἐστι, περάματα, ἢ τοιλάδες, Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 197. Διον. Περιηγ. 916. καὶ ἀλλαχοῦ. ὅθεν

* Τεμπίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Τεμπῶν οὖσα, Τεμπικὴ, Νικ.

Ταμπώδης, ὁ, ἡ, (τέμπος, εἶδος). Πλήρης τεμπῶν, ἢ εἶδος τεμπῶν ἔχων, φαινόμενος ὡς Τέμπη

Τέμω, πρωτότυπον τοῦ, Τέμνω, Ἰλ. Ν. 707. «Τέμει δὲ τε τέλσον ἀρούρης» χωρίζει, κόπτει τὸ περιωρισμένον χωράφιον, οὕτως γράφει ὁ Heyne. καὶ Βουτμ. ἴδε ἐν τῷ τέμνω.

Τενάγίζω, μέλ. ίσω (τένεγος) Τενάγώδη εἶναι, τένεγος ἔχειν, ἔχειν ῥηχὰ νερά. Στράβ. ἀ. Πλούταρχ. εἰς Λουκούλ. κγ. «Τενάγίζοντο τὸν ῥοῦν ἐπ' αὐταῖς» ὥστε τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ ἐτέτατο ῥηχὸν ἐπ' αὐταῖς.

* Τενεγίτης, ου, ὁ. Ὑλη. τενεγῖται, ίδος, Τενάγων πλήρης, ῥηχὸς, ὑγρὸς, ἐκ τοῦ

Τένεγος, εος, τὸ. Ῥηχὸν, ἀβαθὲς νερὸν, ἢ τόποι ἔχων ῥηχὰ νερά. Ἔστι, τόπος ἔνθα ὀλίγην ὕδωρ ἐπιπολάζει ὥστε γίνεται διαβατὸν, Lat. vadum. ὁ Φώτιος ἔχει «Τενάγη, διάβροχοι καὶ ὑδηγροὶ τόποι, πηλώδη πελάγη, ἢ ἴλυς, ἐπιπολάζοντος ὕδατος οὐ πολλοῦ, καὶ βοτάνης ἐπιφαινομένης τῷ ὕδατι.» Ἡρόδοτ. 8. 129. «ἰδόντες δὲ οἱ βάρβαροι τένεγος γεινόμενον.» καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἐ. 8. «Νῆες πολλαὶ ἀκέλλουσι, τένεγος γὰρ ἐστὶν ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης» ἤτοι ῥηχὰ νερά. (κατὰ Döderlein ἐκ τοῦ τέγγω) ὅθεν

* Τενεγόω, μελ. ώσω. Τένεγος ποιῶ, κάμνω ῥηχὸν, ἢ βαλτώδες

Τενεγώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (τένεγος, εἶδος). Ὁ τενέγους εἶδος ἔχων, ὁ ἔχων τενάγη ἤτοι ῥηχὰ νερὰ, ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Τελματώδης, βαλτώδης, vadosus.

Τένδω, Ἀττ. Τένδω. Ἐντείνω, τρώγω, ἔδω, κατατρώγω, ἀποξύω ἢ κόπτω (ῥακανίζω ἢ κρυτσανίζω) μὲ τοὺς ὀδόντας. Ἡσιόδ. Ἔργ. 524. «Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνάστεος οὖν πόδα τένδει· ὅτε ὁ πολύπους τροφῆς ἀπορῶν, τὸν ἴδιον πόδα ἐσθίει. 2) Διχνεύω, γλύφω, μὲ λαιμαργίαν ξηραίνω (ἴσως ἀπὸ τοῦ, Τείνω ὡς τὸ Λατ. tenuis ἐκ τοῦ tendo, ἄρα συγγ. λεπτύνω, λεπτὸν ποιῶ.)

* Τένεδος, ου, ἡ. Θηλ. Κύρ. Ὄν. Νήσου ἐν τῷ Αἰγέῳ πελάγει. Ὅμ.

Τενεδία, ἡ. Τὸ ἔδειν, τρώγειν, ἐσθίειν. 2) Διχνεία, γαστριμαργία. Ἀριστοφάν. Ὄρ. 1675. ἐκ τοῦ

Τενεδιάω, (τένδης) Διχνεύω, λαίμαργός εἰμι, λαιμαργῶ, ἢ μὲ λαιμαργίαν ζῶ. Μέτ. Τενεδιάσμαι. σπανίᾳ λέξ. καὶ πρώτου παρὰ Νικήτ. Χρονιᾶτ. 1. καὶ ιζ'. 1.

Τένεδης, ου, ὁ. (τένδω) Λίχνος, τρώκτης, γαστριμαργος, λαίμαργος. ἴδε Προτένδης· ὁ Δημήτριος, εἰς Ἀριστοτέλ. Νικομάχ. δ'. ἔχει. «Τένεδης, ὁ λίχνος, καὶ τὸ ἀπὸ παντὸς ἡδίστου ἡδόμενος, καὶ μεταφέρων αὐτὸ ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα. ζάν»

Τενεδιώδης, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Τένεδης. Ἀθην. ζ'. ἀμφ.

Τενθρηδών, όνος, ἡ. Εἶδος σφηκὸς, ἢ καὶ Ἵππυρ. ζώων τῶν ἀντόμων καὶ κεντροφόρων, παραπλήσιον σφηκὶ· ἔνιοι, ἀργίλῳ μέλιστον. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. δ'. 30. «Ἡ δὲ τενθρηδὼν προσομοιοῦται μὲν ἔστι τῇ Αὐθρήνῃ, ποικίλλει δ' καὶ τὸ πλάτος ὁμοίως τῇ μελίττῃ· λίχνος δὲ ὢν καὶ πρὸς τὰ μαγειρεῖα καὶ τοὺς ἰχθῦνας καὶ τὴν τοιαύτην ἀπόλαυσιν κατὰ μόνας προσπέτεται.» συγγεν. τῷ ἀνθρηνὼν καὶ περμφρηδών 2) Τενθρηδών, όνας, ὁ. ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. Ἰλ. Β, 756.

Τενθρήνη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Τενθρηδών. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 547. ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει αὐτὴν Ζώου μελισσοποιοῦ, ὅ ὑπ' ἐνίων λέγεται Βέμβιξ· ἔστι δὲ ἐμφερὴς μελίττῃ, ὅθεν

Τενθρήνιον, τὸ. Τὸ κηρίον, τὸ σφηκίον ἢ σφηκιὰ ἤτοι ἡ φωλεὰ τῶν τενθρηδόνων. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. δ'. 30. «Πολύκτους δ' ἐστὶ καὶ τὸ τενθρήνιον αὐτῶν καὶ πολὺ μεῖζον ἢ τὸ τῶν σφηκῶν καὶ προμηκέστερον.

Τενθρηνιώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος) Τενθρηνίῳ ὅμοιος, πλήρης ὀπῶν ἤτοι τρυπῶν, κατατετρυπημένος, γεμάτος ἀπὸ τρύπας ὡς ν' σφηκοφωλεά, ὡς τὸ σφηκίον, λέγεται ἔτι καὶ τενθρηνώδης. Αἰλιαν. ζῳ. ἱστορ. ιβ'. 30 ὅστις καὶ ἑρμην. τοῦτο διὰ τοῦ, Σπραγγώδης.

* Τένω, Ἀττ. ἀντὶ τένδω, ὅπερ ἴδε.

Τενία, ἡ· καὶ, Τενίδιον, τὸ, (τείνω) ταὐτὸν τῷ, Ταινία, ταινίδιον. Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. «Τενίαι, ζῶναι, στέφανοι· ἢ δεσμοί, διαδήματα.»

Τέννος, καὶ, Τένος, τὸ. (τείνω) ταὐτὸν τῷ, τένων, τενία, ταινία, παρὰ Γραμμ. Πᾶν δ,τι διατεταμένον ἐστὶ καὶ μακρὸν, ὡς καὶ ταινία, δεσμὸς, φατνιὰ, σχοινίον, χορδὴ, νευρὰ ὁ Ἡσύχ. ἔχει τένος ἀντὶ τοῦ, στέμμα. στέφανος ἐλάτινος, ὁρίῳ πεπλεγμένος. Τὰ Λατιν. tenus, tenor. tendo, ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ σημασίαν.

Τενοντάγρα, ἡ. (τένων, ἄγρα). Παράλυσία καὶ σκληρότης τῶν τενόντων, τὸ πάσιμον καὶ τράχυνσις τῶν νεύρων τοῦ λαιμοῦ. Καίλιος Αὐρ. Μ. Χειρ. ἐ. 2. ἀσχημάτιστα ὡς τὸ, Ποδάγρα.

Τενοντότρωτος, ὁ, ἡ, ον (τιτρώσκω) ὡς τὸ νευρότρωτος, Ὁ πληγωμένος κατὰ τὸ νεῦρον τοῦ λαιμοῦ.

Τενοντόω, ῶ, (τένων). Ἀποκόπτω τὸν τένοντα ἤτοι τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον, νωτοκοπέω, ἢ ἀποκεφαλίω. Ἡσύχ.

Τένων, οντος, ὁ. (τείνω) κυρ. Πᾶς τενοντώδης δεσμὸς, ἐκτεταμένος, μακρὸς, ταινία, νευρὰ, ἑξαίρ. τὸ τραχὺ καὶ τὸ ὀμοιον νεῦρον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «Τένοντες, τὰ διατεταμένα νεῦρα, ἀπὸ κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν, ἢ κατὰ Πολυδ. τὸ πλατὺ νεῦρον ὃ πρὸς τὴν πτέρναν πκύεται ἀπὸ ἰγνύος ἀρξάμενον· ὁ Ῥοῦφος λέγει «Τένοντας, τὰς παχείας ἐκ τοῦ ἰνίου ἐκ φύσεως καὶ τὰ εἰς τὴν πτέρναν ἀπὸ τοῦ μυὸς ἐκφυόμενα. συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ἰλ. Χ. 396. «Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πέρνης.» Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ παχὺ νεῦρον. «βῆξε δ' ἀπὸ τοῖο (ὀλη. αὐχένος) τένοντας» Ἰλ. Π, 587. καὶ Ἰλ. Κ, 456. Ξ, 466. ὅπου, τὰ ὀπίσθεν τοῦ τραχήλου παχέα νεῦρα ψηφ. ταὐτ. τῷ αὐχὴν, τράχηλος, λαιμὸς· ὡς καὶ τὸ, Ἰνίον. ἐντεῦθεν τὸ Λατιν. tendo. Ἔστι δὲ κυρίως ὁ τένων σύνθεμά τε ἀπὸ νευρώσεων ἤτοι συμπτυχῶν τενικῶν ἰνῶν (ἄνευ τινὸς σαρκώδους ἢ παρεγχυτώδους οὐσίας) ἐξερχομένων ἐκ τῶν μυῶν καὶ συνδεόντων τὰ ὀστᾶ· ὁ Γαλην. ἐν τῷ περὶ χρησ. Μορίων ὁ, ἔχει ὡ Ἡ ἀπονεύρωσις τῶν μυῶν τένων ὀνομάζεται· ἃ γὰρ οἱ παλαιοὶ κιλλοῦσι νεῦρα, ταῦτ' τὰ προφανῆ τὰ κινοῦντα τοὺς θανύλους, οἱ τένοντες εἰσίν· καθαρώτερος δὲ φαίνονται περὶ τὸν τράχηλον, περὶ τὴν πτέρναν καὶ περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρός. 2) τροπ. ὡς τὸ αὐχὴν, στενὸς τις τόπος, κρημνός. ἢ στενωτοπία, Ἰακ. ΑΠ. σελ. 47. (συγγ. τῷ ταινία, τενία).

Τέξις, εως, ἡ. (τίκτω, τέξω). Τὸ τίκτειν, γεννησις, γέννα, τοκος.

* Τέξω, καὶ τέξομαι, μέλ. τοῦ τίκτω, Ὅμ.

Τέο, Δωρικ. Γεν. τοῦ σὺ, ἀντὶ, σοῦ. Ἀλκμ.

* Τέο, Ἰων. καὶ Δωρ. γεν. τοῦ τὶς· ἀντὶ τίνος, Ἰλ. Β, 225. Ω, 128. Ὀδ. Δ, 463. 3) τέο, Ἰων. καὶ Δωρ. γενικ. ἐγκλιτ. τοῦ τὶς, ἀντὶ τινὸς, Ὀδ. Π, 305, καὶ Ἡροδτ.

Τεοῖο, Ἐπικ. Γεν. τοῦ σὺ, ἀντὶ, σεῦ. εὑρηται μόνον ἐν Ἰλ. Θ, 37. ὅπου ἡ γραφ. τεείο δὲν εἶναι ἀναγκαία.

* Τέοισι, Ἰων. δοτ. πληθ. τοῦ τὶς, ἀντὶ τισὶ, Ἡροδτ. 8, 113. 9, 27.

Τεός, τεή, τεόν. Ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, σὸς, σὴ, σὸν. ὅθεν τὸ Λατ. tuus, συχνάκ. παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡροδτ. ἔτι δὲ καὶ Δωρ. μόνον τὸ θηλ. τεᾶ. —

Τέος, καὶ τεός, ἄχρηστ. μόνον ὑπὸ Γραμματ. παραλεχθείσαι Ὀνομ. τῶν ὁποίων αἱ πλαγίαι πτώσεις εὑρηνται μόνον ἀντὶ τῶν ἐκ τοῦ τὶς καὶ τὶς σχηματιζμ. ἑξαιρ. ἡ Γεν. καὶ Δοτ. πληθ. τέων, τεοισι, ἡ ἑνικ. Δοτικ. ἤτις ἀεὶ τῷ ἐσχηματισται. ἀνήκει ἰδίως τῇ ἀορίστῳ, Ἀττικ. τεε. ἡ δὲ Γεν. τέο δὲν παρήχθη εἰς φαίνεται οὐδ' ὅλως ἐκ τοῦ τέος, ἴδε ἐν τῷ τὶς.

Τέου, Ἐπικ. καὶ Δωρ. Γενικ. τοῦ σὺ ἀντὶ, σοῦ. παρ' Ὅμ. οὐχ εὑρηται, Καλλ. Δημ. 99. Ἀπολλών. Δύσκολ.

* Τεοῦς, Ἐπ. καὶ Δωρ. Γενικ. τοῦ σὺ, ἀντὶ σοῦ, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὁ Βουτμ. τέους παροξυτ. προείλετο γράφειν.

* Τέρε, ἀντὶ τέρατα, Ὀνομ. πληθ. τοῦ τέρας Ἀπολ. Ῥοδ. 4, 1410.

Τεράζω, μέλ. άσω, (τέρας) Σημαίνω, σημεῖα δεικνύω, δηλόω, προφητεύω. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 128. 2) κατὰ Φώτιον ἔτι ταὐτὸν τῷ, Τερατεύομαι.

Τέραμνος, καὶ, τέρμνον. = τέρεμνος, καὶ τέρεμνον. ὅθεν

Τεραμνότης, ητος, ἡ = τερεμνότης, πολλ' ἀμφιβ. 2) = τερμότης.

Τερεμότης, ητος, ἡ. Τρυφερότης, ἁπαλότης, ἐκ τοῦ

Τερέμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (τείρω, τέρην) Μαλακὸς, ἁπαλὸς, τρυφερὸς, τακερὸς, ἐψανὸς, βραστερὸς, ὁ εὐκόλως καὶ μαλακῶς ἐψόμενος, ὅστις εὐκόλως βράζει, μαγειρεύεται, ἐπὶ ὀπτρίων. ὅθεν τὸ, τέραμνος, καὶ, τεραμνότης, καὶ τὸ στερητικὸν, Ἀτέραμνος, Ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. (ἐν Σφηξ. 729.) ἔχει: «πάτερμνα ὄσπρια φαμὲν, τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ σκληρότητα· καὶ Πλάτων ἐκχρηται τῇ λέξει, «κερασβόλους, καὶ ἀτεραμονας λέγων τοὺς σκληροὺς, διὰ τούτων». Σουΐδας «Τέραμνον, ἁπαλὸν, ἑψανὸν· καὶ Ἀτέραμνον, τὸ δυσέψητον», ἤτοι τὸ μὴ ἑψόμενον ὄσπριον· ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὕδατος, τὸ Συγκρτ. τερμνότερος. (*)

Τέρας, ατος, ἐπικ. ατος, τὸ, ὀνομ. πληθ. τέρατα, ἐπκ. τέρεα, Ὀδ. καὶ τεράατα, Διον. Περ. 604. (ν—ν υ) καὶ τέρε, Ἀπολ. Ῥοδ. 4, 1410, γεν. τεράων. Ἐπ. Γεν. καὶ Δοτ. τεράων, Ἰλ. καὶ τεράεσσι, Ἰλ. Σήματα, σημεῖα, παράδοξον καὶ θαυμάσιόν τι σημεῖον, ἢ ἀσύνηθες συμβάν, καὶ τὰ φαινόμενα παράδοξα σημεῖα διά τινος συμβεβηκότος τῆς φύσεως ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ δηλώσει μέλλοντός τινος, Διαστημεῖα καὶ πᾶν ὅτι διὰ τὸ ἀσύνηθες καὶ τὸ παράδοξον ἢ ἀπροσδόκητον προεμφαίνει αἴτιον ἢ ὀλέθριόν τι ἐπακολουθῶν, ἢ διὰ τοῦ ὁποίου μηνύεται εἰς τοὺς θνητοὺς θεία τις βουλὴ, Θέλημά τι τῶν θεῶν, εἰς τὸ Λατ. portentum ἢ prodigium ἡμῖν μὲν τοῦ ἑρμην τέρας. Ζανίκ. Ἰλ. Β, 324. καὶ ὑπέτεμεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας» Ὀδ. Γ, 173. καὶ 174. Ο, 168. Τ. 101. καὶ «τέρας ἠκεν» Ὀδ. Φ, 415. «τέρατα προὔφαινον θεοὶ», Ὀδ. Μ. 394. ὡσαύτ. «Διὸς τέρας αἰγιόχοιο» Ἰλ. Ε, 742. Μ, 209. Ὀδ. Π, 320. τοῦτ. τῷ Διοσημεία. καὶ «τέρας πολέμοιο» Ἰλ. Δ, 4. τὸ φοβερὸν σημεῖον τῆς ἐπερχομένης μάχης, παρβλ. Ἡσ. Θεογ. 744. «Καὶ τοῦτο τέρας ἀνθρώποισι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κακῶς ἔφηνε ἐξοδίῳ. Ἡρόδοτ. 6. 98, καὶ ἡ, 57, 8, 27. Πινδ. Ὀλ. 13, 103. Καλόλου δὲ, Παράδοξον καὶ θαυμάσιον ἢ ἐξαίσιον καὶ παράξενον εἰς τὴν φύσιν πρᾶγμα, ὅ ἐστι, τὸ παρὰ φύσιν καὶ ἐναντίον τῆς φυσικῆς τάξεως ὄν, ἢ συμβαῖνον, monstrum Λατ. οἷον αἱ Γοργόνες, οἱ Πήγασοι ἢ οἱ Ἱπποκένταυροι, κ. τ. τ. τὸ παρὰ φύσιν τεχθὲν, ἔκτρωμα· ἀφύσικον καὶ ἀλλόκοτον γένημα. Αἰσχίν. εἰς Κτησιφ. »Ἐπεύχεται αὐτοῖς μήτε γῆν καρπους φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα.« ὑμ. Ἀπολ. 302. Valck. Φοιν. 813. Ἱππ. 1214. 1247. Wytt. ep cr. σελ. 169. ἔτι δὲ ὡς τὸ τέκμαρ, σῆμα, σήραγξ, σῆμα, φυσικὰ σημεῖα, ἀστέρες, μετέωρα ἢ φαινόμενα σήματα ἐν τῷ ἀέρι Ἰλ. Δ, 75. ἢ ἶρις ἤτοι τὸ οὐράνιον τόξον, Ἰλ Λ, 27. Ρ, 547. Καὶ φοβητρον, μορμολύκειον, τὸ ἐκπληξεως καὶ θαυμασμοῦ πρόξενον, θαῦμα, ἢ θαυμάσιον τεχνασμα τῶν θαυματουργῶν, καὶ ἀγυρτῶν. παροιμ. »οὐ τέρας ἀντὶ, δὲν εἶναι κἀνὲν θαῦμα, δὲν εἶναι θαυμαστὸν ἢ δὲν πρέπει νὰ θαυμάσῃ τις.« Ἀρ. (συγγεν. τῷ τέρμα,) ὅθεν.

Τερασκόπος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τερατοσκοπος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 547. Εὐριπ. Βακχ. 248. καὶ Lon. Φρον. σελ. 673,

Τεραστεία, ἡ· ἀντὶ τοῦ, τερατεία· ἡμαρτ. ἀπὸγρ. ἐκ τῶν Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 149.

Τεράστειος, εία, ειον· καὶ

*Τερἀστιος, ὁ, ἡ, ον (τέρας)· Ὁ παρὰ φύσιν ὤν, θαυμάσιος, παράδοξος, ἐκπληκτικὸς, χαλεπὸς, ὁ ἀπευκταῖος καὶ κακὴν σημασίαν ἔχων, Λατ. portentosus. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει: »Τεράστια· θαύματα, σημεῖα· οὐ τὸ πλῆθος.« »Τεράστια ἔργα ταὐτοῦ τῷ, τερατουργήματα· ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει: »Τεράστιοι θεοί, οἱ ἐπὶ σημείων τεταγμένοι.« Ἐπιφανίου, Ἰω. Δαμασκ. Δωρ.

Τερατεία, ἡ. Λόγος, ὁμιλία, διήγησις περὶ τεράτων, ἢ τερατείων, παραδόξων καὶ ἐξαισίων συμβεβηκότων καὶ πραγμάτων. Θαυματουργία, ἀγυρτεία, ψευδουργία, ψευδολογία, κομπασμός, μεγαλορρημοσύνη, ψεῦδος, δόλος, ἀπάτη. ἐκ τοῦ τερατεύομαι.

*Τερἀτειος, ὁ, ἡ, ον· = τεράστιος.

Τερατεύω, καὶ συνηθεστέρως Μέσ. Ἀποθ. τερατεύομαι (τέρας). Περὶ τεράτων ἢ τερατείων συμβεβηκότων καὶ πραγμάτων ὁμιλῶ, τερἀστια, ἢ παρὰ φύσιν, παράδοξα πράγματα διηγοῦμαι, τερἀστια, θαύματα ποιῶ, μωρολογῶ, ψεύδομαι, δολεύομαι, μεγαλορρημονῶ, μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἀληθὲς λεγω, (κόπτω παλαίβρας) κομπάζω, μεγαληγορῶ, ἀλαζονεύομαι Αἰσχύλ. Ἀμφιτρ. Ἱππ. 632.

Τεράτευμα, ατος, τό. Θαυματούργημα, τὸ ἔργον ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ἀγύρτου, ψευδουργία. Ἀριστοφ.

Τερατίας, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τερατουργός, Ἀγύρτης, ψευδουργός. Διϊδ. Στρ.

*Τερατίζω, = τερετίζω, Ἡσύχ.

Τερατικός, ἡ, ὀν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς· ταὐτὸν τῷ, τερἀστιος, καὶ, τερἀστιος.

Τερατογονία, ἡ (γονή). Ἡ τερἀστιος, ἢ παρὰ φύσιν, παράδοξος γέννησις. Πολυδ.

Τερατογραφέω, ῶ (γράφω). Τερατῴδη ἢ τερἀστια πράγματα περιγράφω, διηγοῦμαι παρὰ φύσιν καὶ ἐξαίσια συμβάντα, τερατολογίας γράφω, ἢ περὶ τεράτων ἢ τερατείων γράφω. Στραβ.

*Τερατοεργάτης, ου, ὁ (ἔργον) Νεωτ. λέξ. ταὐτ. τῷ τερατουργός.

*Τερατοκἐω, ἡμαρτμ. γραφ. ἀντὶ τερατοτοκέω.

*Τερατοσία, ἡ, ἡμαρτ. Γραφ. ἀντὶ τερατοσύνη.

Τερατολογέω, ῶ (τερατολόγος). Περὶ σημείων, τεράτων ἢ τερατείων πραγμάτων, λέγω, περὶ παρὰ φύσιν φαινομένων καὶ ἐξαισίων συμβάντων πραγματεύομαι, ὁμιλῶ. Διόδ. Σικ. »Οἱ τερατολογοῦντες.« Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. β. 8 οἱ περὶ τεράτων λέγοντες, πραγματευόμενοι, οἱ περὶ τὴν τερατολογίαν καταγινόμενοι, οἱ τερατολόγοι. Παῦσ. »Τερατολογοῦμαι.« καὶ »Τὰ τερατολογούμενα.« ὅθεν

Τερατολογία, ἡ. Λόγος, διήγησις, πραγματεία ἢ περιγραφὴ περὶ τεράτων ἤτοι σημείων προσηλωτικῶν μελλόντων τινῶν καὶ τερατείων ἤτοι παρὰ φύσιν φαινομένων, τερατεία, παραδοξολογία. Δοκίν. ὁ.

Τερατολόγος, ου, ὁ, ἡ, ον (τέρας, λόγος). Οἱ, τις διηγεῖται, πραγματεύεται, ἢ ἐρμηνεύει καὶ ἐξηγεῖ τὰ τέρατα ἤτοι τὰ παρὰ φύσιν φαινόμενα προτηνμαντικὰ σημεῖα μελλόντων τινῶν συμβεβηκότων, ὁ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα, ἐξαίσια ἢ τερατώδη, λέγων, 2) πως. Τερατώδης, περὶ οὗ διηγοῦνται ἢ ἀπορῥηνται τερἀστια, παρὰ φύσιν καὶ θαυμάσια πράγματα. »Φύσις τερατολόγος« ταὐτὸν τῷ, τερατομορφος. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 229. Ε.

Τερατόμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή). Ὁ τέρατος ἢ τερατώδη, παρὰ φύσιν μορφὴν ἔχων· παρὰ Κασσίῳ προβλῆτι.

Τερατοποιέω, ῶ. Τέρατα ποιῶ, τερατουργεῖω, γοητείας ἢ μαγείας κἀμνω· καὶ

*Τερατοποιία, ἡ. Τερατουργία, τὸ ποιεῖν τέρατα καὶ σημεῖα, μαγείας. Ἀπολλ. ἱστορ. μυθ. 6.

Τερατοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Τερατουργός, θαυματοποιὸς, ψευδουργὸς, γόης· ἀπατεών.

Τερατοσκοπία, ἡ. Ἡ παρατήρησις καὶ σημασία τῶν τεράτων, τῶν παρὰ φύσιν φαινομένων σημείων, ἐκ τοῦ

Τερατοσκόπος, ὁ, ἡ, ον (σκοπέω). Ὁ τὰ τέρατα σκοπῶν, ὅστις σκοπεύει, παρατηρεῖ καὶ ἐξετάζει τὰ τέρατα ἤτοι τὰ παρὰ φύσιν φαινόμενα σημεῖα, καὶ ἑρμηνεύει αὐτὰ ἤτοι προλέγει διὰ τούτων τὰ μέλλοντα, ὡς οὐσ. μάντις, σημειωτικὸς, ὀνειροκρίτης.

Τερατοτοκέω, ῶ. Μ, ήσω (τερατοτόκος). Τέρατα ἤτοι ἐκτρώματα καὶ παρὰ φύσιν γεννήματα τίκτω. Ἀριστοτέλ. ὅθεν

Τερατοτοκία, ἡ. Τὸ τέρατα, ἐκτρώματα ἢ παρὰ φύσιν γεννήματα τίκτειν, παράγειν, γεννᾶν. ἐκ τοῦ

Τερατοτόκος, ὁ, ἡ (τέρας, τίκτω). Ὁ τέρατα ἤτοι ἐκτρώματα τίκτων, γεννῶν.

Τερατουργέω, ῶ (τερατουργός). Τέρατα ἐργάζομαι, θαύματα ἢ παράδοξα ποιῶ, τερατουργος ἢ γόης, θαυματοποιὸς εἰμι. (Καραγκιοζλίκια, ἢ μαριονέτας παίζω)· ὅθεν

*Τερατούργημα, τό. Θαυματούργημα, γοητεία, ἢ γοήτευμα, τερἀστιον κἀρμωμα, (καραγκιοζλούκι) καὶ

Τερατουργία, ἡ. Τὸ τερατουργεῖν, θαύματα παράδοξα ἐργάζεσθαι, θαυματουργία, γοητεία, μαγεία, ψευδουργία, = τερατούργημα.

Τερατουργός, ὁ, ἡ, ον (ἔργον). Ὁ τέρατα ἢ τερἀστια ποιῶν, θαυματουργὸς, γόης, ἀγύρτης, μάγος.

Τερατόω, ῶ (τέρας). Εἰς τέρας ποιῶ. Μέσ. Τερατοῦμαι, ὡς θαῦμα θεωρῶ, βλέπω τι μὲ θαυμασμὸν, ἐκπληττομαι, θαυμάζομαι βλέπων τι· Τίμων παρὰ Διογέν. Λαερτ. δ'. 42. »Οἰδά μιν ἤδη γλαῦκα περὶ σπιζοῖ τερατοῦντο Ἡλέμοτον δεικνύντες.«

Τερατώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, καὶ Ἐπίρ. -ωδῶς, (τέρας, εἶδος). Θαυμάσιος, ἐξαίσιος, τέρατι τῆς φύσεως ἢ θαύματι ὅμοιος· σημειωτικὸς, σημειώδης, ὅθεν

*Τερατωδία, ἡ, ταὐτ. τῷ τερατώδες, ἐξαίσιον, θαυμάσιον, ἢ ὅμοιον τερατώδει φαινομένῳ.

Τερατωπός, ὁ, ἡ, ὀν (τέρας, ὤψ). Ὁ θαυμάσιον ὄψιν ἢ τέρατος πρόσωπον, θεωρίαν ἔχων, ὁ φαινόμενος ὡς τέρας. Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Πᾶνα (ιη.) 36. »—ἅμαρ τερατωπὸν ἰδέσθαι, Αἰγιπόδην, δικέρωτα, πελώκροτον, ἡδυγέλωτα.«

*Τερβινθος, ἡ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τερέβινθος.

Τερεβινθίζω μελ. ἰσω Τερεβίνθω ὁμοιάζω ἢ ὅμοιός εἰμι.

Τερεβινθίνη, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς τερεβίνθου ῥέουσα ῥητίνη, Termentina, Ἰταλ. κυρ. Ῥητ. τοῦ

Τερεβίνθινος, ίνη, ινον. Ὁ ἐκ τερεβίνθου ὤν, ἢ ἐκ τερεβίνθης κατεσκευασμένος, ἢ τοῦ ὄπου, ἢ ἐλέου αὐτῆς. Ξενοφ.

Τερέβινθος, ου, ἡ· καὶ συγκοπ. τέρβινθος, ἀρχ. τύπ. τερμινθος, ἡ, καὶ, τρέμινθος, καὶ τρίμινθος, ἡ, Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. γ'. 15. Πλιν. ιγ'. 6. Pistacia terebinthus. Διοσκ. τὸ γνωστὸν δένδρον Κιουνδιὰ ἢ Τζιουνδιὰ λεγόμενον, ἐκ τοῦ κορμοῦ τοῦ ὁποίου δι' ἐγχαράξεων ῥέει καινὸς Ἰταλιστὶ καλούμενος ὄπος ἢ ἔλεον, ἢ ῥητίνη τερμεντίνα ἢ τρεμεντίνα. ὅθεν

Τερεβινθώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὅμοιος τερεβίνθῳ, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς τερεβίνθου κ., πλήρης τερεβίνθων.

Τέρεινος, συγγεν. τύπ. τοῦ τέρην, μόνον περ' Ἀκαρ. 51.

Τέρεμνον, τό, καὶ τέραμνον, Πᾶν στερεῶς κεκλεισμένον καὶ ἐστεγασμένον ἤτοι ἐπεσκεπασμένον δοχεῖον, οἷον, οἶκος, σκήνωμα, κοιτὼν, παρθῆς. Ζήλη κ. τ. τ. Δακτύρ. 350. »Ἀνὲς τεραμνώτα ἔστερημένη ξυλίνων στεγῶν, τέρεμνα γὰρ τὰ ξύλινα στέγη λέγονται· ὁ Σχολ. ὡς ἰδιαίτερον μέρος τοῦ οἴκου λέγει ὁ Ἀρτεμίδωρος (ἐν β'. 10.) »τέρεμνα καὶ ὑπέρθυρα.« ὁ Εὐριπίδ. Ὀρέστ. 1373. »Πεδῶντα πατρῴων τέρεμνα Δωριάς τε τριλόφους.« καὶ ἐν Φοιν. 342. »Τίπτε τέρεμνα ἀγχίνας.« καὶ »Οἴκων τέρεμνα.« Ἱππολ. ὑστ. Ἄλκ. 759. »Ἐξ Ἄιδου τερέμνων.« ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 14. (Ἀντιπάτρου Σιδωνίου Ἐπίγρ. κ'.) φέρονται τὰ »Τέρεμνα καὶ »Θρίγκοι« ὡς συνώνυμα. Λουκιαν. Ἔρωτ. 34. »Ἀντὶ δὲ αὐτελῶν σωματίων ὑψηλὰ τέρεμνα καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσατο ἤτοι, ὑψηλὰ οἰκήματα.

*Τέρεμνος, ὁ, ἡ, ον, καὶ τέραμνος, ἀντὶ στερεμνος, στερεὸς, στερρὸς, Ἰσχυρὸς, στερεὸς, πυκνὸς, σκληρός.

*Τερεμνότης, ητος, ἡ, καὶ τεραμνότης. Πυκνότης, στερρότης, σκληρότης.

Τερενοπλόκαμος, ὁ, ἡ. (τέρην πλόκαμος). Ὁ μαλακοὺς πλοκάμους ἤτοι ἁπαλὰ μαλλιὰ ἢ πλεξούσας ἔχων.

Τερενοποιός, ὁ, ἡ, ὀν (ποιέω) Ὁ τέρεν ποιῶν, μαλακτικὸς, μαλακύνων. Εὐστάθ.

Τερενόχροος, ὁ, ἡ, ον καὶ

Τερενόχρους, ὁ, ἡ, ουν Γεωπ. ροος. Δοτ. τερενόχρῃ (χρόα) καὶ

Τερενόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (τέρην χρώς) Ὁ μαλακὸν, τρυφερὸν δέρμα ἢ σῶμα ἔχων, ἁπαλόδερμος.

Τερετίζω, μελ. ἰσω. Ακλῶ, φωνῶ, βαβράττω, συρίττω, ψιθυρίζω, κελαδῶ, ἢ μουσικὸς φωνῶ, ᾄδω, ψάλλω, ἠχῶ, λέγεται ἐπὶ χελιδόνος, καὶ τέττιγος, ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας, καὶ καθόλου ἐπὶ ᾠδῆς, καὶ μέλους τῆς ἀνθρωπίνου φωνῆς, τραγῳδῶ, ψάλλω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Τερετίζοντα, λαλοῦντα· ἐκ μεταφορᾶς τῆς χελιδόνος.« καὶ »Τερετίσματα, φῶνα ἀπατηλαί, τὰ τῆς κιθάρας κρούματα· καὶ τὰ τῶν τεττίγων ᾄσματα. Καὶ ἔτι »Τερετίσματα, ἢ Τερετήματα, ᾠδαὶ ἀπατηλαί, ἠχητικαί, ἢ μωρολογίαι ἠχημέναι.« ὁ δὲ Φώτ. »Τερετίζομεν, τὸ αὐτὸ μέλος ᾄδομεν·

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλο. τίρχ. «Ἐτερέτιζε καὶ προσωρχοῦτο· ἐτραγῴδει, ἐτραγῳδοῦσε· ἄρα, τὸ κλαυσῖν, παίζειν ἢ τρίμειν τὴν φωνὴν ἐν τῷ ᾄλλειν, καθόλου δὲ ἐν τῇ Μουσικῇ σημαίνει τὸ παρὰ Γερμαν. Trillern, καὶ Ἰταλ. Trillare· ἐνταῦθα καὶ τὸ παρ' ἡμῖν «Τερερέμ. Πλ' Ἀριστοτέλ. προβλ. ἐ. ταὐτὸν τῷ, προοιμάζω, προαναχορεύω, προπαίζω praeludere Γαλ. Ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει ἐν λέξ. «Τοῖς Μουσικοῖς κρουμάτιόν τε κατεῖληπται τὸ λεγόμενον τέρεν ἀφ' οὗ τερετίζειν λέγεται τὸ ᾄδειν, καὶ' ἀλλάσσει τοῦ α εἰς ε. καὶ Τερετίσματα, ᾠδαὶ ἀπατηλαί, ἢ ᾄσματα ἄκλυτα, ἀπό μεταφορᾶς τοῦ τέττιγος ἢ τῆς χελιδόνος. (ἡ λέξις φαίνεται μᾶλλον ὀνοματοπεποιημένη, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τέρας παραχθεῖσα.) ᾧδεν

Τερέτισμα, ατος, τό, καὶ

Τερετισμός, ὁ, τὸ τερετίζειν, ψιθυρίζειν, συριττειν, κελαδεῖν, φωνεῖν, λαλεῖν, ἢ ᾄδειν, ἄειρ. τὸ κελάδισμα τῆς χελιδόνος καὶ τοῦ τέττιγος. Πᾶν κελάδισμα, καὶ σύριγμα· πᾶσα ᾠδή. (τραγῳδίσμα), κρούμα, ἢ ἦχος τῶν χορδῶν τῆς κιθάρας· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, μιορολογία, φλυαρία, ἴδε ἐν τῷ, τερετίζω.

Τερετιστικός, ἡ, ὁν. (τερετίζω) Ὁ τερετίζων, κελαδῶν, φωνῶν.

Τερέτρεον, τό. ὑποκορ. τοῦ Τέρετρον. μικρὸν τέρετρον, Θεόφρ. φυτ. ἱστ. ἐ. 9.

Τέρετρον, τό. Τρύπανον, τρυπάνιον. Λατ. terebra ἀλ οὗ τρυπῶμαι τὰ ξύλα Ὀδυσ. Ε, 246. «Τέφρα δ' ἐνεικε τέρετρα Καλυφώ· ἐνθα δ' Σχολ. Πάντα τὰ διατρῆσαι δυνάμενα, γομφωτήρια καὶ τρύπανα καὶ Ψ, 198. ἐκ τοῦ

Τερέω, ῶ. Μλ. τερήσω, καὶ τερίσω. Τρυπῶ, διατρυπῶ, τετρώσκω, πληγόω· εἰς τὸν τόρνον ἤτοι εἰς τὸν τορνευτικὸν ἐξεργάζομαι, τορνεύω, περιστρέφω, ἐν τῷ τόρνῳ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, Τέρεσσεν, διά τοῦ, Ἔτρωσεν, Ἔτρησεν. (συγγεν. τῷ τείρω, τετραίνω, τιτράω, τιτρώσκω).

Τερηδονίζομαι, παθητ. ἄνευ ἐνεργ. Ὑπό τερηδόνων ἢ ὑπό τερηδόνος κατατρώγομαι. Διοσκορ. ἁ. 182. ἐκ τοῦ

Τερηδών, όνος, ἡ. Σκώληξ ξυλοτρώκτης, οἱῶν ἐν ξύλοις καὶ τρώγων, διατρυπῶν τὰ ξύλα καὶ ὁπαὶ σκώληξ, ῥομηξ, (Σεράκιον, Tarlo), καὶ μάλιστα ὁ κατατρώγων τὰ τῶν πλοίων ξύλα, Θεόφρ. φυτ. ἱστ. ἐ. 5. «Οἱ γίνεται τερηδών, ἀλλ' ἡ ἐν τῇ Σκλαττῃ· ἔστι δὲ ἡ τερηδὼν τῷ μὲν μεγέθει μικρὸν, κεφαλὴν δ' ἔχει μεγάλην καὶ ὀδόντας. Ἀριστοφ. ἱππ. ἐπὶ Τριήρους ἢ Ὑπὸ τερηδόνων σαπῆν· ἐνταῦθα καταγράφεται. Πλούταρχ. συμπ. β'. ᾱ. «Σκίπες ἐν ὄνειρῳ καὶ τερηδόνες ἐμφύονται ξύλῳ κατὰ τήρην ὑγρότητος ἢ πίμπλιω. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ἡ. 26. «Ἐγγίνονται δὲ κάμπαι ἐν τοῖς σμήνεσιν, ἃς καλοῦσι Τερηδόνας, ἃς οὐκ ἀμύνονται αἱ μέλιτται. 2) Πάθος περὶ τὰ Ὀστέα, ἤτοι ἡ περὶ τὸ ὀστοῦν σαπρότης· τὸ κατατρώγον τὰ κύαλα, Σφαίκελλος. Γαλην. Ὅροι. «Τερηδών ἐστιν ὀστοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς· τὸ δὲ ὄνομα τῷ πάθει ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων, οἱονεί τις Τρηδών οὖσαν· ὁ Ἄφυρτος ἐν Ἱππιατρικ. λέγει Τερηδόνας καὶ τὰς Ἐλμίνθας τῶν ἵππων· «Τὸ τῶν τερηδόνων γίνος ἐστὶν οἱ σκώληκες οἱ τοῖς ἐντέροις ἐν τῇ κοιλίᾳ, οἷ τινες ἐν τοῖς κοπρίοις ἀφορώμενοι ἐμπλέκονται τῇ ἐντροφῇ τοῦ σφιγκτῆρος. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγονται κοινῶς «Τερηδόνες, καὶ αἱ περὶ τὸν σφιγκτῆρα τοῦ ἀφεδρῶνος γινόμεναι ἀποφύσεις τῶν αἱμορροΐδων (τὰ βυζιὰ τῶν ζωχάδων) οἱανεὶ σκώληκές τινες οὖσαι, καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τὸ πάθος τῶν αἱμορροΐδων. 3) Ὄνομ. Κύρ. πόλεώς τινος. (ἐκ τοῦ τείρω, τετραίνω, τιτράω, ἄρα κυρ. τρηδών.)

Τέρη, ους, ὁ, ἡ, ἢ, τέρινα, ἡ· οὐδτρ. τέρεν, τό, γεν. ενος (τείρω). κυρίως Ἀποτετριμμένος, τριμμένος, τριβεῖς, καὶ ἀντεῦθ. μαλακὸς, ἁπαλὸς, τρυφερὸς, μὴ σκληρὸς, μὴ τραχὺς, λεῖος, ἥμερος, παρ' Ὁμ. συνεδ. εἰς οὐδ. γένος Ἰλ. Γ, 142. «τέρεν κατὰ ὄπιρον χέουσαν, τρυφερὸν, ἁπαλὸν ἤτοι ὑγρὸν ἀέρινον καταχέουσαν· ἢ καὶ' Εὐστάθ. τὸ ἐκ τειρομένης ψυχῆς προϊὸν, ἢ τὸ τερεινοποιὸν, ὅ ἐστι μαλαττικὸν. ὡσαὐτ. ἐν Ἰλ. Π, 11. Τ, 323. Ὀδ. Π, 332. καὶ «τέρενα.. φύλλα Ἰλ. Ν, 180. Ὀδ. Μ, 357. καὶ Ὀδυσ. Ι, 449. «Ἀλλὰ πολὺ πρώτος νέμεκι τέρεν' ἄνθεα ποίης· τῆς πόας τὰ τρυφερὰ ἄνθη. τῇ δὲ ἄρσεν. Γέν. χρῆται ἀεὶ μετὰ τοῦ χρόα πτέρενα χρόα τὸ τρυφερὸν ἔρμα ἢ σῶμα, Ἰλ. Δ, 237. Ν, 553. Ξ, 406. καὶ ἔστι ἐνταῦθα κοινὸν ἐπίθετον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπερ μαλακὸν καὶ ῥᾴδιον εἰς τὸ τιτρώσκεσθαι καθίσταται μὴ ἐνοπλιζόμενον. καὶ Ἡσ. ἔργ. 524. Θεογν. 5. τὸ ἁπλ. «γλήχωνι τερείνῃ ἐν Τιμ. Δημ. 209. καὶ τροπ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογον. 987. «Τὸν ῥα νέον, τέρεν ἄντος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης· ὁ Ἀναπρέων λέγει «Αὐλοὺς τερεναύλους οἷς ἐχρῶντο ἐν ταῖς εὐωχίαις, ἤτοι λιγεῖς, θελκτικοὶ, ἡδύμοι ἐν τῷ ἀκούειν. Εὐριπίδ. «Τερείνην ὄψιν· τρυφερὰ ὄμματα. Συγκριτικ. Τερεινότερος· ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 85. «Καὶ μυοῦ χρῶτα περεινοτέρην. (συγγεν. τῷ τέρης, τεράμων, ὡσαυτ. καὶ τῷ Λατ. teres καὶ teneraἐκ τοῦ tero.)

Τερθρεία, ἡ (τερθρεύομαι). Ὑπὸ τοῦ Ἐτυμολογ. καὶ Τιμαίου εἰς Πλάτ. Γλωσσ. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, Γοητεία ἢ περιπάθεια, καὶ προτάτει διὰ τοῦ, λεπτολογία, φλυαρία, ἀπάτη, περιεργεία, κενοσπουδία· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «λογομαχία, ἀπάτη, φλυαρία, φλναφίαι· καὶ κατὰ ταύτην τὴν τελευταίαν σημασίαν καθόλου λέγει ὁ Πλούταρχ. (περὶ τοῦ Ἀκούειν) «Πολλὴν τερθρείαν καὶ στωμυλίαν ἐν ταῖς σχολαῖς πεποίηκεν· καὶ Ηλιόμ. Στρωματ. ά. «Τῇ σφῶν αὐτῶν στωμυλλόμενοι τερθρείᾳ· ἀλλ' οὐ ἐν Παιδαγωγ. γ'. «Τιτρεμασινα· κεῖται, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, φλυαρίαις Διογεν. Ἀπέρτ. ἔχει: «Διαλεκτικοὶ λέγονται ὅσοι περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατρίβονται· καὶ Δημοσθέν. «Μάτην τερθρείαν περὶ τούτων· ἀντὶ τοῦ, φλυαρίαν. Ἰδίως δὲ γοητεία, τερατώδης ἢ μυθώδης διήγησις, ταρατολογία, παραδοξολογία, ὁ μετὰ φλυαρίας τερατώδης λόγος ἢ διήγησις παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. «Τερθρεῖα μυθικὰ· οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ, οἷον ὁ Μοῖρις, παράγουσι τὴν λέξιν ὡς Ἀττικὴν ἐκ τοῦ, τερατεία, κατὰ συγκοπὴν, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ. (ὡς καὶ τὸ, θράτσω, ἐκ τοῦ ταράσσω), ὥστε ἑπομένως σημαίνει, τὸ, Γοητεία, ψευδολογία ἀγχίνους μὲν ἀλλὰ κενὴ φλυαρία, κενοσπουδία κενολογία, ματαιολογία, κενὸς καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον κόμπος.

Τέρθρευμα, τό (τερθρεύω). Φλυάρημα, ἡ φλυαρία, γοητεία.

Τερθρεύς, έως, ὁ. Γόης, φλύαρος, κενολόγος· ἅμαρ. ἐκ τοῦ

Τερθρεύω, ὅπερ ἦττον ἐν χρήσει, συνηθέστερος, Μέσ. Τερθρεύομαι (τέρθρον). Τερθρίζω, γοητείας ποιῶ, τερατεύομαι, τερατεύτεκα καὶ παρεδόξα πράττω· ἀγχίνους μεν ἀλλὰ κενοὺς λόγους λέγω, κενολογῶ, κενοσπουδάω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ, φλυαρῶ, κομπάζω. Πλούτ. περὶ τοῦ Ἀκ. «Οἱα τερθρευόμενοί τινες τῶν νέων καὶ παιπαιδεικνύμενοι διαλεκτικήν· ἀντὶ τοῦ λεπτολογίας μετερχόμενοι, ἀγχίνους λογομαχίας ἀσκοῦντες· καὶ παρ' Ἀριστοτέλ. Τοπικ. ἡ. 1. ἀντὶ τοῦ, λεπτολογέω, σοφιστεύω, περιπλοκαῖς λόγων χρῶμαι, ἀγχίνους ἀντιλογίας μεταχειριζόμενος ἐνοχλῶ καὶ ἐμπερδεύω τινά· καθόλ. δὲ ἀπατῶ, πλανῶ, γελῶ.

Τερθρευτήρ, ῆρος, ὁ, ἴδε ἐν τῷ, τερθρωτήρ.

*Τερθρία, ἡ = τερθρεία.

Τέρθριος, ἡ (τέρθρον). Σχοινίον τοῦ πλοίου, κάλως, Ἡσύχ. «Τέρθριοι, (κάλωες ἁλ.) οἱ εἰς τὸ κέρας τοῦ ἱστίου ἑκατέρωθεν δεδεμένοι, ἐν οἷς τὸ ἄρμενον ἕλκουσιν· τὸ δεμένον σχοινίον ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ κατάρτιου, διὰ τοῦ ὁποίου ἕλκουσι καὶ τραβοῦσιν ἢ ἀναβιβάζουσι καὶ καταβιβάζουσι τὴν ὀθόνην, ἤτοι τὰ πανία τοῦ πλοίου. Ἀριστοφ. Ἱππ. 442. ἔστε δὲ κυρ. ἐπιθ. ὅπου ἐξυπακούεται τὸ, κάλως· ὅθεν καὶ τερθρίοι κάλωες.

Τέρθρον, τό. Τὸ ἔσχατον καὶ τελευταῖον, τὸ ἀκρώτατον καὶ ἀνώτατον, ὅπερ καὶ διὰ τοῦ τὸ προσβάλλειν μᾶλλον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Γαλ. Γλωσσ. εἰς Ἱπποκρ. «Ὁ δ' Ἱππιατρὸς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν γυναικείων, ἐπὴν ἐνάδῃ, φησὶ «Τὸ τέρεθρον ἢ τοῦ πάσσε· ἐν ἴσῳ τῷ, τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον καὶ ἐπιμελείας μάλιστα ἀξιούμενον· καὶ Ἐρωτιαν. «Τέρθρον· τοῦ πάσσω· ἀντὶ τοῦ τέλους· τέρθρον γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει· ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα οὕτως· «Πέμψεις δ' εἰς ᾅδου ζῶντα καὶ οὐ τεθνηκότα καὶ μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰσπορεύσεται· Καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ τοὺς ὕμνους γράψας, φησί· «Τίς τοιηδε ὥρη ἦλθεν ἐπὶ τέρθρον θεράπων· ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τέλει τῶν θυρῶν· «Καὶ οἱ περὶ ναῶν ἐμπειροι τερθρίους κάλους ὀνομάζουσι τοὺς ἐπὶ τέλει τοῦ ἱστοῦ. (Φαίνεται ἄρα ἐντεῦθεν ὅτι μετὰ τοῦ, τέρμα, τέλειν καὶ τέλτον, ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν.) 2) Ἱματίου λέγεται τὸ ἄκρον καὶ ἄνωτατον μέρος τοῦ καταρτίου, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ἀκρωτ. μέρος τῆς κεφαλῆς ἤτοι ἡ ἄκρα τῆς ὀπτέκης, ἀφ' ἧς δένεται ὁ τέρθρος κάλως. Γαλην. Γλωσσ. «Τέρθρον, κυρίως μὲν οὕτως ὀνομάζεται τὸ ἄκρον τῆς κερκίδος· καὶ τέρθριοι κάλωι, ἐντείνουσι, οἱ ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἱστίου παρηκοντες· Ὁ Σουίδ. ἑρμηνεύει τὸ, «Τέρθρονι, διὰ τοῦ «Τὸ ἐν τοῖς πλοίοις λεπτὸν σχοινίον· ἄλλοι δὲ περ αὐτῶ λέγουσι, ἃτ ἄνω τρημάτια (τὰς τρύπας) τοῦ ἐπὶ τῷ ἱστῷ ὀργάνου, ἐφ' οὗ ὑφηνται τοῦ ἱστοῦ ἡ κεραίαι· (καὶ ἦν σημασ. ἡ λέξ. δύνανται τὰ παραγ. ἐκ τοῦ τετραίνω).

Τερθρωτήρ, ῆρος, ὁ, (τέρθρον). Ὁ ἀκρότατος τῆς πρώρας τοῦ πλοίου τόπος, ὅπου ὁ πρωρεύς προορᾷ τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ· Ἡσύχ. ὅς τις λέγει καὶ ἐν λέξ. «Μαχαίρᾳ, μέρος τι τῆς πρώρας, ὅπου καὶ τὸ τέρθρον, ὃ καλοῦσιν ἀρτέμωνα· ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύει ἔτι καὶ τὸ, τερθρεῖον, διὰ τοῦ, πρωρεύς.

Τέρμα, τος, τὸ. Ἄκρα, τέλος, σύνορον· ἐλέγετο ἐξαιρτ. ὁ ἐν τῷ σταδίῳ τόπος, ἔνθα οἱ ἵπποι καὶ οἱ ἅμαξαι ἔπρεπεν ἐν τῷ τρέχειν νὰ κάμψωσιν, ὅστις ἄλλως καὶ καμπτὴρ, καὶ εὔσσα λέγεται· «Ἑλίσσειν περὶ τέρματα, στρέφειν· βάλλειν, ἢ οὐ σχεδὸν περὶ τέρμα Ὁμ. Ψ, 309, 323, 334, 462, 466. ὡς τὸ παρὰ Ὁμ. μετὰ καλούμενον· Ἰλ. Χ, 162. Ψ, 358. «τὴν μὲν δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς· καὶ 509. «περὶ τέρματ' ἐλισσόμενοι· 2) Τὸ σημεῖον, ὡ ἐσημειοῦτο ὁ τόπος ἐν τῷ σταδίῳ μέχρις οὗ ἔπρεπε νὰ τρέξωσιν οἱ ἀγωνισταὶ, μὲ τὸν ἵππον ἢ μὲ τὴν ἅμαξαν, ἢ ἕως ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπεν ὁ δίσκος νὰ πέσῃ ἐν τῇ πρώτῃ καταφορᾷ· σημεῖον, σημάδι· τὸ Λατιν. terminus· Ὅρ. Ψ, 332, 358, 757. Ὀδ. Θ, 193. καὶ Ὅρος ὄρου, σύνορον· Ξενοφ. Κύρουπ. ἡ. 7. 11. «Ὅροις, ἐθέσθη τέρμα ὡς ἐπὶ πέντε σταδίων χωρίου, ἐντεῦθεν ἀρξάμενοι τοὺς ἱππέας· ὥσαυτως καὶ ὁ ἀκρότατος, τελευταῖος ῥοὺς ἑνὸς ποταμοῦ, Ἡρόδ. 4, 52. καὶ τὸ ἀκρότατον ἤτοι ὑψηλότα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τον μέρος τοῦ ὄρους, ἡ ἀκροτάτη αὐτοῦ κορυφή. ἡ τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ἔσχατον καὶ κατώτατον μέρος ἐκείνου ὅπου τελευτᾷ τι οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους. 3) καθόλου δὲ τό. Ἔσχατον καὶ τελευταῖον μέρος παντός πράγματος, τὸ πέρας, τὸ τέλος καὶ Μεταφ. ρητ. ὁ ἔσχατος ἢ ἀνώτατος βαθμός, κορυφή, τελειότης, πληρότης, τὸ τελευταῖον καὶ σκοπιμον τέλος ἐπιχειρήσεώς τινος· «Τέρμα ἐλέγετο ὁ σκοπός, τὸ σκοπιμώτατον τέλος· «Τέρμα τέχνης· τὸ ἀκρατατον, ἢ ἐντελεια τῆς τέχνης· «Τέρμα βίου· τὸ τέλος τῆς ζωῆς, τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου, τὸ γῆρας· Σοφ. Δακ. ι. 1. «Ἐπὶ τῷ τέρματι τοῦ βίου· εἰς τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς, εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὰ γηρατεῖα· ὅστις εἰς Ἀγησ. ια. 15. ἀντὶ τούτου «Πρὸς τῷ στόματι τοῦ βίου ὢν» εἶπε· 4) ἰδίως δ' ἔτι λέγεται καὶ ἡ ὑπερτάτη ἀρχή, ἐξουσία, καὶ ἡ περίτινος κρίσις καὶ ἀπόφασις, διάλυσις «τέρματί τινος ἔχειν· ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κρίνω καὶ ν' ἀποφασίσω περί τινος πράγματος, γίνομαι δικαστὴς ἢ τέλειος, πληρεξούσιος κριτής· «Θεοί ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες» οἱ τινες σημ. ἔχουσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν εἰς τὰ πάντα. Εὐριπ. καὶ «τέρμα σωτηρίας ἔχειν» ὁ αὐτ. ἤτοι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἀποφασίσω σωτηρίαν, ν' ἀποφασίσω περὶ τῆς σωτηρίας· «τέρμα Κορίνθου ἔχων» Σιμωνίδ. ἔχων τὴν ὑπερτάτην κυριότητα ἐπὶ τῆς Κορίνθου, ἡγεμὼν ὢν τῆς Κορίνθου, πρβλ. τέλος, 3. «Τέρματα ὑπείρων μελάθρων· 5) Ἐπιῤῥηματικῶς ὡς καὶ τὸ, τέλος, Τὸ τατον, ἔσχατον, τελευταῖον, τέλος πάντων Κατὰ Δάμμιον (Damm) [ἐκ τοῦ τρέπω, τέτραμμαι, κατὰ δὲ Ῥεϊμέριον συγγεν. τῷ τέρας καὶ τηρέω, σημ. ἐκείνῳ ἐφ' ᾧ τηρεῖ, ἀποβλέπει τις] ὅδεν

Τερμάζω, Μλ. άσω. ταὐτόν τῷ, τερματίζω. Πίνδ. Ἡρακλ.

Τερματίζω, Μλ. ίσω. Ὁρίζω, τέρμα, ὅρον, σύνορον «ἵππ.· 3) τελειῶ, πληρῶ, ἐκπληρῶ, εἰς πέρας φέρω.

Τερμέριον, τό «Τερμέριον κακόν» Παροιμ. Μέγα κακόν, δυστύχημα τὸ ὁποῖον ἐπιτρέπει τις εἰς ἑαυτὸν ἐξ ἰδίας αὐτοῦ κακουργίας ἢ ἐνοχῆς· ἐλήδεν οὕτω ἔκτινος κακούργου λῃστοῦ Τέρμερος, ὅστις ἐφόνευε ἀνελεῶς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ λῃστευομένους, καὶ τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Πλουτάρχ. Θησ. 11. Ἰακ. Δ. Π. σελ. 663. 2) Ὄν. Κυρ. ἀκρωτηρίου τινὸς ἐν τῇ Καρίᾳ. Στραβ.

Τέρμης, ὁ. Θηρίδιον μικρὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἐντόμων, μυρμηκι ὅμοιον.

Τερμεύς, (τέρμα). Ἔστι δὲ καὶ ὅριος· παρὰ τε πάντων ἀρχη καὶ τέρμα εἶναι· 2) ἐπιτέρμιος ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν καὶ διαφύλαξιν τῶν ὅρων, τῶν συνόρων.

Ταρμινθινος, ίνη, ινον (τέρμινθος). Ἀρχαῖος τύπ. τοῦ, τερεβίνθινος.

*Τερμινθίς, ίδος, ἡ· ἐξαφ. ποιητ. Θηλ. τύπ. τοῦ περεβίνθιος.

*Τέρμινθος, ἡ, ἀρχ. τύπ τοῦ περέβινθος· 2) ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τέρμινθος, φυτὸν ἐμφερὲς τῷ χίῳ, ἐξ οὗ πλέκουσιν Ἀθηναῖοι τὰς ὁρμάθους· ἤτοι τὰ πρὸς ἁλίευσιν πλεγμάτια· 3) πάθός τι περὶ τὸ σῶμα· Γαλην. εἰς τὸ ε'. τοῦ Ἱπποκρ. περὶ γυναικ. παθ. γ'. 37. «Καὶ τὸ τῶν τερμίνθων δ' ὄνομα μελάνων τινῶν ἐρυθημάτων ἐν ταῖς ἡνίκαις μάλιστα γιγνομένων ἐστὶ σημειωτέον, ἀπὸ τῆς κατὰ σχῆμα, καὶ χρόαν, καὶ μέγεθος ὁμοιότητος τῷ καρπῷ τῶν τερμίνθων γενόντος, κ. τ. λ.» τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς «Μαυρή, ἢ· λεγομένη.

Τερμιόεις, εττος, εσσα, εν (τέρμα). Ὁ τερματιζόμενος, τελειούμενος, ὁ μέχρι τοῦ τέρματος ἥκων, ἤτις φαίνει ἕως εἰς τὸ τέλος, ἕως εἰς τὴν ἄκραν «Χιτὼν τερμιόεις» Ὁδ. Τ, 242. ὁ σύμμετρος καὶ εὐτερμάτιστος, ὁ ποδήρης, ὁ μέχρι τῶν ποδῶν τερματιζόμενος, καθήκων, ἀξίνων ἕως εἰς τοὺς πόδας· καὶ ἡ Ἀσπὶς τερμιόεσσα· ἢ ὅλον τὸ σῶμα μέχρι τῶν ποδῶν σκέπουσα· ἢ μέχρι ποδῶν ἀποτερματιζομένη, ἢ ποδήνεκὴς ἀσπίς, Ἰλιάδ. Π, 803. καὶ Ἡσιόδ. Ἔργ. 539.

Τέρμιος, ία, ιον (τέρμα). Ἔσχατος, ἔσχατος, τελευταῖος, ὑστερινός, ὁ περὶ τὰ τέλη ἢ περὶ τὰ ἔσχατα εὑρισκόμενος, «Χώρα, ἡμέρα τερμία· Σοφοκλ. Οἰδ. Κ, 89 Ἡ τελευταία χώρα· ἡ ὑστάτη εἰς τὴν ὁποίαν ἐμέλλε ν' ἀποβῇ ὅτε ὀλίγον πρότερον τῆς τελευτῆς αὐτοῦ εἶχε φθάσει εἰς αὐτήν· ὡσαύτ. καὶ «ἡ τερμία ἡμέρα τοῦ βίου, ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. ἔτι τὸ, τέρμιον, καὶ διὰ τοῦ, ἁρμόζον πρέπον· οὕτω καὶ τὸ, τερμιόεν, ἁρμοστόν, τέλειον, αὔμετρον.

Τέρμις, ος, ὁ, ταὐτόν τῷ, τέρμα, καὶ ὁ πούς, διὰ τὸ εἶναι τὸ τέλος, ἢ ἄκρα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἡσύχ.

*Τερμοδρομέω, Μλ. ήσω (δρόμος). Πρὸς τὸ τέρμα τρέχω, σπεύδω πρὸς τὸν σκοπόν, πρὸς τὸ τέλος.

Τερμόεις, ία, εν, (τέρμα). ταὐτόν τῷ, τέρμιος, Ἔσχατος· Αἰσχύλ. ἐκ τοῦ

Τέρμων, ονος, ὁ ταὐτόν τῷ, τέρμα· παρ' Εὐριπ. Ἑλέν. 1488 «Τέρμονι ἁρμοσθεὶς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τέρμονι, ὁρισμῷ, τέλος» καὶ «Τέρμονες, τέλη, ὁρισμοί, ὅρια, τέρματα· 2) Ἀρσ. κυρ. ὄνομ. Θεότητός τινος παρὰ Ῥωμ. Πλουτάρχ. Νουμ.

Τερμόριον, τό. Φιλόδημος ἐν «β'. Ἐπιχειρημ. ἐπὶ τοῦ γεννητικοῦ μορίου· ἄρρ.

*Τερπελέομαι, οῦμαι, μέσ. Ἀποθ. = τέρπομαι, Γλωσσάρ.

*Τερπεάδης, ου, ὁ. Πατρων, τοῦ Τέρπιος υἱὸς τοῦ Τερπίου, Ὁδ. Χ, 330.

Τερπικέραυνος, ὁ, ἡ, ον. Κυρίως, ὁ τερπόμενος, χαίρων ἐπὶ τῷ ῥίψαι τὸν κεραυνὸν ἐπιθ. τοῦ Διός· Ἰλιάδ. Α, 419. «Τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ· τερπομένῳ κεραυνοῖς· ἢ καταγωνιζομένῳ τοὺς ἐναντίους καὶ τρέποντι κεραυνοῖς· ὁ Σχολ. οὕτω καὶ ἐν Ἰλ. Θ. 2. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιοδ. ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὁ τρέπων κεραυνοὺς ἐν τῷ ἀμύνειν· καὶ ἔτι κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, λέγεται· τὴν ὁποίαν ταύτην παραγ. τῆς λέξεως πολλοὶ ὀρθῶς οὐ παραδέχονται, βέλτιον δὲ ὁ ἐπὶ τῇ βολῇ τῶν κεραυνῶν ἑρπόμενος.

Τερπνίστατος, άτη, ατον. Ἀνώμ. ὑπερθετ. τοῦ, τερπνός, ἀντὶ τοῦ, τερπιστατος.

*Τέρπνιστος, ίστη, ιστον, Ἀνωμ. Ὑπερθ. τοῦ τερπνός, Καλλιμ.

Τερπνός, ή, όν· καὶ παρ' Εὐρ. ὑπερτάλλητ. Ἐπίρ. τερπνῶς (τέρπω). Ἡδυπαθὴς, ὁ τέρψεως καὶ χαρᾶς πρόξενος, ἡδύς, θελκτικός, χαρίεις, εὐτερπής, χαρμόσυνος, διαπεπασμένος, εὐφροσύνης, καὶ παν ὅ,τι προξενεῖ χαρὰν καὶ εὐθυμίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Εὐριπ. Βάκχ. «Οὔτοι μισεῖ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, Οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ὅτου· συγκρίν. παρὰ Πινδ. «Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται καὶ πίπτει. χάνεται· παρ' Ὁμ. δὲ εὑρηται μόνον ἅπαξ ἐν Ὁδ. Θ, 45. «ἀοιδὴν τερπνὴν ἔπον ἠλλοι» εἰς ὑπερῤῥ. τέρπειν μεταβάλλουσι τὴν γραφὴν· Ξενοφ. Ἀπομν. β'. α'. 28. «Τῶν τερπνῶν οὐδενὸς ἄπειρος ἦν· 2) παθητ. περιχαρής, εὔθυμος, ἱλαρός, χαρούμενος, Μελιθ. Ἀνακρ. 37. 1 σελ. 147. Ὁμαλ. Συγκρ. καὶ Ὑπερῤῥ. τερπνότερος, τερπνότατος, Θεογν. ἀνώμ. ὑπερῤῥ. τέρπνιστος, καὶ τερπνίστατος· Καλλιμ. ὅδεν

Τερπνότης, ητος, ἡ. Ἡδονή, χαρά, εὐφροσύνη, θέλξις, εὐθυμία, διατριβή, χάρις.

Τερπιέστραμις, ή (τερπνός, τρέμις). Ἡ τῶν ἀφριδισίων τέρψις, Φώτιος ἐκ Τηλεκλείδους.

Τέρπω, Μλ. ψω· ἀόρ ἔτερψα, ἐκ ταύτου εὑρηται ἐν τῷ μέσ. καὶ παθητ. τύπῳ παρὰ τοῖς ἐπὶ πλειοτέροις σχηματισμοῖς τοῦ ἀορίστου, α) ἐτάρφην, πρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ὁδ. Σ, 99. Τ, 213. ὅπου ἀπαντᾶται ἔτι καὶ ὁ κοιν. τύπ. ἀτέρπθην ἐν Ὁδ. Θ, 13. β) ἐτάρπην, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἀπαρεμφ. ταρπῆναι, καὶ κατὰ μετάθεσ. ὑποτακτ. τραπείω, αὐτὶ ταρπῶ, ὄφιν τραπείομεν, Ν. Γ, 441. Ξ, 314, Ὁδ. Θ, 292. γ) Διπλασμ. καὶ ὅλας τὰς ἐγκλίσεις τεταρπόμην, τετάρπετο, τεταρπώμεθα, τεταρπόμενος, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ὅστις ἔτι εἶναι χρᾶται καὶ τῷ μετ. ἀόρ. ἐτερψάμην, τερψάμενος, Ὁδ Μ. 188, καὶ τέρψαντο, Τυρ. Ἀπολ. 153. συνήθ. δὲ τῷ β'. ἀόρ ἐτάρπομην.— Σημαίνει δὲ κυρίως, χορτάζω, χορτάνω, κορέννυμι, ἢ χορτασμόν, κόρον προξενῶ, πληρῶ, ἐκπίπλημι, ἀναψύχω καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. εἰς εὐθυμίαν φέρω διὰ τοῦ χορτασμοῦ, εὐφραίνω, ἡδύνω, θέλγω, χαροποιῶ, ἢ χαρόμενον ποιῶ, εἰς εὐθυμίας εἰς γλυκυθυμίαν τρέπω· συχνότ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. «ὄφρ' ἂν ἐγὼ δυσὸν ἔτερπνον Ἰλ. Ι, 186. καὶ «μήτηρ ἐμή, τί δ' ἄρα ψεύδεαι ἐρίηρον ἀοιδὸν τέρπειν, ὅτε οἱ νόος ὄρνυται, Ὁδ. Δ, 347. διὰ τί δὲν θέλεις νὰ μᾶς ἡδύνῃ διὰ τῆς μελῳδίας του ὁ ἀοιδός; καὶ Ὁδ. Ρ, 385. Τ, 590. ὡσαύτ. «πεπότηται θυμὸν ἔτερπεν» Ὁδ. Δ, 107. ἤτοι διεσκέδαζον, ἡδυνον τὴν ψυχὴν των παίζοντες τοὺς κύβους· ἔτι δέ, ψυχαγωγῶ, λέγομαι τερπ. κ. τ. τ. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδτ. αἱ ἐπὶ πολὺ δὲ μέσ. Τέρπομαι, χορτάνομαι, κορέννυμαι, καὶ ἐντεῦθ τέρπω ἐμαυτὸν, ἐξομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω, ἢ ἀπολαμβάνω τι μετὰ πλησμονῆς, ἀφθόνως, ἐμπίπλαμαι, εὐχαριστῶ ἐμαυτὸν μέχρι κόρου, μετὰ Γεν. «ἐπεὶ τέρπεσθον ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος» Ἰλ. Δ, 780. ἀφ' οὗ ἐχορτάσθημεν τρώγοντες καὶ πίνοντες· «τεταρπόμενος φίλον ἦτορ σὸν καὶ ἑταίρων» Ὁδ. Ι, 705. καὶ Ὁδ. Ζ, 99. ὡσαύτ. «ἐδέατο Ὁδ. Γ, 70, 201. «πίνων ταρπήμεναι» Ἰλ. Ω. 3. «οὐδὲ π» Ὁδ. Ψ, 346. «φιλότητος» Ὁδ. Ψ, 300. ἔτι δὲ «Ἥβης ταρπήμεναι» Ὁδ. Ψ 212. χαίρομαι, ἀπολαύω τὴν νεότητά μου. ἢ τὰς τῆς νεότητος τέρψεις καὶ ἡδονάς· τρόπα ὁ ἀτεταρπώμεθα τοίου· Ἰλ. Ψ, 10. κορεσθῶμεν, νὰ χορτάσωμεν κλαίοντας, καὶ αὐτόθ. 98. Ἰλ. Ω, 513. Ὁδ. Δ, 212. Τ, 213, 251. Φ 57. καὶ καθόλ. ἡδύνομαι, θέλγομαι, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, χαίρομαι, ἀναψυχόμαι, ἀνακουφίζομαι, εὐθυμος γίνομαι, πελλάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μετὰ Δοτ. τοῦ πράγματος δι' οὗ τερπόμεθα τις, ψυφόμυγγι, μύθοισι, αὐδῇ, ἀοιδῇ, δίσκοισι, γόῳ, κ. τ. τ. ὡσαύτ. «ἐν δαλίῃσι» Ὁδ. Δ, 603. Ἡσ. ἔργ. 119. σπανίως μετ' Αἰτ. «δίκην μοίραν τέρπεσθαι, ἀπολαμβάνοντα ἐν μερίδιον» Ἡσ. λείφ. 55, 6· καὶ «τέρπεσθαι δόμοισιν» Εὐρ. Μηδ. 1041. συνήθ. κατὰ πλειότερα, προσδιορίσεσι «τέρπεσθαι θυμῷ» Ἰλ. Τ, 313. Ὁδ. Π, 26. Φ, 105. καὶ, θυμόν, Ἰλ. Φ, 45. ἔτι κατὰ θυμόν, Ἡσ. ἔργ. 58, 360. «τέρπεσθαι φρένας» Ἰλ. Δ, 474. Ι, 186. Τ, 23. Ὁδ. Δ, 102. Θ, 131. Ρ, 174. «φρεσίν ἦσιν» Ἰλ. Τ, 10. Ὁδ. Ε, 74 καὶ «νόῳ φρεσίν» Ὁδ. Θ, 308. «ἦτορ» πόμενος φίλον κῦρ.» Ὁδ. Δ, 310. «ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πινδ. «θυμὸν τέρπεται» Πυθ. 137. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. β'. α'. 24. «Σκαπτόμενος, τί ἂν ἰδὼν ἢ τί ἀκούσας τερφθείης· ἢ ἐλθὲς χαρᾷ εὐφρανθῇ· (πιθαν. συγγ. τῷ τρέφω)· ὅδεν

Τερπωλή, ή, ποιητ. ταὐτόν τῷ, τέρψις. Εὐφροσύνη, θέλξις, ἡδονή· Ὀδυσσ. Σ, 87.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τερπών, όνος, ἡ· ταὐτὸν τῷ τερπωλή· Ἐτυμολ. Μέγ.

*Τέρρα, ἴδε ἐν τῷ τέρσομαι.

Τερσαίνω, ἐέρ. ἐτέρσηνα, (τέρσομαι) μεταβ. ξηραίνω, στεγνόνω, ἐν ἡλίῳ ξηραίνω, ξηρὸν ποιῶ, σπογγίζω, ἀποτρίβω, ἀποσπογγίζω· »Αἷμα τέρσηνεν· Ἰλ. Π, 529. παρβλ. τέρσομαι.

*Τερσήεις, ήεσσα, ῆεν (τέρσω), Ξηρός, στερεός, σκληρός, τραχύς, Ὑπη. Ἀλ. ἀμφ.

Τερσιά, ἡ· ὡς τὸ ταρσιά, ταρσιά, ὅπερ ἴδε. παρ' Ἰουλιανῷ ἐπιστολ. κδ'.

Τέρσω, Αἰολικ. Μέλ. τοῦ, τείρω· ἐκ ἀπὸ τοῦ κέρω, κείρω, κέρσω.

Τέρσω, Ἐν τῷ ἡλίῳ ξηραίνω, στεγνόνω, ξηρὸν ποιῶ· ὁ ἐνεργ. αὐτὸς σχηματισμ. σὺν ζ εὑρηται ἐν χρήσει, ἀντ' αὐτοῦ χρῆται ὁ Ὁμ. τῷ τερσαίνω· παρὰ Νικ. Θηρ. 96, 693, 709. κεῖται μ' ἕλκυστον τοῦτο ἐνεργ. τὴν ἀόρ. κατὰ προσταικτ. τέρσον καὶ ἀπαρεμφ. τέρσαι, ὡσαύτ. καὶ παρὰ Θεοκρτ. 22, 68. εὕρηται μέλλ. τέρσει, ἐξ ὧν δύναται εὐλόγως νὰ ὑποληφθῇ ὀρχικ. τὴν ἐνεστ. τέρσω. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τέρσει, ξήρασι (ξηραίνει) ξηραίνει, καίεται, οἱ δὲ πήγνυται· εὐχρηστότερ. τὸ μέσον Ἀποδ. ἀμετρ. Τέρσομαι· ξηραίνομαι, ξηρὸς εἰμὶ ἢ γίνομαι, στεγνόνομαι, τραχὺς καὶ στεγνὸς γίνομαι· ἥλκος ἕτερσεν, πύον-σατο δ' αἷμα· Ἰλ. Δ, 267, 848. ἥτοι ἡ πληγὴ ἐξηράνθη, καὶ τὸ αἷμα ἔπαυσε· καὶ »Ἕλκος ὑπόεσσον τέρσεται ἠελίῳ· Ὀδ. Η, 124. ἐστεγνώθη, ἐξηράνθη ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, καὶ μετὰ Γεν. »Ὅσσα ἀναρυόμην τέρσησιν· Ὀδ. Ε, 152. οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηράνθησαν, ἐμαράνθησαν ὑπὸ τῶν δακρύων, καὶ Ἀπολλών. δ'. 1405. »Μνῖαι πυθμένησιν ἐφ' ἕλκεσι τερπαίνοντο· ἐξηράνθησαν, ἀπεμαράνθησαν. ἐντεῦθεν ἀνήκει ἔτι ὁ ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. παθ. τερσῆναι, τερσήμεναι, ὡς ἂν εἴη ἑτέρωθι· Ἰλ. Π, 519. Ὀδ. Ζ, 98. (ἐκ τοῦ τείρω, Λατ. tero, συγγεν. τῷ ταρσός, ἔτι δὲ καὶ τῷ θέρω, θέρος, θερμός, ὅθεν τὸ Λατ. tergo, tergeo, καὶ torreo.)

Τερύνης, ου, ὁ. ἴδε ἐν τῷ, τέρυς.

Τέρυς, υος, ὁ, ἡ· καὶ, τέρυ, τό (τείρω). Κυρίως τετριμμένος, ἐστετριμμένος, τετριχωμένος, καὶ ἐντεῦθ. ἐξηντλημένος, κεκμηκώς, ἀπειπὼν, ἀδύνατος, ἀπηυδισμένος. »Τέρυες ἵπποι ἐοῦσαι· ἀδύνατοι, γέροντες, παλαιοί, ἠτονισμένοι· ὡσαύτ. »Τερύνης ὄιεος ὁ τετριμμένος ὄνος, ὁ γέρων καὶ ἀνασκέλητος· οὕτω καί, τερίνη, τετριμμένη· (ἔστι δὲ μετὰ τοῦ, τερπν. ταρπνα, τέρεν ἓν καὶ τὸ αὐτό, ἐκτὸς μόνου ὅτι τὸ τέρην ἐμπεριλαμβάνει τὴν ἰδέαν τοῦ τρυφεροῦ, ἁπαλοῦ, ἐν ᾧ εἰς τὸ τέρυς ἐπεκράτησε μᾶλλον ἡ ἔννοια τοῦ, ἀσθενὴς, ἀδύνατος, ἠτονισμένος, ὥστε εἰς ἐκεῖνο ὑποτίθενται ἀεὶ ἐνυοῦντες ἐπὶ καλοῦ, εἰς τοῦτο δὲ ἐπὶ μέμψεως.) ὅθεν

Τερύσκω, καὶ τερύσσομαι· = τείρω, τρύω, τρίβω. Κατατρίβω, καταπονράζω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατῶ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ »Τερύσκεται διὰ τοῦ, Ἐτείρετο· καὶ τὸ »Τερύσκεται διὰ τοῦ, νοσεῖ, πονεῖ.

Τέρψας, ος, τό· ἔτι καὶ, ἔρψος, καὶ, στέρψος. Λέπυρον, λέπας, δέρμα, φλοιός, φλοῦδα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 268. »Καὶ τε σὺ γυμνώσειας ἑὸν τέρψα κασταίου καρύοιο.

Τέρχνος, καὶ, τρέχνος, ους, τό· ποιητ. Νέον φυτόν, βλάστημα, βλαστός, βλαστάριον, στέλεχος, κλωσάριον, φύτρον.

*Τερψίας, ου, ὁ. Ἄρσεν. Ἱππ. Ὄν. Πιπδ.

Τερψίμβροτος, ὁ, ἡ, ον (τέρπω, βροτός). Ὁ τοὺς βροτοὺς τέρπων ἢ τερπόμενος αὐτοὺς παίων, ὅς τις κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ χαίρωσιν, νὰ εὐθυμῶσι, νὰ γίνωσιν ἱλαροί, Ἐπίθ. τοῦ Ἡλίου Ὀδυσ. Μ, 269. »Τερψιμβρότου ἠελίοιο, τοῦ τέρποντος τοὺς βροτοὺς, καὶ 374. Τμ. Ἀπολ. 411. καὶ τῆς Ἠοῦς, Ὀρφ.

Τερψίνοος, ὁ, ἡ, ον (τέρπω, νόος). Ὁ τὸν νοῦν ἤτοι τὴν καρδίαν τέρπων, εὐφραίνων, ἡδονικός, εὐφραντικός, ἀνακτικός.

Τέρψις, εως, ἡ (τέρπω). Κυρίως πλησμονή, χορτασμός, κόρος. »Ἐπεὶ πόθου ἐς τέρψιν ἠλθεν. Εὐρ. Φοίν. 202. ἐχόρτασας, ἐπλήρωσας τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀπήλαυσες τὸν πόθον σου· συνών. δέ, Θυμηδία, εὐθυμία, εὐφροσύνη, ἀγάλλεις· ἢ κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, ψυχαγωγία, τρίψις ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον, ἀτέρψις ἀοιδῆς. Ἡσ. Θεογ. 917. χαρὰ, ἀγαλλίασις, ἡδονικὴ ἀπόλαυσις, εὐχαρίστησις, ἱλαρότης, εὐθυμία, παρ' Ἡσιοδ. καὶ Πιπδ. »Δείπνων τέρψιες. Πυθ. 9, 36. αἱ τῆς εὐωχίας εὐθυμίαι, ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. ε'. 8. »Τὰ πάντων τῶν σωμάτων ἀπομιμεῖσθαι, οὐ ποιεῖ τινα τέρψιν τοῖς θεωμένοις· καὶ ἐν Συμπ. δ'. 22. »Ἡ ὄψις αὐτοῦ (ἐπὶ τοῦ σώματος) εὐφραίνειν δύναται· ἢ δὲ τοῦ εἰδώλου (ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς· ἢ τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ἀποτέλεσμα διὰ τῆς παραστάσεως τοῦ εἰδώλου) τέρψιν οὐ παρέχειν.

*Τερψιχόρα, ἡ· ἐπικ. Τερψιχόρη, καὶ Τερψιχόρεια Ὄνομα μιᾶς τῶν ἐννέα Μουσῶν, διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτὴν τὸ πλεῖστον ἐν τῷ χορῷ, ἢ τέρπουσα ἑαυτὴν ἐν τῷ χορεύειν. Ἡσ. Θεογ. 78. ὑπὸ τῶν ὕστερον παρίσταται αὐτὴ ὡς ἐφευρετὴς καὶ ἔφορος τῆς ἐλευθέρας καὶ εὐγενοῦς ὀρχηστικῆς τέχνης. ὁ Πλούταρχ. ἐν Συμπ. 9'. 14. ὁμιλῶν παρὶ τῶν Μουσῶν, τελευταίον λέγει· »Αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, Μελπομένη καὶ Τερψιχόρη, παραλαβοῦσαι κοσμοῦσιν· ἅστε τὴν μὲν, εὐφροσύνην, μὴ κύλησιν εἶναι· τὸ δὲ μὴ ἡσυχίαν, ἀλλὰ τερψινόν. ὁ πέμπτος ἅγιωστος Ἀττ. τύπ. Τερψιχόρα, ἀντικατεστάθη αὖθις ὑπὸ τοῦ Βέκκερ ἐν τῷ τοῦ Πλατ. Φαιδρ. σελ. 259. ἐκ τινος χειρογράφου, παραβλ. Ἀν. Βεκκ. 2. σελ. 1178. ἐκ τοῦ

Τερψίχορος, ὁ, ἡ, ον· καὶ τερψίχορος, τερψιχόρη, ον (τέρπω, χορός). Ὁ τέρπων ἑαυτὸν ἐν τῷ χορεύειν, ὅς τις χαίρεται κὰ χορεύῃ, ἢ χαίρεται ὅταν χορεύῃ. 2) Ὁ ἐπὶ τοῦ χορεύοντος τέρπων, εὐφραίνων τοὺς ἄλλους.

ΤΕΡΩ, ἄχρηστ. Θέμα τοῦ τείρω, ὅθεν τέρην, τέρυς, κ. τ. τ. ὡς καὶ τὸ Λατ. tero.

*Τέσσαρα, ορα τεσσαρες.

Τεσσεραβοιος, ὁ, ἡ, ον (βοῦς). Ὁ ἐκ τεσσάρων βοῶν κατατεναγμένος· καὶ ὁ τεσσάρων βοῶν ἄξιος· ἔστιν ἀξίζει τέσσαρα βόεια· ἀντὶ δὲ τεσσαράβοιον. Ἰλ. Ψ, 705. ἤτοι ἐξετιμήσαν διὰ τέσσαρες βόες.

Τεσσαρακαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ. δεκατέσσαρα. Γεν. τεσσαρωνκαίδεκα, κ. τ. ἑξ. Βουττ. Ἑλ. Γραμ. τομ. Ι. σελ. 284.

Τεσσερεκαιδεκάβοτος, ὁ, ἡ, ον (βῶρον). Ὁ δεκατεσσάρων παλαιστῶν ἤτοι παλαμῶν πλάτος ἢ μῆκος ἔχων, πλατὺς ἢ μακρὸς δεκατέσσαρας παλάμας.

Τεσσερεκαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν, ὁ τῆς ιδ'. ἡμέρας ὤν.

*Τεσσερεκαιδέκατος, άτη, ατον. Δέκατος τέταρτος. Lob. Φρυν. σελ. 409.

Τεσσαρακαιδεκάτης, ὁ, καὶ, Ζηλ. τεσσαρακαιδεκάτις, ἡ (ἔτος). Δεκατεσσάρων ἐτῶν, δεκατεσσάρων χρόνων ὤν.

Τεσσερεκονθήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Ὁ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ὢν ἢ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἔχων, διαρκῶν. (Σαραντάμερος, κοινῶς). ἐκ τοῦ

Τεσσεράκοντα, Ἀττ. τεττεράκοντα, εἱ, αἱ, τὰ. ἄκλιτ. Ὁ τετράκις τὸν δέκα ἀριθμὸς περιέχων, ζο. μ'. κοιν. σαράντα· παρ' Ὁμήρ. καὶ Πιπδ. ὅθεν

Τεσσερεκοντάετης, ου, ὁ, καὶ

*Τεσσερακοντάετής, ές, ὁ, ἡ, ές (ἔτος). Ὁ τεσσαράκοντα ἐτῶν ὤν, σαράντα χρόνων, Ἡσ. Ἔργ. 443. ὅθεν

Τεσσερεκονταετία, ἡ. Οἱ τεσσαράκοντα χρόνοι ἢ τὸ διάστημα τεσσαράκοντα ἐτῶν.

Τεσσερεκοντάετικός, αία, αῖον· ἀμφιβ. Γραμ. ἀντὶ τεσσερακονταέτης.

*Τεσσερεκονταπενταχιλιοστός, ὁ, ἡ, όν. Ὁ σαρανταπέντε χιλιοστός, Πλάτ. Νομ. 9. σελ. 877. C.

Τεσσερεκοντάκις, Ἐπίῤῥ. Τεσσαράκοντα φοραῖς.

Τεσσερεκονταοκτώ. Σαρανταοκτώ, 48.

Τεσσερεκονταπέντε. Σαρανταπέντε, 45. κ. τ. λ.

Τεσσερακοντάπηχυς, εως, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Ὁ τεσσαράκοντα πηχέων μῆκος ἔχων, σαράντα πήχεις μακρός.

Τεσσερακοντάς, άδος, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς, ἡ ποσότης τῶν τεσσαράκοντα. 2) Τὸ διάστημα τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν. Ἱππικρ.

*Τεσσερεκονταστάδιος, ὁ, ἡ, ον (στάδιον). Ὁ τεσσαράκοντα σταδίων μῆκος ἔχων.

Τεσσερακονταστρεῖς, οἱ, αἱ· καὶ, τεσσαρακοντατρία, τὰ, σορίστα τρεῖς, καὶ, τεσσαρακοντατέσσαρες, οἱ, αἱ, 44. κ. τ. λ.

Τεσσερακοντήρης, ους, ὁ (ἐρέσσω). Ὁ τεσσαράκοντα κώπας ἔχων, σαράντα κωπίων, ἢ τοὺς μὲ σαράντα κωπία. Ἀθήν. ε'. σελ. 203.

Τεσσερεκοντόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Ὁ τεσσαράκοντα ὀργυιῶν μῆκος ἔχων, σαράντα ὀργυιὰς μακρός. Ἡροδ. 2, 148.

Τεσσερακοντούτης, κατὰ συναλ. ἀντὶ τεσσαρακονταέτης.

*Τεσσερακόσιοι, αι, α, ἀντὶ τετρακόσιοι, τετράκις ἑκατόν. Παρὰ Γραμμ. μὲν ἐπιτρατῶν τύπ. οὐχὶ δὲ συνηθ. ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ, ταῦτ. καὶ τὸ Ἴων. τεσσερηκόσιοι, Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. ΙΙ. σελ. 412.

Τεσσερακοστάῖος, αία, αῖον. Ὁ τεσσαράκοντα ἡμερῶν, τῇ τεσσαρακοστῇ ἡμέρα, ἢ εἰς τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἐκ τοῦ

Τεσσερακοστός, ἡ, όν (τεσσαράκοντα). Ὁ περιεκτικὸς τῶν τεσσαράκοντα ἀριθμός, ἢ ὁ ἔπεχων τὴν τελευταίαν τάξιν τῶν τεσσαράκοντα. Παρὰ Θουκυδίδ. ἡ. 101. λέγεται »Τεσσερακοσταῖον νόμισμα τι ἐπιχώριον τῆς Χίου.

Τέσσαρες, οἱ, αἱ· τέσσαρα, τὰ, γεν. ρων, Δωτ. τέσσαρσι, καὶ ποιητ. τέτρασι, πρώτιστ. παρ' Ἡσ. Λεξ. 47. 5. καὶ Πιπδ. Ἀττ. τέττορες. τέτταρα, ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ, τέσσερες, τέσσερα, Ἡροδ. Δωρ. τέτορες. Αἰολ. πίσυρες. Ἀριθμὸς σύνθετος ἐκ τεσσάρων μονάδων ΙΙΙΙ. δ', 4. παρ' Ὁμηρ. Ἰλ. Β. 618. »Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔασιν· παρ' ᾧ εὑρηται ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ καὶ ὁ Αἰολ. τύπος. καθὸ δὲ ἐκλαμβάνεται ὡς μικρότατος ἀριθμ. Ἀριστοτ. Ἀχ. 2. ἔτι δὲ ἐσ' ὅτε καὶ ἀκλίτ. π. χ. τέσσαρες ὡς ὅστ. ἀντὶ τέσσαρσι· Lob. Φρυν. σελ. 409. πτὰ τέσσαρα ὑπῆρχον ξύλα, αἱ τέσσαρες σανίδες ἦτοι ἡ θύρα τοῦ οἴκου, καὶ ἐντεῦθ. πέντ' ἐτῶν τῶν τεσσάρων γενέσθαι. Πολυαίν. ξύλον, ἢ εἶμι ἐν τῷ οἴκῳ· καὶ »παραβῆναι τέτταρα λοιπὰ, ἐκβαίνω τῆς θύρας, περᾶν τὸν βηλόν· ἤτοι τὸ κατώφλιον τῆς θύρας τοῦ οἰκήματος, ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας· (ἡ συνηθ. παραγ. τῆς λέξεως ἔστι ἐκ τοῦ πεσσός, διότι αἱ ψῆφοι ἦτοι τὰ λιθάρια δι' ὧν ἔπαιζον τοὺς πεσσοὺς ἦσαν ἐσ' ὅτε τετράγωνα, ἐρρύθμου ὅμως, κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Ποσσουβίου, φαίνεται μᾶλλον νὰ παρήχθη τὸ πεσσὸς ὡς καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τό Λατιν. tessera, tessella, ἐκ τοῦ τέσσαρες.) ζῶσν

Τεσσαρεσκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. Δεκατέσσαρες, Ἡρωδν. ζῶσν

*Τεσσαρεσκαιδεκαέτης, ου, ὁ (ετος). Δεκατετράχρονος ἐτῶν.

Τεσσαρεσκαιδεκαυλλάβος, ὁ, ἡ, ον (συλλαβή). Ὁ δεκατέσσαρας συλλαβὰς ἔχων. Ἡφαιστίων.

Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, αία, αῖον. Τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἡ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν. Ἱππικρ.

Τεσσαρεσκαιδεκαρίτης, ου, ὁ. Ὁ κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἡμέραν τῆς σελήνης ἑορτάζων, ὅ ἐστι, ὁ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἑορτάζων τὸ Πάσχα. Ἐπιφαν. Συγγρ.

Τεσσαρεσκαιδέκατος, άτη, τό οὐδ. οὐχ εὑρηται ἐν τῷ κοινῷ τύπ. ἐξεναντίας δὲ ἐν τῷ Ἰωνικ. τεσσερεσκαιδέκατος, άτη, ατον, καὶ κατὰ τὰ τρία γένη, Ἡρόδτ. δέκατος τέταρτος.

*Τεσσεράκοντα, Ἰων. ἀντὶ τεσσαράκοντα, Ἡρόδτ.

Τέσσερες, οἱ, αἱ, τέσσερα, τά, Ἰων. ἀντὶ τέσσαρες. παρ' Ἡροδότ. οὕτω καὶ

Τεσσερήκοντα, οἱ, αἱ, τά. ἄκλιτ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ τεσσαράκοντα.

Τεταγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ Παρακ. τῆς Πχ-ὑπτ. μετοχ. τοῦ τάσσω. Τακτικῶς, συντάκτως, κατὰ τάξιν, μὲ τάξιν, εἰς τὸν ἀνήκοντα καιρόν, ἐγκαίρως. Ξενοφ. Οἰκ. ιζ'. 4. «Ὁ Ζεὺς οὐ τεταγμένως τὸ ἔτος ἄγειν» μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν καὶ στεθερότητα, οἷον ποτὲ μὲν ὁ χειμὼν γίνεται πρωϊμώτερος, ποτὲ δὲ ὀψιμώτερος.

Τεταγών, ῶνος, ὁ, Ἐπικ. κατ' ἀναπλασμ. μετοχ. ἀόρ. β'. ἀχρήστου ἐκ τοῦ θέματος ΤΑ-ΓΩ. Ἁψάμενος, πιάσας, λαβών, καταλαβών, ἐπιλαβόμενος, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 591. «Ῥῖψε ποδὸς τεταγών, πιάσωτάς τον ἐκ τοῦ ποδὸς τὸν ἔρριψε, καὶ ἄνω πτωτ. Ἰλ. Ο, 23. ν—α δὲ δὲ λαβοῦσι Τίτιπτσιον τεταγόντα» ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ. Διατείνας, τιμᾶσε. παρεβλ. λαμβάνω καὶ ἔλαβε. Οἱ ἀρχ. Γραμμ. ἀποδίδουσιν εἰς τὴν λέξιν τεταγὼν τὴν κατ' ἐπέκτασιν ποιητ. ἔνεκεν τοῦ λαβών, ἀλλ' ὁ Σκειδέρος καὶ Βουτμάνος Λεξ. 1. σελ. 163. ἀποδεικνύουσιν εὐλόγως τὴν μετὰ τοῦ τεῖνω, παρακ. τέτακα συγγεν. πῦτης, καὶ παραδέχονται ἀντὶ ταύτης ἑτέραν τινὰ συγγεν. μετὰ τοῦ ΤΑΩ, περὶ οὗ ἴδε ἐν Λεξ. τῇ.

Τέτεκα, τέτακα, παρακ. Ἑτερ. τοῦ τείνω· ὅθεν παρακ. παθ. τέτακμαι. Ἀορ. α'. ἐτάθην.

Τέταλμαι, παθ. παρακ. τοῦ τέλλω, ὅθεν τέταλτο, Ἐπ. γ'. πρόσ. ὑπερσ. ἀντὶ ἐτέταλτο Ὀθ.

Τέταμαι, παθ. παρκ. τοῦ τείνω.

Τεταρευμένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς Μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. τοῦ ταμεύω. Φειδωλῶς, οἰκονομικῶς, μετὰ φειδοῦς, μετρίως· Διον. Ἅλικ.

Ταρανικός, ἡ, όν. Ὁ ὑπὸ τετάνου πάσχων, ἀσθενῶν, ἢ ὑποκείμενος εἰς τέτανον.

Τεταροειδής, ους, ὁ, ἡ, ές (τέτανος, εἶδος). Ὁ τετάνου εἶδος ἔχων, τετάνῳ ὅμοιος· Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. δ'. 7.

Τεταρόῤῥιξ, ῥιχος, ὁ, ἡ (τέτανος, ῥίξ). Ὁ τετανὸς ἤτοι ἐντεταμένας καὶ μακρὰς τρίχας ἔχων, μακροθάλλης.

Τεταρός, ή, όν (τανύω, τείνω). Τεταμένος, ἐντεταμένος, τεντωμένος, τανυσμένος, ἁπλωμένος, κατὰ μῆκος ἐξηπλωμένος, καὶ ὁμαλός, λεῖος, ὅτιος, ἀρυτίδωτος, χωρὶς ῥυτίδας, ἢ χωρὶς κόρπους, ῥόζους, Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. γ'. 12. καὶ 15. «Φύλλον, ξύλον τετανόν· ῥίζαι τεταναῖαι· οὕτω καὶ Διοσκορ. γ'. 5. καὶ «Τετανὸς γλοιὸς» ὁ εἰς μῆκος τεταμένος οἱονεὶ ἰμαντώδης. Παῤ Γαλην. ε'. κατὰ τόπ. «Τετανὸν καὶ καθαρὸν πρόσωπον» ὁμαλὸν, λεῖον· ἄνευ δηλαδὴ ῥυτίδων ἢ ἄλλοτι τῶν τοιούτων· Νίκανδρ. Ἀλεξ. 463. «Τετανὸν τ' ἀσελήνοτα ῥινὸν» συντεταμένον, ἐξηπλωμένον δέρμα. ὅθεν

Τέτανος, ὁ. Σύντασις, τέντωσις, ἔκτασις, τάσις, πόρθωμα, ἔξαιρ. τάνυσμα, σπασμός, διαστροφὴ καὶ διάσπασις τοῦ σώματος ἢ μέλους τινὸς ἐν μέρει μετὰ συντάσεως. tetanus rigor nervorum. Κίλτ. ἀξέχ. λέγεται τὸ περὶ τὸν λιμὸν πάθος, ὅταν δηλαδὴ πιάνωνται τὰ νεῦρα αὐτοῦ καὶ μένῃ ἀκίνητος, ἢ τεντωμένος ἢ κλίνῃ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος. Ἀραταίος περὶ Ὀξέων παθ. ς'. «Σπασμοὶ οἱ τέτανοι, κάρτα μὲν ἐπίπονοι, ὀξύτατοι δὲ τελεῖαι, ἄτερ αὐδὲ σήμασι λυθῆναι· μυῶν τῶν ἐν γναθοῖσι καὶ τενόντων τάδε πάθεα· ξυνδοῦσι δὲ τὸ κακὸν εἰς τὰ πᾶν· ἅπαντα γὰρ ξυμπαθέα τῇσι ἀρχῇσι γίγνεται. Ἰδέαι δὲ τῆς ξυνολκῆς ἔασι τρεῖς ἐς εὐθύ, ἐς τὸ κατόπιν, ἐς τοὔμπροσθεν. Ἐς εὐθὺ μὲν, ὁ τέτανος, αὐτὸ ἀστραβὲς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ἑστέτατται. Αἱ δὲ ἐς τοὐπίσω, ἢ ἐς τοὔμπροσθεν συνολκαί, ξὺν τῇ τάσει καὶ τῷ χωρίῳ ἴσχουσι τὴν ἐπίληψιν. Τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ κοτέοντος ἀνακλησιν, ὁπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεποιθότων νεύρων. Ἐμπροσθότονον δὲ, ἢν ἐς τοὔμπροσθεν καμπύληται ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισι. Τόνος γὰρ νεύρων καὶ ἐντάσιος ὄνομα· οὕτω καὶ Γαλην. εἰς τοὺς τοῦ Ἱπποκρ. Ἀφορισμ. σ'. 57. — Ὁ Σουΐδ. ἔχει ἐξ Ἀριστοφάν. «Κἄτ' ἐντεῦξει τέτανον τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμοῦς· ἀντὶ τοῦ, σύντασις τοῦ αἰδοίου· τέτανος γὰρ καὶ ῥοπαλισμός, τάσις αἰδοίου, ἀπὸ ὡς ῥόπαλον γίνεται.

Τετανόω, ῶ (τετανός). Τείνω, τεντόνω, καὶ ἐντεῦθ. τὰς ῥυτίδας ἀφαιρῶ, λεῖον, ἴσιον ὁμαλὸν, τέτανον ποιῶ. Διοσκορ. «χρῶτα ῥύπτει καὶ τετανοῖ». ζῶσν

Τετάνοθρον, τό. Μέτον, θεραπεῖα ἢ ἰατρικόν τι δι' οὗ ἀφαιροῦνται αἱ ῥυτίδες τοῦ προσώπου, καὶ λειαίνεται, ὑαλίζει τὸ δέρμα. Γαλ.

Τετένωμα, τό (τετανόω), = τετάνωσις. ἅμφ.

Τετεραγμένως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθητ. μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ ταράττω. Μὲ ταραχήν, συγκεχυμένως, ἀτάκτως, διεστραμμένως.

Τετάρπετο, τεταρπώμεσθα, τεταρπόμενος, ἀπικ. κατ' ἀναβιβασμ. ἀόρ. β', τοῦ τερπομαι, Ὁμ.

Τεταρταίζω (τέταρτος). Εἰς τέταρτα διαιρῶ. ἅμφ.

Τεταρτεύω (τεταρταῖος). Τὸν τεταρταῖον πυρετὸν ἔχω, Πλούταρχ.

*Τεταρτεῖός, ή, όν (τεταρταῖος). Ὁ εἰς τὸν τεταρταῖον πυρετὸν ἀνήκων, ἢ ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος διὰ τὴν τεταρταῖαν θέρμην.

Τεταρταῖος, αία, αῖον (τέταρτος). Τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἢ κατὰ τὴν τετάρτην ἡμέραν ἀρχόμενος, συμβαίνων, τετραήμερος, εἰς τέσσαρας ἡμέρας, ὁ ἔχων τέσσαρας ἡμέρας. Ξενοφ. Κυρωπ. ε'. γ'. «Τεταρταῖοι ἐπὶ τοῖς ὄρεσι ἀγγέλοιτε, τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἥλιον ἐπὶ τὰ ὄρη, ἢ εἰς τέσσαρας ἡμέρας.

Τεταρτημορίδιος, αία, αῖον. Ἄξιος τεταρτημορίου, ἢ ὃς τις ἀξίζει τὸ τέταρτον ἑνὸς ὀβολοῦ, ἐκ τοῦ

Τεταρτημόριον, τό (μόριον). Τὸ τέταρτον μέρος πράγματός τινος, καὶ ἐξαιρέτως ἑνὸς ὀβολοῦ, ὅ ἐστι, δύο χαλκοῖ· ὁ Φώτ. ἔχει· «Τεταρτημόριον, τό τέταρτον μέρος τοῦ ὁβολοῦ, τουτέστι, χαλκοῖ δύο· καὶ γὰρ ὁ μὲν ὁβολὸς, οὕτω χαλκοῦς ἔχει· τὸ δὲ αὐτοῦ τέταρτον μόριον, δῆλον ὅτι δύο χαλκοῖ εἰσιν· quadrans Λατ.

Τεταρτίζω (τέταρτος). Εἰς τέταρτον διαιρῶ, ἢ τὸ τέταρτον μέρος λαμβάνω, ὡς τὸ, δεκατίζω, Γλωσσ.

Τεταρτολογέω, ῶ (λέγω). Τὸ τέταρτον λέγω, ὅ ἐστιν, ἐκλέγω τὸν τέταρτον ἄνθρωπον καὶ πάρω αὐτὸν, ἢ λαμβάνω ἕνα εἰς τοὺς τέσσαρας, ἐκ τῶν τεσσάρων ἕνα ἐκλέγω, quarterio Φιλοξ. Γλωσσ.

Τέταρτος, τετάρτη, τέταρτον (τέσσαρες). Ὁ τὸν τέσσαρα ἀριθμὸν ἐν τῇ τάξει ἔχων, ὁ ἐπέχων τὴν τάξιν μετὰ τοὺς τρεῖς, Ὁμ. Ὀδ. Β, 89. «πήδη τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον» καὶ Ἰλ. Β. 623. «Τῶν δὲ τεττάρων ἦρχε Πολύξεινος» καὶ ἀλλαχοῦ, ὅς τις χρῆται ἐπὶ τῷ ἐπικ. τύπῳ τέτρατος, Ὀδ. Β, 107. Ἰλ. Ν, 20. καὶ πολλαχοῦ· ὁ αὐτὸς τύπ. εὑρηται καὶ παρὰ Πινδ. 2) ἡ τετάρτη, οὐσιαστ. μέτρον ὑγρῶν καὶ ῥευστῶν πραγμάτων. Ἡσύχ. «Τετάρτη, μέτρον τῶν ὑγρῶν» Ἡρόδοτ. 6, 57. «Τετάρτη λακωνικὴ οἴνου», ἤτοι δὲ ὑπακουομ. ἡμέρα, ἢ τετάρτη ἡμέρα, Ἡσ. Ἔρ. 802. τὸ τέταρτον, ὡς Ἐπίρ. «τοι τὴν τετάρτην φορεῖν, Ἰλ. Ε, 438. Π, 705. 756. Τ, 447. ὅπου ὁ Οὐόλριος, τετάρτων προεῖλιτο γράφειν ὡς μίαν μόνην λέξιν· Ἐπίρ. τετάρτιος, ἐντετάρτη τάξει, Lob. Φρυν. σελ. 311.

Τεταύθην, Ἐπικ. γ'. ἑνικ. προσ. ὑπερσυντ. τοῦ τείνω, ἀντὶ ἐτετάσθην· «Ἧς τῶν ἐν τινὶ γε παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην». Ἰλ. Δ, 536. «γῆνυς ἀλλήλων ἔκειτο ἐκτεταμένοι, ἐξαπλωμένοι, καὶ Ἰλ. Ξ, 404.

*Τέτεττε, Ἐπικ. γ'. προσ. Ὑπερσυντελ. τοῦ τείνω, ἀντὶ ἐτέτατο, Ὁμ.

Τετάχατε, Ἰωνικ. γ'. προσ. τοῦ παθ. παρκ. τοῦ τάσσω, ἀντὶ, τεταγμένοι εἰσί, Ἡρόδτ.

Τέταντο, Ἐπ. γ'. προσ. πληθ. παθ. ὑπερσυντ. τοῦ, τείνω. Ἰλ. Δ, 544. «Πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέτανται· τεταμένοι, ἐξαπλωμένοι ἦσαν, ἀνῃρημένοι ἔκειντο.

*Τετελεσμένον, μετοχ. παθ. παρακμ. τοῦ τελέω, Ὁμ.

Τετευγμένος, Μετοχ. παρκ. παθητ. τοῦ, τεύχω.

Τετεύχατε, Ἰων. παρκ. παθητ. τοῦ, τεύχω, τετευγμένοι ἦσαν ἢ εἰσί. Ἰλ. Ν, 22.

Τετεύχετον, γ'. ἑνικ. πρ. τοῦ τετεύχω, τετόν τῳ, τεύχω, Ἰλ. Ν, 346.

*Τετεύχημαι, Ἐπικ. παθητ. παρακ. ἔχων σημασίαν Ἐνεστ. ἐκ τοῦ Οὐσ. τεύχεα, εἰμὶ ὡπλισμένος, ἁρμητισμένος, εὑρηται μόνον ἐπὶ εἰς ἀπαρεμφ. τετευχήσθαι ἐν Ὀδ. Χ, 104.

Τετεχνημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ παρακ. τοῦ, τεχνάω. Μὲ τέχνην, τεχνικῶς, τεχνικά. Ἐτυμολογ. μεγ.

Τετηρημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ, τηρέω. Ἀκριβῶς, προσεκτικῶς, μὲ παρατήρησιν καὶ προφύλαξιν. Σχολ. Ἀπολλ. σ'. 296.

*Τετίημαι, (τίω, τίνω). Περίλυπος καὶ κατηφὴς εἰμί, συγχίζομαι, ταράττομαι, παρεξύνομαι, ἐρεθίζομαι. Ὁμ. ὅς τις ἐκ τῆς Ὁριστικ. μέσω τῷ β'. πρόσ. ἑνικ. τετήησθον χρῆται, Ἰλ. Θ, 447. δεῖ δὲ τῇ μετοχ. τετιημένος καὶ τετιμένη, συνηθ. μετὰ τοῦ ἦτορ, ὡς καὶ Ἡσ. μόνον δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 30. 625. εὑρηται ἄνευ τοῦ ἦτορ. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. εὑρηται ἔτι ὁ ἐνεργ. σχηματισ. τετιηώς «τετιηότι θυμῷ Ἰλ. Λ, 555 Ρ, 664. Ω, 283. μὲ τετρασυλλάβην, συγχυσμένην καρδίαν· ὡσαύτ. «ἦτορ τετιημένον Ἰλ. Ι, 13. καὶ «ἦσαν τετιηότες. Ἰλ. Ι, 30. 625. τὸ Ἐνεργ. τίω, ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τίνω, τίω, τιμωρέω εὑρηται ἐν χρήσει.

*Τετιμένος, ἐνη, ενον, μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ τίω, Ὁμ.

Τέτλα, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τέτλαθι, ὑπόμεινον, ἀνέχου· εὖτως ἀνήγνωσάν τινες ἐν Ἰλ. Δ, 412. ἐνῶ ἐν «Τέτλαθι ὀρθὸς καὶτ.

*Τετλάθι, ποιητ. Προστακτ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ἰλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Τετλαίην, ποιητ. εὐκτ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Π.
Τετλάμεν, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ὅμ. καὶ Ὑμ. Δημ. 146.
*Τετλάμεναι, Ἐπικ. παρακ. Ἀπαρφ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ὅμ.
*Τετληώς, ότος, Ἐπλ. τετληυῖα, Ἐπ. καὶ Ἰων. μετοχ. παρακ. τοῦ ΤΛΑΩ, Ὅμ.
*Τετμημένος, η, ον, μετοχ. παθ. Παρακ. τοῦ τέμνω, Ὅμ.
*Τετμηώς, ἐπ. καὶ Ἰων. μετοχ. παρακ. τοῦ τέμνω, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. δ', 166. κατὰ παθητ. σημασ. «Τετμηότι θαλλῷ. «Νεομηδεῖῳ.
(Τέτμω) ἀχρηστ. ἐνεστ. ἐξ οὗ μόνου ὁ ἐπικ. ἀόρ. τέτμον, ἔτετμον, ὑποτακτ. τετμῇς, τέτμῃ εὑρηται ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ, ἐντυγχάνω, ἀπαντῶ, εὑρίσκω, συναντῶ, ὑπαμένω, καταλαμβάνω, προφθάνω, μετὰ ἡ ἄνευ Ὅμ. μόνον κατ' Ὁριστ. ἐγκλ. μετὰ ἡ ἄνευ αὐξήσεως, ἀεὶ ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. Χ, 374. «Ἕκτορ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν Ἀχαιῶν, οὐχ εὗρεν, ἀλλ' ἥν εὑρὴς μέσα, καὶ αὐτίδ. 515. «αἶψα . . ἔτετμεν ἀδελφεὸν κατ' ὀπωπάς. δὲ μοῦνον ἔτετμεν μητέρα τέτμῃσιν καὶ τροπ. ὡς γῆρας ἔτετμεν Ὀδ. Α, 218. ὃν εὑρήσεις, ἐρήσεαι, κατέλαβε τὸ γῆρας· μετὰ Γεν. ἀντὶ τοῦ λαγχάνω, διὰ κλήρου τυγχάνω, ἐπίπραγμ. Ἰδ. Θεογ. 810. «Ὃς δίκῃ τέτμῃ ἀταρτηροῖο γυναίκος. 2) ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τέμνω· Ὅρ. ἐργ. 366. «ἐτέτμετο ἅλμυρὸν ἡ θάλασσα διαγίζετο.
Τετολμηκότως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, παρακ. τετολμηκώς. Μετὰ τόλμης, μὲ τόλμην, μὲ θάρρος.
Τέτορα, Ἐπ. καὶ ἀνάδιπλ. ἀόρ. β', τοῦ τορῶ. Ἡσύχ. καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἔτρωσε.
Τέτορες, οἱ, αἱ, καὶ, τέτορα, τὰ. Δωρ. ἀντὶ, τέσσαρες, τέσσαρα· ἡ, τέτορες, τέσσαρα Ἡσιόδ. ἔργ. 700. «Ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἥβην, πέμπτῳ δὲ γαμήτειε· ὅ ἐστι, τέσσαρα ἐπιδέκα, ἤτοι μετὰ τὰ δεκατέσσαρα ἔτη, τῷ δεκάτῳ πέμπτῳ· ὁ Τζέτζης φησὶ «Ἡ δὲ γυνὴ γαμείσθω μετὰ τὴν ἥβην ἔτος πέμπτον ἔχουσα· εἶναι δὲ τὴν ἥβην τεσσαρεσκαιδέκατον, καὶ πρόσθες καὶ τοὺτους πέντε, ὡς εἶναι δεκαεννέαν.
Τέτρα. Ἐν συνθέτοις Λέξεσι αὐτὶ, τέτορα, τέσσαρα· ἡ, τετρέες, ὥρα ἐφεξῆς.
Τετραβαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (βαίνω). Ὁ τέσσαρσι ποσὶ βαίνων, τετράπους. (υ υ — —)
Τετραβαρής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (βάρος). Τετράκις βαρύς, ἔχων βάρος ὡς τέσσαρα, ἢ τέσσαρας φορὰς περισσότερον βάρος ἔχων. Ἀλκαῖος παρ' Ἡσυχ.
*Τετραβασίλειος, ὁ, ἡ, ον (βασιλεύς). Ὁ ἔχων τέσσαρας βασιλεῖς, ἄμφ.
*Τετράβιβλος, ὁ, ἡ, ον (βίβλος). Ὁ περιέχων τέσσαρα βιβλία, ἢ ὁ συνεστάμενος ἐκ τεσσάρων βιβλίων, οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἀνάγραμμά τι τοῦ Πτολεμαίου, Βουττμ. Μουσ. Ἀρχαιοτ. 2, 8. σελ. 485.
*Τετραβόειος, ὁ, ἡ, ον· καὶ
Τετρᾶβοιος, ὁ, ἡ, ον (βοῦς)· ἴδε τεσσαράβοιος.
Τετράβραχυς, εως, ὁ (βραχύς). Ποὺς ποιητικὸς ἐκ τεσσάρων βραχειῶν συλλαβῶν συνεστάμενος, ἄλλως δὲ καὶ, πρακελευσματικός, λεγόμενος, Ἡφαιστίων.
Τετράγηρυς, ὁ, ἡ, υ, υος (γῆρυς). Τετράφωνος, τετράχορδος, ἢ τέσσαρας φθόγγους, τόνους περιέχων Στράβ. εγ'. σελ. 919.
Τετράγωνος, ὁ (ἀγκών). Ὄργανον πολεμικόν. Ἡσύχ.
Τετράγλωσσος, ὁ, ἡ, ον (γλῶσσα). Ὁ ἔχων τέσσαρας γλώσσας, διαλέκτους, ἢ μὲ τέσσαρας γλώσσας.
Τετραγλώχειν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ τέσσαρας γλωχῖνας ἢ γωνίας, ἄκρας, κορυφὰς ἔχων, τετράγωνος. Ἀνέκδοτ. α'. σελ. 229. «Ἑρμᾶ τετράγλωχιν· περὶ οὗ ὁ Θουκυδ. ἐν ς'. 68. λέγει· «Ἑρμαὶ λίθινοι ἦσαν, κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἡ τετράγωνος ἀγαλτία, ἐκδ. Ν. Δούκα.
Τετράγναθος, ὁ, ἡ, ον (γνάθος). Ὁ τέσσαρας γνάθους ἔχων. Λέγεται καὶ οὐσιαστ. «Τετράγναθον, τόκ· ἐν φαρμακερὸν φαλάγγιον. Λέτιος.
Τετραγράμματος, ὁ, ἡ, ον (γράμμα). Ὁ τέσσαρα γράμματα ἔχων, ἢ ἐκ τεσσάρων γραμμάτων συνεστάμενος, «τὸ τετραγράμματον· Ἕλλην. ὄνομα μυστηριῶδες τῆς θεότητος παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις.
Τετράγραμμος, ὁ, ἡ, ον (γραμμή). Ὁ τέσσαρας γραμμὰς ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τεσσάρων γραμμῶν συνεστάμενος.
Τετράγυος, ὁ, ἡ, ον (γύα). Ὁ ἀποτελῶν τέσσαρας ἀρούρας ἢ γύας, ἢ περιέχων τεσσάρων ἀρούρων διάστημα. Ὀθυσ. Η, 113. «Ἐτάσθεν δ' αὐλὴς μῆκος ὀρχατος οὐχὶ δυρόων τετράγυος. 2) Τετράγυον, τό, οὐσ. μέτρον γῆς, ὅσον δύναταί τις νὰ ὀργώσῃ εἰς μίαν ἡμέραν. Ὀδ. Σ, 374. ὁ Σχολ. ἔχει· «Τετράγυον, τέσσαρας ἔχον γύας, γύον δέ, μέτρον γῆς· καὶ πάλιν «Τετράγυος, τεσσάρων γυῶν. Γύη δὲ μέτρον γῆς γεωργικόν· ὁ Ἡσυχ. «Τετράγυον, (μετρὸν) τεσσάρων ἀρούρων. Γύης δὲ μέτρον ἔστιν σπαθίου· καὶ ἐν τῷ ἀρότρῳ, τὸ κύρτωμα τοῦ ἱστοβόεως. Γύης. Ἔνιοι δὲ φασί, γύην τὰ ὀργυιαῖον μέτρον· ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Η, ἔχει· «Τετράγυος, οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην ἔχει, ἤγουν ἡ τετράπλευρος, τετράγωνος, Ἰσόπλευρος. Γύης δὲ μέτρον γῆς, καὶ μέρος ἀρότρου· καὶ ἐν Σ. Τετράγυον δέ, διάστημά τι ὅσον ἡν ἀρότρων ὡς εἰκὸς δι' ἡμέρας τοὺς ἀγαθοὺς ἐργάτας καὶ χρωμένους βουσὶν ὁμοίοις· ἀρα ἰσοδυναμεῖ τῷ παρ' ἡμῖν γεωργικῷ μέτρῳ «Σπορεᾶ, ἢν λεγομένῳ· οὕτω καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 1343.
Τετραγωνάω, ῶ. Κεῖμαι κατὰ τετράγωνον θέσιν πρός τι. «Ὁ Ἄρης τετραγωνεῖ τὸν Δία κ. κεῖται ἐν τετραγώνῳ μετὰ τοῦ Διός. Ἀστρολογική τις ἔκφρασις παρὰ Λουκιαν. Φιλοπ. ἐκ τοῦ τετράγωνος.
Τετραγωνεά, ἡ. Παρὰ Θεοφρ. φυτ. ἱστορ. γ'. 6. μετὰ τοῦ Θυσία συνεκφερόμενον· δένδρον τι ἄγριον ἢ ἥμερος τις· ἀμφ. τινὲς θέλουσιν ὅτι τοῦτο ταὐτόν ἐστι τῷ τοῦ Διὸς. Εὐώνυμος, Evonymus europaeus, διὰ τὸ σχῆμα τῶν καρπῶν αὐτοῦ, καὶ οὐτινος ὁ καρπὸς κινητικὸς τῆς κοιλίας ἐστί, καὶ διὰ ταῦτο καὶ τὸ παρ' Ἱπποκράτει ἰατρικὸν «Τετραγώνια ὅπερ ὁ Γαλην. διὰ τοῦ, στέμμα κρεμνύουσιν, ἀναφέρουσιν ἐπὶ τοῦτο, καὶ, τετραγωνιᾷ, ἢ τετραγωνίᾳ, ἀναγινώσκουσι.
Τετραγωνιαῖος, αἷα, αἷον· ταὐτὸν τῷ, τετράγωνος. Γεωπον. β', 2.
Τετραγωνίζω, Μ. ἰσω (τετράγωνος). Τετράγωνον ποιῶ· εἰς σχῆμα τετραγώνου μεταβάλλω. 2) ἀμετβ. Οὐδετ. τετράγωνος εἰμί. Πλατ. Θεαίτ. σελ. 148. Α.
Τετραγώνιον, τό· ἐξυπακουομ. Ἱμάτιον. Τὸ ἔχον τέσσαρας ἄκρας, ἢ παδείαν. ἀμφ. ἴδε ἐν τῷ, τετράγωνος.
Τετραγωνισμός, ὁ (τετραγωνίζω). Τὸ τετράγωναν ποιεῖν, τετραγώνισις. 2) παρὰ Μαθημ. Ὁ ἀναβιβασμὸς ἑνὸς ἀριθμοῦ εἰς τὴν δεντέραν δύναμιν, ἢ τὸ πολλαπλασιάζειν ἀριθμόν τινα ἀπαξ ἐφ' ἑαυτοῦ τοῦ.
Τετραγωνοειδής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τετραγώνου εἶδος ἢ σχῆμα ἔχων, Εὐστάθ.
Τετραγωνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον). Ὁ τετράγωνον ἢ πλατὺ πρόσωπον ἔχων. Ὁ Ἡρόδοτ. 4, 109. καλεῖ Τετραγωνοπρόσωπα, τὰς Ἐνυδρίδας καὶ τοὺς Καστόρας τὰ ἀμφίβια ζῶα, διὰ τὸ ἔχειν αὐτὰ πλατὺ τὸ πρόσωπον.
Τετράγωνος, ὁ, ἡ, ον (τέσσαρες, γωνία). Ὁ τέσσαρας γωνίας, κέχας ἔχων, ὁπωρανῆς τετράγωνος. Ἡροδτ. 2, 124· καὶ, τὸ τετράγωνον, δηλ. σχῆμα σώματός τινος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια ἀποτελεῖ σχῆμα ἐκ τεσσάρων ὀρθῶν γωνιῶν συνεστάμενον. 2) ἐν τῇ Ἀριθμητικῇ λέγεται «Τετράγωνος ἀριθμός, ὁ ἴσακις ἴσος ἢ ὁ ὑπὸ δύο ἴσων ἀριθμῶν περιεχόμενος, ἢ τοῦ ὁποίου οἱ δύο παράγοντες εἶναι ἴσοι καὶ οἱ αὐτοὶ ἀριθμοί. Ἐν δὲ τῇ Στρατιωτ. «Τετράγωνον· ἐξυπακουομ. «Στρατόπεδον· ὡς τὸ παρὰ Γάλ. Carré. 3) Λέγεται ἐπὶ «Τετράγωνον πᾶν τὸ στερεόν, μόνιμον, σταθερὸν καὶ βάσιμον πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος σχεδὸν ἰσομετροῦται· καὶ ἐντελῶς ἀντὶ τοῦ, Ἑδραῖον, στερεόν, καλῶς στηριζόμενον. Μεταφορ. «Τετράγωνος ἀνὴρ· ὁ σταθερός, εὐσταθής, ἑδραῖος, καὶ ἔμμονης, ἄφοβος, ἀπτόητος, καὶ «νέῳ τετραγώνως, Πλάτ. Πρ. σελ. 344. Α. ὁ στερεὸς κατὰ τὸν νοῦν ἢ κατὰ τὸ φρόνημα, σῶος, ἐντελής. Ἀριστοτελ. Ὑπτορ. γ'. 11. «Τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι εἶναι τετράγωνον ἢ μεταφορᾷ, ἅμα γὰρ τέλεον. καὶ Ἠθ. Νικομ. α'. 10. «οὐ ὡς ἁπλῶς ἀγαθὸς καὶ τετράγωνος ἄνευ ψόγου. ὁ Σχολ. τοῦ Θουκυδ. (ἐν ς'. 27.) ἑρμηνεύει τὸ «Τῆς τετραγώνου ἐργασίας· λέγει· «Ἐπὶ φασὶ τὸν Ἑρμῆν λόγου καὶ ἀληθείας ἔφορον εἶναι, διὰ τοῦτο καὶ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ τετραγώνους καὶ κυβοειδεῖς κατασκευάζουν, αἰνιττόμενοι, ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμα ἐφ' ἅ μέρη πέσῃ πανταχόσε βάσιμον καὶ ὄρθιον ἐστί, οὕτω καὶ ὁ λόγος καὶ ἡ ἀλήθεια ὁμοία ἐστὶ πανταχόθεν αὐτῇ, τὸ ψεῦδος δὲ πολύγωνον καὶ πολυσχιδές». 4) «Ἱμάτιον, ἢ, σχῆμα τετράγωνον· ἐλέγετο τὸ Ἑλληνικὸν ἐπανωφόρεμα πρὸς διαστολὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ, Τόγα, τὸ ὁποῖον «σχηματίζεν ἡμικύκλιον, Ἀππιαν. Ἐμφ. ε'. 11. «Ἀφελειαν δὲ ἰδιωτικὴν αὐτὴ ἐξ ἡγεμονίας, καὶ σχῆμα τετράγωνον ἔχων, καὶ ὑπόδημα Ἀττικοῦ· καὶ Ἀθήν. ε'. σελ. 213. «Οἱ δὲ λοιποὶ μεταφιασάμενοι τετράγωνα ἱμάτια, τὰς ἐξ ἀρχῆς πατρίδας ὀνομάζουσιν.
*Τετραγωνώδης, ὁ, ἡ, ες· = τετραγωνοειδής, Σχολ. Διον. Θρακ. ἐν Βιλλοισ. Ἀνεκδ. 2, σελ. 178.
Τετραδακτύλιαῖος, αἷα, αἷον. Τεσσάρων δακτυλίων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων, ἐκ τοῦ
Τετραδάκτυλος, ὁ, ἡ, ον (δάκτυλος). Ὁ τέσσαρας δακτύλους, ἤτοι τέσσαρα δάκτυλα ἔχων.
Τετραδαρχέομαι, = τετραρχέομαι, ἐν τετραρχίᾳ τινὶ ζῶ, ζῶ ὑπό τινα τετράρχην, ἢ ἐξουσιαζόμαι ὑπ' αὐτοῦ, ἔζην
Τετραδαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα ἢ ἡ ἐπαρχία, τὸ κράτος τοῦ τετράρχου, ταὐτὸν τῷ, τετραρχία. Ἀππιαν.
Τετράδειον, καὶ, τετράδιον, τό (τετρὰς). Πᾶν τὸ ἐκ τεσσάρων πραγμάτων ἢ προσώπων συνεστάμενον, ἢ, τὸ ἐκ τεσσάρων συνεστὸς, ἀριθμὸς ἐκ τεσσάρων, Quaternio, τετράδιον, quaderno. Ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Ἀποστόλ. ιβ'. 4. λέγεται τὸ ἐκ τεσσάρων στρατιωτῶν συνεστάμενον τάγμα· παρὰ δὲ τοῖς Νεωτέροις ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ εἰς τέσσαρα μέρη διπλωμένον χαρτίον, ἢ φύλλος ἐκ τεσσάρων φύλλων.
Τετραδίσταί, οἱ. Σύνοδος νέων συνηθῶν, κατὰ τετράδα γινομένη, ὅ ἐστι, συνέλευσις νεανίσκων εἴς τινα τόπον ἐπὶ εὐφυΐᾳ, γινομένη κατὰ τὴν τετάρτην ἑκάστου μηνὸς, ὡς καὶ τε εἰκαδίσται, καὶ, τριακαδίσται. Ἀθήν. (σελ. 287. καὶ, 659.) ζ'. καὶ, ιδ'. 2) Ἄθλιοι καὶ παλαίπωροι ἄνθρωποι, ὃ ἐστιν, οἱ ἀπίστευτον βίον διάγοντες, ἐκ τῆς Παροιμίας «Τετράδι γέγονας»

Δημόσιο Κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ τῶν ἄλλους πονούντων, ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους λεγομένη, καὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα τετράδι (τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνός) φασὶ γενέσθαι, καὶ πρῶτον μὲν ἔνδοξον ὄντα, ἔπειτα δὲ ἄλλοις ταλαιπωρῆσαι.

*Τετραδραχμιαῖος, αία, αῖον, = τετράδραχμος.

Τετράδραχμον, τό. Νόμισμα ἐκ τεσσάρων δραχμῶν συνιστάμενον. Οὐδέτερ. τοῦ

Τετράδραχμος, ὁ, ἡ, ον (δραχμή). Τεσσάρων δραχμῶν ἄξιος, ὅστις ἔχει, ἀξίζει τέσσαρας δραχμάς, ἔχων τιμὴν τεσσάρων δραχμῶν. «Μέδιμνος τετράδραχμος» τέσσαρσι δραχμαῖς πωλούμενος. 2) Ὁ ἔχων βάρος, ζυγιάζων, τέσσαρες δραχμάς.

Τετράδυμος, ὁ, ἡ, ον. Τετραπλοῦς, τέσσαρα ἑαυτοῦ ἔχων, ἢ παράγων, ἐκ τεσσάρων συνιστάμενος Στράβ. περὶ τῶν Αἰγυπτίων γυναικῶν· «Τετράδυμα τίκτειν· τέσσαρα τέκνα ὁμοῦ κύεσθαι. (τὸ δυμὸς ἔστιν καθὼς φαίνεται ἐπιθετικὴ μόνον κατάληξίς τις τῶν ἀριθμητικῶν Ὀνομ. παρβλ. δίδυμος, τρίδυμος, ἑπτάδυμος, καὶ ἀμφίδυμος)

Τετράδωρος, ὁ, ἡ, ον (δῶρον). Ὁ τεσσάρων παλαμῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

*Τετραελέκωψ, ωπος, ὁ, ἡ (ἐλίκωψ). Ὁ ἔχων τέσσαρας ὀφθαλμούς, Γλωσσ. ἀμφ.

*Τετραέλικτος, ὁ, ἡ, ον· καὶ

Τετραέλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἕλιξ, ἑλίσσω). Τετρακις περιειλημμένος, περιεστραμμένος, στριφογυρισμένος περὶ ἑαυτόν, ἢ πολυέλικτος, ὁ πολλὰς ἕλικας ἔχων. 2) τετραέλιξ, ἡ, εἶδος φυτοῦ, ἐκ τοῦ εἴδους τῆς Ἕρυσης. Θεόφραστ. Tetralix.

Τετραέννης, ὁ, ἡ, ες· καὶ

*Τετραένος, ὁ, ἡ, ον (ἔνος). Τεσσάρων ἐτῶν, τετραετής, quadrimus. (ᾰ)

Τετραετηρία, ἡ (τετραέτηρος). Τὸ τεσσάρων ἐτῶν χρονικὸν διάστημα, τετραετία, Γλωσσ. Στεφ.

Τετραετηρικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τετραετηρίδα ἢ τετραετηρίαν ἀνήκων, ἢ ὁ πάσαν τετραετίαν συμβαίνων, ἐρχόμενος.

Τετραέτηρις, ίδος, ἡ. Καθόλου, τὸ χρονικὸν διάστημα τεσσάρων ἐτῶν, τετραετία, ἐξακολουθούμενον δέ τό, ἑορτή, ἢ εἰς κοινὸν τέσσαρας χρόνους πανηγυριζομένη ἑορτή, οἷα ἦν, ἡ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Τετραέτηρος, ὁ, ἡ, ον· = τῷ ἑπομ.

Τετραέτης, ὁ, ἡ, ες· καὶ

*Τετραετής, ὁ, ἡ, ές (ἔτος). Ὁ τέσσαρα ἔτη ἔχων, ἢ ὁ τεσσάρων ἐτῶν ὢν· ταὐτὸν τῷ, τετραένης, Ἡροδτ. 1, 199. ὅθεν

Τετραετία, ἡ. Τὸ τεσσάρων ἐτῶν διάστημα, τετραετηρία.

Τετράζευκτος, ὁ, ἡ, ον (ζεύγνυμι)· ταὐτὸν τῷ, τετράζυγος Φίλημ. Λεξ.

Τετράζυγος, ὁ, ἡ, ον (ζυγόν). Ὁ τέσσαρας ζυγοὺς ἔχων, ἢ ὑπὸ τεσσάρων ὑποζυγίων συρόμενος, καὶ καθόλ. τετραπλοῦς ἢ παλλαπλοῦς. «Τετράζυγον ἅρμα», τὸ τέσσαρας συνεζευγμένους ἵππους ἔχον ἁμάξιον, εὑρίσκεται καὶ ἄνευ τοῦ, ἅρμα· ταὐτὸν τῷ, τετράϊππον.

*Τετράζυξ, υγος, ὁ, ἡ· = τετράζυγος.

Τετράζω (τέτρηξ). Κακκαρίζω, λέγεται ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνίθων ὅταν τίκτωσι τὰ ᾠά, Ἀθήν. Σ'. σελ. 398. «Ὅταν ᾠοτοκῇ δὲ, τετράζει τῇ φωνῇ» ὁ Ἡσύχ. ἀντὶ τούτου ἔχει· «Κακκάζειν· τὰς ὄρνεις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φλεγομένας.

Τετρᾱήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Τέσσαρας ἡμέρας ἔχων, τεσσάρων ἡμερῶν μακρός, καὶ ὁ τέσσαρας ἡμέρας ἐνεργῶν.

Τετραθέλυμνος, ὁ, ἡ, ον (θέλυμνος). Ὁ τέσσαρας θελύμνους ἢ πτυχάς, διπλώματα ἔχων, τετράκις δεδιπλωμένος Ὀδυσσ. Χ, 122. «Ἐντὸς δ' ἀρ' ὦμοισι κέκος θέτο τετραθέλυμνον· τέσσαρες δ' ἔσαν ἔσχον ἐπ' ἀλλήλους. Εὐστάθ. ἢ καθ' Ἡσύχ. «τετράπτυχον, ἐκ τεσσάρων πτυχῶν τεθειμένον, ὃ ἐστὶν ἐπιθήματα ἔχον τέσσαρα ἐπάλληλα, ἐκ τεσσάρων δερμάτων συνεστός», καὶ Ἰλ. Ο, 479.

Τετρᾱΐθυρος, ὁ, ἡ, ον (θύρα). Ὁ τέσσαρας θύρας ἢ ἀνοίγματα ἔχων.

Τετραίνω, Μ. ἤσω· καὶ ἐπιτασ. τύπ. τοῦ ΤΡΑΩ, τιτραίω. Τρυπῶ, διατρυπῶ, ἐξ οὗ εὕρηται ὁ α'. ἀόρ. ἐν χρήσει ἑτέρωθι, Ἰλ. Χ, 395, Ὀδ. Ε, 247. Ψ, 198. παρ' Ὁμ. ἀεὶ ἀναυξήτως· μεσότρ. ἐν χρήσει τύπ. τοῦ μελ. τερῶ, ἀορ. α'. ἐτέρανα, ἔτι δὲ καὶ Μέσ. οἱ χρόνοι τρήσω, τέτρηκα, τέτρημαι· ἀνήκουσιν εἰς τὸ τιτραίω· παρ' Ὁμ. οὐκ εὑρηται οὐδ' ὅλως τετραίω, καὶ παρ' Αττ. ἔστι μᾶλλον ὁ ἐνεστ. τετραίω ἐν χρήσει.

Τετραίππιον, τὸ (ἵππος). Ἅρμα τέσσαρας ἵππους ἔχον, ἁμάξιον μὲ τέσσαρας ἵππους. Γλωσσ. Στεφ. σπάν. τύπ. τοῦ τέθριππον.

Τετρακαιδεκαέτης, ου, ὁ· καὶ

*Τετρακαιδεκαετής, ές, ὁ, ἡ, ές (ἔτος). Ὁ δεκατέσσαρα ἔτη ἔχων, 14. χρόνων ὤν.

Τετρᾱκέρως, ὁ, ἡ, ων (κέρας). Ὁ τέσσαρα κέρατα ἔχων.

Τετρακέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ὁ τέσσαρας κεφαλὰς ἔχων.

Τετρακίνη, ἡ, παιδιὰ τῶν Θριδακίνη. (ῐ υυ)

Τετράκις, Ἐπίρ. Τέσσαρας φοράς, τοσαύτας τέσσαρα Ὀδ. Ε, 306. παρὰ Νεωτερ. δὲ Ποιητ. καὶ τετράκι. (ῐ υυ)

Τετρακισμύριοι, αι, α (μύριοι). Τέσσαρας μυριάδας μύριοι, ὁ ἐστὶ, τεσσαράκοντα χιλιάδες, 40,000.

Τετρακισχίλιοι, αι, α (χίλιοι). Τέσσαρες χιλιάδες. Ξενοφ.

Τετρακίων, ονος, ὁ, ἡ, ον (κίων). Ὁ τέσσαρας κίονας ἤτοι στήλας ἔχων, μὲ τέσσαρας κολώνας.

*Τετράκλαστος, ὁ, ἡ, ον (κλάω). Ὁ εἰς τέσσαρα ἢ κατὰ τέσσαρα κεκλασμένος, συντριμμένος, τζακισμένος, Προκλ. εἰς Ἡσ. Ἔρ. 442.

Τετράκλιμος, ὁ, ἡ, ον (κλίμα). «Γῆ τετράκλιμος», κειμένη κατὰ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ, ἤτοι κατὰ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ κόσμου. Νικητ. χρόν. ἡ. 1.

Τετράκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ τέσσαρας κλίνας ἔχων, τετράστρωτος, μὲ τέσσαρα ἐπιβλήματα.

Τετράκνημος, ὁ, ἡ, ον· Δωρ. ἀντὶ τετράκνημος (κνήμη). Ὁ τέσσαρας κνήμας ἤτοι ἀκρίνας ἔχων. Κνήμη γὰρ καὶ ἄκτις ἑκατέρα ἡ ῥάβδος τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης. Πίνδαρ. Πυθ. ζ. 382. 2. 74. «Ἴγγα, δεσμὸν τετράκναμον».

*Τετρακναμων, ό, ή, ον· ἄμφ. Γραφ. παρὰ Πινδ. ἀντὶ τετράκνημος.

Τετρακόρυμβος, ὁ, ἡ, ον (κόρυμβος). Ὁ τέσσαρας κορύμβους ἤτοι ῥάγας, ἢ κόμβους ἔχων, ἐν Ἀνθολογ. «Κίστος τετρακόρυμβος» ὁ πολλὰς ῥάγας ἔχων. ἴδε κόρυμβος.

Τετρακόρωνος, ὁ, ἡ, ον (κορώνη). Ὁ τεσσάρων κορωνῶν ἔτη ἔχων, ἀηλ. γηραιότατος, ἐσχατόγηρος, ὑπέργηρος, παλαιότατος. Ἡσίοδος Λεῖψ. παρὰ Πλουτάρχ.

«Ἐννέατοι ζώει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
Ἀνδρῶν ἠβώντων, ἕλαφος δέ τε τετρακόρωνος.

Τετρακόσιοι, αι, α. Ὁ ἀριθμὸς τεσσάρων ἑκατοντάδων, τετρακις ἑκατόν, 400. ὅθεν

Τετρακοσιοστός, ή, όν. Ὁ τῶν τετρακοσίων τάξιν ἔχων.

*Τετρακοστός, ή, όν = τεσσαρακοστός.

Τετρᾱκοτυλιαῖος, αία, αῖον, καὶ

*Τετρακότυλος, ὁ, ἡ, ον (κοτύλη). Τεσσάρων κοτυλῶν περιεκτικὸς ὁ τέσσαρα μέτρα περιέχων, ἢ ἄξιος. Σέξτ. Ἐμπ.

Τετρακτύς, ύος, ἡ (τετρᾰ́ς). Ὁ ἀριθμὸς τῶν τέσσαρα, τετρᾰ́ς· quaternio. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τετρακτύν», Πυθαγορικὸς ὅρκος, ἤγουν τῶν τεσσάρων στοιχείων σημαίνων (γράφ. στιμείων). ἐνθεώρουν δὲ οἱ Πυθαγόρειοι τὴν τετρᾰ́δα ὡς ῥίζαν καὶ πηγὴν ὅλων τῶν ὄντων· καὶ Ἡσίοδ. ἐν λεξ. χειρογρ. «Τετρακτύς ἐστιν, ἣν καὶ ὅρκον Πυθαγόρειοι ποιοῦνται, μῦθος, σιγὴ νοῦς καὶ ἀλήθεια. Ἔστι δὲ ὁ Πυθαγόρειος ὅρκος «Ναὶ μὰ τὸν ἀμέτερα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, Πηγὰν ἀενάου φύσεως» Πυθ Χρ. Ἐπ. 48. ἴδε καὶ Ἱεροκλῆν εἰς Ὑπομν. Ἰάμβλ. καὶ Πορφ. εἰς βίον Πυθαγόρ.

Τετράκυκλος, ὁ, ἡ, ον (κύκλος). Ὁ τέσσαρας κύκλους ἢ τροχοὺς ἔχων. Ἰλ. Ω, 324. «Τετρακύκλου ἀπήνης· τετράτροχον. «Ἅμαξα τετρακύκλου· ἢ τέσσαρας τροχοὺς ἔχουσα. Διόδ. Σικ. καὶ Ἡρόδ. 1, 188. 2, 63. 2) ὁ ἐκ τεσσάρων κύκλων, ἢ γύρων συνιστάμενος (τὸ α τὸ ὀφεῖον ἐν Ἰλ. Ω, 324. καὶ παιταχοῦ ἔστι βραχύ, ἔστιν ἐν Ὀδ. Ι, 242. μακρόν.)

Τετράκωλος, ὁ, ἡ, ον (κῶλον). Ὁ τέσσαρα κῶλα ἢ τέσσαρας πόδας, τέσσαρα μέλη ἔχων.

Τετρακωμία, ἡ (κώμη). Τέσσαρες ὁμοῦ οὖσαι ἢ συνηνωμέναι κῶμαι. Στράβ. Σ'. σελ. 622. ἔνθα ἰδὲ ὧν ἡμάρτημ. «Τετρακώμῃ» κεῖται.

Τετράκωμος, ὁ (κῶμος). Ἐπωδικὸς τις ὕμνος μετ' ὀρχήσεως εἰς Ἡρακλέα ἀφιερωμένος. Ἀθήν. ιδ'. σελ. 618. ἢ καθ' Ἡσύχ. μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον, ἐκαλεῖτο δὲ, τέσσαρες κῶμοι.

Τετράλινον, τό, (λίνον). Τὸ ἐκ τεσσάρων λίνων ἢ λινοῦν συνιστάμενον, καὶ σειρὰ τις τετραπλῆ μαργαρίτων περὶ τὸν τράχηλον. ἄμφ.

*Τετράλιξ, ή = τετράλικτος, 2.

Τετραλογία, ἡ (λόγος). Ἡ τραγικὴ διάσκεψις, ἢ παράστασις, ἤτοι τὰ τέσσαρα δραματικὰ κομμάτια, ὧν τὰ μὲν τρία ἦσαν τραγῳδίαι, τὸ δὲ τέταρτον Σατυρικόν, ἐξ ὧν ἕκαστος τῶν ἐν Ἀθήναις τραγικῶν ποιητῶν εἰς τὰς τέσσαρας Διονυσιακὰς ἑορτὰς ἠγωνίζετο, ὅ ἐστιν, ἔπρατε νὰ τὰς διδάξῃ ἢ νὰ τὰς παραστήσῃ εἰς τὸ θέατρον ἐξ ὑποκριτῶν, ἀμιλλώμενος ἀγών. Διογεν. Λαέρτ. γ'. 35. Σχολ. Ἀριστοφ. Βατ. 1155. Τριλογία δὲ ἐκαλοῦντο αἱ τρεῖς τραγῳδίαι, ἄνευ τοῦ σατυρικοῦ· ὁ αὐτὸς αὐτός. Κατὰ ταὐτὸν τὸν τρόπον ἐξέδωκε καὶ Πλάτων τοὺς διαλόγους αὐτοῦ, παρβλ. Ἑρμόδ. περὶ Συνθεσ. Τραγ. τετραλ. 1819.

*Τετραμελής, ὁ, ἡ, ές (μέλος). Ὁ ἐκ τεσσάρων μελῶν συνιστάμενος, καὶ ὁ τέσσαρα μέλη ἤτοι μελῳδίας ἀπαρτίζων, ἀπαστελῶν.

Τετραμερής, ους, ὁ, ἡ, ές καὶ τετραμερῆς. Ἐπίρ. (μέρος). Ὁ τέσσαρα μέρη ἔχων, ἢ ὁ ἐκ τεσσάρων μερῶν συνιστάμενος.

Τετράμετρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Τέσσαρα μέτρα ἔχων, ἐν τῇ μετρικῇ σηλοῖ στίχον συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων μέτρων, ἤτοι ἐκ τεσσάρων διπλῶν ποδῶν ἢ διποδιῶν, καθὼς π. χ. συμβαίνει εἰς τὰ λεγόμενα Ἰαμβικὰ συστήματα, εἰς τὰ τροχαϊκὰ, καὶ εἰς τὰ ἀναπαιστικά, ὅθεν τὸ Λατ. verbus octonarius· καὶ τετράμετρος στίχος καλεῖται ὁ ἐκ τοιούτων διπλῶν ποδῶν συνιστάμενος. 2) Τὸ τετράμετρον, τέσσαρα ἢ τεταρτημόρια ἑνὸς ὁποιουδήποτε μέτρου.

Τετραμηναῖος, αία, αῖον (μήν). «Σπονδαὶ τετραμηναῖαι», αἱ τέσσαρας μῆνας διαρκοῦσαι, σπονδαὶ διὰ τέσσαρας μῆνας μόνον· παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 549. (εὑρίσκεται καὶ τετραμηναῖος, ἀλλ' ἡμαρτ. ἀντὶ τετραμηναίαιος.) καὶ

Τετράμηνος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τεσσάρων μηνῶν ὤν, ἢ τέσσαρας μῆνας ἔχων. «Τετράμηνον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τῶν· τὸ τριῶν μηνῶν χρονικὸν διάστημα, τεταμηνία.

Τετράμμα, παρακ. παθητ. τοῦ, Τρέπω. ὄθεν Μετοχ. «Τετραμμένοιπι ἀπεστραμμένοι, πρὸς ἑαυτοὺς τὰς ὄψεις ἔχοντες. Ὀδυσ. Ε, 71. καὶ Ἡσ.

Τετραμμαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τετράμμους, ὁ, ἡ, ουν (μνᾶ) Ὁ τεσσάρων μναῶν βάρος ἔχων, ἢ τεσσάρων μνῶν ἄξιος, Lob. Φρυν. σελ. 553.

Τετραμοιρία, ἡ Ἡ τετραπλῆ μερίς, τετραπλοῦν μερίδιον, τετραπλῆ μισθοδοσία. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. ϛ. 1. «Δαρεικὸς ἑκάστῳ, καὶ τοῖς λοχαγοῖς διμοιρία, καὶ τοῖς στρατηγοῖς τετραμοιρίαν· τὸ τετραπλοῦν ἑκάστῳ στρατηγῷ, ὅ ἐστι, τέσσαρας Δαρεικούς, ἐκ τοῦ

Τετράμοιρος, ὁ, ἡ, ον (μοῖρα) Ὁ εἰς τὸ τέταρτον μέρος ἀνήκων, ἓν τέταρτον μέρος, ἓν τεταρτημόριον. 2) ἐκ τεσσάρων μερῶν συνιστάμενος, Εὐριπ. Ῥῆσ. 5. «Τετράμοιρος νυκτὸς φρουρά», εἰς τέσσαρα μέρη διηρημένη, ἢ τέσσαρα μέρη ἔχουσα, τετραπλῆ.

Τετράμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος) = τετράμοιρος. (Ε)

Τετράμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφὴ) Ὁ τετραπλῆν μορφὴν ἤτοι τέσσαρας μορφὰς διαφόρους ἔχων. «Ὧραι τετράμορφοι». Εὐριπ. αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ ἔτους.

Τετραντιαῖος, αία, αῖον, (τετρὰς) Ὁ τεταρὰς ἢ τετάρτου μέρους ἄξιος, καὶ τετάρτου βάρος ἔχων. ἅπαξ.

Τετραννυκτία, ἡ, (νὺξ) Τὸ τεσσάρων νυκτῶν διάστημα· τέσσαρες νύκτες, Γλωσσ. Στεφ.

Τέτραξ, ᾰγος, καὶ ᾰχος ὁ. Ὄρνις τις, πτηνὸν ἄγριον ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 884. καὶ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Μυνδίου παρ' Ἀθηναίῳ 3'. σελ. 398. Λέγει γάρ αὐτο. «Τέτραξ, τὸ μέγεθος ἴσος Σπερμολόγῳ, τὸ χρῶμα καραμεοῦς, ῥυπαραῖς στιγμαῖς καὶ μεγάλαις γραμμαῖς ποικίλος, καρποφάγος, ὅταν ὠοτοκῇ δὲ, τετράκεια· ὁ Ἐπίχαρμος αὐτοῦ δὲ ἀναφέρει τους Τεταγας, μετὰ τῶν Ὀρτυγων, Περιδαλῶν, Σπερμολόγων, καὶ Συκαλίδων. Ἐκ τοῦ λόγου Ἀλεξάνδρου τοῦ Μυνδίου γίνεται δῆλον ὅτι τούτου τοῦ ὄρνιθος δύο εἴδη εἰσὶν. «Οὐ τοῦ ὄρνιθος τοῦ μεγάλου μνημονεύει (ὁ Μύνδιος), ἀλλὰ τινὸς τῶν σμικροτάτων. Περὶ τοῦ μεγάλου οὕτω λέγει ὁ Λαρήνσιος αὐτός· κὴν δὲ (ὁ τέτραξ) τὸ μὲν μέγεθος ὑπὲρ Ἀλεκτρυόνα τὸν μέγιστον, τὸ δὲ εἶδος Πορφυρίωνι παραπλήσιος, καὶ ἀπὸ τῶν ὠῶν ἑκατέρωθεν εἶχε ἐρεβέμενα, ὥσπερ οἱ Ἀλεκτρυόνες, τὰ κἄλλαια· βαρεῖα δ' ἡ φωνή· ξυμμάσιτον οὐν ἡμῶν τὸ ἐναντίως τοῦ ὄρνιθος, μιτ' εὖ πολὺ καὶ ἀσευασμένος παρηνέχθη». Ὁ Ἀριστοτ. ἐν βιβλ ϛ, 1 καλεῖ τὸ πετηνὸν τοῦτο «Τέτριξι συνεκφερον αὐτὸ μετὰ τον, Κόρυδος, τὰ ἀποῖα γεννῶσιν ἢ ποιοῦσι τὴν κελιὰν αὐτῶν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. «Ὡσαύτως δὲ καὶ κορυδος καὶ τέτριξ (ἐν τῇ γῇ κατλιναζόμενα ὠλην)· ταυτα μὲν οὖν ὑπηναμους ποιεῖται τὰς νεοττεύσεις· καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ κεφαλαίου λέγει. «Ἡ δὲ Τετριξ, ἣν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι Οὐραγα, οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς νοσσεύει, οὔτε ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς χαμαιζήλοις φυτοῖς· ὅθεν ὁ Ἀριστοτέλης διαιρεῖ δύο ὄρνιθας τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ὡς παρετηρησεν ὀρθῶς καὶ Πουράδος Γενέτερος ἐν τῷ περὶ Ὀρνίθων, σελ. 624. Τὸ πρῶτον εἶδος τοῦ Ἀριστοτέλους φαίνεται ὅτι ταὐτόν ἐστι τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μυνδίου «Τέτραξ· τὸ δὲ δεύτερον σχεδὸν τὸ τοῦ Λινναίου Tetrao urogallus, τὸ ὁποῖον ὁ Βωφῶνος διὰ τοῦ, Coq du bruyere μετέφρασεν· ἐξ ἐναντίας δὲ φαίνεται ὁ τῆς Μυσίας Τέτριξ, διόλου διάφορος, διά τα τὸ μέγεθος καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ὠῶν κρεμάμενα κἄλλαια, καὶ ὁμοιάζει περισσότερον μετὰ τοῦ Γάλ. tetraon ἢ Cannepiere λεγομένου· ἔτι δὲ καὶ τετράωνλεγόμ.

Τετράξοος, ὁ, ἡ, ον (ξέω,) Ὁ τετράκις ἐξεσμένος ἢ σχετμένος, χωρισμένος. Ὁ Θεόφραστος λέγει «Δένδρα τετράξοανα τὰ ὑπὸ τῶν τεκτόνων τετράκις δυνάμενα σχισθῆναι, (ὁπόταν αὐτοι χρειασθῶσιν αὐτὰ εἰς τὰ ἔργα των· ὅταν δὲ δίς, καλοῦνται ὑπ' αὐτῶν δίξοα, καὶ ὅταν ἅπαξ, ἤτοι μονά, μονόξοα. Ὁ Vitruvius λέγει· quadrifluviis arborem disparare.

*Τετραξύς, ἡ, ὁν. Τετραπλοῦς, τετρακλάσιος.

*Τετραοδέα, ἡ, καὶ

*Τετραόδιον, τὸ, (ὁδὸς) Σταυροδρόμιον, τόπος ἔνθα συνενοῦνται ἢ διαχωρίζονται τέσσαρες ὁδοί. Γλωσσ. quatrivium.

*Τετράοδος, ἡ = τετραόδιον, σχηματισθ. κατὰ τὸ τριόδους, χρησμ. παρὰ Παυσ. 8, 9. 2.

Τετραοίδιος, ὁ, ἡ, ον (ἀοιδὴ) Ὁ ἐκ τεσσάρων ᾠδῶν ἢ μελῶν συνισταμενος· παρὰ Πλουτάρχ. νόμος κιθαρῳδικὸς τεσσάρων εἰδῶν μελῳδίαν ἔχων.

Τετραόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια) Τεσσάρων ὀργυιῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Τετραορία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τετράϊππον, Ἅμαξα συρομένη ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Πίνδαρ. Ὀλ. 2, 7. ἐκ τοῦ

Τετράορος, ὁ, ἡ, ον (ἀρω) Τετράκις ἢ τετραπλῶς ἐζευγμένος, τέθριππος, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 81. «τετράοροι ἄρσενες ἵπποι» οἱ τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι καὶ, τὸ τετράορον, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἅρμα, τὸ ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρόμενον, ἢ ἐζευγμένον, Πινδ. παρά τισι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ τετράπους «τετράορον φάσμα παύρου» Σοφοκλ. κατὰ συναλ. τέτρωρος, ὡς καὶ τὸ, συνάορος, συνωρίς, (υ—υυ)

Τετρεπαλαί, Ἐπίρ. (πάλαι) Ἀπὸ πολλοῦ, ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ, πρὸ πολλοῦ χρόνου, ἐκπαλαι, παρβλ. δεκαπάλαι.

*Τετρεπαλαιστιαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τετρεπάλαιστος, ὁ, ἡ, ον (παλαιστὴ) Ὁ τεσσάρων παλαιστῶν, παλάμων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων. Γεωπον. ε'. 44.

Τετράπεδος, ὁ, ἡ, ον (πέδον) Τετράγωνος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια συνίσταται ἐκ τεσσάρων τετραγώνων. Διοσθρ. Στκ. καὶ Ἀναλ. β'. 356. «Λίθος τετράπεδος», 2) Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Αἰμιλ. 15. «Τετράπεδοι μεγεθος», τὸ τεσσάρων ποδῶν, (ποῦς)

Τετράπεζος, ὁ, ἡ, ον (πέζα) ταὐτὸν τῷ, Τετράπους, ἔχων τέσσαρας πόδας. Ὀρφ.

Τετραπέρατος, ὁ, ἡ, ον (πέρας). Ὁ τέσσαρα πέρατα ἤτοι ἄκρα ἔχων. «Τετραπέρατα τὰ· τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς ἢ τοῦ κόσμου Τιμοθ. ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ, «Τετραπερασμένος» ὁ τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς διαπεράσας, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, Πολυΐστωρ, πολυμήχανος, πολύτροπος καὶ πανοῦργος.

*Τετρεπηχυαῖος, αία, αῖον, καὶ

Τετράπηχυς, εος, ὁ, ἡ, ον (πῆχυς) Ὁ τεσσάρων πηχῶν μῆκος ἔχων, Ἡρόδτ. 7, 69. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 549.

Τετραπλασιάζω. Τετραπλοῦν ποιῶ, ἢ λαμβάνω τι τετράκις, τέσσαρες φοραῖς περισσότερου κ' μνωτι, ὅθεν

Τετραπλασιασμός, ὁ. Τὸ τετραπλασιάζειν, τὸ τετράκις λαμβάνειν τι,

Τετράπλασιος, ία, ιον. Τετραπλοῦς, τετράκις περισσότερος, τέσσαρας φοραῖς περισσότερος ἢ μεγαλήτερος. (υυυνν)

*Τετραπλασίων, ὁ, ἡ, ον, Γεν. ονος, = τετραπλάσιος.

*Τετραπλαδρία, ἡ. Ἐπιφάνειά τις, ἢ διάστημα τόπου περιέχον τέσσαρα πλέθρα. ἐκ τοῦ

Τετράπλεθρος, ὁ, ἡ, ον (πλέθρον) Τεσσάρων πλέθρων ἤτοι τετρακοσίων ποδῶν μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Τετράπλευρος, ὁ, ἡ ον, (πλευρὰ) Ὁ τέσσαρας πλευρὰς ἢ πλαγίδας ἔχων.

Τετραπλῆ, Ἐπίρ. Κατὰ τὸν τετραπλοῦν τρόπον, κατὰ τέσσαρας τρόπους, ἢ τετραπλῶς, τετράκις τόσον, «τριπλῆ τετραπλῆ τε τ' ἀποτίσομεν» Ἰλ. Λ, 128. γράφεται ἔτι καὶ ἄνευ ὑπογεγρ. Ἰώτα, τετραπλῆ. ἐκ τοῦ

Τετραπλόος, όη, όν· καὶ συναλ.

*Τετραπλοῦς, ῆ, οῦν. Ὁ ἐκ τεσσάρων συνισταμενος, τέσσαρες φοραῖς περισσότερος, τετράκις μεγαλήτερος, ἢ πλειότερος, Ξενοφ. Ἀν. ϛ. ϛ. 6. «Δαρεικὸν ἕκαστος, στρατηγὸς δὲ τὸ τετραπλοῦν» τέσσαρες φοραῖς περισσότερον, ἤτοι τέσσαρας Δαρεικούς. Ἐπίρ. «Τετραπλῶς» ταὐτὸν τῷ Τετραπλῆ.

Τετράπνους, ου, ὁ, ἡ ουν (πνέω, πνοὴ) Ὁ τέσσαρας ὀπὰς ἐν τῇ ῥινὶ ἔχων, ὅστις ἔχει τέσσαρας τρύπας εἰς τὴν μύτην καὶ ἐκ τούτων ὅλων ἀναπνέει. Λυκόφρ. 1313. κατὰ συγκ. τετράπνη.

Τετραποδηδόν, Ἐπίρ. Ἐπάνω εἰς τέσσαρας πόδας, μὲ τέσσαρας πόδας, κατὰ τον τρόπον τῶν τετραπόδων, ὡς τὸ τετράπουν ζῶον. Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

Τετραποδήης, ου, ὁ, (ποῦς) Ὁ ἔχων τέσσαρας πόδας 2) Ὁ τεσσάρων ποδῶν μῆκος ἢ βάθος ἔχων. «Λίθον τετραπέδουν». Ἀρριαν. Ἀναβ. ε'. 29.

*Τετραποδητί, Ἐπίῤῥμ. = τετραποδηδόν.

*Τετραποδία, ἡ, Μέτρον τι, ἢ διάστημα ἔχον τεσσάρων ποδῶν μῆκος, ἐν τοῖς Ἀθην. ἐπιγραμ. παρὰ Böckh corp. inscr. 1, ἀρ. 160, σελ. 279.

Τετραποδίζω, μελ. ίσω (τετράπους) Βαδίζω, πορεύομαι ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, περιπατῶ ὡς τὸ τετράποδον ζῶον ἐπάνω εἰς τέσσαρα ποδάρια, ἢ ζῶ ὡς τὰ τετράποδα. Ἡ συνήθεια λέγει αὐτὶ τούτου καὶ «Βουσελίζωμαι ἐκ τοῦ Βοῦς καὶ Ἐλίσσω· ὡς βοῦς πορεύομαι. Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. α. «Τὸ πρῶτον παιδίον ὧν ἅρπει τετραποδίζειν· χερσί τε καὶ ποσί πορεύεται ὡς τετράπουν ζῶον. ὅθεν

Τετραποδιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τετραποδίζων, ὅστις πορεύεται ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, ἢ εἶναι, ζῇ ὡς τὸ τετράποδον ζῶον.

Τετραποδιστί, Ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, τετραποδητί, καί, τετραποδηδόν.

Τετράποδος, ὁ, ἡ, ου ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τετράπους. Πολύβ. α. 29. «Λείας τετραπόδους» ἀπὸ τῶν τετραπόδων ζώων, καὶ Lob. Φρυν. σελ. 546. Ἰακ. Α. Π. σελ. 679. (Ξ)

Τετράπολις, εως, ἡ (πόλις) Ἡ ἐκ τεσσάρων πόλεων συνισταμένη πόλις, ἢ ἡ ἔχουσα τέσσαρας πόλεις πολιτεία καὶ ἡ ἕνωσις ὁμοῦ τεσσάρων πόλεων.

Τετράπολος, ὁ, ἡ, ον, (πολέω). Ὁ τετράκις ἐστρεμμένος ἢ γεωργημένος, | κατηργασμένος, ἢ τετράκις γυρισμένος.

Τετράπορος, ὁ, ἡ, οι (πόρος) Ὁ τέσσαρας πόρους, τρύπας, διεξόδους ἔχων.

Τέτραπος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ· ταὐτὸν τῷ, τετράπους. Ἀρατ.

Τετράπους, οδος, ὁ, ἡ, ουν. γεν. ποδος (πούς) Ὁ τέσσαρας πόδας ἔχων. Ἡρόδτ. 4. 71.

Τετραπρόσωπος, ὁ. ἡ, ον (πρόσωπον) Ὁ τέσσαρα πρόσωπα ἢ ὄψεις ἔχων.

Τετράπτερος, ὁ, ἡ, ον (πτερὸν) Ὁ τέσσαρας πτέρυγας ἢ τέσσαρα πτερὰ ἔχων. ὅθεν

Τετραπτερυλλίς, ίδος, ἡ. Ἡ τέσσαρας πτερυλλίδας, πτέρυγας ἔχουσα, τετράπτερος· λέγε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαι αὐτὸ κατὰ τὴν τῶν Βοιωτῶν καὶ Ἰώνων διάλεκτον ἡ Ἀνρίε, διὰ τὸ ἔχειν τέσσαρα πτερά, δύο μὲν ἔξωθεν μείζω, καὶ ἐνδοθεν ἕτερα δύο μικρά. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 871. »Ἀλλ' εἰπὲ βούλῃ πρίασο τῶν ἐγὼ φέρω, τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων«, παρβλ. αὐτόθι 888, 889.

*Τετράπτέρυξ, υγος, ὁ = τετράπτερος, ἀμφ.

Τετράπτιλος, ὁ, ἡ, ον (πτίλον) Τετραπτέρυξ, ὁ τέσσαρα πτίλα ἢ πτερὰ ἔχων. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 1082. »ηγηρυόνης τετράπτιλος« τέσσαρα πτερὰ ἔχων· παρῴδηται ἐκ τινος Τραγικοῦ.

*Τετράπτο, Ἐπικ. γ'. πρόσ. παθ. ὑπερσ. τοῦ τρέπω, αὐτὶ ἐτέτραπτο, Ὅμ.

*Τετράπτολις, ἡ. ποιητ. ἀντὶ τετράπολις, Εὐρ. Ἡρακλ. 81.

Τετράπτυχος, ὁ, ἡ, ον (πτυχή) Ὁ τέσσαρας πτυχὰς ἤτοι τέσσαρα διπλώματα ἢ φύλλα ἔχων.

Τετράπτωτος, ὁ, ἡ, ον (πτῶσις) Ὁ τέσσαρας πτώσεις ἔχων, ὁ κλινόμενος μέσον εἰς τέσσαρας πτώσεις ὧδεν »Τετράπτωτα διόματα« παρὰ Γραμμ.

Τετράπυλος, ὁ, ἡ, ον (πύλη) Ὁ τέσσαρας πύλας ἔχων.

Τετραπυργία, ἡ (πύργος) Ὁ τέσσαρας πύργους ἔχων τόπος, ἢ οἰκίας μὲ τέσσαρας πύργους. παρὰ Πλουτάρχ. Εὐμ. Β. φέρεται μετὰ τοῦ, ἐπανυλις· πιθανῶς ὅτι σημαίνει τὰ πύργους ἔχοντα μεγαλύτερα καὶ λαμπρότερα ὑποστατικὰ οὕτω καὶ παρὰ Πολυβ. λά. 26. καὶ Στράβ. 17. ἀρα. ἢ ἐν τοῖς ἀγροῖς τῶν πλουσίων εὐρύχωρος καὶ τέσσαρας πύργους ἔχουσα οἴκησις.

Τετραπωλία, ἡ, (πῶλος) ταὐτὸν τῷ τετρακρία, Τεθρίππον, τετράζυγον Γλωσσ. Στεφ.

Τετράραβέος, ὁ, ἡ, ον· καὶ

Τετράρραβδος, ὁ, ἡ, ον (ῥάβδος) Ὁ τέσσαρας ῥάβδους ἔχων, ἀκτῖνας ἢ σειρὰς ἀράδας ἔχων.

Τετράρρυθμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυθμός) Ὁ τέσσαρας ῥυθμοὺς ἔχων ἢ ὁ ἐκ τεσσάρων ῥυθμῶν ἢ ποδῶν συνιστάμενος, ἐπὶ στίχων. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 665.

Τετράρρυμος, καὶ, Τετράρυμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυμός) Ὁ τέσσαρας ῥυμοὺς καὶ ἴσως ἵππους ἔχων, ἐπὶ ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ἴσων ἵππων. Ξένοφ. Κυρουπ. ἴδε καὶ Τρίρρυμος.

Τετραρχέω, ὦ. Τετράρχης εἰμί, μέσ. τετραχέομαι, ζῶ ἢ κυβερνῶμαι ὑπὸ τετράρχου, ὑπὸ τετραρχικὴν διοίκησιν εὑρίσκομαι· ἐκ τοῦ

Τετράρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων καὶ ἡγεμὼν τεσσάρων λόχων, ἢ ταγμάτων. 2) ἐπόμενος δὲ λέγεται καὶ ὁ ἡγεμὼν μιᾶς ἡγεμονίας ἢ τοπαρχίας ἀπό τινος ἐπαρχίας εἰς τέσσαρας διηρημένης. Τοιαῦται ἡγεμονίαι εἶχον ἐξαιρέτως οἱ Γαλάται εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔνθα πᾶσα ἐθνικὴ φυλὴ τέσσαρας ἡγεμονίας εἶχε· κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ἦν διηρημένη καὶ ἡ Ἰουδαία εἰς τοὺς χρόνους τῶν Ῥωμαίων, ὅπου καὶ ὁ Ἡγεμὼν ἑκάστης ἡγεμονίας ἀντὶ Τοπάρχης λέγεται ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν, Βασιλεύς. ὧδεν

Τετραρχία, ἡ. Ἡ ἡγεμονία, κυριότης ἐξουσία τοῦ τετράρχου. »Τετραρχία ἱππικὴ« αἱ τέσσαρες ἱππαρχίαι. Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ'. 18. Ὁ Αἰλιανὸς ἐν Τακτ. ἔχει Τετραρχία, οἱ τέσσαρες λόχοι, ἄνδρες ἑξῆ, καὶ ὁ ἡγούμενος, Τετράρχης. 2) Τοπαρχία ἐπικράτεια ἡγεμονία, ἀξίωμα, ὑπεροχή, δύναμις ἐπὶ Τετράρχου. Δρκσραπ. »Τετραρχία, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· τεττάρων ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο, καθάπτεται Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θετταλικοῖς· ὁμοῦ δὲ φησὶν εἶναι ταῖς τετράσι Θετταλιώτιν, Φθιώτιν, Πελαγιώτιν, Ἑστιαιώτιν, καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ τῶν Θετταλῶν πολιτείᾳ ἐπὶ Ἀλεύα τοῦ Πύρρου διηρῆσθαί φησιν εἰς τέσσαρας μοίρας τὴν Θετταλίαν· εἶτη δ' οὖν λέγων ὁ Δημοσθένης τὴν τετραρχίαν· ὅτι δὲ φίλιππος καθ' ἑκάστην τούτων τῶν μοιρῶν ἄρχοντας κατέστησε, δεινολόχαν ἄλλοτε, καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ· τοιοῦτον καὶ τὸ παρ Εὐρίπ. Ἄλκ. 1176. »Λοκροῖς δὲ, πάσῃ ἐνοίκῳ τετραρχίᾳ«. ὧδεν

Τετραρχικός, ἡ, όν. Ὁ ἐνήκων, ὁρμόζων ἀναφερόμενος εἰς τετράρχην ἢ εἰς τετραρχίαν.

Τετράς, άδος, ἡ (τέτταρες). Πᾶν τὸ ἐκ τεσσάρων συνιστάμενον, ὁ περιεκτικὸς τεσσάρων μονάδων ἀριθμός. τεσσαρα, Ἡσ. Ἔρ. 790, 800, 811, 821. καὶ Πλουταρχ. συμπ. Σ'. 2. »Ἑρμῆ δὲ μάλιστα τῶν ἀριθμῶν ἡ τετρὰς ἀνατίτακται, ὃς τὸ τετρακτύς. 2) Ἡ Τετάρτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς ἢ τῆς ἑβδομάδος, τέσσαρες ἡμέραι· καὶ τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων ἡμερῶν. Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 19. »Τετρὰς τῇ προτέρῃ· πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν· ἢ κατὰ τὸν Σχολ. μηνὸς ἀρχομένου, τετρὰς μηνὸς ἱσταμένου, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ, »Τετρὰς φθίνοντος«· Πλουτ. πολ. »Ἐφηβιάσαντο λάγνιον οἶνον κατὰ μῆνα διδόναι, καὶ μέδιμνον ἀλφίτων ἀφ' ἑκάστης τετράδος, εἰς κάθε τέσσαρας ἡμέρας. 3) Τετράδιον, ἤτοι χαρτίον διπλωμένον εἰς τέσσαρα φύλλα, quaternio. (τετρὰς ἐστι χυρ. κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τεττάρων.)

Τετρᾶς, ᾶντες, ὁ (τέτταρες). Κυρ. τὸ τέταρτον μέρος, τεταρτημόριον. Νόμισμά τι τεσσάρων χαλκῶν ἀξιον, quadrans, Λατ. ὅπερ δηλοῖ τὸ τέταρτον καὶ εὐτυδεν τὸ τεταρτημόριον τοῦ κύκλου, ὁ Ἡσύχ ἔχει. »Τετρᾶντα, τετράγωνόν τι σχῆμα, δηλοῖ δὲ καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς· ὧδεν »Τειτραντίσις, τετραγωνισμὸς, καὶ ἰσχυρότης. Οἱ δὲ, καὶ τοὺς τέσσαρας χαλκοῦς.

Τετράσειρος, ὁ, ἡ, ον (σειρά). Κυρίως ὁ ἔχων τέσσαρας σειρὰς, καὶ τετράρρυμος. Εὐσταθ.

Τετράσημος, ὁ, ἡ, ον (σῆμα). Ὁ τέσσαρα σημεῖα, ἤχους, ἰδίως ἐν τῇ μουσ. τέσσαρας χρόνους, ἢ τόνους, χρονικὰ διαστήματα ἢ τέσσαρας συλλαβὰς, ἔχων. Θεσαυ. anal.

Τετράσκαλμος, ὁ, ἡ, ον (σκαλμός). Ὁ τέσσαρας σκαλμοὺς ἔχων, ὁ ἐστὶ τέσσαρας κώπας ἔχειν πλοῖον (κι τζιφτέ, Τουρκ.)

Τετρασκελής, ές, ὁ, ἡ, ές (σκέλος), Ὁ τέσσαρα σκέλη ἔχων, τετράπους. Εὐρίπ.

Τετράσσαρον, τὸ. Νεωτερ. Νόμισμα τεσσάρων ἀσσαρίων ἄξιον, ἢ νόμισμα ἐκ τεσσάρων ἀσσαρίων συνιστάμενον. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. δ'. 5. sesterlius, ὧν δὲ τὸ Ἀσσάριον τὸ ὄκτατον ἕκτον μέρος τοῦ δηναρίου παρὰ Ῥωμαίοις.

Τετρασταδίας, ὁ, ἡ (στάδιον). Τεσσάρων σταδίων μῆκος ἔχων, τὸ τετραπάδιον, ὁνόμ. διάστημα τόπου τεσσάρων σταδίων.

Τετραστάτηρος, ὁ, ἡ, ον (στατὴρ). Τεσσάρων στατήρων ἤτοι δεκαεξ δραχμῶν ἄξιος, ὀξίζων, Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 413.

Τετράστεγος, ὁ, ἡ, ον (στέγη). Ὁ τέσσαρας στέγας ἔχων, οἶκος μὲ τέσσαρα πατώματα, τετραίροφος.

Τετράστιχος, ὁ, ἡ, ον (στίχος). Ὁ ἐκ τεσσάρων στίχων ἤτοι σειρῶν, συνιστάμενος, καὶ ὁ ἐκ τεσσάρων ἀράδων, ἢ ἐμμέτρων στίχων συγκείμενος.

Τετραστοιχία, ἡ. Τετραπλῆ ἀράδα, γραμμὴ, ἢ σειρὰ, τὸ τετραπλοῦν τῶν στίχων, ἐκ τοῦ

Τετράστιχος, ὁ, ἡ (στοῖχος). ταὐτὸν τῷ τετράστιχος.

Τετράστοον, τὸ. Τὸ τέσσαρας στοὰς ἔχων προθωμάτιον, παρὰ Ῥωμ. Atrium. ἐκ τοῦ

*Τετράστοος, ὁ, ἡ, ον (στοά). Ὁ ἐκ τεσσάρων στοῶν, ἤτοι περιστυλίων συνιστάμενος, ἢ περιεχόμενος.

Τετρασύλλες, ὁ, ἡ, ον (στῦλος). Ὁ τέσσαρας στύλους ἔχων, ἢ ὑπὸ τεσσάρων στύλων στηριζόμενος.

Τετρασυλλαβία, ἡ. Τὸ τέσσαρας συλλαβὰς ἔχειν, αἱ τέσσαρες συλλαβαί. ἐκ τοῦ

Τετρασύλλαβος, ὁ, ἡ, ον (συλλαβή). Ὁ τέσσαρας συλλαβὰς ἔχων ἢ ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν συνιστάμενος. Ἐπίρ. Τετρασυλλάβως, μὲ τέσσαρας συλλαβὰς, ἢ διὰ τεσσάρων συλλαβῶν.

Τετράσχιστος, ὁ, ἡ, ον (σχίζω). Εἰς τέσσαρα μέρη ἐσχισμένος, διῃρημένος.

Τετράσχοινος, ὁ, ἡ, ον (σχοῖνος). Ὁ τεσσάρων σχοίνων, ἤτοι διακοσίων τεσσαράκοντα σταδίων μῆκος ἔχων.

*Τετρασώματος, ὁ, ἡ, ον (σῶμα). Ὁ τέσσαρα σώματα ἔχων, ἢ σύνθετος ἐκ τεσσάρων σωμάτων.

*Τετράτομος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω), Τετραπλῶς τετμημένος, τὰ εἰς τέσσαρα τμήματα, τόμους ἢ μέρη διῃρημένος. Παυλ. Σιλ. ἀμβ. 252.

Τετράτονος, ὁ, ἡ, ον (τόνος). Ὁ τέσσαρας τόνους ἔχων. 2) ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται διάστημα τι ἐκ τεσσάρων τόνων, ἢ οἱ νεώτεροι, μικρὰν ἕκτην, ὀνομάζουσιν.

Τέτρατος, άτη, ατον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τέταρτος, καὶ τὸ τέτρατον, τετάρτην ὥραν. Ἰλ. Ψ. 615. Ν. 20. Φ. 177. Ἡσ. Ἔρ. 598. Ἀσ. 363.

Τετράτροχος, ὁ, ἡ (τροχός). Ὁ τέσσαρας τροχοὺς ἔχων· ταὐτὸν τῷ, τετράκυκλος. Σχόλ. Ὁμήρ. Ἰλ. Ω. 324.

Τετράτρυφος, ὁ, ἡ, ον (τρύπτω) παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 424. »Ἦσπετος τετράτρυφος, ὁ εἰς τέσσαρα μέρη διαιρεῖται δυσὶ μέσοις· ὁ εἰς τέσσαρα τμήματα διαιρούμενος, κοπτόμενος, πλώμενος· εἰς τέσσαρα κλάσματα τεμνόμενος· ὁ Τζέτζης ἑρμην. διὸ τοῦ, τέσσαρα κλάσματα ἔχων σταυροειδῶς.

Τέτροφα, ἐνεργ. παρκ. τοῦ τρέφω ἀντὶ τέτροφα Σιμωίας ἐν Ἐπιγρ. ὁ. »Τοῖς ὤμοις ὑπερθεν κύκλοι κρὰς τέτραφεν· αὐτὸς τοῦ, ἐστὶ. 2) αὐτὸ τοῦ, τέτρεπα ἐκ τοῦ, τρέπω, παρὰ Διονυσ. καὶ Πολυβ. Ἴσως καὶ ἐν Ἰλιάδ. Κ. 189. »- πεδίον δὲ γὰρ ἀεὶ Τετραφατ'· αὐτὸ τοῦ, τετράφατο, τεταραγμένοι ἦσαν, καὶ ἀπέβλεπον εἰς τὸ πεδίον. »Τετράφθαι πρὸς ἴδιον ἐντὸς τοῦ, ἀντὶ τοῦ ὄπισθεν. »Ἴδιος τετράφθαι, ὁ κατ' εὐθὺ μαχόμενος· καὶ, τετράφθω, ἀντὶ χωρήτω. Ἰλ. Μ. 273.

Τετραφαλαγγαρχία, ἡ. Ἡ ἀρχὴ καὶ διοίκησις τῆς τετραφαλαγγίας. ἐκ τοῦ

*Τετραφαλαγγάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὁ ἀρχηγὸς ἢ στρατηγὸς τῆς τετραφαλαγγίας, ἐκ τοῦ

Τετραφαλαγγία, ἡ (φάλαγξ). Αἱ τέσσαρες φάλαγγες, καὶ μία φάλαγξ εἰς τέσσαρα μέρη διῃρημένη. Σουίδ. καὶ ἀριθμός τις στρατιωτῶν.

Τετράφαλλος, ὁ, ἡ, ον. »Παρ' Ὁμήρῳ Κυνέη τετράφαλλος = τετράφαλος, ἤτις ἔστι καὶ, Ἀμφίφαλος καλεῖται. Ἰλ. Ε, 743. καὶ Δ. 41. »Κυνέην τετραφάλληρον«. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσαν καὶ ἐξοχάς, εἴ εἰσιν ἥλοι λαμπροί, περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας καταχρυσώμενοι. Ὁ δὲ Σχολ. Τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσαν. Φαλοὶ δὲ εἰσιν εἴ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας ὀστιδύσκοι, εἰς εἴδος κραδίων ἢ κυμβίων συγκεκλημένοι ἐπ' αὐτῆς. Κατεκρούοντο ἄρα οἱ ἥλοι οὗτοι· ἢ οἱ ὀστιδύσκοι περὶ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας εὐσωμίας χάριν. Ἡ δὲ Ἀμφίφαλος περικεφαλαία φαίνεται ὅτι εἶχεν ἢ πολλοὺς ὀλόγυρα ἢ τοὐλάχιστον ὑπὸ φαλοὺς, τὸν ἕνα ἐμπρόσθεν καὶ τὸν ἕτερον ὄπισθεν. Κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὰ δὲ τὴν τοῦ Βουττμ. εἰκασίαν ἀν Διΐλ. 2. σελ. 247. φαίνεται ὅτι ῥίζα τῆς λέξεως ἦν ἀρχαίοντε ἄχρηστ. Ὅμοιμ. Φάληρος, τὸ ὁποῖον ἐστήμαινεν εἴτε τὸν ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας ἱστάμενον λόφον, τὸ ἐπίκρανον, ἢ ἐχρησίμευεν ὡς ἐπίσημον αὐτόν, καὶ οὕτω «τετραφάληροι» δηλοῖ τὴν μὲ τέσσαρας ὑπερέχοντας λόφους περικεφαλαίαν, καὶ ἐστιν ἄνευ ἀμφιβολ. συγγεν. τῷ φᾶλος· παρβλ. φάληρος, φαληριῶν· ἄλλοι συγχέουσι τὸ φάληρος μετὰ τοῦ φάλαρα καὶ φάλος.

*Τετράφαλος, ὁ, ἡ, ον (φᾶλος). «Κυνέη κόρυς τετραφάλοιο». Ἰλ. Μ, 384. Χ, 315. Περικεφαλαία ἔχουσα τετραπλασίας χαλκᾶς ἢ ἐξ ἄλλου τινὸς μετάλλου ἐπ' αὐτῆς ἐξοχάς, φάλους, παρὰ Νεωτερικοῖς, ἐφ' ὧν ἐστηρίζεται ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐμπροσθεν μὲν ἐξείχον πολὺ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὀπισθεν δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος, καὶ ἐχρησίμευον ἴσως διὰ νὰ προφυλάττωσι τὴν κεφαλὴν ἀπὸ σύγκρουσίν τινα ἐν καιρῷ ἀγῶνος ἢ μάχης. Ἴδε καὶ ἐν τῷ τετραφάληρος, καὶ ἀμφίφαλος, ἐξαίρ. παρβλ. Βουττμ. Λεξ. 2. σελ. 242. — Ὁ Πασσόν. ἀμφιβάλλει ἐὰν τὸ τετράφαλον, ἔστι ταὐτοσημ. τῷ τετραφάληρος, ἐν ᾧ πολλοὶ ἐκ τε τῶν ἀρχ. καὶ νεωτερ. ἐκλαμβάνουσιν αὐτὰ ὡς ἔχοντα μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σημασίαν. (g)

Τετραφάρμακος, ὁ, ἡ, ον (φάρμακον). Ὁ ἐκ τεσσάρων φαρμάκων, ἰατρικῶν συνιστάμενος. «Δύναμις τετραφάρμακος».

Τετράφατο, τετράφατο, ἐπ. καὶ Ἰων. γ'. πρόσ. πληθ. παθ. Παρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ Τρέπω. Ἰλ.

*Τέτράφε, ἡμαρτ. γραφ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Φ, 279. Ψ, 348. ἀντὶ, γ' ἔτραφε.

*Τετραφώς, νία, ὸς· μετοχ. Παρκ. τοῦ τρέπω.

Τετράφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ τέσσαρα φύλλα ἔχων, ἀμφ.

*Τετράφυλος, ὁ, ἡ, ον (φυλή). Ὁ εἰς τέσσαρας φυλάς, ἤτοι γένη διῃρημένος, ὁ ἐκ τεσσάρων φυλῶν συγκείμενος. Ἡρόδ. 5, 66.

Τέτραχα, Ἐπίῤ. (τέτταρες). Εἰς τέσσαρα μέρη διῃρημένος, κατὰ τέσσαρα.

Τετράχειρ, ειρος, ὁ, ἡ (χεὶρ). Ὁ τέσσαρας χεῖρας ἔχων.

Τετραχῇ, Ἐπίῤ. ταὐτὸν τῷ, Τετραχῶς.

Τετραχθά, Ἐπίῤ. ταὐτὸν τῷ, τετραχα, πλεονασμῷ τοῦ θ, ὡς τὸ τριχθὰ ἀντὶ τρίχα, καὶ διχθὰ ἀντὶ δίχα Ἰλ. Γ, 363. «Τριχθάτε καὶ τετραχθὰ διατρωφῶν· εἰς τρία καὶ τέσσαρα μέρη διαλύσει, ἐνθ' ὁ Ἐυστάθιος σημειοῖ. «Εἰ ποιὸς ἂν σιδήρου ἀραυρέου ἄκουεν· τοιοῦτον γάρ πω ἦχον ἡ τῶν λίξεων ὑπηχεῖ τραχύτης, ἐπίτηδες οὕτω φράζοντος τοῦ Ποιητοῦ, ὁμοιοποιίας τρόπῳ, πλεονασμῷ τοῦ θ· διὰ τραχυφωνίαν πλείονα, καὶ Ὀδ. Ι, 71. (μ-υ)

Τετραχίζω, μέλ. ἴσω (τέτταρα). Εἰς τέσσαρα μέρη διαιρῶ. 2) Ἐπὶ τετάρτῳ μέρει ποιῶ τι, ὁ ἐστι, ποιῶ, ἐργάζομαι, ἐκμισθώτι, ἵνα λάβω ἐξ αὐτοῦ τὸ τέταρτον μέρος. Ἡσύχ. Πολυδ. Φώτ. καὶ Ἐτυμολογ. ἐξ Ἀριστοφάν.

Τέτραχμον, τὸ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ, τετράδραχμον.

*Τετραχόθεν, ἐπίῤ. (τέτταρες). Ἀπὸ τεσσάρων μερῶν.

*Τετραχοιαῖος, αία, ον = τετράχους, ἐπίγρ.

*Τετραχοινικός, ἡ, όν = τετραχοίνιξ, Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 639.

Τετραχοίνιξ, ικος, ὁ, ἡ (χοῦς). Ὁ τεσσάρων χοινίκων χωρητικὸς ἢ δεκτικός, ὅστις πέρνει μέσα, χωρεῖ τέσσαρας χοίνικας.

Τετράχους, ὁ, ἡ, οι, κατὰ συναλ. τετράχους, ουν. Ὁ τέσσαρας χόας ἔχων, ἐμπεριέχων. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 526. «Κάδος τετράχους· τεσσάρων χοῶν δεκτικός. Ὡς μέτρον δὲ Οὐσιαστ. τὸ περιληπτικὸν τεσσάρων χοῶν. Γεωπον. β'. 10.

Τετράχορδος, ὁ, ἡ, ον (χορδή). Ὁ τέσσαρας χορδὰς ἔχων. καὶ «Τετράχορδον, τόν. Ὄργανον μουσικὸν τέσσαρας χορδὰς ἔχον, ἢ τέσσαρας τόνους ἀποτελοῦν, συνεχεῖάν τινα σηλ. τόνων ἤτις ἀποτελεῖτο διὰ τῆς κρούσεως τῶν τεσσάρων χορδῶν. Δύο δὲ συνημμένα τετράχορδα διέδασι, μετὰ τῆς προσλαμβανομένης (χορδῆς), τὴν τονικὴν κλίμακα (Scala, Gal. la gamme) τῶν νεωτέρων, ἀπὸ τῆς πρώτης, ἤτοι τῆς βάσεως, μέχρι τῆς ὀγδόης.

Τετραχρονία, ἡ. Οἱ τέσσαρες χρόνοι. Γραμματ. καὶ παρὰ Μουσ. ἡ διάρκεια τεσσάρων χρονικῶν διαστημάτων. ἐκ τοῦ

*Τετραχρέως, ὁ, ἡ, ον, καὶ

Τετράχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος). Ὁ τέσσαρας χρόνους ἔχων, ἢ ἐκ τεσσάρων χρόνων συνιστάμενος, ἐξ ὧν δύο ποιοῦσι μίαν μακρὰν συλλαβὴν, παρὰ Γραμμ.

*Τετράχυτρος, ὁ, ἡ, ον (χύτρος). Ὁ τέσσαρας χύτρας, ἤτοι ἀγγεῖα χωρῶν, Βατραχμ. 258.

*Τετράχωρος, ὁ, ἡ, ον (χῶρος.) Ὁ ἔχων τέσσαρας χώρους, ἢ κοίτας. Βοταν.

Τετραχῶς, Ἐπίῤ. (τέτταρες). Κατὰ τέσσαρας τρόπους, τεσσάρων εἰδῶν, ἢ τεσσάρων λογιῶν.

Τετράψομαι, μετ' ὀλ. Μέλ. τοῦ Τρέπω. Ἡσύχ.

Τετράων, ωνος, ὁ, ἔτι δὲ καὶ, τετράδων, καὶ, τετρᾶδος, Ὅρνις ποιός, ὡς ἡ μελαγρίς, ἢ ὁ μεγας τέτραξ, παρ' Ἀθην. ιδ'. σελ. 654. μνημονεύεται ἐν Πτολεμαίου. «Φασιανὸν, οὐ τετράονας ὁμοιάζουσιν», συγγεν. τῷ τέτραξ.

Τετράωτος, ὁ, ἡ, ον (οὖς). Ὁ τέσσαρα ὦτα ἔχων, ἢ χειρολαβίδας, χειρόλαβα.

Τετρεμαίνω, μέλ. ανῶ. καὶ παρτ. εὔχρηστ. (τρέω, τρίμω.) Τρέμω, φοβοῦμαι, ἐστι κατ' ἀναδίπλασ. καὶ ἐπίτασ. τύπ. τοῦ τρέω. Ἀριστοφάν. Νεφ. «Οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ περφόβημαι.»

*Τέτρημαι, Παθ. παρακ. τοῦ τετραίνω.

Τετρήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). ἀντὶ τοῦ, τετραήμερος. Ἀριστοτέλ. πολ. γ'.

Τέτρηνα, ἀπιξ. ἀορ. τοῦ τετραίνω· ἀντὶ, ἐτέτρηνα, ἐτρύπησα. Ὁμ. Ὀδυσ Ε, 247.

*Τετρήνω, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τετραίνω, ὁ δὲ Βουττμ. ἐν Ἑλ. Γραμ. Τόμ. Π, σελ. 238. παρεδέξατο ὡς Ἰωνικ. τύπ.

Τετρήρης, εος, ὁ, ἡ, ες (ἐρέσσω). Ὁ τέσσαρας κώπας ἔχων. ὡς Οὐσ. ἡ τετρήρης, ναῦς μὲ τέσσαρας κώπας. Διόδωρ. Σικ. 13. 82.

Τετρηρικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τετρήρη ἀνήκων. «Πλοῖον τετρηρικὸν· ταὐτὸν τῷ, τετρήρης.

Τέτρηχα, Ἀμετῤ. Παρκ. ἔχων σημασ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ παράστω. Εἰμὶ τεταραγμένος, συγχυτμένος, ἢ ταλαιπωρημένος, βασανιστμένος· καὶ μετοχ. τετρηχώς, νία, ός Ἰλ. Η, 346. Β, 95. ἐπικ. γ'. πρόσ. ἑνικ. ὑπερσ. τετρήχει.

Τετρίγει, ἐπ. γ', πρόσ. ὑπερτ. τοῦ, τρίζω, Ἰλ. Ψ, 714. (ι)

*Τετριγυῖα, μετοχ. Θηλ. Παρακ. τοῦ τρίζω, Ὁμ.

*Τετριγῶτας, ἐπικ. Λῖτ. πληθ. μετοχ. Ἀρσεν. τοῦ παρακ. τοῦ τρίζω, ἀντὶ τετριγότας, Ἰλ. Β, 314.

Τέτριξ, ιγος, ἡ, Ἀγριόντι πτηνόν, ἴδε ἐν τῷ, Τέτραξ.

Τετριμμένη, ἡ. Θηλ. Μετοχ. Παρκ. τοῦ τρίβω, πρόσυπ. ὁδός. Ἡ πεπατημένη ὁδός. Ἡσύχ.

Τέτρομος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Τρόμος. Ἀπολλών. Δύσκ.

Τετρόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Ταὐτὸν τῷ, τετραόργυνος.

Τέτροφα, ἀντὶ τοῦ, Τέτροπα, Παρκ. τοῦ, Τρέπω. Ἀριστοφάν. Νεφ. 838. «Τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας.» 2) τοῦ τρέφω. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, τέτροφε, διὰ τοῦ, πέπηγε, Ὀδυσ. Ψ. 237. «Νηχόμενοι, πολλοὶ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·» καὶ διὰ τοῦ, πέφυκε. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 186. «Ὅτι καὶ πόλις τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι». ἴδε ἐν τῷ, τρέφω.

Τετρῦσθαι, Ἀπαρμφ. παθ. Παρκ. τοῦ τρύω, ἢ τρύχω, Ἡρόδοτ. α. 22.

Τετρυφάλεια, ἡ, Περικεφαλαία. Ἡσύχ. ἀντὶ τετραφάλεια.

*Τετρωβολιαῖος, αία, αῖον, = τετρώβολος.

Τετρωβωλίζω, μελ. ἴσω. Τέσσαρας ὀβολοὺς λαμβάνω. Θεόπομπος παρὰ Πολυδ. γ'. 64. Ὁ Φωτ. ἔχει. «Τετρωβολίζων, τὸ διακτικὸν τετρώβολον λαμβάνων· ἐγένετο γὰρ καὶ τοσοῦτόν ποτε». ἐκ τοῦ

Τετρώβολον, τὸ, Νόμισμά τι τεσσάρων ὀβολῶν, οὐδέτ. τοῦ

Τετρώβολος, ὁ, ἡ, ον (ὀβολός). Τεσσάρων ὀβολῶν ἄξιος, ἢ τοσοῦτον βάρος ἔχων· ὁ ξυγιάζων τέσσαρας ὀβολούς, Lob. Φρυν. σελ. 549. Παροιμ. «τετρώβολον τοῦτ' ἐστιν ἀντὶ πολυτίμητον. Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 254. Boeckh Ath. Staatshaus. 1, σελ. 114.

*Τετρωκοντα, Δωρ. ἀντὶ, τεσσαράκοντα. Ἀρχιμ. ὄθεν

*Τετρωκοστομόριον, (μόριον) Τὸ τετταρακοστὸν μερίδιον, ἐκ τοῦ

*Τετρωκοστος, ὁστη, Δωρ. ἀντὶ τεσσαρακοστός.

*Τετρωμένος, ένη, ένον, μετοχ. παθητικ. παρακ. τοῦ τιτρώσκω, Ἡρόδ.

*Τετρωρία, ἡ, κατὰ συναλ. ἀντὶ τετραορία.

*Τετρωρίς, ίδος, ἡ, = τετρωρίξ.

*Τετρωρίστος, ὁ, ἡ, ον, = τετρορος, τετράορος. Σοφ. Ἀμφιαρ. 4. παρὰ Στράβ. ε'. «τετρωρίστῳ ἅρματι».

Τέτρωρος, ὁ, ἡ, ον ταὐτὸν τῷ, τετράορος. τὸ τετράζευκτον ἅρμα, ἤτοι τὸ τετρόιππον. Ἐν τῷ Ἡρακλ. Πίν. ἀντὶ τοῦ, τετρακτύς· οὕτω καλεῖται καὶ παρὰ Γαληνῷ ἓν μέρος τοῦ Ἀστραγάλου ὀστέου, διὰ τὸ ἔχειν τέσσαρας πλευράς.

Τετρώροφος, ὁ, ἡ, ον (ὀροφή). Ὁ τέσσαρας ὀροφὰς, πατώματα ἔχων, ταὐτὸν τῷ, τετράστεγος, Ἡρόδ. 1, 180. «Οἰκιῶν τριωρόφων καὶ τετρωρόφων», οἰκίαι μὲ τρία καὶ τέσσαρα πατώματα.

Τέττα, Τιμητική, φιλική, ἢ κολακευτική προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ὡς καὶ τὸ, ἄττα, τάτα, ἄππα, ἀππᾶ, πάππα, πάτα. Ἰλ. Δ, 412. «Τὸν Ἰδῶν προσέφη κρατερὸς Διομήδης, τέττα, σιωπῇ ἧσο· ἐμοὶ δ' ὁ Σχολ. ἔχει· «Τέττα, προσφώνησις τιμητικὴ νεωτέρου φίλου πρὸς παλαιότερον· καὶ ἐν Ἰλ. Χ, 518. ἔχει· «Ἤθελε, προσφώνησις νεωτέρου ἀδελφοῦ φιλοφροντιστικὴ πρὸς πρεσβύτερον, κατὰ τιμήν. Ταῦτα εἰσὶ προσαγορευτικὰ, οὐδὲ ποτὲ δὲ περί τινος αὐτὰ κατηγορεῖται, ἀλλὰ πρός τινα ἀφωνεῖται· τέττα, πρὸς φίλον, ἄττα, πρὸς τροφέα, πάππα, πρὸς πατέρα, ἤθελε, πρὸς ἀδελφόν». Ὁ Εὐστάθ. λέγει· τοῦτο «Προσφώνημα φιλεταιρικόν», ὅ ἐστι· πρὸς φίλου λεγόμενον· καὶ ἄλλοι «Σπτικὴ φωνὴ φίλου πρὸς ἑταῖρον». (ὥρα Κλαδίου χρηστομαθ. παρὰ Φωτ. βιβλ. κωδ. σοδ'. σελ. 1581. ἔκδ. Hoeschel.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τέτταρα, τά, Ἀττικ. ταὐτὸ τῷ, τέσσαρα. «Τέτταρα ξύλλαμ· ἐπὶ τῆς Σύρας· οὕτω λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, Πολυδ. ζ. 27. «Τὰ δὲ τῆς Σύρας ξύλα, τέτταρα ὠνόμαζον καὶ τὸ ἐντὸς τῶν θυρῶν γενέσθαι. ἔνιοι τῶν τεττάρων, ἴδε καὶ τέσσαρα.

*Τεττερακόντα, Ἀττ. ἀντὶ τεσσαρακόντα· ὅθεν

Τεττερακοντάετία, ἡ, Χρονικὸν διάστημα ἐκ τεσσαράκοντα ἐτῶν, σαράντα χρόνια.

Τέτταρες, οἱ, αἱ, τέτταρα, τά, Ἀττ. ἀντὶ, τέσσαρες· οὕτω καὶ τὰ ἐκ τούτου σύνθετα.

Τεττιγομήτρα, ἡ (τέττιξ, μήτρα). Ἡ τοῦ τεττιγὸς μήτρα, ὅ ἐστι, τὸ κέλυφος, ἐν ᾧ γίνεται τὸ πρῶτον ὁ τέττιξ (τὸ ὑποκάμισον τῶν τεττίγων, ἐξ οὗ ἐκλείς ἐξέρχονται). Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ε'. 30.

Τεττιγόνια, τά (τέττιξ). Οἱ μικροὶ τέττιγες, εἶδος μικρῶν τεττίγων, Ἀριστοτ.

Τεττιγοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τέττιγα φέρων, φορῶν. Ἐκαλεῖτο κατ' ἐξοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι «Τεττιγοφόρειν, διότι ἀρχαῖοι ἐφόρουν ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τέττιγας χρυσοῦς, σύμβολον τοῦ γηγενεῖς καὶ αὐτόχθονας εἶναι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1336. Θουκυδ. α'. 6. «Καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἕρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐπὶ τῷ κεφαλῇ τριχῶν. Κατὰ Περσαίους πώγωνας μετεχειρίζοντο εἰς δέσιν καὶ στριξιν τῶν μαλλίων τοιαύτας καρφεδόνας, τῶν ὁποίων ἡ κορυφὴ παρίστασε χρυσοῦν τέττιγα.

Τεττιγώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τεττίγῳ ὅμοιος, ὃ φύσιν ἢ εἶδος τέττιγος ἔχων.

Τεττίζω, ταὐτὸν τῷ, τιτίζω.

Τέττιξ, ιγος, ὁ. Εἶδος ἐντόμου πτερωτοῦ, τετρεῖζοντος ἐπὶ τῶν δένδρων κατὰ τὸ θέρος (τσιτσίρας ἢ τζιτζίρας, χυδαῖκ. cicada, Λιννῖ. Ὁ Ἡσύχ. ἔτι ἔχει, «Ἥξιος, τέττιξ· ὅ ἐστι, κὶς, κὶς φάσκ.), Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. ε'. 24. (30). «Τῶν δὲ τεττίγων γένη μὲν ἐστὶ δύο· οἱ μὲν μικροί, οἱ πρῶτοι φαίνονται, καὶ τελευταῖοι ἀπόλλυνται· οἱ δὲ μεγάλοι οἱ ᾄδοντες, οἱ καὶ ὕστερον γίγνονται, καὶ πρότερον ἀπέλλυνται – καλοῦσι δὲ τοὺς μὲν μεγάλους καὶ ᾄδοντας Ἀχέτας, τοὺς δὲ μικροὺς τεττιγόνια. – οὐ γίνονται δὲ τέττιγες, ὅπου δένδρα μὴ ᾖσι. Γίνεται δῆλον ἐκ τῶν διαφόρων ἐπᾴδετο τὴν φωνὴν τοῦ τέττιγος, πόσον ἤδη καὶ τερπνὸν ἦτον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι τὸ τερέτισμα τῶν τεττίγων, καθὼς καὶ εἰς πολλοὺς τῶν νῦν ἐν τῇ Ἑλλάδι κατοίκων, Ἰλ. Γ, 151. «–τεττίγεσσιν ἐοικότες, εἵτε καὶ ὕλην δενδρήῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόσσαν ἱεῖσιν· τεττίγων ὁμοίως, οἵτινες κατὰ τὴν ὕλην (τὸ θέρος) δένδρῳ ἐπικαθεζόμενοι, φωνὴν ἡδεῖαν ἀφιᾶσιν, ἤτοι μελῳδικῶς τερετίζουσι. Ἡσιόδ. ἔρ. 582. «Ἥμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡχέτα τέττιξ ὀρθρίῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν κατακεύθει ἀοιδήν. καὶ ἐν Ἀσπίδ. 393. «Ἥμος δὲ χλοερῷ κυαναιπτερος ἡχέτα τέττιξ ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδῃ ἄρκτας, ᾗ τε πόσις καὶ βρῶσις δῆλος ἔρσῃ, καὶ τε πανημέριός σε καὶ ἠῶθεν χέει αὐόν· ἴσασι δ' αἰγοσάτωμι. Ἀριστοφ. «Τέττιξ ὀξὺ μέλος βοᾷς, καὶ Voss Airg. Ecl. 5, 77. «Ἅδουσι δὲ μόνοι οἱ ἄρρενες, ὀχεύονται δὲ ὑπτίοι συνδιαζόμενοι πρὸς ἀλλήλους, τὰ δὲ κυήματα αὐτῶν εἰσὶ ὠὰ λευκά, τὰ ὁποῖα καταῤῥεῖ ἡ θήλεια εἰς τὴν γῆν, καὶ ὅταν ἐπομβρίᾳ γένηται, γίνονται πολλοὶ· ἐρῶτον μὲν σκώληξ αὐξηθεὶς ἐν τῇ γῇ γίγνεται τεττιγομήτρα, καὶ εἰσὶ τότε ἡδίστοι πρὶν περιῤῥαγῆναι τὸ κέλυφος. (Ὅθεν γίνεται σῆλον, ὅτι ἔτρωγον αὐτοὺς οἱ παλαιοί, ἢ τοὐλάχιστον μέχρι τὸ κέλυφος [τὸ ὑποκάμισον] αὐτῶν)· ὅταν δὲ ἡ ὥρα ἔλθῃ, περὶ τροπὰς ἐξέρχονται νύκτωρ, καὶ εὐθὺς ῥήγνυνται τὸ κέλυφος, καὶ γίγνονται τέττιγες ἐκ τῆς τειτιγομήτρας. Ἀριστοτ. ἔνθ. ἀνωτέρ. Ἔστι δὲ αὐτῶν πλέον εἴδη (ἐξαιρέτως τέσσαρα) καὶ διαφέρουσι μεγέθη καὶ μικρότητι καὶ φωνῇ· οἷον ὁ Ἀχέτας, Λαχέας, Ἠέρκωψ, καὶ Ἀκαλήφας, ἀπὸ τὸ ὑχεῖν ἐν ἀκανθώδεσι, ἄσινα καὶ παρ' ἡμῖν εἰσὶ γνωστά. 2) Ὡς κόσμος ἀπὸ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ τοῦ βελόνη, ἡ καρφοβελόνη ἔχουσα χρυσῆν κορυφὴν εἰς σχῆμα τέττιγος, τὴν ὁποίαν ἐφόρουν οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι εἰς δεῖγμα τῆς αὐτοχθονείας των· ἴδε καὶ ἐν τῷ, κόρυμβος. 3) τέττιξ ἁλίκιος, εἶδος θαλασσίου καραβίδος, ἢ κεριδόρι.'

Τέτυγμαι, παθ. παρακ. τοῦ τεύχω, Ὅμηρ. ὑπερσυντ. ἐτετύγμην, ὅθεν «Τετυγμένος, σύνθετον, πεποιημένον, πεφροντισμένον.

Τετυκεῖν, ἐπικ. κατ' ἀναδιπλασ. ἀπαρεμ. ἀόρ. β'. τοῦ τεύχω, Ὁδ. Ο, 77, 94.

Τέτυξαι, β'. πρόσπ. παθ. παρακ. τοῦ τεύχω, Ἰλ. καὶ ὑπερσυντ. τέτυξο, ἀντὶ, ἐτέτυξο, Ἰλ.

Τετυφωμένως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ μετοχ. παθητ. παρακ. τοῦ τυφόω. Μωρῶς, μεμωραμένως, μέμορον, ἀνοήτων τρόπον, Δημοσθ. Ὁ Φώτ. ἔχει «Τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ, ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα· ἤτοι ἀπὸ τὴς βροντῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀῤῥώνως κατεῤῥαγέντα.

Τετύχηκα, παρακ. τοῦ, τυγχάνω ὅθεν μετοχ. «Τετυχηκὼς διαπρύσιον πεδίοιο, Ἰλ. Ρ, 748. παρόλον τὸ πεδίον παρατεταμένως δηλῶν. Ὁ Σχολ. διεξιών, διὰ παντὸς τοῦ πεδίου τυγχάνων, ᾠδήνων, ἐξαπλωνόμενος· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. Κ, 88. «–ὃν περὶ πάτρη Ἠλίβατοι τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν· ἔνθα ὁ Εὐστάθ. λέγει, ἀντὶ τοῦ «Κατὰ τύχην ἐστὶ καὶ οὐκ ἐξ ἐπιτεχνήσεως, ἔτυχε τὰ ἴδια ἐξαπλωμένη κῶρα πέρα.

Τετύχθαι, παρακ. παθ. τοῦ ἀπαρεμφ. τοῦ, τεύχω, Ἰλ. Ο, 110.

Τεῦ, Δωρ. γενικ. τοῦ τύ, σύ, ἀντὶ, τέο, σοῦ. ὡς τὸ, ἐμεῦ, ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ.

*Τεῦ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τίνος, γενικ. τοῦ τίς; τὸ δὲ τευ, ἐγκλιτ. γενικ. τοῦ τίς ἀντὶ τινος, συχνάκις παρ' Ὅμηρ. καὶ Ἡροδ.

Τεύγμα, ατος, τό (τεύχω). Τὸ πεποιημένον, κατεσκευασμένον, κατηργασμένον ἔργον, ἐργασία, πόνημα.

*Τευθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τευθίς. (-νυν, Φερενρτ. Ἀθην. 6. σελ. 269. Ε.)

*Τευθιδώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Κατὰ τὸ εἶδος τῆς τευθίδος, ἔχων μορφὴν τευθίδος.

Τευθίς, ίδος, ἡ, Θαλάσσιον τι ζῶον ἄκαιμον καὶ ἀσπληγχνον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν μαλακίων, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Καλαμάριονα λεγόμενον· διὰ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἔχειν τὸ ζῶον, Λατ. loligo. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. δ'. κεφ. α'. Ἀθήν. ζ. σελ. 325. (Κατὰ τὸν Δράκ. ἔστι τὸ Ἰωτα μακρόν, ἴ'ε δὲ περὶ τούτου καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 936, 941. Ἀχ. 1156. Ὀπτ. Ἀλ. 1, 426. Spehn de extr. Od. parte, pag. 17.)

Τεύθος, ὁ. ταὐτὸς, ὁ. Ἡ μεγάλη τευθίς, ἤτοι τὸ μεγάλον καλαμάριον. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. δ'. α'. «Διαφέρουσι δὲ τῷ σχήματι τῶν τευθίδων οἱ τεύθοι· πλατύτερον γὰρ ἐστὶ τὸ ὀξὺ τῶν τεύθων· ἔτι δὲ τὸ κύκλῳ περύγιον περὶ ὅπαν ἐστὶ τὸ κυτος· τῇ δὲ τευθίδι ἐλλείπει· τὸ δὲ χρῶμα ὑπέρυθρος, Ἀθήν. ζ. σελ. 326. ἔχουσι δὲ καὶ σήπιον ἀμφότερα τὰ εἴδη ὡς καὶ ἡ σηπία, πλὴν ἐπιμηκέστερον λεπτὸν καὶ χονδρωδέστερον· δι' ὃ καὶ ἰσχιατικὸν, ξίφος, καλεῖται καὶ ἐντεῦθεν ὁ Θεμιστοκλῆς εἶπε πρὸς τὸν Ἐρετριέα· «Ἡ γὰρ, καὶ ὑμῖν περὶ πολέμου τις ἔστι λόγος, οἵ, καθάπερ αἱ τευθίδες, μαχαίραν μὲν ἔχετε, καρδίαν δὲ οὐκ ἔχετε· διὰ τὸ ἀσπλαγχνον εἶναι τὸ ζῶον ταῦτα, Πλούταρ. εἰς Θεμιστοκλέα 11.

*Τευθρανίδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. τοῦ Τεύθρας, Ἰλ. Β, 13.

*Τεύθρας, αντος, ὁ, ἀρχ. κύρ. ὄνομ. Ἰλ. Ε, 705.

*Τευθρίδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τεύθους, ἢ ἔχων μορφὴν τοῦ τεύθους.

Τεύθριον, τό. Εἶδος γυπτοῦ, πιθ. εἶδος λαχάνου, Διοσκορ. γ'. 111. Teucrium flavum. Linn.

*Τεύκρας, ου, ὁ, ἀρχ. κύρ. ὄνομ. συχνάκις ἐν Ἰλ.

Τευκτήρ, ῆρος, ὁ (τεύχω). Ὁ τεχνάζων, κατασκευάζων, ποιητὴς, κατασκευαστὴς, Ἡσύχ.

Τευκτικός, ή, όν (τυγχάνω). Ὅς τις συνήθως ἐπιτυγχάνει, ἀπολαμβάνει, ἐπιτυχαίνει μετὰ γεν. Ἀριστοτ. «Ἡ γὰρ τοιαύτη ὀρθότης βουλῆς, εὐβουλία, ἡ ἀγαθοῦ τευκτικὴ· ὥστε ἐστὶ αὐτὴ ταύτης τῆς ἐννοίας ἔχει καὶ τὸ, στοχαστική· ὅ ἐστι κοινότερον ἡ Ἀποβαίνει εἰς καλόν· ἢ ἐπιτυγχάνει.

Τευκτός, ή, όν, ἐπίθετ. ῥήματος, τοῦ τεύχω, Χειροποίητος, κατασκευαστός, τετυγμένος, ἐξεργασμένος, κατωμένος, ποιητὸς, Ἡσύχ.

*Τεύκτωρ, ορος, ὁ, = τευκτήρ.

Τευμάω, καὶ, τευμάομαι, μέλλ. ήσομαι, ταὐτὸν τῷ, τεύχω, καὶ, τεύχομαι· Ἀντίμαχ. «Ἵππον ἐνὶ σπῆι τευμήσατον παρασκευάσατο, ἐτοιμήσατο· κατασκεύασεν, ἐποίησεν. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τό, «Τευμᾶται, διὰ τοῦ, «Τεχνᾶζει, τιμᾶται.

*Τευμησός, ἡ, καὶ, Τευμησσός· ὄνομ. κύρ. θηλ. πόλεως καὶ ὄρους ἐν Βοιωτίᾳ, Τμν. Ὁμ. Ἀπολ. 224.

Τεῦξις, εως, ἡ (τεύχω), ταὐτὸν τῷ, τέχνη. Κατασκευὴ, ἐξεργασία, ποίησις, κατασκευασία, Ἡσυχ. 2) ἐκ τοῦ τυγχάνω, ἐπιτυχία, ἐπίτευξις, ἀπόλαυσις, Ἀρβιαν. εἰς Ἐπίκτ. β'. 5. Συιδ. Ἐπικτ. 140.

Τεῦς, Δωρ. καὶ Αἰολ. γενικ. τοῦ σύ, τὸ ἀντὶ τοῦ, τέο, σοῦ, ἀεὶ ὀρθοτονοῦμ. Ἀπολλ. Δύσκ.

Τευτάζω, μέλλ. άσω. ἀντὶ ταὐτάζω. Λέγω ἢ πράττω ἀεὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἐπὶ πολὺ προτιθέρουαι τῷ αὐτῷ γράμματι, ἐμμένω πολὺν χρόνον ἐπὶ τῷ αὐτῷ πράγματι, ἐνασχολοῦμαι, παραγίνομαι ἐμμενῶς περί τι, καθόλ. ἐνδιατρίβω, σπουδάζω, καταγίνομαι· καὶ ἐπιμελ. ταυτ. ὡς τὸ διατρίβω, σπουδάζω, πραγματεύομαι, περί τι, Πλάτ. εἰς Φίληβ. 34. «Καὶ μάλα εὐλόγως οὐ σμικρὰν διαφορὰν περὶ τὸν ἀριθμὸν τευτάζοντα ἐνδα ὁ Σχολ. «Τευτάζοντων, πραγματευομένων, ἐπὶ πολὺ διατριβόντων ἐν τῷ αὐτῷ, φροντιζόντων, ἢ ἐπιστρεφῶς τι πραττόντων, ἐνεργούντων, ἢ σπουδαζόντων· ἅπαντα γὰρ δυνατὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκδέξασθαι· σημαίνει δὲ καὶ τὸ, ἡσυχάζοντων, καὶ ἔτι τὸ, στενωρουμένων, ἢ στραγγευομένων, ὅ ἐστι σκολιῶς διακειμένων· πρὸς τοῦτος καὶ ταυτολογοῦντων, ἢ ψλωρεύντων· πολύσημος γὰρ ἡ λέξις ἔσται. Ὁ Φώτ. ὁ Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολγ. ἔχουσι· «Τευτάζειν, πραγματεύεσθαι, ἢ σπουδάζειν, ἢ στραγγεύεσθαι, καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Πλάτ. ἐν Τιμαίῳ «Τῷ μὲν οὖν περὶ τὰ ἐπιθυμίας καὶ φιλονεικίας τετευτακότων, ἦγουν διατετριφότι, διατρίψαντι. Τηλεκλείδης· «Πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάφοροι, ἀντὶ τοῦ, πραγματεύονται, σπουδάζουσι. Φερεκράτης. «Ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τοῦτο δεῖπον παραθεῖναι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν· καὶ τὸ ἡσυχάζειν καὶ «Ταυτάζειν, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, φλυαρῶν, Ῥητορ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· τευτάζει, στενωρεῖ, ἡσυχάζει, διατρίβει· οἱ δὲ ψροιζίκοι καὶ ταῦτα τεχνάται· Παρὰ νεωτερ. εὑρηται καὶ μέσ. «Μαστιγα ἐν χερσὶν ἔχων τευτάζεται, Φρύνιχ. ἀσάφατος καὶ Φώτ. «Ταύτᾶται, μηχανᾶται. Οἱ Γραμματικοὶ παρήγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ, ταὐτὸς, τευτός.

Δημόσιη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Τευταμίδης, ου, ὁ, πατρωνυμ. ἔνομ. αὐτόχθονες τινες Πελασγοῦ, Ἰλ. Β, 843. ἐκ τοῦ
Τεύτᾰμος, ὁ, ἀρσ. κύρ. ὀνομ.
Τευτασμός, ὁ (τευτάζω). Στρατεία, ἀργοπορία, ἀνδιατριβή, τὸ τευτάζειν, ἐνδιατρίβειν, παρά τι, Ἡσύχ.
Τευτάω, συγγεν. τύπος τοῦ τευτάζω, Ἡσύχ.
Τευτλίον, τό, ἢ ταὐτλίον, = ταῦτλον, τό, Ἀττ. ἀντὶ σευτλίον. Εἶδος λαχάνου, σέσκλον τοῦτου εἴδη τέσσαρα, Ἀθήν. γ'. σελ. 371. ἴδε ἐν τῷ, σαῦτλον, καὶ ταῦτλον.
Τευτλίς, ίδος, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ σευτλίς.
Τεῦτλον, τό, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. σαῦτλον. Εἶδος λαχάνου, σέσκλον, Λατ. beta, Βατραχμ. 54, 161.
Τευτλοφάκη, ἡ (φακῆ). Ἔδεσμα, φαγητόν τι ἐκ ταύτλων καὶ φακῆς ἠτημασμένον, σέσκλα μετὰ φακῆς, Διοσκορ.
Τευχεσφόρος, ὁ, ἡ, ον (τεῦχος, φέρω). Ὁ τεύχη, ὅπλα φέρων, ὁπλοφόρος.
Τευχέω (τεῦχος). Ὁπλίζω, ἁρματόω, καθοπλίζω· ἄχρηστ. μέσον ὁ ἀόρ. παρακ. τοῦ ἀπαρεμφ. τετευχῆσθαι, εὑρηται ἐν Ὀδσ. Χ, 104. ὡπλισμένοι, καθωπλισμένοι εἶναι.
Τευχήεις, εσσα, εν (τεῦχος), ταὐτὸν τῷ, τευχήρης, ὡπλισμένος, Ὀππιαν. Κυν. γ'. 4.
Τευχήρης, εος, ὁ, ἡ, ες (τεῦχος, ἄρω). Ὁ τεύχη, ἁρματα, ὅπλα φέρων, βαστάζων, ἔχων, ὁπλίτης, ἁρματωμένος, Ὀρφ. Ἀργ. 525. ἐντοσθεν ἔρηται νηὸς τευχήρεια, ἐμβῆναι μέτα εἰς τὴν ναῦν ἁρματωμένοι ἄνδρωποι.
Τευχηστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ τευχηστής, καὶ Τευχήτης, ὁ (τεῦχος). Ὁ τεύχη φέρων, βαστῶν, ἁρματωμένος, ὡπλισμένος (ἁρματωλός), ὁπλίτης, πολεμιστής, στρατιώτης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 903.
Τευχήτωρ, ορος, ὁ, = τευχηστήρ.
Τευχοπλάστης, ου, ὁ, καί, τευχοπλάστις, εδος, ἡ (πλάσσω). Ὁ τὰ τεύχη ἤτοι τὰ ἀγγεῖα, τὰ σεύη πλάττων, ἐργαζόμενος, Λυκόφρ. 1379.
Τεῦχος, εος, τό (τεύχω). Πᾶν ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς ἐργασίαν τινά, ἐργαλεῖον, ὄργανον, σεύη, ἢ σεύος, εἴς τὸ ὅπλον καὶ ἅπαξ· ἐξαιρ. ὄργανον πολεμικόν, πρὸς ὁπλισμὸν ἐπιτήδειον, ἢ κατασκευασμένον πρὸς χρῆσιν ἐν τῷ πολέμῳ, ἅρμα, ὅπλον, παρασκευὴ πολεμική, μάλιστα συνεχ. παρ' Ὅμ. ὅστις ὡς ὁ Ἡσ. ἀεὶ τῷ πληθ. τεύχεα χρῆται, καὶ πολλοῖς μετ' ἐγγυτέρου προσδιορισμοῦ, ὡσεὶ, πολεμήια τεύχεα, Ἰλ. Ζ, 340. Η, 193. οὕτω καὶ πάμβοτα τεύχεα, αὐτὰ τεύχεα, Ἰλ. Ρ, 191, 194. καὶ ἠχαλκήρεα τεύχεα, Ἰλ. Ο, 544. ἠχρύσεια, πελώρια τεύχεα Ἡφαίστου, Ἰλ. Κ, 439-441. ἠτεύχεα μορμαίρουσαι, Ἰλ. Σ, 617 κ. τ. τ. ὅπου λαμβάνεται γενικ. ἐφ' ὅλου τοῦ ἐπισμοῦ τῶν πολεμιστῶν, ἐφ' ὅλης τῆς ἐφοπλίσεως αὐτῶν, ὅπου, «Τεύχεα δύειν. καταδύειν, ἀποσύειν, τεύχεα περὶ χροΐ ἁρμόζειν, καί, ἀπ' ὤμων τεύχεα συλᾶν. «Ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσύοντο, ἤτοι, ὥρμων, ἔτρεχον ἐπὶ τὰ ὅπλα, Γ, 114, 195. καὶ ἀλλαχοῦ· ἅτε «Τεύχεσι παμφαίνων, ὡς τ' ἠλέκτωρ. Ἰλ. Ζ, 513. ἐν τεύχεσι παμφαίνων, σὺν τεύχεσι παμφαίνουσιν, ὡς ἠλέκτωρ, ἀστράπτων, ἔλαμπεν ἐν τῇ ὁπλήσει ἢ ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ὁ ἥλιος· ὡς τὸ ἐν Χ. 214. «Τεύχεσι λαμπόμενοι, ἀντὶ τοῦ, ἐν τεύχεσι λαμπόμενοι· οὕτω καὶ ἐν Τ, 398. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐξηργασμένον, κατασκευασμένον, ὅ ἐστιν, ἔργον, τέχνευμα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τεύχη, ὅπλα, οὐ μόνον τὰ πολεμικά, ἀλλὰ καὶ τῆς σκαφῆς, καὶ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα· ὅθεν ἐν Ὀδ. Ο, 218. «Ἐγκεσμεῖτε τὰ τεύχη', ἑταῖροι, νῦν μελλόντων, ἤτοι τὰ τῆς σκαφῆς ἐργαλεῖα, πανία, κωπία κ. τ. τ. καὶ Π, 326 Η, 1. Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπλον, οἱονεὶ κοινοῦ σκεύους, ἀγγεῖον, φιάλη, πάσης πρᾶξ λούσιμον τοῦ σώματος, κάλπη κ. τ. τ. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἐκαλεῖτο ἔτι καὶ τὸ βιβλίον, ἡ βίβλος, Γρηγορ. ἐπ. 14. Ἰακ. Α. Π. σελ. 13. ὅθεν καὶ τὸ συνθετ. «Πεντάτευχος, καὶ, ἑπτάτευχος.
Τευχοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω), ταὐτὸν τῷ, τευχεσφόρος, Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 3.
Τεύχω, μέλ. τεύξω, ἀόρ. ἔτευξα, παρακ. τέτευχα, παθ. παρακ. τέτυγμαι, παρὰ τοῖς ἁπαπολλάκις ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ εἰμί, μετ' Ὀλ. μέλ. τετεύξομαι, ἀόρ. παθ. ἐτύχθην, παρὰ τοῖς ἑπικ. πολλαχοῦ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἔτυχον, οἱ ὁποῖοι ὅλοι οὗτοι χρόνοι ἀπαντῶνται συνεχέστατα παρ' Ὁμρ. Σπανίως δὲ εὑρηται ὁ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὁ παθ. μέλ. ἐκ δὲ τοῦ παθ. παρακ. καὶ παθ. ὑπερτελ. χρῆται καὶ τῷ ἀνωμάλῳ γ'. πληθ. προσ. τετεύχατε, τετεύχατο, ὡσαύτως καὶ Ἡσ. Θεογ. 581. ὁ κατ' ἀναδίπλασμ. ἀόρ. β'. τετυκεῖν ἐστιν Ἰωνικ. καὶ ἑπικ. τύπος τὸ δὲ μέσον, τετύκοντο, τετυκέσθαι ἐστὶ ὅλως ταὐτοσήμ. τῷ τεύξασθαι, τευξάσθαι, Ὀδ. Ο, 94. Ἰλ. Α, 467. Ὁ ἐνεργ. παρακ. εὑρηται μὲν ἐν Ἰλ. Ν, 346. κατ' ἐνεργ. σημασ. ἀλλ' ἐν Ὀδσ. Μ, 425. ἐστι παθ. παραβλ. καὶ Ἡσιόδ. Θ, 14. Ὁ μετ' ὀλ. μέλ. τετεύξομαι, ἔχει ἀεὶ σημασ. ἀμετάβ. τοῦ τέτυγμαι, Ἰλ. Μ, 345. Φ, 322, 585. Ἐκτός τοῦ παθ. ἀόρ. ἐτύχθην φαίνεται, ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἕτερος ἐνεργ. ἀόρ. ἐτεύξην, Ἀνακρ 10. παρ' ᾧ ἀπαντᾶται τετευχδέν. Κατασκευάζω, ποιῶ, ἐργάζομαι, τεχνάζω, διὰ τῆς τέχνης ἢ τεχνημένως ποιῶ τι (φαβρικόρω, φαιδίνω)· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐπὶ παντὸς ἔργου τῶν τε χειρῶν καὶ τοῦ νοός, καὶ ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς διὰ τῶν ξυλίνων ἐργασίας καὶ τῆς τῶν μετάλλων, ἀντὶ τοῦ, οἰκοδομῶ, τεκταίνομαι, κτίζω, χαλκεύω, πτο μὲν (σκηπτρον) Ἥφαιστος κάμε τεύχων, ἤτοι μετὰ πόνου καὶ κάματον κατεσκεύασεν, Ἰλ. Β, 101. καὶ ἠχερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, Ἰλ. Ε, 61. τρίποδας . . εἴκοσι πάντας ἔτυχεν, Ἰλ. Σ, 373.-377 ὡσαύτ. «Δῶμα' ἔτευξαν, Ὀδ. Δ, 174. «Σίλλυβοι . . ἔτευξεν, Ἰλ. Ξ, 166, 338. καὶ «Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν τετυγμένον, Ὀδ. Χ, 334. καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς γυναικείας ἐργασίας, ἀντὶ τοῦ ὑφαίνω «(εἵματα) τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν, Ἰλ. Χ, 511. ἔτι καὶ ἐπὶ φαγητῶν, ἐπὶ τραπέζης, δεῖπνον, ἀντί, ἑτοιμάζω, εὐπρεπίζω, διαθέτω, παρασκευάζω, ἀεὶ μετὰ τοῦ, δεῖπα, δεῖπνον καὶ ὀρπον· «τετύκοιτό τε δαῖτα, Ἰλ. Α, 477. ἔνθα σημειωτ. ὅτι ὁ Ὅμρ. ἐχρήσατο τῷ ἑπικ. ἀόρ. τετυκεῖν, τετυκέσθαι, κατ' ἐνεργ. καὶ μετ. τύπον μόνον ἰδίως ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὡς δηλοῦσι δὲ τῇ Ἰλ. Δ, 467. Β, 430. Η, 319. Ὀδ. Θ, 61. Μ, 383, 307. Ξ, 408. Ο, 77, 94. Π, 478. Τ, 390. Φ, 428. Ω, 384. ἔτι δὲ καὶ κατὰ διάφορον μεταφορ. ἔννοιαν, π. χ. «τεύχειν ἄλγεά τινιν, ἀντὶ, παρασκευάζω, παρέχω, προξενῶ, ἑτοιμάζω, ἢ διανοοῦμαι νὰ ἐπιφέρω ἄλγεα, βασάνους κατά τινος, Ἰλ. Α, 110. Ν, 346. καὶ κακήδεα τεύχειν, μερίμνας καὶ φροντίδας προξενεῖν, Ὀδ. Α, 244. Ἰλ. Ν, 209. ὡσαύτως μενοεικέα, πόλεμον τεύχειν, Ὀδ. Ω, 476. πκαλὶ ξιμι, Ἰλ. Ο, 70. καὶ παθ. παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 154. «θάνατον, φόνον τεύχειν, Ὀδ. Τ, 11. Χ, 14. «οἴτοιν, Ὀδ. Θ, 579. «ὄλονα, Ὀδ. Θ, 276. «γέλωτα. Ὀδ. Σ, 350. ἔτι δὲ «πομπήν, βοὴν τεύχειν, ἤτοι ἑτοιμάζω ἐξαποστολήν τινα, βοὴν καὶ φωνὰς ἐκβάλλω, διακρύττω. Ὀδ. Κ, 18, 118. «γάμον τεύχειν, ἀντὶ συνοικῶ, συνοικίσιον κάμνω, Ὀδ. Α, 277. Β, 196. καὶ, προσφέρω, παράγω, ἐκβάλλω, ἀναδίδω. Ἰλ. Ε, 419. Ὀδ. Θ, 177. ὡσαύτως καὶ Ἡσιόδ. ἔρ. 79. «μῆμυλίσας τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος» παρβλ. καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 570, 585. ἔργ. 267. Σπανίως δὲ λαμβάνεται ὡς τὸ ὁρᾶν μετὰ ὀπλ. αἰτ. τεύχειν τινά τι, κάμνω εἴς τινά τι, Σοφ. Φιλοκ. 1181 (ἐκδ. Νφ. Δουκ.). Ἔτι ὁ Ὅμ. συνδέει ἀσθετα τὸν ἐνεστ. παρακ. καίμαι. μλ. τεύξομαι ὡς τὸ ἐνεργ. μετὰ αἰτ. «Σοὶ' ἐγὼ ἐτώδε μῆλ' ἑκάεσσα, καὶ κῆρα μέλλων ἐξ ἐμέθεν τελέεσθαι, Ἰλ. Ε, 653. — Εὕρηται καὶ παθ. οὐχὶ συχν. καὶ συνηθ. μετὰ γεν. δηλοῦντος τὴν ὕλην, ἐξ ἧς κατασκευάζεται τι· «χρυσοῖο, κασσιτέροιο», Ἰλ. Σ, 574. Ὀδ. Τ, 226. Ἡσιόδ. 208. αὐτοῦ, καὶ ἐνεργ. «Ἐπίτονος βόος ῥινοῦ τετυγμένος». Ὀδ. Μ, 423. κατεσκευασμένος, εἰργασμένος ἐκ δέρματος βοείου· ἀντὶ δὲ τῆς γεν. εὑρηται ἔτι καὶ δοτ. «τετυγμένα δώματα Μοίρης ξεστοῖσιν λάεσσιν. Ὀδ. Κ, 210. Τ, 563. Ὁ παθ. παρακ. ὅς τις ἐφεύρηται τι ἤδη ἐσκευασμένον, κατειργασμένον, ἄρα γε ἰσμενος καὶ διαμένον, λαμβάνει ἐξαιρ. παρ' Ὅμ. συχνάκις τὴν ἔννοιαν τοῦ γίνεσθαι καὶ εἶναι, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῷ γ'. ἐνικ. προσώπῳ χωρὶς ἀναφορὰν τινα ἢ σήμανσίν τινος ἤδη προηγουμένως γεγενημένου καὶ ὑπάρχοντος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς γίνομαι, εἰμί, ὅπου τότε ὁ παθ. ὑπερτελ. καὶ ἀόρ. χρησιμεύουσιν ὡς παρατ. καὶ ἀόρ. Ἰλ. Δ, 48. «τειμῆς πολέμοιο τέτυκται», ἤτοι ὑπάρχει, εἶναι διωρισμένος· ὡσαύτως καὶ ἐν Ἰλ. Ε, 78, 402. Ζ, 7. Μ, 164. Ξ, 53, 246. Ο, 207, 837, 643. Π, 589, 622. Φ, 194. Ω, 354. Ὀδ. Δ, 392. Θ, 546. Ξ, 234 καὶ ἀλλαχοῦ. «γυναικὸς ἀντὶ τέτυξο», ἤτοι ἐξομοιώθης μὲ γυναῖκα, ἀντὶ γυναικὸς ἐγένου, Ἰλ. Θ, 163. συνεχ. ὑπονοουμένης τῆς ἰδέας μονιμότητος, ἢ σταθερᾶς καὶ ἀμεταστρέπτου καταστάσεως, ὡς π. χ. ἐπὶ τῆς ἀμεταθέτου τοῦ παντὸς τάξεως, ἐπὶ τῆς εἱμαρμένης, ἐπὶ τῆς ἐκ τῶν περιστάσεων ἀνάγκης, δι' ἧς ἀναγκαίως ἔρχεται ἢ συνέβη τι· «μοῖρα τέτυκται», Ἰλ. Σ, 120. Ἡσιόδ. ἔργ. 747. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ παντὸς ὅ,τι ἐπαπειλεῖται ἢ δύναται νὰ προέλθῃ ἐκ κακοτυχίας τινός, ἐπιβάλλεται τοῖς ἀνθρώποις ὡς δυστύχημα· «κακὸν δέ τε σχῆμα τέτυκται», Ἰλ. Χ, 30, 420. Ὀδ. Δ, 772 Ν, 170. καὶ ἐπέτυχεν ὁ μετοχ. παρακ. τετυγμένος, ἔχει οὐχὶ μόνον τὴν σημασ. τοῦ, γεισμένος, ἢ γεγενημένος, κατεσκευασμένος, ποιημένος, ἀλλ' ἔτι ὑπεμφαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν ἔννοιαν τοῦ καλῶς, ἢ στερρῶς, μονίμως κατεσκευασμένου, ἢ ἐξειργασμένου πράγματος, καὶ κεῖται ἀντὶ τοῦ εὐτυκτος, εὖ πεποιημένος, πάσῃ σοι κρατὸς τετυγμένου, Ὀδσ. Δ, 615. ἤτοι εὐποίητον, ὡσαύτως καὶ, οἰκία, δώματα, δόμος, βωμός, τεῖχος, σακος, δέπας, ἄγγεα, εἵματα, Ὅμ. καὶ τροπ. «γήρως καλὸν τετυγμένον, ἤτοι καλῶς γεωργημένος, καλοσουλευμένος, Ὀδ. Δ, 206. καὶ «νοὸς ἐν στήθεσσι τετυγμένον, Ὀδ. Τ. 366. ἤτοι πυκνός, συνετός· ὡσαύτ. ἐλαμβάνετο καὶ τὸ τυκτὸς ἀντὶ τοῦ εὖ τυκτός, ἢ εὖ ποιητός. «Οὐκ ἔτι γάρ δύναται τὸ τευγμένον εἶναι ἄτευκτον, Ψευδοφωκυλ. δὲν δύναται πλέον τὸ γεγενημένον νὰ ἀπογίνῃ, τὸ γινόμενον οὐκ ἀπογίνεται. Νεώτερ. Πεζογρ. μεταχειρίζονται ἔτι καὶ παρακμ. τέτευγμαι, μετοχ. τετευγμένος, Lob Φρυν. σελ. 728. παρβλ. τυγχάνω. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸν ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερτελ. «πέτευχε γὰρ καὶ οὗτος ἐπιτρέπων», 3, 14. ἤτοι ἦν, ὑπῆρχε, ἀκολούθει αὐτῷ καὶ οὗτος. Οἱ αὐτοὶ τύποι εὑρηται καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. μὴ Ἀττικ. συγγραφ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. γ'. 14. Πολυβ. 1, 81. Lob. Φρυν. σελ. 395. (συγγεν. τῷ τεύχω ἐστὶ τὸ τυγχάνω, τὸ ὁποῖον ἐκφράζει τὴν τοῦ παθ. τύχομαι ἔννοιαν, οὗ ὁ παρὰ τοῖς ἑπικ. οἱ παθ. τύποι τέτυγμαι, ἐτεύχθην, ἀτύχθην, συμφωνοῦσιν οὐσιωδῶς μετὰ τοῦ τυγχάνω, καὶ ὁ ἐνεργ. παρακ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

πέτυχα λαμβάνεται ἀμεταβ. ὅλως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ τυγχάνω.)

Τέφρα, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰων. τέφρη (θάπτω, τάφος, τύφω). Τὸ ὑπόλειμμα τῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς κατακαιομένων σωμάτων, στακτὴ ἢ στάχτη, Ἰλ. Ψ, 250. »-βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρα« καὶ ἐν Σ, 25. »νηκατέρῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη«, ὅπου ἐπὶ πένθους λέγει ὁ ποιητὴ διότι ἔχυνον ἐπὶ τῶν φορεμάτων στάκτην πρὸς σημεῖον τῆς λύπης, καὶ ἐπὶ κεφαλῆς ὡσαύτ. ὅθεν καὶ συνωνυμεῖ τῷ »Πόνες αἰθαλόεσσαι«, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, κόνις, σκόνη. Πλάτ. εἰς Δυσ 15. »Ἡμᾶς δέ γε εἰ ὑπολαμβάνοι ἰατρικοὺς εἶναι, κἂν εἰ βουλοίμεθα διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐμπίπτει τῆς τέφρας, οἶμαι, οὐκ ἂν κωλύσειεν«.

*Τεφραῖος, αία, αῖον. Στακτώδης, στακτερός, ἢ στακτοχρώματος.

Τεφρᾶς, ᾶδος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ τάττηγος, παρ' Αἰσχιν. ζωολ. Ἱστορ. ί. 44. διὰ τὸ τεφρώδες χρῶμα ἔχειν.

*Τεφρήεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τεφρός.

Τεφρίζω, μέλ. ίσω (τέφρα). Τεφροειδὲς χρῶμα ἔχω, φαίνομαι ὡς τέφρα, ὡς στάκτη, στακτερὸς εἶμαι. 2) ταὐτόν τῷ τεφρόω, μεταβατ. Ἡσύχ. »Ἐτέφριτεν, ἐκόπρωσεν«.

Τεφρικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τέφραν ἀνήκων, ἢ ὁ ἐκ τέφρας ὢν ἢ εἰς τέφραν μεταβεβλημένος.

*Τέφρινος, η, ον, = τεφρός.

Τέφριον, τὸ. Ἄλειψή τις ταφροειδὴς, καὶ ἐκτρέπεται ἡ τῶν ὀφθαλμῶν, ἥτις ὅλως »Τεφρικὸν κολλύριον καὶ »Σποδοειδὲς« λέγεται. Παῦλος Αἰγιν.

Τεφροειδής, ές, ὁ, ἡ, ες (εἶδος), ταὐτόν τῷ, ταφρώδης, Ἡσύχ.

Τεφρός, ά, όν (τέφρα). Τεφροειδὴς, στακτοειδὴς· παρβλ. σποδιός, ὅθεν

Τεφρόω, ῶ, μέλ. ώσω. Καίω τι τόσον, ὥστε μεταβάλλεται εἰς τέφραν, εἰς στάκτην· μεταβάλλω τι διὰ τῆς καύσεως· ὅθεν μετοχ. »Τεφρώσας, ἐμπρήτας, σποδώσας« παρὰ Σουΐδ. καὶ, τεφρωθείς, καυθείς. 2) τεφροειδὲς, στακτηρὸν ποιῶ.

Τεφρώδης, εσι, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συναλ. ἀντὶ ταφροειδης, Ὁ τέφρας εἶδος ἔχων, τέφρα ὅμοιος, στακτοειδὴς, στακτερός, σποδοειδής,

*Τέφρωσις, ἡ (τεφρόω). Τὸ ἀποτεφροῦν, μεταβάλλειν εἰς στάκτην διὰ τῆς καύσεως, στάκτωσις.

Τεχνάζω, μέλ. άσω (τέχνη), ταὐτόν τῷ, τεχνάω· ἄεωρ. Τέχνας ἢ δόλους μεταχειρίζομαι, ἐφευρίσκω, ἔτι δὲ καὶ μέσ. τεχνάζομαι, Ἡρόδ. 3, 130. 6, 1. Ἀριστοφ. Βάτρ. 957.

Τεχνάεις, εσσα, εν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ, τεχνήεις.

Τέχνασμα, τό (τεχνάζω), ταὐτόν τῷ, τέχνη. Πᾶν τεταχνευμένον, τέχνημα, πᾶν τὸ διὰ τέχνης παραγόμενον, ἢ ἐπινοούμενον. 2) δόλος, ἀπάτη, πανουργία. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. δ'. 7. καὶ Ἀριστοφ.

*Τεχνασμός, οῦ, ὁ (τεχνάζω). Τέχνευμα, τεχνικὴ παρατευὴ, τεχνικὴ ἐπίνοια.

*Τεχνάστεος, έα, έον, ρῆμ. ἐπίθ. τοῦ τεχνάζω. Ὃν πρέπει νὰ τεχνάζῃ τις

Τεχναστής, οῦ, ὁ (τεχνάζω), ταὐτόν τῷ, τεχνίτης.

Τεχναστός, ή, όν, ἐπίθ. ρῆμ. τοῦ τεχνάζω. Διὰ τῆς τέχνης κατασκευασμένος, τεχνητὸς, οὐ φυσικός, διὰ δόλου ἢ ἀπάτης ἐπινοημένος.

Τεχνάω, μέλ. ήσω (τέχνη). Ποιῶ, κατεργάζομαι, κατασκευάζω τι διὰ τῆς ἢ μετὰ τέχνης, συν. τέχνῃ ποιῶ· κάμνω ἢ φκιάνω τι μὲ τέχνην, »γυναῖκας ἐτεὸν τεχνήσαιτ«, Ὀδ. Η, 110. ἤτοι ὑφαίνειν, ὡσαύτως καὶ τεχνάζω παρ' Ἡροδ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. Πεζογρ. φαίνεται μέσως τεχνάομαι, ἤτοι μαι, μετὰ τέχνης ἢ ἐπιτηδειότητος ποιῶ, κατασκευάζω, ἐξεργάζομαι, ἐξαρτύομαι, τεχνήεντως ἀποτελῶ, ἀποδεικνύω, ἢ κατορθόω τι· καὶτοι ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἠδὲ ἐοήσω«, Ἰλ. Ψ, καὶ Ὀδ. Ε, 259. Δ, 613. Ξενοφ. Κυρουπ. η'. β'. 4. »Ἀδύνατον πολλὰ τεχνώμενον πάντα καλῶς ποιεῖν«, καὶ τροπ. ἐπινοῶ, τεχνάσματα ἐφευρίσκω, μεθοδεύομαι, μηχανῶμαι, πανοῦργός τι διαπράττομαι ἵνα ἀπατήσω τινά, δολεύομαι, δόλους, ἀπάτας, μηχανὰς μεταχειρίζομαι, τέχνας κατεργάζομαι, »τεχνήσομαι, ὡς κε γένηται παῖε ἐμοῖσι«, Ὅμ. Ὁμηρ. Ἀπολ. 325. »σὺν τούτοις χρῆται καὶ Ἡρόδ. 2, 121, 1. τῷ μέτ. τεχνίζομαι, καὶ τῷ ἐνεργ. τεχνάζω ἐν 6, 1. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὅπερ καὶ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ συνήθες ἐστί, παρβλ. Lob Φρυν. σελ. 4-7. ὁ δὲ Ξενοφ. χρῆται μόνῳ τῷ τεχνάομαι πότε μὲν μέσ. καὶ πότε παθ. καὶ ἀπλ. λαγῶ, παρὰ Ξενοφ. Κυν. η'. 3. »Ἐῶσται τεχνάζειν τῇ βαδίσει«.

Τεχνεύω, ταὐτόν τῷ, τεχνάω.

Τέχνη, ης, ἡ. Ἡ τοῦ τυχεῖν κατατεκτέζειν ἐπιστήμη, ἤ ἐστι, μέθοδος τοῦ ποιεῖν καὶ ἐξεργάζεσθαί τι κατά τινας κανόνας, ἐργόχειρον, ἐπάγγελμα, ἐπιτήδευμα, ἐργασία, ἢ ἁπλῶς ἔργον, παρ' Ὅμηρ. δὲ ἐξαιρ. λέγεται ἡ γνῶσις, ἡ ἐπιτηδειότης τῆς τῶν μετάλλων ἐργασίας, »οὐδ' ἐν χερσὶ ἔχων χαλκῆίδ, πείρατα τέχνης«, Ὀδ. Γ, 433. ἤτοι, τὰ ὁποῖα ἐντελῶς καὶ ἐρρωμένως κατατεθέντων ἢ ἐπιτηδειότης τοῦ χαλκέως, ὡσαύτως Ὀδ. Ζ, 234. Λ, 613. Ψ, 161. καὶ ἐπὶ ναυηγικῆς ἐργασίας· »νῦν ἄνεμος, ὃς ῥάσε τέχνη τείον ἐκτάμνησιν«, Ἰλ. Γ, 61. ὃς τις ἐδὴ μετ' ἐπιτηδειότητος ἐκόπτετο πρὸς νεῶν κατασκευὴν ἐπιτήδειον ξύλον, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ θεραπείας, ἢ ἰατρικῆς γνώσεως, καὶ ἐμπειρίας, Ἡρόδ. 3, 130. καὶ καθόλου πᾶσα ὁποία δήποτε ἐπιτηδειότης, γνῶσις, ἢ ἐμπειρία περίτις, »μίαν ἕκαστος τέχνην ἐν πόλει κεκτημένος, ἀπὸ ταύτης ἄμα καὶ τὸ ζῆν κτάσθαι«, Πλάτ. Νόμ. 7. καὶ ὁ αὐτὸς Πολ. καθόλου ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. Παρὰ νεωτ. ὁ λεγετο καὶ ἡ ἐλευθέρα τέχνη, αἱ ὡρίαι λεγόμεναι τέχναι, ἡ ἐπιστήμη, ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τέχνη, ἐπιστήμη· ἢ Φαινορῖνος· »Τέχνη ἐστὶν ἐμπειρία ὁδῷ καὶ τάξει βαδίζουσα· τῶν δὲ τεχνῶν διαφοραί εἰσι δύο· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λογικαὶ (ἐλευθέραι ἢ ἐλευθέριοι), αἱ δὲ πρακτικαί. Καὶ λογικαὶ μέν, οἷον ἡ γραμματική, ῥητορική· πρακτικαὶ δέ, οἷον ἡ τεκτονική, χαλκευτική, καὶ αἱ ταύτας παραπλήσιαι, τέχνη λέγεται ἡ ἀκριβὴς ἐπιστήμη τοῦ πράγματος· οὕτω καὶ Ἀμμώνιος καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος· ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι· ὁ Γαληνὸς δὲ σοφώτερον ὁρίζων τὴν λέξιν λέγει οὕτως· »Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ἔστι δὲ θεωρητική, καὶ πρακτική, ἤτοι μηχανική, καὶ ἡ μὲν γνῶσις πολλῶν τεχνῶν, λέγεται παρὰ Πλάτωσι εἰς Πρωταγ. »Ἐντεχνος σοφίαν· ἡ δὲ θεωρητική, γνωστική, καὶ φιλὴ πράξεως· ἐξαιρ. δὲ »Τέχνη λόγων· ἡ ῥητορική. »Τέχναι ῥητορικαί· οἱ κανόνες τῆς ῥητορικῆς, οὓς καὶ »Κανόνας τεχνῶν« λέγει Διον. Ἁλικ. ὁ δὲ Λογγῖν. »Τεχνολογίαν«, καὶ »Τεχνικὰ παραγγέλματα« καλεῖ. Λέγεται δὲ, κατ' ἔξοχην »Τέχνη« ἡ ῥητορική, διὰ τὸ καλλιτερεύειν πῶς ὡς ὄργανον ἐνεργεῖν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ ῥήτορος, ὅτι δὲ καὶ ἡ γραμματική. 2) δόλος, ἀπάτη, μηχανή, τρόπος ἀπατηλός, πανουργία. Ὀδυσ. Δ, 529. »Λύτίκα δ' Λίγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην« καὶ ἐν Θ, 332 »Ἥφαιστος – χωλὸς ἐὼν – ἀλίην Ἄρηα, τέχνησιν δόλοισι, μηχαναῖς, πανουργίαις Ξενοφ. Κύρ. π'. γ'. 1. μία τῶν τεχνῶν μεμηχανημένων τὴν ἀρχὴν μὴ αὐκαταφρόνητον εἶναι· καὶ 332. Ἡσιόδ. Θεογ. 496, 920, 160, 540. ὡς τὸ αὐτὸ. 770. λέγει περὶ τοῦ, Περβέρου· »Τέχνην δὲ κακὴν ἔχεν· ἀντὶ τοῦ, ἦθος, τρόπον, πονηρίαν, δολιότητα, ὡς τὸ Λατ. malam artem, Δουν. Φίλαρ ἐπιστολ. 135. καθόλ. τὸ μέσον, ὁ τρόπος, τὸ δὲ οὐ γίνεται ἢ κατορθοῦταί τι, ὑποκερυμμένης ἀεὶ δολιότητός τινος, ἢ πανουργίας ἐν τῷ πράττειν, Wens. παρ' Ersl. Σοφ. Αἴαντ 737. ὅθεν Ἰωνικ. »μηδεμιῇ τέχνῃ«, Ἡροδ. 1, 112. ἤτοι κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδόλως, καὶ »οὐδεμίῃ τέχνῃ«, Ἡροδ. 9, 57. ἀναφανδόν, φανερά, μὴ ὑποκερυμμένως· καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 536. »Πάσῃ τέχνῃ« ἀντὶ τοῦ, ὡς τάχιστα, ὅσον τὸ ὀγλιγοριτερον. »Ἀντισθένην τις καλεστὶ πάσῃ τέχνῃ«, ἔτι δὲ 3) κατασκεύασμά τι, ἐξεργασμένον, ἔργον, τέχνημα, Schael. Λογγ. σελ. 367. (πιθαν. ἐκ τοῦ τίκτω, τεκεῖν, συγγενὲς τῷ τεύχω).

Τεχνήδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τέχνη. Μικρὰ τέχνη· καὶ

Τεχνηδάριον, ὑμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τεχνιδίου, ἢ τεχνιδίου.

Τεχνήεις, εσσα, εν (τέχνη). Ἔντεχνος, κατατεχνοι, μετὰ τέχνης κατασκευασμένος, τεχνικὸς, πλήρης τέχνης, μὲ τέχνην. Ὀδυσ. Θ, 207. »Τεχνήεντες ἅπαντες· τεχνικῶς κατασκευασμένοι, ἀπαρτισμένοι, ἢ ὑποκερυμμένως τεθέμενοι, ἢ ἐπὶ ὀλίγον χαίμενα. Ἐπίρρ. τεχνηέντως, μὲ τεχνικὸν τρόπον, μὲ τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα, Ὀδ. Κ, 270. »Πηδαλίῳ ἰθύνετο τεχνηέντως«. ἐπιστημόνως, τεχνικά.

Τέχνημα, τό (τεχνάω). Τεχνούργημα, κατασκεύασμα, τὸ ἀπὸ τέχνης ἢ μετὰ τέχνης παρὰ τοῦ δημιουργοῦ καὶ τεχνίτου κατασκευασθὲν, τὸ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης κατασκευαζόμενον, ἐξεργασμένον ἔργον. Ξενοφ. Ἀπομν. ά. δ'. 7. »Ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ τετεχνήματα«. 2) δόλος, ἀπάτη, πανουργία, μηχάνημα, δόλος, ἐπίνοια, συχνὰκ. πλήθ. Ροτ. Εὐρ. Ὀρ. 1052.

Τοχνήμων, ονος, ὁ, ταὐτόν τῷ, τεχνίτης. »Λύλος τεχνήμων«. Ἀνακλ. β'. σελ. 513 καὶ Νόν.

*Τεχνήτης, ου, ὁ. Νεώτερ. τύπ. ἀντὶ τεχνίτης. W. A. Becker. Ἀριστοτ.

Τεχνητικός, ή, όν. Ὁ τεχνεύων, ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τεχνεύων· ἢ μετὰ πολλῆς τέχνης ποιητι. Ἀθήν. 1. σελ. 490.

Τεχνητός, ή, όν (τεχνάω). Μετὰ τέχνης κατεσκευασμένος, πεποιημένος, τευκτός, τεχνιστός, ἢ μετὰ δόλου καὶ πανουργίας γινόμενος

Τεχνικός, ή, όν (τέχνη). Ὁ εἰς τέχνην αὐτὴν, ἢ ὁ μετὰ τέχνης, ἢ ὑπὸ τεχνίτου κατεσκευασμένος, μὲ τέχνην ἢ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. »Ἃ δὲ παίζουσις τοὺς μὲν τοιούτους τεχνικωτέρους καὶ πρὸς τὸ ζῆν εὐπορωτέρους ἐποίησε«. Ἰσοκράτ. Σοφ. »Ἔργον τεχνικώτατον· ἐντεχνον, ἔτι δὲ ἐπιστημονικὸς, ὁ τοὺς κανόνας ἐπιστήμης τινὸς ἀκολουθῶν, συστηματικὸς, καὶ ἐντεῦθεν, ὁ τεχνικὸς, ἰδίως ὁ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς καὶ γραμματικῆς τέχνης, καὶ τεχνικοὶ, οἱ ῥήτορες, Λογγῖν. Ἐπίρ. Τεχνικῶς, μὲ τέχνην· κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Τέχνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τέχνη ταὐτόν τῷ τεχνύδριον.

Τεχνιτεία, ἡ, (τεχνιτεύω). Τὸ τεχνικῶς ἐργάζεσθαι, τέχνη, ἐργασία, Ἀθήν. δ'. 2) δόλος, ἀπάτη, ἐπίνοια, μηχανή. »Τὰς ἀνθρωποδώρους τῶν ἀστρολόγων τεχνιτείας«. Ἐπιφ. ψυσ. 11.

Τεχνίτευμα, τό. Πᾶν τὸ τετεχνευμένον, ἢ μετὰ τέχνης, κρησθὲν, ἐργασία, ἐργόχειρον, τέχνη. ἐκ τοῦ

Τεχνιτεύω, (τεχνίτης). Ἐνεργ. Τεχνίτην ἢ ἀπασπίλον ποιῶ, κατασκευάζω, σχηματίζω, ἐπιτηδεύω, ἐργάζομαι· »Τὴν μαντικὴν τεχνιτεύειν. Συνεσ. αὐτὸ τοῦ, Μετέρχεσθαι. ἀσκεῖν τὴν μαντικὴν τέχνην. 2) σύδετ. μεταχειρίζο-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μαι δόλους καὶ ἀπάτας, πανούργως καὶ δολίως φέρομαι, πολιτεύομαι, μηχανῶμαι. Ἰώσηπ. ἀρχ. ε. ἡ, 11. »Ἐτεχνίτευε τὴν τρόπῳ προέχειν ·· ἐκ τοῦ

Τεχνίτης, ου, ὁ (τέχνη). Ὁ τέχνην τινὰ ἐπιστάμενος ἢ τέχνην τινὰ μετερχόμενος, δημιουργός, προαιτίως καὶ ἐκτελεστὴς πράγματος ἢ ἔργου τινός. (Μαΐστωρ, καὶ, Μάστορας, κυδαίν.) κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, »Τεχνίτης ἐστὶν ὁ λογικῆς τινος ἕμπειρος καθεστῶς ·· κατὰ δὲ Σωφάντην (Ξενοφ. Ἀπομν. β'. ζ. 5.) »Τεχνῖται εἰσὶν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι.« Τεχνοποιός, τεχνουργός, ὁ μετὰ τῆ διὰ τέχνης ποιῶν καὶ ἐργαζόμενός τι, καὶ καθόλ. πᾶς ὅς τις κατέχει, ἐπίσταταί τι κατὰ βάθος, ἕξεως ἐπιστημόνως ἐπαγγέλλεται ἢ πραγματεύεται περί τινος ἀντικειμένου, φυλάττει ἀκριβῶς τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. 2) »Διονυσιακοί, οἱ, οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται.« οἱ σκηνικοὶ οἱ ἐν θεάτροις ἀγωνιζόμενοι, οἱ ὑποκριταὶ καὶ ἐξαιρέτως οἱ Μουσικοί· ὅτι δὲ καὶ οἱ κωμῳδοί, καὶ κωμῳδιδάσκαλοι. Ἀθήν. ιγ'. καὶ ιδ.

*Τεχνῖτις, ιδος, ἡ θηλ. τοῦ τεχνίτης. Τεχνίτισσα, ἡ ἐπαγγελλομένη τέχνην τινά, καὶ ἡ ἔμπειρος, ἐπιτηδεία ἑταίρα, Νικαρχ. 4, 3.

*Τεχνογραφέω, μελ. ήσω (γράφω). Περί τινος τέχνης γράφω, ἢ πραγματεύομαι ἐγγράφως περὶ τῶν κανόνων τέχνης τινός, ὅθεν

Τεχνογραφικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τεχνογράφον ἀνήκων. »Λόγοι τεχνογραφικοί« ταὐτὸν τῷ, ἐπιδεικτικοί. Διον. Ἁλικ.

Τεχνογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ κανονικῶς καὶ μεθοδικῶς γράφων τέχνην τινά, ὁ διὰ συγγράμματος διδάσκαλος τέχνης τινὸς καὶ ἐξαιρέτως ὁ κανόνας καὶ διδασκαλίας δοὺς εἰς τὴν τέχνην τὴν Ῥητορικήν, καὶ Γραμματικήν. Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. καὶ Δογγῖν. 12.

Τεχνοδίαιτος, ὁ, ἡ, ον (δίαιτα). Ὁ τέχνην τινὰ μετερχόμενος, ὁ διὰ τέχνης τινὸς ζῶν, τεχνίτης Ὀρφ. ὑμν. ξέ. 3.

*Τεχνοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς τέχνης, μὲ τεχνικὸν τρόπον, τεχνικός, Διογ. Λαέρ. 7. 156.

Τεχνολογέω, ῶ. Μέλ. ήσω (τεχνολόγος). Λέγω, ὁμιλῶ περί τινος τέχνης, περί τινος ἐπιστήμης, τεχνολόγος εἰμί, τέχνην τοῦ λόγου ἢ τοῦ λέγειν συντίθημι, τεχνικῶς πραγματεύομαι τέχνην ἢ ἐπιστήμην τινά. Ἀριστοτέλ. Παρὰ Γραμματ. αὐτοῦ, Καινοῦζω τὰς λέξεις, φέρω αὐτὰς ἢ προσαρμόζω εἰς τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς, ὅθεν

Τεχνολογία, ἡ. Ὁμιλία, λόγος ἢ πραγματεία περί τινος τέχνης, ἢ ἐπιστήμης, οἷον Ῥητορικῆς, Γραμματικῆς, κ. τ. τ. τεχνικὴ πραγματεία ἐπιστήμης τινός. Δογγῖν.· παρὰ Γραμματικ. ἡ ἐπὶ τοὺς κανόνας τῆς Γραμματικῆς ἀναφορὰ καὶ προσαρμογὴ τῶν λέξεων, καὶ ἡ εἰς τοῦτο γύμνασις.

Τεχνολογικός, ἡ, όν (τεχνολογῶ). Ὁ εἰς τεχνολογίαν ἀνήκων. Γραμμ. καὶ ἐπίρ. τεχνολογικῶς, διδακτικῶς.

Τεχνολόγος, ὁ, ἡ, ον (τέχνη, λόγος). Ὁ περίτινος τέχνης, ἢ ἐπιστήμης λέγων, ὁμιλῶν, ἢ ὁ περίτινος ἐπιστήμης κανονικῶς καὶ μεθοδικῶς πραγματευόμενος, ἐξαιρ. ὁ τέχνην τοῦ λόγου συντιθείς, ὁ περὶ ῥητορικῆς ἢ γραμματικῆς πραγματευόμενος, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σοφιστής, λεπτολόγος. Γρηγ. Ναζ.

Τεχνοπαίγνιον, τό (παίγνιον). Παίγνιον τῆς τέχνης, τὸ τεχνικῶς ἐξεργασθὲν παίγνιον, παιγνίδιον, τεχνικὸν παιγνίδιον, ἐξαιρ. ἐπὶ ποιητικῶν παιγνίων· τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴν τέχνην καὶ δεξιότητα εἶναι γεγραμμένα, οὕτως ὁ Λύσανίας ἐπέγραψεν ἓν ποιητικὸν ποίημα, ὅπερ ἐστὶ τὸ δέκατον δεύτερον τῶν Εἰδυλλίων του.

Τεχνοποιέω, ῶ, (ποιέω). Τεχνικὸν ποιῶ, μὲ τέχνην κάμνω τι.

*Τεχνοπωλέω, ῶ (πωλέω). Τέχνας πωλῶ, πραγματεύομαι, ἐμπορεύομαι μὲ τέχνας, ἀμφ. ὅθεν

*Τεχνοπωλικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν πώλησιν τῶν τεχνῶν ἤτοι εἰς τὸ μετὰ τεχνῶν ἐμπόριον, Πλάτ. Σοφιστ. 20 »Τεχνοπωλικὸν τὸ ·· τὸ πωλεῖν τὰς τέχνας, ἢ μετὰ τεχνῶν ἐμπορία.

Τεχνοσύνη, ἡ, Ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τέχνη Ἀ Σχολ.

*Τεχνουργέω, ῶ, μελ. ήσω (ἔργον). Τέχνας ἢ τεχνικὰς ἐργάζομαι, τεχνικὰ ἔργα κατασκευάζω. 2) Μηχανῶμαι, τεχνάζω· ὅθεν

Τεχνούργημα, τό. Τέχνημα, τὸ ἐξηργασμένον ὑπὸ τοῦ τεχνίτου ἢ τὸ διὰ τῆς τέχνης ἔργον. 2) Μηχανὴ δολιότης πανουργία, καὶ

Τεχνουργία, ἡ. Τέχνη τέχνημα, ἔργον τεχνικόν. 2) Ἐπίνοια, μηχανή, δολιότης. Γλωσσ. Φιλοξ.

Τεχνόω, ῶ. Μ. ώσω (τέχνη). Τέχνην διδάσκω, τοὺς κανόνας ἢ τὴν μέθοδον τέχνης τινὸς διδάσκω. Παῖδητ. Τεχνόομαι, οὖμαι· μανθάνω τεχνικῶς καὶ εὐμεθόδως τέχνην τινά. Γαλην. β'. ρίζ. »Χρὴ τοίνυν ἐν ἅπασι πράγμασι τεχνωθῆναι πρῶτον, εἰ' οὕτως ἐπιχειρεῖν τοῖς ἔργοις. Τὸ Τεχνωθῆναι δέ ἐστι, τὸ γνῶναι τῆς ὑποβεβλημένης τῇ τέχνῃ συμπάσης ὕλης.«

Τεχνύδριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, τέχνη. Πλάτ. πολ. ε'. 1β. ἐσχημάτισται ὡς τὸ, χερνύδριον, λογυδρίον, βιβλυδρίον, καὶ

*Τεχνύφιον, τό, Ὑποκορ. τοῦ τέχνη. (ῠ)

Τέω, Ἰωνικ. Δωτ. τοῦ τίς; ἀντὶ τίνι, καὶ τεῳ, Ἐγκλ, Ἰων. Δωτ. τοῦ τις ἀντὶ τινί Ὁμ. καὶ Ἡρόδ.

*Τέων, Ἰων. Γενικ. τοῦ τις; ἀντὶ τίνων; Ὁμ. παρ' ᾧ ἐστ' ὅτα μονοσυλλ. προφέρεται, Ὀδ. Ξ, 119. Ν, 200.

*Τέων, ἐπικ. ἀντὶ τῶν, ὧν, Γεν. πληθ. τοῦ ὅς, Νικ. Ἀλ. 2. ἔτι δὲ καὶ Ἰων. ἀντὶ τινῶν, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. Ι. σελ. 308.

Τεως, ἐπικ καὶ Ἰωνικ. τείως, σπαν. δὲ τεῖος, ὅπερ ἴδε ἐπίρ. Μέχρι τοῦ, ἕως τότε, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἕως τοῦδε, ἕως τινὸς καιροῦ, ἐν τοσούτῳ ἐνόσῳ, ἕως εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ αἰεὶ ἐπὶ χρόνου, Λατ. interim, tamdiu »Ὄφρα τέως κείνοιο μένωσι Ἰλ. Ω, 658. ἐν ὅσῳ ἐγὼ μένω, καὶ »Τείως ·· κείσθωσι Ὀδ. Ο, 127. δηλ. ἕως τότε, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου ὡς κεῖται. Π. 139, 370. Σ, 190. καὶ Δημοσθ κατὰ Τίμοκρ. »Διεξέσω τέως ·· ἕως ἂν ἐκτίσῃ« καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. β', β', 11. ὅθεν αὐτὸ τοῦ, πάλαι, πρώτερον, πρὸ τοῦ »Τέως δὲ ἦν τοῖσι ἄλλῃσι καὶ τὸ οὔνομα τὸ Μήδων φόβος ἀκούσαι.« Ἡρόδ. 6, 112. Πλάτ. Συμπ. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ. ἑ. 4. »Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμάνηνιτο, αὐτὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου οὐδενός ·· καὶ ἐν κ. φ. ἑ. 20. »Πολλῶν οὐδένα ἐωρῶμεν, τέως δὲ Παρταλέως ἡμῖν ἐφαίνετο ·· καὶ ἐν ἑ. 8. »Τέως δὲ πρὶν ὁρᾶσθαι. κυρ. συνεκφ. τῷ ἀναφερικῷ ἕως, Ἰλ. Υ. 42. Ὀδ. Δ, 91. αὐτὶ δὲ τοῦ ἕως κεῖται τὸ ὄφρα, Ἰλ. Τ, 189 »Μιμνέτω αὐτὸς τέως, ·· ὄφρα κε δῶρα ἐπικλησίης ἕλῃσιν Νεκτρ. ἐπικ. ἐγχώριο τῷ τέως αὐτὶ τοῦ ἕως πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμῳδίας, Hesm. Ὕμν. Ὁμ. Ἀφρ. 228. Δημ. 66, 138. εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο τὸ τέως αὐτὶ τοῦ ἕως καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. 4, 165. Παρὰ δὲ Δημοσθ. Ὀλυνθ. β', σελ. 24, 4 ὥσπερ ἐν γένει καὶ παρ αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. οὐ παραδέχεται οὕτω ὁ Schaef. appar. 1, σελ. 261, ἴδε καὶ Rückert, Πλάτ. Συμπ. σελ. 191. Ε μετὰ δὲ Γενικ. τέως τοῦ παρόντος, ἡμάρτημ. παρὰ Φιλαρ. ἐπιστ. 52. Schaef. σελ, 192. 2) Ἀπολύτ. αὐτὶ τοῦ, καιρόν τινά, ἐπὶ πάμπαν χρόνον, χρόνον τινά »Ὁ δὲ τέως μὲν ἐπὶ μεγάροις ·· δάσετον Ὀδ. Φ, 231 Ω, 191. Ἀριστοφ. Νεφ. 66, αὐτόθ. καὶ παρ' Ἡροδ. συχνάκις τέως μέν, ὅπου ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ ἕπεται μετὰ δέ, 1, 11, 86, 94. ἢ ἕπεται δέ, 6, 83. ἢ, τέλος δέ, 1, 82. 2, 169. παρβλ. ἕως· τῷ ἕως χρῆται ὁ Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Δ, 91. Ο, 127, Π, 139. οὕτω ὥστε πρώτη αὐτοῦ συλλαβὴ πίπτει ἐν τῇ θέσει τοῦ στίχου. (υ-ἀπαντᾶται μ' ὅλον ταὐτὸ τὸ τέως παρ' Ὅμ. καὶ μονοσυλλάβως προφερόμενος, Ὀδ. Τ, 42. ὅπου δὲ εὑρίσκεται ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου πρέπει νὰ λαμβάνηται ὡς τροχαῖος, ὡς νὰ ἦν τείως, παρβλ. ἕως.)

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Η.

Τῆ, Ἀρχ. Ἐπικ. προστακτ. ὡς τὸ λάβε, ἔχε· Δέξαι, πάρε μεθ' ὅσοι ἕπεται καὶ ἄλλη τις προστακτ. κατ' ἐγγύτερον προσδιορισμὸν αὐτοῦ, »Τῇ σπείσει Διί — τῇ, πῖε οἶνον — κ. τ. α, Ἰλ. Ω, 287. Ὀδ. Ι, 347 Κ, 287. ὡσαύτ. καὶ »Τῇ νῦν, τοῦτον ἰμάσσει Ἰλ. Ξ, 219. ἀσυνήθ. »Τῇ νῦν, καί σοι τοῦτο κεκμηλίον ἔστωω Ἰλ. Ψ, 618. »Τῇ δὴω Ὀδ. Θ, 477. »Τῇ δέω Ὀδ. Β, 246. Σπανίως ἡ οὐδέλως συναπτέται παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἐπ. μὲ Λίτ. παρ' Ὅμ. ἅπαξ ἐν Ὀδ. Κ, 287. »Τῇ τό δε φάρμακον ὄφρα ὅμως ὁ Οὐλφιος καὶ ἐνταῦθα χωρίζει διὰ κόμματος τὸ τῇ ἀπὸ τῆς Λίτ. ἀντιστοιχεῖ δὲ τῷ Γαλλ. tiens, tenez ἐξαιρετίας δὲ ἐν τῇ Ἀνάλογ. εὕρηται ἔστιν ὅτε μετὰ Λίτ. Ἰακ. Α. Π σελ. 498. ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλ. Ι. σελ. 164 Π, σελ. 238. ἀποδεικνύει ὅτι τὸ τῇ ἔστιν ἀληθὲς Προστακτ. Θεματός τινος ΤΑΓΩ, τεταγών, κατὰ Δωρ. ἀναλογίαν, ὡς τὸ ζῆν σχηματισθὲν, καὶ οὐχὶ ἐπιρρηματκ. δοτ. τῇ ἀναφορ. Αἰτικ. ἀντὶ τῷ τῇ γνώμῃ ταύτῃ συνάδει καὶ τὸ τοῦ Σοφρον. πληθ. τῆτε παρὰ τῷ Σχολ. Ἀχαρ. 204.

Τῇ, Δοτικ. Θηλ. τοῦ πρ τακτ. Ἀρθρ. ὁ· ἔτι δὲ ποιητ. καὶ αὐτὶ τοῦ, ᾗ ἐκ τοῦ ὅς 2) Ἐπιρρηματικῶς, αὐτὶ τοῦ, Ἐκείρε, καὶ ἀντεῦθεν, ἐνταῦθα· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐνεῖς ἢ τοῦ ἄλλου μέρους. Ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ· ἡ μέρος μέν, μέρος δὲ· ὡς τὸ ταὐτῇ, Λατ. hac Ἀριστοτέλ. Μάσμ. »Συνεχὲς δὲ αὐτῷ, τῇ μὲν τὸ Αἰγύπτιον, τῇ δὲ τὸ Αἰγαῖον ·· ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους τὸ Αἰγύπτιον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου τὸ Αἰγαῖον· καὶ ἐν Ἠθ. ε'. 13. Ἠθ'. ε'. 13. »Καὶ Σωκράτης τῇ μὲν ὀρθῶς ἐρήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν.«

Τήβεννα ἡ, καὶ Τηβεννίς, ἡ καὶ, Τήβεννος, ἡ. Ἑλληνικόν τι ἔνδυμα ἢ ἐπανωφόριον τῶν πλουσίων καὶ ἐπιστήμων ἀνδρῶν, ἐξαιρ. ἐν συνηθ. παρὰ τοῖς Ἀργείοις, ὅπερ ἄλλως καὶ Τήμενος. καὶ τημενὶς ἐπαλαίτο· μετὰ ταῦτα δὲ ἐξόχ. ἦν ἐν χρήσει παρὰ Ῥωμαίοις ὡς εἶδος περιβολαίου ἢ ῥωμαϊκόν τι ἐπανωφόριον, Toga καὶ Trabea, παρ αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς τό παρ' Ἕλλησι, Χλαμύς. Διονύσ Ἁλικ. ε. »Τηβέναι τε καλουμέναι Τραβέαι.« Πολύβ.» Ἠξίουν τήβενναν αὐτῷ λαμπρὰν αὐτοῖς ἑτοιμάσαι· τοῦτο γάρ ἔθος ἐστὶ τοῖς ἀρχὰς μεταπορευομένοις.« ἐφόρουν ἐξαιρέτως παρὰ Ῥωμαίοις τὴν Τογα, τὶ ἐντιμοι, ὅταν ἐξήρχοντο τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Πομπ. 23. »Ὁ ἐν ἱματίῳ βίος ·· ὃ ἐστίν, ὁ ἐν τηβέννῳ, ὁ ἐν πόλει εἰρηνικός. Κατὰ Ἀρτεμιδ. »Ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐσθὴς, ἣν νῦν Τήβεννον καλοῦσιν ἀπὸ Τημένου τοῦ Ἀρκάδος, ἃς πρῶτος τὴν ἑαυτοῦ χλαμύδα τοῦτον περιεβάλλετο τὸν τρόπον εἰσπλεύσας κατὰ τὸν Ἰώνιον κόλπον καὶ ὑποδεχθεὶς ὑπὸ τῶν ταύτῃ κατοικούντων· ἐφ' οὗ μαθόντες καὶ οἱ ἐγχώριοι τὸν αὐτὸν ἐστειλά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στειτο τρόπον, ἐαίλουν τὴν ἐστὴτα Τημένιον ἐπώνυμον Τημένου τοῦ εὐρόντος, ὕστερον δὲ τῷ χρόνῳ παρῳδηθὲν τὸ ὄνομα Τήβεννος ἐκλήθη.»

Τηβέννειος, ὁ, ἡ, ον καὶ

*Τηβεννικός, ἡ, όν. Ὁ τήβεννον φορῶν. »Ἐκ τῆς τηβεννικῆν. αὐτὸ τοῦ, τύβεννα. Toga. Trabea, Στρίβ. γ'.

*Τηβεννίς, ίδος, ἡ, καὶ

*Τήβεννος, ἡ = Τήβεννα.

Τηβεννοφορέω, ῶ. Τήβεννον φορῶ· ἐκ τοῦ

Τηβεννοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τήβεννον φορῶν, Togatus, Trabeatus, Chlamydatus. Δωτιν, ὁ ἐν πόλει εἰρηνικῶς ζῶν.

Τηγανίζω, Μ. ίσω (τήγανον). Ἐν τῷ τηγανίῳ ὀπτάω, ψήνω ἢ ἀναλύω τι εἰς τὸ τηγάνιον, (καψαλίζω ἢ καβουρδίζω εἰς τὸ τηγάνιον).

Τηγάνιον, τό· ὑποκορίστ. τοῦ, τήγανον.

Τηγανισμός, ὁ, (τηγανίζω). Ἡ πρᾶξις τοῦ τηγανίζειν, τηγάνισμα.

Τηγανιστός, ἡ, όν (τηγανίζω). Ἐν τῷ τηγάνῳ ὠπτημένος ἢ ἀναλελυμένος, εἰς τὸ τηγάνιον ἐψημένος, τηγανισμένος, »Ὠὰ τηγανιστά· «Γαλην. »Ἐξῆς εἰσενομίσθη ταγηνιστὰ ἤπατα περιειλημένα τῷ κολυμένῳ ἐπίπλῳ «Ἀθην. γ', ὅστις ἔτι καὶ »Ταγηνιστοὶ ἰχθύες« ἔχει.

Τηγανίτης, ου, ὁ, ἄρτος. Ἄρτος ἐπὶ τηγάνου γεγονώς, καὶ μετὰ τυροῦ ὀπτώμενος, ψωμὶ τηγανισμένον. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι ἔχει καὶ, ταγηνία, περμάτια τηγάνου, οἱ δὲ στέρ. ὑγρὸν ἐπεχεόμενον τηγάνῳ, ᾧ προσβάλλεται μέλι, σησαμη, τυρός. – ὁ δὲ Φώτ. Ταγηνίας, πέμματα ἐστὶ τῶν ἀπὸ τηγάνου ἐκ στέατος ὑγροῦ, καὶ τυροῦ, καὶ μέλιτος, καὶ ἀσταφίδος· ὁ Ἀθην. ἐν ιδ'. σελ. 646. Ταγηνίτης, πλακοῦς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, ἐφ' ᾧ ἐπιχέεται καὶ ρέλι. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ϑηλ. »Τηγανίτα, ἡ, καὶ, Δαλαγγίτα.

Τήγανον, τό (πιθαν. ἐκ τοῦ τήκω, ἀναλύω) καὶ, τάγηνον. Σκεῦος μαγειρικὸν ἁπλοῦν ὡς ἡ λοπάς, ἐν ᾧ ἑψουσιν, τηγανίζουσιν ἢ ἀναλύουσίτι, τηγάνιον, ἐν τῇ συνηθείᾳ. Εὔβουλος παρ' Ἀθην. ς'. σελ. 228. »Πηδῶσίτ' ἰχθὺς ἐν μέσοισι τηγάνοις.« »Ἀπὸ τηγάνου φαγεῖν.« ἀντὶ τοῦ, τηγανιστόν τι φαγεῖν· ἔνθα ἀπίφυρε ὁ Ἀθην. »Ἠρῃσανύρος δέ ὁ Δελφὸς, Σηρακοσίους φησὶ τὴν μὲν λοπάδα, τήγανον καλεῖν, τὸ δὲ τήγανον, ξηροτήγανον, διὸ καὶ Θεοδωρίδην φάναι ἐν τοῖς ποιήμασι. »Τηγάνῳ ἐν ἠψητὲν ἐν ὀψητῆρι κολύμβῳ« τὴν λοπάδα, τήγανον προσαγορεύων· χωρὶς δὲ τοῦ τ, στοιχεῖου Ἴωνες, ἠγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων »Χεῖρα τ' ἐν ἠγάνῳ βαλεῖν.«

*Τήγμα, τό (τήκω). Ἀναλελυμένον, πᾶν ὅ,τι τήκεται, ἀναλύεται, ἢ εἰς ῥευστὸν μεταβάλλεται· ἀμφ.

Τῇδε, ϑηλ. Δωτ. τοῦ Ὅδε· ὡς Ἐπίρ. Ἐνταῦϑα, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, ὧδε, ἐνθάδε, εἰς τοῦτον τὸν τόπον· καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, οὕτως, τοιουτρόπως. Εὐριπ. Ὀρ. 781, – Ἀντίκειται τῷ, κἀκεῖσε· οἷον »Τῇδε κἀκεῖσε στρέφεσθαι.« ἐνθὲν κακεῖσε, ὧδε κακεῖσε, ἐνθάδε κἀκεῖ, ἵδε ὧδε

Τῇδεν, αὐτὶ Τῆσδε.

*Τῇδί, ϑηλ. Δωτ. τοῦ ὅδι, ὡς ἐπίρ. ταὐτ. τῷ τῇδε.

Τηθάλης, ὁ, Τηθαλλαδοῦς, καὶ Τηθαλλαδοῦς, καὶ, Τηθαλλωδούς καὶ Τηθαλᾶς (τήθη). κυρίως σημαίνει, Τρόφιμος, μαμμίθρεπτος, ὁ ὑπὸ τῆς μάμμης τραφείς, ἢ ὁ ὑπὸ τῆς βάϑου αὐξηϑείς καὶ ἀνατραφείς καὶ ἐντεῦϑεν αὐτὶ τοῦ, κακῶς ἀνατεθραμμένος, κακοαναθραμμένος, ἀνάγωγος, εὐκαταφόρητος πρὸς τὰς ἡδονάς, ἐκλελυμένος ἢ παρειλυμένος, ἢ μαμμάκυϑος, ἀνήϑης, μωρὸς καὶ ἀναίσϑητος ἀνθρωπος· ὁ Ἡσύχ.· ἔχει. »Τηθαλλαδῦς, ἢ Τηθαλλαδοῦς, ὁ γυναικοτροφεῖ· ἄλλοι, τὸν ὑπὸ τίτθῃ γενόμενον καὶ τεθραμμένον· ἄλλοι τὸν μαμμίθρεπτον, καὶ σπάταλον. Ὁ Φώτιος Τηθαλλαδοῦς, γυναικότροφος, ὑπὸ τίτθῃ τεθραμμένος –· οἱ πολλοὶ μιμμόθρεπτον λέγουσι, »–εἰ δ' ἄν ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Χαβίεργις, ἢ καταβέργης καλούμενος, ὁ ἁβρὸς, τρυφερῶς καὶ ἀχρίως ἀνατρεφόμενος· καὶ διὰ τοῦτο εὐήϑης. Lob. Φρυν. σελ. 299.

Τηθεύω, (τήθη) = τιτθεύω. Ἀριστοτ. γεν. ζώ. γ'. 2.

Τήθη, ἡ, ἔτι δὲ καὶ τηθή, ὡς τίτθη Ἡ τροφὸς, (παρακμάσ. βυζάστρα, βάγα) Πλατ. 2) Μάμμη, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μήτηρ) (μανὶά, ἡ βάβα) ἴδε καὶ ἐν τῷ, Μάϊα. Ὅρα Ἀμμώνιον, καὶ Εὐστάϑιον ἐν Ἰλ. Χ, σελ. 671. Ῥώμ. Ἐκδ. (Κατὰ Lobeck Φρυν. σελ. 134, πρέπει ἐπὶ μὲν τῆι πρώτης τίτθης, τὰ λέγεται δὲ τίτθη ἡ τιτθή, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας αὐτῆ τοῦ Μάμμα, τήθη ἡ τηθή, ὅπερ ἐν γένει ἐλέγετο ὡς ἐπιφώνημα τιμῆς πρὸς πᾶσαν πρεσβυτέραν ἢ προβεβηκυῖαν γυναῖκα· παρβλ. Ruhnk. Tim. σελ. 256 καὶ Meinike Μενανδρ. σελ. 190.) ὅϑεν

Τηθηνεύς, ὁ, ἡ, ὲν = τιτθηνός. Ἡτυχ. ἀμφ.

Τηθία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τηθίς. 2) καϑόλου δὲ προτιμωρεύονται χάριν τιμῆς πᾶσα πρεσβυτέρα γυνὴ, (κατὰ γραικ γυναῖκα).

Τηθίβιος, ταὐτὸν τῷ, Τηθία. Λίβιος Διονύσ. παρ' Εὐστα ϑίῳ ἐν Ἰλ. Ξ.

Τηθίς, ίδος, ἡ (τήθη). Ἡ ἀδελφὴ, ἢ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή, Lob. Φρυν. σελ. 134.

Τήθυς, τό· ἐν Ὑ. Π. 747. »Τήθεα διφῶν.« Ὄστρεα, ἅλλοι δὲ, διὰ τοῦ, εἴδος ὀστρέων Ἑρμῆν. δ', δ'. 2. καὶ, ἡ. ἐ. 14. φέρεται καὶ »Τήθυαι αὐτὶ τοῦ ὀστρακοδέρμου ἤτοι τοῦ ζώου ὅπερ ὁ Λιννάϊος, Asvidium (ὃ ἐστιν Ἀσκίδιον) καλεῖ· ἆρα τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ »Φούσκαια λεγόμενον, καϑὰ καὶ ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν τῷ περὶ ζώων μορ. δ', 5. λέγει. »Τὰ δὲ τήθυα μικρὸν τῶν φυτῶν διαφέρει τὴν φύσιν, ὁμως δὲ ζωτικώτερα τῶν σπόγγων, κ. τ. λ. καὶ Ξενοκρατ. περ. 29. ὁ Ἀθήναιος ἐν γ'. σελ. 90. 88. αὐτὶ τούτου »Τήϑη καὶ »Τήϑεα« ἔχει· ὁ Εὐστάϑ. »Τήθεα, εἴδους ὀστρέου παρὰ τὴν τηϑὴν, ὃ ἐστι γῆ· γεώδη γὰρ εἰσὶ μᾶλλον τῶν ἀλλαντὰλασσίων διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος σκληρότητα· ἴσως δὲ καὶ παρωνόμασται τῇ τροφῇ τῶν βρεφῶν τηϑῇ, διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ γαλακτώδες καὶ ἁροσερόν.« Ἔστι δὲ τὸ εἶδος τοῦτο μαστῷ ὅμοιον, ἁρμα αὐτὶ ὀστρέου ἔχων, καὶ τὸ ἐδώδιμον αὐτοῦ γαλακτοειδές.

Τήθυα, τά, Ἴδε ἐν τῷ, τήθυς.

Τηθυάκιον, τό, Ἀϑην. γ'. σελ. 85. πιθαν. ὑποκοριστικὸν τοῦ, τήθυα.

Τηθύς, ύος, ἡ ϑηλ. κύρ. Ὄν. Σύζυγος τοῦ Ὠκεανοῦ ἢν ὁ Ὅμηρος ἐν ταὐτῷ καὶ μητέρα καλεῖ. Ἰλ. Ξ. 201. »Ὠκεανόν τε, ϑεῶν γένεσιν καὶ μητέρα τηθὺν« ἐνθα ὁ Σχολ. »τηθὺν δὲ φασὶ τὴν γῆν, οἱονεὶ τιθηνὴν τινα οὖσαν καὶ τροφὸν πάντων« καὶ Ἡτ. Θεογ. 136, 337. Οἱ τῶν Λατίνων ποιηταὶ καὶ τινες τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων Ποιητῶν μετεχειρίσϑησαν τὴν λέξιν (Tethis) αὐτὶ τοῦ, Θάλασσα· πιθανῶς διὰ τινες συγχύσεως τῆς λέξεως μετὰ τοῦ, Θέτις. (ἴσως δὲ τοῦ τήϑη, ἢ τὰ πάντα τρέφουσα, ἢ τῶν πάντων μήτηρ καὶ τροφός.) [τὸ ὑψιλον ἐν μὲν ταῖς ὀνυλλαβ. πτώσ. ἔστι μακρὸν, ἐν δὲ ταῖς τρισυλ. βραχύ.]

Τηκεδονικός, ἡ, όν (τήκω). Ὁ τήκων, ἀναλύων, ἢ ὁ τηκόμενος, λυόμενος, φθειρόμενος, ὁ κατηφὴς ἤτοι ἀναλυϑῆναι δυνάμενος. Ἡσύχ.

Τηκεδονικός, ἡ, όν. Ὁ τήκων, ἀναλύων, ψθείρων ἤτοι δύναμιν τηκτικὴν ἔχων. Φιλοξ. Γλωσσ.

Τηκεδών, όνος, ἡ (τήκω). Τὸ τήκειν, ἀναλύειν, ἀνάλωσις, »Χιόνος τηκεδών.« Διόδωρ. Σικελ. καὶ ἐντεῦϑ. τῆξις, φθίσις, μάρανσις, (τηκεδὼ, ἡ ὀχτηπὸς) Ὀδυσσ. Δ. 203. ἐστι δὲ καὶ διαλυτικόν τι μέτον, ϑεραπεία πρὸς διάλυσιν τοῦ βάρους τοῦ στομάχου, ἢ πρὸς τὸ μὴ παχύνειν καὶ ἐντρέφειν γίνεσθαι.

Τηκολίθιος, ὁ, Νεωτερ. λέξ. (λίθος). Λίθος τις δύναμιν διαλυτικὴν ἔχων τοῦ ἐν τῇ κύστει λίθου, τῆς λιθιάσεως· Πλίν.

Τηκτικός, ἡ, όν (τήκω). Ὁ λύων, ἀναλύων, ἢ διαλύων, ὁ δύναμιν ἀναλυτικὴν ἔχων.

Τηκτός, ἡ, όν, ἐπίϑετον ὀνηματικὸν τοῦ τήκω. Ἀναλελυμένος, λυμένος, ἢ ὁ ἀναλυϑῆναι δυνάμενος. Εὐριπ.

Τήκω, Μ. ξω, μεταβτ. Ἀναλύω, διαλύω, λύω καὶ ἐντεῦϑεν αὐτὸ τοῦ, ῥευστὸν ποιῶ, ἐμαλακύνω, ῥέω, χηνῶ καὶ τραπ. σμικρύνω, ἀλλοτόνω, ἀναλίσκω, φθείρω, ἐξαντλῶ, ἀδυνατῶ, ἐξαντλῶ, μαραίνω, φθίνω ὡμ πόϑ τι ϑυμὸν τῆκε πότνι γόοισι« Ὀδ. Τ, 264. μὴ ἐναϑλίβειες τηψυχὴν σου κλαίοντα τὸν ἄνδρα σου· ἐξαιρ. ἐπὶ μετάλλων, Ἡρόδ. 3, 96. — Παϑ. τήκομαι, ἀόρ. ἀ. ἐτά κην, Ἀναλύομαι, ῥευστὸς γίνομαι, μαλακύνομαι, ἀχαίνω, Ἡτ Θεογ. 862, 866, 867. ἐπὶ τῆς κύτης ἐμετᾳβ. σημαιτ. ἐστι καὶ ὁ παρακ. τέτηκα· λέγεται δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ χιόνος, καὶ κηροῦ, Ἡρόδ. ζ, 5 »Ἡ χιὼν τηκομένη« πήγεται κηρὸς« ὁ Σχολ. Εὐρ. Ἀλκήϑ. 433 καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. ε. 12. »Εἶκαζον τετηκέναι τὴν χιόνα· καὶ ἐτετήκειν« Ἀπομν. γ'. α'. 7. »Τὰ μήτε σηπόμενα, μήτε τηκόμενα τρπκ. φθείρω ἐμαυτὸν, ἀναλίσκομαι ὑπό πάϑους τινός, ϑλίβομαι, λυόμαι, φθείρομαι· Ἰλ. Γ. 176. ω – τὸ καὶ κλαῦσα τέτηκεν, ἐφθείρα ἐμαυτὴν, ἀπέλυσα ἀπό τοῦ ἄϑικτου. Ἡσίοδ. τὸ ἀθίκτου τήκειν· σημαίνει τό, ῥεῖν, τρέχειν, χύνεσϑαι ἢ σταλάζειν τὸ ἄθικτον· καὶ ἑπομένως τό, »Τήκομαι ἀθίκτου« σημ. τὸ καταβρέχομαι ὑπὸ τῶν δακρύων· πάλιν ἐκ τοῦ ἄθικτου· καὶ »Τήκομαι γόοισι« ἀναλίσκομαι, φθείρομαι ὑπὸ τῶν γόων, ὑπὸ κλαυϑμῶν, ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Ἀνδρομ. 116. »Τέκομαι, ὡς πατρίνα πιδακόεσσα λιβάσι« ὡσαύτ. »τήκετο χρώς, τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσηα« Ὀδ. Τ, 204, 209. »τηκόμενος νούσῳ« Ἡροδ. 3, 99. (πιθαν. συγγεν. τῷ τέγγω· ἐξ οὗ τὸ λατ. Tabeo, tabesco, τροπὴ τοῦ κ εἰς β· εἰς καὶ τὸ ἀντιστρόφως, Lupus, αὐτὶ Λύκος).

Τηλαυγέω, ῶ (τηλαυγὴς). Τηλαυγῆς εἰμὶ, λάμπω μακρὰν ἢ μακρόϑεν· ὅϑεν

Τηλαύγημα, ατος, τό. Ἡ μακρόϑεν λάμψις, ἀστραπή, παρὰ τοῖς Ο'. ὁ Φώτιος ἔχει· »Τηλαυγημα, ἀρχὴ λάμψεως ἐν τῇ τοῦ σώματος ἐπιφανείᾳ.«

Τηλαυγής, ους, ὁ, ἡ, ές, καὶ Ἐπίρ. Τηλαυγῶς· (τῆλε, αὐγὴ). Λαμπρὸς, ὁ μακρὰν λάμπων, ἀστράπτων, φωτίζων, στίλβων, ἀστιναβοῶν. Τιμ. Ὀμ. 31, 13, 32. Ἡ. τ' Ἡσυχ. ἔχει· »Τηλαυγές, τηλέφωτον, καϑαρὸν« ὁ δὲ Φώτ. Τηλαυγὲς, λίαν λαμπρὸν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1093. »Ἀπὸ τηλαυγῆς· ταὐτὸν τῷ, τηλεφανής· παρὰ Διόδωρ. Σικ. α'. 50 »Ὄρη τηλαυγέστερον« μακρὸν ἢ μακρότερον βλέπειν καὶ γνωρίζειν.

Τηλαύγησις, εως, ἡ (τηλαυγέω). ταὐτὸν τῷ, τηλαύγημα. Ψαλμ. ιζ'. 12.

Τῆλε, Ἐπίρ. ὡς το, τηλοῦ, Μπρόν, πόρρω, ἐπὶ μακρὸν, μακρὰ, ἀπὸ μακρὰ πόρρωϑεν, ἢ μακρὰν πρὸς Ἰλ. Θ, 14. Β, 803. »Τῆλε δὲ Ἀσκανίοιο· μακρὸν· καὶ ἐν Τ, 482. »τὰ δὲ φασγάνῳ αὐχένα ϑείνας, τῆλ' αὖτῳ πῆληκε κάρη βάλεν· ἔνϑα ὁ Εὐστάϑιος φησὶν· »Ὅρα δὲ ἐνταῦϑα καὶ τό, τῆλε βάλεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπιτυχὼς ἔρριψεν· οὐκ ἄρα ἡ λέξις ἐπὶ μόνης ἐστὶ λέγεται τῆς μηκοϑεν βολῆς· ἔτι, μᾶλλον τῆλε, Ἡσ. Θεογν. 1014. καὶ ὡς τὸ τηλόϑεν μετὰ Γενε. ἤτοι μακρόϑεν Ἰλ. Λ, 817. Χ, 455.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο 418, 338. Μ, 354. Ρ, 250. καὶ ἀλλαχοῦ ὠκύν. καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ, πρὸς Γεν. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. περὶ τῆς ἑτυμολ. ἴδε ἐν τῷ τηλοῦ).

Τηλεβάτης, ου, ὁ (βατέω). Ἐπὶ πολὺ βαθὺς μακρὰν βαθύς, ἀντίκειτ. τῷ, ἀγχιβάτης, Ὄπ.

Τηλεβόας, ου, ὁ (βοάω). Ὁ μακρὰν βοῶν, φωνέζων, μεγαλόφωνος· 2) οἱ τηλεβόαι, ἔθνος τῆς Ἀκαρνανίας, Ἡτ. Ἄπ 19.

Τηλεβολάω, ῶ. Μικρὰν ἢ ἐπὶ μακρὰν βάλλω, ῥίπτω. Νικήτ. Χρον. β'. 9.

Τηλεβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ μακρὰν βάλλων, ῥίπτων, κτυπῶν, ὁ ἀπὸ μακρὰν πληγόνων.

Τηλέγονος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, τηλύγετος. Μακρὰν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς πατρίδος γεννηθείς, λέγεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κυρίου ὀνόματος· πρῶτον παρ' Ἡτ. Θεογ. 1014. λατ. Procullus. —

*Τηλεδαγής, ὁ, ἡ, ὁν (τῆλε). Μακρὸς, χρόνιος, διαρκὴς, Ὡδ. Σιβυλ. 14, 99. κατὰ τὴν εἰκασ. τοῦ Σκαλιγέρου τηλεδανὴς (κατὰ Παπασ. ἡ λέξις δὲν ὑπάρχει σύνθετος, ἀλλ' ἐκ τῆς κατελῆ — δαιδὸς καὶ τῆλε συνεθεμ. εἰς τὸ πευκεδανός, τυφεδανός κ. ἄ π.)

Τηλεδαπός, ἡ, όν (τῆλε). Ὁ μακρόθεν καὶ ἀπὸ ἄλλου δαπέδου ἤτοι ἐδάφους, γῆς ὤν, ξένος, μακρυνὸς, ἀλλοδαπὴς· Ἰλ. Φ, 454. »περίαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων· μακρὰν ἀφεστηκότων, πόρρω, μακρὰν αὐτῶν· καὶ Ὀδυσ. Ζ, 279. »Ἀνδρῶν τηλεδαπῶνε· ξένων, ἐκ μακρυνοῦ τόπου ὄντων, οὕτω καὶ »ξένω. . τηλεδαπῷ Ὀδ. Ξ. 415. Ο, 224 (τινὲς θέλουσιν ἐτυμολογεῖν ἐκ τοῦ ΔΑΠΟΣ, ἐδάπεδον, ἔδαφος, ἄλλοι δὲ μόνον ἐκ τῆς ἐπιθετ. καταληξεως δαπὸς σχηματισθεῖσαν, ἴδε ἐν τῷ ποδαπός.)

Τηλεδάω), Κατ' ἔκταση τύπ. ἀντὶ θάλλω, τέθηλα, θηλέω, θηλέθω, μόνον ἐν τῷ Ἐπ. μετοχ. ἐνεστ. εὐχρηστ. Ἀφθόνως, πλουσιοπαρόχως, θαμινῶς θάλλω, αὐξάω, ἀκμάζω, πρασινίζω, εὐανθής, εὔχρους εἰμί. Ἰλ. Ρ, 55. »Ἔρνος τηλεθάοντε· πάνυ θάλλον, εὐκισσὲς, εὐμελές. Ψ, 142. »χαίτην τηλεθόωσαν, μακρὰν καὶ καλὴν κόμην· οὕτω καὶ »ὕλη τηλεθόωσα. ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, δένδρα τηλεθόοντα· Ἰλ. Ζ, 148. Ὀδ. Ε, 63. Η, 114, 116. Τρῳκτ. »παῖδες τηλεθάοντες Ἰ. Χ, 423. ἀνθοῦντες, ἀκμάζοντες, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτῶν ὄντες· ἔτι καὶ μετὰ δοτ. »πάνδεσι τηλεθάουσιν ὕμν. Ὅμ. 6, 41.

Τηλέθροος, ὁ, ἡ, ον (θρόος) Ὀξύφωνος, μεγαλόφωνος, τηλεβόας, ὁ ἐπὶ μακρὰν φωνῶν, φωνάζων, ἢ θροῦν, κροτῶν. Ἡσυχ.

Τηλεκλειτός, ὁ, ἡ, όν (κλειτὸς) Μακρὰν γνωστός, εἰς μακρινοὺς τόπους ἀγνωτμένος, περίφημος, ἐξαίσιος, ἄκουστος. »Φοίνικος τηλεκλειτοῖοιν Ἰλ. Β. 321, καὶ »Ἠούρης τηλεκλειτοῖοιν Ὀδ. Τ, 246. καὶ παρ' Ἡτ. καὶ ὡς ἐπιθ. ἐνδόξων, ἐπιφήμων ἀνθρώπων· παρ' Ἀπολ. Ῥοδ σῴζεται καὶ ἐκκατέλησεν. ἴδε τηλεκλητος καὶ τὴ ἑλλυτος.

*Τηλέκλητος, ὁ, ἡ, ον (κλητὸς, καλέω) Ἐπὶ μακρὰν καλούμενος, ἢ κληθείς, πόρρωθεν, ἢ ἀπὸ μακρὰν κληθείς, προκληθεὶς εἰς δοκίμιον, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπιθ. τοῦ ἐπίουρος, ὅπου ἡμαρτ. τηλεκλειτὸς κεῖται ἐν Ὀ. Ε, 491. Ζ, 111. Ι, 231. Λ. 505. Μ, 108. κατὰ τὴν τοῦ Οὐλπίου εἰς τὰ χωρία ταῦτα διόρθωσιν, τὴν ἀποίαν μ' ἔλεγε ταῦτα ὁ Βουττμ. ἐν Δεξίλ. Ι, τελ. 94. οὐδ' ὅλως παρεδέξατο.

*Τηλεκλυτός, ὁ, ἡ, όν (κλυτὸς, κλύω) ταὐτὸν τῷ τηλεκλειτός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου παραλλάττει μόνον κυρ. κατὰ τὸν διάφορον χρόνον τῆς παραληγούσης συλλαβ. Ἐπὶ μακρὰν ἀκουστός, ἐξαίσιος, περίφημος, παρ' Ὁμ. ἀεὶ ὡς ἐπίθετ. ἀνθρώπων (κατὰ Βουττμαν. δὲν πρέπει νὰ τονίζηται τηλέκλυτος.)

Τηλεμάχος, ὁ, ἡ, ον (μάχομαι) Ὁ μακρόθεν μαχόμενος, εἶον μετὰ ἀκοντίου, βέλους, λίθων, σφενδόνης, κ. τ. τ. ἀντίκ. τῷ, ἀγχέμαχος. Λουκιαν. Λεξιφ. 2) Τηλέμαχος, προπαροξύν. ἀρτ Κυρ. Ὄν. υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως, πολλάκις παρ' Ὅμ. (α)

*Τηλεμος, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄνομ. προφήτου, μαντεώς τινος τῶν Κυκλόπων. Ὀδ. Ι. 509.

Τηλεπλαγκτος, ὁ, ἡ, ον (πλάζω.) Ὁ μακρὰν πλανώμενος, ὁ εἰς μακρυνὰ μέρη ἢ τόπους περιφερόμενος. Αἰσχύλ. Περσ. 578.

Τηλεπομπος, ὁ, ἡ, ον (πέμπω) Ὁ μακρόθεν ἢ μακρὰν πεμπόμενος, στελλόμενος, ἢ ῥιπτόμενος, βαλλόμενος Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 308. »Φάος τηλεπομπον.

Τηλεπορος, ὁ, ἡ, ον (πόρος). Ὁ μακρὰν τὴν πορείαν ποιούμενος, ἐπὶ μακρὰν πορευόμενος, ὑπάγων ἢ ἀπτεινόμενος, διαδιδόμενος Ἀριστοφ. Νεφ. »Τηλεπόρόν τε βάσημαν· μακρὰν ἢ μακρόθεν ἀκουόμενον, φαῦλον. Νόν. »Τηλέπορος ἀτραπιτός· μακρὰ ὁδός· καὶ »Τηλέπορος λιμένος· μακρὰν ἐκτεταμένος.

Τηλέπυλος, ὁ, ἡ, ον (πύλη) Ὁ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων τὰς πύλας ἔχων, ἢ ὅπου ἡ μία πύλη δι' ἧς εἰσέρχονται ἀπέχει πολὺ τῆς ἄλλης ἐξ ἧς ἐξέρχονται. Ὀδυσ. Κ. 82. »Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην· μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἐχουσαν εἰσόδους τὰς πύλας, τὴν μεγάλην, τὴν διασταδὸν πύλας διαφόρους ἐχουσαν, ἄλλοι δὲ ἑρμην. τὴν λέξιν διὰ τοῦ μακρόπυλοι, ἐκ τῷ διαστήματι, ἀλλὰ τῷ πλάτει τῶν πυλῶν καὶ τῇ μήκει, διὰ τὸ εἶναι τοὺς αὐτόθι κατοικεῦντας ἄνδρας γιγαντιαίους, καὶ τῷ μήκη τοῦ σώματος ὑπερέχοντας τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων· ἄλλοι δὲ πάλιν παρεδέξαντο τὴν λέξιν ὡς κύριον ὄνομα τὸ δὲ Λαιστρυγονίην ὡς ἐπίθετον αὐτῆς, μεθ' ὧν ἔστι καὶ Οὐάλφιος, ὃς τις μόνον ἐν Ὀδ. Ψ, 318. Τηλέπυλον ἔγραφε, εἰκάζων ταύτην μητρόπολιν τῶν Λαιστρυγόνων εἶναι, ὅπερ καὶ ἐν Ὀδ. Κ, 82. ἔδει ὠίαυτ. οὔτω γράφεται.

Τηλεσίφαντος, ὁ, ἡ, ον ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τηλεφανής. Ὀρφ. Ἀργ. 339.

Τηλεσκόπος, ὁ, ἡ, ον (σκοπέω) Ὁ πόρρω ὁρῶν, σκοπῶν, παρατηρῶν, ὁ μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρὰν βλέπων, θεωρῶν. Ἀριστοφ. Νεφ. 289. »Ἐπιδώμεθα τηλεσκόπῳ ὄμματι γαίαν. Ὅθεν παρὰ τοῖς Νεωτέροις Τηλεσκόπιον, τὸ ὄργανον δι' οὗ βλέπομεν τὰ μακρὰν.

Τηλέσκοπος, ὁ, ἡ, ον (προπαρ. ξυν.) Ὁ μακρόθεν ἢ μακρὰν βλεπόμενος, παρατηρούμενος, ἢ φαινόμενος· ταὐτὸν τῷ, τηλεφανής. Ἡσιόδ. Θεογον. 566. καὶ 569. »Πυρὸς αὐγὴν τηλέσκοπον», καὶ Ἰακ. Α. Π. σελ. 25. 184.

*Τηλεφαής, ὁ, ἡ, ές (φάος) Μακρὰν ἢ ἐπὶ μακρὰν φέγγων, λάμπων, μόνον εἰς τὸ ἐξ αὐτοῦ παράγωγ. Ἠθικὰ κύρ. ὀνομ. Τηλεφάεσσα, καὶ συναιρ. Τηλαφάεσσα, χρήσιμον.

Τηλεφανής, ές, ὁ, ἡ, ές (φαίνομαι) Ὁ μακρόθεν ἢ μακρὰν φαινόμενος, βλεπόμενος, ἢ παρατηρούμενος Ὀδυσ. Ω, 85. »Ὡς ἐν τηλεφανὲς φάνη ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἶναι· μακρόθεν ἐκ τῆς θαλάσσης φαινόμενος· ὅ ἐστιν, ὁ μακρὰν κείμενος, μακρὰν ἀφεστηκώς, ἔτι δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων προσβαλλόντων, ὡς π. χ. »τηλεφανὴς ἀχώ Φιλ. 189. καρβὴλ. τελικῶς. κεβόλ. δὲ, μεμακρυσμένος, μακρὰν κείμενος, ἀπέχων.

*Τηλέφαντος, ὁ, ἡ, ον = τηλεφανής, Πίνδ.

*Τηλεφεγγής, ὁ, ἡ, ές, (φέγγος Ὁ ἐπὶ μακρὰν φέγγων, λάμπων, Ψέλλ. περὶ Δίκ. 4.

*Τηλεφίδης, ου, ὁ. Πατρων. τοῦ Τήλεφος, Ὀδ. Δ, 519.

Τηλέφιον, τό. παρ' Ἱπποκράτ. Ὁ Γαλην. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ἀειζωον ἄγριον, καὶ Ἀνδράχνη ἀγρία, Illecebra, Ῥωμαϊστί, ἴσως δὲ ἐστὶ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φυτὸν »Γῆ ἐφύλλου.

*Τηλέφιλον, ὁ, ἡ, ον (φίλος) Κυρίως, ἡ ἐπὶ μακρὰν ἀγάπη ἢ ἡ μακρόθεν ἀγάπη· ἔστι δὲ φύλλον ἑνὸς μὴ εἰσέτι ἀκριβῶς προσέχοντος ἀνθους, κατά τινας μὲν εἰκάζεται νὰ ἦναι τοῦ μήκωνος, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν κοινῶν ἦν μάλιστα ἂν χρήται ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν παθῶν, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον ὅτι προμηνύει εἰς αὐτοὺς ἐπιτευξιν εἰς τοὺς ἐρωτας των Θεοκρίτ. Εἰρ. γ'. 29. »Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξειο τὸ πλατάγημα· ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῦ. »Τηλέφιλον δὲ ἔστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος, ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶναι αὐτό· εἴτε δὲ τοῦτο εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀνακλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πλησιόμενον, εἰ ψίφον ἀπετέλει, ἐδίδου αὐτοῖς σημειοῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται, ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰδ' οὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισοῦνται» ὡς ἐπισ. »τηλέφιλον, πλατάγημα Ἀγαθ ἐπ. 9. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τηλέφιλον, φυτόν τι, τινὲς δὲ, ἀείζωον ἄγριον· καὶ »Στηπτόφυλλον, τηλέφιλον τὸ φυτόν. Πρὸς Διοσκορ. δ'. 91. ἔστι τοῦτο τὸ τρίτον εἶδος τοῦ Ἀειζώου, ὅπερ Τηλέφιον καὶ Illecebra καλεῖται, Cedum acre, κατὰ τὸν Κολούμναν. Sedum stellatum, Linn. »Τηλέφεια ἕλκη», ταὐτὸν τῷ Φαγεδαινικά. Γαλ.

*Τηλεφος, ου, ὁ. Κύρ. Ὄν. ἐν τῇ μυθολ. βασιλέως τινὸς τῆς Μυσσίας χώρας. (διὰ τὴν ἐτυμολ. ἴδε Buttm. ausf. Gr. Gr. 1. pag. 79.)

Τηλεχάων, ονος, ὁ, ἡ, (χάω) Μεμακρυσμένος, ἢ μακρὰν κείμενος ἀπέχων τόπος Ὀππιαν. ἁλ. δ'. 332. »ἄλλοθαπὴν τηλεχάονα γαϊανίονται.

Τηλία, ἡ. (σήθω) Ἀττ ἀντὶ τοῦ Ἰων. καὶ κοιν. σηλία. Σήτρον, κόσκινον, ἢ πλόκανον, 21 τετραγωνόντι ἐκ σανίδων πήγμα, ἐφ' οὗ τιθέμενα τὰ ἄλφιτα πιπράσκεται. (Τσιάκ, Τουρκ.) οὕτως ἑρμηνεύουσι τὸ παρ' Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. ξ. 24. »Τηλίαι στεγνωλόνιαι· ἔνθα ὁ Φιλόσοφος ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυετοῦς ἠμιέτου. »Ζῇ δὲ ἡμίονος ἔτη πολλά· ἤδη γάρ τις βεβίωκε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη, οἷον Ἀθήνησιν, ὅτε τὸν ναὸν ᾠκοδόμουν· ὃς καὶ ἀφεμένος ἤδη διὰ γήρας συναπηρεύων καὶ παραπορευόμενος περιῶξυνε τὰ ζεύγη πρὸς τὸ ἔργον· ὥστ' ἐψηφίσατο μὴ ἀπελαύειν αὐτὸν τοὺς σιτοπαίδας ἀπὸ τῶν τηλεῶνε· ἀνὸ οὗ Ἰσρυκλῆς ἐν τοῖς Ἱπποτροφικοῖς (σελ. 4.) ἔχει· »ψηφίσασθαι τὸν δῆμον, μηδένα τῶν πυροκωλίων ἢ κριθοκωλίων ἀπελαύειν αὐτὸν τῆς ἐτίας ἢ ἀπείργειν τῆς βοώσεως· ὁ δὲ Αἰλιαν. ζῴ. ἱστορ. ἐ. 40. »Ὁ δῆμος οὐκ μαθόντες ταῦτα (τὰ ὑπὸ τῶν γηρικῶν ἡμιόνων πραττόμενα· ὁρα περὶ τούτου καὶ Πλούταρχον ἐν τῷ, Πότερα τῶν ζῴων φρονιμώτερα), τῷ κήρυκι ἀπειπεῖν προσέταξαν, εἴτε ἀφίσοιτο εἰς τὰ ἄλφητα, εἴτε εἰς τὰς κριθὰς παραβάλοι, μὴ ἀπαίρειν, ἀλλ' ἐᾶν εἰς κόρον σιτεῖσθαι, καὶ τὸν δῆμον ἐστίασεν τὰ ἀργύριον· τοιαῦτα καὶ Πλίνιος ἐν ἡ. 69. 3). Τὸ σανίδωμα ἢ ἔδαφος σανιδωμένον ἐφ' ᾧ ἀλεστρυόνες ἢ ὄρτυγες, κατὰ Πολυδ. Ε'. 108. συμβάλλονται καὶ μάχονται. Αἰσχίλ. κατὰ Τιμάρχ. 4) τὸ τραπέζιον, ἢ ἡ πεντευτικὴ σανὶς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔπαιζον τοὺς κύβους, τὸ ταβλι, ὅθεν »Διημέρευεν ἐν τῷ κυβείῳ, οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι, καὶ κυβεύουσιν· ὅ ἐστί, τράπεζα, ἐφ' ἧς ἐκύβευον καὶ τὰς ὁρὰς σπουδεύειν οἱ κυβεύοντες παρατείνεζον· ὁ Σουίδ. ἐν Ἐπιστ. λβ'. συναιρέρει τὸ, τηλία, μετὰ τοῦ, κύβος, καὶ καπηλεῖον. »Ἐκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς». 5) Παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 147. λέγεται τὸ σῶμα ἡτοι σκέπασμα τῆς καπνοδόχης. »Ἀτὰρ οὐκ ἐπερ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέσεις γε, πεῦσθ' ἢ τηλία, εὖσα πάλιτε· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τηλία, σηλία, ἐν ᾗ διαμάττεται τὸ ἄλευρα· καὶ ἡ περιφέρεια τοῦ κοσκίνου· καὶ «Σηλία, τὰ μέρη πιδάρια, καὶ σκεῦος ἀρτοποιητικόν· ὁ Suid. Τηλία, σανὶς πλατεῖα, ἐν ᾗ τιθέασι οἱ ἀρτοποιοὶ τοὺς ἄρτους, ἐπὶ τὸ ἐηραίνεσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, Παρδοποί. Ἀντὶ τῆς ἐυλίνου περιφερείας ἤτοι ἀμάξης τοῦ κοσκίνου, κεῖται παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτ. 1037. ἡ δ' ἐπιτιθεῖσα «Κάδρον καὶ Κοσκινόμητιν ταῖσι. «Εἰ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλίκος· Παρ' Ἀριστοτέλ. Ἠθ. γ'. 10. ὀνομάζει ἄνδρα τὸν τόν Σκάτων «Τηλείαν τοῦ Πειραιέως· ἤτοι ἐρημ. διὰ τοῦ, Arcem frumentariam. Κίστην σιτοθήκην, ἀμφ.

Τηλίκος, η, ον, καὶ ἀμφικῶς. τηλίκος· ἐπὶ μεγέθους, καὶ ἡλικίας. Τόσος, τόσον μέγας, τόσος κατὰ τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, τοσοῦτον ἡλ. προβεβηκὼς ἢ νέος τὴν ἡλικίαν, τοιοῦτος, τόσος, παρόμοιος· τοιαύτης ἡλικίας ὤν· Ἰλ. Ω, 487. «Μνῆσαι πατρὸς σεῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῷ ἐπὶ γήρατος οὐδῷ· ἀντὶ τοῦ, τοιαύτην ἡλικίαν ἔχοντος· καὶ Ὀδ. Α, 297. Σ, 178. Τ, 88. καὶ Πλάτ. Ἀπολ. 13. «Τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικοῦτον ὄντος τηλικὸς σὲ ὢν· σὺ κατὰ τὴν τηλικίαν σου ἢ τοιαύτην ἡλικίαν ἔχων εἶσαι τόσον σοφώτερος, παρὰ ἐγὼ κατὰ τὴν ἡλικίαν μου· καὶ εἰς Κρίτ. 10. «Ἆρα τηλικοί δε γέροντες ἄνδρεια· τοιαύτην ἡλικίαν ἔχοντες. Εὐριπ. Ἄλκ. 646. «Ὅς τηλίκος σ' ὢν οὐ· ἔτι καὶ μετ' ἄπαρθρ. «οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμί, Ὀδ. Ρ, 20. δὲν εἶμαι πλέον εἰς ἡλικίαν τὴν ἡλικ. ὥστε νὰ... Θεογν. 578. καὶ καθολ. τόσον μέγας, τόσον δυνατός, τοσοῦτον ἰσχυρός, ἢ τοιοῦτος ἀνωσήματος, τοιοῦτος σχήματος, ἢ μορφῆς, tantus. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Τηλικώτατον, πρεσβύτατον, περῳστατον. (ἴσως δὲ τὸ ἀναφορικὸν τοῦ, ἡλίκος, καὶ τοῦ ἐρωτηματ. πηλίκος ὡς καὶ παρὰ Λατίν. τὸ talis ἐκ τοῦ qualis, ὅπερ ὡς φαίνεται ἐγένετο ἐκ τοῦ Δωρικοῦ «τᾶλις» ἀντὶ τοῦ, τηλίς.)

* Τηλικάσδε, τηλικήδε, τηλικώδε, = τηλίκος. —

Τηλικοῦτος, τηλικαύτη, τηλικοῦτο, Ἀττικ. ἀντὶ τηλίκος. Ἐπὶ ἡλικίας καὶ μεγέθους, τόσον ἢ τοιοῦτος, τοσοῦτος τὴν ἡλικίαν, τὸ μέγεθος· λέγεται ἐπὶ νέων καὶ γερόντων, οἷον παρὰ Ξεν. Κυρουπ. ἀ. β'. 11. «Οἱ τηλικοῦτοι· οἱ ἄρρηβοι δηλαδή. Λακεδ. πολ. η'. 3. «Τοῖς τηλικούτοις μηχανὰ φρόνιμα· τοῖς μειρακίοις, τοῖς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχουσιν. Ἀπομν. ἀ. δ'. 46. λέγει ὁ γέρων Περικλῆς πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδη. «Ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες, ἆρα σὲ τοιοῦτα ἡμεῖν· καὶ ἡμεῖς ὅταν εἴχομεν τὴν ἡλικίαν σου. Ἑλλην. ἐ. δ'. 13. «Ὑπὲρ τετταρακοστὰ ἔτη, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς τηλικούτοις· τοῖς ἀνδράσι, τοῖς ὁμοίοις τὴν ἡλικίαν· καὶ ἀλλαχοῦ ὁ Σοφοκλ. ἐν Ἠλ. 614. καὶ Ο. Κ. 751. χρῆται τῷ, τηλικοῦτος, ἀντὶ τοῦ, τηλικαύτη. οὐδ. «Τηλικοῦτον· ἐπίρ. οὕτω σφόδρα, τόσον πολύ, κατ' ἐπίτασιν τηλικουτοσί, τηλικουτονί (Κατὰ Πάσσ. ἢ ἐτυμολ. τῆς λέξεως ὃν τοῦ τηλίκος καὶ οὗτος ἔστι πάντη ἐπισφαλλής, μᾶλλον δὲ τὸ τηλικοῦτος ἔστι κατ' ἐπέκτασ. σχηματισμ. τοῦ τηλίκος, ὥσπερ τὸ οὗτος τοῦ ὅς, τημοῦτος τοῦ τῆμος καὶ τ.τ.)

Τηλίνος, ίνη, εον. Ὁ ἐκ τήλεως ὤν. «Ἄλευρον, μίξιν τήλινον. Διοσκορ. ἐκ τοῦ

Τῆλις, εως, καὶ ιος, ἡ. Φυτὸν τι ἑλλοβυσπέρματον, οὗ τινος ὁ καρπὸς ἐστὶν εὐώδεστατος, μελιτώδης καὶ γλυκαντικός. (Μεσχοσίτη, ἢ Μεσχιτόσπερμον) Foenum graecum.

Τῆλις, ἡ. ἴδε τήλις.

* Τηλίστερος, ίστη, ιστον, (τηλοῦ) Ὑπερθετ. μονοσ. εὐρισκόμενον. Ἀπώτατος, μακρότατος, λίαν μακρινός· ἴδε

* Τήλιστος, ἡ τηλίστη Ἐπίρ. Λίαν μακράν, μακρότατα, ἀπώτατα Ὀρφ. ἀργ. 179. «Δυγραὺς δ', ὅς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης βεβάσι ἐπώπασεν ὄσσοισι· ἐς νῆις ἔβλεπε τὰ πολλὰ μακρὰν διεστῶτα.

Τηλίτης, ου, ὁ (τῆλις). «Οἶνος τηλίτης. Ἐκ τήλεως κατεσκευασμένος, ἢ μεμιγμένος, ἴδε καὶ ἐν τῷ, τήλιστα.

Τηλόθεν, καὶ τηλόθι, (τηλοῦ). Ἐπίρ. Πόρρωθεν, μακρόθεν, μακρὰν ἀπὸ τινος τόπου ἐξ ἀλλοδαπῆς καὶ μακρινῆς γῆς, Ὅμ. ὅτ τις συχνὸκ. ἐπιφέρει μετ' αὐτὸ τὴν ἐκ «τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. Ἰλ. Δ, 270. καὶ Ἡσ. τηλόθεν εὑρηται παρὰ Πινδ. μετὰ Γενκ. ἄνευ προθέσεως τινος, Νεμ. 2, 18. «Πελειάδων μὴ τηλόθενα ἐπὶ τᾶς σημασ. τοῦ τηλοῦ ἀντὶ μακράν, ἐπὶ μακρὰν εὐρήται οὐδέποτε ἐν χρήσει, μ' ἴδιον ὅτε εἴς τινα τοῦ Ὅμ. χωρία ὡς ἐν Ἰλ. Ψ, 359. Ὀδ. Ζ, 312 Η, 194. ὑπέλαβον τοῦτο ἀντὶ τοῦ τηλοῦ, τὸ δὲ ἰσχνὸν τηλόθενα ἐκφράζει τὸ ἀπὸ μακρὰν, μακρόθεν σημαίνει, μᾶλλον ἴσα σημαίνει· ὡσαύτ. καὶ νεί καὶ μᾶλα τηλόθεν ἐσσὶν ἰόντι, ὁ Damm ὀρθῶς διὰ τοῦ, καὶ ἐὰν ᾖτε ἀπὸ πολλὰ μακράν· ἢ ἀπὸ πολλὰ μακρινὸν τόπον (si vel maxime ex longinquo es) Ὀδ. Ζ, 312. πρβλ. G. W. Müller, scriptio 3 de rebus gramm. Torgav. 1825. σελ. 3.

Τηλόθι, Ἐπίρ. (τηλοῦ) = τῆλε, τηλοῦ. Μακράν· ἐκεῖ, πόρρω. Ὅμ. ὅτ τις χρῆται αὐτῷ καὶ μετὰ Γενκ. «τηλόθι πάτρης» μακρὰν τῆς πατρίδος, Ἰλ. Δ, 30. καὶ ἀλλαχοῦ.

* Τηλοῖ, ἐπίρ. = τηλοῦ, τηλόθι, Γλωσσ. Ἰλ. Ω. 682. ἴδε τῆλε.

Τηλοπέτης, ὁ, ἡ· ες (πέτομαι). Ὁ μακρὰν ἐπὶ μακρὰν, μακρυὰ πετῶν. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 133. «Τηλοπέτους ἀγέλης» πόρρω πετομένης.

Τηλόσε, Ἐπίρ. (τηλοῦ). Μακρὰν, μακρυά, ἐπὶ μακρὰν Ἰλ. Δ, 455. Χ, 407.

Τηλοτάτω, Ἐπίρ. Ὑπερθ. τοῦ τηλοῦ. Πορρωτάτω, ἀπωτάτω, λίαν μακράν, πολλὰ μακρυά, Ὀδυσ. Ι, 322.

Τηλοτέρω, Ἐπίρ. Συγκρ. τοῦ τηλοῦ. Πορρωτέρω, μακρύτερα, ἀπωτέρω.

Τηλοῦ, Ἐπίρ. ὡς τὸ τῆλε. Μακράν, πόρρω ἐπὶ μακράν, μακρυά, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐσάπαξ δὲ καὶ μετὰ Γενκ. μακρὰν ἀπὸ «τηλοῦ γαίων Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης». Ὀδ. Ν, 249. Ψ, 68. τηλοῦ ἀπό, πρὸς Γεν. Ἡσ. Θεογ. 804. ἀντικ. τῷ ἀγχοῦ, ἄγχι. (ὡς ἄρχι. λέξις ὑποτίθεται ἐπιθετ. τι τηλός, ὅπερ οὐχ εὕρηται ἐν χρήσει, ἐξ οὗ τό, τηλοῦ, τηλοῖ, τηλόθι, τηλόθεν, τηλόσε, τηλοτάτω· ἕτερόν τινα τύπ. τήλυ ἀντὶ τῆλε ἀναφέρει Ἀπολ. Δύσκ. ὅθεν τὸ Συγκρ. τήλιστος, καὶ το συνθετ. τηλύγετος· ὡς δῆμα δὲ καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἀποδίδουσιν αὐτὴν ὅτε Ἐρνέστ. καὶ Valckenaer τὸ ΤΑΩ, τείνω, ταύνω. Ὀρθοτρ. μέντοι ἀποφαίνουσι μίαν καὶ αὐτὴν ῥίζαν τοῦ τῆλε, τηλοῦ, κ. τ. τ. μετὰ τοῦ τέλος, Ὁρίων σελ. 152, ἀ. Βουτμ. Λεξιλ. 2, σελ. 201. ὅθεν καὶ τὸ Λατ. telum, ὅπλον ἢ οὗ μακρὸν βέλος μάχονται).

Τηλουρός, ὁ, ἡ, ον (ὄρος). κυρ. μέν, Ὁ μεμακρυμένος ἤτοι μακρὰν ἀφισταμένους ὄρους, σύνορα ἔχων, καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. ἐπὶ τόπων, καὶ χωρῶν, μεμακρυσμένος, πόρρω ἀφεστάμενος, μακρὰν κείμενος, Αἰσχύλ. Προμ. 1. «Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον· καὶ Σοφοκλ. Αἴας 564. ὅπου ὅμως ἀντὶ τοῦ «Τηλωπὸς οἰκεῖν» γραπτέον «τηλουρόν» διότι καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ἔκθημος· ὅ ἐστιν ἀπών, μακρὰν τῶν ἡμετέρων ὁρίων ὢν· τὸ δὲ παρ' Εὐρ. Ἑλ. 251. τηλορές, ὀρθῶς ὁ Seidl. ἔγραψε, τηλ' ὄρος· ἀντὶ δὲ τοῦ τηλουρὸς εὕρηται καὶ τηλοῦρος τροφέμενον.

* Τήλυ, ἐπίρ. σπαν. τύπ. ἀντὶ τῆλε, Ἀπολ. Δύσκολ. περὶ Ἀντ. σελ. 329. Β.

* Τηλυγέτης, ου, ὁ = τηλύγετος, μόνον παρὰ Φωτ. Λεξ. σελ. 430.

Τηλύγετος, ἔτη, ετον, παρὰ τοῖς ὕστερ. καὶ ἁπλ. ἀλλ. Ἀγαπητός, ἐξαίρετος ἀγαπόμενος, λίαν προσφιλής, πολυέραστος, πολυαγάπητος, συνών. ἐπὶ υἱῶν «Παίονος υἱέ, ἄμφω τηλυγέτω». Ἰλ. Ε, 153. καὶ «ὡσεί τε πατὴρ ἐνὶ παιδὶ φιλήσῃ μούνῳ, τηλύγετῳ». Ἰλ. Ι, 482, 143. 285. Ὀδ Δ, 11. Π, 19. Ὑμν. Δημ. 164. 284. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ θυγατρός «παῖδά τε τηλυγέτην». Ἰλ. Γ, 175. ἤτοι ἀγαπητήν, προσφιλεστάτην ὡς μοναγενῆ οὖσαν· καὶ ἐπὶ μαπτ. Ἐνν. «ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβοι λάβε, τηλύγετον ὡς, ἀλλ' ἄμεινον». Ἰλ. Ν, 470. ἤτοι, ὡς ἀειλός, ὡς ἀνυπόστατος, ἢ μαλθακός. Καὶ ὁ ἐν τρυφαῖς, καὶ σκιατραφίαις ἀνατρεφόμενος παῖς, ὁ χαδευμένος, ὁ μὲ πολλὰ χάδια καὶ κολακείας ὑπὸ τῶν γονέων θεωρούμενος, οὕτω ψηφὶν Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ὀρέστου «ὦμοι τηλύγετος τρέφεται δολίῃ ἐν παλάμῃ». Ἰλ. Ι, 143, καὶ 285. ὅθεν συχνάκ. ἀντὶ τοῦ τρυφερός, μαλθακός, ἀπόλεμος. Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐτυμολογίας τῆς λέξεως ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ ἔννοια καὶ ἑρμηνεία παρίστανται τοσοῦτον σαφὴς εὐκρινὴς καὶ ἀνάλογος μὲ τὰ διάφορα χωρία καθ' ἃ ὁ ποιητὴς μεταχειρίζεται αὐτήν, ἔγιναν πολλαὶ διαφωνίαι παρά τε τοῖς Ἀρχαίοις καὶ Νεωτ. οἵτινες ἠγωνίσθησαν ἕκαστοι νὰ εὕρωσιν ἰδίαν τινὰ καὶ διάφορον ἀρχὴν αὐτῆς, καὶ οἱ μὲν πλείστοι καὶ ἄριστοι τῶν Ἀρχαίων ἐξέλαβον αὐτὴν σύνθετον ἐκ τοῦ τῆλε καὶ ΓΑΩ, γίνομαι, καὶ ἐννόουν δι' αὐτῆς τὴν ἰδέαν μακρᾶς τινος ἀποστάσεως, ὁ μακρὰν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς ἰδίας πατρίδος γενηθείς, ἐξαίρ. ὁ ἐν ἀποδημίᾳ τοῦ πατρὸς γενηθείς, ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γενηθείς, ἢ καὶ αὐξηθείς μετὰ τὴν γέννησιν, ὡς τὸ τηλεγόνος, καὶ ἐπὶ ἀποστάσεως χρόνου, ὁ ὀψὲ, ὀψὲ γενηθείς, ὁ πατρὶ γενηθεὶς τῆλε ὄντι τοῦ γενέσθαι καὶ ἐξαίρ. ἢ τοῦ πατρὸς ἤδη τῆλε γενομένου, πόρρω ἡλικίας ἤκοντος, οἱ ἐν γεροντικῇ ἡλικίᾳ σπαρέντες παῖδες, ἢ οἱ μετὰ μίαν μακρὰν ἀτεκνίαν συνοικεσίου γεννηθέντες, ὡς τὸ ὀψίγονος. Ἀλλὰ κατὰ τὴν του Πασσ. παρατήρησιν ἡ πρώτη τῶν δύο τοιούτων ἑρμην. δὲν δύναται νὰ ἐφαρμόζηται ἀσφαλῶς εἰς κανὲν τῶν Ὁμηρ. χωρίων, αὐτὸ φαίνεται ἀπόμενον καὶ ἀναγκαῖον ὅτι ὁ ἐν ἀποδημίᾳ τοῦ πατρὸς γενηθεὶς παῖς ἔπρεπε πλέον νὰ ἀγαπᾶται καὶ νὰ θεωρεῖται ὡς τὸ μόνον καὶ ἐξαίρεταν ἀντικείμενον τῆς φιλοστοργίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὁ Δοιδερλάϊν, Comment de vocab. τηλύγετος, Erlang. 1825. τοῦ ὁποίου φαίνεται πιθανωτέρα ἡ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως εἰκασία, λέγει αὐτὴν σύνθετον ἐκ τῶν Σάλλω, τέλλω, θέλυς καὶ ΓΑΩ, ταύτ. τῷ Διὸς γεγώς, θαλερὸς κατὰ φύσιν, νέος καὶ ἀνθάζων, ἢ ἐὰν ἡ ἔννοια τοῦ λόγου ἀπαιτῇ, ἰσχυρὸς καὶ τρυφερός, ἢ μαλθακὸς νωθρὸς καὶ τεθηλώς· ἡ δὲ μεταλλαγὴ τοῦ ε εἰς υ δὲν φαίνεται παντάπασιν ἄκαιρος, διότι παρ' Ἀπολ. Δύσκ. εὑρηται τήλυ ὡς ἕτερος τύπος τοῦ τῆλε. Ἡ δὲ χρονικὴ χρῆσις τῆς σημασ. τοῦ τῆλε φαίνεται μᾶλλον ἐπισφαλὴς καὶ ἀπίθανος, διότι καὶ τὸ τηλεθαιὸς ἀμφιβαλλόμενον ὑπάρχει, καὶ ἡ μαρτυρία ἐκ τῶν πολλὰ μεταγενεστέρων ἐπῶν δὲν δύναται ὁριστικῶς ν' ἀποδειχθῇ ὡς ἡ χρῆσις ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. ὑπῆρχεν ἤδη καὶ εἰς τὰ τοῦ Ὀρφέως Ποιήματα. Ὁ Βουτμ. ἐν Λεξιλ. 2. σελ. 201. ἀποφαίνει πιθανωτέραν καὶ ὀρθοτέραν τινὰ εἰκασίαν περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς Λέξεως, λέγων ὅτι τὸ τῆλε, καὶ τέλος, τελευτή, τελευταῖος, ἔχουσι

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἀρχὴν τῶν ἐκμαῖς καὶ τῆς αὐτῆς ῥίζης, καὶ ὁτὲ τὸ τηλύγετος, ἀφορίζει τὸν ἐν τῷ τελεί, ἢ τελευταῖον γεννηθέντα, ὁ τελευταῖος τῷ πατρὶ γενόμενος, ὡς Ὡρ. ἐν Ἐτυμ. Γουδ. σελ. 616, 37. ὀρθῶς ἡρμήνευσε, καὶ οὕτως ἡ λέξις προσαρμόζεται ἐπὶ τῆς Ἐνν. ταύτης καθ' ὅλα τὰ Ὁμηρ. χωρία, ἐὰν συμφώνως τῷ Ἑλληνιστῇ Βουττμ. ἡ λέξις τελευταῖος ἀναφέρηται ἐπὶ μόνου ἑπομένου χρόνου, ὑποτιθεμένης τῆς ἰδέας τοῦ μὴ ἔτι ἄλλου τινὸς γεννηθέντος, τοῦ ὅτι δὲν ἐγεννήθη πλέον ἄλλος παῖς μετ' ἐκεῖνον· ὁ ποιοῦτος ἄρα τελευταῖος γεννηθεὶς ἦν φυσικῷ λόγῳ πρεσβύτατος, καὶ ἀντικειμένου ἰδιαιτέρως τινὸς ἔξοχου φιλοστοργίας, καὶ ἑπομένως καὶ διαθρύψεως ἀπὸ μέρους τῶν γονέων· οὕτω συνειδίζεται ἔτι πολλάκις διὰ τῆς λέξεως καὶ ἡ ἰδέα τοῦ μοναγενοῦς, μ' ὅλον ὅτι αὐτολεξεὶ οὐδ' ὅλως κεῖται· τοιουτοτρόπως καλεῖται ὀρθῶς τηλύγετος ὁ υἱὸς ὅστις δὲν ἔχει ἄλλον ἀδελφόν, οἷς ὁ Ὀρέστης ἐν Ἰλ. Ι, 143, 283. μ' ὅλον ὅτι ἔχει εἴτε τρεῖς ἀδελφάς, καὶ ὁ Δημοῶν, ἐν ᾧ. Δημ. 164. ὅς τις καὶ οὗτος ἔχει ἔτι τέσσαρας ἀδελφάς· ὡσαυτ. καὶ τηλυγέτη καλεῖται ἡ θυγάτηρ ἥτις δὲν ἔχει ἄλλην ἀδελφὴν πλέον, ὡς ἡ Ἑρμιόνη, Ἰλ. Γ, 175. μ' ὅλον ὅτι καὶ αὕτη, ὡς ἐν Ὀδ. Δ, 11. ἀναφέρεται, ἔχει καὶ ἀδελφὸν Μεγαπένθην· ὅς τις καὶ οὗτος τηλύγετος καλεῖται διὰ τὸ εἶναι μονογενὴ υἱὸν τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, καὶ οὕτως ἑρμηνεύεται ταχέως καὶ ἄνευ ἀπορίας τὸ, μοῦνος, τηλύγετος, ἐν Ἰλ. Ι, 482. Ὀδ. Π, 19. καὶ, τηλύγετος, ὀφθαλμός, ἐν ᾧ. Δημ. 164. 2) παρὰ τοῖς ὑστέροις Ποιηταῖς, οἵτινες ἄλλως καὶ διαφόρως ἐξέλαβον τὴν ἀρχικὴν σημασ. τῆς λέξεως, ἣν αὐτὴ ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τοπικῆς ἐνν. αὐτὶ τοῦ, ὁ μακρὰν, ἢ εἰς μακρυνὸν τόπον γεννηθείς, καὶ ἐντεῦθ. ὁ ἐπὶ μακρὰν, ἢ μακρὰν, ἄπω ζῶν καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἐν γένει, ὁ ἀπὼν, ὁ μακρὰν ὤν, κείμενος, ἀπομεμακρυσμένος, Εὐρ. Ἰφ. 838. ἴχνος Ὀρέστα τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος τὸ μοῦνον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀπαντώμενον παράδειγμα. Σμμίας δὲ (παρὰ Τζέτζῃ χιλ. ζ. 144.) λέγει. «Τηλυγέτων ἄφνειον ὑπερβορέων ὄθμιον· μεμακρυσμένος, μακρὰν ἀφεστάμενος, μακρὰν ἀπῳκισμένος· ὡς καὶ Ἡσυχ. ἔχει. «Τηλυγέτων, ἀποικιῶν, μακρὰν ἀπεχουσῶν. (ἐπειδὴ τῆλυ ἐπίρ. εὑρηται, ἡ μεταθ. τῶν χρόνων τῶν σ.λλ. κατὰ Βουττμ. τελευταῖος τελεύγετος, τηλέγετος, κἀλίσταται περιτιθ.)

*Τηλύθροος, ὁ, ἡ, ον. = τηλέθροος.

*Τῆλυς, ὲ, ἡ, υ· αὐτὶ τηλοῦ.

Τηλωπός, ὁ, καὶ, τηλῶπις, ἡ, θηλ. (ὠψ), Ὁ ἐπὶ μακρὰν θεωρῶν, κυνηγέτων, ὁ μακρὰν βλέπων. 2) ὁ μακρόθεν βλεπόμενος, ἢ φαινόμενος, ὁ δυνάμενος μακρόθεν ὁρᾶσθαι, ὡς τὸ, τηλέσκοπος ἢ τηλεσκέπος, ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Τηλωπόν, μακρόθεν φαινόμενον. Ὅρμ. ἀργ. 898. «Αὐτὰρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἄνασσα Ἵστανεν αἰθούσης πυρὸς σέλας. ἔτι δὲ ἀναφερόμ. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, ἐπὶ τῆς ἀκοῆς, ὑπηλ. ἰωὰν Σοφ. Φιλ. 216. ἢ μαρτύρων ἀκουσμάτων, παρβλ. τηλεφανής.

Τηλεβεία, ἡ, Θεραπεία, ἐπιμέλεια, περιποίησις, περικόσμησις, φροντίς, σπουδή. ἐκ τοῦ

Τηλεβέω, ῶ, Φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, σπουδάζω, θεραπεύω, φιλοκαλῶ, περιποιοῦμαι Ἀριστοτέλ. ἐκ τοῦ τηλεβής.

*Τηλέβη, ἡ, σπαν. τύπ. αὐτὶ τηλέβεια.

Τηλεβής, ές, ὁ, ἡ, ές (βέλλω). Ἐπιμελητής, φροντιστής, θεραπευτής, φροντιστικός, ἐπιμελής, θεραπευτικός, ὅθεν ἀτηλεβής, καὶ ἀτηλεβέω.

*Τηλεβίη, ἡ, Ἰων. αὐτὶ τηλέβεια.

Τηλεβουλέω, ῶ (τηλεβούλης)· ταὐτὸν τῷ, τηλεβέω, τηλέβειαν ἔχω, ὅθεν

*Τηλεβούλημα, τὸ, Ἀποτελούμενον τηλεβείας, φροντίδος, ἐπιμελείας, περιποιήσεως, θεραπείας, καὶ

Τηλεβούλησις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τηλέβεια. Νικήτ. Χρον. Σ'. 12.

Τηλεβούλης, ὁ, ἡ, ες (τηλέβη, ἔχω)· ταὐτὸν τῷ, τηλεβής. Ὁ ἐπιμέλειαν ἢ φροντίδα ἔχων περίτ. Ηλιόδ. Ἀλεξ.

*Τηλενίς, ἡ καὶ

*Τήλενος, ἡ, ἰδε ἐν τῷ τηβέννα.

Τήμερα, καὶ, τήμερον. Ἐπιρρήματ. Ἀττ. ταὐτὸν τῷ Ἰων, καὶ κοιν. σήμερον. Ξενοφ. (σὺ τήμερα θεωρεῖται συνηθ. πρωτότυπον τοῦ «τῇ ἡμέρᾳ· ὅ ἐστὶ «ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ κατὰ σύγκρασιν παρβλ. τῆτε.) Ὁ Ἀττ. τύπ. τήμερον ἀπήκει ἰδίως εἰς τὸν κοινὸν καὶ συνηθέστερον τοῦ βίου Ἀτθικισμόν, καὶ ἐντεῦθεν ἐχρήσαντο αὐτῷ πρὸ πάντων οἱ Κωμῳδοί, Piers. Moer. σελ. 364. ἔτι δὲ ἀπὸ τήμερον εἶναι αὐτὶ τοῦ, τήμερον, Πλατ. Ηρατ. Τινὲς Γραμματικοὶ ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς Ἀττικοὺς καὶ τὸ «τήμερον» αὐτὶ τοῦ, σημερινόν. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. α'. 6. «Περὶ τῆς τήμερον νίκης.»

*Τήμῃ, Ἀττ. κατὰ συναλ. αὐτὶ τῇ ἐμῇ.

Τῆμος, Ἐπίρ. Τηνικαῦτα, τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν· τίθεται δὲ ἀεὶ ἐπὶ προηγουμένου χρόνου καὶ ἑπεται ἀεὶ μετὰ τὸ ἀναφορ. ἡμος, Ἰλ. Ψ. Ἡσ. Θεογ. 490. 587. συνεχέστερ. δὲ μετά τινος μορίου, «τῆμος ἄρα» Ἰλ. Η, 434. Λ, 789. Ὀδ. Δ, 401. Τμ. Ἀρχ. 171. Ἡσ. Ἔργ. 414. «τῆμος δὲ» Ἡσ. Ἔρ. 672. «τῆμος ὅτε» Ὀδ. Μ, 441. «τῆμος ὅτειν» Ἰακ. Ἀπ. σελ. 420. ἔτι δὲ ἡγουμένου εὐθ. Ὀδ. Ν, 93 ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως ἄνευ ἀναφορ. Τμ. Ἔρμ. 101. Ἡσ. Ἔργ. 561. «ἐς τῆμος» ἕως τότε, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, Ὀδ. Η, 318 «ἐς τῆμος δὲ συλέσειαν.» 2) παρ' Ἀπολλων. ὀρθ. δ'. 252. «Ἀνδράσιν ὀφθαλμοῖσιν μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι» αὐτὶ τοῦ, σημερον. (Κατὰ Βουττμ. ἐν Λεξίλ. 2, σελ. 228. ἔστι σύνθετον ἐκ τοῦ ἄρθρου καὶ ἡμαρ, ἄρα αὐτὶ τῆμαρ ὡς τὸ αὐτῆμαρ.)

*Τημόσδε, ἐπιρ. = τῆμος, ἀρχ. ἐν Ὀδ. Η, 318. ὅπου οἱ νεωτερ. Κριτ. τημος δὲ ἀναγινώσκουσιν, εὑρηται μέντοι οὕτω παρὰ Θεοκρ. 10, 49. Καλλιμ. καὶ Ἀπολ. Ῥόδ.

*Τημοῦτος, ἐπιρ. σπαν. τύπ. ἐκ τοῦ τῆμος. Ἡσ. Ἔρ. 578. ἴδε ἐν τῷ τηλικοῦτος περὶ του σχηματισμ. τῆς λέξεως.

Τηνάλλως, Ἐπίρ. κυρ. αὐτὶ τὴν ἄλλως, ἐξυπακουομένου ὑπάρουσαν ὁδόν, κατά τινα ἄλλην εἰς ἄλλον τόπον φέρουσαν ὁδόν, κατά τινα ἄλλον τρόπον· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ταὐτὸν τῷ, ἄλλως καὶ ἐντεῦθ. αὐτὶ μάτην, ματαίως, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἐπιπολαίως· οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐ τὴν ἐπὶ τὸ προκείμενον, ἀλλὰ τὴν ἄλλως, ἤγουν τὴν ἐπ' ἄλλα φέρουσαν ὁδὸν πορεύονται. Πλάτ. εἰς Θεαίτ. καὶ Schaef. Διον. Συνθ. σελ. 230.

Τηνεί, ἐπίρ. (τῆνος). Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, ἐκεῖ. Θεόκριτ. ε'. 33. «Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεῖ καταλείβεται.»

Τηνέλλα, ἐν Ἀρχιλόχ. λείψ. 69 πεπλατυσμένη λέξις, ἐξ ἧς ἐμοιοῦτο τὸ τὸν ἦχον τῶν κρουομένων χορδῶν τῆς κιθάρας ἢ τοῦ αὐλοῦ, εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐπινικίους ὕμνους, ἢ μίμημα ἐπιφθέγματος αὐλοῦ συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενον εἰς τοὺς ἐπινικίους ὕμνους. (Refrain, Γαλ.). ἦρχετο δὲ τοῦτο οὕτως. «Χαῖρε ὦ καλλίνικε, τηνέλλα.» Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 9, 1 Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1225. καὶ 1228. καὶ Ὀρ. 1764. Bookh. expl. p. 187. ὅθεν

*Τήνελλος, ὁ, Ἰων. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 276 «Ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε κἀκ τῆ βοᾷ, τηνέλλας εἶα αὐτὶ τοῦ νικητής, ἢ καλλίνικος εἶ, ὕμνος ἐπινίκιος σοὶ πρέπει.

Τηνεσμός, ὁ· ἡμαρτ. ἀναγν. αὐτὶ τοῦ, τεινεσμός, ὅθεν

*Τηνεσμώδης, ὁ, ἡ, ες, ἡμαρτ. ἀναγν. αὐτὶ τεινεσμώδης.

Τηνίκα, (τῆνος). Σημαίνει κυρίως καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καιρὸν ἢ ὥραν τινὰ ὡρισμένην τῆς ἡμέρας, κατὰ ταύτην τὴν ὥραν, κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας, πρωΐαν, ἑσπέραν, μεσημβρίαν, ἐν καιρῷ νυκτός, Ἡροδτ. 1, 17, 18 καὶ Πλάτ. «Τί τηνικάδε ἀφῆξας πῶς ἦλθες εἰς ταύτην τὴν ὥραν τόσον πρωΐ; οἱ Ἰων. καὶ καθολ. οἱ μεταγενέστεροι τάσσουσι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ παντὶ χρόνῳ καὶ καιρῷ ὡρισμένῳ, ἀντὶ τοῦ, τότε, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, καθ' ὃν χρόνον, Ἀποκ. Τοῦ. ὡσαύτ. τηνικάδε, καὶ ἐξαιρ. τηνικαῦτα παρβλ. ἡνίκα, ἡνίκα, ὁπηνίκα. (Βουττμ. Λεξίλ. 2, σελ. 227. εἰκάζει ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχαίως λέξις ΙΞ, ΓΙΞ, ἀντίστοιχ. τῷ Λατ. vicis, ἐξ ἧς τὴν ἰκα, τηνίκα, hac, vice· ὡσαυτ. αὐτίκα ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἰκα) (–υυ)

*Τηνικάδε, ἐπίρ. = τηνίκα. (–νι, τὸ δὲ παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1142 ὅπου τὸ ἄλφα ἠθέλει εἶσθαι μακρόν, πρέπει ἀναμφιβ. κατὰ Bentl. Br. καὶ Διντ. τηνικαῦτα νὰ γράφεται.)

*Τηνίκαῦτα, συνηθ. Ἀττ. τύπ. αὐτὶ τηνίκα, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡρόδτ. 1, 17, 63 καὶ ἀλλαχοῦ (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ τηνίκα ὡς τὸ ἑνταῦθα ἐκ τοῦ ἐνθα, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. ΙΙ. σελ. 281.)

*Τηνόθεν, ἐπίρ. (τῆνος). Δωρικ. αὐτὶ ἐκεῖθεν, Ἀριστοφ.

Τηνόθι, ἐπίρ. Δωρικ αὐτὶ τοῦ, ἐκεῖ. Θεοκρ.

Τῆνος, τηνε, τηνο, Δωρικ. αὐτὶ τοῦ, κεῖνος, ἐκεῖνος, Θεοκρ. ἐξ οὗ Πιντ. φαίνεται, ὅτι μετεχειρίσθη μᾶλλον τὸ ἐκεῖνος, ἐξαιρ. κεῖνος· ὅθεν

*Τηνώ, ἐπίρ. Δωρ. αὐτὶ ἐκεῖ, Θεοκρ. 3, 25. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἄμφ. ὀπ. ἐστί.

Τηνῶθε, καὶ τηνῶθεν Δωρ. Ἐπίρ. αὐτὶ τοῦ, ἐκεῖθεν. Θεοκριτ. γ'. 10. «Τηνῶθι καθίζου» ἐκεῖθεν, ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 754.

Τηξιμελής, ές, ὁ, ἡ, ές (τήκω, μέλος). Ὁ τὰ μέλη τήκων, διαλύτικὸς, φθείρων. Ἀνθολογ. «Τηξιμελῆ νόσῳ κεκολυμμένος» ὡ φθοροποιῷ.

Τιξίποδος, ὁ, ἡ, ον (τήκω, πούς). «Ἔρωτες τηξίποδες» Κριτ. παρὰ Κλήμ. Στρωμ. β'. σελ. 492. οἱ τὴν καρδίαν διὰ τοῦ πόθου ἢ τῆς ἐπιθυμίας (λαχτάρας) καταναλίσκοντες, φθείροντες ἔρωτες.

Τῆξις, εως, ἡ (τήκω). Τὸ τήκειν, ἀνάλυσις, ἀναλίσκειν, φθείρειν, ἀνάλυσις, φθορὰ, ἐξάντλησις, φθίσις, ἡ διαφθείρουσα καὶ καταναλίσκουσα τὸ σῶμα νόσος, μαρασμός.

Τῆπερ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. αὐτὶ ἧπερ, θετ. θηλ. τοῦ ὅπερ, Ὅμ.

*Τηρεία, ἡ, Ἰων. Τηρείη, θηλ. κύρ. Ὄνομα πόλεως τινος, Ἰλ. Β, 829.

Τηρέω, ῶ, Μ. ήσω (τηρός). Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχω, βλέπω, κνιτάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ, καὶ ἐντεῦθ. Φυλάττω, φρουρῶ, κἀθωμαι ὑμ. Ὀμ Δημ. 142. «πόλιν» Πινδ. ταμιεύω, ἀνασκαιρίζω, φυλάττω τι διὰ ἄλλον καιρὸν· σαῶ, διασῴζω, διατηρῶ, ἐτέχνω. Ξενοφ. Κυν. ς'. 1. «Οὐ καλῶς τηροῦσι τοὺς κύνας. σκοπεύω, παραφυλάττω, προσμένω τὸν ἁρμόδιον καιρὸν, παραμονεύω, «τηρεῖν τοὺς καιροὺς» Γρηγ. Θεσσ. «τηρήσαντες νύκτα χειμερινὴν προσμείναντες ἕως ὅταν νὰ ἔλθῃ τριτομοιρὰ νύξ, καὶ Βιγ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 652. Μ/σ. Τηρέομαι, μελ. τηρήσομαι, ὡς τὸ, Φυλάττομαι, φυλάττω ἑμαυτοῦ, προσέχω, μετὰ Δίν. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 891. «πρὸς ταῦτα τηροῦ μή λάβῃς ὑπόπιαν» φυλάττου, πρόσεχε· τὼ μέσ μελ. τηρήσομαι χρῆται κατὰ παθητ. διάθεσ. Θουκ. ὁ, 30. ὅθεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Τηρᾰμών, ό, ή, όν, ῆν. ονος. Ὁ τηρῶν, παρατηρῶν, φυλάττων, προσυλάττων.

Τήρησις, εως, ἡ (τηρέω). Θεωρία, παρατήρησις, ἐπισφύλαξις, φύλαξις, φρούρησις, διατήρησις, φυλακή, 2) τόπος φυλακῆς, εἰρκτή, δεσμωτήριον· παρὰ Θουκυδ. ζ', 210. ρ. ἔδδσ. Νεωτ. Δούκα. ἡ μετὰ προσοχῆς φύλαξις.

Τηρητέον, θεωρ. Ἐπίρ. Πρέπει νὰ τηρῇς.

Τηρητής, οῦ, ὁ (τηρέω). Ὅστις τηρεῖ, φυλάττει, παρατηρεῖ, φυλάξ, παρατηρητής, ὅθεν

Τηρητικός, ή, όν. Ὁ φυλάττων, τηρῶν, παρατηρῶν, ἐπὶ καὶ πάν ὅ,τι πρέπει νὰ παρατηρῇ, Διογ. Δ. 9, 108.

Τηρός, ὁ, ἡ, ον. Φύλαξ, τηρητής, ὁ παρατηρῶν, φυλάττων, προσέχων, ἢ ἐν προσοχῇ ὤν, ἄρχ. καὶ σπάν. Σῆμα τοῦ τηρέω, τὸ ὁποῖον διέμεινε μόνον παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 263. «τηρὸν ἱεροῦ ῥάβδον». (Φαίνεται ὅτι συγγενές ἐστὶ τῷ τέρας).

Τῆς, τῆσι, Ἐπ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ταῖς. Δωτικ. πληθυντ. ἐπλ. τοῦ ὁ, καὶ ὅς, Ὅμ.

Τηκτός, ή, όν. Ὁ τηκόμενος, ἁπλῶς, ἁρπαζόμενος, στερημένος ποιῶ τινά τινος. Μέσ. τιτώσομαι, σπανίζω, στεροῦμαι, ἔνδειαν ἢ σπάνιν ἔχω, ἔλλειψιν, στέρησιν πάσχω. Ἡσίοδ. Ἔργ. 410. «Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, σὸ' ἀρνεῖται, σὺ δὲ τητᾶν· στερῷ, στερήσας· ἴδιον Χειρόγραφά τινα ἡττᾶσθαι ἡμαρτ. ἔχουσιν, ὥσπερ καὶ Ἡσύχ. ἀναφέρει. «Τιτᾶσθαι, στερήσασθαι ἄλλ' ὁ αὐτὸς ἔτι ἔχει. «Τητώμενη, στερουμένη· τητωμένου, στερουμένου· καὶ τητώμενον στερισκόμενον· καὶ τὸ Δωρικ. τατώμενος, στερημένος, μεταγεν. Πίνδαρ. Νεμ. ι. 146. «Οὐχετὶ τιμᾷ φίλων τατωμένῳ Φωτία· στερισκομένῳ· ὁ Σχυλ. καὶ Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολ. ἐν λέξ. ὑγιής. «Τατώμενα τοῦ κιτῶνος», ὅπερ ὁ Ἐτυμολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, εἰσάγκυρα δεῖσα, ὁ ἐστὶ, ἐνδυθεῖσα αὐτὸν καὶ εἰσάγκυρον βαλεῖσα· ὥσαυτ. «χαρμάτων τητώμενα» Εὐρ. Ὀρ 1082. καὶ Πλάτ. «φρενῶν τητώμενον» (πιθαν. συγγεν. τῷ ζητέω, διὰ τοῦ ἀποίου ἐρωτευόμενοι οἱ ἀρχ. τὴν λέξιν, ἆρα κυρ. ζητῶ, ποθῶ, γυρεύω).

*Τητάνεος, ὁ, ἡ, ον καὶ

Τήτειος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸ τῷ, τητινος, Ἐφορειακός, Πολυδ. ζ'. 73. ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει. «Τητάνειος σῖτος· ἀντὶ τοῦ, σητάνειος· ἔνθα ὁρᾷ τὰ ὑπ' αὐτοῦ περὶ τούτου λεγόμενα· ἐκ τοῦ

Τῆτες, Ἐπίρ. χρον. Ἄπτε. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. καὶ κοιν. σῆτες. Ἐν τῷδε τῷ ἔτει, ἢ ταύτῳ τῷ ἔτει, εἰς τοῦτον τὸν χρόνον, τοῦτο τὸ ἔτος, ἐπὶ ἔτος, ἔτος ἐξ ἔτους, ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας, ἐφ' ἕτος, καὶ, ἡ τῆτες ἡμέραν, ἀντὶ τῆ σημερινῇ ἡμέρᾳ, ἐξερχ. παρὰ τοῖς Ἰωμ. παρβλ. Pierz. Μοίρ. σελ. 364. Ἀντὶ τούτου εἰ Δωριεῖς «Σᾶτες» ἔλεγον, ὅθεν τὰ ἐπιθ. σατινός, τητινός, σητάνειος, τητάνειος, σητάνιος, σήτειος, τῆτες, τήτις, σήτειος, κ. τ. ε. Κατὰ τὸν Σχ Ἀλκαίου τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Νεφ. 624. καὶ Ἀχαρν. 15. ἔλεγον ἔτι καὶ ητῆδεμ. (τὸ τῆτες, σῆτες, ἐσχημάτισ. κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἐκ τοῦ ἔτος, καθ' ἣν καὶ τὸ τήμερον, σήμερον ἐκ τοῦ ἡμέρα).

Τήτη, ἡ. Σπάνις, ἀπορία, ἔνδεια, στέρησις, ἔλλειψις. Ἡσύχ. ὅς τις ἔχει σὺν τῷ Φασίῳ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας καὶ, τῆτοι, τό, ἔτι δὲ Σιτεδεία, ἔλλειψις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, σπανις, ἀφθονία ἰσοδυναμεῖ τῷ Λατιν. Annona· ὀλίγον εὔχρηστ. Σῆμα τοῦ τητᾶσθαι

Τήτινος, ίνη, ινον· καὶ τητινός (τῆτες). Τοῦ τοῦ ἔτους, ἐπέτειος, ἐνιαύσιος. Λουκιαν. Δεξιφ. 1.

Τῆτος, τό, = τήτη.

*Τηὔγετος, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ ταὔγετον. Ὀδ. (υ)

Τηΰσιος, ία, ιον· καὶ Ἐπίρ. τηΐσιος. Κενός, μάταιος, ματαίως. «Ἐμὲ δὲ τηΰσιήν ἐδόξαν ἔλθγ(α. Ὀδ. Γ, 316. θέλεις κάμει εἰς μάτην τὸν δρόμον· καὶ «τηΰσιον ὄνομα». Ὀδ. Ο, 13. μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος, προπετής, θρασὺς λόγος· οὕτω καὶ ἐν Τμ. Ὅμ. Ἀπόλ. 540. (κατὰ τινας μὲν ἐστὶ. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ταὐσιον, ἢ ταύσιμος ἐν ἴσῳ τῷ, αὐσιος, ταὐτὸν τῷ ματαιος, ἴδιος παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. «Οὐ γὰρ αὐσιος παῖς Τυδέως· ὁ Ἀλκμὰν ἀντὶ τούτου ἐχρήσατο τῷ, «ταυσία παλλακίδων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Ταύσιμον, μάταιον· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ, αὖω, αὐτίω, ἀντὶ περιβόητος, περιάκουστος, περίφημος). (ξ)

Τοῦ Τ μετὰ τοῦ Ι.

*—τί. Καταλήξεις διαφόρων ὀξυτόνων Ἐπιῤῥημάτων, ἥτις ὡς ἐπὶ πολὺ φαίνεται ὅτι εἰς εἰ μετετράπετο· ἀλλ' αὕτη ἢ εἰς εἰ μετατρεπή, καὶ τὸ χρονικὸν μέτρον τῆς καταλήξεως — τί, ἥτις ἀπαντᾶται πότε ὡς μοῦρα καὶ πότε ὡς βραχεῖα, ἀπαιτοῦσιν ἀκριβεστέρου τινὸς ἐρισθεσμισμοῦ ἔτι διὰ σταθερῶν κανόνων, παρβλ. ἐξαιρ. Lob. Σοφ. Αἴ. 1213. Bloml. Αἰσχ. Προμ. 216. καὶ Reisig enar. Soph. OC. 1638.

*Τί, καὶ τἰ, οὐδετ. τοῦ τὶς καὶ τίς, ἅπ ρ ἰδε.

Τιάρα, ή, καὶ παρ' Ἡρόδοτ. ἀεὶ τιάρας, καὶ κατὰ τὰς νεωτερ. γραφ. Ἰων. τιήρης, ου, ὁ· καὶ παρ' Ἡσυχ. καὶ, τιάρις, ή· ἄλλως δὲ παρὰ Πολιδ. καὶ, κυρβασία, καὶ, κίδαρις. καὶ, πῖλος. Κόσμος ἐπικεφάλαιος, ᾧ οἱ Περσῶν βασιλεῖς μόνῳ ὁρᾷ ἐχρῶντο, εἰ δὲ στρατηγοί κεκλιμένῳ ἐν ἐπιτηδείοις ἡμέραις, ἢ ἑορταῖς. Ἡρόδ. 1, 132. 7, 61. 8, 120. καὶ Ξενοφ. Ἀναβάσ. β'. ε'. 3. «Τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν βασιλεῖ μόνῳ ἔξεστιν ὀρθὴν ἔχειν· καὶ ἐν Κυρουπ. ἡ'. γ'. 18. «Κύρος ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν· καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ τὸ παρὰ Τούρκ. Καβούκ, κατὰ τὸν Curt. γ'. γ'. 19. Tiara regium capitis insigne, quod coerulea fascia albo distincta circumibat. ὅ ἐστί, Βασίλειος κόσμος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, περιεστεμμένος ἢ ἐνωφασμένος ἐσονῦφ λευκῷ. ὁ Ἡρόδτ. 3, 12. συναπτει, πῖλους τιάρας, ὅπου κατὰ Στραβ. τὸ πῖλος, ἀντὶ πιλωτὸς κεῖται. (υ – –)

*Τιάρας, ου, ὁ, Ἰων. τιήρης, = τιάρα, Ἡρόδοτ. (υ – –)

*Τιάρειος, ή· σπαν. τὸ π. ἀντὶ τιάρα, Ἡσυχ. (υ – –)

Τιαρόδεσμος, καί, τιαρίδεσμος, ὁ. Ὁ τῆς τιάρας ἢ περὶ τὴν τιάραν δεσμός, τὸ δέσιμον διὰ τοῦ ὀπιέου ἢ τιάρα ὀπισθεν ἐδίετο· ὁ Πολύαινος ἐν ζ'. ια'. 2. Οὐλετέρ. «Τιαρόδεσμον, τ' ω ἔχει, καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ, «Ὁ τῆς κεφαλῆς ὀπισθεν ἀποσφίγγει τὴν τιάραν.

Τιαροειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τιάρα ὅμοιος, εἶδος ἢ σχῆμα τιάρας ἔχων. Ξενοφ. Ἀναβ. ε'. δ'. 6. «Ἡρώβυλος τιαροειδήν».

Τιαροφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τιάραν φέρων, φορῶν.

Τιβήν, ῆνος· ὁ παρ' Ἀναξίμ. 1104. «Τιβῆνα καὶ κνηπέλλον ῥοικὸς· ἔνθα ἑρμην. διὰ τοῦ, τριποδα· παραγόμενον συνεκδ. ἐκ τοῦ, τρίς, καὶ βάω, βαίνω· ὁ Ἡσύχιος ἔχει· «Τίβηνος, λύβης, τρίποδος· ὁ δὲ Εὐστάθ. τιβὴν, ὁ τρίπους, οἱονεὶ τριβήν, ὃ ἐστὶ, τρεῖς βάσεις ἔχων.

*Τίβηνος, ὁ, = τιβήν, πιθαν. συγγεν. τῷ ἰβᾶνη, ἴβηνος.

Τιγγάβαρι, τό, Ἀττικ. ταὐτὸν τῷ, κινναβαρι, ὅθεν

Τιγγαβαρινός, ή, όν. Ἐρυθρὸς, κόκκινος ὡς τὸ κινάβαρι, ἔχων χρῶμα κιναβάρεως. Δαμάσκιος παρὰ Φωτ. Βιβλ. σελ. 1064 «Χρῶμα τιγγαβαρινοῦν, ἐκ κιναβάρεως.

Τίγρης, ητος, ὁ, Δρ. κύρ. Ὄν. Μίγας ποταμὸς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον μετὰ τοῦ Εὐφράτου εἰσβάλλων.

Τίγρις, ιδος, καὶ Ἰων. ιος· ἡ· Αἰτιατ. Τίγριν, σπάν. ἀλλὰ πιθαν. ὀρκτρ. ὁ. Ζώων τετράπουν ἀγριώτατον, οὗ τινος τὸ τρίχωμα ὅστι ῥᾴδιον ἢ ἐστιγμένον, γάτῳ ὅμοιον κατὰ τὸ σχῆμα, ἀλλὰ πολλῷ μεγαλήτερον· πατρὶς τούτου τοῦ ζώου ἡ Ἰνδία καὶ Ἀφρική. Ἀρρίαν. Ἰνδ. 15. ἡ γεν. 105. Αἰτ. τίγριν. Θεμ. πλ. τίγρεις, γεν. ιος, φαίνεται καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. ὅτι ἦν ἐν χρήσει, ὁ δὲ τύπ. ιος νεωτερ. τὸ ἄρσεν. εὕρηται παρ' Ἀλεξ. ἐν Ἀδηλ. 13. σελ. 590. Β. Ἀριστοτ. καὶ Θεοφρ. 2) Τίγρις. = Τίγρης, Διον. Περιηγ. ὅθεν

Τιγροειδής, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὅμοιος ὡς ἡ τίγρις, ὁ τιγρίδος εἴδους ἢ μορφῆς, χρῶμα ἔχων, παρδαλὸς ὡς ἡ τίγρις.

*Τίεσκον, Ἰωνικ. παρατατικ. τοῦ, τίω, Ἰλ. Ν. 461. «Οὔτι τίεσκεν· οὐδαμῶς ἐτίμα· καὶ «Τιέσκετον Δ, ζε. ἐτιμᾶτο.

(Τιέω) οὐκ εὑρηται ἑλληνικ. ῥῆμα, ἴδε ἐν τῷ τετίημαι.

*Τίζω (τἰ). Ἡωμικ. παρ' Ἀριστοφ. λέγω πάντοτε τἰ; ἢ ἀλλεπαλλήλως τἰ; τἰ;

*Τίη, κατ' ἐπίτασ. τἰ, πευστικόν. Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἀριστοφ. συνεκτ. διά τινος ἑπομένου μορίου ἐπιτατικ. κτίη δέ; Ἰλ. Ο, 244. Ρ, 170. Ὀδ. Π, 421. Τ, 500. καὶ κτίη δήν Ἰλ. Φ, 436. ὅτι, τίητ' ὄν; Ἀριστοφ. Νεφ. 754. καὶ Θεσμ 84. Οἱ Ἀττικ. φαίνεται ὅτι ἐτείζον τίη, Βουτ. Ἑλλ. Γραμ. τόμ. Π, σελ. 398. (τίη ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ τἰ. ὥσπερ ὅτιη ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ἐπειή ἐκ τοῦ ἐπεί, κατὰ Βουτιμ. Λεξιλ. 2, σελ. 191. ἀντὶ τειή.) (υ–)

*Τίήν εἶναι, τό, ὡ. Οὐσ. τὸ κατ' ἰδέαν εἶναι, τὸ ἰδανικῶς εἶναι, ἄνευ τοῦ πραγματικῶς τι ὑπάρχειν, Ἀριστοτ.

Τιήρης, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τιάρας, Ἡρόδοτ. 1. 132. «Ἐστεφανωμένος τὸν τιηρην ἐρυσίβῃ μέλιστα».

Τιθαιβώσσω. Ἐπὶ μελισσῶν, αἵτινες κτίζουσι, οἰκοδομοῦσι τὰ κηρία ἤτοι τὰς φωλεὰς αὐτῶν, νεοττεύω. Ὀδυσ. Ν, 106. ×––ενθάδ' ἔπειτα τιθαιβώσουσι μέλισσαι· ὁ Σχυλ. «ἀντὶ τίθενται τὴν βόσιν, ὅ ἐστὶ τὸ μέλι· οἷον ἀποθησαυρίζουσι τὰ κηρία καὶ νεοττοτροφοῦσιν· ὁ Εὐστάθ. τιθαιβώσσειν δὲ, κυρίως ἐπὶ μελισσῶν, τὸ ἀποτίθεσθαι βόσιν ἑαυταῖς, ἐστὶ συμβλητοποιεῖν. Πορφυρ. Νυμφ. ἀντρ. Δηλοῖ δὲ τὸ, τιθαιβώσσειν, τὸ τίθεσθαι τὴν βόσιν. Βόσις δὲ καὶ τροφὴ τὸ μέλι ταῖς μελίσσαις. Ἀπολλών. λεξ. Ὁμηρικ. «Τιθαιβώσσουσιν· τὰς ἀπαῤῥ εἰρημένας, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, οἷον ἀποτίθενται τὴν βόσιν· τουτέστι τὴν τροφὴν ἀποθησαυρίζουσιν· ὁ Ἡσύχ. «Τιθαιβώσσειν, ἀποτίθεσθαι, ἀποθησαυρίζειν τὴν τροφὴν αἱ μέλιτται, τὸν λεγόμενον μέλιτηρον. 2) Παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 199. ἐπὶ ὀρνίθων ἤτοι ἀλεκτορίδων. «Τίκτουσι τιθαιβώσσουσιν ὑπὸ πλευρῇσι πτέρυγας· ἀντὶ τοῦ, φυλάσσουσαι· καὶ τρέφω, καρποφόρον ποιῶ, ἐπιμελοῦμαι, καλλιεργῶ, παρὰ Λυσίᾳ. 622. Οἱ Γραμματικοὶ παρήγουσι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ, τιθέναι βόσιν, σαφεστέρου ὄμως συγγεν. τῷ τιθᾶς, τιθῆ, τίθημι, τιθήνη, τιθυτός, τιθασσός, κ. τ. τ. Παπασβ.)

Τιθᾶς, άδος, ἡ, ἔρως (τιθασός). Ὡς τὸ, τιθῆ, ἐν Ἀναλέκτ. β'. σελ. 130. «Ὥρις τιθᾶς· ἡμέρος, οἰκειακή, ἡ τιθασσα.

*Τιθασαυτής, οῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 704. καὶ Τιθασσαυτωρ, ορος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τιθασευτής, ποιητ. Ὀππιαν. κυνηγ. β'. 543.

*Τιθασεύω, ποιητ. ἀντὶ τιθασσεύω.

Τιθασός, καί, τιθασσός, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τιθασσός.

Τιθασοτρόφος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τιθασσοτρόφος.

Τιθασσεία, ἡ (τιθασσεύω). Τὸ τιθασσεύειν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

ἡμέρου ποιεῖν· ἡμέρωσις, τό ἥμερον γίνεσθαι, ἐξημεροῦσθαι, ἐξευγενίζεσθαι.

Τιθάσευμα, τό (τιθασεύω). Μέσον πρὸς τιθασείαν, πρὸς ἐξημέρωσιν, τιθασσὸν καὶ ἥμερον ποιοῦν.

Τιθασευτήρ, ῆρος, καὶ

Τιθασευτής, ὁ. Ὅστις τιθασσεύει, ἥμερον, πολεῖ, ἐξημερόνει, Ἀριστοφάν. Σφῆκ. Ἵνα γινώσκῃς τὸν τιθασευτὴν· ὁ Σχολ. τὸν θεραπεύοντα τὸ καὶ τρέφοντα καὶ κολακεύοντα. ὅθεν

Τιθασευτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ τιθασσεύειν ἐπιτήδειος, ἱκανός, εὐκολος, ἢ ἁρμόδιος.

Τιθασευτός ἡ, όν· Ἐπιθ. Ῥημ τοῦ τιθασεύω. Ὃν ἡμέρωσεν ἢ τις ἥμερον ἐποίησέ τι, ἐξημερωμένος, καὶ ὅς τις δύναται τιθασευθῆναι, ἢ τις καὶ ἡμερωθῆναι δυνάμενος, ὅστις ἡμεροῦται.

Τιθασεύω ποιητ. τιθᾱτεύω, τήν ὁποίαν ὅμως ταύτην γραφὴν παρείδεξατο καὶ ὁ Bekker ἐν Πλατ. Πολ. 9. σελ. 589. B καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ ἐν Δημοσθ. (τιθατός). Τιθασεύω, ἥμερον, χειροήθη ποιῶ, ἡμερόω, ἐξημερόω, ἡμερίνω· ἀναμάζω, ἀναχαιτίζω, ἀτιθασευόντων καὶ δαμάζοντας τὰ χρήτιμα τῶν ζώων Ξενοφ. Ἀπομ. δ', γ, 10. καὶ ἐπὶ φυτῶν, κτά δὲ εἰς ἄπιους, τὰ δὲ εἰς συκᾶς ἐξημεροῦντες καὶ τιθασσεύοντες. Πλουτ. Φαβ. Ἠυχ. Τιθασσεύει, τὰ ἄγρια θηρία ἡμεροῦν καὶ χειροήθη ποιεῖν καὶ, ἀτιθασσεύει, ἡμεροῖ, πραΰνει, καὶ καθόλ. μετριάζω, πραΰνω, καταπραΰνω, καὶ ἀντεῦθεν ἀνακωθω, καταλλάττω, φιλίζω, ἐπὶ ἀνθρώπων· καὶ ἐπὶ γυναικος γαμου Ἐτιθασεύετο ὥστε διαλέγεσθαι. Οἰκον. ζ. 10. Δημοσθ. Ὀλυνθ. γ'. Οἷς ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθειρξάντες ἡμᾶς, ὑπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσι, χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες.

Τιθασσός, ἡ, ή, όν· ποιητ. τιθᾱτός, ὅπερ καὶ παρεδέξατο ὁ Bekker ἐν Πλατ. καὶ Δημοσθ. ὡς ἰδίως Ἀττ. τύπ. (τιθός, τιθή, τίθη, τιθήνη). Τιθασσευμένοι, ἡμερωμένοι, ἐξημερωμένοι, ἐσδαμασμένοι, ἐξαιρ. ἐπὶ ζώων τὰ ὁποῖα ἐξημερούνται καὶ καθίστανται οὕτω χρήτιμα εἰς τὰς οἰκιακὰς χρείας τῶν ἀνθρώπων, ὡσὰν ἐγὼ τιθασσόω, τὰ χειροήθη καὶ οἰκιακὰ ζῶα. Τιθασσοὶ ἐλεφαντες Ἀριστοτ. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων τὰ ὁποῖα καλλιεργοῦνται καὶ παριποιοῦνται ἐν τοῖς κήποις· ἔστι δὲ ἡ ῥόδος τῶν μὲν ἀγρίων καλλιπρεπεστάτον, τῶν δὲ τιθασσῶν ἰσχυροτάτων. Πλουταρχ. Ροριολ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ἀντὶ τοῦ πραΰς, ἥμερος, γλυκύς, μέτριος, εὐδυσωπητος, εὐάγωγος· Ἐπιτιθασσῶς, πράως, μὲ ἥμερον τρόπον, ἢ εἰς ἐξημερωμένην κατάστασιν. (Ἡ γραφ. τίθασος ἔστιν ἡτις τιθευτήρια.) ὅθεν

Τιθάσσω, σπαν. τύπ. ἀντὶ τιθασσεύω.

Τιθέαμεν, ἀντὶ τοῦ, τίθεμεν· ὡς τό, διδόαμεν, ἀντὶ δίδομεν, α'. πρόσ. πληθ. Ἐνεστ. τοῦ τίθημι. Lob. Φρυν. σελ. 425. ἀπαγόρει ὁ Εὐσταθ. οὕτω καὶ τό, τιθίασι, Ἰωνικ. καὶ Ἀττικ. ἀντὶ τιθέασι, γ. πληθ. πρόσ. Ἐνεστ.

Τιθέασι, Ἰωνικ. ἀντὶ, τιθέντας.

Τιθείμεν, κατὰ συναίρ. ἀντὶ, τιθείημεν.

Τιθέμεν, Ἰωνικ. ἀντὶ, τιθέναι.

Τίθεμι, Αἰολικ. ἀντὶ, τίθημι. (υ – υ)

Τίθεν, Αἰολ. Δωρ. καὶ Ἐπ. ἀντὶ, ἐτίθεσαν, γ'. πληθ. πρόσ. Παρατ. τοῦ τίθημι.

Τίθεσκε, Ἰωνικ. παρατ. ἀντὶ, ἐτίθει, (υ – υ)

Τιθευτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτόν τῷ, τιθηνός. Σιμβολ. Χρητμ. ἐκ τοῦ

Τιθεύω (τιθή), ταὐτόν τῷ, τιτθεύω, τιθηνέω.

Τιθέω, ῶ, ταὐτόν τῷ, τίθημι, ποιητ. ὁ Ὅμ. χρῆται μόνῳ τῷ γ'. προσ. Παρατ. ἔτιθει καὶ τίθει· ἐκ δὲ τοῦ Ἐνεστ. εὕρηται μόνον τὸ β'. πρόσ. τιθεῖς, Πινδ. Πυθ. 8, 14. Ἐνεκ. πρόσ. τιθεῖ, Μιμνερ. 1, 6. 3, 7. Βάκχ. οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ῥητ. Εὐρ. Ὀρεστ. 141.

Τιθή, ἡ, σπαν. τύπ. ἀντὶ, τίτθη, τιθήνη, ἡ τροφός, (συγγεν. τῷ ΘΑΩ, θήσει, θῆσαι.)

Τιθήμεναι, ἀπαρέμφ. Δωρικ. ἀντὶ, τιθῆναι, τιθέναι· ὡς καὶ τό, τιθήμενος, ἀντὶ, τιθέμενος. Ἰλ. Κ, 34.

Τίθημι, παρ' Ὅμ. β'. Ἐνικ. πρόσ. ἀόρ. τίθησθα, ἐν Ὀδ. Ι, 404. καὶ ὡς β' πρίτ. Ἐν. Παρατ. — γ'. πληθ. πρόσ. τιθεῖτε, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἀπαρεμφ. τιθήμεναι ἀντὶ τιθέναι, Ἰλ. Ψ, 83, 447. καὶ τιθέμεν παρ' Ἡσ. Ἔργ. 746. καὶ Πινδ. ἐκ δὲ τοῦ Παρατ. ἐτίθεν χρῆται ὁ Ὅμ. μόνῳ τῷ γ'. πληθ. πρόσ. τίθεσαν, Ὀδ. Χ, 454. Ἰων. τίθεσκον, καὶ ἐτίθεσκε· ἐκ τοῦ συγγεν. τύπ. τιθέω χρῆται ὁ Ὅμ. μόνῳ τῷ γ'. ἐνικ. πρόσ. ἐτίθει τοῦ Παρατ. καὶ τίθει· ἐκ δὲ τοῦ Ἐνεστ. τῷ β'. προτ. Ἐνικ. τιθεῖς. Πινδ. Πυθ. 8, 14. (ἕτεροι χρῖνοι οὐχ εὑρηται ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος.) — Μελ. θήσω, Ὅμ. καὶ ἐπι. ἀπαρεμφ. μέλλ. θησέμεναι, Ὅμ. παρὰ δὲ Πινδ. θησέμεν. Ἀόρ. α'. ἔθηκα, συχνότ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. μετὰ ἡ ἄνευ αὐξήτεως. Παρακ. τέθεικα, καὶ Ὑπερτ. ἐτεθείκειν, μεσομρ. Ἀόρ. β'. ἔθην, συχνοτ παρ' Ὅμ. συνηθ. ἀναυξήτως, καὶ ἐξαιρ. γ'. πληθ. πρόσ. θέσαν, ἔτι καὶ Ἐλλτ. θείην συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. Ὑποτακτ. θῶ, Ἰων. ἀπυκαίρ. θέω, ὅθεν θέωμεν, Ὀδ. Ω, 485. ὅπερ διπλλάβ. προφέρεται, καὶ κατ' ἐπικ. αὐξ. τῆς βραχείας ἐν ἀρχῇ συλλαβ, θείω, Ἰλ. Π, 83. 437 Ὀδ. Α, 89. θείομεν ἀντὶ θείωμεν Φόκυλ. Ἰλ. Ψ, 244. 488 Ὀδ. Ν, 364. ὁ δὲ ἀόρ. β'. θῆς, Ἰλ. Π, 96. μ' ὅλον ὅτι ὁ Οὐόλφιος ἐν Ὀδ. αἰεὶ θείης, θείη χρόνον, παρβλ. Ηεγne Ἰλ. Ε. 518. ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφ. θεῖναι ἔχει ὁ Ὅμ ἔτι θέμεναι, σπαν. δὲ καὶ μόνον ἐν Ὀδ. τὸ θέμεν, καὶ Ἡτ. Ἔρ. 61, 67. Ὁ δὲ ἀπαρεμφ. καὶ μετοχ. Ἐνεργ. ἀόρ. εὑρηται παρά τε Ὅμ. καὶ τοῖς Ἀττκ. μόνον ἐκ τοῦ β'. ἀορ. ἐγχιμαπτισμένος, οὐδέποτε δὲ ἐκ τοῦ α'. ἀορ. Προστακτ. θὲς ἀντὶ θέτ. — Μέσ. τίθεμαι, ἐπικ. μετοχ. τιθήμενος, Ἰλ. Κ, 34 Παρατ. ἐτιθέμην, σπαν. παρ' Ὁμήρ. καὶ μόνον ἐν Ἰλ. μέλ. θήσομαι, μεσομρ. ἀόρ. α'. μέτ. ἐθηκάμην, ὅθεν θηκάτο Ἰλ. Κ 31. Ἡσ. Ἀσπ. 128. μετοχ. θηκάμενος, Πινδ. μετ. ἀόρ. β. ἐθέμην, γ πρόσ. εὐκτ. θεῖτο, Ὀδ. Ρ, 225. θεσ. προστακτ. ἀντὶ θέτο, θοῦ, Ὀδ. Κ, 333. ἐ α'. Ἀόρ. ἐστὶ ἴδιος μόνων τῶν Ἰων καὶ Δωρ. οἱ δὲ Ἀττ. μεταχειρίζοντο μόνον τὸν ἀόρ. β'. — Παθ. τιθέμαι, μέλ. τεθήσομαι, ἀόρ. ἐτέθην, παρακ. τέθειμαι, Ὑπερατ. ἐτεθείμην. Ὁ Ὅμ χρῆται οὐδ' ὅλως τῷ παθητικῷ. Θέμα τοῦ ῥήματος ἐστὶ ΘΕΩ· (ἡ ἀρχτικὴ συλλαβή τι - ἐστιν ἀεὶ βραχεῖα.) — Σημαίνει δὲ κυρίως, βάλλω, ἔτι δὲ καὶ στρώνω, ἵστω, ἵστημι, βάλλω τι ἐπί τι, ἐνγένει ἐπὶ τόπον, εἴς τινα διωρισμένον τόπον ἢ μέρος φέρω, βάλλω, ἢ κάμνω ὥστε νὰ ἔλθῃ, νὰ βαλθῇ τι ἐν τινι ὡρισμένῳ τόπῳ, φέρω καὶ βάλλω εἰς, βάλλω, θέτω μέσα, προσκομίζω, προσάγω, ἐμβάλλω, συχνότατα παρ' Ὅμ. ἐντεῦθεν προκύπτει ἡ ἀρχ. τροπικ. Ἐνν. τοῦ, τάσσω, διατάσσω, ἢ εἴς τινα κατάστασιν βάλλω, διαθέτω, φέρω εἴς τινα ὑποκανόηποτε ἀναφορὰν ἢ σχέσιν, βάλλω τι εἰς θέσιν τινὰ ἐξωτερικὴν ἢ ἐσωτερικὴν, παρασκευάζω, προξενῶ, τὸ μέσον μεταχειρίζ. Ὅμ. συνηθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. καὶ συντάττει ὡς τὸ Ἐνεργ. ἐντὸς μόνον ὅτι ἡ ἐν τούτου ἐνέργεια μεταβαίνει εἰς τὸ ἴδιον ἐνεργοῦν πρόσωπον, ἢ εἰς ἓν μόνον μέρος αὐτοῦ, ἢ συμβαίνει διά τινα ὑποκανόηποτε χρείαν αὐτοῦ, ἢ ἄλλως δι' αὐτοῦ ἐκφράζεται μία τις ἐντιστρεπτικὴ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου, Ἰλ. Γ, 310. Κ, 31.

Α) Κυρ. ἐπὶ τοπικῆς Ἐνν. θέτω, βάλλω, ἵστημι, στρώνω, ἢ πλαγιάζω, βάλλω κάτω, συνηθ. μετὰ τῆς ἐν καὶ τῆς Δοτ. ὡς τὸ Λατ. ponere καὶ collocare, ὥστε οὕτω ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅτι θέτεται, βάλλεται, ἢ ἵσταται ἢ συγχρόνως ἐπαμένη καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπάρχειν ἢ εὑρίσκεσθαι ἐν τῷ τόπῳ ὅπου τίθεται, ἢ βάλλεται, συχνότατ. παρ' Ὅμ. ὅτι πρὸς Δοτ. ἄνευ τῆς ἐν, «ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέσθω. Ὀδ. Κ, 382 Ν, 364. καὶ ἀλλαχοῦ, σπαν. δὲ μετὰ τῆς εἰ Ἰλ. Ψ, 704. «γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν καὶ Ω, 795, 797. καὶ Ὀδ. Μ, 448. ὅπου ἐμοὶ ὠὶ ἡμαρτ. γρ. λογίζεται· συχνότρ. παρ' Ὅμ. μετὰ τῆς ἐπὶ πρὸς Δοτ., καὶ μετὰ τῆς μετὰ κῶθι πρὸς Δοτ. ὅτι δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ πρὸς Γενκ. Ὀδ. Ζ, 252. μετὰ τῆς ἀμφὶ πρὸς Δοτ. Ἰλ. Κ, 34. μετὰ τῆς ἀνὰ πρὸς Δοτ. Ἰλ. Θ, 441. μετὰ τῆς ὑπὸ πρὸς Δοτ. Ἰλ. Ω 644. Ὀδ. Δ, 497. καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ πρὸς Αἰτ. Ὀδ. Δ, 445. ἰδίως χρήτ. τοῦ τίθημι. 1) θείναι «ἐπί τι ἐν χερὶ ἢ ἐν χερσί, π. χ. γέρας ἢ κλέος ἐν χειρί, ἀντὶ ἀγχιρίζω, δίδω, προσφέρω παρέχω, Ὅμ. ὡσαύτ. «θεῖαι οἷον ἐν χείρεσσι, Ὀδ. Ξ, 448 προσφέρω εἰς τὰς χεῖρας τινος τὸν οἶνον· συχνάκ. κατὰ τροπικ. Ἐνν. «Δῖομον ἐπὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν Ἰλ. Ι, 637. ὡσαύτ. καὶ θεῖναί τινι ἔπος ἢ μῦθον ἐν φρεσί, βουλὴν νόον ἐν στήθεσσι, μένος ἐν θυμῷ, ἤτοι ἐμβάλλω γεναιότητα, τόλμην εἰς τὴν ψυχὴν τινος ἐμπείρω λόγον, συμβολὴν, ἢ στοχασμὸν κ. τ. τ. Ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ἐν τῇ καρδίᾳ διαγείρω, ἀναπλῶ, ἀναμιμνήσκω, συμβάλλω· ὡς τό πεζ. νοιθετέω· καὶ, τιθέμεν νοῳ, Πινδ. σκέπτομαι, στοχάζομαι εἴς τι, ὡσαύτ. καὶ μέσ. «θέτεσθαι θυμῷ ἐ στρέφεσθαι, ἐν φρεσὶ, καὶ ἐπὶ φρεσὶν ἤτοι βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐν στοχασμῷ, ἢ ἐν νῷ ἀναπλῶ, σκέπτομαι, λογίζομαι, καὶ μείς μνήμην καὶ ὀργὴν θεῖναί τινι. Δημοσθ. καὶ ἐντεῦθ. βάλλω τι εἰς τὴν κεφαλήν μου, μ' ἔρχεται εἰς τὴν καρδίαν μου, τό ὁποῖον πάντοτε μὲ κινεῖ, μ' ἐρεθίζει «ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. Ἰλ. Ι, 629. καὶ «κεῖνῳ καὶ νέμεσιν ἐν φρενὶ θέσθαι Ἰλ. Ν, 121. παρβλ. καὶ Ἰλ. Ο, 561. 661. «θεῖναι φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισιν Ἰ. Δ, 83. ἤτοι ἐμβάλλω, προξενῶ ἀγάπην μεταξὺ τῶν ἄνω· ὡσαύτ. «οὐ τε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατέκτανεν ἑθέντα» Ὀδ. Χ, 40. ὁ πυνὸς βέλτιον ἑτέρωθι κεῖται. Ἐ ποτίθεται δὲ ἀεὶ ἰδέα τις ὁμοιώσ. καὶ διακονῆς ἐπὶ τῆς μσ. ταύτης σημ. τοῦ ῥήματος «θέσθαί τινι κότον» ἤτοι συλλαμβάνω καὶ συλλάττω, ἐν ἐμαυτῷ ὀργὴν κατά τινος, ἀκαταπαύστως εἰμὶ παροργισμένος ἐναντίον του, «τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε» Ἰλ. Θ, 449. καὶ «θέσθαι θυμὸν ἀγορὴν ἐν στήθεσσιν» «θέσθαι νόον» Θεογν. 89. Ρορ. Εὐρ. Ὀρ. 248. καὶ, ἐν φρενὶ θέσθαι, ἄνευ αἰτ. ἀντὶ τοῦ ἀποφασίζω, ἐν ἐμαυτῷ καθίστημι, διανοοῦμαι, σκέπτομαι ἐπί τι, μετ' ἀπαρεμφ. «οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρενὶ θέσθε ἑκάστη ἐκ λεχέων ἀναγείρειν Ὀδ. Δ, 729. παρβλ. βάλλω. 2) βάλλω, ἢ θέτω ἐπί τι, ἐπάνω εἰς τι ἢ πρὸς διευθύνω, προσηλόω. ἢ ἀφίημί τι κεῖ φρένι θῆκε Ἱεροῖτινι. Ἰλ. Κ, 46. προσήλωσεν ἢ ἔβαλε τὸ πνεῦμά του, τὴν προσοχήν του εἰς τὰ ἱερά. 3) Τάσσω, ὁρίζω, προδιορίζω, ἀποφασίζω καὶ «τῶν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς» Ἰλ. Ψ, 333. ἤτοι ἐτοξευ. ἐδιόρισεν, ὡσαύτ. Ὀδ. Θ, 193. καὶ ἀλλαχοῦ «τιμὴν τιθέναι τινί», Ἰλ. Ω, 57. ὁρίζω τιμὴν διά τινα· ἐξαιρ. ἐπὶ ἀγώνων καὶ ἄθλων, ἀγῶνα τίθημι, συγκροτῶ, συστήνω ἀγῶνος, κάμνω νὰ ἑορτάσωσιν ἀγῶνα τινα πρὸς τιμὴν τινος, «τιθέναι τὰ Ὀλύμπια» τάττειν ἢ καθιδρύειν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, καὶ κάθηκε θύειν βασιλέα τὰ δημόσια ἅπαντα. Ξεν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τται ἐξέπεισεν, ἐδίορισεν ὥστε ὁ Βασιλεὺς νὰ κάμῃ ὅλας τὰς Συσίας, συγκότρ. μὲν τοι ἐπῆλθεν καὶ βραβείων τῶν ἀγώνων, τὰ ὁποῖα ἐπροσδιορίζοντο διὰ τοὺς νικητὰς, ναὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινὸς ἔθηκεν ἀεθλα ἡμίονον ταλαεργὸν Il. Ψ, 653, 263, 700. καὶ πάεθλιονεν. 748. ὡσαύτ. γυναῖκα, βοῦν, δέπας, σόλον, τεύχεα, τρέπον, Il. Ψ, 263. 750, 656, 826. Od. Λ, 546. Φ, 74. καὶ Soph. πιθέναι ἐς μέσσον Il. Ψ, 704. ἔθεν καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθ. θεῖναι ἐν μέσῳ, σπανίως δὲ εἰς μέσον, in medio proponere· καὶ ἐκθέτω, βάλλω εἰς τὸ φανερὸν, δημοσιεύω, κοινοποιῶ, τιθέναι εἰς τὸ φανερὸν, δημοσιεύω, κοινοποιῶ, τιθέναι εἰς τὸ κοινὸν, κάμω τι κοινὸν, ὥστε ὅλοι κοινῶς νὰ τὸ ἀπολαμβάνωσιν· ἔτι δὲ λέγεται ἐπὶ νόμων, καὶ ἐπὶ πάντων ὅσα διὰ νόμου ἢ κανονικῶν διατάξεων γίνονται, ὁρίζω, θεσπίζω, διατάττω, ἐπιβάλλω, κανονίζω »θεῖναι νόμους ἀντὶ, δίδω νόμον, νομοθετῶ, »τίθησιν τῶν νόμων ὁ Νομοθέτης«. Δημοσθ. Ξεν. καὶ Πλάτ. ἐπὶ θεοῦ, ἢ ἐπὶ κυρίαρχου ἀπολύτου ἡγεμόνος, βασιλέως, ὅς τις αὐθαιρέτως ἐκδίδει θεσπίσματα, διατάγας, καὶ εἶναι ἀνώτερος αὐτῶν τῶν νόμων, τὸ δὲ μέσ. »θέσθαι νόμους ἄηλοῖ κυρ. δίδω ἑμαυτῷ νόμον τινά, ὑποβάλλομαι εἰς νόμον, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν δημοκρατικῇ πολιτείᾳ ζώντων, ὅπου αὐτὸς ὁ λαὸς νομοθετεῖ, ἢ ἐκλέγει καὶ ἀγορεύει ὁ ἴδιος ἄλλον τινὰ ὡς Νομοθέτην, ἄρα καθόλ. φέρεται μέτως ὅπου εἶναι λόγος περὶ ἑλληνικῆς Νομοθεσίας, ἔτι καὶ ἄνευ τοῦ νόμου, ἀντὶ τοῦ διατάττω, θεσπίζω, νόμιμον ποιῶ, κυρόω, ὡσαύτ. ἀγορὴν θέσθαι συγκροτῶ συνέλευσιν μὲ κοινὴν τοῦ λαοῦ συγκατάθεσιν, συγκαλῶ τὸν λαὸν ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ τότ' ἀγὼν ἀγορὴν θέμενος, μετὰ πᾶσιν ἔειπεν. Od. I, 171. K, 188. M, 139. ἐπὶ θείᾳ. Πανυπερδυναμίας καὶ κράτους, ἐπὶ εἱμαρμένης, ἀντὶ τοῦ, ὁρίσας, ὁμοπατρίπτως διορίζω, ἢ θεσπίζω κούτω τῶν Ζεὺς θείῃσι Od. Θ, 465. O, 180. καὶ καθόλ. ἐπιβάλλω, ἐπιτάττω, ἐπιτελῶ, μετὰ ἀπαρεμφ. »θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι«. Il. Π, 223. ἤτοι ἐπρόσταξε νὰ φέρωσι εἰς τὴν νῆα. Pors. Eur. Or. 1662. Seidl. Eur. Tzsch. 1066. ἰδίως δὲ »θέσθαι τινι δίδω ἢ βάλλω εἰς τινα ὄνομά τι, τὸν ὀνομάζω μ' ἓν ὄνομα Od. T, 403. συνήθ. δὲ μετ. ὄνομα θέσθαι, »τίθεσθ' ὄνομ' ὅ,τιπερ κεν εἴπωσι αὐτοί. 406. καὶ Σ, 5. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Valck. Phoen. 12. οἰδέποτε δὲ ἐπ' ἀντιστρεπτ. Ἐνν. τίθημι ἑμαυτῷ ὄνομα, μᾶλλον δὲ ἤθελον ἑρμηνεῦσαι ἡ δύναμις τοῦ μέσου ἐὰν ὑπετάσσῃ ὁ δίδω τὸ ὄνομα εἰς τινα εἴτε ὅ,τι δίδει τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα, ἢ ἄλλως ὅ,τι δίδει ἐν ὁπωσονήποτε κατὰ ἴδιον αὐτοῦ θέλησιν ἢ ἐπίνοιαν· ἔτι δὲ κατὰ μέσ. διάξ. καὶ ἀντὶ τοῦ προσδιορίζω διὰ συμφωνίας, συμφωνῶ, συντίθημι, συμβάλλομαι μὲν ἡμέραν τίθεσθαι Δημοστ. 4) ἐκτίθημι, ἀφίημι, ὁμοπατρίπτως ἐξαιρ. τὰ ἐν τοῖς Νικοῖς ἱερὰ, ἀφιερώματα, ὡς τὸ ἀνατίθημι· ἐκ δὲ κεκειμένων ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Od. M, 347. Il. Z, 92. Valck. Phoen. 537. Οὐδὲ. Δημ. Δεπρ. σελ. 307. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τεχνητῶν ἔργων, ἐκβάλλω, δείχνω εἰς τὸ κοινὸν ἔργόν τι ἤδη τετελεσμένον, κατεργασμένον, κατεργάζομαι, ἐξαρτῶ καὶ ἐκδίδω τι, Il. Σ, 541, 550, 561, 607. τροπ. δὲ, τίθεσθαι τὴν γνώμην, παρρησιάζω, προτείνω, ἢ ἀκριβῶ τὴν γνώμην μου μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρότ. 7, 82 παρβλ. 6, 6. 5) Τάττω τι εἰς τινα ὡρισμένον τόπον, καταστήτω, βάλλω τι εἰς τινα τάξιν, ἢ κλάσιν, συγκατατίθεμαι, καταλέγω, συγκατατίθημι, συγκατατίθεμαι, τί εἰς τι, καὶ, τί ἔν τινι, καὶ πολλάκ. μέσ. »τίθεσθαι τινὰ ἐν τιμῇ ἀντὶ ἐν τιμῇ ἔχω, τιμῶ, Ἡρότ. 3, 6. καὶ »τίθεσθαί τι ἐν αἰσχρῷ«, νομίζω τι ὡς αἰσχρὸν, »τίθεσθαί τινα ἐν φιλοσόφοις« τὸν συγκαταριθμῶ μεταξὺ τῶν φιλοσόφων, κ. τ. τ. Valck. diatr. σελ. 8, 9. ἔτι δὲ, θεῖναι καὶ θέσθαι ἐν μέρει τινὸς, καὶ ἐντεῦθ. προκ. ἀντὶ, λογίζω, θεωρῶ ὡς τι, μετὰ διπλ. Αἰτ. καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ μέτ. ἐκφράζον τὴν κρίσιν τοῦ ὑποκειμένου περίτινος πράγματος, ὅτι παρίσταται μόνον ὡ, τοιόνδε ἢ τοιόνδε εἰς τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, ἢ ὅτι εἶναι μόνον κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ τοιοῦτον, κατ' ὅ ἐλέγχεται ταῦτα τίθεσθαι Od. Φ, 333. διὰ τί νομίζετε ταῦτα ὡς ἐκείνης; ἄρα ἀντὶ τοῦ ψηφισμοὶ καὶ νομίζω, Valck. diatr. σελ. 8. 9. Schaef. Dem. συνθ. σελ. 287. μετὰ ἀπαρεμ. ὑποτίθημι, ὑπολαμβάνω, νομίζω, πιστεύω, καὶ ἐντεῦθεν, ἀποκέμω, ἀποδίδω, προσάπτω, »εἰς τύχην τίθεμαι ἀποδίδω εἰς τὴν τύχην. 6) τὴν ψῆφον τιθέναι, βάλλω τὴν ψῆφον ἤτοι τὸ λιθάριον ἐπὶ τῆς σανίδος, ἢ ἐπὶ τοῦ πίνακος, λογαριάζω, ἀριθμῶ, συναριθμῶ, καὶ, τὴν ψῆφον τίθεσθαι, δίδω τὴν γνώμην μου ἐξαιρ. ἐπὶ γινομένης ἐκλογῆς ἀρχῶν, ἀξιωμάτων, ἢ ἐπὶ διαναστικῆς ἀποφάσεως, καθόλ. ἐκφέρω, λέγω τὴν κρίσιν μου, προβάλλω τὴν γνώμην μου, Δυκουρ. ἔτι, τίθεσθαι τὴν γνώμην περίτινος, ἴδε 4. καὶ ἁπλ. τίθεσθαί τινι, προσυπακ. τὴν ψῆφον, δίδω τὴν γνώμην μου ὑπέρ τινος, συγκατατίθεμαι, καὶ, τίθεσθαι τῇ γνώμῃ, συμφωνῶ μὲ μίαν γνώμην, εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, Σοφ. Φιλ. 1448. 7) αἰσχέρως τελῶ, δίδω, πληρόνω, ντόκον, εἰσφορὰς, καταβολὰς, μεταδίδειν κ. τ. τ. τίθημι Δημοσθ καὶ ἐν γένει, καταβάλλω, ἀσπάζω, ἀσπάζομαι, παπό δὲ τούτων ἢ εἰς ἄλλα συνήθειαι τίθεσθαι εἰσιν ἐξ ἀφορήτου ἐθους τελοῦντα. 8) παρακαταθέτω, ὑποθήκην βάλλω, εἰς παρακαταθήκην βάλλω, ἐνεχυριάζω, καὶ μέτ. τίθεμαι, ἐπὶ ἀπιστεῖ ὅς τις δέχεται τι ὡς ἐνέχυρον, τίθεσθαι παρά τινι, ἀνείζω τοῦ χρήματα ἐπ' ἐνεχύρῳ, λαμβάνω ἐνέχυρον »Τίθημι οὖν τὴν συνοικίαν ἐκείνην ἀμείνονι ἀρέσαντι Παμβωτάδῃ. Δημοσθ. ἐνεχυρίζω, βάλλω ὑποθήκην τὴν συνοικίαν εἰς τὸν Παμβωτάδην διὰ δεκαεξ μνᾶς· καὶ αὐτὸ χωρὶς τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο, οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι, οὔτε τίθεσθαι ὁ αὐτ. κανεὶς δὲν θέλει μήτε νὰ τὸ ἀγοράσῃ, μήτε νὰ τὸ λάβῃ ἐνέχυρον· ἔθεν ὅσοι ἐδίδοντο ἢ βάλλοντο εἰς ἐνέχυρα, καὶ, ὁ θέμενος, ὁ λαμβάνων τὸ ἐνέχυρα καὶ δανείζων ἐπ' αὐτοῦ χρήματα, Πλάτ. Νόμ. 7. σελ. 820. E. Lob. Phryn. σελ. 463. τὸ δὲ, χρήματα θέσθαι παράτινα, σημ. τὸ καταβάλλω, ἐμπιστεύομαι εἰς τινα τὰ χρήματά μου, Ἡρότ. 6, 86, 1. 9 ἐπὶ ὅπλων, τίθεσθαι τὰ ὅπλα, βάλλω τὰ ὅπλα, ἀνόνομα τὰ ὅπλα, ὁπλίζομαι, ἑτοιμάζομαι εἰς μάχην, ἐξοπλίζομαι διὰ νὰ πολεμήσω, »θέσθαι τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα« Ξεν. Ἀναβ. ζ. καὶ Θουκ. καὶ, τίθεσθαι ὅπλα εἰς δῆωσ ἕνεκα πάτρας Δημ. ἀντὶ τοῦ, μάχεσθαι, ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ πατρίδος, καὶ, ὑπὲρ τοῦ δήμου τὰ ὅπλα δέμενος, ἔτι δὲ βάλλω εἰς τάξιν τινὰ τὰ ὅπλα, ἐξαιρ. τὰς ἀσπίδας καὶ λόγχας ἢ δόρατα, παρατάττω εἰς σειρὰς, συντάττω ὡς εἰς μέλλουσαν καὶ πλησιάζουσαν μάχην, ἢ οὕτω πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς μάχης ἀλλὰ πρὸς ὀλίγον ἀνεστὼ τινα εἰς τοὺς στρατιώτας πληθύειν τῶν πολεμίων τὰ ὅπλα τίθεσθαι καὶ πεῖς τάξιν τὰ ὅπλα τίθεσθαι Ξεν. ὡσαύτ. καὶ ἀντὶ τοῦ στρατοπεδεύω μετὰ τῶν ὅπλων, στρατοπεδείαν ποιοῦμαι, μεθ' ὅπλων στρατοπεδεύεσθαι ὑφηγούνται ἐπινέονται ἐπὶ τὸ Ἡραῖον· τὸ δὲ πρὸ τῆς πόλιός ἐστι τῆς Πλαταιέων εἴκοσι σταδίους ἀπὸ τῆς κρήνης τῆς Γαργαφίης ἀπίχον, ἀπιόμενοι δὲ ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱεροῦ τὰ ὅπλα, καὶ οἱ μὲν περὶ τὸ Ἡραῖον ἐστρατοπεδεύοντο. Ἡρότ. 9, 52. συχνακ. δὲ παρὰ Ξεν. παρατεταγμένος ὡς ἤδη εἰς μάχην στρατοπεδεύομαι, ἔχω ὅπλα ἀντὶ τοῦ στρατοπεδεύω αὐτὰ, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ συνισταμένοι στρατιῶται· »τίθεσθαι τὰ ὅπλα περίτινι« ὡπλισμένος περιβάλλω ἢ πελιορκῶ, καὶ ὑπερ τείχος τὰ ὅπλα τίθεσθαι« πολιορκῶ μὲ ὡπλισμένον στράτευμα, περικλείω διὰ τῶν ὅπλων, ὡσαύτ. καὶ, πρὸς πόλιν· »τίθεσθαι τὰ ὅπλα ἀντίαν στρίφω τὰ ὅπλα ἑκαστέον τῶν ἐχθρῶν, ἀνδίσαμαι δὲ ἐνόπλου ἐνσήμου, Ξεν. Ἀν. 4, 3, 26. καὶ, κατὰ ὅπλα εὖ τίθεσθαι Ξεν. Κυρ. 6, 1, 3, καλῶς ἐφιλάσσειν τὸ στρατόπεδον, εἰς ἐν μάχῃ ὄει παρασκευασμένοι στρατοπεδεύεσθαι· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀποδύω τὰ ὅπλα, βάλλω κάτω τὰ ὅπλα, ἐξαρματόνομαι· κατὰ ἀσπίδας δέσθαι ἐκβάλλω τὰς ἀσπίδας, καὶ »πόλεμον δέσθαι καταπαύω, διαλύω τὸν πόλεμον« deponere bellum. 10) εἰς τὸν τάφον βάλλω, ἐνταφιάζω, θάπτω.

B) Τροπικ. φέρω ἢ βάλλω εἰς κατάστασίν τινα, καθίστημι, διαθέτω, φέρωτι εἰς μίαν τοιάνδε κατάστασιν, ἢ δέσιν ἐσωτερικὴν, ἢ ἐξωτερικὴν, τὸ βάλλω εἰς τινα ἀποτελεσθήσεται ἀναφορὰν καὶ σχέτιν, ταυτόσ. τῷ προίσθαι, ὁ ἴδ. 1) ἐπὶ Προσώπων, καθίστημι, διορίζω, βάλλω εἰς ὑπουργίαν ἢ ἀξίαν τινά, ἀναγορεύω, ἀνακηρύττω »θεῖναί τινα μάντιν, ἱερέαν, ἀρχιπολεμ., ἀκλέγω, ἢ διορίζω τινὰ μάντιν ἱερέα, κ. τ. τ. ντὴν γὰρ τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱερεαν Il. Z, 300. Od. O, 253. Πίνδ. Πυθ. 9, 98. καὶ »θεῖναί τινα ἄλοχον τινέος« ἀντὶ συνοικεσθ κόρην τινὰ μὲ ἄνδρα, μετολαβὼ, μετάσχη· γάμοι τῆς συνοικείας Il. T, 298. μέσως δὲ »θέσθαι τινὰ γυναῖκα ἢ ἄκοιτιν νυμφεύομαι γυναῖκα, λαμβάνω εἰς σύζυγον Od. Φ, 72. 316. »θῆτε με τοῖον ἔθηκαν ὅπως ἐθέλετε. Od. Π, 208. ἢ ὁποία μ' ἔκαμεν ὅπως ἠθέλησε, καὶ »σὺν ἔθηκας ἑταίρους« μετέβαλες εἰς χοίρους τοὺς ἑταίρους, Od. K, 238. ἔτι, »θέσθαί τινα γέλωτα«, κάμω τινὰ ἀξιογέλαστον, τὸν μεταχειρίζομαι ὡς παίγνιον, Ἡρότ. 3, 29, 7, 209. ὡσαύτ. χλεύην καὶ γέλωτα ποιεῖσθαί τινά, Αἰσχρίων παρ' Ἀθην. 8. σελ. 335. C. ἔτι καὶ μετὰ ἐπιθετ. »θεῖναί τινα ἀθάνατον καὶ ἀγήρωτον, κάμνω τινὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ οὐδὲ νὰ γηράσῃ ποτέ, καὶ πάντιμότερον ἀντὶ ὁλιγωτέρου τιμιώτ. ἐν μικροτέρᾳ τιμῇ ἔχω τινά, κ. τ. τ. Il. B, 318, 482. Z, 139. I, 483. Π, 90. Od. E, 136. Z, 249. H, 237. Θ, 20. Σ, 196. καὶ ἀλλαχοῦ πολλάκ. ἴδίως, »τίθεσθαί τινα παῖδα«, κάμνω τινὰ ἴδιον τέκνον, υἱοθετῶ, ἤτοι ἐν χρήτει ἐπὶ γυναικῶν »θέσθαι υἱὸν ἢ παῖδα ὑπὸ ζώνῃ« ἤτοι ἀφίνομαι τὸ ἔγγαστρωθῇ, τυλλαμβάνω ἐν τῇ κοιλίᾳ παιδὸς ἢ ὑπὸ ζώνῃ ἔνσημον βροτὸν ἐνισπεῖσαι. Τιμ. Ὅμ. Ἀφρ. 256, 283. 2) ἐπὶ πραγμάτων καὶ κατασκευασμάτων, παρασκευάζω, ἐργάζομαι, προξενῶ, παρέχω, ἀποδείκνυμι, διαπράττω, ἐπιτελῶ »ἔργον ἐπιθέσθαι τινὶ ἄλγεα, γόον, πένθος, κήδεα« προξενῶ πόνους, λύπην, κ. τ. τ. Il. Δ, 2. P, 37. Τιμ. Δημ. 249. »θεῖναί τινι πόνους« προξενῶ εἰς τινα πόνους, ταλαιπωρείας ἢ ἀνάγκας, κ. τ. τ. ὡσαύτ. καὶ κάμνω, ἢ μεταβάλλω τι εἴς τι, »δέμω (ναῦν) λάαν ἔθηκε Od. N, 168. ἤτοι μετέβαλε τὴν ναῦν εἰς λίθον· συχνότατ. δὲ κατα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μέσ. διαθ. ποιῶ, ἡ παρασκευάζω ἐμαυτῷ τι, κάμνω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν, χρῆσιν, καθ' ἣν περίστασιν ἡ ἀναφερομένη πρός τι ἐξωτερ. πρόσωπ. Δωτ. ἀεὶ ἐλλείπει, «δαῖτα, δόρπον τίθεσθαι ἑτοιμάζω ἐμαυτῷ δεῖπνον, τράπεζαν, Ἰλ. Η, 475. Ι, 88. Ὀδ. Ρ, 269. «δῶμα, οἶκίαν, αὐλὴν, Ἰλ.Β, 750. Ι, 282. Ὀδ. Ο, 241. καὶ «ἑδέσθαι παρά νησοὶ εὐλιμένου κάμνω, ἀνοίγω ἐμαυτῷ δρόμον, Ἰλ. Μ, 418. καὶ 399. —«μάχην τίθεσθαι Ἰλ. Ω, 402. ἤτοι, παρασκευάζω ἐμαυτῷ «μάχην, ἄρχομαι τῆς μάχης, καὶ «μεγάλην ἐπιγουνίδα ἕδεσθαι Ὀδ. Γ, 225. ἤτοι ποιῶ ἐμαυτῷ παχὺ, εὐτραφὲς σπέλος· «ἕδεσθαι πόνους Αἰσχύλ. Εὐμ. 276. προξενῶ ἐμαυτῷ κόπου, στενοχωρῶ ἐμαυτόν· «μαρτύρια θέσθαι Ἡροδτ. 8, 55. χορηγῶ ἐμαυτῷ, προμηθοῦμαι μὲ μαρτυρίας· «χάριν τίθεσθαί τινι ἀποστῶ τὴν εὔνοιαν καὶ εὐγνωμοσύνην τινός, ἀποδείκνυμί τινι χάριν, Ἡροδτ. 9, 60, 107. Λυκουργ. 37, 3. τὸ δὲ «δῆλα θέσθαι ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσωπα λαμβάνω τὴν μορφὴν, τὸ σχῆμα σεβασμίου ἀνδρός, Πλνδ. Πυθ. 4, 52. παρβλ. Alb. Ἡσ.χ. 1, σελ. 1710. «Καὶ εὖ ἡ καλὸς θέσθαί τε καὶ διατάττω τι καλῶς ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, προπαρασκευάζω, προθιάζεται τε καλῶς εἰς τὴν μου ὠφέλειαν ἢ χρῆσιν, καλῶς χρώμαι, ἢ ἀπολαμβάνωμαι, Ἡροδτ. 7, 236. κατὰ σαυτοῦ δὲ τιθέμενος εὖ καὶ Valck. Ἱππόλ. 708. ἔξαιρ. ἐπὶ ὅπλων εὖ θέσθαι τὰ ὅπλα προετοιμάζω, προδιαθέτω καλῶς· «εὖ ἀσπίδα θέσθαι Ἰλ. Β, 382.

Γ) Παρεμφατικῶς λαμβάνεται συχνάκ. τὸ τίθημι ἀνὰ ἕνὸς μόνου ῥήματος· π. χ. «σκέδασιν ἐείκοσι ἀντὶ σκεδάσαι, ἀποστοριβίται, Ὀδ. Δ, 116. Τ, 225. ὡσαύτ. «ἐοῖσι κρύφον ἐν «ἐϊσι νέμεσιν, σπουδὴν, αἰδῶ ἀντὶ, κρύπτειν, νεμεσᾶν, σπουδάζειν, αἰδεῖν, Πινδ. Ὀλ. 7, 111. 8, 114. Π.2. 4, 491. Νεμ 1, 5. ἔτι καὶ μέσ. «θέσθαι μάχην ἀντὶ μάχεσθαι, Ἰλ. Ω 402. «θέσθαι δυτίην, νέμον, λόγον ἀντὶ, δύειν, νεμεσᾶσθαι, λέγειν, Πινδρ. Ὀλ. 7, 77 18, 75. Πινδ. 4, 234. καὶ παρ' Ἀττ. συνηθ. ὡς παρὰ Σοφ. Αἰ. 13, 536. ΟΤ, 134 Αἰσχ. 151.

Τιθηνεία, ἡ (τιθηνέω)· =τιθηνίς, Ὀππ.

Τιθηνέω, ῶ, καὶ, τιθηνέω, μελ. ήσω (τιθήνη). Θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, ὥσπερ τιθήνη θηλάζω, βυζαίνω, τρέφω, ἀνατρέφω. ὑμ. Ὁμ. Δημ. 142. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. η'. 19. «ἢν δὲ πολλάκις παῖς ὢν ἐτιθηνήσατο· ὅπερ τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, κολακεύω. Καθόλ. ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ, διακονοῦμαι, καὶ περιποιοῦμαι, περιθέλπω, κολακεύω, συνηθ μέσ. ὡς τιθηνοῦμην. ἐν ὑμν. Δημ. 142. Valck. Φιλ. σελ. X. Schaef ind. σελ. 82.

Τιθήνη, ἡ, κυρ. Θηλ. τοῦ τιθηνός. Τροφὸς, ἡ θηλάζουσα τὸ βρέφος, ἢ τὸν τιτθὸν, ἤτοι τὸν μαστὸν παρέχουσα (βυζάστρα, παρηαμένα, βαῖα) ἡ ἐπιμελουμένη τοῦ παιδὸς καὶ ἀνατρέφουσα αὐτό. Ἰλ. Ζ, 180. «—φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη καὶ στίχ. 467. «—εὐζώνοιο τιθήνης. Ἐξαιρέτως λέγονται τιθῆναι, αἱ ἀναθρέψασαι τὸν Διόνυσον Νύμφαι. Ἰλ. Ζ, 132. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 680. «ὧν' ὁ βακχεύσωτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμπαίζει, θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις· σχεδὸν δὲ καὶ τροπ. οὕτω, π. χ. καλεῖ ὁ Πινδ. Πυθ. 1, 39 τὴν Αἴτνην, χιόνος τιθήνη· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ κυρίως. ἀντίμητρ. Κολουθ. 372.

Τιθήνημα, τό (τιθηνέω). Τὸ ἀνατρεφὲν ἢ ἀνατρεφόμενον, ὅ ἐστι, τὸ τιθηνούμενον, βυζαινόμενον παιδίον.

Τιθήνησις, εως, ἡ (τιθηνέω). Τὸ τιθηνεῖν, θηλάζειν, ἀνατρέφειν, ἀνατροφὴ, θήλασις, τροφὴ, ἐπιμέλεια καὶ θεραπεία τοῦ παιδός. Πλατ.

Τιθήτη τειρα, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τιθήνη, ἐκ τοῦ

Τιθηνητήρ, ῆρος, ὁ (τιθηνέω), ταὐτὸν τῷ, τιθηνός, θῆλυ.

Τιθηνητήριος, ία, ιον. Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, θεραπεύων, ὁ εἰς τιθηνίαν ἀνήκων.

Τιθηνία, ἡ. Ἐπιμέλεια, θεραπεία, τροφὴ, ἀνατροφή. Ὀππιαν. ἀλ. α'. 685.

Τιθηνίδια, τά (τιθήνη) Ἑορτή τις παρὰ Λακεδαιμονίοις, καθ' ἣν αἱ τιθῆναι ἔφερον τὰ ἀρσενικὰ παιδία εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Κορυθαλλίας. Ἀθήν. δ'. σελ. 139.

*Τιθηνίζομαι, μέσ. ἀποδ. Νεωτερ. τύπ. Θηλάζω, τρέφω, ἀνατρέφω.

*Τιθηνοκομέω, μελ. ήσω (τιθήνη, κομέω). Ἀνατρέφω μετ' ἐπιμελείας καὶ φροντίδος, ἐπέχω τόπον τιθήνης εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ παιδός, καὶ κυρίως, περιποιοῦμαι, θεραπεύω, ὅθεν

*Τιθηνοκόμος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐπέχων τόπον τιθήνης, τροφὸς, ἐπιμελητὴς τῆς ἀνατροφῆς τοῦ παιδός.

Τιθηνός, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, τὰ παιδία, καὶ θηλ. ταὐτὸν τῷ, τιθήνη, τροφὸς. Διον. Λογγ. «Πιστεντέον ἐκείνῳ τῷ θρυλλουμένῳ, ὡς ἡ δημαρχικὴ τῶν μεγίστων ἀγαθὴ τιθηνός, ὁ τιθηνός, ὡς Οὐσ. ὁ ἐπιμελητὴς τῆς τῶν παίδων ἀνατροφῆς, ὁ τροφεὺς, παιδευτής. (ἐκ τοῦ τθή, τίτθη, τιθός, κ. τ. τ.)

Τίθησσα, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, τίθης, δ'. Ἐν. πρόσ. τοῦ τίθημι. Ὀδ. Ι, 404. Ω, 476.

Τιθός, ἡ, ὁν· ταὐτὸν τῷ, τιθαστός. «Ὀρνίθες τιθαί, Ἀρκτ. Διοτημ. 228. καὶ Αἴλ.

Τιθυμαλίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, «Τιθύμαλος παρέλκοντος. Διοτεωρ. δ'. 165. τὸν τύπ. Θυμαλίς, ίδος, παρὰ Νικ. ἀποβάλλει ὁ Σνειδ.

Τιθύμαλος, καὶ, τιθύμαλλος, ὁ. Εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχον κωδωνοειδῆ, καὶ τοῦ ὁποίου αἱ κλῶσι ἔχουσιν ὁπὸν τινα γαλακτοειδῆ, κνισμώδη καὶ σηπτικὸν· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Γαλατὶς, καὶ χυδαῖῳ Γαλατίδα, καὶ Γαλατσίδα, λεγόμενον. Euphorbia, Διον. Ὁ Διοτκορίδης (ἐν δ'.) 164. ὁμοιάζει καὶ περιγράφει ἑπτὰ εἴδη τούτου τοῦ φυτοῦ. Τὸ πρῶτον καλεῖται Ἀρόης, καὶ, Χαμαίκλη, Κομήτης, Ἀμυγδαλοειδὴς, καὶ, Κωβιὰς. Euphorbia Maracias, Διον. καὶ Amygdaloides. Τὸ δεύτερον, Θῆλυς, ἢ, Μυρτίτης, Καρυΐτης, Μυρσινίτης, Euphorbia myrsinites, Διον. τὸ τρίτον, Παράλιος, καὶ, Τιθύμαλλις, παρὰ Νικάνδρ. Θυμαλλὶς, Euphorbia paralias, Διον. τὸ τέταρτον, Ἡλιοσκόπιος. Euphorbia Helioscopia, Διον. τὸ πέμπτον, Κυπαρισσίας, Euphorbia cyparissias, Διον. τὸ ἕκτον, Δενδροειδὴς· Euphorbia dendroides. Τὸ ἕβδομον, Πλατύφυλλος· Euphorbia platyphyla, Διον. Ἐκ τούτων ἁπάντων, οἱ παλαιοὶ ἰατροὶ ἐστύαζον καὶ τὸν χυμὸν, καὶ τὸν χυλὸν, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζοντο εἰς εἰνητὶν κοιλίας καὶ ἔμετον, καὶ ἔτι τὴν σήμερον μετεχειρίζονται ὡς ἐμετικοὶ οἱ χριστοὶ τῆς Γαλλίας κατὰ τοῦτο τὸν καρπὸν τοῦ Euphorbia lathyris τοῦ Λειναίου, γνωστὸν ὑπὸ τῷ ὀνόματι Graines de grande ésurge, καὶ οἱ τῆς Ῥωσσίας ὡς κινητικὸν τὸν χυλὸν τοῦ Euphorbia palustris, ὑπὸ τοῦ Λιννάου λεγομένου. Ὁ τύπ. τιθύμαλον, ἡ τιθύμαλλον ἐστὶν ἁμφβλ. τὸ δὲ ἑτερογ. πληθ. τιθύμαλα εὑρηται παρὰ Ποιηταῖς· (πιθαν. ἐκ τοῦ θύμος, θυμάρι, διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μετὰ τοῦ θύμου κατὰ τὸν καρπὸν ἢ τὸ ἄνθος, ἢ μὲ τὴν τίτθην, τὴν ῥόγαν τοῦ μαστοῦ. υυ-υ)

*Τιθωνός, ὁ· Ἀρτεν. υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος Ἐκτελέως τῆς Τροίας, Ὁμ. καὶ Ἡσ. 2) τροπ. λέγεται πᾶς ὅς τις προέβη πολὺ ὑπὲρ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν, ὑπεργηράσατος, Ἀριστφ. Ἀχ. 688

*Τίκινος, ὁ, καὶ ἡ. Κύρ. Ὁμοιμ. πόλεως καὶ ποταμοῦ ἐπὶ τῆς ἄνω Ἰταλίας.

*Τικτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ γεννᾶν ἐπιτήδειος, ἀνήκων, ἁρμόδιος διὰ τὴν γέννα. Ὁ Φιλ. ἔχει «Τικτικὸν, τό, τὸ ταῖς γυναιξὶν διδόμενον φάρμακον, ἐκ τοῦ

Τίκτω, Μέλ. τέξω. συνηθ. τέξομαι, ποιητ. ἔτι τεκοῦμαι, ὅθεν ἀπαρμφ. τεκέεσθαι· Τμν. Ὁμ. Ἀφρ. 127. περὶ τοῦ ὁποίου τύπου ὁ Βουττμ. ἐν Ἐλ. Γραμμ. τόμ. 1, σελ. 406. δ. στάζει, ὡς τὸ τεξείεσθε παρ' Ἀράτ. Φαιν. 124. οὐκ ἀποχρώντως· ἀόρ. ἔτεκον, παραχ. τέτοκα, μετοχ τετοκὼς, νία, ὁς, Ἡσ. Ἔρ. 593. μὴ Ἀττκ. ἐστι ὁ παθ. Παρε. τέτεγμαι, καὶ ἀόρ. ἐτέχθην, Ἱππκρ. καὶ Παυσαν. τέτεγμαι μόνον παρὰ Συνέσ. ὁ ἀόρ. α'. ἔτεξα σπανιώτ. Ἐμβολ. Φρυν. σελ. 743. Παρὰ Ποιητ. δὲ μόνον εὕρηται ὁ μέσ. σχηματ. τίκτομαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. μὲ τὸ Ἐνεργ. Αἰσχ. παρ' Ἀδ. σελ. 600. Β. Ὁμ. ἀορ. α'. τέξασθαι, Ἡσ. Θεογ 889, ὅμως ἀμφιβλτ. ἡ γραφὴ· συχνότερ. εὑρηται ὁ ἀόρ. β'. ἐτεκόμην, τέκετο, τεκέσθαι· ἐκ τούτων δὲ τῶν χρόνων Ὁμ. χρῆται τῷ Ἐνεστ. καὶ Παρατ. ὡς ἐπὶ πλεῖστον δὲ τῷ ἀόρ. ἔτεκον μετὰ ἢ ἄνευ αὐξήσεως, ἐκ δὲ τοῦ μετ. χρῆται ἔτι τῷ τεκέσθαι καὶ τέκετο οὐχὶ σπαν. ἀπαξ δὲ τῷ μελ. τέξω, Ὀδ. Λ, 249. καὶ ἐν Τμ. Ἔρ. 493. ἔτι δὲ ἅπαξ καὶ τῷ μεσ. μέλ. τέξομαι, Ἰλ. Τ, 99. καὶ ἔτι ἐν Τμν. Ἀπολ. 101. καὶ Ἡσιοδ. Θεογ. 469. 898. (ἀχρηστ. θέμα ΤΕΚΩ, συγγεν τῷ τεύχω.) Παράγω, εἰς ῳὼς φέρω, συνηθ. λέγεται ἐπὶ μητέρων, γεννῶ, παιδία κάμνω· «τέκνα, παῖδα, υἱὸν τίκτειν συχνότ. παρ' Ὁμ. Ἡτ. καὶ Ἡροδτ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. ὡς ἐπὶ πολύ τινί γεννῶ εἴς τινα, ἢ τῷ πατρὶ παῖδα, ἔτι δὲ κεῖ ὑπό τινι «Εὐμήλου, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν Ἰλ. Β, 714. 728. Ε, 313. Η, 469. Ξ, 492. καὶ ἐπὶ πατρὸς μόνου, τεκνοποιῶ, ἀποκτῶ παῖδας, συχνάκ. παρ' Ὁμ ἔστιν ἴδιος τῷ μέσ. ἀορ. ἐπὶ ταύτης τῆς Ἑν. χρῆται, «Ὃς τέκεσ' Ὀρτίλοχον, κολέσσ' ἀνδρῶσιν ἄνακτα· Ἰλ. Ε, 546. οὐχὶ μέν τοι ἀεί, ἀλλὰ καὶ τῷ Ἐνεργ. τυπ. ὡς αὐτόθ. 547. «Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον· ἔτι καὶ παρ' Ἡσ. κατ' ἐνεργ. τύπ. Θεογ. 208, 287, Λεῖψ. 10, 1. καὶ μέσ. ἐν Λεῖψ. 32, 1. ἰσχυρ. καὶ ἐπὶ μητρὸς παρ' Εὐρ. Τρ. Αὐλ. 938. καὶ «οὐδ' Ἑκάβη ἢ δὲ Πρίαμος τέκεν αὐτόσι 234. Ἰλ. Ω, 727. Ὀδ Η, 55. Ψ 61. Ἡσ. Θεογ. 45. ἔτι δὲ, καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρων γενέων, Ὁμηρ. Ἰλ Χ, 481. καὶ, 486. «Ὅτ' τετάρμεν σὺν' ἐγώτεκ. ὅθεν οἱ τεκόντες, οἱ γεννήσαντες, οἱ γονεῖς· καὶ ἐπὶ ζηρίων, γεννῶ, γεννσεύω, ἐπὶ Ἄρπυίας, Ἰλ. Π, 150. «τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη, βοσκομένη λειμῶνι παρ' ῥοὸν ὠκεανοῖο· καὶ Χ, 225. ἐπὶ ἀγελάδος, Ἡσ. Ἔργ. 593. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πτηνῶν, ἀνεισσεύω, ἐκλοσσῶ, Ἰλ. Β. 313. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερ. ὠὰ τίκτειν, ἀντὶ ὠοτοκῶ, ἐκβάλλω αὐτὰ ἔτι ἐπὶ Λαγῶν, Ξενοφ. Κυνηγ. ε'. 13. «Τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύει. 2) Καθόλ. φύω, βλαστάνω, παράγω, προξενῶ, ποιῶ, φέρω, παρέχω· Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. ιγ'. ἐπὶ γῆς· «—τίκτεται βροτοῖς Μήλων τε βοσκαὶ καὶ βίου Δημήτριος. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ'. ε'. 9. «Πολὺν σῖτον ἔχομεν, ἢ ταχὺ πῦρ τέξεται. Ἰλ. Χ, 53. «Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοί τεκομεσθαι· οὕτω καὶ παρὰ Σοφοκλ. «χάρις χάριν γὰρ ἐστὶν ἡ τίκτουσ' ἀεί· ἢ χάρις προξενεῖ πάντοτε χάριν· καὶ «λέγω τὴν χώρην λιμὸν τεκεῖσθαι Ἡροδτ. 7, 49. καὶ «τίκτειν συμφορὰς, πόνους κ.

Τίλαι, αἱ (τίλλω). Τιλλόμενα χνουδίσματα, καὶ κροκύδες, γνάφαλα, φλόκοι, τὰ ὡς γνάφαλα ἤτοι ὡς φλόκοι περιφερόμενα ἐν τῷ ἀέρι σώματα ἃ ἐστὶ ψήγματα μικρὰ καὶ ῥινίσματα διάττοντα διὰ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψωτός. κ. τ. τ. Πλεύταρχ. προβλ. συμπ. ή. 3. παρβλ. τίλος.

Τελάω, ῶ, Μ. ήτω (τίλος). Μαλακύνω ἢ ὑλαρώσω σκατόν· ἀφίημι, ἐκβάλλω κόπρον νεροειδῆ, (τσιρλάω, τσιρλίζω.) ὅθεν

Τέλεσμα, τό· Ἡ ὑγρὰ καὶ ὑδαρὴς κόπρος τοῦ ἀνθρώπου κόπρος. (Τσίρλα). Ἐτυμολ. ἐν λέξ. Βάμμα (--ν)

Τελλάρια, τά. Ἀρχίαν. Ἐπίκτ. γ'. κβ'. 74. παρά τινων ἑρμην. διά τοῦ Γραφικοί κάλαμοι, τοιοῦτοι ἐκ πτερῶν· κατ' ἄλλους δὲ ὀρθότερον, κτενλάριαι ὅπερ ὄρα.

Τελλοπώγων, ωνος, ὁ (τίλλω, πώγων). Ὁ τετιλλιωμένον, μασασμένον τὸν πώγωνα, τὸ γένειον ἔχων.

Τίλλω, μελ. τιλῶ, ἀόρ. ἔτιλα, παθ. Παρακ. τέτιλμαι, ἔτι δὲ καὶ μέσ. ἐν χρήσει. Ἐκσπῶ, ἀνασπῶ, μαδύω, ἐκβάλλω τὰ πτερὰ ἢ τὰς τρίχας, μαδίζω. »ἡ δ' ὀνυ μήτηρ τίλλε κόμην«. Ἰλ. Χ, 406. καὶ αὐτόθ. 78. »Ἡρ' ὁ γέρων (Πρίαμος) πολιὰς ἆρ' ἀνὰ τρίχω ἕλκετο χερσί' τίλλων ἐκ κεφαλῆς ἔτι καὶ μέσ. μεξόμενοι δὲ κατανδὲ γόων, τίλλοντό τε χαίτας.« Ὀδ. Β. ἐπειδὴ δὲ διὰ τῆς τριχῶν ἐσπάσεως, ἢ μαδυσεως ἐκαράζετο συνήθ. πόνος τι μέγα, ἐλέγετο ἔτι κατὰ μέσ. ἀντθ. »τίλλεσθαί τινα« ἐκμαδῶ, ἐκσπῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς διὰ τὴν λύπην τῆς στερήσεως τινος, ταὐτ. τῷ κόπτεσθαι, ἐπὶ λύπῃ καὶ θλίψει θανάτου τινός, Ἰλ. Ω, 711. πλοκούς τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην ἐπ' ἀμαξιαν ὡσαύτ. καί, κοπτεσθαί τινα ἢ τύπτεσθαί τινα, παρβλ. Heyne Tibull. obss. 1, 7, 28. ἔτι δὲ τίλλεσθαί τινι, σπαράττω, ἐκσπῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ὑπέρτινος, πρὸς χάριν ἢ πρὸς τιμὴν τινος. Κυβόλ. δὲ θέρπω, ἀποθέρπω, ἐκσπῶ, ἐκριζόω, ἀπολεγω, καὶ τροπ. ἐκπτοέω, ἐρεσχελῶ, ἐπιχλευάζω, ὡς τὸ Λατ. vellere, velicare, vexare· (τὸ τίλλω ἔστι συγγεν. τῷ Δατ. vello, vellico, vellus, villus, καὶ τῷ κατ' ἀναβίβλασ. litillo, ἴσως δὲ καὶ τῷ σίλλυβος, καὶ σίλλος.)

Τίλλων, ή, τίλων, ωνος, ὁ. Εἶδος ἰχθύος ἐκ τῆς Θρωκικῆς λίμνης Πρασιάδος, Ἡροδ. 5, 18. καὶ Ἀριστοτ. ζ. ἱστορ. ς ιγ'. 6.

Τίλμα, ατος, τό (τίλλω). Τὸ ἀπεσπασμένον, ἐκτιλμένον ἐξεσμένον, μοτός, ξαντός. ἴδε τιλτός. ἔτι δὲ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἀνασπασθῇ, νὰ μαδυθῇ, νὰ ξεχνουδισαθῇ. »Κύνες τὰ τίλματα πιλλοῦταιν. Πλούταρχ. μαδίζοντες τὰ μαλλιὰ τοῦ θέρματος. 2) = τίλσις. 3) Οἱ νεώτεροι Ἰατροὶ ὠνόμασαν »Τίλματα« καὶ τοὺς σπασμοὺς τῶν μυῶν, ἃ οἱ παλαιοὶ »Σπάσματα« ἔλεγον.

Τιλματιον, τό ὑποκορ. τοῦ, τίλμα.

Τιλμός, ὁ, (τίλλω) Τὸ τίλλειν, ἀνασπᾶν, μαδίζειν, μάδυσις, = τίλσις.

Τίλος, ὁ. Ἡ ὑγρὰ καὶ ὑδατώδης κόπρος, (σκατὸς νεροειδὴς) ἥτις τὸ ὑγρὸν διαχώρημα τῆς κοιλίας ὅτε προξενεῖται διάρροια, σπατίλη, (τσίρλα). ὅθεν τὸ τιλάω, συγγεν. τῷ σπατίλη (ἡ συνήθ. γραφ. τίλος ἔστιν ἡμαρτημ.)

Τίλος, ὁ (τίλλω). Τίλμα, ἔκθεσμα, ἐκχυνόδισμα, κροσός, καὶ τ. τ. Παρά Πολυδεύκῃ β'. 50. εἰσὶ »Τίλοι αἱ βλεφαρίδες (τὰ ὀμματοτρίχωρα, ἐντεῦθεν ἴσως καὶ τὸ, πτίλον πτίλης, τὰ λεπτὰ καὶ μαλακὰ πτερά· ὁ Ἡσύχ. ἔχει αὐτὶ τοῦ, τίλα »Τιλλά, πτερά«.

Τίλσις, εως, ἡ (τίλλω). Ἀνάσπασις, ἀπόσπασις, μάδισις, 2) θέρμις, τὸ ἀποθέρπειν, ἐκριζοῦν, ἀπολέγειν. 3) ἐρεσχελία, χλεύασις, σκώψις.

Τιλτός, ή, όν ἐπίθ. ῥημ. τοῦ τίλλω. Ἀπεσπασμένος, μασισμένος· ἐκτελιμένος »Τιλτός μοσός« καὶ, τιλτὸν, τό· ταὐτὸν τῷ, μοτός, ξαντός, Charisio. ἐξεσμένου δηλαδὴ παννίου ἢ βαμβάκιου, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ χειροῦργοι εἰς τὰς πληγάς. 2) »Τιλτὸ« ταρίχιες« ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, εἶδος ταριχευτοῦ, ἐκλελεπισμένου ἰχθύος, καὶ Πελυδεύκ. (ς'. 49.) ἔχει ἐξ' Ἀριστοφ. »Τὸν σαπέρδην ἀποτίλαι χρή·« ἐνθα τὸ ἀποτίλαι σημαίνει τό, ἐκβαλλειν τὸ δέρμα.

Τίλφη, ἡ, ταὐτὸ τῷ, Σιλφη. Λουκιαν. ἔτι δὲ καὶ τίφη γράφ. Ioh. Φρυν. σ. 300.

*Τίλων, ωνος, ὁ· αὐτὶ τίλλων.

*Τιμαγέρας, ου, ὁ. Ἀρσ. κυρ. Ὄν. Θεογν.

Τιμάζω. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τιμάω, (τιμή) ὅθεν »ἐτίμαξεν« ἀντὶ, ἐτίμησεν. Πίνδ. Ἡρακλ.

Τιμαιογραφέω, ῶ (γράφω). Τὸν Τίμαιον γράφω, ὅ ἐστὶ τὸν πρὸς Τίμαιον διάλογον γράφω, ἐπὶ Πλάτ. χρήται ταὐτῷ Τίμων ὁ Φλιάς, Λείψ. 14, 7. Βτ. παρβλ. Valck. Ἀριστοβ. σελ. 65. Παυλ. Σιλαν. σελ. 44, 52.

*Τίμαιος, ὁ. Ἀρτ. Κυρ. Ὄν. (--ν)

Τιμαλφέω, ῶ. Μ. ήτω. Τιμῶ, σέβομαι, ἐκτιμῶ, ἐν τιμῇ ἔχω· ὁ Φώτ. ἔχει· »Τιμαλφούμενος, τιμὴν εὑρηκώς.« Αἰσχύλ. Εὐμεν. 529. »Διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενοι, »τιμώμενον παρ' Ἀριστοτέλ. πολ. ζ. 17. »Τιμαλφεῖν τοὺς θεοὺς« ταὐτὸν τῷ, σέβειν. καὶ »Τιμαλφεῖν λόγοις νίκην« Πίνδ. ἐκ τοῦ

Τιμαλφής, ές, ὁ, ἡ ἐς (τιμὴ, ἅλφω, ἀλφέω, ἀλφαίνω). Ὁ τιμὴν ἢ ἀξίαν ἀλφαίνων, εὑρίσκων, ἔχων· πᾶν ὅ,τι ἔχει τιμὴν, πώλησιν, πέρασιν· ὅθεν καθόλ. ἐντιμος, τίμιος, ἀκριβός, πολύτιμος. Πλάτ. εἰς Τίμ. »Τιμαλφέστατον κτῆμα χρυσός« ἢ λίαν τιμιον.

Τιμάντα, Δωρ. ἀντὶ, τιμῆντα, ἴδε τιμῆς.

*Τιμάνωρ, ορος, Ἀρσ. Κυρ. Ὄν. κυρ. δὲ ἐντιμος ἀνήρ. (ᾰ)

Τιμάορος, Δωρ καὶ Ἰων Τιμήορος, ὁ, ἡ αὐτὶ τιμωρός. Εὐριπ. λείψ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 525. καὶ Πινδάρ. Ὀλ. 9. 124.

Τιμαόχος, ὁ, ἡ, ον, ποιητ. ἀντὶ τιμοῦχος. Ὁ τιμὴν ἔχων, τιμάμενος, λατρευόμενος. Ὁμηρ. ὑμν. Δήμητρ. 258. καὶ Ἀρ. 31.

*Τιμαρέτη, ἡ. Θηλ. Ὄν. μιᾶς τῶν ἐν Δεδώνῃ ἱερειῶν παρ' Ἡρ. 2. 55.

Τιμαρχία, ἡ, (ἄρχω) παρά Πλάτ. Πολτ. 8, 2. σελ. 545. Β. ταὐτὸν τῷ, τιμοκρατία. Παρά Δίωνι Κατσ. σημαίνει καὶ τὸ ἀξίωμα ἤτοι τὴν ἀρχὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κήνσορος. Δατ. Censoris.

Τιμάω, ῶ. Μ. ήσω (τιμή). Τιμῶ, ἀξιῶ, ἐν τιμῇ, ἢ ἐν ἀξίᾳ ἔχω, λογίζω τίμιον, διὰ τιμῆς ἄγω, ὅθεν, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, δεξιάζω, σέβομαι, μετὰ τιμῆς, μὲ σέβας μεταχειρίζομαι ἢ φέρομαι προς τινα, συχνάκ. παρ' Ὅμ. ὅ,τις ἰδίως χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ ἀπό μέρους τῶν ἀνθρώπων προς τοὺς θεούς, προς τοὺς πρεσβυτέρους, ἢ ἀνωτέρους, ἰσχυροτέρους, καὶ προς τοὺς ξένους πολιτεύματος ἢ διαγωγῆς, καὶ ὅπου ὑποτίθεται χρέος τι ἢ καθῆκον, ὡσαύτ. παρ' Ἡροδτ. καὶ τοῖς Ἀττικ. ἀλλὰ καὶ ἀναπαλιν ἐπὶ τῶν ἀπό μέρους τῶν γονέων προς τὰ τέκνα ἀγαπῆς, καὶ θεραπείας. ἀντὶ θεραπεύω, ἀγαπῶ, προσφιλῶς ἔχω· πάλαι μὲ ἴσον ὑπογενέσσιν ἑτίμα Πάστωρ Τλαπόλεμος, τοῦ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι· Ὀδ. Ξ. 203. καὶ Ο, 365. Ἡσ. Θεογ. 532. ἔτι δὲ καὶ ἀπό μέρους τῶν θεῶν πρὸς ἀνθρώπους, »Ζεὺς... μιν,... τίμα καὶ κύδαινε.« Ἰλ. Ο, 612. καὶ Β, 4. Ρ, 99. Ψ, 788. Ὀδ. Γ, 379. Ἡσ. Θεογ. 81. Ἀπ, 104. ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ ἀορ. ἐτίμησα, χρῆται ἔτι ὁ Ὅμ. τῷ μέσῳ τιμήσεσθαι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σέβ. σημασ. »οἱ δήμιοι πόροι κῆροι, Διὸς ὣς, τιμήσαιτο.« Ὀδ. Τ, 280. Τ, 192. Ψ, 339. Ἰλ. Χ, 235, ὅπου τιμήσεσθαι ἡμαρτθ. κεῖται, ἐς τις οὗτος μέσ. μέλ. ἀκροάζει παθ. ἐνν. Τμν. Ἀπολ. 485, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἀττικ. Σοφ. Ἀντ. 210. Pierσ. Μοιρ. σελ. 367. ἐκτὸς τοῦ ὁποίου ὅμως εὑρηται καὶ ὁ ἴδιος παθ. τύπος τιμηθήσομαι παρά Θουκ. ς', 80. Ὁ μόνος δὲ παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. η', ζ', 15. ἀπαντᾷ μέσ. μέλ. τιμήσομαι κατ' ἐνεργ. σημασ. ἐστε πολλ' ἀμείβαλλόμενος, ἐν δὲ Θουκ. γ', 40. ὀρθῶς ἐδιορθώσατο τὴν γραφὴν B. Dind. ἐν Πλατ. Ὁσ. Ἔτι δὲ καὶ παρ' Ἡσ. εὑρηται ὡς παθ. χρόνος μόνος ὁ Παρκ. τετίμημαι, ἤτοι τετιμημένος εἰμί, καὶ ἁπαξ μετὰ Γενκ. »τιμῆς τετιμῆσθαι« Ἰλ. Ψ, 540. ἐπὶ ἀξιωθῆναι τιμῆς, παρ' Ἡροδτ. δὲ εὑρηται ἔτι καὶ ὁ ἀορ. ἐτιμήθην, 5, 5. 7, 71. 8, 105. ἐπὶ πραγμάτων δὲ λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐκτιμῶ, νομίζω τι ἄξιον τιμῆς, ἢ ἀξίας τινός, τὸ ἀκριβῶς ἀποτιμῶ τὴν πολυτιμον« »τιμωντες ἀρετάς« Πινδ. Ὀλ. β', 122. Ἴσμ. Ὀμ. 24, ὅ. τι ἀντὶ τοῦ ἐκτιμῶ ἤτοι προσδιορίζω τὴν τιμὴν, πράγματός τινος λέγω πόσου ἀξίζει, ἢ ἀναβιβάζω αὐτὸ εἰς τινα τιμὴν, μετὰ Γεν. ἐπερωτήσ. πόσου ἀξίζει, πόσου εὐναται; Διοδ. Σικ. 12, 24. ἔτι δὲ καὶ μέσως, πολλοῦ τιμᾶσθαι τι, ἢ τὸ, πολλοῦ περεῖσθαί τι, κατ' ἐνεργ. σημ. παρ' Ἡροδ. 3, 134, καὶ 3, 55. 2) ἐξαιρ. δὲ διά τινος ὅρου τιμῶ, ἢ δεικνύω τὴν πρός τινα τιμὴν, ταὐτ. τῷ δωρῶμαι, φιλοτιμοῦμαι, ἀντιμείβω, χάρις χαρίζω, δίδωμι, χρήματα ἔδωκε ταῖς ταξιαρχαις, ὅτου καὶ ἐκεῖνοι ἔχοιεν τιμὴν« Ξενοφ. Κυρπ. γ'. ι'. 5. συχνάκ. παρὰ Δημοσθ. παρβλ. Οὐόλφ. Δεπτ. σελ. 233. 3) ταὐτὸν τῷ, τίω, τιμωρῶ, καταδικάζω, καταγινωσκω, ἐτιμιῶ, παιδεύω, σώζω, κρίνων ἀποφαίνω, τιμωρίαν ζημίαν ἐπιτίθημί τινι, ἐπὶ Κριτοῦ ὃς τις γνωρίζων τὸ δίκαιον, κρίνει καὶ ἀποφαίζει τὴν ποινὴν ἢ ζημίαν ὁ ἀμορτημ. Ἰδίως δὲ ὅτε ἐπιβάλλει χρηματικὴν κατὰ ποινὴν, ἤτοι καταδικάζει τὸν ὑπεύθυνον νὰ πληρώσῃ ὡς ζημίαν ποσότητά τινα ἀνάλογον μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐγκλήματός του, ὥστε ὡς καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἑρμηνείας ἐυπάρχει πρόδηλος ἡ ἀρχικὴ ἔννοια τοῦ ἐκτιμῶ, προσδιορίζειν τὴν τιμὴν, ὅθεν, τιμῆν τινί τινος, καὶ τινὸ τινος τιμωρίαν, ζημίαν τινά, κρίνω αὐτὸν ὑπεύθυνον, ἢ ἄξιον ταύτης, κτίνος τιμήσει αὐτῷ προσδοκᾷς δικαστήριον;« Δημ. ὁποίαν τιμωρίαν νομίζει ὅτι θέλει τοῦ ἐπιβάλλει τὸ κριτήριον. Κατὰ παθ. διάθ. μετὰ ὀπιθ. Γεν. »ἀργυρίου τιμηθῆναι τῆς ὕβρεως.« Δημ. κατεδικάζομαι εἰς χρηματικὴν ποινὴν διὰ τὴν ἀτιμίαν τὴν ὁποίαν ἐπέφερα εἴς τινα καὶ, τιμῶμαι περί τινος. Δημ. ἀπομαρτύρω διὰ νόμου ἑνατίου τινός. »Ἅπασι τιμῶν τὴν μακρόβιον.« Ἀριστοφ. Σφὴκ. 106. καταδικάζει ὅλους τοὺς διαζομένους διὰ τῆς μακρᾶς γραμμῆς ἐπὶ τὸ τιμητικὸν πίνακι· καὶ ἐν στίχ 847. »Πεντιμῶν βλέπων τὰ ὀμμάτιά μου παντοτε τὰ ἐπάνω εἰς τὸν τιμητικὸν πίνακα, καὶ εἰς τὴν ἀντικρὺ γραμμὴν τῆς καταδίκης.« ὅθεν καὶ »Τιμητικὸν πνεύμονα« αὐτόθ. στίχ. 167. τὸ τοῖς διαζουσι ὀφόμενον, ἐφ' ᾧ γράφουσι διὰ μακρᾶς γραμμῆς καταδίκην, ἣν δὲ τοῦτο πινάκιον ἢ σανίδιον κηρῷ ἀλειμμένον, ἐφ' ᾧ ἐχάρασσον τὰ ὀνυχι τὴν γραμμὴν μετὰ τὸ ἀποβλέψαι εἰς τὰ ψήφους τὰι ἐν τῇ κάλπιδι. »Ἡ ἡλιαία τιμᾶτω περὶ αὐτοῦ ὅτου ἂν δοξῇ ἄξιος εἶναι παθεῖν ἢ ἀποτίνειν«, Δημοσθ. οἱ τῆς Ἡλιαίας κριταὶ ἤτοι οἱ Ἡλιασταὶ ἂς προσδιορίσωσι κατ' αὐτοῦ ἁρμοίαν ποινὴν νομίσωσιν ἀνάλογον τοῦ ἐγκλήματος. »Παταψηφίσασθαι καὶ τιμᾶν τῶν ἐγχάτων« ὁ αὐτ. »Τὴν μὲν οὖν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμῆσαι, τοὺς δὲ ὕβριζειν ἐδέξαντας ἔξεστιν ὑμῖν δικέτῳ ζημιῶσαι. Δικαίας, τὴν ὑπὲρ αἰκίας ἤτοι ῥαπίσματος, δαρμοῦ δίκην δύνασθε μόνον νὰ καταδικάσητε μὲ χρηματικὴν ποινήν. »Οὐκ ἀπέκτεινε μὲν αὐτούς, καίτοι καὶ τούτου τριῶν τριτσάντων ἀφίστιν. Δίων Κάσ. μδ'. 10. ἀν καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀπεφασισμένοι, ἐκταδελεσμένοι εἰς ταύτην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν τιμωρίαν, ἢ ἄξιοι ἦσαν ταύτης τῆς τιμωρίας. Ξενοφ. Ἱερ. ἀ. 15. «Τιμᾶσι τὸν ἀπαχτείσιτα τυραννον· τιμητοῦσιν. Ἠλέγετο ἔτι καὶ ἐπὶ κατηγόρου εἰς τὰ Ἀττικὰ δικαστήρια. «Τιμᾶσθαι περὶ τὴν δίκην, τοῦ δεσμοῦ, ἀργυρίου, θανάτου, τῶν ἐσχάτων», ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ζητεῖν, ἀπαιτεῖν τὴν παίδειαν ἢ τὴν διὰ δεσμωτηρίου, διὰ χρημάτων ἢ θανάτου ποινὴν ἐστὶ τὸ ἐναγεμένου, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ δίκην, μόνον μετὰ ἔγκ. ἐξ ἐναντίας ὁ Κατηγορούμενος ἠδύνατο νὰ ἀνταποκριθῇ καὶ νὰ ἀποφασίσῃ τὸ νὰ ἐλέγῃ μόνος τὴν παίδειαν του, ἂν ἀπαδεικνύετο ἄνοχος, καὶ τοῦτο ἐλέγετο «Τιμητιμᾶσθαι». Ξενοφ. Ἀπολ. 23. «Ἠλευσύμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτε αὐτὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν, ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἴη ἀδικεῖν». μετὰ δὲ Δίτ. προσώπ. τιμᾶσθαί τινα, ἀντὶ τοῦ πρόκλησιν κάμνω κατά τινος προκαλοῦμαι τινα, ἐπὶ ποινῇ, Πλατ. Νομ. 12. σελ. 954. Β. παραβλ. τίω, τίνω, τίνυμι.

Τίμη, ἡ (τίω). Ἐκτίμησις, ἀξίωσις, ὑπόληψις, ἐνμενὴς ὑπόδοχὴ Θεραπεία σέβας τὸ ἁρμόζον ἀπολαμβάνει τις παρά τινι, εὐλύκεις δέξα, συχνὰ, παρ' Ὅμ. Ἡσ. Ἡρόδτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττκ. 2) Ἄξίωμα, πολιτικὴ ἀρχὴ, ἡ ἀξίαν, ὑποστρῶμα, δύναμις, ὑπεροχὴ, ἐξαιρ. τῶν θεῶν καὶ τῶν Βατιλίων «θεῶν» μείζων ἀρετὴ τιμή τε βίη τε. Ἰλ. Ι, 498. καὶ «θῶκε δὲ εἰ τιμὴ βασιλήϊδος ἔμισυ πασης. Ἰλ. Ζ, 198. καὶ αἰνοτ πλησιεστέρου προσδιορισμοῦ ἀντὶ τοῦ ἀρχὴ, Κράτος, «τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι κ' Οδ. Α, 117. Δ, 338, 503. Boeckh. Πινδ. Πύθ. 4, 106. συχνότ. παρ' Ἡρόδτ. καὶ καθολ. ὑπεροχὴ, προτίμησις, προτέρημα, προνόμιον, τὸ ὁποῖον ἰδίως νέμεται τις ἐν τῇ πολιτείᾳ, ὡς τὸ γέρας, τὸ ἀπονεμόμενον ἰδίως εἰς ἑκάστην ἰδιότητα ἀξίωμα ἢ ὑπεροχὴ, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐξαιρ. ἔχει ὑπὲρ πάσας τὰς λοιπὰς, κατ' ἐνκ. καὶ πλῆθ. ἀριθμ. Ἡσ. Θεογ. 203. Ruhnk. Τιμ. Ὁμ. Δημ. 328. Valck. Ἱππόλ. 107. Hemst. Λουκ. Θεῶν Διαλ. 26. 1. καὶ καθολικώτερ. ἐπάγγελμα, ἄφθιτον, ἔργον, καθῆκον, Seidl. Εὐρ. Ἄλ. 988. 3) Προσφορὰ, ἄφιρα πρὸς τιμὴν προσφερόμενον, ὡς π. χ. ἀπὸ μέρους τῶν θνητῶν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀφιέρωμα, ἀνάθημα, Ἡσ. Ἔργ. 141. καὶ βραβεῖον, ἆθλον, τιτανοιβὴ, Οὐολ. Δημ. Δεπτ. σελ. 233. παρβλ. γέρας. 4) Ἐπὶ ὠνῆς, ἡ πωλήσεως εἶναι ὅπερ ἀξίζει ἓν πρᾶγμα, ὃ ἐστὶν, ἡ ἀξία πράγματός τινος. (Παχὰ, Τουρν.) Ἀριστοτέλ. Τοπορ. β'. «Τὸ γὰρ μηδενὸς ὄφιον, οὐδεμίαν ἔχει τιμὴν, οὔτε κακοῦ οὔτε ἀγαθοῦ». Λουκιαν. Εἰκον. πρόσ. 19. ἐρωτᾷ ὁ Λυκρ. «Τίς ἡ τιμὴ»; πόσου ἀξίζει, ποσῆ εἶναι ἡ τιμὴ του, ποσὰ ἀξίζει, ἀπορίπτεται ὁ Κρμ. «Δύο μνᾶς», ἐξαιρ. μεγάλη, ὑπερογκος ἀξία πράγματός τινος, Ἡρόδτ. 7, 119. καὶ ἐν εὐθεῖ ἔτι διαπίπτουσι, ἐκτίμησις, τίμημα. Ξενοφ. Οἰκ. κ. 24. «Τῆς ἀρχαίας τιμῆς πολλαπλασίου χώρους ἀξίους ἐποιήσαμεν· καὶ πληρωμὴ, ἢ τὸ ἀργύριον, ὃ τι ἀγοράζεται καὶ πληρώνεται τι, ὠνὴ, ἀπόρασις. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ἐ. 1. «Ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λάφυρ· καὶ ἐν Ἱππαρχ. 9. 5. «Χρήματα εἰς τιμὴν τῶν ἵππων». ἔτι δὲ ἡ ἐκτίμησις, ἡ προσδιορισις τῆς ἀξίας ὁρπαγθέντος λυτρουμένου, ἢ καταναλωθέντος πράγματος πρὸς ἀποζημίωσιν αὐτοῦ, ἀποτίσις, ἀποζημίωσις, προτίμων, τίσις, ποινὴ, ἐξαιρ. ἐπὶ χρηματικῆς ποινῆς, παρισοῦται τινι τιμήν· δίδω ἢ χρήζω ἱκανοποίησιν εἰς τινα, ἱκανοποιῶ τινα, ἢ τὸν ἀποζημιῶσω τὴν προξενηθεῖσαν ζημίαν, Ἰλ. Α, 159. Ε, 552. καὶ, τίνειν ἢ ἀποτίνειν τιμὴν τινί, ἀποζημιῶσω τινά, ἱκανοποιῶ, Ἰλ. Γ, 286, 288. 459. ὡσαύτ. ἄγειν τιμήν, Οδ. Χ, 57. καὶ ἐντεῦθεν ἐν γένει ποινὴ, τιμωρία, παιδεία ἥτις ἐπιβάλλεται εἰς τινα πρὸς ἀπότισιν ἢ ἱκανοποίησιν προξενηθείσης βλάβης ἢ ζημίας τινός, καὶ τὸ τιμωρεῖν, παιδεύειν, ἐκδικεῖσθαι, κύδικησις, ὡς τὸ Λατ. ultio, τίσις, Οδ. Ξ, 70, 117. παρβλ. Ἰλ. Α, 159. Ε, 152. ὅθεν

Τιμήεις, ἔσσα, ἦεν. Τετιμημένος, ἔντιμος, ὁ ἐν τιμῇ καὶ ἐν ὑπολήψει ὤν, εὐκλεής, ὁ τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, «οὐκέτ' ἐγωγε μετ' ἀθανάτουτι θεοῖσιν τιμήεις ἔσομαι». Οδ. Ν, 129. λέγει ὁ Ποσειδῶν ὅτι δέλω εἶσθαι πλέον ἔντιμος μεταξὺ τῶν θεῶν, ἐπεὶ μήτε οἱ ἄνθρωποι σὲν μὲ τιμῶσιν ὀρκούντως, Οδ. Σ, 180. 2) ἐκτετιμημένος, ἐξτιμιτμένος, πολύτιμος, ἀκριβὸς, ἐπὶ πραγμάτων, χρυσὸς, δῶρον, κ. τ. τ. «δῶρον.. τιμήεν μάλα καλόν». «Οδ. Α, 312. Θ, 393. Δ. 327. Συγκρ. τιμηέστερος, Οδ. Α, 393. Ὑπερλ. τιμηέστατος, Οδ. Δ, 614. Ο, 114, κατὰ συναιρ. ἐπιπ. τιμῆ ἀντὶ τιμήεις, Ἰλ. Ι, 603, ὅπου ὑπ' ἄλλων ἤκρατ. τιμῆς ἔσεαι ἀναγιώσκεται, Λίτ. τιμήντα, Ἰλ. Σ, 475. «χρυσὸν τιμήντα καὶ ἄργυρον». Δωρ. τιμαντα. Ἐπὶ. τιμῆσσα.

Τίμημα, ατος, τὸ (τιμάω). Τὸ τετιμημένον τὸ διὰ τιμῆς προσδιωρισμένον, καὶ ἐντεῦθεν, ἀξία, τιμὴ πράγματός τινος, καὶ τὸ τετιμημένον, ἀργύριον, ἢ ἡ τετιμημένη περιουσία, ξετίμημα τῆς περιουσίας, ἢ ἀξία τῶν ὑπαρχόντων. Ξενοφ. Ἀπομ. δ'. ς. 12. ὅρα Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 18. Census. 2) Πρόστιμον, τιμητὸν, χρηματικὴ ποινὴ, καταδίκη, ζημία, τιμωρία. Πλάτ. (– ∪ ∪)

Τιμήντα, Ποιητ. ὀντι, Τιμήεντα, κατὰ συναιρ. Δίτ. τοῦ τιμήεις, Ἰλ. Σ. 475. Δωρικ. τιμάντα.

Τιμήορος, ὁ, ἡ, ον. Ἰωνικ. ἀντὶ, τιμάορος, ἐν ἴσῳ τῷ, τιμωρός. Αἰσχύλ.

Τιμηονλκέω, καὶ, τιμιουλκέω, ῶ, ὅπερ ὀρθογρ. φαίνεται (ἕλκω). Ἕλκω τὴν τιμὴν, βαρυτιμῶ, ἀνεβάζω τὴν τιμὴν, ἀκριβὸν πωλῶ. Παροιμίαι Σολομ. ιά. 26. «Ὁ γὰρ τιμηουλκῶν τὸν σημοκατάρατος· πλείονα τιμὴν ἀπαιτῶν.

*Τιμηρύω, (ἐρύω) ταὐτ. τῷ τιμιουλκέω· παρ' Ἡσυχ.

Τιμῆς, ποιητ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τιμήεις, Ἰλ. Ι, 601. Κατὰ τοῦ Οὐλῆρ. διορθ. ἐπιπ. τιμῆσσα, οὐδ. τιμῆν.

Τιμήσιος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, τιμητός. Δίλιαν. ζωϊ. ἱστορ. ιά. 7. ὡς τὸ ὑμνήσιος σχηματιστὶ.

Τίμησις, εως, ἡ (τιμάω). Ἐκτίμησις, ξετίμησις, προσδιορισις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, ἐξαιρ. δὲ ἡ ἐκτίμησις τῆς περιουσίας, Census. 2) Ἄξίωσις, ἐκτίμησις, τὸ τιμᾶν, σέβεσθαι, λατρεύειν, ὑπόληψις.

*Τιμήσσα, ποιητ. κατὰ συναιρ· ἐπιπ. ἀντὶ τιμήεσσα ἐκ τοῦ τιμήεις.

Τιμητεία, ἡ, καὶ τιμητία, τὸ ἀξίωμα τοῦ τιμητοῦ, Censor. ἐκ τοῦ

Τιμητέον, θετκ. ἐπιρρ. τοῦ τιμάω. Δεῖ τιμῆσαι, πρέπει νὰ τιμήτῃ τις. Ξενοφ.

Τιμητεύω, Μ. εὐτω (τιμητής). Τιμητὴς, Censor, εἰμὶ Πλούταρχ.

*Τιμητήρ, ῆρος, ὁ, = τιμητὴς, ὅθεν

Τιμητήριος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τιμῶν, ἐκτιμῶν, Τουλιαν. Δόγ. ἐ.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ (τιμάω). Ὅστις τιμᾷ, διορίζει τὴν τιμὴν καὶ ἀξίαν, ἐξαιρέτως ὅστις διορίζει κατ' ἀξίαν τὴν ποινὴν καὶ ζημίαν ἢ τὴν παιδείαν εἴς τινα κρισολογίαν, ὅστις ἐγχαράττει τὴν μακρὰν γραμμὴν εἰς τὸ τιμητικὸν πινάκιον. 2) Ὅστις ἐκτιμᾷ ἤτοι ξετιμᾷ τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν, ὁ ἐστὶν, ὁ τιμώμενος τὴν ἑκάστου οὐσίαν, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις. Κήνσωρ, Censor, καλούμενος, ὅθεν

Τιμητικὸς, ἡ, ὁν. Ὅστις τιμᾷ, ὁ τιμῶν, καὶ ὁ ἔντιμος, πλήρης τιμῆς, ὁ μὲ τιμὴν φερόμενος, εὐγενικὸς, καὶ ὁ εἰς τιμὴν ἀνήκων ἢ ἀπιδιδόμενος. 2) Ὅστις τιμᾷ, ξετιμᾷ τὴν ἑκάστου οὐσίαν, τιμητὴς, ἢ ὅστις ἐστάθη ποτὲ τιμητής. ἡ τιμητικὴ ἀρχὴ, = τιμητεία. 3) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν τιμητὴν, ἢ εἰς τὴν τίμησιν, ὅθεν «Τιμητικὸς πίναξ, ἡ, Τιμητικὸν» παρ' Ἀριστοφάν. τὸ καταδικαστικὸν, ὅπου τὴν μακρὰν χαράσσοντες κατεδίκαζον, ἢ τὴν μικρὰν (γραμμὴν) ἤτοι τὴν βραχεῖαν καὶ, ἀπέλυον.

Τιμητὸς, ἡ, ὸν· ῥημτ. ἐπίστ. τοῦ τιμάω, Ἄξιος τιμῆς, τίμιος, τετιμημένος, ἀξιοτίμητος. 2) παρὰ Ῥήτ. «Ἀγὼν τιμητός», λέγεται δίκητις, ὅπου ἡ ποινὴ τῆς διατιμήσεως ἀφίεται ἢ μένει εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ κριτοῦ, καὶ Ἀτίμητος, ὅπου ἡ ποινὴ διορίζεται ὑπὸ τῶν νόμων, ὡς καὶ ὁ Πολυδ. ἔχει. «Ἀτίμητον δίκην, ἣν οὐκ ἔστιν ὑποτιμήσασθαι, ἀλλὰ τοσούτου ἐπιτετίμηται ὅσου ἐπιγεγραπται· τοιοῦτον φαίνεται εἶναι τὸ τοῦ Δημοσθέν. κατὰ Ἀφόβ. 31. «Τοῦτο μὲν τιμητὸν, ἐμοὶ δ' ἀτίμητον τοῦτ' ἔστιν», ὡς καὶ ὁ Ἁρποκρατίων λέγει. «Τιμητὸς ἀγών, ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμένος ἐκ τῶν νόμων οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τοὺς δικαστὰς δεῖ τιμᾶσθαι ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι· ὁ δ' Ἀτίμητος (ἀγὼν), τοὐναντίον, ᾧ πρόσεστιν ἐκ τῶν νόμων ὡρισμένος τίμημα, ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμήσαι.

Τιμιοπωλέω, ῶ, Ἀκριβὰ (μὲ μεγάλην τιμὴν) πωλῶ, ἐκ τοῦ

Τιμιοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ ἀκριβὰ πωλῶν. Πολυδ. ζ'. 195.

Τίμιος, ία, ιον, παρὰ τοῖς Ἀττκ. καὶ δικταλκτ. (τιμή). Ὅστις τιμᾶται, καὶ ἐπὶ μὲν προσώπων ἔντιμος, ὁ ἐν τιμῇ ὤν, τετιμημένος, τιμῆς ἄξιος, δίκαιος καὶ ἐνάρετος ἢ σεβάσμιος, κόσμιος, ὁ τὰ καθήκοντα τοῦ νόμου καὶ τῆς κοινωνίας φυλάττων καὶ σεβόμενος, καὶ ὁ μὴ ἀπατῶν τοὺς ἄλλους διὰ τὸ ἴδιον συμφέρον· ὡς ὅδε πᾶσι φίλοις καὶ τιμιός ἐστιν ἀνθρώποις». Οδ. Κ, 38, ἤτοι ἐν τιμῇ εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· Τιμ. Ἀπολ. 483. Ἡρόδτ. 7, 71. καὶ πάρεται τίμιαιι Πινδ. Ὀλ. 6, 16. αἱ μεγάλως τιμώμεναι· ἐπὶ δὲ πραγμάτων, ἀξιοτίμητον, τὸ ὁποῖον τιμᾶται πολύ, ἀξίζει, ἐπὶ τοῦ πιπρασκομένου πολλῆς τιμῆς, ἀκριβὸς, πολύτιμος· ὅτε καὶ ἀντίκειται τῷ, εὐωνος. Δημοσθέν. καὶ Ξενοφ. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ ἱερῶν καὶ καθαρῶν πραγμάτων, ὡς ἐπὶ Χρηστηρίου τὸ ὁποῖον τιμᾶται διὰ τὴν ἀξιοπιστίαν του, Ἡσ. Δείρ. 39, 7. συγκριτ. παρ' Ἡρόδτ. 7, 105. — τὸ τίμιον, ταὐτ. τῷ τιμὴ Διοδ. Σικ. γ', 9. καὶ Ἐνεργ. ὁ τιμῶν, ὁ προσφέρων τιμὴν ἢ σέβας. Ἐπιγ. «Τιμίως» μὲ τιμὴν, μὲ τίμιον τρόπον. Παρ' Ἀθηναίοις φαίνεται ὅτι ἐλέγετο τὸ Τίμιος, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις τὸ Dominus, ὁπὶ τιμῇ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· (– ∪ ∪) ὅθεν

Τιμιότης, ητος, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ τιμίου, τοῦ ἐντίμου ἀξία, τιμή.

Τιμιουλκέω, ἴδε τιμηουλκέω.

Τιμογραφέω, ῶ, (γράφω). Σημειόνω τὴν τιμὴν, καὶ καθόλ. διατιμῶ, τιμῶ, διορίζω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, λέγω πόσον ἀξίζει, ἐκτιμῶ, παρὰ τοῖς Ο'.

Τιμόθεος, ὁ, ἡ, ον (θεός). Ὁ τιμῶν τὸν Θεόν· 2) ὁ Τιμόθεος, Ἀρτεν. τύρ. Οἱ.

Τιμοκρατία, ἡ (κράτος). Λέγεται πολιτεία τις ἢ διάκησις, τῆς ὁποίας βάσις εἶναι ἡ φιλοτιμία, ἡ δόξα, ἡ τιμή, Πλάτ. Πολτ 8, 2. σελ. 545. Β. ἔτι δὲ καὶ τιμαρχία 2) κατ' Ἀριστοτέλην (Πολ. ἡ. 12.) Πολιτεία ἢ ἐπικράτεια ἐξα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶδονται αἱ τιμαὶ καὶ τὰ ἀξιώματα κατὰ τὸ τίμημα τῶν ὑπαρχόντων ἑκάστου. ὄδεν

Τιμοκρατικός, ή, όν. Ὁ ἕκτινος Τιμοκρατίας ὢν, ἢ εἰς τιμοκρατίαν ἀνήκων· »Νεανίας τιμοκρατικός.

Τιμόπτολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὁ ὑπὸ τῆς πολιτείας τιμώμενος· 2) Ἐιεργ. ὁ τιμῶν, κοσμῶν τὴν πόλιν. Εὐριπ. Ἰκέτ. 375. »Χάριν τόδ' ἔχει τὸν ἑαυτοῦ τιμόπτολιν.

Τίμος, ὁ· σπαν. Ἐπικ. τύπ. ταὐτὸν τῷ, τιμή. Αἰσχύλ. Χοηφ. 916.

*Τιμουχέω, Μλ. ήσω. Τιμὴν ἢ ἀξίαν ἔχω, ἄρχων εἰμί, ἐκ τοῦ

Τιμοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω). Ὁ τιμὴν ὑπόληψιν ἔχων, τετιμημένος, ἔντιμος, ἀξιόλογος Παρὰ Μεσηνίοις καὶ ἄλλοις, ὁ Ἄρχων. Ἀδήν. β'. σελ. 149.

*Τίμων, ωνος, ὁ. Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. (--)

*Τιμώναξ, ακτος, ὁ. Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ.

Τιμώνιον, τό. Δωρ. τίον μοιῆρες καὶ παρὰμερον ἑνὸς μέτεστις ὅταν θέλῃ νὰ γίνῃ μόνος του, ἀπὸ τοῦ μονοῤῥῶπου Τίμωνος παρωνομασθέν. Στραβ. ις'. σελ. 1144.

Τιμωρέω, ῶ, Μλ. ήσω (τιμωρός). Μετὰ δοτκ. »Τιμωροῦ τινὶ· βοηθῶ, ὁμηθῶ, προσβοηθῶ, τρέχω εἰς βοήθειαν, ἢ παραστατῶ, παρευρίσκομαι διὰ νὰ βοηθήσω Ἡρόδ. 7, 169. »Εἴπερ ὁμοίως γίνεται τιμωρέουσι τῇ Ἑλλάδι, καὶ 1, 141. 152. 2, 63, 4. 165 καὶ ἀλλαχοῦ ἁπαλ. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ε'. β'. 4. »Σὺν ὑπεσχόμην τιμωρήσειν εἰς δύναμιν· ἔτι δὲ καὶ ἄλλον δοτ. Ἡρόδ. 1, 18. ἐξαιρετ. δὲ ἐπικουρῶ, βοηθῶ, συντρέχω τινὶ καταδιωκόμενον, ὑβριζόμενον, ἢ καταδικαζόμενον καταπιεζόμενον ὑπ' ἄλλου, ἐκδικοῦμαι τινά, ἢ βοηθῶ τινὶ εἰς τὸ νὰ ἐκδικήσῃ διάτινα πραχθεῖσαν κατ' αὐτοῦ ἀδικίαν, ἀεὶ μετὰ δοτκ. προσπ. συχνὰ. παρ' Ἡρόδ. 1, 102. 8, 144. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἄνευ δοτ. Ἡρόδ. 1, 4, ἔτι, τιμωρεῖν τινί τινος, ἀντὶ λαμβάνω ἐκδίκησιν ὑπέρ τινος διά τι πραχθέν ττιμωρεῖν τινὶ τοῦ παθόντος συνεκδικοῦμαι μετά τινος διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδίου. Ρορρο Ξεν. Κυρ. 4, 68. τὸ δὲ πρόσωπ. κατὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἐκδίκησις φέρεται εἰς Δίτ. ἔτι καὶ, τιμωρεῖν τινί τι, Πλάτ. Ἀπολογ. σλ. 28. C. ὡς τὸ ἐμοίγε τινὶ τι. Θωμᾶς ὁ Μαγίστρος ἔχει· »Τιμωρῶ, ἐνεργητικῶς, ὡς ὁπὶ τὸ πολὺ μὲ τὸ βοηθῶ· σπανίως δὲ τὸ κολάζω, παρὰ μέσοις τοῖς νεωτέροις· Παθ. Τιμωροῦμαί τινι, ἀντὶ ἐκδικοῦμαι ὑπέρ τινος, καὶ Ἡρόδ. 9. 78. »τετιμώρηται ἐς Δεωνίδην ἀντὶ τετιμωρημένος, Δεωνίδης, σπαν. μέτοχ. ὠριστ. »πατρὶ τιμωρεῖσθαι πάντων Σοφοκλ. Ἠλεκτ. 349. ἀντὶ πατρὶ τιμωρεῖν· καὶ, τιμωρεῖν τινὰ ἀντὶ τιμωρεῖσθαί τινα, Σοφ. Ο. Τ. 107. 140. Εὐρ. Ὀρ. 821. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἀμφιβλ. ἔστι· 2) μέσ. »Τιμωροῦμαί τινα· ἀντὶ τοῦ, Ἐκδικοῦμαι κατά τινος, ἀνταποδίδωμί τινι κακὸν ἀντὶ κακοῦ, κολάζω, παίζευω, βεῖ μετὰ Λίτ. προσ. εἶδεν, ὁ ἑαυτὸν τιμωρούμενος, ὁ μόνος του ἐκδικούμενος, ὁ μόνος, κολαζόμενος, ἢ βασανιζόμενος, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν Ὠρωμένων τοῦ Μειδίου· καθόλου δὲ, Ἐκδικῶ, κολάζω, ζημιῶ, παιδεύω, βασανίζω· Ξενοφ. Ἑλλ. γ'. δ'. 25. »Τὸν σὸν ἐγχώριν τετιμώρημαι, ἀντὶ τοῦ, ἐτιμωρησάμην· καὶ τιμωρεῖσθαί τινά τι, ἀντὶ εὐδικοῦμαι κατά τινος διά τι παρὰ Δουκιαν· »Τί τιμωρεῖσθαι ἑαυτοὺς λογιζόμενοι, τί βασανίζετε ἑαυτούς; τί σᾶς βασανίζει; τί σᾶς παιδεύει; τί βασανίζεσθαι; τί παιδεύεσθε; καὶ Εὐρ. Κυκλ. 589. Elmsl. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 588. καὶ, τιμωρεῖσθαι τινά ἀντί τινος, Ἡρόδ. 6, 135. τὸ δὲ τιμωρεῖσθαι ὑπέρ τινος, λαμβάνω ἐκδίκησιν ὑπέρ τινος, σχεδὸν ὡς τὸ τιμωρεῖν τινι. Ξενοφ. Ἀν. ά, γ', 1. ὄδεν

Τιμώρημα, τό. Βοήθεια, συνδρομή, προστασία, μετὰ Γενκ. τοῦ προσώπ. ὑπερ ἔλαβε τὴν βοήθειαν, ἢ περὶ ὃ ἔγινεν ἡ βοήθεια, πλὴν καὶ μετὰ Δοτκ. κατὰ Μειδιάω τιμωρήματα Ἡρόδ. 7, 169. ἢ ὑπὲρ τοῦ Μειδιάου γενομένη βοήθεια· 2) ἐκδίκησις, κόλασις, παιδεία, ζημία, πρόστιμον. Πλάτ. πολ. β'.

Τιμώρησις, εως, ἡ (τιμωρέω). Τὸ τιμωρεῖν βοηθεῖν, συντρέχειν· 2) Τὸ ἐκδικεῖν, τιμωρία, παιδεία, ἐκδίκησις.

Τιμωρητήρ, ῆρος, ὁ. Ἡροδτ. 5, 80, »Δέσθαι τὸν θεὸν χρῆσαι τιμωρητήρων γενέσθαιεν καὶ

*Τιμωρητής, οῦ, ὁ (τιμωρέω). Βοηθὸς, προστάτης, ὁμοιστήρ· 2) ἐκδικητής, κολαστής, παιδευτής, ὄδεν

Τιμωρητικός, ή, όν. Ὁ εἰς βοήθειαν, ἢ ἐκδίκησιν, τιμωρίαν ἕτοιμος ἢ εἰς τὸ τιμωρεῖν ἁλίσιν ἔχων, ἢ ἕτοιμος ὤν.

*Τιμωρητός, ή, όν. Ἐπιθ. ρημτ. ἐκ τοῦ τιμωρέω. Τιμωρημένος, ἢ ἐυκάρειος τιμωρηθῆναι.

*Τιμωρία, ἡ, Ἰων. τιμωρίη. Βοήθεια, ὁμόνη, προστασία. Ἡρόδοτ. ζ'. 9. »Ἔσχετο τῆς τιμωρίας, καὶ 3, 148, 849. Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ς'. 2. καὶ Θουκ. 2) ἐκδίκησις, ἀνταπόδοσις, εὐθύνη, ζημία, πρίστιμον. Ξενοφ. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Κόλασις, βάσανος, παιδεία· συνήθ. μετὰ γενικ. τινος, ἔστι δὲ πολλάκ. καὶ, κατά τινος, Λυκουρ. 35, 6. Δημ. Στεφ. σελ. 317, 16. Δεινοκρ. ἐν Δημ. σελ. 71 — »τιμωρίας τυγχάνειν Ξενοφ. λομβάνω ἐκδίκησιν, ἱκανοποιοῦμαι, καὶ »τιμωρίας τυγχάνειν τῷ παιδίῳ ἐκδικοῦμαι ὑπὲρ τοῦ παιδὸς μου· »τιμωρίαν παρέχειν ἢ ποιεῖσθαί τινων Θουκ. ἐκδικοῦμαι ὑπέρτινος, τὸν βοηθῶ, τὸν συντρέχω· καὶ »τιμωρία μετέρχεσθαι Δημ κατατρέχω διὰ τὴν ἐκδίκησιν· »Οἱ ἐπὶ τιμωρίᾳ Πλάτ. οἱ βασανισταί· εἰ δήμιοι· »Διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν· ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος, ἵνα ἀποπληρωθῇ· Ἀριστοτέλ. Ῥητ. ά.

Τιμωρός, ὁ, ἡ, όν (τιμή, ὁράω, εὑρίσκω) κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ τιμήρος, τιμάρος· κυρ. Ὁ τιμῶν, ἔντιμος, διατιμῶν, ξεντιμῶν, συνήθ. δὲ προστάτης, βοηθὸς, ὁμυντήρ, ὑπερασπιστής, Ξενοφ. Βυρουπ. δ'. ς'. 2. »Δεῖ τιμωρὸν μοι γενέσθαι· καὶ Ἡρόδ. 3, 141. 2) ἐκδικητής, βασανιστής, ὁ τὸ ἀδίκον παιδεύων, ἐκδικούμενος· τιμωρὸς τινος εἶναι, καὶ τινί, Ἡρόδ. 7, 171. »τιμωρούς Μειδιάῳ τιμωρὸς λόγῳ, λόγῳ παραπλησίως πρὸς τιμωρίαν, ἐκδίκησιν, Ἡρόδ. 7, 5.

Τίν, καὶ, Τείν, Διωρικ. Δόντ. ταῦ σύ ἀντὶ σοί, τοί· σεῖ ἐρθοτοεύμ. Πινδ. καὶ Θεοκρ. ἐγελιτ. δὲ μόνον παρὰ Θεοκρ. 21, 28. ἔτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, σέ. Δωρικ. ἐρθοτοεύμ. Θεοκρ. 11, 39. 55. 68.

Τίναγμα, τος, τό (τινάσσω). Τὸ τετιναγμένον σεισθὲν κλονισμένον· 2) τίναξις, τιναγμός, κλόνισις (υ-υ)

Τιναγμός, ὁ (τινάσσω). Ἡ πρᾶξις τοῦ τινάσσειν, τίναγμα κλόνος, σεισμός, τάραχος, βίαιος καὶ μετ' ὁρμῆς κίνησις.

Τιναίκτειρα, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Τιναικτήρ.

Τιναικτήρ, καὶ Τιναάκτης, ορος, ὁ, (τινάσσω). Ὁ τινάσσων, σείων, ταράσσων. »Γαίης τιναάκτηρι· ταὐτὸν τῷ, ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων ὁ σείων τὴν γῆν. Σοφοκλ. καὶ Κορυδίτ. 22.

Τιναικτοπλήξ, ηκος, ὁ (τινάσσω, πλήσσω). Ὁ τινάσσων, σείων τὴν πλήκα ἢ τὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας, σεισολόφος· Ἡσύχ.

*Τιναίκτρια, ἡ, = τιναίκτειρα.

*Τιναίκτωρ, ορος, ὁ = τιναικτήρ.

Τινάσσω, Μλ. ξω. Σείω, σαλεύω, κλονῶ, ταράσσω, τινάζω, καὶ καθόλ. εἰς σφοδρὰν κίνησιν βάλλω, διακινῶ πόνο ἐοῦρε τινάσσουσι Ἰλ. Μ, 298. ηχερσίτε δοῦρα μαιρὰ τιτάσσοντες Ὀδ. Χ, 149 καὶ, τινάσσων φασγανον, χάλκεον, ἔγχος, ἀστεροπὴν, αἰγίδα, Ἰλ. Χ, 311. Τ, 163. Ρ, 595. καὶ μέσερδ Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν» Ἰλ. Τ, 57. καὶ πρόσκειμαί τινι, ἐγγίζω ἢ κουντῶ τινα διὰ νὰ τὸν τρώσω προσεκτικὸν ηχειρὶ δὲ ιεσταρέου ἑαυτὸν ἔτινε λαβοῦσαι Ἰλ. Γ, 385. ἔτι δὲ ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, »ποσὶ δὲ δρύινον . . . λαιτίζων ἐτίναξε »Ὀδ. Χ, 88. ἢ διασκεδάζω, διασκορπίζω, ἐπὶ ἀνέμων, Ὀδ. Ε, 368. »ἄνεμος . . νέῳν δημῶνα τινὸξῃ καρφαλέων καὶ αὐτόθ. 363. 2, 43. »πήληξ τινάσσετον Ἰλ. Ε, 609. ἐκὸ ἐτίναχθεν ὀδόντεςω Ἰλ. Π, 348. ἤτοι ἐξεσπάσθησαν, ἐξερρίζωθεσαν οἱ ὀδόντες· ἔτι καὶ κατὰ μετ. διάθ. »τινάξασθην πτερὰ πολλὰ Ὀδ. Β, 151. »νεῦρα καθάρας τινάσσειν κρούω τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας· ἡδεσμὰ τινάσσειν αὐτὸ ἀποτινάσσειν ἢ ἐκτινάσσειν, »πορφύρεα, μετιέσσετο μαιρὲς Ὄλυμπιον ὁ Ὀλυμπιος ἐλελιζόμενος, Ἡσ. Θεογ. 680. »χέρβῳ τινάσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥέβου ταράττεσθαι, ἐλευθαίνω, τρέμω, Ἀπολ. Ῥοδ. (συγγεν. τῷ τείνω, τανύω).

*Τίνη, σπάν. Δωρ. τύπ. αὐτὸτὸν (τ)

Τεινάλεος, έα, έον. Βράζων, βραστὸς, θερμὸς, ἑψθὸς, διάθερμος, διάπυρος, καυστήριος, ζεστὸς Νίκανδρ. ἐκ τοῦ

Τινεός, ὁ. Βραστὸς, καυστικὸς, διάπυρος, θερμὸς, ζεστὸς, ἑψθὸς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι τανεὸς, ἑψθὸν· 2) Οὐσιαστικ. παρὰ Διοσκορ. 36. »Τιθῷ λέβητος· τὸ αὐτὸ καὶ χρῆμα, ἤτοι ἡ πλατεῖα κεκλὶς, ὁ πάτος τοῦ λέβητος, ἢ ὁ ἐξερχόμενος ἀτμὸς ἐκ τοῦ βράζοντος λέβητος (συγγεν. τῷ θιβρὸς, θιμβρὸς, θερμὸς, τύφω, καὶ τῷ λατ. tibio).

*Τίνυμι, ὡς ἐπὶ πλείστων ποιητ. αὐτὶ Τίνω, Ὅμ. καὶ Ἡσ. χρῶνται μόνῳ τῷ μέσῳ τίνυμαι, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀττ. Τιμωρῶ, κολάζω, παιδεύω, μετὰ αἰτ. προσώπ. Ἰλ. Γ, 279. Τ. 260. Ὀδ. Ν, 214. καὶ μετὰ Αἰτ. πραγμ. »λοίδην τινυμένοις, Ὀδ. Ω, 326. καὶ ἄνευ πτωτικοῦ, αὐτὶ ἐκδικοῦμαι, Ἡρόδ. 5, 77. »δίκαιόν Ἀθηναίοις τίνυσθαι βουλομένοις καὶ ἐκδικοῦμαί τι, ὄρκιος, Ἡσ. 806. (ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔστι παρὰ μὲν τοῖς ἐπικ. μακρὰ, παρ' οἷς καίται ἡμαρτημένως ἡ γραφ. τίνυμι, τίνυμαι, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. βραχεῖα, παρβλ. τίνω· ὁ Βοιττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. Π. σελ. 239. ὑπολαμβάνει τὸ τίνυμι, τίνυσαι ὡς Ἰων. τύπ. τὸ δὲ τίνυμαι εἶ Ἀττ. »ἀλλὰ τότε ἅπρεπε κατ' αὐτὸν νὰ ὑποτεθῇ καὶ ἕτερος Ἰων. τύπ. τίνεω αὐτὶ τίνω.)

*Τίνω, Μλ. τίσω, ἀόρ. ά, ἔτιμα, παρκ. τέτικα, παθητ. Παρκ. τέτιμαι, ἀόρ. παθ. ἐτίσθην· Ἐκτίνω, ἀποτίνω, δίκην ἢ ποινὴν ὑπέχω, πληρόνω, ἀποδίδομι ττιμὴν τίνειμι Ἰλ. Γ, 289. »ὠνὴν τίνεσθαι Ὀδ. Β, 193. »ποινὰς τίνειν Αἰσχύλ. Προμ. 112 καὶ Σεπτ. Κυρουπ. 6, 1, 11. ἀντὶ τοῦ τιμωρεῖμαι. δίκην δίδομι, καὶ ποινὴν τισάμενοί τινων Ἡρόδ. 7, 134. ἢτοι τιμωρεῖμαι ὑπό τινος διά τι, πρὸς αὐτὸν πραχθέν. Καθόλ. Ἀποδίδωμι. ἀποτίνω, πληρόνω χρεώστη ἀποδίδω χάριν· ἢ ὑποχρέωσίν τινα, ἀνταποδίδω εὐεργεσίαν ὠζωγρεῖα τίνειν Ἰλ. Σ, 407. ἀποδίδω τὴν χάριν διὰ τὴν προξενησάσαν μοι σωτηρίαν, καὶ »ἴβριν τίνειν Ὀδ. Ω, 352. ἤτοι ἐκπληρόω μίαν ἀτιμίαν, τιμωρίαν δίδωμι διὰ τὴν προξενησάσαν ὕβριν· »τίνειν κακὴν ἀμοιβὴν πατρὸς Ἀπολ. Ῥοδ. ἐκπληρόνω τὰ ἀμοιβήματα τοῦ πατρός μου διὰ τῆς ἰδίας μου τιμωρίας, καὶ καθόλ. »τίνειν ἀμοιβὴν ἀνταποδίδω τὰ ἴσα· μέσ. τίνομαι, μέλ. τίσομαι. ἀόρ. ἐτισάμην, κάμνω τινὰ νὰ δώσῃ δίκας, νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὰ κακῶς ὑπ' αὐτοῦ πραχθέντα, ἐκδικοῦμαι κατά τινος, συχνάκ. παρ' Ἡρόδ. ἔτι καὶ τινὰ ὑπέρ τινος, Ἡρόδ. 127. »ἵνα ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Π'πίρῳ εἰκημένων Ε'λλήνων τίνων ταῖσιν καὶ αὐτόθ. 73. τινά τινος, Θεογν. 204. καὶ ἐντεῦθεν τιμωρῶ, κολάζω· παιδεύω· καὶ μετὰ Αἰτ. τοῦ πρότ. ἐκδικοῦμαι, Ἡτ. Θεογ. 165, 471. Ἀπτ. 17. παρβλ. τίω, τίνυμι καὶ τιμάω (τὸ Ἰωνικὸν ἐστι παρὰ μὲν τοῖς ἔπ. καθ' ὅλους τοὺς χρόνους ἄνευ ἐξαιρ. μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. κεῖται ἀεὶ κατὰ κανόνα βραχὺ τοῦ μὲν τίνω παρ' Αἰσχυλ. Προμ. 112. Σοφ. Ο. Κ. 1203. Εὐρ. Ὀρ. 9. τοῦ δὲ τίσαι ἐν Ἀριστοφ. ἐκκλ. 45. Σφηκ. 1424. ἔτι καὶ παρὰ Πίνδ. Δωρ. εὑρηται βραχὺ ἐν τῷ ἐνεστ. Πυθ. 2, 44. "καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Σόλωνι 5, 31. διὸ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἐπιγραμματογράφοις ὡσαύτ. Ἰακ. Ἀπ. σελ. 833. ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ μελ. καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ σχηματιζόμενοι χρόνοι φυλάττουσι τὸ Ἰῶτα ἀεὶ βραχὺ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 2, 106. καὶ ἐντεῦθεν ἐν τοῖς χορικοῖς τῶν Τραγικῶν, Reisig. comm. crit. de Soph. OE. σλ. 220. καὶ ἐν τοῖς Ἀναπαίστ. τῶν κωμικῶν, Ἀριστοφ. ἐκκλ. 656. 663.)

Τιά, τιά. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 240. Μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος.

Τίαις, Αἰολ. Δωτ. πληθ. τοῦ τίς, ἀντὶ τίσι, Ἀπολλ. Δύσκ.

Τίας, τίως, τίω, τιοῦς, τεοῦς Δωρικ. Γεν. τοῦ σύ ἀντὶ, τέο, σοῦ· Ἀπολλών. Δύσκ.

Τίες, Βοιωτκ. ἀντὶ τοῖς, σοῖς, Ἀπολ. Δυσκ.

Τίποτε, (τί ποτε). Ἐπίρ. Ἐρωτημ. Τί δή; τί λοιπόν; διατί λοιπόν; διατί;

Τίπτε; Ἐπικ. κατὰ συγκοπ. τυπ. ἀντὶ τίποτε, "Τίπτ' ἔτι μᾶζον μήσεαι ἔργον"; Ὀδ. Λ. 473. ἀντὶ "Τίποτε ἔργον ἔτι μεῖζον; Ἰλ. Κ, 85. Δ. 605. Π. 7. πρὸ δασέως φων. τίφθ', Ὅμ.

Τιρύνθιος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τῆς Τιρύνθου ὢν, κάτοικος τῆς Τιρύνθου.

Τίρυνθος, ἡ. Ἡτ. Ἀσπ 81 (--υ) καὶ

Τίρυκς, υνθος. ἡ. Θηλ. Κυρ. Ὀν. πόλεως ἐν Ἀργολίδι, Ἰλ. Β, 559 καὶ Ἡτ. (--)

τίς, Οὐδετ. τι. Γενικ τινός, παρ' Ὅμ. ἀεὶ τεν, Δωτκ. του, Δοτκ. τινί, παρ' Ὅμ. ἀεὶ τῷ καὶ τέῳ, παρβλ. ὁ. Ὁ. Αἰτ. τινά, οὐδέτ. τι· Πληθ. τινές· οὐδ. τινά, γενικ. τινῶν, δοτκ. τισί, Αἰτ. τινάς, οὐδ. τινά, παρ' Ὅμ. δὲ εὑρηται τὸ πληθ. μόνον ἐν συνδέσει οὔτινες καὶ οὕτινας ἐκφηστ. μόνη δὲ ἡ Αἰτ. τινὰς κτλ' ἑαυτήν, Ἰλ. Ο, 736. Ὀδ. Δ, 371. — Ἀντωνυμία ἀόριστος καθ' ὅλας τὰς πτώσεις ἐγκλιτική, Κάποιος, κάποιός τις, εἷς κάποιος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας τινάς, καὶ ἐντεῦθεν. Εἷς, εἷς ὁποιος δήποτε, Ὅμηρ. ὅστις συνήθ. χρῆται τῇ Ἀντ. ταύτῃ ἐπὶ προσώπου μὴ ἰκανῶς ἐγνωσμένου, ἀτιμάντου, ἀπροσδιορίστου προσώπου, ὅπερ ὅτι ὀνομάζεται, ἢ δὲν προσδιορίζεται ἀκριβῶς, δὲν χαρακτηρίζεται ἰδίως, ἢ τὸ ὁποῖον τότε πρῶτον γίνεται μόνον γνωστὸν, ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων "Ὠγυγίης νῆσοιο Ὀδ Η, 244. καὶ ὅτις ποταμοῖο Ἰλ. Λ, 722. ὡς ὅτε τις ἐὼς ἤρπασ' Ἰλ. Ν, 389 Π, 1482. "ὡς τις λίνου Ρ, 135. κ. τ. τ. Οὐδ. τι, κάποιον, κατοιόν τι, ἄντι, ἐν ὁποῖο δήποτε, ἢ ὁποῖον δήποτε, Ὅμ. εἴτις, ἐάν τινάς, ἐάν κάποιος ἢ τις, καὶ, εἴτε, ἄν κάποιον, ἐάν κάτι, ἢ ἐν, ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ ἐάντις μόνον, ἐάν ποτέ τις ἢ κἂν εἷς, καὶ ἐάν τι μόνον, ἐάν ποτέ τε, ἢ κἂν ἕν, Ὅμ. ὡς τὸ λατ. si quis. Ἀπὸ Ὁμήρου πρόσκειται τὸ ὅσομ. ὡς ἐπὶ πολὺ κατὰ Γεν. πλεόντες, φίλων τις, ἐχθρῶν τις, κ. τ. τ.α, Reisig comm. crit. de Soph. O. R. 223. μ' ὅλον ὅτι δὲ τὸ ἐγκλητ. Τις οὐδέποτέ ἐστιν ἀρκτικὸν λόγου, δύναται ὅμως νὰ προηγῆται τοῦ προσώπου πρὸς ὃ ἀπευθύνεται, καὶ νὰ ἀκολουθῆται οὕτω ὡς ὑποκείμενον τῆς Προτάσεως· ἔτι δὲ παρεντίθεται τὸ τις ἐξαιρ. ἐν τῷ Ἰωνικ. πεζῷ λόγῳ μεταξὺ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀξαρτωμένης Γενικ. καὶ τοῦ ἄρθρου αὐτῆς ὧν τις ἱρέων ἀντὶ τοῦ τῶν ἱρέων· ὧν τῆς Περσέων, τῶν τινες Φοινίκων, Ἡρδτ. 1, 85. 8, 90. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. ἐσὺ ὅτε καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἀθην. 3, σλ. 108. D. Ἀλεξαρ. 3, 20. Hemsl. Δουκ. Νιγρ. 38. — 2) ἀντὶ τοῦ ἕναι κάποιος ἐκ τῶν πολλῶν, ἐκαρίζον μίαν, ἢ ἑκάστην ἀόριστον μονάδα ἐκ τῶν πολλῶν ἄλλων ἐξ ὧν συνίστανται μία ποσότης ὁποιαδήποτε, Ἰλ. Ζ, 479. "Καὶ ποτέ τις εἴπησιν" Ἰλ. 2, 479. Η, 201. Ρ, 414, 420. Ὀδ. Α, 302. Τ, 35, καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ ἐπὶ Εἰρωνικ. Ἔνν. Ἰλ. Ν, 638. Ὀδυσσ. Γ, 227. "Τις ἄλλος, κάποιος ἄλλος, Ἰλ. Θ, 515. Π, 225. β) ἀντὶ τοῦ, ἕκαστος, ἢ πᾶς καθ' ἕναν, καθὼς ὡς καὶ ὁ Εὐστάθιος λέγει (ἐν Ἰλ. Β. σλ. 237.) ὅτε, τις, ἔστιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ ἀορισταῖα ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ, ἕκαστος· καὶ ὁ Σχολ. Σοφοκλ. (Αἰ. 245). "τινα ἡμῶν· ἀντὶ τοῦ", ἕκαστον ἡμῶν· "δῦ μέν τι δόρυ ἔηξεόσσων" Ἰλ. Β, 882. ἐς ἑξύης καλὸς ἕκαστος τὸ δόρυ τον· καὶ "αλλά τις αὐτὸς ἕτωσι" Ἰλ. Ρ, 254. ἀς ἔλαχ ἕκαστος ὁ ἴδιος, ὡσαύτ. Ἰλ. Β, 388, 390. Π, 209. Ρ, 227. Σ, 429. Τ, 71. Ἡρδτ. 7, 237, 8, 109. καὶ τις οἰκίην τε ἀναπλήσασθαι ἔτι δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. ἐστιν ἡ τοιαύτη διπλῆ χρῆσις τοῦ τις συνήθης, Βν. Σοφ. Αἰ. 240. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. α'. β'. 2. "Παιδεύειν ὅπως τις ἐθελοι" καὶ ἐν ε'. κ'. 4. "Λεγέτω οὖν τις" καὶ ἐν γ'. γ'. 27. "Ἄνδρες ἄριστοι, ἤδη δέ τις τις ἰών ἐπιδεικνύτω ἑαυτόν· ὡς καὶ ἐν ε'. δ'. 5. "Ἐπιδεικνύτω τις τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ἄξιον ἀρχῆς· καὶ ἐν Ἀναβ. α'. γ'. 11. "Ὥρα λέγειν ὅ,τιτις γνώσεται· Τοιοῦτον καὶ τὸ παρὰ Δημοσθ. "Χρὴ ποιεῖσθαί τινα ἡμῶν πρόνοιαν εἰδόταις· εὑρήσει ὅμως παρ' αὐτοῖς τό, τις κατ' ἔμφασιν ἰδίαν ἀντὶ τοῦ ἐγώ, ἢ σὺ κτλ' ὅλας τὰς πτώσεις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 603 Βατρ. 552, 554. Σοφ. Αἰ 853, 1133. Ἔρμαν. Βεγορ. σελ. 731. κατ' ἄλλας δὲ ταύτας τὰς περιστάσεις κεῖται ἀεὶ κατ' ἐνιε. ἀρίσβ. οὐδέποτε δὲ κατὰ πληθ. ὡσαύτ. οὔτε ἐνδέχ τὸ τις ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς ἐκλαμβάνεται· διὰ τὴν περιληπτικὴν δὲ ταύτην ἐνν. τοῦτος κεῖται ἐσὺ ὅτε ἡ εἰς τοῦτο ἀναφερομένη λέξις κατὰ πληθ. Ἀριθμ. Σοφοκλ. Αἰ. 965. Θουκ. δ', 85. Μιτσῶου Ἑλλ. Γρεμ. σελ. 673. Παρὰ δὲ τοῖς Ποιηταῖς εὑρηται τό,τι ἡγουμένου ἀρνητικοῦ μορίου ἐσὺ ὅτε ἀμφαλὸν περιληπτικήν τινα ἔνν. περιλαμβάνουσαν ἐν ἑαυτῇ καὶ τὰ λοιπὰ γένη· ἀντὶ τοῦ, Οὐδέν, τίποτε, κανὲν τῶν ὄντων, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ φύσει, Ἑρμάνν. ὕμ. Ὅμ. Ἑρμ. 143 καὶ ἡτῶν ἄλλων οὐπαρ'τι παφυγμένον ἐστ' Ἀφροδίτην, οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων ὕμν. Ἀφρ. 34. 3) Τις, ἐξαιρ. Τι, ἀντὶ τοῦ κάτι τι, ἐπιτεῖνον τὴν ἀτομικὴν σημασίαν προτύπου τινὸς ἢ πράγματος, ὡς τὸ λατ. aliquis, aliquid. μεμνῆσθαι φαίνομαι ἡμεῖς Θεοκρ. καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶμαι κάτι τι, ὅ,τι σημαίνω ὁπωσοῦν, ὅπου ἀντὶ τοῦ καίγω εἰ γίνομαι εἶναι, μᾶλλον ἂν εἴην· ὅτε δὲ ὁ λόγος ἔστιν ἐπὶ προσώπων κεῖται πολλάκ. καὶ τὸ πληθυντ. ὡσαύτ. ὅτι λέγεται ἀντὶ, λέγεται ἄξιον λόγου, λέγω κάτι τε, ἀντικτ. τῷ οὐδὲν λέγειν, Ἑρμάνν. Βιτ σελ. 371, 755. β) κατ' ἐξοχὴν δὲ τίθεται τὸ τις ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπος ὡς πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τινος ἄλλου ὑφίου, ὅτις ἡ κύων Ἀριστοφ. Βατρ. 24. παρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 117. γ) ἀλλὰ καὶ ἀκαθκλιν ἐκφράζον ἔνν. ἀξιωτικότητος, ἀξιοτελίστως, ἐπὶ ἀγνώστων καὶ ἀτιμάντων προσώπων, ὃσ τὸ,τις πολλάκ. δηλοῖ καὶ τὸ δοῦλος, σκλάβος, Ξενοφ. Συμπ. α'. 3. β'. 3 ἡ. 8 4) συναναφερόμενον δὲ ἐπιθέτοις τό τις συστέλλει κατά τινα τρόπον τὴν κυρίαν αὐτῶν ἔννοιαν, τὰ κάμνει ὥστε νὰ ἐκπέσωσι τῆς καθ' αὐτὸ ἰδίας ἐπιθετ. σημασίας, ἢ τροποποιεῖ αὐτὴν ἄλλως πως, ὥστε συχνάκις καταντᾷ αὐτὴ καὶ εἰς εἰρωνείαν· καὶ κεῖται ἀντὶ τοῦ σχεδόν, ὁπωσοῦν, τρόπον τινὰ κατά κάποιον λόγον· πῶς τις θαρσαλέος καὶ ἀνιδὴς ἐσσι προίεσηκα Ὀδ. Ρ, 449. καὶ ἦτις οἰζυρὸς Ὀδ. Τ, 140. κἠκεστός τις" Ἰλ. Γ, 220. ἦτις μέγαιρ' Ὀδ. Σ, 382. παρβλ. Wess. Ἡρδτ. 4, 198: κυρίως δὲ ἐνταῦθα δηλοῦται διὰ τοῦ τις ὅτι τὸ οὐσιαστικὸν δὲν ἔχει καθ' ἑαυτὸ σῶαν καὶ τελείαν τὴν ἰδέ τοῦ ἐπιθέτου περισταλμένην ἰδιότητα, ἀλλὰ μόνον μίαν τινὰ ὁμοιότητα μὲ αὐτήν, ἢ μετέχει μόνον κατὰ μέρος ἐξ αὐτῆς, οὕτω π. χ. δυσμαθὴς ἐηλοῖ τὸν δυστόλμως μανθάνοντά τι, τὸ δέ, τις δυσμαθὴς μόνον τὸν ὀπωσοῦν δυστόλμως μανθάνοντά τι, οὕτω καὶ, μαινόμενός τις, ἀντὶ κατά κάποιον τρόπον μαινόμενος, ἢ ὁμοιάζων τῷ μαινομένῳ, οὐχὶ δὲ ἀληθῶς ὅλως μαινόμενος, καὶ, πτωχός τις, ἀντὶ ἐν εἴδει πτωχοῦ, κ. τ. τ. μᾶλλον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. σύγκρασιν καὶ ἰδίως ἐπὶ ἐπιθέτων τὰ ὁποῖα ἐκφράζουσι ποσότ. τι ἢ μέγεθος, ὅσοι τις, πᾶς τις, ἕκαστός τις, Ὀδ. Κ, 45. Ι, 65. Ἰακ. Ἀπ. σελ. 290. πολύς τις, Ἡρδτ. 5, 48. μακρός τις, ὀλίγοι τινές, ἔτι καὶ αὐτὸς τις ἢ τοιοῦτός τις· Schaef. Γρηγ. σλ. 7, 8, 716. Οὐλφ. ἐν Πλάτ. Φαίδ. σελ. 13. β) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασ. συνεκφέρεται τό τι ἀπολύτως ὡς ἐπίρ. μετὰ ῥημάτων καὶ ἐπιθέτων, σχεδόν, πῶς, ὁπωσοῦν, τάχα, ὅπως δήποτε, ὅπως καὶ ἄν, καθ' ὁποῖον δήποτε τρόπον, συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ παρ' Ἡρδτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, οὕτω δή, νοῦτω δήτε ἰσχυρί, οὕτω δήτε πολύγλωσσον, κ. τ. τ.α, Ἡρδτ. 3, 12, 108. 4, 52. ἔτι καὶ μετ' ἐπῤῥῆμ. ἢ ἐπῤῥήματκ. λαμβανομένων ἐπίθ. ἥττον τι, κατὰ τι ὀλιγώτερον, ὁπωσοῦν ὀλιγώτερον· οὐδέν τι, πάνυ τι, πολύ τι, σχεδόν τι, κ. τ. τ. 5) Ἡγουμένης ἀναφορ. Ἀντωνυμ. ἐκφράζεται διὰ τοῦ τις μόνον ἡ ἀορίστεια τοῦ ὑποκειμένου, οἵτις τις, ἀντὶ, εἴς τις, ὁποῖος, ὅπως καὶ ἄν, Ἰλ. Ε, 638. Ὀδ. Τ, 377. ὡσαύτ. μετὰ τὸ ὅσος, ὁποῖος, κ. τ. τ. παρβλ. καὶ ὅστις· 6) ὅτι δὲ καὶ μετὰ τὰ Ἀριθμητκ. κείμενον τὸ τις ἀποτελεῖ ὁρισμένον τὸν ἀριθμόν, τρεῖς τινες, ἀντὶ, περίπου, σχεδόν τρεῖς, εἶδε Θουκ. γ'. 111. Schaef. Γρηγ. σελ. 7. 8. 854. 7) τίστε, συνήθ. ἐν παραβολαῖς, ὡς τίς τε, ὡς ὅτε τίς τε, ἀντὶ ὡς τε τις, Ἰλ. Γ, 33 Γ, 133. 657. ἐπάδοτε δὲ τὸ τε ἀναφέρεται ἁμέσως εἰς τὸ τις καὶ συνάπτει αὐτὸ στενώτερον μετὰ τῆς ἐφεξῆς προτάσεως· Ὀδ. Τ, 265. καὶ γάρ τις τ' ἀλλοῖος ὀδύρεται ἄνδρ' ἑλέσας κουρίδιον καὶ Ὀδ. Τ, 45. Ψ, 118. Ἡτ. Ἔργ. 21. 8) τις ἀντὶ τοῦ ὅστις μόνον παρὰ τοῖς ἐπειτα ποιητ. ὡς Καλλιμ. Ἰακ. Ἀ Π. σελ. 88. 746. οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ἡρδτ. Reiz praef. p. XVI. Reiske app. Dam. Lept. p. 230, 9) ἤτις ἢ οὐδείς, ἐφ' ἁρπῆτ. ἐμφάσεων καὶ διεταγμόν τινα, ἀντὶ, σχεδόν οὐδείς, ἢ τόσον μόνον ὅσον οὐδείς, κἀναβάβηνε δ' ἢ τις ἢ οὐδείς κω παρ' ἡμέας αὐτῶνε· Ἡρδτ 3, 140. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. Β'. Ε'. 45. ὡσαύτ. εἰς ἀνήρ, οὐδείς ἀνήρ, καὶ τὸ λατ. vel duo, vel nemo, Pers. 1, 3. 10) πλεοναστικόν κεῖται τό τις ἐν τῷ οὐδέν τι, ἢ μηθέν τι, Δημοσθ. Στοβ. σελ. 310, 42. Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 728. ὅπου καὶ τὸ τοῦ Εὐρ. Ἄλκ. 79. ἐνταῦθα εὔλογως ἀνήκει· ὡσαύτ. πλεονάζει ἐν τῷ, τὸ μέντι — τὸ δέ τι, ἀντὶ τὸ μέν, τὸ δέ, ποτὲ μέν, ποτὲ δέ, ἢ μέρος μέν, μέρος δέ, Πλάτ. Ἐπιστ. 9. σελ. 358. Α. ἔτι καὶ Ἀρσεν. ὁ μέντις — ὁ δέ τις, Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 2, 6. Κυρουπ. 2, 3, 19. Πρὸς τούτοις ἐπαναλαμβάνεται τὸ τις πολλάκ. εἰς τὰς μακρὰς περιόδους, ἢ εἰς τὰς ἐκ δύο καλῶν συγκειμένας προτάσεις, καὶ ἐσὺ ὅτε κεῖται μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ, Αἰσχύλ. Προμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

21. Σοφ. Τραχ. 945. Pors. Ἐκ. 374. add. σελ. 103. Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 569. 11) παραλείπεται πολλάκις τὸ τις ὑπὸ τῶν Ἀττ. καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν Τραγ. ὅτε ὑποτάσσεται τὸ πρότωπον εἰς ὃ διαφέρεται ἡ πρᾶξις, οἷον ἐλεῖν ἀφ' ὧν ἔχοιτε καὶ δύναιτο Σοφ. Ο. Τ. 314. ἀντὶ ἀφ' ὧν ἔχοι τις καὶ δύναιτο· ὡσαύτ. αὐτοῦ. 517, 612. Αἰ. 154. Ἡλ. 1323. Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 456. D. Schaef. Bos. ell. σελ. 476. Bornem. Ξενοφ. Συμ. 1, 8. ἀρχαιότρ. δὲ παρὰ εὑρηται ἐν Ἰλ. Ν, 287. οὐδέ κεν ἔνθα τόσ' τε μένος καὶ χεῖρας ἀνοιτο ἀντὶ ὅσσ' τοῦτο τις. Ξένη φαίνεται ἐπὶ ἡ παράλειψις τοῦ τις πρὸ μιᾶς γεν. ἢτις μένουσ' ἐν τῇ παραλειφθείσῃ λέξει δύναται νὰ ἐρέηται ὡς συμπλήρωμα, ἢ (τις) τῶν ἐμῶν Σιτυφιδῶν γενέαζε Σοφ. Αἰ. 190. καὶ ἢν γάμῃ ποτ' αὐτὸς ἢ (τις) τῶν ἐγγενῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 1131. οὐκ αἰῶ' ἐκμάθοι (τις) βροτῶν Σοφ. Τραχ. 2. ὅπου ἄλλοι οὐκ ὀρθῶς ἐκμάθοις γράφουσι, παράβλ. καὶ Hemst. Λουκ. Νίγρ. 24. Πολλαχοῦ τὸ τις ἀναπληροῦται ἐκ τῆς προηγουμένης Ἐν. Heind. Πλατ. Γοργ. σελ. 478. C. καὶ Πρωταγ. σελ. 319. D. Ἑρμαν. Βιγγερ. σελ. 739. 934. —12) συνήθως ἐστὶ ἐν τῷ Οὐδ. γένει ἡ μετάβασις ἐκ τοῦ ἑνὸς τι εἰς τὸ πλῆθ. καὶ ἀνάπαλιν, Heind. Πλατ. Γοργ. σελ. 508. B. καὶ Φαιδ. σελ. 57. A. Schaef. Σοφοκλ. Ἡλ. 766. παρβλ. ὅ τις, οὗτος, μήτις καὶ ἄλλο τι (τὸ Ἴωτ' ἐστὶ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις βραχύ, ἐσθ' ὅτε δὲ χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ τις ἐν τῇ ἄρσει τοῦ στίχου ὡς μακρὸν συλλαβήν, Ἰλ. Ω, 149. Ὀδ. Φ, 424. ἐν τῷ οὐδετρ. γένει οὐδέποτε ἀποστρέφεται.)

* **Τί**, Οὐδ. τί; γενικ. τίνος; παρ' Ὅμ. αἰεὶ τέο; καὶ κατὰ συναίρ. τεῦ; Ἀττ. τοῦ; δοτ. τίνι; Ἀττ. καὶ τῷ; παρβλ. ὁ Αἰτ. τίνα; Οὐδ. τί; Πληθ. τίνες; τίνας; γενικ. τίνων; παρ' Ὅμ. αἰεὶ τέων; Δοτ. τῖσι; Αἰτ. τίνας; οὐδ. τίνα; ὁ Ὅμ. χρῆται εἰς τὸ πλῆθ. ἐκτὸς τῆς Γενικ. τέων; μόνῳ τῷ Ὁμομ. τίνες; ἢ δὲ Ἐπικ. Δοτ. οὐχ εὑρηται παρ' αὐτῷ οὐδόλως. Ἁπλῆ Ἀντωνυμία ἐρωτηματική, ἀεὶ ὀρθοτονουμένη. Ποῖος; ὁποῖος; ποῖός τις; παρ' Ὅμ. τὸ Οὐδ. τί; ὁποῖος; ποῖον, ποῖον πρᾶγμα; καὶ κατ' ἐπίτασιν, τίς γάρ; τί γάρ; ὡς τὸ Λατ. quisnam, quidam, καὶ τὸ τῆς συνῃθ. ποσός ἐστι; ποῖος λοιπόν; τί λοιπόν; τί δή; Ὅμ. ὡς ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ Ὀδυσ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πινδ. Πυθ. 4, 123. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. πόσου τίνος; ἀντὶ ἕως πότε; ἐπὶ πόσον χρόνον; Ἰλ. Ε. 465. ὅτις δ' οὗτος ἔρχεται; ποῖος εἶται σὺ ὃς τις ἔρχεσαι; Ἰλ. Κ, 82. Pors. Εὐρ. Ἐκ 505. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ μετ' ἐκφράσεως θαυμαστοῦ, ἐκπλήξεως, ἀπειχθείας, π. χ. τί τοῦτο; τί χρήμα; ἔα, τί τοῦτο, κ.τ.τ Valck Ἱππολ. 905. Ὅτε δὲ γίνεται ἐρώτησις τις ἄνευ ἄλλου ἐρωτηματικοῦ μορίου διὰ τοῦ τις ἢ τί τότε κεῖται συχνάκ. τὸ ῥῆμα πρὸ τῆς Ἀντωνυμίας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 192, 206. Νεφ. 236. 2) μεταβαίνεται ἐξαιρ. ἡ ἐρώτησις προτιθεμένου τοῦ ἂν ἢ κεν καὶ μεταβαλλομένης τῆς ἐγκλίσεως τοῦ ῥήματος. α) τίς ἂν ἢ κεν, πρὸς Εὐκτ. ἐκφράζει τὸ πολὺ ἀμφίβολον καὶ ἀβέβαιον μιᾶς πράξεως· ἂν δύναται νὰ συμβῇ, ποῖος ἠδύνατο, ἢ ἠθελε συνηθῶς νὰ πράξῃ οὗτος ἢ ἄλλως; μετὰ Ἐνεστ. Εὐκτ. εἴ τίς σε ἴδοιτο δοιζ' διὰ νύκτα μέλαιναν, τοσσάδ' ἀείραι' ἄγωτα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη; Ἰλ. Ω, 367. καὶ Ὀδ. Φ, 259. Χ, 12. μεθ' ἁρ. Εὐκτ. Ἰλ. Κ, 303. ὅτις κέν μοι τόδε ἔργον ὑποτρομέων τελέσειεν· καὶ ἐν Ἰλ. Ρ, 260, 586. Ὀδ. Γ, 113. σπανίως πρὸς Ὁριστ. Ἡσ. Ἀσπ. 78. β) οἱ Ποιηταὶ παραλείπουσιν ὅλως τὸ ἂν ἢ κεν ἐν τῇ Εὐκτ. καὶ τότε τὸ ἀμφίβολον τῆς πράξεως καταλαβὸν εἰς τὴν δι' ἐρωτήσεως ἐκφραζομένην πλήρη πεποίθησιν τοῦ μὴ δυνατοῦ γενέσθαι, ἀντὶ, ποῖος δύναται νὰ πράξῃ οὕτως; δηλ. οὐδεὶς δύναται, Αἰσχύλ. Χοηφ. 392. Σοφ. Αἰτ. 604. παρβλ. Ἰακ. Δῶ. σελ. 109, 121, 288. ἢτις πρὸς ὑποτακτ. ἄνευ τοῦ ἂν ἢ τοῦ κεν ἐκφράζει σκέψιν ἢ βουλὴν τινα περί τε, ἂν δηλ. πρέπει νὰ γίνῃ τι ἢ νὰ μὴ γένῃ, ἢ τί δεῖ ποιῆσαι, τί δεῖ λέγειν, Ἑρμάν. Βιγ. σελ. 729. Reisig depart. ἂν σελ. 133. 3) Σκοπὸς εὑρῆται τὸ τίς αἰνεῖ ὄτις ἐπὶ μὴ εὐσεβίας ἐρωτήσεως, μόνον μετὰ τὰ ῥήματα ὅσα καθ' ἑαυτὰ ἐκφράζουσιν ἐρώτησίν τινα, ἢ ἔρευναν, παρατήρησιν, ἀναζήτησιν, καὶ δεῖ κατὰ κανόνα πρὸς αὐτά. σκόπει δὴ ἔπειτα, τίς εἰη καὶ πόθεν ἐλθοιμι, Ἰλ. Ο, 422. Ρ, 366. Σοφ. Ἡλ. 316. μ' ὅλα ταῦτα φέρεται αὐτὸ τὸ ῥῆμα τῆς μὴ εὐσεβείας ἑρώματα προτάσεως εἰς Ὁριστ. ὡς ὃν νὰ ἐγίνετο κατ' εὐσέβειαν· δὲ αὐτοῦ τὴ ἐρώτησις, τοῦτο δὲ προῆρχετο ἐκ ταχείας τινὸς πρὸς τὸ ἐφιζήσασθαι καὶ συνήθους τοῖς Ἕλλησι ζωηρότητος, Ξεν. Ἀναβ. γ, γ', 18. β) τί; ὡς ἁπλῆ ἐρώτησις· κεῖται παρὰ τοῖς Κωμικ. ἐξαιρ. ὡς ἐπὶ πολὺ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ τί; δὰν δηλ. τὸ τί; ἀναφέρηται πρός τι προηγούμενον, τὸ ὁποῖον διὰ μόνης τῆς ἐρωτήσεως προσδιορίζεται ἀκριβέστερον, Ἀριστοφ. Βατ. 696. Νεφ. 776. Ὀρν. 1089. ἐὰν δὲ ἡ προηγουμένη λέξις κεῖται εἰς πλῆθ. φησὶ ἕπεται ἐπίσης τὸ τί; ὡς ἐν Ἀριστοφ. Βατ. 693. ἐπεσθ' ὅτε τὸ τίς ἐπαναλαμβανόμενον εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πρότασιν κατὰ διαφόρων πτώσιν καὶ ἀναφορὰν δύναται τὸ σχηματίσῃ ὁπλῆν τινα ἐρώτησιν, ὡς, πρὸς τίνος τίς ἐγένετο; ἢτοι, ἀπὸ ποίου καὶ ποίας ἐγεννήθη ἢ κατάγεται; ἀντὶ, ποῖος ἐστὶ, καὶ ἐκ ποίου ἐγεννήθη; Wyit. ep. cr. p. 181. β) ὁμοία τις διπλῆ ἐρώτησις ἐκφράζεται καὶ διὰ τοῦ, πῶς τί; Heind. Πλάτ. Ἴπ. μείζ. σελ. 297. E. 5) μετὰ τὸ τί; ὡς κατηγορούμενον ἑπομένου τοῦ ὑπαρκτ. ῥήμ. ἐστὶ κεῖται τὸ ὑποκείμενον συχνάκ. κατὰ πλῆθ. Ἀρθμ. π. χ. ἢτί ποτ' ἐστὶν ἃ διανοεύμεθα; τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα; Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 154. E. 155. C. Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 508. B. 6) τίς, τί, ἀντὶ ποῖος, Σοφ. Τραχ. 311. Ο. Τ. 489. Valck. Καλλιμ. σελ. 23. Ἑρμαν. Βιγ. σελ. 731. 7) τὸ κεῖται συχνάκ. ἀπολύτως ὡς ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ πῶς; ἀπτί; τίνος ἕνεκεν; πότερον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκτετο πένθος; Ἰλ. Δ, 362. 414. Γ, 399. Δ, 371. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. παρ' οἷς εὑρηται καὶ πλῆρες διὰ τί; παρβλ. τὴ. β) τί δέ; πῶς λοιπόν, πῶς ἄρα; καὶ πῶς; ἢ πῶς δέ; ἐπὶ ταχείας μεταβάσεως ἀπὸ τινος ἀντικειμένου εἰς ἄλλο. ὡσαύτ. καὶ, τί δὲ δή; ὡς τὸ Λατ. quid vero? τί δέ, εἰμή; — τί ἄλλο παρά — quid aliud, nisi — Ξεν. Οἰκ. 9, 1. τὸ τί δὲ κείμενον ἐν ἀρχῇ μιᾶς μακρᾶς προτάσεως, χρησιμεύει ὡς τὸ τίς δέ, μόνον πρὸς συνέφειαν τοῦ λόγου. γ) τί δή; τί δήποτε; διατί λοιπόν; πῶς λοιπόν; ἐκφράζον ἔκπληξιν τινα, ταύτ. τῷ, τί δήτα; α! πῶς; δ) τί μήν; διὰ τί δῆτα; πῶς οὖν; πῶς ἄλλως; πῶς οὐ δεῖ; ὥστε τοῦ, καὶ δῆτα, καὶ βέβαια, ἀναγκαίως, ὡς τὸ Λατ. quidni? quid enim? ἐξαιρ. παρὰ Πλάτ. συχνάκ. ἀπαντώμενον· ὡσαύτ. καὶ τί γάρ; Ἑρμάν. Βιγ. σελ. 729. Schaef. Σοφ. Ο. Κ. 1879. καὶ παρεντιθέμενον μεταξὺ μιᾶς μακρᾶς Προτάσεως ἀποτελεῖ ἰδίαν τινὰ καθ' ἑαυτὴν πρότασιν, Ἰακ. Δ Π. σελ. 57. ε) τί οὖν; ἐκφράζον ἀντιλογίαν τινά, πῶς ἄμως; ἀλλὰ πῶς; ζ) τί ταῦτα; ἀντὶ ὁποῖον εἶναι τοῦτο; τί σημαίνει; τί δηλοῖ τοῦτο; 8) τὸ τί φερόμενον μετὰ μετοχῆς ὅτε ἕπεται ἑτέρα τις μετὰ ῥήματος πρότασις, σχηματίζει ἕνα ὁλόκληρον λόγον, ἀντὶ ἂν ποιοῦντες εὐτυχοῖεν· ἀντὶ, τί ἔπρεπε νὰ πράξωσι διὰ νὰ ἦναι εὐτυχεῖς; καὶ ἀκαταμαθήτως οὖν τοὺς τί ποιοῦντας τὸ ὄνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσιν; ἐκ καταλάβεις λοιπὸν τί πράττουσι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους καλοῦσι μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα; ὡσαύτ. καὶ συναπτόμενον μετὰ συνδέσμων, ὡς καλ' ὅταν τί ποιήσωσι, νομίσεις ἐπιμελοῦνται σεμνή; ἢτοι, τί πρέπει νὰ κάμωσι διὰ νὰ πιστεύσῃς ὅτι ἐπιμελοῦνται περὶ σοῦ; παρβλ. Ματθίᾳ Ἑλ. Γραμ. σελ. 676. Heind. Πλάτ. Ἴπ. μείζ. τελ. 288. Α. (τὸ Ἰῶτά ἐστι καθ' ὅλας τὰς πτώσεις βραχύ, οὐδέποτε δὲ ἀποστρέφεται τὸ εἰ, ὡσαύτ. οὐδὲ τό τίνα ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ κατὰ Schaef. mel. σελ. 135. παρὰ δὲ τοῖς Κωμικ. μετὰ τὸ τί ἐπιτρέπεται χαρμοσύνη τις, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς Τραγικ. κατὰ Valck. Ἱππολ. 971. ἐστὶ ἀμφίβλ. περὶ οὗ τἀληθὲς φάσκουσιν ὅτι Pors. ἐν Φοιν. 892. Monk. Ἱππ. 915. καὶ Blomfild Αἰσχύλ. Ἐπτ. Θήβ. 193. 701. φαίνεται μ' ὅλον τοῦτο ὅτι καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Τραγ. ὑπῆρχεν ἡ ἕξις αὕτη εἴ τινα ἐρωτηματικὰ σχήματα, ὡς, τί οὖν; τί εἶπας; Βεντρ. Σοφ. Φιλ. 729. καὶ 733. ἔκδ. Νφ. Δουκα.)

Τι-ταίνω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τίτασσω, Ὅμ.

Τῑτῑγίτης, ου, ὁ, Περικόν τι σκεῦος, ἀγγεῖον, Ἀθήν. ἐστε δὲ περιττὴ ἡ λέξις.

Τῑσις, εως, ἡ (τίω) κυρ. Τίμημα, τιμή, διατίμημα, ἐκτίμησις, καὶ πρόστιμον, ἀνταπόδοσις, ἀποζημίωσις, ἀποτισις, ἱκανοποίησις, Ὅμ. Β, 76. καθόλ. ποινή, τιμωρία, κόλασις, Ὅμ. Α, 40 »Ἐκ γὰρ Ὀρέστου τίσις ἔσσεται, καὶ Ἰλ. Χ, 19. Ὀδ Ν, 144. Τυρ. Δημ. 368. συγκαν παρ' Ἡροδ. ἠτίσιν δούναι ἢτοι τιμωρουμαι, Δατ poenam dare, Ἡροδ. 8, 76. — Αἱ Τίσιες, Ἰωνικ. πληθ. αἱ ἐκδικητικαὶ Θεαὶ παρ' Ἡροδ. 3, 126, 128. 2) σπαν. ἀντὶ τοῦ ἀνταπόδοσις τοῦ καλοῦ· τῆς χάριτες, ἀνταμοιβή, εὐχαριστία, ἠτίσις φίλοισι θεογν. 367. (νν)

* **Τῑσῐφόνη**, ἡ (τίω, φόνος) Θηλ. κυρ. Ὅμ. μιᾶς τῶν Ἐριννύων, Ὀρφ. κυρ. ἐκδικοῦσα τοὺς φόνους, ἐκδικὴ φόνου.

Τρ-τείνω, ἀόρ. ἐτέτηνα, Ἐπικ ταὐτόσημ. τὸ τείνω, ταινόω, Διατείνω, ἐκτείνω, ἕλκω, πιντοτω, ἐξαπλόω. Ἰλ. Θ, 266. ἠτοῖα τιτήναι διατείνων, Ἡρ. Ἀπ. 4. καὶ μέσ. ἠτοῖα τιτήνατο. Ἰλ. Ε, 97. Α, 373. Ὀδ. Φ, 259. Ἁπλόνω, ἐκτελίσσω ξυλοπλόνω, ἐκτείνω ἠτοπαροιδῷ ὑρόιων ἐτίταινε τράπεζας. Ὀδ. Κ, 354. »Χρύσεια κατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Ἰλ. Θ, 69. Χ, 209. καὶ »περὶ μέτω χεῖρε τιτήναν. Ἰλ. Ν, 534. μεσ τιτάλομαι, ἐκτείνομαι, τείνομαι, ἐξαπλόνομαι »πτερνομένω πτορυγέσσιν. Ὀδ. Β, 149. ἐκτεινόμενοι, ἢ ἐξαπλούμενοι μὲ τὰς πτέρυγας των· καὶ ὑπέρτινος, »νῆ καὶ τῷ Διον. Περιηγ. ἐντείνομαι, φέρομαι πρός, φθάνω μέχρι ἢ καταντῶ· ὅτι, κατὰ μῆκος ἐκτείνω, ἢ ἁπλόνω, κατὰ μῆκος τείνω, ἕλκω, σταλῶ κίππος . . ἅρμα τιτάλιτον. Ἰλ. Β, 390. μετὰ συντονίας ἕλκω τὸν ἅμαξαν, καὶ Ἰλ. Μ, 58. ὡσαύτ. »βρόα . . ἄρτρον τιτάλιτον. Ἰλ. Ν, 704. καὶ ἡδέμοι τιτ. ἐκτείνω ἐπὶ μακρὸν τὸ τρέχειν, διατρέχω μακρὸν τι διάστημα· καὶ ἄνευ στατ. »τιτάλιτον ὅτι τάχιστα. Ἰλ. Ψ, 403. ἐπισπεύσατε εἰς τὸ τρέχειν, τρέξατε, σπεύσατε, συνῃθ. κατὰ μέσ. διαβ. κίππους δεῖ τιτάλιτον νος πεδίοιο. Ἰλ. Χ, 23. ὁ ἵππος δεῖ τρέχει μὲ ταχὺ καὶ βίαιον τρέξιμον διὰ τοῦ πεδίου, ἢ διατρέχων μὲ ταχύτητα τὸ πεδίον ὡσαύτ. ἐκτείνων καὶ ἐξαπλόνων ἑαυτὸν πρὸς τὸ σπεύδειν, καὶ κίππος ἅμαξα ἕλκει τοιοῦτο τιτάλιτον σὺν ὄχεσφιν. Ἰλ Ψ, 518. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅς τις ἀγωνίζεται, βιάζει ἑαυτὸν ἐν τῷ τρέχειν, Ἡσ. Ἀσπ. 320. τροπ. βιάζω, κατεπείγω, ἐπιτείνω, σπεύδω, καὶ μέσ. ἀγωνίζομαι, ἐπιτείνω ἑαυτόν, σπουδάζω ἐπί τι σπουδάζομαι, Ὀδ. Α, 599. 2) τιτάλιτον (μὲ μακρὸν Ἰῶτα) παρ' Ἡσ. Θεογ. 209. ἐπὶ τῆς σημασ. ἐκτείνομαι τιτάλιτον ἀτασθάλιτ μεγα ῥέξαι καὶ σχηματίσῃ. ἐκ τοῦ τίω, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς εὐτυθῦ Ἐν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μᾶλλον δύναται μᾶλλον νὰ ἔχῃ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν παραγωγὴν μετὰ τοῦ Τιτάν, ὅτι δὲ τὸ τιταίνειν εἰς τοῦτο μόνον τὸ χωρίον ἔχει τὸ ἰῶτα μικρὸν γίνεται δῆλον ἐξ αὐτῆς τῆς ἐτυμολογίας, διότι τὸ Ἰῶτα ἐν τῷ Τιτὰν ἔστιν ἀεὶ μακρόν.

Τιτάν, ᾶνος, ὁ, πληθ. Τιτᾶνες, Ἑπτκ. καὶ Ἰωνικ. Τιτῆνες οἱ· κατὰ τὴν Μυθολογίαν, παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· παρ' Ὁμήρ. ἐν Ἰλ. Ε, 898. καλοῦνται «Οὐρανίωνες» καὶ διατρίβουσιν ἐν τῷ Ταρτάρῳ, Ὁ Ὅμηρος γνωρίζει τὸ ὄνομα Τιτάν, καὶ καλεῖ αὐτοὺς ἐν Ἰλ. Ξ, 279. «Θεοὺς ὑποχθονίους, οἳ Τιτῆνες καλέονται· τοὺς ὁποίους καὶ Οὐρανίωνας καλεῖ, καὶ ἐν Ταρτάρῳ διατρίβοντας· τῆς μάχης δὲ αὐτῶν οὐδαμοῦ ἅπτεται· ἤγουν δὲ οἱ Τιτᾶνες, ἤτοι τὰ τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καθ' Ἡσ. Θεογ. 133. ὁ Ὠκεανός, Κοῖος, Κρεῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετός, Κρόνος, Θείᾱ, Ῥέᾱ, Θέμις, Μνημοσύνη, καὶ Τηθύς. ὁ Ὅμηρ. δὲ ἐν Ἰλ. Θ, 481. καλεῖ μόνον τὸν Ἰαπετὸν καὶ Κρόνον. Ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 616. — 730. καλεῖ αὐτοὺς ἀεί, «Τιτῆνες θεοί». Κατ' ἄλλους ἦσαν. Τιτᾶνες,

τιτρώσαω, τραῦμα, τὸν δὲ ἐνεστκ. τύπ. τέτρημε, καὶ τετραίνω οὐκ εὕρηται προφανῆ παραδείγματα.)

Τιτρώσκω, Μέλ. ώσω. Κτυπῶν πληγόω, νύττω, λωβάω, βλάπτω, φθείρω. μηπποις ἵπποις τετρώσης, καὶ ἅρματα ἄξηις Ἰλ. Ψ, 341. Ὀδ. Π, 293. Τ, 12. καὶ καὶ ἡμίσεα, τῶν νεῶν τετρωμένων, Ἡρόδτ. 8, 18. κυρ. καὶ μεταφ. καὶ Ξενφ. Ἠ Ἐσφενδόνων καὶ ἐντίτρωσκεν, Τοξεύοντες ἅμα ἐντίτρωσκεν· καὶ παθητ. Ἠ Τρωσὶν ἀπῆλθεν. τετρωμένος εἰς τὴν ἀριστέραν. Ἠ Ἑτέτρωτο τὸν μηρόν. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', ή. 11. Ἀναβ. β'. ε'. 8. Ἑλλ. ζ'. δ'. 23. καὶ ἐ αὐτ. ἐπὶ ἐρωτος Μεταφορ. ἐν Ἀπομν. α'. γ'. 13. «Πόρρωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν· καὶ ἐπὶ οἴνου, ζαλίζω, συγχίζω, καὶ εἰς βλάβην φέρω, Ὀδ. Φ, 295. νοῖνος σε τρώσει μελιηδής. ὡς τε καὶ ἄλλους βλάπτειν Ἰακ. Α Π. σελ. 170. Valck Diatr. σελ. 52. ὁ Ὅμ. χρῆται ἔτι τῷ ἀρχαίῳ τύπῳ τρώω, ὅπερ ὁρᾶ (συγγεν. τῷ τορέω καὶ ΤΡΑΩ, τιτράω, διατρυπῶ, ὄζειν τραῦμα.) ὄζει

Τιτρωσμός, ὁ. Τρωσμὸς, τραῦμα, πληγή· ἔτι καὶ ἀμβλωσις, ἀποβολὴ, Γ'πποκρ.

*Τιττίο, αὐτὶ τιτθίον, λέγει ὁ Σκυθης ἐν Ἀριστφ. Θεσμφ. 1185.

Τιτυβίζω, Κυρ. ἐκφράζει τὴν φωνὴν ἢ τὴν κραυγὴν τῶν περδίκων, ὃ ἐστὶ, μίμημα τῆς φωνῆς τῶν περδίκων, ἂν καὶ διαφόρων τοῦ, καγχάζω. Θεόφραστος παρ' Ἀθην. δ'. 30ο. καὶ 30ὰ. δὲ ὡς τὸ τρίζω, καὶ τιτίζω ὁ Ἡσύχ. ἐγεί· ιτιτυβίζει, ὡς χελιδὼν φωνεῖα, καὶ ἐπὶ ἄλλων μικρῶν πτηνῶν, Βρ. Ἀριστ. ὄρν. 235, 1681.

Τιτυοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω) Ὁ τὸν Τιτυὸν κτείνας. Ὀρφ. Ὑμν. λγ'. Ἠ Παιὰν Τιτυοκτόνειν. ἐκ τοῦ

*Τιτυός, ὁ, ἀρτ. κυρ. ὃν. υἱὸς τῆς γῆς, Γίγαντις, Ὀδ. Δ, 506. καὶ Η, 324.

Τιτύρινος, ὁ, αὐλὸς. Αὐλὸς καλάμινος, ποιμενικὸν ψιλόερα, σηραύλιον ἢ συρίγγιον· παρὰ τοῖς ἐν τῇ κατωτέρω Ἰταλίᾳ Ἕλλησιν Ἀθην. δ'. σελ. 176. καὶ 182. «Τιτύρινον καλεῖσθαι τὸν μόναυλον», πίθαν. ἐκ τοῦ Τίτυρος = Σάτυροι, σατυρικὸς αὐλὸς, ἢ ἐκ τοῦ Τιτύρου ποιμένος κληθείς.

Τιτυριστής, οὐ, ὁ. Ὅστις ἐμφυσᾷ, παίζει τὸν τιτύριον αὐλὸν.

Τίτυρος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ σάτυρος. Ζῴων μυθολογούμενον ἦσαν δὲ οἱ Σάτυροι ὀπαδοὶ τοῦ Βάκχου ὡς Λίλιαν. ἐν γ'. 40. ποικ. Ἱστορ. λέγει, ὅτι οἱ συγχορευταὶ τοῦ Διονύσου Σάτυροι, ἐλέγοντο ὑπ' ἐνίων καὶ Τίτυροι· ὁ Φώτιος ἐν λέξ. ἔχει. «Τιτυρίδες καὶ Τίτυροι, τράγου εἴδοκα· ὁ Εὐστάθ. ἐν σελ. 1214. λέγει ὅτι παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δικριεῦσιν οἱ Σάτυροι κατὰ τὴν αὐτῶν διάλεκτον, Τίτυροι, ἐκαλοῦντο· ὁ Στράβ. διακρίνει σαφῶς τοὺς Τιτύρους ἀπὸ τοὺς Σατύρους καὶ Σειληνούς 2) παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐλέγετο οὕτω ὁ προπορευόμενος τοῦ ποιμνίου τράγος καὶ ὁδηγὸν αὐτό, ὡς Servius εἰς Virgil. ἐ. Eclog. λέγει. Laconum lingua Tityrus dicitur aries major qui gregem anteire consueverit. 3) = Σάτυρος, εἶδός τι κίνναμος μὲν σύρκν. 3) Τίτυρος, ὁ, σύνηθες κύρ. ὄνομ. Ποιμένων, ὡς καὶ τὸ Σάτυρος, Θεοφρ. Εἰδ. γ', 2. 4) ταύτ. τῷ κάλαμος, ἀμφ. (-τυ)

*Τιτύσκομαι, μόνον παρὰ τοῖς Ἐπικ. ἐνεστ. καὶ, Παρατατ. περιέχουσι ἐν ἑαυτῷ τὰς σημ. τῶν συγγεν. τύπ. τεύχω καὶ τυγχάνω, ὄζει 1) ταυτόν τῷ, τεύχω, Ἑτοιμάζω, κατασκευάζω, παρασκευάζω, ποιῶ. Ἰλ. 342. «Ἥφαιστος τιτύσκετο πῦρ· ἡτοίμαζεν, ἠνέτρεπτε, παρεσκεύαζεν, ἔπλει. Θ, 41. «Τῇ ὄχεσφι τιτύσκετο· ὑπεζεύγνυε τῷ ὀχήματι τοὺς ἵππους, ἡτοίμαζε τὸ ὄχημα. καὶ Ἰλ. Ν, 23. παρ' Ἀλεξανδρ. Ποιηταῖς ὡς παρ' Ἀρατ. Ἀνεμ. καὶ Διοσ. εὑρηται ἔτι καὶ ὁ ἐνεργ. τύπ. τετύσεμεν, παρβλ. Ruhnk. ep. cr. pag. 38. Ἀντιμαχ. Λείψ. 26. 2) συγχίτρ. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τυγχάνω, σημαδεύω, ἢ σημεῖον τίθημι διὰ τὰ ῥίπτω, σκοπὸν βάλλω, καὶ ἑπομέν. τυγχάνω τοῦ σκοποῦ, καταστοχάζομαι, ἐπιτυγχάνω, εὐστόχως βάλλω, κτυπῶ τὸ σημάδι, φθάνω τὸν σκοπὸν· κυρίως ἐπὶ λίθων καὶ ὅπλων εὐστόχως βαλλομένων· καίει. βάλλε τιτυσκόμενος Ὀδ. Χ, 117. ἐρρίπτε ὁ' ἀκαταπαύστως ἐπιτυγχάνων. ἐξαρ. πάντα τιτυσκόμενος διενδύνων, σημαδεύων κατ' αὐτὸν, κατ' εὐθείαν πρὸ αὐτοῦ, Ὀδ. Φ, 421. Χ, 266. Ω, 181. ἔτι καὶ ἐπὶ γυναικὸς, μύτα τιτυσκεμένη τὸ ἔμβολον ἢ τὸ κλεῖθρον ζητοῦσα νὰ τὸ ἐπιτύχῃ καὶ νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὴν ὀπὴν τῆς θύρας διὰ νὰ ἀνοίξῃ Ὀδ. Φ, 48. τὸ δὲ ὅπλον ἐξ οὗ βάλλεται διὰ νὰ ἐπιτύχῃ φέρεται εἰς Δοτ. «Ἰοίσιντε τετυσκόμενοι λάεσσι τε βέλεσιν Ἰλ. Γ, 80. Ν, 150. ἔτι, ἐγχείῃ, Ἰλ. Φ, 582. τὸ δὲ σημεῖον ἢ ὁ σκοπὸς ἐφ' ὃν βάλλεται, ἢ διευθύνεταί τι κεῖται εἰς Γεν. πτετυσκόμενος κεφαλῆφιν Ἰλ. Δ, 350. Ν, 159. 370. Φ, 582. ὡσαύτ. πτιτύσκεσθαι καθ' ὅμιλον Ἰλ. Ν, 498, 560. ἀσύνηθ. μετὰ Αἰτ. πφώριον βλέμμα τιτύσκεσθαί τινος ῥίπτω πφύριον βλέμμα κατ' ἐπάνω τινός, τὸν πρυκοστοζω, Παυλ. Σιλ. ἐπ. 31. Τρπικ. δὲ «Τιτύσκομαι φρεσίν· τοῖς ἐμοῖς διαλογισμοῖς σκοπεύω, στοχάζομαι, διανοοῦμαι, βουλεύομαι, συμβουλεύομαι· μετ' Ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ν, 558. σπαν. καὶ ἐπὶ πλοίων πόφρα τε πέμπωσι τετυσκόμεναι φρεσὶ νῆεσ ἐμῇσι Ὀδ. Θ, 556. ἤτοι, διανοούμεναι αἱ νῆες πρὸς ἑαυτὰς πρὸς τὸ σκοπούμενον μέρος ἄνευ τῆς ἐμφρονος καὶ ἐπιτηδείας τοῦ κυβερνήτου διευθύνσεως, ὡσανεὶ ἰδία συνέτρεχε καὶ ἐπιτηδειότητι. ἰδ. Δήμμιος ἐν Ὁμηρ. Λεξ. σελ. 1101. παρέχει τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπὸ τοῦ τείνω, τιτείνω, ταείνω, οὐχὶ δὲ ἐκ τοῦ τεύχω, ὅς δὲ περὶ τούτου καὶ Βουτιμ. Ἑλ. Γραμμ. τομ. Π, σελ. 237.)

Τιτώ, οὖς, ἡ (Τιτάν) ταυτόν τῷ, Ἠμέρα. Καλλίμ. καὶ Διοσκόρ. 9ζ1.

Τίφη, ἡ. Σίτου εἶδος, ἢν τινὲς παραβάλλουσιν ἢ συγχέουσι τῇ Ὀλύρᾳ. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ἡ. 1. κατὰ τὸν Ποστελέραν ἐστὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων far clusinum, καὶ τοῦ Βοδίνου (Bauhin) τὸ, Zea major ἢ dicoccos· κατὰ δὲ τὸν Μολδεναιέρον βεβαιότερον τὸ τοῦ Διοσκόρ. Secale villosum. εἶδος μικροῦ τινος πυροῦ ὁμοίου σηκάλῃ ἢ ζέᾳ κατὰ τὸ χρῶμα. 2) Παρ' Αἰλιαν. ζῳ. ἱστορ. ἡ. 13. εἶδος ἐντόμου ζώου, κατά τινας ἡ Tipula, ὅπερ ἄλλως Τίλφη, καὶ Σίλφη γέγραπτ. Ἀριστ. Ἀχ 920. 925. ὅρα ἐκ τοῦ τίφος. (ἐ?)

Τίφ Ϝ, αὐτὶ τοῦ, τίπτε, πρὸ δασέος φωνήεντος.

Τίφιος, ία, ιον, (τίφος) Ὁ ἐκ τίφου ὤν, τεφώδης, βαλτώδες ὄζειν «Τίφια ὄρυσσε, τὰ ἐν τοῖς ἕλεσι γινόμενα.

Τίφος, τό. Τέφρα ἱστάμενον, στοκάμενον νερόν, ἕλος, ὁ καθυγρος καὶ ἑλώδης τόπος, βάλτος, λακκὸς, Θεόφρ. κεφ. 13. Ἀπολλων. ἀργ. β'. 824. ὄζειν τὸ Λατιν. Tipula. ἔντομόν τι ζωάριον ἐπὶ τῶν ἱσταμένων ὑδάτων διατρίβων καὶ ἐπιπλέον 2) Παρὰ Λυκόφρ. 268. ἑρμην. τὰ «Τίφη διὰ τοῦ, Δάση.

Τίφυον, τὸ· ταὐτὸν τῷ ἄλλως καλουμένῳ φυτῷ, Ἴφυον, ἐξ οὗ ἔπλεκον σταφάνους, ἢ ἔκαμνον ἀνθοδέσμας, Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. ζ. 17. Αἰτ. φυτ. α'. 8. ὅπερ ὁ Γουδαῖος νομίζει εἶναι ὁ τοῦ Κλουσίου, Narcissus persicus.

Τίρυς, υος, ὁ ἀρτ. εὐρ. Οἱ τοῦ κυβερνήτου τῆς Ἀργοῦς. 2) πάθος τι, πνιγαλίων, ἐφιάλτης, incubus.

Τιρώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (τίρος, εἶδος) ταὐτὸν τῷ, Τίρυος, βαλτώδης, ἑλώδης. Στραβ.

Τίω, παρτ. ἔτιον, μελ. τίσω, ἀόρ. ἔτισα, παθ Ἐνεστ. τίομαι, παθ Παρατ. τέτιμαι, μετεχ. τετιμένος, ἐπιτ. ἐνεστ. ἐνεργ. ὑπερέφ. τείμεν, παρατατ. ἐνεργ. καὶ παθ στέκον, τιάστετο, Ὅμ. καὶ Ἡσ. Τιμῶ, ἐτίμων, δοξάζω, σέβομαι, ἐν τιμῇ ἔχω τινά, λατρεύω, προσφιλῶς ἔχω Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν. Ἰλ. Ο, ἐπὶ ταύτης τῆς σημασ. μόνον παρὰ ποιητ. συνήθ. ἐπὶ ἀνομοιομερείας τιμῆς ἐκ μέρους τῶν ἀνδρώπων πρὸς ἄλλους ἀνδρώπους, συχνὰ ἀπαντῶσιν παρά τε Ὅμ καὶ Ἡσ ξείνοι, Ὀδ. Ο, 542. πτίειν τινά· φιλοτιμεῖσθαι Ἰλ. Ι, 631. ἐπὶ τῆς ἀποδιδομένης τιμῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπό τῶν ἀνδρώπων «ὅτε μὲ βροτοὶ οὐτίουσιν λέγει ὁ Ποσειδῶν Ὀδ. Ν, 129. καὶ 144. Ἰλ. Θ, 540. Ι, 238. Ν, 827. καὶ διαπαλὼν ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἀνδρώπους «ἀλλά σύ περ μὴ (Ἀχιλλεῦ) τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ» Ἰλ. Α, 508. Ι, 110, 118. καθ' ἣν σημασ. κεῖται ἅπαξ καὶ μέσ. «Ζεὺς τίεται αὐτῶν» Ησ. Θεογ. 428. πρὸς πράγματα «θεοὶ τίουσι δίκην τιμῶσι τὸ δίκαιον, Ὀδ. Ξ, 84. «Ἰλιός μοι τιέσκετο» Ἰλ. Δ, 46. καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. ἐτιμῶ, ἐστιμῶ, ὁρίζω τὴν τιμὴν ἢ ἀξίαν πράγματός τινος πτρίποδα δωδεκάβοιον, γυναῖκα τεσσαρακόβοιον τίειν Ἰλ. Ψ, 703. 705 ἤτοι, ἐκτιμᾶν τρίποδα ἑωδέκα βοῶν τὴν δὲ γυναῖκα τεσσάρων, σύνηθ. παρ' Ὅμ. ἔστι πτίειν τινὰ ἴσα ἢ ἴσόν τινι, Ἰλ. Ε, 467. Ν, 176. Ο, 439, 551. Σ, 81. Ὀδ. Δ, 432. Λ, 484. αὐτὸ καὶ πτινὰ ὁμοῦ τινι Ἰλ. Ε, 535. καί, τινὰ διὰ τινα, Ἰλ. Ε, 78, Ι, 302. Ὀδ. Ξ, 205. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. πτίειν τινὰ ἐν καιρὸς αἴσῃ «Ἰλ Ι, 378. ὅρα ἐν τῷ καίρ = ὥριξ. μετοχ. παθ Παρακ. τετιμένος, τετιμημένος, δεδεξασμένος, Ὅμ. καὶ Ἡσ. τινί, αὐτὶ ὑπό τινος, Ἰλ. Ω, 533. Ὀδ. Ν, 28. καὶ ἀλλαχοῦ, οἷσι ἐπὶ ἀνδρώποις, Ἑρμην. Τμ. Ὁμ. Ἀπολ. 478. ὡσαύτ. καί, τίσασα ἐνήμω, αὐτὶ ὑπὸ σοῦ ἐνήμου τιμᾶσθαι, ἐν τιμῇ εἶναι παρὰ τῷ ἐνήμῳ, Ὀδ. Ξ, 205 2) μόνον ἐν τῷ μελλ. καὶ ἀόρ. ἐ. ἐργ. τίσω, ἔτισα, καὶ ἐν τῷ μέσ. μέλλ. καὶ ἀόρ. τίσομαι, ἐτισάμην, εὑρηται ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τίνω ἐνεργ. αὐτὶ ἐκτίνω, τίνην ἢ τιμωρίαν ὑπέχω, καὶ ἢν ἐν χρήσει ἔτ' ὅτε καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς πεζογρ. συνήθ. μετὰ Αἰτκ. τοῦ οἱ ἕνεκα τῆς τοῦ πράγματος, πτίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα Ἰλ. Α, 42. καὶ «νῦν ρα Ὀδ. Ω, 352. τιμωροῦμαι διὰ τὴν ὕβριν τὴν ὁποίαν ἀπροέκτησα· καὶ εἴσατε δεινὰ λωβήσας Ἰλ. Α, 142. πρῶτον τινός τισ.α, Ἰλ. Φ, 134. ὡσαύτ. ποινὴν, δίκην, ἀντὶ, παιδευομαι, κολάζομαι, ζημίαν ἀποτίω, εἰς ποινὴν ὑποβάλλομαι, τό Λατ. poenam solvere, Pors Εὐρ. Μήδ. 798. σπαν. μετὰ Αἰτ. τοῦ προσώπ. πτίσεις γνωτὸν, τὸν ἑπαφίεσα Ἰλ. Γ, 34. ἤτοι θέλεις τιμωρηθῆ διὰ τὸν υἱὸν τὸν ὁποῖον μοῦ ἐφόνευσας. ὄζειν καὶ 439. Ε, 467. Ι, 627. Π, 605. «Θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ· ἐτιμᾶτο ὑπὸ τοῦ δήμου ὡς θεός· ἴσα θεῷ ἔτισεν αὐτὸν ὁ δῆμος, Ἰλ Α, 244. «-ον ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδέν ἔτισαν· κατ' οὐδὲν ἐτίμησας, πρεπούσης τιμῆς αὐτὸν ἐστέρησας· «Θεοῖσι τετιμημένος· τετιμένος παρὰ τῶν θεῶν. Ἰλ. Ω, 533. καὶ, Τ, 423. «Ἡταῖρον τετιμένον· τετιμημένον. Ἰλ. Α, 508. «Ἀλλὰ σύ περ μὲν τίσον· τίμησον, τιμῆς ἀξίωσον, δόξαν, ἔνδοξον ποίησον. Δ, 257. «Πέρι μέντοι τίω Δαναῶν περισσῶς, ὑπὲρ πάντας σὲ τιμῶ. ὄζειν καὶ «Τίσε αὐτοῦ τοῦ, Ἐνιπμος. ὄζειν τὸ Λατιν. Titulus. ἀφ' οὗ τὸ τῶν Βυζαντίων «Τίτλος ἢ ἐπιγραφὴ ἢ ὀνομασία ἐντίμου τινός. Ἀποδίδωμι, πλη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρόνω χρέος τι, ἢ τὴν τιμὴν πράγματός τινος καταβάλλω, «Τίνουσι βοῶν ἀμοιβήν». Ὅμηρ. πληρόνω πρόστιμον διὰ τοὺς βόας, Ὀδ. Μ, 382 καὶ, τριτ., Ὀδ. Θ, 348, 356. ἀτιμάζω. εὐαγγέλιον ἀνταποδίδω τὴν εὐαγγελίαν, ἀνταμείβω διὰ τὴν αἴτιον ἀγγελίαν. Ὀδ. Ξ, 166. «σῷ ἐράστῃ τίσεις τὸ πληρώσει ἢ τὸ ἀποδώσει μὲ τὸν κίνδυνον τῆς ψεφαλῆς σου, Ὀδ. Χ, 218. Ρορ. Εὐρ. Μηδ. 1313. μέτως, Κάμνω τινὰ νὰ δώσῃ δίκας, τιμωρῶ, κολάζω, ἐκδικοῦμαι κατά τινος, συχν. παρ' Ὅμ. συνήθ. μετὰ Αἰτ. προσώπ. κατὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἐκδίκησις, ἢ πρὸς ὃ ἐπιβάλλεται ἢ ποινή, Ἰλ. Β, 743. Γ, 28. Χ, 20. Ὀδ. Γ, 197. Ι, 479. Ν, 213. Ω, 436. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ Αἰτ. τῆς πράξεως ἢ τοῦ πράγματος διὰ τί ὁποίου γίνεται ἡ ἐκδίκησις, ψόνον τινός, Ἰλ. Ο, 116. Ὀδ. Ω, 470. «βίην ἀιδρώνων Ὀδ. Ψ, 31. λοιβὴν, Ἰλ. Τ, 208. Ὀδ. Τ, 169. παρβλ. καὶ Ἰλ. Β, 356. 590, καὶ μετὰ διπλῆς Αἰτ. «τίνετο ἔργον ἀεικὲς ἀντίθεον Νηλῆα» Ὀδ. Ο, 236. ἤτοι ἐκδικεῖ κατὰ τοῦ Νηλέως διὰ τὴν ἀνοσιουργίαν· ἀλλαχοῦ δὲ κεῖται πρὸς τῇ Αἰτ. τοῦ πράγμ. «τεθνᾶσι Ἀλέξανδρον κακοηθείᾳ» Ἰλ. Γ, 366. θέλω τιμωρήσει τὸν Ἀλέξανδρον διὰ τὴν κακουργίαν του, ὡσαύτ. «τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίῃσι» Ὀδ. Γ, 206. καὶ ἄνευ πτωτ. ἐκδικοῦμαι, ἐκδίκησιν λαμβάνω, Ἰλ. Γ, 351. Ὀδ. Γ, 203. Ο, 177. (τίσαι ἐν Ὀδ. Μ, 378. οὐκ ἐστὶ ἀπαρεμφ. ἀόρ. ἐνεργ. ἀλλὰ Προστακτ. μέσ. ἀόρ. καὶ ἀναφέρεται μόνον πρὸς τὸ Ζεύ.) σπαν. ἀντὶ τοῦ εἰσπράττομαι, πληρόνομαι, ἢ ξεπληρώνομαι ὑπό τινος, λαμβάνω τὴν πληρωμήν μου, «ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον τεμόμεθα» Ὀδ. Ν, 15. καὶ μετὰ διπλῆς Αἰτ. τίσομαί σε δίκην, θέλω πληρωθῇ ὑπὸ τοῦ διὰ ποινῆς, θέλω σὲ κάμει νὰ μὲ πληρώσῃς τὴν ζημίαν· ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην σημασ. εὑρηται μόνον ὁ μελλ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ. μέσ. ἂν χρήσει, ἐλήφθησαν ὅτε ἐνεστως καὶ Παρατατ. ἐκ τοῦ τίνω τίνυμι, εὑρηται δ' ὅλον τοῦτο παρὰ τοῖς ὕστερον Ποιηταῖς καὶ ἔθος ἐνεστ. τίομαι ἀντὶ τίνομαι. (τὸ Ἰωσὰ ἐστι ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ Παρατατ. παρὰ τοῖς Ἐπικ. συνήθ. ἐν τῇ ὄρσει τοῦ στίχου ἀεὶ μακρὸν, ἐν δὲ τῇ θέσει ὡς ἐπὶ πολὺ βραχύ, ἐσπ' ὅμως καὶ ἐνταῦθα μακρὸν ὅτε ἡ ἑπομένως ἑπομένη συλλαβὴ ἐστὶ ἐπίσης μακρά, Ὀδ. Ω, 84. Π, 306. Χ, 414. Ψ, 65. παρὰ τοῖς Ἀττ. μέντοι ὑπάρχει ὡς ἐπὶ πολὺ βραχύ, ἐν δὲ τῷ μέλ. ἀόρ. καὶ Παρακ. εἶται παντάχοῦ τὸ Ἰῶτα μακρόν.)

* Τίω, τίως, σπάν. Δωρ. τύποι ἀντὶ σοῦ, τέως τέως. —

Τὸ Τ. μετὰ τοῦ Λ.

Τλάθυμος, ὁ, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τλήθυμος, Πινδ. (α)

Τλαπεδής, ὁ, ἡ, ἐς ἀντὶ, τληπαδής. Ἡσύχ.

Τλαισίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν) ταὐτὸν τῷ, τλητίφρων, ταλασίφρων, καὶ, ταλάφρων Ἡσύχ.

Τλάμων, Δωρικ. ἀντὶ, τλήμων.

Τ'ΛΑΩ, ἄχρηστ. θέμα τοῦ ὁποίου ἐστὶν οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ, ἀντὶ τούτου ὁ παρακ. τέτληκα ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἀνέχομαι, ὑπομένω, κ. τ. τ. ἀπαντῶντας μελ. τλήσομαι, ἀόρ. ἔτλην, Προστακτ. τλῆθι, ἐνεστ. τλαίην, Ἐπ. γ'. πληθ. πρόσ. τλαῖεν, ἀντὶ τλαίητον, Ἰλ. Ρ, 490. μετοχ. τλὰς, τλᾶσα, τλὰν, ἀπαρεμφ. τλῆναι, Παρκμ. κατ' ἔνεστκ. σημασ. τέτληκα, ὥσπερ Ὅμ. μόνον ἐν τῇ ὁριστικ. χρῆται, οἱ δὲ μεθ' Ὅμ. Ποιητ. σχηματίζουσι καὶ κατὰ συγκ. τύπους αὐτοῦ τέτλαμεν κ. τ. λ. ἴδε Ἐρμανν. Ἔμν. Ὅμ. Δημ. 148. προστακτ. τέτλαθι, Ὅμ. τετλάτω, (α) Ὀδ. Π, 275. εὐκτ. τετλαίην, Ἰλ. Ι, 373, ἀπαρέμφ. τετλάμεν, ἀντὶ αὖθις παρ' Ὅμ. τετλάμεναι, καὶ ἐν Ὀδ. Ν, 307. τετλάμεναι. ἐπικ. μετοχ. τετληώς, ότος, Ὅμ. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδτ. καὶ τοῖς Ἀττικ. θηλ. μετοχ. τετληυῖα, Ὀδ. Τ, 23. ἐπικ. ὡσαύτ. ἔστι καὶ ὁ αόρ. ἐτάλασα (α) παρ' Ὅμ. ἐτάλασσα, Ἰλ. Ρ, 166. ὑποτακτ. ταλάσσω, ῃς, ῃ, Ἰλ. Ν, 829. Ο, 164. ἐκτὸς τοῦ ὁποίου εὑρηται ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Νεωτερ μέλλων ταλάσσω, Δ. κοτρ. 746, (ἐνεστκ. τύποι ταλάω καὶ τλῆμι οὐχ εὑρηται, Ρορ. Εὐρ. Φοίνισ. 1740.) — Ἠκρίως ἀνασέχομαι, περνῶ ἐπάνω μου, καὶ ἐντεῦθεν ἀνέχομαι, ὑπομένω, καρτερῶ, ὑπερφέρω, ποιῶ, ἢ μετὰ πόνου καὶ δειλότητος ὑποφέρω, πάσχω, κακοπαθῶ, λέγεται ἐπὶ σώμ. εἰσαρήποτε ταλαιπωρείας, λύπης, πόνου, κακουχίας, καὶ ἐπόνου τὸν ὁποῖον ὑποφέρει ἢ δοκιμάζει τις, οὐδέποτε δὲ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ φέρω, ἢ βαστάζω σωματικὰ βάρη ἢ φορτία, μετ' αἰτ. καὶ ἀπολύτ. ἄνευ πτωτ. συχνότ. παρ' Ὅμ. παρ' ᾧ κεῖται ἐξαιρ. ἀπολύτ. κατὰ Προστακτ. ὡσαύτ. «τετληότι θυμῷ καὶ ὑπομονητικῇ καρτερικῇ καρδίᾳ» Ὀδ. καὶ «κραδίῃ τετληυῖα» Ὀδ. Ψ, 93. 2) μετ' εὐσταθείας ὑπομένω, ἐγκαρτερῶ, ἀντέχω, πληροῦμαι, ἐν στηθεσσιν ἔχω ταλαιπωρίαν θυμοῦ, Ὀδ. Ε, 222, 363. Ἰλ. Δ, 317. Τ, 308. συνήθ. μετ' ἀπαρεμφ. ἀνασέχομαι, ἀναμβάνω ἔργον τι, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρῶ, τολμῶ, ἀποφασίζομαι, ἀποτολμῶ νὰ πράξω τι κινδυνώδες, ἀποκοτῶ, τόλμην, θάρρος λαμβάνω ἢ ἔχω, ἐνθαρρύνομαι, ἐγκαρδιοῦμαι, θαρρῶ, καὶ ἐπὶ κακῆς ἐν. θάρρος λαμβάνω, θρασύς γίνομαι, ἀποθερσύνω αὐθαδιάζω, ἢ ἐπιχειρῶ τι μὲ θρασύτητα καὶ αὐθάδειαν, πολλάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ὡμπτοτε πενίην ἀνδρὶ τετλᾶσ' ἐπιζεύγνυ Ἡσ. ἔργ. 720. καὶ Ξεν. «Οὐκ ἔτι ἔτλη εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἀλλ' ὑπεχώρησε Κυρουπ. γ', ά, ι. Οἱ μὲν Ὅμηρ. Ποιητ. ἔστουσι ἔτι τὴν μετοχ. ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφ. Αἰσχ. Ἀγαμ 1049. «πραθέντα τλῆναι καὶ Schaef. Σοφ. Ἰλ. 943. Ἰακ. Ἀνθ, τόμ. Ι, 1, σελ. 148. 3, 2, στλ. 388 (ΤΛΑΩ ἐν Βουττμ. Ἐλλ. Γραμμ. τόμ. ΙΙ, σελ. 239 συναπτ. μετὰ τὸ τέλλω, Λατ. tollo, tulli.) ὅθεν

Τλήθυμος, ὁ, ἡ, ον Δωρκ. τλάθυμος, (θυμὸς) Ὑπομονητικὸς, ὁ ἔχων ὑπομονητικὴν καρδίαν, ἰσχυροκάρδιος, ὁ ὑποφέρων, ποιῶν, ἐγκαρτερῶν ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, τολμηρὸς, αὐθάδης, ὡς καὶ τὸ, τλήμων, Πίνδ.

Τλῆμεν, ἀντὶ τοῦ, ἔτλημεν. Ἐπικ. (Τλῆμι) ἴδε ΤΛΑΩ.

Τλημοσύνη, ἡ. Πίν. ὁ, τι ὑπομένει νὰ δοκιμήσῃ τις, ἐλεεινότης, ταλαιπωρία, κακοπάθεια. Ἀρχίλοχος, ἐν Ἀναλέκτ. α'. σελ. 40 Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολ. ζ'. 26. καὶ πληθ. ἐν Τμν. Ὅμ. Ἀπολ. 191. «ἀνθρώπων τλημοσύνας». 2) Ὑπομονή, καρτερία, εὐστάθεια ἐν τῷ ὑπομένειν, ἐν τῷ πάσχειν δεινὰ ἢ κακοπαθείας, ἐγκαρτερία εἰς τοὺς πόνους. ἐκ τοῦ

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, κλητ. τλῆμον καὶ Ἐπίρ. τλημένως, (ΤΛΑΩ) Ὁ ὑπομένων, ὑποφέρων, καρτερῶν, ὅθεν ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς, ἰσχυροκάρδιος, ὁ πολλὰ ὑπομείνας δυνάμενος. Ἰλ. Ε, 670. «Τλήμονα θυμὸν ἔχοντα· εὐτολμον, ὑπομονητικὴν καρδίαν, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσ. παρ' Ὅμ. «Τλήμων Ὀδυσσεύς» Ἰλ. Η, 231, 498. καὶ δυστυχὴς, ταλαίπωρος, ἐλεεινὸς, ἄθλιος, ὅστις ὑποφέρει ἢ πάσχει δεινόντι, θεογν. σπαν. μετὰ Γενικ. θανάτου τλήμων, Λρστ. Θεσμ. 1072. 2) Ἐπιχειρηματίας, ἀπόκοτος, τολμηρὸς, θρασύκαρδος, Ἰλ. Φ, 430. «θαρσαλέοι καὶ τλήμονες καὶ ἐπὶ κακοῦ ἀντὶ τοῦ θρασύς, αὐθάδης, τολμηρὸς, ἐπιχειρῶν πᾶν ἀνοσιούργημα, Ἐτγ. Σορ. Ο. Τ, 1168. Ἰλ. 439. Φιλ. 363. Αἰσχυλ. Χοηφ. 595.

Τλησιπαθέω, ἢ ὡς τὸ παλαιπωρία, Δυστύχημα, δεινὸν ἢ κακοπάθεια τὴν ὁποίαν ὑπομένει τις, καὶ τὸ ὑπομένειν, ὑποφέρειν, καρτερεῖν ἐν αὐτῷ, ἐγκαρτερία, ἐκ τοῦ

* Τλησιπαθέω, Πάσχω, ὑπομένω δεινόν τι ἢ δυστύχημα. ταλαιπωροῦμαι, δυστυχὴς εἰμὶ, ἐκ τοῦ

Τλησίπαθής, ἐος, ὁ, ἡ, ες (ΤΛΑΩ, πάθος) ταὐτὸν τῷ, ταλαίπωρος, Ὁ ὑπομένων ἐν τῷ πάσχειν, ὁ δυστυχίας ὑποφέρων, κακοτυχὴς, ἐλεεινὸς, Βασίλ. Καὶ Σύσιμ.

* Τλησίλεμος, ὁ. Ἀρσ. κύρ. Ὄν. στρατηγὸς τινος τῶν Ἑβραίων, ἐν Ἰλ. 2) Εὐγενὴς τις Λύκιος, Ἰλ. Π, 416.

Τλησικάρδιος, ὁ, ἡ, ον (καρδία) ταὐτὸν τῷ, ταλακάρδιος, Αἰσχ.

Τλησίμοχθος, ὁ, ἡ, ον (μόχθος) ταὐτὸν τῷ, τλησίπονος.

* Τλησιπαθής, ὁ, ἡ, ές (πάθος) = τλησιπαθής.

Τλησίπονος, ὁ, ἡ, ον (πόνος) Ὁ τοὺς πόνους καὶ ἀγῶνας ὑπομένων, ὑπομονητικὸς εἰς τοὺς πόνους καὶ μόχθους· ὁ μετ' ὑπομονῆς, καρτερίας καὶ θάρρους ἐπιχειρῶν τι, τολμηρός, καρτερικός, ἐπίμων.

Τλῆσις, εως, ἡ, (ΤΛΑΩ) Τὸ ὑπομένειν, καρτερεῖν, ὑποφέρειν, ὑπομονή, καρτερία 2) τόλμη, θράσος, ἐπιχείρησις, τὸ μετὰ τόλμης ἐπιχειρεῖν.

Τλητικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. τλητικῶς. Ὁ εἰς τλῆσιν, καρτερίαν ἱκανός, ἢ ἀνήκων· ὑπομονητικὸς, καρτερικὸς, ἐκ τοῦ

Τλητύς, ή, όν. Ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ ΤΛΑΩ, ἐνεργ. Ὁ ὑπομείνας, καρτερήσας, ποιήσας· ὁ δυνάμενος πολλὰ ὑπομένειν, ὁ ὑπομένων, καρτερῶν, καρτερικὸς, ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καρτερεῖν, συσταθὴς, Ἰλ. Ω, 49. «Τλητὸν γὰρ μοῖραν θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν· ὡς καὶ τὸ, π. λύτλητος, ἐκ Ὀδυσσ. 2) πάσχητ. τὸν ὁποῖον ὑπέφερέ τις, ὑπέμεινε, παν ὅ,τι δύναταί τις ἢ ἔχει νὰ ὑποφέρῃ, νὰ ὑποκιμάσῃ, ὑποφερτὸς, Valk. Ἱππ. 874.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Μ.

Τμάγεν, ἀντὶ ἐτμάγησαν, γ' πληθ. πρόσ. ἀόρ. παθ. Ἐπικ. τοῦ, τμήγω. Ἰλ Π. 374. ἐ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Διεχωρίσθησαν, διέστησαν, ἐτμήθησαν ἐσχίσθησαν, ἢ ἐσκορπίσθησαν, ὅθεν τά, διέτμαγεν.

* Τμάγον, ἀντὶ ἔτμαγον, ἐπικ. ἐνεργ. ἀόρ. τοῦ τμήγω

ΤΜΑΩ, ἄχρηστ. θέμα τοῦ τμήγω, τέμνω.

Τμήγης, ου, ὁ Τμήγων, Δωρικ. ταὐτὸν τῷ, Ἀποτήρ, γρατόμος, ὄνιος Ἡσύχ.

Τμηγής, ῆος, τὸ, Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου τετμημένη, ἐσχισμένη γῆ· «Ἀρότρου τμηγῆος ἀντὶ τοῦ, βούτμημα, ὃ ἐστιν, ἠροτριωμένον, ὠργωμένον, γεωργημένον χωράφιον, αὐλάκωμα καὶ αὔλαξ, ἐκ τοῦ

Τμήγω, λόρ. ά. ἔτμηξα, ἀόρ. β'. ἔτμαγον, μέσ. ἀόρ. ἐτμηξάμην, ἀόρ. παθ. ἐτμάγην, (Ξ) ἐπικ. συγγεν. τύπ. τοῦ τέμνω. Διαχωρίζω, κόπτω, σχίζω, κ. τ. τ. Ἰλ. Δ. 146. «χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξειεν καὶ παθ. ἀόρ. τροπκ. διαμερίζομαι, διαχωρίζομαι, ἢ διασκορπίζομαι, τμήγεν. γ'. πληθ. πρόσ. ἀντὶ ἐτμήγησαν, Ἰλ. Π, 374. ἴδ. παθ. θελ. μετοχ. τμηθείσα, Ἡσ. ἔργ. 422. ἐν ταῖς συνθέσ. χρῆται ὁ Ὅμ. ἔτι καὶ τῷ ἐνεστ. καὶ β'. ἀόρ. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ τὸν ά. ἀόρ. παρὰ Νικανδ. ἐκφέρεται καὶ μέσως ἀόρ. ὁ ἐνεστ. τμήσσω, οὐχ εὑρηται οὐδαμοῦ ὡς οὐδ' ὁ μελ. τμήξω, ὅθεν

Τμήδην, Ἐπίρ. Τμητικῶς, ἀποκεχωρισμένως,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πειραιώς

(κοπτικά), ἡ κόπτοντας καὶ ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος κατακόψαι, Ἰλ. Η, 252. Τμηθὴν δ' αὐχένα ἐπῆλθεν· ἔκοψεν, ἐχάραξεν ὀλίγον τὸν αὐχένα, ἐφάσσαν ἡ μύτη τῆς λογχης ἔως εἰς τὸν λαιμόν, καὶ τὸν ἐτρύπησεν ὀλίγον.

*Τμηθείς, εἶσα, έν, μετοχ. παθ. ἀόρ. τοῦ τμήγω, Ἡσιοδ.

Τμῆμα, ατος, τό. (τέμνω, τμήγω) Τὸ τετμημένον, κεκομμένον ἢ κεχωρισμένον ἀπό τινος, κόμμα, κομματιόν, τόμος, μέρος ἀπό τινος σώματος. ὅλου

Τμημᾰτώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος) Ὁ κατὰ τμῆμα ὤν, κομματιαστός, ὁ κατὰ τμήματα κεχωρισμένος, 2) ταὐτ. τῷ τμητικός, τεμνων, διαχωρίζων, κομματιάζων.

*Τμηξᾰς, μετοχ. ἀορ. ά. τοῦ τμήγω, Ἰλ.

Τμῆσις, εως, ἡ. (τέμνω, τμήγω) Τὸ τέμνειν, χωρίζειν, διαχώρησις, χώρισμα, τόμωσις. Πλατ. πολ. ε'. 16. «Γῆς τμῆσιν, τὸ κοπτειν, καὶ διαφαίρειν τοὺς καρποὺς τῆς γῆς καὶ τὰ δένδρα, κατερήμωσις, ὄφωσις ἴδε· τέμνω γῆν. 2) Παρὰ Γραμματικ. Συνθέτου λόγου χώρισις, ἢ ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, ὡς π. χ. ἄκρα πόλις, ἀντὶ, ἀκρόπολις.

(Τμήσσω) ἴδε τμήγω.

*Τμητέος, ἑα, έον, Ἐπιθ. ἐκμ. τοῦ τμήγω· Πρεπει νὰ κόψῃς ἢ νὰ κοπῇ, νὰ χωρισθῇ.

Τμητήρ, ῆρος, ὁ. (τμήγω) Ὅστις τέμνει κόπτει, διαιρεῖ, χωρίζει εἰς μέρη, διαλύει, κατακόπτει.

Τμητής, οῦ, ὁ· ταὐτόν τῷ, τμητήρ.

Τμητικός, ἡ, όν. Ὁ τέμνων, διαιρῶν, εἰς μέρη ἢ εἰς τμήματα διαχωρίζων. Δεισκορ. Ἐν τῇ Ῥητορ. λέγουσι «Τμητικὸν τύπειαι τὸν διὰ βραχυτήτος τῶν κώλων καὶ τῶν τοιχείων ἐννοιῶν τέμνειν δοκοῦντα τὸν λόγον, καὶ εἰς μικρὰ διαιρεῖν, ἐπίρ. -τικῶς, ἐκ τοῦ

Τμητός, ἡ, όν, (τέμνω, τμήγω) Τετμημένος, κεχωρισμένος, κεκομμένος, τμῆμα, τεμαχος, κοπτός, κεφτός, ὁ εἰς μερίδια κεχωρισμένος, ἢ ὁ δυνάμενος τμηθῆναι, ὁ διὰ κοφίμου, ὠν, ὅλου

Τμητοσίδηρος, ὁ, ἡ, ον (σίδηρος) ἐν Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 32ζ. Ὁ διὰ σιδήρου τετμημένος, κεκομμένος μὲ σίδηρον. «Τλη τμητοσίδηρος».

*Τμῶλος, ὁ· ἀρσ. ὄνομ. Κύρ. ὄρους ἐν Λυδίᾳ. πρῶτον ἐν Ἰλ.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Ο.

Το, Οὐδέτερ. τοῦ προπακτ. ἄρθρου, ὁ· ὅπερ ἴδε.

Τοαποτοῦδε, Ἐπίρ. (ἀπό, τουδε) Μετὰ ταῦτα, μετέπειτα, ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ὕστερ. καὶ τοαπειτεινον, ἀπὸ τότε.

Τοαρχαῖον, (ἀρχαῖος) Ἐπιρρηματικῶς, κυρίως Οὐδέτ. τοῦ, ἀρχαίως, Εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους, τὸν παλαιὸν καιρὸν, κατὰ τὸ ἀρχαῖον.

Τέγε, Οὐδ. τοῦ ὅγε· ὅπερ ἴδε.

Τέδε, Οὐδέτερ. τοῦ, ὅδε· ἔτι καὶ Ἐπίρ. μετὰ τοῦ, δεῦρο, ὡς ἐν Ἰλ. Ξ, 309. «Δεῦρο κατ' Ὀλύμπου τό δ' ἰκάνω», ὁ Εὐσταθίος λέγει ὅτι τὸ κυτὸ ἱκάνω· καὶ, τόδ ἰκάνει ἔχει ἔλλειψιν προσηγορικοῦ τινος, δῶμα, ἢ χωρίον· ἵνα ἡ, εἰς τόδ' τὸ χωρίον ἱκάνει, παρβλ. ὅδε

Τὸ δεύτερον, (δεύτερος). Ἐπίρρημ. Αὖθις, πάλιν, ἐκ δευτέρου, δευτέραν φορὰν, Ἡροδτ.

*Τοδί, ἀντὶ τόδε, ἴδε ἐν τῷ δέ.

Τοεκτοῦδε (ἐκ, τουδε) Ἐπίρ. Ἐντεῦθεν, ἀφεξῆς, τοῦ λοιποῦ, τοαποτοῦδε.

Τοεκπαν, Ἐπίρ. (ἐκπαν). Παντελῶς, ὁλοτελῶς, καθόλου, γενικῶς, κοινῶς, συνήθως, Ἡροδτ.

Τόθεν, Ἐπίρ. Δεικτικ. Ἐντεῦθεν, ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ ἐκεῖ, Ἠτ. Ἀσπ. 32. Πινδ. ἔτι καὶ ἀντὶ τοῦ ὅθεν, Boekh. v. l. Πινδ Νεμ. 9, 18. καὶ Αἰσχύλ. Πέρτ. 99, ἐνταῦθα δύναται ν' ἀναφέρηται καὶ τὸ τοῦ Ἡσιόδου χωρίον. 2) Ἐκ τούτου, ἕνεκα τούτου, διὰ τοῦτο, Ἀπολλών. ἀργ. δ'. 990. (τὸ τόθεν ἔχει ὡς ἀναφορ. τὸ ὅθεν, καὶ ἐρωτημ. τὸ πόθεν, ἄπερ ὅρα ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, καὶ ἐσχημάτιστ. ἐκ τῆς Γενικ. τοῦ.)

Τόθι, ποιητ. δεικτικ. Ἐπίρ. Ἐκεῖ, ὡς τὸ αὐτοῦ, αὐτόθι, Ὀδ. Ο, 289. καὶ ἐν Ἴλ. Ὀμ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πινδ. 2) ἔτι ἀντὶ τοῦ ἀναφορ. ὅτι, ὅπου, εἰς τὸ ὁποῖον μέρος, Πινδ. Νεμ. 4, 85. καὶ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Ρητητ. ὡς παρὰ Θεοκρ. 22, 109. ἀλλὰ τότε τίθεται ὅτε πρέπει ν' ἀποδώσωσι χαρακτῆρά τινα, ἢ ὅτε εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ συλλαβὴ τις θέσει μακρὰ, Ἐρμανν. Ὀρφ. Ἀργ. 631. καὶ ὑμν. Ὀμ. Ἀφρ. 156. Δημ. 66 Ἰακ. Α. Π. σελ. 565. — παρβλ. ὅτι, καὶ πόθι ἐπίρ.

Τοί, μόριον Ἐγκλιτικὸν μεθ' ἑτέρων σχεδὸν ἀεί ποτε συνεκφερόμενον, καὶ ἔστι κυρ. ἀρχ. Δοσ. ἀντὶ τῶ, ὁ αὐτὸ τοῦτο. Διό, διὰ τοῦτο, διότι, διὸ καὶ ταύτην τὴν αἰτίαν, δι' αὐτό, τοῦτον ἕνεκα, ἄρα, ὅθεν δὴ ἀμέλει, λοιπὸν, ἑπομένως, ἑξῆς, ὅθεν δή, ἐντεῦθεν· προηγουμένης τινὸς Ἐνν. ἐκφέρεται καὶ δι' αὐτῆς συνεχόμενον, πολλάκις, ἐμφαίνει καὶ βεβαιώσεις ἢ ἐπίτασίν τινα τοῦ λόγου ἀντὶ τοῦ, ναί, βεβαίως, καλῶς, πάντως, ὄντως, οὕτως, ὡσαύτως, βέβαια, σὲ σοί, Ἀριστοφ. ἀντὶ τοῦ εὖ γε βέβαια, τό γε εὖ γε πολλὰ καλά· ὡς καὶ ἐν Πλούτ. 913. «Εὖ τοι λέγεις· ἢ πολλὰ καλὰ λέγεις. κάγωγέ τοι· ἢ Πλούτ. 147. συχνότ. παρ' Ὁμ ἀπόδοσιν τοῦ λόγου ἐμφαίνει· μὴν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φόβῳ πολύδακρυν Ἀχαιῶν, αἰείτοι τοῦτό γε πόνος καὶ κηδὲ ὀπίσω ἔσσονται'.», Ἰλ. Χ, 487. Πολλακ. καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πεζῷ λόγῳ ἐξαρ. ἐπιτείνεται ἡ ἔνν. ὅτε τότοι συνάπτεται μετ' ἄλλου τινὸς ἢ πλειοτέρων μορίων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ ὅτε προτίθενται αὐτοῦ, ὡς γάρτοι, γέτοι, ἤτοι, καὶ τοι, μέντοι, μήτοι, οὔτοι, οὐ γάρτοι, Ὀδ Φ, 172. εἰ γάρτοι, Ὀδ, Ρ, 513. ἢ γάρτοι, Ὀδ. Π, 199. ἐπὶ ὅτε πάλιν κεῖται πρότερον τό τοι, παρβλ. τοιγάρ, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν, καὶ τοιἆρα, τοι ἄρα, τοι ἆρα, ὅτερ συνήθ. συγκρίν. εἰς τό τάρα, τάρα, Ἐρμαν. Βιγ. σελ. 836. Elmsl., Ἀρ. Ἀχ. 323. καὶ Σοφ. Ο. Κ. 1505. ὥσαυτ. καὶ τό τοίνυν εἰς τᾶν, μέντοι ἐν εἰς μετᾶν· καὶ ἑαυτό δὲ τό τοι οὐδέποτε ἀποκρύπτει· ἀλλ' ἴσως τινὰ ἴδε. Βουττμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. 1, σελ. 124.

Τοί, Δωριθ. Ἐπ. καὶ Ἰων. Δοτικ. Ἐπικ. τοῦ, σύ, ἀντὶ τοῦ, σοί· μὲ ταύτην δὲ μόνην τὴν ἀναντίρρητον διαφορὰν ὅτι παρὰ μὲν τοῖ. Δωρ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀεὶ ὀρθοτονεῖται, ἐν ᾧ παντοχοῦ ἄλλοις τό τοι ἔστι ἐγκλιτικόν, συχνάκ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδτ. ἴδε Ἐρμανν. Ὀρφ Ἐρμ. 368.

*Τοί, ταί, Ἐπικ. καὶ Ἰων. Ὀνομ. πληθ. τοῦ ὁ καὶ ὃς ἀντὶ οἱ, αἱ, οἳ. αἵ, πολλάκ παρ' Ὁμόρ. ἀείποτε δὲ ἐπὶ ὡρισμένης δεικτικῆς, ἐνν. παρὰ δὲ τοῖς Δωρ. γενικωτ. συνεπτόμενον.

*Τοιγάρ, ἔξαιρ. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, συνήθ. ἐπίτασις τοῦ ἐγκλιτ. μορίου τοι, δι' ὃ δή, διὰ τοῦτο λοιπόν, οὖτοι δή, οὕτω ἄρα, διὰ τοῦτο ἄρα, καὶ ἐν Ἰλ. Α, 76. ὑπεραγάρ ἐγὼ ἐρέω οὕτω λοιπὸν θέλω ὁμιλήτει· καὶ Ἰλ. Κ, 427. Ὀδ. Θ, 402. Π, 259 Ψ, 130, συνήθ. ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ διηγήσεώς τινος. 2) ταὐτ. τῷ τοι φαίνεται ἀπ' ὅτε ἐν τῷ, καὶ τοίνυν, μέν τοίνυν, Ροππ Ξενοφ. Κυρπ. 1, 3, 16. καὶ Ἀναβ. σελ. 570.

Τοιγαροῦν, ἔξαιρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ κατ' ἔπιτασ. τοῦ τοιγάρ. Ξενοφ. Ἀναβ. ε. γ'. 6.

Τοιγάρτοι, ὡς τό τοιγαροῦν, ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Πεζογραφ. συνεχῶς κατ' ἐπίτασιν τοῦ τοιγάρ, συνήθ. ἐν ἀρχῇ λόγου ἢ διηγήσεως, ἀπ' ὅτε δὲ χωριζόμενον διά τινος ἄλλης παρεντεθειμένης λέξεως ἀπό τοῦ πελευταίου του, ἀτοιγάρ ἐγώ τοι, Ἰλ. Κ, 413. Ὀδ Α, 179, 214. Δ, 383, 399, 612. Η, 28. καὶ ἄλλαχοῦ.

*Τοῖν, Ἐπικ. Γεν. καὶ Δοτ. Δυϊκ. τοῦ ὁ· ἀντὶ τοῖν, Ὀμ.

Τοίνυν, (τοι, νυν) Σύνθεσμ. ἐξαιρ. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ἐπὶ πολ.. Ἐπιτασ. τοῦτοι, ἄρα, λοιπόν, διὰ τοῦτο, τούτου ἕνεκα, ὅθεν, ἀλλ' ὅμως, ἀπεμένει, ἐκ τούτου, ἐντεῦθεν, πολλάκ. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. πρὸς ἐπιλήψιν καὶ συνεχείαν τοῦ λόγου· ἐν ἀρχῇ δὲ εὑρηται σπανιώτ. κείμενον, ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 392. Ἰακ. Α. Π. σελ. 681.

Τοῖο, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, τοῦ, ἐκ τοῦ, ὁ· ἀρθρ. Ὀμ.

Τοῖος, τοία, Ἰων. τοίη, τοῖον. Τέτοιος, τέτοια, τέτοιον, ἕνας τοιοῦτος, ἕνας τέτοιος, ἕνας τοιοῦτος, τοιουτότροπος, ὁ τοιοῦτος λογῆς ὤν, ὁ τοιοῦτον τρόπον ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα, ὁ τοιαύτης κατασκευῆς ἢ ἐργασίας ὤν, ὁ οὕτω φρονῶν, ὁ τοιοῦτος διαλογισμοὺς ἔχων, ἢ τοιαῦτα διανοούμενος, Λατ. talis, Ἀντων. Δουετ. πρὸς ἣν αὐτίστοιχεῖ ἡ ἀναφορ. οἷος, ἡ ἐρωτητ. ποῖος, καὶ ἡ ἀόρ. ποιός, συγκόπτεται. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. Μυρίως μετὰ τοῦ οἷος πρόταξις, Ἰλ. Α, 262. «Οὐγὰρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, οἷον Πειρίθοον τε καὶ Δ. Σ, 105. Ὀδ. Α, 257. Δ, 342, 421. Η, 312. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀντὶ δὲ τοῦ οἷος κεῖται πολλαχ. καὶ τὸ ὁποῖος, Ὀδ. Γ, 421. Τ, 77. «ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.» Ἰλ. Τ, 250 καὶ ἡ ἀκλὴ ἀναφορ. Ἀντων. ὅς, «Ἡμεῖς δ' οἷοί περ ἐσμὲν τοῖοι, σὶ δ' αὖ πάσιν ἀντιάσασθαι» Ἰλ. Η, 231. Ω, 153, 182. Ὀδ Β, 286. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔστι τὸ ὃς κε ἑπομένης ὑποστακτ. Ὀδ. Α, 135. σπαν. δὲ τό, τοῖος ὅπως, Ὀδ. Π, 208. ὡς καὶ ἐπὶ πλείστων δ' εὑρηται παρ' Ὁμήρ. τό τοῖος ὅλως ἄνευ τινὸς ἀναφορικοῦ, καὶ τότε ἀναφέρεται συνήθ. εἰς πράς τι προηγούμενον, ἀντὶ τοῦ, οὕτως ὡς εἰρέθη ὡς προείρηται. Παρὰ τοῖς ὕστερον ὅμως δηλοῦνται διὰ τοῦ τοῖος ἑπόμενόν τι τό ὁποῖον διὰ τῆς ἀκολούθου προτάσεως προσδιορίζεται ἀκριβιστερον, ὡς, τοῖα ἔλεξε, δηλ. τοιαῦτα ποῖα ἐφεξῆς ἔσονται, περὶ ὧν ἀκολούθως θέλει εἰπεῖσθαι λόγος· μετὰ τοῦ ὑπερθετ. «Τοίος μέγιστος ἀοὺποσι» Ἡσ. Θεογ. 703 Lob Φρυν. σελ. 424. Ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ κεῖται ἀπλ. τύπ. τοῖος μόνον πρὸς ἔνδειξιν ποιότητός τινος ὁράσεως ἤποτε, ποίος ἤτοιος, Πλάτ. Πολιτ. 4, σελ. 429, Β. 437. Ε. παρβλ. Φαίδρ. σελ. 271. Δ. 2) Τοῖος μετὰ ἀπαρεμφ. ἀντὶ οὕτως, ἢ τοιοῦτος ὥστε νά, σημ. ὧν εἰς κατάστασιν, ἱκανὸς νὰ πράξῃ τι, «Τοῖοι ἀμυνέμενοι, Ἱκανοὶ, δυνατοὶ ὥστε νὰ ἀντιταχθῶσιν,» Ὀδ. Β, 60. 3) μετ' ἐπιθέτου δὲ φερόμενον ἐν τῷ αὐτῷ γένει καὶ πτώσει ἐκφράζει πλείονα προσδιορισμὸν, καὶ ἐπιτείνει μᾶλλον τὴν διὰ τοῦ ἐπιθέτου ἐκφραζομένην ἰδιότητα τοῦ προσ. ἢ τοῦ πράγματος, πιπειακὴ τοῖος αὐτὶ τόσον ἐπιπειακὴ, ὁδὸς ἐπιπεικὴς, Ἰλ. Ψ, 246. καὶ «πέλαγος μέγα τοῖον ἐν τόσον πολλὰ μέγα πέλαγος, Ὀδ. Γ, 321. «παρὰλεος τοίοιο Ὀδ. Λ, 451. καὶ «ἄβλητρός μάλα τοῖος Ὀδ. Δ, 135. Ψ, 282. ἀντὶ εἰς ἄκρον γλυκύς, πρβλ. «Σαρδάνιον μᾶλα τοῖον», Ὀδ. Τ, 302. 4) ὁ Ὀμ. χρῆται τό οὐδ. τοῖον καὶ ἐπιῤῥήματα. αὐτὶ οὕτω, τοιαυτοτρόπως, οὕτω δή, Ἰλ. Χ, 241. Ὀδ. Α, 209 Γ, 486. Δ, 778. Η, 30. παρὰ Νεωτερ. εὑρηται καὶ τοίως. (ἐσχηματίσθη δὲ τό τοῖος ἐκ τοῦ, τοῖο, τοῦ).

*Τοιόν, τοιάδε, Ἰων. τοιήδε, τοιόνδε = τοῖος, κατ' ἐπίτασιν. δεικτικὴν σημασίαν τοιοῦτος, τοιοῦτος, συνήθ. ὑπομιμνήσκον ἕνα τινα μεγαλείου,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπεροχῆς, ἢ ἀρετῆς ὁπωσδήποτε, παρ' Ὁμήρ. σπανιώτερ. μέντοι ἢ τὸ τοῖος, παρ' Ἡροδοτ. δὲ τυγχάνει τ. καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. ἀναφερόμενον εἰς προηγούμενόν τι ἢ εἰς ἑπόμενον, ἔχων ὡς παραφερόμενον τὸ οἷος ἤπτοι μὲν τόδε κάλλος ἀνομάζει· ἔστιν ἀοιδοῦ τοιοῦδ', οἷος δ' ἐστίν Ὀδ. Ι, 4. καὶ Ἰλ. Ω, 374. Ὀδ. Α, 371. Ρ, 325. μετὰ Αἰτκ. ἐκφραζούσης τὸ μέρος εἰς ὃ ἀποβλέπετο, ἢ ἀνήκει ἡ ἰδιότης, ἅτοιος δὲ ἐσμὲν καὶ ἔργα, τοιόσδε πόδες, τοιός τε χεῖρα, τοιοῦτος κατὰ τὸ σῶμα, κατὰ τὰ ἔργα, κατὰ τοὺς πόδας, κατὰ τὰς χεῖρας, Ὀδ. Ρ, 313. Τ, 359. Συνήθ. παρὰ τοῖς Ἑπικ. »τοιός δε τοσός δε λαὸς Ἰλ. Β, 120, 799. ἐλλειπτικ. κατὰ τοιόν δε, ἀντὶ κατὰ τοιον δε τρόπον, ἐκ τοιαύτης αἰτίας »πρῶτος δὲ (Ἴππτρος) τὸ ἀπ' ἑσπέρης τῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ ῥέων κατὰ τοιόνδε μίγιστος γέγονα, ποταμῶν καὶ ἄλλων εἰς αὐτὸν ἐκδιδόντων.« Ἡροδτ. 4, 48. καὶ 7, 10, 5. ἐν τῷ τοιῷδε, ἐντὶ ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, ἐν τοιούτῳ καιρῷ. Ἡρόδ. 9, 27. παρὰ τοῖς Ἀττκ. πολλάκ. τοιοῦδέ τις, ἐπ' ὁρίστου ἐνν. ὥσαυτ. καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. 4, 50. Ἐν Συγγρᾶται κεῖται ἀντὶ τοῦ οἷος πολλάκ. καὶ τὸ ὡς, Αἰσχύλ. Περσ. 177. Ἀττ. ὅστι καὶ τοιοσδί, παρβλ. τοῦτός δε.

Τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο· καὶ Ἀττκ. τουτουτοσί, ὅπερ μέντοι καὶ ἐν Ὀδ. Β, 309. Ν, 330. Ρ, 403. κεῖται, καὶ πίθαν. ὑπῆρχεν ἔτι παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. ἐπικρατέστερ. τύπ. ἐξεναντίας δὲ εὑρηται τοιοῦτο ἐν Αἰσχύλ. Προμ. 801. Ἀγ. 322. καὶ Θουκ. 7, 86. ταὐτ. μετὰ τοῖος καὶ τοιόσδε, τέτοιος, κατ' ἐπιτασιν ἐπιτατικὴν σημαιν. παρ' Ὁμήρ. μὲν ὀλιγώτερον σύνηθες ἢ τὸ τοῖος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. συνηθέστερον τῶν λοιπῶν δύο τύπων, ἐκφράζον ἐνν. ὑπεροχῆς, μεγέθους, ἢ ὁποίας δήποτε περὶ τι ἀρετῆς καὶ κακότητος, καὶ τὸ ἐναντίον τούτων, ποταπότητος, ἢ φαυλότητος, Οὐολιφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 258, ἀποδεδόμενον εἰς προηγούμενον ἢ εἰς ἑπόμενον διὰ τοῦ ἀναφρ. τοὺς »ἀλλ' οὔπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, οἷον Ὀδυσσῆος ταλαπάφρονος ἔστε φίλον κῆρ.« Ὀδ. Δ, 299. καὶ διὰ τοῦ ὅσος, Ἰλ. Φ, 428. »τοιοῦτός ἐστιν ἢ γίνεται τις, ἢ περί τινων, ἀντὶ αὖτω φρονεῖ περί τινος, οὕτω φέρεται πρός τινα, ὡς τὸ τῆς συνηθ. τέτοιος ἢ τοιούτης λογῆς εἶναι μέ τινα· μετὰ Δετ. τοιοῦτος τινι, ἀντὶ σύμφωνος, ὅμοιος μέ τινα· καί, ἕτερος τοιοῦτος κατ' ἐπιτασ. καὶ ἄλλος τις παρόμοιος ἢ τέτοιος, καὶ ἄλλος τῆς αὐτῆς ποιότητος, ὅλως τέτοιος, Ἡροδ. 1, 207. 3, 47. ὡσαύτ. καὶ οὐδ. ἕτερον τοιοῦτον καὶ ἕτερα τοιαῦτα, Ἡροδτ. 1, 120, 191. 2, 5, 150. παρὰ τοῖς Ἀττκ. πολλάκ. τοιοῦτός τις ἀορίστως, ἕνας τέτοιος, κάποιος τέτοιος καὶ πληθ. »τοιαῦτ' ἄτταα ἀντὶ τοιαυτά τινα, τό Λατ. talia quaedam »γέγονέ τοι διακομιδὴ τοιαύτη τις« Πολυβ. ἤτοι ἠκολούθησε κατὰ κάποιον τέτοιον τρόπον. Ἠγουμένης ἐρωτήσεως τὸ τοιαῦτα ἐπέχει τόπον κατηφάσεως ἀντὶ αὖτως, οὕτως ἔχει, Valck. Φοίν. 420. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 640. τοιαῦτα, ἀπολύτ. ἀντὶ καὶ ἐγκρίνεις, καὶ ἄλλα παρόμοια, Λατ. et sic porro, Δημ. καὶ Ἀττκ. τοιουτοτί. Ἐπιρ. τοιοῦτος, μὲ τέτοιον τρόπον, τοιαύτης λογῆς, παρβλ. τοσοῦτος. (ἔστι δὲ τοιοῦτος οὐχὶ σύνθετον ἐκ τοῦ τοῖος καὶ οὗτος, ἀλλὰ μόνον κατ' ἔκτασιν. τύπος τοῦ τοῖος, ὡς καὶ τὰ τοσοῦτος, τηλικοῦτος, κ. τ. τ. ἡ δὲ πρώτη συλλβ. εὑρηται παρὰ τοῖς Τραγικ. καὶ Κωμικ. ἀσυναίρετος ὡς βραχεῖα, Valck. Φοίν. 512. διατριβ. σελ. 109.) ὅθεν

Τοιουτόσχημος, ὁ, ἡ, ον (σχῆμα) Ὁ τοιοῦτον σχῆμα ἢ τέτοιον ἔχων Σέξτ. Ἐμπ.

Τοιουτοσχήμων, ὁ, ἡ, ον, ονος = τοιοτόσχημος.

Τοιουτότροπος, ὁ, ἡ, ον, (τρόπος) Τοιοῦτος κατὰ τὸν τρόπον ὢν τέτοιον τρόπον ἔχων, τοιοῦτος, τέτοιος, παραπλήσιος, παρόμοιος. καὶ Ἐπίρ. »Τοιουτοτρόπως· κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τέτοιαις λογῆς, οὕτως. Ἡροδτ. 7, 2. 6. Θουκ. β', 13. παρ' Ἐπικουρ. ἐν Διογ. Λ. 10, 79.

Τοιουτόχροος, ὁ, ἡ, ον (χρόα) Ὁ τέτοιον χρῶμα ἔχων, τέτοιος κατὰ τὸ χρῶμα. Εὐστάθ.

Τοιουτώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (τοιοῦτος, εἶδος) Ὁ τοιοῦτον εἶδος ἢ τρόπον ἔχων, ταὐτὸν τῷ, τοιουτότροπος. Λουκιαν. Ἀλ. 20.

Τοιούτως, Ἐπίρ. ἴδε τοιοῦτος.

Τοῖσδεσι, ἐν Ὀδυσ. Β, 268. Φ, 93. καὶ

*Τοῖσδεσσι, τοῖς δεσσιν, συχνάκ. παρ' Ὁμ. ἐναντίον τῆς ἀναλογίας, ἀντὶ τοῦ »τοῖς δεῦ, καὶ τοῖσι δεῦ, ἀρχ. ἐπικ. τύπ.

Τοίχαρχος, ὁ, (τοῖχος, ἄρχω) Ὁ τῶν πλοίων τοίχων ἄρχων, ὁ ἐστιν ὁ ἐπιστάτης ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ πλοίου ἔνθα ἵστανται οἱ κωπηλάται, ὁ τῶν κωπηλατῶν πρῶτος καὶ ἐπιστάτης· οὗ δὲ τὸ ἄξίωμα τοῦτο ἐν τοῖς πλοίοις τὸ δεύτερον μετὰ τὸν ναύτην. Λουκιαν. Διάλ. Ἑταιρ. 12. καὶ Ἀρτεμίδ. ἀ. 35. »Ἄρχει δὲ περιπόου μὲν ὁ τοίχαρχος, τοιχάρχου δὲ ὁ πρωρεύς, πρωρέως δὲ ὁ κυβερνήτης, κυβερνήτου δὲ ὁ ναύκληρος.

Τοιχίζω, μελ. ίσω (τοῖχος) Κλίνω πρὸς τὰ πλάγια, ἢ κλίνω, πλαγιάζω πρὸς τὸ ἓν μέρος, κατὰ μίαν πλευρὰν λέγεται ἐπὶ πλοίου ὅταν τοῦτο εἰς καιρὸν κημαινομένης θαλάσσης ἢ ἐναντίου ἀνέμου κλίνων ἐπὶ τὸ πλάγιον μέρος, (ἐπὶ τοῦ τοίχους) πορεύεται, ἁρμενίζει· εἰς τὸ ὄρτζα, ἤτοι ὀρτζάρι, Ἰταλ. orzare. ὁ Σουίδ. ἔχει »Διατοιχεῖν, ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον γενέσθαι· καὶ Ἀχ. Τατ. 3. »κλίνεται δὲ εὐθὺν τοιχίσαν τὸ σκάφος.«

*Τοίχιον, τό, ὑποκρ. τοῦ τοῖχος, Ἐπιγραμ.

Τοιχογράφια, ἡ, Τὸ γράφειν ἢ ζωγραφίζειν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἢ ἐπὶ τοῦ τοίχου γραφή, ζωγραφία, εἰκονογραφία· παρὰ Πολυβίῳ λέγονται τὰ χρονικὰ τῶν μεγάλων ἀρχιτρίκλινα ἐν τῇ Ῥώμῃ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπὶ λευκοῦ τοίχου γεγραμμένα πρὸς ἀνάγνωσιν πάντων, ἐκ τοῦ

*Τοιχογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω) Ὁ ἐπὶ τοῦ τοίχου γράφων ἢ ζωγραφίζων.

Τοιχοδιφητωρ, ορος, ὁ, (διφάω) Ὁ τοὺς τοίχους διφῶν, διατρυπῶν διὰ νὰ κλέψῃ τι, ὅθεν τροπ. ταὐτὸν τῷ, τοιχορύκτης, καὶ τοιχώρυχος. Ἡσύχ.

Τοιχόκρανον, τό, (κρᾶνον) Τὸ κρᾶνον, ἤτοι ἡ κεφαλὴ τοῦ τοίχου. Μαθημ. παλ. σελ. 83.

*Τοιχόομαι, οῦμαι (τοῖχος) Ὡς τοῖχος περίστημαι, ἢ φαίνομαι ἐναντίος ἀπὸ ὅτι ἀληθῶς εἰμί, Πλουτ. παρβλ. ἐπόομαι.

*Τοιχοποιός, ὁ, ἡ, ὁν (ποιέω) Ὁ τοίχους ποιῶν, οἰκοδομῶν.

Τοιχορύκτης, ου, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τοιχωρύχος, Lob. Φρυν. σελ. 232.

Τοῖχος, ὁ, Κατασκευὴ οἰκοδομική, ὠκοδομημένον ὕψομαι ἐμπροσθεν μέρους τινός, συνηθ. τὸ τεῖχος τῆς οἰκίας (Δουβερ, Τουρν.) Ὅμ. ὅς τις καὶ, τοῖχος σώματος, τοῖχος μεγαρων ἔχει· Ἰλ. Π. 212. »Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι σώματος ὑψηλοῖσιν, καὶ Ἰλ. Σ, 374. ὡσαύτ. τοῖχος αὐλῆς, Ἡτ. ἔργ. 734. Παρὰ τοῖς Νεωτέρ. »τυφλὸς τοῖχος· ὁ μὴ ἔχων θυρίδας, παράθυρα 2) τὸ πλάγιον μέρος ἤτοι ἡ πλευρὰ τοῦ πλοίου, Banda, Ἰταλιστί. Ὀδυσ. Μ. 420. »Λύτάρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους λύσε κλύδων τροπιοῖσι. Εὐστάθ. »Τοῖχοι νεώς, τὰ ἑκατέρωθεν πλάγια τοῦ πλοίου, ἤτοι τὰ σανιδώματα. Θουκ. 7, 36. καὶ Λουκιαν. Ζεὺς Τραγ. 40. »Τοῖχοι ἄρχουσι· ἀντὶ τοῦ, τοίχαρχος. (συγγεν. τῷ τεῖχος, ὅπερ μόνον ἐπὶ τῶν τῆς πόλεως ἢ τοῦ φρουρίου τειχῶν λέγεται.)

*Τοιχωρυχέω, ῶ. Μ. ήσω. (τοιχωρύχος) Τὸν τοῖχον διορύττω, διατκάπτω, διατρυπῶ τὸν τοῖχον ὡς κλέπτης, ὅθεν κλέπτης εἰμὶ μετερχόμενος τὸ ἔργον τοῦ τοιχωρύχου, εἰσέρχομαι ὡς κλέπτης εἰς τὰς οἰκίας, Ἀριστοτελ. ἠθ. ε. »Μοιχεύει δὲ οὐδεὶς τὴν ἑαυτοῦ, οὐδὲ τοιχωρυχεῖ τὸν ἑαυτοῦ τοῖχον, οὐδὲ κλέπτει τὰ ἑαυτοῦ.« Ξενοφ. Ἀπομν. α'. β'. 62. »Κλέπτων, ἢ λωποδυτῶν, ἢ τοιχωρυχῶν, ἢ ἀνδραποδίζομένος, ἢ ἱεροσυλῶν. Μεταφορικ. »Οἷα ἀτοιχωρύχητον περὶ τὸ ἀνέκαθεν· πόσα ἔκλεψαν, πόσας κλοπὰς ἔπραξαν· ἢ κοινότερον, πόσας διαβολὰς καὶ κλεψίας μετεχειρίσθησαν. Δημοσθ. ὅθεν

Τοιχωρύχημα, τό. Ὀπή, τρύπα εἰς τὸν τοῖχον. »Γαλῆς τοιχωρύχημα· τοίχου ὀπὴ ὑπὸ γαλῆς γεγενημένη. 2) τροπικ. διαβολὴ, δολότης, πανουργία.

Τοιχωρυχία, ἡ. Τὸ διορύττειν καὶ διατρυπᾶν τὸν τοῖχον, κλοπὴ, κλεψία, καὶ διαβολὴ, πονηρία. Ξενοφ. Ἀπολογ. 12.

Τοιχωρυχική, ἡ, προσυπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ τοιχωρύχου. Σέξτ. Ἐμπ.

Τοιχωρύχος, ὁ. (τοῖχος, ὀρύσσω) Ὁ τοὺς τοίχους διορύσσων, σκάπτων, διατρυπῶν κλέπτης, κρυφακλέπτης, καὶ καθολ. πονηρὸς, ἀπατεὼν, κακοῦργος.

Τοίως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, τοῖος. Οὕτως, τοιουτοτρόπως.

*Τοιῶς δε, Ἐπίρ ἐκ τοῦ τοιός δε = τοίως.

Τόκα, Δωρικ. ἀντὶ, τότε, Πινδ.

*Τοκαρίδιον, τό. Ὡς τὸ τοκάριον, ὑποκρ. τοῦ τόκος, (ι.)

*Τοκάριον, τό, ὑποκρτ. τοῦ τόκος. Μικρὸς τόκος, διάφορον, Δατ. usurula Γλωσσάρ.

*Τοκαρύδιον, τό, ὑμαρτ. Γραφ. ἀντὶ τοκαρίδιον.

Τοκάς, άδος, ἡ. (τίκτω) Ἡ γεννήσασα, ἢ ἡ γεννῶσα, ἢ μέλλουσα νὰ γεννήσῃ μήτηρ. Ὀδυσ Ξ, 16. καθόλου δὲ, εὔφορος, καρποφόρος. Στράβ. δ'. ὅθεν

Τοκάω, ῶ. Γεννῆσαι θέλω, ἢ μέλλω νὰ γεννήσω, πλησίον τοῦ γεννήσαι εἰμί. Κρατῖνος, παρὰ Πολυδ. β'. 7.

Τοκετός, οῦ, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τόκος, γέννησις, γέννα ἢ καιρὸς τῆς γέννας. Πολυδ. β'. »Ἀπὸ τοκετοῦ αὐτὸν μέχρι ἐσχάτου γήρως.« 2) τὸ γεννηθέν, ὁ ἐγεννήθη.

Τοκεύς, έως, ὁ, (τίκτω) Ὁ τίκτων, γεννῶν, γονεὺς, γεννήτωρ, πατήρ. Παρ' Ὁμήρ. εἶδι κατὰ πληθ. ἀρίθμ. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσ. συνηθ. ἀντὶ οἱ γονεῖς, ὁ πατὴρ, καὶ ἡ μήτηρ, ἔτι καὶ Δυϊκ. »τοκῆε δύω« Ὀδ. Θ, 312. Ἐνικ. δὲ εὑρηται πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 188, 155. χρῶνται δὲ συνηθ. ὅτε Ὅμ. Ἡτ. καὶ Ἡροδτ. τῷ Ἴων. τύπ. τοκῆες, ἠών, κ. τ. τ. ἐν δὲ Ἰλ. εὑρηται καὶ Γενκ. τοκέων, παρβλ. Lobeck. Φρυν. σελ. 69. ἡ δοτκ. τοκέσι εὑρηται ἐν τινι Ἐπιγρ. παρὰ Boeck. Inscr. Τομ. 1, σελ. 536, καὶ 948.

Τοκῆσσα, ἡ. (τόκος) ταὐτὸν τῷ, τοκάς, Ἱππ.

Τοκίζω, (τόκος, 2.) Ἐπὶ τόκῳ δανείζω, δίδω ἀργύρια μὲ τὸ διάφορον. Πολυδ. ὅθεν

Τοκισμός, ὁ. Τὸ τοκίζειν, τὸ ἐπὶ τόκῳ δανείζειν, βάλλειν εἰς διάφορον, Ξενοφ. πόρ. δ'. 6. »Ἐπ' ἐμπορίαις, καὶ καπηλείαις, καὶ τοκισμοῖς τρέπονται« καὶ

Τοκιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τοκίζων, ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείζων. (Μαμελεσίτζης, Τουρν.) Πολυδ. γ'. 9.

Τοκογλυφέω, ῶ. Τοκογλύφος εἰμί, πράττω ὡς τοκογλύφος, μετέρχομαι τὸ ἔργον τοῦ τοκογλύφου. Πολυδ.

Τοκογλύφος, ὁ. (τόκος, 2. γλύφω) Τοκιστὴς, ὁ ἐπὶ τόκῳ δανείζων καὶ μέχρι ὀβόλου ὠφελούμενος, πλεονέκτης τοκιστὴς, ὅστις ἀκριβῶς λο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γαριζει καὶ τὸ παραμυρόπατον τοῦ τόκου, καὶ προτέχει εἰς τὴν δεκάτην καὶ εἰς τὸ βάρος τῶν νομισμάτων, ὡς ὁ ὀβολοστάτης. ἵνα περᾷσῃ τι περισσότερον. Πλούταρχ. Γερμ. Zinseswaage Ἰακ. Α. Π, σελ. 598. (ῳ)

Τοκολη|ψία, ἡ, (λαμβάνω) Λῆψις τοῦ τόκου, τὸ λαμβάνειν διάφορον, εἰσπραξις τόκου.

Τοκοπραίκτωρ, ορις, ὁ, (πράττω) Ὁ τόκους εἰσπράττων, συνάζων, ἢ βιάζων τοὺς ἄλλους νὰ πληρώσουν τοὺς τόκους.

Τόκος, ὁ, (τίκτω) Τοκετός, τὸ γεννᾶν, ἡ γέννησις. Πλάτ. Συμπ. κε'. »Ἡ γὰρ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ξυνουσία τόκος ἐστίν· ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα.« Ἰλ. Τ, 119. »Ἀλγινόης δ' ἐπέπαυσε τόκον καὶ Τμῶλος Δημτρ. 101. ἔτι καὶ ἐπὶ ζώων, Ἰλ. Ρ, 3. »Πρωτοτόκοις, κυσὶν, οὐ πρὶν αἰδοῖα τόκοιον· τοκετοῦ, γέννας. Ἀριστοτέλ. πολ. ζ'. »Ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσί τε μᾶλλον καὶ διαφθείρονται πλείονες· ἐν τῷ γεννᾶν, εἰς τὸν καιρὸν τῆς γέννας. 2) Καὶ ὁ γεννώμενος παῖς, τέκνον, γέννημα, γέγονε, Ἰλ. Η, 128. »Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε« Ξενοφ. Δακ. ιε'. 5. »Πασῶν τῶν συῶν ἀπὸ τόκου χοῖρον λαμβάνειν, καὶ ἐντεῦθεν καθεξῆς γενεὰ, καταγωγή.« Ὁμ. ἐπὶ ζώων, Ὀδ. Ο, 175. ἰδίως δὲ ἡ τόκος περὶ τῆς γυναικός. Ἡρόδ. ι, 111. 3) τροπ. Διάφορον ἢ κέρδος, ὅ ἐστι τὸ ἀπὸ τοῦ δανεισθέντος ἀργυρίου ἢ χρηματικοῦ κεφαλαίου λαμβανόμενον ἢ διδόμενον διάφορον, κέρδος, ἐντόκιον, Ἀριστοτέλ. πολ. α'. »Ὁ δὲ τόκος αὐτὸ (τὸ νόμισμα) ποιεῖ πλέον,« ὅθεν καὶ τοὔνομα τεύτ' εἴληφεν· ὅμοια γὰρ τὰ τεκόμενα τοῖς γεννῶσιν αὐτά ἐστιν· οὕτω καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις λέγει τὸν τόκον εἶναι ὅτε »κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν πλέον παρ' ἡμέραν ἀεὶ γίγνεται« ὑπορρέοντες τοῦ χρόνου. Ἰσοκράτ. »Τοὺς γινομένους τόκους ὑποδέχεσθαι. Ξενοφ. Κύρουπ. η, γ', 15 »Ὅ,τι δ' ἂν λάβῃ ἄπεφα, ἀπεδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδέν τι πολύν.« Ἀριστοφ. »Ἐπὶ μεγάλους τόκους δανείζεσθαι· ἐπὶ δανειζομένου μὲ μεγάλου διάφορον οὕτω καί, »τόκον φέρειν.« Αἰσχίν. παρὰ τοῖς Εὐαγγελιστ. »Κομίζεσθαι, πράττειν τὸν τόκον· λαμβάνειν, δοῦναι μὲ τὸ διάφορον. ὅθεν

Τοκοφορέω, ῶ, (φέρω) Τόκον, διάφορον φέρω, πληρόνω τὸ διάφορον. Δημοσθέν.

Τόλμα, ἡ, καὶ τόλμη. Διάθετις τῆς ψυχῆς, δι' ἧς δύναται νὰ ἐπιχειρισθῇ μεγάλα καὶ ἐπικίνδυνα ἢ δύσκολα πράγματα, ἀπόφασις, προπέτεια, αὐθάδεια, ἀφοβία, θράσος, τόλμη· τόλμα τέ μοι εὐθεῖα γ' ὦσταν ὀρνυσι λέγειν« Πινδ. Ὀλ. 13, 14. ἤτοι προθυμία δικαία καὶ εὐθεῖα, καὶ Ἡρόδ. 7, 155. ὡς ἰδίως ἀττικ. τύπ. ἐστὶ τόλμη, εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο τόλμα καὶ παρ' Εὐρ. παρθ. Lob. Φρυν. σελ. 331. τὸ δὲ τόλμα ἐστι Δωρικ. Συμβολικῶς δὲ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς καὶ ἡ ὕαινα. Εὐστάθ. (τόλμα ἔστι συγγεν. τῷ ΤΑΛΩ, ΤΑΛΑΩ, tolerare) ὅθεν

Τολμάω, ῶ. Μ. ήσω. Ἰων. τολμέω, Ἡρόδ. 8, 77. τολμῆτε ἀντὶ τολμᾶτε, Δωρικ. ὡς τὸ πλήσαι. Λαμβάνω, πέρνω ἐπάνωμου, ἀναλίσκομαι, ὅθεν ἀνέχομαι, καρτερῶ, ὑπομένω, ὑποφέρω, ἐκδαρδύνομαι, θάρρος λαμβάνω, ἐγκαρδιοῦμαι καὶ ἐπιχειρῶ τι δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον, ἀποφασίζω τι μὲ καρδίαν, ἀποκοτῶ, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἀπολύτ. »τιον οὔ τινα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα« Ἰλ. Ρ, 68, καὶ Η, 232. μετὰ ἀπαρεμ. θάρρος λαμβάνω, καρδίαν ἀποκτῶ εἰς τὸ νὰ κάμω τι, ὡς τὸ Λατ. audere. τόλμην ἔχω, θρασύνομαι, αὐθαδίζομαι. Ἰλ. Θ, 424. »εἰ ἔτεον γε τολμήσαις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀείρας καὶ Ὀδ. Ι, 332. Ω, 261. Ἡρόδ. 7, 10. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. ε', γ, 15. »Πῶς δ' ἂν τολμῶμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπαινεῖν, ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπαρεμφ. εἶτα ἐσ' ὅτε ἡ μετοχ. »Ἀτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐπὶ μεγάροισιν ἑείτει βαλλόμενος καὶ ἐνιστάμενος τετληότι θυμῷ« Ὀδ. Π, 162. Ἰακβ. Ἀνθ. 1, 1, σελ. 148. σπαν. μετὰ Αἰτκ. τολμᾶν πόλεμον, Ὀδ. Θ, 519. πάντα τολμᾶν« Ἰακ. Α Π. σελ. 438. ἔτι δὲ καὶ ὑπομένω, ὑποφέρω τι μετ' ἐπιμονῆς, ἐγκαρτερῶ, Boeckh. Πλάτ. Μιν. σελ. 142. παρβλ. ΤΛΑΩ. ὅθεν

Τόλμη, ἡ, Αττ. ταὐτὸν τῷ, τόλμα.

Τολμήεις, εσσα, εν. Τλητικός, καρτερικός, ὑπομονητικός, ὁ ὑπομένων, ὑποφέρων, εὐστα-θής, ἐπιμονος, Ὀδυσ. Ρ, 284. ἔτι δὲ, ταὐτὸν τῷ πεζῷ, τολμηρός, αὐθάδης, θρασύς, Ἰλ. Κ, 205. ἐπικ. κατὰ συναλ. τολμῆς, ῆσα, ῆν, ἐξ οὗ ὑπερθ. τολμήεστατος, Σοφ. Φιλ. 984, ὅπου ἄλλοι οὐκ ὀρθῶς τολμήστατος γράφουσι.

Τόλμημα, τό (τολμάω). Πρᾶξις τολμηρά, τολμηρὸν ἐπιχείρημα, τετολμημένον ἢ μετὰ θρασύτητος γινόμενον ἔργον, Θουκυδ.

Τολμηρία, ἡ. Τόλμη, θράσος, αὐθάδεια, ἐκτοῦ

Τολμηρός, ά, όν (τολμάω). Ὁ τόλμην ἔχων, ὁ τόλμῃ πειθόμενος, θαρραλέος· ταὐτὸν τῷ ποιητικῷ, τολμήεις. Ἐπίρ. -ρῶς. Ξενοφ. Συμπ. β'. 12. »Καὶ περ γυνὴ οὖσα οὕτω τολμηρῶς εἰς τὰ ἔξω ἰέναι«.

*Τολμῇς, ῆσσα, ῆν, ποιητ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ τολμήεις, ὅπερ ἴδε.

Τόλμησις, ἡ (τολμάω). Τὸ τολμᾶν, τολμηρὸν εἶναι, ἐμπρέβαλ.

Τολμητής, οῦ, ὁ (τολμάω), παρὰ Θουκυδ. ά, ταὐτὸν τῷ τολμητίας.

Τολμητίας, ου, ὁ. Ὁ τόλμην καὶ θάρρος ἔχων, ὃς τε μετὰ τόλμης ἢ θάρρους ἐπιχειρεῖ μεγάλα, ἐπίκινδυνα καὶ ἐπικίνδυνα πράγματα· προπέτης, αὐθάδης, θρασύς, ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιχειρῶν, Ἀγαθίας.

*Τολμητικός, ἡ, όν, = τολμηρός, Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 1405.

*Τολμητός, ἡ, όν, ἐπίθ. ρήματ. ἐκ τοῦ τολμάω. Ὁ τετολμημένος, ὁ μετὰ τόλμης καὶ θράσους περιχθείς, ἢ πᾶν ὅ,τι μετὰ τόλμης δύναται νὰ γίνῃ, ἐπιχείρημα τολμηρόν.

*Τολμίστατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ τολμήεις. Λίαν τολμηρός, ἐπιχειρηματικός, Σοφ. Φιλ. 984.

Τολοιπόν (λοιπός), ἐπίρρ. Τὸ ἐπίλοιπον, ὅσον δὰ τὸ ἐπίλοιπον. 2) ἐπὶ χρόνου ἐξῆς, ἐπομένως, ἀπὸ ταῦτα, ἀπὸ τοῦ τῶν καὶ εἰς τὸ ἑξῆς. 3) ἄρα, λοιπόν, ὅθεν. Σοφ. καὶ Πλάτ.

Τολύπευμα, τό (τολυπεύω), ταὐτὸν τῷ, τολύπη.

Τολυπευτικός, ἡ, όν. Ἐργαστικός, ἐπιτηδειωτικός, εἰ ἐκτέλεστιν, ἐκπεραίωσιν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος. Ἡσυχ.

Τολυπεύω (τολύπη). Τολύπην ποιῶ, κάμνω τολύπας, μαζώνω τὰ ἐξεσμένα καὶ πρὸς γνέσιμον ἕτοιμα μᾶλλον εἰς κουβάρι, ἢ εἰς δεσμόν ὅπερ τολύπη λέγεται· καὶ ἐντεῦθεν τροπ. ἐκτελῶ, ἐκπεραίζομαι, ἢ ἐξεργάζομαι, τελειόνω ταλαίπωρόν τι καὶ κοπιαστικὸν ἔργον, ξεπερδεύω τι δυτυχιές, ἢ φέρω εἰς περαίωσιν ἐπιμοχθόν τι ἔργον. Ἰλ. Ξ, 86. »Πολέμους τολυπεύειν· καὶ Ω, 7. »Ὁπόταν τολύπευσα. ὁ Εὐστάθ. λέγει· »Ἰστέον δέ, ὅτι τολύπη κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἔριων σμάρα· ὅθεν καὶ τὸ τὰ πολλὰ εἰς τέλος ἓν συγκεφαλαιοῦν, τολυπεύειν λέγεται, κακοπαθεῖν, μοχθεῖν, ταλαιπωρεῖν καὶ πόνον, ἄλγεα, πάθος, τολυπεύειν, ἤτοι πένους, θεινὰ, λύπας ὑπομένειν· ἀχαλκὸν πόνει ἐκτολυπῦσαι, Ἡσίοδ. παρβλ. ἐκτολυπεύω. 2) Μηχανῶμαι, στρέφω, κλώθω, ὡς καὶ τὸ, πλέκω, μεταφορ. »Δόλους τολυπεύειν· ταὐτὸν τῷ, πλέκειν, στρέφειν, ἐφευρίσκειν δόλους· μετα-χειρίζομαι, κατεργάζομαι, ἐφευρίσκω δόλους καὶ ἀπάτας. Ὀδ. Τ, 137. »Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δόλους τολυπεύω. Εὐριπ. Ῥήσ. 744. καί, 751. λέγει· »Θηρεῖ πένθος τολυπεύων· ἀντὶ τοῦ, τεύχειν, προξενεῖν, ἐπιφέρειν, ἐκ τοῦ

Τολύπη, ἡ. Τὸ καταστεγαστὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον, ὅ ἐστι τὸ ἐξεσμένον ἢ λαναρισμένον καὶ περιτυλιγμένον εἰς σφαῖραν, εἰς δεμάτι, ἢ τολύπια· καὶ εἰς γνέσιμον ἕτοιμον μᾶλλον, τὰ τοῦ ἐρίου ὀρχήματα τὰ ἐπὶ τῷ κλωσθῆναι ἐξασκούμενα, ἢ κατ' Εὐστάθ. »Ἐρίων σφαῖραι· τὸ κατειργασμένον καὶ ξανθὸν καὶ ἀσκηθὲν εἰς τὸ κλωσθῆναι ἔριον· ἢ ἐν τῇ συνηθείᾳ Λακωνικῇ »Τολύπαι λεγόμεναι, Λατ. glomus· οὕτω καλεῖ ἡ Διόδωρος τὸν καλλι-σμὸν, ἤτοι τὸ πανέριον· »Στόμωσος ἀσκητὸν καὶ τολύπας φυλακτόν· καὶ ἀλλαχοῦ »Ὃν ποτὲ δόντι ἁπλῆρου τολύπη πᾶσα καθειρομένη ἐν τῷ γνᾶθαι ἐκεθείριζε καὶ ἔπαζε τὸ νῆμα μὲ τοὺς ὀδόντας· ἴδε ἔτι καὶ τὸ ἐγνεσμένον ἔριον, νῆμα, κλωστὴ, κουβάρι ἐκ νήματος· ῥάμ· καλλωδίοις τε καὶ τολύπαις τοὺς καλάμους συσῴ-σαντες«, Ἀγαθ. 2) Πλεκτούς τις, ἐκ τοῦ σφαιρικοῦ σχήματος παρωνομασμένος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τολύπη, τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ἃ καὶ βάρακας καλοῦσιν. – 4) Εἶδος στεγογλυφῆς κολυμβήθρας. Δ. Βασιλ. δ'. 39. »Συνέλιξεν τολύπην ἀργίλου· καὶ καθόλ. βῶλος, μάζα, βρέμβος.

Τομαῖος, ᾶ, ᾱ, ον, καὶ τομαῖος, αία, αῖον (τομή). Κεπτερός, κόπτων. 2) παθ. κεκομμένος, κεχαρισμένος, »Ἄκος τομαῖον. Αἰσχυλ. Χοηφ. 535. ὡς τὸ »Τίμνειν ἄκοιτι ἴδε τοῦτο. »Χαὶ τα τομαῖοι· ἢ κεκομμένη, ἢ κουρευμένη χαίτη, Εὐριπ. Ἄλκ. 101.

*Τομάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τόμος. Μικρὸς τόμος, τομίδιον.

*Τόμαρος, ὁ· καὶ τόμουρος. Ἱερεύς ἢ μάντις εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον, ἀντὶ, τομάρουρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τόμαρος, τὸ ἐν Δωδώνῃ ὄρος (ὅθεν τὴν σήμερον οἱ περὶ αὐτὸ κῶμαι γενικῶς τομαροχώρια καλοῦνται,) καὶ προφήτης, καὶ ἱερεύς, καὶ θύτης, καὶ μάντις. Ἐν Ὁμρ. Ὀδ. Π, 403.» Εἰ μέν κ' αἶνησωσι Διὸς μεγάλοι θεσπεσιαι, ὅπου ἄλλοι οἱ παλαιοὶ κριτικοὶ ἀνέγνωσαν »Διὸς μεγάλου τόμαρος, τὸ, τομούρου· ὡς καὶ ὁ Εὐστάθ. λέγει· Τὸ δὲ »Θέμιττες Διὸς φασί τινες μὴ δεῖν ἐπὶ μαντείας τίθεσθαι, ἀγορὰς γὰρ καὶ βουλὴς λέξιν εἶναι τὴν Θεμιν· ὁ καὶ αὐτοί τον, Θέμιστες, τόμουρας γράφοντο, ὅ ἐστι, μαντείας. Ὅρος γὰρ κατὰ τὸν γεωγράφον (Στράβ. ζ'. σελ. 506.) τάμαρος ἐν Ἠπείρῳ, ὑφ' ᾧ κεῖται ἱερὸν τὸ ἐν Δωδώνῃ κατὰ Θεσπρωτίαν, ἐξ οὗ τόμουρος, οἱ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγόμενοι ὑποψῆται Διὸς ἀνιπτόποδες, χαμαιεύνες, καὶ μαντεῖαι τόμουρακαι. Κατὰ Στράβ. Εὐξ. ἐλέγετο τὸ ἐν Ἠπείρῳ ὄρος Τμῶρος· καὶ ὁ ἐν Δωδώνῃ τιμώμενος Ζεύς, Ζεὺς Τμάριος, παρὰ Ὀλυμπιοδ. παρβλ. καὶ Οὐίργιλ. Ἐκλ. 8, 4. καί, Τομαρίας φηγός, ἡ ἐν Δωδώνῃ δρῦς, Ὀρφ. Ἀργ. 264, καὶ 1154. κατ' ἔκπτ. τύπ. ἔστι τὸ Τάμαρος, καὶ Τόμαρος· τινὲς παράγουσι τὸ Τόμαρος ἢ Τούμολος ἐκ τοῦ τέμνω, τομή.

Τομάω, ῶ (τομή). Τομῆς δέομαι, ἐπιθυμῶ, χρείαν ἔχω τομῆς (κόψιμον χρειάζομαι), Σοφ. Αἴας 582. »Πυκαζε θάσσον, οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θορεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι ποιήματι· τομῆς δεομένῳ, χρείαν ἔχοντι. ὥστεν ἐλέγε· τὸ τραῦμα τομῆς ἐπιδεῖται, ὥσπερ καὶ αἰτᾶσθαι εἶχεν, διὰ γὰρ τῆς τομῆς μέσης ἰᾶσθαι δύναται.

Τομεῖον, τό (τομή), = τομεύς.

Τομεύς, έως, ὁ, Δωσιθ. ἴδετε πλῆθ. τομεῖς, Ἀρχιμ. ἴδε Βεντμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. 1, σελ. 197. (τομή). Τμητήρ, ὁ τέμνων, κόπτων, Πλούταρ. 2) Τὸ κοπίδιον τοῦ σκαλιορύφου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλάτ. Ἄλκ. α΄. 52. «Ὥσπερ σκυτοτόμος τέμνει που τομεῖν· παραβλ. τὸ τοῦ Πολυδ. ἐν Δ. 14 καὶ τὸ, τομεῖον. Ὁ Σχολ. τοῦ Πλάτ. (αὐτόθι ἔχει· «Τομεὺς ἐργαλεῖον ἐστιν ἐν τῇ βάσει ἔχον κυκλικήν. Σμίλη δὲ ἡμικυκλική». Ἡ αὐτὴ λέξις φέρεται καὶ παρὰ Ξενοφ. ἐν τῷ Ἱππαρχ. β΄. 3. «Οὕτω καὶ σίδηρος μάλιστα διατάσεις σίδηρον, ὅταν τότε ἡγούμενον ἐρρωμένον ᾖ τοῦ τομεῖ· καὶ τὸ ἐκλυόμενον ἐκανόν». Ὁ Γαλην. ἐν Γλωστ. «Τομεὺς καλεῖται σιδηροῦν ἐργαλεῖον ὀξύκωλον, ᾧ οἱ χαλκεῖς πρός ἄλλα τε τινὰ καὶ πρὸς τὸ ἀναβάλλειν καὶ μοχλεύεται ἤλους χρώτασιν ἢ κατ' ἄλλους «ὀξύκωλόν τι ἐργαλεῖον τὸ ἐπὶ τὸ ἀναστρέφειν καὶ ἐκκρούειν τοὺς σιδηροῦς ἤλους ἐπιτήδειον, ὅπερ κοινῶς ταιβέλιον λέγεται. 2) ἐν τῇ μαθηματ. τμῆμα ἢ τομὴ κώνου, κύλινδρου κ.τ.τ. Εὐκλείδ. στοιχ. γ΄. 10. καὶ Ἀρχιμήδ. σφαῖρ. ἑ. 4) τῶν ὀδόντων οἱ μέσοι τέσσαρες ἑκάστων τομεῖς, ὅτι τέμνουσι τὴν τροφὴν καὶ διαρρύσει καὶ διχάζουσι τὸ προσπεσόν· οἱ αὐτοὶ ἔτι καὶ διχαστῆρες, καὶ κτένες ἐκλούονται.

Τομεύω, ταὐτὸν τῷ, τέμνω. Ἡσύχ.

*Τομέχρι, ἐπίρ. = μέχρι, Lob. Φρυν. σλ. 50.

Τομή, ἡ (τέμνω). Τμῆσις, τὸ τέμνειν, κόπτειν, ἡ κόψιμον, κοψίματα, ἢ ἐκ κοψίματος πληγή. Ἱπποκράτ. εἰρ. «Τὰς μὲν καύσεις καὶ τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν· τὰ κοψίματα τῶν σεσηπότων μελῶν. «Τομὴ δένδρου· τὸ κόψιμον τοῦ δένδρου, ὡς τὸ «Τέμνειν δένδρα». 2) Τὸ κεκομμένον, τετμημένον, πᾶν ὅ,τι κόπτεται ἀπὸ τινος ὅλου, κόμμεον μέρος δένδρου, ὡς ἐν Ἰλ. Δ, 234. περὶ τοῦ, σκήπτρου. «Τὸ μὲν οὖ ποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν». Ἐπειδὴ τὴν τμῆσιν, ὅ ἐστι τὴν ῥίζαν αὐτοῦ, τμηθὲν ἐν τῷ ὄρει κατέλιπεν. ὁ Σχολ. δ' ἐς Εὐστάθ. «Τομή, στέλεχος φυτοῦ, οὗ ἀποτέτμηται τις κλάδος». Ἡ ῥίζα ὄζει ἐτμήθη. Ἡσύχ. «Τομὴ ἀμπέλου· τὸ βλαστολόγημα, κλῶτις 8) τμῆμα, κόμμα, ἀπόκομμα, χώρισις, διαχώρισμα, διαφορά, διάκρισις μερῶν, ἀτομὴ λόγου, Ἑρμογ.

Τομίας, ου, ὁ (τέμνω). Κεκομμένος, τετμημένος, εὐνοῦχος, ταὐτὸν τῷ, ἐκτομίας, Ἀριστοτέλ. ζώων Ἱστορ. ϛ΄.

Τομικός, ἡ, όν (τέμνω). Εἰς τὸ τέμνειν ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόζων.

Τόμιος, ὁ, ἡ, ον (τομή). Τετμημένος, κεκομμένος· συνηθ. οὐδέτ. «Τὰ τόμια, ταὐτὸν τῷ, ἔντομα, ἱερά, ἱερεῖα, ἃ σφάζοντες ὀμνύουσιν, ὅ ἐστι θυσίαν γινομένην μετὰ παντηγύρεως ἐπὶ ὅρκου καὶ συνθηκῶν «Στὰς ἐπὶ τομίων κάπρου, καὶ κριοῦ καὶ ταύρου». Δημοσθέν. «Στάντες ἐπὶ τῶν τομίων ὤμοσαν». Διονύσ. Ἁλικ. τὸ ἀρχαιότερον τούτου ἐλέγετο· «Ὀμόσαι καθ' ἱερῶν τελείων». Δημοσθέν. ἡ δὲ Ὁμηρικὴ ἐκφρασις ἔστι τοῦ «Ὄρκια τέμνειν». — Ὁ Εὐστάθ. ἐν Ὀδ. Α, στίχ. 23. ἔχει· «Ἐπὶ γὰρ ἱερῶν, τόμια, φησὶ, καὶ ἔντομα. ἐπὶ δὲ ζώων ἱερείων» ὅθεν καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι· «Τόμια, τὰ ἀποτμήματα καὶ ἀπρωτηριάσματα τοῦ νεκροῦ.

Τομίς, ίδος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τομεύς, ταναΐλια. Γλωσσ. Στεφ. «Τὰς μύλας ἔχει τομίδια». Ο΄.

Τομός, ἡ, όν, ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ τέμνω. Τομητικός, ὁ τέμνων, ἡ ὁ δυνάμενος τέμνειν, κοπτερὸς ὀξύς, ἠκονισμένος, σπαν. ἐν τῷ Θετκ. Πλάτ. Τιμ. σελ. 61. Ε. Συγκριτ. τομώτερος, Φιλοῦλ. 116. Ὑπερθ. τομώτατος Σοφοκλ. Αἴαν. 828. «Ὁ μὲν σφηνεὺς ἐστὶν ὁ τομώτατος, λέγει διαπεραντικός, διακριτικός, μερικτικός, καὶ αὐτός. Lob. Ἐπίρ. τομῶς, μὲ κοπτερὸν τρόπον, σύντομον, ἢ σαφῶς, διαπεραμμένως.

Τόμος, ὁ (τέμνω). Τμῆμα, τόμαχος, τὸ ἀποτετμημένον ἢ κεκομμένον μέρος ἀπό τινος, κομμάτιον παρ' Ἀθην. «Ἀλλᾶντος, ψύσης, γαστρός, μήτρας, τυροῦ τόμος». Ἔτι δὲ καὶ τμῆμα ἡμέρας βιβλίου τινὸς ἐπὶ διφθέρας ἤτοι μεμβράνης γεγραμμένον, καὶ εἰς ἀνέλιγμα περιτυλιγμένον, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Τόμος χάρτης». Ἡσαΐας κεφ. ἡ. 1. «Λάβε σοι τόμον καινὸν μέγαν· ὅπερ ἄλλοι μετέγραψαν· «Τόμον χάρτου καινοῦ μεγάλου· ἐνθα κυρίως σημαίνει τὴν λεπτὴν ἐφθέραν, ἣν οἱ παλαιοὶ ἀντὶ χάρτου μεταχειριζόμενοι ἔγραφον ἐπ' αὐτῆς· καὶ ἐντεῦθεν ἡ συνήθεια ὑποτυπωτικῶς «Τομάριονα» λέγει κυρίως τὸ δέρμα τοῦ προβάτου καὶ τῆς αἰγὸς, καὶ τοῦ λαγοῦ κ.τ.τ. μικρῶν ζώων. Κυριολεκτεῖται δὲ τὸ, τόμος, παρὰ τοῖς ναυτέροις ἐπὶ βιβλίου, volume Γαλ.

Τόμουρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ τόμαρος. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τόμουροι, προφῆται, ἱερεῖς, οἰονοσκόποι, διάκονοι».

Τονα῀ῖος, αἶα, αῖον (τόνος). Τετανισμένος, ἐντεταμένος, ἐκτεταμένος, τανισμένος, σύντονος, μὲ τόνον. «Δρόμος τοναῖος». Ἰσχυρός, ταχύς, μέγας, Σοφίδ. «Τοναῖαν ἔξοπλα. φωνὴ μεγάλη φωνή, ἢ ἡ κατ' ὀξύτητα τάσις τῆς φωνῆς. Ἄλεξις παρὰ Φωτ. ἐν λεξ. «Οὐκ ἔχω γε ἄλλο τι εἰπω τοναίας τηλικαύτης ἄξιον· ἡ γὰρ ἐπὶ πολὺ τῆς φωνῆς ἀπότασις καλεῖται, τοναία.

Τονα῀ῖον, τό (τόνος). Συρίγγιον φωνατικὸν, σύριγξ, ἢ σφυρίκτρα, δι' ἧς ἐλίσσει τῷ ψάλλοντι ἢ ὀγορεύοντι τὸν ἁρμόζοντα τόνον πρὸς τὸ ᾄδειν ἢ ὁμιλεῖν. πῶς τὴν φωνὴν οἱ ἁρμονικοὶ σχολὴν ἐπ' ἀμφότερα διὰ τῶν τόνων ἄγουσι, καὶ τοῦτο ἔχων οἱαδήτις, αὐτοῦ λέγοντος ἐπισπᾶσθαι ἔστωσι, ἐνεδίδου τὸν ἐπειπεῖν καὶ πρῶτον, ᾧ τὴν κρυπτὴν ἀνεκαλεῖτο, καὶ τὸ τραχὺ καὶ τὸ θυμικὸν ἀφῄρει τῆς φωνῆς. Πλούταρχ. περὶ Ἀσωτηγ. 6. ἄλλως ἐπιτόνιον λεγόμενον, καὶ ὡ τοὺς φθόγγους ἀναβιβάζουσι, Λατ. fistula, Κουϊντιλ. inst. rhet. 1, 10, 20.

Τονέω, ταὐτὸν τῷ, τοιόω. Εὐστάθ.

*Τονθορύζω, καὶ, τονθορίζω. Ἀτημάντως καὶ ἀστιφῶς πως ὁμιλῶ, συγχεχυμένως ὁμιλῶ, μουρμορίζω, ἢ κρυπτομουρμορίζω, ἀτακτως ἢ ὑποπτως λαλῶ, ῥῆμα γογγύζω, ψιθυρίζω. Ἀριστοφ. Βατρ. 747. Ἀχερ. 683. Σφῆκ. 614, καθ' ἃ χωρὶς εὑρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις χειρογρ. καὶ ἐκδόσ. ἢ γραφῇ —ύζω· λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ τῆς ἀνάρθρου φωνῆς τῶν ζώων· ὅθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· τονθρύς, ἡ φωνή. Ἐν παροιμ. Σολμ. κϛ΄. 21. κεῖται· «Τονθρυστὴς, ὁ ψιθυριστὴς, ὁ γογγυστὴς, παρ' Ἀκύλα. Τῶν σχηματισμῶν «Τονθορυγέω» ἔχει ὁ Φερεκράτης παρ' Ἀθην. ϛ΄. σλ. 268. καὶ Πολυδ. ἐν ϛ΄. 58. ὁ δὲ Εὐστάθ. παρ' Ἀθην. τονθολογεῖν, ἀνάγνωσε, καὶ διὰ τοῦ, ποιόν ἦχον ἀποτελεῖν τὸ ὕδωρ ἐν τῷ ἀναβλύζειν, ἡρμήνευτε· κατὰ συγκοπ. τονθρύζω καὶ τονθρίζω, ὅθεν τοιθρύς, ἡ, ἀσαφὴς καὶ συγκεχυμένη ὁμιλία, μουρμούρισμα, καὶ τοιθρυστὴς, οὗ, ὁ, ὁ ἀσαφῶς καὶ συγκεχυμένως ὁμιλῶν, μουρμορίζων, γογγυστής. (Οἱ τύπ. εἰς ύζω εἰσὶ συνηθέστρ. των εἰς ίζω, Lob. Φρυν. σελ. 388. Ἰακ. Α. Π. σελ. 624.

*Τονθρύς, ύος, ἡ, Γλωσ. ἴδε ἐν τῷ τοιθρύζω.

*Τονθρυστὴς, οῦ, ὁ· ἴδε ἐντῷ τονθορύζω.

Τονιαῖος, αία, αῖον (τόνος). Ἐκ τῆς μακρότητος τοῦ τόνου, ἢ ὁ ἔχων μακρότητα τόνου, παρὰ Μουσικοῖς «Τονιαῖον διάστημα· τὸ ἀπὸ τοῦ διὰ πέντε ἐπὶ τὸ διὰ τεσσάρων. Θέωνι Σμυρ. καὶ «Σύστημα τονιαῖον». Πλούταρχ.

Τονίζω, μέλ. ίσω (τόνος). Σημειῶ ἢ γράφω φωνήεντος τὸ σημεῖον τοῦ τόνου, τόνους γράφω, τίθημι, ὀξύνω; βαρύνω, ἢ περισπῶ μίαν λέξιν.

Τονικός, ἡ, όν. Ὁ διὰ τόνου, τάσεως ἀποτελούμενος, ὁ τόνον προξενῶν, δίδων, ἢ ὁ ἐξ' ἑνὸς τόνου συνιστάμενος.

Τονοειδής, ές, ἡ, ές (εἶδος). Τόνῳ ὅμοιος, εἶδος τόνου ἔχων, Ἡσύχ.

Τόνος, ὁ (τείνω). Πᾶν δι' οὗ ἐπιτείνεται, τεντώνεται, ἢ ἐλαστᾶί τι, ἢ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ τεθῇ, νὰ τεντωθῇ, τέντωμα, κόρθωμα, τάνυσμα, καὶ ἐντεῦθεν σχοινίον, καλωδίον, νεῦρα, πεῖσμα, κάλως τόνων, ἶνες, νεῦρα, ἵνα ἀνακεχεύῃ τὸν τόνον τῶν ὅπλων», Ἡρόδοτ. 7, 36. καὶ Ἱππ. καὶ καθόλου δέμα, δεσμός, ταινία, ἱμάς, λωρίον, «τοὺς τόνους ἕψοντες τῶν κλινέων ἐπιτάοντος, Ἡρόδ. 9, 118. τὰ τοῦ χρεβατίου σχοινία, ὅθεν ἐν ταῖς μηχαναῖς, τόνοι καὶ ἀντίτονοι, τὰ κελώδια, τὰ χονδρὰ σχοινία, τὰ ὁποῖα ἀνελκύουσιν ἢ κατέλκουσι μεγα τι βάρος ἢ σῶμα, ἔτι δὲ καὶ λίνον, ἢ κλωστὴ, ἐξ ὧν πλέκονται τὰ σχοινία, «ἐκ τριῶν τόνων». Σστ. ἐκ τριῶν νημάτων πεπλεγμένον. 2) τὸ τείνειν, τεντόνειν, ἕλκειν, τέντωσις, τάσις, ἔντασις, κόρθωσις, Ἡρόδοτ. 7, 35. 3) ἡ τάσις, ἔκτασις τῆς φωνῆς· βαθμὸς τις τῆ· ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως τῆς φωνῆς, παρὰ Μουσικοῖς καὶ Ποιηταῖς. Ξενοφ. Κυνηγ ϛ΄. 20. «Τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμενον ὀξύ, βραχύ, μικρόν, μέγαν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων. 4) Τὸ ἐπὶ τινος φωνήεντος ἢ συλλαβῆς τιθέμενον προσῳδιακὸν σημεῖον, δι' οὗ σημειοῦται ὁ βαθμὸς τοῦ ἤχου ἢ τῆς φωνῆς· καὶ ἐντεῦθεν καὶ ὁ διὰ τούτου σημειούμενος ἦχος. «τόνος ἐξάμετρος», Ἡρόδτ. 1, 47, 82. 5, 60. ὁ ἀπὸ ἓξ πόδας συνιστάμενος στίχος, τὸ ἑξάμετρον, τὸ ἡρωικὸν μέτρον, ὡσαύτως «τόνος τρίμετρος», Ἡρόδ. 1, 174. παθόλου δὲ 5) Ῥώμη, ἰσχύς, ἀγών, δύναμις, ἧς ἀποτελεῖται διὰ τάσεως ἢ συντάσεως, ἀγωνίας τινός, Γαλην. Λέγεται ἔτι καὶ ὁ μετὰ παριτάσεως καὶ σφύρους, ἢ σφιγκτηριότητος λόγος Πλούταρχ. Καὶ πᾶν τὸ τεταμμένον, μὲ βίαν καὶ σφοδρὰν ἐντεταμμένον.

Τονόω, ω. Τεντόνω, ἐντείνω, τείνω, ἅλκω, ἢ τόνον, τάσιν, ἔντασιν, δύναμιν δίδωμι ἢ προξενῶ, ἐντείνω, δυναμόω. Γρηγόρ. Ναζ. ὁ 3ος 2) Τόνον ἐπιτίθημι ἐν τῷ ὁμιλεῖν ἢ γράφειν, ταὐτὸν τῷ κοινοτέρῳ, τονίζω, ἤτοι θέτω σημεῖα τοῦ τόνου ἐπὶ τῶν συλλαβῶν.

*Τονῦν, ἴδε ἐν τῷ νῦν.

Τονώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συναίρ. ταὐτὸν τῷ τονοειδής.

Τόνωσις, εως, ἡ (τονόω). Τάσις, ἔντασις, τέντωσις, δυνάμωσις, τὸ τείνειν, δυναμόνειν, καὶ ἡ ἐπίθεσις τοῦ τόνου, τῶν σημείων τοῦ τόνου ἐπί τινος συλλαβῆς, τονισμός.

Τονωτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τόνον ἢ εἰς τόνωσιν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ γυμνασμένος, δυναμωτικός. Γαλην.

*Τοξάζομαι, μέλ. άσομαι, μίσ. ἀποδ. (τόξον)· ταὐτὸν τῷ πεζῷ τοξεύω. Βάλλω, κτυπῶ μὲ τὸ τόξον, ῥίπτω τὸ τόξον, τινός, τοξεύω κατ' ἐπάνω τινός, Ὀδ. Θ, 217. Χ, 27. (τὸ ἐνεργητικὸν πιθαν. οὐχ εὑρηται.)

*Τοξαλκέτης, ου, ὁ, καί

*Τοξαλκής, ές, ἡ, ές (ἀλκή). Δυνατὸς εἰς τὸ τοξεύειν, δυνατὸς εἰς τὸ τόξον, ἐπιτήδειος, φέρων τοξότης, Ὀρφ. ὕμν. νϛ΄. 2. «Ἥρως τοξαλκέτης· καὶ Αἰλιαν. ζώων Ἴτηρ. ιά΄. 40.

Τοξάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, τόξον· ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «Δοξάριον».

Τοξάρχης, ὁ, ἡ (ἄρχω). Ὁ αὐρίας τῶν τόξων, 2) ὁ τῶν τόξων ἢ τοξευτῶν ἄρχων.

Τόξαρχος, ὁ, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τοξάρχης. Αἰσχύλ. Πέρσ. 554, καὶ Ἀρρίαν. παραβλ. καὶ Boeckh. Ath. Staash. 1, σελ. 223.

Τοξασμός, ὁ, ἡ (τοξάζομαι)· ταὐτὸν τῷ, τοξεία. Νικήτ. Χρον. β΄. 18. 6.

Τοξεία, ἡ (τοξεύω). Βάλλειν, ῥίπτειν διὰ τοῦ τόξου, ἢ τῶν βελῶν, ἢ τέχνη τοῦ τοξεύειν, τὸ ῥίψιμον τοῦ τόξου· ἢ τοξευτικὴ ἐμπειρία. Πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρά· Φιλουτράτ. Ἀπολλ. ά. 1. 2) «Τοξεία, ἡ» περιληπτ. ταὐτὸν τῷ, τοξότας.

*Τοξελκής, ός, ή, ές (ἕλκω). Ὁ τὸ τόξον ἕλκων, τανύων διὰ τὸ τοξεύειν, τοξοπανυστής.

Τόξευμα, ατος, τό (τοξεύω). Αὐτὸ τὸ τοξευόμενον, ὁ ἀπὸ τόξου εἰστὸς, τὸ ἀπὸ τόξου ἀφιέμενον βέλος, σαίτα, ἡ διὰ τοῦ τόξου βολή, ῥίψιμον μὲ τὸ τόξον. Πίνδ. καὶ Ἡρόδ. καὶ ἡ ἐκ τοῦ τόξου πληγή, σαίτιά, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. «Τόξευμα εἰς τὴν κνήμην λαβόν». αὐτὸ τοῦ, εἰς τὴν κνήμην τοξευθείς, τὸν ἐκτύπησε τὸ βέλος τοῦ τόξου εἰς τὴν κνῆμην. «Λίθοις καὶ τεξεύμασι κατέτρωσαν», Ξενοφ. Ἀναβ. γ'. δ'. 9. 2) ἐφαρμόζει ὅτι καὶ τὸ διάστημα ἀφ' οὗ ἐκεῖ ὅπου φθάνει, ἢ δύναται νὰ φθάσῃ τὸ διὰ τοῦ τόξου ῥιπτόμενον, τὸ ῥίψιμον τοῦ βέλους, «ὅσον τόξευμα ἐξικνεῖσθαι», Ἡρόδ. 4, 139. καὶ «πρὶν τόξευμα ἐξικνεῖσθαι», πρὶν νὰ ἐλθωσιν ἕως εἰς ἓν διάστημα, ὅπου δύνανται νὰ φθάσῃ τὸ βέλος, «ἔξω τοξεύματος· ἢ, ἐντὸς τοξεύματος γενέσθαι, φθάνω ἐντὸς τῆς βολῆς, ἢ ἐντὸς τῆς βολῆς τοῦ τόξου, ὡς κοιν. λέγομεν· «Μιᾶς τουφεκιᾶς τόπον». 3) ταὐτὸν τῷ, τόξον, τὸ δοξάριον, συχνάκις παρ' Ἡροδ. καὶ Δουκιαν. «Ἀπορρεῖ μου ἐκ τῶν χειρῶν τὰ τοξεύματα», τὸ δοξάριον. Διόδωρ. Σικ. «Τοξεύματα ὑπερμεγέθη. μεγάλα τόξα, δοξάρια. 4) περιληπτικ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ τόξα ἀντὶ οἱ τοξόται, Ἡρόδ. 6, 118.

*Τοξεύς, έως, ὁ. ἀρσν. κύρ. ὄνομ. Ἡσ. Λεξ. 41, 4. 2) = τοξότης, ἀμφιβλ.

*Τόξευσις, ἡ (τοξεύω). Ἡ διὰ τοῦ τόξου βολή, ῥίψιμον τοῦ βέλους διὰ τοῦ τόξου.

*Τοξεύτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ τοξευτήρ.

*Τοξευτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

*Τοξευτής, οῦ, ὁ (τοξεύω). Ὁ τόξου βάλλων, ὁ τοξεύων, ὁ τόξου χρώμενος ἢ μαχόμενος, ὅς τις ῥίπτει τὸ τόξον ἢ μάχεται μετὰ τόξου. Ἰλ. Ψ, 850. «Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆρι τίθει ἰόεντα σίδηρον· ταὐτὸν τῷ, τοξέτης· Παρ' Ὁππιαν. Κυνηγ. γ'. (καὶ Ἀράτῳ) φέρεται τὸ, τοξευτήρ· καὶ, θηλ. σεξεύτειρα καὶ ἔρμην. διὰ τοῦ, ἡ τέχνη εὐ εἰδυῖα, ἡ ἀπὸ τοξευτικῆς εὐδοκιμοῦσα· ἢ, ἡ τοξοσύνη ἀρίστη, ἐδεν

Τοξευτικός, ή, όν. Ὁ οἰκεῖος ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τόξον, ἢ εἰς τὸ τοξεύειν, εἰς τὸ βάλλειν διὰ τόξου κλίσιν καὶ ἐμπειρίαν ἔχων.

*Τοξευτός, ή, όν. Ὁ ὑπὸ τοῦ τόξου, ἢ ταῦ βέλους βληθείς, πληγωθείς, ἢ τοξευθείς, ἐπίθ. ῥηματκ. τοῦ

Τοξεύω, μέλ. εὔσω (τόξον), ὡς τὸ ποιητ. τοξάζομαι. Τῷ τόξῳ ἢ τόξοις βάλλω, αἴστους ἢ βέλη ἀφίημι, σαιτεύω, ῥίπτω μὲ τὸ δοξάριον, τόξα τείνω, «Τοξεύω εἰς, ἐπί τινα». Ξενοφ. Κυρουπ. γ'. γ'. 29. «Τοξεύειν εἰς τοὺς ἀποκτείναντας· καὶ Ἡρόδ. 4, 94. Μετάγεν. ἐνεργοῦσης τὸ ἀντικείμ. ὅτ' ἢ τὸ σημεῖον, πρὸς ὃ τοξεύει τις ἀντὶ τοῦ, τόξῳ σκοπεύω, ἢ ἐπέχω σκοπῷ τόξον, εὐστόχως βάλλω τὸ τόξον ἐπί τι καὶ κτυπῶ, Ἰλ. Ψ, 855. «ἦ ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν, καὶ Σοφοκλ. Ἀντ. 1034. 2) διὰ τοῦ τόξου κατοβάλλω, ἢ φονεύω, πληγόνω, πρὸς εἶτα. «Θηρίον τοξεύειν», Ξενοφ. Κυρουπ. α'. β'. 7. 3) τροπικ. μετὰ αἰτκ. «ἔπη τοξεύειν, ῥίπτω λόγους ὡς βέλη ἀπὸ τόξου, δηλ. ταχεῖς, ἢ ὀξεῖς, δεικτικοὺς λόγους ἔχειν ὡς τοῦ στόματος, Ἰακ. Φιλ. Θεσσ. 83, 6. καὶ «τόξευον ὑμνους», Πίνδ. Ἰσθμ. 2, 5. παρβλ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 316. 4) μεταφρ. σημαδεύω, σκοπὸν βάλλω, ὀμματίζω, ἀποβλέπω, «Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται δεινοῖς ἐρωτικοῖς. Εὐρπ. πολλοὶ ἀγαπῶσι τὴν ἐξουσίαν καὶ πανταχόθεν σκοπεύουσιν, ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτὴν· ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Πολλοὶ ἔχουσι τὸ ὀμμάτιόν των ἐπ' αὐτὴν, ὅλοι θέλουσι νὰ τὴν λάβωσι· καὶ πταῦτα νοὺς ἐτόξευσε μάτην», Εὐριπ.

Τοξήρης, ό, ή, ες (ἄρω). Ὁ τόξον αἴρων, φέρων, ὁ τόξον καὶ βέλος ἔχων, τοξότης. Εὐριπ. Ἄλκ.

*Τοξίκλυτος, ὁ, ἡ, ον (κλυτός). Περίφημος, ἐξακουστὸς εἰς τὸ τόξον ἢ διὰ τὸ τόξον, Πίνδ.

Τοξικός, ή, όν (τόξον). Ὁ εἰς τόξον ἢ εἰς τὸ τοξεύειν ἁρμόζων, ὡς τὸ τοξευτικός, ἔμπειρος εἰς τὸ τοξεύειν. Ξενοφ. «Ἁλίαρος τοξικώτερος· ἐπιτήδειος εἰς τοξείαν ἢ εἰς βέλη, καλὸς διὰ τόξευμα· καὶ «Τέχνη τοξικὴ· ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν. Ξενοφ. Ἀναβ. α'. Σ. 3. 2) Τὸ τοξικόν, προτυπικ. πλῆθος, ταὐτὸν τῷ, τοξότας, καὶ τοξικόν, προσυπικ. ἐγχείριμα. Διοσκορ. ε'. 30. θηλητήριον, φαρμάκιον, ἐξ οὗ ἔβλαπτον ἢ ἔκριον τὰς αἰσίδας τῶν βελῶν.

Τοξικρᾰτία, ἡ, κυρίως ποιητικ. θηλυκ. τοῦ τοξίκρατος.

Τοξίκρᾰτος, ὁ, ἡ, ον (κρατέω)· ταὐτὸν τῷ, τοξευτήρ, καὶ, τοξεύτειρα. Ὁ τόξα κρατῶν, παρ' Ἀπολλ. κύριον ὄνομα, ὅρα Lob. Φρυν. σελ. 666.

Τοξοβέλεμνος, ὁ, ἡ, ον (βέλεμνον), καὶ

*Τοξοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω), ποιητ. Ὁ διὰ τοῦ τόξου βάλλων, κτυπῶν ἢ ὁ βέλη ῥίπτων.

Τοξοδάμας, αντος, ὁ (δαμάω). Ὁ τοξοις δάμνων, καταβάλλων, φονεύων. (-ωυ-) καὶ

Τοξόδαμνος, ὁ, ον (δαμάω). Ὁ τόξοις καταδαμάζων, καταβάλλων τοὺς ἐχθρούς, κατατοξεύων, ταὐτὸν τῷ, τοξοδάμας Εὐριπ. Ἱππόλ. 1551. Αἰσχύλ. Πέρσ. 27, 31. καὶ, 87. Λυκόφρ. 1331. ἐνθα ὁ Σχολ. ἔχει· «Οἱ μὲν ἄλλοι πάντες προπαροξύτονον «Τοξόδαμνον» γράφουσιν, ἐγὼ δὲ παροξύτονος, τὰ γὰρ προπαροξύτονα πάθος δηλοῦσιν, οἷον τοξόδαμνον, τὴν δαμαζομένην ὑπὸ τόξων· τοξοδάμνου δὲ τὴν δαμάζουσαν τόξευσιν.

Τοξοειδής, έος, ό, ή, ες (εἶδος). Ὁ τόξου εἶδος ἔχων, ὁμοιος τόξῳ, Ἀθην. ε'.

Τοξοθήκη, ἡ (θήκη). Ἡ τοῦ τόξου θήκη, θήκη, κιβώτιον, εἰς ἣν ἐμβάλλονται τόξα ἢ βέλη. Σχολ. Ἀριστοφ.

Τόξον, τό. Εἶδος ὅπλου ἡμικυκλικοῦ σχῆμα ἔχοντος· τὸ παρ' ἡμῖν τοξάριον, καὶ δοξάριον, λεγόμενον, δι' οὗ ἐρρίπτοντο μαρόβειν τὰ βέλη κατά τινος· ταύτου αἱ δύο ἄκραι ἐλέγοντο κορῶναι, ἡ δὲ συνέχουσα αὐτὰς ἐντεινουσα χορδὴ νευρά, ἡ νεῦρα βόεια· καὶ τὸ δι' αὐτῆς ῥιπτόμενον βέλος, εἰστός, Ἰλ. Δ, 105.–126. Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ. παρ' οἷς ὡς ἐπὶ πολὺ πληθ. τὰ τόξα κεῖται, ἢν δὲ τὸ παρ' Ὅμρ. τόξον ἐκ κέρκιος κατεσκευασμένον ἐπ' ὀλίγον καμπυλωμένου, ἐπίτιτα τούτου εἰσὶ «Καμπύλοτα», Ἰλ. Γ, 17. «Ἠκιλεκτερίζων ἐν Δ, 124. «Ἀγχύλοτα» ἐν Ε, 209. «Παλίντονον» ἐν Θ, 266. τὸ δὲ πρὸς βολὴν ἑτοιμάζειν αὐτὸ λέγεται· «τόξου πῆχυν ἀνέλκειν», Ἰλ. Δ, 375. καὶ «τανυομένης τῆς νευρᾶς συνεκάμπτετο τὸ τόξον εἰς σχῆμα ἡμικυκλίου», Ἰλ. Δ, 125–129. τὸ δὲ τανύειν αὐτὸ ἐλέγετο· «τόξα τιτανύειν», Ἰλ. Ε, 97. Θ, 266. καὶ «τόξου ἕλκειν», Ἰλ. Δ, 582. καὶ «ἐπέλκειν». Ἰλ. Α, 375. Ν, 585. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, τόξον τείνειν, ἐντείνειν, τανύειν, ἐκτανύειν, ἔτι δὲ καὶ, νευρὰν ἕλκειν. 2) Τὸ τόξον αὐτὸ μετὰ τοῦ βέλους, καὶ ὁ δι' αὐτοῦ βαλόμενος εἶστος, ἢ σαίτη, Ὅμρ. καὶ Ἡρόδ. ἀεὶ κατὰ πληθ. Ἰλ. Ε, 404. Η, 140. «Οὔνεκ' ὄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρὶτε μακρῷ». 3) τοξεία, τὸ ῥίπτειν τὸ τόξον, ἢ ἡ εἰς τὸ τοξεύειν ἐπιτηδειότης, ἡ τοξικὴ ἐμπειρία, ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν. Ἰλ. Β, «τόξων εὖ εἰδώς». τῆς τοξικῆς τέχνης ἔμπειρος· καὶ ἡ τέχνη τῶν τόξων, Ἡρόδ. 1, 7. 4) Ἶρις, ἤτοι τὸ μετὰ τὴν βροχὴν ἐν οὐρανῷ φαινόμενον ποικιλόχροον κυκλοτερὲς σημεῖον. Ἡσύχ. ἢ ἐκ τοῦ ἡλίου γενομένη τοῖς νεφέλαις χρόα, τὸ καλούμενον οὐράνιον τόξον, ὅξεα, παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ καθόλου πᾶν τὸ καμπύλον ἢ ἐωρτὸν σχῆμα ἔχον, κακυρτωμένον, ὅδεν καὶ Σόλος, καμάρα, καὶ τοξοειδής τις γραμμὴ ἐν τῇ Μαθηματικῇ, ἡ καμπύλη γραμμή, μέρος τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου.

Τοξοποιέω. ῶ. Τόξα ποιῶ· τόξα ἢ βέλη κατασκευάζω, 2) τροπικ. παρ' Ἀριστοφ. Δυσ. 8. «Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς· αὐτὸ σοῦ συστρέφειν αὐτὰς, ἐπὶ σεμνοπαζόντος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Καταβάζειν τὰ ὀφρύδια». ἐκ τοῦ τοξοποιός, ὅδεν

Τοξοποιΐα, ἡ. Τὸ τόξα ποιεῖν, τόξα ἢ βέλη κατασκευάζειν.

Τοξοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τόξα ποιῶν, κατασκευῶν.

Τοξοσύνη, ἡ (τόξον), ταὐτὸν τῷ, τοξική, Ἡ τέχνη καὶ ἐμπειρία τοῦ τοξεύειν. Ἰλ. Ν, 314.

Τοξοτευχής, έος, ό, ή, ές (τεύχω, τεῦχος). Ὁ μετὰ τόξων καὶ βελῶν ὡπλισμένος, ἁρματωμένος μὲ σαίτας. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 303.

Τοξότης, ὁ (τόξον). Ὁ τοξευων, βάλλων διὰ τοῦ τόξου, καὶ ἔμπειρος τῆς τοξικῆς, πολεμιστὴς, τόξον ἔχων ἐν πολέμῳ, ἢ διὰ τόξου μαχόμενος. Ἰλ. Δ, 385. Ἡρόδ. 7, 158. καὶ παρ' Ἀττκ ταὐτὸν τῷ, τοξευτήρ. 2) Ἀστερισμός τις ἐν τῷ ζωδιακῷ κύκλῳ παρ' Ἀστρονόμοις. 3) Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ δημόσιος ὑπηρέτης, ὅ ἐστιν, ὑπηρέτης τοῦ διαστηρίου ἢ τῆς ἀστυνομίας· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὗτος ἦν Σκύθης· καὶ ἐντεῦθεν ὅτι οὗτος κοινῶς ἐλέγετο καὶ Σκύθης. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 54 καὶ Δυσ. 184. «Δοῦρος προσβύτην (ἴδιον) ὑπὸ ἀνδρὸς τοιούτου κυκλούμενον». ὑπηρέτου δημοσίου.

*Τοξότις, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ τοξότης. Ἡ ῥίπτουσα, ἡ βάλλουσα μὲ τὸ τόξον, συχνὰκις ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος. 2) Ὀπή, ἡ τρύπα τις ἐν τῷ τύχει, ἐξ ἧς τοξεύουσιν οἱ ἐντὸς τοῦ τείχους μαχόμενοι, Πολυβ. 3) ὡς ἐπίθ. ἡχεῖ τοξότις, Ἀναλεκτ. ἀντὶ τοξευτική, ἡ τόξον κρατοῦσα.

Τοξουλκός, ὁ, ἡ, όν (ἕλκω). Ὁ τόξον ἕλκων, τείνων, τανύων, τοξότης. Αἰσχύλ. Πέρσ. 244. «Τοξουλκὸς αἰχμὴ· τὸ βέλος, ὁ οἰστὸς, ὃς τις τανύει τὸ τόξον· καὶ «τόξου λῆμμα», αὐτόθι 55· ἢ ἐπιτηδειότης εἰς τὸ τοξεύειν.

*Τοξοφορέω. Τόξον φέρω, κρατῶ, Ἰακ. Δ. Π. σελ. 769. ἐκ τοῦ

Τοξοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τόξον φέρων, ἔχων, κρατῶν, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Φ, 483. «τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, κατ' ἔξοχὴν μέν τοι τοῦ Ἀπόλλωνος, Τὴν Ὅμ. Ἀπολ. 13, 126. καὶ «τοξοφόροι Κρῆτες», Πίνδ. Πυθ. 5, 54. καὶ καθόλου τοξότης, Ἡρόδ. 1, 103. καὶ ἐν χρησμ. 9. 43.

Τοξόω, ῶ (τόξον)· ταὐτὸν τῷ τοξεύω· παρ' Ἀρεταίῳ ἀντὶ τοῦ κυρτόω, καμπυλόω, ποιῶ τι κυρτὸν ὡς τόξον, ὡς τὸ, σφαιρόω.

Τοπάζιον, τό, καὶ, τοπάζιος λίθος, ὁ, = τόπαζος.

Τόπαζος, ὁ. Λίθος τίμιος διαφανὴς καὶ χρυσίζουσης διαφορᾶς, τοῦ ὑπὸ τοῦ Πλινίου περιγραφομένου, ὅστις ἦν πράσινος καὶ μὴ διαφανὴς, ὡς καὶ ὁ Τζέτζης ἐν Χιλ. η'. 969. «Τὸ δὲ τοπάζιον ἐστὶ λίθος τῶν πρασοχρώων· πιθανὸς ἦν οὗτος εἶδος ἰάσπιδος, ἢ ἐχάτου. Διονσ. ὁ περιηγ. 1121. λέγει περὶ τοῦ τοπαζίου· «γλαυκιόεντα λίθον καθαρείῃ τοπάζοντα».

Τοπάζω, μέλ. άσω (τόπος). Ἀποτίθημι, καταθέτω, βάλλω τι εἰς τὸν τόπον του, ἱδρύω. Ἡσύχ. 2) πρόσωπον τόπου ἀποβάπτω, σημαδεύω, καὶ ἐντεῦθεν τροπ. σκοπεύω, στοχάζομαι, εἰκάζω, ὑποπτεύω, τεκμαίρομαι, ὑπονοῶ, ὑπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

λαμβάνω. Ἀριστοφ. Σφῆκ. ὁ Βδελυκλ. ἁρμην, τὸ, τοπάζειν, διὰ τοῦ, τόπους καὶ ἀρχὰς εἰς τὸ ὑποκεῖσθαι ἔχειν ἢ λαμβάνειν.

Τοπάλαι, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, πάλαι. Πρὸ πολλοῦ χρόνου, παλαιόθεν, τὸν παλαιὸν χρόνον, Ἡρόδ. (υυ–)

Τοπαλαιόν, ἐπίρ. ἐκ τοῦ, παλαιός. Εἰς τοὺς παλαιοὺς χρόνους, παλαιόθεν, ποτέ.

Τοπάν, οὐσάτ. ἐκ τοῦ πᾶς. Ἐπιῤῥηματικ. λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ, Καθόλου, ὁλίσου, ὅλως, τὸ ὅλον, παντελῶς, μὲ τὴν σλάτητα· τὸ δὲ, εἰς τοπὰν σημν. κοινῶς, ὁλικῶς, ὅλον τὸ πλῆθος, ἀντίκειται τῷ συνεστοί. Πίνδ. Ὀλ. 2, 153. (τὸ Ἄλφα ἐνταῦθα ἔστι βραχύ, ὄρα πᾶς.)

Τοπαράπαν, ἐπίρ. = παράπαν, Ἡρόδ. (ᾱ)

Τοπαραυτίκα, ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, αὐτίκα, ὡς τὸ τοιοῦν, ἀντὶ τοῦ, νῦν. Ἡρόδ. (υυ–υυ)

Τοπερσιθε, καὶ

*Τοπάρσιθεν, ἐπιῤῥ. = πάροιθε. Πρότερον, τὸ πρὸ τούτου. Ὀδ. καὶ Ἡσ.

Τοπάρος, ταὐτὸν τῷ, πάρος, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Τοπάρχης, ου, ὁ (ἄρχω), ταὐτὸν τῷ, τόπαρχος.

Τοπαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα, ἡ ἐξουσία τοῦ τοπάρχου, καὶ ἡ ὑπὸ τοπάρχου διοικουμένη ἐπαρχία ἢ χώρα. Ἰώσηπ.

Τόπαρχος, ὁ καὶ ἡ (ἄρχω). Ὁ ἄρχων, διοικητὴς ἢ ἐξουσιαστὴς τόπου τινός, χώρας, ἐπαρχίας τινός, σατράπης, ἡγεμών, ἔτι δὲ καὶ τοπάρχης, Αἰσχύλ.

Τοπεῖον, τό, ὅρα τοπήϊον

Τοπηγορία, ἡ (τόπος, 2, ἀγορεύω). Πραγματεία περὶ κοινοῦ τινος τοπου, τρόπος τοῦ πραγματεύεσθαι τόπον τινὰ κοινόν, παρὰ Ῥήτρ. ἢ κατ' Ἀφθόνιον (εἰς Προγυμν.) λόγος αὐξητικὸς ἐπὶ τῶν προσόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν. Λογγῖν. ια.

Τοπήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ᾠγιγώτερ. εὐχρήστου τοπείου. Σχοινίον, κάλως, παράγγιον, Παρὰ Καλλιμ. «Τοπήϊα νηός· καὶ ἱστὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι θεσπεσίοντες τοπείῳ ἄνδρες» παρὰ ΜΕ. 2) παρὰ Πλιν. opus topiarium, τετραμένον μέρος ἔκ τινος ῥωποπραφίας.

Τοπικός, ἡ, όν (τόπος). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν τόπον, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τόπον, εἰς χώραν ἢ θέσιν τινά, ὅθεν «τοπική», ἡ, ἡ τέχνη τοῦ εὑρίσκειν τοὺς κοινοὺς τόπους, ἐν τῇ Ῥητορ. ὅθεν καὶ τὰ βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους «Τοπικά», διὰ τὸ πραγματεύεσθαι περὶ εὑρεσέως τῶν κοινῶν τόπων. Ἐπίρ. τοπικῶς.

Τόπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τόπος. Μικρὸς τόπος.

Τοπίτης, ου, ὁ (τόπος). Ὁ ἐκ τόπου ὤν, ὁ εἷς τόπου ἀνήκων, Ἐτυμολ.

Τοπλέον, ἐπίῤῥ. ταὐτὸν τῷ, πλέον, Τὸ περιπλέον, συχνάτις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

*Τοπογραμματεύς, έος, ὁ (γραμματεύς). Ὁ γραμματεὺς τοῦ τόπου, ἀξίωμά τι παρ' Αἰγυπτίοις, ἐπιγραφ. Boeckh. περὶ Αἰγυπτ. τινὸς ἐπὶ παπύρου ὑπομν. σελ. 18.

Τοπογραφέω, ὦ (τοπογράφος). Περιγράφω τόπου τινὰ, σημειῶ, διορίζω τὰ ὅρια καὶ τὴν θέσιν τόπου τινός, Στραβ. ιγ'. σελ. 873. «Τοπογραφεῖ μάλιστα τὴν Τροίαν ἡ τῆς Ἴδης θέσις, διορίζει τὰ σύνορα· ὅθεν

Τοπογραφία, ἡ. Ἡ περιγραφὴ τόπου τινός, ἡ χώρας θέσεως.

Τοπογράφος, ὁ, ἡ, ον (τόπος, γράφω). Ὁ τόπους γράφων, ὁ περιγράφει τόπου τινος τὴν θέσιν, τὰ ὅρια, καὶ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ, ὁ διορίζων τὴν θέσιν χώρας τινός.

Τοποθεσία, ἡ. Ἡ θέσις τόπου τινὸς, Διόδ. Σικ. 2) Ἡ περιγραφὴ τῆς θέσεως τόπου τινός, τοπογραφικὴ παράστασις, Κικ. πρὸς Ἀττικ. 1, 13. ἐκ τοῦ

Τοποθετέω, ὦ (τίθημι), ὡς τὸ τοπογραφέω. Στρεβ. β'. σελ. 163. Περιγράφω ἢ διορίζω τὴν θέσιν τόπου τινός.

Τοποκλισία, ἡ. Παρὰ Πλουτάρχ. ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ «Τόπου κλίσιν· ὡς καὶ τὰ χειρόγραφα ἔχουσι. Πλούταρχ. εἰς Ἀλεξ. 20. παρὰ Διοδώρ.

*Τοποκρατέω (κρατέω). Τόπου τινός κρατῶ, ἐξουσιάζω τόπον τινί, ὅθεν

*Τοποκράτωρ, ορος, ὁ, = τόπαρχος.

*Τοπολλάκις, ἐπίρ. = πολλάκις, Πίνδ. (υ–υυ)

Τοπομαχέω, ὦ (μάχομαι). Ἀπό τινος τόπου πολεμῶ, μάχομαι μὲ τὸν ἐχθρὸν ἢ διά τινος καλῆς καὶ ὀχυρᾶς τοποθεσίας πάσχω νὰ ἐμποδίσω τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἑπομένως νὰ τὸν πολεμήσω, ἔχω καλὴν τοποθεσίαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἀφ' ἧς ἐμποδίζω τὸν ἐχθρὸν πρὸς μάχην. Πλούταρχ. εἰς Κλεομ. 20. «Τοῦ δ' Ἀντιγόνου μετὰ πολλῆς δυνάμεως τὴν Γερανίαν ὑπερβάλλοντος, οὐκ ὤετο δεῖν τὸν Ἰσθμὸν, ἀλλὰ τὰ Ὄνεια χαρακώσας καὶ τειχίσας φυλάττειν, καὶ τοπομαχῶν ἀποτρίβεσθαι τοὺς Μακεδόνας μᾶλλον, ἢ συμπλέκεσθαι πρὸς φάλαγγα συνεστηκυῖαν. 2) Παρὰ Διοδώρ. Σικ. ιγ'. 39. «Περὶ τῆς στάσεως τοπομαχέων· μάχομαι περὶ τοῦ τόπου καὶ τῆς στάσεως, μάχομαι, πολεμῶ ἢ φιλονεικῶ διὰ τὸν τόπον, ἢ διὰ τὴν θέσιν.

Τόπος, ὁ. Μέρος τι ἢ διάστημα ὡρισμένον ὑπό τινος σώματος κατεχόμενον, ἢ τὸ περιοριζόμενον ὑπό τινων συνόρων, κατ' Ἀριστοτέλ. «Τὸ πρῶτον περιέχον ἕκαστον τῶν σωμάτων πέρας». μέρος ἐνὸς ἑστῶτος, κεῖται τι, ἢ διατρίβει τις, διάστημα, στάσις, θέσις, μέρος· ἢ μέρος γῆς, χώρος, χώρα, χωρίον, ἀγρὸς, γῆ, ἐπαρχία, βασίλειον. Ξενοφ. Ἀναβ. δ'. δ'. 2. «Ὁ τόπος οὗτος Ἀρμενία καλεῖται· καὶ ἐντεῦθεν αὖτις τὴν πόλιν· ὁ αὐτὸς Ἑλλην. ζ'. ᾱ. 2. περὶ τῶν Ἀθηναίων. «Τόπον κάλλιστα πεφυκότα πρὸς τοῦτο· καὶ τόπος τῆς χώρας, Δημοσθ. Φιλ. 1. σελ. 48. αὖτις ἡ τοπικὴ ποιότης χώρας τινός· λέγεται καὶ παρὰ Συγγραφεῦσι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς συγγραφῆς ἔνθα ἀναφέρεταί τι, ἐν ἴσῳ τῷ, Χωρίον. Ξενοφ. Ἀπομν. β'. δ'. 20. «Ἐν ἄλλῳ τόπῳ φησίν· καὶ ἐντεῦθεν, πᾶν μέρος δημόσιον, κοινὸν καὶ ὡρισμένον, Place publique «τόπῳ» μετὰ Γενικ. ἐπὶ τῆ. σημασ. τοῦ, αὖτι, εἰς τόπον τοῦ, Ἡρωδ. β', 14. «τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος εἰς τὸ δορυφόρους εἶναι τῆς Βασιλείας, τόπῳ τῶν ἀπεζωσμένων», ὡσαύτ. αὐτὸ τόπον, αὖτι τοῦ ἐμέσως, παρευθὺς, Ἕρμαν. Εὐρ. Ἱκετ. 622. παρὰ τόπον, εἰς μὴ ἁρμόζοντα τόπον, ἐν ἀτόπῳ, ἀναρμόστως, Στραβ. «Τόπος σχολάζων», εὔκαιρος, ἄθικτος τόπος. Παρ' Ἰατροῖς, τὸ περιωρισμένον ἢ πάσχον μέρος τοῦ σώματος· ὅθεν παρ' αὐτοῖς «Τὰ μαρικὰ καὶ τοπικὰ φάρμακα» καὶ «Περὶ τοποθετῶν τόπων» καὶ «Περὶ συνθέσεως φαρμάκων κατὰ τόπους». 3) Παρὰ Διαλεκτικοῖς καὶ Ῥήτορ. Ἡ ἀρχὴ καὶ ἀφορμὴ διαφόρων ἐπιχειρημάτων, ἀφ' ὧν ἑρμώμενοι δυνάμεθα περὶ παντὸς τοῦ προδήλου ἐξ ἀδήλων συλλογίζεσθαι· ἢ ἀρχή τις καὶ αἰτία ἢ στοιχεῖον ἀφ' οὗ λαμβάνομεν τὰς περὶ ἑκάστου ἀρχὰς ἐπιστήσαντες τὴν διάνοιαν. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'. 22. «Στοιχεῖον δὲ λέγω καὶ τόπον ἐνθυμήματος τὸ αὐτό». Καὶ ἐντεῦθεν παρ' αὐτοῖς «Τόπος ποιότης· ὁ αὐξητικὸς λόγος τῶν προσόντων τινὶ καλῶν ἢ κακῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ κοινῇ πᾶσιν ὁρμᾶσθαι τοῖς μετασχοῦσι τοῦ αὐτοῦ χράγματος. Ἄλλως δὲ λέγεται, εὕρεσις, ἐπιχείρημα, θέμα, ὑπόθεσις, ὡς παρ' Ἰσοκρ. Ἑλέν. «Ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι' ἀπορίαν διατρίβειν. 3) Τάξις, θέσις, ἡ διαφορὰ ἀντικειμένου τινὸς πρός τι ἄλλου, καὶ αἰτία, ἀφορμὴ, εὐκαιρία.

Τοποτηρητής, οῦ, ὁ (τηρέω). Ὁ τὸν τόπον τηρῶν, ἐπέχων τὸν τόπον, τὴν θέσιν τινός, Vicarius· παρὰ τοῖς Βυζαντιν.

Τοπρίν, Ἐπίῤ. ταὐτὸν τῷ, πρίν· Ὅμ. καὶ Ἡσ. Εὐρηται ἔτι καὶ τὸ πρίν.

Τοπρόσθεν, Ἐπίῤ. = πρόσθεν, Ὅμ.

Τοπρότερον, Ἐπίῤ. Οὐδέτ. ἐκ τοῦ, πρότερος· = πρότερον.

Τοπρῶτον, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ, πρῶτος. Τὴν πρώτην φοράν, κατ' ἀρχὰς, Ὅμ. καὶ Ἡσ.

Τόργος, ὁ. Ὁ Γὺψ τὸ ὄρνεον, ἢ εἶδος Γυπός. Καλλίμ. καὶ Λυκόφρ. καὶ ἐντεῦθεν ἐν Σπαλίῃ τὸ ὄρος Τόργιον, τὸ ὄνομα ἔχει, διὰ τὸ ναστεύειν ἐπ' αὐτὸ τοὺς γῦπας. 2) παρὰ Λυκόφρ. ἐν στίχ. 88. «Τόργος ὑγροφοιτοῦσα» καλεῖται ὁ Κύκνος.

Τορβύλιον, τό, = τόρβυλον. (ῡ)

*Τόρβυλον, τό. Εἶδος σκληφόρου φυτοῦ. Νίκανδ. Θηρ. 841 καὶ Διοσκορ. γ'. 63. Πλίν. ε'. 20. Tordylium officinale ἢ maximum. Αὐτ.

Τορείη, ἡ (τορεύω). Τὸ τορεῦσαι, λειαίνειν, γλύφειν, σκαλίζειν, λίθους, μέταλλα, ἢ ξύλα, χάραξις, τόρευσις· Πλούταρχ. Ἀποφθ. «Σκεύη ποτὲ κεραμεᾶ κομίσαντος ξένου εὐδράνστα καὶ λεπτὰ, πιθανῶς δὲ καὶ περιττῶς ἐργασμένα γλυφαῖς τε τισι καὶ τορείαις· ἴδε τορεύω.

Τόρευμα, τό. Τὸ διὰ τοῦ τόρνου ἐξειργασμένον ἔργον· τετορευμένη ἐργασία, ἀγγεῖον ἢ ἄλλο τι ἐξειργασμένον μὲ τέχνην καὶ καλλωπισμόν, ἴδε τορεύω.

Τορεύς, έως, ὁ. Ὁ τορεύων ἢ διατρυπῶν, = τορευτής. 2) τὸ τρυπάνιον, τρυπητήριον, ἢ γλύφανον τοῦ τορευτοῦ, Ἀναλέκτ. ἀ. 122. «Τόρμων τορέως· τρυπητῆρες.

Τόρευσις, εως, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τορεία.

Τορευτής, οῦ, ὁ (τορεύω). Γλύπτης, τορνευτὴς, σκαλιστὴς, χαρακτὴς· ἴδε τορεύω.

Τορευτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν τορευτὴν ἢ εἰς τὸ τορεῦσαι, γλύψαι, περιχαράττειν ἁρμόδιος· ἡ τορευτικὴ, ὑπονοεῖται τοῦ τέχνη· ἡ τάχιν τοῦ τορεύειν, σκαλίζειν, γλύφειν, ἐγγράφειν, περιχαράττειν, ἐξαίρ. ἐπὶ μεταλλίων ἐργασίας· ἴδε τορεύω.

Τορευτός, ἡ, όν. Τετορευμένος, ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ

Τορεύω, κυρ. = τορέω, Διακόπτω, διαιτῶ, διατρυπῶ, ἅπαξ μόνον ἀπαντώμενον παρ' Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 986., ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ κάμνω τι νὰ ἠχήσῃ μεγάλως, τὸ ἐκβάλλῃ δυνατὸν ἦχον, κρότον ὥστε νὰ διέρχηται ἀφοβῶς διὰ τῶν ὤτων, ὅθεν τροπικ. «τόρευε πᾶταν φόβου», Ἀριστοφ αὐτόθι, ἐκβάλλω, ἢ κάμνω ν' ἀντιχήσῃ ᾠδή τις, σαφῶς καὶ μεγαλοφώνως κράζω, λαλῶ ὁ Bentl. καὶ ἄλλοι προείλοντο μᾶλλον ἐνταῦθα τὴν γραφ. τορεύειν. 2) συνήθ. Μέταλλα, λίθους, ἢ ξύλα κατεργάζομαι, κατασκευάζω τι δι' αὐτῶν μετὰ τέχνης καὶ ἐπιτηδειότητος, ἢ ἐγγλύφω, διαγλύφω, χαράττω, περιχαράττω, διατρυπῶ, ἢ λειαίνω, ξέω, ὁμαλὸν καὶ λεῖον ποιῶ διὰ τοῦ ξύστρου, στρογγυλαίνω, κάμνω τι στρογγύλον, τορνευτὸν διὰ τῆς τέχνης καὶ ἀναγλύφω, ἐκτυπόω, ἢ ἐκτυπώματα καὶ ἀνάγλυφα ἐπὶ μετάλλων, λίθων, ἢ ξύλων ἐπιτηδείως ἐργάζομαι, κατασκευάζω. Παρὰ τοῖς ὕστερ. ἐξαίρ. ἐλέγετο τὸ τορεύω, οὐχὶ ἐπὶ σκαλίσματος μετάλλων, ὃ ἐστι, κατὰ βάθος ἐπὶ μετάλλου γράφω, σκαλίζω σχήματά τινα ἢ ζωγραφίας ἢ ζωάρια καὶ ἄλλα τοιαῦτα ποικίλματα, καὶ τορεύματα, ἢ τοιαύτη σκαλιστὴ ἐργασία, ἢ τὰ σκαλιστὰ σχήματα ἐπ' αὐτοῖς ἔχοντα πατήρια, ἀλλ' καθὼς ὑπέδειξεν ὁ σοφὸς ἀρχαιολόγος Ἔννος (Heyne Antiquar. Aufs 2. p. 127.), ὅτι τὸ τορεύω, καὶ, τόρευμα Λατ. caelare, ἐλέγετο μόνον ἐπὶ ἡμισείας ἢ καὶ ὁλοκλήρου ὑψηλῆς τινι τηκτῆς ἐργασίας εἰς τὰ μέταλλα ἤτις γίνεται διὰ καλουπίων καὶ χωνείας, ἢ χύτευσις οὐχὶ δὲ καὶ διὰ σκαλίσματος ἤτοι ἐγγραφῆς· ὡς καὶ ὁ Μίναν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄρος παρ' Ἀθην. ιά. σελ. 484. «Ποτηρίδια τορεύματα κάνεστιμμάτων πρόσωπα τραγέλαφοι· τοῖς ἀρχαίοις ἤρεσκεν ἐξαιρέτ. τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ἐργασίας τῶν ἀναγλύφων, καὶ μάλιστα κατ' ἔξοχ. τὰ κατασκευαζόμενα ἐπάνω εἰς ἄργυρον, διὸ καὶ ὅλα τὰ μετ' ἐπιτηδειότητος κατειργασμένα καὶ τετεχνευμένα ἀγγεῖα, ἡ ποτήρια ἐκαλοῦντο ἰδίως μὲ τὸ ὄνομα τόρευμα, ὅπερ καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι παρεδέξαντο toreuma λέγοντες· ὡς καὶ Διόδωρος Σικελ. ἐν γ'. 47. λέγει· «Τορεύματα ἀργυρᾶ τε καὶ χρυσᾶ πεντεδεκάων ἐκπωμάτων». Ὁ Παυσανίας ά., 28. σελ. 67. λέγει περὶ τῆς ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις ἦν ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη ὑπὸ Φηδίου, ὅτι ἐπ' αὐτῆς ἦτον ἐναγεγλυμμένος ὁ πόλεμος τῶν Κενταύρων μὲ τοὺς Λαπίθας ὑπὸ τοῦ τεχνήτου Μυὸς ἐξειργασμένος, «καὶ οἱ τὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος Λαπίθων πρὸς Κενταύρους, καὶ ὅσα ἄλλα ἐστὶν ἐκπεπραγμένα, λέγουσι τορεῦσαι Μύωνα. Ἡ ἰδέα τῆς ἀναγλύφου, ἤτοι τῆς ὑψηλῆς καὶ σκιωτῆς ἐργασίας σεμαλύνονται ἔτι καὶ εἰς τὸ τοῦ Martial, vasa vitrea diatreta, ὅ ἐστι «Σκεύη ὑάλινα διάτρητα· πλήρη ὑψηλῆς ἐργασίας, πλήρη σκιωτῶν ποικιλμάτων. ἀναγλύφων.

Ἐν τῷ ἀνωτέρω εἰρημένῃ ῥήσει τοῦ Μενάνδρου εἰσὶν «Ἐκτυπώματα» τὰ ὑψηλὰ ἤτοι σκιωτὰ σχήματα, ὅπερ ἄλλως καὶ ἔκτυπα καὶ ἀναγλυφα λέγονται· Ἀθην. έ. σελ. 199. «Οὗτοι δὲ εἶχον ἄνωθεν κεκτήμενα περιφανῆ τετορευμένα ζῶα, καὶ ἐν τῷ τραχήλῳ καὶ ἐν ταῖς γάστραις πρόσωπα ἐμμελῶς πεποιημένα· ἔνθα τὸ, «Πρόσωπα» σημαίνει τὴν μεσαίως ὑψηλὴν ἤτοι ἡμισκωτὴν ἀνάγλυπτον ἐργασίαν· τὸ δὲ «Περιφανῆ ζῶα» τὴν ἐλοτελῶς ὑψηλὴν τῶν σχημάτων ἐργασίαν. Καταχρηστικῶς δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ Πηλίνων ἀγγείων, ἔχοντα ἐπ' αὐτοῖς τοιαῦτα ὑψηλὰ καὶ σκιωτὰ ποικίλματα. Πλούταρχ. «Σκεύη κεράμια πιθοειδῆ καὶ περιττῶς εἰργασμένα, γλυφαῖς τισι καὶ τορείαις· οὕτω καὶ Στράβων περὶ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἐν τοῖς τάφοις εὑρεθέντων πηλίνων ἀγγείων. «Ὀστράκινον τορεύματα πλήθην· ἀγγεῖα πηλινα ἔχοντα ἐπ' αὐτοῖς τορεύματα ἤτοι ὑψηλὰ καὶ σκιωτὰ ποικίλματα, ἀναγλυφάς· Κλήμης δὲ ὁ Σ·ρωμ. ἐν ὁ. μετεχειρίσατο τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κεκομμένων καὶ ἐγγεγραμμένων λίθων· «Ὁ τῶν ἐν ταῖς σφραγῖσι ἐντυπωμένων τορευτικὸς». Ὁ Martial μετεχειρίσατο τὴν λέξιν Toreuma (τόρευμα) καθόλου ἐπὶ ποτηρίου, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὑελίνου, καὶ τὸ Sorrentinae laeve toreuma rotae, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ, εἰμὴ Σκεῦός τι κατεσκευασμένον εἰς τὸν κεραμευτικὸν τροχόν· ἔτι δὲ παρὰ τοῖς αὐτοῖς Νεωτέροις Συγγρ. κεῖται παρ' αὐτῷ τῷ Παυσ. (έ. 17.) κεῖται τὸ τορεύειν, καὶ ἐπὶ ὁλοστρογγύλων σχημάτων, ὅ ἐστι, ποιεῖν ὁλοστρόγγυλα σχήματα· ὁ δὲ Πλίνιος τὴν Toreutice (τορευτικὴν) καθόλου ἐπὶ πάσης τορευτικῆς καὶ τομευτικῆς, ὥστε ἔτυχεν ὑπὸ ταύτην τὴν λέξιν καὶ τὴν εἰς ὀρείχαλκον ἀγαλματοποιΐαν, ὅ ἐστι, χύνειν ἀγάλματα ἐξ ὀρειχάλκου, ἢ ποιεῖν χυτὰ ὀρειχάλκινα ἀγάλματα. – Ἀλλὰ διὰ νὰ πληροφορήσωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς λέξεως σημασίαν, πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι τὸ, τορεύειν, ἐλέγετο ἐξειρημένως καὶ ἐπὶ ἐπεξεργασίας αὐτῆ τοῦ, λεαίνειν, ἠλύφειν, ὁμαλίζειν, τρίβειν, ξέειν καὶ τελειοῦν διὰ τοῦ γλυφείου τὸ χωνευτὸν ἄγαλμα. καὶ οὕτω πολλάκ. συγχέετ. μὲ τὸ τορεύω, Lob. Φρυν. σελ. 324. Meineke Μενάνδρ. σελ. 294. (συγγεν. τῷ τορέω, ὅπερ ἰδε ἐφεξ.)

*(Τορέω). Πάντη ἄχρηστος ἐνεστ. ἔξ οὗ ἀόρ. β'. ἔτορον, Διατρυπῶ, διαπείρω, διατετρήσκω, διεκεντῶ, διασχίζω, διακέπτω, Ἰλ. Λ, 236. οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα σπαν. ἀόρ. ά. ἐτόρησα, μετοχ. τορήσας, Τμν. Ἔρμ. 119. ἔτι καὶ τιτρώσκω, πλήττω· ἐκ τοῦ κατ' ἀναπλασμ. β'. ἀόρ. τέτορον εὑρηται ἔτι ἴχνη τινὰ παρ' Ἡσύχ. ὅς τις ἔρμην. διὰ τοῦ τρῶσαι· 2) Τροπικ. μεγάλως, ἢ ὀξέως ἠχῶ, ἐκβάλλω ὀξείαν φωνὴν ἢ ἦχον, μεγαλοφώνως λέγω ἢ κράζω, σαφῶς καὶ τρανῶς ὁμιλῶ, καὶ ἦν σημασ. Ἀριστοφ. ἐν Βατράχ. 381. χρῆται τῷ ἀνωμάλῳ μέλλοντι τετορήσω κατ' ἀστεϊσμ. τινά, ὡσαύτ. καὶ τῷ τορνέω ἐν Θεσμ. 986, παρβλ. τορός. (τορέω ἔστι κυρ. ὃν καὶ ταὐτὸν τῷ ΤΡΑΩ, τιτράω, τετραίνω, ἐκ τοῦ τείρω, τορός, συγγεν. τῷ τρώω, τιτρώσκω, καὶ τῷ τόρνος, τορνέω, τορευτὸς, ἕτερος δὲ πλησιέστερος τύπ. τοῦ τορέω ἔστι τὸ τορεύω, ὅπερ ἔσχεν ἰδίαν καὶ ὡρισμένην σημασίαν.) ὅθεν

Τορητός, ἡ, όν (τορέω). Διατετρυπημένος, τρυπητός, διαπερασμένος, τετρωμένος, πληγωμένος· καὶ ὁ δυνάμενος διατρυπηθῆναι, τρωσθῆναι, πληγωθῆναι, πληγωτός. Δυκόφρ. 456.

*Τόρμα, ἡ, παρὰ Λυκοφ. 262. καὶ

*Τόρμη, ἡ, = τόρμος, 2.

*Τόρμος, ὁ. Πᾶσα ὀπὴ, τρύπα εἰς ἣν ἐμβαίνει ἔμβολόν τι πάσσαλος, ἢ στροφεύς, Ἡροδτ. 4, 72. ὑπὸ εἰς τόρμον πηγνύουσι τοῦ ἄτερον ξύλου, παρβλ. καὶ Wessel. Διόδ. 2, 8. ἐξειρτ. ἡ τῶν ἁρματείων τροχῶν χοινὶς, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐμβάλλεται, ταὐτὸν τῷ πλήμνη, ἔτι καὶ στρόφιγγες ἢ στροφεῖς τῆς θύρας. 2) παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ, τέρμα, εὐθὺς ὅριμος κατὰ τεχνην, ἢ ἡ τυπουμένη ὑπὸ τῶν τροχῶν κυλικοειδὴς γραμμὴ, καὶ ἡ στροφὴ, Εὐστάθ. τὸ ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ μέρος ἕως ὅπου τρέχοντες οἱ ἵπποι στρέφονται ἢ καμπτονται πρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ κεμπὴ, καὶ ὁ ὕσπληξ, καμπτὴρ· καὶ ἐντεῦθεν «Ἱππικὸς τόρμος ὁ καρπτὴρ· καὶ «Ἐκ τορμῶνος, ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος ἢ τοῦ σύμπαντος ὁρόμου, ἔτι δὲ καὶ τόρμαι, Δυκοφ. 262. ἀντὶ καμπαί.

Τορνεία, ἡ (τορνεύω). Τὸ τορνεύειν, περιστρέφειν ἐν τῷ ἐργάζεσθαί τι, ἢ ἡ πρᾶξις τοῦ ποιεῖν διὰ τοῦ τόρνου τὰ σώματα στρογγυλὰ καὶ λεῖα, τόρνευσις. 2) παρὰ Θεοφράστ. φυτ. ἱστορ. έ. 8. τὰ ἐν τοῖ πλοίοις κυρτοειδῆ ξύλα, τὰ στραβέξυλα, ἴδε τορεύω.

Τόρνευμα, τὸ (τορνεύω). Τὸ τετορνευμένον καὶ στρογγυλευμένον πρᾶγμα, τὸ στρογγύλωμα κατειργασμένον παρὰ Διοσκορ. ά. 109. τὰ ἀπὸ τοῦ τόρνου ἀποξύσματα, ῥινίσματα, πελεκούδια, ξύσμα, ῥίνημα, πελέκημα

Τορνευτήριον, τὸ. Τὸ εἰς τὸν τόρνον κοπτερὸν σιδήριον, τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον τοῦ τορνευτοῦ δι' οὗ ἀποξέονται τὰ ξύλα. Θεοφρ. φυτ. ἱστορ. έ. 8.

Τορνευτής, οῦ, ὁ (τορνεύω). Ὁ διὰ τοῦ τόρνου ἐργαζόμενος, γλύπτης, ὅστις τορνεύει, ἢ λαξεύει, στρογγυλεύει, tourneur Γαλ.

Τορνευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἁρμόζων εἰς τόρνον, ἢ εἰς τὸ τορνεύειν, ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ νὰ τορνεύῃ.

*Τορνευτολυραστιβοπηγός, ὁ (τορνεύω, λύρα, ἀσπὶς, πήγνυμι). Ὦ τορνεύων λύρας καὶ ἀσπίδας κατασκευάζων, κωμικ. λέξ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 491. ἔπου πρότερον παρὰ τὸ μέτρον τορνευτασπιδολυροπηγὸς ἀνεγίνωσκον.

*Τορευτός, ἡ, όν. Τετορνευμένος, στρογγύλως ἐξειργασμένος καὶ μὲ λειότητα, ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ

Τορνεύω, Μ. ἐντὸς (τόρνος). Στρέφω, περιστρέφω, ἰδίως δὲ διὰ τοῦ τορευτηρίου στρογγύλον καὶ λεῖον ποιῶ τι, στρογγυλεύω, ξέω, λειαίνω· διὰ τοῦ τόρνου ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω τι. Λατ. tornare, κυκλοσοιδὲς ποιεῖ. Θεόφραστ. παρ' Ἀθην. ιά. λέγει περὶ τῆς Τερεβίνθου. «Ἐξ αὐτῆς κύλικας Θηρικλείους τορνεύσασι, ὥστε μηδένα γνῶναι πρὸς τὰς κεραμείας». (συχνάκ. συγχέετ. τῷ τορεύω τι.)

Τορνίσκος, ὁ. Ὑποκορ. τοῦ τόρνος. Μικρὸς τόρνος.

*Τορνοειδής, ὲς, ἡ, ές (εἶδος). Σχῆμα τόρνου ἔχων, σφαιροειδὴς, ὁμοιος τορνῳ.

Τόρνος, ου, ὁ. Ἐργαλεῖον τῶν τεκτόνων (ἴδε ἐν τῷ, τορεύω) καὶ τῶν τορνευτῶν, δι' οὗ περιγράφουσι κύκλον τινὰ ἢ ἡμικύκλιον κατασκευάζοντες τὰ ξύλα καὶ ἄλλας ὕλας στρογγύλας, καλὰ καὶ λεῖα, ἦν δὲ πᾶσα ὁ τόρνος, οὗτος πασσαλίσκος τις ἐφ' ᾧ ἐάσαντες σχοινίον ἔχον κατὰ τὸ στέλος κάρφος ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὀξὺ δεδεμένον ὃ περιγράμμασιν σημειοῦ κύκλον τινὰ κέντρον ἔχων αὐτὸν τὸν πασσαλίσκον, ὡς καὶ Πλάτ. ἐν Φίλῃβ. 38. φησὶ περὶ τῶν ἐργαλείων τοῦ τέκτονος, «Κανὼν, τόρνος, διαβήτης, σταθμη, καὶ προσαγώγιον· Φαίνεται δὲ ὡς ὁ τόρνος ὅμοιος τῷ παρ' ἡμῖν νῦν διαβήτῃ, ᾧ οὐ οἱ τέκτονες τὰ ξύλα ἐσημείουν στρογγυλὰ καὶ ἡμιστρόγγυλα, καὶ εἰργάζοντο αὐτὰ κατὰ τὸ τοιοῦτον σχῆμα, Λατ. tornus, Θεογν. 803. Ἡρεσδτ. 4, 36. «κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου». 2) ἔτι δὲ λέγεται καὶ τὸ σιδηροῦν ἐργαλεῖον τῶν τορευτῶν δι' οὗ περιξέονται, στρογγυλεύονται, καὶ λειαίνονται τὰ ξύλα ἢ ἄλλαι εὐκαμπτοι καὶ εὐκολοσβόλωτοι ὕλαι· «Τὰ τοῖς τόρνοις γιγνόμενα ἐπίσταται καὶ στερεὰ, καὶ τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαισι», Πλάτ. Φίλῃβ. 31. ὅθεν τορεύω, tornus. 3) τὸ γλύφανον, τὸ γλυφεῖον, κολαπτὴρ διὰ τοῦ ὁποίου εἰργάζοντο τὰ ἀνάγλυφα ἤτοι ἐκτυπώματα ἐπὶ τῶν μετάλλων, λίθων, ἢ ξύλων, καὶ τὰ ἀλίαινον, sculprum, caelum, Voss. Virg. Ecl. 3, 38. 4) Πᾶν ὅ,τι διὰ τοῦ τοιούτου ἐργαλείου γίνεται ἢ σχηματίζεται, κύκλος, κύκλωμα. 5) κάμψις, κύρτωμα, κοίλωμα «Τόρνῳ τόξουα, Δίου περιηγ. 255 «Οὐ κατὰ τόρνον, ἀλλὰ ὥσπερ διτύλῳ πεποιημένας κύλικας». Ἀθην. ιά. σελ. 481. (φαίνεται ἀνωνυμ. ὅτι τὴν ἀνέκαθεν ἓν καὶ τὸ αὐτ. τῷ τόρμος καὶ τορμη, συγγεν. τῷ τείρω, τόρος, τορὸς, τορέω.) ὅθεν

*Τορνόω, μέλ. ώσω. Στρογγύλον ποιῶ, στρογγυλεύω, περιτορνεύω, κυκλοτερίζω ἢ σφαιροειδὲς ποιῶ, κυκλοειδῶς περιγράφω, κύκλῳ περιμετρῶ, ἢ περιχαράττω. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται μόνῳ τῷ μέτ. «τορνώσατο σῆμα», Ἰλ. Ψ, 255. κύκλῳ περιέγραψεν, ἢ διέγραψεν τόρνον, ἢ κύκλῳ περιέβαλον μὲ ὄργανα, μὲ χαλκεῖα, κυκλικῶς περιέτεμαν· ὡσαύτ. «σέλαγος νηὸς τορνώσεται ἀνέμῳ» Ὁδ. Ε, 249. ἤτοι θέλει κοιλαίνει, κοίλον ποιήσει τὸ πέλαγος ἤτοι τὴν κοιλίαν τοῦ πλοίου.

Τόρος, ὁ (τείρω). Γλύφανον, ἢ γλυφεῖον, μέσον παρὰ Γραμματ. ὅθεν τορέω, τορεύω.

Τορός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. τορῶς (τείρω). Διαπεραστικὸς, ὀξὺς, δυνατὸς, κυρ. ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, ὀξὺς, ἐμπλητικὸς, ἀγρὶος, «Ὅμηρ. τορὸν· Ὀπιστ. ὅθεν τὸ Λατ. torvus, Οὐιδ. ἐπὶ ὠτὸς, ἢ ἀκοῆς, ὀξὺς εἰς τὸ ἀκούειν, ὡς τὸ Λατ. teres καὶ tritus· καὶ ἀντὶ τοῦ τραχὺς, ἐπὶ φωνῆς, μεγάλη, τρανὴ, καθαρὰ, σαφὴς, ἠχώδης καὶ ἐντεῦθεν τρπ. «Λόγος τορὸς· τραχὺς, καθαρὸς, καταληπτός. Σοφοκλ. «Λίγ' ἐτορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζει μαθεῖν· σαφῶς καὶ σαφῶς, οὐκ ἐμπλεκῶν αἰνίγματα, ἀλλ' ἁπλῶς λέγω· ὅθεν καὶ «Τόρευε φθόγγους» καὶ «Τετορευμένα τὰ τόξα· σαφῶς καὶ μεγαλοφώνως λέγειν» ἐξείρ. ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης εὑρηται πολλαχ. παρὰ τοῖς Τραγικ. καὶ «Σεμνῶ τορεῖσ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 26. ἰσχυρῶς, τρανῶς, μεγαλοφώνως· καὶ ἐντεῦθεν ἔτι ἀντὶ τοῦ, Ἰσχυρὸς, δυνατὸς, θαρραλέος, ἀνδρεῖος Ξενοφ. Λατ. fortis. 12. «Ἔδησε τῆς ὕλης τὸν τορώτατον τῶν ἁρμένων ἀρχεῖον· ἐφ' οὗ ὁ Πλούταρχ. «Τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δνμοειδέστατοιν εἶπε. »Ὀξέως καὶ τορῶς διακοῦειν. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 175. Ε. ταχέως, προθύμως καὶ ἀκριβῶς.

*Τοροτίγξ, ἡ τοροτίξ, Μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 269.

Τορυνάω, μέλ. ήσω, καὶ

*Τορυνέω, ῶ. Διά τῆς τορύνης περικινέω, ταράττω, ἀναματόνω, ἀνακινῶ· ἐκ τοῦ

Τορύνη, ἡ (τείρω). Τὸ κινητήριον τῆς χύτρας, ταρακτήριον, κοχλιάρα, ξύλον, ἤ τι τοιοῦτον κινητρον, οἷ οὐ περικινοῦμεν καὶ ἀναματόνομεν τὰ ἐψώμενα εἰς τὰς χύτρας, Πλάτ. Ἱππίας μείζ. 24. »Πότερον πρέπει, φήτε, ὅταν τις τὴν χύτραν, ἢν ἄρτι ἑλέγομεν, τὴν καλὴν ἐψῇ ἑτοίμους καλοῦ μεστήν, χρυσῇ τορύνῃ αὐτῇ, ἢ συκίνῃ; κατὰ Πολυδ. (ζ. 13.) ἐλέγετο ἄλλοις, εὐέργη. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 78. »Ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τορύνης καὶ χύτραις· καὶ ἐν Ἱππ. 980. ἐνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ· »Τορύνη δὲ τὸ κινητήριον τῆς χύτρας. Tudicula. Λατιν. (τὸ ὑψιλον ἔστι κατὰ κοινὴν μακρόν, ἐσθ' ὅτε δὲ μένει ἀπριστιόριστον καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. ὡς παρ' Εὐπόλιδι· ἔστιν χρῆναι τούτῳ βραχεῖ, παρβλ. Ὄνειρ σελ. 86· ὡσαύτ. βραχὺ κεῖται καὶ παρὰ Λεοντ. Ταρ. 14, 6.)

Τορυνητός, ἡ, ὄν, ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ τορυνάω. Διά τῆς τορύνης ἀναμηνένος, τεταραγμένος, ἀνακατωμένος. »Τορυνητόν, τόν· ταὐτόν τῷ, Πολτάριον. Παύλιος Αἰγιήτ. Χρον. ά. 1. καὶ 4. Pulticula ex pane quem τορυνητὸν vocant.

Τορύνω (τορύνη), ταὐτόν τῷ, Τορυνάω. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1172. »Ἔτ' ἐγὼ δ' αὖθ' ἡ Παλλάς.

*Τορῶς, Ἐπιρ. ἐκ τοῦ τορός. Ὀξέως, μὲ τρόπον ὀξύν, ἀριμῶν· μεγαλοφώνως, τραιῶς, δυνατά· ἴσε ἐν τῷ τορός.

ΤΟΣ, Ἄχρηστ. ἀρχικ. τύπος τοῦ ἄρθρ. ὁ, ἡ, ὁ, καὶ τῆς Ἀντωμ. αὐτός· ὁρᾶ ἐν τῷ ὁ, ἄρθρ.

Τοσάκις, καί, ἀπικ. τοσάκι καὶ τοσάκις, Ἐπίρ. (τόσος). Τόσαις φοραῖς, τόσον συχνά τοσαχῶς, παρ' Ὁμήρ. μόνον Ἐπικ. παρβλ. ὁσάκις. (υυυ, Ἐπικ. – ῠ ῠ)

Τοσάτιος, Ἐπικ. τοσσάτιος, πεζηγ. ἀντὶ τόσος. Μόνον τόσος, τοσοῦτον μόνον μέγας, πολὺς ἢ μικρός· ὡς τό τῆς συνηθείας »τοσουτάτιος, ἢ τοσουτάτικος. Ἀνθολόγ. »Ἀπό τοσαυτίου κάλλεος· καὶ »Τοσσατίων βίβλωνι, παραβαλ. τό Ἀναφορ. ὁσάτιος. (ᾰ)

Τοσαυτάκις, Ἐπίρ. (τοσοῦτος), ταὐτόν τῷ, τοσάκις. Ξενοφ. Κυρουπ. ἡ. ή. 7. (υ – υ υ)

Τοσαυταπλάσιος, ία, ιον (τοσοῦτος). Τοσάκις, περισσότερος, τόσαις φοραῖς περισσότεραι, Ἀριστοτέλ. προβλ. Β'. 1. ἀναφεροφ. τῷ ὁτοπλάτιος.

*Τοσαυτοπλάσιον, ὁ, ἡ, ον. γενικ. ενος. = τοσαυταπλάσιος.

Τοσαυτοχῶς, Ἐπίρ. (τοσοῦτος). Κατὰ τόσους πολλοὺς τρόπους· κατὰ πολλοὺς τρόπους. Ἀριστοτέλ.

Τοσαχῶς (τόσος), ταὐτόν τῷ, τοσάκις.

*Τοσημέραν, ἐπιῤῥ. ταὐτ. τῷ σήμερον.

*Τοσήνος, ίδε τοσσήνος.

Τόσος, τόση, τόσον, καὶ Ἐπικ. τόσσος, τόσσα, τόσσον. Τοσοῦτος, ἐπὶ μεγέθους, τοσοῦτον μέγας, τόσον μεγάλος· ἐπὶ διαστήματος, τόσον μακρός, τοσοῦτον ἐκτεταμένος, ἐπὶ ποσότητος, τόσον πολύς, τόσον πολυάριθμος, ἐχὶ χρόνου, τόσαν μακράν, διηνεκής, πολυχρόνιος, ἐπὶ φωνῆς, τόσον μεγαλόφωνος, τόσον ἐξῶ δυνατός, καὶ καθόλ. ἐπὶ παντὸς βαθμοῦ ἐνεργείας τινός, ἢ δυνάμεως, τόσον πολύ, τοσοῦτον, εἰς τόσον βαθμόν, Λατ. tantus, συχνός. παρ' Ὁμήρ. ἔστις χρῆται τῷ τε κοινῷ καὶ ἐπικ. τύπῳ, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. συνηθ. ἀποδίδεται εἰς τὸ ἀναφορικ. ὅσος, τόσος ὅσος ὡσὐτι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος, Ἰλ. Β, 528. πολλάκ. δὲ κεῖται τὸ τόσος ἀπολύτ. ἄνευ τοῦ ἀναφορ. ὅσος, ἐξαιρ. παρ' Ὁμήρ. καὶ τότε ἀναφέρεται εἴτε εἰς τινα προηγηθέντα λόγον, τόσον, μέγας, τοσοῦτος, ὅσος δηλ. ἐλέχθη, Ἰλ. Δ, 430. ἢ εἶναι ἀντικείμενον ἢ πρᾶγμα ἤδη ἐγνωσμένον διά τὸ μέγεθος αὐτοῦ, ἢ τήν ποσότητα τῶν μερῶν ἐξ ὧν συνίσταται, καθ' ὧν περίστασιν τό τόσος ἐκφράζει ἐπίτης μεγαυτινά ἢ μερῶν ἀριθμόν συνιστώντων μερῶν· μετ' ἀριθμητ. ἐπιῤῥημ. τρὶς τόσοι, ἤτοι τρεῖς φοραὶς τόσοι πολλοί, Ἰλ. Δ, 213. Φ, 80. Ω, 686. καὶ Ι, 379 ἁπολύτ. ἀντὶ δεικτικ. ἀντωνυμ. εὑρηται τό τόσος μόνον παρὰ Ποιηταῖς, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ συνηθ. τότε μόνον ὅτε ἀποδίδεται εἰς τό ἀναφορικ. ὅσος, καὶ ἐν τῇ ἀπολύτῳ αὐτοῦ χρήσει πολλάκ. ἐμφαίνει ἐπίτασίν τινα προσλαμβάνον τόν ἐξ, τοσος δε, ἢ τοσοῦτος· προσέτι κεῖται τό τόσος παρὰ τοῖς πεζοῖς ὁπότε δηλοῦται μικρά τις καὶ ἐμφασις ποσότητός τινος, π. χ. τόσον καὶ τόσον, Δημ. Φορμ. 24. σελ. 914. Ἐν Εὐβουλ. 29. σελ. 1307. 2) Συχνότατ. εὑρηται παρ' Ὁμήρ. τό οὐδ. τόσον καὶ τόσσον ὡς ἐπιῤῥήμα μετά τῶν ῥημάτων ἢ ἐπιῤῥήμ. ἀντὶ τόσον πολύ, τοσοῦτον, τόσον μακράν, ἐπὶ τοσοῦτον, εἰς τόσον βαθμόν, εἰς τόσον μέγα βαθμόν, καὶ »λίην τόσσον, Ὀδ. Δ, 371. Ο, 405. ἤτοι, παρὰ πολύ τοσοῦτον, εἰς παρὰ πολὺν βαθμόν· μετά τοῦ Ἀναφορ. ὅσον ἐπόσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Ἰλ. Γ, 12. Ζ, 450. Θ, 16. Ξ, 394. καὶ ἀλλαχοῦ· μετά τοῦ ἀναφορ. ὡς, »τῶν πάντων οὐ τόσσον σάθρομαι . . ὡς ἐνόησε, Ἰλ. Χ, 424. Ὀδ. Δ, 106. καὶ ὡς ὅτε, Ἰλ. Δ, 130. ἐπὶ χρόνου δὲ εὑρηται ἀεί, ἐκ τόσου, ἤτοι ἀπὸ τόσου καιροῦ, ἀπὸ τόσου πολὺν καιρόν, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. Πλάτ. Νομ. 1. σελ. 642. Ε. παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. β'. 183. ἔστι σέ, τοσοῦτον, ἀντὶ τοῦ, μόνον, ὡς τό Λατιν. Tantum, παρβλ. τοσός δε, καὶ τοσοῦτος.

*Τοσός δε, τοσήδε, τοσόνδε, ἐπικ. τοσσόδε, τοσσήδε, τοσσόνδε, ταὐτ. τῷ τόσος, κατ' ἐπίτασιν. δεικτικ. σημασίαν, παρ' Ὁμήρ. παρ' ᾧ κεῖται ὅτε κοιν. καὶ ἐπικ. τύπος, σπανιώτερ. μέντοι ἢ τό τόσος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. συνεχέστερ. ἀπαντώμενον· ὡσαύτ. παρὰ τοῖς ἐπικ. εὑρηται τοιόσδε τοσόσδε, ὁμοῦ συνεκφερόμ. ἀντὶ τοιός δε τοιοσδε τοσόσδε τε λαόν, Ἰλ. Β, 120. μετ' Ἀπερεμφ. ἀντὶ τοσοῦτον ὥστε, ἰσχυρός, ἢ ἱκανός ὥστε νά· καὶ γάρ ἐμοί τοσσήν δε θεοί δώκαν παραθεῖν, τίπτε μνησιπτήρεσι, Ὀδ. Γ, 205. μετά τοῦ ἀναφορ. ὁτίδε, Ἰλ. Ξ, 305. Σ, 430. καὶ, ἕτερον τοσόνδε ἀντὶ ἄλλο τόσον· καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἢ ἄλλον τόσον μέγας ἢ πολύς, Ἡροδτ. 2, 149. 2) τοσόνδε, Ἐπικ. τοσσόνδε, ἐπιῤῥήματ. τόσον πολύ, εἰς τόσον ἢ τοιοῦτον βαθμόν, Ἰλ. Χ, 41. Ὀδ. Φ, 253. — Ἀττικ τοσοῖδί, τοσηδί, τοσονδί, ἤτοι τόσον μέγας ὅσον ἤδη φαίνεται, ἢ ὅσον ἐδῶ παρίσταται, π. χ. ἐπί τινος Μαθηματικ. δείξεως, Πλάτ.

Τοσουτάριθμος, ὁ, ἡ, ον (ἀριθμός). Τοσοῦτος τόν ἀριθμόν, τόσος κατά τόν ἀριθμόν, ἢ τήν ποσότητα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 431. ἐκ τοῦ

Τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο, παρά τοῖς Ἀττικ. συνεχέστερ. τοτοῦτον, Valck. Ἱππ. 1250, ἔτι καὶ Ὀδυσσ. φαίνεται μ' ὅλον τοῦτο ὅτι οἱ Ἰωνικ. προείλοντο τό τοσοῦτο· ἐπικ. τοσσοῦτος, τοσσαύτη, τοσσοῦτο, (τόσος, οὗτος) = τόσος, κατ' ἐπίτασιν. Δεικτικ. σημαιτ. Τόσον πολύς, τόσος, τόσον μέγας, τόσον πολύς, τόσον ἐκτεταμένος, ἢ μακρός διηνεκής, πολυχρόνιος, κ. τ. τ. παρ' Ὁμήρ. ἔνθα κεῖται ὅτε κοιν. καὶ ἐπικ. τύπος, σπανιώτ. μέντοι ἢ τό τόσος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. συνηθεστερ. ἐκφράζον ἔστι καὶ ἐλαχίστιόν τινα βαθμόν τῆς καταστάσεως ἢ ποσότητος ἀντικειμένου τινός, Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 258. ὅσον καὶ, τοσοῦτον, αὐτό τοσοῦτον μόνον, τόσον μόνον δηλ. καὶ οὐχὶ πλέον, ἴδια τόσον μόνον, Valck. Ἱππολ. 804. Lobeck. Σοφοκλ. Αἰ. 747. Schaef. Jul. or. p. XII. εἰς Οὐδ. γέν. μετά Γενικ. »τοσοῦτον ὑπήτορος, Ὀδ. Ψ, 402. »ὡς τοσοῦτο τοῦ λόγου, Ἡροδτ. 6, 134. Wytt. ep. cr. p. 207. μετ' Αἰτκ. τοσοῦτος τήν ἡλικίαν', τόσον προβεβηκώς, τόσος εἰς τούς χρόνους ἢ τόσον νέος, τόσον γέρων, καὶ »τοσοῦτον τό βάθος, τόσον βαθύς, κ. τ. τ. μετά τοῦ ἀναφορ. ὡς, καὶ γάρ δή τοσσοῦτον ὑπνώοις ἀντέσσιεν, ὡς οὐτός ποτε τοῦτο δυτήσεται ἐναναστάσσαι, Ὀδ. Φ, 404. ὡς τό Λατ. tantus – quam. 2) τοσοῦτο ἢ τοσοῦτον, ἐπικ. τοσσοῦτο ἢ τοσσοῦτον, ὡς ἐπιῤῥημ. τόσον πολύ, τόσον μακράν, ἐπί τοσοῦτον, ἐν ὅσῳ, Ὀδ. Θ, 203. Φ, 250. καί, ἐς τοσοῦτον, Ἡροδτ. ὁ, 97. πρός τοσοῦτον· μετά παρῤῥτκ. »τοσοῦτον νεώτατος«, Ἰλ. Ψ, 471. καί »εὖ τοσοῦτον, ὅσον — οὐχι τόσον ὅτον — »τοσοῦτον ἀντί τόσου μᾶλλον, ἤ μᾶλλον, — Ἀττκ. τοσουτοσί, τοσουτηί, τοσουτονί. (σχηματιστ. δέ τό τοσοῦτος οὐχ ἑκ συνθετ. τοῦ τόσος καί οὗτος, ἀλλά κατ' ἔκτασ. μόνον τοῦ τόσος, ὡς καί τό τηλικοῦτος τοῦ τηλίκος, καί τηλικοῦτος, καί τοιοῦτος, ἅπερ ὄρκ.)

Τοσσάκι, Ὁμ. καί τοσσάκις, ἐπιῤῥ. ἐπικ. ἀντί τοσάκις, Ἰλ. Φ. 268. (– υ υ)

Τόσσας, Δωρικ. τόσσαις, Μετοχ. ἀορ. ἀχρήστου τινός ῥήματος ΤΟΖΩ ἢ ΤΟΣΣΩ, = τυγχείν· Τυγχάνω, ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω· ἐπιτυγχάνω· εὑρηται δέ ἡ Δωρικ. μετοχ. παρά Πινδ. Πύθ. 3, 48. παρβλ. Boeckh. v. l. σελ. 456. εὑρηται εἰσέτι ἐκ τῆς ἀρχ. ταύτης πίστ. μόνον παρά Δωρ. συνήθους λέξεως τό σύνθετον ἐπιτόσσαις κατά μετοχ. ἐπιτόσσαις παρά τῷ αὐτῷ Πινδ. Πύθ. 4, 43. 10, 52. (συγχεν. ἴσως τῷ τόξον.) ἴδε ἐπιτόσσαις.

*Τοσσάτιος, ίη, ιον, ἐπικ. ἀντί τοσάτιος. (ᾰ)

Τοσσήνος, Δωρικ ἀντί τοσοῦτος. Θεόκριτ. ά. 54. ὁ τύπ. τοσήνος πίστ. οὐχ εὑρηται.

*Τόσσος, τόσση, τόσσον, Ἐπικ. ἀντί τόσος, Ὁμ. καί Ἡσ.

*Τοσσόσδε, τοσσήδε, τοσσόνδε, Ἐπικ. ἀντί τοσόσδε, Ὁμ.

Τοσσοῦτος, τοσσαύτη, τοσοῦτο καί τοσσοῦτον, ἐπικ. ἀντί τοσοῦτος, μόνον ἐν Ὀδ. καί ἐντεῦθ. εἰς Οὐδ. Γεν. τοσσοῦτον.

Τότε, Ἐπίρ. χρονικόν. Κατ' ἐκεῖνον τόν χρόνον, ἢ εἰς ἐκεῖνον τόν καιρόν, Ὁμ. καί Ἡσ. ἔτι δέ καί ἀντί τοῦ, ἐντεῦθεν, εἶτα, ἔπειτα ὕστερον, μετά ταῦτα ὡς ποτέ τις ἔρεεινε, Ἰλ. Δ, 182. Α, 100. Χ, 108. καί ἀλλαχοῦ, ἐπί τινος ἤδη ὡρισμένου παρωχημένου χρόνου, ἢ ἄλλως ὄντος καθ' ἑαυτόν ἱκανῶς γνωστοῦ, Οὐολφ. Δημ. Λεπτίν. σελ. 264. Κατ' ἔκτασ. τότε καί, Ἰλ. Ε, 394. συνεχέστρ. τότε γε, τότε τοὐλάχιστον, ἴσως τότε, Ὁμ. συναπτόμενον δέ μετ' ἄλλων μορίων κεῖται ἐν ἀρχῇ λόγου τινός, καί τοτε δή, Ἰλ. Δ, 93. Χ, 822. Ὀδ. Θ, 299. Μ, 226. καί τότ' ἔπειτα, Ἰλ. Δ, 426. καί τότε μέν, Ἰλ. Τ, 40. »ἠέ τότε γε, Ὀδ. Ο, 228. ὅπερ ὅμως εἰς τοιαύτην περίστασιν ἀναφέρεται πρός τινα ἑπόμενον χρόνον· »ὁτότε δή ῥα, Ὀδ. Ι, 52. μετά τοῦ ἀρθ. »Οἱ τότε· ἤτοι οἱ κατ' ἐκεῖνον τόν χρόνον, οἱ χρηματίσαντες τότε, Ἰλ. 9, 559. »ἐκ τότε« ἀπό ἐκείνου τοῦ καιροῦ, ἀπό τότε, ἐξ τότε« ἕως εἰς ἐκεῖνον τόν καιρόν, ἕως τότε. 2) ὡς μέρος τῆς ἑπομένης προτάσεως οἵ ὡς γίνεται ἡ ἀπόδοσις τοῦ λόγου, ἡγουμένου τοῦ, ἀλλ' ὅτε δή »ἀλλ' ὅτε δή μισθοῖο τέλος πολυγηθέες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὥραι ἐξίφερον, τότε καὶ βήσατο μαθὼν ἀπανταω Ἰλ. Φ, 451. ὡσαυτ. ἡγουμ. τοῦ αἰ, Ἰλ. Δ, 36. τοῦ, ἔπα, Οδ. Λ, 112. Γ, 83. τοῦ, ἐπεῖτα, Ἰλ. Δ, 476. 207. ὡσαύτ. συναπτόμενον καὶ μετ' ἄλλων μορίων, ἠὲ τότε ἡγουμένου τοῦ ἥμος, Ἰλ. Δ, 476. Οδ. Ι, 59. καὶ τοῦ αὖτάρ ἐπεί, Ἰλ. Μ, 17. καὶ τότε δή, ἡγουμεν. τοῦ ἥμος, Ἰλ. Θ, 69. καὶ τοῦ, ἀλλ' ὅτε δή, Οδ. Δ, 461. ἠδὲ τότεω ἡγουμεν. Εὖτ' ἄν, Ἡσ. Ἔρ. 567. τότ' ἔπειτα, ἡγουμ. τοῦ, αὖτάρ ἐπὴν δή, Ἡσ. Ἔρ. 618. καί, τοτ' ἔπειτε ἡγουμ. τοῦ ἥμος, Ἰλ. Α, 478. 3) Τότε μετὰ τοῦ ἀναφορ. ὁππότε «Ἐλθὲ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, ὁππότε θυμῷ σῷ ἐθέλῃσι, Οδ. Ψ, 257. ἦτοι, τότε — ὅταν, καὶ μετὰ τοῦ ὁπότεκεν, Ἰλ. Ι, 702. Σ, 115. Χ, 365. καὶ ἀνάπαλιν, ὁπότ' ἂν δή —, τότε — Ἰλ. Φ, 341. καὶ ὁππότε κεν —, δή τότε — Οδ. Β, 204. 4) ἀπολύτ. ἐπὶ παρεληλυθότος χρόνου, ἄλλοτε, πρότερον, ἔνα καιρὸν, προτοῦ, κεβλάκ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Βν. Ἀριστφ. Πλουτ, 1118. καὶ Λυσιστρ. 1023. Marcl. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 46. καὶ Ἱκετ. 551. ὡσαύτ. καὶ παρὰ Πλάτ. Ἱππ. Heind. Θεαιτ. σελ. 157. Α. — παραβλ. τὸ ἀναφρ. ὅτι καὶ τὸ Ἐρωτμ. πότε.

Τοτέ, ἐπιῤῥμ. Μίαν φοράν, ἄνλοτε, μερικαῖς φοραῖς, κάποτε, πότε καὶ πότε «Τοτε μέν, τοτὲ δεῦ, Οδ. Ω, 447. ὡς τὸ συνηθέστερ. ποτὲ μὲν —, ποτὲ δὲ. Ξενοφ. Συμποσ. 8, 5. ἔσθ' ὅτε δὲ κεῖται παρὰ τοῖς Ἀττκ. μόνον καθ' ἑαυτό, Heind. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 116. Α. καὶ ἐν Ἰλ. Λ, 63. εὑρηται κατά τινας τότε.

Τοτελευταῖον, Ἐπίῤ. (τελευταῖος). Τέλος πάντων, ἐσχάτως, ὕστερον ἀπ' ὀλιγ.

*Τοτέταρτον, ἐπιῤῥημ. (τέταρτος). Τεταρτην φοραν, Ἰλ. ὅπου ὅμως ἐ Οὐλφ. τὸ τέταρτον ἀναγιώσκει, μ' ὅλον ὅτι παραδέχεται τοπρώτον, καὶ τοτρίτον ὡς μίαν μόνην λέξιν.

*Τοτηνίκα, ἐπιῤῥημ. = τηνικα, Σοφ. Ο.Κ. 440. (υ—υυ)

Τοτηνικάδε, καὶ τοτηνικαῦτα, Ἐπίῤ. ταὐτὸ τῷ, τηνίκα, καὶ τηνικαῦτα. Lob. Φρυν. σλ. 50.

*Τοτοβρίξ, Μίμησις τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος. Ἀριστφ. Ὄρ. 246.

Τοτρίτον, Ἐπίῤ. (τρίτος). Τὴν τρίτην φοραν, Ὅμ.

*Τού, ἴδε· ὁ· καί, τίς.

Του, ἐγκλιτ. αὐτὶ τοῦ, τινός. Θουκυδ. α, 106. καὶ Ξενοφ. σημαίνει δὲ καὶ τό, ἔπειτα, ὡς ἐν Εὐαγγελ. «Του λέγειν, του ἀπολέσαιμι. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ αὐτὶ τοῦ, οὗ, ἴδε ὁ, Ἰλ. καὶ Ὀδυσ.

*Τού, τουν, τούγα, Βοιωτκ. αὐτὶ, σύ, σύγε, ἴδιον τὸ Δατ. tu, καὶ Γερμ. du.

*Τούβολοῦ, Ἀττκ. κατὰ συναλῳ. αὐτὶ τοῦ ὀβολοῦ, Ἀριστφ. Ὄρν. 1075,

*Τούν, Ἀττκ. κατὰ συναλῳ. αὐτὶ τοῦ, τοῦ ἑκ, Ἀριστφ. Ὄρν. 817.

Τούλαιον, αὐτὶ, τὸ ἔλαιον, κατὰ συναίρεσιν αὐτοῦ καὶ

Τούλασσον, αὐτὶ, τὸ ἔλασσον, Θεογν.

*Τουλάχιστος, Ἀττκ. κατὰ συναλῳ. αὐτὶ τὸ ἐλάχιστον.

Τούλλο, ποιητ. κατὰ συναλ. αὐτὶ, τὸ ἄλλο.

Τούμόν, Ἀττκ. κατὰ συναλῳ. αὐτὶ, τὸ ἐμόν.

Τούμοῦ, Ἀττκ. αὐτὶ, σοῦ ἐμοῦ.

Τούμπαλιν, κατὰ συναλ. αὐτὶ, τὸ ἔμπαλιν. Τὸ ἐναντίον, ἀναπαλιν, ἔπειτα πάλιν· εἰς ταὐτὸ ἐπίσω.

Τούμπροσθεν, κατὰ συναλ. αὐτὶ, τὸ ἔμπροσθεν.

Τούμφανές, κατὰ συναλ. αὐτὶ, τὸ ἐμφανές.

Τούναντίον, κατὰ συναλ. αὐτὶ, τὸ ἐναντίον.

Τούνεκα, κατὰ συναλῳ. ἐκ τοῦ, τοῦ ἕνεκα. Τούτου χάριν διὰ τοῦτο, ἐξαιτίας τούτου, Ὅμ. καὶ Ἡσ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ τῶν νεωτ. 2) ἐπ' ἐρωτήσεως αὐτὶ τίνος ἕνεκα; διατί; διὰ ποίαν, πιτέναν; Ἰαπτ. Απ. σελ. 873.

Τούτάνδε, κατὰ συναλ. αὐτὶ, τοῦ, τὸ ἀνδρεῖον δε, ἐνταῦθα.

Τοῦνομα, κατὰ συναλῳ. ἐκ τοῦ, τὸ ὄνομα, Ἰλ.

Τουντεῦθεν, Ἀττκ. κατὰ συναλ. αὐτὶ τοῦ, τὸ ἐντεῦθεν· Ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, ἀπὸ τώρα καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ τοῦ νῦν.

Τούξειργασμένον, κατὰ συναλ. αὐτὶ, τὸ ἐξειργασμένον.

Τούπίπαν, κατὰ συναλ. αὐτὶ, τὸ ἐπίπαν, παντελῶς.

Τουπίπεμπτον, κατὰ συναλ. αὐτὶ, τὸ ἐπιπεμπτον. Τὸ πέμπτον μέρος, ἓν εἰς τὰ πέντε.

Τοὔπισθεν, κατὰ συναλ. αὐτὶ, τὸ ὄπισθεν εἰς τὰ ὀπίσω.

Τούπίσω, κατὰ συναλ. αὐτὶ, τὸ ὀπίσω εἰς τὰ ὀπίσω.

Τοῦπος, Ἀττκ. κατὰ συναλ. αὐτὶ τοῦ, τὸ ἔπος, οὐχὶ μέντοι τοῦπος.

Τοὔργον, Ἀττκ. κατὰ συναλῳ. αὐτὶ τοῦ, τὸ ἔργον, οὐχὶ τοὔργον.

*Τοὐρανοῦ, Ἀττκ. κατὰ συναίρ. αὐτὶ τοῦ, τοῦ οὐρανοῦ.

Τοὔσχατον, κατὰ συναλ. αὐτὶ τοῦ, τὸ ἔσχατον, τὸ μέγιστον.

*Τουτάκις, καὶ παρὰ Ποιητ. τουτάκι. Ἐπίῤ. αὐτὶ τότε. Πίνδαρ. Πύθ. δ, 50. Θεογν. 842. 2) = τοσάκις. (—υυ)

Τουτεῖ, Ἐπίῤ. Δωρ. αὐτὶ ταύτῃ· ὡς τό, πεῖ· αὐτὶ τοῦ, πῃ, καὶ εἰ αὐτὶ ἢ Θεόκριτ. ε. 103. ἐμπετεχειρίζετο, ὡς τὸ ἐκεῖ· ἴδε οὗτος σημ. 15.

Τούτερον, κατὰ συναλ. αὐτὶ τοῦ, τὸ ἕτερον, Ἡρόδ. καὶ Ἀττικ. Ὕστερον.

Τουτέστι κατὰ συναλῳ. αὐτὶ, τοῦτ' ἔστι, τοῦτο ἐστί.

Τουτί, αὐτὶ, τοῦτο, ἴδε οὗτος σημ. 17.

*Τουτογί, τουτοδί, αὐτωνυμ. Οὐδετ. τοῦ, οὗτος, ὑπερ ὄρα, σημ. 17.

*Τουτοῦδε, ἐπιῤῥημ. (οὗτος) Ἐντεῦθεν, ἀπὸ ἐκεῖ, ἐκείθεν, Θεοπρ. δ, 40. παρβλ. αὐτόθεν.

Τουτῶ, Δωρικ. ἐπιῤ. = τουτόθε, Ἐκείθε, ἐντεῦθεν, ἔδεν, ἐνθάδε, ἐμαρτ. ἀναγν. παρὰ Θεοκρ. αὐτὶ τουτεί, Βουτσμ. Ἑλλην. Βραμμ. Τόμ. ΙΙ. σελ. 286.

*Τουτῶθεν, ἐπιῤῥημ. (οὗτος). Αὐτόθεν, ἀπὸ ἐκεῖ, Θεοπρ. δ, 48.

Τοφιών, ωνος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, Λατομεῖον. Πίναξ Ἡρακλ. σελ. 226. ἐκ τοῦ

Τόφος, ὁ, Ἀραιές τις καὶ ψιταιώδης λίθος. Tophus Λατιν.

Τόφρα, Ἐπίῤῥ. χρόνου. καθ' Ἡσύχ. Ἐν τοσούτῳ ἕως ταῦτου, καὶ ἀνταποδοτικὸν τοῦ χρόνου, τόσος, ἄχρις οὗ ἦέως, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἡνίκα ὅπου συνηθ. ἕπεται ὁ ἀκόλουθος λόγος διὰ τοῦ ὄφρα, ἕως ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἕως τότε, ὅτε, ἢ ὥστε «Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι πίθει κράτος, ὄφρ' ὧν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν» Ἰλ. Α, 509. ἔστ' ὅτε δὲ προηγεῖται τὸ ὄφρα, Ἰλ. Σ, 381. Οδ. Τ, 330. Τμν. Δήμ. 37, καθ' ἣν περίστασιν ἕπεται ἐνίοτε καὶ τόφρα δὲ ἀντὶ τόφρα, Ἰλ. Δ, 221. Οδ. Κ, 126. Ἀντὶ δὲ τοῦ συνήθους τόφρα—ὄφρα κεῖται ἔτι καὶ τόφρα—ἕως· Οδ. Ε, 122 καὶ, τόφρα—ἕως ἄν—, Οδ. Ε, 77. πολλάκις δὲ καὶ ἀνάπαλιν, ἕως—τόφρα· Ἰλ. Ο, 392. Σ, 16. Φ, 606. Οδ. Μ, 328, καὶ, ἕως—τόφρα δὲ· Ἰλ. Κ, 507. Λ, 412. Ο, 540. Ρ, 107. Οδ. Ε, 424. καὶ, ἀλλ' ὅτε δή —τόφρα· Οδ. Η, 571. πρὶν—τόφρα—, Ἰλ. Φ, 101, καὶ ἐντὸς τόφρα δέ—, Οδ. Τ, 77. 2) συγχύνοται. κεῖται τό τόφρα ἀπολύτ. ἄνευ τινὸς ἑπομένου λόγου πρὸς ὃν ν' ἀποδίδεται, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξύ, ἐν τούτοις, καθ' ὃν χρόνον, ὅπου ὁ χρόνος τῆς πράξεως ὑποτίθεται ἐκ τῶν προηγουμένων· ὡς ἡδὴ ἐγνωσμένος, «Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, χαρμῃ τηδόσυοι, τὴν σφιν Ζεὺς ἐμβαλε θυμῷ. Τόφρα δὲ τοὺς ὄπισθεν Γανύηκος ὦρσεν Ἀχαιούς, οἱ παρὰ νηυσὶ δοῆσιν ἀνίψυχον φίλον ἦτορ. α Ἰλ. Ν, 81, 84. καὶ Ἰλ. Κ, 498. Ο, 525. Ρ, 79. Σ, 338, Τ, 24. Φ, 139. Οδ. Γ, 303, 464. Δ, 435. Ε, 246, 258. Ζ, 171. Θ, 438, 453. Ι, 47. Β, 449. Μ, 166, 245. Ψ, 289. Ω, 365. — Β) τόφρα ἀντὶ ὄφρα ως σύνδεσμος ἐκφράζον τέλος ἢ σκοπὸν τινα, μεθορητ. καὶ μόνον παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Ποιητ. ἐν χρήσει διὰ τὸν στίχ. Βν. Ἀπολ. Ῥοδ. δ, 1487. παρβλ. Ἔρμανν. Τμν. Ὁμ. Δημ. 66. Ἰακ. Απ. σελ. 507, 700.

Τὸ Τ. μετὰ τοῦ Ρ.

Τραγαινα, ἡ, (τράγος). Ἡ σκεῖρα αἶξ, (γνδα στέρφα), ἡ μὴ γεγωσα αἶξ, ἦτοι ἡ Ἑρμαφρόδιτον, ὡς τὸ, Ταῦρη, ἡ μὴ γενῶσα δάμαλις. Ἀριστοτέλ. γενέσ. ζώ. δ'.

Τραγάκανθα, ἡ, (τράγος, ἄκανθα) Εἶδος ἀκάνθης, ἐξ ἧς ἀπίσταζε κόμμι τὸ λεγόμενον Τράγακανθον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐκαθαρίζετο ἡ φωνὴ ὅσων τὸ ἔτραγον, Διοσκορίδ. β'. 65. γ'. 23. Θεοφρ. Φυτ. ἱστορ. δ'. 1. Πλιν. ιγ'. 21. Astragalus Tragacantha. Διον. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ἄφος, ἡ, τραγάκανθα· «ἀφ' ἧς καὶ τὸ Κόμμι, Τραγάκανθον λεγόμενον. (υυ—υ)

Τραγαλίζω, (τρώγω) = Λαγαρίζομαι ἀμφ. Ἀριστφ. Σφῆκ. 772 «Λαγαριζόμενον καὶ τραγαλίζοντα· «ἐνδα πιθαν. τραγανί, ἐζοντα ἑκατὸν πρότερον· ἡ συνήθεια λέγει τὸ «Τραγανίζω ἐπὶ Ἐνεργητικῆς καὶ Οὐδετέρας σημασίας, οἷον «Τρώγω τραγανόν τιν καί, Τραγανίζει τὸ πρᾶγμα ὅταν τρώγηται, οἷον βαρὴν τινα νῆχεν ἀφῆσιν ἐν τῷ στόματι ἀληθόμενον διὰ τῶν ὀδόντων. Croquer, Γαλ. Knarpeln, Γερμ.

Τραγάσης, ὁ· Εἶδος φυτοῦ. Artemisia.

Τραγεῖς, ἡ, ὁν, Ἐπὶ ἐδωδίμων πραγμάτων τραχέων ἅτινα ἐν τῷ τρώγεσθαι βαρύν τινα ἦχον ἐν τῷ στόματι προξενοῦσι, συνήθ. Οὐτὸ τρεγενὸν χένδρος, εἶεν ἐκ τῶν ὠπώρων οἱ τραχεῖς καὶ στερεοὶ κάρυοι, αἱ στερεαὶ σταφυλαί, κ. τ. τ. καὶ ἐκ τῆς σαρκὸς τοῦ ζώου ὅσα χονδρώδη, οἷον τὰ ὠτία, τὰ ἐν τῇ ῥινὶ καὶ τοῖς λαγόσιν ὀστάρια, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Ἀδήλ. σελ. 347. «Ἡ τῶν τραγανῶν τι, ἢ χυνδρώδες τῶν παρατιθέντων· ὁ Σχολ. τοῦ Ὀππιαν. ἐν ᾧ ἔχει. «Τραχεῖα, τὰ ἀναίμονα, τὰ ἀνόστεα, τὰ τραγανὰ τῶν ἰχθύων, ἅπερ λεπίδας ἐνὸς ἔχει, οἷον, μύραινα, γόγγρος, κ. τ. τ. Δινόμυος δέ τις ἐν Χειρογράφ. περὶ διαίτης, κεφ. γ'. ἔχει. «Οἱ σαμιάλιται ὀρτοι καὶ αὐτὴ ἡ σαμίδαλις καὶ τὰ τραγανὰ μέρια τῶν ζώων, ὡς τὰ ὠτία καὶ τὰ μυτία, κ. τ. τ. «Knorperlig, Γερμαν. Cartilagineux, Γαλ. Μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τραχείας φωνῆς, καὶ μάλιστα τῶν ἀναβαίνειν θέλων ὅτε ἡ τῆς ἠβῆς τρίχωσις ἄρχεται. Τινὲς παράγουσι ταύτην τὴν ἐσχάραν σημασίαν ἀπὸ τοῦ Τράγος.

*Τραγενόν, τὸ, Ὁ χόνδρος, τραγανόν, τραγανέν, ταὐτὸν τῷ τραγανές.

*Τράγανος, ὁ = τράγος, ἀμφβ.

*Τραγεσαῖος, αἶα, αῖον, κῶρ. ἔθνικ. ἄνομ. ἐκ τῆς Ἠπειρωτικῆς πόλεως Τραγασαί, παρὰ δὲ Ἀριστφ. Ἀχ. 808 ἐπὶ χοίρων, «Ὡς τραγαίαι φαίνεται ἀστεῖος αἰνιττόμ. τὸ τραγεῖς, καὶ Ἀχαρν. 853 αἰνιττόμ. τὸ τράγος.

Τραγέω, ῶ, μελ. ήσω (τράγος). Ἐπὶ ἀνθρώπων ταὐτὸν τῷ, τραγίζω, ὅπερ ὄρα 2) Ἐπὶ φυτῶν καὶ ἐξαιρέτως ἐπὶ ἀμπέλλων ἀντὶ τοῦ ἀκαρπεῖν, ὅταν αὐταὶ οὖσαι ἐν ὑγιάμι καὶ τροφῇ πολλὰ φύλλα καὶ πολλοὺς βλαστοὺς, οὐδένα δὲ καρπὸν φέρωσιν, ἐπειδὴ καὶ οἱ παχεῖς τῶν τράγων τοιοῦτρόπως ἄκαρποι εἰσίν, ὡς λέγουσιν, καὶ ἐντεῦθ. τροπ. ἄγονος, ἄκαρπος εἰμί, καὶ ἐπὶ παντὸς φυτοῦ, ὅταν αὐτὰ πείσωνται ὑπὸ τοῦ ἥλιου ἢ φθείρωνται οἱ βλαστοὶ διά τινος ἀνεμοζέλης κακοκαιρίας, σκαλεύσεως, περι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοπὴς ἢ ἄλλου τινὸς πάθους· ὁ Ἀριστοτέλης (ζῴων ἱστορ. ε. 14.) λέγει. «Οἱ δὲ τράγοι, πίονες ὄντες, ἥττον γόνιμοι εἰσιν· αὐ᾽ ὧν καὶ τοὺς ἀμπέλους, ὅταν μὴ φέρωσι, τραγῶν καλοῦσι.» ὅθεν «Ἄμπελος τραγῶσα.» παρὰ Θεοφραστ.

*Τραγεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ τρώγω.

*Τραγεῖον, τὸ αὐτὸ τράγιον.

Τράγειος, εἶα, ειον (τράγος) ἀφ᾽ οὗ, τράγεος, Παν ὅ, τι γίνεται ἢ προέρχεται ἐκ τοῦ τράγου, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτόν, τραγείσιος. 2) τραγεία, ἡ τραγῆ, προσυπακ. δορά, τράγησιον δέρμα, καὶ «Τράγεια κρέα.»

Τραγέλαφος, ὁ (τράγος, ἔλαφος) Ἔλαφος καὶ τράγος ὁμοῦ, εἶδός τι κατὰ φαντασίαν ζηρίου, ἔχοντος μορφὴν τράγου καὶ ἐλάφου, ὅπερ πρῶτον ἐκ τῆς Ἀτίας οἱ Ἕλληνες παρέλαβον ἐπὶ τῶν αὐτόθι ἐργαζομένων ταπήτων ἢ ἄλλων χειροτεχνημάτων εἰκονισμένον, ὁ Πλάτ. λέγει καὶ ὑβρ. «Τερατώδες τι σχῆμα ἢ χίμαιραν ὅθεν ἔτι καὶ εἶδος ποτηρίου παρὰ τοῖς Ἀρχ. περιστάνον ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν αὐτοῦ μέρος ἀναγλυμμένην τὴν μορφὴν τοῦ τοιούτου ζώου, Ἀθην. ια, σελ. 500. παρβλ. καὶ Boeck. Ath. Staatshausb. τομ. 2, σελ. 305. 2) Παρὰ τοῖς ὑστερον ἐνομίζετο καὶ ὡς ἀληθές τι ζηρίον διαιτώμενον κατά τινας μὲν ἐν Ἀραβίᾳ, κατ᾽ ἄλλους παρὰ τὸν Φᾶσιν ποταμόν, πεῦσι· δὲ ἦν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀντιλόπων ἢ δορκάδων ἔχον γένειον τράγου. 3) Ταῦρος τῆς Παιονίας, πίπτει οὖρος, ὁ Urus, ἢ Βίσων καὶ Ζόμβρος καλούμενος, ὅστις ἔχει ἔλαφου μὲν προτομὴν, γένειον δὲ τράγου, ξανθὸν τὸ χρῶμα, μέγεθος βοός.

Τράγειος, εἶα, εἶον, (τράγος) ταὐτὸν τῷ, Τράγειος· ὅθεν κατὰ συναιρ. τραγῆ, ἐξυπακουομ. Δορά. τὸ τοῦ τράγου δέρμα. Πλούταρχ. Ἕλλην. Lob. Φρυν. σελ. 78.

Τράγημα, τὸ (τραγεῖν) κυρ. Τὰ μετὰ τὸ φαγεῖν κιρναταθέμενα ἐν τῇ τραπέζῃ ἀερόδρομα, οἷον γλυκύσματα, κάρυα, ἀμύγδαλα, σύκα, κ. τ. τ. ταὐτὸν τῷ, Τρωγάλιον, καὶ τῷ παρὰ Γαλ. Dragée. Πλάτ. πολιτ. β΄. 13. Καὶ τραγήματα που παρατιθέμενα αὐτοῖς σῶν τε σύκων, καὶ ἐρεβίνθων καὶ κνάμων· καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες· ἐλέγοντο, ἄλλως, ἐπιδόρπια, ἐπιφορήματα, καὶ ἐπιτρεπεζώματα. Ὅρα περὶ τούτων διεξοδικῶς· Ἀθηναίων ἐν βιβλ. ιά΄. σελ. 640. καὶ ἑξῆς. Ἀριστοφάν. Πλουτ. 1090. ἔνθα ὁ Σχολ. «Τὰ μετὰ τὴν εὐωχίαν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τιθέμενα, καλοῦσι Τραγήματα, ὅθεν καὶ Παροιμία «Ἐκ τραγημάτων τὴν εὐωχίαν.» λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἡττόνων τὸ μεῖζον ἀπομαζόντων· ὅθεν

Τραγηματίζω, συνῃθ. μέσ. Τραγηματίζομαι. Τραγήματα τρώγω, ταὐτὸν τῷ, ἐπιδορπίζομαι, ἢ κρύπτω ἐμαυτῷ τραγήματα ἐν τῇ τραπέζῃ. Ἀριστοτέλ. Νικομαχ. 1ν. καὶ Ἀθην. ιε. ὅθεν

Τραγηματισμός, ὁ, Ἡ τῶν τραγημάτων βρῶσις, τὸ τρώγειν τραγήματα.

Τραγηματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τραγήματα πωλῶν.

Τραγηματώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τραγημάτων, ἢ ὅμοιος τραγήματι. Εὐστάθ.

Τραγηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ δέρμα τράγου φορῶν· ὁ τραγῆν φέρων. Αἱ κόραι Διονύσῳ ὀργιάζουσαι τραγῆν ἔφερον. Ἡσύχ.

Τραγίαμβος, ὁ (ἴαμβος). Ὁ τραγικὸς ἴαμβος· κατὰ τὸν Σανδῆν πρῶτος μετεχειρίσθη τοῦτον ὁ Ἀπελλόδωρος.

Τραγίζω, Μ. ἴσω, (τράγος). Ὡς τράγος μυρίζω, τράγου δυσωδίαν ἀκπέμπω. βρωμῶ τὸ σῶμά μου ὡς τράγος. Ὁ Θεοφρ. ἐν τῷ περὶ ὀσμῶν λέγει «Τοὺς τράγους περὶ τὰς ὀχείας ὄζειν.» λέγεται καὶ ἐπὶ φυτῶν τινῶν «Τραγίζειν ἐν τῇ ὀσμῇ.» 2) ἰδίως δὲ ἐπὶ ἀνθρώπων ἐκφράζει τὴν μεταβολὴν τῆς σωματικῆς ἰδιότητος παρὰ τοῖς μειρακίοις, ὅτε ἄρχονται νὰ αἰσθάνονται κατὰ πρῶτον τὴν γεννητικὴν τῶν μορίων αὐτῶν δύναμιν, καὶ τὴν πρὸς τὰ ἀφροδίσια ὁρμὴν, καὶ ἐπιθυμίαν αὐτῆ· ἡ κατάστασις δηλοῦται διὰ τῆς τριχώσεως τῆς ἥβης, τοῦ εἰδήματος τῶν ὀρχεων, τῆς τραχύτητος τῆς φωνῆς, καὶ δυσωδίας τινὸς τραγείας τοῦ σώματος, ὅτι καὶ τραγάω τὸ Λατιν. Hirquitallire. Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. δ΄. 1. «Φέρειν δὲ σπέρμα πρῶτον ἄρχεται τὸ ἄρρεν ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ ἐν τοῖς ἕπτα τοῖς δὶς ἑπτὰ τεταλαμένοις, ἅμα δὲ καὶ τριχώσις τῆς ἥβης ἄρχεται· περὶ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον τοῦτον ἥτε φωνὴ μεταβάλλειν ἄρχεται ἐπὶ τὸ τραχύτερον καὶ ἀνωμαλέστερον, οὐτ᾽ ἔτι ὀξεῖα οὖσα, οὔτε πω βαρεῖα, οὔτε πᾶσα ὁμαλή, ἀλλ᾽ ὁμοία φωνουμένη ταῖς παρηνεγκρισμέναις καὶ τραχείαις χορδαῖς, ἃ καλοῦσι Τραγίζειν· ὃ καὶ ἐκ τούτου ἔτι 3) Ἀσελγής, ἐπιρρεπὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια εἰμί, αἰσθανόμενος καὶ τὴν πρὸς μίξιν ὁρμὴν τῆς σαρκός μου πολλὰ δυνατήν· σκυζάω, ὀργῶ, σφριγῶ πρὸς μίξιν σαρκικήν, τὸ Λατ. catullire ἐπὶ μόνου τοῦ θήλεως γένους. Ἱππ. καὶ Ἀριστοτ. γεν. ζῴων. ε. 7. καὶ Ἱστ. ζῴ. θ΄. 11. 4) Τραχεῖαν καὶ χοιράδη φωνὴν ἔχω, καθώς π. χ. τὰ μειράκια ὅτε ἄρχονται νὰ αἰσθάνωνται τὴν δύναμιν τῶν γεννητικῶν αὐτῶν μορίων, καὶ τὴν πρὸς τὰ γενικὰ φυσικὴν ὁρμήν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τραγίζει, τὸ τραχὺ τῇ φωνῇ τοὺς ἀμαζοντας τῶν νέων.

Τραγικεύομαι, μελ. εὐσομαι (τραγικός). Τραγικῶς ὁμιλῶ ἢ πράττω, φέρομαι μὲ τραγικὸν τρόπον, Σχολ. Ἀριστοφάν. ἐκ τοῦ

Τραγικοκωμῳδία, ἡ (τραγικός, κωμῳδία). Τὸ ἐκ τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας συνιστάμενον δραμ.

Τραγικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. τραγικῶς (τράγος). Κυρ. ταυτ. τῷ τράγειος, καὶ τράγεος, τραγήσιος, κέρας, πώγων, δυσωδία, πρωτ. παρὰ Πλούταρχ. Λουκ. καὶ Λέγγῳ· ὅθεν καὶ Ἰακ. Απ. σ. 599. 2) συνῃθ. Πᾶν ὅ, τι ἀνάφερεται, ὅ, τι ἀνήκει, ὁρμίζει εἰς τὴν τραγῳδίαν ἢ εἰς τὸν τραγῳδόν. «Τραγικὸς» ἐξυπακ. ποιητὴς· ταὐτὸν τῷ, τραγῳδικὸς· ὡς καὶ τὸ «Κωμικὸς» ἀντὶ τοῦ, κωμῳδικός. «Τραγική, ἡ τὸ τῶν τραγικῶν ἀσματα, ἢ ἡ τῆς τραγῳδίας μοῦσα, ἢ τραγικὴ ποίησις. «Τραγικὸν πάθος» τὸ μεστὸν συμφορᾶς, τὸ κινοῦν οἶκτον καὶ ἔλεον, «Τραγικὴ σκηνή, πῆγμα μετέωρον, ἐφ᾽ οὗ ἐν Ἴωσι σκηνῇ (ὁ Σουϊδ. ἔχει. «Ἐν Ἰωσὶ σκηναῖς·» καὶ ὁ Τίμαιος ἐν λ. Πλατ. «Ἐν θεάτρῳ.») τινες παριόντες ἔλεγον· λέγεται καὶ ἡ τραγικὴ τέχνη, σκηνή. Θωπ. καὶ Ἐτυμολ. Ἀβρίαν. εἰς Ἐπίκτ. γ΄. «Δεῖ οὖν αὐτὸν δύνασθαι ἀνατεινάμενον, ἐν οὗτω τύχῃ, καὶ ἐπὶ σκηνὴν τραγικὴν ἀνερχόμενον λέγειν τὰ τοῦ Σωκράτους, «Ὦ ἄνθρωποι ποῖ φέρεσθε;» παροιμία «Τραγικὸς πήχεως» ἐπὶ τῶν παρ᾽ ἀξίαν σεμνυνομένων· καὶ χυδαῖοι τραγικοὶ» Ἡροδ. 5, 67. «Ὡσαύτ. ὄρχησις τραγική.» Ἀθην. ά. σελ. 20. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «τραγικὸν, θρηνητικὸν, λυπηρόν·» καὶ μεταφορ. Ὁ μὲ ποιητικὴν ἔμφασιν καὶ χάριν κεκοσμημένος, ἐπὶ λόγων, ὁ δεξ ποιητικοῦ ὕψους καὶ μεγαλοπρεπείας ἐκφραζόμενος, πομπώδης, μεγαλοπρεπὴς, ἐνθουσιώδης, ἔτι καὶ ἐπιτεταλμένος, ὀγκώδης, ἐξαίσιος, ἢ τερατώδης, καὶ ἐπὶ ψυχικῆς διαθέσεως ἐμπαθὴς, ἐμμανὴς, παράφορος· ὅθεν

Τραγικῶδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὅμοιος τοῖς τραγικοῖς. Παλαίφατ. 41.

*Τράγιος, ἁγ, ιον (τράγος). ὡς τὸ τράγειος. Ἐκ τράγου, τραγήσιος. (Ξ)

Τράγιον, τὸ (τράγος). Εἶδος φυτοῦ τράγου ὀσμὴν ἔχον· ὁ Διοσκορ. δ΄. ζῆ. καλεῖ τὸ πρῶτον τούτου εἶδος «Τράγιον Ἡρακλεωτικὸν» ἴσως τὸ τοῦ Δενναίου Dictamas alhus· ἔτι καὶ τραγεῖον ὅμ. κατὰ τὸν Κολούμναν τὸ τοῦ Διν. Pimpinella, Saxifraga Hircina.

Τραγίσκος, ὁ ὑποκορ. τοῦ, τράγος. Μικρὸς τράγος, νέος τράγος, ἐρίφιος Θεόκριτ. 2) Σκλάσσις τις ἰχθύς.

*Τραγιστής, οῦ, ὁ (τραγίζω). Ἱερόσυλος, ὁ κλέπτων ἐκ τῶν βωμῶν τὰ πρὸς θυσίαν σφάγια τῶν τράγων, Γλωσσ.

Τραγοβάμων, ονος, ὁ (βάμω). ταὐτὸν τῷ, τραγόπους. Ἔχων πόδας τράγου· ἐπίθετον τοῦ Πανός. Ἀριστοφ.

*Τραγοειδής, ὁ, ἡ, ές, (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τράγου, ὁμοιος τράγῳ.

Τραγέκερως, ὁ, ἡ, ω (κέρας). Ὁ τράγου κέρατα ἔχων.

Τραγοκουρικός, ἡ, όν (κουρά). Ὁ εἰς κουρείαν τῶν τράγων ἀνήκων. Ἀριστοφ. Βατρ. 800. «Μάχαιρα τραγοκουρική·» φαλλίδιον εἰ οὗ κουρεύουσι τοὺς τράγους. Λουκιαν. Ἀλ. ζῆ.

Τραγοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ τράγους κτείνων, φονεύων. Εὐριπ. Βακχ. 139.

Τραγομάσχαλος, ὁ, ἡ, ον (μασχάλη). Οὗτινος αἱ μασχάλαι ὀζουσιν ὡς τράγος· ταὐτὸν τῷ, Γρασσών. Ἀριστοφάν. Ὀρ. 813.

Τραγόπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τράγου πόδας ἔχων, ταὐτὸν τῷ, τραγοβάμων. Ἐπίγραμ. «Πὰν τραγόπους.»

*Τραγοπτέσιον, ἡ (πτισάνη). Πτισσάνη ἐκ τράγου, ὁ Καίλιος Αὐρηλ. Χρον. γ΄. 2.

Τραγοπώγων, ωνος, ὁ, (πώγων). Τὸ γένειον τοῦ τράγου· εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. β΄. 173. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. ζ΄. 7. Tragopodon porrifolium et pratensis. Δινν. Ἐπίθετικ. ὁ τράγου γένειον ἔχων, τραγογένης.

Τραγορίγανον, τὸ (ὀρίγανον). Εἶδος σήμυνος, ἢ ὀριγάνης. Διοσκορ. γ΄. 35. Thymus tragoriganum. Δινν.

Τράγος, ου, ὁ. Ζῶον κερατοφόρον τὸ ἄρσεν τῆς Αἰγός, κατζίκι. Δατ. caper παρ᾽ Ὁμ. μόσον ἐν Ὀδυσ. Ι, 239. – «τὰ δ᾽ ἄρσενα λείπε σύῤῥιφα, ἀρνειούς τε τράγους τε.» Ὁ Εὐστάθ. ἔχει. «τράγος ὁ ἀῤῥὴν αἴξ. παρὰ τὸ τρώγειν τρώγειν κατὰ μίμημα ἦχου ποιοῦ·» καὶ «Οἱ τράγοι τῶν αἰγῶν.» Ἡρόδ. 3, 112. 2) Ἡ ὑπό τῶν μαστχλῶν τῶν ἀνθρώπου δυσωδία, ταὐτὸν τῷ, Γράσος, καί, Κνάβρα. – 3) ὁ χρόνος καθ᾽ ὃν ἄρχεται παρά τοῖς ἐφήβοις ἡ τοῦ τράγου ἀποφορὰ ἢ δυσωδία, ἔθεν τραγίζω, ὅθεν 4) ἡ Ἀσέλγεια, ἢ πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν ἀτρατητος ὁρμή. Λουκ. Ἡρον. ἐπιστ. 28. «Παισὶν ἢ γυναιξὶν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύῃ συναναφυρέντες.» 5) Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου ὠτίου. Πολυβ. β΄. «Τοῦ δὲ κοίλου (μέρους τοῦ ὠτίου) τὸ μὲν ὑπὸ τὸ πέρας τοῦ κρατάφου ἐπανεστηκὸς εἰς τὸ ἔσω νεῦρον, Τράγος· τὸ δὲ ἀντικείμενον, Ἀντίτραγος.» 6) Εἶδος πτισάνης ἥτοι χόνδρου κατεσκευασμένου ἐκ πυρῶν ἢ ζέας ἢ ἰριδῆς ἢ ὀλύρας. Γαλην. περὶ τροφ. «Τὴν δὲ εὐγενεστάτην ὀλύραν ὅταν εἰς χρῆ πτίσσωσι τὸν ὀνομαζόμενον. Τράγον ποιοῦσι·» κοπειζομένη γὰρ καὶ ἐξεφλοιζομένη ἡ ὀλύρα γίνεται ὡς τὸ παρ᾽ ἡμῖν Βουλιγοῦρι ἢ Ἡτικὲ λεγόμενον, Tragus Δατ. 7) Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. δ΄. 51. Salsola tragus ἢ Καλι. Λιν. ἢ— διαφόρων μὴ ἀκριβῶς προσδιορισμένων φυτῶν.» 8) Εἶδος σπόγγου. Ἀριστοτέλ. ζῳ. Ἱστορ. ε. 16. «Τῶν δὲ πυκνῶν (σπόγγων) οἱ σκληροὶ σφόδρα καὶ τραχεῖς, τράγοι καλοῦνται.» – 9) Σάτυρος, διὰ τὸ τράγου ὦτα ἔχειν. Ἡτύχ. 10) μικρός τις σκαλίσσιος ἰχθύς, Ὀππ.

Τραγοσκελής, ές, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ὁ τράγου σκέλη ἔχων, ἐπίθετον τοῦ Πανός, ὡς καὶ τὸ, Τραγόπους. Ἡροδ. 2, 46.

Τραγοφαγέω, ῶ (φαγεῖν) Τράγους τρώγω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρέγω, Δωρικ. ἀντί, τρώγω. ὡς καί, πρᾶτος, θεαρός, ἀντί, πρῶτος, θεωρός, κ. τ. τ. (Ε)

Τρεγῳδέριον, τό, ὑποκορ. τοῦ τραγῳδίν. Μικρά τραγῳδία.

Τρᾰγῳδέω, ῶ, (τραγῳδός). Τραγῳδίαν τινά παρίστημι, συχνὸς δὲ, ἐν δράμασιν τραγικοῖς ᾄδω, ἢ παρισταίνω τι μὲ τραγικόν, καὶ ἐκπληκτικὸν τρόπον καὶ ἐντείνω ἀντὶ τοῦ, λέγω, διηγοῦμαι, φιλῶ τι μεγαλοφώνως καὶ λαμπρῶς κατὰ τὸν τρόπον τῆς τραγῳδίας, ἢ μετὰ τραγικοῦ τόνου, ἤτοι μετὰμεγέθους καὶ ὑψους λόγου. Ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, διεξέρχομαι, πραγματεύομαί τι μετὰ ὑψηλῆς καὶ λαμπρᾶς φωνῆς, ὁμιλίας καὶ χειρονομίας τραγικῶς, ὅ ἐστι, μεγαλοπρεπῶς καὶ θεατρικῶς πομπικῶς, ἐπιτηδευμένως, ἢ μὲ ὀγκώδη ἐπίδειξιν, Δημοσθ. περὶ στερ. «Οὔσι γε τηλικούτοις ἡλίκων ἐτραγῴδει καὶ διεξῆει «ὧν ὅδεν «Τραγῳδούμενος βίος «ὦ λαμπρὰ ζωὴ μετὰ μεγάλων ἀπάτων καὶ εὐφροσυνῶν συνηνωμένη, μετὰ τιμῆς, πλούτου, καὶ δόξης. 2) Ἡ συνήθεια χρῆται τὸ τραγῳδῶ, καὶ τραγουδῶ, ἀντὶ, τοῦ, ᾄδω, ἐπὶ πολιτικῶν καὶ κοσμικῶν ἀσμάτων· καὶ, τραγῳδιστὴς, ἡ, τραγουδάει, τό, «λέγει τὴν ᾠδήν, τὸ ἆσμα· καὶ, τραγῳδιστὴν, ἡ, Τραγῳδιστρίαν, τὴν ᾄδουσα· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας φέρεται καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Εὐμεν. 2. «Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραῳδεῖν «ὅδεν

Τραγῴδημα, τό, Τραγῳδία, τραγικὴ παράστασις μὲ ὑψηλὸν καὶ λαμπρὸν λόγων ἐμφασιν, ἢ χειρονομιῶν· ἐτυμολ. τοῦ τραγῳδέω.

*Τραγῳδιστής, οῦ, ὁ· ταὐτὸν τῷ, τραγῳδός. Σχολ. Θεοκρίτ. α'. 30.

Τραγῳδία, ἡ (τραγῳδός). Κυρίως ᾠδὴ τράγων, μυσικὸν ἆσμα ψαλλόμενον ἐπὶ τράγῳ, καὶ τραγικὸν, πένθιμον, ἢ ἡρωϊκὸν ποίημα, ψαλλόμενοι κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι διὰ λυρικῶν στίχων μόνον, ἐφεξῆς δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ δραματικὰς ἤτοι διὰ πράξεώς τινος συμπλεκομένου μὲ τὴν ὕλην τοῦ ᾄσματος ἐντεταμένου παραστανόμενον, οὕτω καλεῖ ὁ Πλάτ. ἐν Θηαιτ. τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μίλλουσι περιεχομένην πρᾶξιν ἐλέγετο δὲ Τραγῳδία εἴτε διότι οἱ κατ' ἀρχὰς τραγῳδοὶ ᾖδαλλον ἢ ἀπαγγέλλοντο τὰς τελευτὰς τραγικὰς διηγήσεις καὶ περιστάσεις των εἰς τὰς διὰ τράγου γινομένας θυσίας, ἢ διότι ἐλάμβανεν ὁ νικῶν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ὡς ἆθλον ἕνα τράγον· ἢ τελευταῖον διότι ὁ ἐπαγγελλόμενος καὶ περιστάνων αὐτὰς ἐνέδυετο μὲ δέρμα τράγου, καὶ πᾶσα ὑψηλὴ καὶ μετὰ μεγαλοπρεπείας, ἢ τρομερὰ, θεϊοπαθὴς καὶ λυπηρὰ διήγησις, ἢ παράστασις τραγικοῦ, ἀξιολόγου, ἢ φοβεροῦ τινος συμβεβηκότος, ἐπομένως δὲ ποίημα δραματικὸν ἐν θεάτρῳ δ.αστρεφόμενον, ἐν ᾧ παρίστανται πράξεις τινὲς ἀξιόλογος μεταξὺ ἐνδόξων τινῶν προσώπων, σκοπὸν ἔχον τοῦ νὰ διαγείρῃ εἰς τοὺς θεατὰς τὸ πάθος τῆς ψυχῆς ἔλεον καὶ συμπάθειαν, καὶ νὰ τελειώσῃ μετά τινος φοβεροῦ ὀλεθρίου καὶ λυπηροῦ συμβεβηκότος. — Ἀριστοτέλ. Ποιητ. Κεφ. ς. «Ἔστιν οὖν ἡ Τραγῳδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης, ἡδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἑκάστου τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις ὄντων, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας, ἀλλὰ δι' ἐλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων κάθαρσιν «ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Πλάτ. εἰς γ'. Πολιτ. ἔχει. «Τραγῳδία ἐστὶ ποίησις ἔμμετρος πρὸς ὁμιλίαν ᾠδῆς ἐπὶ δεινοπαθείᾳ προσώπων τε καὶ πραγμάτων γινομένη, καθ' ἣν τῷ νικήσαντι τράγος ἐπάθλου ἐδίδετο, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔσχεν, «ὅθεν ἔτι καὶ πᾶς ἐπιτηδευμένος καὶ πομπώδης λόγος, ἢ ὁμιλία, ἐξαίρ. τὰ δόγματα καὶ ἀξιώματα τῶν φιλοσόφων, καὶ μάλιστα τῶν Στοϊκῶν περιέχοντα πολλὴν τραγικὴν ἔμφασιν καὶ ὄγκον, Πλούταρχ.

Τραγῳδιδάσκαλος, συνήθ. ἀποιον. ἀντὶ, τραγῳδοδιδάσκαλος.

Τραγῳδικός, ή, όν (τραγῳδός). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων ἢ ὑφαιρεμένης εἰς τὸν τραγῳδὸν ἢ εἰς τραγῳδὸν ἢ εἰς τὴν τραγῳδίαν, καθόλ. δὲ ταύτων τῷ, τραγικός, ὅπερ συνηθέστερον, Ἀριστοφ.

Τραγῳδιογράφος, ὁ, ἡ, ον (γράφω). Ὁ τραγῳδίας γράφων, συγγράφων.

Τραγῳδιοδιδάσκαλος, καὶ Τραγῳδοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκω). Ὁ τὴν τραγῳδίαν διδάσκων, ἢ ὁ τὰς τραγῳδίας διδάσκων· λέγεται δ' ποιητὴς τραγῳδικός τινος, ὅστις μόνος του κατὰ πρῶτον διδάσκει τοῦτο εἰς τὸν χορὸν καὶ εἰς τοὺς ὑποκριτὰς, καὶ ἐπιστατεῖ ἐν τῷ δεκτῷ εἰς τὴν παράστασιν αὐτῶν καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὑπεριόριστο ὁ εἷς τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ δράματός του μετὰ τῶν λοιπῶν ὑποκριτῶν· συνηθέστερον μέντοι τὸ κατ' ἄποα. «Τραγῳδοδιδάσκαλος, ὡς τό, Κωμῳδιδάσκαλος, Hemst. Ἀρ Πλουτ. 80.

*Τραγῳδοποδάγρα, ἡ (ποδάγρα). Οὕτω καλεῖται κωμικόν τι δρᾶμα ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Λευκιανόν, εἰς τὸ ὁποῖον περιστατοῦνται ὡς δραματικὰ πρόσωπα οἱ πόδες καὶ τὰ κακὰ τοῦ πάθους τῆς ποδάγρας.

*Τραγῳδοποιός, ὁ, ἡ, όν = τραγῳδοποιός.

*Τραγῳδοποιΐα, ἡ, Τραγικὴ ποίησις ἢ τραγικὴ ἐπιστήμη. ἐκ τοῦ

*Τραγῳδοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω). Ὁ τραγῳδίας ποιῶν, συνθέτων, τραγικὸς ποιητής.

Τρῑγῳδός, ὁ (τράγος, ἀοιδός, ᾠδός) κυρ. Ἀοιδὸς, ψάλτης τοῦ τράγου, τοῦτ. τραγικὸς ποιητής. καὶ ἀοιδὸς, διὰ τὸ εἶναι κατ' ἀρχὰς τὸν ποιητὴν ἅμα καὶ ἀοιδὸν, ὅστε ὁ αὐτὸς ποιητὴς τῶν τραγικῶν ἦτον ἐψάλλεν αὐτὰ συγχρόνως παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, ἐκαλοῦντο δὲ Τραγῳδοί, εἴτε διότι εἰς τοὺς τῆς Τραγῳδίας ἀγῶνας ὁ νικητὴς ἐλάμβανεν ὡς βραβεῖον ἕνα τράγον, ἢ διότι ἡ τραγικὴ παράστασις εἶχετο ὅτε ἐπροσφέρετο θυσία τις τράγου, ἢ τελευταῖοι ἐπειδὴ οἱ Τραγῳδοὶ οὗτοι πότε παριστάνοντο ἐνδεδυμένοι δέρματα τράγου· ὁ Εὐστάθ. λέγει «Ὅτι τιμῶντες οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου, ᾠδικὸν ἀγῶνα καθίστανον καὶ τὸν λυμαινόμενον ταῖς ἀμπέλοις τράγον, ἆθλον προὐτίθετο τῆς ᾠδῆς, καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους Τραγῳδοὺς ἐκάλεσαν διὰ τὴν ἐπὶ τῷ τράγῳ ᾠδήν· ὡς Horat. ars. poet. 220. Ἀκολούθως δὲ ὅτε οἱ ποιηταὶ τῆς Τραγῳδίας ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποκρίνωνται οἱ ἴδιοι, ἐκαλοῦντο ἰδίως Τραγῳδοὶ οἱ ὑποκριτεύοντες ἐν τῷ θεάτρῳ πρόσωπον τραγικόν, ἀπὸ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο ἤδη οἱ τραγικοὶ ποιηταὶ διὰ τοῦ ὀνόματος Τραγῳδοποιός, Ἀμμων. 86. οὕτω Παρ' Ἀθηναίῳ (βιβλ. ιβ'. σελ. 535.) καλεῖται ἰδίως ὑποκριτὴς τῆς Τραγῳδ. καὶ ὁ Καλλιππίδης. Παρ' Ἀρίστων. εἰς Ἐπίκτ. γ'. 14. κεῖται αὐτὸ παρ' ἡμῖν, Τραγῳδιστής. ἴδε τραγῳδέω

*Τραϊτρίζω, Λευκαίνω, ἢ λευκὸν ποιῶ τι ὡς κηρόν, Ἐτυμ. ἐκ τοῦ

Τραχτόν, τό, καὶ Τραχτός ὁ κηρός. Παῦλ. Αἰγιν. δ', 21, Λευκὸς καὶ καθαρὸς κηρὸς, τὸ παρασκευαζόμενον ἢ κατασκευασθὲν ἄσπρον κηρίον. Λατ. extractus. ὅθεν

Τράχτωμα, τό. Ἔμπλαστρον ἐκ λευκοῦ κηροῦ. Ἱππιατρ.

*Τράλλεις, οἱ, Θρᾷκες οἵτινες ἐπὶ μισθῷ, ἐδούλευον παρὰ τῷ μεγάλῳ Βασιλεῖ τῆς Περσίας, καὶ ἐξαίρ. ὡς δήμιοι, καὶ βασανισταὶ τῶν κακούργων, ἀπ' αὐτῶν λέγουσιν ὅτι ἐκλήθη καὶ ἡ ἐν Λυδίᾳ πόλις αἱ Τράλλεις, ἐξ ἧς ἔβγ. ὄνμ. Τραλλιανός, ή, όν.

Τράμη, ἡ, καὶ, Τράμις, ἡ· ταὐτὸν τῷ, Ὀξυρόος, καὶ, Περίπλους. ὅ ἐστι, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀπὸ τοῦ πρωκτοῦ μέχρι τῶν αἰδοίων τ'. ψηλότερον στενὸν διάστημα, ὅπερ ἄλλοι Διαγραφήν, (ἢ Διαῤῥαφὴν) καὶ Ὑποταύριον, εἶπον, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 253. «Αἰδὼς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν· ὅθεν «Διάτραμις, ὁ, ἡ ταὐτὸν τῷ, Δυσπόνηγος· (ἐκ τοῦ ῥήματος ΤΡΑΩ, ὅθεν τὸ Λατιν. Trames σημαίνει στενήν τινα ὁδὸν μεταξὺ δύο ὁρέων, ποτσμοῦ, κ. τ. τ.

Τράμπις, ιδος, ἡ. Ναῦς, πλοῖον. Δυκόφρ. 97. καὶ, 1299. καὶ Νικάνδρ. Θηρ. 268. (συγγεν. τῷ τράπηξ, τρήφης, καὶ τῷ Δατ. trabs).

*Τρανάω, = τρανόω ἰμφ.

Τρανής, ές, ὁ, ἡ, ἐς. Ἐπικ. τρανῶς, (ΤΡΑΩ, τετραίνω) ταὐτὸν τῷ, τορός. Διαπεραστικός, ὀξύς, σαφὴς, φανερὸς, ὁρατὸς, ἀκουστὸς. ἐναργὴς, ἀκριβὴς, καθαρὸς, ἐπὶ ὁράσεως, ἀκοῆς ἤχου, κρότου καὶ ὁμιλίας· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τρανὲς, σαφὲς, ἐλπιδέον καὶ Φῶτ «Τρανὲς, τὸ σαφὲς οἱ τραγικοὶ λέγουσιν· Σοφοκλ. ἐν Λέκτ. 23. «Ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, ἀλλ' ἀλωμένα· Ἀριστοτέλ. «Τρανέστερα ἢ ὄψις τῆς ἀκοῆς, παρβλ. καὶ τορός.

Τρανός, ή, όν· ταὐτὸν τῷ, τρανής. Πλούταρχ. συμπ. ἡ. «Οὐδὲν οὕν τρανὸν, οὐδὲν ἐναρδρον, οὐδὲν εὔτμημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσιν· οὐδὲν σαφὲς, ἀκριβὲς καὶ καθαρὸν· ὅθεν. «Γλῶσσα τρανὴ «σαφὴς, καθαρῶς ὁμιλοῦσα· παρὰ τοῖς Ο'. «Τρανωτέρα φωνὴ, Φίλ. καθαρωτέρα, σαφεστέρα. «Τρανῶς ἐρᾶνε. Ἐπίῤῥ. σαφῶς, καθαρῶς, ἀκριβῶς, ἐπιδεικτικῶς, ἐκφαντικῶς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τρανία, ἡ· ἡ ἐν ὁδῷ μεγάλη αὐλή «· ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐστὶ τὸ, Τρανός, ἀντὶ τοῦ, Μέγας, καὶ παρὰ τοῖς Ἰταμοῖς. «Τρανὰς βοήσαιεν· ἀντὶ τοῦ Μεγαλοφώνους. ὅθεν

Τρανότης, ητος, ἡ (τρανός). Καθαρότης αὐτρίβεια, σαφήνεια.

Τρανόω, ῶ, μελ. ώσω (τρανός). Τρανὸν σαφῆς, εὐκρινὲς ποιῶ, διαταφόω, σαφηνίζω, ἐμφαίνω, φωτίζω, ἐκθηλόω, καταφανῆς, ἐναργὲς, φανερὸν, γνωστὸν ποιῶ. Γρηγόρ. Ναζ. «Τοῦ πνεύματος τὴν θεότητα τρανουμένην εἰς ὕστερον· ἐκφαινομένην. Ἐνίοτε δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ Εὐαγγελικῷ «Ὁδηγεῖν εἰς τὴν ἀλήθειαν· καὶ «Τὰ ἐρχόμενα ἀναγγέλλειν· Ἡ συνήθεια ἔχει. «Τρανοῦσθαι ἀντὶ τοῦ μεγαλύνει, αὐξάνω, καὶ Οὐδετ. Μεγάλος γίνομαι, ηλικιοῦμαι, ἀνάστημα ἀποκτῶ, ὅθεν

Τρανώματα, τό, Σεσαφηνισμένον, δεδηλωμένον, σαφήνεια, ἔκφρασις. «Τρανώματα γλώσσης. Ἐμπεδοκλ.

*Τρανωσις, εως, ἡ (τρανόω). Τὸ τρανόν, σαφὲς ποιεῖν, σαφηνίζειν, σαφήνισις, ἐκθήλωσις. (- ∪ -) ὅθεν

Τρανωτικός, ἡ, όν, Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος, δύναμιν ἔχων εἰς τὸ τρανοῦν, δηλωτικὸς, ἐκφαντικὸς, ἐκφραστικός. Γρηγόρ. Ναζ.

Τράπεζα, ης, ἡ. Σκεῦος κοινῶς ἐκ σανίδων ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν στηριζόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βάλλεται τὸ ἐξαίρ. ἐφ' ᾧ τίθενται τὰ φαγητὰ καὶ ἁπλῶς πᾶν σκεῦος ἐφ' ᾧ βάλλουσι τὰ φαγητὰ τρώγομεν, Τραπέζιον. συχνὰ, παρ' Ὁμήρ. παρ' ᾧ ἑτίθετο ἑκάστῳ ξείνῳ ἰδία τράπεζα, Ὀδ. Ρ, 333, 447. Χ, 78. καὶ παρὰ δὲ ξεστὴν ἑτάνυσσε τράπεζαν. Ὀδ. Λ, 118, ὅπου ὡς ἐκ τοῦ ῥήματος ἑτάνυσσε, κατὰ Δήμιον, εἰκάζεται ὅτι καὶ παρ' Ὁμ. τράπεζαι δὲν ἦσαν κυκλοτερεῖς, ἀλλὰ τετράγωνοι εἰς μῆκος τετανυσμέναι, ὡσαύτ. καὶ ἐν Ὀδ. Η, 354. «πρόπαροιθε δρόνων ἑτίταινε τράπεζας ἀργυρέας.« ἐν δὲ τῷ στρατοπέδῳ ἑτίθετο μία μόνη κοινὴ τράπεζα ποιᾷ παρακαθημένοις, ὡς τοῦτο ἐν Ἰλ. δηλοῦται Δ, 424 — 629, καὶ πάρτ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρά· καλή, εὔξεστος, εὐξοος, τυπόπεζα τράπεζ. Ἰλ. Δ. 628. Ὀδ. Α, 111., Π, Κ, 354. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτ. »Ξενίη τράπεζα »ἡ πρός τινα ξένον προτφερομένη τράπεζα πρὸς ὑποδοχήν, ὡς σύμβολον τῆς φιλοξενίας, τοῦ ἱεροῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δικαιώματος τῆς ξενίας, ἀπ' ὀνόματι τῆς ὁποίας καὶ ὡμνυον, »εἶτα νὴν Ξεὺς πρῶτα ξεινή τε τράπεζα». Ὀδ. Ξ, 158. Φ, 38 καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐν Ἰλ. Ω. 476. κεῖται τὸ, παρκαθῆσθαι, ἀντὶ τοῦ, παρατεθῆσθαι, πάρεστι. »Παρέκειτο τράπεζαι» ἄλλως δὲ λέγεται »Εἰσφέρειν, φέρειν, παρατιθέναι τράπεζαν» ὡς τὸ τῆς συνηθείας »Ἄλλαν τραπέζαν» παρὰ Ξενοφ. »Κοσμεῖν τράπεζαν· εὐτραπίζειν, ἑτοιμάζειν· καὶ »Ἀφαιρεῖν τράπεζαν» ὡς τὸ ἠμέτερον »Σηκόνειν τὴν τραπεζαν». Ξενοφ. »Μετέχειν τραπέζης τινός» ἀντὶ τοῦ, Συντρώγειν. τρώγειν εἰς τὴν τράπεζάν τινος· ἔστι δὲ κατὰ συγκοπ. τράπεζα ἀντὶ τετράπεζα, διότι κατὰ τὴν τοῦ Δαμίου εἰκασίαν αἱ τρίπεζαι εἶχον κατ' ἀρχὰς τέσσαρας πόδας ἤτοι ὑποστηρίγματα, ὕστερον μέντοι ἐπὶ τὸ κομψότερον κατεσκευάζον μὲ τρεῖς μόνον πόδας, καὶ μάλιστα καὶ μ' ἕνα μόνον πόδα· ἔστι μ' ὅλον τοῦτο βέβαιον ἐὰν αἱ ἀρχαιόταται τράπεζαι εἶχον τρεῖς ἢ τέσσαρας πόδας, καὶ διὰ τοῦτο ἔστι βεβαίᾳ οὐδ' ἡ ἐτυμολ. τῆς λέξεως ἐὰν τρίπεζα ἐξ ἀρχῆς ἐλέγετο. Κατὰ Παπποβ. φαίνεται πίσσωτρ. τὸ ταλαντιαῖον, παραβλ. τρυφάλεια. 2) Τράπεζα ἐκαλοῦντο ὅτι καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς τιθέμενα σιτία, τὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τιθέμενα φαγητά, τὰ ἐπιτραπεζώματα. Ἡροδτ. 1. 162. Ξενοφ. Ἀν. ζ', γ'. 11. »Μάλιστα δὲ αἱ τράπεζαι κατὰ τους ξένους ἀεὶ ἐτίθεντου, τὰ φαγητά, καὶ παρ' Ἀθην. δ'. »Τράπεζαι πολυτελεῖς· καθ' ὅλον δὲ συμπόσιον, φαγοπότιον παρὰ Πλουτάρχ. »Δεύτεραι τράπεζαι· αἱ μετὰ τὸ δεῖπνον φερόμεναι, ἐφ' ὧν ἐτίθεντο τὰ τραγήματα, ἄλλως δὲ, ἐπιδόρπια· ἐτιθέτο καὶ τὸ σιτηρέσιον, βίοτος, σιτία, τροφή. Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', β', 8. καὶ ἡ, ε', ὁ. »Ἀποδίδωμί σοι γυναῖκα, καὶ τράπεζαν σὺν οἵπερ εἶχήτεν· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ἔχω τὸ τραπέζι μου, ἤτοι τὸ σιτηρέσιόν μου. 3) Ἡ τῶν Τραπεζιτῶν τηλία, ἤτοι τὸ τραπέζιον τῶν σαμαρίων. Μενανδρ. »Ἀλλ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρει τὴν προῖξ' ὅπ αἱ ταρίχιον καλὸν ἔστι δοκιμαστὴς ἱέρυ. Πλάτ. Ἀπολ. »Ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τραπεζῶνα· διότι οἱ Τραπεζῖται εἶχον τὰς τραπέζας αὐτῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ. »Τὴν ἐργασίαν τὴν τῆς τραπέζης. Δημοσθέν· τὴν τέχνη, τὸ ἔργον τοῦ τραπεζίτου ἢ τῆς τραπεζιτικῆς πραγματείας· ὡς τὸ Λατ. mensa argentarii καὶ Γάλ. la Banque, καὶ ἑντεῦθεν »Καταπεπεζοπέμω τὴν τραπεζαν· κατεσκεύαζεν, ἔλεγε τὸν Μπάνκον, ἄνοιξεν ὀσπήτιον παράφωνον. παρ' Ἰσαίῳ Διον. Ἁλικ. καὶ Ἀριστοτέλ. Οἰκ. β'. »Τὴν καταλλαγὴν τῶν νομισμάτων ἀπέδοτο μιᾷ τραπέζῃ· εἰς ἕνα Μπάνκον. Δημοσθ. »Ἀπολυθήσομαι τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν. 4) Ἐπομένως καὶ πᾶν πλατὺ σῶμα, ἐφ' οἱ τάττεται τι· π. χ. ἐν τῷ πλοίῳ λέγεται τὸ ἓν τῇ κοιλίᾳ κύτου πλατὺ ξύλον, (ἡ Δηνοί) ἐφ' ᾧ ἐπιστηρίζεται τὸ Καπάρτιον. Ἐν τῷ Κατασπέλῃ, καλεῖται τὸ πῆγμα τὸ συγκείμενον ἐκτὸς τῶν κανόνων καὶ τῶν διασπηγμάτων, καὶ τῆς σανίδος. Καὶ τὸ Μονοπώλιον ἤτοι ὁ Κύκλος, ἐφ' ὃν ἀναβαίνοντας οἱ δοῦλοι περιφέρονται ἐν τῇ τῶν δούλων ἀγορᾷ. Καὶ τὰ τῶν ὠμοπλατῶν περὶ τὰ ὦτα πλατυνόμενα μέρη. Καὶ μέρος τοῦ Ἥπατος· παρὰ Νικάνδρ. Καὶ τὸ λαξίνον τὰ σιτία ὀφύντιον, ὅπερ ἡ συνήθεια. »Τραπεζίτης» καλεῖ Πολυδ. ὁ Παυσανίας (ἐν ᾗ, 91) καλεῖ. »Τράπεζαν καὶ πίνακά τινα, ἐφ' ᾧ τετορτυμένα καὶ ἕστυπα ζωάρια καὶ ἄλλα τοιαῦτα ποικίλματα εὑρίσκονται· κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν φέρεται καὶ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς βίον Ἰσοκράτ. »Ἦν δὲ καὶ αὐτοῦ τράπεζα πλησίον ἔχουσα ποιητάς τε καὶ τοὺς διδασκάλους αὐτοῦ» ἤτοι πίνακες, εἰκόνα ἔχουσα ἀπ' αὐτῆς ἀνάγλυφα καὶ μικρὸν ἀνωτέρω. »Ἐπὶ μὲν τούτων τράπεζαι ἐπῆσαν ἐξω· πίνακες, ζωγραφίαι ἐσκαλισμέναι ἐπὶ πλακὸς, ἢ πλάκες ἐχουσαι ἐπιγραφὰς καὶ ἡ τετράγωνος γεγλυμμένη λίθος ἥτις κεῖται ὡς μνημεῖον ἐπὶ τῶν τάφων, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Κικέρ. legg. 2, 25. mensa καλεῖ, (υ-υ) ἔδεν

Τραπεζεύς, έως, ὁ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν τράπεζαν παρ' Ὅμ. ἅπ. ἐπὶ κυνῶν λεγόμενον. Ἰλ. Χ, 69. »Κύων τραπεζεύς», ἀντὶ τοῦ, Οἰκιακὸς σκύλος, οἰκτραφὴς, παρὰ τῇ τραπέζῃ τρεφόμενος, ὁ περὶ τὴν τράπεζαν ζῶν καὶ μὴ ἀγρευτικός, καὶ Ἰλ. Ψ, 173. Ὀδ. Ρ, 309. 2) ἐπιτραπεζίδιος, παράσιτος. Πλούταρχ. καὶ Δίων Κάσ.

Τραπεζήες, ήεσσα, ήεν. (τράπεζα). Ὁ εἰς τράπεζαν ἀνήκων, ὁ ἐκ τραπέζης ὤν.

Τραπεζία, ἡ. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ', 10. ταύτὸν τῷ, τραπεζοποιὰ (ἀμφίβολος γραφή, ἴσως »Τραπεζοποιαῖα» ἐγράφηποτέ).

Τραπέζιον, τὸ. Ἑποιορ. τοῦ τράπεζα. Μικρὰ τράπεζα. 2) Παρὰ Γεωμέτραις, Σχῆμά τι τετράγωνον, ἀνίσους τὰς πλευρὰς ἔχον. ὁ Ἡτυχ. λέγει. »Τὸ τὰς μὲν δύο πλευρὰς ἀπεναντίας πρὸς ἀλλήλας ἔχον ἀνίσους, τὰς δὲ ταύτας ἐπιζευγνυούσας, ἴσας». καὶ Θέων Σμυρν. Μαθημ. Κεφ. 30. ἔχει. »Τραπέζιον γάρ λέγεται, ὅταν τριγώνου ἡ κορυφὴ, ἀπὸ παραλλήλου τῇ βάσει εὐθείας ἀπομηκῇ.»

Τραπεζιτεύω, Τραπεζίτης εἰμί, τοῦ τραπεζίτου τὸ ἐπάγγελμα μετερχομαι. Δημοσθέν.

Τραπεζίτης, ου, ὁ (τράπεζα, 3). Ἀργυραμοιβός, ἀργυρογνώμων, κολλυβιστὴς, κερματιστὴς, δανειστὴς, καταλέκτης, ὁ δημοσίαν τράπεζαν ἤτοι μπάνκον ἔχων, καὶ δανείζων, ἀλλάζων ἀργύρια ἢ καταλλαγὰς ποιῶν εἰς τοὺς ἔχοντας τῶν τοιούτων χρείαν. Λατ. argentarius, nummularius, qui ad mensam sedet, Γαλλ. Banquier (Σαράφης, Μπανκιέρος) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Ἀθήναις ἦσαν οἱ ἀπελεύθεροι. Δημοσθέν. »Ὑπομνήματα γραψασθαι εἰδέναι οἱ τραπεζῖται». ἔδεν

Τραπεζιτικός, ή, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τράπεζαν ἢ εἰς τραπεζίτην, (σπάνιος). »Γράμματα τραπεζιτικά». Δημοσθέν.

Τραπεζοειδής, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ εἶδος τραπέζης ἢ τραπέζιον, τοιοῦτον γεωμετρικοῦ σχήματος μορφὴν ἔχων.

Τραπεζοκόμος, ὁ, ἡ, ον (κομέω). Ὁ κοσμῶν καὶ παρασκευάζων τὴν τράπεζαν, περὶ αὐτὴν ὑπηρετῶν, ὁ στρώνων τὸ τραπέζι Διογ. Λαερτ. 9, 80. Ἀθήν. δ', σελ. 170. ἔχει. »Ζητητέον δὲ εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῷ Τραπεζοποιῷ. Ἰόβας γάρ ὁ βατιλεὺς ἐν ταῖς ὁμοιότητι ταὐτὸν εἶναί φησι τὸν τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένον Στρουκτωράριον καὶ μερὶν κατωτέρω. »Ἐκάλουν δὲ Τραπεζοποιὸν τοὺς τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τὴν ἄλλην εὐκοσμίαν. Πλούταρχ. ἐν Συμπ. β'. Προβλ. 10 »Τὰ δεῖπνα δαῖτας ἐκάλουν, καὶ τοὺς ἑστιωμένους δαιτυμόνας, δαιτρούς δὲ, τοὺς τραπεζοκόμους, ἀπὸ τοῦ διαιρεῖν καὶ διανέμειν.

Τραπεζόκορος, ὁ, ἡ, ον (κόρος) παρὰ Ψευδοφωκυλ. 83. »Μόλις τραπεζόκορος» ὁ ἀπὸ ξένων τραπεζῶν τρεφόμενος κόλαξ· παράσιτος, ἴσως ἐπεὶ ἐσχηματίσθαι κατ' ἐτὸ »Νεώκορος» ἀπὸ τοῦ κορέω.

Τραπεζόλοιχος, ὁ, ἡ, ον (λείχω). Ὁ λοίχων τὰς τραπέζας, παράσιτος.

Τραπεζοποιέω, ῶ (ποιέω). Τραπέζαν ποιῶ, ὑπηρετῶ τὴν τράπεζαν μετὰ φαγητῶν, φέρω φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν. Δίφιλος παρ' Ἀθην. ζ'. σελ. 191. ἔδεν

Τραπεζοποιΐα, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τραπέζας, καὶ ἡ περὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρεσία.

Τραπεζοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τράπεζαν ποιῶν, κατασκευάζων. 2) ταὐτὸν τῷ, τραπεζοκόμος, ὁ περὶ τὴν τράπεζαν ὑπηρετῶν. Ὁ Ἡτυχ. ἔχει »Τραπεζοποιός, οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ πάντα περὶ τὰ συμπόσια παρασκευὴν ἐπιμελούμενος·», καὶ Φωτ. »Τραπεζοποιός, ὁ τῶν περὶ τὸ συμπόσιον πάντων ἐπιμελούμενος, τραπεζῶν, σπονδῶν, ἀκουσμάτων.»

Τραπεζορήτωρ, ορος, ὁ (ῥήτωρ). Ῥήτωρ τῆς τραπέζης, ὁ εἰς τὴν τράπεζαν ῥητορεύων. Ἀθην. ά.

Τραπεζότης, ητος, ἡ, τὸ ἀφηρμ. τῆς τραπέζης. Τὸ εἶναι τῆς τραπέζης, Διογ. Λαερτ. ὡς τὸ ἀνθρωπότης ἐκ τοῦ ἄνθρωπος.

Τραπεζοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τὴν τράπεζαν φέρων, κρατῶν, παρὰ Λουκίγγ., »Ἡ τράπεζα» Ἱερεῖας ὄνομα, ἥτις ἔκρυπτε καὶ ὠμνύμει τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερά. Οὐδέτερ. »Τὸ τραπεζοφόρον·» τράπεζάτης, ἐφ' ᾗ τὰ ἐπώμματα κατατίθενται· ἢ ἀποθήκη τις παρὰ τῇ τραπέζῃ, ἐν ᾗ ἐναποτίθενται τὰ ἐπώμματα καὶ ἄλλα τὰ τῆς τραπέζης σκεύη. Ἀρτεμιδ. ά, 76. Πολυδ. ί, 69. τὸ παρὰ Γάλ. Le Buffet, καὶ Γερμ. Credenztisch.

Τραπεζόω, ῶ (τράπεζα). Θέτω, τίθημι, βάλλω ἐπὶ τῆς τραπέζης, τραπεζόω. Δημήτρ. Φαλ. 144. »Οὐ τραπεζοῦται κυλίξ·» ἀντὶ τοῦ, »οὐπώμνυσαι ἐπὶ τραπέζης κύλιξ οὐ τίθεται». Ἰούλιαν. Λόγ. έ. »Τραπεζοῦν τοῖς θεοῖς».

*Τραπεζώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, Ὁ τραπέζης ἢ τραπεζίου σχῆμα ἔχων· τετράγωνος· ταὐτὸν τῷ, τραπεζοειδής.

Τραπέζωμα, τὸ (τράπεζιον). Πᾶν ὅ, τι βέλτιστον ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τράπεζῃ βρῶμα, σκεῦος, κ. τ. τ.

Τραπεζωσία, εως, ἡ (τραπεζόω). Ἡ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπίθεσις, ἡ θέσις ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν τῶν φαγητῶν, σκευῶν, κ. τ. λ. ἢ τὸ βέλτιστον τῆς τραπέζης. Πλούταρχ. παρὰ Πρέλ. εἰς Ἡσιόδ. Σελ. 161. »Τῶν ἱερῶν τραπεζώσιες.

Τραπεΐομεν, ἐπι. ὑποτακ. ἀόρ. β'. παρὰ τοῦ τέρπω, ἀντὶ ταρπέωμεν, ταρπῶμεν· ἢ, ταρπῶμεν, Ὅμηρ. παρ' ᾧ εὑρηται ἐτι καὶ ὁ β' ὑποτακτ. μέσ. ἀόρ. τοῦ τρέπω Ὀδ. Θ, 292.

Τραπελίζω, ταὐτὸν τῷ, τροπαλίζω.

Τραπελός, ή, όν (τρέπω). Ὁ εὐκόλως στρεφόμενος, μεταβαλλόμενος, εὐκολογύριστος· ὅθεν συνηθέστ. »Δυστράπελος, καὶ, ἀντράπελος».

Τραπέμπαλιν, Ἐπίρ. (ἔμπαλιν, τρέπω). Ὑπενεπτίως, μὲ τροπὴν, πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά. Φερεκράτης παρὰ Φωτίῳ ἐν Λέξ.

Τράπεσδα, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τράπεζα (υ-υ)

*Τραπέσθαι, ἀπαρέμφ. μέσ. ἀόρ. β' τοῦ τρέπω, Ὅμηρ. —

Τρεπέω, ῶ. Πατῶ τοὺς βότρυς ἐν τῷ ληνῷ, ληνοπατῶ, πατῶ, πιέζω, συνθλίβω τοὺς πόσι τὰς σταφυλὰς, πατῶ σταφυλὰς πρὸς κατασκευὴν οἴνου. Ὀδυσ. Η, 125. ὅθεν οἱ Λατινοὶ ἔχουσι τὰ Trapea, Trapetes καὶ Trapetum, τὸ ἐλαιοτριβεῖον, ἐλαιουργεῖον, (ὁ Βουττμ. ἐν λεξιλ. 2 σελ. 155. ὑπολαμβάνει ὅτι ἐκ ταύτης τῆς λέξεως ἐσχηματίσθαι καὶ ἡ συνήθ. ἀρχιτ. ῥίζα tretum, ἐπιρρ. en).

*Τραπῆναι, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β' παθητ. τοῦ τρέπω. —

Τράπηξ, ηκος, ὁ· παρὰ Δυσώρῳ. 641. καὶ, 1001. φέρεται καὶ τράφηξ (τρέπω). Δοκὶς, ξυλάριον ἢ ξύλον τι διὰ τοῦ ὁποίου στρέφεται ἕν σῶμα ὁποῖον ζήποτε, ὡς τὸ τροχῆλ, καὶ τρί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φηξ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ »Χήρηξ, σαίλυψ, ἄνεως δὲ τὸ σόρυ, ἄλλοι τὸ τῆς νεὼς χεῖλος· ἀντὶ τούτου ὁ αὐτὸς ἔχει καί, τρόφηξ. τοιοῦτόν τι φαίνεται εἶναι καὶ τό, τροπηξ. τὸ μέρος τῆς κώπης, οὗ ἐπιλαμβάνονται οἱ ἐρέσσοντες, καὶ ἀπὸ τοῦ μέρους ὅλη ἡ κώπη· ὁ Ἐτυμολόγ. »Τράφηξ, ἡ ὑποπλακὸς βάσις (παρὰ Λυκόφρονι)· λέγεται δὲ καὶ τὸ τῆς νεὼς χεῖλος, ἐφ' οὗ οἱ σκαλμοὶ τίθενται· νῦν δὲ τὸ ξύλον, ἐνθε τίθεσι τὸν ἄρτονα· ὁ Σχολ. Λυκόφρ. »Τράφηξ, κυρίως ἡ ὑποπλαστὸς σανίς, ἐν ᾗ τοὺς ἄρτους πρὸς τοὺς κλιβάνους ἀπάγουσι· νῦν δὲ ἁπλῶς τὸ Ξύλον, - καὶ τὸ Δόρυν· Ἐντεῦθεν τὸ λατ. Trabes, trabs. καὶ παρ' Ἀθηναίῳ ε', σλ. 208. »Τροποί, οἷα· ἀντὶ τοῦ, Δοκοί· παρβλ. τροπίς· (ῠ –)

*Τραπητέας, ἁ, ἐον, ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ τρέπω, ἀόρ. τραπεῖν, τραπέσθαι. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ τρέπεται, ἢ νὰ στρέφηται, νὰ γυρίζῃ.—

Τραπητής, οῦ, ὁ (τραπέω). Ὁ τὰς σταφυλὰς πατῶν, σταφυλῶν πατητής.

Τραπητός, ἡ, ὀν. Πατητός, »Οἶνος τραπητὸς· οἶνος ὑπὸ πατημένων σταφυλῶν, μοῦστος.

Τράπω, Ἰωνικ. ἀντὶ τρέπω· παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡρόδτ.

Τραπεία, ἡ (τέρτω, τερταίνω). Πλέγματι ἐκ βύβλων ἢ καλάμων ἢ ἄλλοτι τῶν τοιούτων (φάσκ, καλαμωτή), ἐφ' ᾧ ξηραίνουσιν ὀπώρας, τυρόν, κ. τ. λ. ἢ τῶν σύκων ψύκτρα. Κρεβάτιον ἐκ σπάρτων ἐφ' ᾧ ξηραίνουσι τὰ σῦκα· ταὐτὸν τῷ, ταρρός, ταρτός, ταρσιὰ ἢ ταρσή· Ἀριστοφάν. Νεφ.

Τραυλίζω, Μλ. ἰσω καὶ μέσ. τραυλίζομαι, Ψελλίζω, βατταρίζω, τραυλὰ ὁμιλῶ, ἐξαιρ. ὅταν δὲ δύναμαι καθαρῶς νὰ προφέρω τὸ ρ, ἢ τὸ λ, στοιχεῖον· Ἀριστοφάν. Νεφ. 880. Σφηκ. ἴδε τραυλός. Λατ. balbutire· ὅθεν

Τραυλισμός, ὁ. Τὸ τραυλίζειν, τὸ μὴ καθαρῶς καὶ ἀνάρθρως προφέρειν τὰς λέξεις, ἐλαττωμά τι ἐν τῇ γλώσσῃ ὅτε δὲν δύναταί τις νὰ προφέρῃ καθαρῶς στοιχεῖά τινα, Λατ. balbuties.

Τραυλός, ἡ, όν. Ὁ μὴ δυνάμενος ὀρθῶς ἢ ἀνάρθρως προφέρειν τὰς λέξεις ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ὁ ἁμαρτάνων κατὰ τὴν προφορὰν ἐξαιρ. τοῦ λ καὶ ρ, ὅ ἐστιν, ὁ ψελλίζων, τραυλὰ ὁμιλῶν, τοῦ ὁποίου ἡ γλῶσσα ἐμπερδεύεται ἐν τῷ προφέρειν τὰς λέξεις, λατ. balbus, Ἡρόδτ. 4, 155. ἀντίκειτ. τῷ τορός, παρβλ. καὶ ψελλός· ὁ Πλούταρχ. τάσσει τὸ, τορὸς καὶ ἰσχυόφωνος, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, εὐφωνος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· ητραυλός, ψελλός, τὴν γλῶτταν βεβλαμμένος· 2) τροπικ. ὁ τερατεύων ἐπὶ χειμῶνος· (ἐκ τοῦ θραύω, θρυλός) ὅθεν

Τραυλότης, ητος, ἡ. Τὸ φυσικὸν πταίσμα τῆς γλώσσης, ὅταν δὲν δύναταί τις νὰ προφέρῃ καθαρῶς τὸ ρ, ἢ ἄλλοτι τῶν στοιχείων, καὶ μάλιστα τὰ παιδία κατ' ἀρχάς, ὡς τὸ τραυλισμὸς ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Προβλ. β'. διαπρίνει τὴν τραυλότητα, τὴν ψελλότητα, καὶ τὴν ἰσχυφωνίαν, οὕτωσί· »Ὅτι ἡ τραυλότης γίνεται, τὸ γράμματί τινος μὴ κρατεῖν· ἡ δὲ ψελλότης, τὸ διαιρεῖν τι, ἢ γράμμα, ἢ συλλαβήν· ἡ δὲ ἰσχυφωνία, ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ταχὺ συνέφαι τὴν ἑτέραν συλλαβὴν πρὸς τὴν ἑτέραν.

*Τραυλόφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ ἔχων τραυλὴν τὴν φωνήν, ὁ τραυλίζων, Ἡσύχ. —

Τραῦμα, ατος, τό. Πληγή, θραῦμα, ἕλκος, μόλωψ (κτυπηματιά), ἢ πόψιμον βλάβη ἐπί τινος τῶν μερῶν τοῦ σώματος, Πλάτ. εἰς Γοργ. 16β. »Μαστιγίας αὖ εἴτις ἢν καὶ ἔχῃ εἴχετ' ὄπιθεν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων ζώων· ἅτε δὲ καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου στρατοῦ, ἀντὶ τοῦ, κατάπτωσις, ἦτταν ὡς καὶ ἡ συνήθεια τὴν ἤτταν, κτύπημα, μεταφορικῶς λέγει· Θουκυδ. παρβλ. τὸ Ἰων. τρῶμα· (ἐκ τοῦ τρώω, τιτρώσκω, συγγεν. τῷ θραύω) ὅθεν

Τραυματίας, ὁ. Τετρωμένος, πληγωμένος, κτυπημένος, βεβλαμμένος εἴς τι μέρος τοῦ σώματος, τετραυματισμένος, πεπληγότας. Θουκυδ. ἡ.

Τραυματίζω, (τραῦμα). Τρώμα ποιῶ, τιτρώσκω, πληγόνω, κτυπῶ· Θουκυδ. ε'. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', γ', 16.

Τραυματικός, ὁ, ἡ, όν (τραῦμα). Ὁ αὐτῆκων, ἁρμόζων εἰς τραύματα, ἢ ὁ θεραπεύων, ἰατρεύων τὰ τραύματα· Διοσκορ. »Φάρμακον τραυματικόν.

Τραυματοποιός, ὁ, ἡ, ον (ποιέω). Ὁ τραύματα ποιῶν, πληγόνων Γλωσσ. Σπεφ.

*Τραύξανον, καὶ, τραύσανον. τό· ἴδε τρώξανον.

Τραφαλίς, καὶ, τραφαλλίς, ίδος, ἡ, καὶ *Τραφαλός, ἰδε τροφαλίς.

Τραφέμεν, Ἰωνικ. ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ τρέφω, ἀντὶ τραφεῖν· κατ' ἀμτβ. σημασίαν Ἰλ. Ρ, 109. Σ, 436. Ὀδυσ. Γ, 28. Ἡσ. Θεογ. 480.

Τράφεν, Αἰολικ. γ'. πληθ. προσ. ἀόρ. β'. παθ. τοῦ τρέφω ἐν Ἰλ. Δ, 251. ἀντὶ ἐτράφησαν.

Τραφερός, ά, όν (τρέφω). Κυρ. καλῶς τετραμμένος, καλοθρεμμένος, παχύς, λιπαρός, παρ' Ὁμήρ. ἀεὶ, ἐπὶ τραφερήντε καὶ ὑγρήν. Ἰλ. Ξ, 508. Ὀδ. Τ, 98. ὑμν. Δημ. 43. σημαίνον διὰ μὲν τοῦ τραφερήν, τὴν ξηράν, τὴν γῆν, διὰ δὲ τοῦ ὑγρήν, τὴν θάλασσαν τὰ ὕδατα, ὡς καὶ τὸ ξηρὴ καὶ ὑγρὴ ἀντιθέτως πρὸς ἄλληλα, ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγετο ἰδίως τραφερή, ἡ γῆ, ἡ ξηρά, ὡς χέρρος καὶ χέρτος, σπαν. κατὰ πλῆρες ητραφερὴ ἄρουραι Ὄππ. καὶ »τραφερὴ κέλευθος· ἡ διὰ ξηρᾶς ὁδός, Ἀπολ. Ῥοδ. δ'. 281. κατὰ διάκρισιν τοῦ, ὑγρὴ κέλευθος, ἡ διὰ ὕδατος ἢ θαλάσσης ὁδός ὡσαυτ. ητραφερὰ ἤδεαν Ὄππ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τραφερόν, πηκτόν, τρόφιμον, λευκόν, ξηρόν, πεκτημένον· καὶ »Τραφεραν, ξηράν· τὸ γὰρ πῆξαι, ἄρῆκαι λέγουσιν· ὁ Ἐτυμολόγ. »Τραφερά, ἡ ξηρὰ γῆ, ἢ πεπηγυῖα ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν· ὁ δὲ Εὐστάθιος· »Τραφερά, ἐπίθετον κοινὸν τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, παρὰ τὸ τρέφειν ἑκατέραν τὰ ἐν αὐτῇ ζῶα· κυρίως δὲ ἡ Γῆ τραφερὰ λέγεται ὡς εὐπαχὴς καὶ στερεά, παρὰ τὸ τρέφειν. ὁ δηλοῖ τὸ πηγνῦσαι· 2) ἐνεργ. ἀντὶ θρεπτικός, τρέφων, τρόφιμος· »Νόμος τραφερώτατος· Ἀριστ. 1027.

*Τράφηξ, ηκος, ὁ, ἰδε τρέπηξ. (ῠ –)

Τράφος, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τάφρος. Πίναξ Ἡρακλ. ὄπερ ὄρκ.

Τράφω, Αἰολικ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τρέφω. Boeckh. διαφ. γραμ. ἐν Πινδ. Πύθ. 2, 44. (ᾰ –)

*Τραχαλᾶς, ᾶντος, ὁ, Ἐπώνυμ. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, Δωρ. ἀντὶ τραχηλᾶς, (τράχηλος) Παχύς τὸν αὐχένα, ἔχων χονδρὸν λαιμόν. Ὁ Αὐρίλ. Βίκτ. ἑρμην. τὴν Λέξιν διὰ τοῦ ἰρίεσι, ὡς καὶ Πολέμων ἐπὶ τοῦ παχὺν ἄμμα καὶ εὐμήκης δυμικὸν ἄνδρα καὶ μεγάλαυχον καὶ αὐθάδη σημαίνειν.

Τραχέως, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τραχύς. Μὲ τραχὺν τρόπον, ἰδε τραχύς.

Τραχηλάγχη, ἡ, (τράχηλος, ἄγχη). Ἡ περὶ τὸν τράχηλον ἄγχόνη. Βυάπτους εἰς βίον Μαξίμου.

*Τραχηλᾶς, ὁ· ἴδε τραχαλᾶς.

Τραχήλια, τά (τράχηλος). Τὰ ἄκρα καὶ αὐτέλη τῶν κρεάτων, ἢ περισσώματα, περικάλλια, τὰ ὁποῖα καταφρόνουν, ἢ τὰ ἐρρίπτον σιδηκῶς τὰ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον τοῦ ζώου μέρους. Ἡ συνήθεια λέγει. »Τραχηλιά, ἡ· τὸ περὶ τὸν τράχηλον μέρος τοῦ ἐνδύματος.

Τραχηλαῖος, αία, αῖον (τράχηλος). Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων εἰς τὸν τράχηλον, ὁ ἐκ τοῦ τραχήλου ὤν· παρὰ Στράβ. ἐν β', καὶ ις'. τὰ Χειρογράφα ἀντὶ τούτου »τραχηλαμαῖος ἔχουσι.

Τραχηλάω, ῶ. Τῶ τὸν αὐχένα, ὑψαυχέω, σημαίνω τὸν λαιμὸν ὑψηλά, ἢ ἀνασπάπτω εἰς ὕψος τὸν αὐχένα, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππων, καὶ τροπικ. ὑπερηφάνως φέρομαι, μεγαλαυχῶ, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἐναντιοῦμαι, ἀπειθῆς γίνομαι· παρὰ τοῖς Ο'. Ἰώβ. ιε'. 25.

Τραχηλίζω, Μλ. ἰσω, Αἴρω, σηκόνω τὸν λαιμὸν τοῦ ζώου ἐπάνω εἰς πρὸς τραγηῖν, ἢ πάνω τὸ ζῶον ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τὸ ἀνατρέπω ἢ στρέφω ἢ κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν λαιμὸν διὰ νὰ τὸν παρδήσιάσω, ἢ τὰ τὸν δείξω γυμνὸν ἀπὸ τὰ ἔμπροσθεν, καὶ ἐντευθ. ἐν γένει· 2) ἀντὶ τοῦ Ἀνακελύπτω, γυμνόω, φανερόω, φανερὸν ποιῶ· ὅθεν »Πάντα γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ· Παῦλ. πρὸς Ἑβρ. δ'. πεφανερωμένα, φανερά· 3) στρέφω, γυρίζω τὸν λαιμὸν διὰ νὰ κυτάξω πρός τι μέρος. 4) ἐπιλαμβάνομαι τοῦ τραχήλου, πάνω τινὰ ἀπὸ τὸν λαιμὸν ὡς οἱ παλαισταὶ καὶ οἱ γυμναστεῖ, ἢ πάνω τινὰ ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν σφίγγω ἢ τὸν βάλλω κάτω, ὡδῶ, σπρώχνω, κουντῶ, τρημίζω, καταβάλλω, πυραυρῶ, ἢ καταβάλλω ἀπὸ τοῦ ἵππου, κρημνίζω τὸν ἵππον ἀπὸ τὰ ἄλογον κάτω· καὶ Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, μετὰ δυνάμεως καὶ βίας ἀποσπῶ, ἕλκω, ἀποσύρω, τραβῶ, ἁρπάζω, καταβάλλω· ἐπὶ γυμναστῶν καὶ παλαιστῶν ἔχει τὴν λέξιν ὁ Πλάτ. Ἐρωμ. Πλούταρχ. εἰς Ἀντων. καὶ Θεμίστ. Λόγ. ιγ'. »Ἀθλητὴν βαδίως τραχηλιζόμενον.

Τραχηλιαῖος, [αία, αῖον = τραχηλαῖος, πολλ' ὀμηρ. ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 558.

Τραχήλιον, τό· ὑποκ. τοῦ τράχηλος, καὶ τὸ τοῦ θώρακος ἄκρον, ὁ σαυρωτήρ.

Τραχηλισμός, ὁ. Τὸ τραχηλίζειν, ἢ τὸ λαιμοῦ ἀνατροπὴ ἀνάκαμψις ἐν τῷ ῥίπτειν, παίζειν τὴν σφαῖραν· Ἀθήν. α'.

*Τραχηλοδεσμώτης, ου, ὁ (δεσμός). Ὁ τὸν τράχηλον δεσμένων, δέσων.

*Τραχηλοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Τῷ τραχήλῳ ὅμοιος, ἔχων σχῆμα τραχήλου.

Τραχηλοκέχη, ἡ (κακός). Ἰλιγγος, ἄλυσις, σίδηρα περὶ τὸν λαιμόν· ὡς τὸ ποδοκάκη. Νικ. Χρον. κα', 6.

Τραχηλοκοπέω, ῶ (κόπτω). Κόπτω τὸν λαιμόν, ἀποτέμνω· ὅθεν

Τραχηλοκοπία, ἡ. Τὸ κόψιμον τοῦ λαιμοῦ, ἢ τῆς κεφαλῆς ἀποτομή.

Τράχηλος, ὁ. Ὁ λαιμός, αὐχήν, ἰσθμός, ἐξαιρ. τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ λαιμοῦ (στέρνος) τὸ ἕτερον. Πληθ. χρῆται Καλλιμ. τὸ δὲ ἑνικ. οὐδεὶς Τὸ τράχηλον εὕρηται μόνον παρὰ Γραμμ. Ὀμ. Τμν. α, 83. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', δ', 6. »Ἐπανατείνας τὸν τράχηλον· καὶ ἐν Δακρί. Πολ. ε, 9. ἐπὶ γυμναστῶν· »Ἀπὸ σκελῶν, ἀπὸ χειρῶν καὶ ἀπὸ τραχήλου γυμνάζονται· πάσονται ἀπὸ τοῦ τραχήλου· 2) ἐπὶ παρυφῶν κοιλίων λέγεται τὸ ἔμπροσθεν ἄκρον μέρος αὐτῶν· Ἀθην. γ'. 3) τὸ μέσον μέρος τοῦ πασσάλου τῆς πρῳ. (ῠ–)

*Τραχηλόσιμος, ὁ, ἡ, ον (σιμός). Ὁ ἔχων κοντὸν τὸν λαιμόν, κοντόλαιμος.

*Τραχηλώδης, ὁ, ἡ, ες· κατὰ συνεκ. ἀντὶ τραχηλιαῖος.

*Τραχίν, ῖνος, ἡ· καὶ Τραχίς, ῖνος, ἡ, Ἰων. τρηχὶν· Ἐπικ. κύρ. Ὄσσα, πόλεως καὶ χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν τραχεῖαν καὶ ὀρεινὴν αὐτῆς ποιότητα, Ἰλ. (– ᾰ) ὅθεν ἑνικ.

*Τραχίνιος, ία, ιον, Ἰων. τρηχίνιος. (– ᾰ υ).—

Τράχουρας, ὁ τραχοῦρος, ὁ (τραχύς, οὐρά). Τραχὺς κατὰ τὴν οὐράν, ἔχων ποιὸς ἴσως ὁ τοῦ Δανιήλου Soomber trachurus· Ἀθήν. ς'. (– ᾰ υ)

Τραχόω, ῶ (τραχύς), ταυτὸν τῷ, τρηχύνω· Ἰώσηπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τραχυβατέω, ῶ (βαίνω), Ἐπὶ τραχέος ἐδάφους βαίνω· βαδίζω ἐπάνω εἰς τραχὺ σκληρὸν καὶ ἀπότομον ἔδαφος, περιπατῶ ἐπάνω εἰς σκληρὸν τόπον· Ἱπποκράτ. ἐπιστ.

*Τραχύδερμος, ὁ, ἡ, ον, καὶ

*Τραχυδέρμων, ὁ, ἡ, ων (δέρμα). Ὁ τραχὺ δέρμα ἔχων· Ἀθήν. ζ', σελ. 286. καὶ 300. «Βάτοι, εἶναί τε τραχυδέρμονες».

*Τραχύλογος, ὁ, ἡ, ον (λέγω). Ὁ τραχέως, χοντρὰ ὁμιλῶν, τραχυφώνος, ὡς καὶ τὸ τρηχύστομος.

Τραχυντικός, ἡ, όν. Ὁ τραχύνων, σκληρύνων, τραχὺ ἢ ἀπότομον ποιῶν· 2) τροπικ. κενίζων ἢ τραχὺν καὶ δυσμοῦδη ποιῶν, παροξύνων, ἐκ τοῦ

*Τραχύνω, Ἰωνικ. τρηχύνω, παρακ. τετράχυσμαι, καὶ τετράχυμαι, Ἀριστοτ. ζῴ. Ἱστορ. δ, μ. καὶ τετράχυμμαι· Schaef. Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 276 (τραχὺς) Τραχὺ καὶ ἀπότομον ἢ δύστρατον ποιῶ, σκληρύνω· 2) τροπικ. ἐπὶ ἠθικ. ἔνν. παροργίζω παροξύνω, κακίζω, εἰς ὀργὴν καὶ θυμὸν φέρω.

Τραχυόστρακος, ὁ, ἡ, ον (ὄστρακον). Ὁ τραχὺ ὄστρακον ἔχων· Ἀθήν. ζ. Ὀστρεις τραχυόστρακοι.

Τραχύπους, ποδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τραχεῖς πόδας ἔχων.

Τραχύς, τραχεῖα, τραχύ· Ἰωνικ. τρηχύς, εῖα, ύ. Ἀνώμαλος, σκληρός, ἀπότομος, ἀκανθώδης, ἐξοχὰς ἔχων, πετρώδης, οὗ τινος ἡ ἐπιφάνεια σκληρὰ καὶ ἀνώμαλος ἐστί, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ λεῖα ἢ ἡ γεῦσις προξενεῖ δυσαρέσκειαν τινά, ἀντίκειται τῷ Λεῖος· Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ. περ οἷς ἰδὲ κεῖται ὁ Ἰωνικ. τύπ. τρηχύς· «τρηχὺς λίθος, τρηχεῖα ἀκτή, τρηχεῖα ἄταρπος». Ἰλ. Ε, 308. Ὀδ. Ε, 425. Ξ, 1. καὶ «γῆ τρηχεῖα» Ἡρόδ. 4, 23. ἔτι δὲ παρ' Ὅμ. καὶ ὡς ἐπιθ. τῆς νήσου Ἰθάκης, Ὀδ. Ι, 27. Κ, 417, καὶ Ξενοφ. «Τόπος τραχὺς· καὶ «Ὁδὸς τραχεῖα· καὶ ἐν Ἀπομν. β', ς', 6. «Τῇ φωνῇ τραχὺς, χονδρὸν καὶ ἀγρίαν φωνὴν ἔχων· «Τραχεῖα σώματα», τὰ μὴ μαλακά· 2) μεταφορικ. σκληρός, σκληροκάρδιος, ἀκαμπὴς, ὠμὸς, ἀνένδοτος, ὁρμητικὸς, ὀργίλος, ἐξύδυμος, ἄγριος· «Τσμίνη Τραχεῖα» Ἡσ. Ἀσπ. 119. «Τραχὺς τὴν ὀργήν» Πλούταρχ. ἐπίρρημ. τραχέως, Ἰωνικ. τρηχέως, ἀντὶ τοῦ ὁποίου πολλάκις καὶ τὸ οὐδ. ἐν χρήσει ἐστὶν «τραχὺ βλέπειν» ἀγρίως βλέπειν· συνών. κατὰ τροπικ. ἔνν. «τρηχέως περιέπεσθαι ἢ περιφθῆναι» Ἡρόδ. 5, 1. 81. 7, 211. 8, 18. 103· ἔτι καὶ προσθέσει τοῦ ὑπό τινος, ἔτι καὶ πρὸς ἐνεργ. ῥῆμα· Ἡρόδ. 2, 64. Συγκριτικ. «τρηχύτατα περιεφθῆναι» Ἡροδτ. 8, 27 (συγγεν. τῷ ῥάσσω, ῥῆσσω, ῥῆχος, ῥήχος, ῥαχία, κ. τ. τ.)

Τραχυσμα, τό (τραχύνω). Τραχύτης, σκληρότης, ἐξοχὰς τις σκληρὰς ὡς κόκκοι ὑψουμένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας σώματός τινος· Ἀθήν. ια σελ. 475. «Ὠνομάσθη δὲ τὸ κοχλάσιον (εἶδος ποτηρίου) διὰ τὰ τραχύσματα ἔχειν κεχρησθαι».

Τραχυσμός, ὁ (τραχύνω). Τὸ τραχὺ σκληρὸν ποιεῖν. Ἱπποκρ.

*Τραχυστομέω, (τραχύστομος). Τραχὺ στόμα ἔχω· 2) τραχείαν προφορὰν ἔχω, ἢ φωνὴν τραχεῖαν, χονδρὴν· ὅθεν

*Τραχυστομία, ἡ. Τὸ τραχὺ καὶ σκληρὸν στόμα· 2) ἡ τραχεῖα, προφορὰ, ἡ φωνὴ, χονδροστομία. —

Τραχυστομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα). Ὁ τραχὺ στόμα ἔχων, σκληροστομος· 2) τραχὺς τῇ φωνῇ, τραχεῖαν φωνὴν καὶ προφορὰν τοῦ λόγου ἔχων· Στράβ. ιβ'. σελ. 977.

Τραχύτης, ητος, ἡ (τραχύς). Τὸ εἶναι τραχὺ, σκληρότης, ἀνωμαλία· Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', ε, 24. «Ἐκπονώτατα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα· διὰ τὸ εἶναι πετρώδης ὁ τόπος.

Τραχύφλοιος, ὁ, ἡ, ον (φλοιός). Ὁ τραχὺν φλοιὸν ἢ τὸν φλοῦδαν, πεττὸν ἔχων.

Τραχυφωνία, ἡ. Τραχεῖα καὶ χονδρὴ φωνὴ, ὁμιλία, ἢ προφορὰ, ἐκ τοῦ

Τραχύφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τραχεῖαν φωνὴν ἢ ὁμιλίαν ἔχων.

Τράχω, Δωρικ. ἀντὶ, τρέχω· Ἡσύχ. παρβλ. τραφω.

Τραχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Τραχὺς, ἀνώμαλος, σκληρὸς, πετρώδης.

Τράχωμα, ατος, τό (τραχόω). Τὸ τραχὺ γεγενημένον, ἐκτραχυνθὲν, τραχύτης, τράχυσμα· ὁ Γαληνὸς ἐν τῷ κατὰ τόπ. δ', λέγει «Τραχώματα, τὰς τραχύτητας τῶν βλεφάρων, ὑφ' ὧν καὶ κατὰ τὰς ὀφθαλμίας οἱ χιτῶνες τῶν ὀφθαλμῶν ὀδυνῶνται κοπτομένων· ἢ, τραχύτης τῶν ἔνδοθεν τῶν βλεφάρων μερῶν. Οἱ Βυζαντινοὶ λέγουσι τὴν σήμερον «Τρίχωμα» τὴν προῖκα, τὴν φερνὴν (– – ν) ὄθεν

Τραχωματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τράχωμα ἀνήκων ἢ ἰατρεύων τὰ τραχώματα. Γαλην.

Τραχών, ῶνος, ὁ (τραχύς). Τραχὺς, σκληρὸς, ἀνώμαλος, ἀπότομος, πετρώδης τόπος· ὁ Λουκιαν. συνεκφέρει «Πέτρας καὶ τραχῶνας· ἔστι καὶ τρηχώ. ὄθεν

Τραχωνίτης, ὁ, ἐπίθ. τραχωνῖτις, ιδος, ἡ· ταυτὸν τῷ, τραχὺς, σκληρεῖος.

ΤΡΑΩ, ἀόριστ. δεύτερ. ἐξ οὗ σχηματίζ. τενὲς χρόνοι τοῦ τετρῶ, τετράνω. ἅπερ ἴδε.

Τρεῖς, εἶ, αἱ, οὐδ. τρία, τὰ· γενικ. τριῶν, δοτικ. τρισὶ, παρ' Ἵππων. λείψ. 8, καὶ τριοῖσι ὡς τὸ δυοῖσι· Ἰωνικ. αὐτὶ δυσὶ· Αἰτικ. τρεῖς, τρία. Ἀριθμὸς περιττὸς, ἐκ δύο καὶ ἑνὸς, ἢ δυάδος καὶ μονάδος συνιστάμενος, ἔβδομ τὸ Δακτ. tres, tria παρ' Ὁμήρ. Παρ' Ἀθηναί. ί, Σελ. 415. λέγει ὁ Σωτάδειος περὶ τοῦ ἀβδηρίτου Λευκίππου. «Ἔσθιε μὲν αὐτὸς τρεῖς ὅλους καυδηλίους· αὐτὸ οὐ ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ί. 40, ἔχει· «Ἔσθιε μὲν ἄρτους τρεῖς ὅνους καυδηλίους· ἤτοι ἐλαφροὺς «Τρεῖς ὄνους ἄρτων· ὁ ἐστὶ, τριῶν ὄνων φορτίον· πρία ἔκτην παροιμ. τρία μέτρα λόγια, Πλάτ. ὁ ὁρίζομ. τρία πλογίζεσθαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἱερὸς καὶ αἴτιος ἀριθμὸς· καὶ πᾶσα τριὰς, ὥρα ἐν τῷ, τριάζω.

Τρείω, ποιητικ. ἀντὶ, τρέω.

Τρέμιζος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τέρμινθος, ἡ· ἴδε τρίμιζος, Νικ.

Τρέμω, μόνον ἐν τῷ Ἐνεστ. καὶ παρατ. σύχρον. Εἰς σφοδρὰν κίνησιν καὶ ταρκχὴν κατατῷ τὸ σῶμά μου ὑπό τινος τρόμου συμβεβηκότος, κλονοῦμαι, ταράττομαι· Ἰλ. Ν, 18. «– – τρέμε δ' οἰρὰ μακρὰ καὶ ὕλη». 2) Φοβοῦμαι, πτοοῦμαι, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας, τρέμω ἀπὸ τοῦ φρίσσω, λέγεται ἔτι καὶ ἐπίλεκτον τινος χιτῶνος ἢ ἐνδύματος αὐτὸ σείεται, σαλεύει, Ἰλ. Φ, 507. παρβλ. τρομέω (ἐκ τοῦ τρέω ὅπερ σύγγεν. τῷ τετραμαίνω καὶ τρέμω, ἐξ οὗ τὸ Λατ. tremo.)

*Τρέξι, ἀντὶ ἔρξομαι καὶ ἔρξεται, οὕτω λέγει ὁ Σουΐδας ἐν Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1222, 1225.

*Τρεπτικός, ἡ, όν (τρέπω). Ὁ εἰς τὸ τρέπειν, γυρίζειν αὐτὸν· «ὑματάτρεπτος, εὐμετάβλητος, εὐκολεγύριστος.

Τρεπτός, ἡ, όν. ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ τρέπω. Ὅστις τρέπεται, στρέφεται· στρεπτός, εὐμετάβλητος, ἢ ὅστις δύναται νὰ στραφῇ, νὰ λυγισθῇ,

Τροπότης, ἡ· ταυτὸν τῷ, τροπή, Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Τρέπω, Μελ. ψω. ἀόρ. α'. ἔτρεψα, μετ. ἀόρ. α'. ἐτρεψάμην, παθ. ἀόρ. α, ἐτράφθην, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἐτράπην, Ὀδ. Ο, 80. συγκεκ. παρ' Ἡροδτ. ὁ δὲ Βουττμ. θεωρεῖ τὸν τυκ. τοῦτον μένον ὡς Ἰωνικ. καὶ Δωρ. οὐχὶ δὲ Ἐπικ. ἔστιδὲ τοῦ ἐνεργ. α'. ἀόρ. εὑρηται παρ' Ὁμήρ ἐξαιρ. πολλάκις. ἀόρ. β'. Ἐνεργ. ἐτράπον, καὶ ἐσ' ὅτε κατ' ἀμετβ. Ἐνν. Ἰλ. Π, 657. μέσ. ἀόρ. β'. ἐτραπόμην, παρ' Ὁμ. ἐπίσης συνεχέστρ. ἀπαντώμενος τοῦ μέσ. ἀορ. α', ὡσαύτ. καὶ παθ. ἀόρ. β', ἐτράπην, ἐξ οὗ Ὑπερκ. α'. πληθ. πρόσωπ. Ὑποτακτ. τραπείομεν ἀντὶ τραπέωμεν, τραπῶμεν, Ὀδ. Θ, 292. ἅπαξ δὲ εὕρηται ὁ μέσ. ἀόρ. β'. ἀντὶ τοῦ παθ. ἀόρ. παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 395. D. Ἐνεργ. παρακ. τέτροφα, Σοφκλ. καὶ Ἀριστοφ. νεώτερ. καὶ τέτρωφα, καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Διοδάρχ. κατὰ Δημ. σελ. 73. καὶ κατὰ Φιλοχλ. σελ. 93. παρβλ. Βουττμ. Ἐλλ. Γραμμ. τομ. 1, σελ. 478. καὶ ἀνατρέπω. παθ. παρακμ. τέτραμμαι, ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. εὕρηται μόνον μετοχ. τετραμμένος, καὶ ἄπαξ Προστακτ. τέτραφθι, Ἰλ. Μ, 273. ἔτι δὲ χρῆται ἐκ τοῦ παθητ. Ὑπερσ. τῷ γ. ἐνικ. προσωπ. Ἐπικ. τέτραπτο, καὶ τῷ γ. πληθ. τετράφατο, Ἰλ. Κ, 189. καὶ παρὰ Θεογν. 42. τετράφαται, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσωπ. παθ. παρακμ. — Ἰωνικ. Ἐνεστ. τράπω, Ἡροδτ. (∪ –) καὶ μέσ. μέλλ. ἐπιτράψομαι, Ἡροδτ. 3, 155. καὶ, ἀ, ἀορστ. ἐπέτρψε, Ἡροδτ. 4, 204. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἔστι ἀμφ. ἐκ τοῦ β'. ἀορ. εὑρηται ἐνεστ. ἐπιτραπέουτι, ἐν Ἰλ. Κ, 421 Στρέφω, γυρίζω, κλίνω τι, νὰ μεταβάλλῃ τὴν θέσιν ἢ τὴν εὐθυνσίν του, ἀποκλίνω, ἀπευθύνω, μεταστρέφω, καὶ τοιόδλ. δίδω εὐθυνσίν τινα ὑποκειμένην τε εἶναι, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. σωνηθ. μετὰ τῆς εἰς ἢ πρός, καὶ μετὰ τῆς ἀνὰ καὶ κατ' Αἰτκ. «τὰς τροίην δ' αὖ πάμπαν ἔτι τρέπων ὄσσε», Ἰλ. Ν, 7, καὶ «πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπω» Ὀδ, Ν, 29. Ἰλ. Τ, 212. Ὀδ Ο, 80. ὡσαύτ. μετὰ τῆς παρὰ πρὸς Αἰτ. Ἰλ. Φ, 603. καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ πρός Δετ. καὶ Αἰτ. Ἰλ. Ν, 542. Ἡσιόδ. Ἔρ. 648. «πρέπειν τινὰ εἰ. εὐκτικ» Ὀδ. Δ, 294. ἤτοι βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, καὶ μετὰ τοῦ ἀντίον εἰς Γενικ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 590. καὶ ἐντευθ. καθόλ. ἀντὶ τοῦ ἄγω, ὁδηγῶ, ἐλαύνω, διάκω «πρός ὄρος τρέπε πίονα μήλα» Ὀδ. Ι, 315. Παθ. καὶ Μέσ. στρέφομαι, γυρίζω ἐμαυτὸν εὐθύνομαι, «ἡμιπόλοι μὲν ἔπειτα θοὼς ἐπὶ ἔργα τράποιτον» Ἰλ. Γ, 422. ἤτοι ἐδόθησαν εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐπιάσαν τὸ ἔργον, καὶ Ἰλ. Ψ, 53. ἔτι τρέπομαι εἰς ἢ πρὸς ἔργον, Wyil. ἐπ. κρ. σελ. 235. Ἡσ. ἔρ. 318. ὡσαύτ. τρέπεσθαι εἰς ὀρχηστύν, εἰς ἀοιδήν, Ὀδ. Α, 422. Σ, 304. «εἰς γέλωτα» Ἡροδτ. 7, 105. «πρὸς ἀλκὴν» Ἡρόδτ. 3, 78, 4, 125 καὶ ἀλλαχοῦ· καὶ «πάντ' ἠελίοιο τετραμένου» Ἡσ. ἔρ. 729. ἤτοι, γυρισμένος πρὸς τὸν ἥλιον· ὡσαύτ. πρὸς τὴν ὥραν τετραμμένος Ἡροδτ. 4, 22. καὶ «πρὸς ἄρκτον τετραμμένη ὁδός» Ξενοφ. Ἀνβ, γ'. 2, 9. ἤτοι, ἡ φέρουσα, ἡ βλέπουσα πρὸς ἄρκτον ὁδός· καὶ «ἔξω τοῦ ἄστεος τετραμμένος» Ἡροδτ. 2, 181. «τραφθέντες εἰς τὸ πεδίον ὁ αὐτ. 9, 56. τὸ δὲ ἀείχμη ἐτράπετον» Ἰλ. Λ, 237. δηλοῖ, ἐκάμφθη, ἐλυγίσθη· καὶ «τρέπεσθαι ὁδὸν» ἀντὶ, περνᾶν ἄνα ὄρομον «ποτέρην τῶν ὁδῶν τράπηται» Ξενοφ. Ἀπομν. β', ά, 21. Ἰδίως δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀναστρέφω, μεταστρέφω, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνακάμπτω, «πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους» Ἰλ. Θ, 432. ὡσαύτ. καὶ «πάλιν τρέπειν αὐτόν» 399. Τ, 439. Φ, 415. «πάλιν τρέπεσθαι» Ἰλ. Φ, 488. ὡσαύτ. «ὀπίσω τράπεσθαι» Ἰλ. Μ, 273. καὶ μετὰ Γενικ. «πάλιν τράπεσθαί τινος» Ἰλ. Σ, 138, καὶ ἀμετβτ. ἀντὶ ἐπιστρέφω, Ἡτ. Θεογν. 58. ἔτι δὲ βάλλω εἰς φυγὴν, διώκω εἰς τὰ ὀπίσω, εἰς τὸ ὀπίσω χωρεῖν τινα ποιῶ, «τρέψω δ' ἥρωας ἀχαιούς» Ἰλ. Ο, 261. Ἡροδτ. 1, 63. 4. 128. καὶ κατὰ πλήρη ἔνν. «φυγαδ' ἔτραπε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μόνυχας ἵππουςα· Ἰλ. Θ, 157. ἔτι καὶ ἀμείβε, ἡνίοχε· ἔτραφεν Ἰλ. Π, 657. ἀντὶ ἐτράπετο, ἢ ἑαυτόν, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συνῆθ τρέπειν εἰς φυγήν, ὡς τὸ Λατ. convertere in fugam εἰς φυγὴν ἔτρεψε τοὺς ἑξακοσίους· Ξεν. Ἀναβ. α, ή, 17. Παθητ. τραπῆναι, καὶ τραφῆναι, μετοχ. τραφείς, Ξεν. Κυνηγ. 1. β', 6. ἀντὶ εἰς φυγὴν βάλλομαι, καταβάλλομαι, ὄθεν φεύγω, καὶ συχνάκ. μετὰ τοῦ φυγῇ, ἢ εἰς φυγήν. Μέσ. τραπέσθαι, βάλλω ἑμαυτόν εἰς φυγήν, φεύγω, πάντα ποιοῦ εἰ Λυδοῖσι Ἡρόδ. 1, 80· 5, 64. πρὸς φυγὴν τραπ., Ἡρόδ. 8, 91. ὁ δὲ μασ. ἀορ. ἀ. τραφῆσθαι σημαίν. τρέπω τινὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ εἰς φυγήν, τὸν καταδιώκω, Ξενοφ. Ἀνάβ. ε, δ', 16. ζ'. α', 13. γ', ε', 5, 26. ὁ Ἀρριαν. ἔχει καὶ τραπῆναι ἀντὶ τραπέσθαι. Ἀποτρέπω, ἀπείργω, ἀπαθῶ, ἀμύνω, ἀφίστημι· ἦτῃ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· Ὀδ. Τ, 479. Ἰλ. Θ, 451. ἀπό τινος, Ἰλ. Χ, 16. καί, πολλ. τινός· Ὀδ. Ψ, 73. καὶ ἀντίθ. ἀποκωλύω, ἐμποδίζω, εἴργω καὶ ἄλλα· Ζεὺς ἔτρεψεν ἦτει παρέρχομαι, ἐκφεύγω, Ἰλ. Δ, 381. Ε, 187. Ἡσ. Ἀσπ. 456. 2) μετατρέπω, μεταβάλλω, μεταλλάττω, ἀλλοιόω, μεταμέλομαι· ὡς ἔτρεψεν φρένας ἐγείρας, μετέβαλε τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ του, Ἰλ. Ζ, 61. Παθητ. καὶ Μέσ. μεταβάλλομαι, μεταλλάττομαι, ἀλλοιοῦμαι· ἀτὰρ μὴν γὰρ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ· Ἰλ. Ν, 279. μεταβάλλεται· ἀλλοιοῦται ἡ ὄψις σοῦ προσώπου, κυτρινίζει, λαμβάνει ἄλλο χρῶμα, καὶ αὐτόθ. 284. Γ, 733. Ὀδ Φ, 412. Ἡσ. ἔργ. 418. ἐτρέπετο νόος, φρὴν, θυμός· Ὀδ. Γ, 147. Η. 263. Ἰλ. Η. 45, Ρ, 546, ἦτοι μεταβάλλεται ὁ νοῦς, αἱ φρένες ἀλλάττουν. Ἀπολύτ. τρέπομαι, ἀντὶ ἀλλάζω, μεταβάλλω τὸν σκοπόν μου, τὴν γνώμην μου, Ἡρόδ. 6, 18. καὶ, τετραμμένος, ἀντὶ, ἀλλοιωθείς, ὅστις μετέβαλε τὰ φρονήματά του. Ἡρόδ. 9, 34. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. ἰκρανίη τέτραπτο ἦτοι ξυνίζει, κύπτει, ἴδε τροπίας. 3) χρῶμαι, μεταχειρίζομαι, δαπανῶ· τὴν δὲ βύβλον τὴν ἐπέτειον γινομένην ἐπεὰν ἀνασπάσωσι ἐκ τῶν ἑλέων, τὰ μὲν ἄνω αὐτῆς ἀποτάμνοντες, εἰς ἄλλο τι τρέπουσιν. Ἡρόδ. 2, 92. 4) τροπιάζ. κατὰ μέσ. διαθ. διευθύνσῃ τινὰ λαμβάνω, εὐθύνομαι, ἢ ἀφορῶμαι, προσέχουμαι εἰς τε ἀντικείμενον, δίδω τὴν πρόσοχήν μου περί τε, παρατηρῶ, προσέχω, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι μέ τι· καὶ γυναῖκες εἰς ἐσθῆτα πολὺ καὶ χρυσοῦν κόσμον τρέπονται· Ξενοφ. Πόρ. δ', 8. καὶ στρῳφᾶσθε ἐπὶ βαδιουργίαν καὶ ἡδυπάθειαν· ὁ αὐτ. Κυρουπ. ζ', ά, 25. οὕτω καὶ εἰς ὕπνον τρέπομαι ἀντί, δίδομαι εἰς τὸν ὕπνον, ὑπάγω εἰς τὴν μηθῶ. (τὸ τράπω τὸ ἀνάκαθεν ταύτ. τὸ στρέφω, συγγεν. τῷ τρίω, τράμω, τετρημαίνω, ἐξ οὗ τὸ Λατ. tremo καὶ τὸ ἀρχ. trepo = verto, ἐξ οὗ ἐπεκράτησεν ἐν συνθ. τὸ trepidus· διάφορον δὲ πάντη ἐστὶ τὸ ῥῆμα τραπέω.)

* Τρασιᾶς. ἄντος, ὁ· ἴδε τρέω.

Τρέπτης, ου, ὁ, (τρέπω) Δεῖλος, διὰ δειλίαν τρέμων, φεύγων, (φοβιτσιάρης). Ἡσύχ.

Τρέφος, εος, τό. (τρέφω) = Θρέμμα. Σοφοκλ.

Τρέφω, Μ. θρέψω. ἀόρ. ἀ. ἔθρεψα, ἐπικ. ἀόρ. β'. ἔτραφον καὶ' ἀμετβτ. σημασ. παρακμ. τέτροφα παρὰ τοῖς ἐπικ. ἐμετβτ., καὶ τέτροφα, Lob. Φρυν. σελ. 577. παρακ. παθ. τέθραμμαι, ἀπαρεμφ. τεθράφθαι, Πλάτ. Νόμ. 1, σελ. 625. Α. σὺχὶ ὁ τετράφθαι ὅπερ ἐκ τοῦ τρέπω ἐστί, καὶ τεθρεμμαι, ἀόρ. ἀ. παθ. ἐθρέφθην, συνηθέστερ. ἀόρ. β'. ἐτρέφην. Ὁ Ὅμηρος χρῆται ὡς ἐπὶ πολὺ τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ὡσαύτ. καὶ τῷ ἐνεργ. ἀόρ. ἀ ἔθρεψα, ἐκ δὲ τοῦ μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐθρεψάμην χρῆται μόνον ἅπαξ τῷ αὐτ. β'. πρσπ. θρέψαιο μετὰ Δίτ. ἐν Ὀδ. Τ, 368. ἀόρ. β'. ἔτρεφον, Ἰων. ἀπαρεμφ. τραφέμεν, καὶ παρ' Ἡπ. καὶ ἐκ τοῦπαθ. ἀόρ. β'. τείτατ τὸ τράφη, ἐτράφημεν καὶ τράφεν ἀντὶ ἐτράφησαν, καὶ παρακμ. τέτροφα, Ὀδ. Ψ, 237. Αἰολ. καὶ Δωρ. ἔνεστ. τρέφω, Boeckh. ν. l. Πινδ. Πύθ. 2, 44. 4, 115. (υ—). Κυρίως ταὐτ. τῷ πήγνυμι, κάμνω νὰ πυκνόν, στερεόν ἢ χονδρόν, πυκνόω, συνίστημι· ὑγρόν τι κάμνω νὰ πήξῃ, νὰ γίνῃ στερεόν, ὅθεν σχάλα θρύπτει, πήγνυσθαι ποιῶ, Ὀδ. Ι, 246. καὶ τυρὸν τρέφειν· Θεοκρ. 25, 106. ὅθεν τριφαλὶς, ὁ πρασφάτως πεπηγμένος τυρός· ὡσαύτ. κάμνω τι νὰ παγώσῃ, ἐπὶ ὑγροῦ. Παθ. πυκνόω ἢ στερεόω γίνομαι, συμπηγνυμαι, πυκνοῦμαι, ἢ παγαίνω, παρβλ. περιτρέφω. 2) συνῆθ. δὲ παχύ, λιπαρόν, εὐτραφὲς ποιῶ, θρέφω, δίδω τὴν ἀναγκαίαν τροφήν, δίδομί τινι φαγεῖν καὶ ἀνατρέφω, ἐπιμελοῦς ἐξοῦμαι, διατηρῶ, θεραπεύω, περιποιοῦμαι, φροντίζω περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ αὐξήσεώς τινος, αὔξω, αὐξάνω, αὔξήσας ποιῶ. συχνάκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσ «Ὦ μοι τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτραφον ἀπὸ τεκοῦσαν», Ἰλ. Α, 414. λέγεται δὲ ἐξαιρ. ἐπὶ παίδων τὰ ὁποῖα ἀνατρέφουσι κατ' οἶκον, τ' αὐξάνουσι, καὶ τὰ προσέχουσι, ὅθεν τρεφόμενος λέγεται ὁ παῖς ἐν ὅσῳ ἔτι εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῶν γυναικῶν ὅσαι φροντίζουσι περὶ τῆς τροφῆς καὶ αὐξήσεώς του, σημ. ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας του, οὕτω ἀναιρίει Ἡρόδ. 1, 136. ὅτι τὸν νόμον παρὰ τοῖς Πέρσαις «περὶ δὲ ἢ πεντάετης γένηται, οὐκ ἀπανέεται εἰς ὄψιν τῷ πατρί, ἀλλὰ παρὰ τῇτι γυναικὶ δίαιταν ἔχει, τοῦδε εἵνεκα τοῦτο ποιέεται, ἵνα, ἢν ἀποθάνῃ τρεφόμενος, μηδεμίην ἄσηι τῷ πατρὶ προσβάλλῃ· ὡσαύτ καὶ περὶ δούλων, καὶ οἰκιακῶν ζώων, οἱ ἵππους, βόας, κύνας, ἀντὶ τοῦ διατηρῶ καὶ περιποιοῦμαι· ἵππους τρέφ' Ἀπολλώνιε· Ἰλ. Β. 765. Χ, 69. Ὀδ. Ξ, 22. Φ, 364. Βε. Σοφ. Ο. Τ. 375. Reisig enarr. Ο. Κ. 180. ἐπὶ φυτῶν, περιποιοῦμαι, περιβάλλω· οἷον δὲ τρέφει ἔρυος ἀνὴρ ἐρεπτῆλες ἐλάτης χώρου ἐν οἰοπάλωι· Ἰλ. Γ, 33. Σ, 57. Ὀδ. Ξ, 175· ὡσαύτ. κῦλλ τρέφει ἄρριαν· Ἰλ. Ε, 52. ἀντὶ ἔχει, ἀναδίδει· ηχθὼν τρέφει φύρμακα· Ἰλ. Λ, 741. ἡ γῆ παράγει· φαρμακερὰ χόρτα· νῦστις τρέφει ἀλοιφήν· Ὀδ. Ψ, 410. ἦτοι, κάμνει τοὺς χείρους νὰ γίνωσι παχεῖς, παχύνει αὐτούς· καὶ «χαίτην τρέφειν ἀφίτω ν' αὐξήσωσι τὰ μέλλις, comam alere. Ἰλ. Ψ, 142. οὕτω καὶ Πλουτ. «τρέφειν μύστακα» καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἔχω, Βε. Σοφ. Ο. Τ. 374. «Τρέφει μιᾶς πρὸς νυκτὸς· ζῇς ὡς εἰς μίαν ἀθέλεκτον νύκτα, ὅλη ἡ ζωή σου ὡς μία νύκτα λογίζεται· ἢ, ἔχεις πέντοτε μίαν νύκτα· ὡσαύτ. ἐν ἐλπίσι τρέφω ἀντὶ ἔχω, ἢ κάμνω τινὰ νὰ ἔχῃ ἐλπίδας· Παθητ. τρέφομαι, αὐξάνομαι, μεγαλόω, γίνομαι εὐτραφής, ἢ μεγάλος, παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον κατ' ἔνεστ. χρόνον ἐν Ἰλ. Ι, 143. συχνότερ. κατ' ἀόρ. καὶ παρακμ. Παθητ. παρ' Ὅμ. εἶδα ἢ ἀμετβ. ἔνν. διετηρήθη καὶ ἐν τῷ β'. ἐνεργ. ἀορ. ἔτραφον καὶ ἐνεργ. Παρακμ. τέτροφα, «πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἄλμη· Ὀδ Ψ, 237. ἦτοι, πολὺ ἁλμυρὸν ὕδωρ ἐκάθησε περὶ τὸ σῶμά του. ἐσωρεύθη· παρὰ τοῖς ὕστερ. προσλαβὲν ὁ Πιερακμ. οὕτως καὶ μετβτ. σημασ. π. χ. ἐν Σοφ. Ο. Κ, 186. «Ὅ τι καὶ πολὺ τέτροφεν ἔλυσεν· ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. β'. χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ, ἔτραπε, ἀντὶ ἐτράφη. Ἰλ. Φ, 219. ἐτραφέτην ἀντὶ ἐτραφήτην, Ἰλ. Ε, 555. καὶ τραφέμεν, Ἰων. ἀπαρεμφ. ἀντὶ τραφεῖν, τραφῆναι, Ἰλ. Η, 199 Σ, 436. Ὀδ. Γ, 28. Ἡσ. Θεογ. 480. μεταβτ. δὲ χρῆται τῷ ἀορ. β'. μόνον ἐν Ἰλ. Ψ, 90. ὅπου ὅμως ἡ γραφ. ἔτροφον ὀρθοτέρα ἂν εἴη· ἐν Ἰλ. Ψ, 84. ἀνήγαγσαν ἤδη τινὲς τὰ ἀρχ. ὡς ὁμοῦ ἐτράφημεν παρ, ἀντὶ, «ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν· παρὰ τοῖς ὕστερ. οὐκ ἦν πλέον ἐν χρήσει ὁ ἀόρ. οὗτος, εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο ἔτι παρὰ Καλλιμ. Γμ. Διός 55. «τὸν δ' ἔτραφεν ἀντὶ ἐτράφησ. παρλλ. Βουτσμ. Ἑλ. Γραμ. τόμ. Β., σελ. 241. καὶ ἐφεξ. (τὸ τρέφω ἔστι συγγεν. τοῖ τρέπω.)

Τρεχεδειπνέω, ὦ. Πρὸς δεῖπνον τρέχω, τρέχω τὰ δειπνήσω, ἢ νὰ φάγω, νὰ εὐωχηθῶ. Νικητ. Χρον. ἡ, 1. ἐκ τοῦ

Τρεχεδείπνος, ὁ, ἡ, ον. (τρέχω, δεῖπνον) Ὁ πρὸς δεῖπνον εὐωχίαν, ἢ ἑστίασιν, τρέχων.

Τρέχνος, εος, τό. Δωρ. ἀντὶ τέρχνος, Στέλεχος, βλάστημα, κλάδος, Δοσιάδ.

Τρέχω, Μέλ. σπαν. θρέξομαι ἀόρ. ἀ. ἔθρεξα, εὐχρηστότερ. μελ. δρομοῦμαι, τὸ δὲ ὁραῖο εὑρηται μόνον ἐν συνθέσ. παρὰ Φιλεταιρ. ἐν Ἀθην. 10, σελ. 416. Ρ. ὑπερέρχομαι· ὡσαύτ. καὶ δρέμομαι ἐν συνθ. ἀναδρόμεται, Φιλ. Θεσσ. 24, 4. παρβλ. θεύσομαι καὶ θευσοῦμαι ἐν τῷ Θέω. ἀόρ. β'. ἐδράμον, παρακμ. δεδράμηκα, πεπτκ. Παρακ. δεδρόμα. «Ὅμ. χρῆται ἑκατέρωθεν τοῦ παρ' αὐτῷ ἄλλως σπαν. ῥήματος μόνῳ τῷ ἐνεστ. ἐν Ἰλ. Ψ, 520. Ὀδ. Ι, 386. ἐκ τοῦ ἀορ. α', μόνῳ τῷ θρέξασθον ἐν Ἰλ. ὃς τις οὗτος τύπ. ἦν καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχ. Ἀττ. ἐν χρήσει, Ἐρμιὰν. Ἀριστ. Νεφ. 1005. Θεσμ 657. τῷ δὲ ἀορ. β'. χρῆται ἐν Ἰλ. Ψ, 393. Ὀδ. Ψ, 307. καὶ τῷ ποιητ. παρακμ. ἐν συνθέσ. Δωρ. τράχω, Boeckh. ν. l. Πινδ. Πύθ. 8. 54 (υ—) μέλ. θραξοῦμαι. Σπευδ. ἴωμεν, ταχέως ἴωμεν ἐπὶ τὰ ἄμπρσθεν, σπεύδω, θέω, διαίρομαι Ἰλ. Ψ, 520. «—ἅ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχειν, Ξενοφ. Κυρουπ. β', β', 2. «Δραμόντα ἐνεργεῖν τὴν ἐπιστολήν· ἔτι καὶ μετὰ τοῦ, ποσί, ἢ πόδεσσι, Ὅμ. ἔτι καὶ ἐπὶ ἐψύχων πραγμάτων ὅτε δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί.» Ὀδ. Ι, 386. Ἰλ. Ξ, 413. καὶ μετὰ Λίτ. δρόμον δραμεῖν πάγωνας δρομεὺς Ἡρόδ. 8, 102. ὡσαύτ. «Τρέχειν στάδιον, δίαυλον, ἑλίκινον· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσυχ. ἔχει «Τρέχειν, ἀγωνίζεσθαι. Ξενοφ. Ἀναβ. ε', ε', 8. «Ἴσατο ὡς περ ἂν δραμοῦσι περὶ νίκης· καὶ ἐντεῦθεν ἦτον περὶ ψυχῆς, βασιλείας, σωτηρίας τρέχει· «ἐξυπακουομένου τοῦ, ἀγῶνα, ἢ, δρόμον, ἢ, κίνδυνον· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ ἄθρου. «Περὶ ψυχῆς, περὶ ἐμαυτοῦ τρέχεινα, Ἡρόδοτ. 7, 57. 9, 37. πτπ. τρέχω, σπεύδω διὰ νὰ σώσω ἐμαυτόν, ὁμ. τὰ γλυτώσω τὴν ζωήν μου· καὶ πτρέχειν ὅμα τινί· «Ἡπ. ἐρ. 221. τρέχω μετά τινος, συναμιλλῶμαι μετά τινος ἐν τῷ τρέχειν· ὡσαύτ. ἐπὶ λαμπρῶν πτῶν περὶ χρεῶν ἔχει, τρέχειν καὶ ἄνευ τοῦ ἄθρου. «Περὶ πρέως δίει, τρέχειν· ὅταν ὁ λαγὼς ἐν τῷ κυνηγεῖσθαι φεύγῃ, ὅσον τὸ δυνατόν, ἵνα λυτρώσῃ τὴν ζωήν του, ἐπειδὴ καὶ ὁ κίνδυνος εἶναι περὶ ζωῆς, σρτστς, καὶ θάνατος, ὡς καὶ τὸ «ὠδύνετ ἀγχίστατα ἑλίσσουσι· Πλτ. Πολ. γ', 22. ἔνθα ἰλίκες ἡ μεταφορικὴ φράσις σημαίνει τὸ, κινδυνεύω νὰ χάσω τι· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. (Βατρ. 193.) εἶπε. «Νεανιμάχησε τὴν περὶ τῶν χρεῶν· ἔξυπας τοῦ, ναυμαχίαν· ὅ ἐστιν, ἐκινδύνευσα νὰ χάσῃ τὴν ναυμαχίαν· καὶ «θραμεῖν φόνου περι» Εὐρ. «περὶ νίκης δρομεῖν τρέχω διὰ νὰ νικήσω ἐν τῷ ἀγῶνι· ἔτι πτγγύτατα ἑλκθρου τρέχειν «ἦτοι κινδυνεύω, ἐν κινδύνῳ εἰμί. παρ' Ἡροδότ. 9, 33. «Παρ' ὃ παλαισμα ἔθραμε νικᾶν. ἦτοι παρὰ ἓν παλαισμα ἐκινδύνευε τὴν νίκην ἴδε ἐν τῷ, παρα· ὁ Ἐπιφάνης παρ' Ἀθην. ἐν ιγ'. Σελ. 571ε. λέγει περὶ τῆς λαΐδος. «Ἐπὶ δὲ δολιχεν τεῖς ἔτεσιν ἤδη τρέχειν· ἀντὶ τοῦ «ἤπειρ πτῤῥω τῆς ἐλικίας ἦλασεν· ἐπειδὴ τώρα ἐπέρασεν ἡ καιρός της, ἐγήρασε.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Τρέψις, εως, ἡ (τρέπω) Τροπή, γύρισμα, κλίσις, κάμψις, Διογ. Λ., 7, 114.

Τρυψίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, (τρέπω, χρώς) Ὁ τρέπων τὸν χρῶτα, ὁ μεταβάλλων τὸ δέρμα ἢ τὸ χρῶμα τοῦ σώματος Ἀθήν. ζ'. Σελ. 318. »Πολύπους τρυψίχρως«, παρβλ. τρέπω.

Τρέω, ἀπαρεμφ. τρεῖν, μελ. τρέσω, αὐρ. ἔτρεσα, ἐπικ. τρέσσα, τρέσσαν, κ.τ.τ. Ὅμηρ. Ποιητ. ἐνεστ. τρέσκω. Τρέμω ἀξαιρ. ὑπὸ δειλίας καὶ φόβου· φοβοῦμαι, πτοοῦμαι, ἐξιππάζομαι, ὑπὸ δειλίας φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγήν. Ὅμ. καὶ Ἡτ. »αὐτὰρ μεγάθυμοι ἐπεσσύοντο ἕτεροι ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα« ἤτοι ἔμυγον ὑπὸ φόβου, Ἰλ. Λ, 745. Ο, 586. Χ, 143. Ὀδ. Ζ, 138. Ἡσ. Ἀσπ. 171. ἔδεν ὁ τρέσας, ὁ φυγὼν ἐκ τῆς μάχης, ὁ δραπετεύσας, Ἰλ. Ξ, 522. »ἀνδρῶν τρεσσάντων διὰ δέος λειποτακτήσαντες, ἀξαιρ. παρὰ Λακεδαιμ. ἐξ οὗ οἱ Ῥωμ. σχηματιζ. ἰδιότητι Οὐσ. ὄνμ. τρεσσᾶς. ἄντος, ὁ Πλούταρχ. εἰς Δυκοῦργ. κ1. »Ἔπεινοι γὰρ ἦσαν (παρὰ Σπαρτιάταις) ὡς τὰ πολλὰ τῶν τεζευηκότων ὑπὲρ Σπάρτης, εὐδαιμονιζομένων· καὶ φόγοι τῶν τρεσάντων«, ἔνθα ὁ Ἡτύχ. ἁρμην. διὰ τοῦ, φοβηθέντων, ἢ διὰ δέος φευγόντων· ὁ αὐτὸς ἔχει. »Τρέσαι, φυγεῖν, φοβηθῆναι. 2) μετὰ Αἰτιατικ. μετβτκ. ἀντὶ τοῦ, Ἐναργ. Φοβέω, φοβοῦμαι, εἰς φόβον καὶ φυγὴν βάλλω. Ἰλ. Α 554. Γ, 661. Porg. Εὐρ. Φοιν. 1093. Ἡσύχ. »Ἔτερσιν, ἐφόβησεν· καὶ πτρέστης, ὁ δειλός«. τοῦτο τὸ ῥῆμα εὗρηται καθ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς σχηματισμ. ἀσυναίρετον, ἐπτός μόνου ὅπου συμβαίνει τὴ εἰς ει συναίρ. (ἐξ οὗ τὸ τρέμω, τετρεμαίνω, καὶ τὸ Λατ. tremo, συγγεν. τῷ τρέπω)

ΤΡΕΩ, ἄχρηστ. Θέμα, ἐξ οὗ εὑρηται τηες μόνον χρόνοι τοῦ, τιτρέω.

Τρηγαλέος, ἑα, ἑον· παρ' Ἡσυχίῳ, ὡς τὸ, τραχαλέος, Διεῤῥωγώς, διατρυπημένος, ἴσως ἀντὶ τοῦ, ῥωγαλέος, ἢ πιθαν. ἀντὶ τοῦ Ἰων. τρηχαλέος.

Τρῆμα, ατος, τὸ. (τιτράω) Τὸ τετρημένον, τρυπημένον, τρύπημα, ὀπή, τρύπη· »τρῆμα ῥαφίδος« ἢ τρύπα τῆς βελόνης, ἀξαιρ. αἱ τρύπαι ἢ τὰ στίγματα τῶν κύβων. ἔθεν

Τρημᾰτίζω, μελλ. ίσω, Δωρ. ίξω. Κυβεύω, παίζω τοὺς κύβους, καὶ ἰδίως βάλλω ἀργύριον εἰς κάθε τρύπαν ἢ στίγμα τοῦ κύβου, ποντάρω.

Τρημᾰτιστής, οῦ, ὁ. Δωρικ. ταὐτὸν τῷ τρηματιστής.

*Τρημᾰτιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ τρῆμα, Ὅμηρ. καὶ Πλατ.

*Τρημᾰτιστής, οῦ, ὁ, Δωρκ. τμημᾰτίκτης, (τρηματίζω) Κυβευτής, ἀπὸ τῶν ἐν κύβοις τρημάδων, ἅτινα ἐπίπασαν τρήπαν τοῦ κύβου βάλλοντας ἀργυρίου τὸ ὡρισμένον ἔπαιζον, Πολυδ. θ', 96, καὶ Ἡτυχ.

Τρημᾰτόεις, όεσσα, όεν. (τρῆμα) Τετρημένος, τετρυπημένος, πλήρης τρημάτων, γεμάτος τρύπαις, ἢ πολλὰς τρύπας ἔχων.

*Τρημᾰτώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος) = τρημᾰτοειδής.

Τρῆμη, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τρῆμα. Κυμολόγ. ἀμφ.

Τρηρός, ά, όν. (τρέω) = τρήρων

Τρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, (τρέω) Δειλός, τρήστης, ἀπίφοβος, ὁ ὑπὸ φόβου φεύγων· παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδυσ. Μ, 63. Ἰλ. Ε, 778.) λέγει ὡς ἐπίθετον τῶν ἐλαφῶν ἤτοι τῶν ἀγρίων περιστερῶν. »Τρήρωνα πελειάν«, καὶ, παλειάδας· οἱ μεταγενέστεροι ἐχρήσαντο τῇ λέξει Οὐσιαστικῶς ἀντὶ τοῦ, πέλεια, περιττερά.

Τρῆσις, εως, ἡ· (τιτράω) Τὸ τρύπημα, τὸ τρυπᾶν, τρύπα. Ἀριστοτέλ. Ζῷ. Ἱστορ. δ, 16.

Τρητός, ή, όν. ῥηματ. Ἐπιθ. τοῦ τιτράω. Τετρημένος, τετρυπημένος, ὅπας ἔχων, διατρυπημένος· »πῶσμα δ' ἔλυτον ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο« Ὀδ. Ν, 77. συνήθ. παρὰ Ὁμήρ. »ἐν, ἢ παρὰ τρητοῖς λεχέεσσιν, πιθαν. ἐπὶ τῶν ταχυπλόων καὶ μετὰ κόσμου καὶ ποικιλίας ἐξειργασμένων κρεββάτων, γεγλυμμένων, ἢ τετορνευμένων, ὡς ἐν Ἰλ. Γ, 448. »ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν« καὶ Ὀδ. Α, 440. Γ, 399. καὶ ἀλλαχοῦ.

*Τρητός, ἡ. Οὐσ. Ὄνομ. πολεώς τινος ἐν τῇ Ἀργολίδι, Ἡσ. Θεογ 331.

*Τρηχαλέος, έη, έον. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ἀττικ. τραχαλέος. ποιητ. ἀντὶ τραχύς.

*Τρηχέν, ἵνος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Τραχίν, Ἰλ. καὶ Ἡτ.

*Τρῆχος, ὁ Ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. Ἰλ. Ε, 706.

*Τρηχυβᾰτέω, ῶ, Ἰωνικ. ἀντὶ τραχυβατέω.

*Τρηχύνω, Ἰων. ἀντὶ τραχύνω.

*Τρηχύς, εῖα, ύ. Ἰων. ἀντὶ τραχύς, Ὅμ. Ἡσ. καὶ Ἡρόδ.

*Τρήχυσμα, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τράχυσμα.

*Τρηχυσμός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τραχυσμός.

(Τρήχω), Ἐνεστ. Ἐπικ. τοῦ ῥήματος τούτου οὐχ εὑρηται, ὡς ἐσφαλμ. ὑπέλαβον πολλοί, καὶ ἐσχημάτισαν ἐξ αὐτοῦ. Παραμ. τέτρηχα παρ' Ὁμήρ. ὅς τις ὀρθότερον καὶ κατὰ πλείονα ἀναλογία ἐσχημάτισαι ἐκ τοῦ τέτρητα, καὶ ἔχει ἄμεταβτ. Ἐνν. Ἰλ. Β, 95. »Τέτρηχε δ' ἀγορή· ἤτοι ἐθορυβοῦτο, πλήρης θορύβου ἐγίνετο, θορυβώδης ἦν· καὶ Η, 346. »Δεινὴ, τετρηχυῖα ἀγορή· ταραχώδης· ὁ Ἡτύχ. ἔχει. »Τετρήχει, τεταράχυντο, πεπύκνωτο, τετάρακτο, ἢ θορύβου πλήρης ἦν· ἴδε καὶ ἐν τῷ ταράσσω. 2) πρωτον παρὰ τοῖς νεωτερ. ἐπικοῖς ἀντὶ τοῦ τραχύς καὶ σκληρός, ἢ δύσβατος, ἀπότομος εἰμι, ὡς Νίκανδρ. ἐν Θηρ. 521. »Τρήχοντι πάγωσι· ἀπὸ τραχέων τόπων· καὶ ἐν Ἀλεξιπ. ά, σελ. 246. »Τετρηχυῖα βάλασσα· ἢ τραχεῖα καὶ ἠγριωμένη· ἢ κυμαινομένη.

Τρηχώδης, ὁ, ἡ, ες· ταὐτ. τῷ τραχώδης Τρηχεῖ ὁμοιος, πετρώδης.

Τρι-, ἐκ τοῦ τρὶς ἢ τρία, ἐν τῇ συνθέσει τῶν λέξεων σημαίνει τὸ, τρὶς, τρεῖς φορεῖς, τριπλασίως ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐπίτατιν πλειστάκις ἰδέας τινὸς, ὡς, τρίδουλος, τριδυστήνιος, τριβάρβαρος, τριάνωρ, ὡς τὸ Λατ. terque, quaterque.

*Τρία, οὐδ. τοῦ Ἀριθμτ. ὀνομτ. τρεῖς, ὅπερ ὄρα, Ὅμηρ (υ υ)

Τριαγμός, ὁ (τριάζω). Ἡ νίκη.

*Τριάδελφαι, αἱ (ἀδελφή). Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ὁμοῦ, ἀξαιρ. ἐκαλοῦντο οὕτω αἱ τρεῖς Μοῖραι.

Τριάζω, μέλ. άσω καὶ, τριάσσω, μέλ. άξω (τρία). Νικῶ, κρατῶ ἐν τῇ μάχῃ, ἐν τῷ ἀγῶνι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παλαιστῶν, ἐν ταῖς τρισὶ πάλαις τὴν νίκην καρπουμένων· καὶ ἰδίως ἐν τῇ πυγμαχίᾳ, ἔνθα ὁ ἀγωνιζόμενος ἔπρεπε νὰ καταβάλῃ τρεῖς φορὰς τὸν ἀντίπαλόν του ἀλλεπαλλήλως διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἆθλον τῆς νίκης, Heind Πλάτ Φαίδρ. σελ. 256. Β. Ἰακ. Ἀχ. Τατ. σελ. 986. καὶ Seneca Benef. ε. 3. luctator enim ter abjectus perdidit palmam. Καὶ τριαχθῆναι, λέγουσι οἱ παλαιστρικοὶ, ἀντὶ τοῦ, τρὶς πεσεῖν, ἢ τὸ πρὶν στοχάσαντα νικηθῆναι στάδιον, ἄκαυλον, δολιχόν. Κυμολογ. ἔθεν Εὐρικ. Ὀρέστ. 436. »Διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι· ἀντὶ τοῦ, Παντελῶς, διόλου χαμόνος εἰμί. Ἐχάθην μὲ τὴν ὀλότην, ἐντελῶς τριακτήρ, τριακτός, ἀτρίκτος.

*Τριάζω, μελ. άσω (τρία). Τρεῖς φορὲς λαμβάνω τι, ἢ τριπλασίως, διὰ τοῦ τρία πολλαπλασίζω.

Τρίαινα, ἡ (τρία). Δόρυ τρεῖς ἔχων ἄκμας, ἢ κορυφὰς, ἐχθεκτρον, κέντρον, καμάκιον. 2) συνήθ. ὅπλον τοῦ Ποσειδῶνος, Tridente, Ἰλ. Μ. 27. »Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν Ἠγείτω· (υ - υ) ὄθεν

Τριαινᾰτήρ, ῆρος, ὁ, = τριαινοτήρ, ὁ, Ὁ ἀρτριῶν, ἀρατήρ. Ἡσύχ. ἴδε τριαινόω.

Τριαινοειδής, ές, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τριαίνης εἴδος ἢ σχῆμα ἔχων· τριαίνῃ ὅμοιος.

*Τριαινοκρᾰτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Ὁ κρατῶν τὴν τρίαιναν, κύριος τῆς τριαίνης, ὁ Ποσειδῶν, Ἐπιγραφ.

Τριαινόω, ῶ (τρίαινα). Τὴν τρίαιναν φέρω, διὰ τῆς τριαίνης κινῶ, διασείω. 2) Ἀριστοφαν. Βατρ. 570. »Τριαινοῦν τὴν γῆν διπλῆν· ἀντὶ τοῦ, σκάπτειν τῇ τριαίνῃ τὴν γῆν· ἔθεν

Τριαινωτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτὸν τῷ, ἀρατήρ, ἴδε τριαινατήρ. Ἡσύχ.

Τριακαίδεκα, οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλιτ. ἀριθ. Ὄνομ. Δέκα καὶ τρία, δεκατρία· ἔθεν

Τριακαιδεκέτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὁ δεκατριῶν ἐτῶν ὤν, Θηλ. τριακαιδεκέτις, ιδος, Πλάτ. Νομ. 8, σελ. 833. Δ.

Τριακάς, άδος, ἡ· Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. τριηκάς, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστ. τριακοστάς, (τρεῖς, τρία). Ὁ ἀριθμὸς τῶν τριάκοντα, (τριανταρία) 2) ἰδίως ἡ τριακοστὴ ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἡτ. Ἐργ. 768. Ἐν Ἀθήναις ἦσαν αἱ τριακάδες ἀφιερωμέναι εἰς μνήμην τῶν τεθνεώτων, ὡς παρὰ Ῥωμαίοις τὰ Novemdialia. Πολυδ. ά, 66 καὶ Ἀρποκρατ. »Τριακάς, ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός· τοῖς τετελευτηκόσιν ἦγετο τριακοστὴ ἡμέρα διὰ βανάτου· καὶ ἐλέγετο τριακάς, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλήρου σῆλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν· ὡς παρὰ Χριστιανοῖς τὰ τεσσαρακοστά, ἢ τὰ τεσσαρήκοντα. 3) ἔτι δὲ παρ' Ἀθηναίοις καὶ σύστημά τι τῶν πολιτῶν, ὅ ἐστιν, ἡ ὑποδιαίρεσις τῆς Φυλῆς κατ' ἔθνος εἰς τριάκοντα γένη, ἑνωσίς τις ἐκ τριακοντα ἀνδρῶν, Wesp. Ἡρόδ. 1, 65. καὶ Πολυδ. ή, 111. ἴδε ἐν τῷ, τριττύα, ἐν ᾗ καὶ τιμᾶται Καλλισθένης ὁ Ἀθηναῖος, ἐν ταῖς ὑπὸ τοῦ Χανδελερίου συναχθείσαις παλαιαῖς Ἐπιγραφ. σελ. 108. »Κατασεῖμαι αὐτὸν εἰς τριακάδα, ἣν ἂν αὐτὸς βούληται τῶν Πειραιέωνα« παρβλ. Boeck. Ath. Staats. 1, 36. ὄθεν

Τριακάτειος, οἱ, Δωρικ. ἀντὶ, τριακόσιοι, Πίναξ Ἡρακλ. καὶ Ἡτύχ. Καθ' Ἡτύχιον λέγονται καὶ οἱ Ἐφηβοι, καὶ τὸ σύστημα αὐτῶν, κατὰ τοὺς Κυρηναίους, ὡς ὁ Εὐστάθιος σημειοῖ (σελ. 609.) »Ἐν Κυρήνῃ τοὺς ἐφήβους, τριακατίους καλοῦσιν· ἢ οἱ εἰς μίαν τριακάδα ἀριθμ. 3 κτλ. γινόμενοι ἔφηβοι.

Τριάκις, Ἐπίῤῥημ, (τρὶς). Τρὶς, τρεῖς φορές.

Τριακονθήμᾰρος, ὁ, ἡ, ον (τριάκοντα, ἄμμα). Ὁ τριακοντα ἄμματα ἤτοι κόμβους ἔχων, ἢ ἐκ τριάκοντα κόμβων συνιστάμενος, Ξενφ.

Τριᾰκονθήμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Ὁ τριάκοντα ἡμέρας ἔχων, ἢ ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν συνιστάμενος. »Μῆνες τριακονθήμεροι«.

Τριάκοντα, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. τριήκοντα οἱ, αἱ, τὰ, ἄκλιτ. ἀριθμητ. ἐπιθετ. ἐφαρτᾶται ἔμοιος παρ' Ἡτ. ἔργ. 698. ἡ Γενικ. τριηκόντων ὡς καὶ παρὰ τοῖς ὕστερ. ἢ Δωτικ. τριηκόσσιν, Ἰακ. ΑΠ. σελ. 665. 794. Ὁ ἐκ τριῶν δεκάδων συνιστάμενος ἀριθμός, τριάντα. Ἰλ. Β. 516. »τριηκοντα νῆες, καὶ αὐτοθ. 680, 733. Οἱ τριάκοντα, ἐν Σπάρτῃ ἐκαλοῦντο οἱ τριάντα ἄνδρες οἵτινες παρευρίσκοντο μετὰ τῶν Βασιλέων ὡς βουλευταὶ καὶ συμπράκτορες, ἐν Ἀθήναις δὲ οἱ τριάκοντα τύραννοι, Ὀλ. 93, 4. (υ — υ, παρὰ δὲ Νεωτερ. ἐπιγραμματογρ. καὶ υ - υ, Ἰακβ. ΑΠ. σελ. 617, 705, 806.) ἔθεν

Τριᾰκονταετηρίς, ίδος, ἡ. Τὸ διάστημα τῶν τριάκοντα ἐτῶν. »Τριακονταετηρὶς ἑορτή«.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δίων Κάσ. ἢ εἰς κάδα τριάκοντα χρόνους ἑορταζομένη, ἐκ τοῦ

*Τριακοντετηρίς, ίδος, ἡ, ἐς (ἔτος). Ἑκτριάκοντα χρόνων, Πλάτ. Νομ. 12. σελ. 960. B.

Τριακοντούτης, ου, ὁ (ἔτος). Ὁ τριάκοντα ἐτῶν ὤν, = τριακονταέτης, ὄζειν

Τριακονταετία, ἡ. Τὸ διαστημα τριάκοντα ἐτῶν, οἱ τριάντα χρόνοι.

Τριακοντούτις, ίδος, ἡ. Ἰωνικ. τριηκοντούτις, Ξηλ. τοῦ τριακονταέτης. Ἡ τριάκοντα ἔτη ἔχουσα ἢ διακαῦσα, κτησιδαὶς Ἡροδτ. 7, 149.

Τριακονταζυγος, ὁ, ἡ, ον (ζυγόν). Ὁ τριάκοντα ζυγοὺς ἤτοι καθέδρας (ἐφ' αἷς καθηνται οἱ κωπηλάται) ἔχων. Θεόκριτ. ιγ'. 74. ϖ Ἄργω τριακονταζυγοιο.

Τριακοντάκις, Ἐπίρ. Τριάντα φοραῖς.

Τριακοντάκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ τριάκοντα κλίνας ἢ κατάστρωτα διὰ τὴν τράπεζαν ἔχων. Πλούταρχ. Συμπ. ε. «Οἶκος τριακοντάκλινος.

*Τριακοντάκωπος, ὁ, ἡ, ον (κώπη). Ὁ τριάκοντα κωπία ἔχων.

*Τριακοντάμερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Δωρ. ἀντὶ τριακονθήμερος, Ὁ ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν συνεστάμενος, Ἐπιγραφ.

Τριακοντάμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). Ὁ τριάκοντα μῆνας ἔχων ἢ τριάκοντα μηνῶν ὤν.

Τριακονταμναῖος, αἶα, αῖον (μνᾶ) Ὁ τριάκοντα μνῶν βάρος ἔχων, ἢ τριάκοντα μνῶν ἄξιος.

*Τριακοντημόριον, τὸ (μόριον). Ἓν μόριον ἐκ τῶν 30 μορίων.

Τριακονταπέντε, οἱ, αἱ, τὰ (πέντε). Τριαντατέσσαρες.

Τριακονταπηχυς, εος, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Τριάκοντα πηχῶν μῆκος ἔχων.

*Τριακονταπλάσιος, ὁ, ἡ, ον καὶ

*Τριακονταπλασίων, ὁ, ἡ, ον γενικ. ονος, Τριάκοντα φοραῖς περισσότερος, τριακοντάκις περισσότερος.

Τριακοντάπους, ποδος, ὁ, ἡ (πους). Τριάκοντα ποδῶν ὕψος ἢ μῆκος ἔχων.

*Τριακοντορχία, ἡ (ἄρχω). Ἡ ἀρχή, ἡ ἐξουσία τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις.

Τριακοντήρης, ους, ἡ (ἐρέττω). Ἡ τριάκοντα κώπας ἔχουσα ναῦς, ἡ καὶ Ἡσύχ. Πλοῖον ὑπὸ τριάκοντα κωπηλατούμενον, παρβλ. τριήρης.

Τριακοντόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Ὁ τριάκοντα ὀργυιῶν μῆκος ἔχων, Ξενοφ.

Τριακοντορος, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τριακοντήρης. Ἡρόδτ. ἧς τις χρῆται ἀεὶ τῷ Ἰωνικ. τριηκόντερος, 4, 148. 7, 91. 8, 21. Ξενοφ.

Τριακοντούτης, ὁ, ἡ, ες· γενικ. ους (ἔτος). Τριάκοντα ἔτη ἔχων, ἢ τριάκοντα ἐτῶν ὤν, ὡς τὸ τριακονταέτης. Οἱ Ἀττικοὶ ὅμως ἐν τῇ πληθυντικῇ Ὀνοματικῇ ἔλεγον πρὸς τὸ τριακονταέτεις· καὶ Ἰδιότρ. Ξηλυκ. τριακονταετίδεσι· ὡς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε. β', 2. «Σπονδαὶ τριακονταετεῖς· καὶ, Ἑλλ. β', γ, 7. «Τριακονταετῶν σπονδῶν. Ἡρόδοτ. 7, 149. «Τριακονταέτιδας σπονδὰς, καὶ Θουκ. α', 87. ὅ τις ἐν α', 23. ἔχει καὶ τριακοντούτεες ὡς καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. ἔκ τε τοῦ Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. σημειοῦ. «Τριακοντούτης, παροξυτονεῖται· κοινὸν δέ ἐστιν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· καὶ τὰ πληθυντικὰ «Τριακοντούτεις παρὰ Θουκυδίδῃ. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὰ παρὰ τὸ ἔτος παρ' ἡμῖν ὀξύτονα, οἱ Ἀθηναῖοι βαρύνουσι· οὐ μόνον γὰρ περὶ τὸν τόκον πταίουσιν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν κλίσιν. δωδεκέτης γάρ, δωδεκάτου κλίνεται, ὥσπερ οἰκέτης, οἰκέτου· καὶ τὸ πληθυντικὸν δωδεκέται, ὥσπερ οἰκέται· δωδεκαέτεις ὠφειλε κλίνεσθαι, Ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Ξηλυκοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱστυλλάβου κλινόμενον ποιοῦσι, τριακοντέτης, τριακονταέτιδος· ὡς κυνηγέτης, κυνηγέτιδος· καὶ κατὰ κρᾶσιν, τριακοντούτιδος· ὡς παρὰ τῷ Συγγραφεῖ. «Τῶν τριακοντουτίδων σπονδῶν. Θουκυδ. α, 23. καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἔχει. «Τριακοντούτης ἄνθρωπος, Ἀττικοὶ, οὐ τριακονταέτης· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀριθμῶν ὁμοίως. Τριακονταετὴς δὲ χρόνος.

*Τριακοντούτης, ου, ὁ = τριακονταέτης, Πλάτ. Πολιτ. 7, σελ. 539.

Τριακοντώρυγος, ὁ, ἡ, ον (ὀρύσσω). Ὁ τριάκοντα ὀρύγματα ἤτοι χαρακώματα ἢ τάφρον ἔχων.

Τριακόσιοι, αι, α. Ἰωνικ. τριηκόσιοι. Τρεῖς ἑκατοντάδες περιέχων ἀριθμός. Ὅμ. καὶ Ἡσ.

*Τριακοσιομέδιμνος, ὁ, ἡ, ον (μέδιμνος). Ὁ τριακοσίους μεδίμνους περιέχων· τοσούτοι εἰσόδημα γεννημάτων ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν ἀπησίως ἐν Ἀθήναις οἱ ἱππεῖς, ἀφ' ὃ κεῖται καὶ ὁ τριακοσιομέδιμνος ἀντὶ ἱππεύς.

*Τριακοσιόχαος, ὁ, ἡ, ον, συνηρμ. τριακοσιοχους, ουν (χέω). Ὁ τριακοσιοστὰς περιστόρων φόρων, ἢ παράγων, τριακοσίας φορὰς καρπὸν σίδων, καρποφορῶν, Lob. Φρυν. σελ. 765.

Τριακοστάιος, αία, αῖον (τριάκοντα). Τῇ τριακοστῇ ἡμέρᾳ· εἰς τριάντα ἡμέρας. 2) «τριακοστὸν παιδίον· τριάντα ἡμερῶν ἡλικίαν ἔχον. Ἀθήν. ιγ'. Σελ. 603.

Τριακοστημόριον, τό, (μόριον). Τὸ τριακοστὸν μέρος. Ἰωνικ. τριηκοστημόριον, Ἱππουρ.

*Τριακοστόδυος, ὁ, ἡ, ον (δύο). Τριακοστὸς δεύτερος, ἐκ τοῦ

Τριακοστος, ἡ, ὁν (τριάκοντα). Τὸν τριάκοντα ἀριθμὸν ἔχων κατὰ τὴν τάξιν, Παύ.

Τριακτήρ, ῆρος, ὁ (τριάζω) νικητής. Αἰσχύλ. Ἀγ. 180. ἴδε τριάζω.

Τριακτός, ὁ, ἡ, όν (τριάζω). Νικημένος· ὅσον ὑπ' Ἀτριακτόφω, ἀνίκητος, ὄρκ τριάζω.

Τριάνωρ, ορος, ἡ (ἀνήρ). Ἡ τρεῖς ἄνδρας ἔχουσα· παρὰ Λυκόφρ. 851. «Μόρη τριάνωρ· ταὐτὸν τῷ, Πολύανδρος· ἢ πολλοὺς ἄνδρας ἐσχηκυῖα, ἢ ἔχουσα.

Τριάριοι, οἱ· ὄζειν παρὰ Ῥωμαίοις, Triarii, οἱ πρεσβύτατοι τῶν στρατευομένων, οἵτινες ἐσχημάτιζον τὴν τρίτην μοῖραν ἐν τῇ στρατολῇ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους τὰ στρατόπεδα ἐπιτρέπουσι φυλάττειν, ὅταν ἐξίωσιν εἰς τὴν μάχην, καὶ ἐφ' οὓς τελευταίους καταφεύγουσι διὰ τὴν ἀνάγκην. Διον. Ἁλικ. ἡ.

Τριάρμενος, ὁ, ἡ, ον (ἅρμενον). Ὁ τρία ἅρμενα ἢ καταρτία ἔχων. Πλούταρχ. καὶ Λουκιαν.

Τριαρχία, ἡ (ἄρχω). Ἡ ἐκ τριῶν ἀνδρῶν συνεστημένη ἀρχή, ὅταν δηλαδὴ τρεῖς ἄνδρες ὁμοῦ ἐξουσιάζωσι, διοικῶσι τὰ κοινὰ πράγματα, ἢ ἔχωσιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἀξίωμα καὶ ἀπάγγελμα. Triumvirat, παρὰ Ῥωμ. Δίων Κάσ.

Τριάς, άδος, ἡ (τρεῖς). Ὁ περιεκτικὸς τριῶν μονάδων ἀριθμός, καὶ τὸ ἐκ τριῶν προσώπων συνεστάμενον· ὁ Νικόμαχ. εἰς τὰ Θεολογ. τῆς Ἀριθμητ. λέγει, ὅτι ἡ τριάς, ἀρχὴ κατ' ἐνέργειαν ἀρτιοῦ ἐστι, καὶ σύστημα μονάδος καὶ δυάδος, καὶ ἀρχῆς, μέσου, καὶ τέλους προτίστη ἐπιδεκτική, δι' ὧν τελειοῦται πᾶσα.

Τριᾶς, άντος, ὁ. Νόμισμά τι τριῶν χαλκῶν ὄβολῶν. Ἡσύχ. Λατ. triens.

Τριάσσω. μέλ. άξω = τριάζω, ὅπερ ἴδε

Τριαύλαξ, ακος, ὁ (αὐλαξ). Τρεῖς αὐλακας ἔχων, μὲ τρία πλάσκα ὤν, Γλωσσ. Φιλοξ.

Τριαύχην, ενος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ τρεῖς αὐχένας ἢ κεφαλὰς ἔχων. Δυκόφρ. 1185.

Τριβακός, ἡ, όν (τρίβω). Τετριμμένος, τριβείς, τριφθείς, Λατ. tritus ϖχλαμὺς τριβακὴν. Ἀναλεκτ. β', σελ. 31. ἡ κατατετριμμένη, μεταχειρισμένη, παλαιά· οὕτω καὶ πτριβακὸν, τὸν· ἐξυπακουομ. ϖἱμάτιον τὸ τετριμμένον ἱμάτιον, τὸ φορεμένον καὶ παλαιόν· ἔτι εἶ παρ' Ἀρτεμιδώρ. β', 3. τὸ ἐμβλὸν καὶ λεπτὸν ἱματίον ἱμάτιον, καλλωπιστικὸν φόρεμα ἀντικειμένως ἔχον πρὸς τὰ ἐξ ὑφάσεως καὶ μαλωτὰ τοῦ χειμῶνος, χοιδρὰ ἐνδύματα. 2) Παιδοτρ. ἐ τετριμμένος καὶ γεγυμνασμένος εἰς τὴν πυγμὴν, ἀπατηλός· ὡς καὶ τὸ, τρίβων, καὶ τρίμμα, veterator, Λατιν. 3) ϖἈσέλγεια τριβακὴ, ἡ τῶν Τριβάλλων ἀσέλγεια. Λουκιαν. Ἔρωτ. 28.

Τριβαλλός, ὁ· παρὰ Δημοσθ. κατὰ Κόνωνος λέγονται ϖτριβαλλοὶ· νέοι τινες, οἵτινες περιφερόμενοι εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ εἰς τὰ τῶν ἄλλων συμπόσια συνεστιῶντο ἀπὸ τῶν ἀπερριμμένων ψυχητῶν· καλοῦσι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀπερριμμένοι καὶ ποταποί ἄνθρωποι ἢ παράσιτοι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τριβαλλοί, συναφάπται, οἱ δὲ τοὺς ϑωπευτικῶς ἐν τοῖς βαλανείοις (ἀναγωγὰς) διατρίβοντας, καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἑαυτοὺς καλοῦντας. Παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1528. εἰσὶν οἱ τριβαλλοὶ ξένοι τινὲς τῶν βαρβάρων ἔθνων Θράκης ὑπὸ τῶν ποιητῶν πλαττόμενοι, αἰνιττόμενος πίθον. ὁ Ῥωμ. τοὺς τριβαλλοὺς ἔθνος Ἰλλυρικόν.

Τριβαλός, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, τριβακός· ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτ. ξ'. 17. ὡς καὶ ὁ Στέφανος σημειώσατο.

*Τριβάμων, ὁ, ἡ, ον, γενικ. ονος = τριτοβάμων.

Τρίβανον, τό (τρίβω). Οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. ε', 10. ἀντὶ τοῦ, τρύπανον· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. Τρίβανος, λευκύος.

*Τρίβαξ, ακος, ὁ, ἡ, = τριβακός, Γραμμ.

Τριβάρβαρος, ὁ, ἡ, ον (βάρβαρος). Διὰ βάρβαροι. Πλούταρχ.

Τριβάς, άδος, ἡ (τρίβω). Γυνὴ εἰς ἑαυτὴν ἐσελγαίνουσα (μαλακιζομένη), ἢ μετ' ἄλλων γυναικῶν τὴν τῆς μαλακίας καὶ τριβῆς ἀσέλγειαν διά τινων τεχνικῶν ὀργάνων ἐξασκοῦσα καὶ οἱ ἀνὴρ αὐταῖς συνοῦσα· ὄζειν ϖτριβακὴ ἀσέλγεια. Λουκιαν. Ἔρωτ. 28.

*Τρίβαφος, ὁ, ἡ, ον (βάπτω). Τρεῖς φορὰς βουτηθεὶς εἰς τὴν βαφὴν, τρὶς βεβαμμένος, καὶ ἐντεῦθ. καλῶς βεβαμμένος, χρωματισμένος, Λαυρ. Λυδ.

Τριβαλής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (βάλος). Ὁ τρὶς βάλη ἢ τρεῖς ἅμαξ, κορυφὰς, ὀξύτητας ἔχων. «Δόρυ τριβελὲς· ταὐτὸν τῷ, τρίαινα. Διαλεκτ. β', σελ. 227.

Τριβούς, ούς, ὁ (τρίβω). Ὁ τρίβων, 2) ἐν τῇ Μηχανικῇ λέγεται τὸ ἐν τῇ χοινικίδι ἤτοι ἐν τῇ ὀπῇ ἐκ μετάλλου ἐπίβλημα, ὑφ' ᾧ περιστρεφόμενος ὁ ἄξων τρίβεται. Πάππ. Μαθημ. καὶ Μαθημ. Παλ. σελ. 53.

Τριβή, ἡ (τρίβω). Τὸ τρίβειν, τρίμμις, τρίμμον. 2) συνηθ. μεταφορ. Γυμνασις, ἄσκησις, ἐμπειρία. Ξενοφ. Ἀναβ. ϐ', ς', 7. «Διὰ τὴν τριβὴν ἱκανοὺς ὄντας· καὶ ἡ περὶ τι διατριβὴν, τὸ καταγίνεσθαι καὶ ἐνδιατρίβειν εἴς τι πρᾶγμα, εἴς τι ἔργον, καὶ ἐπιμέλεια, φροντὶς περί τι. 3) Ἀνοβολὴ, ὑπέρθεσις, βραδύτης, ἀργοπορία, διατριβή. 4) διασκέδασις, τέρψις, διατριβὴ παρ' Ἀριστοφάν. Ὄρν. 156. «Οὐκ ἄχρις εἰς τριβήν· παρβλ. τρίβω.

*Τριβικός, ἡ, όν. Ὁ ἐπὶ τῆς πείρας, τῆς ἰδίας γυμνάσεως καὶ ἐμπειρίας στηριζόμενος.

Τριβολαστράπελος, ὁ, ἡ, ον, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1023. πτριβολαστράπελα στωμύλλεια ἀχαλίνωτα καὶ ἀχρεῖα λόγια λέγειν, ὀμιλεῖν μὲ χλευασμὸν, ἢ κατὰ Σχολ. πσκληρὰ, καὶ ἀπαίδευτα, καὶ ἀπόβλητα· ἔνθα ἄλλοι κεχωρισμ. Τρίβολ' ἑκτράπελα, ἀναγινώσκουσι.

Τρίβολος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω, βέλος), ὡς τὸ τριβελής. Ὁ ἔχων τρεῖς ἀκὰς, τρία κέντρα, τρεῖς μύτας ἢ κορυφὰς, ὄζειν ὡς οὐσιαστ. 1) ὁ τρίβολος, σιδηροῦν τι κέντρον ἢ σιδηροῦ τρι-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βολοι ὡς βελόναι ἢ ὡς ἄκαινθαι κατασκευασμένοι, οἵτινες σπειρόμενοι κατὰ τῆς ἐκείνων τοὺς πόδας τῶν ἀνθρώπων ἢ τοὺς ἵππους τῶν ἐχθρῶν, ἐπὶ δὲ καὶ μέρος ἐξῆν ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ τοῦ ἵππου ἀπὸ δὲ περὶ αὐτὸν (χαλκοῦν) δακτύλιοι, ἐχῖνοι, τρίβολοι, ὡς περ μασᾶται ὁ ἵππος». Πολυδ. ἀ. 2) διὰ δὲ τὴν ὁμοιότητα καλεῖται οὕτω καὶ φυτόν τι ἀκανθῶδες ἐν ἀὐδήροις τόποις φυόμενον, ὡ τινες εἶδη δύο «Τρίβολος ἔνυδρος», Trapa natans, Λιν. Διοσκορ. δ', 15. καὶ «τρίβολος χερσαῖος», «Tribulus terrestris», Λιν. ἐν Διαλέκτ. α', σελ. 281. «Ὁμηρικῶν χαρίτων ἡδύτερον τρίβολον». τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τρίβολον· ἔχει δὲ ἡ ἀκανθα αὐτὴ σφαιριδίου σχῆμα, ἐφ' ᾧ συμφύονται τρεῖς ἢ τέσσαρες ἢ καὶ πέντε ἀκίδες. Voss Virg. Γεωργ. 1, 153. ἔθεν παροιμ. ἑξῆντερος τριβόλου, ἐπὶ ξυνοῦ οἴνου, παρβλ. ἑξῆης. 3) «Τρίβολα, ἢ καὶ, τριβόλοι, εἰς ἀλοῶσιν. Μαθημ. Πολ. σελ. 85. ἡ μηχανή, ἡ ἧς ἀλωιζόντων· ἔστι δὲ αὕτη σανίδες τὰς πλατείᾳ, ἐξέχα λιθάρια προτεθημένα ὑπεκάτω ἔχουσα, ἥτις σύρεται ἐν τῷ ἀλωίῳ ἐπάνω τῶν γεννημάτων, Δοκάνη, λεγομένη κοινῶς, Irhula Λατ. 4) εἶδος τριβόλων πολυσκάνδων, τὰ ὁποῖα συγκολλῶνται εἰς τὰ δέρματα ἢ εἰς τὰ μαλλιὰ τῶν προβάτων, ὅταν αὐτὰ ἐν βοσκῇ φέρωσιν μεταξὺ τούτων· ἡ συνήθεια καλεῖ ταῦτα, Κολλησίδας, ὅθεν Ἀριστφ. Δυσ. 576. αὐτούς τριβόλους ἀπολέξαι κωμικ. λέγει ἐπὶ τῶν ἀχρείων ἐρίων, ἀφ' ὧν πρέπει νὰ διαλεχθῶσιν οἱ τρίβολοι· ὁ Ἡσυχ. ἔχει τρίβηλα, καὶ σπορσύγγια, καὶ ἐντεῦθεν τριπικ. λέγονται καὶ ἔσα προξενοῦσι σύγχυσιν, ταραχὴν καὶ ἀηδίαν «τριβόλουσι· καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίου «τριβίλα, στρεπτὰ, στομώλακα. Παρὰ Φιλοστρατ. ὅς τις λέγει περὶ τοῦ Γοργίου «Ἦρξε τῶν τριβόλων». «Ὥρμησε γὰρ τοῖς Σοφισταῖς ἦρξε, καὶ παραδοξολογίας, καὶ πνεύματος, καὶ τοῦ τὰ μεγάλα μεγάλως ἑρμηνεύειν, ἀποστάσεώς τε καὶ τριβόλων· φαίνεται δὲ τι ταὐτὸν ἐστὶ τῷ περὶ τοῦ Νικήτα, «Ἠκόντρει εἰκανιόλως· ὅπερ ὁ Εὐνάπιος (εἰς βίον Ἰαμβλίχου) «Πληγὴν λόγου, εὐτυπία, καὶ τομὴν» λέγει· τὸ παρὰ Γαλ. Pointes, ὅ ἐστι, νευμάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἁπλότητι, ἢ εὐτυπὶς ἐντεχνος τῆς ἐναρέτου.

Τρίβος, ου, ἡ· παρ' Εὐριπ. καὶ Πλουτ. ἔτι καὶ ὁ, παρβλ. Porn. Εὐριπ. Ὀρ. 1248. (τρίβω). Ἡ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων πατουμένη ὁδός, δρόμος, ἐν ᾧ ἀκαταπαύστως διέρχονται, ἢ τὸν ὁποῖον πάντοτε πατοῦσι διερχόμενοι, ὁρόμος, στράτα κατηρεῖη· ἡ τετριμμένη πρός τε ἀνθρώπων καὶ ὑποζυγίων ἱππήλατος καὶ ἁμαξήλατος ὁδός· Φίλων καὶ παρὰ Ξενοφ. Κυρονπ. δ', δ. 7. «Διασχιζομένων ὁδῶν τρίβῳ τινί· καὶ Ὅμ. Ἰλ. εἰς Ἑρμ. 448. καὶ Θεόκρ. κδ'. 156. αὐτὶ τοῦ, Ἄτραπος, οἶμος, μανοπάτιον. «Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὁδοῦ πρώτιστα κελεύθου, λειπτὴν ἑρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες», καὶ ἑπτεῦθεν ἡ μεγάλη διὰ τῆς χώρας ὁδός, ἢ ἡ ἐδός, δι' ἧς στρατεύουσι· «ὧν τρίβῳ τὰ μάλιστα οἰκημάτων τῶν συμμάχων πάντων», Ἡρόδ. β, 120, 2. 2) αὐτὸ τὸ τρίβειν, τρῖψις, τριψιμον, Αἰσχυλ. Ἀγ. 401. «κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπος τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς μελαμπαγής». καὶ «τρίβ. κρηπίδων», τὸ τρῖψιμον τοῦ σανδαλίου ἢ τῆς ὑποδήματος, καὶ ἡ διὰ τῆς τρίψεως γιγνομένη κοιλότης ἢ τρύπα, τρῖμμα. Ἱππ. 3) ὡς τὸ τριβὴ, σωματικὴ γύμνασις, ἰσχυρὰ κίνησις, καὶ γυμνασις, ἄσκησις, συνήθεια, τριβή, ἢ διὰ τῆς τριβῆς καὶ ἀσκήσεως ἀποκτηθεῖσα ἐπιτηδειότης, ἐπιδεξιότης. Ἱππικρ. 4) ἢ περὶ τι τριβὴ, ἐνασχόλησις, ἢ διατριβὴ, ἀσχολία, μέλλησις. 5) ἐπὶ τροπικ. ὁρόμος, προκόπτησις, ἔρχομός. Wess. Ἡρόδ. 8, 140, 2. Ἰαμ. Ἀχ. Τατ. σελ. 464. (νν)

Τρίβρεχυς, ὁ (βραχύς)· ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ ἐκ τριῶν βραχέων συλλαβῶν συνιστάμενος, σύνθετος ὢν ποὺς.

Τρίβροχος, ὁ, ἡ, ον (βρέχω). Ὁ τρὶς βεβρεγμένος, ἢ ναβρεγμένος.

Τρίβω, μέλ. ψω, αόρ. α', παθ. ἐτρίφθην, Θουκ. β'. 77. συνηθέστρ. μετοτ. αόρ. β'. ἐτρίβην, παρ' Ὁμ. μέτον ἐνεστ. καὶ α', αόρ ἐνεργ. ἐν συνθέσ. καὶ μέλ. ὁ μέσ. μέλ. τρίψομαι κεῖται παρὰ Θουκ. κατὰ παθητ. ἔννοιαν. Ἄπτομαι ἐπιπολαίως σώματός τινος, κιόνων συχνάκις ἐπ' αὐτῷ μετὰ θλίψεως τὴν χεῖρα ἢ ἄλλο τι, Αἰσχίν. «Τρίψας τὴν κεφαλὴν ὁ Δημοσθένης» ἔτριψε τὴν σφαλὴν τοῦ μὲ τὴν χεῖρα, καὶ τύπτων ἢ πιέζων σώματί τι μεταφέρω αὐτὸ εἰς κόνιν, θλάω, συνθλάω, ψήχω, λειόω, ἢ διακόπτων, κοπανίζων τι διαλύω ἢ ποιῶ αὐτὸ εἰς μικρὰ τμήματα, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, ὀλοῦν, ἀλωνίζειν, ἐπὶ γεννημάτων, ἐκτρίβω τὸν σῖτον, ἐνβάλλω αὐτὸν ὑπὸ τὰ ὄχυρα, Ἰλ. Τ, 496. «τριβέμεναι χρῖ λευκὸν ἐυστιμένῃ ἐν ἀλωῇ», καὶ ἐπὶ ἐλαφίτων φυράω, ματτύω, ζυμόω, καὶ περιστρέφω μὲ τὸ τρυπανον, χοιῶ τὸ τρυπάνι καὶ τὸ στρέφω διὰ νὰ κεντήσω τι μοχλόν... τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ», Ὀδ. Ι, 333. «χρυσὸν βασάνῳ τρίβειν». Θεογν. δοντιμάζω τὸν χρυσὸν ἐπὶ τῆς Λυδίας λίθου τρίβοντάς τον, παρβλ. παρατρίβω. 2) ἐκτρίβω, ἐκβλάπτω, καθαίρω, κολοβόω, μέρος ὅλου τινός, ἐκβάλλω, ἢ συντρίβω· «τετριμμένοι τὰ ἐπ' ἀριστερὰ τῶν κεφαλαίων», Ἡρόδ. 2, 93. καὶ ἐφ' ὅλων, ὅσα διὰ τῆς συνεχοῦς ἐφάψεως ἢ χρήσεως ἀποτρίβονται, λύονται, ἐξαιρ. ἐπὶ φερεμάτων, ἴδε τρίβων, ἐπὶ ἐδού τινος, ἥτις ἀκαταπαύστως πατεῖται ὑπὸ τῶν διαβαινόντων, ἐξομαλίζεται, ἰσοῦται, ἴδε τρίβος. 3) τροπ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀντὶ τοῦ καταπτύω, καταναλίσκω, κατατρίβω, ἐξασθενῶ, κουράζω, ἐξαντλῶ, καθόλου φθείρω, ἢ εἰς φθορὰν καὶ βλάβην κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ, Ἡσιόδ. ἔργ. 253. «Ὅσοι σκολιῆτε δίκῃσιν ἀλλήλοισι τρίβουσιν», ἥτοι καταπτώγουσιν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ δόλους ἄδικους καὶ κρισολογίας· καὶ Θουκ. ς'. «Τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαι τε αὐτὴν περὶ ἑαυτήν, ὅ ἐστι, δαπανήσεσθαι ὑφ' ἑαυτῆς, καὶ φθορήσεσθαι· καὶ «τρίβεσθαι κακοῖσιν», κατατήκομαι ὑπὸ τῶν δεινῶν, Ἰλ. Ψ, 735. «τριβόμενος λαοῖσι», Ἡρόδ. 2, 124. ἀντὶ σύμμικτος, ἀνακατωμένος λαός, εἰς συνεχῆ πρὸς ἀλλήλους μῖξιν καὶ κοινωνίαν ὄντες. Ἔτι καὶ ἐπὶ χρημάτων καὶ ἄλλων ἀγαθῶν, ἀναλίσκω, καταδαπανῶ, παρ' Ἡρόδ. 2, 37. ὅπου συνεκφέρεται μετὰ τοῦ δαπανᾶσθαι· «οὔτε τι γὰρ τῶν οἰκηίων τρίβουσι, οὔτε δαπανέωνται» παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ μετὰ αἰτ. ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, μετέρχομαι, διατρῖβ. «Τρίβειν βίον γεωργικόν». Ἀριστοφ. Εἰρ. 589. καὶ Σοφοκλ. «Δυστυχῆ βίον τριβεύω, ὡς τὸ Λατιν. terere vitam, unum terere κ.τ.τ. καὶ τρίβειν πόλεμον, ἥτοι φέρω εἰς μακρὸς τὸν πόλεμον, χρονίζω ἐν τῷ πολέμῳ Λατ bellum, ducere. Παθητ. καὶ ἀντὶ τοῦ γυμνάζομαι, ἐξασκοῦμαι, καταγίνομαι ἐπίπονως περί τι, συνηθίζω. Ἡρόδ. 3, 132. «ἵνα τρίβωνται ἐν πολέμῳ· ἵνα γυμνάζωνται εἰς τὸν πόλεμον· καὶ Θεογν. 965. «Ἄμφ' ἀρετὴν τρίβευε· γυμνάζου εἰς τὴν ἀρετὴν. (τρίβω ἔχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ τείρω, τρύω, τρυχόω, τρύπτω, τρυπάω, τιτράω, τετραίνω, τετρώσκω, τρώγω κ.τ.τ. ὅθεν τὸ Λατ. tero, trivi, ictus, tener.) [τὸ Ἰᾶτα ἐστὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μακρὸν, μόνον δὲ ἐν τῷ β', παθητ. αόρ. ἔστι βρυχύ, καὶ καθ' ὅλας τὰς παραγώγους λέξεις, ἐπειδὴ αἱ πλείσται αὐτῶν γίνονται ἐκ τοῦ β', παθ. αόρ.]

Τρίβων, ωνος, ὁ (τρίβω). Κυρίως, τὸ τετριμμένον καὶ πεπαλαιωμένον ἢτοι πολλὰ φορεμένον ἱμάτιον. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. «Ὅρα διὰ τοῦ τριβωνίου ὁπὰς ἔχοντος· ἐξαιρ. δὲ λέγεται σὲ πεπαλαιωμένον καὶ κατατετριμμένον σπανιωφόριον, ὁ ἐπαιδύντης, τὸ ὁποῖον ἐσυνηθίζου νὰ φορῶσιν οἱ Σπαρτιᾶται καὶ ὕστερον τὸ τῶν φιλοσόφων περιβόλαιον, καὶ ἐπαινῶν ἀς σύμβολον μιᾶς λιτῆς καὶ αὐστηρᾶς διαίτης τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων, ἢ τῆς φιλοσοφίας σπουδή, ἢ τὸ ἐπάγγελμα τῶν φιλοσόφων. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολ. ε'. 38. καὶ Θεμίστ. λόγ. ι'. ὅθεν «Οἱ ἐπὶ τριβώνος φιλόσοφοι». —Ὁ Συνέσ. ἐν Ἐπιστ. 147 καὶ 150. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἥτοι τοῦ μοναχικοῦ σχήματος· ἄρα ταὐτὸν τῷ, βάσσαι, ὅπερ φοροῦσι οἱ μοναχοὶ ἐνταῦθα ὀνόματι καὶ παρὰ τοῦ Ἡσυχίου «Τρίβωνα, στολισμούς. 2) ὡς ἐπὶ ὁ, ἡ τρίβων, ὁ ἐντριβὴς ἐν τοῖς πράγμασιν ἄνθρωπος, ὁ γεγυμνασμένος καὶ ἔμπειρος εἴς τι, μετὰ γεν. «τρίβων αὐτῆς», Ἡρόδ. 4, 74. «τρίβων γε τῶν λόγων», Εὐριπ. ἥτοι γεγυμνασμένος, ἔμπειρος εἰς τοὺς λόγους· καὶ μετὰ αἰτ. Εὐριπ. Μηδ. 691. «Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιαῦτα· ἔμπειρος δηλαδή, γεγυμνασμένος, πρακτικὸς τῶν τοιούτων, καὶ Εὐριπ. Βακχ. 717. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀπολυτ. ἀντὶ τοῦ πεποιημένος, τετραπερασμένος ἀνθρωπος, τετυχισμένος, ἀπάνιων, δόλιος· παρ' Ἀριστοφ. Νεφ 869. παρβ. τριβικός.

Τριβωνάριον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ τρίβων. Μικρὸς τρίβων.

Τριβωνεύομαι (τρίβων)· παρ' Ἀντιφῶντι. Ἀναβάλλω, ὑπερτίθεμαι τὸν καιρὸν, βραδύνω, τριβὰς ἐμποιῶ. 2) τεχνάζομαι, ποιηρεύομαι, τρίβων πραγμάτων εἰμί. Ἀρποκρ. Ἐτυμολ. παρ' ᾧ φέρεται καὶ, «Τριβωνότερον».

Τριβωνικῶς, ἐπίρ. (τρίβων). Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ, τρίβωνος· ὥσπερ τριβώνιον. Ἀριστοφ.

Τριβώνιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, τρίβων. Ἐπενδύτης, ἐπανωφόριον, ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀντίκειτ. τῷ χλαμύδ. Λουκ.

***Τριβωνιώδης**, ὁ, ἡ, ες, = τριβωνώδης.

Τριβωνοφορέω, ω (τριβωνοφόρος). Τριβώνιον φορῶ· ὕβρ.

Τριβωνοφορία, ἡ. Τὸ τριβώνιον φορεῖν, ἡ φορεσία τοῦ τρίβωνος.

Τριβωνοφόρος, ὁ, ἡ, ον (τρίβων, φέρω). Ὁ τρίβωνα φέρων, φορῶν.

Τριβωνώδης, ὁ, ἡ, ες (τρίβων, εἶδος). Τριβωνι ὅμοιος, σχῆμα τρίβωνος ἔχων.

Τριγαμία, ἡ. Ὁ τρίτος γάμος, τρίτη φορὰ ὑπανδρείας, τριπλὴ ὑπανδρία, ἐκ τοῦ

Τρίγαμος, ὁ, ἡ, ον (γαμέω). Ὁ τρὶς ὑπανδρευθείς, ἢ ὑπανδρευόμενος, ὁ εἰς τρίτον γάμον ἐλθών.

Τριγγός, ὁ, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τοῦ Σριγγός.

Τριγένεια, καὶ, τριγενία, ἡ. Τρίτη γένεα, ἡ γένεσις, γενεὰ, τρίτον γένος· καὶ τριγονία. 2) Σέξτ. Ἐμπ. «Τριγένεια ἀγαθῶν· τριῶν γενῶν ἥτοι λογίων ἀγαθά, ὑποστατικά, ἐκ τοῦ

Τριγενής, ές, ὁ, ἡ, ες (γένος). Ὁ ἐκ τριῶν γενῶν ἢ γενήσεως ὤν, ἢ ὁ ἐκ τριῶν εἰδῶν ὤν, Ἀριστοτέλ.

***Τριγενία**, ἡ, = τριγένεια, ἀμφ.

Τριγέννητος, ὁ, ἡ, ον (γεννάω). Τρεῖς φορὰς γεννηθείς, ἐπιγρ. Θεὰν· λέγει ὁ Λυκόφρ. 519. ἀντὶ τοῦ, τριτογένεια.

Τριγεραίτερος, ὁ, ἡ, ον. Τρὶς φορᾶς γεροντότερος παρὰ Γεραίους Νέστορ· ὅθεν = τριγέρων.

Τριγίγας, αντος, ὁ (γίγας). Τριπλοῦς γίγας, μέγας γίγας, Ὀρφ. ἀργ. 1348.

Τριγκάω, ᾶ, καὶ τριγκόω, ἡμαρτμ. ἀντὶ Σριγκάω, Σριγκόω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τρίγλα, ἡ καὶ
*Τρίγλη, ἡ. Ἰχθύς τις σπλάσνιος ἐρυθρός, τριγλὶ συνών. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ε. 9. καὶ ἡ. 2. Ἀθην. η. στ. 324. trigla mullus. Λιν. 2) Τόπος τις ἐν Ἀθήναις, ἔνθα καὶ ἀνάθημα τῇ Ἐκάτῃ Τριγλαντίνῃ. Ἀθην. αὐτόθ. στ. 325.

Τρίγληνος, ὁ, ἡ, ον (γλήνη). Ὁ τρεῖς γλήνας ἤτοι ὄμματα ἔχων, τριόφθαλμος· παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Ξ, 183. τὸ ἀνάτιον (σκουλαρίκιον), ἢ διὰ τὸ ἔχειν τρία ὄμματα ἤτοι ὀπάς, ἢ λαμπρούς, στιλπνοὺς ἀστέρας ἐπ' αὐτῷ, ἐκ τοῦ γλήνη· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. Σ, 298. ὁ Σχολ. λέγει τοῦτο, τρίκερων, τρικέντριον, καὶ τριόφθαλμον κόσμιον· ἄλλως δὲ, τριοπὶς καὶ τριεττὶς λέγεται. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «Τριγλῆναι, εὐμόρφους ὀρχηστρίδας».

Τριγλίζω, ὡς τὸ, τιγλίζω· ἐκφράζει ποιόν τινα γέλωτα ἢ τρόπον τοῦ γελᾶν.

*Τριγλίον, τὸ. καὶ
Τριγλίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, τρίγλα.

Τριγλίτης, ὁ, ἡ καὶ
*Τριγλίτις, ίδος, ἡ. Εἶδος τιμίου λίθου ξανθοῦ, Πλίν.

Τριγλοβόλος, ὁ, ἡ, ον (βάλλω). Ὁ τρίγλας βάλλων, ἁλιεὺς τῶν τριγλῶν, ὃς τὰς ψαρεύει, πιάνει τὰς τρίγλας.

Τριγλοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρίγλας φέρων, ἐν Ἀναλεκτ. β. στ. 276. «Λιτὸν τριγλοφόριον· τὸ ὀψαρεῦον καὶ ἁλιεῦον ἤτοι πωλοῦν τὰς τρίγλας δίκτυον.

Τρίγλυφος, ὁ, ἡ, ον (γλύφω). Ὁ τρὶς γεγλυμμένος, ἐσχισμένος ἢ χωρισμένος, ὁ τρεῖς γλυφὰς ἔχων. «Αἰχμὴ τριγλύφοιο· παρ' Ὀππιαν. ἁλ. ε. 377. ταὐτὸν τῷ, Τρίαινα. 2) Ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ λέγεται στολισμός τις τῆς ἐπὶ τῷ ἐπιστυλίῳ κορωνίδος τοῦ στύλου. Εὐρπ. Ὁρέστ. 1374. οὗτος δὲ ὁ στολισμὸς ἴδιος ἦν τῶν Δωριέων· ὁ Ἀριστοτ. ἐν Νικομαχ. ι. λέγει τοῦτο «Τρίγλυφον, τόπ.

Τριγλωχίς, ῖνος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὁ τρεῖς γλωχῖνας ἢ ἀκίδας, κορυφὰς, μύτας ἔχων. Ἰλ. Ε, 398. «—εἵστω τριγλώχιν βεβλημένε· τρεῖς ἀκίδας (τρία σουβλία) ἔχοντι, καὶ Ἰλ. Δ, 507.

Τριγμός, ὁ (τρίζω). Τὸ τρίζειν, τρίξιμον, σύριγμα, συριγμός, τερετισμός, ἐξαιρ. τῶν μυῶν καὶ νυκτερίδων, καὶ κρότος, ψόφος, βρυγμός, πᾶς ἀποτελούμενος ἦχος ἐκ τῆς πρὸς ἄλληλα τριβῆς δύο σωμάτων. stridor Λατ.

Τρίγνεδος, ὁ, ἡ, οι (γνάθος). Ὁ τρεῖς γνάθους ἔχων.

*Τρίγομφος, ὁ, ἡ, ον (γόμφος). Ὁ τρεῖς γόμφους, σκαλμοὺς ἢ πασσάλους ἔχων.

Τριγονέω, ῶ (τρίγονος). Εἰς τρίτην γένναν εἰμί, τρίτην φορὰν γεννῶ, Θεόφρ. «Τριγονήσαντα συνεξομοιοῦται· εἰς τὴν τρίτην γεννησιν· ὅθεν

Τριγονία, ἡ. Ἡ τρίτη γέννησις, ἢ γενεά. «Ἐκ τριγονίας βασιλικῆς· τρίτος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς.

Τρίγονος, ὁ, ἡ, ον (γόνος). Ὃς τις τρεῖς γενεὰς ἢ γένεας ἐξήγαγεν, ὁ τρεῖς φορὰς γενιῶν ἢ γεννήσας. 2) «Τρίγονα τέκνα· καὶ «Τρίγονοι κόραι· Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 1023. Ἴων. 506. ἀντὶ τοῦ, τρία τέκνα, τρεῖς θυγατέρας. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Τρίγονοι, τρίτην γενεὰν ἐπισχόντες· ἢ οἱ τρεῖς».

Τριγράμματος, ὁ, ἡ, ον (γράμμα). Ὁ τρία γράμματα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν γραμμάτων συνεστάμενος.

*Τριγχός, ὁ, τριγχόω, τρίγχωσις, ἡ· ἁμαρτ. γραφ. ἀντὶ Δριγκός, Δριγκόω, Δρίγκωσις.

Τριγωνίζω, μέλ. ίσω (τρίγωνος). Τρίγωνον ποιῶ, ἢ παίζω τὸ τρίγωνον ὄργανον· ὑμετερβ. ἐν τριγώνῳ ἵσταμαι, ἢ σχηματίζω τρίγωνον. Παρὰ Πρόκλου παράφρ. σελ. 164. «Ἐὰν τριγωνίζῃ», ἀντὶ τοῦ, τρίγωνον σχημάτιζῃ· τριγώνου σχῆμα ἔχῃ.

*Τριγωνικός, ἡ, όν (τρίγωνος). Τριγώνου σχῆμα ἔχων, τριγωνοειδής.

*Τριγωνιστί, ἐπίῤῥ. (τριγωνίζω). Κατὰ τὸν τρόπον εἰδὸς τριγώνου.

Τριγωνίστρια, ἡ. Ἡ τὸ τρίγωνον ὄργανον παίζουσα. Δουκιαν. Λεξιφ.

Τριγωνοειδής, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τριγώνου εἶδος ἢ σχῆμα ἔχων. Ἐπίῤῥ. τριγωνοειδῶς. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περιηγ. ἐκ τοῦ

Τρίγωνον, τὸ. Σχῆμα γεωμετρικὸν ἐκ τριῶν πλευρῶν καὶ τριῶν γωνιῶν συνιστάμενον. 2) εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ πολυαρμονίου, τρεῖς γωνίας δηλ. ἔχων καὶ πολλὰς χορδὰς κατὰ διάφορον μῆκος τεταμένας, ὁμοίων τῇ νῦν λεγομένῃ Ἅρπῃ, Harfe κατὰ τὸν Πλάτωνα (γ. πολιτ.) ὡς τὸ, πηκτίς. Πορφύριος δὲ εἰς τὰ τοῦ Πτολ. Ἁρμον. (σελ. 217 Johan Wallis oper Mathem.) οὕτω λέγει περὶ τούτου τοῦ ὀργάνου· «Οἱ γέ τοι παλαιοὶ τὸ τρίγωνον ἐξ ὀνίσων τοῖς μήκεσι χορδῶν ἐποίησαν, μακροτάτης μὲν τῆς πασῶν ἐξωτάτω, ὑποδεεστέρας δὲ ταύτης τῆς πλησίον· τῶν δὲ ἔτι ἐνδοτέρων πρὸς τῇ γωνίᾳ τοῦ ὀργάνου κεκλιμένων, κολοβωτέρων τοῖς μήκεσιν. Ἰσοπαχεῖς δὲ ἐποίουν τὰς χορδάς· οὐ γὰρ ἤδεσαν πω τὰς τῶν παχέων διαφοράς· διὸ καὶ συνέβαινε τὰς μὲν μυροτέρας χορδὰς πληττομένας, ἐξύτερον ἀποτελεῖν τὸν ψόφον, τὰς δὲ μακροτέρας βαρύτερον. Ὁ Φώτ. λέγει τοῦτο ἀρσενικῶς «Τρίγωνος, ὁ μουσικὸν ὄργανον Ταλτηρίῳ τὴν ἐξοπτησιν ὁμοίως ἔχοντα. ἐκ τοῦ

*Τρίγωνος, ὁ, ἡ, ον (γώνιος). Ὁ τρεῖς γωνίας, ἢ κορυφὰς ἔχων, σχηματίζων.

*Τριδακτυλαῖος, αἶα, αῖον, καί
Τριδάκτυλος, ὁ, ἡ, ον (δάκτυλος). Ὁ τρεῖς δακτύλους ἔχων. 2) ὁ τριῶν δακτύλων μῆκος ἢ πλάτος ἔχων.

Τρίδειρος, ὁ, ἡ, ον (δειρή). Ὁ τρεῖς δειρὰς, λαιμοὺς ἔχων· τρικέφαλος, Δινόφρ. 968.

Τριδέσποτος, ὁ, ἡ, ον (δεσπότης). Ὁ τρεῖς δεσπότας ἔχων. Σχολ. Δινόφρ. 328.

Τρίδουλος, ὁ, ἡ, ον (δοῦλος). Ὁ τριῶν λογιῶν ἢ τριπλοῦς δοῦλος, σκλάβος ὤν. Ἀθην. ιγ. σελ. 595. περὶ Πυθιονίκης τῆς ἑταίρας, ἥτις ἦν δούλη Βακχίδος τῆς αὐλητρίδος, ἡ δὲ Βακχὶς πάλιν, δούλη ἦν Σινώπης τῆς Θρᾴττης· ὅ ἐστι, δοῦλος δούλου, ὃς τις πάλιν δοῦλος τρίτος ἐστὶν ἄλλου τινός, παραβλ. Ἰακ. Ἀχ. Ταπ. σελ. 923.

*Τρίδραχμος, ὁ, ἡ, ον (δραχμή). Ὁ τριῶν δραχμῶν ἄξιος ἢ τοσοῦτον βάρος ἔχων. «Τὸ τρίδραχμον· οἱ τρεῖς δραχμαί, ἤτοι νόμισμα τριῶν δραχμῶν ἄξιον.

Τρίδυμος, ὁ, ἡ, ον (τρὶς). Τριῶν λογιῶν, τριπλοῦς. «Τρίδυμοι παῖδες· οἱ τρεῖς ἐν ταὐτῷ διὰ μιᾶς γένιας γεννώμενοι· ὡς δίδυμοι, ὅτε δύο διὰ μιᾶς γεννῶνται.

Τριδύστηνος, ὁ, ἡ, οι (δύστηνος). Τριῶν λογιῶν ἢ τριπλῆς δυστηνος, δυστυχέστατος, Ἀνθολογ.

Τριέλικτος, ὁ, ἡ, ον (ἕλισσω). Τρὶς ἑλιγμένος, ἐστρεμμένος, περιτυλιγμένος, τρεῖς ἕλικας ἔχων· ἐπὶ ὄφεως, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6, 77. καὶ «Ἰχνοπέδη τριέλικτος». Ἐπιγράμ.

Τριέμβολος, ὁ, ἡ, ον (ἔμβολον). Ὁ τρία ἔμβολα ἔχων, ἢ ὁ τόσος μακρὸς καὶ τεταμένος ὡς ὅσον τρία ἔμβολα τοῦ πλοίου. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1248. «Στύομαι τριέμβολον», μεγάλην ὁρμὴν εἰς τὰ ἀφροδίσια ἔχω.

Τριένος, ὁ, ἡ, ον (ἔνος). Τριετὴς, τριῶν χρόνων, Θεοφρ.

Τριέσπερος, ὁ, ἡ, ον (ἑσπέρα). Ὁ τρεῖς ἑσπέρας ἢ νύκτας ἔχων, ὁ τριῶν νυκτῶν διάστημα ἔχων· ὁ εἰς τρεῖς ἑσπέρας ἢ νύκτας συνιστάμενος· ἐπὶ. τοῦ εἰς τρεῖς νύκτας γαμηθέντος Ἡρακλέους, Ἱστ. Α. Π. σελ 827.

*Τριέτεια, ἡ (τριετὴς), ὡς τὸ τριετία. Διάστημα χρόνου ἓξ τρῶν ἐτῶν ἢ τρία ἔτη περιέχον, Δημ. κατὰ Ἀνδροτ. ὑποθ.

Τριετήρης, ῆρος, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τριετής. Ὀρφ. ὑμν. νδ'. 4.

Τριετηρικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τριετηρίδα ἀνήκων.

Τριετηρίς, ίδος, ἡ. Κυρίως ἑορτὴ τοῦ τριέτηρος. «Ἑορτὴ τριετηρίς· ἢ εἰς καθε τρεῖς χρόνους μίαν φορὰν πανηγυριζομένη ἑορτή· ἐξαιρέτως λέγεται ἡ τοῦ Διωνύσου· ἔτι καὶ τοῦ Ποτειδῶνος, τῆς Ἥρας καὶ ἄλλων θεοτήτων, ἔνικ. παρὰ Πινδ. Νέμ. 6, 69. πληθ. παρ' Ἡροδ. 4, 108. Οἱ μεταγενέστεροι μετεχαρίζησαν τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ διαστήματος τριῶν ἐτῶν, ὑποσουμ. περίοδος.

Τριέτηρος, ὁ, ἡ, οι· ταὐτὸν τῷ, τριετής.

Τριετής, ὁ, ἡ, ές, Ἡρόδ. 1, 198. ἔτι δὲ καὶ τριέτης, ον, ὁ (ἔτος). Τριῶν ἐτῶν· τριῶν χρόνων. «Παῖς τριετής.» ἐπίῤῥ. τριέτες, ἐπὶ τριῶν χρόνων, ἐν διαστήματι τριῶν χρόνων, Ὀδ. Β, 106 Ν, 377. ἐξ ἐναντίας δὲ περιττότερον «Τριέτης χρόνος». Ὁ Ἐτυμολ. φησί· «Παρατηρήσεως δὲ ἄξιον ἐστι τὸ τριετὲς μὲν ὁ χρόνος, βαρύνεται, τὸ δὲ μετεσχηκὸς τοῦ χρόνου, ὀξύνεται, ὡς εἶναι τριετὴς μὲν χρόνος, τριετὲς δὲ παῖς».

Τριετία, ἡ. Διάστημα ἢ καιρὸς τριῶν χρόνων.

Τριετίζω, μέλ. ίσω (τριετής). Τριῶν χρόνων ἢ ἐτῶν τὴλικίαν ἔχω, τριῶν χρόνων εἰμί, τρεῖς χρόνους διατρίβω, τριετὴς γίνομαι. «Μόσχος τριετίζουσι· τριῶν ἐτῶν. Ο'.

*Τριζυγής, ὁ, ἡ, ές, καὶ
*Τρίζυγος, ὁ, ἡ, ον (ζυγός), = τρίζυξ.

Τρίζυξ, υγος, ὁ, ἡ (ζυγόν, ζεύγνυμι). Τρεῖς ζυγοὺς ἔχων ἢ τριῶν ζυγῶν ὤν, τριπλοῦς. «Τρίζυγοι θεαὶ» Εὐριπ. Ἑλέν. 362. αἱ τρεῖς θεαί, αἱ τρεῖς Χάριτες.

Τρίζω, μέλ. ίσω καὶ ξω, Hemst. Ἀριστοφ. Πλουτ. 1100. παρεμφ. τέτριγα, κατ' ἐνεστ. σημασίαν σπαν. ἐπικ. μετοχ. τετριγῶτες ἀντὶ τετριγότες, Ἰλ. Β, 314. συνηθέστερ. χρόνος παρ' Ὁμ. παρ' ᾧ ἔτι εὑρηται ἅπαξ καὶ ὁ ἐνεστ. ἐν Ὀδ Ω, 7. ὡσαύτως καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττ. εὑρηται τὸ τέτριγα συνηθέστερ. τοῦ τρίζω. Συνήθως ἐκφράζει τὴν φωνὴν πολλῶν ζώων, οἷον τῶν νυκτερίδων, τοῦ ἐλέφαντος, τῶν μυῶν, τῶν ποντικῶν κ.τ.τ. ἤτις λεπτὴ μέν ἐστιν, ἀλλ' ἀναρθρος· συρίζω, τερετίζω, βαβύζω, λιγαίνω, βρυχωμαι, ἀράζω, μέλ. ᾰξω ἀορ. τοῦ (ποιητ.) ἐλεεινὰ κατίσω ἐτετριγῶτα, Ἰλ. Β, 314. ἐπὶ νυκτερίδων Ὀδ. Ω, 7. Valck. ἐσημειοῦ ὁ Εὐστάθ. «μῆες καὶ νυκτερίδες καὶ ποντικοὶ τρίζειν λέγονται, οὕτω καὶ τὴ χιὼν τὸ πλατεῖ τοῦ ποδὸς πατουμένη τρίζειν λέγεται, καὶ ὁ ζυμούμενος τρίζειν τοὺς ὀδόντας, καὶ ὁ ζυγὸς λεπτὸν ἠχεῖν, ὅηλ. κατὰ μίμημα φωνῆς, καὶ Ἡρόδ. 3, 110. Καὶ» ὁμοίως δὲ καὶ αἱ ψυχαὶ τρίζειν λέγονται, ψεγόμεναι ἀπὸ τοῦ σώματος ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς, ἠΰτε καπνὸς, ᾠχετο τετριγυῖα», Ἰλ. Ψ, 101. Ὀδ. Ω, 5, 9. «ὠνῶτα τετρίγειεν», Ἰλ. Ψ, 714. τριγμὸν ἀπέλασεν ἡ ῥαχὴ τῶν αὐλητῶν καὶ καθόλου λέγεται ἐφ' ὅλων τῶν ὀξέων, διαπεραστικῶν καὶ ἀναρθρων φωνῶν, «γλῶσσαν δὲ οὐδαμοῦ ἄλλη παρομοίην νεομίκασι, ἀλλὰ τετρίγασι, κατάπερ αἱ νυκτερίδες», Ἡρόδ. 4, 183. Ἰδίως δὲ παρὰ τοῖς ὑστερον ἐπὶ ἐλέφαντος, καὶ ἐπὶ ἄρμων πραγμάτων· τὸ Λατν. stridere· παραβλ. τρύζω καὶ τρίζω.

*Τριζωδία, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς ἢ ἡ ἕνωσις τριῶν ζωδίων τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τριηκάς, άδος, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τριακάς, Ἡσιόδ. ἔρ. 766. καὶ Ἡρόδ. 1, 65.

Τριηκονθήμερος, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τριακονθήμερος.

*Τριήκοντα, ἀπλ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τριάκοντα, Ὁμρ. καὶ Ἡσ.

*Τριηκοντάετις, ιδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τριακονταέτις. Ἡρόδ.

*Τριηκόντερος, ἡ, προστυπικ. ναῦς. Ἡ ἔχουσα τριάκοντα κωπία ναύς, Ἡρόδ. 4, 148 7, 97. 8, 21. παραβλ. τριακοντήρης, καὶ τριακόντορος.

*Τριηκόσιοι αι, α. ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ τριακόσιοι, Ὅμρ. καὶ Ἡσ.

*Τριηκοστομόριον τό, Ἰωνικ. ἀντὶ τριακοστημόριον.

Τριημερία, ἡ (τρίημερος). Τὸ διάστημα τριῶν ἡμερῶν, Ο'.

*Τριημερίζω. Ἐξαπολουθῶ νὰ κάμνω τι τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέχειαν.

Τριημερόνυκτος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα, νύξ). Ὁ τριῶν ἡμερονυκτίων διάστημα ἔχων, ἢ τρία ἡμερόνυκτα διαρκῶν. Διευκύν. Ἀρεσπαγ.

Τρίημερος, ὁ, ἡ, ον (ἡμέρα). Ὁ τρεῖς ἡμέρας διαρκῶν ἢ τριῶν ἡμερῶν διάστημα ἔχων, τριῶν ἡμερῶν ὤν.

Τριημίεκτον, τό. Εἷς καὶ ἥμισυς, ἕκτανς. Ἀθην. λ. σελ. 441. «Βολῶν μὲν ὀρθίνης τριημίεκτον».

Τριημιολία, ἡ· ἴδε τριηρημιολία.

*Τριημιποδιαῖος, αἶα, αῖον. Ὁ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως ὀβολοῦ ἀξίαν ἔχων, ὁ ἀξίζων ἕνα καὶ ἥμισυν ὀβολόν.

Τριημιωβόλιον, τό (ὀβολός). Εἷς καὶ ἥμισυ ὀβολός.

Τριηραρχέω, ῶ (τριήραρχος). Διοικῶ τριήραρχος εἰμί, Ἡρόδ. 8, 46 ἐνίοτε μετὰ γεν. τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον διοικεῖ τις, Ἡρόδ. 7, 181. 2) ἐν Ἀθήναις ἔθος ἦτο ἕλληνές συνεισφέρωσι εἰς ἁρμάτωσιν μιᾶς τριήρους, εἰς τριήραν ἀπαιτῶ, τελῶ. Ξενοφ. Ἀθην. πολ. α. 13. ὅθεν

Τριηράρχημα, τό. Τὸ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀναλωμα, δαπάνη. «Ἐπιτριηράρχημα δέ, τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον, Φώτ.

Τριήραρχος, ου, ὁ (τριήρης, ἄρχω). Ὁ τριήρους ἄρχων, ὁ διοικητὴς καὶ ἀρχηγὸς μιᾶς τριήρους. Ξενοφ. Ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο καὶ ὅς τις ἢ μόνος ἢ μετ' ἄλλου τινὸς ἡτοίμαζε τριήραν διὰ τὸν πόλεμον, ὃ ἐστιν ἐκαμε τὰ ἔξοδα τῆς ναυπηγίας καὶ ἑτοιμασίας τῶν πρὸς πλοῦν καὶ ναυμαχίαν ἀναγκαίων αὐτῆς, πληρώνων ἔτι καὶ τοὺς μισθοὺς τῶν ἐν αὐτῇ ἀνθρώπων· ἐποιοῦν δὲ τοῦτο κατὰ χρέος οἱ τῆς πρώτης τάξεως τῶν πλουσίων. Πλούταρχ. καὶ Οὐλπιαν. περὶ τριηραρχίας, 2.

Τριηραρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ τριηράρχου, ἡ διοίκησις, ἐυρέρνησις, ἡ ἀρχὴ μιᾶς τριήρους. 2) ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο τριηραρχία ἡ ἐξόπλισις καὶ ἑτοιμασία μιᾶς τριήρους διὰ τὸν χρεῖαν τοῦ πολέμου, ἦτις ἦτον μία τῶν πολλὰ ἐπισήμων καὶ πολυδάπανων λειτουργιῶν ἀπὸ μέρους τῶν πλουσιωτέρων πολιτῶν Ἀθηναίων, Οὐόλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. XCIV. Boeck. Ath. Staatshaush. τόμ. 2, σελ. 79.

Τριηραρχικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν τριηράρχην, ἢ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνήκων, πρέπων, ἀναφερόμενος, ἢ εἰς τοῦτο ἐπιτήδειος.

Τριήραρχος, ὁ, ἀρχαιότρ. τύπος τοῦ τριηράρχης, Ἡρόδ. 8, 93.

Τριηραύλης, ου, ὁ (αὐλέω). Ὁ ἐν τῇ τριήρει αὐλῶν, ὁ τῆς τριήρους αὐλητής, ὁ πρέσεων τῇ τριήρῃ διὰ τῆς μελῳδίας τοὺς αὐλοὺς τοὺς ῥυθμοὺς εἰς τοὺς κωπηλατοῦντας, Δημοσθ. καὶ Πολυδ.

Τριηρετεύω, μέλ. εύσω (τριηρέτης). Τριηρετῶ εἰμί. Πολυδ. α'. 95. καὶ 98.

*Τριηρέτης, ου, ὁ (τριήρης). Ὁ κωπηλατῶν ἐν μιᾷ τριήρῃ, κωπηλάτης τριήρους.

Τριηρετικός, ἡ, όν (τριήρης). Ὁ εἰς τριηρέτην ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἢ ἁρμόζων, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους ἑνὸς τριηρέτου ὤν. «Φάσηλος τριηρετικός». Ἀπτικαν. ἀκάτιον (σκάφος) τριήρει ὅμοιον.

Τριηρημιολία, ἡ, καὶ τριημιολία, ἡ (ἡμιολία). Μικρόν τι καὶ ἐλαφρὸν πολεμικὸν πλοῖον ὄπισθεν καταστρώματος. Ὁ Ἀθήν. ἐν ε. σελ. 203, λέγει, ὅτι τὸ πλοῖον τοῦτο μικρότερον ἦν τῆς τετρήρους· καὶ κατά τινας ἦν καὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ, τριημιολία, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «Ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος». Ὁ Φώτ. ἔχει· «Ἡμιολία, λῃστρικὸν πλοῖον, οὗ τὸ ἡμιόλιον μέρος ψιλῶν ἐρετῶν ἐστι, πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι, τριημιολία, εὐ τριπλασία ταύτης, ἀλλὰ τριήρης». οὕτω καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ἡμιολία, ἡ ὀλιγορος ναῦς· καὶ πλοῖον. «Ἡμιόλιον, πλεῖον μικρόν· καὶ «Ἡμιόλιος, ὀλιγορος».

Τριήρης, ὁ, ἡ, ες, γεν. εος, γεν. πληθ. τριήρεων, Ξενοφ. Ἑλλ. α, δ', 11. καὶ τριηρῶν, ἐκτὸς τῆς ὁποίας ταύτης γενικ. εὑρηται παρὰ τοῖς ἀρίστοις Ἀττ. πολλ' εὐχρηστ. γενικ. τριήρων, Poppo, Θουκ. 6, 46. παραβλ. 4, 26. Δημ. Συμμορ. σελ 180, 16. Schaef. apparat. Δημ. 1, σελ. 747. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. II, σελ. 401. κατὰ Θωμ. Μαγ. καὶ τριήρεων (ἐκ τοῦ ἄρω, εὐχῇ ἐκ τοῦ ἐρέσσω)· κυρίως σημαίνει Τριπλοῦς παρεσκευασμένος ἢ ἐξοπλισμένος, ἁρματωμένος· συνήθ. μέντοι ἡ τριήρης πρότυπικ. ναῦς, ἥτις ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Περσ. 678. καὶ «Τρίσκελμος ναῦς» λέγεται· ἦν δὲ αὕτη πλεῖστ. ταχὺ καὶ ἐλαφρὸν πολεμικὸν, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν «Κάτεργο» λεγόμενον, ἔχον ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν κατὰ μῆκος τρεῖς στίχους ἤτοι τάξεις, ὁράδας κωπῶν καὶ κωπηλατῶν τὴν μίαν ἐπάνω τῆς ἄλλης κατὰ ὕψος δίκην πτωμάτων· ἐνὸς ἑκάστη κώπη διοικεῖται ὑφ' ἑνὸς κωπηλάτου· συχνάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττικ. Καθὼς δὲ λέγεται «Πύργος μονήρης, διήρης, τριήρης, ὁ αὐτός, ὃς τις ἄλλως πύργος μονόστεγος δίστεγος, τρίστεγος· ὁ τρία πατώματα κατὰ ὕψος ἔχων· οὕτω καὶ ἐπὶ νηῶν «Ναῦς μονήρης, διήρης, τριήρης, τετρήρης, πεντήρης· ἢ τοσαύτας τάξεις κωπῶν κατὰ ὕψος ἔχουσα, ὡς καὶ τὰς τῶν παλαιῶν πανικῶν παρ' Λίβιῳ λέγει· «Ἡ τριηκόντορος, καὶ τεσσερακοντόρος, καὶ πεντηκοντόρος λέγεται, κατὰ τὸ πλῆθος τῶν κωπῶν· ἡ δὲ μονήρης, καὶ διήρης, καὶ ἑξῆς κατὰ τοὺς στίχους τοὺς κατὰ τὸ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις· οὕτω καὶ «Τρίσκελμοι, καὶ, ἑνδεκάσκελμος ναῦς». Κατὰ τὸν Θουκυδ. (α. 13.) πρῶτοι οἱ Κορίνθιοι μετεχειρίσθησαν τοῦτο τὸ πολεμικὸν πλοῖον· «Πρῶτοι δὲ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μετεχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς· καὶ τριήρεις ἐν Κορίνθῳ πρῶτον τῆς Ἑλλάδος ναυπηγηθῆναι». Ὁ Οὐιργίλιος ἐν Αἰνειάδ. ε'. 119. λέγει περὶ τούτης **Triplici pubes quam Dardana ver-su impellunt, terno consurgunt ordine remi.** Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ἐφεύρεν ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ γέροντος Διονυσίου τοιαύτας πολεμικὰς νῆας, αἵτινες εἶχον πολλοὺς στίχους κωπῶν κατὰ ὕψος ἐπ' ἀλλήλοις· ὧν αἱ πλείσται εἶχον ἕως δεκαεξ, ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ ἐφευρεθεῖσαι· πλὴν αὐτὸς δὲν εἶχον σύμφωνον τὸν ἀριθμὸν τῶν κωπίων καὶ κωπηλατῶν εἰς τοὺς στίχους· ὡς αἱ πελαιαί, ἀλλ' εἰς μὲν τὸν ἀνωτάτω ἦν ὁ ἀριθμὸς περισσότερος, εἰς δὲ τὸν κατωτέρω ἐλιγώτερος. καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τοῦ ἐσχάτου πλέον ὀλιγώτερος. Διόδωρ. Σικ. ιδ' 42. «Ἀκούων γὰρ ὁ Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ ναυπηγῆσθαι τριήρη πρῶτον, ἔσπευδε κατὰ τὴν ἀποικισθεῖσαν ὑπ' ἐκείνων πόλιν αὐξήσαι τὸ μέγεθος τῆ. τῶν νεῶν κατασκευῆς· περὶ οὗ ὁ Πλάτων λέγει, ὅτι ἐναυπηγήσατο «Πεντήρη». Ὁ Du-Roy. ἐν τοῖς Ἀκαδημ. Τόμ. (Des B. L. τόμ. λή. σελ. 576.) λέγει, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀριθμὸς τῶν στίχων τῶν κωπῶν θεωρεῖται μέχρι τῶν τεσσάρων, ἤτοι τῆς τετρήρους· ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν θεωρεῖται μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν κωπῶν, οἷον «Τεσσαρακοντόρειος, ἢ τεσσαράκοντα κώπας ἢ κωπηλάτας ἔχουσα ναῦς· περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν τριήρων ἴδε Böckh. Ath. Staatshaushaltung. τόμ. 1, σελ. 300. 2) Παρ' Ἀριστοφ. «Τριῶρος καὶ τριήρων· ὁ ἔχων τρία πατώματα οἰκες, τριώροφος. 3) καὶ ποτήριόν τι κατεσκευασμένον ὅμοιον τῷ σχήματι τριήρους, Porg. Εὐριπίδ. Μηδ. 139. σελ. 408.

Τριηρικός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, τριηρετικός.

Τριηρίτης, ου, ὁ (τριήρης). Ὁ ἐν τῇ τριήρει κωπηλατῶν, τῆς τριήρους κωπηλάτης, ἢ ὁ ἐπιβάτης τῆς τριήρους. Θουκ. ζ'. 46. Δίων ὁ Κάσ. μεταγράσσει οὕτω καὶ τὸν Λατῖν. Classiarius· ὅ ἐστιν, ἐπιβάτης, ναύμαχος· ὁ τύπ. τριηρείτης ἔστιν ἀμφιβ.

Τριηροειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τριήρους εἶδος ἔχων, τριήρει ὅμοιος, Εὐστάθ.

Τριηρονόμος, ὁ (νέμω)· ταὐτὸν τῷ, τριηράρχης, Ἡσύχ.

Τριηροποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω). Ὁ τριήρεις ποιῶν, κατασκευάζων, ναυπηγῶν.

Τριθάλασσος, ὁ, ἡ, ον, Ἀττικ. τριθάλαττος, (θάλασσα). Ὁ τρεῖς θαλάσσας ἔχων, ἢ ὁ ὑπὸ τριῶν θαλασσῶν περικυκλούμενος καὶ περιῤῥεόμενος· ὡς τὸ «Διθάλασσος Βόρινθος».

Τριθαλής, ές, ὁ, ἡ, ές (θάλλω). Ὁ τρεῖς φορὰς θάλλων, ἀνθῶν ἢ λίαν θαλερός, ἐριθαλής, ἀνθηρός.

Τριθεία, ἡ (θεός). Ἡ εἰς τριπλοῦν θεὸν ἢ εἰς τρεῖς θεοὺς πίστις, ἢ τριπλῆ θεότης, Γρηγορ. Ναζιανζ. ὅθεν

*Τριθείτης, ου, ὁ. Ὁ πιστεύων καὶ δογματίζων τὸν Θεὸν τριπλοῦν ἢ τρεῖς θεοὺς εἶναι, Ἐκκλησ. συγγρ.

Τριθημαρινός, ἡ, όν (τρίτος, ἡμέρα). Ὁ τριῶν ἡμερῶν ὤν, ὁ τρεῖς ἡμέρας ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν γεγεννημένος, τριῶν ἡμερῶν παλαιός, Γλωσσάρ. Στερ.

Τρίθρανος, ὁ, ἡ, ον (θρόνος). Ὁ τρεῖς θρόνους ἔχων, ὁ ὑπὸ τριῶν θρόνων συνεστάμενος, Ἐκκλησ.

*Τρίϊππος, ὁ, ἡ, ον (ἵππος). Ὁ μὲ τρεῖς ἵππους ὤν· τὸ τρίϊππον, τὸ τρεῖς ἵππους ἐζευγμένον ἔχον ἅμαξιον, (ἅμαξι μὲ τρία ἄλογα) Λατ. triga.

Τριπαλίνθητος, ὁ, ἡ, ον (καλινθέω)· ταὐτὸν τῷ, τρικυλίνθητος.

*Τριπάρθενος, ὁ. Σύγγραμμά τι ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἱστορικὸν Θεόπομπον, ὅπερ ἄλλως καὶ Τριπολιτικὸς ἐκαλεῖτο.

Τριπέγηνος, ὁ, ἡ, ον (κάρηνον), ποιητ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταὐτὸν τῷ τριπέφαλος. Ἡσίοδ. Θεογον. 287. καὶ Ἡρόδοτ. 9. 81. »Ὅμως τρικέφηνος.«

Τρίκαρπος, ὁ, ἡ, ον (καρπός). Ὁ τρεῖς τοῦ ἔτους καρποὺς φέρων, παρ' Ἡσυχ. ταὐτὸν τῷ τριετής.

Τρίκερως, ὁ, ἡ, ω (κέρας). Ὁ τρία κέρατα ἔχων. Γλωσσ.

Τρικέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή). Ὁ τρεῖς κεφαλὰς ἔχων· ὁ Ἀρτεμιδωρείων ἔχει· »Τρικέφαλος, ὁ Ἑρμῆς, ὅτι περ διδάσκων τὰς ὁδούς, καὶ ἔχων ὑπογραφήν, ποῦ μὲν αὐτὴν φέρει ἡ ὁδός, ποῦ δὲ ἐκείνη· ἴσως δὲ πρὸς ἑκάστην ὁδὸν κεφαλὴν εἶχεν. »Ἔστι δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν τρικέφαλον Ἑρμῆν, ὡς Φιλόχορος φησί, Πατροκλείδης Ἱππάρχου ἑρμαστής.« ἦν δὲ οὗτος ἐν ταῖς τριοδίαις ἐστημένος· (Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἐχρῶντο ἐπὶ ὅτε τῇ παραλήγουσῃ συλλαβῇ μακρῷ ὡς ἂν εἴη τρικέφαλλος, Ἀρχν. ΑΒ. 1, τελ. 49. Dind. Ἀριστφ. Ἱππ. 418. Ἡτ. Θεογ. 287. παρβλ. κυνοκέφαλος καὶ τετρακέφαλος.)

*Τρίκκη, ἡ. Πόλις τις ἐν Θετταλίᾳ, Ὅ. Β, 729. ἔστι δὲ καὶ τρίκη (υ-) ἐν Ἰλ. Δ, 202.

Τρικλινάρχης, ὁ (ἄρχω). ταὐτόν, τῷ Ἀρχιτρίκλινος.

Τρίκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ τρεῖς κλίνας ἢ καθίσματα πρὸς τὸ κοιμηθῆναι, πρὸς τὸ φαγεῖν ἔχων· τρίκλινὸν περιστατικός· ἔδεσν παρὰ Λατίν. Triclinium· δωμάτιον ὡρισμένον πρὸς τὸ δειπνεῖν, τριῶν κλινῶν χωρητικόν.

Τρίκλυστος, ὁ, ἡ, ον (κλύζω). Τρεῖς κεκλυσμένος· ὅς τις ἐρρέχθη, ἐπλύθη τρεῖς φοραῖς. Πολυδ.

*Τρίκλωνος, ὁ, ἡ, ον (κλών). Ὁ μὲ τρεῖς κλῶνους ὤν, ὁ τρία κλωνάρια ἔχων.

Τρίκλωστος, ὁ, ἡ, ον (κλώθω), Τρὶς κεκλωσμένος· ὅστις ἐκλώσθη ἢ ἐστρίφθη τρεῖς φοραῖς, ὁ τρεῖς κλωστὰς ἔχων ἢ ὑπὸ τριῶν κλωστῶν συνεστάμενος. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 10. »Ἐπισπαστὴρ βύλου τρίκλωστος.«

Τρίκοκκος, ὁ, ἡ, ον (κόκκος). Ὁ τρεῖς κόκκους ἔχων. Διοσκορ. »Μέσπιλον τρίκοκκον.«

Τρικόλλυβον, τό. Νόμισμά τι τριῶν κολλύβων ἄξιον, Ἡσυχ. καὶ Πολυδ.

*Τρικόλουρος, ὁ, ἡ, ον (κόλουρος). Τρεῖς φορὰς κολοβωμένος, ἀκρωτηριασμένος.

Τρικόλωνος, ὁ, ἡ, ον (κολωνός). Ὁ τρεῖς κολώνας ἤτοι λόφους ἔχων, τρικόρυφος.

*Τρικόνδυλος, ὁ, ἡ, ον (κόνδυλος). Ὁ τρεῖς κονδύλους, κλειδώσεις, κόμβους ἔχων.

Τρίκορος, ὁ, ἡ, ον (κόρη) ταὐτὸν τῷ, τρίγληνος. Γραμματ.

Τρικόρυθος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, τρίκορυς, Εὐριπ. Ὀρέστ. 1480.

Τρίκορυς, υθος, ὁ, (κόρυς). Ὁ τριπλοῦν κόρυθα ἤτοι περικεφαλαίαν μετὰ λόφου ἔχων. Εὐριπ. Βάκχ. 126.

Τρικόρυφος, ὁ, ἡ, ον (κορυφή). Ὁ τρεῖς κορυφὰς ἢ ἀκάς, μήτας ἔχων. Γεωπονικ.

Τρικόρωνος, ὁ, ἡ, ον (κορώνη). Ὁ ἔχων τριῶν κορωνῶν ἡλικίαν, ὁηλ. λίαν παλαιός, ὑπέργηρως. ἴδε καὶ τετρακόρωνος.

Τρικότυλος, ὁ, ἡ, ον (κοτύλη). Τριῶν κοτυλῶν περιεκτικός, ὁ τρεῖς κοτύλας περιέχων· ὁ Ἡσυχ. ἔχει. »Τρικότυλος οἶνος, οὗ τρεῖς κοτύλαι ὀβολοῦ πωλοῦνται.«

Τρίκουρος, ὁ, ἡ, ον (κουρά). Ὁ ἐπὶ τρία ἔτη κεκαρμένος, ἢ τρὶς τοῦ ἔτους κειρόμενος, κουρευόμενος. Ἡτύχ. »Τρίκουρος χρὶς.«

Τριπρανής, ἐος, ὁ, ἡ, ές (κρᾶνον) ταὐτ. τῷ τρίκρανος, τρικέφαλος, τριπρόσωπος

Τρίκρανος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτὸν τῷ, τριακάρηνος. ἔμφ.

*Τρικρασπεδής, ὁ, ἡ, ον (κράσπεδον). Ὁ τρία κράσπεδα, γύρους, ἢ ἄκρα ἔχων, Προβλ. Ἀρχιγ. 39.

Τρικτύς, ύος, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τριττύς· ὡς τὸ τριξὶς = τρισσός, τριττός, καθ' Ἡσυχ. ὅστις ἔτι καὶ »Τρικτύα, τριάδα.« ἔχει· καὶ ἔτι »Τρίκτειρα, ἡ τριτὰ θυσία ἐναλίῳ· θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα.« οὕτως ἔχει καὶ Σώφρων παρ' Ἀθηναίῳ ιά. σελ. 480. κ'Ἐν κυαθίδι τριτὺς ἀλεξιφαρμάκων.« ἐν ᾧ αἱ ἐκδόσεις »Τρίτοιον ἔχουσι, καὶ ὁ Καυσιβὸν »Τριτύῳ ἀναγινώσκει.

Τρικύανθος, ὁ, ἡ, ον (κύανθος). Τριῶν κυάνθων περιεκτικός.

*Τρικυλίνδητος, ὁ, ἡ, ον (κυλινδέω). Τρεῖς φορὰς κυλινδημένος· κυλισμένος, ἢ λίαν κυλισθείς, περικυλισθείς, ὅτι καὶ τρικαλίνδητος.

Τρικύλιστος, ὁ, ἡ, ον (κυλίω) = τρικυλίνδητος. »Βούλομαι τρικύλιστοι εἰσέσθαι, ὅπου ἂν ὑμεῖς παρακαλῆται.« Ἐπίκουρος παρὰ Διογ. Λαερτ.

Τρικυμία, ἡ. (κῦμα) Τὸ τριπλοῦν κῦμα, καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα κύματα, ἡ μεγάλη ταραχὴ τῆς θαλάσσης (φουρτοῦνα), τότε γὰρ φέρονται τρία κύματα μεγάλα τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου, καὶ πάλιν μικρότερα προσβάλλοντα μὲ σφοδρὸ κρότον πρὸς τὸ παραθαλάσσιον· ἔτι καὶ τροπ. »τρικυμία κακῶν,« Αἰσχύλ. Προμ. 1015. »τρικυμία λόγου,« ἤτοι μεγάλη καὶ τερατώδης ἐπαρτὴς λόγου, κομπολογία. Heind. Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 295. Α. Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σελ. 879.

Τρίκωλος, ὁ, ἡ, ον (κῶλον). Ὁ τρία κῶλα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν κώλων συνεστάμενος, τὸ τρίκωλον, λόγος ἐκ τριῶν κώλων.

Τρικλάγηνος, ὁ, ἡ, ον (λάγηνος) καὶ

*Τρικλάγυνος, ὁ, ἡ, (λάγυνος). Ὁ τριῶν λαγήνων, φιαλῶν χωρητικός. Ἀθήν. ιά. σελ. 499.

Τρίλαμπής, ές, ὁ, ἡ, ές (λάμπω). Ὁ ἐκ τριῶν λάμψεων συνεστάμενος, λίαν λαμπρός· ταὐτὸν τῷ, τρίφωτος. Ἡμνιακ.

Τρίλειθον, τό· ὑπὸ Ἰωνίων τοῦ Μαλάθρου καὶ ἄλλων καλεῖται οὕτω ὁ ἐν Βάλβῃ ναός, διὰ τὸ περικυλοῦσθαι αὐτὸν ὑπὸ τριῶν μεγάλων λίθων. κυρ. οὐσίαν τοῦ

Τρίλεως, ὁ, ἡ, ον (λᾶας). Ὁ ἔχων τρεῖς λίθους, ἢ ὁ ἐκ τριῶν λίθων συνεστάμενος, ἐξαιρ. τιμίων λίθων. Γλωσσάρ.

*Τρίλινος, ἡ, ἡ, ον (λίνον). Ὁ ἐκ τριῶν λίνων, νημάτων συνεστάμενος. Τρίλινον τό, περιδέραιον ἐκ τριῶν λίνων μετὰ μαργαριτῶν συνεστάμενον· (τρεῖς ἀράδας μαργαριτάρι ἔχον.) Γλωσσ.

*Τρίλιτρος, ὁ, ἡ, ον (λίτρα). Τριῶν λιτρῶν βάρος ἔχων, τρεῖς λίτρας βαρύ. Γλωσσ. σύν. ὡς μέτρον τριῶν λιτρῶν, Λατ. tripondium.

Τρίλλιστος, ὁ, ἡ, ον· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τρίλιτος, (λίτομαι, λίσσομαι) Πολυλιτάνευτος, πολυάνυτος. Ἰλ. Θ, 488.

Τρίλοβος, ὁ, ἡ, ον (λοβός). Τρεῖς λοβοὺς ἔχων. »Καρδία τρίλοβος.« Ἀθήν. β'. σελ. 392. καὶ ὁ τρία ῥάχη, ἢ κραιπάλας ἔχων.

Τρίλογέω, ῶ. Κατὰ τρεῖς τρόπους ἐκφράζομαι ἢ τρεῖς λόγους, τρεῖς φορὰς λέγω, παρὰ Γραμματικ.

Τρίλογία, ἡ, (λόγος). Αἱ τρεῖς τραγῳδίαι, αἱ ὁποῖαι παριστάνονται ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν Τραγικῶν ποιητῶν εἰς τοὺς δραματικοὺς ἀγῶνας, παρβλ. καὶ τετραλογία.

*Τρίλογχος, ὁ, ἡ, ον (λόγχη). Ὁ τρεῖς λόγχας, ἢ ἀκάς ἔχων.

Τρίλοφία, ἡ. Τὸ τρεῖς λόφους ἢ τριπλοῦν λόφον ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας ἔχειν· ἐκ τοῦ

*Τρίλοφος, ὁ, ἡ, ον (λόφος). Ὁ τρεῖς λόφους τῆς περικεφαλαίας ἔχων, καθόλ. ὁ τρεῖς λόφους ἢ ὑψώματα, κορυφὰς ἔχων.

*Τρίμακαιρα, ἡ, ἐηλ. τοῦ τρίμακαρ. (μᾶ)

*Τρίμακαρ, αρος, ὁ (μάκαρ). Τριμακάριστος, ὁ τριπευτυχέστος, τριστυδαίμων.

Τρίμακρος, ὁ, ἡ, ον (μακρός). Ὁ ἐκ τριῶν μακρῶν συνεστάμενος.

Τρίμαμμα, ἡ (μάμμα). Τριμάμμη, ἡ τεταρτου βαθμοῦ ἀπὸ γονέων οὖσα. Trilavia, Λατιν.

Τρίμελής, ές, ὁ, ἡ, ές (μέλος). Ὁ ἐκ τριῶν μελῶν συνεστάμενος. 2) τρόπος τις μελῳδικός, παρὰ Μουσικοῖς. Πλούταρχ. φέρεται δὲ ἴσως παρ' αὐτῷ ἀντὶ τούτου ἄλλαχον, τὸ »Τριμερὲς« ὃ κατὰ τὸν Βυρίττιον, ὢν ἐκ τριῶν μελῳδιῶν συνεστάμενος.

Τρίμερεια, ἡ. Ἡ εἰς τρία μέρη διαίρεσις, χώρισις. Εὐσταθ. ἐκ τοῦ

Τρίμερής, ές, ὁ, ἡ, ές (μέρος) καὶ Ἐπίρ. τριμερῶς· Τριπλοῦς, ὁ ἐκ τριῶν μερῶν συνεστάμενος, ὁ τρία μέρη ἔχων, ὅθεν

Τριμερίζω. Εἰς τρία, μέρη διαιρῶ, χωρίζω, ἁμφ.

*Τρίμετρία, ἡ· Τὸ εἶναι ἢ συνίστασθαι ἐκ τριῶν μέτρων, ἐκ τοῦ

Τρίμετρος, ὁ, ἡ, ον (μέτρον). Ὁ τρία μέτρα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν μέτρων συνεστάμενος· ἰδίως ἐν τῇ στιχουργίᾳ, ὁ ἐκ τριῶν μέτρων συγκείμενος στίχος· ὁηλ. ἐκ τριῶν διποδιῶν ἰάμβων, τροχαίων, ἢ ἀναπαίστων ἐπὶ τῶν κατὰ διποδίαν μετρουμένων στίχων, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν λεγόντων τρίμετρος οἱ ἐκ τριῶν ποδῶν συγκείμενοι· ὅθεν τρίμετρος ἰαμβικός, ὁ ἐκ τριῶν ἰαμβικῶν διποδιῶν συνεστάμενος στίχος, Λατ. Senarius, καὶ τόνος τρίμετρος, Ἡρόδοτ. 1, 174. παρβλ. τετράμετρος.

Τριμηνιαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τριῶν μηνῶν συνεστάμενος, ἢ τριῶν μηνῶν ὤν. Ἐπίρ. τριμηνιαίως· κατὰ τρεῖς μῆνας. 2) ὁ εἰς τρεῖς μῆνας διαρκὴς ἢ τελειούμενος. »Πυρὸς τριμηνιαῖος,« ὃ λέγεται ὁ σπειρόμενος σῖτος κατὰ τὸ ἔαρ καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας θεριζόμενος. σιτάνιος, καὶ

Τρίμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν) ταὐτὸν τῷ, τριμηνιαῖος. Ἡρόδοτ. τρίμηνος, ἡ· καὶ τρίμηνον, τό. Τὸ χρονικὸν διάστημα τριῶν μηνῶν· καὶ ὁ διδόμενος μισθὸς διὰ τρεῖς μῆνας.

Τρίμιθος, ἡ. Νίκανδρ. Θηρ. 844. ἔνθα τὰ Χειρόγραφα »Τρέμιθος« ἀντὶ τοῦ, Τέρμινθος, ἔχουσι.

Τριμίτινος, ίνη, ινον· ἐκ τοῦ τρίμιτος καὶ ταὐτὸν τῷ, τρίμιτος.

*Τρίμιτος, ὁ, ἡ, ον (μίτος). Ὁ ἐκ τριῶν μίτων ἤτοι κλωστῶν συνεστάμενος, τρίκλωστος καὶ ἐντεῦθεν τὸ, τριμίτινος, σημαίνει ὑφασμάτι μετὰ τοιούτων τριπλῶν μίτων (φαδίων) ὑφασμένον καὶ κατεσκευασμένον Λατ. trilicium Δισχύλ. »Τράπεμα τριμίτινον,« ὅπερ ὁ Πολυδ. (ζ'. 76.) ἑρμην. διὰ τοῦ, τρίμιτον· ὅστις ἔτι ἐν ᾧ. »Πόδεια τριμίτινα.« καὶ ἐν ί, 50. »Τρίμιτοι πῖλοι πλεκτοὶν ἔχει· αἱ τινες ἄλλως »Οὐδώνειοι λέγονται. »Τρίμιτον, τό·« ἐξυπαν. τὸ »Ἱμάτιον ἢ, »Τρίμιτος (χιτὼν)·« ὁ αὐτὸς ἐν ζ', 58. καὶ »Τριμίτιον ὑπόκρ. 165. ὁ Ἡσυχ. ἔχει »Τρίμιτον,« τὸ εὐπαθητὸν ἱματίον· καὶ »Τριμίτιον, ἱματίον,« κατὰ τὴν τῶν Ἀσπενδίων διάλεκτον· τὰ τοιαῦτα ὑφάσματα λέγονται παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Drillig, παρβλ. δίμιτος.

Τρίμμα, ατος, τό (τρίβω). Τὸ τετριμμένον, τεθλασμένον, λειωμένον ἢ λαῖος τετριμμένον, ξεωμαλισμένον πράγμα. τροπ. Ἐπὶ δὲ πανούργων καὶ δολίων ἀνθρώπων ταὐτὸν τῷ περίτριμμα καὶ, τρίβων πεπονηρευμένος, διαβεβλημένος. Ἀριστοφάν. Νεφ. 260. Ὄρτ. 430.—2) Παρ' Ἀστυχ. α', σελ. 52. λέγεται καὶ ποτέ τι ἐκ διαφόρων τετριμμένων ἀρωμάτων κατεσκευασμένον, πόμα δι' ἀρωμάτων· ὅτι δὲ καὶ ζωμός τις, ἐμβαμμα ἐκ διαφόρων καρυευμμάτων παρεσκευασμένον. 3) καὶ πλακοῦς τις ἐπιτηδείως ζυμωμένος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τριμμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ τρίμμα.

Τριμός, ὁ (τρίβω). Τό τρίβειν, τριφίδιον. 2) τό ἀποτριβόμενον. ἀποτετριμμένον ἢ λειαντισμένον. Πλουταρ. «Πριόνων τριμμός,» πριονίδια. 3) Τό παρὰ Ξενοφῶντι Κυνηγ. δ', 9. καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ Σουΐδας ἑρμηνεύει· διὰ τοῦ, πετριμμένη ὁδός, τρίβος, ὁδός, ἢ κυρίως τὸ παρ' ἡμῖν «Μονοκάτιονα» λεγόμενον· ὃ καὶ ἐπὶ Δαγωοῦ κυριολεκτεῖται· ὁ Αἰλιανὸς λέγει «Τριμμοὺς τῆς ἀοιδοῦ» ἃ οὗς ὁ Πλούταρχ. «Ἀπετριβὰς τῶν γεωδῶν,» εἶπε.

Τριμεσίος, εἶα, εἷον (μνᾶ). Τριῶν μνῶν ἄξιος ἢ βαρύς.

*Τρίμνως, ω, ὁ (μνᾶ). Νομισμά τι τριῶν μνῶν ἀξίαν ἔχων· παρβλ. δίμνως.

Τριμοιρία, ἡ (τρίμοιρος). Τριπλῆ μοῖρα, τρία μερίδια, ἢ τριπλοῦς μισθός· ὄθεν

Τριμοιρίτης, ου, ὁ, Ὁ τρία μέρη ἢ μερίδια ἔχων, λαμβάνων.

Τρίμοιρος, ὁ, ἡ, ον (μοῖρα). Ὁ τρεῖς μοίρας ἔχων, τριπλοῦς, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 881. ἔτι καὶ τριμοιριαῖος, αἷα, αἷον, Lob. Φρυν. σ. 545.

Τρίμορος, ὁ, ἡ, ον (μόρος). ταὐτὸν τῷ, τρίμοιρος. «Διοσσαῖς ἐν τριμόροισι·» «Ὀρφ. Ἀργ. 1088 εἰς δύο τριτημόρια τῶν ἡμερῶν.

Τρίμορφος, ὁ, ἡ, ον (μορφή). Ὁ τρεῖς μορφὰς ἔχων.

Τρίμυξος, ὁ, ἡ, ον (μύξα). Ὁ τρεῖς μύξας ἤτοι φωτυλίκι, φιτύλια ἔχων.

*Τρινακρία, ἡ· ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας διὰ τὸ ἔχειν τρία ἀκρωτήρια, τρεῖς ἄκρας, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ σχῆμα τῆς νήσου τριγωνοειδές, καὶ Τριναχία· ἐκ τοῦ ἀεὶ, Ἰακ. Ἀπ. σελ. 326.

Τρίναξ, ακος, ἡ· (τρεῖς, ἄκη). ταὐτὸν τῷ, Θρῖναξ, τρίαινα, Φιλ. Θ 14.

*Τρινύκτιον τό (νύξ). Δι' τρεῖς νύκτας, Γλωσσα. Στεφ.

Τριξάξ, άντος, ὁ· Νόμισμά τι Σικελικὸν τριῶν χαλκῶν ἄξιον. Πολυδ. γ'. 81. Λατ. triens ἐκ τοῦ

Τριξός, ἡ, ὸν, Ἰωνικ. ἀντὶ τρισσός, ὡς τὰ διξός, ἀντὶ τοῦ, διασσός. Ἡρόδοτ. παρβλ. Koen Γρηγ. σελ. 435.

Τριξώλης, εος, ὁ, ἡ, ες· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐκ τοῦ Εὐσταθίου ἀντὶ, τριτοξώλης.

Τριοβολιαῖος, καὶ τριοβολιμαῖος, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τριωβολιαῖος, Lob. Φρυν. σ. 531.

Τριόβολον, τό· ἡμαρ. ἀναγν. ἀντὶ τριώβολον, Τριῶν ὀβολῶν ἄξιον.

*Τριοδεύω, (ὁδός). Διέρχομαι διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ τρεῖς φοράς, καὶ καθόλ. τρὶς ἐπαναλαμβάνω, τρίτην φορὰν κάμνω τὸ αὐτὸ πρᾶγμα.

Τριοδία, ἡ, (ὁδός). Τρεῖς ὁδοί· ἡ διαχώρισις τῆς ὁδοῦ εἰς τρία μέρη, (Τρίστρατον). Trivium, ὄδου

*Τριοδίτης, ου, ὁ, Ὁ ἐν τῇ τριόδῳ ὤν, ἢ διατρίβων, καθόλ. ὁ εἰς τὰς ὁδοὺς περιφερόμενος, κοινὸς ἄνθρωπος, ἄνθρωπος τοῦ δρόμου, ὡς ἐν τῷ συνηθείᾳ λέγομεν, ἄνθρωπος τοῦ σοκακιοῦ.

Τριοδῖτις, ιδος, ἡ, Θηλ. τοῦ τριοδίτης· ἐξαιρ. ἐπίθετον τῆς Ἑκάτης, ἥτις ἐτιμᾶτο ἐν τοῖς τριόδοις, Φουρνοῦτ. Λατ. trivia παρὰ Φίλωνι «Σοβᾶς τριόδηνις» ἐν ταὐτὸν τῷ· δρομὰς, κοινὴ πόρνη, καὶ καθόλ. κοινὴ, χυδαία.

Τριοδοντία, ἡ, Πλάτ. Σοφ. 6. καὶ

*Τριοδοντικὴ, ἡ (τριόδους) ἐξυπακ. «Τέχνη.» Πολυδ. ζ', 189. «Ἡ διὰ τριαίνης ἄγρα τῶν ἰχθύων, ἡ τέχνη τοῦ ψαρεύειν μὲ τὸ καμάκιον.

Τριοδόντιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τριόδους, Μικρὰ τρίαινα. Γλωσσάρ. Φιλοξ.

Τρίοδος, ου, ἡ, (ὁδὸς) ταὐτὸν τῷ, τριοδία, τρίστρατον, Θεογν. καὶ Πινδ. «Ἐκ τριόδων ἤτοι ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, κοινὸς, χυδαῖος. Lob. Φρυν. σελ. 38. καὶ «Ἐν τριόδῳ εἶναι» λογισμῶν» παροιμία, ἐπὶ τῶν ἀδήλων καὶ ἀμφιβόλων πραγμάτων. παλλάκ. ἐν τῷ πληθ. ἀντὶ ἑνικ. Boeckh εκρί. Πινδ. Πύθ. 11, 38.

Τριόδους, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὁ τρεῖς ὀδόντας ἔχων, μὲ τρεῖς ἄκρας ἢ κορυφάς. 2) ὁ Τριόδους, Οὐτιαστ. ταὐτ. τῷ τρίκινα, Πινδ.

Τριόζος, ὁ, ἡ, ον (ὄζος). Τρεῖς ὄζους, κλαδους ἔχων. Θεόφραστ.

*Τριοῖσι, ἰδὲ ἐν τῷ τρεῖς.

*Τριόπης, ου, ὁ· Θηλυκ. τριοπὶς, ίδος, ἡ (ὄψομαι) ὡς τὸ τριόψαλμος, τριόμματος.

*Τριόπιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ τριόπης.

*Τριοπὶς, ίδος, Θηλκ. τοῦ τριόπης. 2) = τριοττίς.

*Τρίοπος, ου, ὁ. Ἀρτ. κύρ. Ὄν. Τμν. Ὀμ. Ἀπόλ. 211, 213.

Τριόργυιος, ὁ, ἡ, ον (ὄργυια). Τρεῖς ὀργυιὰς μῆκος ἔχων, τρεῖς ὀργυιαῖος μακρός.

Τριορία, ἡ (ὄρος). Τρεῖς ὄροι, τρία σύνορα, trifinium Λατ. Γλωσσ.

*Τριόροφος, ὁ, ἡ, αὐτὶ τριώροφος, Ἡρόδ. 1, 180.

Τριόρχης, Ἀριστοφ. Ὄρ. 1177. καὶ

*Τρίορχις, ὁ, (ὄρχις). Ὁ τρεῖς ὄρχεις ἔχων· καὶ ἐντεῦθ. τροπικ. ὁ ἀσελγὴς, θηλυμανὴς ἄνθρωπος, Τιμ. παρὰ Πολυβ. ιβ', 15. 2) ὡς οὖσ. ὁ τρίορχος, παρ' Ἀριστοτέλ. Ζῶα Ἱστορ. ἡ, 3. 5, 1. καὶ 36. καὶ παρὰ Πλινίῳ, ί, 8. Buteo, εἶδος ἱέρακος, ὃ νομίζουσί τινες εἶναι τὸ τοῦ Λιννάίου Falco buteo, Ἀριστοφ. Ὄρ. 1198. καὶ Σιμωνίδης (παρ' Ἀθηναίῳ ξ', σελ. 299.) λέγει, ὅτι ὁ τρίορχος τρώγει τὰς ἐγχέλεις. Παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. 3', 9. καὶ Πλινίῳ κέ, η. λέγεται καὶ τὸ μυθολογούμενον φυτὸν, ὅπερ ἄλλως, Κενταυρὶς, λέγεται.

*Τριοτὸ, Μιμνησ τῆς φωνῆς πτηνοῦ τινος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 246.

Τριόττιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τριοττὶς, ίδος.

*Τριοττὶς, ίδος, ἡ, Εἶδος ἀνωτίου (σκουλαρίκιον) ἢ ὅρμου, περιδαίρεον, περιτραχήλιον, τρία κρεμάμενα μέρη ἔχον, ἐν οἷς κατὰ τὰ ἄκρα καὶ λίθος τις πολύτιμος ἢ ἄλλοτι τοιοῦτον ἐφέρετο, ὁ Εὐστάθ. ἐν Ἰλ. Ξ. 183. ἑρμην. τὸ ἅρματα τριγλυφα διὰ τοῦ Ἀττικοῦ τριοττὶς καὶ τριόττιον· παρβλ. τριγλυφος· (πιθαν. ἔστι ἡ λέξις ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ τριοπὶς, τριόπης, ὡς καὶ τύπ. τριόττης εὑρηται οὕτω παρ' Αἰολ. καὶ Ἀττκ. τὸ ὅττα ἐκ τοῦ ὅσσε, ὅττις ἐκ τοῦ ὅψις κ. τ. τ. ἐσχηματισμ.)

Τριόψαλμος, ὁ, ἡ, ον (ὀφθαλμὸς). Ὁ τρεῖς ὀφθαλμοὺς ἔχων. Πλούταρχ.

*Τριόψυλλον, τό· ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ τρίφυλλον, τρίφυλλον.

Τρίπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὁ τρεῖς παῖδας ἔχων, ὁ μὲ τρία παιδία ὤν

Τρίπαλαι, Ἐπίρ. (πάλαι) Ἀπὸ πολλοῦ· ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ· πρόπαλαι, Ἀριστοφάν.

Τριπάλαιος, αἷα, αιον (παλαιὸς). Λίαν παλαιὸς, παλαιότατος, ἀρχαιότατος, Φρύνιχ.

*Τριπαλαιστιαῖος, αἷα, αῖον, καὶ

Τριπάλαιστος, ὁ, ἡ, ον (παλαιστὴ) Τρεῖς παλαιστὰς ἢ παλάμας πλάτος ἔχων.

Τριπάλαστος, ὁ, ἡ, ον, Ἰωνικ. ἀντὶ τριπάλαιστος, Ἡρόδ. 1, 50.

Τρίπαλτος, ὁ, ἡ, ον (πάλλω) Τριπλῶς, ἢ τρεῖς φορὰς τετραγμένος, μετὰ μεγάλης βίας σφοδρῶς τετραγμένος, βεβλημένος. Αἰσχύλ. Θῆβ. 388. «Πημάτων τριπάλτων» ἤγουν ἄλλοι «Διπάλτων» ἀναγινώσκουσι.

Τριπάνουργος, ὁ, ἡ, ον (πανοῦργος). Λίαν πανοῦργος, δολιώτατος. Μελέαγρ. ιβ'.

Τρίπαππος, ὁ (πάππος). Ὁ τέταρτος κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς γενεᾶς ἀπὸ τῶν γονέων, tritavus Λατ.

Τριπάρθενος, ὁ, ἡ, ον (παρθένος). Ὁ ἐκ τριῶν παρθένων συνιστάμενος. Εὐριπ.

Τριπάροδος, ὁ, ἡ, ον (πάροδος). Ὁ τριπλῆν πάροδον, πέρασμα ἔχων. Αἰθήν. ε. στλ. 20".

*Τριπάτορες, οἱ, (πατὴρ) = πρόπαπποι. 2) = οἱ πρῶτοι ἀρχηγέται.

*Τρίπατρος, ὁ, ἡ, ον (πατὴρ) Ὁ ἐκ τριῶν πατέρων γεγεννημένος. Λυκόφρ. 328.

Τριπέχυιος, ὁ, ἡ, ον. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τριπήχυιος.

Τρίπεδος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Τρεῖς πόδας μακρούς, ἄμβλ.

Τριπέδων, ωνος, ὁ, ἡ (πέδη). Ὁ πολλὰκις πεδηθείς, ἀχρειότατος καὶ κακὸς δοῦλος, ὅστις διὰ τὰς κακίας του τρεῖς φορὰς ἐβάλθη εἰς τὰ σίδηρα, Εὐστάθ. trifurcifer Λατ.

Τριπέμπελος, ὁ, ἡ, ον (πέμπελος). Λίαν γέρων, προβεβηκὼς, ἐξαιρέτως ἐπαναμφισβητούμενος. Πλουταρ.

*Τριπενθημιμερές, τό. Ἡφαιστ. ἐγχ. σελ. 51· «Τριπενθημιμερὲς (μέτρον) τὸ καλούμενον Πλατωνικὸν, ἐν ᾧ τὰ μὲν ἑκατερῶθεν δύο, ἀκατάληκτ εἶτι πενθημιμερῆ, τὸ δὲ μέσον ἰαμβικὸν.»

Τριπέρσι, Ἐπίρ. (πέρυσι). Λίαν πέρ-σιν, πρὸ μακροῦ χρόνου, παρὰ Πολυδ. ς', 165.

Τριπέτηλος, ὁ, ἡ, ον, (πέτηλον) Ὁ τρία πέταλα ἤτοι φύλλα ἔχων Τμ. Ὀμ. Ἑρμ. 530. Ὁμοίστερ. Τριπέτηλον, τό· αὐτὸ τοῦ, τρίφυλλον.

Τριπετής, ὁ, ἡ, ές (πετάννυμι). Τριπλῶς ἢ εἰς τρία μέρη διηρημένος, κεκομμένος, ἐκπεπταμένος, ἢ ἐσχισμένος. Νικανδρ. Ἀλεξ. 347. «Τριπετῆ πόσιν σύκων» ἀντὶ τοῦ, πότιν σύκων τριπετῶν· ξηρὰ καὶ εἰς τρία τμήματα διηρημένα σύκα.

*Τριπήδης, ὁ, δρόμος, αὐτὸ τρίποδος, Τὸ ταχὺ τρέξιμον τοῦ ἵππου, ὁ διὰ κάλπης δρόμος, Gallopa. Γαλλ. παρβλ. τριποδίζω.

*Τριπήχυιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Τρίπηχυς, ὁ, ἡ (πῆχυς). Τριῶν πηχῶν μῆκος ἔχων, τρεῖς πῆχεις μακρὸς. Ἡσ. Ἔργ. 459. Ξενοφ. Ἀν. δ', β', 16. καθόλ. αὐτὸ τὸν λίαν μακρὸς, ἐπιμήκης ἢ πολλὰ μεγάλος. Αἰτχύλ. Lob.

Τριπήχης, ους, ἡ, ες, (πῆχυς) Ὁ τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις κατὰ τὸν τρόπον τῶν πεζικῶν ὡν· λίαν πεζότατος, πεζοπόρος, Ἀνθλεκτ. β', Σελ. 324.

Τρίπλαξ, ακος, ὁ, ἡ (τρὶς). Τρὶς πλάκας ἢ πτυχὰς ἔχων, τρίπτυχος, τρίπτυχος, τρίπλοκος, τρίπλους, τριπλοῦς, Ἰλ. Σ. 483. Λατ. triplex, ὡς τὸ δίπλαξ σχηματισθ.

Τριπλανής, ὁ, ἡ, ές (πλανάω). Ὁ ὑπὸ τριῶν πλανητῶν, τριπλῶς ἀποπλανηθείς.

Τριπλασιάζω, Μ. ἀσω. Τριπλάσιον ποιῶ ἢ τριπλασίως λαμβάνω τι, τρεῖς φορὰς ἐπράξα ἢ προσέθετο τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἐκ τοῦ τριπλάσιος.

*Τριπλασιεπίπεμπτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπίπεμπτος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἓν πεμπτημόριον βάρος ἢ ἀξίαν ἔχων.

*Τριπλασιεπιτέταρτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπιτέταρτος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἓν τεταρτημόριον βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

*Τριπλασιεπίτριτος, ὁ, ἡ, ον (ἐπίτριτος). Ὁ τριπλάσιον καὶ ἓν τριτημόριον βάρος ἢ τιμὴν ἔχων.

*Τριπλασιεφήμισυς, εια, υ (ἥμισυς). Ὁ τρεῖς φορὰς καὶ ἥμισυ μεγαλήτερος, ἢ ἔχων τριπλάσιον καὶ ἥμισυ βάρος ἢ ἀξίαν.

Τριπλάσιος, ία, ιον. Ἐπίρ. τριπλασίως· καὶ

Τριπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, ον. Τριπλοῦς, τρεῖς φορὰς περισσότερος. Ξενοφ. «Δύναμις τριπλασία,» μετὰ Γενικ. Ἀριστοφ. Ἴπ. 185. 725.

Τριπλέθρος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τριῶν πλέθρων μῆκος ἔχων. Ξενοφ.

Τριπλεκής, ὁ, ἡ, ές (πλέκω). Τρεῖς φορὰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ ἐκ τριῶν λίνων, νημάτων πεπλεγμένος, τρίπλοος. Γλωσσ. ἐκ Γρηγ. Ναζ.

Τρίπλευρος, ὁ, ἡ, ον (πλευρά). Ὁ τρεῖς πλευρὰς ἔχων.

Τριπλῆ, Ἠπίρ. Τριπλασίως, κατὰ τρεῖς τρόπους· ἔστι δὲ κυρίως Δωρικὴ τοῦ Ἀηλ. τρίπλους, Ἰλ. Δ, 128.

Τρίπλοος, ὁ, ἡ, ον (πλέκω), ταὐτὸν τῷ τριπλεκής.

Τριπλόος, ὁη, όον, καὶ συναιρ. Τριπλοῦς, λῆ, λοῦν, ἐκ τοῦ τρεῖς. Τριπλάσιος, τρεῖς φοραῖς περισσότερος, καὶ ὁ ἓν τριῶν πραγμάτων συνισταμένης, ἠπίρ τριπλῶς, καὶ τριπλῇ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 128. «Τιπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν· ἀντὶ τοῦ, τριπλασίονα, τρεῖς φοραῖς περιττότερον· αὐτὶ δὲ τοῦ Ἀττ. πληθ. Οὐδ. τριπλᾶ εὑρηται ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ καὶ τριπλᾶ, Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. Ι. σελ. 397.

Τριπέδειος, ὁ, ἡ, ον (πούς). Ὁ τρεῖς πόδας ἔχων.

Τριποδήτης, ὁ, ἡ, ον. Ἰων. καὶ Ἐπ. αὐτὶ τριποδικός, Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 90.

Τριποδηλάτης, ὁ, ἡ, ον (τρίπους, λαλέω), ἐν Διαλέκτ. β, σελ. 459. καὶ, 466. Ὁ ἀπὸ ἢ διὰ τοῦ τρίποδος λαλῶν, χρησμοδοτῶν.

Τριπόδης, ον, ὁ (πούς). Τρίπους, ὁ τρεῖς πόδας ἔχων. Ἡσίοδ. 2) ὁ τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχων. Σέξτ.

Τριποδηφορέω, καὶ, τριποδοφορέω (τρίπους, φέρω). Τρίποδα φέρω, ἢ κρατῶ· ἐγίνετο δὲ ταῦτο ἐν τοῖς Διονυσίοις καὶ ἐν τοῖς Θεάτροις πρὸς σημεῖον νίκης τινός, ἢ ἔν τινι ναῷ εἰς ἀνάθημα προτιφέρω.

*Τριποδηφορικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ τριποδεῖν ἀνήκων, ἀναφερόμενος ἡμέλος τριποδηφορικόν, Προκλ. παρὰ Φωτ.

Τριποδιαῖος, αία, αῖον. Τριῶν ποδῶν μῆκος ἔχων.

Τριποδίζω, μελ. ίσω (τρίποδες). Ταχέως κινοῦμαι, ταὐτὸν τῷ, καλπάζω, ἐπὶ ἵππων· ὡς τὸ Γαλλικὸν Galoper, Δατ. (ripedo οὕτω καὶ τό, «Τρίπηδος (τρικάδος) δρόμος· ἐν ἴσῳ τῷ, ὁ διὰ κάλπης· ἐν Ἱππιατρικ.

Τριποδίσκος, τὸ· καὶ, τριποδίσκη, ἡ· καὶ τριποδίσκιον, τό. Ὑποκοριστ. τοῦ τρίπους. Μικρὸς ἵππος.

Τριποδοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τρίποδος εἴδους, σχῆμα ἔχων. Εὐστάθ.

*Τριποδοφορέω, ἴδε τριποδηφορέω.

Τριπόδητος, ὁ, ἡ, ον (ποδέω). Δίκην ποδητοῦ, ὃν ἐγειρόβιοι ποδῆται, λίαν ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, εὐκτός.

Τρίπονος, ὁ, ἡ, ον (πόνος). Ὁ λίαν πυκνοὺς καὶ μακροὺς μαλλοὺς (πόκους) ἔχων. Ἀπεκλέγχ. «Ἱμάδια καινὰ τρίπονα· πολλὰ καὶ καλὰ μαλλὰ ἔχοντα.

*Τριπόλιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, ὃ τινὲς μὲν τιθυμίζουσι εἶναι τὸ τοῦ Λατίνων Astor tripolium. ἄλλοι δὲ τὸ, Plumbago europaea. Διοσκορ. δ', 135. Θεόφρ. Σ. 21

Τριπόλις, εως, Ἰων. ιος, ὁ, ἡ. Χώρα τρεῖς πόλεις ἔχουσα, Πλίν. Ὀλ. 7, 34. 2) ἡ τρίπολις, ἡ ἐκ τριῶν πόλεων συνεστημένη πόλις. 3) κοιν. ὄνομ. διαφόρων πόλεων.

Τριπολίστος, ὁ, ἡ, ον (πολίζω). Τριπλασίως ὠκοδομημένος, ἢ ἐμελειωμένος, κτισμένος ἐχυρῶς κτισμένος, Ἑρμειν. Σοφοκλ. Ἀντιγ 851. «Οἵατος τριπολίστοισι.

*Τριπολιτικός, ὁ. Οὕτως ἐπεγράφετο σύγγραμμά τι τοῦ Δικαιάρχου παρ' Ἀθην. ζ. σελ 241. Α. πιθαν. περιεῖχε τοῦτο ἐκθεσίν τινα τριῶν διαφόρων πολιτειῶν, σχεδὸν ὡς τὸ τοῦ Θεοπόμπου Τριπάρτιος ἐπιγραφόμενον ὅπερ καὶ Τριπολιτικὸς παρ' Ἰωσ. κατ' Ἀπ. 1, 24. ἐκαλεῖτο. παρβλ. Βιαερ. πρὸς Ἀττ. 13, 32.

Τρίπολος, ὁ, ἡ, ον (πελέω). Τρὶς ἐστραμμένος ἢ πεπατημένος, τρεῖς φοραῖς ὠργωμένος, ἢ τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ παράγων, παρποφορῶν, λέγεται ἐπὶ εὐφόρου γῆς. Ἰλ. Σ, 542. «Τρίπολον πρόρρηνα· τρεῖς ἢ πολλάκις μεταβεβλημένην διὰ τῆς ἀροτριώσεως γῆν, καὶ Ὀδ. Ο, 127. Ἡσ. Θεογ. 971.

Τριπόνητος, ὁ, ἡ, ον (πονέω). Τρεῖς φοραῖς πεπονημένος, δουλευμένος, ἢ ἐξειργασμένος· ἐν Ἀναλέκτ. ἀ. σελ. 225. «Ἔρις τριπόνητος· μεταξὺ τριῶν ἐργατίδων ἔρις.

Τριπόρθητος, ὁ, ἡ, ον, καὶ

*Τριπορθος, ὁ, ἡ, ον (πορθέω). Τρεῖς φοραῖς πεπορθημένος, πυριευμένος. Δωσιθέ.

Τριπορνεία, ἡ. Τριπλασία ἢ μεγάλη πορνεία. Ἀθην. ιγ'. σελ. 587. ἐκ τοῦ

Τρίπορνος, ὁ, ἡ, ον (πόρνη). Τριπλάσιος ἢ μεγάλος πόρνος, ὁ ἀτελῶς πορνεύων, Ἀθην. ιγ'. σελ 595.

Τρίπος, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, τρίπους, Ἰλ. Χ, 164. Ἡσ. Ἀσπ. 312. Ἰακ. Ἀπ. σελ. 1055.

Τρίπους, ποδός, ὁ, ἡ, ουν (πούς). Ὁ τρεῖς πόδας ἔχων, ὁ ἐπὶ τριῶν ποδῶν ἢ μελῶν στηριζόμενος, συνηθ ὡς Οὐδ. ὁ τρίπους, σημαίνον χαλκοῦν τινα, λέβητα τρεῖς πόδας ἔχοντα, ὅστις τίθεται ἐπὶ τοῦ πυρὸς πρὸς τὸ θερμανθῆναι ὕδωρ, Ἰλ. Σ, 344. Χ, 443. Ψ, 40. Ὀδ. Θ, 434. Κ. 361. ὅθεν τρίπους ἐμπορεύεται ἢ λοετροχόος, ἄλλως λεγόμενος· Ἰλ. Ψ, 702. ἦσαν δ' ἐτε καὶ οἱ ἄπυροι τρίποδες καλούμενοι, εἴτινες δὲν ἐτίθεντο ἐπὶ ὅλον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἀλλὰ φαίνονται ὅτι ἦσαν ἐξόχου ἐργασίας καὶ ἐχρησίμευον μόνον πρὸς καλλωπισμὸν καὶ πολυτέλειαν, Ἰλ. Ι, 122. 264. παρβλ. καὶ Σ, 373· τοιοῦτοι τρίποδες εὑρηται παρ' Ὁμήρ. πολλάκις ὡς ἆθλα, βραβεῖα νίκης ἐν πολέμῳ ἢ ἐν ἀγῶσι, περὶ τρίποδος γὰρ ἄεθλον θεὐτεστθειε, Ἰλ. Λ, 700 Ψ, 264, 486, 513, 718. Ἡσ. Ἔρ. 659. ἔτι δὲ καὶ ὡς δῶρα προτιφερόμενα διὰ τιμῆς· «ἀλλ' ἄγε οἱ δόμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα», Ὀδ. Ν, 13. Ο, 84 Ἰλ. Θ, 290. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐχρησίμευον ἰδίως οἱ τρίποδες ὡς ἀναθήματα ἐν τοῖς ἱεροῖς, ὄντες μετὰ πολλῆς σοφοτεχνίας ἐξειργασμένοι, καὶ ἔχοντες ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφὰς διαφόρους, οἵτινες καὶ Ἀναθηματικοὶ καὶ Δελφικοὶ τρίποδες καλοῦνται, ὡς λέγει ὁ Ἀπολλώνιος ἐν Λεξ. Ὁμηρικῷ, «Τρίποδας, ὁ μὲν Ἀπίων, λέβητας ἀναθηματικούς, οὐχ ὑγιῶς δέ. Διττοὶ γὰρ ἦν εἴδος τῶν τριπόδων· ἕτερον μὲν τῶν Ἀναθηματικῶν, οὓς Δελφικοὺς λέγομεν, διὰ τὸ πολλοὺς ἐν Δελφοῖς ἀνακεῖσθαι· ἕτερον δὲ τῶν καλουμένων Ἐμπυριβήτων, ἐν οἷς θερμαίνεται τὰ λουτρὰ· ἀφιεροῦντο δὲ οὗτοι κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς μνημεῖα εὐχυμοσύνης ἢ νίκης τινός, καὶ ἦσαν οὗτοι ἐσθ' ὅτε ἐκ πολυτίμων μετάλλων κατεσκευασμένοι, καὶ ἱμάλιστα ἐκ χρυσοῦ. Τοὺς ἀναθηματικοὺς Τρίποδας, ἁρμηνεύει ὁ Παυσανίας ἐν δ', 32. εἰς τὴν κατ' εὐκλείαν ὁμιλίαν περὶ τοῦ ἐν τῷ ναῷ τῆς Μασσήνης Τρίποδος· ὡσαύτ. καὶ ι, 13, 5. τοιοῦτον τρίποδα ἀνέθηκαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν εἰς μνημην τῆς ἐν Πλαταιαῖς νίκης κατὰ τῶν Περσῶν, ὡσαύτ. καὶ ἕτερον προ ταύτου μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν καὶ νίκην, ἐφ' ᾧ ἦσαν ἐπιγεγραμμένα καὶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἐν τῇ μάχῃ λαῶν τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδτ. 1, 82. Θουκ. ά, 132. καὶ οἱ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος ἐν Θήβαις, Ἡροδτ. 5, 59 Παύσ. 2', 10. καὶ ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ἔϊδε ὡσαύτ. τοὺς χρησμοὺς καθημένη ἐπ' ἑνὸς Τρίποδος, ὅθεν προῖμ. «ὡς ἐκ Τρίποδος ἀΐτ ὡς ἐκ τοῦ Δελφικοῦ ἢ πυθικοῦ Τρίποδος ὁμιλεῖ, ἤτοι ἀσφαλῶς καὶ ἀναμφιλέκτως λέγειν. — Ὡσαύτ. ἄπυροι Τρίποδες ἦσαν καὶ εἰς οὓς ἐτίθεντο οἶνον μεθ' ὕδατος, ἆρα τρίποδες κρατῆρες, Ἀθην. β', σελ. 37, 38. «Καὶ τὸ νικητήριον ἐν Διονύσου (ἑορταῖς) Τρίπους (λέγεται)»· καὶ γὰρ ἐκ τριπόδος λέγειν φαμὲν τοὺς ἀληθεύοντας· δεῖ δὲ νοεῖν Τρίποδα τοῦ Διονύσου, τὸν Κρατῆρα. Ἦν γὰρ τὸ ἀρχαῖον δύο γένη Τριπόδων, οὓς καλεῖσθαι Λέβητας συνέβαινεν ἀμφοτέρους, ἐμπυριβήτης ὁ καὶ Λουτροχόος, Αἰσχύλος. «Τὸν μὲν τρίπουν ἐξέξαι' οἰκεῖος λίβης, Αἰεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν· ὁ δ' ἕτερος ὁ Κρατὴρ καλούμενος· ἐν τούτοις δὲ τὸν οἶνον ἐκίρνων, καὶ οὗτος ἐστὶν ὁ τῆς ἀληθείας οἰκεῖος τρίπους. Διὸ Ἀπόλλωνος μὲν οἰκεῖος, διὰ τὴν ἐκ μαντικῆς ἀλήθειαν. Διονύσου δέ, διὰ τὴν ἐν μέθῃ. Σῆμα δ' ὁ Δήλιος φησί, Τρίπους χαλκοῦς οὐχ ὁ Πυθικός, ἀλλ' ὃν νῦν λέβητα καλοῦσιν· οὗτοι δ' ἦσαν οἱ μὲν ἄπυροι, εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον· οἱ δὲ λουτροχόοι, ἐν οἷς τὸ ὕδωρ ἐθερμαίνον καὶ ἐμπυρβῆσαι· καὶ τούτων ἕνεκα ὠνόμαζον· τρίποδα δὲ τὴν ὑποβασιν ἔχοντες, τρίποδες ὠνομάζοντο· ἔτι καὶ τράπεζαι ἔχουσαι τρία ποδάρια, τρία ὑποστηρίγματα, ὡς Ξενφ. Ἀναβ. ζ, γ', 10. «κεκαθημένοις τρίποδας εἰσηνέχθησαν πᾶσιν κρεῶν μεστοῖς· ἐκαλεῖτο Τρίποδες καὶ μία ἀγορὰ ἐν Ἀθήναις.

Τρίπρατος, ὁ, ἡ, ον (πιπράσκω). Ὁ τρὶς ἢ πολλάκις πραθείς, τρεῖς φοραῖς πωληθείς, Σχολ. Σοφοκλέους καὶ Εὐρετ.

Τριπρόσωπος, ὁ, ἡ, ον (πρόσωπον). Ὁ τρία πρόσωπα ἢ ὄψεις ἔχων. 2) ὁ ἐκ τριῶν προσώπων ἤτοι ὑποκειμένων, ἀνθρώπων συνεστώμενος.

Τριπτήρ, ῆρος, ὁ (τρίβω). Ὁ τρίβων, ὀργανόν τι δι' οὗ τρίβουσί τι, τρίφτης, καὶ ὁ Δίδυμ. τὸ ἰγδοκοπανον, δι' οὗ κτυποῦσί τι μέτα εἰς τὸ γουδίον. Ἡσύχ. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 937. «Τριπτὴρ διακόνι. 2) παρὰ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 493. τὸ Πιεστήριον, ἢ κατὰ Πολυδεύκ. ὁ κρατὴρ (τὸ ἀγγεῖον) εἰς ὃ ἀποῤῥεῖ τὸν ἔλαιον τὸ πιεζόμενον 3) καὶ ὁ κυλινδρειδὲς λίθος δι' οὗ τρίβουσι καὶ πιέζουσι τὰς ἐλαίας πρὸς ἐλαιοποίαν καθ' Ἡσύχ. ᾧ τὸν σταφυλὴν τρίβουσιν, ὁ Ἁρποκρατίων ἐκ Νικάνδρου Ἀττικῶν ἔχει ὅτι ὁ Τριπτὴρ Πιεστήριον ἐστὶν ἐκπέταλος οἷς τὰ ἐπιλήνια.

*Τριπτήριον, τό. Ὄργανον δι' οὗ τρίβουσιν, ἢ τόπος ἔνθα τρίβονται, ἀμφ.

Τρίπτης, ου, ὁ (τρίβω). Ὁ τρίβων, Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ 40. ὁ ἐν Λουτροῖς τρίβων· καὶ τὸ ἔργαλον ἤτοι τὸ ἐκ πίλου ἢ ἐκ τριχῶν ὕφασμα, δι' οὗ τρίβουσι τοὺς λουομένους ἐν τοῖς λουτροῖς· ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται «Τρίφτης» καὶ τὸ ἐκ τριῶν ὑφασμα δι' οὗ τρίβουσι τοὺς ἵππους μετὰ τὸ ξεσθῆναι.

*Τριπτόλεμος, ὁ. Ἀρτ. τύρ. Ὀνομ. ὑμν. Ὁμ. Δημ. 153 καὶ ἀλλαχοῦ.

Τριπτός, ή, όν (τρίβω). Τετριμμένος, τριμμένος, πιεσμένος, ἢ ὁ εὐκόλως τριβόμενος, λειαινόμενος.

Τρίπτυχος, ὁ, ἡ, ον (πτύσσω). Τρεῖς πτυχὰς ἔχων, τρὶς διπλώματα ἢ ἐπιβλήματα, τρίπλαξ, τριπλοῦς, Ἰλ. Λ. 353.

*Τρίπτωτος, ὁ, ἡ, ον (πτῶσις). Ὁ τρεῖς πτώσεις ἔχων, Γραμματ.

*Τριπυλος, ὁ, ἡ, ον (πύλη). Ὁ τρεῖς πύλας ἢ θύρας ἔχων, Ε. Μ.

Τρίπωλος, ὁ, ἡ, ον (πῶλος). Ὁ τρεῖς πώλους ἢ ἵππους ἔχων.

Τρίῤῥυθμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυθμός). Ὁ τρεῖς ῥυθμοὺς ἔχων, ἢ μετρικοὺς πόδας.

Τρίῤῥυμος, ὁ, ἡ, ον (ῥυμός). Ὁ τρεῖς ῥυμοὺς ἔχων, ἐξαίπος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 47. «Τρίῤῥυμα τέλνω· ἀντὶ τοῦ, ἅρματα τρίῤῥυμα· ὅ ἐστιν, ἓξ ἵππους ἐζευγμένους ἔχοντα.

Τρίς, Ἐπίῤ. ἐκ τοῦ τρεῖς. Τρεῖς φοραῖς, συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. ἔξαρτ. τρὶς τόσοι καὶ τρὶς τόσον, τρεῖς φοραῖς ἄλλο τόσον, ἢ ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μόριον ἑπίπαν. σημεῖν. πλῆθος πολύ, Ἰλ. Α, 213. «Καὶ ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρίστεται ἀγλαὰ δῶρα· ἀντὶ τοῦ, πολλάκις τοσαῦτα· καὶ μὲν τρίς». Ἡρόδ. ι, 86. ἤτοι τρίτην φορὰν ὁ Εὐστάθιος ἔχει· «Τὸ τρὶς ἐν συνθέσει παραλαμβανόμενον ποτὲ μὲν ὡρισμένως τριάδα τινὰ ὑπαγορεύει, ποτὲ δὲ ἀντὶ ἀορίστου ἀριθμοῦ, εἰς πλῆθος ἔμφασιν λαμβάνεται, καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ φυλάττει τὸ λεκτικὸν ς, ἐν τῇ συνθέσει· ὡς, τρισάθλιος, τρισδύστηνος, τρίσμακαρ, τριτευδεύμων κ. τ. τ. Valck. Ἀδων. 378. Α. ὅρα καὶ τὰ ἐκ τοῦ τρι ἐρχόμενα. Παροιμ. «Τρὶς ἓξ βάλλειν, ἐν τῇ κυβείᾳ, ἀντὶ τοῦ, δεκαεπτά· ὁ γὰρ βάλες ἑ πλήρης ἓξ ἦν· τὸ παλαι δὲ τρεῖς ἐβάλλοντο κύβοι, ὅθεν αὖτὶ τοῦ, νικᾶν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τρὶς ἓξ· νικητήριος βόλος· καὶ παροιμία, ἐπὶ τοῦ Εὐστοχεῖν, ἢ ἐπὶ τῶν ἄρτι εὐτυχούντων, ἀπὸ τῶν κυβευτῶν, τὸ γὰρ «Τρὶς ἓξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ· Ζηνόβ. Παροιμ. Ἑκατ. δ'. 23. καὶ ἐντεῦθεν παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 33. «Τρὶς ἓξ βαλλούσης τῆς δὲ μοι φρυκτωρίας, νικησάσης», ὁ ἐστιν, εὐτυχὴς καὶ εὔστοχος φανεῖσα, μοὶ ἀπέβη εἰς καλόν, τὸ ἐπίτυχε· καὶ Πλαν. Νομ. 12 σελ 968. Ε. (τὸ Ἰὼπα ἔστι κυρ. βραχύ, ὁ δὲ Ἡσ. ἐρ. 75. χρῆται αὐτῷ ἐν τῇ ὄρθει τοῦ στίχου μακρῶς.)

Τρισάγιος, ὁ, ἡ, ον, καὶ, τρισάγνος, ία, ιον, (ἅγιος). Τρεῖς φορὰς ἢ λίαν ἅγιος, ἁγιώτατος.

*Τρισαένιος, ὁ, ἡ, ον. Λίαν αἴνιος.

Τρισάθλιος, ία, ιον (ἄθλιος). Λίαν, πολλάκις ἄθλιος, δυστυχής, Σεφτ.

Τρισάκτινος, ὁ, ἡ, ον (ἀκτίν). Ὁ τρεῖς ἀκτῖνας ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν ἀκτίνων συνιστάμενος. Τίμ.

Τρισάλαστος, ὁ, ἡ. Λίαν ἄλαστος, Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 206.

Τρισαλιτήριος, ὁ, ἡ, ον (ἁλιτήριος). Τρὶς φορὰς ἢ λίαν ἁλιτήριος. Ο'.

Τρισάλυπος, ὁ, ἡ, ον (λύπη). Λίαν ἄλυπος, διόλου μὴ προξενῶν λύπην.

*Τρισανάριθμος, ὁ, ἡ, ον (ἀνάριθμος). Τρεῖς φορὰς, ἢ διόλου ἀνάριθμητος.

Τρισάνθρωπος, ὁ (ἄνθρωπος). Τρεῖς φορὰς ἢ τριπλοῦς ἄνθρωπος· παρὰ Διογ. Ἀκερτ. ς', 47.

Τρισάποτμος, ὁ, ἡ. ον (ἄποτμος). Λίαν ἄποτμος, ἄτυχος, τρισάθλιος· ταυτὸν τῷ, πανάποτμος. Ἐπιγρ.

Τρισαρεοπαγίτης, ου, ὁ. Λίαν Ἀρειοπαγίτης, ὅ ἐστι, λίαν σοβαρὸς ἢ αὐστηρός. Κικέρ. Ἄττ. δ', 15.

*Τριτάριθμος, ὁ, ἡ, ον (ἀριθμός). Τρὶς ἀριθμηθείς, τρεῖς φορὰς μετρηθείς, ἢ λογαριασθείς.

Τρισαριστεύς, έως, ὁ (ἀριστεύς). Ὁ τρεῖς φορὰς ἀριστεύσας, τρεῖς φορὰς τὸ βραβεῖον τῆς ἀριστείας λοβών. Ἑρμογέν.

Τρισάσμενος, ένη, ενον (ἄσμενος). Λίαν ἄσμενος, ὁ μετὰ πάσης ἀγάπης, χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως ποιῶν τι. Ξενοφ. Ἀναβ. γ', β', 15. «Τρισάσμενος ταῦτα ἐποίειν· τὰ ἑκάμνε μετὰ μεγάλης ἡδονῆς καὶ χαρᾶς· ὅπου κατὰ Ρορρο τρὶς ἄσμενος κάλλιον ἀναγινώσκεται.

*Τρισαύγουστος, ὁ. Ὁ τρεῖς φορὰς Αὔγουστος.

Τρισάωρος, ὁ, ἡ, ον (ἄωρος). Λίαν ἄωρος, παράκαιρος. Διόδωρ.

Τρισβδέλυκτος, ὁ, ἡ, ον (βδελυκτός). Λίαν, ὅλως διόλου βδέλυρος, συγχεμένος, Μεῖς παρ' Ὁπωνᾷ.

Τρισδείλαιος, ὁ, ἡ, ον (δείλαιος). Λίαν δείλαιος, τρισάθλιος, τρισδύστηνος. Ἀνάλεκτ. γ', 288.

Τρισδύστηνος, ὁ, ἡ, ον (δύστηνος). Λίαν δύστηνος, κακοτυχὴς, δυστυχὴς. Ἀναλεκτ. γ'. 290.

Τριτεινάς, άδος, ἡ, προτυπτ. ἡμέρα (εἰνάς). Ἡ εἰκοστὴ ἐννάτη ἡμέρα τοῦ μηνός. Ἡσίοδ. Ἔργ. 816. ἐπειδὴ ὁ μὴν τῶν Ἑλλήνων διαιρούμενος εἰς τρεῖς δεκάδας, εἶχεν ὅτι καὶ τρεῖς εἰνάδας ἢ ἐννεάδας τὴν ἐννάτην δηλ. δεκάτην ἐννάτην, καὶ εἰκοστὴν ἐννάτην ἡμέραν, ἤτις αὖτη καὶ δευτέρα φθίνοντος ἐκαλεῖτο, ἢ ἅρμενη. τοῦ Σνειδέρου εἶναι ἐσφαλμένη, ὅς τις ὑπολαμβάνει ταύτην τρὶς ἐννάτην, ἤτοι εἰκοστὴν ἐβδόμην ἡμέραν τοῦ μηνός.

Τρισέληνος, ὁ, ἡ, ον (σελήνη). Τρεῖς σελήνας ἢ νύκτας ἔχων· «Τρισέληνον πλέοντες. Πλούταρχ. καὶ ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους ὡς τὸ, τρισέσπερος, ἐν Ἀναλέκτ. β', σελ. 435.

*Τρισέλικτος, ὁ, ἡ, ον (ἕλικτος), = τριέλικτος.

Τρισεξώλης, ου, ὁ (ἐξώλης). Λίαν, πάνυ ἐξώλης, κατηραμένος, ἐξωλέστατος. Εὐστάθ.

Τρισέπαρχος, ὁ. Τρεῖς φορὰς ἔπαρχος ὢν ἢ γενόμενος

Τρισευδαίμων, ὁ, ἡ, ον (εὐδαίμων). Λίαν εὐδαίμων, τρισμακάριστος, εὐδαιμονέστατος.

*Τρισευτυχὴς, ὁ, ἡ, ὲς (εὐτυχὴς), = τρισευδαίμων.

*Τρίσεφθος, ὁ, ἡ, ον (ἑφθός). Τρεῖς φορὰς ἑφθὸς, ἑψημένος, ἢ μαγειρευμένος.

*Τρισέχθιστος, ὁ, ἡ, ον (ἔχθιστος). Λίαν ἔχθιστος, μισητός, ἐπαχθὴς.

*Τρισήλιος, ὁ, ἡ, ον. Λίαν ἥλιος.

Τρισήλιος, ὁ, ἡ, ον (ἥλιος). Λίαν φωτεινὸς, λαμπρὸς· ὁ ὑπὸ τριῶν ἡλίων συνιστάμενος· ταυτὸν τῷ, τρίφωτος. Ἑκαλην. ἐπίθετον τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρίσημος, ὁ, ἡ, ον (σῆμα). Ὁ τρία σήματα σημεῖα ἤτοι τρεῖς χρόνους ἔχων, ἐν τῇ μετρικῇ, δηλ. ὁ ἐκ τριῶν βραχέων, ὁ ἐκ μιᾶς μακρᾶς (ἥτις δύο βραχεῖα) καὶ μιᾶς βραχείας (ἥτις ἴσα βραχέων χρόνου ἔχει) συνιστάμενος, υυυ, ἢ — υ, καὶ υ —. Σχόλ. Ἡφαιστ. (σελ, 84.) «Τρίσημος δὲ καλεῖται, ὡς τῶν ποδῶν τρίχρονον ὄντων, ταὐτ. τῷ τρίχρονος.

*Τρισθανὴς, ὁ, ἡ, ὲς (θανὴτὸς). Ὁ τρὶς ἀποθανών, ἢ ἄξιος θανάτου ὤν.

Τρισκαίδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ. δεκατρεῖς, ἀντὶ τριακαίδεκα, Ἰλ. Ε. 387. Ὀδ. Ω, 340. παραβλ. Lob. Φρυν. σελ. 403. ὅθεν

Τρισκαιδεκαέτης, καὶ Τριακαιδεκέτης, ου, ὁ (ἔτος). Δεκατριέτη ἔχων, δεκατριῶν ἐτῶν ὤν.

Τρισκαιδεκάκλινος, ὁ, ἡ, ον (κλίνη). Ὁ δεκατρεῖς κλίνας ἔχων. Ἀθήν. δ.

*Τρισκαιδεκάμηνος, ὁ, ἡ, ον (μήν). Ὁ δεκατριῶν μηνῶν ὤν.

*Τρισκαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, υ (πῆχυς). Ὁ δεκατριῶν πήχεων μῆκος ἔχων.

*Τρισκαιδεκαπλάσιων, ὁ, ἡ, ον. Δεκατρεῖς φορὰς περισσότερος, τρισκαιδεκαπλάσιος.

Τρισκαιδεκαστάσιος, ὁ, ἡ, ον (ἵστημι). Ὁ δεκατρεῖς φορὰς περισσότερος ὢν κατὰ τὸ βάρος ἢ κατὰ τὴν τιμὴν· δεκατρεῖς φορὰς τιμιώτερος ἢ βαρύτερος· «χρυσίου τρισκαιδεκαστάσιον», Ἡρόδ. 3, 95.

Τρισκαιδεκαετὴς, αία, αῖον (τρισκαίδεκα). Τῇ δεκάτῃ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν.

Τρισκαιδέκατος, άτη, ατον. Δέκατος τρίτος. Ἰλ. Κ. 495. Ὀδ. Τ. 202. καὶ Ἡσ.

Τρισκαιδεκαφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ δεκατρεῖς φορὰς καρπὸν φέρων. Δίων.

Τρισκαιδεκέτης, ὁ, ἡ, ον (ἔτος), ταυτὸν τῷ, τρισκαιδεκαέτης.

Τρισκαιδεκήρης, εος, ὁ, ἡ, ες (ἄρω). Ὁ δεκατρεῖς κώπας ἢ στίχους κωπῶν ἔχων κυρ. τρ. ναῦς· ἴδε τριήρης. Πλούταρχ.

Τρισκακοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (κακοδαίμων). Ὁ τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις, λίαν κακοδαίμων, δυστυχὴς. Ἀριστοφ.

Τρίσκαλμος, ὁ, ἡ, ον (σκαλμὸς), ταυτὸν τῷ, τριήρης. Αἰσχύλ.

Τρισκαταπτύστος, ὁ, ἡ, ον (καταπτύω). Τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις πτύστου ἄξιος, λίαν σιχαμερὸς, βδελυρός.

Τρισκατάρατος, ὁ, ἡ, ον (κατάρα μαι). Τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις κατάρας ἄξιος, λίαν κατηραμένος, ἀξιοκατάρατος. (— υυ — υ)

Τρισκελὴς, έος, ὁ, ἡ, ές (σκέλος). Ὁ τρία σκέλη ἔχων, τριπόδης.

Τρισκοπάνιστος, ὁ, ἡ, ον (κοπανίζω). Τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις κοπανισμένος, κατακοπτημένος. Βατραχομυομ. 35. «Ἄρτος τρισκοπάνιστος· ὁ λεπτότατος καὶ καθαρώτατος, ὅ ἐκ σεμιδάλεως ἴσως, ἀφ' ἧς καὶ τὸ παρὰ Τούρκ. Σεμίτ. ἔτι καὶ τρισκοπάνητος.

Τρισκορέω, ῶ· παρ' Κύτταξίῳ (Ἰλ. Ι, σελ. 616.). Φέρεται ἐξ Ἀνακρέοντος «Τρισκεκορημένον· τρὶς ἢ πολλάκις ἐστρεμμένον, ἤγουν ὀρθότερον τὸ «Τρὶς κεκορημένον».

Τρίσλοπος, ὁ, ἡ, ον (λοπός). Ὁ τρεῖς φορὰς τὸ φλοιὸν ἀποβάλλων, ἢ ἀλλάζων, παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. γ', 6. «Τρίσλοπον δένδρον· τὸ τρεῖς φορὰς τοῦ ἔτους βλαστάνων καὶ ῥίπτων τὸν φλοιὸν αὐτοῦ.

Τρίσμακαρ, αρος, ὁ, ἡ· καὶ τρισμακάριος, ία, ιον. Τρεῖς φορὰς ἢ πολλάκις μακάριος· τρισευδαίμων, Ὁδ. Ζ, 154, 155. «τρισμάκαρες καὶ τετράκις». Ὁδ Ε, 306. ὡς τὸ Λατ. (ter que quaterque beati, Ικε. ΑΠ. σελ. 742. Δηλ. Τρισμάκαιρα. Ἀριστοφάν.

Τρισμακάριστος, ίστη, ιστον. Τρισόλβιος, Τιμων. = τρίσμακαρ.

Τρισμακαρίτης, ου, ὁ· ταυτὸν τῷ, τρισμακάριος, ἐν τῷ τρίσμακαρ. Ἀντιφάνης παρ' Ἀθην.

*Τρισμάκαρος, ὁ, ἡ, ον = τρίσμακαρ, ἐπιγρ. ἐν Τώμῃ εὑρεθὲν παρὰ Beck Repert. 1824. κ. 3. σελ 137.

Τρισμέγιστος, ίστη, ιστον (μέγιστος). Τρεῖς φορὰς μεγαλήτερος, ἢ ἀνώτατος, ὑπέρτατος.

Τρισμός, ὁ (τρίζω), ὡς τὸ τριγμός. Τὸ τρίζειν, τρίξιμον, ἢ φωνὴ ζώων τινῶν, τερετισμὸς σφυρισμα καὶ ὁ προξενούμενος ψόφος δύο σωμάτων ἐν τῷ τρίβεσθαι. «Τρισμὸς ὀδόντων, μυός, κ. τ. τ.» Πλούταρχ. Λατ. stridor.

Τρισμύριοι, αι, α (μύριοι). Τρεῖς μυριάδες, ὅ ἐστι, τριάκοντα χιλιάδες. Ξενοφ. μετὰ περισσικῶν ἐπιθέτ. ἐνθ' ἄνω καὶ Ἐνικ. τρισμύριος, ία, ιον, π. χ. ἵππος, ἀντὶ τριάκοντα χιλιάδες ἱππέων, Αἰσχυλ. (υ) ὅθεν

Τρισμυριόπαλαι, Ἐπίχ. (πάλαι). Ἀπ' αἰῶνος, ἔπαλαι, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου. Ἀριστοφάν.

*Τρισμυριοπλάσιων, ὁ, ἡ, ον, γεν. ονος. Τριακοντα χιλιάδας φορὰς περισσότερος, τριακοντακισχιλιοπλάσιος.

*Τρισμύριος, ία, ιον, ἴδε τρισμύριοι.

Τρισοίζυρος, ά, έν, (οἰζυρός). Τρεῖς φορὰς ἢ λίαν δυστυχὴς, τρισάθλιος.

Τρισόλβιος, ὁ, ἡ, ον (ὄλβιος). ταυτὸν τῷ, τρισευδαίμων.

Τρισολυμπιονίκης, ου, ὁ (Ὀλυμπιονίκης). Τρεῖς φορὰς Ὀλυμπιονίκης· τρεῖς φορὰς νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπίους ἀγῶνας. Πίνδαρ.

*Τρίσπαστος, ὁ, ἡ, ον (σπάω). Τρὶς ἐσπασμένος, τρεῖς φορὰς τραβιγμένος, ἴδε τροχαλία.

Τρισπίθαμος, ὁ, ἡ, ον (σπιθαμή). Ὁ τριῶν σπιθαμῶν μῆκος ἔχων, Ἡσ. Ἔρ. 428. Ξενοφ. Κυνηγ. δ', 13.

Τρίσπονδος, ὁ, ἡ, ον (σπονδή). Ὁ τρεῖς φορὰς ἀσπεισμένος, ἢ, ὁ ἐκ τριῶν· ἢ πολλῶν σπονδῶν συνιστάμενος. Σοφοκλ. Ἀντιγ., 431. «Τρίσπονδοι χοαὶ· αἱ ἐκ τριῶν ὑγρῶν γενόμεναι σπονδαὶ ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων, μετὰ μέλιτος δηλαδὴ γάλακτος καὶ οἴνου. 2) τρόπις. «τρίσπονδος αἰὼν ὁ βίος καθ' ὃν πολλαὶ καὶ διά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

φοραι σπονδαὶ γίνονται, ἤτοι ὁ εὐθυμος καὶ φιλικὸς βίος. Αἰτυλ. Ἀγαμ. 225. «Πατρὸς τρίσπονδον εὐποτμον αἰῶνα· τοὺς εὐτυχεῖς καὶ εὐθύμους ἐν ταῖς εὐκυκλίοις αἰῶνας τῆς ζωῆς τον.

Τρίσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπορά). Τρίτην φορὰν ἐσπαρμένος, γονὴ τρίσπορος, ἡ τρίτη γενεά, ἡ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, Αἰσχ.

Τρισσάκις, Ἐπίρ. (τρὶς). Τρεῖς φοραῖς.

Τρισσάτιος, ὁ, ἡ, ον ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τρισσὸς, ὡς τὸ, μεσσάτιος, ἀντὶ τοῦ, μέσος.

Τρισσεχῆ, Ἐπίρ. (τρισσὸς). Εἰς τρεῖς τόπους, εἰς τρία μέρη, κατὰ τρεῖς τρόπους.

Τρισσεύω, (τρισσὸς). Τρεῖς φοραῖς ἢ τριπλοῦν ποιῶ, ποιῶ τι καὶ ἐκ τρίτου. Ο.

*Τρισσόζωος, ὁ, ἡ, ον (ζωή). Ὁ τρεῖς ζωὰς ἔχων, ὁ ἀπελαμβάνων τρεῖς φοραῖς τὴν ζωήν.

Τρισσόθεν, Ἐπίρ. (τρισσὸς). Ἀπὸ τρία μέρη.

*Τρισσοθύης, ἢ τρισσοθύτης, ὁ, ἡ· ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ ἐκ Θεοκρίτ. Ἐπιγρ. 4, 16. ἀντὶ τοῦ «Τρισσαθύης.

*Τρισσοκάρηνος, ὁ, ἡ, ον (κάρηνον). Τρικέφαλος, τρεῖς κεφαλὰς ἔχων.

Τρισσοκέφαλος, ὁ, ἡ, ον (κεφαλή) ταὐτ. τῷ τριεφάλος, Ὀρφ. Ἀργ. 979. ὅπου τὸ ἄλφα ἔστι μακρόν, ἴδε τριεφάλος.

Τρισσοκλεὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ές (κλέος). Ὁ μέγα κλέος ἔχων· ὅθεν «Τρισσοκλεέστατος φῶς» τὸ ἐκ τριῶν φώτων συνιστάμενον, ὑπέρλαμπρον. Ἴδυ.

Τρισσολαμπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ές (λάμπω)· ταὐτὸν τῷ, τρίφωτος. Ἴδυ.

Τρισσὸς, ἡ, όν, Ἀττ. τριττὸς, Ἴων. τριξὸς Ἡρότ. (τρὶς). Ἐπίρ. τρισσῶς. Τριπλοῦς, Ἡσ. Δείψ 38, 2, καὶ Πίνδ. τρεῖς καὶ τρεῖς ὁμοῦ, τρεῖς καὶ τρεῖς μαζὶ, πλῆθ. = τρεῖς, Ἡροδτ. 1, 171. 9, 85. Σοφοκλ. 470. παρβλ. τρεφάσιες.

*Τρισσοφεγγὴς, ἡ, ὁ, ἡ, ὲς = τρισσόφωτος.

Τρισσοφεγγόφωτος, ὁ, ἡ, ον (φέγγος). Ὁ τρισσὰ φέγγη φωτὸς ἔχων. Ἴδυ.

Τρισσόφωτος, ὁ, ἡ, ον (φῶς, φῶς). Ὁ τρία φῶτα ἔχων, ἢ, ὁ ἐκ τριῶν φώτων συνιστάμενος. Διάλεκτ. γ', Σελ. 100. «Τριτοσόφωτος φαῦσις».

Τρισσόω, ῶ (τρισσὸς)· ταὐτὸν τῷ, τρισσεύω, τριπλασιάζω, Ο.

Τριστάδιος, ὁ, ἡ (στάδιον). Τριῶν σταδίων μῆκος ἔχων.

Τριστάσιος, ὁ, ἡ, ον (ἵστημι). Τρεῖς φοραῖς περισσότερος κατὰ τὸ βάρος ἄξιος, «Τριστάσιος κατὰ τιμὴν πρὸς χρυσίον· τρεῖς φοραῖς περισσότερον ἀκριβώτερος ἢ τιμιώτερος ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ κατὰ τὸ βάρος. Ἀρίστων. Ἰνδικ. 8.

Τριστάτης, ου, ὁ (ἵστημι)· ταὐτὸν τῷ, τριτοστάτης. 2) παρὰ τοῖς Ο'. ὁ πρῶτος τοῦ βασιλείου μετὰ τοὺς ἡγεμόνας· ὁ τῆς τρίτης μοίρας ἢ τάξεως ἄρχων ἱππ τοῦ βασιλείου· (μεγνατος).

Τρίστεγος, ὁ, ἡ, ον (στέγη). Ὁ τρεῖς στέγας ἤτοι πατώματα, ὀροφους ἔχων. «Τὸ τρίστεγον· ἐξυπακουόμ. οἴκημα· τὸ τρίτον πάτωμα. Ἀρτεμιδ. δ', 36. ἔνθα καὶ Τριστέγη, κεῖται.

Τρίστιχος, ὁ, ἡ, ον (στίχος). Ὁ τρεῖς ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν στίχων ἀράδων συνιστάμενος.

Τριστοιχὶς, Ἐπίρ. = τριστοιχί, ἐκ τοῦ τρίστοιχος, Εἰς τρεῖς στοίχους, ἐπὶ τρεῖς τάξεις. Ἡσ. Θεογ. 727.

*Τριστοιχί, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ τρίστοιχος, = τριστοιχεί, Ἰλ. Η, 473. (– – –)

Τρίστοιχος, ὁ, ἡ, ον (στοῖχος). Ὁ εἰς τρεῖς στοίχους ἢ μέρη διῃρημένος, τρεῖς τάξεις ἔχων. Ὀδύσ. Μ. 91. Ἰακ. ΑΠ. σ. 614.

Τρίττομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα). Ὁ τρία στόματα ἔχων, ἐπὶ δὲ μαχαίρας, ἡ τρεῖς τέψας, ἢ τρεῖς ἄκρας ἔχουσα.

Τρισυλλαβέω, ῶ (τρισύλλαβος). Τρεῖς συλλαβὰς ἔχω, ἐκ τριῶν συλλαβῶν συνίστασθαι, ὅθεν

*Τρισυλλαβία, Αἱ τρεῖς συλλαβαὶ ὁμοῦ, τὸ τρισυλλάβον.

Τρισύλλαβος, ὁ, ἡ, ον (συλλαβή). Ὁ τρεῖς συλλαβὰς ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν συλλαβῶν συνιστάμενος.

Τρισύνθετος, ὁ, ἡ, ον (συντίθημι). Τρισσῶς συνθεμένος, ἐκ τριπλῆς συνθέσεως ὢν Εὐστάθ.

Τρισύπατος, ὁ (ὕπατος). Τρεῖς φοραῖς ὕπατος, (Consul).

Τρισυπόστατος, ὁ, ἡ, ον (ὑφίστημι). Ὁ ἐκ τριῶν ὑποστάσεων ἢ οὐσιῶν, προσώπων συνιστάμενος. Διονύσ. Ἀρεοπ.

*Τρίσφυλλον, τὸ, ποιητ. ἀντὶ τρίφυλλον. ἐκ τοῦ

*Τρίσφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον) ποιητ. ἀντὶ τρίφυλλος.

Τρισχιδὴς, ές, ὁ, ἡ, ές (σχίζω). Τρεῖς σχίδας ἔχων, τρίσχιστος.

Τρισχίλιοι, αι, α, (χίλιοι). Τρεῖς χιλιάδες. Ἰλ. Τ, 221. μετὰ τῶν περιεκτ. ἐπιθ. καὶ ἐνικ. τρισχίλιος, ἡ, ον, ἴππος. Δέγγ. ὅθεν

Τρισχιλιοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρεῖς χιλιάδας φέρων ἢ ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνων. «Νεὼς τρισχιλιοφόρου· ἢ τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπους ἐν αὐτῇ φέρουσα. Διον. Ἅλικ.

Τρίσχιστος, ὁ, ἡ, ον (σχίζω). Εἰς τρία ἐσχισμένος. Γλωσσ. Στ.

Τρίσχοινος, ὁ, ἡ, ον (σχοῖνος). Ὁ τριῶν σχοίνων μῆκος ἢ πλάτος περιλαμβάνων.

Τρισώματος, ὁ, ἡ, ον (σῶμα). Ὁ τρία σώματα ἔχων, ἢ ἐκ τριῶν σωμάτων συγκείμενος. Ἐπίθετ. τοῦ Κερβέρου. Εὐριπ. Ἡρακλ. 24.

Τρίσωμος, ὁ, ἡ, ον, ταὐτὸν τῷ, τρισώματος.

Τριταγωνιστέω. Τριταγωνιστὴς εἰμὶ, Δημοσθ.

Τριταγωνιστὴς, οῦ, ὁ (ἀγωνιστὴς). Ὁ τὴν τρίτην τάξιν εἰς τὸν ἀγῶνα ἔχων, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑποκρινόμενος τὸ τρίτον πρόσωπον, ὁ τρίτος ὑποκριτὴς τοῦ Θεάτρου. Δημοσθ. περὶ Στεφ. Ἡσυχ. οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κληρωτοὺς ἐνιαυτοὺς, ὑποκρινομένους τὰ δράματα.

Τριταῖζω (τριταῖος). Τὸν τριταῖον πυρετὸν ἔχω, πάσχω ἀπὸ τριταίου θέρμης, ὅθεν

Τριταικὸς, ἡ, όν. Ὁ εἰς τριταῖον πυρετὸν ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τούτου ὤν, Ἐπίρ. τριταικῶς. Διοσκορ. δ', 61.

Τριταιογενὴς, ές, ὁ, ἡ, ές, Ἐπίρ. τριταιογενὴς, (γένος). Ὁ ἐκ τριταίου πυρετοῦ πριξενούμενος ἢ τριταιογενὴ ἀλγήματα. Ἱππ.

Τριταῖος, αία, αῖον (τρίτος). Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἢ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, εἰς τρεῖς ἡμέρας, Ἡροδτ. 6, 120. καὶ Ξενοφ. Ἑλ. β', α, 20. «Ἀφικνοῦνται τριταῖοι· ἔρχονται εἰς τρεῖς ἡμέρας. καὶ Porg. Εὐρ. Ἐκαβ. 32. καβολ. ἀντὶ τοῦ τρίτος. 2) Τριταῖος, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ πυρετὸς, ὁ ἀνὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν ἐρχόμενος πυρετὸς, 3) τρεῖς ἡμέρας ἔχων ἢ πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὤν, «Τριταίας οὔσης τῆς προσαγγελίας». Πολύβ. γ', 86. Ἡροδτ. 7, 196. ὅθεν

Τριταιοφυὴς, ές, ὁ, ἡ, ές (φυὴ). παρ' Ἱπποκρ. Κωμ. «Πυρετὸς τριταιοφυὴς· ὁ τριταῖος, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τριταίου πυρετοῦ.

Τριτάλαντος, αία, αῖον, καὶ

Τριτάλαντος, ὁ, ἡ, ον (τάλαντον). Ὁ τρία τάλαντα ἔχων, ἢ τιμώμενος, τριῶν τάλαντον βάρος ἔχων Ἀριστοφ. Lab. Φρυν. σελ. 547.

Τριτάλας, τάλαινα, τάλαν, Λίαν τάλας· τριστάλας· δυστυχέστατος Εὐρπ. Ἱππόλ. 739.

Τριτάνυστος, ὁ, ἡ, ον (τανύω). Τρεῖς φοραῖς ἢ λίαν ἐκτεταμένος, τανυσμένος, λίαν μακρὸς· «Δόναξ τριτάνυστος· Ἀνδολογ.

Τρίτεγος, αία, αῖον, ποιητ. κατ' ἔκταση τῆς ἀντὶ τοῦ, τρίτος· ὡς τὸ, μέσσειος, ἀντὶ μέσος Ὁμηρ.

Τρετάω, ὅθεν τριτόωσα. Ἀρατ. ἢ τρεῖς ἡμέρας Σελήνη, ἴδε τριτόω.

Τριτίγγονος, ὁ, καὶ τριεγγενὴς (ἐγγενὴς). Ὁ τρίτος ἔγγονος, τρίτος ἐγγονος. Λατ. trinepos, trinepotis.

Τριτεῖος, εία, εῖον (τρίτος) ὅθεν κατὰ τριτείαν Ἡ τρίτη τάξις, ἡ τρίτη θέσις, ἢ ὁ τρίτος βαθμὸς, ἢ τρίτη ἀμοιβὴ, βραβεῖον, ἀντιμοιρὴ, ὡς τὸ, πρωτεῖα, καὶ δευτερεῖα.

Τριτεύς, έως, ὁ. Τὸ τριτημόριον, ἐνὸς μεδίμνου, σχηματισθ. ὡς τὸ ἑκτεύς, Πολυδ.

Τριτεύω, (τρίτος). Τρίτος εἰμὶ, τὸν τρίτον τόπον ἔχω, ὡς τὸ, πρωτεύω· 2) εἰμὶ ἢ γίνομαί τι τρίτην φορὰν, ὅθεν τριτευτὴς, οὗ, ὁ ὁ τρίτην ἤδη φορὰν χρηματήσας τι, ἢ ὁ ἐν τινι ἀξιώματι τρίτην φορὰν εὑρισκόμενος.

Τριτημορίριος, ία, ιον (μοῖρα). Ὁ τὸ τρίτον μέρος περιέχων ἢ ἀποτελῶν· ὁμῳ. γρ. παρ' Ἡρόδοτ. 1, 192. ἔνθα χειρόγραφά τινα ἀρχαιότερον «Τριτημόριον» ἔχουσι.

Τριτημορίζω, Μλ. ἴσως. Εἰς τρία μέρη διαιρῶ· Γλωσσ. Στ. ἐκ τοῦ

Τριτημόριον, τὸ· ἐπὶ τρίτον μόριον. Τὸ τρίτον μέρος, μερίδιον ὅλου τινός, Ἡρότ. 9, 34. λέγεται καὶ ὁμοίως τι, ἐξ ἡμίσεων ἄξιον· Φιλήμων παρὰ Σουϊδ. «Τιμησαίμην τὸν βίον πάντα τριτημόριον» οὐδέτ. τοῦ

*Τριτημόριος, ία, ιον (μόριον). Ὁ τὸ τρίτον μέρος ἀποτελῶν ἢ περιέχων, τὸ τριτημόριον τῆς Βασιλικῆς, Ἡρότ. 1, 192. ὅθεν

Τριτημορίς, ίδος, ἡ, ὡς τὸ τριτημόριον, Τὸ τρίτον μέρος. Ἡρότ. 1, 211, 212. 7, 121, 131.

*Τριτήμορον, τὸ = τριτημόριον.

Τριτοβάμων, ονος, ὁ, ἡ, ον (βαίνω). Ὁ ἐν τῇ τρίτῃ τάξει βαίνων, ὁ τὸν τρίτον πόδα σχηματίζων, βάκτρον τρτ.

Τριτογένεια, ἡ (γένος). Ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, τάσσεται δὲ καὶ ὡς ὄνομα οὐσιαστικὸν ἀντὶ τοῦ, Ἀθήνη, παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ· ἔλαβε δὲ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ, τριτωνὶς, λίμνης τινὸς ἐν Λιβύῃ, πλησίον τῆς ὁποίας κατὰ τοὺς παλαιοὺς μύθους· ἐγεννήθη· ὡς τὸ τοῦ Οὐργλ. Tritonia virgo· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ τριτὼ, ὅπερ ἀρχαῖος ἀσήμαντος παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, χρησὶ Ὑ Λιβύεσσι κεφαλὴν· ἄρα τριτογένεια ἡ ἐκ κεφαλῆς γεννηθεῖσα· ἀλλ' ἡ ἐτυμολογ. αὕτη τῆς λέξεως παρίσταται πολλ' ὑμφιβ. καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς εὑρηται κατὰ τὸν Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. δ', 1310 πρώτου παρὰ τῷ Στησιχώρῳ· C. O. Müller Orchom. p. 355. μπρὰ Στησιχ. λείψ. 76. σλ 127. ὁ μῦθος οὗτος μ' ὅλον τοῦτο κεῖται καὶ ἐν Ὑμν. Ὁμήρ. 28, 4; 5 καὶ ἐν Ἡσ. Θεογν. 924. Ὁ Σχολιαστ. ἀρα Ἀπολ. τοῦ Ῥοδ. φαίνεται ἢ ὅτι ἠπατήθη ἀναφέρων τὸν μῦθον τοῦτον πρώτου παρὰ τῷ Στησιχώρῳ ὑπαινιττόμενον, ἢ κατὰ τὸν λόγον τον, ἀποδεικνύει μόνον ὅτι ὁ Στησίχορος κατὰ πρώτου ἔπλασε τὴν Ἀθηνᾶν ἐκπηδήσασαν ὅλως ὡπλισμένην ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, ἐξ οὗ ἠθελεν ἀποσθαι ἔτι ὅτι ὁ ῥηθεὶς Ὕμ. τοῦ Ὁμ. ἐνθα εὑρίσκεται αὐτὸς, ὁ μῦθος οὗτος λογίζεται μεταγενέστερος τοῦ Στησιχώρου· κατ' ἄλλους πάλιν ἑρμηνευτ. τὸ τριτογένεια διὰ τοῦ ἢ ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ γεννηθεῖσα· 2) ὁ Πυθαγόρας ἐκάλεσε οὕτω καὶ τὸν τριαδικὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸ ἰσόπλευρον τρίγωνον· Πλούταρχ.

*Τριτογενὴς, ές, ὁ, ἡ, σπάν. τύπ. τοῦ Τριτογένεια, Ὑμν. Ὁμ. 28, 4. Ἀριστ. Ἱππ. 1194. Ἀγαθ. ἐπ. 61, 4.

*Τριτοκαίω, (τόκος, τέτοκα). Τρὶς τίκτω, γεννῶ, τρία τέκνα ἢ ἔκγονα γεννῶ.

Τριτομηνὰς, ἴδος, ἡ, (μήν). Ἡ τρίτη ἡμέρα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ μηνός, ἥτις ἐν Ἀθήναις ἀφιερωμένη ἦν τῇ Ἀθηνᾷ· Ἀριστοφ.

Τρίτομος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Ὁ εἰς τρία τμήματα διῃρημένος, χωρισμένος ἢ ὁ ἐκ τριῶν τόμων συνεστάμενος· «Τρίτομον, τόμε· τεμάχεσι ταρίχευ», ἤτοι τμῆμα ἁλατισμένων ἐκ πηλαμύδος κρέατος· 2) τριγωνοειδής, ὅθεν τὸ τρίτομον = τρίγωνον.

Τρίτονος, ὁ, ἡ, ον (τόνος). Ὁ ἐκ τριῶν τόνων συνεστάμενος, ἢ τρεῖς τόνους ἔχων· ἐν τῇ Μουσικῇ λέγεται ἡ μεταξὺ τῆς τετάρτης καὶ πέμπτης γινομένη διαφωνία.

Τριτοπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ). Ὁ τρίτος κατὰ τὴν τάξιν τῆς γενεαλογίας πατήρ, πρόπαππος. Ἐν Ἀθήναις ἐλίμοντο καὶ ἐτιμῶντο δαίμονές τινες «Τριτοπάτορες, καὶ κατ' ἄλλους «Τριτοπάτριες» λεγόμενοι, περὶ ὧν οἱ ἑρμηνευταὶ διαφορα λέγουσιν, ὁρα Φώτ. λεξ. Ἡσυχ. καὶ Suid. ὡσαύτ. Lob. Fridem. καὶ Soeb. misc. crit. 1, 3. σελ. 520. καὶ 4 σελ. 616.

Τρίτος, η, ον (τρίς, τρεῖς). Ὁ τακτικὸς ἀριθμὸς τοῦ, τρία, ὁ ἐστὶν ὁ μετὰ τὸν δύο, ὁ ἐπέχων τὴν τάξιν μετὰ τὸν δεύτερον παρ' Ὁμήρ. «Τρίτος αὖτις ἦλθεν· αὐτὸς ἦν ὁ τρίτος μετὰ τῶν ἄλλων δύο· παρβλ. Ὁδ. Γ, 185. ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. «τρίτην ἡμέρων» ἀντὶ προχθές, Lob. Φρυν. σελ. 323. 2) «Τρίτον», Ἐπίρρημ. τὴν τρίτην φοράν· τρεῖς φορᾶις, ἀντὶ τοῦ σπαν. τρίτως, παρ' Ὁμ. ἀεὶ τὸ τρίτον, ἢ κατὰ Οὐόλφ. τοτρίτον· ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 1, 55. καὶ ἀλλαχοῦ· 3) «Τὰ τρίτα», ἱερεῖα. «Τὰ τρίτα καὶ τὰ ἔνατα ποιεῖν», τὰ μετὰ τὴν τρίτην καὶ ἐνάτην ἡμέραν τῆς κηδείας γινόμενα ἱερὰ εἰς τιμὴν τοῦ τεθνεῶτος. Ἰσαῖος ὑπὲρ τοῦ Μενεκλέους κλήρου· «Ἀλλ' εἰς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρωῒ πάνυ ἦξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἀπεσκευασμένα· ἔνθα ὅτως ἡ παλαιὰ ἀνάγνωσις «Ἐσκευασμένα· ὀρθοτέρα ἐστί· «Τὰ τρίτα λέγειν τινί· αὐτὸ τοῦ, «Τριταγωνιστεῖν τινί· ἔχειν τὴν τρίτην τάξιν ὑπὸ τὸν ὑποκριτήν, ὑποκριτὴς εἶναι τῆς τρίτης τάξεως· (παίζειν τὴν τρίτην ῥόλλαν)· «Τρίτος κρατῆρα· καί, τὰ τρίτα, ὑποννοεῖται ἄλλα, τὰ τρίτον βραβεῖον ἐν τῷ ἀγῶνι· ὁ τοῦ σωτῆρος Διός· ὅρα Φώτ.

Τριτόσπονδος, ὁ, ἡ, ον (σπονδή) = τρίσπονδος.

Τριτόσπορος, ὁ, ἡ, ον (σπορά). Τρίτος κατὰ τὴν τάξιν τῆς σπορᾶς· Αἰσχύλ. Περσ. 815. «Γονὴ τριτόσπορος· ἡ τρίτη μενεά· ἐ ἄγγιος· ταὐτ. τῷ «Τρίσπορος».

Τριτοστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὁ τρίτος κατὰ τὴν τάξιν ἐν τῷ χορῷ ἱστάμενος, τρίτος μετὰ τὸν πρωτοστάτην ἢ κορυφαῖον· Ἀριστοτέλ.

Τριτόω, ῶ (τρίτος). Εἰς τρίτον ποιῶ, εἰς τρία διαιρῶ· παρ' Ἀράτῳ, Στίχ. 796. «Τριτόωσαν· κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀπὸ τοῦ, τριτάω, ὅπερ ὄρα.

Τριταῖος, πόε, πῖον· πολλ' ἀμφ. πιπ. ῥητ τριταίος.

Τριτός, ή, όν, Ἀττκ. ἀντὶ τρισσός· ὅπερ ἴδε· Πλάτ.

Τριττύα, ἡ = τριττύς. (-υ-)

*Τριττυαρχέω, Ἄρχων μιᾶς τριττύος εἰμί. Πλάτ. ἐκ τοῦ

*Τριττυάρχης, ου, ὁ καὶ

*Τριττυάρχος, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων, ἡ ἡγεμὼν μιᾶς τριττύος.

*Τριττύς, ύος, ἡ, καὶ τριτύα, ἡ. Ὁ ἀριθμὸς τρία, τριάς· 2) Ἡ ἐκ τριῶν ζώων συνεστάμενη ζωΐα, οἷον δύο προβάτων καὶ ταύρου, ἢ ταύρου καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου, ἢ τράγου καὶ τριοῦ καὶ κάπρου· Ἀριστοφαν· Πλοῦτ. 821, ἣν ἐπὶ δημοσίοις ὁρκοις μετεχειρίζοντο· 3) συνηθ. ἐν Ἀθήναις ἐλήγετο τὸ τρίτον μέρος ἢ ἡ τρίτη διαίρεσις τῆς Φυλῆς· αἱ δὲ λοιπαὶ ἐλήγοντο, ἔθνη, καὶ φατρίαι, ἐξ ὧν ἕκαστον ἔθνος, εἶχε τριάκοντα γένη, ἃ καὶ, τριακάδας, ἄλεγον κατὰ τὸν Πολυδ. ἐν ἡ, 111. ἦσαν τρία ἔθνη, οἱ Εὐπατρίδαι, οἱ Γεωμόροι, καὶ οἱ Θημιουργοί· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἐν λεξ. Ἀγρώται· Ἀριστοκρατ. ἐν λεξ. Γενῆται, ἔχει· «Διῃρημένων γὰρ ἁπάντων τῶν πολιτῶν κατὰ μέρη, τὰ μὲν πρῶτα καὶ μάλιστα μέρη ἐκαλοῦντο φυλαί· ἑκάστη δὲ φυλὴ τριχῆ διῄρητο, καὶ ἐκαλεῖτο ἕκαστον μέρος τούτων, τριττύς, καὶ ἔθνος, καὶ φρατρία· πάλιν δὲ τῶν φρατριῶν ἑκάστη διῄρητο εἰς γένη τριάκοντα, ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι ἑκάστου προσήκουσαι ἐκληροῦντο· Αὕτη δὲ ἡ διαίρεσις φαίνεται ὅτι ἀνεφένετο μόνον εἰς τὸν τῆς ἱερωσύνης κλῆρον, ἴδε ἐν τῷ, γενέτης, ἡ δὲ εἰς Τριττύας, εἰς τὰς πολεμικὰς ὑπηρεσίας, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Πλάτων ἐν ε, Πολιτ. λέγει· «Ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυαρχοῦσιν, ἐκ τοῦ Αἰολ. τριπτύς προέκυψε τὸ λατ. tribus Σαλμασ.

*Τριτώ, ή, = κεφαλή, ἴδε Τριτογένεια.

*Τριτώ, οῦς, ἡ, = Τριτογένεια ἢ Τριτωνίς, ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, Ep. ad. 32.

*Τρίτων, ωνος, ὁ. Ἄρσεν. κύρ. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, καὶ μία τῶν θαλασσίων θεοτήτων, Ἡσ. Θεογν. 930. παρὰ τοῖς ὕστερον πληθ. Τρίτωνες· καταχθόνιοι τῆς Θαλάσσης θεοί, οἵτινες παριστάνονται μὲ ἰχθύων οὐρὰς ἔτι δὲ ἐνίοτε καὶ μὲ πόδας ἵππων, Voss. myth. Brp. 191. κ. τ. λ. 2) ἰδίως δὲ θεὸς τῆς ἐν Λιβύῃ Τριτωνίδος λίμνης, Ἡρόδ. 4, 179. Ἀπολ. Ῥοδ. δ, 1552. 3) ποταμός τις ἐν Λιβύῃ ὅστις συνέχει τὴν τριτωνίδα λίμνην μετὰ τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 4, 178, 191. 4) καὶ ῥύαξ ἐν Βοιωτίᾳ χυνόμενος ἐν τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, C. O. Müller Orchom. p. 45. ὅθεν

*Τριτωνιάς, άδος, ἡ, ὡς τὸ Τριτωνίς, ἐπώνυμ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ λίμνη τριτωνὶς ἐν Λιβύῃ, Εὐρ.

*Τριτώνιος, ία, ιον. Ὁ εἰς Τρίτωνα ἀνήκων, τριτωνιακός.

*Τριτωνίς, ίδος, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὁμοιωμ. περιφήμου τινὸς ἐν τῇ μυθολογίᾳ λίμνης τῆς Λιβύης, Διόδ. Πεῤῥ. 4, 36. Ἡρόδ. 4, 178. 2) ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπὶ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ῥύακος Τρίτωνος.

*Τρίτωνος, ἡ. Θηλ. κύρ. ὁνομ. πόλεως ἐν Μακεδονίᾳ, Στεφ. Βυζ.

*Τρίτως, Ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ, τρίτος· ταὐτὸν τῷ, τρίτον, τρίτην φορὰν, Πλάτ. ἴδε καὶ Lob. Φρυν. σλ. 311.

*Τριτωσις, ἡ (τριτόω). Ἡ μέχρι ἑνὸς τριτημορίου ἐλάττωσις, ἢ ὑφαίρετις

*Τριφαής, ὁ, ἡ, ές (φάος). Τρίφωτος, τριλαμπής.

*Τριφαλαγγία, ἡ (φάλαγξ). Ἡ τριπλῆ φάλαγξ, ἢ τὸ τριπλοῦν τῆς φάλαγγος, Αἰλιαν. Τακτ.

Τριφάλης, ητος, ὁ. Ἐπιγραφὴ μισῆς τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἣν ἀναφέρει καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐν Δραπέτ. 32. πεθαν. ἐκ τοῦ φάλλης, φαλλός, ἐντεῦθεν φαίνεται καὶ ὁ Βάῤῥων παρωρμηθεὶς ἐπέγραψεν οὕτω ἓν τῶν Σατυρικῶν αὐτοῦ ποιημάτων.

*Τριφάλεια, ἡ (φάλος). Εἶδος περικεφαλαίας τετσαρας φαλοὺς ἢ ἀσπιδίσκους ἐχούσης διὰ τῶν ὁποίων ἐστερεοῦτο ἐπ' αὐτῆς ὁ λοφος, Κολουθ. 30. παρβλ. τετράφαλος (πιθαν. παρήχθη τὸ τριφάλεια ἕκτιος νομιζομένης διορθώσεως τοῦ ἀρχαίου τρυφάλεια.

*Τριφανής, ὁ, ἡ, ές (φαίνομαι). Ὁ τριπλῶς φαινόμενος, ὁ τριπλὴν ὄψιν ἔχων.

Τριφάσιος, ία, ιον (τρεῖς) ταὐτὸν τῷ, τριπλοῦς, τριπλάσιος, ὅθεν τὸ Λατ. Trifarius, Ἡρόδοτ. 5, 1. πληθ. ὡς τὸ τριξοί, καθόλ = τρεῖς, Ἡρόδ. 1, 52, 17, 156.

*Τρίφατος, άτη, ατον = τριφάσιος, Νικ.

Τριφεγγος, ὁ, ἡ, ον (φέγγος)· ταὐτὸν τῷ, τρίφωτος, τρισσοφεγγής. Ἴδιμ.

Τριφίλητος, ὁ, ἡ, ον (φιλέω). Τρὶς περιλημπτὸς, λίαν ἀγαπητός, τριποθήτος, Θεοκρ.

Τριφορέω, ῶ. Τρεῖς φορᾶις φέρω, ἐξαιρ. τρὶς καρποφορῶ· ἐκ τοῦ

Τριφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρεῖς φορᾶις φέροντι, ἐξαιρ. ὁ τρὶς τοῦ ἔτους καρπὸν φέρων, καρποφορῶν.

Τριφυής, ές, ὁ, ἡ, ές (φυή). Ὁ ἐκ τριῶν φύσεων ἢ εἰδῶν συνεστάμενος, τριπλοῦς, τρίπτυχος, τρίχηλος, τρίσχιστος τρεῖς φυὰς ἔχων.

*Τριφυίος, ὁ, ἡ, ον = τριφυής.

*Τριφύλλιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ τρίφυλλον.

Τρίφυλλον, τό. Εἶδος χόρτου, τριφύλλιον, Διοσκορ. γ'. 123. οὐσέτ. ἐκ τοῦ

Τρίφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ τρὶς φύλλα ἔχων· «Τρίφυλλος πόα· Διοσκορ. ἀντὶ τοῦ, τρίφυλλον.

Τρίφυλος, ὁ, ἡ, ον (φυλή). Ὁ τρεῖς φυλὰς ἔχων, ἢ ὑπὸ τριῶν φυλῶν συνεστάμενος, εἰς τρεῖς φυλὰς διῃρημένος.

Τρίφωνος, ὁ, ἡ, ον (φωνή). Ὁ τρεῖς φωνὰς ἔχων.

Τρίφωτος, ὁ, ἡ, ον (φάος). Ὁ ἐκ τριῶν φώτων συνεστάμενος, ἢ τρία φῶτα ἔχων, ἢ ἐν τριάδι μονάς. Τμῳφ. «Οὐσία τρίφωτος».

Τρίχα, ἐπίῤῥ. (τρὶς)· Τριπλῶς, εἰς τρία μέρη, τριχῶς, Ἰλ. Β, 655. Ὁδ. Θ, 506. Ι, 157. μετὰ γενικ. «Τρίχα νυκτὸς ἔνην· Ὁδυσ. Μ, 312. ἦν τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός· καὶ Ξ, 483. τρίχα σχίζειν τι, Ἡροδτ. 4, 67. ὕστερον δὲ καὶ τριχᾶ, Κορ. Ἱστορ. 2, σλ. 355. ὅθεν

Τριχαίκες, οἱ (αἴσσω). Τριχῇ ἢτοι εἰς τρία μέρη διαιρεθέντες· ἐν Ὁδυσ. Τ, 177. «Διαιρέεσθε Τριχάϊκες», περὶ ὧν Σχολ. ἔχει. «Τριχῇ διαιρεθέντες, οἱ μὲν γὰρ Εὐβοιαν κατῴκησαν, οἱ δὲ Πελοπόνησον, οἱ δὲ Κρήτην· ὁ δὲ Ἐτυμολόγ. «Οἱ συνεχῶς κινοῦντες ἐν τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόφον τρίχας, τοιοῦτο καὶ καὶ τὸ Κορυθαίολος Ἕκτωρ. Ἡσίοδος δὲ Δείῳ, 68. διὰ τὸ τριχῇ αὐτοὺς οἰκῆσαι, εἶεν, — «πάντες δὲ Τριχάϊκες καλέονται, Οὔνεκα τρισσὴν γαῖαν ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο· τρία γὰρ Ἕλληνικὰ ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπῴκησαν, Πελασγοί, Ἀχαιοί, Δωριεῖς καὶ Εὐστόλιος. «Τριχάϊκες Δωριεῖς, ἐπείπερ, οἱ μὲν Εὔβοιαν, οἱ δὲ Πελοπόνησον, οἱ δὲ Κρήτην ᾤκησαν· ἕτεροι δὲ τοὺς πολεμικοὺς φασι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ (ἐν Ἰλ. Χ, 132). Κορυθάϊκι πολεμιστῇ, οὗ δηλαδὴ αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες αἴσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον· ἄλλοι δὲ τοὺς Τριλόφους φασίν, οἷς λόφοις τρίχες ἐνεισιν· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τοὺς ὄφεις ὀρχηστὰς εἶπον τοὺς Τριχάϊκας τοιαῦτα εἰσὶ περὶ τούτων, ἐντεῦθεν Γεωγράφῳ Στράβωνι, Θουκυδίδῃ, καὶ Διοδώρῳ τῷ Σικελιώτῃ. (υ-υ)

Τρίχαικτον, τό, παρὰ Σουϊδ. ἀντὶ τοῦ, Κτένιον.

Τριχάλεπτος, ὁ, ἡ, ον (χαλέπτω). Λίαν χαλεπὸς, παρωργισμένος (θυμούμενος, Ἀναλεκτ. β, σελ. 375.

Τρίχαλκος, ὁ, Νόμισμά τι τριῶν χαλκῶν ἀξιον.

Τρίχαλος, Δωρικ. ἀντὶ τρίχηλος, Ὁ τρὶς ἐσχισμένος, ἢ ὁ τρεῖς φορᾶις ἀλλεπαλλήλως χαίνων, χάσκων, «Τρίχαλον κῦμα Δίσχ. ἑπτ. Θηβ. 745. τὸ τρεῖς χελὰς, χάσματα, ἢ κορυφὰς ἔχον κύματα, ὡς ἐνίστιν ἰδεῖν ἐν καιρῷ κλυδωνος, τὸ τρὶς ἀλληπαλλήλως κεκοιλασμένον, ταὐτ. τῷ τριχυμία, παρβλ. τρίχηλος.

Τρίχαπτος, ὁ, ἡ, ον (θρίξ, ἅπτω). Ὁ ἐκ τριχῶν ὑφασμένος ἢ πεπλεγμένος καὶ τρίχαπτον, τὸ, ἐξωπακενομένον, ἱμάτιον· παρὰ τοῖς Ο'. Ἔξοδ. ιστ'. 10. εἶδος ὑφάσματος ἢ ἱματίου, ὅπερ μετὰ τοῦ Ἡσυχίου ἑρμην· διὰ τοῦ «Βαμβύκι-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νον ὑφασμα, ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Ἱεροκλέους διὰ τοῦ, ὁλοστρικτον, πολύτριμον, χρυσόνημον, καὶ λεπτότατον ὑφασμα. Πολυδεύκης (β', 24.) διὰ τοῦ, Πλέγμα ἀπὸ τριχῶν κατεσκευασμένον. ταῖς τῶν γυναικῶν περιτιθέμενον κεφαλαῖς· μεθ' οὗ παραβάλλει ὁ Ἐμπερικ. τὸ τοῦ Φερεκράτους παρ' Ἀθηναίῳ (ε', σελ. 206.) «Ἀμπεχόνας τριχύφους.» ἔνθα ὁ Σρῆξ. «Τριχάπτους» ἀναγινώσκει· καὶ τὸ μετὰ τοῦ Ἰωσήπ. ἀρχ. γ', 5. «Τρίχαπτον·» τὸ ἐκ λεπτῶν τριχῶν ὑφασμένον ἱμάτιον, ὡς τὸ παρὰ Τύρκ. Δαχοὺρ, λεγόμενον.

Τριχάς, άδος, ἡ. Εἶδος πτηνοῦ, εἰδάς τι κίχλας.

*Τρίχες, αἱ· Ὀνομαστ. πληθ. τοῦ Θρὶξ, Ὁμηρ.

*Τριχῇ, Ἐπίρ. (τρίχα). Τριχῶς, κατὰ τρεῖς τρόπους, εἰς τρία μέρη, κατὰ τρία.

*Τριχήλαβον, τὸ, ποιητ. αὐτὶ τριχολάβιον.

Τρίχηλος, ὁ, ἡ, ον (χηλὴ). Ὁ τρεῖς χηλὰς ἔχων.

Τρίχηνος, ὁ, ἡ, ον (χαίνω). Ὁ τρὶς χάσκων, λίαν χάσκων, ὁ ἐπὶ πολὺ τὸν λαρυγγα ἀνοίγων, ἀναρρίγούων, ἢ ὁ τρία χάσματα ἔχων· καὶ καθ' Ἡσυχ. τριόρυφος, τρεῖς κορυφὰς ἢ κεφαλὰς ἔχων.

Τριχθά, Ἐπίρ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τρίχα, Τριπλῶς, εἰς τρία μέρη, τριχῇ Ἰλ. Β, 668. Γ, 363. Ο, 189. Ὀδ. Ι, 71. (-υ) ὄθεν

Τριχθάδιος, ία, ιον. Τριπλοῦς, τριμερής.

*Τριχίαζω, ταὐτ. τῷ τριχιάω.

Τριχίας, ου, ὁ (θρὶξ). Μαλλιαρὸς, τριχωτός. «Ὁ κάτω τριχίας.» Πολυδ. δ', 148. ὑποκάτω ἢ κάτω τετριχωμένος, μαλλιαρός.

Τριχίας, ου, καὶ τριχιάς, άδος, ἡ = τριχάς 2) = τριχὶς, ίδος, ἡ· ἰχθὺς τις ἐκ τοῦ εἴδους τῆς σαρδέλλας, πολλὰ καὶ λεπτὰ ἀκάνθια ἔχων, θρίσσα, διὰ τὸ ἔχειν τὰ ὀστᾶ ὅμοια θριξίν.

Τριχίασις, εως, ἡ (τριχιάζω). Πάθος περὶ τὰς βλεφαρίδας, ὅταν αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων κακῶς καὶ παρὰ φύσιν αὐξάνουσι. Γαλην. «Τριχίασις ἐστὶ βλεφάρων πτῶσις, καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς τριχῶν γένεσις παρὰ φύσιν· διαφοραὶ τριχιάσεως τρεῖς, φαλάγγωσις, πτῶσις, ὑπόφυσις· τινὲς δὲ καὶ τὴν δυστυχίαν ἐπάγουσι. — ὀχλεῖ δὲ πάθος ἡ τρίχωσις· ἔνιαι γὰρ τῶν βλεφαρίδων τριχῶν οὐκ ἐκτὸς κατὰ τὰς λοιπὰς ἀλλ' ἐντὸς ἀποκλίνουσι, δι' ὄγκου γίνονται τῷ ὀφθαλμῷ, ἀεὶ τοῦτον πλήττουσαι, καὶ διὰ τοῦτο ταράττουσαι, ἀρθεῖσαι δὲ καὶ τοῦ διεσχλεῖν λήγουσιν.» 2) πάθος τι τῆς οὐρᾶς ὅταν εἰς τὸ οὖρας φαίνωνται λευκαί τινες ἴνες ὡς τρίχες. 3) καὶ πάθος τι περὶ τὸν μαζὸν τῶν γυναικῶν ὅταν ἔχωσιν ἐν ταπτρῖ, κατὰ τὸν Ἑρωτιανὸν, ἢ περὶ τοὺς μαστοὺς ἀπόστασις, ἥτοι ὅτε κόπτονται τὸ γάλα ἐν τοῖς μαστοῖς.

*Τριχιάω, (θρὶξ). Τρίχας ἔχω, ἢ φύω, ἐκβάλλω τρίχας.

*Τριχίδιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ τριχὶς. (ι)

Τρίχινος, ίνη, ινον (θρὶξ). Ἐκ τριχῶν κατασκευασμένος. Ξενοφ.

Τρίχιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ θρὶξ. Μικρὰ τρίχα. «Οἷς ἐστέστραπται τὸ τρίχιον· οἵτινες ἔχουσι περιεστραμμένας ἥτοι οὐλὰς τὰς τρίχας, οἱ οὐλότριχες. Ἀριστοτέλ. προβλ. λγ', 18.

Τριχὶς, ίδος, ἡ (θρὶξ) ἴδε ἐν τῷ, Τριχίας. Ἀρ.

Τριχισμός, ὁ (θρὶξ) παρὰ Παῦλ. Αἰγ. ς'. 9. Σχίσεις τινὲς λεπταὶ ὡς τρίχες περὶ τὸ κρανίον.

Τριχίτις, ιδος, ἡ. Ὁμοίᾳ τριχὶ ἢ τρίχας ἔχουσα· ὅθεν παρὰ Πλινίῳ «Στυπτηρία τριχίτις.»

Τριχοβάπτης, ου, ὁ, (θρὶξ, βάπτω). Ὁ βάπτων τὰς τρίχας.

Τριχοβόρος, ὁ, ἡ, ον (βορά). Ὁ κατατρώγων, καταφθείρων τὰς τρίχας.

*Τριχοβόστρυχος, ὁ, ἡ, ον (βόστρυχος). Ὁ ἔχων βοστρυχοειδεῖς ἢ κατζαρὰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς.

*Τριχόβρωξ, ωτος καὶ τριχοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω) ἐκ τὸ τριχοβόρος. Ὁ τὰς τρίχας κατατρώγων, καὶ ἐντεῦθ. Τριχόβρωτες, οἱ κατεσθίοντες τὰς τρίχας σκώληκες. Ἀριστοφάν. Ἀχ. 1111. ἐξ οὗ ὁ Ἡσύχιος. «Τριχοτρώκταις λέγει, καὶ ταὐτ. τῷ σήτες, θρῖπες, σκώληκες. παραβλ. Πολδ. 6, 24.

Τριχοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τριχὸς εἶδος ἔχων, ὅμοιος μὲ τρίχας, Ἐπίρ. «Τριχοειδῶς, ὡσὰν τρίχα, ὁλίγη τριχός.

Τριχόθεν, Ἐπίρ. (τρία). Ἐκ τριῶν μερῶν, ἀπὸ τρία μέρη.

Τριχοίνικες, ὁ, ἡ, ον. Τριῶν χοινίκων χωρητικὸς ἢ ἀξίος. Κωμικὸς παρ' Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 500. «Τριχοίνικα ἔπιν ἥτις τεράστιος, πολλὰ ἐν αὐτοῖς περιέχοντες λόγια, ὡς τὸ, ῥῆμα μυριάμφορον.

Τριχοκόμος, ὁ, ἡ, ον (κομέω). Ὁ τῶν τριχῶν ἐπιμελούμενος ἢ κοσμῶν αὐτάς.

Τριχοκοσμήστης, ου, ὁ (κοσμέω). Ὁ τὰς τρίχας κοσμῶν.

Τριχοκουράς, άδος, ὁ, (κουρά). Ὁ κεκομμένος, κουρευμένας ἔχων τὰς τρίχας. Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. ἔνθα ἄλλοι ἡμαρτημ. «Τριχοκουρίδεσμα ἀναγινώσκουσι.

Τριχοκουρία, ἡ (κουρά). Τὸ κόπτειν, κουρεύειν τὰς τρίχας· ἢ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἥτοι τῆς κόμης κουρά. Ἐκκλησ.

Τριχολάβιον, τὸ, καὶ

*Τριχολαβὶς, ίδος, ἡ (λαμβάνω). Ὀργανόν τι δίχηλον, δι' οὗ ἀποσπῶσι τὰς τρίχας, μαδιστήριον, τσιμπίδα, ἢ τσιμπίδιον.

Τριχολογέω, ῶ (λέγω). Τρίχας λέγω, ἐκλέγω ἢ ξαίνω.

*Τριχόλοπος, ὁ, ἡ, ον (χολόω). Τρὶς, ἢ λίαν ἄξιος χόλου, ὀργῆς, λίαν μισητός, ἀξιομίσητος.

Τριχόμαλλος, ὁ, ἡ, ον (μαλλὸς). Μαλλωτὸς, μαλλιαρὸς ἢ τρίχας πολλὰς καὶ μαλακὰς ἔχων. «Οἷς τριχόμαλλος.» Ἐπιγράμ.

Τριχομανὲς, τὸ (μανύομαι). ταὐτὸν τῷ, πολύτριχον· Εἶδος φυτοῦ, Πολυτρίχιον. Διοσκορ. δ', 137. Θεόφραστ. ζ', 13. Asplenium trichomanes. Λιν.

Τριχομανία, ἡ (μάχη). Παρὰ Συνεσ. Φολ. Ἡ τῶν τριχῶν ἢ τῶν γενείων μάχη, κατὰ τὸν Περσώνιον εἰς Μοίρ. Σημ. σελ. 407.

Τριχοπλάστης, ου, ὁ, (πλάσσω). Ὁ πλάστων ἥτοι σχηματίζων, κοσμῶν καὶ καλλωπίζων τὰς τρίχας (φριζίρες) ταύτην τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, Τριχοβάπτης, ἔχει ὁ Ζωναρᾶς εἰς τὴν Ἑρμηνείαν τοῦ ρβ. Κανόνος τῆς ἐν Τρούλλῳ ς'. Συνόδου. σελ. 208.

*Τριχοποιέω, (ποιέω). Τρίχας ποιῶ, ἢ ἐκβάλλω, τρίχας ἀποκτῶ.

Τριχοραχέτης, ου, ὁ (ῥαχὶς). Ὁ τρίχας περὶ τὴν ῥάχιν ὡς ὁ χοῖρος ἔχων. Θεοφάν. Χρον. σελ. 337.

Τριχορδος, ὁ, ἡ, ον (χορδὴ). Ὁ τρεῖς χορδὰς ἔχων. «Τρίχορδον, τὸ, ὄργανον μουσικὸν τρεῖς χορδὰς ἔχον.

Τριχορία, ἡ (χορὸς). Τὸ τριπλοῦν τοῦ χοροῦ. Πολυδ.

Τριχορρύεω, ῶ. Μ. ήσω· καὶ

*Τριχορρύέω. Ἔοην τῶν τριχῶν πάσχω, πίπτουσιν αἱ τρίχες μου, χάνω τὰ μαλλιὰ, Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1221, ἐκ τοῦ

*Τριχορρύης, ὁ, ἡ, ές (ῥέω). Ὁ τὰς τρίχας ῥέειν ἢ πίπτειν ποιῶν, ἢ ὁ τῶν τριχῶν στερούμενος, τοῦ ὁποίου πίπτουσιν αἱ τρίχες.

Τριχοτομέω, ῶ (θρὶξ, τέμνω). Τέμνω, κόπτω τὰς τρίχας, Διονύσ. Ἁλικ.

Τριχοτομέω, ῶ (τρίχα, τέμνω). Τριχῇ τέμνω, κόπτω, διαιρῶ εἰς τρία, ἀμφ. 22ον

Τριχοτομία, ἡ. Ἡ εἰς τρία τομὴ, διαίρεσις.

Τριχοτρώκτης, ου, ὁ, (τρώγω). = τριχοβόρος.

Τριχοῦ, Ἐπίρ. (τρίχα). Εἰς τρία μέρη, εἰς τρεῖς τόπους. Ἡρόδοτ. 7, 36.

Τρίχουλος, ὁ, ἡ, ον (οὖλος). ταὐτὸν τῷ, οὐλότριχος, Ἀρχίλοχος παρὰ Πολυδ. β', 23.

*Τριχουνιαῖος, αία, αῖον, ταὐτ. τῷ τρίχους, ἔμφ.

Τρίχους, ὁ, ἡ, ον. Ὁ τριῶν χοίνικων χωρητικὸς, ταὐτὸν τῷ, Λάγηνος. Ἀθην. ια'. σελ. 499.

*Τριχόφοιτος, ὁ, ἡ, ον (φοιτάω). «Τριχοφοιτος ἰουλος·» ἡ τοῦ ἰούλου αὔξησις, ἢ ἐκφυσις τῶν πρώτων γενείων τῶν ἐφήβων, ἥτοι αὐτὸς ὁ ἰουλος. Στροβ. ϙ.

Τριχοφυέω, ῶ. Τρίχας φύω, γενῶ, ἀποκτῶ, (κάμνω τρίχας). ἐκ τοῦ

Τριχοφυὴς, έος, ὁ, ἡ, ές (φύω). Ὁ τρίχας φύων, γενῶν, ἀποκτῶν. Διοσκορίδ. ὄθεν

*Τριχοφυΐα, ἡ. Ἡ αὔξησις τῶν τριχῶν.

Τριχόφυλλος, ὁ, ἡ, ον (φύλλον). Ὁ ἔχων τὰ φύλλα τόσον λεπτὰ ὡς τρίχας. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. δ'. 7. ἐξ οὗ Φύκος.

Τρίχόω, ῶ, μέλ. ώσω (θρὶξ). Τριχωτὸν ποιῶ, ποιῶ ἴν' ἀποκτήσῃ τις τρίχας, μὲ τρίχας καλύπτω, τριχόω, Διοσκορ. ε', 160. «Διὰ πικρίας τριχεῖ· ὅθεν «Τετριχωμένον ὁ τρίχας ἔχων. Χειροῦργ. Παλ. σελ. 161. «Δίνου παχυτάτου ἐστραμμένου μίαν ἀρχὴ τριχοῦται, ὡς αἰώθασι ποιεῖν οἱ σκυτορράπται· τὸ τέλος μιᾶς ἐστραμμένης ἐκ λίνου κλωστῆς ἐχέτω χειριὸν τρίχα.

*Τριχρονέω. Τρεῖς χρόνους ἔχω, τρίχρονος εἰμὶ, Γραμματ ἐκ τοῦ

Τρίχρονος, ὁ, ἡ, ον (χρόνος). Ὁ ὑπὸ τριῶν χρόνων συνιστάμενος ἢ τρεῖς χρόνους ἔχων, λέγεται ἐν τῇ μουσικῇ καὶ μετρικῇ, = τρίσημος, ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν, ἢ ὁ ἐκ μιᾶς βραχείας καὶ μιᾶς μακρᾶς συγκείμενος.

*Τριχρώματος, ὁ, ἡ, ον (χρῶμα). Ὁ τρία χρώματα ἔχων, ὁ ὑπὸ τριῶν χρωμάτων συνιστάμενος.

Τρίχρωμος, ὁ, ἡ, ον, κατὰ συγκοπ. αὐτὶ τριχρώματος.

Τρίχρως, ωτος, ὁ, ἡ (χρὼς) ταὐτὸν τῷ, τριχρώματος.

Τρίχυρος, ὁ, ἡ, ον (θρὶξ, ὑφαίνω). Ὁ ἐκ τριχῶν ὑφασμένος, Ἀθην. ε'. σελ. 209. «Ἀμπελοῦσαι τριχύφοις·» ὡς τὸ τρίχαπτον.

Τριχώδης, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τριχὸς εἶδος ἔχων, τριχὶ ὅμοιος, λεπτὸς ὡς ἀν τρίχα, ἢ ὁ ἐκ τριχῶν ὤν· καὶ τροπ. φωνὴ τριχώδης λεπτὴ φωνὴ ὡς τρίχα.

Τρίχωμα, ατος, τὸ (τριχόω). Τὸ εἶναι τοῦ τριχωτοῦ, τὸ μετὰ τριχῶν καλύπτειν· ἢ τῶν τριχῶν φυὴ, τρίχωσις, τρίχισμα, τρίχες, μαλλὶ, κόμη. «Τρίχωμα φέρειν, ἢ ἔχειν·» ἀντὶ τοῦ κομᾶν, ἔχειν μαλλία. Ἡρόδοτ. 7, 70. καὶ Ἀριστοτέλ.

Τρίχωρος, ὁ, ἡ, ον (χῶρος). Ὁ τρεῖς χώρους, διαστήματα ἢ μέρη ἔχων.

Τριχῶς, Ἐπίρ. ταὐτὸν τῷ, τριχῇ, Κατὰ τρεῖς τρόπους, εἰς τρία μέρη, τρισσῶς.

Τρίχωσις, εως, ἡ (τριχόω). Τὸ τριχωτὸν ποιεῖν, ἢ τριχωτὸς εἶναι, γίνεσθαι, τρίχισμα = τρίχωμα. Πολυδ.

*Τριχωτός, ἡ, ὁν (τριχόω). Τετριχωμένος, μαλλιαρὸς, πλήρης τριχῶν.

Τρυφεργία, ἡ (τρίβω, ἔργον). Ἡ περὶ τὸ ἔργον τρύψις, διατριβὴ, μέλλησις.

Τριψημερέω, (τρίβω, ἡμέρα). Κατατρίβω, διαπερῶ τὴν ἡμέραν ἐπὶ ματαίῳ, χάνω τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας εἰς ἀνωφελῆ πράγματα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χαστημερῶ, χατοκαιρῶ, tercro tempus. Ἀριστοφ., Σφη. 845.

Τρῖψις, εως, ἡ, (τρίβω) Τὸ τρίβειν, τρίψαμον, τριβή. 2) ἡ ἐντύπωσις ἢ τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον προξενεῖ τοῦτο τι διὰ τῆς ἁφῆψεως καὶ τριβῆς. Ἡροδτ. ζ, 183. ἐπὶ τοῦ σίγματος τῶν βοῶν. „Οὐδὲν διαφέρουσι τῶν ἄλλων βοῶν ὅτι μὴ τοῦτο, καὶ τὸ δέρμα εἰς παχύτητά τε καὶ τρῖψιν, εἰς παχύτητα καὶ τραχύτητα ἐν τῷ ψηλαφᾶν, εἰς τὴν παχύτητα καὶ τραχεῖαν ψηλάφησιν, ἐπαφήν. 3) τρῖψις, ἐπιτηδείως μαγειρευμένα καὶ ἀναστωμένα φαγητά (οἱ γραῆς τρῖψις ἐστι ἔσταλμ.)

*Τρίψυχος, ὁ, ἡ, ον (ψυχὴ) Ὁ τρεῖς ψυχὰς ἔχων, τρίζωος.

*Τριωβολαῖος, αία, αῖον, καὶ

*Τριωβολιαῖος, αία, αῖον, ταὐτ. τῷ ἑπομ.

Τριωβολιμαῖος, αία, αῖον. (ὀβολὸς) Τριῶν ὀβολῶν ἄξιος, ἀξίζων.

*Τριωβολοκρεῖσκον, τὸ (κρέας) Ἓν κομμάτι κρέας ἀξίζον τρεῖς ὀβολούς, Κωμικ.

*Τριώβολον, τό, (ὀβολὸς) καὶ

*Τριώβολος, ὁ, Τρεῖς ὀβολοί, νόμισμα τρεῖς ὀβολοὺς ἀξίζον, Ξενοφ. εἰς τοὺς ἁπειτα χρόνους ἦν ὁ μισθὸς τῶν ἐκκλησιαστῶν καὶ δικαστῶν ἐν Ἀθήναις ἓξ τριώβολον, ἴδε Boeckh. Ath Staash. Τόμ 1, σελ. 247, 251.

Τρινωνυμία, ἡ. Τρία ὀνόματα, τὸ εἶναι ἢ ἡ ἕνωσις τριῶν ὀνομάτων. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ

Τριώνυμος, ὁ, ἡ, ον (ὄνομα) Ὁ τρία ὀνόματα ἔχων.

Τρίωνυχος, ὁ, ἡ, ον (ὄνυξ) Ὁ τρεῖς ὄνυχας ἔχων. Λυκόφρ. 392.

Τριώπης, ου, ὁ, (ὤψ) Τριόφθαλμος, ὁ τρεῖς ὀφθαλμοὺς, ἢ ὄψεις ἔχων· ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ, τριόπιος, τριοφθάλμος.

Τριωπὶς, ίδος, ἡ, Ϛηλ. τοῦ τριώπης.

Τρίωρος, ὁ, ἡ, ον (ὥρα) Τρεῖς ὥρας, ἢ τρία πατώματα ἔχων, τρίστεγος, Ἡρόδ. 1, 180. ὁ Σχρειῆχ. τριώροφος γράφει.

*Τροία, ἡ, Ἰωνικ. Τροίη, Ϛηλ. κύρ. Ὁμοτ. πόλεως καὶ χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἡ Τρωάς, Ὁμ. καὶ Ἡσ. παρὰ Πινδ. καὶ Τροΐα. ἔνθεν

*Τροΐηθεν, Ἰωνικ. Τροίηθεν καὶ Τροίηθα, ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ.

*Τροϊάνδε, Ἰωνικ. Τροίηνδε, εἰς Τροίαν, πρὸς τὴν Τροίαν. Ὁμ.

*Τροιζὴν, ῆνος, ἡ Ϛηλ. κύρ. Ὁμοτ. πόλεως ἐν τῇ Ἀργολίδι, πρώτον ἐν Ἰλιάδ. Β, 561. εὑρηται ἐπὶ καὶ Τροίζην γραφόμενον. ἔνθεν

*Τροιζήνιος, ία, ιον· καὶ Τροιζηνίς, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐκ Τροιζῆνος ὤν, ὁ κάτοικος τῆς Τροιζῆνος. 2) Ἀρτ. Κύρ. Ὅπερ στρατηγοῦ τινος τῶν Θρᾳκῶν, Ἰλ. Β, 847.

Τρομεόμαι, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, τρομέομαι. Ἰλ. Κ, 492. ἴδε τρομέω.

Τρομερός, ά, όν, Τρομαγμένος, τρέμων, τρόμου πλήρης, πεφοβισμένος

*Τρομέω, ῶ, (τρόμος) ταὐτὸν τῷ, Τρέμω, κλονοῦμαι, ταράττομαι, καὶ ἐντεῦθ. πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, πεφοβισμένος εἰμί, Ὁμ. 2) μεταβ. τρομέω τινά, φοβοῦμαι ἀπό τινα ἢ ἀπό τι, τρέμω ἀπό τὸν φόβον μου διά τι, Ἰλ. Ρ, 303. ὅτε δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνει ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι· καὶ Οδ. Π. 446. Σ, 80. Τ, 215. Ὑμν. Ἀπολ. 66, καὶ κατὰ ζῆτας δύω ταύτας σημασ. χρῆται ὁ Ὁμηρ. τῇ μέσ. καὶ ἐνεργ. διαθέσει, συνεχέστερ. μὲν τοι τῇ μέσῃ, καὶ ἀεὶ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρκτ. Ἑπικ. καὶ Ἰωνικ. χρόνῳ τρομέομαι ἀντὶ τρομέομαι τοῦ Μέσ. 492, α – μηδὲ τρομέοιτο δυμῷ· φοβοῖντο· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Σόλωνι Λεῖψ. 28. μετοχ. Ἰων. τρομεύμενος „δεσπότας τρομευμένους. ἔνθεν

Τρομητός, ή, όν, νεκτρ. τύπ. ἀντὶ τοῦ, τρομερός. Γλωσσ.

*Τρομοποιέω, Τρόμειν ποιῶ. Γλωσσ. ἐκ τοῦ

*Τρομοποιός, ὁ, ἡ, όν (ποιέω) Ὁ τρόμον ποιῶν, προξενῶν, ὁ κάμνων τινὰ τρέμειν. Εὐρ. Φοιν. 1291. ἐκ τοῦ

Τρόμος, ὁ, (τρέμω) Τὸ τρέμειν, κλονεῖσθαι, σείεσθαι, κλόνος τοῦ σώματος καὶ φόβος, ἐυλάβεια, δέος, δειλία, Ὁμ. ἔνθεν

Τρομώδης, εος, ὁ, ἡ, ες, (εἶδος) Ὁ τρέμων, πεφοβισμένος, τρομαγμένος· παρ' ἰατροῖς „Σφυγμὸς τρομώδης· ὁ μὴ ὁμαλὴν μηδὲ ἀσάλευτον τὴν πληγὴν ἀναφέρων, ἀλλ' οἷον κινούμενός τις.

Τροπαία, ἡ, κυρ. Ϛηλκ. τοῦ τροπαίος ἐξυπακουομ., πνοή· Ἡ τροπομένη καὶ ἀνακαμπτομένη πνοή, ῥύσημα τοῦ ἀέρος, ἐξαίρ. ὁ ἀπὸ θαλάσσης, πνέων ἄνεμος καὶ ἀναστρεφόμενος πρὸς τὴν ξηρὰν ὅτε καὶ τροπαὶ ὁ αὐτὸς καλούμενος, Θεοφρ. Αἰτ. φυτ. β. 4, τοὐτῳ ἀντικατ. τὸ ἀπογαία, ἤτοι ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πνέων ἄνεμος. Ἀριστοτέλης ἐν κ. Προβλ. 5. „Ἐναντίον ἐστὶ τῇ Ἀπογαίᾳ ἡ Τροπαία· καὶ ἔστιν ἡ τροπαία οἱονανάστροφη ἀπογαίας· ἡ δὲ ἀπογαία, τὸ ἀπὸ γῆς πρὸς τὴν θάλατταν πνεῦμα γινόμενον, ἡ δὲ τροπαία ἡ τούτου παλίρροια· καὶ ἐν 40. „Τί γὰρ ἡ τροπαία, ἀπογείας ἀνάπλασις· ὁ Πλίνιος β, 43. λέγει Videmus et alios, quos Altanos vocant, e terra consurgere, qui quidem quum e mari redeunt τροπαῖοι vocantur, si pergunt, ἀπόγαιοι· παρὰ Πλουτ. Μαρ. 45 „Ὡς περ τροπαίας τινὸς ἀμειβομένης· καὶ ἐν Γαΐῳ 26. παράκειται καὶ τό, Ἄπνους· ἄρα ὁ περ ἡμῖν „Ἀπόγειος ἄνεμος· καλούμενος· καὶ „Ἀπογεία αὖρα καὶ κοινῶς τό, Ἀπόγειον (πνεῦμα). 2) ποιητ. ἀντὶ τοῦ τροπὴ, ἀποτροπή, ἀποστροφὴ, ἀποτύβησις· μᾶλλ' εἰ τροπαῖον Ζεὺς κατῶν θήσει ποτέ Αἰσχύλ. Χοηφ. 713. καὶ

Τρόπαιον, το, κατὰ δὲ Ἴωνας καὶ ἀρχ. Ἀττικ. διάλεκτον, τροπαῖον Vaeik Φοιν 1380. Roen. Τρηγ. σελ. 20. 21. 48. 2. σελ. 678. 20. κυρ. Οὐδέτ. τοῦ τροπαῖος, Λατ. tropaeum. Νίκης σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνεγείρετο εἰς τὸ τόπον ἔνθα ἐνικᾶτο ὁ ἐχθρὸς καὶ ἐτρέπετο εἰς φυγήν, συνήθ. ἐκ τῶν λαφυραγωγηθέντων ἐχθρικῶν ὅπλων, ἀσπίδων, περικεφαλαίων κ. τ. τ. ἀγειρόμενον· καὶ κατὰ τὸν Φαβιρίνον „Ἔστι δὲ τρόπαιον, ὅ ἐν ταῖς νίκαις οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, τοῖχον ἢ λίθον μέγαν ἑστῶντες, καὶ γράφοντες ἐν τούτῳ, ἃ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ἔργα δεδράκασιν· ἐκαλεῖτο δὲ τρόπαιον, διὰ τὸ ἐπὶ τροπῇ τῶν ἐχθρῶν γεγενῆσθαι· λέγεται δὲ „Ἐγείρας, στήσας, ἢ στησάμενος τροπαῖον. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. ἡ μετὰ Γενικῆς τοῦ εἴδους τῆς νίκης, ὡς π. χ. καὶ „Στήσασθαι τρόπαιον πεζομαχίας, ἱππομαχίας· ἢ, κατὰ, ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων Δημ. ὡσαύτ. καὶ μετὰ μίσης Γεν. πρὸς δήλωσιν τοῦ νικηθέντος μέρους „τροπαῖα βαρβάρων Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 6, 36. ἀκρέμουν δὲ ταῦτα τῶν σημείων τῆς νίκης ἐπί τι ἑκάτερον ἢ δόρυ· καὶ ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Τρόπαιον διὰ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐχθρὸς ὡς ἱερὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὰ ἐγγίξῃ. Εὐριπ. Φοίν. 1245. „Ζηνὸς ἐρῶσται βρέτας τροπαῖονη, καὶ ἐν Στίχ. 1487. Δεῖς τρόπαιον βρέτας στήσαιμι· καὶ ἐν Ἡρακλ. 937. „Βρέτα. Δεὸς τροπαῖα καλλίνικον στήσαι.

Τρόπαιος, αια αιον. (τροπὴ). Ὁ εἰς τροπὴν, φυγὴν, ἀποτροπὴν, ἢ μεταβολὴν, ἀνέμων ἀνήκων, ὅθεν, Ἀεὶ τροπαῖοι, ἐξαίρ. „Ἥρα τροπαία· καὶ „Ζεὺς, Ποτειδῶν τροπαῖος· ἀπὸ τῆς ἐν τῇ νίκῃ τροπῆς τῶν ἐχθρῶν κληθέντος, ὅ ἐστιν, οἷς ἀνίστανται τρόπαια διότι συνεργοῦσιν εἰς τὴν τροπὴν τοῦ ἐχθροῦ. 2) „Θεοὶ τροπαῖοι· ταὐτὸν τῷ, ἀποτροπαῖοι. Σοφοκλ. Τραχ. 303. „Ζεὺς τροπαῖος, 3) κατὰ παζ. ἐνν. ἀντὶ ἀποστεγασμένος παρ' Εὐριπ. Ἡλ. 469. „Ἕκτορος ὄμματα τροπαῖα· τρομερὰ καὶ στρέφοντας τὰ ὄμματα ἀπὸ τοῦ Ἕκτορος.

Τροπαιοῦχία, ἡ. Τὸ ἔχειν ἢ δέχεσθαι τροπαιοῦντι· καὶ ἐντεῦθ. ἀντὶ τοῦ, νίκη, Νικήτ. Χρον. ς, 3. ἐκ τοῦ

Τροπαιοῦχος, ὁ, ἡ, ον (τρόπαιον, ἔχω) Ὁ τρόπαιον ἔχων, κρατῶν, λαβὼν· νικητὴς· ἐπὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀφιερώνοντο τὰ τρόπαια αὐτοὺς ἡρμήνευσε καὶ Διονύσ. Ἁλικ. (β', 32.) τὸ Λατιν. Feretrius Liv. α'. 1. 6.

Τροπαιοφορία, ἡ· Τὸ τρόπαιον φέρειν. ἐκ τοῦ

Τροπαιοφόρος, ὁ, ἡ, ον (τρόπαιον, φέρω) Ὁ τρόπαιον φέρων, κρατῶν, νικητής.

Τροπαλίζω, ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τρέπω. Ἡσύχ. ἔνθεν

Τροπελισμός, ὁ. ποιητ. ταὐτὸν τῷ, τροπὴ.

Τροπελλὶς, ίδος, ἡ· ταὐτ. τῷ δέσμη Ἀριστοφ. Ἀχ. 813. „Σκορόδων τροπαλλίδαι· ἀντὶ τοῦ, δεσμην. (ἔνα δεμάτι σκόρδα)· ἐνθα ἄλλοι, „Τροπαλλὶς, καὶ, Τροφαλλίζω, γράφουσιν· ἔστι δὲ Δωρ. τύπ. ἐκ τοῦ τροπελλὶς, ὅπερ παράτε Σουίδ. καὶ ἄλλοις Γραμμ. εὑρηται.

Τροπάω, ῶ. ἡμαρτμ. γραφ. ἀντὶ τρωπάω, ἐν Ἰλ. Ο, 668. τινὲς ἐσόσσεις ἔχουσι „Τρωπαστῆσι· ἐνθα τῶν „Τρωπᾶσθε καίτοι· παρβλ. στροφάω.

*Τροπεῖον, τό, ἴδε τροπήιον.

*Τροπέω, ποιητ. ἀντὶ τρέπω, Στρέφω, γυρίζω, περιστρέφω, Ἰλ. Σ, 224. ἔστι δὲ σπανιώτατ. τύπ.

Τροπή, ἡ, (τρέπω) Στροφὴ, καμπὴ, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω στροφὴ, γύρισμα εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνακαμψις, ἐπιστροφὴ, ἐπαναστροφὴ, ἐπάνοδος, „Ἡλίοιο τροπαίη· ἐν Ὀδυσ. Ο, 403. καὶ Ἡσ. Ἔργ 431. 566. 665. ὅπου τινὲς ἑρμην. διὰ τοῦ, θύσεις, τὰ θυτικὰ μέρη· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, ἐπιστροφαὶ τοῦ δρόμου τοῦ ἡλίου ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ ἐναντίως, solstitium· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι παρεδέχοντο δύω τροπὰς τοῦ ἡλίου, μίαν ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν, καὶ ἄλλην ἀντιστρόφως διὰ τοῦτο διαιρίνοντο διὰ τῆς πρεσβηκῆς τοῦ, θερινὴ καὶ χειμερινὴ, ἢ διὰ τοῦ, βόρειοι καὶ νότειοι τροπαί. Voss. Virg Eclog. 7, 47. 2) ἴδιως δὲ ἡ εἰς τὰ ὀπίσω στροφὴ, καὶ φυγὴ τῶν ἐχθρῶν, ἡ καταθλίψις τοῦ ἐχθροῦ, τὸ βάλλειν τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγήν· „τροπὴ τῶν πολεμίων Ἡροδτ. 1, 30. καὶ „τροπὴ ἐγένετο Ξενοφ. ἔνθεν „τροπήν τινος ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι ἀντὶ τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν, τὸ κτυπῶ ἐν τῇ φυγῇ, καὶ πάσχ. ἡ φυγὴ, ἡ καταθλῖψις τὴν ὁποίαν ὁ νικήσεις ὑπομένει, ἢ ἀναγκάζεται νὰ δοκιμάσῃ ἀπὸ μέρους τῶν νικησάντων. Ἡροδ. 7, 167. „τροπὴν τῶν ἑωυτοῦ. 3) μεταφορ. μεταλλαγὴ, μεταβολὴ, ἀλλοίωσις. „Γενομένης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς· μεταβλῆθη δ' καιρὸς „Ὀξυτέρας τρεπομένω τροπᾶς τοῦ χαμαιλέοντος. Πλούταρχ. εἰς Ἀλκιβ. μεταβάλλετο συχνοτέρως ἢ γνώμη του (ἄλλαξε συχνότερα τὰ ἤθη του, τὴν γνώμην του) παρὰ ὁ χαμαιλέων τὸ χρῶμα του· καὶ „μάχης τροπὴ ἤτοι ἡ ἀποφασις ἢ κρίσις τοῦ πολέμου, καὶ „Λέξεως τροπὴ, Ἑρμογέν. ἢ τοῦ λόγου μεταβολὴ διὰ τοῦ λεγομένου τρόπου ἢ μεταφορᾶς, πλήν. „Τροπαὶ· αἱ τῶν ἀνέμων ἀμοιβαῖαι ἀναστροφαὶ ἄλλως λεγόμεναι. (ἐν τῷ τοῦ Ἡσιόδ. χωρίῳ „μετὰ τροπὰς ἡλίοιο καὶ ταὶ ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς εἰτκ. κατὰ Δωρικ. χρῆσιν βραχεῖα.)

Τροπήϊον, Ἰωνικ. ἀντὶ τροπαίου, Ἱππωναξ παρὰ Πολυδ. ί, 75. Δηιος, τρυγητήριον. πιθαν. μᾶλλον τραπεῖον, τραπήϊον ἐκ τοῦ τρέπω.

Τροπηλὶς, ίδος, ἡ· ἴδε τροπαλὶς.

Τρόπηξ, ηκος, ὁ. Ἡ τῆς κώπης λαβὴ, καὶ συνεχὴς κυτὴ ἡ κώπη. ἴδε τράπηξ.

Τροπὶας, ου ὁ. (τρέπω) „Οἶνος τροπίας. Ὁ διεφθαρμένος (τὸ κομμένον κρασὶ) ἐ μεταβεβλη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κώς καὶ ἕλυτος. Du vin tourné. Ἀριστοφάν. ὅρα καὶ Φώτ. καὶ Σουΐδ.

Τροπίδεος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τρόπιν ἀνήκων, ἢ ἐπιτηδειος, χρήσιμος· ὡς «Ξύλον τροπίδιον». Πολυδ. ά, 85. ὁ Φώτ. ἔχει ἐξ αὐτοῦ «Τροπίδια, τὰ εἰς τρόπιν νεὼς εὐθετοῦντα ξύλα· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπί καταβολῆς τινος καὶ ἀρχῆς πράγματος· καὶ ὁ τόπος ἐφ' οὗ τίθεται ἡ τρόπις· οὕτω Πλάτων· ἐν Τρόπις.

Τροπίζω. Μ. Ισω, (τρόπις) Τρόπιν βάλλω. Ἱπποκράτ. Ἐπιστολ. «Πᾶς ἰκανῶς τετροπισμένην· καλὴν τρόπιν ἔχουσα.

Τροπικός, ή, όν. (τρόπος) καὶ, τροπικῶς, Ἐπίρ. Ὁ εἰς τροπὴν ἢ εἰς τροπάς ἀνήκων. «Κύκλος τροπικός· καθ' ὃν φαίνων ὁ ἥλιος, στρέφεται πάλιν ἐπίσω· καὶ «Σημεῖα τροπικά· οἱ ἐν αὐτῷ τῷ κύκλῳ εὑρισκόμενοι ἀστερισμοί, ἢ ζῴδια Ἀριστοτέλ. Κόσμ. ἔστι δὲ ἓν τῇ σφαίρᾳ ὁ Τροπικὸς μικρός τις κύκλος παρήλληλος μὲ τὸν ἰσημερινόν, σημαίνει τὴν μέχρι τοῦ δὲ ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ, καὶ τὴν τροπὴν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω. 2) ἐν τῇ ῥητορ. «Λέξις τροπική», ἡ κατὰ σχῆμα λέξις μεταφορική, ἀλληγορική, ὁ οἱ περιπατητικοὶ «σωσημένον» Propositio connexa ἔλεγον, τοῦτο οἱ στωϊκοὶ «Τροπικόν». σημ. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ά, κθ', 40. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τροπικώτερον, θεωρητικώτερον, ἀλληγορικώς, μεταφορικῶς, οὐκ ἀληθῶς.

Τρόπις, ή, γενικ. ἀρχ. Ἐπ. τρόπιος, παρὰ τοῖς ὕστερ. τροπίδος καὶ τρόπεως (τρέπω) Τὸ ὑποκάτω τοῦ πλοίου κατὰ πρῶτον ὡς ἀρχὴ καὶ βάσις τιθέμενον μέγα ξύλον, ὃ καὶ στεῖρα λέγεται, ἐφ' ᾧ ἑπεῖται συμπήγνυνται τὰ λοιπὰ Λατ. carina (Καρίνη). Ὀδυσ. Η, 252. «τρόπιν ἀγαγὲ ἐλαυνέων· ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τὸ κατώτατον μέρος τῆς νεώς· οὕτω καὶ ἐν Ε, 130. «Τὸν μὲν ἐγὼ ἔσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα· εἰς τὸν πυθμένα δηλαδὴ τοῦ πλοίου. Ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. Δημητρ. 43. «Τὰς μὲν ἐν Πειραιεῖ τρόπεις ἔθετο, τὰς δὲ ἐν Κορίνθῳ ἤτοι ἔπηξεν, ἐποίησεν (ἐσκάρωσεν), ἄρχετε νὰ ναυπηγήσῃ, καὶ καθόλ. ἀρχή, βάσις, θεμέλιον, Πλάτ. Νομ. ἰ. «Τὰ τροπίδια ὑπογράφειν τῶν πλοίων σχήματα. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. «Πέντε ὥσπερ ἐκ ὀνείου σύνδατα καὶ τὸ μέσον οἷον τρόπιος.

Τροπολογέω, ῶ, (τρόπος, λέγω) Τροπικῶς διὰ σχημάτων ἢ ἀλληγορικῶς λέγω, ὁμιλῶ ἐξηγοῦ. Ἀρεθ. ὅθεν

Τροπολογία, ἡ. Ἡ ἀλληγορικὴ καὶ διὰ σχημάτων ὁμιλία, ἢ ὁ περὶ τρόπων λόγος. Σουΐδ.

Τροπολογικός, ή, όν. Ὁ εἰς τροπολογίαν ἀνήκων. Ἐπίρ. τροπελογικῶς, κατὰ τροπολογίαν.

Τροπομάσθλης, ητος, ὁ (μάσθλης) παρὰ Λευκιανοῦ εἰς Ψευδολ. 24. πατεῖν τῶν ἄλλων ἀχρείων καὶ μὴ Ἑλληνικῶν λέξεων δηλοῦσα τὸν ἐντελῆ καὶ ποταπὰ φρονοῦντα, τὸν ἔχοντα χαμαιρπῆ χαρακτῆρα ἀνθρώπων. ἢ ἐκεῖνον ὃς τις διὰ τὸ πολίτευμά του εἶναι ἄξιος μαστιγώσεως, «Βρωμολόγους λέγοντα καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμαστρεῖν, καὶ ἀθηνιῶ τὸ Ἀθηνιῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνθοπρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν καὶ χειροβλημᾶσθαι, ἔσθ' ὅτε καὶ τὸ σφενδικίζειν, ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ, σφενδονίζειν, καὶ τὸ δὲ χειροβλημᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ, τῇ χειρὶ βάλλειν, ἢ τῇ χειρὶ βλιμάζειν, κατά τινας ἀντὶ ψηλαφᾶν τῇ χειρὶ, χειριζίβειν.

Τρόπος, ὁ, (τρέπω) κυρ. Στροφή, εὔδυσις, κλίσις Ἡροδτ. 2, 108. συνών. δὲ μέσον ἐπιτήδευμα, εἶδος καὶ ὁ γίνεται ἢ συμβαίνει τι Πινδ. καὶ ἦθος, γνώμη, προαίρεσις, φρόνημα ἔθος, συνήθεια, πολίτευμα, ὁ τῶν ἀνθρώπων ἰδιαίτερος βίος καὶ χαρακτήρ. «Τὰ τῶν τρόπων ἤθη.» Ἰσοκράτ. πρὸς Δημ. ἔτι δὲ καὶ χαρακτὴρ τῶν πραγμάτων, ὡς παρ' Ἡροδτ. 4, 28. ὅπου χαρακτερίζεται ὁ σκυθικὸς χειμών· «κεχωρίτται δὲ οὗτος ὁ χειμὼν τοὺς τρόπους πᾶσι τοῖσι ἐν ἄλλοισι χωρίοισι γινομένοισι χειμῶσι καὶ καθόλ. Μέθοδος, ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδειότης, ἕξις, κοινὴ συνήθεια, ἔθος, ἰδίωμα, χρῆσις, μεταχείρησις, συνηθ. κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδτ. συχνότ. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ὅταν αἱ φράσεις, κατὰ τρόπον, πρεπόντως, ἁρμοδίως· ὡς καὶ τὸ ἀκατὰ μοῖραν». Πλάτ. «Κατὰ τρόπον λέγειν· σχεδὸν ταὐτὸν τῷ, «πρὸς τρόπου λέγειν, πρεπόντως καὶ ἁρμοδίως μὲ τὰ πράγματα, οὗ τὸ πλῆρες κατὰ τὸν δέοντα καὶ προσήκοντα τρόπον, καλῶς, καθὼς πρέπει εἰς τὰ πράγματα, οὗ ἐναντίον τὸ «παρὰ τρόπον λέγειν τι· λέγειν τι μὴ ἀνῆκον εἰς τὸ πρᾶγμα, ἔξω δηλαδὴ τοῦ προσήκοντος καὶ ἁρμοζοντος, ἔξω τοῦ πρέποντος ἢ τῆς ὑποθέσεως, καὶ ἀπὸ τρόπου, κατὰ Schaef. mel. p. 51. Ἰσα. Ἀχ. Τατ. σελ. 785. ὡσαύτ. τοῦτον τὸν τρόπον, ἤτοι τοιοῦτος λογῆς, τοιουτοτρόπως· «τίνα τρόπον; ἢ τίνι τρόπῳ; ἢ τῷ τρόπῳ;» τί λογῆς; πῶς; μὲ ποῖον μέσον. Valck. Ἱππολ. 911, 1296. «πάντα τρόπον μὲ κάθε μέσον, μ' ὅλα τὰ μέτα, Ἡροδτ. 1, 189, 199. καὶ ἐκ παντὸς τρόπου, κατὰ πολλοὺς τρόπους, ἤτοι μὲ διάφορα μέσα, πολυειδῶς, πολυτρόπως· «οὐδενὸς τρόπου» ἀντὶ ἐξ οὐδενὸς τρόπου, μὲ κανὲν μέσον, καὶ, ἐξ ἅπαντος τρόπου, μὲν κάθε μέσον. 2) ἐν τῇ Μουσικῇ, ὡς τὸ ἁρμονία, μέλος «τρόπος Λύδιος» Πινδ. Ὀλ. 14, 25. 3) ἐν τῇ ὑστερικῇ τρόπος λέγεται ἡ μεταφορική, μεταχηματισμένη, ἀπ' ἄλλων ἰδεῶν παραστασμένη, ἀλληγορικὴ ἔκφρασις, immutata oratio, Cic «τρόπος δὲ ἐστι εἶδος σχῆμα λόγου, κατὰ Στωϊκοὺς παρὰ Διογ. Λαερ. ζ, 76. 4) ὡς τὸ ἀποτροπή, ἀποφυγή, ἀποστροφή, ἀποσβέσις, ἀμφ. παρὰ Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 99. «Τίς ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς; ἔσθ' ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει εὐχ' ὑγιῶς τό, συμφορά, ἀντὶ τοῦ, συμφέρον, ἔσθ' ὅλλος ἑρμην. διὰ τοῦ, ποῖον εἶδος ἦν αὐτὴ ἡ συμφορὰ; ἐπεὶ εἶναι ἡ ἀληθὴς κατάστασις ἢ θέσις τοῦ πράγματος.

Τροπός, ὁ, (τρέπω) Ἱμὰς, λῶρος (λωρίον ἐκ δέρματος) δι' οὗ δέουσι τὰς κώπας εἰς τοὺς σκαλμοὺς· τροπωτήρ. Ὀδυσ. Δ, 782. «Ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν ὁρμαθοῖσιν, καὶ Θ, 53. οὕτω καὶ παρ' Ὁππιαν. Ἀλ. ε', 356. καὶ στρόφος ἀντεύθεν τὸ Λατιν. Stropus, stroppus· καὶ παρὰ Βιτρουβίῳ, ί, ή. Strophus. 2) παρὰ τοῖς ὕστερον ταὐτ. τῷ τρίπηξ, καὶ τράφηξ.

Τροποφορέω, ῶ, (τρόπος, φέρω) Ἀνέχομαι, ὑποφέρω τὸν τρόπον ἤτοι τὰ ἤθη τινός, ἁρμεζω ἐμαυτόν μετ' αὐτοῦ· τοῖς τρόποις αὐτοῦ ὑπηρετῶ. Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1479.

Τροπόω, ῶ, (τρόπος) ταὐτόν τῷ, Τρέπω, στρέφω εἰς ψυγήν, δια μάχης νικῶ, (πυπῶ, τσακίζω, χαλῶ τὸν ἐχθρὸν), καταδιώκω. Διον. Ἀλ. β', 50. «Τροποῦμενοι. 2) (τροπός) τὴν κώπην δένω μὲ τὸν τροπόν, ὁ ἐστι, τῷ τροπωτῆρι δέσω πρὸς τὸν σκαλμὸν τὴν κώπην, βάλλω τὴν κώπην εἰς τὸν σκαλμὸν, ἑτοιμάζω αὐτὴν πρὸς κωπηλατίαν, καὶ μάσ. μετὰ Αἰτ. Λίτχ. Περσ. 375. «Ἑτροποῦντο κώπην σκαλμοῦ ἀμφ' ἐρέτμοισιν. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τροποῦσθαι, ἁρμόζεσθαι, μεταβάλλεσθαι, τρέπεσθαι. ἔθεν

Τροπωτήρ, ῆρος, ὁ· ταὐτόν τῷ, τροπός. Ὁ κατέχων τὴν κώπην δεσμός, ἢ ὁ ἱμὰς, ᾧ δέουσι τὴν κώπην ἐκ τοῦ σκαλμοῦ. Θουκυδ. β', 93. 2) Παρ' Αἰσχ. β', Σελ. 64. «Τροπωτὴρ ὁπλιτεύων, ἀντὶ τροφωτὴρ, ὁ τρέφων καὶ ἰσχυρὸν, ἔντονον ποιῶν τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον.

Τρούλλιον, τό· παρ' Ἥρωνι Πνευμ. ἐκ τοῦ Λατιν. Trulla, ἢ trullus, τρυβλίον ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον ὡς λεκάνη ἢ λοπάδιον, βαθύλον ἀγγεῖον.

Τροφάλειον, τό. ὑπερθετ. τοῦ τροφαλίς. Ἀλεξὶς παρ' Ἀθην. αβ'. Σελ. 516. «Κυνηγίου χλωρὰ τροφάλεια».

Τροφαλίς, ίδος, ἡ, (τρέφω) Ὁ χλωρὸς ἤτοι νεωστὶ πεπηγὼς τυρὸς, (χλωρὸν γυρὶ), ἐκ τοῦ, Τρέφειν γάλα· ὅ ἐστι, πηγνύναι· εὑρίσκεται ἔτι καὶ τροφαλλὶς, καὶ αἰολικῶς, τρωφαλὶς, καὶ, τροφαλὶς, τραφαλλὶς, τραφαλὸς τυρός. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Σφηξ. 838 ἔχει. «Τυροῦ τροφαλίδα κατεδήδοκεν καὶ Ἀλεξὶς παρ' Ἀθην. «Τροφάλεια χλωρὰ κνιδίου τυροῦ».

Τροφεῖον, τό. (τρέφω) Ὁ τῆς τροφῆς μισθός, ὁ διὰ τὴν ἀνατροφὴν διδόμενος μισθὸς Kostgeld Γερμ. καὶ ὁ εἰς τὴν τροφὴν, τιθὴν διδόμενος μισθός. 2) «Βίου τροφεῖα». Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 340. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα, αἱ ζωοτροφίαι, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τροφή· ὡς τὸ «Θρεπτήρια νηδύος», παρ' αὐτῷ.

Τροφεύς, έος, ὁ, (τροφὴ) Ὁ τρέφων, ὁ τροφὴν δοὺς, ὁ ἀνατρέφων, ὁ τὴν ἐπιστασίαν καὶ φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς τῶν παίδων ἔχων· ὅθεν

Τροφεύω, νεότερ. τύπ. ταὐτόν τῷ, τρέφω. Σχολ. Πινδ. Νέμ. ά. καὶ

Τροφέω, ταὐτόν τῷ, τρέφω, ὅθεν Ὀδυσ. Γ, 290. οὕτως ἀνέγνωσεν ὁ Ἀρίσταρχος. «Κύματα τε τροφέουσιν, ἀντὶ τοῦ, τροφόεντα, ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 589.

Τροφή, ἡ. (τρέφω) Τὸ δι' οὗ τρέφεταί τι, ὁ τρώγει τις καὶ ζῇ, τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τὰ πρὸς διατήρησιν τῆς ζωῆς ἀναγκαῖα, βρῶμα καὶ πόμα, ἐρίφιον, ζωοτροφία, φαγητὸς, σιτηρέσιον, «βίου τροφὴν ὁ τρόπος δι' οὗ ζῇ τις, δι' οὗ διατηρεῖται, Σοφ. Οἰδ. 337, 331, 361, 445 ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. 2) ἡ τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος τροφή, ἐκπαίδευσις, ἀνατροφὴ, ἀγωγὴ, παιδαγωγία, Πλάτ. καὶ Ἡροδτ. 2, 2. 3) Πᾶν ὅ,τι τρέφεται ἢ διατρέφεται, θρέμμα, τρόφιμος, νέος ἀναγειρόμενος ἢ συνιστάμενος λαὸς, Σοφ. Ο. Τ. 1. ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ζώων, γοινῆ, κεττία, Εὐρ. Ἡλκ. 189 τὸ παρὰ Σοφοκλ. Ο. Κ. 327. ὅπερ ὑπό τινων ἑρμηνεύεται, διὰ τοῦ τροφὸς, ἀπεδείχθη ὑπὸ Μοσχοπουλ. πάντη ἐσφαλμ.

Τρόφημα, τό. (τροφέω). Τροφὴ, φαγητὸν. Ἵππουρ

*Τρόφις, Ἰλ. Δ. 307. ἴδε τρόφις.

Τροφίας, ου, ὁ (τρέφω). Ὁ τρεφόμενος, ἢ ὁ τεθραμμένος· παρ' Ἀριστοτέλ. «Τροφίας ἵππος» ὁ ἐν στάλλῳ τρεφόμενος, ἀντίκειται τῷ, φορβίας, καὶ, ἀγελαῖος. «Τροφίαι βοῦς». Πλούταρχ. εἰς Αἰμίλ. 32. ἀντὶ τοῦ, Σιτευτοὶ βόες, τροφεῖς.

*Τροφιμαῖος, αία, αῖον, ταὐτ. τῷ τρόφιμος, ἐκ τοῦ

Τρόφιμος, ίμη, ιμον, καὶ τρόφιμος, ὁ, ἡ, οι (τρέφω). Ὁ τρέφων, τροφὴν προξενῶν, παν ὅ τι τρέφει, τροφὴν δίδωσι, θρεπτικὸς, ὅστις δίδει καλὴν τροφὴν· ἀντίκειται τῷ, ἄτροφος, ὅθεν κατὰ τρόφιμον, τὰ πρὸς τροφὴν ἁρμόνια πράγματα, ζωοτροφία, σιτεῖα, καὶ μετὰ Γεν. «ἡ τροφίμος παίδων». Εὐριπ. Τρωάδ. 1202. ἀντὶ τοῦ, τρέφουσα τὰ τέκνα, καρποφόρος, εὔφορος τέκνων. 2) ὁ τρόφιμος, οἰκοδεσπότης· καὶ τροφὴν, ἡ· ἡ οἰκοδέσποινα. 3) ὁ τρεφόμενος ὑπό τινος, ξένον παιδίον, τὸ ὁποῖον τρέφω ἐγὼ ὡς καὶ τὰ ἐδικόν μου, ὑποτροφος (μεσηνὴς, τσομάκης). Σουϊφ. Ἑλλην. ε', 7, 9. «Καὶ ξένοι τῶν τροφίμων καλουμένων καὶ υἱοὶ τῶν Σπαρτιατῶν· οἱ τρόφιμοι οὗτοι εἰσὶν οἱ αὐτοί, οὓς ὁ Φύλαρχος παρ' Ἀθηναίῳ ἐν 5ῳ (σελ. 271.) Μέσσηνας καλεῖ. «Οἱ δὲ Μέσσηνες,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

σύτροφοι εἰσὶ τῶν Λακεδαιμονίων, ἕκαστος γὰρ τῶν πολιτῶν παῖδας ὡς ἂν καὶ τὰ ἴδια ἐπιθυμῶσι, οἱ μὲν ἕνα, οἱ δὲ δύο, τινὲς δὲ πλείους ποιοῦνται συντρόφους αὐτῶν· εἰσὶν οὖν οἱ μόνοις ἐλευθέροις μέν, οὐ μὴν Λακεδαιμόνιοι, μετέχουσι δὲ τῆς παιδείας ἁπάσης, ὡσαύτ. καὶ ἐπὶ ζώων, κύνες τρόφιμοι, οἱ ἐν τῷ οἴκῳ τρεφόμενοι σκύλοι· παρβλ. μόσχων, καὶ μόσχος 2ος

Τροφιμότης, ἡ. Τὸ εἶναί τι ἢ δύναμις τῆς τροφῆς, ποιότης τροφίμου τινὸς πράγματος. Εὐστάθ.

*Τρόφιος, ία, ιον = τρόφιμος, Νουμην. παρ' Ἀθην. 7, σελ. 304. Ε

Τρόφις, ιος, ὁ, ἡ, οὐδ. τροφι, ιος (τρέφω). Εὐτεθραμμένος, καλοθρεμμένος, παχύς, εὐπαγής, ἰσχυρός, μέγας. Ἡρόδοτ. 4, 9. »Ἐπεὰν γένωνται τρόφιες οἱ παῖδες· ὁπόταν τὰ παιδία μεγαλώσωσιν, καὶ »τρόφι κῦμα. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 307. τὸ εἰς ὕψος ἐγειρόμενον κῦμα, ἦτοι μέγα, χοιδρὸν, ὑψηλόν, παρβλ. τροφόεις ὁ Ὀππιαν. ἐν Ἁλιευτ. β, 634. καλεῖ τὸν Διλφῖνα »ἱερὸν τρόφιν Ἐνοσιγαίου»· ἀντὶ τοῦ, τρόφιμον· ἐνν. Σνεΐδερ ἔγραψε »Τρόχινα· ὅ ἐστι, Θεράποντα, δοῦλον, ὑπηρέτην θηλαδὴ καὶ δρομέα τοῦ Ποσειδῶνος.

Τροφοειδής, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Πυκνοειδής, ὡς κομμένος, χοιτρός. Ὁ Ἱπποκράτης καλεῖ »Οἶρα τροφοειδέα», τὰ ἔχοντα κατακαϊσματά τινα ἢ κολυμβώντα χμοιρια ὡς πίτυρα, ὅθεν καὶ »Οὖρεῖν τροφοειδέα», τὸ κατουρεῖν τοιοῦτον οὖρος.

Τροφοδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ τροφὴν δοὺς, τροφεύς, Τμνφδ.

Τροφόεις, εσσα, εν (τρέφω). Εὐτραφὴς, παχὺς, χοντρὸς, καλοθρεμμένος, μέγας. »Κύματα τροφόεντα», Ἰλ. Ο, 622. Ὀδ. Γ 290. τὰ εὐτραφῆ καὶ μεγάλως αὐξανόμενα, ἢ εἰς ὕψος ἐγειρόμενα, τὰ μεγάλα, παχέα καὶ χοιδρὰ κύματα, παρβλ. τροφὶς καὶ πηγὸς.

*Τροφοποιός, ὁ, ἡ, ὀν (ποιέω)· μετὰ γεν. ὀρνίθων τροφοποιὸς, ὁ τρέφων ὀρνιθας, Μανεθ.

Τροφός, οῦ, ὁ, καὶ ἡ (τρέφω). Ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, τροφεύς, Σηλ. ἡ τρέφουσα, ἀνατρέφουσα, ἢ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμὸν ἐτρέφουσα τὸ βρέφος, τιθήνη, παρ' Ὁμρ. ἐν Ὀδσ. μόνον κατὰ Σηλν. γεν. ὡσαύτως παρ' Ἡροδτ. καὶ τοῖς Ἀττικ. καθόλου δὲ τὸ ἄρσεν. πίθαν. κεῖται παρὰ τοῖς ἁλίστοις Συγγρ. μόνον κατὰ τὸν τύπ. τροφεύς, Lob. Φρυν. σελ. 316. μόνον δὲ παρ' Εὐρεπ. Ἡρακλ. μαν. 44. καὶ Ἠλεκτ. 409. εὑρηται ἀσφαλῶς ὁ ἄρσεν. τύπ. τροφὸς, κατὰ τὴν τοῦ Ἑρμάνν. ἐν Σοφοκλ. Φιλ. 344. μαρτυρίαν οὐδετ. τὸ τροφὸν, παῦν ὅ,τι τρέφει, τρόφιμον, ἢ χρηστεύεται εἰς τροφὴν, Πλάτ. 2) παθητικῶς δὲ ἡ τροφὸς ὁ ὑπό τινος τρεφόμενος, ταὐτὸν τῷ, τρόφιμος, Ἀριστ. 3, Ἡσύχ.

Τροφοφορέω, ῶ, μέλ. ήσω. Τροφὴν φέρω, τρέφω, ἀνατρέφω, Ἑκάλησ. συγγρ. καὶ Πράξ. Ἀποστ. 27. 18. ἐκ τοῦ

Τροφοφόρος, ου, ὁ (φέρω). Ὁ τροφὴν φέρων, ἢ δίδων, τροφοδότης, τροφεὺς, ἀνατροφεὺς, Εὐστάθ.

Τροφώδης, ους, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Θρεπτικὸς, ἐὐ τρέφων. Θρεπτικῆς ποιότητος. 2) = τροφιώδης, ἀμφιβ.

*Τροφωνιὸς, ὁ, Ἀρσεν. ενρ. Ὄνομ. τοῦ ὁποίου περίφημον ἦν τὸ ἐν Λιβαδείᾳ μαντεῖον, Τμν. Ὁμ. Ἀπόλ. 296.

*Τροχάδην, ἐπιρ. (τρέχω). Μὲ τρέξιμον, ὁρμαίως, τρεχάτα, σχηματισθ. ὡς τὸ λογάδην, σπουδὴν κ.τ.τ.

Τροχάζω, Μ. ἄστω (τρόχος) ταὐτὸν τῷ, τρέχω, διατρέχω, σπεύδω. Ἡροδ. 9, 66. Ξενοφ. Κυρωπ. β, ε, 2. Lob. Φρυν. σελ. 582.

Τροχαϊκός, ἡ, όν, ἢ κατά τινας Γραμμτκ. τροχαϊτικὸς, ἡ, όν. Ὁ ἐκ τροχαίου συνισταμένος. Ἐπίρ. »τροχαϊκῶς», ἐκ τοῦ

Τροχαῖος, αία, αῖον (τρόχος). Δρομαῖος, τρέχων, τρεχάτος, ταχύς· ταὐτὸν τῷ, τροχαλός. Ἐν τῇ Μετρικῇ καλεῖται »ποὺς τροχαῖος» ὁ ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας (–∪) συλλαβῆς συνιστάμενος, ὅς τις λέγεται ἔτι καὶ »Χορεῖος» καὶ ἀντεῦθεν ὁπόταν ἀκολουθῇ Ἴαμβος ἢ ἀναπαιστος ἢ τροχαῖος, κελεῖται »Χοριάμβειος». Λέγεται ἔτι ἐν τῇ Μουσικῇ καὶ ἐπὶ Ῥυθμοῦ. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ. »Οἱ δὲ σαλπιγταὶ τροχαῖόν τι συμβοήσαντες· βάδισμα ἢ ἀμβατήριον ταχὺ καὶ κατὰ ῥυθμὸν, μετὰ τάχους δηλαδὴ ἀλλὰ τακτικόν.

Τροχαλεῖον, τό (τροχαλός). Τροχὸς, κύκλος, σφαῖρα. Ἄρατ. 530.

Τροχαλία, ἡ (τροχαλός). Στρογγύλον τι σῶμα ὡς τροχὸς ἢ κυλινδοφόρτις, ὅστις μεταξὺ δύο στερεῶν σημείων στρέφεται περὶ τὸν ἰδιόν του ἄξονα, καὶ διὰ τῆς ἐπ' αὐτὸν περιτροφῆς καὶ περιτυλίξεως τοῦ σχοινίου σηκόνει βάρος τι. (Καρούλιον, Μαιαρᾶς, Trochlea, Λατ. Poulie, Γαλ. Rolle καὶ Scheibe, Γερμ.) Ὁ Πολυδ. ἐν 1, 31. μεταξὺ τῶν ἀντλητικῶν ὕδατος ὀργάνων λέγει ἕνα καὶ τροχαλίαν, οὗ τινος τὰ μέρη εἰσὶ, Τοπία, Ἀξόνιον καὶ Ἄξόνιον, μὲν ἐστὶ ὁ ἄξων, περὶ οὗ στρέφεται ἡ τροχαλία. Τοπίον, δὲ ἡ τοπεῖον, τὸ ἐπὶ τὴν τροχαλίαν περιειλούμενον σχοινίον, τὸ καὶ τὸ βάρος βαστάζον. Ὅταν δὲ εἰσὶ τρεῖς τροχαλίαι ὁμοῦ, καλεῖται ἡ μηχανὴ »τροχαλία τρίσπαστος· ὅτε δὲ πολλαὶ, τότε καλεῖται »τροχαλία πολύσπαστος» ἢ ἁπλῶς »πολύσπαστος». Ἐν τοῖς τοῦ Ἀπολλοδώρου πολιορκητικοῖς (Παλ. Μαθημ. σελ. 44. καὶ 45.) ἡ τροχαλία λέγεται, Κάρνον, ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται »Κερύλιον, Κερύδιον, καὶ Καρούλιον». Μαιαρᾶς δὲ λέγομεν τὴν μεγάλην καὶ πολλὰς τροχαλίας ἔχουσαν μηχανὴν, εὑρηται ὅτι καὶ τροχαλία, τροχιλαία, τροχηλία καὶ τροχηλέα γραφόμεν. ὅθεν

*Τροχαλίζω, μελ. ίσω. Περιστρέφω, περικυκλῶ. περιγυρίζω καὶ παθητ. περιστρέφομαι, ἢ διὰ τῆς περιστροφῆς ἐκπίπτομαι.

Τροχαλοειδής, ὁ, ἡ, ες (τροχαλία, εἶδος). Ὁ τροχαλίας εἶδος σχῆμα ἔχων.

Τροχαλός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. Τροχαλῶς (τρέχω). Δρομαῖος, τρέχων, ὀξὺς ἐν τῷ δρόμῳ, τρεχάτος, ταχύς. »Τροχαλὸς γέρων, ὄγκου», Ἡσίοδ. Ἔργ. 520. ὅθεν, Εὐτρόχαλος, καθόλ. εὐνίητος, εὐάσμπτος, εὔστροφος. 2) στρογγύλος. »Λίθος τροχαλός· ταὐτὸν τῷ, τρόχμαλος· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ, τρόχαλον, τὸ, καὶ τρόχαλα, τά, τὰ παρὰ τοῖς ποταμοῖς καὶ παραθαλασσίοις στρογγύλα λιθάρια, παρβλ. τροχμαλὸς.

Τροχαντήρ, ῆρος, ὁ (τροχάζω). Δρομεὺς, ὁ περιτρέχων· καὶ 2) ἡ στρογγύλη ἔκφυσις τῆς κεφαλῆς τοῦ κατὰ τὸν μηρὸν ὀστέου. Πολυδ. 3) μέρος περὶ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου πρὸς τὸ πηδάλιον. Ἡσύχ. καὶ Ναύμαχος σελ. 130. ἐν τῇ τοῦ Φαβρετ. Βιβλ. Τόμ. η', οὗ ὃν οἷς δὲ ὁ πράβατος ἐπερείδεται, τροχαντῆρες, καὶ ἄφλαστα, οἱ λεγόμενοι Βάρδωνες». 4) Βασανιστικόν τι ὡς τροχὸς ὄργανον. Ἰώσηπ. Μακ. γ'. ἴδε τροχός.

Τροχάς, άδος, ἡ· ταὐτ. τῷ Εὐδρομίς.

*Τρόχασμα, τό (τροχάζω). Ταχεῖα, δρομαία ἁμαξα, ταχυκίνητον ἁμάξι.

Τροχάω, ποιητ. συγγεν. τύπ. ταῦ τροχάζω, τρέχω, ἐξαιρ. καὶ τρέχω, ὁλόγυρα τρέχω, τριγύρω περιφέρομαι, καὶ ἐντεῦθ. στρογγύλος, κυλοειδὴς εἰμὶ, Ἄρατ. καὶ Νικ.

Τροχεός, ά, ὸν, ἀμφ. καὶ, τροχερὸς, ά, όν (τροχός). Ταχὺς ὡς τροχὸς, περιφερὴς, ταχὺς, τρέχων· ὡς τροχός. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ', 8. »Ῥυθμὸς τροχερός».

Τροχή, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τρόχος, Ὁδὸς, δρόμος. Ἡσύχ.

Τροχηλασία, ἡ. Ἁρματηλασία, ὄχησις, ἄθλησις, τὸ ἁμαξεύειν, ὀχεῖσθαι. Ἱππικρ. Ἐπιστ. »Παντοίη τροχηλασίαι· ποικίλη, κάθε λογῆς κίνησι· ἐκ τοῦ

Τροχηλατέω, ῶ. Ἐλαύνω, ἁρματηλατέω, ὀχέω, τὴν ἅμαξαν μὲ τοὺς ἵππους, ὀχοῦμαι. 2) Βασανίζω διὰ τοῦ τροχοῦ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 36. καὶ ἐν Ἡλ. 1253. »μανίοισι τροχηλατεῖν» διὰ μανίας βασανίζω· ἐκ τοῦ

Τροχηλάτης, ου, ὁ (τροχὸς, ἐλαύνω). κυρ. ὁ τῶν τροχοὺς ἐλαύνων ἢ στρέφων, καὶ ἐντεῦθ. ὁ τὴν ἅμαξαν μὲν τοὺς ἵππους ἐλαύνων ἢ διώκων, Ἁρματηλάτης· ἁμαξᾶς, ὡς τὸ ἱππεχαλάτης.

Τροχήλατος, ὁ, ἡ, ον (τροχὸς, ἐλαύνω). Ὁ διὰ τοῦ τροχοῦ ἐλαθείς, τραβηχθεὶς ἢ κατασκευασθείς, καὶ ὁ ὑπὸ τῶν τροχῶν καταπατηθείς, Εὐρ. »Δόπας τροχήλατος». Ξέναρχος παρ' Ἀθην. β', σελ. 64. διὰ τοῦ κεραμικοῦ τροχοῦ ἐξεργασθέν, τορευθέν.

Τροχηλία, ἡ· ἴδε τροχιλία.

Τροχιά, ἡ (τροχός). Ἡ τοῦ τροχοῦ ἐν τῇ πορείᾳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ χαραξις, ὅ ἐστι, τὸ ἴχνος τοῦ τροχοῦ, ὃ μένει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὅταν περάσῃ ἡ ἅμαξα· παρὰ Νικάνδρ. Θηρ 876. »Ἁμάξης τροχιαί· ταὐτὸν τῷ, ἁμαξοτροχιά· ἐν Ἀναλέκτ. α', σελ. 238. »Ἄξονι καὶ τροχιῇ· κεῖται, ἀντὶ τοῦ, τροχῷ ἢ γύρᾳ, περιφορᾷ τοῦ τροχοῦ ὡς καὶ ἐν β', σελ. 119. »Αἱ δὲ κατ' ἀκροτάτην ἀλλόμεναι τροχιὴν, Ἄξονα διευθύνουσι» καὶ ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ λέγεται τὸ σημεῖον ἢ ἡ γραμμὴ τοῦ κύκλου Πλανήτου τινὸς ἦτοι ὁ δρόμος καθ' ὃν περιοδεύει, κυκλοειδὴς πορεία.

Τροχίασμα, τό, ὡσανεὶ ἐκ τοῦ τροχιάζω = τροχός. Μαθημ. Παλ. σελ. 113.

Τροχίζω, Μ. ίσω (τροχός). Περιστρέφω, γυρίζω τι ἐπὶ τὸν τροχὸν, ἢ βασανίζω, παιδεύω τινὰ ἐπάνω εἰς τὸν τροχὸν, ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλόω, Ἀριστοτέλ. ηθ. ζ, 13. »Τὸν τροχιζόμενον καὶ τὸν δυστυχίας μεγάλας περιπίπτοντα» τὸν βασανιζόμενον. 2) μὲ τὸν τροχὸν περνῶ ἐπάνωθεν, πατῶ διὰ τῶν τροχῶν, τροχηλατῶ, ἢ ζημίαν προξενῶ ἐπελαύνων. 3) τροχοὺς βάλλω, μὲ τροχοὺς προμηθεύω. 4) ἀμετβ. περιστρέφομαι, κυκλῶ περιφέρομαι, Ἀριστοτ. Προβλημ. κγ', 39. »Οἱ τροχιζόμενοι· ἔρμηνευ. διὰ τοῦ, οἱ τροχοντες· παρὰ τοῖς Παλ. Μαθημ. σελ. 110. »Ἄξονες τετρυχισμένοι· ἀντὶ τοῦ, οἱ τροχοὺς ἔχοντες. Ἐν τῇ κοινῇ δὲ τῆς ὁμιλουμ. γλώσ. συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, ἀκούω, ἀκονίζω ἐπὶ τῷ τροχῷ.

Τροχιλία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τροχαλία, καὶ τροχιλία.

*Τροχίλια, τά = τροχιλία, Πλάτ. Πολιτ. 3 σελ. 397. Α.

Τροχίλος, τροχίλος, καὶ τροχῖλος, ὁ (τρέχω). Πτηνὸν τι μικρὸν, ταχύπτερον ἐν ὕδασι διαστώμενον, καὶ τὰς βδέλλας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κροκοδείλου καθαίρον. Ἡρόδτ. 2, 68. »Ἐπεὰν γὰρ εἰς τὸν γῆν ἐκβῇ ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος καὶ ἐπιστα χάνῃ, ἐνταῦθα ὁ τροχίλος εἰσδύνων εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, κατεσθίει τὰς βδέλλας· ὁ δὲ ὠφελούμενος ἥδεται, καὶ οὐδὲν σίνεται τὸν τροχίλον». καὶ Ἀριστοτέλ. ζωϊ. Ἱστορ. θ', ξ', 3. »Τῶν δὲ κροκοδείλων χασόντων οἱ τροχίλοι καθαίρουσι εἰσπετόμενοι τοὺς ὀδόντας· καὶ αὐτοὶ μὲν τροφὴν λαμβάνουσι, ὁ δ' ὠφελούμενος αἰσθάνεται καὶ οὐ βλάπτει, ἀλλ' ὅταν ἐξελθεῖν βούληται κινεῖ τὸν αὐχένα, ἵνα μὴ συνθάπτῃ· ὅτι δὲ ὁ αὐτὸς καὶ κλαδαφόρυγγος λεγόμενος, παρβλ. Ἀριστφ. Ὄρν. 79. Ἀχαρν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

876. Βάτρ. 1003. ὁ δὲ Αἰλιανὸς ἐν τῷ περὶ ζώων ἰδιότητος, Βιβλ. ή, Κεφ. 27. ἀναφέρει ὅτι ὁ τροχίλος ὄρνις ἐστὶ τῶν ἐλαίων εἰ, καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν ἁλατιᾶ, καὶ ὅ,τι ἂν τύχῃ παρεκλέγων βόσκεται· ἐν δὲ Βιβλ. ιβ΄. κεφ. 15. προστίθησιν, ὅτι πολλὰ εἴδη τούτου εἰσί, καὶ μόνον ὁ καλούμενος Ἡλιοβάρυγχος, ἐστὶν ὁ φίλος καὶ ἑταῖρος τοῦ κροκοδείλου, καὶ Ὀππιανὸς ἐν Ἰξευτ. β΄, 3. περιγράψει τοὺς τροχίλους ὡς λίαν ταχύπτερα πτηνὰ πηραποτόμα, καὶ ὅτι τρέφονται ὑπὸ μιερῶν ἐνύδρων ζώων, κεχωρισμένα ζῶντα τὰ ῥήγεια ἀπὸ τῶν θηλέων, καὶ ὅτε τὰ θήλεα νοσσεύουσι κοινῶν τὰ ὠὰ αὐτῶν. 2) ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν ιβ΄, 3. ἀναφερόμενος τροχίλος, ὅστις καὶ πρίσβυς, καὶ βασιλεὺς λέγεται, εἰς λέχμας καὶ τρώγλας οἰκῶν, ἔστι διάφορος τοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου καὶ Αἰλιανοῦ ἀναφερομένου, καὶ τοῦ ἀλλαχοῦ, παρ' αὐτῷ, λεγομένου «τύραννος, Roitelet. (ζώων Ἴστορ. ή, 3.) καὶ τρωγλοδύτης ὑπὸ Ἀετίου (ια΄, 11.) ἔστι δὲ τοῦτο πτηνὸν μικρὸν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς διαιτώμενον, ὅπερ καὶ Πλίνιος ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τροχίλος, καλεῖ. 3) παρὰ Βιτρουβίῳ γ΄, 3, λέγεται «τροχίλεια, καὶ μέρος τι ἐν τῇ βάσει τοῦ στύλου Σκοτία, scotia λεγομένη. (φαίνεται ὅτι παρὰ μὲν τοῖς Ἴωσι τὸ Ἰῶτα ἦτον μικρὸν καὶ ἐγράφετο τροχίλος, ὡς καὶ ὁ Schweigh. παρεδέξατο, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. τροχίλος διὰ βραχέος Ἰῶτα ἦν ὁ συνιζ. τοιοῦτο, ὅθεν κατὰ Πασσοβ. καὶ Ματθ. ἡ πρώτη τῶν δύο τούτων γραφ. φαίνεται δι' ὅλου ἀποβληθεῖσα.)

Τρόχιον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ, τροχός· ἴδε ἐν τῷ, Διτρόχιον.

Τροχεύς, ά, ὸν· ταὐτὸν τῷ, τροχεῖος, καὶ τροχερὸς στρογγύλος· ἐν Ἀναλέκτ. β΄, σελ. 241. «τροχιὰ φδοίεσ· στρογγύλος, πλακοῦς. 2) ταχύς, ἡ κύκλῳ τρέχων, περιστρεφόμενος (ἡ γραφὴ τρόχιος ἔστι ἡμάρτη. Ἰακ. Ἀπ. σελ. 187.)

Τρόχις, ιος, καὶ εως, ὁ (τρέχω). Δρομεύς, ὑπηρέτης, δοῦλος, ἄγγελος, ἀκόλουθος. Αἰσχύλ. Προμ. 940. «ἀλλ' εἰσορᾷ γὰρ τοὺς δὲ τοῦ Διὸς τρόχιν.

* Τροχίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τροχίσκος.

Τροχίσκος, ὁ, ὑποκορστ. τοῦ τροχός. Μικρὸς τροχός, μικρὰ σφαῖρα, ὡς π. χ. ἐκείνη ἡ τοῦ σαπωνίου ἢ τῶν κατακοπίων. Pastillus, pilula, κ. τ. τ. Κίλ.

Τρόχμαλος, ὁ, ἐξωπαιμ. λίθος ταὐτὸν τῷ, τροχαλίς. Στρογγύλος τι λιθάριον, ὑπὸ τοῦ ὕδατος λεῖον καὶ ὁμαλὸν γενόμενον, ὃ δύναταί τις νὰ πιάσῃ μετὰ τῆς χειρός. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. γ΄, 7 καὶ «Τρόχμαλα, τάω, τρόχαλα, πλῆθος, σωρὸς λίθων, καὶ ἡ ἐκ στρογγύλων λιθαρίων περιωκοδομημένη τοῖς χωρίοις αἱμασία, ἤτοι περίφραγμα, Νίκανδρ. Θηρ. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· «Τρίχμαλοι, ὄφεων καταδύσεις.

Τροχοδινέω, μέλ. ήσω (τροχός, δινέω)· ὡς τὸ στροφοδινέω. Πέριξ, κύκλῳ στρέφω, περιστρέφω, Αἰσχύλ. Προμ. 888. «Ὄμματα ἑλίγγη τροχοδινεῖται.

Τροχοειδής, ές, ὁ, ἡ, ες (τροχός, εἶδος). Ὁ τροχοῦ ἢ κύκλου εἶδος ἔχων, στρογγύλος, Νίμπη, Θεογν. γ. Ἡρόδ. 2, 170. 7, 140.

Τροχοειμι, ἐσσα, εν (τροχός). Ὡς τροχὸς περιστρεφόμενος, ὡς ὁ τροχὸς στρογγύλος καὶ ὁλόλον στρογγύλος.

Τροχοκουρέω, ᾶσος, ὁ, ἡ, καὶ τροχοκουρίς, ίδος, ἡ (τροχός, κείρω). Κύκλῳ, τριγύρω κουρευμένος, ἢ ἐλαστογύλια κουρευμένος, Χοιρίλλος παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος. καλεῖ τοὺς Ἰουδαίους «Τροχοκουρεάζω, διὰ τὸ ἔχειν αὐτοὺς τὴν κομὴν τῆς ἀφαλῆς στρογγύλην, ὅ ἐστι, κουρευμένην ὁλόγυρα.

Τροχοπαιτάω, ῶ (τροχός, παίστης). Μετὰ τροχοῦ παίζω, ὅ ἐστι, παίζω μὲ κύκλον τινὰ ὡς οἱ γόητες, ἀγύρται, παρὰ Ξενοφ. Συμποσ. β΄, 21.

Τροχοπέδη, ἡ (τροχός, πέδη). Ἡ τοῦ τροχοῦ πέδη, ταὐτὸν τῷ ἐπόχμιος, ὄργανόν τι σιδηροῦν ἢ καὶ ξύλινον, δι' οὗ κρατεῖται ἡ κίνησις τροχοῦ τῆς ἁμάξης ἐν τοῖς κατηγορικοῖς τόποις, pedoculum, Sufflamen, Λατ. Hemmschuh, Γερμ. Ἀθην. γ΄. σελ. 99. «Οἵτα δὲ καὶ Ἡρώδην τὸν Ἀττικὸν ῥήτορα ὀνομάζοντα τροχοπέδην τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε κατάντες τόπους ὀχούμενος ἐπορεύετο, καὶ τοὺς Σμυρναίους ἐν τοῖς συναινίοις ἐποχλεῖν τὸ ξύλον τοῦτο ἐπιονομάσαντος.

Τροχοποιέω, ῶ. Τροχοὺς ποιῶ· Ἀριστοφ. ἐκ τοῦ

Τροχοποιός, ὁ, ἡ, ον (τροχός, ποιέω). Ὁ τροχοὺς ποιῶν, κατασκευάζων.

Τρόχος, ὁ (τρέχω). Τρέξιμον, ἐξαιρ. ἡ κατὰ κύκλον κίνησις, ὁ κατὰ κύκλον δρόμος, ὡς π. χ. τοῦ ἡλίου. 2) Τόπος, ἐν ᾧ τρέχουσι, δρόμος, ἀγών, ὁ γυμνάσιος δρόμος. Εὐριπ. Μηδ. 46. «Ἀλλ' οὐ θεατὲς ἐκ τρόχων πεπαυμένοι. 3) Ὁ τρέχων, δρομεύς, τρέχει. 4) Παρ' Ἀριστοτ. Γεν. ζώων γ΄, 6. εἶδος ἀγρίου ζώου, ἴσως τὸ τοῦ Λιν. Ursus meles

Τροχός, ὁ (τρέχω). Κυρίως πᾶν ὅ,τι τρέχει, δρομεύς, καὶ πᾶν στρογγύλον καὶ περιφερὲς ἢ κυλιστερὲς σῶμα, ὡς κύκλος, σφαῖρα, ὄγκος, στέφανος, ἢ μηχανὴ στρογγύλη καὶ πλατεῖα, ἧτις περιστρεφομένη περὶ τὸν ἄξονά της χρησιμεύει εἰς κίνησιν πραγμάτων τινος, καὶ πᾶς στρογγύλος ὄγκος, σφαῖρα, «κηρὸς μέγας τροχός, Ὀδσ. Μ, 173. καὶ «στέατος μέγας τροχός, Ὀδ. Φ, 178, 183. αὐτὸς καὶ ἥλιος, ἤτοι, ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 17. ἐξαιρ. δὲ 1) ὁ τῆς ἁμάξης τροχός, καὶτοι δ' ἐκ διφροῦ παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθην, Ἰλ. Ζ, 42. Ψ, 394, 517. ὅτε «τροχοὺς μιμεῖσθαι, ἤτοι στρέφω τὸ σῶμά μου οὕτω, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς τροχός, Ξενοφ. Συμπ. β΄, 22. «ἡ παῖς εἰς τοὐπίσω καμπτομένη τροχοὺς ἐμιμεῖτο. 2) ὄργανόν τι στεφανοειδές, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπαιζον τὰ πάλαι οἱ παῖδες, τὸ αὐτὸ καὶ κρίκος λεγόμενον, ἢν δὲ τοῦτο κρίκος ἢ τροχὸς μέγας διάκτυλος ἐκ σιδήρου ἢ χαλκοῦ, περὶ ὃν πολλοὶ ἄλλοι μικροὶ κρίκοι ἐλεύθεροι καὶ κατ' ὁρμὴν ἐστρέφοντο καὶ ἐκινοῦντο, προξενοῦντες ἐν τῇ αὐτῇ χρότον τινὰ καὶ κτύπον ἁρμονικόν, κεῖνο τὸν τροχὸν ἔπαιζον οἱ παῖδες ἐπὶ τὰς πλατείας τῆς πόλεως (ἱστάμενοι κατ' εὐθείαν ἢ ἐπικαμπῆ διεύθυνσιν) κρούοντές τον διά τινος ῥάβδου ξυλίνης ἐχούσης κατὰ τὴν κορυφὴν κεμπύλον τι σιδήριον, ἣν ὁ Ἀντύλλος, ἐλατῆρα, καλεῖ. Ταύτην τὴν παιδιὰν ἐκάλουν κρικηλασίαν, καὶ τὸν τρίκον, τροχόν, ὅς τις κατὰ τὸ σχῆμα ὁμοιάζει τῷ παρ' ἡμῖν, τέφιον, λεγομένῳ, ἄνευ μέντοι τοῦ δέρματος. Ἡ περιγραφὴ τῆς παιδιᾶς ταύτης εὑρίσκεται ἀκριβῶς ἐν τῷ τοῦ Ἀντύλλου Collutio Oribasii, καὶ Ἑλληνιστὶ ἐν τῷ τοῦ Ἱερωνύμου Mercurialis de arte Gymnastica γ΄, 8. οὗτοι δὲ ὁ τροχός, Λατ. trochus, δὲν πρέπει νὰ συγχέηται οὐδ' ὅλως μὲ τὸ ῥόμβος, στρόμβος, βέμβιξ, Λατ. turbo· διὰ τούτων τροχὸς ἐσχηματίζετο καὶ χορὸς τις ὑπὸ τῆς ὀρχηστρίδος ἀναῤῥιπτομένων, Ξενοφ. Συμπ. γ, 2. 3) Βασανιστικόν τι ὄργανον στρογγύλον, ἢ εἰς σχῆμα τροχοῦ περιστρεφόμενον, ἐν ᾧ ἁπλωμένος δεσμοῦνται οἱ κακοῦργοι καὶ οἱ σφαλλόμενοι δοῦλοι ἐκολάζοντο. «Ἐπὶ τροχοῦ στρεβλοῦσθαι, ἐλεεῖσθαι. Ἀριστοφ. Λυσιστ. 848. Βράτ. 452. Πλουτ. 875. Ἰακ. Ἀχ. Ταξ. σελ. 875. 4) Ὄργανον κεραμικόν, δι' οὗ ὁ κεραμεὺς δίδωσι τὴν μορφὴν εἰς τὰ ἀγγεῖα, περιστρέφων αὐτὸ κύκλῳ, Ἰλ. Σ, 600. «τροχὸν ἕρμειον ἐν παλάμῃσιν ἀζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴκε θέρσιον, καὶ Ἀριστοτ. «Ὁ κεραμικὸς τροχὸς κυλίνδεται· ὁ δὲ τῆς ἀμάξης κυλίεται περὶ τὸ κέντρον. Ἀριστοφ. «Τροχῷ ἐλαυνὶς λύκιος· ἐξειργασμένος εἰς τὸν τροχὸν τοῦ κεραμέως, πήλινος· ὅθεν καὶ «Τροχηλατοῦμαι παρ' αὐτῷ, Ἐκκλ. 1. καὶ 4. παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 147. Ξενοφ. συμπ. β΄, 8. 5) «Τροχοὶ γῆς», σημάτα τινα ἢ μέρη γῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐκτεινόμενα ὡς Χερσόννησοι, καὶ Τροχοὶ θαλάσσης, τὰ ἐν τῇ ξηρᾷ προχοῦντα μέρη αὐτῆς, τὰ κύκλῳ ὑπὸ ξηρᾶς περιεχόμενα, Πλατ. Φαίδ. σελ. 113. C. καὶ Πλουτ. ἐν Λευκ. 39. «Λόφους ἀναπεφυκότας αὐτοῦ μεγάλους ὀρύγματα, καὶ τροχοὺς θαλάσσης, καὶ διαδρομὰς ἰχθυοτρόφους τοῖς οἰκητηρίοις περιλῦστοντος, αἱ ἀναχύσεις τῆς θαλάσσης εἰς τὰ κυκλοειδῆ ὀρύγματα. 6) περιτείχισμα, περίφραγμα, ὡς τὸ τρόχωμα καὶ Θριγγός· ὡς Ἡσυχ. ἐν λεξ. κύκλος, ἑρμηνεύει τὸ τοῦ Σοφοκλ. «Κυκλώπειον τροχόνι διὰ τοῦ, περιβόλιον, τεῖχος, κύκλος. Ἡ συνήθεια λέγει ὅτι «Τροχὸν καὶ τὴν κυκλοειδῆ ἀκοίτην, τὴν σχῆμα τροχοῦ κεραμεικοῦ ἔχουσαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στρεφομένης ἀκινητίζεταί τι. (ἡ μεταξὺ τοῦ τροχὸς καὶ τρόχος διαφορὰ εὕρηται παρ' Ἀμμων. σελ. 137. παρορθ. καὶ Valck. σελ. 217.

Τροχώδης, ὁ, ἡ, ες (τροχός, εἶδος). Σχῆμα τροχοῦ ἔχων, τροχῷ ὅμοιος.

Τρόχωμα, τό, ταὐτὸν τῷ, τροχός, ἀριθμ. 6.

Τρυβλίον, τό. Πινάκιον, ἄγγος κεραμοῦν ἐν ᾧ φαγητὰ ἢ ἐμβάμματα ἐμβάλλεται, ἐξυβρίφιον, πίστον, καὶ κυμβὶς, πυτήριον, Ἀριστοφ. Ἰχ. 878. (τὴν ἐκ τοῦ τρύβω παραγωγὴν τῆς λέξεως, τὴν ὁποίαν οἱ πλείστοι ὑπέλαβον καὶ ἐσχημάτισαν τὸ τρυβλίον ὡς ὑποκορ. τοῦ τρύβη, κτὶς αὐτὴ δὲν ὑποστάτει οὐδαμοῦ, ἀπεβάλλει παντάπασιν ὁ Πασσοβ. παρ' ᾧ ἡ λέξις δὲν ἔχει οὐδεμίαν ὑποκορ. ἔννοιαν, μᾶλλον δὲ ὑπολαμβάνει αὐτὴν σχηματισθεῖσαν ἐκ τινος μὴ ὑπαρχούσης πλέον σφυκτῆς ῥίζης λιγηούσης εἰς η ὁ εἰς ος.)

Τρυγαβόλιον, καὶ τρυγηβόλιον, τό (τρύγη, βάλλω). Τόπος, εἰς ὃν κορπους συλλεγομένους καὶ ξηρεὺς ἀποτίθετο, καὶ τοὺς ἐφ' ἁπλοῦν ἐν ἁλοῖ τὸν χρόνον, Ἡσυχ.

Τρυγάω, ῶ, μέλ. ήσω (τρύγη). Κόπτω τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ συνάγω αὐτούς, ἀφ' οὗ ἤδη ὡριμάσωσι. Θερίζω, συνάγω τοὺς καρποὺς τῆς γῆς, ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ σταφυλῶν, ἤτοι τρυγῶ ἀμπελῶν· ὅστε τρυγῶσιν ἀλλοτρίων, αὐτὶ τρυγῶσιν, Ἰλ. Σ, 566. καὶ Ὀδ. Η, 124. Ἡσ. ἀσπ. 292. ἔστι καὶ κατὰ μέσ. διάθ. σημάτρ. γαστέρα, Μοσχ. λέγεται ἔστι καὶ ἐπὶ αὐδῶν, αὐτὶ τοῦ, κόπτω, συνάγω αὐδὴν Μελεαγρ. β΄, 1. «Χειρὶ τρυγήσας αὐδὴν, ὡσαύτως καὶ ἡσυχοτρυγᾶν, Λεγγ. 2. 4. 2) Μεταφορικ. «Τρυγᾶν τινά, αὐτὶ τοῦ, ὠφελοῦμαι ἀπό τινος, ἀπολαμβάνω, μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπ. ὡς τὸ κορπουσθαι, καθὼς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, τὸν τρυγῶ, ἤτοι τὸν ἀπολαμβάνω. 4) παροιμ. «ῥήμασι τρυγᾶν, παροιμιακ. ἀμπέλους, ἤτοι τρυγῶ, συνάγω σταφυλὰς ἀπὸ ἀμπέλους, λέγεται ἐφ' ὅσων ἐπιχειροῦσί τι ἔνδα οὐδεὶς φόβος αὐτοὺς ἐκκαπείλει, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 883. Σφῆκ. 634.

Τρυγγάνη, ὁ. Πτηνόν τι, περὶ οὗ ὁ Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ή, 3. λέγει· «Σχοίνιος καὶ κίγκλος καὶ ὁ τρύγγανον, ἔνθα ἡ γραφὴ φαίνεται ἀμφ.

Τρυγερός, ά, όν (τρύξ), ταὐτὸν τῷ, τρυγώδης, Ἡσυχ.

Τρυγετός, ὁ, ἡμαρ. ἀνάγ. αὐτὶ τοῦ, τρυγητός.

Τρυγέω, ῶ, ταὐτὸν τῷ, ξηραίνω, Ἡσυχ. ἴδε τρύγη, 2.

Τρύγη, ἡ (τρύγω). Πᾶς καρπός, ὃς εἰς ξηρίζεται ἢ συνάγεται, σῖτος, πυρός, κριθή, καὶ

Δήμοσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερ

πᾶς ἄλλος καρπός, ὃς τις κόπτεται καὶ συλλέγεται ἀφ' οὗ ὥρισμένη, οἷον γεννήματα, ὀπώρα, οἷος κ.τ.τ. Τίμ. Ὁμ. Ἀπολ. 55. ἡ κατὰ φῶτ. »Τρυγητή«, παντὸς καρποῦ συγκομιδή. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· »Τρύγαι, ὃ δηλοῖ τὸν Δημητριακὸν καρπόν, ὡς δηλοῖ τὸ, »Ἀσηψάγου πήλωνος ὀτρυγηφάγου· ὅθεν, ἀμπέλων τρύγη, τὸ παρ' ἡμῖν τρύγος, συνῃ. λέγομεν τρύγημα. Ἱεροκλῆς παρὰ Στοβαίῳ λόγ. εγ'. 2) Ξηρότης, ξηρασία, αἴχμος, Νίκανδρ. Θηρ. 367. (πιθαν. συγγεν. τῷ, φρ-γω, φρύττω, διὰ τὸ εἶναι ἀεὶ τὸν τρυγώμενον αὖτον πεφρυγμένον, ἐξηραμένον.)

Τρυγηβόλιον, τό, = τρυγαβόλιον.

Τρυγήσιμος, ὁ, ἡ, ον. Ἐπιτήδειος εἰς τρύγος, ὃν δύναταί τις τρυγῆσαι ἢ ἔφυτε διὰ τρύγημα, ὥριμος, ἄγαιρος, Ἑσυχ. ἐκ τοῦ

Τρυγήσις, εος, ἡ (τρυγάω). Τὸ τρυγᾶν, τρύγος, σύναξις τῶν καρπῶν.

Τρυγητήρ, ῆρος, ὁ (τρυγάω). Ὁ τρυγῶν, τρυγητής, ὁ τρυγῶν τὰς ἀμπέλους, Ἡσίοδ. Καὶ ὁμοῦ ἀστέρος, Σχολ. Ἀράτ. ὄθεν

Τρυγητήριον, τό. Τὸ ἐν οὗ πιέζουσι τὰς σταφυλὰς πιεστήριον.

Τρυγητής, οῦ, ὁ. Ὅς τις τρυγᾷ, = τρυγητήρ· ὅθεν

Τρυγητικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ τρυγᾶν, εἰς τὸν τρύγον, ὁ διὰ τὸ τρύγος ὤν.

Τρύγητος, ὁ (τρυγάω). Τὸ τρυγᾶν, ἡ τῶν καρπῶν συλλογή, τὸ τρύγος, καὶ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν τρυγῶσι καὶ συνάγουσι τοὺς καρπούς, τὸ φθινόπωρον. 2) ἔτι ταὐτὸν τῷ τρύγη, τρύγος, πᾶν ὅ,τι τρυγᾶται, ἢ συλλέγεται, ἐπὶ καρπῶν. Ἀριάδιος δὲ ὁ Γραμματικὸς λέγει· »Τρύγητος ὁ καιρὸς ἐν ᾧ δεῖ τρυγᾶν, τρυγητὸς δὲ (ὀξυτόνως) τὸ τρυγόμενον, ἤτοι ὁ τρυγόμενος βότρυς· ὑπῆρχε μ' ὅλον τοῦτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διαφορὰ τις περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης.

Τρυγήτρια, ἡ. Ἡ τρυγῶσα ἢ τρυγητὸν ἔχουσα, Δημοσθ. Ἐπιλ. τοῦ τρυγητῆρ.

Τρυγηφάγος, ὁ, ἡ, ον (φαγεῖν). Ὁ γεννήματα καὶ καρποὺς τρώγων· ταὐτὸν τῷ, σιτοφάγος, καὶ ὀτρυγηφάγος, καὶ ἀτρυγηφάγος, Πλούταρχ. Συμπ. η', 8.

Τρυγηφάνιος, ὁ (φαίνομαι). Πιρὶ Πολυδ. ζ'. 17. »Οἶνος τρυγηφάνιος«, ὁ δευτερίας, ὁ ἐκ τῶν στεμφύλων ἀποπιεσμένος οἶνος, Ιοτα Ἀπτ. (τὸ λέγεσθαι κρασὶ), ὃς τις ἐν ζ', 151. αὐτὶ τούτου καὶ »Τὸ τρυγοφάνιον« ἔχει, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, τὸ ἐκ τῶν στεμφύλων πιεσθέντων ἀποῤῥεῦσαν.

Τρυγηφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τρύγην, κεράσους, γεννήματα καὶ ἐξαίρτ. οἶνον φέρων, Ὁμ. Τίμ. Ἀπολ. 529.

Τρυγία, ἡ ταὐτὸν τῷ, τρύξ, τριγιά, Γεωπονικ. πολλ' ἀμφ.

Τρυγίας, ου, ὁ (τρύξ). Ὁ ἀκάθαρτος οἶνος (λάσπη, λούνη τον κρασίου), ἢ ὑποστάθμη τοῦ οἴνου, ὁ τεθλιμμένος οἶνος, Ψαλμ.

Τρυγίζω (τρύξ). Τρυγίας γίνομαι, ἢ τρυγίαν, κατάπαστον ἀφίημι, ἀμφ.

Τρύγινος, ίνη, ινον (τρύξ). Ὁ ἐκ τρυγίας ἢ πλήρης τρυγίας ὤν.

Τρυγικός, ἡ, όν (τρύξ). Ὁ ἐκ τρυγίου κατασκευασμένος, »τρυγικὸς χορὸς«, Ἀριστοφ. Ἀχ. 628. ταὐτὸν τῷ τρυγωδικός.

Τρύγιτι, ἡ παρ' Ἱππονρ. (διαίτ. Τγ. β'.) ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ, ὀλύρα, ἀμφ.

Τρυγλητήριον τρύπανον· παρ' Ἱππονρ. (παρὰ τῶν ἐντὸς παλῶν, 24.) πίπας. αὐτὶ τρωγλητήριον.

Τρυγόβιος, ὁ, ἡ, ον, ἡμαρτ. ἀνάγν. αὐτὶ, τρυσίβιος. Πολυδ. ζ', 27

Τρυγοδαίμων, ονος, ὁ (τρύξ, δαίμων), ὁ Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 296. καλεῖ τοὺς τρυγωδοὺς »Τρυγοδαίμονας«, ἤτοι δαίμονας, πνεύματα τῆς τρυγός, κατ' ἀναλογίαν τοῦ, κακοδαίμων, ἐμπαίζων αὐτοὺς ὡς ἀχρείους κωμῳδούς.

Τρυγοδόρησις, εως, ἡ (τρύξ, δέρω). Παιδιά τις, ἐνθα ῥίπτοντές τι εἰς ἓν ἀγγεῖον πλῆρες γλεύκους, ἐξήτων αὐτὸ νὰ τὸ ἐκβάλωσι διὰ τῶν χειλέων, Πολυδ. 5', 124. »Ἡ δὲ τρυγοδόρησις τοῦ γελοίου χάριν ἐξεύρηται· δεῖ γάρ τι εἰς τρυγὸς λεκάνην καταδῦναι, περιάγοντα ἐπίσω τῷ χείρε, τὸ στόμαπι ἀνελόσθαι.«

*Τρυγόζω, ἐπὶ τρυγόνων, Ἡρωδιαν. ΑΒ. 3. σελ. 1462. ταὐτὸν τῷ τρύζω.

Τρυγοπιέω, ῶ. Διηθῶ, ὑλίζω, στραγγίζω, τὸν οἶνον διά τινος πανίου, ἢ διηθητηρίου, διὰ νὰ ἐκβάλλω ἀπ' αὐτοῦ τὰ στέμφυλα, καὶ νὰ τὸν καθαρίσω, ἐκ τοῦ

Τρυγοπιπάς, ὁ (τρύξ, ἵπος). Ὑλιστὴρ σακκίου, ἐν ᾧ διηθοῦσι τὴν τρύγα, ὑλιστήριδον, διηθητήριον, σακχυλιστήριον, εἰ οὗ ἐστράγγιζον καὶ ἐκαθάριζον τὴν ὑποστάθμην τοῦ οἴνου ἢ τὴν τρυγίαν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 1088. Lob. Φρυν. σελ. 503.

Τρυγονάω, ᾶς Ἰρυγανάω.

*Τρυγόνιον, τό, ὑπόκορ. τοῦ Τρυγών, Φιλοσ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει Σαβακών.

*Τρυγόνιος, ία, ιον. Ὁ ἐκ τρυγάνος ὤν, ὁ εἰς τρυγόνα ἀνήκων, τὸ τρυγόνιον, φυτόν τι ἄλλως περιστερεὼν λεγόμενον.

Τρύγος, ὁ, νεώτερ. τύπος αὐτὶ τοῦ, τρύγη, Spoha Δυκοφρ.

Τρυγόωεν, ἐπικ. γ'. πληθ. πρόσ. εὐκτ. τοῦ τρυγαω αὐτὶ τοῦ, τρυγῷεν, Ἰλ. Σ, 566.

Τρυγωδέω, ῶ (τρυγῳδός), ταὐτὸν τῷ, κωμῳδέω.

*Τρυγωδής, ὁ, ἡ, ες (τρύξ, εἶδος). Εἶδος γλεύκους ἔχων, ὅμοιος μὲ γλεῦκος, μὲ μοῦστον, ἢ πλήρης γλεύκους ὤν.

Τρυγῳδία, ἡ (τρυγῳδός), ταὐτὸν τῷ, κωμῳδία· ὅθεν

Τρυγῳδικός, ἡ, όν· ταὐτὸν τῷ, κωμικός, κωμῳδικός.

Τρυγῳδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω)· ταὐτὸν τῷ, κωμῳδοποιός, Ἀθήν. γ', σελ. 117.

Τρυγῳδός, ὁ (τρύξ, ᾠδή). Κυρίως, γλεύκους ἢ τρυγίας ἀοιδός, οὕτως ἐκαλεῖτο κατὰ πρῶτον ὁ κωμῳδὸς, ἢ ὅτε ὁ ἀοιδὸς τρύγα ἤτοι νέον οἶνον, γλεῦκος ἐπαθλον ἐλάμβανεν, ἢ ὅτι οἱ ἀοιδοὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἔτι προσωπεῖον τὴν ἀρχὴν τρυγίᾳ ἔχριοντο τὰς ὄψεις, ἵνα μὴ γνωρίμοι γένωνται, ὡς Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 296. φησὶ μὴν τρύγα χριόμενοι, ἵνα μὴ γνώριμοι γένωνται, οὕτω τὰ αὐτῶν ἤδον ποιήματα κατὰ τὰς ὁδούς, ἁμίξεις ἐπικαθήμενοι«, ὡς καὶ Ὁράτιος πρὸς Pis. 275. δέχεται τὴν ἐκ τῆς τρυγὸς ἐπίλησιν, κατ' ἄλλους δὲ ἑρμηνεύεται ὁ τοῦ τρύγου ἀοιδός, ὁ ψιλλων παρ' αὐτοῖς τοῦ τρύγος, ὅτε ἐτρύγων τὰς ἀμπέλους, ἆρα οὐχὶ ἐκ τοῦ τρύξ, ἀλλ' ἐκ τοῦ τρύγη, καὶ ἐντεῦθεν τρυγῳδέω, τρυγῳδία, τρυγῳδικός, αὐτὶ κωμῳδέω, κωμῳδία, κωμῳδικός· καὶ Ἀθήναιος (β', σελ. 40.) φησὶν· »Ἀπὸ μέθης καὶ ἡ τῆς κωμῳδίας εὕρεσις· εὑρέθη καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τῆς τρύγης καιρὸν, ἀφ' οὗ δὲ καὶ τρυγῳδία τὸ πρῶτον ἐκλήθη ἡ κωμῳδία· καὶ ὁ Σχολ. Πλάτ. (σελ. 153.) »Κωμῳδία ἐστὶ ποίησις ἔμμετρος καὶ αὕτη πρὸς ἀμίλλαν ᾠδῆς, πρότερον μὲν ὀψ ἁπλότητί τινι καὶ καρπῶν συγκομιδῇ γιγνομένη, μετὰ τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ διαβολῇ καὶ ἐνδείξει πονηρῶν πολιτῶν τε καὶ πραγμάτων εἰς σωφρονισμὸν ποιουμένη, καθ' ἣν τῷ νικήσαντι γλεῦκος ἔπαθλον ἐδίδοτο, ὁ τρύγα σκέλλων· παρ' ὃ καὶ ἤδη τὸ πρὶν τρυγῳδία κοινῶς ἐλέγετο· ὕστερον δὲ, διὰ τοῦ κατὰ κώμας ἄρξασθαι ταύτην, πρὶν εἰς ἄστυ μετελθεῖν, κωμῳδία ὠνομάσθη. Ἐκ τῶν ᾠδῶν τούτων, μετὰ συρτοῦ χοροῦ συνηνωμένων, ἀνεφύη κατ' ἀρχὰς ὁ Σατυρικὸς χορὸς, καὶ μετὰ ταῦτα τακτική τις πρᾶξις ἡ δρᾶμα, ὡς ἡ κωμῳδία καὶ ἡ τραγῳδία. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρ. 886. ἀναιρεῖ »Τρυγῳδικὸς χορός«, αὐτὶ τοῦ, κωμῳδικός· καὶ ἐν στίχ. 628. »Τρυγικὸς«, αὐτὶ τοῦ, κωμικὸς χορός· οὐδέποτε δὲ οὕτω ἐλήφθησαν αἱ λέξεις τρυγῳδός, τρυγῳδέω, τρυγῳδία κ.τ.τ. αὐτὶ τοῦ τραγῳδός, τραγῳδέω, τραγῳδία, ἕκατός μόνου χάριν ἀστειτμοῦ διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ἤχων αὐτῶν, Bentl. opuscul. philol. σελ. 317.

Τρυγών, όνος, ἡ (τρύζω). Πετεινόν γνωστόν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν περιττερῶν, τρυγόνα, ἡ, τουρτούρα. τὸ ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ τρυγόνι λεγόμενον. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ε', ια', 2. καὶ Ἀθήν. 3'. σελ. 394. »Ὁ Ἀριστοτέλης φησὶ περιστερῶν μὲν ἓν γένος, εἶδη δὲ πέντε εἶναι. — ἡ δὲ τρυγὼν, πάντων ἐλάττων, χρῶμα δὲ τεφρόν· αὕτη δὲ θέρους φαίνεται, τὸν δὲ χειμῶνα ῥωλεύειν Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. ιβ', 10. »Ἡ γὰρ τε τρυγὼν καὶ διὰ τοῦ στόματος μὲν ἀπαύστως ᾄδέγγεται, ἥδη δὲ καὶ ἐκ τῶν κατάπτων μερῶν, ὡς φατι, πέμπλειστα. — καὶ Δημήτριος μὲν ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ δράματι μέμνηται, ὅτε καὶ τῇ πυγῇ λαλοῦσιν αἱ τρυγόνες· ὅθεν καὶ παροιμία »Τρυγόνος λαλίστεροι· ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, ἢ φλναρούντων, παρβ. καὶ Θεόκρ. 15, 88. Meineke Μέναιδ. σλ. 148. 2) Ἰχθύς τις θαλάσσιος, κέντρον δηλητήριον ἔχων κατὰ τὴν οὐρὰν. Ἀριστοτ. α', ε', 3. τρυγόνιον, ἐν τῇ συνηθείᾳ, Pastinaca raja, Λιννᾶ. Παίζεται δὲ τὸ ζῶον, καὶ εἰς τὴν τῶν γυναικῶν συνουσίαν, Ψώτ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται ἐπὶ γυναικὸς καὶ αὐτὶ τοῦ, σύζυγος, σύντροφος, ἐρωμένη· ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τρυγὼν, — καὶ σύντροφος«.

Τρυγωνίνος, ία, ιον. Ὁ εἰς τρυγόνα (τὸν θαλάσσιον ἰχθὺν) ἀνήκων, Ὀππιαν. Ἁλ. β', 480.

Τρύζω, μέλ. ύσω. Ψιθυρίζω, γογγίζω, συρίζω, βαβράζω, βομβῶ ἢ μορμορίζω, ἐκβάλλω γυρόν ἢ λιγὺν τινα ἦχον, λέγεται συρίσσ ἐπὶ τῶν βατίων καὶ διὰ τοῦ λάρυγγος φωνῆς τῆς τριγόνος, ὡσαύτως ἐπὶ χελιδόνων, ἀρτιγεννήτων πτηνῶν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· αὐτὶ τοῦ μορμορίζω, γογγίζω, γοάω ἐκφράζων θυμίαν τινὰ ἢ ἀπαρέσκειαν, ὡσὲ μὴ μοι μοιτρόζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλοι, Ἰλ. Ι, 311. ἔτι δὲ ἐπὶ πολυλογίας καὶ φλυαρίας, καὶ ἐπὶ ταραχῆς πολλῶν ὁμοῦ θορυβούντων ἀνθρώπων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τρύζει, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ »Τρύζεται ψιθυρίζεται, λογοποιεῖται, γογγύζεται· καὶ Φώτ. »Τρύζει, ψιθυρίζει, γογγύζει, ἀσήμως λαλεῖ, παρ' ὃ καὶ ἡ τρυγὼν, ἐπεὶ ἀσήμως ᾄδέγγεται καὶ γογγ.στικῶς. Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἀδολεσχεῖ, παρ' Ἱππονρ. αὐτὶ τοῦ, κορκορυγεῖ, βορβορυγεῖ, ἐπὶ γοργορυσμοῦ (βορβορυγμοῦ) τῆς κοιλίας, ἢ τῶν ἐντοσθίων τοῦ σώματος, ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος φαίνεται, ὅτι ἡ ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. (διαφέρει τὸ τρύζω ἀπὸ τοῦ τρίζω, ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐκφράζει ἦχόν τινα ἢ τόνου βαθύτερου καὶ βαθύτερον, τὸ δὲ τρίζω καθαρώτερον καὶ ὀξύτερον, Ἰακ. Α. Π. σελ. 714. ἔστι δὲ τὸ τρύζω ἀναμφ. συγγεν. τῷ τρύω)

*Τρυήλα, ἡ, = τρυήλη.

Τρυήλης, ου, ὁ (τρύω). Τέρακτρον, ὄργανον μαγειρικὸν, δι' οὗ ἀναπατώνει καὶ ταράττει ὁ μάγειρος τὰ φαγητὰ, τορύνη, ἡ δοίδυξ. Λατιν. trua, trulla. Λουκιαν. Λεξιφ. ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ »Τρύηλις, ζωμήρυσις,« καὶ ταυτόρρωτρυπήλα, τορύνης.

Τρωλλίζω, καὶ, τρυλλίζω· ταὐτὸν τῷ, θρυλλίζω, Ἱππονρ. (περὶ τὸ ἐντὸς παθ. 7.) ἔνθα τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χειρόγραφα «τρύζειαι» ἔχοντες. Ὁ Πολυδ. (ε', 89.) «καρύζει» διὰ τούτου τὴν φωνὴν τῶν Ὀρτύγων· καὶ ἐν ε', 109. ἔχει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, ἐντρυλλίζω, καὶ ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐμβράσσεται δὲ συγγεν. τῷ τρυζω.

Τρῦμα, τό (τρύω), = τρύμη, ἡ. Ὀπή, τρύπα.

Τρυμαλιά, ἡ (τρύω), = τρύμη. Ὀπή, τρύπα, Σοταδ.

Τρυμάτιον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ, τρῦμα. Μικρὰ τρύπα.

*Τρύμη, ἡ (τρύω). Ἡ τρύπα, ὀπή, ἐξαιρ. ἡ διὰ τῆς τριβῆς γινομένη ἐπί τινος σώματος. 2) τροπ. ὡς τὸ τρῦμα, ὁ περιτετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασι γεγυμνασμένος, εἰδήμων, πεπονηρευμένος, πανοῦργος, Ἀριστοφ. Νεφ. 448.

Τρύξ, τρυγός, ἡ (τρύγω). Τὸ γλεῦκος, ὁ νέος καὶ ἀδιήθητος οἶνος, ὁ μοῦστος, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 23. Αἰλιαν. Ἐπιστολ. ς'. «Τρύγα ἀπὸ ληνοῦ» καὶ παροιμ. τρὺξ κατ' ὀπώραν, ἤτοι μοῦστος, ὃς τις δὲν ἔβρασεν ἀνόμη, δὲν ἐξευώθη, πρὸς δήλωσιν πράγματός τινος, τὸ ὁποῖον εἰσάπαξ δὲν ἀπεφασίσθη, τὰ ὁποῖα εἰσέτι μένει μετάμωρον, Κικέρ. 2) τρυγιά, ὑποστάθμη, κατακάθισμα, λούνη, λάπη τοῦ οἴνου, ἐλαίου κ.τ.τ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ σιάτρου ἀντὶ τοῦ, σκωρία· «τρὺξ σιδηρήεσσα», Νικ. παρὰ Lob. Φρυν. σελ. 73. 3) «Τρὺξ οἴνου ὀπτὴ», ἡ περιγυμένη, ἤτις ἄλλως καὶ, φέκλη, λέγεται, Faecula· τὸ τρυμοτάρταρον, ἡ ἀριμοτάρταρον, Tartaro, Ἰτ. 4) «Τρύγες στεμφυλίδες, καὶ, ἡ ἀπὸ στεμφύλων τρὺξ, ὁ ἐκ τῶν στεμφύλων ἀποβλιβόμενος μετὰ ταῦτα οἶνος, ὁ δευτερίας οἶνος, Ιατρ. Αστν. καὶ ἄλλως τρυγηφάτιος. 5) τροχίσκοι τρυγὸς ἢ ῥοντόμεια, Θεοφρ. μικροὶ τροχοὶ κηλίδων· ἔδεν

*Τρυξώδης, ὁ, ἡ, ες, νεωτερ. τύπος ἀντὶ τρυγώδης.

Τρύος, τό (τρύω)· ταὐτὸν τῷ, πόνος, κόπος, μόχθος, «Πολὺ τρύος εἶλασεν ἐξοῦ». Ἀνώνυμος παρὰ τῷ Ἐτυμολέγ.

Τρῦπα, ἡ (τρύω), = τρύπη. Ὀπή. Εὐσταθ. ὅθεν

Τρυπελώπηξ, ηκος, ὁ (ἀλώπηξ). Ἡ ἀπαντοῦ διατρυποῦσα ἀλώπηξ, καὶ ἐντεῦθεν ὅς τις τρυπάνει, χώνεται παντοῦ, πολύτροπος, Φρύν.

Τρυπάνη, ἡ (τρυπάνω). Τὸ τρυπάνιον, ἀρίδιον· ἐργαλεῖον τεκτονικὸν, δι' οὗ τρυπῶσι τὰ ξύλα, Ἡσύχ.

*Τρυπανία, ἡ. Ὁ ἀπὸ τῆς λαβίδος τοῦ τρυπανίζειν κρατούμενος ἱμὰς, τὸ λωρίον, τὸ ὑπνίον συνέχεται ἀπὸ τὴν λαβὴν τοῦ τρυπάνου.

Τρυπανίζω, μέλ. ίσω. Διὰ τῆς τρυπάνης τρυπῶ, διατρυπῶ, πλήττω.

Τρυπάνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τρύπανον. Μικρὸν τρυπάνι.

Τρυπάνιον, τό (τρυπάω). Ὄργανον τεκτονικὸν, δι' οὗ τρυπῶσι ξύλα, ἢ ἄλλα τινὰ σώματα· τέρετρον, τρυπάνη, Ὀδυσ. Ι, 385. «ὡς δ' ὅτε τις τρυπὸν δόρυ νηΐου ἀνὴρ τρυπάνῳ, εἰ δὲ τ' ἔνερθεν ὑποστείουσιν ἱμάντι ἀμφίσμιος ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεν· ὣς ἔνθ' ὑποτίστασαν μέγα τι εἶδος τρυπάνου, τὸ ὁποῖον δεδεμένον μετά τινος τόξου ἢ ἱμάντος περιδοσεῖται δι' αὐτοῦ ἐν τῷ ἐργάζεσθαι, ὡς π. χ. ἐκεῖνο τὸ τῶν τορνευτῶν. Ὁ Εὐρ. ἐν Ἰων. 460. παραφράζει τὴν Ὁμηρικὴν ῥῆσιν οὕτως· «Ναυπηγίαν ὡς εἴ τις ἁρμοῦσιν ἀνὴρ διπλοῦν χαλινοῦ τρύπανον κωπηλατεῖν. Τοῦτο τὸ μετὰ ἱμάντος καὶ τόξου τρύπανον καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡλιοδώρου (Χειργ. Ιαλ. σελ. 93.) ἀρίς, ἴδος, ἡ· ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀρίς, καὶ ἀρίδα, τὸ μετὰ ἱμάντος καὶ τόξου τρύπανον. 2) παρ' Ἱπποκρ. «Τρύπανον ὀξὺ καὶ εὐθὺ», ἀργανόν τι χειρουργικὸν εἰς εἶδος τρυπάνου, δι' οὗ τρυπῶσι τὰ ὀστᾶ τῆς κεφαλῆς, τὸ παρὰ νεωτέροις Perforativ – Trepan· ἕτερον εἶδος φαίνεται, ὅτι εἶναι τὸ παρὰ Γαληνῷ καὶ ἄλλοις «Ἀβάπτιστον» λεγόμενον· οὗ τινος ἡ μὲν κορυφὴ ὀξεῖα ἐστὶν, ἀλλ' αὐτὸς μὲν αὐτὴν ἔχει παχύτητά τινα, ἥτις ἀποδίζει τὴν εἰς τὸν ἐγκέφαλον εἰσχώρησιν αὐτοῦ. 3) Τὸ τριβόμενον ξύλον εἰς τὸ ἀνάπτειν πῦρ· ἴδε πυρεῖον.

Τρυπητοῦχος, ὁ (ἔχω). Ὁ τὸ τρύπανον ἔχων, κρατῶν· ἢ λαβὴ (τὸ μανίκιον) τοῦ τρυπάνου.

Τρυπάω, ῶ, μέλ. ήσω (τρῦπα, τρύπη). Ὀπὴν, τρύπαν ποιῶ, διατρυπῶ, διαπερῶ, διαπείρω, διατρέω. Ὀδυσ. Ι, 384. «Ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ· κατὰ Θωμ. Μ. ἔστιν ἡ λέξις μὴ Ἀττικ. εὑρηται μ' ὅλον τοῦτο παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. γ', α', 21. «Ὥσπερ Λυδὸν ἀμφότερα τὰ ὦτα τετρυπημένον» παρὰ Δικαιαρχῷ· «Ψῆφοι τετρυπημέναι· αἱ καταδικαστικαί. — Λέγεται ἔτι καὶ ἀσελγοῦς ἐννοίας, ὡς τὸ περαίνω, Θεόκρ.

*Τρύπη, ἡ (τρύω)· ὡς τὸ τρῦπα. Ὀπή. (τὸ ὕψιλον ἔστι μακρὸν, Ἰακ. Δ. Π. σελ. 801.)

Τρυπημα, τό (τρυπάω). Ἡ τετρυπημένη διὰ διὰ τοῦ τρυπάνου τρῦπα, ὀπή, καθόλου πᾶσα τρῦπα· «Τὸ ἐν ταῖς οἰκίαις τρύπημα». Εὔπολις παρὰ τῷ Ἐτυμολ. καὶ

Τρύπησις, εως, ἡ (τρυπάω). Τὸ τρυπᾶν, τρύπημα.

Τρυπητήρ, ῆρος, ὁ (τρυπάω). «Χαλκοῦς ἢ κεραμοῦς τρυπητῆρας· ἀγγεῖόν τι διατρυπημένον, ἢ πολλὰς ἔχων ὀπὰς, τρύπας, Παλ. Μαθ. ὅπερ ὁ Πολυδ. ἐν ι', 44. «Ἀγγεῖα κεραμεᾶ τετρυπημένα» λέγει.

Τρυπητής, οῦ, ὁ (τρυπάω). Ὅς τις τρυπᾷ, ὁ τρυπῶν.

Τρυσάνωρ, ορος, ὁ, ἡ (τύρω, ἀνήρ). Ὁ καταπονῶν, κολάζων, ἀνιῶν, ταλαιπωρῶν, ἐλίβων, βασανίζων ἢ ἐνοχλῶν τοὺς ἀνθρώπους· περὶ Σοφοκλ. εἰς Φιλοκτ. 209. «Δύσῤῥ τρυσάνορα», ὅπου ὁ Brunk. Σνειδ. ἐσφαλμ. ἑρμην. παρ. ἀντὶ τοῦ, «Τρυσάνορα», ἤτοι φωνὴ τεθλιμένου καὶ καταπονημένου ἀνδρός.

Τρυσίβιος, ὁ, ἡ, ον (τρύω, βίος). Ὁ καταθλίβων, βασανίζων, κατατρίβων, ἐξαντλῶν τὸν βίον, Ἀριστοφ. Νεφ. 921. «Φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς· κεκολασμένης καὶ καταπονουμένης τὸν βίον. Παρὰ Πολυβ. ς', 27. ὁ τρύων ἤτοι καποπαθῶν περὶ τὸν βίον, ἤτοι ὁ φειδωλῶς καὶ ταλαιπώρως ζῶν. (-υυυ)

Τρυσίππειον, τό (τρύω, ἵππος). Οὕτως ἐλέγετο τὸ ἐγκεκαυμένον σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐβάλλον ἐπὶ τῆς γνάθου γηραλέου τινὸς καὶ ἀδυνάτου ἵππου, ὃς τις δὲν ἐχρησίμευε πλέον εἰς τὰς χρείας τῆς πολιτείας, Εὐσταθ. «Ἔγκαυμα, ὁ τοῖς τετρυμένοις καὶ ἀχρήστοις ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς γνάθου, ὅμοιον τροχῷ· καὶ κατὰ Φώτ. «Ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου, τροχῷ ὅμοιον· κατὰ δὲ Ἡσύχ. «Τρυσίππιον, τὸν χαρακτῆρα τὸν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐν ταῖς δοκιμασίαις τοῖς ἀδυνάτοις καὶ τετρυμένοις τῶν ἵππων ἐπιβαλλόμενον, ἵνα μὴ στρατεύωνται· τροχὸς δὲ ἦν ὁ ἐπιβαλλόμενος χαρακτὴρ τῇ γναθῷ τῶν ἵππων.

Τρῦσις, εως, ἡ (τρύω), κυρ. Τριβὴ, ἀποτριβὴ, καὶ ἐντεῦθεν πόνος, κόπος, ταλαιπωρία, κακοπάθεια, βάσανος, ἐκνεύρωσις.

Τρύσκω, μέλ. τρύξω, ταὐτὸν τῷ, τρύω, τρύχω, Ἡσύχ. ἀλλ' ἔτι καὶ ὡς τὸ τρύγω, τρυγῶ· ταὐτὸν τῷ, ξηραίνω· αὗται δὲ αἱ λέξεις πιθαν. δὲν ὑπῆρχον εἰς χρῆσιν οὐδεμίαν, ἀλλ' ὑπὸ μόνων τῶν Γραμματ. ὡς ῥίζαι τοῦ τρύγη καὶ τρυγάω καὶ ἄλλων τοιούτων ἐσχηματίσθησαν, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τερύσκω, ἀντὶ τῆ σημασίᾳ τοῦ, τύρω· καὶ «Τρύγει, ξηραίνει· καὶ, ἔτρυγεν, ἐξηράνθη».

Τρυσμός, ὁ (τρύζω). Γογγυσμὸς, ψιθυρισμὸς, μυρμυρίτρμα.

Τρυσσός, ἡ, όν (τρύω). Εὔτριπτος, εὐκολότριπτος, εὐκόλως εἰς τὸ τρίβεσθαι, εἰς τὸ θραύεσθαι, εὔθραυστος, καὶ ἐντεῦθεν τρυφερὸς, κοῦφος, ἀσθενὴς, λεπτὸς, μαλακὸς, ὅθεν ὁ Σαλμάσιος παράγει τὸ Λατ. rossulus.

Τρυταγνύω, μέλ. σύσω. Σταδιάζω, ζυγοστατῶ, ζυγίζω, ἐκ τοῦ

Τρυτάνη, ἡ. Ζυγαριὰ, ὄργανον, δι' οὗ ζυγιάζομεν· καὶ αὐτὴ ἡ πλάστιγξ, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 39. Δωρκ. «Σταχάνης· ὅθεν καὶ παροιμία «Δικαιότερος σταχάνης». Δημοσθέν. περὶ Στεφ. «Ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβουλευκὼς· λέγεται δὲ καὶ ὅλη ἡ ῥάβδος τοῦ ζυγοῦ, ἧς ἑκατέρωθεν τὰ τάλαντα καὶ αἱ πλάστιγγες· κυρίως δὲ ἡ γλωσσὶς τῆς ῥάβδου τοῦ ζυγοῦ, Λατ. trutina

Τρυτεκνοδόκη, ἡ (δέχομαι). Ἡ θήκη τῆς τριτέκνης, Σουϊδ.

Τρυφαλέα, ἡ. Κρανὸς, περικεφαλαία· συχνάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. (ἡ συνήθ. παραγωγὴ ἔστι ἐκ τοῦ τρὶς καὶ φαλὸς, ἤτοι περικεφαλαία ἔχουσα τρεῖς φάλους· ἀλλ' ὁ Βοντιμ. ἐν Λεξιλ. 2. σελ. 255. ὑπολαμβάνει ἐξ ἐναντίας, ὅτι τὸ τρυφάλεια δὲν ὑπῆρχεν οὐδέποτε ἐπίθ. ἰδιαίτερας τινὸς ἐξειρέτου ἀσπίδος, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαμβάνετο ὡς κοινὸν ὄνομα ὅλων, διὸ καὶ περάγει αὐτὴν ἐκ τοῦ τρύω, καὶ ὑποτίθησιν περικεφαλαίαν τινὰ ἔχουσαν τρυπημένον ἐπ' αὐτῆς τόξον πρὸς ὑποσηρίξιν τοῦ ἐπιτιθεμένου λίφου, κατ' ἀντίθεσιν τῇ καταίτυξ. «Ἐσκύτος τε Heinr. Ἡσ. Ἀσπ. 197. ἀναιρεῖ τὴν ἀχρι τοῦδε παραδεδεγμένην παραγωγ. τῆς λέξεως.)

*Τρυφάλη, ἡ, = τρυφάλεια, μόνον παρ' Ἡσυχ.

Τρυφαλίς, ίδος, ἡ (τρύπος). Τμῆμα, κομμάτι, μερίδιον, Λουκιαν. Λεξιφ. «Τυρου τρυφαλίς· τμῆμα ἁπαλοῦ τυροῦ· ἔνθα ἄλλοι «Τροφαλίς» ἀναγινώσκουσι, τὸ δὲ τρυφαμὶς παρὰ Δρακ. ἔστι πιθαν. ἡμαρτ. ἀνάγν.

Τρυφαξ, ακος, ὁ. Τρυφηλὸς, ὁ μετὰ τρυφῆς ζῶν. Ἱππόδρομος παρὰ Στεφ. Λόγ. 141. ἐκ τοῦ

Τρυφάω, ῶ, μέλ. ήσω (τρυφή). Μετὰ μαλακότητος καὶ τρυφῆς ζῶ, ἢ τρυφηλῶς ποιῶ τι, ἡδυπαθέω, χλιδαίνω, τρυφηλὸς εἰμὶ, σπαταλῶ, διάγω βίον πολυτελῆ καὶ τρυφηλὸν, διατῶμαι ἐν ἀβροτῆτι καὶ τρυφῇ, ἀσωτεύω εἴς τι Ἰσοκρ. εἰς Νικοκλ. «Τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆτι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις, κρατέρει δὲν ἐν τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύμασιν· μιμοῦ τοὺς τρυφηλοὺς κατὰ τὸ ἔνδυμα. Ἐκίμεγαλοπρεπῶς διατῶμαι, εὐφροσύνως καὶ μετ' ἀρετείας ζῶ· καὶ αὐτὸ τοῦ ὑβρίζω. Εὐρετ. Ἰκέτ. 551. «Τρυφᾷ ὁ δαίμων· ἡ τύχη ἐμπαίζει, ὑβρίζει.

Τρυφεράινομαι, ἀποδ. παθητ. (τρυφερὸς). Τρυφηλὸς γίνομαι, διὰ τρυφῶν καὶ ἡδυπαθείας διαφθείρομαι, ἐκνευρίζομαι, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 688. τρυφερανθείς.

Τρυφεραμπέχονος, ὁ, ἡ, ον (τρυφερὸς, ἀμπεχόνη). Ὁ τρυφερὰν ἀμπεχόνην ἔχων, τρυφερὸν, ἢ ἁπαλὸν φόρεμα φορῶν, παρ' Δυσπ. ιβ', σελ. 26.

*Τρυφερεύομαι (τρυφερὸς), = τρυφεραίνομαι.

*Τρυφερία, ἡ (τρυφερὸς), = τρυφερότης.

Τρυφεροβίως, ὁ, ον (τρυφερὸς, βίος). Ὁ τρυφερὸν βίον ἄγων, ἀπροάιτως ζῶν. Σουϊδ. καὶ Πρόκλ. Παράφρ. σελ. 232

Τρυφερός, ά, όν, καὶ, -ρώς, ἐπίῤῥ. (τρυφή). Ἁπαλὸς, μαλακὸς, ἁβρὸς (δελικάτος), 2) ἀδύνατος, χαλαρὸς, διάλυτος, ὁ ῥᾳδίως βλαβῆναι δυνάμενος, ἀσθενὴς, εὔθραυστος, «ψοφοδεὴς καὶ τρυφερόν ἐστι δ' ἀσθένεια». Πλουτάρχ. Φωκ. 2. ὡς τὸ ἀλλαχοῦ παρ' αὐτῷ συνεφρόμενον «Θρίψις καὶ ἀσθένεια· καὶ ἡδυπάθεια, μαλθακός, ἀβροδίαιτος. Ὁ Διόδωρος καλεῖ οὕτω καὶ μαλακόν τι ἔνδυμα· «Ἔσθὴς κατὰ μαλακότητα τρυφερὰ· ψιλὴ, λεπτή.

*Τρυφεροσάρκος, ὁ, ἡ, ον (τρυφερὸς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

σάρξ). Ὁ τρυφερόν, μαλακήν, ἁπαλήν σάρκαν ἔχων, ἀπαλόσαρκος.

ρυφεροστήμων, ὁ, ἡ, ον (τρυφερός, στήμων). Ὁ τρυφερά, ἁπαλά ὑφασμένος, ἢ ὁ ἐξ ἁπαλοῦ στήμονος ὑφασμένος, ταὐτόν τῷ, ἀβροστήμων, Σχολ. Δυκόφρ. 863.

ρυφερότης, ητος, ἡ (τρυφερός), ταὐτόν τῷ, ἁβρότης, ἁπαλότης, μαλακότης, τρυφηλότης, ἡ τρυφερά καί ἁπαλή τοῦ σώματος κατάστασις, ἡ ἰδιότης, μαλθακότης, Ἀθήν. ιγ', σελ. 544.

ρυφερόχρως, τρυφερόχρους, χρωτος, ὁ, ἡ, ων, καί τρυφεροχρώτος (χρώς). Ὁ τρυφερόν χρῶμα, μαλακόν δέρμα ἢ χρῶμα ἔχων.

ρυφερώδης, ὁ, ἡ, ες (τρυφερός, εἶδος). Ὁ τρυφερός, ἁπαλῆς ποιότητος ὤν, ὁ εἰς τρυφερότητα, μαλακότητα, ἢ ἡδυπάθειαν κλίσιν ἔχων. Ἐπίρ. τρυφερωδῶς, Φώτ.

ρυφή, ἡ (ἀρίπρω). Μαλακότης, τρυφερότης, ἁβρότης, ἡδυπάθεια, ἡδονή, θλίψις, χλιδή, ἐκπαίδευσις, σκιατροφία, σπατάλη, γαστριμαργία (ἐξάνταμα), ὑψηλοφροσύνη, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, προπέτεια, ὑβριστική καί κατατρυφητική ἀπάντησις, ἡ τρόπος, πολίτευμα, Πλούταρχ. εἰ. Θησ. ». Τίθεται καί τρυφῇ προπαίειν τῷ ποδί. 2) μαλθακότης, ἀδυναμία, ἀσθένεια, παράλυσις, ὄδην

ρυφηλός, ἡ, ὁν, σπάν. ποιητ. τύπ. ταὐτόν τῷ, τρυφερός.

ρυφηλότης, ἡ, ταὐτόν τῷ, τρυφερότης.

ρύφημα, τό (τρυφάω). Τό πρᾶγμα ἢ τό πρόσωπον, ἐφ' ᾧ τις τρυφᾷ ἢ εὑρίσκει ἡδονήν, ἐξ ὧ τις ἀπολαύει, μεγαλαυχεῖ, ἀλαζονεύεται, τό τρυφῆς αἴτιον, Εὐριπ. Ἰφιγ. Αὐλ. 1050. »Λέκτων τρύφημα».

ρυφητής, οῦ, ὁ (τρυφάω). Ὅς τις τρυφᾷ, ἐ τρυφηλῶς καί ἁβρῶς ζῶν, ἡδυπαθής, καί πολυτελής, γαστρίμαργος, ὄδην τό τρυφητάω.

Τρυφητίας, ου, ὁ, = τρυφητής.

ρυφητιάω, ῶ. Τρυφῆς ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμίαν πρός τό ἐντρυφᾶν ἔχω, Ἠλίμ. Ἀλεξ.

ρυφητικός, ἡ, όν (τρυφάω). Ὁ ἐν τρυφαῖς διαιτώμενος, ὁ κλίσει εἰς τάς τρυφάς καί ἡδυπαθείας ἔχων, ἕκτοος εἰς τάς τρυφάς, Ἠλίμ.

Τρυφοπαλάσιριες, ἡ (καλάσιρι). Εἶδος γυναικείου ἐνδύματος λεπτοῦ καί πολυδαπάνου.

ρύφος, εος, τό (τρύπτω). Ἠλάσμα, θρύμμα, ἢ τρῦμα, τμῆμα, κομμάτιον, Ὀδ. Δ, 508. καί πληθ. παρ' Ἡροδ. 4, 181.

ΤΡΤΦΩ, ἀχρηστ. θέμα τοῦ τρύπτω, τρύφος, τρυφῇ, τρυφερός, κ. τ. τ.

Τρυχηλός, ά, όν = τρυχηρός.

ρυχηρός, ά, όν (τρυχός). Τακεῶδης, ἐρρῑγμένος ξισχισμένος, κατεπαλωμένος, attritus Λατ. ὁ Εὐριπίδ. Τρωάδ. 496. χρῆται τῇ λέξει ἐπί παλαιῶν ἱματίων καί παλαιῶν ἐκμυορροωμένων σωμάτων ἢ σαρκῶν. »Τρυχηρά περί τρυχηρόν εἱμένη χροΐ πέπλων λακίσματα».

ρύχινος, ίνη, ινον (τρύχος). Ὁ ἐκ τρυχῶν τινος ῥακέων κατεσκευασμένος, ῥακώδης, πλήρης ῥακέων.

ρυχίον, τό· ὑποκορισ. τοῦ τρῦχος. Μικρόν τρῦχος, ῥάκιον.

Τρύχνη, ἡ καί

ρύχνος, = στρύχνος.

τρυχνόω, ταὐτόν τῷ, τρύχω, καί τρυχόω, τρῶ. Γαλην. Γλωσσ. ἀμφ.

Τρῦχος, εος, τό (τρύχω). Τρίμμα, ἔκτριμμα, θέμα, ῥάκος, ἱματίου τετριμμένου, διερρωγός, ἢ τμῆμα ἱματίου παλαιοῦ, σπάρου, παπαλωμένου ῥωπαροῦ, Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. γ', 9. »Αἱ γάρ καταχρεμάνυνται καθάπερ τρῦχος ὀθονίου μακρόνω· ἔστι δέ καί ἀντί τοῦ πανοχρόν, πέπλωμον φόρεμα, διά τό διαῤῥῑγνύειν συνήθ. τά ἱμάτια πρός ἔνδειξιν πένθους, Εὐριπ. »τρύχαι πέπλων· καί »τρύχος πέπλωνος· καί ἁπλῶς »τρύχη· μόνον ἀντί τοῦ πένθιμα ἱμάτια· ἀντικειμένως τοῖς Λευκοῖς· καθόλ. τμῆμα, κομμάτιον, κλάσμα. (οἱ παλαιοί Γραμματ. ἔγραφον τρύχος διά βραχέος ὑψιλον, ἀλλ' ἔλα τά παραδείγματα ὅσα ἁπαντῶται παρά τοῖς ποιηταῖς, καί ἡ ἐκ τοῦ τρύχω παραγωγή τῆς λέξεως ἀποδεικνύουσι τήν διά τοῦ μακροῦ ὑψιλοῦ γραφήν τρῦχος ἀναντίῤῥητον, Ἰαὶ. Α. Π. σελ. 149. Ἀριστφ. Ἀχ. 425. Reisig synt. crit. de constr. antistr. σελ. 20) ὄδεν

Τρυχόω, ῶ, = τρύχω, Μίμνερ. 2, 12. ἴδε τρύχω.

* Τρύχω, μέλλ. ξω (τρύχω) Κατατρίβω, καταναλίσκω, καταδαπανῶ, φθείρω, ἐλαττόω »τρύχουσιν οἶκον καταδαπανῶσι, φθείρουσι τήν περιουσίαν, Ὀδ. Α, 248. Π, 125. Τ, 133. Ἡσ. ἔρ. 307. καί »πτωχὸς οὐκ ἔστι κἀλεῖ τρύξοντα ἑαυτόν» Ὀδ. Ρ, 387. καί ἐντεῦθ. κἀθέλ. ἐξαντλῶ, καταπονῶ, ἐξασθενῶ, ταλαιπωρῶ, βασανίζω, στενοχωρῶ, καταβλίβω, Ὀδ. Α, 288. Β, 219. παρβλ. καί Θεογν. 750. »λιμῷ τρυχώμεθα Ὀδ. Κ, 177. ὡσαύτ. »τρύχειν βίον ἐν κακότητι» καταφθείρω τήν ζωήν μου ἐν δυστυχίᾳ, ἐν ταλαιπωρίᾳ, Θεογν. 908. καί ἐπί παθῶν τά ὁποῖα κατατήκουσι τήν ζωήν, τήν ὑγείαν, ὡς, ἔρωτες, πόθος, κ. τ. τ. Ἀνάθελ. καί μετά Γενικ. τρυχεσθαί τινος, ἤτοι κατατήκεσθαι ὑπό τῆς ἐπιθυμίας τήν ὁποίαν ἔχω τοῦ νά ἴδω τινά, Ἀριστοφ. Βατρ. 989. Ἐκεστ. τρυχόω εὑρηται σπαν. ὄδεν τρυχούται, Μίμν. 2. 12. παρά Νεωτερ. εὑρηται καί ἀόρ. ἐτρύχωσα, παθ. ἐτρυχώθην, παθητ. Παρακμ. τετρυχωμένος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ σπαν. τρυχόω. (τό ὑψιλόν ἐστι ἀπαναχοῦ μακρόν.)

Τρύχωσις, εως, ἡ (τρυχόω) Κατάτριμμα, θλῖψις, πόνος, βάσανος, ταλαιπωρία. (– – ∪)

Τρύω, ἐξ οὗ εὐχρηστ. ὁ παρακμ. τέτρυμαι, μετοχ. τετρυμένος, ἀπαρέμφατ. τετρῦσθαι, οἱ δέ λοιποί ἐκ τοῦ τεύχω λαμβάνονται. Τρίβω, καταστρίβω, καταναλίσκω, ἀνωφελῶς ποιῶ, καταδαπανῶ, κατατήκω, κατπονῶ, κακόω, ταλαιπωρῶ, βασανίζω, καταβλίβω, ἐκπυρζῶ, καταπόπτω ἢ φθείρω, ἐλαττόω, ἐξαντλῶ τάς δυνάμεις τινός, καί καταβαρύνω, στενοχωρῶ, ἐπιθλίβω, ὄδεν »Τετρυμένος» ἀντί τοῦ, καταπεπονημένος, ἐν Ἐπιγράμ. Παρά Πλάτ. Νομ. ζ'. »Τῶν σωθέντα τετρυμένων μετά σπουδῆς τε ἅμα καί τῶν πρώτων, καί »τετρυμένοι ταλαιπωρήσαντες Ἡροδ. 6, 12. Ruhnk. Τιμ. σελ. 47. ὡσαύτ. γήραϊ, πενίᾳ τετρυμένος, κ. τ. τ. »τετρῦσθαι εἰς τό ἔσχατον κακοῦ» Ἡροδ. 1, 22. καί »ἕως τετρυμένος εἰς τό ἔσχατον κακοῦ» Ἡροδ. 2, 129. ἰδίως δέ τρυπῶ, διατρυπῶ, ἐντρίβω. (ἔχει δέ τό τρύω μίαν καί τήν αὐτήν ἀρχήν μετά τοῦ ΤΡΔΩ, ΤΡΕΩ, τετρένω, τιτραίνω, τρώω, τιτρώσκω, τρώγω, τείρω, Λατ. tero, κ. τ. τ. ὄδεν τρύσις, τρύχω, τρῦχος, τρυχόω, τρύσκω, τρύπη, τρύπανον, τρυμά, τρυμή, τρυμαλιά, θρύπτω, τρύφος, τρυφή, τρυφάω, τρυφερός, κ. τ. τ. ἔτι δέ καί τρύζω, τρίζω.) [τό ὑψιλόν ἔστιν ἐεί μακρόν, ὄδεν ἡ γραφή τέτρυμμαι, τετρυμμένος, ἤτοι προέκυψεν ἐκ τῆς μετά τοῦ τετριμμένος συγχύσεως, ἔστιν ἡμέρτημ. Wesseling. Ἡροδ. 2, 129. Ἰακ. Φιλ. Θεσπ. 9, 4. Addaeus 3. Απ. σελ. 179. 207.)

* Τρωαί, αἱ (Τρώς) Αἱ γυναῖκες τῆς Τροίας, Τρωάδες, Ὁμ. ἴδε Τρῶες.

* Τρωάς, άδος, ἡ. Θηλ. τοῦ Τρώς, συχνάκ. Ἐν Ἰλ. καί κατά πλῆθ. 2) παρά τοῖς ὕστερον καί ἡ χώρα τῆς Τροίας, ἡ Τρωάδα.

Τρωγάλια, τά, καί, τρωκτά, τά, (τρώγω) λέγονται οἱ καρποί καί ἄλλα μέρη φαγητῶν, τά ὁποῖα τρώγονται ὠμά, καί μάλιστα τά μετά τά λοιπά μαγειρευόμενα φαγητά οἷον ἀμύγδαλα, κάρυα, κάστανα, καί τά τοιαῦτα, Πολυδ. ς', 11. »Ἦν δέ τρωγάλια, μυρτίδες, κάρυα, μέσπιλα, ἃ καί ὀπωπεῖται, κόκκοι ροᾶς, ἀμυγδάλαι, κάρυα Περσικά, ἃ καί νῦν βασιλικά» Ἰσχάδες, σῦκα. Ὁ Ἀθήναιος ἐν ιδ'. ἔχει ἐξ Ἀριστοτ. »Τό μέν ὅλον διαφέρειν τραγήματα βρώματος ὁμιστέον, ὅσον ἐδέσματα τρωγαλίου· τοῦτο γάρ πάτριον τοὔνομα τοῖς Ἕλλησιν, ἐπεί ἐν τραγήμασι τά βρώματα παρατίθενται. Διόπερ οὐ κακῶς ἔοικεν εἰπεῖν ὁ πρῶτος ἐντέραν προσαγορεύσας τράπεζαν. Οὕτως γάρ ὁ ἐπιδορπισμός, τραγηματισμός τις ἐστίν, καί δεῖπνον ἕτερον παρατίθεται τραγήμασι· σπαν. ἐν τῷ ἑνὶ. ἀριθ. μόνον παρά Πιν. ἔστι δέ οὐδ. τοῦ

Τρωγάλεως, ὁ, ἡ, ον (τρώγω) ταὐτόν τῷ, τρωκτός, Ὅστις τρώγεται ὠμός, ἢ θραύεται, συντρίβεται, μέ τούς ὀδόντας τρωγόμενος, τραγεστός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Τρωγάλιον δέρμα, τάς μελικοκκίδας· ἔνθα ὁ Ἀλβέρτος ἔχει τοῦ Περγέρου τήν ἀνάγνωσιν. »Τρωγάλιον· δέρμα τῆς μελικοκκίδος».

Τρώγλη, ἡ, (τρώγω) Ὀπή, τρύπα, χέρσυλον, ἄντρον, ὄδεν

Τρωγλήτης, ου, ὁ. Εἶδος χελιδόνος ἐν ταῖς τρώγλαις τῶν πετρῶν καί τοῦ χείλους τῶν ποταμῶν κατοικοῦσα, πετροχελιδόνα.

Τρωγλίτης, ου, ὁ, = τρωγλήτης.

* Τρωγλῖτις, ιδος, ἡ. Εἶδος Σμύρνας, ἐρώματος, ὅπερ καί τρωγλοδύτις καλεῖται.

Τρωγλοδύνω = τρωγλοδύω.

* Τρωγλοδυτάω, Τρυπόνω, κρύπτομαι, κατοικῶ εἰς τάς τρώγλας, εἰς τάς πέτρας, εἰς τά σπήλαια ἐκ τοῦ

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ, (τρώγλη, δύω) Ὁ ἐν τρώγλαις διαιτώμενος, οἰκῶν, ὅστις εὑρίσκεται κατοικεῖ, κρύπτεται ἢ τρυπόνει εἰς τάς πέτρας ἢ εἰς τάς τρύπας. Ἀριστοτέλ. ξω. Ἱστορ. ιβ'. »Ἔστι δέ τόπος οὗτος περί ὃν οἱ Πυγμαῖοι κατοικοῦσιν, οὐ γάρ ἔστι ταῦτα μῦθος, ἀλλά κατά ἀλήθειαν γένος μικρόν μέν καί αὐτοί καί οἱ ἵπποι, τρωγλοδύται δ' εἰσί τόν βίαν· κατοικοῦσι δηλαδή μέσα εἰς τάς τρύπας τῆς γῆς, τάς ὁποίας αὐτοί κατορύττουσιν, ὁ Ἡροδ. 4, 183. ἀναφέρει τούς Τρωγλοδύτας γένος Αἰθιοπικόν »οἱ γάρ Τρωγλοδύται Αἰθίοπες πόδας τάχιστοι ἀνθρώπων πάντων εἰσί, τῶν ἡμεῖς περί λόγους ἀποφερομένους ἀκούομεν· οἰκέονται δέ οἱ Τρωγλοδύται ὄφεις καί σαύρας, καί τά τοιαῦτα τῶν ἑρπετῶν· γλώσσαν δέ οὐδεμιῇ ἄλλῃ παρομοίην νενομίκασι, ἀλλά τετρίγασι, καθάπερ αἱ νυκτερίδες.α 2) Ὄνομα πτηνοῦ τινος, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Τροχίλου, ὄθεν

Τρωγλοδυτικός, ἡ, όν. καί Ἐπίρ. -κῶς. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τό ἔθνος τῶν Τρωγλοδυτῶν, ἢ εἰς τό κατοικεῖν τρώγλαις, ἐν ὀπαῖς καί σπηλαίοις, »βίος τρωγλοδυτικός» καί Διοσκορίδ. β', 103. »Ἀραβία τρωγλοδυτική», ἢ ὑπό τῶν Τρωγλοδυτῶν οἰκουμένη· καί ἐν ἀ, 78. »Τρωγλοδυτική σμύρνα· ἡ ἐν τῷ τόπῳ τῶν Τρωγλοδυτῶν γινομένη, ἢ ἐξ αὐτοῦ φερομένη.

* Τρωγλοδύτις, ιδος, ἡ = τρωγλῖτις.

Τρωγλόδυτος, ὁ, ἡ, ον· ταὐτόν τῷ, τρωγλοδύτης· Ἀριστοτέλ.

* Τρωγλοδύω, (τρώγλη, δύω) Ἐν τρώγλαις, ἐν σπηλαίοις, ἢ ἐν τρύπαις κατοικῶ, κρύπτομαι, μόνον κατά μετοχ. Βατραχ. 52. (ῡ)

Τρωγλοειδής, ὁ, ἡ, ές. (τρώγλη, εἶδος) Ὁ τρώγλης εἶδος ἔχων, ὅμοια τρώγλῃ.

Τρώγω, Μ. τρώξομαι, ἀόρ. ἔτραγον, ὁ δέ ἀόρ. ἔτρωξα σύνηθες σπανιώτ. μόνον ἐν συνθέσει κατατρώξαντες παρά Τίμ. Λεξ. γ. παθητ. ἀόρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐτρέγην. Βιβρώσκω, καταδάκνω διά τῶν ὀδόντων, κατατρίβω, ἢ συνθραύω ἀποτελῶν τριγωνισμόν τινα, (κρισανίζω), μασάομαι, μασῶ, λέγεται ἐπί τῆς διά τῶν ὀδόντων ἄλεσεως καί μασήσεως τῶν φαγητῶν, καί ἐξαιρέτως ἐπί τοῦ ἐσθίειν ὠμούς καί τραχεῖς καρπούς, καί ἐπί θηρίων, Ὀδ. Ζ, 90. κἀγρώστει τρώγεινα καί Ξενοφ. Συμπ. δ', 8. »Εἰ τοῦτο (τό κρόμμυον) καί μετά δείπνον τρωξόμεθα. ὅθεν ἡ τοῦ Ἡροδότου (2, 37) ῥῆσις δεικνύει τήν διαφοράν. »Τούς γεωμέτρους κυάμους οὔτε τρώγουσι οὔτε ἔφοντας πατέουσιαν· αὐτοί δηλ. δέν μασῶσι τούς κυάμους μήτε ὠμούς, μήτε μαγειρευμένους· τούς τρώγουσι. παρβλ. καί 1, 71. 2. 92. 4, 177. παρά τοῖς ὕστερ. ἐξαιρ. ἐλέγετο ἐπί τῶν τρωγαλίων ὅσα δηλ. μετά τήν τράπεζαν ἐτρώγοντο, ἴδε τρωγάλια καί τρωκτά. (τό τρώγω ἔχει τήν αὐτήν ἀρχήν μετά τοῦ τρώω, καί τρύω, ἅπερ ὁρᾶ)

*Τρωϊάς, άδος, ἡ· ἰδι. ποιητ. θηλ. τοῦ Τρῳϊκός, Τρῳάς, ἐκ τῆς Τροίας, Ὁμ. συνηθ. γυναῖκες Τρ. καί ἄνευ Οὐσ. ἀντί Τρωάδες, παρβλ. Τρῳάς.

*Τρωϊκός, ή, όν (Τρῳϊς) Ὁ εἰς τήν Τροίαν ἀνήκων, ἢ ἐκ τῆς Τροίας ὤν, λαός, πεδίον, Ἰλ.

*Τρωΐλος, ὁ, ἀρτι κύρ. Ὀν. υἱός τοῦ Πριάμου, Ἰλ. Δ. 257. (–υυ)

*Τρώϊος, ία, ιον, ἐπικ. καί Ἰωνικ. ἀντί Τρῳός, ἐκ Τροίας, ἵπποι, Ἰλ.

*Τρωκτά, τά, ἴδε τρωκτός.

Τρωκταίζω, ταύτόν τῷ, κακουργέω. Ἐτυμολέγ. ἐκ τοῦ

Τρώκτης, ου, ὁ. (τρώγω) Ὅστις τρώγει, μασᾶ, διά τῶν ὀδόντων κατατρίβει κριτσανίζει καί λαίμαργος, φάγος ἢ πολυφάγος· ὁ Ὅμηρος εἶς (ἐν Ὀδυσ. Ξ, 289. καί, Ο, 715.) καλεῖ τούς ἐκ Φοινίκης ἐμπόρους »Τρωκτῆρα, ὅπερ οἱ Γραμματικοί ἑρμηνεύουσι διά τοῦ, πανοῦργος, ἀπατεών, κακοῦργος, ἀποστερητής, φιλοτερδής, φιλοχρήματος κατ' ἄλλους δέ λαμβάνεται ἐντεῦθεν ὡς κύρ. Ὅτου. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Τρώκτης, φάγος, ὁ ἀπό πάντων ἐτοίμως, καί κερδαίνειν βουλόμενος· καί ἐντεῦθεν ὁ Φιλόστρατος ἐν τῷ εἰς τά ἡρωϊκά προοιμίῳ λέγει περί ἐμπόρων. »Φιλοχρήματοι καί τρωκταιν· ὡς ἐπιδ. »τρωκται χειρες« ἤτοι ἀπατηλαί, πλεονεκτικαί ἢ ἁρπακτικαί χεῖρες τοκιστοῦ τινος, ὡς ἐν Ἀναλέκτ. β', σελ. 204. »Λαθρόποδας τρώκτας χερσί τίθης τόκοισι. παρβλ. καί Boisson. Φιλόστρ. 2) Ἰχθύς τις· ὁ Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ. ά, 5. λέγει »Τρώκτην τόν θαλάσσιον ἰχθύν, ὃν ὁ Ἀριστοτέλ. ζώ. Ἱστορ. θ', 37. καί Ὀππιαν. Ἁλ. γ'. 144. »Ἁμίαν καλοῦσιν, ἕνεκεν τοῦ ἐξέος αὐτοῦ δήγματος, κατά τούς μεσαίους αἰῶνας ἐλέγετο οὕτω καί ἓν εἶδος πεστρόψης, Γαλ truite.

Τρωκτός, ή, όν, ἐπιθ. ῥηματκ. τοῦ τρώγω. Φαγωμένος, καταδραμένος διά τῶν ὀδόντων, κριτσανισμένος, ἢ ὅς τις τρώγεται ὡμός, τραγανίζεται μασσώμενος διά τῶν ὀδόντων, Ἡροδτ. 2, 92. καί ἐντεῦθ. ταύτόν τῷ, τρωγάλιος, καί, τρωγάλια.

Τρῶμα, ατος, τό· (τρώω) Ἰωνικ. ἀντί, Τραῦμα, πληγή ἀπό τοῦ τρώματος ἀποθνήσκειν ἢ ἐκ τῶν τρωμάτων τελευτᾶν Ἡροδτ. 2, 63, 3, 29, 64, 78. καί ἀλλαχοῦ. 2) ὅτι καί ἐπί ἀψύχων πραγμάτων, βλάβη, φθορά, κολόβωσις, πήρωσις, ἐπί πλοίων, Ἡροδτ. 6, 16.. καί καθόλ. ζημία, βλάβη, χαμός, καί συντύχημα ἐν πολέμῳ, καταστροφή, ἧττα, Ἡροδτ. 4, 160 5, 121. 6, 132. 7, 235. καί ἀλλαχοῦ, παρβλ. τρωῦμα.

Τρωμᾶτίας, ου, ὁ, (τραῦμα) ταύτόν τῷ, τρυματίας.

Τρωμᾶτίζω, Ἰωνικ. ἀντί, τραυματίζω. Ἡρόδτ.

*Τρωμᾶτίτης, ου, ὁ. Ἰωνικ. ἀντί τραυματίας, Ὁ πληγωμένος, Ἡρόδτ. 3, 79.

Τρώμη, ἡ, Δωρ. τρῶμα = τρῶμα, τραῦμα. Πινδάρ. Πύθ. 1, 483. ταύτόν τῷ, τρῶμα, τό.

*Τρώννυμι, καί, τρωννύω, ταύτόν τῷ τρώω, τιτρώσκω. ἀμφβ.

Τρωξ, γός, ὁ. (τρώγω) Φάγος, φαγᾶς, τρώκτης γαστρίμαργος, ἐξαιρ. ὁ τρώγων τά ὄσπρια σιτώληξ. Φωτ. Ἐτυμολογ. καί Σχολ. Ἡσιοδ. 2) ταύτόν τῷ, Τρώγλη. Ἡσύχ.

Τρωξαλλίς, ίδος, ἡ. (τρώγω) Ὁ καταστρώγων τά λάχανα σκώληξ, κάμπη, chenille Δίδυν. γ'. Σελ. 118. »Βατεσδόπτουσι τά λάχανα τρωξαλλίδεσι· ταύτας ἡ συνήθεια παρωνόμασε τρώγαλλίδας (ἡ ψαλλίς, ἴδε.) λέγειν.

*Τρωξάνιον, τό, (τρώγω) Σκώληξ, τρυχύ ξύλον, ἡ ξηρά κλωσάρια τῶν δένδρων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει »Τραυσανον, ξηρόν πᾶν ἢ φρυγιανόν. 2) καί πᾶν τό ἀποπίπτον ἐκ τῆς φαγῆς ὅτε τρώγουσι τά ζῶα παρά Σουϊδ. Φωτ. καί Ἐτυμολ. φέρεται »Τραύξανα, τά ἀπό τῆς φαγῆς ἀποπίπτοντα τῶν ἵππων, ἢ τῶν βοῶν, ἢ τῶν ἄλλων κτηνῶν λείψανα· (ἀ ἡ συνήθεια »Ἡσυχάλους λέγει). Σημαίνει δέ καί τά ἀπανθόδη καί ξηρά ξύλα.

Τρωξάρτης, ου, ὁ, (τρώγω, ἄρτος) Ὁ τρώγων ἄρτον, ἐσμ. Ἐπιθ. μυῖς ἐν Βατραχομ.

Τρωξιμος, ὁ, ἡ, ον (τρώγω) Ὅστις δύναται φαγωθῆναι ὠμός, φαγώσιμος. τρωκτός.

Τρωξις, εως, ἡ, (τρώγω) Τό τρώγειν ὠμούς καρπούς, κατατρωγέα.

*Τρωός, ά, όν κατά συνηλφ. ἀντί Τρῳϊκός, (Τρῳός) Τρωϊκός, ἵπποι, Ἰλ. Ψ, 291. »Τρωαί κύνες πολλαί. ἐν τῷ Ἰλ. αἱ ἐκ τῶν Τρώων γυναῖκες καλοῦνται ἑβδομηκοντίας Τρωαί, ἄνευ ὑπογεγραμμ. Ἰωτα.

*Τρωοφθόρος, ὁ, ἡ, ον (Τρῳός, φθείρω) Ὁ φθείρων, καταστρέφων τούς Τρῶας, ἢ τήν Τροίαν.

Τρωπάω, ποιητκ, ἀντί τρέπω, Στρέφω, γυρίζω, περιστρέφω, μεταβάλλω, μετατρέπω. »τρωπῶσα χεὶρ πολυηχέα γώνιον Ὀδ. Τ, 521. ἐπί ἀηδόνος· καί μέσ. στρέφομαι, γυρίζω ἐμαυτόν, περιστρέφομαι, περιτριγυρίζω, κυκλῳ περιστρέφομαι »πάλιν τρωπᾶσθαι Ἰλ. Ο, 95. καί »πρός δέ πόλιν τρωπῶντο λιλαιόμενοι βιότοιο Ὀδ. Ω, 536. ἤτοι ἐστρέφοντο πρός τήν πόλιν καί »μηδέ τρωπᾶσθε φόβοιο« μήτε τραπῆτε πρός φόβον, μή φεύγειτε, Ἰλ. Ο, 666, »τρωπέσκετο φεύγων Ἰλ. Δ, 568. παρβλ. τροχάω, στρωφάω, νωμάω, Ρορε. Εὐρ. Μηδ 664.

*Τρώς, ός, γενκ. Τρωός. Ἄρσεν. κύρ. Ὅτου. ἐν Ἰλ. ὅθεν οἱ Τρῶες, γενκ. Τρῶων, συχνακ. παρ' Ὁμήρ.

Τρῶσις, εως, ἡ. (τρίω) Τό τιτρώσκειν, πληγόνειν· τραῦμα, πληγή.

Τρώσκω, ταύτόν τῷ, τρώω, τιτρώσκω, ἀμφ.

Τρωσμός, ὁ, (τρώω) Τραυματισμός, πληγή, πλήγωσις Ἱπποκρ. 2) = τετρωσμός Lob. Φρυν. σελ. 209

Τρωτός, ή, όν. Ἐπιθ. ῥημ. τοῦ τρώω. Τετρωμένος, πληγωμένος, Ἰλ. Φ, 568. καί ὁ τρωθῆναι δυνάμενος, ὑποκείμενος εἰς τρῶσιν, πλήγωσιν Ξενοφ. Ἀναβ. γ', ά, 15.

Τρωῦμα, τό, ὡς τό τρῶμα Ἰωνικ. ἀντί τραῦμα, οὕτως ἀνεγνώσθατο πρότερον παρ' Ἡροδτ. 4, 180. καί ἐν Λουκ. Συρ. Θε. καί ἐν Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμτ. Τομ. ά, σελ. 102.

Τρωχάω, ῶν Ἐπικ. ἀντί τρέχω. Ἰλ. Χ, 163. Ὀδυσ. Ζ, 319. παρβλ. τρωπάω.

Τρώω, ἁπλουν ῥῆμα τοῦ τιτρώσκω, πληγόνω, λαμβάνεται μόνον ἐπί γενικωτέρας Ἐνν. ἀντί τοῦ Βλέπτω, ζημιῶ, εἰς βλάβην, ἢ ζημίαν, φθοράν φέρω, ναιόν σε τρώειεν Ὀδ. Φ, 293. τό κρασί σέ πειράζει, σέ ζαλίζει· εὑρηται δέ τοῦτο μόνον τό παρά. κατ' ἐνεστ. χρόνον· διότι τό τρώσω, καί ἐξ. ἀνήκουσι μᾶλλον εἰς τό τιτρώσκω· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τρώει, τιτρώσκει, δαπανᾷ, ἴδε τιτρώσκω.

Τό Τ. μετά τοῦ Τ.

Τύ, Δωρικ. ἀντί τοῦ, Σύ, καί, Αἰτ. ἀντί σέ ἐγκλιτ. μόνον Θεόκριτ. ὅθεν τό Λατιν. Tu.

Τύβαρις, ὁ. Παρά Δωριεῦσιν εἶδος ἐπιφορήματος, σέλινα ἐν ὄξει. Πολυδ. ς', 71. (σέλινα εἰς τό ὀξίδιον κατεσκευάσμενα. Τουρτ, ή.)

Τύβιον, τό. Ὑποκορστ. τοῦ ἀχρήστ. τύβος, πίθαν. ταύτ. τῷ ἡμιτυβίον.

Τυγχάνω, μέλ. τεύξομαι, ἀόρ. ἔτυχον, ἐπικ. ὑποτακτ. τύχωμι, Ἰλ. Ἐπικ. ἀόρ. ά, ἐτύχησε, παρακ. τετύχηκα Ἰωνικ καί τέτευχα, Ἰωνικ. γ', πρόσ. ὑπερσυντ. ἐτετεύχεα, Ἡροδτ. 3, 14. ἀσυνθ. καί παρά τοῖς ὕστεροις μή Ἀττικ. Σημασιολογ. ὡς παρ' Ἀριστοτ. καί Πολυβ. εὑρηται καί τετύχηκα, Lob. Φρυν. σελ. 395 πλήν Περιτέτυγμαι· ὁ Ὅμηρ. χρῆται ἀμφοτέροις τοῖς τύχειν καί τυγχάνειν. ἅπαξ δέ τῷ Παρατκ. τετύχηκε, κ. σπάν. καί τῷ παρ' ἐνεστ. αὐγχανα μόνον ἐν Ὀδ. Ξ, 231, τῷ δέ Ἐνεστ. εὐθέσεται. — κύρ. Τυχαίνω, ἐπιτυχαίνω, εὑρίσκω τόν σκοπόν, ἐξαρβάλλων ἢ ῥίπτων ἐπίτηδες, διά τοῦ τόξου, ἢ ἄλλου τινός ὁπλου κτυπῶ ἐπιτυχαίνω, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. ἀπαντῶσι συχνάκις τό τυχεῖν μετά τοῦ βάλλειν, οὐσίαν, κ. τ. τ. συναπτόμενον, Ἰλ. Δ, 106. Ε, 582. Μ, 392. καί ἀπολύτ. Ἰλ. Ε, 98, 287. Η, 243. Μ, 189. Ν, 397. Ὀδ. Τ, 452. μετά Αἰτ. Ἰλ. Δ, 106. Ε, 582. Ν, 371. καί ἀλλαχ. μετά γενκ. Ἰλ. Ε, 587. Ψ, 857. »κατά κληῖδα Ἰλ. Ε, 579. Τίθεται δέ ἡ Αἰτκ. παρ' Ὁμήρ συνήθ. ἐάν τό ἀντικείμενον πρός ὃ ῥίπτεται εἴτε καί ἐπιτυχαίνει ὑπάρχῃ ἔμψυχον, ἢ δέ γενκ. τότε μόνον ὅτε τό ἀντικείμενον, ἢ ὁ σκοπός εἶναι ἄψυχόν τι. 2) καθόλ. δέ Λαγχάνω, ἐπιτυγχάνω, εὑρίσκω, ὑποσυρέστιος κατά τύχην καί ἐκ τοῦ αὐτομάτου γίγνομαι, βαιουσῆς πράξεως, καί ἐπί μέν προτέρ. ἀντί τοῦ, κατά τύχην ἀπαντῶ, συναντῶ, ἁπλοῦν ἄνευ πτωτκ. »δώκεν τυχήσας« Ὀδ. Φ, 13. ἤτοι τοῦ τά ἔδωκεν εἰρών, ἀπαντήσας αὐτῷ κατά τύχην, καί Ἡσ. Θεογ 973. μετά Γεν. Ὀδ. Ξ, 334 Τ, 291. ὅθεν ὁ τυχών, ὁ ἀπαντώμενος, τόν ὁποῖόν τις ἀπαντᾷ κατά συγκυρίαν, ἢ κρίσις, πρόστυχος, καί, οἱ τυχόντες, οἱ συνήθεις, οἱ καθημερινῶς ἀπαντώμενοι, εἰ τυχόν ἄνθρωποι, οἱ ποταποί, καί, τά τυχόντα, τά καθημερινά, συνήθη καί κοινά πράγματα· καί ἐπίῤῥημ. τυχόντως, ἁπλῶς καί ὡς ἔτυχε, Ἀριστοτ. ἐπί δέ Πραγμάτ ἀντί τοῦ ἐπιτυχεῖν, κατορθοῦν, ἀποκτῶ, καταιτῶ εἴς τι, ἐμπειρίαν μετά Γεν. »ὕδατα τάχιστα πεφυκέναι καί ὁδοῦ τυχεῖν« Ὀδ. Ζ, 290. ἡμιλότητεσι Ὀδ. Ο, 158. καλοῦ« Θεογ. 253, 256. »σεῖο συγγνώμης τυγχάνειν ἐπιτυχαίνω, φθάνω εἰς τόν σκοπόν μου, εὑρίσκω συγγνώμην, κ. τ. τ. παρά δέ τοῖς Ἀττικ. πολλαχ. καί μετά Δίκ. Ξενοφ. Οἰκον. ς', 7. πεῖθόμην ἐμέ τε τυγχάνει καί ἐκείνην τά βέλτιστα καί Βρ. Σοφοκλ. Ο. Τ, 597. Εὐρ. Μηδ. 759. ἄνευ δέ πτωτκ. κεῖται παρ' Ἡροδτ. 5, 23. ἔτι δέ καί ἐπί κακῆς Ἕνν »βίης τυχεῖνα Ἡροδτ. 9, 108. ἤτοι ὑπομένω δοκιμάζω βίαν ὑπό τινος· καί »κατηγορίας τυχεῖνα κατηγοροῦμαι, ἐγκαλοῦμαι, κ. τ. τ. ταύτ. τῷ κυρῆσαι, παρβλ. Valck. Ἡροδτ. 7, 208. 3) Ἀπολύτ. δέ ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, εὐδοκιμῶ, εὐτυχής ἢ τυχηρός εἰμί, τύχην ἔχω, κατορθόνω μετ' εὐτυχίας, Ἰλ. Ψ. 416. καί ἐπί τόπου ἡμῆ σύν τύχοις« Ὀδ. Μ. 106. ἤτε εἶσε

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰ κατανήσῃς, νὰ φθάσῃς ἐκεῖ καὶ Ἡσ. Θεογ. 973. καὶ καλόλ. μοῖραν τινα ἡ τύχην ἔχω, ὑπὸ ἄλλος μὲν ἀποφεύγω, ἄλλος μὲν βιώτω, ᾧ κεν τύχῃμι Ἰλ. Θ, 430. ἤτοι ἄλλος μὲν ὃς ἀποθάνῃ, ἄλλος δὲ ὃς ζώσῃ ὅστις ἤθελεν ἔχει ταύτην τὴν μοῖραν τοῦ νὰ ζήσῃ ὀλίγ. ἡ ν' ἀποθάνῃ. ἐξαιρ. δὲ ἐπιτυγχάνω, ἢ εὑρίσκω τὸ ἀληθὲς καὶ ὀρθόν, ψεύδω εἰς τὴν ἀλήθειαν, Ἑρμανν. Σοφ. Φιλοκτ. 223. Βλ Ἀμεταβτ. ἀντὶ τοῦ συμβαίνω ἢ γίνομαι κατὰ τύχην, προσφέρομαι, λαχαίνω, τυχηρῶς ἢ ἀπροσδοκήτως εὑρίσκομαι, τυχαίνω μᾶλλον τύχῃσι μᾶλλα σχεδὸν Ἰλ. Λ, 116. ἐὰν κατὰ τύχην εὑρεθῇ νὰ ἦναι ἐγγὺς, καὶ ὑπέρφ ἠλίβατοι, τετύχηκεν διαπρὲς ἀμφοτέρωθεν Ὀδ. Κ., 68. ὑπερλίσιοι διαπρύσιοι τετυχηκώς Ἰλ. Ρ, 748. ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς ἀμεταβ. Ἐνν. χρῆται ὁ Ὅμ. τῷ Παρακμ. Ἐπὶ συμβάντων, πράξεων καὶ ἐπιχειρήσεων ὅτε ἀποβαίνουσιν εὐτυχῶς, τελεσφορουσιν, εὐδοκιμοῦσι, μετὰ Δοτ. τοῦ πράγματος. μᾶλλα τύγχανε πάντων Ὀδ. Ξ, 231, ἐξαρ. διὰ λαχεῖν τυχαίνω, πίπτω ὡς μερίδιον εἰς τινα νῦνε κάμοι τύχε πολέων Ἰλ. Δ, 684. ἤτοι ἔπεσεν εἰς τὸ μεριδίον μου πολλὰ ἐκ τῶν λαφύρων, καὶ Boeckh. C. I. Ind. Hyd. 1, 35. Λύτη δὲ ἡ ἀμεταβτ. σημτ. τοῦ τυγχάνω ἐπικρατεῖ τοσοῦτον πολὺ παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ τοσοῦτον ἐτροποποιήθη καὶ διεφθάρη παρ' αὐτοῖς, ὥστε ἔπεχει τόπον μόνου βοηθητικοῦ ῥήματος, ἀκριβῶς μ' ὅλον τοῦτο καὶ παρ' αὐτοῖς τὴν ἰδίαις ἰσχὺν τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνοντος, ὅθεν ὡς ἔτυχεν ἤτοι καθὼς συνέβη ἐκ τύχης ἢ κατὰ τύχην, ἢ καθὼς συνήθως συμβαίνει ὡσαύτ. ᾗ ἔτυχε, ὅπου ἔτυχε καὶ ὅπταν τύχωσιν ἤτοι ὅταν ἤθελον ἐμπορέσῃ, ὅταν ἤθελεν ἐλθῇ εὐκολία, ἢ ὅταν ἤθελεν φανῇ εὔλογον ἀπὸ τοῦ συγκρότους ὅπως δήποτε, καὶ ἀτυχῶν ὡς ἀπολυτ. Αἰτ. ἀντὶ, ἐὰν κατὰ τύχην ἤθελε συμβῇ, ἴδε καὶ, ὁ τυχὼν ἀνωτερ. 2) ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ ῥήματ. τυγχάνω ἐκφράζεται ὄχι ἡ ἰδέα πράξεως ἢ συμβεβηκότος ὁποιουδήποτε, ὅπερ ἐκ συγκρίσεως τινὸς ἢ ἄλλως ἀπρόοπτου συνεπείας τῶν περιστάσεων, καὶ οὐχὶ ἐκ προηγουμένου τινὸς σκοποῦ, ἢ ἐπιτηδείας βουλήσεως προϋπτει, ἢ προϋκυψε, διὰ τοῦτο φέρεται πολλάκ. τὸ τυγχάνω μετὰ μετοχῆς ἄλλου τινὸς ῥήματος, ὥστε εἰ αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἓν τέλειον ῥῆμα ἐκφράζον ἐν ταὐτῷ τὸ κατὰ τύχην καὶ ἀπροσδόκητον τῆς ἐνεργείας ἢ πράξεως ἥτις ὡς κυρ. Ἐνν. ἐμπεριέχεται ἐν τῇ μετοχ. ὡς π. χ. τυγχάνω ἔχων, ἤτοι, ἔχω κατὰ τύχην, εὑρέθη νὰ ἔχω, καὶ θέτυχε θυόμενος ἤτοι κατὰ τύχην εὑρέθη νὰ θυσιάζῃ, ὅπου ἕκαστος ἔτυχεν ἐστηκὼς ὅπου ὁ καθεὶς εὑρέθη, ἢ κατὰ τύχην ἐστέκετο οἵτυχοι παρόντες κ. τ. ἑ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ μετοχ. πάνεσθαι ὅπου ἐτύγχανον ἕκαστοι, ὅπου ὑπῆρξε τὸ ἀναπαυόμενος, ἤτοι ἀναπαύοντο ὅπου ὁ καθεὶς εὑρέθη πῶς ἕκαστοι ἐτύγχανον, ἠλλίζοντο, ἤτοι αὐλιζόμενοι, Ξεν. Ἀνερ. γ΄, α΄, 3. β΄, β΄, 17. ὡδ' Ἀθηναῖοι ἠσθησαν, ὅταν τύχωσιν πρυτῦν. Ἀεὶ τε, ἤτοι ὅταν εὐκαιρίαν τοιαύτ. ἂν, εἰ τύχοιεν, σωφρονέστεροι γένοιτο, προσπκ. τὰ ὁμοίως, ἐὰν τυχὸν ποτὲ γίνωσι φρονιμώτεροι, ἐὰν κατὰ τύχην ποτὲ σωφρονίσωσι περισσότερον, Δημοσθ. συνεχέστ. εὑρηται ἡ φράσ. τυγχάνω ὤν, ἤτοι εὑρίσκομαι νὰ ἦμαι, ἢ κατὰ τύχην εἰμί, παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσ. Λεξ. 22, 13. οἱ δὲ Ἀττ. ἐχρῶντο ὁμοίως καὶ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν τῷ τυγχάνω ἄνευ τοῦ ὢν ἢ ἄλλης τινὸς ὁποιασδήποτε μετοχ. Schaef. Bos Ἑλλην. σελ. 785. Ἑρμαῖ. Σοφ. Αἴ. 9. Ἡλεκτ. 46. καὶ Lob. Φρυν. σελ. 277. μ' ὅλον ὅτι πολλοὶ τῶν νεωτέρων Κριτικῶν ἀποβάλλουσι ταύτην τὴν ἔλλειψιν ὡς μὴ Ἀττ. (Τὸ τυγχάνω ἔστι συγγεν. κατὰ τε τὴν ῥίζαν καὶ τὴν σημασ. μετὰ τοῦ τεύχω, τιτεῦσθαι, καὶ στυγέομαι· ἢ ἀμεταβτ. Ἐνν. τοῦ τυγχάνω προέκυψεν ἐκ τοῦ παθητ. τοῦ τεύχω, δι' ὃ παρὰ τοῖς Ἑπτ. οἱ παθητ. τύπ. τέτυγμαι, ἐτύχην εἰσὶ σχεδὸν οἱ αὐτοὶ τῷ τυγχάνω, ἔτυχον, παρεβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. Τόμ. β΄. σελ. 335. κ.τ.τ.)

*Τυδείδης, ου, ὁ Πατρωνυμ. τοῦ Τυδεύς, Ὅμ.

*Τυδεύς, έως, Ἑπικ. έος, ὁ ἄρτεν. κύρ. Ὀνομ. Ὅμ. Ἑπικ. Αἰτ. Τυδῆ, Ἰλ. Δ, 384.

Τυί, καὶ τυΐδε, Δωρ, ἀντὶ τῷ, τῇδε, Σαπφὼ «Τυῖδ' ἔλθ', αἴποτε κατ' ἔρωτες· ἀντὶ τοῦ, δεῦρο, ὅπου τὸ νι ἀφαιρεῖται μόνη συλλαβ. ἀμφιβ.

*Τύλον, τό, = τύλη, ἀμφιβ.

Τυλάνη, ἡ, ἡ τυτάνη, παρ Εὐσταθίῳ. Ὄργανον ᾧ τοὺς στάχυας ἀλοῶσιν· ὁ δὲ Ἡσύχ. «Τυτάνην, ὄργανόν τι, ᾧ χρῶνται εἰς τὸν ἀλοητὸν τοῦ σίτου· τρίβολος, ὀκάνη, καὶ, ἀουάνη, ἡ, ἐν τῇ συνηθείᾳ, Δατ. tribula ἀμφ.

Τυλίζω, μελ. ίσω. (τύλος) Περικίπτω, πελεκῶ τοὺς λίθους, ἑτοιμάζω αὐτοὺς διὰ τοῦ Τύλου. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1139. ὅθεν

Τύλισμα, τό. Πελέκημα, κόψιμον τῶν πετρῶν, κατασκεύασις, κατάξεσμα· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐκ πελεκημένων λίθων κατασκεύασμα, οἰκοδόμημα Εὐρ. Τρωϊδ. 831. καὶ Δυσωρ. 349. «Κανόνων τυλίσματα· οἱ τοῖχοι, ἢ τὰ τοίχη.

*Τύλος, τό, Αἰολ. καὶ Δωρ ἀντὶ σύλου.

Τύλος, εος, ὁ, καὶ τύλος. (τεύχω, τέτευγμαι) Ἐργαλεῖον οἰκοδομικὸν ἢ λιθοξοϊκὸν, ᾧ τοὺς λίθους περικόπτουσι, πελεκῶσι καὶ ξέουσι, σκαλίς, πέλεκυς, γλυφεῖον, κοπεύς, σφὴν ἢ κοινῶς, τυκίον, (σφυρίον) καὶ τυκάνιον (τσυκάνιον χυδαΐζ.) Λεγόμενον· ὁ Πολυδεύκ. ἔχει «Ἡ δὲ σφῦρα τῶν λατόμων Τύκος καλεῖται. Εὐριπ. Ἡρακλ. 945. «Κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα βάθρα· ὅπερ ἐν Τρωϊάδ. 831. «Καιρίοις τυκίσμασιν εἶπεν 2) παρ' Ἡροδτ. γ, 82. διὰ τὴν ὁμοιότητα καλοῦσι οὕτω καὶ οἱ πέλεκυς δι' ὧν μάχονται ἐγγύθεν ἐν τῷ πολέμῳ. (ων)

*Τυπτά, Περσικὴ λέξ. τὴν ἁποία ὁ Ἡροδτ. ἐν γ, 110. διὰ τοῦ, τέλειον δεῖπνον βασιλικόν, ἑρμην. —

Τυστός, ή, όν, Ἐπιτ. ῥηματ. τοῦ τεύχω, τέτυγμαι, ὡς τὸ ταυτὸς, κυρ. Κατασκευασμένος, ἡτοιμασμένος, (ψκιασμένος), χειροποίητος, τετεχνιτευμένος, ποιητός, κατασκευαστός, ὅθεν «Ἄρης, τυκτὸν κακὸν κακὸν τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑαυτοῦ των, οἴκοθεν ἐπιφέρουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς ἑαυτους, αὐτικτ. τῷ φυσικῷ τῷ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως προερχομένῳ, τῷ ἀπαραιτήτῳ εἰς τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, Ἰλ. Ε, 831. ὡσαύτ. «κρήνη τυκτὴ Ὀδ. Η, 206. τεχνητή, κατεσκευασμένη ὑπ' ἀνθρωπίνων χειρῶν κρήνη, βρύσις, καὶ ἐντεῦθ. συνῆθ. ὡς τὸ τετυγμένος καὶ αὐτικτος, μετὰ τέχνης καὶ ἐπιτηδειότητος κατεσκευασμένος, ἐξειργασμένος, ὡραῖα καὶ κλιά, ἢ δυνατά, ἰσχυρῶς κατεσκευασμένος, Ἰλ. Μ, 105. Ὀδ. Λ, 627. Ρ, 169. παρβλ. καὶ ποιητός.

*ΤΥΠΩ, ἀχρηστ. Θέμα, ἐξ οὗ ἐσχημάτισθ. τινὲς χρόνοι τοῦ τεύχω καὶ τυγχάνω.

Τύλαρος, ὁ ὑποκορ. τοῦ, τύλος. 2) παρ' Ἡσυχ. «Τύλαρος, μανδάλιος. Le verrouil, Γαλ. Κάβλη, κλεῖθρον, ὁ ὀχεὺς τῆς θύρας, ἔμβολον. ὅθεν

Τυλαρόω, ῶ. = μανδαλόω. Μανδαλόνω, ἐμβάλλω τὸν μάνδαλον· ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ἐνοίγω, ὡς τῷ, περιπλεον. Ἡσυχ.

Τυλάς, άδος, ἡ. Εἶδός τι κιχλῶν· ταυτὸν τῷ, Ἰλλάς.

Τυλεία, ἡ, καὶ Τυλία, σπάν. τύπ. τοῦ τύλη. Πολυδ. ί, 8.

*Τυλεῖον, τό, ὑποκορτ. τοῦ τύλη.

Τύλη, ἡ, ὡς τὸ τύλος, Πᾶς ὄγκος, ἐξόγκωσις, ἢ πρῖσμον, ἐξαιρτ. τύλωσις, ἐξόγκωσις καὶ τραχύνσις μέρους τινὸς τοῦ δέρματος, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος φῦμα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐπὶ τῷ τραχήλῳ γινομένη τραχύτης. 2) εἶδοι ὑποστρωματος, ἢ ὑπόστρωμά τι μὲ κνάφαλα, πτίλα, ἢ μὲ μαλλία χρητιμεῦον ὡς ὑποστήριγμα πρὸς ὕψωσιν βάρους τινὸς, ἢ πρὸς ἀχθοφορίαν, καὶ ἐντεῦθ. ὅτι οἱ ὦμοι, ἐξαιρ. τῶν ἀχθοφορούντων ὅτε ἐξέχουσι μὲ δύναμιν περισσοτέραν πρὸς ὑποστήριξιν βάρους τινὸς, παρ' Ἀριστοφάν. Ἀχ. 860. «Ἔκαμον τὸν τύλον κακῶς· καὶ ἐν στίχ. 954. «Ὑπέσυρται τὸν τύλον· ὡς καὶ τὸ κάναμον τρυχήλου τύλειν· ἔνθα ὁ Σχολ. «Ἔκαμεν τὸν ὦμον βαστάζων, ἤγουν τὸν ὦμον τὸν τετυλωμένον πεπιλημένον καὶ τετριμμένον ὦμον ὁποῖον πολλάκις ἐπὶ τοῦ ὤμου γίνεται τοῖς ὑγκοφόροις, ἐκ τοῦ βαστάζειν τε συνεχῶς. 3) καὶ τῆς καμήλου ἀπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἐξέχον ἔρμα, ἡ καμπούρα τῆς καμήλου, ὅθεν «Δίτυλοι καμηλοὶ Διοδ. Σικ. γ΄, αἱ δύο τύλας ἔχουται. 4) ἔτι δὲ στρῶμα, στρωμνή, ὑπόστρωμα ἐφ' ᾧ κοιμῶνται, culcita (Σπάγγοι) Lob. Φρυν. σελ. 173. (τὸ ὕψιλον ἦν ὡς φαίνεται ἐν ταύτῃ τῇ λέξει ἀεὶ μακρὸν, Λουκιλ. 32. Ἀμμιαν. 19. παρὰ δὲ Ἀριστφ. Ἀχ. 860, 954. μένει ἀπροσδιόρτ. ὁ χρόνος αὐτοῦ, ἴδε καὶ τύλος.)

Τυλίσσω, Ἀττ. τυλίττω, Τυλίγω, κολυριάζω, περιτυλίγω περιφέρων ἢ περιστρέφων τι ποιῶ αὐτὸ ὡς σφαῖραν, εἰλύω, κουβαριάζω· καὶ ἐντεῦθεν ἐμπερδεύω· 2) νάμπτω, λυγίζω παρὰ Θεοκρίτ. κγ΄, 54. ὅπου κατ' ὀρθ. γραφ. ἐλυγίχθη ἔδει γράφεσθαι· (τινὲς παρετήρησι τοῦτο ἀπὸ τοῦ, τύλος, τύχη, ἄλλοι δὲ ἧττον πιθαν. ἐκ τοῦ εἰλύω, εἰλύσσω.)

Τυλοειδής, ές, ἡ, ές. (τύλος, εἶδος) Ἐκ τύλου ὤν, τύλῳ ὅμοιος, καὶ ἐντεῦθ. τραχύς. Ἡσύχ.

Τυλόεις, όεσσα, όεν. Τύλου πλήρης, τυλώδης, τραχύς, ἐκ τοῦ

Τύλος, ὁ, κυρίως Πᾶσα ἐξόγκωσις, εἴς εἶδος πριξίματος ὕψωσις μέρους τινὸς ἐπὶ τῆς σαρκὸς, ἕπωσις, ῥόζος, ἐξαιρ. ἡ ἐξογκωμένη καὶ νενερωμένη σαρξ ἢ τὸ ἀποσκίρημα καὶ ἡ ὀγδώδης ἐπανάστασις τῆς σαρκὸς, ἢ ἐπὶ τοῦ δέρματος σκληρότης, ἐκτραχύνσις, ἥτις γίνεται εἰς διάφορα μέλη ἐξ ἕκ τῶν σκληρῶν καὶ βαρέων ἔργων ἢ ἐκ μαστιγώσεως καὶ πληγέως, καὶ μάλιστα τὰ κατὰ τὸ ἔσω μέρος τῶν χειρῶν γινόμενα τραχέα σώματα διὰ τινος ἐπιπόνου καὶ πολυχρονίου βαναυσικῆς ἐργασίας, ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἀχθοφόρων διὰ τὸ βαστάζειν συχνάκις βαρέα πράγματα. Λουκιαν. «Τὰ χεῖρα τύλων ἀνάπλεωτα, ἔτι δὲ, κύρτωμα, κύφωμα, καμπούρωμα, ὡς π. χ. τῆς Καμήλου τὸ κατὰ τὴν ῥάχιν κύρτωμα, ὡς τὸ τύλη, καὶ τῶν κυρτουμένων βοῶν καθόλ. δὲ σημαίνει πᾶσαν κυρτώδη, κυφοειδῆ καὶ ὀχθώδη ὕψωσιν, ἐπανάστασιν, ἢ ἐξοχὴν, πᾶν ἐξέχον καὶ τραχὺ σῶμα, καμπούραν, παρὰ Διοδωρ. κρόπαλον τύλους ἔχον περισιδήρους· καὶ ἐντεῦθεν λέγεται ἔτι 2) καὶ πάσσαλος ἢ ξύλινος ἧλος, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 553. «Τύλων φοφώντων· καὶ Πολυβ. ἐν Δείπν. «Τοῖς τύλοις κρατοῦσι τὴν σιριγγαν· ὁ Φωτ. ἔχει «Τύλοι, σκαλμοὶ πλοίων, καὶ, τύλος, ὁ ἐξέχων ἧλος, περὶ ὃν δεσμεύεται ὁ τροπωτήρ, 39 παρ' Ἡλιοδώρ. Ὀπτ. λέγεται καὶ ὁ ἄτρακτος, τὸ ἀδράκτ. Ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται τύλος, καὶ τὸ ἐμβαλλόμενον τοῖς ὑγρὰ ἔχουσιν ἀγγείοις περὶ τὴν βάσιν αὐτῶν καλαμοειδὲς ὄργανον, πρὸς τὸ ἐξέρχεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ ὑγρὰ κατ' ὀλίγον ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. 4) πᾶν τεχνητὸν εἰς εἶδος προπαλαίου ὑποστήριγμα, ἀμπέβαθρον, ὑπόστρωμα. 5) Παρὰ τοῖς Κωμικοῖς λέγεται καὶ τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον, ὡς μάνδαλος καὶ πάσσαλος ὅθεν τὸ, ἄτυλος, καί, ἀ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποτυλόω. 6) Παρὰ Πολυδεύκῃ β', 5. φέρεται καὶ ἀντὶ τοῦ, ὀφρύς, ἢ τρίχες τῶν ὀφρύων. (τὸ ὕψελον φαίνεται ἐνταῦθα ὅτι εἶναι πάντοτε βραχύ, Νικανδ. Θηρ. 178. Ἰάκ. Ἀπ. σελ. XLVIII. 204.) ὅθεν

*Τυλοπάπης, ητος, ὁ (τύπτ) Νεωτερ. Λέξ. ἀντὶ ὁμφιτάπης, διπλοῦς τις τάπης ἔχων δύω ὄψεις, συνῆθ. πλῆθ.

Τυλόω, ῶ, (τύλος) Τύλον ποιῶ, προξενῶ, εἰς τύλον μεταβάλλω, ἀποσκιρρόω, σκληρύνω, τραχύνω, τυλώσῃ ποιῶ. Ξενοφ. Ἱππ. 5, 9. »Ὁ ἀγὰν πρὸς ταῖς γνάθοις (χαλινὸς) τυλοῖ τὸ στόμα, τύλον, ῥόζον, τράχυνσιν προξενεῖ· παθ. Τυλοῦμαι, τύλους, τύλην ἢ τύλωσιν ἀποκτῶ, σκληρὰ καὶ τραχεῖα γίνεται ἡ ταρῆμου, ἢ τραχύνεται μέλος τι τοῦ σώματός μου καὶ ἑπομένως χάνω τὴν αἴσθησιν εἰς τὸ τετυλωμένον μέρος. »Χεῖρες τετυλωμέναι» Θεοκρ. 16. 32. τὸ δὲ Κορυνᾶς σιδήρῳ τετυλωμένας· περικεκαλυμμένας μὲ σιδηροῦς ἥλους ἢ ῥόζους· ὅθεν καὶ »Ῥόπαλα τυλωτά,» Ἡροδτ. τὰ τύλους σιδηροῦς ἔχοντα, καὶ καθόλ. χάνω πᾶσαν αἴσθησιν πρός τι, γίνομαι ἀναίσθητος, ἀποναρκοῦμαι· τὸ δὲ »τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκοὴν τυλοῦν πρόξω ἀντὶ τοῦ εἰδίζειν, ἀξιοπιστεῖν, οἱονεὶ σκληρύνειν διὰ τῆς τριβῆς καὶ γυμνάσεως.

Τυλυφάντης, ου, ὁ, (τύλη, 2. ὑφαίνω) Ὁ τύλην ἢ προσεφάλαια ὑφαίνων. Πολυδ.

Τυλώδης, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συνελ. ἀντὶ τυλοειδής. Ὁ τύλου εἶδος ἔχων, τύλῳ ὅμοιος, πλήρης τύλων ἢ τύλης. Πλούταρχ.

Τύλωμα, ατος, τό, (τυλόω) Σκλήρωμα, σκίρρωμα, τύλος. 2) καὶ ἐντεῦθεν ὅτι καὶ τὸ ὑποκάτω ποδῶν μέρος, τὸ πέλμα, καὶ ἡ παλάμη.

Τύλωσις, εως, ἡ, (τυλόω) Ἡ σκληρότης οἱουδήποτε τινος. Πολυδ. »Τύλωσις λέγεται, ὅταν σκληρὸν ἢ, λευκότερον ἢ ὑποπέλιδνον τὸ ἕλκος.»

Τυλωτός, ἡ, όν. ἐπιθ. ῥηματικ. τοῦ τυλόω. Τετυλωμένος, ὁ ὑπὸ τυλωμάτων ἢ τύλων κεκαλυμμένος, πλήρης τύλων, ὅθεν ῥόπαλα τυλωτά, Ἡροδτ. 7, 69. ἤτοι ἀκανθωτά, τὰ ἔχοντα ῥόζους ἢ ἥλους ῥόπαλα.

Τυμβάς, άδος, ἡ, (τύμβος) Φαρμακίς, γοητεύτρια Ἡσύχ. ἔλεγον δὲ τυμβάδας τὰς φαρμακίδας, ἀπὸ τοῦ περὶ τοὺς τύμβους διατρίβειν, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνορυττράζειν, bustuarias. Δατ.

Τυμβαύλης, ου, ὁ, (τύμβος, αὐλέω) Ὁ περὶ τὸν τύμβον ἤτοι εἰς τὰς ἐκφορὰς τῶν νεκρῶν καὶ κηδείας αὐλῶν, ἢ ὁ ἐπιτύμβια μέλη αὐλῶν. Γαλην.

Τυμβεία, ἡ, (τυμβεύω) Ἠδεία, ἐνταφιασμός. Σουιδ.

*Τυμβεῖος, εία, εῖον (τύμβος). Ὁ εἰς τύμβον ἢ εἰς κηδείαν ἀνήκων, ἁρμόζων.

Τύμβευμα, τό, (τυμβεύω) Τὸ εἰς καῦσιν ἢ ἐνταφιασμὸν νεκρὸν σῶμα. Εὐριπ. Ἰων. 937. 2) παρὰ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1220. ταὐτὸν τῷ, Τύμβος, ἐνταφιασμός, κηδεία.

Τύμβευσις, εως, ἡ. Τὸ τυμβεύειν, κηδεύειν, κηδεία. ἐκ τοῦ

Τυμβεύω, (τύμβος) Εἰς τύμβον ἐμβάλλω, ἐνταφιάζω, ἢ καίω ἐπὶ τῆς πυρᾶς τὸν νεκρόν. Σοφοκλ. Αἴ. 1093. »Σῶμα τυμβεῦσαι τάφου.» ἐνταφιάσαι· ὁ αὐτὸς ἐν Ἰλ. »Πατρὶ συμβεῦσαι σαυτὸν.» σπεῦσαι τῷ τύμβῳ, χῶσαι χοᾶς ἐπὶ τῷ τύμβῳ, ἢ σπένδω ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος. 2) ἀμεταβτ. ἐν τῷ τάφῳ κεῖμαι, ἡσυχάζω, ἠνταφιάζομαι, θάπτομαι, οἷον τοιαύτη ζῶσα τυμβεύσει στέγη» Σοφοκλ. Ἀντιγ. 888.

Τυμβήρης, εος, ὁ, ἡ, ες (τύμβος, ἀρω) Ὁ ἐν τῷ τάφῳ βαλμένος, κλεισμένος. Σοφοκλ. ἀντὶ τοῦ, τεθαμμένος· ὡς τὸ, ταχήρης, παρ' Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 889. »Τυμβήρης ἔδραν» ἀντὶ τοῦ, τύμβος.

Τυμβιάς, άδος, ἡ, ποιητ. θελ. τοῦ, τύμβιος. Νόν.

Τυμβίδιος, ία, ιον. Ὁ εἰς τύμβον ἢ ἐνταφιασμὸν ἀνήκων, ἐπιτύμβιος, ποιητ. = τυμβεῖος.

Τυμβίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, τύμβος.

*Τύμβιος, ία, ιον, (τύμβος) = τυμβεῖος.

Τυμβίτης, ου, ὁ, ἐπιθ. τυμβῖτις ιδος, ἡ (τύμβος) Ὁ εἰς τύμβον ἤτοι τάφον ἀνήκων. »Λίθος τυμβίτης» σῆμα, Ἐπιγράμ. = τυμβεῖος.

Τυμβογέρων, οντος, ὁ, (γέρων) Ὁ περὶ τὸν τάφον ὢν γέρων, ὁ πλησιάζων εἰς τὸν τάφον, ἀσχατόγηρως, σορόδαιμων, σορέλλην.

Τυμβολέτης, ου, ὁ, ἐπιθ. Τυμβολέτις, ιδος, ἡ (ὄλλυμι) ταὐτὸν τῷ, τυμβωρύχος. Γρηγόρ. Ναζ. ἐν τοῖς Διεκδότ. τοῦ Μουρατ. Ἐπιγρ. 147.

Τυμβονόμος, ὁ, ἡ, ον (νέμω) Ὅστις νέμεται, βόσκει ἢ διαιτρίβει ἁπάνω εἰς τοὺς τάφους.

Τύμβος, ὁ, (τύφω) Κυρίως ἡ πυρά, ἤτοι ὁ τόπος ἐνθα κάεται τὸ νεκρὸν σῶμα, bustum, Δατ. παρὰ τὸ τύμβεσθαι ἤτοι τὸ νεκρὸν σῶμα, τουτέστι καίεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, σῆμα, μνημεῖον, τάφος, μνῆμα, σωρὸς γῆς ἢτις ἐπιτίθεται ἢ σωρεύεται ἐπὶ τῆς κόνεως καὶ τῶν ὀστέων τοῦ ἀποθανόντος· παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ, ὡσαύτ. καὶ παρ' Ἡροδτ. ὅθεν »τύμβον χεῖν» Ὀδ. Δ, 584. Μ, 14. Ω, 81. συχνοτρ. δὲ παρ' Ὁμηρ. κεῖται »τύμβον ποιεῖν» ἐπὶ δὲ τοῦ τύμβου ἐγείρετο ἡ στήλη, Ἰλ. Α, 371. ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο τύμβος καὶ ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγχαράττετο ἢ εἰκὼν τοῦ ἀποθανόντος τρόπ. »Ἱερὸν τύμβος», ταὐτὸν τῷ, τυμβογέρων, ὁ πλησίον τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου ὤν, ἐσχατόγηρος· ὡς τὸ τῆς συνηλίκης ἡγέρων μὲ τὸν ἅμα πόδα εἰς τὸν τάφον», Εὐρ. Μηδ. 1206. τοῦτο παραβάλλεται καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 372. »Ὦ τύμβε·» ἀντὶ τοῦ, ὦ ταφῆναι ἄξιε γέρων. (πιθαν. ἐστι συγγεν. τῷ τύμβος τὸ Δατ. tumulus).

*Τυμβοσύνη, ἡ. Οὕτω καλεῖται ἓν μέρος τῶν τειχῶν τοῦ Βυζαντίου, τὸ ὁποῖον ἐπεσκευάσθη μὲ τοὺς ἐκ τῶν μνημείων λίθους.

Τυμβοῦχος, ὁ, ἡ, ον (ἔχω) Ὁ τὸν τύμβον ἔχων, κρατῶν εἰς ἐξουσίαν, τύμβου κύριος· ὁ ἐπὶ τῷ, ἢ ἐν τῷ τύμβῳ εὑρισκόμενος, κατοικῶν· »εἰμὶ δὲ κἠγὼ τυμβοῦχος.» Ἀνθολογ.

*Τυμβοχοέω, καὶ, Τυμβοχέω, ταὐτ. τῷ τύμβον χεῖν, ἢ χῶσαι, σωρεύω γῆν πρὸς τὸ κατασκευάσαι, ἐγεῖραι τύμβον Ἡροδτ. 7, 117. ὁ Ἡσύχ. ἔχει, »Τυμβοχοῆσαι, περιχῶσαι, περιχώσαι, θάψαι, τάφον ἀναχωματίσαι, τυμβοχοῆσαι χωστοῦ τάφου ἀξιῶσαι, ἐκ τοῦ

Τυμβοχοή, ἡ· Τὸ τύμβου χεῖν, ἀνάσκαψις καὶ ἐπισώρευσις γῆς πρὸς τὸ ἐγεῖραι, τύμβον, μνημεῖον ὑπὲρ τοῦ ἀποθανόντος, τυμβου ἀναχωματισμός· ἐν Ἰλ. Φ, 322. »Οὐδέ τέ μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχόης», ἐνθα ἡμαρτημ. Ἀρίσταρχος ἀνέγνωσε »τυμβοχοῆσαι» μετ' ἀποστρόφου, ἀντὶ, »τυμβοχοῆσαι ἐνταφιάσαι, χωστοῦ τάφου ἢ ταφῆς ἀξιώσαι» παρὰ Βεντλ. Ἑλλ. Γραμμ. Τόμ. ά, σελ. 127. καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. ἐνταφιασμός, κηδεία, ταφ. κατ' ἄλλους ἀναγινώσκεται παρεξετός· τυμβοχόη, Lob. Φρυν. σελ. 498. ἐκ τοῦ

Τυμβοχόος, ὁ, ἡ, ον (χέω) Ὁ τύμβον ἐγείρων, ὁ ἀνωρύττων τὴν γῆν πρὸς ὑψωσιν τύμβου, τάφου. β) Ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου χέων, σπείων. 2) προπαροξυντ. τυμβόχους, παλ. ὁ ἐπὶ τοῦ τύμβου χυνόμενος, παρ' Αἰσχύλ. Θρῆ. 1024. »Τυμβόχοα χειρώματα,» ἐνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, λοιβὰς ἐπιταφίους· λοιβὰς δηλαδὴ ἃς ἔχεον ἐπὶ τὸν νεκρὸν εἰς τὸν τάφον.

Τυμβόχωστος, ὁ, ἡ, ον. (χώννυμι) Σοφοκλ. Ἀντιγ. 848. »Ἔργμα τυμβόχωστον τάφουσε,» τὸ μετὰ χώματος ὑψωμένον ἤτοι ἀναχωματισμένον μνῆμα· θολοειδὲς ἔργον τοῦ τάφου, ὕψωμα γῆς ἐπάνω εἰς τὸν τάφον, χωστὸς τύμβος.

Τυμβωρυχέω, ῶ. (τυμβωρύχος) Ὀρύσσω, ἀνοίγω τοὺς τάφους καὶ κλέπτω τὰ ἐν αὐτοῖς. Συνέσ. Ἐπιστ. 143. ὅθεν

Τυμβωρυχία, ἡ· Τὸ ἐσκάπτειν ἢ ἀνοίγειν τοὺς τάφους καὶ κλέπτειν τὰ ἐν αὐτοῖς.

Τυμβωρύχος, ὁ, ἡ, ον (τύμβος, ὀρύσσω) Ὁ τύμβου ὀρύσσων, ὅστις ἐσκάπτει, ἀνοίγει τοὺς τάφους καὶ κλέπτει τὰ ἐν αὐτοῖς, λωποδύτης νεκρῶν. Ἀριστοφάν. Βατρ. 1180. καθόλ. δὲ πρωτοκλέπτης, κακοῦργος.

Τύμμα, ατος, τό· (τύπτω) Κτύπημα· τρῶσις, πληγή, κρούσμα, κέντημα, (σουβλιά). Θεόκρ. καὶ Φιλήτας παρ' Ἀθην. β'. »Ὀξείης τάκτου τύμμα φυλαξαμένης· καὶ ἀγαθίας ἐν Ἐπιγράμ. »Ἄγρια τύμματα πλευρῶν»

*Τυμμή, ἡ. σπανιώτ. τύπ. τοῦ τύμμα.

Τυμπανίας, ου, ὁ, (τύμπανον) ταὐτὸν τῷ, τυμπανοειδὴς, καὶ, τυμπανοειδής. Τυμπάνου ὅμοιος. »Τδρωψ, ἡ, ὕδερος τυμπανοείης.» Νίκανδρ. Ἀλεξ. 314. λέγεται ὁ ὕδρωψ, ὅταν ἡ κοιλία εἶναι τόσον φουσκωμένη, ὥστε καὶ ἠχοῦ ἐκβάλλει ὡς τύμπανον, ὅταν κτυπᾷ τις ἐπ' αὐτῆς. Γαλ. καὶ Ἀρρ. Ἱπποκρ. δ', 11.

Τυμπανίζω, Μ. ἰσω, (τύμπανον) Πλήσσω, κτυπῶ μὲ τὸ τύμπανον ἤτοι μὲ τὴν ῥάβδον, ξυλοκοπῶ, ἰσχυρῶς τύπτω, δέρω. Παῦλ. 2) Κτυπῶ τὸ ἠχητικὸν ὄργανον ἤτοι τὸ τύμπανον, καὶ μάλιστα εἰς τὰς ἱερατρείας τῆς Κυβέλης, ἢ εἰς τὰ μητρῶα ἱερά. παθητ. »τυμπανίζεσθαι κατὰ τὰς ἐξόδους» ἤτοι, ὑπὸ τυμπάνων συνοδεύομαι ὅτε ἐξέρχομαι.

Τυμπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ τύμπανον. Μικρὸν τύμπανον.

Τυμπανισμός, ὁ, (τυμπανίζω) Τὸ τυμπανίζειν, διὰ τῆς ῥάβδου τύπτειν, δαρμός, ξυλοκόπημα, ῥαβδισμός. 2) τὸ κτυπᾶν τὸ τύμπανον. ἀπολουν δὲ τοῦτο ἐξαίρετοι οἱ Γάλλοι ἤτοι Εὐνοῦχοι ἱερεῖς τῆς Κυβέλης, διὰ τοῦτο λέγει ὁ Πλούταρχ. »Τυμπανισμὸς ἐν ἀεδρογονίᾳ,» ἢ μεταξὺ τῶν ἐνούχων ζωή· ἢ τὸ ζῆν μετ' αὐτῶν. Παρ' Ἀριστοφάν. Δυσ. 388. ἡ ἱερὰ τῶν ἱερῶν τῆς Κυβέλης.

Τυμπανιστής, οῦ, ὁ (τυμπανίζω). Ὁ τυμπανίζων, κρούων τὸ τύμπανον.

Τυμπανιστρια, ἡ, θηλ. τοῦ τυμπανιστής. Ἡ τυμπανίζουσα, ἢ παίζουσα τὸ τύμπανον.

Τυμπανίτης, ου, ὁ· ταὐτ. τῷ τυμπανίας.

Τυμπανοδουπος, ὁ, ἡ, ον (δουπέω). Ὁ ταραχὴν, θόρυβον, κτύπον ποιῶν διὰ τοῦ τυμπάνου. Ὀρφεύς.

Τυμπανοειδής, ές, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὁ τυμπάνου εἶδος ἔχων, τυμπάνῳ ὅμοιος.

Τυμπανόεις, εσσα, εν· ταὐτὸν τῷ, τυμπανίας.

Τύμπανον, τό, συνηθέστ. τύπος ἀντὶ, τύπανον, (τύπτω). Ὄργανον ἠχητικὸν ἐκ δερμάτων τετυμένων ἐπὶ ἡμισφαιροειδοῦς τινος λαστοῦ καὶ κοίλου ἐσωθεν ξύλου γυρόμενον, ὃ κρούομεν ἑτέρῳ ξύλῳ, ἰσχυρὸν τύπ. κτύπον, ἠχον ἀποτελεῖ· (τύμπανος, ὄργανον) Tamburo. »Κούφοισι βαρὴν τυμπάνου βρόμον» καὶ »Ἀρειήκεφα τύμπανα» ἐν Ἐπιγράμ. τοιαῦτα ὄργανα ἔκρουον καὶ αἱ Βάκχαι ἢ οἱ Γάλλοι ἐξαίρ. ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Κυβέλης καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἀθηναίῳ ιγ'. »Βαγχικώτερον μετὰ τυμπάνων προσελθεῖν» ἃ αὐτὸς ἔτι ἐν ἡ. »Ἐξάκουστος ἀγέλαστε κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος, καὶ τυμβάλων ἦχος, ἔτι δὲ τυμπάνων κτύπος μετὰ ὠδῆς ἅμα γινόμενος» ἐν ὁ δ' Εὐριπ. ἐν Βύκλ. 206. »Τυμπάνων ἀράγματα» εἶπεν. Ὅτι δὲ τὸ ὄργανον τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡν εὐθὺς, καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου κυρτὸν εἰς σχῆμα ἡμισφαιρίου ἀποδεικνύεται ἀπὸ τῶν Μαγάρων, Tympania λεγομένων, παρὰ Πλίν. 9', 54, τὰ ὁποῖα ἔξανός μέρους ἦταν κυρτοειδῆ καὶ ἐκτοῦ ἄλλου εὐθέα· xxi Varronis rei rusticae γ', ε, 15. Tabula cavata ut tympanum. Λέγεται καὶ ὑπὸ τῶν Ἀνατόμων, ἓν μέρος τοῦ ὠτός, ὃ ἐν τῷ σωλῆνι αὐτοῦ ὑμήν, καθ' οὗ πληττόμενος ὁ ἀὴρ ἀποτελεῖται τὸ ἐκ τῆς ἀκοῆς αἴσθημα 2) Τὸ ξύλον ἐν ᾧ τυμπανίζουσι, τυμπανόξυλον, καὶ ἐντεῦθεν τιμωρητικὸν τι ξύλον, ᾧ ὁ δήμιος τοὺς παραδιδομένους διεχειρίζετο· ὅθεν τὸ, τυμπανίζειν, ξύλοις πλήττειν, ἔρρειν Ἀριστ. 3) Ὀργανόν τι κολιστήριον, δι' οὗ ἠφ' οὗ ἀποτέμνον τὰς κεφαλάς, ὅθεν τὸ, ἀποτυμπανίζειν ἀντὶ τοῦ, τιμωρεῖν, καὶ ἀποτέμνειν τὴν κεφαλήν. 4) παρὰ Βιργιλίῳ λέγονται Tympana, τύμπανα, καὶ οἱ τροχοὶ τῆς ὁμάξης, οἵτινες εἰσὶ κατασκευασμένοι ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου τεμάχους ξύλου, ἄνευ ἀηλαδὴ ἀφίδων καὶ σκελῶν· καὶ ἐντεῦθεν, Πᾶν εὐθὲς ξύλινον σῶμα, τετραγώνιον, τετράγωνον, ἢ τρίγωνον· καὶ ἐξαρ. παρὰ Βιτρουβίῳ «Pedigli tympanum» ἐν τῇ ἀρχιτεκτ. τὸ ξύλινον τρίγωνον τοῦ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ οἴκου, Le fronton· ὁ αὐτὸς ἐν ὃ, 6. λέγει ἀπὸ «Tympana forium, τὰ τετράγωνα ἢ τρίγωνα γεμίσματα ἢ σανιδώματα τῶν πτυχίων τῆς θύρας.

*Τυμπανος, ὁ = τύμπανον, ἀμφ. Ἰκκ. ΑΠ. σελ. 176.

Τυμπανοτερπής, ές, ὁ, ἡ, ές (τέρπω). Ὁ τυμπάνῳ τερπόμενος, ὅστις χαίρεται, ὠφραίνεται ἀκούων τὸν κτύπον τοῦ τυμπάνου. Ὀρφ. Ἔμν.

Τυμπανοτρίβης, ὁ, ἐξ οὗ τὸ παρὰ Plaut tympanotriba, Ὁ πλήττων, κρούων τὸ τύμπανον· τροπικ. μαλθακὸς, θηλυπρεπὴς, μαλακὸς κίναιδος, ὡς οἱ εὐνοῦχοι τυμπανισταὶ ἱερεῖς τῆς Θυβάλης.

Τυμπανοφορεῦμαι, (φέρω) Τύμπανον φέρω. Ἀθήν.

Τυμπανώδης, ὁ, ἡ, ες, κατὰ συναλ. ταὐτὸν τῷ, τυμπανοειδής.

*Τυνδάρειος, εἶα, εἷον, καὶ ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἷς Τυνδάρεον ἀνήκων, Τυνδάρειος.

*Τυνδάρεος, ὁ Ἄρτ. κύρ. Ὄνομ. πατὴρ τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, Ὀδ. Ἀττ. Τυνδάρεως, γενικ. ω· ὁ δὲ ὑποκ. Νεωτερ. ἀναφερόμεν. τύπ. Τύνδαρος οὐχ εὑρηται εὐθαμοῦν.

*Τυνδαρεώνη, ἡ, Συγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω. Ἀπολλωνι. 462.

*Τυνδάρεως, ω, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ Τυνδάρεω (ε)

Τυνδαρίδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Τυνδάρεω, Τμ. Ὀμ.

*Τυνδαρίς, ίδος, ἡ, ταὐτ. τῷ Τυνδαρεώνη, Συγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω.

Τύνη, ἐπικ. καὶ Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, τύ, σύ, ὡς τό, ἐγώνη, ἀντὶ τοῦ, ἐγώ· συγκοπ. ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσιόδ.

Τυνός, ἡ, ὁν Δωρικ. ἀντὶ μικρός. Θεόκριτ. κ', 137. «Τυνὸν δόρυον·» μικρὸν γεῦμα ἢ ἄριστον, ὅθεν ἐκ τυνιοῦ, ὡς τό ἐκ παίδων μικρῶν, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, Schaef. mel. σελ. 70. ὡς τὸ Λατ. tantillus (ταὐτόσημ. τῷ τυτθὸς, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ τέλος.)

Τυνσοῦτος, ον, Ἀττικ. τυνουτοσί, τυνουτοσί, Τοσοῦτος μικρὸς, τόσον μικρὸς τόσον ὀλίγος, tantillus. Ἀριστοφ. ἡ γραφὴ τυτσοῦτος ἔστιν ἡμαρτημ. (ἐκ τοῦ τυτός, ὡς τό τοιοῦτος, τοσοῦτος τηλικοῦτος ἐκ τοῦ τοῖος, τόσος, τηλίκος, οὐχὶ δὲ τύτθος, ἐκ τοῦ οὗτος.)

Τυντλάζω, Εἰς τὸν τηλὸν πατῶ, ἐμβαίνω εἰς τὴν λάσπην, καὶ μεταφρ. μὲ λάσπην ἢ πηλὸν βάλλω κτυπῶ, πηλαλίζω, ἢ χλευάζω τινά. 2) Βολοκοπῶ, σκάπτω τὴν ἄμπελον. ταὐτ. τῷ ταράσσω Ἀριστοφ. Ἱππ. 1148. καὶ Ἡσύχ. καὶ ἐντεῦθεν ὁ Σωσίπατρος παρ' Ἀθην. 9', σελ. 378. «Ὁ δ' ἀγοιὼν ταῦτ' αἰσχρῶς τυντλάζεται· ἀναπατόνει, συγχέει ὅλα πρὸς ἄλληλα, καὶ Φώτιος ἀναφέρει ἐκ Μενάνδρου «Τυντλάζ, ἀντὶ τοῦ, ταράχος.

Τύντλος, ὁ. Πηλὸς, λάσπη, 2) ἔτι δὲ ἀντὶ τοῦ, ταράχος.

Τυντλώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Πηλώδης, ἰλυώδης. Ἡσύχ.

Τύξις, εως, ἡ ταὐτὸν τῷ, τεῦξις, Ἡ πρᾶξις τοῦ τεύχειν, κατασκευάζειν, Ἡσυχ.

Τυπάζω, μέλ. άσω (πύπος) = τυπάω Ὀππ. 2) (τυπὴ) ταὐτὸν τῷ, τύπτω. Ἡσύχ.

Τύπανον, τό, (τύπτω) σπάν. ποιητ. τύπος τοῦ τύμπανον, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἴλιν. 13, 3. ὡσαυτ. καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμ. ποιητ. typanum.

Τυπάς, άδος, ἡ (τύπτω). Σφῦρα, σφυρίον, κόπανον. Πλούταρχ.

Τυπετός, (τύπτω) Τὸ τύπτειν, πλήττειν. 2) ταὐτὸν τῷ, κάπετος, τὸ τύπτειν, κτυπᾶν τὸ στήθος, ἐδύρεσθαι, καὶ ἐντεῦθ. πᾶν ἐξωτερ. σημεῖον πένθους, Διονύσ. Ἁλικ. δ'. 67.

Τυπή, ἡ, (τύπτω). Κτύπημα, πληγὴ, τρῶσις, ταὐτὸν τῷ τύμμα. Ἰλ. Ε, 887.

Τυπήϊον, τό. Ἰωνικ. ἀντὶ, Τυπεῖον. «Τυπήϊα ἡδέ.» Καλλίμ. Δῆλ. 315. ἀντὶ τοῦ, τύποι, μνημεῖον, εἰκὼν, ἐνθύμησις.

Τυπίας, ου, ὁ, (τύπτω) περὶ Πολυδ ζ', 105 «Χαλκεῖς τυπίας·» ὁ διὰ τῆς σφύρας ἐξειργασμένος, σφυρήλατος, ἐλατός· ductilis. «Καὶ Τροχίαν μὲν χαλκόν, τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν, τυπίαν δὲ ὃν ἂν οἱ νῦν εἴποιεν ἐλατόν.»

Τυπικός, ἡ, όν· καὶ Επίρ. — ως· Ὁ εἷς τύπον ἀνήκων, ὁ κατὰ τύπον τινὰ γεγενημένος, ἐξειργασμένος. Συμβολικὸς, εἰκονικὸς, ἀλληγορικὸς, Ἑλλην.

Τυπίς, ίδος, ἡ, ταὐτὸν, τῷ τυπὰς. Σφῦρα Διοδ. Σικ.

Τυπογραφεῖον, ὦ (γράφω). Νεολλ. λέξ. Τύπους ἢ διὰ τύπων γράφω· ὅθεν

Τυπογραφία, ἡ, Ἡ διὰ τύπων γραφὴ, Imprimerie, Stamperia.

Τυπογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ διὰ τύπων γράφων, Imprimeur· ὁ τυπώνων τὰ βιβλία, ἐκτυπωτὴς· ὅθεν καὶ Τυπογραφικὸς, ἡ, όν· ὁ εἷς τυπογραφίαν ἢ εἷς τυπογράφους ἀνήκων. «Τυπογραφικὴ, τέχνη·» ἡ τέχνη τοῦ τυπογράφου.

Τυποπλαστία, ἡ (τύπος, πλάσσω). Ἡ πλάσις ἢ χάραξις τῶν τύπων.

Τυποποιέω, ῶ, (ποιέω). Τύπους ποιῶ, ταὐτὸν τῷ, εἰδωλοποιέω.

Τύπος, εος, τό, = τύμμα

Τύπος, ὁ (τύπτω) κυρ. Κτύπημα πληγῆ, κρούσις, καὶ τὸ ἐκ τοῦ κτυπήματος ἀποτελούμενον ἢ σχηματιζόμενον· ὅθεν τύπωμα, τὸ ἐκ τῆς τυπώσεως ἔνμαγμα καὶ ὁμοίωμα· τὸ ἐκ τοῦ κτυπήματος σημεῖον, χάραγμα, ἢ ἴχνος, καὶ τὸ ἐκ τῶν βημάτων ἀφινόμενον ἴχνος, πάτημα, στίβος, καὶ καθόλ. πᾶν σημεῖον γινόμενον ἐπί τινος τόπου διὰ τῆς αὐτόθι καταβάσεως πραγματεύτου, ὡς «Τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοὺτε.» Ἀθήν. ιγ'. «Χύτρας τύπος·» Πλούταρχ. Σημπ. ἡ. «Κύτρας τύπος ὀρθίσης ἐν σπουδῇ μὴ ἀπολακεῖν, ἀλλὰ συγχεῖ·» ὁ τόπος, τὸ ἴχνος ἀνθ' ἑστέρου ἢ χύτρα· καὶ ἐν τοῖς Πυθαγορ. παραγγ. «Οἱ ἀναστάντες εὐθὺς συνταράττειν τὰ στρώματα· αἰσχρὸν γὰρ ἐστὶν, ἀνδρὶ συγκοιμωμένης γαμετῆς χώραν ὁρίσθαι καὶ τύπον·» τὸ ἐντύπωμα, τὸ ἐπὶ τῷ στρώματι τοιλότητος σημεῖον τοῦ σώματος τῆς γυναικός· καὶ αἱ ἁμυχαὶ, τὰ τραύματα, αἱ τρώπαι τῶν πληγῶν, τρώσεις, τὰ στίγματα, ἔτι δὲ τὸ χάραγμα, τὸ ἐπίσημον τῶν νομισμάτων· μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ νομίσματος, παρβλ. κόμμα· καὶ «Τύπος χαρακτῆρων·» ἀντὶ τοῦ, σχῆμα, ἤτοι τρόπος τοῦ γράφειν, ἢ εἰκὼν, τοιόν δὲ ἢ τοιόνδε χάραγμα ἢ σκάλισμα τῶν ἐπὶ χαλκοῦ ἢ λίθου ἐγγεγραμμένων γραμμάτων, ὡς «Πίναξ χάλκεος ἔχων γράμματα πολλὰ θαυμαστὰ ὡς παμπάλαια· γνώναι γὰρ ἐξ αὐτῶν οὐδεὶς παρεῖχε καὶπερ ἐφαπτόντα τοῦ χαλκοῦ καταπλυθέντος·» ἀλλ' ἰδιάζεις ὁ τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστερος Αἰγυπτίοις» Πλούταρχ. ὡς ἡμεῖς εἰωλέγομεν «Ἡείκων τοῦ γραψίματος·» καὶ ἐντεῦθ. καθόλ. πᾶν τὸ ἐκ μετάλλων καὶ λίθων διὰ τῆς σφυρᾶς ἢ τοῦ γλυφείου τεχνηέντως κατασκευασμένον, ἢ ἐξαιρεθὲν ἢ ἐγχαραχθὲν «Τύποισι δὲ ἐξαπήχεσι ἐσκευάδατας ἀξίοισι λόγου καὶ «περιθέει δὲ αὐτὸ (ἱερὸν) αἱματίτῃ ἐγγεγλυμμένη τύποισι·» Ἡροδτ. ἤτοι ἐκτυπώματα, ἔκτυπα, ἐργασίαι, ἀναγλυφα, καὶ, τύποι, πᾶσα τοιαύτη δι' ἐκτυπωμάτων ἐργασία τῆς γλυπτικῆς τέχνης, Ἡροδοτ. 2, 86 παρβλ. καὶ 3, 88, καὶ, ἐν τύπῳ, ἐπὶ τύπου, ἀντὶ δὲ ὑψηλῆς ἢ ὑψωμένης ἐργασίας, ἐκτυπώσεως, Παυσαν. β', 19. ἢ, 31 ἐντεῦθεν μετὰ ταῦτα ὠίσμασε τύπον καὶ τύπους τὰ ἐκ τῶν μετάλλων ἔκτυπα γράμματα, δι' ὧν τὴν σήμερον τυποῦσι διὰ τῶν πιεστηρίων τὰ βιβλία, ὅθεν τυπογραφεῖν, τυπογραφεῖον, τυχογραφία, κ. τ. τ. καὶ τυποχαράκτης ἢ τυποχύτης, ὁ χαράκτων, ἢ χύνων τοὺς τύπους τούτους· ἔτι δὲ ὁ ἀκούμενος κρότος ἢ ψόφος διά τινος κρούσεως, πλήξεως, ὡς π. χ. ἐκ τῆς κρούσεως τῆς σφυρᾶς, ὁ διὰ τῆς σφυρηλασίας ἀποτελούμενος κρότος, καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. ιά, 12 ὁ ἦχος ἢ κτύπος τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου, καὶ ἐν γένει 2) μορφὴ, χαρακτὴρ, σχῆμα, εἶδος, εἰκὼν, εἴδωλον, ὁμοίωμα, ἐμμαγεῖον, ἐκφράγισμα, ἢ γεγραμμένη ἢ πεπλασμένη εἰκὼν σώματός τινος. Ἰσοκράτ. καὶ Θεόφρ. ἐξαιρ. συκγραφία, ὑπογραφὴ, σχέδιον, ἐκδίασμα, ἐχνογραφία, προχάραγμα γενικὴ, καθολικὴ ἢ σύντομος περιληπτικὴ ἔκθεσις καὶ περιγραφὴ πράγματός τινος. «Τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγειν. ἐ. τύπῳ καὶ ἁπλῶς λέγειν, γενικῶς ὁμιλεῖν — ὠΐδ. τύπῳ λαβεῖν, περιλαβεῖν.» Πλάτ. Ἀριστοτέλ. καὶ Θεόφρ. ἀντὶ τοῦ, καθόλου καὶ γενικῶς εἰπεῖν, ἄνευ τινὸς ἀηλαδὴ ὁριτμοῦ καὶ ἰδιαιτέρας περιγραφῆς, ἐπιπολαίως καὶ ἀντὶ τοῦ, συντόμως εἰπεῖν. 3) Ἀρχέτυπον, κανὼν παράδειγμα, ὑπογραμμὸς· πρωτότυπον καθ' ὃ ἢ κατὰ μίμησιν τοῦ ὁποίου κατασκευάζεται ἄλλο τι παρόμοιον, (Καλούπιον) «Ξωαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων·» Παῦλ. πρ. Τίτ. καὶ, τύπον ἐπιρρήματ. ἀντὶ κατὰ τύπον, ὁμοίως ὡς. 4) τάξις τις ἢ περίοδος ἐπιτάσεως καὶ ἀνέσεως ἐν νοσήμασι γινομένη· καὶ ἐντεῦθεν «Τὰ πάθη τυποῦνται» ἤτοι τύπον λαμβάνουσι· παραδείγματος χάριν ἀηλαδὴ λαμβάνουσιν αὔξησιν καὶ ὁρμὴν ἢ ἐλαττοῦνται· ὡς π. χ. ὁ Πυρετὸς, κ. τ. τ. Γαλην. 5) δίκη ἢ κατηγορία ἐπὶ κριτηρίου ἐναντίου τοῦ μὴ ἀποδίδοντος τὸ ὀφειλόμενον ἢ ὀργισθέντος τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του, Φιλόστρατ. ἐν βίοις Σοφιστ. «Καὶ οἱ δανειζόμενοι παρ' αὐτοῦ χρήματα, τὸ καὶ μελετῶντος ἀκροάσασθαι, προσγράφων τῷ τόκῳ· ὑπήγετο καὶ Πολεμῶν τῷ ἄσμῳ τούτῳ· ἐδανείστο γὰρ παρ' αὐτοῦ χρήματα· καὶ ἐπεὶ μὴ ἐξεράπευε, μηδὲ εἰς τὰς ἀκροάσεις ἐφοίτα, χαλεπὸν ἦν τὸ μειράκιον, καὶ ἠπείλει τύπους·» ἔνθα ἐπιφέρει. «Οἱ δὲ Τύποι γράμμα εἰσὶν ἀγορᾶς, ἁρπάμην ἐπαγγέλλων τῷ οὐκ ἐπιδιδόντι.» Πολυδεύκ. ἡ, 29. «Καὶ δίκης μὲν λῆξε εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος.» Παρ' Ἡροδότ. 1, 67. ἐν χρησμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

6) «Τύπος αὐτὸ τύπος· α ἐκφράζει τὴν σφῦραν καὶ τὸν ἄκμονα· ὅθεν

Τυπόω, ῶ. Τύπον ποιῶ, ἐντύπωμα ἢ ἐκτύπωμα ποιῶ, σχηματίζω, μορφόω, εἰκονίζω, πλάττω, κοσμῶ τι κατὰ μίμησιν τινὸς ἄλλου, ἐκμιμοῦμαι, καὶ σφραγίζω, διὰ τῆς σφραγίδος σημαίνω. Ἀπρικτ. «Τὸν δακτύλιον αὐτοῦ περιελών, ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγίδι τοῦ Μαρκέλλου· α ἐσφράγισεν, ἐβούλωσεν. παθητ. τύπον τινὰ δέχομαι ἢ λαμβάνω, ἐντύπωσίν τινα δέχομαι· «Ἀὴρ ψοφώεσσι ἀνάρροις τυποῦται,» Πλούταρχ. ἐντυπώματα λαβών. 2) παρὰ τῇ νῦν καθομιλουμ. ἀντὶ τοῦ δὶ ἐκτυπωμάτων γράφω, σημαίνω, τ. πάνω, ὡς τὸ Γαλ. Imprime καὶ τὸ Ἰταλ. Stampare.

*Τυπτητέος, ἑα, ἑον. Κτυπημένος, πληγωτέος, ὁ δυνάμενος κτυπηθῆναι ἢ πληγωθῆναι, ἔστι δὲ ἐπίθ. ρηματκ. τοῦ

Τύπτω, Μ. τύψω. καὶ Ἀττικ. τυπτήσω, (Πλάτ. καὶ Ἀριστοφάν.) παθ. Παρακ. τετύπτημαι, παθ. Ἀορ ἐτύπην, τὸν δὲ μελλ. τυπτήσομαι ἔχοντα παθητ. σημασ. παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 1382 ὁ Κουτλ. Ἑλλ. Γραμματ. τόμ. Β, σελ. 55 εἰς τὸ κυπήσομαι προελεύ μετοβαίειν· παρ' Ὁμήρ. κεῖται κατ' ἐνεστ. καὶ Παρατατ, ἔτι δὲ κατ' ἐνεστ. παθητ. κατ. ἐνεργ. ἀόρ. ἔτυψα, ὅς τις καὶ μεθ' Ὅμ. διάμενεν ἐν χρήσει κατὰ παθ. Παρακ. τετυμμένος, καὶ παθ. Ἀόρ. ἐσαύτ. καὶ Μετ. τὸν ἐν χρήσει. Παίω, τύπτω, πλήττω κτυπῶ, βάλ· τῷ ῥάβδῳ παίω, κτυπῶ με τὴν ῥάβδον, Ἰλ. Λ, 561. ἔτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, κεντῶ κεντρόνω, ἐπὶ μελισσῶν, σφηκῶν, σκιρπίων, κ. τ. τ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', β'. 6. «Σφῆκας θηρῶν ὑπὸ πολλῶν τυπτόμενος· α ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ὄφεων. Ἀναβ. 5'Οφις μ' ἔτυφε μικρὸς α ὃ ἡμεῖς λέγομεν «Τὸν ἐκτύπησε.» Τὸν ἐδάγκασεν ὁ ὄφις,» παρ' Ὁμηρ. δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς διὰ ὄπλου, βολῆς αὐτὶ κτυπῶ καὶ πληγόω, τιτρώσκω μὲ τὸ ξίφος, μὲ τὸ δόρυ, Φ. 117. «ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ, τύψε κατὰ κληῖδα κατ' αὐχένα.» Χ. 68. «ἐπεὶ κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ τύψας ἢ βαλὼν ῥηΐτερον ἐκ θυμὸν ἕληται· α ὡσαντ. φαγάψω, ἄορι, ἔγχει, ἐγχείῃσι τύπτειν, καὶ ἄνευ ἐγγυητ. προσδιορισμοῦ «Μέσῃ κατὰ γαστέρα τύψεν» Ἰλ. Γ, 313. Ὀδ. Χ, 303, καὶ παρ' Ἡροδ. καὶ Μεταφορ. Τ, 125. «Ἄχος ὀξὺ τύρε φρένα βαθέων· α ἐκτύπησε καὶ ἐκπλήγωσε βαθέως τὴν ψυχὴν, κατέθλιψε, κατελύπησε βαθέως καὶ «Ἡ ἀληθείη ἔτυψε Καμβύσεα Ἡροδ. 3, 64 ἤτοι κατεπλήγωσε τὸν Καμβύσην, α Δείκει τυφείς» Πίνδ. Νεμ. 1, 81. Δίφασι καὶ ἐπὶ λίθων αὐτὶ τοῦ, λιθοβολῶ, ῥίπτω λίθους καὶ κτυπῶ, κτυπῶ μὲ τὰς πέτρας, ἄφ. αὐτὶ τοῦ, βάλλω, σπαν. μέντοι Πολύβ. γ', 53. σπαν. μέντοι. Ὁμηρ. δὲ εἴθηται ἐκ παραλλήλ. τὸ τυπτειν καὶ βάλλειν. Ἰλ. Λ, 191, 205. Τ, 378. 462 καὶ ἀλλαχοῦ. 2) κατ' Id. τινα ἰδιωτ. ἐν Ὀδυσ. Δ. 580. Ι. 104. «Τύπτον ἅλα ἐρετμοῖσι, ἐκτυπώσαν τὴν θάλατταν μὲ τὰς κώπας, ἐκπληκτικῶν καὶ Χ. 86. «Ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ· α ἐκτυπᾷ τὸ μέτωπον τὴν γῆν μὲ τὸ μέτωπον, ἤτοι φέρεται πρὸς τὴν γῆν, πίπτει κατὰ γῆς «Ἰχνια ποδοῖσι τύπτειν» Ἰλ. Ψ. 764. παίω μὲ τοὺς πόδας μουτὰ ἴχνη· καὶ «Ζέφυρος λαίλαπι τύπτων ἦτοι πνέων, προσβάλλων μεθ' ὁρμῆς καὶ σφοδρότητος, Ἰλ. Λ, 306. παρβλ. καὶ Ησιοδ. Πόθ. 6, 13 ὁ Ἀπολλὼν· καὶ Φῶτ. ἔχουσι. «Τύψας, ἐκ χειρὸς πατάξας· καὶ Ἡσύχ. ἔχει «Τύψαι, τὸ διὰ χειρὸς πατάξαι, ἢ τροῦσαι.» Μέτ, Τύπτομαι, τύπτω ἐμαυτὸν· καὶ μάλιστα ἐν λύπῃ τινί, τύπτω, κτυπῶ τὸ στῆθός μου, πρὸς ἐνδειξιν τοῦ πόνου ἢ τῆς λύπης τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ὡς τὸ κόπτομαι, πλήσσομαι, συχνάκ. παρ' Ἡρόδοτ. β'. «Τύπτομαί τινα· α ὡς καὶ τὸ «Κόπτομαί τινα· α τύπτω ἐμαυτὸν διά τινα, κτυπῶ τὸ στῆθός μου διά τινα, ὀθύρομαί τινα «Τύπτονται τὸν κριὸν» Ἡρόδ. 2, 42, 61, 132, καὶ ἀλλαχοῦ. Παθητ. πλήττομαι ἢ πληγόομαι· καὶ μετὰ Αἰτκ. πληγὰς, θερμοὺς λαμβάνω, «Ἕλκεα ὅσσ' ἐτύπην» Ἰλ. Ω, 421. εἰσάπ. τύπτομαι πολλάς, προσπαπ. πληγὰς, λαμβάνω πολλοὺς θαρμοὺς, μαστιγώσεις, Ἀριστοφ. Νεφ. Συγγρ. σχηματίζουσιν ὡς ἐκ τοῦ Αττκ. μελ. τυπτήσω καὶ ἀόρ. τικὰ ἐτύπτησα, παραπ. τετύπτηκα, παθ. Παρακ τετύπτημαι, παθ. Ἀορ ἐτυπτήθην, Lob. Φρυν. σελ. 784. Ἴακ. ΑΠ. σελ. 48', καὶ Ἀχ. Τμτ. σελ. 830. (ἐκ τοῦ τύπτω παρήχθη τὸ τύπος, κτύπος, κτυπεω.)

Τυπώδης, ες, ὁ, ἡ, ὁ· καὶ Ἐπίθ. τυποειδὴς (τύπος, εἶδος) Ὁ τύπου εἶδος ἔχων, ὁμοιος ἢ ἴσως τύπω ἢ σκιαγραφία. «Εἰ μὴ δὲ ἀριθμοῖας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυποῖδη μάθησιν» Ἀριστοτέλ. Κόσμ. ς', 1. ἀλλὰ κἂν τοιλάχιστον ὡς εἰς γενικὴν καὶ συνοπτικὴν τινα γνῶσιν, μάθησιν· παράβαλ. καὶ τὸ τοῦ Κικέρωνος εἰς Αττικ. δ', 13. ὡς τό, «Ἐν τύποι εἰπεῖν» α οὕτω καὶ «Τυποῦδὸς εἰπεῖν» α παρὰ Στράβωνι.

Τύπωμα, ατος, τὸ (τυπόω)· Τετυπωμένον, ἐσχηματισμένον, εἰκονισμένον, ἐντύπωμα. Λυκόφρ. παρὰ Σοφοκλ. Ὀρέστ. «Τύπωμα χαλκήλατον» α ἢ ἐκ χαλκοῦ κατασκευασθεῖσα Κάλπις, τὸ ἄγγος ἢ τὸ κιβώτιον ἐν ᾧ ἔβαλον τὴν κόνιν τῶν κεκαυμένων νεκρῶν σωμάτων.

Τύπωσις, εως, ἡ (τυπόω). Τὸ τυπεῖν, μόρφωσις, σχηματισμὸς μορφὴ, εἰκὼν, ἐξομοίωμα.

Τυπωτὴς, οῦ, ὁ· Ἐπίθ. τυπωτὸς, ἐος· ἡ (τυπόω). Ὁ τυπῶν, σχηματίζων, ἢ πλάττων, μορφωτὴς, πλάστης, ἢ ὁ τύπον τινὰ, ἐντύπωμα, ἢ σχῆμα ἀφαίνων, παριστῶν «Ζωγραφὶς τυποῦται» Ὁρτ. ἢ ἐπ' αὐτῆς ἔχουσα ἐγκεχαραγμένον σημεῖόν τι.

Τυπωτικὸς, ἡ, ὁν (τυπόω). Ὁ τυπόων, σχηματίζων, πλάττων Ἀθήν. Σελ. 392.

Τυπωτὸς, ἡ, ὁν, ἐπίθ. ῥημ. τοῦ τυπόω. Τετυπωμένος, ἐσχηματισμένος, ὅστις ἐτυπώθη, ἐμορφώθη, ἐχαράχθη.

Τυραννεῖον, τὸ (τύραννος). Ὁ εἷς τοῦ τυράννου. Διόδ. Σικ. καὶ Πλούταρχ. ἐν τοῦ

Τυραννεύω καὶ

*Τυραννέω, (τύραννος). Τύραννος εἰμὶ, κατεξουσιάζω. ἀπόλυτον, αὐθαίρετον ὑπεροχὴν καὶ ἐξουσίαν ἔχω. συχνάκ. παρ' Ἡρόδ. καὶ μεταβατ. τυραννῶ, δεσπόζω, ἀπεριόριστον ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἐπί τινα· ἐξαιρ. ἐπί τινος λαοῦ, ἔθνους, χώρας, ἢ πόλεως, μετὰ γεν. Ἡρόδ. παρ' ᾧ οἱ κεῖται ὁ τύρ. τυραννεύω, 1, 15, 21, 59, 64, 73, 77, 168. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ Θουκ. ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ μετ' Αἰτκ. πάρχουσι καὶ τυραννοῦσι τοὺς τότε σοίζοντας αὐτοὺς Δημοσθ. Φίλιπ. γ'. παρ' Ἡροδ. εὑρηται ὁ ἀόρ. τυραννεῦσαι ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ τύραννος, δεσπότης εἰμὶ, ἀπόλυτος κυριάρχης. Παθητ. τυραννεύομαι, ἐξουσιάζομαι, ἄρχομαι, ἀπόλυτως, δεσποτικῶς, ὑπὸ τυραννικὴν ἢ δεσποτικὴν πολιτείαν ζῶ, διοικοῦμαι, ὅθεν «Πόλεις τυραννευόμενοι» Πλάτ. αἱ ὑπὸ τυράννου διοικούμεναι· αἱ μὴ συνταγματικῶς κυβερνώμεναι, ὁ μελ. τυραννήσομαι κατὰ παθ. σημασ. εὑρηται παρὰ Δημ. 2) τυραννεῖν σημαίνει ἔτι καὶ τὸ τυραννικὰ φρονῶ, ἔχω φρονήματα τυράννου· ἔπειτα δὲ καὶ, αὐτὶ τοῦ, παιδεύω, βασανίζω, θλίβω, κακῶς μεταχειρίζομαί τινα.

Τυραννησείω, (ἐκ τοῦ Μλ. τυραννίσω). Τυραννίσω ἢ τυραννῆσαι ἐπιθυμῶ, πάσχω νὰ λάβω τὴν τυραννίαν, νὰ γίνω ἀπόλυτος κυριάρχης· Διογ. Λαέρτ.

Τυραννία, ἡ (τύραννος). ταὐτὸν τῷ, τυραννὶς. Ξενοφ.

Τυραννιάω, ῶ· ταὐτὸν τῷ, τυραννησείω, Προσπαθῶ νὰ γίνω τύραννος· 2) χαρακτηρίζω τυραννικὸν φρόνημα, δεικνύω φρόνημα τυραννικὸν «Οἱ λόγοισιν τυραννιῶσιν· οἱ λεγόμενοι ὁμοιάζουσιν ὅτι ἀγαπῶσι τὴν τυραννίαν· Διογ. Λαέρ. 3, 18.

Τυραννίζω. Μλ. ἴσω. Κρατῶ μετὰ τῶν τυράννων, ἐκ τοῦ μέρους τῶν τυράννων εἰμὶ, Δημοσθ. ὡς τὸ, μηδίζω.

Τυραννικὸς, ἡ, ὁν, καὶ ἐπίρ. — κῶς (τύραννος). Ὁ εἷς τύραννον πνέων, πρέπων, ἀναφερόμενος πρὸς τὸ τύραννος ἢ τυράννου προσερχόμενον· ἴδιον τοῦ τυράννου, δεσποτικὸς, βατιλικὸς.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ. κλητ. τυραννὶ, Σοφ. Ο. Τ. 380 (τύραννος). Ἡ ἀρχὴ, ἐξουσία, κυριότης τοῦ τυράννου· ἀπεριόριστος καὶ κατὰ προαίρεσιν ἐξουσία καὶ διοίκησις, δεσποτεία· καθόλου δὲ, ἀρχὴ, βατιλεία, ὑπεροχὴ, συχνάκ. παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Αττκ. ἐπὶ κακῆς, σκληρᾶς καὶ ὀδίου ἐξουσίας ἢ δεσποτείας λέγει ὁ Ἀριστοτέλ. ἐν Ῥητ. α'. «Ἡ μὲν κατὰ τάξιν τινὰ μοναρχία, βασιλεία· ἡ δ' ἀόριστος, τυραννὶς» α καὶ ἐν Πολιτ. γ'. «Ἡ τυραννὶς ἐστὶ μοναρχία, πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ μοναρχοῦντος· ἄρα, ἡ περίσσιμος βατιλεία, ἡ μὴ κατὰ νόμους καὶ κατ' ἐκλογὴν, ἀλλὰ κατὰ βίαν καὶ ἁρπαγὴν, ἔτι δὲ καὶ τὸ βίαιον, ἀλαζονικὸν καὶ φιλαρχικὸν πολίτευμα τῶν ἰσχυρῶν καὶ πλουσίων· πλησ. αἱ τυραννίδες, ταῦτ. τῷ τύραννος, Ἡροδ. 8, 137, 2) ὑπλ. τοῦ τύραννος, ἡ βασιλὶς, ἡ γυνὴ τοῦ τυράννου· παρὰ τοῖς Ο'. Ἐσθὴρ Βεφ. β'.

Τυραννοδαίμων, ονες, ὁ (δαίμων). Τύραννος καὶ δαίμων ἐν ταὐτῷ· ὃν οὐκ ἂν τις τύραννον μόνον εἴποι, ἀλλὰ καὶ δαίμονα· Ἡσυχ.

Τυραννοδιδάσκαλος, ὁ, (διδάσκαλος). Διδάσκαλος τοῦ τυράννου, ὁ διδάσκων τὸν τύραννον. Πλάτ. καὶ Δίων Ἁλ.

Τυραννοκτονέω, ῶ (τυραννοκτόνος). Φονεύω τὸν τύραννον. Φιλαρ. ἔδων.

Τυραννοκτονία, ἡ. Ἀναίρεσις, φόνος τοῦ τυράννου.

Τυραννοκτονικὸς, ἡ, ὁν. Ὁ ἀνήκων, ἁρμόζων ἢ ἀναφερόμενος εἰς τοὺς τυραννοκτόνους, ἢ εἰς τὴν τυραννοκτονίαν.

Τυραννοκτόνος, ὁ, ἡ, ον (κτείνω). Ὁ κτείνων, φονεύων τοὺς τυράννους, ὁ τὸν τύραννον κτείνας, φονεύσας.

Τυραννοποιός, ὁ, ἡ, ὁν (ποιέω). Ὁ τυράννους ποιῶν, σχηματίζων. Πλάτ.

Τύραννος, ὁ καὶ ἡ. Δωρικ. ἐν ἴσῳ τῷ, κύριος, ἐκ τοῦ κῦρος, κύριος, συγγεν. τῷ κάρανος, κυρ. Κύριος, ἄρχων, βασιλεὺς, ἐξουσιαστὴς, καὶ ᾗ· ἀπόλυτος, ἀπεριόριστος κυριάρχης, δυνάστης, ὅστις βίᾳ καὶ δυναστείᾳ ἐξουσιάζει, αὐθαίρετος ἄρχων, μὴ ὑποβαλλόμενος εἰς οὐδένα νόμον ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδίαν θέλησιν διοικεῖ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀρχομένους, ἐξαιρ. οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν ἀπόλυτως δεσπόζοντες· προπερ. δὲ ἐλέγετο καὶ ἐπὶ θεῶν, Τιμ. Ὅμ. 7, 5 καὶ Ἀριστοφάν. Νεφ. 564. «Τὰ μέροπα μὲν θεῶν ζῆνα τύραννον· καὶ παρ' Ἀσκλ. «Σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως ἐξέχ. δὲ ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τυράννου ἐν ταῖς δημοκρατικαῖς πολιτείαις ὅστις ἐναντίον τῆς θελήσεως καὶ συγκαταθέσεως τοῦ ἔθνους οἰκειοποιεῖτο ἢ ἥρπαζε τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, καὶ ἐγίνετο ἄρχων καὶ ἐξουσιαστὴς αὐτὸς μόνον ἐπὶ πάντας τοὺς ἄλλους, ἄρα αὐθαίρετος μονάρχης, ὥστε οὕτω διὰ τῆς λέξεως τύραννος ὑπεσήμαλλεν τὸν παρὰ νόμον ἁρπαγὴν καὶ σφετέρισιν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς τῶν ἀνακτόρων ἐλευθερίας, παρὰ τὸν τρόπον τῆς ἀρχῆς τοῦ τυραννεύοντος, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἐπικὸς καὶ ἀγαθὸς Πεισίστρατος ἐκλέξθη τύραννος διότι εἰκειοποιήθη αὐτὸς μόνον τὴν ἐξουσίαν τοῦ δήμου καὶ ὄχι τῷ τὴν ἀποσφετερον αὐτοῦ οἱ Ἀθηναῖοι, ἢ ὅτι τὴν παρέλαβεν ἐκ διαδοχῆς· ἐπεὶ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὴ δι' ἕνα ἐλεύθερον λαὸν μία τοιαύτη ἀπόλυτος καὶ μοναρχικὴ κυβέρνησις ὑπῆρχεν ἐπαχθής, ἀνυπόστατος, τὴν ὁποίαν διὰ νὰ διατηρήσῃ ἀπερισπάστως αὐτὴν ἀποκτήσας μετεχειρίζετο δυναστείας καὶ βίας, οὕτω τὸ ὄνομα τύραννος ἀπενέμετο εἰς τὸν φέροντα αὐτὸ ὡσεὶ ἐλεύθερον ἐπαχθῆ παράσημον τῆς ἀπολύτου καὶ δεσποτικῆς δυνάμεώς του, καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει τό, »Τύραννον διὰ τοῦ, παράνομον βασιλεύς, ἄρχων ἀπηνὴς καὶ ἐπάλληλος« καὶ Σούιδ. διὰ τοῦ »Ὁ μὴ κατὰ νόμον ἄρχων, ἀλλ' ὁ βίαιος μοναρχικῶν· ὁ δὲ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ, γ. 7. »Τύραννος ἦν, ἐς ὃν ἐδούλου ἐλευθέρους καὶ πολίτας ἑπόμενον ἀπεκτίνυσε δέ καὶ ἐφυγάδευε καὶ χρήματα ἀφῃρεῖτο« γειτνιάτ. ἔτι ἐκαλεῖτο καὶ ὅλη ἡ γενεὰ τοῦ τυράννου, οὕτω οἱ τῆς Σικελίας βασιλεῖς παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 316. καὶ ΟΚ. 847. καὶ ἑπομέν. ὅλη ἡ βασιλικὴ γενεὰ τύραννος, λέγεται καὶ αὐτὴ ἡ βασιλὶς, ἤτοι ἡ σύζυγος τοῦ τυράννου, καὶ ἡ συγάτηρ ἑνὸς βασιλέως, Εὐρ. Ἑκαβ. 792. Μηδ. 873, 1353. ὡσαύτ. καὶ, ὁ τύραννος, ἐλέγετο ὁ υἱὸς ἑνὸς ἄρχοντος, ἡγεμόνος, Dionv. χαρ. σελ. 219. 2) τύραννος, ὁ, ἡ, ον, ἐπῳδ. ὡς τὸ τυραννικός, ὁ τυραννικὸς, ἡ μὲ τρόπον τυράννου, δεσπότου φερόμενος, πολιτευόμενος, καὶ πτύρανα δράνα, Σοφοκλ. ΟΤ. 588. πράττω τυραννικὰ ἔργα, παρβλ. καὶ Ἀντιγ. 1169. Valck. Ἱππολ. 840. νὴ τύραννος κόρη Εὐρ. Μηδ. 1122. πτύρανος πόλις, Θουκιδ. α, 122, 124. πτύρανα σκῆπτρα Αἰσχύλ. Προμ. 760. πτε τύρανα δέματων ἤτοι τὰ παλάτια τοῦ τυράννου, κ. τ. τ. Ἡ λέξις ἔλαβεν ἀρχὴν πρῶτον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ, Ἀρχιλόχου, ὅτε ἤρχησαν ἐν τῇ Ἑλλάδι κατὰ πρώτην φορὰν τὰ σχηματίζονται ἐλεύθεραι καὶ δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι, παρὰ Θουκυδ. Πίνδ. καὶ Ἡρόδ. ἀπαντᾶται συχνάκις. ἡ λέξις παρὰ δὲ Ὁμήρῳ. εὑρηται ἅπαξ μόνον ἐν Ἴλιν. 7, 5. ὡς μόνον παράδειγμ. ἀρχαιοτέρας αὐτῆς χρήσεως· (υ-υ)

Τυραννοφόνος, ὁ, ἡ, ον (φονεύω). ταὐτὸν τῷ, τυραννοκτόνος, Ὁ φονεύων τοὺς τυράννους.

Τυραννόφρων, ὁ, ἡ, (φρήν). Ὁ τυραννικὸν φρόνημα ἔχων, Διονυσ. χρ.

Τύρβη, Ἐπίρ. (τύρβη). Θορύβους, ἢ μετὰ θορύβου, μίγδην, ἀναμίξ, ἀνακεχωμένα, συγκεχημένος ἐπάνω καὶ κάτω· »Δονοῦσα καὶ τρέπουσα τυρβ' ἄνω κάτω· Αἰσχύλ. παρ' Ἀθην. σελ. 375. ὅθεν τὸ τῆς συνηθείας· »Ἄνω κάτω ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, οἷον »Ἕτερον ἄνω κάτω τὸ πρᾶγμα ἔχει, ἤτοι κατεστράφη ἡ σύγχυσις αὐτὸ· καὶ τὸ »Ἀνακατώσαι ῥῆμα, ὅ ἐστι; Ἄνω κάτω φέρω, συγχύν, ταράττω, ἀναστρέφω· ἡ αὐτὴ λέξις λέγεται καὶ »Σύρβαν, Ἡσύχ. μετὰ θορύβου· ὅθεν

Τυρβάζω, Μλ. ἀττ. Ταράττω, συγχέω, ἀναμιγνύω, ἄνω κάτω φέρω ὅθεν τὸ Λατιν. Turbo· »Τὸν πηλὸν τυρβάσεις βαδίζων· Ἀριστοφ. Σφῆκ. 257. ποιήσεις, ἀνακατώσεις τὸν πηλὸν ἐν τῷ πορεύεσθαι· »Τυφλὸς ὄρνις ὅστις προτώπῳ πάντα τυρβάζει κακῶς· φέρει εἰς θόρυβον· ἄνω κάτω, ἀνακατόνει ὅλα τὰ κατὰ, ὡς ὁ χοῖρος μὲ τὸ πρόσωπόν του, ὅταν ἀνακατόνῃ τὰ χώματα, ἢ τὴν κόπρον, Σοφοκλ. παρὰ Πλουτάρχ. πῶς δεῖ ποιημ. ἀκούειν· καὶ ἐντεῦθεν τό, τυρβάζειν, αὐτὸ τοῦ, ἀνακατώνειν ἀνακατόνειν τὰ πράγματα, καὶ »Τυρβάζεσθαι« μέσ. ἐν θορύβῳ καὶ ταραχῇ εἶμι, ἀσχολοῦμαι, στενοχωροῦμαι, σφριγιστομαι, ἔνθεν κυκᾶσθαι ἢ ἄνω καὶ κάτω περιφέρομαι· Ἀριστοφ. Εἰρ. 1007. »Περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι· καὶ ἐντεῦθεν αὖτ' τοῦ, ἐπείγομαι, μετὰ φροντίδος καὶ ἀγῶνος περισπερόμαι ἔνθεν κἀκεῖσε πρὸς ἑτεμασίαν τινός· Δινιᾶς Ηαγ. ἰ. »Μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλὰ· ὅδιν.

Τυρβαστία, ἡ· ταὐτὸν τῷ, τύρβη. Ἀριστ. 2. Πολυδ.

Τύρβη, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ Ἴωνικ. καὶ κοιν. σύρβη· ὅθεν τὸ Λατιν. Turba. Θόρυβος, τάραχος, στενοχωρία, στρίμωσμα, ἀτοξία, ἀνακατωμός, σύγχυσις, παραζάλη, ὄχλος, Ξενοφ. Κυρουπ. ά, β, γ'. »Ὦ, μὴ μιγνύσθαι ἡ τούτων τύρβῃ τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ· Πολύβ, »Ἀμείξας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλήρες τὸ στρατόπεδον· 2) βακχικὴ τις ἑορτὴ καὶ ὁ συνοδεύων αὐτὴν συνήθης χορὸς· ὁ Πολυδ. ἐν δ', 104. λέγει ταύτην »Τυρβαστίαν ἐκ τοῦ τυρβάζω »Τυρβασία δὲ ἐκαλεῖτο τὸ ἐρχημα τὸ διθυραμβικόν· Παυσαν. Κορινθ. κδ' »Ἀργεῖοι ἄγουσι τῷ Διονύσῳ τὴν ἑορτὴν, καλουμένην τύρβασιν· (συγγεν. τῷ θόρυβος, θορυβεῖν).

Τυρεία, ἡ (τυρεύω). Τὸ τυρὸν ποιεῖν, τυροποιία 2) ταὐτὸν τῷ, κύησις, σύγκυσις.

Τύρευμα, ατος, τὸ (τυρεύω). Τύρωμα, τυρός, Εὐρ. Κύκλ. 163. καὶ 190. »Πηκτοῦ γάλακτος τοῦ σπάνια τυρεύματα.

Τύρευσις, εως, ἡ (τυρεύω)· ταὐτὸν τῷ, τυρεία.

*Τυρευτήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Τυρευτής, οῦ, ὁ (τυρεύω). Ὁ τυρὸν ποιῶν, κατασκευάζων »Ἑρμῆς τυρευτήριος· ὡς θεὸς καὶ προστάτης τῶν Δρυόλων, καὶ φύτηρ τοῦ τῶν αἰγῶν τυροῦ· ἴδε ἐν ἐτῷ, εὐγλωττής.

Τυρεύω, καὶ, τυρόω, Μλ. ήσω (τυρός). Ταὐτὸν τῷ, τυρόω. Τυρὸν κατασκευάζω. Ἀλκμὰν παρ' Ἀθην. ιά, σελ. 499. »Τυρὸν ἐτύρησας μέγαν· ἔσπρες εἶα μεγάλον τυρόν, καὶ »Γάλα τυρεύειν· ποιεῖν τὸ γάλα εἰς τυρόν, κάμνειν ἐκ γάλακτος τυρίον· ὁ Φώτ. ἔχει· τυρεύεται, καὶ τυρεῖται, συνίστανται, καὶ συμπήγνυται· 2) μεταφορικ. ὡς τό, τυρβάζω, κυκάω, ταράττω, ἀνακατόνω, ἀναμιγνύω, συγχέω, κακῶ, διαστρέφω· »Ὁ δ' ἔνδον ἐτύρευε ταῦτα· Δημοσθ. καὶ »Τυρεύειν κατασκευάζειν ἤτοι μηχανᾶσθαι, ἀπατηλῶς καὶ δολίως ἢ κακομηχάνως κατασκευάζειν καὶ παρασκαίειν τι· οὕτω καὶ »Τυρεύειν ἐπιβουλάς· παρὰ Νικήτ. Χρον. ε', 2. καὶ, τυρεύω κακόν τινι, ἐπιβουλεύομαι κατά τινος ἴδε τυρόω· ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Τυρεύεται, ταράττει, κακῷ· καὶ, τυρωθέντα, ταραχθέντα, κεκινημένα· ὁ δὲ Εὐστάθ. »Τυρεύειν, τὰ κακομηχάνως ἀνευρίσκειν καὶ στρέφειν τὰ πράγματα τὰ πολιτικά.

Τυρίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ τυρός.

*Τύριος, ία, ιον (Τύρος). Ὁ ἐκ τῆς πόλεως Τύρου ὤν.

*Τυρίσδω, Δωρικ. ἀντὶ συρίζω. Θεοκρ.

*Τυρίσκος, ὁ. Ὑποκορστ. τοῦ τυρός.

Τυροβόλιον, τό (βάλλω). Πλέγμα, κάλαθος εἰς ὃ τερταίνονται, στραγγίζουσι οἱ τυροί, ταρτός.

Τυρογλύφος, ὁ, (γλύφω). Ὁ γλύφων τὸν Τυρόν, κωμ. ἐπιλ. μυός ἐν Βατραχομ. 137.

Τυρόεις, όεσσα, όεν, κατὰ συναίρ. τυρούς, οῦσα, οῦν (τυρός). Τυρώδης, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ τυροῦ ὤν, ἢ τετὰ τυροῦ κατεσκευασμένος· »Πλακοῦς, ἄρτος τυρόεις· τυρόπητα, ἄρτος μετὰ τυροῦ μεμιγμένος· (παρὰ Θεοκρ. ά, 58. τό, τυρόεντα εἴτε ὡς τρισύλλαβ. προφέρεται, ἢ συνῃθ. κατὰ συναιρτ. τυροῦντα, ἢ τελευταῖον κατὰ Σώφρον. παρ' Ἀθην. 3, σελ. 110. D. Δωρικ. τυρῶντα δεῖ γράφεσθαι).

*Τυρόκλεψ, ὁ (κλέπτω). Ὁ κλέπτων τοὺς τυροὺς, τυροκλέπτης.

Τυρόκνηστις, ιδος, ἡ (κνάω). Μάχαιρα ἢ ἄλλο τι ὄργανον σιδήριον δι' οὗ ὁ τυρὸς κνᾶται, κόπτεται ἢ ἐπιξέεται· Ἀριστοφ. Ὄρν. 1579. κατ' ἄλλους γράφεται τυρογνήστις.

Τυροκομεῖον, τό. Τόπος ἢ μέρος ἔνθα κατασκευάζεται ὁ τυρὸς καὶ περιποιεῖται καθ' Ἡσύχ. πάλαρος ἐν ᾧ ὁ τυρὸς ἐπιμελείας τυγχάνει ἢ ὡς Πολυδ. ά, 12. ἔχει· »Τυροκομεῖα, ταρσοί, τυροφορεῖα, καὶ τάλαρον· καὶ ἐν ζ. »Τυροκομεῖον· οὕτω δ' ἂν καλοῖς τάλαρον, ᾧ ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται« Caseale, ἐκ τοῦ

Τυροκομέω, ῶ (κομέω), Τυρὸν ποιῶ, περὶ πήξεως καὶ κατασκευῆς τυροῦ φροντίζω, Πολυδ. ά. 251.

Τυροκοπέω, (κόπτω). Τυρὸν κόπτω.

Τυροκόσκινον, τό (κόσκινον). Τὸ τοῦ τυροῦ κόσκινον, δι' οὗ σηλαδὴ κοσκινίζεται καὶ στραγγίζεται ὁ τυρός· Ἀθην. ιά. ἔνθα περιγράφει τοῦτο οὕτως· »Τυρὸν ἐκπιέσας καλῶς, ἅτε εἰς ἄγγος· εἶτα ἄνω κόσκινον χαλκοῦν ἐπιθεὶς, ἄλας τὸν τυρὸν· ὅταν δὲ μέλλῃ προσφέρειν, βάλε μέλιτος αὐταρκες ἐπάνω· 2) εἶδος πλακοῦντος, τυροπλακοῦς.

Τυρόμαντις, ὁ καὶ ἡ (μάντις). Ὁ διὰ τοῦ τυροῦ μαντεύων, προφητεύων Ἀρτεμιδ. β', 74. καὶ Αἰλιαν. ζω. Ἱστορ. ή, 5.

Τυρόνωτος, ὁ, ἡ, ον (νῶτος). Ὁ ἐπὶ τὰ νῶτα τυρὸν ἔχων· Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 1125. »Πλακοῦς τυρόνωτος· ὁ ἔχων τυρὸν ἐπ' ἐπάνω πλακοῦς.

*Τυρόξεος, ὁ, ἡ, ον (ξέω). Ὁ τὸν τυρὸν ξέων, Σχολ. Ἰλ. Λ, 639.

Τυροποιέω, (ποιέω). Τυρὸν ποιῶ, κάμνω τυρίον· ὅθεν

Τυροποιία, ἡ. Τὸ τυρὸν ποιεῖν, κατασκευάζειν.

*Τυροποιικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν τυροποιίαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος.

Τυροπωλέω, Τυρὸν πωλῶ, ἢ πωλῶ τι ὡς τυρόν. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 1369. »Τυροπωλῆσαι ἀνδρῶν ποιητῶν τέχνην· διότι πρὸς σταθμὸν ἐπωλεῖτο ὁ τυρὸς ἐκ τοῦ

Τυροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὁ τυρὸν πωλῶν, τυροπραγματευτής.

Τυρός, οῦ, ὁ, Πεπηγὸς γάλα, (τυρίον, τυρί, τό·) Ἰλ, Λ, 639. »--ἐπὶ δ' αἴγειον κὴν τυρὸν κνήστι χαλκείῃ· ἐν Ὀδυσ. Ι, 219. »Τερσοὶ μὲν τυροὶ βρίσουσι· καὶ Ἀριστοφ. Βατρ. »Τὸν τυρὸν τὸν χλωρὸν σὺν αὐτοῖσι ταλάροις κατήσιεν· ὡς τῆς συνηθείας »Χλωρὸν τυρίον καὶ »Χλωροτύριον, ὅπερ ἄλλως λέγεται καὶ πιαλὶς, πιαφὶς, πιοπρίκα καὶ ἀντίθετα τῷ, ξηρὸς, καὶ, πάλαιος, παρ' Ἀθην. β'. »Τόμοι τυροῦ· φέρεται καὶ παρὰ τῷ Εὐστάθ. »Τροχὸς τυροῦ· Πλησιν. »Τυροί, οἷον· ἡ ἀγορὰ ἔνθα πωλεῖται ὁ τυρός, τυροπέζαριον· ἔστι δὲ συγγεν. τῷ βούτυρον· (τὸ ὑγιὲς ἐν τῷ τυρῷ ἔστι μανρὸν ὡς καὶ ἐν ἁπάσαις ταῖς παραγωγαῖς καὶ συνθέτ. λέξεσι· Draco. σελ. 88. 24. Schweigh. Auth. 1, σελ. 27. F.)

*Τύρος, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομ. πόλεως καὶ νήσου τινὸς ἐν τῇ Φοινίκῃ· (υυ)

Τυροτάριχος, ὁ (τάριχος). Ἔνθασμά τι ἐκ τυροῦ καὶ ταριχευτοῦ ἰχθύος καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων κατεσκευασμένον.

Τυροτόμος, ὁ, ἡ, ον (τέμνω). Ὁ τέμνων, κόπτων τὸν τυρὸν·

*Τυροφάγος, ὁ (φαγεῖν). Ὁ τὸν τυρὸν τρώγων, κωμ. ἐπίθ. μυὸς ἐν Βατραχομ. 226.

Τυροφορεῖον, τό. Τὸ ἐκατέρωθεν φέρον τοὺς ταλάρους, ἤτοι καλάθους ἢ σανίδα τῶν τυρῶν ξύλου· Πολυδ. ἐκ τοῦ

Τυροφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τυρὸν φέρων, ἔχων· Ἐπίγραμμ.

*Τυροψύκτης, ου, ὁ (ψύχω). Τόπος ἔνθα ξηραίνουσι τὸν τυρόν, καθόλ. = τυροκομεῖον.

Τυρόω, ῶ (τυρός). Τυρὸν ποιῶ· »Γάλα τυρούσιν πήγνυμι τὸ γάλα εἰς τυρόν, τὸ κάμνω τυρί·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Τυροῦσθαι ὡς γάλακα, συμπήγνυσθαι ὡς τὸ γάλα καὶ γίνεσθαι τυρός· καὶ ἐπειδὴ τοῦτο γίνεται διὰ τῆς περικινήσεως, διὰ τοῦτο εἴληπται ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ, κυκᾶν, ἀνακατόειν, ἀναμιγνύειν, συγχέειν, Ἀρχίστρατος παρ' Ἀθήν. ζ. »Οὐ γὰρ ἐπίστανται χρηστοὺς σκευαζέμεν ἰχθῦς. Ἀλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα· ἀνακατόοντες· ἴδε τυρεύω· ὅθεν »Συντυρόωσι ταύτὸν τῷ, συγκυκάω, συγχεῖ, ἀνακατόειν· Ἀριστοφ. Ἱππ.

*Τυρρηνία, ἡ, Ἑλλ. τύριον ὄνομ. χώρας τινὸς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· ὅθεν

*Τυρρηνιακός, ἡ, όν, καὶ

*Τυρρήνιος, ἡ, όν = Τυρρηνός.

*Τυρρηνίς, ίδος, ἡ, ποιητ. Τυρσηνίς, Ἑλλ. τοῦ Τυρρηνός.

Τυρρηνολέτης, ου, ὁ (ὀλλυμι). Φονεὺς, φθορεὺς ἀφανιστὴς τῶν τυρρηνῶν. Ἀνθολογ. ἐκ τοῦ

Τυρρηνός, ἡ, όν, ποιητ. Τυρτηνός· ὁ ἐκ Τυρρηνίας ὤν· ἐστι δὲ ἡ Τυρρηνία, χώρα τῆς Ἰταλίας, κατὰ τὸ δυτικοβόριον αὐτῆς μέρος ἥτις τὸ πάλαι μὲν Ἔτρουρία, νῦν δὲ, Τοσκάνα, λέγεται· πρῶτον παρ' Ὅμ. ὕμν. 7, 8. Ἡσ. Θεογ 1015 καὶ Πίνδ.

Τυρρηνουργής, έος, ὁ, ἡ, ές (ἔργον). Ὁ ὑπὸ τῶν τυρρηνῶν κατεσκευασμένος, ὁ τυρρηνικὴν τέχνην ἢ ἐργασίαν ἔχων· Πολυδ.

*Τυρρίδιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ τύρρις· (ῐ)

Τύρρις, ιδος, ἡ, καὶ τύρσις, ιος ἡ· ὅθεν τὸ Λατιν. Turris. πύργος, Πίνδ. καὶ μάλιστα ὁ ἐν τοῖς τείχεσιν καὶ φρουρίοις (ὁ περὶ τὰ τείχη τοῦ φρουρίου πύργος)· ἔτι δὲ καὶ ἅπαλξις, προμαχὼν, περίβολος τοῦ τείχους, καὶ πόλις διὰ τειχῶν ὠχυρωμένη ἢ οἰκία τις περιτειχισμένη· καὶ ἕν ὁποιονδήποτε μέρος τοῦ τείχους ἐν ὑψει φκοδομημένον· Ξενοφῶν Κυρουπ. ζ, ε· 6. Ἀπαβ. ζ, η, 7. ὡς Διονύσ. δὲ ὁ Ἁλικ. ἀ. ἑρμην. τὸ »Τύρτειρα διὰ τοῦ, η Ἐντείχισις καὶ στεγανὴ εἰκόνισμα· ὁ Ξενοφ. χρῆται ἀεὶ τῷ τύπ. τύρτις, γεν. τύρτιος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς πτώσεσι προσλαμβάνει τὸ ε, τύρτει, τύρτειν, τύρτεσσι· (συγγεν. τῷ Σύρτος, ὅπερ ὁρα.)

*Τύρσος, ὁ = τύρσις, τύρρις.

Τύρχη, ἡ, ἀμφβλ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, Τρχη.

ΤΤΡΩ, ἄχρηστ. θέμα, ἐξ οὗ ἀσχηματιστ, τὸ τύρρις, τύρσις, Σύρτος, καὶ τὸ Λατ. turgeo, ἴδε Σύρτος.

*Τυρώ, οῦς, ἡ, Θηλ. κύρ. Ὄνομ. μιᾶς τῶν ἀρχαίων Ἡρωίδων, Ὁδ. Β, 120. Λ, 235.

Τυρωδής, εος, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τυροῦ εἶδος ἔχων, τυρῷ ὁμοιος ἢ πλήρης τυροῦ, τετυρωμένος.

Τυρωτός, ἡ, όν, ἐπίθ. ῥημτ. τοῦ τυρόω. Τετυρωμένος, εἰς τυρὸν μεταβεβλημένος, ὁ μετὰ τυροῦ μεμιγμένος, ἐφθημένος.

*Τυτάνη, ἡ, ἴδε τυκάνη.

Τυτθός, ὁ, ἡ, όν, παρὰ τοῖς ὕστερ καὶ τυτθός, ἡ, όν. Μικρὸς, νέος· παρ' Ὁμήρ. ὡς ἐπίθ. ἀεὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, τυτθὸς εὐὼν, καὶ τυτθὸς ἐοῦσα, Ἰλ. Χ, 480. καὶ Ἰλ. Ζ, 222. »Ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα· 2) ἐπίῤῥημα, »Τυτθὸν ἀντὶ τοῦ, μικρὸν, βραχὺ, ὀλίγον τι, ἐπ' ὀλίγον Ἰλ. λ, 354. »Νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν· ἐξαιρ. ἐπὶ διαστήματος τόπου »Ἐνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω καί, πλήν ὑστατο τυτθὸν ἔγχος, τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν κ. τ, τ. συχνάκ. παρ' Ὁμήρ. καὶ ἀντὶ τοῦ, μόλις, μετὰ βίας, »τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται Ἰλ. Ο, 628. Τ, 335. Αἰσχύλ. Πέρσ. 562. »τυτθὰ ἀκμυγείων· ἐπὶ φωτὸς ἀντὶ, σιγανῶς, ἀγάλια, σιωπηλῶς »τυτθὸν φθεγξαμένη Ἰλ. Ω, 170. σπαν. πλησ. τυτθὲ, παρ' Ὅμ. μόνον δὲ, τυτθὰ διατμῆξαι καὶ κεάσσαι, ἤτοι εἰς μικρὰ τέμνειν, εἰς μικρὰ κομματα κόπτειν, ἢ διαχωρίζειν, Ὀδ. Μ, 174, 388. (πιθαν. συγγεν. τῷ τιτθὸς, τίτθη).

Τυτώ, οῦς, ἡ. Ἡ ηλιαῖη, ἀπὸ τῆς ψωνῆς αὐτου παρωνομασθεῖσα, ὡς λέγει ὁ Plautus ἐν Menechm. ἕ· β, 9. Vin' afferri noctuam, quae, tu, tu. usque dicat dibi? Ἡσύχ.

*Τυφαόνιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Τυφώνιος 2) Τυφαόνιον, τὸ, Οὐδ. κύρ. Ὄνομ. ὄρους μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, Ἡσ. Ἀσ. 32. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται.

*Τυφαονίς, ίδος, ἡ. Ἰδ. ποιητ. Θηλ τοῦ Τυφαόνιος.

*Τυφάων, ονος, ὁ· ποιητ. ἐξαιρ. κατ' ἐπέκταση. ἐπικ. τύπος ἀντὶ τυφῶν, Ἔμπ. Ὀμ. Ἀπολ 305, 352. Ἡσ. Θεογ 306. (ἐν τῷ τυφῶν ἔστι καὶ τὸ Ὕφιλον μακρὸν, καὶ ἐν τῇ γεν. Τυφάωνος.)

Τυφεδανός, ὁ (τύφω). Μωρὸς, παιδαριώδης ἄνθρωπος, καῦφος, φλύαρος, ματαιολόγος, ὅστις κατεσχλεῖ τοὺς ἄλλους μὲ τὰς μωρολογίας του, καὶ βλάξ, ἠλίθιος ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Σφηκ. 1364., ὅπου ὁ Βr. ἐκ Σουίδα τὴν γραφ. στυφεδανὸν προείλετο, ἐκ τοῦ στύφω κατ' ἀστεϊσμ. τοῦ στυφ, παρβλ. καὶ τυφογέρων.

Τυφεδών, όνος, ἡ (τύφω). Τὸ ἀνάπτειν, καίειν, φλογίζειν· φλόγωσις. 2) Οἰνόμελι παρ' Εὐσταθ. ἀ, 36, καὶ ἀντὶ τοῦ, λαμπάς.

Τύφη, ἡ. Εἶδος φυτοῦ τὸ ὁποῖον ξηραινόμενον ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ γεμίζωσι δι' αὐτοῦ προσκεφάλαια καὶ στρώματα, Λατ. typha. Θεόφρ. Φυτ. Ἱστορ. ζ, 11. Διοσκορ. γ, 133. Πλίνιος ιϛ, 36. Στράβ. ε.

Τυφήρης, ὁ, ἡ, ες (τύφω, ἄρω). Ὁ ἀναῤῥαῖς, καίων, »Δύχνος τυφήρης· λύχνος καιόμενος Ἀνέκδοτ. β, σελ. 112. »Λαμπάδα κηροχίτωνα, ἀρότου τυφήρεα λύχνον, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ τύφη.

Τυφλάγωστρον, τὸ (ἀγκιστρον). Παῦλ. Αἰγ. ς, 5. Χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον δι' οὗ πιάνουσι τὰ λεπτὰ τῶν ἀγγείων.

Τυφλίνη, ἡ, καί, τυφλίνος, ὁ, ἡ τυφλῖνος (τυφλὸς), ταὐτὸν τῷ τυφλώψ, καὶ ταυρίας. Εἶδος ὄφεως. Ἀριστοτ. ζωϊ. Ἱστορ. ἡ, 24. Caecilia, Λατ.

Τυφλογενής, έος, ὁ, ἡ, ές (γένος). Ὅστις ἐγεννήθη τυφλὸς, ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς.

*Τυφλοπλαστέομαι (πλάσσω), παρὰ Σουίδ. ἐπὶ Ἀρείου »Τυφλοπλαστεῖται· τυφλὸς πλάττεται, ἢ γενναται, διότι αὐτὴ τυφλὸς καὶ ἄμορφα γεννᾷ τὰ τέκνα της· παρὰ Φίλωνι ταὐτὸν τῷ, πλάττεται, πεπλασμένον (ψευδὲς) ἐστί· δῆθα τὰ Χειρόγραφα »Τυροπλαστεῖνα ἔχουσιν, ὃ ἐστιν, ἐκ τύρου καὶ ματαιότητος πλάττειν, προφασίζεσθαι, ἐλαζονεύεσθαι.

Τυφλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ τυφλοὺς ἤτοι πεπλανημένους πόδας ἔχων, ὁ μὴ περιπατῶν ὀρθῶς ἀλλ' ἀσφαλόμενος καθόλ. καὶ στρεβλὸς· Ροτε. Εὐρὶπ. Φοίν. 1721. »Ἁ πόδα σὸν τυφλόποων θεραπεύμασιν Αἰὲν ἐμόχθει· ὅθεν καὶ ἡ συνήθεις λέγει· »Τυφλοὺς πόδας, τοὺς στρεβλὰ καὶ ἡμαρτημένως βαδίζοντας, ὅταν ὁηλαδὴ δὲν βλέπῃ τις ποῦ πατεῖ, τυφλῷ ποδὶ βαδίζειν.

Τυφλός, ἡ, όν. Ἐστερημένος ὀφθαλμῶν ἢ φωτὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀνόμματος, ὁ μὴ βλέπων· παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐπάξ, Ἰλ. Ζ, 139. καὶ Ὑμν. Ἀπολ. 172. συχνοτ. παρ' Ἡροδτ. καὶ Ξενοφ. Ἱππαρχ. ἡ, 3. »Διαφέρουσιν ἂν, ὅσον περ οἱ ὁρῶντες τῶν τυφλῶνων. 2) τροπικ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἰσθήτεων, καὶ τοῦ νοὸς, Πινδ. καὶ »Τυφλὸς τὰ τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματα, Σοφοκλ. ΟΤ. 371, ἤτοι ἀόμματος, κωφὸς, ἀόητος, ἀστοχαστος· μετὰ Γεν. τυφλὸς τινός, ἤτοι τυφλὸς ὡς πρός τι, δὲν τὸ βλέπω, Ξενοφ. Συμπ. ε, 12. καὶ Πλούταρχ. »Τυφλός ἐστι τοῦ μέλλοντος ὁ ἄνθρωπος· δὲν βλέπει, δὲν ηξεύρει τὸ μέλλον, ἢ ἄπειρος τοῦ μέλλοντος ἐστι· ἐξ οὗ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἄῤῥατος, ὁ μὴ φαινόμενος, σκοτεινὸς, κεκρυμμένος, ἄγνωστος, κεκλεισμένος, ἐπὶ δυνάμεων ἀντὶ τοῦ ἀπρακτος, ἀκατόρθωτος, ματαιος· καὶ ἀντὶ τοῦ, στουπωμένος, πεφραγμένος, χωμένος, κεκλεισμένος· καθὼς παρ. χ. τὰ στόματα τῶν ποταμίων ὑπὸ ἄμμου, ἢ δρόμος διὰ πετρῶν στουπωμένος καὶ διεξοδον μὴ ἔχων, κ. τ. τ. Πλούταρχ. »Χωρία ὑσσορμα καὶ τυφλὰ· καὶ »Εἰς λίμνας τυφλὰς ἀφαυίζεται· παρὰ δὲ Ξενοφ. Κυρουπ. γ, ϛ. 20. »Τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, τὰ ὀπίσθια μέρη, τὰ μὴ βλεπόμενα, οἷον αἱ πλάται, τὰ ἰσχία, κ. τ. λ. καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντ. »Τυφλὸς τοῖχος, ὁ ἀνῳδὸς μὴ ἔχων, ὁ τοῖχος ὅς τις δὲν ἔχει παρέθυρα. (ἡ λέξις τυφλὸς ἥτις κατ' ἀποκοπ. ἐστὶν ἀντὶ τυφελὸς, παρήχθη πιθαν. ἐκ τοῦ τύφω, ἄρα κυρ. καπνώδης, πλήρης καπνοῦ ἢ ἀτμοῦ, ζοφώδης, καὶ ἐντεῦθεν σκοτεινὸς, κατηστοτισμένος, καταμαυρισμένος, συγγεν. τῷ σιφλὸς.) ὅθεν

Τυφλόστομος, ὁ, ἡ, ον (στόμα). Ὁ τυφλὸν ἤτοι κεκλεισμένον, στουπωμένον, δι' ἄμμου ἢ ὑλύος τὸ στόμα ἢ στόμιον, ἐνβολὴν ἔχων. Στράβ. ἐπὶ ποταμῶν.

Τυφλότης, ητος, ἡ (τυφλὸς). Τὸ εἶναι τοῦ τυφλοῦ, τὸ μὴ βλέπειν, ἔλλειψις ὁράσιος ἢ φωτὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, τύφλα, τυφλαμάρα. Πλούταρχ.

Τυφλοφόρος, ὁ, ἡ, ον (φέρω). Ὁ τυφλὸν φέρων, βαστῶν. 2) προπαροξ. δὲ τυφλόφορος, ὁ, ἡ, ον, παθητ. ὁ ὑπὸ τυφλοῦ φερόμενος, κρατούμενος.

Τυφλόω, ῶ (τυφλὸς). Τυφλὸν ποιῶ, τυφλόνω, τικὸ, τὸν στερῶ τῆς ὁράσεως. Ἡροδτ. 4, 2. Οὐδτ. τυφλὸς εἰμὶ, ὡς τὸ τυφλώττω. 2) τροπικ. ἀμβλύνω, ἀμαυρὸν ποιῶ, ἀμαυρόνω, σκοτίζω, ματαιόω καὶ ἀπρακτον ποιῶ, καὶ Οὐδ. μάτιος, κοῦφος εἰμὶ, στείρος γίνομαι, στειρεύω, ὅθεν, γάλα τυφλοῦται, ἤτοι τὸ γάλα δὲν ἔρχεται, δὲν τρέχει πλέον, ἐπὶ μαστῶν τὰ ὁποῖα δὲν ἐβάλλουσι πλέον γάλα· ὡσαύτ. »οὖρα τυφλοῦντικὰ, Νικ. κ. τ. τ. ὡς τὸ ἀμετβ. τυφλώττω.

Τυφλώδης, ὁ, ἡ, ες (εἶδος). Ὁ τυφλὸν εἶδος ἢ φύσιν ἔχων, τυφλὸς, ἀμβλύς.

Τύφλωσις, εως, ἡ (τυφλόω). Τὸ τυφλὸν ποιεῖν, ἀμβλύνειν, ἢ σκοτίζειν. 2) ταὐτὸν τῷ, τυφλότης. Σχολ. Ἀριστοφ.

Τυφλώττω, (τυφλὸς). Τυφλὸς εἰμὶ· δὲν βλέπω, καθόλ. = τυφλόω κατ' οὐδετ. διαθεσ. (ὡς τὸ λιμώττω ἐκ τοῦ λιμὸς, ὀνειρώττω ἐκ τοῦ ὄνειρος σχηματισθ.)

Τυφλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (τυφλὸς, ὠψ). Ὁ τυφλὴν ὄψιν ἔχων, τυφλός. 2) λέγεται ἔτι καὶ ὀφιστις, ὁ παρ' ἡμῖν »Τυφλήτης» λεγόμενος. Anguis fragilis, Λιν. ταὐτ. τῷ τυφλινος παρὰ Νικάνδρ. Θηρ. 492.

Τυφογέρων, οντος, ὁ (τύφω, γέρων). Ὁ διὰ γήρας χάσκων τὰς ὑρένας αὐτοῦ γέρων, μωρὸς, καὶ παραληρῶν, παιδαριώδης, ἢ βαρετὸς, ὀχληρὸς διὰ τοὺς ἐκ τοῦ γήρατος παραλογισμούς, Ἀριστοφ. Νεφ. 908. Δυστυχ. 835. παρβλ. τυφεδανός. Ἄλλως ἑρμην. διὰ τοῦ ἀσχατόγηρος, πλησιάζων εἰς τὸν τάφον, συμβογέρων, busiularius, παρβλ. καὶ συμβογέρων.

Τυφομανής, έος, ὁ, ἡ, ές (τῦφος, μαίνομαι), Νικήτ. Χρον. Ὁ ὑπὸ τύφου ἤτοι ἀλαζονίας μαινόμενος· ὅστις τρελλαίνεται, παραφέρεται ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν, λίαν ἀλαζὼν, ὑπερήφανος, ὅθεν

Τυφομανία, ἡ. Παράφορος, ἔμμανὴς ἀλαζονία, ἄπαρσις καὶ 2) παρ' Ἱπποκρατ. εἶδος νόσου, ὅ ἐστι, μανία μετὰ τύφου ἤτοι ληθαργίας· κατὰ Lob. Φρ. τελ. 698. τυφομανία δὲι γράφεσθαι.

Τυφοπλαστέω (τῦφος, πλάσσω). Ἀπὸ τύ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φρυ καὶ ἀλαζονίας ἢ κουφότητος πλάττω τι, ἀπενοῦ ἢ προφασίζομαι. Φ.Δ.

Τύφος, ὁ (τυφω). Ἀτμός, καπνός, ἐξάτμισις, ἀχλύς. Τροπ. 2) Ἀλαζονία, κενοδοξία, μεγαλαυχία, ὑπερηφάνεια, οἴησις, φαντασία, ἥτις σκοτίζει τὸν ἄνθρωπον τόσον, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζει οὔτε ἑαυτὸν οὔτε τοὺς ἄλλους. Πλούταρχ. «Τὸν δὲ τύφον ὥσπερ τινὰ καπνὸν φιλοσοφίαι, εἰς τοὺς σοφιστὰς ἀπεστέλασαν. 3) Ἡ μετὰ ἀλαζονίας συνοδεύουσα μωρία, ἄνοια, μωρὰ περηφάνεια, ἡ ἐξ οἰήσεως καὶ κουφότητος προερχομένη θρασύτης, τόλμη, αὐθάδεια. 4) παρ' Ἰατροῖς, εἶδος ἀναισθησίας, καὶ παραφόρους τοῦ νοὸς, βύθος, ληθαργία, φρενοληψία, σκότωσις τοῦ νοὸς, ζάλη καὶ ἀμβλύτης, ἀναισθησία, ἠλιθιότης, βλακεία.

Τυφός, ὁ, ταὐτὸν τῷ, τυφώς. Ἀριστοφάν. πολλ' ἀμφιβ.

Τυφόω, ῶ (τῦφος). Τύφον, καπνὸν ποιῶ, καπνίζω, ἀτμίζομαι, ζοφόω. 2) τροπ. ζόφον ἤτοι ἀλαζονίαν, κουφότητα, οἴησιν διεγείρω, ἐμπνέω εἴς τινα, ὑπερήφανον, ἀλαζόνα, ἐπηρμένον ἢ ἐπαίρεσθαι ποιῶ· καὶ πληρόω, γεμίζω τὴν ψυχὴν ἢ τὸν νοῦν μὲ ὑπερηφάνειαν, κενοδοξίαν, ἢ κουφότητα, τυφλόνω, παραζηλίζω, σκοτίζω. «Εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύφωσεν Ἡρωδιαν. ε', ε'. ὡς τὸ τῆς συνηθείας. «Τοῦ ἕβαλε μεγάλους καπνοὺς εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐντυφᾶται ὁ Ἴτυλ. ἔχει· «Τυφωθεὶς, ἐπαρθεὶς, ὑπεριφανεύτας, καὶ καθόλ. ποιῶ τινα μωρὸν, ἔνθεον, ἀμβλὺν, ἢ λίθιον, ἀνόητον καὶ ἀναισθητον, τὸν κάμνω νὰ χάσῃ τὸν νοῦν ἢ τὰ λογικά του, νὰ γένῃ ἔξω φρενῶν. Παθητ. τυφόομαι, σκοτίζομαι, ζαλίζομαι, ἀμβλύνομαι ἄφρων, ἀναίσθητος γίνομαι, καταπλήττομαι, τρελὸς, ἀνόητος εἰμί, μωραίνω, ἐξαίρ. κατὰ Παρακ. τετύφωμαι· ὅθεν Δημοσθέν. «Τετυφῶσθαι τὸν ταῦτα λέγοντα· τετυφωμένον εἶναι τὸν λέγοντα ταῦτα, μωρὸν καὶ ἀνόητον· ἐνῶ ὁ Ἁρποκρατίων σημειοῖ ὅτι τινὲς παρήγαγον τοῦτο ἀπὸ τῆς τοῦ Τυφωῒος ἐνεργείας, καὶ διὰ τοῦ, ἐμβρόντητος, ἠρμήνευτον· καὶ Λατ. altonitus, ὅθεν Ἀλκαῖός φησι· «Πέμπαν δὲ τυφὼς ἐξέλαστο φρένας· ἡ μωρία τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τελέως τὸ λογικόν του· ὁ Ἡτύχ. ἔχει «Τετύφωται, ἀπόλωλεν, ἐμβεβρόντηται, καὶ τετυφῶσθαι, μεμηνέναι, καὶ τυφωδὴς, ἐμβρόντητος, ἔξω φρενῶν γεγονὼς, χαίνος τον νοῦν· παρβλ. Ἰαν. Ἀχ. Ταϊ. σελ. 4, 59.

Τύω, Μ. τύψω· ἐάρ. ἔτυφα, παθτ. Παρακ. τέτυμμαι ἢ τέτυμαι, παθητ. ἀόρ. ἐτύφην. Κυρίως ἢ ἀτμὸν κάμνω, καπνίζω, Ἡροδτ. 4, 190. καὶ «καπνῷ τύουσι μελίσσας» ἤτοι καπνίζουσι μὲ τὸν καπνὸν τὰς μελίσσας ἐν τῷ τρογῷ τὸ μέλι ἀπὸ τῶν σίμβλων, καὶ ἀπλ. καπνῷ τύουσι· ἔτι δὲ παθητ. «καπνῷ τυφόμενα μέλισσαι ἤτοι καπνιζόμεναι καὶ διωκόμεναι ἐκ τῶν κυψέλων· ἀλλαχ. «τῷ καπνῷ τύφει ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολοῦσα, Ἀριστοφ. Σφ. 457, 1079. πληροῖ γεμίζων ἅπασαν τὴν πόλιν μὲ ἀτμὸν καὶ καπνόν. Καὶ κάμνω τι νὰ καπνίσῃ, ἢ νὰ γίνῃ, νὰ μεταβληθῇ εἰς καπνόν, νὰ διαλυθῇ εἰς καπνὸν, νὰ ἐξατμισθῇ, καὶ ἐντεῦθ. κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοῦ φωτὸς καίω, ἡφυχῇ φλέγω, κρυφοκαίω. Παθητ. Καπνὸν ἐκβάλλω, καπνὸν ἢ ἀτμὸν ἐκπέμπω, ἐξατμίζομαι, ὑποκαίομαι, ὑποφλέγομαι, καταναλίσκομαι ἡσυχῇ καὶ κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοῦ πυρὸς, βεβαμβίω. «Τύφεσθαι καὶ συμπάσθαι· καὶ Μεταφορικ. παρὰ Πλουτάρχ. «Ὁ συμμαχικὸς πόλεμος πάλαι τυφόμενος ἐπὶ τὴν πόλιν ἀνελάμψαν· ἤτοι ὁ ὑποκαιόμενος, ὑποθαλπόμενος μὴ εἰτάτε ἐναργὴς πόλεμος, καὶ εἰς Περικλ. 32. «ὑποτυφόμενον τὸν πόλεμον ἐξέκαυσεν· ἀναψεν εἰς φλόγας τὸν ἡρεμοῦντα πόλεμον· καὶ εἰς Σόλων. 1. «Τυφομένην ἀδροῦ πυρὸς ἔτι ζώσαν φλόγα· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὑποκαιομένου, ὑποτεφρωμένου θερμοῦ ἔρωτος, ἐπὶ διακαοῦς κρυφοκαΐπης. Ἰαν. ΑΠ. σελ. 79. Ὁ Ἡτύχ. Ἐρμην. τὸ τύφω, διὰ τοῦ, πήρεμα ὑποσμήχω, ἡτυχῇ ἐκκαίειν, χωρὶς φλογὸς καπνὸν ἐναιρεῖν ὅπερ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθ. λέγομεν, καπνίζει, κρυφοκαίει, καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ τύφεσθαι, μαραίνεσθαι. (τύφω ἔστι συγγεν. τῷ θύω, θυμός, Αἰολ. φυμός, ὅθεν τὸ Λατ. fumus. ἔτι δὲ τῷ τύμβος, πιθαν. καὶ τῷ θάπτω, τάφος, τέφρα, καὶ τῷ Λατ. tepor, tepeo. teporo. tepidus.) [τὸ ὕψιλον ἔστι ἐν μὲν τῷ Ἐνεστ. μικρὸν, ἐν δὲ τῷ Ἀορίστ. βραχύ.]

Τυφώδης, ες, ὁ, ἡ, ες (τῦφος, εἶδος). Ὁ τυφον εἶδος ἔχων, ἀτμοειδὴς, καπνοειδὴς. 2) τροπ. Ἀναίσθητος, ἀνόητος, ἀνους, ἔξω φρενῶν, ἠλίθιος, ἀμβλὺς ὡς τὸ τυφώδικός. Ἱππογρ.

Τυφωεύς, ῶος, ἐπικ. ῆος, ὁ κατὰ συναλ. Τυφώς, ῶ. Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. Γίγαντός τινος, Ἰλ. Β, 782. Ἡσ. Θεογ. 821. παρὰ τοῖς Ἀρχ. ὡς σύμβολον τοῦ καταχθονίου πυρὸς καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· παρὰ Πινδ. κεῖται ὁ κατὰ συναρτ. τύπ. Τυφὼς πρῶτον. (τὸ ὕψιλον ἔστι ἐν μὲν τῷ Τυφωεύς ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τῷ συνηρμ. Τυφὼς μακρόν, πκραβλ. καὶ Τυφῶν.)

Τυφών, ῶνος, ὁ, ποιητ. καὶ ἐπιν. Τυφάων, ωνος, παρ' Ὁππ. δὲ καὶ Τυφώονος, Ἀρτεν. κύρ. Ὄνομ. Γίγαντός ἐστις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ Τυφώς, καὶ Τυφωεὺς ὁ αὐτός καλεῖται, Τμ. Ὁμήρ. Ἀπολ. 308, 352. Ἡσ. Θεογ. 306. — 2) ὡς προηγουμ. ταὐτ. τῷ τυφώς 2 ὅπερ ὁρα. (τὸ ὕψιλον ἔστιν ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῷ Τυφώς ἐν τῷ Τυφῶον βραχύ, ἐν δὲ τῷ Τυφῶν μακρόν, ἐξαίρ. τῆς παρ' Ὁππ. Ἀλ. 5, 217. Γενικ. Τυφῶνος· τὸ δὲ ἄλφα τῆς καταληξ. τῆς Γενικ. πληθ. ἄων ἔστιν ἀεὶ μακρόν, ὡς καὶ ἐν τῷ Ποσειδέων, ὅθεν ἔτι Τυφῶν καὶ οὐχὶ Τυφὼν γράφεται παρβλ. Ἀρκαδ. σελ. 96, 6.)

* Τυφωνεύς, ὁ, σπαν. τύπ. ἀντὶ Τυφωεύς., Ruhnk. epr. cr. p. 21.

Τυφωνικός, ἡ, ὀν. Ὁ εἰς Τυφῶνα ἀνήκων ἢ ἐκ Τυφῶνος προερχόμενος. Πρᾶξ. Ἀποστολ. κζ'.

Τυφώνιος, ία, ον. Ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Τυφῶνος ὤν· ἔτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Τυφωνικός. Καλοῦνται ἔτι «Τυφώνιοι καὶ ἐμβρόντητοι, μωροὶ, καὶ ἀναίσθητοι. Στοβ. Φυσ. σελ. 1076. ἐκ τῶν Τυφ. Ποιητ. Τυφάνιος ἐκ τοῦ Τυφῶν.

Τυφωνοειδής, έος, ὁ, ἡ, ες καὶ Ἐπίρ. «ὡς (τυφῶν, εἶδος). Ὁ τυφῶνος, ἀνέμου σφοδροῦ εἶδος ἔχων· ὁμοιος αὐτῷ.

Τυφώς, ῶ, ὁ, κατὰ συναλ. ἀντὶ Τυφωεύς. Εἷς τῶν Γιγάντων, ὃς καταβροντωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς τῇ Σκελιῇ Λέτνῃ καταβληθῆναι μυθεύεται· καὶ ἐντεῦθεν ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Τυφῶνες, πυρώδους δαίμονες. Ἰλ. Β. 782. 2) ἓν εἶδος σφοδροῦ Ἀνεμοστροβίλου, καταιγιδώδους ἀνέμου, ὅστις μετὰ μεγάλης βίας καὶ δυνάμεως πνέων αἰρεσιδίως ῥίπτει καὶ ἀναζώνει οἰκίας καὶ δένδρα, ἐγείρει, νέφη κονιορτῶν, ὅτε δὲ προσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν ὀλκὸς πρὸς τὸ ἄνω μετ' ἀυτοῦ σωρὸν ὕδατος, καὶ τότε λέγεται Σῶρων καὶ οὐρανία, Δίκτυον. Μετεωρ. γ', 1. Κόσμ. δ', 18. ἐλήφθη δὲ Τύφως πιθαν. διότι ἐλογίζετο ὡς γέννημα τοῦ φοβεροῦ Γίγαντος Τυφῶνος. Ἡσιοδ. Θεογ. 869. «Ἐκ δὲ Τυφωέος ἐστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων· ὁ Σοφοκλ. ἐν Ἀντιγ. 418. περιγράφει τοῦτον σαφέστερα· «—καὶ τότ' ἐξαΐσσων χθονὸς Τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος, πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰόλιζων φόβην ὕλης πεδείλου· ἐν δ' ἐμαστώθη μέγας Λίθηρ· μύσαντας δ' εἶχομεν θείαν νόσου· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀστραπὴ, βρονταί, μετὰ σφοδρᾶς τρικυμίας. Συνῃρ. κλίνεται τὸ τυφὼς κατὰ τὴν β'. τῶν Ἀττ. κλίσιν, ἀντ. τυφῶ, Αἰτ. τυφώ, Αἰσχ. Ἀγ. 653. Ἀριστοφ. Λυσ. 974. Ἱππ. 514. Πειρ. Μοῖρ. σελ. 366. ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Αἰσχυλ. Εὑρηνται ἤδη τύποι τῶν πλαγ. πτωτ. κατὰ περιτοσυλ. κλίσιν, γενικ. τυφῶνος, κ. τ. λ. καὶ ἐν τῷ πληθ. Ἀριστοφ. οὕτω μόνον πιθαν. ἐχρήτευ· ἐστὸτε δὲ ἀπαντᾶται ἔτι γενικ. καὶ Αἰτ. τυφῶ περιεσπωμ. Βουτιμ. Ἑλλ. Γραμμ. τόμ. β'. σελ. 397. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 653. κατὰ Δωτικ. «Τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ· καὶ ἐν Θήβ. 502. κατὰ Αἰτιατ. «Ὁ μὲν γὰρ Τυφῶν' ἔχει».

Τυχάζομαι (τύχη). Παρ' Ἡσυχίῳ καὶ Ἐρωτιανῷ Γλώσσ. ταὐτὸν τῷ, στοχάζομαι, τυγχάνω.

Τύχαιον, τὸ· κυρ. οὐδετ. τοῦ τύχεος· ὁ Ναὸς τῆς Τύχης θεᾶς.

Τύχαιος, αία, αιον (τύχη). Πᾶν ὅ,τι ἀπὸ τύχης ἢ κατὰ τύχην ἔρχεται, γίνεται, τυχηρὸς, Ἐπ. «Τυχαίως· κατὰ τύχην, τυχηρῶς, κατὰ συγκυρίαν. Fortuitus.

* Τυχεῖν, Ἀπαρφ. ἀόρ. βίου τυγχάνω.

Τυχεῖον, τὸ (τύχη). Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς, Ναὸς τῆς Τύχης ἢ τοῦ δαίμονος τόπου τινὸς ἢ πόλεως, genius urbis, ἢ loci, Bast. ep. cr. σελ. 55.

ΤΤΧΕΩ, ἄχρτ. θίμα, ἐξ οὗ σχηματίζ. τινὲς χρόνοι τοῦ τυγχάνω, ὅπερ ὁρα.

Τύχη, ἡ (τυγχάνω τυχεῖν)· κυρίως Πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον κακὸν ἢ καλὸν, ἐπ' εὐτυχίᾳ ἢ δυστυχίᾳ, μοῖρα, συμβάν, συμβεβηκὸς, συνάντημα, συμφορὰ, συγκυρία, συγκύρημα, καὶ ἐντευθ. καθόλ. εὐτυχία, δυστυχία, ἐν τῇ Ἰλ. καὶ Ὀδ. οὐχ εὑρηται οὐδάλως, πρῶτον δὲ ἀπαντᾶται ἐν Τμν. Ὁμ. 10, 5. καὶ παρὰ Θεογν. 130. πολλάκ. δὲ παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδτ. ἔς,τις ἐν 1, 119. καὶ ἀλλαχοῦ χρῆται καὶ τῷ πληθ. καὶ «Δεῖα τύχη» ἡ ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν ὁριζομένη τοῖς ἀνθρώποις μοῖρα, εὐτυχία, ἢ δυστυχία, Valck. Ἡρόδ. 3, 154. Ἀριστ. ἀθ. Ἀθ. Ῥητ. β, 12, ὁρίζει οὕτω τὴν λέξιν. «Τύχην δὲ λέγω, εὐγένειαν, καὶ πλοῦτον, καὶ δυνάμεις, καὶ τὰ ναντία τούτοις· καὶ ὅλως, εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν· ἐπὶ καλῆς μοίρας, ἢ εὐτυχίας λαμβάνεται ὑπὸ τῶν Τραγ. ἐξαίρ. «τὸν τύχῃ τινί». Seidl Εὐρ. Ἡλ. 588. ἄλλως δέ, τύχη χρηστὴ ἢ ἀγαθὴ, Ἡροδτ. 1, 119. καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. α', δ', 4. ἀντὶ τοῦ, συμβεβηκὸς, ἐνῶ ἀντίκ. τῷ, πρόνοια, καὶ, γνώμη· ὡς καὶ ἐν ε', β', 17. «Ἐμαθε ταῦτα παρὰ τῆς τύχης». Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ νίκης, καὶ ἐπὶ πάσης ἄλλης εὐτυχίας. Ξενοφ. «Τύχαις εὐτυχῆ καὶ αἴσια ἢ κατ' εὐχὴν συμβεβηκότα, εὐτυχίαι ἰδιαιτέρως δὲ δυστυχῆ συμβεβηκότα, δυστυχίαι. — Ἔτι ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ψηφισμάτων δημοσίων ἐγγράφων, συνθηκῶν καὶ ἄλλων τοιούτων γραφῶν καὶ ἀποφάσεων ἔγραφον οἱ παλαιοὶ τὸ «Ἀγαθῇ τύχῃ· ὡς ἡμεῖς τώρα τὸ «Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ· καὶ ἄλλως ἐπ' εὐχῆς καὶ συμφωνίας πάλιν ἔλεγον «Ἀγαθῇ τύχῃ· ὡς ἡμεῖς, «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Νὰ γένῃ, νὰ ἀποβῇ εἰς καλὸν, νὰ ἐκβῇ εἰς καλὸν, νὰ τὸ μετατρέψῃ εἰς καλὸν, κ. τ. τ. «Ξενοφ. Κυρουπ. δ'. ε', 10. «Ἀγαθῇ τύχῃ, ἐπειδὴ γενόμεθα· εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἂς γένωμεν ἢ εἶδε νὰ γίνωμεν ἐπειδή. Λουκιαν. Ε. πρᾶσ. «Ἀγαθῇ τύχῃ· ἤτοι λάβετο μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν, πλήθ. αἱ τύχαι, συμβάντα, τυχηρὰς περιστάσεις, δυστυχήματα, Seidl. Εὐρ. Τρω. 364. ἀπὸ τύχης, ἤτοι, τυχηρὰ, κατὰ συγκυρίαν, ἐξ ἀπροόπτου, Schaef. Διον. Σικ. σελ. 146. ταὐτόν. καὶ κατὰ τύχην. 2) Τύχη. ὡς Κύρ. Ὄνομ. ἡ θεὰ τῆς εὐτυχίας καὶ δυστυχίας, Fortuna παρὰ Ῥωμ. Σοφοκλ. «Τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τύχη καταρράπει τὸν εὐτυχοῦντα, τότε δυστυχοῦνται· ἔτι δὲ οὕτω ἐκαλεῖτο καὶ μία συντροφος τῆς Περσεφόνη, Τμν. Ὀμ. Δημ. 420. καὶ μία τῶν Ὠκεανίδων, Ἡσιοδ. Θεογ. 36. ὅθεν

Τυχηρός, ά, όν· καὶ Ἐπίρ. τυχηρῶς. Ὁ ἐκ τύχης, ἀπὸ τύχης ἢ κατὰ τύχην ἐρχόμενος ἢ γινόμενος· τυχαίος, εὐτυχὴς ἢ δυστυχής, Πλούταρχ. »Τὰ τυχηρὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐκτός.« Φίλ. »Τυχηρὸν πρᾶγμα. Παρ' Αἰσχύλ. 461. »Τυχηρὸν ὀντ' ἄνευ δίκης« ἐν τῇ κοινῇ δὲ συνηθείᾳ, »τυχηρὸν ἄνθρωπον« λέγομεν, τὸν εὐτυχοῦντα εἰς τὰ ἐπιχειρήματά του, ἤτοι τὴν ἀγαθὴν τύχην βοηθὸν ἔχοντα.

Τυχθείς, εἶσα, έν, μετοχ. παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, τεύχω, κατασκευασθείς.

Τυχίζω, (τυχος) = τυκίζω.

Τυχικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. τυχικῶς (τύχη) ταὐτὸν τῷ, τυχαῖος, τυχηρὸς ἢ κατὰ τύχην συμβαίνων. Διόδ. Σικ.

*Τυχίος, ὁ. Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. Πλ. Η, 210. ὡς ἐκ τοῦ τεύχω, κατεσκευάζειν γὰρ ἀπίθανς.

Τυχόν, Ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ, Ἴσως, κατὰ τύχην, κατὰ συμβεβηκός. Ξενοφ. Ἀναβ. ξ. ά. 12. ἀντίκειται τῷ, ἐκ προνοίας. Ἔστι δὲ Μετοχ. ἀόρ. β'. Οὐδετ. τοῦ τυγχάνω.

Τυχόντος, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ μετοχ. β'. ἀόρ. τοῦ τυγχάνω ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔτυχε, Ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, κατὰ τύχην, ὡς ἂν τύχῃ· ὅπως ἔτυχε· καθ' ὃν ἂν τύχῃ, τρόπον, εἰς τὴν τύχην, ὅπου τὸ ἐκβάλη ἡ τύχη.

Τύχος, (τεύχω). ἴδε Τύκος.

ΤΤΧΩ, ἄχρηστ. θέμα ἐξ οὗ σχηματίζονται τινὲς χρόνοι τοῦ τεύχω· ταὐτὸν τῷ, τεύχω καὶ τυγχάνω.

Τύχων, ὁ (τύχη). Θεότης τις ὡς τὸ, Τύχη. Στράβ. ιγ', σελ. 879. Ἀθήν. ϛ'. σελ. 397. Πλούταρχ. εἰς Πελοπίδ. 29. 2) ὡς ἐπώνυμ. τοῦ Πριάπου, πιθαν. ἐκ τοῦ τεύχω, ὁ δημιουργῶν, παράγων, γεννῶν.

*Τύψις, εως, ἡ (τύπτω). Τὸ τύπτειν, τέμνειν, κεντᾶν, κρούσις, κέντησις, ἔτι δὲ ταὐτ. τῷ τύμμα.

Τὸ Τ μετὰ τοῦ Ω.

Τῷ, Δοτ. ἑνικ. τοῦ οὐδετ. τὸ. Ἀπολύτ. δὲ ἀντὶ τοῦ, ᾧ ὅ, διὰ τοῦτο, τούτῳ τῷ τρόπῳ, οὕτως.

Τῷ, Ἐγκλητικ. Δοτικ. τοῦ, τίς, ἀντὶ τινί.

*Τῷγαλμα, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὰ ἄγαλμα.

Τωθάζω, καὶ Δωρικ. τωθάσδω, Μέλ. ἀσω. Χλευάζω, μετὰ κακοηθείας σκώπτω, ἐρεθίζω, κατακαυχῶμαι, λοιδορῶ, βωπεύω, καταλογῶ, περιπαίζω, περιγελῶ. τινά. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. καὶ Ἡρόδοτ. ιβ'. ὁ Πλάτ. χρῆται ἔτι καὶ τῷ, Μέλ. »Τωθάσομαι«. ὅθεν

Τωθασμός, ὁ. Χλευασμός, σκῶμμα, λοιδορία, περιγέλασμα.

Τωθαστής, οῦ, ὁ, (τωθάζω). Ὁ τωθάζων, χλευαστής, περιγελαστής, σκώπτης.

Τωθαστί, Ἐπίρ. (τωθάζω). Κατὰ τωθαστικὸν τρόπον, ἐμπαικτικῶς.

Τωθαστικός, ή, όν. Ὁ εἰς τωθασμὸν ἐμπαιγμὸν, ἢ χλευασμὸν ἀνήκων ἢ εἰς τὸ τωθάζειν ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν ἔχων χλευαστικάς, Ἐπίρ. »Τωθαστικῶς« χλευαστικῶς, περιγελαστικῶς. Διογ. Λαέρτ.

Τωθεία, ἡ, ταὐτὸν τῷ, τωθασμός. Εὐσέβ. προπαρ. Εὐαγ. ιδ'.

*Τὼληθές, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀληθές.

Τὼνδρες, ἀντὶ τοῦ, τοὶ ἄνδρες, Δωρικ. ἀντὶ, οἱ ἄνδρες· παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

*Τὼποβαῖνον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀποβαῖνον.

*Τῶρα, ποιητ. κατὰ συναλφ. ἀντὶ, τῷ ὥρᾳ, ταὐτὸν τῷ, τοίνυν, Καλλίμ. Ἐπιγρ. 49.

*Τὼρχαῖον, κατὰ συναλ. ἀντὶ τὸ ἀρχαῖον, Ἡρόδτ.

Τὼς, Δειατ. Ἐπίρρ. ἀντιστοιχ. τῷ ἐρωτηματικῷ, καὶ τῷ ὡς, ἀντὶ τοῦ ὡς, οὕτως, Ὁ. Γ. 415. Ὀδ. Τ. 234. Ἡσ. ἀσ. 219. καὶ ὡς, οὕτως, ἄρα. Σοφοκλ. Λἰ. 841. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, οὗ, ὅπου, Θεοκριτ. Εἰδ. δ'.

Τωὐτό, Γενικ. τωὐτέου. Δωρ. τωὐτῷ, Ἰωνικ. ἀντὶ, τὸ αὐτό Τοῦ αὐτοῦ, Ἡρόδτ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Τ.

Υ.

Ἐπεξεργασία καὶ διορθώσει Κωνσταντίνου Κοντογόνη.

Υ, υ, ὖ ψιλόν, τὸ, Τὸ εἰκοστὸν στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον οὕτω ὑ. γραφόμενον, σημαίνει τετρακόσια, ἤτοι 400. ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω υ. σημαίνει τετρακοσίας χιλιάδας, ἤτοι 400,000. Τὸ γράμμα, Τ ἦτο κατ' ἀρχὰς συγχρόνως τὸ σημεῖον τοῦ Ἀιολικοῦ διγάμματος, ὅθεν μόνον ἁπλῆτις δασύτης· καὶ ἐντεῦθεν ὡς σύμφωνον διεκρίνετο ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο διὰ τῆς προσθήκης ψιλόν, ἡ ἤτις διέμεινεν ἀκόμη, καὶ ἀφ' οὗ τὸ δίγαμμα ἐξέλιπεν ἀπὸ τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου. Ὥσαύτως ἐχρησίμευεν εἰς τὴν Λατιν. γλῶσσαν τὸ ἐκ τοῦ Τ προκυψαν V, ταὐτοχρόνως καὶ ὡς σύμφωνος καὶ μὲ τὸ δίγαμμα ἀντίστοιχος ψόφογγος, καὶ ὡς φωνῆεν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου νέα κατάχρησις ἐγέννησεν ἰδιαίτερον σημεῖον τό, υ. Ἡ προφορὰ τούτου κατὰ Διονύσιον τὸν Ἁλικαρν. (Συνθ. ὀνομ. 14.) εἶναι αὕτη. »Ἔστι δὲ ἦττον τούτου (τοῦ ω μεγάλου, στρογγύλεται γὰρ ἐν τῇ ἐκφορᾷ τούτου τὸ στόμα) τὸ υ, περὶ γὰρ αὐτὰ τὰ χείλη συστολῆς γενομένης ἀξιολόγου, πνίγεται καὶ στενὸς ἐκπίπτει ὁ ἦχος.« ἄρα ἐπροφέρετο ὡς τὸ τῶν Γάλλιων u, καὶ τὸ τῶν Γερμανῶν ü, καὶ ὄχι κατὰ τὴν κοινῶς νομιζομένην προφορὰν τοῦ, ι Εἰς τοὺς μεταγενεστ. ὅμως τὸ φωνῆεν υ, εἰς τὰς διφθόγγους αυ, καὶ ευ, μετεβάλλετο πάλιν εἰς σύμφωνον, καὶ ἐξεφράζετο τότε διὰ τοῦ, β. οὕτως ἐκ τοῦ, αὖρα, ἔγεινε τό, ἄβρα, (εἰς τὸ ὁποῖον θεμελιοῦται ἡ περίεργος ἐξήγησις τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Ἴξιων ἀντὶ τῆς Ἥρας ἐκηλιδήθη τὴν αὔραν, τουτέστι τὴν ἄβραν, τὴν θαλαμηπόλον.) ἐκ τοῦ, καλαῦροψ, τὸ καλάβροψ, κ. τ. τ. Koen. Γρηγ. σελ. 354. Ἰάκ. Α. Π. σελ. 586. καὶ ἡ προφορὰ αὕτη διατηρήθη, καὶ ἐπικρατεῖ ἀκόμη εἰς τὴν ὁμιλουμένην μας γλῶσσαν. — Κατ' ἐξοχὴν δὲ ἐμεταχειρίζοντο τὸ υ, οἱ Αἰολεῖς, (οἵτινες τὸ ἐπρόφεραν ὒμ) θέτοντες αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ο. οἷον, ὄνυμα, στόμα, ὄρνις, ὅμοιος, μόγις, κ. τ. λ. ἀντὶ, ὄνομα, στόμα, ὄρνις, ὅμοιος, μόγις. Koen. Γρηγ. σελ. 584, καὶ ἑξῆς. ἂν καὶ τὸ υ, εἰς ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις δὲν πρέπει νὰ λαμβάνηται κατὰ τὸν Βουτμαν. Λεξιλ. 1, σελ. 32, ἀντὶ τοῦ βραχέος Αἰολ. ου, καὶ νὰ προφέρεται καὶ οὕτως. β) εἰς τινα ἔτραπεν καὶ τὸ α εἰς υ. οἷον, σύρξ, Αἰολ. ἀντὶ, σάρξ. γ) ὡσαύτως καὶ τὸ ω, εἰς υ. οἷον, χελύδιη, τέκτυν, ἀντὶ, χελώνη, τέκτων, Basl. Γρηγ. 585. δ) ἐνίοτε δὲ τρέπεται τὸ υ, καὶ εἰς ι. οἷον, φύω, φῖτυ, φιτύω, Βουτμαν· Λεξιλ· 2, σελ 213 ε) Πολλὰ συχνὰ εἶναι εἰς τοὺς Αἰολ. ἡ ἐπένθεσις τοῦ, υ, μετὰ τὸ, α, καὶ, ε. οἷον, αὐήρ, αὐώ, θεύω, νεύω, χεύω· ἀντὶ, ἀήρ, ἀώς, θέω, νέω, χέω, κ. τ. τ. Koen. Γρηγ. σελ. 194. 591. 612. Ὅταν μετὰ τὸ φωνῆεν ἀκολουθῇ, λ. ἀποβάλλεται ταῦτο, ἀφ' οὗ ἐπεντεθῇ τὸ υ. οἷον, αὐκὶ, αὐκίων, αὔμα, αὖτος, θεύγειν, εὐθεῖν, ἀντὶ, ἀλκὴ, ἀλκίων, ἀλμὴ, ἄλτος, θέλγειν, ἐλθεῖν. Koen. Γρηγ. σελ. 354. Οὕτω δὲ ἐπεντεθειμένον τὸ υ, εἶναι πάντοτε σύμφωνον, καὶ ὄχι ποτὲ φωνῆεν, ὅθεν καὶ ἡ συνῃρ. θέσις τοῦ ψόφογγου καὶ τοῦ τόνου, αὐήρ, αὐκὶ, αὔμα, θεύω, θεύγειν, κ. τ. λ. εἶναι ψευδής. ἰδε Boeckh. Πινδ. Πύθ. 2, 14. ζ) ἔτι δὲ τὸ, υ, ἐπεντίθετο ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς, Βοιωτοὺς, καὶ Λάκωνας καὶ μετὰ τὸ, ο, ὁπότε γενᾶται δίφθογγος· οἷον, πούνος, στούνος, φούνος· ἀντὶ, πόνος, στόνος, φόνος· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐβεταν τὸ, ο, πρὸ τοῦ, υ. οἷον, κόννες, κοῦμα, κουτάλη, ἀντὶ, κύνες, κῦμα, σκυτάλη. Koen. Γρηγ σελ. 208. 388. η) ἐξεναντίας δὲ τρέπουν οἱ Αἰολεῖς τό, υ, ἢ κάλλιον, τὴν δίφθογγον ου, κατὰ τὴν πληθ. αἰτιατ. τοῦ ἀρσ. τῆς δευτέρας κλίσ. ἐνίοτε εἰς οι, καὶ τότε λήγει κατ' αὐτοὺς εἰς οις, ἀντὶ, εἰς ους. Γρηγ. διάλεκτ. Αἰολ. 50. πλὴν πολλὰ σπανίως, Koen, σελ. 618. θ) τελευταῖον μεταχειρίζονται οἱ Αἰολ. εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ υ ἀρχομένας λέξεις πάντοτε τὸ ψιλὸν πνεῦμα (),

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν ᾧ οἱ Ἀπ. καὶ οἱ λοιποὶ χωρὶς ἐξαίρεσιν τὰς ᾱ συνύν. — Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐξέφραζαν τὸ εἰς λατινικὰς λέξεις εὑρισκόμενον u, ἢ διὰ τοῦ, ου, ἢ διὰ τοῦ, β. οἷον, Οὐάλης, Valeus, Βαλέριος, Valerius, Οὐάρρων, Varro, κ.τ.τ. Παρ' Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 896. φέρεται τὸ νῦ, ὖ, ὗ, ὕω· ὡς μιμητικὴ τις φωνή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Κωμικὸς ἀκφράζει τὴν ὀσμὴν τοῦ τὰ ἀπτώμενα κρέατα ὀσφραινομένου, καὶ βέβαια τοῦτο γίνεται διὰ τῆς ἀναρροφήσεως τοῦ ἀέρος διὰ τῆς ῥινός, καθὼς ὅταν τις μυρίζεται τι.

*Τᾶγγλε, ἔος, ἡ, Ὀνομ. εὑρίσκ.

Τᾰ́γχη, ἡ Λέγεται ἡ νόσος ἐκείνη τῶν χοίρων, ἥτις εἰς τοὺς ἀνω κυνάγχη, καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους συνάγχη λέγεται· ἀμφ.

Τᾰχαίνω, ἡ = σιαίνω, Ἀθην. 3, σελ. 94. (ᾰ)

Τάδες, ἀδων, αἱ (ὗω). Οἱ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ταύρου εἰς τὸν οὐρανὸν ἑπτὰ ἀστέρες, τῶν ὁποίων ἡ ἀνατολὴ μετὰ τοῦ ἡλίου ἐμήνυεν ὑετόν, βροχήν. Ἰλ. Σ. 486. Ἡσιοδ. Ἔρ. 617. Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς αὐτὰς ὠνόμαζαν pluviae, ἀλλὰ καὶ, suculae (χοιρίδιον), παράγοντες τὴν λέξιν γελοίως ἐξ ἀγωγίας παρὰ τὸ, ὗς· ἴδε Ο. Ὁσιοσ. εἰς Οὐέργιλ. Georg. 1, 138. — Ὁ Ἡσιόδ. λείψ. 60. ἀναφέρει κατ' ἔνομα πέντε Τ'άδας, ὡς μὲ τὰς Χαρίτας ἀριθμεῖ κατ' ὄνομα πέντε νύμφας, καὶ εἶναι αἱ ἑφεξῆς. Φαισύλη, Κορωνίς, Κλέεια, Φαιὼ, καὶ Εὐδώρη. Ὁ μεταγενέστ. μῦθος ἔπλασεν αὐτὰς νύμφας, αἱ ὁποῖαι ἀνέθρεψαν τὸν Διόνυσον, ἴδε Τὴς Φερεκύδ. Λειψ. σελ. 114. ἐκδ. Sturz. (συνήθ. νυν, ἀλλ' Εὐρ. Ἰων. 1156. Ἡλ. 456. –νυ)

Τᾰ́ινα, ἡ. (ὗς). Κυρίως καὶ κατὰ πρῶτον χοίρα, παρίφα· συνήθ. δὲ 1) Σκλαστὸς τις ἰχθύς, ὁ Σνειδέρος αἰκάζει ἐν τῇ παρ' Ἀθηναίῳ ῥήσει, ζ, σελ. 309. «Καὶ ἀρ' ἐὰ προφανεῖσαι ὑπεκάτε τριγλαν τεω· παραβαλλομένης μετὰ τῆς τοῦ Λιλιαιοῦ ζώ. Ἱστορ. 9, 49. καὶ 3, 27. ὅτε ὁ Ἰχθὺς οὗτος εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὑπὸ τοῦ Λινναίου Πλευρονηκτῶν, Pleuronectes, λεγομένων. Λέγεται ἔτι παρ' Ἀθηναίῳ καὶ, Ταινίς, ἡ 2) Θηρίον τι ἀγριώτατον εἰς τὴν Λιβύαν, ὅμοιον μὲ τὸν λύκον καὶ μὲ τὸν σκύλον. Ἀριστοτέλ. ζῳ. Ἱστορ. 6 31 8, 5. Ὀππιαν. κυνηγ. 3, 263, καὶ ἑξῆς. Αἰλιαν. 7, 22. καὶ, 8, 15. ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει τὸ ἄλλο ὄνομα Γλάνος, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχιος «Γάνος» γράφει κατὰ τοὺς Βιθυνοὺς καὶ Φρύγας. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην ἔχει τὸ ζῶον λοφιὰν ἀπὸ ὅλης τῆς ῥάχεως. «Ἡ δὲ Ταινα τῷ χρώματι λυκοειδὴς ἐστί, ἑαυτέρα δέ, καὶ λοφιὰν ἔχει ἀπὸ ὅλης τῆς ῥάχεως» καὶ 8, 7. «Οἱ δὲ καλεῦσιν οἱ μὲν Γλάνον, οἱ δὲ Ταινα· ἐστὶ δὲ τὸ μέγεθος οὐκ ἐλάττων λύκου, χαὶ τὴν δὲ ἔχει ὥσπερ ἵππος, καὶ ἀτι σκληροτέρας καὶ βαθυτέρας τὰς τρίχας, καὶ διόλης τῆς ῥάχεως, καὶ ἐπιβουλεύει δὲ καὶ θηρεύει τοὺς ἀνθρώπους· τοὺς δὲ κύνας καὶ ἁρπάζει θηρεύει, ὥσπερ εἰ ἄνθρωπος, καὶ συμβεβηκὸς ἁρπάσαντος τῆς παρεφαγέας τῆς τοιαύτης.» Αὐτὴ ἡ περιγραφὴ παραβάλλεται μὲ ἐκείνην τοῦ Σπαρράμανου (Ὀδοιπορ. σελ. 154, καὶ 162.) Εἰς τὴν Αἰθιοπίαν καλεῖται «Προκόττας, ἢ Ἱρικούτας καὶ ἓν τοιοῦτον παρόμοιον ζῶον, περὶ τοῦ ὁποίου διηγεῖται σχεδὸν τὰ αὐτὰ ὁ Ἀγαθαρχίδης παρὰ Φωτίῳ, Διόδωρος ὁ Σικελ. καὶ Αἰλιανὸς, καὶ φαίνεται, ὅτι εἶναι ἢ τὸ αὐτὸ ζῶον, ἢ ἄλλο μὲ τοῦτο ὅμοιον. Ἢ μετὰ τοῦ Χοίρου ὁμοιότης αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν φέρει ὡς βάσιν τὸ ὄνομα Ταινα, κεῖται μόνον εἰς τὴν τῆς ῥάχεως λοφιάν. — 3) Καλοῦνται, «Ταινιαι, ἄκομη καὶ αἱ ἐμπερώπιαι γυναῖκες εἰς τὰς λατρείας καὶ τὰ ἱερὰ τοῦ Μίθρα, αἱ δὲ ἄνδρες, Λέοντες. Πορφύρ.

Τᾰχίζω, = ὠκίζω, Βρίχω, ὦκ. Ἡσύχ.

Ταχινία, τὸ· ἐξυπακουομ. Ἱερά· Ἑορτή τις πανηγυριζομένη ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς τιμὴν τοῦ Ταχίνου. Ἡρόδοτ. 9, 6. καὶ, 11. Εὐριπ, Ἑλ. 1485. Ἀθην. 4. σελ. 139. ἐν Διόμου καὶ Πολυκράτους. «Τὴν τῶν Ταχινίων θυσίαν οἱ Δάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι, καὶ διὰ τὸ πάνδος, τὸ γενόμενον περὶ τὸν Ταχινον, οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δείπνοις, οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν, ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόασι, καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν Παιᾶνα οὐκ ἄδουσιν, ἀλλὰ μετ' εὐταξίας πολλῆς θεσπησάντες ἀπέρχονται.» Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 5, 11. Παυσαν. 3, 19. (υυ–υυ)

Τᾰκινθίζω, μέλ. ίσω. Ὁμοιάζω μὲ τὸ ἄνθος, ὑάκινθον, ἔχω τὸ χρῶμα, ἢ τὴν ὀσμὴν τοῦ ὑακίνθου. Πλίν. 37, 5, 5. (υν–––)

Τᾰκινθινοβαφής, ές, ὁ, ἡ (βάπτω). Βεβαμμένος κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ ὑακίνθου, χρῶμα, βαφὴν ὑακίνθου ἔχων. Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 4, 2.

Τᾰκίνθινος, ίνη, ινον (ὑάκινθος). Ὁ ἐκ ὑακίνθου ὤν, ὁ ἔχων χρῶμα ὑακίνθου, μελανοπόρφυρος, μόρικος· ἢ οὐρανογάλαξ ος. Columel. 9, 44. «coelestis luminis hyacinthum», «Ἄνθος ὑακινθινον ἄνθος ἐξ ὑακίνθου. Ὁδυτ. Ζ, 231. Ψ, 158. «Ῥοῦβος ὑακινθινος· ἐξ ὑακίνθου. Ἀναιρ. «Δέρματα ὑακινθινα· χρῶμα ὑακίνθινον ἔχοντα. Ο'.

Τᾰκίνθος, ἡ, ἡ, ὁ· δνομ. νέου τινὸς Λακεδαιμονίου, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐρωμένου, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀκουσίως ἐξ ἀφορισίας φονευθέντος διὰ τοῦ δίσκου. — Ὡς πρωτηγορ. 1) ὁ ὑακίνθος, καὶ, ἡ· φυτὸν, τὸ ὁποῖον λέγεται, ὅτι ἀνεφύη ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ταλαμωνίδου Αἴαντος· ὅθεν ἠθέλησαν ν' ἀναγιάτωσιν εἰς τὰ φύλλα τοῦ ἄνθους τούτου τὰ ἀρκτικὰ γράμματα τῶν δύω ἐκείνου ὀνομάτων, ΤΑ, ἢ ΑΙ, ἢ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ Ἀρηνητικοῦ ἐπιφωνήματος ΑΙ, καὶ ἐντεῦθεν, ηγραπτὸ ὑάκινθος, Θεόκρ. καὶ παλαιότ., Ν.Κ. κατὰ πρῶτον ὡς ἄρτεν, ἀπαιτᾶται τὸ φυτὸν Ἰλ. Ξ, 348. «Τὴν εἰς Δήμητρ. 7, 426. πίθαν. ἐτυμπεριλαμβάνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὅλον τὸ γένος τῶν αἰθέων. ἰριδες, καὶ δελφίνιον, καὶ ἐκ τούτου ἐξηγοῦνται τὰ πολλὰ διάφορα σημαινόμενα τῶν χρωμάτων· παρ' Ὁμήρῳ φαίνεται τὸ ἄνθος, ὅτι ἦτο μαῦρον· κατὰ τὸν Ὀδ. Ζ, 231. Ψ, 158. ὀνομάζει μαύρας τρίχας «ὑακινθίνῳ ἄνθει ἐοικὰς.» Ἠθελε μαῦρον τὸ λέγει ὁ Θεόκρ. 10, 28, καὶ Βιργιλ. Ἐκλ. 2, 2, 18. διότι τὸ λατ. vaulinium εἶναι ἡ αὐτὴ λέξις, ἐκ τοῦ, ὑάκινθος, διεφθαρμένη· πορφυρεβαφὴς χρῶμα, δηλαδὴ σκοτεινὸν, βαθὺ κοκκινον, ἔχει ὁ Ταχινθος παρὰ Μελεαγ. ἐπίγρ. 105. «πορφύρεα ὑακίνθεα. Εὐρῳρ. 38. σελ. 89. Meinecke, καὶ παρ' Ὁβιδ. Μετ. 16, 211. Plos nitentior Tyrio Ostro, ὡς τὸ παπηγὲς αἷμα, μόριον, δηλαδὴ, τὸ χρῶμα τοῦ σιπήρου ἔχει παρὰ Κολουμελ. 10, 305. «Ferrugineos hyacinthos.» ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ ὡς οὐρανογάλαζον καὶ λευκὸν. Ἀπὸ τὰ εἰς ἡμᾶς γνωστὰ ἄνθη δείκνυονται οἱ τοῦ ὑακίνθου ἴδιοι ἐκεῖνοι χαρακτῆρες σαφέστατα εἰς τὴν κυανῆν Ἶριν, Iris foetidissima, Λιν. καὶ εἰς τὸ δελφίνιον τοῦ Αἴαντος λεγόμενον, Delphinium Ajacis, Λιν. μὲ τὸν σημερινὸν δὲ ὑάκινθον ὁ ὑάκινθος τῶν παλαιῶν δὲν ἔχει τίποτε κοινόν· ἴδε ἐξαίρ. Οὐσ. Οὐέργιλ. Ἐκλ. 2, 18. 50. 3, 106. 10, 39. Σβετχίδ. Ἀθην. 15. σελ. 683. Ε Κατὰ τὸν Ὁμ. φαίνεται, ὅτι τὸ ἄνθος τοῦτο ἦτο πολὺ εὐχρηστότερ. κατὰ θηλυκ. παρὰ κατ' ἄρτενικ. γένος, μ' ὅλον ὅτι οἱ Δατῖνοι ἐμεταχειρίζοντο τὸ θηλ. σπανιώτερον, Οὐίδ. Οὐέργιλ. Ἐκλ. 5, 38. (Φέρεται δὲ καὶ ἄλλη παραγωγὴ τῆς λέξεως ταύτης, παρὰ τὸ κιθέω, καὶ τὸ ὑ, μόριον, ἐκφράζον τῶν μυκτήρων τὸν ἦχον, ὅταν ὀσφραίνωνται ἡδεῖάν τινα ὀσμὴν, ὥστε νὰ σημαίνεται διὰ τούτου ἡ εὐωδία, τὴν ὁποίαν ἐκπέμπει τὸ ἄνθος. 9, 44. Coelestis luminis hyacinthum, 2) Λίθος τις τίμιος, παρωνομασθεὶς ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ ἄνθους. Πλίνιος 37, 10. καὶ Βλουμενπαχ. ὡς ὁ ἰάσπις μας. Σάπφειρος (Σαφείριον) ὁ Ἡλιόδωρος Λίθιοπ. 2. ἀποδίδει εἰς αὐτὸν τὸ χρῶμα. «Λατὴς θαλαττίας ὑπ' ἀγχιβαθεῖ σκοπέλῳ ἰαζούσης· καθὼς φαίνεται, οὐδέποτε καθ' ἄρτεν. γένος. (υυ–υ) ὄζει

Τᾰκινθώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μὲ ὑάκινθον, ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑακίνθου ὤν, ὁ χρῶμα ὑακίνθου ἔχων.

Τᾰλαός, ᾱ, έον· καὶ ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, κατὰ συναίρ. Lobeck Φρύν. σελ. 309. (ὕαλος) ὡς τὸ, ὑάλινος. Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. β'. Ὁ ἐξ ὑάλου ὤν, ὑαλέινος, διαφανής. (υυυυ, ἀλλὰ παρ' ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. καὶ εἰς τὴν ἀρχὴ –υυυ, Ο, Μαες. 7, 6. Στράτ. 88, 2.)

Τᾰλη, ἡ· αὐτὶ τοῦ, ὕαλος. Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. Παρ' Ἀρχιλ. περιπλ. Ἐρυθρ. «Λίθια ὑάληα· τὸ ἀμμωνιακὸν ἅλας τῶν παλαιῶν. Salis gemmae.

Τᾰλίζω, (ὕαλος). Εἶμαι λαμπρὸς, ἢ φαίνομαι ὡς ὕαλος· μὲ ὕελον ὅμοιάζω. Ἡσύχ. καὶ ἐκ τὴν συνήθ. Οὐδετέρ. καὶ Ἐνεργητ. αὐτὶ τοῦ, Λαμπρύνω, στίλβω· ὅθεν καὶ, ὑάλισμα, τὸ· αὐτὶ τοῦ, στίλβη, καὶ στιλβωσις.

*Τᾰ́λιος = πολεμικὸς, Σουίδ. ὅς τις παράγεται ἐκ τούτου τοῦ, ἐνυάλιος.

Τᾰ́λινος, ίνη, ινον (ὕαλος). Ὁ ἐξ ὑέλου ὤν, ὑάλινος. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 74. «Ἐξ ὑαλίνων ποτηρίων καὶ χρυσιδίων· ὅθεν ὑάλλινη σάλασσα. Ἀποκλ. Ἰωάν. Κεφ. 4, 6. (υυυυ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 74. ἀλλὰ παρ' Ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. εἰς τὴν ἄρτιν καὶ, –υυυ).

*Τᾰλίτης, ου, ὁ, Ησλ. ὑαλῖτις, ιδος (ὕαλος). Ἀνήκων, ἐπιτηδείως εἰς ὕαλον· «γῆ, ἄμμος, ἢ ψάμμος ὑαλίτις», γῆ, ἐκ τῆς ὁποίας γίνεται ὁ ὕαλος. Στράβ. 16, σελ. 1099.

*Τᾰλοειδής, ές, ὁ, ἡ (ὕαλος, εἶδος). Ὁ ὑέλου εἶδος ἔχων· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑέλου ὤν· διαφανὴς ὡς ὕαλος. 2) παρὰ Θεοφράστῳ, εἶδος λίθου, τὸ παρ' ἡμῖν «τσπάζιον» λεγόμενον· κατὰ δὲ τὸν Βίρν, ὁ ὑάκινθος. (παρὰ τοῖς Ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. εἰς τὴν ἄρτιν καὶ, ῠ. Ὀρφ. Λιθ 277.)

Τᾰλόεις, εσσα, εν (ὕαλος). Ταλοειδὴς, ὑάλινος, ἢ καθ' Ἡσύχ. λαμπρὸς, διαφανὴς. (παρὰ τοῖς Ἐπ. καὶ ἐπιγρ. ποιητ. εἰς τὴν ἄρτιν καὶ, ῠ. Ὀρφ. Λιθ 277.)

Τᾰλός, ή, κατ' ἀρχὰς, Παιδήπιτα καθαρὸς, ὑαλοειδὴς, καὶ διαφανὴς λίθος· ἐσημαινε δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ, ὀρυκτὸν ἅλας (εἰς τὴν Αἰθιοπίαν). Ἡρόδ. 3, 24. τὸ κρύσταλλον, τὸ ἠλεκτρον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα διαφανῆ καὶ κεκμηκότα σώματα, καὶ τὸ ἀμμωνιακὸν ἅλας· (Κτησίας, 1, 22.) ἴτως καὶ τὸ βερνίκιον. 2) μεταγενέστ. συνήθ. τὸ γυαλὶν, γυαλὶ, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἡροδότου ἦτο μὲν γνωστὸν, ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἀναφ. μετ' ὀλίγα ὄνομα, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐμπορίαν τοῦ Σνειδέρου, εἰς τὸ β'. βιβλ. 69. «ἀρτήματα λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεια· ἀντὶ τοῦ, χρυσᾶ, πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὑάλινα· καθὼς ὁ ὕαλος ἦτο κατ' ἀρχὰς εἰς μεγάλην τιμὴν διὰ τὸ σπάνιον, καὶ κατὰ συνέπειαν σημασίαν πρέπει νὰ ὠνομάζετο «λίθος χρυσῆ· τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄνομα φέρεται ὑπό τινος νεωτέρου Κωμικοῦ παρ' Ἀθην. 10, σελ. 432. «ἓν σκύφῳ χυτῆς λίθου· ἀλλ' αὐτὸς, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀθηναίου, ἐθέλησε διὰ τοῦ ξένου τούτου ὀνόματος νὰ ὑψώσῃ μόνον τὴν αὐτάνοητα τοῦ ἐμπορίου· παρὰ δὲ Πλάτ. Τίμ. σελ. 61. Β, ἀπαντᾶται ἤδη ἡ νά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λος ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς σημασίας, περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ὁποίας ἴδε ἔξετερ. Στράβ. 14, σελ. 758. 3) καυστικός τις κάθρήπτης, πάθετ. ἐκ κρυστάλλου. Ἀριστοφ. Νεφ. 766. «Ἤδη παρά τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ταύτην ἐώρας τὴν καλὴν τὴν διαφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσιν; ἀποκρίνεται ὁ Σωκράτης· «τὴν ὕαλον λέγεις; ἔπειτα ὁ Σχολιαστὴς ἐσφαλμένως λέγει ὕαλον, «κατασκεύασμά τι ὑάλου τροχοειδὲς παχύ, ὅπερ ἐλαίῳ χρίοντες καὶ θερμαίνοντες, προσάγουσι δρυσελλίδα, καὶ οὕτως ἅπτουσιν· καὶ φαίνεται, ὅτι ὁ Σχολιαστὴς ἔλαβε τὴν ἔννοιαν ταύτην ἀπὸ τὴν τοῦ Πλινίου (36. Τμῆμ. 67. καὶ 3ον. καὶ Τμ. 10.) ἐνὸς τοιούτου κυλινδροειδοῦς ἢ σφαιροειδοῦς καὶ ὕδατος πεπληρωμένου ὑαλίνου ὀργάνου περιγραφήν. Ἀλλ' ὁ Ἀριστοφάνης ἀνταῦθα ἔννοεῖ κανστικόν τι κάτοπτρον ἐκ κρυστάλλου ἢ ἡλέκτρου, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ὁ Θεόφραστος περὶ Πυρός. «Ἀπὸ μὲν τοῦ ἡλίου φῶς ἅπτουσι τῇ ἀνακλάσει ἀπὸ τῶν λείων — ὅτι συνεχὲς γίγνεται μᾶλλον ἀνακλώμενον — ὥστε τῷ μὲν ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδύνειν εἰς τὸ ἄκαυμα δύνασθαι κάειν· ἐξάπτεται δὲ ἀπό τε τῆς ὕελου καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου τρόπον τινὰ ἐργασθέντων· ἦσαν δὲ ἁλαὶ σώματά τινα ἐκ μετάλλου κοῖλα καὶ στιλπνά, ὀρθογώνιον κῶνον ἔχοντα, εἰς τοῦ ὀπίσθου τὸν ἄξονα, ἐν εἰς τὸ κέντρον, ἔθετο τὸ ἄκαυμα (τὴν ὕλην)», τὸ ὀπίσθιον ἄκαυτον ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς περιφερείας ἀνταναπλωμένων ἀκτίνων. Τοιοῦτόν τε ἦτο καὶ τὸ, σκιάθιον, διὰ τοῦ ὀπισθίου ἐν Ῥώμῃ αἱ Ἑστιάδες ἔναπτον πῦρ. Πλούταρχ. Νουμ. ς. — Ὁ τύπος, ὕαλος, εἶναι καὶ Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀλλὰ μεταγενέστερος συγγρ. ἔχουν καὶ, ὑέλος, ἡ, καὶ ὁ. Ἐμπεδοκλ. Θαμ. Μάγ. σελ. 862. Lobeck Φρύν. σελ. 309. καὶ ΑΒ. 1. σελ. 68, 22. Παρ' Ἡροδ. διαφωνοῦσι τὰ Χειρογρ. μεταξὺ τοῦ, ὕαλος, καὶ ὕελος· ὁ μὲν Σβειγχ. ἀποτίμητε τοῦτο, ὁ δὲ Ματτθ. ἐπείθ. — (Ἡ λέξις φαίνεται καθόλου Ἑλληνική, καὶ ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ, ὑω, διὰ τὸ νὰ ᾖναι ἡ ὑδατώδης διαφάνεια κοινὴ καὶ τῶν τριῶν σημασιῶν, καὶ τὰς συνδέσει· ἄλλος δὲ πάλιν παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, χύω, χέω, ἐπειδὴ ὅλα τὰ μεταλλικὰ σώματα, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ διαφόρους καιροὺς εὑρέθη τὸ ὄνομα ὕαλος, εἶναι τηκτὰ εἰς τὸ πῦρ, καὶ χυτὰ ὀλιγώτ. πιθανόν! καὶ ἄλλοι τελευταῖοι, παρὰ τὸ, ἕλη, ἡ· ἡ λάμψις τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς, καὶ τὸ σύω.)

Ὑαλοτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Ὁ ἐξεργαζόμενος τοὺς ὑέλους, ὁ κατασκευάζων ὑάλια, ὑαλουργός, ὑαλᾶς.

Ὑαλουργεῖον, τό. Ἐργαστήριον, ἡ τόπος ἔνθα ἐργάζονται τὸν ὕαλον ἢ ἔνθα κατασκευάζουσι τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα. Οὕτω δυνάμεθα νὰ συνδέσωμεν καὶ ἄλλας τοιαύτας ἀναγκαίας λέξεις· οἷον μύλοπυλεῖον· ὁ τόπος, ἡ ὁ εἰς ἐσπ, ἔνθα πυλοῦνται τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα. «Ταλοπύλησεν ὁ πωλῶν τὸν ὕαλον ἢ τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀγγεῖα.

Ὑαλουργική, ἡ, ἐξυπακ. τοῦ, τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ ἐργάζεσθαι, κατασκευάζειν γυαλία.

Ὑαλουργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὁ τὸν ὕελον ἐργαζόμενος = ὑαλοτέχνης. Στράβ.

Ὑάλως, ἡ, οὖν, κατὰ συναίρ. ὑαλῆς· ὅπερ ἴδε· παρὰ Διοσκορ. κύαλοῦν ἀγγεῖον.

*Ὑαλόχροος, ὁ, ἡ, συνηρημ. ὑαλόχρους, ὁ, ἡ (χρόα) Ὁ ὑάλου χρῶμα ἔχων. (Ἀλλὰ παρὰ Δεωνίδ. Ταρ. 5, 3. διὰ τὸν στίχον, ῳ).

*Ὑαλοχρώδης, ὁ, ἡ = τῷ προηγ. πολλὰ ἀμφ. λέξις παρὰ Ροιναγ. 6, 5.

Ὑᾶλόω, ῶ (ὕαλος). Ὑαλόω, εἰς ὕαλον μεταβάλλω. Ὑαλόομαι, οὖμαι, εἰς ὕαλον μεταβάλλομαι· ἀμφ.

Ὑᾱλώδης, ες, ὁ, ἡ· συνηρ. αὐτὴ, ὑαλοειδής· παρ' Ἱπποκράτ. «Οὖρον ὑαλῶδες· = Γονοειδής, ὡς καὶ τὸ «Χυμὸς ὑαλοειδὴς· παρὰ Ἡραξαγόρα κατὰ τὸν Γαληνόν, ὁμοίως μὲ γόνος, σπορὰν, ὡσὰν σπορά.

Ὑάλωμα, τό (ὑαλόω). Ἡ εἰς ὕαλον μεταβολὴ. = Γλαύκωμα· πάθος τε κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἵππου· ἐν Ἱππιατρ. «Συμβαίνει δὲ ἐν τούτου ὃ καλεῖται ὑάλωμα, ὁμοίον ψηφῖδι λευκῇ».

Ὑᾱλῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ἡ ὕελον ὄψιν ἔχουσα· ὑαλοειδής. Ὀρφ. «Ταλῶπις ἔπτηξεν.

*Ὑαμεσα, ἡ, καὶ Ὑαμία, κύρ. ὄνομ. τόπου τινὸς τῆς Μεσσηνίας.

*Ὑᾶμος, ὁ· ὄνομ. κύριον.

*Ὑᾱμπολίς, ἡ· ὄνομ. κύρ. πόλεώς τινος τῆς Φωκίδος, Ἰλ. Β. 521. Νομ. «Τάττω πόλιος· κατ' ἄλλους ἀντὶ, ὕα πόλις.

*Ὑᾶξ = οἶαξ, Ἡσύχ.

*Ὑᾶς, ὑάντος, ὁ· ὅθεν Ὑάντες, ἔθνος βάρβαρον, κατοικήσαν τὴν Βοιωτίαν.

*Ὑᾰ́ς, ἀδος, ἡ· ἐδε, Ὑάδες.

Ὑβάζω, Μέλ. άσω. Ἐμέω, ἐξερεύγω· ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὸν Σουΐδαν οἱ ἐμοῦντες ἀπὸ τῆς βίας ᾄδουσι, ὅτι κυρταίνουν.

*Ὑβαλής, ὁ, ἡ, Ἀπελγής, ἄτωτος.

*Ὑβάλλω, ἐπικ. συγκ. ἀντὶ τοῦ, ὑποβάλλω. Ἰλ. Τ, 80.

*Ὕβλα, ἡ, καὶ Ὕβλαι, αἱ. Ὄνομα κύρ. πόλεών τινων τῆς Σικελίας.

Ὑβός, ὁ· Κυρτὸς κατὰ τὸ ἔξωθεν μέρος, καμπύλος, καμπούρης· ἀντίθ. τοῦ λορδός. (συγγεν. τοῦ, κυφός, curvus, καὶ τοῦ, gibbus, gibba, gibber.) ἔδεν Θεόκριτ. 5, 43.

Ὑβρος, ὁ. Ἡ κατὰ, ἢ πρὸς τὸ ἔξωθεν μέρος κυρτότης, τὸ κύρτωμα, ἤτοι τὸ κύφωμα, ἡ κομπούρα τῆς καμήλου. Ἀριστοτέλ. 2, 1, καὶ τὸ κατὰ τὸ στῆθος καὶ τὰς κλειδώσεις τῶν ποδῶν οἰδήματα, ἢ κυρτώματα (Ζούγκος, γυδαΐστί). Ἀριστοτέλ. ζώ. Ἱστορ. 2, 1. ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατιν. Gibbus, gibba, gibber· καὶ τὸ Γερμ. Hübel, Bübel, Hügel. ἔδεν

Ὑβόω, ῶ (ὑβός). Καμπυλόνω πρὸς τὰ ἔξω, κάμνω τινὰ ὕβον, κυφὸν, καμπούρην. Μεσ. ὑβοῦμαι· κάμνω ἐμαυτὸν κυρτόν.

Ὑβρίγελως, ωος, ὁ. Ὁ μετὰ ὕβρεως γελῶν, χλευάζων. ὑβριστής. Μενέδ. 4, 446.

Ὑβρίζω. Μελ. ίσω· καὶ Ἀττικ. ὑβριοῦμαι (ὕβρις). Οὐδέτερ. Εἶμαι ὑβριστὴς, τουτέστι πολιτεύομαι, φέρομαι, ὁμιλῶ ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς, ἀτάκτως, καὶ ἀπολάστως, πολλάκις εἰς τὴν Ὀδ. Α, 227. Γ, 207. Ρ, 245. 588. Σ, 311. καὶ ἀλλαχοῦ· «εἰς τινα· οἷον, ὑβρίζειν εἰς τοὺς θεούς, Ἀριστοφ. Νεφ. 1508. «τερπνὸν καὶ παρανόμως φερόμενον κατὰ τῶν θεῶν. Wernsd. Himer. col. 4, 3. καὶ πρός τινα· «ὅταν ὕβρεις πρὸς ἡμᾶς ὑβρίσεσι Πλούταρχ. παρβλ. ἀδικῶ· καθόλου δέ, εἶμαι ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος, ἀκρατὴς, ἀτελὴς, ἡδυπαθὴς ἀπότως καὶ ἀτελῶς φέρομαι, παραδίδομαι ἀκρατῶς εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας· ἐπὶ πάσης ἀκρατείας εἰς λόγους καὶ ἔργα, ἀντίθ. τοῦ σωφρονεῖν. ἐξαίρ. ἐπὶ ὑβρόμενον, τοὺς ὁποίους ἄνομος ἰσχὺς ἀποκλαὶ καὶ φέρει εἰς κατασπαστείας καὶ ἀνοσιουργήματα, εἰς παρέβασιν ἀνθρωπίνων καὶ θείων δικαίων, εἰς ὑπερηφανίαν, μεγαλαυχίαν καὶ περιφρόνησιν· καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης ἐκ περισσείας καὶ πλησμονῆς γενομένης ὕβρεως καὶ ὑπερηφανίας· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ κερατιζόντων βοῶν, χαμαιτυπτόντων, κλωτσώντων, καὶ πηδώντων ἵππων καὶ ὄνων, κ. τ. τ. Insivvire, Λατ. Wess. Ἡσιόδ. 4, 129. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 5. 62. «Οἱ ὑβρισταὶ ἵπποι ἐστεμμένοι τοῦ θέρους καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύονται· ἀπὸ τοῦ λακτίζειν (κλωτσᾶν). Πλὴ Φυτ. Ἱστ. 8, 69. Koen Γρηγ. σελ. 542. Boeckh expl. Πίνδ. Πύθ. 10, 36. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, ἐπὶ τρυφερῶν βλαστημάτων τῶν φυτῶν, ἐπὶ τῆς ζωμώσεως καὶ βράσεως τοῦ οἴνου· πολλοῦ ὕβρινα. Αἰλ. Ποικιλ. Ἱστορ. ἐπὶ τῆς φουσκώσεως καὶ ἐκχειλίσεως τῶν ποταμῶν κ. τ. τ. ἐπὶ ἑρμητικοῦ τινος χειμάρρου, ὃς τις φέρει τὸν ὄλεθρον εἰς ἱερόν τινα ἵππον. Ἡροδ. 1, 189. 2) μεταβατ. Μεταχειρίζομαί τινα ἀλαζονικῶς, ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς, κακομεταχειρίζομαί τινα μετ' αἴτιατ. «ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, ἡμᾶς ὑβρίζοντες». Ἰλ. Λ, 695. καὶ ἅμμε κατ' ἀντιθέου Οὐσσῆος ἀνέρας ὑβρίζοντες, ἀπάσσαλα μηχανάασθαι. Ὀδ. Τ, 370. καθόλου δὲ, προπηλακίζω, ῥαπίζω, λοιδορῶ, βιάζω, ἀτιμάζω, καταφρονῶ τινος. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 5, 12. «Πολλοὶ ὑπὸ κρειττόνων ὑβριζόμενοι κατέφυγον πρὸς ἐκείνους· καὶ ἐνταῦθεν ἀντὶ τοῦ, ἀφαιρῶμαί τὴν τιμὴν τινος διὰ τινος αἰσχρᾶς πράξεως, ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω, διαφθείρω, βιάζω γυναῖκά τινα· καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. «ὑβρίσας ταῦτα, ἐντελέστατ τὸ ἀδίκιον τοῦτο ἔργον, Ἡροδ. 3, 118. παρβλ. 1, 189. «ὕβριν ὑβρίζειν», πράττω ἀταθημάτα· ὡσαύτως «ἀδικήματα ὑβρίζειν» εἴρηται κατὰ τινας. Ἡρόδ. 6, 81. καὶ πρὸς τιν. Δημοσθ. κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, «ὕβριν ὑβρίζειν τινά», Schaef. Δίων περὶ συνθ. σελ. 254. ἐν γένει δὲ, μὲ δύο αἰτιατ. «πικρὰ τιν. Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 613. Εὐρ. Ἡλ. 264. Wunder adv. ad Soph. Phil. σελ. 50. Ὁ Λουκιαν. εἰς Σολοικιστ. ἑρμηνεύων τὸ «ὑβρί, καὶ εἰς σὲ ὑβρίζειν» λέγει. «Τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμα ἐστὶ τὸ σὸν, ἤτοι πληγαὶς, ἢ δεσμοὺς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ. Τὸ δὲ εἰς σὲ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις· καὶ γὰρ ἂν τις γυναῖκα ὑβρίζῃ τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει· καὶ ὃς τις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὃς τις γε οἰκέτην· ἀλλ' αὐτὴ ἡ διαφορὰ δὲν θεωρεῖται πάντοτε, μάλιστα δὲ εἰς τοὺς παλαιοὺς εἶτας ἀπολύτως πάντοτε τὸ «ὑβρίζειν τινὰ· καὶ «ὑβρίζειν εἰς τινα· ἀντὶ τοῦ ὑβριστικῶς φέρομαι κατά τινος. Ὁ Ὑμηλλίων Ἀπτιανὸς λέγει ὅτι, «Εἰς τὴν εὐπραγίαν (εὐτυχίαν) ὑβρίζειν· καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· «τοῖς εὐπραξίαις ὑβρίζειν· διὰ τῆς εὐτυχίας του ὑπερήφανος γίνεσθαι· ἀλαζονεύεσθαι, ὑπερηφανεύεσθαι διὰ τῆς εὐτυχίας. Παῦ. «ὕβριν ὑβριζέτωσαν πάντα, ὑποφέρω ἀδείας. Εὐρ. τὸ δὲ, «ὑβρισμένος τὰ γνάθους», τὸν ὁποῖον ἐκακομεταχειρίσθησαν εἰς τὰς γνάθους, δι' ἑνὸς ῥαπίσματος ὀηλαδὴ «ὑβρίσθαι, μὲ κακομεταχειρίζονται, εἶμαι πλοβωμένος, ἀχρηστριασμένος, ἐπὶ κυνῶν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 4, 33. «ὑβρίζόμενος ἀποθνήσκει. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 13. ἐξιοντὸς πτολὴ ἐδέσποτ ὑβριμένην, μὲ ὄχι μεγάλην λαμπρότητα στολισμένου φόρεμα. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 5.

Ὑβριοπᾰθέω, ῶ (ὕβρις, πάτχω). Πάτχω, ὑποφέρω ἀλαζονείαν, ἀνόητον, ἄδικον μεταχείρισιν, ὡς τὸ, δεσποπαθέω.

Ὕβρις, εως, ἐπ. ιος, ἡ. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Ῥητορ. 2, 2. ὁρίζει τὴν λέξιν οὕτως. «Ἔστι γὰρ ὕβρις, τὸ βλάπτειν καὶ λυπεῖν, ἐφ' οἷς αἰσχύνη ἐστὶ τῷ πάσχοντι, μὴ ἵνα τι γένηται αὐτῷ ἄλλο, ἢ ὅτι ἐγένετο, ἀλλ' ὅπως ἡσθῇ· ὁ Φαβρίνος· «ὕβρις ἐστὶν ἀδεὴς πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα. Ὕβρις οὐ μόνον ἐν λόγοις ἀλλὰ καὶ ἡ κατὰ πᾶν ἔργον αἰσχρόν· ἄρα Καταδυναστεία, βία, προπέτεια, αὐθάδεια, ἀσέβεια, πᾶσα ἀνθρωπίνου, ἢ θείου ἐκείνου παράβασις, καθόσον γίνεται ἀπὸ ἄνισμον ὑπεροχὴν δυνάμεως, ἀπὸ πλεονεκτοῦσαν ῥᾳθυμίαν, ἡδυπάθειαν, ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ μέθην· ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν ὑπερφιάλων, ἤτοι ἀλαζόνων καὶ βιαστῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, οἵ τινες κατηφάλωσαν καὶ κατεδαπάνησαν εἰς τρυφὴν τὴν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

περιουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀπουσίας του. Ὀδυσ. Α, 368 Δ, 321. 627. Ο, 329. Π, 86. 418. Ρ, 565. καὶ ἁπλ. ἐναντιάστει τοῦτο εἰς τὸ, συνομία »θεοί..., ἀνθρώπων ὕβριστα καὶ εὐνομίην ἐφορώντεσσιν· οἱ θεοί, οἵτινες ἐπιβλέπουν τὴν ἀδικίαν καὶ τὰ νόμιμα ἔργα τῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τοῦτο περιέρχονται πολλάκις εἰς τὴν γῆν ὑπὸ ἀνθρώπινον σχῆμα. Ὀδ. Ρ, 487. τὸ ὁποῖον χαρίεν ἐλήφθη ἀναμφιβόλως ἐκ Γενέσ. 18, 21, 33, ἐκ παλαιᾶς παραδόσεως εἰς τοὺς Αἰγυπτίους γνωστόν· ὡς ἀντίθ. τοῦ, δίκη, παρ' Ἡροδ. καὶ παρ' Ἡσίοδ. Ἔργ. 295. »Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει· αὐτόθ. 356. Ο Ἡσίοδος ἀντιπάττει τὸ »ὕβριν σφέλασε· εἰς τὸ, »Δίκης κρονίωνι· καὶ συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ »Ἄρηος ἔργα καὶ ὕβρις α· οὕτω λέγει καὶ ὁ Ὅμηρος ἐπὶ τῶν ἁρπαζόντων καὶ ληστευόντων πολεμιστῶν »ὕβρει εἴξαντες ἐπισπόμενοι μένει σῷσι. Ὀδυσ. Ξ, 262. βίᾳ καὶ δυναστείᾳ δηλαδή. Ρ, 431. ὡς καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. 5. 5, 9. »Οὐχ' ὕβρει, ἀλλ' ἀναγκαίῳ λαμβάνομεν τὰ ἐπιτήδεια ὅδεν· 1) ὡς ἐσωτερικὴ διάθεσις· ἀλαζονεία, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἀσέβεια, περιφρόνησις, μεγαλαυχία, ἀνελευθερία, ἀσέλγεια, ἀσωτεία, λαγνεία, τρυφή, πολυτέλεια· καθόλου δέ, ἁπάντων εἰς ἡδονάς, κακὴ· ἀντίθ. τοῦ, σωφροσύνη. 2) ὡς ἐξωθέν τι προσγινόμενον· ἀλαζονική, αὐθάδης, ἀτενὴς, βιαία, ἄτιμος, αἰσχρὰ μεταχείρισις ἄλλων, ἀδίκημα· »τέπτ'... εἰλιλούσας, ἢ ἴσα ὕβρι ἴδῃ Ἀγαμέμνονος». Ἰλ. Α, 203. παρβλ. 214. εἰς τὸν πλησ. ὁρίζω. Ὑβριστικὸς, ὑπερφρονητικαὶ πράξεις, Ἡσύ. Ἔρ. 148. ἀναίδεια, ἀναισχυντία, ἀδιαντροπία. Ξεν Λακεδ. Πολ. 3, 3. »Ὕβριν ἐπιπολάζουσαν· ἄτιμία, κατάγελως, χλευασμός, ὀνειδος, καταισχύνη, ἐντροπὴ, ἐξαιρ. βιασμὲς, πορνεία, μοιχεία παρ' Ἰσοκράτ. Πανηγ. 32. »Ὕβρις παίδων· διὰ τῆς σαρκικῆς συνουσίας καταισχύνη καὶ διαφθορά· οὕτω καὶ »Πιπράσκειν τὸ σῶμα ἐφ' ὕβρει· καὶ »ὕβριν τοῦ σώματος πιπράσκειν· ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πορνείᾳ ἑαυτὸν μισθοῦν, πιπράσκειν. Αἰσχύλ. ἐπὶ περιουσίας δὲ καὶ κτημάτων, ἀδικία, ζημία. β'.) κατ' ἔννοιαν δὲ νομικὴν, κακολογία, κατηγορία. Εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων ὁ νόμος ὕβρεως ἦτον ἕνας τῶν σημαντικωτάτων νόμων κατὰ τῶν αἰσχρῶς, αὐθαιρέτως, ἢ παρανόμως μεταχειριζομένων τοὺς ἐλευθέρους πολίτας· παιδεία πρὸς τὸν ὑβριστὴν ὡρισμένη ἦτον ὁ θάνατος, ἢ δὲ κατηγορία ὠνομάζετο »ὕβρεως δίκη, ἢ γραφὴ», καὶ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν δεκαθετῶν. Λυσίας πρὸς Ἱπποκράτ. »Καὶ τοι τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἐστὶ μόνον τιμήσασθαι· τοὺς δὲ ὑβρίζοντας δίκαιόν ἐστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν· ὁ δὲ Φώτιος ἔχει· »ὕβρις, ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας καὶ αἰκίας· τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους κατὰ τοῦ Μειδίου δίκη, καὶ ἄλλαι. γ.) ἐπὶ ἄλογων ζώων, ἀκράτεια, ἀκολασία, ἀγριότης· μεταφορ. »οἴνου ὕβριν, ἡ ζύμωσις καὶ ἡ βράσις τοῦ οἴνου, ΑΠ. συνήθ. σύντ. ὕβρεν ὑβρίζειν· σπανιώτερ. ἀλόγως δὲ ὑπὸ τοῦ Ἐλμσλεύου ἀμφιβαλλομ. κατὰ πλησ. ἀριθμ. »ὕβρεις ὑβρίζειν», Εὐρ. Ἡρακλ. μαινόμ. 741. Βάκχ. 247. 3) ὡς ἐπίθ. ἀρσ. »ὕβρις ἀνήρ, ἀντὶ, ὑβριστὴς, ἀντίθ. τοῦ, δίκαιος καὶ ἀγαθὸς· ἀκριβῶν ῥητόρων καὶ ὑβρίνε, Ἡσιό. Ἔρ. 198. (Ἡ παραγωγὴ τούτου ἀπὸ τῆς ὑπερ, εἶναι ἡ πιθανοτέρα.)

Ὕβρις, ἴδος, ὁ· Ὄρνεον νυκτερινόν. Ἀριστοτ. ζωολ. 9, 13. τινὲς μὲν νομίζουσι ὅτι εἶναι ὁ Πυγὴ, ἄλλοι δὲ γράφουσι »Πωγί·« ἴσως, Πώγγι· ἀμφ.

Ὑβρίσθω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὑβρίζω

Ὕβρισμα, τὸ (ὑβρίζω). Τὸ εἰ οὖ γίνεται ἢ ὕβρις, λοιδορία, βλάβη, ὑβριστικὴ ἢ τολμηρὰ καὶ αὐθάδης πρᾶξις. Ἡροδ. 3, 48. 7, 160. κακομεταχείρισις, καταισχύνη, ἀδικία, ὡς τὸ, ὕβρις. Ξενοφ. Δημοσθ. κατὰ Μειδ. »Τὰ μὲν δὴ τότε ὑβρίσματα τούτων ἐμὲ ταῦτ' ἐστὶ·« ἃ ὕβρισμαι, ἢ, ὕβρεις, ἃς ὑβρίσμαι. 2) τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀδικήματος, ἢ τοῦ ἀσεβήματος· »Ὡς ἁπαντλεῖν χρονὸς ὕβρισμα ἐνιητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.« Εὐρ. Ὀρέστ. 1642 ἑαυτόν, Ἡρακλ. μαινόμ. ὀνομάζει κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ ἀφρηπμένου ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου τοὺς Κενταύρους »Τβρισμα τετρασκελές.«

Τ'βρισμός, ὁ = ὕβρισμα.

Τ'βριστήρ, ῆρος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, ὑβριστὴς. Μελέαγρ. Ἰλ. Ν, 633.

Τ'βριστής, οῦ, ὁ (ὑβρίζω). Ὁ ὑβρίζων, καταδυναστὴς, ἀλαζὼν, ὑπέρφρων, γαῦρος, τολμηρὸς, αὐθάδης ἀνοσίης, ἀσεβὴς, Ὁμ. ἴδε ἐξαιρ. Ἰλ. Ν, 633. ἀντίθ. τοῦ, δίκαιος, φιλόξεινος, καὶ θεουδὴς, Ὀδ. Ζ, 120. Ι, 175. καθόλου δὲ, μὴ σώφρων, ἀσελγὴς, λάγνος, ἄσωτος, Ἀριστοφάν. Νεφ. 1067. ἀκόλαστος, καταφρονητὴς, βίαιος, κακολόγος, αἰσχρουργὸς, λοίδορος, ὁ ὕβριν προξενῶν εἰς τὸν ἄλλον, Ἡροδ. 1, 89. 2, 32. ἀντίθ. τοῦ, σώφρων· παρβλ. ὑβριστὴς, σημ. 2. Παρ' Ἡσιό. Θεογ. 307. φέρεται καὶ »Τβριστὴς ἄνεμος·« τὸν ὁποῖον ὁ Κύπολις »Ἀσελγὴ ἄνεμον,« εἶπεν· ἀντὶ τοῦ, βίαιος· παρ' Αἰσχύλ. κατὰ Τιμάρχ. ὁ ὑβριζόντων εἰς τὰ ἀνθρώπινα σώματα· ἴδε, ὕβρις, καὶ, ὑβρίζω. Παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 5, 62. »Ἵππος ὑβριστὴς·« ὁ ἄγριος, ἀντίθ. σαττος· ὅδεν

Τ'βριστέω, ὦ μέλ. ήσω, ἔφετ. τοῦ, ὑβρίζω· Ἔχω ἔφεσιν, ἐπιθυμῶ νὰ φέρωμαι ὑβριστικῶς, νὰ πολιτεύωμαι ὡς ὑβριστής. Ἀναιρέων παρ' Ἀθήν. 10. σελ. 427, ἄμφ.

Τ'βριστικός, ἡ, όν· Ὁ εἰς ὕβριν ἀνήκων, ἢ εἰς τὸ ὑβρίζειν ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων· δυνάστης, περιφρονητικὸς, αὐθάδης, ἀκρατὴς, ἄσωτος »Διηγήσις ὑβριστική·« Διονύσ. Ἁλικ. διήγησις ὑβρεώς τινος· »Τὸ ὑβριστικὸν,« ἢ κλίσις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὕβριν. Ἐπίρ. ὑβριστικῶς. Ξενοφ. ὁ Θεόφραστος λέγει καὶ τὰ ὑλομανοῦντα, καὶ μὴ καρπὸν φέροντα δένδρα, ὑβριστικά. Αἰτ. Φυτ. 3.

*Τ'βριστὶς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ, ὑβριστὴς, Lobeck. Φρύν. σελ. 256.

*Τ'βριστοδίκαι, οἱ, (δίκη). Οἱ βίαν εἰς τὸ δίκαιον ἐπιφέροντες κριταί, κριταί, οἵτινες διὰ ὠφελοδοκίας βοηθοῦν τοὺς ἐγκλημάτιας νὰ διαφυγωσι τὴν κρίσιν.

Τ'βριστός, ἡ, όν. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑβρίζω· Τβρισμένος, κατηχυμμένος, χλευασμένος, τὸν ὁποῖον ἀμεταχειρίστησαν βιαίως, δυναστικῶς, περιφρονητικῶς, αὐθαδῶς. 2) τὸ συγκρτ. καὶ ὑπερθ. ὑβριστότερος, ὑβριστότατος. ἐνεργ. = ὑβριστικὸς· αὐθάδης, ἀκρατὴς, ἀσεβὴς, ἀσελγὴς, ἄσωτος. Ἡροδ. 3, 81. καὶ, Ξεν. Κύρ. Παιδ. 5, 5, 41. ἑαυτὸν τὸ θετικὸν παρὰ Πλάτ. Ῥωμ. ΔΒ. σελ. 368, 21. (κατὰ τὸν Βούττμν. Δεξιλ. Ἑλλ. Γραμμ. 1, σελ. 267. τὸ συγκρτ. καὶ ὑπερθ. δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ, ὑβριστικὸς, ἀλλ' εἰς τὸ, ὑβριστὴς· παρβλ. Μελχιόρ. ἐπ Ἀνθρ. σελ. 289. ὅστις ἀποδεικνύει διόλου τὴν ἐνεργητ. χρῆσιν τοῦ θετικοῦ.)

Τ'βριστρια, ἡ· θηλ. τοῦ, ὑβριστὴρ, ἀντὶ τοῦ, ὑβριστὴς, ἢ ὑβρίζουσα.

Τ'βωμα, τὸ (ὑβόω) Κύρτωμα, ὡς ἀπὸ τὸ, ὑβόω.

Τ'βωσις, εως, ἡ· (ὑβόω). Τὸ κάμνειν πρὸς τὰ ἔξω κυρτὸν, καμπύρωμα, 2) = ὕβος· ἀντίθ. τοῦ, Λόρδωσις.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Γ.

Υγεία, ἡ, κοινὸς τύπος ἀντὶ, ὑγεία, εἰς τοὺς Ἀττ. ξένους. Πιέρσ. Μοῖρ. σελ. 380. Πόρσ. Εὐρ. Ὀρ. 239. Ἰάκ. Ἀχ. Ταρ σελ. 812, Meineke Μιναθ. σελ. 379. Ὁ Ἀθήν. 3, σελ. 115. ἔχει· »Τγεία δὲ καλεῖται ἡ διδομένη ἐν ταῖς θυσίαις μάζα, ἵνα ἀπογευσώνται.«

*Τ'γεινος, καὶ, ὑγεινὸς, ἡ, όν, = ὑγιεινός. 2) τὸ πρῶτον καὶ ὡς κύρ. ὄνμ.

Τ'γιάζω, Μ. άσω (ὑγιὴς). Κάμνω ὑγιῆ, ἰατρεύω. Ἀριστοτέλ. Ἱππ. 3, 3. »Οὔτε γὰρ ὁ ἰατρὸς βουλεύεται, εἰ ὑγιάσει, οὔτε ῥήτωρ, εἰ πείσει.« Παθητ. »Τγιάζομαι ὑγιὴς γίνομαι, ἀναλαμβάνω τὴν ὑγείαν μου, ἰατρεύομαι.

Τ'γιαίνω, μέλ. ανῶ, ἀόρ. ὑγίανα, (ὑγιὴς). Εἶμαι ὑγιὴς, ἔχω τὴν ὑγείαν μου, εἶμαι γερὸς καὶ καλὰ κατὰ τὸ σῶμα. Ξενοφ. Συμπ. 2, 17. »Βούλομαι γυμναζόμενος ὑγιαίνειν.« 2) προπ. εἶμαι ὑγιὴς κατὰ τὸν νοῦν, ἔχω τὰ λογικά μου σωστὰ· σωφρονῶ, εἶμαι φρόνιμος, γνωστικὸς· ὁ αὐτ. Οἰκ. 11, 5. »Προβλέψας με ὡς οὐδὲν ὑγιαίνοντα τῷ ἐρωτήματι·« Θέογν. 255. οὕτω καὶ παρὰ Δημοσθ. 3. Ἐπὶ προτρεπτικῆς καὶ χαιρετισμοῦ »Τγίαινε ὡς τὸ χαῖρε, καὶ ὡς τὸ τῆς συνηθείας· ὑγίαινε σοι, ἢ ἔχε ὑγείαν, μένε ὑγιὴς· παρὰ Λατῖν. Vale, Γαλ. Adieu, καὶ Ἰταλ. Addio. Ἀριστοφάν. Βατρ. 165. »Νὴ Δία καὶ σύγε ὑγίαινε·« ὅδεν

Τ'γίανσις, εως, ἡ· Ἰατρεία, θεραπεία. Θεμίστιος Ἀριστ. Φυσ. 5, 5.

Τ'γιαντός, ἡ, όν. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑγιαίνω, Οἱ τις δύναται νὰ ἰαθῇ, θεραπευθῇ· ὁ ἰατρεία ἐπιδεχόμενος, ἰατρευτός.

*Τ'γίεσις, ἡ (ὑγιάζω) = ὑγίανσις·

*Τ'γίασμα, τὸ (ὑγιάζω). Ἰατρικὸν, θεραπευτικὸν μέσον, ἄκεσμα.

Τ'γιαστικός, ἡ, όν (ὑγιάζω) Ἐπιτήδειος πρὸς ὑγείαν, ὑγείας προξενος, δύναμιν πρὸς ὑγείαν καὶ ἰατρείαν ἔχων.

*Τ'γιαστός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑγιάζω· Ἰατρευμένος, θεραπευμένος, ὁ δυνάμενος νὰ ἰατρευθῇ, θεραπευθῇ.

*Τ'γιάτης, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου. Βίστιθ. εἰς Ὀδ. Ι, 209.

*Τ'γιάω, θεματικὸν τοῦ, ὑγιάζω,

Τ'γίεια, ἡ (ὑγιὴς). Ἡ καλὴ κατάστασις καὶ διάθεσις τοῦ σώματος, ἢ ὁλοκληρία τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ζωτικοῦ σώματος, ῥῶσις, ἢ εὐρωστία, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Πύθ. 3, 128. »Τγίειαν χρυσέαν,« Πλατ. Πολιτ. 1, »Τῆς ὑγείας ἐκ συμμέτρου κράσεως οὔσης, τῆς δὲ νόσου ἐξ ἀμέτρου δυσκρασίας.« Ἀρίφρων Σικυόνιος παρ' Ἀθηναίῳ 15, »Τγίειαι πρεσβεύτα μακάρων μετὰ σοῦ ναίοιμι τὸ λοιπὸν βιοτᾶς. 2) ὡς κύρ. ὄνμ. θηλ. Θεὰ τῆς ὑγείας ἢ ἰατρείας, καὶ ἰατρικῆς. Ἱπποκράτ. Ὅρκ. Παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 524. »Τγίεια φρενῶν·« ἢ ὁλοκληρία τοῦ νοός, τὸ σωφρονεῖν, νοὸς ὑγιὴς καὶ ἄκμαιος. Ἡ συνήθεια μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ προτρεπτικοῦ »Τγεία σοι·« ἀντὶ τοῦ, ὑγίαινε· Σπανιώτερ. ἀλλ' ἐπίσης Ἀττ. εἶναι· ὑγιεία, Ἀριστοφ. Ὄρν. 604. 731. Meineke Μιναθ. σελ. 333. Ἰων. ὑγιείη, Paul. Sil. aphr. 1, 72. παρβλ. καὶ, ὑγεία.

Τ'γιεινός, ἡ, όν (ὑγιὴς) Τγείας πρόξενος, ὠφέλιμος, ἢ πρόσφορος πρὸς ὑγείαν. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 16. »Τγιεινοῦ στρατοπέδου, χωρίων ὑγιεινῶν· καὶ Ἀπομν. 1, 2, 4. καὶ, 6, 5. »Ἦτον ὑγιεινὰ τοῦ ἐτθίοντος.« Ἐπίρ. »Τγιεινῶς·« ἀνώδυνος, ἀπόνως, ἐρρωμένως· ὅδεν καὶ συγκρτ. παρὰ Ξενοφ. »Τγιεινότερος·« ὑγιεινότερον, καὶ, ὑγιεινότατα διάγειν. Ὁ Ἀριστοτέλ. Μεταφυσ. 3, ἀναφέρων τὰ πολλαχῶς λεγόμενα, λέγει περὶ τῶν σημαινομένων τῆς λέξεως ταύτης αὕτως· »Τγιεινόν, τὸ μὲν, τῷ φυλάττειν· τὸ δὲ, τῷ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ποιεῖν· τὸ δέ, τῷ σημείῳ εἶναι ὑγείας· τὸ δέ, τῷ θεκτικὸν εἶναι ταύτης.»

*Ὑγιείς, ἐστα, ἐν. Βοιώτ. ἀντὶ, ὑγιής, ὄθεν· «Ὑγιέντα ἄλβον,» Πίνδ. Ὀλ. 5, 53.

*Ὑγιηρής, ά, ή = τῷ ἑπομ. ἀμφιλλτ. ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ὑγιηρός, ά, όν· καὶ, ὑγιηρῶς. Ἐπίῤῥ. (ὑγιὴς) Ὑγιεινός, τουτέστι 1) πρόσφορος, ὠφέλιμος εἰς ὑγείαν· «Ἄκος ὑγιηρόν,» μᾶσον ἰατρικόν, ὑγείας πρόξενον. Πίνδ. Νεμ. 3, 29. 2) τελείαν ὑγείαν ἔχων, πλήρη ὑγείαν ἀπολαμβάνων, εὔρωστος· «Ὑγηρότατοι,» Ἡροδ. 4, 187. ὁ αὐτὸς ἔχει ὅμως 2, 77. καὶ τὸ ὑπερθ. νυγιηρότατος· ἢ διὰ τὸ ὁποῖον τινὲς παρεδέχθησαν καὶ ἄχρηστον θετικόν «Ὑγιηρής.» Ἐντεῦθεν τὸ τῆς συνηθείας «Γηρός,» καὶ, «γερός.»

Ὑγιής, έος, ὁ, ή· Ὁ ἔχων ὑγείαν κατά τε τὸ σῶμα, καὶ τὸν νοῦν, ὑγιεινός, εὔρωστος, ἄνοσος (γερὸς καὶ καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν). Ξενοφ. Ἀπολογ. 7. «Ὑγιὲς τὸ σῶμα ἔχων·» ὅθεν ἀντὶ τοῦ, σῶος, σωστός, ἀκέραιος, ἀκολόβωτος, τέλειος, ὁλόκληρος, γερός, ἄβλαβής, ὀρθός, ὁλληθὴς, γνήσιος, καλός, ὠφέλιμος, ὡς τό, κρήνης. Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 3, 13. «Θησέος — τὸν κόσμον ἀτριβῆ καὶ ὑγιῆ παρέχων·» σῶον, ἀβλαβῆ, ἐπὶ νοός, ὀρθῶς κρίνων, φρόνιμος, συνετός. Τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Θ, 524. «Μῦθος ὑγιὴς·» αὐτὶ τοῦ, ἀπαραποίητος καὶ ἀκολόβωτος, ὅ ἐστι, σωστός· (πλὴν τοῦτου δὲν ἀπαντᾶται ἄλλο εἰς τὸν Ὅμ.) «Λόγος, βούλευμα,» Ἡρόδ. 1, 8. 6, 100. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. «Ὑγιὴς λόγος, οὐδὲν ὑγιὲς προφέρειν,» τὸ μὴ λέγειν τι ὀρθὸν, φρόνιμον, κ. τ. τ. Ὑγιῶς, ὁπίῤῥ. ὀρθῶς, σώως, ὁλοκλήρως, ἐῤῥωμένως. Δημοσθ. «Πάντα ταῦτα ὑγιῶς καὶ δικαίως πεπολίτευμαι·» σωστὰ καὶ καλὰ· ὀρθῶς· τὸ Συγκριτ. «Ὑγιέστερος.» Ἀθήν. (Παράγεται δέ, λέγουσι, ἢ λέξις παρὰ τὸ, ὑγρὸς· καθότι τὸ ὑγρὸν μετὰ τοῦ θερμοῦ μεμιγμένον συγκρατεῖ τὴν ζωήν.)

Ὑγιοζυγία, ἡ (ζυγὸς). Ὑγιὴς, ἰσχυρὰ ζεῦξις, ἕνωσις. Σχολ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 540.

Ὑγιοποιέω, ῶ (ποιέω). Κάμνω ὑγιῆ, ὑγιάζω, θεραπεύω, Διόδ. Σικ.

Ὑγιόω, ῶ = ὑγιάζω. Ἡσύχ. Ἱπποκρ.

Ὑγιῶς, Ἐπίῤῥ. τοῦ, ὑγιής.

Ὑγιώτερος, αὐτὸ τοῦ, ὑγιέστερος· συγκρ. τοῦ, ὑγιὴς. Σαφέρων παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Ὑγρά, ἡ· = Θάλασσα· ὡς καὶ τό, τραφερά, ἀντὶ τοῦ, γῆ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 678.

Ὑγράζω (ὑγρὸς) Εἶμαι ὑγρὸς. Ἱπποκρατ.

Ὑγραίνω, Μ. αἰῶ (ὑγρὸς) Κάμνω ὑγρὸν, νοτίζω, βρέχω· ἐπὶ ποταμοῦ, ὅ τις ποτίζει ἑνατόπου, Seidl. Εὐρ. Τρω. 230. τὸ δὲ παρὰ Καλλιμ. «Ὑγραίνειν ὀφθαλμούς,» ἀντὶ τοῦ, πορνικοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχειν, πορνικὸν βλέπειν, ἢ πόθου καὶ ἐπιθυμίας σύκρουα χέειν· ὅθεν

Ὑγρανσις, εως, ἡ· Τὸ ὑγραίνειν, βρέχειν, ὑγρότης.

*Ὑγραντικός, ή, όν Ἐπιτήδειος νὰ ὑγραίνῃ, νοτίζῃ, βρέχῃ. Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 1, 4, σελ. 26.

Ὑγρασία, ἡ (ὑγράζω) Ὑγρότης, Γαλην. «Ἐν μὲν οὖν ταῖς κεφαλαῖς ὅταν ὑγρασία γένηται, βίρη ποιεῖ·» ὅταν ἡ κατάτασις τῆς ἀτμοσφαίρας ἦναι ὑγρὰ, ὅταν ἦναι ὑγρὸς καιρὸς.

Ὑγραστὸς, τό (ὑγράζω). Τὸ βραχὺ, νοτισθὲν, ὑγρανθέν. 2) = ὑγρασία. Ἱπποκρατ.

*Ὑγράω, Θεματ. τοῦ, ὑγράζω, ὑγραίνω.

Ὑγρέμπλαστρον, τό. Ὑγρόν τι καὶ ῥευστὸν ἔμπλαστρον, Πλίν.

Ὑγρηδών, όνος, ἡ. Ἰων. ἀντὶ, ὑγρασία· ἐκ τοῦ, ὑγρὸς, Ἱπποκράτ.

Ὑγρίη, ἡ· Τὸ οὖρος. Διονύσιος παρ' Ἡσυχίῳ.

*Ὑγροβατέω, Περιπατῶ εἰς τὸ ὑγρὸν, ἢ εἰς τὸ ὕδωρ, ζῶ εἰς τὸ ὕδωρ. Ἰακ. Α. Π. σελ. 621.

Ὑγροβάτης, ου, ὁ (βαίνω.) Ὁ περιπατῶν εἰς τὴν ὑγρασίαν, εἰς τὰ νερὰ· καθόλου δὲ, ὁ εἰς τὰ ὕδατα· ζῶν· ὅθεν

Ὑγροβατικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὑγροὺς τόπους διαιτώμενος· παρὰ Πλάτ. «Ζῶα ὑγροβατικά·» τὰ ἔνυδρα, τὰ εἰς τὰ ὕδατα ζῶντα καὶ διαιτάμενα· ἀντιδ. τοῦ, ξηροβατικά, καὶ, χερσαῖα.

*Ὑγροβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ βουτισμένος εἰς τὸ νερὸν, βρεγμένος ἀπὸ τὸ νερόν. Νόν.

Ὑγρόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ εἰς τὴν ὑγρασίαν, ἢ εἰς τὰ ὕδατα διάγων τὸν βίον, ὁ εἰς τὰ ὕδατα ζῶν· = ὑγροβατικός. 2) ὁ ἐπὶ τῶν, ἢ ἐκ τῶν ὑδάτων τρεφόμενος, ἁλιεύς, ψαρᾶς. Νόν.

Ὑγροβόλος, ὁ, ἡ· Ὁ ὑγρασίαν βάλλων, ὁ ὑγραίνων· «Σταγόνες,» αἱ ψεκαλίδες τῆς βροχῆς. Εὐρίπ. Κύκλ. 3.

*Ὑγρόγελως, ωτος, ὁ, ἡ, (γέλως). Ὁ γελῶν μὲ χαρὰν φυσικὴ, καὶ ὄχι βεβιασμένως. Φρύν. Βεκκήρ. σελ. 67.

*Ὑγρόγονος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ γεννημένος εἰς τὸ ὕδωρ. Νόν. 14. σελ. 145.

Ὑγροθηρική, ἡ· ἐξυπακουομ. «Τέχνη·» Ἡ τέχνη τοῦ θηρεύειν εἰς τὰ ὑγρὰ, ἤτοι εἰς τὰ ὕδατα, ἁλιευτική.

Ὑγροκέλευθος, ὁ, ἡ (κέλευθος). Ὁ εἰς τὰ ὑγρὰ, ἤτοι εἰς τὰ ὕδατα πορευόμενος, πλανώμενος, ζῶν· πτηνὸν.

Ὑγροκέφαλος, ὁ, ἡ (κεφαλή). Ὑγρὰ κεφαλὴ, ὁ ὑγρὰν κεφαλὴν ἔχων· παρ' Ἀλεξάνδρ. Ἀφροδ. καὶ Πριαλ. παραφρ. σελ. 237. φέρεται «Ὑγροκέφαλοι·» καὶ φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, οἱ τὴν ἀσθενεστέραν ὑδροκέφαλον πάσχοντες.

Ὑγροκιρσοκήλη, ἡ· Ἀνευρυσμὸς τῶν τριφόντων τὸν ὄλδυμον ἀγγείων, καὶ ἐρροῦ ὑγροῦ συλλογὴ κατά τι μέρος τοῦ σπέρματος. Γαλην. = ὑδροκήλη.

*Ὑγροκοίλιος, ὁ, ἡ (κοιλία). Ὁ ὑγρὰν ἤτοι μαλακὴν κοιλίαν ἔχων, εὐκοίλιος· ἀντιδ. τοῦ, σκληροκοίλιος.

*Ὑγροκολλούρια, τά, = ὑγρὰ κολλούρια· ἢ κολλύρια· ὄμφ.

*Ὑγροκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ μὲ νερὸν περιποιούμενος, θεραπεύων· πλούτιος εἰς νερά· «Φᾶσις,» Σιβυλλ. 14, 139.

*Ὑγρόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ ὑγρὰν τὴν κόμην ἔχων.

*Ὑγρολάξευτος, ὁ, ἡ (λαξεύω). Ἀπὸ νερὸν λαξευμένος, τσκοιλωμένος.

*Ὑγρομέδων, οντος, ὁ, (μέδων). Ὁ κύριος, ἐξουσιαστὴς τῶν ὑδάτων, ὡς τό, ποντομέδων· ποιητ. Νόν. 37, 163.

*Ὑγρομέλεια, ἡ, Τὸ τρυφερὸν, εὐλύγιστον τῶν μελῶν, ἐκ τοῦ,

Ὑγρομελής, έος, ὁ, ἡ (μέλος). Ὁ ὑγρὰ, ἤτοι μαλακὰ καὶ τρυφερὰ, ἢ εὐλύγιστα μέλη ἔχων. Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 13. «Μικρὰ λαγία,» ἔτι ὑγρομελῆ ὄντα.

Ὑγρόμητρον, τό· παρὰ τοῖς Νεωτέροις, ὄργανόν τι, δι' οὗ μετροῦσι τὰ ὑγρὰ, ἂν δηλαδὴ αὐτὰ ἦναι καθαρὰ καὶ ἄμιγῆ.

*Ὑγρόμοθος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς τὰ ὑγρὰ, ἢ μετὰ ὑδάτων πολεμῶν. Νόν.

*Ὑγρόμορφος, ὁ, ἡ (μορφή). Ὁ ἔχων ὑγρὰν μορφὴν. Νόν. Διονύσ. 36, 87.

Ὑγρόμυρον, τό· Τὸ ὑγρὸν καὶ ῥευστὸν μῦρον. Ἀέτιος 16, 114.

*Ὑγρονόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὁ νεμόμενος, παρὰ φερόμενος εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὑγρόνοος, καὶ συναιρ.

*Ὑγρόνους, ὁ, ἡ· Ὁ ὑγρὸν, ἤτοι μαλακὸν νοῦν ἔχων, εὐμετάβλητος, ἀκατάστατος, μάλιστα εἰς τὰ ἤθη, μαλακὸς, θηλυπρεπὴς, κίναιδος. Πολυδ. 6, 128.

*Ὑγροπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Μὲ παγωμένον ὕδωρ, ὁ ἔχων παγωμένον ὕδωρ, Νόν. 8, 92. 2) ὁ ἐξ ὑγρᾶς, ἀδυνάτου κράσεως ὤν, ἀντιδ. τοῦ, σκληρίσαρκος. Γαλην.

Ὑγροπίσσον, τό· Ὑγρὰ, ῥευστὴ πίσσα. Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 116.

Ὑγροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ κάμνων ὑγρὸν, νοτίζων, βρέχων, ὑγραίνων, Πλούταρχ.

Ὑγροπόρευτος, ὁ, ἡ (πορεύομαι). Ὁ εἰς τὰ ὑγρὰ πορευόμενος = ὑγροκέλευθος. Ὀρφ.

Ὑγροπορέω, ῶ· Εἰς ὑγρὰ, ἢ διὰ τῶν ὑγρῶν πορεύομαι, εἰς ὕδατα διαπορεύομαι.

Ὑγροπόρος, ὁ, ἡ· Ὁ διὰ ὕδατος, θαλάσσης, ὑγρασίας πορευόμενος, ὁ περῶν, διαβαίνων τὰ ὕδατα, θαλασσοπόρος.

*Ὑγροῤῥοέω, (ῥους, ῥέω). Ἐξ ὑγρασίας ῥέω, εἶμαι ῥευστός.

Ὑγρός, ά, όν (ὗω, ὕδωρ) Τδατώδης, νοτερός, ἁλισθηρός, γλισχηρός, ἀντιδ. τοῦ ξηρός· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ῥευστός. «Ὑγρὸν ἔλαιον,» Ἰλ. Ψ, 281. «ῥευστὸν ἐλαιόλαδον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τῶν ζώων λίπους. «Ὑγρὰν γάλα·» πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πανηγυρικοῦ καὶ ξηροῦ γάλακτος, ἤτοι τοῦ τυροῦ. «Ὑγρὰ ὕδωρ·» Ὀδ. Δ, 456. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ παγετοῦ ἢ πάγου, ῥευστόν· «Ἄνεμοι ὑγρὸν ἀέντες,» ἄνεμοι, φυτῶντες μυζῆ μὲ πολλὴν βροχὴν· κατ' ἀντιδ. τῶν ξηρῶν, τῶν φυσώντων εἰς καιρὸν ξηρασίας. Ὀδ. Ε, 478. Τ, 441. Ἡσιό. Ἔρ. 627. Θεογν. 869. ὅθεν «Ἡ ὑγρὰ,» Ἰων. ὑγρὴ· κυρίως μὲν, ἡ ὑγρότης, ὑγρασία· συνήθ. δὲ, ἡ θάλασσα· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅτε τις ἀντιτάσσει τὸ, τραφερὴ. Ἰλ. Ξ, 308. «Ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν·» ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν γῆν, καὶ τὴν ὑγρὰν θάλασσαν. Τ, 98. καὶ τὸ ἀπείρων γαιέων· «Τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν, ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.» Ἰλ. Ω, 341, Ὀδ 5, 45. Ἀντὶ τοῦ, ὑγρὸ, μεταχειρίζεται ὁ Ὅμ. τὸ, «Τηρὰ κέλευθα,» τοὺς ὑγροὺς δρόμους, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ, θάλασσα, Ὀδ. Ρ, 71. Ι, 252, καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ «Τὸ ὑγρὸν, καὶ, τὰ ὑγρὰ,» ἀντὶ, ἡ ὑγρασία. — 2) καθόλου, μαλακὸς, ἁπαλὸς, εὐλύγιστος, εὐάγηστος, εὐλύητος, εὐεμπτος, εὐάγωγος, εὔτροφος, εὔκολος, εὐκόλως μεταχειρίστος, εὐκολακίνητος, Ξενοφ. «Τράπεζαι·» ὑγρὰ κνήμη, λαγών. «Τρὰξ τράχηλος·» μαλακὸς, εὐκαμπτος· «Ὑγρὸν ὠάτων,» Πίνδ. Πύθ. 1, 17. οὕτω καὶ «Σῶμα ὑγρὸν·» εὐκαμπτον. «Τρὰξ χαλινὸς·» εὔστροφος, εὐλύητος, ὡς ὁ αὐτὸς Ξενοφῶν (Ἱππ. 10, 8. καὶ 10.) λέγει «Τρὸν τοῦ χαλινοῦ ἐστιν, ὅταν οἱ ἄξονες εὐρεῖαι, καὶ λεῖαι ἔχωσι τὰς συμβολὰς·» ὡσαύτως καὶ ἐπὶ εὐλυγίστου τόξου, ἐπὶ τῶν εὐκάμπτων φύλλων τοῦ κισσοῦ, κ. τ. τ. ἀντιδ. τοῦ σκληρός. Ἄλλα, «Τρὸν ὄμμα,» καὶ, «Τρὸν ὀφθαλμὸς·» ὁ περιστρεφόμενος καὶ παίζων, ἤτοι ὁ ἐρωτικὸς, ὑπὸ ἐρωτικοῦ πόθου περικυλούμενος· ὅθεν καὶ «Τρὸν ὁρᾶν, ὑγρὸν δέρεσθαι,» βλέπω ἐρωτικῶς, ἔχω ἐρωτικὸν βλέμμα· οὕτω καὶ «Τρὸς πόθος,» Θεμ. Ὁμ. 18. 33. Ἰακ. Μελ. 14, 7. καὶ Λεων. Τερ. 37. 3. «Τρὸν ἀτίδειν·» ψαλλω μαλακώτατα, καὶ κινῶ εἰς ᾄκρουα. «Εὔπλαστον καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης·» Πλούταρχ. εὐκαμπτος, μεταβλητὴ, δυναταδηλαδὴ νὰ τὴν πλάσῃ καὶ νὰ τὴν μορφώσῃ τις ὡς θέλει· β) ἀλλὰ καὶ, ἄτονος, χαλαρὸς, χαῦνος Σοφοκλ. Ἀντ. 1236. — 3) τροπικ. ὅθ. «Τρὸς,» ὁ εὐκαταφόρητος, ἢ εὐκατάφορος εἰς ἡδονὰς, ἀσελγὴς. ὅθεν καὶ, «Τρὸς βίος·» ὁ ἄσωτος, καὶ ἐντεῦθεν, κλίνω εὐκόλα εἴς τι, ἔχω κλίσιν εἴς τι· «πρός τι» εἶμαι εὐμετάβλητος. Ἐπίῤῥ. «Τρὸς·» κατὰ τὸν ὑγρὸν τρόπον, ῥευστῶς, εὐκόλως, μαλακῶς, εὐεμπτως. Ξενοφ. «Ὁ πολὺς ὑγρὸς κέμπτει·» καὶ «Τροτέρως κέμπτουσι.»

Δημοσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Υγρόσαρκος, ὁ, ἡ (σαρξ). Ὁ ὑγρὰν, μαλακὴν, τρυφερὸν, ἢ χαῦνον σάρκα ἔχων.

Υγρότης, ητος, ἡ (ὑγρός). Τὸ εἶναι, ἢ κατάστασις τοῦ ὑγροῦ, ὑγρασία, ῥευστότης, γλυστρότης. Ξενοφ. Οἰκ. 19, 11. »Τὰ φυτὰ σήπεσθαι δι' ὑγρότητα.« 2) καθόλου, μαλακότης, εὐλυγισία, εὐκαμψία, εὐκινησία Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 6. »Τὸ κινεῖσθαι παρεῖχε θερμασίαν καὶ ὑγρότητα· μαλακότητα. νὴ γρότης τῶν ὀμμάτων«, τὸ μαλακὸν βλέμμα. 3) τροπ. εὐκαμψία, εὐκινησία τοῦ νοὸς, εὐαγωγία, ἐπιείκεια, γλυκυθυμία. »Τὴν ὑγρότητα αὐτῶν τοῦ ἤθους τοῖς ἄκροις εἰς ἕλιγα προαγαγέσθαι· τὸ ἁπλοῦν, μαλακὸν τῆς καρδίας τῶν. Λυκοῦργ. »Τῆς βίου δὲ, ὡς τὸ, »Βίος ὑγρὸς«. ἀσωτεία. Ἀθήν. Ὑ, σελ. 258. καὶ Σχολ. Ἡσιόδου Θεογον. »Ὑγροὺς καλοῦμεν τοὺς ἀσελγεῖς ἀνθρώπους.« Πλούταρχ. εἰς Βίμ. 3. »Περὶ τὰς ὑποδοχὰς ὑγρότης καὶ φαψίλεια· ἀσωτεία· ἔνθα τὸ, ὑγρότης καὶ ἀφιλεία«, κεῖται ἐκ παραλλήλου.

*Ὑγροτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ γεννῶν, προάγων ὑγρασίαν, ὕδωρ. Νόνν. προπαροξυτ. δὲ, ὑγρότοκος, ὁ ὑγρὸς γεννημένος.

Ὑγροτροχηλός, ὁ, ἡ (τροχηλος). Ὁ ὑγρὸν, ἤτοι μαλακὸν καὶ εὐκαμπῆ τροχηλὸν ἔχων. Ἀριστοτέλ. »Ὑγροτρόχηλα ζῶα.«

Ὑγροτροφικός, ἡ, ὁν. Ὁ εἰς ὑγροτροφοὺς ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ εἴδους τούτου ὤν. »Ζῶον ὑγροτροφικὸν, ὑγροβατικὸν, καὶ, ὑγρόβιον. Ἀθήν. 3. σελ. 92.

Ὑγρότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ εἰς ὕδατα τρεφόμενος, ζῶν.

*Ὑγρουσία, ἡ, Ὑγρασία, Χαλκίδ. εἰς Πλάτ. Τίμ.

Ὑγρόφθαλμος, ὁ, ἡ (ὀφθαλμὸς). Ὁ ὑγρὰ, ῥευστὰ, μαλακὰ, εὐκίνητα, ἢ πορικὰ, ἀσελγῆ, καὶ ἐρωτικὰ ὄμματα ἔχων.

Ὑγρόφθογγος, ἡ (φθόγγος) »λέγουσι Φιλήται, ἧτις, ὅταν κιρνᾶται ἐξ αὐτῆς, τίχει, καὶ ἀποτελεῖ πεποιημένον τινὰ φθόγγον ἐκ τοῦ περιεχομένου ῥευστοῦ. Ἀνέλ. 2, σελ. 271.

Ὑγρόφλοιος, ὁ, ἡ, (φλοιὸς). Ὁ ὑγρὸν, ἢ μαλακὸν φλοιὸν ἔχων. Γεωπον.

Ὑγροφοβία, ἡ. = ὑδροφοβία.

Ὑγρόφοιτος, ὁ, ἡ (φοιτάω) = ὑγροπόρος. Λυκόφρ. 88.

*Ὑγροφόρητος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φερόμενος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, ἀπὸ τὸ ὕδωρ. Νόνν.

*Ὑγροφόρος, ὁ, ἡ, = ὑδροφόρος.

Ὑγροφυὴς, ες, ὁ, ἡ· καὶ Ἠπίρ. ὑγροφνῶς (φυή). Ὁ ὑγρᾶς φύσεως ὤν· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑγρός.

*Ὑγροχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτὼν). Μὲ ὑγρὸν φόρεμα, ὑγρὰ ἐνδεδυμένος, τοῦ ὁποίου τὰ φορέματα εἶναι ὑγρὰ. ὕδωρ. Νόνν. 23.

*Ὑγροχρως, ωος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὁ ὑγρὰν ἐπιφάνειαν ἔχων, Ἰαμ. Γαζ. 283.

*Ὑγροχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Ὑγρῶς χυνόμενος· »ὄμβρος«, Νόνν. 8.

*Ὑγρωνω = ὑγραίνω, ἀμφ.

Ὑγρώσσω, ποιητ. ἀντὶ, ὑγραίνω, βρέχω, νοτίζω, κάμνω ὑγρὸν. 2) ἀματαβ. ἀντὶ, ὑγρίζω· εἶμαι ὑγρὸς, βρεγμένος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1340.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Δ.

Ὑδαλέος, ἑα, ἐον (ὕδωρ). Ὑδατώδης. 2) ὑδαρὴς, ὑδρωπικός. Γαλην. »Καὶ ἡ χροιὰ εἰς τὸ λευκότερον τε καὶ ὑδαλεώτερον ἀντάρασται τοῦ κατὰ φύσιν. Ἱπποκρ. (ῠ, ἀλλὰ παρὰ ποιητ. εἰς τὴν ἄρσιν καὶ ῡ.)

Ὑδαποτέω, ἡμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ὑδατοποτέω.

Ὑδαρὴς, ἐος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὑδατώδης, μετ' ὕδατος μεμιγμένος, νερωμένος, λεπτὸς, ἀραιὸς, νερουλὸς. Ξενοφ. Ἀνοφ. 1, 3. »Οἶνου ἡ πάμπαν ἀπεχόμενοι, ἢ ὑδαρεῖ χρώμενοι· κεκραμένῳ, καὶ ἀντεύθεν. 2) τροπικ. ἐξησθενημένος, ἀδύνατος, ψευδὴς, μὴ ὑπόκρισιν. »φιλότητος«, Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 807.

*Ὑδαρὸς, ά, όν, = ὑδαρὴς, ἔθεν

Ὑδαρότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, ἢ ἡ φύσις τοῦ ὑδαροῦ. Κλήμ. Παιδαγ. 2.

*Ὑδαρώδης, ὁ, ἡ (ὑδαρὸς, εἶδος) ὡς τὸ, ὑδαρὴς· ὑδατώδης, ὡσὰν ὕδωρ.

(Ὑδας), ἄχρηστ. ὀνομστ. ἐκ τῆς ὁποίας σχηματίζονται αἱ πλάγιαι πτώσεις τοῦ, ὕδωρ, γεν. ὕδατος, κ. τ. λ.

Ὑδατιστερὴς, ἐος, ὁ, ἡ (στέγω) ὡς τὸ ὑδατοστεγής. Ὁ ἐμποδίζων τὸ ὕδωρ. Ἀνθολογ. »Πίλος ὑδατιστερὴς· ὁ τὸ ὕδωρ, τὴν βροχὴν κωλύων, ἐμποδίζων διὰ νὰ μὴ διαπεράσῃ εἰς τὸ σῶμα. Φιλ. Θεσσ. 5, 5. παρβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 688. (ῠ, ἀλλὰ παρὰ Φιλ. ῡ.)

Ὑδατάινω, καὶ, ὑδαταίνομαι, μέσ. (ὕδωρ). Εἶμαι ὑδρωπικός· παρ' Ἱπποκρ. »Γυναῖκες ὑδατεύουσαι· τὸν ὑδρωπα ἔχουσαι, ὑδρωπικαὶ (ὡς καὶ τὸ »Τδατανόμενοι· ὑδρωπικοὶ), ἢ τὰ ὑδαρὰ αἵματα, ἢ τὰ καταμήνια ἔχουσαι.

Ὑδάτεινος, η, ον, = ὑδάτινος. Ἱπποκρ. ἀμφ.

Ὑδατηγὸς, ὁ, ἡ (ἄγω). Ὁ ὕδωρ ἄγων, φέρων, ὑδραγωγὸς, ὑδροφόρος, ἢ ὁ ἀντλῶν ὕδωρ. Σουίδ.

Ὑδατηρὸς, ά, όν (ὕδας). Ὁ εἰς ὕδωρ ἀνήκων, ἢ ἀγγεῖον περιεκτικὸν ὕδατος. Αἰσχύλος παρὰ Πολυδ. 6, 23. »Κρωσσὸς ὑδατηρὸς· ὡς τὸ, οἰνηρὸς, ἐκ τοῦ οἶνος· ἄντλημα, κουβᾶς. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια παρορμηθεῖσα ἐσχημάτισε τὸ, »Λασήρονα· ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον φέρεται τὸ ἔλαιον. Ὀξιώρυον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ὄξος. Ἀλατηρὸν, τὸ ἅλας κ. τ. λ.

Ὑδάτινος, ίνη, ινον· ἔτι δὲ καὶ δικαταλήπτου (ὕδωρ). Ὁ ἐξ ὕδατος ἢ μετ' ὕδατος κατεσκευασμένος, ὁ ἐξ ὕδατος ἢ μετ' ὕδατος ὤν, ὑδατώδης, ὑδαρὴς, καθόλου δὲ, ὑγρὸς, νότιος· παρὰ Θεοφράστ. »Τδάτινος ἄνεμος· ὑγρὸς, νοτερός· ὡς καὶ παρ' Ἱπποκράτ. τόπ. 2. »Ἄνεμος ὑδατεινός«. διαφανὴς ὡς ὕδωρ, ἐπὶ λεπτῶν φορεμάτων τῶν Μιλησίων γυναικῶν. »Τδάτια βρέχει,« Θεόκρ. 28, 11· ὅπου ἄλλοι ἀσωφ φορέμματα, ἔχοντα τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος, ἢ τῆς θαλάσσης. 3) ὡς τὸ, ὑγρὸς, σημσ. 2. εὐλύγιστος, εὐκίνητος, εὔστροφος »βραχίονες«, Mehlhorn. Ἀνακρ. 16, 9. σελ. 81. Ἀντίπ. Θεσσ. 32. 5. »νηκριτος«, ἐπ. εἰς, 705, 3. (υυυυ, ἀλλὰ παρὰ ποιητ. καὶ - υυυ, καὶ παρὰ Μάτρ. 1, 79. υυ-υ)

Ὑδάτιον, τὸ, ὑποκορ. τοῦ, ὕδωρ, Ὀλίγον ὑγρὸν, μικρὸς, ῥυὴ, μικρὰ βροχὴ· παρὰ Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 2, 3. καὶ εἰς τὸν πληθ. ἐνῤῥηστ.

Ὑδατίς, ίδος, ἡ. Φύσκη, φυσαλὶς, πεπληρωμένη ὑδατος, ἢ λίπους, ὑποκάτω τῆς ἀνωτέρω βλεφαρίδος. Γαλην. καὶ Παῦλ. Αἰγιν. 6, 14. ὁ Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἔχουσιν. »Τδατίς, σταγὼν.«

Ὑδατισμὸς, ὁ· ὡς ἐκ τοῦ ὑδατίζω. Ὁ γινόμενος ἐρεθισμὸς, ἢ φόρτος τοῦ ὑδατος εἰς τὸ σῶμα τῶν ὑδρωπικῶν. Ἡσύχ. Αὐρηλ. 5, 10.

*Ὑδατοειδὴς, ὁ, ἡ (εἶδος) = ὑδατώδης.

Ὑδατόεις, όεσσα, όεν (ὕδωρ). Ἐξ ὕδατος, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδατος, διαφανὴς, ὑγρὸς ὡσὰν ὕδωρ, ὡς τὸ, ὑδατώδης, ποιητ. (ῠ, ἀλλὰ συνήθ. ῡ, ὡς κείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἄρσιν).

Ὑδατοθρέμμων, ονος, ὁ, ἡ (θρέμμα, τρέφω). Ὁ ἐκ τοῦ ἢ ὑπὸ τοῦ ὕδατος τρεφόμενος, ὁ εἰς ὕδατα αὐξένων, ζῶν, διαιτώμενος· »ὑδατοθρέμμων ἰχθύς« ὑδατοτρεφὴς· (ῠ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ ῡ, Ἐμπεδ. 78, 88).

Ὑδατόκλυστος, ὁ, ἡ (κλύζω). Ὁ ὑπὸ ὕδατος κλυζόμενος, πλυνόμενος, βρεχόμενος, ὁ εἰς ὕδατα πλυσὶς, πλυμένος εἰς τὸ νερὸν. Πλουτάρχ. Προβλ. Ῥωμ. (ῠ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ ῡ)

*Ὑδατοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅπου κτυπᾷ τὸ ὕδωρ, ὑπὸ ὕδατος κτυπημένος. Ἡ ὀνομα. ὑδατοπληγὴς, εἶναι ἀμφ. Bast. ep. cr. p. 282. Ὀππιαν. κυνηγ. 2, 142. »Ἄκρα ὑδατοπληγής· πληττομένη ὑπὸ ὕδατος, ἐπὶ τῆς ὁποίας κτυπᾷ τὸ ὕδωρ· ἔνθα πρότερον »Τδατοπηγή«, ἔκειτο (ῠ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ ῡ).

Ὑδατοποσία, ἡ, (ὑδατοπότης) = ὑδροποσία.

Ὑδατοποτέω, ῶ· Πίνω ὕδωρ, = ὑδροποτέω.

Ὑδατοπότης, ου, ὁ (πίνω) = ὑδροπότης. Ἀθήν. 2, σελ. 44.

*Ὑδατοποτέω, = ὑδροποτέω, ποιητ. ἴδε Lobeck. Φρύν. σελ. 456.

Ὑδατοστεγὴς, ἐος, ὁ, ἡ (στέγω) = ὑδατιστεγής· Βαστάζων, ἐμποδίζων τὸ ὕδωρ, ἀμυντικὸς κατανοτίας, ἢ ὑγρασίας. Ἀναλεκτ. 2, σλ. 212.

Ὑδατοστεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ (στέφω). Μετὰ ὕδατος ἐστεφανωμένος, περικυκλωμένος· ποιητ. Ἀρχέστρατος παρ' Ἀθήν. σελ. 302.

*Ὑδατοσύδη, ἡ. Ὄνομ. Νηψίδος τινὸς, ἐκ τοῦ, ὕδωρ, καὶ ὕδνης, ὡς τὸ, Ἀλοσύδη, ἐκ τοῦ, ἅλς.

Ὑδατοτρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὡς τὸ, ὑδατοθρέμμων· Ὀθων. Ρ, 208. »Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος« ὑπὸ ὕδατος τρεφομένων ἢ αὐξομένων.

Ὑδατόχλοος, ὁ, ἡ, (χλόη) = ὑδατόχλωρος.

Ὑδατόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρὸς). Πράσινος, ἢ γαλάζιος ὡς τὸ ὕδωρ, νεργαλάζος. (ῠ, εἰς τὴν ἄρσιν δὲ καὶ ῡ.)

Ὑδατόχολος, ὁ, ἡ (χολή.) Ὁ μετὰ ὕδατος καὶ χολῆς μεμιγμένος.

Ὑδατόχροος, ὁ, ἡ (χρόα). Ὁ ὕδατος χροιὰν, ἢ χρῶμα ἔχων.

Ὑδατόω, ῶ (ὕδωρ). Κάμνω τι νερουλόν. Πάθητικ. »Ὑδατοῦμαι, ὑδαρὴς γίνομαι, ἔθεν »Τδατούμενος«, ὁ ὑδρωπικός. Ἱπποκράτ.

Ὑδατώδης, ὁ, ἡ (ὕδωρ, εἶδος). Ὁ ὕδατος εἶδος ἔχων, μὲ ὕδωρ ὅμοιος, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὕδατος, πλήρης ὕδατος ἢ ὑδάτων, ἢ μετὰ ὕδατος μεμιγμένος, ὁ ὕδωρ ἔχων, ἔμυδρος, ὑδάτινος, ὑγρὸς, καὶ ὑγρός. = ὑδαρὴς, καὶ, ὑδαλέος· ἔθεν καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑδρωπικός.

Ὑδεῖω, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑδέω, = ὕδω. Καλλίμαχ. εἰς Δία. 76.

Ὑδεραίνω, (ὕδερος). Ὕδερον ἔχω, εἶμαι ὑδρωπικός. Ἱπποκρ.

*Ὑδεράω, = ὑδεριάω, Lob. Φρύν. σελ. 80.

Ὑδερίασις, εως, ἡ· Ὕδρωψ, τὸ πάθος τοῦ ὑδέρου, ἐκ τοῦ

Ὑδεριάω, ῶ (ὕδερος) = ὑδεραίνω, καὶ, ὑδρωπιάω.

Ὑδερικός, ἡ, όν (ὕδερος) = ὑδρωπικός. »ὑδ. ἀρρώστημα«, »ὑδρωπικία. Πλούταρχ.

Ὕδερος, ὁ· καὶ, Ὑδερεύς, ὁ (ὕδωρ) παρ' Ἱπποκράτ. = ὑδεριάσις, καὶ, ὑδρωψ. ἐκ τοῦ, ὕδω· ὡς καὶ τὸ, ὑγρὸς, ὑγερὸς, ἐκ τοῦ, ὑγω, ἔθεν

Ὑδερόω, ῶ· παρ' Ἱπποκράτ. »Τδερούμενοι. μέσ. = ὑδεραίνω.

Ὑδερώδης, ες, ὁ, ἡ, συνηρ. ἀντὶ, ὑδεροειδής.

Ὑδέω, ῶ. ποιητ. παρασχημτσμ. τοῦ, ὕδω, ἅδω, λέγω, ὑμνῶ. Καλλίμ. εἰς Δία 76. »Τδεόμενοι λάγομεν· ὁ Σχολ. Ἀπολλ Ῥόδ. 2, 530. »Καὶ τὰ μὲν, ὡς ὑδέουσιν ἄδονται καὶ λέγονται, ὁ Σχολ.

*Ὕδη, ἡ, πόλις τῆς Λυδίας, Ἰλ. Υ, 385· ἡ μετὰ ταῦτα Σάρδεις ὀνομασθεῖσα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τ'δης, ου, ὁ· Ἀοιδός, ποιητής. Ἡσύχ.

Τ'δνέω, τρίφω. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Τ'δνης, ου, ὁ (ὕω). Παρ' Ἡσυχ. «Τδναι, ἔγγονοι, σύντροφοι· καὶ, ὕδνης, εἰδώς, ἔμπειρος· ὅστις ἀναμφιβόλως σκοπεύει ἐπὶ τὸ «Ἀλοσύνην». Ἰλ. Τ, 207. ὄνομα Νηρηΐδος, ἢ ἐπίθετον Ἀμφιτρίτης, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, ὁ ἐστὶν, ὁρμᾶν, ἢ παρὰ τὸ εἰς ἅλα δεύεσθαι, ἢ δύεσθαι, κατάτινας· ἀλλ' ἐνταῦθα λέγεται ἡ Θέτις «Καλλιπλόκαμος ἀλοσύδνη· καὶ ἡ Φαίακη, Ὀδυσ. Δ, 484. «Νηποίης καλῆς Ἀλοσύδνης». Ἀπολλ. 4, 1599 «Εἶτε σε Φόρκυν ἢ Νηρῆα Σύγατρες ἐπικλείουσ' ἀλοσύδναι· ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ὡς ἐπίθετον τό, «Ἀλοσύδναι· διὰ τοῦ, Θαλάσσιαι· οὕτως ἡρμήνευσάν τινες καὶ τὸ Ὁμηρικόν. Ἀλόσυδνα, διὰ τοῦ, θάλασσα· ἀλλ' ὁ Καλλίμαχος κατ' Εὐσταθίου ὠνόμασεν «Τδατοσυδνηνὰ καίτινα Νηρηΐδα· καὶ αὖτη εἶναι ἐνταῦθα ἡ ἀβίαστος ἑρμηνεία τῆς τωρινῆς ἀναγνώσεως· ὁ Ἡσύχιος ἠκολούθησε τοὺς ἑρμηνεύσαντας τό, Ἀλόσυνον, καὶ, Ἀλοσύδνη, διὰ τοῦ, Θαλάσσιος, καὶ, Ἀλὲς ἕτερον. Οὗτοι φαίνεται, ὅτι παρέβαλον μετὰ ταύτου καὶ τό, Τδνον· καὶ ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ «Τδνεῖν, τρέφειν, αὔξειν, κρύβειν· παρὰ Ἡσυχίῳ. — Ἡ τοῦ κατακολυμβητοῦ Σκύλλιδος θυγάτηρ παρ' Ἀθηναίῳ (7. σελ. 296.) Τδνη, κατὰ τὸν Παυσανίαν 17, 19. ἐκαλεῖτο, Κυύνη.

Τ'δνον, τό· καὶ, Οἴδνον (οἰδάω) Βολβός τις ἐδώδιμος ὑπὸ γῆν γινόμενος, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ Λυκοπέρδου, Lycoperdon tuber.

Τ'δνόφυλλον, τό· (φύλλον). Πόα τις ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα φυομένη, προς τὸ δείχνειν αὐτά. Ἡσύχ. Ἀδήν. 2. σελ. 62. Εὐστάθ. εἰς Ὀδυσ. Ο, σελ. 1020. 40.

Τ'δογενὴς, ές, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὁ ἐκ τοῦ ὕδατος γεγεννημένος. Ὀρφ. ποιητ. ἐκ τοῦ

Τ'δος, εος, τὸ. ποιητ. αὐτὸ τοῦ, ὑδωρ. πρῶτον δηλαδὴ ἔλεγαν, ὕλωρ, ὕδωρ τὸ Λατιν. Sudor. ὑγρὸν, ὑγρασία, ὑδωρ· καὶ ἐντεῦθεν αὐτὸ τοῦ, Ἱδρὼς· ὡς τὸ, τέκμαρ, τέκμωρ. Κυρίως δὲ εἰς χρῆσιν ἦτο μόναν ἡ ἐπικὴ δοτ. ὕδει· ὁ δὲ Καλλίμαχος λέγεται, ὅτι ἐμεταχειρίσθη καὶ τὴν ὀνομ. (τὸ υ, εἰς μὲν τὴν ἄρσιν εἶναι μακρὸν, Θέογν. 991. εἰς δὲ τὴν θέσιν, βραχύ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 61.)

Τ'δρα, ἡ (ὕδωρ). Ὅμοιές τις εἰς ὕδατα διαιτώμενος, Νεοσφίδα. = Τ'δρος. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τδρκα, ὁ ὕδρος ὄφις· οἱ δὲ τὸ, «Χέρτυδρον». Ἡσιόδ Θεογ. 313. παροιμιακ. «Τδραν τέμνωμι, ἐπὶ ἀνικήτων δυσκολιῶν, ἐπειδὴ εἰς τὸν τόπον πάσης μιᾶς κεφαλῆς, τὴν ὁποίαν ἔκοπταν ἐκ τῆς Λερναίας Τδρας, ἐφύτρευαν δύο νέαι. Ἀπ. Πλάτ. Πολιτ. 4, 5.

Τ'δραγωγεῖον, τό. Αὔλαξ, διώρυξ, διὰ τῆς ὁποίας ἄγεται τὸ ὕδωρ ἀπὸ τινος τόπου εἰς ἄλλον, καὶ μάλιστα τὸ πόσιμον. Στραβ. ἐκ τοῦ

Τ'δραγωγέω, ὦ (ὑδραγωγός). Ἄγω, φέρω τὸ ὕδωρ. Στραβ. ὅθεν

Τ'δραγωγία, ἡ. Τὸ ἄγειν, φέρειν τὸ ὕδωρ, Πλάτ. Τίμ. σελ. 77. Ε. 2) ὑδραγωγεῖον.

Τ'δραγώγιον, τό. = ὑδραγωγεῖον.

Τ'δραγωγὸς, ὁ, ἡ. Ὁ ἄγων, φέρων τὸ ὕδωρ. «Ὁ ὑδραγωγός», ὁ ἔχων τὴν ἐπιστασίαν εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα, ἢ ὁ γράφων περὶ αὐτῶν. 2) = ὑδραγωγεῖον, καὶ, ὑδραγώγιον· παρὰ τοῖς Ο'. Ἐκκλησιαστ. 24. «Ἐγὼ ἡ σοφία ὡς διώρυξ ἀπὸ ποταμοῦ, καὶ ὡς ὑδραγωγὸς ἐξῆλθον εἰς παράδεισον».

Τ'δραίνω, (ὕδωρ). Τδωρ περιχέω, ποτίζω, βρέχω, ὑγραίνω. «Χοὰς τρισσὰς ὑδραίνειν τινί». Εὐριπ. Ἰφιγ. Ταυρ. 162. πλύνειν, λούειν. Μέσ. Τ'δραίνομαι· λούομαι, πλύνομαι. Ὀδυσ. Δ, 750, 759. Ρ. 48, 58. Ἀλλ' ὑδρηναμένῃ, καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἑλοῦσα, εἰς ὑπερῷ', ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ εὐκόσμοι· λουσαμένη, ἀνέβη καὶ προσηύχετο.

Τ'δραῖος, αἷα, αἷον, (ὕδωρ). Εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς τὴν θάλασσαν· ἀντίθ. του, χερσαῖος. Ναυτ. Χρον. 1, 5. κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν ξηράν.

* Τ'δράκης, ὁ, Ὄνομ. κύρ.

Τ'δραλεσία, καὶ

* Τ'δραλέσια, τὰ, πληθ. τοῦ, ὑδραλέσιον, (ἁλέω). Τδρόμυλος, νερόμυλος. Gl. Vulcan. p. 252.

Τ'δραλέτης, ου, ὁ (ἁλέω). Τδρόμυλος, νερόμυλος. Στραβ. 12. σελ. 834. (ἂν δὲ καὶ = ὑδραλέσιον, ὑδρόμυλος, ἀμφ.)

Τ'δραλετία, ἡ. Τὸ ἀλέθειν εἰς τὸν ὑδρόμυλον. Ἡσύχ.

Τ'δράλμη, ἡ (ἅλμη). Ἡ μετὰ ὑδατος ἅλμη, ἁλμύρα, σαλμυρὸν. Γλωσσ. Στεφ.

* Τ'δρεμία, ἡ, Πόλις τῆς Κρήτης.

* Τ'δρευτός, ὁ, (ὑδρεύω). Ὁ προρρίπτιζων τοὺς μυουμένους τὰ μικρὰ μυστήρια. Ἡσύχ.

* Τ'δρευτικός, ἡ, όν, = ὑγραντικὸς, ἁμῦδρ.

Τ'δράργυρος, ὁ (ἄργυρος). Ὁ ταχυκίνητος ἑτοιμαζόμενος ἢ ἐκβαλλόμενος ἐκ κινναβάρεως. Διοσκορ. 5, 102. καὶ 6, 29. Ὁ δὲ φυσικὸς ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν. «Ἄργυρος χυτὸς· διὰ τὸ νὰ ἔχῃ τὸ χρῶμα τοῦ ἀργύρου, καὶ εἶναι ῥευστός.

Τ'δράρπαξ, αγος, ὁ (ἁρπάζω) = Κλεψύδρα. Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστοτελ. περὶ Οὐρανοῦ. σελ. 127.

Τ'δραύλαξ, ακος, ὁ· Αὔλαξ διὰ τῆς ὁποίας φέρεται, ἢ ῥέει τὸ ὕδωρ.

Τ'δραύλης, ου, ὁ (αὐλέω). Ὁ παίζων τὴν ὕδραυλιν.

Τ'δραύλησις, ἡ· ἀντὶ τοῦ, Τδραυλις, φέρεται παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους φυτικά. «Τδραυλοῦσα· ἴδε τὴν τοῦ Νικομάχ. Γερασ. Μουσικ. Κυρίως δὲ σημαίνει ἡ ὑδραύλησις, τὸ ὑδραυλεῖν, παίζειν τὴν ὕδραυλιν.

* Τ'δραυλικός, ἡ, όν. Ὁ σύνηκων εἰς τὴν ὕδραυλιν. Ἡρ.

Τ'δραυλις, εως, ἡ (ὕδωρ, αὐλέω) Ὄργανον μουσικόν. Ἀριστοτέλης παρ' Ἀθην. 4, σελ. 174. «Ἐκ τῶν ἐμπνευστῶν ἂν ἴσως ῥηθείη τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατεστραμμένοι γάρ εἰσὶν οἱ αὐλοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἀραιουμένου τοῦ ὕδατος ὑπό τινος κενώτερον, ἔτι δὲ διὰ κυμαινομένων ἀξιόν διὰ τοῦ ὀργάνου, ἐμπίπτουσι οἱ αὐλοὶ, καὶ ἦχον ἀποτελοῦσι προσηνῆ». ἔνθα ἐπιφέρει ὁ Ἀθήναιος. «Ἐκ τῶν χειτόνων τις ἐξηκούσθη ὑδραύλεως ἦχος πάνυ τι ἡδὺς καὶ τερπνὸς, ὡς πάντας ἡμᾶς ἐπιστραφῆναι θελχθέντας ὑπὸ τῆς ἐμμελείας· καὶ πάλιν αὐτὸν ἐκ Πάτμου». «Μικρά τινα ἔννοιαν δοῦναι τοῦ κατασκευάσματος, νυκτερινὸν ποιήσας ὡρολόγιον ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν. Περὶ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου τούτου ἀναφέρει καὶ ὁ Βιτρούβιος. βιβλ. 10, κεφ. 13. ὅστις ἔτι αὐτὸ ἀναφέρει καὶ περὶ τινος μηχανῆς διὰ τοῦ ὕδατος κινουμένης «Τδραύλης» καλουμένης, ἔνθα ἄλλοι ἀναγινώσκουσιν «Τδρομύλης». ἀὐτὸς ἔχει ὅτι καὶ «Τδραυλικαὶ ἔργαναι· ἐκ τοῦ «Τδραυλικὸς, ἡ, όν· ὁ εἰς τὸν ὑδραύλην ἢ εἰς τὴν ὑδραυλιν ἀνήκων· ὅθεν παρὰ τοῖς νεωτέροις «Τδραυλικὴ τέχνη· ἡ καταγινομένη περὶ τοὺς αὐλοὺς, σωλῆνας κ. τ. τ. δι' ὧν ἀνήγεται καὶ φέρεται τὸ ὕδωρ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἢ δι' ὧν τὸ ὕδωρ μετὰ δυνάμεως κινεῖ μηχανήν τινα.

* Τ'δραυλος, ὁ, = τῷ προηγμ.

* Τ'δρέα, ἡ, Νῆσος παρὰ τὴν Τροιζῆνα, ἴσως ἡ νῦν «Τδρα.

Τ'δρεία, ἡ (ὑδρεύω). Τὸ ὑδρεύειν, ἀντλεῖν ὕδωρ, ἀρδευσις. Θουκυδ. 7. «Φρυγανισμὸν καὶ ὑδρείαν» λέγεται ἔτι καὶ «Τδρεῖς πεποιῆσθαι· τουτέστιν, ὑδρεύεσθαι· ἀντλεῖν, φέρειν, ὕδωρ, (πέρνειν νερὸ)· ἐν Ἀξιόχῳ φέρεται. «Διαπαίδων ὑδρείαι ἀτλεῖαι ἀναμφιβόλως ἀναφέρεται εἰς τὸ «Ἡμῶ ἀτλουσῶν ὕδωρ εἰς πίθον τετρημένον». Πλούτ. Συμπ. ἠ. «Λίνειαι αἰτήσασα, ἀί ἦν οἱ ναύκληροι τὰς ὑδρείας ἐκ τοῦ Νείλου νυκτὸς, οὐχ ἡμέρας ποιεῦνται· διατὶ οἱ ναύκληροι πέρυσι νερὸν τὴν νύκτα εἰς τὰ πλοῖα των ἐκ τοῦ Νείλου. 2) Πότισμα, βρέξιμον, περίχυσις ὕδατος. Θεόφραστ. Φυτ. Ἱστορ. 2, 8. «Φίλαι δὲ καὶ ὑδρείαι σφόδρα τὸ δενδρον· ἀντὶ τοῦ, πότισμα, βρέξιμον. 31 καὶ αὐτὸ τό, ὕδωρ. Διόδωρ. Σικ. «Τδρείας σπανιζούσης· ἀντὶ «Τδατος σπανιζούσης». 4) Καταχρηστ. δὲ εἰς τὴν παραμυθῆν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑδωρ, ὑδρωψ. Μύθ. Αἰσ. Συναγ. σελ. 302, ἐκδ. Κοραῆ.

Τ'δρεῖον, τό· καὶ Ἰωνικ. ὑδρήϊον (ὑδρεύω) Ἄντλημα, τὸ δι' οὗ ὑδρευόμεν ἀγγεῖον, ὑδρία, κουβᾶς. Ἡρόδοτ. 3, 14. «Τδρήϊον ἔχουσαι». 2) ὁ τόπος, ἔνθα ὑδρεύεσθε, ὑδρεῖαι, φρέαρ, κρήνη, πηγή, πηγάδιον, βρύσις. Παρὰ Στραβωνι 12, σελ. 839. φέρεται καὶ «Τδρίεια τό,

Τ'δρέλαιον, τό· (ἔλαιον). Ἔλαιον μετὰ ὕδατος μεμιγμένον. Διοσκορ.

Τ'δρευμα, τό· Ὁ τόπος, ὅπου τις ὑδρεύει, ἀντλεῖ ὕδωρ, πηγή, φρέαρ, πηγάδιον, βρύσις, κρήνη.

* Τ'δρεύς, έως, ὁ (ὑδρεύω) ποιητ. ἀντὶ, ὑδρευτής. Lobeck. Φρύν. σελ. 316.

Τ'δρευσις, εως ἡ (ὑδρεύω). Τὸ ὑδρεύειν, ἀντλεῖν ὕδωρ, ποτίζειν. Θεόφρ.

Τ'δρευτὴς, οῦ, ὁ (ὑδρεύω). Ὁ ὕδωρ ἀντλῶν καὶ ποτίζων, ὁ ἀρδευών.

Τ'δρεύω, Μ. εὐσω (ὕδωρ). Ἀντλῶ νερὸν, ἀρδεύω, ἐκβάλλω φέρω ἢ πέρνω νερὸν ἀπὸ τὴν πηγῆς. Ὀδυσ. Κ. 105. «Κρηνη δὲ ξύμβλητο, πρὸ ἄστεος ὑδρευούσης. Θεόγν. 264 συνῆθ. Μέσ. Τ'δρεύομαι, ἀντλῶ, πέρνω νερὸν δι' ἐμαυτον, ἐκβάλλω ἢ φέρω, πέρνω ἐκ τῆς πηγῆς ὕδωρ, διὰ νὰ πίω· Ὀδυσ. Η, 131. «Ἐν δὲ δύω κρῆναι, ἔθεν ὑδρεύοντο πολῖται· οὕτω καὶ Γ, 206. ὅθεν ἔπερναν νερὸν. Τμν. εἰς Δήμ. 99. Ἡροδ. 7, 193. 9, 49. 2) Ποτίζω ἢ βρέχω τὰ φυτὰ, περιῤῥαίνω, περιχέω ὕδωρ. Θεόφραστ. αἰτ. φυτ. 2, 8. «Δεῖ δὲ ὑδρεύειν εὖ μᾶλλον κατὰ τῆς κέπρου».

* Τ'δρηγός = ὑδραγωγὸς, Ὀχετὸς, καναλιὸν, Ἡσύχ.

* Τ'δρήϊον, τό, ἀντὶ, ὑδρείου, Ἡροδ. 3, 14.

* Τ'δρηλα, τά, Πόλις τῆς Καρίας.

Τ'δρηλὸς, ἡ, όν (ὕδωρ). Τρανὸς, νοτερὸς, βεβρεγμένος, κάθυγρος, μαλακὸς, ἔνυδρος, ὑδατώδης, ὑδαρὴς, νερουλὸς. Ὀδυσ. Ι. 133. «Λειμῶνες ὑδρηλοὶ· κάθυγροι, ἔνυδροι, ὑδατώδεις· «ὑδρ. Σάμος». Τμν. εἰς Ἀπόλ. 41. καὶ παρ' Ἀθην. 2. «Γῆ ὑδρηλὴ κρήνῃσι καὶ ὀχετηΐσιν· καὶ «Τδρηλὴ καλάμινθος» Νικανδρ. Θηρ. ἢ εἰς ὑγροὺς καὶ ἐνύδρους τόπους φυομένη· Γεωπονικ. Βιβλ. β'. φέρεται ἐπὶ ὁπωρῶν «Τούτων δὲ τὰ λίαν ἔμπυλα, ὑδρηλότερα, καὶ ὅτι μᾶλλον τὰ γλυκάζοντα· ὡς τὰ εἰς ἡμᾶς Νερουλότερα, ζωμερώτερα.

* Τ'δρηρός, ά, όν = τῷ προηγμ. Αἰσχύλ. μόνον ποιητ.

Τ'δρηχόος, ὁ, ἡ (χέω) = ὑδροχόος. «Πόμα ὑδρηχόοιο» Εὐριπ. ποτὸν ἐξ ὕδατος.

Τ'δρία, ἡ (ὕδωρ). Ἀγγεῖον, δι' οὗ ὑδρεύομεθα, ἄντλημα, κουβᾶς, κάδίσκος, λάγηνος, στάμνος, κ. τ. τ. Ἀθην. Ἔτι δὲ καὶ ἡ κάλπη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμέλλαν τὰ ὀστᾶ τῶν τεθνεώτων. Ἀθην. 10. καὶ Πλούταρχ. εἰς Μάρκελ. Παρ' Ἀθηναίοις ἐλέγετο Τρία, καὶ ὁ κάδίσκος, ἢ ἡ κάλπη, ὅπου ἔβαλλον τὰς ψήφους, ἢ τοὺς κλήρους. Ζε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φορ. Ἑλλην. 1, 7, 6. »Θεῖναι εἰς τὴν φυλὴν ἑκάστην ὑδρίαν· καὶ Ἰσοκράτ. Τραπεζ. »Τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν πίρυσιν ἀνοιγομένας τὰς ὑδρίας, καὶ τοὺς Ἱρῆτας ἐξελόντας· καὶ, πάλιν παρ' αὐτῷ· »Τὰ Ὑδρίαι σεσημασμέναι«.

* Ὑδριακός, ὁ. Ὄνομ. ποταμοῦ.

Ὑδριάς, άδος, ἡ. Ἡ εἰς ὕδατα διατρίβουσα Νύμφη. Πλάτ.

Ὑδριφόρος, ὁ, ἡ (ὑδρία, φέρω). Ὁ ὑδρίαν φέρων. Εἰς τὰ Παναθήναια ἦσαν Ὑδριφόροι, αἱ τῶν μετοίκων γυναῖκες. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 738.

Ὑδρινος, ίνη, ινον. Ὁ εἰς ὕδρον ἀνήκων. Πλίν. Hydrinus vulnus, πληγή, ἡ δέγεται ὑπὸ ὕδρου.

Ὑδρίον, τό. ὑποκορ. τοῦ ὕδωρ. Ὀλίγον νερόν, νεράκιον. 2) = ὑδρεῖον, καὶ ὑδρήιον· μικρὰ ὑδρία. 3) ὡρολόγιον ἐξ ὕδατος.

* Ὑδρίς, ίδος, = ὕετις. Ἡσύχ.

Ὑδρίσκη, ἡ· ὑποκορ. τοῦ, ὑδρία. Μικρὰ ὑδρία, λαγηνάκιον. Ἀθήν. σελ. 488.

Ὑδροβατικός, ἡ, όν (βαίνω). Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ περιπατῇ εἰς τὸ ὕδωρ, ὅ-θεν ὡς τό, ὑγροβατικός. Ἀθήν. 3, σελ. 99.

Ὑδροβαφής, έος, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὁ βαμμένος, βουτισμένος, βρεγμένος εἰς τὸ ὕδωρ, ὡς τὸ ψυχροβαφής. Πολυδ. 7, 56.

Ὑδρόγειον, τό. Γάρος μετὰ ὕδατος ἀραιωμένου, ἢ ἡτοιμασμένου. Ἀέτιος 3, 84.

Ὑδρογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὁ εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ὑδρωπα ἔχων, ὑδρωπικός. Μανέθ. 1, 153.

Ὑδρογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη, γιῶναι). Ὁ ἐξερίσκων τὸ ὕδωρ καὶ φρέατα ὀρύσσων, ὅτις σῆλαδὴ γινορίζει τὸ τόπον, ὅπου εἶναι νερὸ, καὶ σκάπτων ἀνοίγει πηγάδιον. Γεωπονικ.

Ὑδρογόνος, ὁ, ἡ. Ὁ ὕδωρ γεννῶν· ὅθεν

Ὑδρογονικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑδρογόνον, ἢ ὁ γεννῶν ὕδωρ. »Σημεῖα ὑδρογονικά· σημεῖα τόπου τινός, ὅστις γεννᾷ, ἀναβλύζει ὕδωρ. Γεωπονικ. 2, 5, 16.

Ὑδροδόκος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὁ ὕδωρ δεχόμενος. Πολυδ. καὶ τόπος, ἔνθα φυλάττουσι τὸ πότιμον ὕδωρ, ὑδρεῖδηκη.

* Ὑδρόδομος, ὁ, ἡ (δόμος). Ὁ κατοικῶν εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὑδροδόμας, ὁ, ἡ (δέμω). Ὁ κτίζων ὕδωρ, σκλαδὴ βρύσεις. Ὀρφ. Ἄμν. 23, 7.

* Ὑδροδοχεῖον, ου, τό (δέχομαι). Ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον δεχόμεθα τὸ ὕδωρ.

Ὑδροδρόμος, ὁ, ἡ (δραμεῖν). Ὁ τρέχων ἢ εἰλυμβῶν εἰς τὸ ὕδωρ.

Ὑδροειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδατος ὤν, ὅμοιος μὲ τὸ ὕδωρ, μορφὴ ἢ χρῶμα ὕδατος ἔχων. Ῥῆσ. 355. Καθόλου δὲ, ὑδατώδης, νοτερός, βρεγμένος.

Ὑδρόεις, έσσα, εν (ὕδωρ). Ὑδρώδης, κάθυγρος, ὑδρηλός. Εὐριπ. Ἑλ. 335. »Ὑδρόεντ' ὄνομα· εὐύδρου, ἐν ὑγροῖς τόποις φυομένου· ἔστι δὲ καὶ, ἀγαπῶν τὸ ὕδωρ, aquaticus, ποιητ.

Ὑδροζήκη, ἡ. Θήκη τοῦ ὕδατος, ὑδρεῖδηκος, στέρνα. Ἀθήν. 5. »Ἦν δὲ καὶ ὑδροζήκη κατὰ τὴν πρόδρομον (τὴν ἐσω τοῦ Ἱρώνος) κλειστὴ, διτχιλίους μετρητὰς δεχομένη, ἐκ σανίδων καὶ πίττης καὶ ὀδωνίου κατεσκευασμένη.

* Ὑδροζήρας, ου, ὁ (ζηρὸς). Ἁλιεύς, ψαρᾶς, Αἰλιαν. Ἰδ. ζ. 1, 19. ὅθεν

Ὑδροζηρία, ἡ. Κυνήγιον εἰς τὰ ὕδατα, ἁλίευσις, ψάρευμα. Αἰλιαν. ζωϊ. Ἱστορ. 15, 11.

* Ὑδροζηρικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἁλίευσιν, εἰς τὸ ψάρευμα. Αἰλιαν, Ζωϊ. Ἱστ. ῠ, 28.

Ὑδροκάλευθος, ήμαρτ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, Ὑδροκέλευθος. Ὀρφ. Ἄμν. 20, 3. = ὑγροπόρευτος.

Ὑδροκέφαλος, ὁ· ἡ, Ὑδροκίφαλον, τό (κεφαλή). Κελσ. 4, 2. πάθος τι κατὰ τὴν κεφαλὴν. Γαλην. πέστι δὲ ὑδατώδους ὑγροῦ ἢ αἱ-ματος τοῦ τρυγώδους συλλογὴ κατά τι μέρος τῶν τὴν κεφαλὴν πλεκόντων σωμάτων· τοιοῦτόν τι φαίνεται, ὅτι εἶναι καὶ τὸ, ὑγροκέφαλος.

Ὑδροκήλη, ἡ (κήλη). Σπάσμα τι, ἢ ὄγκος τις περὶ τὰ εἴδοια ὑπὸ ὕδατος γινόμενος· ὅ ἐστιν, ὑδατώδους τινὸς ὑγροῦ συλλογὴ εἰς τὰ τὸν ὄσχεον διαπλέκοντα σώματα. Παῦλ. Αἰγ. 6. ὅθεν

Ὑδροκηλικός, ἡ, όν. Ὁ ὑπὸ ὑδροκήλης πάσχων, ὁ τὸ πάθος τῆς ὑδροκήλης ἔχων.

* Ὑδροκιρνάω (κιρνάω). Κιρνῶ, μιγνύω, ἀνακατόνω μὲ ὕδωρ, Lobeck. Φρύν. σελ. 630, ἐκ Τζέτζ.

Ὑδρολάπαθον, τό. Τὸ εἰς ὑγροὺς τόπους φυόμενον λάπαθον. Πλίν.

* Ὑδρολόγιον, τό (λόγος). Ὡρολόγιον δι' ὕδατος, κλεψύδρα, Κλεομηδ. 2, 1. σελ. 75.

Ὑδρομαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ διὰ, ἢ ἐκ τοῦ ὕδατος μαντεύων. Στραβ.

Ὑδρομαντεία, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ ὕδατος μαντεία.

Ὑδρομαστευτής, οῦ, ὁ (μαστεύω). Ὁ ὕδωρ μαστεύων, ζητῶν, ὁ ἀνακαλύπτων τὰ ὑπόγεια ὕδατα, ὅθεν

Ὑδρομαστευτικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ὑδρομαστευτὴν ἀνήκων. – »Ὑδρομαστευτικὴ· ἐξασκεῖται Τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ζητεῖν καὶ ἀνερευνᾶν πηγὰς ὑδάτων. Γεωπονικ.

Ὑδρομέδουσα, ἡ (μέδουσα). Ἡ τῶν ὑδάτων μέδουσα, βατίλισσα τῶν νερῶν· κωμικ. ὄνομ. βατράχου τινὸς εἰς τὴν Βατραχομ. 19.

Ὑδρομέλπηρος, ὁ, ἡ (μέλπηρον). Ὁ εἰς ὕδατα κατοικῶν, ἢ παλαίτιον κτενισμένον εἰς τὰ ὕδατα.

Ὑδρόμελι, ιτος, τό. Μέλι μετὰ ὕδατος μεμιγμένον· Νερόμελο.. Διοσκορ.

Ὑδρομέτριον, τό (μέτρον). Ἀγγεῖον μετὰ ὕδατος, δι' οὗ ἐμέτρουν. Θέων εἰς Πτολεμ. 5. σελ. 281. »Διὰ ὑδρομετρίων«.

Ὑδρόμηλον, τό. Ποτόν τι ἐκ μηλομέλιτος μετὰ ὕδατος μεμιγμένον. Διοσκορ. 5, 30. Ἀρτεμιδ. 1, 68.

Ὑδρομιγής, έος, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Μετὰ ὕδατος μεμιγμένος.

Ὑδρομύλη, ἡ, = ὑδρόμυλος. Ἡσύχ.

Ὑδρόμυλος, ὁ (μύλη). Ὁ διὰ τοῦ ὕδατος ἀλήθων μύλος, νερόμυλος· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ, Ἀνεμόμυλος, καὶ Ἀλογόμυλος. Ἡσύχ.

Ὑδρονομέομαι, οῦμαι, Παῦ. (νέμω). Ὑδωρ νομέομαι, νέμομαι, κάμνω τὰ μὲ μοιράσωσι τὸ μερίδιόν μου τοῦ ὕδατος. Λουκιαν. Δεξιφ. ἀμφ. σημασ.

Ὑδροπαραστάται, οἱ. Οἱ παριστάμενοι εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ ἑστῶτες τοῦ ὕδατος. 2) Λίρασις τις Χριστιανῶν, ἱερουργούντων μὲ μόνον ὕδωρ, Δατ. aquarii. Ἱδ. Ἐκκλησ. Θησαυρ. τοῦ Σουικήρου.

* Ὑδροπέω, ἄλλη διάφ. γραφ. ἀντὶ, Ὑδρωπάω.

Ὑδροπέπερι, εως, τό (πέπερι). Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. 2, 191. Polygonum hydropiper ἢ persicaria. Λιν.

* Ὑδροπόρος, ὁ, ἡ (πείρω), = ὑγροπόρος.

Ὑδροποσία, ἡ (ὑδροπότης). Τὸ πίνειν ὕδωρ, ἢ τοῦ ὕδατος πόσις. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 15, 12 »Ὑδροποσίαν, φάρτατε. ὄνασθαι νὰ πίνητε τὸ νερόν.

Ὑδροποτάω, ῶ. Ὕδωρ πίνω, πίνω νερὸν, Ἡρόδ. 1, 71. ὡς ἀντὶ τοῦ, οἶνῳ διαχρῆσθαι· Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 2, 10. »Ἐξέσαι ἡμᾶς ὑδροποτεῖνε· νὰ μᾶς συνεδίσῃ νὰ πίνωμεν μόνον νερόν· ἐκ ταῦ

Ὑδροπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὁ ὕδωρ πίνων, τροπικ. δὲ, ἄνθρωπος εὐτελὴς, ἀβέλτερος, πασηδήποτε ὑψηλοτέρας ἐμπορίας ἀπειπήδειος, ἀνίκανος. Ἰάν. Ἀνδ. 1, 2. σελ. 231. καὶ εἰς Δημοσθ. πολιτ. λέγ. σελ. 369. ὡσαύτως καὶ παρὰ Λατ. aquae potor, Ὁράτ.

* Ὑδροποτέω, = ὑδροποτέω, ποιητ. ἴδε Lobeck. Φρύν. σελ. 456.

* Ὑδροράδινον, τό (ῥάδινον). Τριανταφυλλόλαδον μεμιγμένον μὲ ὕδωρ.

* Ὑδρορόδινον, τό. Τριανταφυλλόνερον, ῥοδόσταμον.

Ὑδρορόα, ἡ, ποιητ. ὑδρορόη, καὶ

Ὑδρορρόα, καὶ, ὑδρορρόη, ἡ. Lobeck Φρύν. σελ. 492. (ῥοή). Ἀμάρα, διώρυξ, ὀχετὸς, διὰ τοῦ ὁποίου ῥέει τὸ ὕδωρ. Ἀριστοφάν. Ἀχαρν. 922. Κοῖλος τόπος ὑπὸ γῆν (αὐλάκιον, καναλίον) δι' οὗ χωρεῖ τὸ ὕδωρ τὸ ἐξ ὑετοῦ· αὐτόθι 1186. καὶ Σφηξ. 126. ἔνθα ὁ Σφηξ 126. ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ὅτι καὶ διὰ τοῦ, ὑπὸ μέρος τῆς στεφανίτιδος, ὅι οὗ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄμβρου ὕδωρ συναγόμενον κατέρχεται· τοῦτέστιν, ὁ κάναλος εἰς τὴν στρέχαν τῆς σκεπαστῆς τοῦ οἴκου. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν καλεῖται ἔτι καὶ »Τέρρόρροια· Σημαίνει δὲ ὅτι κατ' αὐτὸν καὶ τὸ »Ὕφαλος πέτρα· παρὰ Παλλαδίῳ 1, 37. »Μαγειρεῖον ὑρρόροια· λέγεται ὁ εἰς ἡμᾶς, νεροχύτης, λεγόμενος. Παρ' Ἐτυμολόγ. εὑρίσκεται καὶ, ὑδρορρόη, ἢ ὑδρορρόης. 2) = ὕδρωψ.

* Ὑδρόρροια, ἡ, Lobeck Φρύν σελ. 492. καὶ

Ὑδρορρόος, ὁ (ῥέω), = ὑδρερρόα. Ὑδραγωγεῖον, αὐλαξ, δι' ἧς ῥέει τὸ ὕδωρ. Ἀλκίφρ. 3, Ἐπιστ. 37.

* Ὑδρορρύα, ἡ, καὶ, ὑδρορρύη, = ὑδρερρόα, Lobeck Φρύν. σελ. 492.

Ὕδρος, ὁ (ὕδωρ). Ὅφις τις εἰς τὸ ὕδωρ διατρώμενος, = ὕδρα. Ἰλ. Β. 723. »Ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου«. Ἀριστοτέλ. ζωϊ. Ἱστορ. 3, 8. Natrix violator aquae. Ὁ Ἀρτεμίδωρος, 4, 5. ὀνομάζει μεταξὺ τῶν μικρῶν θηρίων »Φαλάγγια καὶ ὕδρος, καὶ σαῦρον· ἀλλ' οὗτος φαίνεται, ὅτι εἶναι ἓν ἄλλο θηρίδιον· ὁ δὲ παρ' Αἰλιανῷ ζωϊ. Ἱστορ. 16, 8. καὶ Ἀρρίαν. Περίπλ. Ἐρυθρ. καὶ παρὰ Πλιν. 6, 26. ἀνήκει εἰς τὸ γένος τοῦ Δινναίκου Hydrus, τὸν ὁποῖον περιέγραψεν ὁ Σνειδέριος εἰς τὴν τῶν Ἀμφιβίων Ἱστορίαν, Φάσελ. 1, σελ. 235. καὶ ἑξῆς.

Ὑδροσεληνίτης, ου, ὁ (σελήνη). Λίθος τις ἐκ τῶν τιμίων. Δαμάσκιος παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σελ. 1066. περιγράφει αὐτόν· »Τὸν ἐν ὕδατι τεγγόμενον, εἶτα ἰσφαίνοντα τὸν μηνίσκον· ἄρα, τὸν ἐν τῷ ὕδατι διαφανῆ γινόμενον, ὡς ὁ Ὠπάλιος, καὶ μηνίσκον τινὰ δεικνύοντα.

Ὑδροσκοπέω, ῶ· καὶ, ὑδροσκοπέομαι, οῦμαι (ὑδροσκόπος). Ὕδωρ σκοπέω, ζητῶ, ἐρευνῶ καὶ εὑρω νερόν. Γεωπονικ. ὅθεν

Ὑδροσκοπικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ ὑδροσκοπεῖν, ἢ εἰς τὸν ὑδροσκόπον ἀνήκων. »Ὑδροσκοπική, ἤτοι· ἡ τέχνη δι' ἧς ἀνερευνῶμεν καὶ ἐξετάζομεν νὰ εὑρωμεν πηγὴν ὕδατος· = ὑδρομαστευτική. Γεωπον.

Ὑδροσκόπιον, τό. Ἡ δι' ὕδατος δοκιμή. Συνέσ. Ἔπιστ. 15. καὶ τὸ εἰς ταῦτο ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐξετάζει τὴν βαρύτητα τοῦ ὕδατος 2) σημεῖον ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος· καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἀνερευνᾶν καὶ ἐφευρίσκειν πηγὰς ὑδάτων. 3) ὡρολόγιόν τι δι' ὕδατος, ὡς τό, κλεψύδρα.

Ὑδροσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὁ ζητῶν καὶ ἀνερευνῶν πηγὰς ὑδάτων, καὶ ὀρύσσων φρέατα ἐπ' αὐτῶν, ὑδρογνώμων, Ὑδροφάντης.

Ὑδροσπονδα, τά (σπένδω), ὑδροπακουσμ. τοῦ, ἱερά. Θυσία, ἔνθα ἡ χοὴ ἐγίνετο μετὰ ὕδατος· ὅτε δὲ μετὰ μέλιτος, μελίσπονδα· καὶ μετὰ ἐλαίου, ἐλαίσπονδα· καὶ μετὰ οἴνου, οἰνόσπονδα. Ἡ πρώτη ἐλέγετο ἔτι καὶ, νηφάλια. Θεόφραστος παρὰ Πορφυρίῳ περὶ Ἀποχ. Ἐμψ. 2, 20.

Ὑδροστέσιμος, ο, ἡ (στάσιμος). Ὁ ὕδωρ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἱστάμενον ἔχων· «Τόπος ὑδροστάσιμος· ἐνθα δύνανται νὰ σταθῶσιν ὕδατα.

Τ'δροστάσιον, τό (στῆναι). Τόπος, ἐνθα ἵστανται ὕδατα, ἢ ὕδατα ἱστάμενα, οἷον, λίμνη, λάκκοι, βόθυνος, ἰχθυοτροφεῖον, κ. τ. τ.

*Τ'δροστατέομαι, Παῦ. (ἵστημι). Ἔχω ἱστάμενον ὕδωρ· παρὰ Σοιρδ. ὑπὸ τὴν Λξ. Ἀξιόλογα· «Τοὺς ὑδροστατουμένους τόπους γεωφρώσαιμι· τοὺς τόπους, ἐνθα ἵστανται ὕδατα, τοὺς καθύδρους, δηλαδὴ τοὺς ἔχοντας ἕλη, βάλτους, κ. τ. τ.

Τ'δροστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ζυγίον τοῦ ὕδατος, νεροζύγιον, ὄργανον, δι' οὗ ζυγιέζουσι καὶ μετροῦσιν ἓν πρᾶγμα, ἂν στέκεται ὁριζοντίως· Niveau, Γαλ. Πρόκλος εἰς Ἡσίοδ.

Τ'δροσφράντης, ου, ὁ (ὀσφραίνομαι). Ὅστις ὀσφραίνεται τὰ ὕδατα. Ἀλκίφρ. 3, 61.

Τ'δροτέκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Ὁ ὕδωρ τίκτων, γεννῶν, πηγάζων· ἐπίθετον τῆς Πηγῆς. Ἀπολλών. Ῥόδ.

*Τ'δρούς, οὔντος, ὁ, ἀντὶ, ὑδρέως, ἕντος, ὁ, καὶ, ἡ· Ὀνομ. κύρ. Λατ. Hydruntum, Φρούριον, πόλις, καὶ λιμὴν τῆς κάτω Ἰταλίας· τὴν σήμερον λέγεται Otranto.

Τ'δροφαντής, ου, ὁ (φαίνω). Ὁ τὸ κεκρυμμένον ὕδωρ ἀνερευνῶν, ζητῶν καὶ φανερόνων αὐτό, καὶ ἐπομένως ὀρύσσων φρέατα, = ὑδροσκόπης, καί, ὑδρομαστευτής· ὅθεν

Τ'δροφαντική, ἡ, ἐξυπακουομ. τοῦ, τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ ὑδροφάντου, = ὑδρομαστευτική, καὶ, ὑδροσκοπική. Δημόκριτ. Γεωπονικ. 2. «Περὶ δὲ τῆς ὑδροφαντικῆς, ὑπὸ δέ τινων ὑδρομαστευτικῆς λεγομένης νῦν ἐροῦμεν· — ἀποφαίνονται γὰρ οἱ περὶ τῶν ὑδροφαντικῶν τὴν ἐμπειρίαν εἰληφότες, τὰ μὲν πεδία, ἔνυδρα ὑπάρχειν ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, τῶν δὲ ὀρέων ἔνυδρα τὰ πλεῖστα· ἔνθα τὸ, «Οἱ περὶ τῶν ὑδροφαντικῶν», κεῖται ἀντὶ τοῦ, οἱ ὑδροφάνται.

*Τ'δροφόβας, ου, ὁ, = ὑδροφόβος, Lobeck Φρύν. σελ. 639.

Τ'δροφοβία, ἡ (ὑδροφόβος). Τὸ φοβεῖσθαι τὸ ὕδωρ, γίνεται δὲ τὸ πάθος τοῦτο μάλιστα εἰς ὅσους δαγκασθῶσιν ὑπὸ λυσσώντων σκύλων, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον σύμπτωμα· ὅθεν

Τ'δροφοβιάω, ῶ. Τπὸ ὑδροφοβίας πάσχω. Διοσιορ. 7, 2.

Τ'δροφοβικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑδροφοβίαν, ὑπὸ ταύτης κυριευμένος· «Πάθος ὑδροφοβικόν», = ὑδροφοβία. Διοσκορ. ἐκ τοῦ

Τ'δροφόβος, ὁ, ἡ (φοβέω). Ὁ πάσχων ὑδροφοβίαν. 2) = ὑδροφοβία. Διοσκορ. 7. «Μήπω περιπεπτωκότων ὑδροφόβων· Γαλην. «Πάθος ἐστὶ ἐπὶ σήγματι κυνὸς μαινομένου γιγνόμενον, μετὰ τοῦ ἀποστρέφεσθαι τὸ ποτὸν, καὶ σπᾶσθαι, καὶ συντείνεσθαι· γίγνεται δ' αὐτοῖς καὶ παρακοπή». — Ἡ παρὰ Πλουτάρχ. ἀνάγν. Τδροφόρας, ὁ, ἀντὶ τοῦ, ὑδροφοβία, ἁμφ.

Τ'δροφορέω, ῶ (ὑδροφόρος). Τδωρ φέρω, κομίζω (κουβαλῶ νερόν), εἰμαι ὑδροφόρος ψέρω, ἢ πίνω νερὸν ἀπὸ τὴν βρύσιν. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 5, 8. «Ἀμφὶ ἑαυτὰς ὑδροφορεῦσας γυναῖκας, καὶ κόρας πρὸς τῇ κρήνῃ καταλαμβάνει».

*Τ'δροφόρησις, ἡ, καὶ

Τ'δροφορία, ἡ. Τὸ φέρειν ὕδωρ. 2) «Τδροφορεῖα, τὰ· ἑορτὴ τελουμένη εἰς τὴν Αἴγιναν. Σχολ. Πινδάρου Νεμ. 5, 81. κατὰ δὲ τὸν Φώτιον «Ἑορτὴ πάνδημος Ἀθήνησιν ἐπὶ τοῖς ἐν τῷ κατακλυσμῷ ἀπολλυμένοις, ὡς Ἀπολλώνιος».

Τ'δροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ὕδωρ φέρων, κομίζων· Ἡρόδ. 8, 14. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 5, 10. «Συνεισέρχονται εἰς τὸ ἕρυμα σὺν ταῖς ὑδροφόροις». 2) = ὑδρηφόρος. Ἡσύχ.

*Τ'δροχαραίμηλον, ου, τό (χαμαίμηλον). Τὸ τοῦ χαμαιρτίλου βράζειν ὕδωρ.

Τ'δροχαρής, εσι, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὁ χαίρων εἰς τὰ ὕδατα, ὅστις ἀγαπᾷ, χαίρεται νὰ ἦναι μέσα εἰς τὸ νερὸν, ἢ ἐπάνω τοῦ νεροῦ· ὅθεν τό, Τδροχερες, κωμικ. ὄνμ. βατράχου, εἰς τὴν Βατραχομ. 225.

*Τ'δροχεῖον, τό, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑδροχεῖον. Μένανδ. παρὰ Σουΐδ.

Τ'δροχόα, ἡ, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑδροχόη.

Τ'δροχοεῖον, τό (ὑδροχόος). Φρέαρ, πηγάδιον, δεξαμενή, στέρνα.

Τ'δροχοεύς, έως, ὁ (χέω). Ὁ ὕδωρ χέων. 2) μετερισμός τις εἰς τὸν οὐρανὸν, = ὑδροχόος. Ἄρατ. Φαιν. 389.

Τ'δροχόη, ἡ. Τόπος, ἐξ οὗ χύνεται τὸ ὕδωρ, = ὑδρορρόη, καὶ, ὑδραγωγός.

Τ'δροχοος, ὁ, ἡ (χέω). Ὁ χύνων ὕδωρ. 2) μετερισμός τις εἰς τὸν οὐρανὸν, = ὑδροχοεύς.

Τ'δροχυτος, ὁ, ἡ (χέω). Μὲ ὕδωρ, εἰς τὸ ὕδωρ βρεγμένος· παρ' Εὐριπ. Κύκλ. 66. «Κρήναις ὑδροχύτοισι· αἱ ῥέουσαι ὕδωρ, ἀπὸ τὰς ὁποίας τρέχει νερὸν· παρὰ Νόν. «Κόλπος ὑδροχυτος· μετὰ ὕδατος κεχυμένος.

Τ'δρώ, ῶ· ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἰδρώω.

Τ'δρώδης, εος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὕδατος, ὅμοιος μὲ ὕδωρ, ὑγρὸς, νεροῦλας, λοτερός.

Τ'δρωπιάω, ῶ (ὑδρωψ). Τδρωπα ἔχω, πάσχω ὑπὸ ὑδρωπος, = ὑδερίαω.

Τ'δρωπικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων εἰς ὑδρωπα, πᾶν τὸ ἀπὸ ὑδρωπος προξενούμενον, καὶ ὁ ὑπὸ ὑδρωπος πάσχων, ὁ ἔχων ὑδρωπα.

Τ'δρωπιώδης, ἀντὶ τοῦ, Τδρωποειδής. ἀμφ. Ἱππογρ.

Τ'δρωποειδής, έος, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὑδρωπος ὤν· ὁ ἔχων εἶδος ὑδρωπος, ἢ ὑδρωπικοῦ.

Τ'δρωψ, ωπος, καί, οπος, ὁ (ὕδωρ). Πάθος τι περὶ τὴν κοιλίαν, ὅτε τὸ μεταξὺ τοῦ ἐέρματος καὶ τοῦ περιτοναίου μέρος πληροῦται ὕδατος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 341. Γαλην. 9, κατὰ Τόπ. 3. κοινῶς, ὑδρώπιασ· 2) ὁ πάσχων ὑπὸ τούτου τοῦ πάθους, ὑδρωπικός· κατὰ τὴν ὁποίαν σημασίαν ἐπαβστρ. Γραμμ. «ὑδρώψω τονίζουσι, καὶ γενικ. ὑδρόπους», παραδέχονται· 3) ἀκάθαρτός τις τοῦ σώματος ῥευσις, Ἰχώρ, Ἱπποκρ. καὶ Γαλην. Συμπτωμ. 3. «Καὶ ὁ καλούμενος ὑδρωψ εἰς ἐμέσα· τινὲς δὲ διαβήπην αὐτὸν ὀνομάζουσιν· (ἡ σχηματισμὸς ἀποδεικνύει τὴν λέξιν, ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ, ὕδωρ, χωρὶς τὴν σύνθεσιν τοῦ, ὤψ, ὡς τὸ αἱμάλωψ, ἡμάλωψ. καὶ, μώλωψ, ἐνθα τό, ὤψ, οὐδαμίαν χώραν ἔχει).

*Τ'δυσσεύς, ὁ· ἐνμ. κύρ. Αἰολ. ἀντὶ, Ὀδυσσεύς.

Τ'δω, ᾄδω, ᾄλλω, ἐξυμνῶ· καθόλου δὲ, διηγοῦμαι, λέγω, ὀνομάζω, ὅθεν παθ. ὀνομάζομαι· λέξις, ἀπαντωμένη μόνον εἰς τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς ποιητάς, μαζὴ μὲ τοὺς παρασχηματισμοὺς της ᾠδέωσι καὶ, ᾠδείωσι, ἐκ τῆς ὁποίας οἱ παλαιοὶ ἤδη παρῆξαν τό, ὕμνος, ὑμνῶ· παρβλ. ὕθης, ὕδνης, ὕλλος· (Τὸ υ φιλεῖ εἰς μὲν τό, ὕδω, εἶναι μακρόν, εἰς δὲ τό, ὑδέω, καὶ, ὑδείω, βραχύ. Naecke Choeril p. 133).

Τ'δωρ, τό Γενικ. ὕατος, κ. τ. λ. Θετ. ὕδασιν, ὡς τό, σκώρ, σκατός· καθότι ὁμοιστ. ΤΔΑΡ, ἡ ΤΔΑΣ, δὲν ἀπαντᾶται τελείως· ἐκ τῆς ἐπικ. δοτ. ὕδει παρ' Ἡσιόδ. καὶ ἄλλ. εἶχεν ὁ Ἡλλήν. τὴν αἰτιατ. ὕδος· (ὕω). Ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων, κατὰ τοὺς παλαιούς, ξεύστον καὶ διαφανές, ὑγρὸν· Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 3, 6. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡροδ. πολλαχοῦ· λέγεται ὅτι καὶ τὸ νερὸν τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦ ποταμοῦ, τὸ πρῶτον ἐκφρασμένον ῥητῶς διὰ τοῦ, «πλατὺ ὕδωρ», Ἡρόδ. 2, 108. Νερὸν πόσιμον, διὰ πλύσιμον, νερὸν καθαρτήριον, καθάρσιον, ἱερὸν· καὶ ἀρχὰς, νερὸν τῆς βρεχῆς, βροχίσιον, ὡς· «λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς», Ἰλ. Π, 385. ἀντὶ τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα συνήθ. «νῦσαι ὕδατι». Ἡρόδ. 1, 87. «Ὀμβριμον ὕδωρ· Ἰλ. Δ, 45. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 2, 1. «Τδωρ ἐξ οὐρανοῦ· καὶ ἐντεῦθεν «Ὁ Ζεὺς ὕδωρ ποιεῖ· ἀντὶ τοῦ, βρέχει, ἢ, κάμνει βροχήν· Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 261. Ξενοφ. Οἰκ. 17, 12. «Ἐν τῷ χειμῶνι πολλὰ ὕδατα γίγνεται· τὸν χειμῶνα γίνονται πολλὰ νερά, τουτέστι, βρέχει συχνά· οὕτω καὶ «γίγνεται», καὶ, «ἐπιγίγνεται ὕδωρ» Ἡρόδ. 8, 12, 13. καὶ, «ὕδατα ποιεῖ», βρέχει, ὡς τό, νέω, Θεόφρ. «ὕδατα ἀστραπαίαι, βροχὴ μὲ ἀστραπάς· «Τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ· Ἀριστοφάν· τὸ μετὰ τὸ φαγεῖν νίψιμον, ἤτοι τὸ πλύσιμον τῶν χειρῶν· ποιοῦνται καὶ τὸ παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Ι, 85. «Φέρετε δὲ χερσὶν ὕδωρ· καὶ Γ, 270. «Τδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν· πολλὰ σπανίως αὐτὶ τοῦ, ἱκρώς, ὡς εἰς τὴν φράσιν· «ἦν ὕδατι βρέχεσθαι» παρ' Ἡρόδ. 3, 104. ἰδιαιτέρως δὲ παρὰ τοῖς Ἀττ. Ῥήτορσι λέγεται τὸ εἰς τὴν Κλεψύδραν χυόμενον ὕδωρ, δι' οὗ ἐμέτρουν τὸν χρόνον τοῦ πρὸ τοῦ κριτηρίου ὁμιλοῦντος· ὅθεν ἀπρὸς ὕδωρ σμικρὸν λέγειν, ἔχω ὀλίγον καιρὸν διωρισμένον νὰ ὁμιλήσω. Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. «Ἐγκεῖται γάρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις καὶ τῇ δημοκρατίᾳ, κ. τ. τ. Δημοσθ. περὶ στεφ. σελ. 274. 9, ἔνθ' Ἰσαῖος. «Ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι· εἰς τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐγὼ ὡμίλουν ἐπὶ κριτηρίου. εἰς Πολυκλ. 2, σελ. 1206, 20. «πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν, λέγω εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν τῆς ὁμηγερίας. Ὁ ἐπὶ πάντων τῶν μεγάλων, ἢ ποτιμωτάτων ὑδάτων, κατ' ἐξοχὴν εὐχρήστος πλυθ. ὕδατα, ὡς παρ' Ἡρόδ. 4, 180. σπανιώτατα παρ' Ὁμηρ. μετὰ ἀπαξ· «ὕδατ' ἀειρόντα», Ὀδ. Ν, 109. τὰ ἔνυδρα εἰς τὸ ἄντρον τῶν Νυμφῶν, εἰς τὴν Ἰθάκην. Περὶ τῶν φράσεων «γῆ καὶ ὕδωρ αἰτεῖσθαι, καὶ, διδόναι», ἴδε ἀπὸ τὴν λέξ. γῆ· (τὸ υ φιλεῖ εἶναι κυρίως βραχύ, ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου τὸ ἐμπαιχειρίσθησαν εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ ἑξαμέτρου καθ' ὅλας τὰς πτώσεις πολλὰ συχνὰ ὡς μακρόν, καὶ τοῦτο κεῖται εἰς ὅλας τὰς ἐξ αὐτοῦ παραγώγους καὶ συνθέτους λέξεις, ἡ, καθὼς ἐκφράζεται ὁ Ἐρυάνιος Τὰν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 381. εἰς μὲν τοὺς Ἐπ. ἡ πρώτη συλλαβὴ συνήθ. κατὰ μὲν τὴν ἄρσιν εἶναι μακρὸν, κατὰ δὲ τὴν θέσιν, βραχεῖα· εἰς δὲ τοὺς Ἀττ. μόνα πέντε βραχέα).

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Ε.

*Τ'εικός, ἡ, όν, καί

Τέιος, εία, εῖον· ἔτι δὲ καὶ δικαπάλκτ. (ὑς) Ἀπὸ χεῖρα, χειρίτης, υἱὸς, χεῖρα ἔχων, χεῖρα ἔργον· ὡς τό, υἱὸς, καί, ὑϊνος· Ξενοφ. καὶ Ἀθήν.

Τελέος, έα, έον· καὶ συναιρ. Τελοῦς, ῆ, οῦν, μεταγενέστρ. καὶ κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑέλεος, ὑέλινος. Διοσκορίδ.

Τελέψης, ου, ὁ (ὕελος, ἕψω). Ὁ ψήνων, χάνων, χύνων τὰ ὑάλινα ἀγγεῖα, ὑαλοποιός. Ἡσύχ. περὶ τοῦ τρόπου τούτου ἴδε Πλίν. 36, 26.

*Τέλη, ἡ· Ὀνομ. κύρ. πόλεως· Ἡρόδ. 1, 167.

Τελίζω, μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑαλίζω.

Τέλινος, ίνη, ινον, μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑάλινος.

*Τελίτης, ου, ὁ, καί, ὑελίτης, ιδος, ἡ· μεταγενέστρ. τύπος ἀντὶ, ὑαλίτης, ὑαλίτις.

Τέλος, τό, παρὰ Θεοφρ. καί, ὁ· μεταγενέστρ. καὶ κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὕαλος· τὸν παρεδέχησαν μ' ὅλα ταῦτα ἐκ πολλῶν χειρογρ. καὶ ἐκδ. καὶ εἰς τὸν Ἡρόδ. Ἠλεκτραν, ὑάλιον, κ. τ. λ. ἴδε, ὕελος· «Πορφυρέης ὑέλουσι· Ἡθύλος παρ' Ἀθήν. 11, σελ. 486.

Δημόσιο Κεντρική βιβλιοθήκη Βόλος

ελοτέχνης, ου, ὁ = ὑελέψη. Ἡσύχ.
ελουργεῖον, τὸ· μεταγενστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ ὑαλουργεῖον. Διοσκορ. 5, 182.
ελουργικός, ἡ, ὁν. Ὁ εἰς τὸν ὑελουργὸν ἀνήκων· «Τ'ελουργικὴν ὑπκμν. τοῦ, τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τὰ ὑάλινα ἐργεῖα· Γεωπον.
ίλοψα, ὁ = ὑελέψης.
ελουργός, ὁ, μεταγν. τύπος ἀντὶτοῦ, ὑαλουργός.
ελώδης, ες, ὁ, ἡ· μεταγενστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑαλώδης.
ετίζω, Μλ. ίσω (ὑετός). Κάμνω ὑετὸν, βρέχω, Νικήτ. χρον. 2, 5. Ο'.
έτιος, ία, ιον (ὑετός). Ὁ φέρων, προξενῶν βροχὴν· «ὑέτιος ἄνεμος» Θεόφρ. περὶ ἀνέμ. σελ. 403. ἐξαρτ. ἐπίθετ. τοῦ, Διός· «Τέτιος Ζεὺς» ὁ βρέχων, κάμνων ὑετούς Jupiter pluvius. Τὸ συγγενικὸν «Τετώτεροια ἔχει ὁ Θεόφραστ. περὶ Ἀνέμ. 5, 7.
τεύς, ἴδος, ἡ· Πηγή τις πλησίον εἰς τὴν Μίλητον, Θεόκρ.
ετώδης, ους, ὁσπα, έστ (ὑετός) ὡς τὸ ὑέτιος. Ὁ εἰς ὑετὸν ἀνήκων. Ἀνελεκτ. 2, σελ. 518.
ετόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὁ βροχὴν προφητεύων, προμηνύων.
τός, οῦ, ὁ (ὕω). Τὸ ἐκ τῶν νεφελῶν καταβαῖνον, ἤτοι πίπτον ὕδωρ, βροχή· «ὄρνυσι... αἶψ' ἄνεμον μίμνουσι, καὶ ὑετὸν ἤματα πάντων αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν πάντοτε ἄνεμον καὶ βροχήν· Ἰλ. Μ. 133. Ἡσιό. Ἔρ. 547. Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. 1, 9. Κόσμ. 4. «Ἡ ἰὰ οὖσα ἡ τῶν νέφεων θλῖψις, μαλακὰς ψακάδας διαπείρει σφοδρὰ δὲ ἀδροτέρας, καὶ τοῦτο καλοῦμεν Τετόν, ὄμβρου μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν ψεκόμενον· κυρίως δὲ ἡ Ῥαγδαία βροχή, nimbus, ὁ δὲ «Ὄμβρος» imber pluvia σημαίνει τὴν ἐπιρατοῦσαν διὰ πολλὰς ἡμέρας βροχήν· ἐντεῦθεν καὶ ὁ Ξενοφῶν Κυν. 5, 3. ἔχει· «Ὄμβροι, καὶ ὑετοὶ» 2) ὡς ἐπίθ. εἰς τὸ ὑπερθ. «ὀνομάζει ὑετώτατοι, οἱ προξενοῦντες μεγάλας βροχάς, Ἡρόδ. 2, 25. ὅπου ὅμως ὁ Βουτμ. θέλει νὰ γράψῃ «ὑετωτάτους» παροιμ. «Τετὸς ἐν αἰθρίῃ· ἄκρυα χωρὶς προϋπαρξάσης λύπης. — Εἰς τὴν Παλ. Διαθ. «ὑετὸς πρωϊμος» λέγεται ὑπὸ τῶν Ο'. ἡ βροχὴ ἐκείνη, ἥτις πίπτει εἰς τὴν Παλαιστίνην τὸ φθινόπωρον περὶ τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ Ὀκτωβρίου ἕως εἰς τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ Δεκεμβρίου μηνός, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ σπόρου· Δευτερονόμ. 11, 14. Ἱερεμ. 5, 24. Ὡσ. 6. 3. «ὑετὸς ὄψιμος» δὲ, ἡ πρὸ τοῦ Ἔαρους τὸν Μάρτιον μῆνα πίπτουσα βροχή. Δευτερονόμ. 11, 14. Ἱερεμ. 3, 3. Ἰάκ. 5, 7.
τώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Βροχερὸς, ἁλίκιος πρὸς βροχήν.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Η.

Υη, ἡ, ἐπίθ. τῆς Σεμέλης· ἴδε Ὑης, σημ. 2.
Υηνεία, ἡ = ὑηνία· ἀμφ.
Υηνεύς, έως, ὁ, (ὑηνές). Σκαιὸς, ζωώδης, μωρὸς καὶ ἀπαίδευτος, ὡς ὁ χοῖρος, ἄνθρωπος.
Υηνόω, Μλ. ήσω (ὑηνεύς) ὡς τὸ, Συηνέω, εἶμαι ὡς χοῖρος, πράττω, ἢ διάγω ὡς χοῖρος, εἶμαι μωρὸς, σκαιὸς, ἀπαίδευτος· Πλάτ. εἰς Θηαίτ. 20. ἔδετ
Υηνία, ἡ, ὡς τὸ, συηνία. Τὸ πολίτευμα τοῦ χοίρου, χοιρώδης τρόπος τοῦ ζῆν, χοιρωδία, ἀπαιδευσία, μωρία, σκαιότης· ῥυπαροὶ, καὶ ποταποὶ πολίτευμα. Ἀριστοφάν. παρβλ. καὶ, ὑωδία.
Υηνός, ἡ, όν (ὗς) ὡς τὸ, συηνός, = ὑποις, καὶ, ὑεικός. Ὁ εἰς χοῖρον ἀνήκων· «Θρέμματα ὑηνὰ» χοῖροι. Πλάτ. Νομ. 7. σελ. 819. Ε.
Υης, ου, ὁ (ὕω). Ἐπίθετ. τοῦ, Διός· ὡς καὶ τὸ, ὑέτιος· 2) ἐπίθετ. τοῦ Σαβάζιος· ἢ τοῦ Διονύσου, Meinecke Εὐφορ. 14, σελ. 60. Ὁ Ησ. ἔχει ἔτι καὶ τὸν σχηματισμὸν ὑεὺς· πίθ. ὡς θεὸς τῆς καρποφόρου ὑγρασίας, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἡ μήτηρ του Σεμέλη ὠνομάζετο Ὑη, καὶ αἱ Νύμφαι, αἵτινες τὸν ἀνέθρεψαν, Τάδες.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Θ.

Υθλέω, ῶ. Μλ. ήσω (ὕθλος) Ληρῶ, φλυαρῶ, Λατ. nugari, ὄθεν
*Υθλημα, τὸ, Φλυαρία, ληρήματα, συνήθ. εἰς τὸν πληθ. Γλωσσ.
Υθλος, ὁ. Λῆρος, φλυαρία, φλῆ αφία, μωρία· Λατ. nugae, Πλάτ. Πολιτ. 1, σελ. 336. D. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ «Τθλους, φλυάρους, μωρούς, λήρους» καὶ, «Τθλος, σαλὰς, φλυαρος· ἐνθα ὁ Ἐρατοσθ. «Τθλοειδὲς γράφει, καὶ ὡς Λακωνικὸν τὸ νομίζει· καὶ ἴσως ὁ σχηματισμὸς οὗτος εἶναι ὁ πλησιέστερος τοῦ πρωτοτύπου· ἔθεν ἴσως καὶ τὸ Λατιν. Susurrus· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι καὶ «ὑῤῥῶσθαι, φληναφεῖν· καὶ ἴσως ἐκ τοῦ «ὑῤῥος· Surrus, susurrus, ἢ ἐκ τοῦ, ὗρος, ὑρω, ὑράττω· ὡς καὶ ὁ Σνειδέρος εἰκάζει· δύναται δὲ ἔτι νὰ ληφθῇ καὶ ὡς συγγενὲς τοῦ, ὕδω, ὑδέω, ὗμος· ἢ ἄλλοι ἐὰν προσθέσουσι τὴν μετὰ τοῦ, ὑλάω, συγγένειαν αὐτοῦ.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Ι.

Υία, ποιητ. Αἰτιατ. τοῦ, υἱός, Ὅμ.
Υἱαρχία, ἡ (υἱὸς, ἀρχή). Ἡ τοῦ υἱοῦ ἀρχή. Διον. Ἁρσπαγ.
Υἱάσι, ἀντὶ, υἱέσι, ὅ ἐστιν, υἱοῖς· ποιητ. δοτ. πληθ. τοῦ, υἱός. Ἰλ. Ε, 463.
*Υἱάφιον, τὸ, ὑποκορστ. τοῦ, υἱός. Γλωσσ.
Υἱαδεύς, έως, ὁ (υἱὸς). Ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος· = υἱωνὸς. Ἰσοκράτ. Ἔπιστ. 3, ὡς τό, ἡρωτιδεύς, καὶ, χειριδεύς, παρ' Ἀριστοφάν.
Υἱδῆ, ἡ· Ἐπὶ. τοῦ, Υἱδεύς, Υἱδοῦς. Ἡ τοῦ υἱοῦ θυγάτηρ, ἔγγονη.
Υἴδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, υἱόν. Μικρὸς υἱός. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. «Τὸ γὰρ ὑἱδιον τηρεῖμεν» 2) ὑποκορ. τοῦ, Τς, = Συιδιον, χοιρίδιον· Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 30.
Υἱδοῦς, οῦ, ὁ (υἱὸς) ὡς τὸ, υἱεύς. Ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος, = υἱδεύς· ἐκ τοῦ ὁποίου τῆς γενικ. ἐχχηματίσθη καὶ τὸ Υἱδοῦς, καὶ Θηλ. Υἱδῆ, ἡ· ἡ τοῦ υἱοῦ θυγάτηρ. παρ' Ἡσυχ. ἔστι ἔχει καὶ, Υἱδες, θυγατέρες υἱῶν· ἀμφ. οὕτω καὶ τὸ θυγατριδοῦς, υἱὸς θυγατρὸς· καὶ θυγατριδῆ, θυγατέρος θυγάτηρ· τοιοῦτον καὶ τὸ, νἱωνὸς, νἱωνεὺς, καὶ νἱωνῆ· ὡς καὶ ὁ Πολυδεύκ. 3, 2. περὶ Ἀπογόνων ἔχει· «Ὁ μὲν υἱοῦ υἱὸς, νἱωνός τε καὶ υἱειδοῦς πάππωτε καὶ τηθῆ λέγεται· ἡ δὲ υἱοῦ θυγάτηρ, ἀμφότερα, καὶ υἱειδῆς, καὶ, υἱεδῆ· ὁ δὲ θυγατρὸς υἱὸς θυγατριδοῦς· ὥσπερ ἡ τῆς θυγατρὸς θυγάτηρ, θυγατριδῆ· οὕτω καὶ τὸ, τηθαλλαδοῦς, ὁ τῆς προμήτορος υἱός· ἀλλ' ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ξ, 114. σελ. 971. 41. ἀναφέρει τὴν ὁμοίαν μὲ τοῦτο κωμικὴν λέξιν «ἐμπληγαδοῦς, μωραλλαδοῦς· Ἀναβιβαζομένης δὲ τῆς γενεαλογίας, γίνεται κατ' ἄλλον τρόπον ἡ πραγωγὴ, οἷον, πατὴρ, πάτρως, ὁ προπάτωρ, ἤτοι ὁ πατὴρ τοῦ πατρὸς· μήτηρ, μήτρως, ὁ τῆς μητρὸς πατὴρ· καὶ κατ' ἄλλον τὸ, πατρωὸς, ἢ, πατρυιὸς, ὁ· μητρυιὰ, ἡ.
(Τιεύς) ἄχρηστ. ὀνομ. ἐκ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθησαν ὅλαι αἱ πλάγιαι πτώσεις τοῦ, υἱὸς· ἴδε υἱός.
Υἴζω, (ὑς). Γρύζω, τρυλλίζω, ὡς χοῖρος φωνάζω, ὅθεν νἰσμὸς, ὁ· ἡ φωνὴ τοῦ χοίρου. Πολυδ. 5, 87.
Υἱῖ, Δοτικ. ποιητ. τοῦ, υἱός. Ἰλ. Β, 20.
*Υἱίδιον, τὸ, ὡς τὸ, υἱδιον, ὑποκορ. τοῦ, υἱός. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1356.

Υἱκός, ἡ, όν (υἱός). Ὁ ἀνήκων, πρέπων, ἁρμόζων εἰς υἱόν. Ἐπίρ. Υἱκῶς, κατὰ τὸν υἱικὸν τρόπον, ὡς πρέπει εἰς υἱόν.
Υἱνός, ἡ, όν· καὶ, ὕϊνος, ίνη, ινον (ὗς). Ὁ ἐκ χοίρου ὤν, χοίρινος, εἰς χοίρον ἀνήκων, (γουρουνίσιος), βάρβαρος, χωριάτης εἰς τὸ ψέρτιμον· «υἱινόν τι πάσχειν, Ξενοφ.
Υἱοθεσία, ἡ. Θέσις υἱοῦ, ἤτοι ἀναδοχὴ παιδὸς εἰς τόπον υἱοῦ· Ἡσύχ. «Τοθετία, ὅταν τις θετὸν υἱὸν λαμβάνῃ, κατὰ τὸ ἅγιον Βαπτισμα. Παῦλ. Ἀπόστ. ἐκ τοῦ
Υἱοθετέω, ῶ, Μλ. ήσω. Δέχομαί τινα ὡς θετὸν υἱὸν, υἱοποιοῦμαι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τθετεῖ, υἱοποιεῖ, οὐ φύσει, ἀλλὰ θέσει.
Υἱόθετος, ὁ, ἡ (υἱὸς, τίθημι). Ὁ θετὸς υἱὸς, ποιητὸς, εἰςπαίητος· ὁ εἰς τόπον υἱοῦ ληφθείς, ψυχρυιός.
Υἱοπατορία, ἡ. Ἕνωσις τῆς ἰδιότητος τοῦ πατρὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ, τὸ εἶναι ἐν ταὐτῷ καὶ πατὴρ καὶ υἱός· ἀμφ. ἐκ τοῦ
Υἱοπάτωρ, ορος, ὁ (υἱὸς, πατήρ). Ὁ ὢν ἐν ταὐτῷ καὶ πατὴρ καὶ υἱός· ἀμφ.
Υἱοποιέω, ῶ· Ἡσύχ. καὶ, Υἱοποιέομαι, οῦμαι, μέσ. (ποιέω). Κάμνω τινὰ ὡς υἱόν μου, = υἱοθετέω. Διόδωρ. Σικ. ὄθεν
Υἱοποίησις, εως, ἡ. Ἀναδοχὴ παιδὸς εἰς τόπον υἱοῦ = υἱοθεσία.
Υἱοποίητος, ὁ, ἡ = υἱόθετος. Διον. Ἁλικ.
Υἷος, ἐπικ. γενικ. τοῦ, υἱός. Ἰλ. Ν. 522.
Υἱός, ὁ κλίνεται μὲν ὁμαλῶς, υἱοῦ, ῷ, τ. λ, ἔχει ὅμως, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. καὶ τοὺς ἐφεξῆς πτωτικοὺς τύπους κατὰ τὴν γ'. κλίσιν· γεν. υἷος· δοτ. υἷϊ· δυϊκ. υἷε, υἷοιν· πληθ. υἷεῖς, υἷέων, υἷέσι, υἷεῖς· ἡ δὲ αἰτιατ. ἑνικ. υἷέα, καθὼς καὶ ἡ γρφ. τοῦ πληθ. υἷέας, ἀπεβάλλεται διαλύσεως ὡς μὴ ἀττική· ὡσαύτως καὶ ἡ γεν. ἑνικ. υἷέως, μ' ὅλον ὅτι παρεισέδυσαν πολλοὶ τοιοῦτοι τύποι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκδτ. τοῦ Θουκυδ. καὶ Πλάτ. Θωμ. Μαγ. σελ. 866. Lob. Φρύν. σελ. 68. εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα περιγραφοὺς, ὡς παρ' Αἰλιαν. ἀπαιτοῦται καὶ ἡ δοτ. πληθ. υἱέυσι. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται κατὰ τὴν β. κλ. ἐκτὸς τῆς ὀνομ. ἑνικ. καὶ τὴν αἰτ. πολλὰ συχνάκις· τὴν γεν. υἱοῦ, μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Χ, 238. τὴν δοτ. υἱῷ, τελείως, τόσον ὀλιγώτερον τὸν δυϊκ. Ἐκ τοῦ πληθ. τὴν γεν. υἱάων, Ἰλ. Φ, 587. Χ, 54. Ὀδ. Ω, 223. τὴν δοτ. υἱῦσιν, Ὀδ. Τ, 418. καὶ τὴν αἰτ. υἱούς, μόνον ὡς δακτ. ἀναγν. Ἰλ. Ε, 158. ἐκ τῶν Ἀττ. τύπων κατὰ τὴν γ. κλ. ἔχει ὀχι σπανίως τὴν γεν. υἱέος, δοτ. υἱεῖ· καὶ διαλελυμένως, υἱῆ· ὀνομ. πληθ. υἱεῖς, πολλάκις διαλελυμένως· υἱέες· ἀλλὰ τὴν γεν. καὶ δοτ. τε εἶσι· ἐξαιρετέας δὲ πολλάκις τὴν μὴ Ἀττ. αἰτ. υἱέας, ἅτε δὲ καὶ τὴν ἑνικ. αἰτ. υἱέα, ἅπαξ. Ἰλ. Ν, 350. Πρὸς τούτοις μεταχειρίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν ἁπλῶς ἐπικ. τύπ. τῆς γενικ. υἱος, δοτ. υἱῖ, αἰτ. υἱν, δυϊκ. υἷε (ἐκ τῆς ὁμαλῆς πλητ. τοῦ ἑνικ. υἱέ, διὰ τοῦ τόνου ἀρκετὰ διαφορισθέντος) πληθ. νἱες πολλὰ συχνάκις, δοτ. νἱέσι, καὶ αἰτ. νἱας, ὡσαύτως πολλάκις· Κυρίως δὲ εἰς τὸν Ἰων. πεζὸν λόγον ἀνήκουσιν αἱ πλάγιαι πτώσεις, υἱῆος, καὶ ἐφεξῆς· ἡ λεγομένη ὅμως Ἀττ. ὀνομ. ὑός, φαίνεται, ὅτι ἐξευρέθη μοῖον ὑπὸ τῶν Γραμμ. καὶ ὅτι δὲν ἦτο ποτὲ εἰς χρῆσιν, ἂν καὶ ὁ Ἀστυος νεωστὶ ἠθέλησα νὰ τὴν εἰσαξῇ· ἴδ. Lob. Φρύν. σελ. 40. ἐπίσης ὀλιγώτερον ἠσὰν ποτε εὔχρηστοι αἱ ἐδῶ κ' ἔπειτ παραληφθεῖσαι ὀνομστ. υἱεύς, υἱῆς, ὖἷς, ὗς — Ὁ υἱὸς, ἤδη παρ' Ὁμ. πολλὰ εὔχρηστ. εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ἐχρησίμευε μάλιστα ὁ πληθ. ἀρχῆρ. ὡς τὸ, παῖδες, ὡς περιφραστικὸς τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, ὅστις συνῆθ. μετέβαινε συστηματικῶς καὶ κατὰ διαδοχὴν ἀπὸ τὸν πατέρα εἰς τὸν υἱόν· οἷον, «ἰατρῶν υἱεῖς», ῥητόρων υἱεῖς·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οἱ ἰκτροί, οἱ ῥήτορες κ.τ.λ. τοιουτοτρόπως εἶναι ἤδη παρ' Ὁμρ. «οἱ υἷες Ἀχαιῶνα, ἀντὶ οἱ Ἀχαιοὶ αὐτοί. (Τό, υἱός, πρέπει νὰ παραχθῇ χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐκ τοῦ, ὑω, μὲ τὸ δίγαμμα, φύω· ὅζων τό Λατιν. filius, ἐκ τοῦ παλαιοῦ fuo· σχεδὸν ἀναλλοίωτον διετηρήθη ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἱσπανικὴν γλῶσαν, hijo· ἀλλὰ καὶ ἡ χυδαία συνήθεια τὸ προφέρει μὲ τὸ δίγαμμα, γυός. —Ὁ Ὅμρ. μεταχειρίζεται εἰς τὴν θέσιν τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐνίοτε βραχεῖαν, πλὴν μόνου κατὰ τοὺς τύπους, υἱός, Ἰλ. Ζ, 130. Ρ, 575. Ὀδ. Δ, 270. υἱόν, Ἰλ. Δ, 473. Ε, 612. Ρ, 590, καὶ, υἱέ, Ἰλ. Η, 47. παραβλ. Ἑρμάν. Τμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 48.)

Τἱότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ υἱοῦ, τὸ κατηγορούμενον τοῦ, υἱός.

Τἱόω, ῶ (υἱός). Κάμνω υἱόν. Μέτ. ἀναδέχομαι νἱὸς υἱόν, λαμβάνω τινὰ εἰς τόπον υἱοῦ. Ὁ Φάτ. ἔχει «Τἱῶσαι τὸν παῖδα» υἱὸν ποιήσαι αὐτόν· θετόν· καὶ, υἱώσει, τῇ υἱοθεσίᾳ· καὶ, υἱώτατο, ἀντὶ τοῦ, υἱὸν θετὸν ἐποιήτατο· καὶ τὰς υἱώσεις, καὶ τὰς υἱοθεσίας· ἡ χρῆτις παρ' Αἰλιαν. πολλήν.

Τἶσμός, ὁ (ὑίζω). Τὸ γρύλλισμα, ἡ κραυγὴ τοῦ χοίρου.

Τἶωνός, άως, ὁ, ἡ, ωνός, ὁ· καὶ θηλυκ. υἰωνή, ἡ (υἱός). Ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος· παρβλ. ὑἱδοῦς, καὶ ὑἱδῆ.

Τἶωσις, ἡ (υἱόω), = υἱοποίησις, υἱοθεσία.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Κ.

*Τ῎κελος, η, ον, ἀντὶ τοῦ, ὑγιής. Γλωσ.

Τ῎κης, καὶ, ὕκης, ου, ὁ· παρ' Ἡσυχ. ὕκος. Θαλάσσιοί τες ἰχθύς. ὅς τες ἄλλως «Ἑρυθρίνους, καλεῖται. Ἀθήν. 7. σελ. 327. ἔνθα ἔτι καὶ «Ἴκκην φέρεται, καὶ ὑπ' ἄλλων διὰ τοῦ, ἰουλίς, ἑρμηνεύεται· φαίνεται, ὅτι ἡ λέξις εἶναι Δωρική.

*Τ῎κκαρα, τά. Πόλις τῆς Σικελίας, πατρὶς τοῦ Λαΐδος.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Λ.

Τ῎λαγμα, τό (ὑλάω, ὑλακτέω). Εἰς ὑλαγμός, ἐν γαύγισμα, τροπ. εἰς τὸν πληθ. αἴσχρὰ λόγ.α, αἰσχραὶ ὁμιλίαι, Αἰσχλ. Ἀγμ. 1642. 1683.

Τλαγμός, ὁ (ὑλάω, ὑλακτέω). Τὸ ὑλακτεῖν, ὑλακή, βοή. Ἰλ. Φ, 575.

Τλεγωγέω, ῶ (ὑλαγωγός). Τλην ἄγω, φέρω, κουβαλῶ ξύλα, ξυλοφορεῶ· ὅθεν

Τλαγωγία, ἡ. Τὸ ὑλαγωγεῖν, ἤτοι φέρειν ξύλα, ξυλοφορία. Πολυδ. 7, 101.

Τλεγωγός, ὁ (ὕλη, ἄγω). Ὁ ὕλην ἄγων, ὁ φέρων ξύλα, ξυλοφόρος.

Τλάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἐποήθ. Φέρω ξύλα διὰ τὴν χρείαν μου, ξύλα συνάγω, κάμνω ξύλα, ξυλάζομαι. Ἡσύχ.

Τλαῖος, αία, αῖον (ὕλη). Ὁ ὕλην, ἤτοι ξύλα, ὄντα ἔχων, ὁ συμφυτος τόπος, ὁ ἔχων ξυλείην, ὁ ἐξ ὕλης ὤν, ὁ ἀνήκων εἰς ὕλην, ἤτοι εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τοὺς δρυμούς· ὁ κατάσκων εἰς τὰ δάση. «Τλαῖοι τὴν δίαιταν καὶ τὰ γένεα» οὕτω καὶ «Ἠθὴ ὑλαίη. Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. 16, 10. τρόπος τοῦ ζῆν, βίος, γένεσις καὶ διατριβὴ εἰς τὰ δάση. 2) Τλικός, σωματικός. 3) Ὄνομα ἑνὸς Κενταύρου.

*Τλεκάω, = ὑλάω, ὑλακτέω, ποιητ. παραχθὲν παράγωγον. ἐκ τοῦ ἑποίου μόνον τὸ, ὑλακόωντες, Ὀππιαν. (ῡ, εἰς τὴν ἄρτυν παρ' Ὀππ.)

Τλακή, ἡ (ὑλάω, ὑλακτέω). Τλαγμός, βοή, γαυγισμός.

*Τλακίδης, ου, ὁ, ὡς ἀπὸ τὸ, Τλακος. Ὁ υἱὸς τοῦ Τλακος. Ὀδ. Ξ, 204.

Τλακόεις, εσσα, εν (ὑλακή). Τλακτῶν, γαυγίζων, «χόλοιο. Ὀππιαν. Ἁλ. 1, 721. (ῡ, ἀλλ' εἰς τὴν ἄρτυν καὶ υ.)

Τλακόμορος, ὁ, ἡ. Ὁ περὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένος, ὁηλ. πεπονημένος, ὁ βαρύφωνος, ὀξύφωνος. Ἡσύχ. σημαίνει δὲ τό, «Ὁ συνήθως ὑλακτῶν, πάντοτε γαυγίζων». Ὀδ. Ξ, 29. «Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδιον κύνες ὑλακόμοροι. Τηλέμαχον δὲ περίσσιμον κύνες ὑλακόμορον». Ὀδ. Π. 4. ποιητ. (Περὶ τῆς πολλὰ ἀμφιβ. παραγωγῆς ἴδε Ἠΰνιον. Ἰλ. Τ, 4. σελ. 603. πιθαν. μόνη ἀτυμολγ. ἐκ τοῦ, ὑλακή, χωρὶς σύνθεσ. παρβλ. ὡς τὸ, ἀγχεπίμορος, ἰύμορος, συνόμορος. (ἑπικ. εἰς τὴν ἄρτιν ῡ.)

*Τλακός, ὄνομα κύρ. Σχόλ. Ὁμρ. Ὀδ. Ξ, 204. Ἡσύχ.

Τλακτάω, ῶ, μέλ. ήσω (ὑλάω, ὑλακή). Γαυγίζω, ἤ βαύζω, βιβύζω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν κυνῶν, ἤτοι τῶν σκύλων. Ἰλ. Σ, 585. «Ἰτάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς (κύνες) ὑλάτεσκον· ἐγαύγιζαν. 2) μεταβατ. «Τλακτᾶσι τινά» γαυγίζω τινά. Ἰσοκρ. «Τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσια. Ξεν. Κυνηγ. 3, 5. «Τλακτοῦσι πρὸς τὰ ἴχνη. Μεταφορικῶς δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ ὑβριστικῶν λόγων, ἀντὶ τοῦ, κακολογῶ τινα, ὡς καὶ τὸ τῆς συνηθείας, γαυγίζω, μετὰ μανίας κράζω, ἤ βοῶ κατά τινος, ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοῶ, λέγω, φλυαρῶ. Τὸ ἐν Ὀδ. Τ, 13. «Ἡρακλῆα δὲ οἱ ἔνδον ὑλάκτειν· δὲν σημαίνει κατὰ τὸν Σχόλ. τό, συνεχῶς ἐκινεῖτο· ἀλλ' οὔτε τό, τρόμειν, κατὰ τὸν Πλούταρχον, ἀλλ' ἐμφράζει τὸν πόθον καὶ τὴν σφοδρὰν ἤτοι μεγάλην ἐπιθυμίαν· ὡς τὸ Λατ. stomachus latrans, Ὁράτ. Σατ. 2, 2, 18, ἐκδ. Ἐλσεβ. Ἱππόκρ. καὶ τὸ τοῦ Λουκρετίου, Nil aliud naturam sibi latrare, ἡμέρως καὶ χωρὶς παραβολῆς λέγει· ὡς καὶ τὸ «Τλακτοῦσης νηδύος». Ἀριστ. τρόπος τινὰ, ὁ γαυγίζων στόμαχος, ὅ ἐστιν, ὁ τρομῆς ἐπιθυμία. — Ἐπὶ σφοδρᾶς καὶ μεγάλης κραυγῆς, ἔχει τὴν λέξιν ὁ Σοφοκλ. Ἰλ. 295. «Τοιοῦδ' ὑλακτεῖν, μεγαλοφώνου κράζει, λέγει. — Ὁ Ἡσύχ. λέγει· «Τλακτηδὸν τὸν, φλυαρηθέντουα, καὶ «Τλάει, θρυλλεῖ· καὶ «Τλακτεῖ, λέγει, θρηνεῖ· καὶ «Τλακτῶν, μετὰ μανίας κράζουσα. — Οἱ Ἑρῆτες ἔλεγον καθ' Ἡσύχ. «Ἀλυετέω, ἀντὶ, ὑλακτέω. Τὸ πρωτότυπ. ὑλάω, εἶναι ὡς τὸ, ὑλακέω, καὶ ὑλακτέω, μόνον ποιητ. ἀλλὰ τό, ὑλάστω, ὑλάσσω, καὶ ὑλάσσω, πολλὰ ἀμφ. ὄντα

*Τλακτητής, οῦ, ὁ. Ὁ γαυγιστής, ὅς τις γαυγίζει ὡσὰν σκύλος· ὁ τύπος, ὑλάστης, εἶναι χωρὶς παράδειγμα.

*Τλακτιάω, = ὑλακτέω. Κόϊντ. Σμυρ. ποιητ.

*Τλακτικός, ἡ, όν. Γαυγίζων, ἔχων κλίσιν, ἀγαπῶν νὰ γαυγίζῃ.

*Τλάκτω, = ὑλακτέω, ἀμφ.

*Τλαμοι, οἱ. Πόλις τῆς Δυκίας· γράφεται καὶ, Τλαβεῖς.

*Τλαξ, ακος, ὁ, = ὑλακτητής. Ὁ γαυγιστής.

*Τλάρχεος, θεός, Ὁ μορχώσας τὴν ὕλην, Συνέσ. σελ. 142.

*Τλας, α, ὁ, ὄνομα κύρ. Hylas. Ὁ ἐρώμενος τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ὄνομ. ἄλλων πολλῶν.

*Τλάσκω, καὶ

*Τλάσσω, μέλ. ξω, = ὑλακτέω· τοῦτο μὲν παρ' Αἰσχ. ἐκεῖνο δὲ, παρὰ Χαρίτ. ἀμφ.

Τλαστής, οῦ, ὁ· καὶ θηλ. ὑλάστρια, ἡ (ὑλάζομαι). Ὁ ὕλην, ἤτοι ξύλα συλλέγων. Φώτ.

Τλάω, ποιητ. πρωτότπ. τοῦ, ὑλακτέω. Γαυγίζω. Ὀδ. Τ, 15. Π, 9. καὶ, 162. ὡσαύτως καὶ μέσ. ἀποθ. «Τλάοντο» οὕτω καὶ παρὰ Θεοκρ. καὶ ἄλλοις. 2) μεταβτ. «Τλάω τινὰ», γαυγίζω τινά, Ὀδ. Π, 5. μόνον κατ' ἔκστ. καὶ παραλ. εὐχρηστον.

*Τλεύς, ὄνομ. σκύλου. Σχοιν.

Τλη, ἡ Ἄλτοι, δάσος, δρυμός (λόχμος, λογγάδιον, ὀρμένιον), καὶ ὅσα συνίστανται ἐκ τούτου, ἄρκ. Ξύλον, ξυλικὴ, δένδρα, δάμνοι, κλῶνοι, κλάδοι, πυρόξυλα, φρύγανα, πόα, φυτά, φύλλα, χόρτα· πολλάκις παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. Σκουτ. Ἡρακλ. 5, 3, 2. «Ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰς ὕλην» ἐξέπεσαν εἰς τὸ ὀρμένιον (καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ὀρμένιον, ἀντὶ τοῦ, ὀρειὸν δάσος, ἤ ὄρος ὑλομανές.) Ἑλλ. 1, 1, 17. «Τλην ἐκ τῆς Ἴδης κομίζεσθαι» ξυλικὴν, αὐτόθι 5, 5, 4. «Μεγάλα πυρὰ ἐγένετο, ἅτε πολλῆς ὕλης παρούσης· πολλὰ ξύλα ἤτοι πυρόξυλα. Ἀναβ. 3, 5, 6. «Ζεύξας τοὺς ἁμούς, ἐπιβάλλω ὕλην καὶ γῆν· κλάδους δένδρων, κλωνάρια, καδία, αὐτόθι 1, 5, 1. «Ἀφνειοῦ, εἰδέ τι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης ἢ καλάμου, δένδρον δ' οὐδέν· ἀντὶ τοῦ, πόαι, χόρτα, κατ' ἀντίθ. τῶν δένδρων, οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 112. 2) τὸ κεκομμένον ξύλον, τὸ πρὸς οἰκοδομὴν καὶ ναυπηγίαν ἐπιτήδειον, φρύγανα. «Τλην τ' ἀξέμεναι», Ἰλ. Ψ, 50. 111. 127. 139. Ὀδ. Ι, 234. Κ, 104. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 4, 164. 6, 80. 7, 36. ἔτι δὲ καὶ ξύλον, τό οἱονεὶ τίθεται ὡς ἅρμα εἰς ὑπλοΐου, διὰ νὰ μὴ περιτρέπεται εὐκόλα ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. 3) καθόλου δὲ τὸ ὑποκείμενον, ἤ τὸ πρᾶγμα, ἐξ οὗ συντελεῖται καὶ γίνεταί τι· ἡ τραχεῖα καὶ ἀνεπεξέργαστος ὕλη, εἴτε ξύλον τι θέλεν εἶσθαι, ὡς Ὀδ. Ε, 257. «πολλὴν δ' ἐπεχεύετο ὕληνα, ἔνθα γίνεται λόγος περὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Ὀδυσσεύς, διὰ ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς· εἴτε λίθος, εἴτε μέταλλον· ὡς, «σίδηρος, δὲ τῶν ἀστέρων ὕλη τις ἐστίγεται· Ἡλίῳ μὲν, ὁ χρυσός· Σελήνῃ δὲ, ὁ ἄργυρος· Ἄρει, σίδηρος· Κρόνῳ, μόλιβδος· Διΐ, ἤλεκτρος· Ἑρμῇ, κασσίτερος· Ἀφροδίτῃ, χαλκός. Σχολ. Πλάτ. Ἰσθμ. 5. εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον, ὡς τὸ Λατιν. apparatus, materia· «ὕλη ἰατρικὴ», materia medica· «ὑὸν ὕλην, κατὰ τὴν ὕλην· «τὰ κατὰ τὴν ὕλην», ἤ «ἀπὸ τῆς ὕλης», τὰ ὑλικὰ πράγματα. Ἐπὶ χημικῆς σημασίας, βάσις· εἶσι, τὸ ἔλαιον εἶναι ὕλη (βάσις) τοῦ μύρου. Πλούταρχ. Ἰσιδ. 58. (Πρωτότυπον τούτου εἶναι τὸ, ὕω, = φύω, γεννῶ, αὔξω, καὶ ἐκτείνεται «Τλην καὶ ὁ τόπος, ἔνθα αὐξάνονται καὶ γίνονται τὰ φυτά, ἤτοι, ὁ σύμφυτος τόπος· ὅθεν καὶ τό, ξύλον εἶναι σύλον· καὶ τοῦτο τό, σύλον, = τῷ Λατ. sylva, ὅ ἐστιν, ὕλη, δάσος. — Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὕω, φύω, ἔγκειται ἔτι καὶ τό, υἱός, υἱίς, τουτέστι, γέννημα· καὶ ἐπομένως, τό φυλον, ἤ γενεά, τό γένος, καὶ μετὰ τοῦ διπλοῦ λλ τὸ φύλλον. Καὶ τέλος ἐκ τοῦ, ὕω, φύω, ἔγκειται καὶ τό, φύσις.)

*Τλη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 500. Ε, 708. Η, 221. καὶ εἰς τὸν πληθ. Τλαι, Μοσχ. 3, 89. (Τὸ υ συνῆθ. μὲν μακρόν, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν καὶ υ, Ἰλ. Ε, 708. Η, 221. ὅπου διὰ τοῦτο ἠθέλησαν ν' ἀναγνώσωσιν Τόη.)

Τλήβατης, ου, ὁ (ὕλη, βαίνω). Ἐπίθετον τοῦ Πανός, ὡς θεοῦ τῶν ὑλῶν, δρυμῶν· ὁ εἰς ὕλας βαίνων, διατρίβων.

*Τλήβιος, ἡ Τλίβιος, Τλοβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ζῶν εἰς τὰ δάση, ἤ ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ δάσους.

Τληγενής, έος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅς τις ἐγεννήθη μετὰ ὕλης, ἤ ὁ ἐξ ὕλης γεγενημένος, συνιστάμενος. 2) σωματικός, Ἀθήν. 2.

Τλήεις, εσσα, εν (ὕλη). Σύνδενδρος, δασύς, ξυλώδης, σύμφυτος, ὕλας, δρυμούς, δάση, ὀρμένια ἔχων. Ἰλ. Ζ, 396. Ρ, 748. Ν, 32. ἔτι δὲ καὶ διακτάκτ. Ὀδ. Α, 246. σχεδὸν μόνον παρὰ ποιητ.

Τλητοίτης, ου, ὁ (κοίτη). Ὁ ἐν ὕλαις τὴν κοίτην ἔχων, ὁ κατοικῶν εἰς τὰ δάση, εἰς τὰ ὀρμένια. Ἡσιόδ. Ἔργ. 531. μόνον ποιητ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὕλημα, τό (ὑλῆ). Φρύγανον, ξάμνος, χαμόκλαδον· καθέλων δὲ λέγεται τὸ μεταξὺ τῶν ξάμνων καὶ ποῶν γένους τῶν φυτῶν, οἷον, κάλαμος, νάρηξ, ἀψίνθιον, κενταύριον κ. τ. λ. Θεόφρ. παρὰ Πλουτόρ. ». Τλήμασι καὶ χωρίοις. 2) ὕλη, materia.

Ὑλημανέω, = ὑλομανέω, ποιητ.

* Ὑληνόμος, ὁ, ἡ, = ὑλενόμος, ποιητ.

Ὑλητόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὁ ὕλην τέμνων, ξυλοτόμος, = ὑλοτόμος· ποιητ.

* Ὑλησορέω, = ὑλοσορέω, ποιητ. ἐκ τοῦ

Ὑλησόρος, ὁ, ἡ. Ὁ ὕλην, ξυλικὴν φέρων, ἢ συνάζων· = ὑλισόρος, ποιητ.

Ὑλήωρης, ὁ, καὶ

* Ὑλήωρός, ὁ (οὖρος). Ὁ τὴν ὕλην ἤτοι τὰ ὁρμάνια φυλάσσων, ἐποπτάτης τῶν ὑλῶν, τῶν ὁρμανίων. Ἀπολλών. Ἀργ. 1. 1227. 2) = ὑλαίτης. Νίκ.

Ὑλίας, εἴ· παρ' Ἡσυχ. τὰ ὑποκάτω τῶν σανδαλίων κατττύματα, ἐκ τῆς ὑλομαστ. ». Τλίας, ὧν κέττυμα, πόριον, αἱ πατοῦναι τῶν παπουτσίων· ὁ Σαλμάσιος ἐντεῦθεν παράγει τὸ Λατ. solea, ἔθεν καὶ τὸ Γερμ. Sohlen. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ». Τλίαι, τὰ πρὸς κατττύματα δέρματων· καὶ ». Τλίας, τοὺς καρπατίνους τόμους· ὁ αὐτὸς ἔχει »Καρπάτινον, ἀγροικὸν ὑπόδημα μοιόδερμον· ἄρα = καρβατίνη. Ἐκ τοῦ κάρπη, καρπάτινος, ἐσώδη παρ' Ἰταλοῖς τὸ scarpa.

Ὑλιβάτης, ὁ, ἡμαρτμ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑληβάτης, Lob. Φρυν. σελ. 637. παρβ. Ἰὰν. Ἀνθ. Πελ. σελ. 499. Παρ' Ἀθην. 9. σελ. 374. κεῖται ». Λλιβάτουμεν, ἡμαρτμ. ἀντὶ τοῦ, ὑληβάτας, ὡς καὶ εἰς χειρόγραφα φέρεται.

Ὑλιγενής, ἄος, ὁ, ἡ, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑληγενής, ὑλογενής. Ὁ ὕλην, ξύλα γεννῶν, ὑλώδης, ἀνύμφευτος τόπος. Νικαίνετος παρὰ Παρθεν. 11.

Ὑλίζω, μέλ. ἴσω. Ἠθίζω, καθαίρω, καθαρίζω τι ἀπὸ τῆς ὕλεως καὶ ἀκαθαρσίας, ἐκλίζω, στραγγίζω, σακκελίζω, πιστρεύω. ». Τλίζειν τὰς ῥῖπας· καθαίρειν, ἀπομύττειν, σφιγγίζειν. Διοσκορ. 3, 9. ». Τλίζεται δ' ὑποίοισιν σακκελίζεται, στραγγίζεται. (Κατὰ τοὺς Γρομμ. ἐκ τοῦ ὕλις, κατὰ μεταθ. ἀντὶ, ὑλίς.)

Ὑλικός, ἡ, όν, (ὕλη). Ὁ ἀνήκων εἰς ὕλην, ἐξ ὕλης ὤν, σωματικός, ἄθεν παρὰ τοῖς Ἐκκλ. συγγρ. σαρκικός, κοσμικός· καὶ, ». Τλικὸν πνεῦμα· ὁ διάβολος Γρηγ. Ναζ. — Παρ' ἰατροῖς ». Τλικὸν μέρος ἡ εἶδος τῆς ἰατρικῆς, τὸ περὶ τὴν ἰωμένην τὸ σῶμα ὑλικὴν ἔχον.

Ὕλις, ιος, ἡ, = ὑλύς. Ὁ Φωτ. ἔχει »ὕλιν, (ἔνθα ἡμαρτημ. ὕλην, φέρεται εἰς τὸ τυποποίησιν). Τὸ καθίζον τοῦ οἴνου, ἢ τοῦ ὕδατος· οὕτως Ἀριστοφ. ἄρα, λούτη, κατακέδασμα, ῥυπή, ὑπόστασμη, παχυλὸς καὶ ἀκάθαρτος χυμός, ἴλος, ἀκαθαρσία· ἡ συνήθεια ἔσωσε καὶ ταύτην τὴν λέξιν.

* Ὑλισκόπος, ὁ, ἡ, ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑλησκόπος, Lob Φρύν. σελ. 637.

Ὑλισμός, ὁ (ὑλίζω). Τὸ ὑλίζειν, σακκελισμός, στραγγισμός.

Ὑλιστήρ, ῆρος, ὁ (ὑλίζω). Ὁ ὑλίζων, ἠθμός, ἔθεν καὶ

Ὑλιστήριον, τό· καὶ συγκοπ. ὑλίστριον, τὸ. Στραγγιστήριον, ὀθόνιον, ἢ ἀγγεῖον τετρυπημένον, δι' οὗ σακκελίζουσί τι, στραγγίζουσί τι, ἠθμός. Πελιγό. 6, 2. »Οτῳ δὲ δισθένωσι (τὸ εἶλος) ὑλιστὴρ καὶ τρύγιστος· Ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 493. ἑρμηνεύων τὸ, κυρτὸς, λέγει »Κυρτὸς, κατασκευασμὸς τι εὐλεπτῶν σχοινίων γεγονὸς, ᾧ καὶ οἱ μυρεψοὶ χρῶνται περὶ τῶν μύρων ἐκθλίψιν, ὑλιστήριον αὐτὸ καλοῦντες, ἢ καὶ ὑλίστριον.

* Ὑλλεύς, ὁ, ὄνομ. ἐθν. τοῦ,

* Ὑλλη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας, ἔθεν

* Ὑλλῆες, ἐος, ἡ, καὶ

* Ὑλλίς, ίδος, ἡ, τὸ θηλκ. τοῦ ἐθν. Ὑλλεύς.

* Ὑλλιχος, ὁ, ὄνομα κύρ. Δωρικ. τύπος, ἐκ τοῦ ὕλλος, ὡς τυχιχος, ἐκ τοῦ, τυχικός.

Ὑλλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, ὕδρος. Ὁ Πιτσάκης ὀνομάζει ἐδίκ οὗτω ἰχνεύμονα ἔθεν τὸ Λατ. Sullus, εἰς τοὺς στίχους τοῦ Δρακοντίου παρ' Ἰσιδώρῳ, Salmasius Exercpt. σελ. 446. ὁ Ἀνώνυμος Αὐγουστάνος ἐν χειρογρ. σελ. 42. καὶ 43. ἀναγέρει διὰ τὴν λέξιν μετὰ τοῦ, ἔνυδρος. 2) κύρ. ὄνομ. ὁ υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἰλιάδ. 3) Ποταμὸς τῆς Λυδίας, Ἰλ. Τ. 392.

Ὑλοβάτης, ὁ· ἀντὶ τοῦ, ὑληβάτης.

Ὑλόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὁ ζῶν εἰς τὴν ὕλην, εἰς τὸ ὄσος, ἢ ὁ τρεφόμενος ἐκ τῶν καρπῶν τῆς ὕλης.

Ὑλογενής, ἐος, ὁ, ἡ· = ὑληγενής.

* Ὑλογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ξυγραφίζων, ἢ γράφων ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον, Μανέδ. 4, 342.

* Ὑλοδίαιτος, ὁ, ἡ (δίαιτα)· = ὑλόβιος, Συνέτ.

Ὑλοδρόμος, ὁ, ἡ (τρέχω, δραμεῖν). Ὁ εἰς τὰς ὕλας, εἰς τὰ ὄσα τρέχων. Ἀριστοφ.

Ὑλοκατοικος, ὁ, ἡ (κατοικέω). Ὁ εἰς ὕλην κατοικῶν, κάτοικος τῶν ὁρμανίων. Γλωσ. Στεφ.

Ὑλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ δασώδης, ὑλώδης, πλήρης ὕλης, δένδρων, φυτῶν. Εὐρίπ.

Ὑλοκόμος, ὁ, ἡ (κομέω). Ὁ ὕλην περιποιούμενος, ὁ τὴν φροντίδα τῆς ὕλης, ἤτοι τοῦ ὄσους ἔχων.

* Ὑλοκοπέω, ῶ (κόπτω). Κόπτω ξύλα, Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. 9, 14.

Ὑλοκουρος, ὁ (κείρω, κουρὰ). Ὁ τὴν ὕλην κουρεύων, κόπτων· ὡς τὸ, ὑλοτόμος, Δυκόφρ. 1211.

Ὑλομανέω, ῶ, μέλ. ήσω. Μανίαν ἔχω περὶ τὴν ὕλην, ὁ ἐστι, φύω, βλαστάνω μεγάλην καὶ πολλὴν ὕλην, ξυλικὴν, μεγάλους, πολλοὺς καὶ παχεῖς βλαστοὺς, ἢ κλωίους φύω, εἶμαι ὑλομανής. Στραβ. 14. σελ. 1005. »Τὰ πεδία ὑλομανεῖν φυούσι, βλαστάνουσι πολλὴν ὕλην, ἤτοι πολλὰ φυτὰ, ξύλα, ἡρύγανα κ. τ. τ. ἐξαίρ. ἐπὶ ἀμπέλων· »Ἄμπελος ὑλομανοῦσα. Γεωπον. πολλοὺς βλαστοὺς, κλωίους φύουσα, ὡς τὸ Λ. τ. sylvescere, παρβλ. τραγάω. Κατὰ ταύτην τὴν λέξιν ἀσχηματίσθη καὶ τὸ τῆς συνήθ. »Ὁρομηνιον, τόν· καὶ κατὰ συγκοπὴν »Ὁρμανιον, τό· ὁποῖον σημαίνει τὸ, ὑλομανές ὄρος, ἢ τόπον ὑλομανῆ· κυρίως δὲ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, ὕλη. Φαίνεται δέ, ὅτι τὸ, ὁρμάνιον, ἐχει μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν μετὰ τοῦ, ὀρειτύπου ἢ ὀρετύπου, τὸ ὁποῖον οἱ παλαιοὶ Γραμματικοὶ ἑρμήνευσαν διὰ τοῦ, ὑλοτόμος. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει »Ὀρόγκιες, – τινὲς δὲ τὰ ἐργάσιμα ξύλα· καὶ »Ὀροδάμναι, κλῶνες, κλάδοι, βλαστήματα, ὄρπηκες· καὶ »Ὀρείτορες, ἄγριοι· οἱ εἰς τὰ ὁρμάνια κατοικοῦντες· ἄρα καὶ τὸ, ὄρος, ὡς σύνδενδρον τόπου ὕψωμα, ἢ ὡς σύμφυτος τόπος, = ὕλη· ἐντεῦθεν ἴσως καὶ τὸ παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Ω, 450. ὄρφος, ὁ κάλαμος, ὁ παπυρώδης καὶ ἀσθενὴς, ἤτοι ἐφ ὑργανώδης. — Ἐκ τοῦ, ὀρόγκος, ἐγεινε καὶ τὸ τῆς συνηθείας »Λόγκος· ἢ πλησιαστέρως ἐκ τοῦ, ὀλόγκες, ἀντὶ τοῦ, ὀρόγκοι, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ, ὕλη, καὶ, ὁρμάνιον, μὲ ταύτην τὴν διαφοράν, ὅτι τὸ μὲν ὁρμόνιον λέγεται γενικώτερον, τὸ δὲ, λόγκος, ἐπὶ ὑψηλῶν καὶ μεγάλων συμφύτων δένδρων· καὶ ὑποκορ. λογκάδιον· ἐκ τοῦ

Ὑλομανής, ἐος, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὁ μανίαν ἔχων περὶ τὴν ὕλην, ὁ τὴν ὕλην, ἢ τὰ βλαστήματα τῆς γῆς καὶ τὰ ὁρμάνια ἀγαπῶν· ὁ τὴν εἰς τὰ ὁρμάνια καὶ τοὺς λόγκους κατοικίαν καὶ διατριβὴν ἀγαπῶν. 2) ἐπὶ δένδρων, τὸ πολλὰ ξύλα, βλαστήματα φύον, βλαστάνον.

Ὑλομαχέω, ῶ, μέλ. ήσω (μάχομαι). Πολεμῶ, μάχομαι εἰς τὰ ὄσα, ἢ κρύπτομαι εἰς τὸ ὄσος καὶ ὑπερασπίζομαι. Ἀππιαν. Μιθριδ. 103.

Ὑλομήτρα, ἡ· καὶ, ὕλης μήτηρ· παρ' Ἡσυχ. Σκώληξ τις, τὸν ὁποῖον τινὲς διὰ τοῦ, βόμβυξ, ἑρμηνεύουσι.

Ὑλονόμος, ὁ, ἡ (νέμομαι). Ὁ νεμόμενος, βόσκων, ἢ ζῶν εἰς τὰ ὁρμάνια.

* Ὑλοσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅς τις σκοπεύει, παραμονεύει, ἢ σπιαπατεῖ εἰς τὰ ὄσα· ὅτι δὲ καὶ ἐπίθετ. τοῦ Παπᾶ.

Ὑλοτομέω, ῶ (ὑλοτόμος). Τὴν τέμνω, κόπτω τὰ ὁρμάνια, ἢ τὰ ξύλα, κόπτω ξύλα πρὸς οἰκοδομήν. Ἡσίοδ. Ἔργ. 423. ἔθεν

Ὑλοτομία, ἡ. Τὸ τέμνειν ξύλα, ἢ τῆς ὕλης τομή. Ἀριστοτ. Πολιτ. 1, 7.

Ὑλοτομικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑλοτόμον, ἢ εἰς ὑλοτομίαν ἀνήκων. ἔθεν »Ὑλοτομικὰ ἐργαλεῖα· οἱ παλαιοὶ καὶ »Τέχνη ὑλοτομικὴ· ἢ τέχνη τοῦ κόπτειν ξύλα. Διογ. Λαέρτ. 3, 100.

Ὑλοτόμιον, τό· παρὰ Στραβ. Ἡ ἀγορὰ, ἔνθα πωλοῦνται ξύλα, κυρίως δὲ ὁ τόπος, ἔνθα τέμνονται, κόπτονται ξύλα.

Ὑλοτόμος, ὁ, ἡ, = ὑλητόμος (τέμνω). Ὁ ὕλην τέμνων, ὁ κόπτων ξύλα, ἡ ξυλικὴν, ξυλοκόπτης, ξυλοκόπος. Ἰλ. Ψ, 114. καὶ 124. »Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους παλέκας ἐν χερσὶν ἔχοντες· πελέκεις, δι' ὧν κόπτουσι τὰ ξύλα· »Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέροντ· οἱ κόπτοντες τὰ ξύλα, τὴν ξυλικήν. Ὁ Πολυδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑλαγωγός, ξυλουργός, ὁ τὰς ὕλας παρασκευάζων. 2) προπαρ. ἔθ. ὑλότομος, ὁ, ἡ, παθητ. ὁ εἰς τὸ ὄσος κομμένος· ἢτοι ὑλοτομούμενος, μαγικόν τι, ἢ ἰαματικὸν μέσον, ἀντιφάρματον, κομμένον εἰς τὸ ὄσος. Τζετζ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 229. ὡς τὸ, ὑποτομὸν, παρβ. τέμνω, σημαντ. 3. β.

Ὑλοτραγέω, ῶ (τράγω). Τὴν ἤτοι ἀγρίους καρποὺς καὶ ῥίζας τρώγω. Ἄθλ. ζῴ. Ἱστορ. 10, 21.

Ὑλοτραφής, ἐος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὁ ἐξ ὕλης τρεφόμενος, ὑλικός. Πρόκλ. Ἀναλύστ. 2, σελ. 443.

* Ὑλουργία, ἡ. Ξυλουργία, ἡ τέχνη τοῦ ξυλουργοῦ, ἐκ τοῦ

Ὑλουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ ὕλην, ξύλα ἐργαζόμενος, ξυλουργός, λεπτουργός, τέκτων, = ὑλοεργός.

Ὑλοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὁ ὕλην, ξύλα τρώγειν, ὁ εἰς ὕλας νεμόμενος, βόσκων, ζῷον. Ἡσ. Ἔργ. 603. »Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρίαινομάδοιο, ἀγρίου καὶ ἀδαμάστου, εἰς τὰ ὄσος διατεμμένου, ζῴοντος εἰς τὰ ὁρμάνια.

Ὑλοφορβός, ὁ, ἡ (φέρβω). Ὁ εἰς ὕλας, ὄσα νεμόμενος, ὁ βόσκων εἰς τὰ ὁρμάνια. Εὐριπίδ. Ἰφιγ. Ταύρ. 260. μόνον ποιητ.

Ὑλοφορέω, ῶ, = ὑλαγωγέω. Τὴν φέρω, ξύλα κουβαλῶ, συλλέγω· ἐκ τοῦ

Ὑλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω)· = ὑληφόρος, ξυλοφόρος.

Ὑλώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὕλας ἔχων, σύμφυτος καὶ σύνδενδρος τόπος, πλήρης φυτῶν, γεμάτος ἀπὸ ξύλα, ὁρμάνια, λόγκους κ. τ. τ. Ξενοφ. Κυνηγ. 2) Ἐκ τοῦ, ὕλις, = ὑλώδης, ἀκάθαρτος, ἴλυος, ἰλὺν ἔχων. Διόσκορ. 5, 87. Schol. Ἰρηγ. σελ. 555. παρβλ. ὑλίζω.

Ὑλωρός, ὁ, ἡ (οὖρος)· = ὑληφός. 2) Ὁ ὑλωρός, = ἀγροτόμος. Ἀριστοτ. Πολ. 6, 8.

Διμοδιακή Κεντρική Βιβλιοθήκη Θεσσαλονίκης

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Μ.

Τ῾μά, παρ᾽ Ὅμρ. Ὀδ. Α, 375. Β, 140. ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερα· ἐκ τοῦ, ὑμεῖς.

Τ῾μα, ατος, τό· ἀντὶ τοῦ, ὕσμα (ὗω). Τὸ βεβρεγμένον. Κύστ. εἰς Ἐρωτικ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, ὗμος, ὁ· ὑγρασία, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔμεινε μόνον παρὰ Λατ. τὸ, Humus, humor, ὅθεν καὶ τὸ, Humidus.

Τ῾μεδαπός, ή, όν (ὑμεῖς). Ὁ ἐκ τοῦ ὑμετέρου ἐδάφους ὤν, ἀπὸ τὸν τόπον σας. ᾠ῾Τμεδαποὶ Ἀθηναίοις· οἱ ὑμέτεροι, οἱ συμπατριῶται σας Ἀθηναῖοι· καὶ ἐπιθέτως ᾠ῾Τμεδαπὴς ἀπωλείκη. 2) = ὑμέτερος. (Περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδε ὑπὸ τὴν λέξ. ποδαπός, παραβλ. ἡμεδαπός.)

Τ῾μεῖς, παρ᾽ Ὅμρ. πάντοτε κατὰ τὸν παλαιὸν Αἰολ. Δωρ. καὶ ἐπκ. τύπον, ὔμμες, Ἰων. ὑμεῖς, Δωρκ. ὑμὲς καὶ τὸ σὺν μεσομηρ. γενκ. ὑμῶν, καρ᾽ Ὅμ. συνηθ. κατὰ τὸν Ἰων. τύπον ὑμέων, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται πάντοτε διπλλάβως, ἀλλὰ καὶ ἐπκ. ὑμείων, Ἰλ. Δοτ. ὑμῖν, πολλάκις παρ᾽ Ὅμ. ὅτε τὸ πρὸς τουτοις, πλὴν σπανίως, μεταχειρίζεται τὸ παλ. Αἰολ. ὔμμι, ὔμμιν· ἀλλὰ ὑμῖν, ἐγκλιτ. ὔμιν, καὶ, ὑμὶν, ἀπαντᾶται μόνον παρὰ τοῖς Τραγ. ἴσως μόνον παρὰ τῷ Σοφοκ. μ᾽ ὅλον ὅτι τὸ τελευταῖον παρελήφθη ποτὲ καὶ πότε ἀπὸ τινας Κριτικοὺς καὶ εἰς τὸν Ὅμρ. ἴδε Θειρσίου Ἕλλην. Γραμμ σελ. 281. Αἰκιατ. ὑμᾶς παρ᾽ Ὅμρ. συνηθ. κατὰ τὸν Ἰων. τύπον, ὑμέας, Ὀδ. ὃς τις προφέρεται εἰς αὐτὸν πάντοτε ὡς δύο μακραὶ συλλαβαί· πρὸς τούτοις δὲ μεταχειρίζεται ὄχι σπανίως τὸ παλ. Αἰολ. ὔμμε, Δωρκ. ὑμὲ· παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ ὑμᾶς, καὶ ἐγκλιτ. ὔμας· ἡ μόνη λέξις, ἐκ τῆς ὁποίας πολλοὶ τύποι, ἐντὸς τῆς κυρ. Δωρ. διπλέστου, ἔχουσιν εἰς τὴν ἐπκ. γλῶσσαν τὸ υ φιλὸν ψιλούμενον. Ἀντωνυμ. δευτέρου προσώπου, σεῖς, σέσεῖς, πληθ. τοῦ σύ, ἐνίοτε εἰς περιληπτ. ἐνικ. Ὀδ. Μ, 81. 82. Böckh expl. Pind. P. 7. extr. παραβλ. Tibull. 1, 3, 1.

Τ῾μείων, ἐπικ. γεν. τοῦ, ὑμεῖς, Ἰλ.

Τ῾μέν, σπανία κλητ. τοῦ, ὑμήν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ὁ Καλλιμ. ἀντὶ τοῦ, ὑμέναιε.

Τ῾μέναιος, ὁ (ὕμνος). Ἡ ἐπαγόμενοι ὠδή, ἡ γαμικὸν ᾆσμα, γαμήλιος ὕμνος, τραγῳδίαν, τὸ ὁποῖον ἐτραγῳδοῦν οἱ συνοδεύοντες τὴν νύμφην ὅταν ἔφερον αὐτὴν ἀπὸ τῶν γονέων της εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ. Ἰλ. Σ, 493. »Νύμφαι δ᾽ ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπολαμπομένων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ᾽ ὑμέναιος ὀρώρειτο. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 274. ὅθεν »Τμέναιον ᾄδειν· ἀντὶ τοῦ, γαμικὸν ᾄδειν· ὅτι δὲ ἐτραγῳδεῖτο ὁ ὕμνος οὕτος καὶ εἰς τὴν τῶν νεοὐμφῶν τράπεζαν, ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς, ἔνθα παράκειται καὶ ἡ λαμπὰς, δηλοῦται ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχ. συμπ. 4. »Ἡ δὲ γαμηλίους τράπεζα κατήγορον ἔχει τὸν ὑμέναιον μέγα βοῶντα, καὶ τὴν ᾠδὴ καὶ τὸν αὐλόνα. Ὁ Ἀθήν. 1, λέγει περὶ τοῦ Φιλοξένου· »Δουσάμενος παρῆν ἄκλητος ὡς τὸν νυμφίον, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ᾆτας ὑμέναιον, οὗ ἡ ἀρχὴ γάμε θεῶν λαμπρότατε, πάντας ἐψυχαγώγησεν. 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. Θεὸς τοῦ γάμου, συνηθ. Τ῾μήν, ὃς τις ἐπεφωνεῖτο εἰς τὰ γαμήλια τραγῳδία. »Τμὴν ὦ ὑμέναιε. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1742. Θεόκρ. 18, 58. Κατούλλ. 62. Λουκιαν. εἰς Ἡρόδ. ἔχει· »Πάροχος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συναρπάστη, ᾄδα κατομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος, ὑμέναιος, εἶμαι, ἔστιν· ἑτεροῖα δὲ τῆς εἰκόνος ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν. Ὁ Πολυδ. 3, 38. λέγει, ὅτι τὸ, ὑμήν, εἶναι ταὐτὸν μὲ τὸ ὑμέναιος, τὸ γαμήλιον ᾆσμα. Ἡ παραγωγὴ τούτου εἶναι ἀβέβαιος, ἂν καί τινες νομίζωσιν, ὅτι συγγενὲς εἶναι τοῦ, ὕμνος, ὡς Λεωνίδας ὁ Ταραντινὸς Ἐπιγρ. 80. καλῶν τὸν ποιητὴν Ἀλκμᾶνα »Τμνητῆρα ὑμεναίων ἴδε Φώτ. βιβλ. σελ. 987. εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς τοῦ Πρόκλου χρηστομαθείας· ὅθεν

Τ῾μεναιόω, ῶ. Εἰς γάμον συνάπτω, συζεύγω, ὑπανδρεύω Ἀριστοφ. Εἰρ. 1076. καὶ, 1112. Θεόκρ. 22, 179. Πλούταρχ. γαμ. παραγγ. »Λόγον συνυμεναιοῦνται. 2) ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ, γάμῳ συνάπτειν, ἢ, συνάπτειν γάμῳ καὶ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον. Ὁ Φώτ. ἔχει· »Τμεναιοῦν, τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον, καὶ συνάπτειν τὸν γάμον· ὁ δὲ Ἐτυμολ. ἔχει ὑμεναιοῦν, ᾄδειν τὸν ὑμέναιον· καὶ οὕτω φέρεται παρ᾽ Αἰσχύλ. Προμ 552. »Ὅτ᾽ ἀμφὶ λεχος σὸν ὑμέναιον ἰότατι γάμου». 3) τροπ. συνάπτω, συνάπτω. Πλούτ.

* Τ῾μενίτης, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ὡς Θεοῦ τῆς χαρᾶς. Αἰσχ. 2, σελ. 517.

Τ῾μένιος, ίνη, ιον (ὑμήν). Δερματίνος, ἐκ δερμάτων συγκείμενος.

* Τ῾μένιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ὑμήν.

Τ῾μενοειδής, ές, ὁ, ἡ (ὑμήν, εἶδος). Ὁ ὑμένος, δέρματος εἶδος ἔχων, μὲ ὑμένα ὅμοιος, Ἀριστοτέλης.

Τ῾μενόπτερος, ὁ, ἡ (ὑμήν, πτερόν). Ὁ ὑμενοειδῆ πτερὰ ἔχων, ὡς π.χ. ἡ νυκτερίς, ὁ τέττιξ κ. τ. λ.

Τ῾μενόστρακος, ὁ, ἡ (ὑμήν, ὄστρακον). Ὁ ὑμενώδες ὄστρακον ἔχων. »Ποτήριον ὑμενόστρακον, λεπτότατον ὡς ὁ ὑμήν. Λουκιαν. Λεξιφ

* Τ῾μενόω (ὑμήν). Μεταβάλλω εἰς ὑμένα, εἰς δέρμα, ἐγκλείω εἰς δέρμα. Παῦ. γίνομαι δέρμα.

Τ῾μενώδης, ους, ὁ, ἡ, συνηρημ. ἀντὶ τοῦ, ὑμενοειδής. »Ἐνδυμα ὑμενῶδες, ῶ. = ἀνήτριον. Σχολ. Πλάτ. σελ. 38.

Τ῾μέ, Δωρκ. ἀντὶ τοῦ, ὑμεῖς.

Τ῾μέτερόνδε, ποιητ. ἀντὶ, εἰς ὑμέτερον, ἐξυπακουομ. τοῦ, εἶσον, εἰς τὴν οἰκίαν σας, Ἰλ. Ψ, 86. ἐκ τοῦ

Τ῾μέτερος, έρα, ερον (ὑμεῖς). Ἰδικός σας· τὸ Λατ. vester. Ὅμ »Ὑμέτερος ἑκάστου θυμὸς, τὸ θέρος τοῦ κάτοπτος ἀπὸ ἐσᾶς, Ἰλ. Ρ, 227. καὶ, »ὑμέτερος αὐτῶν θυμὸς, Ὀδ. Β, 138. ἀπὸ ὑμέτερονδε, ἐξυπακουομ. τοῦ, μέρος, ὅτι εἶναι εἰς τὸ μέρος σας, Ἡρόδ. 8, 140. 1. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ, σός, Ἰών. Ἀνθ. Παλ. σελ. 119. 627. ἴδε καὶ, Ὑμός.

Τ῾μήν, ένος, ὁ. Δέρμα λεπτὸν, φλοιὸς, κάλυμμα, χιτὼν, τὸ λεπτότατον δέρμα ὡς ἡ φλοιὸς τῆ ῥιτσίνα τοῦ κρομμυδίου. Τινὲς παράγουσι τοῦτο ἀπὸ τοῦ, ὕω, ὑδω· ὡς ὑγρὸν τι δέρμα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀλλὰ τὸ, ὑμὴν, κατόπιν εἶναι λέξις νεωτερική, καὶ λέγεται ὄχι μόνον ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ δέρματος τοῦ ὄμματος, ἀλλὰ καὶ »ὑμὴν περικάρδιος, καὶ, περιτόναιον, παρ᾽ Ἱπποκράτ. Ἴσως προκύπτει τὸ, ὑμὴν, ἀπὸ τοῦ, ὕφω, ὑφαίνω, σημαίνον πῶν ὕφασμα· καὶ τῷόντι παρ᾽ Ἀθην. λέγει ὁ Εὔβουλος (σελ. 562.) »Λεπτοτάτης ὑμένας· λεπτὰ ὑφάσματα, ἱμάτια. Ὁ Ἡτύχ. ἔχει ὑπὸ τὴν λέξ. »Ἀμέστην, ὑμένα Αἰολεῖ ω· ὁ αὐτὸς ἔχει· »Τμένιον, λεπτόνιον· καὶ »Τμνίον, τὸν ἀμίλλινον· καὶ »Ἀμνίον, τὸν ὑμέναιον καὶ »Τμενίδες, λεπτὸν, ἐρεοειδὲς· καὶ »Τμι, εἶδος ἐνδύματος· καὶ ἐντεῦθεν συμπεραίνεται, ὅτι τὸ, ὑμὴν, = ἀμὴν, ἀμενὴς, ἢ τοὐλάχιστον τὸ, ἐμνίον, = ὑμένιον, καὶ, ὑμνίον, Αἰολικ. Παρὰ Καλλιμαντ Παιδαγ. 2, φέρεται »Τῶν ὑμενίων (εἰς χειρογρ. ὑμενίων) τῶν περιόπτων τὰ πολυτελῆ καὶ ποικίλα ἱμάτια ἔχοντα ζῳδία ἐν τῇ πορφύρᾳ.

* Τ῾μήν, ένος, ὁ, Hymen. Ὁ Διὸς τοῦ γάμου, καὶ, Τμέναιος, λεγόμενος. 2) ὡς τὸ, ὑμέναιος, τὸ τοῦ γάμου τραγῴδιον. (πιθαν. ἐκ τοῦ, ὕω, φύω.) [τὸ υ φιλὸν μακρὸν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1742. Θεόκρ. 18, 58. Κατούλλ. 62. Ὀβ. Ἡρ. 12, 137. ἀλλὰ καὶ βραχύ, Ὀβ. Ἡρ. 6, 44. 45. 9, 134. 14, 27.]

* Τ῾μήνεος, έ, ποιητ. ἀντὶ, ὑμέναιος, Σαπφώ, Δαίφ. 73. σελ. 80. Παρθλ. Ἐρωτ. Στοιχ. Μετρ. σελ. 28. καὶ εἰς ἐπίγρμ. παρὰ Letronne, Journ. des Sav. 1828. Μάϊ. p. 184.

Τ῾μήν, καὶ, ὑμήν, ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερα. Ἰλ. Ε, 489. Ν, 815. ἴδε ὑμός

* Τ῾μήττιος, ία, ιον. Ἴδιος τοῦ Ὑμηττοῦ.

* Τ῾μηττίς, ίδος, ἡ ἐθναίτρ. Ἐπιγλκ. τοῦ Ὑμηττίας, Νίκ. Ἀλ.

* Τ῾μηττός, ὁ, Hymettus. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, διὰ τὸ μέλι καὶ τὰ μάρμαρά του περίφημον. Νίκ. Ἀλ. 446. καὶ ἄλλ. ἐνὸς μν γραφέν.

Τ῾μμας, Αἰολικ ἀντὶ τοῦ, ὑμᾶς· ὡς καὶ τὸ, ὔμμες, αὐτὶ τοῦ, ὑμεῖς. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 4, 10.

Τ῾μμε, παλ. Αἰολικ. Δωρ. καὶ ἐπικ. αἰτιατ. τοῦ, ὑμεῖ. Ὅμηρος.

* Τ῾μμες, παλ. Αἰολικ. Δωρκ. καὶ ἐπκ. ἀντὶ τοῦ, ὑμεῖς, Ὅμηρος.

Τ῾μμι, ὔμμιν, παλ. Αἰολκ. Δωρκ. καὶ ἐπκ. δοτ. τοῦ, ὑμεῖς, ἀντὶ τοῦ, ὑμῖν. Ὅμ.

* Τ῾μμος, α, ον, Αἰολ. ἀντὶ, ὑμός, ὑμέτερος.

Τ῾μναγόρας, ὁ, ἡ (ὕμνος, ἀγορεύω). Ὁ φέλλων ὕμνους, Ἀνακλ. 2. σελ. 518.

* Τ῾μνέω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑμνέω, Ἡσιόδ. ἔρ. 2.

Τ῾μνέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὕμνος). Ἐπαινῶ, εὐφημῶ, ἐξυμνῶ, πολλάκις εἰς τοὺς ὕμν. τοῦ Ὁμ. καὶ παρὰ Πινδ. καὶ Ἡσιόδ. Θεογν. 12, 33. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλ᾽ εἰς τὴν Ἰλ. καὶ Ὀδ. σὐδέποτε ἀπαντῶμενον· μετὰ αἰτιατ. Ξενοφ. Κυν. 1, 8. »Θεοὺς τὸν γάμον (τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος) παρὰ Χείρωνι ὑμήσαντας, ὕμνους ᾄδω. Ἡσιόδ. ἔργ. »Σφετέρην πατὴρ ὑμείουσιν ᾄδουσαι, εὐλογοῦσαι. »Τμνεῖν τοὺς θεοὺς Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 8, 1, 8. ἐξαιρ. δι᾽ ὑμνων ἐγκωμιάζω. β) ὑμνῶ, λέγω, διηγοῦμαι, ἱστορῶ, ἐξαιρ. ἐπκ. καὶ ληπτικῶς διηγοῦμαι, τὸ ἔχω πάντοτε εἰς τὸ στόμα μου, ἀρυλλῶ. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 1, 26. »Τὴν ὑμνουμένην χροιὰν πλάτανον· τὴν ἀρυλλουμένην. λεγομένην. Πλάτ. Πολ. 2. »Πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦντο ὡς καλοὶ μὲν ἡ σωφροσύνη· λέγουσι πάντες. Val. h. Φειν. 441. Ἐπιθ. Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 297. D. οὕτω καὶ Ξενοφ. 4, 2, 33 »Πάντες ὑμνοῦσιν ὡς ψευδεῖς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπώλετο· λέγουσι, ἀληθεύεται. γ) Ηπτ ἐντίθραται δὲ ἀντὶ τοῦ, κατολογῶ, λοιδορῶ, ὑβρίζω, βλασφημῶ, μίμφομαι, ἐνύρομαι. Αἰσχυλ. »Τμνεῖ ὑπ᾽ ἀστοφροιμίοις πολυρρόθοισι. Εὐρπ. Μηδ. 423. »Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν. Πλάτ. Πολ 1, σελ. 329. B. »Καὶ ἀπὸ τούτου δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιόν. Σοφοκλ. Ἠλ. »Χρόνος τὴν ἐκτὸς ὑμνήσας κακὰν. Rahnk. Τιμ. σελ. 262. 2) ἀμετβτ. ᾄδω, φίλω, τραγῳδῶ. Πλάτ. Πολ. 5, 11. ἐπιθ. Ἀστίλου. (Τὸ υ φιλὸν παρὰ τοῖς Ἀττικ. ἐνίοτε λαμβάνεται βραχύ, Πόρτ. Εὐρπ. Μηδ. 441.)

Τ῾μνηπολέω, ῶ. Περὶ τοὺς ὕμνους ἀνατρέφομαι, καταγίνομαι εἰς ὕμνους, ὑμνῳδῶ, ποιητ. ἐκ τοῦ

Τ῾μνηπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Ὁ περὶ τοὺς ὕμνους ἀναστρεφόμενος, ὁ κάμνων ὑμνους, ᾠδοποιὸς, ποιητὴς ὕμνων.

Τ῾μνήσιος, ὁ, ἡ· παρ᾽ Αἰλιαν. ζῶον Ἰστορ. 12, 5. = ὑμνητός.

Τ῾μνησις, εως, ἡ (ὑμνέω). Τὸ ὑμνεῖν, ἐπαινεῖν, ἐγκωμιάζειν

Τ῾μνητήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, ὑμνητής, οῦ, ὁ (ὑμνέω). Ὁ ὑμνῶν, ὅστις ὑμνεῖ, ἐπαινεῖ, ἐγκωμιάζει· καθόλου δὲ, ἀοιδὸς, ψάλτης· ἴδε ἐν

* Τ῾μνητήριος, ὁ, ἡ, καὶ

Τ῾μνητικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὕμνον, ἢ εἰς τὸ ὑμνεῖν ἁρμόττων, ἢ ἐπιτήδειος.

Τ῾μνητός, ή, όν, ῥηματ. ἀπίθαν. τοῦ, ὑμνέω. Ἄξιος ὕμνου, ἢ ὑμνήσεως, καὶ τὸν ὁποῖον ὕ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μνησέ τις, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑμνήσῃ τις. Πλάτ. Πολ. 10, 24. 11, 93.

Ὑμνήτρια, ἡ καὶ, ὑμητρίς, ίδος, ἡ· θηλ. τοῦ, ὑμνητήρ, ὑμνητής. Ἡ ὑμνοῦσα, ὕμνους ᾄδουσα. Πολυδ.

Ὑμνιάω, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὑμνέω. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1305.

*Ὑμνίον, τό, = ὑμνίδιον, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, ὑμνίδιον, ὑποκορ. τοῦ, ὕμνος.

Ὑμνογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ ὕμνους γράφων, ἢ γράφας.

Ὑμνοδότειρα, ἡ. Ἡ τῶν ὕμνων δότειρα. Ὀρφ. θηλυκ. τοῦ

*Ὑμνοδοτήρ, ῆρος, ὁ (δίδωμι). Ὁ δίδων ὕμνους, ποιητ.

Ὑμνοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὁ ὕμνους συντιθείς, ὅστις συνδέτει ὕμνους, ὑμνοποιός, ποιητής. Μελέαγρ. 1, 44. 123, 16. 129, 4. παρβ. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 42.

*Ὑμνόθετος, ὁ, ἡ (τίθημι). Ἐξ ὕμνων καὶ ἀσμάτων συντεθειμένος.

Ὑμνολογέω, ῶ (ὑμνολόγος). Ὕμνους λέγω, ᾄδω, ἐγκωμιάζω, εἶμαι ὑμνολόγος· ὗδεν

Ὑμνολογία, ἡ. Τὸ ὕμνους λέγειν, ψάλλειν, ᾠδή, ἔπειος, ἐγκώμιον. Χρυσόστ.

Ὑμνολογίζω, = ὑμνολογέω· ἐν Mart. Cap. IIa.

Ὑμνολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ὕμνους λέγων, ψάλλων, ὑμνῳδός, ἀοιδός, ψάλτης, ἐγκωμιαστής. Ἰμερίδ.

Ὑμνοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ὕμνους ποιῶν, ποιητής, = ὑμνοθέτης. Εὔρεπ.

*Ὑμνοπολέω, = ὑμνηπολέω, ἐκ τοῦ

Ὑμνοπόλος, ὁ, ἡ, = ὑμνηπόλος.

Ὕμνος, ὁ. Ὡδή, τραγῳδία. Ὁδ. Θ, 429. «Δαιτί τε τερπόμενοι, καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούοντες· περιφραστικῶς τὸ, «Ὕμνον ἀοιδίζειν» ἀντὶ τοῦ, ᾄδειν, ἢ ὕμνον, ὡς ἀντὶ τὸ τῆς συνηθείας «Τραγῳδίαν, ἢ τραγῳδίαν· ἀλλ' εἰς τοὺς ὕμνους τοῦ Ὁμρ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. ἔργ. 659. ἀντὶ τοῦ, ἔμμετρον λόγον, ᾠδήν, ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας. 2) ποιητικὸν ἢ ἐπαινετικὸν τραγῳδίαν, ἐγκώμιον, συνήθ. ᾠδὴ εἰς θεόν, ἢ εἰς τιμὴν θεοῦ, ἡρώων, Πίνδ. «Ὕμνων θεῖα. Πλάτ. Πολιτ. 10, 7. ποτὲ μὲν εἰς ἐπικ. εἶδος, ὡς οἱ Ὁμηρ. καὶ Ὀρφικοὶ ὕμνοι· ποτὲ δὲ εἰς λυρικόν, ὡς ἐκεῖνοι τοῦ Πινδάρου, εἴτινες ἐψάλλοντο συνήθ. μὲ τὴν λύραν χωρὶς χορόν. Boeckh Πίνδ. Δείθ. σελ. 559. 3) κατ' ἐξοχὴν, ἐγκώμιον. 4) θρῆνος· ὁ Σχολ. Σοφοκλ. ἔχει· ὕμνος, ᾠδή, ἔστε ἐπὶ ποιητικῆς ἐμμελείας, εἴτε μέλους θρηνώδους. 5) Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὕμνοι, χρησμοί· λέγουσι καὶ ὁ Κόττιδ. εἰς Δίων. Περικιγ. στιχ. 481. λέγει· «Εὐριπίδης (Ἰων. 6.) δὲ καὶ ἐπὶ μαντείας ἰσεῖν τὸν ὕμνον αἰδόμενον ἔοικε τὸ, ὑμνῳδεῖν, αὐτὶ τοῦ διεπᾶσθαι τοιούτων. Δέγεται δὲ ἔτι ἡ λέξις καὶ παρ' ἀττικοῖς ὡς καὶ τὸ, ὑμνεῖν, αὐτὶ τοῦ, κακολογεῖν, ὕβριν οἷον παρ' Εὐρ. Μηδ. 427. «Ἐπεὶ φυτάχνη' ἂν ὑμνοῦν ἀρσένων χρείαν· αὐτὶ τοῦ, αἱ κατὰ τῶν ἀρρένων ὕβρεις. (ἐκ τοῦ, ὕω, ὕδω, ὑέω, ὄμω. παρὰ πάντ. ὑμεῖς, ὑμῶν, γενικ. ὑμέων, καὶ συγκοπ. ὑμῶν· διότι καὶ τὸ, ὑμήν, ἐκ τοῦ ὕω, ὕδω, ἢ ὕφω, παράγεται.) ὗδεν

Ὑμνῳδέω, ῶ (ὑμνῳδός). Ὕμνον ᾄδω, εἶμαι ὑμνῳδός, Ὀμ. Ὑμν. 1, 361. 2) = χρηστηριάζω.

*Ὑμνῳδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ὕμνων.

Ὑμνῳδία, ἡ (ὑμνῳδέω). Ἡ τοῦ ὕμνου ᾠδή, τὸ ψάλσιμον τοῦ ὕμνου. 2) ψαλμῳδία, τραγῳδία.

Ὑμνωδιογράφος, ὑμαρτ. ἀντὶ, ὑμνογράφος. Ἰώσηπ. εἰς Μακκαβ. 18.

Ὑμνῳδός, ὁ, ἡ (ὕμνος, ᾠδή). Ὁ ὕμνους ᾄδων, ὑμνολόγος. 2) = χρησμῳδός.

Ὑμός, ἡ, όν. Δωρικ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ἰδικός σας, ἰδική σας, ἰδικόν σας. Ὁμηρ. καὶ Ἡσίοδ. ὡς τὸ, δεξιός, δεξίτερος κ.τ.τ. παραβλ. ἀμός.

*Ὗμος, ἡ ὑμός, ὁ, ἴδε ὑμα.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Ν.

*Ὑν, αἰτιατ. τῦν, ὖς, Ὀδσ.

Ὗνις, ἡ, ὕνιος, εως, ἡ· ἡ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀπολλ. Ἀργ. 3, 282. ὗνις, ὁ· ἔτι δὲ καὶ ὕνη, ἡ ὑνή, ἡ· Τὸ τοῦ ἀρότρου σιδήριον, τὸ τέμνον τὴν γῆν· ὑνίον, το, εἰς τὴν συνηθειαν. Πολυδ. 2. «Τὸ δὲ ἀροῦν, σιδήριον, ὗνις, ἧς τὸ ἄρον, ὑμφηκ. Ὁ Πρόκλος ἔχει· «Τνις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ἀροτριᾶν σχίζειν τὴν γῆν. Ἰάτ. Ἀ.Δ. Παλ. σελ. 147. 254. 284. Ὁ Πλούταρχ. Συμπ. 4, 5. διηγεῖται ἀστεῖόν τι περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως· «Τὴν δὲ ὖν ἀπὸ τῆς χρείας καὶ τιμᾶσθαι (παρ' Αἰγυπτίοις) λέγουσι· πρώτη γὰρ σχίσασα τῷ προὔχοντι τῆς ὀρυχῆς (ὡς φασι) τὴν γῆν, ἔγνως ἀρόσιμον ἔθηκε, καὶ τὸ τῆς ὑνίας ὑφηγήσατο ἔργον· ὅθεν καὶ τοὔνομα γενέσθαι τῷ ἐργαλείῳ λέγουσιν ἀπὸ τῆς ὕεως. (Κατὰ τὸν Σουΐδαν Τ, 3 σελ. 530. εἶναι καὶ ἐπὶ τοῦ τύπου, ὗνις, ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά, ἀλλ' ἐναντιοῦται ὑπὸ Φιλ. Θεσσ. 14, 3.)

*Τνιμάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὁ πολεμῶν, μαχόμενος μὲ τὸ ὑπλον.

Τνος, ὁ, ἐσφαλμ. ἀντὶ, ὑνις, ἡ ὑνάς. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Τνες, πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ νεησάσας πρὶν κυηθῆναι· καὶ ὁ Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 790. Νάϊοι γὰρ λέγονται οἱ κολοβροὶ τῶν ἀνθρώπων· εἰ δὲ κολοβροὶ τῶν ἵππων, ὑνοι, λέγονται. Ὁ Ἀριστοτ. ζῶων Ἱστορ. 6, 24. ἀντὶ τούτου, γίνις, ἔχει· ἔνθα ἴδε καὶ διεξοδικωτέραν περιγραφήν.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Ο.

Ὑοβοσκός, ὁ (ὗς, βόσκω). Ὁ τὰς ὗς βόσκων, συβώτης, χειροβοσκός.

Ὑοβότης, ου, ὁ = ὑοβοσκός.

*Ὑοειδής, ὁ, ἡ (ὗς, εἶδος). Ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ χοίρου, ὁμοιος μὲ χοίρον· «ὅστοῦν ὑοειδέον, κόκκαλόν τι, τὸ σχῆμα ἔχον τοῦ Τ, μὲ δύο πτερύγια, εἰς τὸν λάρυγγα. 2) τροπ. χοίρινος, κατὰ τὸν τρόπον τῶν χοίρων, ῥυπαρός, κακοήθης.

Ὑομουσία, ἡ (μοῦσα, ὗς). Ἡ τοῦ χοίρου μουσική, χοίρινον τραγῳδίον· χοιρῳδία, ὑφδία. Ἀριστοφ. Ἱππ. 986.

Ὑοπόλος, ὁ, ἡ (ὗς, πολέω). Ὁ περὶ τοὺς χοίρους πολῶν, ἀναστρεφόμενος, ὑοβοσκός, συβώτης. Πολυδ.

Ὑόπρωρος, ὁ, ἡ (πρῶρα, ὗς), Μὲ πρῶραν, ἤτις εἶναι εἰς τὰ ἔπανω γυρισμένη, ὡς τὸ ῥύγχος τοῦ χοίρου· ἐπίθ. ἑνὸς πλοίου τῆς Σάμου· «ἐν Σάμαινα· ὅθεν «Τόπρωρος ναῦς τὸ σύμβολον, Πλούτ. Περικλ. 26. ὅπου πρὸ τοῦ Κεραὴ ἀνεγίνωσκαν ψευδῶς «Τπόπρωρος, Ἡρόδ. 3, 59. λέγει περὶ αὐτῶν τῶν πλοίων· «Νηῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρώρεας.

*Τός, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ ἰτός, ἄχρηστον. Lob. Φρύν. σελ. 40.

*Τὸς, γενικ. τεῦ, ὑός, Ὁμηρος.

Τσείρας, ου, ὁ. Εἶδος ψωτεῦ. Πλίν.

Τσκυάμω, ῶ. Τσκυάμων τροίγω, ὁ ἐστι, μαίνομαι. Φώτιος ἐκ Φερεκράτους «Υοσκυαμᾶς ἀνὴρ γέρων», ἐκ τοῦ

Τσκύαμος, ὁ, (ὗς, κύαμος). Πόα τις μανικὴ καὶ καρωτική, τῆς ὁποίας ὅταν φάγῃ τις, ἢ πίῃ τὸ χυμὸν, γίνεται ὡς μαινόμενος καὶ παράφρων. Ξενοφ. Οἰκον. 1, 13. «Πῶς ἀργύριον αὐτῷ ἀφέλιμον εἴη, εἰμὴ γε καὶ τὸν ὑοσκύαμον καλουμένου χρήματα εἶναι φήσομεν, ὑφ' οὗ οἱ φαγόντες αὐτὸν παραπλῆγες γίνονται». Πλίν. 25, 4. Ὁ Διοσκορ. 4, 69. περιγράφει τοῦτον τρία εἴδη, τὰ τοῦ Διννάϊου Hyoscyamus niger, albus, et aures.

Τοστασία, ἡ. Ἡ τῶν ὑῶν στάσις, συοφόρβιον.

Τοστάσιον, τό, = συοφερβεῖον. Σταῦλος τῶν χοίρων.

Τοφορβεῖον, τό (ὑοφορβός). Σταῦλος, ἀχεῦρι τῶν χοίρων.

*Τοφόρβιον, τό. Ποίμνη, ἀγέλη τῶν χοίρων.

Τοφορβός, ὁ (φέρβω). Χοιροβοσκός.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Π.

Ὑπαγανακτέω, ῶ (ἀγανακτέω). Ἐπί τι ἀγανακτῶ. 2) ὀλίγον τι ἀγανακτῶ.

Ὑπαγαπάω, ῶ (ἀγαπάω)· παρ' Ἰωσήπ. 12, 4. 6. ἔνθα πιθανῶς «Τπεραγαπάων γρηπτέον· κυρίως δὲ, ὀλίγον, κρυφίως ἀγαπῶ.

Ὑπαγγέλλω (ἀγγέλλω). Κρυφίως ἀγγέλλω, μηνύω, εἰδοποιῶ, λέγω, προάδω, διαβάλλω, συκοφαντῶ.

Ὑπάγγελος, ὁ (ἄγγελος)· παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 849. «Ὁ ὑπ' ἀγγέλου μηνυθείς, καλεσθείς. «Ἦκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπαγγέλου· με ἔκραξαν, με ἐμήνυσαν δηλαδή, καὶ ἦλθα.

Ὑπάγγελτος, ὁ, ἡ· ρηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπαγγέλλω. Κρυφίως ἀγγελμένος, ἐγνωσμένος, φανερωμένος, διαβεβλημένος, προδομένος. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδ.

Ὑπαγκάλιος· = ὑπάγκαλος. Σουΐδ.

Ὑπαγκαλίζω, Μ. ίσω (ἀγκαλίζομαι). Λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀγκαλιάζω. Εὐριπ. Κύκλ. 496. «Φίλον ἄνδρα ὑπαγκαλίζεται· κυρίως δὲ ἐνεργητ. σημαίνει τὸ, ᾄδω εἰς τὰς ἀγκάλας· ὗδεν

Ὑπαγκάλισμα, τό. Ὅ,τι λαμβάνει τις εἰς τὰς ἀγκάλας, ὅ,τι ἀγκαλιάζει τις, τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀγκαλίσματος, ἡ γυνὴ, ἢ ἐρωμένη. Σοφοκλ. Τραχ. 540. «Καὶ νῦν δ' οὖσαι μίμημα μιᾶς ὑπὸ χλαίνης ὑπαγκάλισμα.

Ὑπάγκαλος, καὶ, ὑπαγκάλιος, ὁ, ἡ (ἀγκάλη). Ὁ εἰς τὰς ἀγκάλας φερόμενος, τὸν ὁποῖον φέρει τις εἰς τὰς ἀγκάλας· Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχαικλ. 7, 64. παρβλ. ὑπωλένιος.

Ὑπαγκώνιον, τό (ἀγκών). Τὸ ὑποκάτω τοῦ ἀγκῶνος προσκεφάλαιον. Γαλην. ὡς τὸ Λατιν. Cubital ἢ Cubitus.

Ὑπάγνυμι, (ἄγνυμι). Ὑποκάτω τσακίζω, συντρίβω. Ὀππιαν. Ἁλ. 653.

Ὑπαγόρευσις, εως, ἡ (ὑπαγορεύω). Τὸ ὑπαγορεύειν, ἐμπειρία, ὑποθήκη, συμβουλή, Ἰώσηπ.

*Ὑπαγορευτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπαγορεύειν, Σέξτ. Ἐμπειρ. Μαθημ. 8, 201.

Ὑπαγορεύω, Μ. εὔσω (ἀγορεύω). Λέγω τι προτερον, διὰ νὰ ἀκούσῃ αὐτὸ τις, καὶ νὰ τὸ γράψῃ, ἢ νὰ τὸ εἴπῃ εἰς ἄλλον· (Dieter. Γαλ.) Ξενοφ. Οἰκον. 15, 7. «Δεῖ γράμματα ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα ἀννήσεσθαι τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. 2) σημαίνω, φανερόνω, κρυφίως εἰδοποιῶ. 3) νουθετῶ, συμβουλεύω, μαθητεύω διδάσκω, σάττω, ἑρμηνεύω, ἐμβάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος. 4) ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι· ἐξ ἐναντίας ἀποκρίνομαι. 5) ἐπὶ τοῦ μετὰ ταῦτα (μετὰ τὴν πρᾶξιν) λέγω. «Ἐλπίδα, πρόφασιν ὑπαγορεύειν. Στράβ. 1. ὑποβάλλω, ἐγχειρίζω, εἰς χεῖρας δίδω, προξενῶ, αἰτίαν, ἀφορμὴν δίδω· δίδω νὰ καταλάβῃ τις. Παρ' Ἰσοκρατ. «Πρὸς τὰ τοὺς ὑπειρημένους λήσεις» ἀντὶ τοῦ, προειρημένους.

Ὑπαγορία, ἡ· ὡς τὸ, ὑπαγόρευσις. Ἡ συμβουλὴ, Δωρ. ἀντὶ, ὑπηγορία, Lobeck. Φρύν. σελ. 702.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τ'πάγροικος, ὁ, ἡ (ἀγροικος). Ὀλίγον ἄγροικος, ὀλίγον χωριάτης. Λατ. subrusticus.

Τ'πάγρυπνος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον ἄγρυπνος. Ἱππερ.

Τ'πάγω. Μ. ἀξω (ἄγω, ἀνώμ.· μεταβ. Ἄγω, φέρω ὑποκάτω. Ἰλ. Π, 148. «Τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὑπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους· ἀντὶ τοῦ, ἤγαγεν ὑπὸ ζυγόν· ἔβαλεν ὑπὸ τὸν ζυγόν. Ψ, 291. λέγεται ἔτι καὶ «Τπάγειν ζυγῷ ἵππους, Ὀδ. Ξ, 13. — β) φέρω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποβάλλω, ὑποτάσσω· καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. «Τπαγμένοι, ἀντὶ ὑπηγμένοι, δοῦλοι, ὑπουργοῦν. «οἱ θεοὶ ὑπήγαγόν σε ἐς χεῖρας τὰς ἐμάς», Ἡροδ. 8, 106. ἀλλὰ καὶ, φέρω ἵνα καταβάλουν ἐμποδὼν εἰς τὸν ὑψωμένον θρόνον τοῦ κριτοῦ, ὥστε νὰ στέκεται κατώτερα παρὰ τοῦτον· παρβλ. ὑπό, Γ. 1. καὶ ἐντεῦθεν, «ὑπὸ δίκην ἄγω», εἰς δίκην ἐνάγω, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ εἰς τὸ κριτήριον. Ἡροδ. 6, 72. 82. Θουκυδ. 3. «Τπάγειν εἰς δίκην». Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 17. «τοὺτων ὑπάγομαι ὡς ἐπιβουλεύονται», καὶ μετὰ γενικ. 1, 3, 12. «Τπαγόμενος Σκύθαι διὰ τὴν προδοσίαν», κατηγορούμενοι, ἐγκαλούμενοι εἰς τὸ δικαστήριον ὡς αἴτιος θανάτου Ἡρόδοτ. 9, 94. «Τπαγειν θανάτου Μιλτιάδεα ὑπὸ τὸν δῆμον». ὑπὸ δίκην ἦγον· οὕτω καὶ «Τπαγειν ὑπὸ τοὺς ἔφορους» καὶ «Τπάγειν διαστηρίοις» καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 9, 18. «Καὶ τοὺς ὁμολογουμένους συκοφάντας ὑπάγεσθαι» καὶ «Τοῖς ὑπαγομένοις εἰς ἡμᾶς δίκην ἀντιτίθεναι». ἄλλα καὶ, ὑπάγειν, ἁπλῶς, χωρίς τινα ἄλλην προτάσσουσαν. — γ) ἄγω, φέρω, ὁδηγῶ εἴς τι, ἢ ἐπί τι, ἢ πρός τι, ὡς τὸ, Γαλ. amener. συνήθ. τροπικ. ἀντὶ τοῦ, πανούργως, νουμῶς ἐλκύω, φέρω τινὰ εἰς τὸν σκοπόν μου, ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ, προσπαθῶ νὰ φέρω τινὰ εἰς τὰ θελήματά μου, μετ' ἀπάτης πείθω· Wess. Ἡροδ. 9, 94. Εὐρ. Ἀνδρ. 428. Πλουτ. εἰς Σύλλ. 8. Ἀππιαν. Πολ. πολ. 3, 37. ὡς τὸ Λατ. inducere. Κατὰ μέσ. διάθεσ. ἔχει πρὸς τούτοις καὶ τὴν σημασίαν, τοῦ νὰ ζητῇ τις ὠφέλειαν διὰ τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ ἄλλου, εἰς τὸ ὁποῖον θέλει τις νὰ φέρῃ, ν' ἀποπλανήσῃ τὸν ἄλλον· Ξενοφ. Ἀν. 2, 1, 13. «Ὁ Κλέαρχος ταῦτα ὑπήγετο, βουλόμενος καὶ αὐτὸν συμβουλεῦσαι· καὶ, 4, 2. «νῦν ἡμᾶς ὑπάγεται μένειν». 2) σημαίνω ὑποκάτωθεν, ἐμβάλλω· «Ἕκτορα δ' ἐς βελέων ὕπαγε Ζεύς» ὁηλ. ὑπεξῆγε, Ἰλ. Δ. 163. — β) φέρω πρὸς τὰ κάτω· κοιλίαν, γαστέρα ὑπάγειν, καθαρίζω τὴν κοιλίαν διά τινος καθαρτικοῦ· Loheck Φρύν. σλ. 308. ἐντεῦθεν ἄρα λέγει ἡ συνήθεια· «τὸν ὑπάγει ὑποκάτωθεν», ἀντὶ τοῦ, ἔχει κίνησιν τῆς κοιλίας. Ὁ Ἱππορ. λέγει καὶ οὐδετ. «κοιλία ὑπάγουσα», ἀνοικτὴ κοιλία· ἔχουσα κίνησιν, ὑποχώρησιν. — Β) ἀμεταβ. κρύφιως ἀναχωρῶ, φεύγω, ἀπομακρύνομαι, διάγω· μεμονωμένην ζωὴν· «ὑπάγω, φρένα πέρσας», Θεογν. 9, 17. ἐπὶ στρατεύματος, ἀποσύρομαι, Ἡροδ. 4, 120. 122. Παρὰ δὲ Ξενοφ. Κυν. 10 4. «Τπάγειν τὸ κυνηγέσιον· ἀντὶ τοῦ, κρυφίως, ἐλαφρά, χωρὶς θορύβου ἄγειν τὰς κύνας. 2) πράττω, προπορεύομαι, προχωρῶ, εἰς τὰ ἔμπροσθεν πορεύομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 29. «Τοῖς ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο». Ἀριστοφ. Νεφ. 1298. «Τπαγε, τί μέλλεις; ἀντὶ τοῦ, πορεύθητι· «ὑπάγεσ' ὁμοῦ τῆς ὁδοῦ», Ἀριστοφ. Ἀντωνίν. 9, 29. «Τπαγε νῦν», καὶ Ἀλέξανδρόν μοι λέγε». Ἰωάν. Βυζαγγ. 14, 4. «Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω· ὡς καὶ εἰς τὴν συνηθειαν, ἤτις μεταχειρίζεται τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τοῦ, πορεύομαι, καὶ αὐτὶ τοῦ, ἄγω· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, διατείνομαι, ἢ ἔχω, σύδετερ. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐξακολουθῶ, τρέχω τὸν δρόμον μου. Ἡ χυδαία φωνὴ λέγει κατὰ παραφθορὰν καὶ ἀφαίρεσιν ἔτι «Πχάω, πάγω, παγαίνω, καί, πηγαίνω.

Τ'παγωγεύς, έως, ὁ. Ἀγγεῖον, σκάφη, εἰς τὴν ὁποίαν φέρεται ὁ πρὸς οἰκοδομὴν πηλός. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1140. κατὰ τὸν Σχολιαστήν, καὶ ἐργαλεῖόν τι οἰκοδομικόν, ξυστήρ, ἢ σιδήρειόν τι, οἷον πτυΐδιον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ κονιαταί· ἄλλοι δὲ, ἐργαλεῖον οἰκοδομικόν, μὲ τὸ ὁποῖον ἀπευθύνουσι τὰς πλινθους πρὸς ἀλλήλας, τινὲς δὲ αὐτὸ παρέξυστον λέγουσι, μυστρί ἢ μησρί. 2) τιμωρητικόν τι ὄργανον. 3) κινητικόν τε ξυλάριον εἰς τὰ χορδότονα μουσικὰ ὄργανα, ὑπὸ τῶν χορδῶν τεθειμένον, διὰ νὰ διέχωσι ἀναλογικῶς ἀπ' ἀλλήλων· τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, ὑποβλεψ, λέγεται. Θέων μαθημ. Πλάτ. 16, καὶ Πτολεμ. Ἁρμ. 1, 8. ἐπιπόμως «Τπαγώγιον, τὸν· κεῖται· ἴδε ἔτι καὶ, Σουίδαν.

Τ'παγωγή, ἡ (ὑπάγω). Τὸ ἄγειν, φέρειν ὑποκάτω, ἔνδον, μέσα ἢ πρός τι, τὸ φέρειν εἰς τὰ ὀπίσω, ὀδηγία, φόρτιμον. Ξενοφ. Κυνηγ. 6, 12. «Πρὸς τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ κυνηγεσίου». 2) Ἀπάτη, πανουργία, ἐξαπάτη, τὸ φέρειν τινὰ πανούργως πρὸς ἑαυτόν. Δημοσθέν. 3) Ἐπανεχώρησις, ἀναχώρησις, ἐπιστροφή, (retrait) φυγή. Θουκυδ. 3. 97. «Διώξεις τε καὶ ὑπαγωγὰς διώκοντας καὶ διωκόμενοι, ἤτοι ἐπαναχωροῦντας. 4) «Κοιλίας ὑπαγωγή· ἡ κίνησις τῆς κοιλίας, διάρροια. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῳ. Ἱστορ. 6, 29. «Ὀχεία ἐξ ὑπαγωγῆς· ἡ ἐν τῷ φεύγειν γινομένη, ἤτοι ἐν τῷ κινεῖσθαι, πορεύεσθαι.

* Τ'παγωγίδιον, τό, καὶ

* Τ'παγώγιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, ὑπαγωγεύς.

Τ'παγωγικός, ή, όν. Κατειλημένος, κατὰ μῆκος τανυσμένος, πολλὰ ἅμα. Schaef. Δίον. περὶ συνθ. σελ. 34. «Περίοδον ὑπαγωγικὴν καὶ πλατεῖαν· τὴν ἐκτεταμένην, τανυσμένην καὶ μακράν· ἀντ' αὐτῆς δὲ κεῖται κατωτέρω «Τπὸ τὰ καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιρρέουσα τοῖς νοήμασιν, ἡμπερτημένως, ἔνθα ἀναγνωστέον «Τπαγωγικὰ ἐκ παρεκλήλου τοῦ, περιρρέουσα.

Τ'παγωγός, ή, όν (ὑπάγω). Ὁ ὑποκάτω ἄγειν δυνάμενος, δεινός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κινῇ, καθαρίζῃ τὴν γαστέρα, κινητικός. «Κοιλίας ὑπαγωγόν».

Τ'πάδω, (ᾄδω). Ψάλλω, ᾄδω ἁπλῶς 2) ἠτύχησα ᾄδω. Ὁ Πολυδεύκης ἔχει ὡς συνώνυμα τά, προσᾴδειν, ἀπᾴδειν, ὑπᾴδειν, συνᾴδειν.

* Τ'παείδω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπᾴδω· (εἰς τὴν ἄρσιν τὸ α, εἶναι εὔχρηστον καὶ ἀντὶ μακροῦ.)

* Τ'παέριος, ὁ, ἡ, (ἀήρ). Εὑρισκόμενος εἰς τὸν ἀέρα, ζῶν εἰς τὸν ἀέρα. Αἰλιαν. ζ. ἰδιότ. 8, 26.

Τ'παί, ποιητ. ἐξαιρ. ἐπικ. ἀντὶ τῆς, ὑπό· ὅπερ ἴδε, Ὅμ.

Τ'παιάζω, μέλ. ἄξω (αἰάζω). Ὀλίγον, ἢ ἐπί τι αἰάζω, στενάζω.

* Τ'παιδεΐδοικα, ἐπ. παρακμ. τοῦ, ὑποδείδω, ἀντὶ, ὑποδέδοικα. Τμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ 165.

Τ'παιδεύομαι, μέλ. εὐσομαι, μετὰ διπλ. σορ. παθ. ὑπηδέσθην, καὶ μέσ. ὑπηδασάμην (αἰδέομαι). Ὀλίγον αἰδοῦμαι. «Τπαιδεομαι τινά· ὀλίγον τι αἰδοῦμαι, σέβομαι, ἐντρέπομαί τινα. Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 3, 20. «Τπηδέστο αὐτόν, ὥσπερ εἶκος, πρεσβύτερον».

* Τ'παίετος, ὁ (αἰστός). Εἶδός τενθεστοῦ, Ἀντ. Λιβ.

Τ'παίθρ, έπίρρ. (ὑπό, ὑπαί). Κατ' εὐθύ, εἰς τὸ ἴσω, καὶ κυτιαίρ, καὶ ἔμπροσθεν, κατ' ὀρθόν· «τὸ δ' ὑπαιθρ λιάζεσθαι», Ἰλ. Ο, 520. «ὦθα ῥέουσι», Ἰλ. Φ, 271. ἐπὶ ποταμοῦ, εἰς τὰ ἔμπροσθεν ῥέοντος· «ἡ δὲ δ' (πέλεια) ὑπαιθρ φοβεῖται», Χ, 141. παρβλ. 143. «ἴσως πέτεται, ἤτοι κατ' εὐθεῖαν ἀπ' αὐτόν. 2) ὡς Πρόθετ. μετὰ γενικ. ὑποκάτω. Ἰλ. Σ, 421. καὶ μὲν ὑπαιθρ ἄνακτος ἐπιπτυσσον· εἰς τὸ πλάγιον, πλαγίως τινός· «ὑπαιθρ δὲ τοῖο λισσάδες φεῦγον», Ὁ. Φ, 255. Ἀπολλών. Ἀργ. 2, 735.

Τ'παιθριάζω, μέλ. άσω (αἰθριάζω). Εἶμαι ἐν αἰθρίαν, εἰς ὑπαίθριον τόπον, εἰς ἀσκέπαστον οὐρανόν. Συνέτ. σελ. 361.

Τ'παίθριος, ὁ, ἡ (αἴθριος) ὡς τὸ ἑπόμ. Ὑποκάτω εἰς αἴθριον, ἀσκέπαστον οὐρανόν· Πίνδ. Ὀλ. 6, 104. Ἡροδ. 2, 62. 7, 119. παρ' Ἐμπ. καὶ τριακατέλικτον· παρβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 251.

Τ'παίθρος, ὁ, ἡ (αἰθήρ). Ὁ ὑπὸ αἰθέρα ὤν, ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ, εἰς τὴν ἐξωτερίαν τοῦτου, εἰς ἀνοικτὸν καὶ μὴ ὑποστεγὴν τόπον, Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 5, 10. «Σκηνοῦσιν ἐν ταῖς στέγαις οἱ κάμνοντες, οἱ δὲ ἄλλοι στρατιῶται ὑπαίθριοι· ἔξω εἰς ἀνοικτὸν τόπον, ὡς στέγην τὸν οὐρανὸν ἔχοντες· καὶ ἐντεῦθεν «Ἐν ὑπαίθρῳ, εἰς ὑπαίθριον, ἔξω εἰς τὸν κάμπον, εἰς ἐλεύθερον καὶ μὴ ἐσκεπασμένον τόπον· «τὸ ὑπαίθριον, ὁ ἐλεύθερος ἀήρ, ὁ ἀσκέπαστος, ἐστεγος οὐρανός, πεδίον, κάμπος· «Τπαίθριοι πολεμοῦσι· οἱ εἰς τοὺς κάμπους γινόμενοι. «Τὰ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ ἐργασίας, πράξεις». Ξενοφ. Οἰκ. 12, 1. Ἀπομν. 1, 1, 6. Οἰκ. 7, 10. «Τπαιθρεργεῖν· τὰ γινόμενα ἔξω εἰς τὰ πεδία, ἤτοι εἰς τοὺς κάμπους καὶ εἰς τοὺς ἀγροὺς, ἔξω τοῦ οἴκου. Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἄγιν, «Τπαίθριος μειδιᾷ· ἡ σφοδρά, ἅτε ὁ μαινόμενος δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν οἶκον, ἀλλὰ διάγει ἔξω εἰς ὑπαίθριον τόπον. Παρὰ Πολυβ. κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πολυβίου λέγοντες «Τπαίθρια· τὰ ἐλεύθερα πεδία, οἱ κάμποι, ἐξ ἐναντίας τοῦ, φρούρια, ἢ ὀχυρούς τόπους, τοὺς ὁποίους κυριεύετις διὰ δυνάμεως ἢ νίκης· καὶ ἐντεῦθεν «Ἀντεποιεῖσθαι, κατέχειν, ἐκχωρεῖν τῶν ὑπαίθρων» καὶ «Ἡ ἐν ὑπαίθροις οἰκονομία, εἰς ὑπαίθρα πρώτον ἐξελήλυθεν ἄρα, πεδίον, κάμπος, τόποι ἀνοικτός, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, Στρατιπέδου.

Τ'παίθω, (αἴθω) ποιητικ. ἀντὶ τοῦ, ὑποκαίω. Σοφοκλ. Τραχ. 1210.

Τ'παικάλλω, (αἰκάλλω) Δωρικ. ἀντὶ τοῦ ὑποτύπτω.

* Τ'παινετός, ἡ (αἰνέω). Συναίνεσις, ἀποδοχή, ἐπιβράβευσις. ἅμφ.

Τ'παινίσσομαι, Ἀττ. –ττομαι· Μ. ξομαι· μέτ. ἀπαθ. (αἰνίσσομαι). Σκοτεινῶς ἢ μακρόθεν αἰνίττομαι, σημαίνω, δίδω νὰ καταλάβῃτις, αἰνιγματωδῶς ἐμφαίνω, παραδηλόω. Δημοσθέν. μετὰ αἰτιατ.

* Τ'παιρέω, Ἰων. ἀντὶ, ὑφαιρέω, Ἡροδ.

Τ'παίρω, (αἴρω, ἀνώμ.). Ἠτύχησ, ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἴρω, σηκόνω.

* Τ'παισθάνομαι, μέλ. σθήσομαι, μέσ. ἀποθ. (αἰσθάνομαι, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι αἰσθάνομαι, κρυφίως καταλαμβάνω. Ἀριστοτέλ. Ἐθικ. 2, 5.

Τ'παίσσω, Μ. ίξω (αἴσσω). Πηδῶ, ἅμα κάτω, ὑπάγω ταχέως κάτω· μετ' αἰτ. «ὑπαίξειν φρῆκαι» (τὴν ἐπιφύλακα) Ἰλ. Φ, 126. ποιητ. 2) Ὑποπάτων ὁρμῶ ἔξω, ἐξέρχομαι ὑποκάτωθεν ταχέως· Ἰλ. Β, 310. «Βωμοῦ ὑπαίξας· ὁρμήσας, ὑπὸ τοῦ βωμοῦ ἀνορμήσας. (Τὸ παρὰ τοῖς Ἐπ. συνήθ. μακρὸν α, εἶναι Ἰλ. Φ, 126. καθὼς καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον βραχύ.)

Τ'παισχρός, ὁ, ἡ (αἰσχρός). Ὀλίγον τι αἰσχρός, ἡ ἀσχήμος. Γλωσσ. Στεφ.

Τ'παισχύνομαι, παθ. (αἰσχύνω). Ὀλίγον τι αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 179. C.

Τ'παίτιος, ὁ, ἡ (αἰτία). Ὁ ὑπ' αἰτίαν ὤν, ὑπεύθυνος, ἔνοχος ἐγκλήματός τινος. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 5. «Μή τι πρὸς τῆς πολεως οἱ ὑπαίτιον εἶημι μήπως διὰ τοῦτον ἐν τοῦ μέρους τῆς πόλεως φορᾷ ἐφ' ἑαυτὸν αἰτίαν τινά, μή πως φανῇ ἔνοχος αἰτίας καὶ ἐγκλήματός τινος, μήπως τον κατηγορήσωσιν εἴς τι. «Ὑπείτιον εἶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τινι· ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2, 8, 5. «ἀποκρίσεως, ἡ λόγου τινὸς ὑπόχρεως εἶναι ἐνθα μετὰ ταῦτα αὖτὶ τούτου πρὸ ὅτε αἰτίαν ἔχεις, κεῖται· διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει τι νὰ δώσῃ λογαριασμόν.

* Ὑπαιφοινίσσω, ἐπ. αὐτὶ, ὑποφοινίσσω, Νίκ.

Ὑπαιωρέω, ῶ (αἰωρῶ). Ὑποκάτω αἰωρῶ, κρεμῶ. Πλούταρχ.

Ὑπαιμάζω (αἱμάζω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον αἱμάζω, «Ὑπὸ ἀστὶν ὑπαιμαζούσας τῷ πυρίῳ. Αἰλιαν. περὶ Ζωϊδ. ὑπὸ τὴν λέξ. ὤφει.

Ὑπακοή, ἡ (ὑπακούω). Τὸ ὑπακούειν, ὑποταγή, εὐπείθεια. Ν. Δ.

Ὑπακολουθεῖν, αὐτὶ τοῦ, ἐπακολουθεῖν.

Ὑπακουός, ὁ (ὑπακούω). Ὅστις ἠκουσεν ἀπό τινός τι. Ἀπολλών. 4, 381.

* Ὑπακρουσις, ἡ (ὑπακούω). Τὸ ὑπακούειν, = ὑπακοή.

Ὑπακουστέω, οὔτως ἔχει ἐν Χειρογράφῳ τοῦ Ξενοφ. Κυρουπ. 5, 3, 55. ἐνθα αἱ Κασδσεις, ὠτακουστέω, ἔχουσιν, ὡς τὸ, ἀνηκουστέω, κ.τ.τ.

Ὑπακουστός, ὄδεν, ὑπακουστέος, ὑπακουστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπακούω. Πρέπει νὰ ὑπακουσθῇ, νὰ ἐνναηθῇ.

Ὑπακούω, μέλ. σύσομαι, σπανιώτ. οὐσω (ἀκούω). Ἀκούω, ἀερώζομαι, ἀκούω τὸν λόγον τινός· «ὁ δ' ἀρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσεν, Ἰλ. Ξ, 845. Ἐμν. εἰς Ἀφρ. 181. Δίδω ἀερόασιν, ἀκούομαι καὶ ἀποκρίνομαι, ἀποκρίνομαι πρὸς τὴν φωνήν. Ὀδυσσ. Δ, 283. «. . ἐνδοθεν αἶψ' ὑπακούσαιμ· «ὁ δὲ τ' ἐξελάων ὑπακούειν, «ὁ δὲ ἄλλος . . . ἀποκρίνεται Ὀδ. Κ, 35. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Πεζογρ. π. χ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 1, 13. πλὴν ἡ σημασία αὕτη εἶναι εἰς τοὺς Ἀττ. σπανία. 2) τροπ. Ὑπακούω, (ὡς λέγει ἀκόμη καὶ ἡ συνήθεια) ἀκολουθῶ, ὑποτάσσομαι, πείθομαι· Ἡροδ. 3, 148. 4, 119. 201. μετὰ γεν. Ἡροδ. 3, 101. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 1, 20. Ἀναβ. 4, 1, 9. Οἰκονομ. 14, 3. «οὐ πάντας εὑρίσκω ὑπακούοντας τῇ διδασκαλίᾳ ταύτῃ· συχνότερ. μετὰ δοτ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 1, 3. «ἤθελον αὐτῷ ὑπακούειν· ἔτι δὲ, ὑποχωρῶ, συναιρῶ, συγκατανεύω, κάμνω τὸ προσταττόμενον· ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν θυρωρῶν, ἤτοι τῶν ἐστκμένων εἰς τὰς θύρας, ἢ παρακαλαττόντων εἰς αὐτὰς, οἵτινες, ὅταν ἀλθῇ τις, ἐρωτῶσιν αὐτὸν ἔσωθεν τίς ἐστί, καὶ τί θέλει, ἔπειτα εἰσοπουδοῦσι τὸν οἰκοδεσπότην, καὶ μετὰ ταῦτα ἢ ἀποριθοῦσι, ἢ ἀνοίγουσι τὴν θύραν. «Τὸν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούουσαιν. Δημοσθέν. Ξενοφ. Συμπ. 1, 11. «Προστὰς τὴν θύραν, εἰπατεῖ ὑπακούσατε εὐαγγελίων. Πλάτ. Φαίδων. σελ. 59. Ε. ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες κραζόμενοι, ἀποκρίνονται· ἐπὶ πολεμιστῶν, οἵτινες προκαλούμενοι, παρουσιάζονται, ἔρχονται εἰς τὸ μέσον· ἐπὶ μαθητῶν, οἵτινες δίδουν ἀφορμὴν εἰς τὴν παράδοσιν· ἐπὶ τοιούτων, οἵτινες πείθονται, ὅταν τοὺς κράζῃ, ἢ τοὺς προσκαλῇ τις. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 2, 17. «Ἐάλεσα αὐτὸν — οὐτε βάδην ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἀεὶ τρέχων· ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δὲν ἤκουσα τελείως, δὲν ἤθελε νὰ ἐξέρῃ, δὲν ἐφήφησε τὸν λόγον μου· «Ἤδη ποτὲ καλέσαντός σου οὐκ ἤλθον; — ἀλλ' ὑπακούων σχολῇ ὑπήκουσα· πότε ἄκουσας ἄργησα νὰ ἔλθω, ἤτοι ἤλθον ἀργά, ὅ ἐστι, δὲν ἤλθον παρευθύς; ἀβάπτω ὑπακούειν, ἔρχομαι μετὰ τῶν ἄλλων, διὰ νὰ παρευρεθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὸν δεῖπνον· ὑπακούομεν (ὑπακούει) αὐγαῖς ἀλίουν· εἶμαι κατηθερμος, καὶ πυρώδης, καὶ ἀσείπτος, ὑπόκειμαι εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου· Ποιητ. Ὀλ. 3, 44. ὑπακούειν τοῖς λόγοις καταλαμβάνω τοὺς λόγους, καὶ εἶδω ἐπ' αὐτοὺς ἀπόρισιν, Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 2, 3. «τὰ πράγματα ὑπακούει μοι, γίνονται κατ' εὐχήν, κατὰ τὴν βέλησίν μου, Ἡρωδιαν. 2, 7, 6. Τὸ μέλλ. ὑπακούσομαι, φαίνεται, ὅτι ἐμεταχειρίσθη ὁ Θουκυδ. 6, 69. ἀκηντικῶς, ἀν ἐνταῦθα ἔχῃ χώραν καὶ ἄλλη τις ἐξήγησις, τὴν ὁποίαν προτιμᾷ ὁ Γοιλλέριος (Göller). — «Ὑπακούσεται», παρὰ Γραμμ. αὐτὶ τοῦ, ἐννοεῖται, συνεννοεῖται.

Ὑπακρος, ὁ, ἡ (ἄκρος). Σχεδόν, ἐγγὺς τοῦ ἄκρου, ἢ τῆς ἐντελείας ὡς, ἀρκετὰ ἐντελής, Πλάτ. Ἀματ. σελ. 136. C. Πλούταρχ.

Ὑπακτέον, (ὑπάγω, σημτ. 2.) Πρακτέον. Φώτ.

Ὑπακτικός, ἡ, όν (ὑπάγω, σημτ. 2.) Ὁ εἰς τὸ ὑπάγειν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος. «Ὑπακτικὸς κοιλίαμ· κινητικός, καθαρτικός, ὑπαγωγός.

Ὑπαλγέω, ῶ. Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως ἀλγῶ, πονῶ. ὄδεν

Ὑπαλγής, έος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι ἀλγῶν, πονῶν.

* Ὑπαλείζω (ἀλείζω). Ὑποθερμαίνω, ὀλίγον θερμαίνω, ζεσταίνω, Αἰλιαν. Ζῶ. Ἰπτ. 15. 12.

Ὑπάλειμμα, τό (ὑπαλείφω). Ἡ ἀλειμμένη ἐπίτι ἀλοιφή, ἢ ἢ πρὸς τὸ ἀλείφειν ἐπιτηδεία ἀλοιφή.

Ὑπάλειπτος, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπαλείφω. Προαλειμμένος, χρισμένος· παρ' Ἱππιατρ. «Φάρμακον ὑπάλειπτον· ἀλοιφὴ διὰ ἀλείμματος, ἢ διὰ χρίτιμον, ἔγχριστον φάρμακον.

Ὑπαλειπτρίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἱπποκρ. «Μήλη ὑπαλειπτρίδι· = ὑπάλειπτρον.

Ὑπάλειπτρον, τό. Ἐργαλεῖόν τι τῶν χειρούργων, πρὸς ἀλείφειν ἀλοιφήν τινα ἐπιτήδειον, Specillum· ἢ κατὰ τοὺς Γλωσσογράφους, «Ἐλασμάτιον, ᾧ ἄντις ὑπαλείφαιτο τοὺς ὀφθαλμούς».

Ὑπαλείφω, Μ. ψω (ἀλείφω). Ἔγχρίω, μετ' ἀλοιφῆς κάτωθεν, ἢ ἐπιπολαίως χρίω, ἀλείφω· καθόλου δὲ, ἀλείφω, ἐξαιρ. ὑποκάτω εἰς τὰ φορέματα. Μέσ. «Ὑπαλείφομαι ἀλείφω ἐμαυτόν ἢ τὸ ἐμαυτοῦ μέλος. «Ὑπαλείφεσθαι εἰ ἱμάτιον», ἀλείφομαι φορῶν τὰ φορέματα. Πλάτ. Λάχ. «Φάρμακον ὑπαλείφεσθαι. Ξενοφ. Οἰκον. 10, 5. «Ὑπαλειφόμενοι τοὺς ὀφθαλμούς· χρίων, βάπτων τὰ ὄμματα· καὶ Παθητ. αὐτόθ. «Ὀφθαλμοὺς ὑπαληλιμμένους· μετὰ χρίσματος ἢ φυκιαστίδιον γεγραμμένους, κεχρισμένους. Γρηγόρ. Ναζ. «Οὐδέτινος μέλανος ὑπογραφὴ ὀφρύν τε καὶ ὀφθαλμοὺς ὑπαλείφουσα». ὄδεν

* Ὑπάλειψις, εως, ἡ. Τὸ ἀλείφειν, ἢ πρᾶξις τοῦ ἀλείφειν, ἔξαιρ. ὅταν τις ἦναι ἐνδυμένος.

Ὑπαλεύομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀλεύω, ἀνώμ.). Ἀποφεύγω, ἐκκλίνω, γλυτόνω, διαφεύγω, μετὰ αἰτ. συνήθ. κατ' ἀόρ. «τῶν ὑπαλενάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν, φεύγωμεν, Ὀδ. Ο, 275. παρβλ. Ἡσιδ. Ἔρ. 559 762. μόνον ποιητ. εἶδε καὶ, ὑπαλύσκω.

Ὑπαλλαγή, ἡ (ὑπαλλάττω). Μεταλλαγή, ἀνταλλαγή, ἐναλλαγή, ἀλλαξία. 2) σχῆμα λόγου, ὅταν μέρη τινὰ τῆς περιόδου ἐναλλάσσωνται μετ' ἀλλήλων· Κυϊντιλ. 8, 6, 23.

Ὑπάλλαγμα, τό (ὑπαλλάττω). Τὸ ἐνηλλαγμένον πρᾶγμα, συνάλλαγμα, ἀνταλλαγμα, τὸ λαμβάνον τὸν τόπον ἄλλου τινός, τὸ ἀντιβαλλόμενον, ὅ,τι χρησιμεύει εἰς ἀλλαγήν· οὕτω καλεῖται τὸ Νόμισμα «Ὑπάλλαγμα τῆς χρείας», ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐμπορίαν ἐπῆλθε τὸν τόπον τῆς ἀμοιβαίας χρείας. Ἀριστοτέλ. Νικομ. 5, 8. «Οἷον δὲ ὑπάλλαγμα τῆς χρείας τὸ νόμισμα γέγονε κατὰ συνθήκην. Εἰς χρῆσιν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρον, τὸ ἀποδεικνύει ὁ Φρύνιχ. σελ. 308.

Ὑπαλλακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ὑπαλλαγήν, ἀλλαγήν, ἀλλαξίαν.

Ὑπάλλαξις, ἡ· = μεταλλαξις.

* Ὑπαλλάσσω, Ἀττ. -ττω, Μ. ξω (ἀλλάσσω). Μεταλλάσσω, ἐναλλάττω, ἀνταλλάττω, κάμνω ἀλλαξίαν, μεταβάλλω, μετατρέπω, μετατίθημι. Γαλην.

Ὑπάλληλος, ὁ, ἡ (ἀλλήλων). Ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ὑποτεταγμένος· ἢ ὁ εἰς κατόπι τοῦ ἄλλου τεταγμένος.

Ὑπάλυξις, εως, ἡ. Ἔκκλισις, ἐκφυγή, ἀποφυγή, διαφυγή· ποῦσοι ἐν ἐσσὶ ὑπάλυξιν, δὲν θέλεις διαφύγει πλέον, Ἰλ. Χ, 270. «Ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι», Ὀδ. Ψ, 287. μόνον ποιητ. ἐκ τοῦ

Ὑπαλύσκω, Μ ξω (ἀλύσκω, ἀνώμ.). Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ἐκφεύγω. μετὰ αἰτ. «ἐκφυγε Κῆρας . . . ἠδ' ὑπάλυξεν», Ὀδ. Δ, 512. «κῦμα», Ε, 430. «ἔλλαχε», Τ, 189. «τέλος θανάτοιο», Ἰλ. Δ, 451. Μ, 327. «χρεῖος ὑπαλύξαι», ἐκφεύγω ἐν χρέος, δὲν τὸ πληρόνω· Ὀδ. Θ, 355. χωρὶς πτῶσιν, Ἡσιδ. Ἀσ. 305. Θεογ. 815. τὸ δὲ Ἰλ. Φ, 126. «Μέλαιναν φρ' ὑπαλύξειε· αὐτὶ τοῦ ὑποτρίξει, ἢ ἐκπηδήσει εἰς τὴν τοῦ Ἅιδος ἐπιφάνειαν, ἤ ἐστι, νὰ σὲ φάγωσι τὰ ὀψάρια· ὁ Ἀρίστυρχος ἠρμήνευσεν «Ἐπὶ τὴν φρίκα αἴξει, ἵνα φάγῃ σε φερόμενον· ἀλλ' αὐτὴ ἡ ῥῆσις ἔχει ὁμοιοτατίνα μετὰ τῆς Ψ, 692. «Οἵ' ὑπὸ φρικὸς βορέω, ἀναπάλλεται ἰχθὺς ἁλὸς ἐπὶ φυιωόεντα.

Ὑπαμάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀμάω). Κάτωθεν, ἀπὸ κάτω ἀμάω, ξερίζω, κόπτω· «τίτινος». Νίκ. Θηρ. 901.

* Ὑπαμβλής, ές, = ὑπαμβλύς, Φίλ. πολλὰ ἀμφίβ.

Ὑπαμβλύνω (ἀμβλύνω). Κατὰ μικρὸν, ὀλίγον ἀμβλύνω.

* Ὑπαμβλύς, ὁ, ἡ (ἀμβλύς). Ὀλίγον ἀμβλύς.

* Ὑπαμείβομαι, μέλ ψομαι, Μέσ. (ἀμείβω). Ἀλλάττω, κάμνω ἀλλαγήν· «πάντων ὑπαμείβεσθαι», ἀλλάσσω τὴν ξηρὰν μὲ τὴν θάλασσαν, ὑπάγω εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀππ.

Ὑπάμμος, ὁ, ἡ (ἄμμος)· = ὕφαμμος. Ἀθήν. σελ. 62.

* Ὑπάμουσος, ς, ἡ (ἄμουσος). Ὀλίγον ξένος εἰς τὰς Μούσας. ἀμφ.

Ὑπάμπελος, ὁ, ἡ. Μετὰ ἀμπέλου φυτευμένος. ἀμφ.

Ὑπαμπέχω, μέλ. ὑπαμφίξω (ἔχω, ἀνώμ.). Κρύπτω τι ὑποκάτω τῆς ἀμπεχόνης, ἤτοι τοῦ φορέματος. Πλούταρχ.

* Ὑπαμφιέννυμι, μέλ. ὑπαμφίεσω, Ἀττ. ὑπαμφιῶ, (ἐνδύω, ἀνώμ.). Ἐνδύω ὑποκάτω.

Ὑπαναβάλλομαι, Μέσ. (βάλλω, ἀνώμ.). Ὀλίγον χρονοτριβῶ, ἀναβάλλω, μακρύνω τὸν καιρόν. ἐκ Φαληρικ. ἀμφ.

* Ὑπαναβλέπω, μέλ ψω (βλέπω). Κατ' ὀλίγον βλέπω, ἀρχίζω νὰ βλέπω ὀλίγον καιρόν, ν' ἀναλαμβάνω πάλιν τὴν χρῆσιν τῆς ὁράσεως. Αἰλ. Ἱστ. ζ, 3, 25.

Ὑπαναγιγνώσκω, μεταγενεστ. -γινώσκω, μέλ. ὑπαναγνώσομαι (γιγνώσκω, ἀνώμ.). Ἀναγιώσκω ἐμπροσθεν, ἢ πρότινος, τοὐτέστιν, εἰς ἀπήκοον πάντων διδάσκω, παραδίδω μαθήματα. ὄδεν

Ὑπανάγνωσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπαναγινώσκειν, καὶ τὸ ὑποκείμενον τῆς ἀναγνώσεως, μάθημα. Vorlesung, Γερμαν. καὶ Γαλλ. Lecture.

Ὑπαναγνώστης, ου, ὁ. Ὁ κάμνων τὴν ὑπανάγνωσιν, ὁ ἀναγινώσκων τι ἐμπροσθέν τινος πρὸς διδασκαλίαν.

Ὑπανάγω, μέλ. ξω (ἄγω, ἀνώμ.). Κάτω, ἢ κρυφίως ἄγω, φέρω· ἐξαιρ. κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως· κάμνω τινὰ ν' ἀποπλεύσῃ. Παθ. καὶ μέσ. ἀόρ. β'. κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως ἀποπλέω, ἀφίνω τὸν λιμένα, ἐβαίνω τοῦ λιμένος. Ἐντ δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, ἐκστρατεύω. «Ὑπανάγων τὴν δύναμιν». Ἰωσηπ. ἀρχ. 4.

Ὑπαναδίπλωσις, ἡ (διπλόω)· αὐτὶ τοῦ, ἐπαναδίπλωσις. ἀμφ.

Ὑπαναδύω (δύω, ἀνώμ.). Ἀπὸ τοῦ βάθους εἰς τὸ ὕψος ἔρχομαι. Μέσ. «Ὑπαναδύομαι· ἐπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τί τοῦ, ἀκκλίνω, κρυφίως ἀποφεύγω τι· ὅμηρ. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, δύω).

Ὑπαναλίβω, μέλ. ψω (ἀλίβω). Κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω ἁλίβω. Πλούταρχ.

Ὑπανακινέω, ῶ· μέλ. ήσω (κινέω) ἐμετάβ. Σημαίνομαι κάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνιστάμενος προσπαιοῦμαι ὅτι φεύγω, σημαίνομαι ἐπαίω καὶ κινοῦμαι πρὸς φυγήν. Ἀριστοφάν. Ἐκκλησ. 1165.

Ὑπανακλίνω (κλίνω). Κλίνω ἐμαυτὸν πρὸς τὰ κάτω, ὑποκύπτω, ὑποπίπτω, κατὰ μικρὸν καταπεσβόλλομαι. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπαναλίσκω, μέλ. -αλώσω, ἀόρ. -ήλωσα, καὶ -άλωσα (ἀναλίσκω, ἀνώμ.). Κατὰ μικρὸν ἀναλίσκω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον φθείρω, ἐξευτελίζω, ὀλιγοστεύω.

Ὑπαναμέλπω (μέλπω). Ὁμοῦ ἀναμέλπω, συμψάλλω τι ἐγὼ εἰς τινα ὕμνον. Αἰλιαν. ζῳ. Ἱστορ. 14, 5.

* Ὑπαναπίμπλημι (πίμπλημι, ἀνώμ.). Κατ' ὀλίγον γεμίζω.

* Ὑπαναπλήθω (πλήθω) ποιητ. ἀντὶ ὑπαναπίμπλημι.

* Ὑπανάπτω, μέλ. ψω (ἅπτω). Ἀνάπτω ὑποκάτω.

Ὑπαναρόω, ῶ· μέλ. όσω (ἀρόω)· ὅθεν ὁ Ὑπανήρωσε τὸν τόπον. Σουίδ. ὑπὸ τὴν λέξ. Ὑποψαμμέτερος· ὀλίγον τι μετὰ τοῦ ἀρότρου σχίζω, ὀλίγον τι ἀροτριῶ.

Ὑπανάστασις, εως, ἡ (ὑπανίσταμαι). Τὸ ὑπανίστασθαι, ὅταν ἑτοιμάζῃ σηκέναι τις ἀπὸ τὸν τόπον του, διὰ νὰ κάμῃ τόπον νὰ καθήσῃ ἄλλος, ἢ διὰ τιμήν τινος. Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. 9. «Παντὶ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τιμὴν παῦ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσεσι καὶ καταλήσεσιν.

Ὑπαναστατέον, ρήμ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπανίστημι, Πρέπει νὰ ὑπαναστασθῇ, νὰ προσηκωθῇ τις. Ξενοφ. Λακ. 9, 5.

Ὑπαναστοιβάζω· ἴδε ἀναστοιβάζω.

Ὑπαναστρέφω, μέλ. φω (στρέφω). Ἐπιστρέφω, γυρίζω ὀπίσω. Ἱπποκρ.

Ὑπανατέλλω (τέλλω). Κάτωθεν ἀνατέλλω· ἐκβρύω· ἡπηγή. Αἰλ. Ἱστορ. ζ. 15, 4.

Ὑπανατρέφω (τρέφω). Κρυφίως, ἢ κατ' ἄλλον ἀνατρέφω.

Ὑπανατροπιάζω (τρέπω). Πολυδ. 3, 107. ἅμα αὐτὸ τοῦ, ὑποτροπιάζω· ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω.

Ὑπαναφλέγω (φλέγω). Κατ' ὀλίγον ἀναφλέγω, ἀνάπτω, καίω, θερμαίνω. Αἰλιαν. ζῳ. Ἱστορ. 14, 41.

Ὑπανεφύομαι, Μέσ. μέ ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακμ. (φύω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ἀναφύομαι, βλαστάνω. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. 14, 7.

Ὑπαναχωρέω, ῶ· μέλ. ήσω (χωρέω). Κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως ἀναχωρῶ, ἢ ἀποστρέφω, τρέπομαι ὀπίσω· ὅθεν

Ὑπανακώρησις, εως, ἡ. Ἡ κατὰ μικρὸν, ἢ κρυφίως γινομένη ἀναχώρησις, φυγή.

Ὑπανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Ὑποκάτω εἰς ἄνδρα κείμενος, γυνὴ ὑπανδρευμένη· παρὰ Πολυβ. 10, 26. «Γυνὴ ὑπανδρος· ἢ ἄνδρα ἔχουσα· παρὰ Πλουτάρχ. Πελοπ. 9. «Γύναια ὑπανδρα· φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὰς ἀχρείας καὶ παραλελυμένους, ἤτοι τὰς ἀσώτους καὶ μοιχαλίδας γυναῖκας. 2) τροπικ. ὑποκείμενος εἰς τὸν ἄνδρα, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ· καθήκων δὲ, γυναικώδης. «Ἀγωγὴ ὕπανδρος καὶ οἰκουρία· γυναικώδη τρόπος τοῦ ζῆν, γυναικώδης βίος. Διόδ. Σικ.

Ὑπανειμένως, Ἐπίρ. ἐπ τοῦ, ὑπανίημι. Ὀλίγον τι ἀνειμένως, ἀτόνως.

*Ὑπανεμέω (ἀνέμω). Ὀλίγον τι φυσῶ, ἀνεμίζω· Λιβαν. ζ. Σελ. 1072. «Ἔρωτες τὰς παρειὰς ὑπενέμησαν· (ἐν δὲν πρέπει τὰ ἀναγνωσθῇ, ὑπενέμωσε.) ἀνεφύσησαν, ἠνέμωσε τὰς παρειὰς μετὰ ἔρωτος.

* Ὑπανερπύζω, μέλ. ύσω (ἑρπύζω). Κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἑρπίζω πρὸς τὰ ἄνω, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ. 5, 3.

Ὑπανέχω, μέλ. ξω (ἔχω, ἀνώμ.). Ἱστάμενος ὑποκάτω βαστῶ τι εἰς ὕψος. Εὐστάθ.

Ὑπανοίω (ἀνδάω, ἀνώμ.). Ἐξ ἐναντίας ἀνδῶ, ἢ ἄρχομαι τοῦ ἀνδᾶν. Πολυδ. ὅθεν

Ὑπανδρός, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι ἀνδρὸς, ποικίλος. Ἱππορ.

Ὑπανιάω, ῶ· μέλ. άσω, Ἰων. ήσω (ἀνιάω). Ὀλίγον τι ἀνιάω, πικραίνω, λυπῶ· (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, ἀνιάω).

Ὑπανίημι (ἵημι). Ὀλίγον τι ἀνίημι, ἀνδίδω, ἀφίω, καταπαύω, ἀφίνω ὀλίγον τὸν τόνον. Πλούταρχ.

*Ὑπανίστημι (ἵστημι) Κατ' ὀλίγον στήνω, εἰς τὸ ὕψος ἀναβιβάζω. Μέσ. μετὰ τοῦ ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακμ. Σημαίνομαι, Θέσσ. 485. προσηκόλομαι, σηκόνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου, ὅταν ἔλθῃ τις, ἢ διὰ τιμήν, ἢ διὰ νὰ δώσω εἰς αὐτὸν τόπον νὰ καθήσῃ. Ἀριστοφ. Νεφ. 991. Ξενοφ. Συμπ. 4, 31. «Ὑπανίστανταί μοι πάντων, καὶ ἐξαναίστανται ὁσάκις ἔνδα καὶ σημείωσε τὸ, ὑπανίστανται, καὶ, ἐξανίστανται· τὸ μὲν τιμὴν σήλοῦν, τὸ δὲ χρέος, ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ὁδὸν καθημένων πτωχῶν λεγόμενον. Ξενοφ. Λακ. 15, 6. «Ἔρως πάντες ὑπανίστανται βασιλέα· καὶ, Ἀπομν. 2, 3, 16. «Καθήμενον ὑ ἀναστῆναι· παρ' Ὁμήρ. Ὀδυσσ. Π, 42. φέρεται ἀντὶ τούτου τὸ, ὑπείκω. 2) Ἐκ τῆς κοίτης ἀνίσταμαι, σηκόνομαι, ἐκβοῶ, Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 14. «Πορευομένου δὲ αὐτοῦ, εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίστανται λαγώς· ἐξέβη, ἐκβέτκεν, ἐξετπάχθη ἐμπροσθέτου λαγώς.

Ὑπανίσχω (ἰσχω), = ὑπανέχω. 2) ἀμεταβ. = ὑπανατέλλω. Φώτ.

Ὑπανοίγνυμι, = ὑπανοίγω.

Ὑπανοίγω, Μ. οίξω· ἀόρ. -ανέῳξα (εἴγω, οἴγνυμι, ἀνώμ.). Ὑποκάτω, ἢ κάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον ἀνοίγω, ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρὰ ἀνοίγω, κρυφίως ἀνοίγω. «Ὑπανοίγειν γράμματα. Δημοσθ. κρυφίως ἢ τεχνικῶς ἀναίγειν τὰ τῶν ἄλλων γράμματα.

Ὑπαντάξ, Ἐπίρ. (ἄντα), = ἀντικρύ. Ἀριστοφάν. παρ' Εὐσταθ. σελ. 1419.

Ὑπαντάω, καὶ Ἰων. -έω. Μ. ήσω (ἀντάω). Συναπαντῶ, ἐναμόνω, ἐξεναντίας τινὸς ὑπάγω, ἐξέρχομαι, συναντῶ, ἀπαντῶ, πρός τινα ὑπάγω, μετὰ ὀδτικ. «Ὑπήντησεν (ὑπήντησεν) ἰόντι. Πλουτ. Πλούτ. 8, 84. τροπικ. ἀποκρίνομαι, ἀντιτείνομαι. Παρὰ μεταγενεστ. συγγρ. ὡς παρ' Ἡρωδ. εἶναι εὔχρηστος καὶ ὁ τύπος, ὑπαντάσομαι, χωρίζεται τῆς σημασίας ἀλλοίωσιν, Lobeck. Φρύν. σελ. 288. ὅθεν

Ὑπαντή, ἡ. Τὸ ὑπαντᾶν.

Ὑπάντησις, εως, ἡ. Τὸ ὑπαντᾶν.

Ὑπαντιάζω, μέλ. άσω (ἀντιάζω). Συναπαντῶ, ὑπάγω εἰς ἀπάντησιν, ἐναμόνω· πρόσθεν ὑπαντέσαιμι. Ἰλ. Ζ, 17. συ. ἠδ. μετὰ δοτ. Πινδ. ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. Πίνδ. Πύθ. 5, 59. κἀκεῖνοι πρέπει νὰ τὸν εὐτρέται ὑπαντήσασιν. — Ἡρόδ. 4, 121.

* Ὑπαντιόω, μέλ. ώσω (ἀντιόω) = τῷ προτγμ.

* Ὑπαντλέω, μέλ. ήσω (ἀντλέω). Κατωθεν ἀντλῶ, ὅθεν

Ὑπάντλησις, εως, ἡ· παρὰ Διοδ. Σικ. 2, 10. ἔνθα τὸν «Ἐπάντλησιν κεῖται. Τὸ ἀντλεῖν, ἀναγειν κάτωθεν τὸ ὕδωρ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑπάντλεια, χαλκᾶ ἀγγεῖα, καθοῦ· δι' ὧν δηλαδὴ ἀντλεῖοῦτο ὕδωρ ἀπὸ τῶν φρεάτων.

* Ὑπάντομαι, ἐλλειπτ. ἀποδ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρακείμ. εὔχρηστον, (ἀντομαι) ποιητ. ἀντὶ, ὑπαντάω.

Ὑπαντρος, ὁ, ἡ (ἄντρον). Ὁ ἄντρα, σπήλαια ἔχων. «Πέτρα ὑπαντροεσσα· σπήλαιον ἔχουσα. Αἰλιαν. «Ὑπαντρος οἰκοις· μέσα εἰς ἓν σπήλαιον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑπαντροι, οἱ ὑπὸ τὸ σπήλαιον.

*Ὑπανύομαι (ἀνύω). Κατ' ὀλίγον ἐκτελῶ, = ὑπουργέω. Ἡσύχ.

Ὑπαξόνιος, ὁ, ἡ (ἄξων). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ἄξονος εὑρισκόμενος. Καλλίμ. «Σύριγξ ὑπαξόνιος.

* Ὑπαπαίδευτος, ὁ, ἡ (ἀπαίδευτος). Ὀλίγον ἀπαίδευτος, ἐμπαίδ.

Ὑπαπειλέω, ῶ· μέλ. ήσω (ἀπειλέω). Κρυφίως ἀπειλῶ, φοβερίζω. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 8, 3.

Ὑπάπειμι (εἰμι). Κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον ἔπειμι, φεύγω, ἀναχωρῶ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑπαπίει, ὑποστρέφει.

Ὑπαπέρχομαι, ἀποδ. μέ ἀόρ. ἐνεργ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Κρυφίως ἀπέρχομαι. Αἰλιαν.

Ὑπαποκινέω, ῶ (κινέω). Οὐδετέρ. κρυφίως ἢ κατὰ μικρόν, ἔστιν, ὀφαλὲ ἀγάλια ἀναχωρῶ, φεύγω· μετὰ γεν. πτῆς ὁδοῦ, Ἀριστοφάν. Θεσμ. 924. Ὄρν. 1012.

* Ὑπαποκινητέον, ἐνμπτ. ἐπίθ. τοῦ προηγουμ. Πρέπει τις ν' ἀναχορήσῃ, νὰ φύγῃ κρυφίως. Ἀριστφ.

* Ὑπαποκρύπτω, μέλ. ψω (κρύπτω). Κρύπτω τι ὑποκάτω τινός· ἀπίθανον. Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζῳ. 5, 46.

Ὑπαποτρέχω, μέλ. θρέξομαι καὶ θραμοῦμαι (τρέχω, ἀνώμ.). Τρέχω εἰς τὰ ὀπίσω, γλυτώνω, ἐκφεύγω τρέχων. Ἀριστοφάν. Ἐκκλ. 284.

* Ὑπαποψήχω, μέλ. ξω (ψήχω). Κατ' ὀλίγον ἀποτρίβω, ἀποξέω. Αἰλιαν. Ἰδιοτ. Ζῳ. 3, 24.

Ὑπάπτω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ὀφάπτω. Ἡροδ.

Ὕπαρ, τό, ἄκλιτ. Ἀληθὴς καὶ πραγματικὴ ὀπτασία, τὴν ὁποίαν βλέπει τις ἐξυπνος ὤν, ἀντίθ. τοῦ, ὄναρ· ὅθεν Ὀδυσσ. Τ, 547. «Οὐκ ἔναρ, ἀλλ' ὕπαρ δὴν εἶδαι εἰσιρει, ἀλλ' ἀληθὲς φαίνεσθαι· πρᾶγμα τοιοῦτο, ἐλπόμενα ἐνεργῆς. «Ἐπεὶ οὐκ ἔφαντο (δὲν ἐνόμιζα) ὄναρ ἐμμενεῖ, ἀλλ' ὕπαρ ἔσται· Ὀδ. Τ, 90. ἔλεγεν ἡ Πηνελόπη, διηγουμένη τὸ ὀνειρόπτης, τὸ ἐπιὸν εἶδε περὶ τοῦ ἀπόντος ἀνδρός της· ἐνόμιζε δηλαδὴ, ὅτι δὲν ὀνειρεύεται, ἀλλὰ ἐτιγρηγορεῖ, καὶ βλέπει πρᾶγμα ἀληθές· «Ὕπαρ ἐξόνειρον. Πινδ. Ὀλ. 13 95. Πλατ. πολ. «Ἦ ὕπαρ ἆρ' οὐκ ὀνείρατος ὑμῖν γίγνεται. 2) ὡς τὸ, ὄναρ, ὡς ἐπίρρ. κυρίως ἀπολ. αἰτιατ. ὀντί, καθ' ὕπαρ, ἐξυπνίτης, ἐγρηγόρως· «Ὕπαρ τε καὶ ὄναρ, γρηγόρων καὶ κοιμωμένος, ὁλὰ νύκτα καὶ ἡμέραν, καθ' ὅλας τὰς ὥρας. (Ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ φέρεται ἐκ τοῦ, ὄπιος, καὶ εἶρω, ὄπιον ἔρτις, ἐφαίρισις· δηλ. τοῦ ὕπνου, διὰ τὴν ἐγρηγορσιν, ὄνειρ· ἐκ τούτου παράγεται καὶ τὸ Λατ. somnus.)

*Ὑπαράσσω, Ἀττ. -ττω· Μ. άξω (ἀράσσω). Ὑποκάτω πλήττω, κτυπῶ, κρούω. Ἀτιώτερος παρὰ Σουίδ. «Ἵππων χρεμετιζόντων, τῆς γῆς τοῖς ποσὶν αὐτῶν ὑπαραττομένης ὅπλων τροπομένων.

Ὑπαρτήσεις, ήσια, ἡ (ὀρτή). = ὑπόλευκος· ἐκ τοῦ, ὀργός. Νικανδρ. Θηρ. 663. ποιητ.

Ὑπάργιλος, ὁ, ἡ (ἄργιλος). Ὀλίγον τι ἀργιλώδης, μετ' ὀργίλου μεμιγμένος. Θεόφρ. εἰτ. Φυτ. 9. «Γῆ ὑπάργιλος.

Ὑπαργία, τό (ὑπάρχω). Ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι παρόν, ὅθεν 1) ἡ οὐσία. 2) εἰς τὸν πληθ. ἀρθμ. ἡ περιουσία. 3) = ὑπαρξις.

Ὑπαργύρεωσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπαργυρίνειν, χρέωσις, τὸ εἶναι χρεώστης ἐκ τοῦ

Ὑπαργυρέω, απαίτως κατ' ἐνεργ. τύπ. συνήθ. ὑπαργυρώσομαι, παθ (ὑπάργυρος). Εἶμαι χρεώστης, εἶμαι ὑπὸ ἀργύριον, ἤτοι ὑπὸ χρέος, χρεωστῶ ἀργύρια, εἶμαι χρεωμένος, δανείζομαι ἀργύρια. Κυρίως ὅμως σημαίνει τό, μεταλλεύω, ζητῶ τὸν ἄργυρον ὑποκάτω τὰς γῆς.

Ὑπάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Ἄργυρον ὑπο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κάτω, ἢ εἰς ἑαυτὸ ἔχων, ὅθεν ἐξ ἀργύρου κεκτημένος, ἀργυρωμένος, ἀργυρίτης, Ξενοφ. Πόρ. 1, 5 «Γῆ ὑπάργυρος· ἀντὶ τοῦ, Ἀργυρίτις, μετὰ ἀργύρου μεμιγμένη. «Λόφος ὑπάργυρος» αὐτόθ. 4, 2. ὁ ἐν ἑαυτῷ, ἢ ὑπεκτὸς ἄργυρον ἔχων. 2) ὁ ἄργυρον ἢ ἀργυρίου ἄξιος. 3) ὁ ἀντὶ ἀργύρου πιπρασκόμενος, ὁ μὴ ἀργύριον ἀγοραζόμενος· «ψωνὰν ὑπάργυρον», πωλημένην μὲ ἀργύρια· Πίνδ. Πύθ. 11, 65. ἢ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, ἐργαζόμενος, ὁ ὑπ' ἀργύριον, ἤτοι ὑπὸ μισθόν, πληρωμὴν ὤν.

Ὑπαριθμέω, ῶ (ἀριθμέω). Μεταξὺ ἀριθμῶ, ὅθεν

Ὑπαρίθμησις, εως, ἡ. Ἡ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀρίθμησις, τὰ συγκαταριθμεῖν.

Ὑπάρκτιος, ὁ, ἡ. ἐσφαλμ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἑσπέριος, Τρυφιοδ. 281.

Ὑπαρκτικός, ἡ, ὁν (ὑπάρχω). Ὁ εἰς ὕπαρξιν ἀνήκων, αὐσυπαρκτικός. «Ῥῆμα ὑπαρκτικόν· παρὰ Γραμματ. εἶναι τὸ, εἰμί.

Ὑπάρκτιος, ὁ, ἡ (ἄρκτος). Ὁ πρὸς ἄρκτον, ἤτοι πρὸς τὸ βόρειον μέρος κείμενος. Πλουτάρχ. Σερτ. 17.

Ὑπαρκτός, ἡ, ὀν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπάρχω. Ὁ ὑπάρχων, ὕπαρξιν ἔχων, ὁ ὢν· ὁ φύσει ἔχει «Ὑπαρκτὰ, μόνιμα, ὑπάρχοντα. 2) ὅ,τι κεῖται εἰς θεμέλιον, ὅ,τι δύναται νὰ τεθῇ ὡς θεμέλιον, ὡς βάσις. Διογ. Λαέρτ. 7, 91.

Ὑπαρνος, ὁ, ἡ (ἴρην. ἄρνες). Ὁ ἄρια ὑφ' ἑαυτοῦ ἔχων· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Ὕπαρνος, ποίμνη ἀρνὰς ἔχουσα· Καλλίμ. εἰς Ἀπόλ. 53. Περὶ Εὐριπίδῃ Ἀνέκδ. 557. ἡ θηλάζουσα ἀρνίον, ἡ ἔχουσα θηλασθὲν ὑποκάτω αὐτῆς θηλάζον ἀρνίον.

Ὑπαρξις, εως, ἡ (ὑπάρχω). Τὸ εἶναι τινος, ἡ οὐσιότης, τὸ ὑπάρχειν. 2) ἡ οὐσία. 3) πᾶν ὅ,τι ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· τὸ ἔχειν μου, περιουσία, ὑπάρχοντα. Πολύβ. «Ὕπαρξις γαμὴ ἑκάστοις ἢν ἅρματα καὶ χρυσός». Ἀρτεμίδ. 3, 23. «Ὕπαρξις καὶ βίος». Ξενοφ. Ἐφέσ. 5, 9. «Πολλὴ ἐκθέτων ὕπαρξις».

Ὑπαρόω, ῶ, μέλ. ὀτω (ἀρόω). Ὑποκάτω ἀρόω, ἀροτριῶ, ἐργάω. Θεοφραστ. φυτ. ἱστορ. 3, 21. Διτικ. φυτ. 3, 25 imporcare, lirare.

Ὑπαρπάζω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφαρπάζω, Ἡρόδ.

Ὑπαρτάω, ῶ (ἀρτάω). Ὑποκάτω ἀρτῶ, ἐξαρτῶ, κρεμῶ, ἢ συνδέω.

Ὑπαρχή, ἡ (ἀρχή). Ἀρχή, προκαταρξις. «Ἐξ ὑπαρχῆς»· ἐξ ἀρχῆς, ἀπ' ἀρχῆς, ἐκ νέου, πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Ἀριστοτέλ. ζῳϊ. μορ. 4. «Πάλιν ἐξ ὑπορχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον». Παρὰ Πλουτάρχ. προβλ. συμπ. 6, 4. ἀντὶ τοῦ, ἐκ τῶν προτέρων, ἀ priori.

Ὑπαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάρχου, καὶ ἐπομένως ταὐτὸ τὸ ἀξίωμα, ἢ ὁ τόπος ταὐτης τῆς ἀξίας· ἐκ τοῦ

Ὑπαρχος, ὁ (ἀρχός). Σατράπης, διοικητὴς τόπου τινός, μὴ ὢν αὐτοκράτωρ, ἀλλ' ὑποτεταγμένος εἰς ἄλλον, ὅ ἐστιν, ὁ ὑπ' ἀρχὴν ὤν, ἢ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων. Σοφοκλ. Αἴ. 1195. «Ὕπαρχες ἄλλων». Ἡρόδ. 4, 166. 5, 20. 25. 27. 7, 6. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 1, 10. «Σατραπείαι πάντων τῶν ὑπάρχων κάλλισται καὶ ἡδισται ἀνδίχεσθαι· καὶ, 6, 1, 4. «Ἀλκέτας ὁ ὢν τῷ Ἠπείρῳ ὕπαρχος». Εἰς τὸν στρατὸν ἐλέγετο ὁ οἰκοδόμος πολέμου, ὁ ἀντιστράτηγος, Lieutenant général, legatus. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 4, 19. «Ἀνδρόμαχος ὁ Ἠλεῖος ὕπαρχος». Εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ὁ ἐπίτροπος, procurator. 2) ὡς ἐπίθ. ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος, μετὰ γεν. Πολυβ. 7, 9, 5. «Ὕπαρχοι Καρχηδονίων»· ὑπήκοοι τῶν Καρχηδονίων, ἢ εἰ τυμπαχοι.

Ὑπάρχω, Μ. ἄρξω (ἄρχω). Κατάρχομαι, ἄρχομαι, ἄρχω, κάμνω ἀρχήν, κάμνω ἀρχὴν ἐγὼ πρῶτος εἴς τι, ὡς τις ὑπάρξῃ», Θέογν. Ω 385. ὅς τις προκατάρξῃ, καμὼν πρῶτος τὴν ἀρχήν. 2) μετὰ γεν. ἀρχίζω, ἐγὼ δίδω τὸ παράδειγμα εἰς τι, αἴτια γίνομαί τινος. Εὐριπ. Ἀνδρ. 274. «Μεγάλων ἀχέων ὑπῆρξεν». «Ἀδίκων ἔργων, ἀδικήσω», Ἡρόδ. 1, 5. 4, 1. Valck. εἰς 7, 9. καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. ἔτι δὲ καὶ χωρὶς τινα ἄλλην προσθήκην· ἄρχιζω ἔριν, φιλοτεσίαν, ἐπιχειρῶ, προσβάλλω εἰς τινα τὴν χεῖρα, εἶμαι ὁ αἴτιος τοῦ πολέμου. Πλάτ. Γοργ. σελ. 456. Ε, ἔκδ. Stallb. β) μετὰ μετοχ. ἐγὼ πρῶτος κάμνω τι· «ἐμὲ ὑπῆρξαι ἄδικα ποιεῦντα», ἐμὲ ἀδίκησαν πρῶτοι, Ἡρόδ. 7, 8, 2. ὡσαύτως, «ὑπάρχει ἀτασθάλα ποιέων εἰ. τοὺς Ἕλληνας», Ἡρόδ. 9, 78. «ὑπάρχεις εὖ, ἢ κακῶς ποιῶν τινα». Ἀναβ. 2, 3, 12. «Ἐάν τις ἡμᾶς εὖ ποιῶν ὑπάρχῃ· ἐὰν ἀρχίσῃ τις νὰ μᾶς κάμῃ καλόν· καὶ 5, 5, 7. «Ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποτε ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες· ποτὲ δὲν ἀρχίσαμεν, δὲν ἐκάμαμεν ἡμεῖς πρῶτοι ἀρχὴν νὰ σᾶς κακοποιήσωμεν· παρ' Εὐριπ. Ἠλ. 633. «Ὑπάρχειν κατθανοῦσιν· κατὰ πρῶτον θνήσκειν· εἶναι δὲ ἡ σύνταξις αὐτὴ μετὰ μετοχῆς παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ εὐχρηττοτάτη, Valck. Φοιν. 1576. ἀλλὰ καὶ ἀντεστράφως, «ὑπάρχων ἠδίκει αὐτούς». Ἰσοκρ. – Μέτ. ὑπάρχομαι, ἄρχομαι, λαμβάνω, κάμνω τὴν πρώτην ἀρχήν· μέσον παρὰ μεταγενέστερ. συγγραφ. εὐχρηστον· ἀντὶ γράφειν ὑπηρξάμην», Γαλην. καὶ, «Ἱπποκράτης πρῶτος ὑπαρξάσθαι φαίνεται· «ὑπαρχομένου τοῦ ἤρος», πρὸς τὴν ἀρχήν, ἢ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἤρος, Αἰλιαν. Ζῳ. Ἰστορ. 16, 26. – Παθητ. «τὰ ἕκτιμος ὑπαργμένα», Ἰων. ἀντὶ, ὑπηργμένα, ὅπερ ἄρχεσθαι ἄλλος, Ἡρόδ. 7, 11. — 2) Οὐδετέρ. Εἰμί, εἶμαι, ὑπάρξιν ἔχω, ὑφίσταμαι, κεῖμαι εἰς βάσιν, εἶμαι παρὸν, πάρειμι, εἶμαι πρόχειρος, ἕτοιμος· ὁ Σουΐδας ἔχει. «Τὸ ὑπάρχειν, οὐχ ἁπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι, προϋπάρχειν, φύεσθαι, καὶ Ἡσύχ. «ὑπάρχων, πεφυκὼς, ὤν»· καὶ «ὑπαρχθεῖσαν, προγεγονυῖαν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Πύθ. 4, 356. «ἀγέλα ταύρων ὑπῆρχεν». Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 4, 2. «Ἐπεὶ ἁπλίσθη, ἁρίστη κάλλιστος, ἅτε καὶ τῆς φύσεως ὑπαρχούσης· συνήθ. «τινῶν, ὅθεν αἱ εἰμὶ εὔνους, εὐνοϊκὸς εἰς τινα, εὐνοϊκῶς ἔχω πρός τινα, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους τινός· «ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ», ἦτανε φιλικὴ τοῦ Κύρου, ἦτον ἐκ τοῦ μέρους του, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 1, 4. καὶ ἐντεῦθεν ἱστάμενοι με τὸ τῆς συνηθείας, εἶμαι ἰδικός σου· ἐπὶ πραγμάτων, εἶναι χρήσιμος, ὠφέλιμος εἴς τινα· ἀξιοπιστότατος εἶναι ἡ τροπὴ εἰς τὸ παθητ. «τὰ παρὰ τῶν θεῶν ὑπηργμένα», ἀντὶ, ὑπάρχοντα, Δημοσθ. Ὀλυνθ. 1, 10. σελ. 12, 1. – β) Ἀπροσώπως, εἶναι συγχωρημένον, εἶναι ἄδεια, εἶναι δυνατόν. Ξενοφ. Ἀθην. 2, 14. Εἰ νήσοι οἰκοῦντες ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς ποιεῖν μὲν κακῶς, πάσχειν δ' οὐδέν· ὡς καὶ 3, 9. «Ὥστε μὴ ἐντὸς ὑπάρχειν δημοκρατίαν εἶναι, Θουκυδ. «διὰ τάχους ἐδάντων ὥσπερ ὑπῆρχεν· ὡς καὶ τὰ, παρέχει. Κυρουπ. 2, 1, 10. «ὑπῆρχε τοῖς ἄρχουσι θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων· ἔτι δὲ καὶ «ὑπάρχοι εἶναι», Ἡρόδ. 5, 124. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως «ὑπάρχειν, ἐν' ᾧ ἦτον εὐκαιρία, ἐπιτήδειος καιρός. – γ) κεῖμαι ὑποκάτω, κεῖμαι ὡς θεμέλιον, σχηματίζω, «ποικιλτιστῶ τὴν βάσιν, τὸ θεμέλιον, τὸ στοιχείωμα, τὴν ὑποστάτητα τῶν πραγμάτων· «ὑπάρχειν πρός τινα, ἀποτελῶ τὸ θεμέλιον εἴς τι, συνεργῶ, συνεισφέρω εἴς τι – δ) ἀπρόσωπ. σύνταξις, ἰσχύει. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 3, 4. «πρὸς φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φύσιν». – ε) «ὑπάρχει μοι, ἔχω, κτῶμαι. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 5, 12. ὑπάρχει νῶν ἡμῖν οὐδὲν τῶν ἐπιτηδείων· δὲν ἔχομεν τίποτε, εὐδεμίαν ζωοτροφίαν. «Δουλεία ὑπάρχει αὐτοῖς· ἀντὶ τοῦ, δοῦλοι εἰσί. «Τὰ μέγιστα γὰρ σοι ὑπάρχειν· κτήσεται, ἔχεις ὅλον ὅτι ὑπάρχοντα, τὰ πλούτη, ἡ περιουσία, ὑποστατικά, τὸ ἔχειν, κτήματα, βίος, ζωοτροφία· «ἔδωψαν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων», Ξενοφ. Ἀναβ. 6, 4, 6. Καθόλου δὲ, ἀντὶ τῆς διαθέσεως, τῶν φυσικῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, Πλάτ. τῶν δυνάμεων, ἢ ἰδιωμάτων τῶν ὄντων «τὰ ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα πάντα οἰκείως», Ἀντωνῖν. 9, 1. – ζ) γίνεται, φύεται, βλαστάνει· «τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τοὺς ἀτίους ἀπώσασθαι, Δημοσθ — 3) = ὑπάρχός εἰμι, ἄρχω, ἐξουσιάζω, εἶμαι στρατηγός, ἢ διοικητὴς, σατράπης, μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ ὀνομ. Στράβ. 2. Θουκυδ. 6, 87. καὶ ὧ μὴ ὑπάρχομεν χωρίον», ἀντὶ τοῦ, ἄρχομεν, ἐξουσιάζομεν, κυριεύομεν.

Ὑπαρωμαΐζω, μέλ. ἴσω, καὶ ιῶ (Ῥωμαΐζω). Ὀλίγον τι Ῥωμαΐζω, ὁμοιάζω τινα ἐμβάλλω εἰς ποτὰ ἢ φαγητὰ, διὰ νὰ δώσω εἰς τούτων ἡ εὐωδίαν, ἢ καλὴν γεῦσιν.

* Ὑπασθενέω, μέλ. ήσω (ἀσθενέω). Ὀλίγον τι ἀσθενῶ, ἀρχίζω ν' ἀρρωστῶ, νοσηλεύομαι. Βεκκέρ. Φρύν. σελ. 89

Ὑπασπίδιος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ὤν, ἢ ὁ μετὰ ἀσπίδος κεκαλυμμένος· ὅθεν «ὑπασπίδιαι», ὡς ἐπίρρ. Ἰλ. Ν, 158, καὶ 807. «ὑπασπίδια προποδίζων, καὶ προβιβῶν» καὶ, Π, 609. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τιθεὶς τοὺς πόδας, καὶ οὐτω προβαίνων. Ἡσύχ. «Ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τῷ σώματι κρύπτων». Εὐστάθ. «ὑπασπίδιος πολεμιστής». Ἄσιος παρ' Ἀθην. 12. σελ. 125. μετ' ἀσπίδος, ἔνοπλος.

Ὑπασπίζω, μέλ. ίσω (ἀσπίζω). Φέρω τινὸς τὴν ἀσπίδα, εἶμαι ὑπασπιστής τινος· μετὰ δοτ. «ὑπασπίζων Χρομίῳ», Πινδ. Νέμ. 9, 80. ἐκ τοῦ

Ὑπασπιστήρ, ῆρος, ὁ, καὶ

Ὑπασπιστής, οῦ, ὁ (ἀσπιστής). Ὁ ὑπ' ἀσπίδα μαχόμενος, ὁ ἀσπίδα φέρων, ἀσπιδοφόρος, ὁπλοφόρος. Ἡρόδοτ. 5, 111. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Ὑπασπιστὴς βοηθός, δορυφόρος, ὑπηρέτης» οὕτω καὶ Σουΐδ. «ὑπασπισταί, δορυφόροι· παρὰ τὴν ἀσπίδα, ἢ καὶ βοηθοί, καὶ ὑπηρέται». Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 2, 13. «Ξενοφῶντα δ' ὑπασπιστὴς, ἔχων τὴν ἀσπίδα ἀπέλιπεν· ἄρα. 2) Σωματοφύλαξ, θεράπων τοῦ στρατηγοῦ, καὶ βοηθὸς ἢ συμβοηθός· καὶ ὁ κατόπιν τοῦ στρατηγοῦ φέρων τὰ ὅπλα αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἡμᾶς αὐτὶ τοῦ Γαλλικοῦ, Adjudant, τουτέστι, ἀξιωματικὸς πολεμικὸς, ὑποκείμενος εἰς ἄλλον ἀνώτερον ὡς συμβοηθός. 3) παρ' Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 197. «Ὄχλος ὑπασπιστήρι· φαίνεται, ὅτι σημαίνει λόχον τινὰ στρατιωτῶν, φέροντα ἀσπίδας.

Ὑπαστρος, ὁ, ἡ (ἄστρον). Ὁ ὑποκάτω τῶν ἄστρων, ἢ τῶν ἄστρων ὤν. «Ὑπαστρον μηχαρ ὁρίζομαι γάμου φυγάν. Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 399. = «Φεύγω γάμον, Φυγὰν ἄστρος ὁριζόμενος· ἔστι, φεύγω τὸν γάμον, μετρῶν τὴν φυγὴν μου κατὰ τὴν ἀπόστασιν τῶν ἄστρων· τόσον μακρὰν φεύγω τὸν γάμον, ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, ἀποφεύγω τὸν γάμον ὅσον δύναμαι. 2) ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἄστρων, ἀπ' αὐτὰ ἐξαρτώμενος.

Ὑπεσθένης, ους, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι ἀσθένης. Ἱπποκρ.

Ὑπατεία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ Ὑπάτου, ἡ ὑπατικὴ ἀρχή. Ἡρωδιαν. Consulatus. Λατ. ἐκ τοῦ

Ὑπατεύω, (ὕπατος). Εἶμαι ὕπατος, γίνομαι ὕπατος. Πλούταρχ.

Ὑπατικός, ἡ, όν (ὕπατος). Ὁ εἰς ὕπατον ἢ ὑπατείαν ἀνήκων. 2) ὁ ὕπατος γεγονώς, χρηματίσας. Πλούταρχ. Consularis, Λατ.

* Ὑπατηΐς, ίδος, ἡ, Ῥάβδος (fasces) φερομένη εἰς σημεῖον τῆς ὑπατικῆς ἐξουσίας.

* Ὑπάτηξ, υν, ὁ, Ὄνομ. κύρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ὑπάτειος, ία, ιον. Ὁ ἀνήκων εἰς ὕπατον, ἢ ὑπατείαν (Παρ' Ἰουλ. Αἰγ. 70, τὸ ὑψιλον εἰς τὴν θέσιν μακρόν.)

Ὑπατμίζω, Μ. ἰσω (ἀτμίζω). Ὑπο τὸν ἀτμόν, ἢ καπνὸν κρατῶ τι, καὶ ἀτμίζω αὐτό. Διοσκορ. 3, 30. ὄζειν

Ὑπατμισμός, ὁ. Τὸ ὑπατμίζειν. Διοσκορ. 3, 26.

*Ὑπατμός, ὁ (ἀτμός). Ὁ ὑποκάτωθεν ἐρχόμενος ἀτμός, ἀχιός.

Ὑπάτοπος, ὁ, ἡ (ὄτοκος). Ὀλίγου τι, ἢ ἐξ ἡμισείας ἄτοκος, ἄτοστος, ἀκοσμος, ἀπρεπής.

Ὕπατος, άτη, ατον· ἀντὶ τοῦ, ὑπέρτατος, κατ' ἀποκοπήν· ὡς τὸ Λατ. Summus, ἀντὶ τοῦ, Supremus, Ὁ μέγιστος, ὑψηλότατος, ἀνώτατος, ἔξοχος, διαφέρων τῶν ἄλλων, πρῶτος πάντων παρ' Ὁμ. συνῆθ. ἐπίθ. τοῦ Διός. Ἰλ. Τ, 258. »Ἴστω νὺν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος.« Θ. 31. »Κρονίδη ὕπατε κρειόντων.« Β. 756. »Ζῆνα ὕπατον.« Ἀριστοτέλ. Κόσμ. »Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ Θεὸς ἔλαχεν· ὕπατός τε διὰ τοῦτο ἀνόμασται, καὶ κατὰ τὸν Ποιητὴν ὀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ.« Ἰλ. Ψ, 165. Ω, 787. »Ὕποτη πυρί.« ὑψηλοτάτῳ, ἢ τὸ μέσον καὶ ὑπέρτατον μέρος τῆς πυρός.« »Ὕπατον ὄρος.« ὑψηλότατον ἐξέχον τῶν ἄλλων. Ἐπιγραμ. παρ' Ἀπελλαι. Ἀργ. 2. »Ἐξ ὑπάτοιο ἀτηΐζεις ἀμπνεύσας.« ἀντὶ τοῦ, ἐκ βάθους· οὕτω καὶ 4. »Αἴουσα κενδμῶν ἐξ ὑπάτων.« ἀπὸ τῶν ἐσχάτων καὶ τελευταίων μερῶν. – β) »Ὑπάτη χορδή·« εἰς τὰ μουσικὰ ὄργανα λέγεται ἡ τελευταία καὶ ὑστερινὴ χορδή, ἤτοι ἡ ὑπερέχουσα ὅλων τῶν ἄλλων, καὶ τὸν βαρύτατον καὶ χοντρὸν, ἤτοι χαμηλὸν τόνον ἔχουσα. Καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν συνήθειαν ἐγειναι ὁ ἀποβλὴθ τοῦ, υ τὸ »Πάτοιμι τὸ ὁποῖον σημαίνει, τελευταῖον καὶ ἔσχατον, ἤτοι κατώτατον μέρος τινός, ἄρα, πυθμὴν, ῥίζα, πρωτάτος, ὅθεν καὶ »Ἐξυπατόω, ἐξυπατόνω·« ἀντὶ τοῦ, ἐκριζόω, διόλου ἀφανίζω τι· καὶ τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου ἡ συνήθεια δύναται νὰ ἑρμηνεύσῃ διὰ τοῦ, ἀπὸ τὸν πάτον, τουτέστιν, ἐκ τῶν βαθυτάτων μερῶν. – β) Οἱ νεώτεροι συγγραφεῖς ὠνόμασαν »Ὕπατον« καὶ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις Consul λεγόμενον. Διονύσ. Ἁλικ. ἀρχ. 4. »Τοὺς δὲ ἄρχοντας τούτους ἔταξαν καλεῖσθαι κατὰ τὴν ἑαυτῶν διάλεκτον, Πωπσιλίους· τοῦτο μεθερμηνευόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν τοὔνομα, συμβούλους, ἢ προβούλους δύνασθαι δηλοῦν. Ἠωσιλία γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰς συμβουλὰς καλοῦσι· ὕπατοι δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ὠνομάσθησαν, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἐξουσίας, ὅτι πάντων τὰ ἄρχουσι, καὶ τὴν ἀνωτάτω χώραν ἔχουσι.«

Ὑπαττικίζω, μέλ. ἰσω, καὶ ιῶ (Ἀττικίζω). Ὀλίγον αἰτιαίζω, θέλω, ἀγαπῶ νὰ ὁμιλῶ Ἀττικῶς.

*Ὑπαττικός, ἡ, όν (Ἀττικός). Ὀλίγον, ἐξ ἡμισείας Ἀττικός.

*Ὑπάτυφος, ὁ, ἡ (ἄτυφος). Χωρὶς μέγαν τύφον, χωρὶς μεγάλην ἀλαζονείαν. Τίμ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. ὑποθ. 1, 33.

Ὑπαυγάζω, Μ. άσω (αὐγάζω). Ὑποκάτω αὐγάζω, φωτίζω. 2) ὀλίγον αὐγάζω, Ἀπολλών. 3, 1378. 3) ἀρχίζω νὰ αὐγάζω, νὰ φωτίζω π. χ. ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἢ τῆς χαραυγῆς τῆς ἡμέρας.

Ὑπαυγής, έος, ὁ, ἡ· καὶ

Ὑπαυγος, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ ὑπὸ αὐγὴν, λάμπων ὡν, ὥστε θηλ. νὰ προσβάλλῃ τὸ φῶς ἀπ' ἐπάνω, ἐντεθειμένος εἰς τὸ φῶς, ἢ ὀλίγον αὐγάζων, ἢ ὁ αὐγάζειν ἀρχόμενος.

Ὑπαυθαδίζομαι, μέλ. ἰσομαι, καὶ ιοῦμαι, μέσ. ἀορ. (αὐθαδίζομαι). Ὀλίγον αὐθαδιάζω.

Ὑπαυλέω, ῶ. Μ. ήσω (αὐλέω). Παίζω τὸν αὐλὸν, συνεδεύω τὴν μουσικὴν μὲ τὸν αὐλὸν, μετὰ δοτ. Ἀθήν. 6, σελ. 259. »Δυσιωδοῖς ὑπαυλοῦντας.«

Ὑπαυλος, ὁ, ἡ (αὐλή). Ὁ ὑπ' αὐλὴν, ἢ εἰς τὴν αὐλὴν ὤν, εὑρισκόμενος· μετὰ γεν. παρὰ Σοφοκλ. Αἴ 796. »Ὑπαύλου σκηνῆς·« ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς.

Ὑπαυχενίζω, μέλ. ίσω, καὶ ιῶ (αὐχενίζω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον αὐχενίζω, σκεπτίζω. Κύντ. Σμυρν. Παθητ. κατ' ὀλίγον σκεπτίζομαι.

Ὑπαυχένιος, ὁ, ἡ (αὐχήν). Ὁ ὑπὸ τὸν αὐχένα ὤν. Τὸ ὑπαυχένιον τοῦ αὐχενος, ἢ τοῦ λαιμοῦ τιθέμενον προσκεφάλαιον. Γαλην. ὡς τό, ὑπαγκώνιον, κ. τ. τ.

Ὑπαύχενον, τὸ (αὐχήν). Τὸ κάτω μέρος τοῦ αὐχενος, τοῦ λαιμοῦ. Ἄρατ. 487. »Ὀρνίθειον ὑπαύχενον· αὐχὴν, λαιμός.

*Ὑπαυχμήεις, εσσα, εν (αὐχμήεις). Ὀλίγον τι ξηρός· ποιητ.

Ὑπαφίστημαι, παθητ. μετὰ ἀόρ. β'. παρακειμ. καὶ ὑπερσυντελ. ἐνεργ. (ἵστημι). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἀναχωρῶ, ἀποσύρομαι, φεύγω. Πολυβ. Σπανιώτ. εἶναι τὸ ἐνεργ. ὑπαφίστημι, κρυφίως, κατ' ὀλίγον ὀλίγον μετατοπίζω, Διογ. Λαέρτ. 1, 44.

Ὑπαφρίζω, μέλ. ίσω, καὶ ιῶ (ἀφρίζω). Ὀλίγον ἀφρίζω. 2) ἀρχίζω ν' ἀφρίζω, κάτωθεν ἀφρίζω. Εὐστάθ.

Ὑπαφρος, ὁ, ἡ (ἄφρός). Ὀλίγον τι ἀφρώδης, ὑπάφρων ὄμμα, τὸ ἀπὸ θάλασσα βρεγμένον ὄμμα. Εὐριπ.

*Ὑπάφρων, ονος, ὁ, ἡ (ἄφρων). Ὀλίγον ἄφρων, μωρός, ὀλίγον σώφρων, ὀλίγου πνεῦμα ἔχων. Συγκρ. ὑπαφρονέστερος, Ἡρόδ. 4, 95.

Ὑπάφωνος, ὁ, ἡ (ἄφωνος). Ὀλίγον τι ἄφωνος· παρ' Ἱπποκράτ σελ. 76. καὶ 169. διαγινώσκουσί τινες ἀντὶ τούτου, ὑποφώνους, καὶ ὑπόδειρον.

*Ὑπαχλύω, τ, ὑπαχλύω (ἀχλύω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον ἀχλύω, σκεπτίζω. Κύντ. Σμυρν. Παθητ. κατ' ὀλίγον σκεπτίζομαι.

Ὑπεας, τὸ· ἡμιφρτηρ. εἰδάγ. παρ' Ἡρόδ. 4, 70. ἀντὶ τοῦ, Ὄπεας. — Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑπεα, τὰ ὀπίσθια.«

Ὑπέβσε, Ἰωνικ. γ'. πληθ. πρόσ. ἀντὶ, ὑπεισι. Ἰλ. Ι, 204. ἐκ τοῦ, ὑπειμι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑπέβστε, ὑπελθόντα.«

*Ὑπέβραχον, ποιητ. ἀόρ. β'. τοῦ ἀχρήστ. ὑποβρέχω.

Ὑπέγγυος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. ὑπεγγύως (ἔγγυος). Ὁ ὑπὸ ἐγγύην ὤν, ὅστις εἶναι ὑπὸ ἐγγύησιν, ἢ εἰς ἐγγύησιν ὑποκείμενος ἢ ὑποτεθείς, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, ἠσφαλισμένος, βεβαιωμένος. »Ὑπέγγυα τὰ ὑποτεθέντα, τὰ εἰς ὑποθήκην βαλμένα, (πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὡς ἐνέχυρον βαλμένα). 2) καὶ ὅστις εἶναι ὑποκείμενος εἰς ἐγγύησιν, ἤτοι στέκεται καλὸς νὰ ἀποκριθῇ εἴς τι, ὑπόχρεος. »Ὑπέγγυον θέκα καὶ θεοῖσι. Εὐριπ. Ἑκ. 1017. τὸ ἠσφαλισμένον τῇ δίκῃ καὶ τοῖς θεοῖς· εἰς τὸ ὁποῖον ἐγγυῶνται, ἢ εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ὑπόχρεοι. »Ὑπεγγύους πλὴν ὀκτώτων. Wess. Ἡρόδοτ. 5, 71. ὑποκειμένους, ὑπόχρεως εἰς πᾶσαν ἄλλην παιδείαν, πλὴν τοῦ θανάτου. »Ὑπεγγύως δεδανεισμένα·« τὰ ἔγγυα δανείσματα.

*Ὑπεγείρω, (ἐγείρω, ἀ-ώμ.). Κατ' ὀλίγον ἐγείρω, διεγείρω, παροξύνω. Φιλοστρ. Εἰκόν. 1, 24. 2, 26. ῥίες σοφ. 1, 21, 4.

Ὑπεγκλίνω, (κλίνω). Ὀλίγον τι ἐγκλίνω, κλίνω. Ὀρφ.

Ὑπεγχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀ-ώμ.). Ἐγχέω, χειρ. Πλούταρ. Ἀντ. 76.

Ὑπέδδεισαν, ἀπαρ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέδεισαν. γ'. πληθ. πρόσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, ὑποδείδω. Ἰλιάδ.

Ὑπέδεκτο, γ'. πρόσ. ἐνεστ. μέσ. ἀορ β'. τοῦ, ὑποδέχομαι, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπεδέχετο, ὑποδέχετο. Ὅμ.

*Ὑπεδύσετο, γ'. ἐν. πρόσ. ἀορ. τοῦ, ὑποδύομαι, ἀντὶ τοῦ, ὑπέδυ. ποιητ.

*Ὑπέθηκα, ἀόρ. ἀ. τοῦ, ὑποτίθημι.

Ὑπείδομαι, μέσ. ἀπαρ. (ΕΙΔΩ. εἴδομαι, ἀ-ώμ.). Κάτωθεν βλέπω καὶ θεωρῶ τι, Λατ. suspicere, ὄζειν τροπικ. ὑποπτεύομαι, ὑποζώ, κρατῶ τι ὡς ὕποπτον, suspicari, Λατ.

Ὑπείκαθεν, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ, ὑπείκων. Σοφοκλ. καὶ Πλάτ.

*Ὑπειμτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπείκω. Πρέπει τις νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ παραχωρήσῃ, νὰ εἰδώσῃ. Πλάτ. Κρίτων, σελ. 51. Β.

Ὑπεικτικός, ἡ, όν. Ὁ ὑπείκων, παραχωρῶν, ἐνδίδων, ἐκ τοῦ

Ὑπείκω, Μ. είξω, καὶ, ξομαι, Ἰλ. Ψ. 602. Ὀδ. Μ, 117. παρ' Ὁμ. συνήθως, ὑποείκω, (εἶκω). Ἀνιστάμενος ἀναχωρῶ, ἢ ὑποχωρῶ, σηκόνομαι καὶ φεύγω· μετὰ γεν. πιεῶν (ἐπὶ ἀπό) δ' ὑπόεικον ἀναγκάζω, ἐνεγκασθέντες ὑπεχώρησαν, ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὰ πλοῖα. Ἰλ. Π, 305. »τοὶ δ' ἔρχμ.« παραχωρῶ ἀπὸ τὸ σκαμνίον, διὰ νὰ τὸ πιάσῃ ἄλλος, σηκόνομαι, καὶ κάμνω τόπον εἰς ἄλλον· »τῷ δ' ἔρχης ἐπίειτι πατὴρ ὑπείξειν Ὀδυσσεύς.« ὑπαείσθη, περισηκώθη, παρεχώρησε τὴν ἕδραν, ἢ τὸν τόπον του, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάθητο. Ὀδ. Π, 42. »τοὶ δ' ἐμπροσθεν ἰόντες παρεχώρεον, σύρμαι ὀπίσω, ἀφίνω εἰς αὐτὸν τὴν προεδρίαν, ἢ τὴν προτίμησιν· ὄθεν τοὶ λόγοι, παραχωρῶ τὸν λόγον εἰς τινα, τὸν ἀφίνω νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτος· καὶ τὰ τρία δὲ ταῦτα συνάμα παρὰ Σενεκ. Κύρ. Παιδ. 8, 7, 10. »τοὶ πρεσβύτερος, οὐ μόνον ἀδελφοῖς, ἀλλὰ καὶ πολίταις, ἑδώκε, καὶ θήκεν, καὶ λόγων ὑπείκειν· ἀλλὰ καὶ μετ' εἰτιαν. ἀντὶ τῆς δοτ. »χώρας ἐμὰς ὑπείξεν, ἐξέστησε τῶν χειρῶν μου, Ἰλ. Ο, 227. ὁ καὶ ὁ Εὐστάθ. ἀποδίδῳ τὸ, χεῖρας, εἰς τὸ, τεμισηθείς. 2) τροπικ. ὑποχωρῶ, παραχωρῶ, ἐνδίδω· »νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑπείξειμι, τώρα βέβαια σηανακτήσας, θέλω ἐνδώσει, Ἰλ. Ο, 211. Ι, 266. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω εἰς τινα· »τοῖσι μὲν οὐ ἐγὼν ὑπείξομαι αὐτίκα.« Ἰλ. Ψ, 602. »οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξει σθανάτοισιν; Ὀδ. Μ, 117. »τοὶ τιμὴ σοί (κατ' ἐμὸν) πὸν ἔργον ὑπείξομαι, Ἰλ. Α, 294. »ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦθ' ὑπείξομεν ἀλλήλοισιν, σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοὶ.« Ἰλ. Δ, 62. »λόγοις τινὲς ὑπείκω, ὑποχωρῶ, ὑποτάσσομαι, εἰς τοὺς λόγους, ἢ εἰς τὰ αἰτήματά τινος· καθόλου δέ, ἀκολουθῶ, ὑπακούω, πείθομαι, ὑποκλίνομαι· ἀλλὰ ηλόγων ὑπείκειν, ἐκκλίνω, ἐκτρέπομαι ὀλίγον ἀπὸ τὸν λόγον, ἢ τὸ αἴτημά μου, Ἡρόδ. 7, 160. »ὑποχωρεῖν τινὶ, τινι· ἀντὶ τοῦ, παραχωρεῖν εἴς τινά τι ἀπό τινος, ἀφίνω τι εἰς τινα, παραχωρῶ ἀπό τινος διὰ νὰ λάβῃ αὐτὸ ἄλλος, μετὰ απαρεμφ. παύω, ἀφίσταμαι. »Οὐδ' ἂν ἐγὼ θέλχοισιν ὑπείξαιμι πολεμίζειν.« Ἀπολλών. Ἀργ. 4, 408. ἀντὶ τοῦ, παρώμαι, ἐπιχειρῶ· ἔνθα ἀμφότεροι αἱ νέαι ἐκδόσεις καὶ δ' ἔνθ', ἐναντίον τοῦ νοήματος ἔχουσι· ὡς καὶ στίχ. 1658. »Εἶος κεν ἐμοὶ εἴξειε ἐμπνέων.« καὶ στίχ. 1676. »Ὡς ὄφελ — ὑπ' εἶξε ἐμπνέων.«

Ὑπειλέω, καὶ, ὑπείλω, (εἰλέω, εἴλω, ἀ-ώμ.) Ὑποκάτω τυλίσσω· »οὐράνια, κιόνων τὴν οὐρὴν πρὸς τὰ κάτω, τανύτειν, περιστρέφειν αὐτὴν, καθὼς ποιοῦσιν οἱ σκύλοι, ὅταν χαίρωσι.« romulcere caudam, Λατ. Εὐρ. τροπικ. πατάσσω, συστέλλω, στρέφω, κολακευτικῶς τὸ στόμα. παρβλ. ὑπίλλω. Παθητ. ὑπειλεῖσθαι, ὑφέρπω, ὑποδύομαι, Αἰλιαν. Ἰδιότ. ζ, 9, 57.

Ὑπειλημμένον, Ὑποιαννεγημένον, παθητ. παρακμ. τοῦ, Ὑπολαμβάνω.

*Ὑπείληφα, ἐνεργ. παρακειμ. τοῦ, ὑπολαμβάνω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ὑπειλίσσω, Ἀττ. ττω, (εἰλίττω) Ἀχῶ. Τάτ. 1, 6. Κάτωθεν ἐπὶ τὰ ἄνω εἰλίττω, τυλίττω, στρέφω.

Ὑπείμι, μέλ. ἐσομαι, παρατ. ὑπῆν. (εἰμὶ) Εἶμαι ὑποκάτω, μετὰ δοτ. «φίλτατοι ἄνδρες ἐμοὶ ὑπῆστε μελάθρῳ, εἶναι ὑποκάτω εἰς τὴν στέγην μου, εἶσαι μέσα εἰς τὴν οἰκίαν μου, Ἰλ. Ι, 204. ἀλλὰ καί, «ὑπό τιν, μετὰ αἰτ. Ἡρόδ. 3, 127. ἐξεφ. ἐπὶ θηλαζόντων ζώων· «πολλῇσι (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσταν ἢ ὑποκάτω εἰς πολλὰς ἵππους ἦσαν θηλάζοντα πωλάρια, Ἰλ. Ν, 681. καθόλου δὲ, εἶμαι, παρών, πλησίον, ἀνὰ χεῖρας, Ἡρόδ. 1, 31. Ἡσίοδ. «Μικροὶ δ' ὀνυχες χείρεσσιν ὑπήσανο· παρῆσαν εἰς τὰς χεῖρας. Παρὰ Θουκυδ. 8, 36. ἀντὶ τοῦ, ὑπόλοιπόν ἐστιν· ὡς καὶ τό, περίεστιν. ὡς καὶ παρ' Ἰσοκράτ. Παναθ. «Τὰ πεισθῆναι ἀντὶ τοῦ, ὑπολείπονται. «Πλησίον, ἐγγὺς τινος εἶμαι, ἢ ἀκολουθῶ, συνέχομαι, ἐξαρτῶμαι «Τὸ τιμωρητέον οὐχ ὑπίσταται· δὲν θέλει πλησιάσει, φθάσει, ἀκολουθήσει. Δημοσθ. «Πᾶσιν ἀνθρώποις ζωσιν ὑπεστι πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος· ἀντὶ τοῦ, πρόσεστι, ὅλοι ἔχουσι νὰ φοβῶνται τὸν φθόνον, ὅλοι φθονοῦνται, ὅλοι εἶναι ὑποκείμενοι εἰς τὸν φθόνον. 2) Εἶμαι, ἢ κεῖμαι ὑποκάτω, εἶμαι κεκρυμμένος μέσα εἴς τι. 3) εἶμαι ὑποτεταγμένος, ὑποκείμενος, ὑπήκοος. Εὐρετ. Ἰκέτ. 422. «Ὑπούσαν ἀστοῖσι· ἀντὶ τοῦ, ὑποτεταγμένοι εἰσίν.

*Ὑπειμι, (εἶμι) ὡς τὸ, ὑπέρχομαι, Ὑπάγω κάτω, ἢ μέσα, Δωτ. subire· «ὑπιέναι τειχίῳ, ἐνεδρεύω τινὰ κρυφίως, παρεισδύω, εἰσχωρῶ εἴς τινα κρυφίως, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 464. ἔτι δὲ καὶ, κατ' ὀλίγον, μυστικῶς, καὶ σιγὰ ἔρχομαι. Παυσαν. 7, 1, 3. 2) σκαλώνω. κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως φεύγω, ἀναχωρῶ, Ἡρόδ. 4, 120.

*Ὑπεῖπας, Ἰων. ἀπαρεμφ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑφίημι, ἀντὶ τοῦ, ὑφεῖναι.

Ὑπείρξις, εως, ἡ. (ὑπείκω) Τὸ ὑπείκειν, ὑποχώρησις, ὑποταγὴ. ὑπακοή, ἔνδοσις, καὶ εἰς τὸν πληθ. ἀριθμ. Πλάτ. Νομ. 5, σελ. 727. Α, ἔκδ. Βεκκέρ.

Ὑπείπεῖν, (εἰπεῖν, ἀνώμ). Προσέτι, ἐπί τι, μετὰ ταῦτα εἰπεῖν. 2) προειπεῖν, ὑπαγορεύειν, ὑποδεῖν, φιλυρίζειν. 3) προφασίζεσθαι. 4) κρυφίως εἰπεῖν, κρυφίως λάγειν. Ἀριστοφαν. Πλοῦτ. 991.

Ὑπείρ, ποιητ. ἀντὶ τῆς, ὑπέρ. Τίθεται δὲ, ὅπου ἡ τελευταία συλλαβὴ πρὸ φωνήεντος πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς μακρά· οἷον, ὑπείρ ἄλα, Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ εἰς συνθ.

Ὑπειρήλιος, ποιητ. ἀντὶ ὑπερήλιος.

*Ὑπειρεσία, ἡ, (εἰρεσία) Τὸ κωπηλατεῖν, ἡ κωπηλασία. ἀμφ. ἀναγν. παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 670. ἔκδ. Ἔρμ.

*Ὑπειρέχω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπερέχω, Ὁμ.

Ὑπείροπλος, ποιητ. ἀντὶ, ὑπέροπλος.

*Ὑπειροχίδης, ου, ὁ, Πατρωνυμ. τοῦ ὑπείροχος, Ἰλ. Δ, 673.

*Ὑπείροχος, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ, ὑπέροχος, Ὁμ. καὶ Ἡρόδ. 2) εὐρ. ὀνομ. ἀνδρός, Ἰλ. Δ, 335.

*Ὑπαίρω, μέλ. ὑπάρω, (εἴρω, ἀνώμ.) Συνάπτω, συνδέω ὑποκάτω.

*Ὑπείρων, ονος, ὁ, εὐρ. ὀνομ. εὐγενοῦς τινος τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 144.

*Ὑπείσας, Ἰων. ἀντὶ, ὑφείσας, μετοχ. ἀορ. α. ἐνεργ. ἐκ τοῦ, ὑφείσα, ὅπερ ἴδε. Ἡρόδ. 3, 126. 6, 103.

Ὑπεισδύμι, καὶ, Ὑπεισδύω, καὶ ὑπεισδύνω, (δύω, δύνω, ἀνώμ.) εἰς τὸ Μέσ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. Ὑποκάτω ὑπάγω, ἐμβαίνω. 2) κρυφίως ἐμβαίνω μέσα. Ἡρόδοτ. 1, 12. (περὶ τῆς προσωδ. ἴδε, δύω.)

Ὑπείσειμι, (εἶμι) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐμβαίνω, καθόλου = τῷ ὑπεισέρχομαι

*Ὑπεισέλευσις, εως, ἡ· «κληρονομίαν, Εἰς τὸ δίκαιον τῶν Ῥωμαίων, ἡ εἰς τὴν κληρονομίαν γινομένη πρόσθεσις.

Ὑπεισέρχομαι, ἀποδ. μὲ ἐνεργ. ἀόρ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω. ἐξεφ. ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων· «ὑπεισέρχεταί με δέος, ἄλως, κ. τ. τ. ὡ Schaef. Γρηγ. σελ. 375. Ἰάκ. Ἀχ. Ταρ. σελ. 995.

Ὑπερέω, μέλ. ρυήσομαι, (ῥέω, ἀνώμ.) Κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἢ ὑποκάτω εἰσρέω. Λογγ. 1, 1.

Ὑπέκ, πρὸ φωνήεντος, ὑπεξ, (ὑπὸ, ἐκ.) ποιητ. πρόθ. μετὰ γεν. Ὑποκάτωθεν, κάτωθεν εἰς τὰ ἔξω· παρ' Ὁμήρ. πολλάκις. Ὁ Οὐλῶφιος γράφει μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὴν νεωτάτην ἔκδοσιν τῆς Ἰλιάδ. πάντοτε διακεκριμένος, ὑπ' ἐκ.

Ὑπεκβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι.

Ὑπεκβάλλω, (βάλλω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκβάλλω.

Ὑπεκδέχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποδ. (δέχομαι, ἀνώμ.) Ἔχω ὑπ' ἐμαυτόν· «πόρτιν μαστῷ, ἔχω, δέχομαι ὑποκάτω εἰς τὸ βυζίον μου, ἐπὶ ἀμάλευς. Ἐπιγρὰμ. ἀδέσπ. 221. 2) περιμένω, προσμένω, ἀπαντῶ καὶ.

Ὑπεκδιδράσκω, μέλ. δρᾶσομαι, (διδράσκω, ἀνώμ.) Κρυφίως, ὑποκάτω ἐκφεύγω. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει, ὑπεκδράμοι, φεύγοι. Δίων Κάσσ. 36, 7.

Ὑπέκδυσις, ἡ, (ὑπεκδύω) Τὸ ὑπεκδύειν ἐκφυγή. Ὀππιαν.

*Ὑπεκδύνω, καὶ, ὑπεκδύω, (δύω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκδύω, ἐλκύω, σύρω ἔξω. Μέσ. Ὑπεκδύομαι· μετὰ ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργητ. παρακειμ. ἀντὶ τοῦ, Ἐκφεύγω, ἐκβάλλω ἐμαυτὸν κρυφίως ἔξω· μετὰ αἰτιατ. «πόνους, Εὐρ. Κύκλ. 346. ὑφέρπω ἔξω. Θεσμ. Δυκοῦργ. 20. σελ. 86. Πλούταρχ. περὶ δεισιδαιμ. σελ. 170. F. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. Ἰάκ. Ἀχ. Ταρ. σελ. 837. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, δύω.)

Ὑπέκδυσις, ἡ. (ἔνδυσις) Ἡ κρυφίως ἔκδυσις.

*Ὑπεκθέω, (θέω, ἀνώμ.) Κρυφίως τρέχω ἔξω, φεύγω. Πλούταρχ. περὶ Ἐρ. παιδ. 2.

Ὑπεκθρώσκω, (θρώσκω) Ὑποκάτω ἁλτῶ, ἐκπηδῶ.

Ὑπεκκαθείρω (καθαίρω) Διὰ καθαρτηρίου κακοῦ ὑποκάτω, κινῶ τὴν κοιλίαν, Ἱπποκρ.

Ὑπεκκαίω, Μ. καύσω. (καίω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κατ' ὀλίγον, κρυφίως καίω, κρυφοκαίω. Μεταφ. ἀντὶ τοῦ, διεγείρω καὶ παροξύνω τὰ τῆς ψυχῆς πάθη.

Ὑπεκκαλύπτω, (καλύπτω) Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον ἐκκαλύπτω. Ἀνάλεκτ. σελ. 238.

Ὑπέκκαυμα, τό. (ὑπεκκαίω) Τὸ δι' οὗ ἀνάπτει τις πῦρ, ἔναυσμα, ἐμπύρευμα, ἴσκα ἢ ὕσκα, προσέναμμα, ὕλη, ἢ ἡ τροφὴ τῆς φλογός, ἡ εὐκόλως ἀνάπτουσα καὶ καίουσα ὕλη. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 9. «Λὶ θύραι, ἀπφαλτῶ ὑπεκκαύματι κεχρισμέναι. Μεταφορ. Ἐρέθισμα, τροφὴ τῶν παθῶν. Ξενοφ. Συμπ. 4, 25. «πέρατος δεινὸν ὑπάκαυμα παρβλ. Ἰάκ. Ἀχ. Ταρ. σελ. 424. 498.

Ὑπεκκαύστης, ὁ, καὶ, Ὑπεκκαύστρια, ἡ, (ὑπεκκαίω) Πλούταρχ. προβλ. Ἑλλ. Ὁ τὸ πῦρ, ἢ τὸ πρὸς θυσίαν πῦρ ἀνάπτων.

Ὑπέκκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποδ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκβάλλει τις κρυφίως, ἢ κρύπτει, διὰ νὰ λυτρώσῃ, γλυτώσῃ αὐτά. Ἡρόδτ. 8, 41. 60, 2. 9, 73. παρβλ. ὑπεκτίθημι, παθ. 2) κεῖμαι, ἔξω. Θουκυδ. 8, 31.

Ὑπεκκενόω, ὦ. (κενόω) Ὑποκάτω ἐκκενόνω, εὐκαιρον ἢ κοῖλον κάμνω, ἀδειάζω ὑποκάτω. Δίων Κάσ.

Ὑπεκκλέπτω, (κλέπτω) Κατ' ὀλίγον, ἢ ἀλαφρὰ, κρυφίως ἐκκλέπτω, ἐκβάλλω, κλέπτω κρυφά.

Ὑπεκκλίνω, (κλίνω) Κύπτων ὑποχωρῶ, σκύπτων παρεμπρὸς· ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 372. καὶ μετὰ αἰτιατ. παρὰ Πλουτάρχ.

Ὑπεκκομίζω, μέλ. ἰσω, Ἀττ. ίῶ, (κομίζω) Κρυφίως ἐκκομίζω, ἐκφέρω. Μέσ. «Ὑπεκκομίζομαι· ὑπεκκομίζω τὰ ἐμαυτοῦ, ἢ τὰ ἐμά. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 9. «Ὅσα δύναιτο ὑπεκκομίσασθαι. «ὑπεκκομίσασθαι πάντα, ἐξάγω, ἐκφέρω μαζὶ κρυφίως ὅλα τὰ πράγματά μου, Ἡρόδτ. 9, 6.

Ὑπεκκρίνω, (κρίνω) Ὑποκάτω, ἢ διὰ τῆς κοιλίας ἐκκρίνω, ἐκβάλλω. Διογ. Λαέρτ.

Ὑπελαμβάνω, μέλ. λήψομαι, (λαμβάνω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἀκλαμβάνω, δέχομαι, λαμβάνω τι κρυφίως, ἐκβάλλω αὐτὸ ἔξω. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 995.

Ὑπεκλύω, (λύω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐκλύω, ἀναλύω, ἢ ἀπολύω. 2) ὀλίγον τι ἀδυνατίζω. Ἱπποκρ. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, λύω)

Ὑπεκπέμπω, (πέμπω) Ὑποκάτω κρυφίως ἐκπέμπω, στέλλω.

Ὑπεκπεράω, μέλ. άσω, (περάω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι. Ὀρφ. Ἀργ. 68.

Ὑπεκπηδάω, ῶ. μέλ. ήσω, (ἐκπηδάω) Κρυφίως ἐκπηδάω, πηδῶ ἔξω.

Ὑπεκπλέω, μέλ. πλεύσομαι, (πλέω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκπλέω. Πλούταρχ.

Ὑπεκπνέω, μέλ πνεύσω, (πνέω, ἀνώμ.) Ἐλαφρῶς, κατ' ὀλίγον ἐκπνέω, ἐξατμίζω, ἀνήσκω. Αἰσχίν. διάλ. 3.

Ὑπεκπονέω, ῶ. (πονέω) Ὑπό τινα, ἢ ὑπὸ προσταγήν τινος ἐκτελῶ, ἢ ἐκπληρῶ τι. Πολυδ.

*Ὑπεκπρό, ἐπίρρ. Ἔξω καὶ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, Ἀπολ. Τύδ. 4, 225. μόνον ποιητ.

Ὑπεκπροθέω, μέλ. θεύσομαι, (θέω, ἀνώμ.) Ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν τρέχω ἐκφεύγων ἀπό τινος, ὑπεκτρέχω, ἢ ὑποτρέχω, ὑπέρχομαι, ταχέως προτρέχω, Ἰλ. Φ, 604. Ὀδ. Θ, 130. καὶ μετὰ αἰτιατ. τρέχω πρό τινος, φθάνω τινὰ εἰς τὸ τρέξιμον, τρέχω καὶ προφθάνω τινά. Ὀδ. Ι, 506. μόνον ποιητ.

*Ὑπεκπροθρώσκω, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. ὑπεκπροθορεῖν, (θρώσκω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκπηδῶ εἰς τὰ ἔξω, ποιητ. Ὀππιαν. Κυνηγ. 4, 160.

Ὑπεκπρολύω, Δύνωντι ἀπό τινος, ἀφίνω αὐτὸ νὰ ὑπάγῃ. Ὀδυσσ. 2, 88. «Ἐνὸς αἴγ' ἡμιόνους λύσας, ἄφησεν νὰ ὑπάγωσιν, ἐνθα ἡ ὑπό, τὴν κάτω σχέσιν, ἢ δὲ ἐξ, τὴν ἐκτός, ἢ δὲ πρό, τὴν ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ὑπαγορεύει. ὅθεν τὸ, «τὰ ὑπ' ἀμάξῃ ἐζευγμένα ἔξω τοῦ ζυγοῦ ποιήσουτα εἰς νομὴν πέμπειν δηλοῦνται. Εὐστάθ. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, λύω)

Ὑπεκπρορέω, ῶ. μέλλ. ρυήσομαι, (ῥέω, ἀνώμ.) Κάτωθεν ἐκπορεύω, ἐκχέω. Ὀρυπ. Ζ, 87. «Καλὸν (ὕδωρ) ὑπεκπρορέειν· ἐνθα διὰ μὲν τῆς ὑπό, ἡ κάτωθεν ἀνάδοσις, διὰ δὲ τῆς ἐξ καὶ πρό, ἡ ἔξοδος καὶ ἡ πρόοδος δηλοῦται τοῦ ὕδατος. Εὐστάθ.

*Ὑπεκπροτάμνω, Ἰων. ἀντὶ, ὑπεκπροτέμνω, (τέμνω, ἀνώμ.) «Πόντοιο, Ἀπολλών. 4, 225. «Ὑπεκπρὸ δὲ πόντου ἔκαμψε νῆας· ἢ ναῦς ἐξέπλευσεν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὸ πέλαγος, καὶ ἔκοπτε τὰ κύματα τῆς θαλάσσης.

Ὑπεκπροφεύγω, (φεύγω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκφεύγων τρέχω ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, γλυτώνω ἀπό ἕνα κίνδυνον κρυφίως. Ἰλ. Υ, 147. Φ, 44. Ὀδ. Τ, 43. μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Μ, 113. Ἡσιδ. Ἀσπ. 42.

*Ὑπεκπροχέομαι, παθ. (χέω, ἀνώμ.) Χέω, ῥέω κάτω, ἢ ἔξω.

Ὑπέκπυρος, ὁ, ἡ. (πῦρ) Ὀλίγον τι ἀναμμένος, = ἄπυρος.

Ὑπεκρέω, μέλ. ῥυήσομαι, (ῥέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, κρυφίως ἐκρέω, τρέχω, φεύγω, Πλάτ.

Ὑπεκρήγνυμι, Μ. ῥήξω. (ῥήγνυμι, ἀνώμ.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατὰ μικρόν, ἢ κρυφίως ἐκρήγνυμι, καταρρημνίζω. ῥίπτω Πλούταρχ.

Τ'πεκρίπτω, (ῥίπτω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἐκρίπτω, ῥίπτω ἔξω. Πλούταρχ.

*Τ'πεκρύομαι, μέλ. ὑσομαι, μέσ. ἀποδ. (ῥύομαι, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ κρυφίως ἐξέλκω τινά, καὶ τὸν ἐλευθερόω ἀπό ἕνα κίνδυνον· μετὰ γεν. «φίσιον. Ἀπολλ. Ῥοδ. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, ῥύομαι)

*Τ'πεκτάω, ἀχρηστ. ἐνεστ. ἀντὶ, ὑπεκτείνω. ὅθεν ἔπω. ἀορ. ὑπεξετάσαμεν· ἑαυτὸν ὑπερτάωσεν Ἀπόλλωνα, Ἰλ. Φ, 292.

*Τ'πεκτώζω, (σώζω, ἀνώμ.) Ἀποτίνω ἐκτώζω, σώζω, λυτρόω τινὰ ἀπό τινος.

*Τ'πεκτάνύω, (τανύω) Ὑποκάτωθεν ἐκτανύω, τεντόνω. Παῦλ. Σιλ. 59. μόνον ποιητ.

*Τ'πεκτελέω, μέλ. ἑσω, (τελέω) Κρυφίως ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ τι.

Τ'πεκτήκω, (τήκω) Κατ' ὀλίγον ἐκτήκω, ἀναλύω, ἢ φθείρω. Ἱπποκρ.

Τ'πεκτίθημι, (τίθημι) Κρυφίως ἐκβάλλω τι, ἐκδίδω. Μέσ. φέρω κρυφίως τὰ πράγματά μου εἰς ἀσφάλειαν, εἰς ἀσφαλῆ τινα τόπον, ἢ ἔξω που, καὶ κρύπτω αὐτά, ὡς π. χ. οἱ πολιορκούμενοι ἐκβάλλουσι τὰ πράγματά των, καὶ κρύπτουσιν αὐτά, ἢ τὰ μεταφέρουσιν εἰς κρυφοὺς τόπους, διὰ νὰ τὰ φυλάξωσι. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 1, 15. «Ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν ὑπελάμβανεν, ὡς ὑπεκτίθετο ἤδη τὰ χρήματα φοβούμενος». Ἡροδ. 8, 4, 41. Θουκυδ. 1, 89. Λυκοῦργ. 8, 8. Παῦσ. κρυφίως φέρομαι ἔξω εἰς ἀσφάλειαν, Ἡροδ. 5, 65.

Τ'πεκτρέπω, (τρέπω, ἀνώμ.) Κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως ἐκτρέπω τι ἀπό τινος· «τινόσε, Σοφοκλ. Μέσ. «Ὑπεκτρέπομαί τινα» παραχωρῶ, ἀποφεύγω. Πλατ. «Ταύτην ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται».

Τ'πεκτρέχω, μέλ. δραμοῦμαι, καὶ δρεμοῦμαι, ἀόρ. β'. ὑπεξέδραμον, (τρέχω, ἀνώμ.) Ἀπό τινος ἐκτρέχω, ἐκφεύγω, μετὰ τάχους τρέχω, ἀποφεύγω, μετὰ αἰτ. Ἡροδτ. 1, 156. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1086. Τραχ. 167. Valck. Φοιν. 581.

Τ'πεκτροφή, ἡ. (τροφή) Ἡ κατ' ὀλίγον ἐκτροφή, ἢ παιδίσθεν ἀνατροφή. Εὐριπ.

*Τ'πεκφαίνομαι, παῦ. (φαίνομαι, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἐκφαίνομαι, ἢ κεκρυμμένως πως φανερόνω.

Τ'πεκφέρω, (φέρω, ἀνώφ.) Κρυφίως εἰς τὰ ἔξω φέρω, ἐκβάλλω, ἢ σηείνω. «Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερε σάκος» ἐπὶ τὰ ἔξω ὀλίγον ἐστρέψει, ἔφερεν, ἐπερρέμπτησεν. Ἰλ. Θ, 268. ἐπὶ χρόνου, ὀλίγον τι ἀναβάλλω, χρονοτριβῶ, βραδύνω, διάφορ. γραφ. Ἰλ. Χ, 202. 2) ὑποκάτωθεν ἐκβάλλω, κρυφίως ἐξάγω, ἐξαιρ. ἔκ τινος κινδύνου, μετὰ γεν. «ἡ μὲν (Ἀφροδίτη) ἑὸν φίλον υἱὸν (Αἰνείαν) ὑπεξέφερεν πολέμοιο, τὸν ἐξήγαγε κρυφίως ἀπὸ τὸν πόλεμον. Ἰλ. Ε, 318. «Τπεκφέρονται θανάτου τυτθὸν» ὀλιγόνουσιν ὀλίγον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ θανάτου, Ἰλ. Ο, 628. καθόλου δὲ, ἐκφέρω ἐντεῦθεν, ἐπ' οὐδ. Ὀδ. Γ, 496. 3) ἀμεταβ. παρ' Ἡροδότ. 4, 125. «Τπεκφέρονται ἡμέρης ὁδῶ» ἀντὶ τοῦ, προτρέχει· ἢ πρότερον, ἐμπροσθεῖ φεύγει, παρβλ. 4, 120. «ἡμέρης ὁδῶ προέχειν τινός».

Τ'πεκφεύγω, (φεύγω. ἀνώμ.) Κρυφίως ἐκφεύγω, ἀποφεύγω «αὐτοὺς δὴ περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι ἡμᾶς αὐτοὺς τοὐλάχιστον ἅμα νὰ φύγωμεν. Ἰλ. Θ, 241. Τ, 191. «οἷος ὑπέκφυγε νηῖς, μόνις ἔφυγε μὲ τὸ πλοῖον, Ὀδ. Ψ, 320. τυχνότερ. παρ' Ὁμ. μεταβατ. μετ' αἰτιατ. Κήρα, ὄλεθρον, καταστροφὴν, κ.τ.τ.

Τ'πεκφυγγάνω, = ὑπεκφεύγω. Ἱπποκρατ.

Τ'πεκχέω, μέλ. χεύσω, (χέω, ἀνώμ.) Κάτωθεν, ἢ ἑλαφρῶς καὶ κατ' ὀλίγον ἐκχέω, χύνω.

Τ'πεκχωρέω, ῶ. (χωρέω) Κρυφίως, ἢ κάτωθεν καὶ κατ' ὀλίγον ἐκχωρῶ, ἐκφεύγω, ὑπάγω. Ἡροδ. 9, 13. 14. 2) ἐκχωρεῖ δεῖ τῆς κοιλίας, ἔχω κίνησιν τῆς κοιλίας. ὅθεν

Τ'πεκχώρησις, εως, ἡ. Ἡ κάτωθεν ἐκχώρησις, ἐκφυγὴ, καὶ ἡ κίνησις τῆς κοιλίας, διάρροια, κόπρος. Ἱπποκρ.

Τ'πεκχωρητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπεκχώρησιν ἐπιτήδειος, ἢ ὄνασιν ἔχων, ὑπακτικός, κινητικός. Ἱπποκρ.

Τ'πέλαιον, τό. (ἔλαιον) Ὑποστάθμη, κατακάθισμα τοῦ ἐλαίου (στιρὰς), = Γλεῶσις. Ἡσύχ.

Τ'πελαύνω, μέλ. ἀσω, Ἀττ. ὑπελῶ, (ἐλαύνω, ἀνώμ.) Ἐπὶ τὰ κάτω, ἔνδον, πρόσω ἐλαύνω. συνυπακουομένου δὲ τοῦ, ἵππον, ἅρμα, κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ, ἱππεύω, ἁμαξεύω, στρατεύω· ὡς τὸ κοινὸν «τραβῶ» ἢ τραβοῦμαι ἐμπρόσω.

*Τ'πελαφρός, ά, όν, (ἐλαφρὸς) Ὀλίγον τι ἐλαφρός. Σέξτ. Ἐμ. Μαθημ. 1, 63.

Τ'πελαφρύνω, (ἐλαφρύνω) Ὀλίγον τι ἐλαφρύνω, ἀνακουφίζω.

Τ'πεμβάλλω, (βάλλω, ἀνώμ.) Κάτωθεν, κρυφίως ἐμβάλλω, προεμβάλλω, ῥίπτω μέσα, σπρώχνω.

Τ'πέμβρυον, τό· ἐξ Ὀδυσ. 7, 245. ἔνθα «νὺπ' ἔμβρυον ἦκεν· ἀντὶ τοῦ «νὺφῆκεν ἀναγνωστέον.

Τ'πεμβρυόω, ῶ. (ἔμβρυον) Σοφοκλῆς παρὰ Ἠλιήνιτι, καὶ Εὐσεβ. προπαρ. 13, 13. «Ἥρην ὑπεμβρυόων· ἀντὶ τοῦ, ἐγγαστρόνων.

Τ'πεμνήμυκε, Ἰλ. Χ, 491. «πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν, εἶπτε παντοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του κάτω μὲ αἰδὼ καὶ συστολήν. Ἐπ. γ'. ἀν. πρόσ. παρακειμ. τοῦ, ὑπημύω, ἀντὶ, ὑπεμήμυκε· διότι τὸ, ν παρεντέθη διὰ τὸν στίχον, ὡς εἰς τὸ, νωυμονες, ἀντὶ, ὠνυμες, παλαμναίος, ἐκ τοῦ, παλαμη, κ.τ.λ. ὅθεν οὔτε εἶναι χρείαν τὸ μεταβάλωμεν εἰς τὸ, ὑπεμμήμυκε, ἀλλ' οὔτε νὰ παραδεχώμεθα ἔθος τινὰ ἔνεστ. ὑπομνημύω· ἴδε Ἐὐνον (Heyne) Ἰλ. Τ. 8. σελ. 349.

Τ'πεμπίπρημι, (πίπρημι, ἀνώμ.) = ὑποκαίω. Ἰώσηπ.

Τ'πεμφαίνω, (φαίνω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τε, ἢ ὀλίγον μόνον (οὐχὶ ἐντελῶς) ἐμφαίνω, δεικνύω, φανερόνω, ἡμισοφανερόνω, ὀλίγον τι δίδω νὰ καταλάβῃ τις.

Τ'πεναντιόομαι, οῦμαι. παῦ. ἀποδ. μὲ μέλ. μέσ. (ἐναντιόομαι) Εἶμαι ὀλίγον ἐναντίος, ἀντιστέκομαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντιλέγω, «τινί».

Τ'παναντίος, ία, ἰον· (ἀναντίος) Στεκόμενος, κείμενος, εὑρισκόμενος ὀλίγον τι ἐναντίος, ἀντικρύ· «τινί», Ἡσιό. Ἀσ. 347. β. ἐναντίος, ἀντίξοος, ἐχθρικός, ἐχθρὸς αἰτίπαλος. «ὑπεναντιώτατα». Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 8, 28. πολλὰ ἐναντίως, ἐχθρικῶς. Κυρουπ. 3, 3, 26. «Τὸ στράτευμα δεινότατον τοῖς ὑπεναντίοις». γ) «τὸ ὑπεναντίον τούτου», τὸ ἐναντίον τούτου, ἐξεναντίας τούτου, Ἡροδτ. 3, 80. Ἐπίρρ. ὑπεναντίον. ὅθεν

Τ'πεναντιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι, πράττειν, φέρεσθαι ἐναντίον, ὀλίγον τι ἢ μικρὰ ὑπεναντιότης, ἀντιλογία, διαφωνία, ἀσυμφωνία, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 10, 77.

Τ'πεναντίωμα, τό, Μικρόν τι ἐναντίωμα, = τῷ προηγμ. Ἀριστοτ. Ποιητ. 26, 22.

Τ'πεναντίωσις, εως, ἡ. (ὑπεναντιόομαι) Τὸ εἶναι ἐναντίον, τὸ στέκεσθαι, πράττειν, φέρεσθαι ἐναντίον, ὡς τὸ, ὑπεναντιότης.

*Τ'πενδίδωμι, (δίδωμι) Ὀλίγον, ἢ κατὰ μικρὸν ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ. Θουκυδ.

Τ'πένδοθεν, Ἐπίρ. (ἔνδοθεν) Ἀπὸ τοῦ ἀσωτερικοῦ μέρους εἰς τὰ ἔξω, ἀπὸ μέσα εἰς τὰ ἔξω, κατώθεν. Ἑρμοτιαν. Γλωσσ.

Τ'πένδυμα, τό. (ἔνδυμα) Τὸ ὑποκάτω ἔνδυμα, ὑποκάμισον. Σχόλ. Βουρδ. εἰς Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 120.

Τ'πενδύτης, ου, ὁ. = ὑπένδυμα.

Τ'πένερθε, Δεν. Ἐπίρ. (ἔνερθε) Ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν, Ὁμ. ἐξαιρ. ὑποκάτω τῆς γῆς, κάτω εἰς τὸν Ἅδην· «οἱ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον», οἱ τιμωρεῖτε ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, ἀνώμ. εἰς τὸν Ἅδην, τοὺς ἀποθανόντας ἀνθρώπους, Ἰλ. Γ, 278. «δέδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄνακτ' ἐνέρων», ἐφοβήθη ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀΐδου. Τ, 61. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. «τίς ποτε μὲν προτίθηται, ποτὲ δὲ ἕπεται εἰς τὸ ἐπίρρ. «ποσῶν δ' ὑπένερθεν», ὑποκάτω εἰς τοὺς πόδας, εἰς τὴν γῆν, Ἰλ. Β, 150. «ποδῶν δ' ὑπένερθεν ἑκάστου», Ρ, 386. «ὑπένερθε Χίοιο», Ὀδ. Γ, 172. Ἡσιό. Ἀσπ. 418.

Τ'πενθυμέω, ῶ. (νοέω, ἀνώμ.) Κατὰ νοῦν ἢ κατὰ σκοπὸν ἔχω τι, καὶ μ' ὅλον τοῦτο κρύπτω αὐτό. Αἰλιαν.

Τ'πεξάγω, (ἄγω, ἀνώμ.) Κρυφίως, ἢ ὑποκάτω ἐξάγω, ἐκβάλλω. ἐξαιρ. ἐξάγω, γλυτόνω τινὰ ἀπὸ κίνδυνον, καὶ τὸν φέρω εἰς ἀσφάλειαν· «ἀλλ' ἄγε σ' ἡμεῖς πέρ μιν ὑπεξ θανάτου ἀγάγωμεν», ἀντὶ, ὑπεξαγάγωμεν, τοὐτέστι, ῥυσώμεθα αὐτὸν ἐκ θανάτου, Ἰλ. Τ, 300. «ἀλλά σε δαίμων οἶκόν δ' ὑπεξαγάγοι», εἴθε ὁ θεὸς νὰ σὲ ἐξάξῃ κατά τινα τρόπον ἐκ τῆς αἰκίας ταύτης, καὶ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὸν ἰδικόν σου. Ὀδ. Σ, 14. Ἡροδτ. 8, 40. 2) ἀμεταβ. κατ' ὀλίγον, κρυφίως ἀπομακρύνομαι, ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ. Ἡροδ. 4, 120. ὅθεν

Τ'πεξαγωγή, ἡ. Τὸ ὑπεξάγειν, ἐκβάλλειν, ἐκφάρειν, Ἀντωνῖν. ἐ. 23.

Τ'πεξαίρεσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπεξαιρεῖν, ἢ ὑποκάτωθεν ἐξαίρεσις, τὸ κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον πέρνειν, ἢ συνάγειν, ἢ κρυφίως, ἢ κατὰ μικρὸν λῆψις, ἢ σύναξις. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ, ἐξαίρεσις, «μετ' ὑπεξαιρέσεως», κατ' ὀλίγον.

Τ'πεξαιρέω, ῶ. (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω, ἢ κρυφίως ἐκβάλλω τι διά τινα ἄλλον, ὑπεξάγω, ὑπεκχωρίζω, Ἡροδ. β) κρυφίως ἐκβάλλω ἐκ μέσου, ἀπὸ τὴν μέσην, φονεύω. Πλάτ. Πολ. 8, σελ. 567. Β. καθόλου δὲ, βάλλω κατὰ μέρος. μετοχ. παθητ. παρακειμ. «τοὺτέων ὑπεξῃρημένων», Ἡροδ. 7, 8, 3. Μέσ. Ὑπεξαιροῦμαι, οῦμαι. λαμβάνω, περιω, ἢ ἐκβάλλω τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὑποκάτω, ἢ κρυφίως, κλέπτω κρυφίως ἀπό τινος, ἐξαιρῶ, κάμνω ἐξαίρεσιν ἀπό τινος, ἐκλέγω, ἐκλέγω, ἐκλέγω τι ἀπό τινος ἐκβάλλω αὐτὸ ἔξω κρυφίως, ἐκβάλλω ἐκ μέσου, ἀφαιρῶ, ἐκβάλλω ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ. Ξενοφ. Ἱέρ. 5, 2. «Ὅταν τοὺς τοιούτους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαιρώνται».

Τ'πεξαίρω, (αἴρω, ἀνώμ.) Κάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον ἐξαίρω, σηκόνω, ὑψόνω.

Τ'πεξακρίζω, (ἀκρίζω) Εὐριπ. Βάκχ. 667. «Πρὸς λέπας ὑπεξακρίζουσι. = ὑπερακρίζω, Ἐπὶ τὸ ὄρος, ἢ ἐπὶ τὸ ὕψος ἀκρόω, ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀκρόω.

Τ'πεξαλέασθαι, ἀκρόμ. ἀορ. α'. τοῦ, ὑπεξαλέομαι, μέσ. ἀποδ. Κρυφίως ἐκφεύγω, καὶ ἀποφεύγω, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Ο, 180. «σὺ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει χεῖρας», σὺ δ' ἐπροστάξε ν' ἀποφύγῃς τὰς χεῖρας του.

Τ'πεξαλύσκω, Μ, ξω. (ἀλύσκω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἐξαλύσκω, ἐκφεύγω, ἀποφεύγω, = τῷ προηγμ. μετὰ αἰτιατ. Ἡσιό. Θεογ. 613.

Τ'πεξαναβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Κάτωθεν κρυφίως, ἢ ἑλαφρὰ ἀναβαίνω ἔξω. «ποσὶν ὑπεξαναβῆναι Θεόκρ.

Τ'πεξανέρομαι, παθητ. μετὰ μέσ. ἀορ. β'. (ἄγω, ἀείμ.) Κρυφίως ἐξανάγομαι, κρυφίως ἐκπλέω ἀπὸ τοῦ λιμένος, κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω. Θουκυδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπεξαναδύω, (δύω, ἀνώμ.) εἰς τὸ μέσ. μετὰ ἀόρ. β. ὑπεξανέδυν, καὶ ἐνεργ. παρακειμ. Κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω ἐπάνω, ἢ εἰς ὕψος · κάτωθεν ἀναδύομαι, ἀνέρχομαι. Ἰλ. Ν, 352. «Δάσρη ὑπεξαναδὺς πολῖτις ἀλόχου · ἔνθα κατ' Εὐστάθιον ἡ ὑπό, σημαίνει τὸ κάτωθεν, ἡ δὲ ἐξ, τὸ εἰς αὐτό, καὶ ἡ ἀνά, τὸ εἰς ὕψος · ἄρα, κάτωθεν κατ' αὐτὸ εἰς ὕψος ἐλθών. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δύω).

Ὑπεξανίστημαι, = ὑπανίστημαι. Πλούταρχ. εἰς Λυκοῦργ. «Ὑπεξανεστῆναι πρεσβυτέρῳ.

Ὑπεξαντλέω, ῶ. (ἀντλέω) Κάτωθεν ἐξαντλῶ, ἐκβάλλω, ἀδειάζω. Εὐριπ. Ἴων. 941. «Ἱκανὸν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενῶν · κυρίως δὲ, ἐκβάλλω ἀπὸ τῆς κοιλίας τοῦ πλοίου τὸ εἰσχωρῆσαν διὰ τῶν σανίδων ὕδωρ. (ἐκβάλλω τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν σεντίνα).

Ὑπεξάπτω, (ἅπτω) Κάτωθεν ἐξάπτω, κατ' ὀλίγον ἢ κρυφίως ἀνάπτω.

Ὑπεξαυδάω, (αὐδῶ) Κατ' ὀλίγον ἐξαγγέλλω «Ὑπεξαυδώμενοι · παθητ. ἐπὶ ὑγρῶν, ἤτοι μικρῶν ὑδατίων, τὰ ὁποῖα ῥέοντα κατὰ μικρὸν ἐκλείπουσι, χάνονται εἰς τὴν γῆν · ὁποῖοι δὲ πόροι νοοῦνται ἔσαν ὅπῃ ὑπεξαυδῶνται. Ἀπολλών. Ἀργ. 2, 983.

Ὑπέξειμι, (εἶμι) Ἐξέρχομαι, ἐκφεύγω, ἐπαναχωρῶ, κρυφίως ἀναχωρῶ, φεύγω, ἀναστρέφω. Ἡρόδ. 4, 120. «Ὑπεξιόντε. καὶ ὑπεξαλυόντεσσι. 7, 211. 221. 2) Ἀπαντῶ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, εἰς ὑπάντησιν ἔρχομαι. Ἡρόδοτ. 1, 176. καὶ Διόδωρ. Σικ. 3) κατ' ὀλίγον πέρνω

* Ὑπεξειρύω, Ἰων. ἀντὶ. ὑπεξερύω. Ἡρόδ.

Ὑπεξελαύνω, μέλ. ὑπεξελάσω, Ἀττ. ὑπεξελῶ, (ἐλαύνω, ἀνώμ.) Κάτωθεν σύρω ἔξω · συννοῆσ. ὡς ἀμεταβ. κατὰ τὸ φαινόμ. ἐξυπακουομ. τοῦ, ἵππον, ἅρμα, στρατόν, κ. τ. λ. ἐξέρχομαι, ὑπάγω ἀφιπτος, ἢ ἀφ' ἁμάξης, ἢ πεζός, κινοῦμαι μετὰ τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, παρ' Ἡρόδτ δὲ 4, 120. ἀντὶ τοῦ, ἐπαναστρέφω, ἐπαναχωρῶ μετὰ τοῦ στρατοῦ, ὅπου ἄλλοι ἀναπληροῦσι τὰ βοσκήματκ, διώκω κατ' ὀλίγον τὰ ποίμνια.

Ὑπεξέλευσις, ἡ. (ὑπεξέρχομαι) Τὸ ἐξέρχεσθαι, ἐκβαίνειν κρυφίως ἔξω. 2) βάσανος, τιμωρία, ἐκδίκησις · ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπεξέλυσις. παρὰ Σουϊδ.

Ὑπεξερεύγω, (ἐρεύγω) Κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως ἐμέω, ἐξεμῶ.

* Ὑπεξερυγγάνω, = ὑπεξερεύγω.

Ὑπεξερύω, Ἰων. ὑπεξειρύω, (ἐρύω) Ὑποκάτω ἐξέρυω, ἀπέλκω, κρυφίως σύρω ἔξω, ἀφαιρῶ, ἀποσπῶ, Ἡρόδ. 7, 225.

Ὑπεξέρχομαι, ἀποθ. μετὰ ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.) Κρυφίως κάτωθεν ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, ἀναχωρῶ, φεύγω. «Ὑπεξῆλθε τῆς πολιορκίας. Πλούταρχ. καθόλου δὲ, σημαίνομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου, καὶ μετοικῶ, ἐπὶ μεταναστευόντων λαῶν παρ' Ἡρόδ. 1, 73.

* Ὑπεξεστάωτα, ποιητ. ἀόρ. α'. τοῦ, ὑπαχωρῶ, ἀντὶ, ὑπεξέστησα.

Ὑπεξέχω, (ἔχω, ἀνώμ.) ἀμεταβ. συνυπακουομ. ἐμαυτόν. Κρυφίως σηκόνω, ἐκβάλλω ἐμαυτόν, τουτέστι, κρυφίως ἀνιστάμενος φεύγω. Ἡρόδοτ 5, 72. 6, 74. 8, 132.

Ὑπεξηγητικός, ἡ, όν, (ἐξηγέομαι) Ὀλίγον τι ἐξηγητικός, τρόπον τινὰ σκηνογραφικός. Εὐστάθ.

Ὑπέξημαι, μέτ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακμ. (ἵστημι) Κάτωθεν, ἀναπαισθήτως, αἰφνιδίως ἐξίσταμαι, ἐκβαίνων πρεσβύτ. καὶ μάλιστα, αἰφνιδίως ἐξερχόμενος ἐκ τῆς ἑνέδρας, ἐκβαίνω ἐμπροσθέντιος. 2) ἐκκλίνω, παραχωρῶ, παραμερῶ ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἀποφεύγω, μετὰ αἰτιατ. Πλάτ. Φληβ. 26. «Ὑπεκστῆναι ἐπιφερόμενον τὸν λόγον. ἀλλὰ καὶ μετὰ Δοτ. Πλούταρχ. «Ὑπεκστὰς τῷ λοιδορουμένῳ. 3) ἀφίνω, παραιτῶ ἐν πράγμα, χάνω πᾶν δικαίωμα ἐπάνω εἰς αὐτό · μετὰ γεν. «ὑπεξίστασθαι τῆς ἀρχῆς. παραιτῶ τὴν ἀρχήν, παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, τὴν ἀφίνω, Ἡρόδ. 3, 83. — Σπανιώτρ. κατ' ἐνεργ. τύπον, «ὑπεξίστημι, κατ' ὀλίγον ἐκβαίνω, θέτω ἔξω, ἢ ἐκφέρω.

Ὑπέξοδος, ἡ. (ἔξοδος). Ἡ ὑποκάτω ἔξοδος, ὑπαγωγή, κίνησις κοιλίας. Ἱπποκράτ.

Ὑπεξούσιος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπ' ἐξουσίᾳ ὤν, ὁ ὑποκείμενος εἰς ἄλλον τινὰ, ὑποτεταγμένος, ἀντίθ. τοῦ αὐτεξούσιος. Παυδέκτ. ὄθεν

Ὑπεξουσιότης, ἡ. Τὸ εἶναι, ἢ ἡ κατάστασις τοῦ ὑπεξουσίου.

Ὑπεπικουφίζω, (κουφίζω) Ὀλίγον ἐπικουφίζω, ἐλαφρύνω. ἁμφ.

Ὑπεπιμερής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ,

* Ὑπεπιμόριος, (μέρος) Σημαίνει εἰς τὴν Ἀριθμητικὴν, ὅταν τις τελῇ τὴν ἀφαίρεσιν, τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, τὴν ὁποίαν φανερόνει τὸ ἐπιμερὲς, καὶ ἐπιμόριος, εἰς τὴν πρόθεσιν, περιέχουταν τὸ ὅλον, παρὰ ὡρισμένον τι χωριστὸν μέρος, ἄρα μίαν ἀναλογίαν, ὁποίαν ἔχει τὸ 3 πρὸς τὸ 2, ὅσου τὸ 2 εἶναι ὑπεπιμερὲς, ἐπειδὴ περιέχει ἓν τρίτον μέρος ὀλιγώτερον παρὰ 3.

* Ὑπεπιτέταρτος, ὁ, ἡ, (τέταρτος) Περιέχων ὅλον τι παρὰ ἓν τέταρτον, ὀλιγώτερον ἀπὸ ἓν τέταρτον, ὡς π. χ. ἡ ἀριθμητικὴ ἀναλογία 4 πρὸς 3.

* Ὑπεπίτριτος, ὁ, ἡ, (τρίτος) Περιέχων ὅλον τι, ὀλιγώτερον παρὰ ἓν τρίτον, ὡς ἡ ἀριθμητικὴ ἀναλογία 3 πρὸς 2.

* Ὑπεπιφαύσκω, (φαύσκω) Ὑποκάτωθεν φέγγω, φωτίζω, ἁμφ.

Ὑπέρ, Ἐπικ. καὶ, ὑπείρ, ὅταν ἡ λήγουσα πρὸ φωνήεντος πρέπῃ νὰ ἦναι μακρὰ, παρ' Ὁμ. πλὴν μόνον εἰς τὴν φράσιν «ὑπὲρ ἄλοχον, Πρόθεσις μετὰ γεν. καὶ αἰτιατ. κυρίως σημασίαν· ἄνω, ἐπάνω.

Α) Μετὰ γενικῆς, ἥτις περιέχει τὸ ἀντικείμενον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται, ἢ συμβαίνει τι. 1) ἐπὶ τόπου, καὶ μάλιστα· α) ἐπὶ στάσεως, ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, πολλὰ συχνάκις παρ' Ὁμ. οἷον· «βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, τὸν αὐτύπησε μὲ τὸ δόρυ εἰς τὸ στῆθος ἐπάνω εἰς τὸ βυζίον. Ἰλ. Δ, 528. Ε, 145. «ὑπὲρ ἀργυρέου λεβητοῖο, Ὀδ. Α, 137. «ὑπτιόων δ' ὑπὲρ ἧγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἀναστήματος τῆς Ἀρτεμιδος, ἐξεχούσης τῶν Νυμφῶν της) ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ ὅλας ἔχει τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπον. Ὀδ. Ζ, 107. «στῆ δ' ὄρ' ὑπὲρ κεφαλῆφιν, ἐστάθη ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν του, Ἰλ. Β, 30. Ψ, 68, Ω, 682. Ὀδ. Δ, 803. Τ, 32, ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ ὀνείρου, προσερχομένου εἰς τὴν κλίνην του κοιμωμένου· «στὸ οὖρας τὸ ὑπὲρ Τεγέης, τὸ ὅρος, τὸ ὁποῖον ὑψώνεται ἐπάνω ἀπὸ τὴν Τέγεαν, Ἡρόδ. 2, 105. β) ἐπὶ κινήσεως, ἐπάνω εἰς, ἐπὶ τὸ πέρα μέρος, εἰς ἣ ὑπὲρ, μετὰ αἰτιατ., ὄχι σπανίως παρ' Ὁμ. «κῦμα... ἧκις ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, Ἰλ. Ο, 384. «ἰσχείη δ' ὄρ ὑπὲρ κῦτος εὐὶ γαίῃ ἑστηκυῖα ἰφθίμην, Τ, 272. Ω, 320. Ὀδ. Γ, 275. ἔβαν ἢ πέρην, ἐκεῖσε· «τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἶκεν δῖος Ἀχιλλεύς, διὰ νὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ πέραν τοῦ τάφρου, Ἰλ. Σ, 228. Ὀδ. Ν, 257. Ξ, 300. — 2) διὰ ἕνεκα, ὀηλ. πρὸς ὑπεράσπισιν, ἀφάλειαν, σωτηρίαν· «τεῖχος ἐτειχίσσατο νεῶν ὕπερα, ἔκτισαν τεῖχος, διὰ νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰς ναῦς των, Ἰλ. Η, 499. Μ, 5. «Φοίβῳ..., ἑκατόμβην ῥέξει ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασώμεθα ἄνακτα, νὰ ἐξιλασθῶμεν διὰ τοὺς Ἕλληνας, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Ἑλλήνων, Ἰλ. Α, 444. «καθόλου δὲ, διὰ τὸ καλὸν, διὰ τὸ συμφέρον τινὸς, οἷον, «νύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως, Ξενοφ. παρβλ. Valck. Φοιν. 1336. «ὑπὲρ τινος εἶναι, εἶμαι πρὸς ὄφελός τινος, «ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀμύνειν· κυρίως, στέκομαι ἐπάνω εἰς τι, καὶ ἐμποδίζω, ὅτι δύναται νὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ, καὶ νὰ τὸ βλάψῃ· ὅθεν, μάχομαι, πολεμῶ δι' αὐτό· «ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος δαίεσθαι, κ. τ. τ. πολλὰ συχνάκις παρ' Ἡρόδ. καθὼς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. — 3) περὶ, ὡς τὸ Λατ. de. «μέμονα κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ. δῆ' ὑπὲρ πάτρῃ αἰσχε' ἀκούω πρὸς Τρώωνα, ἡ καρδία μου λυπεῖται, ὅταν ἀκούω ἀπὸ τοὺς Τρῶας αἴσχρὰ (περὶ σοῦ. Ἰλ. Ζ. 524. ἴσως καὶ Μ, 424. «τὰ λεγόμενα ὑπὲρ τινος». Ἡρόδ. 2, 121. οὗτως ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττ. Markl. Ἀνσ. σελ. 123. 162. Erf. Σοφοκλ. Ὀδ. Τύρ. 164. — 4) διὰ ἕνεκα, ὀηλ. χάριν τινός· παρ' Ὁμ. μόνον μέ τὸ, λίστομαι, συντεταγμ. «ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητρὸς, ὑπὲρ ψυχῆς, ὑπὲρ ζυγὸν καὶ δαίμονος σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς», παρακαλῶ δι' ἀγάπην τῶν γονέων σου, κ. τ. λ. Ἰλ. Ο, 660. 665. Χ, 338. Ω, 466. Ὀδ. Ο, 261. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ μὲ ἄλλα ὀήτωρ. σημαντικὰ ῥήματα, οἷον, γευνάζομαι, Br. Ἀπολλ. Ῥοδ. 3, 701. παρβλ. πρός, μετὰ γεν. σημσ. 3, δ'. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. ἀόλου ὡς ἡ, ὑπὸ, μετὰ γεν. «ὑπὲρ ἀλγέων», ἐξ αἰτίας τῶν πόνων· «ὑπὲρ πένθους, ὑπὲρ παθέων, ἔριδος ὕπερ, κ. τ. τ. Markl. Εὐρ. Suppl. 1125. Σοφοκλ. Ἀντ. 652. «θαυμάζειν ὑπὲρ τινος», φοβοῦμαι διά τινα, ἐξαιτίας του εἶμαι εἰς φόβον. γ) μετ' ἀπαρεμφ. «ὑπὲρ τοῦ μὴ πράττειν τὸ προστατόμενον», διὰ νὰ μὴ κάμω τὸ προστατόμενον· «ὑπὲρ τοῦ σῶζεσθαι, διὰ νὰ σωθῶ· «ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀποθανεῖν, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνω, Ἀττ. — 5) ἀντὶ, ἀντὶ τινός, εἰς τὸ ὄνομα, εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινός· «ὑπὲρ ἐαυτοῦ», Θουκυδ. 1, 141. β) εἰς τὴν περίστασιν ταύτην φαίνεται ἐνίοτε ὡς μονὴ περιγραφὴ τῆς γενικ. «στρατηγῶν ὑπὲρ ὑμῶν», ὅταν ἦτο στρατηγὸς σας, κυρίως, εἰς τόπον σας, κατ' ἐπροσταγήν σας, vestra auctoritate, Λατ. «σὺ τὸν στρατηγήσῃς ὑπὲρ Κυπρίων καὶ Αἰγυπτίων», μ' ὅλον ὅτι ἐνταῦθα δύναται νὰ σημάνῃ καὶ, ὅτι ἐξουσίασε τοὺς Κυπρίους, καὶ Αἰγυπτίους· «ὑπὲρ τῆς Ἀσίας στρατηγήσαμεν, κ. τ. τ Οὐόλφ. Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 299.

Β) Μετὰ αἰτιατ. ἥτις περιέχει τὸ ἀντικείμενον, πέραν τοῦ ὁποίου διαβαίνει τι. 1) ἐπὶ κινήσεως, πέραν, ἐπέκεινα, ἐκεῖθεν, ἀποπέρα, παρεπιπλῶ· πολλάκις παρ' Ὁμ. «ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἦλυθ' ἀκωκὴ ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν», πέρασε τοῦ ὤμου, καὶ δὲν τὸν ἐπέτυχε, Ἰλ. Ε, 16. 851. Κ, 373. «ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο ἰοῦσ' ἔσω, Ὀδ. Η, 135. Ι, 260. 2) πέρα τοῦ μετρίου, τοῦ δέοντος, τοῦ δικαίου κ.τ.λ. μὲ κατ' αἶσαν ἐφείλασας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν», ἐπειδὴ μ' ἐπέπληξες δικαίως, ἐσὺ πέρα τοῦ πρέποντος. Ἰλ. Γ. 59. Ζ, 333. καὶ 487. «οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Ἀΐδι προϊάψει. Π, 780. Ρ, 321. «ὑπὲρ μοῖραν», Ἰλ. Τ, 336. «ὑπὲρ Διόνα», Ἰλ. Γ, 327. «ὑπὲρ ὁρκια», Ἰλ. Γ, 299. Δ, 67. 236. 271. ἴδε καὶ «ὑπέρμορον», παρβλ. παρὰ μετὰ αἰτιατ. σημσ. 5. — 3) ἐπὶ ἀριθμῶν, παρεπίπλω, περισσότερον παρὰ πλέον· «ὑπὲρ τὰ τεσσαρήκοντα ἔτεα. Ἡρόδ. 5, 64. περισσότερον παρὰ σαράντα χρόνους· «ὑπὲρ τὸ ἥμισυ», περισσότερον ἀπὸ τὸ ἥμισυ. κ. τ. τ. 4) ἐπὶ χρόνων, «ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν», παρισσότερον παρ' ὅτι προσμένει τις ἀπὸ τὴν ἡλικίαν του· «ὑπὲρ τὴν ἠβητικὴν ἡλικίαν, πέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρων τῆς ἡλικίας. — 5) ὡσαύτως ἐπὶ παντός, ὅτι εἶναι παραπολύ, ἢ πέραν τοῦ μέτρου, ἢ ὑπερβαίνει τι· «ὑπὲρ δύναμιν, ὑπὲρ λόγον, ὑπὲρ ἀνθρωπον, ὑπερβαίνει πᾶσαν ἀνθρωπίνην δύναμιν, πᾶσαν ἔκρασιν· «ὑπὲρ ἡμᾶς», ὑπὲρ τὰς ἰδέας μας, ὑπερβαίνει τὰς ἰδέας μας, τὰς διανοίας μας. Εἰνδ. Πλάτ. Παρμ. σελ. 128. Β.

Ἡ ὑπὲρ δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τὸ οὐσιαστικόντης καθ' ὅλας τὰς πτώσεις, πάσχει ὅμως τότε τὴν ἀναστροφὴν, ὕπερ· «πρυμνόν ὕπερ· «πρυμνόν ὑπερ θενάροιο», Ἰλ. Ε, 339. Η, 449. Μ, 5. 289. Ο, 665. Ὀδ. Τ, 450. καὶ ὡσαύτ. πάσαν. Ὀδ. Ζ, 107. «νωτων ὕπερ γαίαις», Πίνδ. Πύθ. 4, 46. «Ἰέρωνος ὕπερ», περὶ τοῦ Ἱέρωνος, Πύθ. 1, 82. «κιόνων ὕπερ Ἡρακλέους», Νεμ. 3, 37. 7, 61. 8, 23. καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. δὲ ὀχι σπανίως.

Γ) Εἰς τὴν σύνθεσιν σημαίνει ἡ, ὑπέρ, ὡσαύτως τό, ἐπάνω εἶναι, καθ' ὅλας τὰς σχέσεις καὶ ἀναφορὰς, ὅθεν 1) ἐπὶ τόπου, ἢ ἐπὶ θέσεως, ἄνω, ἐπάνω, πέραν, ἐπέκεινα, ὡς ὑπεράλιος, πέραν τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ πέραν μέρος τῆς θαλάσσης ὤν. 2) βοηθεῖαν, ὑπερασπισιν· οἷον, ὑπερμαχεῖσθαι, ὑπὲρ τινός, ἕνεκά τινος μάχεσθαι· ὑπερηγορεῖαι, ἕνεκά τινος ἀγορεύειν, ὁμιλεῖν· συνῳ. μετὰ γεν. 3) ὑπερβολὴν, πλεονασμὸν, περιττότητα, ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ἐπίτασιν· οἷον, ὑπεράγαθος, ὑπερκιθέσθαι ἀντὶ τοῦ, λίαν, ἄγαν, σφόδρα, πάνυ, καθ' ὑπερβολὴν, πολύ· ἔχουσα προσέτι συνῳδ. καὶ καταφρονητικήν τινα σημασίαν.

(Ἡ ὑπὲρ ἔχει λόγου πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς προελθοῦσαν Λατ. prov. super, ὡς ἡ ἀντίθετος, ὑπὸ, πρὸς τὴν Λατ. sub. Ἐκ τῆς, ὑπέρ, ἐσχηματίσαν συγκριτ. ὑπέρτερος, καὶ ὑπερτατ. ὑπέρτατος, καὶ ὑπερώτατος. Τὸ ὑψίλον εἶναι πάντοτε βραχύ.)

Τ᾽πέρα, ἡ· (ὑπέρ) Τὸ τοῦ κέρατος τοῦ ἱστοῦ σχοινίον, τὸ σχοινίον τῆς ἀντέννας, δι᾽ οὗ ἀναγεται καὶ κατάγεται πῦτη εἰς τὸ κατάρτιον. (μπούζος). Ὀδυσ. Ε, 260. Ἐν δ᾽ ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ᾽ ἐκείησεν ἐν αὐτῇ. ἔνθα ὁ Σουϊδ. λέγει «ὑπέραι, ναυτικοὶ σχοῖνοι, αἷς μετάγεται τὸ κέρας». Λουκιαν. «Καλῶδιον ἀφ᾽ οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας· ὅθεν καὶ παρεμία, Σουϊδ. ἐξ Ἱπερίδου «τὴν ὑπέραν ἀφεὶς τὸν πόδα διώκειν· λεγομένη ἐπ᾽ ἐκείνων, οἵτινες ἀφίουσι μὲν ὅσα πρέπει νὰ ἔχωσιν, κρατοῦσι δὲ, ὅσα δὲν πρέπει, ἢ ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιμπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τπέραι, σκοῖνοι τινες». Παρ᾽ Ἀριστοτέλ. ζῴ. Ἱστορ. 5, 19. εἶναι «πήνια, καὶ ὕπεραι· εἴδη κάμπης. Geometra. Δινν. «Γίνονται δὲ καὶ τὰ πήνια, καὶ τὰ ὕπερα, ἐκ τινων καμπῶν τοιούτων· τὰ πήνια ἀναφέρει ἔτι καὶ ὁ Σουϊδας ἐξ Ἀριστοφάνους. Παρ᾽ Ὁμήρ. φαίνεται, ὅτι ἀνέγνωσάν τινες «νεύπερα» διότι ὁ Ἡσύχιος ἔχει «νύπεραι, τὰ σχοινία ἐκ κυπείρου πεπλεγμένων.

Τ᾽περαβέλτερος, ὁ, ἡ· ἑνίοτε δὲ καὶ τριγκατάλ. (ἀβέλτερος) Ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπὲρ τὸ δέον ἀβέλτερος. Δημοσθέν.

Τ᾽περαγάζομαι, = ὑπεραγάμαι, ἀμφ.

Τ᾽περάγαθος, ὁ, ἡ. (ἀγαθὸς) Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ἀγαθὸς. ὅθεν

Τ᾽περαγαθότης, ἡτ· Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαθότης.

*Τ᾽περαγάλλομαι, ἄλλεσθαι. ἀποθ. μόνον κατ᾽ ἐνεστ. καὶ παρατ. εὐχρηστ. (ἀγάλλομαι) Λίαν, καθ' ὑπερβολὴν χαίρω, τέρπομαι, εὐφραίνομαι.

Τ᾽περάγαμαι, μέτ. ἀποθ. καὶ ἑνίοτε παθ. ἀποθ. (ἄγαμαι, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ δέον ἄγαμαι, ὑπερθαυμάζω.

Τ᾽περάγαν, Ἐπίρ. (ἄγαν) Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολύ, παρὰ πολύ, ὑπερμέτρως.

Τ᾽περαγανακτέω, ῶ. (ἀγανακτέω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι, θυμόνω.

Τ᾽περαγαπάω, ῶ. (ἀγαπάω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀγαπῶ.

Τ᾽περάγνωστος, ὁ, ἡ. (ἄγνωστος) Λίαν ἄγνωστος, πολλὰ σκοτεινός.

Τ᾽περαγόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ὑπεράγω· Ἔξω τῆς τάξεως ἢ τοῦ μέτρου, ἐξωφρένως, ὑπερβαλλόντως.

Τ᾽περαγορεύω, (ἀγορεύω) Ὑπέρ τινος ὁμιλῶ. μετὰ γενικ.

Τ᾽περαγρυπνέω, ῶ. (ἀγρυπνέω) Ὑπέρ τινος ἀγρυπνῶ, μετὰ γενικ. Εὐστάθ.

Τ᾽περάγω, μέλ. ἄξω (ἄγω, ἀνώμ.) Πέραν τοῦ δέοντος καὶ τοῦ ὑμετρίου ἄγω, πέραν ἢ ἐπάνωθεν ἄγω, παρὰ Διοσκορίδ. συχνάκις, ἀντὶ τοῦ, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω· οὕτω καὶ παρ᾽ Ἀθην. «Ζῶα ὑπεράγοντα τῷ μεγέθει». Ἔτι δὲ «ὑπεράγων» ἀντὶ τοῦ, ὑπερέχων, ἔξω τοῦ μέτρου καὶ τῆς τάξεως ὤν· μέγιστος. «Κακοπάθεια ὑπεράγουσα· μεγίστη, ὑπὲρ τὸ δέον, παρὰ Πολυβ. 11, 13. «Τπεράγειν τινὸς καὶ διαφέρειν· ἀμφότερος εἶναι τινός· ὅθεν Ἐπίρ. Τπεραγόντως, ὑπερβαλλόντως.

Τ᾽περαγωνιάω, ῶ. (ἀγωνιάω) Ὑπέρ τινος ἀγωνιῶ, φροντίζω, μετὰ γενικ. μεταγενστρ. ἰδὲ καὶ μετὰ αἰτιατ.

Τ᾽περαγωνίζομαι, μέλ. ἰσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, μισ. Ἀποθ. (ἀγωνίζομαι) Ἀγωνίζομαι, μάχομαι ὑπέρ τινος, ὑπερκπίζομαί τινα, ἢ τι.

*Τ᾽περαείρω, (ἀείρω, ἀνώμ.) = ὑπεραίρω, ποιητ.

Τ᾽περαής, ές, ὁ, ἡ. (ἄημι) Ἄνωθεν πνέων, φυσῶν. Ἰλ. Λ, 297. «Ἓν δ᾽ ἅπας ὑμίνη ὑπερεί ἴσας ἀέλλῃσι· ἢ ὑπεράγαν, ἢ ἐκ τῶν ὑπερθεν ἄουσα, ἤτοι πνέουσα.

*Τ᾽παραζηλέω, (ἀζηλέω, σημσ. 2) = ὑπεραγωνίζομαι.

Τ᾽περαιδέομαι, μέλ. ἔσομαι, ἀποθετ. μετὰ διπλ. ἀόρ. μέσ. καὶ παθητ. Ὑπεραιδέσασθαι, καὶ ὑπεραιδεσθῆναι· ὁ τελευταῖος εἰς τοὺς Ἀττ. πεζογρφ. εὐχρηστότερος, (αἰδέομαι) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον αἰδοῦμαι, κατὰ πολλὰ ἐντρέπομαι, ὑπερβαλλόντως σέβομαι, μετὰ Αἰτιατ. Ἀπολλών. Ἀργ. 3, 977.

Τ᾽περαιμάω, ῶ, (αἷμα) Εἶμαι πλήρης αἵματος, ἔχω πολὺ αἷμα. «Σῶμα ὑπεραιμοῦν· πλήρες αἵματος. ὅθεν

Τ᾽περαίμωσις, ἡ· Ἡ πληθωρία τοῦ αἵματος. Πολυδ. 1, 209.

Τ᾽περαιτητός, ὁ, ἡ· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπεραινέω, Ὁ λίαν, ἢ παρὰ πάντων αἰνετός, ἐπαινετός. Τμνῳδ.

Τ᾽περαίρω, (αἴρω, ἀνώμ.) Ἐπάνω αἴρω, σηκόνω, ὑψόνω, μετὰ γεν. 2) Οὐδέτερ. αἴρω, σηκόνω ἐμαυτὸν ὑπεράνω τινός· καὶ μετὰ αἰτιατ. «Τπεραίρειν τὸ ὄρος, τὰ πέλαγος», ὑπερβαίνω τοῦ πελάγους, τοῦ ὄρους πέραν, ὑπάγειν. «Τάφρουτε διαπηδᾶν, καὶ τοιχία ὑπεραίρειν πρὸν ἀπ᾽ ἐπάνω. Ξενοφ. ὅθεν τροπικ· ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω· παρὰ Πολυβ. «Τὸ ὑπεραίρον ἀντὶ τοῦ, τὸ ὑπερβολικόν. Μεσ. «Τπεραίρομαι· ὑψοῦμαι, ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονεύομαι. Παῦλ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «ὑπερῆρτο, κατεξαίστατο, κατεπαίρετο.»

Τ᾽παραίσιος, ὁ, ἡ, (αἶσα) Τπέρμετρος. Ἐτυμολογ. ποιητ.

Τ᾽πέραισχρος, ὁ, ἡ. (αἰσχρὸς) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, καθ' ὑπερβολὴν αἰσχρὸς, ἢ ἄσχημος.

Τ᾽περαισχύνομαι, παθητ. (αἰσχύνομαι) Λίαν, εἰς ὑπερβολὴν αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι· μετὰ αἰτιατικ.

Τ᾽περαιωρέω, ῶ. (αἰωρέω) Ἐπάνω αἰωρῶ, κρεμῶ, σφίνω τι νὰ κρέμηται ἐπάνω, μετεωρίζω, κρατῶ ἐπάνω εἰς τὸ ὕψος. Παθ. κρέμαμαι ἐπάνω, αἴμαι μετέωρος, ἔξέχω, προέχω ὑπέρτινος· «τινόν», Ἡρόδ. 4, 103. 2) εἰς τὴν ηλῶσσαν τῶν ναυτῶν, «ὑπεραιωρηθῆναι», μετὰ γεν. ἔρχομαι εἰς τὸ ὕψος τινος τόπου, παριστάνομαι ἀντικρὺ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 6, 116. ὅθεν

Τ᾽περαιώρησις, ἡ· Τὸ ὑπεραιωρεῖν, κρεμᾶν ἐπάνω, ἢ ἀπ᾽ ἐπάνω αἰώρησις. Ἱπποκρ.

Τ᾽περακμάζω, (ἀκμάζω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀκμάζω, ὑπερβαίνω κατὰ τὴν ἀκμήν· μετὰ αἰτιατ. Μύρων παρ᾽ Ἀθην. 14. σελ. 657. «Τὴν οἰκειότητα ἐπαίδειαν ὑπερακμάζειν· ἀντὶ τοῦ, ἀκμάζειν ὑπὲρ τὴν οἰκειότητα ἐπεφάνειαν, περιττότερον παρ᾽ ὅτι πρέπει.

Τ᾽πέρακμος, ὁ, ἡ. (ἀκμὴ) Ὁ ὑπὲρ τὴν ἀκμὴν ὤν, ὑπερακμάσας, ὅστις ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας του, ὁ ὑπεκβεβηκὼς τὴν ὥραν τῆς νεότητος, αὐτίνος ὁ καιρὸς, ἢ ἡ νεότης παρῆλθεν, ἐπέρασεν. Παῦλ. α', πρὸς Κορινθ. 7, 36.

Τ᾽περακοντίζω, μέλ. ίσω, καὶ ιῶ (ἀκοντίζω) Τπερένω ἀκοντίζω, πέραν τοῦ σκοποῦ ἀκοντίζω, ὡς καὶ τὸ, ὑπεροϊστεύω. Μεταφορικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω. Ἀριστοφ. Ὄρν. 363. «ὑπερακοντίζεις σὺ γ᾽ ἤδη Νικίαν παῖς μηχαναῖς», καὶ «τινά», μὲ ἐπιφορομ. μετοχ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 666.

*Τ᾽περακούω, μελ. σύτομαι, (ἀκούω) Λίαν ἀκούω, καθ' ὑπερβολὴν, πολλὰ καλὰ ἀκούω. Φρύν. Βακχ. σελ. 69.

Τ᾽περακράτως, Ἐπίρ. (ἀκρατος) Λίαν ὑπερμέτρως, λίαν ἀκράτως. Δημοσθέν. (υυυ--)

Τ᾽περακριβής, ές, ὁ, ἡ. (ἀκριβὴς) Λίαν ἀκριβὴς, μετὰ μεγάλης καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον φροντίδος καὶ ἐπιμελείας γεγονώς, ὤν.

Τ᾽περακρίζω, (ἀκρίζω) Ξενοφ. Ἱππαρχ. 6, 5. «ὑπερακρίζειν τὰ ταίχη» = ὑπερβαίνειν, ὑπεραίρειν· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, ἀκρίζων, διὰ τοῦ, ἄκρους ποτὶ ἐπιπορευόμενος· ὁ Κύστάθ. τὸ «Ἀκρίζειν, διὰ τοῦ, ητό ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ἔτι «ὑπερήκρισας, ὑπεράγαν ἐπήνησας. 2) παρ᾽ Εὐριπ. Ἱκετ. 988. ἑρμην. τὸ «ὑπερακρίζει δόμων· ὑπεράνω ἀκρίζειν, ὑπερέχειν, ἐξέχειν.

Τ᾽περάκρος, ὁ, ἡ· (ἄκρα) Ὁ ἐπάνω εἰς τὴν ἄκραν, ἢ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν ὀρέων κείμενος, οἰκῶν. Διονύσ. Ἁλικ. παρ᾽ Ἡροδότ. 6, 20. «Τὰ ὑπεράκρια ἔδοσαν Καρσίη· τὰ ὑπεράνω κείμενα ὄρη, βουνὰ, τὰ ὀρεινὰ χωρία καὶ ὑπερίχοντα. καὶ ὑπεράκριοι, παρὰ τοῖς Ἀθην. οἱ πτωχοὶ κάτοικοι τῆς ἄνω Ἀττικῆς, κατ᾽ ἀντίθεσιν τῶν εὐκαταστάτων, τῶν κατοικούντων εἰς τὰ πεδία καὶ τὰ παραθαλάσσια· «πεδάσιοι», καὶ, παράλιοι», Wess. Ἡρόδ. 1, 59.

Τ᾽πέραερος, ὁ, ἡ. (πέρα) Λίαν ὑψηλὸς, πέραν τῆς ἄκρας, ἐκεῖθεν τῆς κορυφῆς. Ἐπίρρ. ὑπεράκρως· «ὑπερήκρως ζῆν». Δημοσθέν. «Ὧν εἰς τὸν πλέον ὑψηλὸν βαθμὸν, μεταχειριζόμενος ἀπολύτων τινα ὄνομα», λίαν ἀπολύτως ζῆν.

Τ᾽περαλγέω, ῶ. μέσ. ήτω (ἀλγέω) Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀλγῶ, πονῶ, αἰσθάνομαι πόνον, μετὰ γεν. Ἑρμέν. Σοφοκλ. Ἀντ. 626. Ἀριστοφ. Ὄρν. 469. παρὰ τοῖς μεταγενστρ. δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. 2) λυποῦμαι καθ' ὑπερβολὴν· Εὐριπ. Μηδ. 118. «ὡς ὑπεραλγῶ· Ἡρακλ. 620.

Τ᾽περαλγής, ές, ὁ, ἡ. (ἄλγος) Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ αἰσθανόμενος πόνον, Σοφ. Ἠλ. 176.

Τ᾽περάλιος, ὁ, ἡ. (ἅλς) Ὁ ἐπάνω, ἢ πέραν, ἢ πλησίον τῆς θαλάσσης κείμενος, ὁ ἐπάνω εἰς τὸν θαλάσσιον, εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὤν, παραθαλάσσιος, ὡς καὶ τὸ, πλησίαλος. Διονύσ. «ὑπεραλίου πτολίεθρου».

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τ'περαλκής, ές, ὁ, ἡ (ἄλκη). Λίαν ἰσχυρὸς δυνατός, στερεός· «Τπεραλκεῖς ἕδραιοι· Πλούταρχ. Πομπ. 25.

Τπεράλλομαι, μέσ. ἀποθ. (ἄλλομαι, ἀνώμ.) Τ'περπηδῶ, πηδῶ ἀπ' ἐπάνω, μετὰ γεν. Ἰλ. Ε, 138. «Λίονται αὐλῆς ὑπεραλλόμενοι· ὑπερελλόμενον, ὑπερπηδῶντα· Γ, 327. ὅθεν. ὑπερπηδῶ, ὑπερβαίνω· «Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, καὶ ἵππων Αἰνείας ὑπεράλτο· ὑπερεπήδα· Ξενοφ. Ἀνάβ. 3, 4, 13. «Τπεραλλομένων τοὺς σταυροὺς ἐλήφθησάν τινες· καὶ Ἱππ. 6, 4. «Τπεραλεῖται (ὁ ἵππος) οὐ τὸ μέτρον, ἀλλὰ πολὺ πλείων τοῦ καιροῦ.

Τ'πέραλλος, ὁ, ἡ (ἄλλος). Ἀνώτερος, ὑπέρτερος τῶν ἄλλων, ὅστις ὑπερέβη ὅλους τοὺς ἄλλους, «ὑπέραλλον αἰσχὰν ταμών, «ἐξαίρετον, ἐξέχουσαν, ὑπερβάλλουσαν, Πίνδαρ. Νέμ. 3, 57.

Τ'πέραλμα, τὸ (ὑπεράλλομαι). Τπερπήδημα, ἡ πρᾶξις τοῦ ὑπερπηδᾶν. Ἀρτεμίδ. 1, 57.

Τ'περάλπειος, ὁ, ἡ (Ἄλπεις). Ὁ πέραν τῶν Ἄλπεων κείμενος. Στράβ. Transalpine.

* Τ'πέρηλτο, ἀόρ. τοῦ ὑπεράλλομαι, κατ' ἀποκ. ἀντὶ τοῦ ὑπερῆλτο.

Τ'περαμφισβητέω, ὠ (ἀμφισβητέω). Λίαν, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἀμφισβητῶ, ἐρίζω, φιλονεικῶ. Πολυδ.

Τ'περαναβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) ἐπάνω, ἢ περαιτέρω ἀναβαίνω, ὑπερβαίνω, καλλίον εἰ, ὑπερτερῶ. ὑπερέχω.

* Τ'περαναβλύζω, (βλύζω). Τπεράνω τινὸς ἀναβλύζω· μετὰ γεν. Θεοφυλακτ. ἐπιστ.

Τ'περαναιδέομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀναιδέομαι). Dind. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1211. ἔνθα χειρόγραφά τινα, «Τπεραναιδεύομαι, «ἔχουσι, ὡς καὶ στίχ. 397. «Ἀναδεύομαι, ὑπερβαίνω τινὸς εἰς τὴν ἀναίδειαν. Lobeck Φρύν. σελ. 67.

* Τ'περαναείδομαι, = τῷ προηγ. ἀμφ.

Τ'περαναίσχυντος, ὁ, ἡ (ἀναίσχυντος). Τπὲρ τὸ μέτρον ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπος, Δημοσθ.

Τ'περανάκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Παραπλέω τῶν ἄλλων ἀνάκειμαι, κάθημαι εἰς τὴν πρύμνην. Διογ. Λαέρτ.

Τ'περανάστης, (ἀνίστημαι). Μεταναστὴς, μεταβάτης. Ἡσύχ.

Τ'περανατείνω, (τείνω). Ἐπάνω ἀνατείνω, εἰς ὕψος ἐξαπλόω, σηκόω. Λουκιαν.

Τ'περανατέλλω, ποιητ. ὑπερανατέλλω, (τέλλω). Ἐπάνω ἀνατέλλω, ἢ ὑψοῦμαι ἐπάνω. Ἀπελλῶν. Ἀργ. 1. 776.

Τ'περανέχω, (ἔχω, ἀνώμ.) Ἀμετάβ. Ἐπάνω ἀνέχω, ὑψοῦμαι, ἐξέχω, ὑπερέχω τῶν ταπεινοτέρων. Στράβ. σ. σελ. 614. μετὰ γεν.

Τ'περανδέω, ὦ. Μ. ἤσω. (ἀνδέω). Ἐπάνω ἀνδῶ. 2) λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀνδῶ. Πολυδ.

Τ'περάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Περισσότερον ἀπὸ ἄνθρωπος· ὑπὲρ ἀνθρώπινον μέτρον ὢν ποιός.

Τ'περανίστημαι, μέσ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ παρακειμ. ἐνεργητ. (ἵστημι) Ἐπάνω, ἢ ὑψηλότερον τῶν ἄλλων ἀνίστημαι, ὑπερβαίνω, ἐξέχω. Διον. Ἁλικ. μετὰ γενικ.

Τ'περανίσχω, (ἴσχω, ἀνώμ.) = ὑπερανέχω.

Τ'περαντλέομαι, Παλητ. (ἀντλέω). Εἶμαι ὑπεραντλὴς ἢ γίνομαι. Λουκιαν. ἀπὸ τοῦ, ὑπεραντλεῖν ἔχειν τὸ σκάφος τῇ ἅλμῃ, ὅ ἐστι, γεμίζειν ἐκ τῶν εἰσερχομένων ὑδάτων τῆς θαλάσσης· τροπικ. δὲ, εἶμαι κατακεκυρτωμένος ἀπὸ κακὰ, δυστυχίας.

Τ'περάντλος, ὁ, ἡ (ἄντλος). Κυρίως «Νηῦς ὑπέραντλος· ἡ νοῦς πλήρης ἔχουσα τὴν κοιλίαν αὐτῆς ἐκ τῶν εἰσερχομένων ὑδάτων τῆς θαλάσσης, ὥστε δὲν δύναται εἰ καὶ τὰ ἐξαντλήσωσιν αὐτὰ, ἀλλὰ μήτε εἶναι ἐλαφρὸς λυτρώσεως, καὶ ἐντεῦθεν Μεταφορ. καταπλημμυρισμένος, καταπεφορτισμένος, κατατεθλιμμένος, καταπεπονημένος, καταπλακωμένος, καταπιγμένος ὑπὸ πλήθους κακῶν, θλίψεων καὶ δυστυχιῶν, κ. τ. τ. ὅθεν «Τπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου.» Λουκιαν. μεγάλη καὶ ἀνυπόφορτος, καὶ «Τπεράντλος συμφορὰς» παρ' Εὐριπ. πλήρης, ἔμπλεως, καταπιγμένος.

Τ'περάνω, Ἐπίρ. (ἄνω). Παρεπάνω, ὑψηλότερον ἀπὸ τὸ ἐπάνω ἐκεῖ, ἐπάνω ὅλων. «Τπεράνω γίνεσθαι· εἰς ὕψος ἀναβαίνειν, ἔρχεσθαι, ὑψοῦσθαι, ἢ ἀποκτᾶν τὴν ὑψηλοτάτην ἀρχήν· «Τπεράνωθεν» ἀπὸ τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ ἀνωτάτου μέρους, ἀπὸ τὰ ὑπεράνω ἐπὶ τὰ κάτω.

Τ'περαπατάω, ὠ (ἀπατάω), Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀπατῶ. Ἀνάλ.

* Τ'περαποδίδωμι, (δίδωμι). Δίδω ἀντὶ ἄλλου τινός, εἰς τόπον ἄλλου τινός. Ἐπιγραμ.

Τ'περαποζητάω, (ζητάω, ἀνώμ.). Ἀποζητάω ὑπέρ τινος. Ξενοφ. Κυν. 1, 14. «Ἀντίλοχος τοῦ πατρὸς ὑπεραποζανών.»

Τ'περαποκρίνομαι, μέσ. (κρίνω). Ἀποκρίνομαι ὑπέρτινος, ὑπερασπίζομαί τινα. Ἀριστοφ. Γενικῇ.

Τ'περαπόλλυμαι, μέλ. ολοῦμαι· ἀορ. ωλόμην. Μέσ. (ὄλλυμι, ἀνώμ.) Ἀπόλλυμαι, ἀποθνήκω ὑπέρ τινος· μετὰ γεν.

Τ'περαπολογέομαι, οῦμαι. Μλ. ήσομαι, ἀποθ. μέσ. καὶ παθητ. ἀόρ. πλην ὁ πρῶτος λίαν συχνάκις, ὁρᾶ κατὰ τὸν ὅλον ἀποθ. μέσ. (ἀπολογέομαι). Ἀπολογοῦμαι ὑπέρ τινος, ὑπερασπίζομαί τινα, μετὰ γενικ. Ἡρόδ. 6, 136.

Τ'περαποτίω, = ὑπερατίω, καὶ

Τ'περαπότισις, εως, ἡ· = ὑπεράτισις. Ἡσύχ.

Τ'περαποφαντικός, ἡ, όν. (ἀποφαίνω) παρὰ Διογ. Λαέρτ. 7, 69. Ὁ ἔτι μᾶλλον φορὰν, ἢ ἐπί τι ἀποφαινόμενος, βεβαιῶν, λίαν ἀποφαντικός. Ἂν ὅμως ἀναγνωσθῇ «Τπεραποφαντικῶς», (ἀπόφημι, σημ. 2) τότε σημαίνει τὸ, ἔτι μᾶλλον φορὰν, ἢ ἐπί τι ἀποφατικός, λίαν ἀρνητικός.

Τ'περαποχράω, (χράω, ἀνώμ.) Περισσότερον εἶμαι παρ' ἔτι χρειάζεται, ψάλνω καὶ περισσεύω, πλέον τοῦ ἀποχρῶντος, τοῦ ἀρκετοῦ· ὅθεν

Τ'περαποχρώντως, Ἐπίρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. του, ὑπεραποχράω, Περισσότερον τοῦ ἀρκετοῦ.

Τ'περαρέσκω, Μ. ἐσω. (ἀρέσκω, ἀνώμ.) Τπὲρ τὸ μέτρον ἀρέσκω.

Τ'περαρίθμος, ὁ, ἡ. (ἀριθμός) Περισσότερον τοῦ ἀριθμοῦ, ὁ ὑπὲρ τὸν ἀριθμὸν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ὤν, λίαν πολύς.

Τ'περαρρωδέω, ὦ, Μ. ήσω. Ἰων. ἀντὶ, ὑπερορρωδέω, Τπὲρ τὸ μέτρον ἀρρωδῶ, λίαν φοβοῦμαι. Ἡρόδοτ. 8, 72. «Τπεραρρωδεῖν τῇ Ἑλλάδι· φοβεῖσθαι διὰ τὴν Ἑλλάδα ἢ τῆς Ἑλλάδος ἕνεκα.

Τ'πέραρσις, εως, ἡ (ὑπαίρω). Ἡ ἐπάνω ἄρσις, σήκωσις, ὕψωσις, τὸ ὑπαίρειν· 2) τροπικ. ἐξαίρεσις, προτίμησις, ὑπεροχὴ· παρὰ τοῖς Ο'.

Τ'περάρχιος, ὁ, ἡ (ἀρχή). Ὁ ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς ὤν· ὑπέρτερος. Διον. Ἁρεσπαγ.

Τ'περάρχω, (ἄρχω). Ἐπί τι ἄρχω, ἐξουσιάζω· παρὰ τοῖς Ο'.

Τ'περασθενής, ές. ὁ, ἡ (ἀσθενής), Τπὲρ τὸ μέτρον ἀσθενής, ἢ λιποψυχος.

Τ'περασθμαίνω, (ἀσθμαίνω). Τπὲρ τὸ μέτρον ἀσθμαίνω, Ἀρρίαν. Κυνηγ. 14, 3.

Τ'πέρασθμος, ὁ, ἡ (ἄσθμα). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πάσχων ὑπὸ τοῦ ἄσθματος, λίαν ἀσθμαίνων· Ξενοφ. Κυνηγ. 10, 20. «Τὸ δηρίον — ἀπαγορεύει ὑπέρασθμον γιγνόμενον.

* Τ'περάστιος, ὁ. Ὄνομ. κύρ, Ἀπολλ. Τοδ.

Τ'περασμενίζω, (ἀσμενίζω) μετὰ Δωτεκ. ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀσμενίζω, δέχομαί τι μετὰ μεγάλης χαρᾶς, μεγάλως εὐφραίνομαι, ἢ μεγάλην χαρὰν καὶ εὐφροσύνην ἔχω ἐπί τι· Πλούταρχ.

Τ'περασπάζομαι, ἀσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀσπάζομαι). Τπὲρ τὸ μέτρον ἀσπάζομαι, ἀγαπῶ. Ξενοφ. Συμπ. 4, 38.

Τ'περασπίζω, Μλ. ίσω, καὶ, ιῶ (ἀσπίζω). Τπέρτινος ἀσπίζω, μάχομαι ὑπέρ τινος μετὰ τῆς ἀσπίδος, καλύπτω, σκεπάζω τινά, καὶ τοιουτοτρόπως φυλάττω αὐτὸν ἀβλαβῆ, βοηθῶ, ἀντιλαμβάνω, προΐσταμαι, διαυδιντεύω, ἔχω ἢ λαμβάνω τινὰ ὑπὸ τὴν σκέπην μου· μετὰ Αἰτ. Πολύβ. «Τπερασπίζοντες καὶ σώζοντες πολίτην» ἀλλὰ παρ' Ἀρριαν. εἰς Ἀλέξ. 6, 28. ἅπαξ καὶ μετὰ γενικ. εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται μέσως «Τπερασπίζομαι· ὅ ἐστι, λαμβάνω ἢ ἔχω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐμαυτοῦ ὑπερίσπισιν· ὅθεν

Τ'περάσπισις, εως, ἡ. Τὸ ὑπερασπίζειν, διαυδέντευσις, βοήθεια.

Τ'περασπισμός, ὁ. Τὸ σκεπάζειν μὲ τὴν ἀσπίδα, διαυδέντευσις, βοήθεια. Γαλ. Protection, défence.

Τ'περασπιστής, οῦ, ὁ· καὶ, στὴρ, ῆρος, ὁ (ὑπερασπίζω). Ὅστις ὑπερασπίζεται καὶ διαυδεντεύει τινά, ἀντιλήπτωρ, ὁ ὑπέρτινος μαχόμενος. Defenseur.

Τ'περασπίστρια, ἡ· θηλυκ. τοῦ, ὑπερασπιστὴρ. Ἡ ὑπερασπίζουσά τινα.

Τ'περάστειος, ὁ, ἡ (ἄστειος). Τπὲρ τὸ μέτρον ἀστεῖος, χαριτατος.

Τ'περαστράπτω, (ἀστράπτω). Λίαν ἀστράπτω. Ἀρρίαν. Κυνηγ.

Τ'περασχημονέω, ὦ (ἀσχημονέω). Τπὲρ τὸ μέτρον ἀσχημονῶ, ψέγομαι ἀπρεπῶς, ἀσχημόνως.

Τ'περάτοπος, ὁ, ἡ (ἄτοπος). Τπὲρ τὸ μέτρον ἄτοπος. Δημοσθ.

Τ'περαττικίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ἀττικίζω). Τπὲρ τὸ μέτρον ἀττικίζω, μιμοῦμαι εἰς τὴν ὁμιλίαν καὶ εἰς τὴν γραφὴν καὶ ὑπερβάλλω τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον· ὅθεν

Τ'περαττικισμός, ὁ. Τὸ μεταχειρίζεσθαι ὑπὲρ τὸ μέτρον τὸν Ἀττικισμὸν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον μεταχείρισις τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Τ'περαττικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. - ῶς (ἀττικός). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον μιμούμενος, ἢ μεταχειριζόμενος τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον, ἢ τὸν τρόπον τοῦ γράφειν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Τ'περαυγάζω, Μλ. άσω (αὐγάζω). Τπεράνω τινὸς αὐγάζω, ἐπ' ἐπάνω τινὸς αὐγάζω, φωτίζω· μετὰ γεν. 2) ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐγάζω, φωτίζω, λάμπω.

Τ'περαυγής, ές, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον φωτίζων, λάμπων, λίαν φωτεινός, λαμπρός.

* Τ'πέραυγος, ὁ, ἡ, Ἀστήρ, ὀνομαζόμενος οὕτως, ὅταν εὑρίσκεται ἐντὸς 15 μοιρῶν τοῦ ἡλίου, stella combusta, Παῦλ. Ἀποτελεσμ.

Τ'περαυξάνω, ἤ, ὑπεραύξω. Μλ. ήσω (αὐξάνω, ἀνώμ). Τπὲρ τὸ μέτρον αὐξάνω, πληθύνω, μεγαλύνω, Ἀνδοκίδ. «Ἔστι δὲ σωφρόνων ἀνδρῶν φυλάτεσθαι τῶν πολιτῶν τοὺς ὑπεραυξανομένους· τοὺς ὑπὲρ τὸ μέτρον αὐξανομένους, ἢ μεταξὺ τῶν ὑπὲρ τὸ δέον πληθυνομένους, εἰς πλῆθος συναθροιζομένους· ὅθεν

Τ'περαύξησις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον αὔξησις, πληθυσμός.

Τ'περαύξω, (αὔξω). Σπανιώτ. παρασχηματισμ. τοῦ, ὑπεραυξάνω, ὅπερ εἶδε.

Τ'περαυχέω, ὦ (αὐχέω). Τπὲρ τὸ μέτρον αὐχῶ, μεγαλαυχῶ, λίαν κομπάζω, μεγάλως καυχῶμαι· «Τπεραυχεῖν ἐπί χρηστότητι», Φαλαρ.

Τ'περαυχής, ές, ὁ, ἡ· ἡ, ὑπέραυχος, ὁ (αὐχή). Ὁ ὑπεραυχῶν, μεγαλαυχος, κομπαστής, ἐλέγχων, ὑπερήφανος· «Λίαν ὑπεραυχεῖς· Πολυδ. Αἰσχ. Ξενοφ.

Τ'περαφρίζω, Μλ. ίσω, καὶ ιῶ (ἀφρίζω).

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀφορίζω, ἢ ἐξάγω ἀφορὰν, ἢ ἀφορίζω ἐπάνω, ὡς ὁ οἶνος ἐπάνω εἰς τὸ ποτήριον, Ἀθήν. σελ. 471.

Ὑπεραχθής, ές, ὁ, ἡ (ἄχθος). Ὑπερβαρὴς, πολλὰ βεβαρυμένος, φορτωμένος. Ὀππιαν. Ἁλ. 5. 263. Θεοκρ.

Ὑπεράχθομαι, Μλ. ὁσομαι, παθ. ἀποθ. μέσ, μέλ (ἄχθομαι, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ σφόδρα ἄχθομαι, λυποῦμαι μεγάλως, ὑπεραλγῶ· μετὰ Δοτικ. ᾗτῇ Μιλήτου ἁλώσει, Ἡρόδ. ϛ', 21. Σοφοκλ. Ἠλ. 177.

Ὑπερβάθμιος, ὁ, ἡ (βαθμὸς). Ὁ τὸν βαθμὸν, ἤτοι τὸ κατώφλιον ὑπερβαίνων· τροπ. ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια, ὅτι ἐκβαίνει ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ· ἡ Ὑπερβάθμιον πόδα πέμπων, τείνων, ῥίπτων· παρ' Ἀγαθίᾳ, Ἀμμωνίῳ, Δαμασκίῳ, Μαρίνῳ, καὶ Σιμπλικίῳ εἰς Ἐπίκτ. σελ. 28. ὁ Σουΐδας ἑρμην. τὴν φράσιν ταύτην διὰ τοῦ, ἀτάκτως καὶ ὑπερπόδως διαπραττόμενος.

Ὑπερβαίνω, Μλ. βήτομαι, ἀόρ. β'. ὑπερέβην, ἐπιτ. χωρὶς αὔξ. ὑπέρβην, (βαίνω, ἀνώμ.). Ἐνεργητ. φέρω, ἐπάνωθέν τινός τι εἰς τὸ πέραν, ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, μεταφέρω, μεταθέτω, διαβιβάζω ἢ μεταβιβάζω, λέγω, σημαίνω τι ἀπὸ τὸν τόπον του καὶ τὸ βάλλω εἰς τὸ πέραν ἢ εἰς τὸ ἄλλο μέρος· Ξενοφ. Ἱππ. 7, 2. «Ὑπερβήσατω τὴν ἀνήμην ἐπὶ τὰς δεξιὰς πλευράς· ἂς μεταφέρῃ τὴν κνήμην ἐπάνωθεν τοῦ ἵππου εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ δεξιοῦ μέρους· 2) οὐδετ. ἐπάνωθέν τινος, ἢ ἀπ' ἐπάνω περιῶ, διαβαίνω εἰς τὸ πέραν μέρος· «τεῖχος ὑπερβαίνειν· Ἰλ. Μ, 468. καὶ «τεῖχος ὑπερίβασιν· 469. ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς τὸ τεῖχος, καὶ ἐπέρασαν εἰς τὸ ἄλλο, ἤτοι εἰς τὸ ἔνδον μέρος· «οἳ ὑπέρβη λαΐνου οὐδοῦ, διέβη, ἐπέρασεν Ὀδ. Θ, 80. Π, 41. καὶ ἀλληγ. «τοὺς οὐρους, Ἡρόδτ. 6, 108. «ὑπερβαίνοντες τὰ ὄρη ἤδουμεν, διαβάντες, περάσαντες ἀπ' ἐπάνω τὰ ὄρη· Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 3, 23. οὕτω καὶ, «ὑπερβῆναι εἰς τὴν τῶν Θηβαίων, Ἑλλην. 5, 4, 59. ἐπὶ ποταμῶν, ὑπερχειλίζειν, ἐκβαίνειν τοῦ χείλους, τῆς ὄχθης, πλημμυρεῖν· πρὸς τὴν χώραν, εἰς τὰς ἀρούρας, Ἡρόδ. 2, 13, 14. Παρὰ τοῖς μεταγεν. στρ. δὲ πηδῶμαι, ὑπάγω, ἀναβαίνω, ἱππεύω, ἁμαξεύω, πλέω εἰς τὸ πέραν ἢ ἀπ' ἐκεῖθεν μέρος· μετὰ γενικ. β) παραβαίνω, παρακοπιδεύω, καταπατῶ· «συνθήκας, νόμους κ. τ. τ. Αἰτιχ. Ῥητ. χωρὶς πτῶσ. πταίω, σφάλλω, ἁμαρτάνω· «ὅτε τύχοι τις ὑπερβὰς· (ἐπικ. ὑποτακτ. ἀόρ. ἀντὶ, ὑπερβῇ) καὶ ἁμάρτῃ, Ἰλ. ζ, 501. παρβλ. ὑπερβατὸς· γ) παρατρέχω, ὑπερπηδῶ, ἀφίωτι ὁπίσω, ἀποσιωπῶ, παραιτῶ, ἀποφεύγω· μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδτ. 3, 89. «ἐπὰν ὅτε σπάνιες τινὲς ὑπερβαίνωμεν, ὅταν πλεῖον ἡμῖν τὸ ξυγχρὲς ἐκ τούτων ἐπηται», Ἐπίκουρ. 3) ἐξαπερῶ, νικῶ, εἶμαι, ἀνώτερός τινος, ὑπερτερῶ· «Τίς τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ὁ ἄνθρωπος· Ἀριστοτέλ. Κόσμ. καὶ χωρὶς πτῶσ. Θεοχν. 1009. «Ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβῆναι· 4) στέκομαι ἐπάνω, ἐπιστατῶ, προυλάττω, ὑπερασπίζομαι, μετά δοτ. Ὀππιαν.

Ὑπερβακχεύω, (βακχεύω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βακχεύω· «Ὑπερβακχεύειν τὰς ἐννοίας τὰς παινηγυρικάς· Φιλόστρατ. Σοφ. 2, 28. ὁἱ ὑπὲρμετρον ἐξοιστώσεως καὶ κατοχῆς φοιβείους τὰς ἐννοίας.

Ὑπερβαλλόντως, Ἐπίρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ὑπερβάλλω. Κατὰ τινα ὑπερβολὴν, ὑπερμετρον, ὑπέρτερον ἢ ἐξαίρετον τρόπον, καθ' ὑπέρτερον καὶ ἐξαίρετον τρόπον, ἐξόχως, διαφερόντως, περισσότερον τῶν ἄλλων, προκριτωτέρως, προτιμητέρως, ἐξαιρέτως.

Ὑπερβάλλω, Ἐπικ. καὶ, ὑπερβ. Ἰλ. Ψ, 637. (βάλλω, ἀνώμ.). Ἐπέκεινα, πέρα τοῦ σκοποῦ τος, ἢ τοῦ σκοποῦ βάλλω, ῥίπτω· Ἰλ. Ψ, 843. «Ὑπερβαλὲ σημάντα πάντων· ἐπέκεινα, πέραν, μακρύτερα τῶν σημάτων ἔρριψεν, Ὀδ. Λ, 507. Θεόγν. 479. σπανίως μετὰ γεν. ὡς· «τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλεν, Ἰλ. Ψ. 847. καὶ ἐντεῦθεν, ὑπερβαίνω, ἐξαπερῶ τινα εἰς τὸ ῥίψιμον· μετὰ αἰτιατ. «ὁδουρὶ δ' ὑπερίβαλον Φυλῆα, ὑπερέβην, ἔρριψα μὲ τὸ ὄρυ μακρύτερα· οὕτω καὶ χωρὶς πτῶσ. ἐπὶ λέβητος, «ὑπερβάλλειν, ὑπεραφρίζει, ὑπερεκχειλίζει, Ἡρόδτ. 1, 59. «ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου, «ὑπερβάλλειν τὸν χρόνον», διατρίβω περισσότερον καιρὸν· ὅθεν καθολου, ὑπερβαίνω, ἐξέχω, εἶμαι λίαν μεγάλος, ὑπερτερῶ, ἐξαπερῶ, ἀνώτερος εἶμαι τῶν ἄλλων, ὑπερέχω, ὑπερτεύω. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 21. «Τούτους εὐεργετοῦντα ὑπερβάλλειν αὐτὸν οὐδέπω δύναμαι· συνήθως μετὰ αἰτιατ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 491. παραστέκω τι μεγαλήτερον παρ' ὅτι εἶναι τωόντι, Ἡρόδτ. 5, 51. μεταγενέστερ. καὶ μετὰ γεν. Εὐνδορφ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 475. Β. Ἀριστοτ. Οὐρανικ. 4, 4. καὶ μετὰ δοτ. τοῦ πράγματος, παραβαίνω, ἢ ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, ἢ τὸ μέτρον, πράττω περισσότερον παρ' ὅτι πρέπει, μετὰ δοτ. Δημοσθ. Χερσον. σελ. 85. ἐκδ. Γ'εἰτ. χωρὶς πτῶσ. ὑπερβαίνω, γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν μέγας καὶ ἰσχυρὸς, ᾄδω εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν· «Ὑπερβάλλουσα ἀθυμία», ἢ κατ' ἐξοχὴν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον, μεγάλη· καὶ παρὰ Θεολόγοις «Ὑπερβάλλουσα ἀγαθότης», ἢ ὑπὲρ ἀνθρωπίνου νοῦν καὶ κατάληψιν οὖσα, ἀκατάληπτος, μεγάλη, κατ' ἐξοχὴν· «ὑπερβάλλουσα, ἐξόχως λίαν μεγάλος, ἐξαίρετος, παρβλ. ὑπερβαλλόντως· ἐπὶ τόπου, ὅπερ τίθεται κατ' αἰτιατ. ὑπερβαίνω, διαβαίνω, ἀνέρχομαι ὄρος, ἢ λόφον τινὰ, μεταβαίνω εἰς τὸ πέραν, ἐκεῖθεν μέρος, ἐπὶ Σκλαποπλοιτῶν, φθάνω εἰς τὸ ἀντίπερον μέρος, διολισθαίνω τὸ λατ. supergare, Ἡρόδτ. 7, 168. 8, 24. 140. 9, 28. καταπλακόω, ἐπιπίπτω, ἐμπροσθία· «μήμε γῆρας ὑπερβάλῃ, μήμε καταπλακώσῃ ἐξαφνα τὸ γῆρας, Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 4, 6. — Μεσ. ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, προτιμῶμαι, νικῶ, μετὰ αἰτιατ. «πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους», Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. 2, 1, 2. πολλαχοῦ παρ' Ἡρόδτ, καὶ χωρὶς πτῶσ. ἔχω τὴν ὑπεροχὴν, τὴν προτίμησιν, διαφέρω, ἐκπρεπῶ, Ἡρόδτ. 1, 61. 9, 71. ἐκεῖνο δὲ, εἰς τὸ ὁποῖον τις ὑπερβαίνει τὸν ἄλλον, τίθεται κατὰ δοτ. Ἡρόδτ. 1, 61. 2, 175. 9, 71. ἡ Ὑπερβληπίνη γυνὴ», ἐξαίρετος, ἐγκριτωτέρα, καλλιτέρα, ἢ ὑπερίσχουσα τῶν ἄλλων, Εὐρ. Ἄλκ. 151. β) Ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλομαί τι εἰς ἄλλον καιρὸν· μετὰ απ. «Ὑπερβαλλόμενοι οἱ ἐχθροὶ τὰ δικαιότατα δίκαια εἶναι, ἀποιτα αὐτὸν (τὸν Ἀλκιβιάδην) ἐστέρησαν τῆς πατρίδος· Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 4, 6. Ἡρόδτ. 9, 45. καὶ μετὰ ἀπρεμφ. χρονοτριβῶ, ἀργοπορῶ, ἀμελῶ, Ἡρόδτ. 9, 51. χωρὶς πτῶσ. Ἡρόδτ. 3, 76. 7, 206.

Ὑπερβαρέω, ῶ. Εἶμαι ὑπερβαρὴς, βαρύνω παρακολὺ· 2) ἐνεργητ. ὑπερφορτίζω· ἐκ τοῦ

Ὑπερβαρὴς, ές, ὁ, ἡ (βάρος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βαρύς, βαρύτατος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1184. πολλὰ μεγάλος.

* Ὑπερβαρυς, ὁ, ἡ. = τῷ προηγ. σημαν. ὁ καλλίτερος τύπος, Lobeck Φρύν. σελ. 589.

Ὑπερβασία, ἡ (ὑπερβαίνω). Κυρίως, τὸ ὑπερβαίνειν τοὺς τεταγμένους ὅρους τῆς γῆς, καὶ τρόπον τινὰ ὑπὲρ τὰ ἐσταμμένα ὅρια πηδᾶν, καὶ εἰτεῦθεν τροπικ. παράβασις δίκου, ἢ ἀδικήματος νόμου, ὅρκου, τοῦ δικαίου, ἢ τοῦ δεόντος, ἁμαρτία, ἔλαφρ. ὑπερηφανία, ἀδικία, ἐπιορκία, μαρτυρία ψευδὴς, παρασπόνδησις· οὐ τὸ, ὕβρις. Ὅμ. καὶ εἰς τὸν πλῆθ. ἀριθμ. πολὺ, οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέουσιν· τὰ ἐξ ἀμαρτήματα, αἱ παραβάσεις τοῦ δέοντος· Ἰλ. Ψ, 589. Ἡσιόδ. Ἔρ. 830. μόνον ποιητ. παρβλ. ὑπέρβασις.

Ὑπερβάσιος, ὁ, Ὀρφ. Ἀργ. 348. = ὑπερβασία· πολλὰ ἀμφίβ.

Ὑπέρβασις, εως, ἡ (ὑπερβαίνω). Κυρίως, τὸ ὑπερβαίνειν, περνᾶν ἀπ' ἐπάνω ἐκείθεν, τὸ παραβαίνειν· 2) = ὑπερβασία· 3) = ὑπέρβατον· 4) ἐνεργ. = ὑπερβίβασις. Πολυδ. 4, 19.

* Ὑπερβατέος, ἁ, έον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπερβαίνω, Πρέπει νὰ ὑπερβῇ, νὰ περάσῃ τις.

Ὑπερβατὴρ, ῆρος, ὁ. = ὑπερβατὴς· ὅθεν

Ὑπερβατήριος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς ὑπερβίβασιν ἀνήκων. «Ὑπερβατήρια θύειν· ἐξυπακουομ. ἱερά. Πολύβ. 1, 11, 1. θυσίαν προσφέρειν διὰ τὴν εἰς τὸ πέραν εὐτυχῆ διάβασιν.

Ὑπερβάτης, ου, ὁ (ὑπερβαίνω). Ὁ ὑπερβαίνων, ἐπάνωθέν τινος εἰς τὸ ἐκεῖθεν μέρος περιών, διαβαίνων.

* Ὑπέρβατον, τό, Μετάθεσις τῶν λέξεων, ἢ μεταλήψεις τῶν κώλων τῆς περιόδου ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἀπὸ ἄλλην. Γραμματικὸν τι σχῆμα. Κνιτιλ. 8, 6, 66. κυρίως δὲ οὐδετ. τοῦ ὑπερβατὸς.

* Ὑπερβατικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπέρβασιν ἀνήκων.

Ὑπερβατὸς, ἡ, όν· ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ὑπερβαίνω, Ὑπερβαινόμενος, τὸν ὁποῖον εὐκόλως δύναται νὰ ὑπερβῇ, νὰ περάσῃ τις, τὸν ἐκεῖθεν μετέβη, ἢ δύναται νὰ μεταβῇ, περνῶν ἐπάνωθεν αὐτοῦ, καὶ νὰ διαβῇ εἰς τὸ ἐκεῖθεν μέρος, Θουκυδ. 3, 25. β) μεταθετιμένος, μετακινητὸς, μεταβεβλημένος, μετατοπισμένος. Ἀριστοτέλ. ῥητ. εἰς Ἀλέξ. 31. «Λέξις ὑπερβατὴ· καὶ «Ὑπερβατὸς ἑηλούων· ὅταν αἱ λέξεις τοσοῦτοι ἔξω τῆς φυσικῆς τάξεως αὐτῶν, καὶ μεταθετῶνται· «ὑπερβατῶς ἐξενοκλίτιαν, νέα καὶ ἐξηγῶτι κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ὑπερβατοῦ. «Ὑπερβατὰ κνήσεως· τὰ διὰ τῶν παρεῤῥιμμένων καὶ μετατεθειμένων λέξεων ἐνεργαζόμενα κνήματα· παρβλ. ὑπερβατόν. Ὁ Ἀριστοτέλ. περὶ Κυπρ. 1, λέγει, «Εὐδήμου ὑπερβατὰ τὰ ὁποῖα, 2, ἁρμηνέως δεῖ τοῦ, «Ὑπερίσχυε ἢ τοῖς χρόνοις, ἢ τοῖς τόποις, ἢ τοῖς μεγέθεσιν. 2) Ἐνεργ. ὑπερβαίνων, ὑπερβάλλων, ὑπερέχων, ὤν, ὑπέρτερος, ἐξαίρετος, προτιμότερος, διαφερόντως ἔχοις, καλλίστως· ἀλλ' ἐπὶ καταφορικῆς ἐννοίας, ὑπερβαίνων καὶ μέτρα, καὶ ὅρια, ἄμετρος, ἀχαρτὴς. Αἰσχύλ. — Παρ' Ἱπποκράτ. περὶ Τέχν. «Ὁρμὴ οὐ τῷ τάχει μᾶλλον, ἢ τῷ ὡς δεῖ, δημιουργείται, οὐδὲ ὑπερβατῶς· αὐτὸ τοῦ, ὡς ἐν παρέδῳ· περιὼν ἀπ' ἐπάνω μόνος.

Ὑπερβεβλημένως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετχ. τοῦ παθ. παρακμ. τοῦ, ὑπερβάλλω, Κατὰ τὸν ὑπερβάλλοντα τρόπον, ἔξω τοῦ μέτρου καὶ τοῦ δέοντος.

* Ὑπερβερεταῖος, ὁ, Μὴν τις τῶν Μακεδόνων.

* Ὑπερβῆ, ἐπ. γ'. πρόσ. ἐνικ. ὑποτακτ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερβαίνω, ἀντὶ, ὑπερβῇ, Ἰλ. Ι, 501.

Ὑπερβιέζομαι, μέλ. ἀσομαι, μτγ. ἀποθ. (βιάζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν βιάζομαι, καταδυναστεύω, καταπιέω, καταδαμάζω, στενοχωρῶ. Θεόκριτ. 3. 118. 2. καθ' Ἡσυχ. Δούκα. «Ὑπερβιαζόμενοι τοῦ κακοῦ, εἰ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ,τι γένωνται, εἰς ἀλογίστους ἐκβάσεις τοιούτου.

Ὑπερβιβάζω, (βιβάζω). Κυρίως τὸ ἐπὶ ἐκεῖνα, ἢ ἐκεῖθεν μέρος φέρω, μεταθέτω, περάσω, ἢ περιπέμπω ἢ παρεμπορεύομαι βιβάζω, περιῶ τι ἐπάνωθέν τινος εἰς τὸ πέραν, ἢ ἐκεῖνο μέρος. 2) μεταθέτω ῥήματα, ἢ λέξεις. ὅθεν

Ὑπερβίβασις, εως, ἡ· Ἡ εἰς τὸ πέραν ἢ ἐ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεῖσθαι μέρος βίβασις, πέρασις, διάβασις, πέρασμα ἐπάνωθεν τῶν ὁρίων εἰς τὸ ἐπέκεινα, ἤτοι εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἀπεκεῖθεν, μετάβασις.

Τ'περβίβασμός, ὁ, = Ὑπερβίβασις· παρὰ δὲ Γραμματικοῖς, = μετάθεσις, μᾶλλον τοῦ τόνου.

Τ'περβίη, ἡ· Δυναστεία, βία, ἀδικία. Σουΐδ. ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. Superbia.

Τ'πέρβιος, Ἐπίρ. ἀντὶ τοῦ, Πάνυ βιαίως, δυνατικῶς, ὑπερηφάνως. Ἰλ. Ρ, 19. «Ὑπέρβιον εὐχετάασθαι· ὑπὲρ δύναμιν, ὑπερηφάνως, κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Τ'πέρβιος, ὁ, ἡ (βία). Πολλὰ βίαιος, ὑπερβάλλων εἰς τὴν βίαν, δύναμιν, πολλὰ μέγας, καὶ ὡς ἐπάνειον τούτου, δυναστικός, ὑπέρογκος, ἀλαζών, ὑπερηφανος. Ἰλ. Σ, 262. «Θυμὸς ὑπέρβιος· βίαιος. Ὀδυσ. Δ, 368. «Μνηστῆρες ὑπέρβιοι ὕβριν ἔχοντες. πολλὰ βίαιον καὶ ὑπερήφανον. Παρὰ Γραμματικοῖς φέρεται καὶ Ἐπίρ. Ὑπερβίως. -- (ἐντεῦθεν ἐγένετο καὶ τὸ Λατιν. Superbus.)

Τ'περβλαστάνω, μελ. στήσω, (βλαστάνω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον βλαστάνω, ἐκφύω βλαστάρια, κλάδους. Θεόφρ. αἰτ. Φυτ. 1, 25. ὅθεν

Τ'περβλαστής, ές, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον βλαστάνων. Θεόφρ. αὐτόθ. «Δεῖ γὰρ μήτε ὑπερβλαστὰς, μήτε κακοβλαστὰς εἶναι τὸ καρποφορήσοντα.

Τ'περβλήδην, Ἐπίρ. (ὑπερβάλλω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, καθ' ὑπερβολήν. Ὀρφ. Ἀργ. 255.

* Τ'περβλημα, τό, (ὑπερβάλλω). Ἡ εἰς τὸ σχῆμα ὑπὲρ τὴν γραμμὴν ἐξέχουσα ἀπιφάνεια. Ἀρχιμ. σελ. 70, 4 5. 45. 47.

Τ'περβλητος, ὁ, ἡ (ὑπερβάλλω). Ὑπερβάλλων, κάλλιστος, ἐξαίρετος, ὡς τὸ, ὑπερβατός, σημτ. 2. Δημοσθ.

Τ'περβλύζω. Μ ὑτω βλύζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βλύζω, ἐκχειλίζω, πλημμυρῶ εἶμαι πλήρης, ὥστε περισσεύω, λίαν βρύω. Ἡλιόδ. παιδ. 2. «Διείπτα τὴν αὐτάρκειαν ὑπερβλύζουσιν οἷνοι αἱ ληναί· ἐκχειλίζουσι, πλημμυροῦσι, εἰσὶ γεμάτα. ὅθεν

Τ'πέρβλυσις, εως, ἡ. Πλημμύρισις, ἐκχείλισις.

Τ'περβοάω, ῶ. Μέλ. ήσομαι, (βοάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν βοῶ, φωνάζω, κραυγάζω.

Τ'περβολάδην, Ἐπίρ. (ὑπερβολή). Ὑπέρμετρα, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερβαλλοντως, καθ' ὑπερβολήν. Θέογν. 484.

Τ'περβολαῖος, αία, αῖον (ὑπερβολή). Εἰς τὴν ἓξ τετσάρων καὶ πέντε τετραχόρδων συντεθειμένην ἐλίμασι τῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς ἐλέγοντο οἱ ἀνώτατοι τόνοι. «Ὑπερβολαῖοι». Πλουτ. ἐκλεκ. χρηστ. «Τὸ παρ' ἡμῖν ἥμιτ μέσον ἐν πέντε τετραχόρδοις θέσεσιν ὁράται, τῶν ὑπάτων, καὶ μέσων, καὶ συνημμένων, καὶ διεζευγμένων, καὶ ὑπερβολαίων.

Τ'περβολῆ, Ἐπίρ. = ὑπερβολήν. Θέογν. κυρίως δὲ δοτικὴ τοῦ

Τ'περβολή, ἡ (ὑπερβάλλω). Τὸ ὑπερβάλλειν, ῥίπτειν ἐπέκεινα, ὑπεράνω τοῦ σκοποῦ βάλλειν. 2) ἡ εἰς τὸ πέραν, ἡ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο μετάθεσις. μεταβολή, μετακόμισις, μεταφορά. Οὐδέτερ. διάβασις, πέρασμα ὑπάνω ὄρου τινός, ἢ θαλάσσης εἰς τὸ ἐκεῖσε μέρος, μετάβασις ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο ἀπάνω τινὸς γινομένη Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 2, 25. «Ἐν τῇ ὑπερβολῇ τῶν ὀρῶν τῶν εἰς τὸ πεδίον· ἔστι δὲ καὶ λόφος, ὕψωμα τόπου, ἕρος, βουνόν, ὀρυφή, ἄκρον ὄρους, ἀπορρωξ, ἡ πάροδος ἐπ' ἄκρου τῶν ὀρέων, τὸ παρ' ἡμῖν Ζυγὸς ὄρους, λεγόμενον. Ξενοφ. ἐν Ἀναβάσ. πολλαχοῦ. καὶ Πολύβ. 3) ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον μεταχείρησις, ἄσκησις, ἡ εἰς τὸ ἄκρον ἐπιτηδευομένη ἔκφρασις, ἡ πρᾶξις, παράκβασις καὶ παρεκτροπὴ τοῦ δέοντος, παρεκβολὴ τῶν ὁρίων τινὸς Καθόλου δέ, πᾶν τὸ ὑπὲρ μέτρον λεγόμενον, πραττόμενον, ἢ μεγαλυνόμενον, τὸ ἔξω τοῦ δέοντος ἢ τοῦ πρέποντος, ἔξω τῆς τάξεως, τοῦ μέτρου καὶ τοῦ συνήθους, ἔκστασον, παραπολύ, ὑπέρμετρον πολλὰ μέγα, ἢ πολύ. Ἰσοκράτ. Βουσ. «Εἰς τοσαύτην δ' ὑπερβολὴν εὐδαιμονίας ἦκουσιν, εἰς τοσοῦτον μεγάλην, ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐδαιμονίαν φθάνουσι. «Τοῦτο γάρ ἐστὶν ὑπερβολὴ τὸ λαβεῖν. Δείναρχ. κατὰ Θεοκρ. τοῦτο εἶναι παραπολύ, παράξενον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, «Τὴρρυθμία λέγεται Δημοσθ. «Ὑπερβολὴν ποιήσομαι· θέλω τὸ ἐπιχειρισθῆναι μὰ ὅλα τὰ δυνατά μου, ἢ θέλω βάλλει ὅλα τὰ δυνατά μου. «εἰς ὑπερβολήν,» καὶ, «καθ' ὑπερβολήν,» καὶ, «ὑπερβολῇ,» ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπέρμετρα, πέραν τοῦ δέοντος· καὶ, «εἰς ὑπερβολὴν τινος,» περισσότερον, παρὰ — πλέον, ἢ — Vulck. Ἰπποκ. 938. 4) Εἰς τὴν Μαθηματικὴν καμπύλη τις γραμμή. Ἀπ. Περγ. Ἐκ τοῦ μαθ. ὑπερβάλλομαι, ἀναβολή, ὑπέρθεσις χρόνου, τὸ ἀναβάλλειν, ἀφίνειν τι εἰς ἄλλον καιρόν· «ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυτίοισι,» Ἡροδ. 8, 112. Πολύβ. 14, 9, 8. Εἰς ἄλλους δὲ συγγραφ. δὲν ἀπαντᾶται κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην.

Τ'περβολία, ἡ = Ὑπερβολή, Ἡσύχ. ὅστις ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, κόρος καὶ ὕβρις· ὡς καὶ τό, ὑπερύλβη, καὶ, ὑπέρβασις.

Τ'περβολικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. (ὑπερβολή). Ὁ ἀνήκων εἰς ὑπερβολήν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὑπερ τὸ δέον ὤν.

* Τ'περβολίμος, ὁ, ἡ (ὑπερβολή, σηματ. 4.) Ἀναβεβλημένος, τὸν ὁποῖον ἀναβάλετις· «δίαιτα». ἀναβεβλημένη, ὑπεργεσιμένη. Σχολ. Ἀριστερ Σφῆκ. 593.

* Τ'περβόρειος, καὶ, ὑπερβόρεος, ὁ, ἡ (βορρᾶς). Ὁ ἐκεῖσε τοῦ βορρᾶ κατοικῶν, ὁηλ. εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς ἄρκτου, ὅθεν οἱ Ὑπερβόρειοι, ἢ Ὑπερβόρεοι, μυθικὸν τι ἔθνος, περίφημον διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ εὐδαιμονίαν των, εἰς τὰ ἄκρα τοῦ βορείου κατοικοῦν· κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμηρ. ὕμν. 6, 29. ἐν. ἐξαίρ. Πινδ. Π. 9, 10, 47. καὶ Ἡροδ. 4, 32, καὶ ἑφξ. Διονύσ. Ἁλικ. «Κόρη ὑπερβορίων· ἡ ἐπέκεινα τοῦ βορρᾶ κατοικοῦσα. Παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. «Τύχης ὑπερβορέουν· ὁ Σχολ. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ὑπερῤῥορίου, ἀμέτρου, ἀπείρου.

* Τ'περβορίς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτ. ποιητ. ἐηλ. τοῦ, ὑπερβόρεος.

Τ'περβριθής, έος, ὁ, ἡ (βρῖθος). ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαρύς, ὑπερβαρής. Λίαν, εἰς ὑπερβολὴν φερτωμένος. Σοφοκλ. Αἰ. 951. «ὑπερβριθὲς ἄχθος».

Τ'περβρίζω, (βρίζω). Εἰς τὸ Παθ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον βράζω, καὶ διὰ τοῦτο ἐκχειλίζω, χύνομαι ἔξω. Ἀνθολογ.

Τ'περβρυχάομαι, μέλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. καὶ μετ' ἀορ. παθ. (βρυχάομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον βρυχῶμαι, ὠρύομαι.

Τ'περβρύω, (βρύω). Ὑπερ τὸ μέτρον βρύω, ὑπερβλύζω, εἶμαι γεμάτος. Λουκιαν. (ν.)

Τ'περβύθιος, (βυθός). Ὑποκάτω εἰς τὸ ὕδωρ, εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ὕδατος, Ἀναλέκτ. 2. σελ. 150. ἡμιτρ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑποβρύχιος

Τ'περγάζομαι, μέλ. άσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἐργάζομαι). Ἐργάζομαι, βουλεύω ὑποκάτω, κατασκάπτω· «ἀρουραν εἰς σποράν ὑπεργάζεσθαι», καλλιεργῶ, γεωργῶ, ἀροτριῶ, σιωρύττω, διὰ τῆς γεωργίας ἑτοιμάζω. Διον. Ἁλικ. οὕτω καὶ Ξενοφ. Οἰκ. 16, 10. «τῷ σπόρῳ γῆν ὑπεργάζεσθαι». 2) κάμνω ὑπήκοον, ὑποβάλλω, ὑποχειρόω, ὑποτάσσω. 3) Ἐργάζομαι, κάμνω τι κρυφίως. 4) = ὑπηρετέω, Ἐπιγραφ. Χανδλερ. Ἀριθμ. 110. ὡς καὶ παρ' Εὐριπ. Μηδ. 870. «Νῶν πολλὰ φίλα ὑπείργασται».

Τ'περγαμία, ἡ (γάμος). Ὁ παράκαιρα γινόμενος γάμος, ὑπανδρεία. = ὑφιγαμία. Φώτ.

* Τ'περγαργαλίζω, (γαργαλίζω). Ὑπέρμετρα, εἰς ὑπερβολὴν γαργαλίζω, κνήθω.

Τ'πέργειος, ὁ, ἡ (γέα, γῆ). Ἐπάνω τῆς γῆς, ἤτοι ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς ὤν. «Ὑπέργεια ζῶα, οἷς ἐναντιοῦται τὰ τρωγλοδυτικά».

Τ'περγελοιος, ὁ, ἡ (γελοῖος). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον γελοῖος, ἀξιογέλαστος.

Τ'περγεμίζω, (γεμίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον γεμίζω, φορτώνω. Ξενοφ.

Τ'περγεμω, (γέμω). Ὑπεργεμίζω, ἢ εἶμαι παντοχόθεν γεμισμένος, γεμάτος. «πανδοκεῖα.

Τ'περγενναόμαι, ῶμαι. = ὑπερφύομαι. Ἡσύχ.

Τ'περγηράσκω, μέλ. ἀσομαι, (γηράσκω, ἀνώμ.) Ὑπερ τὸ μέτρον γηράσκω, εἶμαι πολλὰ γέρων. Διογ. Λαέρτ. 8, 52.

Τ'περγήρεως, ὁ, ἡ. Σχολ. Ανν. 18. καὶ

Τ'πέργηρος, καὶ, Ὑπέργηρως, ω· ὁ, ἡ (γῆρας). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, εἰς ὑπερβολὴν γηραιός, λίαν γηραλέος, ἐσχατόγηρως. Αἰσχύλ.

Τ'περγομος, ὁ, ἡ (ὑπερτέμνω). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον γόμον ἔχων, λίαν γεμισμένος, ὑπερφορτωμένος, Στραβ. 17, σελ. 1173.

Τ'περγράφω, (γράφω). Ἐπάνω τινὸς, ἢ πλέον τοῦ δεοντος, παρεπάνω γράφω, ἢ ζωγραφίζω.

Τ'περγυιος, ὁ, ἡ (γύα, γυῖα) = ὑπερμήκης, ἡ, ὑπερμεγέθης. Ἡσύχ.

Τ'περδᾱτυς, έος, ὁ, ἡ (δατύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δασύς, μαλλιαρός, τριχώδης, πυκνὸς μὲ φύλλα, ἢ δένδρα, ὑλώδης. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 2, 15. «Ἀνδρα ὑπέρδασυν, λίαν μαλλιαρόν· καθόλου δέ, πολλὰ δασύς, πυκνός.

Τ'περδεής, έος, ὁ, ἡ (υἱός). Ὁ ὑπερειμενος, ἤτοι ἀνώτερος ἑαυτοῦ, γόβου, ἀπότητος, ἀφοβος· ὅθεν Ἰλ. Ρ, 370. «Ὑπερδεᾶ σῆμαν ἔχοντας· ἐπὶ αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερδεέα, ὑπερδεᾶ, ἢ, ὑπερδεῆ· ὡς τὸ, ἀλεᾶ, ἐκ τοῦ ἀλεής, ἀντὶ ἀλεᾶ, κ. τ. τ. Μ' ὅλον τοῦτο παρέχουσι μερικοὶ Γραμματ. τὴν λέξιν ἐνταῦθα παρὰ τὸ, δέομαι, πολλῷ κατώτερον.

Τ'περδείδω, Μ. εἴτω (δείδω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τινος δείδω, φοβοῦμαι, ἕνεκέν τινος εἶμαι εἰς φόβον διά τινα φοβοῦμαι. Ἡροδ. 3, 94. Σοφοκλ. Ἀντ. 82.

Τ'περδειμαίνω, (δειμαίνω) = τῷ προηγμ. Διὰ τινα φοβοῦμαι· «τινά». Ἡροδ. 5, 19.

Τ'πέρδεινος, ὁ, ἡ (δεινός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δεινός, ἁρμητικός, καταπληκτικός, φοβερός, ἐπικίνδυνος, καὶ αὐτῶ καθ' ὅλας τὰς σημασίας τοῦ ἁπλοῦ. κ. τ. λ.

Τ'περδειπνέω, ῶ (δειπνέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον δειπνῶ, ὑπερτρυφῶ. Ἡσύχ.

* Τ'περδέξιον, τό, χωρίον τι τῆς Δέσβου.

Τ'περδέξιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — ίως (δεξιός). Εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, εἰς τὸ δεξιὸν μέρος κείμενος, Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 8, 2. παρὰ. 3, 4, 37. 5, 7, 31. — β) καθόλου, κείμενος ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, ὑψηλότερα κείμενος, ἢ στεκόμενος, μετὰ γεν. 2) τροπικ. Ὑπερκείμενος, ἀνώτερος, ὑψηλότερος, ὑπέρτερος, κρείττων· μετὰ γενικ. τοῦ προτ. ἢ πρᾶγμ. τοῦ ὁποίου τις εἶναι ἀνώτερος, καὶ μετὰ δοτ. ἐναντίου, κατὰ τὸ ὁποῖον τις εἶναι ὑπέρτερος. «Ὑπερδέξιος τῆς ἀκαίας ἀρετῆς». Πλουτ. Νουμ. 20. οὕτω καὶ παρὰ Πολυβ. «Ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ, τοῖς δικαίοις» ἀνώτερος, νικητὴς, καὶ Ὑπερδεξίως ἄνω, ἐπάνω, ὑπεράνω. Ἀλλὰ τὸ «Ὑπερδέξιος τόποι, λόφος, Ὑπερδέξιον χωρίον· σημαίνει μὲν τὸ, ὑψηλὸς, παρίσταται ὅμως καὶ ἡ θέσις τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀριστεροῦ μέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρους τοῦ τόπου, ὑψηλότερος εἰς τὸ δεξιὸν μέρος. Ξενοφ.

Τ'περδέω, μέλ. ήσω, (δέω, ἀνώμ.) Ἐκεῖσε ἀπάνω δένω, δένω ἐπάνωθεν, ἢ ἀπ' ἐπάνω, δένω, ἐπανωδέω.

Τ'περδιαλέγομαι, Λουκιαν. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπαρ διαλέγομαι.

Τ'παρδιατείνομαι, μέσ. (τείνω). Ὑπέρ τὸ μέτρον διατείνομαι, τεντόνομαι ὑπέρμετρα, ὁμιλῶν, λέγων, φωνάζων. Λουκιαν.

Τ'περδίδωμι, μέλ. δώσω (δίδωμι). Δίδω ὑπέρτινος, ἢ ἀντί τινος Κύριπ.

Τ'περδικάζω, μέλ. άσω (δικάζω). Ὁμιλῶ εἰς τὸ κριτήριον ὑπέρ τινος, τὸν ὑπερασπίζομαι· μετὰ γεν. 2) ἀδικοῦμαι, παρὰ τοῖς Ο'.

Τ'περδικέω, ῶ· μέλ. ήσω. Ἐπὶ κριτηρίου ὁμιλῶ, ὑπέρ τινος συνηγορῶ, ὑπερασπίζομαι, ντινόχω, ἔτι δὲ καὶ, ὑπερασπίζομαι πράγμά τι, τὸ διευθετεύω· ■τοῦ λόγου■, Πλάτ. Φαίδων σελ. 86. ἐκ τοῦ

Τ'περδικος, ὁ (δίκη). Ὁ ὑπέρ τὸ μέτρον δίκαιος, πάνυ ἢ ὑπερβολικῶς δίκαιος. Σοφοκλ. Αἴ. 1119. ■Τὰ σκληρὰ γὰρ τοι, κἂν ὑπερδικῇ τις, δαπανᾷ· καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. — 2) ὁ ὑπερασπιζόμενος, προστατεύων τὸ δίκαιον. Πίνδαρ. Πύθ. 10, 68. ■Νέμεσις ὑπέρδικος■ ἐκδικητική. Πολυδ. ■Τπέρδικοι, συνήγοροι, οἱ τὸ δίκαιον ὑπερβαίνοντες■, ὃ ἐστὶν, ἄδικοι· ὁ φών. ἔχει. ■Τπέρδικον, τὸν ἀκροδίκαιον, καὶ σφόδρα δίκαιον■.

Τ'περδίπηχυς, εος, ὁ, ἡ (δίπηχυς). Περισσόν, ἢ περισσότερον ἀπὸ δύο πήχεις.

Τ'περδιστεύω (δίστευω). Τπερτερῶ, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὸ βίψιμον τοῦ δίστου, ρίπτω τὸν δίστον μακρύτερα παρ' ἄλλον τινά· καθέλου δέ, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ. ■τινά τινι■. Ἡλιόδ. Ἀλεξ.

Τ'περδισσύλλαβος, ὁ, ἡ (δισσύλλαβος). Ὁ παραπάνω, ἢ περισσότερον ἀπὸ δύο συλλαβὰς ἔχων. Στέφαν. Βυζάντ.

Τ'περδοξέω, ῶ (δοξέω, ἀνώμ.) ■Ταῦτά μοι ὑπερδοξεῖν· τοιαύτη εἶναι δόλου καὶ ἡ γνώμη μου. ἐκ Φιλοστράτ.

Τ'περδοξάζω (δοξάζω). Λίαν ἄγαν δοξάζω, Ἰγνατ. ἐπιστ. ὄθεν ■Τπερδεδοξασμένος■· λίαν, ἢ ὑπὸ πάντων, ἢ πάντοτε δεδοξασμένος. Ἡμνωδ.

*Τ'περδύναμος, ὁ, ἡ (δύναμις). Ὁ ὑπερέχων, ὑπερβάλλων κατὰ τὴν δύναμιν, ὁ ἔχων ὑπερβολικὴν δύναμιν. ὄθεν

Τ'περδυναμόω, ῶ. Καταδυναστεύω· παρὰ τοῖς Ο'.

Τ'περδώριος, ὁ, ἡ (δώριος). Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου, τόνου, παρὰ τοῖς παλ. ἰδ. ῥύθμος.

Τ'περέζομαι, μέλ. ὑπερεδοῦμαι, παθ. ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνώμ.) Παρεκπάνω καθέζομαι, κάθημαι.

Τ'περεθίζω, (ἐρεθίζω). Ὀλίγον τι ἐρεθίζω, παραθαρρύνω, Ἀππιαν.

*Τ'πέρεια, ας, ἡ, Πηγή τις πλησίον τῶν Φαιῶν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Ἰλ. Β, 734. Ζ, 457. 2) Ὄνομα πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν πρότερον ἐκατοικοῦν οἱ Φαίακες, Ὀδ. Ζ, 4. λέγεται δέ, ὅτι ἦτον ἡ μετὰ ταῦτα Καμάρινα εἰς τὴν Σικελίαν.

*Τ'περείδον, ἀπαρέμφ. ὑπεριδεῖν, (εἶδον) ἀόρ. τοῦ ὑπεροράω· παραβλέπω, καταφρονῶ.

Τ'περείδω, (ἐρείδω) Ὑποκάτω ἐρείδω, στηρίζω, στυλόνω. ■Τπερεῖσαι λίθους■, Πίνδ. Νέμ. 8, 80. Πλούταρχ. Ῥωμ. ■Τπερείδων ἑρυμνά■.

Τ'περεικον, τὸ, (ἐρείκη) Εἶδος χόρτου, Διοσκορ. 3, 171. Πλίν. 26, 8. 27, 4. Hypericum perforatum, ἢ ericoides, Διν Johanniskraut, Γερμαν. Γράφεται δὲ καὶ, ὑπέρικον.

Τ'πέρειμι, (εἰμὶ) Ὑπεράνω, ἀνώτερος εἰμὶ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· ■ὑπερέστηται, περιέστηται, κρατήσειαι.

*Τ'πέρειμι, (εἶμι) Ἐπάνωθεν ἀναχωρῶ, φεύγω.

Τ'περειπεῖν, (εἰπεῖν, ἀνώμ.) Ὑπέρ τινος εἰπεῖν, ὑπαγορεύειν. μετὰ γεν.

Τ'περείπω, (ὑπὸ, ἐρείπω, ἀνώμ.) Ὑποσκάπτω τι διὰ νὰ πέσῃ, σκάπτω ὑποκάτω τινός, διὰ νὰ ἀνατρέψω αὐτό· καταβάλλω, καταῤῥίπτω ἐρημίζω τι, ἀφαιρῶν ὑποκάτωθεν τὸ ὑποστήριγμα· ■ὑπερεικομένην καὶ περιπίπτουσαν■. Πλούταρχ. οὕτω καὶ εἰς Ἀντώνιον, 83. ■Τπερείπει καὶ διεργάζεται τὴν καιτάνα. 2) ἀμεταβ. κατ' ἀόρ. β'. ὑπῆρι πον, καταπίπτω, βυθίζομαι κάτω, ■αὐτοῦ γὰρ ὑπῆριπε φαίδιμα γυῖα■, ὄπασαν κάτω τὰ λαμπρά, ὡραῖα μέλη του. Γλ. Ψ, 691.

Τ'περείσις, εως, ἡ· (ὑπερείδω) Τὸ ὑπερείδειν, ὑποστηρίζειν, ὑποστήριξις.

Τ'περείσμα, τὸ, (ὑπερείδω) Ὑποστήριγμα, τὸ ὑποκάτω τινὸς τιθέμενον ἐρεισμα, (ὑπακούμβισμα).

Τ'περειστικός, ἡ, όν (ὑπερείδω). Ὁ εἰς τὸ ὑπερείδειν ἀκόμων, ἐπιτήδειος, ὁ ὑποστηρίζων· ■βακτηρία ὑπερειστική■.

*Τ'περεκβάλλω (βάλλω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω ἐκβάλλω, ῥίπτω, φθάνω, ἢ ἐκτείνομαι, ἐξαπλόνομαι, Θουκ. 8, 104. ἰδ. Ποππωνα, 1, σελ. 244.

Τ'περέκεινα, ἐπίῤῥ. (ἐκεῖνος) ὡς τό, ἀπέκεινα, Πέραν, ἐκεῖθεν, πέραν ἔξω.

Τ'περεκθεραπεύω (θεραπεύω). Λίαν ἐκθεραπεύω, δι' ἀποδεδειγμένης θεραπείας, ὑπηρεσίας, καὶ τιμῆς ζητῶ, πάσχω τι κερδήσω, ν' ἀποκτήσω τὴν εὐνοιάν τινος. Αἰσχίν. περὶ Παραπρεσβ. 53. ■Τπερεκθεραπεύσας αὐτόν■.

Τ'περέκκειμαι, ἐλλειπ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Ὑπεράνω ἔκκειμαι, προέκκειμαι, κεῖμαι ἔξω, εἶμαι ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ἐξέχω. Πλούταρχ.

*Τ'περεκκρεμάννυμι (κρεμάννυμι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω κρεμῶ ἔξω.

*Τ'περέκκρισις, ἡ (κρίσις). Ὑπερβολικὴ χώρισις, ἢ κένωσις.

Τ'περεκπαίω, μέλ. παιήσω (παίω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω κτυπῶ· τροπικ. δέ, ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ· Ἡλιόδ. Ἀλεξ.

Τ'περεκπέμπω (πέμπω). Ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ, ἢ ὑπεράνωθεν ἐκπέμπω, ῥίπτω.

Τ'περεκπερισσοῦ, Ἐπίῤῥ. ἀντὶ, ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ. Περισσότερον τοῦ δέοντος, περισσότερον, παρὰ πολύ. Ν. Δ.

*Τ'περεκπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Ἐπέκεινα ἐκπίπτω, πέραν τοῦ σκοποῦ ἀπομακρύνομαι, παρεκβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω τὸ μέτρον. ■Πάσαν ὑπερεκπίπτων ἔννοιαν· Γρηγόρ. Ναζ.

Τ'περεκπλήσσω, μέλ. ξω (πλήσσω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκπλήσσω, τρομάζω, παθ. ὑπερεκπλήττομαι, λίαν ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, κεπίτιτιμ. Ξενοφ.

Τ'περέκπτωσις, εως, ἡ (Ὑπερεκπίπτω). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἔκπτωσις, ὑπερβολή. Λογγῖν. 15, 16.

Τ'περέκτεσις, εως, ἡ. Ἡ ἐπέκεινα τοῦ δέοντος, ἢ ὑπεράνω τινὸς ἔκτασις, ἐκ τοῦ

Τ'περεκτείνω, μέλ. ενεῶ (τείνω). Ἐπάνωθεν, ἢ ἐπέκεινά τινος ἐκτείνω, ἐξαπλόνω, Μάρκ. Τπερεκτείνομαι· ὑπεράνω, ἐπέκεινά τινος ἐκτείνομαι, ὑπεραίρομαι, ὑψοῦμαι, ἐξακλοῦμαι.

Τ'περεκτίνω, Μ. ἰσω (τίνω, ἀνώμ.), μετὰ γενικ. Ὑπὲρ τινος ἐκτίνω, πληρόνω διά τινα· Λουκιαν. ■Τπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν■. (ε ἐπικ. ι Αἰτ.) ὄθεν

Τ'περέκτισις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τινος ἔκτισις, ἢ διὰ ἄλλον τινὰ πληρωμή.

Τ'περεκτρέπομαι, Παθ. (τρέπω, ἀνώμ.)· ■τινά■ Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκτρέπομαι, φεύγω ἀπό τινος· ἄμφ.

Τ'περεκφεύγω (φεύγω, ἀνώμ.) μετὰ αἰτιατ. Περισσότερον ἢ ἐπέκεινα ἐκφεύγω, Ἱπποκράτ. ὅτις αὐτὸ τοῦτο ἔτι καὶ ■Τπερφεύγω■ λέγει.

Τ'περεκχέω, μέλ. χεύτω (χέω, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἐκχέω, ὑπὲρ τὸ δέον ἐκχέω, πλημμυρῶ· ὄθεν

Τ'περέκχυσις, εως, ἡ. Ἡ ἐπάνωθέν τινος, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον ἔκχυσις, ἐκχείλισις. 2) πλημμύρα.

Τ'περέλασις, εως, ἡ (ἐλαύνω) = ὑπερβολή, καὶ, ὑπέρβασις. Ἡσύχ.

Τ'περέλαφρος, ὁ, ἡ (ἐλαφρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐλαφρός, Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 31. ἐπίθετον τοῦ λαγωοῦ.

Τ'περεμβάλλω, μέλ. βαλῶ (βάλλω, ἀνώμ.). Ἀνωθεν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐμβάλλω, ῥίπτω, παρὰ Ξενοφ. Κυνηγ. 5, 8. ■Ἐν ταῖς ἐχίναις μὴ ὑπερεμβάλλεσθαι· ἀντὶ τοῦ, λίαν βραδύνω, ἀργοπορῶ, διατριβὴν ποιοῦμαι· ὡς τὸ τῆς συνηθείας ■ἐμβαίνω παραπολύ εἰς τὰ ἴχνη τοῦ ζώου· ὅ ἐστι, μετ' ἀκριβείας ζητῶ αὐτά, προσέχω εἰς αὐτὰ ὑπὲρ τὸ δέον■.

Τ'περεμέω, μέλ. έσω (ἐμέω). Ὑπὲρ τὸ δέον ἐμέω, ἐξεμῶ.

Τ'περεμπίπλημι (πίμπλημι, ἀνώμ.). Γεμίζω ἕως ἐπάνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρόω, γεμίζω. Μέσ. ■Τπερεμπίπλαμαι■· πληρόω, γεμίζω ἐμαυτὸν ὑπὲρ τὸ δέον. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 14.

*Τ'περεμπλήθω (πλήθω). Εἶμαι ἕως ἐπάνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον γεμάτος· ■τινός■.

Τ'περεμφορέομαι, οῦμαι, Παθ. (φορέω). Πληρόω, γεμίζω ἐμαυτὸν ὑπὲρ τὸ δέον, φορτόνομαι ὑπὲρ τὸ μέτρον. Λουκιαν.

Τ'παράνδοξος, ὁ, ἡ (ἔνδοξος). Ἄγαν, σφόδρα, κατὰ πολλὰ ἔνδοξος, περίφημος, περίβλεπτος.

Τ'περενιαυτίζω (ἐνιαυτίζω). Περισσότερον ἑνὸς ἐνιαυτοῦ διατρίβω, περισσότερον ἀπὸ ἕνα χρόνον βαστῶ. ■Μόνῳ δὲ τῷ σύκῳ καὶ ὑπερνιαυτίζειν ἔξεστιν■. Ἰουλιαν. Σεραπίωνι.

Τ'περεντελής, ές, ὁ, ἡ (ἐντελής). Λίαν ἐντελής, περισσότερον παρὰ ἐντελής. Δίων Κάτ.

Τ'περέντευξις, εως, ἡ (ὑπερεντυγχάνω). Ἔντευξις, μεσιτεία ὑπέρ τινος, παράκλησις εἰ ἄλλον τινά. Γρηγόρ. Ναζ.

*Τ'περεντρυφάω (τρυφάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐντρυφῶ, αἰκίζομαι, ἢ ὑπερηφανεύομαι (χυδ. καμαρώνω, κάμνω γαΐζια), Ἀλκίφρ. ■Δοκεῖ δὲ μοι μᾶλλον ὑπὸ τούτων τετυφῶτσαι, καὶ ὑπερεντρυφᾶν ἡμῖν, λοιπὸν οὐκ ἀποκλείοντα■.

Τ'περεντυγχάνω, μέλ. τεύξομαι (τυγχάνω, ἀνώμ.). Ὁμιλῶ, μεσιτεύω ὑπέρ τινος. Παῦλ. πρὸς Ῥωμ. 8. ■Τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν· καὶ μετὰ μόν. γεν.

Τ'περεξαίρω (αἴρω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξαίρω, ὑψόνω, σηκόνω. Εὐστάθ.

Τ'περεξανθέω, ῶ (ἀνθέω, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἐξανθῶ. Πολυδ.

Τ'περεξαπατάω, ῶ, μέλ. ήσω (ἀπατάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξαπατῶ, πλανῶ.

Τ'περεξερύω, παρ' Ἡροδότ. 7, 235. ἤμαρτ. ἀόριστ. ἀντὶ τοῦ, ὑπεξερύω· Ἀποσπῶ, ἐκριζόνω, ἐκβάλλω.

*Τ'περεξέχω (ἔχω, ἀνώμ.). Ὑπέρ τινος ἐξέχω, ὑπερτερῶ.

*Τ'περεξηκοντούτης, ος, ὁ, ἡ (ἑξήκοντα). Ὑπὲρ τὰ ἑξήκοντα ἔτη, περισσότερον ἀπὸ ἑξήντα χρόνους ἔχων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 974.

Τ'περεξηκοντούτης, ὁ, ἡ, = τῷ πρεσβ.

*Τ'πέρεξις, εως, ἡ (ὑπερέχω). Ὑπερμετρος ἕξις, ἰδιότης, Πλάτ. Τίμ. σελ. 87. Ε.

Τ'περεξίστημι, ■τῆς ἀρχῆς■· παρ' Ἰωσήπ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

'Αρχ. 20, 2, 3. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπεξίστημι· ἐκβλίνω.

Τ'περεπαινέω, ῶ, μέλ. έσω, καὶ ήσω (ἐπαινέω). Ὑπέρ τὸ μέτρον ἐπαινῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. 6, 5, 23. Ἀριστ. Ἰππ. 685.

Τ'περεπαίρω (αἴρω, ἀνώμ.). Ὑπέρ τὸ μέτρον ἐπαίρω, ὑψόω, ἐπαινῶ, Ἀππιαν.

* Τ'περεπαίγομαι, παθ. (ἐπαίγω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐπαίγομαι, βαΐζομαι. Τὸ ἐνεργ. ὑπερείγω, δὲν ἀπαντᾶται καθόλου. Ἀππιαν.

Τ'περεπιθυμέω, ῶ (ἐπιθυμέω). Ὑπέρ τὸ μέτρον ἐπιθυμῶ, ἐρεύγομαι, ζητῶ. Ξενοφ. Κυρ. 6, 1, 3.

Τ'περεπιτείνω, (τείνω). Ἀκόμη περισσότερον ἐπιτείνω, τεντόνω, Ἀρτεμιδ. 3, 59.

Τ'περέρπτω, Μ. ἕψω (ὑπὸ, ἕρπτω). Ὑποκατέχω ἕρπτω, τρέχω, κατατρέχω, ὑποκατέχω· ὡς τὸ, ὑπεσθίω· καθόλου δὲ, ὑποκάτω ἔχω, ὑφαρπάζω, ὑποσύρω, ἀποκρύπτω. Ἰλ. Φ, 271. «Κοινὴν ὑπέρεπτε ποδοῖιν· ὑπεσύρων, ὑπέρπαζον, ὡς ὑπεσθίων τρόπον τινὰ τὴν ὑπὸ τοὺς πόδας κόνιν. Κοϊντ. Σμυρν. 9, 376. «Λυγρὰ ὑπέρεπτον ἀνίαιν· ἔτυπτον κατέτρωγον αὐτὸν αἱ λῦπαι, οἱ πόνοι.

Τ'περέρκω, ῶ (ἕρκω, ἀνώμ.), ἐξειρίτης δὲ Μέσ. Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἕρκομαι, ἀγαπῶ· μετὰ γενικ.

Τ'περέρημος, ὁ, ἡ. Παντάπασιν ἔρημος.

Τ'περέρχομαι, ἀποθ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. (ἔρχομαι, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν, ἢ ἐπάνω τινὸς ἔρχομαι, περιῶ, ἐξαπερνῶ, περνῶ ἀπ' ἐπάνω τινὸς εἰς τὸ πέραν μέρος. Ξενοφ. Ἀναβ. 4, 4, 2. «Ὑπερῆλθον τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Πλιθ. Ὀλυμ. 13, 20.

Τ'περεσθίω, μέλ. ὑπερέδομαι (ἐσθίω, ἀνώμ.). Ὑπέρ τὸ μέτρον ἐσθίω, τρώγω. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 4.

* Τ'περέσυμμαι, παθ. παρακειμ. τοῦ, ὑπερτείνω.

* Τ'περέσχεθον, ἀόριστ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερέχω, Ἰλ. Α. 785. «Ἕδητ γὰρ τέλιος ὑπερέσχεθε γαίηφι· ἀνατείλει ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπὲρ τὴν ἦπειρον.

Τ'πέρευ, Ἐπίρ. (ὑπέρ, εὖ). Λίαν, σφόδρα καλῶς, ἐξαιρέτως καλῶς, καλλιστα. Ξενοφ. καὶ Δημοσθ.

Τ'περύγης, Ἐπίρ. ἐπιτατικὸν τοῦ, εὐγε. Λίαν, σφόδρα εὖγε, ὑπερκάλως. Λουκιαν. Παρασ. 9.

Τ'περύγομαι, μέλ. ξομαι, μέτ. ἀποθ. (ὑπό, ἐρύγομαι). Ἐμέω, ἐξεριῶ· ἀντὶ τοῦ, ἀπερεύγομαι, ἔπαξεν ὁ Ἐρυγεὺς εἰς Ἀπόλλωνα. Ἀργ. 2, 184. ἐκ Χειρογράφων, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν.

Τ'περευδαιμονέω, ῶ (εὐδαιμονέω). Ὑπέρ τὸ μέτρον εὐδαιμονῶ, εὐτυχῶ, εἶμαι εὐτυχὴς, μακάριος.

Τ'περευδοκέω, ῶ (εὐδοκέω)· καὶ

Τ'περευδοκιμέω, ῶ (εὐδοκιμέω). Ὑπέρ τὸ μέτρον, πρόφρα εὐδοκιμῶ, εὐρίσκω, ἢ ἔχω φήμην, δέξαν. Λυσίας.

Τ'περευδής, ἐος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ὑπέρευδρος. Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 167.

Τ'περευκαιρέω, ῶ (εὐκαιρέω). Λίαν εὐκαιρῶ, πολλὴν καὶ καλὴν εὐκαιρίαν ἔχω· ἐπὶ πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ, ἐπωφελὲς, ὠφέλιμον, ἱκανὸν, ἐπιδέξιον, καλλίβολον εἶναι. «Οἱκία ὑπερευκαιρέουσαν. Ἱπποκρατ. Ἐπιστ.

Τ'περευπρεπῶ, Ἐπίρ. (εὐπρεπὴς) Λίαν εὐπρεπῶς, κοσμίως· Σχολ. Σοφοκλ. Αἴαντ. 707.

* Τ'περευτυχία, ἡ (εὐτυχία). Ἡ εἰς ὑπερβολὴν μεγάλη εὐτυχία. Ἀναλ. 2, σελ. 391.

Τ'περεύφημος, ὁ, ἡ (εὔφημος) Λίαν εὔφημος, περίφημος.

Τ'περευφραίνω (εὐφραίνω). Λίαν εὐφραίνω. Παθ. «Ὑπερευφραίνομαι, μετὰ μέσ. μέλ. λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον εὐφραίνομαι, χαίρω.

Τ'περεύχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (εὔχομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὔχομαι. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 11, 4. 3. 2) «Ὑπερεύχομαι τινός· ἀντὶ τοῦ, εὔχομαι, δέομαι, προσεύχομαι ὑπὲρ τινος. Ἡλιόδ. Ἀλιξ.

Τ'περεύωνος, ὁ, ἡ (εὐωνος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον εὔωνος, λίαν εὐθηνὸς. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ.

Τ'περεχθαίρω (ἐχθαίρω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐχθαίρω, μισῶ, μετὰ αἰτιατ. Σοφοκλ. Αἴαντ. 128. ἐδιτ. Νεωτ. Δουκα. «Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει.

Τ'περεχόντως, Ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ, ὑπερέχω. Καθ' ὑπεροχήν, ὑπερβαλλόντως, ἐξαιρέτως, πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων. Εὐστάθ.

Τ'περέχω, ἐπικ. ὑπειρέχω, Ἰλιάδ. καὶ Θέογν. (ἔχω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω ἔχω, κρατῶ, ἀνωθεν ἐπιβάλλω, κρατῶ, βαστῶ ἀπ' ἐπάνω· κατὶ τινος. Ἰλ. Β. 426. «Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπειρανέες ὑπείρεχον (ἀντὶ, ὑπερεῖχον) Ἡφαίστοιο· ἐκράτουν ἀπ' ἐπάνω τοῦ πυρὸς· ἔξαιρ. κρατῶ τι ὑπεράνω τινὸς πρὸς βοήθειαν καὶ ὑπεράσπισίν του, συνών. «χεῖρα, ἢ χεῖρας τινὸς ὑπερέχειν· ἀντὶ τοῦ, ὑπερασπίζειν, βοηθεῖν, ὑπερνῶ τινὸς κρατεῖν τὴν χεῖρα διὰ σκεπασμὸν καὶ βοήθειαν· «(αὐτῷ) ὑπέρεχε χεῖρας Ἀπόλλωνι, ὁ Ἀπόλλων ἁπλώνει ἐπάνω αὐτοῦ τὰς χεῖρας, δηλ. τὸν ἐπεσκέπαζε, τὸν ὑπερησπίζετο. Ἰλ. Ε, 433. καὶ Ι, 420. καὶ 687. «— μάλα γὰρ ὄθεν εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἐπὶ ὑπερέσχεν· ἐσκέπασεν, ἐφύλαξεν· ἀλλ' Ἰλ. Δ, 249. μετὰ δοτικ. «Ὀψὲ ἴδητ' αἰὲ ὑμῖν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίωνα καὶ, «πλάνων οἱ ὑπέρσχε χεῖρα», Ὀδ. Ξ, 184. Θέογν. 755 Ἐμστ. Λουκ. Τίμ. 10. Ἀπολλων. 3, 986. 2) εὐδετέρως δὲ, ἔχω, προέχω, ἀνώτερος, ὑψηλότερος εἶμαι τῶν ἄλλων· χωρὶς πτῶσ. Ἡροδ. 5, 92, δ. 7, 10, 5. Ἰλ. Γ, 210. «Στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπέρεχεν εὐρεῖας ὤμους· τὸ ἐποῖο στίχ. 227. «Ἕξοχος εὐρέας ὤμους· εἶπεν, ὑπέρτινος ἔξοχα, ἀνωφέρομαι, εἶμαι μεγαλείτερος, μετὰ γεν. «γαίης, Ἰλ. Δ, 735. ἐπὶ ἀστέρων, ἀνατέλλω, Ὀδ. Ν, 73. «νὺξ ἀστὴρ ὑπερέσχε φαεινότατος», ὅταν ἀνατείλεν ὁ φαεινότατος, λαμπρότατος ἀστὴρ· καθόλου δὲ, εἶμαι, στέκομαι, ἢ εἶμαι ἐπάνω, ὄθεν β) εἶμαι κρείττων, ἀνώτερος, Θέογν. 202. Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ἐξουσιάζω, ὑπερισχύω, ἐξαπερνῶ, κεφαλαιότερον ἔχω· μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. «Ὑπερεῖχε ταυτισμῷ. «Ὑπερέσχε φιλοποίαν». Ξενοφ. «Ὑπερέχειν τινὰ δυνάμει». Διοδωρ. εἰς Δυσίαν. «ὦ βροτῶν πάντων ὑπερτάτην ὄλβον εὐτυχεῖ κάτμων· ἐξαπεριοῦσαι, ὑπερβαίνει, περιστότερον εἶχεν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 711. τροπικ. δὲ «Ὑπερέχειν ἀναλωμάτων· Διόδ. Σικ. ἀντὶ τοῦ, βαστάζειν, ὑποφέρειν, ἀντέχειν. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τον παρατατ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. τὸν ἀόριστον, ὑπερέτχον, καὶ εἰς τὴν Ἰλιάδ. ὅτι καὶ τὸν ποιητ. ἀόρ. ὑπερέσχεθον. — Μετοχ. τοῦ παθητ. ὑπερεχόμενος, ὅστις νικᾶται, τὸν ὁποῖον ἄλλοι ὑπερβαίνουν. Πλάτ.

Τ'περέψω, μέλ. ὑπερεψήσω (ἕψω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἕψω, βράζω.

Τ'περέω (ἐρέω, ἐρέτσω), = μεταεπενέω. Ἑρωτιαν. Γλωσσ.

Τ'περέω, ῶ (ὑπό, ἐρέω), Ἰων. μέλλ. τοῦ, ὑπείπω, τὸ ὁποῖον ἴδε.

Τ'πέρεστις, εως, ἡ (ζέω). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ζέσις, τὸ ὑπερβολικὸν βράσιμον.

Τ'πέρζεστος, ὁ, ἡ, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπερζέω. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ζεστός, ὑπέρμετρα βραζῶν.

Τ'περζέω, μέλ. ζέσω (ζέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ζέω, βράζω. Ἀριστοτέλ. «Τὸ ὕδωρ ὑπερζέει· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Ὑπερζέσας, ἀναφλεχθείς.»

Τ'πέρζωος, ὁ, ἡ· ἡ, κατὰ συναίρ. ὑπέρζως, ων (ζωός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ζῶν, ἀμφ.

* Τ'περηγορέω, ῶ, ὡς τὸ, ὑπεραγορεύω. Ἀγορεύω ἐμοὶ ὑπέρτερος, ὑπερασπίζομαί τινα. Δημοσθ. μετὰ γεν. ὄθεν

Τ'περηγορία, ἡ. Ὑπερόπτησις, διαυθέντησις. Νικητ. χρον. 12.

Τ'περηδέως, Ἐπίρ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδέως, μετὰ χαρᾶς. Ξενοφ. Κυρ. 1, 6, 18. «Ὑπερηδέως πείθονται· ἐκ τοῦ

Τ'περήδυς (ἡδύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδύς, γλυκύς· ὄθεν ὑπέρθετ. «Ὑπερήδιστος» λίαν, σφόδρα ἡδιστος, γλυκύτατος· καὶ Ἐπίρ. «Ὑπερηδίστως», ὑπὲρ τὸ μέτρον ἡδιστα, γλυκύτατα. (τὸ ἐπίθ. εἰς τὸ θετικὸν ἴσως εἶναι χωρὶς παράδειγμα.)

Τ'περήδω, Μ. ήσω (ἥδω). Λίαν ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἥδω, ἡδύνω. Βασίλ. «Καὶ ἡ μὲν εὐκρασία σε τοῦ χρυσοῦ ὑπερήδειε. Παθητ. «Ὑπερηδόμαι λίαν ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἥδομαι, χαίρω, ἡδύνομαι» ντινὸς, Ἡροδ. 1, 54. χωρὶς πτῶσ. Ἡροδ. 1, 90. Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 1, 18. «Ὡς εἶδον αὐτὸν ἥκοντα οἱ στρατιῶται ὑπερηδέσθησαν.

Τ'περήλιξ, ικος, ὁ, ἡ (ἥλιξ). Ὁ ὑπὲρ τὰ ἡλικίαν ὤν, περασμένος εἰς τοὺς χρόνους. Ἡσιοδ. καὶ Γρηγ. Ναζ.

* Τ'πέρημαι, ἐλλειπτ. ἀποθατ. (ἧμαι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω κάθημαι, μετὰ γεν.

Τ'περημερία, ἡ. Τὸ πέρασμα τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς διορίας τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους. καὶ ἡ ἀμέλεια περὶ τούτου καὶ ἀναβολὴ καὶ ὑπέρθεσις τῆς προθεσμίας, ἤτοι τῆς ὑπὸ τοῦ κριτηρίου διοριθείσης ἡμέρας τῆς πληρωμῆς, καὶ ἀντιθέν καὶ ἡ διὰ ταύτην τὴν ἀναβολὴν πώλησις τῶν ὑπαρχόντων τοῦ χρεωφειλέτου, κατὰ παραχώρησιν τοῦ κριτηρίου, πρὸς ἀποπλήρωσιν τοῦ χρέους· καὶ ἡ ὡρισμένη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν γίνεται· Δημοσθ· ἐκ τοῦ

Τ'περήμερος, ὁ, ἡ (ἡμέρα). Οὗ τινος παρῆλθαν, ἐπέρασαν αἱ ἡμέραι τῆς διορίας αὐτοῦ, ὅστις δὲν φυλάττει τὴν διωρισμένην ἡμέραν τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους του, καὶ διὰ τοῦτο παραχωρεῖ τὸ κριτήριον νὰ πωληθῇ ἡ περιουσία του, καὶ τὰ πληρωθῇ τὸ χρέος, ἢ νὰ λάβῃ ὁ δανειστὴς τὰ κτήματα τοῦ ὀφειλέτου. Ἰακ. Ἀχ. Τακτ. σελ. 723. Συνέστ. Ἐπιστ. 4. Ὁ Πολύβιος, ἔχει· «Ὁ δὲ οὐκ ἐκτίσας κατὰ προθεσμίαν, Ὑπερήμερος· καὶ τὸ πρᾶγμα, Ὑπερημερία· ὁ Ἡσύχ. «Ὑπερήμεροι, οἱ ἐν ταῖς κατοικίαις πρὸς ἕκτισιν ἡμέρας λαβόντες καὶ μὴ διαλυσάμενοι· καὶ «Ὑπερήμερος, ἐκπρόθεσμος». Ὁ Ἁρποκρατ καὶ Φώτ. «Ὑπερημερίας, ὑπερβαλλούσης ἐκπροθεσμίας» καὶ «Ὑπερήμερος, ὑπερπρόθεσμος, ἢ ἐκπρόθεσμος· καὶ «Ὑπερήμεροι, οἱ δίκην ὀφείλοντες ὁποίαν οὖν, καὶ τὰ ἐπείμενα τοῖς ἐλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις, Ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο, τὸ δὲ πρᾶγμα, ὑπερημερίαι. - Λουκιαν. Ἑρμότ. «Ὁ δὲ πηγανάκτει, λέγων, ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ σφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετεικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ· οὗτινος δηλαδὴ παρῆλθεν, ἐπέρασεν ὁ διωρισμένος καιρὸς, ἡ διορία τῆς πληρωμῆς. «Καιρὸς δὲ ὑμῖς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε· μὴ καὶ ὑπερήμεροι γανήσεσθε τῆς προθεσμίαιο», ὁ αὐτ. νὰ μὴ περάσωσι παρ' ἐκεῖνο ἡμέραι ἀπὸ τῆς διορίας. Φιλόστρατ. «Μὰ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τούτων (τῶν ποιητῶν) ἀκροάσεως· μὴ νόμιζε, ὅτι ἐπέρασεν ὁ καιρὸς σου τοῦ νὰ ἀκούσῃς τοὺς ποιητάς· ὄθεν καὶ «Ὑπερήμερος γάμου». Ἀλεξανδρίδης παρ' Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 3. κόρη, τῆς ὁποίας ἐπέρασεν ὁ καιρὸς τῆς ὑπανδρείας.

Τ'περήμισυς, -υ (ἥμισυς). Πλέον ἢ περισσότερον ἀπὸ τὸ ἥμισυ ὤν. Ἡρόδ. 7, 40. 156

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπέρημος, ὁ, ἡ (Ἐρημος, ὑπό). Σχεδὸν ἔρημος, ὀλίγον τι ἔρημος, ἐλέγοντο κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἔχων τοὺς κατοικοῦντας. Πλούταρχ.

Ὑπερήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὁ ὑπεράνω τοῦ ἀνέμου κείμενος, ὁ ἐπάνω ὢν τοῦ ἀνέμου ὠγ. Ἰσαΐ. Φιλόπ.

* Ὑπερηπορέη, ἡ (ὑπερήωρ). Ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια. Ἀπολλών. 3, 65.

Ὑπερηπορέω, ῶ, εὔχρηστ. μόνον κατὰ μετοχ. ἀρσεν. ὑπερηνερέων, οντος, ὁ. Εἶμαι ὑπερήωρ, ὑπερήφανος διὰ τὰς δυνάμεις μου, ὑπερηφανεύομαι, μέγα φρονῶ· παρ' Ὅμ. σχεδὸν πάντοτε κατὰ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν μνηστήρων· «Μνηστῆρας δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνορέοντες» Ὀδ. Β, 266. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων· «Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων». Ὀδ. Ζ, 5. ἐπὶ τῶν Τρώων ἐν γένει, Ἰλ. Δ, 176. καὶ κατὰ ἕνικ. ἀριθμ. ἐπὶ τοῦ μόνου Τρωὸς Δηϊφόβου. Ἰλ. Ν, 258. κατ' ἐπίτασιν δέ, «Ἥκαχε ὑπερηνορέοντες,» Ὀδ. Β, 266. Δ, 765. παρβλ. ὑπερηνωρ, ὑπερμενής, ὑπέρπλοος, ὑπερφίαλος. 2) κυρίως, ὑπὲρ ἄνδρα εἶμαι, ὑπερβαίνω τοὺς ἄνδρας. Ἀριστοφ. Εἰρην, 53. (Ἐπειδὴ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ ὑπερόρη, ἐπιλύει εἰς τὴν σημασίαν ταύτην, ἀνδρία, ἐδύνατο δικαίως τὸ, ὑπερηνορέων, νὰ ἔχῃ τὴν γενικωτέραν σημασίαν τοῦ, εὐψυχος, ἀτρέμας, μεγαλόψυχος εἰς ὑπερβολήν· ἡ χρῆσις ὅμως φαίνεται χωρὶς ἐξαίρεσιν, ὅτι συνέδεσε μὲ τοῦτο καὶ καταφρονητικήν τινα σημασίαν, Βουτμάν. Λεξιλ. 2, σελ. 214.) ἐκ τοῦ

Ὑπερήνωρ, ρος, ὁ, ἡ (ἀνὴρ) ὡς τὸ ὑπερηνορέων, Ὁ ὑπερέχων κατὰ τὴν ἀνδρίαν, εὐψυχος, μεγαλόψυχος, ὑψηλὸς καὶ μεγαλόφρων, ὑπὲρ ἄνδρα ἀνδρίζομενος, ἀνδρεῖος, ὑπερέχων τῶν ἄλλων, ἰσχυρός, δυνατός, γενναῖος· ὑβριστής, ὑπερήφανος, ἀλαζών, τολμηρός, ἀνυπόδητος, δυνάστης, ἐπὶ τοῦ τυράννου Πελίου παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 995. Φαίνεται δέ, ὅτι εἶναι πανταπασιν εὔχρηστον μόνον ἐπὶ κακοῦ. 2) Κύρ. ὄνμ. Τρωός τινος πελεμιστοῦ, Ἰλ. Ξ, 516. Ρ, 24.

Ὑπερήσει· γ'. πρσ. μέλ. τοῦ ὑπερίημι.

* Ὑπερησίη, ας, ἡ, ἐπ. Ὑπερησίη, Πόλις τῆς Ἀρτεμίδος, Β. Ε, 578. Ὀδ. Ο, 254. (παρ' Ὅμ. ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρά.)

Ὑπερηφανεία, ἡ, Ἀλαζονεία, ὑπερηφροσύνη, (Τοιζεται δὲ ἐσφαλμ. καὶ, ὑπερηφάνεια. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 373.) ἐκ τοῦ

Ὑπερηφανεύομαι, μέσ. ἀποθ. σπανιώτ. ἐνεργ. ὑπερηφανεύω = ὑπερηφανέω.

Ὑπερηφανέω, ῶ, Μ. ησω. Ὑφίσταμαι ἑαυτὸν περισσότερον, ἢ ὑψηλότερον τῶν ἄλλων, ἐξέχω, ἐκπρέπω· ἀλλὰ συνήθ. ἐπὶ κακοῦ, ὑπερφρονέω, ὑπερηφανεύομαι, ὑψηλὰ φρονῶ, κομπάζω, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι· «Περηφανέοντας Ἐπειοί,» Ἰλ. Λ, 694. 2) μεταβατ. πράττω ὑπερηφάνως, ὑβριστικῶς, ὑβρίζω, καταφρονῶ τοὺς ἄλλους, καταφρονητικῶς φέρομαι πρὸς αὐτούς· μετὰ αἰτιατ. παρὰ Πολυβ. 5, 33. μετὰ γεν. Θεμίστ. Λόγ. 21, καὶ μετ' ἀκαρεμφ. Locutia Ξενοφ. Ἐφ. σελ. 144. Schaef. Λογγ. σελ. 420. ἐκ τοῦ

Ὑπερηφανής, έος, ές, ἡ· Ὁ Ὑπέρ, ἤτοι περισσότερον τῶν ἄλλων ὑψούμενος, ὑψηλότερος. «Δόρατα ὑπερηφανῆ» ἀόρατα ὑφὲ, εἰς ὕψος ἀνατεταμένα, ὥστε νὰ φαίνωνται ἐπάνω ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐξέχοντα. Ξενοφ. Ἱππαρχ. 5, 7, ἔνθ. ἐκδίδουσι τινες «Περφανῆ» ὀρθότερον ἔχουσιν. = ὑπερήφανος,

Ὑπερηφανία, ἡ = ὑπερηφανεία, ἐκ τοῦ

Ὑπερήφανος, ὁ, ἡ, καὶ Ἐπίρ. — ανως (φαίνω). Ὁ περὶ τῶν ἄλλων, ἢ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους φαινόμενος, ἐπιφανής, ἐξέχων, προέχων, ὑπερέχων τῶν ἄλλων. Δημοσθ. «Πράξεις ὑπερηφάνους τὸ μέγεθος.» Ἐπὶ κακοῦ, ἀλαζών, ὑφηλόφρων, ὁ μέγα φρονῶν ἐπί τι, ὥστε θέλει νὰ φαίνηται, ὅτι ὑπερέχει τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τοῦτο καταφρονεῖ αὐτοὺς ἢ δὲν καταδέχεται νὰ ὁμιλήσῃ μετ' αὐτῶν· οὗτος τὸν αὐχένα ἐπαίρει, βαδίζει ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων, τὰς ὑφρύας ἀνασπᾷ, τὰ στήθη φυσᾷ, καὶ κομπάζει. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 25. Ἡσιοδ. Θεογ. 149. Πίνδ. Πύθ. 2, 52.

Ὑπερηφερής, ὁ, ἡ· = ὑπερφερής. Ἡσύχ. Lobeck Φρύν. σελ. 699.

Ὑπερηχέω, ῶ. Μ. ησω (ἠχέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἠχῶ.

* Ὑπέρθα, Αἰολ. ἀντὶ, ὑπερθε.

* Ὑπερθαλασσίδιος, ὁ, ἡ, Ἡροδ. 4, 199. ὡς ἀντίθ. τοῦ, παραθαλάσσιος· καὶ

Ὑπερθαλάσσιος, ὁ, ἡ (Θάλασσα) Ὁ πέραν τῆς θαλάσσης κείμενος.

Ὑπερθαρρέω, ῶ (Θαρρέω). Λίαν θαρρῶ, εἶμαι λίαν θαρραλέος, ἢ τολμηρός. Σχολ. Εὐριπ. Ἀνδρ. 778.

Ὑπερθαυμάζω, μέλ. άσομαι, (Θαυμάζω). Λίαν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον θαυμάζω.

Ὑπερθε, ἡ, ὑπερθεν Ἐπίρ, (ὑπέρ). Ἐπάνωθεν, ἄνωθεν, ἀπ' ἐπάνω, πρὸς τιμὰς ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἔτι δὲ καὶ μόνοι ἄνω, ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, ἢ ἐκεῖ ἐπάνω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἢ ἐξ οὐρανοῦ, εὐρανόθεν, «Τηρθεν νίκης πείρατ' ἔχοντας ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,» ἐπάνω εἰς τοὺς θεοὺς κεῖνται τὰ ὅρια τῆς νίκης, ἐρέμνται ἀπὸ τοὺς θεοὺς, Ἰλ. Π, 101. Ν. 70. «Μεμάασι δ' ἄνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθε» ὑποκάτω οἱ πόδες καὶ ἀπ' ἐπάνω αἱ χεῖρες. Ὀδ. Ω, 344. Τμν. εἰς Δήμ. 13. μετὰ γεν. Πίνδ. Πύθ. 4, 342. «Ἐμβόλου ὑπερθεν» — «Ὑπερθεν εἶναι, ἢ — δυνατώτερος, μεγαλήτερος, κελλίτερος εἶναι· «Μάχθων οὐκ ἄλλος ὑπερθεν, ἢ γὰς πατρίδος στόρεσαι,» δὲν εἶναι ἄλλος μεγαλήτερος πόνος παρὰ τῆς πατρίδος τὴν σπάρτιν, Εὐρ. Μηδ. 653. Παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 4, 11. «Τὰ ὑπερθεν» τὰ ἀνώτερα, τὰ ὑψηλότερα, ἢ τὰ περισσότερα.

Ὑπέρθεμα, τό (ὑπερτίθημι). Ἀνέβασμα τῆς τιμῆς πράγματός τινος.

Ὑπερθεμετίζω, Ἀναβιβάζω, αὐξάνω, πλειστηριάζω τὴν τιμήν τινος, ἀκριβαίνω· ὅθεν

Ὑπερθεμέτισις, εως, ἡ, Ἡ ἀναβίβασις, αὔξησις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, ὅταν αὐτὸ πωλῆται εἰς δημόσιον τινα πρᾶσιν· καὶ

Ὑπερθεμετισμός, ὁ, Ἡ ἀναβίβασις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, ὅταν πωλῆται. = πλειστηριασμός. Παυδέκτ. Licitation. Γαλ.

Ὑπερθεμετιστής, οῦ, ὁ· Ὁ ἀναβιβάζων, αὐξάνων τὴν τιμήν, ἀκριβαίνων.

* Ὑπερθεμιστοκλῆς, Πλέον παρὰ Θεμιστοκλῆς, ἀνώτερος τοῦ Θεμιστοκλέους· ὡσαύτως Ὑπερπερικλῆς, Ὑπερσωκράτης, κ. τ. τ.

Ὑπέρθεος, ὁ, ἡ (Θεός). Ὁ ὑπεράνω, ἤτοι ὁ μέγιστος ὅλων τῶν θεῶν. Meinek. Μενανδ. σελ. 578.

Ὑπερθεραπεύω, (Θεραπεύω). Λίαν ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον θεραπεύω, περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ, λατρεύω, ζητῶ νὰ ἐλεύσω εἰς τὴν ἀγάπην μου.

Ὑπερθερμαίνω, μελ. ανῶ (θερμαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον θερμαίνω, ζεσταίνω· ὅθεν

Ὑπερθερμασία, ἡ, Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον θερμασία, ζέστα. Ἱππογρ.

Ὑπέρθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον θερμός, ζεστός. Γεωπον.

Ὑπερθέσιμος, ὁ, ἡ· ἐξυπακουομ. ἡμέρα· Ἡ ἀποστάσιμος ἡμέρα· διότι ὑπερτίθεται κατ' αὐτὴν τὸ φαγητὸν Superpositio. Λατ. Ἐκδόσεις Ἐκκλησ. Ἱστορ

Ὑπέρθεσις, εως, ἡ (ὑπερτίθημι). Διεπεραίωσις, ἢ ἀνάβασις, οἷον αἱ ὄρους τινὸς, τὸ ὑπάγειν, ἢ φέρειν μακρύτερα· ὁ τόπος, διὰ τοῦ ὁποίου τις διαπερᾷ, πόρος, πέρασμα, Πολ. 2) μετάθεσις, μετατόπισις, ἐξαίρ. τῶν λέξεων, ἢ τῶν κώλων τῆς περιόδου. 3) ἔξοδος, καὶ ἔκπερ. τοῦ ἐξορίζειν, Πολύβ. 23, 9. 4) τὸ παραλείπειν, παράλειψις. 5) ἀναβολὴ χρόνου, ἀργοπορία, τὸ ἀφίνειτι εἰς ἄλλον καιρόν. Πολύβ. 6) ὡς τὸ, ὑπερβολή. Πολύβ. 30, 5. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Γραμματικ. ὑπερθετισμός.

Ὑπερθετέος, ρημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπερτίθημι. Πρέπει νὰ ὑπερθέτῃ τις. Φίλ.

Ὑπερθετικός, ἡ, όν, Ὁ εἰς ὑπέρθεσιν ἀνήκων, παρὰ Γραμματικ. «Ὀνόματα ὑπερθετικὰ» τὰ ἐπίτατα καὶ πλέον τῶν ἄλλων σημαίνοντα, «ὑπερθετικῶς,» κατὰ τὸν ὑπερθετικὸν τρόπον.

Ὑπερθέω, Μ. εὐσομαι (θέω, ἀνώμ.). Ὑπερτρέχω, ὑπεράνω ἢ ἐμπροσθεν, ἐπέκεινα τρέχω, ἐξαπερνῶ, ὅθεν ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, Εὐριπ. Ἀνδρομ. 194. «Τύχῃ δ' ὑπερτρέχει» ὑπερβάλλει· οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. ἐde Valck. Φοιν. 581.

Ὑπερθνῄσκω, (θνῄσκω, ἀνώμ.). Ὑπερτίνω ἢ ἐπάνω τινὸς θνῄσκω, μετὰ γεν. Valck Εὐρ. Φοιν. 1005.

* Ὑπερθορεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερθρώσκω, ὅπερ ἴδε, Ἰλιάδ.

* Ὑπερθορέομαι, μέλ. τοῦ, ὑπερθρώσκω, ὅπερ ἴδε, Ἰλιάδ.

Ὑπερθορέω, (θορέω) = ὑπερθρώσκω, Ὑπερπηδῶ, ἐπέκεινα, ἢ πέρχι τοῦ σημείου πηδῶ, πηδῶ ἀπὸ πέραν, ἢ πηδῶ ὑπερβαίνω τι· μετὰ αἰτιατ. «Τὸ ἔρκος.» Ἡροδ. 3, 134.

Ὑπερθορυβέω, (θορυβέω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον θορυβῶ, κάμνω μεγάλον θόρυβον, ταράττω.

Ὑπερθρασύνομαι, Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (θρασύνω) Ὑπὲρ τὸ μέτρον θρασύνομαι, τολμῶ, αὐθαδιάζω. Διων Κάσ.

Ὑπερθρώσκω, μέλλ. ὑπερθοροῦμαι, ἐπ. καὶ Ἰων. — θορέομαι, ἀόρ. ὑπερέθορον, ἐπ. ὑπέρθορον, (θρώσκω, ἀνώμ.). Ὑπερπηδῶ, ἐπέκεινα τοῦ σημείου πηδῶ, πέραν πηδῶ, ὑπερβαίνω τι πηδητικῶς, μετὰ αἰτιατ. «Ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται» Ἄλλοι πηδῶσι εὐκόλα ὑπὲρ τὸν λάκκον, Ἰλ. Θ. 178. «Ὑπέρθορεν ἐρκίον αὐλῆς,» Ι, 476. «Οὐτ' ἂρ ὑπερθορέειν σχεδόν,» Μ, 53. Π, 380. «Τοὺς ἀνθρώπους,» Ἡροδ. 2. 66. Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ μόνον κατὰ μέλ. καὶ ἀόρ. Μεταγενέστερος ἀεννᾶ εἶναι τὸ, ὑπερθορῶ, ὃ τις ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ.

Ὑπερθύμαινε, οῦμαι· παθ. ἀποθ. Εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν θαρραλέος, εὐψυχος, εὐθυμος, ἀνδρεῖος, μὲ ὑπέρμετρον θυμόν, ἤτοι καρδίαν μαχομαι, μεγαλοψύχως πολεμῶ. Δίων Κάσ. 43, 37. ἐκ τοῦ

Ὑπέρθυμος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — ύμως (θυμός). Μεγαλόψυχος, μεγαλεήφρων, πολλάκις παρ' Ὅμ. πάντοτε ἐπὶ καλοῦ, ὡσαύτως παρ' Ἡσιοδ. Θεογ. 937. 2) ἐπὶ κακοῦ, λίαν ὑπερήφανος, τολμηρός, θρασύς. Ἰλ. Β. 746. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἡσιοδ. Θεογ. 719. παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 3, 12. ἐπὶ ἵππου, ἀντὶ τοῦ λίαν πρόθυμος, εὐρυος, ἢ ἄγριος. 3) Παρ Αἰσχύλ. Εὐμ. «Μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν» ἀντὶ τοῦ, λίαν θυμωμένως, μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ὅ ἐστιν, ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὠργισμένος. Θυμωμένος. 4) Πολλὰ εὐμενὴς, φιλόφρων. Ἐπιγρ.

Ὑπέρθυρον, τό· καὶ,

* Ὑπέρθυρον, τό· Ἡροδ. 1, 179. (θύρα) ξυπακούετ. «Ξύλου» ἐκ τοῦ,

* Ὑπέρθυρος, ὁ, ἡ· Ὁ ὑπεράνω ἢ ἐπάνω τῶν θύρας ὤν, τὸ εἰς τὴν συνήθειαν «Ἀνώφλιον» λεγόμενον, ἢ ὑπὲρ τὴν θύραν σανὶς· ἐπίθ. τοῦ, εὐόδης, ὁ ἐστι, κατώφλιον. Ὀδυσσ. Η, 90. «Ἀρ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γύρων δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσέη δὲ κορώνη· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Ὑπερθύριος, ὁ ἐπάνω τῶν θυρῶν τόπος· ἢ ὁ δὲ Εὐστάθ. «Ὑπερθύριον, τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις (ξύλον), εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται· καὶ παρ' Ἀθηναίῳ 8. λέγουσιν οἱ παῖδες εἰς τὸ Χαλκιδονίζειν τραγῳδίαν. «Ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον· ἀλλὰ τὸ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 271. «Ὑπερθύριοι ἀραρυῖαι πύλαι· τὰ Σχόλια ἑρμην· διὰ τοῦ «Τῇ φλιᾷ ἢ κλεισὶ· καὶ Λατ. superliminare, ἐν ᾗ ἀνάγν. παρὰ Βιτρουβ. 4, 6, 4. ἤγουν ὀρθή, ἐπὶ δὲ Σκιάδος προκρίνει supero limine.

Ὑπεριάχω, (ἰαχω). Ὑπεριαχέω, φωνάζω εἰς ὑπερβολήν, ὑπερηχῶ, μετὰ γεν. «Αὐλίων, ὦ «Ἀντίπ. Σιδ. 48. ποιητ. (νυνν—, μόνον διὰ τῆς αὐξητ. γίνεται τὸ ἰωτὰ μακρον.)

Ὑπεριδεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. τοῦ, ὑπερείδον.

Ὑπεριζάνω, (ἰζάνω). Ὑπεράνω ἰζάνω, παρ' ἐπάνω, ἢ ἀνώτερον τῶν ἄλλων καθέζομαι, Ἰώσηπ.

Ὑπερίημι, Μ. ἧτω (ἵημι, ἀνώμ.) Παρεπάνω, ὑπερτείνω, πέραν τοῦ σκοποῦ ῥίπτω, βάλλω, ὑπερπέμπω, «Οὔτις Φαιήκων τὸν γ' ἵξεται, οὐδ' ὑπερκύσει, «οὐ τοξεύσει τὸν βίψει μακρύτερα. Ὀδυσ. Θ, 198.

Ὑπερίκανος, ὁ, ἡ (ἱκανός). Πλέον παρὰ ἱκανός· ἅμφ.

Ὑπέρικον, τό· ἴδε, ὑπέρικον.

Ὑπεριλαίνομαι, Ὀδυσ. Ψ, 3. «Πόδες ὑπερικαίοντο· ἐπνεύοντο ταχύτερον, καὶ ὑπὲρ δύναμιν παρὰ ἄλλοτε· ἢ κατ' Εὐστάθ. ἀναπάλλοντο· κατὰ Ἀριστέρχον, ὑπερξεταίνοντο καὶ ἀγανικνοῦντο· καὶ Ἡσύχ. ὑπὲρ δύναμιν ἔτεινον, ὑπερικνοῦντο διὰ τὴν χαρὰν, ὃ ἐστὶν, ἐξετείνοντο. πιθαν· ἐκ τοῦ, ἱκτάρ, οἷον αἱ τρόπαι εἰς τὸ «Ὑπερικαίοντο· ἢ τὸ ὁποῖον ἑρμην. διὰ τοῦ, κατελῶντο, ἔτρεμον. «Ὑπερκαίοντο· ἢ (Ἀκταίνω) εἶναι διάλυσι περιττὴ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ἀκταίνειν, μετεωρίζειν, καὶ, ἀκταίνουσα, τρέμουσα, ἢ ἀσφαλῶς κρατοῦσα.»

Ὑπερίημι, μελ. ἥσω (ἰνίω). Δίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκτείνω, καθαίρω· ὅθεν

Ὑπέρ|ινησις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἴνησις, ὑπερκίνησις.

Ὑπέρ|ιος, ὁ, ἡ (ὑπερέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον κεκαθαρμένος, ὑπερκεκαθαρμένος, ὃς τις διὰ καθαρσίου ἐκαθάρισε τὴν κοιλίαν του ὑπὲρ τὸ μέτρον, διὰ καθάρτικου κεκινημένος. «Ὁρισθεὶς ὑπέριναι· «κεκινημένοι, ἀδυνατισμένοι, διέτειναν πολλὰ κύγα. Ἀριστοτέλ.

*Ὑπεριονίδης, ου, ὁ πατρωνυμ. τοῦ, Ὑπερίων, ὁ υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, τουτέστιν ὁ ἥλιος. Ὀδ. Μ, 176. Τμν. εἰς Δημ. 74. Ἡσιόδ. Θεογ. 1011.

Ὑπεριονίς, ίδος, ἡ, Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος· παρὰ τοῖς Πυθαγορικ. ἡ σελήνη. Μάξιμ. περὶ κατορχ.

Ὑπερίπταμαι, μέσ. ἀπαθ. (ἵπταμαι, ἀνώμ.) Ἀττικ. σύνοπ. αὐτὶ, ὑπερπέτομαι. Ὑπεράνω ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ἵπταμαι, πέτομαι ἐπάνωθεν, ἢ ἀπ' ἐπάνω τινὸς εἰς τὸ πέραν Ἰλ. Ν. 408. καὶ, Χ, 276. «Τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος· «πέραν τοῦ θώρακος καὶ τοῦ σκόπου ἵπτατο, ὡς τὸ, ὑπερακοντίζω, καὶ ὑπερβάλλω· ὃ ἐστὶν, ἐπέρασεν ἀπ' ἐπάνω του τὸ ἔγχος, χωρὶς νὰ τὸν βλάψῃ.

Ὑπερίπτω, Ἰλ. Φ, 271. τινὲς ἀνέγνωσαν «Ὑπέρπτασι αὐτὶ τοῦ, ὑπέρπτω, ὑμαρτημ. ἀνάγν. αὐτὶ τοῦ, ὑπερέπτω.

Ὑπερισθμέω, ῶ· ἢ ὀρθότερον «Ὑπεριστμίζω· «(ἰσθμός). Πολύβ. 4, 19. Πέραν ἢ εἰς τὸ πέρας μέρος τοῦ ἰσθμοῦ φέρω· εἰς τὸ, διαιρῶ, παρβλ. Valck. Ἡροδ. 7, 24.

Ὑπερίσταμαι, μεσ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ παρακαμ. ἐνεργ. (ἵστημι). Ὑπεράνω τινὸς στέκομαι, μετὰ γεν. Ἡροδ. 7, 17. 2) πρό τινος ἱστάμενος, μάχομαι περὶ αὐτοῦ, ὑπέρ τινος μάχομαι, ὑπερασπίζομαί τινα. Σοφοκλ. Ἠλ. 190. μετὰ γεν. «Ἢς φίλος ἀνὴρ οὐντὶς ὑπερίσταται· «αὐτὶ τοῦ, προίσταται.

Ὑπερίστωρ, ορος, ὁ (ἵστωρ). Ὅστις μόνον ἠξεύρει πολλὰ καλλίτερα παρὰ τοὺς ἄλλους, ὅς τις ἐμαθε καὶ ἐδιδάχθη ἐντελέστατα, λίαν ἱστωρ. Σοφοκλ. Ἠλ. 850.

Ὑπέρισχνος, ὁ, ἡ (ἰσχνός). Δίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἰσχνός, λεπτός, ξηρός.

Ὑπερισχυρός, ὁ, ἡ (ἰσχυρός). Δίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἰσχυρός, δυνατός, στερεός. Ξενοφ. Κυρουπ, 5, 2, 1. «Ὑπερίσχυρον τὸ ἅρμα· «λίαν ἰσχυρὸν, δυνατόν.

Ὑπερισχύω, (ἰσχύω). Δίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ περισσότερον τῶν ἄλλων ἰσχύω, δύναμαι, ἢ εἶμαι περισσότερον τῶν ἄλλων στερεώτερος, δυνατώτερος, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, ὑπερνικῶ, ἀνώτερος τῶν ἄλλων εἶμαι, ἢ γίνομαι, ὑπερτερῶ.

Ὑπερίσχω, (ἴσχω, ἀνώμ.) = ὑπερέχω. Πολύβ. 3. «Τὸ δὲ πολὺ πλῆθος προβαῖνον εἰς τὴν λίμνην, ἔμενε τὰς κεφαλὰς ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν ὑπερίσχον· «ὑπερέχον, ἐξέχον, εἶχε τὰς κεφαλὰς μόνον ἀπ' ἐπάνω τοῦ ὕδατος.

Ὑπερίων, ονος, ὁ. Hyperion, παρ' Ὅμ. Ὁ υἱὸς τοῦ ἡλίου, ὁ ἥλιος, πλην συνάπτει συνηθ. καὶ τὰ δύο «Ὑπερίων Ἠέλιος, ἢ Ἠέλιος Ὑπερίων, ὥστε τὸ, Ὑπερίων ἁπλῶς αὐτὸ τοῦ, Ἥλιος, ἀπαντᾷται μόνον Ἰλ. Τ, 398. Ὀδ. Α, 24. Τμν. Ἀπολλ. 369. Κατὰ Ὀδ. Μ, 132. ὁ Ὑπερίων εἶναι πατὴρ τῆς Φαεθούσης καὶ Λαμπητίας ἑπτὰς Νηΐδες. Τινὲς τῶν παλαιῶν παράγουν τὴν λέξιν παρὰ τὸ, ὑπὲρ ἰών, ἐκ τοῦ ὑπεράνω ἰέναι, ὁ ὑπεράνω ἡμῶν πορευόμενος, ὑψούμενος, ὁ ὑψηλὰ ἀπ' ἐπάνωμας ὤν, ὡς καὶ ὁ Ξενοφάνης παρ' Ἡρακλείτῳ «Ἀλληγορ. 44. λέγει. «Ἠέλιος δ' ὑπερέπαρσις· = ὑπερίων· εἰς τὴν σημασίαν ὅμως ταύτην ἐντίκεται ἤδη ἡ ποσότης τῶν συλλαβῶν. Εἶναι δὲ μᾶλλον πατρωνυμικὸς τύπος κατ' ὑποκοπὴν αὐτὶ τοῦ, Τεφεονίων, υἱὸς τοῦ Τεφέως, περὶ τῆς ὁποίας χρήσεως τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος αὐτὶ τοῦ πατρωνυμικοῦ παρβλ. Boeckh expl. Pind. Ολ. 11, 25. ἴδε καὶ, Μολλίων. — Μὲ τὸν μῦθον τοῦ Ὅμ. συμφωνεῖ ὁ Ἡσιοδ. Θεογ. 134 374, μόνον εἰς τινα, ὅτι ἐδῆλ. ὁ Ὑπερίων εἶναι υἱὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, εἰς τῶν Τιτάνων, ἀνὴρ τῆς Θείας, καὶ πατὴρ τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης, καὶ τῆς Ἠοῦς, παρβλ. Τμν. Ὅμ. εἰς Δημ. 26. Τμν. Ὅμ. 28, 13. ἀλλὰ Τμν. Ὅμ. 31, 4, εἶναι ὁ Ἥλιος υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Εὐρυφαίσσης, ὅθεν, Ὑπεριονίδης, ὁηλ. Ἥλιος, παρβλ. Ἀπολλόδωρ. 1, 2. 3. 2, 2. (υν—)

Ὑπερκαγχάζω, (καγχάζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον καγχάζω, γελῶ, Διογ. Λαέρτ. 7, 185.

Ὑπερκαθαίρω, (καθαίρω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον καθαίρω, λίαν διὰ τῆς κενώσεως καθαρίζω· ὅθεν

Ὑπερκάθαρσις, εως, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον κάθαρτις, ἢ κένωσις τῆς κοιλίας, = ὑπερίνησις. Ἱπποκρ.

*Ὑπερκαθεύδω, (εὕδω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτριον κοιμῶμαι, κοιμοῦμαι φροντίζω περί τινος· μετὰ γεν. Φιλόστρ.

Ὑπερκάθημαι, ἀλλαπτ. ἀπαθ. (ἧμαι). Κάθημαι ἐπάνω, μετὰ γεν. καὶ, ἐπί τινος, Ξενοφ. Ἀναβ. 3. 1, 2. 2) τροπικ. μετὰ γενικῆς, ὑπεράνω τινὸς κάθημαι, παρ' ἐπάνω κάθημαι· μετὰ γεν. προσ. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 1, 9.

Ὑπέρκαιρος, ὁ, ἡ (καιρός). Παρέκκαιρος, ἔξω τοῦ ὡρισμένου καιροῦ. Ἀθήν. 14. σελ. 613. «Σῖτα ὑπέρκαιρα.»

Ὑπερκαίω, μελ. καύσω, (καίω, ἀνώμ.) Ὑπὲρ τὸ μέτρον καίω. Πολυδ. 5, 110.

Ὑπερκακέω, ῶ (κακός) = ἐκκακέω, Εἶμαι τὰ πάντα δυστυχής· Ἡσύχ.

Ὑπερκακόω (κακόω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον κακόω, κάμνω δυστυχῆ.

Ὑπερκαλλής, ές, ὁ, ἡ (κάλλος). Ξενοφ. Κυρ. 5, 1, 9. καὶ

Ὑπέρκαλος, ὁ, ἡ (καλός). Λίαν καλός, κάλλιστος, εὐμορφότατος, ὡραιότατος, ἢ εὐγενέστατος.

Ὑπερκάμνω, μέλ. κεκμοῦμαι, (κάμνω, ἀνώμ.). Λίαν κάμνω, ταλαιπωρεῦμαι, πολλὰ πάσχω καὶ ὑποφέρω, λίαν κοπιάζω, 2) ἐργάζομαι, δουλεύω ἢ ὑπομένω πολλὰ ὑπέρ τινος· μετὰ γεν. Εὐριπ. «Ὑπερκάμνειν τέκνων· «ταλαιπωρεῖσθαι, φροντίζειν.

Ὑπερκαρπέω, ῶ (καρπός). Ὑπὲρ τὸ μέτριον καρπίζω· ἢ καρποφορῶ, πολὺν καρπὸν φέρω· ὅθεν

*Ὑπέρκαρπος, ὁ, ἡ· Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτριον, ἤτοι πολὺν καρπὸν φέρων.

Ὑπερκαταβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.) Ἐπάνωθεν καταβαίνω· = ὑπερβαίνω. Ἰλ. Ν, 50. «Μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν· «ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς τὸ τεῖχος, καὶ κατέβησαν· ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τὸ, ὑπερκαταβῆναι, διὰ τοῦ, ἆσει τις ἀνέβη, καταβήσεται. Ἰλ. Ο, 382.

Ὑπερκαταγέλαστος, ὁ, ἡ (καταγελάω). Λίαν καταγέλαστος, ἀξιολέγαστος.

Ὑπερκατάκειμαι, ἐλλειπτ. ἀπαθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.) Ὑπεράνω ἢ παρ' ἐπάνω τινὸς κατάκειμαι, κάθημαι. ἐξαιρ. εἰς τὴν τράπεζαν.

Ὑπερκατάληκτος, ὁ, ἡ (καταλήγω). Ὁ παρ' ἐπάνω, ἤτοι περισσοτέραν μίαν καταληξιν ἔχων.

Ὑπερκατάληπτος, ὁ, ἡ (καταλαμβάνω) Ὁ ὑπὲρ πᾶσαν κατάληψιν, ἤτοι ἔξω πάσης καταλήψεως ὤν. Τμνιαδ.

Ὑπερκατηφής, ές, ὁ, ἡ (κατηφής). Λίαν κατηφής, σκυθρωπός.

Ὑπερκαχλάζω, (καχλάζω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον καχλάζω, ἀναβράζω, ἀναπετάζομαι, Φιλόστρατ. Εἰκόν. 3, 11. καχλάζω, βράζω, χαλάζω τόσον, ὥστε χύνομαι ἔξω ἀπὸ τοῦ ἀγγείου. Δουκιαν.

Ὑπερκεῖμαι ἐλλειπτ. ἀπαθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω κεῖμαι, παρ' ἐπάνω κεῖμαι, εὑρίσκομαι, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, παρὰ τοῖς Ο΄· μετὰ γεν. 2) ἐκτεθειμένος εἶμαι, ἢ γίνομαι, Πλούταρχ. = ὑπερτίθεμαι.

Ὑπερκέρασις, εως, ἡ. Ἡ ἔκπτωσις τῶν κεράτων τοῦ στρατεύματος περισσότερον παρὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἢ πρᾶξις τοῦ περικυκλοῦν καὶ περικλείειν τὸ ἐχθρικὸν στράτευμα. Σουΐδας, αὐτὶ τούτου ἐξ Ἀγαθίου «ὑπερεμπεσιν ἔχει· ἐκ τοῦ

Ὑπερκεράω, ῶ (κέρας). Ἐκτείνω τὰ κέρατα, ἤτοι τὰς πτέρυγας τοῦ στρατεύματός μου περισσότερον, ὥστε περικυκλόω τὰς τοῦ ἐχθροῦ. Πολύβ.

Ὑπέρκερως, ὁ, ἡ (κέρας). Ὁ πολλὰ, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον κέρατα ἔχων. «Ἕλαφος ὑπέρκερως. Πολυδ. 5, 76.

Ὑπερκέρωσις, ἡ· = ὑπερκέρασις.

Ὑπερκηλέω, ῶ (κηλέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον κηλέω, ἡδύνω, εὐφραίνω, θέλγω. Δουκιαν.

Ὑπερκινδυνεύω, (κινδυνεύω). Ὑπέρ τινος κινδυνεύω, βάλλω ἐμαυτὸν ὑπέρ τινος εἰς κίνδυνον· μετὰ γενικ.

Ὑπέρκλησις, εως, ἡ. Εὐνάπιος εἰς Ἰάμβλ. «Ἐπὶ τῆς ἀρηπίδος κατὰ τὴν ὑπέρκλησιν· «σφαλμ. ἀνάγν. αὐτὶ τοῦ, ὑπέρκλυσις.

*Ὑπερκλύζω, (κλύζω). Πλημμυρῶ, ὑπερεκχειλίζω, ἐπὶ πλημμυρούντος ὕδατος εἰς σεισμὸν γῆς, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. σελ. 524.

*Ὑπερκλύζω, (κλύζω). Πλημμυρῶ, Στράβ. β'. σελ. 223. ἐκδ. Κοραῆ.

Ὑπερκολακεύω, (κολακεύω). Ὑπὲρ τὸ μέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρον κολαχεύω, ὑπερβαίνω εἰς τὴν κολακείαν. Δίων Ῥώμ.

Ὑπερομίζω, μέλ. ίσω, καὶ ιῶ, (κομίζω). Εἰς τὸ πέραν κομίζω, εἰς τὸ πέραν μέρος φέρω. Στρόβ. β', Σελ. 126.

Ὑπέρκομπος, ὁ, ἡ (κομπέω). Κυρίως, ὑπὲρ τὸ μέτρον θορυβῶν, κτυπῶν, κάμνων, ψόφον, κρότον· τροπικ. δὲ, ὁ ὑπέρμετρα κομπάζων, φλαῦρος, ὡς τό, ὑπερήφανος· ὅθεν καθόλου, ὑπερβολικός, ἐξαίρετος· μετὰ δοτ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 340. «ὑπέρκομποι νῆες τάχεια· λίαν ταχεῖς· στίχ. 791. «Κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερκόμπους τάχει· τοὺς ὑπερηφάνους· καὶ στίχ. 829. «Ζεὺς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων φρονημάτων· καὶ Θήβ. 376. «τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις σάγαις». Ἐπίρ. ὑπερκόμπως, ὑπερηφάνως. Ἡσύχ.

Ὑπέρκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Λίαν κακοπαθῶν, ὑπὲρ τὸ μέτρον κοπιασμένος, κουρασμένος, ἐκνευρισμένος, ἐξησθενημένος. Ἀριστοτέλ.

* Ὑπέρκοπος, ὁ, ἡ (ὑπερκόπτω). Κυρίως, ὁ ὑπερβαίνων, ὅθεν ὁ πᾶν μέτρον καὶ τέρμα ὑπερβαίνων, παραβαίνων, ἀκρατὴς, ἀχαλίνωτος, ὡς τό, ὑπέρκομπος, ὑπερήφανος, Σοφοκλ. Αἴ. 127. Ἐπίρρ. ὑπερκόπως, Αἰκχ. Χοηφ. 113.

Ὑπερκόπτω, μέλ. ψω (κόπτω). Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω. Θεμίστ.

Ὑπερκορέω, Ἰων. ἀντὶ, ὑπερκορέννυμι, (κορέννυμι, ἀνώμ.) Ἐνεργ. χορταίνω τινὰ μέτ εἰς ὑπερβολὴν, ὑπερπλήρω τινά τινος. Θέογν. 1154. ὅθεν

Ὑπερκορὴς, καὶ Ὑπέρκορος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — ορως (κόρος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χορτασμένος, λίαν χορτάτος, Δίων. «ὑπερκορὴς μέθης· κατὰ κόρου, ἢ λίαν μεθυσμένος.

Ὑπερκραύφωσις, εως, ἡ (κραυφόω). Ἡ ἐξέχουσα, ὑπεριστημένη κορυφὴ, ἢ τὸ ἐξέχον ἄκρον, τέλος. Ἱπποκρατ.

Ὑπερκόσμιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. — κοσμίως (κόσμος) Ὁ ὑπερὼν τοῦ κόσμου ὤν, οὐράνιος, Διονύσ. Ἀρεοπ.

Ὑπέρκοτος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. ὑπερκότως (κότος, κοτέω). Λίαν θυμωμένος, ὠργισμένος, παρ Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 478. καὶ 831. καὶ Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1087. ἀντὶ τοῦ, ὑπέρμηνος.

Ὑπερκραταιόω, ῶ (κραταιός). Ὑπερισχύω, κυριεύω ἐπάνω εἰς τοὺς ἄλλους· μετὰ αἰτ. παρὰ τοῖς Ο'. 2) ἀμεταβ. λαμβάνω ὑπεροχὴν, τὴν ἀνωτέραν ἐξουσίαν. Ἰώσηπ. Ἀρχ. 6, 10, 2. Ἰώσηπ. ἀμφ.

*Ὑπερκρεμάννυμι, μέλ. κρεμάσω, Ἀττ. κρεμῶ (κρεμάννυμι, ἀνώμ.). Ὑπράνω κρεμῶ, ἐπικρεμῶ, ἐπιβάλλω τι εἰς τινα· κῆτος ὑπὲρ κεφαλῆς, Θέογν. 1016. «ἅτε ὑπερκρέμασεν αὐτῶν. Πινδ. Ὀλ. 1, 91.

* Ὑπερκρίνω, (κρίνω). Ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὑπερβάλλω. Παῦ. ὑπερβαίνομαι, ὑπερέχομαι· «ὑπερκριθῆναι κατὰ κάλλος», ὑπερβάλλομαι εἰς τὴν ὡραιότητα. Γλωσσ.

Ὑπερκτάομαι, μέλ. κτήσομαι, μέσ. ἀποῦ. (κτάομαι, ἀνώμ.) Ὑπράνω, ἢ πρὸς τούτοις ἀκμὴ κτωμαι, ἔχω, ἔξαιρ. ἐντι, ἐχι τόσον ἀναγκαίως, Σοφοκλ. Ἠλ. 217. «Πολύ τι κακῶν ὑπερκτήσομαι· ἀντὶ τοῦ «Ὑπὲρ πολύ τι κακῶν ἐκτήσομαι, ἔχεις ὑπὲρ τὸ μέτρον κακὰ, δυστυχίας, τῶν ὁποίων σὺ αὐτὸς εἶσαι αἴτιος.

Ὑπερκυάνεος, ὁ, ἡ (κυάνεος). Λίαν, εἰς ὑπερβολὴν κυανοῦς, γλαυκὸς. Ἡσύχ.

Ὑπερκυβιστάω, (κυβιστάω). Λίαν κυβιστάω, ὑπερκατέρχομαι, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, τολμῶ. Πολύβ. 28, 6.

*Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, (κῦδος). Ὁ λίαν, ὅταν, καὶ ὑπερβολὴν ἔνδοξος, περίφημος, ὑπερέχων κατὰ τὴν δόξαν, ὑπερένδοξος· κατὰ μὲν ὀνομαστ. σχρηστον, κατὰ μόνην δὲ ἀντιστ. ἄκκ. καὶ πληθ. ἀπαντᾶμενοι. «Ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς». Ὁμηρ. Ἰλ. Δ, 66. καὶ, 71. καὶ, «ὑπερκύδαντα Μενοίτιον», Ἡσιοδ. Θεογ. 510. Τινὲς Θεωροῦν τὴν λέξιν ὡς ἐκ συναιρέσεως γενομένην ἐκ τοῦ, ὑπερκυδήεις, ὑπερευδής, Δωρικ. ὑπερκυδὰς, ἀντος, ὡς τό, ἀργὸς, ἀργῆεις, ἀργῆς, καὶ Δωρικ. ἀργᾶς, ὅθεν τὸ «ἀργᾶντα ταύρους» οὕτω καὶ τὸ, φωνήεντα, φωνᾶντα, καὶ, τιμήεντα, τιμᾶντα, τολμήεντα, τολμᾶντα. καὶ τότε βέβαια ἦτον ἀναγκαία μεταβολὴ τοῦ τόνου εἰς τό, ὑπερκυδάντα, κ. τ. τ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ.

Ὑπερκύκνειος, ὁ, ἡ (κύκνος). Θεοφύλακτ. Ἐπιστ. 44, καὶ 82. «Μέλη ὑπερκύκνεια· τὰ ὑπερβαίνοντα τὰ μέλη τοῦ κύκνου, πλέον ἡδυπαθέστερα τῶν τοῦ κύκνου.

Ὑπερκύπτω, μέλ. ψω, (κύπτω). Ὑπεράνωθεν κύπτω, ἐπιβάλλω τὴν κεφαλήν μου ὑπεράνωθεν βλέπω, προκύπτω, ὑπεράνωθεν βλέπω, Ἐπίγραμ. Ὅμ. 14, 22. καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, προέχω, ἐξέχω, μετὰ γενικ. 2) ὑπερβαίνω, διαβαίνω, ἐξαπερῶ· μετὰ αἰτ. Ἡρακλειτ. Ἀλληγ. 61. «Τὴν εἰσοπετῆ ἡλικίαν ὑπερκύπτουσι», ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαίνουσι, ἐξαπερῶσι.

Ὑπερλαλέω, ῶ (λαλέω). Ὑπέρτερος λαλῶ, ὁμιλῶ, Εὐστάθ.

Ὑπέρλαμπρος, ὁ, ἡ (λαμπρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λαμπρὸς, καθαρὸς, φανερὸς, λίαν ἔνδοξος, περίφημος, ὀνομαστός. Δημοσθ.

Ὑπερλαμπρύνομαι, παῦ. (λαμπρύνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λαμπρύνομαι, μεγαλαυχῶμαι, σεμνύνομαι, φαίνομαι φαιδρὸς, ἱλαρὸς, καθόλου δὲ, ἐκπρέπω, διαφέρω τῶν ἄλλων, ἀριστεύω. Ξενοφ. Κυν. 3, 7.

Ὑπερλάμπω, μέλ. ψω (λάμπω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον λάμπω, φέγγω.

Ὑπέρλεπτος, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λεπτός, λίαν λεπτότατος, ἢ τρυφερώτατος.

Ὑπέρλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λευκός, ἄσπρος.

Ὑπερλίαν, Ἐπίρ. (λίαν). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λίαν, ὑπερμέτρα πολύ. (υ — υ —)

Ὑπερλύδιος, ὁ, ἡ (λύδιος). Ὄνομα μουσικοῦ τίνος ἦχου τῶν παλαιῶν.

Ὑπερλυπέω, ῶ (λυπέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον λυπῶ, πικραίνω, Παῦ. εἶμαι ὑπέρμετρα λυπημένος, Ἡροδ. 8, 90.

Ὑπερμαζάω, ῶ (μάζα). Ὑπερτρυφῶ, μάζης πλουτῶ, καθόλου δὲ, ἐπὶ μεγάλης, πολλῆς, καὶ ἁρπτικῆς τροφῆς κυκῶμαι, πολλὰς τροφὰς, ὅτοι φαγητὰ ἔχω, πλουσίως εἰς φαγητά. Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. 28, καὶ Λστέρ. Ὁμιλ. περὶ Πλουσ. «Οἱ γὰρ τῇ ἀνθρωπίνῃ εὐζωΐᾳ ὑπερμαζήσαντες». πλουσιακτήσαντες, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀποκτήσαντες. 2) παρὰ Συνεσ. Ἐπιστ. 4. ἐκ τοῦ, μαζός, ἀντὶ τοῦ, μεγάλους ἢ πλήρεις τοὺς μαστοὺς, τὰ βυζία ἔχω· ἐνῶ καὶ ἐπιφέρεται «ἀσυμμέτρως ἔχειν τῶν στέρνων».

Ὑπερμαίεσθαι, μέλ. μανοῦμαι, ἀόρ. ὑπερεμάνην, παῦ. (μαίομαι, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μαίνομαι, παραφρονῶ.

*Ὑπερμάκης, ὁ, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, ὑπερμήκης.

Ὑπερμαντεύομαι, μέσ. ἀποῦ. (μαντεύομαι). Ὑπέρτερα μαντεύομαι, ἢ ἄλλοι τινὰ ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, μετὰ γεν. ἀμφίβ. ἀνάγν. παρ Εὐριπ. Ἰων. 431.

Ὑπέρμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μάργος, μωρὸς, εἰς ὑπερβολὴν τρελλός. Δίων. Ἅλωτ.

Ὑπερμαχέω, ῶ (μάχη). Ὑπέρτερα μάχομαι, ὑπερασπίζω τινὰ, μετὰ γεν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 194· μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ αἰτιατ. παρὰ Λουκιανῷ.

Ὑπερμάχησις, ἡ. Ὑπεράσπισις, διαμάχευσις· ὅθεν

*Ὑπερμαχητικὸς, ἡ, ὁν. Ὅστις μάχεται ὑπέρτερος, ὁ κλέπτ ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς τὸ ὑπερμάχεσθαι, ὁ εἰς ὑπεράσπισιν ἀνήκων. Πλούταρχ.

Ὑπερμάχομαι, μέσ. ἀποῦ. (μάχομαι, ἀνώμ.). Ὑπέρτερα μάχομαι, τὸν ὑπερασπίζομαι, τὸν προστατεύω, μετὰ γεν. καὶ, ἀντίτεσιν, διαμάχομαι, μάχομαι διὰ νὰ προμηθεύσω εἰς τινά τι. Σοφοκλ. Αἰ. 1346.

Ὑπέρμαχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὁ ὑπέρτερα μαχόμενος, ὑπερασπιστὴς, βοηθὸς, προστάτης. Αἰσχύλ. «Ὑπέρμαχος ἀσπίδων· ἢ ἐπικλυστὴς ἀσπίδων, ὑπερασπίζουσα καὶ διαμαχευτικωτάτη.

*Ὑπερμεγαθὴς, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπερμεγέθης, Ἡροδ.

Ὑπέρμεγας, μεγάλη, μέγα (μέγας). Ὑπέρτερα μέτρον μέγας, μεγάλος. Ἀριστοφ. Ἱππ. 158.

Ὑπερμεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος) = ὑπέρμεγας. Ξενοφ. Κυρ. 7, 3, 6. «νῶτα ὑπερμεγέθεα· καὶ «τάφρος ὑπερμεγέθης· αὐτόθ. 7, 5, 6. Ἰων. ὑπερμεγάθης, Ἡροδ. 2, 175. 4, 191. 7, 126. 2) ὑπέρμετρα δύσκολος. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. 1, 6, 8. «ὑπερμεγέθες ἔργον τὸ καλὸς ἄρχειν· ἀντὶ τοῦ, δυσκολώτατον, πολλὰ μεγάλον.

Ὑπερμεγεθέω, Ὑπέρμεγας εἶμαι, ἢ γίνομαι, ὑπὲρ τὸ μέτρον μεγάλος γίνομαι. Ἀρτεμίδ. 1, 31.

Ὑπερμεθύσκομαι, μέλ. μεθυσθήσομαι, παῦ. (μεθύσκω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μεθύσκομαι, ὑπερμετρα πίνω οἶνον καὶ μεθύσκω.

Ὑπερμενέτης, ὁ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερμενής. Ὅμ. Ὀμ. 7, 1.

Ὑπερμενέω, ῶ· εὐχρηστ. μᾶλλον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. ὑπερμενέων, ἐντος, ὁ, Ὀδυσ. Τ, 82. «πάντες ὑπερμενέοντες· αἰτ. ὑπερμενέες, δυνατοὶ, ἰσχυροὶ, βίαιοι, δυναστικοὶ· ὑπερήφανοι, ὑπερέχοντες εἰς τὴν δύναμιν, ἀγήνορες.

Ὑπερμενὴς, έος, ὁ, ἡ (μένος). Ὁ μεγάλην ἰσχὺν ἔχων, ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων κατὰ τὴν δύναμιν, λίαν ἰσχυρὸς· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. συχνὰ ἐπίθ. τοῦ Διός, καὶ ἄλλων βασιλέων. Ἰλ. Β. 350. Θ, 470. «——ὑπερμενένα Κρονίωνα, ἐπεὶ ἦδη ὑπερμενέων βασιλήων, ὅπου τὸ ἐπίθετον τοῦτο κάμνει στὴν διαφορὰν καθὼς πολλοὶ βασιλεῖς στεροῦνται τῆς δόξης των, ἀλλ' ὄχι οἱ «ὑπερμενέες», ὁποὺς ἦτον ὁ Ἀγαμέμνων, Ἰλ. Θ. 236. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐλήφθη καὶ εἰς κατηφορικὴν σημασίαν. Ὀδυσ. Μ, 205. «Βασιλῆες ὑπερμενέες· ἀντὶ τοῦ, βίαιοι, δυναστικοὶ, ἀναιδεστικοί. = Ὑπερήνωρ, καὶ Ἀγήνωρ. ποιητ.

Ὑπερμεσάζω, (μέσος). Ἐκεῖθεν τοῦ μέσου περῶ, διανύω, περνῶ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, περνῶ τὴν μέσην. Τζωμπ.

Ὑπέρμεστος, ὁ, ἡ (μεστός). Λίαν μεστὸς, πλήρης, γεμάτος ὑπὲρ τὸ μέτρον. Ἡσύχ.

Ὑπερμετρέω, ῶ (μέτρον). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μετρῶ. Ἡσύχ.

Ὑπέρμετρος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ὑπερμέτρως (μέτρον). Ὁ πέραν τοῦ μέτρου, ἢ τοῦ μετρίου ὤν, ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον, λίαν πολὺς. Ξενοφ. ἔπιστ. 4. «Τὴν ὑπέρμετρον κτῆσιν (εἶπε) πλοῦτον».

*Ὑπερμετώπιον, ου, τὸ (μέτωπον). Ταινία, δέμα, τὸ ὁποῖον φέρουν ὑπράνω τοῦ μετώπου· ἀμφ.

Ὑπερμήκης, εος, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον μακρὸς, λίαν μακρὺς Ἡροδ. 7, 129. 8, 140. «ὑπερμήκης βόας, μακρὰν ἠχοῦσα φωνὴ, κραυγὴ, Πινδ. Ὀλ. 7, 69.

Ὑπερμειξολυδιστὶ, ὁ, ἡ. Ὑψηλότερος, ἀνώτερος τοῦ μιξολυδίου τόνου. Ἀθην. στλ. 625.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Τ᾽πέρμορα, Ἐπίρ. = ὑπέρμορον. Ἰλ. Β, 155.
*Τ᾽πέρμορον, Ἐπίρ. (μόρος). Τπὲρ τὴν μοῖραν, ὑπὲρ τὴν εἱμαρμένην, τὴν πεπρωμένην, ὅταν ὁ ἄνθρωπος κοντὰ εἰς τὴν διορισμένην εἰς αὐτὸν δυστυχίαν ἐπισύρῃ ὁλ ἰδίας αἰτίας καὶ ἄλλην ἀκόμη μεγαλητέραν, ὅθεν κυρίως ὄχε, ἐναντίον τῆς μοίρας, ἐναντίον τῆς εἱμαρμένης, ἀλλὰ ἔξω τῆς τύχης, τῆς πεπρωμένης, περισσότερον ἀπ᾽ ὅ,τι εἶναι πεπρωμένον, προσδιορισμένον, Ἰλ. Φ, 517. Ὀδ. Α, 34. 35. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ, ὑπέρμορα, Ἰλ. Β, 155. παρβλ. ὑπέρ, Β. σημ. 2. Κυρίως εὐέτ. ἐνετ. καὶ πληθ. τοῦ, ὑπέρμορος, ὁ, ἡ, τὸ ὁποῖον ὅμως ὡς ἐπίθετον δὲν ἀπαντᾶται· ὅθεν ἐπίρρ. ὑπερμόρως, Εὐστάθ. Ἐξ᾽ρίσκεται δὲ καὶ, ὑπὲρ μόρον, γραφόμενον, ἀλλ᾽ ὀχι τόσον ὀρθῶς· ἰδ. Εὔνιον (Heyne). Ἰλ. Τ. 4. σελ. 224.
Τ᾽περβολλέω, ῶ· χειροτρ. γραφ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβάλλω. Στράβ. 6, σελ. 426.
*Τ᾽περβέφαλος, ὁ, ἡ (νεφέλη). Τψηλότερος τῶν νεφελῶν, Λουκιαν. Ἰκαρομ. 2.
Τ᾽περνεφέω. Τπεράνω τῶν νεφῶν ὑψοῦμαι, σηκόνομαι, μουρούμαι, κρέμαμαι, ἐκ τοῦ
Τ᾽περνεφής, ές, ὁ, ἡ (νέφος). Τψηλότερος τῶν νεφῶν, ὑψηλότερος, ἐξέχων ἀπὸ τὰ σύνεφα. «Ὄρη ὑπερνεφῆ». Ἡρωδιαν.
*Τ᾽περνέω, μέλ. νεύσομαι (νέω, ἀνώμ.). Τπεράνω νέω, πλέω, κολυμβῶ.
Τ᾽περνεωλκέω (νεωλκέω). Σύρω, ἕλκω, φέρω τὸ πλοῖον ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν, Στράβ. παρβλ. Σρεῦγχ. Πολυβ. 8, 36, 12.
Τ᾽περνήχομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθ. (νήχομαι). Ἀπ᾽ ἐπάνω, ἢ ἐπέκεινα νήχομαι, κολυμβῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. Ἡσύχ.
Τ᾽περνικάω, ῶ (νικάω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον νικῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω. Ν. Δ. καὶ Ἑλλην. Ναζ.
Τ᾽περνοέω, ῶ (νοέω, ἀνώμ.). Εἰς τὸν νοῦν μου λαμβάνω, ἔχω· συλλογίζομαι ἐπί τι. Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1741. «Τί δῆτ᾽ ὑπερκείμαι; τί συλλογίζομαι; τί στοχάζομαι.
Τ᾽περντέτιος, ὁ, ἡ· παρὰ ποιητ. καὶ τριταλ. (ἐτος). Ὁ πέραν, ἢ ἐπέκεινα, ἐκείνου τοῦ τότου χειμῶνος. Ἡρόδοτ. 4, 30. ἀντὶ τοῦ, ὑπερβόρειος.
Τ᾽περξαΐζω, (ξαΐζω). Τπὲρ τὸ μέτρον ξαΐζω, εἶμαι λίαν ξαϊσμένος, ἢ πυρρός. Εὐστάθ.
Τ᾽περξηραίνω, μέλ. ανῶ (ξηραίνω). Τπὲρ τὸ μέτρον ξηραίνω· ὅθεν
Τ᾽περξήρασία, ἡ. Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηρασία, Ἱππιατρ.
Τ᾽περξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον ξηρός.
Τ᾽περογκος, ὁ, ἡ (ὄγκος). Ὁ ὑπέρμετρον ἤτοι μέγαν ὄγκον, περιοχὴν ἔχων, ὑπέρμετρον μέγεθος, ἢ ὕλην· καθέλου δὲ αὐτὸ τοῦ, ὑπέρμετρος, μέγας καθ᾽ ὑπερβολὴν, ὑψηλὸς, κ.τ.τ. ἐν πολλαῖς μεγάλης, ἀμέτρου ὕλης ὡς· τροπικ. πολύσαρκος, λίαν, εἰς ὑπερβολὴν παχύς. Πλάτ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 4, 58. «Γενομένης τῆς κνήμης ὑπερόγκου· πάνυ οἰδαλέας, ὀγκώδους· ἐφούσκωσε παρὰ πολὺ ἡ κνήμη, ἤτοι ἐπρίσθη· ὅθεν
Τ᾽περογκόω, ῶ. Τπὲρ τὸ μέτρον κάμνω μέγα. Πολυδ. 4, 178.
*Τ᾽περοδυνέω, (ὀδύνη). Αἰσθάνομαι ὑπερβολικὸν πόνον.
Τ᾽περοειδής, ές, ὁ, ἡ (ὑπερος, εἶδος). Ὁ ὑπέρου εἶδος ἔχων, ὅμοιος μὲ τὸν κέπιον τοῦ ἰχθύου.
Τ᾽περοειδαίνω, (οἰδαίνω) μεταβ. Τπὲρ τὸ δέον οἰδαίνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον φουσκόνω, ἐμφυσῶ, ἐμπνέω.
*Τ᾽περοιδάω, Ἰων. -έω (οἰδάω) ἀμεταβ. Τπὲρ τὸ μέτρον φουσκόνω, πρίσκω.
Τ᾽περοικέω, ῶ (οἰκέω). Τπερόνω, παρ᾽ ἐπέκεινα, ἢ ἐπέκεινά τινος οἰκῶ, κατοικῶ· μετὰ γενικ. Ἡρόδοτ. 4, 13. 21. 37. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. Ἡροδ. 7, 113. Διοδ. Σικ.
Τ᾽περοικοδομέω, ῶ (οἰκοδομέω). Τπεράνω οἰκοδομῶ, κτίζω.
Τ᾽περοικος, ὁ, ἡ (οἶκος, οἰκέω). Ὁ ὑπεράνω, παρ᾽ ἐπάνω, ἢ ἐπέκεινα κατοικῶν, μετὰ γεν. Ἡροδ. 4, 7.
Τ᾽περοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὁ τὸν οἶνον ἀγαπῶν, καὶ πίνων αὐτὸν μετὰ χαρᾶς, φιλοπότης. Πολύαιν. 8, 25.
Τ᾽περοίομαι, Μ. οισήσομαι, παθ. ἀποθ. (οἴομαι, ἀνώμ.). Ἔχω περὶ ἐμαυτοῦ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψηλὴν ἰδέαν, εἶμαι φαντασμένος, ὑπερηφανεύομαι. Ἡσύχ.
Τ᾽περοϊστεύω, (οἰστεύω). Τπεράνω ἢ ἐπέκεινα τοῦ σκοποῦ οἰστεύω, ρίπτω τὸ τόξον, ὡς καὶ τὸ, ὑπερβάλλω, καὶ ὑπερακοντίζω. Εὐστάθ.
*Τ᾽περοίσω, μέλ. τοῦ, ὑπερφέρω.
Τ᾽περόλβιος, ὁ, ἡ (ὄλβιος). Τπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ὄλβιος, εὐτυχής.
*Τ᾽πέρολβος, ὁ, ἡ (ὄλβος). Τπέρπλουτος, ἢ ὑπερευτυχής. ὁμοίβ.
Τ᾽περομβρία, ἡ (ὄμβρος). Ὁ ὑπέρμετρος ὄμβρος, μεγάλη βροχή. Ἀριστοτέλ.
Τ᾽περον, τό. Μεσαιωνιστρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερος, πολλάκις παρὰ Λουκ. ἰδ. Schaef. mel. sil. 72.
*Τ᾽περον, τό, ἴδε, ὑπέρα.
Τ᾽πέροξυς, εῖα, υ (ὀξύς). Τπὲρ τὸ μέτρον ὀξύς, ἢ μυτηρός, σουβληρός. – β) ὑπέρμετρα στρυφνός, ἢ ἔννοι. – γ) ὑπὲρ τὸ μετρον, λίαν ἁρμὸς, σφοδρὸς, ὁρμητικός.
*Τ᾽περοπεύς, ὁ, καὶ, ὑπερόπτης, καὶ
*Τ᾽περοπεύω, = ψεύστης, ψεύδομαι, Ἡσύχ. κατὰ διάλεκτον ἀντὶ τοῦ, ἠπεροπεύς, κ.τ.λ.
*Τ᾽περοπλήσεις, ήεσσα, ήεν, Ἐπ. ἀντὶ, ὑπέροπλος, Ἀπολλ. Ῥοδ. 2, 4. Εἰς τὸ ὑπερδεξ. ὑπεροπλησίστατος.
Τ᾽περοπλία, ἡ (ὑπέροπλος). Ἀλαζονικὴ τόλμη, αὐθάδεια, ἔξαιρ. ἐπὶ τῆς εἰς τὰ ὅπλα δυνάμεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλησιεπιτ. «ἢς ὑπεροπλίῃσι τὰχ᾽ ἄνοτε συμὸν τλέσσῃ», διὰ τὴν αὐθάδειαν αὐτοῦ ἴσως ποτὲ θέλει χάσει τὴν ζωήν του, Ἰλ. Α, 205. ἀλλὰ παρα Σοφοκλ. Ἀντιγ. 130. ἀμφ. «νῦν ἄλλοι ὑπεροπτίαν ἀναγινώσκουσι· καθέλου δὲ, κόμπος, ἀλαζονεία, ὑπερηφάνεια, ὑψηλοφροσύνη, θράσος. 2) ἐπὶ καλοῦ, Θεοκρίτ. 25, 159. ἀντὶ τοῦ, μεγαλοψυχία, γενναιότης, θάρρος. (τὸ ἰῶτα εἶναι παρὰ τοῖς Ἐπικ. μακρόν.)
Τ᾽περοπλίζομαι, μέλ. ίσομαι, μέσ. ἀποθ. (ὁπλίζω) μεταφ. Διὰ τῆς τῶν ὅπλων δυνάμεως νικῶ, ὑπερνικῶ, καταπορῶ, κατακυριεύω· οὐκ ἔν τί μιν (αὐτὴν, τὴν αὐλὴν τῶν σωμάτων) οὐτὲ ὑπεροπλίσσαιτον, τὴν αὐλὴν ταύτην, ἥτις εἶναι τόσον καλῶς ὠχυρωμένη, δὲν θέλει δυνηθῇ κἀνείς δυναστικῶς νὰ κυριεύσῃ, νὰ ὑπερβῇ, Ὀδ. Γ, 268. κατ᾽ Ἀρίσταρχ. – β) φέρομαι καὶ πελιτεύομαι ὡς ὑπέροπλος, καταφρονῶ, καὶ οὕτως ἠρμήνευσαν πάλαι καὶ οἱ παλαιοὶ Γραμματ. τὸ ἄνω χωρίον τῆς Ὀδυσ. 2) ἀμετάβ. εἶμαι ὑπέροπλος, ὑψηλοφρονῶ, ἀλαζονεύομαι, καταθρασύνομαι, ὑπερηφανεύομαι, εἶμαι ἀλαζών, αὐθάδης, τολμηρὸς, μέτοχ. ποιητ.
Τ᾽πέροπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ὁ ὑπερηφάνως θρασυνόμενος εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὅπλων· καθέλου, ὑπερήφανος, ἀλαζών, ὑψηλόφρων, μεγαλόφρων, ἀσυγκινήτως, τολμηρὸς, θρασὺς, αὐθάδης, εἰς τοὺς παλ. ποιητ. οὐδέποτε ἐπὶ προσώπων. Ἰλ. Ο, 185. «ὑπέροπλον ἔειπεν· ὡς ἀδελφὸς καὶ συνηθισμένης αὐτὸς ὠμίλησεν ὑπὲρ τὰ δέον καὶ ὑπερήφανα, ὃ ἐστὶν, αὐθάδες καὶ τολμηρόν, καὶ, Γ, 170. «τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπας», ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν ὠμίλησες τὸ δίκαιον, ἀλλὰ τὸ ψευδὲς καὶ ἄδικον περὶ ἐμοῦ· δὲν ὠμίλησες τὸ σωστὸν, (ἀλλαχοῦ δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις παρ᾽ Ὁμ.) «ὑπερῆ, βίῃ ὑπέροπλε». Ἡσιοδ. Θεογ. 516. 619. 670. «ὑπέροπλον ἦβαν», ἀλαζονικὴν, ὑπερφίαλον, ὑπερηφανικὴν, Πινδ. Πύθ. 6, 48. 2) ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, ὑπέρμετρος, μέγας καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ μεγάλος. Πινδάρ. Ὀλύμπ. 1, 90. «ἀεὶ ὑπέροπλος· ἢ ὑπὲρ δύναμιν εὐστυχία, μεγάλη καὶ ὑπέρμετρος. «Δαπίσαι ὑπεροπλωτ βασιλεῖα τῶν εἰς τὰ ὅπλα ἐξόχων, τῶν ἰσχυροτάτων, ἀνδρειοτάτων. Πίνδ. 9, 24. Βουτσμαν. Δεξιλ. 2, σελ. 216. μόνον ποιητ. (ὑπερέχω, ἐτυμολογοῦν τὴν λέξιν τινὲς μὲν ἐκ τοῦ, ὑπέρ, καὶ πέλεμαι· οἱ δὲ ἐκ τοῦ, ὁπλότερος (παραπολὺ νέος), προσπαθοῦντες νὰ τὴν ἑρμηνεύσωσι διὰ σημασίαν, ἥτις τροπικῶς εἰλημμένης· τὸ, ὑπέροπλος, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ, ὅπλον, ὡς τὸ, ὑπέρβιος, ἐκ τοῦ, βία.)
Τ᾽περοπτάω, ῶ· μέλ. ήσω (ὀπτάω). Τπὲρ τὸ μέτρον ὀπτάω, ψήνω, καταξηραίνω ψήνων, ὥστε νὰ καταξηρανθῇ.
Τ᾽περόπτης, ου, ὁ (ὑπερόψομαι). Ἀλαζών, ὑπερήφανος, ὑψηλόφρων, καταφρονητής. Ἑρμ. Σοφοκλ. Ἀντ. 130. «Χρυσοῦ καταχῆς ὑπερόπτας», ἐξέ. Νεοπτ. Δούκα.
Τ᾽περόπτησις, εως, ἡ (ὑπεροπτάω). Τὸ ὑπεροπτᾶν, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀπτησις, ὑπερβολικὸν ψήσιμον, ξήρανσις διὰ τῆς ὀπτήσεως. Νεμέσ. σελ. 155.
Τ᾽περοπτία, ἡ, (ὑπέροπτος, σημ. 2.) = ὑπεροπλία, ἄμφ.
Τ᾽περοπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ εἰς ὑπερηφάνειαν κλίσιν ἔχων, ὁ τοὺς ἄλλους καταφρονῶν, ἐ ἀγαπῶν, ἢ ὡς συνειθισμένος νὰ μεταχειρίζεται τοὺς ἄλλους καταφρονητικῶς, ὁ ὑπολαμβάνων ἑαυτὸν μέγαν, ἀλαζών, ὑπερήφανος, ἐκ τοῦ
Τ᾽πέροπτος, ὁ, ἡ (ὑπερόψομαι) παθητ. Παρεβλεμμένος, παρεῤῥιμμένος, παρημελημένος, καταφρονημένος. 2) ἐνεργ. παραβλέπων, παραμελῶν, καταφρονῶν, ὅθεν ὑπερήφανος, ἀλαζών. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 883. ὡς καὶ τὸ, ὑπεροπτικός. Ἡλιόδωρ. 10. σελ. 503. «Τπέροπτόν τι καὶ σοβαρὸν περισκοπῶν».
Τ᾽περόρασις, εως, ἡ (ὑποράω). Τὸ ὑπεροράν, παρόψεως, καταφρόνησις. Ο'.
Τ᾽περορατικός, = ὑπεροπτικός. Πολυδ. 9, 147.
Τ᾽περοράω, ῶ. μέλ. ὑπερόψομαι, ἀόρ. ὑπερεῖδον, ἐπαρκμφ. ὑπερϊδεῖν, (ὁράω, ἀνώμ.). Ἐπέκεινα θεωρῶ, βλέπω ἀπ᾽ ἐπάνω ἐπὶ τὰ κάτω· μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδοτ. 7, 36. «Ἵνα μὴ φοβέηται τὰ ὑποζύγια τὴν θάλασσαν ὑπεροράωσι· βλέποντα ἀπ᾽ ἐπάνω τὴν θάλασσαν. 2) Παραβλέπω, τοὐτέστι, δὲν προσέχω, ἀφίνω τι νὰ γένῃ, μετὰ μετοχ. – β) κάμω πὼς δὲν βλέπω, βλέπω μὲ ὑπερηφάνειαν, καταφρονῶ, εἰς οὐδὲν λογίζομαι· μετὰ γενικ. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 3, 7. «Τπεροράν ἐποίει τῶν παθητικῶν νόμων τοὺς συντάττοντας· καὶ μετὰ αἰτιατ. ἑνὸς τε, 1, 3, 4. «Πάντ᾽ ἀνθρώπινα ὑπεροράσαι. Bornem. Ξενοφ. Συμποσ. 8, 3. — «Ὅτι ὁ μέλλων ὑπερόψομαι ἤτοι ποτε εἰς παθητ. χρῆσιν, εἶναι πολλὰ ἄμφ. Βουτμαν. Διεξοδ. Ἑλλ. Γραμμ. 2, σελ. 54. παρβλ. Δι-όδωρ. Θουυδ. 3, 40.
*Τ᾽περοργίζομαι, παθητ. (ὀργίζω). Τπερμετρα ὀργίζομαι, θυμόνω. Δίων Κάσ.
Τ᾽περορέγομαι, παθητ. καὶ μέσ. (ὀρέγομαι). Τπέρμετρον, ἢ μεγάλην ὄρεξιν ἔχω ὑπέρτινος· μετὰ γενικ. Πολυδ.
Τ᾽περορία, ἡ· ἐξυπακουομ. γῆ· ἐκ τοῦ, ὑπερόριος. Ἡ ξένη γῆ, ἢ ἐπέκεινα, ἢ πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος γῆ, ἐξορία. Ἴδε ὑπερόριος.
Τ᾽περορίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ὁρίζω). Ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πάτεινα, πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος ἢ τῆς χώρας διάκω, κάμνω ὑπερόριον, ἐξορίζω. Αἰτχίν.

Τ᾽περόριος, ὁ, ἡ· καὶ τρικατάληκτ. (ὅρος). Ὁ ἐπέκεινα τῶν ὁρίων κείμενος, ὁ πέραν τῶν συνόρων ἢ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα (ἐκτὸς τῶν ὁρίων) τῆς πατρίδος ὤν, ὅθεν ἐξωτερικός, ξένος. «Δαλιὰ ὑπερόριος». Αἰτχίν. Ῥήτ. διηγητὴς περὶ ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων καὶ πραγμάτων. «Πόλεμος ὑπερόριος». Ἀριστοτέλ. ὁ ἔξω τῶν ὁρίων γινόμενος. 2) ἡ Ὑπερορία, ἡ· ἐξυπακ. Γῆ, ἡ Χώρα· ἡ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πόλεως ἢ τῆς πατρίδος κειμένη γῆ. Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 1, 17. «Προσόδου οὔσης ἀπό τε τῶν ἐνδήμων καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας». ἐξαιρ. δὲ ὡς πρὸς τὴν Ἀττικήν, κατ᾽ ἀντίθεσιν τοῦ, ἐνδήμιοι. Ἀπομν. 2, 8, 1. «Τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, ἐν δὲ τῇ Ἀττικῇ...» καί, Ἀνάβ. 8, 1, 27. 3) «Τὰ ὑπερόρια. ἐξυπακ. χωρία· τὰ ἔξω τῶν συνόρων κείμενα». Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. 1, 19 «Διὰ τὴν κτῆσιν ἐν τοῖς ὑπερορίοις». Συμπ. 4, 31. «Τῶν ὑπερορίων (κτημάτων) στέρομαι, καὶ τὰ ἄγγεια οὐ καρποῦμαι, καὶ τὰ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς κτήματα, καὶ τὰ ἔνδον στέρομαι. — 4) αὐτὸ τοῦ, ἐξόριστος.

Τ᾽περορισμός, ὁ (ὑπερορίζω). Τὸ ἔξω τῶν ὁρίων φέρειν, ἐξορισμός, ἐξορία. Πολυδ. 9, 158.

* Τ᾽περορμαίνω, (ὁρμαίνω) = ὑπερίρχομαι.

* Τ᾽περόρνυμαι, μέσ. (ὄρνυμι, ἀνώμ.). Ἐπὶ τῶν γίνομαι, φύω, καθίσταμαι, γεννῶμαι· πάντα ὑπερορνύμενα πόλιν, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 164, κατὰ Zehlike's Vers. ide Reisig enarr. Soph. Oed. Col. 1485.

Τ᾽πέρορος, ὁ, ἡ (ὄρος)· = ὑπερόριος. 2) ὁ παραβαίνων τὰ ὅρια, ἢ τὴν προθεσμίαν, κακὸς πληρωτής. Ἀριστοφ. Νεφ. 1132.

Τ᾽περορόφιος, ὁ, ἡ· κακῶς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερωρόφιος (ὄροφος). Ὁ ὑπεράνω, ἢ ἐπέκεινα τοῦ ὀρόφου ὤν· ἀμφ. Ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Τπερορόφους, ὑπερηφάνους.

Τ᾽περορῥωδέω, μέλ. ήσω (ὀρῥωδέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν φοβοῦμαι· παρβλ. τὸ Ἰων. ὑπεραρρωδέω.

Τ᾽περος, ὁ. Ὁ κόπανος τοῦ ἄλμου, ἤτοι τοῦ ἰγδίου, τὸ γουδοχέριον, διὰ τοῦ ὁποίου τρίβει καὶ κοπανίζει τίς τι· Ἡσιό. Ἔρ. 425. Ἡρόδ. 1, 200. Ἀρτεμίδωρ. 2, 47. ὅθεν παροιμία «ὑπέρου περιστροφή», ἢ περιτροπή», ὡς τὸ, «τρυπάνου περιστροφή», λεγομένη ἐπὶ τῶν εἰς τὸν αὐτὸν κύκλον πάντοτε περιστρεφομένων, ἐπ᾽ ἐκείνων δηλαδή, ὅσοι ἐπιμένουσι πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, καὶ ποτὲ οὐκ τὸ ταλειώνουσι, καθὼς ὁ κόπανος τοῦ ἰγδίου, ἢ ἡ ἄρίδα, περιστρέφεται πάντοτε εἰς ἕνα τόπον, Heind. Πλάτ. Θεαιτ. σελ. 209. E., Heusde spec. crit. σελ. 29. — 2) τὸ πλήκτρον τῆς λύρας, ὁ κέρας, μάκελος. — Μεταγενέστερ. τύπος εἶναι ἡ τὸ ὑπερον.

Τ᾽περουράνιος, ὁ, ἡ (οὐράνιος). Ὁ ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ ὤν, οὐράνιος.

Τ᾽περούριος, ὁ, ἡ· Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὑπερόριος. Θεόκριτ. 21, 33.

Τ᾽περούσιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. -σίως (οὐσία). Ὁ ὑπεράνω πάσης οὐσίας, ἢ ὁ ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν ὤν, ἀκατάληπτος· Ἐκκλησ. Συγγρ. ὅθεν καὶ

Τ᾽περουσιότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ ὑπερουσίου. Ἐκκλ. Συγγρ.

* Τ᾽περόρροθον, τό (ὀρμός). Τὸ ὑπάνω, ὑπεράνω τῶν ὁρμῶν μέρος· λέξις ἐξηγητικὴ τοῦ, ἐπισώτιον, Εὐσεκιν. εἰς Ὀππιαν. Κυνηγ. 1, 181.

Τ᾽περορῥύομαι, οὔμαι· μέσ. ποιητ. (ὀρύομαι). Ὑψόω, στηλόω ὑψηλὰ τὰς ὀρυάς, ὑπερηφανεύομαι, μεγαλοφρονῶ.

Τ᾽πέρορυς, υος, ὁ, ἡ (ὀρυάς). Ὁ ὑψῶν, στηλῶν ὑψηλὰ τὰς ὀρυάς, ὁ ἐπαίρων τὰ φρύδια, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος. Ἡσύχ. Γρηγ. Ναζιανζ. Ποιημ. 9, 7.

Τ᾽περοχέω, ὦ (ὑπέροχος). Ὑπερέχω, ὑπερκαθορῶμαι, παρ᾽ Ἰωσήπ. Ἀρχ. 1, 3. ἐπὶ τοῦ ὑπὸ γῆν ἀπιθωρουμένου ὕδατος. ἀμφ.

Τ᾽περοχή, ἡ (ὑπερέχω. σημασ. 2.). Τὸ ὑπερέχειν, ὑπεράνω τῶν ἄλλων εἶναι ἢ ἵστασθαι, τὸ ἐξέχον, ἡ ὑπερέχον μέρος, ἐξοχή, σάρκωμα, ἀπόφυσις, ὑπερσάρκωμα, ὄγκωσις, αἴσθημα, φυσκωμα, πρίτμα. 2) τροπικ. τὸ ἔχειν τὰ πρωτεῖα καὶ ἐξέχειν ἢ διαφέρειν τῶν ἄλλων, πρωτεῖον, μεγαλεῖον, πρωτέρημα, ὑπεροχή, πρωτίμησις (Supériorité), ἐξαιρετότης, τὸ ἐξαίρετον καὶ κάλλιστον, ὡς τὸ, ὑπερβολή. Εἷς τῶν πλησ. ἀριθμ. καὶ ὑπεροχαῖοι οἱ ἐγκριτοί, οἱ δυνατοί, οἱ πρώτιστοι· Γαλ. les autorités. ὅθεν

Τ᾽περοχικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπέροχον ὑπεροχὴν ἀνήκων, ἀνώτερος τῶν ἄλλων, ἔξοχος, ἐξαίρετος. «Τὸ ὑπεροχικὸν» ἢ ὑπεροχή. Γραμματ.

Τ᾽πέροχος, ἐπικ. καὶ Ἰων. ὑπείροχος, ὁ, ἡ (ὑπερέχω, σημασ. 2.). Ὁ ὑπερέχων τῶν ἄλλων, ἔξοχος, ἐξαίρετος, ὁ ὑπεροχὴν ἔχων, κορυφαῖος, περισσός, θεῖος, μείζων, ὕπατος, ἀνώτερος τῶν ἄλλων. μετὰ γεν. Ἰλ. Ζ, 208. «Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων». Λ, 784. χωρὶς πτῶσ. Ἴαν. Ὀμ. 11, 2. Πίνδ. Πύθ. 2, 69. Ἡροδ. 5, 92, 7. — 2) Τπείροχος, ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, Ἰλ. Λ, 335. ὅθεν τὸ πατρωνυμ. Τπειροχίδης, ου, ὁ, Ἰλ Λ, 673.

Τ᾽περοχυρόω, ω (ὀχυρόω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ὀχυρόνω, ἐνδυναμόνω, Κλήμ. Ἀλεξ.

Τ᾽περοφία, ἡ. Ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία· τὸ καταφρονεῖν τοὺς ἄλλους, καταφρόνησις. Θουκυδ. 1, 84. «Ἀμαθέστεροι τῶν νόμων τῆς ὑπερφίας παιδευόμενοι· ἀντὶ τοῦ, ἀμαθέστεροι, ἢ ὥστε ὑπερορᾶν τοὺς νόμους.

Τ᾽πέροψις, εως, ἡ. Τὸ παραβλέπειν, παραμελεῖν, καταφρόνησις· καθόλου δὲ = ὑπεροψία, ἐκ τοῦ

* Τ᾽περόψομαι, μέλ. τοῦ, ὑπεροράω, ὅπερ ἴδε.

* Τ᾽περοψωνέω (ὀψωνέω). Ἀγοράζων πληρόνω τὰ φαγητὰ περισσότερον παρὰ τοὺς ἄλλους.

Τ᾽περπαγής, ές, ὁ, ἡ (πάγος, πήγνυμι). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πεπαγωμένος, ὑπὸ τοῦ πάγου συνεσφιγμένος, ὅθεν παρὰ Ξενοφ. Κυν. 8, 2. «Τπερπαγες, τόν, ἡ μεγαλωτάτη ψύχρα. «Ἡ χιὼν τὴν ὁσμὴν τοῦ λαγὼ ἀφαιζει διὰ τὸ ὑπερπηγέες· διὰ τὴν μεγάλην ψυχρότητα, διὰ τὴς ὁποίας προξενεῖται ὁ πάγος, ἢ διὰ τὸν μεγάλον πάγον.

Τ᾽περπάθέω, ὦ, μέλ. ήσω. Λίαν πάσχω, ὑποφέρω, εἰς ὑπερβολὴν λυποῦμαι, εἶμαι τεταραγμένος. Εὐρικ. Φοιν. 1478. ἐκ τοῦ

Τ᾽περπαθής, ές, ὁ, ἡ (πάθος). Ὁ πολλὰ πάσχων, ἢ παθὼν, πολυπαθὴς· λίαν λυπημένος, ὁ εἰς πολλὰ παθὴ ὑποκείμενος.

Τ᾽περπαίω, μέλ. παίσω (παίω, ἀνώμ.). Τπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, μετὰ γεν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1118. μεταγενέστερ. καὶ μετὰ αἰτιατ. Δημοσθ. «Τσουτον ὑπερπαίσας πλοῦτῳ τοὺς ἄλλους». Παρ᾽ Εὐσεβίῳ προπαρ. 15, 2. ἀντὶ τούτου «Τπερπαλαίω» κεῖται.

* Τ᾽περπαλαίω (παλαίω). Τπερβαίνω, νικῶ εἰς τὴν πάλην· καθόλου, = τῷ ρηνγμ.

Τ᾽περπαλύνω (παλύνω). Καταπάσσω, πασπαλίζω, πίσσω. Ἀνάλεκτ. 3. σελ. 18. ἀντὶ τοῦ, ἐλείφω ὑπεράνω, ἐπαλείφω μετὰ ἴξου.

Τ᾽περπαφλάζω (παφλάζω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον παφλάζω, κοχλάζω, ἀναβράζω, χυνομαι ἔξω τοῦ ἀγγείου. Λουκιαν. Λεξιφ.

Τ᾽περπαχύνω (παχύνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον παχύνω, καμνω παχύν, χοιρόν. ἐκ τοῦ

Τ᾽πέρπαχυς, εος, ὁ, ἡ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον παχύς

Τ᾽περπείθω (πείθω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πείθω, καταπείθω. Πολυδ. 5, 157.

Τ᾽περπέλομαι, μέσ. ἀποθ. (πέλομαι, ἀνώμ.). μετὰ γεν. Ἐπάνοδον ἢ ἐπέκεινά τινος εἶμαι, ἢ κείμαι. Ἀπολλών. 4, 1636. ποιητ.

Τ᾽περπέμπω (πέμπω). Ἐπέκεινά τινος πέμπω, στέλλω. ἀμφ.

* Τ᾽περπενθέω (πενθέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πενθῶ, ὀργῶ, μετὰ αἰτιατ. 2) ἁμαρτάβ. ὑπερμετρα λυποῦμαι.

* Τ᾽περπεπαίνω (πεπαίνω). Λίαν, Ὑπὲρ τὸ μέτρον κάμνω ὡριμον.

Τ᾽περπέπτω (πέπτω). μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερπέτω.

*Τ᾽περπερισσεύομαι, μέσ. ἀποθ. (περισσεύω). Ὑπέρμετρον, μεγάλην, παρὰ πολλὴν ἀφθονίαν ἔχω εἰς τι· ητικῶς παρὰ τοὺ Ἀποστόλ. Παύλ. Ἐπιστολ. β. πρὸς Κορινθ. «Τπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ· ὑπερμετρον χαραν ἔχω.

Τ᾽περπερισσός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -ισσῶς (περισσός). Πλέον παρὰ ὑπέρμετρος, λίαν περισσός.

*Τ᾽περπεραίζω (περαίζω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον βάπτομαι, βάφομαι, χρωματίζομαι, ὅθεν ἐκί ὀνορικῶν, εἶναι παραπολὺ ὡριμα.

Τ᾽περπέσσω, καὶ -έττω. Ἀττ. μέλ. πέψω (πέσσω, ἀνώμ.). Ὑπέρμετρα, παραπολὺ χωνεύω.

*Τ᾽περπέταμαι, μέσ. ἀποθ. (πέτομαι), = ὑπερπέτομαι.

Τ᾽περπεταόμαι, μέσ. ἀποθ. (πετάομαι) μεταγενεστ. τύπος αὐτὶ τοῦ, ὑπερπέτομαι.

Τ᾽περπετής, ές, ὁ, ἡ (πέτομαι). Ὁ ἐπάνω ὤν, ἢ ἐπέκεινα, πέραν, ἐκεῖθεν τοῦ σημείου πετῶν, ὁ ὑψηλὰ πετῶν, ὑψιπέτης. Ἔτι δὲ καὶ ὁ ὑψηλὰ, ἢ μεγάλως πτέων, φυσῶν, ἐπὶ εἰδικῶν. 2) (πίπτω) ὁ ὑψηλὰ πίπτων, ὑψηλὸς, ἐπὶ ὀρέων, = ὑπερτενής, ὁ εἰς ὕψος ἐκτεταμένος. Διονύσ. Ἀρχ. 9, 11.

Τ᾽περπέτομαι, μέλ. ὑπερπτήσομαι, μέσ. ἀποθ. (πέτομαι, ἀνώμ.). Ἐπάνοδεν πετῶ, ἐπέκεινα, πέραν πετῶ, Ἰλ. Ν, 408. Χ, 275. Ὀδ. Χ, 280. ὑπερβάλλω, μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Ι, 192. μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ γεν. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ ἐπικ. γ᾽ πρόσ. τοῦ κόρ. ὑπέρπτατο.

Τ᾽περπέττω, Ἀττ. αὐτὶ, ὑπερπέσσω.

*Τ᾽περπήγνυμι, μέλ. πήξω (πήγνυμι, ἀνώμ.). Ὑπεράνω πήγνυω, στερεόνω. Ἱππουρ.

Τ᾽περπηδάω, ὦ. μέλ. ήσω (πηδάω). Ἐπάνοδεν τοῦ σημείου, ἢ εἰς τὸ πέραν πηδῶ, ἐπάνοδέν τινος πηδῶ, εἰς τὸ πέραν μέρος πηδῶ ἀπ᾽ ἐπάνω. Ξενοφ. Κυν. 6, 8. ἐπὶ λαγωοῦ. «Ὅπως ἂν μὴ ὑπερπηδᾷ. Μεταφορικῶς ἐὰ ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ἐξυπερνῶ· ητικά τινι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 680, ἄλλα καὶ, παραμελῶ, παραβαίνω. Αἰσχίν ῥήτ. «Τπερπηδᾶν νόμους· ἀθετῶ καὶ παραβαίνω νόμους, Δημοσθ. κατ᾽ Ἀριστοκρ. 73, σελ. 644, 16.

Τ᾽περπιαίνω (πιαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πιαίνω, ὑπερπαχύνω.

Τ᾽περπίκρος, ὁ, ἡ (πικρός). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον πικρός, ἢ ἑδύς, δριμύς· ἔτι δὲ καὶ τροπικ. ἐπὶ ὠμοῦ, τραχέος ἤθους, χαρακτῆρος. Αἰσχύλ.

Τ᾽περπίμπλημι, μέλ. ὑπερπλήσω (πίμπλημι, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πληρόω, γεμίζω· ὑπερπληρόνω. ητικῶς, Σοφοκλ.

Τ᾽περπίνω, μέλ. πιοῦμαι, καὶ, πίομαι, (πίνω, ἀνώμ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πίνω. Ξενοφ.

Τ᾽περπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Ὑπεράνω, ἀπ᾽ ἐπάνω, κορυφαῖως, ἢ ἐπέκεινα πίπτω. 2) Παρεμπρεσ. ἢ πέραν τοῦ τινος πίπτω, πίπτω, πεσὼν τὸ πέραν, μακρύτερον τοῦ σημείου πίπτω, ἐπὶ βλητῶν καὶ ὁραμάτων, τὰ ὁποῖα ὑπέρχονται μακρύτερον τοῦ σκοποῦ· ὡς καὶ τὸ, ὑπερβαίνω, καὶ, ὑπερβάλλω. 3) ἐπὶ χρόνου, περνῶ, παρέρχομαι, «Ἡ ὑπερ-ετὴ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ημέρηκ· ὑπόταν παρέλθῃ, περάσῃ αὕτη ἡ ἡμέρα. Ἡρόδοτ. 3, 71. ὡσαύτως παρ' Ἱπποτρ.

Τ'περπλεονάζω (πλεονάζω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον πλεονάζω, ὑπερπερισσεύω. Παυσάνιτ.

Τ'περπλέω, μέλ. πλεύσομαι (πλέω, ἀνάμ.). Ὑπερνέω, ὑπέκεινα πλέω.

Τ'περπλήθω (πλήθω). Λίαν, ὑπὲρ τὸ μέτρον εἶμαι γέματος· πτυόειν.

Τ'περπλημμυρέω, ῶ (πλημμυρέω). Ὑπεράνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον πλημμυρῶ, ἅμφ.

Τ'περπληρόω, ῶ (πληρόω). Ὑπέρμετρα γεμίζω, ὑπερχειμίζω· πτινός, καὶ τινός.

*Τ'περπλήρωμα, ατος, τό. Ὅ,τι εἶναι πολλὰ, εἰς ὑπερβολὴν γεμάτον.

*Τ'περπλησθείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθητ. ἀόρ. τοῦ, ὑπερπίμπλημι.

Τ'περπλήσσομαι, καὶ, -τομαι· Ἀττικ. πεζαιῶς ἠμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑπερεκπλήττομαι· ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ.

Τ'περπλούσιος, ὁ, ἡ (πλούσιος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ πλούσιος.

Τ'περπλουτέω, ῶ. Ὑπὲρ τὸ μέτρον ἢ πολλὰ πλουτῶ, εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν πλουτίος· Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 354. ἐκ τοῦ

Τ'πέρπλουτος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερπλούσιος. Λίσχυλ. Προμ. 455. Πλάτ. Πολ. 8.

*Τ'περπνέω, μέλ. πνεύσω (πνέω, ἀνάμ.). Κυρίως, ὑπεράνω εἰμὶ πνέω, ψυσῶ, ὄθεν, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν ὑπεροχὴν· μετὰ αἰτιατ. Φιλόστρ. σελ. 587.

Τ'περπνιγής, ές, ὁ, ἡ (πνίγω)· = ὑπέρκαθμος. Ἀνώνυμος παρὰ Σουϊδ. »Ἵππος ὑπερπνιγής.«

*Τ'περποθέω, ῶ, μέλ. έσω, καὶ, ήσω (ποθέω, ἀνάμ.). Ὑπέρμετρα ποθῶ, ἐπιθυμῶ.

Τ'περπολάζω. Ὑπεράνω πολάζω, πλημμυρῶ, ἐχειλίζω· ἴδε, ἐπιπολάζω· Στρβ. 17. σλ. 1164.

*Τ'περπολλοί, πόλλαι, πόλλοι, Ἰων. ἀντὶ, ὑπέρπολυς. Ἱπποτρ.

Τ'πέρπολυς, ὁ· πόλλη, πολυ (πολύς). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πάνυ πολύς. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 19. »Ὑπέρπολλα μὲν κτήνη, ὑπέρπολλα δὲ ἀνδράποδα« παρὰ πολλά.

Τ'περπονέω, ῶ (πονέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πονῶ, ἐργάζομαι, κοπιάζω, ἢ πάσχω· μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 4. καὶ Ἱππαρχ. 4, 1. »Μὴ λαθεῖν ὑπερπονοῦντας,« ὑπὲρ τὸ μέτρον κοπιάζοντας, ἐργαζομένους· Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 345. 2) Πονῶ, κοπιάζω ὑπέρτινος, ἀγωνίζομαι ὑπέρτιος, μετά γεν. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ μέσ. »ὑπερπονεῖσθαί τινος,« Σοφοκλ. Αἴ. 1310. »Τοῦδ' ὑπερπονουμένου· ἐν ᾧ ἐγὼ πονῶ, κοπιάζω ὑπὲρ τούτου, καὶ ὑπερασπίζομαι αὐτόν.

Τ'πέρπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ διὰ τῶν πολλῶν πόνων καὶ κόπων ἀπεκαμών, ἀδυνατίτας, κουρασθείς. Πλούταρχ. εἰς Ἄλεξ. »Διὰ γῆρας ὑπέρπονος γενόμενος.« 2) ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον πονῶν, ἐργαζόμενος, κοπιάζων.

Τ'περπότιος, ὁ, ἡ· παρὰ Πινδ. καὶ Λίσχυλ. καὶ τριταλληκτ. (πόντος). Ὁ πέραν τῆς θαλάσσης κείμενος ἢ κατοικῶν, ὁ ἐπέκεινα τῆς θαλάσσης ὑπάγων, ἢ ἐρχόμενος, ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης φερόμενος, λαμβανόμενος, ὄθεν, ἔξω τοῦ τόπου, ξένος· »ὑπερποντίαν γλῶσσαν,« ξένην γλῶσσαν, Πινδ. Πυθ. 5, 79.

Τ'περποτάομαι, (ποτάομαι) ἐπικ. ἀντὶ, ὑπερπέτομαι, Θεόκρ. 15, 120.

Τ'περπρόθεσμος, ὁ, ἡ (προθεσμία)· = ἐκπρόθεσμος, καὶ, ὑπερήμερος· ἅμτ.

Τ'περπροθυμέομαι, οῦμαι· μέλ. -θυμηθήσομαι, παθ. ἀποθ. (προθυμέομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον προθυμοῦμαι, εἶμαι εἰς ὑπερβολὴν πρόθυμος, ἕτοιμος. Π. Συ.

*Τ'περπροφεύγω, ἀείφορ. γρφ. ἀντὶ τοῦ, ὑπεκπροφεύγω, Ἡσιόδ. Θεογ. 42.

*Τ'πέρπτετο, ἐπικ. γ'. πρόσ. ἑνικ. ἀόρ. τοῦ, ὑπερπέτομαι, Ὅμ.

Τ'πέρπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ πτωχός, πάμπτωχος.

Τ'πέρπυκτος, ὁ, ἡ (πυκτός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν πυκτής· Στ.

Τ'περπυπράω (πυπράω). Ὑπέρμετρα πυπράω, παραπολὺ θαυμάζω τινὰ ὑπὸ τὸ προσφώνημα, πύππαῦ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 685.

Τ'πέρπυρος, ὁ, ἡ (πῦρ). Διόλου, λίαν πεπυρωμένος, πεπυρωμένος. Διονύσ. Ἁλικ. Ἀρχ. 2, 31. 6, 14. ἄλλως δέ, = ἔμπυρος.

Τ'περπυρράω, ῶ· μέλ. άσω (πυρράω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πυρρός, ἤτοι κόκκινος γίνομαι, περισσότερον παρ' ἄλλον τινά, ἢ ἐξ αἰτίας ἄλλου κόκκινος γίνομαι, μετὰ γεν. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 308. »Οὗτος δὲ δείσας ὑπερεπυρρίασε μοῦ« περισσότερον πυρρίας, ἢ πυρρὸς ἐγεινε παρὰ ἐγώ, περισσότερον ἐκοκκίνισε παρὰ ἐγώ.

Τ'πέρπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Λίσχύλ. Πέρσ. 793. Εἰς ἵππους ὑπέρπλουτος, ἐ ἔχων πολλοὺς ἵππους, ὡς τὸ, πολύϊππος, ἀμφίβ. ἀνάγν. τὴν ἐποίαν ἔχει ὁ Βλάμμ. εἰς τὸ κείμενον.

Τ'περπώρωσις, εως, ἡ Ἐπίφυσις, ἐπαύξησις τύλου, ῥόζου Παῦλ. Αἰγ. »Καταμάτων ὑπερπώρωσιν,« ἢ ὑπεραυξάνουσα πώρωσις μετὰ τὸ κάταγμα, τὸ σύντριμμα.

Τ'περπωτάομαι, μέσ. ἀποθ. (πωτάομαι)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερπέτομαι.

Τ'περρᾴγη· γ'. πρὶσ. ἐνικ. παθητ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπερρήγνυμι. Ἰλ. Θ, 554.

*Τ'περρῶσθαι, ἀπαρέμφ. παθητ. παρακειμ. τοῦ, ὑπορρώνυμι.

Τ'πέρροος, ὁ, ἡ (ῥέω). Ὁ ὑπεράνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἐπέκεινα ῥέων, Σουϊδ.

Τ'περσαρκέω, ῶ. Μ. ήτω (σάρξ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον σάρκας ἀποκτῶ, ἢ ἔχω, ὁ ἐστὶ, παχύνω, κρίατα ἀποκτῶ, γίνομαι κανδρός. Ἀθην. »Ὑπὸ τρυφῆς καὶ καθ' ἡμέραν ἀδηψαγίας ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας·« τουτέστιν »εἰς τὸ πάχος ἐπιδούς, ἐπιχύσεως ὅθεν παρ' Ἰατροῖς. »Τὰ ὑπερτερικοῦντα·« τὰ ὑπεραυξημένα κρίατα. Διοσκορίδ. 2, 2. »Καὶ οὗτος οὐκ ἂν ὑπερσαρκήσῃ τὸ ἕλκος·« Ἱπποκράτ. καὶ οὗτως ἡ πληγὴ δὲν θέλει ἀποκτήσει ὑπερσάρκωμα.

Τ'περσαρκόω, ῶ (σαρκόω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον σαρκόνω, γεμίζω σάρκας, μετὰ σαρκός, ἤτοι κρέατος αὔξω, ἢ ἐπικαλύπτω, ὅθεν »Ὑπερσαρκοῦται τὸ ἕλκος·« ὑπερσάρκωμα ἀποκτᾶ—ὅθεν

Τ'περσάρκωμα, τό. Τὸ ὑπὲρ τὸ μέτρον σάρκωμα, ἤτοι ἀπόφυσις, τὸ εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ἕλκους αὐξανόμενον ὑπὲρ τὸ μέτρον κρέας, καὶ καλύπτον τὴν πληγήν· καὶ

Τ'περσαρκωσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπερσαρκοῦν, μετὰ ὑπερσαρκώματος αὔξειν ἢ ἐπικαλύπτειν, ὑπερσάρκωμα.

Τ'περσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πολλὰ σεμνός, σεβαρός, μεγαλοπρεπής, ἢ ὑπερήφανος.

Τ'περσεμύνομαι, μέσ. (σεμνύνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον σεμνύνομαι, καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι· Ξενοφ. Συμπ. 3, 11. »Ὑπερσεμνύνεται, ὅτι δύναται κλέοντας καθίζειν.«

*Τ'περσεύω (σεύω, ἀνμλ.). Ὑπεράνω, ἐπέκεινα διώκω. Παθητ. παρακειμ. ὑπέρσσυμαι, ἀπ' ἐπάνω ὁρμῶ, τρέχω· ποιητ.

Τ'περσκελής, ές, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον μεγάλα σκέλη, ἢ πόδας ἔχων, ὑπέρμετρος, Πλατ. Τίμ. σελ. 87. Ε.

Τ'περσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν σκληρός, ἢ ξηρός.

*Τ'περσοφιστεύω (σοφιστεύω). Ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν σοφιστικὴν, κατὰ τὰ σοφίσματα. Φιλόστρ. σελ. 567.

Τ'περσοφιστής, οῦ, ὁ (σοφιστής). Ὁ ὑπέρτατος καὶ πρῶτος τῶν σοφιστῶν. Ἀθήν. 1, σελ. 44.

Τ'πέρσοφος, ὁ, ἡ (σιφός). Ὑπέρτατος τῶν σοφῶν, σοφώτατος. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 972.

Τ'περσπουδάζω (σπουδάζω). Λίαν σπουδάζω, κοπιάζω, καταγίνομαι περί τι. Δουκιαν. εἰς Ἀνάχ. »Ὑπερσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτωνα πολὺ ἐκοπίασε περὶ τούτου.

Τ'πέρσπουδος, ὁ, ἡ (σπουδή). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν σεβαρὸς, σεμνός. Πολυδ. 6, 29.

Τ'περσταθμίζομαι, μέσ. (σταθμίζω). Ὑπὲρ τὸ δέον σταθμίζομαι, ὑπερζυγίζω, ὑπερβαρύνω, ὑπερβαρέω, εἶμαι ὑπέρβαρυς. Δαμασκ.

Τ'περστεγέω, ῶ, = ὑπερίσταμαι. Στέκομαι ἀπ' ἐπάνω, καὶ προφυλάττω, προστατεύω, μετὰ γεν. Λίσχύλ. Ἱκέτ. 347.

*Τ'περστεχυόω, ῶ (στοχυόω). Προάγω στοχυσμὸς εἰς κάθοδον.

*Τ'πέρστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ὑπὲρ τὴν στέγην, τὴν σκεπαστὴν ὤν, ὅς τις εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὴν σκεπαστήν.

Τ'περστένω (στένω). Ἐπί τι, ἢ ὑπὲρ τινος στενάζω, μετὰ γενικ. Λίσχύλ. Προμ. 66. »Ἀΐ αἰ Προμηθεῦ, σὸν ὑπερτένω πόνων·« μόνον ποιητικ.

Τ'περστέργω (στέργω). Ὑπερμέτρως στέργω, πάθω, ἀγαπῶ. Πολυδ.

Τ'περστίλβω (στίλβω). Ὑπερμέτρως στίλβω, λάμπω. Πολυδ.

*Τ'περστρώννυμι, μέλ. ώσω, καὶ ὑπερστρωνύω (στρώννυμι, ἀνώμ.). Ἐπάνωθεν ἢ ἀπ' ἐπάνω στρώνω, ἐπιστρώννυμι, σκεπάζω, ἢ βάλλω ἐπάνω.

Τ'περσυντελικός, ή, όν (συντελικός) ἠχόρικ. Πλέον καὶ συντελικός, ὑπερτέλειος, tempus plus quam perfectum· ὡς καὶ »Συντελικὴ στάσις.« Status perfecti, facti. Κυντιλ. 3. 6. 47.

Τ'περσχέθω (σχίθω), = ὑπερέχω, ποιητ. ἴδε ὅμως σχίθω.

*Τ'πέρχθ, ὑπέρχοι, γ', πρόσ. ἑνικ. ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ, ὑπερέχω. Ὅμρ.

Τ'περτάζω, μέλ. άσω· παρὰ Θεοφράστ. φυτ. Ἱστορ. 3, 2. »Ἂν μόνον ὑπερτάσωνται καὶ νικήσωσιν, εὐθὺς ἀναβλαστάνει τὰ οἰκεῖα τῆς χώρας·« ἡμαρτημένως, ὡς καὶ ὁ Στέφανος εἰκάζει, καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ »ὑπεργασωνται.«

*Τ'περτελαντάω (τάλαντον). Τπερζυγίζω, ὑπερβαρέω. Ἐτυμολ.

*Τ'πέρτασις, εως, ἡ (ὑπερτείνω). Ἡ ὑπεράνω γινομένη τάσις. Μάρκ. Ἀντ. 1, 8.

Τ'πέρτατος, άτη, ατον· ὑπερθ. τῆς, ὑπέρ. Τπατος, ἐσχατος, ὑψηλότατος, ἐξοχώτατος, ὑπερβαίνων, μέγιστος, πρεσβυτατος, εὐγενέστατος. »(λῖθος) κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος,« ὁ τοῦ αὐτόθι σωροῦ τῶν λίθων ὑπερκείμενος, Ἰλ. Μ, 381. »ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ,« ἐκαθητο εἰς ἕνα τόπον πολλὰ ὑψηλόν, ἐπάνω εἰς ἐν ὕψωμα, ὅθεν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ μακράν, Ψ, 451. Ἡσιόδ. Ἔρ. 6. πρισβύτατος, Πίνδ. Νέμ. 6, 36. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον ποιητ. πάρβλ. ὕπατος (υ—υυ) ὁ Πίνδ. ἔχει καὶ, ὑπερώτατος παρβλ. ὑπέρτερος.

Τ'περτείνω, μέλ. τενῶ (τείνω) μεταβατ. Τπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω τείνω, ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ μακρύτερον τείνω, τεντόνω, ἐξαπλόνω. Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 2, 12. »Πολὺ ὑπερέτειναν τὸ κέρας.« — β) ἐναντίον τείνω, τεντόνω, ἢ ἀνατείνω· ντίτινος. Εὐριπ. 2) ἀμεταβ. ὑπεράνω, ἐπέκεινα ἐκτείνομαι, τεντόνομαι, ψάλλω, ὅθεν — β) τροπικ. ὑπερέχω, ὑπερβαίνω, καὶ ὑπερβάλλω, ἐξέχω, συνήθ. μετὰ γενικ. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. παρ' Ἀριστοτέλ. Ἠθ. 3, 1. »Ἀ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερτείνειν·« οὕτω καὶ παρὰ Πο-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λυβ. 1, 26. παρὰ Θεοφράστ. Φυτ. Ἱστορ. 4. κατὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τῶν ἄλλων τὴν ξηάνην· ἀντὶ τοῦ, ὑπερεκτείνουσι, μακρύνουσι, ζῶα περισσότερον. Ἀριστοτ. Ἠθ. 3, 8. «Οἱ στρατιῶται δὲ δειλοὶ γίνονται, ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος· ὅταν μακρυνθῇ, διακρούῃ, βαττάξῃ πολὺν καιρόν· περὶ Θουκυδ. 2. «Ἀπὸ κερκίδων δύο ἐπικεκλιμένων καὶ ὑπερτεινουσῶν· ὁ Σχολ. ἁρμην. διὰ τοῦ, ὑψουμένων, τουτέστιν, εἰς ὕψος ἀνατεταμένων· παρ' Ἀθην. 12. «Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες σύριγγες ἐπεκράτουν τὸν ἄνω τόπον· οἱ ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω ἐξαπλωμένοι, τεντωμένοι.

Τπερτέλειος, ὁ, ἡ· καὶ, Ὑπερτέλεες, ὁ, ἡ (τέλος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τέλειος, λίαν, ἐντελής, ἐντελέστατος, ὑπέρτατος, ὑπερκριθμος, ὑπὲρ μέτρον καὶ ἀριθμὸν ὤν.

Τπερτελέω, ω. Ὑπὲρ τὸ μέτρον τελῶ, ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ, μετὰ αἰτιατ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 369. «Ταγγάμων ὑπερτέλεσεν· ὑπερπηδήσει, περὶ τοῦ διεύρου ἀπ' ἐπάνω πηδήσει.

Τπερτελής, ές, ὁ, ἡ (τέλος). Ὁ ὑπὲρ τὸ τέρμα, ἐκάεσεν τοῦ σκοποῦ, εἰς τὸ πέρας πορευόμενος, ὑπάγων, Αἰσχύλ. μετὰ γεν. «Βλλων ὑπερτελὴς, ἄτις ἦλθεν εἰς τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων τὸν, ἐτελείωσε τοὺς ἀγῶνάς του· Σοφοκλ. Τραχ. 38. καθόλου δὲ, = ὑπερτέλειος. 2) (τέλλω) = ὑπερτέλλων, ὁ ὑπερβαίνων, ὑπερνοούμενος, ἡ ὑπερφαινόμενος, Εὐρ. Ἰων. 1549.

Τπερτέλλω, Μ. ελῶ (τέλλω). Ὑπερνέω, ἀπ' ἐπάνω εἶμαι, φαίνομαι, ἡ ἀνατέλλω· ὁ Ἡτύχ. ἔχει· «Ὑπερτέλλοντες, ἀνατέλλοντες· καὶ, ὑπερτέλλων, ὑπερανατέλλων, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἄστρων· «ὑπερτείλας ὁ ἥλιος, ὁ ἥλιος, ὡς τις ὑψώθη ἤδη ἐπάνω εἰς τὸν ὁρίζοντα, καὶ ἐφάνην ἕως εἰς ἐν ὕψος, Ἡροδ. 3, 104. μετὰ γεν. Κύρ. Φοιν. 1009. παρὰ τοῖς μαθηνστ. καὶ μετὰ δοτ.

Τπερτανής, ές, ὁ, ἡ (ὑπερταίνω). Ὑπερνατείνων, ὑψηλότερον ἢ ὑπεράνω ἢ μακρότερον τῶν ἄλλων τεινόμενος, ἐκτεινόμενος. ὅθεν ἐξέχων, ὑψηλός, μετὰ γεν. Ἡτύχ.

Τπερτερέω, ω. Μέλ. ήσω (ὑπέρτερος). Εἶμαι ὑπεράνω, εἶμαι ὑψηλότερος, ἀνώτερος, καλλίτερος, μετὰ γεν. ὑπερβαίνω, ὑπερέχω· μετὰ γενικ. δὲ παρ' Ἡτύχ. ἀντὶ τοῦ, δεσπόζω.

Τπερτερία, ἡ· Ἰων. ὑπερτερίη. Τὸ ἄνω, ἐπάνω μέρος, ἔξαιρ. τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀμάξης, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλονται τὰ φορτία, Ὀθων. Ζ, 70. «ἀπήνην ὑψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτηρὴν ἀρκριώνων· τὴν ὁποίαν κάλλιστα «περίφημα εἶπεν· ὁ Σινοφὰν εἶπε ταύτην καλλιάξονα, καὶ, κοινῶν· ὁ Σχολ. ἔχει· «Ὑπερτερὴν, τῷ ἐπιτεθειμένῳ πλισίῳ τῇ ἁμάξῃ, πρὸς τὰ πλείονα βάρη φέρειν, ὑψηλοτέρῳ· ὃ καὶ πλισίον καλεῖται· ἢ τῷ ὑπεράνω τῆ ἁμάξης τετραγώνῳ ξύλῳ, δεχομένῳ τὸ ἐπιτιθέμενον φορτίον· ὁ Εὐστάθ. ἔχει· «Τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν τετράγωνον πλισίον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος οὗτω (ὑπερτερία) λεγόμενον. 2) Τὸ ὑπεράνω εἶναι, ὅθεν τὸ εἶναι ὑπέρτερος, καλλίτερος, τὸ προτέρημα· 3) ὡς τὸ, ὑπεροχὴ, ὑπερηφανία, ὑψηλοφροσύνη, Θέογν. 418, κατὰ τὴν ἀρκετὰ ἀμφίβ. ἐξήγ. τοῦ Ἡτύχ. ἐκ τοῦ

Τπέρτερος, ἁρα, ερον, συγκριτ. τῆς, ὑπέρ. Ὑπερνέω, ἐπάνω εὑρισκόμενος· καὶ ὁ ἐπάνω ὠφτησαν χρὲ ὑπέρτερα, καὶ ἐρύτανιον, τὰ ἐκτὸς ἐξωτερικὸν μερίου τοῦ ἱεροῦ κρέατα, κατ' ἐντιθετὶν τοῦ, σπλάγχνα, Ὀδ. Γ, 65. 470. ὑψηλότερος, ὅθεν, ἀνώτερος, καλλίτερος, κρείττων. «Ὑπέρτερον κῦδος, Ἰλ. Μ. 437. τὸ ὑπερειλιμένον τῶν ἄλλων· Ἰλ. Α, 290. «Ἰν' ὑπέρτερον εὖχος ἀρηΐθοι, καλλίτερον, ἀνώτερον· καὶ στίχ. 785. «Γενεῆ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς· ἀντὶ τοῦ, νεώτερος· ἢ κατ' Ἡσύχ. ὕστερος, ὑστερογενὴς, κατὰ γλῶσσαν Ἰωνικήν. ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, βιαιότερος, ὅθεν καὶ, νικητής· Σοφοκλ. «Ἐξ ὑπερτέρας χειρὸς· ἀντὶ τοῦ, ἰσχυροτέρας, τουτέστι, μετὰ δυνάμεως μείζονος. «Ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι· Ἡρωδιαν. 6. ἀνώτεροι κατὰ τὴν αὐχμὸν, νικητὲ, ἐπῆραν τοὺς ἄλλους ὑποκάτω. Περὶ τοῖς Τρωγ. ὅμως ἀνίστε καὶ «νεώτεροι, Σοφοκλ. Ἀντ. 16. ἐκδ. Νεωστ. Δούκετ. Τοὺς θυγατρὸς τύπους ὑπερτεσίτερας, καὶ, ὑπερτερώτερας· ἔχει μόνον ὁ Ἡτύχ. περιβλ. ὑπέρτατος.

Τπέρτεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Λίαν, ὑπερβολικῶς τετεχνευμένος· παρ' Ἡτύχ. Σπουδαῖος.

Τπερτήκω (τήκω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τήκω, λίαν ἀναλύω· Στράβ. 3.

Τπερτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ, Ὑπερτήριον, τό· = ὑπερτηρία. Τὸ μὲν πρῶτον παρ' Ἡτυχίῳ, ἀμφ. τὸ δὲ δεύτερον ἐκ τῆς παρὰ Πλάτωνι εἰς Θηκίτ. 43. ἡμαρτ. ἀνάγν. ὑπερτήρια, ἀντὶ τοῦ, ὑπερτηρία.

Τπερτίθημι, μέλ. ὑπερθήσω (τίθημι). Ἐπάνω θέτω, βάλλω, στέγω, ἢ φέρω, ὑπεράνω, ὑψηλότερα βάλλω, ἢ στήνω. β) Ἔξω, ἢ εἰς τὸ ὕψος σηκόνω, ὑψόνω· «Ὑπερτιθέντες τὸ ἄροτρον· Πλούταρχ. ὑψοῦσι, εἰς ὕψος αἴρουσι, σηκόνουσι τὸ ἄροτρον· συνήθ. κατὰ μέτ. διάθ. ἀμεταβ. ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω, ἐπέκεινα ὑπάγω, πορεύομαι, ἢ ἀναβαίνω· σλλὰ καὶ ἐνεργ. μετὰ αἰτιατ. «Ὑπερβαίνει ὄρος, ἄρτι, κ. τ. τ.· ἀναβαίνω ἐν ὄρος, ἄνα λόφοι, ἢ διαβαίνω, περνῶ πέραν, ἀφίνω ὀπίσω. 2) τροπικ. θέτω, βάλλω ἐπίσης, δίδω εἰς τινα τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν, ἢ ἐπιτρέπω ἐπάνω εἰς τι, ὡς τὸ Λατ. praeficere, μετὰ δοτ. πράγμ. καὶ αἰτιατ. προσπ. «ἦπαρ μὲν δεῖν αἴτιον ὑπερτιθέμενον, ἐπὶ παντὸς πράγματος πρέπει· ἀποδώσῃς τὴν αἰτίαν εἰς τὸν θεόν, Πλάτ. Πολ. 5, 33. ὅθεν εἰς τὸ μέσ. «ὑπερτίθεσθαί τινί τινα, παραδίδω, ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, ἔξαιρ. κοινοποιῶ τι εἴς τινα, καὶ ζητῶ συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ περὶ τούτου· «τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων, τὸ ἐνύπνιον, κ. τ. τ.· Ἡροδ. 1, 8. 107. 108. 3, 71. 4, 135. 5, 24. 56. 7. 8, 1. 18. ὡτανόντως, πλὴν σπανιωτ. κατ' ἐνεργ. διάθ. «ὑπερτιθέναι τινί τινα, ὅπου σημαίνει ἁπλῶς μόνον κοινοποιῶ τινα, ἢ ἀγγελίαν, Ἡροδ. 3, 155. 5, 32. Valck. εἰς 7, 8, 1. — β) κρατῶ ἀπ' ἐπάνω εἰς προφυλακὴν καὶ ὑπερίσπυσιν· ηχείαν ὑπέρτινοσιν· Ἰάκ. Φιλόμ. ἐπιγ. 3. — γ) ὑψηλότερα θέτω, βάλλω, ἢ τιμῶ περισσότερον, ὅθεν, προτιμῶ, προκρίνω, ντί τινος, καὶ, ντί τινι. Μέσ. ὑψηλότερα στέκομαι, ὅθεν, ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ἐξέχω, ἐξαπορῶ. — δ) ἐπὶ χρόνου, διαρκῶ περισσότερον καιροῦ, ἐπιζῶ, μετὰ αἰτιατ. Στράβ. — ε) μέσ. «Ὑπερτίθεμαι· ἀναβάλλω, ἀφίνω εἰς ἄλλον καιρὸν, ἡμέραν, λόγου ὑπερτίθεμαι. Πολύβ. 2. «Ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ Ῥῖον ταχυδρομίαν ἡμέραν· τὴν ἀνέβαλαν διὰ ἄλλην φορὰν.

Τπερτιμάω, ῶ (τιμάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον παρεπολὺ τιμῶ, προτιμῶ ἢ ἐκτιμῶ, μετὰ αἰτιατ. Σοφοκλ. Ἀντ. 290.

Τπερτίμιος, ὁ, ἡ (τίμιος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τίμιος, περισσότερον παρ' ὅ,τι ἀξίζει, ἢ τιμᾶται. Ἀριστοτέλ. Οἰκ. 2. «Ἔλεγεν· ὅτι ἀκηκοὼς εἰς τὰ ἀγοράσματα αὐτὸν, ὑπερτίμια ἠγορακεναι· περισσοτέρου τῆς ἐκτιμήσεως ἢ τῆς τιμῆς των, τὰ ἠγόρασε πολλὰ ἀκριβά.

Τπέρτιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὁ περισσότερον τῶν ἄλλων τιμώμενος, ἀνώτερος τῶν ἄλλων κατὰ τὴν τιμὴν, = μεγαλότιμος, καὶ, ἐρίτιμος. Ἐκκλησ.

Τπέρτολμος, ὁ, ἡ (τόλμα). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, πάνυ τολμηρός. Αἰσχύλ. Χοηφ. 890.

Τπέρτονος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὁ περισσότερον τῶν ἄλλων ἐκτεταμένος, τεντωμένος, ὁ μεγάλον καὶ ὑπὲρ τὸ σύνηθες τόνον ἔχων. Ἀριστοφάν. Νεφ. «Ποσάτομ' ἆρα τὰν ὑπέρτονον βοᾶσαι μέγιστον ἐκβοήσομαι, πολὺ μεγάλης φωνῆς θέλω φωνάξει. Ὁ Εὐστάθ. ἔχει· «Ὑπέρτονον, τὸ μέσον τῆς σείγης ξύλον. 2) ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον, λίαν ἠχῶν. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 539.

Τπερτοξεύτιμος (τοξεύω). Τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ὑπερτοξεύσῃ· μεταφορ. τὸν ὁποῖον δύναται τις νὰ ὑπερβῇ, νὰ ὑπερικήσῃ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 469. «Μίασμ' ἔλεξε οὐχ ὑπερτοξεύσιμον· οὐχὶ μάταιον καὶ ἔξω τοῦ σκοποῦ.

Τπερτοξεύω (τοξεύω). Πέραν, ἐπέκεινα ῥίπτω τὸ τόξον, = ὑπεραποντίζω, καὶ, ὑπερβολεύω, Πέραν τοῦ σκοποῦ βάλλω, ῥίπτω. Αἰ. Τακτ.

Τπερτραγίζω (τραγίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τραγίζω, μεγάλην δυσκολίαν τοῦ τράγου ἔχω. Διοσκορ. 1, 6.

*Τπερτραφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, εἰς ὑπερβολὴν ἁρμμένος. Φιλοστορ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 1, 4.

Τπερτρέχω, τὸν μέλ. ὑπεδράμω, ἔχει ὁ Φιλέταιρ. παρ' Ἀθην. 10, σελ. 416. F. εἴρ. ὑπεριδράμων· μέλ. ὑπερδρέξω, καὶ, ὑπεδράμουμαι (τρέχω, ἀνάμ.). Ὑπεράνω, ἀπ' ἐπάνω τρέχω, ὑπερπηδῶ, ἐπέκεινα τρέχω, ὑπερβαίνω ἐξαπερνῶ εἰς τὸ τρέξιμον, ὅταν καθόλου, ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω, ὑπερέχω, ὑπερτεθῶ, κτλ. «πενίνημι, Θέογν. 620. ἔξαιρ. νόμων περιβόλων. Schaef. Σοφοκλ. Ἀντ. 455. πολλάκις παρ' Εὐριπ. Τρωάδ. 913. «Βίλλει εἰ θεὸς ὑπερδρόμιον. Ἰων, 973. «Καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς ὢν, ὑπερδράμοις; Ἠλέκτρ. 1340. «Μίαν ὑπερδραμεῖν χάρι τοσοῦδε καὶτάκειν. ἀντὶ τοῦ, κατὰ.

Τπερτρισύλλαβος, ὁ, ἡ (τρισύλλαβος). Ὁ πλέον τῶν τριῶν συλλαβῶν ἔχων, περισσότερον ἀπὸ τρεῖς συλλαβάς.

Τπερτρυφάω, ῶ (τρυφάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον τρυφῶ, ἡδυπαθῶ.

Τπερυβρίζω (ὑβρίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑβρίζω, χλευάζω, κακῶς μεταχειρίζομαι, Πολυδ.

Τπερυγραίνω (ὑγραίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑγραίνω, κάμνω ὑγρόν.

Τπέρυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ). Ὑπὲρ τὸ μέτρον πεπληρωμένος ὕδατος, πολλὰ γεμάτος τοῦ παρεκχυμένου ὕδατος. Ἱπποκράτ.

Τπερυδρόω, ῶ. μέλ. ώσω (ὑπό, ὑδρίδιον). Ὀλίγον τι ὑδρίδιον κατασκευίζω· ξυλίζω, Ἀριστοφ.

Τπέρυθρος, ὁ, ἡ (ὑπό, ἐρυθρός). Ὀλίγον τι ἐρυθρὸς, κόκκινος, ξανθός.

Τπερύμνητος, ὁ, ἡ (ὑμνέω). Ὑπὸ πάντων ὑμνούμενος, λίαν ὑπὲρ τὸν ἄλλων ἁπάντων μνητὸς, = πανύμνητος. Ἰμιοφ.

Τπέρυμνος, ὁ, ἡ· Θεόφιλλ. Ἔπιστ. «Μαλακία ὑπέρυμνος· = ὑπερμνητος. ἁμφ.

Τπερύπτιος, ὁ, ἡ (ὕπτιος). Διόλου ὕπτιος, πεπαμένος τὰν ἐπίκελα.

Τπερύψηλος, ὁ, ἡ (ὑψηλός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψηλός.

Τπερυψόω, ῶ (ὑψόω). Ὑπερνέω, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὑψῶ, λίαν, ἢ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑψῶ, μεγαλύνω· παρὰ τοῖς Ο'.

Τπερφανής, ές, ὁ, ἡ (φάος). Πάνυ ὁρατός, λίαν καθαρός, λαμπρός, φανερός.

Τπερφαίνομαι, παθητ. καὶ μέσ. (φαίνομαι, ἀνάμ.). Ὑπερίνω, ἀπ' ἐπάνω φαίνομαι, δείχνομαι, μετὰ γεν. «Ὑπερφαίνεται τῆς ἀγορᾶς· ἀντὶ τοῦ, φαίνεται ὑπὲρ τῆς ἀγορᾶς ὁ ἐστίν, εἰ ὄντες εἰς τὴν ἀγορὰν βλέπουτι τὸν τόπον. Πλούταρχ. Κάμιλ. «Ἕκαστος μεταχειρίζεται ὁ Νίκανδ. τὸ ἐνεργ. ὑπερφαίνω.

Τπερφαλαγγάω, ῶ (φάλαγξ). Μὲ τὴν κατὰ γραμμὴν ἔκταση τῆς φάλαγγος περικυκλόω τὰς πτέρυγας, ἢ τὰ κέρατα τοῦ ἐχθρικοῦ στρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεύματος ταύτὸν τῷ, ὑπερεραῶ· — ἔζει »Ὑπερφαλαγγίσιος«, ἡ κατὰ τὰ χειρόγραφα »Ὑπερφαλαγγίωσις«, ἡ = ὑπερκέρασις. Σουιδ. Οἱ σχηματισμοὶ τῶν ὀνομάτων τούτων ὅμως ἀπαιτοῦσι καὶ ῥήματα ὑπερφαλαγγιάω, ἢ -όω. Ὁ Αἰλιαν. ἔχει· »Ὑπεραλαγγίωσις ἐστίν, ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς φαλάγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων. Ξενοφ. Κυρουπ. 6, 3, 9.

Ὑπερφαινής, ές, ὁ, ἡ (ὑπερφαίνομαι). Ὁ ὑπεράνω φαινόμενος, παριστανόμενος, ἢ δεικνύμενος. 2) καί = ὑπερφανής.

Ὑπέρφασις, εως, ἡ· Ὑπερηφάνεια, μεγαλορρημοσύνη. Ἡσύχ.

Ὑπέρφατος, ὁ, ἡ (φατός, φημί). Ὁ ὑπερβαίνων πᾶσαν ἔκφρασιν, ὁ παντὸς λόγου ἀνώτερος, ἄῤῥητος, ἀξιόλογος, θαυμαστός, θαυμασιος· »Τπέρματον ἄνδρα μερῶτε καὶ ἔρτε σιω, Πινδ. Ὀλ. 9, 98. Κατ' ἄλλους, ὑπὲρ τὸ μέτρον δεδεξασμένος, τὸν ὑποῖον πρέπει τις νὰ ὑμνήσῃ, ἐπαινέσῃ, ἐγκωμιάσῃ.

Ὑπερφέγγεια, ἡ (φέγγος). Τὸ ὑπέρμετρον φέγγειν, Ἰαμβλ. εἰς Πυθαγ. 1, 15.

Ὑπερφεγγής, ἐος, ές, ἡ. Ὁ ὑπὲρ τὸ μέτρον φέγγων. Τμνωδ.

Ὑπερφέρεια, ἡ (ὑπερφερής, σημασ. 2.). Ὑψηλοφροσύνη, ὑπερηφανία· παρὰ τοῖς Ο΄.

Ὑπερφερέτης, ου, ὁ· παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. 2, 34. τὸ ὁποῖον παρὰ Λιβίῳ 1, 10. 6. Fereitrius λέγεται, ὁ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐξέχων, ἀνώτατος, ὑψηλότατος πάντων, παμβασιλεύς, παντοκράτωρ (Ζεύς)· ἐκ τοῦ

Ὑπερφερής, έος, ὁ, ἡ (ὑπερφέρω, σημασ. 2.) Ὁ ὑπερβαίνων, ἐξέχων, ὑπερβάλλων, ὑπερέχων, ὑπέρτερος, ἐξαίρετος, κάλλιστος· ἡ μέγας ὑπὲρ φύσιν. 2) ὑπερηφανής. Ἡσύχ. Ἐυστάθ. καὶ Σουιδ.

Ὑπερφέρω (φέρω, ἀνμλ.). Ὑπεράνω, ἢ ἐπέκεινα φέρω, »Ὑπερενεγκόντες τῶν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς«, ἀφ' οὗ μετέῤῥεραν τὸ πλεῖστον τῶν πέραν τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Λευκάδος, Θουκυδ. 2) συνῆθ. σμεταβ. ὑπεράνω σημαίνομαι, ὑφίσταμαι, ἔχω, προέχω, ὅθεν ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, ὑπερτερῶ μετά γενικ. τοῦ προσ. ἢ πράγμ. τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνεται· »ῥόδα ὀδμῇ ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων. Ἡσιόδ. 8, 138. »Τυφάνης κἀλλεί τε καὶ μεγάθει ὑπερφέρων Περσέων«, Ἡρόδ. 9, 96. παραβλ. Ἑλμσλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 380. — »Τῶν ἄλλων τοῖς δικαίοις«, ὑπερβαίνει τοὺς ἄλλους εἰς τὰ δίκαια, τοῦτέστι, περισσότερα ἢ μεγαλήτερα, καλλίτερα δίκαια ἔχει. Δευκιαν. Ἔνιοτε ἀντὶ τῆς γεν. τίθεται ἡ αἰτιατ. οἷον, Εὐρ. Ἡρακλ. 555. »Τόλμαν τολμῇ ὑπερφέρουσα, ὅπου ὅμως ὁ Ἑλμσλ. θέλει τὰ τὸ μεταβάλλῃ· μετὰ δοτικ. μόνης, Ἡρόδ. 4, 74. 8, 144. Πέρσ. Εὐρπ. Ἑκβ. 272.

Ὑπέρφευ, ἐπίῤῥ. ὡς τὸ, ὑπερόγαν, καὶ, ὑπερφύες. Ὑπὲρ τὸ μέτρον, παραπολύ, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 818. »Ὑπέρφευ φρονεῖν· καὶ Εὐρπ. Φοίν. 538. Κατὰ τοὺς Ἑρμμ. ὑπὲρ τὸ φεῦ.

Ὑπερφεύγω (φεύγω, ἀνμλ.). Διαφεύγω ἔξω· καὶ γλυκύνω. Ἱππικρ.

Ὑπερφθέγγομαι, μέσ. ἀ ἐξ. (φθέγγομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φθέγγομαι, πολλὰ μεγαλοφώνως βοῶ, φωνάζω, ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν φωνήν, περισσότερον φωνάζω, ὥστε διὰ τὴν μεγαλοφωνίαν μου κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, ὑπερβάλλω, ὑπερακούω, ὑπερτερῶ. Πλουτρ. καὶ Λουκ. εἰς Τόξ. »Καὶ μᾶλιστα σπεύδει τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους· ὅταν τὰ ἔργα περισσότερον φωνάζωσιν ἀπὸ τοὺς λόγους.

Ὑπερφθίνω, καὶ

*Ὑπερφθίω (φθίω, φθάω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τινος φονεύω, ἀποκτείνω. Μέσ. ὑπὲρ τινος ἀποθνήσκω, χάνομαι· ὡς ὑπερφθίτην πατρόθεν, ὃς τις εἶχε φονεύσῃ εἰς τὸν τόπον τοῦ πατρός. Πινδ. Πύθ. 6, 20.

Ὑπερφίαλος, ὁ. Ὑβριστής, ὑπερήφανος, ἀλαζών, συνάστης· συχνάκις παρ' Ὁμρ. ἐξαιρτ. εἰς τὴν Ὀδ. ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, οἵτινες καταφρονοῦντες καὶ παραβαίνοντες θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ θρασυνόμενοι εἰς τὴν ὑπερβάλλουσαν δυναμίν των, καταναλίσκουν τοῦ ἀπόντος Ὀδυσσέως τὴν περιουσίαν· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν Κυκλώπων· »Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων, Ὀδσ. Ι, 106. καὶ ἐπὶ τῶν Τρώων. »(τοῦ Πριάμου) παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἀπιστοι«, Ἰλ. Γ, 106. Ν, 621. Φ, 224. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ »Θυμὸς ὑπερφίαλος«, ὑπερήφανος ψυχή, Ἰλ. Ο, 94. Ψ, 611. »Ἔπος ὑπερφίαλον· καὶ »Μῦθος ὑπερφίαλος« ἀντὶ τοῦ, ὑβριστικὸς καὶ ὑπερήφανος λόγος. Ὀδσ. Δ, 503. 774. Ὅτι δὲ ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχε κακὴν σημασίαν, μᾶς διδάσκει τὸ ἀφελὲς χωρίον τῆς Ὀδυσ. Φ, 280. ὅπου ὁ Ἀντίνοος περὶ ἑαυτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων μνηστήρων λέγει· »Οὐκ ἀγαπᾷς ὅσ' ἐκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυται· ἐνθα ἑνὶ πλείων ἔπεστι μόνος ἢ ἔννοια τοῦ ἀνδρείος, γενναῖος, μεγαλοψυχος, χωρὶς τινα ἀναφορὰν πρὸς τὴν κατέχρησιν τῆς πλουσιοξούστης δυνάμεως. Ἐπίῤῥ. »Ὑπερφιάλως«, ὑπερμέτρως, ὑβριστικῶς, παραπολύ· μετὰ τοῦ, νεμεσίζειν, Ἰλ. Ν, 293. καὶ, νεμεσᾶν, Ὀδ. Ρ, 481. Φ, 285. μετὰ τοῦ, αἰνιζειν, Ἰλ. Σ, 300. ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς· »ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως«, Ὀδσ. Α, 227. Δ, 663. Π, 346. Φαίνεται λοιπὸν εἶναι, ὅτι ἡ λέξις κατ' ἀρχὰς δὲν ἐλαμβάνετο ἀπολύτως ἐπὶ κακοῦ, ἀλλὰ περιεῖχε μόνον γενικήν τινα αὔξησιν, ἥτις ὅμως ἠμποροῦσε νὰ δεχθῇ τὴν μέμψιν τοῦ, παραπολύ, ἢ λίαν μεγάλως· παρβ. Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 209. κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ πρώτη καὶ κυρία σημασία εἶναι ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὃς τις νομίζει ἑαυτὸν ἀνώτερον ὅλων τῶν ἄλλων, καὶ ἐνομένως παραμελεῖ, καταφρονεῖ ὅλους, καὶ δὲν φροντίζει περὶ οὐδενός. (Τὸ, ὑπερφίαλος, ἢ εἶναι κατὰ διάλεκτον ποιητικὸς τις μεταπλασμὸς τοῦ, ὑπέρβιος, τρόπου τινὰ ἀντὶ τοῦ, ὑπερβίαλος· ἢ κατὰ Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ, υ, εἰς ι, ἀντὶ τοῦ, ὑπερφυής, εἰς τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ ἐξαιρτ. καὶ ὁ Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 213. παρβλ. Nitzsch. Ὀδ. Δ, 663. Τεχνικώτερα ἐτυμολογοῦν ἄλλοι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, φιάλη, ὅτι ἐκχύνεται ἔξω τοῦ χείλους τῆς φιάλης, ὅθεν, πᾶν ὅ,τι ὑπερεκχείλιζει, περισσεύει εἶναι παρὰ πολὺ γομάτον, ὑπέρμετρον· τὸ ὁποῖον ὅμως συμφωνεῖ ὀλίγον μὲ τὸν σαλὸν ἁπλοῦν σχηματισμὸν τῆς λέξεως· ἢ δὲ ἐξήγησις τῶν παλαιῶν Γραμμ. »τὸν παραβαίνοντα τοὺς διὰ φιαλῶν γενομένους ὁρισμούς«, εἶναι δίκαιον ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως.)

Ὑπερφιλέω, ῶ, μέλ. ήσω. (φιλέω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλῶ, ἀγαπῶ, Ξενοφ. Ἀριστοφ.

Ὑπέρφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὑπερμέτρως φίλος. Πλούταρχ.

Ὑπερφιλοσοφέω, ῶ (φιλοσοφέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλοσοφῶ, λίαν φιλοσοφῶ. Ἱππικρ.

Ὑπερφιλότιμος, ὁ, ἡ (φιλότιμος). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φιλότιμος, ἀγαπῶν τὴν τιμήν.

Ὑπερφλεγμαίνω (φλεγμαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φλεγμαίνω, κάμνω φλέγμονα. Ἱππικρ.

Ὑπέρφλοιος, ὁ, ἡ (φλοιός). Ἐμπαιδὸς παρὰ Πλουτάρχ. »Μήλα ὑπέρφλοια· τινὲς ἁρμὴν διὰ τοῦ, ακμάζοντα, χλωρά· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, τὰ ἔχοντα τὸν φλοιὸν ἐσωτερικῶς, καὶ ὑπεράνω τοῦ κρίατος.

*Ὑπερφλυερέω (φλυερέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φλυαρῶ.

Ὑπερφλύζω (φλύζω). Ἀναῤῥέω, ἐκφυσῶ, ἀναβράζω, = ὑπερακχλάζω. Ἡσύχ.

Ὑπερφοβέομαι, παθητ. μετὰ μέσ. μέλ. (φοβέομαι). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φοβοῦμαι. Ξενοφ.

Ὑπέρφοβος, ὁ, ἡ (φόβος). Ὑπερμέτρως περιφρισμένος, ἢ φοβούμενος, ὁ ὑπέρμετρον φόβον ἔχων.

Ὑπερφορέω, ῶ (φορέω), = ὑπερφέρω. Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω φέρω. Ξενοφ.

Ὑπερφρίσσω, Ἀττ. -ττω, μέλ. ξω (φρίσσω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φρίττω, φοβοῦμαι, »τινά«, Λουκιαν.

Ὑπερφρονέω, ῶ (ὑπέρφρων). Ὑψηλὰ φρονῶ παρ' ἄλλους τινὰς, ὑψηλοφρονῶ, καταφρονῶ τοὺς ἄλλους ἐξ ὑπερηφανείας, εἶμαι ὑπερήφανος, ἢ ὑπέρφρων, μεγαλόφρων· »τινός, Ἡρόδοτ. 1, 199. β) ἐξ ὑπερηφανείας ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, συνῆθ. μετὰ γενικ. Ξενοφ. Ἀγησ. 11, 2. »Ὁπόταν εὐτυχοῖη, οὐκ ἀνθρώπων ὑπερεφρόνεεν· ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. Αἰσχύλ. Προμ. 822. Ἀριστοφ. Νεφ. 226. χωρὶς πτῶσ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1047. 2) ὑπὲρ τὸ μέτρον ἔχω ὑψηλὰς, μεγάλας γνώσεις, μεγάλην μάθησιν, παιδείαν, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὰς γνώσεις, εἰς τὴν φρόνησιν, τὴν σοφίαν παρ' Αἰσχίν. Ῥητ. »Ὑπερφρονοῦντες ἱστορίᾳ τὸν δῆμον· ὑπερβαίνοντες τὸν δῆμον εἰς τὰς γνώσεις τῆς ἱστορίας. »Πάντα ὑπερφρονεῖν· λίαν, διόλου φρόνιμος εἶναι. Ἱπποκρ. Ἐπιστ. ὑδεν

Ὑπερφρόνησις, εως, ἡ. Ὑψηλοφροσύνη, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, καταφρόνησις.

*Ὑπερφροντίζω, μέλ. Ἀττ. ιῶ (φροντίζω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον φροντίζω, εἶμαι παραπολὺ ἐμφρουτις, Ἰλιοδ. σελ. 413. ἐκδ. Κοραῆ.

Ὑπερφρόνως, ἐπίῤῥ. ἐκ τοῦ, ὑπέρφρων.

Ὑπερφροσύνη, ἡ· = ὑπερφρόνησις. Πλούτρ.

Ὑπερφρύγιος, ὁ, ἡ (Φρύγιος). Ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου τῶν παλαιῶν.

Ὑπέρφρων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίῤῥ. -φρονις (φρήν). Ὁ ὑψηλότερα παρ' ἄλλον τινὰ φρονῶν, ὅθεν ὑπερήφανος, ὑπερφίαλος, καταφρονητικός, ἀδικος, ἀγνώμων, μεγαλόφρων. 2) ἐπὶ καλοῦ, ὁ μέγα καὶ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, ὑψηλόφρων, ἀνώτερος πάσης μικρολογίας· παρὰ Σοφοκλ. Αἴ. 1236. »Ποίου κέρδους ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονος.

Ὑπερφυής, έος, ὁ, ἡ (φύω). Ὁ ὑπερβαίνων τὴν φύσιν, ὑπεραυξημένος, ὁ ὑπὲρ τὸν ἄλλον αὐξήσας, ὁ ἐξέχων τῶν ἄλλων, ὑπεράνω, ὑπερβαίνων, Διογν. Λαέρτ. 1, 100. »Τοὺς ὑπερφυεῖς τῶν ἀσταχύων ῥάβδῳ παίων ἀπεσόριζον· ὅθεν, ὑπερμεγέθης, ὑπέρμετρος, ἀσυνήθης, ἐπὶ καλοῦ, Ἡρόδ. 9, 78. ἐπὶ κακοῦ δέ, Ἡρόδ. 8, 110. πολλὰ μέγας, κάλλιστος, μεγαλοπρεπής, συνατός κ.τ.τ. παρὰ Δημοσθ. »Πῶς οὐχ' ὑπερφυές; παράδοξον, παράξεινον; Ἐπίῤῥ ὑπερφυῶς.

*Ὑπερφύομαι, μέσ. μετὰ ἀορ. β΄. καὶ παραμέσεργ. (φύω, ἀνμλ.). Ἐπάνωθεν, ἢ ὑπερνῶ φύομαι, αὐξάνω, γίνομαι· ὅθεν 2) τροπ. ὑπέρ τινος αὐξάνω, αὐξάνω περισσότερον παρ' ἄλλος τις, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπερβαίνω. Δίων Κάσ. »Πάντας ἀνθρώπους πολυανθρωπίᾳ ὑπερφυόμενον· καὶ, πρὸ ὑπερφύς· Ἕλληνας ἰσχύϊ, Ἡρόδ. β΄, 127. (περὶ τῆς προσωδίας ἴδε, φύω.)

Ὑπερφυσάω, ῶ (φυσάω). Ταὐτὸ τῷ μέτρον φυσάω, πνέω.

Ὑπερφωνέω (φωνέω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἢ μεγάλως φωνῶ, φωνάζω, ἢ ὁμιλῶ, = ὑπερβοῶ, καὶ, ὑπερφθέγγομαι. Ἰουλιαν. καὶ Ἰώσηπ.

Ὑπέρφωτος, ὁ, ἡ (φῶς). Λίαν, ὑπὲρ φύσιν φωτεινός, λαμπρός. Τμνωδ.

Ὑπερχαίρω (χαίρω, ἀνμλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χαίρω, εὐφραίνομαι· ντικὸν, Εὐρ. Μηδ. 1162.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) μετὰ τῆς μετοχ. τοῦ ῥήμ. πάμπω τι ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 3, 3.

Ὑπερχαλάω, μέλ. ἀσω (χαλάω). Ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω χαλάω, ἀνωθεν ἀπολύω, ὀφίνω ἐπὶ τὰ κάτω. Αἰσχύλ.

Ὑπερχαρής, ές, ό, ἡ (χαίρω). Ὁ ὑπερχαίρων, πολλὰ ἱλαρός, εὔθυμος, χαρούμενος, Πολύβ.

Ὑπερχειλής, ές, ό, ἡ καὶ

* Ὑπέρχειλος, ό, ἡ (χεῖλος). Πλήρης, γεμάτος μέχρι τῶν χειλέων, γεμάτος τόσον πολύ, ὥστε ξεχειλίζει, ὑπερμεστρημένος, ὑπερμεστος.

Ὑπερχέω, μέλ. εὑσω (χέω, ἀνωλ.). Ὑπεράνω, ἢ ἀπ' ἐπάνω, ἢ ὑπὲρ τὸ μέτρον χέω, χύνω, πλημμυρῶ. Παθητ. ὑπερχέομαι, χύνομαι ἀπ' ἐπάνω, ἐκχειλίζω, ἐκχέομαι.

* Ὑπερχθόνιος, ό, ἡ (χθών). Ὁ ὑπὲρ τὴν γῆν ὤν, τροπ. οὐράνιος, θεῖος.

Ὑπερχλιαίνω, ῶ (χλιαίνω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χλιαίνω, ἡδυπαθῶ, παραδίδομαι ὑπερμέτρως εἰς τὰς ἡδονάς, εἰς τὴν ἡδυπάθειαν, εἰς τὴν μαλθακότητα, ὑπερηφανεύομαι, ὑψηλοφρονῶ, Σοφοκλ. Τραχ. 280. ἐκδ. Νεοφ. Δουκα.

Ὑπερχολάω, ῶ (χολάω). Ὑπὲρ τὸ μέτρον χολάω, χολαίζω, ὑπερεκχειλίζω, ὑπέρχολος εἶμαι ἢ γίνομαι. Ὁ Γαλην. εἰς Γλωσ. ἑρμηνεύει τοῦτο ἐνεργητικ. «Ὑπερχολήσει, πολλὴν πληρώσει χολήν».

Ὑπέρχολος, ό, ἡ (χολή). Περίχολος, ὑπερβαλλόντως ὀργιζόμενος, λίαν θυμούμενος, χολασμένος. Ἀττικ. παρὰ Φωτ.

Ὑπέρχομαι, μέλ. ὑπελεύσομαι, ἀόρ. ὑπῆλυθον, συνηθ. ὑπῆλθον· ἀπαρμφ. ὑπελθεῖν, ἐκδ. μετ' ἀόρ. καὶ παρακμ. ἐνεργ. (ἔρχομαι, ἀνωλ.). Ὑποκάτω ἔρχομαι, ἐμβαίνω, ὑποτρέχω, παρεισδύομαι, ὑποδύομαι, ὑπεισέρχομαι· μετὰ αἰτιατ. ὡς τὸ Λατ. subire· ὑπῆλυθε δάμους, παρεισέδυ, ἐμβήκεν, ἐχώθη ὑποκάτω εἰς τοὺς δάμους, Ὀδ. Ε, 476. ὑπῆλθετε δῶμ' Ἀΐδαος, Μ, 21. κέπεῖσε μέλαθρον ὑπέλθῃ, Σ, 150. σπανιώτερα μετὰ δοτικ. Wytt. bibl. cr. 2, 1. pag. 43. sel. hist. pag. 345. Meineke Μένανδρ. σελ. 385. 2) ἐρωτικῶς, ἡ ἀνεπαισθήτως ὑπάγω ὑποκάτω, ἢ ἐμβαίνω μέσα, ὅθεν παρεισέρχομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, πάθων, τὰ ὁποῖα κυριεύουν τὸν ἄνθρωπον· μετὰ εἰσ. «Τρῶας τρόμος ὑπῆλθε γυῖα», ἐπῆλθεν, ἐκυρίευσε τοὺς Τρῶας, ἢ τὰ μέλη τῶν Τρώων τρόμος, Ἰλ. Η, 215. κτρόμος αὐτὸς ὑπῆλυθε γυῖα ἑκάστου, Τ, 44. ὡσαύτως, ὑπέρχεται με φόβος, δέος, οἶτος, κ. τ. τ. Valck. Φοιν. 1378. ἔξαιρτ. συχνάκις παρὰ Σοφοκλ. — 3) «Τέρχομαι τινὶ· πλησιάζω εἰς τινα μετὰ κολακείας, καὶ πάσχω μὲ ὅλους τοὺς τρόπους τῆς ἀρεσκείας καὶ ὑπηρεσίας νὰ κερδήσω αὐτόν· μεταχειρίζομαι πάντα τρόπον ἐπιδείξεως διὰ νὰ φανῶ εὐάρεστος εἰς τινα, καὶ νὰ κερδέσω αὐτοῦ τὴν ἀγάπην, ταπεινῶς καὶ μετ' ὑπακοῆς φέρομαι, θεραπεύω καὶ κολακεύω. Ἀριστοφ. Ἱππ. 459. «Τὸν ἄνδρα λόγοις ὑπῆλθεν» ἀντὶ τοῦ, ἐκολάκευσεν. «Ἴδες εἴ τι ὑπέρχεται· εἴδες πόσους τρόπους μεταχειρίζεται Ὁ Δημοσθ. συνάπτει τοῦτο μετὰ τοῦ, θεραπεύω· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μεγάλως τιμῶ τινα. Ξενοφ. Λακ. 8, 2. «Ἐν τῇ Σπάρτῃ οἱ κράτιστοι καὶ ὑπέρχονται μάλιστα τὰς ἀρχάς, καὶ τῷ ταπεινοὶ εἶναι μεγαλύνονται». Πλάτ. Κριτ. 15. «Ὑπερχόμενος δὴ πάντας ἀθρώπους βιώσει καὶ δουλεύων· τιμῶν, κολακεύων, θεραπεύων, ἔνθα καὶ τὸ, δουλεύω, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἡμέτερον, προθύμως ὑπηρετῶ. Ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, καὶ διὰ τοῦτο, κρυφίως φεύγω. Ξενοφ. Ἀθην. 2. 14. «Οἱ γεωργοῦντες ὑπέρχονται τοὺς πολεμίους, μᾶλλον, 4) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, θελγέζω, φενακίζω, ἀποπλανῶ τινα. Βρ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 386. Bast. ep. cr. pag. 238. 5) κρυφίως, κεκρυμμένως, ἢ πανούργως σπεύδω εἰς τι, προσέρπω, καὶ σκάπτω, διὰ νὰ ἀπολαύσω τι, μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Πλούταρχ. εἰς Διονύσ. γ. «Τυράννιδα ὑπερχονται· ἀντὶ τοῦ, ἐπιθυμοῦσι, ζηλοῦσι, διώκουσι, ζητοῦσι ν' ἀποκτήσωσι, ν' ἀπολαύσωσι, τὴν ἀρχήν. 6) ὑποκάτω περιφέρομαι, ἢ ὑπάγω, περιέχομαι. — Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἀόρ. καὶ κατὰ τοὺς δύο τύπους. — «Ἡ δὲ δόλῳ τὸν δεσπότην ὑπῆλθεν· ἢ δὲ ἐβίασεν ἢ μετεχειρίσθη αὐτὸν μετὰ δόλου. Πλούταρχ ὡς καὶ τὸ, ὑποτρέχειν, καὶ, ὑπάγειν, μετὰ δοτικ. Ἴδε ἔτι καὶ, ὑπ τρέχω.

Ὑπέρχρεως, ό, ἡ (χρέος). Κατάχρεως, ὁ περισσότερον χρέος ἔχων παρὰ περιουσίαν, οὗτινος τὸ χρέος ὑπερβαίνει τὴν περιουσίαν του, πολὺ περισσότερον τῆς οὐσίας ὀφείλων. Δημοσθ.

Ὑπερχρήματος, ό, ἡ (χρῆμα). Ὑπὲρ τὰ μέτρον χρήματα ἔχων, λίαν πλούσιος, πλουσιώτατος. Ὀικελλ.

Ὑπερχρονίζω (χρονίζω). Ὑπὲρ τὸν χρόνον εἶμαι, περισσότερον εἶμαι, ἢ γίνομαι, ἢ διαρκῶ ἀπὸ τὸν ὡρισμένον χρόνον, διαβαίνω τὸν ὡρισμένον καιρόν, ἀργῶ. Ἡσυχ.

* Ὑπερχρόνιος, ό, ἡ, καὶ

Ὑπέρχρονος, ό, ἡ (χρόνος). Ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τοῦ χρόνου, ὁ ὑπεραίων ἢ ἐξῶν τῶν χρόνων ὤν, ἄναρχος, αἰώνιος, Τζητζ.

Ὑπέρχυσις, εως, ἡ (ὑπερχέω). Ἡ ἐπάνωθεν χειλῶν ἐπὶ τὰ ἔξω χύσις, ἐκχείλισις, πλημμύρα· ἐκ τοῦ

Ὑπερχωρέω, ῶ (χωρέω). Ὑπεράνωθέν τινος χωρῶ, ἀναχωρῶ, φεύγω. Θουκυδ. 4, 43. ὅπου ὅμως ὁ Πόππων προκρίνει διακόπω ὑποχωρέων.

* Ὑπέρψυχος, ό, ἡ (ψυχή). Ἀνώτερος, κρείττων τῆς ψυχῆς, ἀνωτατος, ἰσχυρώτερος παρὰ τὴν ψυχήν. Πλάτ. Τίμ. σελ. 88. Β. ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἐκ πολλῶν χειρογράφων ἀποκατεστ.

Ὑπέρψυχρος, ό, ἡ (ψυχρός). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ψυχρός, κρυός. 2) καὶ μεταφ. ἐπὶ ψυχροῦ τινος σώμματος καὶ ἀντιτύπου.

Ὑπερψύχω (ψύχω, ἀνωλ.). Ὑπὲρ τὸ μέτρον ψύχω, ψυχραίνω. Ἱπποκρ.

Ὑπερῳα, καὶ, ὑπερῴη, ἡ, Ἰωνικ. Ὁ κατὰ στόμα οὐρανίσκος· ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνεεν, Ἰλ. Χ, 495. Ἄλλως, οὐρανός, καὶ, οὐρανίσκος· κυρίως θηλυκ. τοῦ, ὑπερῷος· ἔνθα κυρίως συμπληροῦται τὸ, ὑπηνη.

* Ὑπερωδυνέω, = ὑπεροδυνέω, Ἱπποκρ.

Ὑπερωδυνία, ἡ (ὀδύνη). Ἡ ὑπὲρ τὸ μέτρον ὀδύνη, πόνος.

* Ὑπερώδυνος, ό, ἡ, = ὑπεράδυνος, Σουΐδ.

Ὑπερωέω, ῶ (ἐρωέω, ὑπό). Ὑπαναχωρῶ, ὑποστρέφω, ὀπισθοχωρῶ, ἀναποδίζω. Ἰλ. Θ, 121. 314. Ο, 452.

Ὑπερῳόθεν, ἐπίρ. Ἐκ τοῦ ὑπερῴου, ἤτοι ἐκ τοῦ ἀνωγαίου οἰκήματος, ἢ δωματίου. Ὀδ. Α, 328.

Ὑπερῷον, τό, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπερῷον, ἔπαρ ἴδε.

* Ὑπερῷος, ία, ιον, ἴδε ὑπερῴος.

Ὑπερωρεύω (ὠκεανός). Ὁ ὑπεράνω, ἢ ἐπέκεινα, εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ ὠκεανοῦ κείμενος.

Ὑπερωμία, ἡ (ὠμος). Τὸ ὑπερῶνω, ἀπ' ἐπάνω τῶν ὤμων μέρος τοῦ σώματος. παρὰ τοῖς Ο'.

Ὑπερωνέομαι, οῦμαι, μέσ. ἀπαθ. (ὠνέομαι, ἀνωλ.). Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω τι περισσότερον παρ' ὅ,τι ἀξίζει, ἀκριβὰ ἀγοράζω. ἅμφ.

Ὑπερώνυμος, ό, ἡ (ὄνομα). Οὐτινος τὸ ὄνομα εἶναι ὑπέρτατον, ἢ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἀνωνόμαστος, ἀνεκφράστος.

Ὑπερῶον, τό, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. ὑπερῷον. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ οἴκου, τὸ ἀνώγειον, τὸ ἐπάνω, ἢ τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ οἴκου, τὸ ἐπάνωθεν τοῦ κατασκευασθέντος ἐδάφους οἴκημα, τὸ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα δωμάτιον, ὅπου ἐκατοικοῦσαν αἱ γυναῖκες· «παρθένος αἰδοίη ὑπερῴιον εἰσαναβᾶσα», Ἰλ. Β, 514. «αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς παραλέξατο λαθρη Ἑρμείαο», Ἰλ Π, 184. ἔνθα τὸ, ὑπερῷ, εἶναι πληθ. τοῦ πρώτου τύπου, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται ὁ Ὅμηρ. πάντοτε αὐτῶ. Κυρίως δὲ εἶναι οὐδέτερ. τοῦ, ὑπερῷος, ἐξυπακουομ. τοῦ, οἴκημα.

* Ὑπερῷος, ώα, ῶον, Ἰων. καὶ ἐπικ. ὑπερώϊος· ἐπίθ. ἐκ τῆς, ὑπέρ. Ἐπάνω κείμενος, εὑρισκόμενος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὔχρηστ. εἰς τὰ οὐσ. ἢ ὑπερῴα, καὶ τὸ, ὑπερῷον. (Ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ, ὑπέρ, καὶ, ῳον, ἢ, οἶα, εἶναι δόλιον ψευδήτ. τὸ, ὑπερῴους, — ῳος, ἐσχηματίσθη ἐκ τῆς, ὑπέρ, ὡς τὸ, πατρῴος, — ῳος, ἐκ τοῦ, πατήρ.)

Ὑπέρωρος, ό, ἡ (ὥρα). Οὗτινος ἡ ὥρα ἐπέρασεν, ἢ ὁ καιρὸς εἶναι παρασμένος, πλέον παρὰ ὡριμος, ὁ παρισμένος ἀπὸ τὸν καιρόν του, παράωριος, παράκαιρος.

* Ὑπερωρόφιος, ό, ἡ (ὄροφος). Ὁ ὑπὲρ τὸν ὄροφον, ἢ τὴν στέγην, τὴν σκεπαστὴν ὡς κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπερῴριος.

Ὑπερώσιος, ό, ἡ παρὰ Σουΐδ. ἀντὶ τοῦ, ὑπεραίσιος· ἄλλως δέ, = περιώσιος.

Ὑπερώτατος, άτη, ατον, σπανιώτ. ποιητ. συγκριτικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπερτατος· παρὰ Παλ. Νέρ. 8, 79.

Ὑπερωτάω, ῶ (ὑπό, ἐρωτάω). Ἀνεπαισθήτως ἐρωτῶ, ἐξ ἐναντίας ἐρωτῶ, ἐντερωτῶ, Πλάτ. Γοργ. 38.

Ὑπερῴθη. Παρώχθη, παρωρίθη. Ἡσυχ. παλ. ἀόρ. τοῦ, ὑπερορῶ.

Ὑπεσθίω, μέλ. ὑπερέδομαι (ἐσθίω, ἀνωλ.). Ὑποκάτω ἐσθίω, τρώγω. 2) κρυφίως τρώγω, κρυφοτρώγω, κατ' ὀλίγον ἐσθίω, καταπατρώγω.

Ὑπεσσείται, μέλ. Δωρικ. τοῦ, ἔσται, ἀντὶ, ὑπάρξει, ὑπέσται.

* Ὑπεσταλμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. παρακ. τοῦ, ὑποστέλλω. Μὲ συστολήν, ταπεινωσιν, ταπεινῶς.

* Ὑπέσταν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέστησαν, γ' πληθ. πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑφίστημι, Ἰλ.

* Ὑπέσχεθον, ες, ε, κατ' ἔκτασιν ποιητ. ἀόρ. β'. ἐνεργ. τοῦ, ὑπέχω, ἀντὶ, ὑπέσχον, Ἰλ. Η, 188.

Ὑπέσχημαι, παρακμ. ἐκ τοῦ, ὑπέχομαι, ὑπισχνέομαι.

* Ὑπεσχόμην, μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπισχνέομαι.

Ὑπαύδειος, ό, ἡ (εὐδία). Μικρὰ ἢ ὀλίγη τι εὐδία, ἡσυχία, γαληνιαία. Διόδωρ. Σικελ. Ἡσύχ. «Ὑπαύδιον, εὐδίαν ἢ γαληνιῶσαν· ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀνέμου καὶ πνεύματος. Πλούταρχ. εἰς Κάμιλ. «Τὸ ὑπαύδιον τῆς θαλάσσης· γαλήνη· καθόλου δέ, ὀλίγον βίβαιος, ὀλιγοχρόνιος βίβαιος. (Τὸ σύνηθ. βραχὺ ἰῶτα μεταχειρίζεται ὁ Ἀρατ. Διοσ. 290. μακρὸν, ὅπου ὅμως καὶ ἡ ἑπομένη συλλαβὴ εἶναι μακρά.)

Ὑπαύλουνος, ό, ἡ (εὐλυνος). Ὁ ὑπὸ εὐλύνην ὤν, ὃς τις ἔχει χρέος νὰ ἀποδώσῃ λόγον, ἢ λογαριασμόν, εἰς τὴν πολιτείαν, ἢ εἰς ἄλλον τινὰ διὰ τὰς ὑπηρεσίας του, ὁ ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ λογαριασμὸν τοῦ χρηματικοῦ ταμείου, ἢ ἄλλου τινὸς ἀξιώματος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπιφορτισμένος· «ὑπαυλουνες ἀρχαὶ», κατ' αἰτιατ. τῶν. ὡμοιοτροπίαν, παρ' Ἡροδ. 3, 80. «ὑπαύλουνος γραφεῖσιν», καλεῖται εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ζητεῖται νὰ δώσῃ λόγον, λογαριασμόν. 2) Ἀστερ. Ἱππ. 259. «Ἡφοσυνάζεις, πείζων τοὺς ὑπαυλούνους σκοπῶνι». ὁ Σχολ. «Τοὺς μηδέπω λογοκριατμὸν παρεχομένους, μηδὲ εὐθύνας τῆς ἀρχῆς, ἢ ἐπιστεύθησαν». Παθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, περιμπτιμένος, ὁ μὴ ὢν κύριος τοῦ ἑαυτοῦ τινος, ἀλλ' ὑποτεταγμένος εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἄλλου. «Ὑπαύλουνος ὢν οὐδενὸς». Δημοστ. 2) Ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παίτιος, ὑπόδικος, ἔνοχος ἐγκλήματός τινος, μετά γίνεσθαι.

* Ὑπευθύνω, ἀντί τοῦ, τιμωρῶ, μόνον παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 104. ὅθεν τὸ ἐλαβε καὶ ὁ Βαρίτιος.

* Ὑπευλάομαι, παθ. (εὐλέω)· ὅθεν Ησλ. μετχ. αορ. ὑπευνηθείσαν, διάφρ. γραφ. παρ' Ησὶ. Θεογ. 374. ἐὰν ἔμοὶ γράφεται ὀρθότερον ὑπεδμηθείσαν, ὑποκάτω κειμένη, δηλ. ὑποκάτω τοῦ ἀνδρός· εἶτα, ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη. 2) ἔχω τι ὑποκάτω μου, ἀντὶ τοῦ κοιμῶμαι ἐπάνω τοιούτου ὑπευνηθείσαν, ἔχουσα ὑποκάτω αὐτῆς τοὺς νεοττούς, οἱ νεοττοὶ ὀλίγ ἐκοιμήθησαν ὑποκάτω της. Νίκανδρ. Ἀλ. 204.

Ὑπέχω, μέλ. ὑψήξω, αόρ. ὑπέσχον, ποιητ. ὑπέσχεθον (ἴσχω, σύμπλ.). Ὑπεκτὸς ἔχω, κρατῶ, ὑπέσχεθε χεῖρα, Ἰλ. Η, 188. ἐξαιρ. κρατῶ ὑποκάτω ἐν ἀγγείῳ, εἰς τὸ σπαίειν χιόνα ἀπὸ ἑνὸς ἄλλο ἐπάνω κρατούμενον, Ἡρόδ. 1, 151. Ἀριστοφ. Εἰρ. 436. Ἄκαρ. 1052. β) ὑποβάλλω, βάλλω ὑποκάτω· ὑπέστρωσε δηλαδὴ ἵππους, ἔβαλεν αὐτοὺς ὑποκάτω εἰς τοὺς ἵππους εἰς ὀχείαν, Ἰλ. Ε, 269. 2) ἐκτείνω, ἁπλόνω, ψιλόω, δίδω, παρέχω· πούδα, δίδω ἀφράστιν Λατ. praebere aurem. Σιμωνίδ. «Λόγοις, δίδω λόγον, ἀποκριτὴν, ἀπολογίαν· νεύβυναν, χρεωστῶ νὰ δώσω λογαριασμόν, εἶμαι ὑπόχρεως, ὑπεύθυνος, Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 33. «Δίκην ὑπέχειν τινός. Ξενοφ. Ἀναβ. 5, 8, 18. ἀντὶ τοῦ, ἐκδικεῖσθαι, ἀντιποδοῦναι. «Τῷξῳ τοῖς κακίοσι δίκην». Εὐριπ. Ἡέλω τοὺς κάμει τὴν ἀνταμοιβὴν, δίλω τοῦ, ἐκδικητὴ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 552. «Ἑαυτόν τινι», παραδίδω, ὑποβάλλω ἑαυτὸν εἰς τινα, ἢ εἰς τι. Λατ. dare se alicui. Ξενοφ. Κυρουπ. 7, 5, 44. καὶ μετὰ ἐπιφορ. Πλάτ. εἰς Γοργ. 521. «Ὑπέσχες Σωκράτει ἐξελέγξαι ὅπως ἂν βούληται· ἀφ' σεαυτὸν εἰς τὸν Σωκράτη, καὶ ἄφες τὰ σὲ ἐρωτᾷ, καὶ τὰ σὲ ἀνερώτα, ὅπως αὐτὸς ἐλέγ. 3) ὑπομένω, ὑποφέρω, ὡς τὸ Λατιν. sustineo, μετάφρ. ἁπλούστ. ὑπέχειν μερίμνας, Πλάτ. Ὀλ. 2, 59. ὅθεν, ἀναδέχομαί τι, λαμβάνω τι εἰς ἑαυτὸν· παίτιον, ἀναδέχομαι κατηγορίαν τινός. 4) προκαλίζομαι, προσπορίζομαι, ἀπὸ ἐχειρίσεως. Ἀριστοφ. Εἰρ. 907. — Περὶ τοῦ μέσου, συνεπιθυμῶ εἴς τι, ὑποσχόμαι, εἶδε, ὑπισχνέομαι.

Ὑπήβολος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ ὑπόβολος.

Ὑπηέριος, ὁ, ἡ (ἠήρ, ἠέρ). Ὁ ὑπεράνω τοῦ ἀέρος, ἢ εἰς τὸν ἀέρα ὤν. «Κεῖνο ὑπηέριον», Ἀπολλών. Ἀργ. 4, 15 ?. ἐπεὶ τὸ σιδηρεῖνον σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκεῖ μάκρας φαίνεται.

Ὑπήκοον, τό. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. 4, 68. Πλίν. 27, 11. Hypecoum procumbens Linn.

Ὑπήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὁ ἐκεῖ τι κεκύων, ἐπήκοος, κατήκοος, ἔλεγ, ἀκροατὴς, μαθητής. 2) ὁ δίδων ἀκρόασιν, ἀκροαζόμενος. 3) εὐπειθὴς, ὅς τις ἀκούει τοῦ λόγου τινός, καὶ ὑποτάσσεται εἰς αὐτόν, ὑποτεταγμένος. Ἀριστοφ. Πλούτ. «Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἕπεται ὑπήκοα· συνήθως μετὰ γεν. «Ὑπήκοος τοῦ βασιλέως», Ἡρόδ. 1, 102. 4, 167. καὶ συγκρίτ. Αἰσχυλ. Πέρσ. 252. 240. Πλούταρχ. «Πᾶσης φαντασίας ὑπήκοον, ὑποτεταγμένον. β) κατ' ἐξοχὴν δέ, ὑπεκλὴς, ὑπόχρεως τὰ πλεῖστα φόρου, δοσίμου. Schaef. Διον. περὶ συνθ. σλ. 363. 4) εἰς τὰς Ἀθήνας ὠνομάζοντο ὑπήκοοι, οἱ ὑποκείμενοι εἰς ἀρχὰς, κατ' αὐτῶν τοῦ αὐτόνομοι. Böckh Ath. Staatshaush. 1, pag. 433. Ἡ λέξις συντάσσεται καὶ μετὰ γενικ. καὶ μετὰ δοτ. μετὰ γεν. μᾶλλον παρ' Ησὶ. ὡσαύτως καὶ παρὰ Ξενοφ. ὅς τις ὅμως Κυρουπ. 3, 4, 22. ἴσως καὶ τὸν δοτικὸν παρὰ τοῖς μεταγεν. τὸ ἐπίρρημα ἡ μετὰ δοτ. συνταξις, Ἐμπεδ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 287.

Ὑπηλάτης, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὁ ὑποκάτω ἐλαύνων, πρὸς τὰ κάτω σύρων, κινῶν, κινητικὸς, καθαρτικὸς τῆς κοιλίας. «Φάρμακα ὑπήλατα». Ἱπποκρ. ἀπὸ τοῦ, ὑπαγωγὸς, κινητικὸς.

Ὑπηλιφὴς, ἐος, ὁ, ἡ (ὑπαλείφω). Ὑπαλειμμένος, πασαλειμμένος, ἐυρίως, ἀλειμμένος μετὰ πίσσης, παλαμισμένος. «Ναῦς ὑπαλιφῆς». Ἐτυμολόγ.

Ὑπημάτιος, ὁ, ἡ (ἡμαρ). Ὁ πρὸς τὸ ἐξημέρωμα ὤν, ἢ ἐρχόμενος, ὑπόρθριος, ὡς τὸ, ὑπηοῖος. Ὀππιαν.

Ὑπημύω, ἴδε τὸ Ὁμηρ. ὑπεμήμυκε.

* Ὑπήναικαν, γ' πληθ. πρόσ. Ἰων. αόρ. τοῦ, ὑποφέρω, Ἰλ. Ε, 885.

Ὑπηνέμιος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ἀνεμώδης, ἀνεμιαῖος, ἐξηρτισμὸς λέγεται «Ὠὰ ὑπηνέμια». Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. 5, 4. τὸ ὄιχα τοῦ ὀχυδρόμου, ὅ ἐστι, τὰ δίχα συμφυτίας καὶ μίξεως γεννώμενοι, καὶ ἐκ τοῦ ὑποίου δὲν ἐξέρχεται ταῶσσος, = οὐρίνος, καὶ ἐντεῦθεν καθόλ. αὐτὸ τοῦ, κενὸς, εὔκαιρος, κούφιος. «Λόγος ὑπηνέμιος· ἐλείρατα ὑπηνέμια κ. τ. τ. Ἴδε δὲ 2) καὶ αὐτὸ τοῦ, ταχὺς. Νόν. «Ποῦς ὑπηνεμίως ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος παρὰ Πλουτάρχ. Σερτωρ. 12. «Λιθρωπος ὑπηνέμιος, ἔρμην, διὰ τοῦ, πλάνητες, ἢ κοῦφοι, κενοί.

Ὑπήνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὁ ὑπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀνέμου, ἤτοι ὑπὸ τὸν ἄνεμον ὤν, ὅ ἐστιν, ὁ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἀνέμου τυγχάνων, ᾗ τὸν ἄνεμον ὄπισθεν ἔχων, ὁ μὴ ὑποκείμενος, μὴ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον. Ξενοφ. Οἰκον. 18, 7. «Λειμὼ ἐκ τοῦ ὑπηνέμου (μέρους τῆς ἐλώ) ἐρχόμενος» αὐτὸ, τοῦ, προσήνεμος. 2) ταχὺς ὡς ὁ ἄνεμος· ὡς τὸ προηγ.

Ὑπήνη, ης, ἡ. Τὸ ὑποκάτω τῆς ῥινὸς μέρος, ἐξ ἂν φύεται ὁ μύστας· ὁ ὑπὸ τὴν ῥῖνα τόπος, τὸ ἐπάνω χεῖλος ἢ κατ' ἄλλους, τὸ κάτω χεῖλος, καὶ ὅλον τὸ τῆς σιαγόνος καὶ τὸ περὶ τὴν ῥῖνα μέρος, ἔνθα φύεται καὶ ὁ μύστας, καὶ τὸ γένειον, τοὐτέστιν, ὅλη ἡ τρίχωσις αὐτὴ καὶ ἐντεῦθεν καὶ αὐτὸ τὸ γένειον. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1072. «Ὑπήνας ἐλκυστέας· ἀφιόντες τὰ ὑστερώσαι τὰ γένεια. (ἐκ τῆς ὑπὸ, καὶ τοῦ ἀρχαίου, ἠη, ὅθεν ὑλοκορ. ἠίον, τὸ εἰς τὸ στόμα τοῦ ζώου ἐμβαῖνον μέρος τοῦ χαλινοῦ, οὗ τινος καὶ τὸ ὑποκάτω μέρος, ὑπήνη, λέγεται, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ μέρη, κημὸς, καὶ, χαλινὸς ὅδε).

Ὑπηνήτης, ον, ὁ Ὁ ὑπήνην, ἤτοι γένειον ἔχων, αἰμασίας, ἤρτι γενείων· «πρῶτον ὑπηνήτην». Ἰλ. Ω. 348. Ὀδ. Π, 279.

Ὑπηνέμιος, ὁ, ἡ. Πλάτων ὁ Ἰωνικὸς παρ' Εὐστρατ. εἰς τὰ ἠθικὰ τοῦ Ἀριστοτ. σελ. 58. καλεῖ οὕτω Λακεδαιμονίους τινὰ, διότι εἶχε γένεια, αὐτὸ τοῦ, ἔμφρων, ἔχων γένειον· ἀλλ' ὅλης τοῦ ζωῆς· ἄμφ.

Ὑπηοῖος (ἠώς). Ὁ πρὸς τὴν ἠῶ, πρὸς τὴν πρωΐαν, ἤτοι αὐγὴν ὤν, ἢ γινόμενος· «πρωΐ ὁ ὑπηοῖος συν τεύχετε θορηχθέντες· πρωΐοι, δηλ. περὶ τὴν αὐγὴν, Ἰλ. Θ, 530. Σ, 277. «Ἴδον... Μέντορα δῖον ἐζῶντ ὑπηοῖον», τὸν εἶδα χθὲς τὸ πρωΐ, Ὀδ. Δ, 656. «Στίβη ὑπηοίην· ἢ ἑωθινὴ πάχνη, ἤτοι ἡ πρωΐη, ἢ τῆς αὐγῆς, ἢ πρὸς ἕῳθρον γινομένη, Ὀδ. Ρ, 25. Ἀπολλών. 4, 811. «Ἴλις κεν ὑπηοῖος μνησαίατο νύσσαι ἐλάστρην». Ὁ Σχολ. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἡσύχ· ὡς τὸ τῆς συνηθ. «Ὅταν ἐξημερωθησιν» παρβλ. ὑπηοῖος.

* Ὑπήρεμα, ἡκάλλιον, ὑπηρίμα· ἐπίρ (κρίμα). Ὀλίγον ἡσύχως, σιγὰ, κατ' ὀλίγον· «ὑπήρεμα πορφύρουσαν», μικρὸν, ὀλίγον τε πορφύρουσαν, κυκλοῦσαν. Διονύσ. Περιηγ. 1122.

Ὑπηρετία, ἡ (ὑπηρέτης). Κυρίως, ἡ δουλεία, ἡ ἐκδούλευσις τῶν κωπηλατῶν καὶ ναυτῶν, ἡ κωπηλασία β) κατὰ πληθ. ἀριθμ. «Ὑπηρεσία», αὐτοὶ οἱ ὑπηρέται, ἤτοι οἱ κωπηλάται, διαφορετικοὶ ὄντες τῶν θρανιτῶν, οἵτινες ἐκωπηλάτουν πάντοτε μετὰ τῶν μεγαλητέρων κωπῶν, καὶ ἐκαμναν ἄρα καὶ τὴν μεγαλητέραν ἢ βαρυτέραν δουλείαν, Θουκυδ. 8, 1. γ' Ὑπηρεσίαι ταῖς ναυσίν· οἱ κωπηλάται, οἱ ναῦται· ὡς καὶ παρ' Ἱπποκρ. καὶ Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. 6, 1. οὕτω μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ὁ Δημοσθ. ὅστις διακρίνει τοὺς ὑπηρέτας, ἐπιβάτας, καὶ ναύτας· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου λέγεται ὑπηρεσίαν καὶ οἱ κωπηλάται αὐτοὶ, καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν, ἤτοι ἡ κωπηλασία. 2) ἡ συντελωτέρα ἐργασία, ἤτοι ἡ διὰ χειρῶν γινομένη βαρεῖα δουλεία, τὸ βαρὺ ὑπούργημα ἢ διακόνημα, πᾶσα δουλευτὶς, ἡ θεραπεία, βοήθεια, καὶ προστασία, ἐπὶ οἰκετῶν, θεραπόντων, καὶ δούλων εὐχρηστ. κδούλους, οἷς οὐδεὶς πλέον ὑπηρεσίας προτήκεται, Ξενοφ. Ἐπ. 1, 3. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 602. «Ἡ δουλεία οὖσα ἐργασίας χ' ὑπηρεσίαν ἀποδέουσα· αὐτὸ τὸ, ναυτικὴν ἐργασίαν, δουλείαν, β' εἰς τὸν πλησ. ἀριθμ. ἡ τάξις τῶν τεχνιτῶν, τῶν ἀνθρώπων τῆς δουλείας, ὅλον τὸ τάγμα τῶν ἐργαζομένων, δουλευόντων ἀνθρώπων. 3) εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξαιρ. ἐκδούλευσις, τὴν ὁποίαν ἔκαμνε τις εἰς τὴν πολιτείαν, διαφέρουσα τοῦ, ἀρχὴ, ὅτι αὐτὴ μὲν ἐθελοντικὴ ἀμισθὶ· ἡ δὲ ὑπηρεσία, ἐγίνετο μὲ μισθόν, Böckh Ath. Staatshaush. 1. σελ. 257. Εὑρίσκεται δὲ παρὰ ποιητ. καὶ ὑπηρεσία, γραφόμενον.

Ὑπηρέσιον, τό. Δέρμα τι ὡς προσκεφάλαιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κάθηνται οἱ ἐράσσοντες, οἱ κωπηλάται, ἢ καθ' Ἡσύχ. «Ὑπηρέσια, (τά)», τῶν κωπηλατούντων δέρματά τινα ὡς προσκεφάλαια, ἐφ' ὧν καθέζονται». Θουκυδ. 2, 93. «Λαβόντα τῶν ναυτῶν ἕκαστον τὴν κώπην καὶ τὸ ὑπηρέσιον καὶ τὸν τροποτήριον» ἔνθα ὁ Σχολ. ἔχει· «Ὑπηρέσιόν ἐστι, τὸ κῶας, ᾧ ἐπικάθηνται οἱ ἐρεσσοντες, διὰ τὸ μὴ συντρίβεσθαι αὐτῶν τὰς πυγάς· ἄρα τὸ, ὑποπύγιον, ἢ, προσπύγιον (τὸ προσκέφαλον τοῦ κώλου). Ἐρατοσθένης παρὰ Στράβ 2. καὶ αὐτὸ τὸν, ἐπίβλημα τοῦ ἵππου· ἐφίππειον, σέλλα, Ἰσοκρ. Συμμ. 16. 2) τὸ διὰ τῆς ἐρεσίας, ἤτοι κωπηλασίας κινούμενον, καὶ ἐπὶ τὰ πρόσω χωροῦν πλοῖον (καίπου μὲ τὰ κωπία ταξειδεῦον). Διοδ. Σικελ. 20, 4. 3) ὁ μισθὸς τοῦ ὑπηρέτου. Ὁ Φωτ. ἔχει ἔτσι· «Ὑπηρέσιον, ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς ὑπηρετοῦσι, τοῖς στρατευομένοις, καὶ ἐρέσσουσι, καὶ δουλεύουσιν.

Ὑπηρετέω, ῶ, μέλ. ήσω (ὑπηρέτης). Κυρίως, κωπηλατῶ, ὑπουργῶ, δουλεύω εἰς τὴν κωπηλασίαν, ἤτοι ὑπηρεσίαν, καὶ ἐντεῦθεν 2) κοινῶς αὐτὸ τοῦ δουλεύω, διακονῶ, ὑπουργῶ τὰ τοῦ οἰκέτου ἢ ὑπηρέτου ἔργα ἐκτελῶ, χεῖρα βοηθείας δίδω, βοηθῶ, προστατεύω, συμβοηθῶ, συνεργῶ, συμπράττω, κάμνω δουλεύσιν, ζῶ κατὰ τὴν ἀρέσκειάν τινος, ὑπέρχομαι, κάμνω τι πρὸς βοήθειαν, ὄφελος, καὶ κέρδος ἢ ἀρέσκειάν τινος, ὑπακούω εἴς τινα χαριζόμενος· μετὰ δοτικ. προσ. ἤτοι εἴς τι», Ἡρόδ. 1, 109. καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Σοφοκλ. Φιλοκ. 15. Καὶ εἰς μέσ. διάθ. ἔδει, ὅτι ὑπηρετούμενοι, οἱ δοῦλοι. Τὸ μέσον παρὰ Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 1306. «Οὐ γὰρ ἂν καλῶς ὑπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι· αὐτὶ τοῦ ἐνεργ. ὑπηρετοίην, ἐκλαμβάνει ὁ Ἑρμαν. ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. 1, 108. ἐπιστώθη ἀρκετά. Παθ. ὅτα ἀπ' ἡμέων ἐς ὑμέας ὑπηρετέεται, ὅσα ἐς πρόσφορα ἐστὶ ἐκδουλεύεται, Ἡρόδ. 4, 139.

Ὑπηρέτημα, τό. Τὸ ὑπούργημα, δούλευσις, δουλεία, βοήθεια. Πλούταρχ.

Ὑπηρέτης, ου, ὁ (ἐρέσσω, ἐρέτης). Κυρίως ὁ κωπηλάτης τάξεως τινος, ὁ ὑπὸ ἐρεσίαν, ἤτοι κωπηλατῶν ὤν· καὶ ἐντεῦθεν καθόλου, ὁ ναύτης, ἑκάστου τοῦ (ναυτικοῦ) στρατιώτου, ὁ περὶ τὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πηδάλων τῆς ἐως ὧν, ὁ περὶ τὰ σχοινία, τὰ ἱστία, τὰς ἀντλίας, τὴν ἄγκυραν κ. τ. τ. ὡς, ὁ ἐργαζόμενος καὶ δουλεύων εἰς τὸ πλοῖον. 2) ὑπουργός, οἰκέτης, θεράπων, ὁρμοφόρος, ὀπαδός, δοῦλος, συνεργός, συμβιοβάτης, συμπράκτωρ, δίδων χεῖρα βοηθείας, ἢ προσφέρων εἰς τι ἔργον, ἢ ἐπιχείρημα. 3) εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξαίρετως δοῦλος, ὃς τις ἐσυναίδευεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τὸν ὁπλίτην, καὶ τοῦ ἔφερε τὰ σκεύη, τὴν ζωοτροφίαν, καὶ τὴν ἀσπίδα, ἄλλως σκευοφόρος λεγόμενος, Böckh Ath. Staatshaush. 1, σελ. 192. 4) παρὰ Ξενοφ. τάσσεται εἰς τὸν στρατὸν, τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦσε προχείρως εἰς πᾶσαν χρείαν τοῦ στρατεύματος. — Εἰς τὴν Ν. Δ. ἐλέγετο, ὑπηρέτης, α) ὁ δεσμὸς τοῦ κριτηρίου, ὃς τις ἔσυρε τοὺς κατα δίκους εἰς τὴν φυλακὴν, Ματθ. 5, 25. ὁ καὶ πράκτωρ, Λουκ. 12, 58. ἄλλως λεγόμενος. β) πληθ. ὑπηρέται, οἱ φυλάττοντες τὰ εἰς τὴν συναγωγὴν ἀνήκοντα πράγματα, καὶ ἐκτελοῦντες τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχισυναγώγου, Λουκ. 4, 20.

Τ῾Υπηρέτησις, εως, ἡ (ὑπηρετέω). Τὸ ὑπηρετεῖν, δούλευσις, ὑπουργία, διακονία, ἐνδούλευσις, ἢ κατὰ χρέος καὶ κατὰ χάριν, ἢ κατὰ ἀρέσκειαν δούλευσις, = ὑπηρέτημα. Ἀριστοτ. Ῥητ. 2. »Ὅσα εἰς ὑπηρετήσεις ἢ σώματος ἢ ἔργων αἰσχρῶν. — Ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Λατιν. Ministerium. καὶ τὸ Γαλ. Charge de faire quelque chose, ministère, service, office.

Τ῾Υπηρετικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ ὑπηρετεῖν ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων, ἢ ἐπιτήδειος· »πλοῖον, διὰ ἐμπόριον κεκουμένον πλοῖον. 2) καθόλου δὲ, ἐπιτήδειος εἰς τὸ δίδειν χεῖρα βοηθείας, κλίσιν ἔχων εἰς τὸ ὑπουργεῖν, ἐκδουλεύειν. »Ὅπλα ὑπηρετικά». Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 1, 18. τὸ μισθωτὸν στράτευμα, ἤτοι οἱ μισθοφόροι. »Πλοῖον ὑπηρετικόν». Δημοσθ. καὶ »Βέλης ὑπηρετικός». Ξενοφ. τὸ συμβοηθητικὸν πλοῖον, ὁ ἐστι, πλοῖον μικρὸν χρησιμεῦον εἰς ὑπηρεσίαν ἄλλου μεγαλητέρου.

Τ῾Υπηρέτις, ιδος, ἡ Θηλυκ. τοῦ, ὑπηρέτης, σημασ. 2. Οἰκέτις, δούλη, θεράπαινα, βοηθήτρια κ. τ. τ.

*Τ῾Υπήριπε, γ. πρόσπ. ἐνεστ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπεραίπω, Ἰλ.

Τ῾Υπήσω, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφήσω, μέλ. τοῦ, ὑφίημι, Ἡρόδ.

Τ῾Υπήτριον, τό. Τὸ ὑποκάτω τοῦ ἤτρου μέρος τοῦ σώματος, ὑπογάστριον, ἐφήβαιον. Ἀθήν. 9, σελ. 398.

Τ῾Υπηχέω, ῶ, μέλ. ήσω (ἠχέω). Ὑποκάτω ἠχῶ, ἠχολογῶ, ἀντηχῶ, παρ' Ἡσιόδ. »Τοῦ δ' ἤχεον οὔρεα μακρὰ· καὶ Φερεκράτει κωμικ. παρ' Ἀθην. 6. »Εἴλον ὄρθριαι τὰ σιτία, ὥστε τὴν κώμην ὑπηχεῖν ξυγγανυσῶν τὰς μύλας». 2) συνεπηχῶ, συμφωνῶ, μιμοῦν τι, ἢ ὅλιγον ἠχῶ· καὶ Πλούτ. περὶ τοῦ Ἀκούειν. »Κἂν διαπειρώμενος προύσῃς, σαθρὸν ἓκ τινος προφάσεως ὑπηχεῖ καὶ ἀγενές».

Τ῾Υπηωος, ῳα, ῳον (ηώς)· = ὑπηοῖος.

*Τ῾Υπιέσθαι, ἀπαρεμ. μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑφεράω.

*Τ῾Υπίημι, Ἰων. ἀντὶ, ὑφίημι. Ἡρόδ.

Τ῾Υπίλλω (ἴλλω). Ηυρίως, πρὸς τὰ κάτω τυλίττω, εἰς τὰ κάτω συστέλλω, συμμαζόνω· »οὐρὰν ὑπίλλειν», ὑποσυρεῖν καὶ ὑποσείειν τὴν οὐρὰν, καθὼς ὁ κύων, ὁ σκύλος, ὅταν κολακεύῃ τινά. remulcere caudam· ἔτι δὲ καὶ, κινεῖν τὴν οὐρὰν πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ φόβου τρομ. »Τπίλλειν στόμα» ὑποτασσειν τὸ στόμα, ἤτοι τὴν ὁμιλίαν εἴς τινα, τοὐτέστι, σιωπᾶν. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 506. »Ὁρῶσι χ' οἱ ἐς σοί δ' ὑπίλλουσι στέμα» ὑποβάλλουσι κλείοντες καὶ ἐνδάκνουσι τὸ χεῖλος· τοὐτέστι, διάσε τὸ στόμα συστέλλουσι καὶ σιωπῶσιν, ἢ στρέφουσι τοὺς διὰ στόματος λόγους· ὅ,τι ἐλέγον πρότερον εἶπε· »εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσει φόβος», ἐσθ. Νεοφ. Δούκ. παρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. 2, σελ. 150. ἴδε καὶ, ὑπειλέω.

Τ῾Υπιλλωπέω, ῶ (Βλωπέω). Ὀλίγον τι βλεφαρίζω, κινῶ τὰς βλεφαρίδας, σκαρδαμύττω· εἰς τὸν Ἡρακλείτου Ἀλληγ. 70. ἀναγινώσκει οὕτως ὁ Ἐρστερχούσιος, ἔνθα ἴδε »Τπολακπώνι κεῖται· ἴδε, ὑπολακπέω.

Τ῾Υπιλέω, ῶ (ἰλέω). Τποκάτω, ἢ ὀλίγον ἐκκενόνω, ἀδειάζω, ἀμφ.

*Τ῾Υπισθα, Αἰολ. ἀντὶ, ὄπισθε, ὡς τό, ἐξόπισθα, ἀντὶ, ἐξόπισθε.

*Τ῾Υπίστημι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑφίστημι. Ἡρόδ.

Τ῾Υπισχνέομαι, οὔμαι, Ἰων. ἐνεστ. ὑπίσχνεμαι, μέλ. ὑποσχήσομαι, ἀόρ. ὑπεσχόμην, προστακ. ὑπόσχου· συνηθ. δὲ μὲ παθητ. τύπ. ὑποσχεθῆτι· παρακ. ὑπέσχημαι. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται, καθὼς ὁ Ἡρόδ. μόνον τὸν Ἰων. ἐνεστ. καὶ τὸν ἀόρ. (ἔχω, ἴσχω). Ηυρίως, κρατοῦμαι ὑποκάτω, ὄθεν ὑποβάλλομαι, ὑποδύνομαι, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω εἰς ἐμαυτὸν, τουτέστιν, ὁμολογῶ, συντίθεμαι, ἐπαγγέλλομαι, ὑπόσχομαι· πολλάκις παρ' Ὅμηρ. ἐξαιρτ. ἐπὶ πατρὸς, ὃς τις ὑπόσχεται εἰς τινα τὴν συγκατάβασιν εἰς γυναῖκα, ὃς τις ἐρράβωνίζει μετὰ τινος τὴν θυγατέρα του· »Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσε δωσέμεναι (θυγατέρα)», Ἰλ. Ν, 368. »τῷ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἣν», 376. Ὀδσ. Δ, 6. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς νύμφης, ἤτις δίδει εἰς τὸν ἄνδρα τὴν ὑπόσχεσιν· ὑπέσχοντο ἀνδρὶ ἑκάστῳ, Ὀδσ. Β, 91. Ν, 380. ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῆς Πηνελόπης, ἥτις ὑποκρινομένη ὑπέσχετο εἰς τὸν καιρὸν τὸν γάμον της· ἔτι δὲ καὶ, ὑπόσχεμαί τι εἰς τινὰ θεούς· καὶ οἱ (Ἀθηνᾶ) ὑποσχεθέντα ἐυκαιδέκα βοῦς», Ἰλ. Ζ, 93. »ὑποσχεσέμεν δ' ἑκατόμβοια», 115. ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ, Ψ, 209. παρεβλ. 195. Συνηθ. »τεύ σιν πῖσα τοι... ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων», Ἰλ. Ι, 263. »ὡς τε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Μ, 236. Τ, 141. Τ, 84. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. μετὰ ἀπαρεμφ. μέλλ. Ἰλ. Ζ, 65. 274. Ν, 368. Χ, 114. Ὀδ. Δ, 6. ἔτι δὲ καὶ, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. μέλλ. »κεῖνό δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι... τίσειν αἴσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν», Ὀδ. Θ, 347 μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. Ἰλ. Β, 112. Ι, 19. ἀλλὰ τὸ »ἀποτελεσθήσεσθαι» ἔχει μελλοντ. σημασίαν· μετ' ἀπαρεμφ. ἀόρ. ἐνίοτε παρὰ τοῖς Ἀττικ. Lob. Φρυν. σελ. 749. Παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. μετ' ἀπαρεμφ. ἀόρ. εἰς δὲ τὴν Κυρουπ. μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ἢν μήνα, ἑπομένου τοῦ μέλλ. κατ' ἀπαρέμφ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6, 2, 3. Καθόλου δὲ, βεβαιόνω, διαγείρω ἐλπίδα, προσδοκίαν, προφασίζομαι, προσποιοῦμαι· ὡς τὸ Λατιν. proliteri, μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. Ἡρόδ. 2, 28. 7, 103. Δημοσθ. »Εὔνοιαν, ἣν πρὸς τὸν δῆμον ἔχειν ὑπισχνεῖταιι. (Ηυρίως τὸ, ὑπισχνέομαι, εἶναι ἄλλος σχηματισμὸς τοῦ, ὑπέχομαι, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο ἔθωκε καὶ πολλοὺς χρόνους εἰς τό, ὑπισχνέομαι.)

*Τ῾Υπίσχνεος, ὁ, ἡ (ἴσχνεος). Ὑπὸ τὸν πόδα, ὑποπόδιος, ἐμφβ.

Τ῾Υπισχνος, ὁ, ἡ (ἰσχνός). Ὀλίγον τι ἰσχνός, ξηρός, λεπτός.

Τ῾Υπίσχομαι, Ἰων. ἀντὶ, ὑπισχνέομαι, τὸ ὁποῖον ἴδε, Ὅμηρ. καὶ Ἡρόδ.

Τ῾Υπνωγή, ἡ· Ὀδσ. Ε, 404. αἱ ὑπνωγαὶ τινες »ὑπιωγαὶ» ἀντὶ, ὑπιωγαί. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· ὑπιωγαὶ, ὑπαγωγαὶ, ὑποδρομαὶ τῆς πέτρας διὰ σκέπην, σκεπηνὰ μέρη.»

Τ῾Υπνηλέος, ἐα, ἐον (ὕπνος). Ὑπνώδης, ὑπὸ ὕπνου κατακυριευμένος. Νίκανδ. Ἀλεξ. 85. »Ἄλλοτε δ' ὑπναλέος ψύχει δέμας». Ὁ Σχολ. »Ἄλλοτε δὲ ὥσπερ κοιμώμενος ἀποψύχεται τὸ σῶμα καὶ ψυχροῦται ὅλος καταβαρυνόμενος ὕπνῳ», 2) ἐνεργ. φέρων, προξενῶν ὕπνον.

Τ῾Υπνοβάτης, ου, ὁ (ὕπνος, ἀπατάω). Ὁ εἰς τὸν ὕπνον ἀπατῶν, ἢ ἠθύνων. »Χορὸς ὑπνοβάτης». Μελέαγρ. Ἐπίγρμ.

Τ῾Υπνάω, ῶ, Ἰωνικ. ὑπνέω (ὕπνος)· ἐξαιρετως κατὰ μέσην διάθεσιν. Τπνῶ, κοιμῶμαι· καὶ λίαν, ἀντὶ τοῦ, νυστάζω, ὑπνον ἐπιζωμῶ, ὡς καὶ τὸ, παιδάω, καὶ διψάω, τὸ ὁποῖον ἴσως ἐγράφη ποτὲ ὑπνιάω· διότι ἡ συνήθεια ἔχει ἐντεῦθεν τὸ, Τπνιερης, ζω, ὁ τὸν ὕπνον ἀγαπῶν, ὑπναλέος· ἴδε.

Τ῾Υπνηλός, ἡ, όν· ποιητ. ἀντὶ, ὑπναλέος. Νίκανδ. Θηρ. καὶ Ἀθην. 15. »Τπεῤῥηλὲς» ἐν συμποσίου ὑπνηλὸς κάρτα γινόμενος· ἀλλὰ καὶ παρὰ Διογ. Λαέρτ. 6, 77. καὶ ἄλλως εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα πεζογράφους.

Τ῾Υπνητικός, ἡ, όν (ὑπνόω). Ὁ εἰς ὕπνον ἐπιτήδειος, ἢ κλίσιν ἔχων πρὸς ὕπνον. Παρ' Ἀθην. 1. σελ 32. ἀντὶ τοῦ, ὑπνωτικός· ἅρμ.

*Τ῾Υπνίζω (ὕπνος). Εἰς ὕπνον φέρω, κοιμίζω. Φρύνιχ. Βέκκερ. σελ. 68.

Τ῾Υπνικός, ἡ, όν (ὕπνος. Ὁ εἰς ὕπνον ἀνήκων, ὁ ὕπνον προξενῶν, ὑπνωτικός. Ἱπποκρ.

Τ῾Υπνιον, τό· ὑποκορ. τοῦ ὕπνος, Μικρὸς, ὀλίγος ὕπνος. Ἀριστοφ.

Τ῾Υπνοδόκειρα, ἡ, Ἡ ὕπνον παρέχουσα, δίδουσα. Εὐριπ. Ὀρ. 176. »Πέτεια, πότνια νύξ, ὑπνοδόκειρα τῶν πελωπόων βροτῶν, ἐρεβίσθη βίᾳ· Θηλυκ. τοῦ

Τ῾Υποδοτήρ, ῆρος, ὁ· = ὑποδότης.

Τ῾Υποδότης, ου, ὁ (δίδωμι). Ὁ τὸν ὕπνον δίδων, χαρίζων.

Τ῾Υποδοτις, ιδος, ἡ· Θηλ. τοῦ, Ὑποδότης.

Τ῾Υποδωτήρ, ῆρος, ὁ· = ὑποδότης.

Τ῾Υποδώτης, ου, ὁ· = ὑποδότης.

Τ῾Υποδώτις, ιδος, ἡ· Θηλ. τοῦ, Ὑποδώτης.

Τ῾Υπομαχέω, ῶ (μάχομαι). Μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὸ ὕπνον, ἀποτρέφομαι αὐτὸν, ἢ ἀνθίσταμαι εἰς αὐτὸν. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 26. καὶ Δίων Κάσ.

*Τ῾Υπνος, τό, Βρῶν, τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς τὰ δένδρα.

Τ῾Υποποιέω, ῶ. Τπνον ποιῶ, προξενῶ ἐκτοῦ Τ῾Υποποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὁ ὕπνον ποιῶν, φέρων, ὁ κοιμίζων.

Τ῾Υπνος, ὁ. Ἡ τῶν ζωτικῶν ὀργάνων ἀνάπαυσις καὶ ἡσυχία· πολλάκις παρ' Ὅμηρ. καὶ ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Ὀδ. Λ, 245. καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου· »πεσεῖν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον», Ἰλ. Δ, 241. ὕπνον κοιμᾶσθαι, = ὑπνοῦν, ἀμετβ. Παρὰ τοῖς μεταγενστ. πολλάκις κατὰ τὸν πληθ. ἀριθμ. Schaef. Λογγ. σελ. 343. »περὶ πρώτου ὕπνου», εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πρώτου ὕπνου· καὶ, »περὶ πρώτους ὕπνους». φράσεις ἀντὶ τοῦ, κοιμᾶσθαι, παρ' Ὅμ. »Τπνος ἱκάνει, αἴρεῖ, ἐπιλαμβάνει, μάρπτει, πεδεῖ, ἔχει· καὶ »Τπνος ἐπίρχεσθαι, ἐπορούει, ἐπὶ βλεφάροις πίπτει, ἐφίζάνει, βλέφαρ' ἀμφικαλύπτειν· καὶ, »Τπνον αἴρεῖν, λαμβάνειν, ἀωτεῖν», »Τπνον ἐπὶ βλεφάροις βάλλειν, χεύειν». Καὶ παρ' ἄλλοις »Τπνου τυγχάνειν, καταφέρεσθαι, ἐμπίπτειν εἰς ὕπνον». Ξενοφ. »Τπνου ἡδέσθαι». »Τπνου ἐμπίπλασθαι» καὶ »Ἐν ὕπνῳ εἶμι» ἀντὶ τοῦ, κοιμῶμαι. Ἰλ. Η, 2. »Μή τοι μὲν παράτῳ ἀδάκτους ἠδὲ καὶ ὕπνου» ἀντὶ τοῦ, δαμασθέντες ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας, καὶ εἰς τὴν συνήθειαν λέγομεν· »Ἀπέκαμε ἀπὸ ὕπνον» ὁ ἐστι, ἀπὸ ἐλλειψιν ὕπνου. — Ἐναντίως δὲ λέγεται· »Τπνος ἀνέστη, ἐστάλθαι βλεφάρων ἢ ἀπέλυσθαι» καὶ »Τπνου ἀποστῆσαι, ἐγείρεσθαι, διορούειν, ἐκπορεῖν», »Ἐξ ὕπνου ἀνεγείρειν, ἐξεγείρειν». — Ἐπίθετα παρ' Ὅμηρ. »Τπνος γλυκύς, γλυκερὸς, γλυκύμολος, μαλερὸς, κήδεμος, νηγρετος, ἀμβρόσιος, μαλακὸς, λυσιμελὴς, πανδαμάτωρ, λύων μελη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἑήματα θυμοῦ, ἀπήμων, μαλίφρων, ἡδύς. 2) ὡς ουρ. ὄνομ. ὁ μυθικὸς Θεός, ὁ τοῦ Θανάτου ἀδελφός, „ὃν ὑπνῳ ξυμβλητο, καπιγνήτω θανάτοιο“, Ἰλ. Ξ, 231. Π, 672. 682. κατὰ τὸν Ἡσιό. Θεογ. 212. υἱὸς τῆς Νυκτὸς χωρὶς πατρός· Γαλην. „Ὕπνος γὰρ ὡς καὶ τῶν ποιητῶν ἔστιν ἐκοῦσαι λαγόντων ἀδελφὸς ἐστὶ θανάτου· καὶ ἐν αὐτῷ κοινὸν ὑπάρχει μόνον πρὸς τοὺς ζῶντας, ἡ πρὸς τὴν τροφὴν ἐργασία· τὰ δ' ἄλλα πάντα ταῖς ἀποθνήσκουσιν ὁμοια· μὴ βλέπειν, μὴ ἀκούειν, μὴ φρονεῖν, μὴ νοεῖν, ἀναίσθητον, ἀκίνητον, ἀλόγιστον ἐρρίφθαι“. (Πίνδ. συγγεν. μὲ τὸ, ὕπτιος, ὕψος, ὡς καὶ μὲ Δατ. supinus, sumnus, somnus, supinus, ὅθεν ευρίως, τὸ κεῖσθαι ταὐάσκελα. Οἱ Ἀττ. ποιηταί, καὶ οἱ Ἐπιγρ. μεταχειρίζονται τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐνίοτε βραχεῖαν, Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 261. obs. cr. in Antli. σελ. 20.) ὅθεν

Ὑπνοφερής, ές, ἡ, (φαίνομαι) Ὁ φαινόμενος εἰς τὸν ὕπνον, εἰς τὸ ὄνειρον. Μανέθ. 4, 364.

Ὑπνοφόβης, ου, ὁ. Ὁ εἰς τὸν ὕπνον, ἢ εἰς τὰ ὀνείρατα φοβῶν, ἐκπλήττων, τρομάζων Ἀριστοφ. Ἀλεκτ. 2, σελ. 517. ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου.

Ὑπνοφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὁ ὕπνον φέρων, προξενῶν. Πλούταρχ.

Ὑπνόω, ῶ. Μ. ὑπνῶ. (ὕπνος) Κάμνω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀποκοιμίζω τινά. 2) Οὐδέτ. ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι· ὑπνῶσαί τινα καὶ εἰς τὸ παθ. Ἡρόδ. 3, 69. Ἴδε καὶ, Ὑπνῶω· παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἀποθνήσκω.

Ὑπνώδης, ες, ὁ, ἡ, (ὕπνος, εἶδος) Κλίνων εἰς ὕπνον, νυστάζων, κεκοιμισμένος, κοιμώμενος, Εὐρικ. Ἡρακλ. μαιν. 1059. Ὑπνωτικός, κλίσιν πρὸς ὕπνον ἔχων. ὅθεν

Ὑπνωδία, ἡ. Τὸ κλίσιν ἔχειν πρὸς ὕπνον, νυσταγμός.

Ὑπνῶν, Δακωνικ. ἀπερισμ. τοῦ, ὑπνόω, ἀντὶ ὑπ.οῦν. Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 143.

Ὑπνώστω, καὶ, Ὑπνώττω, Ἀττ. =ὑπνόω, Νυστάζω, ἔχω κλίσιν νὰ κοιμηθῶ, ἢ εἶμαι μαὐσμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ὑπνωτικός, ἡ, όν. (ὑπνόω) Ἐπιτήδειος ἢ δύναμιν ἔχων τοῦ προξενῆσαι ὕπνον· ὑπνοποιός, ὑπνοφόρος. Ἀριστοτέλ. περὶ ὕπνου, καὶ ἐγρηγόρσεως, καὶ τὰ ποτά, καὶ τὰ βρωτά. 2) Οὐδέτερ. Ὁ κλίσιν εἰς ὕπνον ἔχων, ὁ εἰς ὕπνον καταφερής, ἢ ἐπιρρεπής, ὁ νυστάζων, ὑπναλέος. Ἀριστοτέλ. κυνικωτικὸς ἔχων· ἀντὶ τοῦ, νυστάζω.

Ὑπνώω, ῶ. Ἐπικ. ἀντὶ, ὑπνόω, σημ. 2. ἀμεταβ. κοιμῶμαι· ὑπνώοντας ἐγείρειν, Ἰλ. Ω, 344. Οδ. Κ, 48. Ω, 4. τροπικ. ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὅταν δύωσι, τελειώσαντες τὸν περιφερικὸν δρόμον των, Κελουθ. 342.

Ὑπό, Πρόθεσ. μετὰ γεν. δοτ. καὶ αἰτιατ. συντασσομένη· κυρία σημασία αὐτῆς, ὑποκάτω· ποιητ. ἔξαρσ. ἐπικ. ἔπειν ἢ λήγουσα, ὅταν ἐλλείπῃ στάσις, πρέπει νὰ ἦναι μακρά, ὑπαί, ἀπὸ τὸν Οὐόλφιον ὅμως παρ' Ὁμήρ. μόνον πρό τοῦ, δ. Ἰλ. Γ, 217. Κ, 376. Λ, 417. Μ, 149. Ο, 4. Ἡσιό. Ἀσπ. 71, καὶ πρὸ τοῦ, π, παραληφθείσης, Ἰλ. Β, 824. οὐδέποτε πρὸ σοῦ, λ, ν, ἢ ρ, ἀλλ' οὔτε πρὸ φωνήεντος, Ἰλ. Ο, 225. Ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς συνθέσεις, ὡς, ὑπαιδείδεκτο, ὑμν. Ὁμ. Ἑρμ. 165. Εἰς τοὺς θαλλέγους ἀπαντᾶται ἡ, ὑπαί, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 970.

Α) μετὰ γενικῆς. 1) σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται, ἢ προέρχεταί τι· ὅθεν, ναῦται ἀναστενάζουσι ὑπὸ ζέφυρου, θέλουν ἐξέλθει πάλιν ὑποκάτω εἰς τὸ ζέφυρ. Ἰλ. Φ, 56. πρέει ἐρίην ὑπὸ σπείους· πό τῆς πιοῖς τοῦ Ζεφύρου, Ἰλ. Δ, 276. ἡ βρύσις ἔρρει ὑποκάτω εἰς τὸ σπήλαιον, Ὀδ. Ι, 141. „ὥσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ἐξεφάανσεν, οἱ ἐψαλμοὶ ἔλαμπαν τρομερὰ ὑποκάτω εἰς τὰ βλέφαρα, Ἰλ. Π, 17. „ὑπὸ χθονὸς ἦκα φώνεε, ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν ἐξῆλθεν εἰς τὸ φῶς, Ἡσιοδ. Θεογ. 669. ἐξαιρ. ἐκ τῆς βίας τινός, εἰς τὰ ῥήμκτα, ἁρπάζειν, ῥύεσθαι, ἐρύεσθαι, ἐρύειν, Ἰλ. Ι, 248. Ν, 198. Ρ, 224. 235. 645. Τ, 73. Φ, 558. ἐκ τινος κινδύνου, Ἰλ. Ψ, 86. παρβλ. Ἑρμᾶν. Εὐρ. Ἑκαβ. 53. πλύειν ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, λύειν ἵππους ὑποκάτω ἐκ τοῦ ζυγοῦ, Ἰλ. Θ, 543. Ω, 576. Ὀδ. Δ, 39. „ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην“, ἐλύθην ὑποκάτω εἰς τὸν ἀρνειόν, Ὀδ. Ι, 463. παρβλ. Δ, σημασ. 3. ὑπ' ἐκ. β) ἐξαιρ. συχνάκις εἰς τὰ παθητ. ῥήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνεργητ. ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνυπάρχει παθητικὴ ἔννοια· οἷον, ἐνήσκων ὑπό τινος, πίπτειν ὑπό τινος, ὀλέσαι θυμὸν ὑπό τινος, πάσχειν ὑπό τινος, κ. τ. τ. ὅπου τὸ κατὰ γενικ. τιθέμενον πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα, θεωρεῖται ὡς ἐνεργοῦν, καὶ ἡ πρᾶξις, ὡς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ ἐνέργειαν αὐτοῦ εὑρισκομένη, τὸ δὲ ὑποκείμενον τῆς πράξεως παριστάνεται εἰς ἐξαρτωμένην τινὰ κατάστασιν, ὑπὸ τὰς χεῖρας τινος, ὑπό τινα ἔξωθεν ἐνεργοῦσαν δύναμιν· οἷον, „εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο δηωθέντες πίπτωσι, „Ἰλ. Α, 242. Γ, 61. 436. Δ, 479. Ε, 92. Ζ, 73. 134. Λ, 391. Ν, 676. Ρ, 428. 616. καὶ ἀλλαχοῦ. „Τὰ τινος, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἢ βασιλείαν τινός· πρῆτῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦν, Ὀδ. Τ, 114. ὑφ' ἑαυτοῦν, ἀπὸ τὸν ἑαυτόντου, ὀἱ ἰδίας παραιτήσεως Δατ. sua sponte, ὡσαύτως ὑφ' ὑμῶν, Θουκυδ. 4, 64. „κἀκούειν ὑπό τινος, σημ. πράγματα, ἀποβλέποντα εἰς αὐτόν, Σοφοκλ. Αἰ. 1320. Πορτ. Εὐρ. Μηδ. 1011. γ) καθέλου δὲ εἰς παράστασιν πάσης συνεργείας, καὶ ὅπι συνεργοῦντος προσώπου, καὶ ἐπὶ ἐνεργούσης δυνάμεως, ὁρμῆς, ἢ εἰσροῆς, οἷον, ἁσπερχέσθαι ὑπό τινος, σπεύδω, ὑπό τινος διακόμενος, Ἰλ. Ν, 334. „φεύγειν ὑπό τινος, φεύγω, φοβούμενος ἀπό τινος· ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο φεύγοντες“, Ἰλ. Σ, 149. Φ, 22. ὡσαύτως, ἡφανίζεσθαι ὑπό τινος Ἰλ. Π, 303. κμελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς, σημ. ὑπὸ φρικώδ., Ἰλ. Η, 64. Δ, 119. 424. Μ, 74 Ν, 140. 796. Τ, 363. Υ, 227. Φ, 494. Ψ, 692. Ὀδ. Ε, 320. Η, 263. Ι, 484. Μ, 406. κύπο κήρυκος προηγόρευεν, διὰ μέσου ἑνὸς κήρυκος, δι' ἑνὸς κήρυκος, Ἡρόδ. 9, 98. „ὑπ' ἀνάγκης“, ἐξ ἀνάγκης, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνάγκης, Ὀδ. Β, 110. Τ, 156. ἔξαρσ. δὲ συχνὰ εἶναι τοιαῦται ἐκφράσεις παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ὑπὸ δέους, ὑπὸ χαρᾶς, ὑπὸ φίβου, ὑπὸ φθόνου, ὑπ' ὀργῆς· ὑπ' ἀγοσίας, ὑπὸ σπουδῆς, ὑπὲ ῥίγους, κ. τ. τ. ἀπὸ φίβου, ἐξ αἰτίας τοῦ φίβου, ὅθεν καὶ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ Δατ. prae, propter Ἡρόδ. 1, 85. 131. 3, 129. 4, 7. 5, 10 61. καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰακ. Ἀχ. Ταϊ. σελ. 741. Τίθεται ὅμως ἡ ὑπό, καὶ εἰς πράξεις, αἱ τινες λαμβάνουν τότε παθητ. τύπον· οἷον, „πράττειν τι ὑπ' ὀρετῆς“ ἀπό ἀνδρίαν, ὑπ' ἀνδρίας κεκυμένος, ἐρμώμενος, Ἡρόδ. 8, 1. „ποιεῖ τι ὑπὸ δέους“, κάμνω τι ἀπὸ φίβον· ἢ ὅταν καὶ ἔξοχην νοῆται ἡ πάσχουσα πρᾶξις τοῦ αἰτιατικμένου· οἷον, κοῦ σεν δόλοι ἔσχε ὑπὸ χειρὸς ἑμεῖο, ἀντὶ, οὐδὲ ἐσχέθης δόλῳ. δ) πολλάκις χρησιμεύει, ἡ ὑπό, εἰς παράστασιν μόνον συνεργούσαν, ἢ συγχρόνως παρεμπιπτόντων περιστάσεων, ὥστε ἡ, ὑπό, ὅταν τὸ κατὰ γενικ. τιθέμενον οὐσιωσ. ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ μετοχήν, φαίνεται, ὅτι κάμει περιγραφὴν τινα τῆς γενικῆς ἀπολύτου· οἷον, ναύεσσιν ὑπ' Ἀχαιῶν, ὑπὸ τὰς φωνὰς τῶν Ἀχαιῶν, τουτέστιν. ἐνῷ ἐφώναζον οἱ Ἀχαιοί, Ἰλ. Β, 334. Π, 277. κύπο Ζεφύριο ἰοῦσα, „δαίεσσιν ὑπὸ λαμπομενάεσσιν, Ἰλ. Σ, 492. Ὀδ. Τ, 48. Ψ, 290. πολλάκις ἐπὶ πάσης πράξεως, ἥτις γίνεται ὑπὸ μουσικῆς, ἢ ἄλλως ῥυθμικῆς τινος συνοδίας· οἷον, κύπο συρίγγων αὐδὴν ἰέναι, ψάλλειν ὑπὸ συμφωνίας τῶν συρίγγων· κύπο φορμίγγων χορὸν ἀναγεινᾶ, κάμνω χορὸν μὲ φορμίγγων συνοδίαν· ἠκαμάχειν ὑπ' αὐλοῦ, Ἡσιό. Ἀσπ. 278. 280. 281. κύπ' αὐλητῆρος ἀείδειν, ψάλλω ὑπὸ τὴν συνοδίαν, συντροφίαν ἑνὸς αὐλητοῦ, Θεόγν. 545. 803. Ἀρχιλ. Δείρ 106. ἠχαρεῖν ὑπ' αὐλητῶνα, Θουκυδ. 5, 70. κπίνειν ὑπὸ σαλπιγγος, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1001. κύπὸ συρίγγων στρατεύεσθαι, ἐκστρατεύειν μὲ τὴν συνοδίαν τῶν συρίγγων, Wess. Ἡροδ. 1, 17. „ὑπὸ μαστίγων ὁρύσσειν, ὑποκάτω εἰς τὰς μάστιγας, εἰς τὰ μαστιγώματα, τουτέστι σκάπτω, ἀναγκαζόμενος, βιαζόμενος μὲ μάστιγας. Ἡροδ. 7, 56. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 25, κύπ' εὐφήμου βοῆς θύεσθαι, Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 630. καὶ, κύπὸ φαεινοῦ πορεύεσθαι, μετὰ φανοῦ, μὲ φανάριον, Ξενοφ. Ἀνκ. 5, 8. κύπὸ λαμπάδων, μὲ λαμπάδας, Εὐρ. κύπὸ πομπῆς ἐλαύνειν τινά, μὲ πομπήν, Ἡροδ. 2, 45. κσυνδῆσαι ὑφ' ὁρκίων“, μὲ θυσίας καὶ ὅρκους ἡνωμένοι συνδῆσαι, Διον. Ἁλικαρν. τοιουτοτρόπως συντάσσεται ἡ, ὑπό, μετὰ δοτ. 2) ὡς μετὰ δοτ. συναπτομένη, σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεταί τι, ἀλλὰ συνήθως ἔχουσα πρὸς τούτοις καὶ τὴν σημασίαν τῆς εἰς τὸν σημαινόμενον τόπον κινήσεως ὑποκάτω ἐκεῖσε, εἰς τὰ ἐκεῖ, εἰς τὰ ἐδῶ, Ἰλ. Β, 465. Γ, 372. Δ, 106. Η, 12. Θ, 14. Ν, 177. 671. Π, 339. 606. Ρ, 349. Φ, 318. Ψ, 875. Ὀδ. Ε, 346. Σ, 96. καὶ ἀλλαχοῦ· κύπὸ γῆρα, ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν· κύφ' ἁμάξῃ“, ὑποκάτω, ἢ εἰς τὴν ἅμαξαν, ἐζευγμένος εἰς αὐτήν, κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ, ἐνέρθεν ὑπέρ, Ἰλ. Π, 347. Παρὰ τοῖς Ἀττ. εἶναι ὡσαύτως ἡ, ὑπό, μετὰ γεν. κατὰ τὴν σημασίαν ταύτην τόσον εὐχρηστος, ὥστε κατὰ τὸν Θωμ. Μαγ. σελ. 868, ἡ γενικ. ἐνομίζετο καὶ ὡς Ἀττικωτέρα, παρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 196. 3) ὡς ἡ, ὑπό, μετὰ αἰτιατ. σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον πορεύεται, ἢ κινεῖταί τι, ὅθεν ἐπὶ τῆς εἰς τινα τόπον κινήσεως, Ὀδ. Ι, 378. Δ, 52. Ἰλ. Α, 501. Δ, 106. Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 27.

Β) Μετὰ δοτικῆς, σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεταί τι, ὅθεν ἐπὶ τόπου, ὑποκάτω, πολλὰ συχνὰ παρ' Ὁμ. οἷον, κύπὸ ποσσίν, Ἰλ. Β, 784. Γ, 13. Θ, 443. Ν, 19. καὶ ἀλλαχοῦ· κύπὸ χερσί τινος ἐκμῆναι, ἁλῶναι, κ. τ. τ. Ὁ. Ε, 374. 860. 874. Δ, 291. Σ, 11. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ἐναντίον. Ἰλ. Γ, 352. Ζ, 159. κύ·ὸ δουρὶ δαμῆναι, τυπῆναι, πάρθαι,“ Ἰλ. Ε. 653. Δ, 433. 444. Π, 708. κύπὸ κλαγγιστῶ, φηγῷ, δρυῒ, Ἰλ. Β, 307, Ε, 693. Σ, 558. κύπὸ Τμώλῳ, ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Τμώλου, Ἰλ. Β, 866. Τ, 385 παρβλ. Ὀδ. Α, 186. κύφ' ἅρμασιν· ὑποκάτω εἰς τὴν ἅμαξαν, τουτέστιν, ἐζευγμένος εἰς αὐτήν, Ἰλ. Θ, 402. 416. Ὀδ. Γ, 478. κλύειν ὑφ' ἅρμασιν, Ἰλ. Σ, 244. 2) σημαίνει τὴν ἐνεργειαν, τὴν αἰτίαν, ἢ τὴν σχέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεταί τι· κύπὸ πομπῇσι, Ἰλ. Ζ, 171. Ὀδ. Η, 198. κφέβεσθαι ὑπό τινι, Ἰλ. Δ, 121. ἀσπούδως, κπτώσσειν, πίπτειν, φοβεῖσθαι, κλονεῖσθαι ὑπό τινι, κ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ὁμ. συνήθ. μὲ ἀμετάβ. ῥήματα, ἀλλὰ καὶ εἰς παθητ. Ἰλ. Ε, 555. 699. Ο, 637. Ὀδ. Ν, 82. ἔτι δὲ καὶ, κτίκτειν ὑπό τινι, ἐπὶ γυναικός, γεννῶ, κυρίως διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνδρός, ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐγγαστρωθεῖσα, Ἰλ. Β, 714. 728. 820 καὶ, κτίκτεσθαι ὑπό τινι, Ἰλ. Β, 742. παρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κύπεκείσομαι. β) ἐξαιρ. δὲ δηλοῖ τὴν σχέσιν τῆς ὑποταγῆς, ὅθεν κ' ὑπό τινων, ὑποκάτω εἰς τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν τινός, Ὀδ. Γ, 304 „ὑπ' ἀνδράσι", ὑπό τὴν ἐξουσίαν τῶν ἀνδρῶν, Ὀδ. Η, 68. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Αττ. „εἶναι ὑπό τινι, εἶναι ὑποκείμενος, ὑπατεταγμένος εἴς τινα· „οἱ ὑπό τινι", οἱ παρεδρεύοντες εἴς τινα, οἱ ὑπηκόοι τοῦ τινος· „γίγνεσθαι ὑπό τινι", „ἔρχομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτόν· ὡσαύτως ἤδη παρ' Ἡροδ. 7, 11. „ὑφ' ἑαυτῷ", ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν του, τουτέστιν, ἔτζι του κύριος, κατ' ἔθιον αὐξάνεται· „ποιεῖν τι ὑπό τινι", φέρω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός· „ποιεῖσθαί τι ὑφ' ἑαυτῷ", ὑποτάσσω, φέρω τι εἰς τὴν δύναμίν μου, ὑποκάτω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἤδη καὶ παρ' Ἡροδ. 7, 157. „ἔχειν ὑφ' ἑαυτῷ", ἔχω ὑπὸ τὴν κυριότητά μου, τὴν ἐξουσίαν μου, πρᾶττω. γ) σημαίνει τὴν ἐνέργειαν παρεπομένων ἄλλων περιστάσεων· „ὑπ' αὐλητῆρι πρότερ' ἔκοντες", ἐπροπορεύοντο ὑπὸ τὴν συνοδίαν τοῦ αὐλητοῦ, Ἡσιό. Ἀσ. 283. 299. „ὑπ' αὐλῷ" μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ αὐλοῦ, „ὑπὸ κήρυκι", διὰ τῆς κλήσεως τοῦ κήρυκος· „ὑπὸ φωτί, δᾳδί, λαμπάδι", κ. τ. τ. μὲ φῶς, κ. τ. τ. Ἐμπτ. Λουκιαν. Νεκρ. Διάλ. 6, 5. ὡς καὶ μετὰ γενικ. ἴδε Α, σημτ. 1, δ) κεθόλου δὲ ἡ, ὑπό, μετὰ δοτικ. ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας, καθὼς καὶ μετὰ γεν. χωρὶς ὅμως καὶ διὰ τοῦτο νὰ μεταβῶσιν ὅλαι αἱ μετὰ γεν. σημασίαι εἰς τὴν μετὰ δοτικ. σύνταξιν. Οἱ μεταγενέστεροι τὴν μεταχειρίζονται ἀπὸ ὡς καὶ ὡς περιγραφὴν τῆς δοτ. Ἰακ. Διὰβ. Παλ. σελ. 69.

Γ) Μετὰ αἰτιατικῆς σημαίνει τὸ ἀντικείμενον, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον περιπατεῖ, ἢ κινεῖται, ὅθεν τὴν εἰς τόπον κίνησιν· πολλάκις παρ' Ὅμ. οἷον, „ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα", ὑποκάτω εἰς τὸ σπήλαιον, Ἰλ. Δ, 279. Ε, 67. 731. Σ, 145. Ψ, 51 294. Ὀδ. Γ, 383. Δ, 445. Δ, 57. 253. „εἶναι ὑπὸ γαίαν", ὑπάγω ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, τουτέστιν, ἀποθνήσκω, Ἰλ. Σ, 334. πρβλ. Ὀδ. Τ, 81. Ἡ γενικωτέρα σημασία, πρὸς, εἰς, κατὰ διεύθυνσιν μέρους, δὲν εὑρίσκεται εἰς κανένα τῶν παλαιοτέρων συγγρφ. καθότι ἐκφράσεις, ὁποίαι „ὑπὸ Τροίην", Ὀδ Δ, 146 Ξ, 469 „ὑπὸ Ἴλιον", Ἰλ. Β, 216. Ψ, 297. „ὑπὸ πτόλιν", Ἰλ, Λ, 181. Σ, 281. „ὑπὸ τείχεα", Ἰλ. Δ, 407 Μ, 264. Χ, 144. πρέπει νὰ ἐκληφθῶσι κυρίως ἐπὶ ὑψηλὰ κειμένων πόλεων, ὑποκάτω εἰς τὰς ὁποίας ἔρα ἔρχεται ἐκεῖ τις, ὅς τις πλησιάζει εἰς αὐτάς· τὸ αὐτὸ ἐπιρρεπεῖ καὶ ἐπὶ τῆς ἐκφράσεως „ὑπὸ διακτῆριον ἀγεῖν" Ἡροδ. 6, 72. 104. ἐπειδὴ πρέπει νὰ νοήσωμεν τοὺς δικαστὰς καθημένους εἰς ὑψηλόν τινα τόπον, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς κατωτέρω βαθμίδας ἐπαρουσιάζοντο οἱ ἐγκαλοῦντες καὶ ἐγκαλούμενοι, καὶ τοιοῦτοτρόπως πρέπει νὰ ἑρμηνευθῶσιν ὅλα τὰ χωρία παρὰ Valck. Ἡρόδ. 9, 91. „ὑπὸ τὸν ὄλμον", Ἡροδ. 6, 136 „ὑπὸ τοὺς ἐφόρους", Ἡροδ. 6, 82 παρβλ. ὑπάγω, σημτ. 1, β. 2) ὡς ἡ, ὑπό, μετὰ δοτ. σημαίνουσα τὸ ἀντικείμενον, ὑποκαίω εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἶναι ἐπὶ στάσεως. „Ἀρκαδίην ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος εἶπον", Ἰλ. Β, 603. 824 Ν, 652. Τ, 250. Ὀδ. Β. 181. Ο, 349. Χ, 362. Ω, 234. „ὑπὸ ἦῶ τ' ἠέλιόν τε, παρομαρ. αντί, παντοχοῦ, Ἰλ Ε, 267. Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σελ. 24. 271. „ὑπὸ τὴν ἀρετὴν", Ἡροδ. 5, 11. Μεταξὺ τῆς σημασίας ταύτης καὶ τῆς προηγουμένης κεῖται εἰς τὸ μέσον, καὶ μεταβαίνουσι ἐκ ταύτης εἰς ἐκείνην, χωρὶς ὁποῖα εἶναι, ἐν Ἰλ. Γ, 371. Φ, 26. Χ, 307. Ὀδ Τ, 270. β) ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν ἔννοιαν, ὑποκάτω, συνδέεται πολλάκις καὶ ἡ τῆς σκέπης, προφυλακῆς, ἀμύνης ἔννοια, ἐντεῦθεν ἔρα εἰς τὴν, ὑπό, καὶ ἡ σημασία τοῦ συγγενοῦς αὐτῇ, ὁπλίσω τινά· „ὑπὸ τὴν θύρην" Ἡρόδ. 1, 12. „ὑπὸ τὸν στρατὸν καταφυγεῖν", καταφεύγω ὄπισθεν εἰς τὸ στράτευμα, τουτέστιν, εἰς τὴν σκέπην καὶ ὑπεράσπισίν του, Ἡροδ. 9, 96. 3) ἐπὶ χρόνου, σημαίνουσα πλησιαστικὴν εἰς τινα διορισμένον καιρόν· περί, ὡς τὸ Λατ. sub. „ὑπὸ νύκτα", περὶ τὴν νύκτα, ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ νύξ, Ἰλ. Χ, 102. „ὑπὸ τὴν νύκτα", Ἡροδτ. 6, 29, 51. 53 „ὑπὸ τὴν ἕω", πρὸς τὴν ἀνατολήν, εἰς τὸν καιρόν, ὅταν χαράζῃ ἡ ἡμέρα, „ὑπὸ ταῦτα", εἰς τοῦτον τὸν καιρόν, Ἡροδ. 2, 142. „ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους", κατὰ τὸν ἴδιον καιρόν, Θουκυδ. 2, 27. „ὑπὸ τὴν εἰρήνην", κατὰ τὸν καιρόν, ὅταν ἔγινεν ἡ εἰρήνη, Ἰσοκρ. Πανηγυρ. 47. καὶ κατὰ πλησιεστέραν ἔννοιαν, ἐν ᾧ ἐν Ἰλ. Π, 202. καὶ μετὰ μετοχ. „ὑπὸ τὸν κηὸν καταπαύεται", Ἡροδ. 1, 51. 4) ὡς μετὰ γεν. καὶ δοτ. σημαίνουσα ὑποταγήν, ὑποκλισιν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συνεργείας παρεπομένων περιστάσεων, πλὴν πολλὰ σπανίως. 5) κυρίως τι, ὡς ἐπίρρ. τρόπον τινά, ὀλίγον τι. σχεδόν, Πλάτ. Γοργ. σελ. 493. C. Φαίδρ. σελ. 232. D.

Ἡ, ὑπό, δύναται μὲν νὰ τεθῇ καθ' ὅλας τὰς πτώσεις μετὰ τὸ οὐσιαστικόν της πάσχει ὅμως τότε τὴν ἀναστροφήν, ὑπό. Πολλάκις χωρίζεται ἡ πρόθ. διὰ πολλῶν παρεμβεβλημένων λέξεων μακρὰν ἀπὸ τὸ οὐσιαστικόν της· οἷον, ἐν Ἰλ. Β, 355. Σ, 390. Τ, 361. Ὀδ. Α 131. Ε, 320, καὶ ἀλλαχοῦ.

Δ) Ὑπό, χωρὶς πτῶσιν ὡς ἐπίρρ. κάτω, ὑποκάτω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐπὶ ζώων ἐξαιρ. κειμένων ὑποκάτω εἰς τὰς μητέρας των, τουτέστιν, εἰς τὰ βυζία των, Ὀδ Δ, 636. Φ, 23. β) ὄπισθ, Ἡροδ. 7, 61. 2) κρυφίως, κατ' ὀλίγον, ἀνεπαισθήτως, Ἰλ. Ψ, 153. Ω, 507. 3) ὑπ' ἐκ, ἤ, καθὼς ἀπαντᾶται καὶ γραφόμενον „ὑπέκ", μετὰ γεν. ἀλλὰ καὶ χωρὶς πτῶσ. ὡς ἐπίρρ. κάτω, ὑποκάτω ἔξωθεν, Ὅμ. ἀσαύτως τίθεται πολλαχοῦ μὲ τὴν ἀναστροφὴν ἐπεκτατικῶς μετὰ τὴν, πρός, μετὰ γεν. Ἄρμαν. Σχολ. Τραχ. 1150. – Πολλὴ φυχρὸς εἶναι παρ' Ὅμ. ὁ διὰ τῆς τμήσεως χωρισμὸς τῆς προθέσεως ταύτης ἐκ τοῦ ῥήματός της, ὁπότε κεῖται καθόλου κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς γερμανικῆς γλώσσης, ἐνίοτε καὶ ὀπισθεν τῆς λέξεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τέμνεται, πάντοτε δὲ μὲ τὴν ἀναστροφήν· οἷον, ἐν Ὀδ. 1, 17.

Ε) Εἰς τὴν σύνθεσιν δὲ σημαίνει 1) ὑποκάτω, καὶ ἐπὶ στάσεως, καὶ ἐπὶ κινήσεως, καὶ ἀποχωρισμοῦ. β) μῖξιν ὕλης τινὸς μὲ ἄλλην, μεταξύ. γ) συνέργειαν, ἐπιρροήν, ὑπεταγήν, ἢ ὑπόκλισιν. 2) τὸ ὀλίγον, κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, κεκρυμμένως, ἀνεπαισθήτως· καθόλου εἰς τὸ Λατ. sub

(Ἐκ τῆς, ὑπό, ἐτυμολογίσθη τὸ Λατ. sub, καθὼς ἐκ τῆς ἀντιθέτου, ὑπέρ, τὸ super. Τὸ, υ, εἶναι πάντοτε βραχύ.)

*Τποκαταλύομαι, ἴδε Ὑπερκαταλύομαι.

Τποάμουσος, ὁ, ἡ. (ἄμουσος) Ὀλίγον τι ἄμουσος, τῶν τεχνῶν τῶν Μουσῶν ἐχθρός, ὀλίγον τι χωριάτης, χυδαῖος. Πλάτ. Πολιτ. 8, 4.

Τπόβαθρος, ὁ. = ὑποβάθρα. Ἡτύχ

Τποβάθρα, ἡ· καὶ, Τποβήθρον, τό. (βάθρον, βαθρὶς) Πᾶν ὅ,τι βίλλει τις ὑποκάτω τινὸς ὡς στήριγμα, ὑποστήριγμα, στύλος, κρηπὶς ὑποβάτης, βάτης, θεμέλιος, θέμεθλον, β) ποὺς. γ) ἐφέδρα. (Βαπς, μπάνος) παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 30 „Ἵνα καθυπνώττῃς ἡδέως, οὐ μόνον τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις παρασκευάζειν· σημαίνει τὰ ὑποκάτω τῶν κλινῶν ὡς βάσεις κείμενα ἀχροστρώματα καὶ τὰ τοιαῦτα· παρ' Ἀππιαν. σημαίνει τὸ, ὑποπόδιον.

Τποβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνόμ.) Ὑποκάτωθεν βαίνω, ἄνδρα, ἢ ὑποκάτω ἐμβαίνω, εἰσχωρῶ, ὑποδύω, αἰσθάνω, ὑποκάτω ἵσταμαι· καὶ ἐντεῦθεν β) στέκομαι ὑποκάτω ὡς βάσις, χρησιμεύω εἰς θεμέλιον, ὑποστήριγμα. 2) κάτω, ὑποκάτω, πρὸς τὰ κάτω μαρύτερα ὑπάγω, ἢ καταβαίνω, κάτω πρὸς τὸ τέλος πηγαίνω. 3) τροπικ. καταβαίνω, καταβιβάζομαι, λήγω· ἀτινῶν, ὅθεν ἑκατοντάκοντα πόδας ὑποβὰς τῆς ἑτέρης (πυρκαΐδος) τοῦτό μεγαθος, τουτέστι, κτίσας αὐτὴν κατὰ τεσσαράκοντα πόδας χαμηλότερα παρὰ τὴν ἄλλην, Ἡρόδ. 2, 127. β) ἀφαιρῶ, ὀλιγοστεύω, σμικρύνω· καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ „καθὼς πρότερον ὑποβέβηκεν ἑκάστῳ τὸ τίμημα", Πλάτ. Νομ. 6, σελ. 775. D. γ) εἶμαι ταπεινός, χαμηλός, κατώτερος, στέκομαι ὀπίσω, ἢ κατόπιν, ἐπέχω τὸν δεύτερον τόπον. d) ἠμικρὸν ὑποβάλλω, ὀλίγον τι παρακάτω εἰς τὸ κείμενον.

Τποβάκχειος, ὁ. Ὄνομα τῆς ποδὸς τινος εἰς τὴν μετρικὴν ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν συλλαβῶν (υ – –) συνισταμένης, ὡς τῆς ἄλλως καὶ βακχεῖος, καὶ, παλιμβάκχειος, λέγεται. Διονύτ. Ἄλικ.

Τποβακχος, ὁ, ἡ. (Βάκχος) Ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν, ἢ συνέργειαν τοῦ Βάκχου ὤν, ὅθεν, ἐνθουσιῶν, ἐνθουσιώδης, ἐμπνευσμένος. 2) ὀλίγον τι Βακχικός. Φιλόστρατ. Σοφ. 1, 19.

Τποβάλλω, μέλ. βαλῶ, (βάλλω ἀόριμ.) Ὑποκάτω ῥίπτω, βάλλω· „ὑπερῤῥὰς δὲ λίθ' (λίτα) ὑπεβάλλετον· τουτέστιν, ὑπετίθει. Ὀδ. Κ, 353. „τί τινος", Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ, βάλλω ἐπὶ πρᾶμα τινὸς ὡς γνήσιον ὑποκάτω τινός· οἷον, τέκνον· ἴδε ὑποβλήμιος. Ξενοφ. Κυν. 7, 3. „Τοῦ τῆ τεκούσῃ ἐόν, καὶ μὴ ὑποβάλλειν ὑφ' ἑτέραι κύνα" καθόλου δὲ, ὑποκάτω στρώνω, ἢ φέρω. Μέσ. ὑποβάλλω ἐμαυτόν, βάλλω ἐμαυτὸν ὑποκάτω· ὑποπορφύρομαι, κοκκίζομαι, σκεπάζομαι μὲ πορφυρίδας, μὲ πορφυρᾶ σιπασματα· ἄρθω νὰ βάλλωσιν ἐν πρᾶγμα κάτω ὡς γνήσιον· οἷον, τέκνον. Ἡροδ. 5, 41. καὶ τὰ νόθα ὑποβαλλόμενοι, αἱ γυναῖκες, αἰτιῶνται δεκαπλασίως τὰ νόθα τέκνα ὡς ἰδικά των. Βασίλ. τροπικ. ὑπεστάτην, φέρω τι εἰς τὸν ἐξουσίαν μου, καθόλου δὲ, οἰκειοποιοῦμαι· „ὑποβάλλομαι τὰ ἀλλότρια", οἰκειοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι, κάμω τὸ ξένον πρᾶγμα ἰδικόν μου. Στράβ. οὕτω καὶ „ὑποβάλλομαι τὴν δόξαν, εἰς ἐμαυτὸν ἀποδίδω τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἄλλος ἐκ τῶν κατορθωμάτων του. Πλούταρχ. 2) ἑρμηνεύω, παραδίδω, παρέχω, εἰς χεῖρας δίδω, ἐγχειρίζω, ἐντίθημι, ἐμβάλλω εἰς τοὺς, παραινῶ, νουθετῶ, ὑπαγορεύω, διαμυθίζω, ὑπομιμνήσκω, ὑποφαίνω. Ξενοφ Κυρουπ. 3, 3, 24. „Παράδειγμα ἔνεστε, καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθον, ἤ τι ἐπιλελῆσθαι νομίζεται. 3) ῥίπτω εἰς τὸ μεταξὺ ἕνα λόγον, ἀντιλέγω, ἀντιποκρίνομαι, ἀντιβάλλω, ἐξαιρ. διακόπτω τὸν λόγον, ἀνταπάντω τὸν λόγον, ἀντικόπτω τὴν ὁμιλίαν, ἀπακούω καὶ ἐμποδίζω τὸν λέγοντα· ἢ κατ' Εὐστάθιον. „Τὰ περιβάλλειν λέγουσι οἱ ἑρμηνεῖς, τὸ τὴν δημηγορίαν περικόπτειν διὰ κραυγῆς, ἢ ἄλλου ἀλλοῦ ὑποβάλλειν τὰ λαλούμενα, καὶ οἷονεὶ διαπέμπειν ἀλλήλοις τοὺς λόγους· καὶ, ὑποβάλλειν τὸν λόγον, τὸ πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ λαλούμενα, τὸν ἑαυτοῦ λόγου παρεμβάλλειν. Ἰλ. Τ, 80. „Ἐστασάτος μὲν κύκλον ἀειρόμεν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν. (ἐπικ.) περικόπτειν τὸν λόγον, καὶ ἐνταῦθα Ἰλ. Α, 292. „Ὑποβληθὴν ἀμείβεσθαι· ὑποβήτειος, ἀντιβλητικῶς, ὅ ἐστιν, ἀνταποκριτικῶς, μὲ ἀνταπόκρισιν. παρβλ. ὑποβλήδην. 4) βάλλω, ἢ ῥίπτω ἐμπρόσθεν, προβάλλω· ἀτοῖς θηρίοις ὑποβάλλειν, ῥίπτειν τινὰ εἰς τὰ θηρία. 5) βάλλω ὑποκάτω εἰς ὀχείαν· μάλιστα τοῖς τράγοις, ὡ. τὰ Λατ. submittere feminas maribus. Λογγ. 3. 21. 6) ὑποβάλλω τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπολύω, βλέπω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑποβαρβαρίζω, μέλ. Ἀττ. ιῶ (βαρβαρίζω) Ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι ὀλίγον τι ὡς ξένος, ὀλίγον τι βαρβαρίζω, βαρβαρικῶς ἐμιλῶ.

Ὑποβάρβαρος, ὁ, ἡ. (βάρβαρος.) Ὀλίγον τι βαρβαρικός, ξένος, ἐσφαλμένος, ὄχι ὀρθῶς ὁμιλῶν.

Ὑπόβασις, εως, ἡ (ὑποβαίνω) Ἡ εἰς τὰ ὀπίσω βάσις, τὸ ὑπάγειν εἰς τὰ ὀπίσω· καὶ ἐνταῦθεν τροπικ. ὑποστροφή, τὸ ὀπισθοβατεῖν, ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις, χειροτέρευμα. 2) βάσις, ἐρηρὶς, πούς. Ἡ τῶν ἀγαλμάτων ὑποβασις· ἡ βάσις, ἐφ' ἧς ἵσταται τὸ ἄγαλμα. 3) κλιμήλωσις, ὑποκατάβασις τοῦ σώματος εἰς τὸ γόνυ, ἡ κεκυφλωμένη θέσις, ἐξαιρ. τοῦ ἵππου, ὅταν χαμηλόνῃ τὸ σῶμά του, διὰ νὰ δεχθῇ τὸν ἀναβάτην. Λατ. subsessio, Ξενοφ. Ἱππ. 1, 14. Ἰσχυροτέραν ἔξιν τὴν ὑπόβασιν παρβλ. Ὑποβιβάζομαι 4) παρ' Ἡσυχίῳ λέγεται ὅτι καὶ ὑπόβασις καὶ ὁ ἐνδότατος χιτὼν, ἢ τὸ περίζωμα.

Ὑποβάσκανος, ὁ, ἡ. (βάσκανος) Ὀλίγον τι βάσκανος, φθονερός, Μανὴθ 5, 45

Ὑπόβασμος, ὁ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπόβαθρος, ὑποβάθρα, καὶ, ὑπόβαθρον Παυσαν. 10. 128.

Ὑποβαστάζω, (βαστάζω) Ὑποκάτω ὠ βαστάζω, ὑπομένω, ὑποφέρω, ὑποστηρίζω.

Ὑποβάτης, ου, ὁ. = ὑπόβαθρον. Ἡσύχ.]

Ὑποβδύλλω, (βδύλλω) Πρόμ. ἐρυθίως βδύλλω, κουφοπερδίζω, κουφοκλάνω, ἢ ἐρυθελάνω. Δουκιαν. «Ὑπέβδυλλεν ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ παράλεος ἦν».

Ὑποβένθιος, ὁ, ἡ. (βένθος) = Ὑποβύθιος. Ἀνέκδοτ. 2, σελ. 151.

Ὑποβήσσω, ἤττω. Ἀττ. Μέλ. ξω. (βήσσω) Μικρόν τι βήχω, ὀλίγον βήχω ἔχω.

Ὑποβιάζω, Μ. άσω (βιάζω) Μετὰ δυνάμεως καταβιβάζω, ἐπὶ τὰ κάτω ὠθίσω. ἀμφίβ. παρὰ Σουϊδ. ὑπὸ τὴν λέξ. ὑποβιβάζοιτες Προκοπ. 6, 2. καὶ, ἐ. ἄλλα τινὲς ἀντὶ τοῦ, ὑποβιαζόμενοι, ἐρθέτερον «ὑποβιβαζόμενοι ἀναγιώσκουσιν.

Ὑποβιβάζω, Μ. άσω (βιβάζω). Σύρω, τραβῶ, ἕλκω πρὸς τὰ κάτω, κάμνω νὰ καταβιβασθῇ τις, καταβιβάζω, ὑποκάτωθεν ἐκβάλλω. «Τὰ χολώδη ὑποβιβάζειν, ἐκβάλλειν ὑποκάτω τὴν χολήν, εἰκεῖ τὴν κοιλίαν. Διοσκορ. 3, 35. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «ὑποβιβάζω, ἐλαττόω, ὑποκαταβάλλω, καὶ, ὑποβιβασθὲν, ὑποβαρυμένον, ὑποπεπτωκός. Μέσ. «Ὑποβιβάζομαι· καταβάζω ἐμαυτὸν παρακάτω, χαμηλόνω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἵππου, ὅταν χαμηλίσῃ τὸ σῶμά του, διὰ νὰ δεχθῇ τὸν ἀναβάτην. Ὁ Πολυδεύκης 1, 215. ἔχει. «Διβασταίον δὲ τὸν ἵππον καὶ ὑποβιβάζεσθαι· ἐστι δὲ τὸ δίστρωτα τὰ σαγία, ἐγκαθίζειν τε καὶ ταπεινοῦν ἑαυτόν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα». Ξενοφ. Ἱππ. 6, 16. «Τὸ ἐπίστασθαι ὑποβιβάζειν τὸν ἵππον, ὥστε εὐπετὲς εἶναι ἀναβῆναι. ἴδε».

Ὑποβιβασμός, ὁ, Κίνωσις, κάθαρσις τῆς κοιλίας. Ξενοφ. Ἐνόδ. τρ. 9. 31.

Ὑποβιβρώσκω, μέλ. βρῶσομαι, (βιβρώσκω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι βιβρώσκω.

Ὑποβιωτεύω, ῶ (βιωτεύω). Ὀλίγον τι οἰκέλγειαν, ἢ ἐπιδυρίαν πρὸς σωφροσύνην διαγείρω, Meineke Menand. σελ. 161, Ἀθήν. 12. σελ. 517. «Βρώματα ὑποβιωτεύονται, τὰ διαγεώροντα τὰ πάθη τῆς σαρκός.

Ὑπόβλαισος, ὁ, ἡ (βλαισός). Ὀλίγον τι πρὸς τὰ ἔξω κυρτός.

Ὑποβλαστάνω, Μ. στήσω (βλαστάνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον βλαστάνω

Ὑπόβλεμμα, τό, (ὑποβλέπω). Τὸ κρύφιον, εκκρυμμένον, βλέμμα τῶν ἐρωμένων· τὸ λοξὸν, στραβὸν κύτταγμα τῶν ὠργισμένων, ἢ φθονερῶν.

Ὑποβλεπτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ κρυφίως λοξά, στραβὰ βλέπων, ὁ μετὰ ὀργῆς καὶ θυμοῦ ὑποβλέπων· αἰτὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ὁμηρος «ὑπόδρα· καὶ Ἀριστοφάν. «ταυρηδόν· εἶπαν· ἐκ τοῦ

Ὑποβλέπω, μέλ. ψω (βλέπω). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλέπω, «κρυφίως βλέπω, μὲ ἡμιτανοιγμένα ὄμματα βλέπω, ὡς ὁ Ἱπποκράτης περὶ τῶν ἀρρώστων λέγει, οἵτινες κοιμῶνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. «Ὑπεβλέπειν ἐν τοῖς ὑπνοις· ἄρα, ἔχω τὰ ὄμματα μισοκλεισμένα ἢ μισανοιγμένα. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ διευθυνσις τῶν βλεφαρίδων καὶ τῶν ὀμμάτων θεωρεῖται καὶ ὅταν ἐντρέπηταί τις, ἢ φοβῆται, ἢ ἀρῇ, ἢ ὀργίζεται, καὶ ὅταν ὑποκτεύεταί τίς τινα, ὁ ἐστὶν, ἔχῃ τὰ ὄμματα κατοβλιβασμένα καὶ μισοβλίπῃ· καὶ ἐνταῦθεν 2) ἐνεργητ. μετὰ αἰτιατ. σημαίνει τό, ὑπόδρα ἢ ταυρηδὸν βλέπειν, λοξὸς, στραβὸς, ἢ μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς, ἢ μετὰ φθόνου καὶ ὑποψίας, ἢ ἐρωτικῶς, καὶ καταφρονητικῶς· βλέπειν τινά· ὡς τὸ Λατ. suspicere. Πλάτ. Κρίτ. «ὑποβλέψονταί σε, διαφορὰ ἡγούμενοι τῶν νόμων· θέλουσι σε στραβοκυττάξει· καὶ αὐτὴ ἡ βλέψις, ἤτις ἡ τοιαύτη διεξόδωσις τῶν ὀμμάτων λέγεται, «ὑπόβλεψις, καὶ, ὑπόβλημα, ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «ὑποβλεπόμενος, ὑποιούμενος, ἐχθραίνων. Α'. Βασιλ. 18, 9. ὄφεν

Ὑπόβλεψις, εως, ἡ. Τὸ ἐρωτικῶς, λοξῶς, μετ' ὀργῆς, μετὰ φθόνου, ὑποψίας, καταφρονήσεως, ἀποστροφῆς καὶ βδελυγμοῦ ὑποβλέπειν, κυττάζειν.

Ὑποβλήδην, Ἐπίρ. (ὑποβάλλω) Κρυφίως, ῥίπτων ὑποκάτω, ἐξαιρ. ὑποβάλλων τὸν λόγον, πρὶν σιωπήσῃ ὁ λέγων, ἐκκόπτων τὸν λόγον, ἀνταποκρινόμενος, μὲ ἀνταπόκρισιν, ὑπολαμβάνων τὸν λόγον, ὑπερβλητικῶς, καὶ ὡς ἐν περικοπῇ λόγου· ὡτοῦ ὃ ἄρ ὑποβλήδην ἠμείβετο οἷος Ἀχιλλεύς. Ἰλ. Α, 292. Ἀπελλᾶν. Ἀρχ. 1, 699. καὶ ἀλλαχοῦ, Δῖος παρὰ Στοβαίῳ λόγ. 150. 2) ὑποβολιμαίως, νόθως. 3) μὲ βέμμα πρὸς τὰ πλάγια, ὦν. Ὀμ εἰς Ἑρμ. 515. ἀν δὲν πρέπῃ τὰ γραφῇ ἐνταῦθα «ὑποβλίβδην», γραφῇ βίβλια, ἤτις δὲν ἀπαντᾶται ἀλλαχοῦ.

Ὑποβλησόν, ἐπίρρ. = ὑποβλήδην.

Ὑπόβλημα, τό, (ὑποβάλλω) Ὑποκάτω βλητέον, τὸ ὑποβλητέον, ὑποβολιμαῖον.

Ὑποβλητέος, ία, έον. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποβάλλω· Πρέπει νὰ ὑποβληθῇ Ξενοφ. Οἰκ. 19, 9. «ὑποβλητέα ἂν εἴη τῷ φυτῷ γῇ.»

Ὑποβλητικῶς, Ἐπίρ. = ὑποβλήδην. Εὐστάθ. ἐκ τοῦ, ὑποβάλλω.

Ὑπόβλητος, ὁ, ἡ· καὶ Ἐπίρ. Ὑποβλήτως. (ὑποβάλλω) Ὑποβεβλημένος, ὑπεκάτω βεβλημένος, ὑποβολιμαῖος, νόθος, ὑποτεθειμένος· «ὑπόβλητα βρέφη.» Σουϊδ. «ὑποβλήτους ἂν εἴποιεν αὐτοὺς καὶ νόθους ἕτερους.» 2) Μεταφορ. ὄχι ἀληθὴς, ἀλλὰ πεπλασμένος, προσποίητος, ὑποκεκριμένος, Σοφοκλ. Oid. Kol. 794. «Τὸ σὸν δ' ἀγάστατ' ἔκφρ' ὑπόβλητον στόμα»· τὸ κατὰ προπαίσηση καὶ καὶ ὑποκρισιν· ὁ αὐτ. «Οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον, Αἶαν, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός»· γνήσια δηλαδὴ τὰ ἐκείνης σου, ἔχει ὑπόβλητα, ἀλλ' οἰκεῖα εἰς τὸν ἑαυτόν σου. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα.

Ὑποβλίττω, (βλίττω). Κρυφίως, πρόμ, καὶ ἀπιστεύτως θηλάζω, βυζάνω, ἐπὶ πόσων, Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλών. 6, 36. ἔνθα ἄλλοι «Ἀποβλίττω, «κὰ ἀναγιώσκεται βέλουσι.

Ὑποβλύζω, (βλύζω). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλύζω, ἀναβλύζω, πηγάζω.

Ὑποβολεύς, έως, ὁ (ὑποβάλλω). Ὁ ὑποβάλλων, βάλλων ὑποκάτω, ἑρμηνεύς, διερμηνευτὴς, ὁ ὑπομιμνήσεων, παραινῶν, ὑπαγορεύων, ὁ ἐμβάλλων εἰς νοῦν, ἢ εἰς ἐνθύμησίν τινός τι, εἰσὶ ὁ εἰς τὰ θέατρα ὑπαγορευτὴς τοῦ δράματος. (Einbläser, Einbeifer, Γερμαν. Souffleur, Γαλ.) Πλούταρχ. πολιτ. παραγγ. «Μιμεῖσθαι τοὺς ὑποκριτὰς, πάθος μὲν ἴδιον καὶ ἑξίωμα τῷ ἀγῶνι προτιθέντας, τοῦ δὲ ὑποβολέως ἀκροᾶσθαι, καὶ μὴ παραβαίνοντας τοὺς ῥυθμοὺς» καὶ Φίλων· «Ὥσπερ ὑποβολέως ἑκάστοις ἀοράτως ἐνηχοῦντος» Meineke comm. misc. pag. 42.

Ὑποβολή, ῆς, ἡ (ὑποβάλλω). Ἐπὶ πράξεως, τὸ ὑποβάλλειν, τὸ βάλλειν, ῥίπτειν ὑποκάτω, τὸ θέτειν ὑποκάτω, τὸ ἐμβάζειν ὑποκάτω ἢ μέσα, τὸ φέρειν μέσα εἰς τινα τόπον, ἢ θέσ. ὅθεν· «Ὑποβολὴ ἐνεδρευόντων» ἢ τοῦ στρατεύματος στάσις, ἢ τὸ κρύψιμον αὐτοῦ εἰς τινα βαθὺν τόπον, ὡς εἰς ἐνέδραν, καὶ ἐνταῦθεν ὁ κεκρυμμένος τόπος, ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον κρύπτεται τις, ἡ ἐνέδρα. Πολύβ. β') τὸ βάλλειν νόθον τι εἰς τόπον γνησίου, τὸ βάλλειν ψευδές τι εἰς τόπον ἀληθοῦς· οἷον «Ὑποβολὴ τέκνων» τὸ νόθα βρέφη ὑποτιθέναι ταῖς ὠδινούσαις, καὶ ἐντεῦθεν, «Ὑποβολῆς γράφεσθαί τινα» κατηγορῶ τινα διὰ τὴν νόθον τοῦ γένους τὸν παραποιεῖν, διαφθείρειν, νοθεύειν. γ') «Ὑποβολὴ κλειδῶν.» Πλούταρχ. ἡ τῶν κλειδῶν μίμησις· τὸ μιμεῖσθαι δηλαδὴ ψευδῆ κλεῖδια εἰς τόπον ἀληθινῶν. Παράδοσις, ἐγχείρησις, ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἡ τοῦ ἐπιβολέως πρᾶξις, ὑπαγόρευσις, παραίνεσις, νουθεσία, συμβουλή. «Ἐξ ὑποβολῆς ἀνδρες ἀγαθοὶ εἶναι» Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 37. διὰ ἀναμιμνήσεως καὶ ξένης παραινέσεως καὶ νουθεσίας· διότι ὁ Ξενοφῶν μικρὸν ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος μετεχειρίσθη τὸ, ὑπομιμνήσκω· β') τὸ διαλείπειν τὸν λόγον τινὸς, καὶ ὁμιλεῖν, ἢ τὸ ἀποκρίνεσθαι, παρὰ Διογεν. Λαερτ. 1, 57. «Σόλων δὲ τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραφε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔλιπεν, ἐκεῖθεν ἤρχεσθαι τὸν ἑχόμενον» σημαίνει τό, ἐξ ἀνταποκρίσεως, ὅ ἐστιν, ἀνταποκρίνεσθαι, λαμβάνειν τὸν λόγον καὶ ἄρχεσθαι, ὅθεν ἔπαυσεν ὁ ἄλλος· καθὼς π. χ. κάμνουσι καὶ τὴν σήμερον οἱ ἠμέτεροι ῥαψῳδοὶ καὶ τραγουδισταί, οἵτινες ἀνταποκρινόμενοι καὶ ἐπαναλαμβάνοντες τὸν αὐτὸν στίχον, τὸν ὁποῖον ἐτραγούδησεν ὁ ἄλλος, λαμβάνουσιν ἀπὸ τοῦ στίχου τὴν τελευταίαν συλλαβὴν μαζὶ μὲ τὸν ἦχον, ὡς ἠχώ, καὶ αὐτὸς ἀρχίζουσι τὴν ἀνταπόκρισιν καὶ τὴν ἀκρόασίαν αὐτοῦ· ὡς τὸ «Ἐξ ὑπολήψεως» Οὐόλφ. Προλεγόμ. σελ. CXLI. 2) ἐπὶ πράγματος, θεμέλιον· τροπικ. βάσις, ὑποκείμενον, θέμα, ἡ ὕλη τοῦ λόγου, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ, ὑπόθεσις, λέγεται· ἔτι δὲ καὶ, φυτικὴ κατάστασις, διάθεσις ἐπιτηδειότης· «Φυσικὴ τῇ τοῦ ἀνθρώπου ψυχῇ ὑποβολὴ ἐστι πρὸς κελοφγαθίαν» Μουσῶν· παρὰ Στοβ. Ἐκλ. Ἠθικ.

Ὑποβολιμαῖος, αία, αῖον (ὑποβολὴ, σημα. 1, β'.) Ὑποβεβλημένος, τὸν ὁποῖον ὑπέβαλέ τις, ὄχι γνήσιος, ἀλλὰ νόθος ἐξαιρ. ἐπὶ τέκνων καὶ «Τὰ ὑποβολιμαῖα» ἐξυπακουομένου τοῦ, τέκνα, Ἡρόδ. 1, 137. καθόλου δέ, ὁ τὸν τόπον ἢ τὸ ὄνομα ἐπέχων τινὸς ὑποκεκρυμμένως καὶ ψευδῶς πως. Λουκιαν. «Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μαλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός.» Μεταφορικ. «Ὑποβολιμαῖος λόγος» ὁ μὴ γνήσιος, ἀλλὰ νόθος. Πλούταρχ. «Τὴν εὐνοιαν ὑποβολιμαίαν καὶ πορίγραπτον ἔχουσιν, ἅτε μισθῷ ἁλοῦσαι.»

Ὑπόβολος, ὁ, ἡ (ὑποβάλλω). Ὁ πρὸς ἀνεῖον ὑποκείμενος, ὁ εἰς ἐνέχυρον βαλμένος. Πολυδ. 3, 85. «Ὑπόχρεων καὶ ὑπόβολον· ἔ Εὐστάθ. ἔχει· «Ὑπόβολον, τὸ ὑποβεβλημένον, ἤγουν ὑποκείμενον δανείῳ, ἢ τὸ ἐπὶ τόκῳ ἐνεχυρασθέν· ἐπιφέρων καὶ μαρτυρίαν ἐκ Φερεκράτους. «Οὐχ ἁρῶ τὴν οἰκίαν τὴν Πολιτίωνος κειμένην ὑπόβο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λογ.« Κατὰ τὸν Δέμμιον, συντίθεται ἡ λέξις ἐκ τῆς, ὑπό, καὶ τοῦ, ὄβολός.

Ὑποβόρβορος, καί,

* Ὑποβορβόριος, ὁ, ἡ (βόρβορος) Ὁ βόρβορον ὑποκάτω αὐτοῦ, ἤτοι εἰς τὸν πάτον ἔχων, ὁ πάτον λασπώδη ἔχων, καὶ ὁ ὑποκάτω ὑγροῦ τινος βόρβορος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. »Ὑποβορβόριον, τρύξ.«

Ὑποβορβορύζω (βορβορύζω). Ὀλίγον τι, καὶ ἠρέμα βορβορύζω, κνύζω. Ἱπποκράτ.

Ὑποβουλεύω, πιθανῶς ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, ἐπιβουλεύω.

Ὑποβούλημα, τό. Σχολ. Ἀπολλ. 3, 1376. ἁμμ. σημαι καὶ ἀνάγκαιον.

Ὑποβράγχιος, (βράγχος). Ὀλίγον τι βραγχαλέος, ὀλίγον βραγχιῶν, βραγχιασμένος. Ἱπποκράτ.

* Ὑποβρεχεῖν, ἀόρ. β΄. τοῦ, ὑποβράζω, ἤ, ὑποβράσσω, Πρὸς τὰ κάτω, ἢ ὑποκάτω βράχω, ἠχῶ, κάμνω κρότον. Κοϊντ. Σμυρν.

* Ὑπόβρεχυς, ὁ, ἡ (βραχύς). Ὀλίγον τι βραχύς, κοντός. Ἐπίῤῥ. ὑπόβρεχυ, διέλου κατὰ βραχύ, κατ' ὀλίγον.

Ὑποβρέμω, (βρέμω). Ὑποκάτω θορυβῶ, κροτῶ, ὑπηχῶ, μετά γεν. Αἰσχύλ. Προμ. 432. μόνον ποιητ.

Ὑποβρέχω (βρέχω) Ὀλίγον τι βρέχω, ὑγραίνω, κάμνω ὑγρόν. 2) ἀμεταβ. ὀλίγον τι βρέχομαι· συντ/θ. τροπικ. μεθύω, ὄθεν »Ὑποβεβρεγμένος.« ὀλίγον τι μεθυσμένος.

* Ὑποβρομέω, (βρομέω) = ὑποβρέμω.

Ὑπόβρυχα, ἴδε, ὑπόβρυχος.

Ὑποβρυχάομαι, ῶμαι, παθητ. ἀποθ. (βρυχάομαι) Ὀλίγον τι βρυχῶμαι, ὠρύομαι

Ὑποβρύχιος, ὁ, ἡ παρὰ ποιητ. πολλάκις καὶ τριπτλλτ. (βρύχιος). Ὁ εἰς τὸ βάθος ἢ ὑποκάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἢ τῆς γῆς ὤν, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος καλυπτόμενος, ὁ ὑποκάτω τοῦ ὕδατος βυθισθείς, ποντισθείς. Ἡροδ. 7, 289. κατὰ πρῶτον τριταλλκτ. εἰς τὸν Τμν. Ὁμ. 33, 12. Ἀπολλ. Ἀργ 2 1217. »Κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης.« Λουκιαν. Διψάδ. 3. Τὰ μὲν ὑποβρύχια φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου, τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα·« τὰ εἰς τὸν πάτον τοῦ ὕδατος ὄντα. »Τὰ σιάφη ὑποβρύχια γίγνεσθε·« ἀντὶ τοῦ, πίγεσθαι, καταπαντζεσθαι. Πολύβ.

Ὑποβρύχιος, ἴα, ιον (βρύχω). Ὀλίγον τι βρυχώμενος, ὠρυόμενος. μουγριζων· ἐσφολμ. ἀνάγν. ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἔρμ. 116.

Ὑπόβρυχος, ὁ, ἡ = ὑποβρύχιος, Ἴδεν ἐξαιρ. »Ὑπόβρυχα,« ὡς ἐπίῤῥ. Ὑποκάτω εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ ὕδωρ βυθισμένος, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κεκαλυμμένος, ἢ καλυπτόμενος »Ὑπόβρυχα ἔηκε,« Ὁd. Ε, 319 »Ὑπόβρυχα γενέσθαι,« Ἡροδ. 7, 130. »Ὑπόβρυχα ναυτίλλονται,« Ἀρατ. Φαιν. 426. μ' ὅλον ὅτι ὁ Βουτμαν· ἤθελε μᾶλλον νὰ ἐξηγήσῃ τοιαῦτα χωρία ἐπιθετικῶς. Ὅλοι οἱ λοιποὶ τύποι φαίνονται, ὅτι ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ, ὑποβρύχιος. Ὁ Ἐρωτιαν. ἔχει· »Ὑπόβρυχα, τὰ κατὰ βάθος κείμενα, καὶ οἷον ὑποβύθια· εἴρηται ἀπὸ τῶν καταδυομένων πλοίων.«

Ὑπόβρωμος, ὁ, ἡ (βρῶμος). Ὀλίγον τι βρωμερός, δυσώδης. »Τῇ ὀσμῇ ὑπόβρωμος.«

Ὑποβύθιος, ὁ, ἡ = ὑποβρύχιος. Ἡροδ. 4, 200.

* Ὑπογαμέω, (γαμέω, ἀνώμ.). Μετέπειτα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα γαμέω, νυμφεύομαι, λαμβάνω γυναῖκα. Αἰλιαν ζῷ. Ἱστορ. 7, 25.

Ὑπογαστρίζομαι, μέσ. ἀποθ. (γαστρίζω). Ὑποχορτάζομαι, κατατρώγω. εἰς τὴν κοιλίαν μου βάλλω. Αἰσωπ. Μυθ. 248. καὶ Πολυδ. 2, 168.

Ὑπογάστριον, τό. Τὸ κάτω τῆς γαστέρος μέρος τοῦ σώματος, ἤτοι τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλόν, ὑπήτριον, ὑποκοίλιον. 2) Λέγεται ἔτι »Ὑπογάστριον καὶ ἔδεσμα, ἤτοι φαγητόν τι. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 195. ἐξαιρέτως, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ κήτους. Ἀθήν. ευρίως δὲ οὐδέτ. τοῦ,

* Ὑπογάστριος, (γαστὴρ). Ὑποκάτω εἰς τὴν γαστέρα, κοιλίαν, εἰς τὸν κάτω κοιλίαν εὑρισκόμενος, εἰς τοιαύτην ἀνήκων· »Οἱ στροι ὑπογάστριοι,« αἱ ἐπιθυμίαι καὶ τὰ πάθη, ἤτοι αἱ ἡδοναὶ τῆς κοιλίας, ἢ τοῦ σώματος. Φίλ. 1, σελ. 108. ὡσαύτως καὶ »Πάθη ὑπογάστρια,« Ἀνδρόν. περὶ παθ.

* Ὑπογείνομαι, μέτ. ἀποθ. (γείνομαι). Γεννῶμαι· ἐξ ἐναντίας δὲ κατ' ἀόρ. ἀ. »Ὑπογείνασθαι« μεταβ. γεννῶ, Εὐφορ. λεῖψ. 61, σελ. 133. Meinek.

Ὑπόγειος, ὁ, ἡ (γῆ). Ὁ ὑποκάτω τῆς γῆς ὤν. Θεόφραστος παρ' Ἀθην. 2. »Ὑπόγεια δὲ τὰ τοιαῦτα εἰσὶ καὶ ἐπίγεια.« Ἡ συνήθεια λέγει. »Ὑπόγειον οἴκημα·« τὸ ὑπόγηον ὄν. »Κατώγειον τὸ ἐπὶ γῆς· καὶ »Ἀνώγειονα τὰ ὑπέργεια καὶ ὑπερῷα.

Ὑπόγειπος, ὁ, ἡ (γεῖσον). Ὁ γείσον, ὑῤῥοῤῥόαν ἔχων. 2) Ὑπόγεισον, λέγεται καὶ φυτόν τι ἐν τοῦ εἴδους τοῦ σεριζώου, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο φύεται εἰς τοὺς τόπους, εἴθι ῥέουσι τὰ ἀπὸ τῶν στεγῶν ὕδατα.

* Ὑπογελάω, μέλ. ἀσομαι (γελάω). Πρὸς τοῦτο, εἰς τοῦτο γελῶ. 2) ὀλίγον τι γελῶ, χαμογελῶ ἢ κρυφογελῶ.

Ὑπογέμω, (γέμω). Εἶμαι ἀκρετὰ πλήρης, γεμάτος Ἀθην. 294.

Ὑπογενειάζω, Μ. άσω. (γενειάζω). Πιάνω τινὸς τὸ γένειον, καὶ ἱκετικῶς παρακαλῶ αὐτόν· τουτέστι, λιτανεύω ὑπὸ τοῦ γενείου ἁπτόμενος· μετὰ αἰτ. Αἰσχιν. Ῥήτ.

Ὑπογενειάσω, (γένειον). Ἀρχίζω ν' ἀποκτῶ γένεια, ἀρχίζουν νὰ φυτρώνωσι τὰ γένεια μου. Ἡρωδιαν. Φιλετ. σελ. 443.

* Ὑπόγεως, ὁ, ἡ, = ὑπόγειος.

* Ὑπογηράσκω, καὶ

* Ὑπογηράω, μέλ. άσομαι, (γηράω, γηράσκω, ἀνώμ.) Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον γηράσκω.

* Ὑπογίγνομαι, μεταγενεστ. ὑπογίνομαι, μέσ. ἀποθ. (γίγνομαι, ἀνώμ.) Προφαίνω, ἔρχομαι πρός τινα, ἀπαντῶ. 2) ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνομαι, ὑπάρξιν λαμβάνω, Λατ. subnasci.

Ὑπογκόω, ῶ (ὄγκος). Ὀλίγον τι ὀγκόω, κάμνω ὀγκώδες. Πολυδ. 4, 187.

* Ὑπογλαύσσεται, ἡ, ὑπέγλαυσ' ἔσκε, γμαρτημ. ἀνώγν. παρὰ Μοσχ. 2, 86, ἐντί, ὑπογλαύσσουσα.

Ὑπόγλαυκος, ὁ, ἡ (γλαυκός). Ὀλίγον τι γλαυκός, κυάνεος Σεπτ. Ἰωβ. 5, 23.

Ὑπογλαύσσω, (γλαύσσω). Ὑποκάτωθεν φωτίζω, λάμπω, βλέπω. Καλλίμ. Ἀρτ. 50. ὡς τό, ὑποβλέπω.

Ὑπόγλισχρος, ὁ, ἡ (γλίσχρος). Ὀλίγον τι γλίσχρος, ἰξώδης, κολλώδης.

Ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ (γλουτός). Τὸ ὑποκάτω τῶν γλουτῶν τοῦ ἰσχίου καὶ τῆς λεκάνης μέρος τοῦ σώματος, τὸ ἀντίθετον τοῦ, περίνεον. Ἀριστοτέλ. ζῷ. Ἱστορ. 1, 13.

Ὑπογλυκαίνω (γλυκαίνω). Ὀλίγον τι γλυκαίνω· τροπικ. κολακεύω τινὰ μὲ γλυκεῖς λόγους. Ἀριστοφάν. Ἱππ. 216.

Ὑπόγλυκυς, εως· ὁ, ἡ· Ὀλίγον τι γλυκύς.

Ὑπογλώσσιος, ὁ, ἡ, Ὑπογλώττιος, ὁ, ἡ. Ἀττ. Ὁ ὑποκάτω τῆς γλώσσης ὤν. »Βατράχους ὑπογλώττιους·« λέγεται, ὅταν τὸ ὑποκάτω μέρος τῆς γλώσσης πρίσκεται, οὕτω καὶ Λατ. ranæ. Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῷ. Ἱστορ. 2, 15. »Ὑποκάτω τοῦ ὑπογλωττίου ἐν τῷ κοίλῳ·« ὁ Πλίν. 2, 49. ἡρμήνευσε διὰ τοῦ, sub lingua insanitate, εἶναι ἡ ῥίζα τῆς γλώσσης.

Ὑπογλωσσίς, καί, Ἀττ. Ὑπογλωττίς, ίδος, ἡ. Πρίσμα τι ὑποκάτω τῆς γλώσσης, τὸ τοῦ ὑπογλωττίου πάθος. Ἱπποκράτ. καὶ τὸ ὑποκάτω τῆς γλώσσης μέρος, ἔνθα συνδέεται τοῦτο μετὰ τῆς σαγήνης.

* Ὑπόγλωσσον, τό. Διοσκορ. 4, 132. Πλίν. 27, 11. μικρόκτις σάμος, ὅμοιος μὲ ἀγρίαν καὶ λεπτὴν τὰ φύλλα μυρτίνην, ἔχων κορμὸν ἀκανθώδη, καὶ εἰς τὸ ἄκρον γλωσσίδα, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀναμύουσι καὶ τὰ ἄνθη, καὶ ὁ μίσχος. Ruscus hypoglossum, Λιν. ἢ δὲ, Ὀξυμυρσίνη, ὁ τοῦ Λιν. Ruscus aculeatus, καὶ »Δάφνη Ἀλεξανδρεία, Θεόφραστ. 3, 17. ὁ τοῦ Λιν. Ruscus hyppophyllum. — Γράφεται καὶ »Ἱππόγλωσσον« ἡμαρτημένως.

Ὑπογλώσσιος, ὁ, ἡ μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπογλώσσιος.

Ὑπογογάμπτω, Μ. ἄμψω (γογάμπτω). Πρὸς τὰ κάτω κάμπτω, λυγίζω, ἢ κατ' ὀλίγον, ἀκαταπαύστως λυγίζω, Τμν. Ὁμ. 7, 13. παρβλ. ὑποκάμπτω.

Ὑπογογγύζω, (γογγύζω). Κρυφίως γογγύζω, κρυφομουρμουρίζω· ὅθεν

Ὑπογογγυστής, οῦ, ὁ. Ὁ κρυφομουρμουριστής, κρυφίως γογγύζων. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπογονάτιος, ὁ, ἡ. (γόνυ). Ὁ ὑποκάτω τοῦ γόνατος ὤν, »τὸ ὑπογονάτιον·« προσκεφάλαιον ὑποκάτω εἰς τὰ γόνατα, Χρυσόστ. Λειτουργ.

* Ὑπογουνίς, ίδος, ἡ, ἀμφίβ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπιγουνίς.

Ὑπόγραμμα, τό. (ὑπογράφω) Τὸ ὑπογεγραμμένον, ὑπογραφή, β) ἐπιγραφή, Δυκοῦργ. 33, 8. 2) ἡ τῶν ἀμμάτων γραφή, ἤτοι τὸ στίμμισμα τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ βαφεῖν τὰς βλεφαρίδας, καὶ ἡ πρὸς τοῦτο βαφή.

Ὑπογραμμάτεια, ἡ Τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπίγελμα τοῦ ὑπογραμματέως Πλούταρχ.

Ὑπογραμματεύς, έως, ὁ (γραμματεύς). Ὁ ὑπὸ τὸν γραμματέα ὤν, ὁ δεύτερος γραμματεύς, δεύτερος γραμματικός, Boeckh Ath. Staatshaush. 1, pag. 201. f. ὅσι

Ὑπογραμματεύω, Εἶμαι ὑπογραμματεύς, Ἀντιφών. »Ὑπογραμματεύω τινί.«

Ὑπογράμμασις, ὁ (ὑπογράφω). Παράδειγμα, ὑποτύπωσις, ὑπόδειγμα, τύπος, μίμημα, ἐπιτήδευμα. »Ὑπογραμμοὶ παιδικοὶ« παραδείγματα, προτεθέντα εἰς τὰ παιδία, ἵνα γράμματα γράφωσιν, τῶν ὁποίων ὅλα τὰ γράμματα συμπεριλαμβάνουσι εἰς λέξεις· ἐκ τῶν τύπων τούτων μᾶς διετήρησε Ὠρίμας ὁ Ἀλεξανδ. τρεῖς »Μαρπτε σφῆξ, κλοῦ ξβυχθήδη,« καὶ, »θέες ζάμψ χᾶκ πλῆκτρον σφῆξ,« καὶ, »Βιαξβεῖ χθόντης ψλεγμὸ δρομ,« ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος ἀποδίδεται εἰς τὸν Θέσπιν. Bentl. opuscc phil. pag. 492.

Ὑπογραφεύς, έως, ὁ (ὑπογράφω). Ὁ ὑπογράφων. 2) ὅστις γράφει ὅσα ἀκούει ἀπό τινος, ὅ ἐστιν, ὁ γράφων ὅσα ὑπαγορεύει καὶ λέγει τις, γραφεὺς (Νοτάριος), γραμματικὸς· ἀπαρ. εἰς τὴν Ἀθήναις ἐλέγετο ὁ ἐγγράφων τὰ εἰς τοὺς κοινοὺς τῆς ἐξισωτελεύσεως ἢ τῆς ἐκκλησίας κώδηκας, ἐ τῆς ἐξισωτελεύσεως, ἤτοι τοῦ δήμου γραμματεύς· ὁ δὲ τοῦ βουλευτηρίου ἀντιγραφεύς, παρ' Ἀριστοφάν. Ἱππ. 1261, ὅμως φαίνεται »Ὑπογραφεὺς διεῖν,« ὅτι ἦτον ἰδιώτης τις γραφεύς, ὡς τις ἀντίγραφα δίκας δι' ἄλλα συναφαίτην.

Ὑπογραφή, ῆς, ἡ (ὑπογράφω). Ὑποκάτω τινὸς γράμματος γραφὴ τι πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὑπογεγραμμένον ὄνομα· καὶ ἑτεροῖον ἀντὶ τοῦ, ἐπιβεβαίωσις, ὁμολογία. 2) Δεῖγμα, σχέδιον, τύπος, ὑπογραμμός, ἐντύπωσις, σκιαγραφία, ἰχνογραφία. »Ἡ τῶν σημείων ὑπογραφή·« Ἀριστοτ. τὸ σχέδιον Γαλ. Dessin. καὶ τροπικ. ὡς τό Λατ. adumbratio. Πλάτ. Πολιτ. 6, 3. καὶ εἰς Θηαιτ. 74. 3) »Ὑπογραφὴ τῶν ὀφθαλμῶν·« τὸ στίμμισμα, ἤτοι τὸ ῥᾴδιμον τό, βάφιμον τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὀφθαλμῶν μὲ τὸ στίμμι. Ξενοφ. Κυρ. 1, 3, 2. Πολυδ. 5, 102. Παρ' Ἡρωδιαν. 4, 9. 4) «Ὑπογραφὴ καὶ παιδιά· ἡ μετὰ χλεύης τοῦ λόγου πρός τι ἀναφορά. «Καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς· ἦσαν ἐπιτήδειος νὰ ῥίπτῃ λόγους ἐγγιτικοὺς καὶ περιγελαστικούς, ἤ ἐστί, χωρατεύων νὰ ἐγγίζῃ καὶ νὰ περιγελᾷ. Σουιδ. ἔχει «Ὑπογραφή, λόγος σύντομος, δηλωτικὸς τῶν συμβεβηκότων. Παρ' Ἀππιαν. = Ὑπόμνημα, ὅ τις ἔτι λέγει. «Ὑπογράφασθαι ἑαυτῷ εἰς μνήμην.«

*Ὑπογραφία, τά, ἐξυπακουμ. τοῦ, χρήματα. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Ὑπογραφίων, τῶν ἐπὶ τῷ σώματι δεσκευασμένων· χρήματα, διὰ τὴν ἐπιδοσιν τῶν ὁποίων ὁ δανειστὴς λαμβάνει ἐγγύησιν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑπάτου, ὥστε νὰ ἠμπορῇ νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὸ ὑποκείμενον αὐτοῦ.

Ὑπογραφίς, ίδος, ἡ. Ἡ γραφίς, δι' ἧς σχεδιάζομεν· τὸ ἐργαλεῖον τοῦ ζωγράφου, Πολυδ.

Ὑπογράφω, Μ. φω (γράφω). Ὑποκάτω γράφω τινός γράφω, ὅτι δέ, γράφω ἐπιγραφήν, ἢ τίτλον τινα, ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἐτίθεντο εἰς τὸ τέλος τῆς γραφῆς, ὅθεν, αὐτὶ τοῦ, ἐπιγράφω. Μέσ. ὑπογράφομαι, ἐλαιρ. ὡς κατήγορος, ὅτι ἀναφέρω εἰς τὸ δικαστήριον κατηγορίαν κατά τινος, στενίν, «εἶπ', εἴτε καινὸν ὑπόγραφον τῷ μῷ βίῳ, ἂν ἔχης νὰ μὲ μαστιγώσῃς, ἢ νὰ προσλαυσῇς διὰ τὸ πολίτευμά μου, Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 1118. subscribere accusationem in aliquem. 2) Ἀντιγράφω, γράφω ὅσα λέγει τις, ὅταν ἐναλλαδὴ ὑπαγορεύῃ· τὰ ὑπαγορευόμενα γράφω, ἐξαιρ. ἐπὶ ταχυγράφων, μιμοῦμαι γραφήν τινα, ὅ ἐστί, γράφω κατὰ τὸ σχέδιον, ἢ κατὰ τὴν ἐπιτηδειγμένην, τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν. καὶ μάλιστα, α) ἐπὶ διδασκάλου, δίδω παράδειγμα ὑπογραμμόν, σχέδιον πρὸς ἀντιγραφήν, διδάσκω τὴν τέχνην τοῦ γράφειν, διδάσκω τινὰ νὰ γράφῃ· «ὡσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι, οὕτω τὸ γραμμάτιον διδάσκει, καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, Πλάτ. Πρωταγ. 326. Εἰνδ. Πλάτ. Θεαίτ. σελ 171. Δ. β) σκιαγραφῶ, ἰχνογράφω, σχεδιάζω, σκιαγραφίαν ἢ σχέδιον ποιῶ, γραμμὴν σύρω, Πλάτ. Νόμ. 9. καὶ Ἀριστοτ. Γεν. 2. «Καὶ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον· οὕτω καὶ Ἰσοκράτ. «Τοὺς γράφειν χαριεῖσθαι τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις. γ) τροπ. διαγράφω, περιγράφω, ζωγραφίζω, καλλωπίζω, ὡς τὸ Λατ. adumbrare. 3) ἐγχαράζω, ὡς ἐνίκνον γράφω. τροπικ. ὑπογράφειν τινὶ ἐλπίδα, καμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, σχεδιάζω, ζωγραφίζω ἐλπίδας εἰς τὸν νοῦν τινος, τὸν παρηγορῶ μὲ κενὰς ἐλπίδας. 4) σκιὰν ὑποτυπόνω, σκιὰν περιγράφω. 5) γράφω ἢ ζωγραφίζω, βάπτω τὰ ἔρματα, ἤτοι τὰς βλεφαρίδας τούτων. Λουκιαν. «Καὶ τῷ βλεφάρῳ ὑπογραφομένην. Ἀλκίφ. «Ὑπογέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπόγρυπος, ὁ, ἡ (γρυπός). Ὀλίγον τι γρυπός, ὀλίγον τι γρυπὴν, καμπυλότερον ἔχει τὴν ῥῖνα.

Ὑπόγυιος, η, Ὑπόγυος, ὁ, ἡ, (γυῖον). Ὁ μεταξὺ τῶν χειρῶν ὤν, ὅστις εἶναι μέσα εἰς τὰ χέρια, ὅθεν πρόχειρος, ὑποχείριος, ἕτοιμος, ἑτοιμοτατος· πρὸ ὑπογυιοτάτου, τὸ ἑτοιμότατον, προχειρότατον μέσον· 2) τροπικ. ὅ,τι ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου ἐκ τῶν χειρῶν, πρόσφατος, νέος, νεαρός, ἔγκαιρος, νεωστί, πρὸ ὀλίγου γεγεννημένος, νεοπόκος· ὅθεν Ἡροδτ. 1. «Τὰ μὴ προπολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυιον ἔχοντα μνήμην· νεαρὰν, πρόσφατον. Ἰσοκράτ. «Οὕτως μοι ὑπογυίου οὔσης τῆς τελευτῆς· προχείρου, ἐπὶ χεῖρας, ἔγγυς ὄντος μου τοῦ θανάτου. «Ἐξ ὑπογυίου· ἐκ τοῦ προχείρου, πόρρωτα, ἀπροσκέπτως, ἐκ τῶν συνεγγυς, αἰφνιδίως, παραυδίως, Πλάτ. Μενέξ. σελ. 235. C. ὡς τὸ, ὑπὸ χεῖρα· οὕτω καὶ παρ' Ἰσοκρατ. Πανηγυρ. «Ἐξ ὑπογυίου γέγονεν αὐτοῖς ἡ παρασκευή· ἐκ τοῦ προχείρου· οὕτω καὶ παρὰ Ξενοφ. 6, 1, 22. ὃ ἐστιν, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν· ὡς καὶ παρὰ Λογγ. «Ἐξ ὑπογυίου λαλεῖν· Ἐπίρ. «Ὑπογυίως, καὶ -ύως· καὶ, ὑπέγυιον, καὶ, ὑπόγυον· προχείρως, νεωστί, ὑπογυιότερον, πρὸ ὀλιγωτέρου, βραχυτέρῳ καιρῷ, Ἡρδτ. ὑπογυιότατα, νεωτάτως, διόλου πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου (κατ' Εὐσταθ. παρὰ τὰ γυῖα τὰ ὁποῖα δηλοῖ τὰς χεῖρας.)

*Ὑπογυμνασιαρχέω, ῶ, Εἰμαι ὑπογυμνασιάρχης, Ἐπιγρ. ὄθεν

*Ὑπογυμνασιάρχης, ὁ, καὶ

*Ὑπογυμνασίαρχος, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν δευτέραν ἐπιστασίαν εἰς τὰ γυμνάσια· Ἐπίγρ. ἴδε Osann auctar. lex. pag. 160.

*Ὑπογυμνόω, (γυμνόω). Ὀλίγον τι γυμνόνω, ξυσκεπάζω.

*Ὑπόγυος, ὁ, ἡ = ὑπόγυιος, ὅπερ ἴδε.

*Ὑπόγυρος, ὁ, ἡ (γυρός). Ὀλίγον τι καμπυλωμένος, λυγισμένος, Νικήτ.

Ὑπογυρόω, ῶ (γυρόω). Ὀλίγον τι γυρόω, κάμνω κυρτόν, ὑποκυρτόνω. Νικήτ. Χρον. 4, 3.

Ὑποδάκνω, Μλ. δήξομαι (δάκνω). Ὀλίγον τι, ἢ ἐλαφρῶς δάκνω, δαγκάνω, καὶ τροπικ. πειράζω.

Ὑποδακρυς, ὁ, ἡ (δάκρυ). Ὀλίγον δακρυσμένος, ἢ ὁ πρὸ ὀλίγου δακρύσας, τοῦ ὁποίου φαίνονται ἀκόμη τὰ τῶν δακρύων σημεῖα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς Ἡσύχ.

Ὑποδακρύω, (δακρύω). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως δακρύω, ἀρχίζω νὰ δακρύω· (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δακρύω).

Ὑποδαμάω, ῶ Μλ. ά σω (δαμάω, ἀνώμ.). Καταδαμάζω, βάλλων ὑποβάλλω, ὑποτάσσω· καθέλον δέ, ἀναγκάζω, βιάζω, ὄθεν Ησιλ. μετοχ. ἀόρ. α. παθητ. «ὑποδμηθεὶς τάχιστα, ἀπὸ ἄνδρα κρυφίως ἐφορμηθεῖσα, βιασθεῖσα, καὶ ἐγγαστρωθεῖσα, Ὅμ. Ὀμ. 16, 4. Ἡσιοδ. Ἀσ. 53. καὶ χωρὶς δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ, κρυφίως, Ἡσιοδ. Θεογν. 327. 374.

*Ὑποδάμνημι, (δάμνημι) = τῷ προηγμν. Παθ. ὑποδάμναμαι, ἐφορμῶμαι, καταδαμάζομαι, ὑποβάλλομαι· πείθομαι, τὴν ἐκείνου ὑποδάμνασαι Ὀδ Γ, 214, οὕτω καὶ Π, 95.

Ὑπόδασυς, εος, ὁ, ἡ (δασύς). Ὀλίγον τι δασύς, τριχώδης.

*Ὑποδεείσας, ἐπικ. αὐτὶ, ὑποδείσας, μετοχ. ἀόρ. α. ἐνεργ. τοῦ, ὑποδείδω.

*Ὑποδέγμενος, Ἰων. μετοχ. τοῦ ὑποδέχομαι, αὐτὶ τοῦ, ὑποδεχόμενος.

*Ὑποδεδώς, ὁ, κωμικ. ὄνομα πτηνοῦ τινος παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 65.

*Ὑποδέδρομε, ποιητ. παρακείμ. τοῦ, ὑποτρέχω. Τμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 284.

Ὑποδεής, ές, ὁ, ἡ (δέομαι). Ἐνδεής, ἐλλειπής, ὁ ἔλλειψιν πάσχων, καθόλου δὲ, μικρός, ταπεινός, ὁ ὀπίσω, ἢ κατωτέρω τινὸς ἱστάμενος, κατώτερος· φαίνεται δὲ, ὅτι εἶναι εὐχρηστον μόνον εἰς τὸ συγκρ. ὑποδεέστερος. Ἡροδ. 1, 134. 6, 51. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 9. 3. «Τῶν ἑαυτοῦ ὑποδεεστέρων· ταπεινοτέρων, κατωτέρων.

*Ὑποδεής, ὁ. ἡ, γεν. έος (δέος). Ὀλίγον τι δειλός, ὑπόφοβος.

Ὑπόδειγμα, τό (ὑποδείκνυμι). Δεῖγμα, ἁπλῆ δειξις, σημεῖον, χαρακτήρ. 2) ὑπόμνημα, ἐνθύμησις, ὑπογραμμός. = Παράδειγμα. Ξενοφ. Πολύβ. Ἀππιαν. καὶ Λαέρτ. ὄθεν

*Ὑποδειγματικός, ἡ, όν, ὄθεν

*Ὑποδειγματικῶς, επίῤῥ. Εἰς τρόπον παραδείγματος, εἰς χρῆσιν παραδείγματος, παραδειγματικῶς.

*Ὑποδειδίσσομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποβ. (δειδίσσομαι). Ὀλίγον τι φοβοῦμαι, βάλλω εἰς φόβον. 2) ἀμεταβ. ὀλίγον τι φοβοῦμαι, ποιητ.

*Ὑποδείδω, μέλ. σω, (δείδω, ἀνώμ.) μεταβατ. Ὀλίγον τι φοβοῦμαι, μετὰ αἰτ. Ὅμ. ἐστις ὁμως μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἀόρ. συνήθως μετὰ διπλοῦ, ὁ, ἅπαξ καὶ ὑπέδδεισαν μάκορες θεοίσι, τὸν ὁποῖον ἐνοβλήθησαν οἱ ἀθάνατοι θεοί, Ἰλ. Δ, 406. καὶ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο Τρῶες, Ἰλ. Σ, 190. «ὄφρα σ' ὑποδδείσας μείνας ἀλκῆς τε λάθωμαι,« Χ, 282. καὶ ἀλλαχοῦ· (μετὰ ἁπλοῦ δὲ, «θεὸν ὃ ὑποδείσατε μῆνιν, Ὀδ. Β, 66. Ι, 377. καὶ ἀλλαχοῦ) καὶ τὸν ἐπικ. παρακείμ. β'. ὑποδείδια. ὑποδείσας· μνηστήρων χαλεπὸν ὑποδείδι' ἐμείλων, Ὀδ. Γ, 564. ὁ ἐπικ. παρακείμ. ἀ. ὑπαδδοικα, καίται Ἴων. εἰς Ἑρμ. 165. 2) ἀμεταβ. ὀλίγον τι φοβοῦμαι.

Ὑποδειλος, ὁ, ἡ (δειλή). Ὁ πρὸς δειλὴν, ἢ πρὸς ἑσπέραν ὤν.

Ὑποδείκνυμι, μέλ. δείξω, καὶ, ὑποδειχῶ, (δείκνυμι, ἀνώμ.) Ἡρυφίως, ὑποκεκρυμμένως δείκνυμι, δείχνω, φανερόνω, δίδω εἴτινα νὰ καταλάβῃ, Ἡροδ. 1, 189. 2) δεικνύω, παρασταίνω, παῤῥησιάζω, φανερόνω, δείχνω, προδείκνυμι, διὰ παραδειγμάτων διδάσκω, μαθητεύω τινὰ τι, ἢ, μετὰ λόγου καὶ παραδείγματος βάλλω πρὸ ὀφθαλμῶν τινός τι, καὶ δεικνύω τὸν τρόπον διὰ νὰ μάθῃ τοῦτο, δίδω νὰ καταλάβῃ τί τι. Ξενοφ. Οἰκον. 12. 18. «Διδασκάλου παντρώως ὑποδεικνύοντος, ἀμελείτω ὑποδεικνύοντος τοῦ δεσπότου· Ἀπομνημ. 4, 3, 13. «Αὐτοὶ εἰ θεοὶ οὕτως ὑποδεικνύουσιν. Ἰσοκρατ. «Ὁ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μοῦ ὡς χρὴ καὶ αὐτοὺς τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. καθέλου δέ, = τῷ ἁπλ. δείκνυμι, πολλάκις παρ' Ἡροδ. 3) Οὐδετέρ. δεικνύω ἐμαυτον, παριστάνομαι, ἐπιδεικνύομαι, δείχνομαι, Πολύβ. 2, 39. ὄθεν

Ὑποδείκτης, ου, ὁ. Ὁ ὑποδεικνύων, προστάτων.

Ὑποδειλιάω, ῶ (δειλιάω). Ὀλίγον τι δειλιάω, κάμνω δειλόν, παρὰ Πολυβ. 35. 8. = ἀποδειλιάω. ἀμφ οὕτω καὶ παρ' Αἰτχίν. Ῥήτ.

Ὑποδείμαίνω, (δειμαίνω). Ὀλίγον τι φοβοῦμαι ὑπό τι· μετὰ αἰτιατ. Ἡρόδ. 7, 104.

*Ὑπόδειξις, εως, ἡ (ὑποδείκνυμι). Κρυφία δειξις, λοξραῖον νεῦμα, «ὄψεων. Πλούτ. εἰς Δημήτ. 38.

Ὑποδειπνέω, ῶ (δειπνέω). Ἀντὶ τινος δειπνῶ, εἰς τόπον ἄλλου τινὸς δειπνῶ. Δουκιαν.

Ὑποδείριον, τό. = ὑποδέριον. Ἡσύχ.

Ὑποδέσμαι, Ἰωνικ. αὐτὶ, ὑποδέομαι. Ἡρόδ.

Ὑποδεκτήριον, τό· Τίπος ἢ δυχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ φυλαχθῇ τι, καταφύγιον. Στραβ. 14. ἔνθα πρότερον «Ὑποδυτήριον« ἔκειτο.

Ὑποδέκτης, ου ὁ, (ὑποδέχομαι). Ὁ ὑποδεχόμενος, ἢ δεχόμενός τινα ἢ τι. ὄθεν

Ὑποδακτικός, ἡ, όν. Ὁ ἀνήκων, ἢ κλίσιν ἔχων πρὸς ὑποδοχήν, ὁ ὑ ὁδεχόμενος.

Ὑποδελεάζω, (δελεάζω). Κρυφίως δελεάζω. ἀπατῶ κρυφίως, παρὰ τοῖς παλ. Μαθηματ. σελ. 100. «Τοὺς ὑποδελεάζοντας« ἑρμην. διὰ τοῦ, τοὺς καταβαίνοντας εἰς τὸ βάθος διὰ τοῦ κολυμβήτρου. ἀμφ.

*Ὑποδέμω, (δέμω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω δέμω, κτίζω, βάλλω ὑποκάτω βάσιν, θεμέλιον, Ἡρόδ. 2, 127.

Ὑποδενδρόομαι, εὖμαι, παθητ. (δενδρόομαι). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνομαι δένδρον, ἢ εὐθὺς σχεδὸν εἰς δένδρον· ἀμφ. ὅσπερ μετα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μειφθὴν ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων ἀπὸ τοῦ, ἀποδενδρόομαι.

Τ'ποδενδρυάζω, Μ. άσω (δενδρυάζω). Ὑπὸ φρίβου ὑπάγω ὑποκάτω δένδρου τινός καὶ κρύπτομαι. Ὁ Φώτιος ἔχει »Ὑποδενδρᾶσαι, ὑποδῦναί που καὶ πτύξαι ὑπὸ σκέπην« ἡ συνήθεια αὐτὸ τοῦτο »Δαγιάζω« λέγει, τουτέστι, κρύπτομαι ὡς λαγωὸς εἰς συνδένδρους καὶ σκιώδεις τόπους. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἐξ ἐναντίας. »Ὑποδενδρυάζειν, τὸ ἐξ ἀφανοῦς καὶ αἰφνιδίως ἐπιφαίνεσθαι.«

Τ'ποδεξίη, ἡ (ὑποδέχομαι). Ὑποδοχή, ἐξαιρ. ξενική, φιλική, ὑποδεξίωσις, τὰ πρὸς ὑποδοχὴν καὶ δεξίωσιν ἀναγκαῖα σῖτα. »Πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεξίη«, Ἰλ. Ι. 73, ὡς τό, Τ'ποδοχή. (τὸ ἰῶτα εἰς τὴν Ἰλιάδ. ἐμεταχειρίσθη ὁ Ὅμ. μακρόν.)

Τ'ποδέξιος, ία, ιον (ὑποδέχομαι). Ὁ δυνάμενος, ἢ ἱκανὸς νὰ ὑποδεχθῇ· εὐρύχωρος, φαρδὺς καὶ πλατύς, παρ' Ἡροδότ. 7, 49. »Τ'ποδέξιος λιμήν«, ὅπου ἡ ἀνάγκη εἶναι διόλου ἀναμφίβ. καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναγνωσθῇ κατὰ τὸν Οὐαλκεν. »ὑποδέξιμος,« παρβλ. Lobeck. Φρύν. σελ. 315. Παρὰ Σουίδ. ἀντὶ τοῦ, ὑποδοχεῖς, ἑστιάτωρ.

Τ'ποδέξις, εως, ἡ. = ὑποδεξίη, ὑποδοχή.

Τ'ποδέομαι, παθ. ἀποθετ. (δέω, ἀνώμ.) Ἱκετικῶς δέομαι, παρακαλῶ. Γρηγορ. Ναζ.

Τ'ποδέραιον, τὸ. Κόσμος, στολισμὸς τοῦ λαιμοῦ· οὐδέτ. τοῦ,

*Τ'ποδέραιος, ὁ, ἡ (δέρη). Ὁ κάτω, περὶ τὴν δέρην, τὸν λαιμὸν ὤν.

Τ'ποδερίς, ίδος, ἡ (δέρις). Τὸ κάτω μέρος τοῦ λεμβικοῦ πλησίον τοῦ λέβητος. 2) στεῖπος, δέμα τοῦ λαιμοῦ, λαιμομανδήλιον. 3) = ὑποδέραιον.

*Τ'ποδέρκομαι, παθ. ἀποθ. (δέρκομαι, ἀνώμ.) ὡς τό, ὑπεβλέπω. Σκοτεινῶς, συνδρωπῶς, ὑποκεκαλυμμένως πρὸς τὰ ἄνω βλέπω, Κοΐντ. Σμυρν. 3, 252.

Τ'ποδέρω, (δέρω). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτω δέρω, ἐκδέρω, γδέρω, ἐκβάλλω τὸ δέρμα.

Τ'πόδεσις, εως, ἡ (ὑποδέω) = Τ'πόδησις· παρὰ τοῖς καλλίστ. Ἀττ. Lobeck. Φρύν. σελ. 446. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 5. »Θρυπτικὴς καὶ ἁλαζονικῆς ὑποδέσεως· τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Πολυδ. (5, 18.) λέγει. »Τ'ποδήματα κοῖλα, εἰς μέσην τὴν κνήμην ἀνήκοντα, δεσμῷ ἀειρῇ περιεσταλμένα.«

Τ'πόδεσμα, τό. = ὑποδεσμός.

Τ'ποδεσμεύω, (δεσμεύω) = ὑποδέω, καὶ, ὑποδεσμέω. Σχόλ. Ἀριστοφ.

*Τ'ποδεσμίος, ὁ, ἡ, (ὑποδεσμὸς, σημτ. 2.) Ἐνεχυρασμένος, δομένος εἰς ἐνέχυρον.

Τ'ποδεσμίς, ίδος, ἡ. Δεσμός τις, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται εἰς τὰ δένειν τι ὑποκάτω ἄλλου τινός. Ἱπποκράτ.

Τ'ποδεσμέω, ῶ. = ὑποδεσμεύω, ἀμφ.

*Τ'ποδεσμός, ὁ (δεσμὸς) = ὑπόδημα. 2) ὑποθήκη, ἐνέχυρον, μὲ τὸ ὁποῖον συνδέεται τις.

*Τ'ποδέχνυμαι, ποιητ. ἀντὶ, ὑποδέχομαι, Ὄρφ.

Τ'ποδέχομαι, Μ. δέξομαι εἰς τὸν Ἰων. πεζ λόγον, ὑποδέκομαι, μέσ. ἀποθ. (δέχομαι, ἀνώμ.) Δέχομαί τινα καλῶς, ἤτοι μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἀνοικτῆς, ὑποδείκτες τὰς χεῖρας δέχομαι, δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι, φιλοξενῶ, δέχομαί τινα εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ φιλένω αὐτόν. »Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ ἑοῖο ὀδύσσαν«, Ἰλ. Σ, 136. »Ὁ δῆμα πρόφρων ὑπέδεκτο,« μὲ ὑποδέχθη φιλοφρόνως, Ἰλ. Ι, 480. Σ. 59. 89. »Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύ, ὅττι μιν ὡς ὑπέδεκτο«, ὅτι τὸν ὑπεδέχθη οὕτως, Ὀδ. Ξ, 52. 54. Π, 70, καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσιό. Θεογ. 513. Ἡρόδ. 1, 41. 44. ἔτι δέ, δέχομαί τινα ἀποσταλμένον, ἢ σεσημένην καὶ ὑπεράσπισιν ζητοῦντα, εἰσδέχομαι, τὸν δέχομαι μέσα, δίδω ἀκρόασιν, ὦσει, πεύχας,« εἰσακούω εὐχάς. Ἡσιό. Θεογ. 419. β) τρυπ. »πῆμα ὑπέδεκτό μοι,« μὲ ὑπεδέχθη κακόν, μ' ἦλθε κακόν. Ὀδ. Ξ, 275. »στυγερὸς κεῖτος ὑπεδέξατό μευ«, Χ, 470. — 2) Λαμβάνω, πάρνω ἐπάνω μου, πάρνω τὴν φροντίδα τινὸς ἐπάνω μου, ἀναδέχομαι, ὑπόσχομαι. »δείσαν δ' ὑποδέχεσθαι, φοβηθήσαν ν' ἀναδεχθοῦσι τοῦτο ἐπάνωτων, Ἰλ. Η, 93. »εἰ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο,« τὸν ὑποσχέθη μετὰ χαρᾶς, Ὀδ. Β, 387. »τιτύτιε«, Ἡροδ. 2, 121, δ. 3, 69. μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ. Τ'μν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 443. 480. Ἡροδ. 4, 119. 133. 157. 6, 11. 7, 158. 8, 102. καὶ ἀλλαχοῦ· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. μέλλ. Ἡροδ. 1 24. ἔτι δὲ καὶ, ἐπιχειρῶ ἔργον τι, ἢ δουλεύω τινά, Ἡροδ. 9, 21. 22. — 3) ὑπεμνῶ, ὑποφαρ· »βίας ὑποδίγμενος ἀνδρῶν«, Ἰλ. Ν, 310. Π, 189 — 4) συγκατανεύω, συγκαταβαίνω, συναινῶ, καταφάσκω, Ἡροδ. 3, 130. 4, 167. 6, 69. 8, 106. — 5) δέχομαί τινα ἐρχόμενον ἐναντίον μου, ὡς π. χ. τὰ δικαιώματα ἤθελον εἰς τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. Κυρουπ. 2, 4, 20. »Τὰ ἀνιστάμενα ὑπεδέχοντο καὶ ἐδίωκον«. Δέχομαι τὸν ἐχθρὸν ἐρχόμενον κατ' ἐμοῦ καὶ τὸν ἐναντίνομαι, Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 34. »Ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς ἐν ἐρυμνῷ ὄντι ὑποδέξῃ«. ὡς τὸ Λατ. excipere, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιό. Ἀσπ. 442. Ἡροδ. 6, 104.—6) ἐπὶ γυναικὸς, συλλαμβάνω, ἐγγαστρόνομαι. — 7) ὡς τὸ Λατ. excipere, κατὰ τὴν τάξιν ἀκολουθῶ. Πυθαγόρ. παρ' Ἀθην. 4, σελ. 152. Β. β) ὑπαὐτὸς ἐπὶ ἐμένου συνεπείας, συνεχείας, ἐπὶ τόπου, συνεχοῦς μεταξὺ, συναλλήλως· ἀπὸ πρὸ τῆς ἡμ. δυλάσσω ὑποδέκεται καὶ τεκνίσεα,« Ἡσιό. 7, 176. Παρὰ τοῖς Νεωτέροις καὶ παθητικῶς. Ἡλιόδωρ. Αἰθ. 1, 26. ἔκδ. Κορ.

Τ'ποδέω, μέλλ. δήσω, (δέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω δέω, ὑποδένω. Μέτ. »Τ'ποδέομαι· ὑποδένομαι, δένω ὑπὸ τῶν ποδῶν μου τὰ σανδάλια· δέω τὰ σανδάλια, εἰς τοὺς πόδας μου βάλλω τὰ ὑποδήματά μου. »ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι δήσατο καλὰ πέδιλα, ἀντὶ, ὑποδήσατο, Ἰλ. Β, 44. »Καδμείοισι ποσὶν ὑποδεδεμένοι«, Ἡροδ. 1, 155. 6, 1, ὅθεν, ὑπόδημα. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 6, 6. »Ὑποδήματα ὑποδοῦται· καὶ Ἀναβ. 4, 5, 13. »Ὅσοι ὑποδεδεμένοι ἐκριμῶντες«. Δικαιοσ. πολ. 2, 3. »Θάττον ἀνυποδέτου ἢ ὑποδεδεμένου«. Ἀριστοφάν. »Τ'ποδουμένη· ὑποδήματα βαλουμένη. Τὸ ἀντίθετον τούτου εἶπε, ὑπολύομαι, λύω ἀπὸ τῶν ποδῶν μου τὰ σανδάλια, τὰς καρβατίνας, ἢ τὰ ὑποδήματα. 2) ἐνεχυράζω, βάλλω εἰς ἐνέχυρον, ὑποθήκην.

Τ'ποδεώς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ, ὑποδεής.

Τ'πόδηλος, ὁ, ἡ (δῆλος). Ὀλίγον τι, ἢ ἀρκετὰ δῆλος, σαφής. Ἰώσηπ.

Τ'ποδηλόω, ῶ (δηλόω) = Δηλόω, ἢ ὑποκεκρυμμένως πως δηλόω, φανερόνω, σαφηνίζω, Ἀριστοφ. ὄρν.

Τ'ποδήλωσις, εως, ἡ. Εἰσποίησις, φανέρωσις, δήλωσις, ἑρμηνεία, σαφήνεια. 2) παρεκβήγησις, τεχνικὴ τῆς ῥητορικῆς ἔκφρασις Εὐήνου τοῦ Παρίου παρὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 267. Α.

Τ'πόδημα, ατος, τὸ (ὑπόδω). Τὸ ὑποκάτω δεδεμένον. συνηθ. σανδάλιον (παπούτσιον), τὸ ὁποῖον ἐδένετο ὑπὸ τὸν πόδα, καὶ ἀσκέπαζε αὐτὸν μόνον ὑποκάτω, Λατ. solea. Γερμ. Pantoffel. Ὀδ. Ο 319. Σ. 361. Ἡροδ. 6, 1. »Τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔρραφε μὲν σύ, ὑπεδήσατο δὲ Ἀρισταγόρης«. Ἡρόδοτ. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 2, 4. »Πολλάκις ὑποδήματα πεσεῖ ὁ μὲν ἀνδρεία, ὁ δὲ γυναικεία· ἔστι δὲ ἅπερ καὶ ὑποδήματα ὁ μὲν κευρεβρέκτων μόνον πρέφεται, ὁ δὲ σχίζωνε. »ὑπόδημα κοῖλον· καὶ χωρὶς τοῦ »Κοίλον« παρὰ Μεταγν. τὸ Ῥωμαϊκὸν Calceus. Γερμ. Schuh. τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὸν πόδα καὶ ὑποκάτω καὶ ἀπ' ἐπάνω. παρβλ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 984. καὶ τὴν ἑρμην.

Τ'ποδημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ Ὑπόδημα.

Τ'ποδηματορράφος, ὁ, ἡ (ῥάπτω.) Ὁ τὰ ὑποδήματα ῥάπτων, σανδαλιορράφος, ὑποδηματὴς. Χρυσόστομ.

*Τ'ποδηέω, (δηέω). Κατερημόνω, πιρπολῶ, μεταχειρίζομαι ἐχθρικῶς.

Τ'πόδησις, εως, ἡ (ὑποδέω) ὡς τό, ὑπόδεσις. Τὸ δένειν ὑποκάτω, τὸ ὑποδεῖσθαι, βάλλειν ἢ δένειν ὑπὸ τοὺς πόδας τὰ ὑποδήματα. Ἔτι δὲ καὶ ὑπόδημα· καὶ ὑποδεσμός. Ἱππιατρ.

Τ'ποδιαβάλλω, (διαβάλλω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι κρυφίως συκοφαντῶ, κρυφίως διαβάλλω.

Τ'ποδιαβιβρώσκω, μέλ. βρώσομαι, (βιβρώσκω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι διαβιβρώσκω, διατσώνω, Ἱππιατρ.

*Τ'ποδιαβόσκω, (βόσκω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι διατρώγω.

Τ'ποδιαζευκτικὸς, ὁ, ἡ (διαζευκτικὸς). Ὀλίγον διαζευκτικὸς, χωριστικὸς.

Τ'ποδιαίρεσις, εως, ἡ. Ἡ τῆς διαιρέτεως πάλιν διαίρεσις, ἡ τοῦ διαιρεθέντος πράγματος πάλιν εἰς μικρότερα τμήματα διαίρεσις, ἐκ τοῦ

Τ'ποδιαιρέω, ῶ (διαίρω, ἀνώμ.) Διαιρῶ, χωρίζω, μερίζω πάλιν τὰ διαιρεθέν εἰς μικρότερα τμήματα, εἰς πολλὰ μικρὰ τμήματα διαιρῶ.

*Τ'ποδιακονέομαι, μέσ. ἀποθ. (ὑποδιάκονος). Εἶμαι ὑποδιάκονος, ὑποδιακόνου τόπον ἔχω, εἶμαι ὑποκάτω εἰς ἄλλον ὑπηρέτης· »τινί.

Τ'ποδιάκονος, ὁ. Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι κατώτερος τοῦ διακόνου ὤν. Ποσειδίππ. Ἀθην. 9, σελ. 376. Ρ.

*Τ'ποδιανοέομαι, οῦμαι, μέλ. ήσομαι· μέτ. ἀποθ. (νοέω). Στοχάζομαι, διανοοῦμαι, συλλογίζομαι εἰς ἑμαυτόν.

Τ'ποδιασπάω, ῶ, μέλ. άσω, (διασπάω). Ὀλίγον τι ἢ ἐλαφρῶς διασπῶ, κατ' ὀλίγον μερίζω ἀπ' ἀλλήλων.

Τ'ποδιαστολή, ἡ (διαστέλλω). Μικρά τις διαίρεσις, ἐξαιρέτως τοῦ λόγου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ ὁμιλίαν, ἔνθα τις κρατεῖται ποτὲ μὲν βραχύ, ποτὲ δὲ μακρὸν χρόνον. Κοϊντιλ. 11, 3, 35. ἔνθα ἔτι ἀντὶ τούτου καὶ »Συστολὴ« κεῖται, τὴν ὁποίαν τὸ ἐν Γάδῃ Χειρόγραφον δικαίως ἀναβάλλει. ἔτι δὲ καὶ χωριστόν τι σημεῖον, κόμμα, ἢ κῶλον, ὑποστιγμὴ λεγόμενον. »Ὑποστιγμὴν δὲ καλεῖ ὁ Κοϊντιλ. ὅταν ἡ ὁμιλία τελειώνῃ τελείως μὲ τὴν περίοδον, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς »Τελείαν στιγμὴν« λέγομεν. 2) διαιρετικὸν σημεῖον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, διὰ τοῦ ὁποίου διαστέλλονται ὀλίγον αἱ συλλαβαὶ λέξεώς τινος πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως μετ' ἄλλης τινὸς συνωνύμου λέξεως· οἷον, ὅ,τι, καὶ, ὅτι.

Τ'ποδιαφέρω, μέλ. ὑποδιοίσω, (φέρω, ἀνώμ.) Φέρω τινὰ κρυφίως καὶ ἀσπαστὴν τὴν εἰς διαφόρους γνώμας. Δίων Κάσ.

Τ'ποδιαφθείρω, μέλ. φθερῶ (φθείρω) Κρυφίως καὶ κατὰ μικρὸν διαφθείρω, ὀλίγον διαφθείρω, ἀρχίζω νὰ διαφθείρω.

Τ'ποδιδάσκαλος, ὁ. Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι κατώτερος τοῦ διδασκάλου ὤν, ὁ δεύτερος διδάσκαλος, ἐξαιρέτως δὲ, ὁ χοροδιδάσκαλος, διότι διδάσκαλος ἐλέγετο αὐτὸς ὁ Ποιητής.

Τ'ποδιδάσκω, (διδάσκω, ἀνώμ.) = διδάσκω, παρὰ τοῖς Ο'.

Τ'ποδιορύσσω, μέλλ. ὑποδρύξομαι, (δορύσσω, ἀνώμ.) Κρυφίως ἀποδιορύσσω, σκάπτω.

Τ'ποδίδωμι, (δίδωμι) ἀμεταβ. Ἐλαττοῦμαι, σμικρύνομαι, ἐκπίπτω, ἀντίθ. τοῦ, ἐπιδίδωμι, αὐξάνω, μεγαλύνω. »Ἐπεὶ δὴ τὰ τῶν Ῥωμαίων ὑπεδίδου καὶ τὰ ἐκείνου ἐπηυξάνετο«. Δίων Κάσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

»Τὰ ὑποδεδεκότα τῶν δημίων ἔργων ἀνακτώμενοι«. Φιλόστρατ. Σοφ. 2, 23. 3. τὰ κατασκευάσματα δημόσια κτίρια, οἰκοδομήματα, τὰ κτισμένα.

Τ'ποδιήγησις, εως, ἡ (διηγέομαι). Ἡ μετὰ ταῦτα ἢ κατὰ μίμησιν διήγησις· ὁ Εὐστάθ. ἔχει. »Ὑποδιήγησις λέγεται, ὅταν τις διηγῆται ὁμοιότητα τοῖς προκειμένοις πράγμασιν.

Τ'ποδικάζω, Μ. άσω (δικάζω). Καταδικάζω· »Θανάτῳ ὑποδικάζεται«. Νεήτ. Χρον. 2, 5.

Τ'ποδικος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὁ ὑπὸ δίκην καὶ κατηγορίαν ὤν, ἔνοχος δίκης, πταίστης, τὸν ὁποῖον ἐγκαλεῖτις ὡς πταίστην· κατάκριτος, ὑπεύθυνος, ὑπαίτιος, χρεώστης, Πλάτ. »Ὑποδικος ἀσεβείας«.

Τ'ποδινέω, ῶ (δινέω). Ὀλίγον τι, ἡ ὑποκάτω δινέω, στρέφω, γυρίζω.

Τ'ποδιοικητής, οῦ, ὁ (διοικητής). Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι κατώτερος τοῦ διοικητοῦ ὢν· ἀμφ.

Τ'ποδιπλόω, ῶ (διπλόω). Κάμνω διπλοῦν, διπλόνω, διπλασιάζω. Γλωσσ. Στεφ. ὀδόν.

Τ'ποδιπλωσις, εως, ἡ. Τὸ διπλόνειν, διπλασιάζειν, ἡ διπλωσις. 2) Σχόλ. Δυκόφρ. 771. τὸ διπλοῦν κείμενον δέρμα.

Τ'ποδιφθερος, ὁ, ἡ (διφθέρα). Ὁ ὑπὸ διφθέραν ὤν, ὁ μετὰ διφθέρας, ἤτοι δέρματος διπλασιασμένος, κεκαλυμμένος. Στραβ. 12, σελ. 822. καὶ Λουκιαν.

* Τ'ποδίφιος, ὁ, ἡ, καὶ

Τ'ποδίφιος, ὁ, ἡ (δίφη). Ὀλίγον τι δοφῶν, Πλούταρχ. 2) ἐνεργ. ὀλίγον τι δίφαν προξενῶν.

* Τ'ποδμηδείς, εῖσα, έν, μετοχ. παθ. παρ. ά. τοῦ, ὑποδμάω, Ἰμν. καὶ Ἡσιόδ.

Τ'ποδμώς, ῶος, ἡ (δμώς). Ὁ ὑποκάτω εἰς ὑπηρέτην ὤν, εἰς τινα ὑποτεταγμένος, δοῦλος, θεράπων· »τινὶ δόμοις, καὶ θανάτου Πρωτεύς . . . Ποσειδάωνος ὑποδμώς«, Ὀδ Δ, 386. ὅτι δὲ καὶ, εἰχμάλωτος, σκλάβος· καὶ »Τποδμῶες Λακωνικ.

* Τ'ποδορά, ἡ (ὑποδέρω). Τὸ κατ' ὀλίγον ἀποβάλλειν τὸ δέρμα.

* Τ'πόδοσις, εως, ἡ (ὑποδίδωμι). Ἐλάττωσις, μείωσις· ἡμερῶν«, Αἰσχύλ. Εὐμ. 502. ὅπου ὁ Ἑρμάν. συμφώνως μὲ τὸν Heath »ὑπόδοσιν«, γράφει.

Τ'ποδουλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὁ ὑποδεδουλωμένος, ὑποτεταγμένος εἰς τὰ θελήματά τινος· δοῦλος, ὑπηρέτης. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

Τ'ποδουλόω, ῶ, Ἰποτάττω, καθυποβάλλω τινά, βάλλω αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ὑπὸ δουλείαν φέρω, ὑποδουλόνω. Τμιῶδ.

Τ'ποδοχεῖον, τό (ὑποδέχομαι). Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ὑποδέχεταί τίς τινα, καὶ ἑπομένως ἀντὶ τοῦ, ξενοδοχεῖον, κατάλυμα.

Τ'ποδοχεύς, έως, ὁ. Ὅστις ὑποδέχεταί τινα, ξενοδόχος, ἀστιατωρ. 2) ὁ ὑποσχόμενος καὶ διαδεχόμενός τι, ἐπιχειρητής, ἐκ τοῦ

Τ'ποδοχή, ἡ (ὑποδέχομαι). Δεξίωσις, δέξιμον, τὸ δεχεσθαί τινα πρὸς ἑαυτὸν ἐρχόμενον, ξενοδοχία, φιλοξενία, Ἡρόδ. 7, 119. Ἀριστοφ. Εἰρ. 534. 2) δέξιμον ἤτοι στερέξιμον, ὅταν θηλαδὴ στέργῃ, καὶ θέλῃ τίς τι, ὃ ἐστι, δέχεται αὐτό, συγκατάνευσις, εὐνοια· »Εἰς ὑποδοχήν« ἀντὶ τοῦ, εἰς ὑπόληψιν. Δημοσθέν. »Εἰς ὑποδοχὴν ἅπαντα καὶ λέγει καὶ πράττει Φιλιππίδης«. Αἰσχίν. ῥήτ. λέγει καὶ πράττει ὅλα κατὰ τὴν θέλησιν καὶ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Φιλιππίδου. »Εἰς ὑποδοχὴν τοῦ καὶ αὐτοί ποτε τῶν ὁμοίων ἀξιωθῆναι. Δίων Κάτ. 47, 18. μὲ σκοπόν, μὲ γνώμην. 2) δοχεῖον, δεξαμενή, στέρνα, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ σταθῇ τι. Ἀριστοτέλ. Πολ. 7, 11. Κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὑμβρίοις ὕδασιν. Παρὰ Ξενοφ. πόρ. 3, 1. »Ναῦς καλλίστας καὶ ἀσφαλεστάτας ὑποδοχὰς ἔχει, ὅπουγε ἐστὶν — ἡδέως ἔνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι· ἀντὶ τοῦ, Διμήν· ὅτι δὲ καὶ, βοηθεια, ἐπικουρία, βοηθητικὸν μέσον, Πολύβ. 32, 11.

Τ'ποδρᾳ, ποιητ. ἐπίῤῥ. παρ' Ὅμ. πάντοτε εἰς τὴν αὐτ. »ὑπόδρα ἰδών«, ὑποκάτωθεν πρὸς τὰ ἄνω βλέπων, ἢ ἀπὸ τὰ πλάγια βλέπων, τουτέστιν, ἀγρίως, σκυθρωπῶς, ἢ μετ' ὀργῆς βλέπων· παρὰ τοῖς Νεωτέροις, Ὑποδράξ. (ἀναμφιβλ. ἐκ τοῦ, ὑποδέρκομαι.)

Τ'ποδρακεῖν, ἀπαρεμφ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑποδέρκομαι.

Τ'ποδραματουργέω (δραματουργέω). Παριστάνω εἰς ἓν δρᾶμα τὸ ἑκάστερον πρόσωπον. = »Ὑποπραγματεύομαι«.

Τ'ποδρᾴξ, ἐπίῤῥ. μεταγενεστ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑπόδρα, ὅπερ ἴδε

Τ'ποδρασία, ἡ (ὑπόδρα). Τὸ σκυθρωπόν, ἢ λοξὸν βλέμμα· παρ' Ἡσυχ. = ὑποψία, ἔχθρα· ὁ αὐτὸς ἔχει· »Τπαιδράσειαν, ὑπόφειαν· ὡς καί, »Τποδρακεῖν, ὑποπτεῦσαι· καὶ ὁ Ἐτυμολόγ. ἔχει· »ὑποδρώμενος, ὑφορώμενος«.

Τ'ποδράσσομαι, -άσσεσθαι· Ἀττ. Μ. ἀξομαι, μέτ. (δράσσω). Κρυφίως, ἢ ὑποκειρυμμένως ζητῶ νὰ λάβω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τι, προσπαθῶ νὰ κυριεύσω τι, κρυφίως δράττω, ἢ ἁρπάζω, ἁρπάζω· μετὰ γενικ. Πλουτ. εἰς Καίσ. 14. »Τποδραξάσθαι τῆς δυνάμεως«.

Τ'ποδράω, ῶ. Μέλ. άσω, ποιητ. »Τποδρώω« (δράω). Τηρῶ κρυφίως, δουλεύω, συμβοηθῶ, ὑπουργῶ, μετὰ δοτ. »οἳ σφιν ὑποδρώωσιν«, Ὀδ. Ο, 333. Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ 9, 33. »Οἱ ὑποδρώωντες τῷ θεῷ«.

Τ'ποδρής, ὁ (ὑπόδρα). Ὁ ἀγρίως, ἢ σκυθρωπῶς βλέπων, ὑποπτος, ἔχθρος, Νόνν.

* Τ'ποδρήσασα, = ὑπόδρα, Ἀπολλ. Ῥοδ.

* Τ'ποδρήστειρα, ἡ, Στλ. τοῦ, ὑποδρηστήρ.

Τ'ποδρηστήρ, ῆρος, ὁ (ὑποδράω). Ὑπηρέτης, δοῦλος, ὑπουργός, θεράπων, συμβοηθός· »οὗτοι τοιοῦδ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνου«, δηλ. τῶν μνηστήρων, δὲν εἶναι τοιοῦτοι οἱ ὑπηρέται ἐκείνου, ὁποῖος εἶσαι σύ. Ὀδυσσ. Ο. 330. ὡς τὸ, ὑποδμώς.

Τ'πόδρομος, ος, ὁ, ἡ (δρομέω). Ὀλίγον τι δρομικός, ὀξύς, πικρός, σηκτικός, τμητικός, ὄρεξ μητικός, πειρακτικός.

Τ'ποδρομή, ἡ (ὑποτρέχω). Τὸ εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ τὰ κάτω, ἔνδον, ὑποκάτω τρέχειν, τὸ ὑποτρέχειν. 2) καταφυγή, καταφύγιον, λύτρωσις, τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον καταφεύγει τις· ὁ Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ. 14, 49. συνεκφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, Κολακείᾳ.

Τ'ποδρόμος, ὁ, ἡ (ὑποτρέχω, ὑποδραμεῖν). Ὁ ὑποκάτω, ἢ εἰς τὰ ἔνδον τρέχων, ὑπὸ τοὺς πόδας ἐρχόμενος, μετὰ γεν. Εὐρ. Φοιν. 1405.

Τ'πόδρομος, ὁ, = ὑποδρομή, ἐξαιρ. τόπος εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέρχεται καὶ καταφεύγει τις, λιμήν. Παρ' Ἡσυχίῳ = Στόμιον. Περὶ Νικομάχ. Γερασ. »Ἡ πρώτη τῆς ἐποττήμης ὑποδρομή· ἡ πρώτη εἴσοδος. 2) εἶδος ὀρύχης, Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ. 6, 25.

Τ'πόδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). Ὀλίγον δροσερός, ὀλίγον τι δροσισμένος, ὀλίγον τι ὑπὸ τῆς δρόσου βαπτισμένος.

Τ'ποδρώω, ῶ· ποιητ. ἀντὶ, ὑποδράω, ὅπερ ἴδε.

Τ'πόδυμι, = ὑποδύω.

Τ'ποδύνω (δύνω), = ὑποδύω, Ἡροδ.

Τ'πόδυσις, εως, ἡ (ὑποδύω). Τὸ ὑποδύεσθαι, βαυτᾶν, κρύπτεσθαι, ὑποκάτω ἐμβαίνειν, μέσα τρυπόνειν. 2) καταφυγή, λύτρωσις, γλύτωσις, ἀπαλλαγή. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 496. »Ἀξὶν ὑπόδυσίν τε μηχάνων« παρὰ Δοσθεῷ. Σπ. ὀπή, τρύπα.

Τ'ποδύσκολος, ὁ, ἡ (δύσκολος). Ὀλίγον τι δύσκολος, στρυφνός, δυσχερής.

Τ'ποδυσφορέω, ῶ. Ὀλίγον τι δυσφορῶ, δυσαρεσκοῦμαι, ἢ ὀλίγον τι δυσκόλως φέρω, εἶμαι ἀνυπόμονος. Πλάτ. Ἐπιστ. β. »Λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε«· ἐκ τοῦ

Τ'ποδύσφορος, ὁ, ἡ (δύσφορος). Ὀλίγον τι δύσφορος, δυσάρεστος, ἀνυπόμονος.

Τ'ποδυσχεραίνω (δυσχεραίνω), = ὑποδυσφορέω. Πλούταρχ.

Τ'ποδυσώδης, ες, ὁ, ἡ (δυσώδης). Ὀλίγον τι δυσώδης, βρωμερός, ἐκπέμπων δυσωδίαν.

* Τ'ποδυσωπέω (δυσωπέω). Ὀλίγον τι κατισχύνω, κάμνω ἐντροπαλόν.

Τ'ποδύτης, ου, ὁ, ἡ (ὑποδύω). Τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον, ὑποχίτων, ἐσωκάρδιον (σωκάρι) τὸ ὑπὸ τὸν θώρακα ἔνδυμα. Διόδωρ. Σικ. 17, 4. καὶ Πλούταρχ. Φιλοπ. 11.

Τ'ποδύω, μέλ. δύσω, ἀόρ. β'. ὑπέδυν, καὶ ὑποδύνω (δύω, ἀνώμ.) μεταβ. Κάνω σύρω, ἔλκω, τραβῶ, ἢ ἐνδύνω· »κἀδώνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασιν«, Ἡροδ. 1, 155. καὶ μετὰ μόνης αἰτ. Ἡροδ. 2) Μεσ. μετ' ἀόρ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. βεβύζομαι κάτω, βουτῶ εἰς τὰ κάτω, ἅρπω, ἁρπύζω εἰς τὰ κάτω, ἢ μέσα, εἰσδύνω, χώνομαι μέσα, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, κρυφίως ὑπεισέρχομαι, εἰσχωρῶ, ὑποκάτωθεν ὑπάγω, κύπτω, σκύπτω, κάμπτομαι, καθὼς ὅταν ἐμβαίνῃ τις εἰς χαμηλὴν ὀπὴν· »τὸν μὲν ἔπειτ' ὑποδύντε δύω ἀρίπρες ἑταῖροι . . . . φερέτην«, Ἰλ. Θ, 332. Ν, 421. Ρ, 717. συνήθ. μετὰ αἰτιατ. »τὴν ἠγαμοίνην τῶν Ἰώνων«. Ἡροδ. 6, 2. »πόλεμον«, Ἡρόδ. 4, 120 παρβλ. 7, 10, 8. »πόνους ὑποδύεσθαι«, κ. τ. τ. καὶ μετ' ἀπαρεμφ. Ἡροδ. 7, 134. »ἢ καὶ τὴν δικαιοσύνην ὑποδύνει διδάσκειν«; ἀναλαμβάνει, ἐπιχειρεῖ, Ξενοφ. Οἰκον. 14, 3. Μετὰ αἰτ. προσ. »ὑποδύεσθαί τινα«, παρεισδύω εἰς τινα, εὑρίσκω εἴσοδον εἰς τινα, μετὰ πανουργίας, ἢ κολακείας ζητῶ ν' ἀπατήσω, ἢ βλάψω τινά· »Τποδῦναι, ἢ, ὑποδύεσθαι προσωπεῖον«, βάλλω τὸ προσωπεῖον, κρύπτομαι ὑπὸ τὸ προσωπεῖον, ὑποκρίνομαι, ὡς τὸ Λατιν. subire personam. — Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἀόρ. β'. ἐνεργ. μέσ. μέλ. καὶ ἐπικ. γ'. προσ. μέσου ἀορ. ὑπεδύσετο. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, δύω.)

Τ'ποδωρίζω (Δωρίζω). Ὀλίγον Δωρίζω, κατὰ τοὺς Δωριεῖς ὁμιλῶ.

Τ'ποδώριος, ὁ, ἡ. Ὅτι ομα μουσικοῦ τινος ἦχου εἰς τοὺς παλαιούς. Ἀθήν. σελ. 614.

* Τ'ποδωριστί. ἐπίῤῥ. Ὀλίγον κατὰ τὸν Δωρικὸν τρόπον, κατὰ τὸν Δώριον νόμον, μουσικόν τινα ἦχον, οὕτω καλούμενον ἀπὸ τοὺς παλαιούς, Ἀριστοτ. Προβλ. 19, 49.

Τ'ποεικάθω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπεικάθω.

Τ'ποεικω, ποιητ ἀντὶ τοῦ, ὑπείκω· ὅπερ ἴδε. Ὁμηρ.

Τ'ποεργός, ὁ (ἔργον), συνήθ. κατὰ συναίρ. ὑπουργός, ὅπερ ἴδε. Ὑπουργὸς Φαυλίδι. »Φαύλων ὑποεργόν«.

Τ'ποεσσής, ῆτος, ἡ, = ὑπεδύτης. Τὸ ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα ἔνδυμα. Ἡσύχ.

Τ'ποζακορεύω (ὑποζάκορος). Εἶμαι ὑποζάκορος.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑποζάκορος, ὁ, ἡ (ζάκορος). Ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ζακόρου ἤτοι τοῦ ἱερέως ὤν, ὑπηρέτης, δοῦλος τῆς Ἐκκλησίας, νεωκόρος. Ἡρόδ. 4, 134. 135.

* Ὑποζεύγνυμι, καὶ –ζευγνύω, μέλ. ζεύξω (ζεύγνυμι, ἀνώμ.). Ὑπό τό ζυγόν φέρω, βάλλω ὑπό τόν ζυγόν. Ὀδυσ. Ο, 81. «Ὑποζεξέω δέ τοι ἵππους· παρβλ. Ζ, 73. Πλούταρχ. Κίμ. «Ὑποζευξάμενος τέθριππον λευκόπωλον ἐπέβην· καθόλου δέ, ὑποβάλλω, ὑποτάσσω. 2) ἀπό τινος δίω, συνδέω, ἐνόω· «τινί τι», Παθητ. ὑποτάσσομαι εἴς τι, ὑποφέρω, ὑπομένω· μετά δοτ. «ὑποζυγῆναι πόνῳ, Σοφοκλ. Αἴ. 24. ὅδεν

Ὑπόζευξις, εως, ἡ. Τό ὑπό ζυγόν ἄγειν, φέρειν, βάλλειν, τό καθυποβάλλειν, ὑποτάσσειν. 2) σύναψις, σύνδεσμος μετά τινος.

Ὑποζέω, μέλ. ζέσω (ζέω). Ὀλίγον, ἤ ἠρέμα ζέω, ἄρχομαι τοῦ ζέειν, βράζειν, τῆς ζυμώσεως ἄρχομαι, ὀλιγοβράζω, συβράζω. Γεωπον. ὅδεν καί, ὑπόζεσις, σύβρασις, εἰς τήν συνήθειαν.

* Ὑποζοφόω (ζοφόω). Εἶμαι ὀλίγον τι ζοφώδης, ζοφερός, σκοτεινός, μαῦρος.

Ὑποζύγιον, τό. Τό ὑπό ζυγόν βαλλόμενον ζῶον, καί ἐντεῦθεν, πᾶν ἀχθοφόρον ζῶον. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑποζύγια, κτήνη, τά ὑπό τόν ζυγόν, καί τά ζῶα πάντα τά ἐξευγμένα». Ὁ Σουΐδ. «Ὑποζύγια, οἱ ὑπό ζυγόν βόες – λέγεται ὑποζύγια καί τἄλλα τῶν ἀχθοφόρων ζώων, οἷον ἵπποι τε καί ἡμίονοι καί ὅσοι». Θεογν. 128. Ἡρόδ. 9, 39. συνήθ. εἰς τόν πληθ. ἀριθμ. Ἡρόδ. 9, 24. 41. Ξενοφ. Οἰκ. 18, 4. «Ὑποζύγια ἀλοᾶσι τόν σῖτον· — ὑποζύγια πάντα καλοῦμεν ὁμοίως βοῦς, ἡμιόνους, ἵππους». ἀλλαχοῦ δέ παρ αὐτῷ σημαίνει τό σκευοφόρον, καί ἀχθοφόρον ζῶον, καί ἐξαιρέτως τόν ἡμίονον. Οὐδέτ. τοῦ

Ὑποζυγίας, ία, ιον (ζυγόν). Ὁ ὑπό ζυγόν βαλλόμενος, ἤ ἕλκων τήν ἅμαξαν, ὁ ἀφ' ἁμάξης ζευγνύμενος. Θουκυδ. 2. «Τάς ἁμάξας τε ὧνεν τῶν ὑποζυγίων εἰς τάς ὁδούς καθίστασαν· τά ἐξευγμένα ζῶα, τά σύροντα τάς ἁμάξας ζῶα. – Ὁ σχηματισμός «Ὑπόζυγος, ὁ, ἡ· ὁμῶς.

Ὑποζυγιώδης, ὁ, ἡ (ὑποζύγιον, εἶδος). Μέ ὑποζύγιον ὅμοιος, ἤ κατά Φώτ. ὁ μή ἐκ τῆς ἐπιτηδείου προαιρέσεως καί προθυμίας πράττων τι, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καί τά ὑποζύγια, «εἰποις δ' ἂν καί ὑποζυγιώδες πρᾶγμα· Ἀριστοφάνης.

Ὑποζυγόω (ζυγόω), = ὑποζεύγνυμι. Λουκιαν.

Ὑπόζωμα, μέλ. οζήσω, παρακείμ. ἔχων σημασ. ἐνεστ. ὑπόδωδα (ὄζω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι ὄζω, ὀλίγον τι μυρίζω, βρομῶ.

* Ὑποζωγραφέω (ζωγραφέω). Ἀμυδρῶς πως καί σκοτεινῶς ζωγραφίζω, σκιαγραφῶ.

Ὑπόζωμα, τό (ὑποζώννυμι). Διάζωμα, ὁ ὑπεζωσμός τάς πλευράς χιτῶν, ἤ ὑμήν, διάφραγμα, ὁ χωρίζων ὑμῆν τά ἔντερα ἀπό τῶν τοῦ θώρακος ἐντοσθίων. 2) τό εἰς τάς πλευράς τοῦ πλοίου πλαγίως κείμενον κάθισμα τῶν κωπηλατῶν, καί, σύνδεσμος, ἄλλως λεγόμενον, ἐπειδή συνδέει τούς τοίχους τοῦ πλοίου, τά ζώματα, ἤτοι ζωνάρια τοῦ πλοίου. Πλάτ. Πολ. 10, σελ. 327. Ἀθήν. 5, σελ. 204. Ἀπολλ. 1, 368. Ἀπκιαν. ἐμφυλ. πολ. 5, 91. 3) Τό μεσαῖον μέρος τοῦ πηδαλίου. Πολυδ.

Ὑποζώνιον, τό. Τό ὑπό τήν ζώνην ὄν, περιζώνιον· Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Ὑποζώννυμι, καί, ὑποζωννύω, Μλ, ώσω (ζώννυμι ἀνώμ.). Ὑποκάτω ζώνω, περιδέω, ὑποκάτω δένω, συνδέω, συνάπτω· παθητ. παρακείμ. μετά αἰτιατ. «ζειρὰς ὑποζωσμένοι ἦσαν, Ἡρόδ. 7, 69. «Οὐ παύσασθε (ἔφη) ὑμεῖν ὑποζωσμένοι ξίφη νόμους ἀνιγνωσκοντες», οἱ ὄχοντες εἰς τήν μέσην τοῦ σώματός σας ἐζωσμένα τά ξίφη, ἔχοντες σπαθία εἰς τήν μέσην, Πλούταρχ. 2) παρά Πολυβ. 27, 3. «Ναῦς ὑποζωννύειν, ἀντί τοῦ, ἑτοιμάζειν· 3) Ἀνακλέοντ. 2, τελ 374. «Τοῖς ποσσὶν ὑποζώσας ἀνέκλινεν ὑποτιτώ, συνέσφιγξε, συνέδεσε τά ὑποκείμενον ἐχθρόν μέ τούς πόδας του· ὅδεν

Ὑπόζωσμα, τό = ὑπόζωμα.

Ὑποθάλπω, Μλ. ψω (θάλπω). Ὀλίγον τι θάλπω, θερμαίνω, ὑποθερμαίνω.

* Ὑποθειάζω, (θειάζω). Ὀλίγον τι, ἤ κρυφίως σπαθεύω, ἀποδίδω θείας τιμάς. Φιλόστρ. βίι. Ἀπολλων. 1, 3.

Ὑπόθεσμα, τό (ὑποτίθημι). Πᾶν τό ὑποτιθέμενον, ὑπόβλημα, ὑπόβασις, θεμέλιον, κρηπίς, βάσις, Πλούταρχ.

Ὑποθέναρ, αρος, τό (θέναρ). Τό ἔνδον τῆς παλάμης ὁμαλόν μέρος, ἤτοι τό ὑπό τό θέναρ πρός τούς δακτύλους. Πολυδ.

Ὑποθερμαίνω, (θερμαίνω). Ὀλίγον τι, ἤ μετρίως θερμαίνω, ζεσταίνω· Παθητ. ὀλίγον τι, ἤ μετρίως θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι· «ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι» Ἰλ. Π, 333. Τ, 476.

Ὑπόθερμος, ὁ, ἡ (θερμός). Ὀλίγον τι θερμός, σφοδρός· ἀπολείμων, Ἡρόδ. 6, 38, ὅπου κεῖτό συγχριτ.

Ὑπόθεσις, εως, ἡ (ὑποτίθημι). Τό ὑποτιθέναι, τό ὑποβάλλειν, τό βάλλειν ὑποκάτω· 2) τό ὑποτιθέμενον, ἤ ὑποτεθειμένον, τό ὑποτεθέν, τοὐτέστι, πᾶν πρᾶγμα, τό ὁποῖον βάλλεται ὑποκάτω ὡς βάσις, καί ἐπάνω αὐτοῦ τίθεται, ἤ ἐπιστηρίζεται ἐν ἄλλο· ἄρα, ὑπόβλημα, ὑπόθεμα, καταβολή, βάσις, κρηπίς, θεμέλιον. Θεόφραστ. φυτ. Ἱστορ. 4, 14. «Αὕτη γάρ οἷον ὑπόθεσις καί φύτις δένδρων ἐστίν· οὕτω καί παρ Αἰλιαν. ζ ω. Ἱστορ. 14, 18. καί ἑπομένως τροπικ. —α) ἄξίωμα, κανών, γνώμη, δόξα, δόγμα, τό ὁποῖον δεχόμεθα ὡς ἀληθές, ὑπόθεσις, εἰς τούς Μαθηματικ. καί Φιλοσόφ. ἀρχή, στοιχεῖον, τοιοῦτόν τι, πρᾶγμα ὁμολογούμενον, πρός κατασκευήν ἄλλων λαμβανόμενον, ἀρχή ἀναπόδεικτος, ἤ κατά Διογ. Λαέρτ. 9, 89 «ὁ ἐξ ὑποθέσεως τρόπος συνίστατο, οἱ ὁμόσε τά πρῶτα τινων, τό πρῶτα τῶν πραγμάτων αὐτόθεν δεῖν λαμβάνειν ὡς ποστά, καί μή αἰτεῖσθαι· β) θέσις, θέμα, τό ὁποῖον χρειάζεται πλατυτέραν πραγματείαν εἰς τήν ὁμιλίαν, ἤ εἰς τήν γραφήν, ὕλη, περιοχή, ἀντικείμενον, ὁ μῦθος δραματικοῦ τινος ποιήματος, λατ. argumentum, πολλάκις παρά Λογγίν. Ed. Schaef. Διον. περί συνθ. σελ. 71. γ) τά εἰς τά σχολεῖα πρός γύμνασιν διδόμενα ρητορικά διηγήματα, ἤ γυμνάσματα· «σχολικαί ὑποθέσεις, Σχολ. Πλάτ. σελ. 163. πεπλασμένη περίστασις, λατ. quaestio ficta· Κυντιλ. 5, 10, 93. ἐνίοτε ἐν χειρόγρ. «καί» ὑπάρχουσιν, ἔχει· 3) ὑποκείμενον, ἤ πρᾶγμα, περί τοῦ ὁποίου καταγίνεται καί ἐναπασχολεῖται τις· ἀσχολία, τό περί οὗ γίνεται λόγος, πρόσωπα, ἤ ὑποκείμενον τοῦ λόγου, ὁ προκείμενος λόγος, ἡ ζήτημα, πρόβλημα, ἀμφισβήτησις· Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 6, 13. Οἰκον. 21, 1. καί Διόδωρ. Σικ. «Πολλά πρός τήν ὑπόθεσιν οἰκεῖος διαλεχθείς· 4) συνήθεια, ὁμολογία. συμφωνία, τό κατά συνήθειαν γινόμενον· 5) διδασκαλία, παραίνεσις, συμβουλή· 6) προαίρεσις, σκοπός, ἐπιχείρημα· Δημοσθέν. Φιλιπ. 4, «Ἐξέστητε τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον· καί ἐντεῦθεν ἀντί τοῦ, Ὅρος. Ἀριστ. Πολ. 6. «Τήν ὑπόθεσιν τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας» ὅπερ ἀλλαχοῦ «Πάντες τούς δημοτικούς πολιτείας ὅρον τίθεσθαι τήν ἐλευθερίαν· 7) αἰτία, ἀφορμή, πρόφασις, πρόσχημα· Πλούταρχ. «Αἰτωλῶν ὑπόθεσιν τοῦ πολέμου καί πρόφασιν διδόντων».

* Ὑποθετέος, έα, έον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποτίθημι· Τόν ὁποῖον πρέπει νά ὑποθέσῃ τις, ἤ τις πρέπει νά ὑποτεθῇ.

Ὑποθέτης, ου, ὁ (ὑποτίθημι). Ὁ ὑποθέτων, ὑποκάτω θέτων, ὑποκάτω βάλλων· 2) ὁ ἐμβάλλων τά εἰς νοῦν τινος, ὁ ὑπαγορεύων, ἁρμηνεύων, ὑποθήμων, σύμβουλος, αἴτιος, ἀρχηγός· «Ὁ τοῦ δράματος ὑποθέτης· ὅδεν

Ὑποθετικός, ή, όν. Ὁ εἰς ὑπόθεσιν, ἤ εἰς ὑποθέτην ἀνήκων, ὁ ληφθείς ὡς βάσις καί ἀρχή, ἤ κατά συνήθειαν καί συμφωνίαν· 2) ὁ συμβουλεύων· Ἐπίρ. «Ὑποθετικῶς· μέ ὑποθετικόν τρόπον, καθ' ὑπόθεσιν.

Ὑπόθετος, ὁ, ἡ ρημτκ. ἐπίθ. τοῦ ὑποτίθημι. Ὁ ὑποτεθειμένος, ὑποβεβλημένος, ὑποβολιμαῖος· «Ὑπόθετον, τόν· Suppositorium, ἰατρικόν τι βαλλόμενον ὑποκάτω τοῦ ἀφεδρῶνος.

Ὑποθέω, Μλ. ὑποθεύσομαι (θέω, ἀνώμ.). Τροτρέχω, τρέχω ὑποκάτω, ἐπί ὄχλου ἁρμάτος· «λύκειοι δίκην ὑποθεύσομαι», Πίνδ. Πύθ. 2, 155. προτρέχω· Ἀριστοφ.

Ὑποθεωρέω, ῶ (θεωρέω). Ὑποκάτωθεν θεωρῶ, βλέπω. Πλούταρχ.

* Ὑποθῆβαι, ῶν, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 505.

* Ὑποθήγω, (θήγω). Ὀλίγον τι θήγω, ἀκονῶ τροπικ. ὀλίγον, ἤ ἀνεπαισθήτως διεγείρω, ἐρεθίζω, παροξύνω.

Ὑποθήκη, ἡ (ὑποτίθημι). Ὑπόθεμα, ὑπόβλημα· 2) παραίνεσις, συμβουλή, διδασκαλία, ἁρμηνεία, Ἡρόδ. 1, 156. 211. 5, 92. 6, 52. 8, 58. καί ἀλλαχοῦ· «νομίζοντο δέ ἀπό τούς παλαιούς καί τά ποιήματα τοῦ Ἡσιόδου, καί ἄλλοι, «ὑποθῆκαις, παραινέσεις· 3) ἐνέχυρον. Δημοσθέν· «Παρέξουσι τοῖς δανείσασι τήν ὑπαίθριον ἀνέπαφον· τό ὁποῖον εἰς τό κατά Διονυσοδώρου «Ὑποκείμενον λέγει· «Ἐάν δέ μή παράσχωσιν ἐμφανῆ τά ὑποκείμενα καί ἀνέπαφα· τό δέ παρ Ἀριστοτέλ. Οἰκ. 2. «Ὑποθήκης γενομένης τῆς τοῦ ἐλαίου τιμῆς· ἤ συνήθεια «Προστείχομεν λέγει· καί προστοιχέω, ὡ· ῥῆμα ἔχει· ὅτου

Ὑποθηκιμαῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς ὑποθήκην ὤν, ἐνεχυριασμένος, δομένος εἰς ἐνέχυρον.

Ὑπόθημα, ατος, τό (ὑποτίθημι) = ὑπόθεμα.

Ὑποθημοσύνη, ης, ἡ. Ὑποθήκη, παραίνεσις, νουθεσία, διδασκαλία· εἰς τόν πληθ. ἀριθμ. Ἰλ. Ο, 412. Ὀδ. Π, 233. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 3, 7. ἐκ τοῦ

Ὑποθήμων, ονος, ὁ, ἡ (ὑποτίθημι). Ὁ συμβουλεύων, παραινῶν, νουθετῶν, σύμβουλος· ἤ καθ' Ἡσύχ. ὁ ὑποθήκας (ἤ ὑποθέσεις δραμάτων) καταγράφων.

* Ὑποθήριον, τό. Εἶδός τι ἐμπλάστρου, ἤ μύρου, Ἀλέξ. Τραλλ. 8, σελ. 504.

Ὑποθλίβω, Μλ. ψω (θλίβω). Ὑποκάτω, ὀλίγον ἤ ἐλαφρῶς θλίβω, πιέζω, ζυγλίζω.

* Ὑποθολόω (θολόω). Ὀλίγον τι θολόω, κάμνω τι θολόν.

Ὑποθόρνυμι, (θόρνυμι). Λέγεται ἐπί ὀχείας τῶν κτηνῶν· παρ Αἰλιαν. ζω. Ἱστορ. 17, 9.

Ὑποθορυβέω, ῶ. Μλ. ήσω (θορυβέω). Ὀλίγον θορυβέω, μικρόν θόρυβον, ἤ ἀρχήν θορύβου κάμνω· Θουκυδ.

* Ὑποθράσσω, ττω, Ἀττ. Μλ. άξω (θράσσω, ἀνώμ.) Ἀττ. συναίρ. τοῦ, ὑποταράσσω. Ὀλίγον θράττω, ταράττω, συγχέω, φοβέω, τρομάζω, φοβίζω, ὑποταράττω. Πλούταρχ.

Ὑποθρύπτω, (θρύπτω). Ὀλίγον τι, ἐλαφρῶς θρύπτω, συντρίβω.

Ὑποθρηνέω, (θρηνέω). Ὀλίγον θρηνῶ, ὀδύρομαι· 2) μεταβατ. ὀλίγον οἰκτείρω τινά.

Ὑποθρόνιον, τό (θρόνος). Ὑποπόδιον, θρῆνος, σκολιόθριον· Ἐτυμολογ.

Ὑποθρύπτω, συνῆθ. ὡς παθ. μέ μέσ. μέλ. ὑποθρύψομαι, – Μλ. ψαμι (θρύπτω, ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νώμ.). Ὀλίγον ὑποῤῥώπτομαι, μαλακὸς καὶ γυναικώδης εἰμαι, ἢ ὡς τοιοῦτος πράττω· »Ἀνειμένης καὶ ὑποῤῥιπτομένης ἕνια δημηγορίας« Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 1. ζ. ἀποτεκοιμημένης καὶ οἱονεὶ μεμαλακισμένης εἰς μικρὰ μέρη τῆς δημαγωγίας οὔσης· 2) κρυφίως, ἢ ὑποκεκρυμμένως ἀσελγαίνω εἴς τι· »ὑπεῤῥύφην μετώπῳ«, ἐμαλακύνθην εἰς τὸ βλέμμα της. Ἀγάθ. ἐπ. 8, 15.

Τ'ποῤῥώσκω, Μλ. ὑποῤῥοῦμαι (ῥώσκω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω ἢ ἔνδον πηδῶ, τρέχω, ὑποτρέχω. Ὀρφ.

Τ'ποῤῥυμίσμα, τό (ὑποῤῥυμίσω). Τὸ ἀνειμένον θυμιατήριον, καὶ ἡ διὰ τούτου προξενουμένη εὐωδία. Ἱπποκράτ.

Τ'ποῤῥυμίς, ίδος, ἡ (ὑποῤῥυμίσω). Στέφανος ὑποτραχήλιος, τουτέστι, στέφανος ἐξ ἀνθέων, τὸν ὁποῖον ἔθεταν περὶ τὸν τράχηλον, διὰ νὰ ὑπολαμβάνῃ διὰ τούτου ἡ ἐστεφανωμένη περισσότερον τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων. Ἀθήν. 15, σελ. 674. »Ἐκάλουν δὲ καὶ οὓς περιδέοντο τὸν τράχηλον στεφάνους, ὑποῤῥυμίδας« καὶ κατωτέρω σελ. 688. »Καὶ τοὺς στεφάνους τοὺς περιειμένους τῷ στήθει, ὑποῤῥυμίδας οἱ ποιηταὶ κεκλήκασιν« Πλούταρχ. Συμπ. 2. »Τοὺς ἀνθινοὺς (στεφάνους) ἐκ τῶν τραχήλων καθάπτοντες, ὑποῤῥυμίδας ἐκάλουν«.

Τ'ποῤῥυμίσεις, εως, ἡ. Τὸ μετὰ εὐώδους τινὸς θυμίαν, θυμίασις· ἐκ τοῦ

Τ'ποῤῥυμιάω, ῶ. Μλ. άσω (θυμιάω). Μετὰ εὐώδους τινὸς θυμιάω, εὐώδη τινὰ ἀρώματα καίω, θυμιάω, καπνίζω μετὰ θυμιαμάτων· = ὑποκαπνίζω suffire Διοσκορ. 1, 105.

Τ'ποῤῥυμίς, ίδος, ἡ = ὑποθυμίς· 2) παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 302. λέγεται οὕτως ἓν πτηνόν.

Τ'ποῤῥυρίς, ίδος, ἡ· καὶ, Τ'πόῤῥυρον, τό (θύρα). Τὸ κατώφλιον, ἀμφότερα παρὰ Βιτρουβίῳ, 4, 6, 1. ἡμαρτημ. ἀναγν. ἐνθα τὰ χειρόγραφα Hypotri αντὶ, ὑπαίθρου, ἔχουσι, ἐξ οὗ τὸ τῶν θυρῶν φῶς, Lumen ostiorum, δηλοῦται.

*Τ'πόῤῥυψις, εως, ἡ (ὑποτύπω). Ἔνασμα, ἄσκαυμα, ὑπέσκαυμα, ἡ πρᾶξις τοῦ ἀνάπτειν τὴν φωτιάν, τροπικ. παραίνησις, παρόρμησις, παροξυσμός. Πολύβ. 6, 59. 4. Τὸ δὲ, ὑπότυψις, ἐξ ἐναντίας εἶναι ἡμαρτ. γραφή.

Τ'ποῤῥωπεύω, (Ῥωπεύω). Ὀλίγον Ῥωπεύω, κολακεύω, χαϊδεύω· Ἡρόδοτ. 1, 30. »Οὐδὲν ὑποῤῥωπεύσας, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενος« Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 619.

Τ'ποῤῥωρήσσω, Μλ. ξω (Ῥωρήσσω). Κρυφίως Ῥωρήσσω, ὁπλίζω, Μλ. κρυφίως ὁπλίζομαι· »Λόχῳ δ' ὑποῤῥώρησσον« Ἰλ. Σ, 513. 2) ὀλίγον τι πίνω, μεθύω.

*Τ'ποῤῥώσσω (Ῥώσσω). Κρυφίως προσφωνῶ, φωνάζω· »τινί«, Αἰλιαν. ζ. Ἱστορ. 8, 2.

Τ'ποῤῥώχω, (ῥώχω). Ὀλίγον πήχω, ὑπηχέω, μετὰ μικροῦ ἤχου ἀπαβλύζω, Ἀναλεκτ. 1. σελ. 199. »Ὕδωρ κρήνα ὑποῤῥώχουσι«.

Τ'ποίγνυμι, καὶ, ὑποίγω, Μλ. οἴξω (οἴγνυμι, ἀνώμ.) Κρυφίως, ἢ ἡσύχως ἀνοίγω, ὀλίγον ἀνοίγω· »τὴν θύραν« Ἀριστοφάν. Θεσμοφ. 431.

Τ'ποιδαλέος, έα, έον (οἰδαλέος). Ὀλίγον οἰδαλέος, πρισμένος, φουσκωμένος· Substamidus. Ἰατρ.

Τ'ποιδαίνω, (οἰδαίνω). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτω οἰδέω, πρίσκομαι, φουσκόνω· Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. 14, 7.

*Τ'ποιδάω, καὶ, Τ'ποιδέω (οἰδάω). Ἀμεταβ. Ὀλίγον, ἢ ὑποκάτωθεν φουσκόνω.

Τ'ποικέω, ῶ, Μλ. ήσω (οἰκέω). Ὑποκάτω οἰκῶ, κατοικῶ, εἶμαι ὑποκάτω κρυμμένος· μετὰ δοτ. Ἐπιγρ.

Τ'ποικίζομαι, παθ. (οἰκίζω) = τῷ προηγμ. μετὰ αἰτιατ. Ἀνθολογ.

Τ'ποικοδομέω, ῶ (οἰκοδομέω). Ὑποκάτω οἰκοδομῶ, κτίζω, μετὰ γενικ. »τοῦ τείχους«, Λουκ. περὶ τοῦ πῶς ὀ. ἱστ. συγγρ. 3.

Τ'ποικουρέω, ῶ, Μλ. ήσω (οἰκουρέω). Μένω εἰς τὸν οἶκον· φυλάττω τὸν οἶκον, μένω κρυμμένος εἰς τὸν οἶκον· καθόλου δὲ, ὑποκάτω εἰμὶ κρύπτομαι, κεκρυμμένος εἶμαι ὑπό τινος, εἰς βάθος οἰκῶ, Μεταφορικ. »Λελησθότι μῖσος ἐπικουροῦνα· κεκρυμμένον καὶ ἐνδόμυχον· κρυφὸν μῖσος· Ὁ Πολύβιος μεταχειρίζεται τοῦτο ὡς οὕτω κατὰ μίσην διάθεσιν· 2) εἰσχωρῶ εἴς τινα, κρυφίως εὑρίσκω εἴτινάν εἰς τινα, λαμβάνω ὑπῤῥοήν, μετὰ αἰτιατ. προσ. »Καὶ νόσος ὑποκουρήσειν αὐτούς« Πλούταρχ. ἀντὶ τοῦ, εἰσχωρήσει, εἰσῆλθεν· ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. πράγμ. φέρω τι κρυφίως εἰς τὸν οἶκον, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1168. λέγεται ἔτι καὶ ἐπὶ κρυφῶν παραχοποιῶν συμβουλῶν (Intrigues) »Ἃ νῦν ὑποκουρεῖτε τοῖς ἀνδράσιν ὑμῶν διαβαλῶ· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. »Ὀλίγους ἑταίρους οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποκουρεῖν διαβάλλοντας αὐτοῦ τὴν μετριότητα· καὶ ἀλλαχοῦ· »Ὑποκουρεῖ τὴν Φιμβρίου στρατιάν, καὶ παρῴδησε κατὰ τοῦ Λευκούλλου· ἆρα, κρυφίως παρορμῶ, παροξύνω, διεγείρω τινὰ ἐπ' ἄλλον, ἐρίδας εἴς τινας κρυφίως ἐμβάλλω, ὡς τὸ παρὰ Γάλ. faire des intrigues· (βάλλω ἢ κάμνω ἀνακατώματα)· ἄλλως δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὑπέρχεσθαι· »Χρήμασιν ὑποικουρεῖν καὶ διαφθείρειν« Πλούταρχ Πομπ. 58.

Τ'ποιμώζω, Μλ. ώξομαι (οἰμώζω). Ὀλίγον, ἢ ἐλαφρὰ οἰμώζω, κλαίω, θρηνῶ· Δουκ.

Τ'ποινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Κυρίως, ὑπὸ τὸν οἶνον τεθειμένος, βαλμένος, πλήρης οἴνου· 2) ὀλίγον τι μεθυσμένος (ὅστις τὸ ἔχει ὀλίγον εἰς τὸ κέφι).

Τ'ποίομαι, παθ. ἀποθ. (οἴομαι, ἀνώμ.) = ὑπονοέω. Ἡσύχ.

Τ'ποιστός, ἡ, όν ρημ. ἐπιθ. τοῦ, ὑποφέρω. Φερητός, βαστακτός, ὑποφερτός. Ἡσύχ.

Τ'ποισχάνω, ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, ὑπέχω.

*Τ'ποίσχω, συνήθ. εἰς τὸ μέσ. ὑποίσχομαι (ἴσχω). Ὡς τὸ, ὑπέχω, κρατῶ ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν κρατῶ, δέχομαι· 2) μέσ. καὶ = ὑπισχνέομαι, μοῦ ποιητ.

Τ'ποκαθαίρω, (καθαίρω). Ὑποκάτω καθαίρω, καθαίρω τὴν κοιλίαν διά τινος καθαρτηρίου φαρμάκου· ὅθεν

Τ'ποκάθαρσις, εως, ἡ. Ἡ ὑποκάτω γινομένη τῆς κοιλίας διάθεσις καθαρτηρίου φαρμάκου κάθαρσις.

Τ'ποκαθέζομαι, Μλ. ὑποκαθεδοῦμαι, παθ. ἀποθ. (ἕζομαι, ἀνώμ.) = ὑποκάθημαι.

*Τ'ποκαθεύδω, Μλ. ὑποκαθευδήσω (εὕδω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τε κοιμῶμαι.

Τ'ποκάθημαι, Ἰων. ὑποκάτημαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἧμαι, ἀνώμ.) Κάτω κάθημαι, εἰς τινα τόπον κάθημαι, Ἡρόδοτ. 7, 27. 2) κάθημαι χωρὶς τινα ἀσχολίαν, χωρὶς ἔργον, ἀργὸς κάθημαι· 3) κρυφίως κάθημαι, κρύπτομαι, ἐφέδρευω, ἐνεδρεύω (παραμονεύω) 4) κάθημαι εἰς ἀσφαλεῖς, ὀχυροὺς τόπους, καὶ φυλάττομαι· »Χωρίοις ἰσχυροῖς ὑποκάθηνται« Διονύσ. Ἅλικ. κρατῶ, φυλάττω ἐμαυτὸν εἰς δυνατοὺς τόπους· καὶ μετὰ αἰτιατ. προσ. Ἡρόδοτ. 8, 40. »Τοὺς κατημένους τὸν βάρβαρον· ἐκάθηντο, προσμένοντες τὸν βάρβαρον, διὰ νὰ ἐπιπέσωσιν ἐπ' αὐτόν«.

*Τ'ποκαθίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ῶ (ἵζω, ἀνώμ.) Τ'ποκάτω, ἢ κρυφίως καθίζω, βάλλω εἰς ἐνέδραν. Μέσ. κάθημαι κρυφίως εἰς ἐνέδραν, λατ. subsidere.

Τ'ποκαθίημι, Μλ. ὑποκαθήσω (ἵημι, ἀνώμ.). Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ κρυφίως καθίημι, καταβιβάζω· ὁ Φωτ· ἔχει· »Ὑποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς· εἶσι παύσασθαι χαλεπαίνοντα καὶ πρότερον μὴ ἐᾶσθαι· τὸ γὰρ ἀναπεῖσαι τὰς ὀφρῦς, ὀργῆς ἐστὶ σημεῖον« »Ὑποκαθημένης τῆς ὀργῆς« Πλούταρχ. καταπραϋνομένης, κατακαθημένης, παυομένης κατ' ὀλίγον· ὑποκαθ. πώγωνος βάθος« ἀφίω ν' αὐξάνουν τὰ γένεια μακρά, καὶ ἕως κάτω.

Τ'ποκαθίστημι, Μλ. στήσω (ἵστημι). Βάλλω τινὰ εἰς τόπον ἄλλου, Ἡρωδιαν.

Τ'ποκαίω, Μ αυσω (καίω, ἀνώμ.) Βάλλω ὑποκάτω πῦρ, καὶ καίω, φλογίζω, καίω ὑποκάτω· Ἡρόδ. 4, 61. Λουκ. Φάλ. 11.

Τ'ποκακοήθης, ὁ, ἡ (κακοήθης). Ὀλίγον, ἢ κρυφὰ κακοήθης, κακότροπος, πανοῦργος.

Τ'ποκαταχέω, ποιητ. ἀντὶ, ὑποκαταχέω. Κάτωθεν καταχέω, ὑπεκχέω. Δημητρ. Φαλ. ϛ. 142.

Τ'ποκαλύπτω, (καλύπτω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον καλύπτω, σκεπάζω.

Τ'ποκάμνω, Μλ. ὑποκαμοῦμαι (κάμνω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι κάμνω, εἶμαι ἄῤῥωστος, Σχολ. Βουρβ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 412.

Τ'ποκάμπτω, Μλ. ψω (κάμπτω). Ἀμεταβ. ὑποστρέφω, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω. Στοιφ. Κυνηγ. 5, 16. »Διωκόμενοι ὑποκάμπτουσιν· τροπικ. περιφέρομαι, γυρίζω ὀλέτυρα, ἀποφεύγω· ματὰ αἰτιατ. »ὑποκάμψας καιρὸν χάριτος, Αἰσχ. Ἀγαμ. 781. 2) μεταβ. Ἰλ. Ω, 274. ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ, κάμπτω ἐπὶ τὰ κάτω τι, λυγίζω, κάμνω κυρτόν, »ὑπὸ γλωχῖν[ε] ἔκαμψαν« ἀντὶ »Ὑπέκαμψαν γλωχῖνα« ἄλλοι »Ὑπογάμπτειν« ἀναγινώσκουσιν.

Τ'ποκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος). Ὁ ὑπὸ τὸν κάπηλον ὤν, δεύτερος κάπηλος. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. 8, 11.

Τ'ποκαπνίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ῶ (καπνίζω). Ὑποκάτω καπνίζω, ὑποκαίωσεν καπνίζω· ὅθεν

Τ'ποκάπνισμα, τό. Τὸ δι' οὗ καπνίζεται τις, κάπνισμα· Ἀλέξανδρ. Τραλλ. σελ. 202. (Βασιλ. Ἐκδ.) ἔνθα καὶ »Ὑποκαπνιστὸς (τροχίσκος)« φέρεται· τροχίσκοι σφαιρίδια διὰ κάπνισμα· καὶ

Τ'ποκαπνισμός, ὁ. Τὸ καπνίζειν, ἀναφέρει ὁ Στέφανος χωρὶς παραδείγματος· ἀλλὰ τὸ παρὰ Διοσκορ. 3, 120. »Ὑποθυμιώμενα εἰς ὑποκαπνισμόν· πρέπει ὑποκαπνισμόν« νὰ λέγηται.

*Τ'ποκαπνιστός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ, ὑποκαπνίζω. Τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τις εἰς κάπνισμα.

Τ'ποκάπτω, Μλ. ψω (κάπτω). Κρυφίως κάπτω κρυφοτρώγω, κρυφοχάπτω, προαρπάζω διὰ τοῦ στόματος, πρότερον χάπτω, τρώγω. Ἀριστοτέλ. ζῳ. Ἱστορ. 9.

Τ'ποκαρδίος, ὁ, ἡ (καρδία). Ὁ ὑποκάτω τῆς καρδίας ὤν, ὁ εἰς τὴν καρδίαν πείμενος, κρυμμένος εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας.

Τ'ποκαρόω, ῶ (καρόω). Ὀλίγον τι καρόω, ζαλίζω, ἐξιππάζω, ἐκπλήττω. Διόδωρ. Σικελ. 4.

Τ'ποκάρπιος, ὁ, ἡ (καρπός, σημτ. 2). Ὁ ὑπὸ τὸν καρπὸν ὤν. Ἀριστοτέλ. 1. ἐπιστ. 13. »Ἀρτηρία ὑποκάρπιος· ἡ ὑποκάτω τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς φλέψ, ἔνθα κτυπᾷ ὁ σφυγμός.

Τ'ποκαρφῶ, (κάρφω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ξηραίνω· Νίκανδρ. Ἀλέξιφ. 80.

Τ'ποκαρῳώδης, εος, ὁ, ἡ (καρώδης). Ὀλίγον τι ζαλισμένος, ἐξιππασμένος· Ἱπποκρ.

Τ'ποκαταβαίνω, μέλ. βήσομαι, (βαίνω, ἀνώμ.). Κατ' ὀλίγον καταβαίνω, ὑπάγω κάτω, Ἡρόδ. 2, 15. Ξενοφ.

Τ'ποκαταβάλλω (βάλλω). Ὀλίγον καταβάλλω· ἄμφ.

Τ'ποκατάβασις, εως, ἡ (ὑποκαταβαίνω). Ἡ κατ' ὀλίγον κατάβασις, ἢ κατ' ὀλίγον ὀλιγόστευσις, ἐλάττωσις, συγκατάβασις, παραχώρησις. Φώτ.

Τ'ποκαταλάω, (καταλάω). Ὀλίγον στιγρίζω, τσακίζω· ἄμφ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τ᾽ποκαταλλίνω, (κλίνω). Ὑποκάτω κλίνω, βάλλω. Παῆτ. καταλλίνω ἐμαυτόν κάτω, κύπτω, σκύπτω ἕως κάτω, καταώτερω τῶν ἄλλων καταλλίνομαι, κάθομαι παρακεῖται τῶν ἄλλων εἰς τὴν τράπεζαν. Μεταφορικ. = ὑπείκω, ὑποχωρῶ. Διονύσ. ὁ Ἁλικ. συντάττει τοῦτο μετὰ δοτικ. προσώπου, καὶ γενικ. πράγματος, οἷον· «Ὑποκαταλλίνεσθαί τινι τῆς ἀξιώσεως, τῆς γνώμης, κ. τ. τ. ἐξυπακουομένου· τοῦ, ἕνεκα· στέργω, δέχομαι τὴν γνώμην τινός, κάμνω τινὸς τὸ χατῆρι, τὴν γνώμην, ἀκολουθῶ τὴν γνώμην τινός· ὅθεν·

Τ᾽ποκατάλισις, εως, ἡ. Τὸ ὑποκάτω κλίνειν, πρὸς τὸ κάτω κλίνειν. 2) ἡ εἰς τὰ κάτω, ἡ ὑποκάτω, κατωτέρω τῶν ἄλλων κατάκλισις, ὑποβολή, ὑπόκλισις, ὑποταγή, παραχώρησις, σκύψιμον, ὑπειξις· παρ᾽ Ἡλιοδ. 10, σελ. 494. ἔνθα ἐκδόσεις τινὲς ἡμαρτ. «Ὑποκατάκλησιν» ἔχουσι· κολακεία, χαμέρπεια. ἴδε ὑποπίπτω.

Τ᾽ποκαταλείπω (λείπω). Κατ᾽ ὀλίγον καταλείπω, ἀφίνω, ὑπόλοιπον ἀφίνω.

Τ᾽ποκαταμένω, (μένω, ἀνώμ.). Ὀπίσω μένω περιμένω, μένω ὀπίσω, καὶ προσμένω. ἡμαρτημ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 3, 5.

* Τ᾽ποκαταπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνώμ.). Πίπτω ὑποκάτω. Ποιητ. Σμυρν. 1, 588.

Τ᾽ποκατασκευάζω (κατασκευάζω). Ὑποκάτω ἢ κρυφίως κατασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἀποτελῶ, ἐξεργάζομαι. Δημήτρ. Φαλ. 224. ὅθεν

* Τ᾽ποκατασκευή, ἡ. Προετοιμασία, ἑτοιμασία· ἐξαιρ. κρυφή.

Τ᾽ποκατάστασις, εως, ἡ (ὑποκαθίστημι). Τὸ βάλλειν τι, ἢ τινα εἰς τὸν τόπον ἑνὸς ἄλλου. Παιδεύτ. Substitution.

Τ᾽ποκατάστατος, ὁ, ἡ, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ὑποκαθίστημι. Ὁ βαλμένος εἰς τὸν τόπον ἄλλου τινός. Παιδεύτ. Substitutus.

Τ᾽ποκαταφρονέω, ῶ (φρονέω). Ὀλίγον τι καταφρονῶ, ἢ ἀμελῶ. Ἱπποκρ.

Τ᾽ποκαταχέω, μέλ. χεύσω, (χέω, ἀνώμ.) Ἐπάνωθεν πρὸς τὰ κάτω χέω, χύνω, ἐκχέω.

* Τ᾽ποκάτειμι (εἶμι). Κρυφίως μεταβαίνω εἴς τι· ἐξαιρ. εἰς ἄλλην τινὰ πτῶσιν. Ἀνέκδ. Βεκκ. 1, σελ. 156. 9, 180. 11. παρβλ. Scaef. App. Dem. 1, σελ. 385.

* Τ᾽ποκατεσθίω, μέλ. ὑποκατέδομαι, (ἐσθίω, ἀνώμ.). Κρυφίως κατεσθίω, κατατρώγω.

* Τ᾽ποκάτημαι, Ἰων. αὐτὶ, ὑποκάθημαι, Ἡροδ.

Τ᾽ποκατηφής, ὁ, ἡ (κατηφής). Ὀλίγον τι κατηφὴς, σκυθρωπὸς, σοβαρὸς, λυπημένος.

* Τ᾽ποκατορύσσω, Ἀττ. —ττω, μέλ. ξω (ὀρύσσω). Ὑποκάτω ὀρύττω, σκάπτω ὑποκάτω.

Τ᾽ποκάτω, Ἐπίρ. τοπικὸν (ὑπό, κάτω) Ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, σημαίνον τὴν ὑπό τινος θέσιν, ἀναφερόμενον πρὸς ἄλλο τι ἐπάνωθεν τούτου ἱστάμενον. Εὐαγγ. Ἰωάν.

Τ᾽ποκάτωθεν, Ἐπίρ. Ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους πρὸς τὰ ἄνωθεν, ἀπὸ κάτω, ἢ ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Ἡρωδιαν.

Τ᾽ποκατορύχος, ὁ, ἡ (ὑποκατορύσσω). Ὑπὸ γῆν ὡς καταβολάδα βαλμένος, παραχωμένος. Θεόφραστ. αἰτ. φυτ. 5, 12.

Τ᾽πόκαυμα, τό (ὑποκαίω). Τὸ ὅ,τι οὐ ἀναπτεται τι, προσάναμμα.

Τ᾽πόκαυσις, εως, ἡ (ὑποκαίω). Τὸ καίειν, ἀνάπτειν ὑποκάτω· ἢ ὑποκάτω τινὸς γινομένη καῦσις. 2) Ἰπνὸς, φοῦρνος, κάμινος, ἢ ὑποκάτω τοῦ λίβητος γινομένη καῦσις εἰς τὰ λουτρά.

Τ᾽πόκαυστον, τό, (ὑποκαίω). Δωμάτιον τι μετὰ θόλου, τὸ ὁποῖον θερμαίνεται διὰ πυρὸς ὑποκάτω καιομένου, καθὼς π. χ. τὰ δωμάτια εἰς τὰ λουτρὰ, ἔνθα καίεται ὑποκάτω πῦρ, πυριατήριον. Δατ. vaporarium ἔτι δὲ καὶ ὁ ὑποκάτω εἰς δωμάτιον κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κατασκευασμένος φοῦρνος.

Τ᾽ποκαύστρα, ἡ (ὑποκαίω). Καμίνιον, παρεστιὰ, τὸ ἑδαφος τοῦ ἱπνοῦ, ἤτοι τοῦ φούρνου, ἔνθα ἀνάπτεται τὸ πῦρ. Fornax.

Τ᾽πόκειμαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (κεῖμαι, ἀνώμ.). Ὑποκάτω κεῖμαι, κεῖσθαι ὑποκάτω ἢ παρακάτω χρησιμεύω εἰς θεμέλιον 2) κεῖμαι ἐμπροσθεν, πρόκειμαι· Πινδαρ. Ὀλ. 1, 135. «Ἄλλος γ᾽ ὑποκείσεται· ὑποβληθήσεται, προτεθήσεται, βέλει βαλεῖ κάτω ἄθλος· ἔθεν - β) ὑπάρχω, εἶμαι παρὼν, πρόχειρος· «Τὸ ὑποκείμενον, πᾶν ὅ,τι κεῖται ἐμπροσθεν, πρόκειται, κεῖται ὑπ᾽ ὄψιν, ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν ὕλην, ὡς τὸ, ὑπόθεσις, σημτ. 2, β. ἔτι δὲ καὶ τὴν οὐσίαν· «Ὁ ὑποκείμενος χρόνος, ὁ ἐνεστὼς, παρὼν χρόνος, καιρός· «Τὰ ὑποκείμενα πράγματα, τὰ προκείμενα, τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, τὰ παρόντα. 3) πίπτω εἰς τοὺς πόδας τινός, τὸν παρακαλῶ, ὡς τὸ, ὑποπίπτειν τινί· Πλάτ. Πολ. 6, 8. — 4) Εἶμαι εἰς ἐνέχυρον, εἶμαι ἐνεχυρασμένος· εἶμαι βαλμένος εἰς ἐνέχυρον. Δημοσθεν. κατὰ Ἀφοβ. «Τὰ ὑποκείμενα τοῖς δανείσασι· τὰ ὑποτεθειμένα, τὰ ὑπόχρεα κτήματα· παρβλ. ὑποτίθημι. 5) Ὑποβάλλομαι, ὑποτίθεμαι εἰς βάσιν, εἶμαι στερεὰ ἀποκειμένου, ἐπομένου τοῦ, ἔτι· Ἡρόδ. 2, 123. εἰς συνήθειαν καὶ συμφωνίαν εἶμαι, ἢ ὡ. τοιοῦτόν τι μὲ δέχονται καὶ νομίζουσιν. Εἰς τὴν συνήθειαν λέγεται καὶ αὐτὸ τοῦ, πρόσωπον, Personne.

Τ᾽ποκείρω, (κείρω). Κάτωθεν κόπτω, ἀποκόπτω. 2) κατ᾽ ὀλίγον διακόπτω, διασπαράττω, σχίζω τὴν σάρκα· Πλούταρχ. «Τοὺς δίκην ἔσθουσι καὶ ὑποκείρουσιν αὐτούς» κατ᾽ ὀλίγον κατατρώγουσι, καὶ διαπτοῦσιν, ἢ καταπίπτουσι τὰς σάρκας αὐτῶν.

* Τ᾽ποκελεύω (κελεύω). Κάμνω τὸν κελευστὴν, ἐπέχω τόπον κελευστοῦ. Λουκιαν. Κατ. 19. 2) εἰς τὸ μέσ. κρυφίως προσάγω. ἁμφ.

* Τ᾽ποκέλλω. (ὀκέλλω). Κρυφίως, ἢ ἀσπαισθήτως ὀκέλλω, καταντῶ, φέρομαι πουθενὰ, πίπτω μέσα· «εἰς τι» Δογγίν.

Τ᾽πόκενος, ὁ, ἡ (κενός). Ὀλίγον τι κενὸς, ἄδειος, ὀλίγον τι μάταιος.

Τ᾽ποκενόω, (κενόω) Ὑποκάτωθεν κενόω, ἀδειάζω, ὑποκάτωθεν κάμνω τὴν κένωσιν. Ἱπποκράτ.

Τ᾽ποκεντέω, ῶ (κεντέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω κεντῶ 2) ὀλίγον τι κεντῶ, σουβλίζω. Δίων Κασ. καὶ Ἀππιαν. Ἰλλυρ. 20. «Ὑποκεντήτης γέφυρα» δόρατι.»

* Τ᾽ποκέρμος, ὁ, ἡ (κέρμος). Μεμιγμένος μὲ κέρμον.

* Τ᾽πόκερας, γεν. ατος, συνηρημ. ως, ὁ, ἡ, τὸ (κέρας). Ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι κέρας, κέρατος.

* Τ᾽ποκερχαλέος, ἑα, έον (κερχαλέος) καὶ

Τ᾽ποκερχναλέος, ἑα, έον (κερχναλέος). Ὀλίγον τι κερχναλέος, ὀλίγον τι βραχνός. Ἱπποκράτ.

Τ᾽ποκευθής, ὁ, ἡ. Ὑποκάτω κεκρυμμένος· ἐκ τοῦ

Τ᾽ποκεύθω, (καύθω). Ὑποκάτω, ἢ μέσα κρύπτω.

Τ᾽ποκεφάλαιον, τό (κεφαλή). Προσκεφάλαιον.

Τ᾽πόκηρος, ὁ, ἡ (κηρός). Κυρίως μεμιγμένος μὲ κηρίον, ἐπὶ μέλιτος· ὅθεν καθόλου, μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἀκάθαρτος· παρ᾽ Ἱπποκρ. Ἐπιληψ. 2. «Ὑποκηρότατον» ἀκάθαρτον, ἀστῖβ. τοῦ, ἀγνὸς· ἔνθα τὸ τῶν Μαθίκων Χειρόγραφον ὀρθότερον «Ἐπικαιρότατον» ἔχει.

* Τ᾽ποκηρύττω, Ἀττ. — ττω, μέλ. ξω, (κηρύσσω). Ἐξαιρέτως Μέσ. ὑποκηρύττομαι, Διὰ τοῦ κήρυκος κηρύττω. κάμνω γνωστὸν, δημοσιεύω. Πολυδ. 4, 94. «Ὑποκηρίξασθαι, τὸ προεικεῖν (διὰ τοῦ κήρυκος) ἡσυχίαν, ἢ ἐπαγγείλασθαί τι δημόσιον» ὁ Φώτ. «Ὑπεκηρυξάμενος, τὸ ὑπὸ τῷ κήρυκι τῶν δημοσίῳ στῆναι, καὶ ποιῆσαί τι διὰ τοῦ κήρυκος φανερόν» Αἰσχίν. Ῥήτ. «Ὑποκηρυξάμενοί τινες τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν ἐλευθέρους» ἐκήρυξαν αὐτοὺς δημοσίως ἐλευθέρους· εἰς ἀγορὰν διὰ τοῦ κήρυκος συγκαλῶ, πωλῶ. Ἐσνθ. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 349. Α.

Τ᾽ποκιθαρίζω, Μ. ἴσω (κιθαρίζω). Κιθαρίζω κ᾽ ἐγὼ κατόπι τινός, ἢ μαζῆ, ὅ ἐστὶ, συμβοηθῶ κ᾽ ἐγὼ εἰς τὸ κιθαρίζειν. «Ὑποκιθαρίζειν τινί» κιθαρίζω, παίζω τὴν κιθάραν εἰς τιμὴ τινός. Σχολ. Ὁμήρ. Ὀ. Σ. 570.

Τ᾽ποκινδυνεύω (κινδυνεύω), Ὀλίγον κινδυνεύω, εἰς κίνδυνον ἐμβαίνω. Πλούταρχ.

Τ᾽ποκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Μὲ κινδύνου τινα ἠμαγμένος, ὀλίγον κινδυνώδης. Πλάτ. Νομ. 8, 2. σελ. 830. Ε. 2) Ὁ εἰς κίνδυνον ἐμπεσὼν, ἢ ὑποκείμενος. Πολυδ. 8, 141.

Τ᾽ποκινέω, ῶ (κινέω). Κάτω, ὀλίγον τι, ἢ ῥέμα καὶ ἐλαφρῶς κινῶ, σαλεύω, κουνῶ, Ἰλ. Δ. 433. «Ζεφύρου ὑποκινήσαντος κῦμα.» -β) τροπικ. Ὀλίγον τι ἀνακατώνω, παραπτω. 2) Ὑδατέρ. ὀλίγον τι κινῶ, κουνῶ ἐμαυτὸν, κινοῦμαι, σαλεύομαι ὀλίγον. Ἡροδ. 5, 106. Ἀριστ. Βάτρ. 641. Ξενοφ. Κυν. 3, 6. καὶ, 15. «Ἐὰν περίφοβος γένηται (ὁ λαγωὸς) — ὑποκινεῖ» ταράττεται, σαλεύει ὀλίγον, -β) εἶμαι σαλευμένος, ταραγμένος τὸν νοῦν, παραφρονῶ, Πλάτ. Πολιτ. 9, σελ. 573. C. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, διεγείρω ἐρεθίζω Πλάτ. εἰς Χαρμίδ. 21.

* Τ᾽ποκίνημαι καὶ, ὑποκινέω (κίνημαι). Ἐπικ. αὐτὶ ὑποκινέω, σημτ. 2.

Τ᾽ποκενύρομαι, μέσ. ἀποθ. (κινύρομαι). Κρυφίως, ῥέμα, ὁμοῦ κινύρομαι, ᾄδω, συμφύλλω κ᾽ ἐγὼ ῥέμα, μὲ χαμηλὴν φωνὴν, Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. 9, 11.

Τ᾽ποκίρνημι, (κίρνημι). Ὀλίγον τι μιγνύω· ἁμφ.

Τ᾽πόκιρρος, ὁ, ἡ (κίρρός). Ὀλίγον τι κίρρός, κίτρινος, ὑποκίτρινος.

Τ᾽πόκιστος, εος, ἡ. Φυτόν τι φυόμενον ἐπάνω τῶν ῥιζῶν τοῦ Κίστου, οὗτινος ὁ χυλὸς εὔχρηστος εἶναι εἰς τὴν ἰατρικὴν. Διοσκορ. 128. Lasarum hypocistis, Λιν.

Τ᾽ποκλαδόν, Ἐπίρ. (ὀκλαδόν). Μὲ ὀλίγον λυγισμένα γόνατα, ὀλίγον κεκλιμένος, ὑποκεκλιμένος. Ὀππιαν. κυν. 4, 105. ἐκ τοῦ

Τ᾽ποκλάζω (ὀκλάζω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ᾽ ὀλίγον κλίνω, κύπτω, σκύπτω, πίπτω εἰς τὰ γόνατ· τροπικ. ἐπὶ ἐκλείποντος θάρρους, ἐπισβενύοντος λύχνου, κ. τ. τ. Ἀναλεκτ. 3, σελ. 79. «Λύχνος ὑποκλάζων ἤκαι μαραινόμενος.»

Τ᾽ποκλαίω, μέλ. κλαύσομαι (κλαίω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι ἢ κρυφίως κλαίω, κρυφακλαίω. Αἰσχύλ. Ἀγ. 89. ἁμφ.

Τ᾽ποκλάω, ῶ, μέλ. άσω (κλάω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω συντρίβω. 2) κρυφίως, ἢ κατ᾽ ὀλίγον κλάω, συντρίβω, τσακίζω.

Τ᾽ποκλείω, (κλεῖω, κλείω, ἀνώμ.). Πίπτω εἰς τοὺς πόδας, γουνίτω· ἐπικαλοῦμαι, προσκαλῶ εἰς βοήθειαν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 69. «Θεὸν ὑποκλίνω» δέομαι, ἱκετεύω, παρακαλῶ θεόν τινα· ἁμφ.

Τ᾽ποκλέπτω, (κλέπτω). Ὑποκάτω, κρυφίως κλέπτω, κρυφίως ἁρπάζω, μὲ κλεπτικὸν τρόπον κάμνω τι· κατὰ παῤ. διάῤ. παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ. 114. καὶ αὐτόθι Ἔρμαν. παρβλ. Boeckh. Πινδ. διάῤ. γρ. Νεμ. 9, 33. 2) κρύπτω, σκεπάζω, ὑποκρύπτω. Μουσαίος.

Τ᾽ποκλῄζω, Ἰων. ὑποκληίζω (κλῄζω). Κρυφίως φαιρόνω, κάμνω γνωστὸν, Σοφοκλ. Αἰ. 225. «Ἀγγελίαν Δαναῶν ὑποκληζομένων· φατρωσθεῖσαν ὑπὸ τῶν Δαναῶν· ὅπου ὁ Ἔρμαννος ἐλό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γως χωρίζει τὴν λέξιν. Παθητ. γίνομαι γνωστὸς ἀπό τινα· πτιθοῦμαι, πειστ.

Τ᾽ποκλινής, ές, ὁ, ἡ. Ὑποκεκλιμένος, ὑποτεταγμένος, ὁ ὑποκλίνων ἑαυτὸν εἴς τινα. Σχόλ. Αἰσχύλ. Περσ. 21. ἐκ τοῦ

Τ᾽ποκλίνω, (κλίνω). Ὑποκάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω κλίνω, σκύπτω. τροπ. ὑποτάσσω, ὑποβάλλω. Παθ. «Ὑποκλίνομαι· ὑποκλίνω ἐμαυτόν, σκύπτω, ὑποπίπτω, μετά δοτ. «σχολίνῳ ὑπεκλίνθη», Ὀδ. Ε, 463. τροπικ. ὑποτάσσομαι, ὑποχωρῶ

Τ᾽ποκλονέω, ῶ (κλονέω). Ὀλίγον τι κλονῶ, σείω, ἢ κινῶ, κουνῶ, ταράττω. Παθητ. «ὑποκλονίζεσθαί τινα, φεύγων ἀπό τινα ἀΐσσω, σπρόχνω, ἀγαιῶ· «πεύτους μὲν ὑποκλονέσσεται ἔσσω Πηλείδη Ἀχιλῆϊ», Ἰλ. Φ, 556.

Τ᾽ποκλοπέω, ῶ. μέλ. ήσω, ὡς τό, ὑποκλέπτω, Ὑποκάτω κρύπτω, ὑποκρύπτω. Παθ. ὑποκάτω τινός κρύπτομαι· «εἴ τις ἐτ᾽ ἀνδρῶν ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, Ὀδ. Χ, 383. ἐκ τοῦ

Τ᾽πόκλοπος, ὁ, ἡ (κλέπτω). Ὑποκεκρυμμένος, κρυμμένος. Βακχυλίδης παρὰ Ἡλίῳ.

Τ᾽ποκλύζω, Μ. ύσω (κλύζω). Ὑποκάτωθεν κλύζω, πλύνω, καθαρίζω Πλούταρχ. «Τὸ σῶμα ὑποκλύζειν· διὰ κλυστηρίου πλύνειν καὶ καθαρίζειν τὸ σῶμα ὑποκάτω, βάλλειν κλυστήριον· ὅθεν

Τ᾽πόκλυστις, εως, ἡ· καὶ ὑποκλυσμός, ὁ. Τὸ ὑποκάτωθεν πλύνειν, καθαρίζειν, ἐξηρ. ἡ πρᾶξις τοῦ καθαρίζειν τὸ σῶμα ὑποκάτω διὰ τοῦ κλυστηρίου. Πλούταρχ.

Τ᾽ποκλύω, (κλύω, ἀνώμ.). Κρυφίως ἀκούω, ὑπακούω. 2) ἀπό τινος ἀκούω, ἀπό τό στόμα τινός ἀκούω· «τινός. «Τπέκλυες ἐμοῖο· ἀντὶ σοῦ, ἔκλυες ὑπό ἐμοῦ· ὅ ἐστιν, ἐξ ἐμοῦ ἤκουες ἐξ ἐμοῦ. Ἀπολλών. 3, 477.

Τ᾽ποκνάω, ῶ (κνάω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως κνάω, κνήθω, ξέω, ξύω, ἀμφ.

Τ᾽ποκνίζω, μέλ. ίσω (κνίζω) Ὀλίγον τι κνίζω, ξέω, ξύω· τροπικ. κρυφίως ἐρεθίζω, προξενῶ φθόνον, ὑποψίαν, ἢ ζηλοτυπίαν εἴς τινα. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 11, 3. «Καὶ ἅπιμεν (πρὸς τὴν Θεοδότην) ὑποκνιζόμενοι· ὑπό ἔρωτος καὶ ἐπιθυμίας γαργαλιζόμενοι, ἢ μικρὸν ὑπό ζηλοτυπίας λυπούμενοι. Πλούταρχ. εἰς Σύλλ. «Δῆλος ἦν αὐτὸν ὑποκεκνισμένος· καθόλου δὲ, σίφων τις ἀεὶ ἐμπαθὴς κίνησιν· μετά αἰτιατ. Πίνδ. Πύθ. 10, 94. Παθητ. κρυφίως τινα ἐρεθισμὸν αἰσθάνομαι.

Τ᾽ποκοιλαίνω, (κοιλαίνω). Κατά μικρόν κοιλαίνω, ὀλίγον κατ᾽ ὀλίγον βαθυνῶ, κάμνω τι κοίλον, βαθυλόν. Ἱππητ. Ἀρχ. 3, 7, 6. Παθητ. κατά μικρόν κοιλαίνομαι.

Τ᾽ποκοίλιον, τό (κοιλία). Ὑπογάστριον, ἢ κάτω κοιλία. Γλωσσ. Στεφ.

Τ᾽ποκοιλίς, ίδος, ἡ· παρ᾽ Ἀραταίῳ, 3, 7. Ἡ κάτω βλαψερὶς· λέγεται ἔτι καὶ, «Τπόκοιλον», καὶ «Τπόκυλον», καὶ «Τποφθάλμιον» ἐκ τοῦ

Τ᾽πόκοιλος, ὁ, ἡ (κοῖλος). Ὀλίγον τι κοῖλος, ὑποκάτωθεν κοῖλος· καθόλου δὲ = κοῖλος. «Τὸ ὑπόκοιλον τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Τ᾽ποκολακεύω, (κολακεύω) Ὀλίγον τι κολακεύω.

Τ᾽ποκόλοβος, ὁ, ἡ (κολοβός). Ὀλίγον τι, ἢ ἐν μέρει κολοβός, κολοβωμένος.

Τ᾽ποκολοβίδιος, ὁ, ἡ. Ἡρωδιαν· καὶ

Τ᾽ποκόλπιος, καὶ ὑπόκολπος, ὁ, ἡ. Ὁ εἰς τὸν κόλπον ὤν, ἢ κείμενος, τὸν ὁποῖον φέρει τις εἰς τὸν κόλπον ἤτοι κόρρον αὐτοῦ· καὶ ἐντεῦθεν, τροπικ. α) ὁ κατὰ μέρος, ἢ ἰδιαιτέρως ἀγαπώμενος, τιμώμενος, β) ὁ εἰς τὸν μητρικὸν κόλπον κεκρυμμένος, καθόλου δέ, ὁ κατὰ μέρος ἢ ἰδιαιτέρως κεκρυμμένος. «Ἕλος ὑποκόλπιον· τὸ εἰς τὸν κόλπον, εἰς τὰ κόρφον κεκρυμμένον· οὕτω παρ᾽ αὐτῷ καὶ «Ἐγχειρίδιον ὑποκόλπιον· τὸ ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν stiletto, καὶ εἰς τὴν συνήθειαν «Λάζεσθαι λεγόμενον.

* Τ᾽ποκολυμβάω, ῶ (κολυμβάω). Ὑποκάτω κολυμβῶ, ὑποκάτω βυθοῦ.

Τ᾽πόκομμα, τό (κόπτω) = ὑπόζωμα, ἢ ἔντομή, εἰς τὰ ἔντομα ζῶα· ὄμμ.

Τ᾽ποκομπέω, ῶ (κομπέω). Ὑποκάτω, ἢ ὁμοῦ κομπέω, θορυβῶ, τύπτω, κουφονίζω. Πλούταρχ.

Τ᾽ποκομψία, ας, ὁ· = ὑποκόμψος.

Τ᾽πόκομψος, ὁ, ἡ (κομψός). Ὀλίγον τι κομψός, χαρίεις, νόστιμος, εὐπρεπής, σοφισμένος, καλλωπισμένος.

* Τ᾽ποκονάω, (κονιάω) = ὑποκονίω.

* Τ᾽ποκονίζω, (κονίζω) = ὑποκονίω, ὅθεν

Τ᾽ποκόνησις, εως, ἡ Ἡ ὑποκάτω ἀνακάτωσις τοῦ χώματος, ἀναχωμάτισις τῶν ἀμπέλων, τό δεύτερωμα αὐτῶν. Θεόφραστ. Αἰτ. φυτ. 3, 22. «Τὴν δὲ ὑποκόπτειν, τό μὲν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν ἄρχωνται περιᾴζειν οἱ βότρυες, μὴ ἐὰν ἄχρις οὗ πεπαιωθῶσιν, ὀρθῶς ἔχειν. Λέγεται ἔτι καὶ ὁ κορκοτισμός, ὅτοι τὸ μετὰ κονιορτοῦ ἄλειμμα τῶν ἀθλητῶν. Πλούταρχ. Πομπ. 53. Λατ. pulveratio· ἐκ τοῦ

Τ᾽ποκονίω, Μ ίσω (κονίω). Κονιορτίζω, κορτιακτίζω· μετά κόνεως ἤτοι κονιορτοῦ πάσσω, κατά μόν. διάθ. ἐπί ἀθλητῶν, ἀντί τοῦ, ἑτοιμάζομαι εἰς τὸν ἀγῶνα. «Οὐδὲ ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν αὐτοῦ ποιῶν καὶ ἁψυκτοῦ». Πλούταρχ. — Ἐξαιρέτως δὲ λέγεται ἐπὶ κλημάτων καὶ ἀμπέλων, ἀντὶ τοῦ, ἀναχωματίζω, ἀνακατόνω τό χῶμα αὐτῶν ὑποκάτω διὰ τῆς σκαλίδος, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «Δευτερίζω τὴν ἄμπελον ἤ τὰ κλήματα». Θεόφραστ. Αἰτ. φυτ. 3, 22. ἄρα, = ὑποσκάπτω, Λατ. pulverare. (τό ἰῶτα εἶναι καθ᾽ ὅλους τοὺς χρόνους μακρόν).

Τ᾽πόκοπος, ὁ, ἡ (κόπος). Ὀλίγον τι κοπιασμένος, κουρασμένος Ξενοφ. Κυν. 6, 25.

Τ᾽πόκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Μετά κόπρου μεμιγμένος. Ἱπποκράτ.

Τ᾽ποκόπτω, μέλ. ψω, (κόπτω). Ὑποκάτω κόπτω, Στραβ

Τ᾽ποκορίζομαι, Μ. ίσομαι· μέσ. ἀποθ (κορίζομαι). Ὁμιλῶ ὡς τὸ μικρὸν παιδίον, συμπαίζων μετ᾽ αὐτοῦ, καὶ κελακεύων αὐτό, ἐκφράζω τὰς λέξεις κατὰ τὸν τρόπον, ἢ κατὰ τὴν ἔκφρασιν αὐτοῦ, μεμοῦμαι τὴν γλωσσάν του προφέρω τὰς λέξεις κελοβωμένας κατὰ τὸν τρόπον τῶν μικρῶν παιδίων, ἐπαγωγῶς καὶ κολακευτικῶς λαλῶ. Κολακεύω τό παιδίον, καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν μετ᾽ αὐτοῦ μεταχειρίζομαι κολακευτικούς καὶ χαϊδευτικούς λόγους· ὅθεν 2) ὡς μεταβατ. ῥῆμα μετά αἰτιατ. α) ὀνομάζω μὲ κολακευτικὰ ὀνόματα, βάλλω, δίδω κολακευτικὰ ὀνόματα, οἷον, ἐπὶ ἐρωμένων, «νηπτάριον, καὶ φαΐδιον ὑποκορίζεσθαι. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1012. μὲ ὠνόμαζε κολακευτικῶς νηπτάριον (παπίτζα μου). β) εἰς ἓν κακὸν καὶ ἀχρεῖον πρᾶγμα βάλλω, δίδω καλὸν καὶ ἀραστὸν ἐπώνυμον ἢ ὄνομα, διὰ νὰ ὑποκρύψω διὰ τούτου τό ἐλάττωμα, ἢ τὴν ἀχρειότητα αὐτοῦ, καὶ νὰ τὰ εὐμορφώνω· τοιοῦτόν τι. ἀλλ᾽ εὐφήμων ὀνομάτων ὑποκρύπτειν καὶ ὑποκλέπτειν τὴν ἀτοπίαν τοῦ πράγματος, τό αἰσχρόν εὐφήμως ὀνομάζειν, «Φιλίππου φιλίαν, καὶ ξενίαν, καὶ ἑταιρίαν, καὶ τὰ τοιαῦτ᾽ ὑποκορίζόμενος, ὀνομάζων τὴν προδοσίαν τοῦ Φιλίππου μὲ τὸ εὔφημον ὄνομα τῆς φιλίας κ. τ. τ. Δημοσθ. παρὶ παραπρεσβ. 259. στλ. 424. «ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς πόρνας ἑταίρας» Πλούταρχ. ἔλεγε (ὁ Σόλων) ἀστείως τὰς πόρνας ἑταιρίδας, συντρόφους· καὶ ἀλλαχοῦ «ὡς που καὶ Πλάτων φησὶ τὸν ἐρωτικὸν κόφινα τῶν ἐρημένων ὄντα, τὸν μὲν σιμὸν καλεῖν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν, βασιλικὸν· μέλανας δὲ ἀνδρικούς· λευκοὺς δὲ θείου παῖδας· τὸ δὲ μελίχρουν, ὅλως ἔρωτος προσποίημα εἶναι, ὑποκοριζόμενον καὶ εὐκόλως φέροντας τὴν ὠχρότητα». γ) καὶ τἀναπαλιν, ἐν καλόν, ἀνάρεστον πρᾶγμα διά τινος κακοῦ ὀνόματος σμικρύνω, περιφρονῶ, ἐνειδίζω, ἀποφαυλίζω, καὶ ἀχρειώ αὐτοῦ τό καλόν. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 26. «Οἱ δὲ μισοῦντες ὑποκορίζεσθαι ὀνομάζουσί με Ηακίστην. δ) ὁ Φιλόστρατ Σοφ. 2, 10, 2. μετεχειρίζεται τοῦτο ἀντὶ τοῦ, μεμοῦμαι. «Τποκορίζομένος τοὺς μὲν τὸ ψεῦγμα, τοὺς δὲ σὲ βάδυπαν ὅ ἐστιν, ὀστέϊνος μιμούμενος. Ὁ δὲ Ἀθήναι. Ἐπίκτ. 4, 1, 166. συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ σκώπτειν. παρβλ. ὑποκουρίζομαι· ὅθεν

Τ᾽ποκόρισμα, τό· καὶ, ὑποκορισμός, ὁ. Τό κολακευτικόν καὶ χαϊδευτικόν καὶ γλυκύ ὄνειμα, δι᾽ οὗ ἐπιαλύπτεται καὶ ὑπερύπτεται ἓν ἄλλο ἀχρεῖον, κολακεία, χαΐδευμα, τό κατ᾽ εὐημίαν διδόμενον ὄνομα εἰς ἀχρεῖόν τι πρᾶγμα, διὰ νὰ σμικρυνθῇ διὰ τούτου καὶ ὑποκρυβῇ ἡ ἀχρειότης του, καθώς ὁ Πλάτων τὴν σεισάχθειαν, τὴν ὁποίαν εἰσήγαγεν ὁ Σόλων, (παρὰ τοῖς Ῥωμ. fabulae novae) «ὑποκόρισμα χρεῶν ἀποκοπῆς», ὀνομάζει, ἐν χαϊδευτικὸν καὶ εὐμόρφων ὄνειμα τῆς χρεωκοπίας. «Τοῦτο τὸ ὑποκόρισμα τῆ ἁμαρτίᾳ προβαλλόμενοι». Δημοσθ. τό κατ᾽ εὐφημισμὸν τίμιον λεγόμενον, ἂν καὶ ἀχρεῖον καὶ κακὸν κατὰ τὴν φύσιν. Ἀλεξῆς παρ᾽ Ἀθην. 10, σελ. 421. «Καλοῦσι δ᾽ αὐτὸν πάντες οἱ νεώτεροι παρίσιτον ὑποκόρισμα καὶ 11, σελ. 463. «Τὸ καλούμενον ζῆν τοῦτο διατριβῆς χάριν, ὄνομ᾽ ἐστὶν ὑποκόρισμα τῆς ἀνθρωπίνης μοίρας». Παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Γαλβ. = τῷ, παρακάλυμμα· «εἰδώς ψυχῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ὀργὴν αὐτῷ διδομένην».

Τ᾽ποκορισμός, ὁ· = ὑποκόρισμα. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. 3, 2. «ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμός, ὃς ἐλάττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν· — ἀντὶ μὲν χρυσίου χρυσιδάριον (λέγειν)· ἀντὶ δ᾽ ἱματίου ἱματιδάριον, ἀντὶ δὲ λοιδορίας λοιδορηματίον».

Τ᾽ποκοριστικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. = κῶς (ὑποκορίζομαι). Μετά ὑποκορισμοῦ, μὲ ὑποκορισμόν, χαϊδευτικός, ὁ ἀνήκων εἰς ὑποκόρισμα ὁ ἐπιτήδειος νὰ μεταχειρίζεται γλυκεῖς χαϊδευτικούς λόγους, καὶ νὰ σκέπασῃ, νὰ ὑποκρύψῃ δι᾽ αὐτῶν τὸ κακόν, τὴν ἀχρειότητα πραγμάτος τινος. 3) παρὰ Γραμματικ. «ὑποκοριστικὸν ὄνομα· τὸ σμικρύνον τὴν δύναμιν καὶ τὸν τρηχὺν σχηματισμόν αὐτοῦ, κολακευτικόν, χαϊδευτικόν· οἷον, Σωκρατίδιον, Φιλιππίδιον κ. τ. τ.

Τ᾽ποκουρίζομαι, Ἰων. ἀντὶ, ὑποκορίζομαι, μέσ. ἀποθ. 2) παρὰ Πινδάρ. Πύθ. 3, 30. «Ἀλλικες οἷα παρθένοι φιλέοιτιν ἑταίραις ἐσπερίοις ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαίς». ἐνθα σημαίνει τοὺς ὕμνους τῶν παρθένων καὶ κορατίων εἰς τὸν γάμον τῆς φιλινάδας των, οἱ ὕμνων, τραγῳδίων κολακεύω, χαϊδεύω, ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Κουριζομένοις, ὑμεναιομένοις».

Τ᾽ποκουφίζω, μέλ Ἀττ. ῶ (κουφίζω). Ὀλίγον τι κουφίζω, ἐλαφρύνω. Γλωσσ. Στεφ.

Τ᾽πόκουφος, ὁ, ἡ (κοῦφος). Ὀλίγον τι κοῦφος, ἐλαφρός.

* Τ᾽ποκρατήριον, τό, ἴδε, ὑποκρητήριον.

Τ᾽ποκράζω, (κράζω). Ὀλίγον τι ἢ ἐξ ἀναπτίσεως κράζω· ἄμφ.

Τ᾽ποκρέκω, (κρέκω). Ὀλίγον τι, ἢ πρέμα ἠχῶ, λέγεται ἐπί μουσικῶν ὀργάνων, ὅταν ἐλαφρῶς πως κρούῃ τις τὴν χορδὴν αὐτῶν· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, ὑπηχέω, συνηχέω, «Ὁ δὲ κόλαξ ἀφ᾽ ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ ἡδὺ καὶ τὸ πρὸς χάριν εἰωθὼς ὑποκρέκειν». Πλούταρχ. 2) μεταφορ. συμφωνῶ, ἀντιστοιχῶ εἴς τι, μετά δοτ. «Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαισι ὑποκρέκειν. Πίνδαρ. Ὀλ. 9, 59. 3) κυρίως δὲ σημαίνει τό, ὑποκρούω, παρά τό ῥεμπίζω ὑπηχεῖν εἰς τὸ ἀρμόζειν τὴν κιθάραν. Παρὰ Λουκ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ειαν. Θεαλ. ἑταιρ. 15. »Τπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων· ὁ Σχολ. ἁρμην. διὰ τοῦ, τὰς χορδὰς διεψηλάφων ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἁρμονίαν.

*Τπορρεμάννυμι, Κρεμῶ, ἐπί τι κρεμῶ· εἰς τὸν ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ 284, ἡμαρτμ. ἀναγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπικρεμάννυμι.

Τπόκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὀλίγον τι κρημνώδης, κατηφορικός.

Τπορρήνη, ἡ (κρήνη). Μικροτέρα ἢ κατωτέρα κρήνη. πρακτικὴ, παραβρύσις. Εὐνάπ. εἰς Ἰάμβλ.

Τπόκρηνος, ὁ, ἡ (κάρηνον). Ὁ ὑποκάτω τῆς κεφαλῆς ὤν, ἀντὶ τοῦ, ὑποκάρηνος· παρὰ Σουίδ. »Θῆκε δὲ λάϊνον πελιρὸν ὑποκρηνον.

Τπορρητηρίδιον, τό, Ἡ τοῦ κρατῆρος ἔδρα, ἡ βάσις τοῦ ποτηρίου. Ἡρόδοτ. 1, 25. ἐνθα πρότερον »Ἐπικρητηρίδιονα ἔκειτο. Ἰωνικ. ἀντὶ, ταῦ ἀκρήτ. ὑποκρατηρίδιον. Παρ Εὐσεβ. 1, 3. κατα Μαρκ. φέρεται »ὑποκρατηριονα ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ἀντὶ τοῦ ὁποίον ἦταν εἰς χρῆσιν τὸ, ὑποστάτης.

*Τπορρητήριον, τό, Ἰων. ἀντὶ, ὑποκρατήριον, =τῷπροηγμ. Boechh Inscri. Graec. 1, pag. 20. Osann auctae lex. pag. 161.

*Τπορρίζω, (κρίζω). Ὀλίγον τι κρίζω, ἐκπέμπω μικράν τινα καὶ ὀξεῖαν κραυγήν. Αἰλιαν. ζ. Ἱστ. 6, 19.

Τπορρίνομαι, συνήθ. μέσ. ἀποθ. ἀόρ. ὑπεκρινάμην, μόνον παρὰ Κτησ. Πέρσ. 41, φαίνεται διὰ τὴν παθ. μετοχ. τοῦ ἀορ. »ὑποκρισείς, ὡς παθητ. ἀποθ. (κρίνω) Ἀποκρίνεμαι· »ὡς τοὺς ὑποκρινομένους, Ὀδ. Β, 407. »ὦ δὲ χ' ὑποκρίναιτο Σοσπόροιο, Μ, 238. »σεῖ δ' ὡάε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, Ὀδ. Β, 111. Ο, 170. καὶ »τινί τιν, Ἡροδ. 1, 78. 91. καὶ ἀλλαχοῦ· παρ' Ἡροδ. 1, 78. 91. καὶ ἐπὶ τῆς ἀποκρίσεως τοῦ μαντείου. 2) ἑρμηνεύω, λύω ἀπορόν τι. Ὀδυσσ. Τ, 555. »Τποκρίνασθαι ὄνειρον· καὶ Ο, 170. »Τῶρας ὑποκρίναιτον· ἑρμην. διὰ τοῦ, δηλοῖ, σημαίνει· πιθανῶς κατα πρῶτον ἐλέχθη ἐπὶ τῆς ἀποκρίσεως τῶν λυόντων καὶ ἐξηγούντων τὰ ὀνείρατα, ὁ ἐστὶν ἐπὶ τῆς σημαντικῆς ἀποκρίσεως τῶν ὀνειροκριτῶν, ὡς καὶ Ὀν. Κ, 150. »Ἐκρίνατ' ὀνείρους. 3) εἰς τοὺς Ἀττ. συνήθ. δέχομαι, παριστάνω, παραστήνω· »πρόσωπον, σχῆμα. δέχομαι, λαμβάνω τὸ προσωπεῖον, τὸ σχῆμα ἢ τὸ πρόσωπόν τινος, ἐπιφέρω, ἢ προσποιοῦμαι τὸ πρόσωπόν τινος, καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ ὑποκριτῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν εἰς τὰ θέατρα παιζόντων, ἀντὶ τοῦ, παραστήνω, παίζω εἰς τὸ θέατρον, εἶμαι ὑποκριτὴς εἰς τὸ θέατρον· »ὑποκρίνεσθαι Προμηθέα, Ὀδυσσέα, Αἴαντα, τ. τ. α. »Τραγῳδίαν, Κωμῳδίαν ὑποκρίνεσθαι· παραστήνειν, σκίζειν. »Ἐπεριῴδησαν τραγῳδοί. Ἀθήν. 12. σελ. 539. ἀντὶ τοῦ, ἐπαιξαν, παρέστησαν τραγῳδίαν. β) καταχρηστ. ἐμεταχειρίζοντο τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῆς θεατρικῆς ἀπαγγελίας τῶν μετὰ ταῦτα Ταφιωδῶν καὶ Ῥητόρων, Οὐλπ. Προλεγ. μαρ. XCVI. Ἰδε. Ἀχ. Τατ. σελ. 630. 4) καθόλου δέ, προσποιοῦμαι ξένην τινὰ φωνὴν, προφορὰν, διαλεκτον ἢ ξένα σχήματα κ. τ. τ. δέχομαι καὶ μιμοῦμαι αὐτά. Σημείωσ. ἔτι, καὶ τὸ, ψευδῶς προσποιοῦμαί τι, μετὰ προσποιήσεως καὶ σχηματισμοῦ κάμνω τι, παριστήνω· δηλαδὴ τὸν ἔντιμον μου ὡς φίλον, ἢ ὡς ἐνάρετον, χωρὶς νὰ εἶμαι τοιοῦτος. (Ἡ συνέχεια τῶν σημασιῶν τούτων μὲ τὰς τοῦ πρωτοτύπου σαφηνίζεται ἐκ ταύτου, ὅτι τὸ, κρίνεσθαι, σημαίνει ὄχι μόνον τὸ κρίζειν καὶ φιλονικεῖν μετά τινος, καὶ διακρίνειν καὶ τελειόνειν τοῦτο διὰ μάχης καὶ ἀγῶνος, ὡς· »πρινόμεθ' Ἀρηϊ, Ἰλ. Β, 385. Σ, 209. Ὀδ. Π, 269. ἀλλὰ καὶ τὸ διὰ λόγων ἀμφιτβητεῖν. ἐξαιρ. ἐπὶ δικαστικῶν, ἤτις ἐξομαλίζεται, διαλύεται διὰ λογομαχίας, ὁμιλίας, καὶ ἀποκρίσεως, ἄθεν, »ὑποκρίνεσθαι, δι' ἀποκρίσεως κρίνω, διακρίζω, ἀποφαίζω, Ἡροδ. 1, 2. κ. τ. λ.) ὄθεν

Τπορρητὶς, ἡ· σπανιώτερ. σχηματισμὸς τοῦ, ὑποκρισις, σημ. 2.

Τπόκρισις, εως, ἡ (ὑποκρίνομαι). Ἀπόκρισις, καὶ ἡ τοῦ μαντείου, Ἡροδ. 1, 90. 116. 9, 9. 2) τὸ ὑποκρίνεσθαι, ἡ τοῦ ὑποκριτοῦ εἰς τὸ θέατρον προσποίησις καὶ παράστασις, ἢ κατ' Εὐστάθ »διάθεσις πιθανὴ φωνῆς καὶ σχήματος, πρέπουσα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ ἢ πράγματι. Ἡ τοῦ ῥήτορος ῥητόρευσις, ἀπαγγελία, ἑρμηνεία, ἐκφραστις. Declamation. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 11. »Οὕτως ὠσ-ε μεγα πρὸς πίστιν εἶναι τὸν τόνον καὶ τὴν ὑπόκρισιν τῶν λεγόντων. Καὶ ἡ εἰς τὸ ἀναγινώσκειν ἄσκησις καὶ προφορά. Πολυβ. 10, 47. 3) τὸ ἐπίπλαστον ἔργον, ἢ ἡ προσποίησις τοῦ σχήματος, τὸ ἄλλος δηλαδὴ εἶναι, καὶ ἄλλος φαίνεσθαι θέλειν, ἢ ψευδὴς καὶ προπεποιημένη παράστασις προσώπου τινὸς ἢ ἀρετῆς, (ψευδοευλάβεια). Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, εἰρωνεία, ὑπουλότης, δόλος.

Τπορρίτης, ἡρος, ὁ· σπανιώτερ. σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, ὑποκριτὴς. Ἀθήν. 13. σελ. 568.

Τποκριτὴς, οῦ, ὁ (ὑποκρίνομαι). Ὁ δίδων ἀπόκρισιν, ὁ ἀποκρινόμενος. 2) ὁ ὑποκρινόμενος, ἤτοι προπποιούμενος πρόσωπόν τινος, καὶ παίζων εἰς τὸ θέατρον Acteur. ἢ κατ' Ἡσύχ. ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν χορόν. Ἀριστοφ. Σφ. 1270. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 2, 9. καὶ Πλούταρχ. »Δραμάτων ὑποκριταὶ. 3) ὁ κάμνων ψευδῆ προσποίησιν τοῦ ἑαυτοῦ του πρὸς ἀπάτην. Εὐαγγελ. 4) μάντις, ἑρμηνεὺς τῶν ὀνείρων, ὀνειροκρίτης. Λουκιαν. »Ὀνείρων ὑποκριτὴς· ὄθεν

Τποκριτικὸς, ἡ, ὸν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἀνήκων ἢ κλίσιν ἔχων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ὑποκριτὴν ἢ ὑποκριτικὴν, ἐξασκουμ. τοῦ, τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ νὰ μετέρχεταί τις τὸν ὑποκριτὴν. Διογ. Λαέρτ. 3, 101. 2) ὁ εἰς ὑπόκρισιν, προσποίησιν ἀνήκων, ἔχων γύμνασιν εἰς αὐτὴν. »Δέξις ὑποκριτικὴ, γυμνασμένη, ἐπιτηδευμένη εἰς ὑπόκρισιν. Δημήτρ. Φαλ.

Τποκρούω, (κρούω). Ὑποκάτωθεν, ἢ σιγανὰ κρούω, κτυπῶ, ὄθεν καὶ ὡς τὸ, ὑποκρέκω, ἐλαφρῶς, σιγανὰ κρούω, κτυπῶ, κουνῶ, κινῶ τὰς χορδὰς, ἐπὶ μουσικῶν ἐργάνων. 2) τροπικ. ἀντιλέγω, ἀνταποκρίνομαι, λόγους ἀντιβάλλω, ἐναντιόνομαι, ἀνθίσταμαι, »τινὶ Πλάτ. καὶ Ἀριστοφ. καὶ μετὰ Αἰτιατ. Πολύβ 17, 4. »Ὑποκρούων μεταξὺ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· διακόπτεις, ἤτοι ἀντικόπτεις καὶ διαφθείρεις τὸν λόγον μου. β) συναπαντῶ, προφθάνω, Λογγ. 40. γ) παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 256, 618. ἐπὶ ἀσελγοῦς ἐνεύσεως, ὡς τὸ, κρούω, καὶ κινέω, ἐπὶ συουσίας.

Τποκρύπτω, μέλ. ψω (κρύπτω, ἀνωμ.). Ὑποκάτω κρύπτω· »ἢ δέ τε πᾶσα (ναῦς) ἔχῃ ὑπερύφθην, ὅλοι τὸ πλοῖον ἐκρύφθη ὑποκάτω εἰς τὸν ἔφορον τῆς θαλάσσης, Ὀν. Ο, 626. Ξενοφ. »ὑποκρύπτειν τὸν πλοῦτον, τὰ χρήματα. Μέσ. »ὑποκρύπτομαι· κρύπτω ἑμαυτόν, ἢ τὰ πράγματά μου »ὑποκρύπτομαί τινα· κρύπτομαι ἀπό τινος· καθόλου δέ, ἀποκρύπτω, ἀποσωπῶ, κρατῶ τι κρυφὰ, ἢ μυστικόν. Αἰσχίν. Ῥήτ.

*Τποκρυφα, Ἐπίρ. Κρυφὰ, κρυφίως, μυστικῶς.

Τπόκρυψις, εως, ἡ (ὑποκρύπτω). Τὸ ὑποκρύπτειν, ἀποσιωπᾶν.

Τποκρώζω, μέλ. ξω (κρώζω). Ἀπ' ἐναντίας κρώζω, ἀντιβοῶ. Λουκιαν. νεκρ. διάλ. 6, 3.

Τποκτείνω, μέλ. κτενῶ, (κτείνω, ἀνωμ.). Κρυφίως, διὰ προδοσίας, δολίως φονεύω.

*Τποκυάνεος, ὁ, ἡ (κυάνεος). Ὀλίγον τι κυανοῦς, γαλάζιος.

*Τποκύκλιος, ὁ, ἡ, = τῷ πρόσθ.

Τποκυβερνάω, ὦ (κυβερνάω). Κυβερνῶ, διευθύνω τὴν ναῦν, ἀφ' ἑστίας τὸ τιμόνι τοῦ κυβερνήτου. »Τῆς νεὼς ὑποκυβερνᾶν.

Τποκυθής, έος, ὁ, ἡ. Ὑποβρύχιος, δίῦγρος, ὑποβρεγμένος, ὑγρός. Ἡσύχ. καὶ Ἀρποκρατ. ὅτινες ἐπιφέρει καὶ ἐξ Εὐφορίωνος. »Οἶον τ' εἰαμενῆς ὑποκύθεσκε.

Τπόκυκλον, τό. Μέρος τι τοῦ δίφρου, τοῦ σαμνίου, ἄλλως, ὑπόστημα, ὑπόστατον, καὶ βάσις, λεγόμενον· διάφ. ἀναγν. Ἰλ. Σ. 375. »ὑπόκυκλα, τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ὑποτιθεμένους τῷ πυθμένι τῶν τριπόδων. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ.

Τπόκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὀλίγον τι στρογγύλος, ἢ πρὸς τὰ κάτω στρογγύλος, κυκλοειδὴς »τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὑπαστεῶν, Ὀδ. Δ, 131. 2) ἔχων ὑποκάτω τροχούς, ὑπότροχος.

*Τπόκυκλον, τό, ίδος, ὑποκύκλιον.

Τποκυμαίνω, (κυμαίνω). Ὑποκάτω κυμαίνω, κάτω κυματίζω, ὀλίγον ἢ ἥρεμα κυματίζω, ἠσύχως κινοῦμαι· ἐλαφρῶς κτυπῶ τὰ κύματα, κυματωδῶς κινοῦμαι· οἷον, ἐπὶ τῆς τριχόϊονσι κινήσεως τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν.

*Τποκυματίζω, (κυματίζω). Εἰς ἡσυχον, κυματώδη κίνησιν φέρω, ἥρεμα κινῶ· »τό ῥόδιον τοῦτο ὑποκυματίζουσι πηγαίῳ, Φιλόστρ. Εἰκόν. 2, 17.

*Τποκύπτομαι, Μέσ. ίδε, ὑποκύπτω.

Τποκύπτω, Μ. ψω (κύπτω). Κύπτω πρὸς τὰ κάτω, σκύπτω ὀλίγον, ὑποκλίνω τὸν αὐχένα ὡς ὁ ἱκέτης. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 555. »Ἱκετεύουσιν ὑποκύπτοντες· ἐξαιρ. σκύπτω διὰ νὰ ἴδω ὑπὸ ζυγόν, ὑποβάλλω ἑαυτὸν ὑπὸ τὸν ζυγὸν, ὑποστάσταμαι ντοῦλι, »Μῆδοι ὑπέκυψαν Πέρσῃσι· ὑπετάγησαν, ὑπέκλιναν τὸν αὐχένα εἰς τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν. Ἡροδ. 1, 130. παρβλ. 6, 25. 109. Ἰδε. Ἀχ. Τατ. σελ. 961. ἔτι, εἶμαι ὑποκείμενος. Αἰτωλ. Μύθ. 234. »Κύπτει τοῖς ἀνδράσιος ὑποκύπτοντες· ὑποτασσόμενοι. 2) μεταβατ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 956. »ὑπέκυπτε τὰν τύλαν· σκύφον ὀλίγον τὴν τύλην, διὰ νὰ ἐπιδέσω τὸ φόρτωμα.

Τποκυρόω, ὦ· παρὰ Διον. Ἁλικ. 2, 22. ἐμφίβ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ἐπικυρόω.

Τπόκυρτος, ὁ, ἡ (κυρτός). Ὀλίγον τι κοίλα ἔξω κυρτός, καμπύλος, ὀλίγον καμπεύρης· ὄθεν

Τποκυρτόω, ὦ (κυρτόω). Ὀλίγον τι κυρτόνω, λυγίζω, κάμνω κυρτόν, καμπύλον. Γλωσσ.

Τπόκυφος, ὁ, ἡ (κυφός) = ὑπόκυρτος.

Τποκυφώνιον, τό, (κύφων). Μέρος τοῦ ζυγοῦ, τῆς ζυγαριᾶς. Πολυδ.

Τποκύω, (κύω, ἀνωμ.). Ἐγγαστρόνω, ἐπὶ ἀνδρός, ἀλλὰ κατ' ἐνεργ. τύπον δυσκόλως συχνοτ. Μέσ. ὑποκύομαι, ἐπὶ γυναικός, ἐγγαστρόομαι, ὄθεν ὑποκυσσάμενος, ἢ ὑπὸ ἀνδρὸς ἐγγαστρωθείσα, καὶ ἔγκυος, Ἰλ. Ζ, 26. Ὀδ. Δ, 254. Ἡσιόδ. Θεογ. 308. καὶ ἐπὶ ζώων, ἔγκυος, ἐγκύμων, κυοφόρος, Ἰλ. Τ, 225. πρέπει δὲ νὰ γραφῇ κατὰ τὸν Ἐρμάνου »ὑποκυσαμένη, τὸ ὁποῖον ἤδη ἠκολούθησεν ὁ Διδόρειος εἰς τὸν Ὅμ. ἔδα, κύω.

Τποκῶλιον, τό (κῶλον). Τὸ ὀπίσθιον σκέλος, τὸ κωλομέριον, τὸ κόκκαλον τοῦ μηρίου. Ξενοφ. Κυν. 4, 1. 5, 10.

Τποκωμῳδέω, ὦ (κωμῳδέω). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως κωμῳδῶ, σκώπτω, περιπαίζω, κάμνω γελοῖον, κρυφίως διασύρω, διακερτομῶ, Λουκιαν.

Τπόκωφος, ὁ, ἡ (κωφός). Ὀλίγον τι ἀμβλύς κωφός, ὅς τις δὲν ἀκούει καλὰ, ἐπὶ δὲ καὶ ὅς τις ὀλίγον λαλεῖ, ἐμιλεῖ. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 334.

Τπολαΐς, ίδος, ἡ. Εἶδος ἐρνεοῦ· ἔτι δὲ καὶ, ὑπολαῖς, ὑπολάϊς, ὑπλωΐς, ἀπολαΐς, καὶ ἐπιλαΐς, γραπτ. Θεοφράστ. Αἰτ. φυτ. 2, 26. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ὑπολαΐς, καὶ ὑπολάϊα· τὰ πρέτεν ἑρμην. διὰ τοῦ, ἐρεις τις τῶν σκληροφύλλων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γων· τὸ δεύτερον διὰ τοῦ, εἶδος ὄρνιθος, ἢ λαῖς· εἶναι δὲ κυρίως τὸ τοῦ Λιν. Motacilla Curruca. Γαλλ. fauvette.

Τ'πολᾰλέω, ῶ (λαλέω). Κρυφίως λαλῶ, φλυαρίζω· κρυφολαλῶ, κρυφομιλῶ. Ἡσύχ.

Τ'πολαμβάνω, Μ. λήψομαι (λαμβάνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν λαμβάνω, πέριω ἐπάνω μου, δέχομαι, ὑποδέχομαι, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνομαι, ἀνέχω, ἀναβαστάζω, λαμβάνω ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους μου. Ἡρόδοτ. 1, 24. «Τὸν δὲ δελφίνα λέγουσι ὑπολαβόντα (τὸν Ἀρίονα) ἐξενεῖκαι ἐς Ταίναρον· πίσυνα, ἐπικαλίζομαι· ἔξαιρ. 2) φιλικῶς δέχομαι, εἰς φυλακὴν καὶ ὑπεράσπισιν λαμβάνω, πέριω εἰς τὴν προστασίαν μου. β) μυθολ. τὸν λόγον, δέχομαι καλῶς τὸν λόγον, δέχομαι τὴν συμβουλὴν, ἢ τὴν πρότασίν τινος. Ἡρόδ. 1, 202. 3, 146. Πέριω ἐπάνω μου τὸν λόγον, δέχομαι τὸν λόγον ἔνθα τελειόνει τις αὐτόν, καὶ τὸν ἐξακολουθῶ. Ἡρόδ. 7, 101. ἀλλὰ καί, πέριω τοῦ λόγου καὶ ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, εἰταποκρίνομαι, ἐκ διαδοχῆς ἀποκρίνομαι, φθέγγομαι πρὸ τοῦ νὰ λάβωσι τέλος τὰ προλαλούμενα· πολλάκις καὶ χωρὶς τοῦ, «τὸν λόγον», τὸ ὁποῖον κατ' ἐξοχὴν ἐλλείπει πάντοτε παρὰ Ξενοφ. εἶον, Κυρουπ. 2, 2, 1. καὶ, 5, 5, 11. «Κῦρε ὑπολαβὼν εἶπεν· ἔτι δὲ καὶ, ἀνίστασαι, ἀναντεῖνομαι διὰ λόγων, ἀντιστέκομαι· πολλάκις δὲ καὶτοι καὶ τὸ, «μεταξύ· λαμβάνω τινὸς τὸν λόγον εἰς τὸ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, τοῦ διακόπτω τὸν λόγον, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ τελειώσῃ τὴν ὁμιλίαν του. γ) ἐκ τῆς σημασίας τοῦ, δέχομαι, πρικνάτει ἡ τοῦ, δοξάζω, ἡγοῦμαι, οἶμαι, ποστεύω, νομίζω, ὑποτεύω, εἰκάζω, ὑποπτεύω, στοχάζομαι. Ξενοφ. Ἀπομ. 1, 6, 4. «Δοκεῖς μοι ὑπειληφέναι ἀνιαρῶς ζῆν· αὐτὶ τοῦ ὁποίου ὁ Πολύβιος, καὶ οἱ τούτου σύγχρονοι, μετεχειρίσαντο τὸ, διαλαμβάνω. Δίτχν. δὲ ὁ Ῥήτ. λέγ. 1, 15. προσθέτει καὶ τὸ, διανοίᾳ· εἶον «Τοιοῦτόν τι τῇ διανοίᾳ ὑπολάβετε. δ) κρατῶ, ἐμποδίζω, κρατῶ ὀπίσω. «Ὑπολαμβάνειν ἵππους. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 15. ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὁ Πολυδ. καὶ «ἀναλαμβάνω εἶπεν· ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν 3, 5. ἐκτρέπει τὸ, ὑπολομβάνω, ἀπὸ τοῦ, ἀναλαμβάνω· ἐξ ὧν τὸ μὲν σημαίνει τὸ, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, βαστῶ, ὅ ἐστι, κατέχω· τὸ δὲ, μικρὸν τι ἐμποδίζω, μισοεμποδίζω, ὀλίγον, ἐρρμάτι βιστῶ, σμικρύνω τὸν δρόμον τοῦ ἵππου, ὅ ἐστιν, ἡρεμίζω. ε) πιάνω, κρυφίως ἁρπάζω, πέρνω, ὑφαιρῶ, ὑφαρπάζω, ἀποστερῶ, φέρω, ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν. Θουκυδ. 1, 121. «τοὺς ξένους ναύτας πλέοντι μισθῷ ὑπολαβεῖν. ζ) ἀναλαμβάνω, δέχομαι ὀπίσω, προσδέχομαι, ἀναπαύομαι. «Ὑπολαβὼν τοὺς φεύγοντας. Ξενοφ. «Δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτούς. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 5, 13. ὑπεδέχετο, διεδέχετο, κατελάμβανεν· καὶ ἐπὶ συμβαμάτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸν χρόνον διαδέχεται ἀμέσως τὸ ἓν τὸ ἄλλο, ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ ταῦτα, μετὰ αἴτιαν. Ἡρόδ. 4, 179. 6, 75. 7, 170. 8, 118. καὶ χωρὶς τὴν αἰτ. Ἡρόδ. 6, 27. «Ναυμαχία ὑπολαβοῦσα· ἀκολουθήσασα· οὕτω καὶ παρὰ Φίλ. «Ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης ἄνεμος· ἠκολούθησε, μετέπεσε ἄρχισεν, ἐφύσησεν, ἐπῆρεν ἄνεμος. «Τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. Θουκυδ. αὐτὶ τοῦ, ὑφαρπάσαι, ἁρπάσαι ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰς χεῖρας, πιάσαι. η) βοηθῶ, ὠφελῶ· μὲ εὐπορεῖ τοὺς ἀνδρεῖς ὑπολαμβάνουσιν. Στράβ. Μάρ. Γ, σελ. 32. ἐκδ. Κοραῆ. Εἰς Ἄπομ. 4, 4, 17. «τὰς δ' ἄντις εὐαρτεστήσας ὑπελάβει χάριν ποιεῖσθαι· αὐτὶ τοῦ, ἐλπίζειν, διάρρειν. Σημαίνει ἔτι καὶ τὸ, ἐπιλαμβάνω, ἐπιχειρῶ.

Τ'πολαμπάς, άδος, ἡ. Εἶδος ῥιπίου ἢτοι παραθυρίου. Ἀθήν. 12, σελ. 536. «Κατεῖδε διὰ τενων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους ἐριστοποιουμένους· δύνατα ὅμως ν' ἀναγνωσθῇ. «Διὰ τῶν ὑπὸ λαμπάδωνα· ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡμαρτημένον καὶ ἐλλειπές, οἷον. «Διὰ τινων- - - ὑπὸ λαμπάδων· ἀριστοποιουμένους· μετὰ λαμπάδων, ἢ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων.

Τ'πολαμπής, ές, ὁ, ἡ. Ὑποκάτωθεν λάμπων, ὑποκατωθεν πρὸς τὰ ἔξω λάμπων, φέγγων, στίλβων. «ἡλιέστρωμα, Ἡσιδ. Ἀσ. 142. 2) ὀλίγον τι λάμπων, ἀστράπτων, φωτίζων. ἐκ τοῦ

Τ'πολάμπω, Μ. ψω, (λάμπω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον λάμπω, φωτίζω, στίλβω, «τὸ ἔαρ ὑπέλαμπεν, ὡς τὸ, ὑπεφαίνετο. Ἡρόδ. 1, 190. καί, «τοῦ ἔαρος ὑπολαμψαντος, ὅπου ὅμως τὰ πλεῖστα χειρόγρ. «ἐπιλάμψαντος, ἔχουσιν. Ἡρόδ. 8, 130. παρὰ ποιητ. πολλάκις κατὰ μέσ. ἀναλ. καί, Ἰλ. Σ, 492. Ὀδ. Τ, 48. Ψ, 200. γράψετο πρότερον «δαίδων ὑπολαμπομενάων», ἀλλὰ τώρα διεχωρισμένως· «δαίδων ὕπο λαμπομενάων.» παρβλ. ὑπό, Α. 1, δ'. ὄθεν

Τ'πόλαμψις, εως, ἡ. Ἀμυδρὰ, ἀδύνατος λάμψις. Ἵππокρ.

Τ'πολανθάνω, μέλ. θήσω, (λανθάνω, ἀνώμ.) Ὑποκρύπτομαι, ὑποκάτω εἰμαι ἐρυμμένος· μετὰ ὅσ.

Τ'πολαπάζω, Μ. άσω (λαπάζω). Ὑποκάτω ἢ ὑποκάτωθεν λαπάζω, ἐκκενόω. Αἰλιαν. ζώ. Ἱστορ. 14, 14. «Τὴν ταττέραν ὑπολαπάζειν.

Τ'πολάπαρος, ὁ, ἡ (λαπαρός). Ὀλίγον τι λαπαρός, μαλακός, ὀραιός. Ἱπποκράτ.

Τ'πολαπάσσω, καί- -άττω, Ἀττ. (λαπάσσω) = ὑπολαπάζω.

Τ'πολαπίνω, (λεπίνω). Ὀλίγον τι λεαίνω, κάμνω ἁπαλόν, λεῖον.

Τ'πολέγω, (λέγω, ἀνώμ.) Πρὸς τοῖς ἄλλοις λέγω, ὀνομάζω. Δίων Κάσ. 2) ἀναγινώσκω.

Τ'πολεθριος, ὁ, ἡ (ὀλέθριος). Ὀλίγον τι ὀλέθριος, βλαβερός, φθοροποιός. Ἱπποκράτ.

*Τ'πολείβω, μέλ. ψω, (λείβω). Προσθέτ ἐπιχύνω σπονδήν. Δίοχ. Ἀγαμ. 60. συνήθ. εἰς τὸ παθ. ὑποκάτω, ἢ κατ' ὀλίγον λείβομαι, ῥέω, σταλάζω, εἰς τὸ, ὑπορρέω, Ἱπποκρ.

Τ'πολειμμα, τό. Τὸ ὑπολειφθὲν, λεῖφανον, ἀπομεινάρι. Ἀριστοτέλ. ἐκ τοῦ

Τ'πολείπω, μέλ. ψω, (λείπω). Ἀφίνω ὑπόλοιπον, ἀφίνω ὀπίσω, πα ῥα τῇ προτέρᾳ (ἡμέρᾳ) ὑπέλειπεν ἀδοιτεχ», ὅσα ἀφῆκαν τὴν χθεσινὴν ἡμέραν. Ὀδ. Π, 50 Παθητικ. «Ὑπολείπομαι· ἀφίνομαι ὀπίσω, ἐπίοιπος ἢ ὑπόλοιπος μένω, μένω ὀπίσω. «πέμπτον ὑπελείπετ' ἄεθλον», Ἰλ. Ψ, 615. Ὀδ. Η, 230. Ρ, 276. 382. «ἐν μεγάρῳ ὑπελείποτο», ἔμειναν εἰς τὸν εἶκοι, Τ, 1, 44. 51. Ἡροδ. 2, 15. 86. 5, 61. 8, 67. 9, 53. τροπικ. μένω, ὀπίσω τινός, ἴσταμαι ὀπίσω, ἢ εἶμαι κατώτερος ὀπίσω ἀπομείνω, ἡττῶμαι· κυρίως ἐπὶ ἀθλητῶν, ὡς καὶ τὸ, ἀπολείπω. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα μένει τις ὀπίσω, ἢ εἶναι ἀδύνατώτερος· μετὰ γενικ. τοῦ προσώπου, ὀπίσω τοῦ ὁποίου μένει τις· ἔτι δὲ καὶ, «ὑπό τινος». Ξενοφ. Ἀν. 5. 4, 11. «Τοὺς τεθνότας μεταξὺ ὑπολειπομένους μικρὸν τοῦ στόματος τῶν ὁπλιτῶν· ἐλίγον ὀπίσω ἱσταμένους, καὶ ἐντεῦθεν αὐτὶ τοῦ, ἀπομένω ὀπίσω ἀπό τινος ἄλλους, ὅ ἐστι, μένω μόνος χωρὶς τῶν συντρόφων μου, ἢ τοῦ σώματός μου, μένω ὡς ἀπομεινάρι, ὕστερον μένω. Ξενοφ. Ἀν. 7, 2, 3. «Ἐν Βυζαντίῳ τῶν Ἡρου στρατιωτῶν ὑπολελειμμένους· ἀφημένους ὀπίσω. Κυρουπ. 4, 1, 9. «Ἤν τι ἀπεσχισμένον τοῦ στρατεύματος λάβωμεν, ἢ τι ὑπολειπόμενον· ὅτου ἔμειναν ἀπόμη, ἤτοι τὰ ἀπομεινάρια, τὰ λείψανα τοῦ στρατεύματος. «Τοὺς ὑπολειφθέντας· ὁ ἀπομείνας, ὁ μείνας μόνος ἀπὸ τῶν ἄλλων, Ξενοφ. Ἱπολείπομαι, μέσ. μετὰ αἰτιατ. φαίνω τι ὀπίσω μου. «Ὑπολιπόμενος, τοσαῦτα. Wese. Ἡρόδοτ. 4, 121. τόσα ἀφῆκαν ὀπίσω· καὶ 6, 7. «Ὑποδεικνυμένους μηδεμίην τῶν νεῶν· μὴ ἀφησαντες ὀπίσω μηδεμίαν ναῦν. ὄθεν

*Τ'πολείψις, εως, ἡ. Τὸ ὑπόλοιπον μένειν. 2) ὡς τὸ, ἔκλειψις ἡλίου, Ἰαμβλ. Πυθ. §. 31.

Τ'πολεπρος, ὁ, ἡ (λεπρός). Ὀλίγον τι τραχὺς, λεπρός, ψωραλέος.

*Τ'πολεπτολόγος, ὁ, ἡ (λεπτολόγος). Ὀλίγον τι ζητῶν τὰς λεπτολογίας, σοφιστείας, τὰ σοφίσματα.

Τ'πόλεπτος, ὁ, ἡ (λεπτός). Ὀλίγον τι λεπτός, μαλακός, τρυφερός, ἢ ἁβύσσινος.

*Τ'πολεπτύνω, (λεπτύνω). Ὀλίγον τι λεπτύνω, κάμνω ὀλίγον λεπτόν, τρυφερόν, Παύλ. Σιλ. ἀμβ. 74.

Τ'πολευκαίνω, (λευκαίνω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον λευκαίνω, κάμνω λευκόν, ἄσπρον. Παθητ. ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον εἶμαι λευκός, ἢ γίνομαι λευκός, ἢ γίνομαι ἀσπροθερός· «πολευκαίνονται ἐχυρμιαῖα. Ἰλ. Ε, 502.

Τ'πόλευκος, ὁ, ἡ (λευκός). Ὁ ὑποκάτω λευκός, ἄσπρος ὡς, λευκὸν πάτον ἔχων. 2) Ὀλίγον τι λευκὸς, ἀσπροθερός, ἀσπρολιάρικος. Διόσκορ.

*Τ'πολευκόχρως, ωτος, ὁ, ἡ (λευκόχρως). Ὁ ἔχων λευκὸν, ἀσπροθερὸν χρῶμα, ἢ δέρμα.

Τ'πολήγω, (λήγω). Κατὰ μικρὸν λήγω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλαττοῦμαι, ἐλεγαστεύω, τελειόνω· μετὰ γενικ.

* Τ'πολητις, ίδος, ἡ, ίδε, ὑπολαΐς.

Τ'πολητάω, ῶ. = ὑποκρούω. Ἡσύχ.

Τ'πόλημμα, τό (ὑπολαμβάνω). Τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ἐδέχθη τις, τὸ ὑπειλημμένον. 2) σύλληψις. Πλουτ. περὶ τοῦ Ἀκούειν. «Τοῖς μὲν οὖν ὁρισταῖς τὰς ὑπηνεμίους λοχείας καὶ ὠδῖνας ἀτελῶν τινων καὶ ἀψύχων ὑπολημμάτων ἀρχὰς λέγουσιν εἶναι· τὸ συλλαβεῖν ὀηλαδή τι καὶ κατασχεῖν τοῦ γονίμων.

Τ'πολήνιον, τό. Πύελος, λάκκος, ἢ παθίσκος ἢ ἀγγεῖόν τι, τὸ ὁποῖον πίπτει ὑπὸ τὸν ληνὸν, ἐκ τοῦ ῥέῃ ὁ οἶνος, ἢ τὸ ἔλαιον εἰς τοῦτο. Μάρκ. 12. Γεωπον. 1, 6. Δικτ. lacus. τροπικ. ποτίστρα· κυρίως οὐδέτερ. τοῦ

Τ'πολήνιος, ὁ, ἡ (ληνός). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ληνοῦ, τοῦ τρυγητηρίου κείμενος, ἢ ἑστάμενος. ὄθεν

Τ'πολήνις, ίδος, ἡ. = ὑπολήνιον.

Τ'πόληξις, εως, ἡ (ὑπολήγω). Ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους, τὸ κατ' ὀλίγον ἀρχίζον, πλησιάζον τέλος, τὸ πρὸς τὸ τέλος μέρος. Ἀθήν. 11. σελ. 491. «Κατὰ τὴν τελευταίαν ὑπόληξιν τῶν ἐτῶν».

*Τ'πολητέος, έα, έον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ ὑπολαμβάνω· Πρέπει νὰ ὑπολάβῃ τις. ἴδε τὸ ἑπόμ.

Τ'πολητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ εἰς τὸ Ὑπολαμβάνειν, νομίζειν, συμπεραίνειν ἑπήκοος. «Δύναμις ὑπολητικὴ», Ἀντωνίν. 3, 9. φυσικὴ ἐπιτηδειότης τοῦ ὑπολαμβάνειν, ὑποκεῖσθαι, στοχάζεσθαι, ἢ συμπαραίνειν, καὶ εἰκάζειν. ἐκ τοῦ

Τ'πολητός, ὁ, ἡ· ρηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπολαμβάνω. Ὑπολαμβανόμενος, νομιζόμενος· τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνει καὶ νομίζει τις, περὶ οὗ ἔλαβέ τις γνώμην καὶ δόξαν.

Τ'πολῃρέω, ῶ, (ληρέω). Ὀλίγον τι ληρῶ, φλυαρῶ, ἢ μωραίνω. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. 3, 37.

Τ'πόλῃψις, εως, ἡ (ὑπολαμβάνω). Τὸ λαμβάνειν, πέρνειν, πιάνειν, δέχεσθαι· ἔξαιρ. τὸ λαμβάνειν τὸν λόγον τινός, ὅταν παύσῃ, ἢ ὅπου παύσει τις, ἀναδέχομαι, ἢ ἐκ διαδοχῆς δέχομαι τὸν λόγον τινός. Πλάτ. Ἵππαρχ. «Ἐξ ὑπολήψεως διεξιέναι· ἐκ διαδοχῆς, ὁ εἷς κατόπι τοῦ ἄλλου, ἅμα τελειώσῃ ὁ πρῶτος, ν' ἀρχίζῃ ὁ δεύτερος. ὄθεν ἀπορισις, ἀνείδωσις, ἀν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίρρησις, ἀντιλογία, ἀπόκρισις εἰς τινα ἐλεγχον καὶ κατηγορίαν. 2) ὡς τό, Ὑπόνοια, ὑποψία, εἰκασία, δόξα, γνώμη. Ἀριστοτέλ. πολ. 3. «Τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῶν θεῶν· καὶ ἐντεῦθεν, ἡ φήμη, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται τις, ἢ ἡ γνώμη καὶ δόξα, τὴν ὁποίαν ἔχουσι περί τινος. Ἡρωδιαν. existimatio.

Τ῾πολιγαίνω, (λιγαίνω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγει λιγαίνω, κάμνω νὰ ἠχήσῃ ὀργανόν τι μουσικὸν, ἠρέμα κρούω. Ἰάκ. Ἀχιλ. Τάτ. 4, 23. «Ἠρουμάτιον ὑπολιγήναμεν· ἀντὶ τοῦ, λιγυρῶς ἄσαμεν, ἢ κρούσαμεν.

Τ῾πολίζων, ονος, ὁ, ἡ (ὀλίζων). Ὀλίγον τι ἀλιγώτερος, ἢ μικρότερος. Ἰλ. Σ, 519. ἔνθα ὁ Πορφύρ. «Τῷ ὀλίζοντες ἦσαν· ἀνέγνωσεν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Τπολίζονες, μεγέθει ἐλάττονες, ὀλιγώτεροι.»

Τ῾πόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Μετὰ λίθων, λιθώδης, λίθους ἔχων ὑποπάτου, ἢ μετὰ λίθων ἐστρωμένος. 2) ὀλίγον τι λιθώδης.

Τ῾πολιμπάνω, παρασχηματισμὸς τοῦ, ὑπολείπω. Παῦλ.

Τ῾πολιμῶδης, ὁ, ἡ (λιμώδης). Ὀλίγον τι λιμώδης, πεινασμένος. Πλούταρχ. «Δεῖπνον ὑπολιμῶδες, μετεσπερασμένον, λιτὸν, πτωχικόν.

*Τ῾πολιπαίνω, (λιπαίνω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον λιπαίνω, παχύνω, κάμνω παχύν. Ἱπποκράτ.

Τ῾πολίπερος, ὁ, ἡ (λιπαρός.) Ὀλίγον τι λιπαρός, εὐτραφής, παχύς.

*Τ῾πολιπάω, (λιπάω). Εἶμαι ὀλίγον τι λιπαρός, παχύς.

Τ῾πολιπὴς, ές, ὁ, ἡ (ὑπολείπω). Ὅς τις ἐφέθη, ἔμεινεν ὑπόλοιπος.

*Τ῾πολισθαίνω, καὶ, ὑπολισθαίνω, μέλ. σθήσω, (ὀλισθάνω, ὀλισθαίνω, ἀνώμ.) Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἢ ἀναπαισθήτως ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, ἢ πίπτω, ὀλισθαίνω, γλυστρῶ, πίπτω μέσα.

Τ῾πόλισπος, ὁ, ἡ· καὶ Ἀττικ. Τπολισφος. (λίσπος). Ὀλίγον τι λίσπος, λεῖος, ὁμαλὸς, τετριμμένος, ὀλισθηρὸς, γλυστερός.

Τ῾πόλιτος, ὁ, ἡ (λιτός). Ὀλίγον τι λιτὸς, κατώτερος, ἀχρείος, κοινός. Γλωσσ.

Τ῾πόλιχνος, ὁ, ἡ (λίχνος) Ὀλίγον τι λίχνος, λαίμαργος. Λουκιαν.

Τ῾πολογέω, ῶ (λόγος) = ὑπολογίζομαι, Πολυδ. 2, 122. «Ἀλλὰ τὰ Χειρόγραφα ἔχουσιν «Τπολέγω καὶ εἰς τὸ τοῦ Φιλοξένου Γλωσσ. φέρεται «Τπολογηθέντων, Deductis.

Τ῾πολογίζομαι, μέλ. ἰσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι, μέσ. Ἀποδ. (λογίζομαι). Τὸ λόγον τίθεμαι, πιέσω τι εἰς τὸν λογαριασμὸν, λογαριάζω. «Τούτων τὴν τιμὴν ἐκ τῶν ὀφωνίων ὑπελογίζεταις τούτων τὴν τιμὴν λογαριάζει καὶ τὴν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὰ ὀφώνια, τὰ σιτηρέσια, πιάνει τὴν τιμὴν εἰς τὸν λογαριασμὸν τῶν σιτηρεσίων. Πολύβ. 6, 39, 15. Μεταφορικ. προσέχω, ἀποβλέπω, λαμβάνω εἰς νοῦν, συλλογίζομαι, λαμβάνω προσοχὴν ἐπί τι, μετὰ αἰτ. Ξενοφ. Λακ. 10, 7. «Ἅπαντ τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποιήσατο, καὶ οὐδὲν ὑπελογίσατο οὔτε σωμάτων οὔτε χρημάτων ἀσθενειῶν, χωρὶς νὰ προσέξῃ, χωρὶς νὰ στοχασθῇ. Τὸ ἐνεργ. ὑπολογίζω, ἔχει ὁ Ἀριστοτέλ. Πολ. 7, 3, 3. 2) Προφασίζομαι. ὄζειν

Τ῾πολογισμὸς, ὁ· Λογαριασμὸς, = ὑπόλογος.

Τ῾πόλογος, ὁ, ἡ (λόγος). Λογαριασμὸς, τὸ φέρειν ἢ πιέζειν τι εἰς τὸν λογαριασμόν. «Τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν. Ἀθήν. 4, σελ. 146. λογαριάζουσιν, ἢ πιάνουν τὰ σιτία εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ μισθοῦ, λογαριάζονται τὰ σιτία ἐπάνω εἰς τὸν μισθόν των. 2) Προσοχὴ, ἀπόβλεμμα, φροντὶς· τὸ βάλλειν τις τι εἰς νοῦν, τὸ φροντίδα ποιεῖσθαι, λόγος, φροντὶς. Δημοσθέν. «Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι· δὲν λογαριάζετε αὐτὰ διὰ τίποτε, δὲν τὰ βάλλετε εἰς τὸν νοῦν σας, οὐδεμίαν φροντίδα περὶ τούτων ποιεῖσθε. Λυσίας. «Οὐχ ὑπόλογον ὅταν· ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐν λόγῳ. Δείναρχ. «Οὐδεὶς ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν· ἀντὶ τοῦ, οὐδεμία συγγνώμη, οὐδεμία παραίτησις. Ἁρποκρατ. καὶ Φώτ. 3) σχέσις τις τῶν ἀριθμῶν κατὰ μειονεμένην πρόοδον, ἴδ. Ἰάμβλιχον εἰς τὴν τοῦ Νικομάχου Ἀριθμητικ. Εἰσαγωγήν. 4) ἐπιθέτ. ὁ ὑποκείμενος εἰς λόγον καὶ ἀπολογίαν, ἔγγυητὴς, ὑπόχρεως. Δημοσθ. κ. Θεοκριν. σελ. 1339, 5.

Τ῾πόλοιπος, ὁ, ἡ (ὑπολείπω). Ὅστις ὑπελείφθη, ἔμεινεν ὀπίσω, ἀπομεινάριον. ἐξαιρ. ὅς τις ἔμεινεν ὀπίσω εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ζῇ ἀκόμη. Λατ. superstes. Ἡροδ. 6, 123. 7, 171. καθόλου εἰ, = λοιπὸς, Ἡροδ. 7, 126.

Τ῾πάλοξος, ὁ, ἡ (λοξὸς). Ὀλίγον τι λοξὸς, στραβὸς, πλάγιος· μεταφορ. ὀλίγον τι σκοτεινὸς, ἢ δυσκόλητος. Εὐστάθ.

*Τ῾πολοπάω, (λοπάω) Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον λοπάω, ξεφλουδίζω. ἴδε, λοπάω.

Τ῾πολοχαγὸς, ὁ, ἡ (λοχαγὸς). Ὁ ὑπὸ τὸν λοχαγὸν ὤν, δεύτερος λοχαγός. Ξενοφ. Ἀν. 5, 2. 11. Γαλ. Lieutenant.

Τ῾πολύδιος, ὁ, (λύδιος). Ὁ πλησιάζων εἰς τὸν λύδιον ῥυθμὸν· ὄνομα μουσικοῦ τινος ἤχου εἰς τοὺς παλ.

Τ῾πολύζω, μέλ. ξω, (λύζω) Ὀλίγον τι λύζω, λυξιγγιάζω. Γαλην. Γλωσσ.

Τ῾πολύριος, ὁ, ἡ (λύρα). Ὁ ὑπὸ τὴν λύραν ὤν, ὁ χρησιμεύων ὡς δεμέλιον ὑποκάτω εἰς τὴν λύραν. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 235. «Δύο ἀς ὑπολύριος· ἢ ἐκ καλάμου κατασκευασμένοι μαγάδιον, σανίδιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ἐτετραμμέναι αἱ χορδαὶ· ἢ αἱ καλάμιοι ῥάβδοι, τὰ ἐκ καλάμου τμήματα, τὰ ὁποῖα ἔβεταν οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τῶν μετὰ ταῦτα εὐχρήστων κερατίνων ὑποκάτω εἰς τὰς χορδὰς πρὸς αὐτήχησιν. παρβλ. Γμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 47. καὶ ἐφ. «Ὑπολύριον, τό, «τὸ κατώτατον σανίδιον τῆς λύρας.

Τ῾πόλυσις, εως, ἡ. Δύσις τοῦ ὑποκάτω τινὸς δεδεμένου· ἐκ τοῦ

Τ῾πολύω, (λύω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω λύω, τὰ ὑποκάτωθέν τινος δεδεμένου λύω, ἀπολύω, ἀναλύω, ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον λύω. ὑπέλυσε γυῖα, τοῦ ἔλυσε τὰ μέλη ὑποκάτω τοῦ σώματος, ἔκαμε νὰ παραλύσωσι οἱ πόδες του, ἐπὶ φονευμένων, ἢ θανασίμως πληγωμένων, Ἰλ. Ο, 581. ὡσαύτως, «μένος καὶ φαίδιμα γυῖα, τοὺς τέτατεν, ἐθανάτωσεν αὐτοὺς, Ἰλ. Ξ, 27. καὶ ἐπὶ ἀθλητοῦ, «γυῖα, ὑπέλυσε,» ἔκαμε νὰ σφάλωσι, νὰ ὀλισθήσωσιν οἱ πόδες του, τὸν ὑποσκέλισε, ἐπὶ πίπτοντος, Ἰλ. Ψ, 726. παθητ. «γυῖα ὑπίλυντο», ἐλύθησαν, ἐξεκλείσθησαν, Ἰλ. Π, 341. 2) ὑποκάτωθεν λύω, ἐλευθερόνω· εἰς τὸ μέσ. «ὑπολύσασθαί τινα δεσμῶν,» ἐλευθερόνω τινὰ κρυφίως ἀπὸ τὰ δεσμά, Ἰλ. Α, 401, παρβλ. Ὀδ. 1, 463. ἐξαιρ. α) λύω τὰ ὑποζύγια ὑποκάτω εἰς ζυγὸν, «οἱ δ' ἵπποι μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντα,» Ἰλ. Θ, 543. β) λύω τὰ παπούτσιά μου, τὰ ἐκβάλλω ἀπὸ τοὺς πόδας. Μέσ. «Τπολύομαι, λύω τὰ ὑπὸ τῶν ποδῶν μου σανδάλια, ξεποδύομαι, παρβλ. ὑποδέω.

Τ῾πολωὶς, ίδος, ἡ, ἴδε ὑπολαΐς.

Τ῾πολωφάω, ῶ· μέλ. ήσω (λωφάω). Ὀλίγον τι, ἠρέμα, ἢ κατὰ μέρος λωφάω, λήγω, παύω.

Τ῾πομάζιος, ὁ, ἡ· ῆ, Τπόμαζος, ὁ, ἡ (μαζός). Ὁ ὑπὸ τὸν μαζὸν κείμενος, ἢ δεδεμένος, ὅστις εἶναι δεμένος ὑποκάτω τοῦ μαστοῦ, Πορ Ἀριστ. 1, 25. ὁ ἐπὶ τῶν μαστῶν κείμενος καὶ δηλαίζων, ὅστις εἶναι εἰς τὸ βυζίον καὶ βυζάνει. subrumus. Τπομάζιον; τὸ, τὸ δηλάζον παιδίον.

*Τ῾πομαίνομαι, μέλ. — μανοῦμαι, ἀόρ. ὑπεμάνην, Παθ. (μαίνομαι, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι, ἢ ἠρέμα μαίνομαι, παραφρονῶ. Ἱπποκράτ.

Τ῾πόμακρος, ὁ, ἡ (μακρός). Ὀλίγον τι μακρὸς, μακρουλός. Ἀριστοφ.

Τ῾πομαλακίζομαι, παθ. (μαλακίζω). Κατ' ὀλίγον μαλακίζομαι, μαλακὸς, γυναικώδης καὶ ἔμφοβος γίνομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 1, 14.

Τ῾πομαλάσσω, Ἀττικ. – λάττω, μέλ. ξω (μαλάσσω). Ὀλίγον τι, κατ' ὀλίγον μαλάσσω, κάμνω μαλακόν.

Τ῾πομαραίνομαι, παθ. (μαραίνομαι). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον μαραίνομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι.

Τ῾πόμαργος, ὁ, ἡ (μάργος). Ὀλίγον τι μάργος, ἄγνωστος, λαθρὸς, τρελὸς (λωλούτζικος ἢ τρελούτζικος)· εἰς τὸ σκωπτ. παρ' Ἡροδ. 3, 29. 145. 6, 75.

*Τ῾πομασχίδιος, ὁ, ἡ, καὶ

Τ῾πομάσχιος, ὁ, ἡ (μασχὸς), = ὑπομάζιος. Lobeck Φρύν. σελ. 557.

Τ῾πομάσσω, Ἀττ. – ττω, μέλ. ξω (μάσσω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι μάσσω, ἀλείφω, χρίω, ζυμόνω, Θεόκρ.

* Τ῾πομαστιαῖος, αία, αῖον, καὶ

*Τ῾πομαστίδιος, ὁ, ἡ, = ὑπομάζιος.

Τ῾πομάσχελος, ὁ, ἡ (μασχάλη). Ὑποκάτω τῆς μασχάλης ὤν. «Ὑπομασχάλιον, τὸ· τὸ ὑποκάτω τῆς μασχάλης μέρος, τὸ ὑποκάτω τῆς μασχάλης σὰρκες τῶν πλευρῶν ἐρεμάμενον σακκίδιον, οἷον π. χ. ἡ βαλάσκα, κ. τ. τ. τῶν ὁδοιπόρων. Γλωσσ. Στεφ.

Τ῾πόμαυρος, ὁ, ἡ (μαῦρος). Ὀλίγον τι μαῦρος, σκοτεινὸς. Γλωσσ. Στεφ.

Τ῾πομβρος, ὁ, ἡ (ὄμβρος). Κάθυγρος, διόλου ὑγρὸς, πλήρης ὑγρασίας, ὑφιγρὸς, ὑπόνιος· «Τπομβρον ὑστέρων. Ἱππογρ. «Τπομβρον ὄρος· βρεχερὸν, ὑγρὸν· «Τπομβρος νεφέλη, ἢ βρεχὴ φέρουσα, γεμάτη βροχὴς καὶ ὑδατος. Πλουτ.

Τ῾πομειδάω, ῶ, μέλ. ἄσω (μειδιάω). Ὀλίγον τι μηδιῶ, χαμογελῶ, τρυφογελῶ, τοῦ γελᾶν ἔρχομαι.

Τ῾πομείω, ῶ (μειόω). Ὀλίγον τι ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω, κάμνω ὀλιγοστόν. Θεοφάν. Χρον.

Τ῾πομείων, ονος, ὁ, ἡ (μείων). Ὀλίγον τι μείων, ὀλιγώτερος ἢ κατώτερος. Ξενοφ. Ἑλλ. ἀμφ. σημασ. Δίων ὁ Κάσ. λέγει· «Τπομείονας τοὺς κατωτέρους ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ. Τὸ παρὰ Ξενοφῶντι Ἑλλην. 3, 3, 6. κατά τινας σημαίνει τοὺς εἰς τοὺς Σπαρτιάτας κατωτέρους καὶ μικρὰν περιουσίαν ἔχοντας τῶν πολιτῶν.

Τ῾πομελαίνω (μελαίνω). Εἶμαι ὀλίγον μελανὸς, μαυροδερός. Παυσαν.

Τ῾πομελανδρυώδης, Ὀλίγον τι ὁμοιος μὲ τὸ μελάνδρυον. Ἀθήν. 3. σελ. 121.

Τ῾πομελανίζω, μέλ. ίσω (μελανίζω), = ὑπομελαίνω.

Τ῾πόμελας, λαινα, λαν (μέλας). Ὀλίγον τι μελανὸς, μαυροδερός.

Τ῾πομέμφομαι, ἐπιθετ. μετὰ διπλοῦ ἀόρ. μέσου καὶ παθητ. ἐκ τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἰωσ. καὶ Τραγ. (μέμφομαι). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποστερρυμένως μεμφομαι, κατηγορῶ. Πλούταρχ.

Τ῾πομεμψίμοιρος, ὁ, ἡ (μεμψίμοιρος). Ὀλίγον τι δυσαρεστημένος, κακοευχαριστημένος μὲ τὴν μοῖραν του. Ἡσύχ. εἰς Ἀττικ. 6, 1.

*Τ῾πομενετέος, έα, έον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπομένω, Πρέπει νὰ προσμένῃ, νὰ ὑπομένῃ· ὅτι δὲ καὶ ὑποπομενητέον, ἀλλ' ὁ πρῶτος τύπος εἶναι καλλίτερος. Lobeck Φρύν. σελ. 446.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τπομενετικός, ή, όν. Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. 3. 9. καὶ Ἀντωνίν. 1, 16. = ὑπομενητικός.

* Τπομενητέος, έα, έον, = ὑπομενετέος.

Τπομενητικός, ή, όν. Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει, διαρκεῖ, βαστᾷ, ὁ ὑπομονὴν ἔχων, ὑπομένων.

Τπομενητός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, Ὑπομένω. Τὸν ὑποῖον δύναταί τις νὰ ὑπομείνῃ· ὑποφερτός.

Τπομένω, Μ. ενῶ (μένω, ἀνώμ.). Μένω ὀπίσω, στέκομαι ὀπίσω, μένω εἰς τὸν τόπον μου. «Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν· ἔμεινεν ὀπίσω, ὅσον ἐπροχώρησε περαιτέρω, Ὀδ. Κ, 232. καὶ τὸν ἀγὸν ὑπέμειναν (ὅπου λέγει πάλιν τὸ αὐτὸ περὶ ἑαυτοῦ), ἔμεινα ὀπίσω· 258. μένω εἰς τὸν ἀγρόν, Ἡσιόδ. 7, 109. ἔτι δὲ, μένω εἰς τὴν ζωήν, ζῶ ἀκόμη, Ἡρόδ. 4, 145. ἐξαίρ. δὲ, μένω, διὰ νὰ προσμείνω ἐχθρικήν τινα προσβολὴν, καὶ νὰ κτυπήσω ὀπίσω, μένω εἰς τὴν τάξιν, Ὅμ. Β, 440. Ἡρόδ. 6, 95. 9, 23. κεφάλου δὲ, προσμένω, ἐκδέχομαι, ἀναμένω (κοντοστέκομαι), ὑπόστεγον, ὑφίσταμαι, ἀνθίσταμαι, στέκομαι ἀνδρείως, καρτερῶ, ἀνέχομαι, στέργω, ὑποφέρω, διαρκῶ, βαστῶ· καὶ ὅ' ὑπέμεινε γνώμεναι, δὲν ἐπρόσμεινε, νὰ τὸν γνωρίσωσι, Ὀδ. Α, 410. καὶ μετὰ μετοχ. παρ' Ἡροδότ. 7, 101. «Οἱ Ἕλληνες ὑπομένουσι χεῖρας ἐμοὶ ἀντιστρέμενοι· ἀντὶ τοῦ, ἔχουσι θάρρος, καρδίαν, εἶναι τολμηροί, ἀποτολμῶσιν, ἐπιχειροῦσιν, τουτέστιν, ἀνθίστανται, ἀντιστέκονται. Ἰάκ. Ἀχ. Τατ. σελ. 660. — 2) μεταβ. προσμένω, δέχομαι, ἐξαίρ. τὸν ἐχθρὸν, ἢ τὴν προσβολήν του, χωρὶς νὰ ὑποχωρήσω, νὰ παραμερίσω, μετὰ αἰτ. Ἰλ. Ξ, 448. Π, 814. Γ, 25. 175. ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 7, 120. ἐν γένει δὲ, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἐπὶ ὅλων τῶν κακῶν συμβαμάτων, ἐξαίρ. ἐπὶ ἐπικρεμαμένων κινδύνων· σπανίως ἐπὶ καλῶν πραγμάτων, ἢ συμβαίνων, δέχομαι, μὲ ἀρέσει· «Οὐχ ὑπομένειν τὰς παρ' ἐκείνου ὡρμένας· Ἰσοκρατ. Πανηγ. ἀντὶ τοῦ, καταφρονεῖν, μὴ καταδέχεσθαι, εἰς οὐδὲν λογίζεσθαι.

Τπομερίζω, μέλλ. Ἀττ. ιῶ (μερίζω). Κάμνω ὑποδιαίρεσιν, ὑπομερισμόν, ὑποδιαιρῶ· ὅθεν

Τπομερισμός, ὁ, = ὑποδιαίρεσις. Ἑρμογέν.

Τπομηκάομαι, ώμαι, μέσ. ἀποθ. (μηκάομαι, ἀνώμ.). Πρὸς τούτοις, ῥῆμα, ἐλαφρῶς μηεῖσθαι, βληχῶμαι. Αἰσχύλος παρὰ Στράβ. σελ. 721.

Τπομήκης, ους, ὁ, ἡ (μῆκος). Ὀλίγον τι μακρύς, μακρουλός ἐλίγον. Διογέν. Λαέρτ. 7, 1.

Τπομηλεύω, ῶ (μηλεύω). Μετὰ τὸ μῆλον ψηλαφῶ, ἐρευνῶ πλαγίως τὴν πληγήν. Ἱππόχ.

Τπομηλίζω (μηλίζω). Ὀλίγον τι μηλίζω, κιτρινίζω, φαίνομαι κίτρινος.

Τπομήλινος, ίνη, ινον (μῆλινος). Ὀλίγον τι μήλινος, κίτρινος.

Τπομήτριος, ὁ, ἡ (μητρὸς). Ὁ εἰς τὴν μήτραν ὤν. Μάξιμ. στίχ. 186. «Τπομήτριον υἱέσθαι· τὸν εἰς τὴν μήτραν υἱόν.

Τπόμιγμα Μίγμα, μικρὸν μίγμα μεταξὺ τῶν ἄλλων βαλλόμενον· ἐκ τοῦ

Τπομίγνυμι, Μ. ίμω (μίγνυμι, ἀνώμ.). Ὑποπαπαΐζω, κατ' ἐλίγον μιγνύω, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἢ πρὸς τοῖς ἄλλοις μιγνύω. 2) ἀμετοβ. καὶ τροπικ. κρυφίως φθάνω, ἢ πλησιάζω ποὺ πόρρωθεν χωρίφ, Θουκυδ. 8, 102.

Τπομιμνήσκω, μέλλ. ὑπομνήσω, ἀόρ. ὑπέμνησα (μιμνήσκω, ἀνώμ.). Ἐνθυμίζω τινά τι, τὸν κάμνω νὰ ἐνθυμηθῇ τι· μετ' εὐκόλου τὸν πατέρα, τὸν ἔκαμα νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν πατέρα, Ὀδ. Α. 321. ἠνίκ' ἀόστου ὑπομνήσειαν, Ο, 3. «Τούτου αὐτοὺς ὑπομιμνήσκετον. Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 18. β) ἀνακαλῶ τι εἰς τὴν μνήμην, εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, μετὰ αἰτ. Ἡσιόδ. γ, 171. Σοφοκλ. Φιλ. 1163. ἐκδ. Νεοφρ. Δούκα-Παθητ. ἐνθυμοῦμαι, μὲ ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην των, ὑπομιμνήσκω ἐμαυτόν, ἀναμιμνήσκομαι.

Τπομισέω, ῶ (μισέω). Ὀλίγον τι μισῶ, κρυφίως μισῶ.

Τπόμισθος, ὁ, ἡ (μισθός). Ὁ ὑπὸ μισθὸν ὤν, μισθωτός. Λουκιαν. Τίμ. «Ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων· τέσσαρας ὀβολοὺς μισθὸν λαμβάνων.

Τπομαίομαι, ώμαι, ἐλλειπτ. μέσ. ἀποθ. (μαίομαι). Ποσχίζω, ζητῶ ν' ἀπατήσω γυναῖκά τινα κρυφίως, ἢ, ἐν ᾧ ζῇ ὁ ἀνήρτης, καὶ θέλω νὰ τὴν διαφθείρω· «ζώοντος ὑπεμάσσατο γυναῖκαν, Ὀδ. Χ, 38. ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑπούλως καὶ ψευδῶς καὶ οὐ κατὰ νόμον μνηστεύειν· συνήρημ. ὑπομώμαι.

* Τπομαίομαι, κατὰ συναίρ. — μῶμαι, Ἰων. παθητ. τοῦ, ὑπομιμνήσκω.

Τπόμνημα, τό (ὑπομιμνήσκω). Σημεῖον πρὸς ἐνθύμησιν, τεκμήριον, ἐνθύμησις. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 6, 3. «Ἐγὼ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρόσθεν φιλίας ὑπομνήματα. β) ἐξαίρ. συγγραμμα πρὸς ἐνθύμησιν, βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφει τις ὅ,τι ἀγαπᾷ νὰ διαφυλαχθῇ, καὶ πάλιν νὰ συνηθῇ διὰ τῆς ἀπογράφεως νὰ τὸ ἐνθυμηθῇ, ὅταν θέλῃ, ἢ νὰ ἐνθυμίσῃ ἄλλους, (σημειωματάριον) ἢ βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον γράφονται τὰ ἄξια μνήμης, (Mémoire· Γαλ.) Λατ. Commentarii· καὶ ὅ,τι γράφει τις, διὰ νὰ σώσῃ τοῦτο εἰς ἄλλον τινά, ἢ νὰ τὸ ἀφήσῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους εἰς ἐνθύμησιν καὶ μνήμην. Ξενοφ. Ἱππικ. 3, 1. γ) παρὰ Δημοσθέν. λέγεται τὸ βιβλίον τοῦ τραπεζίτου, ὅπου εἶναι γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ χρεωφειλέτου καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ. δ) παρὰ τοῖς ἱεροτέροις καὶ ἀντὶ τοῦ, ἑρμηνεία καὶ ἐξήγησις. ε) σχέδιον, ἀντίγραφον ἐπιστολῆς τινος, Πλάτ. Ἐπιστ. 13. ὅθεν

Τπομνηματίζω, Μ. ίσω. Γράφω τι πρὸς ἐνθύμησιν, σημειώνω τι, διὰ νὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι, περιῶ τι εἰς τὸ σημειωματάριον, μετὰ αἰτιατ. κοσμικῶς καὶ εἰς τὸ μέσ. β) «ὑπομνηματίζεσθαί τινα, ἐξηγῶ, ἑρμηνεύω, σαρηνίζω συγγραφέα, γράφω περὶ αὐτοῦ ὑπομνήματα, σημειώσεις· ὅθεν, οἱ ὑπομνηματιστέμενοι, οἱ γράψαντες ἐξηγήτεις, ὑπομνηματισταί, ἐξηγηταί, ἑρμηνευταί, Λατ. Commentatores.

Τπομνηματικός, ή, όν. Ὁ ὑπομνήματα, ἢ ἐξηγήσεις περιέχων, ὁ εἰς ὑπόμνημα ἀνήκων. «Συγγράμματα ὑπομνηματικά· καλοῦνται ἐκεῖνα, ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημειοῦνται ὑπόμνησιν· Διογ. Λαέρτ. 4, 5.

* Τπομνημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ὑπόμνημα.

Τπομνηματισμός, ὁ. Τὸ ὑπομνηματίζειν, τὸ σημειώνειν, τὸ γράφειν ὑπομνήματα, ἢ πραγματείαν εἴς τι σύγγραμμα· κατὰ πληθ. ἀριθμ. ἐξηγητικόν τι σύγγραμμα εἰς τινα συγγραφέα, Λατ. commentaril. 2) ἀπόφασίς τις τοῦ Ἀρείου πάγου, ἐπειδὴ διεφυλάττετο ἔγγραφος, Κικερ. ad div. 13, 1. εἰς Ἀττ. 5, 11.

Τπομνηματιστής, οῦ, ὁ (ὑπομνηματίζω). Ὁ ὑπόμνημα, σημείωσίν τινα γράφων.

Τπομνηματογραφέω, ῶ. Σημειώσεις, ὑπομνήματα γράφω πρὸς οἰκείαν, ἢ ἄλλων ἐνθύμησιν· Μεταφορ. «Τὴν ὑπερβολὴν τῆς πικρίας οἷον ὑπομνηματογραφούμεναι· διὰ νὰ φυλαξώμεν εἰς μνήμην τρόπον τινὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ θυμοῦ αὐτῶν, Ἐπιστολ. Θεμιστοῦς πρὸς Καλλιστώ· ἐκ τοῦ

* Τπομνηματογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὁ γράφων τι εἰς τὸ σημειωματάριον, ὁ γράφων τι, διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ εἰς τὴν ἐνθύμησίν του, καὶ νὰ τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν μεταγενεστέρων. 2) Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρ. ὁ δεύτερος ἄρχων, Στράβ. 17, σελ. 519.

Τπομνημονεύω (μνημονεύω). Εἰς ὑπόμνημα σημειώνω, φανερόνω εἴς τινά τι, Ἀθην. 15. σελ. 693. «Τπομνημονεύειν τινί τια· ὡς ἐν ὑπομνήματι δηλόνω, φανερόνω εἴς τινά τι· «Ἆρα καὶ αὐτὰ ἄξιόν ἐστι σοι ὑπομνημονεῦσαι· εἰ ὑπομνήματος, ἢ ἐν εἴδει ὑπομνήματος σοὶ φανερῶσαι· διηγηθῆναι.

Τπομνημύω, ἴσω, ὑπερμνήμυκα.

Τπόμνησις, εως, ἡ (ὑπομιμνήσκω). Τὸ ὑπομιμνήσκειν, ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἡ φυσικὴ εὐφυΐα τοῦ ψέρειν εἰς ἐνθύμησίν τι, ἢ τοῦ ὑπομιμνήσκεσθαι. Ξενοφ. Κυρουπ. 3, 3, 18. «Ὁ τὴν τούτων ὑπόμνησιν ἔχων· ὁ δυνάμενος ν' ἀνακαλέσῃ ταῦτα εἰς μνήμην, ὅστις ἐνθυμεῖται ταῦτα, καὶ ἢ διὰ μνήμης διηγεῖται πραγμάτος τινος. Πολύβ. 3, 31. Πλάτ. Νομ. 5, σελ. 738. D. Εὐρ. Ὀρέστ. 1080.

Τπομνήσκω, μεταγενεστ. ποιητ. παραφθορισμὸς τοῦ, ὑπομιμνήσκω. Ὀρφ.

* Τπομνηστεύομαι, παθητ. καὶ μέσ. (μνηστεύω). «Τὴν θυγατέρα· ὑπόσχομαι νὰ δώσω τὴν θυγατέρα μου εἴς τινα πρότερον, ἢ κρυφίως εἰς γυναῖκα, ἀρραβωνίζω τὴν θυγατέρα μου. «Ὁ ὑπομνηστευθείς· ὁ πρότερον ἀρραβωνιστείς. Ἀριστοτέλ. πολ. 5, 4.

Τπομνηστικός, ή, όν (ὑπομιμνήσκω). Ὁ ἀνακαλῶν, φέρων εἰς τὴν ἐνθύμησιν, ὁ διεγείρων τὴν ἐνθύμησιν· ὅθεν «Τὸ ὑπομνηστικόν· = ὑπόμνημα. Βασίλ.

* Τπομνήστριαι, αἱ. Αἱ ὑμνοῦσαι τὴν θεὸν ἑορτὴν, Ἀνέκδ. Βεκκήρ. σελ. 312.

* Τπόμυυμαι, μέλλ. ὑπομοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ὄμνυμι, ἀνώμ.). Ζητῶ ἀνεβολὴν καὶ ὑπέρθεσιν τῆς διὰ κριτηρίου γενομένης διορίας καὶ προθεσμίας διὰ μέσου ἑνόρκου βεβαιώσεως δικαίου τινὸς καὶ ἀξιολόγου ἐμποδίσματος. Ξενοφ. Ἑλλην. 1, 7, 11. «Τπομοσαμένου Μενεκλέους· ὁ Πολυβιάδ. 8, 44. ἔχει· «Παρανόμων δὲ, εἴ τις ψήφισμα γράφοι, ἢ νόμον παράνομον· ὑπομοσάμενος ἐκαλεῖτο, ἀπελέγχων ὅτι ἔστι παράνομον· καὶ 8, 56. «Τπωμοσία δέ ἐστιν, ὅταν τις ἢ ψήφισμα, ἢ νόμον γράφοντα γράφηται, ὡς ἀνεπιτήδειον· τοῦτο γὰρ ὑπομόσασθαι λέγουσι· καὶ οὐκ ἦν μετὰ τὴν ὑπωμοσίαν τὸ γραφὲν, πρὶν κριθῆναι, κύριον. Ὁ Ἁρποκρατ. «Τπωμοσία, τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην, προφάσει χρώμενον ἀποδημίας, ἢ νόσου, ἢ τινι τῶν παραπλησίων, μεθ' ὅρκου, οὕτως ἐλέγετο· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο, ὑπόμνυσθαι. Δημοσθέν. περὶ Στεφάν. «Τὸν μὲν Δημοσθένην τις ὑπωμόσατο καλουμένης τῆς γραφῆς, ὡς νοσοῦντα· ἀπώσαν τὸν Δημοσθένην ὡς νοσοῦντα, καὶ ἀνέβαλαν τὴν πρόθεσμίαν. 2) Τὸ ἐνεργ. φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι εὐχρηστον.

Τπομονή, ἡ (ὑπομένω). Τὸ μένειν ὀπίσω, ἢ εἰς τὸν οἶκον. 2) Τὸ ὑπομένειν, ὑποφέρειν, ὑπομονή, σταθερότης, ὑπομονή. 3) Τὸ παραδίδειν ἑαυτὸν εἰς κακὰς πράξεις, ἢ εἰς σκοποὺς ἄλλων, ἔτι δὲ καὶ ἡ εἰς κακὰς πράξεις ἀπόφασις· ὅθεν

* Τπομονητέος, έα, έον, = ὑπομενετέος, Διογ. Λαέρτ. 7, 125.

Τπομονητικός, ή, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς. Ὁ ἔχων ὑπομονήν, ὅστις ὑπερμένει, = ὑπομενετικός.

* Τπομονητός, ή, όν, = ὑπομενητός.

Τπομορφάζω (μορφάζω) = ἐπιμορφάζω.

Τπομοσία, ἡ (ὑπόμνυμι). Παρεκτείνεται δὲ ἀναβολὴν καὶ ὑπέρθεσιν τῆς διὰ κριτηρίου γενομένης προθεσμίας ὑπὸ ἑνόρκου βεβαίωσιν ἀξιολόγου τινὸς ἐμποδίου· καθόλου δὲ, ἀβάσεως· γράφεται δὲ καὶ, Τπωμοσία.

Τπομοσχεύω (μοσχεύω). Τροκάτω μοσχεύω, ὑποφυτεύω, διὰ καταβολάδων μεταφυτεύω· κεφάλου δὲ, κρυφίως μεταφυτεύω, ἀκαλευάζω· Εὐνάπ. «Τπομοσχεύειν τὸν πόλεμον· ὑποφυτεύω, ὑποτρέφω.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπομόχθηρος, ὁ, ἡ (μοχθηρός). Ὀλίγον τι μοχθηρός, ἀχρεῖος, κακός.

Ὑπομόχλιον, τό (μοχλός). Τὸ ὑποκάτω τοῦ μοχλοῦ τιθέμενον πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιστηριζόμενος ὡς εἰς κέντρον ὁ μοχλός, κινεῖ καὶ πίρει εὐκόλως τὸ ἐπικείμενον εἰς αὐτὸ βάρος. Ἀριστοτέλ. μηχ. 3.

Ὑπομύζω (μύζω). Ὀλίγον τι μύζω, στένω, στενάζω, ἢ κρυφίως μουρμουρίζω.

Ὑπομυθέομαι, οὔμαι, μέλλ. ήσομαι, μέσ. ἀποθ. (μυθέομαι) Προλέγω. Ἀπολλ. Ἀργ. 2, 462.

* Ὑπομυκάομαι, ῶμαι, μέλλ. ήσομαι, μεσ. ἀποθετ. (μυκάομαι, ἀνώμ.). Πρὸς τούτοις, ἢ ὀλίγον τι μυκῶμαι, ὠρύομαι, μουγκρίζω. Αἰσχύλ.

Ὑπόμυξος, ὁ, ἡ (μύξα). Πλήρης μύξης, φλέγματος, ἢ ὑγροῦ τῶν ὀστέων. Ἱπποκράτ.

Ὑπομύσαρος, ὁ, ἡ (μυσαρός). Ὀλίγον τι μυσαρός, βρωμερός, δυσώδης, ἄξιος νὰ μυσάττεται, νὰ τὸν βδελύττωνται, νὰ τὸν ἀποστρέφωνται. Ἱπποκράτ.

Ὑπομύω (μύω). Ὀλίγον τι κλείομαι· ἄξαιρ. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν· «ὄμματα ὑπομεμυκότα», ὄμματα ἡμιανοιγμένα. Ἀλκίφρ. 3, 55. (περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε, μύω.)

Ὑπομωρος, ὁ, ἡ (μωρός). Ὀλίγον τι μωρός, ἀνόητος.

Ὑπονεάζω (νεάζω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον νεώτερος γίνομαι.

Ὑπονεάω, ῶ (νεάω). Ὀλίγον τι νεάω, ἀρτιῶ, γίνομαι ὀλίγον τὴν νέαν, ἤτοι τὴν χέρσον γῆν. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. 3, 2.

* Ὑπονείομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑπονέομαι, ἐλλειπτ. ἀποθ.

* Ὑπονεμεσάω (νεμεσάω). Ὀλίγον τι ὀργίζομαι, συμπονῶ, Σχολ. Δουκιαν. Ψευδ. § 30.

Ὑπονέομαι, μεσ. (νέομαι, ἀνώμ.). Κάτωθεν, ἀπὸ κάτω βάσιν, ἐκ θεμελίων, ῥιζόθεν καταστρώγω, ἢ διαφθείρω, ἀφανίζω· καὶ τροπικ. οἱον, ἐπὶ τῆς φλογός· Λατ. depasci. 2) ἀπὸ ὑπονόμου ἀναχωρῶ, φεύγω, κρυφίως ὑποκάτω τινὸς φεύγω, σκάπτω λάκκον ἢ διώρυγα ὑποκάτω τινός· παρβλ. ὑπόνομος. 3) ἐξαπατῶ. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. 9, 82.

Ὑπονέομαι, ἢ, ὑπονείομαι, ποιητ. ἐλλειπτ. ἀποθ. (νέομαι, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω μέσα, διαπερῶ· ὅθεν «Ὑπενέιατοκ εἰσήρχετο, εἰσεχώρει. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 190. ἔνθα ἡμαρτ. «Ὑπὸ νείαται κεῖται· οὕτως ἔχει καὶ Γαλην. Γλωσσ. «Ὑπονησαμένη, ὑπελθοῦσα, ὑποκολυμβήσασα· οὕτω καὶ Ἑρωτιαν. «Ὑπονηξαμένη, ὑποπερήσασα, ὑπελθοῦσα.

Ὑπονευρίζω (νεῦρον). Ἐνευρίζω, κόπτω τὰ νεῦρα, ἀδυνατίζω. Γλωσσ.

Ὑπονεύω (νεύω). Κρυφίως νεύω, κατανεύω, κάμνω νεῦμα, σημεῖον ἀποδοχῆς. Ὀρφ.

Ὑπονέφελος, ὁ, ἡ (νεφέλη). Μετὰ νεφῶν καταλαμβανόμενος, συναφιασμένος, νεφελώδης.

Ὑπονέω, μέλλ. νεύσομαι (νέω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω νέω, κολυμβῶ.

* Ὑπονήϊος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑπὸ τὸ ἀκρωτήριον Νήϊον, εἰς τὴν Ἰθάκην, κείμενος, ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ, Ὀδ. Γ, 81, καὶ ὡς διάφρ. γρ. ι, 186.

Ὑπονήφω (νήφω). Εἶμαι ἀρκετὰ νηστικός, νήφων. Ἰώσηπ. 5, 6, 1.

Ὑπονήχομαι, Μ. ξομαι, μέτ. ἀποθ. (νήχομαι) = ὑποσυρω. 2) εἰς τὸ κολύμβημα στέκομαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ εἰς ἄλλον τινά· μετὰ δοτ.

Ὑπονίπτω (νίπτω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι νίπτω. «Ὑπονίψαι τοὺς πόδας αὐτοῦ». Ἀθήν. 13.

* Ὑπονίστειος, ὁ, ὑποκορυστ. τοῦ, ὑπνος, ὅπερ ἴδε.

Ὑπονιτρώδης, ὁ, ἡ (νιτρώδης). Ὀλίγον τι νιτρώδης.

* Ὑπονίφω (νίφω). Ὀλίγον νίφω, χιονίζω, θουκυδ. 4, 103. συνηθ. εἰς τὸ παθ. χιονίζομαι. Θουκυδ. «Νὺξ ὑπονιφομένη· νὺξ, καθ' ἣν ἔπιπτεν ὀλίγη χιών, καθ' ἣν ἐχιόνιζεν ὀλίγον.

Ὑπονοέω, ῶ, Μ. ήσω (νοέω). Ὑπὸ νοῦν ἔχω, ὑποπτεύομαι, ἔχω εἰς ὑποψίαν· πτιναὶ, ὅθεν «ὑπονοήσαντες τοὺς Σαμίους τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν», Ἡροδ. 9, 99. ὑποπτεύω, συμπεραίνω κανόν τι· καθόλου δὲ, εἰκάζω. συμπεραίνω, κατὰ συμπερασμὸν ἐξηγῶ τι, ἀλληγορικῶς καὶ αἰνιγματωδῶς ἐννοῶ καὶ ἑρμηνεύω τι, μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγμ. Ἡροδ. 9, 88 Στράβ. 12. «Οὐκ οἰκοῦσι δὲ — ἄπαντ' ὑπονοεῖν τοιαῦτα». «Εἴτερ δεῖ τὰ τῶν θεῶν ὑπονοεῖν· Ἀνδοκίδ. ἔτι δὲ καὶ, «ὑπονοεῖν τι εἰς τινα», ἔχω ὑποψίαν εἰς τινα, συμπεραίνω τι περὶ αὐτοῦ. «Μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτον· Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 361 μὴ συμπέρανε, μὴ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου τοιαῦτα περὶ ἐμοῦ. Παρὰ Πολυβ. ἀντὶ τοῦ, παρατηρῶ, σημειῶ, καταλαμβάνω, στοχάζομαι. 3) «Ὑπονοεῖται· ἀντὶ τοῦ, ἐξυπακούεται, ἐννοεῖται ἔξωθεν, ἢ ὑποκάτω τινός τι· ὅθεν

Ὑπονόημα, τό. Εἰκασία, συμπέρασμα, στοχασμός· ὑποψία. Ἱπποκρ.

Ὑπονοητής, οῦ, ὁ (ὑπονοέω). Ὁ ὑποπτεύων, ὑποπτεύων, ὑποπτος. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπονόθευσις, εως, ἡ. Ἡ κρυφίως γινομένη νόθευσις· ἀπάτη. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑπονοθευτής, ὁ. Ὁ ἐξαπατῶν. Γλωσσ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Ὑπονοθεύω (νοθεύω). Κρυφίως νοθεύω, ἐξαπατῶ, ὑποφθείρω· μόνον περὶ τοῦς μετεγγεστρ. Παρὰ Πικήτ. Χρον. συχνάκις ἀντὶ τοῦ, πειράω.

Ὑπόνοια, ἡ (ὑπονοέω). Ὑποκατακρυμμένη καὶ ὑπακουομένη γνώμη, δόξα, ἔννοια, ὅθεν 1) ὑποψία, καθόλου δὲ, συμπέρασμα, εἰκασία, γνώμη, δόκησις, στοχασμός, δόξα, ἔννοια, διάνοια. 2) ἡ ἐσωτερικὴ γνώμη, ἔννοια· οἱον, ὁ νοῦς, τὸ νόημα ἑνὸς λόγου, ἔτι δὲ καὶ, ἡ ἀλληγορικὴ ἔννοια καὶ ἔκφρασις, ἀλληγορία, ἀλληγορικὴ εἰκών, σύμβολον· παρὰ Πλάτωνι Πολιτ. 2, περὶ Ὁμήρου· «Ἐν ὑπονοίᾳ ποιεῖν· ἐν αἰνιγμῷ, ἐν ἀλληγορίᾳ. Πλούταρχ. ποιημ. «Ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δέ λεγομέναις· καὶ παρὰ Διονυσ. Ἁλικ. «Ἀπὸ ὑπόνοιαν λέγειν· ἄλλο λέγειν καὶ ἄλλο ἐννοεῖν, ἀλληγορικῶς λέγειν. Ἀλκίφρ. 2, 4. «Διὰ ὑπονοιῶν τωθάζειν· Κέλτος κατὰ Ὀργέν· «Ἐν ὑπονοίᾳ φιλοσοφεῖν· ἐν ἀλληγορίᾳ, ἀλληγορικῶς ἐκφράζειν τὴν φιλοσοφίαν. Αὐτὴ ἡ σημασία εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸν Θουκυδίδ. 2, 41. «Τῶν δ' ἔργων ἡ ὑπόνοια τὴν ἀληθείαν βλάψει· ἔδει ὅμως ἡ γραφὴ εἶναι ἀμφίβολος, καὶ ἴσως πρέπει νὰ γραφῇ· «Τῶν δ' ἔργων ὑπονοίᾳ τὴν ἀληθειαν βλάψει· Εὐριπ. Φοίν. 1144. Borneem. Ξενοφ. Συμπ. 3, 6. Ruknh. Τίμ. σελ. 200. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ὑπερηφανία, ὀρθότ.

Ὑπονομεύω (ὑπόνομος). Ὑπόνομον ὀρύσσω, σκάπτω (κάμνω χανδάκιον), νάμνω ὑπόνομον καὶ ἀντεῦθεν 2) τροπικ. διὰ κρυφίων μηχανῶν καὶ πανουργιῶν προετοιμάζω. Διονσ. Ἁλικ. 3, 23. «Πόλεμον τινὶ ὑπονομεύειν· ὡς τὸ κοινὸν ἐσκάπτειν τὸν λάκκον τινός.

Ὑπονομή, ἡ (ὑπονέμομαι). Ὑπόγειος ὁδὸς, ὀχετὸς, ὑπόνομος. 2) τροπικ. κρυφίαι ἐπιχειρήματα, μηχανεύματα, μηχανορραφίαι· ὅθεν

Ὑπονομηδόν, ἐπίρ. Δι' ὑπονόμων, δι' ὑπογείων ὀχετῶν, καναλίων. Θουκ. 6, 100.

Ὑπονόμιος, ὁ, ἡ (νόμος). Ὁ εἰς τοὺς νόμους ὑποτεταγμένος, ὁ ὑπὸ νόμους ὤν. Ἀκτιαν. ἐμβ. 1, 4. ἔνθα τὰ χερόγραφα ὀρθότερον «Τὰ ὑπὸ νόμοις ἔχοντα.

Ὑπόνομος, ὁ, ἡ (νέμω, σημασ. 2. νέμος) Οὐσιαστικ. ἀντὶ τοῦ, ὀχετὸς, ἀμβρα, διώρυξ, δίοδος ὑποκάτω τῆς γῆς, ἔρυγμα. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 1, 5. «Φρεατίαν τεμόμενος, ὑπόνομον ὤρυττον ὡς ἀφαιρησόμενος τὸ ὕδωρ αὐτῶν· ἢ συνηθεια λέγει τοῦτο «Λαγούμιον· ἐκ τοῦ λαγωοῦ οἷμος, οἱονεὶ, λαγοίμιον· ἐκ τῶν ἐρυγμάτων τῶν γαιορύχων λαγωῶν, ἤτοι τῶν κουνιλλων, κουνελλίων μετενεχθέν. 2) ἐπίθ. ὁ ὑποκάτω κούφιος ὤν, ὁ ὑποκερυμένην ὀπὴν ἤτοι τρύπαν ἔχων, οἱον «Ἑλκη χρόνια, ὑπόνομα καὶ ῥευματικά». Διοσκορίδ. 5, 138. τὰ βάθος καὶ κόλπους ἔχοντα. «Χώρα ὑπόνομος πυρί καὶ ὕδατι». Στράβ. 12. σελ. 867. ἡ ὑποκάτω τῆς γῆς μὲν ὕδατος καὶ πυρὸς ἐμπεπλητμένη· ὁ αὐτὸς αὐτόθι κατωτέρω· «Λίμνη βορβορώδη καὶ ὑπόνομον τὴν ὑποφορὰν ἔχουσαι». ἀμφ. «Ἄντρον ὑπόνομον». 13, σελ. 913. ἔνθα ἐτι κεῖται καὶ «Ὑπονομία· ἀντὶ τοῦ, ὑπόγειος, διώρυξ, καναλίον ὑπὸ γῆν.

Ὑπονος, ὁ (ὄνος, σημασ. 6.). Ὁ ὑποτεθέμενος ὑποκάτω ὄνος (μηχανή), ὄργανον, τροχαλία, διὰ τῆς ὁποίας σηκώνουν τὰ φορτία, ὑποστρτ. ὑπονίστειος, ὁ ὑπὸ τοῦ Σνειδίρου ἀμφιβαλλόμενον. Ἱπποκρ.

Ὑπονοσέω, ῶ (νοσέω). Ὀλίγον τι νοσῶ, αἰσθάνομαι ὀλίγον τὸν ἑαυτόν μου ἄρρωστον.

* Ὑπόνοσος, ὁ, ἡ (νόσος). Ὑποκείμενος, ἐκτεθειμένος εἰς νόσους, ἀσθενείας, φιλάσθενος.

Ὑπονοστέω, ῶ, μέλλ. ήσω (νοστέω). Ἐπανέρχομαι, ἐπαναστρέφω, ὑποστρέφω, ἔρχομαι πάλιν ὀπίσω. 2) ὑποκαταβαίνω, ὑποπίπτω, καταπίπτω, ὑποκάθημαι, καταικάθημαι, ὀλιγοστεύω, Ἡρόδ. 4, 62. ἐπὶ ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ νερὸν καταβαίνει, ὀλιγοστεύει, Ἡρόδτ. 1, 191. ὅθεν

Ὑπονόστησις, εως, ἡ. Ἐπιστροφή, ἐπαναστροφή. 2) κατάβασις, κατάπτωσις, καταικάθησις. Πλούταρχ.

Ὑπονόστιον, τό. Τὸ ὑπὸ τινος νοστιασθέν, ὅ ἐστι χωρισθέν. Εὐστάθ.

Ὑπονοτίζω, μέλλ. ίσω, Ἀττ. ῶ (νοτίζω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον νοτίζω, ὑγραίνω, βρέχω. Γραμμ. Ναζ.

Ὑπονυμφίς, ίδος, ἡ (νύμφη). Παρανύμφη, ἡ συνοδεύουσα τὴν νύμφην εἰς τὸν οἶκον τοῦ νυμφίου. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 647.

Ὑπονύσσω, μέλλ. ύξω (νύσσω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι νύσσω, κεντῶ, σουβλίζω. Μεταφορ. ἐρεθίζω, εἰς ἀγωνίαν καὶ σύγχυσιν φέρω, ταπαινῶ.

Ὑπονυστάζω, μέλλ. άσω, καὶ άξω (νυστάζω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι νυστάζω, κατ' ὀλίγον ἀποκοιμῶμαι, Πλάτ. Συμπ.

Ὑπόνωθρος, ὁ, ἡ (νωθρός). Ὀλίγον τι νωθρός, ἀνεργός, ἀργός, ἢ μωρός.

Ὑπόξανθος, ὁ, ἡ (ξανθός). Ὀλίγον τι ξανθός. «Οὖρον ὑπόξανθον· παρ' Ἱατροῖς, ὅτε χείλῳ τὴν χροιὰν ἐοικός.

Ὑποξενίζω, μέλλ. ίσω, Ἀττ. ῶ (ξενίζω). Ὀλίγον τι ξενίζω, ξένα ἤθη ἢ ξένην γλῶσσαν ὁμιλῶ, ξένην φρενῖτιν ἔχω. Λουκιαν. Ἰκαρομ.

Ὑποξέω, μέλλ. έσω (ξέω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι ξέω, ξύνω, ἀποξέω, λειαίνω.

Ὑποξηραίνω, μέλλ. ανῶ (ξηραίνω), μεταβατ. Ὀλίγον τι ξηραίνω, κάμνω ξηρόν, στερεόν. ὅθεν

Ὑποξηρασία, ἡ. Ἡ ἵππικὴ ξηρασία. Ἱπποκρ.

Ὑπόξηρος, ὁ, ἡ (ξηρός). Ὀλίγον τι ξηρός.

Ὑποξίζω, μέλλ. ίσω (ξύζω). Εἶμαι ὀλίγον τι ξυσμένος, ὀλίγον ὀξύς.

Ὑπόξυλος, ὁ, ἡ (ξύλον). Ὁ ὑποκάτω ξύλινος ὤν, ὁ ὑποκάτω, ἢ ἐντὸς ἐκ ξύλου κατασκευασμένος· ἐπὶ ξυλίνων σκευῶν, ἀγαλμάτων κ.τ.τ. τὰ ὁποῖα εἶναι χρυσωμένα, καὶ μεγαλοπρεπῶς ἔξωθεν ἐπεκτευασμένα, καὶ ἐσωθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπατῶσι. Meineke Μένανδρ. σελ. 142. ὅθεν τροπικ. κίβδηλος, ψευδής, παραποιημένος, κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἀπατῶν· οἱον,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπὸ τῶν ἡμιπαιδεύτων· κυρίως δὲ καλεῖται, ὁ Ὑπέξυλος σοφιστής, τὸν ὁποῖον τινὲς καὶ Ἰσμηλον, εἶπαν· ἔστι δὲ ὁ ἰσόλεμος εἶδος θρήνου· τοὺς ἀξίους οὖν ἔλεον διὰ τὴν ἀμαθίαν ὁμωνύμως ἰαλέμους ἐκάλεσαν, οὓς ἐμπροσθεν ὑποξύλους ὠνόμασεν. Λεξ. Ῥητ. Ξενοφ. Οἰκον. 10, 3. Ὑπαργύριον ἐβάδιλον, ὅρμους ὑποξύλους· ὑποκάτω ξυλίνους, καὶ ἀπ' ἀπάνω χρυσωμένους.

Ὑποξυρέω, ῶ, μέλ. ήσω (ξυρέω). Ὀλίγον τι ξυρέω, ξυρχίζω, κόπτω τὰς τρίχας.

*Ὑποξύριος, ία, ιον (ξυρόν). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ ξυράφιον ὤν. Φανίου ἐπιγρ. 6

Ὑπόξυρος, ὁ, ἡ. Ὁ Γαλινὸς καὶ Ἐρωτιανὸς φέρουσι τὴν λέξιν ἐξ Ἱπποκράτους, καὶ ἑρμηνεύουσιν ὡς καὶ τὸ, ὑποξυς, σουβληρός· ἀλλ' ἑαυτῷ παρατηρεῖται καὶ ἡ ἀνάγνωσις Ὑπόξηρος. Ὁ Ἐρωτιαν. ἔχει· Ὑπέξηρα, τὰ ἐκ πλάτους εἰς μυόνρον ἠμέναι· ἔνθα Ὑπόξυρα ἐγράφη ποτέ. Ὁ Γαλην. ἔχει· Ὑπέξυρα, ὑπόκοιλα, ταπεινότερα· καὶ Ὑπέξυροι, γρυπὸς τὴν ῥῖνα· διὰ τὸ ταπεινότερα τὰ πέριξ εἶναι τοῦ ὑψώματος· καὶ Ὑποξύρους, ταπεινοτέρας, προσεπιταλμένας. — Εἰς τὴν ῥῆσιν τοῦ Ἐφίππου παρ' Ἀθην. 12. σελ. 509. «Ἐὰν δ' ἀνὴρ πέδιλον πολλὰ τιλεῖ ὑπὸ ξυρόνι. ὁ Γρότιος ἀνέγνωσε· «Πόδα ὑπόξυρον»· ὁ δὲ Καυβίων «Τὸ σφυρόν».

Ὑπόξυς, υος, ὁ, ἡ (ὀξύς). Ὀλίγον ὀξύς, σουβληρός, ἢ ξυνός. Διοσκορ. 2, 101.

Ὑποξύω (ξύω)· ὡς τὸ, ὑποξέω. Ὀλίγον, ἢ ἐλαφρῶς ξύω, ξέω, λεαίνω· καθόλου δὲ, ἐλαφρὸς ἐγγίζω εἴς τι. «Ποταμὸς πάσχει κόπις ὑποξύων· ξύων ὀλίγου τοὺς πρόποδας τῆς νάπης. Μαριαν. ἐπιγρ. 3, 10.

*Ὑποαιδοτριβέω. Εἶμαι ὑποκάτω εἰς τὸν παιδοτρίβην, κατώτερος αὐτοῦ. Ἐπιγρ.

Ὑποπαίζω, μέλ. -ξοῦμαι (παίζω, ἐμπ.). Ὀλίγον τι παίζω, χωρατεύω, ἀστειεύομαι. 2) μεταβατ. ὀλίγον τι, ἢ ὑποκεκρυμμένως περιπαίζω, περιγελῶ, καταγελῶ, σκώπτω. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 332.

Ὑποπαλαίω, μέλ. αίσω (παλαίω). Εἰς τὴν πάλην, εἰς τὸ παλαίειν πίπτω θελημματικῶς ὑποκάτω. Λουκιαν. Νέρ. 8. Ὁ Πλούταρχ. εἶπεν ἀντὶ τούτου «Ἐν τῷ παλαίειν ὑποπίπτειν, καὶ, ὑποκατακλίνεσθαι.

*Ὑποπαραβόρρος, ὁ, ἡ (παράβορρος). Ὀλίγον τι κείμενος, κλίνων πρὸς βορρᾶν. Θεόφρ. Ἱστορ. φυτ. 5, 2.

Ὑποπαραληρέω (ληρέω). Ὀλίγον παραληρῶ, παραλαλῶ, παραφρονῶ. Ἱππιατρ.

Ὑποπαρενθυμέομαι, οῦμαι, παθητ. ἀποθ. (ἐνθυμέομαι). Ἀμελῶ ὀλίγον τὴν προσοχήν μου, ὀλίγον τι παρενθυμοῦμαι, λησμονῶ, ἐξεχνῶ. Ἀρριαν. Ἐπικτ. 4, 3.

Ὑποπάρθενος, ἡ (παρθένος). Ἡμιστοπάρθενος (γεροντοκόριτσον). Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 4. σελ. 133.

Ὑποπαροιδέω, ῶ, μέλ. -ωδήσω, καὶ -ώσω (ᾠδέω, ἐμπ.). Κρυφίως παροιδέω, στρυμόνω, σπρώχνω. Ἡσαΐας.

Ὑποπασσω, μέλ. άσω (πάσσω). Ὑποκάτωθεν, ἢ εἰς τὸ μεταξὺ πάσσω, πασπαλίζω. Ἡρόδτ. 1, 132. ὅθεν

Ὑπόπαστον, τό· Παρὰ Πλουτάρχ. φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ, ὑπόστρωμα, ἢ τι τῶν τοιούτων. ἐμφ.

Ὑποπατταγέω, ῶ (πατταγέω). Ὀλίγον τι παταγῶ, κάμνω κρότον, πρὸς τούτοις θορυβῶ, πρωτῶ.

Ὑπόπαχνος, ος, ὁ, ἡ (παχύς). Ὀλίγον παχὺς, χονδρός.

Ὑποπεζία, ἡ. Ταπείνωσις. Ἡσύχ.

*Ὑποπείθω. (πείθω). Ὀλίγον τι καταπείθω.

Ὑποπεινάω, ῶ (πεινάω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι πεινῶ, τοῦ πεινᾶν ἄρχομαι, Ἀριστοφ.

Ὑπόπειρα, ἡ· ἀντὶ τοῦ, ἀπόπειρα· ἀμφ. Ἰωσηπ. ἀρχ. 5, 1, 26.

Ὑποπειράω, ῶ, μέλ. άσω (πειράω). Αἰλιαν. ζώων Ἱστορ. 14, 1. Ἀλκίφρ. 3, 52. Κρυφίως πειράω, δοκιμάζω, κρυφίως ζητῶ ν' ἀπατήσω πρὸς σαρκικὴν συνουσίαν.

Ὑποπελιάζω. Εἶμαι, ἢ γίνομαι ὀλίγον τι ὑποπέλιος, μελαγχρινός, μολυβδόχρους.

Ὑποπέλιδνος, ος, ἡ (πελιδνός). Ὀλίγον τι πελιδνός, μελαγχρινός, μελανός. Κρυφίως ὑποπέλιδνον. Πολυδ.

Ὑποπέλιος, ος, ἡ (πελιός)· = ὑποπέλιδιος.

Ὑποπεμπτός, ὸ, ἡ. Ὑπεκάτωθεν ἀποσταλμένος, συνήθ. κρυφίως ἀποσταλμένος, κατάσκοπος, submissus, subornatus. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 3, 4. ἔνθα συνήθως Ὑποπτος φέρεται. ἐκ τοῦ

Ὑποπέμπω, μέλ. ψω (πέμπω). Ὑποκάτω, εἰς τοῦτο, ἐκεῖσε, πρός τινα πέμπω, στέλλω. Εὐριπ. 2) κρυφίως, χωρὶς νὰ παρατηρήσωσι πέμπω, οἷον, κατάσκοπον, ὅταν, μηχανῶμαι, μηχανορράφω, Λατ. sumbitter, subornare. 3) πέμπω ὀπίσθεν ἢ κατόπι.

*Ὑποπεπτηῶτες, ἐπικ. μετοχ. παρακμ. τοῦ, ὑποπτήσσω.

Ὑποπεπτωκότως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. ἐνεργ. παρακμ. τοῦ ὑποπίπτω. Τεταπεινωμένως.

Ὑποπερᾶτωσις, εως, ἡ (περατόω). Τελείωσις. Ἡσύχ.

Ὑποπέρδομαι, ἀποθ. μετὰ ἐνεργ. ἀορ. ὑπέπαρδον (πέρδω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω ἢ ἥρεμα πέρδομαι, κρυφολάγνω. Ἀριστοφάν. suppedere, Λατιν.

Ὑποπερικλάω, ῶ (περικλάω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον ὀλόγυρα συντρίβω, ἢ λυγίζω.

Ὑποπεριπλύνομαι, παθητ. (πλύνω). Πάσχω μικρὸν, ἢ ἐλαφρὰν διάῤῥοιαν. Ἱπποκρ.

Ὑποπεριψύχω (ψύχω). Μικρὸν ἢ ἐλαφρὸν ψύχος αἰσθάνομαι εἰς τὸ σῶμά μου, κρυόνω ὀλίγον. Ἱπποκρ.

Ὑποπερκάζω, μέλ. άσω (περκάζω). Κατ' ὀλίγον λαμβάνω μέλαν χρῶμα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον περιάζω, ἀρχίζω νὰ ὡριμάζω, Ὀδ. Η, 126. «Ἕτεραι δὲ (σταφυλαὶ) ὑποπερκάζουσινα· τῇ παραστάσει ἀμαύζουσιν· οἷον ἐκ τοῦ ὄμφακος μεταβάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆς σταφυλῆς χρῶμα πεπαινόμεναι, ὁ Σχολ. Τάκ. Ἀχ. Ταt. σλ 497.

*Ὑποπετάννυμι, μέλ. -πετάσω (πετάννυμι, ἀνμλ.). Ὑποκάτω πετάζω, ἐξαπλόνω, στρώνω· ὅθεν

Ὑπόπετασμα, τό. Τὸ ὑποκάτω, ἢ κάτω ἐξαπλωμένον, τὸ ὁποῖον στρώνεται ὑποκάτω, οἷον τάπης κ.τ.τ. Πλάτ. Πολτ. §. 21.

*Ὑποπέτομαι, μέσ. ἀποθ. μέλ. ὑποπτήσομαι (πέτομαι, ἀνμλ.). Ὑποκάτωθεν πετῶ, Παυσ.

Ὑπόπετρος, ὁ, ἡ (πέτρα). Ὁ ὑποκάτω, ἢ κάτω πετρώδης, ὁ ἀστρωμένος ὑποκάτω μὲ πέτρας. Ἡρόδτ. 2, 12. 2) Ὀλίγον τι πετρώδης, βραχώδης

Ὑποπεττεύματα, παρὰ Πλουτάρ. ἡμαρ. ἀνάγ.

*Ὑποπήγνυμι, μέλ. ήξω (πήγνυμι, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι πήγνυμι, πήγω, κάμνω πηκτόν, κάμνω νὰ παγώσῃ.

*Ὑποπηδάω (πηδάω). Ἐκπηδῶ, πηδῶ ἔξω.

Ὑπόπηλος, ὁ, ἡ (πηλός). Ὑποκάτω πηλώδης, λασπωμένος, ὀλίγον τι πηλώδης.

Ὑποπιάζω, μέλ. άσω, καὶ, έξω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ. 2) κακὸς τύπος ἀντὶ τοῦ, ὑποπιάζω·

*Ὑποπιέζω, μέλ. έσω (πιέζω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον πιέζω, θλίβω, κακουχῶ, στενοχωρῶ Πλούτ.

Ὑποπιθηκίζω (πιθηκίζω). Ὀλίγον τι πιθηκίζω, κάμνω σχήματα ὡς ὁ πίθηκος, κάμνω τὸν πίθηκον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1290.

Ὑπόπικρος, ὁ, ἡ (πικρός). Ὀλίγον τι πικρός, πικρούτσικος.

Ὑποπίμελος, ὁ, ἡ (πιμελής). Ὀλίγον τι πιμελής, λιπαρός, παχύς.

Ὑποπίμπλημι, μέλ. πλήσω (πίμπλημι, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι πίμπλημι, γεμίζω, κατ' ὀλίγον γεμίζω. 2) ἐγγαστρόνω. Παθητ. ἐγγαστρόνομαι· ἀλλὰ τὸ πτέρνιον ὑποπλησθῆναι, ἔχω ἀφθονίαν τέκνων, Ἡρόδ. 6, 138.

Ὑποπίμπρημι, μέλ. ὑποπρήσω (πίμπρημι, ἀνμλ.). Ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον πίμπρημι, ἀνάπτω, καίω. Ἀριστφ.

Ὑποπίνω, μέλ. πιοῦμαι (πίνω, ἀνμλ.). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον πίνω, πίνω ὀλίγον, ἢ κρυφοπίνω· ὅθεν διὰ πολὺν καιρὸν πίνω, μεθύω, καὶ ἀντεῦθεν ὑποπεπωκώς, ὀλίγον μεθυσμένος, ὑποβεβρεγμένος, εἰς τὸ εὐθυμότερον ὑπὸ τοῦ οἴνου ἀνειμένος. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 4, 9. Ἀριστοφ. Ὄρν. 497. εἰρωνικὴν ἀντίφρασιν εὑρίσκει εἰς τοῦτο ὁ Mehlh. Ἀναβ. 61, 11. σαλ. 210.

*Ὑποπιπίσκω, μέλ. ὑποπίσω (πιπίσκω, ἀνμλ.). Ὀλίγον τι ποτίζω.

Ὑποπίπτω, μέλ. πεσοῦμαι (πίπτω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω πίπτω, ῥίπτω ἐμαυτὸν εἰς τὰ κάτω, ἐξαιρ. πίπτω ἔμπροσθέν τινος, καὶ ἱκετικῶς παρακαλῶ αὐτὸν, ταπεινόνω ἐμαυτὸν ἔμπροσθέν τινος, κλίνων τὴν κεφαλήν, ἢ πίπτω ὑπὸ τοὺς πόδας ὡς τὸ, ὑπόκειμαι. — 2) ἐναντίον τινὸς πίπτω, ὅ ἐστιν, εἰς χεῖρας πίπτω, ἐμπίπτω, σπρώχνω αὐτὸν. 3) ὑποκάτω τινὸς ἢ ἔμπροσθέν τινος κεῖμαι, ἀντίκειμαι. Στραβ. 6, 2, 5. — Ὑποκάτω τινὸς πίπτω, εἶμαι ἀντικείμενος ἢ ὑποκείμενος εἰς τινα. «Ὑποπίπτων καὶ «Ὑποκαταλλόμενος· κυρίως εἰς τὴν πάλην, ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ τινι, ἐνδίδωμι· πίπτω κάτω χαριζόμενος εἰς τὸν νικητήν μου. Μεταφορ. καὶ ἐπὶ κολάκων.

Ὑποπισσόω, καὶ, -τόω Ἀττ. ῶ, μέλ. ωτω (πισσόω). Ὀλίγον τι πισσόω, ἢ ἀλείφω τι ὀλίγον μετὰ πίσσης· παρ' Ἀριστοφ Πλούτ. 1093. ἐπὶ ἀσελγοῦς συνουσίας ἀντὶ τοῦ, βινέω. Κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Ἐμστερχ. ἐμεταχειρίσθη κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ ὁ Ἡρακλείδης (παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Αἴ. 105.) τὸ κατακεντέω. «Ὄψει γὰρ αὐτὴν παρὰ τοῖσι δεσμώταισι κατακεντουμένην.

Ὑποπίω, = ὑποποτίζω. Ἡσύχ.

Ὑπόπλακος, καὶ, ὑποπλάκιος, ὁ, ἡ. Ὑπὸ τὸ Τρωϊκὸν ὄρος Πλάκος, ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ κείμενος· ὡς ἔνιοι ὑποπλάκιος ὑλήεις, Θήβη ὑποπλακίη, Ἰλ. Β, 396. 397. Χ, 479. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ, πλάξ, εἰς χαμηλὴν τινα ἐπίπεδον κείμενος, ὑποπέδου, εἰς λεῖον, ὁμαλὸν τόπον.

Ὑποπλάσσω, μέλ. πλάσω (πλάσσω). Ὑποκάτω πλάσσω, κολλῶ, προσκολλῶ. Ἀριστοφ.

*Ὑποπλαταγέω (πλαταγέω). Ὑποκάτω πλαταγῶ, κροτῶ, θορυβῶ.

Ὑπόπλατυς, ὑ, ἡ (πλατύς). Ὀλίγον τι πλατύς, ὁμαλός, ἴσος. 2) ὀλίγον τι ἀλμυρός. Τὸν σχηματισμὸν Ὑπόπλατος ἔχει ὁ Σχολ. Δυκόφρ. στίχ. 641.

Ὑποπλέκω (πλέκω). Ὑποκάτω ἢ προσέτι πλέκω, συνδέω, συνάπτω, ἑνόνω, στερεόνω. Γλωσσ.

Ὑπόπλεος, ὁ, ἡ (πλέος). Ἀρκετὰ πεπληρωμένος, γεμάτος, μεστός, ἔμπλεος· μετὰ γεν. μᾶλλον, Ἡρόδ. 7, 47.

Ὑποπλέω, μέλ. εὐσομαι (πλέω, ἀνμλ.). Ὑποκάτω πλέω, μετὰ τοῦ πλοίου πλέω, ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους τινὸς πλέω, ἢ ἐγκαρσίως πλέω.

Ὑπόπλεως, ω, ὁ, ἡ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, ὑπόπλεος.

Ὑποπλήθω, μέλ. ήσω (πλήθω, ἀνμλ.). Ὀλί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γον κατ' ὀλίγον πληρῶ, γεμίζω, ἀρεύντως πληρῶ.

Τ'ποπληρόω (πληρόω), = ὑποπίμπλημι.

Τ'ποπλήσσω, ἡ -ττω Ἀττ. μέλ. ξω (πλήσσω, ἀμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ ἠρέμα πλήττω, σημαν. κτυπῶ, κινῶ, ταράττω, ἀμφ.

Τ'πόπλους, ὁ, ἡ (ὑποπλέω). Ὁ ὑποκάτω τινὸς γινόμενος πλοῦς, ὁ μετὰ τοῦ πλοίου πλοῦς, ταξείδιον. Πλάτ. Κρίτ.

Τ'ποπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὑποκάτω ἑαυτοῦ, ἢ ὑποκάτω τῆς γῆς, τουτέστιν, εἰς μεταλλεῖα, πλούσιος, ὁ ὑποκάτω ἑαυτοῦ τὸ πλοῦτον ἔχων. Στράβ. 3.

* Τ'ποπλώω (πλώω), ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ, ὑποπλέω.

Τ'ποπνέω, μέλ. εὐσω (πνέω, ἀμλ.). Ὑποκάτω, προσετ. ἢ ἠρέμα πνέω, ψυσῶ, ἀναπνέω.

Τ'ποποδίζω, = ἀναποδίζω. Ἡσύχ.

Τ'ποπόδιον, τό. Σιαμπίον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον πατοῦσι οἱ πόδες τινός· = ἀρῆνις, Σίξτ. ὁ Ἐμπ. πρὸς Μαθημ. 1, 246. ἔχει· «Τὸ ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ὑποπόδιον, Ἀθηναῖοι καὶ Κῶοι χελωνίδα καλοῦσιν· οὐδέτ. τοῦ

Τ'ποπόδιος, ὁ, ἡ (πούς). Ὁ ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὤν, εὐριτιθέμενος.

Τ'πόποδος, ὁ, ἡ, = ὑπόκωφ. Ἀριστοτλ.

Τ'ποποιέω, ῶ, μέλ. ήσω (ποιέω). Ὑποκάτω ποιῶ, κάμνω, ὑποκάτω ἐμβάλλω, μοιοῦμαι, μηχανῶμαι. «Ἐγγράφεις καὶ ὑποποιεῖς τὸν πατρώιτην Θεὸν τοῖς Ἑβραίων ἀπορρήτοις.» Πλούταρχ. ἐμβάλλεις αὐτὸν ὑποκάτω, ἢ ἀνάμεσα εἰς τὰ μυστήρια τῶν Ἑβραίων. Μέσ. ὑποποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ, οἰκειοποιοῦμαι, οἰκειοῦμαι, περιποιοῦμαι, ὑπὸ ἐμαυτῷ ποιοῦμαι, κάμνω τι ἀφέλιμος ἰδικόν μου· ζητῶ, πάσχω νὰ οἰκειοποιηθῶ, νὰ κερδήσω, νὰ φέρω εἰς τὸ μέρος μου, ἢ εἰς τὴν θέλησιν καὶ ὑποταγήν μου τινά· διὰ παρουργιῶν καὶ μηχανῶν. «Τὸν παῖδα, τὸν δῆμον, τοὺς Φαιακεῖς ὑποποιοῦμαι.» Ἀριστοτ. Πολτ. 5. 4. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. καὶ Δημοσθ. καὶ ἐντεῦθεν καθόλου ἀντὶ τοῦ, προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι. simulare. «Τὴν Κάτωνος παῤῥησίαν ὑποποιούμενος.» Πλούταρχ. εἰς Καίσ. 2) κρυφίως, κατ' ὀλίγον ποιῶ, κάμνω τι, ἐνεργῶ, προξενῶ· «ὑποποιεῖ λελησθότως ζῆλον.» Πλούτ. εἰς Περικλ. 9. ὅθεν

Τ'ποποίητος, ὁ, ἡ. Μιμημένος, ἀνειλημμένος, ὑποκειριμένος, προσποίητος.

Τ'ποποίκιλος, ὁ, ἡ (ποικίλος). Ὀλίγον τι ποικίλος, παρδαλός.

Τ'πόποκος, ὁ, ἡ (πόκος). Μαλλωτός, πόκους ἔχων. Φίλ.

Τ'ποπόλιος, ὁ, ἡ (πολιός). Ὀλίγον τι πολιός, λευκός, ἀσπρομάλλης· ἐξαίρετος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἀνακρ.

Τ'ποπολιτεύομαι, μέσ. ἀποθ. (πολιτεύομαι). Διοικῶ τὴν πολιτείαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς, τὴν ἐπιτροπὴν ἄλλου τινός· ἢτοῖς ἐχθροῖς. Πολυδεύκ. 4, 36. κυβερνῶν τὰ κοινὰ πράγματα, λαμβάνω τὰ μέτρα μου, διὰ νὰ φαίνωμαι ἀρεστὸς εἰς τοὺς ἐχθρούς μου.

Τ'ποπομπή, ἡ. Διαταγή, προστατή, ἀμφιβ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 58.

* Τ'ποπόνηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὀλίγον τι πονηρός, κακός, κακοῦργος. Πρόκλ. Παράφρ. 2, 4, σελ. 97.

Τ'ποπορεύομαι, παθητ. ἀποθετ. μετὰ μέσ. μέλ. (πορεύω). Κρυφίως πορεύομαι, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ. Πλάτ.

Τ'ποπόρευσις, εως, ἡ. Εἴσοδος, κρυφία καὶ ἄγνωστος εἴσοδος, εἰσέλευσις, Πλούταρχ.

Τ'πόπορτις, ιος, ἡ (πόρτις). Δαμάλη, ἀγελάδα, ἥτις ἔχει μοσχάριον ὑποκάτω αὐτῆς, καὶ τὸ βυζάνει· καθόλου δέ, μήτηρ, ἥτις βυζάνει παιδίον, Ἡσίοδ. Ἔργ. 605. παραβλ. ὑπαρνος, ὑπόῤῥηνος, ὑπόπαλος.

Τ'ποπορφυρίζω, μέλ. Ἀττ. ίῶ (πορφυρίζω). Εἶμαι ὀλίγον πορφυροῦς, κλίνω πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα.

Τ'ποπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὀλίγον τι πορφυροῦς, Ἀνακρ. 15, 30.

Τ'πόπους, οδος, ὁ, ἡ, οὐδ. πουν (πούς). Ὁ πόδας ὑποκάτω ἑαυτοῦ ἔχων, ὁ ἐπὶ ποδῶν ἱστάμενος, ὁ πόδας ἔχων.

Τ'ποπραΰνω, ἐπικ. καὶ Ἰων. -πρηΰνω (πραΰνω). Ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον πραΰνω, γλυκύνω, ἡσυχάζω.

Τ'πόπρεμνος, ὁ, ἡ (πρέμνον). Πρέμνον ἔχων, Θεόφρ ἄλλως δέ, ὁ ὑποκάτω τοῦ πρέμνου ὤν.

Τ'ποπρεσβύτερος, ὁ (πρεσβύτερος). Ὀλίγον τι πρεσβύτερος, γεροντότερος.

Τ'ποπρήθω, μέλ. ήσω (πρήθω, ἀμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτωθεν καίω, ἀνάπτω· ὡς τὸ, ὑποπίμπρημι, Ἡρόδ. 4, 69.

* Τ'ποπρηΰνω, ἐπικ καὶ Ἰων. ἀντὶ, ὑποπραΰνω.

Τ'ποπρίαμαι, μέσ. ἀποθ. (πρίαμαι, ἀμλ.). Πρᾶ τιμήν, ἢ εὐθηνὰ ἀγοράζω. Θεόφρ. Χαρακτ. 11, 5. ἄμφ.

Τ'ποπρίω, μέλ. ίσω (πρίω)· παρὰ Λουκιαν. Νεκρ. Διάλ. 6, 3. «Τοὺς ὀδόντας ὑποπρίω· κρυφίως τρίζω τοὺς ὀδόντας.

Τ'ποπροθέω, μέλ. θεύσομαι (θέω, ἀμλ.). Ὀλίγον, ἢ ἠρέμα προθέω, ὑποκάτωθεν προτρέχω.

Τ'ποπροῤῥέω, μέλ. ῥυήσομαι (ῥέω, ἀμλ.). Ὀλίγον τι, ἢ ὑποκάτωθεν προῤῥέω, προτρέχω.

* Τ'ποπροχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀμλ.). Τ'ποκάτωθεν ἐχέω, χύνω ἔξω. Schaef. L. Bos. pag. 503. Ἰάκ. Δοῦ. Πελ. σελ. 529.

Τ'πόπρωρος, ὁ, ἡ (πρῶρα). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὴν πρῶραν ὤν. Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 26. ἐπὶ τῆς Σαμίου νηὸς «Σάμαιναν καλουμένης· «Νεὼς ἐστὶν ὑπόπρωρος μὲν τὸ σίμωμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστροειδὴς, ὥστε καὶ ποντοπορεῖν καὶ τάχυναυτεῖν· ἔνθα ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ, ἡ χθαμαλὴν ἢ πλατεῖαν πρῶραν ἔχουσα· ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ὑπὸ τὴν λέξ. Σάμαινα, καὶ, Σαμιακὸς, καὶ ὁ Φώτ. λέξ. λέγουσιν «Εἶδος νεὼς ὑὸς ἔχουσα προτομήν.» Ὁ Φώτ. «Πλοῖα Σάμια ὅσιν ἐμφερεῖς τὰς πρώρας ἔχοντα.» Κατὰ τὸν Σουΐδαν λέξ. «Σαμίων δῆμος· εἶναι «Πλοῖον ὀλιγοτονον· ἔνθα ἐπιφέρει· «Οἱ δὲ τὴν Σάμαιναν νόμισμα εἶναι· πιθανῶς ὅτι εὑρίσκετο χαραγμένη ἐπὶ τῶν Σαμίων νομισμάτων ἡ ναῦς Σάμαινα, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἡ γλαύξ. Ὁ Ἡσύχ. εἰς τὴν λέξ. Σαμιακὸς λέγει· «Αἱ λεγόμεναι Σάμαιναι κατέτρωντο δ' ὅλαιναι· ἀνάφορον μετέτανται ἐκ Διδύμου· «Εὐρύτεραι γὰρ εἰσὶ τὰς γαστέρας, τοὺς δ' ἐμβόλους στενήμανται, ὡς δοκεῖν, βύγχεσιν ὧν ὁμοίως κατεσκευάσθαι, οἷον ἰσοπρώρους εἶναι· διὸ καὶ ἐπὶ ταύτης λέγεται, ναῦς δὲ τις ὠκυπόρος Σαμία, ὑὸς εἴδος ἔχουσαν· ἔνθα οἱ ἑρμηνευταὶ οἱ μὲν «Ἰσοπρώρους· οἱ δὲ, «Τοπρώρους· θέλουσιν ἀναγινώσκεσθαι· ἀλλὰ μ' ὅλον τοῦτο αὐτὸς πρέπει νὰ συναναγινώσκεται καὶ τὸ «σεμίμωνται. Τὸ ἄφορον ἄρα τῆς πρώρας κυρτὸν ἦν ὡς τὸ τοῦ Κάπρου ῥύγχος· καὶ διὰ τοῦτο παρὰ Πλουτάρχῳ πρέπει νὰ λέγεται «Τπέπρωρος τὸ σίμωμα. Ὁ Ἡρόδ. 3, 59. λέγει περὶ τούτων· «Νηῶν καπρίους ἐχουσῶν τὰς πρώρας.

* Τ'ποπτάω (πτάω). Ὀλίγον τι ὀπτῶ, ψήνω, Θεόφρ. Ἱστορ. φυτ. 4, 10.

Τ'ποπτερνίς, ἡ (πτέρνα, σημασ. 2.) Ὀπή, τρύπα τις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβαίνει ἡ πτέρνα τοῦ καταρτίου. Μαθημ. παλ. σελ. 66.

Τ'πόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Πτερωτὸς, ἔχων πτερὰ, πτερωμένος· ὅθεν τροπ. ταχύς. Ἡρόδ. 3, 107. ἵπποι ὑποπτέρους, τουτέστι, διὰ τῶν κωπίων καὶ πανίων ταχέως πλεούσης. Πλάτ. Ὀλ. 9, 36. «ὑποπτέροις ἀνορέαις.» Πλάτ. 8, 129.

Τ'ποπτεύσις, ἀντὶ, ὑποπτεύη, ἢ χωρὶς τοῦ ὑπογεγραμμένου ἰῶτα, ἀντὶ τοῦ, ὑποπτεύει· παρὰ Θεοκρ. 23, 10. ἀμφ.

Τ'ποπτεύω. Εἶμαι ὑποπτος, ὑποψίαν ἔχω, ὑπονοῶ, μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 8, 100. μετὰ τοῦ μή, Ἡρόδ. 9, 90. ἀλλὰ καὶ χωρὶς κατὴν σημασίαν· καθόλου, συμπεραίνω, ὑπολαμβάνω, ὡς ἀντὶ τοῦ, ἱκανῶς συνοῶ, Πλάτ. Θηαίτ. σελ. 164, Α. — 2) μεταβ. ὑποπτεύω, ἔχω εἰς ὑποψίαν, ντινάκ, καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμ. Ἡρόδ. 8, 129. ἐπομένου τοῦ, μή, συμπεραίνω, φοβοῦμαι. Παθητ. εἶμαι εἰς ὑποψίαν, μὲ ὑποπτεύουν· ἐκ τοῦ

Τ'πόπτης, ου, ὁ (ὑποράω, μέλ. ὑπόψομαι). Ὁ ὑποπτεύων. Θουκυδ. 6, 6. ὁ ὑποψίαν ἔχων. «Ἵππος ὑπόπτης· ἐ ῥᾳδίως ταραττόμενος, ἐξιππαζόμενος. Ξενοφ. Ἱππ. 3, 9. παρβλ. Σχολ. Θουκυδ. 6, 60.

Τ'ποπτήσσω, μέλ. ξω (πτήσσω, ἀμλ.). Φεύγω, ὑπὸ φόβου χαμηλόνω ἢ πίπτω κάτω, σκύπτω χαμαί· ὡς π.χ. οἱ λαγωοί, αἱ πέρδικες κ. τ. τ. τουτέστι, λαγιάζω, ὡς λαγωὸς πίπτω, χαμηλόνω κατὰ γῆς. «Πετάλοις ὑποπεπτηωτες.» Ἐπικ. μετοχ. παρακμ. ἀντὶ, ὑποπτηκότες, Ἰλ. Β, 312. καὶ ἐντεῦθεν ὑπὸ φόβου ἢ ἐντροπῆς δειλιάω, πτοοῦμαι, ἐξιππάζομαι, σείζομαι. Ξεν. Κυρουπ. 1, 3, 8. καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, ὑποτάσσομαι, ὑποβάλλομαι, ντινάκ. — 2) ἐνερ. ἀντὶ τοῦ, φοβίζω, πτοῶ, ἐξιππάζω· ντινάκ. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 6, 8. Αἰσχύλ. Γράφεται καὶ «Τποπτώσσω.

Τ'ποπτοάω, μέσ. ἀποθ. (ὑποράω, μέλ. ὑπόψομαι)· κατ' ἐνεστ. ἄχρηστ. σχηματισμ. Κυρίως, ὑποκάτωθεν βλέπω, καὶ ἐντεῦθεν νομίζω, ὑπολαμβάνω, κρατῶ τινὰ ὡς ὑποπτον, εἰς ὑποψίαν ἔχω, ὑποπτεύομαι, ντινάκ, σπανίως ντινά, συνήθως εἰς τινα· ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγμ. ὑποπτεύομαι, τεκμαίρομαι, Λατιν. suspicere, suspicari, ἐκ τοῦ Δημοσθ. «Τποπτεύεσθαι τὸ πρᾶγμα καὶ φυλάττεσθαι, Πλούταρχ. Ἀρταξ. 23. «Δι' ἣν (αἰτίαν) ὑποψόντες συνόντες ἀλλήλους (ἦ, ἀλλήλους)».

Τ'ποπτος, ὁ, ἡ (ὑποράω, μέλ. ὑπόψομαι). Κυρίως ὁ ὑποκάτωθεν βλεπόμενος, ὅθεν παθητ. ὁ εἰς ὑποψίαν ὤν, περὶ τοῦ ὁποίου ὑποπτεύεταί τις, ὁ ὑποπτευόμενος, τὸν ὁποῖον φοβεῖταί τις, ἐχθρός. «Ὅταν ὑποπτος ᾖ ἡ πάχνη· ὅταν πρόκη νὰ φοβῆταί τις τὴν πάχνην· 2) ἐνεργ. ὁ ὑποψίαν ἔχων, ὑποπτης· μετὰ γενικ. «Τρωικῆς ἁλώσεως ὑποπτοι. Πέρσ. Κύρ. Ἐκ. 1120. ὁ ὑποπτεύων τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος. τὸ Λατ. suspectus, suspiciosus, καὶ suspicax. ἐπίῤῥ. «Τποπτως, ἐχθρικῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 18.

Τ'ποπτύσσω, μέλ. ξω (πτύσσω). Ὑποκάτω, ἀπὸ τὸ κάτω μέρος, ἢ ὀλίγον τι πτύσσω, διπλόνω, ζαρόνω. Ἱπποκρ.

Τ'ποπτυχίς, ίδος, ἡ (πτυχή). Διπλωματία. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 16. «Θώρακος ὑποπτυχίς· ἀντὶ τοῦ, συναρμογή, ἔνθα πτύσσεται ὁ θώραξ.

Τ'πόπτωσις, εως, ἡ (ὑποπίπτω). Τὸ ὑποπίπτειν, πίπτειν κάτω, κατάπτωσις, γονυκλισία. 2) τροπ. λειποθυμία, ἀδυναμία, μεροψυχία, καταπίεσις.

* Τ'ποπτώσσω, μέλ. ξω (πτώσσω), = ὑποπτήσσω.

Τ'πόπτωτος, ὁ, ἡ, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποπίπτω. Ὁ πίπτων κάτω, ὁ κάτω κειμένος. Διογ. Λαέρτ. 7, 165.

Τ'ποπυθμένιος, ία, ιον· ἡ, ὑποπυθμήν· ἄνος, ὁ, ἡ (πυθμήν). Ὁ ὑπὸ τὸν πυθμένα ὤν, ὅς τις εἶναι ὑποκάτω τοῦ πάτου. Ἀθήν. 11. σελ. 492. «Τέσσαρες (πελειάδες) μὲν ἦσαν ἐπὶ τῶν ὤτων, δύο δὲ ὑποπυθμένιες, πεπέστιν, ὑπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κῷ πυθμένι, οἷον ὑποπυθμένιοι, ὥστε διατρανοῦσθαι τὸ δέπας ὑπὸ δυοῖν πελειάδων, ὑποκειμένων τῷ πυθμένι.

Ὑποπυθμένιος, ία, ιον, = ὑποπυθμένιος. Ἀναλεκτ. 1, σελ. 223.

Ὑποπυΐσκω (πῦον). Ὑποκάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω μέρος πυΐσκω, σήπομαι, ἐκπυοῦμαι· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παθτ. ὑποπυοκεμαι. Ἱππιατρ.

Ὑποπυκνόζω (πυκνόζω). Κατ' ὀλίγον γίνομαι πλήρης, γεμάτος. Λουκιαν. εἰς Λαβιρ. 14. «Εὐζωροτέρῳ ἥδιον ἂν ὑποπυκνόζοιμι· κἄπελα, ἡγάπων ὀλίγον τι καθαρώτερον οἷον τὸ πίνω.

Ὑπόπυκνος, ὁ, ἡ (πυκνός). Ἀρκετὰ πυκνός. 2) ἀρκετὰ συχνός.

Ὑπόπυος, ὁ, ἡ (πῦον). Ὁ ὑποκάτω πῦον ἔχων, ὀλίγον τι ἐμπυασμένος.

* Ὑποπυριάω, μέλ. ά̓σω (πυριάω). Ὀλίγον τι εἰς ἰδρῶτα φέρω, κάμνω νὰ ἱδρώσῃ.

Ὑποπυρίζω, μέλ. ίσω (πυρρίζω). Εἶμαι ὀλίγον πυρρός, κοκκίζω ὀλίγον ἐκ τοῦ

Ὑπόπυρρος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι πυρρός, κοκκινούτσικος, ξανθός. Γαλην. «Ὑποπύρρον οὖρον, τὸ μὴ πάμπαν ἀπέρυθρον χρυσοπρασείους.

Ὑπόπωλος, ὁ, ἡ (πῶλος). Ἔχων ὑποκάτω πῶλον, καὶ βοηθῶν αὐτόν. «Ἵππος ὑπόπωλος. Στράβ. 8 σελ. 540. ἐαρβλ. ὑπέπορτις.

Ὑποραΐζω (ῥαΐζω). Κατ' ὀλίγον ἐλαφρώτερος, ἢ καλλίτερος γίνομαι, ὀρχίζω νὰ καλλιτερεύω. Φιλοστόρ. Ἐκκλησ. Ἱστορ. ζ.

Ὑποράπτω, ἰδε ὑποῤῥάπτω· εἶδον

Ὑποραφή, ἡ. Ἐμβόλλωμα, ἀστάρεμα, ἐπιῤῥαφή· ἰδε ὑποῤῥαφή.

* Ὑποργάζω, μέλ. άσω (ὀργάζω). Ὀλίγον τι ὀργάζω, μάσσω, ἀνεκατόνω, ζυμόνω, ἢ μαλακύνω, κάμνω μαλακόν.

Ὑποργίζομαι, παθητ. (ὀργίζομαι). Ὀλίγον τι ὀργίζομαι, θυμόνω.

Ὑπορήγνυμι (ῥήγνυμι). Ὀλίγον τι ῥήγνυμι, κόβω, ἐλαφρὰ ῥογχαλίζω.

Ὑπόρειος, ὁ, ἡ (ὄρος), = ὑπώρειος. Ὁ ὑποκάτω, ἤτοι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ὤν.

Ὑπορθόω, ῶ (ὀρθόω). Ὑποκάτωθεν ὀρθόνω, ἀνορθόνω. Σχολ. Ὁμήρ. Ὀδ. Θ, 66. ἔδεν

Ὑπόρθωμα, τό. Ὑποστήριγμα, στύλος. Γλωσσ.

Ὑπόρθριος, ὁ, ἡ (ὄρθρος). Ὁ πρὸς ὄρθρον γινόμενος, πρωϊνός. «Φωναί. Διακρ. Παρ' αὐτῷ καὶ σριακή.

* Ὑποῤῥίπτω (ῥίπτω). Κάτωθεν, ἢ κόβω ῥίπτω.

* Ὑπορνυμι. μέλ. ὑπέρσω, ἀόρ. ά. ὑπῶρτα (ὄρνυμι, ἀνῶρτα). Ὑποκάτωθεν, πρὸς τούτοις, ἢ κατ' ὀλίγον σηκόνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, εἰς κίνησιν φέρω· «πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρτο γόοιο, Ἰλ. Ψ, 108. 153. Ὀδ. Δ, 118. 183. καὶ ἀλλαχοῦ. Παθητ. Ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον γενόμαι, εἰς τὴν ὁποίαν σκοπιάν ἀνήκει καὶ ὁ κατὰ συγκοπὴν ἀόρ. καὶ β΄. παρασυν. ὑπώρορα, Ὀδ. Ω, 62.

Ὑπόρορος, ὁ, ἡ, = ὑπώρορος, ὑπόστεγος. Παρ' Εὐρ. Ὀρέστ. 147. «Ἵς ὑπόρορος βοᾶν ἠχώ, βοὴ ἠχοῖα μὲ τὴν ἐγερμένην ἐκ τοῦ καλαμίνου αὐλοῦ, ἐλαφρά, ἡδεῖα· ἐκ τοῦ, ὄρορος, = κάλαμος.

* Ὑποῤῥαΐζω (ῥαΐζω). Ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον γίνομαι καλλίτερα, ἀρχίζω νὰ καλλιτερεύω.

* Ὑποῤῥαπίζω (ῥαπίζω). Ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον ῥαπίζω, κτυπῶ ἐλαφρά, κρίμα.

Ὑποῤῥάπτω. μέλ. ψω (ῥάπτω). Ὑποκάτω ῥάπτω, συῤῥάπτω, προσάπτω, περισάπτω, πρασκολλῶ, ἐπιῤῥάπτω, ἐμβάλλω· παρ' Ἰασοπ. ἀρχ. 17. 5, 7. αὐτὶ τοῦ, ἐστερόνω, ἀστάριον βάλλω ὑπὸ τὸ φόρεμα· καθόλου δέ, προσθέτω. «Λόγον ὑποῤῥάψας· αὐτὶ τοῦ, συντιθέναι, συῤῥάψαι. Εὐριπ. Ἄλκ. 587. ἐντεῦθεν ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Ὑποῤῥάπτειν λέγουσι· συντίθησ. ὅθεν

* Ὑποῤῥαφή, ἡ. Τὸ ὑποκάτω ῥάπτειν, ἐμβαλλώνειν, ἀστερώνειν.

Ὑποῤῥαχίς, ίδος, ἡ (ῥαχίς). Ἡ μέχρι ὀσφύος κοιλότης, τὸ πρὸ τοῦ μηροῦ κοίλωμα.

Ὑποῤῥέω, μέλ. ῥυήσομαι (ῥέω, ἀπρ. ά.). Ὑποκάτω ῥέω. 2) ὑποχωρῶ, κρέμα, ἐλαφρὰ ἔρχομαι ἢ ὑπάγω, κρίμα εἰσχωρῶ, εἰσρέω. Πλατ. Πολιτ. 4. «Ἥρεμα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἥδη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. 3) κατ' ὀλίγον, ἢ ἀνεπαισθήτως ἐκβαίνω, ἐξέρχομαι, ἀναχωρῶ, ἐφαπλόμαι, χάνομαι, ἐκπίπτω· οἷον, ἀπὸ τῶν πριχῶν, τῶν μαλλίων, ὅταν πίπτωσι· «ὑπάρρειν αὐτῇ αἱ τρίχες, τῆς ἔπιπτον κατ' ὀλίγον αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Λουκιαν. Ἔπαιρ. διάλ. 12. 4) μετ' αἰτιατ. ὑποσκάπτω, καὶ ἐντεῦθεν, κάμνω τινὰ νὰ πίσω. Οἰκόλφ. Δημοσθ. Λεπτ. σλ. 273. «Πάντα ταῦτα ἀμελούμενα ὑπέρρει κατὰ μικρόν· ἤτοι τοῦ, ἀνεπαισθήτως διαῤῥεύσειν· ἀλλ' ἐνταῦθα ἴσως ὑπεκρεῖν ἐγράψη ποτέ· ὡς καὶ τὸ παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Μάρ. 46. «Τοὺς δὲ ἀριστέας καὶ εὐσκόπους ὑπερρεῖ τὰ ἡμέρια μετὰ τοῦ χρέους· ὅ ἐστιν, ἀπόλλυται. Μεταφορικ. ἤτοι τοῦ, ὑπολισθαίνω, ἐξολισθαίνω. «Τὰ τῆς εὐδαίμονος ὑπέῤῥει. Ζώσιμ. 1, 18. ἐῤῥεον, ἐχάνετο κατ' ὀλίγον.

Ὑποῤῥήγνυμι, μέλ. ῥήξω (ῥήγνυμι, ἀνώρ.). Ὑποκάτω ῥήγνυμι, σχίζω. Ἰλ. Θ, 558. Π, 300. «Οὐρανόθεν ὑπερρήγη ἄσπετος εἰθυρεῤῥήγη, ἐσχίσθη, καὶ ἄνοιξεν ὑποκάτω, ἔγειτε διαφανής, τουτέστι, ἀφ' οὗ διεῤῥάγησαν τὰ νέφη, ἐφάνη ὁ αἰθήρ.

Ὑποῤῥήνιος, ὁ, ἡ (ῥήν, ὀρνὴ)· ποιητ. αὐτὶ ὑπαρίου. Ἡ ἀρίτιν ἔχουσα ὑποκάτω αὐτῆς καὶ βυζούσα αὐτό. Ἰλ. Κ, 216. παρβ. ὑπόπορτις.

Ὑποῤῥίζιος, ὁ, ἡ (ῥίζα). Ὁ ὑποκάτω τῆς ῥίζης ὤν. 2) ὁ ῥίζας ἔχων.

* Ὑποῤῥιζόω (ῥιζόω). Ὑποκάτω ῥιζόνω· τροπ. Θεμιστοκλείου, ὑποστηρίζω, Πλούταρχ.

Ὑποῤῥίνιον, τό (ῥίς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ῥινὸς τόπος. Ἱππιατρ.

Ὑποῤῥίνιος, ὁ, ἡ (ῥίς). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὴν μύτην ὤν, ὅθεν κτὲ ὑπέῤῥινα, οἱ μύστακες, τὰ μουστάκια, Κτησ. Πέρσ. 53. 2) ὃς τις ὁμιλεῖ διὰ τῆς ῥινός, ἤτοι μὲ τὴν μύτην. Ἡσύχ.

Ὑποῤῥιπίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ῥιπίζω). Ὑποκάτω ῥιπίζω, ἀναφυσῶ, ἐκ τοῦ ῥιπιδίου φυσῶ τὸ πῦρ διὰ νὰ ἀνάψῃ. Μεταφορικ. αὐτὶ τοῦ, διεγείρω. Ἀππ. «Ἐπιστάσεις ὑποῤῥιπίζειν.

Ὑποῤῥιπτέω, ῶ, καὶ, ὑποῤῥίπτω. μέλ. ψω (ῥίπτω, ἀνώμ.). Ῥίπτω ὑποκάτω ἢ ἐμπροσθεν.

Ὑποῤῥοιζέω, ῶ, μέλ. ήσω (ῥοιζέω). Ὁμοῦ ἢ ἤρεμα ῥοιζέω, ἠχῶ, ῥοῖζον καὶ βοὴν προξενῶ. Πλούταρχ.

Ὑποῤῥυέω (ῥυέω, ἀνώμ.). Παρασχηματισμ. τοῦ, ὑποῤῥέω, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν ἀόρ. ὑπερρύην, ἐκ τοῦ, ὑποῤῥέω, παραλήφθεν.

* Ὑποῤῥύημι, = ὑποῤῥυέω, ὑποῤῥέω, ἀμφ.

Ὑπόῤῥυσις, εως, ἡ (ὑποῤῥέω). Τὸ ὑποκάτω ῥέειν, ὑπεκπίπτειν, ὑποκάτω βυθίζεσθαι, ἢ ὑποκάτω ῥύσις, περίῤῥοή, βυθισμός, ὑπόγειος ἐχωτός. Στράβ. 14. σελ. 960.

Ὑποῤῥωδέω, ῶ, καὶ ὑπαῤῥωδέω (ἐῤῥωδέω). Ὀλίγον φοβοῦμαι.

Ὑποῤῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, = ἀποῤῥώξ. Σχολ. Ἀριστοφ. ἀμφ.

* Ὑπόρυγμα, τό. Τὸ ὑποσκαμμένον, ὑπόνομος, ἐκ τοῦ.

Ὑποῤῥύσσω, καὶ -ττω Ἀττ. μέλ. ξω (ὀρύσσω). Ὑποκάτω ὀρύσσω, σκάπτω, ὀλιγεύομαι, ἐπιβουλεύομαι. Ἡρόδ. 5, 115.

Ὑπορχέομαι, εὔμαι, μέλ. ήσομαι, μίσ. ἀποστ. (ὀρχέομαι). Μὲ μουσικήν, ὑπὸ μουσικὴν ἐρχόμαι, χορεύω. 2) χορευτικὰ τραγῳδῶ ὕμνον τινὸς εἰς τινα ἔρτκν, ἢ ὑπὸ χορὸν φέρω τὸν ὕμνον· ὅθεν «Ὑπορχήματα παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 1015. — 3) παιτομίμως σχηματοποιοῦμαι, τουτέστι, παριστάνω διὰ τῶν σχημάτων πρόσωπον ἢ ἀντικείμενόν τι. Πλούταρχ.

Ὑπόρχημα, τό. Ὁ εἰς τὴν μουσικὴν χορευτικὰ ᾀδόμενος ὕμνος, ἅμα ἢ τραγῳδίαν χορευτικόν. Πρόκλος παρὰ Φωτ. (Βιβλ. κώδ. σλθ΄.) «Ὑπόρχημα δέ, τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενος μέλος ἐλέγετο· καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπό, ἀντὶ τῆς μετά, πολλοῖς ἐλάμβανον. Λουκιαν. Ὀρχ. «Τὰ γὰρ τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσμασιν, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληντο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. 2) ὕμνος τις ἀφιερωμένος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, συνηθ. εἰς κρητικοὺς στίχους συντεθειμένος, καὶ ἐντεῦθεν μεγάλην ἐμφάνειαν ἔχων μὲ τὸν Παιῶνα· μὲ τὴν ἰδιότητα ὅμως, ὅτι δὲν ἐψάλλετο μόνον ἀπὸ τὸν χορόν, ἀλλὰ καὶ τινες παιτομίμοι ἐστωδεῖον τὰ φαλλόμενα μὲ διάφορα σχήματα, Boeckh. de metr. Pind. p. 201, 270. εἶδον τὰ πεποιημένα κεμμότιον διὰ τοὺς παιτομίμους, τὸ διὰ τοὺς παιτομίμους ἔρεμα. Ἀθήν. 14.

Ὑπόρχησις, ἡ. Τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾄδειν ὕμνον τινα, συντρωγεύμενον ἔτι καὶ ἀπὸ τὰ σχήματα τῶν παιτομίμων· ἴδε, ὑπόρχημα· παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 924. τὸ πρός τι ἢ παρά τινι χορεύειν.

Ὑπορχηματικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπόρχημα ἢ ὑπορχήσιν ἀνήκων. «Ποίησις ὑπορχηματικὴ· ἢ περὶ τὰ ὑπορχήματα καταγινομένη· ἢ μετὰ μουσικῆς καὶ ὀρχήσεως ᾀδομένη. Ὁ Εὐσταθ. ἔχει· «Ὑπορχηματικόν, εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ὃ τῇ ὀρχήσει ἐμμέμυπτο τὰ ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευόμενα.

Ὑποσαγής, έος, ὁ, ἡ (σάγη). Σαμαραμένος, ὁ ὑπὸ σάγην ὤν, ἢ πορευόμενος. «Ὄνος ὑποσαγής, σαγμάριον ἔχων, ἀχθοφόρος. Ἰουστίν. Μάρτ.

Ὑπόσαθρος, ὁ, ἡ (σαθρός). Ὀλίγον σαθρός, σεσαθρωμένος. Λουκιαν.

Ὑποσαίνω (σαίνω). Ὀλίγον σαίνω, κινῶ τὴν οὐρὰν· κυρίως ἐπὶ κυνός· ὅθεν μεταφορ. ὀλίγον τι κολακεύω.

Ὑποσαίρω (σαίρω). Ὀλίγον ἀνοίγω τὸ στόμα καθόλου δὲ αὐτὸ τὸ, ἀνοίγω ἑμαυτόν, ἀναλύομαι, οἷον τὰ ἀνοιγόμενα καὶ σχιζόμενα ἐπωρικά· παρ' Ὀππιαν. Κυνηγ. 2, 243. «Ὑπέσχρεν ὀδόντων· ἔδειξεν ἢ ἔτριξε τοὺς ὀδόντας, ὡς τό τῆς συνηθείας «φαγγρίζων ἐμάγγρισε τοὺς ὀδόντας· τοιοῦτο καὶ τό, 3, 442. Παραμ. β΄. ὑποσάσηρα, ἔχων σημασ. ἔνεστ. εἶμαι ἀνοιτός, σχισμένος· ἐπὶ πολλὰ ἀρίμων ἐπωρικῶν.

Ὑποσακκίζω (σακκίζω). Τυπῶ, σακκίζω, διηθέω, κατὰ μικρὸν σακκίζω, στραγγίζω, καὶ ἐντεῦθεν μεταφρ. κατ' ὀλίγον σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέσ. 2) ὡς τὸ κπλπάζω, ἀποῦσω, πηλαλῶ. Ὁ Εὐσταθ. Ἰλ. Ν, (σελ. 940, 16.) ἀναφέρει «Ὑποσακκίζειν τῆς ὁδοῦ· τὸ προκόπτειν, καὶ ὑφαιρεῖσθαι· ὅ ἐστι τό, πρεβαίνειν, καὶ κρυφίως ἁρπάζειν. Εὑρίσκεται δὲ καὶ «ὑποσακίζων γραφόμενον, ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι σπανία.

Ὑποσαλεύω (σαλεύω). Ὀλίγον τι σαλεύω, κινῶ, κουνῶ, ταράττω. 2) λέγεται ἔτι καὶ οὐδετερ. ὡς καὶ τό, ἐπισαλεύω, ἀπισαλεύω, καὶ σαλεύω, εἶμαι ὀλίγον ἐς κίνησιν, ἀνατύχιαν.

Ὑπόσαλος, ὁ, ἡ (σάλος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν σάλον, εἰς τὸ κῦμα ὤν, εἰς τὴν θάλασσαν. 2) ὁ εἰς ἀνοικτὴν, κυματιζομένην θάλασσαν ὤν, ὅθεν, ὀλίγον τι κλονούμενος, ἀμφιῤῥεπής, ἀβέβαιος, ἀκατάστατος. «Ὀδόντες ὑπόσαλοι· οἱ σαλευόμενοι καὶ κλονούμενοι. Διοσκορ. 5, 119. οὕτω καὶ παρὰ Πλουτάρχ.

Ὑπόσαπρος, ὁ, ἡ (σαπρός). Ὀλίγον τι σαπρός, σάπιος.

Ὑποσαρκίδιος, ὁ, ἡ, ἡ, ὑποσάρκιος, ὁ, ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(σάρξ). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὴν σάρκα ὤν, εὑρισκόμενος.

Τ᾽ποσειραῖος, ὁ, ἡ (σειραῖος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ σχοινίον ὤν. Εὐρίπ.

Τ᾽πόσεισμα, τό (ὑποσείω). Τὸ ὑπό τοῦ κοσκίνου ὑποσειόμενον, καὶ ὡς ἄχρηστον ῥιπτόμενον, σκύβαλον. Δατ. micae. Μεθοδ. Ἰατρ. 13. παλ. 177. Βατιλ.

Τ᾽ποσεισμός, ὁ. Ὁ σεισμὸς ὑποκάτω, ἐλαφρὸς σεισμός, κοσκίνισμα, καὶ ὁ τῆς γῆς ὑποκάτω σεισμός.

Τ᾽ποσείω, Μ. εἴσω (σείω). Ὑποκάτωθεν, ἠ ἐλαφρῶ σείω, ὀλίγον σείω, κινῶ, ταράττω, εἰς κίνησιν φέρω· ὑποσείω ὑποσειστὸ ὕλην, τὸ δάσος ἐσείετο, ἐταράττετο ὑπὸ τοὺς πόδας των, Ἰλ. Ξ, 285. ὑποσσείουσιν ἰμάντιν, Ὀδ. Ι, 385. ὅπου κεῖται ὁ ἑπικὸς τύπος.

*Τ᾽ποσέληνος, ὁ, ἡ (σελήνη). Ὁ ὑποκάτω τῆς σελήνης ὤν, Ὀλυμπιοδ. εἰς Πλάτ. Φαίδωνα.

Τ᾽πόσεμνος, ὁ, ἡ (σεμνός). Ὀλίγον τι σεμνός, σοβαρός. Φιλόστρ. σελ. 810.

Τ᾽ποσεύομαι, Παθητ. (σεύω, ἀνέμ.), Ὑπό τι σεύομαι, τακτικῶς καὶ ὁρμητικῶς εἰσβαίνω, εἰσχωρῶ, ὁρμητικῶς κινῶ ἑμαυτόν ὑποκάτω, Ἡσιοδ. Ἀσ. 378. ὅπου ὅμως τώρα γράφεται διαχωρισμένως· μόνον παιγν.

Τ᾽ποσημαίνω (σημαίνω). Ὑποκάτω κάμνω σημεῖόν τι, ὑπογράφω. 2) εἶδα σημεῖον, π. χ. τῆς εὐαρεστήσεως, ὅθεν, χειροκροτῶ τὰς χεῖρας, συναινῶ. 3) κρυφίως ἢ μακρόθεν σημαίνω, ἀμυδρῶς πως καὶ κεκρυμμένως σημεῖόν τι εἶδα φανερὸν ὑπό τι, εἶδα εἴς τινα νὰ καταλάβῃ. 4) προμηνύω, ἀρχίζω, Πλάτ. Πολ. 6, 15. »Χρειὼν ἀποκοπὰς ὑποσημαίνειν· ἀντὶ τοῦ, προμηνύει, σήλοῖ, καὶ ἄρχεται. ὅθεν

Τ᾽ποσημασία, ἡ· =ὑποσημείωσις.

Τ᾽ποσημειόω, ῶ (σημειόω). Ὑποκάτω σημειόνω, γράφω, κάμνω ὑποσημειώσεις, ἀπογράφω, ἐγγράφω, σημειόνω τι εἰς τὸ κατάστιχον, ἢ εἰς τὸ σημειωματάριον. Μέσ. »Ὑποσημειοῦμαι τὰ λεγόμενα». Διογ. Λαέρτ. 2, 48. ὅθεν

Τ᾽ποσημείωσις, εως, ἡ. Ἡ ὑποκάτω τινὸς τασσομένη σημείωσις, ἀπογραφή, ἐξήγησις καὶ διασάφησις δυσκόλου τινὸς περιοδου, ἢ κριτικὴ παρατήρησις ταύτης, τασσομένη ὑποκάτω εἰς τὸ περιθώριον τῆς βίβλου. Ἰάμβλ. εἰς Πυθαγ. σελ. 87. »Τοὺς ὑπομνηματισμοὺς τε καὶ ὑποσημειώσεις ἐποιοῦντο». 2) γραφή, σημείωσις εἰς τὸ κατάστιχον, ἢ εἰς τὸ σημειωματάριον. Διογ. Λαέρτ. 2, 122. »Ἐρχομένου Σωκράτους ἐπὶ τὸ ἐργαστήριον, καί διαλεγομένου τινά, ὧν ἐμνημόνευεν ὑποσημειώσεις ἐποιεῖτο· ὅσα ἐνθυμεῖτο, τὰ ἔγραφεν.

Τ᾽ποσήπω (σήπω). Εἰς σῆψιν φέρω τι ὑποκάτω, κάμνω νὰ σαπίσῃ τι ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον. Παθητ. μετὰ β΄, παρακεμ. ὑποσέσηπα· ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι σαπίζω, ἀρχίζω νὰ σαπίζω.

Τ᾽ποσιγάω, ῶ (σιγάω). Πρός τι σιγῶ, σιωπῶ. Αἰσχίν. ῥήτ.

Τ᾽ποσίδηρος, ὁ, ἡ. Ὑποκάτω ἐκ σιδήρου, ἀλλὰ κεκαλυμμένος, καπλατισμένος μὲ χρυσόν, ἢ ἄργυρον· ἰσχὶ καπλατισμένος μετὰ σιδήρου, καὶ ἔσωθεν ἐξ ἀχρείου καὶ ποταποῦ μετάλλου ὤν·) σπρβλ. Ὑπόξυλος, καὶ ὑπόχρυσος· Πλάτ. Πολ. 2.

Τ᾽πόσιμος, ὁ, ἡ (σιμός). Ὀλίγον τι σιμός, ὀλίγον κυρτὴν τὴν ῥῖνα ἔχων. 2) ὀλίγον τι κυρτός, πρὸς τὰ ἄνω καμπυλωμένος, λυγισμένος. Αἰλιαν. ἱδιότ. ξ. 12, 27.

Τ᾽ποσιμόω, ῶ. Ὀλίγον κυρῶ, λυγίζω, ἢ σιμὸν καὶ κυρτὸν κάμνω. Ἀλκίφρ. »Μικρὸν ὑποσιμώσασα τὴν ὀσφύν· ἐλύγισεν ὀλίγον τὴν μέσην της.

Τ᾽ποσιωπάω, ῶ, μέλ, ήσω (σιωπάω). Ὑποκάτω εἰς τὴν σιωπὴν καλύπτω, περιῶ μὲ τὴν σιωπὴν, ἀποσιωπῶ τι, ὅθεν

Τ᾽ποσιώπησις, εως, ἡ. Τὸ περιᾶν τι μὲ σιωπὴν· ὅταν μέλλῃ τις ἐπιφέρειν τραχύτι καὶ λοιδορίας ἐχόμενον, μὴ βούληται δὲ διὰ τὸ ἐπαχθὲς αὐτὸ λέγειν, ἀλλὰ δι᾽ αἰνιγμάτων σημαίνει· διαφέρει δὲ τῇ ἀποσιωπήσει, ὅτι ἐκείνη μὲν παντελῶς ἀποσιωπᾷ τὸ πρᾶγμα, ἡ δὲ ὑποσιώπησις αἰνίττεται τι».

Τ᾽ποσκάζω, Μ. άσω (σκάζω). Ὀλίγον τι σκάζω, ὑποχωλαίνω, ὀλίγον τι κουτσαίνω. Δουκιαν. εἰς Τίμ.

Τ᾽ποσκαίρω (σκαίρω). Σκιρτῶ, πηδῶ εἰς τὸ ὕψος· ἀπὸ πόδεω· Νικήτ. Χρον. 4, 3.

Τ᾽ποσκαλεύω (σκαλεύω). Ὑποκάτω σκαλίζω, ἀνακατόνω. »Πῦρ ὑποσκαλεύειν». Ἀριστοφ. Ἀχ. 1013. σκαλίζω τὸ πῦρ διὰ νὰ ἀνάψῃ περισσότερον· ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς συνηθείας, »Συνδαυλίζων· συστρέφω πρὸς ἀλλήλους καὶ συμμιγνύω τοὺς δαυλούς, διὰ νὰ ἀνάψωσιν.

Τ᾽ποσκελίς, ίδος, ἡ. Τὸ ὡς προσκεφάλαιον καὶ ὑποστήριγμα ὑποτιθέμενον ξύλον εἰς τὸν σκαλμὸν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπὶ τὴν τρύπαν ἔχει, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβαίνει ὁ σκαλμὸς, ἢ τοῦ σκαλμοῦ βάσις.

Τ᾽πόσκαμβος, ὁ, ἡ (σκαμβός). Ὀλίγον σκαμβός, κυρτός. Σχόλ. Λυκόφρ. 96.

Τ᾽ποσκάπτω, μέλ. ψω (σκάπτω). Ὑποκάτω, ὀλίγον σκάπτω, σκαλίζω, ἀνακατόνω τὸ περὶ τὴν ῥίζαν δένδρου τινὸς χῶμα· »κλῆμα» ὑποσκάπτουσι», Πινδ. Νέμ. 5, 37. ὡς τό, ὑπονοίω. ὅθεν

Τ᾽ποσκαφή, ῆς, ἡ. Τὸ ὑποσκάπτειν, καὶ ὁ ὑποκάτω ἐσκαμμένος τόπος, ἄντρον, ὑπέρωμος. Διοσκορ. 5, 156. »Θαλάσσης ὑποσκαφήν».

Τ᾽ποσκαφιόκαρτος, ὁ, ἡ (καῖρω). Σχεδὸν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκαφίου (σημσ. γ΄.) κεκαρμένος, κουρευμένος. Ἀθήν. 2. σελ. 47.

Τ᾽ποσκαφισμός, ὁ (σκαφίς, σημσ. 2.). Ἡ περιελίνησις εἰς τὴν σκάφην, καὶ ἡ διὰ τούτου κάθαρσις τῶν γενημάτων τῆς γῆς. Πλουτάρχ. ἔνθα ἄλλοι »Ὑποσκαρφισμὸν» κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἀναγινώσκουσιν.

Τ᾽ποσκελίζω, Μ. ίσω (σκέλος, σκελίζω). Κτυπῶ τὸ σκέλος τινὸς ὑποκάτω, Λατ. supplantare, ὅ ἐστι, πεδικλόνω τινά ῥίπτω αὐτὸν κάτω· συμποδίζων ἀνατρέπω τινά. Δουκιαν. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἀπατῶ, πλανῶ, ξεπλανῶ, Λιβαν. παιγν. Ἰουλ. »Τὴν ἑρμῆν ὑποσκελίζειν», ἀντὶ τοῦ, ἐμποδίζειν, ἀναχαιτίζειν, κωλύειν. ὅθεν

Τ᾽ποσκέλισμα, τό. Τὸ διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ σκέλους ὑποκάτω προξενούμενον πάσιμον, πεδίκλωμα. Μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἀπάτη.

Τ᾽ποσκελισμός, ὁ (ὑποσκελίζω). Τὸ ῥίπτειν κάτω διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ σκέλους.

Τ᾽ποσκέπτομαι, μέλ. ψομαι, μέσ. ἀποθ. (σκέπτομαι). Συμπεραίνω, ἀπαντέχω. suspicari. Ἱπποκράτ.

Τ᾽ποσκευή, ἡ (σκευή). Τὸ κάτω μέρος τῆς σκευῆς, οἰκοδομῆς. Λατ. substructio. Γλῶσσ. Στεφάν.

Τ᾽ποσκήνιον, τό (σκηνή). Εἷς τὸ θέατρον τὸ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐξώτατον μέρος τῆς σκηνῆς, τὸ ἔνθεν καὶ ἔνθεν μεταξὺ τοῦ προσκηνίου καὶ τῆς ὀρχήστρας ἐκτεινόμενον, ὅθεν συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. »τὰ ὑποσκήνια», Groddeck εἰς τὰ τοῦ Οὐόλφ, Ἀνέκδ. 3, σελ. 133, Πολυδ. 4, 123.

Τ᾽ποσκιάζω (σκιάζω). Κατ᾽ ὀλίγον σκιάζω, κάμνω σκιερόν, σκοτεινόν. Ὁ Εὐστάθ. »Ὑποσκιάζειν, λέγεται τὸ ἔσχατον τῆς ἡμέρας μέρος, ἀντὶ τοῦ ἤρεμα ὑποσκοτίζειν· παρ᾽ Ἀθην. 4. »Τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης· ὅταν ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ.

Τ᾽ποσκίασις, εως, ἡ. Τὸ σκιάζειν ὀλίγον, κάμνειν σκοτεινόν, ὀλίγον σκίασμα. Ἱπποκράτ. Ἐπιστ.

Τ᾽ποσκιάω, ῶ. Ἴσκιον κάμνω ὑποκάτω, Ἀπολλ. 1, 451. =ὑποσκιάζω, ποιητ.

Τ᾽ποσκιόεις, όεσσα, όεν. Ψευδὴς ἀνάγν. παρὰ Νικ. Θηρ. 96.

Τ᾽πόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὁ ὑποκάτω ἰσκιάζων, ἢ ὑποκάτω ἰσκιασμένος, σκιερός, κατάσκιος. Αἰσχύλ. Ἰκ. 656. »Στομάτων ἐξ ὑποσκίων· ὑπὸ κλάδων ἐλαίης καὶ στεμμάτων κεκαλυμμένων.

*Τ᾽ποσκιρτάω (σκιρτάω). Σκιρτῶ κάτωθεν, πηδῶ.

Τ᾽πόσκληρος, ὁ, ἡ (σκληρός). Ὀλίγον τι σκληρός, στερρός.

Τ᾽ποσκόλιος, ὁ, ἡ (σκολιός). Ὀλίγον τι σκολιός, στραβός, πλάγιος.

Τ᾽ποσκότεινος, ὁ, ἡ (σκοτεινός). Ὀλίγον τι σκοτεινός.

Τ᾽ποσμαραγέω (σμαραγέω). Ὑποκάτωθεν, ἢ προσέτι σμαραγῶ, ἠχῶ, ἀντηχῶ. Κύριν. Σμυρν. 12, 97.

*Τ᾽ποσμήχω (σμήχω). Ὀλίγον τι τρίβω, ἀποτρίβω.

Τ᾽πόσμος, ὁ, ἡ (σμή). Ὁ ὀσμὴν ἔχων. Ἀριστοτέλ. περὶ ψυχ. 2, 9. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑποσμοι, εὐφρωνόμενοι, ὀσμούμενοι· καὶ Μεταφορ. ὁ ἔχων καλὴν μύτην, καλὴν ὄσφρησιν· ὁ ὑποιωδῶτι καὶ ὑποπτεύων. Φώτ.

Τ᾽ποσμύχω, Μ. ξω (σμύχω). Διὰ μακροῦ καὶ ἡσύχου πυρὸς κατακαίω, διαφθείρω, κατὰ μικρὸν καὶ ἤρεμα σμύχω, ὑποκαίω· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑποσμύχει, ἐλίβει, ἀνιᾷ, καταπονεῖ· ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων· καὶ πάλιν· »Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα, ἢ διαρεθίζουσα· καὶ ἐπὶ κρυφίως ὑποκαιόντος ἔρωτος.

*Τ᾽ποσοβέω (σοβέω). Ὀλίγον τι σοβῶ, φοβῶ, ἐμβάλλω φόβον εἴς τινα.

Τ᾽ποσόλοικος, ὁ, ἡ (σόλοικος). Ὀλίγον τι σόλοικος, ὁ ἐσφαλμένως ὀλίγον τι ὁμιλῶν, προφέρων παρὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης· καθόλου δὲ, ὀλίγον τι ἄτοπος, ἄλογος.

Τ᾽πόσομφος, ὁ, ἡ (σομφός). Ὀλίγον σομφός, σπογγώδης, ἀραιός.

Τ᾽πόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὀλίγον τι σοφός, πλησιάζων εἰς τὴν σοφίαν, ὀλίγον ἐπιτήδειος. Φιλόστρατ. Ἀπολλ. σελ 331.

Τ᾽ποσπαδιαῖος, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν τρίπαν τοῦ γεννητικοῦ μορίου πρὸς τὰ κάτω· παρὰ Θεοφίλ. Πρωτοσπαθ. 5, 23. μισοκομμένοι, ἡμισυπεριτετμημένοι· Ὁ Γαλληνὸς ἔχει· »Ὑποσπαδίας πάσους ἐστίν, ἐφ᾽ οὓς ἡ βάλανος ἐφείλκυσται· ὁ δὲ Αἰγινήτ. 6, 54. Περὶ ὑποσπαδιαίων. »Πολλοὶς ἐκ γενετῆς ἡ βάλανος οὐ τέτρηται, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῷ κυνὶ κεκλυμένῳ κατὰ τὸν ἀπαρτισμὸν τῆς βαλάνου τὸ τρῆμά ἐστιν· ἐντεῦθεν οὔτε οὐρεῖν εἰς τοὔμπροσθεν δύνανται, ἂν μὴ πάνυ τὸ μόριον ἀνακλάσωσιν ὡς πρὸς τὸ ἧτρον· οὔτε τεκνοποιεῖν, τοῦ σπέρματος αὐτοῖς εἰς τὴν μήτραν ἐπ᾽ εὐθείας ἐξακοντίζεσθαι μὴ δυναμένου.

Τ᾽ποσπαδισμός, ὁ (σπαδίζω). Λέγεται οὕτω χειρουργικῆς ἐργασία κατὰ τὸ κρανίον, ὅταν τὸ δέρμα κόπτεται, καὶ διὰ τῆς ὀπῆς εἰσβάλλωσιν τὸ πλατύτερον ἐργαλεῖον σπαθὴ ἢ ὑποσπαδιστὴρ καλούμενον, καὶ διὰ τούτου ἀποχωρίζωσι τὸ δέρμα ἀπὸ τοῦ κρανίου. Παῦλ. Αἰγιν. 6, 6.

Τ᾽ποσπαδιστήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ ἐργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ τοῦ ὑποσπαδισμοῦ ἐργασία.

Τ᾽ποσπαίρω (σπαίρω). Ὀλίγον τι σπαίρω, πνεύμαι, πάλλω, ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν τελευταίων σπασμῶν τοῦ ἀποθνήσκοντος ἐπὶ τοῦ σφαγμοῦ δέ, σιγανά κτυπῶ. Σουΐδ.

Τ᾽ποσπανίζω, Μ. ίσω (σπανίζω). Ὀλίγην σπάνιν ἔχω, πάσχω ὀλίγην ἔλλειψιν, ἀρχομαι νὰ πάσχω ἔλλειψιν, μετὰ γεν. κατὰ τὴν ἰδίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σημασίαν ἔξαιρ. εἶναι εὐχρηστος ὁ παθ. παρακείμ. ὑπεσπάνισμαι, Blomf. Αἰσχύλ. Πέρ. 495. »Βορέας ὑπεσπανισμένος.« Σοφοκλ. Αἰ. 740. »Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον;« ἀντὶ τοῦ, ὑπολείπεται, ἢ, ἐλλείπεται.

Τ'ποσπάω, ῶ (σπάω). Ὑποκάτωθεν ἀποσπῶ, ὠφέλιμα, καθέλκω, ἐξαιρῶ, Μέτ. ὑποκάτω ἐμαυτοῦ σύρω, ἀφαιρῶ. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 8. »Ἡρεμεῖν δεῖ διδάσκειν τὸν ἵππον, ἕως ἂν ὑποσκάψηται, ἢν τι δέηται· ἕως δ' ἂν ἕλξῃ, σύρῃ, τραβίξῃ ὑποκάτω ἑαυτοῦ ἢ πρὸς ἑαυτόν.

Τ'ποσπειρίδιον, τό. Ἴδε βάσις τῆς σπείρας. Ἥρων πνευμ. σελ. 164.

Τ'πόσπειρος, ὁ, ἡ (σπεῖρα). Ὁ ὑπὸ σπεῖρα πεπλεγμένος. Πολυδ. 2, 31.

Τ'ποσπείρω (σπείρω). Ὑποκάτω ἢ κρυφίως σπείρω, διασπείρω, μεταπείρω.

Τ'ποσπηλίζομαι, Παθητ (σπηλίζομαι). Ἐμφλαστρεῖν ἐπιπλοκὴν ἐπὶ τῆς πλοκῆς μου. Ἡσυχ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1083.

Τ'πόσπηλος, ὁ, ἡ (σπηλιά). Ὁ πάσχων κατὰ τὴν σπῆλαι· ὁ ἔχων σπήλαια, σπηλαιάρης. Ἱπποκρατ.

Τ'ποσπογγίζω (σπογγίζω). Ὀλίγον τι μὰ τὸν σπόγγον σπογγίζω· »βλάπτω. Γεωπον. μετὰ ἄλλης διὰ τοῦ σφογγαρίου σφογγίζω.

Τ'ποσποδίζω (σποδίζω). Ὡς σποδὸς, ἤτοι ὡς στάκτη εἶμαι, ἢ γίνομαι. Διοσκορίδ. 5, 92.

Τ'πόσπονδος, ὁ, ἡ (σπένδω, σποδή). Ὁ ὑπὸ ἀνάκωχὴν ὤν, ὁ γινόμενος μὲ ἀνακωχὴν, μὲ συνθήκην, συμφωνίαν, ὑπ' αὐτῆς ἠσφαλισμένος, Ἡροδ. 5, 72, 6, 103 ὁ κάμνων τι διὰ μέσου ἀνακωχῆς, συνθήκης, συμφωνίας τινές, εἰ αὐτῶν ὑπεχρεωμένες ἦσαν, τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους αἰτεῖν, ἢ αἰτεῖσθαι, ἀναιρεῖσθαι, κομίζεσθαι, ζητῶ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν μετὰ τινα μάχην ἀνακωχὴν, διὰ νὰ θάψω τοὺς ἀποθανόντας· ὁ ζητῶν δὲ τοῦτο ἐφιέρωνε ἑαυτὸν νεκημέριον, καὶ ἐπαραχωροῦσεν εἰς τὸν ἐχθρὸν τὸ πεδίον τῆς μάχης· »τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀποδιδόναι, συγκατανεύω νὰ κάμω ἀνακωχὴν, διὰ νὰ ἐνταφιασθῶσιν οἱ πεσόντες εἰς τὴν μάχην· »ὑποσπόνδους ἀφιέναι τοὺς αἰχμαλώτους, συμφωνῶ ἀνακωχὴν, καὶ ἀφίνω τοὺς αἰχμαλώτους ἐλευθέρους. Πλούταρχ. Ξενοφ. καὶ Θουκυδ. 1, 63. ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύων τὴν φράσιν λέγει· »Ἐπειδάν τι μέρος ἡττηθῇ τῶν μαχομένων, μὴ δυνάμενον τοὺς νεκροὺς αὐτοῦ λαβεῖν, αἰτεῖ γενέσθαι σπονδάς, ὡς οὐ λαβὸν θάψῃ καὶ τότε πάλιν μάχονται.« ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὑπόσπονδος, σπονδὰς αἰτήσας.« ὁ Φώτ. »Ὑπόσπονδος, ὑπὸ ψιλίαν ὑποτεταγμένος.«

Τ'ποσπουδάζω (σπουδάζω). Ὀλίγον τι σπουδάζω, ἔχω κλίσιν πρός τινα, καὶ κραιῶ μετά τινος. »Ὑποσπουδάζειν τινί.« Ἰώσηπ. Ἀρχ. 10, 2. 5. ὡς καὶ Δίων Κάσ. 39, 25. ἴσως αὐτὸ τοῦτο, ὑπεσπουδάζω.

Τ'ποστάζω, μέλ. ξω (στάζω). Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον, ἡσυχῶς στάζω. 2) ἀμεταβ. λείβομαι, ῥέω, στάζω, σταλάζω ὀλίγος.

Τ'ποστάθμη, ἡ (στάθμη). Πᾶν ὅ,τι κατακάθεται εἰς τὸν πάτον ὑγροῦ τινος, ὅ ἐστιν, ἡ χωριζομένη τῶν ὑγρῶν καὶ εἰς τὸν πυθμένα τῶν ἀγγείων συνιζάνουσα ὕλη, κατακάθισμα ἢ κατακάθημα· οἷον τρυγία, λούνη, λάσπη, κ. τ. τ. Πλάτ. Φαίδων σελ. 109. C. Wessel. Διόδ. 1, σελ. 211. — 2) Ὑπόθεμα, βάσις, θεμέλιον, ὑπέβαθρον. Διόδ. γ', 44. Σχολ. Ἀριστοφάν. Νεφ. 5. — 3) ἔρρος τοῦ γάλακτος, τσίρος.

* Τ'ποστάθμιξ, ἰδος, ἡ. = τῷ προηγμ.

Τ'πόστασις, εως, ἡ (ὑποστάζω). Τὸ ἡσύχως, ἠρέμα στάζειν, τὸ εἰς σταγόνας, σταλαγματίας πίπτειν.

Τ'πόστασις, εως, ἡ (ὑφίστημι). Τὸ ὑποκάτω στάνειν, τάσσειν, βάλλειν· ἐπὶ πράξεως ἔχει τόπον εὐχρηστον. 2) εὐχρηστότερον δὲ ἐπὶ πράγματος, ὅθεν· πᾶν, ὅ,τι βάλλεται ὑποκάτω, καὶ ἐπ' αὐτὸ τάσσεται ἢ ἄλλο, ὑπόθεμα, ὑπόβαθρον, βάσις, θεμέλιον, Λατ. substructio· καὶ ἐντεῦθεν καὶ α) κατακάθισμα, τρυγία, λούνη, λάσπη, παχὺς, πηκτὸς χυμὸς, πᾶτα εἰς τὸν πάτον κατακαθιζομένη ὕλη, ἐξαιρ. ὁ κατακαθιζόμενος ῥύπος, ἱστάμενον ὕδωρ, τέλμα, ἰλὺς, πηλός. »Ὑπόστασις τῆς κοιλίας.« καὶ »Ὑποστήματα τῆς κύστεως· ὑποχωρήματα, κόπρος, οὖρον. β) τροπικ. πᾶν ὅ,τι κεῖται ὡς θεμέλιον εἴς τι πρᾶγμα, ἐξαιρ. εἴς τινα διήγησιν, ὁμιλίαν, ποίημα, ὕλη, αἰτιακείμενον, περὶ τὸ ὁποῖον πραγματεύεταί τις. ὑπόθεσις, περιοχή· Πολυβ. Διόδ. Σικελ. καθόλου δὲ, ἀρχὴ· ὅθεν γ) ἡ οὐσία, τὸ καθ' ἑαυτὸ ἱδιοσυστάτως ὑφισταμένον. ἢ τὸ ὑφιστὸς καὶ οὐσιῶδες, τὸ ὑπάρχον πρᾶγμα, οὐσία· ὡς τὰ, ὕπαρξις, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ, ἀπάτη. »Τῶν ἐν τῷ περὶ φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστὶ κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν.« Ἀριστοτέλ. Κόσμ. ἐκ τῶν φαινομένων εἰς τὸν ἀέρα, τὰ μὲν εἶναι κατ' ἰτιαν οὐσιαν ἀπάτην, τὰ δὲ ὑπάρχοντα τφόντε· ὅθεν »Τὰ καθ' ὑπόστασιν« τὰ ὑπάρχοντα πράγματα, τὰ ὄντα· τὰ ὁποῖα ὑπάρχουσι τφόντε. Παρὰ Φιλοσόφ. τὸ, οὐσία καὶ ὑπόστασις, ταὐτὴν ἔχει τὴν διαφοράν, τὴν ὁποίαν ἔχει τὸ κοινὸν πρὸς τὸ καθ' ἕκαστον, οἷον ὡς ἔχει τὸ ζῶον πρὸς τὸν ἄνθρωπον· ἡ μὲν οὐσία δηλαδὴ τὸ κοινὸν καὶ περιεκτικὸν εἶδος τῶν ὁμοειδῶν ὑποστάσεων σημαίνει· ἡ δὲ ὑπόστασις τὸ ἄτομον (ἢ τὸ πρόσωπον) καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ο'. ἀντὶ τοῦ, κτῆσις, περιουσία, ὑπάρχοντα, κτήματα ἀκίνητα Δευτερον. 11, 6. Ἀρτεμίδ. 4, 18. — 3) ἡ ἰδιότης, ἢ ἡ κατάστασις τοῦ θέτειν ἑαυτὸν ὑποκάτω εἴς τι, σταθερότης, εὐψυχία, γενναιοψυχία, τόλμη, θάρρος· »ὑπόστασις τῆς ψυχῆς.« Διόδ. Σικ. β) τὸ ἐπιχειρεῖν αὐτό, σκοπός, ἐπιχείρησις, ἄξίωμα, γνώμη.

Τ'ποστατὴς, οὖ, ὁ (ὑφίστημι). Ὁ ὑποκάτω τινὸς ἱστάμενος καὶ ὑποστηρίζων αὐτὸν, ὑποστύλωμα, ἔρεισμα, ἔξαιρ ὑποκάτω εἰς τὸν κρατῆρα, παρβλ. ὑποκρητηρίδιον. 2) εἶδος μικρὸς ἢ μάλλον στύλος, φούρκα. Πλούταρχ. Παρὰ Διον. Ἁλικ. ἔτι καὶ Ἡλιόδ. »Ὑποστάτης, ἰσος, ἢ αὐτὸ τοῦ, κτίστης, ποιητὴς, γεννήτωρ. ἔδεν

Τ'ποστατικὸς, ἡ, ὸν. Ὁ ἑαυτὸν ὑποκάτω θέτων, ὁ πράγματα ὑποδεχόμενος, ἀναδεχόμενος· μετὰ γεν. »Δεινῶν ὑποστατικός.« ὁ ἐκτεθειμένος εἰς τὰ δεινὰ· ὁ δεινὰ ὑπομένων, ὑποφέρων· καθόλου δὲ, καρτερικὸς, ὑπομονητικός· 2) πᾶν ὅ,τι αἰτεῖ εἰς ὑπόστασιν, οὐσίαν, ὕπαρξιν. Ἀθήν. 6 σελ. 258. »Ὡς θῆτες ὑποστατικὸς ἰσοπαγεῖς τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει.« καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πολυβ. »Ὑποστατικῶς, στερεῶς, εὐψύχως, θαρραλέως, καρτερικῶς, ἀνδρείως, τολμηρῶς. 3) ὁ εἰς ὑποστάτην ἀνήκων. 4) Εἰς τὴν συνήθειαν ἡτὸ ὑποστατικόν, κτῆμα ἀκίνητον, οἷον ἀγρὸς, ἀμπελος, ἐλαιών ὡς (τὸ παρὰ Τυρκ. Μουλκ, Μούλκιον.)

* Τ'ποστάτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ, ὑποστάτης, σημσ. 2. ποιήτρια, πλάστρια. Ἑκαλ. Συγγρ.

Τ'πόστατος, ὁ, ἡ. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑφίστημι, ὑφίσταμαι. Ὑποτεθειμένος, ὑποβεβλημένος, βαλμένος, στημένος ὑποκάτω· ἡτὸ ὑπόστατον, τὸ ὑπόθεμα, βάσις, ὑποκείμενον, ὡς τὸ, ὑποστάτης. 2) τὸν ὁποῖον δύναταί τις νὰ ὑποφέρῃ, ἀνεκτὸς, ὑποφερτός. Εὐριπ. Ἀντιγ. 8

* Τ'ποστάτρια, ἡ (ὑφίστημι). Καθυστέρητις ὑπηρέτρια τοῦ ναοῦ. Ἐπιγρ. Walpoole.

Τ'ποστραχύομαι, Μέσ. (στράχνη). Κατ' ὀλίγον αὐξάνω, πληθύνομαι, κυρίως ἐπὶ τῶν ἀσταχύων· μεταφορ. δὲ, ἐπὶ ποίμνης· »ὑποστραχύοιτο βοῶν γένος.« Ὁδ. Τ. 212. ἔνθα ἄλλοι »ὑποστραχυώτοιν, ὡς ἐκ τοῦ, ὑποστραχύομαι, ἀναγινώσκουσι· ἠὔξανε καὶ ἐπληθύνετο ἡ καθ' Ἡσύχ. »ὑπαύξοιτο ἀπὸ τοῦ στάχυος.« Ὁ Ἀπολλών. ἐν λέξ. ἔχει· »ὑποστάχοιτο, τῶν ἅπαξ εἰρημένων· ὁ μὲν Ἀππίων ἀποδίδωσιν, ὑπαύξοιτο· ὁ δὲ Ἡλιόδωρος, ὑπογενήσοιτο. εἰρηται γὰρ ἀπὸ τῶν στάχυων, μεταφορικῶς· ὥσπερ οὖν ἐξ ἑνὸς σπέρματος εἰς πυθμὴν γίνεται, ἀφ' οὗ πολλοὶ στάχυες οὗτος ἀπὸ μιᾶς βούς, πολλοὶ γίνονται. Οἱ μεταγειστρ. ἔχουν καὶ τὸ ἐνεργ. ὑποστάχυω· Παρ' Ἀπολλ. Ἀρχ. 1, 972. τινὲς ἀνέγνωσαν· »Ἠρέμα ὑποστάχυσεν ἰουλος.« ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμην. »Τηνύξανεν, ἠὔξησεν.«

Τ'ποστέγασμα, τό (στέγασμα). Σκέπασμα εἰς ὑπόστρωμα. Πολυδ.

Τ'πόστεγος, ὁ, ἡ (στέγη). Ὁ ὑποκάτω τῆς στέγης ὤν, ὁ ὑπ' οἶκον, εἰς οἶκον ὤν. Σοφοκλ. Φιλ. 34. ἐκδ. Νεοφτ. Δούλα. καθόλου δὲ, σκεπασμένος.

Τ'ποστέγω, μέλ. ξω (στέγω). Ὑποκάτω καλύπτω, σκεπάζω, ὑποκρύπτω. Ξενοφ.

Τ'ποστέλλω, Μ. ελῶ· ἀόρ. ὑπέστειλα (στέλλω). Κάτω ἢ πρὸς τὰ κάτω στέλλω, ἕλκω, σύρω, συστέλλω, καταστέλλω, μαζόνω, συμμαζόνω· ἐξαιρέτως »Ἱστία ὑποστέλλω· συστέλλω, μαζένω τὰ πανία τοῦ πλοίου, καὶ ἐντὸς μέσ. »ὑποστέλλεσθαι τὰ ἱστία, ὡς τέ, ὑφίεσθαι, Schaef. Γρηγ. σελ. 347. καὶ ἐντεῦθεν τροπικ. ἀντὶ τοῦ, ὑφαιρῶ, ἐλαττόω, ὀλιγοστεύω, ἀφαιρῶ. Καλλίξεινος παρ' Ἀθηναί. 5, σελ. 204. »Ἐν μὲν ἡγουμένου (ἐμβόλου) τὸ δ' ὑποστέλλοντος.« παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Δημ. »Ὑποστείλε τοὺς ὀχυροτάτους.« ἐξυπακ. τοῦ, ἑαυτόν. Πάθ ὀλιγοστεύομαι, περιορίζομαι, γίνομαι μικρότερος, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω. Μέσ. ὑποστέλλομαι, συστέλλομαι, συμμαζόνομαι, συρώμαι, τραβοῦμαι ὀπίσω, συνηθ. μεταφορ. εἶμαι, ἢ γίνομαι δειλὸς καὶ μικρόψυχος, ὑπομονητικὸς καὶ πρᾶος γίνομαι, καταπραΰνομαι. »Ὑποστέλλοντο καὶ ἐμετρίαζον.« Δίων Κάσ. — Μετά αἰτιατ. ἀντὶ τοῦ, φοβοῦμαι, δειλιῶ. Δείναρχ. »Οὔτε τὴν δημόσιον δύναμιν ὑποστειλάμενος.« »Μηδὲν ὑποστειλάμενος.« Ἰσοκράτ. χωρὶς νὰ συστελλῇ, χωρὶς συστολὴν, χωρὶς νὰ φοβηθῇ· ἐλεύθερος καὶ χωρὶς δειλίαν. — Ἀπὸ φόβου σωπῶ ἢ ὑπερνήπτω, ὑποσιωπῶ· Αἰσχίν. Ῥήτ. αἰ, καὶ παρὰ Πολυβ. 6, 209. κυρίως δὲ, στελλω ἐμαυτὸν ὑπό τινα, νόμιν, κ. τ. τ. ὅ ἐστὶν, ὑποβάλλομαι· ὅθεν καὶ τὸ, »Ὑποστέλλομίσασα« μετὰ γενικ. Παρὰ Δίωνι Κασ. ἀντὶ τοῦ, καταβλίβω, καθυποβάλλω, συσφίγγω. Κυρίως »Ἐπλεομεν μηδὲν ὑποστελλαντες.« ἢ κατὰ τὸ Χερόγραφον »Ὑποστελλάμενοι· χωρὶς νὰ μάσωμεν κἀνὲν πανίον. Πολυδ. 1, 107. Εἰς ἐν ψήφισμα κατὰ τὸ Πήλιον ὄρ. εὑρέθη πεντάκις καὶ ὄνομα ἐντεῦθεν »Ὑποστάλου« εἰς τὴν σημασίαν τοῦ, εἰρηνάρχης.

Τ'ποστρωνάζω, μέλ. ξω (στρωνάζω). Ὀλίγον τι ἀναστρωνάζω, κρυφοαναστρωνάζω· = ὑποστρώνω.

* Τ'ποστρεχίζω, μέλ. ίσω (στρεχίζω) ἀμφίβ. παραχρηματισμὸς τοῦ, ὑποστρωνχίζω Ὑποκάτωθεν στρώνω, ἀναστρωνάζω· Ἰλ. Β, 781.

Τ'πόστρωνος, ὁ, ἡ (στρωνός). Ὀλίγον τι, ἢ ἁπαξ στρωνός.

Τ'ποστρώνω (στρώνω). Ἠρέμα στρώνω, ἡσύχως, ἐλαφρὰ στρωνάζω, πρός τι ἢ ἐπί τι στρωνάζω.

Τ'ποστρώω, μέλ. ώσω (στρόω, ἀνωμ.) Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως στρώνω, ἁφαιρῶ, ἁρπάζω· πτινά τινος. καὶ, »πτινά τιν.

* Τ'ποστρίσκω, (στρίσκω) = τῷ προηγμ.

Τ'ποστερνίζω, Μ. ίσω (στέρνον). Ὑποκάτω τοῦ στέρνου, ἤτοι τοῦ στήθους ἔχω. Μέσ. »Ὑποστερνίζομαι· ὑποκάτω τοῦ στήθους μου δέχομαι, βάλλω· Πλούταρχ περὶ τοῦ Ποντίου. »Ὡς ὠὸν ἐπὶ τὸ κοτυλιὸν ἦλθε νωτιαῖον, φελλοῦς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πλατεῖς ὑποστερνισάμενος, καὶ τὸ σῶμα τῇ κουφότητι τοῦ ὀχήματος παραθέμενος, ἀφῆκε τῷ ῥόῳ· ἔβαλεν ὑποκάτω τοῦ στήθους αὐτοῦ.

Τ'ποστερνος, ὁ, ἡ (στέρνον). Ὁ ὑποκάτω τοῦ στέρνου, στήθους ὤν. ||Τὸ Ὑπόστερνον, τό = Ὑπόγαστριον. Ἡσύχ.

Τ'ποστήλαμα, τό (στηλόω) Ἡ ὡς ὑποστήριγμα ὑποτεθειμένη στήλη.

Τ'πόστημα, τό. (ὑφίστημι). Κατακλυσμός, παχεῖα, πηκτὴ ὕλη, οὐσία, ὡς τό, ὑποστάθμη, καὶ, ὑπόστασις. 2) εὐψυχία, θάρρος. 3) = παρεμβολή, πλῆθος, στρατόπεδον, φρουρά· Λατ. statio. κατάλυμα τῶν στρατιωτῶν παρὰ τοῖς Ο.

Τ'ποστήριγμα, τό. Τὸ ὑποκάτω τινὸς βαλλόμενον στήριγμα, ὑποστύλωμα. ἐκ τοῦ

Τ'ποστηρίζω, μέλ. ξω (στηρίζω). Στήριγμα βάλλω ὑποκάτω, βαστάζω, ἐνδυναμόω ὑποκάτωθεν· Λουκιαν. περὶ τοῦ συγγρ. ἱστορ. 3.

Τ'ποστιγμή, ἡ. Παρὰ Γραμματικ. τὸ καὶ, κόμμα, ἄλλως λεγόμενον· ἡ ἐπειδὴ σημαίνει ὑποδιαίρεσίν τινα τῆς περιόδου, Λατ. subdistinctio· ἢ διότι ἡ στιγμὴ, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐπῆιχε τὸν τόπον τοῦ κόμματος, ἐτίθετο κάτω παρὰ πόδας τοῦ τελευταίου γράμματος· καὶ ἐκ τούτου ὠνομάζετο τὸ κῶλον, μέση στιγμὴ, media distinctio, καὶ ἡ πλήρης στιγμὴ εἰς τὸ τέλος ὅλης τῆς περιόδου πτελεία στιγμὴ, distinctio, παρβλ. ὑποδιαστολή. ἐκ τοῦ

Τ'ποστίζω, μέλ. ξω (στίζω). Ὀλίγον τι παρδαλίζω, κἀμνω τι μὲ στίγματα παρδαλὰ. 2) παρὰ τοῖς Γραμματ. διακριτικόν τι σημεῖον βάλλω, ἐξαρ. ὑποστιγμὴν σημειῶ, γράφω.

Τ'ποστικτέον, ῥήματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποστίζω. Πρέπει νὰ τεθῇ, νὰ γραφῇ ὑποστιγμή.

Τ'ποστίλβω, μέλ. ψω (στίλβω). Ὀλίγον τι, ἢ ἀμυδρῶς στίλβω, λάμπω.

Τ'ποστολή, ἡ (ὑποστέλλω). Τὸ ὑποστέλλειν, τὸ πρὸς τὰ κάτω ἕλκειν, σύρειν 2) ἔνδοσις. ὕφεσις, κατάπτωσις, κατάπαυσις, καταπράυνσις, ἠρεμία, ἡσυχία· ὁ Πλούταρχ. συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, σιωπή. 3) δειλία, φόβος, ἀθυμία, ἀγωνία.

Τ'ποστολίζω, μέλ. ίσω (στολίζω). Ὡς τό, ὑποστέλλω, καταπαύω, καταπραΰνω. ||Λαΐφος ὑποστολίζουσιν. Πλουτ. Ἀρχίλοχ.

Τ'ποστόμια, τά. Τὰ εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου εἰσβαλλόμενον μέρος τοῦ χαλινοῦ. 2) τὸ ὑποκάτω τοῦ στόματος τοῦ πίθου διάστημα, Γεωπον. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

*Τ'ποστόμιος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὁ ὢν ὑποκάτω τοῦ στόματος, ἢ τοῦ στομίου.

Τ'ποστοναχίζω (στοναχίζω), = ὑποστεναχίζω, διάφρ γραφὴ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 843.

*Τ'ποστορέννυμι μέλ. ὑποστορέσω, καὶ ὑποστρώσω (στορέννυμι, ἀνώμ.). Ὑποκάτω στρώνω, ὑποκάτω βάλλω, ἐξαπλόνω, σκεπάζω, ἐξκιρ. ἐπὶ τῶν στρωμάτων τῆς κλίνης· «δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν, ἀπρόσταξε τὰς δούλας νὰ στρώσωσιν ὑποκάτω, νὰ ἐξαπλώσωσι τὰ στρώματα, Ὀδ. Τ, 130. καὶ μεταφορ. «λέκτρα ὑποστορέσαι τινί», ἑτοιμάζω δι' ἐμὲ ἄνδρα τὴν κλίνην, τὸν χρησιμεύω εἰς γυναῖκα· «ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί», διὰ νὰ μὴ ὑπανδρευθῶ, διὰ νὰ μὴ λάβω ἄλλον ἄνδρα, Εὐριπ. Ἑλέν. 59. Ταυτοσήμαντοι εἶναι οἱ σχηματισμοὶ «ὑποστόρνυμι», καὶ ὑποστρώννυμι.

*Τ'ποστρατεύομαι, μεσ. ἀποθ (ὑποστρατεύω), στιγμὴ· Τὸ «τινα στρατηγίαν δουλεύω, κάμνω τι. Ἀππιαν.

Τ'ποστρατηγέω, ῶ. Εἶμαι ὑποστράτηγος· μετὰ δοτ. προσ. δουλεύω ὑποκάτω τινὸς ὡς ὑποστράτηγος. Ξενοφ. Ἀν. 5, 6, 30. ||Χειρίσοφω ὑποστρατήγει.

Τ'ποστράτηγος, ὁ, ἡ (στρατηγός). Ὁ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν ὤν, τοποτηρητὴς τοῦ στρατηγοῦ, δεύτερος μετὰ τὸν στρατηγόν. Ξενοφ. Ἀν. 3, 1, 35. ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Legatus, καὶ παρὰ Γάλ. Lieutenant-général, ἢ général en second. (δὲν πρέπει δὲ νὰ τοποιῶμεν, ὑποστρατηγός.)

Τ'ποστρατοφύλαξ, ακος, ὁ = ὑποστράτηγος. Στράβ. 12, σελ. 851.

Τ'ποστρέφω, μέλ. ψω (στρέφω). Γυρίζω ἀνάποδα, ὀπίσω στρέφω, γυρίζω εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ διοικῶ, κυβερνῶ εἰς τὰ ὀπίσω· «δ' ὑποστρέφε μώνυχας ἵππους, Ἰλ. Ε, 581. καὶ, «ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες», οἱ ἡνίοχοι ἔστρεφαν τοὺς ἵππους των πρὸς τοὺς ἐχθρούς, 505. 2) ἀμείβω, γυρίζω ἐμπαιτὸν ὀπίσω, ὑπάγω, ἔρχομαι ὀπίσω· «εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσιν, Ἰλ Μ, 71. καὶτοι ὑποστρέψαις, Ὀδ Θ, 301. Ἡσιόδ. 4, 124. 128. 140. Ξενοφ. Ἀνάβ. 6, 6, 38 «φυγὰς δὲ αὖτις ὑποστρ.» στρατεῖς ὀπίσω εἰς τὴν φυγὴν, Ἰλ. Δ, 446. μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον», εἶθε νὰ μὴ ἐπιστρέψῃς, νὰ μὴ γυρίσῃς ὀπίσω εἰς τὸν Ὄλυμπον, Ἰλ. Γ, 407. ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ παθ. «οὐ μὲν γὰρ τί σ' ὑποστρέφεται δίκαι», Ὀδ. Σ, 28. Ἡσιόδ. 4, 129. Ξενοφ. Ἀνάβ. 7, 4, 18. καὶτοι ὑποστραφθείς», Ἰλ. Λ, 557. Εἰς τὸ ἐνεργ. ἔτι, παραχωρῶ, ὑποχωρῶ εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο ἀποφεύγω, Ξενοφ. Ἀνάβ 2, 1, 18. Εὐρ. Ἰφιγ. Αὐλ. 363.

Τ'ποστρόγγυλος, ὁ, ἡ. (στρογγύλος) Ὀλίγον τι στρογγύλος.

Τ'ποστροφή, ἡ (ὑποστρέφω). Τὸ ὑποστρέφειν, ἐρχομὸς, γυροτμὸς εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπιστροφή. ὑποτροπή. Ἱπποκράτ. ἔτι δὲ καὶ, τὸ χωρεῖν, εἰς τὰ ὀπίσω, ἡ φυγή. Ἡσιόδ. 9, 22.

Τ'ποστροφος, ὁ, ἡ (ὑποστρέφω). Ἀφυγμένος, ἐπανελθὼν, ὅστις ἦλθεν, ἐγύρισεν ὀπίσω. ὅθεν

Τ'ποστροφώδης, εος, ὁ, ἡ. Ὁ ὑποστροφῆς πρόξενος, ὁ ὑποστροφήν, ἐπανέλευσιν προξενῶν. Ἱπποκράτ.

Τ'πόστρυφος, η, ον (στρυφνός). Ὀλίγον τι στρυφνὸς, ξυνὸς, στυφός. Διοσκορ. 2) τροπικ. ὀλίγον τι σκυθρωπὸς, δύστολος.

Τ'πόστρωμα, τό (ὑποστρώννυμι). Τὸ ὑποκάτω στρωννύμενον, πᾶν ὅ,τι στρώνεται ὑποκάτω, ἄρα, κοίτη, στρῶμα, ἄχυρον, κ. τ. τ. Ξενοφ, Ἱππαρχ.

Τ'ποστρώμνεος, ὁ, ἡ (στρωμνή). Ὁ ἐπάνω εἰς τὴν στρωμνὴν, εἰς τὴν κλίνην κείμενος. Φώτ.

Τ'ποστρώννυμι, (στρώννυμι, ἀνώμ.) = ὑποστορέννυμι, ὅπερ ἴδε.

Τ'πόστυλος, ὁ, ἡ (στῦλος). Ὁ στῦλοι ὑποκάτω ἑαυτοῦ ἔχων, ὁ ἐπὶ στύλου ἱστάμενος, ἐπικαπυόμενος, ἐπιστηριζόμενος, Διόδωρ. Σικ. «ἀλλ' ὁ Φίλων περὶ τῶν ἑπτὰ θεαμάτων (σελ. 5.) ἔχει· «Τῶν ἐπὶ τοῖς ὑποστύλοις περιπατούντων. Οὐσιαστικῶς «Ὑποστυλον, τόν· ἀντὶ τοῦ, στοά. ὅθεν

Τ'ποστυλόω, ῶ. Ὑποκάτω στυλόνω, βάλλω στύλον ὑποκάτω τινός. Μαθημαt. παλ. σελ. 23. ὅθεν

Τ'ποστύλωμα, τό. Ὁ ὑποκάτω τινὸς βαλλόμενος στῦλος· τὸ ὑποκάτωθεν στυλωμένον, ὡς τό, ὑποστάτης· Μαθηματ. παλ. σελ. 108. ἔνθα τὰ χειρόγραφα «Ὑποστήλωμα ἔχουσιν.

Τ'πόστυφος, ὁ, ἡ· (στυφός) = ὑπόστρυφνος. Περὶ τῆς λέξεως ἀμφιβάλλει ὁ Σχαίφερος Πλούταρχ. Ἀντων. 24.

Τ'ποστύφω (στύφω). Ὀλίγον τι στύφω, στυφὸς εἰμαι, ἢ ατυπτικὴν δύναμιν ἔχω, ατυπτικὴν γεῦσιν ἔχω, ἢ δίδω· Διοσκορ. 2) = προστύφω.

*Τ'ποσυγχέω, μέλ. χεύσω (χέω, ἀνώμ.). Ὀλίγιστα συγχύνω, συγχέω, συμμιγνύω, ὀλίγον τι ἀνακατώνω, 2) τροπικ. ὀλίγον τι ἐντροπιάζω, ἢ συγχίζω, παράττω τινά. Τὸ πρῶτον παρ' Ἰωσήπ. Ἀρχ. 16.

*Τ'ποσυγχύνω (χύνω). Παρασχηματισμὸς τοῦ, ὑποσυγχέω.

*Τ'ποσύγχυτος, ὁ, ἡ. ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποσυγχέω. Ὀλίγον τι συγχυσμένος.

Τ'ποσυγχύτως, Ἐπίῤῥ. συγκεχυμένως. Φώτ.

*Τ'ποσυλάω, οῖ (συλάω). Κρυφίως, ἀνεπαισθήτως, ἠρέμα συλῶ, ἀφαιρῶ, ἁρπάζω.

Τ'ποσύμβολος, Ἀμφίῤῥ. ἀνάγν. ἐκ Πλουτάρχ. τρόπον τινὰ συμβολικὸς, ἀλληγορικός.

Τ'ποσύνθημα, τό (σύνθημα). Τὸ δεύτερον σύνθημα. Μαθημ. παλ. σελ. 93.

Τ'ποσυρίζω, Μ. ίσω (συρίζω) Αἰσχύλ. Πέρσ. 175. καὶ Ἱπποκράτ. καὶ

*Τ'ποσυρίττω, μέλ. ξω (συρίττω). Ὑποκάτωθεν, ἢ ἐπὶτὸ συρίζω, ἠρέμα, ἡσύχως συρίζω, ψιθυρίζω.

Τ'ποσύρω (σύρω). Ὑποκάτω, ἢ πρὸς τὰ κάτω σύρω, ἕλκω, τραβῶ, κρυφίως ἕλκω, Σέξτ. Ἐμπειρ. 8, 24). κοιλαίνω τὴν κοιλίαν μὲ καθάρσιον, Νίκανδ. Ἀλεξ. 367. ||ὑποσύρω ὑπόνομον.

Τ'ποσυστολή, ἡ = ὑποδιαστολή. σημσ. 2.

Τ'πόσυχνος, ὁ, ἡ (συχνός). Ὀλίγον τι συχνός. Ἱπποκράτ.

Τ'ποσφάγιον, τό (σφαγή). Τὸ μέρος, ὅπου σφάζεται τὸ ζῶον· Jugulum. αὐχὴν, σφαγὴ τοῦ τραχήλου.

Τ'ποσφάγμα, τό (ὑποσφάττω). Τὸ ἀπότινος ἐσφαγμένου ζώου αἷμα, καὶ μετ' ἄλλων διαφόρων τινῶν εἰς φαγητὸν κατεσκευασμένον· Ὁ Ἀθήν. 7. ἐξ Ἐρασιστράτου ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ, «Ὑποτρίμμασι λέγει δὲ «Ὑπόσφαγμα δ' εἰ αι κρέασιν ὀπτοῖς ἐκ τοῦ αἵματος τεταραγμένον μέλιτι, τυρῷ, ἁλί, κυμίνῳ, σιλφίῳ· καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς ἐκ τοῦ Ὀφαρτικοῦ (Γλαύκου τοῦ Λοκροῦ· «Ὑπόσφαγμα δ' αἷμα ὑφθὸν καὶ σίλφιον, καὶ ὕψημα ἢ μέλι, καὶ ὄξος καὶ γάλα καὶ τυρὸς καὶ φυλλα εὐώδη τετριμμένα». 2) Τὸ μέλαν τῆς σηπίας, τὸ ὁποῖον ἐκχέει ἀπ' αὐτῆς, ὅταν φεύγῃ τὸν κυνηγόν, ἀντὶ τοῦ ὀπίου ὁ Αἰλιαν. (ζω. ἱστορ. 1, 37.) «Ἀπόσφαγμα λέγει. 3) Λιμέλωφ. ἢ κατὰ Γαλην. «Ὑποστιγμα δὲ λέγουσιν, ὅταν ὑπὸ πληγῆς ῥαγέντων τῶν ἐντὸς πρώτου χιτῶνος ἀγγείων μεταξὺ τῆς κηδόνος τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ ἐντὸς χιτῶνος αἷμα ὑπίλθῃ, καὶ παραχρῆμα μὲν ἔναιμον ἢ τὸ χρῶμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὕστερον δὲ πελιδνὸν, λέγεται καὶ ἐπὶ παντὸς αἱμέλωπος ἢ ὑφαίματος.

*Τ'ποσφάζω, μέλ. ξω (σφάζω). Ὑποκάτω σφάζω, ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λαιμοῦ σφάζω, σχίζω. ὅθεν

Τ'ποσφάξ, αγός, ἡ. Ὀπή, κοιλότης, σχίσμα. Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 744 ὡς τό, διασφάξ.

Τ'ποσφάττω, (σφάττω) = ὑποσφάζω.

Τ'ποσφίγγω (σφίγγω). Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι σφίγγω, δλίβω, συνδέω.

*Τ'ποσφραγίζομαι, Μέσ. (σφραγίζω). Ὑποκάτω σφραγίζω. Φαλάριδ. Ἐπιστ.

Τ'ποσφραγίς, ίδος, ἡ. Ἡ ὑποκάτω σφραγίς· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Περίστροφος, ὁ τῆς ὑποσφραγίδος τόπος· ἔνθα ἐννοεῖ «περίστροφον τὸν ταφρηκτῆρα τοῦ κώλου· διότι καὶ ἡ συνήθεια αὐτὸν εὐφήμως καὶ μεταφορικῶς «σφραγίδαι λέγει.

Τ'ποσφραίνομαι, Μ. ήσομαι· μέσ. ἀποθ. (ὀσφραίνομαι, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι ὀσφραίνομαι, μυρίζομαι, αἰσθάνομαι· Σουίδ.

Τ'ποσφυρίζομαι. Δίλλακες ἑλκύνω, ἐργάζω. Πολυδ. 7. 145. ἔνθα ἄλλοι Ὑποστυρίσω. ἀναγινώσκουσι. Λατ. impro-sare.

Τ'ποσχάζω, Μ. άσω (σχάζω). Ὑποκάτω πεδιλόνω, ὡς τό, ὑποπεδίζω.

Τ'ποσχάθω. = ὑπέχω, ἀμφ. ἴδε, σχέθω.

Τ'πόσχεο, ἀντὶ τοῦ, ὑπόσχεσο, ὑπόσχου. Ἀόριστ. β'. μέσ. προστακτ. ἀντὶ τοῦ, ὑπέσχε-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σιν ἐὸς, ἐπαγγέλλου· ἐκ τοῦ, ὑπισχέομαι· Ἰλ. Α, 514.

*Τ'ποσχέσθαι, ἀπαρεμφ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑπισχέομαι, Ἰλιάδ.

Τ'ποσχεσίη, ἡ· Ἐπικ. ἀντὶ, ὑπόσχεσις. Ἰλ. Ν, 366.

Τ'ποσχέσιον, τό· = ὑπόσχεσις. Ἀνάλεκτ. 2. σιλ. 102. ποιητ.

Τ'πόσχεσις, εως, ἡ (ὑπισχνέομαι). Ἐπαγγελία, λόγος μεθ' ὑποχρεώσεως πρὸς ἐκπλήρωσιν ἔργου τινός. Ὁ Εὐσταθ. ἑρμην. διὰ τοῦ, «Ἡ ὑπό τινος σχέσις, εἴτουν ἀντίληψις καὶ ἀντοχή, τοὐτέστιν ἡ ἐπαγγελία, ᾗ ἐνέχεται ὁ ὑποσχεθείς». Ἰλ. Β, 285. 349. Ὀδ. Κ, 483. «ὑπόσχεσιν ἐκπληρῶσαι», Ἡρόδ. 5, 35. «ὑπόσχεσιν ἀπολαβεῖν, λαμβάνω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεως», Ξενοφ. Συμπόσ. 3, 3. ὅλον

Τ'ποσχετικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑπόσχεσιν ἀνήκων, ἢ εἰς ταύτην κλίσιν ἔχων. Σουΐδ.

Τ'ποσχηματίζομαι, Μέσ. (σχηματίζω). Προσποιοῦμαι, πλάττομαι· ὡς καὶ τὸ ἁπλοῦν, σχηματίζομαι· οὕτως ἀναγινώσκουσί τινες εἰς τὸν τοῦ Πλάτωνος Φαίδρ. 78.

Τ'ποσχίζω, μέλ. ίσω (σχίζω). Ὀλίγον, ἢ ὑποκάτω σχίζω, κόπτω. ὅθεν

Τ'πόσχισμα, τό. Τὸ ὑποκάτω ἢ ὀλίγον ἐσχισμένον, τὸ ἐντὸς τινος σχίσμα 2) εἶδος ἀνδρικοῦ ὑποδήματος. Πολυδ. 7, 91.

*Τ'ποσχόμενος, μετοχ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ὑπισχνέομαι· Ὅμ.

Τ'ποσχών, μετοχ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, ὑπέχω.

Τ'ποσώζω (σώζω). Ἀρκετὰ, ἢ τρόπον τινὰ σώζω, διαφυλάττω. Στράβ. 2.

Τ'ποσωματόω, ῶ (σωματόω). Κατ' ὀλίγον κάμνω νέον σῶμα· παρὰ Στοβαίῳ Φυσ. σελ. 746. = «σῶμα ἐποιεῖτο» αὐτόθι.

Τ'ποσωρεύω (σωρεύω). Ὑποκάτω σωρεύω, ἴδε ἀποσωρεύω.

Τ'ποσωφρονιστής, οῦ, ὁ (σωφρονιστής, σημ. 2). Δεύτερος σωφρονιστής, κατώτερος ἐπιστάτης εἰς τὰ γυμνάσια.

Τ'ποταγή, ἡ (ὑποτάσσω). Ὑπακοή, ὑπόταξις, τὸ ὑποτάττεσθαι, Ν. Δ. 2) παρὰ τοῖς Γραμμ. ἡ ὑποκειμένη ἐγκλισις.

Τ'ποταγής, ές, ὁ, ἡ (Ὑποτάσσω). Ὑποτεταγμένος. Ὑμνῳδ.

Τ'ποταίνιος, ὁ, ἡ (ταινία). Παρὰ Φίλ. «Χώρα ὑποταίνιος· ταινίας ἔχουσα, ἡ ὀλίγας γλώσσας γῆς, ἢ ξέρας ἔχουσα.

Τ'ποτακτικός, ἡ, όν (ὑποτάσσω). Ὑποταγής, ὅστις ὑποτάσσεται εἴς τινα, ἢ εἶναι ὑποτεταγμένος, ὁ ὑπό τινος καὶ ὑπήκοος ὤν. 2) παρὰ Γραμματικ. «Ῥῆμα ὑποτακτικὸν· τὸ ὑποτασσόμενον εἰς τινας αἰτιολογικούς, ἢ διστακτικούς, καὶ ἀποτελεστικοὺς συνδέσμους. «ἡ ὑποτακτικὴ, ὅπου νοεῖται, ἀγγλισ· Λατ. subjunctivus modus· «τὸ ὑποτακτικὸν ῥῆμα», τὸ ἀναφορικόν.

*Τ'ποταμόν, τό. Βοτάνη τις, κομμένη ὑποκάτω, καὶ χρησιμεύουσα εἰς μαγικοὺς σκοπούς· Τὴν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 228. ἐκ τοῦ

Τ'ποτάμνω, Ἰωνικ. ἀντὶ, ὑποτέμνω. Ἡρόδ.

Τ'ποτανύω, (τανύω) = ὑποτείνω. ποιητ.

Τ'πότασις, εως, ἡ (ὑποτάσσω). Τὸ ὑποτάσσειν, ἢ ὑποτάσσεσθαι, ὑποταγή. Διον. Ἁλικ.

Τ'ποταράσσω, -ράττω, Ἀττ. Μ. ξω (ταράσσω, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν, ἢ λίγον τι ταράττω, θολόνω, συγχύζω, ἐνοχλῶ, εἰς ἀνησυχίαν φέρω, τρομάζω· κατὰ συναίρ. ὑποθράσσω, παρβλ. ὑποθολόω.

Τ'ποταρβέω, ῶ. Μ. ήσω (ταρβέω). Ὀλίγον τι ταρβῶ, φοβοῦμαι, πτοοῦμαι· ὅθεν μεταβ. φοβῶ, φοβίζω, τρομάζω· μετὰ αἰτιατ. Ἰλ. Ρ, 533. «Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν».

Τ'ποταρτάριος, ὁ, ἡ (Τάρταρος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν Τάρταρον ὤν, ἢ κατοικῶν, ὑποχθόνιος. Ἰλ. Ξ, 279. Ἡσιοδ. Θεογ. 581.

Τ'πότασις, εως, ἡ (ὑποτείνω). Τὸ ὑποτείνειν, ἢ ὑποτείνεσθαι, ἔντασις, ἐξάπλωσις ὑποκάτω. Εὐρίπ. Βακχ. «Πεδίων ὑποτάσεις» ἀντὶ τοῦ, πεδία ὑποταμένα, κάμποι ἐξαπλωμένοι.

Τ'ποτάσσω, καὶ, ὑποτάττω, Ἀττ. Μέλ. ξω (τάσσω). Ὑποκάτω τάσσω, βάζω, βάλλω ὑποκάτω, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, βάλλω τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, κυριεύω τινὰ, ὑποδουλόνω, βιάζω, ἀναγκάζω τινά. Μέσ. ὑποτάσσομαι. ὑπακούω εἰς τὰς προσταγὰς καὶ εἰς τὴν θέλησίν τινος, ὑπῆκοον ποιῶ ἐμαυτὸν εἴς τινα. Πολύβ. 2) μὲ ὑποτακτικὴν συντασσόμενον ῥῆμα, Γραμματ.

Τ'ποταύριον, τό (ταῦρος, σημ. 3.). Ὁ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τοῦ πρωκτοῦ τόπος, ἄλλως περίνη, καὶ, τράμις, λεγόμενος.

Τ'ποταφρεύω (ταφρεύω). Ὑποκάτω ταφρεύω, σκάπτω, ὑπόνομον ἢ τάφρον κάμνω. Ἀππιαν. 1. «Ὑποταφρεύειν τὰ χώματα».

Τ'ποτείνω, Μ. ενῶ (τείνω). Ὑποκάτω τείνω, τεντόνω, ἐξαπλόνω. β) κρατῶ τι τεντωμένον, διευθύνω πρός τι, ὅθεν θεινύω, ὑπόσχομαι, μετὰ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 7, 158. Θουκυδ. 8, 48 καὶ φτενίτης, οἷον, «μισθοὺς τινὶ», Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 657. κ. τ. τ. γ) προτείνω, προβάλλω ζήτημα· ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 449. Α. «ὡς περ τὰ ἐμπροσθέν σοι ὑπετείνετο χαιρεφῶντι», Πλάτ. Θηαίτ. 92. δ) ἐντείνω, ἐπιτείνω, διεγείρω, σηκόνω, ἐξωτερικήν τινα, ἢ ἐσωτερικὴν κατάστασιν προξενῶ· «δόλους», προξενῶ, διεγείρω δριμεῖς πόνους, Σοφοκλ. Αἴ. 262. «ἐλπίδα», κάμνω τινὰ ἐλπίσῃ, Ἰάκ. Ἀχ. Ταυ. σελ. 98ρ. καὶ χωρὶς δὲ αἰτιατ. ὑποτείνω τινὶ, Θουκυδ. 8, 48. κ. τ. τ. — Καὶ ὅλας ταύτας τὰς σημασίας καὶ εἰς τὸ μέσ. — 2) ἀματάβ. ὑποκάτωθεν, ἢ ἐμπροσθεν ἐκτείνομαι, τεντόνομαι, ἐξαπλόνομαι, εἰμαὶ τετεντωμένος. «Αἱ ὑπὸ τὰς γωνίας ὑποτείνουσαι πλευραίαι αἱ ὑπὸ τῶν γωνιῶν ἐκτεινόμεναι πλευραί» καὶ «Ὑποτείνουσαι ἢ μεταξὺ καὶ ὑποκάτω δύο πλευρῶν ἢ γωνιῶν ἐκτεινομένη», ὡς ἡ χορδὴ εἰς τὸ τόξον, γραμμή.

Τ'ποτειχίζω, Μ. ίσω Ἀττ. ιῶ (τειχίζω). Ὑποκάτω τειχίζω, τεῖχος, ἢ φρούριον κάμνω, κτίζω ὑποκάτω· ὅθεν

Τ'ποτείχισις, εως, ἡ = ὑποτειχισμός.

Τ'ποτειχισμός, ὁ. Τὸ ὑποκάτω γεγενημένον, κτισμένον τεῖχισμα, φρούριον. Θουκυδίδ.

Τ'ποτεχναίρομαι, Μέσ. ἀποβ. (τεκμαίρω). Ἀμυδρῶς πως τεκμαίρομαι, συμπεραίνω, εἰκάζω. Πολυδ.

Τ'ποτελέω, ῶ, Μλ. έσω. Εἶμαι ὑποτελὴς, πληρόνω, ἐξαιρ. φόρον, δασμὸν, δόσιμον εἰς τὴν πολιτείαν· μετὰ, καὶ χωρὶς τὸ, φόρου, Ἡρόδ. 1, 171. ὡσαύτως, «ὑποτελέειν ἀξίην βασιλέϊ», πληρόνω εἰς τὸν βασιλέα πρόστιμον, Ἡρόδ. 4, 201.

Τ'ποτελής, ές, ὁ, ἡ (τέλος, σημ. 4). Ὁ ὑπὸ τέλος ὤν, ἀναγκασμένος νὰ πληρώνῃ δόσιμα, μετὰ γεν. «Φόρου ὑποτελὴς» ὅστις πληρόνει φόρου εἴς τινα. «Ὑποτελὴς μισθοῦ· ὅς τις λαμβάνει μισθόν» Δουκιαν. παρβλ. τὸ ἑπόμ.

Τ'ποτελίς, ίδος, ἡ. Παρὰ Διογεν. Λαερτ. 7, 165. καλεῖ δ' Ἥριλλος «Ὑποτελίδαν, τὸ ὁποῖον ἄλλοι παρὰ βραχὺ λέγουσι· Ἠδη. Ἐκλ. (σελ. 6, 63) «Ὑποτελεῖα» λέγουσι· ἐπιφέρεται δὲ διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἡ φυσικὴ ἐπιτηδειότης καὶ βοήθεια, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ τέλους, ἤτοι τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ· «Ὑποτελὶς δ' ἐστὶ τὸ πρῶτον οἰκεῖον τοῦ ζώου πάθος, ἀφ' οὗ καταρξάμενα συναισθάνεσθαι τὸ ζῶον τῆς συστάσεως αὐτοῦ, οὕτω λογικοῖς, ἀλλ' ἄλογον, κατὰ τοὺς φυσικοὺς καὶ σπερματικοὺς λόγους, ὥσπερ τὸ ἑρπετικὸν, καὶ τὸ αἰσθητικὸν, καὶ τῶν τοιούτων ἕκαστον ῥίζης τόπον ἐπέχον, οὐδέπω φυτοῦ· γενόμενον γὰρ τὸ ζῶον φοιτᾶσθη τινὶ πάντως κύδος ἐξ ἀρχῆς, ὅπερ ἐστὶν ὑποτελές, κεῖται δ' ἔντινι τῶν τριῶν· ἢ γὰρ ἐν ἡδονῇ, ἢ ἐν ἀοχλησίᾳ, ἢ ἐν τοῖς πρώτοις κατὰ φύσιν. — Τὴν δὲ Ὑποτελίδα τῶν ἀρχαίων οὐδεὶς ὠνόμασεν, καίτοι τὸ πρᾶγμα γινωσκόντων, τὴν δὲ εὐδαιμονίαν συνωνυμεῖν τῷ τέλει λέγουσιν· Στοβ. ἔκθα ἀνωτέρ. Ἡρέλλος «Διαφέρειν δὲ τέλος καὶ ὑποτελίδα· τῆς μὲν γὰρ καὶ τοὺς μὴ σοφοὺς στοχάζεσθαι, τοῦ δὲ, μόνον τὸν σοφόν» Οἱ Γερμανοὶ ἐκφράζουσι ταύτην τὴν λέξιν διὰ τοῦ, Sinnliche Triebe καὶ, natürliche Anlage.

Τ'ποτέλλομαι, μέσ. ἀποβ. (τέλλω). Ὑποκάτωθεν ἀνατέλλομαι, ἀναφύομαι, ἀναβλαστάνω, ἀποτίκτομαι, ἀποτελοῦμαι· Ἀπολλ. Ἀργ. 2, 83. «Καὶ γενὲς πτύπεσι βροχὴ ὑπετέλλετ' ἐόντων· ἀποτελεῖτο, ἐγίνετο.

Τ'ποτέμνω, Ἰων. ὑποτάμνω, Ἡρόδ. μέλ. τεμῶ (τέμνω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν τέμνω, ὑποκόπτω, ἐμπροσθεν ἢ δολίως κόπτω· Ἀριστοφάν. Ἱππ. 316. «Ὑποτέμνων ἐπιβουλεύω· δολίως καὶ ἀπαγγελιώς τέμνων· 2) τροπικ. «ὑποτέμνειν τινὶ τὴν ὁδὸν», κόπτω, διακόπτω τὸν δρόμον δολίως, καὶ, «ὑποτέμνεσθαί τινι τὰς ὁδοὺς», Ἀριστοφ. Ἱππ. 291 καλοῦμεν δὲ, κόπτω, ἀποκόπτω, πιάνω, λατ. interciperе, ὅθεν ἐμποδίζω, ματαιόνω· οἷον, «τὴν ἐλπίδα», καὶ εἰς τὸ μέσ. «ὑποτέμνεσθαι ταῖς ὁδοῖς τοὺς διώκοντας», Αἰλιαν. Ὁ Φώτιος ἔχει· «Ἀποτεμνόμενος τὸν πλοῦν» ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν συντομωτάτων πλεῶν· διὰ νὰ καταλάβῃ τὸν διωκόμενον· Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 6, 10. «Ὑποτεμόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃσι» ἐπίστε δηλαδὴ τὸν εἰς Σάμον πλοῦν, ἐπίασε τὸν δρόμον ἐμπροσθά· Δίων. Κάσ. «Τὴν ἀκόντιστιν δρόμῳ ὑπερβάλλοντος, προέφθαναν, ἔτρεχαν πρὸ τῶν ἀκοντίων, καὶ ἀπέφευγαν αὐτὰ, ἔτρεχαν πρὸς τὴν ῥίψιν αὐτῶν, καὶ αὐτὰ ἐπερίσσευσαν ἐπέκεινα αὐτῶν, χωρὶς νὰ τοὺς βλάψωσι· «ὑποτεμημένος πάσας αὐτῶν τὰς ἔξωθεν ὠφελείας», ἀποκόψας ὅλας τὰς ἔξωθεν προσγιομένας ὠφελείας των, Πλουτ. «ὑποτέμνεσθαι τὴν θρασύτητα τῶν ἀντιλεγόντων, ἀφαιρεῖν τὴν θρ. Χρυσόστομ. — Παθ. «ὑποτάμνεσθαι τὸ ἀπὸ τῶν ἰεράων», Ἡρόδ. 5, 86.

Τ'ποτέταρτος, ὁ, ἡ (τέταρτος). Δηλοῖ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἐπίτεταρτος εἰς τὴν πρόσθεσιν, οἷον ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 5. περιέχει ὁ ἐπίτεταρτος 4, καὶ τὸ τέταρτον μέρος τοῦ 4. παρομοίως ἀφαιρεῖ καὶ ὁ ὑποτέταρτος ἀπὸ τῶν 5, τὰ 4, καὶ τὸ τέταρτον μέρος αὐτοῦ, τοὐτέστιν, 1.

*Τ'ποτετραγωνος, ὁ, ἡ (τετράγωνος). Ὀλίγον τι, ἢ σχεδὸν τετράγωνος, ἔχων τέσσαρας γωνίας. Ἀδαμ. Φυσιογ. 2, 17, σελ. 367.

*Τ'ποτετραίνω, (τετραίνω) = ὑποτιτράω.

Τ'πότετρος, ὁ, ἡ, (τέτρα). Ὀλίγον τι τετράγωνος, σταυερὸς, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς στάχτης.

*Τ'ποτεχνάομαι, Μλ. ήσομαι (τεχνάομαι). Διὰ τέχνης κάμνω, βοηθῶ. Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σελ. 114.

Τ'ποτηρέω, ῶ (τηρέω). Κρυφίως, ἢ ὑποκάτω τῆς χειρὸς τηρῶ, παρατηρῶ· Σχόλ. Ἀπολλ. 2, 321.

Τ'ποτίθημι, Μλ. ὑποθήσω (τίθημι). Ὑποκάτω θέτω, βάλλω ὑποκάτω, ὑποβάλλω, φέρω τι ὑποκάτω εἴς τι· «τὶ τινι», ὅθεν ὡς βάσιν καὶ θεμέλιον βάλλω, βάλλω ὑποκάτω ὡς βάσιν, λαμβάνω ὡς θεμέλιον. ἢ ὡς ὁμολογούμενόν τι

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἐπὶ τοῦτο ἐπιστηρίζωτι, ὑποθέτω, ἢ ὡς ὑποθέσιν λαμβάνω τι· »ἐλπίδα ὑποβάλλειν, ἀμβάλλω, ἐμφαίνω, διεγείρω, δεικνύω, προξενῶ ἐλπίδα, καμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, Θουκυδ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλην. 4, 8, 28 »ἐλπίδα ὑποδιὲς τοῖς Μιτυληναίοις, ὡς — προστάται ἔσονται· Πόρσ. Εὐριπ. Ὀρέστ. 1184. Μέσ. ὑποβάλλωτι εἰς τινα, ὑποδεικνύω, παραινῶ, συμβουλεύω, νουθετῶ, δίδω εἰς τινα συμβουλήν· »βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποτηρόμεθα, Ἰλ. Θ, 36. 487. »δῶρα οἱ ἦτι ἔπος ὑποθήσασι, ἠὲ ἔργον, διὰ νὰ τὸν ὑποδεξῃς, νὰ τὸν συμβουλεύσῃς, Ὀδσ. Δ, 163. »ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι, (ἐνθ' τὸ ἀπαρέμφ. κεῖται αὐτὶ τῆς προστακτ.) δὸς εἰς αὐτὸν συνετὴν συμβουλήν, Ἰλ. Δ, 788. »δόλον ὑποθήκασθε, ἐδείξει ἀπάτην, δόλον, Ἡσιοδ. Θεογ. 175. παρβλ. Ὀδ. Γ, 27. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. 1, 156. 5, 92. 6. 98. 6, 134. 7, 237. καὶ ἀλλαχοῦ ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐπιτατικωτέραν σημασίαν, προστάζω, Ἡροδ. 4, 135. χωρὶς δὲ τὴν αἰτιατ. ὑποθέσθαι τινὶ, συμβουλεύω τινά· Ὀδ. Β, 194. Ε, 141. »πυκινῶς ὑποθέσθαι τινὶ, συμβουλεύω τινὰ φρονίμως, Ὀδ. Δ, 279. Ἰλ. Φ, 298. »ἀλλά μοι εὖ ὑπόθευε, συμβούλευσέ με καλῶς, Ὀδ. Ο, 310. »σαυτὸς Ἡρόδ. 1, 90. καλῶς δὲ, διδάσκω, παιδεύω, πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. παρὰ τοῖς μεταγενστρ. δὲ ἐνίοτε καὶ εἰς τὸ ἐνεργητ. ὅθεν, ὑποθήκη· διδασκαλία, συμβουλή, παραίνεσις· β) δέχομαι, ἢ προϋποτίθεμαί τι ὡς κανόνα καὶ βάσιν, ἢ ὡς ὁμολογούμενον καὶ προτετελεσμένον, ἢ δεδομένον· γ) βάλλω σκοπὸν, στοχάζομαι, βάλλω τι πρότερον εἰς τὸν νοῦν μου· »Περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑποθέμην· ὑποθέμενος περὶ ὅλων ἐρεῖν· ὑποθέμην ὡὦ· ὡς περὶ τῶν πολιτειῶν διαλεξόμενος· Ἰσοκρατ. ἔλαβε ὡς βάσιν καὶ ὑποκείμενον, ἔλαβε ὡς σκοπὸν, ἐπεχείρησα μὲ σκοπὸν· — 2) ὑπτιάζω, ἐκτείνω, φέρω εἰς τὸ μέσον ἔμπροσθεν· καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν· »ὑποτίθεσθαί τινι ἐνύπνιονα, λέγω, ἐκτείνω, ἐξιστορῶ τὸ ἐνύπνιον, διὰ νὰ τὸ ἐξηγήσωσιν, Ἡρόδ. 1, 107, 108. (ὅπου ὅμως τώρα »ὑπερτίθεσθαι, ἀναγιώσκεται) ἀλλὰ »ὑποδεὶς τὸν ἴδιον κίνδυνον, ἐκθέσας αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς τὸν κίνδυνον, Δημοσθ. 3) βάλλω τι μέσα εἴς τι, καὶ τὸ φιλαττωτί τινων· »ὑποθέσθαι τοῦτο τῇ γνώμῃ ἀκούσαντα, βάλλετε τοῦτο πρότερον εἰς τὸν νοῦν σας, ἢ ἔχετε, φυλάττετε τοῦτο εἰς τὸν νοῦν σας, καὶ ἀκούσατέ με. Δημοσθ. — 4) ἐνεχυράζω βάλλω εἰς ἐνέχυρον· »τὴν οὐσίαν· εἰς τὸ μέσ. »Ὑποτίθεμαι· αὐτὶ τοῦ, λαμβάνω εἰς ἐνέχυρον, ἐπὶ ἀνοικτῶν. Δημοσθέν. »Ἐκέλευον αὐτὸν μοι δανεῖσαι ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεώς· καὶ νὰ λάβῃ εἰς ἐνέχυρον. (τουρκστ. ἀμανέτ.) τὰ σκεύη τοῦ πλοίου· Lobeck Φρύν. σελ. 468.

Τ'ποτίλλω, (τίλλω) = ἐκτίλλω· Μεσάνω. Θεόφραστ.

Τ'ποτιμάω, ῶ, Μλ. ήσω (τιμάω). Καταβιβάζω ἀπὸ τὴν τιμὴν, ἐξευτελίζω, ἢ κατά τινα ἄλλον τρόπον, ἐκτιμῶ, ἐξαιρ. ἐκτιμῶ, διορίζω εἰς τὸ δικαστήριον τὴν τιμὴν, ἢ τὴν ποινὴν κατὰ τὸν κατήγορον· μέσ. μονός μου διορίζω εἰς ἐμαυτόν τὴν ποινὴν, τὴν ὁποίαν μέλλω νὰ πληρώσω· τὸ πρόστιμον τὸ ὁποῖον ζητοῦν νὰ πληρώσω, διὰ τὸ ἐξαγοράσω ἀπὸ τὴν καταδίκην· Ξενοφ. Ἀπολογ. 23. »Κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτε αὐτὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν, — ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἶη ἀδίκειν· τὸ διορίζειν, τάττειν μόνος του τὴν ἰδίαν ποινήν του. »Ἀργυρίου ὑποτιμᾶσθαι· ποινὴν ἀργυρίου τάττειν ὑφ' ἑαυτόν· λέγεται δὲ καὶ, ἀντιτιμᾶσθαι· β) ἐκτιμῶ μόνος μου τὴν περιουσίαν μου, Schneid. Ἀριστοτέλ. Οἰκον. 2, 5. 2) προφητεύομαι, ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ μέσ. »Τὰ μετιμήματο πενίαν· Ἰάμβλ. Πυθαγ. §. 23. ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. τὸ, ὑποτίμησις, διὰ τοῦ, προφασις· ὁ δὲ Πλούταρχ. εἰς Ἁμίλ. 40. συνεφέρει ἀμφότερα· »Οὔτε ὑποτίμησιν εἰπών, οὔτε προφάσει χρηταμένου, ὡς οὕτω καὶ Ἀπολλοδ. 2, 4, 3. »Ὁ δὲ ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην· καὶ Ἰώσηπ. Ἀρχ. 1. προοίμ. 4. »Πολλὴν ὑποτίμησιν τοῦ ποιητοῦ ἐδώκαμεν· αὐτὶ τοῦ, πρόφασιν· Δίων ὁ Χρυσόστ. λόγ. 32. συνεφέρει τοῦτο μετὰ τοῦ, εἰρωνεύσασθαι· ἔδεν

Τ'ποτίμησις, εως, ἡ. Καταβιβασμός, καταίβασις τῆς τιμῆς, μετριωτέρα ἐκτίμησις· ἢ ἰδία τίμησις ἢ ποινὴ ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ, ἢ ποινὴ τὴν ὁποίαν μόνος του τις διορίζει ἐφ' ἑαυτόν· 2) πρόφασις. Πλούταρχ.

Τ'ποτιμητὴς, οῦ, ὁ, (ὑποτιμάω) Ὁ ἐπίτιμων, ἐκτιμητὴς, ὁ ὑποτιμῶν, ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐκτιμῶν· 2) παρὰ Δίωνι Κασσ. ὁ Subcensor (ὁ δεύτερος τιμητὴς) τοῦ Σουετωνίου.

Τ'ποτίτθιος, ὁ, ἡ· καὶ, ὑποτίτθις, ὁ, ἡ (τίτθη) εἰς τὸ ὑπομάζιος· Ὁ κείμενος ὑποκάτω εἰς τοὺς μητρικοὺς μαστοὺς, ὁ ἐηλάζων, βυζάνων.

* Τ'ποτίτθος, ὁ, ἡ = ὑποτίτθιος.

* Τ'ποτιτραίνω, Μ. ανῶ, ἀόρ. ὑπετέτρηνα· καὶ

Τ'ποτιτράω, ῶ, Μλ. ὑποτρήσω (τιτρώ, ἀνώμ.). Τρυπάτω, ἢ ὀλίγον τι διατρυπῶ· λέγεται καὶ, »ὑποτετραίνω. (Τ'ποτλάω, ῶ)· ἄχρηστ. ἐνεστ. ὅθεν μέλ. ὑποτλήσομαι, ἀόρ. ὑπέτλην, παρακείμ. ὑποτέτληκα (ΤΛΑΩ, ἀνώμ.). Ὑπομένω, ὑποφέρω.

* Τ'ποτλημι, ταὐτόν τῷ, ὑποτλάω.

* Τ'ποτμήγω, (τμήγω) καὶ

Τ'ποτμήσσω, Μλ. ξω (τμήσσω, ἀνώμ.). Ἐπικ. αὐτὶ τοῦ, ὑποτέμνω· Ἀπολλων. Ρόδ.

Τ'ποτομεύς, έως, ὁ (ὑποτέμνω). Ὅστις ὑποτέμνει, κόπτει, ὀργανόντι πρὸς τὸ τέμνειν, κόπτειν, ἢ πρὸς σφαγὴν ἐπιτήδειον· Ο'.

Τ'ποτομὴ, ἡ (ὑποτέμνω) Ἡ ὑποκάτω ἢ ἔμπροσθεν τομὴ, ἢ κατ' ὀλίγον γινομένη τομὴ, κόψις· μεταφ. ἀφαίρεσις, ἐλάττωσις, στέρησις. Θεόφραστ. Ἀποτομὴ, κόψιμον, ἐκδαρμα, ἐκθάρτιμον· Πλούταρχ.

Τ'ποτονθορίζω, Μλ. ύσω, καὶ

* Τ'ποτονθορύζω, Μλ. ύσω (τονθορύζω). Ἡρέμα γογγύζω, ψιθυρίζω, ὑπογογγύζω, κρυφομουρμουρίζω· Λουκιαν.

* Τ'ποτονος, ὁ, ἡ (ὑποτείνω). Πᾶν ὅ,τι στηρίζεται ὑποκάτω, ἐξαιρ. ὁ στύλος, ὁ βαστάζων τὴν σκεπαστὴν, Lobeck Σοφοκλ. Αἰ. 108.

Τ'ποτοξεύω, (τοξεύω). Κάτωθεν τοξεύω, ρίπτω τόξα ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω.

Τ'ποτοπάζω, Μλ. άσω (τοπάζω) = ὑποτοπέω· ὅθεν

Τ'ποτοπασμός, ὁ, Εἰκασία, ὑπόνοια, ὑποψία, Ἰώσηπ.

* Τ'ποτοπεύω, = ὑποτοπέω· 2) παρὰ τοῖς Γραμματ. ἐξαιρτ. ἀμφιβάλλειν διὰ τὸ γνήσιον χωρίου τινὸς τῶν συγγραφ. Σχολ. Ἀρλ. Ὀδ. Η 80.

Τ'ποτοπέω, καὶ ὡς παθητ. ἀποθ. μετὰ μέσ. μέλ. ὑποτοπήσομαι, ἀόρ. ὑποτοπήσαι, Ἡρόδ. = τῷ συνηθ. ὑποπτεύω. Εἰκάζω, ὑποπτεύομαι, ὑπονοῶ, ὑπολαμβάνω, σκέπτομαι, στοχάζομαι, συμπεραίνω· μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ. Ἡρόδ. 6, 70. ἀλλὰ καὶ ἁπλ. Ἡρόδ. 9, 116 »Οὐδὲν ὑποτοπηθέντα τῶν ἐκείνῳ ἐφρόνεεν· Ἀριστοφ. Βάτρ. 958. Θεσμφ. 503. κατ' ἐνεργητ. σχηματισμὸν παρὰ Θουκυδ.

* Τ'ποτοπος, ὁ, ἡ = ὑποπτος, ἀμφιβ. παρβλ. καχυπότοπος.

* Τ'ποτορεύω, (τορεύω). Ὑποκάτωθεν τορεύω, τορνεύω, στρογγυλεύω, γλύφω, ξέω· ἁπλῶς.

Τ'ποτραγωδέω, ῶ (τραγῳδέω). Παίζω πρόσωπόν τι εἰς τὴν τραγῳδίαν ὑποκάτω, ἢ ὀπίσω τινος· »ἁπλῶς· 2) παρὰ Λουκιαν.. Ζεὺς Τραγ. 1. αὐτὶ τοῦ, μετὰ τραγικοῦ τόνου ἀποκρίνομαι· ἔνθεν ὑποδραματουργέω καίτοι.

Τ'ποτραυλίζω, Ὀλίγον τραυλίζω, τσαβδίζω, Δουκιαν.

Τ'ποτραυλος, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι τραυλὸς· τσαβδός. Ἱπποκρ.

Τ'ποτραχήλιον, τό. Τὸ ὑποκάτω τοῦ τραχήλου μέρος. Πολυδ. 2) ὁ Βιτρούβιος καλεῖ οὕτω καὶ τὸν τριχήλιον τοῦ στύλου, ἤτοι τὸ ὑποκάτω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέρος· κυρίως οὐδέτ. τοῦ,

* Τ'ποτραχήλιος, (τράχηλος). Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν τράχηλον, εἰς τὸν λαιμὸν ὤν.

Τ'ποτραχύνω, Μλ. υνῶ (τραχύνω). Ὀλίγον τι τραχύνω, τραχύ κάμνω· ἐπὶ δὲ Λεσβ., αὐτὶ τοῦ τραχύνω τὴν φωνὴν διά τινος τραχέος καὶ ἀηδοῦς αἰσθήματος· διὰ τραχέων τόνων ἀηδῆ τινα αἴσθησιν προξενῶ Δουσ. Ἁλικ.

Τ'ποτραχυς, εος, ὁ, ἡ (τραχύς). Ὀλίγον τι τραχύς, οἷμαι, σκληρός, ὀλίγον τι ἀηδής, δυμώδης, Lobeck Φρύν. σελ. 541.

Τ'ποτρεῖω, ἐπικ. αὐτὶ ὑποτρέω.

Τ'ποτρέμω, (τρέμω). Ὀλίγον τι τρέμω, αἰσθάνομαι ὀλίγον τρόμον· »ὑπὸ δ' ἔτρεμε γῦια πάντα ὑπρεμὸν οἱ πόδες ἀσφόδελον, Ἰλ. Β, 390. »τρέμει δ' ὑπὸ γῦια ἑκάστου, Ὀδ. Λ, 527.

Τ'ποτρέπομαι, μέσ. (τρέπω, ἀνώμ.). Ἡρέμα ἢ ὀπίσω τρέπομαι, ὑποτροπὴν ἔχω ἢ πάσχω, σύρομαι ὀπίσω, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ.

Τ'ποτρέφω, Μλ. θρέψω (τρέφω, ἀνώμ.). Κατ' ὀλίγον, ἡρέμα, ἢ κρυφίως τρέφω, ἀνατρέφω.

Τ'ποτρέχω, Μλ. ὑποδρέξομαι, καὶ ὑποδραμοῦμαι, ἀόρ. ὑπέδραμον, ποιητ. παρακείμ. ὑποδέδρομαι, (τρέχω, ἀνώμ.). Τρέχω ὑποκάτω τρέχω, πρὸς τὰ κάτω τρέχω· »Ὁ δὲ ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων· ἔδραμεν, ἔτρεξεν ὑποκάτω τοῦ δόρατος, καὶ τοῦ ἔπιασε τὰ γόνατα, Ἰλ. Ψ, 68. Ὀδ. Η, 323. ἀλλὰ δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ, ἔτρεξεν ἀκέως· 2) ὑποκάτωθεν τρέχω, ὑποκάτωθεν ἔπιτε, ἢ πρός τι τεῖνω, διατείνω, παρατείνομαι· »ὑποδέδρομε βῶσσαι Τμ. Ὅμ. εἰς Ἀπόλ. 284. 3) τρέχω ὀπίσθεν τινος, ὑπειτέρχομαι, προτρέχω, τρέχω μέσα, σπεύδω μέσα· 4) ἀπειλοῦντίς τρέχω, καταδιώκω, συνοχλῶ, τρέχω κατόπιν, τρέχω ἐμπροσθεν, κίπτω τὸν δρόμον, καὶ σιάω· »ὑποδράμειν τοὺς λιγυτάς, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 2, 12. — 5) ἐμβαίνω ἐγκρίνω μέσα, παρεισέρχω· »τινίω, δέξει καὶ, μ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, ἐνθυμοῦμαι· »οὐχ' ὑπέδραμεν, δὲν μ' ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν· καὶ σ' ὑποτρίχῳ», ἂν σ' ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, Ἀρρίαν. εἰς Ἐπίκτ. 4, 2. πεῖτι ὑπέδραμέ σου τὸν νοῦν, ἢ τὴν ὄψιν ἀν, Βατίλ. εἰπὲ δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. »ἤλεες ὑπετρίχει μεν, μ' ἔρχεται συμπάθεια, Πολύβ. β) ὡς τὸ ὑπέρχομαι, κολακεύω, διὰ κολακείας ζητῶ, πάσχω νὰ κερδήσω τινά, Πλάτ. Νόμ. 11. »Τιμᾶς δωροδοκίας ὑποδραμεῖν, ἐν νέοις ἢ γέρουσι κολακεύοντα· καὶ Εὐριπίδ. Ὀρέστ. »Ἦ οὐχ ὑποτρέχων σε πεύσετο δωροδοκίας λέγειν· „Ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχει ἐν τῇ ἐκλείψει, ἢ σελήνη περὶ ὑποκάτω τοῦ ἡλίου εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐκλείψεως. Πλούταρχ.

Τ'ποτρέω, ῶ Μλ. ήσω (τρέω). Ὀλίγον τι τρέμω, σφρίγω ὀλίγον ὑπὸ φόβου, τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου, ὅθεν ὑποκρούω, ἐκφεύγω· „ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι", ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀναποδίσῃ, νὰ ὑποχωρήσῃ, Ἰλ. Η, 217. „αἰ δέ τε πασὶ (βόες) ὑπέτρεσαν", Ο, 636. „νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν", ἀφέντες τὸν νεκρὸν ὑπεχώρησαν, ἔφυγαν, Ρ, 275. — 2) μεταβατ. φοβοῦμαι ἀπό τινος, φοβοῦμαί τινα, μετὰ αἰτιατ. „οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας", Ἰλ. Ρ, 587.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑπόπτηκτος, ὁ, ἡ. (ὑποτιτράω) Ὑποκάτω διατετρυπημένος· ὑπόπτητος αὐλός· εἶδος αὐλοῦ διαφορετικὰς τὰς τρύπας ἔχοντος. Ἀθήν. 4, σελ. 176. τὸν ὁποῖον ὁ Πολυδεύκ. 4, 82. ὑποτέτρηνον φαίνεται, ὅτι λέγει.

*Ὑποτρηχύνω, Ἰων ἀντὶ, ὑποτραχύνω.

*Ὑπότρηχυς, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ, ὑπότραχυς.

Ὑποτρίβη, ἡ. Τὸ ὑποκάτω τρίβειν· «ἵπποι χωλεύοντες ἐξ ὑποτρίβης, χωλεύοντες ἐξ αἰτίας τῆς τριβῆς τῶν ποδῶν αὐτῶν ὑποκάτω, διὰ τὸ νὰ μὴ ἔχωσι πέταλα ὑποκάτω εἰς τὰς ὁπλάς. Λατ. subtrītio, Ἀππιαν. ἐκ τοῦ

Ὑποτρίβω, Μ. ψω. (τρίβω). Ὑποκάτω, ἢ ἠρέμα, ἐλαφρὰ τρίβω. Μέσ. παρὰ Διοδώρ. Σικ. 17, 94· «ὑποτρίβεσθαι τῶν ἵππων τὰς ὁπλάς· ὅταν ὁ ἵππος τρέχῃ χωρὶς πεταλων ὑπὸ τῶν ὁπλῶν, καὶ τρίβωνται οἱ πόδες αὐτοῦ Λατ. subterere pedes· καὶ «ὑπετετριμμέναι ὁπλαί· αἱ ὑπὸ ἀκαλλιγωσίας. Ἡ συνήθεια λέγει καλλιτέρων ἀντὶ τοῦ, προστηλώνω πέταλα εἰς τὰς ὁπλὰς τοῦ ἵππου. Καλλίγωμα δὲ τὴν πρᾶξιν ταύτην, καὶ ἀκαλλιγωσίαν, τὴν ἔλλειψιν καὶ στέρησιν τῆς τοιαύτης πράξεως ἢ τῶν πετάλων.

Ὑποτρίζω, (τρίζω) Ἠρέμα, ἐλαφρὰ τρίζω, συρίζω, ἠχῶ. Ἀνάλεκτ. 3, σελ. 57. ἔνθα νῦν ὑποτρύζωσι κεῖται.

Ὑπότριμμα, τό. καὶ ὑποκορ «Ὑποτριμμάτιον, τό. (ὑποτρίβω) Εἶδος ζωμοῦ, ἢ ἐμβάμματος ὑπὸ διαφόρων ῥιζῶν, καὶ ἀρτυμάτων, ἢ ἀρωμάτων, καὶ χόρτων κατασκευασμένον· καθ' Ἡσύχ. κατεσκευάζετο ἐκ φοινίκων, μέλιτος, κυμίνου, καὶ ἄλλων τινῶν ἀρτυμάτων. Ὁ Ἱπποκράτης λέγει. «Ὄφα ἐν ὑποτρίμμασιν ἄφειμι· καὶ ὁ Ἀθήν. «Τὸν γαλεὸν ἐν ὑποτρίμμασι ζέσαι. Ὅτι δὲ εἰς ταύτην τὴν κατασκευὴν ἐμβαίνουσι διάφοροι ἀρωμᾶται ὕλαι, δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ ἀπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291. «βλέπων ὑπότριμμα· ἀντὶ τοῦ, ὁρισμὸ βλέπων· ὡς τὰ ἔφαγε σινάπιον, ἢ σκόροδον, ἢ χρᾶον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Ὁ Πολυδ. 5, 10 ἀγει· μᾶλλον δ' ἂν ἐκ τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτρίμματα, ἃ καὶ καταχυσμάτια, καὶ σκόροδον, καὶ σκοροδάλμη, καὶ ὀξάλμη· ὁ αὐτὸς 71. λέγει «ὑποτρίμματα χλωράω· καὶ τὸν ἐκ τῶν χλωρῶν χορτων ζωμὸν ἢ τὸ ἐκ τῶν φύλλων λαχάνων τινῶν ἡδυσμα, ὅπερ ἄλλως καὶ φυλλάδες ἐλέγετο· καθόλου δὲ ἰσοδυναμεῖ τὸ τῆς συνηθείας «σαλάτα» ἔθεν καὶ «σαλατικά, τά· τὰ εἰς τοῦτο ἐπιτήδεια λάχανα.

Ὑποτριόρχαι, αἱ. Ὑποδιαιρέσεις τινὲς τοῦ πτηνοῦ τριορχὴς λεγομένου. Ἀριστοτέλ.

Ὑπότριτος, ὁ, ἡ. (τρίτος) Σημαίνει τὴν ἀναλογίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀριθμός τις εἶναι μιοῤῥίτριος ἄλλου τινὸς κατὰ ἓν τρίτον, ὡς τὸ 2, πρὸς τὸ 3. ἔθεν εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τὸ αὐτό, ὅτι εἰς τὴν πρόσθεσιν τὸ, ἐπίτριτος.

Ὑποτρίψις, εως, ἡ. (ὑποτρίβω). Τὸ ὑποτρίβειν, τὸ τρίβειν ὑποκάτω, ἔνδον, ἐπάνω, ἢ πρὸς ἄλληλα. 2) «τριπόδων ὑποτρίψεις. Μαθημ. παλ. σελ. 74. τὰ σταυρωτὰ ἢ πλάγια ξύλα τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιττρίζετε τοὺς πόδας, καὶ τρίβει.

Ὑποτρομάω, ῶ. (τρομάω) = ὑποτρέμω. Ὑποκάτω, ἢ ὀλίγον τι τρέμω· «τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, Ἰλ. Χ, 241. ἀπό τινος τρέμω· μετὰ αἰτ. «καί μιν ὑποτρομέεσκον, Ἰλ. Τ, 28.

Ὑπότρομος, ὁ, ἡ. (τρέμω) Ὁ τρέμων, ὁ ὑπὸ τρόμον καὶ φόβον ὤν, ἔκφοβος, δειλός, περίφοβος, περιδεής.

Ὑποτροπάζην, Ἐπίρ. (ὑποτρέπομαι) Πρὸς τὰ ὀπίσω, καθ' ὑποτροπήν. Ὕπτιον.

*Ὑποτροπάζω, ἡμαρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ ὑποτροπιάζω.

Ὑποτροπή, ἡ. (ὑποτρέπομαι). Ἡ εἰς τὰ ὀπίσω τροπή, ὑποστροφή, ὁρχομὸς εἰς τὰ ὀπίσω, ἢ μετὰ τὴν ἴασιν πάλιν ὑποστροφὴ παθους τινός, ξαναερχομὸς, ξανακύλισμα, ἢ ἐξανακύλημα. Schaef. Πλούτ. Δουκλ. 7. ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀναλλαξὶς μεταβολὴ, μετατροπή, τὸ ἠττᾶσθαι καὶ νικᾶν κατὰ διαδοχήν.

Ὑποτροπιάζω, (ὑποτροπὴ) Ἐπιστρέφω, ὑποστρέφω, γυρίζω ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ἐπαιτελεύσεως τῶν ἀσθενειῶν, Ἱπποκρ. «Νόσους ὑποτροπιάζειν· ἐξανακυλοῦσιν, ὑποστρέφουσι πάλιν μετὰ τὴν ἴασιν, ἐξαναέρχονται, ὑποτροπὴν ἔχουσιν. ὅθεν

Ὑποτροπιασμός, ὁ. = ὑποτροπή. Ἱπποκράτ.

Ὑποτροπίη, ης, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ὑποτροπή. Ἀπολλών. Δργ.

Ὑποτροπικος, ἡ, ὀν. (ὑπότροπος) Ὁ ὑποτροπιάζων, ὁ ὑποστρέφων, ὁ πάντα πάλιν ἐρχόμενος ὀπίσω, ὅσοις συχνάκις ξεναέρχεται, ὑπότροπος. Ἱπποκράτ.

Ὑποτρόπιος, ἴα, ιον. (τρόπις) Ὁ ὑποκάτω τῆς τρόπιδος (ἤτοι τῆς καρίνας) ὤν, ἢ εὑρισκόμενος. Ὀρφ. Ἀργ. 265. «Ἦν εἰ ὑποτροπίην ἄρνος θέτο νηῒ μελαίνῃ.

Ὑπότροπος, ὁ, ἡ. (ὑποτρέπω) Παλινδρομος, ὁ ὑποστρέφων, ἐπαιερχόμενος ἐκ δευτέρου, ὁ ὀπίσω πάλιν ἐλθών. Ἰλ. Ζ, 501. Ὀδ. Τ, 332. «Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφὶν ὑπότροπος ἔσσομαι αὖτις· ἐξ ὑποστροφῆς ἀνελήλυθώς, ὁ Σχολ. δὲν ἠξεύρω ἂν ἐπιστρέψω, ἂν γυρίσω πάλιν ὀπίσω· Τίμ. Ἀπόλ. 476. «ὑπότροπος οἰκαδε», Ὀδ. Φ, 211. Χ, 35. Ἀπολλών. Ῥοδ. 1, 79. καὶ 1052. «Εἶμι δ' ὑπότροπος αὖθις ἀνὰ πτόλιν». ὁ Σχολ. ἀνελθὼν πρὸς τοὺς ἰδίους, πάλιν ἐξῶ πρὸς τὴν πόλιν. 2) πάντοτε ἐπαιερχόμενος, ἐπιστρέφων, ὡς τὸ, ὑποτροπικός.

* Ὑποτροφέω, ῶ, (τρέφω) Ὀλίγον τι τρέφω, αὐξάνω. ὅθεν.

Ὑποτρόχαλα, ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Ἡροδότ. 3, 5. ἀντὶ τοῦ, περιτρόχαλα.

*Ὑποτροφή, ἡ, Τὸ κατ' ὀλίγον μεγάλως αὐξημένον, φύτρωμα, φυτόν. Μαξιμ. Τύρ. 2, σελ. 42- 56. 72.

Ὑποτρόχαλος, ὁ, ἡ, (τροχαλὸς) Ὀλίγον τι στρογγύλος.

Ὑποτροχάω, ποιητ. ἀντὶ. Ὑποτρέχω.

Ὑποτροχίζω, (τροχίζω) Τρέχω τὸν τροχὸν φέρω, βάλλω.

Ὑπότροχος, ὁ, ἡ. (τροχὸς) Ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι τροχοί, ὅθεν ὁ τροχὸν ἔχων, ὁ ὑπὸ τροχῶν κινούμενος, ἢ τροχοὺς ἔχων ὑποκάτω. «Βάρος ὑπότροχον». Διόδ. Σικ.

Ὑποτρυγος, ὁ, ἡ. (τρύξ) Πλήρης τρυγίας, ὁ τρυγίαν ἔχων ὑποκάτω Ἱπποκρατ.

Ὑποτρύζω, Μ. υσω. (τρύζω) Ὑποκάτωθεν, ἢ ἠρέμα τρύζω, μουρμουρίζω, τονθορύζω, ψάλλω. π. χ. ἐπὶ τεττίγων, οἱ τινες προφέρουν μὲ σιγανὴν φωνὴν μαγικοὺς ἐπῳδούς· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνίθων· συγχέεται πολλάκις μὲ τὸ, ὑποτρίζω.

*Ὑποτρύω, (τρύω) Κατ' ὀλίγον κουράζω, ἐξαντλῶ, 2) κατ' ὀλίγον κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι. (περὶ τῆς προσῳδίας. ἴδε τρύω).

Ὑποτρώγω, μελ. ξομαι, (τρώγω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον, ὁμοῦ τρώγω. Ξενοφ. Συμπ. 4, 9. β) πρότερον τρώγω. 2) τροπικ. ὑποκάτωθεν, ἢ κατ' ὀλίγον περιτρώγω, π. χ. ἐπὶ ποταμῶν, ὡς τὸ, ὑποξύω. Καλλίμ. ἐπιγρ. 46.

Ὑποττοβέω, (ττοβίζω) Ὑποκάτωθεν, πρόξ τι ὀττοβίζω, θορυβῶ, κτυπῶ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 577.

Ὑποτυγχάνω, μελ. τεύξομαι, (τυγχάνω, ἀνώμ. Ἀπαντῶ. 2) ὡς τὸ, ὑπολαμβάνω, διακόπτω τὸν λόγον, τὴν ὁμιλίαν, Πλούταρχ.

Ὑποτυπόω, (τυπόω) Τυποῦμαι, σχεδιάζω, ὑπογράφω, χαραντηρίζω, ἐμφαίνω, παριστάνω, δεικνύω. 2) Μέσ. «Ὑποτυποῦμαι». Χαρακτηρίζομαι, παραστήνω τι εἰς ἐμαυτὸν, παριστάνω τι εἰκονικῶς εἰς τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι. Διον. Ἁλικ. «ὑποτυποῦσθαί τι τῶν ὀγαθῶν».

Ὑποτύπτω, μέλ. ψω, (τυπτω, ἀνώμ.) Κυρίως, τύπτω, κτυπῶ, ὠθῶ ὑποκάτωθεν. Πλούταρχ. ἢ τύπτω πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸ μέσον «Νέστωρ ὑποτύψαντες εἰς λίμνην· ὠθησαν ἔπρωξεν μὲ τὴν κώπην εἰς τὴν λίμνην. Ἡρόδ. 2, 151. «Ὑποτύψαι δὲ κηλωνίῳ ἀντλεῖ· ὠθεῖ, σπρώχνει τοῦτον τὸν κάδιον μέσα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀντλεῖ. Ἡρόδτ. 6, 119. οὕτω καὶ «ὑποτύπτουσα φιάλη τοῦ χρυσοῦ ἐσωρέτεω, μὲ τὴν φιάλην πρὸς τὸ κάτω «βοῦσα εἰς τὸ κιβώτιον, ἐχαρίζει ἀπὸ τὸν χρυσὸν, Wesse. καὶ Valck. Ἡρόδ. 3, 130. ἔνθα δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ τίποτε, παρβ. Ἔμστ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1145. καὶ χήνες ὑποτύπτουσαι ὡς περ ταῖς ἅμαξαι. 2) ἀμεταβ. ὑποκολυμβῶ, ὑφέρπω. Ἀρατ. 981. «Χερσὶ ὑπέτυφε κορώνη· ἔνθα ἰων «ὑπέτυφεν, ἀντὶ τοῦ, κύπηλθεν κεῖται· οὕτως καὶ Νικάνδρ. Ἀλεξ. 499. προύτυψεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπιπεσὼν, ἐπὶ ταχείας προχωρήσεως, ὡς καὶ, Θηρ. 178. «προὐτύψε δὲ πόντῳ».

Ὑποτύπωσις, εως, ἡ. (ὑποτυπόω) Ὑπογραφὴ, χαραντὴρ, εἰκὼν, ὑπόδειγμα, σχέδιον, ὑπογραμμὸς, διατύπωσις, παράστασις, σκιαγράφησις. 2) εἰς τὴν Ῥητορικὴν σχῆμά τι, δεῖ τοῦ ὁποίου ζωγραφίζονται, καὶ παριστάνονται τὰ πράγματα ζωηρότατα.

Ὑποτυρίς, ίδος, ἡ. (τυρὸς) Ἀθήν. 14, σελ. 647. Πλακοῦς τις ἐκ τυροῦ ἢ γάλακτος μετὰ μέλιτος κατεσκευασμένος.

Ὑπότυφος, ὁ, ἡ. (τύφω) Ὀλίγον τι τετυφωμένος, ὑπερήφανος, Πλούταρχ. εἰς Περικλ. 5. Τίμων παρὰ Διογ. Λαερτ. 9, 18.

Ὑπότυφλος, ὁ, ἡ. (τυφλὸς) Ὀλίγον τι τυφλὸς, ἔχων τὴν ὄψιν ἀδύνατον, μὴ βλέπων τόσον καλά.

Ὑποτύφω μέλ. θύψω, (τύφω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν διὰ πυρὸς καίω, ἀνάπτω, ἀλλὰ τοιουτοτρόπως, ὥστε τὸ πῦρ δὲν καίει τόσον καθαρὰς, ὑποκαίω, κρυφκαίω, καὶ μεταφορ. κατ' ὀλίγον ἀνάπτω, ἐρεθίζω, κινῶ εἰς πάθος, κατὰ βραχὺ τὴς διηγήσεως ὑποτυφούσης τοὺς ἀκούοντας, ὑποκινιζούσης, κατ' ὀλίγον ἐκπτούσης τὸ πάθος, Σουίδ. «ὑποτύφοντας καὶ, γαργαλίζοντας», Διον. Ἁρεοπ. «τὴν διαβολὴν οἷον ὑποσύραν, κρυφίως, ἢ κατ' ὀλίγον ἀνάψας, Πολύβ. 5, 52, 3. Παθητικ. καὶ Μέσ. Ὑποτύφομαι· ἀντὶ τοῦ, καίομαι ἢ καίομαι χαρὶς φλόγα, στιλβω, λάμπω κρυφίως, Κίτητ. Περσ. 45. ὅθεν

Ὑπότυψις, εως, ἡ. Ἔνευσμα, ἴτσα, πρόσχαμμα, διέγερσις, παρακίνησις· ἠμφοτ. γρφ. ἀντὶ, ὑπόθυψις, ὅπερ ἴδε.

Ὑπουάτιος, ὁ, ἡ. (οὐας,) Ὑποκάτω τῶν ὠτων ὤν. Ὀρφ. Ἀργ. 219. ἔνθα ὁ Βισκόντιος «ὑπουάτιος» ἀνέγν.

Ὑπουδαῖος, αἷα, αἷον. (οὖδας) Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸ ἔδαφος ὤν, ὑπόγειος, ὑποχθόνιος.

*Ὑπουδατίας, ου, ὁ, = ὑπουδάτιος.

Ὑπουδάτιος, ία, ιον. (οὖθαρ) Ὁ ὑποκάτω εἰς τὸν μαστὸν, τὸ βυζίον ὤν, ὅθεν ὁ βυζαίων, θηλάζων, ὡς τὸ, ὑπομάζιος.

Ὑπουλος, ὁ, ἡ· καὶ, ὑπούλιος, Ἐπίρ. (οὐλὴ) Κυρίως ἐπὶ πληγῶν καὶ ἑλκῶν, τὰ ὁποῖα δὲν καὶ ἀπ' ἔπανω κλείωσι καὶ σαριόνωνται, ὑποκάτω ὅμως δευλεύουσιν ἀκαμη· οἷον «ὕπουλα ἕλκεα» αἱ κατ' ἐπιφάνειαν μόναι ἰατρευθεῖσαι πληγαί. 2) μεταφορ. ἐπὶ παντὸς κεκρυμμένου καὶ μυστικοῦ κακοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ κρυφίων, μυστικῶν, δολίων, ἀπατεώνων ἀνθρώπων, ἐξαιρ. ὅμως ἐπὶ πραγμάτων καὶ προσώπων, τὰ ὁποῖα κατὰ μὲν τὸ ἐξωτερικὸν φαίνονται καλὰ, καὶ ὑγιῆ· κατὰ δὲ τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι διεφθαρμένα, σεσηπότα, καὶ ἀσθενῆ, καὶ ἔχουν εἰς ἑαυτὰ τὸ σπέρμα, ἢ τὴν ὕλην ἀσθενείας, ἢ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κακίας τινός· ὄζει, »κἄλλος κακῶν ὄουλοσ«, Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ 1396. »οἰδεῖ ἡ πόλις, καὶ ὑπουλός ἐστι δι' ἀκεῖνους«, Πλάτ. Γοργ. 74. »ὕπουλον εἶναί τινιν«, εἶμαι κρυφίως ἐχθρός τινος. Ὁ Φώτιος ἔχει »ὕπουλος, δόλιος, φασιδόμενος δῆθεν εἰρηνικός, ἀπὸ τῶν ἕλκων ἐχόντων οὐλας ὑγιεῖς ἐπιπολαίως, ἔνδοθεν δὲ σηπεδόνας πυώδεις, ἐξ οὗ ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν εἶναι χρηστῶν ἀνθρώπων, ὄντων δὲ μοχθηρῶν ἐλέχθη οὗτος ὁ λόγος· κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. »Ὑπουλος, ὕποπτος, δόλιος, ὑποκριτής, ὀλέθριος, ἀσυμφανής. Ὑπουλα δὲ λέγεται τὰ μὴ φανερὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕλκη.« ὄζεν

Τ'πουλότης, ητος, ἡ. Ἀπατηλὸν φαινόμενον, δολιότης, ὑποκρισία. Κύριλ.

Τ'πουράϊος, αία, αῖον, (οὐρά), Ὀπίσω, ἢ ὑποκάτω τῆς οὐρᾶς ὤν, ὁ εἰς τὴν οὐρὰν ὢν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ὕπουρα, ὑπὸ τὰ ὄρη«.

Τ'πουράνιος, ὁ, ἡ. (οὐρανός). Ὁ ὑπὸ τὸν οὐρανόν, ἤτοι ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ ὄν· »ὑπουρανίων πετηνῶν«, Ἰλ. Ρ, 675. φθάνων ἕως εἰς τὸν οὐρανόν· »ὑπουράνιοι κλέοσ« Ἰλ. Η. 212. Ὀδ. Ι, 264. Παρ' Ἀράτ. καὶ τριταλήνιτ.

Τ'πουργέω, ὦ. (ὑπουργός) ὡς τό, ὑπηρετέω. Ὑπηρεσίαν, δουλεύσιν, βοήθειαν προσφερω εἴς τι ἔργον· συνεργῶ, συμβοηθῶ, προξενῶ, δουλεύω, δουλεύσιν ἐκτελῶ· »τινίνι«, Ἡρόδ. 7, 38. 8, 110. καὶ, »τινί τια, οἷαν, »χρηστὰ Ἀθηναίοισιν«, Ἡρόδ. 8, 143. Σοφκλ. Φιλ. 143. ὠτιὼ«, »ὑπουργεῖν χάριν τινίνι. Αἰσχύλ. Προμ. 635. καὶ, »ὑπουργεῖν πρὸς χάριν«. Ἀθήν. 13. σελ 572. »Σύλλον δὲ, δείξειν ἑμαυτὸν πρόθυμον, ὑπηρετικὸν· κατὰ ὑπουργήμεναι, ὅτα ἕκαμέ τις πρός τινα, εἰς ἕσα τὸν ἐσύλλεσεν· κεῖτι δὲ καὶ αὐτὶ τοῦ, παρέχων· »χρυσὸν . . . τοῖς ἐγχωρίοις ἡ φύσις ἄκων κακοπαθείας ὑπουργεῖν«, Διόδ. Σικελ. 5, 27. ὄζεν

Τ'πούργημα, τό. Ὑπηρέτημα, ἡ ἀποδειγμένη βοήθεια, ἔργον, δούλευσις Service, Γαλ. Ἡρόδοτ. 1, 137.

Τ'πούργησις, εως, ἡ Βοήθεια, ἐπικουρία, δούλευσις, ἀρέσκεια, χάρις, κολακεία, = ὑπηρεσία. Σοφοκλ.

Τ'πουργία, ἡ, = ὑπούργησις. Ξενοφ.

Τ'πουργικός, ἡ, όν· καὶ, ὑπουργικῶς, Ἑλληνίζ. Ὁ εἰς ὑπουργὸν ἀνήκων, πρέπων, μὲ ὑπουργὸν ἅμοιος, ὁ κλίσιν ἔχων, ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὑπουργεῖν. ἐκ τοῦ

Τ'πουργός, ὁ, ἡ· κατὰ συναίρεσ. ἐκ τοῦ, ὑποεργός, (ΕΡΓΩ) Ὁ ὑπὸ ἔργον ὤν, ὅστις ὑπουργεῖ, ὑπηρετεῖ, δουλεύει, ἡ συναργεῖ, καὶ συμβοηθεῖ εἴς τι ἔργον, ὅστις ἐπίσταται εἰς τι ἔργον ἢ συναργῶν βάλλει εἰς πρᾶξιν ἔργον τι, συνεργός, συμβοηθός, ὠφέλιμος, αἴτιος, πρόξενος, »τινίνι, καθόλου δὲ, ὑπηρέτης, δοῦλος, ἐκτελεστὴς ἔργου τινός. Ξενοφ. Ἀν. 5, 8, 15. »Τὸ κωθῆσαι ὑπουργὸν τῷ ἀποπήγυσθαι τὸ αἷμα«· αἰτία. Διον. Περιηγ. 342. »Τποεργός· Ἀθήνησι· ὑπηρέτης, δοῦλος.

Τ'πουρίς, ίδος, ἡ· (οὐρά) Ἰμάς, ἤτοι λῶρος πλατύς, βαλλόμενος κατὰ τὴν οὐρὰν τῶν ἁρμαξοφόρων ζώων, συνδετικούμενος ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν πρὸς τὸ σαγμάριον, ὀπισθιον, καὶ χυδαϊκ. πισινόν. Γλωσσ. Στεφ. λατ. postilena.

Τ'πουρυχίον, τό. Μαθημ. παλ. σελ. 91. ἔνθα τὸ ἐν Βερολίνῳ χειρόγραφον »ὑπουρυχίονα ἔχει· μηχανή τις ἐπὶ ἁμαξῶν. σημαν.

Τ'πόφαιδρος, ὁ, ἡ. (φαιδρός) Ὀλίγον τι φαιδρός, ἱλαρός, χαίρων. Πολυβ. 4, 143.

Τ'ποφαίνω, μέλ. φανῶ (φαίνω, ἀνώμ.) Τποκάτωθεν δεικνύω, ἢ κάμνω ὁρατὸν »θρῆνον ὑπέφηνε τρηχέζηκα«, Ὀδ. Υ, 409. τουτέστιν· »ὑποκάτω ἔφηνεν, ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ῥᾴον αὐτοῦ ἐπικύψας ἅψασθαι, ὅτε δειλήτει κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως βαλεῖν, Εὐστάθ. β) ὑποκεχρυμμένως, κρυφίως, ἢ τὸ ἧμισυ δεικνύω, κρυφοδείχνω, μισοδείχνω· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »ὑπεφαίνει, φανεροῖ, δεικνύει«. 2) Ουδέτερ. δὲ καὶ Μέσ. Τποφαίνομαι· ὑποκάτω, ὀλίγον, κρυφίως, ἢ κατὰ τὰ ἥμισυ δεικνύω ἐμαυτόν· β) κρυφοφαίνομαι, μισοφαίνομαι, ὀλίγον τι φαίνομαι, Ξενοφ. Ἀναβ 3, 2, 1. »Ἡμέρα σχεδὸν ὑπέφαινεν, ἄρχισεν ὀλίγον νὰ φαίνεται ἡ ἡμέρα, ἄρχισε νὰ λυκοχαράζῃ, ἢ νὰ γλυκοχαράζῃ, ἄρχιζε νὰ ἐξημερώνῃ, νὰ χαράζῃ, ὅ ἐστι, νὰ φαίνεται τὸ λυκαυγὲς ὡσὰν τῆς ἡμέρας· καὶ Ἕλλην. 3, 4, 16 »Ἐπειδὴ δὲ ἔαρ ὑπέφαινε· καὶ, 1, 4, 58. »Τποφαίνοντος πάλιν τοῦ ἔαρος· ὡς τοῦ τῆς συνηθείας ἄρχιζε νὰ φαίνηται ἡ διοίξις, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος.

* Τ'πόφαιος, ὁ, ἡ, (φαιὸς) Ὀλίγον τι φαιός, ἔχων τὸ χρῶμα μεταξὺ τοῦ φαιοῦ, καὶ τοῦ σκότους, ἀσπρόμαυρος.

Τ'ποφακώδης, ες, ὁ, ἡ. (φακώδης) Ὀλίγον τι ἔχων τὸ χρῶμα τῆς φακῆς. Ἱπποκράτ.

Τ'ποφαρμάσσω, καὶ, Τποφαρμάττω, Ἀττ. Μ. ἁξω Ὀλίγον τι μετὰ φαρμάκων, ἰατρικῶν, ἢ ἀρτυμάτων καὶ ἀρωμάτων μιγνύω, ἀναπατόνω, ἑτοιμάζω, τσιρνώ. »Τὸν ἄκρατον, τὴν γλυκύτητα ῥίζικς, κυκεῶνα λόγον παράττειν καὶ ὑποφαρμάττειν«. Πλούταρχ.

Τ'πόφασις, εως, ἡ. (ὑποφαίνω) Τὸ κρυφίως, ἢ ἐξ ἡμίσειας δεικνύειν, φανερόνειν τι. »Ὀφθαλμῶν ὑπόφασις«. Ἱπποκράτ. ὅταν τὰ ὄμματα ἐν τῷ κοιμᾶσθαι φαίνωνται ὑποκάτω τῶν ἡμισανοιγμένων βλεφαρίδων.

Τ'ποφάτις, ιος ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, ὑποφήτις. Ησυχ. τοῦ, ὑποφήτης. Ἡ ἄγγελος, ἐξηγήτρια, ἱέρισσα μαντεῖου τινός. Ἀλλὰ παρὰ Πινδάρ. Πύθ. 2, 140. τό, »διαβολιὰν ὑποφάτιν« (αἶμα· εἶναι χωρὶς ἀμφιβολίας ἡμάρτημα. ἀνάγν. καὶ καλῶς διορθώθη ὑπὸ τοῦ Βοιακίου (Böckh) εἰς τό, ὑποφαύτιες.

Τ'πόφαυλος, ὁ, ἡ. (φαῦλος) Ὀλίγον τι φαῦλος, κακός, ἢ ποταπός.

Τ'πόφαυσις, εως, ἡ, (φαῦσις) Ἡ μικρὰ φαῦσις, λάμψις, ὀλίγη λάμψις, ὀλίγος φωτισμός διά τινος ὀπῆς ἢ θυρίδος. Ἡρόδοτ. 7, 36. »Διέκπλοον δὲ ὑπόφαυσιν κατέλιπον τῶν πεντηκόρων· καθόλου δὲ, μικρὰ, στενὴ τρύπα, στενὸς τόπος.

Τ'ποφαύσκω, (φαύσκω) Ὀλίγον τι φαύσκω, ὀλίγον φῶς δεικνύω μετὰ τοῦ φωτός μου ἀναπέλλω, φαίνομαι, ἀρχίζω νὰ φέγγω, νὰ λάμπω. Ἀριστοτέλ.

* Τ'πόφαυσις, ιος, ἡ, Αἰολ. αὐτὶ, ὑπόφασις Πιθαν. μεταβολὴ τοῦ Boechk παρὰ Πινδ. Πύθ. 2, 76. (140) »διαβολιὰν ὑποφαύτιες« αὐτὶ »διαβολιὰν ὑποφάτιες«, κρυφοὶ ψιθυρισμοὶ τῶν διαβολιῶν.

Τ'ποφείδομαι, μέλ. σομαι, μσν. ἀποῦ (φείδομαι) Ὀλίγον τι φείδομαι, ἀκριβεύομαι, οἰκονομῶ, φείδομαι εἴς τ, Ξενοφ. Ἀν. 4, 1, 6. »Οἱ δὲ ἐδίωκον, ὑποφειδόμενοι εἴπως ἂν ἀβλητίσειαν«.

Τ'ποφέρω, Μέλ. ὑποίσω, ἀόρ. ὑπήνεγκα, καὶ ὑπήνεγκον, (φέρω, ἀνώμ.) Τποκάτωθεν ὑφαιρῶ, ἐκβάλλω, ἀπό τινος κινδύνου ἀποσπῶ, καὶ ἐλευθερόνω, σώζω· »ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες«, Ἰων. ἀόρ. αὐτὶ, ὑπήνεγκαν, Ἰλ. Ε, 885. 2) ὑποκάτωθεν φέρω, κρατῶ, βαστάζω, βάλλων ἑμαυτὸν ὑποκάτω εἰς βάρος, τό ὁποῖον ἔχω ἐπάνω μου, ὄζεν, ὑπομένω, ἀνέχομαι· »οὐκ ἂν ὑποφέροιμι, φορῶ βαρεῖαν πανοπλίαν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 4, 5, 57.—3) φέρω, θέτω ὑποκάτω, ἐμβάζω μέσα, ἀπ' ἐναντίας στήνω, θέτω. β) προφέρω, προτείνω, ἐπιπλήττω, ἀντιλέγω. γ) προφασίζομαι, προσποιοῦμαι, »ὑπέφερον τοὺς μῆνας«, Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 7, 2. δ) προσφέρω, προβάλλω, προτείνω, συνήθ. μὲ τὴν παρατηρησίαν τοῦ, κρυφίως, δολίως. ε) πρὸς τὰ κάτω φέρω, ἕλκω, σύρω, κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ κάτω, κάμνω τινὰ νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πέσῃ κάτω· καταφέρω, κρημνίζω, ῥίπτω κάτω. »Ὁ δὲ ἄνεμος ὑπαγαγὼν τὸν ὀδοιποροῦντα· δὲν ἄφησε τινὰ νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ἔρριπτεν αὐτοὺς κατὰ γῆς. »Χωρὶς ὑποφέρονται· ὀλοθηρὰ ἡ κατωφερὴ, κατηφορικὰ, κρημνώδη, ἔνθα ὀλιγάδη κρύσις δὲν δύναται νὰ σταθῇ στερεῶς. β) ἐλαττόνω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, Ἀππιαν. ἐμφ. 5, 6. 5) ἀμεταβ. καὶ Παθητικ. α'Τποφέρεσθαι· κάτω φέρεσθαι, βυθίζεσθαι, εἰς πτῶσιν ἔρχεσθαι, πίπτειν κάτω, παρολισθαίνειν. β) χάνω τὸ βάρος, πίπτω εἰς ἀθυμίαν, ἢ εἰς ἀδιξίαν. Πλούταρχ.

Τ'ποφεύγω. μέλ. ξομαι. (φεύγω, ἀνώμ.) Τποκάτωθεν, ἢ κρυφίως φεύγω, ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω· »τινα, »οὔτ' ἀρ' τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔτ' ὀ διώκειν«. Ἰλ. Χ, 200. ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτιατ πράγματος. Ἡρόδ.

Τ'ποφητεία, ἡ. = Προφητεία. Σουίδ. ὅτι δὲ καὶ τὸ ἄξιωμα τοῦ ὑποφήτου.

Τ'ποφητεύω, Εἶμαι ὑποφήτης, ἢ ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑποφήτου, προφητεύω, χρησμολογῶ. Λουκιαν. ἐκ τοῦ

Τ'ποφήτης, ου, ὁ. (φημί) Ἑρμηνεύς, διερμηνεύς. ἐξηγητής, μηνυτωρ, μυνητὴς τοῦ θείου βουλήματος ἢ τῶν θείων χρησμῶν, ὑπομάντις, προφήτης, χρησμῳδός, χρησμολόγος, ἱερεύς. Ἰλ. Π, 235. »Σοὶ ναίονο' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεύναι· ἀντὶ τοῦ ὁ Σχολ. λέγει, »Τποφήτας γὰρ λέγουσι τοὺς περὶ τὰ χρηστήρια ἀσχολουμένους, καὶ τὰς μαντείας τὰς γινομένας ὑπὸ τῶν ἱερέων ἐκφερούσας· κύριως τῶν θείων βουλημάτων. Μεταγενεστέρως καὶ αὐτὶ τοῦ, ποιητής, λατ. vates, Θεόκριτ. ὄζεν.

Τ'ποφητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς ὑποφήτην ἢ εἰς ὑποφητείαν ἀνήκων, ἁρμόζων· ὁ ἀναβλέπων, ἀφορῶν εἰς τὸ ἄξιωμα τοῦ ὑποφήτου.

Τ'ποφῆτις, ίδος. ἡ. Θηλυκ. τοῦ, Τποφήτης.

Τ'ποφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ. = Ὑποφήτης κυρίως ὑποφήτορεσσι, κἀπαρφάσι, Μανέθ. 2, 332. ποιητ. Ἀπολλών. Ἀργ. 1, 22. »Μοῦσαι ὑποφήτορες, ἱέρειαι.

Τ'ποφθάνω. Ἐπίρ. (ὑποφθάνω) Ταχέως, ἑρμέως, προφθασιμα. προτηγορα ἀπ' ἄλλον τινὰ, ὡς τό, παραφθάνω. Ὀππιαν.

Τ'ποφθάλμιος, ὁ, ἡ. (ὀφθαλμός). Ὁ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν ὤν· »τὰ ὑποφθάλμια«, = ὑποπεκίλι· τὰ ὑποκάτω τοῦ ὀφθαλμοῦ μέρη.

Τ'ποφθάνω μέλ. φθήσομαι, μεταγενστρ. καὶ, φθάσω, ἀόρ. ὑπέφθην, καὶ ὑπέφθησα, ὑπαρέμφ. ὑπεφθήναι, μετοχ. ὑποφθάς, παρακείμ. ὑπέφθακα, (φθάνω, ἀνώμ.) Προφθάνω, προτερον σπεύδω, πρότερον ἔρχομαι, πρότερον πάμνω, »ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περόνησεν« ἐφθασε πρότερον, καὶ τὸν διετρύπησεν, Ἰλ. Η, 144. ὡσαύτως μετοχ. μέσ. »ὑποφθάμενος κτείνει«, Ὀδ. Δ, 547. καὶ μετὰ αἰτιατ. »τὸν ὑποφθαμένη φάτο μῦθον«, τουτέστι »φθάσασα καὶ προλαβοῦσα, διὰ ὀξύτητα φύσεως, καὶ ἀγχίνοιαν«, Εὐστάθ. Ὀδ. Ο, 171. (ἀνώμ. Ἐπικ. ἰων, Αττ. εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους τὸ α εἶναι πάντοτε βραχύ· μόνον κατὰ τὴν μετοχ. τοῦ ἀορ. φθάς, πάντοτε μακρόν.)

Τ'ποφθέγγομαι, μέλ. ξομαι, μέσ. ἀποθετ. (φθέγγομαι) Τποκάτω, πρόσει, ἐπί τι ὁμιλῶ, ἢ ἠχῶ, μὲ σιγανὴν φωνὴν ὁμιλῶ, ἡρεμαίνω. Δογγ. 1, 25. 3, 12. Αἰλιαν. Ζώ. ἴστ. 7, 7. καὶ ἀλλαχοῦ.

Τ'ποφθείρω, μέλ. φθερῶ, (φθείρω) Κατ' ὀλίγον φθείρω, κατασαλεύω, ἀφανίζω, ἀφανδεύω, τροπικ. διαφθείρω. Παθ. κατ' ὀλίγον ἀφανίζομαι.

Τ'ποφθονέω, ὦ. (φθονῶ) Ὀλίγον τι φθονῶ, Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 11. μετὰ Δοτικ. ἐκ τοῦ

* Τ'πόφθονος, ὁ, ἡ. (φθόνος) Ὀλίγον τι φθονερός, ὑποκείμενος εἰς τὸν φθόνον. ὄζεν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑποφθάνω, Ἐπίρ. Ὀλίγον τι φθονερῶς. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 1, 15.

Ὑποφθορεύς, έως, ὁ (ὑποφθείρω). Ὁ κρυφίως φθείρων, διαφθορεύς. Γλωσσ.

Ὑποφλεγέθω, ποιητ. ἀντὶ ὑποφλέγω.

Ὑποφλεγμαίνω (φλεγμαίνω). Εἶμαι ὀλίγον τι ἀναμμένος, πυρωμένος, θερμός, ἐλίγου ἐξεγκουμαι, ὑφαίνω, φουσκόνω.

Ὑποφλέγω, μελ. ξω (φλέγω). Ὑποκάτωθεν ἢ μετὰ ὑποκάτω ἀναμμένον πυρὸς φλέγω, καίω, κατ' ὀλίγον, ἢ ὀλίγον τι καίω.

Ὑποφλοίσβος, ὁ, ἡ (φλοίσβος). Ὁ ὑπὸ φλοίσβου ὤν, ὁ φλοίσβου πρέσσων, ὑποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον θορυβῶν, ἠχῶν, βοίζων. «Θάλασσα ὑποφλοίσβος.» Ὄρφ.

Ὑποφοινικίζω, μέλ. ίσω (φοινικίζω). Φαίνομαι ὀλίγον τι φοινικοῦς· ἀμφιβαλλ.

* Ὑποφοινίσσω, ποιητ. ὑπαιφοινίσσω (φοινίσσω). Καίνω ὀλίγον τι φοινικοῦ. Διοσκορ. 3, 78.

Ὑποφόνια, τά (φόνος). Παρ' Ἀθηναίοις τὰ διὰ φόνου διδόμενα χρήματα ἀπὸ τὸν φονέα εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ φονευθέντος, πρὸς ἐξαγορὰν καὶ ἀποφυγὴν τῆς ἐκδικήσεως τῶν Ἀρποκρατ. Φιλάστρατ. Ἐπ. 1. καὶ Ξιφιλίν. Ὁ Ὅμηρος λέγει τοῦτο «Ποινήν,» καὶ ὁ Σόλων εἰς τοὺς Νόμ. «Ἄποινα.»

Ὑποφορά, ἡ (ὑποφέρω). Τὸ πρὸς τὰ κάτω φέρειν, κινεῖν, κίνησις τις κοιλίας. 2) τὸ προτείνειν, προβάλλειν, καὶ τὸ προβεβλημένον, ὅθεν —α) ἐπίπληξις, ἀντιλογία, ἀντίστασις, διὰ λόγων ἀναντίωσις. —β) Προσποίησις, πρόφασις. Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 1, 26. «Ἀργεῖοι εἰσόντες, ὅτε ἡ τῶν μηνῶν ὑποφορὰ οὐδὲν ἔτι σφᾶς ὠφελήσει, εἰς εἰρήνην προθύμως ἦσαν.» 3) ἀμετάβ. τὸ κάτω πίπτειν, βυθίζεσθαι, βύθισμα, πτῶσις, πίσμον. —β) Κατήφορος. —γ) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ, σύριγξ, ὑπόνομος ἢ εἴδημα συριττόντων (φίστουλας). Παῦλ. Αἰγ 6, 78. «Πολλὰ ὑποφορᾶς.» Διοσκ. 4, 175. ἑρμην. διὰ τοῦ, Ulcera sinuosa glutinant.

Ὑπόφορος, ὁ, ἡ (φέρος). Ὁ ὑπὸ φόρου, ὑπὸ τέλους ὤν, ὅστις δίδει, πληρόνει φόρον, ὑποτελής. Λατ. tributarius, vectigalis. 2) Ἐκ τῆς σημασίας γ'. τῶν, ὑποφορέ, ὑπονόμου, προκύπτει, ὅτι τό, ὑπόφορος, οὐχὶ μόνον σημαίνει τό, καταφερής, κατηφορικός ἀλλὰ καὶ τό, «ὑπονόμους ἢ σύριγγας ἔχων. Παρ' Ἱππικρ. Τέχ. 8. λέγεται τοῦτο. «Καὶ τούτων οὐδὲν ὅτι οὐχ ὑπόφορόν ἐστι, καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ βαλάνους.» ἔνθα συνήθως «Ὑποφορὸν» φέρεται· καὶ χειρόγραφά τινα «Ὑπόρροον» ἔχουσιν. Ὁ Ἑρωτιανὸς ἔχει «Ὑπαφρον» καὶ «ἔρμην. διὰ τοῦ, κορυφαῖον· ὁ δὲ Ἡσύχ. «Ὑπαφρον, τὸ μὴ φανερὸν, κρύφιον καὶ ὑπουλον.» ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι δηλοῖ ἐντεῦθεν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν «Ὑποφορον» ὅταν ἑρμηνεύῃ διὰ τοῦ «Τὴν ὑγρασίαν ἔχον ἐμφερῆ ἀφρῷ.» καὶ τῶνδε φέρεται παρ' Εὐριπ. Ῥῆσ. 710. «Ὑποφορα ὄμματα· τὰ ἀρχόμενον δακρύειν ὄμματ· τὸ ὁποῖον ἡ συνήθεια Βουρκώματα, καὶ «Βουρκόνουσι τὰ ὄμματα» ἀντὶ τοῦ, εἰς ἄφρυα πίνουσι· λέγει, ἐκ τοῦ, βρύω, βρύκω κατὰ μετάθεσιν· ὅθεν καὶ «Βύρκος, βοῦρκο.» ὁ βύγρος τόπος.

Ὑποφραδμοσύνη, ἡ (φραδμοσύνη). Συμβουλή, εὐβουλία. Ἡσίοδ. Θεογ. 658. κατὰ πληθ. ἀριθμ. πλὴν ἡ ἀνάγν. ἀναύδα εἶναι ἄμφ.

Ὑποφράζομαι, ὅθεν «Ὑποφρασθείς.» Ἀπολλων Ἀργ. 1, 462. μέσ. (φράζω, ἀνώμ.) = ὑποφέω.

Ὑποφράσσω, ἀττ. ὑποφράττω, Ἀττ. μέλ. ξω, (φράσσω). Ὑποκάτω φράττω, κλείω, στυπόω. Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 351.

Ὑποφρικος, ὁ, ἡ (φρίκη). Ὁ ὑπὸ φρίκης ὤν. ἄμφ.

Ὑποφρίσσω, καὶ, ὑποφρίττω, Ἀττ. μέλ. ξω, (φρίσσω, ἀνώμ.) Ὀλίγον τι ἢ ἀρυφίως φρίττω, ἀρυφοφοβοῦμαι· «τινά.»

Ὑποφρονέω, ῶ· ἀντὶ τοῦ, ὑπερφρονῶ· ἄμφ.

Ὑποφρος, ὁ, ἡ, ἴδε ὑπόφορος.

Ὑποφρύγιος, ὁ, (Φρύγιος). Πλησιάζων εἰς τὸν Φρύγιον ἦχον· ὄνομα ἤχου τινὸς εἰς τὴν παλαιὰν μουσικήν.

Ὑποφυγή, ἡ (ὑποφεύγω). Καταφυγή, καταφύγιον, Ἰώσηπ. Ἀρχ. 8. «Θέρους ὑποφυγὴ· «λύτρωσις ἀπὸ τῆς θέρμης τοῦ θέρους, τό φεύγειν που, διά ν' ἀποφύγῃ τις τὴν μεγάλην θερμότητα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ὑποφύομαι, μέσ. μετὰ ἀορ. β'. καὶ ἐνεργ. παρακειμ. (φύω, ἀνώμ.). Ὑποκάτωθεν πρὸς τὸ ἄνω φύω, φυτρόνω, κατόπι φύομαι, ἐπιφύομαι, βλαστάνω, Ἀριστοτ. (περὶ τῆς προσφύσεως, ἴδε, φύω.)

Ὑποφυσάω, μέλ. ήσω (φυσάω). Ὑποκάτω, ἢ ἠρέμα, ἡσύχως φυσῶ. Ἐτυμολόγ.

Ὑπόφυτις, εως, ἡ (ὑποφύομαι). Ἡ μετὰ ταῦτα φυή, γένησις, ἢ μετὰ ταῦτα ἢ ὑποκάτω βλάστησις, ἐπίφυσις, παραφυὰς· λατ. suboles stolo.

Ὑποφυτεύω, Ὑποκάτω φυτεύω, «τινί τι.» Γεωπον.

* Ὑποφωλεύω, καὶ

* Ὑποφωλέω (φωλέω, φωλεύω). Ὑποκάτω φωλεύω, κεῖμαι ὑποκάτω κρυμμένος.

Ὑποφωνέω, ῶ, μέλ. ήσω (φωνέω). Ἐπιφωνῶ, ἀντιφωνῶ· ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Ὑποφωνῆσαι, ὑποδεῖξαι.» ὅθεν

Ὑποφώνησις, εως, ἡ = ἐπιφώνησις. Τὸ ἐνθαρρύνειν δι' ἐνφωνήσεων· Πλουταρχ.

Ὑποφώσκω, (φώσκω) = ὑποφαύσκω, Ὀλίγον τι, ἢ κατ' ὀλίγον φωτοειδίζω γίνομαι, φέγγω, ἀρχίζω νὰ φέγγω «Ὑποφώσκει ἡμέρα.» φεγγει ἡ ἡμέρα. Διοσ. 13, 18.

Ὑποχάζομαι, Μ. ἄπομαι μέσ ἀποδ. (χάζομαι, ἀνώμ.) Κατ' ὀλίγον ἢ ὀλίγον ὑποχωρῶ, σύρομαι ὀπίσω, ὡς τὸ πεζόν. ὑποχωρέω.

Ὑποχαίνω, μέλ. χανοῦμαι, παρακείμ. ὑποκέχηνα (χαίνω, ἀνώμ.) ὡς τό, ὑποχάσκω. Στέκομαι ὀλίγον ἀνοιτός, ὀλίγον χάσκω, ἀνοίγω ὀλίγον τὸ στόμα, τὸ ἔχω ὀλίγον ἀνοικτόν. Αἰλιαν. Ζῶ. Ἱστ. 15, 1.

Ὑποχαίρω (χαίρω, ἀνώμ.). Ὀλίγον τι, ἢ κρυφίως χαίρω, κρυφοχαίρομαι.

Ὑποχαλάω, μέλ. άσω (χαλάω). Ὀλίγον, ἠρέμα, κατ' ὀλίγον κρυφίως χαλῶ, ἀφίνω, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ· «τινός.» Αἰλιαν. ξ. Ἱς. 12, 46.

Ὑποχαλεπαίνω, (χαλεπαίνω). Ὀλίγον, τι συμόνω, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι.

* Ὑποχαλινίδιος, ία, ιον (χαλινός). Ὁ ὑποκάτω τοῦ χαλινοῦ ὤν. Ξενοφ. Ἱππ. 7, 1. «Ἡνία ὑποχαλινίδια.» τὰ κάτω τοῦ χαλινοῦ μέρη, ἢ οἱ ἱμάντες τοῦ χαλινοῦ· ἄμφ.

Ὑποχαλκίζω (χαλκίζω). Παρ' Ἡσυχίῳ φαίνεται ὡς καὶ τό, ὑπαργυρίζω, ἢ καλλίνω, ἀπαργυρόω, ὅτε σημαίνει τό, μετακοσμῶ τὸ εἰς χαλκόν. 2) παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ. «Τὴν χρόαν ὑποχαλκίζει.» κλίνει πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ, ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸν χαλκόν.

Ὑπόχαλκος, ὁ, ἡ (χαλκός). Ἐξαιρέτως ἐπὶ νομισμάτων, ὁ ὑποκάτω ὤν, ἢ ἔχων χάλκωμα καὶ ἀπ' ἔπάνω χρυσωμένος. Πολυδ. «Ὑπόχαλκον νόμισμα. Ὑποχάλκου χρυσίου,» ὑποκάτω χάλκωμα, καὶ ἀπ' ἔπάνω γανωμένου μὲ χρυσίον, καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, νόθου, ἐβδήλου, παραπεπαιγμένου, ἀπατηλόν, ὡς τό, ὑπόξυλος. Πλουταρχ. ὅθεν

Ὑποχαλκόω, ῶ. Σμίγω μὲ χαλκόν, διά προσθήκης ἢ ἐπιθέσεως, ἢ ὑποθέσεως χαλκοῦ ἐσωθεν, κιβδηλεύω τὰ νομίσματα, Λατ. subaerare. Γλωσσ.

* Ὑποχαράσσω, Ἀττ. — ττω, μέλ. ξω, (χαράσσω). Ὑποκάτω χαράσσω, σημειῶ, ξέω, σκαλίζω, γράφω, ἐγγράφω. Πλουτ.

Ὑποχαροπός, ὁ, ἡ. Ὀλίγον τι χαροπός. Ξενοφ. Κυν. 5, 23.

Ὑποχάσκω, (χάσκω) = ὑποχαίνω. Ἀριστοφ.

Ὑποχαυνος, ὁ, ἡ (χαῦνος), Ὀλίγον τι φουσκωμένος· τροπικ. ὀλίγον τι φαντασιώδης, μάταιος, ὑπερήφανος· ὅθεν

Ὑποχαυνόω, ῶ· Ὀλίγον τι χαυνόω, φουσκόνω, τροπικ. κάμνω τινὰ φαντασιώδη, ὑπερήφανον.

Ὑποχειριος, ὁ, ἡ· καὶ — ιος, ία, ιον· παρ' Ἡροδ. (χείρ). Ὁ ὑπὸ χεῖρα ὤν, ὅστις εἶναι εἰς τὰς χεῖρας, ὃ ἐστιν, ὑπὸ τὸ ἔργον, ὅστις ἐρχεται, ἐμβαίνει, πίπτει εἰς χεῖρας, ἤτοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός. Ὁδυσ. Ο. 443. «Οὕτω γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅ τις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ· «τῇ χειρὶ μου ὑπόπεσῃ, ἐμβῇ εἰς χεῖράς μου· καὶ ἐντεῦθεν, ὁ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινὸς πεσών, ὑπόδουλος, αἰχμάλωτος, πιασμένος· «τινί.» Ἡροδ. 6, 31, 44. «Ὑποχειρίους ποιεῖσθαι,» καὶ «παρέχειν,» ὑποτάσσω, φέρω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου· Ἡροδ. 1, 106. 178. 3, 154. 5, 91. 6, 45. 107. «Ὑποχειρίοι τινὶ εἶναι,» Ἡροδ. 6, 219. «Ὑποχειρίος γίγνομαί τινι,» γίνομαι αἰχμάλωτός τινος, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 2, 3. «Λαβεῖν ὑποχείριον,» λαμβάνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου.

* Ὑποχετεύω (ὀχετεύω). Ὑποκάτωθεν φέρω, ὁδηγῶ που. (ὁ Ἔμπεδ. φαίνεται, ὅτι μετεχειρίσθη τὴν πρώτην συλλαβὴν διὰ τὸν στίχον μακρὰν. Naeke Χοιριλ. σελ. 118.)

Ὑπόχευμα, τό. Τὸ ὑποχεόμενον, ἢ προσέτι χεόμενον. Πίνδαρ. Πύθ. 5, 134. ἀλλ' ὁ Boekh τὸ γράφει διαχωρισμένως· ἐκ τοῦ,

Ὑποχέω, μέλ. χεύσω, ἀορ. ὑπέχεα, ἐπικ. ὑπέχενα (χέω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω, χέω, ἐπιχέω, ἐκχέω· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξηρῶν σωμάτων, ὑποκατωθεν χύνω, ἢ διασπορίζω, ὑποκάτω στρόνω· «βοείας, ῥῶπας,» δέρματα, Ἰλ. Δ, 843. Ὀδ. Ξ, Παρβλ. Π, 47. «Φύλλα ὑποεχυμένα ὑπὸ τοῖς ποσί,» φύλλα πεσμένα ὑποκάτω τῶν ποδῶν, καὶ διεσκορπισμένα, Ἡροδ. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐπικ. ἀόρ. Εἰς τὸ παθ. μεταφορ. «Ἀποστὴν ὑπεκέχυτο αὐτῷ» τὸν ἐκφεύγετε μεγάλη ἀμφιβολία, Ἡροδ. 2, 152. Μέσ. «Σπλάγχνοις ὑπεδέξατο παῖδας,» συνέλαβε παιδία, Ὀππιαν. «Ὑποχεόμενος τῇ ῥητορικῇ βαφῇ τὴν φυσιολογίαν,» Πλούταρχ.

Ὑποχή, ἡ· Εἶδος στρογγύλων δικτύων, ἢ τῆς συνηθείας κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ, Τ, «Ποχή» λεγομένη, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται εἰς τὰ Ταλάνεια. Ὀππιαν. Ἀλ. 3, 81. 4, 251. Ἀντωνῖν. 10, 10. Πλουταρχ. καὶ Γεωπον. 20, 25.

Ὑποχηλος, ὁ, ἡ (χηλή). Ὁ χηλὴν ἔχων. Κατὰ Πολυδ. 2, 144. «Ὑποχηλαι λέγονται τὰ ἐξέχοντα ὀστέα τῶν κλειδώσεων, τῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν δακτύλων ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς χειρός· ὃ ἐστι, τὰ κατὰ τὸ τέλος τοῦ καρποῦ, ἔνθα ἄρχονται οἱ δάκτυλοι.

Ὑποχθόνιος, ὁ, ἡ (χθών). Ὁ ὑποκάτω τῆς γῆς ὤν· καταχθόνιος, ὁ ὑπὸ τὴν χθόνα ὤν, «Θεοὶ ὑποχθόνιοι.» Ἡσίοδ. Ἔργ. 143. ὅπου ὅμως ὁ Σπόνιος (Spohn) Ἐπιχθ. ἀναγινώσκει.

Ὑπόχθων, ονος, ὁ, ἡ = ὑποχθόνιος.

Ὑποχίτων, ωνος, ὁ (χιτών). Ὁ ὑποκάτω τοῦ χιτῶνος ὤν. 2) ὁ ὑποχ. ὡς οὐσιαστ. τὸ ὑποκάμισον αὐτό, καταπάστριον. Γλωσσ. Στεφ.

Ὑποχλιαίνω, (χλιαίνω). Ὀλίγον ἢ κατ' ὀλίγον χλιαίνω, θερμαίνω, κάμνω χλιαρόν. (τὸ ἴσον μετεχειρίσθησαν καὶ μακρόν, καὶ βραχύ· ἴδε χλιαίνω.)

Ὑποχλίζω, μέλ. ίσω, (ὀχλίζω). Ὑποκάτωθεν αἴρω, σηκόνω τὸν μοχλόν, ἐξαίρ. τὸν πορτην τῆς θύρας. Παρθέν. ποιητ. 21. «Βλησίδας ὑποχλίσασα πυλάων· «ἀστήκασα τὰς κλεῖς τῶν πυλῶν, καὶ ἤνοιξεν αὐτάς.

Ὑπόχλοος ὁ, ἡ (χλόος). Ὀλίγον τι πρασιοειδρινος, ὡς τό, ὑπόχλωρος.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τποχλωρόμελας, ὁ, ἡ (μέλας, καί, χλωρός). Ὀλίγον τι κιτρινόμαυρος, χρῶμα μολίβδου ἔχων. Ἱπποκράτ,

Τπόχλωρος, ὁ, ἡ (χλωρός). Ὀλίγον τι πράσινος, πρασινοκίτρινος· καθόλου δέ, χλωμός, ἀσπροειδής.

Τποχοιρίς, ίδος, ἡ. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. 7, 7. καί, 11. Πλίν. 25, 15. Εἶδος φυτοῦ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ιχιχώρης. πιθανῶς τό παρά Λιν. Hypochaeris.

Τπόχολος, ὁ, ἡ (χολή). Ὁ ὑπό χολήν ὤν, ὁ ὑποκείμενος εἰς χολήν καί θυμόν, μελαγχολικός. Πολυδ. 2) ὀλίγον τι χολώδης, θυμώδης. «Ἀναβρύσσειν ὑποχόλως.»

Τποχονδριακός, ή, όν. Ὁ εἰς τά ὑποχόνδρια πάσχων, ὁ ὑποχονδρίαν ἔχων, πάσχων. «Πάθος ὑποχονδριακόν» εἶδος μελαγχολίας, ὃ καί φυσώδες καλοῦσιν, ἐπί φλεγμονῇ τῶν περί τόν στόμαχον ὑποχονδρίων συνιστάμενον, ποτέ μέν αὖραι τινές μοχθηραί, ποτέ δέ καί τῆς οὐσίας τοῦ χυμοῦ μέρος ἀναπεμπόντων πρός τόν ἐγκέφαλον. Παῦλ. Αἰγ. 3. 14.

Τποχόνδριος, ὁ, ἡ (χόνδρος). Ὁ ὑποκάτω τῶν χόνδρων ὤν, «Ὑποχόνδριον, καί, ὑποχόνδρια, τά» παρά Κέλσῳ λέγονται τά τρυφερά καί τραχηλά μέρη τοῦ σώματος, ἤτοι τά ἀπό τοῦ διάφρακος μέχρι τῶν αἰδοίων μαλακά ὀστέα, καί μάλιστα τά κατώτερα πρός τά αἰδοῖα, οἷον τά ἄκρα τῶν πλευρῶν, τό ὑπογάστριον, τό διάφραγμα, καί τά σπλάγχνα, οἷον τό ἦπαρ, ὁ σπλήν, ἡ χολή, τά ἔντερα, κ. τ. λ. ὁ Φώτ. ἔχει· «Ὑποχόνδρια, τά ἀκροσπάδια, τό ὑπέ τήν λαγόνα· τά ὑποκάτωθεν τοῦ στέρνους ἤτοι τοῦ στήθους, ἀφ' οὗ ἄρχονται τά λαπαρόκενα μέλη μετά τάς πλευράς» ἐκ τοῦ χόνδρος, ἐξαιρέτως τά ἄκρα τῶν πλευρῶν. Ἐντεῦθεν εἰς τήν συνήθειαν «Ὑποχόνδρια, ἡ» τό πάθος τούτων τῶν ἐντοσθίων, ὅτε μάλιστα ὁ πάσχων αἰσθάνεται ἀηδίαν ὅλων τῶν ἡδονῶν καί ἀποστροφήν πάσης εὐφροσύνης καί συντυχίας· ὅθεν τό Λατ. hypochondria, παρά Κελσ. praecordia.

Τποχορηγέω, ῶ (χορηγέω). Συμβοηθῶ εἰς χορηγίαν, χορηγῶ· ἐξαιρ. παρέχω, δίδω τά ἐξοδα· καθόλου δέ, συνεργῶ, συμβοηθῶ εἴς τινα ἐπιχείρησιν· ὅθεν

Τποχορηγία, ἡ· Συμβοήθεια εἰς χορηγίαν, ἡ ὑποκάτω τῆς χειρός χορηγία· τό παρέχειν, δίδειν τά ἐξοδα· καθόλου δέ, συμβοήθεια Στράβ. 5, σελ. 359.

Τποχος, ὁ, ἡ (ὑπέχω). Ὑποξούσιος, ὑποτεταγμένος, ὁ ὢν ὑπό τήν ἐξουσίαν, ἡ δύναμιν ἄλλου τινός· μετά θετικ. Ξενοφ. Ἀν. 2, 5, 7. «Ὑποχός τινι» ὑπεχείριος, ὑποτεταγμένος. Παρ Αἰσχύλ. Πέρτ. 25. μετά γενικ. 2) παρά Δημοσθ. «Ἐξωλείας ὑποχος» ἔνοχος, ὑπεύθυνος. Εἰς τάς ἐπιστολ. Εὐριπ. 5. κεῖται «Ὑπόχους» ἀντί τοῦ, ὑπάρχουσι· ἀμφ.

Τποχραίνω (χραίνω). Ὀλίγον τι μιαίνω, μολύνω, κάμνω ῥυπαρόν, λαρόν. Κολουθ. 232.

Τποχρεμετίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. (ῶ (χρεμετίζω). Ἐπί τοῦτο, πρός τοῦτο χρεμετίζω, Κωμικ. 3, 57.

Τποχρέμπτομαι, μέσ. ἀποθ. (χρέμπτομαι). Ἥρεμα, ἐλαφρά χρέμπτομαι· Ἱππορ.

Τπόχρεως, ω, ὁ, ἡ (χρέος). Ὁ ὑπό χρέος ὤν, ἡ ὑποπεσών, κατάχρεως, καταχρεωμένος. Ἀριστοφ. Νεφ. 2) καθόλου, ὅστις εἶναι εἰς χρέος, ἡ δι' ὑποχρέωσιν, ἡ διά χάριτος, ὅστις ἔλαβεν εὐεργεσίαν τινά ἀπό τινος, καί διά τοῦτο τόν χρεωστεῖ εὐχαριστίαν. «Ὑπόχρεως φιλίας καί χάριτος πατρώας.» Πλουτ. ὡς τόν ὑποῖον ἦτον ὑπεχρεωμένος διά τάς καλοσύνας, τάς ὁποίας ἔλαβεν ἀπό τόν πατέρα του. «Χάριτι ὑπόχρεως.» Πολύβ. 9, 29.

Τποχρίω, (χρίω). Ὑποκάτωθεν χρίω, ἐπιχρίω, λέγω τι χρίω, ἀλείφω, Λατ. sublinere· ἐξαιρ. τά μέρη τοῦ προσώπου ὑπό τούς ὀφθαλμούς χρίω, βάφω, ἀλείφω· «τινί,» εἰς ἄλλον τινά, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 8, 20. μέσ. εἰς ἐμέ τόν ἴδιον, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 1, 41. παρβλ. ὑπογραφή· (περί τῆς προσῳδίας ἴδε, χρίω.)

Τπόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὑποκάτω τοῦ ὁποίου εἶναι χρυσός, μέ χρυσόν μεμιγμένος, ὁ χρυσόν ἔχων ὑποκάτω, ἡ ἔνδον, ἡ ὀλιγόχρυσος· ὡς καί τό, ὑπάργυρος. Πολυδ. 2) παρ' Ἡλιοδ. 2, σελ. 72. «Ἔμποροι ὑπόχρυσοι» πλούσιοι, πολύν χρυσόν ἔχοντες· ἔνθα ὁ Κοραῆς «Ἐπίχρυσοι» ἔταξε, (τό, χρυσωμένος, ποτέ δέν ἠμπορεῖ νά σημάνῃ ἡ λέξις· ἐνυπάρχει ὅμως ἡ ἔννοια τοῦ παραπεποιημένου, κιβδήλου χρυσοῦ, καθόσον ἐκφράζει τό μέ χρυσόν μεμιγμένον, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ καθαροῦ χρυσοῦ.)

* Τποχρωματίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ῶ (χρωματίζω). Ὑποκάτω, ἡ μέσα χρωματίζω, ζωγραφίζω.

Τπόχυμα, τό (ὑποχέω). Τό εἰς τόν ὀφθαλμόν ὑποχεόμενον ὑγρόν, ὑπόχυσις, ἡ τό διά ὑποχύσεως ἐσκοτισμένον ὄμμα. Παῦλ. Αἰγ. 3, 22. «Γλαύκωμα καί ὑπόχυμα· οἱ μέν ἀρχαῖοι ἓν τι ἠγοῦντο εἶναι, οἱ δέ ὕστερον τά μέν γλαυκώματα, τοῦ κρυσταλλοειδοῦς ὑγροῦ πάχη ἀνώμιζον, ὑπό ὑγρότητος, μεταβαλλομένου ἐπί τό γλαυκόν· τά δέ ὑπόχυματα, ὑγρῶν παρέγχυσιν σημυμένων μεταξύ τοῦ κερατοειδοῦς καί τοῦ κρυσταλλοειδοῦς.»

Τπόχυσις, εως, ἡ (ὑποχέω). Τό χύειν ὑποκάτω, ἡ ἐπιχύνειν. 2) ἐξαιρέτως δέ λέγεται ἐπί ὀφθαλμοῦ, ὅταν ὑποχέεται ὑγρασία εἰς μεταξύ τῆς δερμίδος καί τῆς κόρης καί σκοτίζεται ἡ ὅρασις· = γλαύκωμα. Διοσκορ. Παῦλ. δέ ὁ Αἰγ. 6, 21. ἔχει· «Ὑπόχυσις ἐστίν ὑγροῦ σύστασις ἐπί τόν κερατοειδῆ χιτῶνα κατά τήν κόρην, ἐμποδίζουσα τό ὁρᾶν, ἡ τό τρανῶς ὁρᾶν,» Λατ. suffusio oculorum.

Τποχυτήρ, ῆρος, ὁ (ὑποχέω). Ἀγγεῖον, εἰ οὐ ἐπιχέει τις ἔλαιον εἰς τόν λύχνον. Πολυδ.

Τπόχυτος, ὁ, ἡ (ὑποχέω). Ῥημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑποχέω· Ὑποκάτω, ἡ ἐπί τι χυμένος, ὑποκάτω μεμιγμένος, ὅθεν τρόπικ. νόθος, παραπεποιημένος· «Οἶνος ὑπόχυτος» Φρυνίχος παρά Διογ. Λαερτ. 4, 20. «Οὐ γαῦσις, οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλά πράμνιος» ἔνθα τά χειρόγραφα «Γαυσός, γαῦξι, καί, γλῦξις, καί ὁ Σουίδ. γλυκύς,» ἔχουσιν· ὁ Ἡσυχ. ἔχει· «Γλῦξις, ὁ ἀνειμένος οἶνος καί ἄτονος, ὃν ἔνιοι μέν ἀπαλόστομον, οἱ δέ γλεῦξιν» παρ' Ἀθην. 1, σελ. 31, ἔνθετο πρότερον «Γλύτρις» νῦν δέ, γλύξις· εἰς τοῦτο Ἀθηναῖον χωρίον λέγεται «Τιμαχίδας ὑπόχυτόν τινα οἶνον ἐν Τρόῳ καλεῖ περιπλήσιον τῷ γλυκεῖ· καί γλῦξις δέ οἶνος καλεῖται ὁ τό ἄφημα ἔχων. Πολύζηλος δέ αὐτίτην καλεῖ οἶνον ἐν Ῥόδῳ.» Τοῦτον τόν τοῦ Πολυζήλου «Αὐτίτην οἶνον,» ἀναφέρει ἔτι καί ὁ Ἱπποκράτης τόν ὁποῖον ὁ Ἑρωτιανός ἑρμηνεύει διά τοῦ, ἀπεράχυτον, ὅ ἐστιν, ἀδολον, ἄκρατον. Ἔστω Ἀθηναῖον μανθάνομεν μόνον, ὅτι ὁ «Ὑπόχυτος» γλυκύς ἦτον οἶνος, πιθανῶς ἐγίνετο γλυκύς διά τοῦ ἐπιχεομένου εἰς αὐτό ὕφημάτος· εἶναι δέ ὡς ὁ εἰς ἡμᾶς «Μυσελέζων» ἢ μουσελέζιον» λεγόμενος· ὁ Πολυδ. 3, 66. ἔχει «Ὑπόχυτος» ἀπό τινος κιμωλιτοῦ, αὐτί τοῦ, ὁ μή γνήσιος πολίτης· ἔνθα ἴσως ἐγράφη ποτέ «Ἐπίχυτος» ὡς καί ὁ Ἡσύχιος ἔχει, εἶδος νομίσματος ἐξ ἀργύρου καί μολύβδου κεχυμένου.

(Τποχύω) ἀντί τοῦ, ὑποχέω, κακός τύπος.

Τποχωλεύω, (χωλεύω). Ὀλίγον τι χωλαίνω, κουτσαίνω.

Τποχωρέω, ῶ· μέλ. ήσω (χωρέω). Ὀπίσω χωρῶ, κλίνω, στρέφομαι ὀπίσω, γυρίζω, ὑπάγω ὀπίσω, ὑποστρέφω, παραχωρῶ, παρεκκλίνω, παραμερῶ, ἀναχωρῶ, ὑποφεύγω, ἐνδίδω, τραβοῦμαι ὀπίσω ἀπό τινος τόπου. Ἰλ. Ζ, 107. Ν, 476. Χ, 96. μετά γεν. «Ὑποχωρεῖ τῆς χώρης,» Ἡρόδ. 1, 207. ἑαυτῶν· «Τοῦ πεδίου,» Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 24. «Ὑποχωρεῖν τινι τοῦ θρόνου,» τινόνομαι ἀπό τήν καθέδραν μου, ἀφίνω εἰς αὐτόν τόν τόπον μου. Ἀριστοφ. Βάτρ. 760. — 2) Ἐκχωρῶ, ὑπεκφεύγω, λάθρα χωρῶ, κρυφίως φεύγω· ἀπεχωρῶ, κάτω χωρῶ, ὑπάνω. «Ὑποχωρεῖ ἡ γαστήρ,» ὑπάγει, ἔχει τήν συνήθη καί καθημερινήν κίνησιν· ὅθεν

Τποχώρημα, τό· = ἀποχώρημα καί διαχώρημα, Τό ὁποῖον ἐκβαίνει ἐκ τῆς κοιλίας κόπρος. Διοσκορ.

Τποχώρησις, εως, ἡ (ὑποχωρέω). Τό ὑποχωρεῖν, ἀναχώρησις, παραχώρησις, ὑποστροφή, γύρισμα, ἡ τράβηγμα τοῦ ἑαυτοῦ ὀπίσω. 2) «ὑποχώρησις τῆς γαστρός» εὐκοιλία, ὅταν ἡλαδή ἡ κοιλία ἐκβάλλῃ τυηθῶσι τήν κόπρον.

* Τποχωρητικά, τά (ὑποχωρέω). Μίλτ., τά ὁποῖα ἐφαλλαν εἰς τήν γαστήν, μετά τό τέλος τοῦ δράματος.

Τποψάθυρος, ὁ, ἡ (ψαθυρός). Ὀλίγον τι εὔθρυπτος, εὐσχιστός, μαλακός, τρυφερός.

Τποψαλάσσω, Μ. ἀξω (ψαλάσσω). Ὑποκατωθεν, ἡ κρέμα ψηλαφῶ, πιέζω καθώς π. χ. ψηλαφῶσι τό ζῶον, διά νά ἴδωσιν, ἂν ἤναι παχέα· ὡς τό, ὑποψηλαφάω, Ἀριστοφ. Δυσ. 84.

Τποψάλλω, μέλ. ψελῶ (ψάλλω). Κυρίως, κίτωθεν, ἡ ὑποκάτω ἐλαφρῶς ψαίω, καί πιέζω, ὡς π. χ. τάς χορδάς μουσικοῦ τινος ὀργάνου, τάς κάμνω ὀλίγον τι νά ἠχοῦσι· μεταφορ. καί ἐπί μελῳδίας· ἐλαφρῶς ψάλλω. «Ὑποψαλλούσης αὐτούς τῆς ὥρας» διήγειρεν αὐτούς ὁ καιρός τοῦ χρόνου εἰς φαλμῳδίαν· τούς ἔκαμνε νά ἀρχίσωσι τά τραγούδια, ἤτοι νά τραγῳδήσωσι. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλ. 7, 11. 2) Οὐδέτερ. «Ὑποψάλλει τήν Ἀπόλλω ἡ γλῶσσα,» ἤχει κατά τήν Ἀττικήν διάλεκτον, κατά τόν Ἀττικόν τρόπον, ὁ αὐτ. Σοφιστ. 2, 1, 7.

Τπόψαμμος, ὁ, ἡ (ψάμμος). ὡς τό, ὕψαμμος· Ὁ περιέχων ἄμμον, ὁ μεμιγμένος μέ ἄμμον, ἀμμώδης· εἰς τό συγκρ. παρ' Ἡροδ. 1, 12.

Τποψάομαι, ῆσ, ὑποψάω.

Τπόψαρος, ὁ, ἡ (ψαρός). Ὀλίγον τι ψαρός, ποικίλος, περίφαλος. Στράβ. 3. σελ. 388.

Τποψαύω, (ψαύω). Κάτω, ἡ ὀλίγον τι, ἠρέμα, ἡσύχως, ἐλαφρῶς ἐγγίζω, ψηλαφῶ.

Τποψεφαρός, ὁ, ἡ (ψαφαρός). Ὀλίγον τι εὔθρυπτος, εὐθρυπτος, μαλακός, τρυφερός. Ἱπποκρ.

* Τποψήφω, μέλ. ήσω, συνήθ. ὡς μέσ. ἀποθ. ὑποψήφομαι, (ψάω, ἀνώμ.). Ὑποκάτω τρίβω, σπογγίζω, 2) ἠρέμα, ἐλαφρῶς σπογγίζω.

Τποψεκάζω, (ψεκάζω). Ὑποκάτωθεν στάζω, ὑποβρέχω. 2) «πυκνόν ὑποψεκάζων» = ὑποπίνω. Πολυδ. 6, 9. καί 30. τό ὁποῖον παρά Ξενοφ. Συμπ. 2, 26. «ἡνίκα αἱ παῖδες μικραί, κύλιξι πυκνά ἐπιψεκάζουσιν» ἐλα τό Χειρίτρφ. ὅμως ἔχουσι τό ὀρθόν, ἐπιψεκάζουσι.

* Τποψελλίζω (ψελλίζω). Ὀλίγον τι ψελλίζω, τραυλίζω, τσαρδίζω Χρυσόστ. ἐκ τοῦ

* Τπόψελλος, ὁ, ἡ (ψελλός). Ὀλίγον τι τραυλός. Ψελλ. περί ἑαυτοῦ, ὅπου τοιζεται ὑποψελλός.

Τποψεύδομαι, μέλ. σομαι, μέσ. ἀποθ. (ψεύδομαι). Ὀλίγον τι ψεύδομαι. Ἐλιτάδ.

Τποψηλαφάω, ῶ. Ἰων. —έω (ψηλαφάω) = ὑποψαλάσσω, Ὑποκάτω ἡ ἐλαφρῶς καί κούφως ψηλαφῶ. Ἐτυμολογ.

Τποψηνίζω, (ψηνίζω). Κάτωθεν κεντῶ, ὡς ἡ σφῆκα· ὅθεν κατά κωμικ. μεταφορ. κρυφίως ἐγγαστρόμυο.

Τποψήφιος, ὁ, ἡ (ψήφιος). Ὑπό ψῆφον ὤν, ὅστις ἐψηφίσθη διά τι ἀπάγγελμα, πλήν δέν ἔλαβεν ἀκόμη τήν ἐπιστασίαν αὐτοῦ, καί ἀκρι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φίως ψηφισθείς. Σωζόμεν. Ἐκκλ. Ἱστορ. 2. 20. Θωμᾶς ὁ Μαγίστρος ἔχει· ὑποψήφιος, καὶ ὑπὸ ψῆφον ἐστί, λέγε· μὴ ὑποψήφιος». Συνέσιος περὶ Προνοίας πρᾶτ. «Τοὺς ὑποψήφους τῆς βασιλείας».

Ὑποψηφιστής, οῦ, ὁ. Ὁ ψηφίζων, λογαριαστής· καὶ

Ὑποψήφισις, εως, ἡ. Λογαριασμὸς διὰ ψήφων. Γλωσσ.

Ὑπόψηφος, ὁ, ἡ (ψῆφος). Δυνάμενος νὰ ἐκλεχθῇ εἰς ἕν ἀξίωμα· «τῇ βασιλείᾳ», εἰς ἐκ τῶν δυναμένων νὰ ἐκλεχθῇ βασιλεύς. Συνέσ. σελ. 91.

Ὑποψία, ἡ. Ἰων. ὑποφίη (ὑφοράω, μέλ. ὑπόψομαι). Ὑπόνοια, ὑποτοπασμός· ὅταν δηλαδὴ ἔχῃ τις εἰς τὸν νοῦν του κακὴν ἰδέαν περί τινος, ἡ ἀβέβαιος ἰδέα, τὸ διὰ τοῦ νοὸς ἢ κατὰ φαντασίαν βλέπειν. Παρὰ Θουκυδ. 2, 37. 2) ὑποπτος καὶ ἀποκεκλεισμένος παρατήρησις· λέγεται δὲ, «ὑποψίαν παρίχειν, παρεμβάλλειν, ἔχειν». Ἡροδ. 9, 99. «ἐν ὑποψίᾳ εἶναι, δι' ὑποψίας εἶναι, εἰς ὑποψίαν ἐμβάλλειν, ἐμπίπτειν» καὶ «ἀπολύεσθαι ὑποψίαιν». Θουκυδ. καὶ Δημοσθέν. ὅθεν

Ὑποψιαστικός, ἡ, ὀν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς. Ὁ ὑποψίαν ἔχων, ὑποπτος. Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 641.

Ὑποψιθυρίζω, (ψιθυρίζω). Ἀποκάτωθεν, ἀπ' ἐναντίας, ἢ κρυφίως ψιθυρίζω, γογγύζω, μουρμουρίζω, κρυφομουρμουρίζω.

Ὑπόψιος, ὁ, ἡ (ὑφοράω, μέλ. ὑπόψομαι). Ὁ ὑποκάτωθεν βλεπόμενος, μὲ καταφρονητικὰ, ἢ γλεπαστικὰ βλέμματα βλεπόμενος· ὑποψίας ἄξιος, ὁ εἰς ὑποψίαν ὤν, ὑποπτος. Ἰλ. Γ, 42. «Ὑπόψιον ἄλλωνι». «ὑποπτεύεσθαι καὶ μισεῖσθαι ἄξιος ὑπὸ τῶν ἄλλων». (Εἰς τὴν Ἰλ. ἀνέγνωσαν ὁ Ἀριστφ. καὶ Ἡρωδιαν. ἐπόψιος) Ὁ Εὐστάθ. ἑρμην. τὸ, ὑπόψιος, διὰ τοῦ, «ὑποπτος ἢ ἀποκεκλεισμένος, καὶ ὃν τινες ὑπόδρα βλέπουσιν, ἢ ὁ τοὺς ἄλλους ὑφορώμενος διὰ δειλίαν, ἢ ὁ ἐν ὄψεσι πάντων ἀσχημόνως φυγὼν». 2) (ὄψις). Ὁ ὑπὸ τὴν ὄψιν εὑρισκόμενος, εἰς τὴν ὄψιν ἐκτεθειμένος.

Ὑποψοφέω, ῶ (ψοφέω). Ἀποκάτωθεν, ἢ ὀλίγον τι ψοφῶ, κροτῶ, κάμνω μικρὸν ψόφον, βόμβαν, μικρόντινα ἦχον ἀπ' ἐμαυτόν ἐκπέμπω, Nache Χοιριλ. σελ. 250.

Ὑπόψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὀλίγον τι ψυχρός, κρύος, δροσερός.

Ὑποψύχω, (ψύχω, ἀνάμ.). Κάμνω ὀλίγον τι ψυχρόν, ὀλίγον, ἢ κατ' ὀλίγον ψυχραίνω.

Ὑποψωνέω, ῶ. Μ. ήσω (ὀψώνιον). Εἰς τὸ ψωνίζειν, ἤτοι εἰς τὸ ψώνισμα ἀπαιτῶ, παρακαλέπτω. Ἀριστοφ. Ἀχ. 842.

* Ὑποψωρώδης, ὁ, ἡ (ψωρώδης). Ὀλίγον τι ψωριασμένος, ψωραλέος, Ἱπποκρ. Ἐπιδημ. 3. Τ, 1, σελ. 250. Lind.

Ὑπτιάζω, Μ. άσω (ὕπτιος). Ὕπτιος, ἤτοι εἰς τὰ ὀπίσω κλίνω, στρέφω, εἰς τὰ ὀπίσω πίπτω, πίπτω ἀνάσκελα. α) ἀμελῶ, ἀφρόντιστος κεῖμαι. «Πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν ὑπτιάζειν». Ἡρωδιαν. 2, 8, 9. ὡς τὸ τῆς συνηθείας «πίπτω τ' ἀνάσκελα, ἐξαπλόνομαι, καὶ δὲν μὲ μέλλει τίποτε». β) ἐπὶ ὑπερηφάνων, καὶ καλλωπιζομένων ἀνθρώπων, θρύπτομαι. 2) ἐνεργητικῶς φέρεται παρ' Ἰσαΐᾳ. πόλ. Ἰουδ. 3, 7, 29. καὶ 5, 5, 6. Ὑποστρέφειν, ὀπίσω στρέφειν, τιθέναι, ῥίπτειν· καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. 8, 8.

* Ὑπτίασις, ἡ, = ὑπτιασμός.

Ὑπτίασμα, τὸ (ὑπτιάζω). Στρέμμα, γύρισμα, βόλισμοι εἰς τὰ ὀπίσω, ἀνασκέλωμα, ἐξαπλωμα τ' ἀνάσκελα. «Χαρὼν ὑπτιάσματα». Αἰσχύλ. Προμ. 1015. καὶ 1306. τὸ δεσθαι καὶ παραλαλεῖν μὲ ἐξαπλωμένας χεῖρας. 2) τὸ παρημελημένοι.

Ὑπτιασμός, ὁ (ὑπτιάζω). Τὸ ὑπτιάζειν, ἀνασκελισμός, τὸ πίπτειν τ' ἀνάσκελα, ἢ ἐξαπλωμός τ' ἀνάσκελα. 2) ἀποστροφὴ, μῖσος.

* Ὑπτιαστέον, Ῥημ. ἐπίῤῥ. τοῦ, ὑπτιάζω· «εἰς τὸ πρανὲς, καὶ ἑαυτὸν ὑπτιαστέον», εἰς τὰ ὀπίσω στρεπτέον. Ξενοφ. Ἱππ. 8, 8.

Ὑπτιάω, ποιητ. ἀντὶ, ὑπτιάζω.

Ὕπτιος, ία, ιον. Ἀνεστραμμένος, ὀπίσω ἐστραμμένος, λυγισμένος, ὀπίσω, ἢ ὀπισθεν, ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τεθειμένος, βαλμένος, ἀνάποδα, ἢ ἀνάσκελα κείμενος, ἀνάσκελα ἐξαπλωμένος, ἀνατελωμένος, ἐπὶ νώτων κείμενος· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαίρ. ἐπὶ πιπτόντων· «πέσεν ὕπτιος», ἀντὶ τοῦ, πρηνής. Ἰλ. Λ, 179. Ω, 11. β) εἰς τὸ σῶμα καλοῦνται «ὕπτια μέρη»· τὰ ἔμπροσθεν, παραβαλλόμενα μὲ τὰς πλάτας, ὅ ἐστι τὰ πρὸς τὸ στῆθος καὶ τὴν κοιλίαν μέρη· ὅταν αἱ πλάται εἶναι ὑποκάτω καὶ ἡ κοιλία ἀπ' ἐπάνω. Ἰλ. Ω. 359. «ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖ ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής»· «ἄλλοτε πάλιν ἔκειτο τ' ἀνάσκελα, καὶ ἄλλοτε ταμπρυίμενα. Η, 145. καὶ 271. «ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη· ἐξηπλώθη τ' ἀνάσκελα. «Ὑπτία χεῖρα· ἢ ἠπλωμένη, ἢ ἀνοικτὴ καὶ ἐξαπλωμένη, ὅταν δηλαδὴ ἡ παλάμη εἶναι ἀπ' ἐπάνω, manus supina. «Πρηνῆ» δὲ ἡ ἐναντία θέσις αὐτῆς, manus prona. Πλάτ. Φαίδρ. 104. «ἐξ ὑπτίας διανεῖν τὸν λόγον· τανάπαλιν ξανάστροφα· ὅ ἐστιν, οὐδὲ ἀπ' ἀρχῆς ἀλλ' ἀπὸ τῆς τελευτῆς ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. γ) ἐπὶ τῆς στάσεως σώματός τινος, ὅταν δηλαδὴ ἐστάμενον κλίνῃ εἰς τὰ ὀπίσω, τουτέστιν, ὅταν κεῖται πλαγίως· ἄρα, πλάγιος ἢ πλαγιασμένος, χαμαλὸς, χαμηλὸς· μὴ δὲ ὅλου ὀρθιος, ἀνηφορικός. «Ὑπτιον πεδίον» καὶ «ὑπτία χώρα»· ἡ ἀπίσω. «Θάλασσα ὑπτία»· ἡ γαληνιῶσα. 2) τροπικ. ἀμελὴς, ῥάθυμος, ἀφρόντιστος, ἀκαλλώπιστος, ὡς τὸ Λατ. supinus· ὅθεν παρὰ Ῥήτ. «λέξις ὑπτία»· ἡ ἀνειμένη καὶ ἐκτεταμένη, ἢ χωρὶς τοὺς λόγους κάλλους σεσυρμένη, ὅταν δηλαδὴ σύρῃ τοὺς λόγους, καὶ παύῃ αὐτοὺς· ὑπνηλὴ καὶ χωρὶς πόνον ἔκφρασις. β) ὑπερήφανος, ἀλαζών. (Τὸ, ὕπτιος, παρήχθαι ἐκ τῆς, ὑπό, κατὰ συγκ. μὲ τὸ, ὄψις.) ὅθεν

Ὑπτιότης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ ὑπτίου, τοῦ εἰς τὰ ὀπίσω κειμένου σώματος, τὸ κεῖσθαι δηλαδὴ ἀνάσκελα καὶ ἀνεστραμμένως· ἢ ἐπὶ τόπου, ἡ πλαγία καὶ ἀνηφορικὴ θέσις αὐτοῦ. 2) τροπικ. ἀμέλεια καὶ ἀφροντισία, χαυνότης.

Ὑπωδεῖος, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὁ εἰς τὸ αὐγὸν ἀκμὴν εὐρισκόμενος, ἐμπεριεχόμενος, μὴ ἐκκλωσμένος. Ὀππιαν. Ἀλ. 1, 751. ἀντὶ τοῦ «ὑπωδίου».

Ὑπώβολος, ὁ, ἡ = ὑπήβολος, Lobeck. Φρύν. σελ. 699. Ὑπόβολος δὲ, διὰ τοῦ ο μικροῦ, τὸ ἁπλῶς ὑποβεβλημένον, εἴτουν ὑποκείμενον εἰς δάνειον, ἢ τόκον. Εὐστάθ.

* Ὑπωθέω, (ὠθέω, ἀνάμ.). Ἀπωθῶ, σπρώχνω ἔξω· κατὰ τμῆσ. «ὥσων ὑπ' ἐκ θέφροισι», Ἰλ. Ε, 854.

Ὑπωλένειος, ία, ιον· καὶ ὑπωλένιος, ὁ, ἡ (ὠλένη). Ὁ ὑποκάτω τῶν ὠλενῶν ὤν, ἔστις εἶναι ὑποκάτω ἀπὸ τὰς ἀγκάλας. διάφ. γραφ. Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 509. ἀντὶ, ἀπωλένιος.

Ὑπώμαιος, ὁ, ἡ (ὦμος). Ὁ ὑποκάτω τῶν ὤμων ὤν. Ἀραν. «Ὑπώμιος πούμ· ὁ ἐμπροσθεν πούς.

Ὑπωμία, ἡ (ὦμος). Τὸ ὑποκάτω τῶν ὤμων μέρος. Γαλην. Γλωσσ.

Ὑπωμοσία, ἡ· = ὑπομοσία, ἅπερ ἴδε

Ὑπωπιάζω, Μ. άσω (ὑπώπιον). Τύπτω, κτυπῶ, ῥαπίζω τινὰ εἰς τὸ πρόσωπον, ὥστε διὰ τοῦ ῥαπίσματος προξενεῖται αἱμόλωψ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὑπώπιον προξενῶ διὰ τοῦ ῥαπίσματος, τοῦ κάμνω ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μαῦρα σημεῖα, πλήττων πληγόνω τινὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀριστοφ. Εἰρ. 540. «Καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμένα· ἀ σφοδρῶς πληγεῖσα ὑπὸ τοῦ πολέμου· «Παρὰ τὰ ὑπώπια, ἃ εἰσὶν ἐκκαύματα ὄψεων καὶ κρούσματα, ἅπερ Κορύλας φησίν· «ὁ Σχολ. Διογ. Λαέρ. «Νεοδρτμον ἐξερεθίσας τὸν κιθαρῳδὸν ὑπωπίασεν» πληγῇ· ῥάπισμα ἔλαβεν εἰς τὸ πρόσωπον· ἐπροπηλακίσθη. Εἰς τὴν Ν. Δ. παρὰ μὲν τῷ Εὐαγ. Λουκᾷ 18, 5. «Ἵνα μὲ τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζει με·» σημαίνει τὸ, ἀτοκοπέω, τὰ ὦτα περιηχῶ, πειράζω, θλίβω· παρὰ δὲ τῷ Ἀποστ. Παύλῳ. 1. πρὸς Κορ. 9. «Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα» αὐτοῦ, δαμάζω, κατακόπτω, καταπονῶ, ταπεινόω, μυραίνω, κακουχέω, καταδαμάζω, συντήκω, καταστήνω αὐτὸ διὰ τῶν πόνων καὶ μωλώπων ὡς τὸ τοῦ ἀπομόχου· ὅθεν

Ὑπωπιασμός, ὁ. Τὸ τύπτειν, κτυπᾶν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ διὰ τοῦ κτυπήματος ὑπώπιον ἀποτελᾶν, καὶ σώματος ὑπωπιασμός, μεταφορικῶς, ὁ κατὰ σύντηξιν.

Ὑπώπιον, τὸ (ὤψ). Τὸ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος τοῦ προσώπου. Ἰλ. Φ, 463. «Νυκτὶ δηῷ αὐτολαντος ὑπώπια·» τὴν πρόσοψιν, ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον· μὲ νύκτα ὅμοιος κατὰ τὸ πρόσωπον, σκοτεινός, Ἱπποκράτ. παῤ. 13. «Τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπώπια ὠχρά.» Γαλην. συνθέσ. φαρμ. κατὰ τόπ. ς', 1. «Τὸ ὑπώπιον, ὅτι μὲν ὑπὸ τοὺς ὦπας γίνεται, καὶ τοὔνομα αὐτὸ δηλοῖ, καθάπερ εἴτις ὑποφθάλμιον ὠνόμασεν αὐτό· τοῦ γένους δὲ ἐστὶ τῶν ἐκχυμάτων.» 2) συνήθως δὲ λέγεται, ὡς τὸ, ὑπωπιασμός, τὸ εἰς τὸ πρόσωπον ῥάπισμα καὶ ὁ δι' αὐτοῦ προξενούμενος μώλωψ, σμώδιγξ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1377. «Πρὸς ταῦτα τυρὸν μὴ λάβῃς ὑπώπιον· εἰς ὄψιν πλήγματα· Ὁ Πολυδ. ἑρμην. διὰ τοῦ, τὰ ὑπὸ τοὺς ὦπας τῶν πληγῶν ἴχνη· καὶ ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς οἰδήματα. Λαέρτ. εἰς Μενέδημ. «Οὗτος μάχιμος ἦν ἐν ταῖς ζητήσεσιν, ὥστ' ὑπώπια φέρων ἀπῆει·» καθόλου αὐτὸ τοῦ, ῥαπίσματα εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ τραυμάτων. Suggillatum, Suggillatio· ὁ Φέστος σχεδὸν ἐσημείωσε· «Suggillatum dicitur ex graeco, quod ea pars, quae est sub oculo, κύλαι (et κοίλαι) ab eis dicitur. Ἐκ τοῦ κοίλου ἔχουσι τὸ Cillum, ὡς καὶ τὸ Folium ἐκ τοῦ Φύλλου, καὶ ἐντεῦθεν τὸ Subcillum, Succillum, Sugillum, Sugilare· ἐντεῦθεν ἔτι καὶ Supercillium, κ. τ. τ. 3) Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 550. τὸ, «Ὑπώπιον» σημαίνει τύλον, ῥόζον· λέγει δ' Ἀριστοφ. «Μετὰ τοῦ δ ὁμοίου — ὑπωπίων·» ὁ Σχόλ. «τῶν τύλων τῶν γινομένων ἐν ταῖς χερσὶν ἀπὸ τῆς τοῦ σιδήρου ἐργασίας· λέγεται δὲ ὑπώπια, καὶ τὰ ἀφ' ἑαυτῶν γινόμενα τῶν πληγῆς τραυμάτων. 4) Κατὰ τὸν Ἡσύχιον λέγεται ἔτι καὶ τὸ φυτὸν Σαφὶς, Ὑπωπίς, (παρὰ Διοσκορ. 4, 157. φέρεται «Ὑπώπιον·» διότι ἡ ῥίζα αὐτῆς ἐπατίζετο ἐπὶ τοὺς μώλωπας· ἄλλως δὲ ἐπὶ τούτων (τῶν ὑπωπίων) ἔτασσαν τὸν κύαθον, διὰ νὰ ἐξαλειφθῇ ὁ μώλωψ. Λέγεται ἔτι καὶ πᾶς μώλωψ, αἱμώλωψ, πελίδνωμα, καὶ οἴδημα. Δίων. Κάσ. 79.

Ὑπωπίς, ίδος, ἡ· ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ Θαψία· ἴδε ὑπώπιον, σημα 4.

Ὑπώρεια, ἡ. Ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιὰς, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους, ἢ τὰ ὑποκάτω ὄρους τινὸς κείμενα μέρη· «ὑπωρείαι ὠκεῖαι πολυπίδακος Ἴδηθεν», Ἰλ. Τ, 218. παρ' Ἡροδ. καὶ κατὰ τὸν Ἰων. τύπον, ὑπωρέη, Ἡροδ. 2, 158. 7, 199. 9, 19. ἔχει δὲ πρὸς τούτοις καὶ, ἡ ὑπωσα, Ἡροδ 4, 23. ἢ ἡ εναγν. ἡναι ὀρθή· πληθ. ὑπῶρεαι, Ἡσιόδ. 1, 110. 7, 120. συνήθ. δὲ προσθέτει καὶ γεν. προσδιοριστικήν· «ὑπώρεια οὔρεος, οὐρέων, Κιθαιρῶνος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κ. τ. κ. ἀντὶ τοῦ. ἀχεώρεια. Ηυρίως δὲ θηλυκ. τοῦ ὑπώρειος, Ἰων. ὑπώρσος, ἐξυπαιτουμ. τοῦ, χώρα.

*Τ'πώρειος, ὁ, ἡ (ὄρος). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ὄρους ὢν· εὑρίσκεται δὲ καὶ, ὑπόρειος, γραφόμενον.

*Τ'πώρεος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑπώρειος.

*Τ'πώρορε, γ'. ἐνικ. πρόσ. ἀόρ. β'. κατ' ἐπικ. ἀναδίπλωσιν, τοῦ, ὑπορνυμι, Ὁδύσ.

Τ'πωρόφιος, ὁ, ἡ· καὶ, ὑπορόφιος, ἡα, ιον· παρὰ Πινδ. καὶ τριπαπάληκτον (ὄροφος). Ὁ ὑποκάτω τοῦ ὄροφου ὤν, εὑρισκόμενος, ὁ ὑποκάτω τῆς στέγης, τῆς σκεπαστῆς κατοικῶν, εἰς τὴν οἰκίαν εἰκὼν, μένων· «Ὑπορόφιοι δέ τοί εἰμεν», Ἰλ. Ι, 640. ὄθεν, ἡ ὑπωρόφια, ἐξυπαιουμ. τοῦ, χώρα· καπνοδόχη, καπνοδοχεῖον, Λατ. fumcsa coenacula, Ἰουβ. 2) ὁ εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα, εἰς τὸ ὑπὸ τὴν στέγην μέρος τῆς οἰκίας κατοικῶν· ὄθεν, ἡ ὑπωρώ· ὡς τό, ὑπερῶον, κατοικία εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα· «τόξα ὑπωρόφια», κείμενα ἐπάνω τοῦ ταβλείου. 3) «ὑπωρ. βοᾶν», ἦχος, ὡς ἐκείνος τοῦ καλάμου, τῆς σύριγγος, γλυκὺς, ἐκ τοῦ, ὄροφος = κάλαμος.

*Τ'πώροφος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ. Lobeck. Φρύν. σελ. 706.

Τ'πωρυχία, ἡ (ὑπορύσσω). Τὸ ὑποκάτω ὀρύσσειν, σκάπτειν. 2) τὸ ὑποκάτω ὠρυγμα, τὸ ὑποκάτω ὠρυγμένον καὶ ἐσκαμμένον μέρος, ὑπόνομος. Ἀππιαν. ἐμφ. 4, 111.

Τ'πωχρος, ὁ, ἡ (ὠχρός). Ὀλίγον τι ὠχρὸς, κίτρινος, χλωμός.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Ρ.

Τ'ραξ, ακος, ὁ. Μῦς, ποντικὸς· forex. Νίκανδρ. Ἀλεξιφ. 37. κατὰ τοὺς Αἰολεῖς· ἴσως συγγεν. μὲ τὸ, ὗς.

Τ'ρέξ, Ἐπίρ. = συρτὲξ, Μίγδην· ἀναπατωμένα, Ἡσύχ. (κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ, σύρω· κατ' ἄλλους δὲ, ἐκ τοῦ, ῥύρω.)

*Τ'ρία, αι, ἡ, ἐπικ. Τρίη, πόλις τῆς Βοιωτίας, Ἰλ. Β, 496.

Τ'ριστόμος, ὁ, ἡ. Ὁ τὰ κηρία τέμνων τῶν μελισσῶν. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ὕρον, ὕρειν, τὸ σημαίνει.

*Τ'ριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ὕρον, Ἡσύχ.

*Τ'ρμίχη, ης, ἡ. Πόλις τῆς Ἠλείας, Ἰλ. Β, 616.

*Τρηθεον, καὶ ὠρηθεον, τό, Χωρίον παρὰ τὴν Ἐπίδαυρον.

*Τρηθώ, καὶ ὑρηθώ, οῦς, ἡ, Ὁνομ. κύριον.

*Τρον, τό, Σμῆνος, κυψέλη τῶν μελισσῶν, Ἡσύχ. (συγγεν. μὲ τὸ, ὑρία.)

*Τρπαξ, ὁ, Ὁνομ. κύρ.

*Τρπηξ, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ, ὄρπηξ, Λατ. hirex.

*Τρύδιος, ὁ, Ὁνομ. κύρ.

*Τρύες, α, ὁ, Ὁνομ. κύρ. Διονύσ. Θρᾴξ.

Τρρίς, ἡ. Πλεγμένον καλάθιον· ἴσως διάλυσ. ἄχρηστ. πρωτότυπου.

Τ'ρρίσσειν, ἡ, ὑρρίασος, ἡ, ὑρρίτης, ὁ· καὶ ὀνομ. διαφόρως, βρύσγας. Φορμὸς, σπυρὶς, ἀγγεῖον πλεκτὸν, καλαθίσκος, καλαθάκιον· ἄλλως δὲ καὶ πανιρίσκος» λέγεται, καὶ πάριγος, ἡμ. (συγγεν. πρὸς ἀλλήλους τύποι.) Σουΐδ. καὶ Φρύνιχ.

*Τρτ-φίδης, αυ, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, ὕρταιος. Ἰλιάδ.

*Τρτεκίνη, ἡ, καὶ

*Τρτέκινος, ὁ. Πόλις τῆς Κρήτης.

*Τρτεος, αυ, ὁ, Ὁνομ. κύρ. αὐγενοῦς τινος τῶν Τρώων, Ἰλιάδ.

*Τρτάνη, ἡ. Τὸ πῶμα τῆς χύτρας. Ἡσύχ.

Τρτήρ, ῆρος, ὁ· = Πλουτεύς. Ἡσύχιος. ἐκ τοῦ ὕρω, ἀντὶ τοῦ, σύρω· ὄθεν, ἀσυρὴς, ἀκάθαρτος. Ἡσύχ.

*Τρτιος, ου, ὁ, Ὁνομ. κύρ. τοῦ ἡγεμόνος τῶν Μυσίων. Ἰλιάδ.

Τ'ρχη, ἡ· καὶ Αἰολικ. ὕρχη. Πολυδ. 6, 14. παρ' Ἀριστοφ. Σφὴξ. 676. Πηλινόν τι ἀγγεῖον, εἰς τὸ ἐπεῖον ἁλάτιζαν ἰχθύας· ἡ κατὰ τὸν Σχολ. «Κεράμινον ἀγγεῖον, ὑποδεκτικὸν ταρίχων, δύο ὠτα ἔχοντος· τὸ τῇ συνηθείας «Ζαραν λεγόμενον· ἐκ τούτου τό, ὄρχη, τὸ Λατ. orca, καὶ urceus, Bentl. Hor. Sat. 2, 4, 66.

Τὸ Υ. μετὰ τοῦ Σ.

Τ'ς, ὑός, ὁ· αἰτιατ. ὖν, ὡς τὸ σῦς. ὄθεν τὸ Λατιν. Sus. Ὁ ἥμερος χοῖρος. Θηλ. ὖς, ἡ· ἡ σκρόφα, γουρούνα. Πληθυντ. ὖς, αἱ· ὄχι σπανίως παρ' Ὁμ. ὅς τις ὅμως μεταχειρίζεται συχνότερα τον τύπον, σῦς, Nacke Χειριλ. σελ. 157. ἀλλ' ἀπαντᾶται καὶ, «ὗς ἀγριος», ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 4, 129. ὅς τις μεταχειρίζεται καὶ τοὺς δύο τύπους, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 6. 28. Lobech. Φρύν. σελ. 381. Περιεμ. «ὗς ποτ' Ἀθηναίαν ἔριν ἤριτεν», καὶ συντομώτερα· «ὗς πρὸς Ἀθηνᾶν», τὸ Λατ. sus Minervam, ἐπὶ ἔριδος τῶν ἀμαθῶν πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους· «ὗς ἐκμάτων», ἐπὶ πολλὰ αὐθάδους διαγωγῆς· «ὗς ὑπὸ ῥόπαλον δραμεῖται», ἐπὶ τῶν ὀλίαν αἰτίαν εἰς τὴν ἀπώλειαν τρεχόντων. (Τὸ υ ψιλὸν εἶναι καθ' ὅλας τὰς διασυλλάβους πτώσεις βραχύ.)

*Τσβη, ἡ. Ὄνομα πόλεως τῆς Λυδίας.

*Τσγη, ἡ. Θάμνος τις, ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται τὸ κύστιον χρῶμα.

Τσγιτοβαφής, ές. ές, ἡ (βάπτω). Εἷς τὸ ὕστιον βάπτων, ὑπὸ ὑσγίνου βεβαμμένος. Ξενοφ. Ηιρουπ. 8, 3, 7. Ηριμεζίτιους.

Τσγιτόεις, όεντος, όεσσα, όεν. Βαμμένος μὲ ὕσγινον, Νίκανδρ. Θηρ. 870. (ὅπου ὅμως τὸ, ἰῶπα, εἶναι βραχύ.)

Τσγινος, τό. Βαφὴ τις ὁμοία μὲ πορφύραν ἐκ τοῦ θαμνώδους φυτοῦ, ὕσγη, φυομένη· πιθανῶς εἶναι ἡ αὐτὴ μετὰ τοῦ πρίνος, quercus coccifera, ἡ τὸ πρινοκόκκιον φέρουσα· «Ἐξ ὑσγίνου βαφέντων». Ἀνάλεκτ. 2, σελ. 107. Εἶναι δὲ τὸ, ὕσγη, ἡ· Γαλατικὸν ὄνομα. Παυσανίας 10, 36. καὶ τὸ «Τσγινον» σημαίνει τὸ μεταξὺ τῆς πορφύρας καὶ τοῦ κοκκίνου χρῶμα, τὸ ὑπερυθρον καὶ λαμπρίζον ὡς φλόξ. τὸ ἁλικὸν, κρίμιζι (ἴ, Νικ Θηρ. 511. Μυρίν ἐπ'. 2.)

Τσδος, ὁ. Αἰολικ. αὐτὶ, ὄσδος, ὁ ἐστίν, ὄζος· Ηλιάδος, κλώνος. Σαπφὼ παρ' Ἑρμογέν. καὶ Ἡσύχ.

Τσθην, ὑσθῆναι, ἀπερέμφ. ἀόρ. τοῦ, ὕω· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· Τσαι, βρέξαι· ὁ Φώτ. «Τσθην, ἐμβρίσθην, ἐβρέχθησθην.

*Τσθρὶξ, τριχος, ὁ, καὶ, ἡ, = ὕστριξ.

*Τσία, αι, καὶ, ὑσία, ἡ, Ὁνομ. πόλεως.

Τσιρις, ὁ, Αἰολ. αὐτὶ, Ὄσιρις. Ἑλλάνικος περὶ Πλουτάρχ.

Τσις, εως, ἡ (ὕω). Τὸ βρέχειν, βροχή.

Τσκλος, καὶ, ὕσκλος, ὁ καὶ, ἴσκλος, καὶ, ἴσχλος. Λέγονται δὲ «Τσκλοι» αἱ ἀγκύλαι καὶ βρόχοι τῶν σαγηνῶν, διὰ τῶν ὁποίων διαπερωμένου τοῦ λωρίου περιδέσται εἰς τοὺς πόδας (καθὼς π. χ. αἱ τρύπαι καὶ θηλυαὶ εἰς τὰς καρβατίνας, Λατ. ansae, anaulae) οἱ Λατῖνοι λέγουσι τοῦτους Obstrigilla· ὄθεν «Τποδήματα ὑσκλωτά» παρὰ Δικαιάρχῳ· τὰ ὕσκλους ἔχοντα. Ἐπομένως δὲ λέγονται «Ἐπτάσκλοι, ἐννήσκλοι» κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑσκλων.

Τσκυδα, ἡ (ὕς). Συὸς ἀφόδευμα, κόπρος τοῦ χοίρου. Ἡσύχ. (ἴσως μὲ τὸ, σκῶρ, σκατὸς, σύνθ.) Ἡσύχ.

Τσμα, τό (ὕω). Βροχή· Ἱπποκράτ.

Τσμίνη, ἡ. Μάχη, σύγκρουσις τῶν στρατευμάτων· παρ' Ὁμήρ. πολλαχοῦ· ἐξαίρ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. συνήθ. μετὰ τοῦ ἐπίθ. κρατερή· ἔτι δὲ καὶ, αὐτομίνη ὀνοτητοῖσι, Ἰλ. Τ, 248. πρώτη ὑσμίνη, πρώτη τάξις, πρώταξις, πρόταγμα, τὸ μέτωπον, πρόσωπον, Ἰλ. Ο, 340. Τ, 395. αὐτομίνην δέω, εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Β, 477. μὲ τὴν μεταπλαστικὴν ἐπικ. δοτ. αὐτόμινι· ὡς ἐκ τοῦ, ὑσμίνη, ἡ ὑσμὶς, Ἰλ. Β, 863. Θ, 56.

Τσπόλεθος, ὁ (ὑς, πόλεθος, σπόλεθος). Κόπρος τοῦ χοίρου.

Τσπλαγξ, ἰδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ, ὑσπληγὶς, = ὕσπληξ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1000. ἔνθα, «Τσπλατίς» ἐφέρετο Πίερος, Μοῖρ. σελ. 376.

Τσπλαγξ, αγος, ἡ, καὶ, ὕσπλαξ. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὑσπληγξ, ὑσπληξ.

Τσπληγξ, ηγγος, ἡ, σπανιώτ. ὁ, Lobeck Φρύν. σελ. 71. καὶ, ὑσπληξ, ηγος, ἡ. Ἡ τῶν δρομέων βαλβὶς, ἡ ἀφετηρία· ἦτο δὲ αὕτη ξύλον μακρὸν ἐγκαρσίως τοῦ δρόμου κείμενον, ἐμποδίζουσα τοὺς τρέχοντας· ἡ σχοινίον, ἐμβεβλημένον πρὸ τοῦ δρόμου, τὸ ὁποῖον ἐκαταβάζετο, ὅταν οἱ δρομεῖς ἔμελλαν νὰ τρέξωσιν εἰς τὸ στάδιον. Λουκιαν. «Ἅμα ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ, νῦν ἤδη ἀνακηρύττομαι τεκμηκωκὼς οἱ δρομεῖς ἵσταντο κατὰ στίχον πρὸ τῆς ὑσπληγγος· «Ἐστάσαν ἐρ' ὑσπληγγος». Λουκιαν. Διαβολ. 12. Καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τὰς ὑσπληγγας εὐθὺς καταστουτίζει, μόνον τοῦ πρόσω ἐφίεται». Παρὰ Διον. Περιηγ. 121. = καμπτὴρ. 2) παγὶς, βρόχος, ἡ εἶδος ξυλίνης παγίδος, διὰ τῆς ὁποίας παγιδεύουσι τὰ τετράποδα ζῶα, καὶ τὰ πτηνὰ· ἔτι δὲ καὶ τὸ βόπτρου ταύτης. Θεόκρ. 8, 58. Ὀππιαν. Ἰξευτ. 3, 18. καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτ. «Ἐντεταμένη ὑσπληγξ». 3) μάστιξ, ἐκ χοιρίνων τριχῶν συμπεπλεγμένη, βουπλῆξ, κέντρον, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκτυποῦσαι τὰ βόδια, καὶ ἄλλα ζῶα· ἐκ τοῦ, ὑς, καὶ, πλήσσω· ἀλλ' ἡ σημ. αὕτη εἶναι πολλὰ ἀμφ. 4) παρὰ Λυκόφρ. 22. καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀγκύρα.

*Τσπληξ, ηγος, ἡ, ἴδε τὸ προηγμ. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 254. Ε. ἂν καὶ ὁ Lobeck Φρύν. σελ. 71. τὸ ἀποδοκιμάζῃ εἰς τοὺς Ἀττικ.

Τσπολέω. Συβοτέω, φυλάττω, βόσκω χοίρους· ἐκ τοῦ

Τσπόλος, ὁ, ἡ (πολέω). Συβώτης, ὁ βοσκὸς τῶν χοίρων, ὡς τὸ, αἰπόλος, ὁ βοσκὸς τῶν αἰγῶν.

*Τσπορος, ὁ (πόρος). Βράχος τις εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπου ἡμποροῦν νὰ διαπεράσωσι χοίροι, Νόνν. 26. σχηματισμέν. κατὰ τὸ, βόσπορος.

Τσσακος, ἡ, ὕσσαξ, ακος, ὁ (ὑς). Ἀριστοφ. Λυσ. 1001. Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὡς καὶ τὸ, χοῖρος, κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν· ἴδε, χοιρομορφῶν, καὶ, πύσσακος.

*Τσσος, ὁ, Ποταμὸς καὶ λιμὴν τοῦ Πόντου.

Τσσὸς, ὁ. Βέλος, ἀκόντιον· τὰ τῶν Τωμαίων Pilum. Πολύβ.

Τσσωπίτης οἶνος, Οἶνος μὲ ὕσσωπον κατασκευασμένος· ὡς τὸ, Ἀψινθίτης· ἐκ τοῦ

Τσσωπος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορ. 3, 30. Πλίν. 14, 16. Hyssopus officinalis. Διον. συχνάκις συγχέεται μὲ τὸ, Οἴσυπος· εἶναι δὲ βοτάνη καθαρτικὴ ῥύπου, παρομοία μὲ σάμψυχον.

Τσωτὸς, ἡ, ὀν (ὑσσός). Ὡς ὑσσὸς πεποιημένος, ὑσσοῦ σχῆμα ἔχων· ἄμφ.

Τστάτιος, ἱα, ιον. Ηυρίως, ὁ εἷς τὸν ὕστατον ἀνήκων, ἡ ἴδιος· ἀλλὰ συνήθ. ποιητ. ἀντὶ, ὕστατος. Ἰλ. Ο, 632. «Πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν». Ὀδ. Ὑστάτιον, ὡς ἐπίρρ. Ἰλ. Θ, 353. Ὀδ. Ι, 14. ὡς τὸ, μεσσάτιος, ἀντὶ, μέσσος· τοσσάτιος, ἀντὶ, τόσσος, κ. τ. τ.

Τστατος, άτη, άτον. Ἔσχατος, τελευταῖος, ὑστερινὸς ὅλων τῶν ἄλλων, ὁ ἀκρινὸς· ἐπὶ τόπου, πολλάκις παρ' Ὁμ. οἷον, Ἰλ. Β. 281. «Οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἷες Ἀχαιῶν· ἀντὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ, σύμπαντες, ὅλοι ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου· ὡς τὸ τῆς συνηθείας· «ἀπὸ τῶν πρώτων ἕως εἰς τὸν ὕστερονα· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χρόνου.— Ἐπίρ. «Ὕστατον, καὶ ὑσταταν· ἐσχάτως, ὀλιγοστερινά· πάντοτε ἐπὶ χρόνου. Ὅμ. ὅτις συντάσσει καί· «πύματόν τε καὶ ὕστατονα, καί, ὕστατα καὶ πύματα· «Ὕστατα τῆς οἰκουμένης· ἀντὶ, τὰ πέρατα· ἀντίθ. του, πρῶτος· συγκρ. ὕστερος, τὸ ὁποῖον πορβλ.

Τστέρα, ἡ, Ἰων. ὑστέρη. Ἡ μήτρα τῆς γυναικος, ἡ τὸ μητρῷον χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἔμβρυον συνίσταται καὶ τρέφεται, καὶ τὸ ἔμμηνον αἷ-α συναθροίζεται· κυρίως ἐκ τοῦ Τστερος, διότι αὕτη εἶναι τὸ ὕστατον καὶ κατώτατον πάντων τῶν σπλάγχνων εἰς τὸ γυναικεῖον σῶμα· κατ' ἄλλους δὲ, ἐκ τοῦ ὑστρος, γαστὴρ, Ἡσύχ. ὄθεν καὶ Λατιν. Uterus.

Τστεραγωνιστής, οῦ, ὁ, = ὑστερολόγος.

Τστεραῖος, αία, αῖον (ὕστερος). Ὁ ὕστερον, ἢ μετὰ ταῦτα ὤν, ἀκολουθῶν. Ἡρόδ. 9, 3 συνήθ. «ἡ ὑστεραία», ἡ μετὰ ταῦτα, ἡ ἑπομένη, ἡ ἀκόλουθος ἡμέρα· «Τῇ ὑστεραίᾳ· τὴν ἑπομένην ἡμέραν, τὴν δευτέραν ἡμέραν. Λατ. postridie. Ἰων. τῇ ὑστεραίῃ, Ἡρόδ. 7, 54. 119. πλῆρ. «τῇ ὑστεραίῃ ἡμέρᾳ», Ἡρόδ. 9, 28. καὶ «ἐς τὴν ὑστεραίην», Ἡρόδ. 4, 113. Ξενοφ. Κύρουπ. 2, 3, 1. «Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καὶ τῇ τρίτῃ· τὴν δευτέραν ἡμέραν καὶ τὴν τρίτην· «Τῷ ὑστεραίῳ ἔτει· ὁ αὐτὸς Ἑλλ. 7, 1, 1. τὸ ἑπόμενον ἔτος, τὸν δεύτερον χρόνον.

Τστεραίω, = ὑστερέω. Ἱπποκράτ. Ἐπιδ. 6, 7, 7. ἁμφ.

Τστεραλγής (ὑστέρα, ἄλγος). Ὁ ἄλγος, ἢτοι πόνον προξενῶν, ἢ πόνους ἔχων εἰς τὴν μήτραν.

Τστεραλγία, ἡ. Ἄλγος, πόνος τῆς ὑστέρας, ἤτοι τῆς μήτρας.

Τστερεύω, καὶ, ὑστερέω (ὕστερος). Ὕστερος, ἢ ὀπίσω εἶμαι· μετὰ γεν. προσ. καὶ δοτ. πράγμ. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. πράγμ. καὶ αἰτιατ. τοῦ χρόνου, Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 7. 12. Lobeck Φρύν. στλ. 237. ὄθεν 1) ἐπὶ τόπου, ὕστερος, μετὰ ταῦτα εἶμαι. 2) ἐπὶ χρόνου, ἀργῶ νὰ ἔλθω, ἔρχομαι ἀργά, ἢ ὑστερώτερα, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα. Ξενοφ. Ἀναβ. 1, 7. 10. «Ἀβροκόμας ὑστέρησε τῆς μαχης ἡμέρας πέντε· ἦλθε μετὰ πέντε ἡμέρας ὑστερα ἀπὸ τὴν μάχην, ἦλθε πέντε ἡμέρας ὑστερώτερα· οὕτω καὶ Ἑλλ. 3, 5, 18. «Οἱ ὑστερήσειν εἰς Ἀλίαρτον τοῦ Δ.σεύδρομα· καὶ 5, 1, 3. «Οἱ ὑστερήσαντες· οἱ ἐλθόντες ὕστερον. Θουκυδ. 8. «Ὑστερήσαντες οὐ πολλῷ μετ' ὀλίγον ἐλθόντες, δὲν ἀργησαν πολύ. Ἡροδ. 1, 70. 3) ἰδιωτικ. εἶμαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, εἶμαι, ἢ θέλω εἶμαι ὕστερός τινος. β) ἀποτυγχάνω, στεροῦμαι, ἀπορῶ, δὲν ἔχω, ἐλείπω, ἔχω ἔλλειψιν, πάσχω, ἐλαττονοῦμαι εἰς τὴν Ν. Δ. γ) ἐλλείπω, δὲν εἶμαι παρών. Εἰς τὴν τρίτην σημασ. β'. καὶ γ'. μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. καὶ μᾶλλον παρὰ τοῖς Ἑλλ. Συγγρ. ὡς παθητ. ἀποθ. Ἀπὸ τοῦ, πρωτερέω· ὄθεν

Τστερημα, τό. Τὸ νὰ μένῃ τις ὀπίσω, ἔλλειψις, ἔνδεια, πτωχεία, ἔτι δὲ, βραδύτης· ἀντίθετ. τοῦ, πρωτέρημα, Ν. Δ.

Τστέρησις, εως, ἡ (ὑστερέω). Τὸ ἀργά, ἢ ὑστερώτερα ἔρχεσθαι καθόλου δὲ, = τῷ προηγμ. ὄθεν

Τστερητικός, ἡ, όν. Ὁ ὀπίσω μένων, ὁ ἐρχόμενος ἀργά, ἢ μετὰ ταῦτα, ὅστις ἔρχεται ὑστερώτερα· «Τύπος ὑστερητικὸς· λέγεται ἀπὸ τοὺς Ἰατροὺς τὸ τοῦ παροξυσμοῦ σύμπτωμα, τὸ ὁποῖον ἔρχεται πάντοτε ὑστερώτερα, παρὰ πρότερον.

Τστερίζω, Μ. Ἰσω. Ἀττ. ξῶ (ὕστερος). Ὡ. τὸ, ὑστερέω· ὕστεροι, ἢ ὑστερώτερα ἔρχομαι, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, ἢ ἀργά, ἀργοπορῶ, ἢ ἀργῶ νὰ ἔλθω, δὲν ἔρχομαι εἰς τὸν τεταγμένον ἢ πρέποντα καιρόν. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 13, 5. «Προεξορμῶν ἡμέρᾳ μιᾷ μᾶλλον, ἢ ὑστερίζειν· μίαν ἡμέραν πρωτύτερα, παρὰ ὑστερωτέρα· «Ἡραυτῇ οὐδὲν ὑστερίζουσι τοῦ λαγώ· Κυρουπ. 1, 6, 19. δὲν ἤθελεν ἀργοπορήσῃ νὰ ἐκβῇ ὁ λαγός· «ἡμέρᾳ μιᾷ τῆς συγκειμένης ὑστερίζειν», ἔρχομαι μίαν ἡμέραν ὑστερώτερα ἀπὸ τὴν προσδιορισμένην, Ἡροδ 6, 80. ὄθεν α) μένω ὀπίσω τινός, ἵσταμαι ὀπίσω, εἶμαι κατώτερος, νικῶμαι· «καταρραθυμήσαντες ὑστερίζουσι τῶν αἰτιπάλων», Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 5, 13. μετὰ γεν. τοῦ προσώπου, καὶ αἰτιατ. τοῦ πράγμ. κατὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι τις κατώτερος. β) ἀποτυγχάνω τινός, ἐλλείπομαι, παραμελῶ, ἀναβάλλω, ἔχω ἔλλειψίν τινος· μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. «Ὑστερίζειν τῶν καιρῶν· μὴ ἀργοπορεῖν, μὴ ἀναβάλλειν τὴν κελὴν εὐκαιρίαν, μὴ χάνειν τὸν καιρόν· «Τῆς ἀκμῆς τῆς ἀμαυτοῦ ὑστερίζω». Ἰσοκράτ. ὑστεροῦμαι, δὲν ἔχω πλέον τὰς τῆς νεότητός μου δυνάμεις.

Τστεριακός, ἡ, όν (ὑστέρα). Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑστέραν, εἰς τὴν μήτραν, ἢ ὁ ἐκ τῆς ὑστέρας προξενούμενος, ἐρχόμενος. «Πάθη ὑστεριακὰ· τὰ ἐκ τῆς ὑστέρας προξενούμενα πάθη.

Τστεροβουλέω, ῶ (ὑστερόβουλος). Ὕστερον βουλεύομαι, μετὰ τὴν πρᾶξιν βουλεύομαι, ἢ ζητῶ συμβουλήν· ὄθεν

Τστεροβουλία, ἡ. Τὸ μετὰ τὴν πρᾶξιν βουλεύεσθαι, μετάνοια, μεταμέλεια, Ο'.

Τστερόβουλος, ὁ, ἡ (βουλή). Ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν βουλευόμενος· ὅστις δηλαδὴ λέγει τὴν κοινὴν παροιμίαν «Ὕστερινή μου γνώσι, νὰ σὲ εἶχα πρώταν· ὁ Ἀρμαρτύλος Ἐπιμηθεύς.

Τστερογενής, ὁος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ) Ὕστερώτερα, ἀργότερα παρὰ τὴν γέννησιν, μετὰ τὴν γέννησιν, ὑστερογεννημένος, ὁ μετὰ τὴν γέννησιν φυεὶς κλέψας· «Θρῆξ ὑστερογενέστ· Ἀριστοτέλ.

*Τστερογονία, ἡ (γόνος). Οἱ μεταγενέστεροι, ἢ μετὰ ταῦτα γενεά.

Τστερόλημπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω), = παλιγγενέτας. Σουίδ.

Τστερολογέω, ῶ (ὑστερολόγος). Ὕστερον πάντων λέγω, ὕστερον ὁμιλῶ· ὄθεν

Τστερολογία, ἡ. Τὸ ὕστερον πάντων ὁμιλεῖν, λέγειν, ἡ ὁμιλία τοῦ ὑστερινοῦ ὁμιλητοῦ. Ἡ παράστασις ἢ ὁμιλία τοῦ τελευταίου ὑποκριτοῦ, ἤτοι τοῦ τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ δράματος παίζοντος. 2) παρὰ Ῥήτ. καὶ σχῆμα λόγου, = πρωϋστερον.

Τστερολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὁ ὕστερον πάντων λέγων, ὁμιλῶν, καὶ ὁ ὑποκριτὴς τῆς τελευταίας παραστάσεως τοῦ θεατρικοῦ δράματος, ὁ τὸ ὕστερον πρόσωπον τοῦ δράματος ὑποκρινόμενος ἢ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς κωμῳδίας παίζων· ἴδε, Δευτερολόγος, καὶ, Τριταγωνιστὴς.

Τστερόμητις, ὁ, ἡ (μῆτις), = ὑστερόβουλος· ποιητ. Νόν.

Τστερον, Ἐπίρ. κυρίως Οὐδέτερον τοῦ, ὕστερος· ὅπερ ἴδε.

*Τστεροπαθέω (πάσχω, παθεῖν). Ὕστερα πάσχω

Τστεροποίητος, ὁ, ἡ (ποιητ). Ὁ μετὰ τὴν πρᾶξιν ποιηθεὶς, τιμωρίᾳ, ἢ ἐκδικούμενος. Αἰσχύλ. μέσον ποιητ.

Τστεροπότμος, ὁ, ἡ (πότμος). Τὸ νὰ ἔρχεταί τις πάλιν ζωντανὸς, ἐν ᾧ πρότερον τὸν ἐνόμισαν ἀποθανόντα εἰς ξένην γῆν· ἢ καθ' Ἡσύχ. μὴ ζῶντ. ὁ τάφος οὐ τεθνηκότι γέγονεν. Πλούταρχ. περ βλ. Ῥωμ. = δευτεροπότμος. 2) καὶ ὁ δεύτερος διὰ γυναικείου κόλπου διαδύς· ὡς ἦτο συνήθεια παρ' Ἀθηναίοις νὰ γεννῶνται ἐκ δευτέρου. Ἡσύχ. Ἡ ταινία σκηπτοῦχος ἐξέστω καὶ μέρχι τοῦ νῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὅταν δηλαδὴ γυναικός τινος τὰ τέκνα ἀπήγκωσι μετὰ τὴν γέννα, ἅμα γεννηθῇ τὸ βρέφος, λαμβάνει αὐτὸ ἄλλη γυνή, καὶ διαβιβάζει αὐτὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου διὰ τῆς κοιλίας κάτω ἐσώθεν τοῦ ὑποκίτωνος, ὡς ἂν τάχα αὕτη νὰ τὸ ἐγέννησε, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς γωρίζει αὐτὸ ὡς ὑπόθετον τέκνον.

Τστερόπους, οδος, ὁ, ἡ, οὐθ. ποιν (πούς). Ὁ μετὰ ταῦτα ἤτοι ὕστερον, ἢ ἀργὰ ἐρχόμενος, ἢ ὑπάγων, ὀψιαίτερα βαδίζων. Ἀριστοφάν. Δυσ. 326.

Τστεροπρωτον, τό (πρῶτος). Τὸ ἀναστραμμένως γινόμενον, ὅτε δηλαδὴ τὸ πρῶτον γίνεται ἢ κεῖται ὕστερον. Λατ. praeposterum, παρβλ. πρωϋστερον.

Τστερος, έρα, ερον. Ὑστερινὸς, ὁ ὑστερινὰ ἢ ὑστερα ἐρχόμενος, ἀπόμενος, ἀκολουθῶν, πλησίστερος, μέλλων, ἔσχατος, τελευταῖος· «ὁ δ' ὕστερος ὦρνυτο χαλκῷ Τυδείδης». Ἰλ. Ε. 17. ὑστερώτερος, δευτερος· παρβ. Π, 479. 2) συνήθ. ἐπὶ χρόνου· βραδὺς, ὀργοπορώς, Ὅμ. μετὰ γεν. Ἰλ. Σ, 333. «ὑστερος χρόνῳ», Ἡροδ. 1, 130. 3, 149. ἔτι δὲ καὶ μετὰ συγκριτικ. γενικῆς· «ὑστερος χρόνῳ τουτέωνα», Ἡρόδ. 4, 166. 5, 32 9, 83. Ἀριστοφάν. Δυσ. 69. «Μὰν ὕστεροι παρεσμεν· ἆρα ἦλθαμεν ἀργά· Ἀριστοφάν. 69. «Ἐξ ὕστερουα· βραδέως, ἀργά. Διόδωρ. Σικ. καὶ, «ἐξ ὑστέρης», Ἡροδ. 5, 108. 6, 85. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 2, 9. «Οἱ μὲν πρῶτοι ἐστρατοπεδεύοντο — οἱ δὲ ὕστεροι σκοταῖοι προσιόντες· οἱ ὑστερινοί, οἱ ἑπόμενοι· «ὑστερα δεκάτην», παρὰ τοῖς Ἀττ. ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ μηνός· «τὰ ὕστερα», παρὰ τοῖς Ἰατρ. = τὸ Χορίον, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς καθόλου θὰ λέγωμεν, τὸ δέρμα, τὸ περικαλύπτον τὸ ἔμβρυον, καὶ ἐκπίπτον ἐκ τῆς κοιλίας, ἀφοῦ γεννηθῇ τὸ παιδίον, Λατ. secundinae. 3) τριπλ. ἥττων, κατώτερος, ἀσθενέστερος, ὑποτεταγμένος, μετὰ γεν. «Γυναικὸς ὕστερον». Σοφοκλ. Ἀντιγ. 746. ὑποκείμενος, ὅστις ὑποτάσσεται εἰς τὴν γυναῖκα. Ἀπὸ τοῦ συνήθ. ἐπίρρ. ὑστέρως, παρ' Ὅμ. Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. εἶναι σύγχρηστον ὡς ἐπίρρ. τὸ οὐδέτ. ὕστερον, ἐπὶ χρόνου, ἐσχάτως, ὑστερινά, ἀργά, μετὰ ταῦτα, ἑπομένως· ἐνὶ δὲ καὶ· «ὕστερα· «ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι», Od. Π, 319. καὶ· ἐς ὕστερον «ἦμεν ἴσειτ' ἀποπαύτε ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι», Od. M, 126. Ἡσιοδ. Ἔρ. 353. Ἡροδ. 5, 41. μετὰ συγκριτικ. γενικ. «ὕστερον τουτέωνα», Ἡροδ. 6, 140 9, 105. καὶ, «ὕστερον ἔτι τουτέωνα», Ἡροδ. 9, 83. καθὼς ὁ Σβοίγκ. ἀντὶ «ὕστερον ἐπὶ τουτέωνα γράφει. Ἀντίθ. πρότερος. Ὑπερθετ. ὕστατος, ὅπερ ἴδε. (συγγεν. μὲ τὸ, ὕψος.)

Τστεροφημία, ἡ (φήμη). Ὀπίσθιος, ἐπισθιὴ φήμη, κατακλαιά. Καὶ ἡ μετὰ ταῦτα, ἤτοι ἡ μετὰ θάνατον φήμη. Πλούταρχ.

*Τστεροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ὕστερον, μετὰ ταῦτα, μετὰ τὴν πρᾶξιν, φθείρων, βλάπτων, Σοφοκλ. Ἀντ. 1050. ἐκδ. Νεωστ. Δούκα.

Τστεροφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὁ μετὰ ταῦτα, ὕστερα φωνῶν, ὁ τὴν φωνὴν μετὰ ταῦτα ἀντηχῶν, ὡς ἡ ἠχώ.

Τστεροχρονέω, ῶ (χρόνος). Ὕστερος εἶμαι κατὰ τὸν χρόνον. Κλήμ. ὄθεν

*Τστεροχρονίζω, ἡ. Ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος, χκρός.

*Τστέρω, ἐπίρ. τοῦ, ὕστερος· ὡς τό, πρωτέρω, τοῦ, πρότερος, Διογ. Ἀπόφ. 3, 61.

Τστήρια, τά (ὐς). Ἑορτὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐθυσίαζαν χοίρους· Ἀθήν. 5. σελ. 378. Schf. ἢ κατ' ἄλλους, ἑορτὴ, τελουμένη, διὰ νὰ βρέξῃ, ἢ πομπὴ εὐχαριστήριος. φύτι ἔβρεξε.

Τστιακός, ὁ. Κῶος ποιητὴς. Ἀθήν. 11. σλ. 500.

Τστρία, ἡ, = κωλεός. Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τ'στριξ, χος· καί, ὕστριξ, καί, ὕστριχξ, ὁ (ὺς, θρίξ). Κυρίως αἱ τρίχες τοῦ χοίρου (γουρουότριχα). Καὶ ἐντεῦθεν ὁ χερσαῖος ἐχῖνος, ὁ μέγας ἀκανθόχειρος· ἐξαιρ. εἰδός τι αὐτοῦ ἐκ τῆς Λιβύης, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 192. 2) = ὑστριχίς. (Ἡ φυσικωτέρα παραγωγὴ εἶναι ἡ τοῦ, ὄστλιγξ, ἄστλιγξ. βόστρυξ.) ὅθεν

Τ'στριχίς, ίδος, ἡ. Εἶδος μάστιγος ἐξ ὑαίων τριχῶν πλεγμένη, μὲ τὴν ὁποίαν ἐμαστίγοναν τοὺς δούλους. Ἀριστοφ. Εἰρ. 745. καὶ Βάτρ. 632. Παρὰ Φίλωνι (τόμ. 2, σελ. 645.) κεῖται καὶ «Τστρίχουσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ὁ Σχολ. Ἀριστοφάν. ἔχει· «Ἔστι δὲ καὶ Τστριχὶς (γρ. Τστριξ) θηρίον, τρίχας ἔχον ὑός, ἃς ἐν τῷ διοικεῖσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων». Hystrix. Ἀριστοτ. ζώων ἱστορ. 9, 30, 7.

*Τ'στριχος, ὁ, = τῷ προηγ.

*Τ'στερος, ὁ. Γαστήρ, κοιλία, τὸ Λατ. uterus, ἐκ τοῦ, ὕστερος, κατὰ συγκοπ. εἰς τό, ὕστερα.

Τὸ Υ μετὰ τοῦ Φ.

Τ'φαγεῦ, Δωρικ. ἀντὶ, Τφηγοῦ. προστακτ. ἐνεστ. τοῦ, ὑφηγέομαι.

*Τ'φάδιον, τό, ὑπεκοριστ. τοῦ, ὑφή. Τὸ ὑφασμα, τὸ ὑφαινόμενον μεταξὺ τῶν στημονίων. Lobeck. Φρυν. σελ. 74.

Τ'φαδρος, ὁ, ἡ (ἁδρός). Ὀλίγον ἁδρός, ἁδρύς, συνετός. Πολυδ. 7, 57. «Ἰμάτιον ὑφαδρον.»

Τ'φάζω, = Τφάω, ὑφαίνω. Ἐτυμολ.

Τφαιμος, ὁ, ἡ (αἷμα). Ὁ αἷμα ὑποκάτω, ἡ ὑπόχυμα ἔχων, πελιδνωτός, αἱματώδης. «Ὑφαιμοι βλέπουσι, βλέπειν μὲ αἱματωμένους, κοκκίνους ἀπὸ αἷμα ὀφθαλμούς. Αἰλιαν.

*Τ'φαίνασκε, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ, ὑφαινε· γ'. ἑνικ. πρόσ. παρατ. τοῦ, ὑφαίνω.

Τ'φαίνω, μέλ. ανῶ, ἀόρ. ὕφηνα, Ἀττ. ὕφανα, Lobeck. Φρύν. σελ. 26. παρακείμ. ὑφαγκα, ὁ δὲ Ὅμηρ. ἐκτὸς τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. ἔχει μόνον τὸν ἀόρ. (ὑφάω). Τφαίνω, διὰ τοῦ ὑφαντικοῦ ἐργαλείου συνάπτω εἰς ἓν τὰ διῃρημένα καὶ κεχωρισμένα, ἤτοι τὸν μίτον καὶ τὸν στήμονα, καὶ τοιουτοτρόπως κατασκευάζω ὑφάσματα· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅς τις συντάσσει πάντοτε «ἱστὸν ὑφαίνειν». Ἰλ. Γ, 125. Ἡ δὲ μεγαλιστὸν ὑφαινεν. Ὀδυσ. Ε, 62. «Χρυσείῃ κερκίδ' ὑφαινεν ἱστόν». Β. 104. «Τφαίνασκε ἱστόν». μόνος Ὀδ. Ν, 108. «φάρεα ὑφαίνειν». 2) πολλὰ συχνάκις δὲ μεταφορ. Πλέκω, κατασκευάζω, μηχανῶμαι, ἐπὶ κρυφίων, ἀπατηλῶν καὶ δολίων πράξεων, τὰς ὁποίας τις βουλεύεται καὶ διαπράττει, καὶ διὰ πολυτρόπων ἀπατηλῶν μέσων ζητεῖ νὰ τὰς βάλῃ εἰς ἔργον. ὡς τὸ Λατ. texere· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅς τις συνήθως συνάπτει μῆτιν, ἢ δόλον ὑφαίνειν, μετὰ, ἢ χωρὶς τῆς προσθήκης «ἐνὶ φρεσίν». Ἰλ. Ζ, 187. «Τῷ σ' ἀρ' ἀναγκαίῳ συκινὸν δόλον ἄλλοι ὑφαινε» (ἐνθα ἄλλοι «λόχονα ἀναγιγνώσκουσιν)· ἔπλακε κατὰ νοῦν. «τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος, ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν, Νέστορα Η, 324. ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν συμβουλήν του, τὸν λόγον του, ἄρχισε πρῶτος τῶν ἄλλων νὰ λέγῃ τὴν συμβουλήν του· «οἱ δ' ἐνόησαν μῆτιν ὑφαινουσ», αὐτοὶ δὲ ἔνδον δόλον τινὰ καὶ ἀπάτην ἐμηχανῶντο, κατεσκεύαζαν. Ὀδ. Δ, 678. «εἰ δή που τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας», 739. «ἴσκε τοι σὴν μῆτιν ὑφήνων», διὰ τὰ συμβουλεύσῃ μετὰ σοῦ, Ν, 303. «ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον», συλλογίσου, στοχάσου, καὶ συμβούλευσέμε, 386. «πάντας δὲ δόλους, καὶ (πᾶσαν) μῆτιν ὑφαινον», Ι, 422. ἔνθα προηγεῖται· «αὐτὰρ ἐγὼ βουλεύσουσ», ἐσυλλογιζόμην, διανοοῦμαι, ἐστοχαζόμην πάντα δόλον καὶ μηχανήν. «Ὅτε δὴ μῦθον καὶ μήδεα πᾶσιν ὑφαινον», ὅταν αὐτοὶ παρρησίᾳ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας ὡμίλουν, καὶ μετ' αὐτῶν συνεβουλεύοντο, Ἰλ. Γ, 212. «ὑφαίνειν τινί τι ἐπὶ τυραννίδι· «μηχανῶμαί, σκευωρῶ τι κατά τινος διὰ νὰ εἰσάξω τὴν τυραννίαν, Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 630. 3) καθόλου δέ, κατασκευάζω, ἑτοιμάζω, κάμνω, κτίζω, φέρω εἰς τέλος. Πίνδ. Πύθ. 4. 251. λέγει. «Ὅλβον ὑφαίνειν ἀντὶ τοῦ, κατασκευάζειν, ἑτοιμάζειν· καὶ στίχ. 491. «χάριτας ἐξυφαίνειν· καὶ, μέλος ἐξυφαίνειν. Νέμ. 4, 71. Ἀλλ' ὁ Καλλίμαχος, Τμν. εἰς Ἀπ. 57. λέγει τραχέως, «Θεμιστία Φοῖβος ὑφαίνειν, ἀντὶ τοῦ κατασκευάζει. Ὁ δὲ Τρυφ. «μυρὸν ὑφαίνειν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ποιημάτων τῶν συγγραφέων, ὡς τὸ Λατ. texere: ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ Μέσ. (Εἰς τοὺς αὐξησιν ἐπιδεχομένους χρόνους τὸ ν ψιλὸν εἶναι μακρόν. Ἰσὲ, Ἀχ Τετ. σελ. 189. 659. 832. Mehlh. Ἀνωρ. 35, 11.)

Τ'φαίρεσις, εως, ἡ (ὑφαιρέω). Τὸ ὑφαιρεῖν, μείωσις, στέρησις, ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις. τὸ ὑποκάτω ἢ κυρίως αἴρειν, πέρνειν, κλέπτειν, ἀφαίρεσις. «Ὑφαίρεσίν τινος ποιεῖσθαι», κάμνω μερτιὰν τινὸς πράγματος. Πολύβ. 15, 8, 13.

Τ'φαιρέτρια, ἡ. Μαῖα, μαμή. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Τ'φαιρέω, ῶ. Μ ήσω, ἀόρ. ὑφεῖλον, Ἰων. ὑπαιρέω, Ἡρόδ. (αἱρέω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἀφαιρῶ, πέρνω, ὑποκατωθέν τινος ἐξαιρῶ, ὑποκάτωθεν σηκόνω εἰς τὰ ἐπάνω. «αἰθέμον ὑφελοῖσαν· (ἥρωικ. ἀντὶ, ὑφελοῦσα). Πίνδ. Νέμ. 7, 117 «ὑπὸ δ' ὄγρεον ἅρματα νηῶν, ὑποκατωθεν εἵλκυσαν, Ἰλ. Β, 154. — β) εἰς τὸ λογαριάζειν ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος. «τί τινος». 2) Μέσ. Τφαιροῦμαι, κρύφα καὶ δόλιως κλέπτω, κρυφίως πέρνω, ἁρπάζω, ὑποκλέπτω, ὑφαρπάζω. Ἡροδ. 5, 83, 9, 116. «ὑφαιρεῖται τοῦ κάρκινος ὁ ἰκτῖνος ὅ,τι ἂν ἔχῃ» τοῦ κλέπτει, τοῦ ἁρπάζει. Ἀριστοτλ. «ἔτι δὲ καὶ, ἐκβάλλω τινὰ κρυφίως ἐκ τοῦ μέσου, τουτέστι, τὸν φονεύω· μετοχ. παθ. παρακειμ. «ὑπαραιρημένος, ὅς τις ἐλήφθη ἀπὸ τὸ μέσον, ὁ φονευθείς, Ἡροδ. 3, 65. β) παρεκβάλλω, ἀπαίρω, κουφίζω. Δημοσθέν· παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Κάμιλ. «Τφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας· ὡς τὸ τῆς συνηθείας. «ἐκείνου, ἔπηρε τὸ νερόν, καὶ τὸ ἔδεσεν ἀλλοῦ καὶ ποτίζει. γ) εἰκειοποιοῦμαί τι, κάμνω τι πρὸς ὄφελός μου, μεταχειρίζομαι εἰς τι, Βτ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1141. «τοὺς χειρουργούς, ὠφελουμένους ὑπὸ τῶν χωρῶν, τὴν εὐκτηρίαν, Αἰσχίν.

Τ'φαλικός, ἡ, όν, (ἅλικές). Ὀλίγον τι ἁλμυρός, Ἱπποκρ. 2) πλησίον τῆς θαλάσσης εἰν. κατὰ τὴν σημασ. ταύτην ἀμφ.

Τ'φάλομαι, μέλ. ἁλοῦμαι, μέσ. ἀποθ. (ἅλομαι.) Ὑποκάτωθεν εἰς ὕψος, ἢ ἐπὶ τὰ κάτω ἅλλομαι, πηδῶ. subsilio, Λατ. Γλωσσάρ. Στεφ.

Τ'φαλμυρίζω, Ὀλίγον τι ἁλμυρὸς εἶμαι, ἁλμυρίζω ὀλίγον. ἐκ τοῦ

Τ'φάλμυρος, ὁ, ἡ (ἅλμυρός). Ὀλίγον τι ἁλμυρὸς ὤν. Διοσκορ.

Τ'φαλος, ὁ, ἡ (ἅλς). Ὁ ὑποκάτω τῆς ἁλός, ἤτοι τῆς θαλάσσης ὤν. «Τφαλος πέτρα· «μὰ ὀλίγον ὕδωρ καλυπτομένη πέτρα, ὑποθαλάσσιος ξέρη. Ἐπίγραμ. «ὑφαλα τραύματα, ῥήγματα, τὰ ὁποῖα λαμβάνει τὸ πλοῖον ὑποκάτω τοῦ ὕδατος. 2) μεταφορ. κεκρυμμένος, δόλιος, ὡς τὸ, Ὕπουλος.

*Τ'φαλυκός, ἡ, όν (ἅλυκός) = ὑφαλικός.

Τ'φαλώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Πλήρης ὑφάλων πετρῶν.

Τ'φαμμος, ὁ, ἡ (ἄμμος) ὡς τό, Ὑπόψαμμος. Ἄμμον ἔχων ὑποκάτω, μὲ ἄμμον μεμιγμένος, ἀμμώδης. Θεόφρ. «Τφαμμος γῆς· καὶ «Τφαμμον χωρίον. Πλούταρχ.

Τ'φαν'σα, ῶ, ποιητ. ἀντὶ, ὑφαίνω. Μοιρ. 6, 433.

Τ'φαντις, εως, ἡ, (ὑφαίνω). Τὸ ὑφαίνειν.

Τφαντής, ου, ὁ, (ὑφαίνω). Ὅστις ὑφαίνει, ὑφαντής. Πλάτ. Πολ. 2. «Τφάνται δὲ καὶ σκυτοτόμοι δέρμασί τε καὶ ἱματίοις χρῆσθαι ἔχοιεν». Ἀριστοτέλ. Πολ. 1, «Λέγω δὲ ὕλην τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον· οἷον ὑφάντῃ μὲν, ἔρια· ἀνδριαντοποιῷ δὲ, χαλκόν». ὅθεν

Τ'φαντικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν ὑφάντην ἀνήκων, ὁ εἰς ὕφανσιν ἁπιτήδειος. «Τφαντικὴ· ἐξυπακουεμ. «Τέχνη» ἡ τέχνη τοῦ ὑφαίνειν. Ἀριστοτέλ. Πολ. 1, 5.

Τ'φαντοδίνητος, ὁ, ἡ, (δινέω). = Τφαντός. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 943. ἔνθα τὰ Χειρόγραφα, ὡς καὶ ὁ Σουϊδ. ὀρθότερον «ὑφαντοδόνητος» (ἐκ τοῦ, δονέω), διὰ τὸ μέτρον ἔχουσιν.

Τ'φαντός, ἡ, όν· ῥημ. ἐπῖθ. τοῦ, ὑφαίνω, Τφασμένος. Ὀδυσ. Ν, 218. «Ἡρίζομεν ὑφαντὰ εἵματα καλὰ· καὶ, 136. «Ἐσθῆτά τε ὑφαντήν». Ἔξοδ. 26. «Ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ· ὕφασμα μὲ πλουμίδια, ἢ ὕφασμα κλαδωτόν.

*Τ'φαντουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ κατασκευάζων ἔργα ὑφαντά, ὑφαντὴν δουλειάν.

Τ'φάντρια, ἡ. Θηλυκ. τοῦ, ὑφαντήρ, ἢ ὑφάντης.

Τφαπλόω, ῶ (ἁπλόω). Ὑποκάτω ἁπλόνω. «Χεῖρας ὑφαπλώσας», ἀντὶ τοῦ, ὑπτίας χεῖρας ἁπλώσας. Τμν.

Τ'φάπτω, μέλ. ψω, Ἰων, ὑπάπτω (ἅπτω) Ὑποκάτωθεν ἅπτω, ἀνάπτω, ὑποκάτω καίω, βάλλω φωτίαν. Ἡρόδ. 1, 176. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 2, 8. «Πῦρ εὑρόντες, ὑφῆπτον αὐτούς (τοὺς πύργους)· «ἔβαλαν φῶ καὶ τοὺς ἄναπταν ὑποκάτω, ἵνα τοὺς ἐκαῖαν. Κυρουπ. 5. 1, 8 «Οἱ καλοὶ τῶν Θεμιστίου ὑφάπτουσιν, ὥστε αἰσθάνεσθαι· ἀναπτουσι, κεῖουσιν, ἐναύουσιν, ἐξάπτουσι· καθόλου δέ, ἀπερισπάστως, ἢ ἐσωτερικῶς κείω, φλογίζω. 2) μέσ. «Τπό δεινὴν ἀφαμένην· ἀντὶ τοῦ ὑφαμένη δεινήν. «Λεξανδ. Παρδέν. 14. ἔδεσε μόνη τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμὸν της, (ἔβαλε τὸν βρόχον μόνη εἰς τὸν τράχηλόν αὐτῆς) καὶ ἐπερπάσθη.

Τ'φαρπάζω, Μ. ἄσω· μεταγενεστ. δὲ καὶ, άζω, Ἰων. ὑπαρπάζω, (ἁρπάζω, ἀνώμ.) Ὑποκάτω ἁρπάζω, ὑποκλέπτω, κρυφίως κλέπτω, ἁρπάζω, ἢ πρότερον ἁρπάζω. ἔθεν «λόγον, πέρνω τινὸς τὸν λόγον ἀπὸ τὸ στόμα, τὸν διακόπτω εἰς τὴν ὁμιλίαν, δὲν τὸν ἀφίνω νὰ τελειώσῃ τὸ λόγον του, Ἡρόδ. 5, 50, 9, 91. καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 4, 8. ὅθεν

Τ'φάρπασις, ἡ. Τὸ ὑφαρπάζειν, κλέπτειν, ἁρπάζειν κρυφίως. Γλωσσάρ. Στεφ.

*Τ'φάρπω, = ὑφαρπάζω, Ἀγάθ. ἐπ. 47, 2. ποιητ.

Τ'φασία, ἡ· καὶ

*Τ'φσις, εως, ἡ, (ὑφαίνω). Ὡς τό, ὕφανσις, τὸ ὑφαίνειν.

Τφασμα, τό (ὑφαίνω). Τὸ ὑφασμένον. Ὀδυσ. Γ, 247. «Πολλὰ δ' ἐγέλματ' ἀνέφθη, ὑφάσματα, χρυσόν τε· ἐμάτια ὑφαντά. Στρέβ. «Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι».

*Τ'φαστρίς, ίδος, ἡ, = ὑφάντρια, Ἡσύχ.

*Τ'φαστός, ἀντὶ, ὑφαντός, ἐκ τοῦ, ὑφαω, Σοφοκλ. Τραχ. 1502. ἔνθ. Νεοφτ. Δούπα.

Τ'φάω, ῶ· ἐπικ. καὶ ποιητικ. Τφόω, = Τφαίνω· ὅθεν «Τφώοντι· ἀντὶ «Τφαίνη ἢ, Τφώουσι. Ὀδυσ. Η, 105. «Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώοντι. ὑφαίνουσι.

Τφεαρ, ατος, τό. Ὁ ἐπὶ ἐλάτης καὶ πεύκης φυόμενος ἰὸς, κατὰ τοὺς Ἀρκάδας. Θεόφρ. Αἰτ. φυτ. 2, 23. παρβλ. στελίς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὑφεδρεύω, (ἕδρα). Ὑποκάτω ἕδρεύω, κάθημαι ὑποκάτω ἢ παρακάτω, ἐνεδρεύω, παραμονεύω, Λατ. subsidere. Ἀππιαν. Ἰλλυρ. 20. ὄθεν

Ὑφεδρία, ἡ. Τὸ ὑφεδρεύειν, ἢ κατωτέρω καθέδρα. Σουΐδ.

Ὑφέζομαι, μέλ. ὑφεδοῦμαι, μέσ. (ἕζομαι, ἀνώμ.) = ὑφεδρεύω. Ὄππ.

Ὑφειμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητικοῦ παρακειμ. τοῦ, ὑφίημι. Μὲ ὕφεσιν, ὀλιγόστευσιν, καθειμένως, συγκεχωρημένως, ὑπεσταλμένως, ἐκλελυμένως. Εὐρίπ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. 7, 7, 16. Λατ. summisse.

* Ὑφεῖσα, (εἶσα). Ἐκάθισα, ἔβαλα νὰ καθίσουν, ὅθεν Ἰων. ὑπείσας ἄνθρωπον, ἔβαλεν ἄνδρας εἰς ἐνέδραν, Valck. Ἡροδ. 3, 126. 6, 103. παρβλ. ὑφημαι, καί, διὰ τὴν σημασίαν, ὑφίστημι, σημσ. 2. β'.

* Ὑφεστέος, ἁ, έον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ, ὑπέχω Πρέπει νὰ ὑπέχῃ, νὰ ὑπομένῃ τις. Ξενοφ. Λακ. 9, 5.

Ὑφελκυσμός, ὁ. Τὸ ὑφέλκειν, κρυφίως ἁρπάζειν, ἢ σύρειν ὑποκάτω. Γλωσσαρ. Στεφ. ἐκ τοῦ

Ὑφελκύω, ἢ, Ὑφέλκω. μέλ. ξω (ἕλκύω, ἕλκω.) Ἕλκω, σύρω, τραβῶ ὑποκάτω, κλέπτω, κρυφίως, ἥρπασα ὑποσύρω. Ἰλ. Ξ, 477. ἠΥφελκε παθοῦσα. Πλουτάρχ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει. ἠΥφέλκεται, προτρέπεται.

Ὑφελοίατο, Ἰων. γ'. πληθ. πρόσ. εὐκτ. μέσ. ἀόρ. τοῦ, ὑφαιρέω, ἀντὶ τοῦ, ὑφέλοιντο, Λάβοιεν. Ἀριστοφ. Νεφ. 1201.

Ὑφέν, ἐπίρ. κυρίως, ὑφ' ἓν. Ἅμα, ὁμοῦ, μαζῆ, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτό, συνειλημμένως. 2) Παρὰ Γραμματ. σημεῖον τῆς ἑνώσεως δύο λέξεων εἰς μίαν. (ν)

Ὑφέρπω, καί, ὑφερπύζω, (ἕρπω). Ὑποκάτω ἕρπω, ὑποκρύπτω, κρυφίως ἕρπων εἰσέρχομαι, τροπόω. 2) μετὰ αἰτιατ. ὑπέρχομαι, ἐνεδρεύω· καὶ μεταφορ. ἠνοῦν, θυμόν, « subire animum, Λατ.

Ὑφεσις, εως, ἡ (ὑφίημι). Ἔνδοσις, ἔνλυσις, ὑποχώρησις, ὑπένδοσις, χάλασις, ὑποστολή, ἐλάττωσις, ταπείνωσις, μείωσις, ὀλιγόστευσις, παρακάτω ἄφεσις, συγκατάθεσις, συγκατάβασις. 2) Παρὰ Γραμματ. ἡ ἔξω ἄφεσις, ἔλλειψις. ἠΚαθ' ὕφεσιν τοῦτο. Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 149.

Ὑφέσπερος, ὁ, ἡ (ἑσπέρα). Ὁ πρὸς ἑσπέραν κείμενος, ὢν, ἡ ἐρχόμενος, ὅθεν ἠΥφέσπερος. Οὐδετ. πληθ. ἀντὶ Ἐπιρρήμ. πρὸς ἑσπέραν. Λυκόφ. καὶ ὑφεσπέριος, ὁ, ἡ. Κύστεδ. εἰς Διον. σελ. 450.

Ὑφέστιος, ὁ, ἡ (ἑστία). Ὁ ὑπὸ τὴν ἑστίαν, ἢ εἰς τὸν οἶκον ὢν, οἰκιακός.

Ὑφή, ἡ (ὑφάω). Ὕφανσις, ὕφασμα. Πλάτ. παρ' Ἡτυχίῳ. Εὐρ.

Ὑφηγεμών, όνος, ὁ (ἡγεμών). Ὁ δεύτερος μετὰ τὸν ἡγεμόνα· παρὰ Μελετίῳ. ἐπιγρ. 11. = Ἡγεμών.

Ὑφηγέομαι, οῦμαι. Μέλ. ήσομαι. μέσ. ἀποθ. (ἡγέομαι). Προηγοῦμαι, προπορεύομαι, καθηγοῦμαι, προοδοποιῶ, ὑπάγων ἔμπροσθεν ὁδηγῶ τινά, ἢ δεικνύω τὴν ὁδὸν εἴς τινα. μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 4, 23. ἠΔρόμῳ ὑφηγεῖσθαι, στρατεύματος ἐποίνου· καὶ Ἱππ. 6, 3. ἠΤῷ ἀγωγεῖ προϊόντα διδάσκειν ὑφηγεῖσθαι τὸν ἵππον· καὶ Ἀναβ. 6, 5, 15. ἠΗφηγεῖτο φαλαγγος. παθ. Ἀριστοτέλ. 3. ἠΚατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον κατὰ τὴν ὁποίαν ἠρξάμεθα, ἐπιχειρήσαμεν νὰ βαδίσωμεν, κατὰ τὴν πεπατημένην καὶ τετριμμένην, ἤτοι τὴν συνήθη. 2) Ὑποδεικνύω, ὑποτίθημι, προτρέπω, συμβουλεύω, νουθετῶ, παραινῶ, διδάσκω. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 7, 3. ἠΜὴ ἃ οἱ θεοὶ ὑφηγηνται ἀγαθὰ, μὴ ταῦτα ποιῶμεν· καὶ εἰς Ἀγησίλ. 1, 19. ἠΟπότε αὐτὸ μολοι πρὸς βασιλέα ἰόντες, χρήματα ἐθέλοιεν ὑφηγεῖσθαι. Ἀριστοτέλ. ἠΤοῦτο ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος». χωρὶς πτῶσ. παρὰ Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 148. D. 3) Ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι. ὅθεν

Ὑφήγησις, εως, ἡ. Προοδηγία, ὁδηγία τῆς ὁδοῦ, ἀγωγή, ἐξήγησις, διδασκαλία μετὰ διηγήσεως, παραίνεσις, συμβουλή. Πλάτ. εἰς Πρωταγόρ. ἠΚαὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν», κατὰ τὴν ὁδηγίαν, κατὰ τὰ σημεῖα τῶν γραμμῶν, καθὼς ὑπάγει ἡ γραμμή.

Ὑφηγητήρ, ῆρος· ὁ, ἡ, Ὑφηγητής, οῦ, ὁ (ὑφηγέομαι). Ὁδηγός, ἡγέτωρ, προσδοποιός, διδάσκαλος, ἑρμηνεύς, συμβουλος. Σοφοκλ. ὅθεν

* Ὑφηγητικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ ὑφηγεῖσθαι, προηγεῖσθαι, προσδοποιεῖν, διδάσκειν ἁρμόζων, ἢ ἐπιτήδειος. Διογ. Λαέρτ. 3, 49.

* Ὑφημαι, ἐλλειπτ. ἀποθ. (ἧμαι, ἀνώμ.) Κάθημαι· ἔντασσε ἀνήκει ὁ μεταβατ. ἀόρ. ὑφείσα.

Ὑφημερόλιος, ὁ, ἡ. Ἐκφράζει τὴν ἀναλογίαν δύο ἀριθμῶν πρὸς ἀλλήλους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς περιέχει τὸν ἄλλον δίδυμον, καὶ προσέτι καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ· οἷον, 2 = 3, ὅταν δηλαδὴ παραλαβώμεν ἀκόμη 1 ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ 2.

Ὑφηνιοχέω, ῶ. Μέλ. ήσω (ἡνιοχέω). Εἶμαι δοῦλος τοῦ ἡνιόχου, ὑπηρετῶ, δουλεύω τὸν ἡνίοχον· καθόλου δὲ, = ἡνιοχέω. Παθ. παρὰ Δημοσθ. ἠΤῶν μὲν ζυγῶν προορμησάντων, τῶν δὲ ὑφηνιοχουμένων· τινὲς ὅμως ἔρχονται κατόπιν», ἠκολούθουν. ἐκ τοῦ

Ὑφηνίοχος, ὁ, ἡ (ἡνίοχος). Ὑπηρέτης, δοῦλος τοῦ ἡνιόχου, καὶ μᾶλιστα τοῦ ἐφ' ἁμάξης μαχομένου. Ἰλ. Ζ, 19 Παρὰ Ξενοφ. = Ἡνίοχος. Κυρουπ. 6, 4, 2. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 86. ἠΚάλλει ὑφηνιόχοιο.

Ὑφήσσων, ονος, ὁ, ἡ (ἧττων). Ὀλίγον ἥσσων, μικρότερος, κατώτερος, ἢ νεώτερος. Ἡσίοδ. Ἀσπ. 258. « — ἡ μὲν ὑφήσσων Ἄτροποσ.

Ὑφιζάνω, Μέλ. ξήσω, (ἵζανω) = ὑφίζω. Καταπαύω, κάθημαι, ὑποκάθημαι, ὑφίεμαι, ἐλαττοῦμαι, κατακάθομαι, βυθίζομαι, ἐπίγης, κ. τ. τ. ὅθεν

Ὑφίζησις, εως, ἡ. Τὸ καθέζεσθαι, ὑπακάθησις, βύθισις, κατακάθισμα. ἐκ τοῦ

* Ὑφίζω. καὶ εἰς τὸ μέσ. ὑφίζομαι, μέλ. ὑφιζήσω, (ἵζω, ἀνώμ.) Κάθημαι, κατάθημαι· καθέλον δὲ, βυθίζομαι, καταπίπτω.

Ὑφίημι, μέλ. ὑφήσω, Ἰων. ὑπίημι, Ἡροδ. (ἵημι, ἀνώμ.) Ἀφίνω, βάλλω, ῥίπτω, βυθίζω κάτω, ἁπλῶς, καταβάζω· αἰστόνω, τὸ καταρτιον, Ἰλ. Α, 434. παρ' Ἀπολ. 504. πίστιας, καταβάζω τὰ πανία, καὶ τὰ μαζόνω. συνήθ. εἰς τὸ μέσ. νὑφίεσθαι τὰ ἱστία, submittere vela. β) Ὑποκάτω θέτω, ἢ στήνω. νὑπὸ δὲ ῥῆνυν ποσὶν ἤτειε θέλει βάλει ὑποκάτω τὸ ὑποπόδιον, Ἰλ. Ξ, 240. Ὀδ. Τ, 57. βάλλω ἐσγυνότι ὑποκάτω εἰς τὴν μητέρα, διὰ νὰ τὸ βυζάξῃ· νὑψίνει τὰ μοσχία, Θεόκρ. 4, 4. παρβλ. Ὀδ. Ι, 245. 311. ἀλλ' εἰς τὸ μέσ. νὑφίεμαι μαστοῖς», Εὐρ. Φοιν. 30. βάλλω ὑπὸ τῶν μαστῶν μου, ὑποκάτω ἐμοῦ τὰ βυζία μου Λατ. submittere pecus. γ) νὑφίεται τινὰν στέλλω τινὰ κρυφίως, ὑποκάτω, ἐπιτρέπω τι κρυφίως εἰς αὐτὸν, submittere, ἢ subornare aliquem, Λατ. Ἡροδ. 6, 103. 2) μεταφορ. ἐνδίδων, ὑποχωρῶ, συγχωρῶ, ὑπείκω, συγκαταβαίνω, παραχωρῶ, ἐλαττόνω, ὀλιγοστεύω. ἠΤῶν φρονημάτων· ἐλαττοῦν, ὀλιγοστεύειν, σμικρύνειν τὴν ἀλαζονείαν. ἠΤῶν τὴν χώραν ἤδη ἡμετέραν εἶναι». Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 5, 3. συνεχώρησαν, παρεχώρησαν, ἄφησαν. νὑφίεσαι τῇ γλώττῃ, ἐξυπακούομαι τὸν, ἤνια· ὑπεχάλασε τοὺς χαλινοὺς εἰς τὴν γλῶτταν μου, Φιλόστρ. 3) ἀμεταβ. καθὼς εἰς τὸ παθ. καὶ μέσ. ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι, παραχωρῶ, παύομαι ἀπότομος· μετὰ γεν. πτῆς ὀργῆς, τῆς ἀγνωμοσύνης. Ἡροδ. 1, 156. 3, 52. 9, 4. χωρὶς γενικ. οὐδὲν ὑπείκτεσκε, Ἡσιόδ. 7, 162. — Ὡς εἰς τὸ ἐνεργ. οὖτω καὶ εἰς τὸ μέσ. κτὸ ὕδωρ ὑπίεται τοῦ ψυχροῦ», Ἡροδ. 4, 181. ὅθεν, γίνομαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, ἀδυνατώτερος, ἢ ταπεινότερος, ὑποχωρῶ, παραχωρῶ· στινί τινος. — Εἰς τὸ παθ. ἀπολύτ. ὑποτάσσομαι, παραδίδομαι, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 1, 17. 3, 2, 3. Παθητ. παρακείμ. νὑφειμένος, ἀφειμένος, παραχωρημένος, ἀποκεκμηκώς, κουρασμένος, ἀδύνατος, ποταπὸς, ταπεινὸς, ὀλιγοστευμένος, ὑποχωρητικὸς, μὲ μαζωμένα πενία, Σοφοκλ. ἠΑντὶ σοῦγε καταδεεῖν ὑφειμένην», ἐπειδὴ ἔλαβε τοὐλάχιστον τὴν ἄδειαν, ν' ἀποθάνῃς εἰς τὸν τόπον σου. Εὐρ. Ἄλκ. 527. νὑφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν», « ὅστις ἦτο συγχωρημένον εἰς κανένα, νὰ εἰπῇ τὴν γνώμην του, Πλουτάρχ. (περὶ τῆς προσφδίας ἴσε, ἵημι.)

Ὑφίστημι, μέλ. ὑποστήσω, (ἵστημι). Ὑποκάτω ἵστημι, στήνω ὑποκάτω, ὑποτίθημι, ὑποστηρίζω, ὑποβάλλω. ἠτινί τιν, Ἡροδ. 4, 152, 5, 16. 2) Μέσ. ὁμοῦ μὲ ἀόρ. β'. παρακείμ. καὶ ὑπερσυντλ. ἐνεργητ. Ὑποκάτω ἵσταμαι, θέτω ἐμαυτόν ὑποκάτω, ὅθεν μετὰ αἰτιατ. ἐπιχειρῶ, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, πέρνω ἐπάνω μου, ὑποφέρω, ὑπομένω, ἔξαιρ. ἐπιχειρῶ νὰ κατορθώσω τι, ὑπέρχομαι, ἐπαγγέλλομαι, ἐγγυῶμαι· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅς τις μεταχειρίζεται πάντοτε τὸν ἐνεργ. ἀόρ. β'. τινί τιν». Ἰλ. Ε, 715. Ν, 375, Τ, 243. μετὰ ἀπαρεμφ. μέλ. Ἰλ. Τ, 195. μετὰ ἀπαρεμφ. ἀόρ. Ἰλ. Φ, 273. νὑπέσχεσιν ὑποστῆναι, σπανιώτ. μετὰ δοτ. ξυμμοιραῖς ταῖς μεγίσταις ὑφίστασθαι,» Θουκυδ. 2, 61. ἑπόμενον ἀπαρεμφ. κατὰ μέλ. χρόνον. Ὀδ. Κ, 483. καὶ παρ' Ἡροδ. 3, 127. 128 9. 54. εἰς τὸ μέσ. Ἡροδ. 1, 196. β) ὑποκάτω εἶμαι, εὑρίσκομαι, Ἡρόδ. 4, 2. στήνω ἐμαυτὸν ὑποκάτω τινός, ὑποτάσσομαι εἰς αὐτὸν, παραχωρῶ, ἐνδίδω εἰς αὐτὸν, στινί, Ἰλ. Ι, 160. ἀλλὰ καὶ, βάλλω, θέτω ἐμαυτὸν ὑποκάτω τινός ἀντικειμένου, διὰ νὰ κρυφθῶ ὑποκάτω αὐτοῦ, ὅθεν, εἰς ἐνέδραν κάθημαι, Ἡρόδ. 8, 91. παρβλ. ὑφείσα. γ) ἐπτέναται ἵσταμαι, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, ἀντέχω, ἀντιτάττομαι, ἀντιστέκομαι, ἀντιτείνομαι, προβάλλομαι. Ξενοφ. Κυρουπαιδ. 4, 2, 15. « Ὑποστῆναι αὐτοῖς». Ἀναβ. 3, 2, 7. δ) ἀπολ. ὑφιζάνω, καταπάθημαι, βυθίζομαι, ὑποκάθημαι, κάτω εἰς τὸν πάτον ὑπάγω. ἡ κοιλία ὑφίσταται», ἡ κοιλία εἶναι ἐμφραγμένη, στουπωμένη. Πλουτάρχ. ε) ὡς τὰ, ὑπολαμβάνω, δέχομαι ὡς ἀληθές, πιστεύω. Διόδωρ. Σικ. 1, 6. καὶ 12.

Ὑφόλμιον, τό· (ὅλμος) Τὸ ὑπόθεμα τοῦ ὅλμου, τὸ ὑποστήριγμα τοῦ γουδιοῦ Πολυδ. 4, 70. 2) μέρος τι τοῦ αὐλοῦ πρὸς τὸ στόμα, ἢ αἱ γλωττίδες. Ἡσυχ.

Ὑφοράω, ῶ. καὶ, Μέσ. Ὑφοράσμαι, μέλ. ὑποψομαι (ὁράω, ἀνώμ.) Ὑποκάτωθεν, ἢ μὲ χαμηλώνω, ἢ συνεσταλμένας βλεφαρίδας βλέπω, ἀσα, λοξὰ βλέπω, ὑποπτως βλέπω, ἢ ἀεριβῶς βλέπω· καθόλου δὲ ἀντὶ τοῦ, παρατηρῶ, ὑποβλέπω, ὑπονοῶ, ὑποπτεύομαι. Ξενοφ. Ἀναβ. 2, 5, 10. « Οἱ Ἕλληνες ὑφορῶντες τούτους — ἐχώρουν· ὑποπτευόμενοι· Ὁ Ἡσύχ. ἔχει. ἠΥφορώμενος, φοβούμενος, ὑπονοώμενος· ὁ δὲ Κύριλλος προσθέτει καὶ τὸ, εὐλαβούμενος. λατ. suspicio, suspecto, suspicor, παρβλ. ὑποπτος. ὅθεν

Ὑφόρασις, εως, ἡ. Τὸ ὑποκάτωθεν βλέπειν, ὑπόνοια, ὑποψία, φόβος, εὐλάβεια. Σχέλ. Πινδάρ. Ὀλ. 2, 29. Διογ. Λαέρτ. 2, 99.

Ὑφορασκός, ἡ, όν. Ὁ ὑποπτευόμενος. ἐμπ.

Ὑφορβός, ὁ. (ὑς, φέρβω) ὡς τὸ, συφορβός,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑφορβός. Χοιροβοσκός, ποιμήν, βοσκός τῶν χοίρων· πολλὰ συχν. εἰς τὴν Ὀδ. Γέλλιος. 13, 9

Τ'φορμέω, ῶ. (ὁρμεύω) Καταβαίνω, ἐμβαίνω εἰς ὅρμον τινά, καὶ μένω αὐτοῦ καταριμμένος ὑπὸ φόβου καὶ ὑποψίας, ἢ ἐνεδρεύων τινά. Θουκυδ. καὶ Πολύβ. 3, 19, 8. λέγεται δὲ κυρίως ἐπὶ ληστρικῆς νηός, ἥτις κρύπτεται εἰς τοὺς ὅρμους μεταξὺ τῶν πετρῶν, ὡς εἰς ἐνέδραν. Παρὰ Συνεσ. ἡ Τφορμαι δέος οὐκ ἔλαττον· μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, ἐνυρίευε μεγάλη ὑποψία.

Τ'φορμίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ, (ὁρμίζω) Καταβιβάζω, φέρω τὸ πλοῖον εἰς τὸν ὅρμον, λιμένα, ἀράζω τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα. Παῦ. Μέσ. νυφορμίζομαι, ἐμβαίνω, ἔρχομαι εἰς τὸν λιμένα, εἰς τὸν ὅρμον. Θουκυδ.

Τ'φόρμιον, τό. (ὅρμος) Χρυσοῦν τι περὶ τὸν τράχηλον κοσμάριον, λαιμοδέτης Ἡσύχ. καὶ Εὐστάθ.

Τ'φόρμισις, εως, ἡ. (ὑφορμίζω) Τόπος, ὅπου ἀράζουσι τὰ πλοῖα, ὅρμος, λιμήν. Ἀνάβασ. 5. σελ. 235. 2) Τὸ ἀράζειν, ἐμβαίνειν εἰς τὸν λιμένα.

Τ'φορμιστήρ, ῆρος, ὁ. (ὑφορμίζω) Ὀππιαν. Ἁλ. 4, 421. Ὁ ὑποκάτω στερεὸς κρατών.

Τ'φορμος, ὁ. (ὅρμος, σημσ. 2.) Τόπος ἐπιτήδειος εἰς τὸ ν' ἀράζωσι τὰ πλοῖα, τόπος καλὸν λιμένα ἔχων. Στράβ.

Τ'φος, εος, τὸ· (ὑψαίνω) Ὡς τὸ, ὑφή, καὶ, ὕφασμα. Τὸ ὑφασμένον πανίον, ῥοῦχον, κ. τ. τ. Πλάτ. 2) Μεταφορικ. ἡ σύνθεσις καὶ κοινὴ τάξις τῆς ἐπιθέσεως τοῦ λόγου. 3) τὸ κείμενον τῆς συγγραφῆς. Ηλιόδ. Ἁλ.

Τ'φόω, Ὀδ. Η, 105. ἐπ. ἀντὶ, ὑφάω, τὸ ὁποῖον ἴδε.

Τ'φυγρος, ὁ, ἡ. (ὑγρὸς) Ὀλίγον τι ὑγρός, βρεγμένος. 2) πλήρης ὑγρασίας, Πολυδ. νύφυγρος ἐλύκπασμα· ἔθεν ὡς τὸ ἑπόμ.

*Τ'φυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ) Ὑποκάτω τοῦ ὕδατος. 2) πλήρης ὕδατος, Πολυδ. ὅθεν 3) ὑδρωπικός.

Τ'φυπνόω, ῶ. (ὑπνόω) Κατ' ἐλίγον ὑπνόω. ἀμφ.

Τ'φύφασται, Ἀττικὰ ἀντὶ τοῦ, ὕφανται. γ. ἐνικ. πρόσ. παθ. παρακειμ. ἐκ τοῦ, ὑφαίνω. Ἐτυμολογ.

*Τ'χω, ῷς, ῷ, πληθ. ὑχῶμεν κ. τ. λ. Ὑποταχ. αὸρ. β. τοῦ ὑφίημι.

Τὸ Τ. μετὰ τοῦ Ψ.

Τ'ψαγόρας, ὁ. Ἰων. ὑψαγόρης, (ὕψι, ἀγαγορεύω) Μεγαληγόρας, μεγαλορρήμων, ὑψηλὰ λέγων, ὑψηλόγος, κομπολόγος, ὅστις ὁμιλεῖ μεγάλα καὶ ὑπερήφανα. Ὀδυσσ. Α, 385. Β, 85, καὶ ἀλλαχοῦ· λέγεται δὲ καὶ, ὑψηγόρας. ὅθεν

Τ'ψαγορέω, Μεγάλα καὶ ὑψηλὰ λέγω, ὑπερηφάνως ὁμιλῶ, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ· λέγεται δὲ καὶ, ὑψηγορέω.

Τ'ψάκτηξ, ηγος, ὁ, ἡ· (ἀκτὴ) Ὁ ὑψηλὴν ἀκτὴν, τόξον, καμάραν, δόλον ἔχων. Νόν.

Τ'ψαυχενέω, ῶ· ἡ, Τψαυχενίζω. (ὑψαύχην) Περιπατῶ, ὑπάγω μὲ ὑψωμένον αὐχένα, κομπάζω, ὑπερηφάνως φέρομαι, μεγαλαυχῶ Πλούταρχ. «Ὥσπερ οὖν τοὺς ἐν τῷ περιπατεῖν ἐπαιρομένους καὶ ὑψαυχενοῦντας ἀνοήτους ἡγούμεθα καὶ κενοὺς,

Τ'ψαυχενέω, ῶ. (αὐχέω) = Τψαυχενέω. Φωκυλ. 56. «ὑψαυχεῖ δὲ πολὺς πλοῦτος». μεγαλαυχεῖ.

Τ'ψαύχην, ενος, ὁ, (αὐχὴν) Ὁ ὑψωμένον ἔχων τὸν αὐχένα, ὅστις σημαίνει τὸν λαιμὸν ἐπίσω. συνών. γαυρομαι. Τψηλὸς τὸ φρόνημα. Ὑπερήφανος, αὐθάδης, γαῦρος, «ὑψαύχην Ῥώμη». Χρησμ. Σιβύλλ. σελ. 679. ἴδε καὶ, ὑψηλαύχην.

Τ'ψερεφής, ές, ὁ, ἡ. (ὄροφος) Ὁ ὑψηλὸν ὄροφον, ἢ ὑψηλὴν ὀροφὴν, στεγασμὸν ἔχων, μέγας, ὑψηλός. πολλάκις παρ' Ὁμ. «δῶμα». Ὀδυσσ. Δ, 15. «Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο κατ' ὑψερεφὲς μέγα δῶμα». «θάλαμοι· «ὑψηρεφὲς θαλάμοιο», Ἰλ. Ι, 582. Ἀριστοφ. Νεφ. 305 «ναοὶ ὑψερεφεῖς· μόνον ποιητ. λέγεται δὲ καὶ ὑψηρεφής, ὑψόροφος, ἀλλ' οὐδέποτε ὑψίροφος.

Τ'ψηγόρας, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ, Τψαγόρας, ὅθεν

Τ'ψηγορέω, ῶ. Ἰων. ἀντὶ, ὑψαγορέω, ὅθεν

Τ'ψηγορία, ἡ. Μεγαλορρημοσύνη, ὑπερήφανος λόγος, κομπασμός, ὑπερηφανία.

*Τ'ψήγορος, ὁ, ἡ. Μεγαλορρήμων, κομπαστής, ὑπερήφανος, Αἰσχ Προμηθ. 318.

Τ'ψήεις, ήεσσα, ήεν. ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηλός. Νίκανδ.

*Τ'ψηλαυχενεία, ἡ, καὶ

Τ'ψηλαυχενία, ἡ. Τὸ ὕψωμα, σήκωμα τοῦ αὐχένος, ἢ εἰς ὕψος σήκωσις τοῦ λαιμοῦ. Ξενοφ. Ἱππ. 10, 13. «πήδημον τὸν ἵππον τῇ ὑψηλαυχενίᾳ». ἐκ τοῦ

Τ'ψηλαύχην, ενος, ὁ, ἡ. (αὐχὴν) ὡς τὸ, ὑψαύχην. Μὲ ὑψηλὸν αὐχένα, λαιμόν, ὁ ἔχων, ἢ κρατῶν τὸν λαιμόντου ὑψηλά, μεταφορ. ὑπερήφανος, ἀλαζών.

Τ'ψηλοβατέω, ῶ. (βαίνω) Περιπατῶ, ὑπάγω ὑψηλά, εἰ. τὸ ὕψος.

*Τ'ψηλογνώμων, ὁ, ἡ, γεν. ονος, (γνώμη) Ὁ ἔχων ἀνωτέραν ἑαυτοῦ γνώμην, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, Θεμίστ.

Τ'ψηλοκάρδιος, ὁ, ἡ. (καρδία) Τψηλὸς τὴν καρδίαν, ὑπερήφανος. Ο'.

Τ'ψηλόκρημνος, ὁ, ἡ. (κρημνὸς) Ὁ ὑψηλὸν κρημνὸν, ἢ ἔχθον ἔχων, κατηφορικὸς ἐπὶ ποταμὸν καὶ ῥέον. Αἰσχυλ.

Τ'ψηλολογέω, ῶ. (ὑψηλολόγος) Μετ' ὑψηλῶν λέγων ὁμιλῶ, ὑψηλοὺς καὶ μεγάλους λόγους λέγω, καυχῶμαι, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ· ἔτι δὲ καὶ Μέσ. παρὰ Πλάτ. Πολ. 3. ὅθεν

Τ'ψηλολογία, ἡ. Μεγαλορρημοσύνη, ὑψηγορία. Πολυδ.

Τ'ψηλολόγος, ὁ, ἡ. = Τψαγόρας. Θεμίστ. λόγ. 15.

*Τ'ψηλόλοφος, ὁ, ἡ, ἴδε, ὑψήλοφος.

Τ'ψηλόνοος, καὶ συναιρ. Τψηλίνους. (νόος) Ὁ ὑψηλὸν νοῦν ἔχων, μεγαλόνους, ὑψηλὸς κατὰ τὸν νοῦν, κατὰ τὸ φρόνημα, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος «Τὸ ὑψηλόνουν» ἀντὶ τοῦ, ὑψηλόνοια· τὸ ὑψηλὸν τοῦ νοὸς, μεγαλόνοια. Πλούταρχ.

Τ'ψηλόνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτον) Ὁ ὑψηλὰ νῶτα ἔχων. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 829.

*Τ'ψηλοπέτης, ου, ὁ, (πέτομαι) Ὁ εἰς ὕψος, εἰς τὰ ὑψηλὰ πετῶν.

*Τ'ψηλοποιός, ὁ, ἡ, (ποιέω) Ὁ ποιῶν, κάμνων ὕψη, ὑψώματα, ἀξιοχρέ.

*Τ'ψηλόπορος, ὁ, ἡ, = ὑψίπορος.

*Τ'ψηλόπους, ὁ, ἡ, ενδ. ποδ, γεν. ποδος, (πούς) Ὁ ἔχων ὑψηλοὺς πόδας.

*Τ'ψηλός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίῤῥ. ὑψηλῶς. (ὕψι, ὕψος) Ὁ ὕψος ἔχων, ὁ εἰς ὕψος ἀναπεπταμένος, ὑψηλὰ κείμενος· παρ' Ὁμήρῳ πολλαχοῦ· καὶ ἐντεῦθεν ἀντὶ τοῦ, μέγας, ἔξοχος, μεγαλεπρεπὴς, ἀξιωματικὸς· παρ' Ἡροδ. 1, 110. ἐπὶ ὀρεινοῦ τόπου. ὅθεν

*Τ'ψηλότης, ητος, ἡ. Τὸ εἶναι τοῦ ὑψηλοῦ.

Τ'ψηλοτράχηλος, ὁ, ἡ. (τράχηλος) Ὁ ἔχων ὑψηλὸν τράχηλον, λαιμόν. Ἡσύχ.

Τ'ψήλοφος, ὁ, ἡ. (λόφος) Ὁ ὑψηλὸν λόφον ἔχων. ὁ αὐξάνων εἰς ὑψηλὰ ὄρη. Εἶναι δὲ χωρὶς ἀμφιβλ. ἑσφαλμ. ὄρφ καὶ χρεία ν' ἀποκαταστήσωμεν ἀντὶ τούτου ἢ ψιλόφυλλος, τὸ ὁποῖον καὶ ἄλλοι ἀπαντᾶται, ἢ τό, ὑψηλόφυλλος. παρβλ. Bast ep. cr. σιλ. 53. «ὑψήλοφος βοτάνη· ἢ ἐξ ὑψηλῶν ὀρέων οὖσα. Ἱπποκράτ. Ἐπιστολ. 19. ἔνθα τὰ χειρόγραφα «ὑψιλόφοισι ἔχουσι· «τὸ δ' ἡμῖν τὸ παρὸν μᾶλλόν τε ὀρεινὰς καὶ ὑψιλόφους βοτάνας ῥιζοτόμει». Εἰς τὰς Ἑλληνικ. Ἐπιστ. (σελ. 823) ὁ ἐκδότης μετέβαλε τὴν ἀναγνωσιν «ὑψηλόφουσι εἰς τό, «ὑψηλοφύτουσι». Καὶ παρ' Ἀριστοφ. Βάτρ. 818. φέρεται· «ὑψιλόφοις λόγοις· οἱ ὑψοῦ λόγου ἔχοντες· οὕτω φέρεται καὶ παρὰ Κολούθῳ, Ἑλέν. ἁρπ. 17. καὶ 119. παρομοίως καὶ Ἀνάλεκτ. 1, σελ. 214. «ὑψιλόφοι ὑριζίεσι· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

Τ'ψηλοφρονέω, ῶ. (ὑψηλόφρων) Τψηλὸν φρόνημα ἔχω, ὑψηλὰ φρονῶ, ὑπερηφανεύομαι.

Τ'ψηλοφροσύνη, ἡ. Τὸ ὑψηλὸν φρόνημα, ὑπεροφία, ἀλαζονεία, ὑπερηφανία, φαντασία· ὁ Σουϊδ. ἔχει ὑπὸ τὴν λέξ. εὐρακοπίαις, ἀντὶ τούτου καὶ, ὑψηλοφρονία.

Τ'ψηλόφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) Ὁ ὑψηλὸν φρόνημα ἔχων, ὁ ὑψηλὰ φρονῶν, ὑπερόπτης, ἀλαζών. ὑπερήφανος.

Τ'ψηλοψυής, ές, ὁ, ἡ. (φυὴ) Ἔχων ὑψηλὴν, δυνατὴν φωνὴν, ὁ ὑψηλῆς φύσεως ὤ, μεγαλόφωνος.

Τ'ψηλόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ) Ἔχων ὑψηλὴν, δυνατὴν φωνὴν, μεγαλόφωνος.

Τ'ψήωρ, ορος, ὁ, ἡ. (ὕψος, ἀντὶ) Ὁ ὑψόων τὸν ἄνδρα, ἢ τοὺς ἄνδρας, ὁ ὑψηλὸν, μέγαν, ἢ ὑπερήφανον ποιῶν τὸν ἄνδρα, ὁ σεμνύνων αὐτὸν, δίδων εἰς αὐτὸν ἀξίαν, τιμήν. «τιμὴ ὑψήωρος· ἢ ὑψόνουσα τοὺς ἄνδρας. Νόν. 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός, Ἰλ.

Τ'ψηρεφής, ές, ὁ, ἡ. = ὑψερεφὴς, καὶ, ὑψιρεφής. Ὅμηρ.

*Τ'ψηρός, ά, όν, = ὑψηλός, Ἐτυμολ. Μέγ.

Τ'ψηχέω, ῶ. Τψηλῶς καὶ μεγάλως ἠχῶ, ἀφ' οὗ ἐργάζομαι. Σχολ. Ἰλ. Ζ, 507. ἐκ τοῦ

Τ'ψηχής, ές, ὁ, ἡ. (ἦχος) Ὁ ὑψηλὸς, μεγάλως ἠχῶν, ὑψηλὸν, μέγαν, καθαρὸν ἦχον ἔχων, ἐκπίμπων. «Ἵπποι ὑψηχεῖς. Ἰλ. Ε, 772. Ψ, 27. ἐπὶ χρεμετισμοῦ ἢ κτύπου τῶν ποδῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἦχος εἰς ὕψος ἀνέρχεται· κατὰ τὸν Σχολ. ἢ κατ' Εὐστάθ «ὧν ὑφ' ὁ ἦχος ἦκε τῶν ποδῶν· κατὰ δὲ τὸν Ἐτυμολόγ. «παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἀναφέρειν τὸν ἦχον τῶν ποδῶν· κατὰ δὲ τὸν Δ ιεδερλεῖνον (Diederlein), οἱ μὲ ὑψηλὰ σημαίνοντες «φαλτὸν χρεμετίζοντες· Ἀλλ' ἄλλοι ἀντὶ τούτου «ὑψαύχενοι ἀνέγνωσαν· (ἴσ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηχής, γρέφηποτε, ὑψαυχής, ὅ ἐστιν, ὑψαύχην). Τὰ Βενετικὰ Σχόλ. ἑρμην. τὸ, «ὑψηχέοισι διὰ τοῦ, «ὑψαύχενες, ἤτοι εἰς ὕψος ἀειρόμενοι μετὰ ἦχου, ἁρμόττει γὰρ οἱ κυμβαλίζοντες ἵπποι· ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «ὑψηχίες ἵπποι, ἀπὸ τοῦ εἰς ὕψος ἔχειν τοὺς τραχήλους, εἶον ὑψαύχενες, ἢ μεγαλόφωνοι· «ὑψηχίες ἔχθοι» παρ' Ὀρφ. ἀντὶ τοῦ, ὑψηλοί· ἔτι δὲ καὶ τροπικ. αἰόλιος.

Τ'ψι, Ἐπῤῥ. Τφηλῶ., εἰς ὕψος, ὑψηλά· ὑψοῦ. «ὑψ' βαίνειν» ἀντὶ τοῦ, πηδᾶν ἀνθουσιωδῶς. Ἰλ. Τ. 153. «Ζεὺς δ' ἤμενος ὑψι». Ὁμήρ. καὶ Ἡσίοδ. ὅθεν, ὑψίων, ὑψίτερος, ὕψιστος. (πιθανῶς ἐκ τῆς, ὑπέ.)

Τ'ψιαίετος, ὁ, Ἀντωνῖν. Λιβ. 20. Εἶδος ἀετοῦ, ὅστις περιγράφεται διὰ τοῦ «μεγρῳόνος ἐρημικὸς μέγας τε καὶ ἄλκιμος» ὄρα, ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους (ζῴ. Ἱστορ. 9, 3.) πύγαργος.

Τ'ψιβαθής, ία, ές. (βαθὺς) Λίαν πολλὰ βαθὺς Ὀππιαν. 3, 26.

Τ'ψιβάμων, ὁ, ἡ· ἡ Τψίβατος, ὁ, ἡ. (βῆμα, βαίνω) Ὁ εἰς ὕψος βαίνων, ἀνερχόμενος, ὅστις περιπατεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ὕψος, ἢ ἀναβαίνει εἰς ὕψος, ὁ ὑψηλὰ εἰλμενος, ἢ ἱππάμενος, ἱππόλιος, «ὑψίβατος τρίπους· ὁ ὑψηλὴν βάσιν ἔχων, ὑψηλὰ βαλμένος. Σοφοκλ. Αἴ. 1400. ἐκδ. Νεύστ Δρύσα. Πινδ. Νέμ. 10, 87. πτωτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ὑψιβίας, ου, ὁ, Ἰων. ὑψιβίης, (βία) Ὁ ὑψηλὴν, ὑπερβολικὴν δύναμιν ἔχων, εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν δυνάστης· ἔτι δὲ καὶ ὑπεράφανος. Ηοριν.

Ὑψιβόας, ου, ὁ· (βοὴ) Ὁ ὑψηλῶς, μεγάλως βοῶν, φωνάζων, κραυγάζων· κωμικ. ὀνομ. βατράχου εἰς τὴν Βατραχομ. 205. ποιητ.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ. (βρέμω) Ὁ εἰς τὸ ὕψος, ἢ ὑψηλῶς, μεγάλως βροντῶν. Ἰλ. Α. 354. «Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ὁ ἐν ὕψει ἠχῶν, βροντῶν, βρόμος δὲ κυρίως ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς ἦχος, ποιητ.

Ὑψίβρομος, ὁ, ἡ. = Ὑψιβρεμέτης. Ὀρφ. ὕμν. 18, 1. ποιητ.

*Ὑψιγένεθλος, ὁ, ἡ, (γενέθλη) Ὁ ἀπὸ ὑψηλὸν γένος καταγόμενος.

Ὑψιγέννητος, ὁ, ἡ· (γεννάω) Ὁ εἰς ὕψος γεννηθείς, ὁ μεγάλως, ἢ ὑψηλῶς βλαστήσας, αὐξήσας. Αἰσχύλ. Ἐύμ. 43. «ἠχοιτ', ἐλαίας δ' ὑψιγέννητον κλάδον· μεγάλων καὶ ὑψηλὸν κλάδον, μεγάλως βλαστήσαντα.

Ὑψιγυιας, ὁ, ἡ. (γυῖον) Ὁ ὑψηλὰ γυῖα, σκέλη, μέλη ἔχων, ὑψηλὰ αὐξημένος, ὑψηλὰ ἐτισμένος. Πίνδαρ. Ὀλ. 5, 31. «ὑψίγυιον ἄλσος θαλίμωνα, ὑψηλῶς ὠκοδομημένον.

*Ὑψίδμητος, ὁ, ἡ, (δέμω) Ὑψηλὰ ἐτισμένος. ποιητ.

*Ὑψίδομος, ὁ, ἡ, (δίμω) Ὑψηλὰ ἐτισμένος. ὑψηλόκτιστος. Ησιοδ. 384. μόνον ποιητ.

Ὑψίδρομος, ὁ, ἡ· (τρέχω, δρομεὺς) Ὁ εἰς τὸ ὕψος τρέχων, ὑψηλὰ πετῶν, εἰς τὸ ὕψος κινούμενος· ποιητ. Νόν. Ὀρφ.

Ὑψίζυγος, ὁ, ἡ. (ζυγὸν) Κυρίως ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῶν κωπηλατῶν, ὁ ὑψηλὰ εἰς τὴν κωπηλατικὴν ἕδραν καθήμενος, ἔδει τροπικ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, «Ζεὺς ὑψίζυγος· ὁ ὑψηλὴν ἔχων τὴν καθέδραν, ὁ ἐπὶ ὑψηλοῦ θρόνου καθεζόμενος, ὁ τὴν ὑπατάτην ἔχων καθέδραν, καὶ πάντων κύριος· ποιητ. Ἰλ. Δ, 166. Η, 69. Λ, 544. Σ, 180. Ἡσιοδ. Ἔρ. 18. μόνον ποιητ.

*Ὑψίζωνος, ὁ, ἡ (ζώνη) Ὁ ὑψηλὰ ζωσμένος. ποιητ. Καλλίμ. Δείρ. 19

Ὑψιζέμεθλος, ὁ, ἡ· (θέμεθλον) Ὁ βαθύτατον θεμέλιον ἔχων· βαθέως θεμελιωμένος. Νόν.

*Ὑψιζώων, ουσα, ον, (ζάω) Ὁ ὑψηλὰ τρέχων. Γράφεται δὲ καλλιον διπλασίως. Γρηγ. Ναζ. ἐπιγρ. 183.

Ὑψίθρονος, ὁ, ἡ. (θρόνος.) Ὁ εἰς ὕψος ἢ ὑψηλὸν θρόνον ἔχων, ὁ εἰς ὕψος καθήμενος· καθόλου δέ, ὑψηλός· ἐπίθετον τοῦ Διός, Πίνδ. Ἴσθ. 6, (5), 23. Νέμ. 4, 105. μόνον ποιητ.

*Ὑψίθωκος, ὁ, ἡ, (θώκος) = τῷ προηγμ. ποιητ.

Ὑψικάρηνος, ὁ, ἡ. (κάρηνον) Ὁ ὑψηλὴν κεφαλὴν, ἄκραν, ἢ κορυφὴν ἔχων Ὅμηρ. ὕμν. εἰς Ἄρτεμ. 265. «Δρύες ὑψικάρηνοι· ὑψηλὰς κορυφὰς ἔχουσαι, ὡ. τὸ, ὑψικόμος.

Ὑψικέλευθος, ὁ, ἡ. (κέλευθος) Ὁ ὑψηλὰ πορευόμενος, περιερχόμενος, ἀναβαίνων, ἢ εἰς ὕψος κάμνων τὴν πορείαν. Ἐπιγρ.

Ὑψίκερως, ατος, ὁ, ἡ· καὶ,

*Ὑψίκερατος, ὁ, ἡ. ὡς τὸ Ὑψίκερως. «Πέτραν ὑψικέρατον» ἐκ Πινδάρ. Λεξ. 285. τὸ ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἀριστοφάν. Εἰρ. 891. «ἢ εἰς ὕψος ἀνατεταμένη, ὑψηλὴ, ἐξέχουσα· ὡς καὶ τὸ, ὠπυργωμένην Βακχυλίδης παρ' Ἀπολλωνίῳ Γραμματ. ἴδε τὸν σημειωτὴν Ραϊνίου, Γρηγορ. Κορινθ. σελ. 443. ἐκδ. τελευτ. παρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 685.

Ὑψικέραυνος, ὁ, ἡ. (κεραυνὸς) Ὁ εἰς ὕψος ἢ ἀπὸ τοῦ ὕψους κεραυνῶν, ἀστραπῶν· ὁ Ἡσύχ. ἑρμην. διὰ τοῦ, ἢ διάπυρος πληγή.

Ὑψίκερως, ω, ὁ, ἡ. (κέρας) Ὁ ὑψηλὰ κέρατα ἔχων, Ὀδυσ. Κ, 158. ἐλάφου ὑψίκερως. ποιητ. παρβλ. ὑψίκερας.

Ὑψικάλωνος, ὁ, ἡ. (κολωνὸς) Ὁ ὑψηλὸν λόφον ἔχων, τραχὺς, ὑψηλὸς, εἰς ὑψηλὸν λόφον κείμενος, ποιητ.

Ὑψίκομος, ὁ, ἡ. (κόμη) Ὁ εἰς ὕψος τὴν κόμην, ἢ ὑψηλὴν κόμην ἔχων, ὑψιπέτηλος, οὗ τινος ἡ κορυφὴ εἰς ὕψος ἀνατείνεται, ὑψηλός. Παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλάκις ὡς ἐπίθ. τῆς δρυός. Ὀδυσσ. Μ. 357. «Φύλλα θρεφάμενοι τέρενα, δρυὸς ὑψικόμοιο· αὖτω καὶ Ἰλ. Ξ, 398. καὶ Ψ, 118. καὶ ἀλλαχοῦ. ποιητ.

*Ὑψικόμπως, Ἐπίρ. (κόμπος) Ὑψηλοφρόνως, ὑπερηφάνως, μετὰ ὑψηλοφροσύνης, ἢ μεγάλου κομπασμοῦ. Σοφοκλ. Αἴ. 766. Ν Δούκας. ἐκ τοῦ

*Ὑψικόμπος, ὁ, ἡ. Μεγαλόφρων, ὑπερήφανος.

Ὑψικρατέω, ῶ. Κὶς τὸ ὕψος κρατῶ, ἐξουσιάζω. Σουΐδ. ὅθεν παρὰ Λουκιαν. ὑψικράτης, ου, ὁ· ὁ εἰς τὸ ὕψος κρατῶν, ὁ εἰς τὰ οὐρανὸν ἐξουσιάζων, ἔτι δὲ καὶ κυρ. Ὀνομ.

Ὑψικρεμής, ἐος, ὁ, ἡ, (κρεμάννυμι, κρέμαμαι) Ὁ εἰς ὕψος ἢ ὑψηλὰ κρεμώμενος. Ὀππιαν. Κυν. 4, 93. «Ἀμνὸς ὑψικρεμής».

Ὑψίκρημνος, ὁ, ἡ. (κρημνὸς) Ὁ ὑψηλὸν κρημνὸν, ἢ ὑψηλὴν ὀχθην ἔχων. Αἰσχύλ. Προμ. 421. γράφεται καὶ, ὑψήκρημνος. – Ἡρόδοτ. βίος Ὁμήρ. 17. «μέσας ὑψικρήμνους· ὑψηλὸς, κρημνώδης, ἀνηφορικός.

*Ὑψιλοειδής, ὁ, ἡ, (εἶδος) Ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ, Τ. παρβλ. ὑοειδής.

Ὑψίλοφος, ὁ, ἡ. (λόφος) Ὁ ὑψηλὸν λόφον, ὑψηλὴν κορυφὴν ἔχων, εἰς ὑψηλὰ ὄρη ὡν, Πίνδ. ὑψηλὸν λόφον τῆς περικεφαλαίας ἔχων. μεταφορ. «ὑψίλοφοι λόγοι», ὑπερηφανοι, ἀλαζονικοὶ λόγοι. Ἀριστφ. Βατρ. 818. ποιητ. παρβλ. ὑψήλοφος.

Ὑψίλυχνος, ὁ, ἡ. (λύχνος) Ὁ ὑψηλὰ φωτίζων, ἀπὸ ὕψους φέγγων· «αὐγὴν Φιλοξ. παρ' Ἀθην. 4, σελ. 147. φῶς ἐκ τοῦ εἰς ὕψος κρεμαμένου λύχνου. εἶναι δὲ ὁ εἰς τὴν συνηθειαν, «πολυέλαιος», λεγόμενος. Lustre, Γαλ.

Ὑψιμέδων, οντος, ὁ. (μέδων). Ὁ εἰς ὕψος κρατῶν, ἐξουσιάζων, βασιλεύων. «Ζεὺς», Ἡσιοδ. Θεογ. 529 «παρὰ ὑψιμέδοντι Παρισαῶι, ἀντὶ τοῦ, ὑψηλῷ, ὑψικαρήνῳ. Πίνδ. Νέμ. 2, 29. ποιητ.

Ὑψιμέλαθρος, ὁ, ἡ. (μέλαθρον) Ὑψηλὰ φωτοδομημένος, ὑψηλὴν οἰκοδομὴν ἔχων, ὑψηλός. Ὅμηρ. ὕμν. εἰς Ἑρμ. 103. 134. 399. «Ἄυλιον ὑψιμέλαθρον». 2) παρ' Ὀρφ. ὕμν. 4, 1. ὁ ὑψηλὰ κατοικῶν, κείμενος.

Ὑψιμέλας, αινα, αινον. ἡμαρτ. ἀνάγν. ἐξ Ἰλιάδ. Ο, 138 ἔνθα διεστραμμένως «ὕψι μέλαιναι» πρέπει ν' ἀναγινώσκεται

Ὑψιπέφης, ἐος, ὁ, ἡ (νέφος) Μέχρι νεφῶν ὑψηλὸς, ὁ ὑψηλὰ εἰς τὰ νέφη εἰκῶν. Πίνδαρ. Ὀλ 5, 39.

*Ὑψίνομος, ὁ, ἡ. (νέμομαι) Ὁ βόσκων, κατοικῶν εἰς τὰ ὄρη. ποιητ.

*Ὑψίνους, ὁ, ἡ, κατὰ συναίρ. ὑψίνους, οῦσα, ουν, (νόος) Ὁ ἔχων ὑψηλὸν νοῦν, Νόν. Διον. 8, σελ. 376. ποιητ.

Ὑψιπτήτης, ἐος, ὁ, ἡ. (πτήνυμι) Ὑψηλὰ πεπηγμένος, ἐστερεωμένος, ὑψηλοὺς πύργους ἔχων. Θεόδωρ. ἐπ. 7. ποιητ.

Ὑψίπεδος, ὁ, ἡ. (πέδον) Ὁ ὑψηλὸν πέδον ἔχων, ὁ εἰς ὑψηλὰς πεδιάδας κείμενος. Πίνδαρ. Ἴσθμ. 1, 43. «ὑψίπεδον Θερσαπνην ἕδος». ποιητ

Ὑψιπέτηλος, ὁ, ἡ. (πέταλον) Ὁ ὑψηλὰ πέταλα, φύλλα ἔχων, ὑψηλός. Ἀθην. 9. σελ. 370. «κρήμνη ὑψιπέταλος».

Ὑψιπετήεις, εσσα, ῆεν. ποιητ. ἀντὶ, ὑψιπέτης (πέτομαι) Ὁ εἰς ὕψος πετόμενος. Ἰλ. Χ, 308. Ὀδυσσ. Π, 538.

Ὑψιπέτηλος, ὁ, ἡ. (πέτηλον) Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ, ὑψιπέταλος, Ὁ ὑψηλὰ πέτηλα ἔχων ὑψηλὸς, μακρὰς, Ἰλ. Ν, 437. «δένδρεον ὑψιπέτηλον». Ὀδ Δ, 458 Λ. 588.

Ὑψιπέτης, ου, ὁ. (πίτομαι) Ὁ εἰς τὰ ὕψη πετῶν· «αἰετὸς ὑψιπέτης», Ἰλ. Μ, 201. 219. Ν, 822. Ὀδ. Τ, 243. ποιητ. Γραμματ καὶ τινες τονίζουσι «ὑψιπετῆς», ὡς ἐκ τοῦ – ἧσις, κατὰ συναίρεσιν γινόμενον.

Ὑψιπετής, έος, ὁ, ἡ. (πίπτω) Ὁ ἀπὸ ὕψους (ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ) πετῶν. παρβλ. Διιπετής.

*Ὑψιπόδης, ὁ. ἡ, ποιητ. ἀντὶ, ὑψίπους.

Ὑψίπολις, ὁ, ἡ. Ὁ ὑψηλότατος εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὴν πολιτείαν, ὁ ὑψῶν τὴν πόλιν. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 370. ἐκδ. Νεωστ. Δουκα.

Ὑψίπολος, ὁ, ἡ. (πολέω) Ὁ ὑψηλὰ στρεφόμενος, ἢ περιπλανώμενος, ὁ εἰς τὰ ὕψη πορευόμενος· ἐπίθετον τῶν πτηνῶν. Ὀππιαν. Κυν. 3, 121. ποιητ.

Ὑψίπορος, ὁ, ἡ. (πείρω, πορεύομαι) Ὁ εἰς ὕψος ἀναβαίνων, ὑπάγων, ὁ δι' ὕψους τρέχων. Ὀππιαν.

*Ὑψιπόστης, ὁ, ἡ, (ποτάομαι) Ὡς τό, ὑψιπέτης· ὁ ὑψηλὰ πετῶν. ποιητ.

Ὑψίπους, οδος, ὁ, ἡ. οὐδ. πουν, (πούς) Ὁ ὑψηλοὺς πόδας ἔχων, ἔδει, ὁ εἰς ὕψος ἀναβαίνων, ὑπάγων. Σοφοκλ. Οἰδ. Τύρ. 866. ποιητ.

Ὑψίπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα) Ὁ ὑψηλὴν πρύμναν ἔχων.

Ὑψίπρωρος, ὁ, ἡ, (πρῶρα) Ὁ ὑψηλὴν πρῶραν ἔχων. Στράβ. 4, σελ. 297.

Ὑψίπυλος, ὁ, ἡ. (πύλη) Ὁ ἔχων ὑψηλὴν πύλην. «Θήβην ὑψίπυλον» (εἰς τὴν Κιλικίαν) Ἰλ. Ζ, 416. «ὑψίπυλον Τροίην», Π, 698. Φ, 544. – 2) ὑψιπύλη, ἡ, κύρ. Ὀνομ. Ἰλ. Η, 469. καὶ ὑψιπύλεια, Πινδ. λεγομ. ποιητ.

Ὑψίπυργος, ὁ, ἡ, (πύργος) Ὁ ὑψηλοὺς πύργους ἔχων. Ἀνάλεκτ. 1. σελ. 143.

Ὑψιρεφής, έος, ὁ, ἡ· καί,

*Ὑψίροφος, ὁ, ἡ, διαφορ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὑψερεφὴς, ὑψίροφος. Lobeck. Φρύν. σελ. 685.

Ὑψίστολος, ὁ, ἡ. (στολὴ, σημτ. 2) Ὁ ἄνω ἐσταλμένος τοὺς χιτῶνας, ὁ ἔχων τὰ φορέματα σηκωμένα ἐπάνω. ποιητ. Ἡσυχ.

Ὕψιστος, ἴστη, ιστον ὑπερθετικὸν ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ὑψι· Ὑψηλότατος, ἀνώτατος, ὑπέρτατος.

Τ' ψιτενής, έος, ὁ, ἡ. (τείνω) Ὁ εἰς ὕψος τεταμένος. καθόλου δὲ, ὑψωμένος, εἰς τὸ ὕψος, ὑψηλός. ποιητ.

Ὑψιτένων, οντος, ὁ, ἡ. (τένων) «ταῦρος», Ταῦρος, ἔχων ὑψηλὰ τετυπωμένους τένοντας, ἰσχυρὰ, δυνατὰ νεῦρα. ἐξαιρ. εἰς τὸν λαιμὸν καὶ εἰς τὸν αὐχένα. Ψευδοφωκυλίδ. ὅθεν κατὰ τὸν Ἡσύχ. = ὑψηλαύχην, ποιητ.

Ὑψίτερος, ἐρα, ερον. συγκριτικ. ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ὑψι. Ὑψηλότερος. Θεόκριτ. ', 48.

*Ὑψίτιμητος, ὁ, ἡ, ἡμαρτ. ἀνάγν. ἀντὶ, ὑψίμητος. Χρησμ. Σβύλλ. 14, 210.

*Ὑψίτυχος, ὁ, ἡ, (τύχη) Ὁ ἔχων ὑψηλὴν, μεγάλην τύχην. ποιητ. Παῦλ. Ἀλεξ.

*Ὑψιφάεννος, ὁ, ἡ. Ἐύτερβ. Εὐαγγ. προπαρασ. g. 3'. = τῷ ἑπομ.

Ὑψιφανής, καὶ, Ὑψιφαεινής, έος, ὁ, ἡ. (φάος, φαίνομαι) Ὁ εἰς τὸ ὕψος, ἢ ἀπὸ τοῦ ὕψους φαίνων, λάμπων. «Μνῆμα ὑψιφανές». Ἐπιγραφ. Χειδλερ. σελ. 123. ποιητ.

Ὑψιφερής, έος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὁ εἰς ὕψος φερόμενος. ἀμφ.

Ὑψιφοίτης, ου, ὁ. (φοιτάω) Ὁ ὑψηλὰ περιφερόμενος, εἰς τὰ ὕψη περιπατῶν. ποιητ. Ἡσύχ.

Ὑψιφόρητος, ὁ, ἡ. (φορέω) Ὁ ὑψηλὰ φερόμενος, βασταζόμενος, μετεωριζόμενος, αἰωρούμενος, ὁ εἰς τὰ ὕψη ὑπάγων, ἀναφορικός. Ἀνάλεκτ. 2, 4. σελ. 444. «ὑψιφόρητον ἅταρπον».

Ὑψίφρων, ονος, ὁ, ἡ. (φρὴν) ὡς τὸ, ὑψηλόφρων. Μεγαλόφρων, μέγα φρονῶν, μεγαλό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψυχος· »ὑψιφρόνων βροτῶν«, Πίνδ. Πύθ. 2, 94. ποιητ.

Τ'ψιχαίτης, ου, ὁ. (χαίτη) Ὁ ὑψηλὴν χαίτην, μακρὰν κόμην ἔχων· »θοοὶ ὑψιχαῖται ἀνέρες«, Πίνδ. Πύθ. 4, 306. ποιητ.

*Τ'ψίων, ὁ, ἡ, γεν. ονος, ποιητ. συγκρ. τοῦ ὕψι· Τψηλότερα, Πίνδ. Δειψ. 232. ἀντὶ τοῦ συνηθ. ὑψίτερος.

Τ'ψόθεν, παρὰ τοῖς μεταγενστρ. ποιητ. καὶ, ὑψόθε. ἐπίρρ. (ὕψος) Ἐκ τοῦ ὕψους, ἐπάνωθεν, ἀπὸ ὑψηλά, Ὁμ. καὶ Ἡσίοδ. 2) ὡς τό, ὑψοῦ· εἰς τὸ ὕψος, ὑψηλά· καὶ μετὰ γεν. ἐπάνω, ἀπ' ἐπάνω, »γλεφάρων ὑψόθεν.« Πίνδ. Ὀλ. 3, 22. τουτέστιν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι· ποιητ. ὕψους. Ἰλ. Λ, 53.

Τ'ψόθι, Ἐπίρ. (ὕψος) Τψηλά, ἐπάνω, ὡς τό, ὑψοῦ· »ὑψόθι ἐόντι Διΐ«, Ἰλ. Κ, 16. Λ, 676. Τ, 376. 2) μετὰ γεν. ἐπάνω, ὑπέρ. ποιητ.

*Τ'ψίλοφος, ὁ, ἡ, = ὑψίλοφος, ποιητ.

Τ'ψόπρυμνος, = ὑψίπρυμνος.

Τ'ψόπρωρος, ὁ, ἡ = ὑψίπρωρος.

Τ'ψόροφος, ὁ, ἡ. (ὀροφὴ) Ὁ ἔχων ὑψηλὴν ὀροφήν, στέγην, σκεπαστὴν, ἢ θόλον. πολλάκις παρ' Ὁμ. μὴ δ' εἰς ὑψόροφον δόλαμον κίειν, (ἡ Ἑλένη, σὴλ.) Ἰλ. Γ, 423. »κιέσθαι οἶκον εἰς ὑψόροφον«, Ὀδ. Ε, 42. Κ, 474. – ποιητ. παρβλ. ὑψερεφὴς, καὶ, ὑψηρεφὴς.

Τ'ψος, εος, ους, (ὕψι) Τὸ πρὸς τὰ ἄνω διάστημα, ἄκρον, μέγεθος, κορυφὴ, ἄκρον βάθρου, ἢ ὄρους, ἢ πρὸς τὰ ἄνω, ἢτοι πρὸς οὐρανὸν ἔκτασις πράγματός τινος, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. »ὅσον ὕψεϊ, ὅσον ὑψηλά«, Ξενοφ. Συμπ. 2, 8. ὡς ἀπελ. αἰτιατ. κατὰ τὸ ὕψος, Ἡροδτ. 1, 50. 7, 60. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 4, 4. »Τοῦ τείχους ἦν ὕψος ἑκατὸν πόδεσι· καὶ τὸ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου πρὸς οὐρανὸν κέντρον 2) »ὕψος λόγου«· ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις τῶν λόγων, ἢ μεγαλοπρέπεια τοῦ λόγου, τὸ εἰς ἔκστασιν καὶ ἔκπληξιν ἄγον, τὸ μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα· κατὰ τὸν Λογγῖν.

Τ'ψόσε, Ἐπίρ. (ὕψος) Εἰς ὕψος, εἰς τὰ ἐπάνω. Ὀδυσ. Θ, 372. »ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθείς· ἀναπηδήσας, καὶ μετέωρος ὤν, εἰς ὕψος πηδήσας.

*Τ'ψοτάτω, ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ, Τψηλότατα. Βακχυλ. 11, 5. ποιητ.

Τ'ψοῦ, Ἐπίρ. (ὕψος) Εἰς τὸ ὕψος, ἄνω, ἐν ὕψει, ὑψηλὰ ἐκεῖ ἄνω, ἐπάνω. Ὅμ. Ἡσίοδ. Ἡρόδ. καὶ ἑξῆς.

Τ'ψόφθαλμος, ὁ, ἡ· (ὀφθαλμὸς) Ὁ εἰς τὸ ὕψος, ἢ ὑψωμένους, ἐξόχους, προβλῆτας ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ὑπερόπτης. Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σελ. 230.

Τ'ψόφωνος, ὁ, ἡ. (φωνὴ) Ὁ ὑψηλὴν, μεγάλην φωνὴν ἔχων. Ἱπποκράτ.

Τ'ψόω, ῶ. μέλ. ώσω, (ὕψος) Εἰς ὕψος αἴρω, σηκόνω, ὑψόνω, κάμιω ὑψηλὸν, εἰς ὕψος ἀναβιβάζω. Βατραχομ. 80. »Βάτραχος ὑψώσας ὠχρὸν δέμας· φουσκώσας, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑψηλὸν κηρύττω, ἐπαινῶ, μεγαλύνω. Ψαλμ. τὸ δὲ, »ὑψώθητι· ἑρμην. διὰ τοῦ, δεῖξον πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ ὕψος σου. ὅθεν

Τ'ψωμα, ατος, τό. Τὸ ὑψωμένον, ἢ ὑψηλὴ κατάστασις, οἷον, τῶν ἀστέρων· καθόλου δὲ, ὕψωσις, ἀντὶ τοῦ, ταπείνωμα. Πλούταρχ.

*Τ'ψώροφος, ὁ, ἡ, = ὑψόροφος, Lobeck. Φρύν. σελ. 708.

Τ'ψωσις, εως, ἡ. (ὑψόω) Ἡ εἰς τὰ ἄνω ἄρσις, σήκωσις, ἔπαρσις.

Τὸ Τ. μετὰ τοῦ Ω.

Τ'ω, Μέλ. ὕσω. Ἀόρ. ὗσθην. Κυρίως βρέχω, ὑγραίνω, ποτίζω· ἐξαιρ. ἐπὶ βροχῆς, ῥίπτω, ῥήχνω βροχὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν. »Ζεὺς ὗει«, Ἰλ. Μ, 25. Ὀδ. Ξ, 457. Ἡσ. Ἔρ. 490. Θεογν. 26. Ὀυαλκ. Ἡρόδ. 2, 13. ἔτι δὲ καὶ »ὁ θεὸς ὗειν, βρέχει, Ἡροδ. 2, 13. 3, 119. Πρώϊμα δὲ παρελείφθη τὸ οὐσιαστ. καὶ ἔμεινεν εἰς συνήθη χρῆσιν μόνον τό, ὗει, ὡς τὸ λατ. pluit, ἀπροσώπ. Ἡτιδ. Ἔρ. 554. Ἡροδ. 4, 28. παρβλ. 2, 22. »ὕδατι ὗσαι«, Ἡροδ. 1, 87 »εἰ ὗει, ἂν ἔβρεχεν, ἢ, ἂν ἤθελε βρέξῃ. Ἡροδ. 4, 185. »ὕοντος πολλῷ, ἐπειδὴ ἔβρεχε πολύ, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 1, 11. Ὡσαύτως δὲ λέγεται, »νίφει, σείειν, κ. τ. τ. μετὰ, καὶ χωρὶς τῆς προσθήκης τοῦ, ὁ θεός· ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. „ἑπτὰ ἐτέων οὐκ ὗε τὴν Θήρην“, ἑπτὰ χρόνους δὲν ἔβρεξεν ὁ θεὸς τὴν νῆσον Θήρην. Ἡρόδ. 4, 151. παρβλ. Πτυναν. 2, 29, 3. πολὺ συχνότερα δὲ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πράγματος· „ὥστε χρυσὸν“, ἔβρεξε χρυσίον, Πίνδ. Ὀλ. 7, 91. ὡσαύτως „ὗσαι τέφραν“ κ. τ. τ. ἀντὶ δὲ ταύτης τῆς αἰτ. τίθεται καὶ ἡ δοτ. „ὗσαι λίθοις, ὗσαι βατράχοις“, κ. τ. τ. ἀπαραλλάκτως καθὼς τὸ λατ. pluit carnem, sanguinem, ἀλλὰ, καὶ, pluit lapidibus, Ὀυαλκεν. Ἡροδ. 4, 151. – Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. βρέχομαι, ὑγραίνομαι, ἐξαιρ. ἀπὸ βροχὴν· „λέων ὑόμενος“, Ὀδ. Ζ, 131. „ἠθύθησαν αἱ Θῆβαι“, ἐβράχησαν αἱ Θῆβαι, δηλαδὴ ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας, Ἡρόδ. 3, 10. ὡσαύτως, ἡ γῆ, ἢ, ἡ χώρα, ἡ, τὰ χωρία ὕεται, βρέχει εἰς τὰ χωρία, Ἡροδ. 2, 13, 14. 22. 25. 4, 50. 198. »ἡ γῆ ὕεται ὀλίγον, βρέχει ὀλίγον, ἢ σπανίως, Ἡροδ. 1, 193. »ὕεται πολλῷ, βρέχει πολύ, ἢ συχνά. (ὅπου ἐξυπακούεται τὸ, ὕδατι) ἔτι δὲ ἐνίοτε, πίπτω ὡς βροχή· οἷον, »ὕεται χρυσὸς, ὕεται ἄρτος, ὕεται σῖτος«, ἀλλ' αἱ τοιαῦται συντάξεις ἀπαντῶνται μόνον εἰς τοὺς μεταγενστρ. οἷον, εἰς τὸν Φίλωνα, Γρηγόρ. Ναζ. κ. τ. τ. (Ἐκ τοῦ, ὗω, παράγεται ἀπὸ τό, ὕδος, ὕδωρ, ὑδαλέος, ὑδαλέος, ὑδατῖνος, ὑδατόεις, ὕδρα, ὕδερος, ὕδρωψ· ἔπειτα, ὑγρὸς, μὲ τὰ παράγωγά του, καὶ τὸ Λατ. humus, humor. humeo, humesce, humidus, καθὼς καὶ τό, uvus, uvidus, udus, καὶ fudo, fundo· προσέτι δὲ, ἰδος, ἰδίω, ἰήρὸς, ἰήρὼς, ἰδρόω. ὅθεν τὸ λατ. sudo, sudor, καὶ διὰ τὴν ὑδατώδη ὁμοιότητα, ὗελος, ὕαλος. — Πλατύτεραι δὲ ἀναπτύξεις τῆς κυρίας σημασίας τοῦ, ὗω, ὑπάρχουν εἰς τὸ, ΧΤΩ, χέω, καὶ εἰς τὸ, ΡΤΩ, ῥέω· ἐξαιρ. δὲ διὰ τὴν ὡς ἐγγίστα συγγένειαν τῆς ὑγρότητος μὲ τὴν αὔξησιν, εὐφορίαν, καρπογονίαν, τὴν δυνατὴν καὶ ἄφθονον πλησμονὴν, εἰς τὸ, φύω καὶ τὰ ἐκ τούτου παράγωγα· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συνέχεται καὶ τὸ, ὑγιὴς, ὑάκινθος, ὕλη, ὗς, καὶ ἄλλα τινὰ μὲ τὸ, ὗω. Ἐξεναντίας δὲ ἡ μετὰ τοῦ, ὕδω, ὑδέω, ὕμνος, ὑδλέω, ὕδλος, ὑδλος, αὐτοῦ συγγένεια, ὑπόκειται ἀκόμη εἰς τινας ἀμφιβολίας (Τὸ υ ψιλὸν εἶναι πάντοτε μακρὸν, καὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους.)

Τ'ωδής, εος, ὁ, ἡ. (ὗς, εἶδος) ὡς τό, ὑοειδὴς, Συνώδης, χοιρώδης, ῥυπαρὸς, ἀήθης. ὅθεν

Τ'ωδία, ἡ, Συνωδία, τὸ χοιρῶδες πολίτευμα, χοίρου φέρσιμον, ῥυπαρότης, βαρβαρότης, ἀμάθεια, ἀηθεια. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 997.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Τ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φ.

Ἐπεξεργασία μὲν ὑπὸ ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει δὲ καὶ διορθώσει ὑπὸ Δηγ. Ι. Ῥεφ.

Φ, φ, ἡ, φεῖ, τό, ἄκλιτον, εἰκοστὸν πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. σημεῖον, ὀξυνόμενον μὲν φ΄, = 500· ὑπογραμμένον δὲ ἔχον τὸ ἰῶτα, φ, = 500,000. Σύγκειται δὲ τὸ φ ἐκ τοῦ χειλικοῦ συμφώνου π, καὶ τοῦ εἰς αὐτὸ ἐπιφερομένου δασέος πνεύματος· ὅθεν, πρὶν εἰσαχθῇ τὸ φ εἰς τὸ Ἑλλην. ἀλφάβητον, ἔγραφον ἀντ᾽ αὐτοῦ ΠΗ, τὸ ὁποῖον διεφύλαξαν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὸ ph. Τροπὰς τοῦ φ, ἐξαιρ. εἰς τὰς διαλέκτους. — 1) Οἱ Αἰολεῖς, Δωριεῖς, καὶ Ἴωνες ἀποβάλλουν συνήθως τὸ δασὺ πνεῦμα, καὶ γράφουν π, ἀντὶ τοῦ φ. οἷον, ἀσπάρχης, λίσπος, σπόγγος, σπονδύλη, ἀντὶ, ἀσφάραγος, λίσφος, σφόγγος, σφονδύλη, ἐξαιρ. δὲ σημείωσε τοῦτο περὶ τῶν Μακεδόνων, οἵτινες καὶ Πίλιππον ἀντὶ Φίλιππον ἔλεγαν τὸν βασιλέα των. Οἱ Ἀττ. ἐξεναντίας ἀποστροφοῦσιν ἀσμένως, τὸ φ, ὅταν μάλιστα ἀκολουθῇ τὸ σ, ἂχι ὅμως καὶ χωρὶς ἐξαίρεσιν. Κ. Γρηγ σελ. 344. Lob. Phryk. σελ. 113. 399. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν πρωτοτύπων λέξεων· οἷον ψανός, καὶ πανός· φάτρα καὶ πάτρα, φαινόλης, φάρτος, πλησὴ. Βτμν. Λεξ. 2, σελ. 271. 2) Οἱ Μακεδόνες ἔτρεπαν ἐνίοτε τὸ φ, καὶ εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῦ χειλικὸν σύμφωνον β. οἷον, Βίλιππος, Βρύγες, ἀντὶ Φίλιππος, Φρύγες. Ἡρόδ. 7, 73. Κ. Γρηγ· σλ. 285. 3) οἱ Δωριεῖς τρέπουν, πλὴν σπανίως, τὸ φ, εἰς ψ, Κ. Γρηγ. σελ. 484. – 4) πολὺ εὐχρηστότερα δὲ εἶναι εἰς τοὺς Αἰολ. Δωρ. καὶ Ἴωνας ἡ τροπὴ τοῦ θ εἰς φ. οἷον, φήρ, φλάω, φλίβω, ἀντὶ θήρ, θλάω, θλίβω, κ. τ. τ. Κ Γρηγ. σλ. 614.

Οἱ ἀρχαιότεροι ἔποπ. καὶ ἔλεγ. ποιηταὶ ἐξαιροῦν ἐνίοτε τὸ φ ὡς διπλοῦν σύμφωνον, ὅθεν καὶ ἐξελάμβανον τὴν αὐτοῦ προηγουμένην συλλαβὴν δέσει μακράν, ὡς εἰς τὰς λέξεις ὄφις, σεύφορ, Ζεφύριος. Wolf praef. Ἰλ. pag. LXXXI. Schaef. Θεογ. 1057. Reisig de constr. anaetr. p. 5. Mehlh. Ἀναρ. 35. 11.

Φᾶ, Δωρικ ἀντὶ τοῦ, ἔφα, ἔφη. ἴδε φημί.

Φάανθεν, ἐπικ. κατ᾽ ἐπέκτασιν ἀντὶ φάνθεν. ὃ. ἐ. ἀφάνθησαν. γ΄. πληθ. προσ. παθ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, φαίνω. Ἰλ. Α, 200. ν – δεινὸ δὲ οἱ ὅστε φάανθενιε. φοβεροὶ δ᾽ αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφάνησαν. (ν – υ)

Φαέσσαντος, ἀπη. ατον. ἀνώμλ. ἐπικ. ὑπερθ. τοῦ, φαεινός, Ὅ,τι εἶναι λαμπρότατον, φωτεινότατον, ναστήρια, Ὀδυσσ. Ν, 93.

*Φαέστερος, ἐρα, ερον. Ἀνώμλ. ἐπ. συγκρτ τοῦ, φαεινός, Ὅ,τι εἶναι λαμπρότερον, φωτεινότερον παρ᾽ ἄλλοτι.

*Φαβάτινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι παρεσκευασμένον ἀπὸ κουκία· παρὰ τὸ Δατ. faba (φάβα). Ἀλεξ. Τραλλ.

Φαβοκτόνος, ὁ, ἡ. (φάβη, κτείνω) Ὅστις φονεύει φάσσας, φασσιάς.

Φαβοτύπος, ὁ, ἡ. (φάβη, τύπτω) = τῷ προηγμ. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. η, 3. (υ)

Φάγαινα, ἡ. (φαγεῖν) Ἐπιβολικὴ ὄρεξις τοῦ τρώγειν. 2) = φαγέδαινα, τὸ πάθος φάγουσα ἰοιν. Γραμματ. (ᾰ)

Φαγάνθρωπος, ὁ, ἡ. = ἀνθρωποφάγος.

*Φαγάς, καὶ φαγᾶς, οῦ, ἡ ᾶ, ὁ, (φαγεῖν), καθὼς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. Ὅστις τρώγει πολύ. Lobeck. Phryn. σλ. 434.

Φαγέδαινα, ἡ. Τὸ πάθος, κοινῶτερ. φάγουσα. ἡ Ἑλκωσις, ἄχρι τῶν ὀστῶν διαδιδοῦσα, ταχεῖα νομὴ μετὰ φλεγμονῆς, ἰχῶρας δυσώδεις ἀφιεῖσα, καὶ πρὸς θάνατον ῥέπουσαν. Πολυδ. καὶ Γαλην. »Ἕλκος ἀναβιβρῶσκον τὰ ὑπόγυα καὶ παρακείμενα». Αἰσχύλ. παρ᾽ Ἀριστοτέλ. ποιητ. κβ΄. »Φαγέδαινα, ἧ μου σάρκας ἐσθίει ποδός» 2) = φάγαινα. σημσ. 1. ὅθεν

Φαγεδαινικός, ἡ, όν, Ἐπὶ πληγῶν· ὅ,τι κατατρώγει τὰς σάρκας, ὡς ἡ φάγουσα. Διοσκορ. β΄, 99. ἄλκος φαγεδαινικόν.

*Φαγεδαινόομαι. Μ. θήσομαι. παθτκ. Πάσχω φαγέδαιναν, ἔχω τὴν φάγουσαν.

Φαγέειν, καὶ φαγέμεν Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ φαγεῖν. Ὀδυσσ.

Φαγεῖν, Ἀπαρμφ. ἀόρ. β΄. ἔφαγον τοῦ, ἐσθίω, ἔδω. Τρώγω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, πολλάκις παρ᾽ Ὅμ. ὃς τις συνθέσει συνηθ. κπειῖν φαγέμεν τεω· μετὰ αἰτ. κοιν. ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. Ὀδ. Ι, 102. Ο, 373. καθόλου, καταναλίσκω, καταδαπανῶ, Ὀδ. Β. 77. Δ, 33. ὁ Μλ. φάγομαι εἶναι μεταγενέστερος τύπος, καὶ ἀντὶ ἐνεστ. χρησιμεύων. Ο΄. πρβλ. Lobeck Phryn. σλ. 327. ὁ ἀνεργτ. δὲ φάγω δὲν ἀπαντᾶται.

Φαγέσωρος, ὁ, ἡ. (σωρὸς) Ὅστις εἶναι πολυφάγος, ἄπληστος, ἀχόρταγος. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ς΄, 42.

Φάγημα, τό. (φαγεῖν) Φαγητόν, Σουΐδ. (ᾰ)

*Φάγησι, Ἐπικ. ἀντὶ φάγῃ, γ΄. ἐν. πρόσ. ἐνεργτ. ὑπτκτ. ἀόρ. β΄. τοῦ, ἐσθίω. Ὅμ.

Φαγήσεια, ίων, τά. (φαγεῖν) Ἑορτὴ, ἱερά. Ἀθην. ζ΄, σελ. 275. Ἑορτὴ καθ᾽ ἣν ἔτρωγον καὶ ἔπινον

*Φαγησιπόσια, τά (φαγεῖν, πίνω) Ἑορτ., ἱερὰ = τῷ προηγμ. ὅθεν τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότ. φαγοπόσια. καὶ παγοποτεῖα

Φάγησις, εως, ἡ. (φαγεῖν) Φάγωμα, τὸ νὰ τρώγῃ τίς τι. ἀμφιβ. (ᾰ)

Φάγελος, ὁ. (φαγεῖν) Ἄρτιον, ἢ ἐρίφιον νέον, κυρίως, ὅταν ᾖναι καλὸν νὰ φαγωθῇ, ἢ ὅταν παύσῃ ἀπὸ τὸ νὰ βυζάνῃ, καὶ ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ χλόην. Πλούταρχ. Ἑλλην. προβλ. 17. Ἐνρίσκη δὲ καὶ ὁ τύπος φαγηλὸς καὶ φαγελὸς, Ἡσυχ. (ᾰ)

Φάγομαι, νεώτ. μέλ. τοῦ, φαγεῖν, ὅπερ ἴδε.

Φάγος, ὁ. (φαγεῖν) = φαγέσωρος, φαγᾶς, παρὰ τῇ ΝΔ. καὶ φαγός, Lobeck Φρύν. 434. (ᾰ)

Φάγρος, ὁ· παρὰ κρησὶ κατ᾽ Ἀθήν. ζ΄. ἡ σεόνη. ἢ Εἶδος ἰχθύος, φαγγρί. κοινῶτ.

ΦΑΓΩ, ἴδε φαγεῖν.

Φαγών, ῶνος, ὁ. Φάγος, φαγᾶς. – 2) ἡ σιαγών.

Φάγωρος, ὁ, καὶ Φαγώριος. Ἀγνωστόν τι εἶδος ἰχθύων, ἴσως = Φάγρος. Στράβ. ιζ΄, σλ. 1179.

Φᾶε, γ΄. ἐνικ. πρόσωπ. ἀορ. τοῦ, φάω, φαίνω, κατ᾽ ἀμετρ. σημσ. ὡς τό, ἐφάνη Ὀδ. Ξ, 502.

Φαεδοντιάς, άδος, ἡ, καὶ

*Φαεδοντίς, ίδος, ἡ ἰδιωτρ. θηλκ. τοῦ φαέθων, ἀντὶ φαέθουσα, ποιητκ. Ὀππιαν. Κυνηγ. α΄, 213. »Φαεδοντιὰς αἴγλη».

Φαέθω (φάω, φάος). Ἐπὶ πραγμάτων, φέγγει, λάμπει· μόνη ἡ μετοχὴ φαέθων χρήσιμ. Ὅ,τι λάμπει, φωτίζει· παρ᾽ Ὅμ. καὶ Ἡσ. πάντοτε ὡς ἐπίθ. τοῦ ἡλίου· ὅθεν κυρίως ἡ ἡμέρα· »πάννυχα καὶ φαέθοντα», τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν. Σοφκλ. Αἴας 930. παρβλ. Metth. Ἑλλ. Γραμ. 2, σελ. 785. — 1) Φαέθων, ὁ, ὡς κύρ. ὄνομ. ἑνὸς τῶν δύο ἵππων τῆς Ἠοῦς, Ὀδ. Ψ, 246. — β) ὁ υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κεφάλου, τὸν ὁποῖον ἥρπασεν ἡ Κύπρις διὰ τὸ κάλλος του. Ἡσ. Θεογ. 987. γ) ὁ υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ὁ περίφημος εἰς τὴν νεωτρ. Μυθολογίαν διὰ τὴν ὑπ᾽ αὐτοῦ δυστυχῆ κυβέρνησιν τοῦ ἡλιακοῦ ὀχήματος. — 2) Φαέθουσα, ἡ· θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας. Ὀδ. Μ, 132.

Φαεινός, ἡ, όν (φάος). Ὅ,τι εἶναι φωτεινόν· μετὰ δοτ. πολλάκις παρ᾽ Ὁμρ. ἐξαιρ. ἐπὶ στιλπνῶν μετάλλων, καὶ λαμπρῶν χρωμάτων· ἐπίθ. τοῦ πυρός, Ἰλ. Ε, 215. τῆς σελήνης, Θ, 555. τῆς Ἠοῦς, Ὀδσ. Δ, 183. τῶν ὀφθαλμῶν. Ἰλ. Ν, 37. καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς τοὺς μεταγενστ. δὲ καὶ τροπκ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, λαμπρά, ὅθεν καθαρά, σαφὴς, μακρὰν ἠχοῦσα. Πίνδ. Πύθ. 4, 505. ἐν γένει δὲ, ὅ,τι, ἢ ὅς τις εἶναι περίβλεπτος, ἔνδοξος, μεγαλοπρεπὴς, ποιητ. μόνον. Ὁ Πίνδ. μεταχειρίζ. πάντοτε τὸν τύπον φαεννός. Boeckh. κατ᾽ ἀνάγνστ. Πίνδ. Ὀλ. 1, 6. Ἀπαντᾶται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Τραγ. εἰς τὰ ἰαμβικὰ χωρία. Valck. Φοιν. 84. παρὰ τοῖς Ἑποπ. δὲ σύσαμοῦ. Συγκρ. φαεινότερος. Ἰλ. Ξ, 610, ὅθεν

Φαείνω, ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, φαίνω. ἐπὶ πραγμάτων. Λάμπει, στίλβει, ἀστράπτει. Ὀδ. Μ, 385, 335. Σ, 308, 343. Ἡσ. Ἔργ. 530. Θεογ. 372.

Φαεννός, ἡ, όν, νεώτερ. ποιητκ. μόνος, καὶ ἐξαιρτ. λυρικ. καὶ δραματκ. τύπος, ἀντὶ τοῦ, φαεινός. ὅπερ ἴδε.

Φαεσίμβροτος, ὁ, ἡ (φάω, βροτός). Ὁ φῶς φέρων εἰς τοὺς ἀνθρώπους. »Ἥλιος». Ὀδ. Κ, 138, 191. Ἡσ. Θεογ. 98. »Ἠώς». Ἰλ. Ω, 785, ποιμτκ.

Φαεσφορία, ἡ. Τὸ φέρειν φῶς, φωτίζειν, φέγγειν, ὅθεν φωτισμός, ἐκ τοῦ

Φαεσφόρος, ὁ, ἡ (φάος, φέρω). Ὁ φέρων φῶς, προξενῶν ἡμέραν, φωτίζων, λαμπρύνων. ποιητ. δὲ συναιρ. φωσφόρος.

Φάθι, ποστακτ. τοῦ, φημί, Ἀριστοφ. (νυν· ὅρα ἡ τόνωσις τοῦ Δρκν. φᾶθι, εἶναι φενσθής).

Φαίαξ, ακος, ὁ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Φαιηξ. Οἱ μυθολογούμενοι διὰ τὴν εἰς τὴν ναυτικὴν ἐμπειρίαν, τὰ πλούτη, καὶ τὴν φιλοξενίαν των περίφημοι οἰκηταὶ τῆς Σχερίας, μετέπειτα Κερκύρας, καὶ τώρα Κορυφῶν νήσου. Ὀδσ. — 2) κυρ. ὄνομ. ἀρχιτέκτονός τινος, ὅθεν Φαίακες, ἢ Φαιακοί, τὰ παρ᾽ αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν λαβόντα ὑδραγωγεῖα.

Φαιδιμόεις, εσσα, εν· σπανιώτρ. ποιητ. παρασχηματισμὸς, ἀντὶ τοῦ, φαίδιμος. Ἰλ. Ν, 686. »Φαιδιμόεντας Ἐπειούς».

*Φαίδιμος, ὁ, ἡ· παρὰ Πινδ. δὲ καὶ τρικατλ. (φαίνω). Ὅ,τι εἶναι λαμπρὸν, φωτεινόν· πολλάκις παρ᾽ Ὅμρ. καὶ Ἡσ. πάντοτε ὅμως τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, λαμπρὸς, ἔνδοξος, clarus, illustris· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· ὠμοι, γυῖα. Τὸ θηλκ. γένος δὲν εὑρέθη εἰς τὸν ποιητ. — 2) κύρ. ὄνομ. Σιδονίου τινὸς ἡγεμόνος. Ὀδ. Ο, 117.

Φαίδρανδρος, ὁ, ἡ (φαιδρός, ἀνήρ). Ὁ καθαρίζων τοὺς ἄνδρας, ἢ τοὺς ἀνθρώπους· ποιητ.

Φαιδροείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἷμα). Ὁ φορῶν λαμπρὰ, καθαρὰ φορέματα, ποιητ.

Φαιδρόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Ὁ ἔχων καθαρὸν νοῦν, ἤπιαν καρδίαν, εὔθυμος. Αἰσχλ. Ἀγ. 1240.

Φαιδρός, ά, όν (φάω, φαίνω). Ὅ,τι εἶναι καθαρὸν, φωτεινόν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. —

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

2) συνήθ. κατά τροπ. σημασ. ὅ,τις εἶναι φαιδροπρόσωπος, εὔθυμος, ἀντίθ. τοῦ, στυγνός. Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 6, 11. — 3) πρωτοπερισπ. Φαίδρος, ὁ, κύρ. ὄνομ. — β) Φαιδρα, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. εἰ, Φαίδρη, ἡ σύζυγος τοῦ Θησέως, μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου. Ὀδ. Λ, 321. ὄζεν

Φαιδρότης, ητος, ἡ. Καθαρότης, λαμπρότης. — 2) τροπ. εὐθυμία.

Φαιδρόω (φαιδρός). Καθαρίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι φωτεινόν. 2) εὐφραίνω, χαροποιῶ τινα. Μέτ. εἶμαι εὔθυμος, πλοκαρδισμένος Ξενοφ. Κυρουπ. β', β'. 9. «Ἐπεμελήθησαν καὶ ὁ Κῦρος ἰδών αὐτὸν φαιδρωθέντα· ὡσαύτως καὶ τό, φαιδρύνω.

*Φαιδρυμα, τό, = φαίδρυσμα.

Φαιδρυντής, οῦ, ὁ (φαιδρύνω). Ὅς τις καθαίρει, λαμπρύνει τι.

Φαιδρύντρια, ἡ, θηλυκ. τοῦ, φαιδρυντής· «σπαργάνων φαιδρύντρια· ἡ καθαίρουσα, πλύνουσα τὰ σπάργανα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 755.

Φαιδρύνω, ὡς φαιδρόω, μετ. «φαιδρύνομαι χρόαν· καθαρίζω τό σῶμά μου. Ἡσιόδ. Ἔργ. 755. — 2) τροπ. εὐφραίνω, χαροποιῶ. «Οὔ με φαιδρύνει λόγοις. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1112. παθητ. εἶμαι εὔθυμος.

*Φαίδρυσμα, τό. Ὅ,τι καλλωπίζει, λαμπρύνει τι· ὄζειρ. στολισμός, καλλωπισμός.

Φαιδρωπός, ὁ, ἡ (φαιδρός, ὤν). Ὁ ἔχων ἱλαρόν πρόσωπον. Αἰσχύλ. Ἀγ. 720.

*Φαίδων, ωνος, ὁ· κύρ. ὄνομα.

Φαικάς, άδος, ἡ. Εἶδος λευκῶν σανδαλίων τῶν Ἀθηναίων γυμνασιαρχῶν, καὶ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων. Ἀππιν. ἐμφυλ. α', 17.

*Φαικάσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, φακάς. (α)

Φαικός, ή, όν· εὑρίσκεται μόνον εἰς τοὺς Γραμμ. οἵ τινες ἑρμηνεύουν αὐτό διά τοῦ, φαιδρός, λαμπρός, ἀρα παρά τό ἴδιον πρωτότυπ. φάω, φαίνω. Ἐπίρ. φαικῶς.

Φαῖμεν, α'. πληθ. πρόσπ. εὐκτ.. ἐνεστ. τοῦ, φημί, ἀντί, φαίημεν. Ἰλ.

Φαινέμεν, ἐπικ. ἀπαρεμφ. ἐνεργ. ἐνεστ. ἀντί, φαίνειν. Ὀδύσ.

Φαινέσκετο, Ἰωνικ. γ'. πρόσπ. παθητ. παρατ. ἀντί ἐφαίνετο. Ὀδύσ.

Φαινίνδα, ἐπίρρ. (φαίνω)· συνήθ. μετά τοῦ, παίζειν σωστασμόν. Παίζω τήν σφαῖραν, τό τόπι. Λέγεται δέ καί ἐφετίνδα, καί, ἑρπαστόν. Ἀθήν. α', σελ. 14.

Φαινίς, ίδος, ἡ· ἀντί, ἀναμώνη· παρά Δακεδαιμ. Θεόκρ. ε', 92.

Φαινόλης, ου, ὁ (Λατ. paenula). Χανδρόν ἐπανωφόρεμα· τό συνήθ. Ἰταλικ. mantello. (Τουρκ. γιαπουντζές). Οἱ τύποι φαιλόνης καί φελώνης ἀμφ. Πολυδ. ζ', 61. Ἡσύχ. καί Ἐτυμολ.

Φαινολίς, ίδος, ἡ (φαίνω). Ἡ τό φῶς φέρουσα, φωτοφόρος. «Φαινολὶς ἡώς. Ὅμηρ. Ἔμ. Δήμ. 51. καί Σαπφώ παρά τῷ Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 1260. ἀπαντᾶται μόνον κατ' ὀνομστ.

Φαινολοθήκη, ἡ (θήκη). Θήκη, εἰς τήν ὁποίαν φυλάττονται οἱ φαινόλαι. Γλωσσ.

Φαινομένηφι, ἐπικ. ἀντί, φαινομένῃ. Ὅμηρ.

Φαινομηρίς, ίδος, ἡ (φαίνω, μηρός), Ἡ δείκνυσα τόν μηρόν, τῆς ὁποίας φαίνεται ὁ γυμνός μηρός· οὕτω καλεῖ ὁ Ἴβυκος τάς Δακωνικάς παρθένους, διότι εἶχαν τό φόρεμα σχισμένον εἰς τά κάτω μέρη, καί ὅταν ἐπεριπατοῦσαν, ἐφαίνοντο οἱ μηροί αὐτῶν. «Φαινομηρίδας τε αὐτάς (τάς παρθένους οἱ Ποιηταί) ἀποκαλοῦσιν. Τῶ γάρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν συνερραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀναπτύσσοντο καί συνανεγόμενον ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν μηρόν. Πλούταρχ. σύγκρ. Λυκούργ. καί Νουμ. 3. εὑρέθη δέ γραφόμενον καί φαινομηρις, καί φαινομηρίς.

Φαινοπροσωπέω (πρόσωπον). Δείχνω τό πρόσωπόν μου, φαίνομαι εἰς τόν κόσμον, δέν φοβοῦμαι τά βλέμματα τῶν ἀνθρώπων· ἄρα παρουσιάζομαι εἰς τόν κόσμον ἀνυποστόλως. Ἀπό τοῦ Κικέρωνος ἔχει τόσον ἀναλόγως σχηματισμένη λέξις, ἐν ᾧ φαινοπροσωπέω ἤκρεπε κυρίως νά λέγηται.

*Φαίνοψ, οπος, ὁ, ἡ (ἄψ), = φαινώψ. 2) ἄφθεγκ. κύρ. ὄνομα. Ἰλ.

Φαίνω, μέλ. φανῶ· ἀόρ. ἔφηνα· ἀπαρεμφ. φῆναι. ἐνεστ. παρακ. πέφαγκα. Δείναρχ. ἀμετβ. παρακ. β'. πέφηνα. — Μέσ. δέ, φαίνομαι, μέλ. φανοῦμαι. παθητ. ἀόρ. ἐφάνθην καί ἐφάνην. «Ὅλοι οὗτοι οἱ χρόνοι, πλήν τοῦ παρακμ. ἀπαντῶνται καί εἰς τόν Ὅμ. ὅς τις πρός τούτοις μεταχειρίζεται καί τούς ἑξῆς ἐπικ. ἁπλῶς τύπους· ἀμετβ. ἀόρ. φάνεσκε (χ), κυρίως εἰς τόν ἐφάνην ἀνήκοντα γ'. πρόσπ. τοῦ ἀορ. φαάνθη καί γ'. πληθ. φάανθεν (υ–υ), ἀντί ἐφάνησαν, παρά τό, ἐφάνθην, Ἰλ. Α, 200. Ρ, 650. παρβλ. Lob. Phryn. σελ. 420. γ'. πληθ. πρόσπ. ἀορ. φάνεν ἀντί ἐφάνησαν, Ὀδ. Ξ, 68. ἀπαρεμφ. ἀορ. φανῆμεναι ἀντί φανῆναι, Ἰλ. Ι, 240. Ὁ ἐνεργ. δέ ἀόρ. β', ἔφενον, ὅς τις οὐδαμοῦ φαίνεται ὀρθῶς εὐχρηστος, Pors. Εὐριπ. Ὀρ. 1266. Βουτσμ. Σοφ. Φιλ. 1191. Meineke Μενανδρ. σελ. 416. — (φάω, φάος). Φανερόνω, δηλαποιῶ, κάμνω τι γνωστόν κοινῶς· «δόδν τινιν· δείχνω εἰς τινα τόν δρόμον. Ὀδ. Μ, 334. «τέρας τινίν· δείχνω εἰς τινα σημεῖόν τι, σύμβολον, τό ὁποῖον ἔχει προφητικήν τινα σημασίαν, Ἰλ. Β, 324. Ὀδύσ. Γ, 173. καί ἀλλαχοῦ· ἔτι δέ καί, σήματα, Ἰλ. Β, 353. Ὀδ. Φ, 413. καί ἀλλαχοῦ· «μηρούς, ἐπιγουνίδας· δείχνω τόν μηρόν, τό γόνυ, ἀφίνων αὐτά γυμνά, Ὀδ. Σ, 67, 74. «γόνυ τινίν, κάμνω μίαν γυναῖκα νά ἐγγαστρωθῇ, νά γεννήσῃ. Ὀδ. Δ, 12. «παρθενικοῖτιν τινιν· διαρίζω εἰς τινα τήν σύζυγον, τήν ὁποίαν μέλλει νά νυμφευθῇ. Ὀδύσ. Ο, 26. — β) ἐξαιρ. Κάμνω τι ἀκουστόν, νά ἠχῇ· «ἀοιδήν φαίνειν. Ὀδύσ. Θ, 499. — γ) ἐν γένει δέ, δείχνω, φανερόνω, δηλοποιῶ· «σήματα. Ἰλ. Σ, 295. «ἀρετήν. Ὀδ. Θ, 237. «ἐκεκείης. Τ, 309. «βίην. Ἡσιόδ. Θεογ. 639. «ἐλεγχίην, Ἡρόδ. 3, 127. Ἑρμηνεύω, διασαφηνίζω, ἐξηγῶ τι· πλέγομαι. Ἡρόδ. 1, 116, 118. ἔτι δέ καί πλέγων ἐδούζιν. Ἡρόδ. 1, 75. — δ) ἐξαιρτ. Φανερόνω τι εἰς τό κριτήριον, δέν ἐγκαλῶ τινα κατά τούς νόμους, μᾶλλον δέ, καταδίδω τι ὡς πρᾶγμα ἀπηγορευμένον, τό συνήθ. Ἰταλ. contrabando. Ἀριστοφ. Ἀχ. 819, 824, 825, 827. — 2) παθητ. φαίνομαι, ἀόρ. β'. ἐφάνην, ἀπαρφ. φανῆναι, καί β', παρακ. πέφηνα, εἰς τό ὁποῖον ἀνάγονται καί οἱ Ὅμηρ. τύποι τοῦ ἀορ. α'. ἐφάνθην. Φανερώνομαι, γίνομαι ὁρατός· παρ' Ὅμηρ. πολλάκις μετ' ἀπαρεμφ. Ὀδ. Α, 336. Ξ, 355. Ο, 25. Δείχνω τι γυμνόν, ἀσκέπαστον, Ἰλ. Χ, 324. Ὀδ. Σ, 68. Ἐνταῦθα ἀνήκει καί ὁ ἐπικ. ἀόρ. φάνεσκε, ἀντί ἐφαίνη. Ἰλ. Δ, 64. Ὀδ. Α, 587. Μ, 241, 242. — β) ἐξαιρτ. ἐπί τῆς ἀναπλήξεως τῶν οὐρανίων φώτων, Ἰλιάδ. Θ, 556. Ἡσιόδ. Ἔργ. 600. ἐξαιρ. δέ τῆς Ἠοῦς, τῆς χαραυγῆς, Ἰλ. Α, 477. Ω, 13. Ὀδ. Β, 1. Γ, 404. ἔτι δέ καί ἄλλων πολλάκις· ὄζειν ἦμα ἠοῖ φαινομένηφιν· εὐθύς ὡς ἐξημέρωσεν, ἐχαράχθη, Ἰλ. Ι, 618. Ὀδύσ. Δ, 407. Ζ, 31. καί ἀλλαχοῦ· ἔτι δέ καί ἐπί ὁρμῆς ἀνέμου, ὅταν ἀρχίζῃ νά φυσᾷ ἄνεμος, Ὀδύσ. Δ, 361. Εἰς τούς μεταγεν. δέ φαινόμενα λέγονται τά οὐράνια φῶτα, τά ἀνατέλλοντα καί δύοντα ἄστρα, τά εἰς τόν ὁρίζοντα μας ὁρατά. — γ) Μετά μετοχ. ὁμοιάζω μέ τινα, Ἰλιάδ. Ε, 867. Παρ' Ἡρόδ. δέ καί παρά τοῖς Ἀττικ. εἰ δηλωσιν τοῦ σαφοῦς, γνωστοῦ, βεβαίου· «φαίνεται ἀγνοῶν· εἶναι φανερόν, ὅτι ἀγνοεῖ, δέν ἠξεύρει βέβαιον· «φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάπτων, εἶναι φανερόν, ὅτι μᾶς βλάπτει ὁ νόμος. Προστακτ. «εὖ ποιοῦντες φαίνεσθαι, δεῖχθητε εὐεργέται, Ἡρόδ. 9, 89. παρβλ. 8, 9. τοὐναντίον δέ μετ' ἀπαρεμφ. «φαίνεται ὁ νόμος ἡμᾶς βλάπτειν, ὡς νά ἤθελε μᾶς βλάψῃ, ὡς νά ἠμπορῇ νά μᾶς βλάψῃ· ὅλως ὡς τό, δοκεῖ, Wolf. Δημ. εἰς Λεπτ. σελ. 259. ὄζειν ὑπό φαινόμενον, ὅ,τι εἶναι σαφές, ὀφθαλμοφανές· πλέον φαινόμενον· ἀλλά καί τό, δοκοῦν, τό νομιζόμενον, τό κατά φαντασίαν· ἀντίθ. τοῦ, ὅ,τι ὑπάρχει πραγματικῶς. — δ) ποιδαμοῦ φαίνηναι, τό νά μή φαίνηται τις ποιδένα, τοῦτέστι νά κρύπτεται ὡς μηδείς. Heind. Πλάτ. Γοργ. σελ. 456. C. Paid. σελ. 72. B. — ε) μέσ. ἀόρ. β', φήνασθαι, κατά σημασ. τοῦ, νά δείχνῃ τις ξένον τι ὡς ἰδικόν του, νά κάμνῃ ἐπίδειξιν μέ τι, Σοφ. Φιλ. 940. ἐκδ. Νεοφ. Δούκ. ζ) παθητ. κυρίως μετά ἀορ. α'. ἐφάνθην, ἐγκαλοῦμαι, καταβάλλομαι, ἐξαιρτ. εἰς τό κριτήριον, Ἀττικ. Ὁ δέ Ποιητ. μεταχειρίζ. τόν παθητ. ἀόρ. α'. πάντοτε κατά σημασ. τοῦ β'. ἀορ. — 3) Ἀμετβ. «φαίνω τινίν, φωτίζω, φέγγω εἰς τινα, Ὀδ. Η, 102. Ι, 25. — β) ἀπολύτως, ἐπί φωτεινῶν σωμάτων, λάμπω, φέγγω, φωτίζω· ἐπί τῆς σελήνης, τῶν ἀστέρων, καί παντός ἄλλου φωτοβόλου πράγματος. Θεόκρ. 2, 11. παρβλ. φάω· ὄζειν ὁ πλανήτης ἀστήρ Κρόνος ὀνομάζεται Φαίνων. — γ) ἐν γένει δέ φαίνομαι, Seidl. Εὐριπ. Ἡλ. 1231. β' ὅλον ὅτι ὁ Wunderl. Obs. cr. σελ. 99. δέν ἀποδέχεται τήν χρῆσιν ταύτην. (Εἰς τόν β'. μέλ. φανῶ, φαίνεται, ὅτι τό α, λαμβάνεται ἐνίοτε, ἂν καί σπανιώτατα, μακρόν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 309. Ἀπολ. Δύσκλ. περί ἐπίρ. σελ. 600. 28. L, Dind. Ἀριστοφ. Ἱππ. 300. Βουτσμ. Γραμμ. Ἑλλ. 2, σελ. 245.)

*Φαινά, ούς, ἡ, Κύρ. ὄνομ. Ἴμν. Δήμητ. 418.

*Φαινώπις, ιδος, ὁ· ἰδιαίτερ. θηλ. τοῦ, φαινώψ.

*Φαινώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (ὤψ). Ὅς τις, ἡ ὅ,τι ἔχει λαμπρά ὄμματα, λαμπρόν βλέμμα· ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανές.

*Φαίνωψ, οπος, ὁ. Κύρ. ὄνομα Τρωός τινος στρατηγοῦ, Ἰλ.

Φαιός, ά, όν (φάος). Κυρίως ὅ,τι εἶναι κιτρίου, τό χειστόν. μουγρόν, οὔτε σκοτεινόν, οὔτε φωτεινόν· ὄζειν ἐπί παντός χρώματος, ἀσπρόμαυρου, τραβανέ, Λατ. pullus, Τουρκ. σιντζαπί· ἔτι δέ καί ἐπί τοῦ χρώματος προτύπου ἡλιοκαμένου. — 2) Τροπ. ἐπί φωνῆς, βλασφημίας, ἤτις μόλις ἀκούεται, μόλις διακρίνεται· ἀντίθ. τοῦ, καθαρά, ὀξεῖα· ὄζειν

Φαιουρός, ὁ, ἡ (οὐρά). Ὅτι ἔχει μαυροδέρμην, γραβανὴν οὐράν· κατ' ἄλλους δέ παρά τό, φάος = λάμπουρος.

Φαιοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὁ φορῶν μαυροδερμον φόρεμα. Αἰσχύλ. Χοηφ. 1039. ὅπου εὑρέθη καί ἠψευδής ἀνάγνωσις ξανθοχίτων, καί φαιοχίτων. (ι)

Φαιστός, ή, όν, καί φαίστος, η, ον (φάω). Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, φωτεινόν. ἀμφ.

*Φαίστος, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. ἐντίμου τινός Λυδοῦ. Ἡ. Ε, 43.

*Φαιστός, ἡ. Πόλις τις εἰς τήν Κρήτην. Ἰλ. Β, 648. Ὀδ. Γ, 296.

*Φαίσφλη, ἡ (–υ–), καί

*Φαισώλη, αἴος, ἡ. Ὀνόματα τῶν δύο Τάδων. Ἡσιόδ. Δείψν. 60.

*Φακᾶς, ὁ (φακή). Σκωπτική παρονομασία.

Φάκελλος, καί φάκελος, ὁ (Λατ. fasciculus). Δέσμη, δεμάτιον, πολλά δηλαδή πράγματα εἰς ἓν δέσμα. Ἡρόδ. 4, 62, 67. Θουκυδ. β'. 129. «Φακέλλους δέ ὕλης φακέλουσι. Ἰσοκρ. «Φακέλλους ὕλης ξηρᾶς περιβαλλόντων τῷ χωρίῳ πῦρ ἐνῆκεν· καί ἐντεῦθεν ὁ Συνέσιος (ἐπιστ. 134.) «Φακέλλων ἐπιστολάς· τό κοινότερον, «Πλίνοις καί πακέτοις, ἐκ τοῦ Ἰταλ. (κ) ὄζειν

Φακελλόω. Δένω τι εἰς φάκελον, δεμάτιον. Τροπ. Νικήτ. Χρον. ια', 9. «Τήν ἱστορίαν εἰς τό πο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λύστιχον ἐφακέλωσαν· συνέταξεν εἰς πολλοὺς τόμους· γράφεται δὲ καὶ φακελλίω.

Φακεύς, έως, ὁ· σπάνιος μεταχηματισμ. τοῦ, φακῆ, Εὐφορίων παρ' Ἀθην. ια΄. σελ. 501.

Φακῆ, ῆς, ἡ (κυρίως στρηνη. ἀντὶ φακέα). Εἶδος στρογγύλου ὀσπρίου κατὰ τὸ μέσον ὄγκον ἔχοντος· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. — 2) Τὸ ἐκ φακῶν μαγειρευόμενον φαγητόν. Lob. Φρυν. σελ. 455. ὅθεν

Φάκινος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ φακᾶς. — 2) ὁ τρώγων φακᾶς. (ε)

Φακίολος, ὁ, = φάκελλος. ἁμφβ.

Φάκιον, τό (φακῆ). Ἀπόβραστμα ἀπὸ φακᾶς, φακόπνουν. Ἱππουρ. (α)

Φακοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φακῆν. «Φακοειδὲς ὑγρόν». τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κρυσταλοειδές. Λέτ. ζ΄.

Φακοπτισάντη, ἡ (πτισάνη). Φαγητὸν κατασκευασμένον ἀπὸ ξεφλουδισμένας, ἢ χονδροκοπανισμένας φακᾶς, καὶ κριθάς. — Ἀπόζεμα ἀπὸ αὐτά.

Φακός, ὁ. Τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπὸς τῆς φακῆς, τὸν ὁποῖον ἐσυνείθιζαν ἐξαιρτ. νὰ τρώγωσι μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν τινος. «Ὁ ἀπὸ τῶν τελμάτων φακός». φακῆ αὐξάνουσα εἰς βαλτώδεις τόπους. — 2) Ἀγγεῖόν τι φακοειδές, στρογγύλη τις, πλατεῖα, καὶ ὁμαλὴ ὕαλος, διὰ τῆς ὁποίας ἀνάπτομέν τι ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἡλιακῶν κατόπτρων. — 3) Κηλὶς μέλαινα καὶ φακωτὴ εἰς τὸ σῶμα. Ἑλλαδ. συνήθως κοινότ. ὅθεν

Φακόφυις, ιος, ὁ, ἡ (ὄψις). Ὁ ἔχων πολλὰς ἐλαίας εἰς τὸ πρόσωπον, ἢ ὅς τις εἶναι πρέκναβος. Γλωσσ. Φιλεξ (α)

Φακώδης, ὁ, ἡ· συνηρημ. αὐτὸ φακοειδής. — 2) (φακὸς, σημασ. 3.). Ὁ ἔχων τὸ πρόσωπόν του γεμάτον ἀπὸ ἐλαῖας. Ἱππουρ.

Φακωτός, ἡ, ὸν (φακός). Ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα τῆς φακῆς. «Ὑοχλίας φακωτός». Ἡλιόδωρ. ἐν ταῖς τοῦ Σωσιθ. Ἐκλογ. Ὑδατοσκ. σελ. 467. σημ.

Φάλαγγαι, αἱ· ὡς τὸ, φάλαγξ, σημασ. 2. ὅπερ ἴδε· Λατ. palangae, paranceae. (υ – –)

Φαλαγγάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἀρχηγὸς τῆς φάλαγγος· ὅθεν

Φαλαγαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ φαλαγγάρχου.

Φαλαγγάω, = φαλαγγιάω, ἁμφβ.

Φαλαγγηδόν, ἐπίρ. (φάλαγξ). Κατὰ τὸν τρόπον τῆς φάλαγγος, εἰς φάλαγγας. Ἰλ. Ο, 360.

Φαλαγγιάω (φαλάγγιον). Εἶμαι φαρμακερός, ὀργίλος, ἢ ταπεὸς, ὡς τὸ παρωργισμένον φαλάγγιον.

Φαλαγγοδηκτος, ὁ, ἡ (δάκνω). Ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἐδαγκώθη ἀπὸ φαλάγγιον. Διοσκορ.

Φαλάγγιον, τό (φάλαγξ, σημασ. 4.). Εἶδος φαρμακερᾶς ἀράχνης. — 2) Φυτόν τι, ἀντιφάρμακον νομιζόμενον εἰς τὸ δάγκωμα τοῦ φαλαγγίου, Ξενοφ. Ἀπομν. ε΄, γ΄, 12. «Τὰ φαλάγγια, οὐδ' ἡμιοβολιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα, προσαψάμενα μόνον τὸ στόματι, ταῖς τε ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι. — Ἐνίησι γὰρ φαλάγια κατὰ τὸ δείγμα. Διοσκορ. γ΄, 122. Πλίν. κϛ΄, 12. ὅθεν

*Φαλαγγιόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω), = φαλαγγιόδηκτος.

Φαλαγγίτης, ου, ὁ (φάλαγξ). Στρατιώτης ἐκ τῆς φάλαγγος. 2) φαλάγγιον, σημασ. 2. ὅθεν

Φαλαγγιτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι ἴδιον, ἢ ἀνήκει εἰς τὸν φαλαγγίτην στρατιώτην.

Φαλαγγομαχέω, μέλ. ήσω. Μάχομαι μὲ, ἢ εἰς τὴν φάλαγγα. — 2) πολεμῶ ἐναντίον τῆς φάλαγγος· ἐκ τοῦ

Φαλαγγομάχης, ου, ὁ (μάχομαι). Ὅς τις μάχεται μὲ τὴν φάλαγγα, ἢ εἶναι εἰς τὴν φάλαγγα καὶ πολεμεῖ καθόλου, ὅς τις πολεμεῖ εἰς τὸ πεζικὸν στράτευμα. (μᾰ)

Φαλαγγόω (φάλαγξ, σημασ. 2. β.). Βάλλω φαλάγγια ὑποκάτω, καὶ ἐπ' αὐτὰ μετατοπίζω τι, ἐν ᾧ κυλίονται τὰ φαλάγγια. «Ὁδοποιήσας καὶ φαλαγγώσας τὰς προσαγωγὰς τοῖς μηχανήμασιν». Μαθημ. Παλ. σελ. 98. «βάλε φαλάγγια ὑπὸ τῶν μηχανῶν, διὰ νὰ σύρῃ αὐτὰς ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν» ὅθεν

Φαλάγγωμα, τό, = φάλαγξ, σημασ. 2. β΄. κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνήθως.

Φαλάγγωσις, εως, ἡ. Ψάλμα τῶν ὀμματοφύλλων, ὅταν αἱ τρίχες αὐτῶν συνίστανται εἰς δύο, ἢ τρεῖς ἁράδας, ἢ εἶναι γυρισμέναι πρὸς τὰ ἔνδον τοῦ ὀμματίου. Παῦλ. Αἰγιν.

Φάλαγξ, αγγος, ἡ. Παράταξις πολεμική, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλιάδ. καὶ σχεδὸν πάντοτε κατὰ πληθ. ἀριθμ. Αἱ τάξεις τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν πολεμικὴν παράταξιν· ἔτι δὲ καὶ «φάλαγγες ἀνδρῶν». Ἰλ. Τ, 158. Ἡσιόδ. Θεογ. 935. καὶ ἑνικὸν ἀριθμ. δὲ μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. Ζ, 6. εἰς δὲ τὴν Ὀδυσσ. δὲν ἀπαντᾶται καθόλου ἡ λέξις. β) Πολεμικὴ τις παράταξις τοῦ πεζικοῦ τῶν Μακεδόνων, τὴν ὁποίαν ἔπειτα περιεδέχθησαν οἱ Ῥωμαῖοι (Λατ. cuneus. Λίβ.)· διόπερ δὲ ἡ φάλαγξ αὕτη διὰ τὸ σημαντικὸν αὐτῆς βάθος, συγκειμένη συνήθως ἀπὸ 16 τάγματα, ἡ στοίχους. — γ) Οἱ εἰς τὴν παράταξιν ταύτην τεταγμένοι πεζοὶ στρατιῶται· ὅθεν ἐν γένει, πεζικὸν στράτευμα· «περὶ φάλαγγος ἄγω». Προστάξω τὸ πεζικὸν νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, παραταγμένον εἰς φάλαγγα· παρὰ Ξενοφ. δὲ καὶ τὸ στρατόπεδον. — 2) Στρογγύλον ξύλον, δοκὸς, μοχλός· Ἡρόδτ. 3, 97. — β) ἐξαιρ. κύλινδρος, ξύλον στρογγύλον, μακρὸν ὀπισθεν καὶ στρογγύλον, ἐπὶ τὸ ὁποῖον βαλλόμενα βαρέα πράγματα, εὐκόλα μετακομίζονται. Λατ. palangae, palancae, plancae· παρβλ. φάλαγγα. — 3) Τὰ ἄρθρα, ἢ αἱ κλειδώσεις, ἐξαιρ. τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. – 4) ἡ ἀρχὴν διὰ τὰς μακρὰς κλειδώσεις τῶν ποδῶν της. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1509. (ὅπου ὁ Φώσιος ψευδῶς ἠρμήνευσε τὴν λέξιν διὰ τοῦ, καρκίνος) ὅθεν φαλάγγιον. (υ–)

Φάλαινα, ἡ (φαλῆν). Εἶδος μεγάλου κήτους· ὅθεν τὸ Λατ. Balaena, καὶ τὸ Ἰταλ. Balena. Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. ά, δ΄, 1. –2) ἀν γένει τέρας, τὸ ὁποῖον καταπίνει ὅλα, παμφάγον θηρίον, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 35. καὶ 39. –3) (φελός). Τὸ περὶ τοὺς λύκους ἱπτάμενον ζωύφιον, τὸ κοινότερ. λυχνοκαύστης, τὸ ὁποῖον ἄλλως «Πυραύστης» καὶ «Πετόμενη ψυχὴ» λέγεται, (πιθαν. πάντοτε – υ Νίκ. Θηρ. 760. Νόνν. 6, 298. Ἰουβ. 10, 14. διότι εἰς ἄλλα χωρία, οἷον παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 35. καὶ 39. τὸ πρᾶγμα μένει ἀδιάκριτον ὅθεν ἡ κοινοτέρα γραφὴ τῆς λέξεως, φάλλαινα, εἶναι ἄχρηστος, καὶ ἀπὸ τὴν ἄγνοιαν μόνην τῆς μετρικῆς γεννηθεῖσα.)

Φαλακρα, ἡ (φαλακρός). Τὸ νὰ ἦναί τις φαλακρός· ὅθεν

Φαλακράω, μέλ. άσω. Εἶμαι φαλακρός· ἔτι δὲ καὶ, φαλακριάω, Lob. Phryn. σελ. 80.

Φαλακροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅς τις φαίνεται ὡς φαλακρὸς· ἐκ τοῦ

Φαλακρός, ά, όν. Ὁ ἀφιλομένους τὴν κεφαλὴν, οὗ τινος ἡ κεφαλὴ δὲν ἔχει τρίχας· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθ. Ἡρόδ. 3, 12. καὶ ἀλλαχοῦ. 2) Καθόλου, ὅ,τι εἶναι ψιλόν, ἄτριχον, ὑαλιστηρόν. 3) ὁ φαλακρὸς ἐλέγετο παροιστολισμὸς, ἢ σόφισμά τι εἰς Εὐκλείδην τὸν Μεγαρέα ἀποδιδόμενος, καὶ ἄλλως ἀδιόριστον. Διογ. Λαέρτ. 2, 108. (παρὰ τὸ, ψιλὸς, φαλαρὸς, χωρὶς ὅμως πρόσληψιν τοῦ, ἄκρος.) ὅθεν

Φαλακρότης, ητος, ἡ, = φαλάκρα. – 2) φαλακρὰ κεφαλὴ· Ἀριστοτ. ζώων Ἱστορ. γ΄, 11. «Ἡ κατὰ τὴν κορυφὴν λειότης φαλακρότης καλεῖται».

Φαλακρόω (φαλακρός). Κάμνω τινὰ φαλακρόν. Παθητ. γίνομαι φαλακρός. Ἡρόδτ. 3, 12. ὅθεν

Φαλάκρωμα, τό. Ὅ,τι ἄγγειον φαλακρόν· ἢ φαλακρωμένη κεφαλή· καὶ

Φαλάκρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τινα φαλακρόν· τὸ νὰ γίνῃ τις φαλακρός. Πλούταρχ

*Φαλανθίας, ου, ὁ, = φάλανθος.

Φάλανθος, ὁ, ἡ (φαλὸς), = φαλακρός. (υ–υ)

*Φαλαντίας, ου, ὁ, = φαλανθίας.

*Φάλαντος, ὁ, ἡ, = φάλανθος.

Φάλαρα, τά (φαλὸς). Μεταλλικὸς τις ὑαλιστηρὸς κεφαλῆς, ἢ περικεφαλαίας στολισμὸς τῶν πολεμιστῶν, χρησιμεύων ἅμα καὶ ὡς κάλυμμα, πιθανῶς τὰ τὰς παρειὰς καλύπτοντα ἀσπιδήσκια τῆς περικεφαλαίας, ἢ αἱ δύο καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν εἰς τὰς παρειὰς κρεμάμεναι μεταλλιναι πλάκες, ἢ περισσότεροι ὑπὸ τὸ πηγούνιον δεσόμενοι, καὶ μὲ στιλπνὸν μετάλλου φολίδας ἐπικοσμημένοι ἱμάντες. Ἰλ. Π, 106. παρβλ. Βουτσμ. Λεξιλ. 2, σελ. 246. Ὁ ἑνικ. ἀριθμ. «Φίλαρον τιάρας», ἐπὶ τοῦ στολισμοῦ τῆς κεφαλῆς τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Περσίας, εὑρίσκη μόνον εἰς τὸν Αἰτχύλ. Πέρσ. 661. ὅπου πάλιν καὶ ἐνταῦθα ἐννοοῦνται τὰ ἀπὸ τῆς τιάρας καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν εἰς τὰς παρειὰς κρεμάμενα ἀσπιδήσκια, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Στράβ. 15. σλ. 734. καὶ παρατηροῦμεν ὁμοίᾳ εἰς Περσικὰ νομίσματα. — 2) Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν δὲ καὶ οἱ εἰς τὰς παρειὰς τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων ἐκατέρωθεν κρεμάμενοι τοῦ χαλινοῦ στολισμοί, ὅλα ὅσα ἀνήκουν εἰς τοὺς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν περιλαμβάνοντας χαλινοῦ ἱμάντας, τὸ συνηθ. Τουαβρ. τὰ ῥάχτια. Προσέτι δὲ καὶ πᾶς δήποτε λαμπρὸς στολισμὸς τῶν ἵππων ἐν γένει, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1, 215. παρβλ. φαλαρὸς (υυυ).

*Φαλαρίζω. Πράττω τυραννικὰς πράξεις, ὡς ὁ τύραννος Φάλαρις.

Φαλαρίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. φαληρὶς (φαλαρὸς). Πτηνόν τι διαστιζόμενον εἰς λίμνας, τὸ εἰς ἡμᾶς φαλαρίδα, καὶ κοινότερ. νεροπούλα λεγόμενον. Fulica atra· οὕτως ὀνομάζεται ἀπὸ τὴν λευκὴν καὶ λεῖαν κεφαλήν του. Ἀριστοφ. Ὄρν. 565 (κατὰ τὸν Ἰωνικ. τύπον). Ἀχαρ. 887. «Κατὰ Βουτσμ. Λεξ. 2. σελ. 248. εἶναι μελανόπτερον, ἔχον εἰς τὴν κεφαλὴν λευκὴν κηλίδα, σχηματιζομένην ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῶν πετρῶν. Γερμ. Bleschum. Ἀθήν. Ϛ΄, 395. φησὶ· «Ἡ φαλαρὶς καὶ αὐτὴ στενὸν ἔχουσα τὸ ῥύγχος, στρογγυλοτέραν τὴν ὄψιν, ἐντεφεῖς τὴν γαστέρα μικρῷ μελαντέραν τὸ νωτον». 2) εἶδος χλόης, τῆς ὁποίας οἱ στάχυες ὁμοιάζουν ἴσως μὲ τὸν τῆς περικεφαλαίας λόφον. Πλίν. Φυτ. Ἱστορ. 27, 12. Διοσκορ. γ΄, 159.

*Φάλαρις, ιδος, ὁ. Ὁ διὰ τὴν ἀγριότητα τοῦ γνωστὸς τύραννος τῆς Ἀκράγαντος. (νυν) ὅθεν

Φαλαρισμός, ὁ. Σκληρότης, ἀπανθρωπία, ὁμοία μὲ τὴν τοῦ Φαλάριδος. Ἡσύχ. εἰς Ἀττ. ζ΄, 13.

Φάλαρον, τό· ἴδε φάλαρα.

Φαλαρός, ά, όν. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. φαληρός· ἔτι δὲ καὶ φάλαρος, φάληρος, προπαροξύτονον (φαλὸς, φαλός). Ὅ,τι εἶναι καθαρόν, λαμπρόν, φωτεινόν· ἐπὶ λειμῶνος, ἢ καθαροῦ χρώματος, λευκαυγὲς, λευκόν· οἱ ἵπποι ὁ φαλαρός, ὁ ἄσπρος σκύλος. Θεόκρ. 8, 27. Ὁ αὐτὸς 5, 104. ὀνομάζει καὶ τὸν κριὸν φαλαρὸν κατὰ Βουτσμ. de Λεξ. 2, σελ. 248, μαῦρος, μὲ λευκὴν κηλίδα εἰς τὸ μέτωπον, ὡς τὸ φαλαρίς. Ὡσαύτως ἔρμη φαλαρὸν καὶ τό, «δρῦς χίνετσι φάληρον» παρὰ Νικ. Θηρ. 461. διὰ τὸν, βουνὰ ἔχοντα τὴν κορυφὴν των σκεπασμένην μὲ χιόνα, καὶ ἐκ τούτου ὁμοια μὲ λέφον περικεφαλαίας φαινόμενα· παρβλ. φαληριάω. (συγγεν. τοῦ, φάλος, φάλαρα.)

Φάλη, ἡ. Πρωτότ. τοῦ, φάλαινα. Τὸ κῆτος, Λυκόφ. 394. (τὸ α πιθαν. πάντοτε μακρόν.)

Φαληριάω (φαληρός). Εἶμαι λευκός, ἀσπρίζομαι· ὅθεν ἐπὶ σφοδρῶς κινουμένων κυμάτων· «κύματα φαληριόωντα», τὰ μὲ ἄσπρον ἀφρὸν σκεπασμένα. Ἰλ. Ν, 799. (ἀλλαχοῦ δὲ δὲν εὑρίσκη ἡ λέξις.)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Φαληρίς, ίδος, ἡ· ἴδε φαληρίς.
Φαληρός, ά, όν, Ἰων. τε. ἀντὶ φαλαρός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, λευκόν. Νίκανδ. ἴδε ὅμως καὶ φαλαρός. — 2) προπαροξ. Φάληρος, κύρ. ὄνομ. ἑνὸς Δαναΐδου. Ἡσόδ. Ἀσπ. 180.
Φάλης, ητος, ὁ, = φαλλός. Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον. Θεόκρ. Ἐπίγρ. 4, 3. Ἀριστοφ. Θεσμ. 291. Ἴακ. Ἀνθ. Παλτ. 565. Ἡ τόνωσις, φάλης, νομίζεται Δωρικ. φαλῆς δέ, Ἀττικ. (υ–)
*Φαλής, ῆτος, ὁ. Κατωτέρα τις βακχικὴ θεότης, θεράπων καὶ ὀπαδὸς τοῦ Βάκχου. Ἀριστοφ. Ἀχ. 263.
Φαλιόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς), = λευκόπους. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ
Φάλιος, ία, ιον (φαλός), ὡς τὸ φαλακρός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, λευκόν, λευκαντές, Καλλιμ. Λεῦκ. 176. (ᾰ).
*Φαλίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἀργείας Ἥρας, π.θεν. παρὰ τὸ φαλός, διὰ τὴν λευκὴν στολήν της.
Φάλκης, ου, ὁ· καὶ, φάλκις, ὁ· καὶ, φόλκις, ὁ. Ξύλον τι τοῦ πλοίου, κατὰ Πολυδ. 1, 85, 86. τὸ τῇ στείρᾳ προστηλούμενον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐσωτερικὸν μέρος ἐπιφολίς, ἡ ἐφολίς, ἄλλως δὲ καὶ, ῥινοτηρία, ἐλάγετο· ἄρα, περίφραγμα, ὅπλον πίθων. συγγεν. τοῦ, φάλαγξ, στημ. 2. πορβλ. Βουτμ. Λεξ. 1, σελ 246.
*Φάλκης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. Τρωός τινος ἐντίμου. Ἰλιάδ.
Φαλλαγώγια τά, ὑπακμ. ἱερὰ (φαλός, ἀγωγή). Ἑορταστικὴ πομπή, κατὰ τὴν ὁποίαν προεκομίζετο ὁ Φαλλός, ὅθεν ἡ ἑορτὴ τοῦ Πριάμου. Ἱππῶνακτος, 30.
*Φαλλαινα, ἴδε φάλαινα.
Φάλληνος, ὁ, ἡ· ἴδε φαλλός.
*Φλληφορέω, Ἑορτάζω τὰ φαλληφόρια.
*Φαλληφόρια, τά, ὑπακμ. ἱερά. Ἑορτή, κατὰ τὴν ὁποίαν προεκόμιζαν τὸν φαλλόν, ἡ ἥτις ἐτελεῖτο εἰς τὴν τιμὴν τοῦ Φαλλοῦ, παρὰ τὸ
Φαλληφόρος, ὁ, ἡ (φαλλός, φέρω), = φαλλοφόρος.
Φαλλικός, ή, όν. Ἀνήκων εἰς τὸν φαλλόν· ἐξαιρ. εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, συνήθης εἰς τὰ φαλληφόρια. ᾠδίσματα φαλλικά.
Φαλλοβατέω, ῶ. Παρὰ Δουκιαν. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ. Ἀναβαίνω ἐπὶ τὴν στήλην, τὴν σχῆμα φαλλοῦ ἔχουσαν, παρὰ τὸ
*Φαλλοβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸν φαλλόν, ἱερεὺς τοῦ φαλλοῦ (–υυ–)
Φάλλος, ὁ. Τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον· ἐξαιρέτως τὸ κατὰ μίμησιν τοῦ φυσικοῦ κατεσκευασμένον ἀνδρικὸν αἰδοῖον τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς τὴν πομπὴν τῆς ἑορτῆς τοῦ Διονύσου εἰς σύμβολον τῆς γεννητικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 2, 48, 49. Παρομοία τελετὴ σώζεται ἔτι καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἀσίαν εἰς τιμὴν τοῦ Λιγγάμ. Τὸ αἰδοῖον τοῦτο ἦτον ἐκ ξύλου κατεσκευασμένον, καὶ μάλιστα ἐκ ξύλου συκῆς, ὅθεν παρὰ Ῥωμαῖ. «Συκίνη ἐπικουρίαν» ἀντὶ τοῦ, ἀσθενὴς καὶ ἀνωφελής· καὶ τὸ ἐπίθ. φάλληνος, ον, ξύλινος· ἰσοδύναμον εἶναι καὶ τὸ, φάλης, ἡ φαλῆς, Λατ. palus, Γερμαν. Pfahl. πιθαν. παρὰ τὸ, φάλος· ὅθεν
Φαλλοφορέω, Μέλ. –ήσω, Βαστάζω τὸν φαλλὸν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Βάκχου.
Φαλλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω), Ὁ φαλλοφορῶν, βαστάζων τὸν φαλλόν.
Φαλός, ή, όν (φάος). Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, φωτεινόν, ἔχει ἀνοικτὸν χρῶμα· ἐκ τούτου παράγεται τὸ, ῥφάλιος, φαλαρός, φαληρός, φαλτριάω, φαλακρός, φάλανδος, φαλερίς, καὶ φάλος, φάληρος, φαλλόω, κτλ. ἴδε φαλαρός.
Φάλος, ὁ. Στιλπνόν τι μεταλλινον ἐξέχον μέρος τῆς περικεφαλαίας, εἰς τὰ πρόσω αὐτῆς, ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπὸ τὸν λόφον μέχρι τοῦ μετώπου ἐκτεινόμενον, ὅπου μάλιστα ἐξεῖχε, ἐπίσημος προβλὴς, καὶ ἐχρησίμευεν εἰς στολισμὸν καὶ σκέπην κατὰ τῶν διὰ τοῦ ξίφους πληγῶν, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐστηρίζετο ὁ λόφος, μετὰ ταῦτα κώνος ὀνομασθέν· παρ' Ὁμ. ἀπαντᾶται μόνον εἰς τὴν Ἰλιάδ. ἴδε Βουτμ. Λεξ. 2, σλ. 242. πρβλ. τὰ σύνθετα καὶ παράγωγα· πάφαλος, ἀμφίφαλος, τετράφαλος, τετραφάλαρος. (Εἶναι δὲ τὸ, φάλος, συγγεν. μὲν τοῦ, φαλός, εἰς τὴν σημασίαν ὅμως τοῦ, λαμπρός, προσλαμβάνεται καὶ ἡ τοῦ, προέχων, ἐξέχων, ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς περισσότερα παράγωγα, ἐξαιρ. εἰς τὸ, φάλης, ἡ φαλλῆς, φαλλός· ὅταν δὲ προσλαμβάνεται ἡ ἔννοια, στιλπνός, εἶναι τὸ, φάλαρον, φάλαρα, καὶ τὸ, ὀμφαλός, ἐν μέρει.) [ᾰ]
*Φάμα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ψήμη. (––)
*Φάμων, Ἰων. ἀντὶ ἔφαμεν, α'. πληθ. πρόσ. τοῦ, φημί· Ὁμ. (ᾰ). 2) Ἐγκλ. Ἰλ. Ο, 735.
*Φαμί, Δωρ. ἀντὶ φημί.
Φάν, ποιητ. ἀντὶ ἔφησαν, γ'. πληθ. πρόσ. παρατ. τοῦ, φημί, Ὁμ. (ᾰ)
Φαναῖος, αία, αῖον (φανή). Ὁ παρέχων, φέρων φῶς, Ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.
Φανάριον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, φανός. (–υυ)
Φαναίμεν, Ἀττικ. α'. πληθ. πρόσ. ἀνεπτ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, φανείημεν, Αἰσχλ. Πέρσ. 784.
Φάναν, Αἰολ. καὶ ποιητ. γ'. πληθ. πρόσ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ φαίνω, ἀντὶ ἐφάνησαν, Ὀδ. Σ, 69. τὸ δὲ ὀξύτ. φανέν, μετ. ὠσότ. γέν. (υυ)
Φανερολογία, ἡ (φανερός, λέγω). Φανερὰ λόγια, φανερὰ σ'μιλία. Μάρκος Ἐρημίτ.
Φανερόμισος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὁ φανερόνων τὸ μῖσος ἢ τὴν ἔχθραν του πρός τινα· ἀντίθ. τοῦ, φανερόφιλος. Ἀριστοτέλ. Νικομ. δ'.
Φανεροποιέω, (ποιέω). Φανερόνω, ἐξηγῶ, σαφηνίζω τι· ὅθεν
Φανεροποίησις, εως, ἡ· καὶ
*Φανεροποιΐα, ἡ. Τὸ νὰ φανερόνῃ, ἐξηγῇ τίς τι.
Φανερός, ά, όν (φαίνω). Ὅ,τι εἶναι φανερόν, ὁρατόν· κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. καὶ Ἡροδ. «εἰ φανερὸς ἐγένοντο ἐν τῇ Ἑλλάδι» ἂν ἐφανερόνοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἡροδ. 1, 146. ἐξαιρ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. κατὰ μετοχ. καθὼς τὸ, φαίνεσθαι· «πίσπενδων φανερὸς ἦν» ἦτο φανερόν, ὅτι ἔσπενδεν, Ἡροδ. 7, 18. «φανερὸς ἐστὶ ψευδόμενος», εἶναι φανερόν, ὅτι ψεύδεται, κ. τ. τ. Ἀλλὰ εἰς τὸ, φανερός ἐστιν, ἐπιφέρεται καὶ τὸ, ὅτι, μετὰ ὁριστ. ῥήμ. πολλάκις παρὰ Ξεν. ὅς τις συντάσσει καὶ τὸ οὐδέτ. ἀπρόσ. μὲ τὸ, ὅτι· Ὡς ἀνεξάρτητος πρότασις, «φανερὸν δέ ὅτε εἰς τὴν ἐπομένην πρότασιν συνήθως τίθεται τό, γάρ, καὶ χρησιμεύει εἰς διαπραγματευτικὴν ἀπόδειξιν· Οὐόλφ. εἰς Δημοσθ. λεπτ. σλ. 225. «ἐκ τοῦ φανεροῦ» = φανερῶς· Ἡρόδτ. 8, 126. 9, 1. 2) γνωστός, περίφημος, ἐξακουστός, Ξενοφ. Παρ' Εὐριπ. δὲ κεῖται καὶ διακατάλ. Ἐπῤῥ. φανερῶς, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδτ,
Φανερόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὁ φανερός, εἰλικρινὴς φίλος, ἀντίθ. τοῦ φανερόμισος.
Φανερόω (φανερός). Φανερόνω, γνωστοποιῶ, σαφηνίζω, δεικνύω τι. — 2) Ἁμπν τινα γνωστόν, περίφημον. Παθητ. γίνομαι γνωστός, ἢ περίφημος. «ἐφανερώθη εἰς τοὺς Ἕλληνας μεγίστῃσι δαπάνῃσι», Ἡροδτ. 6, 122. ὅθεν
Φανέρωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φανερόνηται, δείχνηται τις, ἢ τὸ νὰ φανερόνῃ, δείχνῃ τίς τι.
Φάνεσκε, γ'. πρόσ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, ἐφαίνη. Ὁμ (ᾰ)
Φανή, ἡ (φαίνω). Φανός, λαμπάδα· συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. καὶ φαναί. τὸ ἔργα τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων τελούμενα, Εὐριπ. Ἴων 550. «Φαναὶ Βακχίου». Ῥῆσ. 946. «Φαναὶ μυστηρίων».
Φανῇ, Ἐπικ. γ'. ἑνικ. πρόσ. ὑποτακτ. παθητ. ἀόρ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, φανῇς.
Φανήμεναι, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. παθητ. ἀορ. β'. τοῦ, φαίνω, ἀντὶ, φανῆναι. Ἰλιάδ.
Φάνης, ητος, ὁ. Εἷς τῶν Ὀρφικῶν μυσταγωγίας λέγεται μυστικὴ τις θεότης, παριστάνουσα τὴν τοῦ κόσμου ἀρχαίγονον ὕλην. Ὀρφ. Ἀποσπάσμ. ξ, καὶ ἡ. (υ–)
Φανητιάω, ἀφετικὸν τοῦ, φαίνομαι· Ἐπιθυμῶ νὰ κάμω τι ἵνα φαίνηται, νὰ δείξω τὸν ἑαυτόν μου. Lobeck Phryn. σελ. 80.
Φανητίζω, = φανερόω. ἀμφ.
Φανηφόρος, ὁ, ἡ (φανή, φέρω). Ὁ βαστάζων φανόν, λαμπάδα· ὅθεν τροπ. ὁ φροντίζων περὶ τοῦ καθαγιασμοῦ, ἢ τῆς μυστικῆς τελετῆς θεότητός τινος. Ἀναλέκτ. γ'. σελ. 189. «Φοίβουτε φανηφόρος ἱερεύων».
Φανίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φανός. Μελ. 78, 4. 5. 79. 2.
Φανομηρίς, ίδος, ἡ = φαινομηρίς.
*Φανόπτης, ου, ὁ. Θυρίς, παραθύριον. Σχολ. Λυκόφ. 19. 2) παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. 997. δὲ, Οἰκίσκος, μικρὸς οἶκος· πεντρ. λέξις.
Φανός, ή, όν (φαίνω). Ὅ,τι εἶναι φωτεινόν, λαμπρόν, λευκόν· Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 545. Ἐκκλ. 348. καθαρὰ πλυμμένον, ὅθεν — β) ὅ,τι εἶναι ὀφθαλμοφανές, φανερόν. (τὸ α εἶναι πάντοτε μακρόν, Δράκ. σλ. 86. 5. ὅθεν συγκρ. φανότερος, ὑπερθετ. φανότατος, καὶ ὄχι ὡς συνήθως εὑρίσκεται γραφόμενον φανώτερος, φανώτατος.)
Φανός, ὁ (φαίνω). Φανάριον, λύχνος, λαμπάδα. Ἀριστοφ. Δυσ. 308. Ἐπίγρ. ἀδέσπ. 24, 4. Σχολ. Ἡφαιστ. σλ. 2. Εἰς τὸν Αἰσχύλ. δὲ εὑρέθη καὶ ὁ τύπος πανός. — 2) Φανός, ὁ, Κύρ. ὄνομ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1253.
Φανότης, ητος, ἡ (φανός). Λαμπρότης, φωτεινότης. Ἀριστοτέλ.
Φανόω, (φανός) = φαίνω. Στράβων.
Φαντάζω, Μ. άσω (φαίνω). Κάμνω τι φανερόν, δείχνω, φανερόνω τι, συνήθ. κατὰ παρεμβεβλημ. σημ. τοῦ, ἐμπαίζω, ἐπαναληπτικῶς. Εἰς τοὺς μεταγενεστέρους δὲ καὶ, Πτραστήνω, παρουσιάζω. Παθητ. φαντάζομαι, ὡς τὸ, φαίνομαι, δείχνομαι, φανερόνομαι, γίνομαι ὁρατός, τινί· Ἡρόδτ. 4, 124. 7, 15. ἐξαιρ. Παρουσιάζομαι, δείχνομαι δημοσίως, στολίζομαι λαμπρῶς, κάμνω ἐπίδειξιν, φαντάζω. Schweigh. Ἡρόδτ. 7, 10, 5. — β) «φαντάζομαί τινι φαίνομαι ὁμοίως μέ τινα, Αἰσχλ. Ἀγαμ 1511. — γ) ὁ Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 823, μεταχειρίζεται τὴν λέξιν αὐτὴ τοῦ συκοφαντεῖσθαι· Μάσ. μετὰ αἰτιατ. φαντάζομαι, βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου τι· ὅθεν
Φαντασία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι ὁρατόν, νὰ δείχνῃ, νὰ παρουσιάσῃ τι ἐξαιρ. νὰ ἐκθέτῃ τι εἰς δημόσιον θέαν, εἰς ἐπίδειξιν, νὰ κομπάζῃ διάτι. — 2) ἀμετβ. Τὸ νὰ παρουσιάζηται, φανερόνηται τίς, ἐξαιρ. μὲ ἐπίδειξιν, μεγαλοπρέπειαν, κομπασμόν. — 3) Ἡ αἴσθησις, ἡ καθόλου ἡ κατάστασις τῆς ψυχῆς, ὅταν προσβάλλῃ εἰς αὐτὴν αἰσθητόν τι καὶ νοητόν· ὅθεν εἰς τοὺς Στωϊκοὺς ἡ ἰδέα πράγματός τινος, καὶ ἡ φανταστικὴ δύναμις καθ' ἑαυτήν, ἥτις καὶ «τὸ φανταστικὸν» λέγεται· τὸ δὲ πρᾶγμα, τὸ προξενοῦν τὴν φαντασίαν, «φανταστὸν» ὀνομάζεται. Οἱ Στωϊκοὶ ἰδὲ ἐξ ἐναντίας «φανταστικὸν» μὲν ἔλεγαν τὸν ματαίως καὶ ψευδῆ ἰδέαν· «φάνταπμικὸν» δέ, τὴν τοιαύτην ἰδέαν τοῦ πράγμα. — β) Ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς τοῦ ἰδεάζεσθαι τὰ κατ' ἰδέαν καὶ ἔννοιαν ἁπλῶς, ἢ τὰ ἀπόντα, ὡς ὄντως ἀληθῆ καὶ ὑπάρχοντα· ζῶν καὶ — γ) τὸ ἰδεα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σθὲν πρᾶγμα, ἡ εἰκών, ὁ τύπος αὐτοῦ, εἴδωλον, φάντασμα. — 4) Πόθος, ἐπιθυμία ἀπόντων πραγμάτων· ὅθεν

Φαντασιαστικός, ἡ, όν· = φανταστικός. ἅμμ.

Φαντασιοδοκητής, οῦ, ὁ (δοκέω). Αἱρετικῶν τινων ὄνομα, οἵτινες ἐπίστευαν εἰς τὸν Χριστὸν σάρκα μόνον κατὰ φαντασίαν. Ἐκκλ. Συγγρ.

Φαντασιοκοπέω. Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου ματαια καὶ ἀνύπαρκτα πράγματα, κενὰς ἐλπίδας, ἐκ τοῦ

Φαντασιοκόπος, ὁ (κόπτω). Ὁ πλάττων εἰς τὴν φαντασίαν του ματαια καὶ κενὰ πράγματα· ματαίας ἐλπίδας. Εὐστάθ. περὶ τοῦ Ταντάλου. «Τοιοῦτα δ' ἂν λέγοιτο πάσχειν καὶ ἅπας ἡ φαντασιοκόπος ὢν, καὶ ἐλπίσι κεναῖς, ἐφ' οἷς οὐ χρή, βοσκόμενος.

Φαντασιόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ἀντωνίν. α', γ. Πᾶν ὅ,τι πλήττει, προσβάλλει εἰς τὰ αἰσθητήρια, καὶ τὰ ἐξαπατᾷ· θαμβόνει καὶ διαφθείρει τὴν ἰδέαν.

Φαντασιόω (φαντασία). Προξενῶ φαντασίαν, ἰδέαν τινά· συνήθ. κατὰ παθητ. ἀποθ. διάθ. φαντασιόομαι, ἔχω φαντασίας, πλάττω τι εἰς τὸν νοῦν μου, μετ' αἰτιατ. ἐν γένει δέ, ἔχω φανταστικὴν δύναμιν. Πλούτ. «Φαντασιωθεὶς δαιμόνιόν τινα.

Φαντασιώδης, ὁ, ἡ (φαντασία, εἶδος). Ὅμοιος μὲ φαντασίας, ἢ φαντάσματα, ὁποῖ ἔχων πολλὰς φαντασίας.

Φάντασμα, τό· (φαντάζω). Ὅ,τι κατὰ φαντασίαν, κατ' ἰδέαν μόνον ὑπάρχει, εἰκών, εἴδωλον. Ρσθ. Εὐριπ. Ὀρ 401.

Φαντασμάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ φάντασμα.

*Φαντασμός, ὁ· = φάντασμα· Τίμ. παρὰ Διογ. Λαερτ. 9, 25.

*Φανταστής, οῦ, ὁ (φαντάζω). Ὅς τις εἶναι γεμάτος ἀπὸ φαντασίας, κομπαστής.

Φανταστικός, ἡ, όν (φαντάζω). Δυνήκων εἰς παράστασιν διὰ τῆς φανταστικῆς δυνάμεως, ἔχων φανταστικὸν, ἐνίοτε μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον φαντάζεταί τις. «Τοῦ μέλλοντος φανταστικώτερον. Πλούταρχ.

Φανταστός, ἡ, όν· ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, φαντάζω. Ὅ,τι ἐνεργεῖ εἰς τὸ φανταστικὸν· ὅ,τι συνελήφθη εἰς τὴν φαντασίαν. Πλούταρχ.

Φαντί, Δωρ. γ' πληθ. πρόσ. ἐνεστ. τοῦ, φημί, ἀντὶ φασί.

Φάο, Ἐπικ. προστατ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ, φημί, ἀντὶ φάσο. Ὀδυσσ. Π, 168. Σ, 171. (υυ)

*Φαόβιος, ὁ, ἡ (φάος, βίος). Ὁ ἔχων λαμπρὸν, στιλπνὸν τέξον.

*Φαολκές, ὁ, ἡ = φολκές. Τζέτζ.

Φάος, ἄους, τό· συναιρ. φῶς, γεν. φωτὸς, ὅθεν κατ' ἐπικ. ἀνάλ. φόως (φάω). Τὸ φῶς, ἐξαιρ. τὸ τῆς ἡμέρας, ἡ αὐγὴ, χαραγὴ, πολλάκις παρ' Ὁμ. εἰς τὸν ὁποῖον πορῶν φάος ἠελίοιο ἀντὶ τοῦ, ζῆν, «λείπειν φάος ἠελίοιο ἀντὶ τοῦ, θνήσκειν, κεῖται. Ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸν φῶς, τὸ διὰ πυρὸς, λαμπάδων, κ. τ. τ. προξενούμενον. Ὀδ. Ι, 24. 34. 64. Ἐνίοτε δὲ κατὰ πληθ. ὁρίζ. ἡτε φάωτα, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς Ἀττικ. — εἶν φάεσι εἰς τὸ φῶς, τὴν ἡμέραν, Ὀδ. Φ, 429. β) παρὰ τοῖς Ἀττικ. καὶ παν. ὅ,τι φωτίζει, φέγγει, κηρίον, λαμπὰς, πῦρ, ἀστὴρ· ἠοῦς ποιοῦ ἅπαπτον φωτὸς, Ξενοφ. ἠὼς ἔχουσα κ. τ. τ. Ἔτι δὲ καθὼς καὶ τὸ Δατ. lumen, παράθυριον, τρυπὰ, διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται τὸν φῶς· ἠῶτα μετατίθημι, ἀλλάζω τὰ παράθυρα, ἀνοίγω παράθυρα εἰς ἄλλο μέρος. 2) Τρυπ. φῶς ἀντίθετ. τοῦ, σκότος, ὡς εἰκὼν τῆς χαρᾶς, σωτηρίας, ἰκετ. ζωῆς· ἄρα εὐτυχία, σωτηρία, ἱκετ. Ἰλ. Ζ, 6. Θ, 282. Ο, 669. 741. Π, 39. 95. Ρ, 615. Σ, 102. Φ, 538. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ προτρήσεως πρὸς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία εἶναι χαρᾶς, ἡ σωτηρίας πρόξενος, «ηλικιακὸν φάσκω. Ὀδ. Π, 23. Ρ, 41. «ὦ φίλτατον φῶς» Schaef. Σοφοκλ. Ἠλ. 1224. κ. τ. τ. 3) Παρὰ ποιητ. δὲ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ, παρ' Ὁμ. μόνον εἰς τὴν Ὀδύσ. Π, 15. Ρ, 39. Τ, 417. καὶ πάντοτε κατ' αἰτιατ. πληθ. φάα. Ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται συνήθ. τὸν τύπον φάος ὄχι σπανίως δὲ καὶ φόως, ἀλλὰ τοῦτο ποτὲ εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις, τὸν τύπον δὲ, φῶς οὐδαμοῦ. Ἡ ἀνώμαλος δοτ. «ἐν φάῳ» εὑρέθη εἰς τὸν Εὐρ. «ἐν φαίῃ δὲ εἰς τ. χρησμ. Σιβύλλ. (Τὸ α εἶναι συνήθ. βραχὺ, μονον εἰς τὴν ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. «φάεα» εἶναι πάντοτε μακρὸν, ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν δοτ. πληθ. «φάεσι, Καλλιμ. Ἄρτεμ. 71. ἀλλ' εἰς τὸν τύπον φάεσσι, μένει βραχὺ· καὶ εἰς τὸ σύνθετον δὲ «παριφαὲς κύκλον, Ὀππ. 2, 6. τὸ α εἶναι μακρόν.)

Φάρ, φαρός, τό· Τὸ σπαρτὸν ζειὰ, κοινότ. βρώμη.

Φάραγγιον, τό· ὑποκορστ. τοῦ, φάραγξ.

Φαραγγώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὁμοιάζων μὲ φάραγγα· τόπος περιέχων φάραγγας, διατεμνόμενος ἀπὸ φάραγγας. Ἀριστοτέλ. «Τόποι φαραγγώδεις» ἐκ τοῦ

Φάραγξ, αγγος, ἡ· Κυρίως, σχισμένον ὄρος, ἢ διερρηγμένη πέτρα, διεσχισμένος βράχος· σχίσμα μεταξὺ ὀρέων, κοιλὰς, νάπη, ἄντρον, χαράκλον, χάσμα, χαράδρα. Εὐριπ. Κύκλ. 664. συγγ. τοῦ φάρυγξ. (υ–)

*Φαράω = φάρω, Ὀργόνω. Καλλίμ. Λείψ. 183.

*Φάργνυμι, ἀντὶ φράγνυμι, φράσσω, Ἡσύχ.

Φαρέτρα, ἡ· Ἰων. φαρέτρη (φέρω). Βελοθήκη εἰς τὴν ὁποίαν ἐφέραν οἱ στρατιῶται τὰ βέλη· pharetra, πολλάκις παρ' Ὁμ. Ξενοφ. Κυρουπ. α', β', 9. «Ἔχειν δεῖ τόξα παρὰ τὴν φαρέτραν».

Φαρετρεών, ῶνος, ὁ· = φαρέτρα. Ἡρόδοτ. 7, 216. 2, 141. 7, 61.

Φαρέτριον, τό· Ὑποκορίστ. τοῦ, φαρέτρα. Μόσχ.

Φαρετροφόρος, ὁ, ἡ (φαρέτρα, φέρω). Ὅς τις φορεῖ φαρέτραν, Μελ.

Φαρικόν, τὸ. Εἶδος ὑφηλητηρίου εἰσέτι ἀδιόριστον, Νίκανδρ. Ἀλεξ. ὁ Ἡσύχ. ἔχει· «Φαρικὸν, φάρμακον σύνθετον ἐκ πολυσμονῶν.

*Φάριον, τό· Ὑποκορ. τοῦ, φᾶρος, (α)

*Φᾶρις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας. Ἰλ. Β, 582,

Φαριδόω (φαρὶς). Κάμνω ῥυτίδας (σούφρας, ζαρωματίας.) Παῤ. «φαριδούμενος, ἡ, ον» ἐς τὰς ῥυτιδόνεται (σουφρόνεται, ζαρόνεται.)

Φαριδώθης, ὁ, ἡ. Γεμάτος ἀπὸ ῥυτίδας.

Φαρὶς, ίδος, ἡ (φάρω). Ῥυτὶς (σούφρα, ζαρωματία). (ι)

Φαρκτός, ἡ, όν· = φρακτός· Ἡσύχ.

*Φάρκτω, = φράσσω· Φώτ.

Φαρμακάω, Μελ. ήσω (φάρμακον). Πάσχω ἀπὸ φάρμακον, τὸ ὁποῖον μ' ἐπότισαν, τὸ ὁποῖον ἔβλαψε καὶ τὴν ὑγείαν, καὶ τὸ λογικόν μου, Δημοσθ. 2) ἐπιθυμῶ νὰ πάρω ἰατρικὸν, Πλούταρχ.

Φαρμακεία, ἡ (φαρμακεύω). Ἡ δόσις ἢ ἡ χρῆσις ἰατρικοῦ τινος. ἔτι δὲ καὶ γοητεύματος, ἢ φαρμακείου.

*Φαρμάκεια, ἡ = φαρμακίς.

Φαρμακεῖον, τό. Τόπος ἢ ἐργαστήριον, ἔνθα πωλοῦνται τὰ ἰατρικὰ φαρμακοπωλεῖον. Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 268. C.

Φαρμάκευμα, τό· = φάρμακον. Νικήτ. χρον. ιε'. 3. (μᾰ)

Φαρμακεύς, έως, ὁ (φάρμακον). Ὅς τις κατασκευάζει ἰατρικὰ, γοητεύματα, ἢ φαρμάκια, καὶ τὰ μετακειρίζεται εἰς ἄλλους· ἀλλὰ καὶ ὅς τις, μεταχειρίζεται διὰ τὸν ἑαυτόν του τὰ τοιαῦτα.

*Φαρμάκευσις, εως, ἡ (φαρμακεύω) = φαρμακεία, Πλάτ. Νόμ. 8, σελ. 845. D. (μᾰ)

Φαρμακευτής, οῦ, ὁ· = φαρμακεύς.

Φαρμακευτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φαρμακευτὴν, ἢ ἐξ αὐτοῦ προέρχεται· «Κάθαρσις φαρμακευτική». Πλάτ. «Φαρμακευτική, ἡ» ὑπακουομ. τέχνη· ἡ γνῶσις τῶν ἰατρικῶν, ἢ περὶ τῆς γνώσεως τῶν ἰατρικῶν διδασκαλία, συνήθ. παρὰ τοῖς Ἰατρ. φαρμακολογία.

Φαρμακεύτρια, ἡ, Ἐπικ. τοῦ, φαρμακευτής, παρβλ. φαρμακίς.

Φαρμακεύω, Μ. εύσω (φάρμακον). Μεταχειρίζομαι, ἢ δίδω ἰατρικὰ, γοητεύματα· ἐπιτηδεύομαι, κάμνω τὸν μάγον, τὸν φαρμακοπώλην, μαγεύω, φαρμακόω τινά· ὁ Γαληνὸς Ἀφορ. Ἱπποκρ. 22. ἐχετ. «Τὸ μὲν φαρμακεύειν ἐθὲς ἐστὶν αὐτῷ (τῷ Ἱπποκράτει) λέγειν ἀντὶ χρῆσθαι φαρμάκῳ καθαίροντι ἀσυνήθ. «φαρμακεύω τι εἰς τὸν ποταμόν», μεταχειρίζομαί τι ὡς μαγικὸν, ἢ καταπραϋντικὸν μέσον, ῥίπτων αὐτὸ εἰς τὸν ποταμὸν, πρὸς καθησύχασιν αὐτοῦ, Ἡροδ. 7, 114. Παθητ. Μεταχειρίζομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἰατρικὰ, ἢ γοητεύματα, φαρμακόνομαι, πίνω φαρμακον.

Φαρμακεῖα, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φαρμακεία. Ἐπιγρ.

Φαρμακικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ φάρμακον. Σχολ. Λυκόφρ. 1138.

Φαρμάκιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ φάρμακον. (μᾰ)

Φαρμακίς, ίδος, ἡ· Ἰηλ. τοῦ, φαρμακεύς. Μάγισσα, ἰάτριστα, ἡ ὁποία κατατρυφᾷ ἰατρικὰ, ἢ καὶ φαρμάκια· Ἀπολ. Ῥοδ. 2) ὡς ἐπίθ. φάρμακρα, ἔχουσα εἰς ἑαυτὴν φάρμακον.

Φαρμακίστρια, ἡ· = φαρμακίς. Ἡσύχ.

Φαρμακίτης, ου, ὁ· ὑπακονομ. «Οἶνος». Οἶνος κατασκευασμένος μὲ ἰατρικὰ, ὑγείας παρεκτικός. 2) = Ἀλθησάγος. Ἡσύχ. καὶ Πολυδ. ς', 42. «Καὶ φαγέσωρον δὲ, τὸν ἁπλούστατον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον· καὶ τὴν γαστέρα τοῦ τοιούτου φαρμακίτην». 3) «Δακτύλιος φαρμακίτης». Ὁ βασκανίας ἀποτρεπτικός· ἴδε Σχολ. Ἀριστοφ. ἐν Πλούτ. 885.

Φαρμακόεις, έσσα, έν (φάρμακον) = φαρμακώδης, ἐξαιρ. Φαρμακερός, ὅς τις ἔχει πολὺ φαρμάκιον.

Φαρμακόμαντις, εως, ὁ. Εἴτε ἓς τις εἶναι καὶ φαρμακεὺς καὶ μάντις συγχρόνως, εἴτε ὅς τις μεταχειρίζεται τὰ φάρμακα διὰ νὰ μαντεύῃ ἐξ αὐτῶν· Αἰθήν. ς', σελ. 261. καὶ Ἐτυμολογ. ἐν λέξ. Ὠρίγανον· ἐπιγραφὴ Κωμῳδίας τινὸς τοῦ Ἀλέξιδος.

Φάρμακον, τό. Παν δηλήτηρια τεχνικὸν μέσον, ἐξαιρ. φυσικῶν δυνάμεων παρεκτικόν· ὅθεν — 1) ἰατρικὸν εἰς ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν χρῆσιν ἐπιτήδειον, πολλάκις παρ' Ὁμ. μετὰ τῶν ἐπίθ. «ἠπια, ἐσθλὰ, ὀδυνήφατα», καὶ παρὰ Πινδ. «φάρμ. πραΰν. Κατὰ τὸν τρόπον τῆς χρήσεως αὐτοῦ διακρίνετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς εἰς «φάρμακα χριστὰ, παστὰ, ἢ ἐπίπαστα, πλαστὰ, βρώσιμα, πόσιμα ἢ ποτά». ὅθεν «φάρμακον πεποκώκει». Ἡρόδ. 4, 160. — 2) Φαρμάκιον, πᾶν τὸ φθοροποιὸν, ὀλέθριον, θάνατον προξενοῦν· «φάρ. κακὴ ἡ λυγρὰ, οὐλόμενα, ἀνδροφόνα, δυμοφθόρα». Ἰλ. Χ, 94. Ὀδ. Α, 261. Β, 329. Κ, 213. 236. 394. — Γοήτευμα, μαγικὸν μέσον, λαμβανόμενον καὶ ἐπὶ πραγματικὰς μαγείας ποτῶν, καὶ ἐπὶ μαγικῶν ἀσμάτων, ἐπῳδῶν· Ἰλ. Λ, 741. Ὀδ. Δ, 220 230. Παιδικὸν μυστικὸν μέσον εἰς ἐνέργημα πράγματός τινος, Ἡρόδ. 3, 85. — 4) Καθόλου ἰαματικόν τι, ἀντιφάρμακον, συνήθ. κατὰ τροπ. σημ. Ἡσ. Ἔργ. 487. μετὰ γεν. «ψ. αὐρᾶν ψυχρᾶν βοηθητικὰ κατὰ τῶν ψυχρῶν ἀέρων, Πινδ. Ὀλ. 9, 147. Ἀλλὰ καὶ παροξυντικὰ, ἐρεθιστικὰ, «φάρμακον ἀφροσύνης» ὁ οἶνος, τοῦ ὁποίου ἡ πολυποσία γίνεται ἀφροσύνης πρόξενος· οὕτως ὠνόμαζεν ὁ Ἀνάχαρσις καὶ τὸ ἔλαιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἠλείφοντο οἱ παλαισταί, «φάρμακον μα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νίαμ· διότι ἀλειφθέντες ἐφέροντο πρὸς ἀλλήλους ὡς μανούμενοι. — 5) ἔξαιρ. χρωματιστικὸν μέσον, Ἡρόδτ. 1, 98. ψιμμύθιον, (φευκεδὶ) ζωγραφίας χρῶμα, Piers. Moer. σελ. 399. Schaef. Διον. Συνδ. σελ. 289. β) ὄρυμα εἰς ὄρτυγων φαγητὸν χρήσιμον· ἔτι δὲ καὶ τροπ. «φάρμακον ἀρετῆς ἐπὶ θανάτῳ», τὸ θελγητήριον, ἢ τὸ ἡδύσμα, τὸ ὁποῖον ἡ ἀρετὴ παρέχει καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον, ἢ ἀφορμὴ δηλ. μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἐνάρετος ἀποθνήσκει, Πινδ. Πύθ. 4, 332. παρβλ. φαρμάσσω· (τὸ α τῆς παρελθούσης συνήθως μὲν εἶναι βραχύ, τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν ποιητῶν, καὶ ἔξαιρ. τῶν Ἰώνων, μετακιρίζονται αὐτὸ καὶ ὡς μακρόν· Weller Ἱππων. Λείψ. 21, σελ. 52. Gaisf. Ἡφαιστ. σελ. 254. Blomf. Αἰσχύλ. Προμθ. 981.) ὅθεν

Φαρμακοποιέω (φαρμακοποιός). Κατασκευάζω ἰατρικά, φαρμάκια, χρώματα, ἢ ζωγραφίας, βαφάς. ὅθεν

Φαρμακοποιία, ἡ. Ὁ τρόπος τοῦ κατασκευάζειν ἰατρικά, φαρμάκια, χρώματα, βαφάς, κ. τ. τ. ἢ τέχνη τοῦ φαρμακοποιοῦ.

Φαρμακοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει ἰατρικά, ἢ βαφὰς καὶ χρώματα, ἢ δηλητήρια, φαρμάκια.

Φαρμακοποσία, ἡ. Τὸ πίνειν ἰατρικόν, ἢ φαρμάκιον, ἐκ τοῦ

Φαρμακοποτέω, Μέλ. -ήσω (πίνω). Πίνω ἰατρικά, φαρμάκιον.

Φαρμακοπωλέω, Μέλ. -ήσω. Πωλῶ ἰατρικά, φαρμάκια, πραγματεύομαι μὲ αὐτά· ὅθεν

Φαρμακοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἰατρικά, φαρμάκια, χρώματα καὶ βαφάς, ψιμύθιον, ἀρώματα, ἀρτύματα. Ἀριστοφ.

Φαρμακός, ὁ, ἡ (φάρμακον) ὡς τό, φαρμακεύς. Ὅστις μεταχειρίζεται εἰς ἄλλους φαρμάκια, γοητεύματα, μαγείας, φαρμακωτής, μάγος· ὑπερθ. φαρμακίστατος, ὁ κάκιστος φαρμακωτής. — 2) Ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐθυσίαζεν, διὰ νὰ καθαρισθῇ· διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ ἄλλος τις ἀπὸ κάμμίαν ἁμαρτίαν του, ἢ ἔξαιρ. διὰ νὰ καθαρισθῇ ὅλη ἡ πόλις ἀπό τε κακόν· Ἀριστοφ. Βάτρ. 733. Ἐλέγετο δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ δημόσιος· ἐπειδὴ δὲ ἡ πόλις ἐσυνείθιζε νὰ χρατῇ φυλακωμένους κακούργους, καὶ ἁπλῶς οὕτως ἀξίους θανάτου, ἐπέτρεπε εἰς τοιούτους καθαρισμοῦ θυσίας διωρισμένους, τό, φαρμακὸς ἦτον ἐν γένει ἐπονείδιστον ὄνομα, ὡς τό, κάθαρμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1405. (– ∪ –, ἀλλ' ἐνίοτε καί, – – ∪, Ἱππων. Λείψ. 44. Χρησμ. Σιβύλ. 3, σελ. 361. Gall. Kiesl. Τζέτζ. Χιλ. 5. 756.)

Φαρμακοτρίβης, ου, ὁ· καί

*Φαρμακοτρίπτης, ου, ὁ (τρίβω). Ὅστις τρίβει καὶ ἑτοιμάζει φάρμακα, συνήθ. δοῦλος τοῦ φαρμακοπώλου. Δημοσθ.

*Φαρμακοτρίφιον, ίβος, ὁ = τῷ προηγμ. ὀμφιβαλλ. Lobeck Φρύν. σελ. 611.

Φαρμακουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΟΝ) = φαρμακοποιός. Δυσόρ. 61.

Φαρμακοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ἐπὶ χώρας, τόπου, ὅστις προάγει καὶ γενᾷ ἰατρικά, ἢ φαρμάκια. «Γῆ φαρμακοφόρος». Εὐστάθ. εἰς Ὅδυσ. Α.

Φαρμακόω, Μέλ. ώσω (φάρμακον), = φαρμάσσω, φαρμακεύω, φαρμακόνω τινά· τὸ δὲ κεκλεῖφ φαρμακώσασα» ἰαματικῶς μὲ ἔλαιον μιγνύουσα, Πινδ. Πύθ. 4, 393.

Φαρμακτήρ, ῆρος, ὁ· (φαρμάσσω) = φαρμακεύς, ὅθεν

Φαρμακτήριος, ία, ιον· = φαρμακευτικός· Δυσόρ. 1138.

Φαρμάκτης, ου, ὁ· = φαρμακτήρ, φαρμακεύς. Ὀππιαν. ἁλ. δ, 648.

*Φαρμακτός, ή, όν· Ἐπίθ. ῥημτ. τοῦ, φαρμάσσω. Ὅστις ἐφαρμακώθη· «δόλος φαρμ.α ἐπιβουλή» ἢ φαρμάκων. Μανέθ.

Φαρμακώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἰατρικόν, φαρμάκιον, γοήτευμα, ἢ βαφήν.

Φαρμακών, ῶνος, ὁ. Τόπος, ὅπου βάπτονται πράγματα, βαφεῖον, (κοινότ. βαφικόν.)

Φάρμαξις, εως, ἡ· = φαρμακεία· Θεραπεία, ἢ συνήθ. εἰς τοὺς Ἰταλους Ἰατρ. cura λεγομένη, τὴν ὁποίαν κάμνει ὁ ἰατρὸς πρὸς τὸν πάσχοντα. Πλάτ. Φίληβ. ἐκ τοῦ

Φαρμάσσω, Ἀττ. φαρμάττω, Μέλ. άξω. Μεταχειρίζομαι φάρμακον, τῆς σημασίας τοῦ ὁποίου ὁ ἀκριβέστερος διορισμὸς δηλοῦται ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου· παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον εὑρέθη τό, φαρμάσσειν, Ὀδ. Ι, 393. ἐπὶ μεταλλουργοῦ, ἐστις σκληρύνει τὸν σίδηρον διὰ τεχνητοῦ τινος μέσου, βουτίζων αὐτὸν πεπυρωμένον εἰς ψυχρὸν ὕδωρ. «Ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει φαρμάσσων· μεγάλα ἰάχουσι· τὸ ὁποῖον ὁ Πλούταρχ. «φάρμεξις περὶ τὸν χαλκόν» ὀνομάζει· παρβλ. Meineke Μελ. σελ. 385. Συνήθ. δὲ — 1) Μεταχειρίζομαι ἰατρικά, διὰ τῶν ὁποίων ἰατρεύω, ἢ μετράζω τὸ πάθος τοῦ ἀρρώστου. 2) φαρμακόνω τινά, τὸν δίδω φαρμάκιον, καὶ τὸν φονεύω, ἢ τὸν κατκαρκόνω, τὸν κάμνω ἀρρωστησῆ. 3) Μεταχειρίζομαι κατάστινος γοητεύματα, τὸν μαγεύω, τὸν προξενῶ τι διὰ τῆς μαγείας. ἔξαιρ. κακόν, τὸν κάμνω παράλυτον, τὸν ναρκόνω, ἢ τὸν βλάπτω ἄλλως πως διὰ μαγικῶν φαντασμάτων, ἀλοιφῶν, ἐπῳδῶν, κ. τ. τ. κάμνω τινὰ νὰ ἐρωτευθῇ, ἢ νὰ παραδοθῇ εἰς ἄλλο τι πάθος, μεταχειριζόμενος κατ' αὐτοῦ μαγικὰ μέσα· ἔτι δὲ καὶ τροπ. ἐπαινῶ, ἢ κολακεύω τινά, τὸν κάμνω νὰ φαίνεται ὡς μαγευμένος, Πλάτ. — 4) Μεταχειρίζομαι βαφικὰ μέσα, βάπτω, φαιδρύνω· ὅθεν ἐν γένει ποθεύω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἑτερογενές, καὶ οὕτω τὸ διαφθείρω· ἀλλὰ καὶ, διορθόνω, κάμνω τι καλλίτερον, ἀνακατόνων αὐτὸ μὲ ἄλλο, ἢ προσθέτων εἰς αὐτὸ ἄλλο τι· (συγγ. τοῦ, φύρω, ἢ τοῦ, μάσσω.)

Φάρος, εος, τό, σπανιώτ. πκροξτ. φάρος. Πασπάλη πτε μεγάλη συναφῆ, ἤτοι μεγάλοι κομμάτιαι ὑφάσματος, χλαμὺς, περικάλυμμα, σινδών, ἐσθής, Ἰλ. Σ. 353. Ὀδ. Ν, 108. Ι, 138. Ἐπάρτιος ὀθόνη, κοιντ. σμύρνων, Ὀδ. Β, 97, Ω, 132. Πανίον τοῦ πλοίου, Ὀδ. Ε, 258. 2) Ἔξαιρ. φαρδὺ ῥέρεμα, χωρὶς μανίκια, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν μάλιστα οἱ ἄνδρες ἐπάνω εἰς τὸν χιτῶνα (ὡς τὸ Ἰταλ. mantello)· πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅπου κεῖται συνήθ. πορφυροῦν, καὶ παρ' Ἡροδτ. Ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἐφόρουν τὸ φάρος, Ὀδ. Ε, 230. Κ, 543. μετεχειρίζοντο δὲ αὐτὸ ὡς καλυπτρον, ἢ πέπλον ἐπὶ τὴν κεφαλήν, Ὀδ. Θ, 84. (Ὁ Ἐμπεδοκλέους παράγει ἐκ τούτου τὸ Λατιν. palla, pallium). [Τὸ α παρ' Ὅμ. εἶναι παντοτε εἰς τὴν ἄρτιν μακρόν· βραχὺ δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 200. κατὰ τὸν τύπον δὲ φαρέτρη ἐστὶ πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. Δράκ. σελ. 35, 5. εἰς τοὺς ὁποίους φαίνεται κατ' ἐξοχὴν εὐχρηστος ἡ ἐν. ὀνομ. φάρος, πληθ. φάρη, οὕτω καὶ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἑποπ. ἴδε Εὐν. Ἰλ. Ω, 231. Ἀπολ. Ῥοδ. 3, 863. Ἰάκ. Ἀνθ. Παλτ. 281. ὅτι δὲ τὸ μακρὸν α ἐματαχειρίζοντο οἱ Τραγ. διδάσκει ὁ Seidl. dochm. σελ. 257. παρβλ. Ἡρωδιαν. εἰς Δινδ. Γραμμ. 1, σελ. 36. Osann auctar. lex. σλ. 21.]

Φέρος, ὁ· (φέρω) = φάρσος. Σχισμένον τι μέρος γῆς, ὡς τὸ φάραγξ· ἀλλὰ [καὶ αὐλακισμένον, ὠργυμένον· παρβλ. ἄφαρος. (2)

Φάρος, ἡ. Νῆσος πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, Ὀδ. Δ, 355. εἰς τὸ μετὰ ταῦτα περίφημος διὰ τὸ φανάριον, τὸ ὁποῖον ἔκαιε τὴν νύκτα, κείμενον ἐπὶ πύργου ὑψηλοῦ πρὸς εὐκοπίαν τῶν καταπλεόντων εἰς τὸν λιμένα, ὑπὸ τοῦ β'. Πτολεμαίου κτισθέν. καὶ ἐστεῖλεν. — 2) πᾶν τοιοῦτον κτίριον ὑψηλόν, εἰς τὸν ὁποῖον καίονται πυρσοὶ τὴν νύκτα. (2)

Φαρόω, περιττῶς ἀντὶ τοῦ, φαρόω, παραδειγμένος Ἐνεστ. διὰ τό, «φαρόωσι τοῖχοι, Σχίζουν τὴν γῆν μὲ τὸ ὕνιον, ὅθεν ὀροτρίων, ὀργάνειν, Καλλιμ. Δείψ. 183, ὅθεν, ἀφάρωτος καὶ ἄφαρος· (κατὰ Βουτμ. Λεξ. 1, σελ. 244. 2 σελ. 271. ὄχι παρὰ τό, ἀρόω, ἀλλὰ παρὰ τό, φάρω, συγγ. τοῦ, φέρυξ. καὶ πάρτος.)

Φέρσος, εος, ους, τό (φάρω). Παντάπασι ἀποκομμένον, ἀποχωρισμένον πράγμα· μέρος, κομμάτιον, διαίρεσις· «φάρσεα πέλιοιο, τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα διαιρεῖται μία πόλις (μακελάδες), Πρόδτ. 1, 180. 181. 186. ὅθεν τὸ Λατ. pars.

Φαρυγγίζω, (φάρυγξ) = λαρυγγίζω. Πολλ. β', 207.

Φαρύγγεθρον, τό· καὶ Φαρύγεθρον, τό = φάρυγξ. ἔτι δὲ καὶ, φαρύγεθρον (υ).

Φαρυγίνδην, Ἐπίρ. Κατὰ τρόπον φάρυγγος, ὡς φάρυγξ, ἐκ τοῦ

Φάρυγξ, υγγος, ἡ, ποιητ. υγος· σπανιώτ. ὁ φάρυγξ. (φαρω). Ὁ καταπιών, ἢ ἀρχὴ τοῦ ἐσωφαγου, τοῦ μέρους ὀηλ. ἐκείνου, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχονται τὰ φαγητὰ εἰς τὸν στόμαχον, λατ. gula, Ὀδ. Σ, 373. ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τοῦ, λάρυγξ, ὁ βρόγχος, ἢ τραχεῖα ἀρτηρία, διὰ τῆς ὁποίας ἀναπνέομεν· ὅθεν ἐν γένει ὁ λάρυγξ, λάρυγγας, ἀκόμη καὶ τὸ ἐκτὸς μέρος αὐτοῦ, ὁ βρόγχος, ὁ λαιμός, Ὀδ, Τ, 480. τὸ λωγάνιον, ἢ λωγάλιον τοῦ βοός, ἤτοι τὸ ὑπὸ τὸν λαιμὸν αὐτοῦ χαλαρὸν δέρμα, palcaris, Ἡλιόδ. (ὁ ποιητ. μεταχειρίζεται δύο φορὰς τὴν ποιητ. γεν. φάρυγος) 2) τροπ. = φάραγξ, ὅπερ ἴδε. — Εἰς τὸν Ἐπίχαρμ. κεῖται ἡ λέξις κατὰ γένος ἄρσεν. ἀλλὰ τό παρ' Ὅμ. ζηλ. χρησιμεύεται καὶ ὡς μόνον ἀττ. μ' ὅλον ὅτι ἀπὸ τὸν Ἀριστοτ. εὑρίσκεται παραδεδεγμένον τὸ ἄρσ. Θωμ. Ὁ Μαγ. σελ. 570. Lobeck Φρύν. σελ. 65. ὁμοιοτ. δὲ, φάρυξ δὲν φαίνεται ποῦ πότε εἰς χρῆσιν· (υ-)

Φαρυμός, καί, φαρυνός, νομίζεται Αἰολ. καὶ = τολμηρός, θερρολέος· ἄρα πιθανῶς παρὰ τό, θερρός, θάρσος.

Φάρω, Μλ. φάρσω· παραχ. πέφαρκα, ὡς τό, σχίζω, κόπτω, μερίζω, κομματιάζω, λωτίζω· εἶναι δὲ ἡ λέξις ὀλίγου ἐχρησίμευε πρωτότ. τὸ ὁποῖον διετηρήθη σχεδὸν μόνον εἰς ἐτυμολγ., ὅθεν τό φάρος, φάραγξ, φάρυγξ, φαρόω, παρὰ τὸν μέλλ. δέ, τό φάρσος, ἀπὸ τὸ λατ. pars, παρὰ τὸν παραλλ. τό, φαρκίς, φαρκιδόω, συγγ. τοῦ, πείρω, πάρπαρος.

*Φάς, ά, μετχ. τοῦ, φημί. Ὅμ.

*Φάσαξ, ακος, ὁ (φάω, φαίνω)· = συκοφάντης. Ἡσύχ. ἕκτινος Κωμ.

Φασγανίς, ίδος, ἡ· ὑποκορισπ. τοῦ, φάσγανον. Μικρὰ μάχαιρα, ἢ ξίφος. Ἀνθολογ. «Φασγανίς λεπίκωπος».

Φάσγανον, τό (σφάζω, ἀντὶ σφάγανον). Ὀργανόν τι κοπτερὸν, μάχαιρα, ξίφος ἐγχειρίδιον, (Γαλλ. poignard, Ἰταλ. stiletto) πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅπου ὅμως φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὸ μέγα ξίφος τῶν πολεμιστῶν, ὄχι διάφορον τοῦ, σάρ, καὶ ξίφος, Ὀδ. Δ, 24. 48. 82. — 2) Φυτόν τι σπαθοειδὴ φύλλα ἔχον. ὅθεν

Φασγανουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὁ κατασκευάζων μαχαίρας, ξίφη, ἐγχειρίδια· ὅθεν μαχαιροποιός, ξιφοποιός, πολεμικῶν ὅπλων χαλκεύς· Αἰσχύλ. Χοηφ. 645.

Φασγάνω (φάσγανον). Σφάζω τινὰ μὲ τὸ ξίφος. Ἡσύχ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φάσηλος, καί, φασήολος, καί, φασίολος, ὁ, Θηλυκόν, τό κοινότ. λεγόμενον φασόλι, phaselus, phaseolus. Ἀριστοφ. 2) Εἶδος ἐπιμήκους, στενοῦ, καὶ ἐλαφροῦ πλοιαρίου, Ἰταλ. felúca. Πῶς ταχέως πλέον πλοῖον, πιθανῶς διὰ τό ὁμοιον τῆς κατασκευῆς του μὲ τό κουκίον τῶν φασουλίων. Catull. 4. (ε)

*Φασήολος, ὁ = φάσηλος.

Φάσθαι, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ, φημί. Ὅμ.

*Φάσθαι, μέτ. Ἐνεστ. ἀπαρεμφ. τοῦ, φάω, Ἰλ. Α, 137. Ὀδ. Δ, 443. ὅπου ὅμως σύνταται ν' ἀναχθῇ καὶ εἰς τό, φημί· διότι, ἂν ἀνήγετο εἰς τό, φάω, ἔπρεπε νὰ γράφηται προπερισπ. φᾶσθαι.

*Φασιανικός, ἡ, όν, ὡς τό, φασιανός. Ὅ,τι εἶναι ἀπό τοῦ Φάσιος ποταμοῦ, κατά συνέμφασιν δέ τοῦ, φαίνω, = συκοφάντης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 68. πρβλ. τό ἑπόμ.

Φασιανός, ὁ, ἡ (φᾶσις). Ὅ,τι εἶναι ἀπό τόν τῆς Πολχίδος, ἢ Πόντου, Φᾶσιν ποταμόν, ὅθεν, ὁ φασ. ὑπακουομ. ὄρνις, τό εἰς ἡμᾶς κοινότερ. λεγόμενον φαζάνι, Ἀριστοφ. Νεφ. 109. ὅπου ἄλλοι ὅμως ἀντί ἵππων ἐκ τοῦ φάσιος ἐκλαμβάνουσι τήν σημασίαν τῆς λέξ. πρβλ. Lobeck Φρύν. σελ. 460. Τό δέ «ἀνήρ κατά συνέμφασιν τοῦ, φαίνω, φάσις, = συκοφάντης. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 726.

Φάσιμος, ίμη, ιμον (φάσις, φαίνω). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐπίδειξιν, μεγαλοπρέπειαν.

*Φασίολος, ὁ = φάσηλος.

Φάσις, εως, ἡ Ἐγκάλεσμα, καταδομα εἰς τό κριτήριον ἔξωφ. κατά παρεμπορευομένων (Ἰτλ. contrabandieri) κατ' ἐκείνων δηλ. ὅσοι ἐμβάζουν χρυσίως εἰς τό βατιλεῖον ἀπηγορευμένας ξένων τόκων τραπεζίτας. — 2) ἀπό τῆς μέσ. διαθ. «φαίνομαι, φάσμα, φάντασμα, ὄνειρον. Ἀριστοτέλ. (α)

Φάσις, εως, ἡ (φημί). Γλῶσσα, λόγος, ὁμιλία, ἀπόφθεγμα. Ἀριστοτέλ. Ἠθικ. ς'. «Δεῖ προσέχειν τῶν ἐμπείρων καὶ πρεσβυτέρων ἢ φρονίμων ταῖς ἀναποδείκτοις φάσεσι καὶ δόξαις, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων. ἔτι δὲ αὐτοῦ τοῦ, πρότασις. Ἀριστοτέλ. Μεταφυσ. γ'. «Μή εἶναι ἀθεῖς ἅμα τάς αἰτιαιμένας φάσεις». — 2) Κατάφασις, ἐπιβεβαίωσις, αὐτοῦ τοῦ, ἀπόφασις. Πλάτ. Σοφ. σελ. 253. Ε. «Πάλιν γάρ ἔσται τοῦτο ἀποφῆσαι πρός τήν φάσιν». Ἀριστοτέλ.

*Φάσις, ιος, ὁ. Ὁ ποταμός τῆς Κολχίδος ἢ τοῦ Πόντου, κατά πρῶτον παρ' Ἡρ. Θεογ. 340 (Ἡ σπειρόμενη ἀπαιτουμένη παροξυτόνωσις φᾶσις, εἶναι ψευδής· Poppo καὶ Krug. Ξενοφ. Ἀνάβ. 4, 6, 4.)

Φασκαίνω, αὐτί, βασκαίνω. Ἐτυμολόγ.

Φασκάς, άδος, ἡ. Εἶδος νήσσης, παπούρας. Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος παρ' Ἀθην. Ζ', σελ. 395. ἀναφέρει δύο ἤδη φατειδῶν. «Αἱ δέ λεγόμεναι φασκάδες μικρῷ μείζονες οὖσαι τῶν μερῶν κολυμβίδων, τά λοιπά νήττας εἶτε παραπλήσιαι. λέγεται δέ καί, βασκάς, καί βασκές. Ἡσύχ.

Φάσκελον, τό· Θεόφραστ. φυτ. Ἱστορ. η', 9. Τριχώδες ἢ μακρόν εἶδος βρύου ἐπί τῶν δρυῶν γινομένου.

Φάσκω, = φημί. Λέγω, ἐξαιρ. καταφάσκω, βεβαιόνω τι μέ τόν λόγον μου, λέγω τό, ναί· ἐτί δέ καί, χωρίς νά εἶνω λέξιν, στοχάζομαι, νομίζω· πολλάκις παρ' Ὅμ ἐξαιρ. εἰς τήν Ὀδ. μετά μέλλ. ἀπαρεμφ. Ἰλ. Ν, 100. Ὀδ. Ε, 135. Ὁ Ποιητ. δέν μεταχειρίζεται ἄλλον χρόνον, πλήν τοῦ παρατ. ἔφασκον, ες, ε, μετά, καί χωρίς αὐξήσεως. Οἱ δέ Ἀττικοί ἀπό τούτου μεταχειρίζονται καί τόν μετοχ. καί τόν ἀπαρεμφ. Ἐνεστ. φάσκων, φάσκειν. Τοῦ ὁριστ. δέ ἐνεστ. δέν εὑρέθη ἴσως κἀπόν ἄλλο παράδειγμα, πλήν τοῦ, φάσκουσι, παρά Πλάτ. Φαίδ. ὅπου ὅμως ὁ Εἰδόρφιος τό, λέγουσι, ἤδη ἀντικατέστησε. παρβλ. Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 903.

Φασκώλιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, φάσκωλον.

*Φάσκωλον, τό, καί

*Φασκωλος, ὁ. Δερμάτινον σακκούλιον, χρησιμεῦον εἰς τό νά τίθενται χρήματα, φορέματα, κ. τ. τ. Δατ. pesceolus. Γερμ. Mantelsack. Ἰταλ. Pontamantello. Εὑρίσκεται δέ καί «φάσκελος» γραφόμενον.

Φάσμα, ατος, τό (φάω, φαίνω). Φάντασμα, εἴδωλον, ὄνειρον, ἀπό τόν καιρόν τοῦ Ἡροδ. πολλά σύχρηστον· «Φάσμα ἀνδρός τό εἴδωλον ἀνδρός τινος, ὡς φάντασμα παριστανόμενον εἰς τινα, Ἡρόδ. 4, 15. — β) ἡ εἰκών πράγματός τινος, ἀντίδ. τοῦ, καθ' αὐτό πρᾶγμά τι· γ) σημεῖόντι ὑπό τινος θεότητος στελλόμενον, προγνωστικόν, οἰωνός, οἰώνισμα· Πίνδ. δ) ἐξαιρ. σημεῖόν τι ἐξαίσιον, ὑπερφυές, ἢ παρά φύσιν, ἀλλόκοτον, τέρας· ὅθεν καί περιφραστικώς «φάσμα ταύρου», «φάσμα ὕδρας», ἀντί, τερατώδης ταῦρος, ὕδρα, κ. τ. τ. Σοφοκλ. καθώς τό λατ. spectrum, monstrum, ostentum, portentum, prodigium· ὅθεν

Φασματώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅμοιος μέ φάσμα, ὅστις φαίνεται ὡς φάσμα. Σχολ. Λουκιαν.

Φάσσα, Ἀττ. Φάττα, ἡ. Τό εἰς ἡμᾶς κοινότερ. φασί λεγόμενον, ξυλόκοτα, ξυλόρνιθα, ἀγριόρνιθα, λατ. palumbus. Τό δεύτερον μικρότερον εἶδος αὐτοῦ ἐλέγετο φάψ. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ε', 11, Ἀθήν. θ', σελ. 394. Εὐστάθ. εἰς Ὀδύσ. ὁ Σχολιαστής τοῦ Θεοκρίτου εἰς Εἰδυλ. ε'. 96. ὅθεν

Φασσοφόνος, ὁ, ἡ (πέφνω, ΦΕΝΩ). Ὁ φονεύων, σκοτώνων, πολεμίων τάς φάσσας· «ἵπτης ξαφασ.» Ἰλ. Ο, 238. κατά νεώτερον δέ καί ἀδόκιμον τύπον γράφεται καί φασσοφόντης.

*Φασσοφόντης, ου, ὁ (πέφνω, ΦΕΝΩ). Ὡς τό προηγμ.

Φατειός, ά, όν (φημί). ποιητ. ἀντί, φατός, φατόν· ὅθεν, πούτι φατειόν· «Ἄῤῥητος, ἀνέκφραστος, τρομερώτατος» Ἡσ. Θεογ. 310. Ἀσπ. 244, 161. πιθαν. παρά τό, φατός, Ἰων. σχηματισμένον· Πλήν τῶν τριῶν τούτων παρ' Ἡσ. μαρτυριῶν, δέν ἀπαντᾶται ἄλλοῦ που ἡ λέξις.

*Φατέος, έα, έον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ, φημί. Ὅ,τι εἶναι ῥητόν, λεκτόν, δύναταί τις νά λάγῃ. Πλάτ.

Φάτης, ου, ὁ (φημί). Ὅστις λέγει, λαλεῖ, ὁμιλεῖ· ἐκ τούτου τό λατ. vates· (υ-)

Φατί, Δωρικ. γ'. ἐνικ. πρόσ. τοῦ, φημί, ἀντί φησί.

Φατίζω, (φάτις). Μλ. ἰτω. Λέγω, ὁμιλῶ, διαβάλλω φήμην, εἰδήσεις, ἢ λόγον τινά. Ἡρόδτ. 5, 58. 2) ὁμολογῶ, ὑπόσχομαι, τινί τι· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 934. «Φατίζας τήν παῖδ' ἔλογον τῶν τῆς θεᾶς· ὑπεσχέθη νά δώσῃ αὐτήν γυναῖκα εἰς τόν Ἀχιλλέα· 3) ὀνομάζω τινά, ἢ τι. Ἀπολλ. Ῥοδ. ὅθεν

*Φατίξις, ἡ, Δωρ. ἀντί, φάτις.

Φάτις, εως, Ἰων. ιος, ἡ (φημί) ὡς τό, φήμη (φάω, φημί). Λόγος, ὁμιλία, εἴδησις Ὀδυσ. Ζ, 29. «Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνειν πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καί Πίνδ. μετά γεν. τοῦ ἀντικειμένου· «Φάτιες μυηστήρωνα ἢ εἴδησις περί τῶν μυηστήρων· Ὀδ. Ψ, 362. «ἡ φάτις ἔχει μιν, γίνεται λόγος περί αὐτοῦ Wess. Ἡρόδ. 7, 3, 8, 94. ὡσαύτως καί «Φέλαιρις κατέχει φάτις» Πίνδ. Πύθ. 1, 186. ἀλλά καί τό ἀπάπαλιν· «ἔχει τινά φήτις ἀνήρ ἐφέσιος». Ἡρόδτ. 9, 84. Εὐρ. Ἑλ. 257. διόλου κατά τήν αὐτήν σημασίαν· 2) δόξα, εὐκλεια· «φάτις ἐσθλή» Ὀδ. Ζ, 29. 3) χρησμός, θεοπρόπιον· 4) τό ἀντικείμενον λόγου ἢ εἰδήσεώς τινος, τό πρᾶγμα αὐτό, τό ὁποῖον εἶναι ἄξιον λόγου· Σοφ. Αἰ. 173, καί Τραχ. 690. ἐνδ. Νεοφτ. Δουκα. «Δέρτομαι φάτιν· ὅπου ψευδῶς ἐκλαμβάνουσί τινες τήν λέξιν ἀντί τοῦ, φάσις, φάσμα (α).

*Φάτισις, ἡ· Δωρ. φάτιξις (φατίζω) = φάτις.

Φατνεύω. (φάτνη). Τρέφω ζώόντι εἰς τήν φάτνην· οἰνόμαος παρ' Εὐσεβ. ε', 34.

Φάτνη, ἡ. Ὅμ. καί κοινότ. πάσσυ, ὅθεν τό εἰς ἡμᾶς σύνηθ. παχνίον (πηχτί) ἀναφιβ. παρά τό, πατέομαι, πάσασθαι· 2) ἐπειδή ἡ φάτνη ἦτο διαχωρισμένη μέ ῥάβδους εἰς πολλά συνεχόμενα διαχωρίσματα, λέγεται καθ' ὁμοιότητα καί τό ὡσαύτως κατεσκευασμένον στέγασμα τῶν οἰκημάτων· Γαλλ. plafond. Τουρκοβαρβ. ταβάνι.

Φατνίζω, Μλ. ἴσω = φατνόω. Παθητ. παρ' Ἡλιοδώρ. ζ', σελ. 361. «Ἵππος φατνιζόμενος» ὁ εἰς τήν φάτνην ἱστάμενος ἵππος.

Φατνόω, (φάτνη). Κοιλαίνω, βαθουλόνω, κάμνω τι ὡς φάτνην· 2) κατασκευάζω τι μέ διαχωρίσματα, μέ σανιδώματα· ὅθεν

Φατνώματα, τά. Στέγασμα οἴκου ῥαβδωτόν (ταβάνι)· 2) αἱ κοιλότητες εἰς τήν σαπτόνα, ὅπου φυτρόνουν οἱ ὀδόντες· Πολυδ. 3) αἱ εἰς τά πλάγια τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου τρύπαι διά τά στόμια τῶν κανονίων· Ἀθήν. ε', σελ. 208. ὅθεν

Φατνωματικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μέ ῥαβδωτά, πεταυρωτά χωρίσματα· «Στέγη φατνωματική» πεταυρωμένη, σανιδωτή. Πλούταρχ. Δημοῦργ. 16.

Φατνωτός, ή, όν. Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, φατνόω = φατνωματικός.

Φατός, ή, όν. Ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ, φημί. Ὅ,τι ἐλέχθη, τό ὁποῖον εἶναι συγχωρημένον νά εἰπῇ τις, ῥητόν· συνήθ. μετά τοῦ ἀρνητ. μοῦ φατόν· ὅτι εἶναι ἄῤῥητον, ἀνέκφραστον, δέν ἠμπορεῖ, δέν πρέπει τις νά εἰπῇ· Ἡσ. Ἀσπ. 230. Πίνδ. Ὀλ. 6, 62. Ἰσθ. 7, 51. παρβλ. φατειός· 2) τροπ. ὅστις, ἢ ὅ,τι εἶναι περίφημον, ὀνομαστόν, ἐξακουστόν. Ἡσ. Ἔρ. 3. (α)

*Φατός, ή, όν, παρά τό ἀχρηστ. ΦΑΩ, ΦΕΝΩ. Ὅστις εἶναι φονευμένος. Ἡσύχ.

Φατρία, ἴδε φρατρία.

*Φατριάρχης, ου, ὁ, ἴδε φρατριάρχης.

Φάττα, ἡ. Ἀττ. ἀντί, φάσσα.

Φαττάγης, ὁ. Τετράπους ζώόντι φολιδωτόν. Αἰλιαν. ζώ. ἱστορ. ιε', 6, mani Αἰνν. ἀῤῥιβιστ. ἄγνωστον.

Φάττιον, τό· ὑποκορ. τοῦ φάττα. Μακρά φάσσα· παρ' Ἀριστοφ. ἐν, Πλούτ. 1011. καί κολακευτική, ὑποκοριστική λέξις.

Φαύζω, ἢ φαῦζη (φαύω) = φώζω, φώγω. Φρυγανίζω (καβουρδίζω) τι· κατά Φώτιον Ἀττ. λέξις ἐκ τῶν Γραμμ. γνωστή· ὅθεν φαῦστιγξ.

Φαυλεπίφαυλος, ὁ, ἡ (φαῦλος). Ὁ διόλου κακός, ἀχρεῖος· πρβλ. λεπτεπίλεπτος. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 30.

Φαυλίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. ιῶ (φαῦλος). Εὑρίσκω, νομίζωτι, ἢ τινα κακόν, τόν καταφρονῶ. Ξεν. Ἀπ. ά, ἐ, 5.

Φαύλιος, ία, ιον = φαῦλος. Τό δέ «Φαυλία ἐλαία» σαρκώδης, παχεῖα ἐλαία· olea regia· «Μῆλα φαύλια» μεγάλα μῆλα, κατ' ἄλλους δέ, φαῦλα, ἀχαμνά.

Φαυλισμα, τό· = φαυλισμός· παρά τοῖς Ο'.

Φαυλισμός, ὁ (φαυλίζω). Εὐτελισμός, καταφρόνησις.

Φαυλίστρια, ἡ (φαυλίζω). Γυνή χλευάστρια, καταφρονήτρια· παρά τοῖς Ο'.

Φαυλόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Κακῆς διαγωγῆς ἄνθρωπος. Σχόλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 425.

Φαυλοκόλαξ, ακος, ὁ (κόλαξ). Ὁ κολακεύων κακούς ἀνθρώπους, ὅθεν καί ὡς τοιοῦτος χαμερπής.

*Φαυλόνους, ὁ, ἡ (νοῦς). Κακόφρων, ὁ ἔχων κακόν φρόνημα. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 625. Νικήτ. Χρον. 3, 18.

Φαυλορρήμων, ονος, ὁ, ἡ (ῥῆμα). Ὁ ὁμιλῶν κακά, αἰσχρά λόγια. Ἐπίθ. «Φαυλορρήμονος.»

Φαῦλος, η, ον· ἀπό καί δικαταληκτ. Ὅς

τως εἶναι κακός, ἀχρεῖος, οὐτιδανός· «Δαίμων.» Θεογν. 163, ὅπου κατὰ πρῶτον ἀπαντᾶται ἡ λέξις. Ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται πανταχοῦ τὸν τύπος ψλαῦρος. Σβεῖγχ. Ἡρόδ. 1, 120. ὄζειν πανοήδης ποταπός, εὐκαταφρόνητος. Ἔξαιρ. ἐπὶ στρατιωτῶν, Δειλός, ἄκαρδος· ἐπὶ μορφῆς, Ἄσχημος, δυσειδής· καθόλου δὲ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀχρεῖον, ἀχρήσιμον, ποταπόν, ἄθλιον, κενὸν χωρὶς τιμῆς, δὲν ἀξίζει τίποτε· ὄζει «Παραφαύλου ποιοῦμεν» Καταφρονῶ, δὲν λογαριάζω διὰ τίποτε. 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χωρὶς ψεκτικὴν ὡρισμένως παρασημασίαν, ἤ,τι εἶναι ἐντελές, ἁπλοῦν, ἀτίμαντον, εὔκολον· πολλάκις παρ' Ἀριστοφ. καὶ Πλάτ. ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμ. σελ. 269 «Φαῦλος στρατιώτης οἱ ἐλαφρὰ ὡπλισμένοι στρατιῶται, Θουκυδ. 6, 21. ὄζειν καὶ, ὅ, τι εἶναι εὐτελές, εὐήνιον, χωρὶς πολλὰ ἔξοδα· ἐν γένει ἀντίθ. τοῦ, πολυσάπανον, πολύτιμον, ἀκριβόν· ὡσαύτως καὶ ἐπιρρήμ. «Φαύλως φέρω,» ὑποφέρω τι εὔκολα, μὲ ἀδιαφορίαν μου, leviter ferre, Εὐρ. ὅστις κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται τὸ, «Ἁπλῶς φέρειν·» «Φαύλως παιδεύων Ἀνατρέφω τινὰ ἁπλῶς, χωρὶς μεγάλην φροντίδα, ἔτι δὲ καὶ κούφως, ἐλαφροχωμοῦς, ὅς τις κάμνει τι ἀσυλλογίστως πέρνει τὰ πράγματα ἐλαφρά· ὄζει «Φαύλου ἀντίθ. τοῦ, «Πάνυ ἀκριβέος Θουκυδ. 6, 18. — Ἰσοδύναμος εἶναι καὶ σπανιώτερος φαῦρος, ἐκ τοῦ ὁποίου σηλοῦται ἡ συγγένεια τῆς λέξ. μὲ τὸ, παῦρος, φλαῦρος, paulus, paucus (καὶ τὸ Γερμ. faul, flau)· ὄζει

Φαυλότης, ητος, ἡ. Εὐτέλεια, οὐτιδανότης, ἀχρειότης, ἁπλότης· τὸ νὰ ἠναί τι μικροῦ λόγου ἄξιον, εὐήνιον, ἀντίθ. τοῦ, ἀξιολόγου, πολυτίμου· «Ἡ ἐμὴ φαυλότης» ἡ μικρὰ ἀγχιστειά μου. Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2. 30.

Φαυλουργός, ὁ, ἡ. (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται κακῶς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐργασία εἶναι ποταπή, κακὸς ἐργάτης, τεχνίτης. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 55. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. «Αὐτόξυλόν γ' ἄσκημα, φλαυρούργου τινὸς τεχνήματ' ἀνδρός.»

Φαῦρος, α, ον· σπανιώτερ. παραχαραγμένος τύπος τοῦ, φαῦλος, ὄζων ἄφαυρος.

*Φαυσιάδης, Πατρωνυμ. τοῦ, Φαύσιος, ὁ υἱὸς τοῦ Φαυσίου, Ἰλ. Δ. 578.

Φαυσιβολέω, (φαῦσις, βάλλω). Φωτοβολῶ, ἀστραποβολῶ, φέγγω, ἀστράπτω. Νικητ. Χρον. ιβ', 6. κέ. 6.

Φαυσίβροτος, ὁ, ἡ, ὀρθότρ. φαεσίμβροτος· ὅπερ ἴδε.

Φαύστιγξ, γγος, ἡ (φαύω, φαύζω). Φυσκαλίδα ἀπὸ κάυσιμον. — 2) Παταδήποτε φυσκαλίδα ἐπὶ τὸ δέρμα, pustula, papula, Ἀρ.

*Φαυσίμβροτος = φαυσίβροτος. Πινδ. ὅπερ ἴδε.

Φαῦσις, εως, ἡ (φάω, φαύω, φαύσκω). Φῶς, λάμψις. 2) = φάσις. Ἐμφάνεια, «Σελήνης,» τὸ πρόσωπον τῆς σελήνης, ὅταν λάμπῃ. 3) Σημεῖον διοδόμενον διὰ φώτων, πυρσῶν. παρὰ τοῖς Ο'.

Φαύσκω, ἴδε φαύω.

Φαυστήριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διονύσου, διὰ τὴν εἰς τὰ ὄργια αὐτοῦ λαμπαδοφορίαν. Δυκοφ. παρὰ τῷ

Φαύω, ὡς τὸ, φάω, φαίνω· ἐπὶ φωτεινῶν σωμάτων, Φέγγει, λάμπει. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο, καθὼς καὶ τὰ κατὰ παραχρηματισμὸν μὲ αὐτὸ ἰσοδύναμα «Φαύσκω, φαίζω, φαΐζω» μόνον εἰς τοὺς Γραμμ. σπαντῶντος.

Φάψ, αβός, ἡ. Εἰδός τι ἀγρίας περιστερᾶς, Λυκόφρ. 580, μικρότερον παρὰ τὴν φάσσαν, ἴδε φάσσα, Ἀριστοτέλ.

Φάω, ἀρχαία πρωτότ. λέξις τοῦ, φαίνω, ἀμετβ. ἐπὶ φωτοβόλων σωμάτων, Λάμπει, φέγγει· «Φάε δὲ χρυσόδρονος Ἠώς,» Ὀδ. Ξ. 502. ἔξαιρ. δὲ ἐπὶ τοῦ ἡλίου, σελήνης, καὶ ἄλλων οὐρανίων σωμάτων· πρβλ. φαίνω, σημ. 3. β'. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀμετάβατον σημασ. μεταχειρίζεται ὁ ποιητ. τὸν μέλλ. χρόνον, «φανήσομαι, ἀντὶ, φανήσομαι.» «Τροίῃ πεφήσεται ἔλεθρος.» Ἰλ. Ρ. 155. οἱ δὲ Ἀττ. τὸν μετοχ. παρακείμ. πεφασμένος, σαφής, δῆλος, ὅπερ ἴδε. β) Καίω. — 2) μεταβτ. φωτίζω, λαμπρύνω, κάμνω τι νὰ φέγγῃ· σαφηνίζω, ἐξηγῶ· κάμνω τινὰ περίφημον· ἐκ τοῦ ὀλίγον εὐχρήστου πρωτοτύπου φάω, προκύπτει ὄχι μόνον τὸ, φάος, φάσις, φαίνω, μὲ ὅλα αὐτῶν τὰ παράγωγα, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν λέξεων, φημί, φήμη, φάτις, τὸ Λατ. fama, fari, κ. τ. τ. ἡ συγγένεια, ὅπερ ἴδε· διότι καὶ εἰς αὐτὰ ἀνάπαρχει ἡ ἔννοια τοῦ σαφηνίζειν, δηλοποιεῖν, δηλονότι διὰ λέξεων.) (α)

ΦΑΩ, φουσύω· ἴδε ΦΕΝΩ

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ε.

Φέβομαι, Ἑλλειπὴς ἀποθ. καὶ παρατ. μόνον αὐχρηστον· ποιητ. παραχηματισμός τοῦ, φοβέομαι, φοβοῦμαι, ὄζων φαύνω, Ὅμ. ἐξαιρ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. ὑπό τινι, Δ, 121. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. ἐκκλίνω, ἀποφεύγω τινὰ διὰ φόβον, Ἰλ. Ε, 232. Ὁ ἐνεργ. Ἐνεστ. φέβω δὲν ἀπαντᾶται οὐδαμοῦ· (τὸ φίβομαι, εἶναι κυρίως τὸ πρωτοτ. τοῦ, φόβος, φοβέω, κ. τ. τ. ὡς τό, φέρω, τοῦ, φόρος, φορέω· τό, λέγω, τοῦ, λόγος, κ. τ. τ.)

*Φεγγαῖος, αία, αῖον (φέγγος). Ὅ,τι φέγγει, λάμπει, φωτίζει· ἐμπρ.

Φεγγίτης, ου, ὁ (φέγγος). Σχολ. Ἀνεόφρ. 98. Λίθος τις διαφανὴς ὡς ὕαλος, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζοντο εἰς ταξυθρίδας, ὡς τουτέλεστιν ἡμερόμερον.

*Φεγγοβολέω (βάλλω). Ἐπὶ φωτεινῶν σωμάτων. Φέγγει, ἐκπέμπει φῶς, λάμψιν.

Φέγγος, τό. Φῶς, λάμψις, κατὰ πρῶτον εἰς Τμν. Δήμητ. 279. καὶ παρὰ Πινδ. εἰς τὴν Ἰλιάδ. δὲ καὶ Ὀδ. καθὼς καὶ εἰς τὸν Ἡσόδ. ὄζειν δηλητηρίαν καθόλου ἡ λέξις· ἐξαιρ. τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, τοῦ ἡλίου, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ κατ' ἐξοχὴν τὸ φῶς τῆς σελήνης, (ὄζειν τὸ εἰς ἡμᾶς κοινότερον (φεγγάριον) ἴδε Κορυῆ Ἡλιόδ. 2, σελ. 290. εἰς τοὺς ὁποίους ὅμως εὑρίσκονται ἐξαιρέσεις τινές, οἷον Σοφ. Αἰ. 658, καὶ μάλιστα 846. — 2) παρὰ Ποιητ. κατὰ τροπ. σημασίαν, εὐτυχία, σωτηρία, Οὐάλκεν. Ἱππων. 1122. Ἀριστοτ. Ἱππ. 1318. (φέγγος δὲ καὶ φάος εἶναι κυρίως μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις) ὄζειν

Φέγγω, ὡς τὸ, φάω, φαίνω· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν· ἀμετβ. Φέγγει, λάμπει, Ἀπολλ. Ῥοδ. 2) μεταβατ. λαμπρύνω, φωτίζω τι· (ἐκ τοῦ φέγγω γίνεται τὸ, φεγγόμαι, κατὰ τὴν αὐτὴν τῶν ἐννοιῶν συνέχειαν, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὸ, φημί, ἐκ τοῦ, φάω, φαίνω.)

Φεγγώδης, ὁ, ἡ (φέγγος, εἶδος). Ὅ,τι φέγγει, φωτίζει, εἶναι φωτεινόν.

*Φειά, ἡ. Πόλις εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἤλιδος παρὰ τὸν Ἰόρδανον. Ἰλ. Ρ, 135.

*Φειδαλφιστέω, καὶ

*Φειδαλφιτέω, Εἶμαι φειδωλός· ἐκ τοῦ

Φειδάλφιτος, ὁ, ἡ (φείδομαι, ἄλφιτον). Κυρίως, ὃς τις φείδεται τοῦ ἀλφίτου, ὄζων ὁ γένει φειδωλός, ἀνελεύθερος· ἐπίρ. Φειδαλφίτως. Σουΐδ. καὶ Φρύνιχ.

*Φείδας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. στρατηγοῦ τινος τῶν Ἑλλήνων, Ἰλ. Ν, 691.

*Φειδασμός, ὁ (φείδομαι) Τὸ φείδεσθαι, φειδωλία, φειδωλή, Διβάν.

*Φειδέομαι, Ἰων. ἀντὶ φείδομαι, παρβλ. Οὐάλκεν. Ἡρόδτ. 8. 10.

*Φειδιππίδης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. στρατηγοῦ τινος τῶν Ἑλλήνων, Ἰλ. Α, 678.

*Φειδίτειον, τό, = φειδίτιον.

*Φειδίτης, ου, ὁ. Σύσσιτος εἰς τὰ φειδίτια.

Φειδίτιον, τό, συνηθ. κατὰ πληθ. ἀριθ. φειδίτια. Εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐλέγοντο οὕτω τὰ ὑπὸ τῆς πολιτείας διωρισμένα σύνδειπνα, συσσίτια, ὅπου συνετρωγων ὅλοι οἱ πολῖται, καὶ ὑπῆρχοντο εἰς τὸν αὐτὸν νόμον τῆς φεισμονῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προῆλθεν ἡ ὀνομασία αὐτη· ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο τὰ φειδίτια· εἰς τὴν Κρήτην ὠνομάζοντο τὰ φειδίτια ἀνδρεῖα, καὶ ἀνδρία. Πλούταρχ. εἰς Ἀγησ. 20. εἰς Λυκοῦργ. 12. Σπανιώτερ. παρασχηματισμένοι τύποι εἶναι οἱ, φειδίτειον, φειδίτιον, φιλίτιον. (—νυ)

Φείδομαι, Μέλ. φείσομαι· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ, φειδήσομαι, Ἐπ. παφιδήσομαι. Ἰλιάδ. ἐπιτ. ἀναδιπλ. ἀόρ. β'. παρεδόμην, ὄζων παρ' Ὅμ. ἐπιρρημ. παρεδόμεσθα εὐκτ. παφιδοίμην, παφίοιτο, κοντὰ εἰς τὰ ὁποῖα ὅμως μεταχειρίζεται Ἰλ. Ω, 236. καὶ τὸν ἀόρ. α'. Μέσ. ἀποθ. Ἀφυχῶ τινα, μετὰ γενικῆς, Ἰλ. Ε, 202. Ο, 215. Φ, 101. Ω, 158. Ὀδ. Ζ, 277. Χ, 54, καὶ ἄλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδτ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, φειδωλεύομαι, ἀκριβεύομαι, οἰκονομῶ τι, τὸ μεταχειρίζομαι μὲ μεγάλην μετριότητα· «Φείδεο τῶν νηῶν, μηδὲ νεκυμαχίαν ποιέεο» Ἡρόδ. 8, 68, 1. Ἔξαιρ. ἐπὶ κτημάτων, περιουσίας, ὑπαρχόντων, Ἰλ. Ω, 236. «Σίτου» Ἡσόδ. Ἔργ. 606. παρβ. 371. Ἐν γένει, ἐγκρατεύομαι, φυλάττομαι, ἀποφεύγω τι· «Τοῦ κινδύνου, τοῦ λέγειν» Ξενοφ. ἀκόμη καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 6, 35 Porson. Εὐρ. Ὀρ. 387. ἐπίσης καὶ παρὰ τῷ Λατ. parcere, ὄζων

Φειδός, ή, όν. Ὅστις εἶναι φειδωλός, ἀκριβός· δὲν ἐξοδεύῃ ἐλευθέρως, ἔτι δὲ καὶ, φιδός. Καλλίμαχ. Δείψ. 461.

Φειδύλος, κωμ. ὑποκορστ. τοῦ, φειδωλός· ὡς μικύλος, ἀντὶ μικός, κ. τ. τ. Ἐτυμ. Μ.

Φείδω, ὡς, συνηρμ. οῦς, ἡ (φείδομαι) Τὸ νὰ ἀφυχῇ, νὰ μὴ καταχρήσαι τίς τινα· «νεκύων» Ἰλ. Η, 409. ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαιρ. ἐπὶ κτημάτων καὶ περιουσίας. Ἀκρίβεια, οἰκονομία, ἀνελευθερία. Ὀδ. Ξ, 92. Π, 315. Ἡσόδ. Ἔρ. 371. πρβλ. Ἰσόκ. Ἀρ. Πλάτ. σελ. 348.

Φειδωλή, ἡ. Φειδώ, Ἰλ. Χ, 244. Σόλων. Δείψ. 5, 46.

Φειδωλία, ἡ. = τῷ προηγουμ. Ἀριστοφ. Νεφ. 835. Ἐκκλ. 750, καὶ Πλάτ. Αβ. σελ. 115

Φειδωλός, ἡ, όν· εἰς τοὺς Ἀττ. δὲ καὶ δικατλ. (φειδώ) Ὅς τις φείδεται, δὲν ἀφυχεῖ τι, δὲν εἶναι ἐλευθέριος· ὠγλώσσα φειδωλὴ ἡ ὁποία δὲν ὁμιλεῖ πολλά, εἶναι μετρία εἰς τοὺς λόγους της· ἀρα ὅς τις ὁμιλεῖ ὀλίγα, Ἡσόδ. Ἔργ. 722. παρὰ τοῖς μεταγεστ. συνηθ. μετὰ γενικ.

Φείδων, ωνος, ὁ. (φείδομαι) = φειδωλός. -2) Ἐλαιοδόχον τι ἀγγεῖον μὲ στενὸν λαιμόν, ἐκ τοῦ ὁποίου χύνεται ὀλίγον μόνον ἔλαιον. Πολυδ. ί, 179. 3) κύρ. ὄνμ. βασιλέως τινὸς τῆς Θεσπρωτίδος· Ὀδτ.

Φεισμονή, ἡ. = Φειδώ. Σουΐδ. καὶ Ἐτυμολογ.

Φέκλη, ἡ. Κεκαυμένη οἴνου τρυγία, λατ. faecula, faex vini usta, Ἰταλ. Cremor di tartaro.

Φελλάτης, ου, ὁ (φελλός, σημ. 2) Λίθος. Εἶδος λίθου εἰσάπτει ἀγνώστου ἐκ τοῦ ὁποίου κατεσκεύαζον ἀγάλματα· ἴδε φελλός, σημ. 2. Λατ. lapis pelites.

Φελλεύς, έως, ὁ. (φελλός, σημ. 2) Τόπος πετρώδης. 2) ὀνομασία ὀρεινοῦ τινος τόπου εἰς τὴν Ἀττικήν. Πλάτ.

Φελλεύω, (φελλός) Πλέω ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων ὡς φελλὸς Ἡσύχ.

Φελλεών, ῶνος, ὁ = φελλεύς. Lobeck Φρύνιχ. σελ. 167. Ἀρμέν. Κυνηγ.

Φελλίνας, ου, ὁ. (φελλός) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φελλέν, εἶναι ἐλαφρὸν ὡς φελλός, Ἡσύχ. 2) παρ' Ὀππιαν., Κυνηγ. γ', 23. εἶδος ἐνύδρου πτηνοῦ (ξ)

Φελλίνος, ίνη, ινον. (φελλός) Ὅ,τι εἶναι κατασκεύασμα ἐκ φελλοῦ, Λουκ.

Φελλέων, τό. συκῆ. κατὰ ἐξηλ. ἀριθμ. = φελλεύς.

Φελλίς, ίδος, ἡ (φελλός, σημτ. 2) γῆ, Πετρώδης γῆ, ὀρεινὸς τόπος.

*Φελλίτης, εδος, ὁ, ὑπακμν. γῆ, = τῷ προηγμ.

Φελλοφόρος, ους, ὁ, ἡ. (φελλός, φορῶ) Εἶδός τι ἔρυος, παρελλαγμένον εἶδος πρίνου τὴν ὁποίαν οἱ Δωριεῖς πρίναν ἐλεγον. Θεόφρ. γ, 18. διότι τὸ, φελλόδρυς, νομίζεται Ἀρκαδικὴ λέξις.

Φελλόπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅ,τι ἔχει πόδας φελλοῦ. Λουκιαν. ἀλ. ἴστορ.

Φελλός, ὁ. Εἶδος ἔρυος. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. γ', 18. Πλὴν. ις', 6. ἐξκιρ. ὁ φλοιὸς (ἡ φλοιὰς) αὐτῆς, λατ. cortex, suber, ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζονται τὰ στουπώματα τῶν ὑγροδόχων κατ' ἐξοχὴν ἀλίνων ἀγγείων, κατὰ πρῶτον παρὰ Ποιητ. 2) Μακεδονικὸς ἀντὶ, λίθος, πέτρα· ἔτι δὲ καὶ φελὲς, φέλα, φέλλα, καὶ πέλλα, πέλλη, ὅθεν φελλεύς, φελλεών, φελλίον, φελλίς, φελλίτης· Ὀρεινὸς, πετρώδης, ἄκαρπος τόπος· παφλαγὼν τόπος, ὅπου δὲν εὑρίσκονται πέτραι· γράφεται δὲ καὶ, φελλάτης, φελλάτας, φελλάντας· πεδινῶς εἶδός τι λίθων πολλὰ πορωδες, ὡς ἡ τίστηρις, κοινότρ. θαλασσόπετρα λεγομένη, ὅθεν ὁ Ἀρποκρατίων ὀνομάζει αὐτὴν «λίθον τιστηρώδη»· κατὰ τὸν Ἡσυχ. δὲ ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τὸν ὀρεινὸν καὶ πετρώδη τόπον τῆς Ἀττικῆς «Φελλεύς» λεγόμενον, ὅπου κατὰ πρῶτον εὑρέθη· παρβλ. Ruhnk. Τίμ. σελ. 270.

Φελλώδης, ὁ, ἡ (φελλός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸν φελλὸν, ἐλαφρὸν ὡς ὁ φελλὸς Πολυδ. ί, 85.

Φελέννης, ου, ὁ = φοινίκης· ἀμφιβλ.

*Φελόνιον, τὸ ὑποκορστ. τοῦ, φελόνης, ἀμβιβλ.

*Φελός, ὁ· ἴδε φελλός, σημ. 2.

Φέναγμα, τό = φρεναξισμα· ὡς παρὰ τὸ, φενάσσω. Φάλ.

Φενάκη, ἡ· ὡς τὸ, Πηνίκη. Προσθετὴ κώμη, Ἰτλ. Perrusa (ἀμφιβάλλεται δὲ, ἂν τὸ φενάκη, ἀνάγεται εἰς τὸ πηνίκη, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀρχαιότερος τύπος, ὅθεν προέκυψε τὸ, φενάκη) [ᾰ·]

Φενακία, ἡ· = φενακισμός· ἀμφ.

Φενακίζω, Μέλ. ἴσω (φέναξ). Ἐξαπατῶ, πλανῶ τινα, μετ' αἰτ. Ἀριστοφ. 2) Προσποιοῦμαι, πλάττω τι φευδὲς, διαφεύδομαι· μετὰ αἰτ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 90.

*Φενακικός, ή, όν (φέναξ). Ἀπατηλὸς, δόλιος.

Φενάκισμα, τό (φενακίζω). Ἀπάτημα, δόλωμα.

Φενακισμός ὁ (φενακίζω). Ἀπάτη, πλάνη, δόλος, Ἀριστοφ.

Φενακιστής, οῦ, ὁ (φενακίζω) = φέναξ· ὅθεν

Φενακιστικός, ή, όν. = φενακικός.

Φενακομάντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ἀπατηλὸς μάντις Νικήτ. Χρον. ἰά. 9.

Φέναξ, ακος, ὁ. Ἀπατηλὸς, δόλιος, ἀπατεών, ψεύστης, πλάνος ἄνθρωπος. Παρ' Λριστοφ. Ἀχ. 89. κωμ. πεπλασμένη Περσικοῦ πτηνοῦ ὀνομασία, κατὰ συνέμφασιν τοῦ, φοίνιξ, ὡσάν τρόπον τινὰ σκώπτης.

*Φήναιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, Ἰλ. Β, 615. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἡροδότου ἅμως εὑρίσκη πανταχοῦ ὀξυτονούμενον, Φηνεύς.

Φεννίς, ίδος, ἡ. Παιδιὰ διὰ σφαίρας, κατὰ τὴν ὁποίαν εἷς ἄλλον μὲν δεικνύουν τὴν σφαῖραν, εἰς ἄλλον δὲ ἔπειτα τὴν ῥίπτουν, ὡς φεναϊζοντες. Ἀπολλων. Ἀργ. δ', 951. ἴδε καὶ, φαινίνδα.

Φενόλης, ου, ὁ = φοινίκης· ἀμφιβλ.

*ΦΕΝΩ, Φανῶ, σαστόω, ὡς τὸ, ΦΑΩ, ἄχρηστον πρωτότ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου παράγεται τὸ, φόνος, καὶ τινα σύνθετα, οἷον, ἀρείφατος, μυλήφατος, φδυνήφατος. Εἰς τὸ αὐτὸ πρωτότ. ἀνάγεται καὶ ὁ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀναπλασιασμὸν ἀόρ. ἔπεφνον, πέφνον, πολλαχοῦ παρ' Ὅμ. μὲ καὶ χωρὶς αὔξησιν, ὅπου σημαίνει ὅτι ὁ μετχ. ἀόρ. παροξύνεται, πέφνων, ὡς μετοχ. ἐνεστ. φαίνόμενος, Ἰλ. Π, 821. Γ, 539. Ὁ ἐνεστ πέφνω. ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Ὀππ. ἔχει δὲ τὸ, πέφνων πέντοτε ἀόρ. σημασίαν. Προσέτι ἀνάγεται εἰς ταῦτὸ καὶ ὁ παθ. παρακμ. πέφαμαι, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Ποιητ. μεταχειρίζεται τὸ γ'. ἑνικ. καὶ πληθ. πρόσ. πέφαται, πέφανται, καὶ τὸ ἀπαρεμφ. πεφάσθαι, ὅτι δὲ καὶ τὸν παθ. μελλ. πεφήσεμαι, πεφήσεαι. Ἰλ. Ν, 829. Ὀδ. Χ, 217. Μὲ τὸ, ΦΑΩ εἶναι ἀναμφιβλ. καὶ τὸ, σφάζω, συγγενές.

*Φεραί, ῶν, Λατ. Pherae, Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Ὅμ. εἰς τοὺς μεταγενστρ. καὶ, Φηραί, ὡραιότ.

Φεραυγής, ές, ὁ ἡ (φέρω, αὐγὴ). Ὅ,τι ἐχει λάμψιν, εἶναι λαμπρὸν, φωτεινόν.

Φερβέ, τά· ἀμφιβλ. ἀναγν. ἀντὶ, φορβά, τὸ ὁποῖον ἴδε

Φέρβω, ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Βόσκω, τρέφω (τουρκβ. τσίζω), μετ' αἰτ. Τμν. Ὁμ. 30, 2. μετὰ, τιτθίς. Ἐν γένει ὡς τὸ, σώζω, Ἡσ. Ἔρ. 379. Παθ. Τρέφομαι, μέ τι, Τμν. Ὁμ. 30. 4. ὅθεν, τρώγω, πίνω, καταναλίσκω· καθόλου, ζῶ, ὑπάρχω, ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. «Φέρβομαι γόονι Τράφω τὸν νοῦν μου. Πινδ. ὅθεν ὡς τὸ, τρέφω, (ἀπὸ τὸ, φέρβω, παράγεται τὸ Λατ. herba.)

Φέρε, ἴδε φέρω, σημ. 9.

*Φεραυγής, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, φραυγής.

*Φερεβότρυς, ὁ, ν, τὸ, γεν. υος (βότρυς). Ἐπὶ ἀμπέλων αἱ ὁποῖαι φέρουν σταφυλία.

Φερέγγυος, ὁ, ἡ (ἐγγύη). Ὅς τις ἐγγυᾶται, δίδει ἐγγύησιν, εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ, ἀξιόπιστος, βέβαιος, ἱκανὸς, Ἡρόδτ. 5, 30. καὶ ἀλλαχοῦ, πολλάκις μετ' ἀπαρεμφ. Τροπ. ἐπὶ πραγμάτων· «Λιμὴν φερέγγυος διασώσει τὰς νέας» ἱκανὸς, ἐπιτήδειος νὰ σώσῃ τὰ πλοῖα, Ἡρόδτ. 7, 49. παρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 381. ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. Σοφοκλ. Ἠλ. 942. παρβλ. ἐχέγγυος.

Φερεγλεγής, ὁ, ἡ (γλάτος). Γέλα φέρων ἢ δίδων, γέλα ἔχων. Ἐπὶ μητέρων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν γάλα.

Φερέδειπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον) Ὁ φέρων, ἢ δίδων τραπέζιον, συμπόσιον, Νόν.

*Φερέζυγος, ὁ, τ (ζυγὸν). Ὅ,τι κρατεῖ ζυγὸν, εἶναι ἐζευγμένον. Ἴβυκ.

Φερέζωος, ὁ, ἡ (ζωὴ). Ὅ,τι παρέχει, δίδει ζωὴν. Νόν.

Φερέκακος, ὁ, ἡ (κακὸς). Ὅς τις, ἢ ὅ,τι προξενεῖ κακὸν, δυστυχίαν, κόπον, ἔργον. 2) Ὅς τις ὑποφέρει κόπους, ταλαιπωρίας.

Φερέκαρπος, ὁ, ἡ (καρπὸς). Ὅ,τι καρποφορεῖ.

*Φέρεκλος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Τρωὸς τινος πολεμιστοῦ. Ἰλ. Ε, 59.

*Φερέμεν, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. ἀνεστ. τοῦ, φέρω, ἀντὶ φέρειν. Ὅμ.

*Φερεμμελίης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ, φερεμελίας (μελία). Ὁ φορῶν, φέρων δόρυ, δορατοφόρος. Μίμνερμ. Ἀιαλεκτ. β'. σελ. 512.

Φερένικος, ὁ, ἡ (νίκη). Ὁ νικῶν, ὁ νικητής. 2) Ὁ φερενικος, ὄνομα τοῦ δρομικοῦ ἵππου τοῦ Συρακουσίου Ἱέρωνος, Πινδ. Ἴσως καὶ τὸ ἐηλ. ὄνομ. Βερενίκη, σημαῖνει κατὰ Μακεδονικὴν τροπὴν τοῦ, Φερενίκη.

Φερέοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὁ φέρων, κουβαλῶν μαζήτου τὸν οἶκον του, ἐπὶ τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδτ. 4, 46. ὅθεν ὁ κοχλίας (σαλιάγγας), Ἡσ. Ἔρ. 578. Λατ. domiporta, Κικ. «Ἀλλ' ὅπου ἂν φερεοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ·» καὶ Ἀξηνῆ. β'. σελ. 63. ἔτι δὲ καὶ ἡ Χελώνη. Κυριλ. Ἰσοδύναμον εἶναι καὶ τὸ, φερόικος. 2) ἐπὶ γυναικῶν, ἡ φέρουσα προῖκα.

*Φερέπαφα, ἡ, ἀντὶ φερέφαττα. Πλάτ. Κρτλ. σελ. 404. D.

Φερέπολις, ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὅς τις φέρει, διασώζει τὴν πόλιν, ἢ τὴν πολιτείαν. Πινδ. ποιητ. μόνον.

Φεραπονία, ἡ. Ἡ εἰς τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίας ὑπομονή. Ἀππιαν. ἐκ τοῦ

Φερέπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὁ προξενῶν, ἢ ὑποφέρων κόπους καὶ ταλαιπωρίας. Πίνδαρ. Πύθ. β', 54. ποιητ. μόνον.

*Φερέπτερος, ὁ, ἡ (πτερὸν) = τῷ ἑπομ.

*Φερεπτέρυγος, ὁ, ἡ· καὶ

Φερεπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ). Ὅ,τι φέρει, ἔχει πτέρυγας. Ὀππιαν. ἁλ. β', 482.

Φερέπτολις, ιος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ φερέπολις. Ὀππιαν. ἁλ. ε, 197.

*Φερεσαυθής, ὁ, ἡ. Ψευδ. ἀνάγν. εἰς Τμν. Ὁμ. 30, 14. ἀντὶ, εὐανθής.

Φερέσβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ἐπὶ χώρας, τόπου, Ὅς τις φέρει, γεννᾷ τροφὴν, ζωοτροφίαν· «Γαῖαι Τμν. Ἀπόλ. 341. Ἡσιόδ. Θεογ. 693. «Οὐσαι ἀρούρης» Τμν. Δήμητρ. 450. «Ἄρουραι Τμν. Ὁμ. 30, 9 «Στάχυες Αἰσχύλ.

Φέρεσις, Ἰων. καὶ ἐπικ. παρακτ. τοῦ, φέρω, ἀντὶ, ἔφερε. Ὀδσ. 1, 429.

*Φερεσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Ὁ φέρων, κάμνων σπονδάς. — 2) ὁ Φερ. ἀρτ. κύρ. ὄνμ. Νόν.

Φερεσσακής, ές, ὁ, ἡ (σάκος). ὡς τὸ, φεραπις, Ἀσπιδοφόρος, πολεμιστὴς· ὡπλισμένος μὲ ἀσπίδα. Ἡσ. Ἀσπ. 13, ποιητ. μόνον.

*Φερασσίπονος, ὁ, ἡ· ἀντὶ, φερέπονος, Welcken Συλλ. Ἐπιγρ 135, 5. σελ. 186.

Φερεστάφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλὴ) = φερέβοτρυς (ξ)

*Φερέστοαχυς, ὁ, ἡ· υ, τὸ, γεν. υος (στάχυς). Ὅ,τι ἔχει, φέρει στάχυα. Ἰω. Γαζ.

Φερέστερος, έρα, έρον, ποιητ. ἀντὶ, προφερέστερος, ἢ φέρτερος· πιθαν. χωρὶς παράδειγ.

Φερετραύω, (φέρτρον). Φέρω τινὰ εἰς τὸ φέρτρον μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως· κατὰ πρῶτον παρὰ Πλουτάρχ. Μαρκλλ. 8.

Φερέτριος, ὁ, ἡ· ἐπίθετον τοῦ Διός· feretrius Liv. ά, 10. καὶ Διον. Ἁλικ. β'. 34.

Φέρετρον, τό. Φορεῖον, εἶδος κρεββατίου, ἢ καὶ σκαμνίον. εἰς τὸ ὁποῖον φέρουν τοὺς ἀρρώστους, ἢ καὶ ἄλλως διὰ μεγαλοπρέπειαν ἢ βολὰς ἀπὸ μερικοὺς μεταχειριζόμενον. Λατ. feretrum, Ἰταλ. Portantina· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἱεροκράββατον κατὰ συγκοπὴν φέρτον. Ἰλ. Σ, 236.

*Φέρην, Αἰολ. ἀντὶ, φέρειν.

*Φέρης, ητος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. βασιλέως τινὸς τῆς Θεσσαλίας.

*Φερητιάδης, πατρωνμ. τοῦ, Φέρης· ἔτι δὲ καὶ, Φηρητιάδης. Ἰλιάδ.

Φέριστος, ίστη, ιστον. ὡς τὸ φέρτατος. Ἡρόδτιστος, ἐξοχώτατος, ἄριστος. Ὅμ. ἐξαιρ. εἰς προστρήσεις ψέριστε» ὡσαύτως καὶ παρὰ Πλάτ. εὑρίσκη ὅμως καὶ κατ' αἰτιατ. Ἰλ. Ι, 110.

Φέρμα, τό (φέρω). Πᾶν ὅ,τι φέρει τις, ἐξαιρ. ἐπὶ μητέρων, τὸ ἔμβρυον. Αἰσχύλ. Ἀγ. 121.

Φέρμιον, τό (φέρω) = φέρτιον.

Φερνή, ἡ (φέρω). Προῖξ, ὥρα νυμφικὰ, τὰ ὁποῖα φέρει ἡ νύμφη εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, προῖκα, Πολυδ. γ', 35. «Λέγοις δ' ἂν προῖκα καὶ φερνὴν, τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν.» Ξενοφ. Ἱερ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρουπ. ή, έ, 10. «Ἐπιδίδωμι αὐτῇ ἐγὼ καὶ φέρνην, Μηδικὴν τὴν πάσαν.» Πλούταρχ. εἰς Σόλ. 20. «Τῶν δ' ἄλλων γάμων ἀφεῖλε τὰς φερνάς, ἡμίπλεθρα τρία, καὶ σκεύη μικροῦ νομίσματος ἄξια καλεύτας, ἕτερον δὲ μηδέν, ἐπιφέρεσθαι τὴν γαμουμένην.» Ἡρόδ. 1, 93. «Φερνὴ πολέμου» τὰ λάφυρα, Εὐριπ. Παρ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 986. «Θεραπόντες φερνὴ» πρὸ ὑπηρεσίαν διδομένη εἰς τὴν νύμφην ὡς προῖκα δούλη· ὅθεν

Φερνίζω, Μ. ἰσχν. Ἀττ. ιῶ. Προικίζω, προῖκαν δίδωμί τινι. Ο'. Ἔξοδ. κβ'.

Φερνίον, καὶ φέρνιον, τό. (φέρω) = φέρμιον. Καλλίστιον, εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν σφαῖρα. Αἰλιαν. ζῷ. ἱστορ. ιέ', 18. παρβλ. φορμός.

Φερνοφόρος, ὁ (φερνὴ, φέρω). Κόρη προικισμένη, ἡ ὁποία φέρει εἰς τὸν ἄνδρα της προῖκα.

* Φέρνω = φέρω· ἅμβ.

* Φέρναξ, ὁ, ἡ = φερέοικος.

Φερολβιος, ὁ, ἡ (ὄλβος). "Ος τις προξενεῖ εὐτυχίαν. Ὀρφ.

* Φέροπλος, ὁ, ἡ (ὅπλον). "Ος τις φορεῖ ὅπλα, εἶναι ὡπλισμένος.

* Φερουσα, ἡ. Ἐνφ. ἐνμ. μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἰλ. Σ, 43. Ἡσ. Θεογ. 248. ἴδε φέρω.

* Φερ'έφασσα, Ἀττ. φερέφαττα, ἡ· = φερσέφασσα.

* Φερσεφάτειον, τό. Τέμενος, ἢ ναὸς τῆς Περσεφόνης. Lobeck Φρυν. σελ. 369. παρὰ τὸ

* Φερσέφασσα, Ἀττ. -ττα, ἡ = Περσέφασσα, Περτέφαττα, Περτεφόνη. Περὶ τῶν διαφόρων σημασιῶν ταύτης τῆς πιθανῶς ξένης λέξεως, ἴδε Heind. Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 404. C.

* Φερσεφόνεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Φερσεφόνη.

* Φερσεφόνη, ἡ = Περσεφόνη.

Φερτάζω, σπάνιος παρασχηματισμὸς τοῦ, φέρω.

Φέρτατος, ατη, ατον, (φερω). "Ος τις εἶναι κράτιστος, ἰσχυρότατος, καλλίστερος, Ὅμ. τὸ πρᾶγμα, τὸ προτέρημα, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶναι τοιοῦτος, εἶδεται κατὰ δοτ. Ὑ. Β, 289. Ὀδ. Μ, 246. ἴδε καὶ φέριστος· συγκρ. φέρτερος. (Παρὰ τὸ, φέρτατος, παράγεται τὸ Λατ. fortis.)

Φέρτε, ἴδε φέρω.

Φέρτερος, ἄρα, ερον (φέρω). "Ος τις εἶναι ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, καλλίτερος, ὠφελιμώτερος· ἀνώτερος κατὰ τὸ ἄξίωμα παρ' ἄλλον τινά· πολλάκις παρ' Ὅμ. μετὰ δοτ. Ἰλ. Γ, 341. Ὀδ. Ζ, 6. ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπαρεμφ. Ὀδ. Ε, 170. «πολὺ φέρτερόν ἐστιν, πολὺ καλλίτερον, πολὺ ὠφελιμώτερον εἶναι. Ὅμ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ὀδ. Μ, 109. ὑπερθ. φέρτατος.

Φερτός, ἡ, όν· ποιητ. ἐπίθ. ῥήμ. τοῦ, φέρω. Ὑπιέφερθη, ὑπενεγκεῖν, ἀντὶ. Ὑπιφερὸ τις· ὅ,τι εἶναι ὑποφερτόν, ὑποφερεταὶ. Εὐριπ.

Φέρτρον, τό. Κατὰ συγκοπ. ἀντὶ, φέρετρον. Ὑ. Σ, 236.

Φέρω, Πρωτότυπος λέξις, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅμως μόνον ὁ παρατ. ἔφερον, εἶναι ἀκόμη εἰς χρῆσιν, ὡς τὸ, ἐφερόμην, παρὰ τὸ, φέρομαι. Κοντὰ εἰς ταύτα μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς τὴν ἐπικ. προστακτ. φέρτε, Ἰλ. Ι, 171. γ', ἐπικ. πρόσ. φέρησι, ὡς παρὰ τὸ, φέρημι, Ὀδ. Τ, 111, καὶ Ἰων. γ'. πρόσ. παρατ. φέρεσκε, φέρεσκον, Ὀδ. Ι, 429. Κ, 108. Ἔτι δὲ σχηματίζεται ἀπὸ τὸν ἔνεστ. καὶ τὸ σπάνιον καὶ ποιητ. ὀπλῶς ῥηματ. ἐπίθ. φερτός, καὶ ἡ πολλάκις ἀπαιτούμενος παρασχηματισμὸς τύπος, φορέω. Τὸ φέρω, λαμβάνει ἀπὸ τὸ πρωτότυπον ΟΙΩ, τοὺ μέλλ. οἴσω, τὸν ὁποῖον, καθὼς καὶ τὸν μέσον μέλλ. οἴσομαι, μεταχειρίζεται καὶ ὁ ποιητής· ἔτι δὲ καὶ τὸ αὐθυπαρκτον ἐπικ. καὶ ἀττ. προστακτ. οἶσε, Ὀδ. Χ, 106. 481, ἐνεστῶτος, ἢ ὁριστου σημασίαν ἔχει, τὴν ὁποίαν λαμβάνει ὡσαύτως καὶ ὁ ἀπαρεμφ. μέλλ. π. χ. ποιήσεμεν. Ὀδ. Τ, 429. ποιήσεμεναι. Ἰλ. Γ, 120. ποιήσειν Πινδ. Πυθ. 4, 181. ὁ δὲ παθητ. μέλλ. εἰσθήσομαι, εἶναι Μεσομηρικὸς, ὡσαύτως καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. εἰστός, εἰστέος. Ἀπὸ τὸ αὐτὸ πρωτότ. εἶναι καὶ ὁ σπανιώτατος ἀπαρεμφ. ἀόρ. ἀῖξαι, καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. ἀϋρτός. Ἡρόδ. 1, 157. 6, 66. καὶ ὁ παθ. παρακείμ. προοίχεται, παρὰ Λουκιαν. Παρασ. 2. Ἀπὸ τὸ πρωτότυπον ΕΓΚΩ ἢ ΕΝΕΓΚΩ, σχηματίζεται τελευταῖον ὁ ἀόρ. ἀ. ἤνεγκα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι εὔχρηστος ἔξαιρ. ὁ ὁριστκ. καὶ τὰ προστακτ. ὅσα ἔχουν τὸ α. ἐτι δὲ καὶ ὁ ἀόρ. β. ἤνεγκον, τοῦ ὁποίου ἀπαντᾶται κατ' ἔξοχὴν τὸ ἀπαρεμφ. καὶ ἡ μετοχή. Ὁ ποιητὴς ὅμως μεταχειρίζεται μόνον τὸν Ἰων. ἀόρ. α. ἤνεικα, καὶ ἀνωτέρ. ἤνεικε, ὑποτακτ. ἐνείκω, ἀπαρεμφ. ἐνεῖκαι, καὶ ἀπὸ τὸν ἀόρ. β. τὸ ἐπ. ἀπαρεμφ. ἐνεικέμεν, Ἰλ. Τ, 194. καὶ τὸ γ. εὐκτ. προστ. ἐνείκοι, Ἰλ. Σ. 147. ὁ δὲ Ἰων. παθ. ἀόρ. ἠνείχθην, εἶναι μεσομηρικός. Παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 440. εὑρέθη μᾶλλοτα καὶ ἐνεικείσεται, συνεκείσεται, τῷ ὁποίῳ μόνον διετηρήθη τὸ ῥῆμα ἐνείκω, γ πλθ προσπ. μέσ. ἀόρ. ἠνείκατο, Ἰλ. Ι, 127. Ἀπὸ τοῦ ἰδίου πρωτότ. εἶναι οἱ μεθομηρικοὶ χρόνοι, πρμ. ἐνῆγμαι, μελλ. παθητ. ἐνεχθήσομαι, παθητ. παρκμ. ἐνήνεγμαι καὶ παθητ. ἀόρ. ἠνέχθην. — Κυρία σημασ. τῆς λέξ. εἶναι τὸ βαστάζω, καθὼς τὸ Λατ. fero. — 1) Βαστάζω, ἔχω ἢ πείρω ἐπάνω μου φορτίον, βάρος τι, πολλὰ εὔχρηστον ἀπὸ τὸν χειρὸν τοῦ Ὁμήρου. — 2) Κυβαλῶ, μὲ τὴν παραστημένην μεταχινήσεως διὰ συντόνου δυνάμεως, μεταεικῶ, φέρω τι ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον· παῤ Ὅμ. πολλὰ εὔχρηστον ἐπὶ τῶν ποδῶν, τὸ σῶμα μεταχομιζόντων, ἐπὶ ἵππων καὶ ἄλλων ὑποζυγίων, τὸν ἱππέα ἢ τὸν ὀχούμενον μεταφερόντων· ἐπὶ πλοίων, φορτίον ἢ ἐπιβάτας· ἐπὶ ἀνέμων, τὸ πλοῖον μεταχινούντων· ὅθεν κατ' ἀναλογίαν τῆς συνεχείας τοῦ λόγου καὶ, ὀχοῦμαι, κομίζω, ἐλαύνω, ἀποπλαῶ· «ὁρμὴ φέρειν ἐπὶ ἵππων σειρόντων τὴν ἅμαξαν,» Ἰλ. Ε, 232. Λ, 533. Ψ, 304. «μένος, ἢ μᾶλος χειρῶν ἰδὺς τινος φέρων φέρω τὴν δύναμίν μου ἐναντίον τινός κατ' εὐθείαν, τοῦτ' ἔστιν, ὁρμῶ ἐπ' αὐτὸν μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν,» Ἰλ. Ε, 506. Π, 602. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὀμφύχων, ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. Ἄγω, ἐλαύνω, Ὅμ. ἐν γένει ἐπὶ παντοδήποτε κινήσεως ἐνεργουμένης οὐχὶ ὑπὸ ἰδίας δυνάμεως, καὶ πολλάκις ἐναντίον τῆς θελήσεως, ἀκόντος τοῦ κινηθέντος ἀντικειμένου· παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καὶ τρπ. Ἄγω, ὁδηγῶ, διοικῶ, κυβερνῶ Πλούτ. Παθτ. Βαστάζομαι, κουβαλεύομαι, μὲ μεταχινεῖ, μετατοπίζει τις ἢ τι, ὁμοίως ἐπὶ ἀκουσίου βεβιασμένης ἔξαιρ. κινήσεως· ὅθεν παρὰ τῷ Ποιητ. ἔξαιρ. ἐπὶ τῶν κυμάτων ἢ ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ὑπὸ τῶν ὁποίων μεταφέρεται, μετακινεῖταί τι, ἔτι δὲ καὶ μὲ ῥητὴν προσθήκην ὑποζυλλ. ἀνέμοιεν καὶ λ. τ. τ. Παθτ. Κινοῦμαι ἀπὸ τόν τόπον μου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δι' ἐνεργείας ἐξωτερικῆς τινος σφοδρᾶς συναφαρπαζούσης με δυνάμεως· ὅθεν Καταπίπτω, καταχρημίζομαι, κατασύρομαι, συνυπακουομένης τῆς ἐννοίας ὀφαρπαστικῆς, ἀποσπαστικῆς, καθειρκτικῆς ταχύτητος, Ἰλ. Α, 592. «ἵππας φερομένους τὸν ἐρῆμα, τὸν ἐσφοδρύνισε, τὸν ἀπέταξεν,» Ἰλ. Φ, 120. «οὕτω καὶ νῦν φέρομαι ὁρμῶ, τρέχω κατ' αὐθὶ ἐναντίον τινός, τὸν καταπλακόω μὲ ὁρμὴν,» Ἰλ. Τ, 172. πρβλ. Ο, 743. «ἵππας πόδας καὶ χεῖρας φερομένας ἀφῆκα τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας μου νὰ κινῶνται, ὅπως τύχῃ,» Ὀδ. Μ, 442. ὡσαύτως καὶ τὸ «πόδα προέτεινε φερόμενος» Ὀδ. Τ, 468. «φερόμενοι ἐσέπιπτον ἐς τοὺς Λιγυστίνους» Ἡρόδ. 8, 91. «φερόμενοι ἐσέπεσον ἐς τοὺς Πέρσας,» Ἡρόδ. 9, 62. σπαστρ. μετὰ Μτχ. ἐνεργτ. «πέρουσα ἐνέβαλε νηῒ φιλίῃ· μὲ βίαν ἐρρίφθη, ἐμβήκεν εἰς τὸ φιλικὸν πλοῖον,» Ἡρόδ. 8, 87. ἡ χρῆσις τῆς ἐργτ. μετοχῆς συνεπάγεται μᾶλλον ἀπὸ τοὺς μετέπειτα συγγραφεῖς, Wess. Διοδ. 20, 16. Hemst. Λουκ. Θε. διαλ. 6. ἄρα καὶ ἐπὶ παντὸς σώματος ἐξ ἰδίας αὐτοῦ ὁρμῆς, ἢ εἰς αὐτὸ ἐνεργοῦς δυναμέως, κινουμένου. Σπεύδω, τρέχω, πορεύομαι, βαδίζω, ἔρχομαι, πηγαίνω, ὀχοῦμαι, ἱππάζομαι, πετοῦ, αἰωρούμαι, κολυμβῶ, πλέω, κλ. τ. τ. «ὁμάδε τεὶ φέρομαι» τρέχω, κατά τινος, τὸν καταπλακόω, τρέχω μαζί του, Ξεν. «εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν φέρεται» πάλιν περιπίπτει εἰς τὸ φυσικόν του, Αἰσχ. ὅθεν, φορά. β) Τροπ. «εὖ ἢ κακῶς φέρεται ἐπὶ πραγμάτων καὶ πράξεων καλῆς ἢ κακῆς ἀποβάσεως. Εὐδοκιμεῖ, προκόπτει, ἐπιτυγχάνει ἢ ἀποτυγχάνει τι, ἀποβαίνει εἰς καλὸν ἢ εἰς κακόν· «τὰ πράγματα καλῶς φέρεται» Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 25. «εὖ φέρεται ἡ γεωργία» Ξεν. Οἰκ. 5, 17. «ἐν γένει «ὀλιγώρως ἔχειν καὶ ἐᾶν πάντα φέρεσθαι» τὸ νὰ καταφρονῇ τίς τι καὶ νὰ τὸ ἀφίνῃ νὰ γίνεται, ὅπως τύχῃ, Δημοσθ. Χρυσ. 67. σελ. 106. Σπανιώτ. ἐπὶ Ἀνθρώπων «πατρὸς κατ' εὐχὰς ὀνομάτων φερομένων» συρόμενοι ἀπὸ τὰς κατάρας τοῦ πατρός, τοῦτ' ἔστι, περνοῦν τὴν ζωήν των, καθὼς τοὺς ἐκαταράσθη ὁ πατήρ, ἐκλογῆς δυστυχοῦν, Ἀσχλ. Θηβ. 821. 3) Ὑπομένω, ὑποφέρω, πάσχω πόνους, δυστυχίαν, ταλαιπωρίας καὶ τ. τ. «λυγρὰ» Ὀδ. Σ, 135. πρβλ. Ἡσ. Ἔρ. 217. «πάντ' φέρειν» Ἡρόδ. 1, 32. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ βρώσεως καὶ πόσεως, ὑποφέρω, χωνεύω, ἔδν μὲ βλάπτει ὑγιηρόν, ἢ πιστόν τι. — β) ἔξαιρ. μετὰ ἐπῤῥέμτ. πολλάκις ἠβαρέως, χαλεπῶς, δεινῶς, πικρῶς φέρειν τι· ὑποφέρω τι μὲ ἀνυπομονησίαν, δυσαρέσκειαν, ἀγανάκτησίν μου, καθὼς τὸ Λατ. graviter ferre. Ἡρόδ. 3, 153. 5, 19. ἔτι δὲ καὶ ἠβαρέως φέρω τὸ φρονήμων Σιφ. ἀντὶ ὑποφέρω· ἐξ ἐναντίας δὲ κούφως, καὶ κουφότατα, φαύλως, ἁπλῶς, πρᾴως, ῥᾳθύμως, πραΰμως φέρω τι καθὼς τὸ Λατ. leviter ferre, ὑποφέρω τι εὐκόλα, μὲ ἀδιαφορίαν, μὲ ὑπομονήν, Ἡρόδ. 1, 33. 9, 18. 40. ἔξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. χρσμ. Οἵτινες ὅμως ἀντὶ μετὰ αἰτιν. καὶ μετὰ τοῦ, ἐπί τινι συντάσσουσι τὴν λέξιν, τὸ, φέρειν κατ' ἀμπτῶ. σημσ. λαμβάνοντες, π. χ. «βαρέως ἢ κούφως φέρω ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις» λυποῦμαι, ἢ ἀδιαφορῶ ἐπὶ τὰ συμβάντα, Wess. Διοδ. 3, 63. Wytt. ep. cr. σελ. 177. Σπανιωτ. μὲ δοτ. μόνην χωρὶς προθσ· «τοῖς παροῦσιν» Ξεν. Ἀνβ. 1, 3, 3. παρὰ τοῖς μετάπειτα δὲ καὶ μετὰ τοῦ, διά τι, Bast. ep. cr. 105. 4) κομίζω, φέρω, παρέχω, δίδω, προσφέρω, πολλὰ εὔχρηστ. παρὰ τῇ Ποιητ. ἔξαιρ. «ὦδῖνα φέρων προσφέρει ὤκρα, ὠκρίζει τινά, Κατὰ μέσ. διαθτ. Φέρω, ἔχω μαζί μού τι, φέρω τι διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, Ἡρόδ. 4, 67. 7, 50. ἔξαιρ. — α) «χάριν φέρω τινὶ» καθὼς τὸ Λατ. gratiam referre, κάμνω τι κατὰ χάριν τινός, νὰ χαίνω εἰς αὐτόν ὀρεκτός, νὰ ἐκπληρώσω τὴν θέλησίν του, Ἰλ. Ε, 211. Φ, 458. Ὀδ. Β, 307. ταύτὸν τοῦ, «ἐπίκρα καὶ ἥρα φέρω τινὶ» Ἰλ. Α, 572. 578. Ξ, 132. Ὀδ. Γ, 164. Π, 375. Σ, 56. οἱ μεταγενέστ. δὲ μεταχειρίζονται τὸ, «χάριν φέρω τινὶ» ἀντὶ εὐχαριστῶ τινι, δείχνω εἰς αὐτὸν τὴν εὐγνωμοσύνην μου μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον. — β) ἐνεργῶ, προξενῶ τι ὑπέρ τινος ἢ κατά τινος γίνομαι αἴτιος εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἢ πάθῃ τίς τι· «κλέος τινὶ» διὰ νὰ φημισθῇ ἐξαιρετῶς τὸ ὄνομά του, Ὀδ. Λ, 283. Γ, 204. «κακὸν ἢ καλὸν, πῆμα, ἄλγεα, κακότητα, φόνον φέρω τινὶ» γίνομαι αἴτιος νὰ πάθῃ τις κακότητ, δυστυχίαν, βλάβην, λύπας, νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, Ἰλ. Β, 304. 352. Γ, 6. Η, 541. Μ, 332. Ρ, 757. Ὀδ. Δ, 273. Μ, 231. 427. «σὺ ἠθέλησα φέρω τινὶ τὸν βέλλιν εἰς πέλεμον, γίνομαι αἴτιος, τὸν παρακινῶ νὰ κάμῃ πόλεμον, Ὀδ. Ζ, 203. ὡσαύτως καὶ «Ἄρης φέρω τινί, Ἰλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γ, 132. Θ, 515. πολέμου φέρω τινὶν Ἡσ. Ἀσπ. 150. Οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. οἱ τύχαι μεταχειρίζονται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ πραγμάτων, εἴς τι μέλλον ἀναφερομένων, π. χ. τὰ ἱέρεια νίκην φέρουσιν ἀντὶ σημαίνουσι, προφαίνουσι. Τὸ δὲ, ὥσπερ τὸ δίκαιον ἔφερεν καθὼς τὸ ἔφερεν ἡ δικαιοσύνη, ὡς ἦτε δίκαιον νὰ γένῃ, Ἡρότ. 5, 58. — γ) ὑμῖν ἢ ἀγγελίην, φέρω τινὶ φέρω κάνενα λόγον ἢ κομμίαν εἴδησιν εἰς τινα, Ἰλ. Κ, 288. Ο, 175. 202. Ὀδ. Α, 408. οἱ Ἀττ. δὲ δέτουν τὸ, φέρω καὶ χωρὶς προσθήκης τινὸς ἀπὸ τοῦ, ἀγγέλλω, μηνύω· φανερόν τι εἰς τινα. Αἰσχ. Περ. 246. Lobeck Σοφλ. Αἰ. 798. Reisig enarr. ἐν Σοφλ. Οἰδ. Β, 410. — δ) Ἀποδίδω, πληρόνω ὀφειλόμενον, χρέος μού τε, πάσχειν Ἰλ. Δ, 18. Ω, 289. 502. 555. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ ἐξαιρ. ψῆφον φέρω πληρόνω τὸ κοινὸν δόσιμον· ἡμισθὸν φέρω πληρόνω μισθὸν εἰς τινα· ἀτιμὴν φέρω πληρόνω ζημίαν, χρηματικὴν ποινήν. — ε) ψῆφον φέρω δίδω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς ψήφου περὶ ἐκλογῆς τινος εἰς τινα λειτουργητίαν· ὅθεν προτείνω, προβάλλω τὸ ὄνομά τινος, ἐκλέγω τινὰ εἰς τινα ὑπουργίαν τῆς πατρίδος· μετὰ αἰτ. Δημ. — 5) ἀποφέρω, ἀποκομίζω παίρνω τι μαζί μου καὶ ἀναχωρῶ, πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ συνήθ. μετὰ τῆς ἐκ προθ. Ἰλ. Ξ, 429. Ρ, 718. καὶ ἀλλαχοῦ. Παροιμ. ὥπως φέρουσι ἐναρπάσασι ἄλλαεν τὸ κοινὸ· εἰς ἡμᾶς ἀμποτε ὁ λόγος νὰ ἦνε εἰς τὸν ἀέρα, νὰ μὴ λάβῃ ἐποτέλεσμα, τὰ μὴ γένῃ, Ὀδ. Θ, 404. πρβλ. Τ, 565. ἐξαιρ. — α) παίρνω τι ἀπὸ λάφυρον, ἁρπάζω τι, Ἰλ. Ε, 302. Ν, 192. Ὀδ. Μ, 99. Ξ, 207. μάλιστα δὲ πᾶγε καὶ φέρω ἁρπάζω, λεηλατῶ, παίρνω ὅ,τι εὑρω· ὅπου τὸ μὲν φέρω ἐπὶ ἀψύχων, τὸ δὲ ἄγω ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν λαμβάνεται, Ἰλ. Ε, 484. Ἡρότ. 1, 189. Λατ. agere et ferre, Λίβιος 22, 3. 38, 15. 40, 49. Ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ ψέρω καὶ ἄγω τινὰ διαρπάζω ὅλα τὰ πράγματα, ὅλην τὴν περιουσίαν τινός, τὸν γυμνόνω ἀπὸ ὅλα, Ἡρότ. 1, 88. 166. 3, 39. 6, 42. 90. 9, 31. ψέρειν καὶ ἄγειν τὰ τῶν πολεμίων καὶ τ.τ. ψέρειν καὶ ἄγειν τὴν Βιτυνίδα Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 2. εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι πολλὰ εὔχρηστος ἡ σύνταξις αὕτη. Ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ψέρω τινὰ χωρὶς τοῦ, ἄγειν, διαρπάζω τὰ πράγματά τινος, Θεόδ. 1, 6. πρβλ. ἄγω. Τὸ, φέρειν καὶ ἄγειν ὁμοῦ κεῖται καὶ κατ' ἀντίθετον σημσ. συγκομίζω, συλλέγω, συνάγω καὶ τότε τὸ, φέρειν τίθεται πάντοτε προηγούμενον τοῦ, ἄγειν, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 279. C. Νμ. 7, σελ. 817. A. Ξεν. Κύρ. Παί. 3, 3, 2. Οὕτω καὶ Λατ. portare atque agi, Caes. bell. civ. 2, 25. — β) ἐν γένει, Λαμβάνω, παραλαμβάνω, ἐπιτυγχάνω, ἀποκτῶ τι, Ἰλ. Α, 301. ἐξαιρ. μὲ κῦρος, μὲ ἐπιμέλειαν κατορθόνω τι, κράτος φέρω νικῶ, κερδαίνω τὴν νίκην· ὥπου φέρω μίαν κράτος ἤτα φερολμην Ἰλ. Σ, 308. παρὰ, τυγχάνω Ἰλ. 2, 480. Ρ, 70. ὄχω, κομίζω, Σ, 191. Ὀδ. Β, 329. ἔτι δὲ καὶ Λαμβάνω, παραλαμβάνω τι τὸ ὁποῖον μὲ χρεωστεῖται, ἄρα τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς ἐμὲ ἡμισθὸν φέρω ὡς τὸ, μισθοφορῶ, Λαμβάνω τὸν μισθόν μου, Ξεν. Οἰκ. 1, 6. Meinek. Μεδρ. σλ. 116. Reisig enarr. ἐν Σοφλ. Οἰδ. Κ. 6. κατὰ μέσ. διάθ. Παίρνω τι εἰς χρησίν μου, διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῶ, διὰ νὰ τὸ ὠφεληθῶ, Ὀδ. Η, 124. ἀποστῶ, κερδαίνω τι, παράτοι φέρομαι Ἰλ. Ν, 486. Ξ, 308. κακὸν φέρομαι Ἰλ. Χ, 217. ὕβριν φέρομαι Χ, 345. ὑπέρβαση παρὰ τοῖς αἰτησαμένοις Ἡρότ. 6, 100. πάντα ἀπὸ σμικρόν τι ἐφέροντο τοῦ πολέμου ἐλάβανε, παρέλαβαν αὐτὰ ὡς μερόν τι προβατικόν, ὠφέλιμον μόνον διὰ τὸν πόλεμον, Ἡρότ. 4, 129. ἐπὶ τὸ πολὺ δ' ἐξαιρ. πλέξλον φέρομαι κερδαίνω τὸ πλέον νικήσας εἰς τὸν ἀγῶνα, Ἰλ. Ι, 127. Ψ, 413. 441. 809. πτὰ πρῶτα, φέρομαι, ἴσχ. ἄθλα, κερδαίνω τὸ πρῶτον βραβεῖον. Ἰλ. Ψ, 538. 663. 667. 858. ὅθεν ἐρτκ. πτὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρομαι κατορθόνω τὸ νὰ πρωτεύω ἢ δευτερεύω εἰς τι ἀξίωμα, νὰ λάβω, νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα ἢ τὰ δευτερεῖα. Ἡρότ. 8, 104. Valck. ἐν Ἡρότ. 9, 78. ἔτι δὲ καὶ πτὰ πρῶτα φέρειν Jac. Ἀνθ. Παλτ. σελ. 431. 906 Meineke Μνδρ. σελ. 518. πτὰ ἄκρα φέρεσθαι Jac. Κρυγ. Ἐπ. 41. πλείονς ἢ πλεῖον φέρομαι λαμβάνω, παίρνω περισσότερον ἢ ἐλαττότερον μέρος ἀπό τι, ἔχω περισσότερον ὄφελος παρά τις ἄλλος τινός, Ἡρότ. 7, 211. ἔτι δὲ καὶ, τιμῶμαι περισσότερον ἢ ἄλλος τις. Πλεχ. τὸ φέρομαι λοιπὸν χρησιμεύει εἰς δήλωσιν πάντων, ὅσα λαμβάνει, οἰκειοποιεῖταί τις εἰς ἰδίαν χρῆσιν ἢ εἰς ἰδιαίτερον ὄφελός του, καὶ τὰ φέρει που, ἐξαιρ. εἰς τὸν οἶκόν του, π. χ. Ἰλ. Δ, 91. Ψ, 275. 866. Ὀδ. Β, 410. Ο, 378. Τ, 504. Ἡσ. λύρ. 39, 8. ὅθεν προστίθεται πολλάκις τὸ, φέρει ἢ φέρεται, εἰς τὸ, δοῦναι, κατὰ σημσ. τοῦ ἀποκομίζειν, μεθ' ἑαυτοῦ λαμβάνειν τι ἀπέρχεσθαι, καὶ τοῦ παραλαμβάνειν, μ' ὅλον ὅτι ἡ προσθήκη αὐτὴ εἶναι περιττή. Ἰλ. Δ, 798. Π, 665. Ρ, 131. Ψ, 513. Ὀδ. Ι, 317. Ο, 83. Φ, 349. ψέρ. παρά τινος, Ἡρότ. 5, 47. — γ) ἀπολαμβάνω τι ἀπό τινα ἐξαιρ. Λαμβάνω, ἀκούω, μανθάνω εἴδησίν τινα, Valck. Φοιν. 1450. — δ) ἐπί χώρας, τόπου, ἀγρῶν, καὶ ἐπὶ καρπεφόρων δένδρων καὶ φυτῶν, ἄνθη, γεννᾷ, καρποφορεῖ, Ὀδ. Δ, 229. 1, 110. 131. Ἡσ. Ἔρ. 121. 565. ἡ γῆ καρπὸν φέρει, Ἡρότ. 6, 139. καὶ Σοφ. ἀλλὰ καὶ μήτηρ κοῦρον φέρει γαστέρι. Ἰλ. Σ, 58. — β) ἀπολύτ. Καρποφορεῖ, εἶναι τε καρποφόρον, ἀσαύτως καὶ ἀπόλ. ἔνοιαν καὶ ἡ γῆ φέρει Ἡρότ. 5, 82. καὶ ἄμπελοι φέρουσιν Ξεν. — γ) Τρπκ. Ἀποφέρει, προσάδους παρέχει, κέρδος φέρει τι, κάμνω ὅ τό πάν φέρωνω ὁ ὁποῖος προξενεῖ, διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνεται, ἀπό τὸν ὁποῖον κρίμαται τὸ πᾶν, Ἡρότ. 8, 100. πτὸ πᾶν ἡμῖν τοῦ πολέμου φέρουσιν αἱ νῆες τὰ πλοῖα φέρουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ κυριώτερον τοῦ πολέμου ὄφελος, Ἡρότ 8, 62. — ζ) ἐπί πραγμάτων. Τείνει, ἄγει, φέρει τινὰ εἰς τὸν σκοπόν του, εἰς ὅ,τι ἀποβλέπει ὁ σκοπός του· ἐξαιρ. ἐπὶ ὁδοῦ ἡ ὁδὸς φέρει Λατ. via fert, ducit. συνήθ. μετὰ τῆς εἰς ἢ τῆς ἐπὶ μετὰ αἰτ. ὁ δρόμος εὐγάζει πού τινα, Ἡρότ. 2, 122. 138. 7, 31. οὕτω καὶ ἡ δύρα ἡ εἰς τὸν κῆπον φερουσα, Δημ. — β) ἀμτβ. Ἐκτείνεται, κεῖται τί που, φαίνει ὡς εἰς τι μέρος, εἰς τι διάστημα, ψέρει ἐπί, ἢ εἰς, ἢ πρὸς θάλαττάν Ἡρότ. 4, 99. 100. ἠχορίς πρὸς νότον φέρονται Ἡρότ. 7, 201. — γ) τρπ. Συντείνει, χρησιμεύει, εἴς τι, ἢ προξενεῖ τι, κακὸν ἢ καλόν· καὶ αἰσχύνην φέρειν Ἡρότ. 1, 10. 3, 131. πτὰ δὲ ἄκεσιν φέρονται 4, 90. ψέρει σε ἐπ' ἀμφότερα ταῦτα ποιεῖν τὸ νὰ πράξῃς αὐτό σ' εἶναι καὶ κατὰ τὰ δύω ὠφέλιμον, Ἡρότ. 3, 134 πτὰ πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέρονται τὰ εἰς ὑγείαν συντείνοντα, Ξεν. ἰσχνὴ τῆς ὑποψίας φέρει εἰς τινα καπόια πράγματα δείχνουν, ὅτι εἶναι τις ὑποπτος, ῥίπτουν εἰς αὐτὸν τὴν ὑποψίαν, Δεσπ. ὡσὶς τιμὴν αὐτῷ φέρειν συμβάλλει εἰς τιμήν του, τὸν κάμνει τιμῆν. Ηdn. ἐν γένει, Συντείνει, συνεργεῖ τι εἴς τι, Μρκλ. Εὐρπ. Ἰκ. 295. Βρ. ἐν Σοφλ. Οἰδ. Τ, 517. — δ) ἀποβλέπει, ἀναφέρεται τι εἰς τι, ἀφλοῦ, σημαίνει τι, μετά τοῦ, εἰς ἢ πρός τι, πολλάκις παρά Πλάτ. ἐξαιρ. ἐπὶ χρημάτων, εἰκόνων, πραγμάτων σημείων κ. τ. τ. τίς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν; πῶς σᾶς φαίνεται, εἰς τί ἀποβλέπει, εἰς τί ἠμπορεῖ νὰ ἐκτανύσῃ, τί τέλος νὰ λάβῃ αὐτό; Ἡρότ. 1, 120. ὅστις μεταχειρίζεται ὡσαύτως καὶ τὸ, ἔχειν εἰς, ἢ πρός τι· πρὸς ἀρχαίους ἀγῶνας φέρον τὸ μετιέναι 9, 33. πτὸ χρηστήριον εἰς τοὺς Ἀργείους φέρον 6, 19. πτὸ τοῦ δήμου φέρει γνώμην ἐπιφερομένου τοῦ, ὡς, ἡ γνώμη τοῦ λαοῦ ἀποβλέπει νά..... 4, 11. πτῶν ἡ γνώμη ἔφερε συμβάλλεται ἡ γνώμη των ἤτον, ἀποβλέπαν εἰς τὸ νὰ γένῃ ἡ μάχη, 5, 118. 6, 110. πτῶν πλειόνων ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον οἱ περισσότεροι εἶχαν σύμφωνοι εἰς τὴν γνώμην των, εἶχον μίαν γνώμην, Θεόδ. 1, 79. οὕτω καὶ πτοῦ στρατηγοῦ ταύτη ὁ νοῦς ἔφερε ἐκεῖ ἀπέβλεπεν ἡ γνώμη του, αὐτὸν τὸν σκοπὸν εἶχεν, Ἡρότ. 8, 100. παρβλ. 3, 77. — 8) φέρω, ἔχω τινά ἢ τι εἰς τὸ στόμα, εἰς τὴν γλῶσσάν μου, τοῦτ' ἔστι ὁμιλῶ, λέγω τι πολυτρόπως περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ παρεκτημτ. ἐπαίνου, ἐγκωμίων εὐφημισμοῦ, πολὺν φέρωνε κατὰ πολλὰ εὐφημίζει αὐτόν, Αἰσχυ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ παθτ. διάθτ. καλῶς, πολὺ φέρεται ἐπαινεῖται, ἐγκωμιάζεται, εὐφραίνεται, εὐφημίζεται, εὐδοκιμεῖ κατὰ πολλά· ἔτι δὲ καὶ μέγα φέρεσθαι Πνδ. Πύ. 1, 170. τὸ δὲ κακῶς, πονηρῶς, χαλεπῶς φέρεσθαι φεύγεται, ἀντιπαθίζεται, δυσφημίζεται, μισεῖται, Σοφ. — β) περιφέρεταί τι, εἶναι εἰς κοινὴν χρῆσιν, καθὼς τὸ Λατ. fertur, ἀπολύτως, φέρεται, λέγουσι, διηγοῦνται, τρέχει λόγος· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμ. πλοιόνδε φέρεται πρᾶγμα γίγνεσθαι Ἡρότ. 8, 104. ὅθεν, τὰ φερόμενα = τὰ λεγόμενα, Wytt. ep. cr. σελ. 238. — γ) τὸ προτάττει. φερε παρ' Ὅμ. μὲν ἔχει τὴν κυρίαν σημ. του, ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς ψέρε ἐδῶ, ἐπειτα ὅμως ἐλήφθη ὡς τέ, ἄγε αὐτὸ ἰδιαιτέρου ἐπιῤῥήματος πτοῖσι φερε δῶσι. ἄς ἰδῶ εἰς ποῖον νὰ τὸ δώσω; Ἀριστφ. σφηκιώτ. κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον, καὶ παρ' Ἀριστ. Εἰρ. 234. 252. ὅθεν ἐν γένει προτρεπτικῶς, παρακελευστικῶς, παραινετικῶς ὡς τὸ κοινῶτ. ἔλα δά, κάμε δά, τὸ Γαλλ. allons, καθ' ἃ ἐκλείπει ὅλως ἡ κυρία ποιότης τῆς λέξεως, ὥστε τὸ ἀντερ. ἔρχομ. φέρε, καὶ εἰς πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ ῥῆμα ὄχι σπανίως πρόσκειται, Valck. Καλλιμ. σελ. 279. Κατ' ἐπίτασιν δὲ ψέρε ἄγε — β) ψέρε γαρ τίθεται συνηθως εἰς τὴν ἀρχὴν προτάσεως δι' εἰσαχθέντος τινὸς παραδείγματος ἀναπτυκτικῆς· αἰτί τοῦ ὁποίου οἱ μεταγνστ. τὸ φέρε ἁπλῶς, χωρὶς ἐπιτατικοῦ τινος μορίου προτάσσουσι· μεταχειρίζονται· ὡς Ἀριστ. Ἀχ. 541. ἔτι δὲ καὶ, ποῖον φέρε, καὶ φέρε εἰπέ νά. — γ) φέρε, ἀπρμ. ἐπιφερόμενον ἔχον, ἀντὶ τοῦ, δεῦτεον, ὑποθετέον καθὼς τὸ Λατ. fac, finge pone. — 10) Μτχ. οὐδέτ. πτὸ φερὸν ὡς αὐτόσιτε. ἡ μοῖρα, ἡ τύχη, ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων, τῶν περιστάσεων· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. οὐδέποτε ἀνάῤῥωστος, Wunderl. obs. cr. σελ. 55. ἀλλὰ πτὸ φερόμενον κλήρος, λαχνός, εἱμαρμένη, Reisig enarr Σοφλ. Οἰδ Κ. 1686. 11) ἡ μετχ. του, φερω καθ' ὅλα τὰ γένη κεῖται πολλάκις μετ' ἄλλου τινὸς ῥήματος συντεταγμένη, ὥστε ἡ μετοχὴ φαίνεται μὲν περιττή, χρησιμεύει ὅμως εἰς ἀκριβέστερον ὁρισμὸν τοῦ κυρίου ῥήματος, περὶ τοῦ ὁποίου ὅμως σημείωσε. α) ὅτε ἡ μετχ. δηλοῖ παρασημαινόμενόν τι τῆς κυρίας πράξεως, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἐκφέρομεν κοινῶτ. εἴτε διὰ τοῦ ῥήματος τῆς αὐτῆς μετοχῆς, εἴτε μόνον διὰ τοῦ κυρίου ῥήματος, ἀρίνοντες τὴν μτχ. πολλάκις παρ' Ὅμ. π. χ. πῶδακα φέρωνα ἔφερε καὶ ἔδωκε, πῶς τῷ ξείνῳ τοῦτο φέρωνος ἔφερε καὶ δότε τοῦτο εἰς πάν φίλον ψῆχος ἔστησε φέρωνα ἄφερε μαζῆ του τὸ κοντάριον καὶ τὸ ἔβαλεν ἐκεῖ· ψήτον παρέθηκε φέρωνσιν ἄφερε καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν τράπεζαν τὰ φαγητά, κλ. τ. τ. ὅταν δὲ προτασσομένη, ἐνεργέζεται τὴν σημ. τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μετχ. διά τοῦ, ἔχοντες ἢ μαζῆ μὲ ἢ διά τῆς μετοχῆς τοῦ τὸ πρᾶγμα, τὴν πρᾶξιν σημαίνοντος ὀνόματος, «ἦλθον τὰ ὅπλα φερόντεσιν ἦλθον ἔχοντας, ἢ μαζῆ μὲ τὰ ὅπλα, ἢ ὡπλισμένοι. β) ὅτι ἡ μετχ. σημαίνει, καὶ ἐξαιρ. εἰς τὰ ῥήματα πορεύομαι, βαδίζω, ἔρχομαι καὶ τ. τ. προτασσόμενη· τὴν εὐκολίαν, ἐλαφρότητα, ταχύτητα, ἢ σπουδήν, ἑρμην τῆς εἰς τὸ κύριον ῥῆμα ἐγκειμένης πράξεως· «σαυτὸν καὶ τὴν οἰκίαν καυφήσουαν, ὁπερισκεψίαν, τέλος δὲ καὶ τὸ ἐκούσιον ἢ τὸ σκοπούμενον διὰ τῆς πράξεως ἰδε ἐξαιρ. Hemst. Δουκ. νεκρ. διαλ. 6, 3. Jac. Ἀχλ. Ταχ. σελ. 431.

Φερωνυμέομαι, Μλ –ήσομαι, παθ. (φερώνυμος). Φέρω, ἔχω τὸ ὄνομα ἀπό τινος. Ἐνστοθ.

Φερωνυμία, ἡ. Τὸ νὰ φέρῃ, ἔχῃ τις τὸ ὄνομα τοῦ ἀπό τινος αἰτίου, συμβεβηκότος, περιττάσεως, πράξεως ἢ ἰδιότητος προτερήματος προερχόμενον· μετὰ γεν. ὅθεν, ὅστις ἔχει δικαίως, ἀξίζει τῷ ὄντι νὰ ἔχῃ τὸ τοιοῦτον ὄνομα· ὡς τό, ἐπώνυμος.

*Φερτάλειες, οἱ· καὶ φητάλες, καὶ φητάλιτες Τὰ φερτάλια τῶν Ῥωμαίων. Schaef. ἐν Πλτχ. Μριλ. 5.

Φεῦ, Πόνου, ἀγανακτήσεως, λύπης, ἀναβήσεις. Ἀλλοίμονον καθώς τὸ Λατ. heu, ha, ah, vah, vae· μετὰ γενκ. φεῦ τῆς Ἑλλάδος. — 2) ἐκπλήξεως ἢ θαυμασμοῦ· τὸ κοιν. σύχ, θεέ μου· «φεῦ τοῦ ἀνδρός»! οὐχὶ «λογῆς ἢ ποταπῆς ἀνδρα»! θεέ μου τί ἄνθρ. Ξεν. Κρ. Πό. 3, 1, 38. Τὸ δὲ, «φεῦ τό καὶ λαβεῖν πρὸς μισθὸν τοιοῦδ' ἀνδρὸς», κρίμα τοιαῦλαχιστον νὰ ἠξιοῦτό τις νὰ γένῃ μέτοχος τῆς ἐντεύξεως τοιούτου ἀνδρός. Σφκλ. Φιλ. 234. ἐκδ. Νεωφτ. Δοῦνα ἀφ' οὗ φεύξω, παροιβλ. φῦ.

*Φευγέμεν, καὶ φευγέμεναι, Ἐπ. ἀντὶ φεύγειν, ἀπρμφ. ἐνστ. ἐργτ. τοῦ, φεύγω, Ὅμ.

*Φεύγεσκεν, Ἐπ. ἀντὶ ἔφευγεν, γ. ἐνκ. προπ. ἐργτ. παρατ. τοῦ φεύγω. Ὅμ.

Φεύγυδρος, ὁ, ἡ (ὕδωρ) ὡς τὸ ὑδροφόβος. Πελούβ.

Φεύγω, Μ. φεύξομαι. Δρε. φευξοῦμαι, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἀσαυτως. Ἀριστφ. Ἀχ. 203. καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς τοὺς πολλὰ μεταγενεστέρους δὲ συγγραφεῖς καὶ μελ. β. φυγῶ. Ἀόρ. ἔφυγον, πρεμ. πέφευγα· παθ. πρεμ. κατὰ σημ. ἐργτ. πέφυγμαι. Ἐπδ. ῥημτ. φευκτός, φευκτέος, καὶ εἰς τὴν Ἰλδ. φυκτός. Ὁ Ποιητ. μεταχειρίζεται τὸν ἐνστ., τὸν παρατ. τὸν μελλ. φευξοῦμαι, τὸν ἀορ. τὸν ἐνκτ. πρεμ. Ἰλδ. Φ, 609. καὶ τὴν μετχ. Ὀδσ. Α, 12. τοῦ δὲ παθ. πρεμ. τὸ μετχ. πεφυγμένος μόνον. Πρὸς τούτοις δέ, Ἰλδ. Φ, 6. 528. 532. Χ, 1. τὴν Ἐπκ. μετχ. πεφυζότες, ὡς παρὰ τὸ, φύζω παρβλ. φύζα — Ἀμετβ. ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, φυγεῖν· πολλάκις παρ' Ὅμ. εἰς τὸν ὁποῖον κεῖται συνήθως τὸν, φυλάττειν, ἀντὶ τ. Πλεοναστικῶς πφυγὴ φεύγειν. Πλάτ. β) πολλάκις ὅμως ἐγκειται εἰς τὸ, φεύγω καὶ ὁ σκοπός, ἡ φροντὶς ἢ ἡ θέλησις τοῦ φυγεῖν. Θέλω, ἐπιμελοῦμαι, ἔχω σκοπὸν νὰ φύγω· τὰ δὲ σύνθ. ἀποφεύγω, ἐκφεύγω, προφεύγω, προσκείμενα τὴν ἐκτελεσθεῖσαν φυγὴν σημαίνουσι, π. χ. «βέλτερον, ὡς φεύγων προφύγῃ κακόν, πᾶ ἀλώῃ εἶναι καλλίτερον ἂν φροντίζῃ τις νὰ φυγῇ, ἂν φυγῇ τῷ ὄντι, παρὰ τὸ νὰ πιασθῇ, Ἰλδ. Ξ, 81. ὡσαύτως πρόσκειται τὸ, φεύγων καὶ εἰς τὸ, ἀποφεύγειν, καὶ ἐκφεύγειν. Ἀριστφ. Νφ. 167. Ἀχ. 177. παρβλ. Wesseling. Ἡρότ. 4, 23. 5, 95. Porson. Εὐρπ. Φοιν. 1234. γ) Φεύγω διωκόμενος ἀπό τινα· ὑπό τινος, Ἰλδ. Φ, 23. 554. Ἡρότ. 4, 125. 5, 30. δ) μετά σημαιν. Φοβοῦμαι, ἐντρέπομαι, «μεβάλλω, ἀπέχομαι, Ἡρότ. 4, 76. κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. καὶ ἀπολύτως χωρὶς ἀπρμφ. παρὰ Σφκλ. Ἀντ. 580. ὄχι σπανίως δὲ ἐπιφέρονται εἰς τὸ μετ' ἀπρμφ. φεύγω καὶ τὸ πλεοναστικ. φαινόμενον καὶ εἰς ἄλλα τὰ ἑρμηνεύα ῥήματα προσκείμενον μὴ, Schweigh. Ἡρότ. 4, 76. Σφκλ. Ἀντ. 263. Herm. obs. crit. in Aesch. et Cur. Heind. Πλάτ. Παρμ. σελ 147. Α. Σφστ. σελ. 235. Β. — 2) μεταβτ. μετὰ αἰτιατ. Ἀποφεύγω τινά, προσέχω νὰ μὴ μέ ἰδῃ, νὰ μὴν ἐμβῶ εἰς τὰ χεῖρας τον. Ὅμ. ὡσαύτως καὶ ἀπὸ πραγμ. «φεύγω τιν. π. χ. «θάνατον, ὄλεθρον, πόλεμον, κακὸν» ὀποφεύγω, ἐκκλίνω τὸν θάνατον, γλυτῶνω ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, τῆς φθορᾶς κλ. Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ μὲ δίκην αἰτιατ. καὶ τοῦ πρτπ. καὶ τοῦ πράγματος, «ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων»; Ἰλδ. Δ, 350. Ξ, 83. Ὀδσ. Α, 64. καὶ ἀλλαχοῦ. Συνήθ. πλεοναστ. σύνταξις τῆς λέξ. «φεύγειν φυγὴν ὄδον καὶ «φεύγω τὴν παρὰ θάλοσσαν ὑπὲκ ὀδόν, ἀντὶ «φεύγω διὰ θαλάσσης, Ἡρότ. 4, 12. β) Τρτ. ἐπὶ παντοτήποτε ταχέως κινουμένου πράγματος, π. χ. «πλοῖον φυγὸν πλέαν ἐξεγλίστρησαν τὰ χαλινάρια ἀπό τὰ χέρια τοῦ ἀμαξᾶ, Ἰλδ. Ψ, 465. πρβλ. Ὀδσ. Η, 131. — γ) ἀλλὰ καὶ ὁ μετχ. παθ. πρεμ. παρ' Ὅμ. ἔχει προκείμενην τὴν αἰτ. πτῶσιν, περιγράφοντος μείζων, ὄλεθρον. Ἰλδ. Ζ, 488. Χ, 219. Ὀδσ. ι, 456. καὶ μέγαν Ὀδσ. Α, 18. μετὰ γενκ. «πεφυγμένος κέρδεα» ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τοὺς κίνδυνους, ὅπου ἡ γενκ. ἐξηγεῖται ἐκ τῆς μετὰ ῥῆμα συνεχομένης ἠθικιαῆς τῆς ἀπαλλαγῆς, Nitzsch Ὀδσ. Α, 18. Ταύτην τὴν μετχ. συντάσσ. ὁ Ποιητ. πάντοτε μετὰ τοῦ, εἶναι ἢ γίγνεσθαι καὶ οὕτω ἐκφράζει περιφραστικῶς τὸν ἐνργτ. παρμ. πέφευγα. — δ) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐκφέρεται ἀνίοντα καὶ, φεύγειν μετὰ γεν. ἀντὶ τῆς αἰτ. Σχολ. Φιλ. 10/4. Schaef. Σχολ. Παρ. Ἀ. λ. Ῥό. 4, 86. — 3) εἶμαι ἢ γίνομαι φυγάς, ἐξορίστος, μὲ ἐξορίζουν, ἐξωρίσθην ἀπὸ τὴν πατρίδα· «φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου διὰ κάνεν σφάλμα μου, Ἰλδ. Ι, 478. Ὀδσ. Ν, 259. Ο, 276. Ψ, 120. «ὑπὸ τινων ἀπό τινα ἢ διὰ συνεργείας τινός διώκομαι ἐξορίζομαι, Ἡρότ. 4, 125. «ὅθεν διώκομαι ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ζῶ εἰς ξένην χώραν ὡς ἐξόριστος. — β) ὅτι δὲ καὶ μετὰ αἰτιατ. «φεύγω πατρίδα» ἀντὶ τοῦ συνθ. «ἐκ πατρίδος» Ὀδσ. Ο, 228. Σιμ. Κύρ. π. 3, 1, 24. Valck. Φοιν. 1286. Τὸ δὲ «ἀπεφυγόμην φεύγων» φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου διὰ βίου, δὲν ἐπιστρέφω ποτὲ πλέον εἰς αὐτήν. Πλάτ. Νόμ. 9, σελ. 871. Δ. 877. C. E. 881. B. — 4) εἰς τὸ Ἀττ. ἀναιτιολόγ. ἰδίωμα. Ἐγκαλοῦμαι, μὲ κατηγοροῦν εἰς τὸ κριτήριον, ἢ κατατρέχομαι ἀπὸ τὸ κριτήριον· ἐτεοίσῃ ὁ ἐναγόμενος εἶχε τὸ δίκαιον νὰ ἀποφυγῇ τὴν κατοδίκην ἐξορίζόμενος ἀφ' ἑαυτοῦ, φεύγων εἰς ξένους τόπους ζηλωματικῶς ὡς ἐξόριστος, ἐξαιρ. ὅταν ἡ κρίσις ἦτο διά τι κακουργημα· ὅθεν ὁ φυγὼν ὁ ἐναγόμενος, ὁ ἐγκαλεσμένος, ἀντίθ. τοῦ, διώκων ὁ διώκουσι ὁ ἐνάγων, ὁ ἐγκαλῶν· μετὰ αἰτ. «φεύγω δίκην» προεκπλοῦμαι εἰς τὸ κριτήριον διά τι· ὅτε τὸ πρᾶγμα, διά τὸ ὁποῖον ἐγκαλοῦνται τις, κεῖται κατὰ γεν. πτῶσιν, π. χ. «φεύγω φόνου» ὑπέ. δίκην, μ' ἐγκάλεσαν ὡς φονέα, διότι ἐφόνευσά τινα· ταὐτοσήμαντον εἶναι καὶ τὸ «φεύγω ἐν» αἰτιατ. Valck. Ἱππ. 35. «φεύγει δίκην ὑπ' ἐμοῦν ἐγκαλοῦν ἀπὸ ἐμέ, ἐγὼ τὸν κατεδίωκα εἰς τὸ κριτήριον, Δημσθ. β) ἐπιμελοῦμαι, παρέχω νὰ ἀποφύγω τὴν κρίσιν, διαπολογοῦμαι, ὡς ἐναγόμενος, εἰς τὸ κριτήριον. Παρ' Ἡρότ. 7, 214. ὅμως, τό, αἰτίην φεύγειν, φέρει καὶ τὴν ἐναντίαν σημασ. ἀποφεύγω τὸ ἐγκλεσμα, φεύγω ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, διότι μὲ κατεδίωκαν εἰς τὸ κριτήριον, ἢ διότι ἔπραξα κάνεν μεγάλον σφάλμα. (ἀπὸ τοῦ ἀορ. ἔφυγον, φυγεῖν παρηχθη τό, φυγή, φύξις· τό Λατ. fuga, fugio, συγγν. δέ, μὲ τὸ φεύγω εἶναι τό, φέβομαι, φόβος, φοβέω.)

Φεύξιμος, Μ. ἰων. Φωνάζω, φεῦ διά τι! μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀ) ὀδύρομαι, θρηνῶ. β) φωνάζω μὲ ἀναμασμόν ἰδών, ἀκούσας τι, (παρὰ τό, φεῦ, ὡς τό, οἰμώζω παρά τό, οἴμοι, οἴζω, παρὰ τό οἶ.)

Φευκτεῖος, εἶα, εἶον (φεύγω), = ἀποτρόπαιος· ἐμπεριβάλλεται δὲ παρελόγως.

*Φευτέος, ἑα, ἑον. Ἐπδ. ῥημτκ. τοῦ, φεύγω. Πᾶν ὅ,τι πρέπει νὰ φεύγῃ, ἀποφεύγεται· ὅθεν «φευκτὸν ὄντι μοι μετὰ αἰτ. Δουκ. ἰστρ. 6.

Φευκτικός, ἡ, ὁν. Ὅστις ἢ ὅ,τι δύναται νὰ φύγῃ, φύγει εὐκόλα· ἐμπερ.

*Φευκτός, ἡ, ὁν. Ἐπδ. ῥημτ. τοῦ, φεύγω. Ὅ,τι ἔφυγεν, ἐπέφυγεν, ἐξέλιπε τις· πρέπει νὰ φεύγῃ, ἀποφεύγῃ τις· εἶναι ἄξιον ἀποφυγῆς· παρβλ. τὸ ποιητ. φυκτός.

Φευξείω, Hsch. Εὐρπ. Ἡρακλ. μαν. 627. καὶ *Φευξιέω. Ὑπερτικὸν τοῦ, φεύγω = φευκτιάω τὸ, φευξιάω ὅμως ἀμερ. Pierson Moer. σελ. 14.

Φεύξιμος, ὁ, ἡ· = φύξιμος, ἐκ τοῦ

Φεῦξις, εως, ἡ (φεύγω) = φύξις, Σφκλ.

Φέψαλος, ου, ὁ, Ἀριστφ. Ἰων. φψελος, ποιητ. δὲ καὶ φαψάλη, ης, ἡ, Λουκ. Ἀτμός, αὐγμοί, καπνός, σπινθηροβολισμοί, τὸ νὰ πετῶσι σπινθῆρες ἐκ τοῦ πυρός, ἢ νὰ ἀνέρχεται καπνὸς μὲ σπινθῆρας εἰς τὸν ἀέρα. «Φέψαλοι, οἱ διεφορούμενοι σπινθῆρες ἐκ τῶν καιομένων ξύλων. Ἀριστοτέλ. Μετεωρ. β'. «Ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ καὶ φέψαλος καὶ τέφρα ἀνήνεγκεν· Πολύβ. 1, 48. «Ἀποκεκαυμένους ὑπὸ τῆς λιγνύος καὶ τῶν φεψαλύγων ἐπὶ δὲ καὶ τῆς τοῦ καπνοῦ πολυπληθείας» ὅθεν παροιμ. «Οὐδὲ μοιχοῦ φεψάλης καταλέλειπται· Ἀριστοφάν. Λυσ. 107. δὲν ἀπέμεινεν οὔτε σπινθήρ.

Φεψαλόω, Ἰων. καταλαίω τι, τὸ κάμνω στάκτην. Αἰσχύλ. Προμ. 362.

*Φεψαλύξ, υγος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ φέψαλος· ὅπερ ἰδε. Ἀρχιλ. λφν. 61.

*Φέψελος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ φέψαλος.

Φέω, ω, ὁ. Θεόφρστ. φυτ. ἱστορ. ζ', 1, καὶ 5. Ἀναιδῶδές τι φυτόν, τὸ ὁποῖον ἄλλως καὶ «Σκαίβηνα λέγεται· οἷς πρωτότ. αὐτοῦ ἅπλει ὁ Schneider τό, φάος, ὅθεν φῶς, Ἀττ. ὡς τό, λεώς παρὰ τό, λαός, νεώς παρὰ τό ναός. Λατ. pheos, poterium spinosum, Linn.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Η.

Φῆ, Ἰων. ἀντὶ ἔφη, γ'. πρσπ. τοῦ, φημί, Ὅμ.

*Φή, ἀντὶ φησί, ἐγκλτκ. Ἀνερ. παρ' Ἀπολ. Δυσκ. συντ. σελ. 238.

*Φή, ἡ φῆ, = ὡς. Καθώς ἔγραψεν ὁ Σηδτ. εἰς Ἰλδ. Β, 144. Ξ, 499. καὶ Ἀλξ. νομίζεται δὲ ὅτι ἀμετχειρίζοντο αὐτό οἱ ποιητ. εἶον ὁ Ἀντμ. καὶ Καλλιμ. εἰς αὐτοὺς ἀφορῶν κατάστησιν αὐτὸ ὁ Ἑρμόνεως μετὰ μεγάλης πιθανότητος εἰς Τμ. Ἑρ. 241. Περὶ τῆς ἐτυμλγ. τοῦ μορίου αὐτοῦ καὶ τῶν μὲ αὐτὸ συνεχομένων ἤπη, τῇ, ἴδε Βτμ. Λξ. 1. σελ. 240. ὅστις προτρέπει τὴν τόνωσιν, φή.

*Φηγεύς, έως, ὁ, Κύρ. ἀνμ. Ἰλδ.

Φηγήϊος, εα, εον· καὶ συναιρ. φηγινοῦς, ῆ, οῦν (φηγός), = φήγινος· ὅθεν τὸ Λατ. fagineus.

*Φήγϊνος, ίνη, ινον (φηγός). Ὅ,τι εἶναι κατατετευαγμένον ἐκ ξύλου τῆς φηγοῦ, Ἰλδ. Ε, 838.

*Φηγινοῦς, ῆ, οῦν, συναιρ. ἀντὶ φηγίνεος.

Φηγός, οῦ, ἡ. Εἶδος, δένδρου σφογγύλους ἀβαθίμους βαλάνους, ὁμοίους μὲ τοὺς τῆς ὁρυός

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φάρητος, ὁσ. τό Λατ. quercus oculus· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσ. λφν. 18. 39, 7. 2) ὁ εὐώδιμος καρπὸς αὐτοῦ. (ἴσως παρὰ τό, φαγεῖν;)

φηγοτάυκτος, η, ον (τεύχω). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ξύλου τῆς φηγοῦ.

φηγών, ῶνος, ὁ. Τόπος ὅπου φύονται φηγοί· ὡς τό, Δρυμῶν Γλωσσ. Στεφ.

φήη, Ἐπικ. ἀντὶ φῇ· γ'. ἐνν. προπ. ἄνρχτ. ἤποτατ. ἐνστ. τοῦ, φημί. Ὁδσ.

φηλέω, = φηλόω. ἀμφ.

*Φηληξίζω = φηλόω.

φήληξ, ηκος, ὁ. Ἀγριόσυκον, τὸ ὁποῖον φυσιοῦται μὲν καὶ σκάζει, ὅθεν φαίνεται ὡς ὥριμον, δὲ εἶναι ὅμως τῷ ὄντι ὥριμον. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1165. «Τόντα φήληκ' ὄρων οἰδαίνοντ'· εἶθ' ὁτοῦσαι ἡ πάπων ἐσθίουσ'· κυρίως μὲν οὖν ὁ ἤδη σκληρὸς καὶ πάρωρος, ὁ ὄψιν μὲν πεπάνσεως ἔχων, ὥρος δὲ ὤν. (φαίνεται δὲ ὅτι διὰ τὴν ἀπατηλὴν θεωρίαν του, νὰ ἦναι ὥριμος, ἐσχηματίσθη ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ, φηλός.)

*Φηλησεύω, Ἀπατῶ, κλέπτω, ἁρπάζω. Τμ. Ἑρ. 159. παρὰ τό

Φηλητής, οῦ, ὁ (φηλός). Ὅστις εἶναι ἀπατεών, κλέπτης, λῃστὴς ἠθῶντες φηληταίοι, Τμ Ἑρ. 67. 448. «Ἑρμῆς φηλητῶν ἀνάξ», ῥῆτ. 217. Παρ Ἡσ. Ἔρ. 377. εὑρίσκη ἡ λέξ. παροξυν. φηλήτης, ὅπου ὅμως ὁ Spohn προκρίνει τό, φιλήτης· παρβλ. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 122.

Φηλός, ἡ, όν, ἦ, φῆλος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι, ὄγλωσ., ἀπατεὼν, ψεύστης, ἀπατηλός, κακοῦργος· Μενδ. (πιθαν. μὲ τό, σφάλλω, σφῆλαι συγγεν.) ὅθεν

Φηλόω, Ἀπατῶ τινα, Αἰσχύλ. Ἀγμ. 503. Meinecke Menδ. σλ. 15. ὅθεν

Φήλωμα, τό. Ἀπάτη, ψεῦτος· καὶ

Φηλωσις, εως, ἡ. Τό νὰ ἀπατᾷ τίς τινα.

Φῆμα, τό (φημί). Ὅ,τι ἐρέθη, ἐλέχθη· λέξις, λόγος· Ἡσυχ.

Φήμη, ἡ. Δωρε. φάμα ὅθεν τό λατ. fama, (φημί) Θεία φωνή, διὰ τῆς ὁποίας φαίνεται θηλουμένη, ὄχι ἀπὸ γνώμην ἢ πρωτοβουλίαν τοῦ αὐτὴν δοξάζοντος, ἢ αἰνιττομένου, ἀλλὰ κατὰ θείαν ἁπλῶς ἔμπνευσιν ἢ οἱανδήποτε ὁρμήν, ἢ βούλησις τῶν θεῶν ἢ μελλόντων πραγμάτων ἢ προσημασία· προγνωστική, προφητική φωνή, Ὁδσ. Β, 35. Υ, 100. 105. ὅθεν ἐν γένει, θεοπρόπιον, χρησμός, οἰωνισμός· προγνωστικὸν σημεῖον τι διὰ τῆς πτήσεως ἢ διὰ τῆς φωνῆς πτηνῶν, διὰ τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος, οἱ ἐνείρων, διὰ τεράτων ἤτοι φυσικῶν παραδόξων φαινομένων, διὰ κατὰ τύχην συμβεβηκότων ἢ περιστάσεων, καὶ διὰ προαιτιθέτως· ὡς τό, κλῃδών καὶ ὁμφή, πολλάκις παρ' Ἡροδτ. ἴδε Wess· Ἡρδτ. 1, 43. 3, 153. — 2) συνήθως δὲ, Λόγος περιφερόμενος, ἀγγελία, εἴδησις· κοινὴ γνώμη ἢ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν ἔχουσι οἱ ἄνθρωποι περί τινος, Ἡσδ. Ἔρ. 765. πλάγων φάμαι Σοφκλ. παρβλ. Wyttenb. ep. cr. σελ. 150. καὶ ἑξ.

Φημί, φῄς, (οὐχὶ φῇς ἢ φῇ) φησί, κτλ. ἀπαρμφ. φάναι· Μτχ. φάς, φᾶσα, φάν, Πρτατ. φάθι, ἢ φαθί· μ' ὅλον ὅτι δὲ ὁ Lobeck, Φρύν. σελ. 60, 170. ἀποδοκιμάζει ὅλως τό, φάθι· ὁ Butm. Γραμ. Ἑλλ. 1. σελ. 563. προκρίνει αὐτὸ ἐξ ἐναντίας· Παρατ. ἔφην, Μλ. φήσω· ἀόρ. ἔφησα· ἀπὸ τῆς μέσ. διάθ. εἶναι εἰς χρῆσιν τό ἀπαρμφ. φάσθαι, ἡ μετχ. φάμενος, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται καὶ οἱ Ἀττ., καὶ ὁ παρτ. ἐφάμην, ἀπὸ τῆς παθτ. δὲ τοῦ παρακειμένου τινὲς τύποι μόνον εἶναι εὐχρηστοι, οἷον ὁ μετχ., πεφασμένος, Ἰλιάδ. Χ, 127. καὶ προστακτ. πεφάσθω· ἐπιθ. ῥηματ. φατός, φατέος, φατεύς· ὁ δὲ παρτ. ἔφην εἶναι ὅλως μὲ τὸν ἀόριστον συνηθῶς ἰσοδύναμος καὶ μὲ τό, εἶπον ταὐτοστήμαντος· εἰς τό, ἔφην, αὐτὸ συνέπεται πάλιν ὁ ἀπαρμφ. φάναι, ἔστις τοιουτοτρόπως ἔγινε καθόλου ἀόριστος, ὥστε ἀντὶ τοῦ ἀνεπτώτου χρησιμεύει τὸ, λέγειν ἢ φάσκειν· Τά αὐτὰ ὁμολογοῦνται καὶ περὶ τοῦ μέσ. παρατατ, εἰς τό ὁποῖον σχέπεται ὡσαύτως ὁ ἀπαρμφ. καὶ ὁ μετχ. ἐνεστῶς· τὸ φημὶ λαμβάνει ἀπὸ μὲν τοῦ ΕΠΩ πρωτοτ. τὸν πολλὰ εὐχρηστον ἀόρ. εἶπον καὶ τόν Ἰων. μέλλον εἶπα· ἴσε εἶπον· ἀπὸ δὲ τοῦ ΡΕΩ, τον παρμ. εἴρηκα ἐνεργητ. καὶ εἴρημαι παθτ., τὸν παθτ. ἀόρ. ἐρρήθην καὶ ἐρρέθην (ὄχι Ἀττ. δὲ εἰρήθην καὶ εἰρώθην) καὶ τὸν παθτ. μέλλτ. εἰρήσομαι· διότι τὸ ἐρῶ, Ἰων. ἐρέω, ἀπὸ τοῦ ποιητ. ἐνστ. εἴρω, εἶναι ὁ συνηθ. ἐνεργητ. μέλλων· ὁ δὲ ποιητ. μεταχειρίζεται ἐξαιρτ. τὸ, ἀ. πλθ. προσπ. τοῦ εὑρίσκω, ἐνστ. φαίμεν ἀντὶ φαίημεν, Ἰλ. Β, 81. Ω, 222. τὸ γ' πρσπ. ὑπτ. φήη ἀντὶ φῇ, Ὁδσ. Δ, 128, Ψ. 275. τὸ πρσπ. τοῦ παρτ. φῆν ἀντὶ ἔφην, τὸ β. φῆς ἀντὶ ἔφης, τὸ γ. φῆ ἀντὶ ἔφη, τὸ γ. πλθ. ἔφαν, φὰν ἀντὶ τοῦ ὡσαύτως συνήθους ἔφαντο, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· καὶ τὸ μέσ. πρτικτ. φάο ἀντὶ φάσο, Ὁδσ. Π, 168. Σ, 171. — Τὰ δ' ἄλλα πρωτητ. τοῦ, φημί, εἶναι τό, ΦΛΩ, ἐξ οὗ προϋπτει καὶ το κυρίως ἰσοδύναμον φαίνω, φάος κ. τ. λ., διότι ἡ κοινὴ αὐτῶν σημασία εἶναι ἡ δηλοποίησις, κοινοποίησις, φανέρωσις, εἴτε διὰ λέξεων, διὰ λόγου, εἴτε ὁπωσδήποτ' ἄλλως γινομένη, ὅθεν πολλάκις τοῦ παθτ. παρμ. τοῦ, φημί οἱ τύποι δὲν διακρίνονται τῶν τοῦ ταὐτοσημάντου φαίνω. Τοῦ, φημί, κατὰ συγκοπὴν τῆς ἀρνητικῆς συλλαβῆς αὐτοῦ, τύποι εἶναι τό, ημί ταὐτοσημάντου μὲ τό, παραλγηματισμένον φάτκω. — Ὁ ἐνστ. φημὶ σχεδιάζεται μὲν ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν Ὀρστ. ἐγκλ., κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ β'. πρσπ. φῄς. — Ἡ κυρία σημασία τῆς λέξ. εἶναι τό διὰ λέξεων, διὰ λόγου δήλου ἢ γνωστὸν ποιεῖν τι· ὅθεν Δαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι, ἀγγέλλω, εἰδοποιῶ, μηνύω, φανερόνω, ἀπολύτως, καὶ μετὰ εἴτε, ἢ περ Ὅμ. ἠδὴ πολλὰ εὐχρηστον· κφάτο μῦθον· φατο ἀγγελίην πολλάκις δὲ καὶ κπος φάσθαι, Ἰλιάδ. Ι, 100. Η, 788. ἐν γένει, Λέγω, φανερόνω τὴν γνώμην ἢ τοὺς στοχασμούς μου· ὅθεν ὄχι σπανίως παρὰ τῷ Ποιητ. καὶ, νομίζω, πιστεύω, στοχάζομαι· διότι διὰ δεινὴν καὶ ἀκμαίαν ὀξύνοιαν καὶ γοργότητα τῶν Ἑλλήνων τό, οἴεσθαι, νομίζειν κ. τ. τ. δὲν εἶναι σχεδὸν τοῦ ἐκφέρειν ἢ ἐκφωνεῖν ἐπίρρ. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲν ἦτο ξένη ἡ χρῆσις αὐτη τῆς λέξεως, Schaef. mel. σελ. 136. ἐξαιρ. δὲ παρὰ τοῖς Τραγ. καὶ παρ' Ὅμ. ποῖ φῄς; ἢ πῶς φῄς; ἢ Τί, πῶς σοὶ φαίνεται; ὡς Δεινομένη, ἐκπλήξασα φράσις, Valck. Φοιν. 923. οἷσιν ἐμοὶ φάτεσσιν Τὰ νὲ φαντάζονται, τὰ νομίζη τὸν ἑαυτόν του ἕτσι, ὅμοιαι μὲ ἐμέ, Ἰλιάδ. Α, 187. Ο, 167. Εἰς πλείστα χωρία ὅμως εἶναι ὅλως ἀδύνατος ἡ διάκρισις τοῦ προφορικοῦ ἀπὸ τοῦ κατὰ κεῦν λόγου, καὶ ὁ ἀκριβὴς διορισμὸς αὐτοῦ· τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν εἶναι ἀναγκαῖον· καθότι διὰ τῶν τοιούτων χωρίων ἀποδεικνύεται πολὺ μᾶλλον ἡ ταὐτότης τῶν κυρίως καὶ τῶν δύο σημασιῶν αὐτῶν. Ὅλαι δὲ αἱ σημασίαι αὗται εἶναι κοιναὶ μὲ τό, φημὶ καὶ κατὰ τὴν μέσην διάθεσιν αὐτοῦ. Ἰδιαίτερα, φράσεις α) φῄσι, καὶ φασὶν παρὰ τοῖς Λογογρ. ἐν παρεμβάσει ἐκφερόμενα, Λέγουν, τρέχει, ἀκούεται λόγος, ἢ παροιμία λέγει, Wolf Δημ. Απτ. σελ. 288. Schaef. εἰς τὴν αὐτὴν χρῆσιν τίθεται καὶ τὸ Λατ. inquit, ait. L. Bos. ell. σελ. 92. καὶ Διοισ. συνθ. σελ. 29. β). ὡσαύτως τὸ φησὶ ἢ ὅρη ἐπιφέρεται πολλάκις εἰς τό, λέγει ἢ εἶπεν εἰς τὴν αὐτὴν πρόταση ὅλως πλεοναστικῶς, εἰς ἀνάμνησιν μόνου, ὅτι εἰσήγαγεν εἰς τὸν προειρημένον λόγον τὰ ὑφ' ἄλλου τινὸς ῥηθέντα, Heind. Πλατ. Χρμ. σελ. 164. E. Brtl. σελ. 404. A. Hindenb Ξενοφ. Ἀπμ. 1, 6, 4. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 779. γ) ἐνίοτε δὲ συντάττεται ἐμέσως τό, φημὶ καὶ μὲ ἄλλο τι ταὐτόσημον ῥῆμα, π. χ. ὤφη λέγων, ἔλεγε φάσκων κ. τ. τ. π. λλάκις παρ' Ἡρδτ., ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὀχ σπανίως. Τό, φημὶ προτάσσεται τοῦ ἰδίου ὑποκειμένου συνήθως, «ὤφην ἐγώ», ἔφη ὁ Σωκράτης κ. τ. τ. ὥστε ὁ Heind. Πλατ. Θεαίτ. φνσ. 1, 7, 16. ὡς μὴ Ἑλληνικὴ ἀποφαίνεται τὰς φράσεις «ἐγὼ ἔφην, ὁ Σωκράτης ἔφην. ὅτι ὅμως δὲν εἶναι ἀχρηστοι καὶ αὗται, ἀποδεικνύει ὁ Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 3, 7. καὶ ὁ Frotscher, Ξενοφ. Ἱερ. 1, 1. Τὸ αὐτὸ ὁμολογεῖται καὶ περὶ τοῦ, εἶπεν· Bornem. Ξενοφ. Συμπ. 3, 8. δ) τό, ἔφη, τίθεται καὶ ἀπροτρόπως μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. «ἔφη δὲ, Κῦρον ἄρχειν τοῦ λόγου ὧδε». Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 6, 5. καθὼς τό Λατ. ait. inquit. 2) καθ' ὡρισμένην σημασ. Λέγω τό ναί, καταφάσκω, βεβαιόνω, προφασίζομαι, συμφάτνω, συνομολογῶ, ὁμολογῶ, ὑποσχόμαι, ἀπολύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. παρ' Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ὡσαύτως, Seidl. Εὐρπ. Ἡλ. 33. Τοὐναντίον δὲ εὖ φημι, ἢ φημὶ οὐχὶ λέγω τό, ὄχι, ἀρνοῦμαι, ἀποφάσκω, παραιτοῦμαι, δὲν ἀποδέχομαί τι, καὶ κατ' ἀπόλυτον σημασ., καὶ μετὰ αἰτ., καὶ μετὰ ἀπρμφ., Ἡρδτ. 6. 86. Κατὰ ταύτην τὴν ὡρισμένην σημασ. μεταχειρίζονται οἱ Ἀττ., πλὴν τοῦ ἐνστ., καὶ τον μέλ. φήσω, ἔξαιρ. καὶ τὸν ἀόρ. ἔφητα, κατὰ παρτατ. ὅμως τίθεται συνηθ., εἰς ἀπορίαν τοῦ ἀμφιβόλου, τό εἰς Λογογρ. ἄλλως ξένον, φάσκειν, καὶ τό μέσ. φάσθαι, φάμενος· τοῦτο δὲ (φάμενος) μετὰ τοῦ, οὐ ἔξαιρ, π. χ. «ἔφη σπονδάζειν ἔλεγεν, ὅτι ἔχει βίαν· ὅθεν «φάσκων, βεβαιῶν, προφασιζόμενος· οὐ φάμενος Ἀρνούμενος, ἀποφάσκων. Εὑρίσθη ὅμως κατὰ ταύτην τὴν σημασ. καὶ τό, ἔφη. Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 6, 7. (τὸ α, βρχ. συνηθ., πλὴν εἰς τό, φασί καὶ εἰς τὰς μετχ. γας, φασα· εἰς τό ἀπρμφ. ὅθ, παντοτε βρχ. ὅθεν ἡ τοποσ. φάναι, εἶναι ψευδής· μόνον παρ Εὐβ. Ἀθην. σελ. 8. C. κεῖται τό, φάναι ὀρθῶς, κατὰ ποιητ. ἄδειαν ὅμως ὡς καὶ τό, τεθνάναι ἀντὶ τεθνάναι· ἢ δὲ ἀποδοχὴ τοῦ ἀπρμφ. ἀόρ. φῆναι, ἢ φάναι, εἶναι ὅλως παράλογος.)

Φημίζω, Μ. ἰσο. Ἀττ. μ. Δρκ. ἰῶ (φήμη). Λαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ, διαδίδω λόγου τινά· «φήμην οὔτις πάμπαν ἀπόλλυται, ἣν τινα πολλοὶ λαοὶ φημίξωσιν», Ἡσδ. Ἔρ. 4, 6. 2) ὀνομάζω, δίδω εἴς τινα ἢ εἴς τι ὄνομα λέγω, ἐκφράζω τὸ ὄνομά τινος, ἢ ὄνομά τι. Δημοσθ. μόνομα φημίζειν. 3) μετ. ἐκφέρω, ἐκφράζω τι διὰ λέξεων, διὰ λόγου, ἰσυνόμως ἐξημίωσιν, σώντομα, μὲ ὀλίγα λόγια τό εἰπες, Αἰσχλ. Ἀγμ. 626.

* Φημιος, ὁ (φήμη). Phemius, Κύρ. ὄνμ. Ψάλτου τινὸς εἰς τὴν Ὀδσ.

Φήμις, ιος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φήμη. Λόγος, ὁμιλία, συνδιάλεξις, συνομιλία, Ἰλιάδ. Η, 207. ἔξαιρ. Κενολογία, δόξα, δοξασία, ἀγγελία, εἴδησις, κοινὴ γνώμη, ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι περί τινος, Ὁδσ. Ε, 273. Ω, 201. «δημοσία φήμιος». Ἡ γνώμη, ἡ κρίσις τοῦ λαοῦ, Ὁδσ. Π. 75. Τ, 527. ὡσαύτως καὶ τό ἐν Ὁδσ. Ο, 468. «εἰς ὄωκον πρέμολον φήμιδ τε χθόνα, δύναται νὰ ἐκληφθῇ ἐπὶ τῶν πρὸς ἀλλήλους διαλέξεων τοῦ λαοῦ εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἢ ἀγορὰς, ἢ ἐπὶ τοῖς ψηφηφορίαις αὐτοῦ, μ' ὅλον ὅτι συνήθως αἰνίττονται σιγὴν τόν τόπον τῆς συναθροίσεως τοῦ λαοῦ, ἡ Ὁδσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Β, 150. ἀγορὴ πολύφημος ἀνομάζεται. Παρ' Ἡρότ. δὲ διορίζεται ἡ ἀνάγνωσ. μεταξὺ τοῦ, φήμη καὶ φῆμις.

Φημισμός, ὁ (φημίζω) = φήμη. Σουίδ.

*Φήν, Ἰων. παρατ. τοῦ, φημί, ἀντὶ ἔφην, Ὅμ.

*Φῆναι, ἀπρμφ. ἀόρ. α. τοῦ, φαίνω, Ὀδύσ.

*Φήνειε, γ'. ἑνικ. πρτπ. Ἐυκτ. ἀορ. α. τοῦ, φαίνω, Ὀδύσ.

Φήνη, ἡ. Εἶδος ἀετοῦ, ἀκριβέστερον ἀδιορίστου, Ὀδύσ. Γ, 372. Π, 217. παρὰ Πλιν. ossifraga. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ἡ. 3. καὶ θ'. 4.

Φήρ, πρός, ὁ. Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, Θήρ. ὅθεν τὸ Λατ. fera· ἐξαίρ. ἐκαλοῦντο Φῆρες οἱ Κένταυροι ὡς ἀνθρώπου καὶ θηρίου μορφὴν ἅμα ἔχοντες, Ἰλιάδ. Α, 268. Β, 747. εἰς ἕνε. ἀρθμ. παρὰ Πινδ. Παρὰ τοῖς μεταγενέστ. δὲ ἐκαλοῦντο ὠμόταται καὶ οἱ Σάτυροι

*Φηρά, ᾶς, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. Φηρή· ἔτι δὲ καὶ Φηραί, αἱ, Πόλις τῆς Μεσσήνης. Ὅμ.

Φήρεα, τά (φήρ). Μακρουλὸν πρίξιμον τῶν ἀδένων τῶν ὠτίων, μὲ τὰ κέρατα τῶν Σατύρων ὅμοιον φαινόμενον, φῆρες, Ἵππικ.

*Φηρητιάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης. Ὅμ.

Φηρομιγής, ὁ, ἡ (φήρ, μαίνομαι). Μαινόμενος περὶ τῶν θηρίων, μὲ ὑπερβολὴν ἐγαπῶν τὰ θηρία. Ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Ἀναλεκτ. β' σλ. 517.

*Φῆς, β'. ἑνικ. πρόστ. τῇ φημί, Ὅμ. φῆς, ἀντὶ παρατατ. Ἰων. ἀντὶ, ἔφης. Ὅμ.

Φήσθα, Ἐπικ. β'. ἑνικ. πρτπ. παρατ. τοῦ, φημί, ἀντὶ ἔφησθα, ἔφης, Ὅμ.

*Φητιάλες, οἱ, = φετιάλεις.

Φήτρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ φάτρα, ἴδε φράτρα.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Θ.

Φθαίρω, Δωρικ. ἀντὶ, φθείρω. Valck. Ἡρότ. 5, 51.

Φθάν, Ἐπικ. γ'. πλθ. πρτπ. ἀορ. β'. τοῦ, φθάνω, ἀντὶ, ἔφθασαν.

Φθάνω, (Ἐπικ. – –, Ἰλιάδ. Ι, 506. Φ, 262. Ἀττ. υ –, παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, κατὰ τὴν ἐλάττοτε χρείαν τοῦ μέτρου, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 884.) Μλ. φθήσομαι, Ἰλιάδ. Ψ, 444. καρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, καὶ φθάσω (υ –) ἀόρ. ἔφθην, πολλαχ. παρὰ τῷ Ποιητ. Ἐπικ. γ'. πλθ. πρτπ. φθὰν ἀντὶ ἔφθασαν, Ἰλιάδ. Δ, 51. (ε) Ἀπρμφ. φθῆναι. Μτχ. φθάς· ὑπτκτ. φθᾶ, Ἐπικ. γ'. ἑνικ. πρτπ. φθῇ, καὶ φθῆτον, Ἰλιάδ. Π, 861. Ψ, 805. Ἐπικ. α'. πλθ. πρτπ. φθῖμεν, γ'., φθῖσαν, Ὀδύσ. Π, 383. Ω, 437. Ἐυκτ. Ἰλιάδ., σπαντ. Ἐπικ. γ'. ἑνικ πρτπ. παρεφθείησι, Ἰλιάδ. Η, 346., Μεσομρκ. ἀόρ. α'. ἐφθέσα Ἐπικ. μετχ. μετ ἀόρ. φθάμενος (ε) Ὅμ., Πρεμ. ἐφθέκει. Δρκ. Μλ. φθήσω, ἀόρ. ἐφθαξα. — Φθάνω, προφθάνω, ἔρχομαι, πηγαίνω που προτήτερα ἀπό ἄλλον τινά, ἢ προτήτερα ἀπό τὸν διωρισμένον καιρόν, Ἰλιάδ. Ι, 506. «φθάνειν εἰς πόλιν», Ξενοφ. ὅθεν, εἶμαι ταχύτερος, κάμνω τι ὀγλιγωρίτερα παρὰ ἄλλον, προφθάνω, καὶ εἰς τὸ τρέχειν καὶ εἰς ὅ,τι δήποτε ἄλλο· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. τὸ ὁποῖον προφθάνει τις, ἢ κάμνει τι προτήτερα, ὀγλιγωρίτερα ἀπὸ αὐτόν, Ἰλιάδ. Λ, 451. Φ, 262. Ἡσιόδ. Ἔρ. 556. 572. Ἡρότ. 7, 161. Valck. Φοιν. 932. ἔτι δὲ καὶ «ἔφθησαν τὸν χειμῶνα», «προφθάσαν, ἐπρόλαβεν καὶ ἀσφάλισαν τὰ πλοῖα πρὶν ἐνάρξῃ ἡ ἀνεμοζάλη, Ἡρότ. 7, 188. ἡ δὲ πρᾶξις, κατὰ τὴν ὁποίαν προφθάνει, προλαμβάνει εἰς τι ἄλλον τινά, ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς, τῆς ὁποίας τὸ γένος διορίζεται ἀπὸ τὸ ὑποκείμενον τοῦ λόγου, π. χ. «ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος κατόπισθε βαλώνι», ἀλλ' ὁ Τηλέμαχος τὸ ἐπρόλαβε μὲ τὸ ῥίμμα τοῦ κονταριοῦ, Ὀδύσ. Χ, 91. παρβλ. Ἰλιάδ. Κ, 368. Λ, 54. Π, 314. Ψ, 805. Ὀδύσ. Π, 383. Ω, 437. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. καὶ τοῖς Ἀττ. πολλάκις. Μετὰ τοῦ ἐπιφερομένου, πρίν, Ἰλιάδ. Π, 322. ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ, ἢ, ὡσαύτως, Ἰλιάδ. Ψ, 444. Ὀδύσ. Α, 58. Θεογν. 2, 114. ἢ καὶ μετὰ τοῦ, ἢ πρίν, ἢ ἀλλὰ ἐπιφερμ. Σπανιότ. μετὰ παθ. μετχ. «ἢ κε πολὺ φθαίη πόλις ἀλυσκάζουσα ἢ πόλις ἠλάσκει ταχυωκὺς προτήτερα», Ἰλιάδ. Ν, 815. «ὡσαύτως καὶ «αἱ κε φθαίη τυπείσα· ἠλάσκει πληγωθῆ προτήτερα», Ἰλιάδ. Π, 861. παρβλ. Ἡρότ. 8, 108. Ἐνίοτε ὅμως κεῖται καὶ ἀπρμφ. ἀντὶ τῆς μετχ. «φθαίης δ' εἰς ἐκκλησίαν εἰθέως», Ἀριστοφ. Ἱππ. 942. μ' μετοχ. ἀναλύεται ἐν γένει εἰς τὸ κοιντρ. εἰς ἡμᾶς ἰδίωμα διὰ τῶν ἐπρρμ. προτήτερα, ὀγλιγωρότερα κ. τ. τ. π. χ. «ἐφθη βαλὼν ὀρρωδὸς προτήτερα ἢ ὀγλιγωρότερα», «ὀφθὴν ἀμείνονες· ἐπρόφθασα, ἦλθα προτήτερα, ταχύτερα, «φθάνω εὐαρεστῶν· ἐγὼ εὐαρεστῶ προτήτερα κ. τ. τ. Ὁ δὲ Ποιητ. θέτει τὸν μετχ. μέτ. ὀρρ. μετὰ κυρίου τινὸς ῥήματος, «ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος ἀντί, ὃς μ' ἔφθη βαλών, Ἰλιάδ. Ε, 119. Ν, 387. πρβλ. Φ, 576. Ψ, 779. Ὀδύσ. Ι, 449. Οἱ δὲ Ἀττ. μεταχειρίζονται καὶ τὴν ὀρρ. μετχ. «φθάνοντες ὀφθῆμεν» ἡμεῖς προλαμβάνομεν καὶ ἀρνούμεθα, ἢ, ἡμεῖς προτήτερα ἀρνούμεθα τοὺς τόπους· «φθάσας ἐστεφάνωσα. Ἐγὼ θέλω ἀδυνατήσει προτήτερα· «οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμοῦ κατήγορος ἔσται· δὲν θέλει προφθάσει κανεὶς ἄλλος νὰ ἐγκαλέσῃ προτήτερα ἀπὸ ἐμέ, Ἡρότ. 3, 71. Οἱ μετέπειτα μεταχειρίζονται καὶ τὴν παθ. διάθ. Προφθάνομαι, προκαταλαμβάνομαι· ὑπό τινος. Βιάνρ. 5, 6. — β) Τὸ, φθάνειν μετὰ τοῦ, οὗ καὶ μετχ. τό, καὶ, ἢ τό, καὶ εὐθὺς καθὼς τὸ Λατ. simul ac ἐπιφερόμενον ἔχει, τὴν ταχείαν ἀλληλουχίαν, ἢ τὸ ἅμα τῶν σύγχρονον δύο τινῶν πράξεων, σημαίνει, π. χ. «οὐκ ἔφθημεν ἐλθόντες καὶ τότος ἐληφθημεν. Μόλις ἠλθάμεν, καὶ εὐθὺς ἀρρωστήσαμεν· «οὐκ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία καὶ εὐθὺς ἐπαχείρησαν διαφορῆται ταὐτοβεών· ἅμα, ἢ, ἐν ταὐτῷ καθὼς μ' ἦλθεν ἡ ἀτυχία, εὐθὺς ἄρχισαν νὰ — Δημοσθ. «οὐκ ἔφθη λέγων καὶ εὐθὺς ἐγέλασαν πάντες· μόλις ἢ εὐθὺς ὡς ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἄρχισαν νὰ γελοῦν ὅλοι, κ. τ. τ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα κεῖται ἐνίοτε, τὸ ἀπρμφ. ἀντὶ τῆς μετχ. «οὐκέτ' ἂν οὐκ ἔφθης ψράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε ἐξέφερον ἄνω, Ἀριστοφ. Νεφ. 1387. — γ) Εἰς τὸν παυστικὸν λόγον τό, φθάνω μετὰ τοῦ, οὐ, σημαίνει τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ, περὶ οὗ ἡ ποῦσις, καὶ ὅθεν τίθεται συνήθως εἰς προστακτικὴν σημ. ἀντὶ τῆς ἐμφατικωτάτης προτροπῆς, παρκεινήτεως, παραλήψεως, τῆς τὸ δυνατὸν ταχίστης ἐκπληρώσεως τῆς προσταγῆς· «οὐκ ἂν φθάνοις λέγων»; δὲν θέλεις τὸ εἰπεῖ εὐθύς; τοῦ τ' ἔστιν, εἰπὲ το εὐθύς! «οὐκ ἂν φθάνοις» ἀκολουθοῦντες; δὲν θέλετε ἀκολουθήσει εὐθύς; ἔ ἐστίν· ἀκολουθήσατε εὐθύς! ἔτι δὲ καὶ μετὰ παθ. προμ. «οὐκ ἂν φθάνοι κατακοπόμενος»; δὲν θέλουν τὸν κατακόψει, κατακομματίσει εὐθύς; καθὼς τὸ Λατ. quin statim, ἐπὶ ἐρωτήσεων. Δημοσθ. «ὡσαύτως τίθεται καὶ ὁ Προμ. φθάσας μετὰ πρτικτ., ὡς τό, ἐνύπν. «λέγε φθάσαις λέγε, ὁμίλει ὀγλίγωρα! «τρέχε φθάσας» σαῦρα κ. τ. τ. Ἐνίοτε δὲ τό, φθάσας συντάττεται καὶ μὲ ἄλλην τινὰ ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένην μετχ. «φθάσας αὐτὸς τὴν Πέρσιλλον ἁρπάσας καὶ σχὼν γυναῖκα», Ἡρότ. 6, 65. — β) εἰς τὸν ἀποκριτικὸν λόγον τίθεται τό, φθάνω μετὰ τοῦ, οὐ καὶ ἐπιφερομένου ἄν, κατ' Ἐυκτ. ἑνικ. συνήθως· «Οὐκ ἂν φθάνοιμι. Θέλω ἀρχίσει εὐθύς, Πλάτ. Συμπ. σελ. 214. Ε (εἶναι δὲ ἡ λέξ. πιθ. συγγν. μὲ τό, ΠΤΑΩ, πτάσαι, πέταμαι, πέτομαι.)

Φθάρμα, τό (φθείρω). Ὅ,τι ἐφθάρη, εἶναι ἀποβολὴς ἄξιον ἐστρωμα· ἀπόῤῥεγμα· Ἱππογρ. πόλ. Ἰουδ. ά, ί. 5. «Πόδα τοῦ ἑνὸς φθέρματα».

Φθαρτικός, ή, όν (φθείρω). Πάν ὅ,τι προξενεῖ φθορὰν, ὄλεθρον, βλάβην· Ἀριστοτέλ.

Φθαρτός, ή, όν, ἑνικ. ῥηματ. τοῦ, φθείρω. Ὅ,τι ἐφθάρη, ἐβλάβη, σχηλάσθη· ὅ,τι εἶναι ὑποκείμενον εἰς φθορὰν· ὅθεν καὶ ἀνητόν, πρόσκαιρον.

Φθατάω, = φθάνω. Ἡσύχ.

*ΦΘΑΩ, ἄχρηστον πρωτότ. ἀπὸ τὸ ὁποῖον σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθάνω.

Φθέγγομαι, Μλ. γξομαι ἀόρ. ἐφθεγξάμην· μέσ. ἀποθ. Δωλῶ, ὁμιλῶ, λέγω, ἐκπέμπω φωνήν, ἠχον, τόνον· ὑψόνω τὴν φωνὴν, ἐξαίρ. ἐκφέρω τραχεῖαν, δυνατὴν φωνὴν, φωνάζω δυνατά, ὁμιλῶ μὲ τραχεῖαν φωνὴν, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις ποτὲ ἐπ' ἀνθρώπων μεταχειρίζεται τὴν λέξιν· ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ λεπτῆς, ἀδυνάτου φωνῆς· «ὀλίγη ἀπὸ φθεγξαμένου» Ὀδύσ. Ξ, 492. «τυτθὸν φθεγξαμένω» Ἰλιάδ. Ω, 170. Παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἐπὶ πολέμου τραυγῆς τῶν στρατιωτῶν ὅταν ἄρχεται ἡ μάχη ἐξαίρ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, π. χ. ἐπὶ ἵππων, χρεμετίζω· Ἡρόδ. 3, 84, 85. ἐπὶ ἀετῶν, Ξενοφ. Ἀνβ. 6. 1, 23. καὶ ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων ἠχῶ, π. χ. ἐπὶ τῆς σάλπιγγος· ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς οὐρανβροντῆς, Ξενοφ. Κύρουπ. 7, 1, 3. «φθέγγουμαι παλάμαις, αὐτὸ τοῦ, χειροκροτῶ, Jac. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 580. — β) = ὀνομάζω, Heind. Πλάτ. Θεατ. σελ. 154. B. — γ) ὑπὸ φθεγγόμενον = φθόγγος, Ἡρότ. 8, 65. — 2) μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. Κάμνω τι νὰ ἠχῇ, αὐξάζω φωνὴν, ὁμιλῶ, λέγω τι, Πίνδ. «πέπος φθέγγομαι», Ἡρότ. 7, 103 — 3) μετὰ αἰτ. τοῦ προσ. Ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινὲ μεγαλοφώνως, ἢ ὑμνῶ, Πυθ. τύπος ἐνρτικ. φθέγγω, δὲν εὑρίσκ. οὐδαμοῦ, ἀνεμπόδ. ἢ ὀρθὴ ἐτυμλγ. αὐτοῦ εἶναι παρὰ τό, φθόγγος, εἰς τὸ πρωτότ. ΦΑΩ ὑπογράμμου· ὡσαύτως καὶ μὲ τό, φάος συνέχεται τὸ φημὶ κατὰ συγγένειαν)

Φθεγκτός, ή, όν, ἑπιθ. ῥημτ. τοῦ, φθέγγομαι. Ὅ,τι ἔχει, ἐκπέμπει φθόγγον, φωνὴν, ἦχον, τόνον· vocalis.

Φθέγμα, ατος, τό (φθέγγομαι). Φθόγγος, φωνὴ, λόγος, λαλιὰ, ὁμιλία, ἐν γένει, τόνος ἠχοῦ ἐλαττὴ. Πινδ. ὅθεν

*Φθεγματικός, ή, όν. Ὅ,τι ἐχεῖ.

Φθείομεν. Ἐπικ. ἀντὶ φθείωμεν, φθῶμεν, ἀπλθ. προσ. ὑπτκ. ἀόρ. β'. ἐναργητ. τοῦ, φθάνω.

Φθείρ, ός, ὁ. Θηρίδιον μικρὸν τὸ ὁποῖον συνήθως κολλᾷ εἰς τὰς τρίχας καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν παίδων καὶ τῶν ῥυπαρῶν ἀνθρώπων· ἐν τῇ συνηθ. ἡ φειρὰ· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. 4, 168. πολλαχ. παρ' Ἀριστοφ. Παρὰ τοῖς μετέπειτ. δὲ καὶ ἑηλε, ἡ φθεῖρ, ὄχι Ἀττ. ὅμως, Lob. Φρύν. σελ. 307 — 2) ἰχθὺς τις θαλάσσιος, ὃς τις προτιολλόμενος εἰς ἄλλους βυζάνει αὐτούς. Ἀριστοτέλ. 3) ὁ μικρὸς καρπὸς εἴδους τινὸς πίτνος ἢ ἐλάτης, διὰ τὴν μικρότητα αὐτοῦ ὑπίτνος φθειροφόρος ἢ φθειροποιὸς ὀνομαζομένης.

Φθειριάζω, = φθειριάω, ἀμφίλ.

Φθειρίασις, εως, ἡ. Νόσος, ἀῤῥωστία ἐξ αἰτίων τῶν φειρῶν· ψείρισμα, Γαληνός· «Φθειρίασις ἀντὶ περὶ τὰς ῥίζας τῶν βλεφαρίδων ψώρα λεπίδας πιτυρώδεις ἀποβάλλουσαι παρὰ τὸ

Φθειριάω, Μλ. άσω (φθείρ). Ψειρίζω, ἔχω ψείρας· πάσχω τὴν φθειρίασιν (ἀσθ)

Φθειριζάω, = τὸ ἑπμ. πολλὰ ἀμφίλ.

*Φθειρίζομαι, παθ. (φθείρ). Ψειρίζομαι, ζητῶ καὶ πιάνω σκεπόνω τὰς ἐνοχλούσας μου φείρας.

Φθειρικός, ή, όν (φθείρ). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὰς φείρας, προέρχεται ἀπὸ τὰς φείρας.

Φθειριστικός, ή, όν (φθειρίζομαι). Ὅστις φθειρίζεται, ζητεῖ καὶ πιάνει τὰς φείρας· «ἡ φθειριστικὴ ὑπκ. τέχνη· ἡ ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ φειρίζηταί τις, νὰ πιάνῃ τὰς φείρας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φθειροτομέδης, ου, ὁ (κομίζω). Ὅστις τρώγει ψείρας, εἶναι γεμάτος ἀπὸ ψείρας· ψειριάρης. Ἡσχ.

*Φθειροκτονέω, (κτείνω). Φονεύω, τὸ κοινῶς συνήθ. ταπείζω ψείρας.

Φθειροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). "Ο,τι γεννᾷ, προξενεῖ ψείρας· — 2) φθείρας γεννῶν· »Πίτυς ἡ φθειροποιεῖς« Θεόφρ. φυτ. ἱστ. β', 2. εἴδός τι πίτυος, ἡ ἐλάτης μικρούς στροβίλους, κοινοκυναρία κοινῶς, φέρον· λέγεται δὲ καὶ φθειροφόρος· ἴδε φθείρ, σημασ. 3.

Φθειροτραγέω, (φθείρ, σημασ. 3. τρώγω). Τρώγω τὴν φθειροφόρου πίτυος τοὺς στροβίλους· Ἡρόδ. 4, 109. δύναται ὅμως ὀρθῶς νὰ ἔχῃ καὶ τὸ, ψείρας τρώγειν, κατ' Ἀρρίαν. περίπλ. Πόντ. σελ. 18.

*Φθειροτροκτέω, = τῷ προηγμ.

Φθειροφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει φθείρας· (α)

Φθειροφόρος, ὁ, ἡ (φθείρ, σημασ. 3. φέρω) ὑπὸ. πίτυς. Τὸ ὄνειδος, τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ εἶναι μικροὶ στρόβιλοι· εἶδος ἐλάτης.

Φθείρω, Μλ. ἐρῶ. ἐπικ. φθέρσω, Ἰλδ. Ν, 625. Πρκμ. ἔφθαρκα, καὶ ἔφθορα· παθτ. ἐρκμ. ἐφθάρμαι· παθτ. ἀόρ. ἐφθάρην (ᾰ) ἐπιθ. ῥημτ. φθαρτός — · φθείρω, χαλνῶ τι, τὸ κίνημα χειρότερον ἀπ' ὅ,τι ἦτον, τὸ χειροτερεύω τὸ ἀφίνω νὰ καταντήσῃ εἰς κακὴν κατάστασιν· »μήλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες« Ὀδσ. Ρ, 246. παρβλ. Ἡσόδ. Θγν. 876. ἐξαίρ. Ἀδυνατίζω κάμνω τι ἀδύνατον, νὰ χάσῃ τὰς δυνάμεις, τὴν ζωηρότητά του· Παθτ. Φθείρομαι, καταντῶ εἰς κακὴν κατάστασιν, χαλνοῦμαι, δυστυχῶ »φθείρεσθον δυστυχεῖτε!« Ἰλ. Φ, 128. Ἀσν. 6, σλ. 261. Γ. ἐξαίρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. Κατάρας λέξις, »φθείρουν τὸ εἰς ἡμᾶς κοινῶς, πήγαινε εἰς τὸν ἀνάθεμα! χρημίσου ἀπ' ἐδῶ! πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 460. Πλτ. 598. 610. »φθείρομαι προς τ' εἰς τι" καταντῶ κατὰ δυστυχίαν μου εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν· ἔτι δὲ καὶ πρᾶ. πράττειαι π. χ. πορὶς τοὺς πλουσίους, κατὰ δυστυχίαν μου ἔπεσα εἰς τὰς χεῖρας τῶν πλουσίων· Δημοσθ. ἐνδεχόμενον δέ, ὅτι καὶ κατὰ ἐνεργητ. διάθεσιν φέρει τὸ ῥῆμα εἰδότα τὴν σημασ. τῆς παθτ. διαθ. Lobeck ἐν Φρυν. σλ. 529. Ἰδιαιτέρως δέ — 1) ἐπὶ πραγμάτων· βλάπτω, χαλνῶ, ἀφανίζω, ἀβλαβεύω, καταχρημέτω τε· »χώραν, φθείρειν« Ξενοφ. — 2) ἐπ' ἀνθρώπων, φονεύω, σκοτώνω τινά· παθτ. χάνομαι, φονεύομαι, μὲ φονεύετις· 3) ἐπὶ κορασίων, Διαφθείρω, καταισχύνω· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ παίδων· ἂν γένει παράγω, ἀποπλανῶ, χαλνῶ τὰ ἤθη κόρης ἢ παιδός τινος· — 4) ἐπὶ χρωμάτων· τρίβω, συμμιγνύω, ἀναειτόνω Αἰτχύλ. Χοηφ. 1001. »Πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος« μιγνύουσα· Πλούταρχ. Εἰ ἐν Δελφ. »Τὰ μιγνύμενα τῶν χρωμάτων οἱ βαφεῖς φθείρειν ὀνομάζουσι· οὕτω καὶ μιαίνω, μολύνω, χραίνω· διότι διὰ τῆς μίξεως διαφόρων χρωμάτων φθείρεται ἢ χάνεται τὸ κύριον καθ' αὐτὸ χρῶμα ἑκάστου· ὁ β' παρκμ. ἔφθορα ἔχει κυρίως τὴν ἀμεταβ. σημασ. τοῦ ἐνθητ.. κατὰ τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται αὐτὸν καὶ οἱ μεταγενστ., οἱ δεκαιωτέροι Ἀττ. ὅμως πάντοτε μεταβτ. ὡς τὸν ἀ· παρκμ. ἔφθαρκα· (φαίνεται δὲ συγγενὴς ἡ λέξ. καὶ τῷ, τείρω, καὶ τῷ, φθάω, φθίω, φθίνω).

Φθειρώδης, ες, ὁ, ἡ (φθείρ, εἶδος). "Ο,τι φαίνεται ὡς ψεῖρ, ὁμοιάζει μὲ ψείρας, εἶναι πλήρες ψειρῶν.

*Φθερσίβροτος, ὁ, ἡ (φθείρω, βροτός). Πᾶν ὅ,τι φθείρει, ἡ φονεύει τοὺς ἀνθρώπους· ὡς τὸ, φθισίβροτος· ἐπιγρ. παρὰ Παυσαν. 3, 8, 5. ποιητ. μόνον.

Φθερσιγενής, ὁ, ἡ (φθείρω, γένος). "Ο,τι διαφθείρει, ἀφανίζει, ἐξολοθρεύει τὸ γένος. Αἰσχύλ. Θηβ. 1057.

*Φθερσίμβροτος, ὁ, ἡ = φθερσίβροτος· ποιητ.

Φθέω, = φθίω. Ἀρχαῖ. πρωτότ. ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται, ὅτι προέκειψε καὶ τὸ, φθείρω· καὶ τὸ ὁποῖον δύο μόνον εἰς Ὀδσ. Λ, 330. Ξ, 177. καὶ τοῦτο κατ' ἀμφίβολον ἀνάγνωσιν ἁπλῶς, ἀπαντᾶται ὄζειν φθόῃ, καὶ πιθανῶς καὶ τὸ, φθόος, παράγεται,

*ΦΘΕΩ, ἄχρηστον πρωτότ., ἐξ οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθείρω.

Φθέωμεν, φθέωσιν, Ἐπκ. ἀντὶ φθῶμεν, φθῶσιν· ὁ. καὶ γ'. προσπ. ἐνεργητ. ὑπτκ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνω. Ὀδσ.

*Φθῆ, Ἴων. ἀντὶ ἔφθη· γ'. ἑνκ. προπ. ἐνεργτ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνω, Ἰλδ.

Φθῆμι, Ἐπ. ἀντὶ φθάνω, φθῶ· γ'. ἑνκ. πρσπ. ἐνεργτ. ὑποτκ. ἀόρ. β. τοῦ, φθάνω, Ἰλδ.

*ΦΘΗΜΙ, ἄχρηστον πρωτότ., ὅθεν παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, φθάνω.

*Φθῆσιν, Ἐπικ. ἀντὶ φθῆ, γ'. ἑνκ. πρσπ. ἐνεργτ. ὑπτκ. ἀόρ. β'. τοῦ, φθάνω, Ἰλδ.

*Φθία, ἡ, Ἐπκ. καὶ φθίη, Ἰων. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἡ πατρὶς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. (ῐ), ὅθεν

*Φθιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Φθίας· καὶ

*Φθιῶτις, ιδος, ἡ. Ἡ χώρα περὶ τὴν Φθίαν, ἡ ἐπικράτεια, τὰ περιξ αὐτῆς. Ἐπθ. Φθίος. ια, ίου· καὶ Φθῖος = Φθιῶτας, Ἰλδ. Ν, 686. 693. ἰδιολτ. Ἡσιλλ. Φθιάς, άδος, ἡ· ἔτι δὲ καὶ = φθιῶτις, ὑπκ. γῆ.

Φθίδιος, ία, ιον (φθίω). "Ο,τι εἶναι φθαρτόν, Ἡσύχ.

*Φθίλη, ἡδ, ἐπρρ. Εἰς, πρὸς τὴν φθίλαν, κινήσεως σημαντικόν, Ἰλ. (- - υ)

*Φθίλη, Ἐπκ. ὁστκ. πτῶσις· ἑνκ. ἀρθμ. τοῦ, Φθίλ· Ἐν τῇ Φθίλῃ· Ἰλ. (- - υ).

*Φθίμενος, Ἐπκ. συγκπ. μετχ. ἀορ. κατὰ παθτ. σημασ. τοῦ, φθίνω· Ὅμ. (ῐ)

Φθίνα, ἡ = ὀρυσίβη· 2) εἶδος ἐλαίας· 3) φθίνη νόσος, = φθόη, ἡ φθισίς· (υ υ ι)

Φθινάς, άδος, ἡ (φθίνω) ἀμετβ. Πᾶν ὅ,τι σμικρύνεται, ἐλαττώνεται, ὀλιγοστεύει, ψεύρεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τελειώνει, π. χ. ἡσυλήνη, ἡμέρα, ὥραι ὡς τὸ, φθίνουσα — 2) ἐνεργητ. Ὅ,τι προξενεῖ σμικρυνσιν, ἐλάττωσιν, φθορὰν ὀλίγον κατ' ὀλίγον »νόσους ἡ φθίσις, ὁ μαρασμός, (κοινῶς χτηκιό, ὀχτηκιάς)· Ἱππκ. καὶ Σφκλ. Ἀντ. 819. ἐνθ. Νεοφτ. Δουκα.

Φθίνασμα, τό· ὡς παρὰ τὸ, φθινάζω. Τὸ νὰ σμικρύνηται, ὀλιγοστεύῃ τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον· »Ἡλίου φθίνασμα· ἡ δύσις τοῦ ἡλίου. Αἰσχύλ. Πέρσ. 232. — 2) = φθίσις· (ὀχτηκιάσμα) (ῐ)

Φθινάω, καὶ Φθινέω, Πάσχω φθίσιν, εἶμαι φθισικός, ἀποθνήσκω ἀπὸ τὴν φθίσιν.

Φθινοκάρηνος, ὁ, ἡ (φθίνω, καρηνός). Παθητκ. κάρηνα, κορυφαὶ, τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ φθείρονται, πίπτουσι, τὸ ὁποῖον δὲν καρπεῖ τοὺς καρποὺς του, μένει ἄκαρπον, Πλιδ. Πύθ. δ', 471.

*Φθινόωλος, ὁ, ἡ (κᾶλον). Ὅστις ἢ ἔ,τι ἔχει φθίνοντα, μαραινόμενα, ξηραινόμενα μέλη.

Φθινοπωρικός, ἡ, όν (φθινόπωρον). "Ο,τι εἶναι ἀπὸ τὸν φθινόπωρον, γεννᾶται τὸ φθινόπωρον, ἀνήκει εἰς τὸ φθινόπωρον.

Φθινοπωρίς, ίδος, ἡ· ἰδιωτρ. ποιητ. Ἡσιλλ. τοῦ, φθινοπωρικός, Πιδ. »Ἐλαία φθινοπωρίς«.

*Φθινοπωρισμός, ὁ· παρ' Ἀθήν. ζ'. σελ. 282. = τῷ ἑπομ.

Φθινόπωρον, τό (φθίνω, ὀπώρα). Τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ ἔτους εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ ἐγγίζοντος χρόνου· κυρίως ὁ καιρὸς ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἀρκτούρου μέχρι τοῦ τῆς ἀνατολῆς τῶν Πλειάδων, λατ. brumа, brumalе tempus· Ἰσοδύναμον μὲ αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ, μετόπωρον· Schaef. Δογγ. σλ. 344.

Φθινύθεσκε, Ἐπικ. κατ' ἔκτσ. παραταικ. τοῦ φθινύθω· Ἰλ. Α, 491.

Φθινύθω, ποιητ. ἀντὶ φθίνω· κατὰ μεταβατικὴν καὶ ἀμετβ. σημασ. Ὅμ., μόνον κατὰ τὸν ἐνστ. καὶ παραταικ. χρησιμοπ. (υ υ-)

Φθινύλλα, ἡ (φθίνω). Χλευαστικὴ ἐπωνυμία, γραίας τινὸς κατεξηραμένης· ὡς τὸ εἰς ημᾶς κοινῶς μπαμπόγριαν· Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 972. κατὰ τὴν ὁποίαν σημασ. ὁ Ἡσυχ. ἔχει, ἡ φθίσις (ῐ)

Φθίνω, Ἐνστ. χρόνος ἀπὸ τοῦ, φθίω, παρατηρένος, ὅπερ ἰδὲ (τὸ ἰῶτα ἐπικ. μὲν εἶναι μακρ., Ἀττ. δὲ βραχ.)

Φθινώδης, ὁ, ἡ (φθινάς, εἶδος). "Ο,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν φθίσιν, φαίνεται ὡς φθίσις, προσημαίνει τὴν φθίσιν· ὅστις πάσχει τὴν φθίσιν, ὑπόκειται εἰς τὸ πάθος τῆς φθίσεως. Ἱπποκρατ.

*Φθίος, ὁ. Κατοικητὴς τῆς Φθίας· Ὅμ.

Φθισήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (φθίω, ἀνήρ.). "Ο,τι φθείρει, ἀφανίζει τοὺς ἄνδρας· »πόλεμος« πολλάκις εἰς τὴν Ἰλδ. καὶ παρ' Ἡσδ. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ ἐν γένει, ὅ,τι φθείρει, ἀφανίζει τοὺς ἀνθρώπους· εἶναι ἐπιβλαβές, φθοροποιὸν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος· ποιητκ.

*Φθίσθαι, Ἐπκ. συγκπ. τύπος ἀπρμφ. ἀορ. παθτ. τοῦ, φθίω· Ὅμ.

Φθισιάω, (φθίσις). Ἔχω, πάσχω τὴν φθίσιν, εἶμαι φθισικός, Ἀριστοτέλ. προβλ. κη, 1. καὶ Πλούταρχ.

Φθισίβροτος, ὁ· ἄχρστ. τύπος ἀντὶ φθισίμβροτος.

*Φθισικεύομαι, μέσ. ἀποθτ. = φθισιάω. Γαλλν.

Φθισικός, ἡ, όν (φθίσις). "Οστις πάσχει φθίσιν, κλίνει εἰς τὴν φθίσιν — 2) ἐνεργτ. Ὅ,τι προξενεῖ τὴν φθίσιν.

*Φθισίμβροτος, ὁ, ἡ (φθίω, βροτός) = φθισήνωρ, Ἰλδ. Ν, 339. Ὀδσ. Χ, 297.

Φθίσις, εως, ἡ (φθίω). Τὸ πάθος φθίσις, μαρασμός, κοινῶς εἰς ημᾶς ὀχτηκιάς, χτηκιό Γαλ. εἰς Ἀφορισμ. Ἱπποκρ. ζ', 10. »Ἣν ἰδίως ὀνομάζουσι οἱ Ἕλληνες (καὶ μάλιστ' αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι) φθόην· ταύτην νῦν ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασε φθίσιν, ἐπὶ πνεύμονος ἐκλύσεσιν ἀνιάτοις, γιγνομένης ἅπαντος τοῦ σώματος ἰσχνότητος μετὰ πυρετοῦ λεπτοῦ· καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτός· »Φθίσις ἐστὶν ἕλκωσις τοῦ πνεύμονος, ἢ ῥῆξις, ἢ φάρυγγος, ὥστε βῆχα παρακολουθεῖν καὶ πυρετοὺς βληχροὺς καὶ συντήκεσθαι τὸ σῶμα· καὶ πάλιν ὁ αὐτός· »Φθίσεις μὲν γάρ ἐστιν, ἡ λεγομένη κοινῶς πᾶσα σώματος μείωσίς τε καὶ σύντηξις« καὶ πάλιν, »Φθόη δὲ ἡ ἰδίως ἐφ' ἕλκη σύντηξίς τε καὶ μείωσις τοῦ σώματος· εἰρῆται δὲ φθίσις ἀπὸ τοῦ φθίειν, ὅπερ ἐστὶ μειοῦσθαι· καὶ ὁ Λάτιος ἡ, γδ. »Φθίσις ἐστὶ κυρίως ἕλκωσις τοῦ πνεύμονος ταῖς τοῦ αἵματος πτύσεσιν ἑπομένη· ὅταν τῆς αἱμορραγίας ἐπισχεθείσης μὴ κολληθῇ τὸ ἕλκος, μηδὲ ἐπουλωθῇ· παρέπεται δὲ φθίσει καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπυϊκῶν καὶ τῶν περιπνευμονικῶν, ἐσθ' ὅτε καὶ τῶν πλευριτικῶν παθῶν· δυσιατότατα δὲ ἐστι τὰ ἐν τῷ πνεύμονι ἕλκη· »Φθίσις ὀφθαλμοῦ« ἐστὶ μείωσις τῆς κόρης μετὰ ἀμυδρώσεως· Γαλην. ἐν γένει δέ, τὸ νὰ μαραίνηται, φθείρηται τις ἢ τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον (υ υ).

Φθισίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φθίω, φρήν). Πᾶν ὅ,τι φθείρει, καταπαράττει, κατατήκει τὸν νοῦν τὸ φρόνημα, τὸ λογικόν· Ὀππιαν. Ἁλιευτ. β', 423. ποιητ.

*Φθίτος, Ἐπκ. γ'. ἑνκ. πρσπ. κατὰ συγκπ. παθτ. ἀόρ. αὐτ. τοῦ, φθίω, Ὀδσ. Λ, 330.

Φθιτός, ἡ, όν· ἐπῳ. ῥημτ. τοῦ, φθίω. Πᾶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὁ,τι ἐφθάρη, ἐμαράνθη, ἐξηράνθη, ἀπέθανεν· ὁ,τι εἶναι ψαρτὸν, θνητὸν, πρόσκαιρον· ὅθεν

Φθιτόω, ῶ = φθίνω· μεταβτ. Λυκόφρ.

*Φθίω, παρτ. ἐφθίων· καὶ οἱ δύο οἱ χρόνοι παρὰ τῷ Ποιητ. μόνον, καὶ καθεξῆς ἅπαξ μόνον, Ἰλ. Σ, 446. Ὀδσ. Β, 368. κατὰ μεταβατικὴν καὶ κατ' ἀμετβτ. σημσ. Οἱ λοιποὶ χρόνοι εἶναι εὐχρηστότεροι, παρὰ τοῖς λογογρ. ἐν γένει ὅμως σπάνιοι· ὁ μέλ. φθίω, καὶ ὁ ἀορ. ἔφθισα, κατὰ μεταβτ. σημσ. μόνον· ὁ συνήθης τὰ πλείστα ἀμετβ ἐνστ., τὸν ἀπειον μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ποιητ. εἶναι τό, φθίνω, τοὺς χρόνους αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πάρτ. καὶ μετ. φθίω ἔχων· Μλ. φθίσομαι. Πρφ. ἔφθιμαι· ὑπερσυντ. ἐφθίμην, ὅστις ὅμως ὡς ἀόρ. ἅμα κατὰ συγκεκ. εἶναι, καὶ ὄθεν· ἔχει τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἐγκλισ. Ἀπρμφ. φθίσθαι, Ὅμ. (οὐχὶ δὲ φθίσασθαι, προηρτημ. Heyne Ἰλ. Ι, 248.) φθίμενος, Ὅμ., ὑπτκ. φθίσομαι, ἅπκ. φθίομαι, φθίσεται, Ἰλ. Τ, 173. καὶ, φθιόμενον ἀντὶ φθιώμενον, Ἰλιάδ. Ξ, 87 Ἐκτ. φθίμην, φθίο, φθίτο, Ὀδσ. Κ, 51. Λ, 330. Ποιητ. δὲ παρεσχηματισμένος τύπος, κατὰ μεταβ. καὶ κατ' ἀμετβ. σημσ., παρὰ ποιητ. ὅμως χρσμ. μόνον εἶναι ὁ καὶ παρ' Ὅμ. ὄχι σπάνιος ἐνεστ. καὶ ὁ παρτ. φθινύθω, ἐφθινύθην· 1) ἀμετβτ. κατὰ παθτ. καὶ κατὰ μέσ. διαθ. Φθείρομαι, μαραίνομαι, ἀδυνατίζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, πλησιάζω εἰς τὸ τέλος μου, ἀποθνήσκω, Ὅμ. ὅστις κατὰ τὴν τελευταίαν σημσ. ἀποθνήσκω, μεταχειρίζεται ἐξαιρ. τὸν Μέλ., τὸν Χρησμ. καὶ τὸν μέσ. ἀορ. ὄθεν φθίμενος παντοτε τὸν νεκρὸν, τὸν τελευτῶντα σημαίνει, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. 7, 220. Ἀλλὰ καὶ τὸ, φθινύθω μεταχειρίζεται εἰς ταύτην τὴν σημσ. ἰδιαιτέρως· — α) ἐπὶ χρόνου, καιροῦ· ἡμῖν καὶ νῦξ φθίτον πρὸ τοῦ νὰ περάσῃ ἡ νύκτα, Ὀδσ. Λ, 330. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. εἶναι εἰς χρῆσιν ὁ ἐνστ. φθίνω ἐξαιρίτως, ψηφίνουσι νύκτες. Ὀδσ. Λ, 183. Ν, 388. Π, 29. ἡμηδὲ σοι αἰὼν φθινέτω μὴ κάνεται ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς σου, Ὀδσ, Ε, 161. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ μηνολογίας ἡμηνῶν φθινόντων· ὅταν ὀλιγοστεύουν οἱ μῆνες, τοῦτ' ἔστιν, ὅταν πλησιάζῃ τὸ τέλος των, Ὀδσ. Κ, 470. καὶ ἀλλαχοῦ. Παρὰ τοῖς μεταγεν. Ἀττ. μὲν κατὰ μηνολογικὴν ἔννοιαν ἡμὴν ἱσταμένου ἡ πρώτη δεκάς, αἱ ἀπὸ τῆς πρώτης ἄχρι τῆς δεκάτης τοῦ μηνὸς ἡμέραι· ἡμὴν μεσοῦντα ἡ δευτέρα δεκάς, ἀπὸ τὰς 10 ἕως εἰς τὰς 20, καὶ ἡμὴν φθίνοντα ἡ τρίτη δεκάς, ἀπὸ τὰς 20 ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός, ἀλλ' ἡ διαίρεσις αὕτη δὲν εὑρίσκει χώραν παρ' Ὅμ. Ἀλλὰ ἐναντίως, ὡς Ὀδ. Ξ, 162. Τ, 307. ἀπτοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο ὄθεν ἡμὴν φθίνωσιν ἐστί, παρ' αὐτῷ τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ μηνός, ἀπὸ τὰς 15. ἕως εἰς τὸ τέλος του, τὸ ὁποῖον δηλοῦται σαφέστατα, παρ' Ἡσ. Ἔρ. 782. β) τὸ δὲ ἀπούς δὲ δὴ φθινύθουσι εἶναι καταφορτισμὴ φράσις, ὡς τὸ εἰς ἡμᾶς κοιντ. ἄφρες τοὺς νὰ κουρεύωνται, νὰ τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος, Ἰλ. Β, 346. — γ) ἐπὶ φυτῶν, Μαραίνεται, ξηραίνεται· 2) μεταβτ. σμικρύνω, ἐλαττόω, φθείρω, καταπαλίσκω τι ὀλίγον κατ' ὀλίγον· ἀφανίζω, καθαιρῶ, ἐξολοθρεύω τι· κάμνω τι νὰ χάνῃ τὴν δραστικότητα, τὰς δυνάμεις τὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νὰ παύῃ, τελειόσῃ ἐξαλειφθῆ· ἐξαιρ. φονεύω, σκοτόνω, τινὰ ἢ τι Ὅμ., ὅστις καὶ τὸ φθινύθειν μεταχειρίζεται κατὰ ταύτην τὴν σημσ. ψφίω φρένας, φθινύθω φίλον κῆρ, κατατήκω, καταμαραίνω τὴν καρδίαν μὲ λύπην, ἀνασυμίαν κ. τ. τ. Ἰλ. Σ, 446. Ὀδσ. Η, 485. Ἰλ. Λ, 491. ψφθινύθω οἶκον, οἶνον Κ.τανα.λίσκω τὴν περιουσίαν, τὸν οἶνον, Ὀδσ. Δ, 250. Σ, 95. Π, 127. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρόνου, πάϊδων φθινύθειν Ὀδσ. Σ, 304. Τὸν ἐνεστ. φθίνω ποτὲ δὲν μεταχειρίζεται κατὰ μεταβατ. σημσ. ὁ Ποιητ. τὸ ὁποῖον δὲν ἀποδέχεται ὁ Valck. diatr. σελ. 6. Παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅμως εὑρέθη, ἂν καὶ σπανιώτατα, ἡ χρῆσις αὐτὴ τοῦ ῥήματος, Ἑρμῶν. Σφκλ. Ἡλκτ. 1406. [τὸ Ἰῶτα εἰς τὸν ὑποτε. ἐνστ. φθίω, μκρ. παρ' Ὅμ. Ὀδσ. Β, 368. (ὅπου μόνον, καὶ οὐδαμοῦ ἄλλου ἀπαντᾶται παρ' αὐτῷ κατ' ἐνστ. χρόνου) εἰς τὸν παρατ. δὲ. ἔφθιεν, βρχ, εἰς τὸν Μλ. καὶ ἀορστ. φθίσομαι, ἔφθισα πάντοτε μακρ. π. χ. Ἰλ. Π, 461. Χ, 61. Ω, 86. Ὀδτ, Τ, 67. εἰς τὸν παθτ. ῥηκ. καὶ ὑπερσυντ. καὶ εἰς τὸν κατὰ συγκεκ. ἀορ. πάντοτε βρχ., πλὴν τοῦ Εὐκτ. ἀορ. Ὀδσ. Κ, 51. Λ, 330. εἰς τὰ φθίνω· δὲ, παρὰ μὲν τοῖς Ἑπτ. μερ παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ βρχ. εἶναι τὸ Ἰῶτα ὥπερ εἰς τὸ, κρίνω καὶ τίνω· ὡσαύτως καὶ παρὰ Πιδ. Ἰσθ. 7, 51. Ἀλλὰ καὶ οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται εἰς τὸν ἐνργ. μέλ. καὶ ἀορ. βρχ. ἐνίοτε τὸ Ἰῶτα, Σφκλ. Αἴ. 1030. Τρχ. 709. ἔκδ. Νεωφτ. Δούκα] (τὸ, φθίω, φθίνω, συγγενές φαίνεται μὲ τὸ, φθείρω, τείρω· παρφβλ. καὶ φθίω).

*Φθιώτης, ου, ὁ· καὶ φθιῶτις, ιδος, ἡ· ἴδε Φθία.

Φθογγάζομαι, μέσ. ἀπθ. (φθογγή) = φθέγγομαι· Ἰων. παρὰ Φλωνι.

Φθογγάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ φθογγή· μικρὸ λεπτὴ φωνὴ — 2) μικρὸς αὐλὸς, συριχτρα, παρ' Ἥρωνι πνευμ. σελ. 227. ψφθογγάριον τῶν γινομένων πρὸς τὰς φωνὰς πρεσβύτων· (ς)

Φθογγή, ἡ (φθέγγομαι) ὡς τό, φθόγγος, φωνή, ἐξαιρ. τοῦ ἀνθρώπου· παρ' Ὅμ. ὅμως καὶ ὡς ἀλόγων ζώων, Ὀδ. Ι, 167.

Φθόγγος, ὁ (φθέγγομαι). Φωνή, ἐξαιρ. ἀνθρωπίνη, Ὅμ. ἐν γένει δὲ ἦχος, ἐλαττή, κρουνή, λόγος, ῥῆμη· Πλάτ. παρφβλ. φθογγή.

Φθόη, ἡ (φθίω) = φθίσις.

Φθόϊς, ῖος, ὁ· πλδ. ὀνμτ. φθοῖς, Ἀριστφ. ἐτε δὲ καὶ φθόεις, Ἀττ. συνειρ. ὁ φθοῖς, Pierg. Moer. σελ. 386. καὶ φθοῖς, ἴδος, ἡ· πλδ. ὀνμστ. φθοΐδες. Εἴδος πλακουντος, πιπανὸς, στραγγύλου· — β) παρὰ τοῖς ἰατρ. τροχίσκος, καταπότιον, κοιντ. χάπιον· — 2) εἶδος φιάλης στρογγύλης.

Φθοΐσκος, ὁ· ὑποκορ τοῦ φθοΐς, Πλακούντιον στρογγύλον· ἐξαιρ. χάπιον, τὰ ἀλλως τροχίσκος· Ἱπποκρατ.

Φθονερία, ἡ. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ φθονεροῦ· Ἀριστοτέλ. μεγ. ἠθ. α. 28. Δγν. Αρτ. 7, 115. παρὰ τό

Φθονερός, ά, όν (φθόνος). Ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν· κατὰ πρῶτον παρὰ Θέογν. 768. πολλάκις παρ' Ἡρότ., Πιδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ψτὸ θεῖον πᾶν ἐστι φθονερόν, Ἡρότ. 1, 32. 3, 40. πρβλ. 7, 46. μετὰ δοτκ. τοῦ πράγμ. ὅστις φθονεῖ τινα διά τι — β) ὅστις διὰ φθόνον ἢ βασκανίαν, ζηλοίαν, δὲν συγχωρεῖ εἰς τινά τι, φέρεται μὲ σκληρότητα πρὸς αὐτὸν, τὸν κατατρέχει, κ. τ. τ. Ξενοφ. Κυρουπ. α, δ', 15. ψἘπαιτοῦντα — αὐδ' ἐπωστιοῦν φθονερῶς.

Φθονέω, ῶ, Μλ. ἤσω (φθόνος). Φθονῶ, ζηλῶ τινά, εἶμαι ζηλότυπος, Ἰλ. Δ, 55, 56. β) ἀρνοῦμαι, ὑστερῶ τινά τι, τὸν βλάπτω καθ' ὁποῖον δήποτε τρόπον ἀπὸ φθόνον κινούμενος, μετὰ γενκ. τοῦ πρσπ. καὶ δοτκ. τοῦ πραγμ., Ὀδσ. Ζ, 68. Ρ, 40. Ἡσιόδ. Ἔρ. 26. Ἡρότ. 7, 236. 237. ψοὐφθονήτω σοι τοὔλογον· δὲν θέλω σὲ ἐμποδίσει διὰ φθόνον, φθονῶ σε, τοῦ νὰ ὁμιλήσῃς· ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. Σφκλ. Οἰδ. Τ, 331. Σπανιώτερον ὅμως ἐπὶ τινι Ξεν. Κυρ. Παιδ. 2, 4, 10. Schaef. appar. Dem. 3. σελ. 276. Δατ. σλ. 503, 12. ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπρμφ. ψοὐκ, ἂν φθονήσεμι ἀγορεῦσαι δὲν θέλω παραιτηθῆ ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμιλήσω, δὲν θέλω σὲ στερήσει τῆς διηγήσεώς μου; ὑπὸ φθόνου κινούμενος, ὡς φθονερός, Ὀδσ. Δ, 381· ψοὐφθονοῦν οἱ παλαιοὶ διδάσκειν ἑτεροῖσιν διὰ φθόνον δὲν ἤθελον νὰ διδάσκωσι τὴν νεολαίαν, μετὰ τοῦ, ὅτι, εἰ, ἐὰν ἐπιφερόμενον, ἀγανακτῶ, μὲ κακοφαίνεται δεί τι, Bremi Δυσ. κατὰ Σιμν. 9. ἔτε δὲ καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ· δὲν συγχωρῶ εἴ τινα τὸν ἐμποδίζω νὰ κάμνῃ τι, ψυττάζω τινὰ μὴ φθονερὸν ὦμα· ἐν γένει ἀποστρέφομαί τινα, εἶμαι ἀνταρεστημένος κατ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑπερέρω νὰ κάμνῃ τι, Ὀδσ. Α, 346. Σ, 16. Τ, 348. Ἡρότ. 8, 109· Παθτ. φθονοῦμαι, μὲ φθονεῖ τις· ὅθεν

Φθόνησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ φθονῇ τίς τινα, ἐν γένει = φθόνος.

Φθόνος, ὁ· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. καὶ Πιδ. Περὶ τοῦ, ψφθόνος θεῶν ἰδε Valck. Ἡρότ. 3, 40. Ruhnk. Rutil. Lup. σελ. 75. Blomf. Αἰσχ. Περσ. 368. Blümner über die Ideen des Schicksals bei Aeschyl. σελ. 93. Παροιμ. οὐδεὶς φθόνος τὸ εἰς ἑαυτὸν, μετὰ χαρᾶς, ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας· β) ὀνειδος, κατηγορία, καταφρόνησις ἀπὸ φθόνον προερχομένη (ὅθεν ἡ ἐτυμλγ. παρὰ τό, φθάω = φθίω, φθίνω, πιθανῶς ὀρθή).

Φθορά, ἡ· Ἰων. φθορὴ (φθείρω). Ὄλεθρος, ἀφανισμὸς, ἐξολόθρευσις, ἀπώλεια, Ἡρότ. 7, 18. Πλουτ. ἀρχ. κοὐτω γένοιντο καὶ φθορὰν καλοῦσιν οἱ πολλοὶ ἐπὶ τοῖς συνισταμένοις καὶ διαλυομένοις· ἐξαιρ. θανατος, ὄθεν, λοιμὸς, παυλὴ· — 2) τὸ νὰ ἀτιμάσῃς τις κόρην τινὰ, νὰ διαφθείρῃ τὴν παρθενίαν της· — 3) παρὰ ζωγράφοις ἡ τῶν χρωμάτων συμμιξις. Διονυσ. Ἁλικαρν. συνθέσ. ὀνομ. καὶ Πλούταρχ. ἐν τῷ, εἰ δὲ Δελφ. κατὰ μεμιγμένα τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς καλοῦσιν· Συμπ. προβλ. ἡ, 5· ἁπάντα τὰ μεμιγμένα τῶν ἀμίκτων ἐπισφαλέστερα πρὸς σῆψιν ἐστί· ποιεῖ γὰρ ἡ μίξις μάχην, ἡ δὲ μάχη μεταβολὴν, μεταβολὴ δέ τις ἡ σῆψις· διὸ τὰς τε μίξεις τῶν χρωμάτων οἱ ζωγράφοι φθορὰς ὀνομάζουσιν.

Φθορεύς, έως, ὁ (φθείρω). Ὅστις φθείρει, βλάπτει, ἀμυκίζει τι· — 2) ὅστις διαφθείρει, κατισχύει, ἀτιμάζει κόρην τινὰ, ἢ γυναῖκα.

*Φθορικός, ἡ, όν (φθορά). Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ φθοράν.

*Φθορίμαῖος, αία, αῖον. Ὅστις ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ φθορίμου, Lobeck Φρτ. σελ. 552.

Φθόριμος, ίμη, ιμον (φθορά) ἐφρτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φθοροποιὸν, προξενεῖ φθοράν· — 2) οὐδέτ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φθορὸν, πρόσκαιρον, ὀλιγοχρόνιον.

Φθορίς, ίδ, ἡ (φθόρος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ νὰ προξενῇ φθοράν, νὰ βλάπτῃ τι· ψφθόριον φάρμακον, ἐπιτήδειον πρὸς ἀποβολὴν τοῦ ἐμβρύου· ὡς τό, ἐμβόλιον.

Φθοροεργός, ὁ (ΕΡΓΩ) = φθοροποιός. Δαμασίκιος παρὰ Φωτίῳ, σελ. 1065.

Φθοροδικος, ὁ, ἡ (οἶκος) = οἰκοφθόρος. Ὠριπόλλ. β', 79.

Φθοροποιέω, ῶ. Προξενῶ, ἐπιφέρω φθοράν, βλάβην· Διοσκορ. προοιμ. ζ'. παρὰ τό

Φθοροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ φθοράν, βλάβην, ὄθεν ἐπιβλαβὴς, βλαπτικός.

Φθόρος, ὁ. = φθορά, ὅταν καὶ εἰς φθόρον, σὺν εἰς φθόρους· καταράσασι φράσεις· τὸ εἰς ἡμᾶς οἰκτ. κρημνίσαι, πήγνυσι εἰς ταπείνωσιν· δὲν κρημνίζεται· Ἀριστφ. 2) ὡς τό, ὄλεθρος. Ἄνθρωπος φθορᾶς πρόξενος, ὅστις βλάπτει τοὺς ἄλλους κατὰ πολλὰ, Ἀριστφ. Ἐκκ. 1151. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς, ἡ φθόρος, Lobeck Αἰ. σελ. 275. ἔκδ. Νεωφτ. Δούκα ὄθεν

Φθορώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει τὴν ἰδι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τητα τὰ φθείρῃ, βλέπῃ· »Τοῦ ἀέρος τὸ φθορώδεσθαι· Ἡρωδιαν· ε΄, ιβ΄, 2.
*(Φθύζω), ἴδε ἐπιφθύζω.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ι.

*-φι, -φιν. Εἰς τὴν Ἑποπ. πολλὰ εὐχρηστος προσθήκη ἐν τῇ λήγουσῃ τῶν λέξεων, συνήθως καὶ εἰς τὴν ὁστε. πτῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γεν. ἐνικ. καὶ πληθυντ., κυρίως κατ' ἐπιρρηματ. σημσ. ἁπλῶς, καὶ μάλιστα κατὰ τοπικὴν ἀναφοράν· ἴδε Βυτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1, σλ. 204. Οτι δὲ ἡ λήγουσα αὕτη τίθεται καὶ εἰς τὴν ὄνμστ. καὶ εἰς τὴν πληντ., φαίνεται πολλὰ ἀπίθανον, τοὐλάχιστον αἱ μαρτυρίαι δὲν ἀποδεικνύουν τίποτε· ὡς παρ' Ἡσ. Ἔρ. 218.

φιαλεῖν, φιαλεῖς, ἴδε φιάλλω.

φιάλη, ἡ, Εἶδος ἀγγείου, τὸ ὁποῖον ἔχει πλατεῖαν βάσιν, εἶναι μᾶλλον πλατὺ παρὰ βαθύ, (τόκοντ. κοῦπα) διαποτά· ὅθεν τὸ λατ. phiala, Ἰλιὰ Ψ, 270. 616. πελλάκις παρ' Ἡρότ. ἔτι δὲ καὶ Κάλπις, ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔθετον τὴν στάκτην τῶν ὀστέων τῶν ἀποθαμμένων, Ἰλιὰ. Ψ, 243, 255. Ὡς μετρητικὸν ἀγγεῖον οὐδαμοῦ εὑρέθη χρήσιμος ἡ φιάλη, Βουτμν. Λεξ. 2, σλ. 212 — 2) διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς κατασκευῆς »Ἅρσος φιάλην« = ἀσπίς, ποιητ., Ἀρστ. ῥητρ. 3, 11. ἔτι δὲ καὶ χωρὶς προσθήκης τινός, Παυσν. — 3) φάτνωμα τοὐτέστι τὸ μὲ βαθουλὰ ὁπωσοῦν πετπωρωμάτων διαχωρίσματα στέγασμα τοῦ οἰκήματος, lacunar, tectum laquеatum· ὁ τύπος φιάλη, δὲν εἶναι εὐχρηστος εἰς τοὺς δικήμους Ἀττ., Piers. Moer. σλ. 390. Osann Inscr. Graec. Syll. 2. σελ. 67 (ἔτυμλγ. συνήθ. παρὰ τό, πίνω· Ἀθήν. σελ. 501. B.) [νυ-] ὅθεν

φιαληφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστάζων φιάλην.

Φιάλιον, τό (ε) καὶ

φιαλίς, ίδος, ἡ· ὑπερτ. τοῦ, φιάλη· Μικρὰ φιάλη.

Φιαλίτης, ου, ὁ (φιάλη). Ἀριθμὸς, ἀριθμητικὸν πρόβλημα περὶ φιαλῶν· παραβλ. μηλίτης· Πρόκλος εἰς Εὐκλείδην, σελ. 12. »Ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τοῖς ἀπὸ τῶν μετρουμένων τίθεται μηλίας καλῶν τινας καὶ φιαλίταις«.

Φιάλλω, Μλ. αλῶ. Ἀρχίζω, ἐπιχειρῶ κἄνεν πρᾶγμα· εὑρέθη ὅτι μόνον, καὶ κατὰ τὰς δύο φορὰς κατὰ μέλ. χρόνον, »οὐδὲ φιαλεῖν παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1348. καὶ »ὅπως ἔρχῳ φιαλωμένη« Εὐρ. 432. ὅθεν ἐσχηματίσαν τινες ἐσφαλμένως· ἐνεστ. χρόνον φιαλέω (εἶναι δὲ ἡ λέξ. κατ' Εὐστθ. τύπος τοῦ, ἐφιάλλω κατὰ συγκοπ. ἆρα ἐφιαλεῖς, ἐφιαλοῦμεν, πρέπει κυρίως νὰ γράφηται).

φιαλοειδής, ὁ, ἡ (φιάλη, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον ὡς φιάλη, ὁμοιάζει μὲ φιάλην.

Φιαλόω, (φιάλη). Κοιλαίνω, βαθουλόνω τι, καὶ τὸ κάμνω ὡς κοῦπαν, ὑτὰ δένδραια σκάπτων τὴν γῆν ὀλόγυρα εἰς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων, κάμνω βαθούλωμα, τὸ σύνηθ. κοινοτρ. ξυλαυλίζω· λατ. ablaquеare. Γεωπον.

Φιαλωδής, ὁ, ἡ. Κατὰ συναιρ. ἀντὶ φιαλοειδής.

Φιαλωτός, ή, όν (φιαλόω). »Θριδακες φιαλωταί.« Μαρούλια, τῶν ὁποίων τὰ φύλλα αὐξάνουν ὡς κοῦπα, στρέγγυλα κατὰ πλάτος καὶ φύχι κατὰ μῆκος. Γεωπον. acturae scrobiles.

Φιερός, ά, όν. Ἰων. ψιερός. Ὅ,τι εἶναι λαμπρόν, φωτεινόν, ὑαλιστερόν, ἐξαίρ. ὡς τὸ, λιπαρός, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος νέων ἀνθρώπων, ἢ ἰδιαιτέρων τινῶν μελῶν αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν εὐρωστίαν ἢ εὐτροφίαν των ἀπαργώσιν, εἶναι παχουλά, ὅθεν, παρὰ Θεκρτ. ὀναμάζεται τὸ νέον, εὐτραφὲς κορασιον ψφιαρωτέρα ὀμφακος ὠμάζω καὶ παρὰ Νικ. 91. ψιαρὴ γρηῒς, ἡ διὰ τὸ λίπος τῆς ὑαλιστερὴ κορυφὴ τοῦ γάλακτος, (τὸ σύνηθ. τουρεβ. καϊμάκι). καὶ 387. »Ὀρνιθος ψιαρῆς πυρὶ τηκομένη σάρξ«. — 2) Τρπκ. Παν ὄ,τι εἶναι καθαρόν, ἁγνόν· ποιητ. (κατά τινας μὲν παρὰ τό, πῖαρ, πιαρός, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ πιθανώτατον· κατ' ἄλλους δὲ, παρὰ τό, φῶς· ὡς καὶ μνιαρὸς παρὰ τὸ, μυῦς. Ὁ δὲ Βτμν. δύω μάλιστα κυρίας σημσ. δέχεται· τὴν μὲν παρὰ τό, φῶς, τὴν δὲ παρὰ τό, φύω. Ὅ,τι εἶναι ἀδρομαρές, πυκνόν, παχύ, εὐπαγές, ὡς τὸ, δίαστος παρὰ τό, δύω) ὅθεν

*Φιερόω, καὶ

*Φιερύνω, Λαμπρύνω, φωτίζω, καθαρίζω.

*Φιβάλεια, συκῆ, ἡ· καὶ

*Φιβαλέον, σῦκον, τό. Εἶδος σύκων τὰ ὁποῖα ὡρεμάζουσι πρώϊμα, καὶ ὠναμάσθησαν οὕτως ἀπό τινος χώρας πυρὶ τὴν Μεγαρίδα ἢ περὶ τὴν Ἀττικὴν, Φίβαλις λεγομένης, Ἀριστφ. Ἀχ. 803. ἢ Φιβάλεις, κατ' Ἀθν. 3. σελ 75. B.

*Φιβάλεως, ως, ἡ. Ἡ συκῆ, ἡ ὁποία καρποφορεῖ τὰ φιβαλέα σῦκα. (ε)

*Φίβαλις, εως, ἡ· ἴδε φιβαλέον.

Φιδάκνη, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ πιδάκνη, ὅπερ ἴδε παρβλ. Lobeck. Φρν. σελ. 113.

Φιδίτιον, τό· ἴδε φειδίτιον.

Φίδομαι, = φείδομαι, μόνον παρὰ Δσδ. (ι)

*Φιδός, ή, όν = φειδός. Κλλμ.

*Φιελη, ἡ. Ἰων. ἀντὶ φιάλη· ὅπερ ἴδε

*Φιερός, Ἰων. ἀντὶ φιερὸς· ἴδε αὐτό.

Φιλάβουλος, ὁ, ἡ (ἄβουλος). Ὅστις θέλει νὰ ἦναι ἄβουλος, ἀσύνετος. Μελέαγρ. Ἐπ. 55. (ε)

Φιλάβρος, ὁ, ἡ (ἄβρός). Ὅστις ἀγαπᾷ, τὰ τρυφερά, ἢ λεπτά, πράγματα. Ἡλιόδωρ. Αἰθ. σελ. 355.

Φιλαγαθής, ὁ, ἡ· ἡμαρτ. ἀιάγν. ἀντὶ, φιλογαθής Αἰσχ. ἐπτ. 920.

Φιλαγαθία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἀγαθὰ· παρὰ τὸ πρὸς τὸ καλὸν ἀγάπη. Κλήμ. Ἀλ.

Φιλάγαθος, ὁ, ἡ (ἀγαθός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ καλὰ, ἢ τοὺς καλοὺς, ἐναρέτους ἀνθρώπους, καὶ Ἐπί'. Φιλαγάθως. Πλούταρχ. (ε)

Φιλαγέννητος, ὁ, ἡ (ἀγέννητος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ἀγέννητον, τὸ αἰώνιον. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Φιλάγλεως, ὁ, ἡ (ἀγλαός). Ὁ τὸ τίμιον ἤτοι σύμφορον, καλὸν ἀγαπῶν· ὡς τὸ, φιλόκαλος. Πίνδ. Πύθ. κβ΄, 1. ποιητ. μόνον.

Φιλάγραυλος, ὁ, ἡ (ἀγραυλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χωριὸν βίον.

*Φιλαγρέτης, ου, ὁ (ἄγρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον. »Πὰν φιλάγραυλος«. Ἀνέκδοτ. γ. σελ. 118.

Φιλαγρέτις, ιδος, ἡ· Ἑλλ. τοῦ, φιλαγρέτης. Ἀνέκδοτ. γ. σελ. 93. Ἡ τὸ κυνήγιον ἀγαπῶσα.

*Φιλαγρέω, Ἀγαπῶ τὸν χωρικὸν βίον, νὰ ζῶ εἰς τοὺς ἀγροὺς, εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὡς κοινοτ. λέγεται. Ἐπικρ. παρὰ Δηγ. Ἀρτ. 10, 120. ἐκ τοῦ

Φίλαγρος, ὁ, ἡ (ἀγρός). Ὡς τό, φιλάγραυλος. Λουκιαν (ι)

Φιλαγρότις, ιδος, ἡ = φιλαγρέτις. Ὀρφ. Τμν. 35.

Φιλάγρυπνος, ὁ, ἡ (ἀγρυπνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀγρυπνίαν, ὅστις περνᾷ τὴν νύκτα ἀσμένως, ἢ συνήθως χωρὶς νὰ κοιμᾶται.

*Φιλάγων, ωνος, ὁ, ἡ (ἀγών). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀγῶνας, ὅ,τι συνεπάγεται εἰς τοὺς ἀγῶνας. (ε)

*Φιλαδελφεια, τά, ὑπτ. Ἑορτὴ· ἴδε Morgenstern zu Richters Wahlfahrten im Morgenl. σελ. 636.

Φιλαδελφία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς ἀδελφούς, τὰς ἀδελφάς του, τὸ νὰ ἀγαπῶνται ἀναμεταξύ των τὰ ἀδέλφια· ἐκ τοῦ

Φιλάδελφος, ὁ, ἡ (ἀδελφός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφούς, τὰς ἀδελφάς, τὰ ἀδέλφια του 2) εἴδός τι ῥάμνου, ἐνῶθη ἀνθη χέρσου· πάσι νῶς τὸ σύνηθ. τουρεβ. γιασουμί. Philadelphus coronarius. Λιννμ. Ἀθν. 15. σελ. 682. (ε)

Φιλαδύναμος, ὁ, ἡ, (ἀδύναμος). Ὅ,τι προξενεῖ εὐκόλως ἀδυναμίαν. Ἱππ. (υ)

Φιλαέθλος, ὁ, ἡ (ἄεθλος). Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ φιλαθλος. Πλούταρχ.

Φιλαθήναιος, ὁ, ἡ, (Ἀθηναῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Ἀθηναίους, εἶναι φίλος τῶν Ἀθηναίων.

*Φιλαθηναιότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις μὲ ὑπερβολὴν τοὺς Ἀθηναίους, τὰς Ἀθήνας.

Φιλαθλητης, ου, ὁ, (ἆθλητής). Ὅς τις ἔχει παράφορον ἀγάπην εἰς τοὺς ἀθλητὰς, τοὺς ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολήν. — 2) = φιλαθλος.

Φιλαθλος, ὁ, ἡ (ἆθλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἄθλους, ἀγῶνας (ι)

*Φίλαξ, Ἑπι. τό· ἐνεργ. προπ. πρστικ. μέσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, φιλέω, Ἰλιὰ Ε, 117. Κ, 280.

Φιλαίαξτος, ὁ, ἡ, (αἰάζω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν θρῆνον, ἀγαπᾷ νὰ ἀναστενάζῃ, θρηνῇ, συνεπάγεται νὰ κλαίγεται λέσχυλ. Ἱκετ. 818.

*Φιλαιδήμων, ονος, ὁ, ἡ (αἰδήμων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν αἰδημοσύνην, τὴν σεμνότητα, εἶναι εὐτροπαλός.

Φιλαίματος, ὁ, ἡ, (αἷμα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ, νὰ χύνῃ αἷμα, νὰ φονεύῃ, εἶναι φονικός, αἱματοχαρής. Ἀνθρ.

*Φιλαιμος, ὁ, ἡ (ε) καὶ

*Φιλαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (αἷμα = φιλαίματος.

Φιλαίτερος, έρα, ερον· καὶ φιλαίτατος, άτη, ατον· ἀμλ. συγκρ καὶ ὑπερτ. τοῦ, φίλος Κλλμ. καὶ Θεόκρ Ξενοφ. Ἀναβ. ά, 3', 16. »Κύρῳ φιλαίτερον ἢ ἑαυτῷ.«

Φιλαίτιος, ὁ, ἡ, (αἰτία). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἐγκαλῇ, διεβάζῃ, κατηγορῇ, ἐπιπλήττῃ. Αἰσχλ. ὅθεν, ὅστις εἶναι φιλόψογος, φιλεπιτιμητής, φιλολοίδορος, δυσάρεστος ἀνθρωπος. Ξενοφ. Ἀπομν. β΄. ή, 6. »Χρὴ τοὺς φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν.«

*Φιλακίζομαι, = χαριεντίζομαι. Ἐτμλ. μέγα· καὶ Ψώτ. ἐσαφῆς, ἴσως διεφθαρμένη λέξις, Ruhnk παρὰ Τιμ. σελ. 19. ὅπου ὁ Struve νομίζει, ὅτι πρέπει νὰ γράφεται· — φιλ' ἀκίζομαι.

Φιλακολαστος, ὁ, ἡ, (ἀκόλαστος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀκολασίαν, ἀσωτείαν.

Φιλακόλουθος, ὁ, ἡ (ἀκόλουθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἀκολουθῇ, νὰ συνοδεύῃ· ὅστις συνεπάγεται νὰ ὑπακούῃ, ὑπακοὴ ἄσμενος. Ἀρστρ. Βάτρ. 414. — Παρ' Ἑκκλησ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ συγκλείῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀγαπᾷ τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἐκκλησίας.

*Φιλάκρατος, ὁ, ἡ, Ἰων. φιλάκρητος (ἄκρατος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πίνῃ ἄκρατον οἶνον· ἐν γένει ὅστις εἶναι φιλοπότης, Σιμωνίδ.

Φιλακριβέω, (ἀκρίβης). Ἀγαπῶ τὴν ἀκρίβειαν, φροντίζω νὰ γίνῃ τι μὲ ἐντέλειαν Ἡσύχ.

Φιλακροάμων, ονος, ὁ, ἡ, (ἀκροάομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἀκροάματα, τὰ πράγματα, ὅσα ἡδύνουσι τὸ ὠτίον· ὅρα φίλος τῶν ἀκροαμάτων· δηλ. τῆς Μουσικῆς, Ποιητικῆς, Ῥητορικῆς, κ. τ. τ. (-υυ--)

Φιλαλειπτέω, (ἀλείφω). Ἀγαπῶ ν' ἀλείφωμαι, ν' ἀλείφω μὲ ἔλαιον τὸ σῶμά μου ὡς παλαιστής· ἀγαπῶ τὴν πάλην, νὰ παλαίω. Ἐτυμολογ.

Φιλαλέξανδρος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, εἶναι φίλος αὐτοῦ.

Φιλαλήθης, ους, ὁ, ἡ, (ἀλήθης). Ὅστις εἶναι φίλος τῆς ἀληθείας, ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ, νὰ λέγῃ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν — 2) Φιλαλήθειος, ἐπωνομάζετο αἵρεσις τις φιλοσόφων παρὰ Δηγ. Ἀρτ. 1, 17. ὡς τις φιλοσοφικὴ ἐπιχείρησις, ὡς φαίνεται, ἐννοεῖ. Ἐπίρ. φιλαλήθως.

Φιλαλληλία, ἡ. Ἀμοιβαία φιλία, καὶ ἀγάπη. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλάλληλος, ὁ, ἡ (ἄλληλων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν αὐτὸν ἀγαπώντα. «Τὸ φιλάλληλον· ἡ φιλαλληλία» Χρύσστμ.

Φιλαλλογενής, ὁ, ἡ (ἀλλογενής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀλλογενεῖς, τοὺς ἀλλοφύλους, τοὺς ξένους. Κύριλ. Ἀλεξ.

Φιλάλυπος, ὁ, ἡ (ἄλυπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀλυπίαν, νὰ ζῇ χωρὶς λύπην, χωρὶς μερίμνας. (ε)

Φιλαλυστής, οῦ, ὁ (ἀλύω). Ὅστις δυσθυμεῖται, λυπεῖται, πίπτει εἰς ἀμηχανίαν, στενοχωρίαν εὐκόλως. Ἱπποκρ.

Φιλαμαρτήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἁμάρτημα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἁμαρτίαν νὰ ἁμαρτάνῃ. Θεμιστ.

Φιλάμπελος, ὁ, ἡ (ἄμπελος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀμπέλους, ἔχει πολλὰς ἀμπέλους. Ἀριστοφ. Βίρ. 308.

Φιλαναγνωστέω, Ἀγαπῶ τὴν ἀνάγνωσιν, νὰ ἀναγινώσκω, Διόδωρ. Σικελ. παρὰ τό

Φιλαναγνώστης, ου, ὁ (ἀναγιγνώσκω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, ἀγαπᾷ ἀναγνώστην, Πλούταρχ.

Φιλαναλώτης, ου, ὁ (οὐχὶ δὲ ὀξυντ. φιλαναλωτής). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ καταδαπανᾷ, νὰ ἐξοδεύῃ πολλά. Πλάτ. Πολιτ. 8. σελ. 548. Β.

* Φιλαναλωτος, ὁ, ἡ (ἀναλίσκω) = τῷ προηγμ.

Φιλανδρία, ἡ. Ἡ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἢ τὸν σύζυγον ἀγάπη τῆς γυναικός· ἐκ τοῦ

Φίλανδρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ). Γυνὴ ἡ ἀγαποῦσα τὸν ἄνδρα, τὸν σύζυγόντης. Αἰσχύλ. — 2) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἄνδρας, μαίνεται διὰ τοὺς ἄνδρας. (ε)

Φιλανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἄνθη. Εὐριπίδης παρ' Ἀθην. ιά. σελ. 465.

Φιλανθρακεύς, έως, ὁ, ἡ (ἀνθρακιές). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρακεῖς, εἶναι φίλος τῶν ἀνθρακέων, Ἀριστοφάν. Ἀχ. 336.

Φιλανθρώπευμα, τὸ. Φιλάνθρωπος πρᾶξις, ματαχείρισις, φιλάνθρωπον ἔργον. Πλούταρχ. εἰς Σύλ. 15. παρὰ τό

Φιλανθρωπεύω, (φιλάνθρωπος). Εἶμαι φιλάνθρωπος, ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθεσ. φιλανθρωπεύομαι, κατὰ διάφορόν πως σημασ. ὅμως, μεταχειρίζομαί τινα, φέρομαι πρός τινα μὲ φιλανθρωπίαν, εὐσπλαγχνίαν μετὰ αἰτιατ. — β) Παρέχω, δίδω τι μὲ φιλανθρωπίαν, ὑπὸ φιλανθρωπίας κινούμενος. — 2) ἀμετρβ. Διάγω, ζῶ, πολιτεύομαι φιλανθρώπως. Ἡλιόδωρ. δ', σελ. 455.

Φιλανθρωπέω, (φιλάνθρωπος). Εἶμαι φιλάνθρωπος, πράττω τι, πολιτεύομαι μὲ φιλανθρωπίαν. Πολύβ. ὅθεν

Φιλανθρωπία, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ φιλανθρώπου· ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀγάπη· εὐσπλαγχνία, συμπάθεια, πραότης, εὐμένεια, ἡμερότης τῆς ψυχῆς. Ξενοφ.

* Φιλανθρωπικός, ἡ, όν· καὶ

* Φιλανθρώπινος, ίνη, ινον, Ὅ,τι ἀνήκει εἰς φιλάνθρωπον, εἶναι ἴδιον φιλανθρώπου. Ἐπίρρ. — πίνως. Θεμιστ.

Φιλάνθρωπος, ὁ, ἡ (ἄνθρωπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι εὐσπλαγχνος, συμπαθής, ἥμερος, πρᾶος, εὐμενής, ἥμερος, Ἐπίρρ. φιλανθρώπως.

Φιλάνωρ, ορος, ὁ, ἡ Δημ. ἀντὶ φιλήνωρ, Αἰσχύλ. ποιητ. μόνων — 2) Κύρ. ὀνμ. Πινδ. (υ – –)

Φιλαοιδός, ὁ, ἡ (ἀοιδή, ἀοιδός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μελῳδίαν, ψαλμῳδίαν, τὰ τραγῳδιατὴ τοὺς μελῳδούς, ψάλτας, τραγῳδιστάς.

* Φιλάπαπτος, ὁ, ἡ (ἄπαπτος). Ὅστις χωνεύει συνήθως κακὰ τὴν τροφὴν του, πάσχει ἀπὸ κακοχωνευσίαν. (ε)

* Φιλαπεχθημόνως, Ἐπίρρ. τοῦ φιλαπεχθήμων.

Φιλαπεχθημοσύνη, ἡ. Ἕλξις, πάθος εἰς τὸ νὰ ἐχθρεύηταί τις μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἢ νὰ τοὺς λυπῇ, ὑβρίζῃ, ἀδικῇ, νὰ φιλονεικῇ μὲ αὐτούς, ὁ τρόπος, ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλαπεχθήμονος. Δμτρ. ἐκ τοῦ

Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ

* Φιλαπεχθής, ὁ, ἡ (ἀπεχθήμων, ἀπεχθής). Ὅστις ἔχει τὴν μανίαν, ἀγαπᾷ νὰ γίνηται ἐχθρὸς μὲ τοὺς ἄλλους· νὰ τοὺς λυπῇ, ὑβρίζῃ, ἐξαιρ. ὅστις κάμει ἐχθρούς του τοὺς ἄλλους ἐξαιτίας τῆς γλώσσης του, καὶ ἀδιαφορεῖ περὶ τούτου· Ἐπίρρ. φιλαπεχθῶς.

Φιλαπλοϊκός, ἡ, όν = τῷ ἑπμν.

* Φιλάπλους, ὁ, ἡ, συναιρ. φιλάπλους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ, γεν. ου (ἁπλόος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἁπλότητα, εἰλικρίνειαν· εἶναι εἰλικρινής, μὲ ἀνοικτὴν καρδίαν.

Φιλαπόδημος, ὁ, ἡ (ἀπόδημος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀποδημῇ, ξενιτεύηται, ταξειδεύῃ, Ξενοφ.

Φιλαργυρέω, Ἀγαπῶ τὰ ἀργύρια, τὰ χρήματα, εἶμαι φιλάργυρος· ὅθεν

Φιλαργυρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ἀργύρια, τὰ χρήματα. «Ἡ Ἀκρόπολις τῆς κακίας ἡ φιλαργυρία εὑρηται καὶ ῥίζα ἁπάντων τῶν κακῶν.» Κλήμ. Ἀλεξ.

Φιλάργυρος, ὁ, ἡ (ἄργυρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρήματα μὲ ὑπερβολήν· ἐν γένει αἰσχροκερδής. «Οἱ φιλάργυροι καθάπερ μέλισσαι τῷ βίῳ χρῶνται, πάντα ποιοῦντες κατὰ τὴν λαβήν.» Διογένης παρὰ Στοβαίῳ λόγ. ι.

Φιλάρετος, ὁ, ἡ (ἀρετή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀρετήν (ε)

* Φιλαριστείδης, ου, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Ἀριστείδην, μιμεῖται αὐτόν.

Φιλάρματος, ὁ, ἡ (ἅρμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἁμάξια, ἢ νὰ τρέχῃ εἰς ἀγῶνα ὀχούμενος, Πίνδαρ. καὶ Εὐριπ.

Φιλαρχαιος, καί, Φιλαρχαΐος, ὁ, ἡ (ἀρχαῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀρχαιότητας. Ἀθήν. γ',

Φιλαρχέω, ῶ. Μ. ήσω (φίλαρχος). Ἀγαπῶ νὰ ἐξουσιάζω· φίλαρχες εἰμί· ὅθεν

Φιλαρχία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἐξουσιάζῃ, νὰ ἦναι ἐξουσιαστής.

Φιλαρχικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φίλαρχον, εἶναι ἴδιον φιλάρχου.

Φίλαρχος, ὁ, ἡ (ἀρχή). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐξουσιάζῃ, νὰ ἦναι ἐξουσιαστής· καταγίνεται νὰ λάβῃ ἐξουσίαν.

* Φιλαστράγαλος, ὁ, ἡ (ἀστράγαλος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀστραγαλίζῃ, νὰ παίζῃ τοὺς ἀστραγάλους (τὰ ζάρια, τὰ κότσια) [υ-νυν]

Φιλάσωτος, ὁ, ἡ (ἄσωτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἀσωτείαν, συνεθίζει νὰ ζῇ ἀσώτως, εἶναι παραδεδομένος εἰς ἀσωτείας. Μελέαγρ. Ἐπιγρ. 60. καὶ 64. (ε)

* Φίλατο, Ἐπ. γ'. προσπ. ἀνα. μέσ. ἀορ. τοῦ, φιλέω, Ἰλιάδ. Τ, 304 (–υυ)

Φιλαυθάδαιμος, ὁ, ἡ (αὐθάδαιμος) = φιλάδελφος. Δικαίαρχ. 566.

Φίλαυλος, ὁ ἡ (αὐλός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν αὐλόν, ἀγαπᾷ νὰ λαλῇ τὸν αὐλόν, Σφηλ. Ἀντ. 955. ἐκδ. Νεωρτ. Δούκα. καὶ Πλούταρχ. (ε)

Φιλαυτέω, ῶ. Μ. ήσω (φίλαυτος). Ἀγαπῶ τὸν ἑαυτόν μου· εἶμαι φίλαυτος, ὅθεν

Φιλαυτία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν ἑαυτόν του,

Φίλαυτος, ὁ, ἡ (αὐτοῦ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτόν του, πράττει, πολιτεύεται μόνον κατὰ τὸ συμφέρον του, ἀδιαφορεῖ ἂν διὰ τούτου βλάπτῃ τοὺς ἄλλους. Ἀριστοτέλ. ἠθ. μεγ. β. 13. «Ἔστι φίλαυτος ὁ ἑαυτοῦ ἕνεκεν πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ τὸ λυσιτελές.» καὶ Ῥητορ. ἀ.» Ἐπὶ δὲ φίλαυτοι πάντες καὶ τὰ αὐτῶν ἀγάγη ἡδέα εἶναι πᾶσιν, οἷον ἔργα, λόγους· διὸ φιλοκόλακες, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.» (ε)

Φιλέω, τό Λατ. pilare. Ἀρπάζω, κλέπτω, ἀδικῶ, ἀπατῶ ὅθεν, φιλήτης, πλάν. ὅθεν παραδείγματος.

* Φιλέγγυος, ὁ, ἡ (ἐγγύη). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γίνηται ἐγγυητής. Στράβ. ά, σελ. 329.

Φιλεγκλήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἔγκλημα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐγκαλῇ, κατηγορῇ, διαβάλλῃ· ἐν γένει = φιλαίτιος. Πολυδ.

Φιλέδεσμα, Ἰων. καὶ Ἐπικ. Παραταικ. τοῦ φιλέω. Ὅμ.

Φιλέθειρος, ὁ, ἡ (ἔθειρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν κόμην, τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς, χαίρει νὰ ἔχῃ εὐμορφα μαλλία· συνήθ. δὲ, ὅ,τι εὐρίσκηται καίμενον, ἢ φορεῖται εἰς τὴν κόμην. «Σινδὼν φιλέθειρος.» Ἀνέκδοτ. β'. σελ. 53.

Φιλειδήμων, ονος, ὁ, ἡ (εἰδήμων). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἠξεύρῃ, νὰ μανθάνῃ πολλὰ πράγματα· νὰ ἦναι πολυμαθής, πεπαιδευμένος.

Φιλέκδημος, ὁ, ἡ (ἐκδημος) = φιλαπόδημος.

Φιλέλαιος, ὁ, ἡ (ἔλαια). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ δένδρα τῶν ἐλαιῶν. τοὺς ἐλαιῶνας. Ἀνέκδοτ. ά, σελ. 505.

Φιλελεήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐλεήμων) καὶ

Φιλέλεος, ὁ, ἡ (ἔλεος). Ὅστις ἀγαπᾷ, νὰ ἐλεῇ, εἶναι εὐσπλαγχνος, ἔχει συμπάθειαν, ἐλεήμονα καρδίαν. Ἐκκλησ. Κυρίλ.

Φιλελευθέριος, ὁ, ἡ (ἐλευθέριος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθεριότητα.

Φιλελεύθερος, ὁ, ἡ (ἐλεύθερος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν, νὰ ζῇ ἐλεύθερος, εἶναι φίλος τῆς ἐλευθερίας, μισεῖ τὴν δουλείαν.

Φιλέλλην, ηνος, ὁ, ἡ (Ἕλλην). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Ἕλληνας, τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, τὴν γλῶσσαν, τὴν φιλολογίαν τῶν Ἑλλήνων.

Φιλελπίς, ίδος ὁ, ἡ (ἐλπίς). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐλπίζῃ πάντοτε. Φρύνιχ. (ι)

Φιλέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐμπορίαν καὶ τὰς ὁδοιπορίας, τὰ ἐμπορικὰ ταξείδια.

Φιλενδείκτέω, Ἀγαπῶ νὰ κάμνω ἐπίδειξιν· Νικήτ. Χρον. ιγ', 6. παρὰ τό

* Φιλενδείκτης, ου, ὁ (ἐνδείκνυμι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ ἐνδείξεις, νὰ ἐγκαλῇ τινα εἰς τὸ κριτήριον· ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν, νὰ καυχᾶται, ἀλαζονεύηται, μεγαλαυχῇ.

Φιλένδοξος, ὁ, ἡ (ἔνδοξος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν. Κικέρ. εἰς Ἀττικ. 13, 19.

Φιλένδοτος, ὁ, ἡ (ἐνδίδωμι, σημασ. δ.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐνδίδῃ, νὰ παραχωρῇ, εὐσπλαγχνος, ἐλεήμων, συμπαθής· ἀντιθ. τοῦ Ἀνένδοτος. Ἡσυχ. ἐν Λέξ. φιλέντολος.

Φιλένθεος, ὁ, ἡ (ἔνθεος). Ὅστις ἐνθουσιάζεται εὐκόλως, ἢ συνήθως. Ὀρφ.

* Φιλέννυχος, ὁ, ἡ (ἔννυχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν νύκτα, τὰ σκότος τῆς νυκτός.

* Φιλέξοδος, ὁ, ἡ (ἔξοδος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ἐξοδεύῃ ἔξω, δὲν ἀγαπᾷ νὰ κάθηται εἰς τὸν οἶκόν του· «Γυνὴ» Ἐπχρμ.

Φιλεορταστής, οῦ, ὁ (ἑορτάζω) = φιλέορτος. Πολυδ.

Φιλέορτος, ὁ, ἡ (ἑορτή). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἑορτάζῃ, ἀγαπᾷ τὰς ἑορτάς.

Φιλεπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ (ἐπιστήμων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἐπιστήμας· Φίλων.

Φιλεπιτιμητής, οῦ, ὁ (ἐπιτιμάω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐπιτιμᾷ, νὰ συνειδίζῃ. Ἀθήν. δ'. σελ. 385.

Φιλεραστέω, Συνειθίζω νὰ ἀγαπῶ, νὰ ἐρωτεύωμαι. Πολυδ. γ', 63. ἐκ τοῦ

Φιλεραστής, οῦ, ὁ (ἐραστής). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζῃ, νὰ ἐρωτεύηται εὐκόλως. Πλάτ.

Φιλεραστία, ἡ. Τὸ νὰ ἐρωτεύηταί τις εὐκόλως. Ἀριστοφ. ά, 18. παρὰ τό

Φιλέρμοστος, ὁ, ἡ (ὅρμαι) = φιλεραστής. Ἰαμ. Ἀϊσλ. Πλάτ. 771. — 2) Ὅ,τι εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τερπνόν, ἀρεστόν εἰς τοὺς ἐρωτευμένους. »Τὸ ὄσφρησθαι φιλέρασται.« Μελέαγρ.

*Φιλεραστρια, ἡ. Ἰδιωτικ. ὄνομ. τοῦ, φιλέραστος. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 641.

Φιλεργέω, (φίλεργος). Ἀγαπῶ νὰ ἐργάζωμαι, νὰ δουλεύω, νὰ εἶμαι ἐπιμελὴς εἰς τὰ ἔργα μου ὅσον

Φιλεργία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἐργάζηται, νὰ ἀγαπᾷ τὴν δουλειάν, νὰ ἦναι πρόθυμος εἰς τὸ δουλεύειν. Ξενοφ.

Φιλεργός, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δουλειάν, νὰ ἐργάζηται μὲ προθυμίαν.

Φιλέρημος, ὁ, ἡ (ἔρημος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἐρημίαν, τὴν μοναξίαν.

Φιλέριθος, ὁ, ἡ (ἔριθος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γνέθῃ, μᾶλλον, ἢ ἐνγένει τὰς χειρεργασίας. Ἀνθολογ.

Φίλερις, ιδος, ὁ, ἡ (ἔρις). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φιλονεικῇ, λογομαχῇ. (ι)

Φιλεριστέω, Εἶμαι φίλερις, ἀγαπῶ τὰς ἔριδας καὶ φιλονεικίας.

*Φιλεριστής, οῦ, ὁ = φίλερις· ὅθεν

Φιλεριστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλεριστήν, εἶναι ἴδιον φιλεριστοῦ. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 782.

Φιλέριστος, ὁ, ἡ = φίλερις.

Φίλερως, ωτος, ὁ, ἡ (ἔρως). Ὅστις εἶναι ἕκστος εἰς τὸν ἔρωτα, συνεθίζει νὰ ἐρωτεύεται εὐκόλως. Λουκιαν. (ε)

Φιλέσπερος, ὁ, ἡ (ἑσπέρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἑσπέραν. »Ἴων φιλέσπερος.« Ἀνέκδοτ. ἀ. 499.

Φιλεταιρεία, ἡ. Ξενοφ. Ἀγησ. β'. 22. καὶ

Φιλεταιρία, ἡ. Ἡ πρὸς τοὺς ἑταίρους ἀγάπη, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς ἑταίρους, τοὺς συντρόφους του.

*Φιλέταιρις, ιδος, ἡ· ἰδιωτικ. ὄνομ. τοῦ, φιλέταιρος.

Φιλέταιρος, ὁ, ἡ (ἑταῖρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἑταίρους, συντρόφους του, Ξενοφ.

*Φίλετνος, ὁ, ἡ (ἔτνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πόλτον ὀσπρίων, ἤτοι τὸ μετὰ τὸ βράσιμον τριμμένα καὶ εἰς πηκτὸν ζωμὸν, μαγειρευμένα, ὀσπρια.

Φιλεύδιος, ὁ, ἡ (εὐδία). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐδίαν, ἀξαστερίαν. Ἰν Γαΐ.

Φιλεύιος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φωνάζῃ, νὰ ἀκούῃ τὸ Βακχικὸν εὐοῖ ἐπίκλησιν τοῦ Διονύσου. Ἀνέκδοτ. β', σελ. 537.

Φιλευλαβής, ὁ, ἡ (εὐλαβής). Ὅστις συνεθίζει νὰ ἦναι προσοχτικός, προστατικὸς εἰς παντὸς τι

*Φιλεύλειχος, ὁ, ἡ (λείχω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ γλείφῃ τι, παρὰ Λεων. Ταχτ. κατὰ τὸν συμπερασμὸν τοῦ Brunk. Ὁ Lobeck ὅμως Φρυνιχ. σλ. 573. προτείνει τὸ, φιλεύλειχος.

Φίλευνος, ὁ, ἡ (εὐνή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐνήν, τὸ κρεββάτιον, ἤτοι συγκοιμᾶσθαι. Ἀναερ. ξδ', 7. (ι)

Φιλευποιία, ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ φιλοποίᾳ παρὰ Δγν. Δρτ. 7, 113. 130.

*Φιλευπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ ὡραῖα πρόσωπα, εὐμόρφους ἀνθρώπους, ἢ νὰ ἔχῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος εὔμορφον πρόσωπον.

*Φιλεύταικτος, ὁ, ἡ (εὔταικτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐταξίαν, ἢ τὴν κοσμιότητα, σεμνότητα.

Φιλευτράπελος, ὁ, ἡ (εὐτράπελος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν εὐτραπελίαν, τοὺς ἀστειτμούς. (θ)

Φιλεύχειλος, ὁ, ἡ· (χεῖλος) = φιλεύλεικος.

*Φιλεφηβος, ὁ, ἡ (ἔφηβος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἐφήβους, τοὺς νεανίας, ἢ τὴν νεότητα.

Φιλεχθής, ὁ, ἡ = φιλέχθρος.

Φιλεχθρέω, Μ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν ἔχθραν, ἀγαπῶ νὰ ἐχθρεύωμαι. Πρόκλ. παράφρ. εἰς Πτολεμ. 171. παρὰ τό

Φίλεχθρος, ὁ, ἡ (ἐχθρός). Ὅστις ἀγαπᾷ συνεχῶς, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἐχθρεύηται μὲ τοὺς πλησίον του. Ἐπῤῥ. φιλέχθρως, Δγν. Δρτ. 3, 36. »φιλέχθρως ἔχω πρός τινα· ἐχθρεύομαι κατὰ πολλά τινά.« (ι)

Φιλέφεσις, ὁ, ἡ (ἔφεσις). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια, παίζει μετὰ χαρᾶς, εἶναι παιγνιδιάρης. Ἡσ.

Φιλέω, ῶ. Μ. ήσω. Κοντὰ εἰς τὸν ὁμαλὸν ἀόρ. ἐφίλησα μεταχειρίζεται ὁ Ποιτ., κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνεργ. σημασ., καὶ τὸ γ'. ἐνα. πρσπ. ἐφίλατο, φίλατο τοῦ, Ἐπικ. ἁπλῶς, ἐφιλάμην, ἀορίστου, Ἰλιάδ. Ε, 61. Υ, 304. τοῦ πρτπτ. φίλαι, Ἰλιάδ. Ε, 117. Η, 208. (ὅπου ὁ Wolf. φίλαι παροξυτ. γράφει) καὶ τοῦ ὑπτκ. φίλωνται (ι). Τμ. Δυτ. 117. τὸ δὲ, φίλατο ὡς παθτ. παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. 3, 66. Ἐπικ. ἀπρμφ. ἐνστ. φιλήμεναι, Ἰλιάδ. Χ, 265. τὸν ἀπρμφ. μλ. φιλησέμεν, Ὀδσ. Δ, 171. Ἰων. παρτ. φιλέστκε, Ὅμ., Αἰολικ. β'. πρσπ. ἐνστ φίλητθα ἀντὶ φιλεῖς, Σπφ. Τὸν μέσ. μέλ. φιλήσομαι κατὰ σημασ. ἐνστ. μεταχειρίζεται, πλὴν τοῦ Ὅμ., καὶ Ἀντφ. ο. φον. σλ. 113. συνήθως δὲ ὁ μελ. γ'. παφιλήσομαι χρησιμεύει ἀντὶ παθτ. μέλ. Ἐνστ. δὲ, φίλομαι, ἢ φίλημαι δὲν ἀπαντᾶται καθόλου· (φίλος). Ἀγαπῶ, καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξεως· ἐπὶ τῆς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπης τῶν θεῶν· ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γεννητόρων καὶ τῶν τέκνων, τῶν φίλων, τῶν συζύγων πρὸς ἀλλήλους· παρ' Ὅμ. πολλὰ εὐχρηστον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πράξεων. Μέ ἀρίσκει, ἀποδέχομαί τι, »σχέτλια ἔργα Ὀδσ. Ξ, 83. ἀσύνηθ. μετὰ διττῆς αἰτ. »οὐ περὶ κῆρι φίλης Ζεύς τ' ἀγλαὸς καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότητ'.« Ὀδσ. Ο, 245. Παθτ. Μέ ἀγαπᾷ τις, ἀγαπῶμαι ἀπό κάνενα, ἐκ τινος· Ἰλιάδ. Β, 688. ἔτι δὲ καὶ παρά τινος, Ν, 617. συνήθως δὲ ὑπό τινος, Ἡρόδ. 5, 5. ἀλλὰ καὶ ψυχαῖς θαλέτωσαν τινες, ἐξαιρ. δὲ — α) Προσφέρομαι, φέρομαι πρὸς τινα μὲ εὐνοιαν, φιλίαν, μάλιστα δὲ δέχομαι, περιποιοῦμαί τινα φιλοφρόνως, μὲ φιλοξενίαν, Ὀδσ. Δ, 29. Ε, 135. Η, 33. Θ, 32. Κ. 14. Μ. 450. Ξ, 128. Ο, 70. 74. Ρ, 111. Ἰλιάδ. Γ, 407. Ζ, 15. ὅθεν, »Παρ' ἄμμη φιλήσειαι Ἐπικ. ἀσπασμοῦ, ἐξωώσεως φρένες, τό ἡμᾶς σύνηθ. Καλῶς ὡρίσατε, καλῶς ἤλθετε, Ὀδσ. Δ, 123. ὅπου ὁ μέσ. μέλ. κεῖται κατὰ παθτ. σημασ., παρβλ. Ο, 281. — β) Ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ, ἀγάπης, Ἰλιάδ. Ι, 450. Ὀδσ. Σ, 325. Βγ. ἐν Ἀρτεμ. Βτρ. 541. Εἰρ. 1038. ἀσαύτως καὶ, τό, amare παρὰ Πλούτ. — γ) προσλήψει καὶ ἄνευ τοῦ, στόματος. Ἐπὶ ἀγάπης δεικνομένης διὰ τοῦ στόματος, διὰ τῶν χειλέων, τοῦτ' ἔστι, φιλῶ τινα· ἀφ' οὗ φίλημα. Ὁ Ὅμ. δὲν λαμβάνει ἀκόμη τὴν λέξιν κατὰ ταύτην τὴν σημ., ἀλλὰ μεταχειρίζεται ἀντὶ τούτου τό, κύσσω, κύσσαι (ὅθεν τὸ Γερμ. küssen). — δ). ἐν γένει ἀσπάζομαι, ἀναγκαλίζομαι, κολακεύω, χαϑεύω τινά· ἢ δείχνω ἄλλως πως δι' ἐξωτερικῶν σημείων τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου. Μέσ. φιλοῦμαι, Ἀγαπῶ τὸν ἀγαπῶντά με, ἀγαπῶ τινα καὶ αὐτὸς ἀγαπᾷ ἐμέ — 2) μετ' ἀπρμφ. Συνεθίζω νὰ κάμνω, ἢ κάμνω τι συνήθως ὅθεν καὶ ἀπρσπ. »Φιλεῖ γίγνεσθαι συνεθίζει νὰ γένεται συμβαίνει τι συνήθως· »Οἷα φιλεῖ γίγνεσθαι ἐν πολέμῳ Ἡρόδ. 8. 138. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ὡς φιλεῖ, καὶ οἷα φιλεῖ ὑπτκ. γίγνεσθαι. (Κατὰ τὴν συνήθ. Ἰταλ. κατὰ τὸν μέσον) κἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι φιλέει γίγνεσθαι μὲ τὴν πεῖραν γίνονται, ἢ μανθάνει συνήθως ὅλα ὁ ἄνθρωπος, Ἡρόδ. 7, 9. 3. 7, 10, 5. 6. πρβλ. 2, 27. 3, 82. 8. 27, 7, 50, 1. 100. 9, 122. Πνδ. Νμ. 1, 15. Π. 3. 31. Ἡ μετὰ ἀπρμφ. σύνταξις αὐτη τῆς λέξ. δὲν εὑρέθη παρ' Ὅμ. (τὸ ἰῶτα πάντοτε εἶναι βραχὺ, πλὴν τῶν τύπων τοῦ ἀμμ. Ἐπικ. ἀορτ. ἐφιλάμην, ὅπου πάντοτε μακρὸν κεῖται· παραβλ. δὲ καὶ φίλος.)

Φίλη, ἡ, Ἰλκ. τοῦ, φίλος. Φιλικώτ. — 2) Ἀγαπητική, ἐρωμένη, παλλακίς· ὡς τὸ ἑταίρα.

*Φίληβος, ὁ, ἡ (ἦβη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν νεότητα, 2) Κύρ. ὄνμ. (ι)

Φιληδέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ, ζητῶ, ἀπολαμβάνω. »Φιληδέω τινὶ εὑρίσκω ἡδονήν, εὐχαρίστησιν εἴς τι. »Μήκιστ' Ἀρτεμ. Κίρ. 1121. »Ἐμοὶ ὡραίως διατρίβω, κατοικῶ εἴς τινα τόπον μὲ εὐχαριστησίν μου, ἡδύνομαι νὰ κατοικῶ που· ἔτι δὲ καὶ »Πρὸς χώρᾳ.« παρὰ τό

Φιληδής, ὁ, ἡ (ἡδος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ γλυκύ, τὸ τερπνόν, τὴν ἡδονήν, ζητεῖ, εὑρίσκει, ἀπολαμβάνει αὐτό· ὅθεν

Φιληδία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς ἡδονάς, νὰ ἔχῃ κλίσιν εἰς τὰς ἡδονάς, νὰ εὐχαριστᾶται εἰς τι.

Φιληδονέω, ῶ. Μ. ήτω (φιληδονος). Εἶμαι φιληδονος· ὅθεν

Φιληδονία, ἡ· ὡς τὸ φιληδία. Πλουτ.

Φιλήδονος, ὁ, ἡ (ἡδονή) = φιληδής· Ὅστις εἶναι ἕκστος εἰς τὰς ἡδονάς. Κυρίλ. Ἀλεξ.

Φιληκοέω, (φιλήκοος). Ἀγαπῶ, ἡδύνομαι νὰ ἀκούω, νὰ ἀκροάζωμαι, ἢ νὰ ἀναγινώσκω, ἀκούω τι μὲ εὐχαριστησίν μου· ἀκούω μὲ προσοχήν τι Πολύβ. ὅθεν

Φιληκοΐα, ἡ· Τὸ νὰ ἦναί τις φιλήκοος. Ἰσοκρ.

Φιλήκοος, ὁ, ἡ (ἀκοή). Ὅστις ἡδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ ἀκροάζηται, ἢ νὰ ἀναγινώσκη (διότι, ὅταν ἀναγινώσκῃ, ἀκούει τις ἅμα ὅσα ἀναγινώσκων ἐκφωνεῖ.) ἀκούει, ἀκροάζεται μὲ προσοχήν.

Φιληλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἠλακάτην (τὴν ῥόκαν), ἡδύνεται νὰ γνέθῃ. Ἀνθολογ. (ε)

Φιληλιαστής, οῦ, ὁ (ἡλιαστής). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι κριτὴς, ἐξαιρ. εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἡλιαία λεγόμενον κριτήριον. Δριστοφ. Σφῆκ. 88.

Φίλημα, τό (φιλέω, σημασ. γ) ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν. Ξενοφ. συμπ. (ε)

Φιλημάτιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φίλημα.

*Φιλήμεναι, Ἐπικ. ἀπρμφ. ἐνργ. ἀορστ. τοῦ, φιλέω, ἀντὶ φιλεῖν, Ἰλιάδ. Χ, 265.

Φίλημι, ἴδε φιλέω.

*Φιλημοσύνη, ἡ (φιλέω). Ἀγάπη, φιλία. Θέογ. 284. ὁ Brunk συνημοσύνη, χωρὶς τινα λόγον ἔγραψε· (ἐσχηματίσθη δὲ ἡ λέξις ὡς παρὰ τό, Φιλήμων, τὸ ὁποῖον ὡς κύρ. ὄνμ. μόνον εὑρίσκεται.)

*Φιλήμων, ονος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Philemon.

Φιληνεμος, ὁ, ἡ (ἄνεμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἄνεμον, ὅ,τι ὑπόκειται εἰς τοὺς ἀνέμους.

Φιλήνιος, ία, ιον (ἡλίη). Ὅ,τι παίζεται εἰς τὰ ἡλία, εἰς τὸν χαλκιόν. Αἰσχύλ. Προμ. 465.

Φιλήνωρ, ὁ, ἡ. Δρκ. φιλάνωρ (ἀνήρ) = φιλανδρος. Αἰσχ. 2) Κύρ. Ὄνμ. Πινδ. Ὀλ. 12, 19.

Φιληρετμος, ὁ, ἡ (ἐρετμός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κωπηλατῇ, νὰ ἔλκῃ τὰ κωπία, νὰ ταξειδεύῃ, πολλάκις εἰς τὴν Ὀδσ. ἐξαιρ. ἐπῇ. τῶν Φαιάκων.

*Φίληρις, ιδος, ὁ, ἡ = φίλερις.

Φιλησία, ἡ (φιλάω). Κλοψία, τὸ νὰ κλέπτῃ τις. Ἡσχ.

Φιλησίμολπος, ὁ, ἡ (μολπή) = φιλόμολπος. Πίνδαρ. Ὀλ. 14, 19. (ι)

Φιλήσιος, ὁ, ἡ = φιλοτήσιος. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Μακρόβ. ἀ, 17.

Φίλησις, εως, ἡ (φιλέω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τίς τι, τό νὰ φιλῇ τινα ἤτοι ἀγάπη, φίλημα (ε)

Φιλησιστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος) = φιλοστέφανος. Ἀριστοξ.

Φιλήσυχος, ὁ, ἡ (ἥσυχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἡσυχίαν, ἡσυχαστικός, εἰρηνικός.

*Φιλητέος, ία, έον. Ἐπῃ. ῥημτ. τοῦ, φιλέω. Ὅ,τι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τις, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ τό ἀγαπᾷ. Ἀριστλ. Ἠθ. 2, 11.

Φιλητεύω, ῶ· ὡς τό φιλητέω, ἐπεξίδ. παρὰ τό

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλήτης, ου, ὁ (φιλάω). Ὅστις εἶναι ἀπατεών, κλέπτης· ἀμφβλ. ἀνγσ. ἀντὶ τῆς ὁποίας προκρίνεται συνήθως τὸ ὀξύτον· φιλητής, ἢ τὸ μὲ ῆ γραφμ. φηλήτης, ἰde Geisf. Ἡσ. Κρ. 373. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 122.

*Φιλητής, οῦ, ὁ (φιλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ φιλεῖ τινα ἢτι.

Φιλητικός, ή, όν (φιλητός). Ὅ,τι ἁρμόζει εἰς ἀγάπην, εἰς φίλημα, ὅστις ἔχει κλίσιν νὰ ἀγαπᾷ ἢ νὰ φιλῇ· μετά γεν. Ἀριστλ.

Φιλητορίδης, ου, ὁ· πατρωμ. τοῦ, Φιλήτωρ. Ἰλιδ. Τ, 457.

*Φιλητός, ή, όν. Ἐπῖ. ῥημτκ. τοῦ, φιλέω. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾶται, φιλεῖται ὑπό τινος· ὅστις εἶναι ἀγάπης ἄξιος, ἀξίζει νὰ τὸν ἀγαπᾷ τις.

Φίλητρον, τό. (φιλέω). Ἐρωτικόν, ἀφροδίσιον πρᾶγμα, ἐρωτευμένου κινδύνευμα, ἀποτόλμημα· ἔτι δὲ καὶ = φίλτρον, Naeke χοιριλ. σλ., 98. (ῐ)

Φιλήτωρ, ορος, ὁ = φιλητής· ἔτι δὲ καί, ἡ φιλήτωρ, Αἰσχλ. — 2) Ὄνμ. κύρ.

Φιλία, ἡ. Ἰων. φιλίη, Ἡρότ. (φιλέω). Φιλία, ἀγάπη, κλίσις, εὐνοια πρός τινα· κατά πρῶτον παρ. Θεογν. 306. 600. 1098. «φιλία ἢ ἐμή» ἢ πρὸς με φιλία τινος· «φιλίαν λαμβάνω, ἢ κτῶμαι παρά τινος» ἀποκτῶ τὴν φιλίαν τινός. — Ὁλκ. του, φίλιος, ὑπτ. γῆ, ἢ χώρα, φιλικός, εἰς φίλον ἀνήκων τόπος· ὅθεν

Φιλιάζω, Μλ.—τω. Εἶμαι ἢ γίνομαι φίλος τινές· μετά δοτκ. παρά τοῖς Ο΄.

Φιλιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις φιλιόει τινά μὲ ἄλλον τινά

*Φιλιατρέω. Εἶμαι φίλος τῆς ἰατρικῆς, ἀγαπῶ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, παρά τό

Φιλίατρος, ὁ, ἡ (ἰατρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ἰατρικήν. Πλούταρχ. (υυ — υ)

Φιλικός, ή, όν (φίλος). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἰς φίλον, ἢ εἰς τὴν φιλίαν εἶναι ἴδιον φίλου. Ξενοφ. Κυρονπ. ή, ζ΄, 3. «Ἔργα φιλικά» καὶ Ἀπομν. β΄, ς΄, 21. γ΄, ἰ, 2. «Τὸ φιλικώτατον τῆς φιλίας δείγματος ἦθος.» ὅθεν «Φιλικά,» τά φίλτρα τά τῆς φιλίας δείγματα. Κυρονπ. ὀ΄, ς΄, 2. «Πολλά φιλικά ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου» καὶ ἐν β΄, δ΄, 19. «Νομίζω φιλικώτερον εἶναι οὕτως.» Ἐπῖρ. φιλικῶς. «Ἐπιμέγνυσθαι ἀλλήλοις φιλικῶς.» Συμπ. ή, 6. ὅθεν «φίλικῶς ἔχω» ἀγαπῶ.

*Φίλιννα, ἡ καὶ Φιλίνη. Κύρ. ὄνμ. Ιαc. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 564. ἔτι δὲ καί, Φιλιννίς, ίδος, ἡ· (υ—υ, υ——)

*Φίλινος, ὁ. Ὄνμ. κύρ.

Φίλιος, ία, ιον, παρά τοῖς Ἀττ. δὲ τά πλεῖστα καί διατλ. (φίλος) ἐνργτ. Ὅστις εἶναι φιλόφρων, ἔχει φιλικόν φρόνημα, «Πόλις φιλιωτέρη» Ἡρότ. 7, 151. «φίλιος λόγοιν 7, 163. 8, 106. «φίλιαι γνῶμαι» 9, 4. μετά δοτκ. τινι· ὅθεν ὅστις φρονεῖ φιλικῶς περί τινος, εἶναι φίλος του, δείχνει τήν πρός αὐτόν φιλίαν του παντοιοτρόπως, ἀντιδτ. τοῦ πολέμιος, ὅστις κρατεῖ μέ τινα εὑρισκόμενόν τι εἰς τόν πόλεμον ὅθεν «Ἡ φιλία ὑπκ. γῆ ἢ χώρα, φιλικός, εἰς φίλον ἀνήκων τόπος, ἀντῶν. τοῦ, ἡ πολεμία· ὡσαύτως καί «φίλιον στράτευμα· φρούριον, ἢ χωρίον.» = β) ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς φίλον, προέρχεται ἀπό φίλον. «Ζεὺς φίλιος» Ὁ προστάτης τῆς φιλίας· ἀλλά καί φίλιος ἁπλῶς χωρίς τοῦ, Ζεύς, Ἀριστφ. Ἀχ. 730. Ξενοκρατ. Πολδ. 2, 127. ὡσαύτως καί παρά Πλάτ. ἰde Ruhnk Τιμ. σλ. 193. Stallb. Εὐθφρ. σλ. 6. B. Körner Εὐρπ. Ἀνδρ. 594. — 2) παθτ. ὡς τό, φίλος· ὅ,τι εἶναι ἀγαπητόν, παθητόν ἐπί ἀνθρώπων καί πραγμτ. Seidl. Εὐρ. Τρ. 243. Ἐπῖρ. φιλίως. Ξενοφ. Κυρο. Πδ. 5, 7, 6. ὅθεν

Φιλιόω, νεώτρ. τύποι ἀντί φιλόω· Φιλιόνω τινά μὲ ἄλλον τινά. Παθτκ. φιλιόνομαι μέ τινα ἐχθρόν μου.

Φιλίππειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀποδίδεται εἰς τόν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον, εἶναι τοῦ Φιλίππου πρᾶγμα, «ὁ Φιλίππειος» ὑπαν Χρυσοῦς, ἢ Στατήρ. Χρυσοῦν νόμισμα φλωρίον, ὑπό Φιλίππου κεχαραγμένον. Διόδωρ, Σικ. ις΄, 8.

Φιλιππία, ἡ (φίλιππος). Τό νά ἀγαπᾷ τις τούς ἵππους, ἢ τό ἱππάζεσθαι, Στοβ. ἑκλ. ἠ3. σελ. 120.

*Φιλιππίδης, ου, ὁ, Κύρ. ὄνμ. ἴδε

*Φιλιππιάομαι, παθτκ. Γίνομαι, εἶμαι λιγυός, λεπτός, ἀδύνατος ὡς ὁ Φιλιππίδης. Ἀθήν. β΄. σελ. 552.

Φιλιππίζω, Μλ. ἰσω. Ἀττ. εω. Φρονῶ τά τοῦ Φιλίππου, κρατῶ μέ τόν Φίλιππον, εἶμαι ἀπό τό μέρος τοῦ Φιλίππου, βασιλέως τῆς Μακεδονίας· ὅθεν

Φιλιππισμός, ὁ. Τό νά φρονῇ τις τά τοῦ Φιλίππου, νά ᾖναι ἐκ τοῦ μέρους τοῦ Φιλίππου.

Φίλιππος, ὁ, ἡ (ἵππος). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς ἵππους, Πιδ. ἐν γένει ὅστις ἠδύνεται, ἀγαπᾷ νά ἱππάζεται (καβαλλικεύῃ) — 2) Ὄνμ. κύρ. (υ — υ)

*Φιλιπποτρόφος, ὁ, ἡ (ἱπποτρόφος). Ὅστις ἀγαπᾷ νά τρέφῃ ἵππους· ὅστις χαίρει εἰς τό νά κρατῇ ἵππους δρομίας, ἢ σταδιοδρόμους. Φαλρ. Ἐπ. 68.

Φιλιστορέω, Εἶμαι φιλίστωρ, φιλομαθής, ἀγαπῶ νά μανθάνω πολλά, πανθήποτέ τι, εἶμαι περίεργος, ἐρευνῶ, ἐξετάζω μέ περιέργειαν νά μανθάνω, νά πληροφορῶμαι περί ὅλων· παρά τό

Φιλίστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἵστωρ). Ὅστις εἶναι φιλομαθής, ὅστις εἶναι περίεργος νά μανθάνῃ, νά πληροφορῆται περί πάντων. Στέφαν. Βυζαντ.

Φιλίτιον, τό· ἀμφβλ, ἀνγσ. ἀντί φιλέτιον, φειδίτιον.

Φίλιχθυς, υος, ὁ, ἡ (ἰχθύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς ἰχθῦς, τά ὀψάρια. (υ-υ)

Φιλίων, ονος, ὁ, ἡ· ὁμλ, συγκρτ. τοῦ, φίλος· ποιητ. Ὀδυσ. Τ, 351. καί Ω, 263.

*Φιλίωσις, εως, ἡ (φιλιόω). Τό νά φιλιόνηται τις μέ τινα ἐχθρόν του.

*Φιλεωτής, ου, ὁ (φιλιόω). Ὅστις φιλιόει τούς πρός ἀλλήλους ἐχθρούς.

Φιλλυρέα, ἡ. Εἶδος δένδρου πᾶσαν. ταὐτόν τῷ, φίλυρα. Διοσκορ. α΄, 125.

Φιλόβακχος, ὁ, ἡ (Βάκχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τόν Βάκχον, ἢ τόν οἶνον. Ἀνάλεκτ. β΄, σελ. 91.

Φιλοβάρβαρος, ὁ, ἡ (βάρβαρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς βαρβάρους, ἢ τούς μή Ἕλληνας ὅστις ἀγαπᾷ τούς βαρβαρισμούς εἰς τήν ὁμιλίαν,

Φιλοβάρβιτος, ὁ, ἡ (βάρβιτον). Ὅστις ἀγαπᾷ νά ἀκούῃ ἢ νά παίζῃ τήν βάρβιτον. Ἀθήν. ιγ΄. σελ. 600. ἰde βάρβιτον.

*Φιλοβάσανος, ὁ, ἡ (βάσανος) Ὁ τάς βασάνους, τήν τυραννίαν ἀγαπῶν. Προκλ. παρρρ. σελ. 226.

*Φιλοβασίλειος, ὁ, ἡ (βασιλεύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τόν βασιλέα. Πλούταρχ. Αἰμιλ. 24.

*Φιλοβασιλεύς, έως, ὁ (βασιλεύς) = τῷ προηγμ.

*Φιλοβάσκανος, ὁ, ἡ (βάσκανος). Ὅστις εἶναι φθονερός, ζηλιάρης· ἔχει κλίσιν εἰς τό νέφθονῆ.

Φιλόβιβλος, ὁ, ἡ (βίβλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τά βιβλία, τήν ἀνάγνωσιν, νά ἀναγινώσκῃ βιβλία, συγγράμματα. Στράβ. ιγ΄. σελ. 906.

Φιλοβόρος, ὁ, ἡ· ὁ (βορά), Ὅστις ἀγαπᾷ νά τρώγῃ πολύ, εἶναι λαίμαργος· φαγᾶς.

Φιλοβοτρυς, υος, ὁ, ὁ (βότρυς). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἠδύνεται νά τρώγῃ σταφυλια.

Φιλοβούπαις, παιδος, ὁ, ἡ (βούπαις). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς βουπαίδας, ἤτοι τά ἡλικιωμένα παιδία. Στράτ. Ἐπιγράμ.

*Φιλοβρως, ωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω) = φιλόβορος.

Φιλογαθής, ὁ, ἡ. Δρκ. ἀντί φιλογηθής.

Φιλόγαιος, ὁ, ἡ (γαῖα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τήν γῆν. Ἀνάλεκτ. β΄, σελ. 215.

Φιλόγαμος, ὁ, ἡ (γαμέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τόν γάμον, ἀγαπᾷ νά ὑπανδρευθῇ, ἀγαπᾷ τήν ὑπανδρείαν. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 391.

*Φιλογαστοριδής, ου, ὁ· καί

*Φιλογαστρίδιος, ου, ὁ (γαστήρ). Ὅστις ἀγαπᾷ, περιποιεῖται τήν γαστέρα, τήν κοιλίαν του· γαστρίμαργος, ἀσελγής, ἄσωτος.

Φιλογελοιαστής, οῦ, ὁ (γελοιαστής). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς ἀστείσμους, νά ἀστείζεται, (χωρατατής.) Πολυδ.

Φιλογέλοιος, ὁ, ἡ (γελοῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ νά χαρατεύῃ ἢ νά περιγελᾷ. Ἀριστοτέλ. Ἠθ.

Φιλόγελως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ νά γελᾷ.

Φιλογενναίος, ὁ, ἡ (γενναῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τούς γενναίους ἀνθρώπους, τήν γεννιότητα· ὅθεν συνεθίζει νά προσφέρηται μέ γενναιότητα, ἀπό φιλογενναίου. Ὁ τρόπος, τό ἦθος τοῦ φιλογενναίου. Δγν. Ἀρτ. 4, 19.

*Φιλογεωμέτρης, ου, ὁ (γεωμετρέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τήν γεωμετρίαν, καταγίνεται εἰς αὐτήν.

Φιλογεωργέω, (φιλογέωργος). Ἀγαπῶ τήν γεωργίαν, ἢ τόν ἀγροτικόν βίον. ὅθεν

Φιλογεωργία, ἡ. Τό νά ἀγαπᾷ τις τήν γεωργίαν, ἢ τόν ἀγροτικόν βίον. Ξενοφ. Οἰκ. κ΄, 20.

Φιλογέωργος, ὁ, ἡ (γεωργός.) Ὅστις ἀγαπᾷ τήν γεωργίαν, ἢ τόν ἀγροτικόν βίον. Ξενοφ. Οἰκ. κ΄, 25, 27. «Φύσει φιλογεωργότατος Ἀθηναῖος.»

Φιλογηθής, Δρκ. φιλογαθής, ὁ, ἡ (γῆθος, γάθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τήν γηθοσύνην, φαιδρότητα, εὐθυμίαν, ἱλαρότητα. Αἰσχλ.

Φιλόγλωσσος, ὁ, Ἀριστέλ. καί

Φιλόγλυκυς, εος, ὁ, ἡ (γλυκύς). Ὅστις ἀγαπᾷ τά γλυκέα πράγματα, ἐξαιρ. τόν γλυκύν οἶνον. Lobeck. Φρυν. σελ 536.

Φιλογονία, ἡ. Ἡ πρός τό τέκνα ἀγάπη. Καλλίστρατ. εἰκόν, παρά τό.

Φιλόγονος, ὁ, ἡ (γονή). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τά τέκνα του. Ἰώσηπ.

Φιλόγοργος, ὁ, ἡ (γοργός.) Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νά ᾖναι, νά φαίνηται τρομερός, γοβερός, ἢ σκυθρωπός.

Φιλογραμματέω, (φιλογράμματος). Ἀγαπῶ τήν γραμματείαν, φιλολογίαν, ἢ τά βιβλία, τήν παιδείαν. Πλούταρ. ὅθεν

Φιλογραμματία, ἡ. Τό νά ἀγαπᾷ τις νά ᾖναι φιλογραμματος. Στοβ. ἠδ. ἑκλ. σελ. 120. «Φιλομουσίαν καὶ φιλογραμματίαν, καὶ φιλοπαίδιαν, καὶ φιλοευνηγίαν, καὶ καθόλου τάς ἐγκυκλίους λεγομένας τέχνας, ἐπιτηδεύματα μᾶλλον ἢ σοφίας, ἐπιστήμας δ' οὔν.

Φιλογράμματος, ὁ, ἡ (γράμμα, σημ. 3. 4.) Ὅστις ἀγαπᾷ τήν γραμματείαν, φιλολογίαν, (Γαλλ. amateur de la litterature,) ἢ τά βιβλία, τήν παιδείαν· πολλάκις παρά Δγν. Ἀρτ. καί Στοβ. Ἐκλ. ἠδ. σελ. 122. «Μόνον τόν σοφόν φιλόμουσον εἶναι λέγουσι καὶ φιλογράμματον.»

Φιλογραφέω, (γραφή.) Ἀγαπῶ τήν ζωγραφίαν, τήν ζωγραφικήν. Πλούταρχ.

Φιλογρήγορος, ὁ, ἡ, (γρηγορέω) = φιλάγρυπνος.

Φιλογυμνασία, ἡ. πολλαί ἀμφβ. ἀνάγνσ. ἀντί «Φιλογυμναστίαν.

Φιλογυμναστέω, Ἀγαπῶ τάς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, εἶμαι φίλος τῆς γυμναστικῆς· παρά τό.

Φιλογυμναστής, ου, ὁ (γυμναστής). Ὅστις ἀγαπᾷ τάς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, ἡδύνεται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς τὸ νὰ ἀσκῇ τὸ σῶμά του, νὰ γυμνάζηται. ὅθεν

Φιλογυμναστία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ἄσκησιν τοῦ σώματος, νὰ γυμνάζηται. Πλάτ. Συμπ. σελ. 182. C. 205. D. Ἐρ. σελ. 133 D. ὅθεν

φιλογυμναστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλογυμναστήν, εἶναι ἴδιον φιλογυμναστοῦ· πολλὰ ἅμβλ. ἀνάγνω. παρὰ Πλτ. 5. σλδ. 455. E.

*Φιλογύμναστος, ὁ, ἡ (γυμνάζομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀσκῇ τὸ σῶμά του, νὰ γυμνάζηται.

*(Φιλογύναιξ) τοῦ φιλογύναικος κλ. = φιλόγυνος. Εἶναι δὲ ἡ λέξ. ἄχρηστ. κατὰ τὴν ὁμηρ. κτῆσιν. Ἔτι δὲ καὶ φιλογύναικος, ὁ, ἡ. (γ)

*Φιλογύναικος, ὁ, ἡ = φιλόγυνος. (γ)

*Φιλογύνεια, ἡ = φιλογυνία. Κια. Τουσκ. ᾱ, 11.

*Φιλογύνης, ου, ὁ (γυνή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς γυναῖκας.

Φιλογυνία, ἡ (φιλόγυνος). Τὸ νὰ ἦναί τις φιλόγυνος, νὰ ἀγαπᾷ τὸ γυναικεῖον φῦλον, τὰς γυναῖκας. Στοβ. ἐκλ. ἠθ. σελ. 182.

*Φιλόγυνος, ὁ, ἡ (γυνή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς γυναῖκας, εἶναι φίλος τῶν γυναικῶν. Lobeck. Φρυν. σελ. 184.

Φιλοδαίμων, ονος, ὁ (δαίμων). Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ λατρεύει τοὺς δαίμονας, τοὺς ἐθνικοὺς θεοὺς ἢ τὰ εἴδωλα τῶν θεῶν. Ἐκκλ. Γρηγόρ. Νεζ.

*Φιλοδάκρυος, ὁ, ἡ καὶ

Φιλόδακρυς, υος, ὁ, ἡ υ, τό (δάκρυ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ δάκρυα, συνεθίζῃ νὰ κλαίῃ πολλάκις, ἢ εὐκόλως.

Φιλοδάφνος, ὁ, ἡ (δάφνη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ δένδρον δάφνην. Εὐριπ.

Φιλοδειπνιστής, οῦ, ὁ (δειπνίζω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ συνεχῇται, νὰ τὸν φιλέσουν, ἢ νὰ εὐεχῇ, φιλεύῃ ἄλλους, νὰ δίδῃ τραπέζας. Δημ. Ἀρτ. ὁ, 98.

Φιλοδείπνος, ὁ, ἡ (δεῖπνον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ δεῖπνα, τὰς εὐωχίας. Πλουτ.

Φιλοδέμνιος, ὁ, ἡ (δέμνιον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν κλίνην, τὸ κρεβάτιον· ἐξαίρ. τὴν κλίνην τῆς συζυγίας, τοῦτ' ἐστὶ τὴν ἢ τὸν συζυγόν του. Ὀππιαν. κυν. ᾱ, 161.

Φιλοδένδρος, ὁ, ἡ (δένδρον). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ δένδρα ἢ τὰ δάση. Ἀναλεκτ. β', 515.

Φιλοδεσπαστής, οῦ, ὁ (δέσπας). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ποτήριον, εἶναι φιλοπότης. Εὐστάθ.

Φιλοδέσποινος, ὁ, ἡ (δέσποινα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δέσποιναν, οἰκοδέσποιναν, οἰκοκυράν. Χρυσόστ.

Φιλοδεσποτεύομαι, μέσ. ἀποθ. (δεσποτεύω). Ἀγαπῶ τὴν ἐξουσίαν δεσπότου τινός, ἤτοι τὸν δεσποτισμόν. Ἀναξίλας παρὰ τῷ Ἐτυμολόγ.

Φιλοδέσποτος, ὁ, ἡ (δεσπότης). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸν δεσπότην, τὸν αὐθέντην του. Θεογν. 847. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μεμιτιεὶν σημασ. ναύδρόμοδα φιλοδέσποτα, οὐτιδανοί, τὸν τύραννον τῶν ἀγαπώντες δοῦλοι, σκλάβοι. Ἡροδτ. 4, 142.

Φιλοδημία, ἡ. Ἡ πρὸς τὸν δῆμον, πρὸς τὸν λαὸν ἀγάπη τινός. Γαλλ. Popularite, Πολυβ. παρὰ τὸ

Φιλόδημος, ὁ, ἡ (δῆμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν δῆμον, τὸν λαόν, Ἀριστφ. — β) παθ. Ὅστις εἶναι ἀγαπητὸς εἰς τὸν δῆμον, τὸν ἀγαπᾷ ὁ λαός, Γαλλ. populair. 2) Βύρι ὄνμ. ὅθεν

Φιλοδημότης, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι φίλος τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ. ὅθεν

Φιλοδημοτικός, ἡ, όν. Διονύσ. Ἁλικ. καὶ

Φιλοδημωδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλοδήμοτην, εἶναι ἴδιον φιλοδημότου. Δημ. Ἀρτ. 4, 22.

Φιλοδίκαιος, ὁ, ἡ (δίκαιος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ δίκαιον, τὴν δικαιοσύνην. (ι)

Φιλοδικαστής, οῦ, ὁ (δικάζω). Ὅστις ἡδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ δικάζῃ, νὰ κάμνῃ τὸν κριτήν, νὰ ἦναι κριτής. Ἀθήν. ᾱ. σελ. 179.

Φιλοδικέω, ω. Μ. ήσω (φιλόδικος). Ἀγαπῶ τὰς κρισολογίας ἢ τὰς ἔριδας, φιλονεικίας. ὅθεν

Φιλοδικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς κρισολογίας, ἢ τὰς ἔριδας, φιλονεικίας ἢ λογομαχίας. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 374.

Φιλοδίκος, ὁ, ἡ (δίκη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς κρισολογίας, ἢ τὰς φιλονεικίας, λογομαχίας.

Φιλοδίτης, ου, ὁ (ὀδίτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὁδίτας, ὁλοπόρους. Ἐπιθ. τοῦ Πανός. (υ υ – –).

Φιλοδοξέω, Μ. ήσω (φιλόδοξος). Ἀγαπῶ τὴν δόξαν, εἶμαι φιλόδοξος, ὅθεν

Φιλοδοξία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις φιλόδοξος, νὰ ἀγαπᾷ τὴν δόξαν.

Φιλόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, ἀγαπᾷ νὰ τὸν τιμοῦν, δοξάζωσιν. 2) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πράττῃ, ἀκολουθῇ τὴν ἰδικήν του ἢ καὶ ἄλλων τὴν γνώμην.

Φιλοδοσία, ἡ (δίδωμι). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ δίδῃ, δωρίζῃ, χαρίζῃ, εἶναι ἐλευθεροδότης. Χανδλερ. Ἐπίγραμ. 120.

Φιλοδούλος, ὁ, ἡ (δοῦλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς δούλους, σκλάβους. Ἰώσηπ.

Φιλόδουπος, ὁ, ἡ (δοῦπος). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἀκούει μὲ εὐχαρίστησιν τοὺς κτύπους, θορύβους, ἡδύνεται εἰς τὸ νὰ κάμνῃ κτύπον, θόρυβον. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 53.

Φιλόδρομος, ὁ, ἡ (δρόμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμον, ἡδύνεται νὰ τρέχῃ, ἢ νὰ βλέπῃ ἄλλους τρέχοντας. Ὀρφ.

*Φιλόδροσος, ὁ, ἡ (δρόσος). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν δρόσον.

Φιλόδυρτος, ὁ, ἡ (ὀδυρμός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ὀδύρεται, θρυνῇ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 71.

Φιλοδωρέω, Μ. ήσω (φιλόδωρος). Δωρίζω, χαρίζω ἀσμένως, εἶμαι ἐλευθέριος. ὅθεν

Φιλοδώρημα, τό. Ὅ,τι ἀχαρίσθη, ἐδωρήθη, ἐχαρίσθη τις μὲ ἐλευθεριότητα. Νικήτ. Χρον. ᾱ. 5.

Φιλοδωρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ δωρίζῃ, χαρίζῃ, ἐλευθεριότης. παρὰ τὸ

Φιλόδωρος, ὁ, ἡ (δῶρον). Ὅστις δωρίζει, χαρίζει τι ἀσμένως, εἶναι ἐλεύθέριος. Ἐπιρρ. φιλοδώρως. Ξενοφ. Ἀπομ. γ', ᾱ, 5.

Φιλοεργός, ὁ, ἡ, καὶ, Φιλόεργος, προπαρῴξ. (ἔργον). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐργάζηται. Ἀνθολογ.

*Φιλοεστιάτωρ, ορος, ὁ (ἑστιάω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἑστιᾷ, φιλεύῃ ἄλλους. Φιλ. (ε)

*Φιλοζέφυρος, ὁ, ἡ (ζέφυρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἀντικὺν ἄνεμον.

Φιλοζηλητής, οῦ, ὁ (ζηλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ περίτινος. Κύριλ.

Φιλοζωέω, Μελ. ήσω (φιλόζωος) ὡς τὸ, φιλοψυχέω, Ἀγαπῶ τὴν ζωήν, ἀγαπῶ νὰ ζήσω. ὅθεν

*Φιλοζωΐα, ὡς τό, φιλοψυχία. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν ζωήν, νὰ ἀγαπᾷ νὰ ζήσῃ. ὅθεν τὸ νὰ ἦναι δειλός. Ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ φείδεται τῆς ζωῆς του, νὰ μὴ τίνηται παραλόγως ῥιψοκινδύνως.

Φιλόζωος, ὁ, ἡ (ζωή) ὡς τό, φιλόψυχος, Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ζωήν, τὸ νὰ ζήσῃ, ὅθεν δειλός. Εὐρ. ἀλλὰ καὶ ὅστις φείδεται εὐλόγως τῆς ζωῆς του. 2) (ζῶον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ζῶα, τὰ ἔμψυχα πλάσματα. Ξενοφ. Ἀπομν. ι, 4, 7.

Φιλόθαλος, ὁ, ἡ (θάλος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ κάθηται, κάθηται ἀσμένως ἢ συνήθως. ὅθεν, ἀκυρὸς Ἡσύχ.

Φιλοθεαμοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ θεάματα Ἰώσηπ. ἀρχ. ιθ', ᾱ, 15. παρὰ τὸ

Φιλοθεάμων, ονος, ὁ, ἡ (θέαμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ θεάματα, ἀγαπᾷ νὰ βλέπῃ θέατρα, ἀξιόλογα ἢ παντοῖα πράγματα. Πολυδ. (ε)

Φιλοθεέω, (θέαμα). Εἶμαι φιλόθεος. Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν

Φιλοθεία, ἡ. Ἡ πρὸς Θεὸν ἀγάπη, εὐσέβεια. Συγγρ. Ἐκκλσ.

Φιλόθεος, ὁ, ἡ (θεός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, εἶναι θεοσεβής, εὐσεβής, Ἐκκλσ. Συγγρ. — 2) παθ. Ὅστις ἀγαπᾶται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Ἐκκλσ. Συγγρ. ὅθεν

Φιλοθεότης, ητος, ἡ· ἀντὶ, θεοσέβεια. Ὁ Πολλ. 1, 31, ἀποδοκιμάζει τὴν λέξιν. Lobeck. Φρυν. σελ. 351.

Φιλόθερμος, ὁ, ἡ (θέρμη). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν θερμότητα, τὴν ζέστην.

*Φιλοθεωρέω. Μλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν θεωρίαν, τὸ νὰ σκέπτωμαι φιλοσοφικῶς, ἔτι δὲ καὶ ἀγαπῶ τὰ θεάματα. παρὰ τὸ

*Φιλοθέωρος, ὁ, ἡ (θεωρέω). Ὅστις ἀγαπᾷ συνεθίζει νὰ κάμνῃ θεωρίας, νὰ σκέπτηται· ἔτι δὲ καὶ = φιλοθεάμων.

*Φιλοθήλυς, εος, ὁ, ἡ, υ, τό (θῆλυς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ γυναικεῖον φῦλον, ἢ τὸ θῆλυ γένος. Ὅτι ἀγαπᾷ τὸ θηλυκὸν του. Lobeck. Φρυν. σελ. 536.

Φιλοθηρεία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸ κυνήγιον, παρὰ τό

Φιλοθηρέω, (φιλόθηρος). Ἀγαπῶ τὸ κυνήγιον, νὰ κυνηγῶ· ἡ γραφὴ τῆς λέξ. φιλοθηράω, εἶναι ψευδής, Lobeck, Φρυν. σελ. 626. ὅθεν

Φιλοθηρία, ἡ. = Φιλοθηρεία. Ξενοφ. Κυρουπ. β', ᾱ, 17.

Φιλόθηρος, ὁ, ἡ (θήρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον. Ξενοφ. Κυν. ε', 23.

*Φιλοθόρυβος, ὁ, ἡ (θόρυβος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς θορύβους, τὰς ταραχὰς, τὰς συγχύσεις.

*Φιλοθουκυδίδης, ου, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ Θουκυδίδην, ἡδύνεται εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ.

*Φιλοθράμμων, ονος, ὁ, ἡ (τρέφω, θρέμμα). Ὅστις ἡδύνεται, ἀγαπᾷ νὰ ἀνατρέφῃ τινὰ, ἢ νὰ τρέφηται. Χρησμ. Σιβύλλ.

*Φιλοθρηνητής, ὁ, ἡ, καὶ

Φιλόθρηνος, ὁ, ἡ (θρῆνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς θρήνους, θρηνεῖ εὐκόλως, ἢ συνήθως.

Φιλόθρησκος, ὁ, ἡ (θρῆσκος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς (τὸ Γερμ. bigott).

Φιλοθύρσος, ὁ, ἡ (θύρσος). Ὅστις ἀγαπᾷ, τὸν θύρσον. Ὀρφ.

Φιλοθύτης, ου, ὁ, καὶ

*Φιλόθυτος, ὁ, ἡ (θύω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς θυσίας, θυσιάζει, προσφέρει ἄσμενος, ἢ συνήθως θυσίαν.

*Φιλοϊατρος, ὁ, ἡ, (ἰατρός) ὡς τὸ, φιλίατρος. Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἰατρούς, ἢ τὴν Ἰατρικήν. (υ υ – υ)

Φιλοίκειος, ὁ, ἡ (οἰκεῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς οἰκείους του, τὴν οἰκογένειάν του, τοὺς συγγενεῖς του, ἔτι δὲ καὶ τοὺς ὁμοίους του. Ἀριστοτέλ. ἠθ. καὶ Αἰλιαν. ζωϊ. Ἱστορ. ε', 28.

Φιλοικοδόμος, ὁ, ἡ (οἰκοδομέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς οἰκοδομάς, ἀγαπᾷ πάντοτε νὰ κτίζῃ, οἰκοδομῇ. Πλούταρχ.

Φίλοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν οἶκον, ἢ τὸν οἶκόν του. (ι)

Φιλοικτίρμων, ονος, ὁ, ἡ (οἰκτίρμων). Ὅστις ἔχει κλίσιν πρὸς οἶκτον εὐσπλαγχνίαν, εἶναι συμπαθητικός, εὐσπλαγχνος. Ἐπιρρ. φιλοικτιρμόνως.

Φιλοίκτιστος, ὁ, ἡ (οἰκτίζω). Σοφοκλ. Αἴ. 580, ἔκδ. Νεοφτ, Δούκα. καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φιλοιητος, ὁ, ἡ (οἰητός). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ θρηνῇ, ἐλεεινολογήται διὰ νὰ παραπονῇ ἄλλους εἰς οἶκτον, εὐσπλαγχνίαν. — 3) = φιλοικτίρμων. (ι)

Φιλοινία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν οἶνον. ἐκ τοῦ

Φίλοινος, ὁ, ἡ (οἶνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν οἶνον, εἶναι φιλοπότης. Ἀθήν. (ι)

Φιλοιστρομανής, ὁ, ἡ (οἰστρομανής) = τῷ ἐπμ. Ὀρφ. ὕμν. ιγ', 3.

Φιλοίστρος, ὁ, ἡ (οἶστρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν οἶστρον, τὴν λύσσαν, ἢ τὴν μανίαν. ἐξαιρ. τὸν ἄγριον, ἐμμανῆ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης. Ὀρφ. (ι)

Φιλοΐστωρ, ορος, ὁ. = φιλίστωρ. Ἡσύχ.

*Φιλοίτιος, ὁ, Κύρ. ὄνομ. βουκόλου, Ὀδσ.

Φιλοίφης, ου, ὁ (οἰφάω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἀφροδισιασμόν, ἀσελγής, πόρνος. Θεορ.

*Φιλοκαθάριος, ὁ, ἡ (καθαρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα, πάστρευ. (α)

*Φιλοκάθαρος, ὁ, ἡ (καθαρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν καθαρότητα, ἀγνότητα. (α)

Φιλόκαινος, ὁ, ἡ (καινός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ καινά, καινούρια πράγματα. Διον. Ἁλικ.

*Φιλοκαΐσαρ, αρος, ὁ (καῖσαρ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Καίσαρα, εἶναι φίλος τοῦ Καίσαρος. Ἐπιγρ. παρ' Ozanin. anot. lex. gr. σλ. 163.

Φιλόκακος, ὁ, ἡ (κακός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κακόν, ἢ τοὺς κακούς, πονηρούς ἀνθρώπους. Σχολ. Πινδ. Πύθ. δ', 507.

Φιλοκακοῦργος, ὁ, ἡ (κακοῦργος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς κακουργίας, ἡδύνεται νὰ κακουργῇ. Ἐπιγρ. φιλοκακούργως. Ἐκκλσ.

Φιλοκαλέω, Μλ. ήσω (φιλόκαλος). Ἀγαπῶ τὸ καλόν, τὸ εὔμορφον, τὰ εὐγενές, τιμῶ, ζητῶ, ἐπιθυμῶ αὐτό. «Φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας. Θουκυδ. 2, 40. 2) ὡς τὸ, φιλοτιμοῦμαι. Φιλοτιμοῦμαι, νομίζω τι ὡς τιμῆς μου πρόξενον καὶ ὅθεν σπουδάζω, καταγίνομαι μὲ ζῆλον περὶ αὐτοῦ. Πλούταρχ. εἰς Ἀλέξ. 35. ὅθεν

Φιλοκαλία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις ὅ,τι εἶναι καλόν, εὔμορφον, εὐγενές, τίμιον.

*Φιλοκαλλωπιστής, οῦ, ὁ (καλλωπίζω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν καλλωπισμόν, τὰ στολίδια.

Φιλόκαλος, ὁ, ἡ (καλός). Ὅστις ἀγαπᾷ, ζητεῖ, τιμᾷ πᾶν ὅ,τι εἶναι καλόν, εὔμορφον, ὡραῖον, εὐγενές, τίμιον. καὶ ἐπὶ ἐξωτερικοῦ κάλλους ἢ αὐσχημοσύνης, εὐπρεπείας, καὶ ἐπὶ τοῦ ἠθικῶς καλοῦ, σεμνοῦ, κοσμίου· ὅθεν, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὴν λαμπρότητα τὴν εὐπρέπειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν, τὴν κοσμιότητα, τὴν σεμνότητα. Συγκρ. φιλοκαλώτερος, Ξνφ. Συμπ. 4, 15.

Φιλοκάματος, ὁ, ἡ (κάματος). = φιλόπονος. (ε)

*Φιλοκαμπής, ὁος, ὁ, ἡ (καμπή). Ὅ,τι κάμπτεται, λυγίζεται εὐκολα· ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ κάμπτῃ, τὸ σῶμά του, νὰ κάμνῃ λικνοτσακίζῃ τὸ σῶμά του, νὰ κάμνῃ λικνοτσακίσματα, ὅταν χορεύῃ ἢ περιπατῇ.

Φιλοκαρποφόρος, ὁ, ἡ (καρποφόρος). Ὅ,τι καρποφορεῖ συνήθως, εἶναι καρποφόρον. Ἀνάλεκτ. γ', σελ. 186. «Φιλοκαρποφόρον θέρος».

Φιλόκενος, ὁ, ἡ (κενός). Ὅ,τις ἀγαπᾷ τὰ κενά, ματαια πράγματα, τὰς κενοπρεπεῖς ἐπιδείξεις. «Στόμα φιλόκενον» ἀντὶ τοῦ, ματαιολόγον. Σουϊδ.

Φιλοκερδεία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κερδαίνῃ. Ξενοφ. Κυνηγ. ιγ', 12. ἐκ τοῦ

Φιλοκερδέω, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὸ κέρδος, ἀγαπῶ νὰ κερδαίνω· εἶμαι φιλοκερδής. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. α', στ', 19. «Πρὸς τὸ εὖ πλεονεκτεῖν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν οὐκ ἀφυεῖς ἔντεκνα. παρὰ τὸ

Φιλοκερδής, ὁ, ἡ (κέρδος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ κέρδος· καταγίνεται μὲ πάντα τρόπον νὰ ἀποκτήσῃ κέρδος, εἶναι ὅλως εἰς τὸ νὰ κερδαίνῃ προσηλωμένος. Θεογ. 199. Πινδ. Ἴσθ. 2, 9. Πλάτ. Ἱππαρχ. «Ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι τούτους φιλοκερδεῖς εἶναι, οἱ ἑκάστοτε ἀπὸ ἁπλησίας καὶ πάνυ σμικρὰ καὶ ὀλίγου ἄξια οὐδενὸς, γλίχονται ὑπερφυῶς καὶ φιλοκερδοῦσιν. Ἐπῤ. φιλοκερδῶς. ὅθεν

*Φιλοκερδία, ἡ = φιλοκέρδεια.

Φιλοκέρτομος, ὁ, ἡ (κέρτομος). Ὅστις ἀγαπᾷ, νὰ λωπᾷ τινα σκώπτων, περιπαίζων αὐτόν. Ὀδυσ. Χ. 287.

Φιλοκηδεμών, ονος, ὁ, ἡ (κηδεμών.) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς συγγενεῖς του. Ξενοφ. Ἀγησ. ιε', 13.

Φιλοκηδής, ὁ, ἡ (κηδής.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἔχῃ φροντίδας. = 2) φιλοκηδεμών.

Φιλόκηπος, ὁ, ἡ (κῆπος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κήπους. Διογ. Λαέρτ. 9, 112.

Φιλοκιθαριστής, οῦ, ὁ (κιθαριστής). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ, νὰ ἀκούῃ ἄλλον νὰ παίζῃ τὴν κιθάραν. Πλούταρχ.

Φιλοκίνδυνος, ὁ, ἡ (κίνδυνος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς κινδύνους, εἶναι τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, Ξενοφ. Ἐπίῤ. φιλοκινδύνως.

Φιλοκισσοφόρος, ὁ, ἡ (κισσοφόρος). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ στέφηται μὲ κισσόν. Εὐρ. Κύκλ. 616.

*Φιλοκλαυστος, ὁ, ἡ (κλαίω). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ κλαίῃ, παραπονεῖται. τὸ κοινότρ. κλάψας, παραπονιάρης.

Φιλοκνημίς, ίδος, ὁ, ἡ (κνημίς). Ὅς τις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ φορῇ κνημίδας, ἐξαιρτ. πολεμικὰς κνημίδας, ὅθεν καὶ = φιλοπλος, ἐν γένει, Ἡσύχ.

Φιλοκνίζος, ὁ, ἡ (κνίζω). Ὅς τις ἡδύνεται εἰς τὸ νὰ κνίζῃ, διερεθίζῃ, γαργαλίζῃ, πειράζῃ σκόπτῃ, περιπαίζει τινά· ἐξαιρτ. τοὺς ἐρωτευμένους.

Φιλόκοπος, ὁ, ἡ (κοπός). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸ κοπιᾶν, τὸν λιόν· καὶ ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ κοινὰ πράγματα, ἢ ἤθη. Σοφοκλ. Οἰδ. τύρ. 684.

*Φιλοκοιρανίη, ἡ (κοίρανος). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι κοίρανος, βασιλεύς. Χρησμ. Σιβυλ. 14, 9.

Φιλοκόλαξ, ακος, ὁ, ἡ (κόλαξ). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς κόλακας, ἢ παρασίτους.

*Φιλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὅς τις ἀγαπᾷ, περιποιεῖται τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς του.

Φιλοκομπέω, μέλ. ήσω (φιλόκομπος). Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ καυχῶμαι, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ, Σουϊδ.

Φιλοκομπία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, νὰ συνεθίζῃ τις νὰ κομπάζῃ, καυχᾶται, μεγαλορρημονῇ.

Φιλόκομπος, ὁ, ἡ (κόμπος). Ὅς τις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ κομπάζῃ, καυχᾶται, ἀλαζονεύηται, νὰ κάμνῃ τὸν μεγάλον.

Φιλόκοπρος, ὁ, ἡ (κόπρος). Ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν κόπρον, αὐξάνει, προκόπτει, καρποφορεῖ καλά, πολὺ ὅταν κοπριτῇ. Θεόφρ.

*Φιλοκοσμέω (φιλόκοσμος). Ἀγαπῶ τοὺς στολισμοὺς, τοὺς καλλωπισμοὺς, τὴν μεγαλοπρέπειαν· ὅθεν

Φιλοκοσμία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς στολισμοὺς, καλλωπισμοὺς, τὴν μεγαλοπρέπειαν.

Φιλόκοσμος, ὁ, ἡ (κόσμος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τοὺς στολισμοὺς, ὡραϊσμοὺς, καλλωπισμοὺς, τὴν μεγαλοπρέπειαν. 2) Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ τοῦ κόσμου, τὰ πρόσκαιρα πράγματα. Ἰμνιωδ.

Φιλόκρημνος, ὁ, ἡ (κρημνός). Ὅ,τι ἀγαπᾷ τοὺς κρημνώδεις τόπους, τοὺς βράχους. Ἀνθολ.

Φιλοκρινέω, μέλ. ήσω (κρίνω). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω, διακρίνω τι μὲ ἀκρίβειαν καὶ προσοχὴν, Θουκυδ. ς', 18.

Φιλοκρότητος, ὁ, ἡ (κρότητος). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ τὰ τρόταλα ἢ νὰ κροταλίζῃ· ἴδε κρόταλον. Ἀνθολογ.

Φιλόκροτος, ὁ, ἡ (κρότος). Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν κρότον ἢ τὸν θόρυβον, ἐπίθ. τοῦ Πανός. Ὅμρ. Ἴλιν. ιη', 2. — 2) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χειροκροτῇ, ἢ νὰ τὸν χειροκροτοῦν.

Φιλοκτέανος, ὁ, ἡ (κτέανον), ποιητ. ἀντὶ φιλοκτήμων, φιλοκτήματος· ὅθεν Φιλοκερδής, αἰσχροκερδής, συγκρτ. φιλοκτεανέστατος. Ἰλ. Α, 122.

*Φιλοκτήματος, ὁ, ἡ, καὶ

Φιλοκτήμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ κτήματα, νὰ ἀποκτᾷ, κερδαίνῃ, ὁ αὐξάνει τὰ πλούτη του· ὅθεν

*Φιλοκτημοσύνη, ἡ, καὶ

Φιλοκτησία, ἡ (κτῆσις). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κερδαίνῃ, νὰ ἀποκτᾷ, νὰ αὐξάνῃ τὴν περιουσίαν του· ὅθεν αἰσχροκέρδεια.

*Φιλοκτητής, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. τοῦ περιεπομένου ἥρωος εἰς τὸν κατὰ Τροιάδος πόλεμον. Ὁμηρ.

Φιλοκτίσσης, ου, ὁ, καὶ φιλόκτισσος, ὁ, ἡ (κτίζω), = φιλοικοδόμος. Νονν.

Φιλόκυβος, ὁ, ἡ (κύβος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ τοὺς κύβους (τὰ ζάρια).

Φιλοκυδής, ὁ, ἡ (κῦδος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δόξαν, εὐκλειαν, λαμπρότητα, μεγαλοπρέπειαν, εὐθυμίαν. κῦδη, κώμος. Ὕμν. Ἑρμ. 375, 381.

Φιλοκυνηγέτης, ου, ὁ (κυνηγέτης), = φιλόθηρος. Ξενοφ.

Φιλοκυνηγία, ἡ, = φιλοθηρία. Στοβ. ἐκλ. ἠθ. σελ. 120.

Φιλοκύνηγος, ὁ, ἡ (κυνηγός), = φιλοκυνηγέτης, Πλούταρχ. (ε)

Φιλόκυνος, ὁ, ἡ, καὶ

Φιλοκύων, –ονος, ὁ, ἡ (κύων). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κύνας, σκύλους· [υ]

Φιλοκωθωνιστής, οῦ, ὁ (κωθωνίζω). Ὅς τις ἀγαπᾷ νὰ κωθωνίζῃ (τὸ κοινότρ. σβανιάζῃ), ἀγαπᾷ τὸν οἶνον.

Φιλόκωμος, ὁ, ἡ (κῶμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κώμους, τὰ συμπόσια, τοὺς χορούς κ.τ.τ.

Φιλόκωπος, ὁ, ἡ (κώπη), = φιλήρετμος. Γραμ.

Φιλόλαγνος, ὁ, ἡ (λάγνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν λαγνείαν, τὸν ἀφροδισιασμόν. Ἱπποκρ.

Φιλολάκων, ωνος, ὁ, ἡ (Λάκων). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Λάκωνας ἢ τὰ τῶν Λακώνων, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων. [ᾰ]

*Φιλόλαλος, ὁ, ἡ (λαλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰλιλῇ, λέγῃ πολλά, φλύαρος, Διογ. Λαέρτ. 1, 92.

Φιλολαμπάδος, ὁ, ἡ (λαμπάς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς λαμπάδας ἢ τὸ φῶς τῶν λαμπάδων· ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος. παρ' Ἡσυχ.

Φιλολήϊος, ὁ, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ φιλόλειος (λήϊη, λεία). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ λάφυρα, Ὕμν. Ὁμρ. Ἑρμ. 335.

Φιλόλημπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πέρνῃ, λαμβάνῃ. Πολυδ. ς', 167.

Φιλόλιθος, ὁ, ἡ (λίθος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς λίθους, τοὺς πολυτίμους λίθους, τὰ πετράδια.

Φιλόλιχνος, ὁ, ἡ (λίχνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ λιχνεύματα, εἶναι λαίμαργος, πολυφάγος, Ἀνάλεκτ. β', 52.

Φιλολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (φιλόλογος). Κυρίως μὲν ἀγαπῶ, ἡδύνομαι, συνεθίζω νὰ λέγω, ὁμιλῶ, εἶμαι πολύλογος, φλύαρος. – 2) συνήθ. δὲ ἀγαπῶ τὴν παιδείαν, τὰ μαθήματα, τὴν γραμματείαν, τὴν φιλολογίαν (Γαλ. litterature), διολέγομαι ἢ συγγράφω περὶ φιλολογικῶν πραγμάτων. Πλούταρχ. «Φιλολογεῖν παρὰ δεῖπνον· ἐν γέλοι, σπουδάζω περὶ τι σοφῶς, μὲ σπέψιν καὶ ἀκρίβειαν, πραγματεύομαι, συγγράφω μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ ἀκριβείας περί τινος πράγματος· ἔχω ἐπιστημονικὰς γνώσεις, εἶμαι σοφός, πολυμαθής· ὅθεν

Φιλολογία, ἡ. Κυρίως, τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ πολλά, ἢ φλυαρῇ, πολυλογῇ. – 2) συνήθως δὲ, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν παιδείαν, πολυμαθίαν, τὴν γραμματείαν, τὸ νὰ καταγίνηται εἰς ἐπιστημονικὰ ζητήματα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ διαλέγηται καὶ συγγράφῃ περὶ αὐτῶν, ἐξαιρ. τὸ νὰ καταγίνηται εἰς τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ὅσαι ἀναφέρονται εἰς τὰς παλαιὰς γλώσσας καὶ εἰς τὴν παλαιὰν ἱστορίαν.

Φιλόλογος, ὁ, ἡ (λέγω, λογος). Κυρίως μέν, ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ πολλά, εἶναι πολύλογος, γλύαρος. Κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἀπαντᾶται ἡ λέξις κατὰ πρῶτον παρὰ Πλουτάρχ. καὶ παρ' Ἀθην. παρὰ τῷ Ἀθην. ὅμως 2, σελ. 39. Β. ἴσως ἐκ τοῦ Ἀλέξιδος. – 2) συνήθως δέ, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν παιδείαν καὶ τὴν πολυμάθειαν· ὁμιλεῖ, διαλέγεται ἢ συγγράφει περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων· ἀγαπᾷ τὰς συνδιαλέξεις περὶ παιδείας, πολυμαθίας, καὶ ἐπιστημῶν· πολλάκις παρὰ Πλάτ. ὅστις συντάσσει τὸ, φιλολόγως μὲ τὸ, φιλόσοφος, Πολιτ. 9. σελ. 583. C. ἴδε Lobeck. Φρυν. σελ. 393. ἐν γένει, ὅστις καταγίνεται, σπουδάζει περί τι ἐπιστημονικὸς καὶ ἀκριβῶς ὅζεν φιλεπιστήμων, παρὰ Πλουτ. μετὰ τοῦ, φιλομαθὴς συντασσόμενον· ἐξαιρ. ὅστις καταγίνεται εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τῶν παλαιῶν γλωσσῶν καὶ τῆς παλαιᾶς ἱστορίας. Κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἐνομάσθη, φιλόλογος, τὸ πρῶτον ὁ Ἐρατοσθένης, περίφημος ὡς σοφὸς ποιητής, ἀρευνητὴς τῶν γλωσσῶν, τῆς ἱστορίας, κριτικὸς καὶ μαθηματικός. Καὶ ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους ὁ γραμματικὸς Ἀτήϊος Καπίτων (Atejus Capito) κατὰ τὸν Χουτέριον, quia multiplici et varia doctrina celebatur, (εἰς πολλὰς ἐκδόσεις καὶ εἰς τὰ πλεῖστα λεξικὰ εὑρίσκη ἡ λέξις παρεξετυπουμένη, φιλολέγος, τὸ ὁποῖον φαίνεται, ὅτι ἀποδέχεται καὶ τὸ Μέγ. Ἐτυμολ. σελ. 706, 10. ἄλλοι δέ, οἷον ὁ Göttling, θέλουσι προπαρξυτ. μὲν, φιλόλογος, κατὰ τὴν πρώτην σημασίαν, παροξυν. δέ, φιλολόγος, κατὰ τὴν δευτέραν σημασίαν τὴν νὰ γράφηται ἡ λέξις· ἀλλὰ τὴν προπαρξύτ. τέσσιν, φιλόλογος, κατὰ πάντα τρόπον ἐπικυροῖ ἐχει μὲν ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀραιδίου σελ. 89. καὶ τῶν νεωτέρων, καθὼς Lob. ῥρυν. σελ. 395. ἀλλὰ καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δίδει τὸ νὰ παροξύνωνται αἱ ἐξ ἐπιθέτου καὶ ῥήματος εἰς ος λήγουσαι λέξεις, ἀντιβαίνει καθ' ὅλα εἰς τὴν ἀναλογίαν τῆς γλώσσης· ὡσαύτως πρέπει νὰ γράψωμεν προπαροξυτόνως καὶ μισόλογος, καὶ, πελύλογος, καὶ πᾶσαν ἄλλην τοιαύτης συνθέσεως λέξιν.)

Φιλολοιδορία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, κακολογῇ τινα· παρὰ τὸ

Φιλολοίδορος, ὁ, ἡ (λοιδορέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, χλευάζῃ. Ἐπίρ. φιλολοιδόρως.

Φιλολουτρέω. Ἀγαπῶ τὰ λούομαι εἰς τὸ λουτρόν, Γαλην. παρὰ τὸ

Φιλόλουτρος, ὁ, ἡ (λουτρόν). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ λούηται εἰς τὸ λουτρόν, Lob. Φρυν. σελ. 504.

*Φιλόλυροι, ὁ, ἡ (λύρα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ ἢ νὰ ἀκούῃ ἄλλον παίζοντα τὴν λύραν.

Φιλομάθεια, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, νὰ προθυμεῖται τις τὸ νὰ μανθάνῃ πολλὰ ὠφέλιμα πράγματα. [ᾰ] παρὰ τὸ

Φιλομαθέω, ῶ, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς μαθήσεις, ἀγαπῶ νὰ μανθάνω, πολλὰ, καλὰ, ὠφέλιμα πράγματα· παρὰ τὸ

Φιλομαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μάθησιν, τὴν παιδείαν, ἀγαπᾷ νὰ μανθάνῃ, εἶναι ἐπιμελὴς εἰς τὸ νὰ μανθάνῃ τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα πράγματα, Θεογν. Κυρουν. ᾰ, ξ, 19. «Φιλομαθὴς σε τούτων ὄντα, σὺγ' εἰς ἂν μαθοις, τούτοις μόνοις χρῆσθαι. Ἐπίρρ. φιλομαθῶς.

Φιλομάθια, ἡ, = φιλομάθεια, Στρβ. καὶ Πλτρ.

(Φίλομαι), ἄχρηστ. ἀόνστ. ὅθεν ὁ ἐπικ. ἀόρ. φίλατο· ἴδε φιλέω. [–υυ]

*Φιλομάλακος, ὁ, ἡ (μαλακός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μαλακότητα, τὴν ἡδυπάθειαν. [ᾰ]

Φιλομαντευτής, οῦ, ὁ (μαντεύομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μαντείας, προφητείας, Πλάτ. Νόμ. 7. σελ. 913. D.

Φιλόμαντις, εως, ὁ (μάντις)· Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μαντικὴν ἢ τοὺς μάντεις, Λουκιαν.

Φιλόμαστος, ὁ, ἡ (μαστός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ βυζίον, ἀγαπᾷ νὰ βυζάνῃ τὸ μητρικὸν γάλα, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 146. καὶ 729.

Φιλομαχέω, ῶ, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὰς μάχας, ἐρίδας καὶ φιλονεικίας, ἀγαπῶ νὰ μάχωμαι. Πλούταρχ. παρὰ τὸ

Φιλόμαχος, ὁ, ἡ (μάχη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μάχας, τὸν πόλεμον, τὰς ἐρίδας, λογομαχίας, Αἰσχύλ.

*Φιλόμβριος, ὁ, ἡ, καὶ

Φίλομβρος, ὁ, ἡ (ὄμβρος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὄμβρον, τὴν βροχὴν ἢ τὴν ὑγρασίαν. [ῐ]

*Φιλομβρότος, ὁ, ἡ (βροτός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι φιλάνθρωπος, ποιητ.

*Φιλομέδουσα, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Ἰλ. Η, 10.

Φιλομειδής, ὁ, ἡ· συνήθ. ποιητ. φιλομμειδὴς (μειδάω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ συνεθίζει νὰ χαμογελᾷ, εἶναι συνήθως εὔθυμος, ἥλαρὸς, φαιδρός, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης. Ὅμ. καὶ Ἡσ. σύνηθες καὶ οἱ δύο μεταχειρίζονται τὸν ποιητικὸν τύπον.

*Φιλομειράκιος, ὁ, ἡ (μειράκιον), = τῷ ἑπομένῳ, Διογ. Λαέρτ.

Φιλομείραξ, ακος, ὁ, ἡ (μείραξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μειράκια, τὰ παλληκαράκια, Διογ. Λαέρ. ᾰ, ζ.

Φιλομεμφής, ὁ, ἡ (μέμφομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ μέμφηται, συνεθίζει νὰ λοιδορῇ, ὑβρίζῃ, μαλόνῃ, εἶναι δύσκολος, δυσάρεστος ἀνθρωπος· τὸ ἀνωμλ. φιλομεμφότατος, ὑπερθετικ. ὡσπερ ἐκ τοῦ, φιλόμεμφος παρὰ Πλουτάρχ.

Φιλομεταβολος, ὁ, ἡ (μεταβολή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μεταβολὰς, συνεθίζει, ἀγαπᾷ νὰ μεταβάλληται.

Φιλομηδής, ὁ, ἡ· ἴδε φιλομμηδής.

Φιλομήλε, ὁ, Ἰωνικ. φιλομήλη. Ἡ ἀηδών, ἐπειδὴ μυθολογεῖται, ὅτι ἡ Φιλομήλα μετεμορφώθη εἰς αὐτὸ τὸ πτηνόν. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. ζ'. ὅζεν

*Φιλομηλείδης, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ. στρατηγοῦ τινος τῆς Λέσβου, Ὀδσ.

Φιλομήλειος, εία, ειον (φιλομήλα). Ὅ,τι ἀφορέρχεται, εἶναι ἀπὸ τὴν ἀηδόνα, ἀνήκει εἰς τὴν ἀηδόνα.

Φιλόμηλος, ὁ, ἡ (μῆλον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μῆλα, ἢ τὰ ὀπωρικά.

Φιλόμηρος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀνεγιναίσκῃ, νὰ μιμῆται τὸν Ὅμηρον.

Φιλομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (μήτηρ). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του.

Φιλομισέω. Ἀγαπῶ, ἔχω κλίσιν εἰς τὸ νὰ μισῶ τι, ἢ πάντα· παρὰ τὸ

Φιλόμισος, ὁ, ἡ (μισέω). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἔχει πάθος, κλίσιν εἰς τὸ νὰ μισῇ. Ἐπίρρ. φιλομίσως.

Φιλομμειδής, ὁ, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ φιλομειδής. Ὅμηρ. καὶ Ἡσ.

*Φιλομμηδής, ὁ, ἡ, ές, ποιητ. ἀντὶ φιλομηδής, παρ' Ἡσ. Θεογν. 200. ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἤτις ἠμάπα τὰ μήδεα, τὰ γεννητικὰ μέρια τοῦ ἀνδρός, ἐξ ὧν καὶ ἐγεννήθη κατὰ τὴν μυθολογίαν· ἐν τοσούτῳ δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὲξ μόνον μία παράλογος ἐτυμολογία τῶν Γραμματικῶν, καὶ ὅλος ὁ στίχος σόλοικος.

Φιλόμολπος, ὁ, ἡ (μολπή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν μελῳδίαν, τὰ ᾄσματα, τὸν χορὸν, τὰ παιγνίδια. Πίνδ. Νεμ. ζ, 13.

Φιλομουσέω (φιλόμουσος). Ἀγαπῶ τὰς Μούσας, ἢ τὰς τέχνας, τὰς ὁποίας προστατεύουσι αἱ Μοῦσαι, Φιλόδημ.

Φιλομουσία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς Μούσας ἢ τὰς ὑπὸ τῶν Μουσῶν προστατευομένας τέχνας, ἤτοι τὰς ἐλευθερίους τέχνας, τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, τὰ ἐγκύκλια μαθήματα.

Φιλόμουσος, ὁ, ἡ (Μοῦσα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς Μούσας, ἢ τὰς ἐλευθερίους ὑπὸ τῶν Μουσῶν προστατευομένας τέχνας, μουσικὴν, ὀρχηστικὴν, ποιητικὴν κ. λ.

Φιλομόχθηρος, ὁ, ἡ (μοχθηρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς μοχθηροὺς, κακοὺς, πονηροὺς ἀνθρώπους. – 2) ὅστις ἀγαπᾷ τὸν μόχθον, κόπον τὰ κοπιαστικὰ ἔργα· κατ' ἐνάντ. παρὰ Πλουτρ. Πολιτ. 7, 16. σελ. 535. D.

Φιλομόχθος, ὁ, ἡ (μόχθος), = φιλόπονος.

Φιλομυθέω, (φιλόμυθος). Ἀγαπῶ τοὺς μύθους, ἢ τὰ παραμύθια, ἀγαπῶ νὰ διηγῶμαι, νὰ ἀκούω μύθους. ὅζεν

Φιλομυθία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ ἀκούῃ, ἢ νὰ διηγῆται μύθους.

Φιλόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ διηγῆται ἢ νὰ ἀκούῃ μύθους, μυθώδεις διηγήσεις. 2) Ὅστις εἶναι πολύλογος, γλύαρος.

*Φιλόμυρος, ὁ, ἡ (μύρον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μύρα, τὰ ἀρώματα, τὰ μυρώδιαλ.

Φιλόμωμος, ὁ, ἡ (μῶμος), = φιλόψογος. Πλάτ.

Φιλονάματος, ὁ, ἡ (ὐγρὸς). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ νάματα, τὴν ὑγρασίαν, ἢ τὰ ὕδατα. Ὀρφ. (υυ–υυ

Φιλοναύτης, ου, ὁ (ναύτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ναύτας, ἢ τὴν ναυτιλίαν, τὴν ναυτικήν. Ἀνθολογ.

Φιλονεικέω, ῶ. Μ. ήσω (φιλόνεικος). Φιλονεικῶ, ἀγαπῶ τὰς ἐρίδας, φιλονεικίας, συνερίζομαι, θέλω νὰ ζείξω, ὅτι ἔχω δίκαιον· μετὰ ὁστινος, ὅζεν

Φιλονεικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ φιλονεικῇ, λογομαχῇται, μαλόνει, διά τι· πρός τι· ἢ φιλονεικίαν ἐμβάλλω, ἢ ἐμποιῶ τινι. δίδω εἰς τινα αἰτίαν, τὸν παρακινῶ νὰ φιλονεικήσῃ, μαλώσῃ.

Φιλόνεικος, ὁ, ἡ (νεῖκος.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φιλονεικῇ, λογοφέρηται, μαλώνῃ, Πινδ. Ὅστις ἀμιλλᾶται, συναιρίζεται, θέλει νὰ ζείξῃ ὅτι ἔχει δίκαιον, νὰ κυρώσῃ τὸν λόγον του· πτ. φιλονεικοῦν = φιλονεικία. ἐπίρρ. φιλονείκως. ἠφιλονεικῆσθαι ἔχω πρός τινα. συνερίζομαι μέ τινα, τὸν ζηλεύω, ζηλοτυπῶ.

Φιλόνεος, ὁ, ἡ (νέος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν νεολαίαν, τοὺς νέους ἢ τοὺς νεανίσκους. ἡ Φιλόνεος γυνὴ. Λουκιαν. καὶ Ἡλιόδ. ξ'.

Φιλονικέω, (φιλόνικος). Ἀγαπῶ τὴν νίκην, νὰ νικῶ, νὰ προτιμῶμαι, νὰ ἔχω τὰ πρωτεῖα.

Φιλόνικος, ὁ, ἡ (νίκη). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ τὴν νίκην, ἀγαπᾷ νὰ ἦναι νικητὴς· ἐν γένει ὅστις ἐπιμελεῖται νὰ φαίνηται ἀνώτερος, νὰ προτιμᾶται, νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα.

Φιλονοσέω, (νόσος), ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσθενῆς, φιλάσθενος. Ἀλκίφρ. β', 2.

Φιλονύμφιος, ὁ, ἡ (νυμφίος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν νυμφίον, γαμβρὸν, ἢ τὴν νύμφην. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 89.

Φιλόξεινος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ, φιλόξενος. Ὀδσ. καὶ Θεόκριτ. ιστ', 39.

Φιλοξενέω, Μελ. ήσω (φιλόξενος). Ἀγαπῶ τὴν ξενίαν, τοὺς ξένους εἰς τὸν οἶκόν μου ὡς φίλους ἐρχομένους, εἶμαι φιλόξενος — 2) Ἀγαπῶ τὰ ξένια ἤδη, τὰς ξένας συνηθείας.

Φιλοξενία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις φιλόξενος, νὰ ἀγαπᾷ καὶ περιποιῆται τοὺς ξένους, ὅσοι ἔρχονται εἰς τὸν οἶκόν του ὡς φίλοι.

Φιλοξενίζω, = φιλοξενέω. Σχολ. Σοφοκλ. Αἴμφ.

Φιλόξενος, ὁ, ἡ· ποιητ. φιλόξεινος (ξένος). Ὅστις ἀγαπᾷ, δέχεται, περιποιεῖται τοὺς ξένους, ὅσοι ἔρχονται ὡς φίλοι εἰς τὸν οἶκόν του. Ὀδσ. ὅπου πάντοτε εἰς τὸν ποιητ. τύπον κεῖται· ἔτι δὲ καὶ τριχτλ. ἀνίοτε, Ρορν. Εὐρπ. Μηδ. 822. Ἐπίρρ. φιλοξένως. — 2) Κύρ. ὄνομ.

Φιλοξύτονος, ὁ, ἡ. (ὀξύτονος) Λέξεις συ-

δημόσιο κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

νήθως ἐξυπνισμένη, τὴν ἐξέδρα ἐπὶ τὴν λήγουσαν ὀκχομένη. (υ)

*Φιλοπαθής, ὁ, ἡ. (πάθος) Ὅστις κυριεύεται εὐκόλως ὑπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν· ἐμπαθής, παρόρμος, ἡδυπαθής, φιληδονος.

Φιλοῖνος, ὁ, ἡ. = φίλοινος. Ἀνθολογ.

Φιλοπαιγμοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ παιγνίδια, ἡ τοὺς ἀστεϊσμοὺς, γέλοια, μετωρίσματα. παρὰ τὸ

Φιλοπαίγμων, ονος, ὁ. (παίζω) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ παιγνίδια, τὰ μετωρίσματα· ἀστεῖος, παιγνιδιάρης· ὀρχηθμόφιλος Ὀδ. Ψ, 134. Ἡσιόδ. λειψν. 13. 3. Ἐπρ. φιλοπαιγμόνως.

Φιλοπαίκτης, ου, ὁ. = φιλοπαίγμων.

Φιλόπαις, αιδος, ὁ, ἡ. (παῖς) Ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ τέκνα του 2) ὅς τις ἀγαπᾷ τὰ παιδία, ὡς τὸ, παιδεραστής· ὅθεν ὁ νόσος φιλόπαιζιν ἡ παιδεραστία. Καλλιμ. Ἐπ. 29. 6.

Φιλοπαίσμων, ονος, ὁ, ἡ· καὶ

*Φιλοπαίστης, ου, ὁ = φιλοπαίγμων, φιλοπαίκτης.

Φιλοπάλαιστρος, ου, ἡ. (παλαίστρα) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν παλαίστραν Ἡσύχ.

Φιλοπάννυχος, ὁ, ἡ. (πάννυχος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ἀγρυπνίας ἢ τὰς νυκτερινὰς εὐθυμίας, ἀγαπᾷ νὰ διατρίβῃ, τὰς νύκτας εἰς συμπόσια, χορούς κ. τ. τ. Ὀρφ.

Φιλοπαράβολος, ὁ, ἡ (παράβολος). Ὅστις συνεθίζει νὰ διακινδυνεύῃ τὸν ἄνθρωπόν του εὐκόλως· εἶναι φιλοκίνδυνος, Ἐπρ. φιλοπαραβόλως. Πλούταρχ. Φιλομ. 9.

Φιλοπάρθενος, ὁ, ἡ. (παρθένος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς παρθένους· ὅστις φυλάττει τὴν παρθενίαν του.

*Φιλοπατορία, ἡ. (φιλοπάτωρ) Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πατέρα του

*Φιλοπατρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν πατρίδα, ἢ τὸν πατέρα του. Ἀρστφ. Σφ. 1465. παρὰ τὸ

Φιλοπάτρις, ιδος, ὁ, ἡ. (πατρὶς) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα του, τὴν αἰτ. φιλοπάτριν παρὰ Διοδ. Ἐπ. 11. καὶ Κιν. Ἀττ. 9, 10. 2) τὸ φιλόπατρι = φιλοπατρία. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ.

Φιλοπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ. (πατὴρ) Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πατέρα του. Εὐρπ.

Φιλοπένθης, ὁ, ἡ. (πένθος) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πενθῇ, λυπεῖται, παραπονεῖται, κλαίει συνήθως. Πλούταρχ.

Φιλοπένταθλος, ὁ, ἡ. (πένταθλον) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀγωνίζηται τὸ πένταθλον. Πίνδαρ. Νέμ. ζ', 16. ἴδε πένταθλον.

Φιλοπευθής, ἐος, ὁ, ἡ. (πυνθάνομαι, πεύθομαι.) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐρωτᾷ, ἐρευνᾷ, ἐξετάζῃ· φιλοπράγμων. περίεργος.

Φιλοπευστέω, Μλ. ήσω, Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ ἐρωτῶ πολλὰ, περὶ πολλῶν πραγμάτων, εἶμαι περίεργος Πολύβ. γ', 50. παρὰ τὸ

Φιλοπεύστης, ου, ὁ. (πεύθομαι) = φιλοπευθής. ὅθεν

Φιλοπευστία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ ἐρωτᾷ πολλὰ, ἢ περὶ παντὸς πράγματος περιέργως. Πλούταρχ.

*Φιλοπευστικός, ἡ, όν. Lobeck. Φρυν. σλ. 128. καὶ

*Φιλόπευστος, ὁ, ἡ = φιλοπευθής.

Φιλοπλέκουντος, ὁ, ἡ. (πλακοῦς) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πλακοῦντας, τὰς πίττας, τὰ ζυμαρικά. Ἀθήν. εδ'. σελ. 644. (ε)

*Φιλοπλάτων, ωνος, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Πλάτωνα· ἀναγινώσκει ἀσμένως τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος. Δημ. Δρτ. 3, 47. (ε)

Φιλόπλεκτος, ὁ, ἡ. (πλέκω) Ὅ,τι περιπλέκεται, πλέκεται εὐκόλως, εἶναι εὐκολόπλεκτον. ὡκόμη φιλόπλεκτος. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 11.

Φιλόπλους, ὁ, ἡ, συναιρ. φιλόπλους, ὁ, ἡ. -ουν, τὸ (πλέος) Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ πλέῃ μὲ τὸ καράβιον, νὰ ταξειδεύῃ, ἢ νὰ κολυμβᾷ. Ἀνάλεκτ. β', 220.

*Φιλόπλους, ὁ, ἡ. (ὅπλον) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὅπλα ἢ τὸν πόλεμον. (ε)

Φιλοπλούσιος, ὁ, ἡ. (πλούσιος) = φιλόπλουτος. Ἡλιόδωρ. ε.

Φιλοπλουτέω, ῶ, μέλ. ήσω (φιλόπλουτος). Ἀγαπῶ τὰ πλούτη, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, καταγίνομαι νὰ πλουτήσω· ὅθεν

Φιλοπλουτία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ πλούτη, νὰ φροντίζῃ διὰ νὰ πλουτήσῃ.

Φιλόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ πλούτη, φροντίζει, ἐπιμελεῖται διὰ νὰ ἀποκτήσῃ πλοῦτη, νὰ γένῃ πλούσιος. Εὐρ.

Φιλοποιέω (φιλοποιὸς). Κάμνω τινὰ φίλον μὲ ἄλλον τινά, μέσ. φιλοποιέομαι, κάμνω τινὰ φίλον μου, ἀποκτῶ τὴν φιλίαν του, μεταχειρίζομαί τινα ὡς φίλον μου. Διονύσ. Ἁλικαρν καὶ Διόδωρ. Σικελ. ιδ', 98. ὅθεν

Φιλοποίησις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τίς τινα φίλον μὲ ἄλλον τινὰ ἢ μὲ τὸν ἑαυτόν του, νὰ γίνηται φίλος μετά τινος, Γλωσσ. Στεφ.

Φιλοποιητής, οῦ, ὁ (ποιητής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ποιητὰς· ἀναγινώσκει μετὰ χαρᾶς ποιητῶν συγγράμματα, Πλάτ. Πολιτ. ί.

Φιλοποιία, ἡ, = φιλοποίησις. Οἱ Στωϊκοὶ ὁρίζουσι τὸν ἔρωτα. ὡἐπιβολὴν φιλοποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον. Διογ. Λοέρτ. ζ', 30.

Φιλοποίμην, ενος, ὁ, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Κυρίως δὲ, ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ποιμένας ἢ τὸν ποιμενικὸν βίον· ἡ χρῆσις αὐτοῦ ὅμως ὡς ἐπίθ. ἀμφ.

Φιλοποίμνιος, ὁ, ἡ (ποίμνη). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ ποίμνια. ὡΚύων φιλοποίμνιος. Θεόκρ.

Φιλοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάμνει τοὺς ἀνθρώπους φίλους πρὸς ἀλλήλους. ὡΤὸ φιλοποιὸν τῆς τραπέζης. Πλούταρχ. προοίμ. συμπ. προβλ.

Φιλοπόλεμος, ὁ, ἡ, ποιητ. φιλοπτόλεμος (πόλεμος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον, τοὺς πολέμους. Εἰς τὴν Ἰλιάδ. πάντοτε κατὰ τὸν ποιητ. τύπον. ὡτὸ φιλοπόλεμονἐν, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν πόλεμον, τοὺς πολέμους.

Φιλόπολις, εως, καὶ -ίδος, Ἰωνικ. -ιος, ὁ, ἡ (πόλις). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πόλιν ἢ τὴν πολιτείαν, Πίνδ. καὶ Αἰσχλ. Lob. Φρυν. σελ. 607. ἡ γενικ. φιλοπόλεος παρὰ Πλάτ. Πολιτ. 3, σελ. 470. D. ἡ δ' αἰτιακτ. φιλόπολιν, Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 24 B. ποιητ. ἐκ καὶ φιλόπτολις, ὁ, ἡ.

Φιλοπολίτης, ου, ὁ (πολίτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πολίτας ἢ τοὺς συμπολίτας του. [ι]

*Φιλοπολύγελως, ωτος, ὁ, ἡ (πολύγελως). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ πολλὰ γέλοια, συνεθίζει νὰ γελᾷ πολὺ· ποιητ. δὲ καὶ φιλοπολυγέλως. [ι]

Φιλοπονέω, μέλ. ήσω (φιλόπονος). Ἀγαπῶ τὴν φιλοπονίαν, ἐργάζομαι, δουλεύω ἐπιμελῶς, ἀδιάκοπα, προθύμως· μετὰ αἰτιατ. ὅθεν

*Φιλοπόνημα, τό. Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, δουλευμένον, κατασκευασμένον μὲ ἐπιμέλειαν, Φώτιος.

Φιλοπονηρία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους, ἢ τὰς πονηρὰς πράξεις, Θεοφράστ. Χαρακτ. κδ', παρὰ τὸ

Φιλόπονηρος, ὁ, ἡ (πονηρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς πονηροὺς, κακοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς πονηρὰς πράξεις, Θεοφρ. Χαρακτ. κδ'.

Φιλοπονία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς πόνους, νὰ ἦναι ἐπιμελὴς, ὁρμαστήριος εἰς τὰ ἔργα του, τὰ νὰ γίνηται, τελειώνηται, ἐνεργεῖται, κατορθώνηται τι μὲ κόπον, νὰ ἦναι κοπιαστικὸν πρᾶγμα, ἔργον, Ξενοφ. παρὰ τὸ

Φιλόπονος, ὁ, ἡ (πόνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς κόπους, ἐργάζεται, δουλεύει προθύμως, ἐπιμελῶς, εἶναι ἄοκνος. - 2) Ὅ,τι γίνεται, κατορθώνεται μὲ κόπον, εἶναι κοπιαστικὸν ἔργον, ἐπίπονος. φιλοπόνως.

Φιλόπορνος, ὁ, ἡ (πόρνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πορνείαν, ἢ τὰς πόρνας, Ἐκκλησ. Συγγρ.

Φιλοπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν πορφύραν ἢ τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια, Κλήμ. Ἀλεξ.

Φιλοποσία, ἡ (φιλοπότης). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν φιλοπότην, νὰ πίνῃ· ἐξαιρ. πολὺν οἶνον.

Φιλοποτέω, μέλ. ήσω. Ἀγαπῶ τὴν πόσιν, τὸν πότον, συνεθίζω νὰ πίνω πολὺ· ἐξαιρ. οἶνον· ἐκ τοῦ

Φιλοπότης, ου, ὁ (πίνω). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ πίνῃ πολὺ· ἐξαιρ. οἶνον· ὅθεν

*Φιλοποτία, ἡ, = φιλοποσία, Lobeck. Φρυν σελ. 522.

*Φιλοποτίς, ίδος, ἡ· θηλκ. τοῦ, φιλοπότης.

Φιλοπουλύγελως, ωτος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φιλοπολύγελως. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 112. ὡΦιλοπουλύγελως κόρη.

Φιλοπραγματία, ου, ὁ, = φιλοπράγμων. Δίων Κάσ. ὡΦιλοπραγματίας ἀνθρωπος.

Φιλοπραγμονέω, μέλ. ήσω (φιλοπράγμων). Ἀγαπῶ νὰ καταγίνωμαι εἰς πράγματα, νὰ εἶμαι ἀσχολημένος, νὰ ἔχω πάντοτε νὰ κάμω τι, νὰ μὴ κάθημαι ἀργός, νὰ μὴν ἡσυχάζω. - 2) Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ ἐρευνῶ, νὰ ἐξετάζω τι, ἐξαιρ. ξένα πράγματα· μετὰ αἰτιατ.

Φιλοπραγμοσύνη, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοπράγμονος, ἐπιθυμία, προθυμία, προσκάθησις πρὸς πράξεις, ἢ πράγματα· ἐξαιρ. ξένα, εἰς ἄλλους ἀναφερόμενα, τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰς ἔριδας, φιλονικίας, χριστολογίας· ἐκ τοῦ

Φιλοπράγμων, ονος, ὁ, ἡ (πρᾶγμα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φιλοπραγμονῇ, νὰ ἦναι ἀσχολημένος, νὰ καταγίνηται πάντοτε εἴς τι, νὰ μὴ μένῃ, κάθηται ἀργός· νὰ ἦναι ὁραστήριος, ἐπιμελὴς· ἔτι δὲ, καὶ ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἐξετάζῃ τὰ ξένα πράγματα, νὰ παρατηρῇ τί κάμνουν οἱ ἄλλοι, εἶναι ἀνήσυχος, φιλοκίνητος· σχεδὸν ὡς τὸ, πολυπράγμων. Ἐπίρρ. φιλοπραγμόνως.

Φιλοπράκτος, ὁ, ἡ (πράσσω), = φιλοπράγμων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολμ. σελ. 225.

Φιλοπρεπής, ὁ, ἡ (πρέπω). Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ φυλάττει τὸ πρέπον, τὸ κόσμιον, τὸ ὀρθὸν, τὸ δίκαιον. Ἐπίρρ. φιλοπρεπῶς. (Ἀμφιβλ. Schaef. mel. σελ. 48.)

Φιλοπροσηγορία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις φιλοπροσήγορος, ὁμιλητικὸς καταδεκτικός. ἐκ τοῦ

Φιλοπροσήγορος, ὁ, ἡ (προσήγορος). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ὁμιλῇ, νὰ συναναστρέφηται μετὰ τῶν ἀνθρώπων, πρᾶος, καλοκήρδος, κοινωνικὸς· εὐπροσήγορος.

Φιλοπροσηνής, ὁ, ἡ (προσηνὴς). Ὅστις συνεθίζει νὰ ἦναι φιλόφρων, ἵλαρὸς, εὐμενὴς, ἥμερος. Κυπρ. Ἀττικ. ε', 9.

*Φιλοπρωτεία, ἡ. Τὸ νὰ καταγίνηται, ἀγαπᾷ, ἐπιθυμῇ, ἐπιμελῆται τις νὰ λάβῃ τὰ πρωτεῖα· τὴν πρωτείαν, νὰ ἦναι πρῶτος εἴς τι. — 2) Τὰ πρωτεῖα, ἢ πρωτεία· ἐκ τοῦ

Φιλοπρωτεύω (φιλόπρωτος) Ἀγαπῶ νὰ λάβω τὰ πρωτεῖα εἴς τι, νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος. Ν. Δ. ὅθεν

*Φιλοπρωτία, ἡ· = φιλοπρωτεία. Ἰουλ. Καισ. 15, 10.

Φιλόπρωτος, ὁ, ἡ (πρῶτος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι πρῶτος εἴς τι, νὰ ἔχῃ τὰ πρωτεῖα, ὑπεροχὴν, ὑπεροχὴν ἐξουσίαν.

Φιλοπτόλεμος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φιλοπόλεμος. Ἰλιάδ.

Φιλόπτολις, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ φιλόπολις.

*Φιλόπτορθος, ὁ, ἡ (πτόρθος). Ὅ,τι ἢ ὅστις ἀγαπᾷ τὰ νέα κλωνάρια, βλαστάρια, Ἐπιθ. τῆς μελίσσης. Νον. Διον. 13, 281.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

φιλοπτωχία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ βοηθῇ, παρηγορῇ τοὺς πτωχούς. Ἐκκλησ. ἐκ τοῦ
φιλόπτωχος, ὁ, ἡ (πτωχός). Ὅστις ἀγαπᾷ καὶ βοηθεῖ, παρηγορεῖ τοὺς πτωχούς. Ἐκκλησ.
φιλόπυρος, ὁ, ἡ (πυρός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν πυρὸν ἤτοι τὸ σιτάριον. Ἀναλεκτ. β', σελ. 217.
φιλοπυστέω, = φιλοπευστέω. Ἰωαννίν. Μάρτ. ἐκ τοῦ
φιλόπυστος, ὁ, ἡ· = φιλόπευστος.
φιλοπωριστής, οῦ, ὁ (ὀπώρα). Ὅστις ἀγαπᾷ, νοστιμεύεται, τὰς ὀπώρας, τὰ ὀπωρικά. Ἀνθλ.
*φιλοπωτέω· σπάντ. παρασχηματισμὸς τοῦ, φιλοποτέω· ἐκ τοῦ
*φιλοπώτης, ου, ὁ· σπαντ. παρασχηματισ. τοῦ, φιλοπότης, Lobeck Φρυν. σελ. 455.
φιλοργής, ὁ, ἡ· καὶ φιλέργος, ὁ, ἡ (ὀργή). Ὅστις συνεθίζει νὰ ὀργίζηται, θυμώνῃ εὐκόλα, διὰ παρασημάρῃ πρᾶγμα. Νέανδρ. Ἀλεξ. 175.
φιλορτιος, ὁ, ἡ (ἑορτή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὄργια, τὰ θρησκευτικὰ μυστήρια, ἢ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς.
*φιλορτός, ὁ, ἡ· ἴδε φιλοργής.
φιλορήτωρ, ορος, ὁ, ἡ = φιλορρήτωρ.
φιλόρθιος, ὁ, ἡ (ὄρθιος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ εὖθυ, τὸ ὀρθόν, τὸ ἴσον, τὸ νὰ ἦναι τι, νὰ γίνηται ὀρθῶς. «Φιλόρθιον κανόνισμα σελίδων. Ἀναλεκτ. β', σελ. 52.
φιλοριστέα, ἡ (ὁρίζω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ κάμῃ ὁρισμούς, διακρίσεις. Γαλην.
φιλορμίστειρα, ἡ. Θηλκ. τοῦ φιλορμιστήρ.
*φιλορμιστήρ, ῆρος, ὁ (ὁρμίζω). Ὅστις φύσηγεῖ, εἰσάγει τινὰ ἢ τε ἀσμένως, συνήθως εἰς λιμένα. Ἀναλεκτ. β', σελ. 89.
φιλορνιθία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ὀρνίθια ἢ τὰ πουλία. Ἀριστοφ. Ὄρ. 1289. ἐκ τοῦ
φίλορνις, ιθος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὀρνίθια, τὰ πουλία, τὰ πετώμενα. Αἰσχλ. 2) ὅστις ἀγαπᾷ, ὅπερ συχνάζουν τὰ πουλία, τὰ πτηνά. (υ - ν)
*φιλορρήτωρ, ορος, ὁ, ἡ (ῥήτωρ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ῥήτορας, τὰ ῥητορικὰ συγγράμματα ἢ τὴν ῥητορικήν.
*φιλόρρυθμος, ὁ, ἡ (ῥυθμός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ῥυθμόν, τὸν μουσικὸν χρόνον.
φιλορρώων, ωνος, ὁ, ἡ (ῥώομαι). Ὅστις κεῖται συνήθως ἐπὶ τὴν μύτην. «Κημὸς φιλορρώων ω Ἐπιγρ. 27.
φιλόρρωξ, ῶγος, ὁ, ἡ (ῥαγή, σημτ. 2. ῥάξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ ἢ φέρει ῥώγας σταφυλίων, σταφυλία. Ἰακ. Ἀνθ. Παλατ. σελ. 22. «Ἄμπελος φιλορρώξιν. Ἀνάλεκτ. α', σελ. 168.
φιλορτοτροφέω (ὀρτυγοτροφῶ). Ἀγαπῶ νὰ τρέφω ὀρτυγας, ὀρτύνια. Ἀρτεμιδ. γ', 5.
φιλόρτυξ, υγος, ὁ, ἡ (ὄρτυξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὀρτυγας, τὰ ὀρτύνια, Πλάτ. Λυσ.
φιλορχήμων, ονος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομένῳ. Ἀρρίαν. 6, 3, 10.
*φιλορχηστής, οῦ, ὁ (ὀρχέομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὄρχησιν, ἤτοι τὸν χορόν.
*φιλόρχηστος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ. ἀμφ.
φιλορωμαῖος, αία, αῖον (Ῥωμαῖος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς Ῥωμαίους, ἢ τὰ τῶν Ῥωμαίων.
φίλος, φίλη, φίλον συνηθ. παθητ. Ὅστις ἀγαπᾶται, εἶναι ἀγαπητός, τερπνός, ποθητός, ἐξαγάπητος, ἐπιθυμητός, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ πραγμάτων· τιν. πολλὰ εὔχρηστον ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ὁμήρου εὑρέθη ὅμως καὶ «ὁ ἐμὸς φίλος, ὁ σὸς φίλος», κ.τ.λ. ἀντὶ, οὗ ἐμοὶ φίλος, ὁ σοὶ φίλος, κ.τ.τ. Θέογν. 100. παρὰ Πατσουβίου mel. crit. εἰς Αἰσχύλ. Περσ. σελ. 43. ἐξαιρτ. χρησιμεύει τὸ «φίλας, φίλα, φίλοις» μετὰ καὶ χωρὶς οὐσιαστ. εἰς προσφωνήσεις καὶ προσρήσεις. Ὅμ., ὅστις καὶ «φίλα τέκνα» συντάσσει, Ὀδυσ. Β, 363. Γ, 184. καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ γενικ. «φίλ' ἀνδρῶν», Θεοκρ. 15, 74. 24, 40. Pors. paref. Hec. σελ. LXII. — β) «φίλον ἑστίμοιο», μὲ ἀρέσκει μ' εἶναι ἀραστὸν, εἶναι κατὰ τὸν στοχασμόν, κατὰ τὴν ἰδέαν μου· πολλάκις παρὰ τῷ Ποιητ. ὅστις μεταχειρίζεται ὡσαύτως καὶ τὸ, «φίλα ἑστίμοιο, καὶ «φίλον γήγνεσθαί μοι», Ὀδ. Η, 316. Ἰλ. Η, 387. καὶ «ὅσα φίλον ἔπλετον θυμῷ» πολλάκις εἰς τὴν Ὀδ. «ἵνα τὰ μετὰ ἄπαρεμ. «ἔνθα φίλ', ὁπταλέα κρέα ἕδμεναι. ἔπειτα σᾶς ἀρέσει, ἠδύνεσθε νὰ τρώγητε ὁπτὰ κρέατα, Ἰλ. Δ, 345. παρβλ. Ἡρόδ. 1, 108. 4, 97. καὶ ἑξῆς. — γ) ἡ ποιητ. εἰς τὴν Ὁμηρ. φράσιν ἐξαιρ. ἰδίᾳ χρήσις τοῦ, φίλος εἶναι κατὰ περίφρασιν τῆς κτητ. ἀντωνυμ. ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, μετὰ λέξεων συνταγμένου, διὰ τῆς ἐννοίας τῶν ὁποίων θέλουσι γενικῶς, ὅτι εἶναι ἀραστά, ἀγαπητὰ τὰ σημαινόμενα αὐτῶν· οἷον ἐξαιρτ. «ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· «φίλον ἦτορ· φίλον κῆρ· φίλαι χεῖρες· φίλα γυῖα καὶ γούνατα» κ.λ.τ.τ. ἔτι δὲ καὶ «φίλος θυμός· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐξ αἵματος συγγενῶν, «φίλος υἱός· φίλη ἄλοχος· φίλα τέκνα» κ.τ.τ. πῶς δὲ πρὸς τούτοις ἡ κυρία σημασ. τῆς λέξεως κεῖται καθ' ὑπέρμαστιν, δηλοῦται ἐκ μαρτυριῶν, ὁποῖα εἶναι Ἰλ. Ι, 555. ὅπου γίνεται λόγος περὶ τοῦ Μελεάγρου, «μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ χωόμενος κῆρ» ἐν γένει δέ, εἰς δήλωσιν τοῦ κτήματος, π. χ. «φίλα εἵματα», Ἰλ. Β, 261. — δ) ὡς οὐσιαστ. δὲ, ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, ὅστις εἶναι φίλος, προσφιλὴς, Ὅμηρ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. οἱ οἰκεῖοι, οἱ συγγενεῖς. Ἐπὶ συζύγου «κουρίδιος φίλος», Ὀδ. Ο, 22. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συζύγου γυναικός «φίλη ἀκαδέοισα», Ἰλ. Ι, 146, 288. — ε) πολὺ σπανιώτερ. δὲ καὶ μόνον παρὰ ποιητ., ἐνεργ. ὡς τό, φίλιος, μετὰ ὑστερ. ὁ ἀγαπῶν, ὁ φιλόστοργος, ὁ εὐνοϊκός, εὐμενής, φιλόφρων, Ὀδ. Α, 313. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. Dissen Πίνδ. Νεμ. 5, 7, 18. Ὁ προτρεπτικῶς εὐνοϊκῶς διακείμενος πρός τινα, «φίλα μήδεται», Ἰλ. Ρ, 325. «φίλα φρονεῖν· πολλάκις παρ' Ὅμηρ. «φίλα ποιοῦμαί τινα, κάμνω φίλαν μέ τινα, κάμνω τι κατὰ τὴν πρόθεσίν του, «κάμνω εἰς αὐτὸν χάριν τινά», Ἡρόδ. 2, 152. 5, 37. 7, 104. — Ἐπίρρ. φίλως, παρὰ τῷ Ποιητ. ἅπαξ μόνον· «φίλως χ' ὑρόωσιν, ἠδέλετε τὸ ἴδῃ μὲ εὐχαρίστησιν σας», Ἰλ. Δ, 344. καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 45. «ἀσπασίως τε, φίλως τε ἐὸν δόμον εἰσαφικάνειν». — Συγκρ. φιλίων, ὁ, ἡ, ον, τὸ· Ὀδ. Τ, 351. Ω, 268. Ὑπερθετ. φίλιστος, ἰστη, ἰστον. Σοφοκλ. ἔτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα - β) συγκρτ. φίλτερος, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλ. ὑπερθετ. φίλτατος· πολλὰ εὔχρηστ. παρὰ τῷ Ποιητ. ὅστις τοῦτον τὸν τύπον μόνον μεταχειρίζεται· ἐξαιρ εἰς τὴν Ἰλ. - γ) συγκρτ. φιλαίτερος, ὑπερθετ. φιλαίτατος, παρὰ Θεοκρ. καὶ Καλλιμ. - δ) ὁμαλ. συγκρ. φιλώτερος, ὑπερθτ. φιλώτατος, μόνον παρὰ τοῖς μεταγεν. (τὸ Ἰάτα κοινῶς μὲν βραχ. ὁ Ποιητ. ὅμως μεταχειρίζεται αὐτὸ κατὰ κλητ. πτῶσιν εἰς τὴν πρώτην ἄρσιν καὶ ὡς μακρ. Ἰλ. Δ, 155. Ε, 359.)
Φιλοσαρκέω, Μλ. -ήσω (φιλόσαρκος). Εἶμαι ἐνδιδομένος εἰς τὰς ἡδυπαθείας, εἰς σωματικὰς ἡδονάς. Ἐκκλ. Συγγρ. ἔσαν
Φιλοσαρκία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις ἐκδεδομένος εἰς ἡδυπαθείας, εἰς σαρκικὰς ἡδονάς. Ἐκκλ. Συγγρ.
Φιλόσαρκος, ὁ, ἡ (σάρξ). Ὅστις εἶναι ἡδυπαθής, φιληδών, ἀγαπᾷ τὰς σαρκικὰς ἡδονάς, εἶναι παραδομένος, ἐκδεδομένος εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας. Ἐκκλ. Συγγρ.
Φιλοσίγματος, ὁ, ἡ (σίγμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸ σίγμα, συνεθίζει νὰ τὸ προφέρῃ συχνά. Κύριλλ.
Φιλόσιτος, ὁ, ἡ (σῖτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸν σῖτον, Ξενοφ. Οἰκον. ε, 27. — 2) ὃν τρέφει, ὅστις ἀγαπᾷ καὶ τρώγῃ. Πλάτ. πολιτ. ε'.
*Φιλοσκαρδμος, ὁ, ἡ (σκαρδμός). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ χορτάνῃ, νὰ πηδᾷ, σκιρτᾷ. Νόν.
Φιλόσκεπος, ὁ, ἡ (σκέπη). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἦναι σκεπασμένος, ἢ ὑποκάτω εἰς σκεπαστήν, Θεοφράστ. αἰτ. φυτ.
Φιλοσκηπτρος, ὁ, ἡ (σκῆπτρον). Ὅστις ἀγαπᾷ, ἢ φέρει, κρατεῖ συνήθως σκῆπτρον. Ἀνθολογ. «Φιλόσκηπτρος βασιλεύς».
*Φιλοσκήπων, ωνος, ὁ, ἡ (σκήπων). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φορῇ, κρατῇ βακτηρίαν, ῥάβδον.
Φιλόσκιος, ὁ, ἡ (σκιά). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν σκιὰν ἤτοι τὸν ἴσκιον.
*Φιλοσκόπελος, ὁ, ἡ (σκόπελος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰς σκοπέλους, τοὺς βράχους.
*Φιλόσκοπος, ὁ, ἡ (σκοπός, σημτ. 2). Ὅστις ἐπιτυγχάνει συνήθως τὸν σκοπὸν, τὸ σημάδιον.
*Φιλοσκύλαξ, ακος, ὁ, ἡ (σκύλαξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς σκύλους, τὰ σκυλάκια, Νόν. (γ)
Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ τις νὰ σκώπτῃ, περιπαίζῃ ὅλα. Πολυδ. ε', 161. παρὰ τὸ
Φιλοσκώμμων, ονος, ὁ, ἡ (σκῶμμα). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζῃ, νὰ σκώπτῃ, νὰ παριγελᾷ περιγελαστής. Ἡρόδοτ.
Φιλοσκωπτέω, ῶ. Μ. ήσω. Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ σκώπτω, περιπαίζω, περιγελῶ τινα, ἢ παυθήποτέ τι. Ἀδὴν. ιδ'. παρὰ τὸ
Φιλοσκώπτης, ου, ὁ· (σκώπτω) = φιλοσκώμμων. Ἀδὴν. ιδ'. σελ. 616.
*Φιλοσμάραγος, ὁ, ἡ (σμαραγή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν κρότον, τὸν θόρυβον, ποιητ. (ᾰ)
*Φιλόσμηνος, ὁ, ἡ (σμῆνος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μελίσσια, συνεθίζει νὰ κρατῇ μελίσσια.
Φιλοσοφέω, Μ. ήσω (φιλόσοφος). Κυρίως μὲν ἀγαπῶ δεξιότητα, ἐπιτηδειότητα, ἐμπειρίαν, τέχνην, ἢ γνῶσιν τινά, σπουδάζω, καταγίνομαι, ἐπιμελοῦμαι νὰ τὴν ἀποκτήσω· ἔπειτα δὲ, ἀγαπῶ καὶ τὴν παίδευσιν, τὴν μάθησιν, τὰς ἐπιστήμας, σπουδάζω, ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω πεπαιδευμένος, πολυμαθής, ἐπιστήμων, καταγίνομαι εἰς ἐπιστημονικὰ πράγματα, Ἡρόδ. 1, 30. Θεόδ. 2, 40. ἐξαιρ. Καταγίνομαι περὶ τὴν διαλεκτικὴν ἐπιστημονικῶς, Ἰσοκράτ. ἐν Πανηγυρ. 1. «Τὰς ἄλλας τέχνας καὶ τὰς περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν». Τέλος δὲ, ἀγαπῶ τὴν σοφίαν, ζητῶ αὐτὴν, ἐπιμελοῦμαι νὰ γένω σοφὸς· κατὰ τὴν πυθαγορικὴν ἔννοιαν τοῦ φιλοσοφεῖν, ἤτοι τοῦ σκέπτεσθαι, συλλογίζεσθαι, μελετᾶν περὶ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὅσον ἐμπορεῖ τις τὴν λέξιν οἱ παλαιοὶ — 2) ἐν γένει, πράττω τι κατὰ τινας κανόνας καὶ κατὰ τινα εἴδιμματα, κατά τινα μέθοδον· φροντίζω τι ἐρευνῶ περί τινος μετὰ σπουδῆς, ἐπιμελείας· διατάττω τι, διακοσμῶ, παρασκευάζω τι μετ' ἀκριβείας· ἐπιχειρῶ τι μὲ σύνεσιν καὶ τέχνην· ἐξευρίσκω, κατανοῶ· ἐξετάζω, ἀναζητῶ τι διὰ μελέτης καὶ σκέψεως, ἐξαιρ. ἐξετάζω, διερευνῶ, ἀκριβολογοῦμαι, ἢ ἀναζητῶ, ἀνακρίνω τι ἐπιστημονικῶς, ἢ σοφῶς· μετὰ αἰτ., π. χ. «φιλοσοφίαν φιλοσοφῶν ἐλέγομεν ἐπιστημονικήν τινα ὑπόθεσιν εἰς ἀναζήτησιν, ἀνάκρισιν, σπουδάζω περὶ αὐτὴν ἐπιστημονικῶς ἢ μεθοδικῶς, Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2, 23. «Πάνυ ὤμην φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, ἣ ἧς ἂν μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προτήκοντα», παρβλ. Jac. Ἀχλ. Τατ. σλ. 935. «τὰ φιλοσοφούμενα, τὰ φιλοτοφίας ἐπιδεκτικὰ πράγματα. Δγν. Δρτ. 4, 4α. οἷον
Φιλοσόφημα, τὸ. Ἡ ἕξις ἢ κατάστασις καὶ τὸ ἀποβαῖνον σοφὸς ἢ ἐπιστημονικῆς τινος ἐρεύνης, ἀνακρίσεως· ἢ ἐπιστημονικὴ ἀνάκρισις, ἔρευνα αὐτή. Σεβῆρ, ἔννοια, ἐνθύμησις, λογισμός· μελέτη, ἐξεύρημα· γνώμη, δόξα, δόκιμα· ἐν γένει ἐπιμέλεια, σπουδὴ, μελέτημα·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

„Ὥστε περὶ τούτου ἀπορεῖν, εἰκότως ἐγένετο φιλοσόφημα πᾶσιν. Ἀριστοτέλ. Οὐραν. β'.

* Φιλοσοφητέον, Ἐνθ. ρητ. τοῦ, φιλοσοφέω. Πρέπει νὰ φιλοσοφῇ τις, νὰ φιλοσοφῶμεν, κτλ. Πλάτ. Ἐυθδ. σλ. 288. D.

Φιλοσοφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιθυμῇ, ἀγαπᾷ τις ὁποιανδήποτε ἰδιότητα, δεξιότητα, τέχνην ἢ γνῶσιν τινά, ἐμπειρίαν· τὸ νὰ ζητῇ, ἐπιμελῆται, σπουδάζει διὰ νὰ ἀποκτήσῃ αὐτήν· τὸ νὰ μετέρχεται αὐτήν, ἀσχολῆται, καταγίνεται εἰς αὐτήν· ἔπειτα δὲ τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν παιδείαν, καὶ τὰς ἐπιστήμας, τὰ νὰ μετέρχηται, αὐτήν, νὰ σπουδάζῃ, ἀσχολῆται περὶ αὐτήν· ἐξαιρ. τὸ νὰ μετέρχηται ἐπιστημονικῶς τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διαλεκτικήν, Ἰσοκρ. τέλος δὲ· τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν σοφίαν. — 2) ἐν γένει τεχνική, μεθοδικὴ μεταχείρισις, ἡ ἔρευνα, ἀνάκρισις πράγματός τινος κατὰ τινας κανόνας, κατά τινα ἀξιώματα. Ἐπιμελὴς ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα· πᾶσα σπουδὴ, μελέτη, σκέψις, ἐνθύμησις, θεωρία, ζήτησις, ἀσχολία, περίτι, συνήθ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλῆθ. ἀριθμόν, π. χ. καὶ φιλοσοφίαι καὶ παιδεῖαι τῶν ἄλλων. Ἰσοκρ. Παν. ἴδε Μουσα Ἰσοκρ. Παν. 1. 5.

* Φιλοσοφοκλῆς, -λέους, ὁ. Ὅς τις ἀγαπᾷ τὸν Σοφοκλῆ, ἀναγινώσκει ἀσμενος τὰ ποιήματα αὐτοῦ. Δημ. Δρτ. 4, 10.

Φιλοσοφομειρακίσκος, ὁ. (φιλομειρᾰξ). Ὅστις μετέρχεται τὴν παιδαρεστίαν συστηματικῶς. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 572. B

Φιλόσοφος, ὁ (σοφία). Κυρίως, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν δεξιότητα, ἐπιτηδειότητα, ἐμπειρίαν, τέχνην, σπουδάζει περὶ αὐτὰς ἢ μετέρχεται αὐτάς· καὶ πρῶτον ἐπὶ σωματικῆς ἢ μηχανικῆς δεξιότητος καὶ τέχνης, καὶ λ. ἔπειτα δέ, καθ' ὅσον ἡ ἔννοια τοῦ, σοφία, ἐπηυξήθη κατὰ μικρόν, καὶ ἐφηρμόσθη πάντοτε μᾶλλον εἰς τὴν εὐφυΐαν ἢ νοερὰν δεξιότητα, ὠνομάζοντο φιλόσοφοι ἐξαιρέτως οἱ Μουσικοί, οἱ ἀοιδοί, ψάλται, οἱ Ποιηταὶ καὶ οἱ Μάντεις· παραβλ. σοφὸς καὶ σοφιστής· μετέπειτα δὲ καὶ οἱ ἀγαπῶντες τὴν παιδείαν ἢ τὴν ἐπιστήμην καὶ ζητοῦντες αὐτήν, σπουδάζοντες περὶ αὐτήν· ὅσοι ἀγαπῶσι τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις, ἐρεύνας, ἀνακρίσεις, ἀσχολίας· ὅσοι εἶναι φιλίστορες, πολυμαθεῖς, εὐσύνετοι, γνωμονικοί· ὅθεν συντάσσεται ἐνίοτε ἡ λέξις μὲ τὸ, φιλομαθὴς καὶ φιλέλογος, Πλάτ. Πολτ. 2. σλ. 376 B. 9. σλ. 582. E. Ἐξαιρ. δὲ, ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διαλεκτικήν, εἶναι εἰδήμων αὐτῶν. Τέλοι δὲ καὶ ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν· καθ' ἣν σημασίαν ὠνόμασεν ὁ Πυθαγόρας, διὰ μετριοφροσύνην, ἑαυτὸν κατὰ πρῶτον φιλόσοφον αὐτοῦ σεμνόν· ἡ δὲ σημασία, ὅστις ἐρευνᾷ, σπουδάζει περὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, εἰσηχθη τὸ πρῶτον μετὰ τὴν κατάστασιν τῶν φιλοσοφικῶν κυρίως σχολείων· ἔκτοτε φιλόσοφος λέγεται ὁ ἰδιαίτερον ἑαυτοῦ φιλοσοφικὸν σύστημα ἔχων, καὶ ὡς διδάσκαλος παραδίδων αὐτὸ εἰς ἄλλους. Ἐπῤῥ. φιλοσόφως, Κικ. Ἀττ. 13, 20. Δητ. Λρτ. 3, 50. (ὁ Ἀρτεμ. Ἐκλ. 571. μεταχειρίζεται ἀσυνήθως, ἐπὶ τὸ ἐπιχειρούμενον φ, μακρὰν τὴν παραλήγ. τῆς λέξεως.)

Φιλοσπήλυγξ, υγος, ὁ, ἡ (σπῆλυγξ). Ὅς τις ἢ ὅστις ἀγαπᾷ τὰ σπήλαια· συνειθίζει νὰ κατοικῇ εἰς σπήλαια· ποιητ. Ἀνδρολογ.

Φιλόσπονδος, ὁ, ἡ (σπονδή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς σπονδάς, λοιβάς, ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ὅ,τι συνειθίζεται εἰς αὐτάς. Αἰσχύλ. Χοηφ. 289

* Φιλόσπουδος, ὁ, ἡ (σπουδή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σπουδήν, τὸ τάχος, τὸ νὰ κάμνῃ ἢ νὰ γίνηταί τι μὲ βίαν, ἀγαπᾷ τὴν σπουδαιότητα, ἐπιμέλειαν, δραστηριότητα, ἢ τὴν σαμνοπρέπειαν, τὴν ἀκρίβειαν, αὐστηρότητα.

Φιλοστασιώτης, ου, ὁ (στασιώτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς στάσεις, ἐπαναστάσεις, πολιτικὰς ταραχάς. Πλάτ. Πολιτ.

* Φιλόσταφυλος, ὁ, ἡ (σταφυλή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ σταφύλια. (α)

Φιλοστεφανέω, Μλ. -ήσω. Ἀγαπῶ τοὺς στεφάνους, ἐπιμελοῦμαι νὰ αὐξιώσω τοῦ στεφάνου τῆς νίκης· ῥφιλοστεφανέω εἰς τιναι ζητῶ τὴν προστασίαν τινὸς διὰ νὰ λάβω τὸν στέφανον τῆς νίκης. Πολύβ. ζ', 10. καὶ Πλούταρχ. παρὰ τὸ

Φιλοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς στεφάνους, τὰ διαπήματα, ἐπιμελεῖται νὰ ἀποκτήσῃ στεφάνους, στολίζεται μὲ στέφανον, διάδημα ῥΑφροδίτης Τμ. Δμτ. 102. ἐξαιρ. ὅστις ἀγαπᾷ, ἐπιμελεῖται νὰ ἀποκτήσῃ τὸν στέφανον τῆς νίκης, νὰ στεφθῇ ὡς νικητὴς εἰς τοὺς ἀγῶνας.

Φιλόστονος, ὁ, ἡ (στένω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ στενάζῃ, στενάζει πάντοτε ἢ συνήθως· Ἐπῤῥ. φιλοστόνως. Αἰσχύλ. ἑπτ. 285.

Φιλοστοργέω (φιλόστοργος). Ἀγαπῶ τινα μὲ στοργήν, μὲ τρυφερὰν ἀγάπην· ἐξαιρ. ἐπὶ γεννητόρων, τέκνων, καὶ ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους. Διόδ. Σικελ. ῥΦιλοστοργεῖν τὸν ἀδελφόν. ἴδε

Φιλοστοργία, ἡ. Ἀγάπη τρυφερά. Ξενοφ. Κυρουπ. α', ὁ, 3.

Φιλόστοργος, ὁ, ἡ (στέργω, στοργή). Ὅστις ἀγαπᾷ μὲ στοργήν, μὲ τρυφερότητα, καρδιακὴν ἀγάπην· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν γονέων, τῶν τέκνων, καὶ τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλους. Ἐπῤῥ. φιλοστόργως.

Φιλοστρατιώτης, ου, ὁ (στρατιώτης). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς στρατιώτας, τοὺς εὐνοεῖ ἢ καὶ ὅσους ἀγαπῶσι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ξεν. Ἀνβ. 7, 6, 4.

Φιλόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς μεταβολάς, εἶναι εὐμετάβλητος. Ἀρεταῖος.

* Φιλοσυγγενής, ὁ, ἡ (συγγενής). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς συγγενεῖς του.

Φιλόσυκος, ὁ, ἡ (σῦκον). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ, τρώγει ἐσμένως τὰ σῦκα.

Φιλοσύμμαχος, ὁ, ἡ (σύμμαχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς συμμάχους του.

Φιλοσυνήθης, ὁ, ἡ (συνήθης). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν συναναστροφήν, εἶναι κοινωνικός. Πλούτ.

Φιλοσυνουσία, ἡ (συνουσία). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ παραβάλλῃ, εἰκάζῃ, συγκρίνῃ τι· Σχολ. Λουκιαν.

Φιλοσυνουσιάζω (συνουσιάζω). Ἀγαπῶ τὴν συνδιατριβήν, συναναστροφήν· ἐξαιρ. τὴν συγκοίμησιν. Δημ. Δρτ. 3, 48. ἴδε

Φιλοσυνουσιαστής, οῦ, ὁ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν συνδιατριβήν, συναναστροφήν. ἐξαιρ. τὴν συγκοίμησιν. Σχόλ. Θεοκρίτ. 4, 62.

Φιλοσύντομος, ὁ, ἡ (σύντομος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν συντομίαν. Πλούταρχ.

Φιλοσωματέω (φιλοσώματος). Ὅστις ἀγαπᾷ, θεραπεύει καὶ περιποιεῖται τὸ σῶμά του. ἴδε

Φιλοσωματία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ περιποιῆταί τις τὸ σῶμά του. Ἱερουλ.

Φιλόσωματος, ὁ, ἡ (σῶμα). Ὅστις ἀγαπᾷ, θεραπεύει καὶ περιποιεῖται τὸ σῶμά του· Ἐπῤῥ. φιλοσωμάτως. Πλούταρχ.

Φιλοσώφρων, ονος, ὁ, ἡ (σώφρων). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν σωφροσύνην, σεμνότητα, μετριότητα. Τιμωθ.

Φιλοτάριον, τό· Υποκρστ. τοῦ, φιλότης· παράβλ. φιλοτιμάριον. (ε)

Φιλοτάριχος, ὁ, ἡ (τάριχος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ταριχευτὰ καὶ ἐξαιρετως τοὺς ταριχευτοὺς ἰχθύας. Ἀθήν. (ε)

Φιλοτεκνία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ τέκνα. παρὰ τὸ

Φιλότεκνος, ὁ, ἡ (τέκνον). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τέκνα, εἶναι φίλος τῶν παίδων.

Φιλοτεχνέω (φιλότεχνος). Ἀγαπῶ τέχνην τινά, ἡμετέρχομαι αὐτήν· ἐργάζομαι ἢ κατασκευάζω τι τεχνικῶς. — 2) Ἀγαπῶ τὰ τεχνάσματα, τὴν δολιότητα καὶ μεταχειρίζομαι αὐτά· δόθεν τεχνάζομαι, ἐνεργῶ, κατορθόνω τι μὲ δολιότητα, πανουργίαν. ῥΦιλοτεχνοῦντες ἀφορμὴν πρὸς τὸ διαπράξασθαι. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. γ', 26 μετὰ ἀπρωφ. — 3) ῥφιλοτεχνέω ὑπέρτινος πρός τινα, ὁμιλῶ πρός τινα περίτινος ὡς ταχυΐτης. Αἰλιαν. ποικ. ἱστ. 2, 2. ὅθεν

Φιλοτέχνημα, τό. Ὅ,τι κατεσκευάσθη, μετὰ μεγάλης τέχνης καὶ ἐπιμελείας· Γαλλ. chef d'oeuvre· Ἰταλ. Capo d'opera. Γερμαν. Kunstwerk.

Φιλοτεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ = φιλότεχνος.

Φιλοτέχνης, ου, ὁ, ἡ = φιλότεχνος.

Φιλοτεχνησίσωσος, ἡ. Ὀλίγον χρήσιμος τύπος ἀντὶ φιλοτεχνία. Βασίλ.

Φιλοτεχνία, ἡ (φιλοτεχνέω). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ καὶ μετέρχεταί τις ἐπιμελῶς τέχνην τινά· — 2) = φιλοτεχνημα. — 3) Τέχνη, ἐπιτηδειότης. — 4) τρκ. δολιότης, σόφισμα, πανουργία.

Φιλότεχνος, ὁ, ἡ (τέχνη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς τέχνας, εἶναι ἔμπειρος τεχνῶν, πολύτεχνος, τεχνοποιός· Ἐπῤῥ. φιλοτέχνως.

Φιλότης, τητος, ἡ. Φιλία, ἀγάπη, εὐνοια, φιλοφροσύνη· πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ φιλικῆς διαθέσεως ὁλοκλήρων ἐθνῶν πρὸς ἄλληλα, Ἰλιάδ. Γ, 73. 94. Η, 302. καὶ ἀλλαχοῦ· κατὰ φιλότητα συγγίνομαι Συναναστρέφομαι, συνέρχομαί μέ τινά που, κάμνω συνέλευσιν περίτινος μετ' αὐτοῦ διὰ φιλίαν· Ἡρόδ. 1, 172. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φιλοξενίας, Ὀδυσ. Ο. 55. 197. καὶ ἀλλαχ. ἐξαιρ. δὲ τὰ πλεῖστα ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ, συγκοιμήσεως· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. πολλὰ εὐχρηστον· συνήθ. εἰς τὰς συντάξεις ῥφιλότητι καὶ εὐνῇ, φιλότητι ἢ ἐν φιλότητι καὶ εὐνῇ μιγῆναι καὶ τ. τ. ἴδε μίγνυμι, σημασ. 4. α'. ἔτι καὶ νύμφιος καὶ φιλότητος Ἰλιάδ. Ν, 636. Ξ, 353. σπανιτερ. μετὰ γενικ. ῥφιλότης γυναικὸς Ἡσιόδ. Ἀσπ. 31. πρβλ. Θεογ. 374. 405. 645. 822. Ὁ δὲ Πινδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. κατὰ ταύτην τὴν σημασ. πάντοτε εἰς τὰ πλῆθ. ἀριθμ. — 2) ὡς προσφώνημα, πρόσρησις, ὦ φιλότης = ὦ φίλε.

Φιλοτησία, ἡ· ἴδε τὸ ἐπμ. σημασ. 2.

Φιλοτήσιος, ία, ιον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δισύλ. (φιλότης). Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς φιλίαν, ἢ ἀγάπην· ῥφιλοτησίοις ἔργοις τὰ τῆς ἀγάπης, τοῦ ἔρωτος· ἀφροδισιασμός, συγκοίμησις, ὡς τὸ ἔργα Ἀφροδίτης Ὀδυσ. Λ, 246. — 2) ἡ φιλοτησία ὑπν. κύλιξ ἢ κοτύλη. Τὰ εἰς φιλίαν ἢ ἀγάπην ἀφιερωμένα ποτήρια, Θέογν. 489., συνήθ. ἡ φιλοτησίαι ὑπν. πόσις, τὸ νὰ πίνῃ τις εἰς τὴν ὑγείαν τινός· ῥφιλοτησίαν λαμβάνω τὸ κοινὸν εἰς ἡμᾶς, σημαίνω τὸ ποτήριον εἰς τὴν ὑγείαν τινός· ὑπν. πίνω, ἀπέχω, λαμβάνω τὴν δὲ φιλοτησίαν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 985. ῥφιλοτησίας προπίνειν ὅπου τὸ, φιλοτησίας εἰς γενικ. λαμβάνεται, καὶ διὰ τοῦ, ἕνεκα ἀναπληροῦται συνήθως· ῥφιλοτησίας μελετᾶν Πλατ. ἐν γένει πᾶσα πόσις, ἔτι δὲ καὶ φιλοποσία.

Φιλότησις, ἡ· = φιλότης. ἀμφ.

* Φιλοτιμέομαι, μοῦμαι· ἀποθ. παθτ. μετὰ μέσ. μέλ. -ήσομαι· ἀόρ. φιλοτιμήθησαι, Ἐνθ. Κυρίσκεται δὲ καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. φιλοτιμήσασθαι, Ἰσοκρ. καὶ Ἀριστοτ. (φιλότιμος). Ἀγαπῶ τὴν τιμὴν καὶ ζητῶ αὐτήν, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι νὰ ἀποκτήσω τιμήν· εἶμαι φιλότιμος καὶ ἀποδείκνυμ ἐμπράκτως τὴν φιλοτιμίαν μου. — β) ῥφιλοτιμοῦμαι ἐπί τινι ζητῶ, ἐπιμελοῦμαι νὰ ἀποκτήσω τιμὴν μέτι, καυχῶμαι ἢ κομπάζω διάτι· φαντάζομαι, ὑπερηφανεύομαι διάτι, ζητῶ, φροντίζω νὰ λαμπρυνθῶ, διαπρέψω, ὑπερβῶ ἄλλους εἴς τι, Ἰσοκρ. — γ) ῥφιλοτιμοῦμαί τι· καὶ περίτι, καὶ πρός τινα· θεωρῶ, νομίζω τι

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς τιμῆς πρόξενον, καὶ καταγίνομαι εἰς αὐτὸ μὲ ζῆλον, προθυμίαν, Ξεν. Ἀλλὰ φιλοτιμ. περί τινος ἢ ἀμιλλῶμαι συναρίζομαι διά τι, καὶ θέλω νὰ τὸ οἰκειοποιηθῶ, νὰ τὸ καταβάσω, περὶ νίκης Πλτχ. — δ) μετὰ ἀπορμ. Ἐπιμελοῦμαι, κοπιάζω, ἀμιλλῶμαι περί τινος πράγματος ὑπὸ φιλοτιμίας κινούμενος, π. χ. ποιᾶν ἂν φιλοτιμηθείαν φίλω σοι χρησθαιη Ξεν. καὶ Δημοσθ. — α) φιλοτιμ. εἴς τινων Προσφέρομαι, δείχνομαι πρός τινα εὐεργετικὸς ἢ ἐλευθέριος ἀπὸ φιλοτιμίαν κινούμενος· ὅθεν καὶ Καυχῶμαι, μεγαλορρημονῶ πρός τινα, Ἀριστοφ. Βτρ. 281. καὶ ἀλλχ. ὅθεν καὶ φιλοτιμοῦμαί τινι Δωρίζω, χαρίζω, Ἀρτστ. 1, 1. — ζ) φιλοτιμ. εἴς τινα συνεισφέρω, συνεργῶ εἴς τι μὲ φιλοτιμίαν, μὲ ἀμιλλαν· φιλοτιμ. πρὸς τὴν πολιτικ. Δημοσθ. 35, 6. νεῖς κάλλος, εἰς τὴν τιμὴν καὶ λ. τ. τ. Αἰλιαν. (κατὰ ἐναντ. διαθ. φιλοτιμέω, δὲν ὑπάρχει καθόλου.)

Φιλοτίμημα, τό· Ἰων. φιλοτιμίη (φιλοτιμέομαι). Τὸ ἠθος, τὸ φρόνημα, ὁ χαρακτὴρ τοῦ φιλοτίμου· τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὴν τιμὴν, νὰ ἀμιλλᾶται, μὲ ζῆλον εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ τιμὴν· πᾶντα τὰ ἐκ τῆς ἀγάπης αὐτῆς προκύπτοντα ἰδιώματα, κλίσεις, ἐφέσεις, ἐπιθυμίαι, ἔκτενὴς ἐπιμέλεια, ζῆλος, φροντὶς· ἐναντ. μεγαλοπρέπεια, μεγαλοῖον διὰ τιμῆς ὀφάνην· ἀλαζονεία, μεγαληγορία, μεγαλαυχία, ἀνειδότος ἀμετάπειστος, αὐθάδεια, ἀδιάτρεπτος, εἰρωνεία, Valck. Ἡρόδ. 3, 53. Κατὰ καλὴν ἐσ. σημ. ἐλευθεριότης, μεγαλοψυχία, ἐνεργητικὸς γενναιοψυχία, γενναιότης.

Φιλότιμος, ὁ, ἡ (τιμή). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν τιμὴν· πράττει τι διὰ νὰ ἀποκτήσῃ τιμὴν, Αἰσχλ. ὅθεν, ὅστις ἐπιμελεῖται, κοπιάζει μὲ ζῆλον, μὲ ἀμιλλαν εἴς τι· ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μεγαλεῖα, τὴν μεγαλοπρέπειαν, συνεθίζει νὰ καυχᾶται, ἀλαζονεύηται, νὰ κόμπῳ ἐπίδειξιν. Κατὰ καλὴν σημ. δὲ, ὅστις εἶναι ἐλεύθερος, μεγαλόθωρος, εὐεργετικὸς, γενναιόψυχος, γενναιόκαρδος. — β) Παθ. Ὅ,τι γίνεται, κατορθόνεται, διὰ φιλοτιμίαν· Ἐπῤῥ. φιλοτίμως· φιλοτίμως ἔχω πρός τινα Ἀμιλλῶμαι, κοπιάζω μὲ ζῆλον διά τι, — 2) Ὀνομ. κύριον.

Φιλότιμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ κόπτῃ, ἢ τὸ κόψιμον· Ἡμέρα φιλότμητος, Νόν. ἡ ὀφθὴ ἡμέρα μετὰ τὴν γέννησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀγίνετο ἡ περιτομή.

Φιλοτοιοῦτος, ὁ (τοιοῦτος). Ἐραστὴς, φίλος τοιούτων τινῶν πραγμάτων, ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου δηλουμένων. Ἀρισττλ. Ἠθικ. Νικ. 1, 8, 10. 3. 11, 4. Zell. 4, 4, 4.

Φιλοτραγήμων, ονος, ὁ, ἡ (τραγήμα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τραγήματα. Ἀθην. ιδ'. σελ. 642.

Φιλοτράπεζος, ὁ, ἡ (τράπεζα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν τράπεζαν ἢ τὰ τραπέζια, φίλος τῆς τραπέζης. Ἀθην. γ'. σελ. 113. (α)

*Φιλοτρεφὴς, ὁ, ἡ = φιλοτρόφος. ἀμφβ.

*Φιλοτρυφέω. Ἀγαπῶ νὰ τρύφω, νὰ κρατῶ ζωὴν τρυφηλὴν· ικόνικ. Πλτχ. παρὰ τὸ

Φιλοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρέφῃ τι. — 2) (τροφή). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν τροφὴν, νὰ τρέφηται.

*Φιλοτρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ (τρώγω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ τρώγῃ ἢ τραγανίζῃ τι

Φιλοτττάριον, τό· κοινῆ, ἀντὶ φιλοτάριον. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 891.

Φιλοτύραννος, ὁ, ἡ (τύραννος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν τύραννον, ἢ τὴν τυραννίαν εἶναι ὀπαδὸς, συνεργὸς τυράννου. (ῡ)

*Φιλότυφος, ὁ, ἡ (τῦφος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν τῦφον, τὴν ἀλαζονείαν.

Φιλοτωθάζω, Μλ. ἀσσω (τωθάζω). Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ περιπαίζω, ὑνειδίζω, περιγελῶ· ψευδ. ἀνγνσ. παρ' Ἱππκ. ὅθεν

*Φιλοτώθαστος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ δύναται, συνεθίζῃ νὰ ὑνειδίζῃ, ἢ νὰ περιπαίζῃ, περιγελᾷ, Ἱππ.

Φιλόὕλος, ὁ, ἡ (ὕλη). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ ὑλικὰ πράγματα. Ἰμνιωθ.

*Φιλόὕπνος, ὁ, ἡ· = φίλυπνος.

*Φιλοφαίαξ, ακος, ὁ, ἡ (φαίαξ). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς φαίακας.

Φιλόφθογγος, ὁ, ἡ (φθογγὴ). Ὅστις ἢ ὅ,τε ἀγαπᾷ τὸν θόρυβον, τὴν ταραχὴν, συνεθίζει νὰ κάμῃ θόρυβον· ικόνικ. φιλόφθογγοι. Σκύλος πολλάκις ἢ συνήθως ὑλακτῶν, γαυγίζων.

Φιλόφθονος, ὁ, ἡ (φθόνος). Ὅστις συνεθίζει νὰ φθονῇ, φθονερός. Πλούταρχ.

Φιλοφιλία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τοὺς αὐτὸν ἀγαπῶντας, τοὺς φίλους του, νὰ ᾖναι φίλος τῶν φίλων του. Ἀριστοτέλ. ἠθικ. η', 1.

Φιλόφιλος, ὁ, ἡ (φίλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς φίλους του. Ἀριστοτέλ.

Φιλοφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ (φόρμιγξ). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ παίζῃ, ἢ νὰ ἀκούῃ νὰ παίζουν τὴν φόρμιγγα· ἴδε φόρμιγξ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 711.

Φιλοφρονέομαι, οῦμαι. Μέλ. ήσομαι. μέσ. ἀόριστ. μετὰ μέσ. καὶ μετὰ παθ. ἀορίστου, καὶ ἀεῤῥηθῆ διαφορὰν ὅμως τῆς σημ. (φιλόφρων). Προσφέρομαι πρός τινα μὲ φιλοφροσύνην, φιλίαν, εὐνοιαν, ἀγάπην· μετὰ αἰτ. παρὰ Ξεν. ὅμως καὶ τινί· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀξν. καὶ Δημ. Ἀρτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ, πρός τινα· ἐξαιρ. ὑποδέχομαι, ἀσπάζομαι, χαιρετῶ τινα· «φιλοφρονήσασθαί τινι» τὸ νὰ δείξῃ τις πρός τινα χάριν τινὰ, φιλοφροσύνην, νὰ κάμῃ πρὸς αὐτὸν κόμμιαν φιλικὴν δουλευσιὰν, περιποίησιν, Ξεν. Κύρ. π. 3, 1, 8. ἐξ ἐναντίας δὲ κατὰ παθ. ὀόρ. «φιλοφρονηθῆναι κατ' ἀμοιβαίαν σημ. Τὸ νὰ δείχνῃ τις φιλοφροσύνην πρὸς τὸν αὐτὸν φιλοφρονεῖσθαι. Ξεν. Ὑπομ. σλ. 3, 1, 4ο. δεύτερον παράδειγμα ὅμως κατὰ ταύτην τὴν σημ. δυσκόλως ἠθελο αὐρεθῇ· ἀντὶ τοῦ ὁποίου. Ἀνβ. 4, 5, 54. κεῖται «φιλοφρονεῖσθαι ἀλλήλουϊν. — 2) εἶμαι, γίνομαι ἵλαρος, εὐθυμος. — 3) τροπ. ὡς τὸ, χαρίζεσθαι, μετὰ δοτ. «θυμῷ φιλοφρονεῖσθαι ὡς τὸ, εἰκεω θυμῷ, Πλατ. Νμ 11. σλ. 935. C. (Κατ' ἐργ. διαθ. φιλοφρονέω, κεῖται κατ' ἀσφαλμένην ἀνγνσ. μόνον ἀντὶ φίλα, φροντῶ, Ὀδσ. Π, 17.)

Φιλοφρονέστερος, στέρα, στέρον· συγκρτ. τοῦ, φιλόφρων. Ἐπῤῥ. φιλοφρονεστέρως.

Φιλοφρόνημα· τὸ (φιλοφρονέομαι). Φιλικὴ δεξίωσις, φιλικὲς μετοχειρισμὸς, φιλικὸν φέρσιμον. Αἰσχίν. ἐπιστ.

Φιλοφρόνησις, εως, ἡ (φιλοφρονέομαι). Τὸ νὰ φιλοφρονῆται τίς τινα. ὅθεν

Φιλοφρονητικός, ἡ, όν· = φιλόφρων. Σχόλ. Ἀριστοφ.

Φιλοφροσύνη, ἡ (φιλόφρων). Φιλικὴ καὶ εὐνοϊκὴ διάθεσις, σπουδὴ, προθυμία, ἀγάπη· φιλικὸν φρόνημα πρός τινα. Ἰλιάδ. Ι, 256. φιλικὴ δεξίωσις, περιποίησις κατὰ πάντα τρόπον. — 2) Παροῤῥησία, φαιδρότης, εὐθυμία. Ξενοφ.

Φιλοφρόσυνος, υνη, υνον, = φιλόφρων. Ἀναβασ. γ'. σελ. 183.

Φιλόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὅστις ἔχει φιλικὰ φρονήματα, καλὴν διάθεσιν προσφέρεται πρός τινα, τὸν μεταχειρίζεται μὲ φιλίαν, εὐνοιαν, μὲ γλυκὺν, καλὸν τρόπον· Πινδ. Ἐπῤῥ. φιλοφρόνως, «φιλοφρόνως ἔχω πρός τινα» φρονῶ καλὰ διά τινα, ἔχω εὐνοιαν πρὸς αὐτόν.

Φιλόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή)· Ὅστις συνεθίζει νὰ λέγῃ, νὰ ὁμιλῇ πολλὰ, εἶναι φλύαρος, πολύλογος. Πλούταρχ.

Φιλόχλαινος, ὁ, ἡ (χλαῖνα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ φορῇ χλαῖναν, ἐπανωφόρεμα ἴδε χλαῖνα. Νον.

Φιλόχλος, ὁ, ἡ (ὄχλος). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὄχλον, τὸν κοινὸν λαὸν, Δημ. Ἀρτ. 4, 41, 42. (ῐ)

Φιλοχορευτής, οῦ, ὁ (χορεύω). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χορὸν, νὰ βλέπῃ τοὺς χορευτὰς ἢ νὰ εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν χορευτῶν εἰς τὸ θέατρον. Ἀριστοφ.

Φιλόχορος, ὁ, ἡ (χορός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χορὸν εἰς τὸ θέατρον ἢ καὶ τὸν χορὸν ἐν γένει. Αἰσχλ. — 2) Κύρ. ὄνμ.

Φιλοχρηματέω (φιλοχρήματος). Ἀγαπῶ τὰ χρήματα. ὅθεν

Φιλοχρηματία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ χρήματα, νὰ ἐπιμελῆται, νὰ φροντίζῃ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ, ἐπαυξήσῃ, τὴν περιουσίαν του. «Ἀφιλοχρηματία Σπάρταν ὄλεϊ, ἄλλο δ' οὐδέν.

Φιλοχρηματιστής, οῦ, ὁ (χρηματίζω). Ὅστις πασχίζει, προσπαθεῖ διὰ νὰ ἀποκτήσῃ χρήματα καὶ μάλιστα διὰ τοῦ ἐμπορίου. ὅθεν

Φιλοχρηματιστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φιλοχρηματιστὴν, εἶναι ἴδιον φιλοχρηματιστοῦ· Ἐπῤῥ. φιλοχρηματιστικῶς.

Φιλοχρήματος, ὁ, ἡ (χρήματα). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρήματα. Ἀριστοτ. Ῥητ. α'. «Καὶ γὰρ τὸ ὠφέλιμον ἐστὶ, κτήματος δόσις, καὶ τιμῆς σημεῖον· διὸ καὶ οἱ φιλοχρήματοι καὶ οἱ φιλότιμοι ἐφίενται αὐτῶν. Ἐπῤῥ. φιλοχρημάτως. Ἰσοκράτ. «Φιλοχρημάτως ἔχων· ἀντὶ τοῦ, φιλοχρήματος εἶμαι.

Φιλοχρημονέω, ῶ· (φιλοχρήμων) = φιλοχρηματέω. Πλάτ. Νόμ. ε'. σλ. 729. Α. «Μὴ οὖν τις φιλοχρημονείτω παίδων γε ἕνεκα, ἵνα ὅτι πλουσιώτατους καταλείπῃ.

Φιλοχρημοσύνη, ἡ· = φιλοχρηματία. Φωκυλίδ. «Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ πάσης ἀπάσης».

Φιλοχρήμων, ονος, ὁ, ἡ· = φιλοχρήματος.

Φιλόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὰ χρηστὰ, καλὰ, χρήσιμα πράγματα, ἢ τοὺς χρηστοὺς, χρησίμους ἀνθρώπους· εἶναι φιλόκαλος, τίμιος, Ξενοφ. Ἀπομν. β', 3, 3. «Οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, ἀλλὰ φιλόχρηστός τε, καὶ εὐχρηστότερος, ἢ ὡς ἀπὸ συνόντων λαμβάνειν.

Φιλόχριστος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ.

Φιλόχρονος, ὁ, ἡ (χρόνος). Ὅστις ἀγαπᾷ ζητεῖ νὰ εὕρῃ καιρὸν, εἴς τι· ὅστις ἀγαπᾷ τὰ τοῦ καιροῦ, ἢ τὰ κοσμικὰ πράγματα, τὰ πρόσκαιρα ὀηλ. Γρηγόρ. Ναζ.

Φιλοχρυσία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὸν χρυσὸν· ἐκ τοῦ

Φιλόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν χρυσόν.

Φιλοχωρέω, ῶ. Μ. ήσω (φιλόχωρος). Ἀγαπῶ. ἢ φύνομαι νὰ εἶμαι, διατρίβω, εὑρίσκομαι εἴς τινα τόπον· μετὰ Δοτικ. «Ὄρεσι, λόχμῃ φιλοχωρῶν· ἔτι δὲ μετὰ τῆς, ἐν· καὶ, ἐπὶ πολλάκις παρὰ Διον. Ἁλικ.

Φιλοχωρία, ἡ. Τὸ νὰ ἠθύνηται, ἀγαπᾷ τις νὰ ᾖναι, διατρίβῃ εἴς τινα τόπον. Ἀριστοφ. Σφηκ. 884.

Φιλόχωρος, ὁ, ἡ (χώρα). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ εὑρίσκηται, νὰ διατρίβῃ τὸν καιρόν του εἴς τινα τόπον. Γρηγόρ. Ναζιαν.

Φιλοψευδεία, καὶ φιλοψευδία, ἡ. Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις τὰ ψεύδη, τὰ ψεύσματα. παρὰ τὸ

Φιλοψευδής, ὁ, ἡ (ψεῦδος, ψεύδομαι). Ὅσ-

Δημόσιη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ψεύδηται, νὰ λέγῃ ψεύσματα. Ἰλ. Μ, 163.

*Φιλοψευδία, ἡ· = φιλοψεύδεια.

Φιλοψεύστης, ου, ὁ (ψεύδομαι) = φιλοψευδής.

Φιλοψία, ἡ (φίλος). Τὸ νὰ ἀγαπᾷ τις νὰ τρώγῃ, νὰ νοστιμεύηται, νὰ τρώγῃ μὲ μεγάλην ὄρεξιν γλυκά, νόστιμα πράγματα. ἐξαιρ. ὀψάρια. Κλητ. Ἄλεξ.

Φιλοψογέω, Ἀγαπῶ, συνεθίζω νὰ ψέγω, ὀνειδίζω, κατηγορῶ. Ἡρίλλ. κατὰ Ἰουλιαν. παρὰ τὸ

Φιλόψογος, ὁ, ἡ (ψόγος). Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νὰ ψέγῃ. Ἐπῤῥ. φιλοψόγως.

Φίλοψος, ὁ, ἡ (ὄψον). Ὅστις ἀγαπᾷ, νοστιμεύεται νὰ τρώγῃ λιχνεύματα, γλυκά, νόστιμα πράγματα, ἐξαιρ. ὀψάρια. Πλούταρχ. (ῐ)

Φιλόψοφος, ὁ, ἡ (ψόφος). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ ἀκούῃ, ἢ νὰ κάμνῃ ψόφον, κτύπον, ὀρυβον. ἀουστίν.

Φιλοψυχέω (φιλόψυχος) = φιλοζωέω. Τυρτ. 1, 18. Εὐριπ. Ἡρακλ. 518.

*Φιλοψυχητέον, 3ατ. ἐπῤῥ. ῥημ. τοῦ φιλοψυχέω. Πρέπει νὰ ἦναί τις φιλόψυχος. Πλάτ. Γοργ. σελ. 512. Ε.

Φιλοψυχία, ἡ· Ἰων. φιλοψυχίη = φιλοζωία· ἡ φιλοψυχίην ἀναιρέεται, συλλαμβάνει ἀγάπην περὶ τῆς ζωῆς, τοῦτ' ἔστι φροντίζει νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του, Ἡρόδ. 6, 29.

Φιλόψυχος, ὁ, ἡ (ψυχή) = φιλόζωος. Ὁ φειδόμενος τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς καὶ διὰ τοῦτο μὴ κινδυνεύων, μικρόψυχος, δειλός, ἀκάρδιος. Ἐπῤῥ. φιλοψύχως. (ῠ)

Φιλόψυχρος, ὁ, ἡ (ψυχρός). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ ψυχρά, κρύα, ἢ τὴν ψύχραν.

*Φιλόω, Μλ. -ώτω, (φίλος) = φιλιόω.

*Φιλτάτιον, τό· Ἑλλ. ὑποκορστ. τοῦ, φίλτατος. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 475, παρὰ τὸ

Φίλτατος, άτη, ατον· ἀνωμ. ὑπερθ. τοῦ, φίλος, Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. ἡτοί φίλτατα παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. οἱ ἔγγιστα συγγενεῖς, γονεῖς, τέκνα, σύζυγοι, ἀδέλφια, Valck. Phoen. 437. 1467. παρὰ τοῖς Λογγῖν. σπανιώτ. Valck. Ἱππ. 961.

*Φίλτερος, έρα, ερον· ἀνωμ. συγκρ. τοῦ, φίλος. Ἑλλ. καὶ Ἡσιόδ.

Φίλτρον, τό· Παντὸς ποτὲ μέσον, ἀγάπης, ἐρωτος διεγερτικόν. Πίνδ. ὅθεν χάρις, θέλκτρον, κάλλος, ὃν γένει πᾶν ὅ,τι ἐραθίζει, παρακινεῖ, πείθει, ἕλκει τινὰ εἴς τι· ψιλτ. τόλμημα. Παρακίνησις, ὅ,τι παρακινεῖ τινα εἰς τὸ νὰ τολμήσῃ νὰ κάμῃ τι· Αἰσχλ. ψιλτ. εἰρήνην ἐρέξιμα εἰς εἰρήνην, ἅπερ τὰ ὁποῖον παρακινεῖται τις νὰ φυλάττῃ τὴν εἰρήνην ἢ νὰ κάμῃ εἰρήνην· ἡδύτερα φίλτρα γάμου· ὅ,τι ἐραθίζει, παρακινεῖ, πείθει τινὰ εἰς τὸ νὰ ὑπανδρευθῇ ἐς δεύτερον. Ἔτι δὲ καὶ ἔρως, ἀγάπη, γενικῶς. Ἐρμᾶν. Ὀρῦ. σλ. 823. ὅθεν

Φιλτροποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω) Ὅς τις παρασκευάζει φίλτρα, ἢ ποτὰ ἔρωτος διεγερτικά· ὃν γένει ὅστις κάμνει πορίζει παυδήποτε μέσον, χρήσιμον εἰς τὸ νὰ κινῇ τινα εἰς ἔρωτα. Ἀριστοφ. β', 18.

Φιλτρόποτον, τό. (πίνω) = φίλτρον, Ποτὸν ἔρωτος διεγερτικόν· ἀμφιβ. Καλλιοπ. Αὐρηλ. Χρ. Μ. α', 5. ἐμφ.

Φίλυβρις, ιος, ὁ, ἡ. (ὕβρις) Ὅστις συνεθίζει νὰ ὑβρίζῃ τινὰ ἢ τι, ὑβριστής, Κράτης παρὰ Ἠλιάνστ. σελ. 492. (ῐ)

*Φιλυβριστής, οῦ, ὁ = φιλυβρις.

Φιλυγιής, ὁ, ἡ. (ὑγιής) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὑγείαν, προσέχει περὶ τῆς ὑγείας του.

Φιλύδρηλος, ὁ, ἡ. (ὕδρηλός) Ὅ,τι ἀγαπᾷ τὴν ὑγρασίαν, εἶναι συνήθως ἢ πάντοτε ὑγρόν. Ἀπόλλωτ. γ'. σελ. 185. (ῐ)

Φιλυδρίας, ου, ὁ = Φιλύδρος. Ἐτυμολ. ὅθεν

Φιλυδριάω, Μλ. άσω. Ἀγαπῶ τὸ ὕδωρ. (ἀσω)

Φίλυδρος, ὁ, ἡ. (ὕδωρ) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὸ νερὸν ἢ ὑδατώδη πράγματα. (ῐ)

Φιλύκη, ἡ. ἴδε φιλίκη.

Φίλυμνος, ὁ, ἡ. (ὕμνος) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὕμνους. Ἀνακρ. (ῐ)

Φιλυπήκοος, ὁ, ἡ. (ὑπήκοος) Ὅστις ἢ ὅ,τι ὑπακούει προθύμως. -2) Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς ὑπηκόους του· Πλούταρχ. Ἀρταξ.

Φίλυπνος, ὁ, ἡ. (ὕπνος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ὕπνον, νὰ κοιμᾶται. »Φίλυπνον πρόσωπον. (ῐ)

Φιλυποδοχος, ὁ, ἡ. (ὑποδοχή) Ὅστις ὑποδέχεται, ξενίζει, περιποιεῖται τοὺς ξένους ἄσμενος. Δγν. Αρτ. 2, 133.

Φιλυποστροφος, ὁ, ἡ. (ὑποστροφή) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ νὰ ὑποστρέψῃ, συνεθίζει νὰ ἐπανέρχηται, ἐπιστρέψῃ εὐκόλα »Ηκόν φιλυπόστροφον» Ἱπποκράτ.

Φιλυποστροφώδης, ες, ὁ, ἡ. (εἶδος) = φιλυπόστροφος. Ἱπποκράτ.

Φιλυποψία, ἡ. (ὑποψία) Τὸ νὰ συνεθίζῃ τις νὰ ἦναι ὑποπτος, νὰ ἔχῃ ὑποψίας. ἀμφιβ.

Φιλύρα, ἡ Ἰων. φιλύρη. Τὸ δένδρον κοινῶς φιλουριά, Ἡρόδ. 4, 67. -2) ἡ πέτσα ὑπὸ τὴν φλοῦδαν τῆς φιλουριᾶς, ἐκ τῆς ὁποίας κατεσκεύαζαν τὸν πάπυρον, χαρτίον· ἔπλεκαν ψάθας, καὶ ἔδεναν τοὺς στεφάνους. -3) κύρ. ὄνομ. ἐξαιρ. ἡ μήτηρ τοῦ Χείρωνος, Πίνδ. ὅθεν Φιλύρειος, ποιητ. Φιλυρήϊος, ῆη, ιον, ἰδιαιτρ. ὅλκ. Φιλυρηΐς, ίδος. (οἱ συνηθ. προπαρξτ. τὸ νωσις φίλυρα ψευδῆς. (υυ-)

Φιλυρέα, ἡ. Διοσκορ. α', 125. Δένδρον τι πέλεκυς εἰς καρπὸν φέρον, ἀκριβέστερον ἄγνωστον· γράφεται καὶ φιλλυρέα.

Φιλύρινος, ίνη, ινον. (φιλύρα) Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ φιλουριάν, φιλουρίσιον, εἶναι ἐλαφρὸν ὡς τὸ ξύλον τῆς φιλουριᾶς. Ἀριστοφ. ὄρν. 1368. παράβαλ. Ἀθην. ιβ', σελ. 551. (ῠ)

Φιλύριον, τό. ὑποσημ. του, φιλύρα. Αἰλιαν. ποικ. ἱστορ. ιδ', 12. ἐξαιρέτως πινακίδιον ἐκ φιλυρίνου ξύλου λεπτῶς ἐξεσμένον ἐπιτήδειον εἰς γράψιμον. (ῠ)

*Φιλύριος, ὁ, ἡ = φιλύρινος. (ῠ)

Φιλόω), ἀχρηστον πρωτοτ. ὅθεν σχηματίζονται χρόνοι τινες τοῦ, φιλέω. ἴδε φίλομαι.

Φιλωδάς, ὁ, ἡ. (ᾠδή) Ὅστις ἀγαπᾷ τὰς ᾠδάς Ἀρστυ.

*Φίλων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνομ. κατὰ πρῶτον παρὰ Σμυδ. (υ-)

*Φιλώνδας, ου, ὁ· καὶ

*Φιλωνίδας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνομ.

*Φιλωνίς, ίδος, ἡ. Κύρ. ὄνομ.

*Φιλωραιος, ὁ, ἡ (ὡραῖος) Ὅστις ἀγαπᾷ τὴν ὡραιότητα, τὸ κάλλος, τὴν εὐμορφίαν. Τζέτ.

Φιλωρειτης, ου, ὁ. (ὄρος) Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἀγαπᾷ τὰ ὄρη· ζῷ, διατρίβει συνήθως ἐπὶ τὰ ὄρη. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 295.

Φίλως, Ἐπῤῥ. τοῦ, φίλος, φιλικά, ἀγαπητά, ἡδέως, κατὰ πρῶτον εἰς Ἰλ. Δ, 347. »φίλως χ' ὑρόμεθα.

Φίλωψ, ωπος, ὁ, ἡ. = φίλος. Ἡσυχ. (υ-)

Φιμός, ὁ· καὶ ἀτερογενῆ πλῆ. ἀρθμ. ποιητ. τὰ φιμά. Παυδήποτέ τι, μὲ τὸ ὁποῖον δένομεν, συσφίγγομέν τι. ὅθεν - 1) Τὸ ὡς καλαθάκιον πλέγμα, εἰς τὸ ὁποῖον κλείεται τὸ στόμα τῶν ἀλόγων ζώων ὅπα συνεθίζουν νὰ δαγκάνουν, ἢ τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ ἐμποδίζουν τοῦ νὰ βόσκουν ἢ ἢ νὰ βυζάνουν· capistrum, fiscella, ἄλλως καὶ κημός πύσσαχος· λεγόμενον. -2) μέρος τι τοῦ χαλινοῦ ἐπὶ τὴν μύτην κείμενον καὶ συσφίγγον αὐτήν, ἄλλως πυιγεὺς ὀνομαζόμενον, Αἰσχλ. Ἱκτ. 465. -3) Εἶδός τι ποτηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον παράττουσι τὰ ζάρια εἰς τὸ παιγνίδιον, καὶ ἔπειτα ῥίπτονται ἐξ αὐτοῦ τὰ ζάρια, Αἰσχυ. κατὰ Τιμαρχ. -4) = ψίμωσις. (συγγ. τῷ, παίζω, καὶ τῷ, σφίγγω) ὅθεν

Φιμόω, Μλ. ώσω. Δένω, συσφίγγω τι καλά, στερεά· ητιῶ ξύλῳ τὸν αὐχένα δένω τὸν λαιμὸν τοῦ ζυγοῦ εἰς τὴν ζεύγλαν. Ἀρστοφ. Νφ. 592. ὅθεν, συγκλείω, φράττω, στουπόνω τι. ἐξαιρ. τὸ στόμα τινός. Τρπκ. κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ· τὸ κοιντ. Μάσε τὸ στόμασου, βουβάσου.

Φιμώδης, ὁ, ἡ. (φιμός, εἶδος) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φιμόν, εἶναι κατασκευασμένον ὡς φιμός, σημσ. 1. -2) ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον νὰ συσφίγγῃ, συνθλίβῃ· καὶ ὅ,τι εἶναι στυπτικὸν στυφόν. Νικανδρ. Θηρ. 892. »-φιμώδεα μύρτακα.

Φίμωσις, εως, ἡ. (φιμός) Τὸ νὰ συγκλείηται, συσφίγγεται, φράττεται πόρος ἢ τρύπα τις ἐξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, π. χ. ὁ πρωκτός, τὸ στόμιον τῆς μήτρας· καὶ τ. τ. (- - υ)

Φίμωτρον, τό. Ὀργανόν τι ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ συνδέῃ, συσφίγγῃ, συγκλείῃ, στουπώνῃ τίς τι. (ῐ)

Φίν, σπαντρ. Δρκ. τύπος ἀντὶ σφίν, σφίσι, παρὰ Καλλμ. καὶ τοῖς μεταγεστ. ποιητ.

*Φίντερος, φίντατος, Δρκ. ἀντὶ φίλτερος, φίλτατος, Ἐπίχρμ.

Φίνις, = φήνη. Διοσκορ. β', 58.

Φίντης, ὁ, παρὰ Πινδ. Ὁλ. 6, 37. Στεελικὸν ὄνομα ηνιόχου τινός ἀντὶ Φίλτης, ὡς τὸ, Φιντίας, Φιντύλος καὶ κ. τ. τ. ἴδε Boeck. expl. σλ. 156. κατ' ἄλλους δὲ, Δρκ. ἀντὶ φίλος.

Φίξ, ικός, ἡ. Βοιωτικ. ἀντὶ τοῦ, Σφίγξ κατ' ἀνάγνστ. παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 326. παρβλ. Lob. Φρν. σλ. 72.

*Φιτιάλιος, οἱ = φυτιάλιος.

*Φίτρον, τό = τῷ ἔπῃ.

Φιτρός, ὁ. Κορμὸς δένδρου, στέλεχος καύτσουρον, σχίζα· ἐν γένει, κομμάτιον ξύλου, Ἑλλ. Μ, 29. Φ, 314. Ψ. 123. Ὀδσ. Μ. 11. -2) παρὰ Λυκόφρ. 913. ἀντὶ τοῦ, δαλός, δαυλί, συγγν. τῷ, φύω, φιτύω, φυτεύω, ὅθεν συνηρ. κατὰ τὸν Δάμμον φιτρὸς ἀντὶ φιτυρός.)

Φίττα, Ἐπίῤῥ. Αἰολ. ἀντὶ, σίττα, ψίττα. Πολυδ. 3', 127.

*Φιττάκια, τά, Αἰολ. ἀντὶ ψιττάκια.

Φίτυ, τό. ποιητ. ἀντὶ φίτυμα. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1164. »ποδὲν τὸ φῖεν; τε τὸ γένος; τίς ἡ σποράς; »καινὸν φῖτυ τῶν βοῶν». Κύπολις παρὰ τῷ σχολιαστῇ Πλάτωνος, σελ. 211. (ἡ τόνωσις φίτυ παροξτ. φαυδής.)

*Φίτυμα, τό (φιτύω) Βλάστημα, βλαστάριον, κλωνάριον, Τροπκ. Ἀπόγονος, ἔγγονος, υἱός, παῖς. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1292. »μητροκτόνον φίτυμα ποινάτωρ πατρὸς παρβλ. φύτευμα (- - υ)

Φίτυποιμήν, ένος, ὁ, (φίτυ, ποιμήν) ποιητ. ἀντὶ φυτοκόμος. Αἰσχύλ. Εὐμ. 909.

Φίτυς, υος, ὁ. Γεννήτωρ, γονεύς, πατήρ. Λυκόφρ. 462. 486. παρὰ τὸ

Φιτύω, Μλ. ύσω (φῖτυ) = φυτεύω· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν Φυτεύω, σπείρω, γεννῶ. κατὰ μέσ. διάστ. »κεφαλὴ φιτύσατο υἱόνα. Ἡσιόδ. Θγν. 986. πολλάκις παρὰ τοῖς Τραγ. ἐνίοτε δ' καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογογρ. οἷον παρὰ Πλάτ. Νμ. 9, σλ. 879. C. κατὰ Bekker, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως μόνον παρὰ ποιητ. (τὸ ἴδιον πάντοτε μαρ. καὶ μόνον ὡς ποιητ. λέξ. διακρίνεται τοῦ καὶ παρὰ τοῖς Πεζογρ. χρησίμου φυτεύω, τοῦ ὁποίου καθὼς καὶ τοῦ, φυτὸν ἡ παραλήγ. πάντοτε εἶναι βραχεῖα Βr. Σφκλ. Ἀντ. 645. καὶ Ἀπλ. Τέ. 4, 807. τὸ δὲ υ, εἰς μὲν τὸν ἐνστ. καὶ παρατ., εἶναι βρχ. εἰς τοὺς λειποὺς δὲ χρόνους σύμφωνον ἐπιφερόμενον ἔχοντας, μακρόν.)

Τὸ Φ. μετὰ τοῦ Λ.

Φλαδάω, = Φλάω. Ἡσύχ.

(Φλάδω) ἴδε τὸ ἔπῃ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φλάζω, Σχίζω, κατασχίζωτε ὄθεν ὁ ἀμλ. ἀόρ. β'. ἔφλαδον, ηλακέδες ἐφλασαν· τὰ ἐμβαλώματα ἐσχισθησαν, Αἰσχλ.Χρ. 26. (παρὰ τὸ, θλάω, φλάω· ὁ δ' ἀόρ. β'. σχηματίζεται ἀπὸ τοῦ, φλάζω, οἷς τὸ, πέφραδον παρὰ τὸ, φράζω. ὅθεν ἡ παράλ ψις ἰδιαιτρ. ἔνστ. φλάσω, εἶναι ὅλως περιττή, μᾶλιστα δὲ καὶ εἰς τὸν νόμον, τῆς γλώσσης ἀντὶ βαίνουσα· ἴδε Ἐτμ. μεγ. σλ. 403, 47.)

*Φλάζω, πρωτάτ. τοῦ, παφλάζω. Ὁμιλῶ ἀσαφῶς, ἀκατάληπτα, βατταρίζω, τραυλίζω· ὀλίγον χρήσιμον λέξις.

*Φλαίω = τῷ προηγμ. χωρὶς παράδειγμα.

Φλαμάντας, ὁ· ἐκ τοῦ Λατιν. Flamen, ἱεροφάντης, ἱερεύς. Ἀππιαν.

*Φλάμινες, οἱ, καὶ

Φλαμίνιος, τὸ Λατν. Flaminea, ἱερεῖς, ἱεροφάντεια, Πλτχ. Μαρκλ. 5.

Φλανύσσω, Δρκ. ἀντὶ φληνύσσω.

Φλᾶσις, σεως, ἡ (φλάω) Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, θλάσις. Ἱπποκράτ. (υ ω)

Φλάσμα, τὸ. (φλάω) Ἰωνικ ἀντὶ, θλάμα, ζούλισμα ἢ ζούλιγμα· ἐξ ἐπιπολῆς κτύπημα τῆς σαρκὸς, κάνενος μέλους τοῦ σώματος διὰ βαρέως τινὸς πράγματος, Ἱπ. contusion. Γαλλ.

Φλασμός, ὁ. (φλάζω) ἀντὶ, παφλασμός 2) Τροπ. τύφος, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία.

Φλαστός, ἡ, όν. Ἐπῖθ. ῥημτ. τοῦ, φλάω, Ἰωνικ. ἀντὶ, θλαστός. Ζουλιστός, ἢ ζουλιχτός.

*Φλαττόβρατ, καὶ φλαττοβραττοφλαττόβρατ. Κωκμ. λέξεις παρ' Ἀριστφ. Βτρ. 1312. 1323. τῶν ὁποίων ἡ σαφὴς ἀσημασία ὑπερβάλλει, καὶ κάμνει καταγέλαστον τὸν στόμφον καὶ τὸ πομπῶδες τῶν σημασίας κενῶν σχεδὸν λέξεων τῆς βαρυφθόγγου μεγαλορρήμονίας τῶν κομπαστῶν.

Φλαυρίζω, Μ. ἴσω, Ἀττ. ἀντὶ, φαυλίζω. παρὰ τὸ

Φλαῦρος, α, ον. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, φαῦλος. εὑρίσκεται ὅμως καὶ παρὰ Σόλ. Ἰω. Ἐλγ. 5, 15. καὶ παρὰ Πινδ., μᾶλιστα δὲ καὶ παρ' Ἡρότ. Schweigh. εἰς 1, 120. Ἐπῴδ. φλαύρως, πολλάκις παρ' Ὁμ. φλαύρως ἔχω, ὡς τὸ τῆς συνηθείας, δὲν εἶμαι καλὰ, δὲν εἶμαι ὑγιὴς πάσχει ἡ ὑγίαιμον. Ἡρότ. 3, 129. 6, 135. τὸ δὲ φλαύρως ἔχει τὴν τέχνην δὲν ἠξεύρει καλὰ τὴν τέχνην, δὲν εἶναι καλὸς τεχνίτης, Ἡρότ. 3. 130. φλαύρως πρήξαντα τῷ στόλῳ ἐπειδὴ ἐδυστύχησε μὲ τὸν στόλον, Ἡρότ. 6, 94. φλαύρως ἀκούειν καθὼς τὸ Λατ. male audire, ἔχει κακὴν φήμην, κακὸν ὄνομα, Ἡρότ. 7, 10, 7. (ὅθεν τὸ γερμ. flau.) ὅθεν

Φλαυρότης, ἡ. Ἀττ. ἀντὶ φαυλότης. Πολυδ. δ, 12.

Φλαυροῦργος, (φλαῦρος, ἔργον) Ὅστις ἐργάζεται κακῶς.

Φλάω, Μ. άσω. Ἰων. ἀντὶ θλάω. Θλίβω, ζουλίγω, σφίγγω, στενοχωρῶ, κατηλιτνίζω, κατατσιτρίβω, κατατσακίζω, Πινδ. ἐν γάνει, βλάπτω, πληγόνω, κτυπῶ, Θέωρτ. (ὁ Πινδ. μεταχειρίζεται τὸ α βραχὺ καὶ εἰς τὸν Μέλ. καὶ ἀορ. Νεμ. 10, 128. τουτεστίν δὲ ὁ Θέωρτ. 5, 148. 150. μακρόν.)

*Φλέω, ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδ. μόνον ἀπαντωμένη λέξις. Καταπίνω, (χάπτω) τρώγω, λαίμαργα, Ἀριστφ. Πλοῦτ. 694. 718. Κίρ. 1306. κατ' ἔνστ. καὶ παρτ. μόνον χρήσιμον (τὸ ῥῆμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν καθόλου μὲ τὸ προηγμ. εἶναι πᾶσαν. παρασχηματισμὸς τοῦ, φλάω, ὅπερ ἴδε.)

Φλεβάζω, (φλὲψ) = φλέω, φλύω, βρύω. Ἐτυμολόγ. καὶ Φωτ.

Φλεβικός, ἡ, όν. (φλὲψ) Ὅτι ἀνήκει εἰς τὰς φλέβας ὑπόρους φλεβικόν. Ἀριστλ.

Φλέβιον, τὸ. Ὑποκορ. τοῦ, φλὲψ. Μικρὰ φλέβα. Διοσκ. Ἄλλως.

Φλεβονευρώδης, ὁ, ἡ. (φλὲψ, νεῦρον) Ὅτι συνίσταται εἰς φλέβας καὶ νεῦρα.

Φλεβοπαλία, ἡ. (πάλλω) οὕτως ὀνόμαζεν ὁ Δημόκριτος τὸν σφυγμόν. Ἐρωτιαν. ἐν λέξ. Φλενοδώση.

*Φλεβορραγία, ἡ. (ῥήγνυμι) Σκάσιμον, σπάσιμον τῆς φλεβός. (οὐχὶ δὲ τομὴ τῆς φλεβός).

Φλεβοτομέω, (φλεβοτόμος) Τέμνω, κόπτω, σχάζω, ἀνοίγω τὴν φλέβα· πέρνω αἷμα. Γαλ. ὅθεν.

Φλεβοτομία, ἡ. Τὸ ἄνοιγμα τῆς φλεβός· τὸ νὰ πάρῃ τις αἷμα. Γαλην. Γλωσσ. »Φλεβοτομίαν, οὐ μόνον τοῦ συνήθους τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην ὁπωσοῦν δεδηγμένην τῶν φλεβῶν κένωσιν τοῦ αἵματος· καὶ τὸ φλεβοτομηθῆναι ὡσαύτως«.

Φλεβοτόμος, ὁ, ἡ. (φλὲψ, τέμνω,) Ὅστις τέμνει, ἀνοίγει τὴν φλέβα, πέρνει αἷμα. »φλεβοτόμον, τὸν· ὑπακούεται, σμιλίον· τὸ ὄργανον δι' οὗ κόπτουσιν ἢ ἀνοίγουσι τὴν φλέβα· τὸ συνῆθ. νυστέριον, Ἰταλ. Lancetta.

Φλεβοτομέομαι, οὔμαι. παθτ. κατὰ ἐνεργτ. διάθτ. ἄχρστ. (φλὲψ, τείνω) Ἔχω τένωσιν τῶν φλεβῶν, τὸ ὁποῖον συμβαίνει, ὅταν κοπιάζῃ τις, κάμνει τι μὲ συντονίαν, κόπον μεγάλον· ὅθεν κάμνω τι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις μεταχειριζόμενος τένωσιν τῶν φλεβῶν. Φρύνιχ.

Φλεβώδης, ὁ, ἡ. (φλὲψ, εἶδος) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φλέβα· ἔχει πολλὰς φλέβας.

Φλεγέθω, ποιητ. παρασχηματισμ. τοῦ, φλέγω· κατ. ἐνστ. μόνον χρσμ. Μεταβτ. Καίω, κατακαίω τι, Ἰλιάδ. Ρ, 738. ὅτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθτ. ἄχρστ. μέρρα πυρὶ φλεγεθοίατο, νεκροὺς Ἰλιάδ. Ψ, 197. 2) Ἀμετβ. Καίει, ἐκπέμπει φλόγας, Ἰλιάδ. Σ, 211. Φ, 328. Ἡσιόδ. Θγν. 846.

Φλεγεός, εά, εόν. = Φλογεὸς, φλογερός. ἀμφιβλ. ἀναγνσ. παρὰ Γαλλ.

Φλέγμα, ατος, τό. (φλέγω) Φλόγα, φωτιὰ, ζέστα, καύσιμον, ἄναμμα, Ἰλιάδ. Φ, 337. ὅλως ὡς τὸ, φλέξ. ὅθεν τὸ Λατ. flamma, flagro. 2) παρὰ τοῖς Ἰατρ. ἀπὸ τὸν κειρὸν τοῦ Ἱπποκράτους, ψυχρὸς, λευκὸς, ἰξώδης τις χυμὸς εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ὡς αἴτιον πολλῶν νόσων θεωρούμενος. Λατ. pitaita ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. 4, 187. »λευκὴν φλέγμαι τὸ πάθος λευκοφλεγματία, τὸ Γερμ. Bleichsucht, τὸ ὁποῖον πάσχουσιν αἱ γυναῖκες ὅταν τὸ πρόσωπόν των χάνῃ ὅλον τὸ φυσικὸν χρῶμα του, καὶ γίνεται λευκόν. Αὔτη ἡ σημ. τῆς λέξ. προῆλθεν ἴσως ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν διὰ τοῦ πυρὸς ἐξατμιζομένων ὑγροτήτων καὶ οὕτως εἰς γλισχρώδες καὶ γλοιώδές τι μεταβαλλομένων. Οἱ Ῥωμαῖοι διεφύλαξαν τὸ, flegma, ἐπὶ τοῦ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εὑρισκομένου ἰξώδους χυμοῦ, καθὼς μεταχειριζόμεθα καὶ ἡμεῖς ἀκόμη τὴν λέξιν εἰς τὴν συνήθειαν· ἐπὶ φλογώσεως δὲ καὶ πρήσματος ἔλεγαν, flemen, καὶ plemen. ἀντὶ, φλέγμα ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ τοῦ, χόλος, εἶπε πολλὰ ἀμφιβλ. εἶσθε· διότι εἰς τὰς περὶ τούτου ἀναφερομένας μαρτυρίας Eryc. Cyc. 11, 4. Julian. Aego. 6, 4. δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ βλαβερὸν, ψεῦδριον λέμφον, σίαλον.

*Φλεγματαγωγός, ὁ, ἡ. (φλέγμα, σημ. 2. ἄγω.) Ὅ,τι ἐκκρίνει τὸ φλέγμα, ἐνεργεῖ νὰ ἐξέρχηται ἐκ τοῦ πρωκτοῦ.

Φλεγμαίνω, ἀόρ. ἐφλέγμαινα καὶ ἐφλέγμηνα (φλέγω) μετβτ. ἐπὶ πραγμάτων, Φλογίζει, προξενεῖ φλόγωσιν, πρίζει· πρίσκει, φουσκόνει· ἔτι δὲ καὶ τρέφει, πεχύνει, ἐπὶ φαγητῶν, ἀντιθ. τοῦ ἰσχναίνω, 2) ἀμετβ. Πάσχει φλόγωσιν, πρίσκεται· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, φουσκόνει, κάμνει μεγάλα κύματα, ἀφρίζει· οὕτω καὶ Τροπ. ἐπὶ ψυχικῶν παθῶν ὀργῆς, μίσους, φθόνου, μανίας κ. τ. τ. διὰ τφοδρὰς καὶ ἀσχέτου ὁρμῆς δηλουμένων· καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῴου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον.« Δουκ. »ἀρχὴ φλαγμαίνουσαν = σπαργῶσα καὶ συμφυμένη. Πλτ. Νμ. 3. Τὸ δὲ »πόλις φλαγμαίνουσαν ἢ εἰς τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου ὑποκειμένη, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται μεγάλη ζέστα τὸ καλοκαίριον. Πολδ.

Φλεγματῖος, αία, αῖον. ἀντὶ = φλεγματικός. ἀμφ.

Φλέγμανσις, εως, ἡ. Ἱπποκρ. καὶ

*Φλεγμονσία, ἡ, (φλεγμαίνω) = φλεγμονή Ἀριστλ.

Φλεγματιαῖος, αία, αῖον. (φλέγμα, σημτ. 2) Ὅστις πάσχει ἀπὸ φλέγμα· ἔχει πολὺ φλέγμα. Γεωπονικ. ιβ'. 22.

Φλεγματίας, ίου, ὁ. Ἰωνικ. – τίης. (φλέγμα, σημτ. 2) = τῷ προηγμ. Ἱπποκράτ.

Φλεγματικός, ἡ, όν. (φλέγμα, σημτ. 2) Ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὸ φλέγμα, προέρχεται ἀπὸ φλέγμα, εἶναι ὡς φλέγμα· ὅ,τις ἔχει πολὺ φλέγμα, πάσχει ἀπὸ φλέγμα.

*Φλεγματοειδής, ὁ, ἡ, (φλέγμα, εἶδος) Ὅ,τι ἔχει φλόγωσιν, πρῖξιμον, φουσκωμ. ἐπὶ φαγητῶν δὲ, ὅ,τι τρέφει, πεχύνει, Ἱπ.– 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς ποιότητος τοῦ φλέγματος, ὅ,τι προξενεῖ, γεννᾷ φλέγμα· ὅστις ἔχει πολὺ φλέγμα.

Φλεγματόεις, όεσσα, όεν. ποιητ. ἀντὶ φλεγματικός.

*Φλεγματώδης, ὁ, ἡ· κατὰ συναιρ. ἀντὶ φλεγματοειδής.

Φλεγμονή, ἡ. (φλέγω) Φλόγωσις τῶν ὑποκάτω τοῦ δέρματος μερῶν τῆς σαρκός· αἴσθημα, πρίσμα· »κοινῶς μὲν τοὺς θερμοὺς ἅπαντας καὶ ὀδυνηροὺς μετὰ φλογώσεως ὄγκους, φλεγμονὰς προσαγορεύειν εἰώθασιν. — ἡ ἰδίως δὲ προσαγορευομένη φλεγμονὴ, ἐρεθισμά τε καὶ ζέσις μετά τινος ἐπαναστήματος τῷ κάμνοντι μορίῳ ἐπάγουσα. Παῦλ. Αἰγ. Μεταφορ. Παρεξυσμός, σφοδρότης, ὀξύτης ψυχικῶν παθῶν, λαγεία, ἀσέλγεια. Ἀθήν. ε, 18. ὅθεν

Φλεγμονώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φλεγμονή, πάσχει, ἔχει φλεγμονήν· ὅ,τι ἐπιφέρει προξενεῖ φλεγμονήν.

Φλεγμός, ὁ = φλογμός. ἀμφιβλ. καθ' Ἡσύχ. Τὸ αἷμα.

Φλέγος, τό. = φλὲξ. Ἡσύχ.

*Φλέγρα, ἡ. Phlegra. Τόπος τις δὲ ὑπόγειον πυρὸς περίφημος. ὅπου μυθολογεῖται, ὅτι οἱ θεοὶ κατεδάμασαν τοὺς Γίγαντας· ὠνομάζετο δὲ τοιοῦτός τις τόπος εἰς τὴν Καμπανίαν, καὶ εἰς τὴν Θράκην ὡσαύτως. Πινδ.

*Φλεγύαι, ῶν, ἡ φλέγυες, ύων, οἱ. Θεσσαλικόντι ἔθνος. Ἰλιάδ. (υ)

Φλεγύας, ου, ὁ. (φλέγω) Ἐπίθετον τοῦ ἀετοῦ, παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 134. ὅπερ τινὲς μὲν διὰ τοῦ, μέλας, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ, πυρώδης, ἐρυθρός, ξανθός, ἑρμηνεύουσι. 2) Φλεγύας, κύρ. ὄνμ. Τμ. Ἀπλ. 15, 3. Ἡσιόδ. Ἀφν. 29, 3. Πινδ. (υυ–)

Φλεγυρός, ά, όν. (φλέγω) ὡς τὸ, φλογερός. Ὅτι εἶναι καυματώδες, καυστικόν, ὅστις εἶναι ὀξὺς, θερμὸς, ὀξυρρόπος· ἐνθουσιασμένος. Ἀριστφ. Ἀχ. 865. Κρτν. παρ' Ἀθν. 8, ὅθεν Ζφλ. F. 2) ὅ,τι εἶναι λαμπρὸν, φωτεινόν· ὅθεν Τροπ. ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι γνωστὸς εἰς ὅλους, περίφημος, διαβόητος, παλυθρύλλητος, ἐξακουστός.

Φλέγω, Μέλ. ξω. Μεταβτ. Καίω, πυρπολῶ, καταφλέγω τι, βάλλω φωτίαν εἴ. τι, κάμνω τε νὰ ἀνάψῃ, νὰ καῇ, Ἰλιάδ. Φ, 13. Herm. Σοφλ. Αἰ. 700. Παθτ. Καίεται, πυρπολεῖται τι ὑπὸ φλέγεσθαι Ἰλιάδ. Φ, 365. β'.) λάμπει, φωτίζεται. »φλέγει χρυσοῦ ἄνθεμα. Πίνδαρ. Ὀλ. β', 131. Νέμ. ε', 66. »ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεται 2) Τροπ. Παροξύνω, διεγείρω τινὰ, τὸν ἀνάπτω, ὡς κωμικ. λέγομεν, τὸν κάμνω νὰ ἐνθουσιασθῇ, νὰ γένῃ ἄλλος ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὸ θυμόν του, ἢ ἀπὸ ἔρωτα, καθὼς τὸ Λατ. ardere aliquem. κ.τ.τ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 120. ἔτι δὲ καὶ ἐξάπτω, ἀνάπτω τὸν πόνον του, λυπῶ εἰς ὑπερβολὴν, Reisig ennar. Σοφκλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οἰδ. Β. 1688. Ἐκφλέγω, κάμω νὰ ἐκραγῇ τι ἐξαφνα καὶ μὲ σφοδρότητα· ὅθεν διαταράττω, διεγείρω, παρορμῶ, παροξύνω, κάμνω νὰ συμβῇ τι, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τργ. Valck. Φοιν. 248. Βρ. Αἰσχ. Περ. 393. »ἅταν οὐρανίαν φλέγαισι Σφγλ. Δῖ. 196. »πέσ' ὁ χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει, αὐτόθ. 714. Ἐκδ. Νεοφτ. Δουκα. Παθτ. ἐκφλέγεται, ἐκκαίεται, ἐκπέμπει φλόγα, ἐκρήγνυται, συμβαίνει τι ἐξαφνα καὶ μὲ βίαν, σφοδρότητα »ὦμοι φλέγουσαι βαχλὰ. 12, 12. β) κάμνω τοῦ ἡ τι λαμπρόν, περίφημον, περιβόητον, Πίνδ. Πύθ. 5, 60. Παθτ. εἶμαι ἢ γίνομαι, λαμπρός, περίφημος, Πινδ. Νμ. 10, 129. 7, 93. ὅθεν »φλεγυρὸς ὕψηφος βροτῶν αἴγυια ἀναλάμπουσα ταχέως γνωστοποιουμένη, διαδιδομένη φήμη, γνώμη, δόξα· καθὼς τὸ Λατ. rumore malo flagrare. (ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ, φλέγειν ὅμως ἔχει τι κοινὸν μὲ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἀηλοῦν τι, σημεῖον διδόναι διὰ πυρός, ἤτοι μὲ τὸ, πυρσοί, φρυκτωρίαι. — Β) ἀμετβ. Καίει, φλογίζεται, πυρπολεῖται τι. β) λάμπει, αὐγάζει, φέγγει. Αἰσχλ. »φλέγει χρυσοῦν λάμπει ἀπὸ χρυσόν, Πνδ. Ὀλ. 2, 131. 2) Τρπν. ἐκρήγνυται, γίνεται, συμβαίνει τι ἐξαφνα ἢ μὲ σφοδρότητα· ὡς κατὰ Παθτ. διάθτ. β) ἐκπρέπω, διαπρέπω, γίνομαι περίβλαστος, περίφημος, Πνδ. Νμ. 6, 66. Βρ. Ἀπλ. Ῥᾶ. 3, 773. (συγγν. μὲ τὸ φλέω, φλεύω.) 3) Μεταφορικ. Εἰς πάθη φέρω τινά, φλογίζω, ἀνάπτω τὴν καρδίαν ἢ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ. Εἰς ἀγωνίαν καὶ ἀμηχανίαν φέρω.

Φλεδονεία, ἡ. Ἀνωφελὴς φλυαρία. Ἐτυμολογ. παρὰ τὸ

Φλεδονεύω, (φλεδῶν) Φλυαρῶ, ληρῶ, μωρολογῶ, ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθεσιν, φλεδαίνομαι. Ἡσύχ.

*Φλεδονέω, = φλεδονεύω.

Φλεδονώδης, ές, ἡ (εἶδος) = φλύαρος, ληρώδης. Ἱππ. παρὰ τὸ

Φλεδών, ονος· καὶ, φλεδὼν, ῶνος, ὁ. (φλέω) Ἀνωφελὴς, μάταιος, φλύαρος, μωρολογίας.

*Φλεδών, όος, ἡ. Μωρολογία, ματαιὴ φλυαρία, Αἰσχλ.

*Φλέϊνος, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ φυτοῦ φλέως. Lobeck Φρν. σελ. 293.

Φλέξις, εως, ἡ. (φλέγω) Καύσιμον, φλόγιστρα, πυριαλὲ· χωρὶς παράδειγμα ἴσως.

*Φλέξις, εως, ἡ Πτηνόν τι ἀκριβέστερον ἀγνωστον. Ἀριστ. Ὄρ. 883.

*Φλεύω, (φλέω) Ναταφλέγω, κατακαίω τι ὡς ἁπλοῦν ὅμως ἄχρηστον φαίνεται, τὸ δὲ σύνθ. περιφλεύω, παρ' Ἡρόδ.

Φλέψ, φλεβός, ἡ (φλέω) Φλέβα, εἰς τὸ σῶμα τῶν ζώων, Ἰλιάδ. Ν, 546. Ἡρόδ. 4, 2. 187. Ξενοφ. Ἑλλην. 5, 4, 58. ἠρήνυται φλεψ ἰατρὶς σχίζει τὴν παρὰ τῷ σφυρῷ φλέβα αὐτοῦ. 2) παραδήποτε φλέβα, ῥοῦ, μεταλλων, ξύλου, πέτρας καὶ ἄλλων ἀψύχων σωμάτων. ἐξαιρ. δὲ ηγονίμη φλεψ τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον· ἔτι δὲ καὶ ἅνευ προτηγήσεώς τινος, Jac. ἐν φιλ. 2. 6, 5.

Φλέω, Ἀμετβ. Ἐπὶ ῥευστῶν, ὑγροτήτων, βρύει, ἀναβρύει, ῥέει, τρέχει, χύνεται, ἐκπηγάζει, ἐξερεύγεται, ἐκκενοῦται, ψευσκόπει, Αἰσχλ. Ἀγμ. 387. μετὰ ἔκτ. 1425. κυρίως ἐπὶ περιστείας, ἀφθονίας τῶν χυμῶν καὶ τῆς ἰκμάδος· ἐπὶ πιμελῆς, πάχους· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σαπρότητος, στηπεδότητος, σαπήσματος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀφθονίας κτημάτων, περιουσίας. Τέλος δὲ καὶ ἐπὶ περιστείας λέξεων, ἐπὶ πολυλογίας, περιττῆς φλυαρίας, μωρολογίας. 2) Μεταβτ. Ἀφίω, κάμνω τι νὰ ἀφῇ, ἐκπηγάζω, χύνεται, ἐκχύνεται· ἐν γένει χύνω, ὑπερχειλίζω ἐπὶ ῥευστῶν, ὅταν βράζωσι, καὶ ἐκβάλλουν, ὑπερεκχειλίζουν ἔξω μέρος αὐτῶν· ἐπὶ ἐμετοῦ ἢ ἐρεύξεως, ἐρεύγομαι, ἐρυγγάνω· ὅθεν τὸ λατ. flco. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ βακρύων ζώων σώματος, ὅταν διὰ φλογιστικῶν, ἕξεων νόσων, ἢ διὰ φλογώσεως ἐκβάλλῃ ἐπὶ τὸ δέρμα παντοίας φυσαλίδας, ἢ παντοία ἐξανθήματα.

Τὸ ῥῆμα φλέω κυρίως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ ἐνστ. καὶ ὁ Παρτ. φαίνεται εὔχρηστος, σπανίως ἀπαντᾶται, τόσον εὐχρηστότερον εἶναι ὅμως ὡς πρωτότ. παντοίων ἀπ' αὐτοῦ παρηγμένων λέξεων. Ἐκ τῆς κυρίας σημασ. αὐτοῦ πηγάζειν ἀναβρύειν, ἐκρέειν, ἀφθόνως χέεσθαι, προκύπτουσι πρὸ πάντων μὲν τὸ, φλύω, καὶ βλύω, φλιῶ, φλιεδάω, φλοΐω, φλοΐτβος· καὶ τὸ Λατ. flco, ἐπὶ βακρύων· ὡσαύτως συγγενέστατα μὲ αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ, φλόος, φλοῖος· ὅθεν τὸ λατ. flos, καὶ floreo, καὶ ἀπὸ μακρόθεν τὸ φλίω· πρὸς τούτοις καὶ τὰ ἑπόμ. τοῦ Βάκχου, φλέων, φλεύς, φλοῖος, φλυεύς, ἅπαντα φυσικὰς συνάμας ἀβροδιαίτης, ἀκολασίας, ἀσωτείας πλησμονὴν γενώσας σημαίνοντα· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄνομα Βάκχης τινός, Φλεὼ· ἔπειτα δὲ τὸ, φλεύω, φλέγω, τῶν ὁποίων ἡ μὲ τό, φλέω συγγένεια φαίνεται μὲν πορρώτερα συμπλέκεται ὅμως μὲ αὐτὰ καὶ ἡ σημασία τοῦ, προελκύειν, ἀναβλαστάνειν, ἀναβλύειν· εἰς τὴν ἰδιαιτέραν δὲ σημασίαν τοῦ, φλυαρεῖν, περιττολογεῖν, κενεκοπεῖν ἀνάγεται τὸ »φλύζω, παφλάζω μετὰ τῶν παρεσχηματισμένων τύπων φλαίνω, φλανύσσω· φλέθω, φλήθω, φληθάω· φλήνω, φληνέω, φληνύω, φληνύσσω, φλῆνος, φληναφος, φληναφάω, φληναφέω· φλοιξῆ, φλύω, φλύος, φλύαξ, φλύαρος. Ἐκ τοῦ, φλύω γεννῶνται τὰ ἀφλυκτὶς, φλύκταινα, φλυσσὸς, ὥσπερ καὶ τὸ, πλύνω, ἐκ τοῦ, φλέω δέ, κατ' ἀποβολὴν τοῦ δασέος γενῶνται τὸ, πλέω, πλέω, πλέως, πλήθω, πλήρης κ. τ. τ. Πρὸς τούτοις δὲ ἡ μὲ τὸ πρωτοτ. φύω συγγένεια τοῦ, φλέω εἶναι ἀναμφισβήτητος.

Φλέως, ω, ὁ. Ἀττ. ἐκ τοῦ Ἰων. φλόος, φλοῦς, Ἡρόδ. Φυτότι εἰς ὑγρούς τόπους φυόμενον. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. δ', 9. καὶ 11. κατὰ τὸν Sprengel τὸ Λατ. arundo ampelodesmon, Lobeck. Φρν. σλ. 293. διὸ πρέπει διὰ τὸ συγχέηται μὲ τὸ φέως.

Φληδάω, ῶ. Μ. ἦσω (φλέω) Φλυαρῶ. Ἡσύχ.

Φληναφάω, ῶ (φληναφος). Φλυαρῶ, ματαιολογῶ, μωρολογῶ, Ἀριστφ. Ἱππ. 664. Νφ 1475 (ὁ Döderl. ἐτυμολογεῖ τὴν λέξιν ἐκ τοῦ, φλῆνος καὶ ἅπτεσθαι, παραβάλλων αὐτὴν πρὸς τό, ἅπτεσθαι λόγων.)

*Φληναφέω, καὶ

*Φληναφέω = φληναφάω· ὅθεν

Φληνάφημα, τό, = φλῆνος. Σχόλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 168. (ᾰ)

Φληναφία, ἡ. Τὸ νὰ φλυαρῇ τις· φλυαρία, μωρολογία· παρὰ τοῖς

Φληναφος, ὁ (φληνάω), ὡς τὸ, φλῆνος ἢ φλεδών· Φλυαρία κενολογία, ματαιολογία, μωρολογία. 2) ὡς Ἑπόμ. φληναφος, ὁ, ἡ, Φλύαρος, μωρολόγος· ὅθεν

Φληναφώδης, ες, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ὁμιλεῖ ὡς φλύαρος· τοῦ ὁποίου ἡ ὁμιλία ὅλον εἶναι ἄλλο, εἰμὴ φλυαρία.

*Φληνάω, φληνεύω, καὶ φληνέω (φλῆνος), = φλήνω.

*Φλῆνος, τό (φλέω), ὡς τό, φληναφος.

*Φληνύσσω, καὶ

*Φληνύω, = φλήνω.

*Φλήνω (φλέω). Φλυαρῶ, ματαιολογῶ.

Φλιά, ἡ. Παραστάς, παραστάτης τῆς θύρας, τὰ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ὀρθὰ στηνόμενα ξύλα. Ὀδυσ. Ρ, 221. »Οἱ πολλῆσι φλιῆσι παραστάς φλίνεται ἄμυνε· ἄλλως δὲ καὶ σταθμός· κατ' ἄλλους δὲ τὸ ἀνώφλιον, τὸ εἰς τὰ ἄνω ἄκρα τῶν παραστάδων ἐφαρμοζόμενον καὶ πλαγίως κείμενον ξύλον.

Φλίβω, Ἰωνικ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ, θλίβω· κατ' ἀνάγνω. εἰς τὴν Ὀδσ. Ρ, 221. ὅπου τώρα θλίφεται κεῖται. (ῐ)

*Φλιδέω, καὶ

Φλιδάω (φλίω, φλέω), ὡς τό, φλυδάω. Ἐπὶ ὑγροτήτων· ἔχει περίσσειαν ὑγρασίας· εἶναι τι ἢ τις φουσκωμένον ἀπὸ ὑγρασίαν ἢ λίπος, πάχος, διὰ τὴν πολλὴν ὑγρασίαν, ἰκμάδα, ἢ διὰ τὸ πολὺ πάχος του διαρρέει, ἀναλύεται, σπάζει, ἔξαιρ. σήπεται. Νικ.

*Φλίδω = τῷ προγμ. παρὰ τοῖς Γραμμ. μόνον. (ῠ–)

Φλιμέλια, τά. Ἰπποτρ. τὸ Δατιν. Flemina. Αἱ εἰς τοὺς πόδας ἢ αἱ εἰς τοὺς μηροὺς τῶν ζώων φλεγμοναί· διὰ τὸν πολὺν κόπον, τὸ κοινότρ. συγκαύματα.

*Φλιοῦς, οὔντος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος· κατὰ πρωτον παρὰ Πινδ.

Φλίψις, ἡ (φλίβω) Αἰολικ. ἀντὶ τοῦ, θλίψις.

*Φλίω = φλιδάω· χωρὶς παράδειγμα.

*Φλόα, Δίτιατ. ἐνικ. τοῦ, φλόος, κατὰ μεταπλασμόν. Νικ.

Φλογαία, ἡ, = Φλόξ. Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. ί, 129. ἀμφ.

Φλόγεος, έα, εον (φλόξ). Ὅ,τι εἶναι φλογερόν, καυστερόν σπινθηροβόλουν, ἀστιοβόλουν, λαμπρόν, »ὄχεα. Ἰλ. Ε, 745. Θ. 389. — Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 569.

*Φλογέουσα, Χρτμ. Σιβλ. πιθαν. κατ' ἀσφαλεστέραν ἀνάγνω. ἀντὶ φλογόεσσα.

Φλογερός, ά, όν (φλόξ), ὡς τό, φλόγεος. Κύριλ. Ἑλ. 1136.

*Φλογερώνυξ, υχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὅ,τι ἔχει ὀπλάς, ὄνυχας φλογεροὺς. Ι. Γαζ.

Φλογετός, ὁ (φλόξ), ὡς τό, πυρετός. Καῦσον, θέρμη, καῦμα, ζέστη, Φιλόξεν. Γλωσσ.

Φλογιά, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, φλόξ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 393.

Φλογιάω, Μλ. –άσω. Ἔχω καῦσιν ἐπάπτου καὶ γίνομαι κόκκινος, ὡς ἡ φλόξ. Ἱπποκράτ.

Φλογίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φλογίς. (ῐ)

Φλογίζω, Μ. ίσω (φλόξ, φλογίς) = φλέγω, Σφγλ. Φιλ. 1199. ἐξαιρ. Φρυγανίζω τι εἰς τὴν φλόγα, καυαλίζω. Παθ. ἐπὶ πραγμ. Καίει, εὐγάζει φλόγα. λάμπει ἀπὸ φλόγα. Ὁ φλογίζων, ἡ λάμπων, »Ἥλιος φλογιζόμενος· παρὰ Σοφοκλ. Τραχ. 95. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. φωτίζων ἥλιος.

Φλόγιος, ίνη, ιον (φλόξ). Ὅ,τι λάμπει ὡς φλόγα, ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογός· τὰ φλόγινα ὑπτ. ἱμάτια, Ἡσκικια ὡς ἡ φλόγα φορέματα. Λατ. flammea. »Φλόγινα ἐνδεδυκότες, Ἀθην. σελ. 540. ἐν γένει = φλογερός, φλόγεος. — 2) »τὸ φλόγινον = φλόγιον, σημασ. 2.

Φλόγιον, τό· ὑποκορ. τοῦ φλόξ. Μικρὰ φλόγα, 2) ἄνθος, πιθανῶς τὸ ἴον ἀρόκεον· κοινότ. κιτρινελαίουλουν· ἔτι δὲ καὶ φλόγιον.

Φλογίς, ίδος, ἡ (φλόγιος) Ἡρέας ὀπτὸν ἐπὶ τῆς φλογὸς ἢ ἐπὶ τῶν ἀνθράκων. Πολυδ. ζ. »Τὸ δὲ φλογὶς ἢ ἐπὶ τῶν ἀνθράκων. Πολυδ. ζ. »Τὸ δὲ ὀπτὸν κρέας, φλογὶς ἐκαλεῖτο· οὕτω καὶ παρ' Ἀθην. ιδ'. »Φλογίδες, ὀπτὰ κρέατα. (τὸ Τούρκ. Κιουλπαστί, λεγόμενον.)

Φλόγισις, εως, ἡ· καὶ

Φλογισμός, ὁ (φλογίζω). Τὸ νὰ φρυγανίζῃ τίς τι, φρυγάνισμα εἰς τὴν φλόγα. Ἔτι δὲ καὶ = φλογμός.

Φλογιστός, ή, όν. Ἐπὶ. ῥημ. τοῦ, φλογίζω. Ὅ,τι ἔκαη, ἐμπρήσθη, εἶναι ἐμπρησμένον, καμένον, Σφγλ. Ὅ,τι ἐφρυγανίσθη, εἶναι φρυγανισμένον εἰς τὴν φλόγα.

Φλογμός, ὁ (φλέγω). Καύσων, καῦσις, θέρμη, ζέστη, φλόγωσις, φλεγμονή. Ἱππογρ. ὅθεν

*Φλογοστύραννος, ὁ (τύραννος). Ὅστις εἶναι κύριος τῆς φλογός, ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τον τὴν φλόγα· ὁύνανται νὰ φλέγῃ ὅ,τι καὶ ὅταν ζέῃ. (υ)

*Φλογοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογός· Ι. Δυσ.

Φλογογενής, ὁ, ἡ (φλόξ, γένος). Ὅ,τε ἀγεννήθη ἐκ τῆς φλογός. Ἰλιασσ.

Φλογοειδής, ὁ, ἡ (φλόξ, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φλόξ, ἔχει, ἐκπέμπει φλόγας, εἶναι κόκκινον ὡς ἡ φλόξ, Τρπκ. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι θερμός, ὀξύς, ὀξυρρόπους.

Φλογόεις, ἔσσα, ἔσν, ποιητ. ἀντὶ φλογερός, φλόγεος.

*Φλογόλευκος, ὁ, ἡ (φλόξ, λευκός). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογὸς μὲ λευκὸν μεμιγμένον· εἶναι ἀσπράφαθον, ἐρυθρόλευκον. Ἡσχ.

Φλεγοτρόφος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι τρέφει αὐξάνει τὴν φλόγα. Τιμ. φιλ.

*Φλογόφαιος, ὁ, ἡ (φλόξ, φαιός). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς φλογὸς μεμιγμένον μὲ μελανόν, εἶναι ξανθόμαυρον

Φλογόω, Μ. ώσω (φλόξ), = φλέγω.

Φλογώδης, ὁ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ φλογοειδής. Ἱπποκράτ.

Φλόγωμα, τό (φλογόω). Ὅ,τι ἐκαύη, ἐμπρήσθη, ἐρυγγανιάσθη· εἶναι καμένον φρυγανισμένον εἰς τὴν φλόγα· ἀπὸ Ἄρτου ἐ φλόγωμα. Τὸ εἰς ἡμᾶς κειντ. ψιμίθιον καβουρδισμένον. Ἡσύχ.

Φλογωπός, ὁ, ἡ (φλόξ, ὤψ). Ὅ,τι φαίνεται ὡς φλόξ, εἶναι φλεγερόν, λαμπρόν, φωτεινόν. Αἰσχλ. Πρμθ. 253. Ροτσ. Εὐρπ. Μηδ. 1363.

Φλόγωσις, εως, ἡ (φλογόω). Καῦσιμον, καῦσις, ζέστη, φλεγμονή Θεόδ. 2, 49. ὁ Γαληνὸς ἔχει· «Φλεγμονὰς δὲ ὁ Ἱπποκράτης ὀνομάζει τὰς φλογώσεις, ἀφ' ὧν τοῦνομα τίθεται τοῖς θερμοῖς ἄγγειοις καὶ ἀλλαχοῦ δ' αὐτός· «Καὶ μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα τὸ τῆς φλεγμονῆς ἐπὶ τῆς φλογώσεως μᾶλλον οἱ παλαιοὶ πάντες ἔλεγον, εἰ καὶ χωρὶς ὄγκου συνταίνοι. 2) Τὸ καιόμενον μέρος πράγματός τινος, π. χ. τῆς λαμπάδος. Διοσ. Σελ.

*Φλογώψ, ῶπος, ὁ, ἡ = φλογωπός. Αἰσχλ. Πρμθ. 797.

Φλοιά, ἡ = κατ' ἀνάγν. παρὰ Θκρτ. 23, 18. Ἀπολ. Ῥόδ. 3, 278. καὶ ἀλλαχοῦ, πολλὰ ἀμφλ. ὅμως. 2) παρὰ Λακεδαιμον. ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης· πιθαν. παρὰ τὸ, φλοιός, φλόος, φλοῦς· ἡ ἀνθοῦσα, Ἀλλουσα.

Φλοίαξ, ακος, ὁ (φλοιὸω) = φλοιός.

Φλοιάριον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, φλοιός. (ε)

*Φλοιάδω = τῷ ἑπτ.

Φλοιεδάω, καί,

*Φλοιεδέω (φλοιὸω, φλέω, φλύω). Ἐέμνω, ἐοίνω τι τὰ πρωτῶ, φευστικῶ, διακινῶ ἢ ταράττω, σείω τι, βάλλω τινὰ εἰς ἀνησυχίαν. 2) ἀκάπτω, σκάω, κατακαίω τι.

Φλοΐζω, Μ. ἴσω (φλοὸς). Ἐκβάλλω τὴν φλοῦδα ξεφλουδίζω τι Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. γ', 16. «Φλοϊσθέντες τοῦ ξύλου.

Φλοΐνος, ίνη, ίνον (φλοὸς). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ φλοῦδα, ἢ ἀπὸ τὴν ὑποκάτω εἰς τὴν φλοῦδαν λεπτὴν πέτσαν δένδρου. «Ὑσθῆτες φλοΐνειαι. Ἡροδότ. 3, 98. 2) ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ τὴν πέτσαν τοῦ ἐνύδρου φυτοῦ φλόος, φλοῦς λεγόμενον «Φορέουσι ἐσθῆτά τε φλοΐνην· ἢν ἐπεὰν ἐκ τοῦ ποταμοῦ φλοῦν ἀμήσωσι καὶ κόψωσι, τὰ ἐντεῦθεν φορμοῦ τρίπον καταπλέξαντες, ὡς θώρηκα ἐνδυνέουσι.

Φλοιοβαρής, ὁ, ἡ (φλοιός, βαρύς). Ὅ,τι εἶναι βαρὺ διὰ τὴν φλοῦδά του, ἔχει πολλὴν, παχεῖαν, κονδὴν φλοῦδα, Γραμμ. Ἴδε Heyne 2. Τομ. 6. σελ. 444.

Φλοιορρᾱγέω (φλοιορρᾱγής). Ἐπὶ δένδρων, ἔχει διερρηγμένον φλοιὸν, σχισμένην φλοῦδα, σχίζεται, σκάζει ἡ φλοῦδά του. Διοσκορ. δ', 279.

Φλοιορρᾱγής, ές, ὁ, ἡ (φλοιός, ῥήγνυμι). Ὅ,τι ἔχει σχισμένην φλοῦδα· ὅθεν

*Φλοιορρᾱγία, ἡ. Σκάσιμον τῆς φλούδας, τὸ νὰ σχίζηται, σκάζῃ ἡ φλοῦδα τοῦ δένδρου.

Φλοιόρριζος, ὁ, ἡ (φλοιός, ῥίζα) Ὅ,τι ἔχει ῥίζας ὁμοίας μὲ φλοῦδα, ὡς τὰ βολβοειδῆ, κρομμυοειδῆ φυτά, τῶν ὁποίων ἡ ῥίζα συνίσταται εἰς πολλοὺς ἀλλεπαλλήλως κειμένους φλοιούς, ὅθεν τὰ τοιαῦτα καὶ κεφαλόῤῥιζα λέγονται. Θεόφρ.

Φλοιός, ὁ (φλέω, φλοίω). Ἡ φλοῦδα τῶν δένδρων, ἡ ὑπὸ τὴν φλοῦδα λεπτὴ πέτσα αὐτῶν, Ἰλιάδ. Α, 237. Ἡρόδ. 4, 67. 8, 115. Ἐξαιρ. δὲ ὁ φελλός. Ἐκ γένεσι ἡ φλοῦδα ἢ ἡ πέτσα τῶν φυτῶν· παρβλ. φλοιὸς, φλοῦς.

Φλοίσβος, ὁ (φλέω, φλοίω) Θόρυβος, ταραχὴ, κρότος πολλῶν τινων διαταραττομένων πραγμάτων· ἐξαιρ. ὁ βαθὺς ταραχώδους φωνῆς ψόφος πλήθους ἀνθρώπων, ὁ στρατιωτικὸς εἰς τὸν πόλεμον θόρυβος, Ἰλιάδ. Ε, 322. 469. Η, 216. Τ, 377. Ἐξ τὴν Ὀδσ. δὲν ἀπαντᾶται ἡ λέξις. Παρὰ ταῖς μεταγενεστ. Ὁ ψόφος, κτύπος, τὸ μυρμούρισμα, τῆς ἐγριζούσης, ἀναβραζούσης, κυμαινομένης Θαλάσσης, ἢ ἄλλων ὑδάτων· ἢ ἰδία ταραχώδης κίνησις, τὸ κυμάτισμα τῶν ὑδάτων, τὸ ἄφρισμα καὶ ἡ κύμανσις· ποιητ. μόνον· ὅθεν ἀφλοισμός.

Φλοισμός, ὁ (φλοίζω). Ξεφλούδισμα. Θεόφραστ.

Φλοιστικός, ἡ, όν (φλοίζω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ξεφλούδισμα. «Φλοιστικὴ, ἡ· ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ὑφάσματα ἢ πλέγματα ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων. Πλάτ. πολ. 28.

Φλοίω (φλέω)· ἐπὶ ξένων καὶ χυλώδων πραγμάτων. Ἀναβλύζει, φευστόνει, εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄκρος του.

Φλοιώδης, ὁ, ἡ (φλοιός, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φλοιόν, φαίνεται ὡς φλοιός· ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι ἐλαφρὸν ὡς φελλός· ὅθεν τρπκ. Ὅστις εἶναι κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος, φαῦλος, οὐδενὸς ἄξιος, ἀσήμαντος ἄνθρωπος. παρὰ Δογγ. Ι, 7. Φλοιωδέστ. τό. Τὸ ἀσήμαντον καὶ μηδενὸς ἄξιον.

Φλοιωτός, ἰδος, ἡ (φλοιός). Ἡ συνισταμένη ἀπὸ φλοιόν, κατεσκευασμένη ἀπὸ φλοῦδα φυτῶν· ψιλοκόσκινα σκάφη. Δυκρ. 1422.

Φλομίς, ίδος, ἡ· καὶ

Φλόμος, ὁ. Εἶδος χόρτου τριχώδους, ἀκριβέστερον ἀδιορίστου· οἱ παλαιοὶ διέιρινον πολλὰ εἴδη αὐτοῦ. Κυρίστεται δὲ καὶ φλῶμος, καὶ φλόνος, καὶ πολμὸς γραφόμενον. Σήμερον εἰς τὴν συνήθειαν καλούμενον· Verbascum· γράφεται καὶ, φλῶμος, παρὰ Σουίδᾳ, καὶ, Φλόνος, Ἐτυμολ. καὶ, Πλόμος, παρὰ Γαληνῷ. Εἰς τὸν Πολυδεύκην, 10, 115. αἱ Ἐκδόσεις «Φλογμόλοχα ἔχουσιν, ἀλλὰ τὰ Χειρόγραφα, φλομμὸς, καὶ, φλόμος. (πιθαν. παρὰ τὸ, φλέξ, φλογμός· ἐπειδὴ τὰ παχέα, χονδρὰ, καὶ τραχέα φύλλα αὐτοῦ ἐχρησίμευον εἰς ἐλλύχνιον φωτίλλιον, εἰς τοὺς λύχνους· ὅθεν ἓν εἶδος αὐτοῦ ἐλέγετο φλομὶς λυχνῖτις, ἢ θρυαλλίς.)

Φλομώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς φλόμος, ὁμοιάζει μὲ φλόμον· συνῃρ. ἀντὶ φλομοειδής.

Φλονίς, ίδος, ἡ, = φολίς, λεπίς. Ἡσύχ.

Φλονῖτις, ιδος, ἡ. Εἶδος φυτοῦ, καὶ ὄνομα ἄλλως λεγόμενον· τινὲς δὲ γράφουσι φλομῖτες παρὰ τὸ, φλόμος ἐτυμολογοῦντες τὴν λέξιν. Διοσκορ. γ', 137.

*Φλόνος, ὁ· ἴδε φλόμος.

Φλόξ, ογός, ἡ (φλέγω). Φλόγα, πᾶν καῖον, φλέγες, ὡς ἐκπέμπον πῦρ· πολλάκις ἐξ τὴν Ἰλιάδ. εἰς τὴν Ὀδσ δὲ ἅπαξ μόνον, Ω, 71. παρ' Ἡσδ. κ. τ. λ. ἐνχρηστότερον· «φλόγα παραπλῶ. Κάμνω νὰ ἐκβῇ φλόγα· Πληθ. φλόγιες, πολλαχ. εἰς τὴν Ἀνάλ. Παρ' Ἀθην. καὶ ἄλλους μεταγνστ. Ἐπιγραμ. Ι. Dind. Ξενοφ. Συμπ. 2, 24. σύνηθες σύμβολον, ἐκπαγκάτου, βιαίας, σφοδρᾶς ταχύτητος καὶ δυνάμεως· «φλὸξ οἴνου. Εὐρπ.

Φλόος, εἰκ. πίτ. καὶ φλόα κατὰ μετπλασμ. Νικ., συνῃρ. φλοῦς· (φλέω) σπαντρ. τύπ. τοῦ, φλοιός, Ἡ φλοῦδα τῶν φυτῶν· ἐξαιρ. ἡ φλοῦδα τῶν δένδρων. Παρὰ Νικ. δὲ καὶ τρπκ. ἡ ἐπίδερμὶς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ τὸ σῦφαρ, ἤτοι τὸ δέρμα τῶν ὀφεων, κοινῶς. ὀφιδοὺποκάμισον. 2) Ἄνθος, ἡ ἀχμάζουσα κατάστασις φυτοῦ τινος, ὅθεν τὸ Λατ. flos.

*Φλοῦς, ὁ, Ἰων. ἀντὶ φλόος, Φυτόν τι εἰς ὑγροὺς τόπους φυόμενον. Wess. Ἡρόδ. 3, 98. 2) συναιρ. ἀντὶ φλόος.

Φλυάκιον, τό, = φλυζάκιον. (υ—υ)

Φλυακογραφέω (φλυακογράφος). Συγγράφω βωμολοχίας, παίγνια, φλυαρίας, μωρολογίας κωμῳδίας· ὅθεν

Φλυακογραφία, ἡ. Τὸ νὰ συγγράψῃ τις βωμολοχίας, φλυαρίας, κωμῳδίας Σουίδ. ἐν λέξ. Ῥιθῶν.

Φλυακογράφος, ὁ, ἡ (φλύαξ, γράφω). Ὅστις συγγράφει βωμολοχίας, παίγνια, γελοῖα πράγματα, φλυαρίας, μωρολογίας ἢ καὶ ἀστεϊσμοὺς. Ἀθήν. γ', κεφ. 9. (γρᾰ)

Φλύαξ, ακος, ὁ· Δωρικ. σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ, φλύαρος (φλύω). Βωμολοχία, ματαιολογία, μωρολογία ὅθεν – β) ἰδιαίτερόν τι κωμῳδίας εἶδος, τοῦ ὁποίου ἐπινοητὴν λέγουσι τὸν Ταραντῖνον Ῥιθῶνα, καὶ τὸ ὁποῖον ἀπαντᾶται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα, φλύακες τραγικοὶ ἢ ἱλαροτραγῳδία λεγόμενον, ἅρα τραγῳδίας τρόπος τις κατὰ παρῳδίαν, Ἰταλ. tragedia travestita. –2) ὅστις φλυαρεῖ, εἶναι φλύαρος, ματαιόλογος, πολύλογος· γελωτοποιός, γελοιαστής, Γαλ. buffon. (ν–)

Φλυαρέω, ῶ, μέλ. ήσω· Ἰων. φλυρέω (φλύαρος). Φλυαρῶ, μωρολογῶ, Ἡρόδ. 7, 203, 104. ἐτι δὲ καὶ εἰς τὸ φέρτιμόν μου, εἰς τὰς πράξεις μου, κάμνω, μεταχειρίζομαι ἀστεϊσμούς, Γαλλ. buffonerie. Ξενο. Κυρουπ. α', δ', 11. ὅθεν

Φλυάρημα, τό, = φλυαρία. Διον. Ἁλικ. (υ—υ)

Φλυαρία, ἡ (φλυαρέω)· ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς· ἔτι δὲ καὶ πᾶν περιττὸν παράκαιρον ἄτοπον, εἰς ὑπερβολὴν γινόμενον πρᾶγμα. Heind. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 66. C.

Φλυαρογραφέω, = φλυακογραφέω.

*Φλυαρογράφος, ὁ, ἡ, = φλυακογράφος.

*Φλυαροκοπέω (κόπτω)· τοῦ, φλυαρέω κατ' ἐπίτ. Φλυαρῶ ἀκαταπαύστως. Lobeck. Φρυν. σελ. 416. ὅθεν

*Φλυαροκοπία, ἡ· τοῦ, φλυαρία κατ' ἐπίτ.

Φλυαρολογέω (φλυαρολόγος), = φλυαρέω· ὅθεν

Φλυαρολογία, ἡ, = φλυαρία.

Φλυαρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω), = φλύαρος.

Φλύαρος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. φλύηρος (φλύω). Ὅς τις ὁμιλεῖ πολλὰ, μωρὰ, ἄτοπα, ἀηδῆ, ἄτοπα πράγματα. 2) οὐσιαστ. λῆρος, ἀνωφελὴς καὶ μωρὰ ὁμιλία. (υ–υ)

Φλυαρώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ὁμιλεῖ ὡς φλύαρος, δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν φλύαρον. Πλούτ. Λυκόφρ. 6.

Φλυάσσω, = φλυαρέω. Ἡσύχ. ὅστις ὑπὸ καὶ τὸ Λακωνικὸν «φλουάσσω» ἔχει.

Φλυδαρός, ά, όν· ὡς τὸ, πλαδαρός. Ὅ,τι εἶναι μαλακὸν, ἁπαλὸν διὰ περισσείαν ὑγρασίας, τὸ κοινῶς, σαχνὸν, σαχνιασμένον.

Φλυδάω (φλύδω, φλέω), ὡς τὸ πλαδάω· ἐπὶ πραγμάτ. Κεῖται πολὺ νοτισμένον (κοινῶς σαχνιάζει), ἔχει πολὺν ὑγρασίαν.

Φλυζάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, φλύταινα.

Φλυζογράφος, ὁ, ἡ, = φλυακογράφος. Σχολ. Νικάνδρ. Ἀλεξ. 214. (ε)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φλύζω, μέλ. ξω· σπαντρ. παρασχηματισμ. τύπ. τοῦ, φλύω. Να.

* Φλύηρος, φλυηρέω, Ἰωνικ. ἀντὶ φλύαρος, φλυαρέω.

Φλυκταινίδιον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, φλυκταινα. (ἴ.)

Φλυκταινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φλύκταινα, ὁμοιάζει μὲ φουσκαλίδα.

Φλυκταινόομαι, παθητ. χωρὶς ἐνεργ. διάθ. (φλύκταινα)· Γίνεται φουσκαλίδα, ἀποκτῶ, εὐγάζω εἰς τὸ σῶμά μου φουσκαλίδας.

Φλυκταινωδώδης, ὁ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ, φλυκταινοειδής.

Φλυκταίνωσις, εως, ἡ (φλυκταινόομαι). Τὸ νὰ γίνωνται εἰς τὸ σῶμα φλύκταιναι, φουσκαλίδες.

Φλυκτίς, ίδος, ἡ (φλύω), = φλύκταινα.

Φλυκτιάω, = φλυδάω.

Φλύος, τό, = φλύαρος. — 2) = φλυαρία. Ἀρχίλοχ. παρ' Εὐσταθίῳ.

Φλύσις, εως, ἡ. Τὸ ὑπὸ περιττείας ὑγροῦ γινόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος ἐξάνθημα, Γαλην. Γλωσσ. ἐκ τοῦ

Φλύω, ἐπὶ ῥευστῶν· ἐκπηγάζει, ἀναβρύει, πλημμυρεῖ, χύνεται, βράζει, ἀναβράζει, ἐπὶ βράζοντος ἢ ἄλλως ἀκαταπαύστου ὑδάτος· καὶ δ' ἔβλυε καλὰ ῥέεθρα, Ἰλ. Φ, 361. — 2) τροπ. ἐπὶ περισσείας λόγων, πολυλογίας· ὅθεν φλυαρῶ, βωμολοχῶ, ὁμιλῶ πολλὰ καὶ μάταια, ἀπόνητα πράγματα, μεγαλορρημονῶ, καυχῶμαι, Αἰσχύλ. Παρὰ τοῖς μεταγεωστ. δὲ καὶ μετὰ αἰτ. κωμῳδικῶς, ὑπεύθυος, ψήμην φλύσαιεν. Ἀνάλ. ἐν γένει ποιητ. μόνον. — ἡ αὐτὴ λέξις εἶναι μέσον χωρὶς τὴν ἀκουστητα, καὶ τὸ, βλύω, βλίζω. Περὶ τῆς ἐτυμολ. δὲ ὅλων τῶν μετ' αὐτοῦ συγγενῶν ἴδε ὑλέω. (τὸ υ, φαίνεται μακρ. συνήθως· εἰς τὸν ἀόριστ. καὶ παρατ. ὅμως καὶ βραχ. π. χ. Ἰλ. 361. μάλιστα δὲ καὶ εἰς τὸν ἀόρ. εὑρίσκεται βραχ. Μητ. 119, 4. Διοσκορ. 23, 6. ἡ βραχύτης αὕτη ὅμως φαίνεται, ὅτι ἔχει χώραν μόνον, ὅταν καὶ ἡ ἑπομένη συλλαβὴ ἦναι βραχεῖα.)

Φοεί, κωμικ. σχηματισμ. τοῦ διὰ τῶν ῥωθώνων ἐκφερομένου ἀνάρθρου ἤχου. Παρὰ τοῖς Γραμμ. δὲ καὶ ὡς μίμημα ὀρνέων φωνῆς.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ο.

Φοβέεσκε, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. παρατ. τοῦ, φοβέω, ἀντὶ ἐφόβει. Ἡσιόδ.

Φοβερίζω, μέλ. ίσω (φοβερός). Φοβερίζω, τρομάζω, κάμνω τινὰ ἢ τι νὰ φοβηθῇ παρὰ τοῖς Ο'.

Φοβερισμός, ὁ. Φόβισμα, τὸ νὰ φοβίζῃ, τρομάζῃ τίς τινα ἢ τι παρὰ τοῖς Ο'.

Φοβερός, ά, όν (φοβέω). Ὅ,τι εἶναι μὲ φόβον ἠνωμένον· ὅθεν — 1) ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ φόβον, τρόμον, ἔκπληξιν, ταράττει τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν· ψχρηστήρια φοβερά, Ἡρόδ. 7, 139. Schaef. appar Demosth. 1. σελ. 852. «ἵππος φοβερὸς μὴ ἀνήκουστόν τι ποιήσῃ». Ἄλογον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φοβεῖται τις, διότι ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τι κακόν, Ξενοφ. ἐν γένει, «φοβερόν ἐστι μή—», εἶναι ἄξιον φόβου, πρέπει νὰ φοβῆται τις μήπως—. — 2) ὅστις ἢ ὅ,τι φοβεῖται, ἔχει δειλίαν, Ξενοφ. ἐπίῤῥ. φοβερῶς· ὅθεν

Φοβεροτης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι ἢ τις φοβερός, τρομακτικός — 2) τὸ νὰ φοβεῖται τις ἢ τι· φόβος, δειλία.

* Φοβεροωπός, ά, όν· καὶ

Φοβερώψ, ῶπος, ὁ, ἡ (φοβερὸς, ὤψ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὄψιν, πρόσωπον, βλέμμα φοβερὸν τρομακτικόν, φόβου πρόξενον.

* Φοβεσιστράτη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς· ἢ τὰ στρατεύματα εἰς φόβον βάλουσα. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1177. καὶ

Φοβέστρατος, ὁ, ἡ (φοβέω, στρατός). Ὅστις κινεῖ, βάλλει εἰς φόβον τὰ τάγματα τῶν στρατιωτῶν. Ἡσιόδ.

Φοβέω, ῶ, μέλ. ήσω (φόβος). Προξενῶ φόβον εἰς τινα, τὸν κάμνω νὰ φοβηθῇ· ἀεριστ. τρέπω τινὰ εἰς φυγήν, τὸν κάμνω νὰ φύγῃ διὰ φόβον, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλ. εἰς τὴν Ὀδ. δὲ συχνάκις παρ' Ἡσιόδ. ἅπαξ μόνον, Ἀσπ. 182. — Παθητ. φοβέομαι, μετὰ μέσ. μέλ. φοβήσομαι καὶ παθητ. μέλ. φοβηθήσομαι, χωρὶς διαφορᾶς τῆς σημασ. Ξενοφ. Κυρουπ. 1, 3, 19. 3, 3, 30. 6, 7, 15. ἀόρ. ἐφοβήθην· παθητ. παρακμ. πεφόβημαι· φοβοῦμαι, μὲ πάσαν σημασ. ἀεριστ. φεύγω διὰ φόβον, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡροδτ., εἰς τὴν Ὀδ. δὲ ἅπαξ, Π, 163. ὑπό τινος, Ἰλ. Θ, 149. ὑπό τινι· Ο, 637. ἔτι δὲ καὶ, φοβοῦμαί τινα, φεύγω φοβούμενός τινα, Χ, 230. τὸ δὲ, «φοβέομαι πρός τινα, φοβοῦμαι, ἐκπλήττομαι, ξηνπάζομαι, σπεύδομαι ἀπό τι», Σοφοκ. Οἰδ. Τ. 1211. «φοβέομαι περί τινος», φοβοῦμαι, εἶμαι ἐμπρηστὴς διά τι, διὰ κάμμίαν αἰτίαν, «φοβέομαι μή—», «φοβοῦμαι μήπως—, μετὰ μετχ. Δυσουργ. 6, 3. μετὰ ἀπαρεμφ. «φοβέομαι ποιεῖν τινα», φοβοῦμαι νὰ κάμω τι. Ὁ παθητ. παρακ. πέφρικα ἰδιωτ. σημασ. τοῦ, τρέπομαι εἰς φυγήν, μὲ κάμνῃ τις νὰ φύγω, Ἰλ. καὶ Ἡρόδ. 9, 70. — Ὁ μέτ. ἀόρ. ἐφοβητάμην, παρὰ τοῖς μεταγενστ., π. χ. Ἀνακρ. 3, 11. καὶ ἀόριστος. (Πρωτότ. τῆς λέξεως εἶναι τὸ, φέβομαι, συγγεν. τοῦ, σοβέω.)

Φόβη, ἡ. Μακρὰ καὶ κομματώντα μαλλία, Πίνδ. καὶ Σοφοκλ. ἐξαιρ. ἡ χαίτη τοῦ λέοντος καὶ τοῦ ἵππου. — 2) τροπ. ὡς τὸ, κόμη, καὶ τὸ Λατ. coma, σημασ. 3. Τὰ πολλὰ φύλλα, εἶδος κόμης τῶν δένδρων, Σοφοκλ. Ἀντ. 419. — 3) ὁ στάχυς τοῦ καλάμου, τῆς κέγχρου κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ πούπεπαλοι φόβαιι, = ἔμπλεος. Ἀνάλ. (ἡ ὑπὸ Damm. ἐτυμολ. παρὰ τὸ, φοβέω, εἶναι ἐρμηνεύτατη· πρὸς τὸ ὁποῖον ἀναλογεῖ τὸ, φόβη ἀκριβῶς, καθὼς τὸ, σόβη, πρὸς τὸ, σοβέω.)

* Φόβησεν, Ἐπικ. καὶ Δωρικ. γ' πληθ. πρόσπ. παθητ. ἀόρ. α'. τοῦ, φοβέω, ἀντὶ, ἐφοβήθησαν, Ὀδύσ.

Φόβημα, τό (φοβέω). Τρόμος, Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 699. ἐκδ. Νεοχ. Δουκα.

* Φοβητης, οῦ, ὁ (φοβέω). Ὅστις φοβίζει, προξενεῖ φόβον, κάμνει τινὰ ἢ τι νὰ φοβηθῇ, νὰ φοβηθῇ· ὅθεν

Φοβητικός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι φοβερόν, τρομακτικόν, φόβον, τρόμον προξενοῦν. — 2) ὃς εἶναι δειλός.

Φοβήτριον, τό (φοβέω). Πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βλέπων τις φοβεῖται, τρομάζει. Καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρον. Ἀξιοχ. ἐσχημτσ. ὡς τὸ φίλτρον ἐκ τοῦ, φιλέω.

Φοβόδειψος, ὁ, ἡ (δίψα), = ὑδροφόβος. Καλλιος, 7, 9.

Φόβος, ὁ (φέβομαι)· ὡς καὶ εἰς τὴν συνήθειαν, Φόβος, τρόμος, ἐξαιρτ. φυγὴ διὰ φόβον, πολλάκις εἰς τὴν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. εἰς τὴν Ὀδ. δὲ ἅπαξ μόνον, Ω, 57. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡροδτ. 9, 69 «φόβος ἀνδρῶν», ἡ φυγὴ τῶν ἀνδρῶν, Ἰλ. Ο, 310. Ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον ἔχει τις ἀπὸ τοὺς ἄνδρας· σπανιώτατ. μετὰ αἰτ. «φόβος Θηβαίους καὶ τοὺς Φιλίππου ξένους», διὰ φόβον ἀπὸ τοὺς Θηβ. κ. τ. λ. Δημοσθ. Ψευδ. Νεμ. 81. «φόβος τοὺς Ἕλληνας», Ἀριστοτ. 2, σελ. 210. Dind. παρβλ. Σχολ. 3. σλ. 526. ὡσαύτως καὶ, δέος, παρβλ. Αἰσχυλ. Περσ. 113. «φόβος ἀπό τινος», καὶ ἐκ τινος, ὁ ἀπὸ κάτι· να ἡ ἀπό τι προερχόμενος καὶ διαδιδόμενος φόβος, Ξενοφ. παραβλ. Schaef. mel. σελ. 84. «φόβον δὲ ἵππους ἔχειν, φόβον δε προπάσσειν, φόβον δε ἀίσσειν», ὡς τὸ, φύγαδε, τὸ νὰ τρέπῃ τις τοὺς ἵππους εἰς φυγήν· κ. λ. Ἰλ. Θ, 139. Ο, 665. Ρ, 579. «φόβον δε ἀγορεύειν», τὸ νὰ συμβουλεύῃ τίς τινα νὰ φύγῃ, Ἰλ. Ε, 252. «φόβον παρέχω τινί», καὶ φόβον ἐμβάλλω τινὶ, κάμνω τινὰ νὰ φοβηθῇ, τοὐναντίον δὲ, φόβον ἀπαλαύνω, ξεφοβίζω τινά, τὸν ἐγκαρδιόνω, ἐκβάλλω τὸν φόβον ἀπὸ τὴν καρδίαν του. — β) κατὰ πληθ. ἀριθμ. «φόβοιει, τὰ φόβου πρόξενα πράγματα, Λατ. terrores, Ξενοφ. Ἀναβτ. 4, 1, 23. — Φόβος, προσωποπεποιημένος εἰς δαίμων, θεότης, τοῦ φόβου γεννητικὸς καὶ εἰς φόβον κινῶν, ἢ εἰς φυγὴν τρέπων, Ἰλ. Ο, 119. υἱὸς τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ν, 299. καὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσιόδ. Θεογν. 934. ἀνακράττεται συνήθως μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δείμου, ὅστις ἦτον θεράπων καὶ ὁπαδὸς τῆς Ἔριδος καὶ τῆς Γοργοῦς, Ἰλ. Δ, 440. Α, 37.

Φοιβάζω, μέλ. άσω (φοῖβος). Καθαρίζω, πατρεύω, ἐκκορθῶ, ἤτοι σκουπίζω, σαρώνω. — 2) (φοῖβος). Ἔχω προφητικὴν ἐμπνευσιν, λέγω, ἐκφράζω ἐνθουσιασμένος προφητικὰς λέξεις, προφητικοὺς λόγους, προφητεύω· «μύθους», ὅπως κ. τ. τ. — 3) μεταβ. ἐνθουσιάζω, ἐμπνέω προφητικὸν πνεῦμα εἴς τινα, Δογγ.

* Φοιβαίνω, = βοιβάζω.

Φοιβάς, άδος, ἡ (Φοῖβος). Ἡ τοῦ Φοίβου ἱέρεια, ἐν γένει, ἔνθους, χρησμῳδός, προφῆτις· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπίθ. = φοιβάζουσα· ἐνθουσιασμένη, προφητεύουσα, μαντεύουσα.

* Φοιβαστηρ, ῆρος, ὁ καὶ

* Φοιβαστής, οῦ, ὁ (φοιβάζω, σημασ. 2.). Προφήτης, μάντις.

Φοιβαστικός, ή, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἐπιδεκτικὸς ἐνθουσιασμοῦ, ὅθεν καὶ ἐνθουσιασμένος, μαντεύων, προφητεύων. Δογγῖν. ιγ'. «Φοιβαστικὴν ἐμμέτρων χρησμῶν». Πλούταρχ. Ῥωμ. 20. τὴν εἰς ἐμμέτρους στίχους χρησμολογήσασαν.

Φοιβάστρια, ἡ, θηλν. τοῦ φοιβαστήρ. Προφῆτισσα, μάντισσα, φοιβάς. Δυκόφ. 1468.

Φοιβάω, μέλ. ήσω (φοῖβος)· ποιητ. ἀντὶ φοιβάζω, σημασ. 1. Θεοκρ. Ἀπολλών. Τρέφ.

Φοίβειος, εία, ειον· Ἰωνικ. φοιβήϊος (φοῖβος). Ὅ,τι εἶναι τοῦ Φοίβου, ἀνήκει εἰς τὸν Φοίβον, εἶναι ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν· ὅθεν καὶ ὅστις εἶναι προφητικός, μαντικός· ἔτι δὲ καὶ δικαίτ.

* Φοίβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μήτηρ τοῦ Κοίου, τῆς Λητοῦς καὶ τῆς Ἀστερίας, Ἡσιόδ. Θεογν. 136, 404. κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάζετο ὡσαύτως καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Φοίβου· καὶ σχεδὸν πάντες κεῖται παρὰ τοῖς μεταγενστ. τὸ, Φοίβη ἀντὶ τοῦ, Ἄρτεμις. Κυρίως δὲ ἡ καθαρά, ἁγνή, λαμπρὰ παρὰ τὸ, Φοῖβος.

* Φοιβήϊος, ίη, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Φοίβειος· παρ' Κύριπ. δὲ καὶ διατλ.

* Φοιβηΐς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητ. θηλν. τοῦ Φοιβήϊος.

* Φοιβητεύω. Εἶμαι φοιβητής. Ἡσύχ.

* Φοιβητής, ὁ (φοιβάω). Μάντις, προφήτης.

Φοιβητός, ή, όν, ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, φοιβάω. Ὅ,τι εἶναι προφητευμένον, «προφητεύθη». — 2) Ὅστις εἶναι ἔνθους, ἔχει προφητικὸν πνεῦμα, προφητικὴν χάριν, προφητεύει. Μανέθ. δ', 550.

* Φοιβήτρια, ἡ, θηλν. τοῦ, φοιβητής. Μάντισσα, προφήτισσα — 2) = καθάρτρια.

Φοιβήτωρ, ορος, ὁ, = φοιβητής.

Φοιβίτης, αυ, ὁ, = φοιβητής· ἀμφ. Γλωσσ. Φιλοξ.

* Φοιβόλαμπτος, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ φοιβόλημπτος, Ἡρόδτ. 4, 13.

Φοιβόλημπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις εἶναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπὸ τοῦ Φοίβου κινηθυμένος, ἐμπνευσμένος, ἐνθουσιασμένος.

Φοιβοκομέομαι, ἄνευ ἐνεργ. διάθσ. (νέμομαι). Κινεύομαι, ἐξουσιάζομαι ὑπὸ τοῦ Φοίβου· ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Θεσσαλ. ἐπὶ τῶν εἰς τὸν οἶκον μενόντων ἱερέων, εὐχρηστον, Πλούταρχ. 7, σελ. 545.

Φοῖβος, ἡ, ον. Ὅ,τι εἶναι ἁγνόν, καθαρόν, λαμπρόν, φωταυγές· «ἠλίου φοῖβη φλόξ», Αἰσχύλ. Προμ. 22. «φοῖβον ὕδωρ», Ἡσιόδ. Δείψυν. 98. Δυκοῦργ. 1009 (πιθαν. παρὰ τό, φάση, φῶς.) ἐκ τούτου προέκυψε τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων τό, februs, februm, februarius.

Φοῖβος, ὁ. Ὁ καθαρός, ὁ λάμπων· ἀρχαῖον ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, πολλάκις εἰς τὸν Ὅμ. «Φοῖβος Ἀπόλλων» συνήθως συνηδεσμένα τὴν λέξ. ἀλλὰ καὶ Φοῖβος μόνον ὄχι σπανίως μεταχειριζόμενον· ἡ δὲ σύνταξ. Ἀπόλλων Φοῖβος, ἀσύνηθ. Ἰλ. Υ, 68. καὶ Ἡσιόδ. παρ' Εὐστ. Ὀδ. Δ, 232. Nitzsch ἐν Ὀδ. σελ. 256. ἄλλοι δὲ ἐξηγοῦσι τὸ ἐπίθ. ὡς προφητεύων, προφητικός, μαντικός· καὶ ἄλλοι, εἶον ὁ Αἰσχύλ. Εὐμ. 8. ἐτυμολγ. αὐτὸ παρὰ τό, Φοίβη, μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παρὰ τῷ Ποιητ. ὅμως τό, Φοῖβος, δὲν εἰνεῖται ποτὲ ἀντὶ τοῦ, θεὸς τοῦ ἡλίου, ἐπειδὴ αὐτὴ ὁ αἰνιγματικὴ σημασ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶναι τοῦ μετέπειτα χρόνου· πολὺ μᾶλλον τὸ ἐπίθ. Φοῖβος, ἀνάγεται εἰς τὸ λαμπρόν, φωταυγὲς νεαρὸν κάλλος τοῦ Ἀπόλλωνος ἰδίων· ὥστε ἡ γνώμη τοῦ Kannes, ὅτι τό, φοῖβος εἶναι συγγεν. μὲ τὸ ἠβη, φαίνεται εὐλογωτέρα, παρὰ τὴν σβέλτερον καὶ μωρὰν ὑπὸ τοῦ Ῥεμέρου ἐτυμολγ. παρὰ τό, σάβη, σοβέω κ.τ.λ. ἡ δὲ σημασ. προφητικὸς, ἐφαρμόζεται εἰς τὸ πρόσωπον τὸν προφητεύοντος Ἀπόλλωνος, χωρὶς νὰ ἐαφέρηται διὰ τοῦ ἐπίθ. Φοῖβος.

Φοῖδες, ψευδὴς τύπος ἀντὶ φοῖσες, φῶδες, ἐκ τοῦ φώς.

Φοίνη, ἡ, Αἰολ. καὶ Δακων. ἀντὶ, Ποινή, ὥσπερ τὸ, φήρ, ἀντὶ Ἀρήρ. Ἄλκμ.

Φοινήεις, εσσα, εν (φοινός). Ὅ,τι εἶναι κόκκινον ὡς τὸ αἷμα, πυῤῥόκκινον. Ἰλ. Μ, 202, 220. ἔτι δὲ καὶ οἷς τό, πυῤῥός. Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ πυρός, εἶναι μελανοκόκκινον, μελανοκίτρινον, ὡς τό, δαφοινός. – 2) παρὰ τοῖς μετεγεν. ποιητ. ὅ,τι εἶναι βαμμένον μὲ αἷμα, αἱματωμένον, τρομερόν, φρικτόν.

Φοίνιγμα, τό (φοινίσσω). Ὅ,τι εἶναι κοκκινισμένον. Σχολ. Εὐρ. Φοίν 1493.

Φοινιγμός, ὁ (φοινίσσω). Κοκκίνισμα, τὸ νὰ κοκκινίζῃ, νὰ κάμνῃ τίς τι κόκκινον β) παρὰ τοῖς Ἰατρ τὸ κοκκίνισμα τῆς ἐπιδερμίδος διὰ κινητῶν ὀζέων, ἑρπήτων μάσων

Φοινίζω, = φοινίσσω. Πολυδ. α', 45.

Φοινικόθεμος, ὁ, ἡ (φοίνιξ, ἄνθεμον). Ὅ,τι ἔχει, φέρει πορφυρᾶ ἄνθη. «Ἔαρ φοινικάνθεμον». Πίνδ. Πύθ. δ', 114. purpureum ver.

Φοινικάω, = φοινίσσω· ἀμφῤ.

Φοινικεσσα, ὁ, ἡ, Ἰωνικ. φοινικήϊος, = φοινίκεος, σημσ. 2. «Ἐσθὴς φοινικηΐη». (ε)

Φοινικελίκτης, ὁ (φοίνιξ). Γόης, πλάνος, ἀπατεὼν κατὰ τὸ ἐν Ὀδ. Ξ, 288. «Φοίνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδώς». Ἡσύχ. καὶ Σουϊδ.

Φοινίκεος, ἑα, εον, συναιρ. φοινικοῦς, ῆ, οῦν (φοίνιξ). Ὅ,τι εἶναι κόκκινον, πορφυροῦν, τὸ σύνηθ. ἁλιπόρφυρον, Πίνδ. καὶ Ἡρόδ. πάντοτε ἐπὶ χρώματος. –2) ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τῶν κοχλιῶν τοῦ φοίνικος, κατὰ τὴν ὁποίαν σημσ. ὁ Ἡρόδ. πάντοτε τὸν, φοινικήϊον, τύπον μεταχειρίζεται –3) = φοινικικὸς Διόδ περιβλ. Lob. Φυτ. σελ. 148. (ε)

Φοινικίη, ἡ (φοίνιξ). Ἡ χώρα τῶν Φοινίκων. Ὀδ. Δ, 83. Ξ, 291. (ε)

Φοινικήϊος, ίη, ίον· Ἰωνικ. ἀντὶ φοινίκειος, φοινίκεος, σημασ. 2. ἶσον «Ἐσθὴς φοινικηΐη, φόρεμα κατεσκευασμένον ἀπὸ ψύλλα, ἢ ἀπὸ φλοιὸν τοῦ φοίνικος δένδρου, Ἡρόδ. 4, 43 ἔτι δὲ καὶ «φοινικήϊος οἶνος», κρασίον ἀπὸ φοίνικας κατεσκευασμένον, Ἡρόδ. 1, 193. 194. 2, 86. 3, 20. «Φοινικηΐη νοῦσος», = ἐλεφαντίασις, Ἱππ.

Φοινικηΐς, ίδος, ἡ, ἰδιαίτρ. ποιητ. θηλ. τοῦ, φοινικήϊος. –2) = φοινικίς.

*Φοινικηΐδιον, ὑποκορ. τοῦ, Φοινίξ. Μικρές, νέος Φοινίξ, κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοινικίας, ου, ὁ, ὑπαεμ. ἄνεμος. Ὁ ἐκ Φοινίκης πνέων ἄνεμος· ὅθεν, μεσημβρινοανατολικός.

Φοινικίζω, μέλ. ίσω· Ἀττ. ιῶ· ὡς τό, βαρίζω. Μιμοῦμαι τοὺς Φοίνικας, εἶμαι ἐκ τοῦ μέρους αὐτῶν, τὰ τῶν Φοινίκων φρονῶ, ὁμιλῶ Φοινικά· ἔτι δὲ καὶ ὡς τό, Λεσβιάζω, ἐπὶ ἀρσενοκοιτίας, παιδεραστίας. – 2) (φοίνιξ), = εἶμαι πορφυροῦς.

*Φοινικικός, ή, όν (Φοίνιξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Φοινίκης, Ἡρόδτ. 6, 47. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ ἐκ τῆς Καρχηδόνος. Ἐπίῤῥ. Φοινικικῶς. Καθὼς κάμνουν, συνηθίζουν οἱ Φοίνικες. Διογεν. Λαέρτ. 7, 25.

Φοινικινος, ίνη, ινον (φοίνιξ, σημσ. 2). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ ξύλου, ἢ ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ φοίνικος δένδρου. «Οἶνος φοινικινος». – 2) = φοινίκεος. (– – υυ)

Φοινίκιον, τό. Μουσικόν τι ἔργανον ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐπινοηθέν· καὶ φοίνιξ λεγόμ. (– – υυ)

Φοινίκιος, ία, ιον, = Φοινίκεος. (– – νυ)

*Φοινικιοῦς, ῆ, οῦν, = φοινίκεος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 272. – 2) «τὸ Φοινικιοῦν», δικαστήριον τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ χρώματος αὐτοῦ οὕτω προσαγορευθὲν, Παυσαν. 1, 28, 8. παρβ. βατραχιοῦν.

*Φοινικιόω, = φοινικόω.

Φοινικίς, ίδος, ἡ (φοίνιξ). Ὅ,τι ἔχει χρῶμα πορφυροῦν, ἁλικον, ἢ ἐν γένει ὕφασμα ἢ φόρεμα ἁλικον. Λατ. punicea vestis. Κουρυπ. ς', δ', 1. «Ἱστραπτο μὲν χαλκῷ, ἠνθει δὲ φοινικὶς πᾶσα ἡ στρατιὰ» ἔτι δὲ καὶ κάλυμμα, σκέπασμα, παραπέτασμα καὶ στρῶμα τοιούτου χρώματος. Ξενοφ. Κυρουπ. 8, 3, 6. – 2) εἰς τὰ πλοῖα, πορφυρᾶ, κοκκίνη σημαία, τὴν ὁποίαν ὕψωνεν ὁ Ναύαρχος εἰς τὸ πλοῖόν του εἰς σημσ. προσβολῆς, ἐν γένει δέ, πορφυρᾶ σημαία. –β) τὸ βαθὺ κόκκινον πελεμιδῶν φόρεμα τῶν Λακεδαιμονίων. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 320. Scheld. Ξενοφ. Πολτ. Λακ. 11, 3. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. 6, 6. Θωμ. Μάγν σελ. 899. «Φοινικὶς, ἔνδυμα Λακωνικὸν, ὁπότε εἰς πόλεμον ἴοιεν, ὁμόχρουν αἵματι, ὡς ἂν εἴ ποτε πληγῆναι συμβαίνῃ, μὴ εἰς φιλοψυχίαν αὐτοὺς ἐμβάλῃ τὸ αἷμα ὁρώμενον». –2) κόκκινός τις πίναξ, ἢ πλάκα, ὑποκάτω εἰς ὑψηλὰ κρεμαμένας εἰκόνας κείμενος, ἐπὶ τὸν ὁποῖον ἐσημαίνετο τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονισμένου πράγματος, ἢ προσώπου.

Φοινικιστὴς, οῦ, ὁ (φοίνιξ). Βαφεὺς κοκκίνων πραγμάτων. –2) παρὰ τοῖς Πέρσαις, ἀνὴρ μεγάλου ἀξιώματος, ἔπαρχος, σατράπης, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἐπιτετραμμένον νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ φορέματα τοῦ κόκκινα (purpurata). Ξενοφ. Ἀναβσ. 1, 2, 20. κατὰ τὸν Larcher δὲ, σημαιοφόρος Πέρσης, διὰ τὴν φοινικία πορφυρᾶν σημαίαν τῶν Περσῶν· ἐξ ἐναντίας ἦσαν οἱ Παραλουργεῖς, οἵτινες εἶχαν κατασκεν ἀξιώματα, ἐφόρουν μόνον μεσόκοκκινον χρῶμα ἐπερράμμενα (καπλατισμένα) φορέματα. – 3) = φοινικίζων, λεσβιάζων, τὰ ὁποῖα ἴδε.

Φοινικιστί, ἐπίῤῥ. (φοινίξ). Κατὰ Φοινικικὸν τρόπον, Φοινικιακὰ, εἰς Φοινικικὴν διάλεκτον. (– – – υ)

Φοινικίτης, ου, ὁ (φοίνιξ, σημασ. 2.) οῦ, = Φοινικιοῦς. Διοσκορ. ε', 40.

Φοινικοβάλανος, ἡ (βάλανος). Ὁ καρπὸς τοῦ φοίνικος. (τὸ σύνηθ. Τουρκ. χουρμᾶς) [ᾰ]

Φοινικόβαπτος, ὁ, ἡ (βάπτω), = πορφυροῦς. Αἰσχύλ. Εὐμ. 1031.

Φοινικοβατέω (βαίνω). Ἀναβαίνω εἰς τοὺς φοίνικας.

Φοινικοβαφής, ὁ, ἡ (βαφή), = φοινικόβαπτος. Φιλόστρ. ἐπ. κζ'.

Φοινικογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀγενήθη εἰς τὴν Φοινίκην, εἶναι ἐκ Φοινικικοῦ γένους. Εὐρ.

Φοινικοδάκτυλος, ὁ, ἡ (δάκτυλος). Ὅστις ἔχει κόκκινα δάκτυλα, κόκκινα τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων.

*Φοινικοείμων, ονος, ὁ, ἡ (εἶμα). Ὅστις φορεῖ πορφυρᾶ, ἁλιπόρφυρα φορέματα. Ἐπιχειρ.

Φοινικόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ φοινίκεος, Ἰλ. Κ, 133. Ὀδσ. Ξ, 500. Φ, 118. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 95. «αἵματι φοινικόεις, αἱματωμένος, βαμμένος μὲ αἷμα, Ἰλ. Ψ, 717. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 194. (παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. κεῖται εἴτε τὸ Ἰώτα βραχ. εἴτε ἠλήγουσα καὶ παραλγ. ἀφαίρεται ὡς μία συλλαβὴ τὸ ὁποῖον προκρίνει ὁ Klarke· ἴδε Heyne, Ἰλ. Κ, 133.) ταὐτὸν τῷ φοινικίεις.

Φοινικόκροκος, ὁ, ἡ (κρόκη). Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον μὲ κοκκίνην κρόκην, κτλ. ὑφάδιον· ἐν γένει μὲ κόκκινον μαλλίον. «Ζώνη φοινικόκροκος. Πίνδ. Ὀλύμπ. ς', 66.

Φοινικόλαγνος, ὁ, ἡ (λέγνη). Ὅ,τι ἔχει κοκκίνας λέγνας, γραμμὰς· ἐπίθ. τοῦ πτηνοῦ, Πενέλοψ.

Φοινικόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅ,τι ἔχει φοινικοῦν ἤτοι κόκκινον λόφον, ἢ χαρακά, κοινότρ. Εὐρ. Φοίν. 827. καὶ Θεόκρτ.

Φοινικοπάρυιος, ὁ, ἡ· καὶ Ἰωνικ. φοινικοπάρηος (παρειά). Ὅστις ἔχει κοκκίνας παρειάς, κόκκινα μάγουλα· ὅ,τι ἔχει τὰ πλάγια μέρη του κόκκινα βαμμένα, ὡς τό, μιλτοπάρηος, ἐπίθ. τῶν πλοίων. Ὀδσ. Λ, 123. Ψ, 271. (ᾰ)

Φοινικοπόρφυρος, ὁ, ἡ (πορφύρη). Ὅ,τι ἔχει πορφυρᾶν πορφύρην (οὐβίαν) κοινότρ. Τουρκ. κωάρι), εἶναι καπλατισμένον κόκκινον· ὅθεν «πήβεναι πορφυραῖ φοινικοπάρυφοι», τὰ (rubeae τῶν Ῥωμαίων. Διονύσ. Ἁλικ. ἐν Ἀρχ. Ῥωμαϊκ. καὶ Πολυδ. ζ', 14.

Φοινικόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Ὅ,τι ἔχει κόκκινον ἔδαφος. Αἰσχύλ. Λεῖψ. παρὰ Στραβ. 1, σελ. 33 (58). πρβλ. Herm. de Aesch. prom. solt σελ 15.

Φοινικόπεζα, ἡ, ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος. Ἡ ἐρυθρούς πόδας ἔχουσα. Πίνδ. Ὀλ. ς', 159. ἴδε Boeckh. expl. Ol. 6, 92.

Φοινικόπτερος, ὁ, ἡ (πτερόν). Ὅ,τι ἔχει ἐρυθροβαφεῖς πτέρυγας, κόκκινα πλατάρια· ἐνυδρόν τι πτηνόν, Phoenicopterus, Linn. Germ. der Flammand. Ἀριστοφ. Ὄρν. 275.

Φοινικορόδιος, ὁ, ἡ, = φοινικόροδος.

*Φοινικόροδος, ὁ, ἡ (ῥόδον). Ὅ,τι εἶναι κόκκινον ἀπὸ ῥόδα· ἔχει, φέρει κόκκινα τριανταφύλλα. Πίνδ. «λειμῶνες φοινικορόδιοι». Πλτρ.

Φοινικοῤῥυγχος, ὁ, ἡ (ῥύγχος). Ὅ,τι ἔχει κόκκινον ῥύγχος· ἴδε ῥύγχος.

*Φοινικός, ή, όν, = φοινίκεος· πολλὰ ἄμφ. ἀνάγν. παρὰ Ξενοφ. Ἀγετ. 2, 17. ὅπου αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις, φοινικᾶ ὀρθῶς ἔχουσι· ὡσαύτ. πρέπει νὰ γραφῇ, καὶ ἐν Ἀνάβ. 1, 2, 16. Κύρ. παιδ. καὶ ἐν γένει εἰς ὅλα τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα ὁ Wees. Ἡρόδτ. 6, 47. μετὰ τοῦ, φοινικός, ἀναφέρει.

Φοινικοσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅ,τι ἔχει κόκκινα σκέλη ἢ ποδάρια. Εὐρ. Ἰων 1207.

Φοινικοστερόπης, ου, ὁ· καὶ Δωρ. –όπας (στεροπή). Ὅστις βίπτει κόκκινας ἀστραπάς, Πίνδ. Ὀλ. γ', 10. ποιητ. μόνον.

*Φοινικόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω), Ὅ,τι στέλλεται ἢ ῥίπτεται, τὸ ῥίπτουν Φοίνικες· ᾠδῆ χαμαὶ. Πίνδαρ. Νεμ. 5, 67.

Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης Κεντρική Βιβλιοθήκη Βάρους

Φοινικοτρόφος, ε, ἡ (τρέφω). Ἐπί χώρας, τόπου, ὅπου τρέφονται, αὐξάνουν φοινικόδενδρα, Στράβ.

Φοινίκουρος, ὁ (οὐρά). Ὅ,τι ἔχει ἐρυθράν ἤτοι κοκκίνην οὐράν· ὄνομ. πτηνοῦ. Κοκκινόουλος. Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. 3', 49. (1)

Φοινικοῦς, ῆ, οῦν, συναιρ. ἀντί φοινίκεος, Ξενοφ. παρβλ. Lob. Φρυν. σελ. 148.

*Φοινικοῦς, οῦσα, οῦν· συναιρ. ἀντί φοινικόεις.

*Φοινικοῦς, οῦντος, ὁ, = φοινικών. Δάσος ἀπό φοινικόδενδρα. Διόδρ. Σικ.

Φοινικοφανής, ές, ἡ (φάος). Ὅ,τι ἐκπέμπει, ἔχει ἐρυθράν λάμψιν, Ἰων 162.

Φοινικόφυτος, ὁ, ἡ (φύω). Τόπος, ὅπου εἶναι φυτευμένα φοινικόδενδρα. Διόδρ. Σκελ.

*Φοινικιστικός, ἡ, όν (φοινίσσω). Ὅ,τι προάγει, κάμνει πορφυροῦν χρῶμα· κοκκινίζει τι, τό κάμνει κόκκινον.

Φοινικών, ῶνος, ὁ (φοινίξ). Τόπος κατάφυτος μέ φοινικόδενδρα· δάσος, κῆπος μέ φοινικόδενδρα, Ἰώσηπ.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. Κατοικητής τῆς Φοινίκης, Ὅμρ. «Φοίνιξ ἀνήρ», κατά παρασημασίαν τοῦ, ψεύστης, ἀπατεών, Ὀδσ. Ξ, 288. Καθ' ὅσον οἱ Φοίνικες ἐν γένει, ὡς τό πρῶτον τήν ἐμπορείαν μετελθόν ἔθνος, ἐφημίζοντο κοινῶς δόλιοι καί ἀπατεῶνες· παρά τῷ Ποιητ. ἐμφαίνονται ἔξαιρ. ὡς οἱ πρῶτοι σωματέμποροι· ἴδε σωματέμπορος καί ψυχέμπορος. Θηλκ. Φοίνισσα, ἡ, Ὀδσ. —β) Καρχηδόνιος, διά τήν ἀπό τῶν Φοινίκων καταγωγήν των, Boeckh. expl. Πίνδ. Πύθ. 1, 72. —2) Κύρ. ὀνομ. ἐξαιρ. ὁ παιδαγωγός τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. ἔστι δέ καί ὁ πατήρ τῆς Εὐρώπης, Ἰλ. Ξ, 321.

Β) Φοίνιξ, ικος, ὁ· ὡς προσηγορ. Τό πορφυροῦν, ἅλικον χρῶμα· ἐπειδή ἡ ἐφεύρεσις καί ἡ κατά πρῶτον χρῆσις τῆς πορφύρας ἀποδίδεται εἰς τούς Φοίνικας, Ἰλ. Δ, 141. Ζ, 219. Ὀδσ. Ψ, 201. καί ἀλλαχοῦ. —2) τό φοινικόδενδρον, (ἡ χουρμαδιά) Ὀδσ. Ζ, 163. Τμν. Ἀπολλ. 117. διακρίνονται δέ δύο εἴδη αὐτοῦ, ἀφοινικόν καί φοινίξ ἄρσην, καί Θηλκ. μή φοινίξ βαλανηφόρος, Ἡρόδ. 1, 193. ὁ αὐτός ὅμως μεταχειρίζεται καί τήν βαλανηφόρον εἰς τό ἄρσεν. γένος, 4, 172. 182. 183. —β) ὁ καρπός τοῦ δένδρου αὐτοῦ (χουρμᾶς). —3) Μουσικόν τι ὄργανον ὑπό τῶν Φοινίκων ἐφευρεθέν, Ἡρόδ. 4, 192. καί φοινίκιον ἔτι λεγόμενον. —4) Τό μυθώδες Αἰγυπτιακόν πτηνόν, κατά πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Λεῖψ. 50, 40. ἅπαξ παρ' Ἡροδ. 2, 73. Creuzer Symb. 1, σελ. 438. ἴδε Ἡροσῆ Σημειώσ. εἰς Ἡλιόδ. Τέμ. 2, σελ. 201. —5) Εἶδός τι βοτάνης, καί ροῦς καί ἀγχίνωψ ἄλλως λεγόμενον.

Γ) Φοίνιξ, ικος, ὁ, ἡ· ὡς ἐπίθ. Ὅ,τι εἶναι πορφυροῦν, ἅλικον, ἐν γένει βαθύ κόκκινον, ὅθεν ἐπί τοῦ χρώματος μελανοκαστανίου ἵππου, Ἰλ. Ψ, 454. ἔτι δέ καί ἐπί τοῦ χρώματος τοῦ πυρός· πφοίνιξ πυρός πυράν, καθώς τό Λατιν. fulvus. Εὐρπ. Τρ. 832. Ἰδιαίτ. Θηλκ. φοίνισσα. Πίνδ. παραβλ. φοινός, φοινήεις, διαφοινός. (τό Ἰώτα, κατά πᾶσας τάς σημασ. ταύτας εἶναι μακρόν εἰς τάς τρισυλλβ. πτώσεις· εἰς τήν ὀνομαστ. δέ ἐμφαίνεται μακρά ἡ λήγουσα κατά θέσιν κυρίως διά τό ἐπιφερόμενον ξ· ὅθεν πολλοί τῶν Γραμματ. οἷον ὁ Ἡρωδιανός, Δράκων, καί Πρισκιανός περισπῶσιν εἰς τήν ὀνομαστ. τήν λέξιν, φοῖνιξ, Schaef. Ἡσιόδ. Ἔργ. 69. καί Σοφοκλ. 582. παραβλ. Ἀνεκδ. Bek. σελ. 70, 24. καί 1429. ὁ δέ Wolf. Ὁμρ. Herm. de emend. gr. Gr. rat. σλ. 71. Jac. Αἰσχλ. Τατ. σελ. 531. Herm. Σοφοκλ. Oid. T. 746. καί τά ὑπό τοῦ Hermem. Ind. ἐν Ξενοφ. Ἀναβατ. περί τόν, φοίνιξ, ἀναφερόμενα, παροξυτονοῦσι, φοῖνιξ, τήν λέξιν. Ἡ σημασ. τῆς λξ. δέν κάμνει καμμίαν διαφοράν τῆς τονώσεως· μένον τό κύριον ὄνομ. ὁ Φοῖνιξ, προπερισπᾷ ὁ Οὐόλφ. μ' ὅλον ὅτι ἔχει τό ἰῶτα μακρόν.

Φοινιξίς, ικος, ἡ (φοινίσσω). Τό νά κάμνῃ τίς τι κόκκινον, κοκκινισμα. Παρά τοῖς Ἰατροῖς, = φοινιγμός, σημασ. 2. Κοκκινισμα τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ σώματος δι' ἐπιθέσεως ἐμπλάστρων ἐρεθιστικῶν ἤ ἄλλων τοιούτων μέσων· ἔτι δέ καί δι' ἐπιλείψεως χρώματος. -2) ἐρύθυμα, κοκκινάδα.

Φοίνιος, ία, ιον· ἔτι δέ καί διπλοτ. (φοινός). Ὅ,τι εἶναι ἐρυθρόν, κόκκινον εἰς τό αἷμα, Ὀδ. Σ, 61. ὅθεν ὅστις εἶναι μέ αἷμα καί φόνον μεμασμένος, αἱμόδιψος, φοινικός· ποιητ. Εὐρπ.

Φοίνισσα, ἡ, Θηλκ. τοῦ, Φοίνιξ. Γυνή ἐκ τῆς Φοινίκης, Φοινίκισσα, Ὀδ. Ο, 417. -2) Θηλκ. τοῦ ἐπιθ. φοίνιξ, Ἐρυθρά, κοκκίνη, Πίνδαρ. Πυθ. 1, 45. 4, 365.

Φοινίσσω, μέλ. ξω (φοινός). Κοκκινίζω, κάμνω τι κόκκινον, βάπτω τινί, Ἡρόδ. 8, 77. Φυκιόνω, βάλλω κοκκινάδιον, παρά τοῖς Ἰατροῖς, κάμνω τήν ἐπιδερμίδα μέλους τινός τοῦ σώματος νά κοκκινίσῃ, ἐπιθέτων ἐμπλάστρον ἤ ἄλλο τι ταιοῦτον ἐρεθιστικόν πρᾶγμα. —2) ἀμεταβτ. Ἐρυθριῶ, κοκκινίζει τό πρόσωπόν μου ἀπό ἐντροπήν, ξηροκοκκινίζω, Νικ. Θηρ. 238. 303. 845. ὡσαύτως καί κατά παθτ. διάθ. Jac. ἐν Αἰτιχύλ. Τατ. σελ. 505.

Φοινός, ή, όν (φόνος). Ὅ,τι ἤ ὅστις εἶναι αἱματωμένος, Ἰλ. Π, 159. φοινικός, Τμν. Ἀπολλ. 362.

*Φοινός, ὁ, = φόνος, Νικ.

Φοινώδης, ὁ, ἡ (φοινός, εἶδος). Ὅστις ἤ ὅ,τι ἔχει ὄψιν κοκκίνην ὡς τό αἷμα. Νίκ. Ἀλεξ. 489.

Φοῖς, ἴδος, ἡ· ψευδ. τύπος ἀντί φώς· ἀμφβ.

Φοιτάλεος, ὁ, ἡ καί, φοιταλέος, αία, αῖον (φοιτάω). Ὅστις ἐπιφοιτᾷ, περιτρέχει, περιπλανᾶται ἀδίκως καί ἐκεῖ, ἔξαιρ. παροιχομένων ὄψεων τροπικ. φρενόληπτος, φρενοβλαβής, τρελλός. Εὐφορίων παρά τῷ Σχολ. Ἀπολλων. δ', 55. «Φοιταλέος διά πᾶσαν ὄψεον ἐπάτησε κοιλώριον. 2) ἐνεργ. ὅστις κάμνει τινά, ἤ τι νά πλανᾶται ἀκαίρτικα, Αἰσχύλ. Προμθ. 603. Ἡ λέξις εἶναι μόνον εἰς τούς ποιητάς ἐγχωρίτους. (Τό ω φαίνεται, ὅτι οἱ τραγικοί εἰς τά λυρικά χωρία ἐμεταχειρίσθησαν ἐνίοτε μακρόν, Seidl. dochm. σελ. 38. Blomf. Αἰσχύλ. Προμθ. 619. ἀλλά τό πρᾶγμα εἶναι ἀμφβ.)

Φοιταλεύς, έως, ὁ καί

*Φοιταλιώτης, ου, ὁ (φοιτάω). Ὁ περιπλανώμενος, ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου. Ὀππιαν. κυνηγ. δ', 236.

Φοιτάς, άδος, ἡ (φοιτάω)· Ἰδιαίτρ. Θηλκ. τοῦ, φοιταλέος. Περιπλανωμένη, περιφερομένη, περιτρέχουσα· ὄψεσι ἔξαιρ. α) δρομάς, ἤ εἰς τάς ὁδούς περισχομένη πόρνη, β) τροπικ. γυνή παράφρων, φρενοβλαβής, τρελλή, ἐμμανής. γ) μαινομένη Βάκχη, ὡς τό μαινάς. 2) ἔτι δέ καί φοιτάς, άδος, ὁ, ἡ, τό, = φοιταλέος, π. χ. φοιτάσι πτεροῖσιν, Εὐρπ. Φοιν. 103. ἐπκ. σχηματσμ. ὡς τό, ἠδάς, φερβάς κ. λ. π. τ. Ροτ. Εὐρπ. Ὀρν. 2ιή. Φοίν. 1038.

Φοιτάω, Ἰων. φοιτέω. Ἡρόδ. μέλ. ήσω (φοῖτος). Πηγαίνω ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπάνω κάτω, μέσα κ' ἔξω· περιέρχομαι, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι, πάντοτε κατά τήν ἰδιαιτρ. παρατηρ. τοῦ ἀπαναλληπτικῶς, συνεχῶς, ἤ τοῦ συνήθως, ἤ τοῦ ἀβουλήτως, ματαίως, ἀβεβαίως, ἤ τοῦ ἐρρωμένως, ταχέως, μετά σπουδῆς βαδίζειν, πορεύεσθαι πολλάκις παρ' Ὁμρ. καί Ἡσόδ. ἔτι δέ καί ἐπί τῶν ἀστάτως διακινουμένων πτηνῶν. Ὀδσ. Β, 182. ἠδέ νηός φοιτῶσιν, τρέχω νά ἐμβῶ εἰς τό πλοῖον, Ὀδσ. Μ, 420. Ὁ Ποιητ. μεταχειρίζεται πολλάκις τάς δύο συντάξεις ἐξαιρ. πφοῖτα μακρά βιβάς, καί, ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλοσε, ἐβάδιζε, ἐπεριπάτει μέ μακρά βήματα· ἐπήγαινεν ἕνας ἀπ' ἐδῶ, ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ· περιεφέροντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ Ἡρόδτ. μεταχειρίζεται τήν λέξιν ἐξαιρτ. κατά σημασ. τοῦ πολλάκις, ἐπαναληπτικῶς πορεύεσθαι, καί ἔρχεσθαι. β) φοιτῶν, ἐπί ἐμπορικῶν πράξεων, πραγματειῶν, συμβαίνει, γίνεται πολλάκις ἤ συνήθως· ἔχει πολλήν, μεγάλην ζήτησιν· π. χ. πό σῖτος, φοιτᾷ, ἔχει πέρασιν τό σιτάριον, ζητεῖται πολύ· ὡσαύτως καί, πό σῖτος ἤκειε, κ. λ. τ. τ. Ἡρόδ. καί Ξενοφ. Ἀλλά καί, ἔρχονται, φέρονται πραγματεῖαι. «πέρεα τά ἐς Ἕλληνας φοιτέοντα», φέρονται εἰς τήν Ἑλλάδα κέρατα διά νά πωλῶνται, Ἡρόδοτ. 7, 126. ὡσαύτως καί «σῖτός ψησι πολλούς ἐφοίτα», ἤρχοντο εἰς αὐτούς πολλοί σῖτοι. Ἡρόδτ. 7, 23. ἔτι δέ καί ἐπί φόρων ἤ δασμῶν, πταλαντον ἀργυρίου Ἀλεξάνδρῳ ἡμέρης ἑκάστης ἐφοίτα», ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν εἰσόδημα κατ' ἡμέραν ἕνα τάλαντον ἀργυρίου, Ἡρόδοτ. 5, 17. οὕτω καί 3, 90. μετά δοτ. του προσπ. τό ὁποῖον ἔχει τό εἰσόδημα. παρβλ. τό Λατν. rodire. γ) πφοιτάω εἰς τινα, ἤ ὡς τινα, συχνάζω εἰς τινα· πηγαίνω καί ἔρχομαι πολλάκις παν· ἐξαιρτ. πφοιτᾶν εἰς διδάσκαλον, ἤ εἰς διδασκάλουν, ὑπακ. οἶκον. Συχνάζειν εἰς τό σχολεῖον. Δουκ. Ἐνύπν. 1. ἔτι δέ καί φοιτᾶν ἁπλῶς χωρίς τινος προσλήψεως, Ἀριστοφ. Νεφ. 916. 938. Ἱππ. 1255. δ) κατά σημασ. τοῦ περιφρασθῆναι, περιπλανᾶσθαι εἰς παραφροσύνην, ἤ μανίαν, παρά Σοφκ. Αἰ. 59. Oid. T. 1245. ἐκδ. Κειφ. Δουκ. καί ἐξαιρ. ἐπί τῶν Μαινάδων καί τῶν ἱερέων τῆς Ἰνβυθήλης μάλιστα· παρβλ. φοιταλέος, καί φοιτάς· ὡσαύτως εἰς τό Λατν. error mentis, ἀντίθ. τοῦ, mens constans· ὅθεν

Φοίτησις, εως, ἡ. Τό νά συχνάζῃ, πηγαίνῃ καί ἔρχεται τίς που πολλάκις, συχνά· συχνασμα, τό σύνηθ. ἰταλ. frequentarismo, ἔξαιρ. εἰς τό σχολεῖον· ἔχει «τήν φοίτησέως Περικλείτου». Ἐκ τοῦ σχολείου τοῦ Περικ Παυσ. 5, 17.

*Φοιτήτην, Ἐπκ. γ'. προσπ. ὄνομ ἀρσμ. ἐνεργτ. παραγ. τοῦ, φοιτάω, ἀντί ἀφοιτάτην. Ἰλιάδ. Μ, 266.

Φοιτητήρ, ῆρος, ὁ, καί

*Φοιτητής, οῦ, ὁ (φοιτάω). Ὅστις πηγαίνει καί ἔρχεται που συχνά, συχνάζει που· συχναστής· ἐξαιρ. εἰς τό σχολεῖον, Μαθητής. 2) ὡς ούσσ. = φοιταλέος.

Φοιτίζω, ποιητ. ἀντί φοιτάω. Τμ. Ὁμ. εἰ. 8. Καλλιμ. καί Ἀπλ. Ῥόδ.

Φοῖτος, ὁ. Τό νά συχνάζῃ, πηγαίνῃ καί ἔρχεται τίς πού πολλάκις· συχνασμα, συχροπηγιασμα· τό νά περιπλανᾶται, περιφέρεται τις· πλάνη, περιπλάνημα. 2) Τρπκ. Παραφροσύνη, φρενοβλάβεια, μανία, λύσσα, «Ζεύς φοῖτο φρενώσιν». Αἰσχύλ. Θηβ. 649. ἔτι δέ Βακχική μανία. (πιθαν. τό, φοῖτος, φοιτάω, κ. τ. λ. ἀνάγονται εἰς τό πρωτότ. ΟΙΩ, οἴσω· ἄρα εἶναι συγγν. μέ τό, οἶτος, οἶμος, οἶμη, οἴστρος, οἶστός· παρβλ. φολκός.)

*Φολεγάνδρειος, ία, ιον, Ἐπίθ. καί Ἐθν. ἀπ τοῦ

*Φολέγανδρος, ἡ, ὄνμ. κύρ. μιᾶς τῶν Σποράδων νήσων, Σόλ. λείψ. καί Ἀρατ. παρά Στράβ.

Φολιδώδης, ὁ, ἡ (φολίς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ φολίδας, φέλεκ· ἔχει δέρμα, ὁπόταν ἀπό φόλιδας, σκληρόν· «Οἱόπια φολιδώδεα». Ἱπποκράτ.

Φολιδωτός, ἡ, όν (φολίς), ὡς παρά τό, φολιδόω. Ὅ,τι ἔχει δέρμα μέ φόλιδας, φόλεις, εἶναι σκεπασμένον τό σῶμα του μέ φόλιδας· ἐπί ὄφεων, σαυρῶν, γαστρίτσας, καί ἐπί χελωνῶν· διότι ἐπί ἰχθύων, χρησιμεύει τό, λεπιδωτός· «Θώρηξ φολιδωτός», ὁ κατεσκευασμένος μέ πεταλλίδας μετάλλου ἀλληπαλλήλως

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεμένας. 2) ὅτι ἔχει παρδαλοῦν δέρμα, ὡς ἡ Τίγρις.

φολίς, ίδος, ἡ. Τὸ κοινῶς φόλα· εἶναι εἶδος αἱ σχηματίζουσι τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος τῶν ὄφεων, τῶν σαυρῶν καὶ τῶν χελωνῶν· αἱ τῆς τῶν Ἰχθύων δὲ, λέγεται λεπὶς κυρίως, τὸ παρ' ἡμῖν λέπι· πολλάκις συγχέονται τῶν λέξεων αὐτῶν ἡ χρῆσις. 2) τὰ στίγματα τοῦ δέρματος τοῦ πανθήρος· ὅθεν πανθήροτε στίγμα, σπίλωμα, τὸ συνηθ. τουρκιβ. λεκές· πανηλὶς, σπιλάκια, 3) ψωλὶς λιθοκόλλητοις Πίνακ. σανίδα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια εἶναι διηρημένη εἰς χωρίσματα μὲ διάφορα χρώματα (πιθανῶς παρὰ τὸ, φλόος, συγγ. τῷ, φλοιός, ὥσπερ καὶ τὸ, λεπὶς παρὰ τὸ, λέπω, λοπός.)

φολκάς, ὁ, ἴδε φάλκης.

φολκός, ὁ. Εὐριπ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Β, 217. ὡς ἐπῃδ. τοῦ Θερσίτου· ὅθεν ἐτυμολογοῦσι συνήθως παρὰ τὸ, φόβα ἕλκει, μὲ διέλοξε ὀμμάτε, ἀλιθόρως, ὡς τὸ, στραβός. Ἀλλ' ὁ Ετυμ. Λξ. 1. σελ. 246. παρίστησι μετὰ πιθανότητος, ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἀπό τινος ῥήματος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι μὲν ἐν χρήσει, ἐξ οὗ ὅμως διετηρήθησαν ἐνιαι συγγενεῖς αὐτῷ λέξεις, καὶ ἔξαρ. τὸ, φάλκης, φάλκις, φολκὶς, ἡ οἱ τύποι οὗτοι ἐτυμολογητέοι παρὰ τὸ, ἕλκει, ἑλκύσ κ. τ. λ. ὡς τὸ, ροῆξ παρὰ τὸ, ἐξύω, τὸ, ροῖτος παρὰ τὸ, οἴτος· τὸ, ῥορμὸς παρὰ τὸ, ὄρμος, κ. τ. τ. Ἔτι δὲ σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸν βραδυβοσκῆ, στραβοπόδαρον, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τὴν παρ' Ὁμ. παρατήρησιν τοῦ Θερσίτου, ἁρμοδιώτατα, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν κάτω μελῶν τοῦ σώματος ἀχρι τῆς κεφαλῆς· ὅθεν φυσικώτερον καὶ ἁρμοδιώτερον τὸ ψωλὸς ἦην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδαιν ἐννοεῖτο μᾶλλον ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἤτον στραβοπέδαρος καὶ κουτσὸς ἀπὸ τὸ ἓν ποδάρι.

φόλλιξ, ικος, ἡ· αὐτὸ φολίς.

φόλλις, εως, ἡ· καὶ, ὁ. Ἕν, ἓν μόνον κερμάτιον, κομμάτι νομίσματος· ἓν ἑκτημόριον, τριτημόριον κ. τ. τ. ἐκ τοῦ Λατιν. Follis, εὑρηκότων ἐπὶ Ἀριδμῶν, καὶ Νομισμάτων, παρὰ Βυζαντινοῖς.

*Φολόη, ἡ. Πόλις καὶ ὄρος τῆς Ἀρκαδίας.

*Φόλος, ὁ. Ὄνομα τῶν Κενταύρων τινός.

*Φόναξ, ὁ· Ὄνομ. κύρ. κυνὸς τινος· παρὰ Ξενοφ.

φονάω, Μλ. -ήσω (φόνος). Εἶμαι αἱματοχαρής, αἱματόδιψος, φονικός· ἡδύνομαι, ἀγαπῶ νὰ χύνω αἷμα, νὰ φονεύω. Σοφλ. Φιλ. 1209.

φονεργάτης, ου, ὁ· ἀντὶ ἐργάτης φόνων. Φονεύς. Αἰσχύλ. Θηβ. 124. (ε)

φόνευμα, τὸ (φονεύω). Τὸ πτῶμα, τὸ λείψανον τοῦ φονευθέντος. Εὐριπ. Ἰων. 1496.

*Φονεύς, έως, Ἐπι. -νῆος, ὁ (φονεύω). Ὁ τοὺς ἀνθρώπους φονεύων, κτείνων, σκοτώνων, καὶ καθ' ἡμῖν· κοινῶς φονιᾶς, Ἰλιάδ. Σ, 335. Ὀδυσ. Ω, 434. Ἡρόδ. 1, 45. (τῷ ε τῆς λήγουσ. ἐν τῇ αἰτ. φονέα, χρῆται πολλάκις βραχ. ὁ Εὐριπ. Ροησ. ἐν Εὐριπ. Ἐκ. 876. παρβλ. Meineke Mnd σελ. 387.)

Φονευτής, οῦ, ὁ, = φονεύς.

*Φονεύτρια, ἡ. Θλκ. τοῦ, φονευτής.

Φονεύω, Μ. αὐτῶ (φόνος). Φόνον ποιῶ, κτείνω, διαχρήομαι, σκοτώνω, θανατόνω· μετὰ αἰτ. ἀφ' Ἡρόδ. πάνυ εὐχρήτου.

Φονή, ἡ (ΦΕΝΩ, πεφονεῖν). Τὸ νὰ φονεύσῃ τίς τινα ἢ τὸ σύνηθ. κοινῶς· καπὰ πλῆ. ἔρδμ. συνηθ. κάπαιρεν ἂν ἀγαλέῃσι φοβῆσιν, Ἰλιάδ. Κ, 521. ἡμαχήσαντο βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν, Ο, 633. πτιδένει τινὰ ἐν φονείῃ, = φονεύειν. Πνδ. Πῆ. 11, 57. πᾶν φονῆτιν εἰμὶ, καταγλωσσῶμαι νὰ φονεύω. Ἡρόδ. 9, 76. ὥσπαν φοναίῃ τὸ νὰ περισύρῃ τίς τινα, νὰ τὸν κυλίῃ εἰς τὸ αἷμά του φονεύσας αὐτὸν, Σοφλ. Ἀντ. 1003. κἄπαστεν ἐν φοναῖς ἐνηκοτόνοισιν ἀπῆλθε νὰ φονεύσῃ ἐκεῖνα, ὁπλ. ἐπῆγεν εἰς τὸ κυνήγι. Εὐριπ. ἡμαντός ἐν φοναίῃσι, τὸ στῆθος κατακεκλημένον καθηματωμένον. Εὐριπ. — 2) Ὁ τόπος ἔνθα γίνεται, ἐγένετο φόνος τις, τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἰδε Boeckh expl. Πνδ. Πῆ. 11, 1 — 37. Παρὰ τοῖς λογογρ. σπαν. ἡ χρῆσις τῆς λέξ.

Φονικός, ἡ, όν (φόνος). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς φόνον. «Θεσμὸς φονικός». — 2) Ὅστις, ἢ, ὅτι ἀγαπᾷ τὸν φόνον, ἡδύνεται νὰ φονεύῃ· ὑπὸ φονικὸν ἢ ἡδονή, ἢ ἐνχαρίστησις, ἐπιθυμία τοῦ φονεύειν.

*Φόναξ, ὁ, ὀνμ. κύρ. κυνός τινος, παρὰ Ξενοφ.

Φόνιος, ία, ιον· καὶ, φόνιος, ὁ, ἡ (φόνος). Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς φόνον· ὅστις εἶναι φονικός, συνειδίζει νὰ φονεύῃ. 2) ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ φόνον.

Φόνις, ιος, ὁ. Εἶδός τι Ἰχθύου.

*Φονοκοπία, ἡ (πε) καὶ

*Φονοκάπηον, τὸ, = φονοκτονία.

Φονοκτονέω (φονοκτόνος). Φονεύω, σκοτόνω, μολύνω τι μὲ φόνον· παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν

Φονοκτονία, ἡ, = φόνος· παρὰ τοῖς Ο'.

Φονοκτόνος, ὁ, ἡ (φόνος, κτείνω), = φονεύς. Ἡσύχ.

Φονολοιβής, ὁ, ἡ, ές, = τῷ ἑπομέν. ἀμφ.

*Φονολοιβής, ὁ, ἡ (λείβω). Ὅ,τι σταλάζει, ἀπὸ αἷμα φόνου. Αἰσχύλ. Εὐμ. 159. Ἀγαμ. 1438.

Φονόρρυτος, ὁ, ἡ (ῥέω). Τόπος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ χαιρὸς καθ' ἓν ῥεῖ, τρέχει, χύνεται τὸ αἷμα φονευμένων. «Ζωὸς φονορρύτοις». Αἰσχύλ. Θηβ. 918.

Φόνος, ὁ. Ὁ διὰ σφαγῆς θάνατος, σκοτωμός, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κατὰ ἐνεργητ. καὶ κατὰ παθητ. σημασ. ἔτι δὲ καὶ ἐν πολέμοις, καὶ ἐν κυνηγεσίοις, πολλάκις παρ' Ὁμ. Ἆρα ἐν γένει, χύσιμον αἵματος, σφαγή, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. massacro. ὡσαύτως καὶ κατὰ πλῆ. ἀρσμ. Ἰλιάδ. Λ, 612. Ἡσιόδ. Θεογν. 228. Θέογν. 51. «φόνος Ἑλληνικός», φόνος τὸν ὁποῖον ἔπαθον οἱ Ἕλληνες, Ἡρόδ. 7, 170. β) ἡ διὰ φόνου ἔκχυσις αἵματος, Ἰλιάδ. Κ, 298. Ὀδυσ. Χ, 376. «κεῖσθαι ἐν φόνῳ», Ἰλιάδ. Ω, 610. οὕτω καὶ «φόνος αἱματοεις», Π, 128. γ) Τὸ ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ὁ φόνος· τὸ αἴτιον τοῦ φόνου, Π, 144. Τ, 391. Ὀδυσ. Χ, 24. δ) Ὁ θανάτου ἄξιος κακοῦργος· μεθυμηρ. ε) Ἐργ. Ἡ αἰτία τοῦ φόνου, δι' ἣν γίνεται ὁ φόνος· ἐ φονεύσ· οὕτω προαγορεύει οἱ Πνδ. Πῆ. 4, 445. τὴν Μήδειαν, καὶ μάλιστα ὅταν Πελίαο φόνοιο τὴν φονεύτριαν τοῦ Πελίου. (πρωτότ. τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, ΦΕΝΩ, ἀφ' οὗ πέφονα.) ὅθεν

*Φονόω, = φονοκτονέω, Μολύνω τὰς χεῖράς μου μὲ φόνον· Ὀππ. Κυνηγ. 4, 192.

(Φόστης, ὁ), = φονεύς· μέσον ἐν τοῖς συνθέτοις, Βροτοφόστης, Ἀργειφόντης κ. τ. τ. εὐχρηστον.

Φοτωδής, ὁ, ἡ (φόνος, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φόνον, φαίνεται ὡς φόνος· ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς αἷμα. Θεοφράστ. φυτ. ἱστορ. ς', 4. «Ὀσμὴ φονώδης· μυρσίδι ἀπὸ φόνον, ἀπὸ φονευμένων αἱματα.

Φοξίνος, ὁ. Ποταμός τις Ἰχθύς. (Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ς', 13. καὶ 14. ἀκριβ. ἀλιέριστος.)

Φοξίχειλος, ὁ, = φοξόχειλος. Lob. Φρυν. σελ. 666. (ε)

Φοξός, ἡ, ὀν. Ὅ,τι λήγει εἰς ὀξύ, εἶναι μακρουλόν, μυτερόν, σουβλερόν, Ἰλιάδ. Β, 219. «Φοξὸς ἦην κεφαλήν»· ὀξυκέφαλος, σουβλοκέφαλος· τὸ κοινῶς γιδοκέφαλος. (ἡ παρὰ τὸ, ὀξύς, προσλήψει τοῦ ἐπιτάσεος, ἔτυμολγ. ἐστὶν ἀναμφιβόλως ὀρθή, ὡς ἡ τοῦ, φολκὸς παρὰ τὸ, ἕλκω, ἑλκός. Ὁ δὲ Ετυμ. Λξ. 1. σελ. 244. ἐπειδὴ οὐδαμοῦ εὑρηται τεκμήριόν τι τοῦ ἐτυμολογικοῦ τούτου, πάνυ βεβαιωμένως, παρὰ τὸ, φώγω, λέγων, ὅτι σημαίνει κυρίως σφάλμα τι πηλίνου τινὸς ἀγγείου, ὅπερ διὰ τὴν πολλὴν χρῆσιν αὐτοῦ εἰς τὸ πῦρ ἐπετρίβη καὶ ἐγένετο οξύ τρόπον τινὰ ἀντὶ στραγγύλου, ἡ γνώμη τῶν παλαιῶν ὅμως, ὅτι ἡ λέξ. ἐστὶ σύνθετος ἀπὸ τοῦ, φάσα καὶ ὀξύς, πολὺ ὀλιγώτερον ὀρθὴ φαίνεται) ὅθεν

Φοξότης, ητος, ἡ, = ὀξύτης.

Φοξόχειλος, ὁ, ἡ (φοξός, χεῖλος). Ὅστις ἔχει ὀξέα χείλη, λήγουσι τὰ χείλη του εἰς ὀξύ, καθὼς πολλῶν γερόντων ὅταν χάσωσι τὰ δόντια των· ἐπὶ ἀλόγ. ζῴων, ὅ,τι ἔχει σουβλερόν, μακρουλὸν στόμα. Ἐπὶ πραγμάτων, ὅ,τι ἔχει μακρουλὸν γύρον.

Φορά, ἡ (φέρω), ὡς πρᾶξις — 1) ἀπὸ τῆς ἐνεργητ. διαθ. Τὸ νὰ φέρῃ, κουβαλῇ, κρατῇ, βαστᾷ, κομίζῃ τίς τι, ἐξαιρ. α) τὸ νὰ φέρῃ, δίδῃ, πληρώνῃ τις φόρον, θασμὸν ἢ χρέος· πληρωμή· καὶ Ξενοφ. Κυρουπ. γ', α, 19. «Ἔλιπες τὴν φορὰν· δὲν ἐπλήρωσας τὸ ὁσιμόν σου· ἐν γένει δὲ, τὸ νὰ παρέχῃ, δίδῃ τίς τι, π. χ. «ψῆφον φορᾶν· τὸ ὁσιμον τῆς γνώμης τινὸς περὶ τινος ἐκλογῆς, ἡ δικαστικὴ ἀποφάσεως. β) ἐπὶ ἀγρῶν καὶ καρποφόρων δένδρων, καρποφορία, εὐφορία· οἷον «καρπὸν, ἔλαιον, ἀκροδρύων λογάς», καὶ «Μετὰ τὴν φορὴν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι». Θεόφραστ. καὶ Ἀριστοτέλ. 2) ἀπὸ τῆς παθητ. διαθ. φέρομαι, τὸ νὰ φέρηται, κουβαλᾶται τί πον, φέρσιμον, κουβάλημα· ἢ τὸ νὰ κινᾶται τις ἢ τι εἴς τι πρός τι μέρος· πασαδήποτε ταχεῖα κίνησις, τρέξιμο, παλμός, πήδημα, πέτασμα, δρόμος, τρέξιμον, πηλάλημα· ὅθεν ἐν γένει, ὁρμὴ, σύντης, βία, σφοδρότης, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ἴμπετο. Jac. Ἀχλ. Τατ. σελ. 761. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὀξυτῆτος, σφοδρότητος ψυχικῶν παθῶν. Β) ὡς πρᾶγμ. Ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τις ἢ τι, φορτίον, φόρτος, βάρος ὅσον δύναται, νὰ βαστάξῃ ἢ νὰ κουβαλήσῃ τις ἢ τι διὰ μιᾶς. Πολυδ. ζ'. «Τὸ ἔργον τῶν ἀχθοφορούντων φορὰ ἐκαλεῖτο», ὅ,τι ἐφέρθη, ἐκουβαλήθη, ἐλληρώθη. 2) ὅ,τι ἀγενήθη, ἐφυτρώσεν, ἐπὶ καρπῶν, ἐξαιρ. Προϊόν, πρόσοδος, εἰσόδημα· ἔτι δὲ καὶ μεταφρ. ἐπὶ πάντων ὅσα συμβαίνουσι, γίνονται, φαίνονται συχνὰ, πολλάκις, π. χ. «φορὰ προδοτῶν καὶ ἀφροδόκων». Δμσθ. ὅθεν ἐν γένει, πλῆθος, ἀφθονία, ἀφθονία. 3) ὅ,τι σύρει, τραβᾷ τι μεθ' ἑαυτοῦ· ποταμός, ζεῦγος, πνοὴ ἀνέμου, εὔφορος, οὖρος ἄνεμος.

Φοράδην, Ἐπίρ. (φέρομαι). Πάντα φερόμενον, τὸ βασταγμῷ φέρεσθαι· ἐπὶ ὄρνιου ἢ καὶ ἐπὶ ἄλλου τινὸς πράγματος καθήμενος· φερτὰ, σηκωτὰ, βαστακτὰ. 2) βιαστικὰ, ἁρπακτὰ, τραβηκτὰ, συρτὰ· ἁρμητικὰ, Σοφλ. Οἰδ. Τ. 1311. (υυ-)

Φορᾶς, άδος, ἡ (φέρω). Ἐπὶ ἵππ. ζῴων. Ἔγγυος, ἐγκαστρωμένη, πολύτοκος. (ἡ ἐξήγησις, φορτηγὸς ζῷων, ψευδής.) ὅθεν παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς θηλ. ἵππου σύνηθες· φοράδα.

Φορβά, ῶν, τὰ, ποιητ. = φορβή. Ὀρφ. Ἀργοναυτ. στίχ. 1111.

*Φορβαδικός, ἡ, όν, ταὐτ. τῷ, φορβαῖος, Πλούτ. Συμπ. προβλ. 7. 8. 2.

Φορβαιά, ἡ· αὐτὸ τοῦ, φορβειά· ἅμφ.

Φορβαῖος, αία, αῖον (φορβή). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς βοσκήν, δίδει βοσκήν· ἐπὶ ἀλόγ. ζῴων· ὅ,τι βόσκει, εἶναι εἰς βοσκήν.

Φορβάς, άδος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι παρέχει, γεννᾷ βοσκὴν ἢ τροφήν, τρέφει· «φορὰ γῆ ἢ τροφὴν διδοῦσα, τρέφουσα, Σοφλ. Φιλ. 700. 2) ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι, πηγαίνει εἰς βοσκήν, βόσκει ἐν τῇ ἀγέλῃ· «ἵππος, πῶλος, βοῦς», κ. τ. τ. ἀλλὰ καὶ ἡ φορβὰς ἁπλῶς. ὑπῆρ. ἵππος. Φορβάδα ἡ οἱαδήποτε βόσκει εἰς τὴν ἀγέλην· ἀντιθ. τῷ, τροφίας, ἥτις τρέφεται εἰς τὸν σταῦλον· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χοίρου, Λυκρ. 676. «γυνὴ φορ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Σέρρες

βάειν = τροφός. Σχκλ. ποιητ. μόνον. - 3) Φόρβας, αντος, ὁ, Κύρ. ὄνομ. πολλαχ. ἐν τῇ Ἰλιάδ. καὶ ἐν Τμ. Ἀπλ.

Φορβασία, ἡ, = φορβιά. Σουΐδ. ἁμφ.

*Φορβεά, ἡ, = φορβειά.

Φορβειά, ἡ (φορβή, φέρβω). Βοσκή, τροφή. 2) ῥυταγωγεύς, τό σύνηθ. κοιν. ἐκ τοῦ ἰταλ. Καπίστρι. 3) Δέρματος κομμάτιον, τό ὁποῖον ἔξενοι εἰ φύλητσι περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς παρειὰς διὰ νὰ μετριάζεται δι' αὐτοῦ τὸ φύσημα καὶ νὰ ἀκούηται ὁ ἦχος γλυκύτερος. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 580. «Ἐν φορβειᾷ τοῖσιν δικασταῖς ἔξοδον ἡῦλην» ἀπεύσινε· ὅπερ καὶ κημὸς καὶ στομὶς καὶ χειλωτὴρ ἄλλως λέγεται· ὅθεν πάτηρ φορβειᾶς φυσάων Φυσῶ εἰς τὸν αὐλὸν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, δυνατά, Τρκ. ἁμέτρως, μὲ ὑπερβολήν. Λατ. sine modo. Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σημα. ἀντιστοιχ. τῷ Λατ. capistrum.

Φορβή, ἡ (φέρβω). Νομή, βοσκή, τροφή· ἐξειρ. τῶν ἵππων καὶ τῶν ὄνων, Ἰλιάδ. Ε, 202. Δ, 562. Παρ' Ἡρότ. δὲ πολλάκις καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων τροφῆς, ζωοτροφία, «φορβὴ καὶ οἶκος», ἀντὶ τοῦ, βρῶσις καὶ πόσις. Ἡρότ. 1, 211.

Φορβιά, ἡ, = φορβειά.

Φορβόν, τό, = φορβή· μόνον κατὰ πλ3. ἀρθμ. τὰ φορβά, χρήσιμον· Ὁρφ. Ἀργ. 1118.

*Φόρβας, ου, ὁ, ἀρσ. κύριον· ὄνομ.

Φορεαφόρος, ὁ, ἁμφιβλ. ἀνάγνσ. ἀντὶ φορειοφόρος. Πλούταρχ. Γάλβ. 25.

*Φορέεσκε, Ἐπκ καὶ Ἰων. γ' ἐνκ. προσπ. ἐνεργ. παρτ. τοῦ, φορέω, ἀντὶ ἐφόρει· Ὅμ.

*Φορέηαι, φορέησιν, Ἐπκ. γ' ἐνκ. προσπ. ἐνεστ. ἐνεργ. τοῦ φορέω, ἀντὶ φορῇ, Ὅθ.

Φορεά, ἡ, = βόρβορος. Ἀρκάδιος ἐν τῷ περὶ Προσῳδίας παρὰ Σαλμασίῳ Exercit. σελ. 833. ὅθεν τὸ Λατ. foria, conforeare.

*Φορειαφόρος, ὁ, = φορειοφόρος.

Φορεῖον, τό (φορά, φέρω). Εἶδος κρεββατίου, ἢ ἁρονίου ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον φέρουσιν ἀνθρώπους κεκμηκότας, εἰ ὁποῖοι δι' ἀσθένειαν ἢ διὰ τὸ γῆρας δὲν δύνανται, ἢ διὰ μεγαλοπρέπειαν δὲν θέλουσι νὰ περιπατῶσιν, ὡς τὸ τουρκ. ταρχτιρβάνι, τραχτιβάνι λεγόμενον· τὸ ἰταλ. portatina· ἔτι δὲ καὶ φέρετρον, παρόμοιόν τι πρᾶγμα ἐπὶ τὸ ὁποῖον δύττουσι πράγματα μεταπομπεύουσιν αὐτὰ δύο ἄνθρωποι ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον. Δγρ. Ἀρτ. 5, 41. 2) ὁ μισθὸς τῶν φορέων, ἤτοι ἐκείνων, οἵτινες μεταπομπεύουσι τὰ ἐπὶ τοῦ φορείου, Πολύβ. ὅθεν

*Φορειοφόρος, ὁ (φέρω). Ὅστις φέρει, μεταφέρει τι ἐπὶ τὸ φορεῖον· ἐν γένει φορεύς, τό σύνηθ. ἰταλ. facchino, Γερμ. trägerlohn, τουρκβ. χαμάλης.

*Φόρεμα, τό. Νεωτέρα λέξις ἀντὶ φόσημα. Lobeck Φρυν. σελ. 250. (ἡ ἐξήγησις, δὲν εἶναι μεταγειτ. εἶναι πάνυ ψευδής.)

*Φορέοισι, Δωρ. ἀντὶ φορεῦσι, γ' πληθ. πρόσπ. τοῦ ἐνεργτ. Ἐνεστ. τοῦ φορέω.

Φορεσία, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, φορεῖται ἐπάνω του, φόρεμα, ἱμάτιον, χλαμύς, ἐνδυμασία, φορεσία. Σουΐδ.

*Φορεσσακής, ὁ, ἡ (σάκος) = φορεσσακής. Ψευδ. ἀνήνσ. παρὰ Νον.

Φέρετρον, τό (φέρω), = φορεῖον, σημσ. 2. Ὁ μισθὸς τοῦ φορέως, τό σύνηθ. ἰταλ. φακινάγιον, τουρκβ. χαμαλιάτικον. Πολυπ. ζ', 133.

Φορεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ (φέρω). Ὁ φέρων, ὅστις φέρει, βαστάζει κουβαλεῖ τι, βαστάζι, κουβαλητής· τό σύνηθ. ἰταλ. φακίνος, τουρκβ. χαμάλης, Ἰλιάδ. Σ, 566. ἐξαιρ. ὁ τοῦ φορείου, «ἵππος φορεύς· ὁ φορτηγός· ἄλογον τὸ ὁποῖον φορτώνουν, τουρκβ. κερατσίδικον, καρβανάτικον. Πλούτ.

*Φορεύω, μέλ. εὑσω, Γλωσσ. ἁμφβ. καὶ

Φορέω, Μλ. -ήσω· εὔχρστ. παρεσχημτσμ. τοῦ, φέρω. Φορῶ, φέρνω, κουβαλῶ τι, πολλαχ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ., ἐξαιρ. κουβαλῶ φορτίον· ἔτι δὲ καὶ φορῶ φορέματα, ὅπλα, ἢ στολίδια, Ἰλιάδ. Δ, 137. Ν, 372. 398. Ὀδσ. Θ, 127. Μέτ. ὡς τὸ, ἐμφορέομαι καὶ προσφέρομαι, Τρῳὼν υλενκαίνιτιδε φορεύμενοςω Βάλλων φαγητὰ εἰς τὸ στόμα του, τρώγων, Ἀπλ. Ῥῆ. Τῷ, φορέω ἔγκειται κυρίως ἡ συνέχεια καὶ διάρκεια τῆς διὰ τοῦ φέρω σημαινομένης ἁπλῆς πράξεως, π. χ. ἀγγελίην φέρω. Φέρνω μίαν πιὰ μόνον εἴδησιν, ἀλλὰ ἀγγελίας φορέω, φέρνω συνήθως εἰδήσεις, χρησιμεύω ὡς ἄγγελος, μηνυτής, τό κοιτρ. συνηθ. ἡμιτελ. ματατοφόρος, διὰ νὰ φέρνω εἰδήσεις, Ἡρότ. 3, 34. 53. 122. ὅθεν, πολλάκις ἐπὶ διαφόρων ἰδιωμάτων φυσικῶν τε καὶ εἰκτικῶν· μοὶ εἶναι φυσικόν, εἶμαι συνηθισμένος νὰ ἔχω, νὰ κάμνω τι· πάγκαιην φορέων εἶμαι συνηθισμένος, εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν, μοὶ ἀρέσκει ἡ μεγαλοπρέπεια, Ὀδσ. Ρ, 245. κῆχυρὰς φορέειν τὰς κεφαλὰς συνήθειαν τὰς κεφαλάτων νὰ ἦναι σκληρὰ, δυνατὰ, νὰ μὴν ἦναι λεπτὰ, Ἡρότ. 3, 12. κῆδος, λῆμα, νόον. Σχλ. Ἀντ. 700. ἐκδ. Νεωτ. Δούκα. Ἀρστφ. Ἰπ. 757. Θεογ. Ἐπ. 4, 7. Χρῶνται ὅμως καὶ ἐξαιρ. οἱ ποιητ. τῷ, φέρω καὶ τῷ, φορέω ἄνευ διαφορᾶς τῆς σημσ. ἴδε Lobeck Φρυν. σελ. 585. ὅθεν

Φορή, ἡ· Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ, φορά.

Φορηδόν, Ἐπίρ. (φορέω) ὡς τό, φοράδην.

Φόρημα, τό. (φορέω) Πᾶν ὅ,τι φέρει τις ἐπάνω του, βάρος, φορτίον, (φορέω) ἱμάτιον, ἔνδυμα, ὕφλιον, σκεπάσιον, κ. τ. τ. Τό κοιτ. παρ' ἡμῖν φόρεμα, φορεσιά. 3) = φάρετρον Πλούταρχ.

*Φορήμεναι, Ἐπκ. ἀπρμρ. ἀντὶ φορεῖν, Ἰλιάδ. Ο, 310.

Φόρημι, ποιητ. παρασχημτσμ. τοῦ, φορέω.

*Φορῆναι, Ἐπικ. ἀπαρεμφ. ἐνεστ. τοῦ φορέω. Ὅμ.

Φόρησις, εως, ἡ, (φορέω) Τό νὰ φέρῃ, κουβαλῇ τις ἢ τι· φέρσιμον κουβάλεσμα.

Φορητός, ἡ, όν, ἐτ. δὲ καὶ ἀτλ. ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ, φορέω, Ὅ,τι ἐφέρθη, ὑπεφέρθη 2) ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ φερθῇ, ὑπεφερθῇ, εἶναι φορτόν, ὑποφερτόν. Ἐπίρ. φορητῶς.

Φόρημος, ὁ, ἡ, (φέρω, φορά) Ὅ,τι φέρει, δίδει καρπόν, ἐν γένει ἔρεθος, εἰσόδημα Ἀναλεκτ. β', σελ. 281. 2) ἡ φορίμη, εἶδός τι στυπτηρίας, σαλμάσιος exercit. σελ. 1166.

Φορίνη, ἡ. Τὸ δέρμα, ἡ πέτσα τοῦ χοιρίνου κρέατος τὴν ὁποίαν τρώγομεν ἁμοῦ μὲ τὸ κρέας, 2) τὸ χοιρόνι, παχὺ δέρμα ἑνὸς μωροῦ ἀνθρώπου, ἀναισθησία. 3) πανδήποτε τραχὺ, σκληρὸν δέρμα. (υ – –) ὅθεν

Φορινόω, Σεσηπόζω, περιτείνω, τὸ τουρκβ. καπλαντίζω τίποτε μὲ σκληρὸν, χοιδρὸν, δυνατὸν δέρμα. Παῤ. ἔχω χοιδρὸν, δυνατὸν δέρμα, εἶναι σκεπασμένον τι μὲ χοιδρὸν δέρμα.

Φορίς, ίδος, ἡ = φορά. ἁμφ.

*Φορκίδες, ίδων, αἱ. Αἱ δυνατέρες τοῦ Φόρκυνος· αἱ τρεῖς Γοργόνες, Σθενώ, Εὐρυάλη καὶ Μέδουσα, ὀνομαζόμεναι, Πίνδ. Πυθ. 12. 24. Αἰσχλ. Πρμ. 800.

Φορκός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι ἄσπρον, ἀσπροδέρμον, ἀσπρολίαρικον, ἀσπρόμαυρον Λυκόφρ. 177. ὑλαιμῷ φορκῶϊ.

*Φόρκος, ὁ = Φόρκυς, Πλδ. Παῤ. 12, 24. 2) = Ἔρεβος, ὅθεν τὸ Λατ. orcus. Bach. ἐν Φωκικ. 1, 20, σελ. 198. παρβλ. C. O. Müller. Orchom. σελ. 155. Welcker. Αἰσχλ. Τριλογ. σλ. 383. ἴδε καὶ Φόρκυς, σημσ. 2.

Φόρκυς, υος, ὁ. Ὀδσ. Α, 72, Ν, 96. 345. (ἐν πᾶσι τοῖς παραδείγμασιν αὐτοῖς κατὰ γεν. πτῶσιν) = Φόρκυς· ὅπερ ἴδε 2) ὡς τό, Φόρκος, σημσ. 2. τό Λατν. Orcus. Meineke ἐν Εὐρπ. λφν. 2, 2. καταδῦσα κατὰ γεν. πτῶσιν ὡσαύτως.

*Φόρκυς, υος, ὁ. Θαλάσσιός τις θεός, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γαίας, ὑφ' οὗ ἔτεκεν ἡ Κητὼ τὰς Γραίας, τὰς Γοργόνας καὶ ἄλλα τέρατα, Ἡσδ. Θγν. 270. 2) στρατηγὸς τῶν Φρυγίων, Ἰλιάδ. οὗ ἡ αἰτιατ. πτῶσ. καὶ Φόρκυν, καὶ Φόρκυνα κεῖται.

Φορμηδόν, Ἐπίρ. (φορμός) Κατὰ τρόπον φορμοῦ, τοῦτ' ἐστὶ σταυρωτά, διασταυρωτά, Θεόδ. β, 172. 9. ἐκδ. Νεωτ. Δούκ. πέμπλα μὲν οὖν τέμνοντες ἐκ τοῦ Κιβωρίου, παρωκοδόμουν ἑκατέρωθεν, φορμηδὸν αὐτοῖς τοίχων τιθέντες. ἐν γένει πλεκτὰ ἐπανωτὰ Θουκιδ. 4, 48. πτοὺς νεκροὺς οἱ Κερκυραῖοι φορμηδὸν ἐπὶ ἀμάξας ἐπιβαλλόντες ἐπήγαγον ἔξω τῆς πολεως· ἔνθα ὁ Σχολ. «Ὡς ἑκάστης πλέξῃ φορμοὺς τοὺς καλουμένους φίλτρους, τοὺς μὲν κατὰ μῆκος αὐτῶν τιθεῖς, τοὺς δὲ ἄλλους πλαγίως ἐπιβάλλων κατ' αὐτούς». 2) ἑματιαστά, ἑματιωτά.

Φορμηκτής, ὁ, ὁ ὁποῖος παίζει τὴν φορμιγγα. ἀντὶ τοῦ συνήθ. φορμικτής, ἐν τινι Ὀρχομεν. ἐπιγρ. ἐκ τοῦ

Φόρμιγξ, ιγγος, ἡ Εἶδός τι κιθάρας παραπλήσιον τῇ ἅρπῃ καὶ τῇ παρὰ τοῖς Γερμ. χάρφε, καὶ ἰταλ. ἅρπα, ὅπερ ὑπῆρξε τὸ ἀρχαιότατον μουσικὸν χορδότονον ὄργανον τῶν Ἑλλ. ἀοιδῶν, πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. τοῦ Ἀπόλλ. μουσ. ὀργανον, Ἰλιάδ. Α, 603. Ω, 63. παρβλ. Ὀδσ. Ρ, 270. Ἡσδ. Ἀσπ. 203. ἤτον δὲ ἀπὸ τὸ πλεῖστον ἀστολισμένη μὲ χρυσὸν, μὲ ἐλεφαντόδοντα, μὲ πολυτίμους λίθους καὶ μὲ παντοίας εἰκόνας, ὅθεν ὑπερικαλής, σκαιδαλήθρα κ. τ. τ. Κατὰ Πλδ. Παῤ. 2, 130. ἦτον ἑπτάχορδος. (κυρίως μεταφορικὴ κιθάρα, παρὰ τὸ, φέρω, φορεω, φόριμος· ἐπειδὴ ἐκρέμων αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὤμων μὲ ταινίαν, ἢ ἱμάντα καὶ παίζοντες ἐβάδιζον ἅμα, ἢ τοῖς ὤμοις φορεμένη Ἡσύχ. (ἢ ὑπὸ τοῦ Riemer ἐτυμλγ. τῆς λέξεως παρὰ τὸ, ὁρμὴ, βορμιξ, οὐ μόνον γελοία ἀλλὰ καὶ ἀγρειοτάτη.)

Φορμίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, φορμίς. (ῑ)

Φορμίζω, Μ. ίσω. Δωρικ. ῐξω. (φορμιγξ) Παίζω τὴν φόρμιγγα. Ὀδσ. Α, 155. Θ. 260. ὅθεν

*Φορμιστής, οῦ, ὁ, Δρκ. φερμιστάς, Ὅστις παίζει τὴν φόρμιγγα. Πλδ.

Φορμιστός, ἡ, όν. Ἐπθ. ῥημτκ. τοῦ, φορμίζω, Ὅ,τι ἐπαίχθη, ἐψάλθη μὲ τὴν φόρμιγγα. «Μέλη παῖζε καὶ φορμιστὰ· ἃ ἐψάλοι μὲ τὴν φόρμιγγα. Σοφοκλ. παρὰ τῷ Σχλ. Εὐριπ. εἰς Ἄλκ. 448.

Φορμίον, τό. καὶ φόρμιον, προπρξ. ὑπερτ. τοῦ, φορμός, Πανδήποτε τι μικρὸν πρᾶγμα πλεγμένον ἐκ φοινίκων, βρύλων, σχοίνων ἢ ἐξ ἄλλων τοιούτων εἶναι, καλάθι, φάσα, κοφίνια, σπυρίς, τό τουρκβ. ζεμπίλι, καὶ κ. τ. τ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 2) φυτόν τι παρὰ Γαληνῷ καὶ Παυλῳ Αἰγ. ὅπερ τινὲς νομίζουσιν εἶναι τὸ ἄλλως ὅρμινον λεγόμενον.

*Φορμίς, ίδος, ἡ, ὑπερ. τοῦ, φορμός. Ἀριστφ. Σφ. 58.

*Φορμίσιος, ὁ, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 97. Κύρ. ὄνομ. πολύτριχος, μαλλιαρὸς τινος Δημαίου κατὰ συνέμφασιν τοῦ γυναικείου αἰδοίου· κυρίως δέ, ὑπερτ. τοῦ, φορμός. (– – νν)

*Φορμίσκιον, τό, καὶ

*Φορμίσκος, ὁ, ὡς τό, φορμίον. Ὑπορτ. τοῦ, φορμός.

Φορμοειτέω, Μ. ήσω (φορμός, κοίτη). Κοιτομαι, κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς ψάθαν.

Φορμορραφέω, ἡ, φορμορράφωμα, Μλ. -ήσω (φορμός, ῥάπτω). Ῥάπτω πλέκω ψάθας, καλαθίσκους, κοφίνους, κ. τ. τ. Παῤ Αἰσχίν Γ', μέ. λέγει ὁ Δημοσθ. «Φερμορραφούμεθα ἐπὶ τὰ στενὰ» τροπικ ὅπερ ὁ μὲν Βουδαῖος, «Ἡμεῖς οὕτω στενοχωρούμεθα ὡσπαναὶ φορμίσκιον ἐγκαταπτόμενοι· ὁ δὲ Ἡσύχ. «Φορμορα-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

φούμεθα, ὡς φόρμοι καταραπτόμεθαι· ἑρμηνεύει.

Φορμορραφίς, ίδος, ἡ (φορμός, ῥαφίς). Βελόνη, δι' ἧς πλέκουσι τοὺς φορμούς. Αἰνέας. Τακτ. 18.

*Φερμορράφεύω, = φορμοραφῶ.

φορμός, ὁ. Πᾶν ὅ,τι εἶναι πλεγμένον ἐκ σχοίνου, ῥοῦσου, ἢ ἐκ καλάμων· καλάθι, Ἡσ. Ἔργ. 484. Ἡρόδ. 8, 71. — β) ψάθα. — γ) ἐνδυμ., φορεμα ναυτῶν κατασκευασμένον ἀπὸ χοντρὰ πλεγμένα πράγματα, ὑφάσματα. — 2) Δημόσ. ξύλων. — 3) Μέτρον σίτου, χωροῦν σχεδὸν ὅσον ὁ μέδιμνος· Boeckh. Ath. Staatsh. τ. πλ. 89. (ἡ ἐτυμολγ. τῆς λέξ. παρὰ τὸ, ὅρμος, εἰρμός, προσθέσει τοῦ δασέος γαίνεται ὀρθοτέρα, παρὰ τὴν παρὰ τό, φέρω.)

Φορμοφορέω. Φέρω, κουβαλῶ φορμούς, καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξεως. ἐκ τοῦ

Φορμοφόρος, ὁ, ἡ (φορμός, φέρω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φορμοὺς καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξ. Ἀσν. καὶ Δγν, Λρτ.

*Φορογράφος, ὁ (φόρος, γράφω). Ὅστις γράφει, καταγράφει φόρου. Γρηγ. Ναζ.

Φοροθετέω (φόρος, τίθημι). Βάλλω, διορίζω φόρους, δασμούς, νὰ πληρώσῃ τὸ κοινὸν διά τι· μετὰ αἰτ.

Φορολογέω (φορολόγος). Συνάζω φόρους. 2) μετὰ αἰτιατ. = φοροδετέω. ὅθεν

Φορολόγημα, ὁ, ἡ. Ἐπῳδ. ῥημ. τοῦ, φορολογέω. Ὅ,τι ἐφορολογήθη, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδόθη δασμός, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιδέχεται ὅσμόν.

Φορολογία, ἡ. Τὸ νὰ φορολογῇ, συνάζῃ τοὺς φόρους, σύναξις φόρου. ἐκ τοῦ

Φορολόγος, ὁ, ἡ (φόρος, λέγω). Ὅστις συνάζει, συλλέγει φόρους, φορολογεῖ.

Φορός, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει, κουβαλεῖ τι· ἐξαίρ. — α) ἀπομακρύνει, φέρνει, κουβαλεῖ μακρύτερα, προβιβάζει, κάμνει τι νὰ προκόπτῃ, προβαίνῃ πηγαίνῃ εἰς τὸ καλήτερον, ὅθεν ἐπὶ ἀέρων, εὔφορος, εὐρύς, καλός, ἁρμόδιος εἰς τακείδευμα· ἔτι δὲ καὶ σφοδρός, δυνατός, βίαιος, τρομερός. — β) συναισθάνεται, ὠφελεῖ, καρπαφορεῖ· ἐπὶ γυναικῶν, ἔγγυος, ἐγγαστρωμένη· ἐν γένει ὅ,τι εἶναι ὠφελείας, κέρδους πρόξενον· πρός τι, Στρβ. — 2) παθ. Ὅ,τι φέρεται, βαστάζεται, κουβαλεῖται, ἐφέρθη, ἐβαστάχθη, ἐκουβαλήθη, ἐπρεβιβάσθη, ἐπρόκοψεν, εὐτύχησεν. Ἀλλὰ καὶ ἠρπάγη· τροπ. δέ, πᾶν ὅ,τι εἶναι σφοδρόν, ὁρμητικόν.

Φόρος, ὁ (φέρω). Κυρίως, ὅ,τι ἐφέρθη, ἐπροτφέρθη, συνηθ. ὅ,τι μέλλει, πρέπει νὰ φερθῇ, προσφερθῇ, δοθῇ, καταβληθῇ, πληρωθῇ· ἀ χρειαστούμενοι, διορίζόμενος εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς ἐπικρατείας δασμός, τὸ κεκοινὸν δέσιμον· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 1, 6. 27. 3, 13. καὶ ἄλλχ. ἐν γένει βασιλικὸν δέσιμον, κεφαλικίτικον, τὸ τουρκβ. χαράτσι, καὶ λ. τ. τ. δημόσια δοσίματα· εἰ Ἀθηναῖοι μισοῦντες τὴν λέξιν, ὠνόμαζον τὰ εἰς τὴν πατρίδα ὠφελήματα χρηματικὰ χρήτων συντάξεις. — 2) Ἀγορὰ τὸ τουρκβ. παζάρι· παρὰ τὸ Λατν. forum. παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς.

Φορτηγωγέω. Φέρω ἢ κομίζω φορτίον.

Φορτηγωγός, ὁ, ἡ (φόρτος, ἄγω). Ὅ,τι φέρει, κουβαλεῖ φορτίον, εἶναι φορτωμένον. «Πλοῖα φορταγωγὰ· κυρίᾳ πραγματευτάδικον, ἄλλως δὲ καὶ φορτίς· — 2) καὶ ὁ Ναύτης, καραβοκύρης. Ἀνέκδοτ. α, σελ. 138. παρβλ. φορτηγός.

Φόρταξ, ακος, ὁ (φόρτος). Φορεύς, τὸ, συνηθ. ἰταλ. facchino, σεβαρβ. χαμάλης. — 2) ὡς τό, φορτικός· ὅστις εἶναι ὄχληρός, ἐνοχλητικὸς ἄνθρωπος. Νουμέριος παρ' Εὐσεβ. ιθ, 7.

Φορτηγέω, (φορτηγός) = φορταγωγέω. Ἡρόδ. 2, 96. ὅθεν

Φορτηγία, ἡ (φορτηγός). Τὸ νὰ φέρει, κουβαλεῖ τι φορτίον, νὰ ἦναι φορτωμένον. — 2) ἡ ἐμπορία μὲ φορτηγὰ πλοῖα, τὸ νὰ ἔχῃ τις καράβι καὶ νὰ τὸ ναυλόνῃ, μεταφέρει εἰς αὐτὸ πραγματείας. Ἀριστοτλ.

Φορτηγικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς φορτηγίαν ἢ εἰς φορτηγόν. «Πλοῖον φορτηγικόν· καράβι εἰς τὸ ὁποῖον φορτώνουν βάρη, πραγματείας. Θεόδ. 6, 218. 10. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ἐκ τοῦ, φορτηγός.

*Φορτηγίς, ίδος, ἡ, ναῦς, = φορταγωγός.

Φορτηγός, ὁ, ἡ (φόρτος, ἄγω) = φορταγωγός. Ὅ,τι φέρει βάρη, φορτία, φορτώνεται καὶ μεταφέρει φορτία· ὅστις φέρει, κουβαλεῖ βάρη, Θεόγ. 679. ναύτης φορτηγικοῦ πλοίου, καραβοκύρης, ὅστις ναυλόνει τὸ καράβι του· πραγματευτής.

Φορτίζω, Μ. ἴσω (φόρτος). Φορτόνω τι μέτι, ἢ εἴτε· ναυλόνω, ἀγωγιάζω· Μέσ. ὑπὸ μείονα φορτίζομαι· φορτόνω εἰς τὸ καράβι τὸ ὀλιγώτερον μέρος τῆς περιουσίας, τῶν πραγματειῶν μου, Ἡσθ. Ἔρ. 692.

Φορτιεύομαι, μέσ. ἀποθ. Προσφέρομαι, φέρομαι, πολιτεύομαι ὡς φορτικὸς ἄνθρωπος· εἶμαι, γίνομαι ὀχληρὸς ἐνοχλητικός, ἀπολίτευτος, κακοήθης. ἐκ τοῦ

Φορτικός, ἡ, όν· καὶ Ἐπίρ. -κῶς (φόρτος). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς φορτωμα, φέρει, μεταφέρει, κουβαλεῖ φορτίον, φόρτωμα «πλοίου» εἰς τὸ ὁποῖον φορτώνονται καὶ μετακομίζονται φορτία, βάρη. — 2) συνηθ. ἐπ' ἀνθρώπων· ὅστις εἶναι ὀχληρός, ἐνοχλητικός· γίνεται βαρετός, ἀηδής, μισητός εἰς ἄλλους διὰ τὸ βάρβαρον, ἀλλαζονικόν, ἀχρεῖον φέρσιμόν του εἰς τὴν ὁμιλίαν ἢ εἰς τὰς πράξεις του· ἐξαίρ. ὅστις μὲ τὸν ἀλαζονικόν, ὑβριστικόν, καὶ οὐτιδανὸν τρόπον του ἐνοχλεῖ τινα· ὅθεν, ἀπαίδευτος, ἀπολίτευτος, κακοήθης, βάρβαρος, ἀπελέκητος, ἀηδής, ἀδιάφορος, αὐξάδης· ἐν γένει κοινός, ποταπός, οὐτιδανὸς ἄνθρωπος. — β) ἐπὶ πραγμάτων· ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν φορτικὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἴδιον φορτικοῦ ἀνθρώπου· δὲν ἁρμόζει εἰς τίμιον, χρηστοήθη, πεπαιδευμένον, πολιτικόν, εὐγενῆ ἄνθρωπον· «φορτικὴ τέχνη», ἡ σοφίαι ὡς τό, βάναυσοι, Heind. Πλάτ. Θητ. σλ. 176. C. «φορτικὸν καὶ ναυτικὸν ὄρχημον χόρος ἴδιος, κοινῶν, ποταπῶν, καὶ ναυτῶν, τὸ ἰταλ. matelotes· καὶ τ. τ. τό δὲ πλέγω οὐ τοῦ φορτικοῦ ἕνεκαν λέγω, ὁμιλῶ ὄχι διὰ νὰ τὸν ἐνοχλήσω, βλάψω, ἀδικήσω, ἢ ὀρθότερον, ὄχι διὰ νὰ τὸν ὑβρίσω, ἀτιμάσω, τῷ προξενήσω ἀτιμίαν· Αἰσχν. «φορτικώτερον ἢ φιλοσοφικώτερον διαλέγομαι περί τινος ὁμιλῶ περὶ τινος μᾶλλον ὡς κοινός, ἀπαίδευτος, παρὰ ὡς πεπαιδευμένος, χρηστοήθης ἄνθρωπος. ὅθεν

Φορτικότης, ητος, ἡ. Τὸ ἦθος, ὁ τρόπος τοῦ φορτικοῦ ἀνθρώπου· ὀχληρόν, χωριάτικον, ἀπολίτευτον φέρσιμον. Ἀριστοτλ. Ῥητ. β'. «Ἡ φορτικότης τῶν ἀκροατῶν· ἡ ἀνελευθερία καὶ ἀπαιδευσία, ἢ χωριατοσύνη τῶν ἀκροατῶν.

Φορτίον, τό (φόρτος). Φορτίό, βάρος, ἀγώγιμον πρᾶγμα, τὸ ἐπιτιθέμενον τοῖς ἀγγοφόροις ζώοις, ἐξαίρ. ὅ,τι φορτόνονται εἰς καράβι πραγματείας· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσθ. Ἔρ. 645 695. εἶτα παρ' Ἡρόδ. καὶ λ. πολλάκις. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ, α', 23. «Φέροντες ἐλαιῶν καὶ σκορόδων φορτίων· κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. συνηθ. Ξενοφ. Οἰκ. η', 12. «Ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται». (ἴστε δὲ ἡ λέξις κατὰ τύπον μόνον ἀποφορτ. τοῦ, φόρτος οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ σημασ.)

Φορτίς, ίδος, ἡ (φόρτος)· ὑπακ. Ναύς, = φορταγωγὸς ναῦς. Ὁδοιπ. Ε, 250. Ι, 333. ἐν γένει καράβι διὰ ναύλωμα, πραγματευτάδικον· παντὸς εἴδους ἱστιοφόρον, στρογγυλοειδὲς πλοῖον· ἀντιστοίχ ἐπιμηκεστ., ἐλαφρὰ κτισμένος πολεμικὸς πλοῖος.

Φορτοβαστάζης, ου, ὁ (βαστάζω)· = φορταξ. ἐκ τοῦ

Φόρτος, ὁ (φέρω). Φορτίον, φορτιό, βάρος ὅσον ἠμπορεῖ νὰ φέρῃ εἰς ἄνθρωπος, ἢ ἄλογον ζῶον ἢ ἐν πλοίου μόνον. Ὁδσ. Θ, 161. Ξ, 296. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσθ. καὶ Ἡρόδ. — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ὅ,τι εἶναι ὀχληρόν, ἐνοχλητικόν, ἀποτρεπτόν, μισητόν, ἀηδές, ληρώδες, ἄτοπον, ἀπαίσιον, θημωδες, ἄκομψον, ἄκαιρον, Ἀριστφ. Εἰρ. 748. Πλτ. 796. — 3) παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ = ὕλη. Ἀθην. ε', 4. ὅθεν

*Φορτοστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω)· «Πλοίου ἐμπορικοῦ. Ὅστις φορτόνει, ναυλόνει καὶ στέλλει που πραγματευτάδικα καράβια· τὸ σύνηθ. ἰταλ. speditore, speditrice· πραγματευτάδικον καραβίων.

*Φορτοφορέω. Φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ φορτίον, βάρος τι· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ γυναικῶν, εἶμαι ἐγγαστρωμένη. ἐκ τοῦ

Φορτοφόρος, ὁ, ἡ (φόρτος, φέρω). Ὅ,τι φέρει, κουβαλεῖ φορτίον, εἶναι φορτωμένον· ἐπ' ἀνθρώπων δὲ = φόρταξ, φορτοβαστάκτης.

Φορτόω (φόρτος). Φόρτον ἐπιτίθημι, ἢ ἐντίθημι, ὡς τὸ φορτίζω· τὸ κοιν. φορτόνω· ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέσ. διάθ. φορτόομαι, χρήσιμον, παρβλ. Lob. Φρυν. σλ. 361. καὶ Ἠλιόδ. σλ. 63.

Φορύκαινα, ἡ. Εἶδός τι δένδρου, ἀκριβέστερον ἀδιορίστου. Ἡσύχ.

Φορυκτός, ἡ, όν. Ἐπῳδ ῥημ. τοῦ, φορύσσω. Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, συγχεχυμένον, ἀνακατωμένον, βεμμένον, χρωματισμένον· σπιλωμένον, τὸ τουρκβ. λεκεσμένον. Δυσέρ. 863.

Φορύνω, = γρῶσ. κυρίως Ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι· ἐπὶ ἄρτου κατασκευῆς, ζυμόνω ψωμί· ὅθεν ἐν γένει, Ἀνακατένω διάφορα πράγματα εἰς ἓν ὅλον ὑγρόν, νοτίζω, βρέχω τι· βάπτω, χρωματίζω τι· συνηθ. μαίνω, σπιλόνω, τουρκβ. λεκεύζω, «στὸ τσ κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετον ψωμὶ καὶ κρέατα ψητὰ ἀνακατώθηκαν καὶ ἐσπιλώθηκαν κατὰ γῆς, Ὁδσ. Χ, 21. παρβλ. φορύσσω. (ῡ)

*Φορύσσω, Μλ. -ξω· = φορύνω· «φορύξας αἵματιν. Ὀραντίσας, ἀλείψας, μολύνας σε μὲ αἷμα. Ὁδσ. Σ, 336.

Φορυτός, ὁ. Μίγμα, σύμμιγμα παντοίων σύδενός ἀξίων, ποταπῶν, ἀχρείων πραγμάτων, σκούπερα, σκύβαλα, κόπροι, βόρβορος· ἐν γένει ὅ,τι σύρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ ἄνεμος, ἄχυρα, χορτάρια, φρυγανα καὶ λ. τ. τ. Ἀριστφ. Ἀχ. 927. «ἐν φορυτῷ κατακείμενος· ἄχυρα, ξυλορινίδια, χορτάρια καὶ λ. τ. τ. τὰ ὁποῖα βάλλουν μεταξὺ πηλίνων, ὑάλινων ἀγγείων ὅταν ταῖστοιβάζουν εἰς κίστας, κάσσας καὶ λ. τ. τ. διὰ νὰ τὰ στέλλουν που, διὰ νὰ μὴ συντρίβωνται· τὸ δὲ παρ' Ἀλκιφρ. 3, 7. «βρωμάτων φορυτός». Σίμμιξις φαγητῶν, ἢ φορτίον ἀπὸ διάφορα ἀνακατωμένα βρώσιμα πράγματα. ἐκ τοῦ

Φορύω, πρωτότ. τοῦ, φορύνω καὶ φορύσσω· ἄχρηστον ὅμως, ὡς φαίνεται.

Φοῦ, Παιδικὸς Ποντικὸν ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἀγρία νάρδος, τὰ συνηθ. Λατν. Valerianae· καλουμένου. Διοσκορ. α', 10. καὶ Ἀρεταίου Θεραπ. πηκτος. Λατ. Valeriana phu, καὶ officinalis.

*Φουλλικλος, ὁ· ἐκ τοῦ Λατν. folliculus. Ἡ σφαῖρα, τὸ τόπι, ἡ τόμπα, τὸ σύνηθ. ἰταλ. pallone μὲ τὸ ὁποῖον παίζουσι μάλιστα τὰ παιδία.

*Φουρνοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις κατασκευάζει φούρνους. ἐκ τοῦ

Φοῦρνος, ὁ. Ἐκ τοῦ Λατιν. Furnus. Ἡ ὑπόκαυστρα, ἢ καὶ παρ' ἡμῖν φοῦρνος, εἰς τὸν ὁποῖον ψήνομεν τὸν ἄρτον κλ., λεγόμενος. Ἀθην. γ', σελ. 113.

*Φοῦσκα, ἡ. Ξυνὸν, ξυνισμένον κρασί, ἐκ τοῦ Λατν. posca.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φόως, τό· Ἑπ. ἀπεστσ. [illegible] τοῦ, φάος συγγρμ. φῶς· πολλ. παρ' Ὁμ. ἀλλὰ μόνον κατ' ὀνομτ. καὶ αἰτ. ἐνικ. πτώσεσιν χρήσιμον, ὥρα ἀκλιτον· ὅθεν

*Φόωςδε, Ἐπῤῥ. Εἰς τὸ φῶς· τὴν ἡμέραν, Ἰλ.

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ρ.

Φράγδην, Ἐπίῤῥ. (φράσσω). Ὡπλισμένως, ἁρματωμένα. Βατραχομ.

Φραγγέλη, ἡ· καὶ

*Φραγγέλιον, τό· ἐκ τοῦ Λατιν. Flagellum. Μάστιξ, τὸ τουρκβ. καμτσίκι. ὅθεν

Φραγγελλόω, Μ. ώσω. Διά τοῦ φραγγελίου μαστιγόνω. Ν. Δ.

Φράγμα, τό (φράσσω). Ὅ,τι εἶναι φραγμένον, περικλεισμένον μὲ φράκτην. — 2) φράκτης, Ἡρόδ. 8, 52. ὅθεν καὶ προφυλακτικὸν ὅπλον· ἀσπίς, Σώραξ. «φράγμα μετώπων τὰ κέρατα τῶν ἐλάφων· ποιητ. ὅθεν

Φραγμίτης, ου, ὁ, Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμοδίου εἰς φράκτην· γίνεται, αὐξάνει εἰς φραγμένον τόπον. Διοσκορίδ.

Φραγμός, ὁ (φράσσω). Τὸ νὰ φράττῃ, περικλείῃ, ἐχυρόνει τινὰ τόπον τινά· φράξιμον· Ἡρόδ. 7, 36. 142. ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ, φραγμὸς· φραγμένος, περικλεισμένος τόπος.

Φραγμών, ῶνος, ὁ (φράσσω). Αἰμασιά, ἀγκαιδιά· τόπος κατάφυτος μὲ ἀκάνθας.

Φράγνυμι, σπανιωτ. παρακειμτσμ. τοῦ, φράσσω· ἐξαιρ. ποιητ., ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. λογογρ. χρήσιμον, π. χ. παρὰ Πλουτ. Ἀλκιβ. 24.

*Φρεάρ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ φρεαρ. Πνδ.

*Φρεάζω, Μλ. -σω, καὶ σσω· ποιητ. (φρεαρ). Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω, ὀνομάζω, γνωστοποιῶ· «φρεάσσω γαῖαν Πνδ. Νμ. 3, 45. ἐν γένει ἐκφράζω, λέγω τὰς ἰδέας μου· ὡς τὸ σύνηθ. φράζω.

*Φρεάω, Μλ. -ήσω· καὶ

*Φρεάειν, = φρεάζω· Ἡσχ.

Φρεάευω, ταὐτ. τῷ, φρεάειν.

Φρεαρή, ἡ (φράζω). Φρόνησις, σύνεσις, γνῶσις, ἐπίγνωσις, διάγνωσις, νόησις, καταλῆψις· «φρεαρὶ τῶν μελλόντων». Πνδ. Ὀλ. 12, 13. — 2) συμβουλία, συμβουλή· ἀνακοίνωσιν γνώμης· Αἰσχλ. ποιητ. ὅθεν

Φρεαρής, ές, ἡ. Φρόνιμος, συνετός· ὡς τὸ, φρεάμων. Ἰλ. Ω, 354. «φρεαρέες νόοιο· ἀντὶ τοῦ, βουλευτικοῦ, ἄριστα βουλεύεσθαι δυναμένου. Ἐπίῤῥ. φρεαρῶν, φρονίμων, φανερῶς, συνετῶς. ἀντιθ. τῷ, ἀφρασής· ποιητ.

Φρεαρμοσύνη, ἡ Σύνεσις, φρόνησις, νόησις, ἀγχίνοια, εὐβουλία, δεξιότης· πολυτροπία, πανουργία, δολιότης· Τμ. Ἀπλ. 99. κατ' πλ5. ἀρθμ. πολλκ. παρ' Ὁμ. ποιητ. μόνον. ἐκ τοῦ

*Φρεάμων, ονος, ὁ, ἡ (φράζω). Συνετός, φρόνιμος, γνωστικός, ἀγχίνους, πολύτροπος, πανοῦργος, δόλιος· Ἡρόδ. 3, 57. ἐξαιρ. ὅστις εἶναι εἰδήμων πράγματός τινος. Ἰλ. Π, 638. «Οὐδ' ἂν ἔτι φρεάμων περ ἀνὴρ σαρκίδιόν σε θείοιτο. ποιητ. μόνον.

Φράζω, Μ. άσω· ἀόρ. ἔφρασα. Ἐπκ. ἀόρ. β'. πέφραδον, ες, ε· καὶ ἐπέφραδον· ὁ Ποιητ. χρῆται πολλάκις τῷ ἀόρ. β'. ἐξαιρ. κατὰ τὸ γ. πρσπ. πέπραδα, ἐπέφραδε· ἀπρμφ. πεφραδέειν καὶ πεφραδέμεν, Ὀδσ. Η, 49. Τ, 477. τὸ πρῶτ. πρσπ. ἐπίφραδον κεῖται μόνον ἐν Ἰλδ. 10, 127. τῷ ἀορ. α'. ἅπαξ μόνον Ὀδσ. Λ. 22. χρῆται ὁ Ποιητ. εἴτα δὲ ἐνεργητ. καὶ ἐν Τμ. Ἀμφ. 128. καὶ Ἐρ. 442. παρ' Ἡσδ. Ἐλφν. 29. καὶ παρὰ Πνδ. πλεονάκις· ὁ ἐργ. Ἐνστ., ὁ παρατ., ὁ μελ. καὶ ὁ παρκμ. πέφρακα, μεσομηρικοί. — Δίγω, λαλῶ, ὁμιλῶ, ὀνομάζω, δεικνύω, σημαίνω, κάμνω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ, καταλάβῃ τι· συμβουλεύω· «τιείτιε πελλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσδ. ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρότ. «σήματα πέμψαντες ἔφρασε σημεῖα νὰ καταλάβουν, Ὀδσ. Τ, 250. «τῇ χειρὶ φράζων δίδω σημεῖόν τι μὲ τὴν χεῖρα, Ἡρόδ. 4, 113. «μῦθόν τινι· Ὀδσ. Α, 273. παρβλ. Θ, 142. «λόγον τινί· Πνδ., ἔτι δὲ καὶ μετὰ ἀπρμφ. συμβουλεύω, παραγγέλλω, κελεύω, προστάζω, Ἰλδ. Κ, 127. Ὀδσ. Θ, 68. Schaef. Θκρτ. 25. 27. ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως μετὰ δοτκ. μόνον τοῦ πρσπ. Ὀδσ. Κ, 549. παραινῶ, νουθετῶ, Σφκλ. Ἠλ. 191. «φράζε τί φῄς; εἰπὲ τὴν γνώμην σου, τί στοχάζεσαι; Σφκλ. Oid. T, 655. — Μεσ. φράζομαι, μλ. -άσομαι· ἀορ. ἐφρασάμην· μετὰ παθ. ἀορ. ἐφράσθην καὶ παρκμ. πέφραδμαι καὶ πέφρασμαι· ὁ μέσ. ἐνστ. πρατατ. μελ. καὶ ἀόρ. σύνηθέστ. παρὰ τῷ Ποιητ. Ἑπτ. παρατ. φραζέσκετο, Τμ. Ἀπλ. 346. τῷ παθτ. ἀορ. χρῆται μόνον ἐν Ὀδτ. Τ, 485. Ψ, 260. ὁ δὲ παθτ. πρκμ. μεθομηρικὸς ἐστι· κυρίως, λέγω, στοχάζομαι κατ' ἐμαυτόν, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, ἐρευνῶ, διερευνῶ τι κατ' ἐμαυτόν, ἀνακρίνω, ἐπινοῶ, διανοοῦμαι, ἀποφασίζω· ἔχω τι κατὰ νοῦν, στοχάζομαι νὰ πράξω, μεταχειρίσω τι· πολλκ. παρ' Ὁμ. «φράζεσθαι βουλάς» Ὀδσ. Δ, 510. ἐνίοτε δὲ καὶ προσλήψει τοῦ, θυμῷ, ἔτι δὲ καὶ «φράζομαι μετὰ φρασίν». Ἡσδ. Ἔρ. 688. πολλάκις μετὰ τοῦ εἰ ἐπιφερομένου προσκλμ. τὸν ὁρστ. μέλ. ἐχεντος, Ὀδσ. Κ, 192. «ἀμφὶς φράζομαι ἡ γνώμη μου εἶναι διαφορετική, διαφορετικὰ στοχάζομαι, Ἰλδ. Β, 14. — β) τιν' ἢ τι· ἔχω σκοπόν τινα περὶ τινος, στοχάζομαι νὰ πράξω τι κατ' αὐτοῦ, «ξένεσφιν, Ὀδσ. Δ, 444. ἠπεκάκω Β, 367. «ἐλεγχεσιν. Ν, 373. «θανάτοιο Γ, 242. Ω, 127. «ὁρζμ. τινὶ ἡρίου ἔχω κατὰ νοῦν, ἀποφασίζω νὰ στήσω μνημεῖον ἐπὶ τὸν τάφον τινός, Ἰλδ. Ψ, 126. — γ) μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμφ. Νομίζω, στοχάζομαι, πιστεύω, φαντάζομαί τι, Ὀδσ. Λ, 624. — δ) Πραττῶ, ἐνεργῶ, καθορῶ, βλέπω, αὐτάζω τι, Ἰλδ. Κ, 339. Ο, 671. Ψ, 450. 453. Ω, 352. Ὀδσ. Ρ, 161. Ἡρότ. 5, 92. 7, 46. 9, 10. — ε) Ὁμιλῶ, ἐπιγιγνώσκω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, ἐπ' ἀνθρώπου τε καὶ ἐπὶ πραγμάτων τινά ἢ τι· Ὀδσ. Κ, 453. Τ, 501. Φ, 222. Ψ, 75. 114. «ὁρζμ. τι ὀφθαλμοῖσιν Ὀδσ. Ω, 217. «ὁρζμ. τι θυμῷ Ω, 391. — ζ) Προσέχω, ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω, ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν, παρατηρῶ τι, Ὀδσ. Χ, 129. ὅθεν φυλάττομαι ἀπό τι· μετὰ αἰτ. Ἡρότ. 3, 57. — η) μετὰ γεν. Τεκμαίρομαι, προσεπάνομαι, προσρῶ, προνοῶ, προβλέπω ἄλλο τι Ἀρτ. — 3) παρὰ Θέογν. ἐξαίρ. ἐνεργ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. — ἡ ἐνεργ. ἐξασθ. σπαν. ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγεν. ἡ δὲ μέσ. πλὴν παρὰ ποιητ. εὕρηται καὶ παρ' Ἡρότ.

Φρακτήρ, ῆρος· ὁ, καὶ

*Φράκτης, ου, ὁ (φράσσω) = φράγμα, σμσ. 2. — 2) = φραγμός. Παρὰ Προκοπίῳ Κτίσμ. γ'. Καταῤῥάκτης ὑδρορρόα, τὸ ἰταλ. καναλέτο μεθύρας· ἄλλως καὶ ἁρίς, λεγόμ.

Φρακτικός, ή, όν· = κατάφρακτος. Ἀθην. ε', 214. «Δερυοπόρονε ἔχων πολλοὺς τῶν φρακτικῶν καλουμένων. ἐκ τοῦ

Φρακτός, ή, όν· Ἑπ. ῥημτ. τοῦ, φράσσω. Ὅ,τι εἶναι περικλεισμένον, φραγμένον, ὠχυρωμένον, ὅστις εἶναι ζωφρακισμένος, ὡπλισμένος.

Φράν, ανός, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ τοῦ φρήν. (2) ὅθεν

*Φρανίζω, Δωρ. = φρενόω.

Φρασαίατο, Ἰωνικ. ἀντὶ, φράσαιντο.

Φράσδω, Δωρικ. ἀντὶ, φράζω. Θεόκρτ.

Φρασεολογία, ἡ (φράσις, σημ. 2. λέγω). Συλλογὴ διαφόρων φράσεων. ἀμφιβλ.

Φρασί, Δωρικ. ἀντὶ, φρασί.

Φράσις, εως, ἡ (φράζω). Τὸ νὰ λαλῇ, ὁμιλῇ τις· ὁμιλία. — 2) τρόπος ἐκφράσεως, λόγου. — 3) τὸ νὰ ἐκφράζῃ, φανερόνῃ τίς τι διὰ λέξεων, διὰ λόγου, τὸ Λατιν. eloquutio. Διον. Ἁλικ. (υυ)

Φράσσω, Ἀττ. φράττω, Μ. ξω. Φράζω, περικυκλόνω, περικλείω τι· συνῃδ. κατὰ παράσημσ. ὀχυρώσεως, ἐξασφαλίσεως, προφυλάξεως, διαφεντεύσεως «ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις» φράξαντες μὲ ἀσπίδας τὰς ἐπάλξεις, τουρκβ. τὰ μπετέρια, Ἰλδ. Μ, 263. «φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος, σάκεϊ ἔβαλαν, ἐκρατοῦσαν μίαν ἀσπίδα ἐπὶ τὴ πλησίον εἰς τὴν ἄλλην, ἐν δόρυ κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο διὰ νὰ διαφεντεύωνται, προφυλάττωνται, Ρ, 268. παρβλ. Ἡρότ. 5, 34. 9, 142. «ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πλοίων «σχεδὴν φράξε ῥιπίσσιν ἐφράξε τὸ παρέβι μὲ πλεγμένα πράγματα, μὲ φύλλας διὰ νὰ μὴν εἰσχωρῇ τὸ ὕδωρ, Ὀδσ. Ε, 256. Οὕτω καὶ κατὰ μέσ. διαθ. «φράξαντο νῆας ἅρπεϊ χαλκέῳ Ἰλδ. Ο, 566. «ὡσαύτως καὶ «φράξαντο τὸ τεῖχος» Ἡρότ. 9, 70. ἐν γένει συμμαζώνω, στρωμπώνω, συσφίγγω, ἢ συσσωρεύω τι· ὡς τὸ, κυκλόω, ὅθεν «φράζομαι χεῖρα ἔρνεσιν γαμίζω τὸ χέρι μου μὲ κλωνάρια, νικητικὰ, Πνδ. Μέσ. προφυλάττομαι, διαφεντεύομαι, Θκδ. 8, 35. Ὁ Ποιητ. μόνῳ τῷ ἐνργ., τῷ παθτ. καὶ τῷ μέσ. ἀορ. αὐδεῖ· ἀλλ' ἄλλῳ χρόνῳ χρῆται — οἱ μεταγνστ. ποιοῦσι ἐσὰ ἔτε ἐναλλαγ. τῶν σσδγκ. π. χ. φάξασθαι ἀντὶ φράξασθαι· πάφαγμαι ἀντὶ πέφραγμαι, φαρτός ἀντὶ φρακτός· παρβλ. Meineke ἐν Κύφρ. σλ. 149.

Φραστήρ, ῆρος, ὁ (φράζω). Ὅστις λέγει, λαλεῖ, ἐκφράζει, δηλοποιεῖ φανερόνει, ἐξηγεῖ, κάμνει τι καταληπτόν, συμβουλεύει ἢ δεικνύει τι· «φραστὴρ ἐδόνην, ὅστις δείχνει εἰς τινα τὸν δρόμον, τὸ τουρκβ. καλαούζης, Σῳφ. «φραστῆρες ὁδόντων» = γνώμονες. ὅπερ ἴδε. Ἀρστφ.

*Φραστής, ου, ὁ = φραστήρ. ὅθεν

Φραστικός, ή, όν· Ὅ,τι ἀνήκει εἰς λόγον, ὁμιλίαν· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ λέγειν· «Τὸ φραστικόν» ἢ εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἐπιτηδειότης. Πλούταρχ.

Φραστύς, ύος, ἡ (φράζω). Σκέψις, ἔννοια, βουλή, ἀντὶ τῶν, ἀφραστυς. Ἡσχ.

Φράστωρ, ορος, ὁ (φράζω) = φραστήρ. λίσχλ. Ἰκέτ. 508. ποιητ. — 2) ἀρστ. ὑπρ. ὀνμ. Πνδ.

Φρατήρ, ῆρες, ὁ· ὡς τὸ, φράτωρ. Ὅστις εἶναι μέλος φρήτρας ἢ φρατρίας τινός. Πολυδ. καὶ Εὐστάθ.

Φρατηρία, ἡ· (φράτωρ) = φρατρία, φράτρα. Σουϊδ. ἀμφ.

Φρατηριακός, ή, όν· καὶ

*Φρατόριος, ὁ, ἡ = φρατριακός, καὶ φράτριος.

Φράτρα, ἡ φρατρη, ἡ, Ἰων. φρήτρη· Ἰλδ. καὶ Ἡρόδ. Δρκ. πάτρα, ἔτι δὲ καὶ φρατρεία, καὶ φρατρία, ἡ. Μέρος, ἐλάσσις ὑποδιαίρεσις λαοῦ τινος κατὰ καταγωγὴν ἢ συγγένειαν δήμου σχηματίζουσα, φυλή, γενεά· «κρῖν' ἄνδρας κατὰ φρήτρας, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃσι διαίρεσε, διέλαβε κάθε φυλήν, κάθε γενεάν, κάθε ἔθνος χωριστά, διὰ νὰ βοηθῇ διαφεντεύῃ ἡ μία φυλὴ τὴν ἄλλην, νὰ διαφεντεύωνται μεταξύ των, Ἰλδ. Β, 362. — 2) παρὰ τοῖς μεταγενστ. πολιτικὴ διαίρεσις τοῦ λαοῦ ἐπιπρατείας τινός· ἥτις ἀναμφιβόλως εἶχε τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ παλαιᾶς συγγενείας τινός. Ἐν Ἀθήναις δὲ, ὑποδιαίρεσις τῆς φυλῆς ὥσπερ ἐν Τούμῃ ἡ curia τὴν ὑπόρ. τοῦ tribus, ἑκάστη φυλὴ συνίστατο εἰς τρεῖς φρήτρας ἢ φρατρίας, ὧν τὰ μέλη ὠνομάζοντο φράτορες, ὡς τὰ τῶν φυλῶν, φυλέται, καὶ ἑκάστη φρήτρα εἶχεν παντοία θρησκευτικὰ ἔθιμα, ἑορτὰς καὶ συμπόσια ἰδιαίτερα· πᾶσα φρήτρα δὲ παλαιὸν περιεῖχε τριάκοντα γένη, ὧν τὰ μέλη γεννῆται ἐλέγοντο, ὥστε κατὰ τὴν νομοθεσίαν τοῦ Σόλωνος ἦσαν ἐν Ἀθήναις 12 φρήτραι ἢ φρατρίαι, καὶ 360 γένη· αἱ τῶν Τωμ. curiae ἦσαν ὅ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λως ὡς πῖ φρατρίαι, ὄθεν ὁ Δισ. Ἀλ. καὶ ὁ Πλτχ. ἑρμηνεύουσι τὸ curia καὶ διὰ τοῦ, φρατρία· (ἡ γραφὴ τῆς λξ. φράτρα ἀμφισβητεῖται ὥσπερ καὶ ἡ Ἐτυμολγ. αὐτῆς· αἱ παλαιαὶ ἐκδ. ἔχουσι παρ' Ἡρότ. φρήτρη, τῇ ὁποίᾳ συνάδει τὸ Δρκ. πάτρα· αἱ δὲ νεώτ. ἐκ τῶν δοκιμωτάτων χειρογράφων τὸ, φρήτρη ὡς περ ἐν τῇ Ἰλδ. ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ, φρατρία, παρὰ Ἑρμμ. φατρίᾳ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ Ἰων. πατρίη· τῷ ἰδίῳ τύπῳ φατρία χρῶνται καὶ οἱ μεταγωτ. Πεζογρφ. — Πρωτότ. τῆς λέξ. νομίζεται συνηθ. τὸ, πατήρ, πάτρα, πατρία· τοῖς ὁποίοις μέν τοι οὐδὲν κοινὸν ἐχεῖ τὸ Λατιν. frater. ἄλλοι δὲ ἐβάλοντο πρωτότ. τὸ, φράσσω, ὥσπερ τὸ, συνιέναι, συνετὸν παρὰ τὸ, πυῦξ, οἱονεὶ οἱ συμπεπλεγμένοι, διὰ τοῦ αὐτοῖς ἰδίου συνελεύσεως τόπου εἰς μίαν κοινότητα ἠνωμένοι, μίαν κοινότητα σχηματίζοντες· ἡ πρώτη ἐτυμολγ. ὅμως φαίνεται ἐρρωτέρα· παρβλ. ἐξαιρτ. Βτμν. Abhd. G. διὰ ταύτην τὴν λέξιν, δηλ. φράτρα in den Schriften der Berl. Acad. d. W. 1818. 19. Hirt. philol. Cl. σλ. 12. καὶ Mythol. 2. σλ. 304.) [τὸ ἄλφα ἐστὶ κπδ' ἑαυτέ μκρ. ὥσπερ ὀλοῦται ἐκ τῆς τροπῆς αὐτοῦ Ἰων. εἰς η. φρήτρη.]

*Φρᾱτρεία, ἡ = φρατρία. Ἀθν.

*Φρᾱτρη, ἡ, = φράτρα, ὅπερ ἴδε.

*Φρᾱτρία, ἡ· ἴδε φράτρη. ὄθεν

Φρᾱτριάζω, Μ. ἀσω. μετὰ γενε. Εἰμὶ μετὰ τινος εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν, ἐκ τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχω. Δημοσθ. »Μεθ' ὧν φρατριάζειμι.

Φρᾱτριακός, ἡ, όν. Ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν φρατρίαν· ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὴν φρατρίαν, εἶναι ἴδιον τῆς φρατρίας· ὡσαύτως καὶ φρατρικὸς καὶ φρήτριος. Διονυσ. ὁ Ἁλικ. λέγει· »Ἐκκλησίαν φρατρικὴν· τὴν Comicia Curiata τῶν Ῥωμαίων.

*Φρᾱτριάρχης, ου, ὁ, καὶ

Φρᾱτρίαρχος, ὁ (ἄρχω). Ὁ πρῶτος ἢ προεστὼς τῆς φρατρίας· ὁ ἄρχων τῆς φρατρίας.

Φρᾱτριαστής, οῦ, ὁ (φρατριάζω) = φράτηρ.

Φρᾱτριαστικός, ἡ, όν· = φρατριακός· ὅπερ ἴδε.

*Φρᾱτριαστικός, ἡ, όν· τὸ Λατν. curiatus. ὄθεν νόμος φρατριαστικός. lex curiata.

*Φρᾱτριαῦς, έως, ὁ = φράτωρ. — 2) παρὰ Διον. Ἁλικ. τὸ Λατν. curio.

Φρᾱτρίζω, Μ ἰσω· = φρατριάζω.

Φρᾱτρικός, ἡ, όν· = φρατριακός· ὄθεν ἐκκλησία φρατρική, τὸ Λατν. comitia curiata.

*Φράτριος, ἁ, ιον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν φράτραν· ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς προστατῶν τῶν φρατρῶν. Heind. ἐν Πλάτ. Κρίτ. σλ. 302. D. »φράτριον τό, ὑπνμ. ἱερόν, θυσία προσφερομένη] ταῖς θεοῖς ὑπὸ τῶν φρατρων. (⏑υυ)

*Φράττω, Ἀττ. ἐστὶ φράσσω, ὅπερ ἴδε.

*Φρᾱτωρ, ορος, ὁ, ὡς τὸ, φρατήρ. Ὅστις εἶναι μέλος φρατρας τινός· Πληθντκ. τὰ μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φρήτρας· curiales, tribules Λατ. Βίος Ὁμ. 29. 31. (⏑–)

Φρεάντλης, ου, ὁ (φρέαρ, ἀντλέω). Ὅστις ἀντλεῖ, ἀνάγει ὕδατον ἀπὸ τὸ πηγάδι. Κωμικ. παρῳδία τοῦ ὀνόματος τοῦ Κλεισθένους. Διογέν. Λαέρτ.

Φρέᾱρ, ατος, συναιρ. φρητός, κλ. Ἰων. καὶ ποιητ. φρεῖαρ. -ατος. Ὄρυγμα κατὰ βάθος εἰς τὴν γῆν ἔνθα ὕδατος πηγὴ, πηγάδι· ἡφαίστα μεμεραίν. Ἰλδ. Φ, 197. κατὰ τὸν Συνηθ. σύπιον ἐν Τμ. Δημητ. 99. κατὰ πρῶτον, Ἡρόδ. 6, 119. ἐν γενεᾷ δεξαμενὴ ὕδατος· ὅτι δὲ καὶ ἐλαιοδόχος μέγας πίθος. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 810. »Τὸ φρέαρ δ' ἔλαιον μεστόν», (τὸ α ἐν τῇ γεν. καὶ ταῖς λοιπαῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι παρὰ τοῖς Ἕποπ. μὲν βρχ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ μτρ. συνηθὲς. Βτμν. Δ§. 1. σλ. 229. πλὴν τινων ἐξαιρέσεων μέν τοι παρὰ τοῖς Ὅμηρ. Erf. obs. cr. ἐν Ἀδν. σλ. 440. ἐν τῷ Ἰων. δὲ τύπῳ φρεῖαρ, διὰ βρχ. τὸ α.) ὄθεν

*Φρεάτειος, εία, ειον. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸ φρέαρ. (ᾰ, Ἀττ.)

*Φρεατία, ἡ. Ἡ πηγή, τὸ σύνηθ. κοινοτρ. ἡ μάνα πηγαδίου, ὑδραγωγεῖον. (υ–υ–, Ἀττκ.)

Φρεᾱτιαῖος, αία, αῖον· ὡς τό, φρεάτειος. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς φρέαρ, εἶναι ἐκ φρέατος. »Τὸ ὕδωρ φρεατιαῖονν. Ἀθήν. γ'. νερὸν πηγαδήσιον. (ᾰ, Ἀττκ.)

*Φρεατίας, ου, ὁ. Ὑπόνομος, ὑπόγειος ὀχετὸς ὑδραγωγίας φρεατίου ὕδατος· τὸ κανάλι, διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρεται τὸ νερὸν ἀπὸ τὴν πηγὴν, μάναν, εἰς τὸν τόπον, ὅπου κεῖται τὸ φρέαρ. Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 1, 7. τὸ ὁποῖον ὅμως δύναται ὑπάγεσθαι καὶ εἰς τό, φρεατία.

*Φρεατίδιος, ία, ιον, = φρεατικὸς· ἀμφβ.

Φρεάτιον, τό· ὑποκρ. τοῦ, φρέαρ. (ᾰ, Ἀττ.)

*Φρεάτιος, ία, ιον (φρέαρ)· ὡς τό, φρεατικός. (ᾰ, Ἀττκ.)

*Φρεᾱτορύκτης, ου, ὁ, = φρεωρύχος.

Φρεᾱτοτύπειον, τό (τύπτω)· παρὰ Πολβ. Μηχανὴ τις ἐν τοῖς πηγαδίοις, δι' ἧς ἀναβιβάζεται τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ βάθους. (ῠ)

*Φρεττύς, ἡ, ὄνομα κύρ. χωρίου τινὸς παρὰ τὸν Πειραᾶ, Παυσαν.

Φρεᾱδώδης, ὁ, ἡ (φρέαρ, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι κατεστενασμένον, φαίνεται ὡς φρέαρ.

Φρεᾱτορυχέω, = φρεωρυχέω· ἐκ τοῦ

*Φρεᾱτορύχος, ὁ, ἡ, = φρεωρύχος. (ῠ)

Φρείαρ, ατος, τό· Ἰωνικ. καὶ ποιητκ. ἀντὶ τοῦ, φρέαρ. Ἰλ. Φ, 197.

Φρενᾱπατάω, ῶ, μέλ. ήσω (φρὴν, ἀπατάω). Ἀπατῶ, ἀποπλανῶ τὰς φρένας, τὴν ψυχήν τινος, τὴν καρδίαν τινός, Ν. Δ. Παῦλ. Γαλατ. ὄθεν

Φρενᾱπάτης, ου, ὁ. Ὅ,τι ἢ ὅστις ἀπατᾷ, ἀποπλανᾷ τὰς φρένας, τὴν ψυχήν τινος, ἀπατεών, πλάνος, ψεύστης. Ν. Δ.

*Φρένες, ῶν, αἱ, πληθ. ἑνομ. τοῦ φρήν.

Φρενετιάζω, μέλ. άσω, = φρενιτιάω· ὄθεν

*Φρενετίᾱσις, εως, ἡ, = φρενῖτις.

*Φρενετίζω, = φρενιτίζω· ὄθεν

*Φρενετισμός, ὁ, = φρενῖτις.

Φρεννήρης, ες, ὁ, ἡ (φρὴν, ἀρω). Ὅστις εἶναι ῥιζικὸς τῶν φρενῶν, τῆς ψυχῆς του· ἀντίῤῥοπος, φρόνιμος, συνετός. Ἡρόδ.

Φρεννητιάω, ψευδὴς ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, φρενιτιάω· ὄθεν

*Φρεννητικός, ἡ, όν· ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ φρενιτικός.

Φρενιτιᾱτικός, αία, αῖον, = φρενιτικός. Ἱπκρ.

Φρενιτιάω, μέλ. άσω· καὶ

*Φρενιτίζω, μέλ. ίσω (φρενῖτις). Ἔχω, πάσχω κακοῦμαι πυρετὸν μὲ παραλήλιματα· παραλαλῶ· διαπερῶ τὸν πυρετὸν· ἐν γένει πάσχω φρενῖτιδα, εἶμαι παράφρων.

*Φρενιτικός, ἡ, όν. Ὅστις πάσχει φρενῖτιδα, τοῦ ὁποίου ὁ ἐγκέφαλος ἔχει φλόγωσιν· ἐκ τοῦ

Φρενῖτις, ίδος, ἡ (φρὴν). Ἡ παραφροσύνη· τῶν καυσώδη πυρετὸν πασχόντων· ἐν γένει παραφροσύνη, φρενοβλάβεια, τρέλλα. Γαλην. »Φρενῖτις ὀνομάζεται πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοιαύτη διάθεσις, ἐν ᾗ τὰς φρένας ὁρῶσι βεβλαμμένας, ἃς δὴ καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν ὀνομάζουσιν. Τραλλιαν. α', 13. »Γίνεται ἡ ἀκριβὴς φρενῖτις ἀπὸ τῆς ξανθῆς χολῆς, ὅταν αὐτὴ ἀναδοθεῖσα φλεγμονὴν ἐργάσηται περὶ τὸν ἐγκέφαλον, ἢ τὴν ἐν αὐτῷ μήνιγγα. Ἔστι δὲ ἡ λξ. δηλοῦσα, ἐπίθ. κυρίως εἰς τὴν ψυχὴν ἀναγόμενον· ὄθεν νόσος φρενῖτις, τῆς ψυχῆς, ψυχικὴ νόσος.

Φρενοβλαβεία, ἡ. Βλάβη, τὸ νὰ βλαφθοῦν, τὸ συνηθ. κοινοτρ. παρακαλίουν αἱ φρένες τινός· ὄθεν παραφροσύνη, μανία, τρέλλα (ε) ἐκ τοῦ

Φρενοβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὅστις ἔχει βλαμμένας, παραλυσμένας τὰς φρένας του, ὄθεν, μανικός, παραφρων, τρελλός, μωρός, ἀναίσθητος. Ἡρόδ. 2, 120. ποιητ. φρενοβλαβῶς.

*Φρενοβλαβία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φρενοβλάβεια.

*Φρενόβλαβος, ὁ, ἡ, = φρενοβλαβής. ποιητ.

Φρενογηθής, ὁ, ἡ (γῆθος). Ὅστις εἶναι εὔθυμος, καλοκαρδισμένος, ὅ,τι εὐφραίνει τὴν καρδίαν. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 518.

*Φρενοδαλής, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι παράγει, βλάπτει τὰς φρένας. Αἰσχύλ. Εὐμ. 317. 326. ἀμφίβολον.

Φρενοδαλής, ίους, ἡ (ὀλέομαι), = φρενοβλάβεια. Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.

*Φρενοδινής, ὁ, ἡ (δινέω). Ὅτι κάμνει τὰς φρένας νὰ στριφογυρίζωνται, ἀντιπαλλίζει, προξενεῖ ἀντιπάλλων.

Φρενοθελγής, ὁ, ἡ (θέλγω). Ὅστις ἢ ὅ,τι θέλγει, τρέπει, γοητεύει τὰς φρένας, τὴν ψυχήν. Πρόκλ. Τμν. εἰς Μούσ. 17. »Καὶ κλέες εὐπίνης φρενοθελγέος αἶσι ἔχουσανε.

Φρενόθεν, Ἐπίρ. (φρὴν) = ἐκ φρενός, Ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας· τὸ κοιν. μὲ ὅλην τὴν ψυχήν, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας, Σφκλ. Αἴ. 183. ποιητ. μόνον.

*Φρενοκηδής, ὁ, ἡ (κῆδος). Ὅ,τι λυπεῖ τὴν καρδίαν, προξενεῖ μέριμναν, λύπην.

Φρενοκλοπέω. Κλέπτω τὰς φρένας τινός· ὄθεν ἐξαπατῶ, πλανῶ. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ

Φρενακλόπος, ὁ, ἡ (κλέπτω). Ὁ τὰς φρένας τινὸς κλέπτων, ὄθεν ἀπαταιών, ψεύστης.

Φρενόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὅστις ἔχασε τὰς φρένας του, τὸ σύνηθες τοῦ ἐπῆρεν ὁ θεὸς τὸν νοῦν, παράφρων, τρελλός. Σοφοκ.

*Φρενολῆστης, οῦ, ὁ (λῃστής). Ὅ,τι ἁρπάζει, σηκόνει τὰς φρένας, τὸν νοῦν τινος. Μελαγρ. ἐπιγρ. 42. ποιητ.

Φρενολῃσία, ἡ (φρενόληπτος)· = φρενοβλάβεια. Τμιφθ.

*Φρενολύπη, ἡ (λύπη). Λύπη τῆς καρδίας Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 103. κατὰ τὴν ὑπὸ Herm. διορθωσιν. (ῠ)

Φρενομανής, ὁ, ἡ (μαίνομαι). Ὅστις εἶναι παράφρων, ἐμμανής, λυσσασμένος, τρελλός. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1132. ποιητ. μόνον.

*Φρενομέρως, Ἐπῤῥ. (μόρος). Μόνον ἐν τῇ συντάξει »φρενομόρως ἐσσίω εἶναι ἄῤῥωστος εἰς τὸν νοῦν· τὸ κοιντ. τοῦ λείπει τὸ λαγκόλι, εἶναι τρελλός, Σφκλ. Αἴ. 620. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα. ὅπου χειρογράφ τενα φρενομόρως ἔχουσι· Ἐπιθτ. φρενόμορος, οὐδαμοῦ, ὥσπερ αὐτὲ φρενόμορος εὑρηται.

Φρενοπλαγής, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅ,τι πλήττει μὲ παραφροσύνην τὴν ψυχήν, κάμνει τινὰ παράφρονα, τρελλόν· Αἰσχύλ. Προμ. 884. ποιητ. μόνον.

Φρενοπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅστις ἐπλήγχθη τὰς φρένας, ὁ πεπληγμένος, κτυπημένος, τὰς φρένας μὲ παραφροσύνην· εἶναι παράφρων, μωρός, τρελλός. Αἰσχυλ. Προμ. 1062. ποιητ.

*Φρενοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ = φρενόπληκτος, ποιητ.

Φρενοστέπτων, ονος, ὁ, ἡ (στέπτω). Ὅστις κτίζει, ἑτοιμάζει πράγματα μὲ τὸν νοῦν του· τὸ εἰς τὴν κοινοτ. σύνθ. κτίζει κατὰ λέξιν εἰς τὸν πέρα. Ἀριστοφάν. Βάτρ. 820. ποιητ.

*Φρενοτερπής, ὁ, ἡ (τέρπω). Ὡς τὸ, φρενοθελγής.

Φρονέω, ῶ. Μ. ώσω (φρὴν). Παραπῶ, νουθετῶ, διδάσκω, σωφρονίζω, συνετὸν, φρόνιμον ποιῶ τινα. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1194. Προμ. 335. Χοηφ. 113. καὶ Ξενοφ. Ἀπομν. β', ς', 1. καὶ δ', α', 5. »Τοὺς ἐπὶ πλούτῳ μέγα φρονοῦντας ἀφρείους, λέγωμεν.

*Φρενώλης, ό, ἡ (ὄλλυμι. Ὅστις ἔχει τὰς φρένας διατεταραγμένας, τό κοιν. ἔχασε τὸν νοῦν του· παράφρων. Αἰσχλ.

Φρένωσις, εως, ἡ (φρενόω). Νουθεσία, διδασκαλία, παραίνεσις. Ἡσύχ.

*Φρενωτήριαν, τό (φρενόω). Τρόπος, μέσον νουθεσίας, διδασκαλίας, παραινέσεως.

Φρεορυκτέω, Μλ. -ήσω· = φρεωρυχέω, ἐκ τοῦ

*Φρεορύκτης, ου, ὁ· = φρεωρύχος. Lob. Φρν. σλ. 212.

Φρέω, Μ. ήσω. Κατά τήν σημασ. συγγν. τῷ, ἄγω, ἵημι, κατά τόν τύπ. δέ, τῷ, φέρω ἀφ' οὗ καί προκειμένων ὡς φαίνεται· εὑρηται δέ μόνον ἐν τοῖς συνθετ. ἐκφρέω, εἰςφρέω, διαφρέω, ἐμβάζω, εὐγάζω, ὑπερνῶ τινα ἤ τι ἀνομαστόν. Πρός τούτοις δέ ἀναφέρει τό μέγ. Ἐτυμολ. καί τό πρστακτ. φρές ὡς παρά τό, φρῆμι.

Φρεωρυχέω, Μλ. -ήσω (φρεωρύχος). Σκάπτω φρέαρ, πηγάδι· εἶμαι πηγαδᾶς· Ἀριστοφ. Δυσ. 1033. Ἡσυχ. μετρ. ἐπί κεντώσεως μυιός, μυίζει. ὅθεν

*Φρεωρυχία, ἡ. Τό νά σκάπτῃ τις πηγάδι κωμική μεταφρ. ἐπί κεντώσεως μυιός.

Φρεωρύχος, ὁ, ἡ (φρέαρ, ὀρύσσω). Ὅστις σκάπτει πηγάδι· ὁ φλεωρύχος πηγαδᾶς, ὅστις εἶναι πηγαδᾶς. (ῠ)

*Φρῆμι, ἴδε φρέω.

Φρήν, φρενός· ἡ· πλθτ. φρένες· Δωρ. φρᾶν. Παρά τοῖς ἀρχαιοτάτοις συγγραφεῦσι τό διάφραγμα, ἤτοι ὁ ὑμήν ὅστις διαχωρίζει τήν καρδίαν καί τούς πνεύμονας ἀπό τῶν λοιπῶν ἐγκάτων· συνήθ. κατά πλθ. ἀρθ. Ἰλιάδ. Β, 10. Π, 481. 504. Ὀδυσσ. Ι, 301. αἰδ' οὐ παρά τοῖς μεταγενστ. διάφραγμα, ἐπειδή εἰώθασι νομίζειν τό διάφραγμα ὡς ἀρχήν, πηγήν, πρωταίτιον πάσης νοερᾶς ὁρμῆς καί ἕξεως,— 2) ἡ ψυχή, ἡ νοῦς, ἐν γένει ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν καί βούλεσθαι, ἤ ὡς ἡμῖν αἰσθητότερον σημαίνομεν ἡ καρδία, καί παρ' Ὁμ. ἡ εὐχρηστοτέρα σημασ. καθ' ἑνικόν τε καί κατά πλθ. ἀρθμ. Ἔτι δέ καί διανοήματα, ἐπινοήματα, λογισμοί, γνῶμαι διαθέσεις τῆς ψυχῆς, Ὁμ. Νοερά δύναμις, Ἡρόδ. 3, 134. 7. 13. ἡ ἐπεκτεταμένη ἔννοια τῆς λέξεως περιλαμβάνει οὐ μόνον τό νοεῖν, διανοεῖσθαι, τόν νοῦν, τήν διάνοιαν, τήν σύνεσιν καί μνήμην ἤ τό μνημονικόν· ἀλλά καί τό βούλεσθαι, ἐπιθυμεῖν, ἐφίεσθαι, καί πᾶσαν ἐσωτερικήν αἴσθησιν ἡδονῆς τε καί λύπης. Παρά τοῖς λογογρφ. δέ συνήθως φρόνησις, σύνεσις, διάνοια, ἡ δύναμις τοῦ νοεῖν, σκέπτεσθαι καί κρίνειν· Ἰδιαίτερ. Ὅμηρ φράσεις· ἡφρεῖ νοεῖν, φράζεσθαι, μενοινᾶν, ὁρμαίνειν, χαίρεσθαι, γεγηθέναι, τρομέειν καί λ. π. τ. ὡσαύτως καί κατά φρένα δαδοικέναι, εἰδέναι· καί λ. π. τ. ἔτι δέ καί ἡφρένα τέρπεσθαι τινιν π. χ. ἡφόρμιγγι, γόῳ, ἀέθλοισι· καί ἠδεῖναι, καί δεῖσθαι τινὶ τῇ φρενί, καί ἀπί φρενίῃ σπανιώτερ. κέν φρενί πιείνω Ἰλιάδ. Ν, 35. κἠπί φρενί, καί μετά φρενί βαλλέσθαι σῇσιν. τό νά ἔχῃ νά βουλῇ τίς τι εἰς τόν, μέ τόν νοῦν του· ἡφρενίν ἔχω ἔχω κατά νοῦν, ἔχομαι, ἤ εἰς τόν νοῦν μου, τό δέ ἐκ φρενός ἐκ καρδίας, ἀπό τό βάθος τῆς καρδίας· κό ἐκ φρενός λόγια Αἰσχλ. Χοηφ. 101. ὡς τό, ἐκπρόθενε, — ἡφρένας βλάπτω τινίν· κάμνω τινά νά παραφρονήσῃ, Ἰλιάδ. Ο, 724. ἀφ' οὗ ἡφρενοβλαβής, καί βλαφίφρων. Κατά τήν αὐτήν σημασ. ἡφρένας τινός ἐξελέσθειν· καί ἡφρένας ἕλειν τινά Ἰλιάδ. Π, 805. «Διός ἐτράπετο φρένα μεταβλήδην, ἄλλοξε τήν γνώμην, τήν βουλησίν του ὁ Ζεύς, Ἰλιάδ, Κ, 45. ἐν τῇ αὐτῇ σημασ. εὐχρηστότερ. ἡφρένας τρέπειν, καί παίθειν, ἔτι δέ καί παραπαίθειν, καί ἐπεγράπτειν. Ἰλιάδ. Ζ, 120. Ι, 514. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπί τό πλεῖστον τῇ συντάξει κατά φρένα καί κατά θυμόν, παρά τοῖς Ἀττ. δέ καί, νοῦν ἔχειν καί φρένας Παρ' Ὁμ. ἀρχή, πηγή, τό σύνηθ. καθέδρα τῆς καρδίας εἰσίν αἱ φρένες ἦτορ, κραδίη ἐνί φρεσίν Ἰλιάδ. Θ, 413. Π, 242. 435. Ρ, 11. ἐπί μᾶλλον δέ ἀπαντῶσι νῦν φρεσί θυμόν Ἰλιάδ. Θ, 202. Ν, 282. 487. Ω, 321. πῆς φρένα θυμός ἀγέρθη τό κοιν. παρ' ἡμῖν, τῷ ἠλθε πάλιν ἡ καρδιά, ἡ ψυχή εἰς τόν τόπον. Ἰλιάδ. Χ, 475. Ὀδυσσ. Ε, 458. οὔ τοι ἀναιτίου πῆξω φρενῶν καθεστώς, ἡ γενόμενον. ὡ τό σύνηθ. παρ' ἡμῖν· τά ἔχασεν, ἐπάγωσε, χάθηκεν ἀπό τόν φόβον του, μεθώρμι. τό δέ «καρδία φόβῳ φρένα λεπτίζειν κτυπῶ, τρέμει ἡ καρδιά τόν ἀπό φόβον, ὡς κοινῶς λέγομεν, Αἰσχλ. — Ὁ Ποιητ. χρῆται ἰδιαιτέρως τῷ πλθ. ἀρθμ. φράσες αἰτιθ. τῷ, ψυχή, διακεκριμένως ἀπό τοῦ σώματος, ἡ χωρισθεῖσα τοῦ σώματος, ἡ πηγή, τό σύμπαν ὅλης τῆς σωματικῆς ζωῆς· ἄρα ἡ πηγή τῆς ζωῆς, ἧς στερούνται οἱ τεθνεῶτες. Ἰλιάδ. Ψ. 104. Ὀδυσσ. Κ, 493. πρβλ. Ἰλιάδ. Ζ, 352. «Ἀλλά καί τά ἄλογα ζῶα ἔχουσι παρά τῷ Ποιητ. φρένας, Ἰλιάδ. Δ, 245. Π, 157 Ρ, 111. (διά τήν κυρίας σημασ. διάφραγμα, δηλοῦσαι ἡ τῷ, φράσσω στενή συγγν. τῆς λέξ. φρήν τῇ τροπικ. δέ σημασ. ταύτῃς, ψυχή, νοῦς συνέχεται καί τό, φρενόω, φρενέω, φρόνις, φρονητίς, φρονητίζω, καί τό, φράζω. Ἐν ταῖς συνθετ. τό, φρήν τρέπεται εἰς -φρων -φρονες· π. χ. εὔφρων, κακόφρων, εὔφρονες, κακόφρονες καί λ. τ. π.)

*Φρήταρχος, ὁ, φαιδ. ἀντί φρήτραρχος.

Φρητία, ἡ· Ἰων. συναιρ. ἀντί τοῦ, φρεατία.

*Φρήτραρχος, ὁ, Ἰων. ἀντί φρήτρεφχος = φρατρίαρχος

Φρήτρη, ἡ· Ἰων. ἀντί φράτρα, Ἰλιάδ. Β, 362. Ἡρόδ. 1, 125.

*Φρητρηΐην, Ἐπικ. ἀντικ. τοῦ, φρήτρη. Ἰλιάδ.

*Φρήτριες, ίη, ιον· Ἰων. ἀντί φράτριες.

Φρίγος, τό· ποιητ. ἀντί σφρίγος. Ὅ,τι σφρίγᾷ, σπαργᾷ, εἶναι χυλός, γεμάτον, φουσκωτόν, κρεχτόν κοιντρ.

Φρικόζω, Μλ. -σω (φρίκη). Ἔχω ῥῖγος παροξυσμόν ἐν γένει ἀρρωστ., ἀνατριχιάζω.

Φρικαλέος, ἐα, ἐον (φρίκη). Κυρίως ὅ,τι ἔχει ἐπιφάνειαν τραχεῖαν, ἀνώμαλον. — 2) συνήθ. ἔστις ἤ ὅ,τι προξενεῖ, φρίκην, τρόμον, ἀνατρίχιασμα.

Φρικασμός, ὁ (φρικάζω). Τό νά φρίττῃ, ἀνατριχιάζῃ τις, ἀνατρίχιασμα, παρά τοῖς Ο', καί Νικήτ. χρον. ιβ', 2.

Φρίκη, ἡ· ὡς τό, φρῖξ. Τραχύτης, ἀνωμαλία ἐπιφανείας τινός. — Ῥῖγος, ἀνατρίχιασμα, Ἡρόδ. 6, 1. 34. ἐξαιρ. τό ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. σλ. 251. Α. ἔτι δέ καί Τρπκ. ὁ μετά φρίκης, φόβου πρός τήν θεότητα σεβασμός, ἡ μετά φόβου εὐλάβεια. Ξενοφ. Κυρουπ. δ', β, 15. «Πᾶσι φρίκη πρός τό θεῖον ἐγγίνεσθαι. ὑπό πρός τό θεῖον μετά συστολῆς σέβας. ἐν γένει, ψῦχος· «φρίκη τρομερόν Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 185. (−−)

*Φρίκια, τά, (−νος) καί

Φρίκιαι, αἱ (φρῖξ, φρίκη). Τό ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ. Διοσκορ. α, 181. καί δ', 4.

*Φρικίας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Πιθ. (−ν−)

Φρικίασις, εως, ἡ· καί

*Φρικιασμός, ὁ (φρικιάζω) = τῷ προηγμ.

Φρικιάω, (φρῖξ) ὡς τό, φρικάζω. Ἔχω ῥῖγος παροξυσμοῦ.

Φρικνός, ή, όν· = φρικαλέος. Ἡσχ.

Φρικοποιός, ὁ, ἡ (φρῖξ, ποιέω). Ὅ,τι προξενεῖ φρίκην.

Φρίκος, τό· ποιητ. ἀντί φρίκη. Νικάνδρ. Θηρ. 778. ὅθεν

Φρικόω, Προξενῶ φρίκην, κάμνω τινά νά ἀνατριχιάζῃ Παθτ. = φρικάζω.

Φρικτός, ή, όν· Ἐπθ. ῥηματ. τοῦ, φρίσσω ὡς καί παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι φρικτός, τρομερός, φρίκης προξενος Ἐπῤῥ. φρικτῶς.

Φρικώδης, ὁ, ἡ (φρῖξ, εἶδος). Ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα τραχείαν, ἀνώμαλον, δέν εἶναι λεῖον, ὁμαλόν, ἀπαλόν· ὑπό φρικώδεως τό τραχύ, ἀδρύ. — 2) Ὅ,τι προξενεῖ φρίκην, τρόμον, ἀνατρίχιασμα. Ἀριστφ. Βτρ. 1372. ὅθεν, ὑπερτός φρικώδηκε ὁ μέ ῥῖγος, μέ ἀνατριχιάσματα, καί ἐξωτερικήν καῦσιν· ἀντιθ. τῷ, ὑπάλας, ὁ ἐσωτερικός μέν καῦσιν ἐξωτερικῶς δέ ῥῖγος ἐπιφερων. Γαλλν. ὅθεν

*Φρικωδία, ἡ. Τραχύτης, ἀνωμαλότης. — 2) Ἀνατρίχιασμα.

*Φρίκων, ωνος, ὁ, Κύρ. ὄνμ. Ἐπιγρ. Ὁμ. 4, 4. (−−)

Φριμαγμός, ὁ. Φρύαγμα, τό σφοδρόν ψύσημα διά τῶν ῥωθώνων· ἐν γένει αἱ ὁρμητικαί καί ταραχώδεις κινήσεις καί πηδήματα θυμοειδῶν ἀλόγων ζώων, ἐξαιρ. τῶν τράγων, σπανιώτερ. τῶν ἵππων, ἐφ' ὧν τό, φριαγμός κυρίως χρήσιμον. ἐκ τοῦ

*Φριμάσσομαι, Ἀττ. -ττεμαι· Μλ. -ξεμαι· μέσ. ἀποθ. Φυσᾶ, φρυάττεται, κινῆται μέ ὅλον τό σῶμα, ἀγριαίνεται, πηδᾷ, ἐπί ἀλόγων ζώων ὅσα εἶναι εὐρωστίας, καί εὐπάθειαν γίνονται ἐκράτητα, καί ὅθεν ἐκινδύνουσι παντί τρόπῳ τό θυμοειδές αὐτῶν· ἐξαιρ. ἐπί τράγων καί αἰγῶν, Θεοφρ. 5, 141. ἀλλά καί ἐπί θυμοειδῶν ἵππων ὑφριμάξασαι καί χρεμετίσασαι· Ἡρόδ. 3, 87. μ' ἄλλον ὅτι ἄλλως τό, φρυάσσομαι εὐχρηστότερόν ἐστιν ἐπί τῶν ἵππων, Valck. Ammon. σλ. 216. Κ. Τρυγ. σλ. 275. Thom M. σλ. 901. Schaef. ἐν Δίωτ. συνθετ. σλ. 196. Jac. Ἀνθολ. Παλατ. 518. ἔτι δέ καί ἐπί κυνῶν σκυζῶ, κυνῶ, τά ὦτα σείρει, βαττύεται· ὀρύεται, εὐρυλιάζει, γρατίζει, κλ. — 2) Τρπκ. ἐπ' ἀνθρώπων. Ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, αὐθαδιάζω, πράττω, ὁμιλῶ ὑβριστικῶς, κόμπου σχήματα λαλῶ, κατ' ἐνεργ. διάθ. φριμάσσω μόνον παρά τῷ Νικητ. χρον. κδ'. 1. (συγγν. τῷ. βρύω, βριμέω, βρίμη· τῷ δέ, φρίσσω οὐδέν κοινόν ἔχει ἡ λέξις.)

*Φριμάω = φριμάσσομαι. Ὀππ.

*Φρινωνδεῖος. Δῆλος πανοῦργος, πονηρός. Φρινωνδίδης γάρ ἐπί ποιηρίᾳ διαβεβόητος.

Φρίξ, ικός· ἡ. Παθολόγητα τραχεῖα, ἀνώμαλος ἐπιφάνεια· ὡσαύτως καί τό τραχεῖον καί ἀνώμαλον γίνεσθαι τήν πρότερον λείαν καί ὁμαλήν ἐπιφάνειαν, ἐξαιρ. τήν τῶν παραττομένων θαλασσίων καί ἄλλων ὑδάτων ἐν γένει· ἡ δέ ἠρεμαίου θαλάσσου καί ἐλαφρᾶς κυμάνσεως ἀνωμαλουμένη ὑδάτων ἐπιφάνεια, ὡσαύτως καί ὁ θαλάσσιος καί ἡ κύμανσις αὐτῶν, Ἰλιάδ. Ψ, 692. «μέλαινα φρίξ· ἡ τρέμα παραττομένη ἐπιφάνεια τῶν μελάνων φαινομένων θαλασσίων ὑδάτων, Ἰλιάδ. Φ, 126. Ὀδυσσ. Δ, 402. «Ζεφύρειος ἐγεύετο πόντον ἔπι φρῖξ· διά τῆς ποιᾶς τοῦ Ζεφύρου ἐρηθλώθη ἐλαφρά κύμανσις ἐπί τήν θάλασσαν Ἰλιάδ. Η, 63. Παρά τοῖς μεταγνστ. δέ καί ὁ σαλός τῆς σφοδροτέρου παραττομένης ἐπιφανείας τῶν κυματωμένων θαλασσίων ὑδάτων, ὅθεν ἀντιθ. τῷ, ηαλακή φρίξ ἠρεμαία κύμανσις. Λουκ. Ἀλ. 28, 2. ὡσαύτως καί ἐπί πασχόθητος· ἄλλης ἀνωμάλου ἐπιφανείας ἤ ἀπορθώσεως τῶν αὐτῆς καλυπτόντων πραγμάτων, π. χ. τῶν τριχῶν τῆς κόμης, τῆς χαίτης ἤ τῶν τριχῶν τοῦ σώματος ἀλόγων ζώων· τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἐξερχόντων ἀκρων χοιράδων ἤ σκοπέλων, ἐξαιρ ὅμως τῶν τριχῶν τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ πυρεσσοντος ἀνθρωπίνου σώματος· ὅθεν τό κοιντρ. παρ' ἡμῖν ἀνατρίχιασμα (ἀφ' οὗ φρίσσω, φρίκη, φριξός καί λ.) [τό ἰῶτα ἐν ταῖς συλλβ. πτώσεσιν ἀεί μακρ.]

Φριξαύχην, ενος, ὁ, ἡ (φρίσσω, αὐχήν.) Ὅ,τι ἔχει ἀνατριχιασμένον τόν αὐχένα, ὁ ἀνατρι-

Δημοσία κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

χιασμένας ἔχων τὰς τρίχας, τὴν χαίτην, τοῦ αὐχένος. «Ἤπερος φριξαύχην». Πλούταρχ.

Φριξόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (φρίσσω, θρίξ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὀρθὰς ἱσταμένας τὰς τρίχας, ὀρθοχαίτης, ὡσαύτως καὶ ὅστις εἶναι αὐλόθριξ, ἔχει κατσαρὰ μαλλιά, Παλαίφ. στελ. 6. «Οἱ Ἰνδοὶ μελανοὶ εἰσὶ καὶ τεκτικοὶ καὶ φριξόθριξες».

Φριξοκόμης, ου, ὁ (κόμη). = Φριξόθριξ. Ἀνάλεκτ. α. στελ. 297.

Φριξός, ἡ, όν (φρίσσω). Ὅ,τι ἐξέχει, κεῖται πρὸς τὰ ἄνω τείνον, ἐξαιρέτως ἐπὶ τριχῶν.

Φρίξος, ὁ (φρίσσω) ὡς τὸ, φρὶξ καὶ φρέην. Ῥῖγος πυρετοῦ, ἀνατριχιασμός, 2) ἀρτ. Ἡρ. ὄνμ.

Φρίσσω, Ἀττ. — ττω. Μλ — ξω. Προμ. πέφρικα· πρὸς ᾧ Δραμ. πεφρίκοντες ὡς ἐκ τινος ἐντ. πεφρίκω, Πνδ. Πῦ. 4, 326. (φρίξ.) Ἐπὶ πραγμάτων. Εἶναι ἀνώμαλον, τραχύ, ἀδρόν, τείνει πρὸς τὰ ἄνω· φρίσσουσιν ὄρουμαι ἀναστηκόσται, τρέμουσι τὰ χωρίφια, τοῦ σ' ἐστὶ τὸ στάχυα τῶν ἐσπερμένων ἀγρῶν, Ἰλιάδ. Ψ, 599. πλησίστιον πέρουρα, ἡ λήϊον φρίσσει ἀσταχύεσσιν ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν παραταξάντων ἐν πολέμοις. ἠμὲν ἔφριξε ἔγχεσιν. Ἰλιάδ. Ν. 339. κῦμα λάγγες σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι, πεφρικυῖαι, στίχες ἀσπίδες καὶ τορύνεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. Ἰλιάδ. Δ, 242. Η, 62. Ἔξαρ. ἐπὶ ἀνορθουμένων τριχῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τῆς χαίτης, τῶν τριχῶν ἀλόγων ζώων φρίσσουσι τρίχες». Ἡσιόδ. Ἔρ. 542. φρίσσουσιν ἑκάστῳ κωλ. τ. τ. Τὰ μαλλιὰ συνίστανται τὸν ἀνηφορον, ἀνατριχιάζουν· ἔτι δὲ καὶ φρίσσων λοφιήν, ἢ τρίχωσιν ὅπου εἶτε ἢ αἰτιατ. εἰληπται, ὡς αἰωτέρω ἢ ἐυτικὴ, φρίσσει τὰς τρίχας, ἀντὶ, ταῖς θριξίν, εἴτε τό, φρίσσει κεῖται μεταβατκ. συνίστανται τὰς τρίχας τὸν ἀνήφορον, Ὀδύσ. Τ, 446. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 391. ὡσαύτων καὶ νωθρον, ἢ αὐχένας φρίσσοντα. Ἰλιάδ. Ν, 473. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 171. Παρὰ τοῖς μετοχικὸν δὲ καὶ φρίσσω ταῖς θριξίν. ἀνατριχιάζω. πλόντος δέρος χαίτη πεφρικὸς καὶ λ. τ. τ. Οὕτω καὶ ἐπὶ ἠρεμούσης παραχῆς, ἐπιπολαίου σάλου τῆς ἐπιφανείας κυμασμάτων ὑδάτων, ἀπὸ πόντος πέφριται παρβλ. φρίξ. Κυρίως ὅμως τὰ πλεῖστα ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως ψύχους, ῥίγους, τρόμου, ἢ τόφβου, ὑφ' ὧν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἀνθρωπίου σώματος, ἢ ἐπιδερμὶς ῥυτσοῦται, ῥυτιδοῦται, συστέλλεται, σουρώνεται, ἢ ἀνωμαλοῦται, τραχύνεται ἀνατριχιάζουσα, ὅθεν τρπ.α)Τρέμω ἀπὸ τῆς κρυάδος Ἡσιόδ. Ἔργ.512. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ῥίγους πυρετοῦ. — β) Τρομάζω, ἐκπλήττομαι, τρέμω ἀπὸ φόβου, Τμ. Ὁμ. ιζ'. 8.—γ) Τρομάζω ἀπότομα, τὸν φοβοῦμαι τόσον, ὥστε βλέποντάς τον μὲ πάνυ τρόμο· μετὰ αἰτ. Ἰλιάδ. Δ. 383. Ω, 775. σπανιώτρ. μετὰ γεν. Αἰσχυλ. Θηβ. 492. Wunderl. obs. cr. σελ. 121. δι Τρέμω ἀπὸ ἀνελέβειαν, ἀπὸ φόβου θεοῦ· ἐπὶ εὐσεβείας φόβου ὅταν πλησιάζῃ εἴς τινα θεότητα, Jac. Ἀνθολ. Παλατ. 1057. — ε) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χαρᾶς, ἡδονῆς τρόμου, τρέμω ἀπὸ χαρᾶς, ἀπὸ ἡδονῆς «ἔρριγε ἔρωτιν Σοφοκλ. Αἰ.690. ἐπὶ Νεοπτ.Λοῦκα.— ζ) μετὰ ἅπαξ. «ἔφριξε ποιῆσαι ἐνοβλῆσι, ἐτρίμαξε τὰ πρόξηντι. (ἔστι δὲ ἡ λέξ. συγγε. τῷ, ῥῖγος, ῥιγῶ, ῥιγόω. ἐφ' ἧς τὸ Λατιν rigeo, frigeo καὶ ἐκ τούτου τὰ Γαλλικ. frisseuner.)

Φρισσόμαζομαι, Μλ — σομαι, μέσ. ἀπαθτ. συνων. αὐτῷ προσμαζόμαι· μετὰ αἰτ. «Ἐσυλίκα. Ἀρχίζω νὰ πρόσταται ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τοῦ Διὸς· τὸ σύνηθ. ἀρχίζω τι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διός. Αἰσχυλ. Ἐύμ. 20. Ἡ ἐνεργ. διάθτ. φαίνεται εἶναι παραδείγματός τινος, ἐκ τοῦ

Φροίμιον, τὸ, συνων. αὐτὶ προοίμιον, ὡς τὸ, φρουδος αὐτὶ πρόοδος.

Φρονέω, Μλ. -ήσω (φρήν). Ἔστι δὲ ἐν χρήσει τὸ ῥῆμα, ὡς καὶ τὸ πρωτότ. αὐτοῦ φρήν, ἐπὶ πάσης ἐσωτερικῆς ἢ ψυχικῆς δραστηριότητος· οἷον ἐπὶ ἐνεργείας, σπουδῆς καὶ τῆς βουλήσεως, τῆς ἐπιθυμίας, τῆς γνώμης, τῆς διαθέσεως, καὶ τῆς διανοίας, τοῦ νοός, τῆς φρονήσεως, τῆς συνέσεως, τῆς ἐπιγνώσεως, τῆς καταλήψεως· ὅθεν α) Νοῶ, καταλαμβάνω, φρονῶ· εἰμαι εἰς τὰς φρένας μου, εἰμαι φρονιμος, συνετός, κρίνω, συλλογίζομαι ὀρθῶς· κατὰ ταύτην τὴν σημσ. σπανίως μὲν, χρησιμεν ὅμως τὸ ῥῆμα παρὰ τῷ Ποιτ. π. χ. ἄριστοι μάχεσθαί τε φρονέουτεω. οἱ καὶ εἰς μάχας καὶ εἰς βουλὴν ἄριστοι, Ἰλιάδ. Β, 79. Παρὰ τοῖς λογογρφ. συνηθῶς· ἔχω ὑγιῆ νοῦν, ἢ ἔχω τὰς φρένας μου σωστάς, πράττω τι μὲ φρόνησιν, ἔθεν. Σκέπτομαι, συλλογίζομαι καὶ φρονοῦντεςω οἱ φρόνιμοι, συνετοί, γνωστικοὶ ἄνθρωποι. κατὰ γρηγόρ. = φρόνησις. Πολλάκις προστίθεται καὶ τὸ, εὖ· «εὖ φρονεῖν, οἱ εὖ φρονοῦντεκω κλ. τ. τ. «ἐξίστημί τινα τοῦ φρονεῖν» κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰς φρένας, τὸν νοῦν του, Ἱστρ. «ἐξίστασθαι τοῦ φρονεῖν» παραφρονῶ, χάνω τὰς φρένας, τὸν νοῦν μου. β) μετὰ αἰτ. Γνωρίζω, καταλαμβάνω, ἐννοῶ, Ὀδύσ. Π, 136. Ρ, 193. 281. παρβλ. Ἡρόδ. 1, 46. 2) Στοχάζομαι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, ἔχω γνώμην, ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπὸν, θέλω, προσέχω, ἐρίζομαι, ἐπιθυμῶ, παρ' Ὅμ. μετὰ καὶ ἄνευ αἰτ., πολλάκις δὲ προσλήψει τοῦ, ἐνὶ θυμῷ, Ὀδύσ. Ζ. 313. Η, 74. Κ, 317. καὶ, ἀνὰ θυμόν, Ἰλιάδ. Β, 36. Σ, 4. Ὀδύσ. Ε, 116. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀλλὰ καὶ «φρονεῖν ἐπὶ φρεσὶν Ὀδύσ. Ξ, 82. Μετὰ ἀπρμφ. Νομίζω, ἐλπίζω, βούλομαι, θέλω, Ἰλιάδ. Ι, 608. Ρ, 286. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατικῇ μετὰ ἀπρμφ. Ἰλιάδ. Γ, 98. ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀπρμφ. «τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν οὐκ ἐφρότουνα δὲ εἶχαν σκοπὸν, δὲν τοὺς ἔρχετο εἰς τὸν νοῦν νὰ τοξεύουν καὶ νὰ ἀκοντίζουν, Ξενοφ. Κυρ. Παίδ. 3, 3, 66. — β) «φρονεῖ τινί τι κατοχάζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω τι κατά τινος· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. «ἀγαθὰ», ἢ «φίλα φρονῶ τινι» ἔχω εὐνοιαν πρός τινα, στοχάζομαι καλὰ δι' αὐτόν, θέλω τὸ καλόν του· καὶ ἀναπαλιν «κακὸν», ἢ κακὰ φρονῶ τινι.« ἔτι δὲ καὶ «ὅλοα φρονεῖν τινι» Ἰλιάδ. Π, 701. Τὸ δὲ ἐν Ἰλιάδ. Ζ, 162. «ἀγαθὰ φρονέοντι κατ' ἠθικὴν σημσ. κεῖται, καλὰ, εὐγενικὰ φρονήματα ἔχων. Μετὰ τοῦ, οὐ, Ἐυρίπ. «εὖ φρονῶ τινι» ὡς τὸ «ἀγαθὰ» ἢ «φίλα φρονῶ τινι» πολλάκις παρὰ τῷ Ποιτ. ἀντιθ. τῷ, κακῶς φρ.« Ὀδύσ. Σ, 168. τὸ δὲ «τὰ ἐμὲ» φρονέοντα ἢ γνώμη μου εἶναι ὀρθοτέρα, στοχάζομαι τὸ καλήτερον, ὠφελιμώτερον, Ἡρόδ. 7, 145. 172. Ἔτι δὲ «κρυπτάδια φρονέων» ἐπιβουλεύω, μηχανορραφῶ, μηχανῶ δόλους, Ἰλιάδ. Α, 542. «πάντα φρονέων» κατὰ νοῦν, Ἰλιάδ. Α, 532. «πάντα φρονέων κατὰ νοῦν» ἐκπληρῶ τὰς ἐπιθυμίας μου, ἐπιτυγχάνω τὸ ἐπιθυμητόν μου. ἢ καὶ εἶμαι φαιδρός, χαρούμενος ὡς ἐκτὸς, Ἰλιάδ. Σ, 567. Τμ. Δμτ. 24. Ἡσιόδ. Θγ. 938. παρβλ. Ἰλιάδ. Ζ, 400. «πινυτὸ», καὶ πυκινὰ φρονέων εἶμαι ἐγχίνους, συνετός, ἢ καὶ ποικιλόφρων, δόλιος, πανοῦργος, Ὀδύσ. Ι, 443. «ἐφημέρια φρονέω, στοχάζομαι, φροντίζω μόνον διὰ τὸ παρόν, διὰ τὴν σήμερον, Ὀδύσ. Φ, 85. Ἔξαρ. δὲ εὐχρτ. παρ' Ὅμ. καὶ τῆς Ἀττ. ἔστι τὸ «μέγα φρονεῖν» ἔχω γενναῖα φρονήματα· ἀλλὰ καὶ «ἀλαζονικὰ, ὑβριστικὰ, αὐθάδη» παρὰ τοῖς Ἀττ. δέι σχεδὸν κατὰ ψυχικὴν σημσ. κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι, φαντάζομαι· «περί τινα διάτε» «μεῖζον φρν.« φαντάζομαι περισσότερον τοῦ ὅ,τι πρέπει νὰ φαντάζηται ὁ θνητὸς ἄνθρωπος· ὡς τὸ κύριον ἀνθρώπου, ἢ ὑπὲρ τὰ ἀνθρώπινα φρονεῖν· ἔτι δὲ καὶ «μηδὲν θνητὸν φρ.« ἔχω παραμεγάλην ἐκποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τὰς δυνάμεις μου, φαντάζομαι περισσότερον τοῦ ὅ,τι εἶμαι· ἀντιθ. τῷ «μετρὰ φρ.« εἶμαι μικρόψυχος ἢ δειλός, ἔχω χαμηρὰ φρονήματα ὡσαύτως καὶ «μικρὸν φρ.« Herm. ἐν Σφιλ. Αἰ. 1099. «μείον φρ.« εἶμαι πάνυ μικρόψυχος. ἐξ ἐναντίας δὲ μετριόφρων, σεμνός, διακριτικός. «πιστὰ φρ.« ἔχω πιστὰ φρονήματα, εἶμαι πιστός, Πνδ. «μαλθακὰ φρ.« εἶμαι πραΰς, ἱλαρός, Πνδ. «τυραννικὰ φρονέων» εἶμαι σκληροχείρδος, ἀπλαγχνος ἀπάνθρωπος. «νεώτερα φρονέων ἀγαπῶ τοὺς νεωτερισμούς, τὰς μεταβολὰς, «ἀρχαϊκὰ φρ.« μοὶ ἀρέσκουν τὰ ἀρχαῖα ἤθη, τὸ κοιντ. ἔχω ἀλληγορικὰ φρονήματα· «τά τινος φρν.« εἶμαι σύμφωνος μὲ τὴν γνώμην τινός, «κατ' ὠμὲ αὐτόν· ἔτι δὲ καὶ «τὰ πρός τινα φρ.« Ξεν.,αὐτ. οὐ παρ' Ὅμ.«τὰ φρονέεις, ἄ, τ' ἐγὼ περι» Ἰλιάδ. Δ, 361. «καὶ ἴσον ἐμοὶ φρονέουσιν» σύμφωνοι μὲ τὴν γνώμην μου, Ο, 50. «θεοῖσιν ἴσα φρονέειν» τὸ νὰ φαντάζηται, συγκρίνεις τὸν ἑαυτόν του μὲ τοὺς θεούς, Ε, 441. «τὰ αὐτὰ», ἢ τὸ αὐτὸ φρ.« τὰ ἴδια στοχάζομαι, ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην, εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης, Ἡρόδ. 1, 60. 5, 3. 72. ἀντιθ. τῷ, «ἀμφὶς φρ.« εἶμαι διαφορετικῆς γνώμης, δὲν συμφωνεῖ ἡ γνώμη μου μὲ τὴν γνώμην ἄλλου τινός, Ἰλιάδ. Ν, 345. «ἄλλη φρ.« ἀλλοῦ πως ἔχει τὸν νοῦν μου, ἄλλα στοχάζομαι, Τμ. Ἀπλ. 460. «ἄλλα φρονέειν καὶ ἄλλα λέγειν» Ἡρόδ. 9, 54. «ἰθὺς φρονέων» ὁ σκοπός μου ἀποβλέπει κατ' εὐθεῖαν, ἀμέσως εἰς τι, Ἰλιάδ. Μ, 123. Ν, 135. «οὐ παρδάλιος τόσον μένος, ὅσσον Πάνθου υἷες φρονέουσιν· οἱ παρδάλεις δὲν εἶναι τόσον αὐθάδεις, ὅσον οἱ υἱοὶ τοῦ Πάνθου, Ἰλιάδ. Γ, 33. ὥσπερ καὶ ἄλλως τό, φρονεῖν αὐτὶ τοῦ, μέγα φρονεῖν οὐ σπανίως κεῖται. Schaef. Bos. ell. σελ. 267. — γ) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων χρῆται τῷ, μέγα φρονεῖ, ὁ Ποιτ. αὐθαδιάζει, θρασύνεται, ἐπὶ κάπρου, Ἰλιάδ Δ, 325. ἐπὶ λεόντων, Ρ, 759. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ λύκων καὶ προβάτων «καὶ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν», Ἰλιάδ. Χ, 264. — δ) σκέπτομαι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι, φροδίζω, ὅθεν φιλοπτόμαι, προσέχω κπί τε, φοβοῦμαι, ὑποπτεύω τι, μετὰ αἰτ. πόπιδα» Ὀδύσ. Ξ, 82. — 3) ἐν γένει ἐπὶ ψυχικῆς ὁρμῆς αὐτὶ τοῦ ζῶ, «ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέητον» αὐτὶ «ἔτι ζῶντα», Ἰλιάδ. Χ, 59. παρβλ. φρήν, ἀ Ε. ὅθεν

Φρόνημα, τό. Φρένες, νοῦς, στοχασμός, διάνοια, λογισμός, σκέψις, ὅ,τι ἔχει τις, εἰς τὸν νοῦν του, Θουκιδ. «ἐν φρονήματι ὄντας Πελοποννήτου ἡγήσασθαι ἐ. 94. 19. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα καὶ Ἡρόδ. ἔτι δὲ ψυχῆς διάθεσις, γνώμη, οὐ σπανίως κατὰ πλῆ. ἀρθμ. ὡς παρ' Ἡρόδ. 3, 122. 125. 9, 54. — 2) ἔξαρ. μεγαλοψυχία, γενναιοκαρδία. — 3) πολλάκις ὅμως κατὰ ψεκτὴν σημσ. ἀλαζονεία, ψευδὴς ὑπερηφάνεια, αὐθάδεια, κενὴ φαντασία, οἴησις, μεγαληγορία, κόμπος, κομπασμός, ἔπαρσις.

Φρονηματίας, ου, ὁ, Ὅστις ἔχει μεγάλην ἐκποίθησιν εἰς ἑαυτόν, γενναῖος, ἀνδρεῖος, μεγαλόψυχος, γενναιόφρων.—2) συνηθῶς κατὰ μερικὴν σημσ. Ὅστις ἔχει ὑπὲρ τὸ δέον ἐκποίθησιν εἰς ἑαυτόν, φαντάζεται περισσότερον τοῦ ὅ,τι εἶναι· στοχάζεται τὸν ἑαυτόν του φρονημάτερον πάντων· ἀλαζών, αὐθάδης, οἰηματίας, ὑψηλόφρων, φαντασμένος, Ἀριστοτέλ. πολ. ε.

Φρονηματίζω, Μ. ἴσω (φρόνημα). Ἐμποιῶ τινὶ γενναῖον, γενναιόψυχον. Παθτ. Γίνομαι, γενναῖος ἢ προτέρημαι μὲ γενναιότητα, μεγαλοψυχίαν. — 2) Κάμνω τινὰ ὑψηλόφρονα, οἰηματίαν, ἀλαζόνα. Παθτ. γίνομαι οἰηματίας, ἀλαζών, ἢ προτέρημαι ἀλαζονικῶς, ὑβριστικῶς. Πο ὑβ. Διόδωρ. καὶ Ἰώσηπ. ἀρχ. 3, 9. ὅθεν

Φρονηματιστής, ὁ. Τὸ νὰ κάμνῃ τίς τινα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ελαζόνα, αὐθάδη, οἰηματίαν, ὑψηλόφρονα. Σαυΐδ.

φρονηματώδης, ὁ, ἡ (φρόνημα, εἶδος). Ὅστις εἶναι συνετός, γενναῖος· ἐν γένει = φρονηματίας. Περὶ τῆς ἐτυμολ. τῆς λέξεως ἴδε Πλάτ. Κρτλ. σλ. 411. D.

Φρόνησις, εως, ἡ (φρονέω). Σύνεσις, γνῶσις, διάνοια, στοχασμός, βουλή, νοῦς· φρονιμάδα. Ἰσοκράτ. πρὸς Δημόν. Ἡ Ῥώμη δὲ μετὰ φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης, πλείστους ἔχοντας ἔβλαψεν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει. «Φρόνησις ἀκριβὴς, νοῦς πράττων καλῶς.»

* Φρονητέος, έα, έον, ρήμτ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ φρονέω, ὅθεν «φρονητέον ἔστιν». ἐπίρ. Πρέπει νὰ φρονῇ ἢ νὰ ἔχῃ φρόνημα τι. Ξενοφ.

* Φρονίμευμα, τό· νεότρ. τύπος αὐτὶ τοῦ, φρόνημα· Φρόνιμος, συνετὴ πρᾶξις, φρόνιμος συνετὸς τρόπος.

* Φρονιμεύομαι, νεώτρ. τύπος ἀντὶ φρονέω, Εἶμαι φρόνιμος, πράττω, φέρνομαι φρονίμως, Lobeck. Φρυν. σλ. 386. ὅθεν

* Φρονίμευσις, εως, ἡ, νεώτρ. τύπ. ἀντὶ φρόνησις (ι.)

* Φρονίμημα, τό, Ἡ πρᾶξις τοῦ φρονίμου, Στοβ. ἐκλ. ἠθ. σελ. 194. Ὁ Lobeck ὅμως ἀποδοκιμάζων τὴν λέξιν χρῄζει αὐτ' αὐτῆς φρονίμευμα. (ι.) ἐκ τοῦ

Φρόνιμος, ὁ, ἡ (φρήν). Ὁ εἰς ἑαυτὸν ὢν, ὅστις εἶναι εἰς τὸν ἑαυτόν του ἤτοι εἰς τὸν νοῦν του, εἰς τὰ λογικά του, ὁ ἀσὰς τὰς φρένας ἐχών, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. «Φρόνιμος περίτινος» συνετός, γνωστικὸς εἰς ἤ διά τι. «Τὸ φρόνιμον» σύνεσις, σωφροσύνη, ψυχῆς δεινότης, φρόνημα νοῦς· τὸ Γαλλ. présence d'esprit. Συμ. Ἐπῤῥ. «Φρονίμως ἔχειν», Ξενοφ. ἀντὶ τοῦ, φρονίμως, σωφρόνως εἶναι, ὅθεν

Φρονιμωδῶς, ἐ, ἡ (εἶδος). Ὅστις φέρεται, πράττει, πολιτεύεται ὡς φρόνιμος· ἐν γένει = φρονίμως, πάνυ ἀμύβ.

* Φρόνιος, ὁ, ἀρτ. Κύρ. Ὄνομ. Ἰσακησίου τινός. Ὁδσ.

Φρόνις, εως, ἡ (φρήν, φρονέω). Σύνεσις, σωφροσύνη, φρόνησις, σωφρονισμὸς, διάνοια, Ὁδυσ. Γ, 244. φῆμη, ἀγγελὶς κατὰ φρένα ἦγαγε πολλὴν· ἔφερε πολλὰς εἰδήσεις ἐκ τῆς Τρωάδος ὅπου εἰσῆλθε κρυφίως. Ὁδσ. Λ, 258.

Φρονοῦντως, Ἐπίῤῥ. μετχ. ἐνστ. τοῦ, φρονέω. Μετὰ φρονήσεως· σωφροσύνης, φρονίμως, φρόνιμα, γνωστικά.

* Φρονυστοσκοπέομαι, παθτ. ἀχρήστου οὔσης τῆς ἐνεργτ. διαθσ. (φρονὶς, κόπτω). Ἔχω πολλὰς φρονὶδας, αἱ φρονὶδες μὲ καταζολίζουν, φρονὶδων κατὰ πολλὰ διὰ τινα. «Ὑπερτιθοσκοπεῖται ὑπὲρ αὐτῶν.»

Φροντίζω, Μ. ἴστ. Ἀττ. ἰῶ (φροντὶς) ἀπολύτως, φρονῶ, διανοοῦμαι, σκέπτομαι, διαλογίζομαι, Θεογ. 908. ἔτι δὲ καὶ ἀμφιβάλλω, διστάζω. — 2) μετὰ αἰτ. Βουλεύομαι, μελετῶ, σπουδάζω, Ἡρόδ. 7, 8, 1. 16, 2. Ἐπινοῶ, ἐκπορίζω, ἐφευρίσκω, ἐξευρίσκω τι στοχαζόμενος. — 3) μετὰ γενικ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἔχω φροντίδα, μέριμναν, ἐπιμελοῦμαι διά τι, οἴδω προσοχὴν εἰς τὸ καθ' ἑκάστου τι, μοὶ μέλλει διά τι. — β) περίτινος, εἶμαι εἰς φροντίδα, ἀνησυχίαν διά τι, Ἡρόδ. 4, 198. — β) ἐγκαταλείπομαι, παραλείπω διά τι· περί τινος. Παθτ. εἶμαι, ἢ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος τινός, Ξεν. Μετὰ Γενικ. μεριμνῶ, φροντίδα ποιοῦμαι περί τινος, ἐνασχολοῦμαι, προσηλόνω ἑμαυτὸν ἐπί τι, στοχάζομαι, συλλογίζομαι περί τινος, Ἱππ. ζ', 10. «Φροντιζόμενον, μή τι πάσχῃ· περφροντισμένον δ, τι ἐπεξεργάσθη, ἐπενοήθη ἐπιμελῶς.

Φροντὶς, ἴδος, ἡ (φρήν, φρονέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ μετὰ ἀγωνίας συντεταμένη ἐπίμονος διεύθυνσις τῆς ψυχῆς ἐπί τι ὑποκείμενον ἢ τὰ πρὸς ἀποφυγὴν ἢ πρὸς κτῆσιν αὐτοῦ, προσοχὴ, ἐπιμέλεια ἀνθρώπευτινός διά τι, Πινδ. ἀλλὰ καὶ μέριμνα, λύπη, ἄγνοια, ἀγωγία, ἀμηχανία, ἀπορία, Θεογ. 1227. περὶ τινος. Ἡρόδ. 7. 205. ἐν φροντίδι εἰμὶ περίτινος φροντίζω, ἀγωνιάζομαι, παθχίζω διά τι, Ἡρόδ. 1, 111. καὶ «ἐν φροντίδι γίγνεσθαι» 2, 104. τὸ δὲ «ἐν φροντίδι ἔχω τινὰ τιμῶ, σέβομαί τινα, Παρθ. «φροντὶς ἔστιν ἐμοὶ» ἀγὼ φροντίζω, ἐδικὴ μου εἶναι ἡ φροντὶς, ἔχω τὴν φροντίδα, Ἡρόδ. 6, 129. — 2) Σκέψις, συλλογισμὸς, ὅθεν «φροντὶς εὔσημος» αὐλαβὴς σκέψις, προσευχὴ. Σφλ. Οἰδ. Κ. 131. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα. — 3) ἐν γένει, γνώμη, ψυχῆς διάθεσις, διάνοια, Εὐρ. Μηδ. 48.

* Φρόντις, ιος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ὁ πηδαλιοῦχος τοῦ Μενελάου, Ὁδσ.

* Φρόντις, ιδος, ἡ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλδ. Ρ, 40.

Φρόντισμα, τό. (φροντίζω) Πᾶν ὅ,τι διενοήθη, ἐπενόησεν, ἐξεῦρε τις μὲ τὸν νοῦν του, σκεπτόμενος, στοχαζόμενος. Ἀρστφ. Νφ. 155. ἐν γένει τὸ πρᾶγμα, τὸ ἀντικείμενον τῆς σκέψεως ἢ τῆς ἐρεύνης, μελέτης τινός· ὅτι δὲ καὶ = φροντὶς. 2) Ἀσχολία, καθῆκον.

Φροντιστήριον, τό. (φροντίζω) Ὁ τόπος ἐν ᾧ γίνεται φροντὶς, σκέψις, μελέτη περί τινος πράγματος, κατὰ πρῶτον κωμ. παρ' Ἀριστφ. Νφ. 94. 128. καὶ ἄλλχ. κατὰ Voss. ἐργαστήριον σοφισμάτων· παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ, σχολεῖον, ἀκροατήριον, διδασκαλεῖον.

Φροντιστὴς, οῦ, ὁ. (φροντίζω) Ὅστις σκέπτεται, συλλογίζεται, μελετᾷ, μεριμνᾷ «τῶν μετεώρων» περὶ οὐρανίων πραγμάτων Ξυφ. συμπ. β, 6. παρβλ. Ἀμμν. 4, 7, 6. ἔτι δὲ καὶ «φροντιστὴς τὰ μετέωρα» Πλατ. Ἀπλ. Στρ. σλ. 18. Β. Οὕτω προσηγορεύοντο οἱ ἀρχαιότατοι σκεπτικοὶ φιλόσοφοι ἐπὶ Σωκράτους, κατὰ Voss. παρ' Ἀριστφ. Νφ. 266. καὶ ἄλλχ. μεριμνοφροντιστὴς, ὅστις χωρὶς ἀνάγκης θέλει νὰ κατατρίχηται μὲ φροντίδας. 2) ἐπιμελητὴς, ἐκτελεστὴς διαθήκης τινός, τὰ σύνηθ. Ἰταλ. ἐξεκουτόρος.

Φροντιστικὸς, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι φροντίδος ἄξιον, ὅστις εἶναι ἔμφρων τις, προνοητικὸς, προσεκτικὸς, ἐπιμελὴς. Ἐπῤῥ. φροντιστικῶς. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', ιά, 10. «ἀῤῥωστήσαντος φίλου φροντιστικῶς ἐπισκέψασθαι· ἐπιμελῶς, περιφρεντισμένως.

* Φρόντων, ωνος, ὁ, ἀρτ. κύρ. ὄνμ. Ἀναλ.

Φρουδὸς, ούδη, ούδον. ἔτι δὲ καὶ δίκτλητ. (κατὰ συναίρ. τοῦ πρὸ ὁδοῦ, ὥσπερ τὸ φρόϊμον, ἐκ τοῦ, φροσίμιον, καὶ τὸ, φρουρὸς, ἐκ τοῦ προῤῥός, κατὰ λέξιν, Ὅστις ἀνεχώρησεν, ἔφυγεν, ἐῤῥίπτεται κατ' ὁδόν, ὅστις ἢ ὅ,τι ἐξέλιπεν, ἠφανίσθη· ὅ,τι εἶναι ματαίων, φρόνιμον, ἀνωφελές· «φρουδὸς ἔστιν ἀπῆλθεν, ἐχάθη, ἔφυγεν, ἠφανίσθη, ἀνὴρ οὐ τελειότερον οἱ δ' ἄχοιτ' ἤδη πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο» Ἰλδ. Δ, 382. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων «φρουδὴ μὲν αὐδὴ, φρουδὰ δ' ἀῤῥητα» ἔλιπε καὶ ἡ φωνὴ, ἀδυνάτισεν καὶ σιδηρᾶς τὸ κοιτ. καὶ ἠδωνήμου κόπηκε καὶ τὰ ποδάριά μου δὲν μὲ ἀκολουθοῦν πλέον, Εὐρ. Ἀνδρ. 1073. Πλειοναστικῶς, φρουδοὶ ἐξωκειμένοι, Ἀριστφ. Ὀρ. 197. κατὰ Βτμν. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σλ. 264. μόνοι ἢ ἐνν. καὶ πλῆ. ὀνομαστ. ἐστὶν ἐν χρήσει, ἀλλὰ παρὰ Σφκλ. Αἰ. 257. ἐνηντιοῦτο καὶ ἡ γεν. ἐνν. Ἐπῤῥ. φρούδως· ὁ Σφκλ. καὶ ὁ Κύρ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πολὺ τῇ λέξει, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀριστφ. οὐχ ἧττον.

* Φρούιος, ὁ· νεωτρ. λέξ. ἀντὶ τρόπος.

Φρουρά, ἡ. Ἰων. φρουρὴ (προορῶ) Τὸ νὰ φυλάττῃ τίς τι, ἐπαγρυπνῇ, προσέχῃ εἰς αὐτὸ εἰρκτὴ, φυλακὴ, κλεῖσιμον εἰς φυλακὴν. 2) φύλαξις ὠχυρωμένου τινὸς τόπου, ἀκρόπολις· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ὁλοκλήρου πόλεως, ἢ φρουρίου, τὸ σύνηθ. κάστρου, οἱ αὐτὸ φυλάττοντες στρατιῶται τὸ Γαλλ. Garnison, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 7, 59. «φρουρὰς ἄγω» ὑπν. ἕνεκα, εὑρισκόμενος εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἐθεωρίσθην νὰ φυλάττω, τραγῳδῶ διὰ νὰ περάσῃ ὁ καιρὸς, ἢ διὰ νὰ μὴν ἀποκοιμηθῶ, ὅθεν παροιμ. ἐπὶ πάντων ὅσοι ἀγρυπνοῦντες πρέπει νὰ ἦναι χαρούμενοι θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας Ἀριστφ. Νφ. 723. 3) παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, στράτευμα ὁπλισμένον διωρισμένον εἰς ἐκστρατείαν· ὅτι δὲ καὶ ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ· ὅθεν «φρουρὰν ἐξάγω, φρουρὰν ὑπαινῶ» ἀποστέλλω τὸ κέρας ἐκστρατείαν, ἐξάγω τὸ στράτευμα, τὸ ξεκινῶ εἰς τὴν ἐκστρατείαν. Συφ. ὅθεν

Φρουράρχης, ὁ. = φρούρπρχος, Ξενοφ.

Φρουραρχία, ἡ. Τὸ ὑφίκιον, ἢ ἀρχὴ ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ φρουράρχου. Ξενοφ.

* Φρούραρχος, ὁ· (φρουρὰ, ἄρχω) Ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν, τῶν φυλαττόντων ὠχυρωμένον, ἢ ὁποιονδήποτε τόπον, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ὁ κομαντάντης τῆς γαρνιζόνης· ἔτι δὲ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων στρατιωτῶν, τῶν στρατιωτῶν οἵτινες φυλάγουσι τὸν βασιλέα.

Φρουρέω, ῶ. Μ. ἤτοι (φρουρὸς) Ἀμετβ. Ἱστάμαι, στέκομαι εἰς φρουρὰν, φυλάττω, εἶμαι διωρισμένος εἰς φρουρὰν, γαρνιζόνην, Ἰταλικ. 2) μεταβτ. Φυλάττω τὸν τόπον ὅπου ἐθεωρίσθην, τὸν διαφεντεύω· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. Μέσ. Φυλάττομαι, προσέχω ἀπό τινα, τινά τι· ὡς τό, φυλάσσω, φυλάσσομαι, ὁ δὲ μέσ. μελ. φρουρήσομαι, κατὰ παθτ. σημσ. παρ' Εὐρπ. Ἰω. 605. ὅθεν

Φρούρημα, τό. Ὅ,τι φρουρεῖ, φυλάττει τις· 2) «βουκόλων φρουρήματα» αἱ φυλακαὶ, οὗτοι οἱ τόποι ὅπου ὁπάτανται οἱ βουκόλοι καὶ φυλάττουσι τὰς ἀγέλας· οἱ φυλάττοντες βουκόλοι, ἀγελαδάριδες. Σφκλ. Αἰ. 54. τὸ ὁποῖον παράδειγμα ψευδῶς ἐξηγεῖται συνήθως.

Φρούρησις, εως, ἡ. (φρουρέω). Τὸ νὰ ἦναί τις εἰς φρουρὰν, νὰ φυλάττῃ τι.

* Φρουρητήρ, ῆρος, ὁ. (φρουρέω) Ὅστις φρουρεῖ, φυλάττει τι.

* Φρουρητικός, ἡ, όν (φρουρέω) Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς φρουράν. Ψελλ.

* Φρουρητός, ἡ, όν, Ἐπῤῥ. ῥηματκ. τοῦ, φρουρέω, ὅτι φρουρεῖται, φυλάττεται, εἶναι ὑπὸ φρουράν.

* Φρουρητὼρ, ορος, ὁ, = φρουρητὴρ.

Φρουρικός, ἡ, όν. (φρουρὰ) Ὅ,τι ἡ ὅστις ἀνήκει εἰς φρουράν, φυλακὴν, εἶναι ἐκ τῆς φρουρᾶς. Δίων Κασ.

Φρούριον, τό. (φρουρὸς) Τόπος διωρισμένος νὰ φυλάττεται ὑπὸ στρατιωτῶν· ἀκρόπολις, ὠχυρωμένος, περιτειχισμένος τόπος, τὰ Ἰταλ. καστέλλον, κιτστρ. κάστρον 2) οἱ εἰς τοιούτους τόπους διωρισμένοι, καὶ φυλάττοντες αὐτοὺς στρατιῶται, τὸ ἰταλ. ἡ γαρνιζόνη, Αἰσχλ. Ἱκτ. 807. 3) πανδήποτε τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ φυλάττηταί τις. (ὅστις δὲ ἡ λέξ. κατὰ τύπον οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ σημσ. ὑπκρστ.)

Φρουρὶς, ίδος, ἡ. (φρουρὸς) Πλοῖον διωρισμένον νὰ φυλάττῃ, προσέχῃ. Ξενοφ. Ἑλλ. ά, ϛ', 11. «ναῦς φρουρὶς» ἡ ὡς φρουρὰ φυλάττουσα ἢ παραφυλάττουσα.

Φρουροδόμος, ὁ, ἡ (φρουρέω, δόμος) Ὅστις φυλάττει τὸν οἶκον, οἰκοφύλαξ. Γρηγορ. Θαυματ.

Φρουρὸς, ὁ. Ὅστις φρουρεῖ, φυλάττει τι, φύλαξ, φύλακας, φυλακατουρεύω· οἱ φρουροὶ οἱ ὠχυρωμένου ἢ ἄλλου τινὰ τόπου φυλάττοντες

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στρατιώτας, ἡ παρεμβολή, Ἰταλ. (κατὰ συναίρ. τοῦ, προορός παρὰ τὸ, προορῶ, ὥσπερ τὸ φροίμιον παρὰ τὸ, προοίμιον καὶ τὸ, φροῦδος παρὰ τὸ, προ ὁδοῦ.)

Φρύαγμα, τό. (φρυάσσομαι) Τὸ σφοδρὸν διὰ μυκτήρων, ῥωκῶν φύσημα καὶ πήδημα, σειρτὸν ἅμα, ἅβαιρ. τὰ ἄγρια, ὁρμητικὰ κινήματα ζυμοειδοῦς τινος ἀλόγου ζώου, ἐξαιρ. τοῦ ἵππου. Ξεναρ. Ἵππ. μα', 12. καθόρου τὸ φρύαγμα καὶ τὸ φύσημα τῶν ἵππων· ἔτι δὲ καὶ τοῦ κέντρου, Ὀππ. 2) Μεταφ. ὁ ἀλαζονικὸς, ὑβριστικὸς, αὐθάδης τρόπος ἀνθρώπου τινὸς λόγῳ τε καὶ ἔργῳ (υ – υ) ὅθεν

Φρυαγμῡτίας, ου, ὁ. Ὁ εὔρωστος, ζυμοειδὴς καὶ ἄγριος ἵππος. Μεταφορικ. ὅστις εἶναι ἀλαζὼν, ὑβριστὴς, αὐθάδης ἄνθρωπος, ἐν γένει ὡς ἐπὶ ἄγριος, αὐθάδης, ἀλαζών. Πλούταρχ. Ἀντων. «Πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ κομψὸν καὶ φρυαγμοτίαν ὄντα, κενοῦ γαυριάματος καὶ φιλοτιμίας ἀνωμάλου μεστόν».

Φρυαγμός, ὁ = φρύαγμα· ἐπὶ τράγων, παρὰ Διον. Ἁλιε.

Φρυαγμοσέμων, ονος, ὁ, ἡ. (φρύαγμα, σεμνὸς) Ἀφορητὸς, ἀλαζὼν, κωμικ. λεξ. ἐπὶ τινος ὅστις ἐν ᾧ εἶναι ἀλαζὼν καὶ αὐθάδης πρασπαίζεται τὸν σεμνὸν, Ἀρτεμ. Ὀνειρ. 135. ὅπου ἄλλοτε ὑφρυαγμοσέμωνος ψευδῶς ἀναγινώσκεται.

Φρυακτής, οῦ, ὁ = φρυαγματίας. Διογ. Λαέρτ. ἐν τοῦ

*Φρυάσσομαι, Ἀττ. ττομαι. Μ. ὀξυκτ. μέσ. ἀποθ. Ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὰ ὁποῖα διὰ τὴν εὐρωστίαν καὶ τὸ ζυμοειδὲς των εἶναι ἀκρότητα ἐξαιρ. ἐπ' ἀδαμάστων καὶ ζυμοειδῶν ἵππων. Φυσᾷ διὰ τῶν μυκτήρων σφοδρὰ, κτυπᾷ τοὺς πόδας ἐπὶ τὸ ἔδαφος, σειρτᾷ, πηδᾷ, καμνει ἄγρια, αὐθάδη κινήματα, τεινάζεται καὶ τρέμει ὅλον τὸ σῶμά του ἀπὸ τὸν ζυμὸν του. Thom. mag. σλ. 901. «φρυάττεται πρὸς τοὺς ἀγῶνας φυσᾷ καὶ σκάπτει μὲ τοὺς ἐμπροσθινοὺς πόδας ἀνυπόμονον, ἀτρέμητον εἰς τὸ νὰ ἀρχήσῃ νὰ τρέχῃ, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τράγων, ἀλεκτρυόνων καὶ ἄλλων ἀλόγων ζώων· παρβλ. φριμάττομαι. 2) Μεταφ. ἐπ' ἀνθρώπων τολμηρὸς, αὐθάδης, ἀεέλαστος, ἔσωτος, ἀλαζὼν, οἰηματίας, ὑβριστὴς, κομπαστὴς, καυχησάρχης, ζουρλοπερήφανος· «φρυάττομαι ἐπί τινι» ἀλαζονεύομαι διάτι· ὡσαύτως καὶ «φρυάττομαί τινι» Μελ. 22. ὁ δὲ Μιδρ. νομίζεται ὅτι ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτως τῇ σημασ. αὐτοῦ, ἐπὶ τοῦ τρόπου ἐκπεπληγμένου καὶ διὰ φόβον τρέμοντος καὶ ἀμηχανοῦντος ἀνθρώπου· κατ' ἐνργτ. διάτ. μόνον παρὰ τοῖς Ο'. εὑρηται ἡ λέξ. χρήσιμος. (συγγ. τῷ, βρύω, βρυάζω, καὶ τῷ, φριμάσσομαι.)

Φρυγανίζομαι, Μ. ἰσομικ. Ἀττ. ιοῦμαι. μέσ. ἀποθ. (φρύγανον) Συλλέγω, μαζόνω φρύγανα, στεγνὰ ξυλάκια διὰ ν' ἀνάψω φωτιάν.

Φρυγανικός, ἡ, όν. (φρύγανον) Ὅ,τι συνίσταται εἰς, εἶναι ἀπὸ κοντα, ξηρὰ ξυλάκια, ὅτι δὲ καὶ = φρυγανώδης. Ὁ σχῆμα φρυγάνου ἔχων. Θεοφράστ. αἰτ. φυτ. γ'.

Φρυγανιον, τό. ὑποκορ. τοῦ, φρύγανον. Διοσκορ. γ', 105.

*Φρυγανίς, ίδος, ἡ, = φρύγανον. Εὐστθ.

Φρυγανισμός, ὁ. (φρυγανίζομαι) Τὸ νὰ συλλέγῃ, ἢ φέρῃ τις φρύγανα διὰ νὰ ἀνάψῃ φωτιάν. Πολυαιν. α', 18.

Φρυγανιστὴς, ἠρος, ὁ, καὶ

*Φρυγανιστὴς, οῦ, ὁ (φρυγανίζομαι) Ὅστις συλλέγει, μαζόνει φρύγανα, διὰ νὰ ἀνάψῃ φωτιάν.

*Φρυγανίστρια, ἡ. Ἑλλ. τοῦ. φρυγανιστὴρ.

*Φρυγανίτης, ευ, ὁ, Θυλλ. φριγανίτις, ίδος, ἡ, = φρυγανιαῖος. Ἡλιόδωρ. δ', σελ. 422. «ὕλη» φρυγανίτιδα. ἐκ φρυγάνων κατεσκευασμένη.

Φρύγανον, τό. (φρύγω) Μικρὰ, λεπτὰ, ξηρὰ ξυλάκια, καλάμια ἢ χλωνάρακες, ζιζάνια, χαμόκλαδα δένδρων, ἐξαιρ. εἰς ἄναμμα φωτιᾶς χρησιμεύοντα συνήθ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. παρ' Ἡρόδ. 4, 62. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀρτεμ. καὶ Ξεν. Ἀν. δ', γ', 8. «φρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πῦρ», διὰ τὰ ἀνάψωσι φωτιάν (– υυ) ὅθεν

Φρυγανοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φρύγανα. Λυσ.

Φρυγανώδης, ες, ὁ, ἡ. (φρύγανον, εἶδος) Ὅ,τι φαίνεται, εἶναι ὡς φρύγανον, ὁμοιάζει μὲ φρύγανον «πάμπολυς φρυγανώδης». Διοσκορ. ὁ εὐξένων ὡς φρύγανον. «πόα φρυγανώδης» καλάμην ἐκβλαστάνουσα. Διοσκορ. περὶ τοῦ, Μυόγρου.

Φρύγετρον, τό. (φρύγω) Ἀγγεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἀφριγάνιζαν, τὸ τουρκβ. ἀναβούρτιζαν κριθάρι, καθὼς τὸ παρ' ἡμῖν ψητάρι εἰς τὸ ὁποῖον ψήνουν, καβουρντίζουν τὸν καφφὲ· καὶ ἐπειδὴ ἐν τοιούτων ἀγγείων εὑρίσκετο εἰς κάδος ἐξωνομασθη οἶνον, ἀνομοδέτησεν ὁ Σόλων, ἵνα μὴ μύφας ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον φρύγετρον φέρειν σημεῖον αὐτουργίας, τὸ ὁποῖον παραβάλλεται πρὸς τὸ τοῦ Plin. h. 18. 3. Ῥωμαῖκ. «novae nuptae barreum praeferebant». 2) εἶδός τι ξύλου ἐπὶ τοῦ τοῦ κατεσκευασμένου εἰς τὸ νὰ ἀνακατώνωσι τὰ ἐν τῷ φρυτέρῳ φηνόμενα· «ξυλήφιον ᾧ κινοῦσι τὰς περιγιμένας κριθάρι» Ἡσυχ. (– υυ)

Φρυγεύς, έως, ὁ. (φρύγω) Ὅστις φρυγανίζει, καβουρδίζει τι. 2) = φρύγετρον. Πολυδ.

Φρυγία, ἡ· ἡ (φρύγω) Θήλ. τοῦ, φρυγεύς, σημ. 1. πάνυ σμφβ. Ἡσύχ.

*Φρυγία, ἡ, Ἰων. φρυγίη, ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ἑλλ.

Φρυγίζω, (φρυξ) Φρυγῶ τὰ τῶν Φρυγῶν, μιμοῦμαι τὰ ἤθη, λαλῶ τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Στέφ. Βυζάντ.

Φρυγίλος, ὁ. Εἶδός τι πτηνῶν, πουλάκι ἀριβέστερον ἀγνωστον. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 763. καὶ 873. ὅπερ τινὲς παραβάλ. τῷ Λατ. fringilla. (υυυ)

Φρυγίνδα, Ἐπῤῥ. (φρύγω) Τρόπος παιγνιδίου μὲ φρυγανισμένα κουκία σύνηθ. μετὰ τοῦ, παίζειν. Ἡσύχ.

Φρύγιον, τό. Ξύλον ξηρὸν, στεγνὸν, διὰ καύσιμον· τὸ σύνηθ. τουρκβ. τσεραλίκι, κυρίως οὐδ. τοῦ

Φρύγιος, ία, ιον. (φρύγω) Ὅ,τι εἶναι ξηρὸν, στεγνὸν, ξηραμένον, στεγνωμένον Ἡσύχ. (– υυ)

Φρύγιος, ία, ιον. Πᾶν ὅτι εἶναι ἐκ τῆς Φρυγίας, ἢ κατὰ τὸν Φρυγικὸν τρόπον «ἁρμονία, μέλος, αὔλημα» Παυσαν. ί. 30. ἢ ὑπὸ τοῦ Μαρσύα εὑρεθεῖσα πρὸς αὐλὸν μελῳδία, ἥτις διέφερε μανίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ὡς λέγεται· ὅθεν ἐχρησίμευεν εἰς τὰς τελετὰς τῆς Κυβέλης μητρῶα λεγομένας, διὰ ὃ ὠνομάζετο καὶ μητρῶον αὔλημα. (υ – υ)

Φρυγιστί, Ἐπίῤῥ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Φρυγῶν· εἰς Φρυγικὴν διάλεκτον ἢ μελῳδίαν. (υ–υ)

Φρυγμός, ὁ. Τὸ νὰ φρυγανίζῃ, καβουρδίζῃ τὸ νὰ ξηραίνῃ τίς τι εἰς τὴν φωτιάν· ἐκ τοῦ

Φρυγμός, Μ. ὑῤῥω. ἔτι δὲ καὶ φρύσσω, φρύττω. Φρυγανίζω, τὸ τουρκβ. καβουρδίζω, ξηραίνω, ψήνω, κατὰ πρωτον ἐν Ἐκγ. Ὀμ. ἰδ'. 4. καὶ παρ' Ἡρόδ. 8, 98. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ δίψης. (ἐφ' οὗ τὸ φρυκτὸς, καὶ τὸ Λατ. frigo, frixus, frux, fructus. καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ φρυγανιὰ ἡ· ὁ ἠμέφθος, ἢ καβαλιτσμένος ἄρτος.) [υ]

Φρυκτεύω, (φρυκτὸς) Ἀνάπτω, καίω τι, φλογίζω. Νικήτ. Χρον. κα', 3.

Φρυκτὸς, ἡ, όν. Ἐπῃ. ῥηματκ. τοῦ, φρύγω, ἢ φρύσσω. Ὅ,τι εἶναι φρυγανισμένον, καβουρδισμένον, καταλισμένον, εὐγυμένον, ἑφθόν. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ φρυκτὸς λαμπάδα, πυρσὸς, δᾷδα· συνηθ. κατὰ πλθ. ἀρθμ. ἐξαιρ. λαμπάδα διὰ τῆς ὁποίας διωρισμένοι τινὲς που φύλακες ἔδιδον σημείων ἐν καιρῷ νυκτὸς, Ἀρστφ. Ἀγ. 30. ἐξαιρ. διὰ πυρσῶν σημείων ὑπὸ διωρισμένων που φυλάκων διδόμενον, ὅτι τὰ περιμενόμενα βοηθητικὰ στρατεύματα ἐφάσαν εἰς τὴν χώραν, ἢ ὁ ἐχθρὸς ἐπριχώρησεν, ὅθεν «φρυκτοὺς ἀνέσχεινα» τὰ νὰ συνειδοποιήσουν τοὺς πυρσοὺς νὰ δίδωσι σημεῖον μὲ λαμπάδας ἀναμμένας. «φρυκτοὶ πολέμιοι αἴρονται» συκόκαυτον τὰς λαμπάδας, δίδουν σημεῖον μὲ ἀνημμένας λαμπάδας ὅτι ἐμβῆκεν εἰς τὴν χώραν ὁ ἐχθρός. Θουκυδ. 2, 94, 3, 22. παρβλ. φρυκτορός. β') ὁ φρυκτὸς, ὑπκ. κάμαρος, ὡς τὸ «ψῆφος, καὶ κλῆρος» Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1331. ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐψήφιζον διὰ κυάμων πεφρυγμένων. Εἰς τοὺς Δελφοὺς ἔδιδε τὸ μαντεῖον τοὺς χρησμοὺς ἢ τὰς ἀποκρίσεις διὰ τῶν κλήρων, οὓς αὐτοὶ οἱ ἐρωτῶντες ἐνέβαλλον ἢ ἔπτελον· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ Πλουτάρχ. «τῶν Θεσσαλῶν φρυκτοὺς περὶ βασιλέως πρὸς τὸν Δία πεμπόντων» καὶ ἐντεῦθεν παρ' Ἡσυχ. «φρυκτὸς, μάντις, κλήρος· φρυκτὸς, θελφοῖς κλῆρος· ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ. γ') οἱ φρυκτοὶ, ὑπκ. ἰχθὺς· εἶδος μικρῶν καὶ εὐτελῶν ὠῴαρίων· ὡς τὰ παρ' ἡμῖν κοινῶς, τριόνια εἰς τηγάνισμα ἁρμόδια. Ἀθήν. ς'. σελ. 227. καὶ ζ', σελ 303.

Φρυκτωρέω, ῶ, Μ. ήσω. (φρυκτωρὸς) Δίδω σημεῖόν τι ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑψόνων ἀναμμένας λαμπάδας 2) μετὰ αἰτ. «φρυκτ. πολεμίους» δίδω διὰ τῶν λαμπάδων σημεῖον ὅτι εἰσῆλθεν ὁ ἐχθρὸς εἰς τὴν χώραν· ὡσαύτως καὶ κατὰ παθ. διάθ. «φρυκτωρούνται μοι οἱ νῆες προσπλέουσαι» μοὶ ἐδηλώθησαν διὰ λαμπάδων ἐρχόμεναι κατάβασις, Θουκυδ. γ', 8. ὑπὸ νύκτα αὐτοὶ ἐφρυκτωρήθησαν ἐξήκοντα νῆες Ἀθηναίων, διὰ φρυκτοῦ ἐμηνύθησαν· καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ, προσαίνω, δεδουκὼς, φωτίζω. ἀφ' οὗ

Φρυκτωρία, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃ τις σημεῖον δι' ὑψώσεως ἀναμμένων λαμπάδων· σημεῖον διὰ πυρσὸς, τὸ ὁποῖον ἔδιδον ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπὶ τούτου διωρισμένοι που φύλακες. Ἀρστφ. Ὄρ. 1161. παρ' Ἀριστοτέλ. «Φρυκτωρίων ἀποπήρεως» οἱ φύλακες καὶ παρατηρηταὶ τῶν διὰ πυρὸς ἢτοι διὰ φανῶν καὶ πυρσῶν σημείων ἢ δομένων μακρόθεν εἰδήσεων. (Βίγλα, παρὰ Βυζαντινοῖς.) Εἶχον δὲ τὰς φρυκτωρίας ἐπάνω τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, ὡς οἱ σημερινοὶ τῶν Εὐρωπαίων τὸν τηλέγραφον λεγόμενον, εἰ ὧν ἐμήνυον πρὸς τὴν μητρόπολιν τὰ εἰδήσεως ἄξια συμβεβηκότα ἐν τοῖς ἔξω μέρεσι τοῦ βασιλείου. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. «τοιοῦτος δὲ ἦν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωρίων κατὰ διαδοχὰς πυρσευομένων ἀλλήλαις ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων καὶ Ἐκβατάνων, ὥστε τὸν βασιλέα γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν Ἀσίᾳ καινουργούμενα. Τοιαύτας φρυκτωρίας εἶχον καὶ οἱ Βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, περὶ ὧν Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος ἐν τῷ πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ περὶ τελετῶν συντάγματι (τόμ. ά, σελ. 283.) πραγματεύεται.

Φρυκτώριον, τό. ὁ Ὑψωμένος τόπος, πύργος, σκοπὴ, ἢ κορυφὴ ὄρους τινὸς ἔνθα ἐφύλαττεν ὁ φρυκτωρὸς καὶ ἔδιδεν εἴδησιν διὰ τῶν πυρσῶν καὶ φανῶν, ὅθεν παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ ὁ, φάρος· ὅπερ ἴδε. Ἡρωδιαν. δ', 2. «ἐπικαίουσι τις ἐν τῷ σχήματι κατασκευάσματος φρυκτωρίοις, ἃ τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς εἰς ἀπτφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ. φάρους γὰρ αὐτὰ οἱ πολλοὶ καλοῦσιν.

Φρυκτωρὸς, ὁ. (φρυκτὸς, σημ. 2. αἴρω) Φύλαξ διωρισμένος νὰ φυλάττῃ ἐφ' ὑψηλοῦ τινος τόπου καὶ νὰ δίδῃ ἐν καιρῷ νυκτὸς σημεῖον ἀνάπτων πῦρ, ἢ ὑψόνων ἀναμμένας λαμπάδας εἰς σήλωσιν, ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὴν χώραν, ἢ ἐπλησίασεν ὁ ἐχθρὸς κ.τ.τ. ἴδε Αἰσχύλ. Ἀγαμ. ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ 292. τὴν μεγαλοπρεπεστάτην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

περιγραφὴν τῆς συνεχείας τῶν φρυκτῶν, περὶ τῆς αὐτῆς συνηθείας παρὰ τοῖς ἀγρίοις ἔθνεσι παραβλ. Vaillants zweite Reise Th. 2. σλ. 215. — 2) ὁ φρυκτὸς αὐτός. Λυκφρ. 345.

Φρύνη, ἡ· ὡς τό, φρῦνος — 2) ἀπίθανον περιφήμου τινὸς ἑταίρας ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της, Μνησαρέτη κυρίως ὀνομαζομένης. (– –)

Φρύνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ, βατραχίων κα ποτήριον ἄλλως λεγόμενον (υ)

*Φρῦνις, ὁ, ὁρ. Κυρ. ὄνμ. Ἄρστφ.

*Φρύνιχος, ὁ. Ὄνμ. κύρ. ἄρσ. (– υ υ)

Φρυνοειδής, ὁ, ἡ. (φρῦνος, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φρῦνος, ὁμοιάζει μὲ τὸν φρῦνον κατὰ τὸ σχῆμα ἢ χρῶμα.

Φρυνολόχος, ὁ, ἡ, (λοχάω) Ὅ,τι ἐπιβουλεύει τοὺς φρύνους, ἐπίθ. σαρκοβώρου τινὸς πτηνοῦ Ἀριστοτέλ. ζω. ἱστορ. θ', 24.

Φρῦνος, ὁ· ὡς τό, φρύνη· Εἶδος βατράχων, τὸ παρ' ἡμῖν κεντρ. βρόμπα, ζάμπα· παρὰ Βαβρίῳ δὲ καὶ ἡ φρῦνος.

*Φρυνώνδας, ου, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἐξαιρ. διαβοήτου τινὸς ἀγύρτου ἐν Ἀθήναις. Ἄρστφ. ὅθεν

*Φρυνωνδεῖος, ὁ, Ἀγύρτης, ἀπατεὼν κλέπτης, λῃστής, πανοῦργος.

*Φρύξ, Φρυγός, ὁ. Κάτοικος τῆς Φρυγίας, γεννημένος ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Φρύσσω, Ἀττ. φρύττω = φρύγω, ὅπερ ἴδε. Θεόκρτ.

Τὸ Φ. μετὰ τοῦ Υ.

*Φῦ, Ἐπικ. γ'. πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ φύω, ἀντὶ ἔφυ. Ὅμ.

Φῦ, Λύπης, πόνου, καὶ δυσαρεστείας, ἀποστροφῆς, ἀηδείας ἀναβάσεως, ἐκφώνημα, ὡς τό, φεῦ. Ἀριστοφάν. Δυσ. 304. πφῦ, ψῦ. Ἰοὺ ἰού. τοῦ καπιοῦα.

*Φυά, ᾶς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ φυῆ.

Φυγαγωγός, ὁ. (φυγας, ἄγω) Ὅστις πρέχων ὠθεῖνει τοὺς φεύγοντας καὶ ἄγει, φέρει αὐτοὺς σύρων, σβαρνίζωντάς τους· ἀμβλ. ἀνγνσ. παρὰ Πολυ. ὅπου ὁ Lob. Φρν. σλ. 383. λαφυραγωγὸς ἀναγινώσκεσθαι θέλει.

Φύγαδε, Ἐπῤῥ. (φυγῆ) ὡς τό, φόβονδε ἐσχηματισμ. Εἰς τὴν φυγήν, φεύγοντας, ὄπισω. Ἰλιδ. συγκρ. φύγδα. (υ υ υ)

Φυγαδεία, ἡ. (φυγαδεύω) ὡς πρᾶξις, Τὸ νὰ διώξῃ, ἐξορίσῃ τίς τινα. — 2) φυγή, διωγμός, ἐξορία.

Φυγαδεῖον, τό. (φυγαδεύω) Καταφύγιον, ἄσυλον· παρὰ τοῖς Ο'.

Φυγαδευσις, εως, ἡ. = φυγαδεία. (ε)

Φυγαδευτήριον, τό. = φυγαδεῖον· παρὰ τοῖς Ο'.

Φυγαδευτικός, ἡ, όν. (φυγαδεύω) Ὅστις φυγαδεύει, διώκει, ἐξορίζει τινά.

Φυγαδεύω, (φυγάς) Διώκω, ἐξορίζω τινὰ ἀπὸ τινος τόπου· ᾠφυγαδεύσην ἐκ τῆς πόλεως. Δημοσθ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. β', γ', 18. ποὺς ποφυγαδευμένους κατήγεα. Πλούταρχ. ἀμετρθ. εἶμαι φυγάς, ἐξωρισμένος. Lob. Φρν. σλ. 385.

Φυγαδικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, προσήκει, ἁρμόζει εἰς φυγάδα, εἶναι ἴδιον ἐξορίστου. Θεόδ. κτὰ φυγαδικόν· = οἱ φυγάδες, Ἐπῤῥ. φυγαδικῶς.

Φυγαδοθήρας, ου, ὁ. (φυγάς, θηράω) Ὅστις διώκει, καταδιώκει τοὺς φυγάδας, ζητεῖ, ἐρευνᾷ νὰ εὕρῃ αὐτούς. Πλβ. 9, 29. Πλούταρχ. εἰς Δημοσθ. 28.

Φυγαλιχμης, ου, ὁ. (φεύγω, αἰχμή) Ὅστις φεύγει, φοβεῖται τὰ δόρατα, τὸν πόλεμον, εἶναι δειλός. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1013. Καλλίμαχ. Λελφ. 117. ποιητ. μόνον.

Φυγανδρωπεύω, (φυγάνδρωπος) Ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους ἢ τὴν μετ' αὐτῶν συναναστροφήν. οἱς ἐρημίαν εἶμαι ἀπρόσμικτος, μισάνδρωπος ὤδεν

Φυγανδρωπία, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τοὺς ἀνθρώπους, τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, μισανθρωπία.

Φυγάνδρωπος, ὁ, ἡ. (φεύγω, ἀνδρωπος) Ὅστις ἀποφεύγει τὴν συναναστροφὴν τῶν ἀνθρώπων, εἶναι μισάνθρωπος.

*Φυγαρσενία, ἡ. (φεύγω, ἄρσην) Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ, ἀποστρέφηται, μισῇ τις τοὺς ἄνδρας. Μανέθ. δ'. 64. ποιητ.

Φυγάς, άδος, ὁ, ἡ. (φεύγω, φυγεῖν) Ὅστις ἔφυγεν ἀπό τινα χώραν, ἐξαιρ. ἐξώριστος, ἐξωρισμένος, διωγμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ., 8, 65. πάνυ εὔχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττ. ἔτι δὲ καὶ ὁ αὐτόμολος Ξενοφ. Κυρουπ. ς', γ', 5. ημηδός τις ἐλήγετο φυγὰς εἶναι παρ' ὑμῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς τὸ, φεύγων, μετὰ αἰτ. Πλάτ. Νμ ϙ. σελ. 855. C.

Φυγγάνω, παρεγχρηματισμ. τύπος τοῦ, φεύγω.

Φύγδα, Ἐπῤῥ. κατὰ συγκ. ἀντὶ φυγάδε. ποιητ. καὶ

*Φύγδην, Ἐπῤῥ. (φυγή) = φύγαδε. Εἰς τὴν φυγήν, εἰς τὸ φευγατιόν, φευγάτα. Αἰσχύλ. Εὐμ. 125. Λεωνίδρ. Θηρ. 21. ποιητ.

Φύγεθλον, τό. Φλεγμονή, ἀπόστημα, πρῖσμα, σπείρωμα, σκλήρωμα τῶν ἀδένων περὶ τὸ αἰδοῖα, ἄλλως βουβῶν λεγόμενον· ἔτι δὲ καὶ ὑπὸ τὰς μασχάλας. Γαλην. πρὸς Γλαύκ. β', 1. ἔστι γὰρ ὁ μὲν βουβών, καὶ τὸ φῦμα, καὶ τὸ φύγεθλον, ἀδένων παθήματα, βουβὼν μὲν, ἢ φλεγμονή· φῦμα δὲ, τὸ ταχέως αὐξανόμενον, καὶ προς ἐπώπησιν ἐπειγόμενον· φύγεθλον δὲ τὸ λεγόμενον φλεγμονώδες ἐρυσίπελας ἢ ἐρυσιπελατώδης φλεγμονήν (ἔσει δὲ λέγεσθαι ὀρθότρ. φρύγεθλον παρὰ τὸ, φρύγω.)

Φύγεργος, ὁ, ἡ. (φεύγω, ἔργον) Ὅστις ἀποφεύγει τὸ ἔργον, τοὺς κόπους, δὲν ἀγαπᾷ νὰ δουλεύῃ, ὀκνηρός, ῥάθυμος. πβλάκες φύγεργοκ. Ἀριστοφάν. παρὰ τῷ Ἐτυμολογ.

Φυγή, ἡ. (φεύγω) Τὸ φεύγειν, ἀπόδρασις, ἡ μετὰ σπουδῆς διὰ φόβον ἀναχώρησις καὶ ἀπομάκρυσις ἀπό τινος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ποιητρ. φευγατιό. Ὀδυσ. Κ, 117. πτῶ δὲ σὺ εἴξασα φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰεσθην, καὶ Θουκυδ. ᾠφυγῇ ὥρμησαν εἰς τὴν θάλασσαν ᾠφυγῇ φεύγειν Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλῆνθ. ἀρθμ ἀντὶ τοῦ ἐνν. Valck ἐν Ἱππ. 1043. — β) ἐξαιρ. ἐξορία. ᾠφυγῇ φεύγων εἶμαι ἐξωρυσμένος, πηγαίνω, ζῶ εἰς τὴν ἐξορίαν ᾠφυγῇ ἐπιβάλλω τινὶ καταδικάζω τινὰ εἰς ἐξορίαν, Ἡρόδ. 8, 3. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. ζ'. ζ'. 35. νοῦ γὰρ πω ᾤφυος αὐτῷ ἐπῆτο περὶ φυγῆ.ω, — 2) = οἱ φυγάδες, οἱ ἐξωρισμένοι, οἱ ἐξόριστοι. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', β', 9. κατάγειν ἐβούλοντο τὴν φυγήν, Θουκυδ. ἡ, 64. καὶ Πλούταρχ. εἰς Φλαμ. 12. κατάγειν τὰς φυγάς. — 3) δίωξις, ἡ εἰς τὰ ὀπίσω ἄθησις, τροπή, Ξενοφ. Κυρ. παιδ. α', ε', 22. ἰσχυρὰν τὴν φυγὴν τοῖς πολεμίοις ἐποίει κατέχων, — 4) ὡς ἐπίθ. ἐκλαμβάνεται παρ' Εὐρ. Ὀρ. 1468. Ἰλ. 216. ᾠφυγῇ ποδὶ ἴχνος ἔφερε, φυγῇ ἐξαλίξομεν ποδίω ὅπου τό, φυγῇ, ἀντὶ τοῦ, φυγάδι ἐκλαμβάνεται, οὐχ ὑγιῶς μέντοι· ἄμφω γὰρ αἱ δοτ. εἰσὶν ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀποδοτέαι ὡς ἐπιῤῥμτκ. προσδιορισμοὶ εἰς τὸ ῥῆμα· εὐτάκτεια διὰ τῶν ποδῶν φυγῇ, κατὰ τὸν πολλάκις συνήθη πλεονασμὸν τῆς δοτ. ποδί, χειρί κ. τ. τ.

*Φύγησις, φύγητιν, Ἐπικ. γ'. προσπ. ἀνκ. ὑπτκ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. τοῦ, φεύγω ἀντὶ φυγῇ, Ἰλιδ.

*Φυγίνδα, Ἐπῤῥ. χρήσιμον μόνον ἐπὶ τινος παιδιᾶς εἴδος. Θέογ ἐν Ἀνκδ. Βκκ. 3. σελ. 1353.

Φυγοδέμνιος, ὁ, ἡ· (δέμνιον) Ὅστις ἀποφεύγει τὴν κλίνην, ἐξαιρ. τὴν γαμικὴν, εἶναι μισογαμος. ποιητ.

*Φυγόδαμος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. πολλάκις παρὰ Νον.

Φυγοδεχέω, Μλ. ῆσω. (δέκη) Παγίδω, κάμνω τρόπους διὰ νὰ ἀποφύγῃ κρισολογίαν τινά. Δημοσθ. ὅθεν

Φυγοδικία, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὴν κρισολογίαν τινά, (τὸ σύνηθ. προτιμέσον) μὴ παρουσιαζόμενος εἰς τὸ κριτήριον· τὸ νὰ πασχίζῃ τις μὲ παῦσε τρόπον νὰ ἀποφεύγῃ τὰ προτιμέσα. Γλωσσ. φιλοξ.

*Φυγόλεκτρος, ὁ, ἡ. (λέκτρον) = φυγοδέμνιος. ποιητ. τὸ δὲ, φυγέλεκτος. Ὀρφ. Ὕμν. λά, 8. ψευδ. ἀνάγνσ.

Φυγομαχέω, Μλ. ήσω. Ἀποφεύγω τὰς μάχας, τὸν πόλεμον, ἢ ἐν γένει, τὰς ἔριδας, φιλονεικίας, ἀντίθ. τῷ φιλομαχέω. ἐκ τοῦ

Φυγόμαχος, ὁ, ἡ. (μάχη) Ὅστις φεύγει, ἀποφεύγει τὴν μάχην, τὸν πόλεμον, ἢ ἐν γένει τὰς ἔριδας, φιλονεικίας, τὰ μαλώματα, ἀντίθ. τῷ, φιλόμαχος.

Φυγόξενος, ὁ, ἡ. (ξένος) Ὅστις ἀποφεύγει, ἢ ἀποστρέφεται τοὺς ξένους, τὴν φιλοξενίαν, ὅθεν = κακόξενος Πίνδαρ. Ὀλ. 13, 16.

Φυγόπολις, εως, ὁ, ἡ. (πόλις) Ὅστις ἀποφεύγει τὴν πόλιν δέν θέλει νὰ ζῇ εἰς πόλιν. Ἐτυμολ.

Φυγοπονέω, ἡ. Τὸ νὰ ἀποφεύγῃ τις τὴν ἐργασίαν, τὴν δουλειάν, τοὺς κόπους, Πολύβ. γ', 79. ἐκ τοῦ

Φυγόπονος, ὁ, ἡ. (πόνος) Ὅστις ἀποφεύγει, ἀποστρέφεται τὸ νὰ ἐργάζηται, τὴν δουλειάν, τὸν κόπον, ῥάθυμος, ὀκνηρός, ἀεργός.

Φυγοπτόλεμος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ φυγοπόλεμος (πτόλεμος) Ὅστις φεύγει, φοβεῖται τὸν πόλεμον, εἶναι δειλός Ὀδυσ. Ξ, 218.

*Φυγόπτολις, εως, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ φυγόπολις.

*ΦΤΓΩ, ἄχρστ. πρωτότ. ἀφ' οὗ λαμβάνονται χρόνοι τινὲς εἰς τὸ, φεύγω.

Φύζα, ἡ. (ΦΤΖΩ) ποιητ. ἀντὶ φυγή· πολλάκις παρ' Ὅμ. (ἔλλει δὲ προπαρσπώσιν, οὐκ ὀρθῶς μέντοι, τὴν λέξιν φῦζα γράφοντες, ἀλλὰ καὶ ὁ Wolf ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκδ. τῆς Ἰλιδ. γράφει παρέξυσ. φύζα.)

Φυζακτικός, ἡ, όν. Ὅστις ἢ ὅ,τι συνηθίζει νὰ φεύγῃ, ἀγαπᾷ τὴν φυγὴν διὰ δειλίαν, πβλ. φοβερὸς Ἰλιδ. Ν', 102. ποιητ. μόνον.

*Φυζαλέος, έα, έον = τῷ προηγμ. ποιητ.

*Φυζάνω, ἢ φυζάω, παρ' Ἡσύχ. καὶ

Φύζημι, περασχηματισμ. τοῦ, φεύγω. ἀφ' οὗ μετχπαθτ. ἀόρ. φυζηθείτες παρὰ Νίκ.

Φυζηλός, ἡ, όν, = φυζαλέος, ἀμβλ.

*Φυζίπολις, εως, ὁ, ἡ = φυγόπολις. Ὀππ.

*ΦΤΖΩ, ἄχρστ. πρωτότ. ἀφ' οὗ ἐν Ἰλιδ. πρκμ. μετχ. πεφυζότες ἀντὶ πεφευγότες· ἀνὸ οὗ ὁ Νικ. ἔχει πεφυζηκότες· ἀπὸ τοῦ ἰδίου πρωτοτ. ἐστὶ τὸ, φύζα.

Φυή, ἡ· (φύω) Τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, τὸ ἰταλ. statura, τουρκ. boy, ἐξαιρ. εὐμορφον, εὔμηκες, καλοπαρωμένον σῶμα, ὡς τὸ, εὐφυΐα, πολλάκις παρ' Ὅμ. ὅστις ὅμως, ὥσπερ καὶ ὁ Ἡσιόδ. μόνον ἐπὶ ἀνθρωπ. σώματος καὶ μόνον κατ' αἰτ. χρῆται τῇ λέξει. παρβλ. δέμας. ὅθεν ἐν γένει, κάλλος εὐμορφίᾳ, φυσικὴ χάρις — 2) ποιητ. ἀντὶ φύσις, ἄπασα ἡ μορφή, ἡ σωματικὴ κατάστασις ἢ κοινότης, ἔτι δὲ καὶ ἡ νεορά, Πινδ. — 3) ἡ ἡμέρ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, Πινδ. Ὀλ. 1, 109. — 4) ὡς τὸ, φῦλον καὶ γένος, ᾠφυὴ μερόπων κ. τ. τ.

*Φύη, γ'. ἑνκ. προσπ. ἐνκτ. ἐνεργ. ἀόρ. β'. ἔφυν τοῦ, φύω, ἀντὶ φυῇς. Θεογ. 15, 94. ἐ δὲ Spohn Iect. Thear. spec. 2. σελ. 5. προκρίνει τὸ, φυῇς. (υ)

*Φύημα, τό = φῦμα. Ἱππ. (υ–υ)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φυκερίζω, = φυτεύω. Σχολ. Ὀππιαν. ἀλ. δ', 127.
*Φύκη, ἡ· Ὁ θῆλυς ἰχθὺς φύκης (ῠ)
Φυκήν, ῆνος, ὁ· καὶ
*Φύκης, ου, ὁ (φύκος) Ἰχθύς τις διαιτώμενος εἰς τὸ θαλάσσιον χόρτον φύκος, ἐξ οὗ τὸ. Δίφιλος παρ' Ἀθην. ἡ. σελ. 355. καὶ Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ζ', 13 (ῠ)
Φυκία, ἡ. = φῦκος. Μαθηματ. παλ. σελ. 85. ἄμφ.
*Φυκίδιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, φυκίς. (ῐ)
Φυκιόεις, όεσσα, όεν. (φύκος) Ὅ,τι εἶναι πλήρες φύκους· ἔχει πολὺ φῦκος. Ἰλιάδ. Ψ', 693.—2) Ὅστις εἶναι φυκισμένος, φυκισιδωμένος, ὅ,τι εἶναι βαμμένον μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φύκους.
Φυκίον, τό, καὶ, φύκιον, = φῦκος· Θεοφρ. 7, 58. (κατὰ τὸν τύπον μονονύκτιον· οὐχὶ δὲ κατὰ σημ.) Πλούταρχ. ὅθεν
Φυκιοφάγος, ὁ, ἡ. (φαγεῖν) = φυκοφάγος. (ᾰ)
*Φυκιοφάρος, ἡ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φῦκος.
Φυκιοχαίτης, ου, ὁ (χαίτη) Ὅστις: ἢ ὅ,τι ἔχει τρίχας παρομοίας μὲ φῦκος, ἐσχημάτισμ. ὡς τὸ, ψαφαροχαίτης, Ἡσύχ.
Φυκιόω, (φυκίον) = φυκόω. Γλωσσ. Στεφ.
Φυκίς, ίδος, ἡ. (φῦκος) Τὸ θηλυκὸν φάρι τοῦ, φῦκος ὀνομάζομ. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ἡ, 2. Πλίνιος θ', 6.
Φυκογείτων, ονος, ὁ, ἡ (γείτων) Ὅ,τι γειτονεύει μὲ τὸ φῦκος, εἶπε, εὑρίσκεται πλησίον, διατρίβει, διαιτᾶται εἰς τὸ φῦκος, εἰς τὴν θάλασσαν. Statil. Flacc. 4. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 262. «Πρίηπος φυκογείτων».
Φυκόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. (θρίξ) Ὅ,τι ἔχει τρίχας ὁμοίας μὲ τὸ φῦκος· εἶναι στεφανισμένος μὲ φῦκος ἢς μὲ τρίχας. Ἀθήν. δ', σελ. 135. «πέτρα φυκόθριξ» ἡ ἔχουσα φύκια ὡς τρίχας πέτρα μὲ μούσκλια.
Φῦκος, τό. Τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ μάλιστα εἰς τοὺς λιμένας φυόμενον πλατὺ καὶ ὑπόμηκες χόρτον· τὸ κοιτηρ. μοῦσκλον παρ' ἡμῖν λεγόμενον· κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. Ι, 7. «πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν» ἐκ τοῦ, βρύον κατὰ τὸ μεγέθος μόνον διαφέρον, κατασκευάζεται ἐξ αὐτοῦ χρῶμα πορφυροῦν. ὅθεν — 2) τὸ φύκιον, κοιντ. φυκισίδι κόκκινον, κοκκινίδι, μὲ τὸ ὁποῖον βάπτουν τὰς παρειὰς αἱ γυναῖκες. Λευκιαν. Ἔρωτ. «τὰς ἀναιτχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ.» ὅθεν
Φυκοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅ,τι τρώγει τὸ φῦκος. (ᾰ)
Φυκόω, (φῦκος). Βάπτω, ἀλείφω τι μὲ φύκιον, φυκισιδόνω, ἐρυθρύνω, κόκκινην βάπτω τὴν παρειὰν τῷ φυκίῳ. Παθητικ. Φυκοῦμαι, σύμμαχ. ἀλείφω, βάπτω τὸ πρόσωπόν μου μετὰ φυκίου, φυκιασιδόνομαι. Πλούταρχ. συμπ. ς'. «Γυνὴ μέλλουσα καὶ μυριζόμενον· καὶ ἄλλοχον ἐφυκιοῦσθαι τὸ πρόσωπον». — 2) παραγεμίζω, στουπόνω τι μὲ φύκος· Διοδώρ. ιζ', 45. «διφθέραι πεφυκωμέναι· μετὰ φυκίου ἐστουπισμέναι· ὡς τὸ παρὰ Vitruv. 7, 20. Coria alga farcta.
Φύκτη, ἡ. Ἡ κοιλότης τὴν ὁποίαν ἀποτελεῖ ἡ συνένωσις τῶν δύο παλαμῶν τῆς χειρός· ἤτοι τὸ γύαλον αὐτῶν τῶν δύο ὁμοῦ· τὸ παρ' ἡμῖν φούχτα, καὶ χούφτα· παρ' Ἀλεξανδρῳ Τραλλιανῷ σελ. 68. (Ἐκδ. Λουτετ. 1548.) «Πατύρου σίτου φούχτην ἀ.ω ἑνὸς φύκτην ἀναγνωστέον.
Φυκτός, ή, όν· ποιητ. μόνον, ἐπῤ. ῥηματ. παῦ, φεύγω, Παθ. ὅ,τι πρέπει ἢ δύναται νὰ φευγῇ, ἀποφεύγῃ τις, «οὐκέτι φυκτὰ πέλονται» Ἰλιάδ. Π, 128. Ὀδυσ. Θ, 299. Ξ, 489. — 2) πᾶν ὅ,τι ἔφυγεν, ἀπέφυγε τις.
Φυκώδης, ὁ, ἡ, ες (φῦκος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ φῦκος, φαίνεται ὡς φῦκος. Τόπος ἔχων πολὺ φῦκος.
Φύλαγμα, τό (φυλάσσω) = φυλακή· παρὰ τοῖς Ο'. (ῠ)
Φυλάζω, Μ. ξω. (φυλή). Διαιρῶ τὰς φυλὰς· διαιρῶ λαόν τινα εἰς φυλάς. Πλούταρχ. Δυκ. 6. «Φυλὰς φυλάξαντα. — Ἐν τούτοις τὸ μὲν φυλὰς φυλάξαι, καὶ ὠβὰς ὠβάξαι, διελεῖν ἐστὶ καὶ κατανεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας».
Φυλάκειον, καὶ φυλακεῖον, τό (φυλακή). Τόπος ὅπου φυλάττουσι στρατιῶται, ἐξαρ. πύργος ἐνθα φυλάττουσιν, τόπος ἐνθα ἔστι φρουρὰ στρατιωτῶν· τὸ σύνηθ. Ἰταλ. γαρνιζόνη· ὅθεν = τεῖχος. 3) παρὰ τοῖς Ἀλεξάνδρ. Κομμάτι παντὸς μὲ τὸ ὁποῖον περιδέουσι μέρος τι τῶν μελῶν των αἱ γυναῖκες ἐν καιρῷ τῶν καταμηνίων, παρβλ. σφενδόνη, καὶ χειροκομεῖον. (ᾰ)
Φυλακεύς, έως, ὁ· ἐπικ. ἀντὶ φύλαξ· κατὰ πληθυντ. ἀριθμ. μόνον φυλακῆες ἀπαντώμενον. Ὀππιαν. Κυν. δ'. 295.
Φυλακή, ἡ (φυλάσσω). Τὸ νὰ φυλάττῃ τίς τι, νὰ ἵσταται πού ὡς φύλαξ· φύλαξις, ὡς πρᾶξις. Ἰλιάδ. ἐξαιρ. «ἐν καιρῷ κυτός, Λατ. excubiae. «φυλακὰς ἔχειν». Ἰλιάδ. Ι, 1. 471. «φυλακὴν ἔχω περί τινα» φυλάττομαι ἀπό τινα, Ἡρόδ. 1, 39. τὸ δὲ «φυλακὴ ἔχει αὐτόνυ καταγίνεται εἰς τὸ νὰ τὸν φυλάττῃ, Ἡσόδ. λῆν. 47. 7. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ «φυλακὰς φυλάττειν» ἀντὶ φυλάττω, στέκομαί που καὶ φυλάττω. β) ὡς πρόσωπον, φύλαξ, φύλακας, πρόκειται ἤτοι ὁ εἰς φυλακὴν ἱστάμενος στρατιώτης, τὸ Ἰταλ. sentinella, Γερμ. Schildwache, Οὐγγ. στράζω συνήθ. «ὁ τὸ Λατν. custodia, ἀντὶ custos, Wolf Δπτ. σλ. 326. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ σωματοφύλακες καὶ ἐξαιρ. οἱ εἰς φύλαξιν χώρας, πόλεως ἢ φρουρίου διορισμένοι στρατιῶται, τὸ Ἰταλ. γαρνιζόνη. — γ) ὡς τόπος φυλακῆς, φυλαξέως, σεσπιά, τὸ κοινότ. καρτέρι, λημέρι, Ἰλιάδ. ἔτι δὲ καὶ ὡς τὸ φυλακεῖον, φυλάκειον. — δ) ἡ καιρὸς κατ' ὃν ἐν νυκτὶ ἐτάττετο ἡ τρίτη καὶ τελευταία φυλακή, τοῦτ' ἔστιν ἐλλάχιζετο ὁ φύλαξ τῆς τελευταίας ἐν νυκτὶ φυλακῆς, ὅθεν καὶ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς νυκτός. — 2) φύλαξις, τὸ νὰ φυλάττῃ τίς τι ἢ τινα, τόσον εἰς ἀσφάλειαν, διὰ νὰ μὴ πάθῃ τι ὅσον καὶ φυλακωμένον· ὅθεν — β) καὶ ὁ εἰς τοιοῦτον σκοπὸν διωρισμένος τόπος, εἰρκτή, φυλακή, τὸ τουρκβ. χάψη ἰταλ. πριζιόνη· «ἔχειν τινὰ ἐν φυλακῇ πολλάκις» παρ' Ἡρόδ. ἔτι δὲ καὶ «ἐν φυλακῇσιν Ἡρόδ. 3, 152. Τρπε. «τὸν ἵππον ἐν φυλακῇ ἔχω κρατῶ, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου τὸν ἵππον. Ἡρόδ. 7, 207. 8 40 «σύνηθες ἦν τοῖς γλώσσης χαρακτῆρα ἐν φυλακῇ ἔχειν διατηρῶ πάντοτε τὸν ἴδιον χαρακτῆρα, τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης, τῆι. διαλέκτου. Ἡρόδ. 3, 152. πρβλ. φυλάσσω, 2. γ. — 3) τὸ νὰ φυλάττηται τίς ἀπό τι, ὅθεν «φυλακὴν ἔχω = φυλάττομαι, Ἡρόδ, 1, 38.
*Φυλάκη, ἡ. Πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. (υυ—)
Φυλακίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. — ιῶ (φυλακή, σημτ. 2) Φυλακίζω, βάλλω τινὰ εἰς τὴν φυλακήν. Ν. Δ.
Φυλακικός, ή, όν (φυλακή). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἶναι ἀναγκαῖον, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς φύλαξιν, νὰ φυλάττῃ. Πλάτ. πολ. ἑ.
Φυλάκιον, τό· = φυλάκειον. (ᾰ)
Φυλακίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτρ. θηλ. τοῦ, φύλαξ. Πλάτ. «ναῦς φυλακὶς ἢ φυλάττουσα, φρουροῦσα, ὡς τὸ φρουρίς.
*Φυλάκισσα, ἡ = τῷ προηγμ. παρὰ τοῖς Ο'. (ᾰ)
Φυλακίτης, ου, ὁ (φυλακή, σημσ. 2. β.) Ὅστις εἶναι εἰς τὴν φυλακήν, φυλακωμένος. Νικήτ. Χρον. ια', 11.
Φύλακος, ὁ· ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ φύλαξ, Ἰλιάδ. Ω, 566. πολλαχ. παρ' Ἡρόδ. ὅ,τι δὲ οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει ἡ λέξ. καθ' ἑνικ. ἀριθμ. ψευδῶς νομίζεται, ἴδε π. χ. Ἡρόδ. 1, 84. 2, 113. (κατ' Ἀρστρχ. ὀξυτονητέα ἡ λέξις φυλακτός, Φλμ. Δξ. 269. σελ. 189. Σχολ. Ἐντ. Ἰλιάδ. Ω, 566. παρβλ. ἀνακός.) [υυυ]
*Φύλακος, ὁ, Ἄρτεμ. κύρ. ὄνμ. Θεσσαλοῦτο καὶ τῶν Τρώων τινός, Ὅμ. καὶ Ἡσόδ. (ῠυυ) ὅθεν
*Φυλακίδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. Ὁ υἱὸς τοῦ Φυλάκου. Ὅμ.
Φυλακτέον, 3στκ. ἐπίῤῥμ. τοῦ, φυλάττω. Πρέπει νὰ φυλάττῃς τις. Ξενοφ.
Φυλακτήρ, ῆρος, ὁ· = φύλαξ. Ἰλ. Ι, 66. 80. καὶ ἀλλαχοῦ.
Φυλακτηρία, ἡ· = φυλακή, πάνυ ἀμφ.
Φυλακτήριον, τό. Τόπος ὠχυρωμένος, ἢ φρούριον ἐν ᾧ εἶναι φρουρά, γαρνιζόνη. Τόπος, ὅπου ἵσταται στρατιώτης φυλάττων, τὸ ἰταλ. σύνηθ. πόστο. Ἡρόδ. 5, 52. ἐξαιρ. Τόπος ὠχυρωμένος μὲ τοὺς πύργους τῶν τειχῶν ἐν ᾧ εὑρίσκονται οἱ φρουροί· τόπος, οἰκίσκος ἐν ᾧ ἡσυχάζουσιν οἱ φύλακες στρατιῶται, τὸ ἰταλ. κβάρδια, Γερμ. Wachhaus. τουρκβ. κουλούκι. — 2) προφυλακτικόν τι μέσον, τὸ συνήθ. ἐγκόλπιον, τουρκβ. χαμαγλί, χαμαϊλί· ἔστι δὲ ἡ λεξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ
*Φυλακτήριος, ία, ιον (φυλακτήρ). Ὅστις φυλάττει τι· προσέχει, ἐπαγρυπνεῖ εἴς τι.
Φυλάκτης, ου, ὁ· = φυλακτήρ. Πλούταρχ.
Φυλακτικός, ή, όν (φυλάσσω). Ὅστις φυλάττει, προσέχει, ἐπαγρυπνεῖ καλὰ εἰς, ἢ διά τι· εἶναι ἐπιτήδειος νὰ φυλάττῃ. — 2) (ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. φυλάσσομαι). Ὅς τις ἠξεύρει νὰ φυλάττηται· εἶναι προσεκτικός. Ξνφ. Ἀπομ. 3, 1, 6. Ἐπῤῥ φυλακτικῶς.
*Φυλάκτωρ, ορος, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ φυλακτήρ, φύλαξ.
Φύλαξ, ακος, ὁ· καὶ ἡ. Ὅστις φυλάττει, φύλακας, φυλακάτορας· ὁ εἰς φύλαξιν ταττόμενος στρατιώτης. Κατὰ πλθ. ἀριθμ. «οἱ φύλακες = οἱ φρουροί, γκαρνιζόνη, παρ' Ὅμ μόνον ἐν Ἰλιάδ. καὶ ἀεὶ κατ' ἀρσνκ. γένος, ἔστι δὲ καὶ «φύλακες ἀνδρῶν» Ἰλιάδ. Ι, 477. «οἱ φύλακες» οἱ εἰς φύλαξιν τόπου, χώρας τινὸς τεταγμένοι στρατιῶται. Παραδγμ. κατὰ τὸ θηλκ. γέν. παρὰ Lob. Φρν. σελ. 452. Παρὰ Πλάτν. Κρίτ. ἀ. «Τοῦ δεσμωτηρίου φύλακα. ἀντὶ τοῦ θηρωρός. — 2) διατηρητής, ὑπερασπιστής, διαφεντευτής, Ἡσόδ. Ἔρ. 124. 253. — 3) ὅστις παρατηρεῖ τι προσέχει εἴς τι, θεωρός, παρατηρητής, ἐπιτηρητής. (υ—)
Φυλάξιμος, ίμη, ιμον (φυλάσσω) Ὅ,τι εἶναι διὰ φύλαξιν, δύναται νὰ τὸ φυλάττῃ τις, ἐπιδέχεται φύλαξιν. — 2) ἀπὸ τῆς μέσ. διαθ. Πανθήποτε τι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ φυλάττηται τις· παρβλ. φύξιμος.
Φύλαξις, εως, ἡ (φυλάσσω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ φυλάττῃ, παρατηρῇ τίς τι. (ῠ)
Φυλαρχέω, Μλ—ήσω. Εἶμαι φύλαρχος, τὸ ἀξίωμά του ἔχω. Ἀριστλ. Λυσ. 661. ἐκ τοῦ
Φύλαρχος, ου, ὁ (φυλή, ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἀρχηγός, πρῶτος, προεστώς, ἢ προστάτης φυλῆς τινος· ἐξαιρ. ἐν πολέμῳ ὁ ἡγεμὼν ἱππέων φυλῆς, καβαλλαρίας. (οὐχὶ τοῦ πεζικοῦ, ψευδὴς γὰρ καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἡ ἐξήγησις.) ὅθεν
Φυλαρχία, ἡ. Τὸ ἀξίωμα τοῦ φυλάρχου. Ἡσχ.
*Φύλαρχος, ὁ = φυλάρχης. Ἀριστφ. Ὄρν. 799. (ῠ)
*Φύλας, αντος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ. καὶ παρ' Ἡσόδ. (— —)
*Φυλασσέμεναι, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἐνεργ. ἐνστ. τοῦ, φυλάσσω, ἀντὶ φυλάσσειν. Ὅμ.
Φυλάσσω, Ἀττ. φυλάττω, Μ. αξω· μέσ. μέλ. φυλάξομαι· ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ παθ. σημσ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Σφκλ. Φιλ. 48. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. Ξνφ. Οἰκ. 4, 9. Ἀμετβ. Ἀγρυπνῶ, διανυκτερεύω, δὲν κοιμῶμαι, Ὁδ. Τ, 53. ἐξαιρ. φυλάγω, στέκομαι ὡς φύλαξ, Ὁμ. νύκτα φυλάσσω δὲν κοιμῶμαι ὅλην τὴν νύκτα, ἀγρυπνῶ. Ὀδσ. Ε, 466. Χ, 195. ὡσαύτως καὶ κατὰ μέσ. διάθ. Ἰλδ. Κ, 188. — β) εἶμαι εἰς φρουράν, γαντζόνην. — 2) μεταβτκ. Φυλάττω, διατηρῶ, ἀσφαλίζω, διαφεντεύω τι· πολλαχ. παρ' Ὁμ. Ἡσδ. Ἡρδτ. καὶ λ. ἐπ' ἀνθρώπων, ποιμνίων, ἀγελῶν, πραγμάτων, π. χ. κτήματα φυλάττω καὶ λ. τ. «θώμαια φυλάττω τὸν εἶσον, δὲν αὐξάνω ἔξω, δὲν τὸν ἀφίνω μόνον, Ὀδσ. Κ, 303. «φυλάττω τινὰ ἀπό τινος» Μεσομηρ. φυλάττω τινὰ νὰ μὴ πάθῃ τι. — β) παρατηρῶ, κατασκοπῶ, προσέχω εἴς τι. Ὀδσ. Δ, 670. παραφυλακτῶ, προσμένω μὲ προσοχὴν τὴν εὐκαιρίαν νὰ κάμω τι· μετὰ αἰτ. «τόσττονα Ἰλδ. Β, 251. ἔτι δὲ καὶ αἰτκ. τοῦ προπ. Ξνφ. Ἀνβ. 4, 6, 11. Ἡρδτ. 1, 40. 2, 82. 8, 9. καὶ ἀλλχ. Ἀπολτ. Παραμυθευ. — γ) τρπκ. Διατηρῶ, σώζω, τηρῶ, σέβω, «χέλονε φυλάττω, κρατῶ τὸν θυμόν, δὲν ὀλεονομαι, Ἰλδ. Π, 30. «εἰδὼ καὶ φιλότητα διατηρῶ, συντηρῶ, σώζω σέβας καὶ τιμὴν πρός τινα, Ἰλδ. Ω, 111. «ὅρκια κρατῶ, τιμῶ τοὺς ὅρκους, δὲν τοὺς καταφρονῶ, δὲν τοὺς παραβαίνω, Ἰλδ. Γ, 280. «ἔπος» φυλάττω τὴν προστιχήν, πράττω ὡς ἐπροστάχθην. Ἰλδ. Π, 686. «οὐδ' ἐφύλαξε ἀπειλὰς ὑμετέρας» εἰς τοὺς φοβερισμούς σας δὲν ἔδωκα προσοχήν, τοὺς κατηφόνησα Πλτ. «φυλάττομαι παρά τινος εἶμαι κρυμμένος εἰς τὸν οἰκόν τινος, μὲ φυλάττει τις κρυμμένον, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 383. κατὰ μέσ. διάθ. Προσέχω, φυλάττομαι ἀπό τι, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ παθτ. πρκμ. «πεφυλαγμένος εἶναι τὸ νὰ ἦναι τις προσεκτικός, Ἰλδ. Ψ, 323. Τὸ δὲ «φυλάττομαί τινα κρατῶ τι εἰς τὸν νοῦν, εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου, Ἡσδ. Ἔρ. 263. 551. 694. ὡσαύτως καὶ «φυλάττομαί τι ἐν θυμῷ» Ἡσδ. Ἔρ. 491. συνήθως μέντοι. — β) «φυλάττομαί τι ἢ τινά» προσέχω, φυλάττομαι ἀπό τι, ἢ ἀπό τινα ἄνθρωπον, Ἡρδτ. 1, 108. 7, 130. ὅθεν, Ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, ζητῶ νὰ ἀποφύγω τι ἢ τινα· ἔτι δὲ καὶ «φυλάττομαί ἀπό τινος» σπανιτρ. «φυλάττομαί τινος» Ἀρτ. ὡσαύτως καὶ μετὰ ἀπρμφ. — Παρὰ ταῖς μετέπειτα δὲ καὶ «φυλάττομαι μή — «φοβοῦμαι, ὑποπτεύω μήπως, — διὰ νὰ μή — ἔτι δὲ καὶ μετὰ γεν. Θεόδ. 4, 132. 13. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. Σπανίως δὲ τίθεται καὶ ἡ ἐνεργ. διάθ. αἰτκ τῆς μέσ., κατὰ πρῶτον παρὰ Πλτ. Θητ. σελ. 154. Δ. Γοργ. 461. Δ. εὐχρηστότ. παρὰ τοῖς μεταγνστ. Lobeck Φρν. σελ. 363. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 923.

*Φυλαΐδης, ου, ὁ. Πατρων. τοῦ Φυλεύς, Ἰλδ.

Φυλατεύω, Λαμβάνω, δέχομαί τινα εἰς τὴν φυλήν, φυλέτην ποιῶ τινα. Ἀριστοτέλ. πολ. γ, 2. ἐκ τοῦ

Φυλέτης, ου, ὁ (φυλή). Ὅστις εἶναι ἐκ τῆς ἰδίας φυλῆς, ὁμόφυλος. Λατ. trihulis. Ἀριστοφ. Ὄρν. 368. «τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντα ξυγγενέα καὶ φυλέταν» ὅθεν

Φυλετικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν φυλέτην «ἐκκλησία, ψηφοφορία φυλετική», Λατ. comitia tributa, ἔνθα ψηφίζουσι κατὰ φυλάς. Διον. Ἁλ. Ἐπῤῥ. φυλετικῶς.

Φυλέτις, ιδος, ἡ. Θηλ. τοῦ, φυλέτης, ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, φυλετική, π. χ. «ἐκκλησία φυλέτις.»

*Φυλεύς, έως, ὁ. Ὀνμ. εὐρ. Στρατηγός, προεστώς τις ἐν τῷ Δουλιχίῳ. Ἰλδ. κατ' αἰτιατ. ἐπκ. Φυλῆα, Ἰλδ. Ψ, 637.

Φυλή, ἡ. Ἕνωσις πλειόνων ἀνθρώπων εἰς μίαν κοινότητα, εἰς ἓν κοινόν, ἢ εἰς μίαν πολιτείαν, αὕτη ἐστὶν ἡ κυρία σημασ. τῆς λέξ. κατὰ Διαιρέσεις· ὅθεν, σύνδεσμος, ἢ κοινωνία, κοινότης ἐν τῷ λαῷ μεταξὺ τῶν πολιτῶν, δῆμος, διαίρεσις τοῦ δήμου εἰς τάξεις, κλάσεις, ὡς τὸ Λατ. tribus, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρδτ. 5, 66. 68. 69. 6, 131. ἐν Ἀθήναις διῃρεῖτο κατ' ἀρχὰς ὁ δῆμος εἰς 4, φυλάς, τὰς ὁποίας ὅμως ὁ Κλεισθένης (509) ἔκαμε δέκα ἐποίησε. Τὰ μέλη τῆς φυλῆς ἐλέγοντο φυλέται· παρβλ. φράτρα. — 2) διαίρεσις εἰς ἐν τῷ στρατιωτικῷ, οἱ ἐκ μιᾶς φυλῆς πολεμισταί. Ξνφ. Κύρ. Παιδ. 8, 5, 4. ἔτι δὲ καὶ ἀριθμός τις στρατιωτῶν, ἐξαιρ. ἐν τῷ ἱππικῷ. Ξνφ. Ἑλλ. 3, 4, 3. — 3) ἐν γένει, Γενεά, γένος, ἐλάτης, τάξις τοῦ δήμου πολιτείας τινός. Ξνφ. Οἰκ. 9, 6. (ἔστι δὲ ἡ λέξις συγγν. τῇ ἀρχαιοτρ. φῦλον, ὅπερ ἴδε.)

*Φυλή, ἡ, Δῆμός τις τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστφ. Πλτ. 1147. ὅθεν

*Φυλλήν ὅε, Ἐπίρ. Εἰς τὸν δῆμον Φυλήν.

Φυλία, ἡ. Ἡ ἀγριοελαία, Ὀδσ. Ε, 477. ἄλλως κότινος λεγμ. Ὁ δὲ Ἀμμώνιος ἐκλαμβάνει τὴν λέξιν αὐτὶ τοῦ, σχῖνος, Μαστιχόδενδρον.

Φυλίκη, Ἀειθαλές τι δένδρον ἢ θάμνος, τῇ ῥάμνῳ παραπλήσιον, ὃ ἡ συνήθεια, φιλίκιον, καὶ ἰουλίκιον, καὶ ἰλίκιον λέγει· κατ' ἄλλους δὲ = φυλία γράφεται δὲ καὶ φιλύκη.

Φυλίον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, φυλή. Πλάτων ὁ Κωμικὸς παρ' Ἀθην. β. σελ. 56.

Φυλλάζω, Μλ– άσω (φύλλον). «ἐπὶ φυτῶν, Ἔχει ἢ ἀναγάζει φύλλα. Γλωσσ.

Φυλλάκανθος, ὁ, ἡ (φύλλον, ἄκανθα). Ὅ,τι ἔχει ἀκάνθας εἰς τὰ φύλλα, ἔχει ἀγκαθωτὰ φύλλα. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ζ, 9. (– υ – υ)

Φυλλάμπελον, τό (ἄμπελος). Φύλλον ἀμπέλου· «ἀμπελόφυλλον. Γλωσσ.

Φυλλάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ φύλλον. Μικρὸν φύλλον, φυλλάκι.

Φυλλάς, άδος, ἡ (φύλλον). Σωρὸς φύλλων, κοίτη, στρῶμα ἀπὸ φύλλα «φυλλάδα ἐπιβάλλεινε Πρᾶτ. 8, 24. — 2) πλανάρι μὲ φύλλα. Λατ. frontes.

Φυλλεῖον, τό (φύλλον). Παντοῖα φύλλα λαχανικῶν, τὸ σύνηθ. τουρκβ. ζαρζαβατικά· ἐξαιρ. ἡ προσθήκη ἀπὸ πήγανον, κορίανον, μαλάθρον, ἀνήσου, ἡδύοσμον, σέληνον καὶ λ. τ. τ. τὰ ὁποῖα δίδουσι συνήθως οἱ λαχανοπῶλαι περιπλέον εἰς τοὺς ἀγοράζοντας παρ' αὐτῶν λαχανικά. Ἡσύχ. ἀπὸ τῶν λαχάνων, ἃ προστιθέασι τοῖς ὠνουμένοις ἁβρὰ καὶ ψαῦλα· καὶ Γαλην. ἐν Γλωσσ. «φύλλια, ἡδύσματα κηπαῖα, ἃ τοῖς ὠνουμένοις τὰ λάχανα προσεπιτίθασιν, οἷον κορίαννον, ἡδύοσμον, πήγανον, σέληνον».

Φυλλιάω, (φύλλον). «ἐπὶ δένδρων· Ἔχει φύλλα κάμνει φύλλα χωρὶς καρπόν. «Ἀναλδέα φυλλιόωσι» Ἀρατ. 833.

Φυλλίζω, Μλ– ίσω, Ἀττ. ιῶ (φύλλον). Ἀποφυλλίζω, κόπτω τὰ φύλλα δένδρου τινός. Γεωπον.

Φυλλικός, ἡ, όν (φύλλον). Ὅ,τι ἔχει φύλλα, εἶναι μὲ φύλλα· ὅ,τι ἀνήκει εἰς φύλλα βλάστησις φυλλικὴ» ἡ τῶν φύλλων βλάστησις.

Φύλλινος, ίνη, ινον (φύλλον). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ ἢ μὲ φύλλα. «Ἀγῶνες φυλλίναι». Πολυθ.

Φύλλιον, τό· = φυλλεῖον.

Φυλλίς, ίδος, ἡ· = φυλλάς. Γεωπον. ἔτι δὲ καὶ φαγητόν τι ἀπὸ λαχανικά· παρ' Ἀθηναίῳ γ. σελ. 120. αἱ λεγομέναι φυλλίδες· καὶ ἐν ὅ, σελ. 134. «φυλλὶς ἡ ὁρμιαία· ὃ ὁ Ἡσύχ. εἶδος κυκεῶνος, λέγει, ὅθεν ἴσως ἡ κοινῶς σαλάτα λεγομένη. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνμ. — 3) χώρα τις ἐν Θράκῃ, Ἡρδτ. 7, 113.

Φυλλίτης, ου, ὁ. Θλ. φυλλίτις – ιδος, ἡ = φύλλινος· ὅθεν «λίγνι φυλλίτηκε, ὡς τό, στερεανίτης, ἀργυρίτης, κλ. τ. τ. ἄγων τοῦ ὁποίου ἄθλον ἦτον στέφανος ἐκ φύλλων. β) ἡ φυλλίτις, φυτόν τι ζῶν ἐκ φύλλων συνισταμένον, κατὰ τινας τὸ ἄλλως σκολόπενδρον λεγόμενον. Διοσκορ. γ, 131. Asplenium scolopendrium. Δίων.

Φυλλοβολέω, Μ. ήσω (φυλλοβόλος) ἐπὶ δένδρων, Ῥίπτει, ἀποβάλλει, δὲν κρατεῖ τὰ φύλλα του, πίπτουν τὰ φύλλα του. — 2) ῥίπτω κατά τινος φύλλα, τὸν κτυπῶ μὲ φύλλα καὶ μὲ ἄνθη, λουλούδια. Ἡρωδιαν. ὅθεν

Φυλλοβολία, ἡ, ἐπὶ δένδρων, Τὸ νὰ ἀποβάλλῃ, ῥίπτῃ, χάνῃ τὰ φύλλα του δένδρον τι. 2) τὸ νὰ ῥίπτῃ τις ἐπί τινα φύλλα, νὰ τὸν κτυπᾷ μὲ φύλλα καὶ ἄνθη εἰς σημεῖον νίκης καὶ τιμῆς, διότι τὰ πελάσια ἐφυλλοβόλουν τοὺς νικηφόρους. Ἐρατοσθένης παρὰ τῷ Σχολ. τοῦ Εὐριπ. εἰς Ὀρέστ. 874. καὶ ὁ Σχολ. Πινδάρ. ὅθεν Παθητ. «Φυλλοβολούμενος».

Φυλλοβόλος, ὁ, ἡ (φύλλον, βάλλω). ἐπὶ δένδρων· Ὅ,τι ἀποβάλλει, χάνει, πίπτουν τὰ φύλλα του. — 2) ὅστις ῥίπτει φύλλα καὶ ἄνθη ἐπάνω εἰς τὸν νικητήν.

Φυλλόκομος, ὁ, ἡ (κόμη). Ὁ «φύλλα ἀντὶ μαλλιὰ ἐπὶ κεφαλῆς ἔχων, ἐπὶ δένδρων, ὅ,τι ἔχει πολλὰ, πυκνὰ φύλλα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 217.

Φυλλοκοπέω, (κόπτω). Κόπτω τὰ φύλλα δένδρου τινός.

Φυλλοκρῑνέω, (κρίνω). ὡς τό, ἐκφυλλοφορέω.

Φυλλολογέω, Μελ. ήσω (λέγω). Φυλλολογῶ μαζώνω φύλλα

Φυλλομανέω, Μ. ήσω. ἐπὶ δένδρων, Κάμνει πολλὰ φύλλα, καὶ καθόλου, παντελῶς καρπόν. παρβλ. ὑλομανέω. Θεόφρ. ἐκ τοῦ

*Φυλλομανής, ὁ, ἡ, ές (μαίνομαι). Τὸ μὴ καρποφορεῖν, μὴ καρποφορεῖν, ἀλλὰ φύλλα μόνον κάμνειν, παρβλ. ὑλομανής.

Φύλλον, τό (φύω). Πέταλον, τὸ λεπτὸν καὶ πλατὺ καὶ ὁμαλὸν, καὶ ἁπαλὲς μέρος τῶν φυτῶν, τὸ ἐπὶ τῶν κλάδων φυόμενον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· πολλάκις παρ' Ὁμ. ὅστις, ὥς περ καὶ ὁ Ἡσδ. καὶ ὁ Ἡρδτ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. μόνον χρῆται τῇ λέξει. — ἔτι δὲ καὶ ἄνθος, λουλούδι, Θεοκρ. 11, 25. 18, 39. Jac. Ἀνθ. 2, 2. σελ. 366. — 2) ὁ μὲ φύλλα ὁμοιος σπόρος τοῦ σιλφίου, Ἱππκ. — 3) φυτόν τι ἀκριβέστερον ἀναριστον· ἐν γένει, φυτόν. — 4) εἰδός τι ἀρώματος, ἀκριβστ. ἀναριστον.

Φυλλοῤῥοέω, Μλ– ήσω (ῥέω γνωμ.). Κόπτω φύλλον τι, τὸ συμμαζώνω καὶ φυσήσας εἰς αὐτὸ ἐλαίου σφίγγωστές το τὸν ἀμφιπτήσῃ ἀέρα, εἶτα τὸ κτυπῶ ἐπὶ τὸ μέτωπον ἢ ἐπὶ τὴν παλάμην μου καὶ οὕτω σπάζει κάμνει κρότον· ὅθεν

*Φυλλορῥῑγία, ἡ. Τὸ νὰ φυλλορῥαγῇ τις· ἴδε τὸ προηγούμενον.

Φυλλορῥοέω, ήσω, (φυλλορρόος) = φυλλοβολέω, σημσ. 1.

Φυλλορροία, ἡ· = φυλλοβολία, σημσ. 1.

Φυλλορρόος, ὁ, ἡ (ῥέω) = φυλλοβόλος, σημσ. 1.

*Φυλλοσμήνης, ὁ, ἡ (σμάομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι βλάπτει τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Νικ.

*Φυλλοσκεπος, ὁ, ἡ (σκέπας). Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ φύλλα, Θεόφρ. φυτ. ἱστ. 2, 7, 3.

*Φυλλοστρώς, ῶτος, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Φυλλόστρωτος, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὅ,τι εἶναι στρωμένον ἢ σκεπασμένον μὲ φύλλα. Εὐριπ. «Ὁδὸς φυλλόστρωτος» ἐκ τοῦ εὐπάτου φυλλοστρώς, οὐχὶ δὲ φυλλοστρωτής, μόνον ἡ στεφυλλοστρώτι εὑρηται. Θηρτ. ἐπ. 3. παρβλ. Lob. Φρν. σλ. 429.

Φυλλοτόκος, ὁ, ἡ (τίκτω). Πᾶν ὅ,τι γεννᾷ φύλλα. Ὀππιαν. κνν. ά, 116.

Φυλλοτόμος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅστις κόπτει φύλλα ἀπὸ τὰ δένδρα. Γλωσσ.

Φυλλοτρώξ, ῶγος, ὁ (τρώγω). Ὅ,τι τρώγει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φύλλα, τρέφεται μὲ φύλλα δένδρων. Ἀθήν. δ. σελ. 130.

φυλλοφορέω, Μλ -ήσω. Ἐπί φυτῶν ὅ,τι φέρει, ἔχει φύλλα· φέρω κουβαλῶ φύλλα δένδρων. ἐκ τοῦ

φυλλοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, ἔχει, φύλλα, ὅστις φέρει, κουβαλεῖ φύλλα δένδρων· ■φυλλοφόρες ἀγάπαι = φυλλίτης ἢ στεφανίτης. Πνδ.

φυλλορυέω, Μλ -ήσω (φύω). Ἐπί φυτῶν. Φύει, γεννᾷ φύλλα.

φυλλοχοέω, Μλ -ήσω· = φυλλοβολέω, σημ. 1. — 2) χύνω, σκορπίζω φύλλα, τὰ φύλλα τῶν δένδρων· ἐκ τοῦ

φυλλοχόος, ὁ, ἡ (χέω) = φυλλορρόος. — 2) ὅστις ἢ ὅ,τι χύνει, σκορπίζει φύλλα, καμνει νὰ πίπτουσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ■μήν φυλλοχόος· καθ' ὃν πίπτουσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Ἡσιόδ. παρὰ Πολλ. 1, 231.

φυλλόω, (φύλλον). Στολίζω τι μὲ φύλλα δένδρων. Ἱππ. — 2) μεταβάλλω τι εἰς φύλλον.

φυλλώδης, εος, ὁ, ἡ (φύλλον, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φύλλον, φαίνεται ὡς φύλλον δένδρου· ὅ,τι ἔχει πολλὰ φύλλα, εἶναι πολύφυλλον.

φύλλωμα, τό (φυλλόω) = φύλλον. Διόδωρ. Σικ.

φυλοβασιλεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐξ ἑκάστης φυλῆς ἐκλεγόμενος βασιλεὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιτελῇ, κάμνῃ θυσίας· ὡς τὸ τῶν Ῥωμαίων ■rex sacrificulus.

φυλοχρινέω, Μλ -ήσω (φῦλον, κρίνω). Διακρίνω, διαιρῶ τὰς φυλάς· ὅθεν

φυλοχρίνησις, ἡ. Τὸ νὰ διακρίνῃ, διαιρῇ τις τὰς φυλάς, διάκρισις, διαίρεσις τῶν φυλῶν. Ἐλλήν. Ἀλεξ. (ε)

φυλοχρινητικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἀπαιτῆται εἰς διάκρισιν τῶν φυλῶν, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος νὰ διακρίνῃ, διαιρῇ τὰς φυλάς. Ἐλλήν. Ἀλεξ.

φῦλον, τό (φύω). Γενικ., γένος, εἶδος· ἐπί πάντων τῶν ἐμψύχων, ὄντως· πολλαχ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ■φῦλον θεαίων Ἡσ. Ε, 441. Ἡσιόδ. Θγ. 202. ■φῦλοι θεαίων Ἡσιόδ. Θγ. 965. ■φῦλον ἀοιδῶν Ὀδσ. Α, 481. ■αθανάτων φῦλον Ἡσιόδ. Ἔρ. 201. ■γυναικῶν Θγ. 1020. Ἀσπ. 4. Συνήθως κατά πληθ. ἀρθμ. πλῆθος ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ εἴδους σημαίνοντα· ■φῦλα θεῶν Ἰλ. Ο, 54. 161. 177. ■φῦλα ἀνθρώπων Ξ, 361. Ὀδσ. Γ, 282. καὶ ἀλλαχοῦ· ■φῦλα γυναικῶν Ἰλ. Ι, 130, 272. ■φῦλα ἐπικούρων Ρ, 220. ■φῦλα Γιγάντων Ὀδσ. Η, 206. σμῆνος μυιῶν, μυιγῶν, Ἰλ. Τ, 30. τὸ δὲ ■φῦλα μελισσέων παίτη ἀσύνητος ὡς περίφρασις τοῦ, μέλισσα, Ἡσιόδ. λίμν. 22. παρβλ. γένος ἔθνος, φυή. — 2) κατ' ἀκριβέστερον εἰδικήν ἔννοιαν, ἔθνος, λαός, γένος φυλή· ■φῦλα πελασγικὸν Ἰλ. Β, 840. παρβλ. ἐμφύλιος, ἐμφύλιος, ἀποφύλιος, καταφυλάδον. — 3) κατ' ἀκριβέστατην εἰδικήν ἔννοιαν. Γενικ., συγγένεια, οἰκία, οἰκίαι, τὸ σύνολ. οἰκογένεια, ἰταλ. famiglia· οἱ κατὰ γένος ἢ ἐξ ὁμαιμοτητος ἤτοι συγγενείας ἐξ αἵματος ἀλλήλοις προσήκοντες· ■κατὰ φῦλα κατὰ τὰ γένη, Ἰλ. Β, 362. 363. ■φῦλον Ἑλένης, φῦλον Ἀρκεσίου Ὀδσ. Ξ, 68. 181. — Ἆρα ἡ λέξις φέρει τριπλῆν τινα τοῦ γένους διαίρεσιν· κατὰ ἔθνος, κατὰ πατρίδα, καὶ καθ' ὁμαιμότητα· οἱ ἀρχαιότεροι ποιηταὶ χρῶνται αὐτῇ κατ' ὀνομστ. καὶ αἰτιακτ. μόνον χωρὶς νὰ τὴν κλίνωσι παραιτέρω. Ὁ Ἡσ. χρῆται αὐτῇ σπανιώτερον ἢ ὁ Ποιητ. καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σημσ. αὐτῇ καθ' ἑνικ. ἀριθμόν.

φυλοπις, ιδος, ἡ. Βοή, ταραχή, θόρυβος τῶν πολεμούντων, μάχη. πολλαχ. παρ' Ὁμ. πρὸς τῇ συνήθει αἰτ. φύλοπιν καὶ τῇ σπανιτρ. φυλόπιδα ἀπαξ, Ὀδσ. Δ, 314. χρωμένῳ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 114. Ὁ ποιητ. χρῆται ἐνίοτε καὶ τῇ συνδ. ■φυλοπις πολέμοιο Ἰλ. Ν, 635. Ὀδσ. Λ, 314· ἄλλως δέ, ■Φύλοπις καὶ πόλεμος Ἰλ. Δ, 15, 82. Σ, 242. καὶ ■Νείκος φυλόπιδος Τ, 141 — Τρπ. Ὁ εἰς μάχην ἕτοιμος στρατός· (κατὰ τοὺς παλαιοὺς Γραμμτ. παρὰ τὸ, φῦλον καὶ ὄψ, ἐν σημτ. τοῦ, βοή.) [-υυ]

*Φυλώ, οῦς, συναιλ, οῦς, ἡ. Θηλ. Κύρ. ὄνομ θεραπαινά τις τῆς Ἑλένης. Ὀδ.

Φύμα, τό (φύω) ὡς τό, φυτόν. Βλάστημα, γέννημα. Ἐξαιρ. Ἀποφυάς, ἔκφυσις κατὰ τὸ σῶμα, οἴδημα, ἀπόστημα, πρίσμα. Ἡρόδ. 3, 113. Γαλην. ■Ἀπό τῶν ἐν γῇ φυομένων οἱ ἄνθρωποι φύματα κεκλήκασι τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους, ὅσοι τοιπίπαν ἄνευ τῆς ἐξωθεν αἰτίας γίνονται.■ [ὅτι τό υ, ἐχρησίμευεν ὡς βρχ. διδάσκει Μρκ. ὁ Σιδ. 83. συμφώνως τῷ Δρκτ. σλ. 95, 23. 100, 22. ἀλλ' ἐν σλ. 57. 8. προστίθησιν ὅτι οἱ Ἀττ. γράφουσι πρεπερπ. τὴν λέξιν φῦμα· περί οὗ ἴδε Canon prosod. 35. 101. bei Herm. de emend. gr. Gr. rat. ἀλλά καὶ παρ' Ἡρόδ. ἀπαιτεῖται ὡσαύτως φῦμα προπερπ. κείμενον.] ὅθεν

Φυματίας, ου, ὁ. Ὅστις πάσχει, ἔχει φύματα Ἱππογρ.

Φυμάτιον, τό, Ὑπερστ. τοῦ, φῦμα. (α)

Φυματόω, (φύμα). Προξενῶ φύματα· παθτ. φυματοῦμαι· εὐγάζω, ἀποκτῶ φύματα. Ἱππογρ.

Φυματώδης, ὁ, ἡ (φύμα εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φύμα, εἶναι φαίνεται, ὡς φύμα· ὅστις ἢ ὅ,τι πάσχει, ἔχει πολλὰ φύματα. ■Σκέλος φυματώδες.■ Ἱπποκρατ.

*ΦΤΜΙ, ἴδε φύω.

*Φῦναι, ἀπρμφ. αὐρ. β'. τοῦ, φύω· ἀεὶ κατ' ἀμετβ. σημσ.

Φυξάνωρ, ορος, ὁ, ἡ (φεύγω, ἀνήρ). Ὅστις ἀποφεύγει, φοβεῖται, μισεῖ τοὺς ἄνδρας. Αἰσχύλ. ἱκέτ. 9. (ᾰ)

Φυξείω, ὑφιστικόν τοῦ, φεύγω. Ἐπιθυμῶ, ἀγαπῶ, θέλω νὰ φύγω.

Φυξήλιος, ὁ, ἡ (φεύγω, ἥλιος). Ὅστις ἢ ὅ,τις ἀποφεύγει τὸν ἥλιον, ὅθεν ζητεῖ τὸν ἴσκιον. Νίκανδρ. Θηρ. 660.

Φύξηλις, ως καὶ ιδος, ὁ, ἡ (φεύγω). Ὅστις εἶναι φυγάς, φεύγει εὐκόλα, εἶναι δειλός, μικρόψυχος· ■Φύξηλιν ἐόντων Ἰλ. Ρ, 143. ποιητ. μόνον.

*Φυξίμηλα, τά. ■Δένδρεα Ὅσα ὑψηλὰ ὄντα ἀποφεύγουσι τὴν ὑπό τῶν προβάτων βλάβην. Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.

Φύξιμος, ὁ, ἡ (φεύγω). Ἀρχαῖος ποιητ. ἐξαιρ. τύπος ἀντί φευξίμος, Πρός τὸν ὁποῖον ἢ ὅπου δύναταί τις νὰ φύγῃ, καταφύγῃ· ■τό φύξιμον τόπος καταφυγῆς, καταφύγιον, ἄσυλον. — 2) Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐκκλίνῃ, ἀποφεύγῃ τις· ἔτι δὲ καὶ τό ὁποῖον ἐπιθυμεῖτις νὰ ἀποφύγῃ· ἄρα μισητόν, ἀπεύκταιον, ἀηδές τρομερόν, Νικ. Θηρ. 54. μετά αἰτ. ■φύξιμος τινων ὅστις εἶναι εἰς κατάστασιν, δύναται νὰ φύγῃ ἀπό τινα, Σφιλ. Ἀντ. 783. ἐπίθ. Νεοφτ. Δούκα. Παρά τοῖς μεταγνστ. δέ χρήσιμος τύπος ἐστί τό, φευξίμος. (κατά ἐγρτ. σημσ. Ὅστις τρέπει τινά εἰς φυγήν, διώκει τινά, οὐδέποτε ἐχρησίμευσεν ἠλείξι.)

Φύξιον, τό· ὡς τό, φύξιμοι, Καταφύγιον, ἄσυλον. ἀρχαία λέξις παρά Πλούταρ. Θησ. 36. μόνον χρήσιμ. κυρίως δέ οὐδέτ. τοῦ

Φύξιος, ὁ, ἡ (φεύγω). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, βοηθεῖ, ὠφελεῖ, χρησιμεύει εἰς φυγήν — 2) Πρός ὃν καταφεύγουσι τις εὑρίσκει ἀσυλον· ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἀπλδ. 1, 9, 1. Staveren. Hygin. fab. 3.

Φυξίπολις, εως, ὁ, ἡ (πόλις). Ὅστις φεύγει ἀπό τήν πόλιν, εἶναι ἐξωρισμένος. Ὀππιαν. Ἀλ. 278.

Φύξις, εως, ἡ. (φεύγω). Ἀρχαῖος, ἐξαιρ. ποιητ. τύπος ἀντί φεῦξις = φυγή. Ἰλ. Η, 311. 447. — 2) Καταφύγιον. Νεωτερ. δέ παρά Λογογρ. ἐξαιρ. αὐχρηστος τύπος ἐστί τό, φεῦξις, Lobeck Φρν. σλ. 726.

Φυράδην, Ἐπίρ. (φύρω) = φύρδην.

Φύραμα, τό (φυράω). Ὅ,τι εἶναι ἀνακατωμένον, ζυμωμένον· ζυμάρι ἀπό σιτάλευρον ἢ κριθάλευρον. Ἔτι δέ καὶ ἰδιαίτερόν τι Πέμμα· εἶδος ζυμαρικοῦ. (—υ)

Φύρασις, εως, ἡ (φυράω). Τό νὰ ἀνακατόνῃ, ζυμόνῃ τίς τι· ζύμωμα. (—υ)

Φυραστής, οῦ, ὁ, ἡ (φυράω). Ὅστις φυρᾷ, ζυμένει, ἀνακατονεῖ τι· Κικέρ. εἰς Ἀττικ. ζ'. 1.

Φυράω, ῶ. Μ. άσω. Ἰων. ήσω. κατ' ἐπιτσ. τύπ. τοῦ, φύρω μιγνύω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἢ μὲ ἄλλα. ■γῆ ὑγρῷ φυραθεῖσα■ Πλατ. Θκτ. σλ. 147. C. Συμμιγνύω, ζυμόνω, συγχύω. Μεταφορικῶς παρ' Ἀριστοφάν. Νεφ. 979. ■Φυράσσεσθαι μαλακὴν φωνὴν πρὸς τοὺς ἑρασταὶς τὸ νὰ μεταχειρίζεται τις πρὸς τοὺς ἐραστὰς μαλακὴν τινα καὶ γυναικώδη φωνήν, τοιοῦτοις ὁμιλῇ μὲ γλυκεῖαν φωνήν· [τέλ., ὅτ τῷ μέλ. παρκμ. καὶ ἀορ. μαρρ. Δκρν. σλ. 14, 24.]

Φυράων, Ἐπίρ. (φυρῶ). Συγκεχυμένα, μεμιγμένα, ἀνακατωμένα, ζυμωμένα ἢ ζυμωτά, ἄτακτα, Ξενοφ. Κυρουπ. ζ', 5, 18. ■Φυράων ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἱππεῖς.■

Φύρκος, τό. Δωρικ. φοῦρκος = τεῖχος· συγγν. τῷ, πύργος, μόνον παρ' Ἡσχ.

*Φύρμα, τό (φύρω) Σύμμιγμα, ἀκαθαρσία, σκύβαλον, ῥύπος, κόπρος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 483.

Φυρμός, ὁ (φύρω). Ἀνακάτωμα, ἄταξία, ταραφή· παρὰ τοῖς Ο'.

Φύρση, ἡ (φύρω). Ταραχή, σύγχυσις, ἀνακάτωμα. Ἐπιφάν. Αἰρ. οη, 23. ■Πολλὴν φύρσην αἰργάσατο■ ἔκαμε μεγάλην ταραχήν.

Φύρσιμος, ὁ, ἡ (φύρω). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, συντετριμμένον, πρός σύντριψιν καὶ μίξιν ἐπιτήδειον. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 324. Lob.. Φρν. σλ. 116.

Φυρτός, ή, όν, Ἐπῳ. ρήμτ. τοῦ, φύρω. Ὅ,τι εἶναι ἀναμεμιγμένον, ἀνακατωμένον, ζυμωμένον· ῥύπαρόν, μεμιασμένον, μεμολυσμένον. Ἡσύχ.

Φύρω, Μέλ. φύρσω· Μελ. γ'. παθτ. πεφύρσομαι, Πνδ. Νμ. 1, 102. Μιγνύω, ἀναμιγνύω, συγχέω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο τι ἢ μὲ ἄλλα· ἐξαιρ. μὲ ὑγρόν τι· ■Γαῖαν ὕδατι Ἡσιόδ. Ἔρ. 61. Νοτίζω, βρέχω, μουσκεύω τι, λερώνω, ῥυπαρόνω, καὶ αὐτά τά ὀψάρια, χαλνῶ· ■Δάκρυσιν εἶμαι ἐφυρσμένος Ἰλ. Ω, 162. ἔτι δέ καὶ μετά γενκ. ἀντί τῆς ἐστκ. ■Στήθος καὶ χεῖλεα φύρσω αἵματος■ Ὀδσ. Σ. 21. Παθτ. ■Πεφυρμένος αἵματι■ Ὀδσ. Ι, 397. ■Δάκρυσι πεφυρμένην Ρ, 103. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐξαιρ. ἀνακατόνω ἀλεύρι μὲ νερόν διά νὰ κάμω ζυμάρι, ζυμόνω, ἢ μὲ ἄλλο τι διά νὰ κάμω ζυμαρικόν τι κ'Ο φύρων ὑπκ. τά ἀλφιτα, ὅστις ζυμόνει ψωμί, Σνφ. ■Πεφυρμένα τὰ ἄλφιτα οἷα καὶ ἐλαίῳ χοιτροκοπανισμένον κριθαρί καὶ ἀνακατωμένον μὲ κρασί καὶ λάδι· παθτ. ἐν γένει, τό νὰ ἦναί τι ἀνακατωμένον, γεμάτον μέ τι· τινί, καὶ τινος, π. χ. κπάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένων Σμιθ. — 2) τρπκ. συγχέω, διαταράττω, βάλλω εἰς σύγχυσιν, ταραχήν, ἀταξίαν, ■Πάντα φύρειν καὶ ταράσσειν■ Πλτχ. ■Ἔφυρον εἰκῇ πάντα καὶ ἔκαμναν ὅλα συγκεχυμένα καὶ ἄτακτα, Αἰσχλ. ■Φύρων ταῖς ὁμιλίαις ὁμιλοῦ ἐπερωσκέπτως καὶ συγκεχυμένα· λέγω ὅτι φθάνω, ὅ,τι μ' ὄρχεται εἰς τόν νοῦν, ἢ εἰς τήν γλῶσσαν, Ἀντωνιν. — Παθτ. Εἶμαι εἰς ἀταξίαν, σύγχυσιν, κατωτῶ εἰς ταραχήν ἢ ἔκπληξιν, Πλάτ. — β) ■Φύρομαι πρός τόν ἄνθρωπον ἀνακατεύομαι μέ τινα, ἔχω νά κάμνω μέ αὐτόν, παίρνω καί δίδω μαζῆ του, τόν συναναστρέφομαι, Πλάτ. παρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μίγνυμι, σημα. 4. ὡσαύτως καὶ »Πεφυρμένος περὶ γαστέρος ὄρμηνι κυλίομαι εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς γαστρός, ἀσωτεύω, Ὀππ. [τὸ υ, μερ.] (ἀφ' οὗ παρηγμένος τύπος τό, φυράω, ἴδε Lob. Φρυν. σελ. 205)

Φῦσα, ης, ἡ (φύω), Τὸ τοῦ χαλκέως ἐξ ἀσκοῦ ὄργανον, δι' οὗ φυσᾶται τὸ πυρ ἐν τῇ καμίνῳ αὐτοῦ κοινῶς. φυσούνι, τουρκβ. μουχάνι, Ἰλιάδ. Σ, 372. 409. 412. 468. 470. Ἡρόδ. 1, 68 Θαλ. 4, 100. — 2) Πνοή, φύσημα, ἄνεμος, ἀνεμία, ἤτοι ἄνεμος εἰς τὰ ἔντερα, τὸ σύνηθ. ἰταλ. γλάττο· ἐξαιρ. τὸ φύσημα τῆς φλογός, ὁ ἄνεμος τὸν ὁποῖον προξενοῦν αἱ φλόγες, »Φλὸξ φῦσαν ἰεῖσα πυρός« Τιμ. Ἐρ. 114. παρβλ. αὐτμή — 3) ὁ κρατὴρ τοῦ Ἡφαιστίου ὄρους, πᾶν Ἡφαίστιον χάσμα, Στρβ. (ἀφ' οὗ φυσάω, φυσιάω, καλλ.) [οὔτε ἡ παροξτ. τόνωσις φύσα, οὔτε ἡ γραφὴ φῦσσα, ἐστὶν ὀρθή.]

Φυσαλλίς, ίδος, ἡ (φυσάω) καὶ

*Φυσαλλὶς, ίδος, ἡ (φυσάω), Φοῦτκα, φουσκαλίδα πασαδήποτε· π. χ. νεροῦ, ἀφροῦ, σαπωνίου κλ. τ. τ. ὅθεν τὸ Λατ. pusula, pustula. — 2) Μουσικόν τι ὄργανον ἐμπνευστικόν εἰδεί αὐλοῦ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1245. — 3) Φυτόν τι, καρποὺς μὲ φούσκας ὁμοίους φέρον, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν στρύχνων.

Φύσαλος, ὁ (φυσάω). Εἶδός τι βαθράκων οἱ ὁποῖοι φουσκόνουν καὶ τὸ φύσημά των νομίζεται φαρμακερόν. Λουκιαν. 2) Φαρμακερός τις ἰχθύς, ὅστις φουσκόνει καὶ αὐτὸς ἑαυτόν. 3) Ἤντων τι εἴδος, ἴδε φυσητήρ, σημα. 1. γ'. Ὀππιαν. Ἁλ. ά, 368. (-ννν)

*Φυσάριον, τό, ὑπερτ. τοῦ, φῦσα (ᾱ)

Φύσας, αντος, ὁ· μετχ. ἀορ. ά. τοῦ. φυσῶ, Ὁ γονεύς, ὁ γεννήτωρ. (ῡ)

Φυσασμός, ὁ (φυσάω). Ψευδ. ἀνγνσ. ἀντὶ φυσητμός. Ἀριστοτέλ. προβλ. λδ', 7.

Φυσετήριον, τό. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, φυσητήριον. Ὀργανόν τι μουσικὸν ἐμπνευστικόν, Αὐλός. Ἀριστοφάν. Λυσ. 1244.

Φυσάω, ῶ. Μ ἤσω Ἰων. φυσέω (φῦσα). Φυσῶ συσφίγγων τὰ χείλη, διά τινος στρογγύλης ὀπῆς τοῦ σώματος διώκω τὸν ἀέρα πρὸς τὰ ἔξω σφοδρῆς, πέμπω πνεῦμα ἐκ τοῦ στόματος, πνέω, ἀναπνέω, Ἡρόδ. 4, 2. - Ἐπὶ φύσης, μουχανίου, Ἰλιάδ. Σ, 470. - Ἐπ' ἀνέμων, Ψ, 218. κονταυασαίνω »Δεινὰ φυσᾶσα τὸ νὰ κονταυασσαίνῃ, ἢ φυσᾷ τις διὰ τῶν μυκτήρων σφοδρὰ ἀπὸ θυμόν· »Μέγα φυσᾶσα τὸ νὰ ἦναί τις φουσκωμένος ἀπὸ φαντασίαν, ἀλαζών« — 2) συνήθ. μεταβτ. φυσῶ, φουσκώνω τι, Ἡρόδ. 4, 2, »Φυσᾶσα τοὺς γαλάτους μου φουσκόνω τὰς παρειάς, χυδ. τὰ μάγουλα, ἀλαζονείας φράσις. Παροιμ. »Δίκτυον φυσάσα τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς, κουβαλῶ νερὸ εἰς τὸ κόσκινον, ἐπὶ ματαίων ἔργων. Τρπε. »Φυσάω τινὰ τὸν φουσκόνω, τὸν κάμω νὰ φαντάζηται, νὰ ἀλαζονεύηται ἐπαινῶν αὐτὸν κολακευτικῶς. Παθτ φουσκόνω, καμαρόνω, εἶμαι φαντασμένος. — β) Φυσῶ προτρέπω, συμπῶ π. χ. τὴν φωτιάν, φυσῶν ἐνεργῶ τι, κάμνω νὰ γενῇ· θᾶτι, ὅθεν λαλῶ ἐμπνευστικὸν ὄργανον, αὐλόν, Ἀριστφ. Ὄρ. 85ῃ — γ) ἐκφυσῶ, ἀποφυσῶ, φυσῶν εὐγάζει τι ἔξω, ἀναβράζει, ἀπορρεῖ, ξεχύνεται, ἐπὶ ῥευστῶν πραγμτ. φυσῶντι κάμνω νὰ ξεχύνηται, Σχολ. Αἰ. 998. Ἠλ. 1385. Ὁ Ἡρόδ. χρᾶται τῷ Ἰων. τύπ. φυσέω· παρβλ. φυσιάω.

*Φυσέχη, ἡ (φύσις, ἔχω). Ἀστεῖος ἐγχηματσμ. πρωτότ. τοῦ, ψυχή. Πλάτ. Κρτλ. σελ. 400. Β

*Φυσέω, Ἰων. ἀντὶ φυσάω. Ἡρότ. φυσεώμενος, Ἰων. μετχ. παθ. ἐνστ. ἀντὶ φυσώμενος.

Φύση, ἡ Ἰων. ἀντὶ φῦσα. (ῡ)

Φύσημα, τό. (φυσάω). Ὅ,τι ἀπέβη, συνέβη, ἐγένετο, ἐφάνη διὰ φυσήματος ἢ φυσῆς· ὁ διὰ ἐμφυτήματος ἐκπεμφθεὶς ἦχος, τόνος· ἐξαιρ. ὁ συριγμὸς τοῦ ὄφεως. — Ὅ,τι ἐφουσκώθη, εἶναι φουσκωμένον· φουσκαλίδα, φούλτσας· ἔτι δὲ καὶ οἱ ἐντὸς διάκενοι ἄωροι μαργαρίται, ἤτοι τὰ κούφια καὶ ἀνωρίμαστα μαργαριτάρια — 3) Πνοή, φύσημα διὰ τῶν μυκτήρων, ὡς τὸ φρύαγμα. Τροπκ ἀλαζονεία, ἔπαρσις φαντασίας, φούσκωμα ἀπὸ μεταιωρροτύνην. — 4) παρ' Εὐρπ. Ἰφγ. Αὐ. 1114. »Μέλανος αἵματος φυσήματα ἐτοιμαζόμενοι βοὸς ἀπὸ τὴν πληγὴν τῆς σφαγῆς τῶν ὁποίων ἀναβλύζει μαῦρον αἷμα μὲ σφοδρότητα ἐχομένων ὥστε ἀποτελεῖ φυσήματες ἠχεν. — 5) παρὰ Γαλλ.=ῥητίνη, πιτυΐνη. (-ννν)

Φυσημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, φύσημα. (ᾱ)

Φύσησις, εως, ἡ (φυσάω). Τὸ νὰ φυσᾷ, πνεῦμα, φρυαττηταίτις ἢ τι· τὸ νὰ προτπνέῃ, φυσᾷ τις εἴς τι. (-ννν)

Φυσητήρ, ῆρος, ὁ (φυσάω). Πανδήποτε τι διὰ τοῦ ὁποίου φυσᾷ τις εἴς τ., συρίγξ, κοινῶς σφυρίστρα, σφυρίχτρα, σουρίχτρα. Ἡρόδ. 4, 2. ὅθεν — α) ὁ αὐλός· τὸ σιφούνι, ἐξαιρ. ἡ τρύπα ἐπὶ τὸ ῥύγχος τοῦ κήτους διὰ τοῦ ὁποίου φυσᾷ καὶ πηδᾷ ὑψηλὰ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τῆς σηπίας, σουπιᾶς διὰ τοῦ ὁποίου χύει τὴν μελάνην της καὶ γαινᾷ τὰ αὐγά της. β) ἡ φῦσα, τὸ φυσούνι διὰ τοῦ ὁποίου φυσῶμεν εἰς τὴν φωτιάν — γ) Τὸ κῆτος αὐτό· ἐξαιρ. ἰδιαιτερόν τι εἶδος κητῶν. — 2) ὅστις φυσᾷ τι, ἢ εἴς τι.

Φυσητήριον, τό (φυσάω). Ἡ φῦσα, τὸ φυσούνι, τουρτβ. μουχάνι. 2) τρύπα, δι' ἧς ἐξέρχεται ὁ ἀήρ 3) Ἐμπνευστικὸν μουσικὸν ὄργανον· ἔστι δὲ ἡ λξ. κυρίως αὐστρ. τοῦ

*Φυσητήριος, ία, ιον (φυσάω). Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ φυσᾷ τις δι' αὐτό.

Φυσητής, οῦ, ὁ = φυσητήρ· »Τάλλοσα Μισθ

Φυσητικός, ή, όν (φυτάω). Ὅστις εἶναι ἱκανός, ἐπιτήδειος, δύναται, ἢ συνηθίζει νὰ φυσᾷ. Ἐπῤῥ. φυσητικῶς.

Φυσητός, ή, όν. Ἐπῤ. ῥημτκ τοῦ, φυσάω. Ὅ,τι εἶναι φυσημένον, φουσκωμένον· »Τὸ φυσητὸν ὡς τὸ, φυσητήριον· σημσ. 1. Boekh Ἀθη Staatshaush. 2. σλ. 308.

*Φυσήφρων, ή φυσίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φυσάω, φρήν). Ψηλόφρων, ἐλαφρογνώμων, εὐήθης, ματαιος, Ἡτύχ.

Φύσημα, τό. Φύσημα, πνοή. Αἰσχύλ. Εὐμ. 53.

Φυσιασμός, ὁ. Φύσημα, φούσκωμα, φρύαγμα. Ἀριστοτέλ. προβλ. ια, 42. ἐκ τοῦ

Φυσιάω, ᾶς· οὗ Ἐπκ. μτχ. φυσιῶν (φυσάω). Φυσῶ, φρυάττομαι, πνευστιῶ, κονταυασαίνω »Ἵπποι φυσιῶντες« Ἰλ. Δ. 227. Π, 506. Σφιστῶ, σφυρίζω· »Φυσιῶσα ἔχιδνα Ὀππ. — β) Τρπε. Φουσκώνω, ἀλαζονεύομαι — 2) μεταβτ. φουσκόνω παρὰ τοῖς Ο. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

*Φυσίγγη, ἡ=φῦσιγξ, σημτ. β'.

Φυσιγγόομαι, παθτκ. ἀχρήστου οὔσης τῆς ἐνργτ. διαθέσεως, (φῦσιγξ). Εἶμαι ὠρχισμένος, συμμαζεμένος, τὸ κοινῶς φωτιασμένος, καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν τῷ δίδωσι καὶ τρώγει σκόρδον διὰ νὰ ἦναι ἐρμηνικώτερος· ἴδε Ἀριστ. Ἱππ. 497 ὅθεν οἱ ὠργισμένοι Μεγαρεῖς ὀνομάζοντες παρ' Ἀριστρ. Ἀχ. 527. κοδύναις περιστιγμένοις ἀκεανὸν εἰς τὴν χώραν των ἠξίουν πολλὰ σκόροδα.

Φυσίγγειος, ὁ, ἡ (γνάθος). Ὅστις φουσκώνει τὰς γνάθους, τὸ χυδ. τὰ μαγουλα· ὁ φυσίγγειος κωμ. ἐπῤ. τινὸς τῶν βατρχ. ἐντῇ Βατρχμχ. Ἀνώνυμος ὁ Λύγουστανὸς ἔχει ἐν κεφ. 47. »Σαμαιλέων ἐστὶν ὁ λεγόμενος φυσίγναθος, ὅστι δὲ ἰσομεγέθης τῷ κροκοδείλῳ (χερσαίῳ), κυρτὸς καὶ εἰς ὀξὺ λεπτός.«

Φυσιγνώμων, ονος, ὁ, ἡ=φυσιογνώμων. Θεοκρίτ. Ἐπιγρ.

Φῦσιγξ, ιγγος, ἡ (φυσάω) κυρίως, Φῦσα, φυσούνι, σίφων, ὅθεν. — 2) ἡ μὲ σιφούνι παρομοία οὐρὰ τοῦ σκορπίου καὶ ἄλλων τοιούτων. — β) ἡ ἐξωτερικὴ φλοιὸς τοῦ σκορόδου — γ) ἡ ἐσωτερικὸν τι εἶδος σκορόδων. (--)

Φυσίζοος, ὁ, ἡ (φῦω, ζωή). Ἐπιθ. τῆς γῆς, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα φύουσα, γεννῶσα »Φυσίζοε αἶα, γαῖα Ἰλιάδ. Γ, 243. Φ, 63. Ὀδσ. Δ, 301. ὡς τὸ βοώπωρις, καὶ ζείδωρος· ποιητ. μόνον· ἔτι δὲ καὶ τοῦ Διὸς ἐπθ. Αἰσχλ. Ἱκτ. 590.

*Φυσίζοως, ὁ, ἡ = φυσίζοος. Wem. ἐν Τρῳ. 77

Φυσικεύομαι, μέσ. ἀποθ. (φυσικός). Διαλέγομαι, ὁμιλῶ ὡς φυσικὸς ἤτοι ὡς εἰδήμων τῆς φυσικῆς ἐπιστήμης. Λεόντιος περὶ τῆς Δραπέτου Σφαίρας σελ. 265. Βυλ. Ἐκδ.

Φυσικίλλος, ὁ· λέξις Δακωνική, Εἶδος ἄρτου σημαίνουσα, Ἀθην. 4, σελ. 139. Α. »Ἀρτίσκος ἐγκριδὶ παραπλήσιος, γογγυλωτάρος δὲ τὴν ἰδέαν.« ὅπου προπαρῴτ. φυσίκιλλος κεῖται ἡ λξ. (ῑ)

Φυσικός, ή, όν· Ἐπίῤῥμ. φυσικῶς, (φύσις) Ὅ,τι εἶναι ἐκ φύσεως γεννημένον, κατεστευασμένον ὑπάρχον, συμβαῖνον ἐκ φύσεως — β) ὅ,τι ὑπάρχει, εἶναι, γίνεται, συμβαίνει κατὰ τοὺς φυσικοὺς κανόνας, κατὰ φυσικὸν λόγον, π. χ. παῖτια φυτικὰ ἀντιθ. τῷ, ἠθικά· καὶ »διωρίκ φυσικὴν ἀλλὰ καὶ ἠφυτικὴν ἁπλῶς. Ἔρευνα τῆς φύσεως, τῶν φυσικῶν σωμάτων, πραγμάτων, φαινομένων, καὶ ἐνεργείας τῆς οὐσίας τῶν ὄντων· ἢ εἰς τοῦτο ἀσχολουμένη ἐπιστήμη· ὅθεν οἱ φυσικοὶ οἱ ἀρχαῖοι, Ἰων. καὶ Ἐλεατικοὶ φιλόσοφοι, οἵ τινες δὲν κατεγίνοντο ἐτι εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἠθικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἰς τὴν ἔρευναν ἀρχῶν αἰτίων, καὶ τῆς οὐσίας τῶν πραγμάτων· ἠτοι φυσικὸν τὸ μέρος τῆς φιλοσοφίας, τὸ περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ οὐσίας τῶν πραγμάτων, κατὰ τὴν διαίρεσιν τῆς φιλοσοφίας, ἣ ἐχρῶντο οἱ Στωϊκοί, εἰς τὸ φυσικόν, ἠθικὸν καὶ διαλεκτικόν. Ἐξ Ἔμπ Πυρ. ὑπο. 2, 2. — ἆρα ἡ λέξις ἀντίκειται τοῦτο μὲν τῷ τεχνικῷ, τεχνικτῷ, προπιωτῷ, βεβιαιμένῳ, τοῦτο δὲ τῷ παρὰ φύσιν, ὑπὲρ φύσιν ἐξαισίῳ, τοῦτο δ' οὐ τῷ ἠθικῷ. — 2) παρὰ τοῖς μεταγνστ. ὅ,τι εἶναι φανταστικόν, μαγικόν, συμπαθητικόν, π. χ. φυσ. φαρμακα ὅθεν οἱ φυσικοὶ οἱ μάντεις, μάγοι, οἱ ἀπαγγελλόμενοι ἰδιαιτέραν γνῶσιν τῆς φύσεως καὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῆς.

Φύσιμος, ὁ, ἡ (φύω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς βλάστησιν, γένεσιν· ἔχει γενετικὴν ἰδιότητα Θεόφραστ. αἰτ. φυτ. δ', 6. »Φύσιμον σπέρμα.«

*Φυσιογνωμία, ἡ· σπειρότ. τύπ. ἀντὶ φυσιογνωμονία Lob. Φρυν. σλ. 383.

*Φυσιογνωμικός, ή, όν = φυσιογνωμονικός. Donat. Ter. Hec. t, 1, 18.

Φυσιογνωμονέω, Μ. ήσω (φυσιογνώμων). Ὅστις ὁρίσει, διακρίνει τὴν φύσιν, πανεῖται διακρίσεις περὶ τῆς φύσεως ἐκ τοῦ φυσικοῦ σχήματός τινος· ἐξαιρ. διακρίνει τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του καὶ γνωρίζει τὴν διάθεσιν αὐτοῦ. Ἀριστοτέλ. Φυσιογν. 2. »Ἐκ τε γὰρ τῶν κινήτων φυσιογνωμονοῦσι, καὶ ἐκ τοῦ σχήματος, καὶ ἐκ τῶν χρωμάτων, καὶ ἐκ τῶν τόπων, τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ ἐκ τῶν τριχωμάτων, καὶ ἐκ τῆς λειότητος, καὶ ἐκ τῆς φωνῆς, καὶ ἐκ τῆς σαρκός, καὶ ἐκ τῶν μερῶν, καὶ τοῦ τύπου ὅλου τοῦ σώματος.« Παρὰ Διογενθ. κατὰ Ἀριστογ. »Φυσιογνωμονήσουσι τοὺς ἀποφηναμένους.« ὅθεν

Φυσιογνωμονία, ἡ, Ἡ ἐπιστήμη ἢ ἐπιτηδειότης εἰς τὸ νὰ διακρίνῃ καὶ γνωρίζῃ τις τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ὄψεως ἢ ἐκ τοῦ φυσικοῦ σχήματός του, ἐξαιρ ἐκ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου του· τὸ συνηθέστ. παρ' ἡμῖν φυσιογνωμία, »Ἡμεῖς οὐκ φυσιογνωμονία ἐστί, καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτῆς λέγει, περὶ τὰ φυσικὰ πα-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σήματα τῶν ἐν τῇ διανοίᾳ, καὶ τῶν ἐπακτήτων, ὅσα παραγινόμενα μαθήσεως τῶν σημείων τῶν φυσιογνωμονευομένων» Ἀριστλ. φυγ. 2.

Φυσιογνωμονικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν φυσιογνωμονικήν· ὅστις εἶναι ἔμπειρος τῆς φυσιογνωμονικῆς, ἠσκημένος εἰς τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς. Ἐπρ. φυσιογνωμονικῶς.

Φυσιογνωμοσύνη, ἡ = φυσιογνωμονία.

Φυσιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (φύσις, γνώμων) κυρίως ὅστις διακρίνει τὴν φύσιν, ἢ κρίνει τι κατὰ τὴν φύσιν· συνήθ. δὲ ὅστις γνωρίζει τὴν διάθεσιν, τὸν τρόπον, τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸ φυσικὸν σχῆμα, κατὰ τὴν φυσικὴν μορφήν, ἐξαιρ. κατὰ τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του.

Φυσιολογέω, Μ. ἤτω (φυσιολόγος). Ἐρευνῶ, ἐξετάζω τὴν φύσιν ἢ τὰ ἰδιώματα τῶν φυσικῶν σωμάτων, ἐξαιρ. τὴν φύσιν κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς καὶ ἑρμηνεύω αὐτὰ εἰς ἄλλους. — 2) ἐξηγῶ τι κατὰ τοὺς φυσικοὺς λόγους. ὅθεν

*Φυσιολόγημα, τό. Ἡ ἔρευνα τῆς φύσεως. Ἐπιρ. παρὰ Δηγ. Ἀρτ. 10, 87. καὶ

Φυσιολογία, ἡ. Ἡ ἔρευνα καὶ ἐξέτασις τῆς φύσεως ἢ τῆς ποιότητος τῶν φυσικῶν σωμάτων, ἐξαιρ. ἡ ἔρευνα τῆς φύσεως κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς. — 2) Ἑρμηνεία, ἐξήγησίς τινος κατὰ φυσικοὺς λόγους Πλούτ. εἰς Περικλ. 4.

Φυσιολόγος, ὁ, ἡ (φύσις, λέγω). Ὅστις ἐρευνᾷ τὴν φύσιν ἢ τὴν ποιότητα τῶν φυσικῶν σωμάτων, ἐξαιρ. τὴν φύσιν κατὰ τὴν οὐσίαν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς, καὶ ἐξηγεῖ εἰς ἄλλους.

Φυσιοποιέω, (ποιέω). Κάμνω τι νὰ γένῃ φυσικόν. Ἠλημ. Ἀλ.

Φυσιόω, Μλ—ώσω (φύσις). τινά, μετὰ ἀπερρομένου ἀπρμρτ. Κάμνω τι εἰς τινα νὰ τῷ γένῃ φυσικόν, ὡς νὰ τὸ εἶχεν ἐκ φύσεως· Ὁ διὰ τῆς φαντασίας συνεδυσμὸς φυσιᾷ πως ἡμᾶς πρὸς αὐτὰ ἔχειν· ὡς πρὸς συνήθειαν Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. σελ. 219. — 2) = φυσιάω, Φυσῶ, φουσκόνω τι· παρὰ τοῖς Ο΄. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

*Φυσιάων, Ἐπικ. μετχ. τοῦ φυσιάω, ὅπερ ἴδε. Ἰλ.

Φύσις, εως, ἡ (φύω). ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν, Ἡ φύσις, τοῦτ᾽ ἐστὶν ἡ οὐσία, τὰ εἶναι ἀνθρώπου ἢ πράγματός τινος· ἡ φυσικὴ, ἔμφυτος ποιότης, ἡ φυσικὴ ὁρμή, ἀρχή, καταβολὴ αὐτοῦ· «Φαρμάκου φύσιν» Ὀδσ. Κ. 303. ἀλλοῦ δὲ οὐδαμοῦ εὑρηται ἡ λέξ. παρὰ τῷ ποιητ. — β) παρὰ τοῖς μεταγν. ἐπὶ τῆς νοερᾶς δεινότητος, εὐφυΐα, ἀγχίνοια, τὸ σύνηθ Γαλλ. Genie, Ἰταλ. talento, Valeik διατν. σλ. 76. Β. — γ) ἡ φυσικὴ διάταξις, εὐταξία, διάθεσις· ὅθεν «Φύσιν ἐκ φύσεως· διὰ φυσικῆς διαθέσεως, ἢ φυσικῆς ἁρμονίης «Κατὰ φύσιν ἐστὶ τὸ φυσικὸν λόγον, κατὰ τοὺς φυσικοὺς κανόνας, ὅρους, π. χ. «Ὁ κατὰ φύσιν θάνατος· ὁ κατὰ φύσιν πατήρ, υἱός, ἀδελφός καὶ λ. τ. τ. α, φυσικὸς θάνατος, γνήσιος, πατήρ, κλ. ἐξ ἐναντίας δὲ «Παρὰ φύσιν ἔχει κατὰ φυσικὸν λόγον, ἀναντίον τῶν κανόνων, τῶν ὅρων τῆς φύσεως. Πλάτ. Φιλβ. σλ. 32. Α. «Ὡς φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι τὸν Ἡρακλέα.» πῶς δύναται τις νὰ πιστεύσῃ κατὰ φυσικὸν λόγον ὅτι ὁ Ἡρ. ἐφόνευτε πολλὰς μυριάδας; Ἡρόδ. 2, 45. «Τοῦτο φύσιν οὐκ ἔχειν δέν εἶναι κατὰ φυσικὸν λόγον, ἀντιβαίνει εἰς τοὺς φυσικοὺς ὅρους· «Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι» συμβαίνει, γίνεται κατὰ φυσικὸν λόγον. Πολβ. πρβλ. Διον. συνθ. σλ. 144. — 2) ἡ φύσις, ὡς γενετικὴ δύναμις, ὅθεν καὶ γένεσις, κτίσις, ἀρχή — 3) Ὃν ἠπλάσθη τι· ἐν γένει ὅ,τι ἐτέχθη, ἐγεννήθη, ἐπλάσθη, ἔλαβεν ὕπαρξιν· ὅθεν τέκνον, ἀπόγονος γενεά, γένος, Σφκλ. Ἠλ. 325. Ἀντ. 346. ἐκδ. Νεοφτ. Δονκ. καὶ Ἡσύχ. δὲ καὶ τὸ αἰδοῖον· (παρὰ τὸ, φύω.) [υυ]

Φυσίφρων, ονος, ὁ, ἡ = φυσήφρων.

*Φυσίωμα, τό (φυσιόω). Ὅ,τι εἶναι εἰς τινα ἢ εἴς τι φυσικὸν, ἔμφυτον· «λίτις, φυσικὴ ἐπιθυμία.

Φύσιωσις, εως, ἡ (φυσιόω, σημτ. 2. φυσιάω) Τὸ νὰ ἐπαίρηται τις, φαντάζηται, φουσκόνῃ, γεμίζῃ τὴν κεφαλήν του μὲ οἴησιν, ἢ μὲ κενὰς καὶ ψευδεῖς φαντασίας, ὑπερηφανεύομαι, ἀλαζονία. Ν. Δ.

Φύσκη, ἡ (φυσιάω). Ὁ στόμαχος καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. — 2) ὁ ἐκ τοῦ παχέος ἐντέρου κατασκευασμένος ἀλλᾶς, λουκάνικον σύνηθ. ἐκ τοῦ Ἰταλ., ἢ τὸ παρ᾽ ἡμῖν σύνηθ. φαγητόν, κοιλιὰ παρασκευασμένη καὶ γεμάτη εἰς τὸν φοῦρνον, Ἀρτεμ — 3) Φουσκαλίδα, φουλτάκιας ἐπὶ τὴν ἐπιδερμίδα μέλους τινὸς τοῦ σώματος.

Φύσκιον, τό· ὑποκορ. τοῦ φύσκη.

Φύσκος, ὁ, = φύσκη. σημτ. 2. Γλωττ. Φιλοξ.

Φύσκων, ωνος, ἡ φυσκῶν, ῶνος, ὁ (φύσκη). Ὅστις ἔχει παχεῖαν κοιλίαν· χοντροκήλης, κοιλαράς, πρωτοκαλὸς· γελοῖα πρωτονυμία τοῦ βασιλίσκ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἡ ὁποία ὅμως προσήφθη ἤδη καὶ τῷ Πιττακῷ ὑπὸ τοῦ Ἀλκαίου Διογ. Λαέρτ. ἀ. 81.

*Φυσόβαθρον, τό (φῦσα, βάθρον). Τὸ ὑπόβαθρον τοῦ φυσητηρίου. κοινῶς τὸ ποδάρι τοῦ μουχανίου.

*Φυσοειδής, ὁ, ἡ (φῦσα, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς φυσαλλίς, ὁμοιάζει μὲ φουσκαλίδα, μὲ φούλτακιον.

*Φυσόω, ἀμβλ. ἀνάγνσ. ἀντὶ φυσιόω.

Φύσσα, φυσταλίς, φύσταλος, φυστητήρ. κλ. κατ᾽ ἄγνοιαν τῆς μετροποιίας προκύψασα σφαλερὰ γραφὴ ἀντὶ φῦτα, φυταλίς, φύσκαλος, φυσητὴρ κλ.

Φυστή, ἡ, φύστη, ἡ (φύρω). ὑπκ. μάζα. Εἶδος ἄρτου ἢ πλακοῦντος, ζυμαρικοῦ κατασκευασμένου ἀπὸ κριθάλευρον, καὶ ὄχι κατὰ τὸ σύνηθες ζυμωμένου, ἀλλὰ ἐνκεκαυμένου ὀλίγον μόνον. «Εὐάλφιτος φύστη ἐνὶ τρωκῇ ματσομένη παλάμαις.» Ἐπιγραμ. Λεωνίδ. ἀντὶ ταύτης τῆς λέξεως οἱ λοιποὶ Ἕλληνες πλὴν τῶν Ἀττ. ἐχρῶντο τῷ, φύρμα.

Φύστις, εως, ἡ (φύω) ποιητ. ἀντὶ φύσις, σημτ. 4. Οἱ ἀπόγονοι, γενεά, γένος. Αἰσχύλ. Περσ. 922.

*Φυστίς, ίδος, ἡ (φύρω) = φυστή.

Φυστώδης, ό, ἡ (φῦσα, εἶδος.) Ὅ τι εἶναι γεμάτον ἄνεμον, ἀνεμώδες. Ὅ,τι προξενεῖ ἄνεμον, φουσκωμα.

Φυταγωγέω, (φυτόν, ἄγω). Περιποιοῦμαι φυτόν τι εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ καλά. Ἐτυμολόγ.

Φυταλιά, ἡ, (φυτόν). Τόπος κατάφυτος μὲ δένδρα, ἢ ἐμπελῶν, ἀμπελότοπος, ἀμπελουργεῖον, ἀντιθ. τῷ, ἄρουρα, ἀγρός, χωράφι, τόπος διὰ σπαρτὰ, Ἰλ. Ζ, 195. Μ, 314. Υ, 185. ἐν γένει φυτεία, τόπος διὰ φύτευμα δένδρων, δενδροτόπι κοινότρ. — 2) ὅ,τι εἶναι φυτευμένον, φυτόν. «φυταλιὰ Παλλάδος» τὸ ἐλαιόδενδρον, Καλλμ. 3) Ὁ τελευταῖος καρπὸς τοῦ χειμῶνος, ὅτε φυτεύουσι τὰ δένδρα. (τῷ καθ᾽ ἑαυτό βρχ. υ, χρῶνται οἱ Ἑπτ. μερ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου).

Φυταλίζω, Μλ—ίσω, = φυτεύω. Ἡσύχ.

*Φυτάλιμος, ὁ, ἡ. ἴδε φυτάλμιος.

*Φυτάλιος, ὁ, ἡ· ἴτε δὲ καὶ τρικτλ. = φυτάλμιος· «φυτάλιος Ζεὺς» Herm. ἐν Ὀρφ. Τμ. 15, 9 (-υυ-, παρὰ τοῖς Ἑπτ. τὸ γὰρ ὕψιλον βρχ. καθ᾽ ἑαυτό.)

*Φυτάλμιος, ὁ, ἡ, ἀλλὰ καὶ τρικτλ. (φυτόν). Ὅστις προξενεῖ, χορηγεῖ, εὐκαρπίαν, πολυκαρπίαν, εἶναι γόνιμος, τρόφιμος. Ἐπθ. τῶν θεῶν· ἀλλὰ καὶ «φυτάλμιοι γέροντες» οἱ πατρικοὶ γέροντες τοῦτ᾽ ἔστιν οἱ γηραιοί, οἱ γέροντες πατέρες. Αἰσχλ. Ἀγ. 337. παρεβλ. μύστοι Reisig. enarr. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κ. 146. «φυτάλμιος πατὴρ» ὁ γέρων ἤδη πατήρ, Σοφοκλ. «λέκτρα φυτάλμια,» ἡ γαμηκλίνη, συγκοίμησις. Εὐρ. 930. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἔμφυτον, δὲν εἶναι ἐπίκτητον, κατὰ περίστασιν, κατὰ συμβεβηκός, «παλαιὸν ὄμμάτων φυταλμιον» στις εἶναι ἐκ φύσεως τυφλός, ἐκ γενετῆς, ἐγεννήθη τυφλός. Σφκλ. Οἰδ. Κ. 150. ἐκδ. Νεοφτ. Δονκ. «χθὼν φυτάλμιος» ἡ πατρίς, Ανεφ. 341. (ἐστιδὲ ἡ λέξις ἐκ τοῦ φυτάλιμος κατὰ μετάθεσιν στιχημυθισμένη.)

Φυτάνη, ἡ· = φυταλιὰ. ἀμφ. Γαλην. Γλωττ.

Φυτάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φυτόν. Ἀθήν. ἐ. σελ. 210. (ῡ)

Φυτάς, άδος, ἡ· (φυτόν). Τὸ φυτόν, βλαστάρι διὰ φύτευμα, παρκφυὰς, κοινῶς κολοβρίζι, ἐξαιρ. ἐλαίας. Πλούταρχ.

Φυτάω, ψευδ. ἀνάγνσ. ἀντὶ φιτύω, ἐφ᾽ οὗ παρ᾽ Ἡσ. Θγν. 986. τὸ ἡμαρτμ. φυτήτατο, ἀντὶ, φιτύσατο, ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι.

Φυτεία, ἡ. Τὸ νὰ φυτεύῃ τίς τι, φύτευσις, φυτεία κοινῶς. Τρπε. ἡ γένεσις, ἡ τεκνοποιία. — 2) φυτόν. — 3) ἡ αὔξησις τῶν φυτῶν.

Φύτευθεν, Αἰολικ. καὶ Ἐπικ. γ΄. πλθ. πρόσπ. παθ. ἀορ. ἀ. τοῦ, φυτεύω ἀντὶ ἐφυτεύθησαν.

Φύτευμα, τὸ (φυτεύω). Ὅ,τι εἶναι φυτευμένον, τὸ φυτόν. Πινδ. (ῡ)

Φυτεύσιμος, ὁ, ἡ (φυτεύω). Ὅτι εἶναι ἐπιτήδειος, ἁρμόδιος εἰς φύτευσιν ἢ εἰς φυτείαν, τόπος ἐπιτήδειος, καλὸς εἰς τὸ νὰ φυτεύωνται δένδρα. Διοδ. Σικ. ἐκ τοῦ

Φύτευσις, εως, ἡ (φυτεύω). Τὸ νὰ φυτεύῃ τις δένδρα. Τρπε. παιδοποιία, τεκνοποίησις. (ῡ)

Φυτευτήριον, τό. Φυτὸν τὸ ὁποῖον μεταφυτεύεται ἀπὸ παραφυάδα, κολοβρίζι δένδρου ἢ ἀπὸ φυτώριον. Θεόφρ. Αἰτ. φυτ. γ΄, 6. «Τὰ δὲ φυτευτήρια δεῖ λαμβάνειν ἀπὸ νέων τε φυτῶν ἢ ἀκμαζόντων.» Ξενοφ. Οἰκον. 19΄, 13. «Πρέμνα πᾶσι τοῖς φυτευτηρίοις πρόσεστιν.

Φυτευτής, οῦ, ὁ (φυτεύω) ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν. Ὅστις φυτεύει.

Φυτευτικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγει εἰς φύτευσιν.

Φυτευτός, ή, όν· ἐπθ. ρῆμτκ. τοῦ, φυτεύω Ὅ,τι ἐφυτεύθη, εἶναι φυτευμένον. Τρπε. ὅ,τι ἐγεννήθη, τέκνον.

Φυτεύω, Μ. εὐσω (φυτόν). Τὴν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ καταβάλλω εἰς τὴν γῆν ἵνα βλαστήσῃ καὶ καρπὸν φέρῃ, ὡς καὶ παρ᾽ ἡμῖν «φυτόν, δένδρεα» Ὀδσ. Ι, 108. Σ, 359. Ἡσ. Ἔρ. 22. συνήθ. κατ᾽ ἀντίθ. τοῦ, ἀρόω, σπείρω. — 2) Μετφρ. Παιδοποιοῦμαι, τεκνοποιοῦμαι· ἐπὶ πατέρων. Ἡσ. Ἔρ. 814. Ἀστ. 29. ὡσαύτως καὶ παρ᾽ Ἡρότ. 4, 145. καὶ παρὰ τοῖς Τργ. πολλάκις. — 3) ἐν γένει, γεννῶ, κάμνω, προξενῶ, κατορθόνω, ἐκτελῶ, κάμνω νὰ γένῃ, συμβῇ τι, συνήθ. ἐπὶ κακῶν πραγμάτων «φυτεύειν τινὶ κακὸν, κακὰ, μόρον, φόνον, κήρα» πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ. ἐν Ἰλ. δὲ ἅπαξ μόνον, Ο, 134. Ἀλλὰ καὶ «γάμον, δόξαν, τιμὰς» κλ. τ. τ. Πίνδ. παρβλ. τὸ ἰσοδύναμον «ἐμὲ αὐτῷ, παρὰ ποιητ. ὅμως μόνον ἐν χρήσει, φιτύω. — 4) σπανιτρ. κατασπείρω, σπείρω, ὅθεν «γῆ πεφυτευμένη» Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 10.

*Φυτηκομέω (φυτηκόμος). Φυτεύω φυτὰ, περιποιοῦμαι αὐτὰ. ὅθεν

Φυτηκομία, ἡ. Ἡ τῶν φυτῶν ἐπιμέλεια, τὰ τὰ φυτεύῃ τις αὐτὰ, νὰ φροντίζῃ περὶ αὐτῶν, νὰ τὰ περιποιῆται, κηπεία, κηπουργία, Ὀππιαν. ἀλ. ἀ. 309.

Φυτηκόμος, ὁ, ἡ (φυτόν, κομέω.) Ὅστις φυτεύει, περιποιεῖται τὰ φυτὰ, δένδρα, φροντίζει περὶ αὐτῶν· καταγίνεται εἰς κηπείαν, κηπουργίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

ὄθεν ὁ φυτηκόμος, ὁ κηπουρός, κηπουργός. Ibi Lobeck. Φρν. σελ. 653.

Φυτικός, ή, όν (φυτόν.) Ὅ,τι γίνεται, προέρχεται ἐκ τῶν φυτῶν, ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν, ὁμοιάζει μὲ φυτόν.

Φύτιος, ὁ, ἡ (φύω) = φυτάλμιος. ἐπίθ. τῶν θεῶν. »Ζεύς, Ἥλιος, Ἄρτεμις« (υ)

Φύτλη, ἡ (φύω) ὡς τὸ φύσις, ποιητικ. ἀντὶ φύσις. Γένεσις, γενεά, τεκνοποίησις, γένος, εἶδος. Πνδ.

*Φυτοειδῶς, Ἐπῤῥ. (φυτόν) = φυτώδως. Ὡς φυτόν, καθὼς τὰ φυτά, Δγν. Δρτ. 7, 86. ἐκ τῶν τοῦ Ζην.

Φυτοεργός, ὁ, ἡ· ἴδε, φυτουργός. ποιητ.

Φυτοκομέω, (φυτοκόμος) = τῷ ἀρχαίῳ ποιητ. φυτηκομέω. ὄθεν

*Φυτοκομία, ἡ = τῷ ἀρχ. ποιητ. φυτηκομία.

Φυτοκόμος, ὁ, ἡ = τῷ ἀρχ. ποιητ. φυτηκόμος.

Φυτόν, τό (φύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Πᾶν ὅ,τι γεννᾶται ἐκ τῆς γῆς καὶ βλαστάνει, ἁλλως· δένδρον, σπαρτόν, χόρτον, ἐξαιρ. κήπευμα, κοινῶς λαχανικόν, δένδρον φυτευμένον εἰς κῆπον, Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἔτι δὲ καὶ = φύμα, Ἀποστήμα ἢ ἄλλοτι τοιοῦτον ὅσα γίνονται συνήθ. εἰς τὸ σῶμα ζώων, Ἀρχλ. — 2) παρὰ ποιητ. καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τραγ. ἐν γένει Πλάσμα, κτίσμα, δημιούργημα τῆς φύσεως, ἔτι δὲ καὶ ὡς τό, ἔριον, ἐπ' ἀνθρώπων, Ἀπόγονος, παῖς, τέκνον, ἀνάθρεμμα, Valck ἐν Ἰων. 630. »χειρίτων φυτὰνα Θερτ. 29, 7. »φυτὸν οὐράνιον« ὁ ἄνθρωπος. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 645. ἔστι δὲ ἡ λέξ. οὐδέτ. κυρίως τοῦ

Φυτός, ή, όν, ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, φύω. Ὅ,τι ἐβλάστησεν, αὔξησεν, σύναται νὰ βλαστήσῃ, αὐξήσῃ. — 2) Ὅ,τι εἶναι γόνιμον, εὔκαρπον.

Φυτοσκαφία, ἡ. Γυρεία, ἤτοι τὸ νὰ σκάπτῃ τις ὀλίγωρα εἰς τὴν ῥίζαν τῶν φυτῶν, τὸ κοινὸν σκάλισμα ἐπὶ λαχάνων, ξυλάκωμα δὲ ἐπὶ δένδρων. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 202. ἐκ τοῦ

Φυτοσκάφος, ὁ, ἡ (σκάπτω) Ὅστις γυρεῖ, γυρεύει, τὸ κοινῶρ. παρ' ἡμῖν σκαλίζει τὰ φυτά, ξυλακόνει τὰ δένδρα, σκάπτων ὀλίγ. περὶ τὴν ῥίζαν των τὰ περιποιεῖται, ὄθεν ἐν γένει κηπουρός. — 2) παθτ. ἡ φυτοσκαφοῦσα ὑπαινεύμ. γῆ, Ἀπασκεμμένη (α)

*Φυτοσπορία, ἡ. Φύτευσις, τὸ νὰ φυτεύῃ τίς τι, ἐξαιρ. δένδρα καὶ ἀμπέλους. Μνθ. ἐκ τοῦ

Φυτοσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅστις σπείρει, φυτεύει, ἐξαιρ. δένδρα καὶ ἀμπέλους. — 2) Τρπ. Ὅστις ἡ ὅ,τι τεκνοποιεῖται, ἡ φυτοσπόρος. Πατήρ. Σφκλ. Τραχν. 359.

Φυτοτροφέω, (φυτοτρόφος). Φυτεύω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι φυτά. ἐπὶ τῆς γῆς, τρέφει τὰ φυτά. Στοβ. λόγ. ρμά. ὄθεν

Φυτοτροφία, ἡ. Τὸ νὰ ἐπιμελῆται, περιποιῆται τὰ φυτά, κηπουργία, φυτουργία. Γαμπον.

Φυτοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω) = φυτηκόμος.

Φυτουργέω, (φυτουργός). Ἐργάζομαι περὶ τὰ φυτά, φροντίζω περὶ αὐτῶν, τὰ περιποιοῦμαι. ὄθεν

Φυτούργημα, τό. Ἡ περὶ τῶν φυτῶν ἐπιμέλεια, τὸ νὰ περιποιῆταί τις τὰ φυτά.

Φυτουργία, ἡ. Τὸ νὰ φυτουργῇ τις, νὰ περιποιῆται τὰ φυτά, κηπουργία, φυτουργία. ὄθεν

Φυτουργικός, ἡ, όν. Ὅτι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν φυτουργίαν, ἢ εἰς τὸν φυτουργόν. Ὅστις εἶναι εἰδήμων τῆς φυτουργίας, ἐπιτήδειος εἰς αὐτήν· ἡ φυτουργικὴ ὑπὸ τέχνη = φυτουργία, κηπεία Πολυδ. ζ', 140.

Φυτούργιον, τό. = φυτώριον. ἐκ τοῦ

Φυτουργός, ὁ, ἡ (φυτόν, ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται, καταγίνεται εἰς τὴν φυτουργίαν, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν φυτῶν· φυτηκόμος, κηπουρός. 2) Τρπ. ὁ φυτουργός, ὁ φύσει πρωτεύτης, ὁ πρῶτος αἴτιος τῆς φύσεως. Πλάτ. πολ. ἰ. 2. »Βούλει οὖν τοῦτον φυτουργὸν τούτου προσαγορεύωμεν. ποιητ. φυτοεργός, ὁ, ἡ.

Φυτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ἐπὶ τόπου, ὅπου γεννῶνται, εὑρίσκονται φυτά.

*Φυτόω (φυτόν). Κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, βλαστήσῃ ὡς φυτόν. παθτ. γίνεται, βλαστάνει, αὐξάνει τι ὡς φυτόν.

Φύτρα, ἡ. = φύτλη Ἡσύχ.

*Φυτώδης, ὁ, ἡ (φυτόν, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν, φαίνεται ὡς φυτόν, ὁμοιάζει μὲ φυτόν. Ἐπῤῥ. φυτοειδῶς.

*Φυτών, ῶνος, ὁ (φυτόν.) Τόπος κατάφυτος μὲ δένδρα ἢ ἀμπέλους.

Φυτώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις, ἡ ὅ,τι ἔχει τὸ ὄνομά του ἀπὸ τι φυτόν. Ἀχιλλ. Τάτ. β, 14.

Φύτωρ, ορος, ὁ (φύω). Γεννήτωρ, πατήρ. Ἡσύχ. (υ-)

Φυτωρεῖον, τό, καὶ

*Φυτώριον, τό (φυτόν, ὦρα). Τόπος ἰδιαίτερος εἰς τὸν ὁποῖον φυτεύονται παντοῖα φυτά, δένδρα, καὶ γίνεται φροντὶς περὶ τῆς καλῆς αὐξήσεως των, ἔπειτα δὲ λαμβάνονται ἐκεῖθεν καὶ μεταφυτεύονται εἰς ἄλλους τόπους, τό Γερμ. Pflanzschule, Baumschule. Λατ. Plantarium.

*Φύω, μέλ. φύσω, ἀόρ. α' ἔφυσα. ἐπὶ φυτῶν, χόρτων, λαχάνων, δενδρίων καὶ τῶν ἰδιαιτέρων μερῶν αὐτῶν, ῥιζῶν σηλ. φύλλων, κλωναρίων, κ. τ. τ. Γεννῶ, βλαστάνω, κάμνει, νὰ φυτρώσῃ, τὸ νὰ λάβῃ ὑπαρξίν τινα. Ἰλ. Α, 235. Ζ, 148. Ξ, 347. Ὀδ. Η, 119 »καρπὸν φύειν«. Ἡρόδ. 9, 122, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ζώων. »τρίχας φύειν, εὐγάζω, ἀποκτῶ τρίχας, μᾶλλιά. »πώγωνα φύειν, τὸ παρ' ἡμῖν, ἀφίνω τὰ γένεια, Ἡρόδοτ. 8, 104. »γλῶσσαν φύειν, ἀποκτῶ, ἔχει γλῶσσαν«, 2, 68. »πέτρα εὐγάζει, ἀποκτᾷ ὄχει πέτρα, Ἀριστοτ. ὀρ. 106. Πλάτ. Φάρ. σελ. 251, C. παρβλ. πετροφυὲς· αὐτοῦ καὶ »Ὀδύσσας φύσιν εὐγάζω, ἀποκτῶ ὀδόντια« καὶ τ. τ. ἆρα ἐν γένει τὸ ἔχειν τὴ κτίσασα φυσικὴν τινα ἰδιότητα· τὸ δὲ »Ἄνδρας φύειν τὸ νὰ γεννᾷ ἄνδρας, ἐπὶ χώρας, τόπου, ὅπου γεννῶνται ἄνδρειοι, πολεμικοὶ ἄνδρες, Ἡρότ. 9, 122 ὄθεν καὶ γεννῶ, τεκνοποιοῦμαι, τὸ φύσας, ὁ γεννήτωρ, ὁ πατήρ· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μητέρων τίθεται ἡ λέξις, τίκτει, γεννᾷ, Ρορσ. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 34. β) τροπικ. »φρένας φύω, τὸ κοινῶρ. μ' ἔρχεται ὁ νοῦς, γίνομαι φρόνιμος, φρονιμεύω, Σοφκλ. Οἰδ Ἡ. 804. Ἰλ. 1463. Lob. ἐν Αἰ. 1065. »νοῦν φύειν«. Σοφκλ. Ἀμφιαρ. Λιψ. δ. ἔτι δὲ καὶ »δόξαν φύειν, φαντάζομαι, ἀλαζονεύομαι. — Ὁ Ποιητ. χρῆται τοῖς τριτοῖς χρόνοις τῆς ἐνεργ. φωνῆς, εἰτιμὲς ὅμως εἶτι γεννῶ πολὺ σπανιῶρ. κατὰ μεταθτ. παρὰ κατ' ἀμετβτ. σημασ. 2) παθητ. φύομαι, μέλ. φύσομαι, παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ φυήσομαι, μετὰ ἐνεργτ. β'. ἀόρ. ἐφύην, παρὰ τοῖς μεταγενντ. δὲ καὶ ἐφύτην. (υ-) Παρακμ. πέφυκα. Γεννῶμαι, γίνεται· ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν φυτῶν, βλαστάνει, αὐξάνει, φυτρώνει, Ὀδ. Ι, 109 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, γεννῶμαι, Ἰλ. Ζ, 149 ὅπου τὸ, φύω, φέρει ἀσυνήθως τὴν ἀμετβ. σημασ. τοῦ, φύομαι· ἐν γένει, γίνεται, προϋπάρχει τι ἐκ τῆς φύσεως, λαμβάνει ὕπαρξιν, φυσικὴν ποιότητα, ἰδιότητα, ἕξιν, φυτικόν τι ἴδιωμα, ἐπὶ πάντων τῶν ἐκ τῆς φύσεως τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐχόντων· ὄθεν καὶ ἔστι, ὑπάρχει, ἄνευ περαιτέρω ἰδιαιτέρου τινὸς διορισμοῦ. Ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐχρηστότερος κατὰ ταύτην τὴν ἀμετβτ. σημασ. ἐστὶν ὁ παρακμ. πέφυκα ἐν σημασ. ἐνεστ. ὁ ὑπαρτυπτ. ἐπεφύκει, ἀντὶ παρατ., καὶ ὁ ὡσαύτως ἐνταῦθα ὅλως ὑπαγόμενος ἀόρ. β', ἄφυν ὡς παρὰ τὸ, ΦΤΜΙ. ἀπαρμφ. φῦναι, μετχ. φύς, φῦσα, φύν, παρὰ τοῖς μετέπειτα μὴ Ἀττκ. συγκρκ. δὲ καὶ ἡ παθτ. διάθεσ. ἐφύην, ἀπαρεμφ. φυῆναι, μετοχ. φυείς. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπὶ βλαστήσεως φυτῶν, φύλλων κ. τ. τ. ἐξαιρτ. τῷ παρακμ. καὶ τῷ ὑπερσυντλ. Ἰλδ. Δ. 483. 484. Ξ, 288. Φ, 352. Ὀδσ. Ε, 288. 241. 477. Η, 114. 128. Ι, 141. ὡσαύτως καὶ πέρα πεφύκειν, Ἰλ. Δ, 109. τῷ β' ἀορ. δὲ οἷς μόνοις, Ὀδ. Κ, 481. Ψ, 190. τῷ ὁποίῳ ὅμως τόσῳ μᾶλλον χρῆται ἐν τῇ ἐπκ. φράτωρ· »ἦν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρίη, αὔξησιν εἰς τὸ χέρι του, κατὰ λέξιν, τοῦτ' ἔστι τὸν ἔσφιξε τόσον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐκράτει σόσον σφιχτά, ὡς νὰ ἦτον κολλημένος εἰς αὐτόν· εἰς δήλωσιν ἐμπεδίου ἀσπασμοῦ, ὅταν χαιρετᾷ τίς τινα καὶ σφίγγει δυνατὰ τὸν χεῖρά του, πολλάκις παρ' Ὁμήρ. σπανιῶρ. δὲ πέφυκεν ἐν χρεία«, Ὀδσ. Κ, 397. καὶ »ἓν χείρεσσι φύοντος«. Ὀδσ. Ω, 410. ὡσαύτως καὶ »ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες«, δαγκάνοντες, δυνατὰ σφίγγοντες τὰ χείλη μὲ τοὺς ὀδόντας, εἰς δήλωσιν ὀργῆς ἀποκρυπτομένης, ὅταν θέλῃ τις νὰ κρύψῃ, κρατήσῃ ὀπίσω τὸν θυμόν του. Ὀδσ. Α, 381. Σ, 410. Γ, 268. Ἀττ. δ' ἐξ ἐναντίας ἐστὶ τὸ πέφυκε μετὰ ἀπαρμφ. εἶναι κατὰ φυσικὸν λόγον, συμβαίνει συνήθως, π. χ. »πέφυκε γενέσθαι, Ἰσοκ. Ὀρ. σελ. IX. Ἰσκ. Ἀνθολ. 2, 3. σελ. 358. μετὰ γενικ. »πεφυκέναι τινός«, τὸ ἀπὸ τινος κατάγεσθαι. Πλουταρ. »φύτει πέφυκε«. Σοφοκλ. Φιλ. 79. ἐκδ. Νεοφύτου Δούκα. Meineke ἐν Μιλ. σελ. 304. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 7, 13. ἔτι δὲ καὶ »φύτει φύεσθαι, τὸ ἐκ φύσεως γίνεσθαι, γεννᾶσθαι· τὸ δὲ »ἀνθρώπου πεφυκώς«, ὁ κατὰ φύσιν, καθ' ἑαυτὸ ἄνθρωπος. — Ἐκ τοῦ παρακμ. σχηματίζεται ὁ ποιητ. φεῖ τὸ γ' πληθ. πρόσπ. πεφύασι ἀντὶ πεφύκασι, καὶ τὴν μετοχ. πεφυώς, ῶτος, Ὀδσ. Ε, 477. Θηλκ. πεφυῖα, Ἰλ. Ξ, 288. ἀντὶ πεφυκώς, ότος, κ. λ. τῷ ὑπερσυντλ. χρῆται κατὰ ἁπλοῦν ἀπλῶς ἀντὶ αὐξήσεως, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Ἡσ. θέτει εἰς τὸ αὐτῷ χρήσιμον, ὅλως κατὰ παρ. τρόπον ἐσχημάτ. γ' πληθ. πρόσπ. ἐπέφυκον, ὡς ἐκ τοιούτου ἀορ. ἔστω. Ἔργ. 151. Δσπ. 76. Θεογν. 152. 573. τῷ ὄντι ἐχρήσατο ὁ Παρμεν. ἀντὶ τοῦ φύσαι· τὸ δὲ γ' πληθ πρόσπ. τὸν β'. ἀορ. ἔφυν ἀντὶ ἔφυσαν, ἐπκ. ἔστιν ἐν γένει, π. χ. ἐν Ὀδσ. Ε, 481. ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ ἐνεστ. ἀόρ. φύειν ἀντὶ, ἔφυν, τὸν ὁποῖον ὁ Βουτμ. δίδει τὰ εἰτάξη παρὰ Θερτ. 15, 104. παν ἀμφίβ. ἐστὶν εἰσεῖτε (ἐν γένει ὁμολογεῖται ὁ κανὼν ἔτε τὸ ν, πρὸ μὲν φωνηέντος, ἆρα ἐν τῷ ἐνστ., παρατ. καὶ ἐν τοῖς Ἐπ τύπ. τοῦ Πρεμπερύασι, πεφυώς καὶ τλ. βρχ. ἐστί, πρὸ συμφώνου δέ, ἆρα ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς χρόνοις, μκρ. Οἱ μετάπειτα ποιητ. μέντοι, οἷον Νικ. Ἀλ. 14. Διον. Περ. 941. 1013. χρῶνται αὐτῷ καὶ ἐν τῷ ἐνστ. καὶ ἐν τῷ πρτατ. μερ. ἐνίοτε δὲ μάλιστα καὶ ἐν τῇ θέσει τοῦ ῥυθμοῦ. Νικ. Ἀλ. 506. Διον. Περ. 1031. Ὁ αὐτὸς κανὼν ἰσχύει καὶ ἐν τοῖς σύνθ. αὐτοῦ.)

Τὸ Φ μετὰ τοῦ Ω.

*Φῶ, ὑποταικ. ἀόρ. β'. τοῦ ῥημ.

Φῇ, κατὰ συγκπ. ἀντὶ τοῦ, φῷς ἀντὶ φωτί. Ἐτμλ. μεγ. παρβλ. Valck. diate. σελ. 150. B.

Φώγετον, τό (φώγω). Σκεῦος μαγειρικόν· εἰς ψήσιμον ἢ ῥοιγάνισμα ἐπιτήδειον. Πολυδ. Ι, 109.

*Φωγνύω, = φώγω.

Φώγω, καὶ, φώζω, Μλ. φώξω καὶ φώσω. παθητ. παρκμ. πέφωγμαι, καὶ πέφωσμαι. παθητ. ἀόρ. ἐφώχθην. Φρυγανίζω, τουρκιβ. καβουρδίζω, ψήνω, διαθερμαίνω, ζεσταίνω, καψαλίζω τι. »πεφωσμένας Ἰσχάδας«. Στράτις. »Ἀλλ' εἰ μέλλεις ἀνδρείως φώζειν ὥσπερ μύστακα σεαυτόν«. (συγγν. τῷ ΦΑΩ, φῶς, φαύω, φαύσκω, φαῦ-

ζω, καὶ τῷ Λατ. focus, foco, suffoco καὶ foveo.)

*Φώζω = φώγω.

Φῶϊξ, ἀμφβλ. γραφὴ ἀντὶ πῶϋξ.

φωΐς, ίδος, ἡ, καὶ συναίρ. φῶς, φῶδός, συνηθ. μόνον κατὰ πλῆθ. ἁρθμ. φῶδες χρσμ. (φώζω). Φουσκαλίδα, φυλλάνας ἐπὶ τὴν ἐπιδερμίδα ἀπὸ καύσιμον γενόμενος, ἐν γένει ἕγκαυμα, καύτιμον, Ἀριστοφ.

*φωκάδεια, τά, ὑπκρστ. τοῦ, φώκη. Lob. Φρν. σελ. 74. (π)

*Φώκαια, ἡ Ἰων. Φωκαίη, Ἡρότ. Πόλις ἐν τῇ Ἰωνίᾳ. Τμ. Ἀπλ. 35. ὅθεν

*Φωκαιεύς, έως, ὁ· καὶ Φωκαενύς. Κάτοικος τῆς Φωκαίας, ἐκ τῆς Φωκαίας. καὶ

*φωκαΐς, ίδος, ἡ· καὶ Φωκαῒς. Θλ. ταῦ, Φωκαενύς. Ἡ κάτοικος αὐτῆς.

*Φωκαϊτης, ου, ὁ, καὶ Φωκαΐτης = Φωκαιεύς.

*Φώκαινα, ἡ· ἔτι δὲ καὶ φῶκος, ὁ. Εἶδός τι κητῶν. Ἀριστλ. ζω. Ἱστρ. 6, 11. 1, 2.

Φωκαΐς, ίδος, ἡ = φωΐς. ἀμφβλ.

*Φωκαῖς, ίδος, ἡ· ἴδε τὸ ἑπμ.

Φωκαΐτης, ου, ὁ, ἐλλ. — ἴτις — ίδος, ἡ. Ἐκ τῆς Φωκίδος. «στατῆρες Φωκαΐται» Νόμισμά τι χρυσοῦν τῶν Φωκέων κατωτέρας τιμῆς Θουκυδ. δ, 52. παρ' Ἡσυχ. δὲ καὶ στατῆρες φωκαΐδειοι.

*Φωκάρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ἄρχων τῆς Φωκαίας. Ἐπγρ.

*Φωκεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Φωκίδος, Ἰλδ. Ὅπου ἀεὶ ἐν τῷ Ἑπτ. τύπῳ Φωκήων κεῖται.

Φώκη, ἡ. Τὸ θαλάσσιον ζῶον φώκια κοιτρ. Ὀθσ. καὶ Ἡρότ.

*Φωκικός, ἡ, όν. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὴν Φωκίδα, ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται εἰς τὴν Φωκίδα. ἐπ τοῦ

Φωκίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ Παρνασσῷ. ἴδε Φῶκος.

*φωκίς, ίδος, ἡ, Εἰδός τι ἀπίων, ἀπιδίων.

Φωκίων, ωνος, ὁ. Ὀνομασία πτηνοῦ, ἀκριβέστερον ἀδιορίστου, Ἡσυχ.

*Φωκίων, ωνος, ὁ, ἀρτ. Κύρ. ὄνμ.

*Φῶκος, ὁ. Ὀνμ. κυρ. ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ Φωκίς ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. Ἡσυχ.

*Φῶκος, ὁ = φώκαινα.

*Φώκτας, ῶν, αἱ, παρὰ Λουκιαν. εἰς Λεξιφ. ἐσθτμ, φαγητόν τι ἀκριβέστερον ἄγνωστον, πιθανῶς. ἐκ τοῦ

*Φωκτός, ἡ, όν. Ἐπῖθ. ρημτκ. τοῦ φώγω. Ὅ,τι, εἶναι φρυγανισμένον, ψυδε. τσιγαρισμένον, ἐφθμένον.

Φωλάζω, = φωλεύω. Ἡσύχ.

Φωλάς, άδος, ἡ = φωλεύουσα. Ἡ κρύπτουσα ἑαυτὴν εἰς τὸν φωλεὸν αὐτῆς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος· ἡ ἐπιβουλεύουσα, παραμονεύουσα. Θεόκριτ. ά, 115. «Ἄρκτος φωλὰς» β) Χαρ. τόπος ἔχων ἄντρα, σπήλαια εἰς τὰ ὁποῖα εὐκόλως κρύπτεται τις ἢτι. — 2) ὡς οὐσιαστ. εἶδός τι ὀχεῖων, ἢ ἑρπετῶν. — β) = φωλεός.

Φωλεά, ἡ, ἔτι δὲ καὶ παροξτ. φωλέα = Φωλεός. Σουϊδ. καὶ Ἡσύχ.

Φωλεία, ἡ (φωλεύω). Τὸ νὰ διατρίβῃ, ζῇ τις τὸ νὰ διαιτᾶται θηρίον τι εἰς σπήλαια. ἐξαιρ. ὁ διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος ἐν σπηλαίοις ὕπνος ἀγρίων τινῶν θηρίων, οἷον τῶν ἀρκτῶν, ἀρουραίων, καὶ τῶν τρωκτῶν οἵτινες εἰσὶ ζῶον τετράποδον ῥωμαλέον τρίχας εὐθείας ἤτοι κατσαρὰς μαύρας καὶ ἄσπρες ἀμα καὶ κοντοὺς πόδας ἔχον καὶ ὅμοιον μὲ τὸν κάστορα, καστόρι, κατὰ τὸ μέγεθος.

*Φωλειός, ὁ, ποιητ. ἐξαιρ. ἐπκ. ἀντὶ φωλεός.

Φωλείω, Νίκανδρ. Θηρ. 394. = φωλεύω. ἀμφβ.

Φωλεός, ὁ· καὶ κατὰ πλῆθ. ἑτερογεν. ἁρθμ. τὰ φωλεά, ποιητ. Σπήλαιον, ἄντρον, ἐξαιρ. τὰ σπήλαια ἔνθα διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος, κοιμῶνται θηρία τινά· ἐν γένει τρύπα, κρυπτὸς τόπος, κρυφοτόπι, κρυφάνα. — 2) παρὰ τοῖς Ἰωσιν ἐλέγετο τὸ σχολεῖον, διδασκαλεῖον, ἐν γένει τόπος συνελεύσεως (συγγν. τῷ, γωλεός, καὶ τῷ Γερμ. hohl.)

*Φωλευσις, εως, ἡ = φωλεία, ἐκ τοῦ

Φωλεύω, καὶ

*Φωλέω, Μλ. ήσω (φωλεός). Κρύπτομαι, κάθημαι κεκρυμμένος εἰς σπήλαιόν τι. ἐξαιρ. ἐπὶ θηρίων τινῶν κοιμωμένων διαρκοῦντος τοῦ χειμῶνος. Ἐν γένει κρύπτομαί που καὶ παραμονεύω τι.

Φωλεώδης, ὁ, ἡ (φωλεός, εἶδος). Ὅ,τε εἶναι ὁμοιον μὲ φωλεόν, σπήλαιον, ἄντρον, κρυψίνουν. Πλούταρχ.

Φωλητήρ, ῆρος, ὁ (φωλέω). Ὅστις εἶναι κρυμμένος εἰς σπήλαιον, κρυπτόν τινα τόπον. Ἐν γένει ὅστις εὑρίσκεται, διατρίβει πάντοτε εἴς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον.

Φωλητήριον, τὸ· ὡς τὸ, φωλεός, σημσ. 2. Τόπος συνελεύσεως, τόπος ἐν ᾧ γίνονται συνελεύσεις ἀνθρώπων, ἢ οὗ χορεύουσι καὶ διδάσκουσι. Πολυδ. ς'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει «Φωλητήρια, φωλεαὶ τῶν θείων καὶ συνόδων οἰκεῖα. ὁ Σουϊδ. ἑρμην. δεῖ τοῦ, οἷοι συμποτιακοί.

*Φωλία, ἡ = φωλεία.

Φωλίον, τὸ. Ὑπκρστ. τοῦ, φωλεός. Πσν. ζ, 18, 4.

Φωλίς, ίδος, ἡ, Ἰχθύς τις θαλάσσιος κρυπτόμενος εἰς τὴν πολλὴν μὐξαν του τὴν ὁποίαν ἐκβάλλει Ἀριστοτέλ. ζω. ἱστορ. δ', κέ, 7. «Τὴν δὲ λεγομένην φωλίδα ἡ μυξα, ἣν ἀφίησι, περιπλάττεται περὶ αὐτὴν, καὶ γίγνεται καθάπερ θαλάμη».

Φωνάεις, Δωρικ. ἀντὶ, Φωνήεις. Πιθ. ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς νεωτρ. Ἀττ. οἷον Πλτχ. καὶ Ἀθν. οὐκ ἄχρηστον. Lob. Φρν. σλ. 639. (κ)

Φωνάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, φωνή. Λέξη, (ξ)

Φωναρκέω, ῶ. Μ. ήσω (φωνατικός). Ἀσκῶ, γυμνάζω τὴν φωνήν μου, μανθάνω νὰ ψάλλω ἢ νὰ διεξέρχωμαί τι, τοῦτ' ἐστὶ νὰ ἀπαγγέλλω τὸ συνηθ. ἐτελ. δεκλαμάρω, καὶ ἅμα ζῶ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐνδεικνυομένην μοι δίαιταν. «Οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι πεφωναρκηκότες ἰσχυρότατα καὶ ἄσιτοι ἀναγκάζονται ἀδύνατα· αὐτοὶ πρέπει πρότερον πολλὰς ἡμέρας τὰ γυμνάζωσι τὴν φωνὴν των καὶ νὰ συνεθίσωσι νηστεύοντες νὰ ψάλλωσι. Πλάτ. Νόμ. β', ὅθεν ζῶ εὐτάκτως, ἐγκρατῶς, σωφρόνως. Πλατ. ὅθεν

Φωναρκητής, οῦ, ὁ = φωνατικός. Γλωσσ. Στ.

Φωναρκία, ἡ (φωναρκός). Τὸ νὰ ἀσκῆταί τις εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ τραγῳδῇ, ἐν γένει, ἄσκησις τῆς φωνῆς εἰς τὸ ψάλλειν. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. δ'. ὅθεν

Φωναρκικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν φωναρκίαν, τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν ἢ εἰς τὸν φωναρκόν. Ἐπίρ. «Φωναρκικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῆς φωναρκείας. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ά, 4. Κικέρ. λογ. ά, 59.

Φωνάω, ῶ Μ. ήσω (φωνή). Φωνάζω, ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπου ἅτοι ὁμιλοῦν δυνατὰ ἢ εὐκατάληπτα, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ ταύτην τὴν σημσ., ὅστις χρῆται πολλάκις, καὶ τὰ πλεῖστα ἀμτβ. τῇ λέξει, καὶ ἄλλοτινὶ ἰσοδυνάμῳ ῥήματι συνήθως συντάττομ. «ὅπως φάτο φωνησέντε, φωνήσας προσέφη. φωνησαι ἔπος ηὐδαω. κ. λ. τ. τ, μόνον ἐν Ὀδσ. Ω, 535. «ὅπα φωνήσασα ηκειν πονήσασα τὴν φωνὴν της, δυνατὰ φωνάξασα Ἔτι δὲ καὶ κράζω, ψάλλω, τραγῳδῶ· ἐν γένει ὑψόνω τὴν φωνὴν μου, φωνάζω δυνατά· ημέγιστα φωνέω.« Ἡρότ. 4, 141. 7, 117. ἐξαιρ. κελεύω, προστάζω, ὡς τὸ, καλέω, Schaef. ἐν Σφκλ. Αἴ. 1047. — 2) μετβτ. Προσφωνῶ, προσαγορεύω τινά· μετὰ αἰτ. Ἰλδ. Ο, 145. Ὀδσ. λ. 122. — β) Ὀνομάζω, κράζω τινὰ εἰς τὸ ὄνομά του. Παῤ. ὀνομάζομαι.

Φωνή, ἡ. (ΦΑΩ). Ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἐξερχόμενος ἦχος καὶ προσβολὴν ποιῶν εἰς τὴν ἀκοήν· ἡ κατὰ τὸν Βασίλ. πληγὴ ἀέρος, ἢ τὸ γινόμενον εἶδος περὶ τὸν ἀέρα, πρὸς ὃν βούλεται τυποῦν τὸ φωνοῦν· ἢ ὁ διὰ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων ἐκπεμπόμενος ψόφος· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κυρίως ἐπὶ ἐμψύχων· συνήθως δὲ ἐπ' ἀνθρώπων, φωνή, λαλιά, λόγος, ὁμιλία, διάλεκτος, γλῶσσα, πολλαχ. παρὰ τῷ Ποιητ. καὶ Ἡσιόδ. ὡσαύτως, καὶ παρ' Ἡρότ. καὶ λ. Ἐξαιρ. σφοδρά, τραχεῖα, καθαρὰ φωνή· βαθεῖα, κρυερὴ ἐν πολέμοις. Ἰλδ. Ξ, 400 Ο, 686. Σ, 219. Ἀλλὰ καὶ ἀλόγων ζώων φωνή. «Χείρων, κυνῶν, βοῶν». Ὀδσ. Κ, 239. Μ, 86. 396. Τῆς ἀηδόνος, Ὀδσ. Τ, 521. ἆρα καὶ ᾠδή, ψαλμῳδία, τραγῳδία· ἐν γένει φωνὴ ἐναρθρος ἀντιθέτως τῷ, ψόφος ἔναρθρος φωνή. Schaef. ἐν Δ.ον. συνθσ. σλ. 155. Ἡ γλῶσσα, διάλεκτος, Ἡρότ. 4, 117. παρβλ. 2, 55. 4, 114. (συγγν. τῷ, φάος, φῶς, ἴδε φαίνω καὶ ῥημ.) ὅθεν

Φωνήεις, ήσσα, ῆεν. Δωρικ. φωνάεις (κ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει φωνὴν, ἐξαιρέτως λαλιὰν, γλῶσσαν ἤτοι ἡμπορεῖ νὰ ὁμιλῇ, Πνδ. ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀφήσιν, ἐκπέμπει φωνὴν, τόνον, ψόφογγον, λαλιὰν, λόγον, φωνὴν ἔναρθρον· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ Θγν. 584. «τὰ φωνήεντα προσλήψεται καὶ ἄνευ προσλήψεως τοῦ, γράμματα. Τὰ φωνήεντα τοῦ ἀλφαβήτου, ἀντιδ. τῷ, ἄφωνα, τῶν συμφώνων τινά. Συναίρ. φωνῆς, ῆντος, Πνδ. ὅστις οὕτως ἐκφέρει Δρκ. τὴν ἐνμτ, πλῆθ. τοῦ οὐδτ. γέν. φωνάντα. Τῷ Δωρικ. δὲ τύπῳ, φωνάεις - άεσσα - άεν χρῶται καὶ εἰ νεώτρ. Ἀττ. οἷον Πλτχ. «Ἀθν. καὶ Σξτ. Ἐμπ. ἴδε Lobeck Φρν. σλ. 639.

Φώνημα, τὸ (φωνέω). Φωνή, ἦχος, ψόφογγος, ὁμιλία, διάλεκτος. Σοφοκλ.

Φώνησις, εως, ἡ (φωνέω). Τὸ νὰ φωνάξῃ, λαλῇ, ὁμιλῇ, ἠχῇ, καλεῖ, κράζῃ τις.

Φωνητήριος, ία, ιον, = Φωνητικός, «φωνητήρια ὀργανα». Τὰ τῆς ὁμιλίας, ἡ γλῶσσα, τὰ χείλη. καὶ λ.

Φωνητικός, ἡ, όν (φωνή.) Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ κάμνῃ ἦχον, φωνήν. Ὅστις δύναται νὰ ὁμιλῇ· ἐν γένει = φωνήεις.

*Φωνίον, τό, ὑπκρστ. τοῦ, φωνή.

*Φωνομαζάω, (μαζάω) = φωναρκέω, κυρίως δὲ ζυμόνω μασσῶ τὴν φωνήν.

Φωνομαχέω (μάχομαι). Μάχομαι, φιλονεικῶ περὶ λέξεων, λόγων, λογομαχῶ. Σέξτ. Ἐμπ. ὅθεν

Φωνομαχία, ἡ. Λογομαχία. Πτολεμ.

Φωνόμιμος, ὁ, ἡ (μιμέομαι). Ὅστις ἢ ὅ,τι μιμεῖται φωνήν τινα. Ἡραιστ. ὅ.

Φώρ, ωρός, ὁ. Κλέπτης, ληστής. Ἡρότ. 2, 174. ἔθεν τὸ Λατ. fur, καὶ Πλάτ. πολ. β'. — 2) Παρ' Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. δ', 27. Πλιν. ἱσ, 18. Varro R. R. γ, ιστ', 19. Ἀντιγόν. Καρυστ. σλ. 105. εἶδος Μελίσσης διαφορετικοῦ τοῦ Κηφῆνος. «Δύο μὲν ἡγεμόνων (τῶν μελισσῶν) γένη· ὁ μὲν βελτίων, πυῤῥός· ὁ δ' ἕτερος, μέλας καὶ ποικιλώτερος. — ἕτερος δὲ ὁ Φὼρ ὁ καλούμενος, μέλας, καὶ πλατυγάστωρ.« — 3) «Φώρων λιμὴν Ἀμμώνιος ἐν τῇ Ἀττικῇ, εἰς ὃν ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστον εὐτυχοῦσι οἱ παρεμπορευόμενοι, παρεμπολοῦντες τὰ πώματα. Ἰταλ. κοντραμπαντιέροι, ὅσοι ἐμπορεύονται μὲ ἀπηγορευμένας, ἐμποδισμένας πραγμ. Boeckh,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ath. Staatshaush. 1. σλ. 361. Παρὰ Δημοσθ. δὲ καὶ Ὑπερϊδ. «Ψωρότατος ἀεί καπήλους παρέχεται.» Σώφρων παρὰ τῷ Ἐτυμολογ. ὅθεν

Ψωρά, ᾶς, ἡ, Ἰων. ψωρή = κλοπή. Ἔμν. Ἐρ. 136. κατὰ τὴν ὑπὸ Herm. διόρθ.

*Ψώρα, ας, ἡ· ἴδε φωρη.

Ψώρεσις, εως, ἡ (ψωράω). Ἡ ἐξίχνευσις, σύρεσις κλέπτου ἢ κλοπῆς τινος· τὸ νὰ πιάσῃ τις τὸ κλέπτην, ἢ τὸν ὁποιονδήτε κακὸν πράττοντα ἐπὶ τὸ ἔργον, ἐν ᾧ κλέπτῃ ᾧ κακουργεῖ.

Ψωρατής, οῦ, ὁ. Ὅστις ζητεῖ καὶ ἀνίσκει —, φανερώνει τὸν κλέπτην ἢ τὴν κλοπὴν ἢ ἄλλο τι κεκρυμμένον πρᾶγμα. Ὅστις πιάνει τὸν κλέπτην ἐν ᾧ κλέπτει.

Ψωράω, Μ. άσω. (ψώρ, ψωρά). Ζητῶ, ἐξιχνάζω, ἀνίσκω τὸν κλέπτην ἢ τὴν κλοπήν, τὸ κλεμμένον πρᾶγμα. Ἔρευνῶ οἰκόν τινα διὰ νὰ εὕρω τὸν κλέπτην. Ἀριστοφ. ὅπου ὁ Σχολ. περιγράφει τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ψωράσεως ἤτοι τῆς περὶ κλοπῆς ἐξετάσεως οὕτω. «Ἔθος ἦν τοὺς εἰς οἰκίαν τινὸς ἐπὶ τῷ ἐρευνῆσαι, γυμνοὺς εἰσιέναι, ἵνα μήτε ὑπό τι ἱμάτια κρύψαντες λάθωσιν· ἢ ἵνα μὴ ὑπὸ ἐχθρας λάθωσιν ὑποβαλόντες τὸ ζητούμενον, καὶ ζημίας αἴτιοι τούτῳ γένωνται· οἱ γοῦν μελλοντες εἰσιέναι ἵνα ἐπισθέσωνται χρήματα τοῦ δημοσίου, ἢ κατ' ἔρευναν, γυμνοὶ εἰσήεσαν, ἵνα μήτι ἀποκρύψωνται.» Πιανῶ, εὑρίσκω τὸν κλέπτην· ἐν γένει ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐξιχνεύω, ἀνευρίσκω κρυμμένον τι πρᾶγμα. (ἀω, ᾶσω)

*Ψώρη, ἡ, Ἀττ. ψῶρα· καὶ Ἡσ. = ἔρευνα, ψώρησις. Τρ. Ἐρ. 385. κατὰ τὴν ὑπὸ Herm. διόρθωσιν, ἣν ἀπεδέχετο καὶ ὁ Wolf. ἐν γένει ἐξίχνευσις, ἐξεύρεσις κρυμμένου τινὸς πράγματος Δγ. Ἀρτ. 1, 96. παραλόγως ἀμφιβαλλόμενον.

*Ψώρης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ ψώρ. φαίνεται ὅτι ἄνευ παραδείγματος μετηνέχθη ἡ λέξις ἀπ' ἐκδόσεως εἰς ἔκδοσιν.

Ψωριαμός, ὁ. Βιβώτιον, κίστη, τὸ Ἰταλ. κάσα, τσουρβ. σανδούκη· ἐξαιρ. ἱματοθήκη, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. ἁρμάρι· ὅπου φυλάττομεν φορέματα, πλουτικὰ καὶ τ. τ. Ἰλιάδ. Ω, 228. Ὀδσ. Ο, 104. (κατὰ τὸν Ἐρτσθ. παρὰ τὸ, ψώριος, σκεύης χρησιμεύον εἰς τὸ νὰ κρύπτωμέν τι εἰς αὐτό· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, φορέω, φορέω· εὑρηται δὲ καὶ χωριαμὸς γραφόμενον — Τὸ δὲ γένος τῆς λέξεως ἐστιν ἀβέβαιον.)

Ψωριάω, = φωράω. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ψωρίδιος, ἄ, ιον. Ποιητ. ἀντὶ, ψώριος. Πᾶν ὅ,τι ἐκλάπη, ἐκλάφθη. (ῐ)

Ψώριον, τὸ. Κλοπή, κλεμμένον πρᾶγμα· ἐστι δὲ ἡ λέξις αὐδετ. κυρίως τοῦ

Ψώριος, ὁ, ἡ (ψώρ). Ὅ,τι ἐκλάφθη, — 2) Ὅ,τι γίνεται μὲ ὑπόκρισιν, κρυφά, μὲ κρυφὸν τρόπον, ψβλέμμα, λέκτραν καὶ τ. τ.

Ψωρότατος, Ὑπερθετ. τοῦ, ψώρ, ὅπερ ἴδε. «Καπήλου ψωροτότους.» Σώφρων παρὰ τῷ, Ἐτυμολόγ.

Ψώς, ψώός, ἡ· πληθ. ψῶδες, συναιρ. ἐκ τοῦ ψωες· ὅπερ ἴδε. πληθ. ψωΐδες· φουσκαλίδες, φουλτάκια ἀπὸ καύσιμον.

Ψώς, ψωτός, ὁ· πληθ. ψῶτες, γενικ. ψωτῶν, ποιητ. ἀντὶ ἀνήρ. πάνυ εὐχρστ. παρὰ τῷ Ποιτ. ἐξαιρ. δὲ βωμολοίς, ἀνδρεῖος, εὐρωστος ἀνήρ, Ἰλιάδ. Δ, 194. Φ, 346. Ὀδσ. Φ, 26. Herm. ἐν Σοφκλ. Ἠλ. 45. ἀλλὰ καὶ ὁ θνητός, ἀντιθ. τῷ, Θεός. Ἰλιάδ. Ρ. 58. Παρὰ τοῖς μεταγνστ. ἐν γένει. Ἀνδρώπας. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 110. ὅθεν παρ' Εὐρπ. Ἑλ. 1100. καὶ ἡ γυνὴ· οὐδέποτε μέντοι ἐλήφθη ἡ λέξις ἐν τῷ θλκ. γένει κατὰ γραμματικήν· (κατά τινας μὲν παρὰ τὸ, ΦΑΩ, φημί· ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν ἐνεργῶν ἀφεῖς φωνήν, ὡς τὸ, μέρος, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, φύω, εἴτε ἐνεργτκ. ὁ γεννῶν, εἴτε παθτ. ὡς τὸ, φυτόν, τὸ γεννηθέν, τὸ πλάσμα, ὁ ἄνθρωπος.)

Φώς, ωτός, τὸ συναιρ. ἐκ τοῦ, φάος ὅπερ ἴδε, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Τὸ φωτίζον, λαμπρύνον τὸν ἀέρα· καὶ αὐτὴ ἡ λαμπρότης ἡ διὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου προξενουμένη· ἡ κατὰ Σουίδ. ἡ τοῦ διαφανοῦς ἐνέργεια, καθὸ ἐστι διαφανές, τουτέστι τὸ εἶδος καὶ ἡ τελειότης αὐτοῦ. τὸ χάν. φῶξη, ἐξαιρ. τὰ φῶς τοῦ, ἡλίου, ἡ ἡμέρα· καὶ ἐπειδὴ οἱ τὰ ἐν ζωῇ ὄντα μόνον βλέπουσιν αὐτό, φῶς τῆς ζωῆς· «εἰς φῶς ὀρχεσθαιεἰ τὸ νὰ ἔρχηταί τι, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, νὰ γεννᾶται, γίνεται, φανερόνηται εἰς τὸν κόσμον· «εἰς φῶς ἄγω» φέρω τι εἰς τὸ φῶς, τὸ κάμνω νὰ γενῇ, νὰ λάβῃ ὕπαρξιν· φανερόνω τι· «φῶς γίγνεται» γίνεται ἡμέρα, φέγγει ἐξημερώνει, Πλοτ. Πρτγ. σλ. 311. Α. ἔτι δὲ καὶ τὸ, καῖον φῶς, λύχνος, λαμπάς, δᾷς, κηρί, φωτιά, πᾶν ὅ,τι λάμπει, φέγγει· ὅθεν καὶ ἡ Ῥωρίς, παραθύρι, διότι δι' αὐτοῦ φωτίζεται ὁ οἶκος τὸ δωμάτιον. Πλούταρχ. «Μετατιθέναι φῶτα» ἀπὸ Τρπκ. εὐτυχία, χαρά, ἀγαλλίασις, σωτηρία. Vern. ἐν. Τρφ. 435. «Φωτὸς ὅπλα.» Παῦλ. αἱ τῶν ἐνταλῶν ἐργασίαι. «Νῦν δὲ φῶς ἐν κόσμῳ» ἀντὶ τοῦ, πεφωτισμένοι· οὕτω καὶ τὸ «Υἱοὺς φωτὸς» ἀντὶ, τοὺς πεφωτισμένους ἐν γνώσει. Παῦλ. Καὶ ἡ διδασκαλία τῶν θείων λόγων, ἢ μάθησις δι' ἧς φωτίζεται ὁ νοῦς. Γρηγόρ. Νύσ. λόγ. ιβ'. κατὰ Εὐνομ. «Τὸ ἡλιακὸν φῶς ὑφ' ὑμᾶς ἐστι διαπεριπατόν· ὁ δὲ τῆς διδασκαλίας τῶν μαθητῶν λόγος, ταῖς ψυχαῖς τὸν φωτισμὸν τῆς ἀληθείας ἐντίθησι.» «τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦ Θεοδωρήτ. εἰς τὸν ρά. Ψαλμ. «Τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς μετειληφότας, πάντας ἀνθρώπους φωτίσαι διὰ τῆς αὐτῶν διδαχῆς.» Παρὰ Θεολόγοις. Φῶς, καὶ αὐτὸς ὁ Θεός. Γρηγόρ. ὅθεν καὶ Πατὴρ τῶν Φώτων. ὁ ὀφθαλμός, Εὐρπ. Κυκλ. 633. Ῥητὰ πληθ. ἀριθμ. τὰ φῶτα. παρὰ Στρβ. ἡ κατὰ συγκρ. ὁστε. φῶ, ἀντὶ φωτί, ἐν τῷ Μαγ. Ἐτυμλ. — ὁ Ποιητ. μένει τῷ ποιητ. τύπῳ, φάος κλ. οὐδαμοῦ δὲ τῷ συνήθει φῶς, χρῆται.

Φώσκω, (φῶς) = φαύσκω, φαίνω. Ἐπὶ φωτοφόρων σωμάτων, λάμπει, φέγγει, φωτίζει, εἶναι φωτεινὸν λαμπρόν.

*Φώσσων, ωνος, ὁ· ἔτι δὲ καὶ φώσων· Χοιρόβοσκος παλ· τὸ συνήθ. κοιντ. τσαντίλλα· φόρεμα κατασκευασμένον ἀπὸ τοιοῦτον παλ· ἐξαιρ. ὀδόντη, τὸ κοιντ. καραβοπάνι· ἐστι δὲ ἡ λέξις αἰγυπτιακή.

*Φωσσώνιον, ἡ φωσώνιον, τὸ· ὑποκορστ. τοῦ, φώσσων, Κομμάτι ἀπὸ χοντρὸν παλ.

Φωστήρ, ῆρος, ὁ (φῶς, φωσκω). Ὅ,τι φωτίζει, λάμπει, φέγγει, λαμπρύνει, παρὰ τοῖς Ο'. ὅθεν καὶ φωστῆρες τὰ οὐράνια φῶτα, οἱ ἀστέρες — τροπκ. θύρα, θυρίς ἢ παραθύρι, τρύπα, ἀπ' ὧν εἰσέρχεται τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

*Φωσφόρεια, ων, τά = φωσφόρια.

Φωσφορέω, Μλ. ήσω (φωσφόρος). Φέρω, ἤ ἔχω φῶς.

Φωσφόρια, ίων, τὰ· ὑπτ. ἱερά. Ἑορτὴ τις καθ' ἣν ἔφερον φῶτα· καθ' ἣν ἐβάπτα ἕκαστος λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· ἑορτὴ εἰς Θεοῦ τινος τιμήν, Φωτηφόρος καλουμένου· Πλούταρχ.

Φωσφόρος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι φέρει, ἔχει, ἐκπέμπει φῶς. Ὅστις κρατεῖ λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα. — 2) ὡς οὐσίας· «ὁ φωτηφόρος» μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, ἀστήρ, ὁ αὐγερινός, τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, λατ. lucifer, παραβλ. φωσφόρος, καὶ ἑωσφόρος.

Φώσων, ωνος, ὁ = φώσσων· ὅθεν

Φωσώνιον, τό = φωσσώνιον.

Φωταγωγέω, (φωταγωγός). Ὁδηγῶ τινα, πηγαίνω ἐμπρὸς κρατῶν φῶς καὶ φέγγων, φωτίζων τὸν δρόμον του· Διον. Ἀρεοπ. ὅθεν

Φωταγωγία, ἡ. Τὸ νὰ πηγαίνῃ τις ἐμπρός τινος κρατῶν φῶς καὶ φέγγων, φωτίζων τὸν δρόμον του· Γρηγόρ. Ναζ.

Φωταγωγικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, εἶναι ἐπιτήδειον εἰς φωταγωγίαν «φωταγωγικὴ τάξις τῶν Ἱερέων.» Διον. Ἀρεοπ. ἐκ τοῦ

Φωταγωγός, ὁ, ἡ (φῶς, ἄγω). Ὅστις προπορεύεται, πηγαίνει ἐμπρός τινος κρατῶν φῶς καὶ φέγγει φωτίζει τὸν δρόμον του· ὅτι φέρει ἡ διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέρχεταί που φῶς, ὅθεν «ἡ φωταγωγὸς» ὑπκ. θύρα, θυρίς, παράθυρον, παραθύρι.

Φωταύγεια, ἡ. Ἡ λάμψις τοῦ φωτός. Σουίδ. ἐκ τοῦ

Φωταυγής, ὁ, ἡ (φῶς, αὐγή). Ὅ,τι αὐγάζει, λάμπει· ἐπίρρμ. φωταυγῶς.

*Φωταυγός, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ. ἀμφβ.

Φωταφία, ἡ (ἅπτω). Ἄναμμα τῶν φώτων, τὸ νὰ ἀνάπτητε φῶς, λαμπάδα, λύχνον, κυρίκυριος δὲ φωταφία γραπτέον.

Φωτεινοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ φῶς, φαίνεται ὡς φῶς. Εὐριπ. Ἱππ. γλο. ἐκ τοῦ

Φωτεινός, ἡ, όν (φῶς). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πᾶν ὅ τι φωτίζει, φέγγει, λάμπει, ἐκπέμπει φῶς, Ξενοφ. Ἀπομν. α', γ', 4. «Ἥλιος φωτεινὸς ὢν τὰς ὥρας ἡμῖν σαφηνίζει.» — 2) τρπ. Ὅ,τι εἶναι σαφὲς, καθαρὸν· ἀντιθ. τῷ, σκοτεινός. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, ί, 1. «σκοτεινὰ καὶ φωτεινὰ σώματα.»

Φωτεμβολέω, Μλ. ήσω (φῶς, ἐμβάλλω). Βάλλω ἢ φέρω μέσα κου φῶς· Κλήμ. Ἀλεξ.

Φωτίγγιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, φώτιγξ.

Φωτιγγιστής, οῦ, ὁ. Ὁ τὴν φώτιγγα παίζων.

Φώτιγξ, γγος, ἡ. Πλάγιος αὐλός, ἢ πλαγίαυλος, φλοῦρα τὴν ὁποίαν πλαγίως κρατοῦντες εἰς τὰ χείλη φυσοῦν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν λαλοῦν· τὸ συνήθ. Ἰταλ. φλάουτου· Ἀθήν. δ', σελ. 182. καὶ 175. ἀρτεμια. «Τὸν καλούμενον φώτιγγα πλαγίαυλον.» Πλούταρχ. ἐν τῷ, πότερα τῶν ζώων ἔρωτικώτερα· κεφ. 3. «Ἡνιοῦνται μὲν ἔλαφοι καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς, καὶ τοὺς παγούρους ἐκ τῶν χηρκμῶν ἀνακαλοῦνται βιαζόμενοι ταῖς φώτιγξιν· οὕτω καὶ Αἰλιαν. ζώ. ἱστορ. ς'. 31.

Φωτίζω, Μ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (φῶς). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· ἁπλ. ἐπὶ φωτοβόλων πραγμάτων· φωτίζει, φέγγει, λάμπει· ὡ ἀνθρῷξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλὸξ» Θεοφρστ. — 2) μεταβτ. Φωτίζει λαμπρύνει, κάμνει τι φωτινὸν, λαμπρόν· ὅθεν φέγγω τινά, φέρω πον φῶς. Τρπκ. εὐγάζω τι εἰς τὸ φανερόν, φανερόνω, γνωστοποιῶ, νουθετῶ, διδάσκω τινά, τὸ κοιντρ. τοῦ ἀνοίγω τὰ ὀμμάτια. Πολυβ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. Παρὰ τοῖς Ἑβδομηκοντ. δέ, βαπτίζω, ἁγιάζω· ὅθεν

*Φώτισμα, τό. Τὸ νὰ φωτίζῃ τι ἤτοι τι· παρὰ τοῖς Ἑβδ. δέ, τὰ ἅγιον βάπτισμα.

Φωτισμός, ὁ (φωτισμός). Ἡ διὰ τοῦ φωτὸς γιγομένη λάμψις. — 2) ὅ,τι φωτίζει, τὸ φῶς· παρὰ τοῖς Ο'. 3) Μάθησις, Κλήμ. Ἀλεξ. στρωμ. ε'. «Φωτισμός, ἡ μαθήσεις κέκληται, ἢ τὰ κεκρυμμένα φανερώσασα.» 4) Βάπτισμα, Φώτισμα, Ἁγιασμός, ἢ ἱεροῦ ὕδατος, μὲ ἁγιασμα. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Φωτιστήριον, τό. Τόπος ἐν ᾧ φωτίζεταί τι. — 2) = φώτισμα, τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἢ κολυμβήθρα. Ἐκκλησ.

Φωτιστικός, ἡ, όν (φωτίζω). Ὅ,τι φωτίζει, λαμπρύνει. Σχολ. Εὐριπ. Ἱππ. 191. ἐπίρ. φωτιστικῶς.

Φωτοβολέω, Μλ. -ήσω (φῶς, βάλλω). Ἐπὶ φωτεινῶν πραγμάτων, ἐκπέμπει φῶς, ἢ ἀκτίνας, ἀκτινοβολεῖ. «Τὰ στοιχεῖα τοῦ οὐρανοῦ φωτοβολοῦσι.» ὅθεν

*Φωτοβόλημα, τό. Τὸ ἐκπεμπόμενον φῶς, λάμψις, ἀστραπή.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*φωτοβολία, ἡ. Τὸ νὰ ἐκπέμπῃ τι φῶς, νὰ λάμπῃ, ἀκτινοβολῇ.
φωτοβόλος, ὁ, ἡ. Ὁ φωτίζων, ἁγιάζων, Ἐκκλησ. Συγγρ.
φωτογονία, ἡ (φῶς, (ΓΕΝΩ). Ἡ γένεσις τοῦ φωτὸς Διον. Ἀρεοπ.
φωτοδοσία, ἡ. Τὸ νὰ δίδῃ τις ἤτι φῶς· νὰ φωτίζῃ, φέγγῃ, λαμπρύνῃ, φωτισμός. Διον. Ἀρεοπ. ἐκ τοῦ
φωτοδότης, ου, ὁ· (δίδωμι). Ὅστις, ἤ ὅ,τι δίδει φῶς, ὡς τὸ, φωτοφόρος. Θηκλ. Φωτοδότις, ιδος, ἡ. Διονσ. Ἀρεοπγ.
Φωτοειδής, ές, ὁ, ἡ (φῶς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς φῶς· εἶναι πλῆρες φωτός, Γρηγρ. Ναζ.
*Φωτολαμπής, ὁ, ἡ (λάμπω). Ὅ,τι λάμπει ὡς, ἢ ἀπὸ φῶς. Ἐπγρμ.
*Φωτοποιέω, Ποιῶ, κάμνω, προξενῶ φῶς. Ἐκκλησ. Συγγρ. ἐκ τοῦ
*Φωτοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει, προξενεῖ φῶς· φωτίζει. Ἰαμβλ.
φωτοφάνεια, ἡ (φαίνομαι), Ἡ τοῦ φωτὸς φανέρωσις, λάμψις, τὸ φαινόμενον φῶς, Διον. Ἀρεοπ. (α)
Φωτοφορέω, Φῶς ἢ φῶτα φέρω, βαστῶ, ὡς τὸ φωσφορέω. Ἐκκλησ. Συγγρ. ἐκ τοῦ
Φωτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ φέρων, βαστῶν φῶς ἢ φῶτα, ὡς τὸ φωσφόρος. Ἐκκλησ. Συγγρ.
Φωτοχυσία, ἡ (χέω). Τὸ νὰ χύνῃ, ἐκπέμπῃ τι πολὺ φῶς. Ἡ λάμψις πολλῶν φώτων, λύχνων λαμπάδων ἐν ταὐτῷ, τὸ σύνηθ. ἰταλ. illumination Διονύσ. Ἀρεοπαγ.
Φωτωνυμία, ἡ (ὄνομα). Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἤ τι τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὴν λέξιν φῶς. Διον. Ἀρεοπαγ.
Φωχθείς, Μτχ. παθτ. ἀορ. τοῦ, φώχω.

Ἐπεξεργασία μὲν ἅπαν τὸ Φ ὑπ' ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει δὲ καὶ διορθώσει ἄχρι τῆς λέξεως φοιτάω ὑπὸ Δ. Ἰ. Ῥ. ἀπὸ δὲ ταύτης ἄχρι τέλους ὑπὸ Ἀ. Κ. Γκαρπολᾶ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Φ.

Χ.

Ἐπεξεργασία μὲν ὑπ' ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει δὲ καὶ διορθώσει ὑπὸ Ἀ. Κ. Γκαρπολᾶ.

Χ, χ, χῖ, τό, ἄνλτ. εἰκοστὸν δεύτερον στοιχεῖον τοῦ Ἑλλ. Ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον Ὀξυτ. χ΄, γραφόμενον σημαίνει ἑξακόσια, ἤτοι 600. ὑπογραφόμενον δὲ οὕτω χ, σημαίνει ἑξακοσίας χιλιάδας, ἤτοι 600,000. ὡς ἀρχτικὸν, στοιχεῖον ε'ν Ἑπγρμ. ἐσήμαινε τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, 1000. Boeckh. Alh. Staatshaush. 2. σλ. 377. Πρὸς τούτοις δὲ ἐχρῶντο αὐτῷ οἱ Γραμμτ. καὶ οἱ Κριτικοὶ ὡς ἀποδοκιμασίας σημεῖον τὸ ψευδεπίγραφον συγγράμματός τινος ἢ τὸ ἀδόκιμον χωρίου τινός ἐν αὐτῷ ὄηλοῦν, Menag. ἐν Δγ. Ἀρτ. 3, 65. 66. παραβλ. χιάζω, καὶ χιασμός· ἐκατέρωθεν δὲ στιγματιζόμενον Χ, περιεστιγμένον ἐλέγετο καὶ ἐσήμαινεν ἐξόχως τὰς ἀρίστους ῥήσεις συγγράμματός τινος, ὅθεν ἐκειτο αἰτί τοῦ, χρηστὸν καὶ χρήσιμον, τοῦτ' ἔστι τὸ εἰς χρηστομάθειαν ὠφέλιμον. Τῆς χρηστομαθείας δὲ δηλωτικὸν σημεῖον συνηθίζετο τὸ ☧ τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε, πλὴν τούτου, καὶ εἰς δήλωσιν τοῦ, χρόνος. Basl. comm. palaeogr. σλ. 849. Παρὰ τοῖς μεταγνστ δὲ, ἐχρησίμευεν ὡς μονόγραμμα, μονοκονδυλιὰ κοιντ. τοῦ ὀνόματος Χριστός.

Μεταλλαγαὶ αὐτοῦ ἐν ταῖς διαλέκτοις.

1) Οἱ Δωριεῖς ἐχρῶντο τῷ χ ἀντὶ τοῦ Ϝ. π. χ. ὄρνιχος ἀντὶ ὄρνιθος, Πνδ., ἴδε Β. Γρηγ. σλ. 218 — 2) οἱ Ἴωνες ἔγραφον πολλάκις τὸ κ ἀντ' αὐτοῦ, π. χ. δέκομαι, ῥάγνω, σκελίς, κιτών, κῆρα, κνόος, ἀντὶ τοῦ, δέχομαι, ῥήγνω, σχελίς, χιτών, χύτρα χνόος. Β. Γρηγ. σλ. 599. Ἡ αὐτὴ μεταλλαγὴ ὅμως εὑρίσκει χώραν παρά τε τοῖς Δωρ. καὶ παρὰ τοῖς πάλαι Ἀττ. — 3) πρὸ τοῦ λ τιθέμενον νέους σχηματίζει λέξεων τύπους· οἷον, χλαῖνα, χλανίς, ἀντὶ λαῖνα· χλαρός, ἀντὶ λαρός, χλιαρός, ἀντὶ λιαρός. — 4) ἐνίοτε δὲ τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ ψ, παρὸ. χάρ. τρύχω καὶ τρύφος, ὅφις καὶ ἔχις. κ. τ. τ. — 5) Οἱ δὲ Λατῖνοι ἐξέφερον αὐτὸ ἐσϑ' ὅτε οἷς τὸ G. g. π. χ. χαλβάνη galbanum. Περὶ τῆς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν δὲ ἐκφωνήσεως αὐτοῦ λέγει Διονύσιος ὁ Ἁλικαρν. συνθέσ. ὀνομ. ιϑ'. »Τρία δὲ τὰ λοιπὰ τῶν ἀφώνων λέγεται μέν, τὴν γλῶσσαν ἀνισταμένης κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐγγὺς τῆς φάρυγγος, καὶ τῆς ἀρτηρίας ὑπηκούσης τῷ πνεύματι, τό, κ, καὶ τὸ γ, καὶ τὸ χ, οὐδενὶ ταῦτα διαφέροντα τῷ σχήματι ἀλλήλων, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κ, ψιλῶς λέγεται, τὸ δὲ, χ, ἀσθενῶς, τὸ δὲ, γ, μετρίως καὶ μεταξὺ τούτων. Διὰ τὸ ἀσθενὲς δὲ τοῦ διφθόγγου οὐ ἐξεφωνεῖτο τὸ χ ἐχρῶντο αὐτῷ σπανίως μέντοι, αὐτὶ διπλοῦ συμφώνου τὴν προηγουμένην βραχεῖαν συλλαβὴν ϑέσει μακρὰν ποιοῦντος, π. χ. ἐν τῷ, βρόχος, Schaef. ἐν Θηνδ. 1057. καὶ ἐν τῷ, ἰάχω, ἰάχω, ἰαχή, Elmsl. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1222. καὶ ἐν Εὐρπδ. Ἱρκ. 752.
*Χαβάζιος, ὁ, ἀρσ. κυρ. ὄνμ. λίθου τινὸς ϑεραπευτικοῦ τὸ δῆμα τοῦ σκορπίου. Ὀρφ. λίϑ.
Χαβός, ὁ· παρ' Ἡσχ. = καμπύλος. Καμπούρης· παράβλ. χαμός.
Χάβος, ὁ = κημός. Σχλ. Ἀριστφ. Ἱππ. 1147.
*Χαβρίας, ου, ὁ· ἀρσ. κύρ. ὄνμ. περιφήμου τινὸς στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων· ἴδε Πλουτ. Φωκ. 6.
*Χάδε, ἀντὶ ἔχαδε Ἐπκ. γ΄. προσπ. β΄. ἀόρ. τοῦ χανδάνω, Ἰλιάδ. Λ, 462 (υυ)
*Χαδέειν, ἀντὶ χαδεῖν, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. β΄, τοῦ χανδάνω, Ἰλιάδ. Ξ, 34.
*Χάζομαι Μλ. χάσομαι καὶ Ἐπκ. ὠσαύτως, ὅπου δὲ εὕρηται τὸ α μακρ. γραπτέον χάσσομαι. Ἀέρ. ἀ. ἐχασάμην. Πρὸς τούτοις δὲ εὕρηται ἐν Ἰλιάδ. Δ, 497, Ο, 574. ὁ β΄. ἀόρ. κατὰ διπλασ. κεκαδόμην, τό γ΄. πλῶ. προσπ. κεκάδοντο ἀντὶ κεχάδοντο. Ὁ ἐνεργ. δὲ ἐνεστ. χάζω σπάνιος καὶ παρὰ τῷ Ποιτ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἄχρηστος, ἔτι δὲ τὸ ῥῆμα μέσ. ἀποϑτ., καὶ ἡ κυρία σημσ. αὐτοῦ, Παραχωρῶ, ἐνδίδω· ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω, φεύγω, πόνυ εὔχρστ. ἐν Ἰλιάδ. ἐν Ὀδσ. δὲ οὐδαμοῦ εὕρυται· ἔτι δὲ καὶ πάϑ χάζεσθαι» Ἰλιάδ. Γ, 32. Δ. 585. Ξ, 408. καὶ ἀλλχ. ὡσαύτως καὶ »ὀπίσω χάζεσθαι,« Ἰλιάδ. Ε, 702. Σ, 180. ἐν ἡνίοι ἐνδίδω, τραβῶ χέρι, ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι ἀπό τι. — β) ὡς τὸ ἰσοδύναμον αὐτῷ χωρέω μετάγεν. »πυλάων« Ἰλιάδ. Μ, 172. »Ἐλευθοῦ« Δ, 504. Μ. 262. »ψωτός« Π, 736. »νεκρῶν« Ν, 193. Ρ, 357. »μάχης« Ξ, 426. »δουρός« Λ, 539. σπανιώτερ. δὲ μετὰ τῆς ἐκ πὸν βαλέωιι« Ἰλιάδ. Π, 122. καὶ μετὰ τῆς ὑπὸ »ὑπ' ἐγχεσι« Ν, 153. ἐξ ἐναντίας δὲ χάζεσθαι ἑτάρων εἰς ἔθνος« πολλκ. ἐν τῇ Ἰλιάδ. — γ) Παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. καὶ μετὰ ἀπρμφ., ἐξίσταμαι, ἐκπλήττομαι, τρομάζω, φοβοῦμαι· »δοὺς ϑανεῖν οὐ χάζομαι« Εὐρπδ. Ὀρ. 1114. ἴδε μέντοι Elmsl. Εὐρπδ. Ἡρ. 600. Monk. ἐν Εὐρπδ. Ἄλκ. 336. ἐξαιρ. δὲ, Δυστάζω· ἀναβάλλω τὸ πρᾶγμα, προφασίζομαι. Ἔστι δὲ ἡ λεξ. κυρίως ποιητ. ἐξαιρ. τῇ Ἐπ. χρήσιμος εὕρηται μέντοι καὶ παρὰ Συφ. Ἱππ. π. 7, 1, 34. Ἀνβ. 4, 7, 10. ἀναχάζομαι, Ὁ ἐνεργ. δὲ τύπ. χάζω, σπανιώτατος καὶ μόνον ἐν συνθέσ. ἀπαντώμενος, ἅπαξ παρὰ Πνδ. Νεμ, 10, 129. καὶ παρὰ Σιφ. Ἀνβ. 4, 1, 16. — περὶ τοῦ ἀορ. κεκαδεῖν, κεκαδὼν καὶ τοῦ Μλ. κεκαδήσω, στερῶ, ἀποστερῶ, τοὺς ὁποίους χρόν. δι' ἄγνοιαν ὑπαγόντές τινος εἰς τὸ, χάζομαι, ἴδε κἀδω. (Πρωτ. δὲ τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ ΧΑΩ, καὶ συγγν. τῷ χαλάω, χανδάνω, χατέω.) [τὸ α, εἰ βρχ., ὅπου δὲ οἱ Ἕποπ. χρῆζουσιν αὐτοῦ πρότου σ. ὡς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μιρ. διπλασιάζουσι τὸ σ, ὡς ἐν Ἰλ., χέσσονται, χάσσασθαι, χασσάμενος.]

ΧΑ᾽ΖΩ, ἐπὶ πραγμάτων, Χωρεῖ, περιλαμβάνει, περιέχει τι ἐν ἑαυτῷ· ἄχρηστον, ἴδε χανδάνω. »Οὐ κεφαλὴ δυμὸς χάλοντ· οὐκ ἠδύνατο χωρῆσαι τὸ στῆθος τὸν θυμόν· ὅσσον κεφαλὴ χάδε φωτός.« Ἰλ. Δ, 282. ὅσον ἐδύνατο νὰ βαστάξῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ· ὅσον ἦν δυνατόν.

ΧΑΖΩ, Στερῶ, ἀποστερῶ τινά τινος· ἄχρστ. ἴδε κηδω.

Χαίνω, Μλ. χανοῦμαι. (Ἡ σημείωσις τῆς λέξεως ταύτης, Μελλ. χανῶ, σελοιπος.) ὁ δὲ Βτμν. Δξ. 2. σελ. 119. δέχεται κεῖ τὸν β'. Μλ. χήσομαι ἐν Τμ. Ἀμφί. 252 ὅπου χήσεται γράφεσθαι θέλει· Ἀόρ. ἔχανον. Πρμ. κέχηνα, κατ' Ἀπολλ. Δσυρ. δέ, εὑρηται καὶ κέχαγκα· ὁ δὲ Ποιτ. χρῆται μόνον τῇ Εὐστ. Ἐγκλ. καὶ τῇ Μτχ. τῷ ἀορ. χάνοι, χανών, καὶ τῷ Πρμ. κεχηώτα· οἱ δ' ἄριστοι τῶν Συγγρ. ἐν γένει ἀποφεύγουσιν ὅλως τὴν χρῆσιν τοῦ παρὰ τοῖς μεταγενστ. μόνον χρησίμου ἐνστ. χαίνω, τῷ Παρκμ. αὐτ. αὐτοῦ ἢ τῷ τύπ. χάσκω, χρώμενος ἢ Ῥωρίκ σημσ. δὲ τῆς λέξ. ἐστί τ., χασμῶμαι, χάσκω, ἐπὶ ἐμψύχων. Ἰλ. Π, 340. 409 Τ, 168. καὶ τό, χάσκει, ἀνοίγεται, σχίζεται, σκίζει, ἐπὶ ἀψύχων· ἠτόπεμοι χάνοι εὐρεία χθὼν τε παρ' ἡμῖν κοιντ. ἂς σχισθῇ ἡ γῆ νὰ μὲ καταπῇ, Ἰλ. Δ, 182. Θ, 150. παρβλ. Ρ, 417 β) »χαίνω πρός τινα χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα πρός τι διὰ νὰ τὸ χάψω, καταπίω· ὑπερ. εὐμεν, Ὀδσ. Μ, 350. στεκόμαι, προσμένω χάσκων, μὲ ἀνοικτὸν στόμα διὰ νὰ λάβω, ἀπολαύσω τι· ὅσον γ) τρπ. »χαίνω πρός τιν ἔχω μεγάλην ἔφεσιν, ἐπιθυμῶ διὰ κανὲν πρᾶγμα· σπανιωτρ. »χαίνω εἴς τιν. Ἀριστφ. ἴδε Franke vita Juwen. σελ. 32., ἔτι δὲ καὶ »χαίνω περί τιν Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σλ. 847. δ) τὸ δὲ »χαίνω πρός τινα κυτάζω τινὰ χάσκων, μὲ ἀνοικτὸν στόμα θαυμάζων ἢ προσέχων εἰς αὐτόν, ἢ ἀκούων τί λέγει ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταπίῃ τοὺς λόγους, τὰ λόγια του. ε) ἐν γένει ὡς δηλωτικὸν ῥαθυμου, νωθρείας, καὶ ἀναισθήτου μωρίας, ἠλιθιότητος· μοῖ κεχηνότερα οἱ ἄφρονες, οἱ μωροί, οἱ ἀνόητοι, τὰ κοιντ. χασκαντήφοροι, χαχάλες· παρβλ. Ηεχηναῖος, ξ) σπανιώτρ. Ἀνοίγω τὸ στόμα μου διὰ νὰ ὁμιλήτω· λαλῶ, ὁμιλῶ. Τμ. Δρτρ. 469. κατὰ τὴν ὑπὸ Ilgen διόρθωσιν δέ, καὶ μετὰ αἰτ. μέσα ῥήματα κατά τινος· χαίνω κακολογῶ, ὑβρίζω τινὰ μὲ χαμένον στόμα, λέγων ὅ,τι μ' ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, ὅ,τι φθάσω, ὡς κοιντ λέγομεν, Σφιλ. Αἰ. 1227. ὡσαύτως καὶ πολλοὶ ῥήτ. χανείνα Κελλμ. Τμ. Ἀπολ. 24. (ἑρωτότ. τῆς λέξ. χαίνω ἐστὶ τὸ ΧΑΩ, χάος, χανδάνω, συγγν. τῷ, χαῦνος, χηνή, κενός.)

*Χάϊος, ία, ῖον, Κελλ, ἀγαθός, εὐγενής, εἰλικρινής, δίκαιος. Ἀττωνικὴ λέξις παρ' Ἀριστφ. Δυσ. 91. 1157. κατὰ δυσημάντον συνέρρησιν τοῦ ΧΑΩ, χαίνω. χανδές, ἐπὶ γυναικῶν τῶν διὰ τὴν εὐπλεγῆ διαγωγὴν εὐρυχανῆ μᾶλλ τινὰ ἔχουσῶν· ἀντ' αὐτοῦ εὑρηται, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον παρὰ Γραμμτ. μόνον, καὶ οἱ τύποι χαιός, χαΐος καὶ χάσιος, Lobeck φρυν. σλ. 404. (ε)

Χαΐος, ὁ, Ἡ ποιμενικὴ ῥάβδος, τὸ κοιντ. στρεβλόεις, κλαῦτος. Ἀπολλών. Ῥδ., τοὺς παρεσχημένα τύπους χαβδὸς καὶ χαμὸς μόνον ὁ Ἡσχ. ἔχει.

Χαιρεκακέω, (χαιρέκακος), = ἐπιχαιρεκακέω· ὅσον

Χαιρεκακία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις χαιρέκακος, νὰ χαίρῃ διὰ τὴν δυστυχίαν, διὰ τὸ κακὸν ἄλλου· ἀλλοῖ δὲ καὶ ἐπιχαιροκακία.

Χαιρέκακος, ὁ, ἡ (χαίρω, κακόν). Ὅστις χαίρει ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τῶν ἄλλων, ὡς τό, ἐπιχαιρέκακος.

*Χαίρεσις, Ἑπτ. καὶ Ἰων. γ'. ἐνν. προσπ. ἐνεργ. παρατ. τοῦ χαίρω, ἀντὶ ἐχαιρα. Ὅμ.

Χαιρετίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. -ιῶ (χαίρε). Χαιρετῶ τινα, τῷ λέγω τό, χαῖρε· ὅσον ἐν γένει, χαιρετῶ, δεξιοῦμαι, ἀσπάζομαι τινά, τῷ λέγω, καλῶς ὥρισες, καλῶς ἦλθες· πηγαίνω πρός τινα διὰ νὰ τὸν ἰδῶ, ἐπισκέφθω, τὸ συνηθ. Ἰταλικ. νὰ τῷ κάμω βίζιτα· ἐξαιρ. πρός τινα ἐντιμον, μεγάλον ἄνδρα διὰ νὰ δείξω τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας μου· μετὰ αἰτ. ὅσον

Χαιρετισμός, ὁ. Τὸ χαιρετᾶν, χαῖρε λέγειν τινί, ὅσον ἀσπασμός. προταγορευσις· ἐξαιρ. τὸ νὰ πηγαίνῃ τις πρός τινα ἐντιμον, μεγάλον ἄνδρα διὰ νὰ δείξῃ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας του. Πολύβ. Λατ. salutatio.

Χαιρέφυλλον, τό. Εἶδός τι ἀμπέλου, κλήμακος, ἀγιόκλημα κοιντρ. ἀφ' οὗ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ. cerfeuil. Παρὰ τοῖς Ἕλλ. συγγραφεῦσιν οὐχ εὑρηταί που λέξις. Ὁ δὲ Columella 10, 110. ἔχει, διὰ τὸ μέτρον, chaerophylon, καὶ ὁ Phin. h. 19, 8. caer folium.

(Χαιρέω). ἄχρστ. ἐνστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ χαίρω.

Χαιρηδών, όνος, ἡ (χαίρω). Χαρά, ὡς τό, ἀλγηδών παρὰ τὸ ἀλγέω. Κωμν. λέξ. παρ' Ἀριστφ. Αἰχ. 4. μόνοι ἀπαντῶσιν

Χαιρησιφορέω (χαίρω, φέρω). Χαίρω, χαίρομαι, ἔχω χαρὰν ἢ μοὶ ἀρέσκουσί τι φανερῶ, σκοτόω. Lobeck Φρυν. σελ. 770.

Χαιρομυσής, ὁ, ἡ (χαίρω, μῦσος). Ὅστις χαίρει, εὐρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς τὰ μυσαρὰ πράγματα, τῷ ἀρέσκουσι τὰ αἰσχύντα, ἀπρεπῆ πράγματα· πάνυ ἐμφρ. ἀναγν. παρ' Αἰτχλ. Χφρ. 70. ἀντὶ τοῦ χαιρομυσής.

*Χαιροσύνη, ἡ, Χαρά, ἡδονή, εὐφροσύνη, Ἡσχ. ἐκ τοῦ

Χαίρω, Μ. Χαιρήσω, σόρ. ἐχάρην παρεμ. κατὰ σημσ. ἐνστ. κεχάρηκα. Μτχ. κεχαρηκώς, πολλκ. παρ' Ἡρότ., συνηθ δὲ, κεχάρημαι. Τούτων τῶν Ἀττ. χρόνων χρῆται ὁ Ποιτ. τῷ Ἐνστ. καὶ τῷ παρτ. πολλάκις, τῷ Μλ. μόνον ἐν Ἰλ. Τ, 363. τῷ ἀορ. κατ' εὐκτ. ἔφηλ. ἐπὶ τὸ πολὺ· ἀλλὰ καὶ καθ' ὑπτ. χαρείη. Ἰλ. Ζ, 481. καὶ τῷ Μτχ. χαρέντες, Ἰλ. Ε, 451. ἀπὸ τοῦ Πρμ. δέ, μόνον τῷ μετχ. κεχαρημένος, Τμ. Ὁμ. 5, 10. Πρὸς τούτοις δὲ καὶ τῷ γ'. ἐνν. προσπ. χῆρατο τοῦ Ἑπτ. μέσ. ἀορ. ἀ. ἐχησάμην, Ἰλ. Ξ, 270. παρβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σελ. 262. καὶ τοῦ κατὰ διάλατ. ἀόρ. β'. κεχαρόμην, τοῖς τύποις κεχάροιτο, κεχάροιτο, κεχαροίατο, ἐν Ἰλ. καὶ ἐν Ὀδσ, τῷ Ἑπτ. μτχ. πρεμ. κεχαρηώς, ότος, Ἰλ. Η, 312. Ἡσόδ. λφ. 69., τῷ ὑπρσντ. κεχάρητο, Τμ. Δμτ. 458. καὶ τῷ ὡσαύτως κατ' Ἑπτ. ἀναυπλασ. Μέλ. κεχαρήσεμαι, Ἰλ. Ο, 98. ὡς παρὰ τό, κεχαρήτω καὶ κεχαρήσεται, Ὀδσ. Ψ, 266. Τῷ δὲ παρεμ. κεχαρμαι, χρῶνται οἱ μεθ' Ὅμ. ποιητ. καὶ οἱ μεταγενστ. συγγραφεῖς ἐν γένει, τῷ Μλ. χαρήσομαι· εὑρηται δὲ καὶ ὁ ἐνργτ. ἀόρ. ἐχαίρησα, παρὰ Πλτχ., παρβλ. Lobeck Φρυ. σλ. 740 Ὁ δὲ ἐνεστ. χαίρομαι ἦν διαβόητος βαρβαρισμός, Ἀριστφ. Εἰρ 291. ὡσαύτως ἦν ἀχρστ. καὶ οἱ χαίρω, χαρέω ἢ χάρω ἐνστ. τ., τύποι. Σημαίνει δὲ ἡ λέξ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, χαίρω, χαίρομαι, χαρὰν αἰσθάνομαι εἰς τὴν ψυχήν, εὐφραίνομαι, ἡδύνομαι, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος· πάνυ εὔχρηστ. παρ' Ὅμ., οὐ σπανίως δὲ καὶ προτλίψει τοῦ, θυμῷ ἢ ἐν θυμῷ, ἔτι δὲ καὶ ψυχαῖσι ἥσιοι, Ἰλ. Ν, 609. καὶ ἀφρέναις Ζ, 481. τὸ δὲ »χαίρω νόμ. ἔχω ἀρωγὴν χαράν, τοῦτ' ἐστι χαίρω χωρὶς νὰ δείχνω τὴν χαράν μου, Ὀδσ. Θ, 87. ὡσαύτως καὶ τὸ »ὧν θυμῷ. Ὀδσ. Χ, 411. »ἐχάρητε καὶ πτῆνι, Ἡρότ. 7, 101. 2) μετὰ ὀπτ. Εὐρίτεω εὐχαριστητὸν εἰς τι, μοὶ ἀρέσκει τι. Ἰλ. Η, 312. Ξ. 277. Ω, 706. Ὀδσ. Β, 35. 239. Γ, 52. Ν, 358 Σ, 117. Χ, 306. Ἡσό. Ἔρ. 360. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. »χαίρω ἐπί τινι σπαν. δὲ καὶ μόναν παρὰ τοῖς μεταπέπτα »ἂν τινι. Ἀντπ. Σιδ. 28, 1. β) τρπ. Εὐχαριστοῦμαι μέ τι· δὲν ζητῶ περιστότερον· εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὴν κατάστασίν μου· ὅθεν γ) ἐν γένει ὡς τό, στέργω, εἰμὶ μέντοι μετὰ δοτκ., π. χ. »χαίρει ὑφάμμοις χωρίοις ἐπὶ φυτοῦ τινος, Ἀγαπᾷ τὸν ἀμμώδη τόπον, αὐξάνει εἰς τόπους ὀλίγον ἀμμώδεις· ὅθεν καὶ δ) ὡς τό, φιλέω, συνηθίζω, ἔχω συνήθειαν νὰ — κατὰ μετχ. Valck ἐν Ἡρότ. 7, 236. Ἀντφ. παρ' Ἀθ. 4. σελ. 160. F. 3) σπανιώτατα μετὰ αἰτ. αὐτὶ τῆς δοτ., ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιητ. Valck ἐν Ἱππ. 1339. ὅστις κατὰ πρῶτον ὠμίλησε περὶ τούτου ἀκριβῶς· καὶ Schaef. Bos. ell. σελ. 359. Ἀλλ' ἡ χρῆτις αὕτη ἦ, καὶ παρὰ τοῖς Λογογρ. οὐχ ὅλως ξένη, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Franke vita Juwen. σελ 30. ἐκ τοῦ Δμσθ Στφ. σελ. 323. 6. Τὸ ἑξῆς τοῦδε παροραθὲν ἀρχαιότατον παράδειγμα κεῖται ἐν Ἰλ. Φ, 347. »χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρειται ὅπερ ὁ Heyene ὑπὲρ λόγον κατὰς διήρεσε· »χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρειται γράψει· ὡσαύτως καὶ »τίς ἂν τάδε γεθήσειε;« Ἰλ 1, 77. παραβλ. καὶ τό, ἥδομαι. 4) μετὰ Μτχ. ἀντὶ μετ' ἀπρφ. »χαίρω ἀκούσας« χαίρω νὰ ἀκούω, ἀκούω μὲ χαρὰν, μὲ εὐχαριστητὸν μοῦτι, Ἰλ. Τ, 185. »χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἐδόντες,« Ὀδσ. Ξ, 377. παρβλ. Ἡσό. Ἔρ. 55. Valck ἐν Ἡρότ. 7, 236. Herm. Vig. σελ. 766. Ὅθεν παρὰ τοῖς ὑστέροις εὑρεται καὶ, χαίρω μετὰ ὀρθῶς κειμένης αἰτ. καὶ μετὰ μετχ., ἀντὶ τῆς αἰτ. μετ' Ἀπρφ., π. χ. »χαίρω σε ἐλπλυθότα« χαίρω ὅ,τι ἦλθες, διὰ τὸν ἐρχομόν σου, ἀντὶ »σε ἐλπλυθέναι« Valck ἐν Φοιν. 711. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. τό, χαίρω μετὰ μετχ. ἐκφερόμενον σημαίνει το, εὐρίσκω εὐχαρίστησιν, μοὶ ἀρέσκει ἡ διὰ τῆς μετχ. δηλουμένη πρᾶξις· »χαίρω πράττων« καὶ ὁρῶν· ἐπαινούμενος. 5) κατὰ μέλτ. χρόνον μετὰ τοῦ, οὐ, μορίου, »οὐ χαιρήσεις« ὅηλ. ὅτι δὲν θέλει χαρῆ, μετριότερα ἐκφράσεις αὐτὶ τοῦ, θέλει μετανοήσεις κατὰ πολλά, π. χ. »οὐδέ τιν' οἶω Τρώων χαιρήσειν στοχαζόμαι ὅτι δὲν θέλει χαρῆ κανεὶς Τρωαδίτης, τοῦτ' ἐστιν ὅλοι θέλει λυπηθοῦσι, θέλει μετανοήσουσιν, Ἰλ. Τ, 363. παρβλ. σημσ. 7. β'. 6) τὸ προστκ. χαῖρε, πάνυ εὔχρηστον ἐν ἀσπασμοῖς χερῶν, εὐφροσύνης ἐνχῆν δηλωτικοῖς· ὡσαύτως κατὰ δύο, καὶ πλθ. ἀρθμ. »χαίρετε καὶ μέγα χαίρετε, Ὀδσ. Ω, 402. »χαίρε. γυνή, φιλότητι τὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν, εἰς καλὸν νὰ σοὶ εὐγοῦν, νὰ σοὶ γένουν τὰ γλυκαγαλείσματα, Ὀδσ. Λ, 248. ἐξαιρ. ὡς ἐξώσεως, ὅταν ἀπαντῶνται, ἢ βλέπωσι τινὲς κατὰ πρῶτον, Ἰλ. Ι, 197. Ὀδσ. Ν, 229. ἐν ἀποχωρήσει, ἤτοι εἰς ἀποχαιρετισμόν, ὅταν ἀναχωρῇ, ἀπέρχηται, μεσυῆ τις, ὡς τὸ συνηθ. κοιντ. ἔχετε ὑγείαν, σᾶς ἀφίνω ὑγείαν, Ὀδσ. Ε, 205. ὡς τὸ Λατ. salve, καὶ vale· καὶ τὸ ἰταλ. addio. Boeckh expl. Pind. σελ. 2, 57. ὅθεν οἱ μεταγνστ. χρῶνται αὐτῷ αὐτὶ ἀσπασμοῦ ἐν ἀρχῇ τε καὶ ἐν τῷ τέλει τῶν ἐπιστολῶν. β) ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ, χαῖρε τοιουτοτρόπως προσῃδῇ ἡ σημτ. τῆς ἀφέσεως, ἀποπομπῆς, τοῦ κοιντ. Πήγαινε εἰς τὸ καλόν, φύγε, ὥρα σου καλή, ἡ σημσ. αὐτὴ δηλοῦται ἐμφατικώτερα ἐξαιρ. διὰ τοῦ γ'. ἐνν. προσπ. χαιρέτω, ὡς ὀλιγωρίας, καταφρονήσεως, ἀποδιώξεως μᾶλλον δηλοτικὴ· τὸ παρ' ἡμῖν σύνθ. ἂς πηγαίνῃ, ἂς κρημνισθῇ ἀπ' ἐδῶ, ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀνάθεμα, ἂς χαθῇ, ἂς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐγέλη τὸ λαιμόν του· ἆρα ὅλως ὡς τὸ, ἐρρέτω, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρῆτ. 4, 96. ὡσαύτως μεταχειρίζονται καὶ οἱ Λατ. τὸ valeat, ἀντὶ τοῦ pereat, ἢ abeat in malam rem. Ταρ. 7) Μτχ. χαίρων, χαρούμενος, καλοκαρδισμένος, πολλὲς παρ' Ὁμ. ἀλλ' οὐ χρῆται Ἡρῆτ. συνήθ. τῷ πρᾶγ. κεχαρηκώς· ἐν συντάξει δὲ μετ' ἄλλων ῥημάτων δύναται σημαίνειν καὶ τὸ, ἀσμένως, πρόθυμος. β) παρὰ τοῖς Ἀττ. «χαίρων ἀπαλλάττειν γλυτώνει εὐτυχῶς χωρὶς νὰ τιμωρηθῇ· «οὐ δὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν», Ἀρστφ. Ἀχ. 563. «οὐ τί χαίρων», Ἀρστφ. Σφ. 185. Βπρχ. 843. Σφκλ. Οἰδ. Τ, 353. Reisig conj. σελ. 297. «χαίροντα πρός τινος ἀπαλλάττειν» εὑρηται καὶ παρ' Ἡρόδ. 9, 106. «οὐ χαίρων ἀπαλλάξειν· δὲν θὰ γλυτώσεις ἀτιμωρητος· Δωσ. παρβλ. σημ. 5. γ) τὸ χαῖρον, ἡ χαρά Schaef. ἐν Διον. συνθ. σελ. 205. παρεμβλ. ἤδομαι. 8) ἀπρμφ. χαίρειν. ἐν συντάξει μετὰ τοῦ, «χαίρειν λέγω σοι» ὡς ἀποπεμπτικός, ὁμοίως τῷ, χαῖρε· ὅτι δὲ καὶ «προσεπώ τινα χαίρειν» τὸ «νὰ δεχηταί τίς τινα λέγων αὐτῷ το, χαῖρε, Ξενοφ. ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῆς δὲ τίθεται συνήθ. τὸ ἀπρμφ. μόνον, π. χ. «Ξενοφῶν Γρύλλῳ χαίρειν», ὑπακμ. λέγει, ἢ κελεύει· ὁ Ξενοφ. εὐχεται τῷ Γρύλλῳ τύχην καὶ εὐδαιμονίαν, Λατ. «Xenophan Gryllum salvere jubere», ἤτοι «Xenophon Gryllo salutem», ὑπακουόμεν. dicit β) ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ, χαῖρε ἐχρησίμευε καὶ κατ' ὀλιγώτερον εὐτυχῆ σημτ. λέγεται καὶ «χαίρειν ἐῶ», ἢ κελεύω τινά ἢ τι, ἀρίνω, παραιτοῦμαι, σταβῶ χέρι ἀπό τινα, ἀπό τι, ἀδιαφορῶ, δὲν μοί μέλει, δὲν φροντίζω, δέν θέλω νὰ ἐξευρω περὶ αὐτοῦ, τὸν ὀλιγωρῶ, καταφρονῶ, καταρρομαι, Valck ἐν Ἡρόδ. 9, 41. καὶ Ἐλλπδ. Ἰπ. 113. Schaef. mel. σελ. 34. ὡσαύτως καὶ τὸ «χαίρειν» λέγειν, φράζειν ἢ εἰπεῖν τινα, καὶ τινων, Ἀρστφ. Κατ' ἐπιτρ. «ἀπολλὰ χαίρειν εἰπεῖν τινι· μακρὰν χαίρειν φράσαι τινί», κ. τ. τ. (ἀφ' οὗ χορά, χάρις, χάρμα, καὶ τὸ Λατ. carus καὶ τὸ ἰταλ. καρ. ὁ δὲ Ἀριστλ. ἐτυμολογεῖ καὶ τό, μάκαρ ἀκρα τό, χαίρω.) [α]

*Χαίρων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἡσθ. λρ. 21, 6.

*Χαιρώνεια, ἡ, ὄνμ. πόλεώς τινος τῆς Βοιωτίας, πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου, ὅθεν

*Χαιρωνεύς, ὁ, τὸ ἐθν. ὁ κάτοικος τῆς Χαιρ.

*Χαιρωνικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ἢ ἄγεται εἰς τὴν Χαιρώνειαν, ἔθνη Χαιρώνικη, ὑπακμ. μάχη.

*Χαίτᾱ, ἡ, Μακρεί, κεχυμμένη, καὶ ἀφημένη τρίχες τῆς κεφαλῆς· πολλ. παρ' Ὁμ. καθ' ὁμοῦ τε καὶ κατὰ π' Ὁ. ἀριθμόν, οὐ μόνον ἐπὶ κόμης ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺτρέχηλον μακρῶν τριχῶν τοῦ ἵππου, παράτοῖς νεωτέρους δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τῶν λέοντος τριχῶν, juba Λατ. 2) Τρκ. Τὰ φύλλα δένδρων. παρὰ ποιητ. μόνον· (κατά τινας μὲν παρὰ τό, χάω, χαλάω· κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τό, χέω.) ὄθεν

Χαιτήεις, ήεσσα, ήεν, ὁ. Ὅ,τις ἔχει μακράν, λαλυμένην κόμην, μακρὰ ἁπλωτὰ μαλλιά, παρὰ Ποιητ. ὑπθ. τοῦ Ἀπόλ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς χαίτης ἀλόγων ζώων· παρ' Ὁππ. ἐπὶ τῆς ἀρίτου, ἀρκούδας, ἀντὶ τοῦ λατιστρόχος· ποιητ. μόνον. Δωρκ. δὲ, χαιτάεις. (α)

*Χαιτόεις, όεσσα, όεν = τῷ προηγμ. ἀμφβ. μέντοι.

*Χαίτωμα, τό, ὡς ἐκ τοῦ, χαιτάω = χαίτη, Αἰσχύλ. Θηβ. 387.

Χάλαζα, ἡ (χαλάω, κυρίως ἀφειμένον, ἀπολυμένον). Α' ὑπό τοῦ ψύχου, πεπηγυῖαι ῥανίδες τῆς βροχῆς, αἱτινες καταπίπτουσιν ἀπό τῶν νεφῶν, ἡ ὄμβρος παχύς, ψήφους ἔχων καὶ ὕδωρ πεπηγός, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοιτ. χαλάζι, Ἀρισττ. Κόσμ. «χάλαζα δὲ γίνεται νιφετοῦ συστραφέντος, καὶ βρῶσις ἐκ πιλήματος εἰς κατα-

φορὰν παχυτέραι λαβόντος», καὶ Ἰλ. Κ, 6. «χάλαζα ψυχρή, ἀδέσφατος», καὶ Ο, 170. Χ, 151. 2) ἐξανθήματα, φλυκτίδες, φουσκαλίδες εἰς τὸ χοίρινον κρέας. 3) λιθίασις ἐν τοῖς βλεφάροις τῶν ὀμματίων, τὸ κοιτ. τριθεράκι, Γαλην. Ὄρ. Ἰατρ. «χάλαζα ἐστὶ κεγχρώδης συστροφὴ κατὰ τοῦ βλεφάρου», καὶ λιθίασις ἐστὶ τὸ αὐτόν», ὁ δὲ Παῦλ. Αἰγν. καλεῖ αὐτὸ χαλάζιον, οὗτως λέγων «χαλάζιον, σύστασίς ἐστιν ἀργοῦ ὑγροῦ κατὰ τὸ βλέφαρον», 4) ὁ πυρήν, ἡ καρδία (ἔχε δὲ σκληρότητος κόκκος) τοῦ ἐλαφαντίνου ὀστοῦ. Φλυτρτ. 5) τροπ. Παυσανίστατε, τὸ ὁποῖον καταφέρεται, πετᾷ ἢ πίπτει ὡς χαλάζι, π. χ. ἐν μάχαις ἐπὶ πατρῶν ἢ βελῶν· «πόλις χαλαζᾶται· τὸ κοινῶς ὑβρίζεται, κακολογίαι μὲ τὸν σωρόν», Ἀρστφ. Βπρχ. 852. παρβλ. Ιακ. Ἀνθλ. Παλ. σελ. 316. (υ-υ) ὄθεν

Χαλαζαῖος, αία, αῖον· παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 764. «Φηγὸς χαλαζαίοισι· βαλανιδιά, ἡ ὁποία δὲν φοβεῖται τὴν χάλαζαν, δὲν τὴν βλάπτει τὸ χαλάζι καθόλου.

Χαλαζάω (χάλαζα). Χαλαζόνει, πίπτει χάλαζα. 2) Ἔχει ἐξανθήματα φουσκαλίδας εἰς τὸ κρέας, ἐπὶ χοίρων. Ἀρισττ. Ἱππ. 380, ἔνθα ὁ Σχολ. λέγει· «Νόσημα δὲ τοῦτο τῶν θρεμμάτων, ὅπερ ζώντων μὲν λανθάνει, ἀποθνόντων δὲ καὶ τεμνομένων φανερὸν γίνεται· ταῖς σαρξὶ δέ αὐτῶν ἀναμέμικται καὶ ἐμπέφυκεν ἡ χάλαζα· ὅθεν «Χαλαζῶσαι» ὕεις», Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ἡ, 21. ἐπὶ Βλεφάρων. Ἀέτιος ἐν ζ', 83. «Χαλάζια δὲ λέγουσι τὰ βλέφαρα, ὅταν ἐκτραπένων αὐτῶν φαίνεταί τινα ὑπερέχοντα στρογγύλα διαφανῆ, ὁμοια χαλάζῃ, καὶ διαιρουμένων, ὑγρὸν κενοῦται ὅμοιον τῷ λευκῷ τοῦ ὠοῦ».

Χαλαζεπής, ὁ, ἡ (χάλαζα, ἔπος). Ὅστις λέγει, ὁμιλεῖ, ῥίπτει ὑβριστικοὺς λόγους, κακολογίας ὡς χαλάζι. Φιλ. Θεστλ. 83. καὶ Ἀνάλεκτ. β', σελ. 235. «Φεῦγε τὸν χαλεπὴ τέρον, τὸν ὀργικόν, Ἱππώνακτος· ποιητ. μόνον· παρέβλε χάλαζα, σημτ. 5.

Χαλαζήεις, ήεσσα, ήεν, Δωρκ. χαλαζάεις (χάλαζα). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χάλαζαν, φαίνεται ὡς χαλάζι· εἶναι πυκνόν, πολυπληθὲς ἢ ψυχρόν, «ψόφοι» πυκνὸς, πολὺς ὡς χαλάζι, Ποιήμ. «σκορπίζει τοῦ ὁποίου τὸ κέντημα προξενεῖ ῥίγος, ἀνατρύχιασμα. Νικηφ. ποιητ. μόνον.

Χαλάζιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ, χάλαζα.

Χαλαζίτης, ου, Θηλ. χαλαζίτις, –ίδος, ἡ (χάλαζα), = χαλαζήεις· «Λίθος χαλαζίτης». Γεωπονικ. καὶ Πλίν.

Χαλαζοβολέω, ῶ, Μ. ἤτω. Χαλαζόνω, ῥίπτω χαλάζι· ἐκ τοῦ

Χαλαζοβόλος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅστις ῥίπτει, κάμνει νὰ πίπτῃ χαλάζι. 2) παθτ. χαλαζοβόλας, ὁ, ἡ· προπαρλτ. ὅ,τι ἐχαλαζώθη, ἐκτυπήθη ἀπὸ τὸ χαλάζι.

Χαλαζοκοπέω, Μ. ήσω (κόπτω). Κτυπῶ τι μὲ χαλάζι, τὸ χαλαζόνω, τὸ χαλνῶ, βλάπτω κτυπῶντας μὲ χαλάζι· ὄθεν

Χαλαζοκοπία, ἡ. Κτύπημα μὲ χαλάζι «Ἡ χαλαζοκοπία τῶν λαχάνων οὐκ ὕφατο πώποτε», ὅ ἐστι, «Τὰ λάχανα οὐ πώποτε ἐχαλαζοκοπήθησαν», Λατ. calamitas.

Χαλαζοφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ). Ὅστις προσέχει, παρατηρεῖ πότε θέλει πέσῃ χαλάζι, διὰ νὰ μεταχειρισθῇ προφυλακτικόν τι· πρὸς ἀποτροπὴν αὐτοῦ. Πλούταρ. προβλ. συμπ. ζ', 2. ποῖον ἐξόκει τὸ περὶ τὴν χάλαζαν εἶναι, τὴν ὑπὸ χαλαζοφυλάκων αἵματι ἀσπάλακος ἢ ῥακίοις γυναικείοις ἀποτρεπομένην». (υ)

Χαλαζόω, Μλ. –ώσω = χαλαζάω, καὶ ἀμφοτέρες τὰς σημ. Παθτ. δὲ, ὅ,τι κτυπεῖται ἀπὸ χαλάζι, χαλαζόνεται.

Χαλαζώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = χαλαζήεις. 2) ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν χάλαζαν· σημ. 2. Ἀριστοτέλ. ζώ. ἱστορ. ἡ, 21.

Χαλαίνω, ποιητ. ἀντὶ χαλάω· «ῥυτὰ χαλαίνοντες· Ἡσίοδ. Ἀσπ. 308

Χαλαίπους, οδος, ὁ, ἡ (χαλάω, ποῦς). Πᾶς ὅ,τι σύρει, σβαρνίζει τοὺς πόδας, εἶναι χωλόν, κουτσόν· ἀναγνωστκμ. παρὰ Νίκα ὀρ. Θηρ. 458. ἔνθα ἄλλα Χειρόγραφα «Χωλοίπους», καὶ Κυλοίπουμ, ἔχουσι.

*Χαλαίρυπον, τό, καὶ

Χαλαίρυπος, ὁ (χαλάω, ῥύπος). Τὸ ὕδωρ τοῦ νίτρου, ἐν ᾧ πλύνονται τὰ ἱμάτια· τὰ φορέματα καὶ καθαρίζονται ἀπὸ τὸν ῥύπον· ὄθεν ἐν γένει, θολόν, ἀκάθαρτον, ἄπαστρον νερόν, ξέπλυμα, Ἰαυλ. Πλό. 7, 39. ἡ παρ' Ἡσχ. γραφὴ δὲ, χαλέρυπος ἀσφαλμένη νομίζεται.

Χαλάνδρα, ἡ, = κάλανδρα.

Χαλαρτής, ὁ, ἡ, Δωρκ ἀντὶ χηραργής· παρὰ Σοφοκλ. Ἠλ 860. ἐκδ. Νεωτ. Δουκα. ἀντὶ τοῦ, τρηχύπους, ἢ λευκόπους.

Χαλαρός, ά, όν (χαλάω)· καὶ ἐπίῤῥ. —ῶς. Πᾶν ὅ,τι δὲν εἶναι τεντωμένον, τανυτμένον, εἶναι χαῦνον, Τουρκ. μπόσικον· πάσχα χαλαρά», ξεκλειδωμένα μέλη τοῦ σώματος. Τροπ. «ἁρμονία χαλαρά», μουσικαὶ συμφωνίαι μὲ χαλαρὸν ἦχον, ὅσαι δὲν ἔχουσι τὸ σύντονον, ἁρμονικὴν συμπλοκήν, συνάφειαν τῶν τόνων. Πλάτ. ὄθεν

Χαλαρότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χαλαρόν, χαῦνον, τὸ μὴν ἦναι σφιγμένον, τανυσμένον, τεντωμένον, πυκνόν. Ξενοφ.

Χαλάσις, εως, ἡ (χαλάω). Τὸ νὰ χαλᾶται, ἀφίνεται, ξελύεται, ξετεντώνεται τι. α) Τὸ νὰ κάμῃ ἢ ἀφήσῃ τίς τι νὰ ξετανυσθῇ, ξετεντωθῇ, ξεκλειδωθῇ· «χάλασις ἁρμῶν», ξεκλείδωμα, παράλυσις τῶν μελῶν σώματος. β) Ξετάνυσμα, ἐξάνοιγμα κλειστρένης ἢ σφιχτῆς, στενῆς τινος τρύπας. (ᾰ)

Χάλασμα, τό (χαλάω). Ξετέντωμα, ξετάνυσμα, ξέτσιγμα, τὸ Τουρκβρ. ξεμποσιάτισμα· ξεκλείδωμα τῶν μελῶν σώματός τινος. (υ-υ)

Χαλασμός, ὁ (χαλάω), = χάλασις. Διοσκορ.

Χαλαστήρια, τά· ὑπακμ. «σχοινία» (χαλάω). Ἀκπιαν. ἐμφ. δ', 78. Σχοινία, διὰ τῶν ὁποίων ἀφίνεται κάτω ἐπιῤῥακτή τις θύρα, τὸ κοινῶς κλαβανή, Τουρκ. κεπένκι· ἐξ ἐναντίας δὲ «ἀναπαστήρια», τὰ σχοινία, διὰ τῶν ὁποίων σηκώνουν ἐπάνω, ἀνοίγουν τὴν τοιαύτην θύραν.

Χαλαστικός, ή, όν (χαλάω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον, ἔχει ἰδιότητα νὰ προξενῇ, κάμνῃ χάλασιν ἢ χαλασμόν.

*Χαλαστός, ή, όν· ἐπίθετ. ῥηματ. τοῦ χαλάω. Ὅ,τι ἐχαλάσθη, ἐχαυνώθη, ἐσηφίχθη, ξετεντώθη. 2) Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ χαλασθῇ, ξετεντωθῇ, ξετανυσθῇ, χαυνωθῇ· ὄθεν ὑπό χαλαττόνει, ἄλυτις, ἀλυσίδα, παρὰ τοῖς Ὀ'.

*Χαλάστρα, ἡ. Τόπος τις ἐν Μακεδονίᾳ· ὄθεν

Χαλαστραῖος. Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἀπὸ τὴν Χαλάστραν· «τὸ χαλαστραῖον νίτρον γιομένον διὰ ἐνεατηρίδος πηγνυται, ὁμοίως δὲ καὶ λύεται».

*Χαλαστόω (χαλάω, τόνος)· ἐπὶ πραγμ. Κάνω τὸ τέντωμάτου, ξετανύζεται, ξετεντώνεται, Τουρκβ. ξεμποσιαντίζει.

Χαλάω, ῶ, μέλ. άσω, Δωρκ. –άξω (χάω)· μεταβτ. Ξετανύζω, ξετεντόνω· λύω, ἀφίνω τι νὰ ξετανυσθῇ, ξετεντωθῇ· «βίον, τόξα», Τμ. Ἀπολ. κζ', 12. παθητ. «τόξα κεχαλασμένον». β) Κατεβάζω, ἀφίνω τι νὰ κρεμῆται κάτω·

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πτέρυγα». Πίνδ. Πυθ. 1, 12. «μέτωπον», ξεσουρῶνα τὸ μέτωπον, τὸ κάμνω νὰ φαίνηται φαλάρον, ἤλιρον, Ruhnk. Rut. Lup, σλ. 69. γ) ἀφίνω, ἐκπολῶ, λύνω· «τινὰ δὲ δεσμῶν», Αἰσχύλ. Προμθ. 178. d) ἐξαίρτ. «χαλινὰ χαλάσαι», ἀφίνω, ἀπαλύω τὸν χαλινόν, ἀφίνω τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ· ἔτι δὲ καὶ «κλῆθρα ἢ κλῆδας χαλάσαι», λύνω τὸ συνηφιγμένον λουρὶ τῆς θύρας, τουτέστιν, ἀνοίγω τὴν θύραν, Valck ἐν Ἱππ. 809. «χαλάσαι τοῦ ποδὸς» ἴδε παρίημι, σημ. 3. ε) ἐπὶ συνηφιγμένων ἢ κατακλειστμένων πραγμάτων, ἐξανοίγω, πλατύνω, φαρδύνω τι· «χαλᾶν τὸν ἀσκόν», λύνω τὸ ἀπὸ μέσα διὰ νὰ τρέξῃ πολὺ ἀπὸ τὸ εἰς αὐτὸ ὑγρόν, Εὐρπ. Κύκλ. 161. Ἀφίνω, παραιτοῦμαι, τραβῶ χέρι ἀπό τι, π. χ. «χαλᾶν τὴν ὀργήν», Ἀριστφ. Σφῆκ. 735 2) ἀμετβτ. χαυνόνεται, χάνει τὴν δύναμιν, τὸ τέντωμά του τι, ὅθεν β) χαλᾷ, λύεται, διαλύεται, ἀνοίγεται, στέκεται, μένει ἀνοικτόν, χάνει. γ) τροπικ. μετά γενικ. «χαλᾶν τινος», ἀφίνομαι, παραιτοῦμαι ἀπό τι, π. χ. «τῆς ὀργῆς», Ἀριστφ. Ὄρν. 383. ἀλλὰ δ) μετὰ δοτικ. «χαλᾶν τινί», ἐνδίδω εἰς τινα, δὲν ἀντιστέκομαι, δὲν τῷ ἀναντιένομαι· ἔτι δὲ καὶ, εὐγνωμονῶ, ἐπιεικῆς πρός τινα, τῷ συγχωρῶ τι· «χάλα τοῖς τοκεῦσιν», συγχώρητον τῇ μητρίμου, Εὐρπ. Ἔκβ. ἔτι δὲ καὶ ἀπολύτως, ὡς τό, εἶεν, Reisig. enarr. ἐν Σοφ. Οἰδ. Κ, 193. ε) παρὰ τοῖς Ἰατροῖς «κοιλίη ὑγρῇ χαλᾷ». τὸ κοινὸν ἔχει «λύπησιν», Ἱπποκρ. — Ὡσαύτως καὶ κατὰ παθητ. ἀορ. β΄ μετβτ. χαυνοῦμαι, ὅθεν «τὸ μὴ κεχαλασμένον», χαυνωμένον, «ἀδύνατον· ὑλίθος κεχαλασμένου», ἀπαλή πέτρα· «χαλᾶν τοὺς ὀκτὼ τὸν ἁρμόνιον», κρίτσω, κριτσίνιζω τὰ δάκτυλα. (ϝω, ϝσω)

Χαλβάνη, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοιντ. χαλβανή. Ὁ ῥητινώδης χυμὸς φυτοῦ τινος ἐν Συρίᾳ φυομένου, καὶ φύλλα μὲ σκιάδιον ὅμοια φέροντος (οὐχὶ δὲ ἀκανθώδη). Θεόφρ. φυτ. Ἱστρ. 3΄, 7. Διοσκορ. γ΄, 97. Πλίν. ιβ΄, 25. (–υ–) ὅθεν

Χαλβανίς, ίδος ἡ, ῥίζα. Ἡ ῥίζα τῆς χαλβάνης, χαλβανόῤῥιζα. Νίκανδρ. Θηρ. 938.

Χαλβανόειος, εσσα, εν. Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χαλβάνην, ἢ κατεσκευασμένον μὲ χαλβάνην. Νίκανδρ.

*Χαλδαῖος, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Κάτοικος τῆς Χαλδαίας, γεννημένος εἰς τὴν Χαλδ. 2) τροπικ. Ἀστρολόγος, ἀστροσκέπτης, ὡροσκόπος, γενεθλιολόγος· ἐπειδὴ οἱ Χαλδαῖοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι κατεγίνοντο ἐξαίρτ. εἰς ταύτας τὰς τέχνας. Cicero de Divina. α΄, 1. ὅπερ ὁ Ἡσύχ. «Γένος μάγων πάντα γινωσκόντων», ἁρμηνεύει.

Χαλεπαίνω, μέλ. ανῶ (χαλεπός). Κυρίως μέν, εἶμαι, γίνομαι βαρετός, ἐνοχλητικός· ἐπὶ βιαίων ἀνέμων, κατεγίδων δέ, ἐμπίπτει, ξεσπάζει μὲ σφοδρότητα, ἀφάτητον ὁρμήν, Ἰλ. Ξ, 399. Ὀδτ. Ε, 485. συνηθ. δὲ τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων ὀργίζομαι, θυμόνω πολύ, γίνομαι εἰς ἄλλους ἐνοχλητικὸς διὰ τοῦ θυμοῦ μου· ὑβρίζω, φιλονεικῶ, μαλώνω· εἶμαι δυσαρεστημένος, ἀγανακτισμένος, χολιασμένος· ἔχω ἐχθρικὰ φρονήματα, προφέρομαι ἐχθρικῶς, πολλάκις παρ' Ὁμ. «Ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ», Ἰλ. Τ, 183 μεταχειρίζομαί τινα ἐχθρικῶς· ὑβρίζω τινά· τὸ κοιντρ. Τουρκβ. εὐγάνω τὸ γενάτι μου εἰς τινα· μετὰ δοτικ. Ἰλ. Π, 386. Ὀδ. Ε, 147. Π, 114. Τ, 83. Ἡρόδτ. 1, 189. ἔτι δὲ καὶ πρός τινα, Θουκ. 2, 59. ὀργίζομαι, θυμόνω διά τι· ἐπί τινι. Ὀδσ. Σ, 415. Τ, 323. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. εὑρηται ὁ παθητ. ἀόρ. ἐχαλεπάνθην παρὰ Ξεν. Ἀναβτ. 4, 6, 2. Κύρ. Παιδ. 3, 1, 38 κατὰ τὸν Poppo. 2) πάνυ σπανιώτρ. ἀμεταβ. ὀργίζω, θυμόνω, παροξύνω, διεγείζω· καταπέζω, καταχρῶμαί τινα· ἐχθραίνω ἢ βάλλω τινὰ εἰς ἔχθραν μὲ ἄλλον τινά· ὁρμῶ κατά τινος· μετὰ αἰτ. βι κάμνω τι βαρύ, δύσκολον, ἐμποδίζω τι· μετὰ αἰτ. παρβλ. χαλέπτω.

Χαλεπήρης, ὁ, ἡ (χαλεπός, ἄρω)· ποιητ. ἀντὶ χαλεπός. Κυρίως, ὅ,τι ἔχει χαλεπότητος ἰδιότητα.

Χαλεπός, ή, όν. Πᾶν ὅ,τι εἶναι βραχύ, σκληρόν, δύσκολον, ὄθεν, ὅ,τι εἶναι ἐνοχλητικόν, καταπιεστικόν, ἐλαφερόν, μὲ κόπους καὶ μόχθους ἢ κινδύνους ἠνωμένον· ἄπορος, ἀηδής, ταλαιπωρίας, βλάβης, ῥιψοκίν, κινδύνου, κακῶν πρόξενον· «πεφασυνός, ἀνελλὴς, ἄνεμος, ἀεῖλος πόνος, ἄλγος, γῆρας, θεσμὸς, ἦλη, μοῖρα» κ. τ. τ. Ὅμ. ὠστοῦτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. «χαλεπὸς μῦθος· χαλεπὰ ἔπεα· ὠστόπους καὶ Ὅμ. «χαλεπὰ ἀνείδεα», Ἰλ. Γ, 438. «χαλεπὴ ὁμοκλή», Ὀδ. Ρ, 189. «χαλεπὴ φήμη· κακὸν στόμα, κακὴ γλῶττα, Ὀδσ. Ξ, 259. Ω, 201. τὰ χαλεπὰ, κακοπάθειαι, ἀθλιότητες, ταλαιπωρίαι, δυστυχίαι, ἀνάγκαι, κίνδυνοι, πάνες, ὅσα καταπιέζουσι καὶ καταπονοῦσι τὸν ἄνθρωπον. β) ὅ,τι εἶναι βαρύ, δύσκολον, δυσκολοεκτόρθωτον, ἀπαιτεῖ μὲ κόπους, μόχθους· κινδύνους τὸν αὐτὸ μεταχειρίζόμενον, Ὅμηρ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰλ. Φ, 184. Ὀδτ. Δ, 651. Λ, 156. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατ. μετὰ ἀπαρεμφ. Ἰλ. Π, 620. Ὀδσ. Τ, 313. Ψ, 81. γ) τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, μὲ τοὺς ὁποίους δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ καταρθώσῃ, μεταχειρισθῇ τίς τι, νὰ συναναστρέφηται μὲ αὐτοὺς· ὀργίλος, θυμώδης, δυσάρεστος, ἐχθρόφρων, ἀηδής, ὁρμητικός, κακός, Ὅμηρ. καὶ Ἡσιόδ. μετὰ ὑπερθ. Ὀδ. Ρ, 388. συγκρ. Ὀδσ. Α, 614. ὑπερθ. Ἡσιόδ. Ἔργ. 559 Θεογν. 800. — Ἐπίῤῥ. χαλεπῶς, Ἰλ. Η, 424. Τ, 186. Ἡσιόδ. Ἔργ. 686. «χαλεπῶς ἔχω τινί», ἢ πρός τινα, εἶμαι ὠργισμένος κατά τινος· διά τι, «ἐπί τινι». Vyll. ep. cr. σελ. 177. «χαλεπῶς φέρω τινί», μοί κακοφαίνεται διά τι, μοί βαρυφαίνεται τι, τὸ πέρνω ἐπὶ κακῷ, ἀγανακτῶ. Ἐπιῤῥ. συγκρ. χαλεπώτερος, παρὰ Θουκ. Προτοχῆς δὲ ἀξία ἐστὶν ἡ ἐκφορὰ τοῦ «χαλεποῦ ἐγένετό μοι», μὲ ἠνώχλησεν, ἀπὸ τοῦ, «χαλεπῶς ἐγένετό μοι», βαρὺ μοί ἐφάνη, ἐδυσκολεύθην, Siebelis Helen. σελ. 43. ὅθεν

Χαλεπότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χαλεπόν, δύσκολον, βαρύ, ἐνοχλητικόν. 2) συνῆθ. τροπικ. ἐπὶ ἀνθρώπων, τρόπος κακός, δυσάρεστος, ἀπεχθής, δύσκολος, ὀργίλος· ὀργή, θυμός, σκληρότης, αὐστηρότης, σκυθρωπότης, δυσχερής, δυσάρεστος ψυχῆς διάθεσις, γνώμαι. Πλάτ. ὁ δὲ Ἀριστοτ. χαρακτηρίζει τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος διὰ τοῦ, χαλεπότης. Ἀριστοτ. Πολιτ. β΄, 9. «Ἴδον δ' ἐν τοῖς νόμοις (τοῦ Δράκοντος) οὐδέν ἐστιν, ὅ,τι καὶ μείζας ἄξιον, πλὴν ἡ χαλεπότης διὰ τὸ τῆς ζημίας μέγεθος».

*Χαλεπτύς, ύος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, χαλεπότης. Ἡσύχ.

Χαλέπτω, μέλ. ψω, ποιητ. ἀντὶ χαλεκαίνω· συνῆθ. δὲ μεταβτ. Καταπιέζω, βλίβω, στενοχωρῶ τινα, τὸν κάμνω ἀηδῆ, δυστυχῆ· μετὰ αἰτιατ. Ὀδ. Δ, 423. ἔτι δὲ καὶ ταπεινόνω, καταισχύνω τινά, Ἡσιόδ. Ἔργ. 5. ἐν γένει, καταδιώκω, κατατρέχω, κακοποιῶ, βλάπτω, ζημιόνω τινά, τὸν κάμνω ἐχθρόν μου, Ἰακ. Ἀνθολγ. Παλ. 113. Ἀπολλών. 1675. «Καὶ δήτις ἀποπροέβαμε χαλέπτειν. β) ὀργίζω, θυμόνω τινά, τὸν παροξύνω, ἐρεθίζω εἰς θυμόν· κόρ. παθητ. «χαλεπτθεὶς τινι», ὀργισθείς, θυμωθείς κατά τινος Θέογν. 155. 2) πολλὰ σπάν. ἀμετβ. ὀργίζομαι, θυμόνομαι, δυσαρεστοῦμαι πρός τινα, μετὰ δοτικ. Βίων 17, 2. κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν δὲ εὐχρηστότερον κατὰ παθητ. διάθεσ. χαλέπτομαι. Παρὰ Φωκυλ. 39. «Χρυσὸ πάντα χαλέπτουσι», ἀντὶ τοῦ, χαλεπὰ ποιοῦν.

*Χαλέρυπος, ὁ· ἀμφ. ἀνάγν. ἀντὶ χαλαίρυπος, Ἡσύχ.

*Χαλεσφόρος, ὁ, ἡ (χάλις, φέρω), = ἀκρατοφόρος, Ἐπιτρ.

Χαλίκρατος, αία, ατον, καί

*Χαλίκρατος, Ἰων. χαλίκρητος, ὁ, ἡ (χάλις, κεράννυμι)· ἐπὶ οἴνου. Ἄκρατος, μὴ ἀνακατωμένος μὲ ὕδωρ. Ἀρχλ. ποιητ. ἀντὶ ἄκρατος· ἀνώμλ. συγκριτικ. χαλικρήτερος, Νίκανδρ. Ἴδε Schaef. bei Nasko ἐν Χοιρλ. σελ. 273.

Χαλικώδης, ὁ, ἡ (χάλιξ, εἶδος). Ὅ,τι συνίστανται εἰς μικρὰ κομμάτια, εἰς τρίμματα.

Χαλίκωμα, τό (χάλιξ)· κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνηθ. χαλικώματα. Χάλικας, πετρίτσας, πετροπούλες, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται οἱ οἰκοδόμοι εἰς τὸ νὰ γεμίζωσι, παραγεμίζωσι τὰ κενὰ μεταξὺ τῶν πετρῶν τῆς οἰκοδομῆς. Λατιν. caementa. (ε)

Χαλιμάζω. Εἶμαι χαλίμη, προσφέρομαι, φέρτομαι, κάμνω χειρονομίας ὡς χαλίμη.

Χαλιμάς, άδος, ἡ· καὶ

*Χαλίμη, ἡ (χαλίς). Μέζυντος, μεζυσμένη, ἐξαιρ. Βάκχη· ἐν γένει, ἀσελγής, ξεδομένη γυναῖκα, ποταπὴ πόρνη, τὸ κοινότ. Ἰταλικοτυρρβ. πουτάνα τοῦ σωκακιοῦ· ὡς τό, φοιβάς. (ι)

*Χάλιμος, ὁ, ἡ (χάλις). Μέζυντος, τὸ Τουρκοβρ. μπεσιρής· ἐν γένει δέ, ἄφρων, ἀσύνετος, ἀνόητος, ἐμμανής, μωρικός. (ε)

*Χάλιμος, ὁ, = φαρμακός, Ἡσύχ.

Χαλιεργαγάω (χαλιός, ἄγω). Ὀδηγῶ, κυβερνῶ ζῶόν τι μὲ τὸν χαλινόν. Λουκιαν.

Χαλινίτης, ου, ὁ καὶ ἠπλκ. –νῖτις, ιδος, ἡ (χαλινός). Ὅ,τι ἀνῆκει, ὑπάγεται εἰς, ἢ εἶναι ὅμοιον, παρομοιάζει μὲ χαλινόν.

Χαλινοποιητική, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χαλινούς· Τουρκβ. σαρατσική· ἐκτοῦ

Χαλινοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει, φκιάνει χαλινούς, τὸ Τουρκβ. σαράτης.

Χαλινός, ὁ. Τὸ ἐνιέμενον, ἐμβαλλόμενον τῷ στόματι τοῦ ἵππου σιδηροῦν ὄργανον, οὗ τὸ μέσον ἠνίου· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, συνηθέστ. χαλινάρι, Τουρκοβρ. γεμιτ· ἐξαιρέτως δὲ τὸ ψαλίον ἢ ἐνστόμισμα, ἤτοι τὸ σίδηρον τοῦ χαλινοῦ, τὸ ὁποῖον βάλλεται εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου· κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνηθ. Ἰλ. Τ, 393. Ἡρόδοτ. 1, 215. 4, 64. καὶ ἀλλαχοῦ· καθ' ἑνικ. δὲ ἀριθμ. Ἡρόδ. 3, 118. «χαλινοὶ χαλκοῖ, ὁδόντας, ἐνδιδόναι», τὰ νὰ ἀφίνῃ τις τὰ χαλάρια, νὰ μὴ τραβᾷ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, νὰ ἀφίνῃ τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ· ὠσαύτως καὶ ῥητὰ χαλίνεια. Ἡρόδ. τροπικ. «χαλινὸς παρθενίας». Πίνδ. «Διὸς χαλινοῖς». Αἰσχύλ. «ψυχῆς χαλινὸς ὁ νοῦς», κ. τ. τ. Πᾶν ὅ,τι δαμάζει, ἀναχαιτίζει, κωλύει, ἐμποδίζει τὸν ἄνθρωπον τοῦ νὰ πράττῃ ἄπρεπός τι, Ἰακ. Ἀνθολ. Παλατ. σελ. 553. 2) δι' ὑγιείαν τοῦ στόματος, ἢ τῶν χειλέων ἐκατέρωθεν, ἐπὶ ἵππων κυρίως, τοὺς ὁποίους εἰς ταῦτα τὰ μέρη κατέχει τὸ ψαλίον· παρὰ τοῖς Ἰατροῖς δὲ καὶ τῶν ἀνθρωπίνων χειλέων αἱ γωνίαι. 3) Οἱ φαρμακεροὶ ὀδόντες τῶν ὄφεων, εἰς τὰς γωνίας τοῦ στόματος αὐτοὺς ἐχόντων· ὁ μεταγενέστ. ποιητ. ἀκό Ἀπολ. Ῥόδ. χρῶνται τῇ λέξει καὶ ἑτερογενῶς ἐν τῷ πληθ. ἀριθμ. τὰ χαλινά. (παρά τό, χαλάω· ξεπεντόνω.) ὅθεν

*Χαλινουργός, ὁ (ΕΡΓΩ), = χαλινοποιός. Schow. Chrta papyr. σελ. 109.

Χαλινοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅ,τι δαγκάνει ἢ μασᾷ τὸν χαλινὸν ἢ τὸ ἐνστόμιον· «χαλιν. στόμακα». Καλλιμ. ποιητ. μόνον. (ε)

*Χαλινοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φορεῖ, κουβαλεῖ τὸν χαλινόν.

Χαλινόω, μέλ. ώσω (χαλινός). Χαλινόνω, βάλλω τὸν χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου. 2) Ὀδηγῶ, κυβερνῶ μὲ τὸν χαλινόν· ὅθεν

Χαλίνωσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ χαλινόνῃ τις τὸν ἵππον, νὰ τῷ βάλῃ τὸ χαλινάρι. 2) Τὸ νὰ ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δηγῇ, κυβερνᾷ τὸν ἵππον μὲ τὸν χαλινόν. Ξεν. Ἱππ. (υ — υ)

+Χαλινωτέον, ἐπίθετ. ῥηματ. τοῦ χαλινόω. Πρέπει νὰ χαλιστῇ, χαλινωθῇ τίς τινα, κ. τ. λ. Ηλημ. Ἄλεξ.

Χαλινωτήρια, τά (χαλινόω)· «νεῶν». Τὰ καλῶδια ἢ σχοινία, δι' ὧν δένουσι τὸ πλοῖον εἰς τὴν ἠπράν. Εὐριπ. Ἡρακλ. 539. Ὀππιαν. Ἀλ. α', 359. ἐν γένει, = χαλινοί.

Χάλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ. Μικρὸς λίθος, λιθάρι, λιθαράκι, χαλίκι, πετρούλαι μὲ τὰς ὁποίας παραγεμίζουσιν οἱ οἰκοδόμοι τὰ μεταξὺ τῆς συνδέσεως τῶν λίθων κενά. 2) Οἱ εἰς τὰς πεδιάδας εὑρισκόμενοι καὶ εἰς οἰκοδομὴν χρήσιμοι λίθοι· οἱ πελεκημένοι τῶν τειχῶν λίθοι. 3) Ἀσβεστόπετρα, ἄκαυστος ἀσβέστης. (συγγεν. τῷ, κάγλιξ, καγλιξ, κόχλαξ, ὅθεν τὸ Λατ. calx, calculus) [υῡ]

Χάλις, ιος, ὁ. Ναθαρὸς, ἀμιγὴς, ἄκρατος οἶνος. 2) ἐπίθ. τοῦ Βακχ. (ἀναφιβόλως παρὰ τὸ χαλάω, ὥσπερ καὶ λυαῖος παρὰ τὸ, λύω.) [υῡ]

Χάλις, ὁ, = χαλίφρων. Ἡσύχ.

Χαλιφρονέω (χαλίφρων). Εἶμαι κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος, ἀσύνετος, μωρός· «χαλιφρονέων». Ὀδυσ. Ψ, 13. ὅθεν

Χαλιφροσύνη, ἡ. Κουφόνους, ἐλαφρογνωμία, ἀσυνεσία, ἀφροσύνη, μωρία, ἀπερισκεψία τῶν παιδίων. Ὀδυσ. Π, 310.

*Χαλίφρων, ονος, ὁ, ἡ (χαλάω, φρήν). Κυρίως, ὅστις ἔχει χαῦνον, ἀπαίδευτον νοῦν, ὅθεν κουφόνους, ἐλαφρόγνωμος, ἀσύνετος, ἀπερίσκεπτος, μωρός, ἠλίθιος. Ὀδυσ. Δ, 371. Τ, 530. ἁμαυτοφάκις μετὰ τοῦ, νηπίος συντεταγμένον· ἀντίθετ. τῷ, σώφρων, πυκινόφρων. 2) Ὅστις ἔχει ὑπειπτικὸν, ἐπιεικῆ, πρᾶον νοῦν, εἶναι ἐπιεικὴς, συγχωρητικός, πρᾶος, δὲν εἶναι αὐθάδης· «χαλίφρονα νεύματα κόρης», τὰ ἐπιεικῆ, ταπεινὰ, σεμνὰ, οὐχὶ δὲ ὑπερηφάνου κόρης βλέμματα. Μουσαίος, 117.

*Χαλκανθές, ές, τό, ὡς ἐκ τοῦ χαλκανθής, = χαλκάνθη.

Χαλκάνθη, ἡ (χαλκὸς, ἄνθος). Διάλυμα χαλκίνιδος στυπτηρίας· τὸ κοιν. Τουρκοβ. ἀναλυμένη καρὰ μπογιά, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζοντο εἰς κατασκευὴν μελάνης, Φίλων. συλλγ. Μαθ. σλ. 102. καὶ οἱ σκυτορράφοι, ὑποδηματοποιοὶ εἰς τὸ νὰ βάπτωσι μαῦρον τὸ δέρμα τῶν ὑποδημάτων, ὅθεν καὶ τὸ Λατ. atramentum sutorium. 2) πᾶσα διάφορος τῆς χαλκάνθης ἐστὶ τὸ ἡχαλκοῦ ἄνθος, τὸ ὁποῖον γεννᾶται καχροειδὲς ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἀναλυμένου χαλκοῦ, ὅταν χύσωσιν εἰς αὐτὸν ψυχρὸν ὕδωρ. Lobeck Φρυν. σελ. 304, 761. Διοσκορ. 5, 114. καὶ Νικανδρ. Σχολ. Θηρ. 257. «Ὁ χαλκὸς χωνευμένος καθίσταται πελιδνότερος καὶ μᾶλλον ἔχων ἐγχώριον τὴν πελιδνότητα, μικρὸν δὲ καὶ στρίγγυλον καὶ παραπλήσιον τῷ σπέρματι τοῦ κάπνου».

*Χάλκασον, τό, καὶ

*Χάλκανθος, ὁ καὶ ἡ, = χαλκάνθη· ὅθεν

*Χαλκανθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χάλκανθον, καίεται ὡς χάλκανθον, Ὀριβ.

Χαλκάρματος, ὁ, ἡ (χαλκὸς, ἅρμα). Ὅστις ἔχει χάλκινον ἁμάξι, ἢ ὀχεῖται ἐπὶ χαλκίνου ἁμάξης καθήμενος Πινδ.

*Χαλκάς, άδος, ἡ. Εἶδος λαχάνου, ἀκριβέστερα ἀγνώστου. Διοσκορ. 4, 58.

Χάλκασπις, εος, ὁ, ἡ (ἀσπὶς). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινον ἀσπίδα. Πινδ. καὶ Σοφ. ποιητ. μόνον.

Χαλκέγχης, ὁ, ἡ (ἔγχος). Ὅστις ἔχει χάλκινον δόρυ, πολεμεῖ μὲ χάλκινον κοντάρι. Εὐρ. Τρωάδ. 143. ποιητ. μόνον.

Χαλκεία, ἡ (χαλκεύω). Ἡ τέχνη τοῦ χαλκέως. Πλάτ. Συμπ. τελ. 197. Β.

Χαλκεῖον, τό (χαλκεύω). Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, Ἰωσιφ. χελκήιον, Ἡρόδοτ. 1, 68. 2) Χάλκινον σκεῦος, ἀγγεῖον, χάλκωμα· λέβης, Τουρκοβ. καζάνι, μπακράτσι, Ἰωνικ. χαλκεῖον, Ἡρόδ. 4, 81. 152. ἔξειρ. ὁ μέγας λέβης τῶν βαλανείων, εἰς τὸν ὁποῖον ζεσταίνουν τὸ νερὸν τοῦ λουτροῦ, ἄλλως δὲ καὶ, ἐπισταμένως, καὶ ὑπολίθιος λεγόμενον. β) χαλκοῦν πλάκα· χαλκεῖος, ἢ ἐκ μετάλλου κατεσκευασμένος καθρέπτης. 3) τὰ χαλκεῖα, ὑπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη περὶ τὰ τέλη τοῦ Πυανεψιῶνος μηνός. Ἀρποκρ. τὰ παρὰ Ῥωμ. Vulcania· ἐστὶ δὲ ἡ λέξις οὐδετ. κυρίως τοῦ

Χαλκεῖος, εία, ειον (χαλκὸς)· ποιητ. ἀντὶ χάλκεος Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ χάλκωμα, πολλάκις παρ' Ὁμρ. καὶ τῷ τύπῳ χαλκήϊος διὰ χρωμένῳ, Ὀδυσ. Τ, 433. «χαλκήϊα ὅπλα», καὶ «χαλκήϊος δόμος», = χαλκεῖον, τὸ ἀργαστήριον τοῦ χαλκέως, χαλκιάδικον, Ὀδ. Σ, 328. «ὑπὸ χαλκείοις», = χαλκεύς, χαλκεῖος. 2) ὡς οὐσιαστ. εἶδός τι ἀκανθώδους φυτοῦ, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. ς', 3. Πλίν. κδ', 16.

Χαλκέλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω)· ποιητ. ἀντὶ τοῦ, χαλκήλατος, Πίνδ. Ὀλ. ζ', 66. παραβλ. Ἰακ. Ἀνθολ. Παλατ. 102.

*Χαλκεμβολάς, άδος, ἡ· ἰδιαιτρ. θηλκ. τοῦ χαλκέμβολος. Εὐρ. «ναῶν χαλκεμβολάδων».

Χαλκέμβολος, ὁ, ἡ (ἔμβολον). Πλοῖον χάλκινον ἔμβολον ἔχον· ἴδε ἔμβολον. «Χαλκέμβολος τριήρης». Πολυδ.

*Χαλκέντυτος, ὁ, ἡ (ἐνδύτης). Ὅστις εἶναι ἐνδεδυμένος μὲ χαλκὸν, ἐρματωμένος μὲ χάλκινα ἅρματα. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1137.

Χαλκέντερος, ὁ, ἡ (ἔντερον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα ἔντερα· καὶ μεταφρ. ἐπὶ ἀκαμάτου καὶ ἀκουράστου ὑπομονῆς καὶ ἐργασίας· ἐπίθετ. τοῦ γραμματικοῦ Διδύμου. Σουίδ.

Χαλκεντεύς, έως, ὁ, = χαλκεντής. ἀμφβ.

Χαλκεντής, ὁ, ἡ (ἐνδύνα). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινα ὅπλα. Πίνδ. Νεμ. σ', 23. ποιητ. μόνον.

Χαλκεόγομφος, ὁ, ἡ (γόμφος). Ὅ,τι εἶναι καρφωμένον, στερεωμένον, συνηρμοσμένον μὲ χάλκινα καρφία. Σιμωνίδης παρὰ Διογεν. Ἀλεξ.

*Χαλκεοθέμεθλος, ὁ, ἡ (θέμεθλον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα θεμέλια· ποιητ.

*Χαλκεόθυμος, ὁ, ἡ (θυμός). Ὅστις ἔχει χαλκῆν, ἀτάρακτον ψυχὴν, θάρρος· εἰς τὸ, χαλκεοκάρδιος·

*Χαλκεοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ· ἐπικ. καὶ Ἰων. ὀθ, χαλκεοθώρηξ, ηκος (θώρηξ). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινον θώρακα. Ἰλιάδ. Θ, 62. Δ, 448. ποιητ. μόνον.

Χαλκεοκάρδιος, ὁ, ἡ (καρδία), Ὅστις ἔχει χαλκίνην καρδίαν· ὑπομονητικὸς, ἀπτόητος. Θεόκριτ. σγ', 5.

*Χαλκεόμιτος, ὁ, ἡ (μίτος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μὲ χαλκοῦν κλωστάς. Τσέτ. (τὸ Ἰῶτα μακρόν.)

Χαλκεομίτρας, ου, ὁ, Ἰωνικ. χαλκεομίτρης (μίτρα). Ὅστις φορεῖ χαλκῆν ζώνην· ἢ χαλκοῦν θώρακα· χαλκοῦν διάδημα ἢ περικεφαλαίαν, «πάστωρα». Πίνδ. ποιητ. μόνον.

*Χαλκεομίτωρ, ορος, ὁ, = τῷ προηγουμ. Herm. παρὰ Seidl. Εὐριπ. Τυρ. 264. ποιητ. μόνον. (ε)

*Χαλκεόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαλκᾶ νῶτα. ποιητ.

Χαλκεόπεζος, ὁ, ἡ (πέζα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς πόδας· ποιητ.

Χαλκεόπλοος, ὁ, ἡ (ὅπλον). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χάλκινα ὅπλα. Εὐρ. Ἑλ. 698. ποιητ. μόνον.

Χάλκεος, έα, Ἰων. έη, ους παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δικατλκ. ἑλλᾶ καὶ ἐν Ἰλιάδ. Σ, 222. καὶ παρ' Ἡρεδ. πολλάκις· συναιρ. χάλκους, ῆ, οῦν· ὅστις ἐστὶν ὁ Ἀττκ. τύπος κυρίως (χαλκὸς). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, πολλάκις παρ' Ὁμρ. «χάλκεος Ζεύς· χάλκ. Ποσειδῶν», ἄγαλμα χαλκοῦν τοῦ Διὸς, τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡρόδ. 2, 81. «χάλκεον ἱστημὶ τινα», στήνω χάλκινον τὸ ἄγαλμά τινος, Wolf. ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 339. β) τροπικ. ὅ,τι εἶναι σκληρὸν, στερεὸν, δυνατόν· «χάλκεος Ἄρης», ὅπερ ὅμως δύναται ἐκλαμβάνεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς ὁπλήσεως τοῦ Ἄρεως, Ἰλ. Ε, 704. καὶ ἄλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ «χάλκεοι ἄνδρες». Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. «χάλκεον ἦτορ», καρδία σταθερὰ, ὑπομονητική, ἐπίμονος, ἀκάματος, Ἰλ. Β, 490. «ὄψ χαλκ.», φωνὴ καθαρὰ, σφοδρὰ, τρανή, Ἰλιάδ. Σ, 221. ὅθεν καὶ «χάλκεον ὄξυ βοῆσαι». Ἡσιόδ. Ἀσπ. 243. «ὕπνος χάλκ.», βαθὺς, βαρὺς, τοιοῦτος, ὁποῖος τοῦ θανάτου ὕπνος, Ἰλ. Δ, 241. — Δικαταλ. χρῆται ὁ Ποιητ. τῇ λέξ. μόνον ἐν Ἰλ. Σ, 222. Τῇ θηλκ. ληγούσῃ δὲ χρῆται ἐκ τοῦ ποιητ. μόνον χάλκειος. Ἰωνικ. τύπ. κυρίως ἐστὶ μὲν τὸ, χάλκεος, ἀλλὰ καὶ ὁ ποιητ. ἔχει σπάνιος παρὰ τοῖς Ἀττικ. Lobeck Φρυν. σελ. 207. (τὸ, χάλκεος κεῖται δυσυλλάβως παρ' Ἡσιόδ. Ἔργ. 149.)

*Χαλκεοτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Ὅστις κατασκευάζει τεχνικὰ πράγματα ἐκ χαλκοῦ· ἐπίθετ. τοῦ Ἡφαίστου· ποιητ.

Χαλκεόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἔχει δυνατὴν, τρανὴν φωνήν. Ἰλιάδ. Ε, 785. Ἡσιόδ. Θέογν. 311. ποιητ. μόνον.

Χάλκευμα, τό (χαλκεύω). Παντὸς ποτέ τι ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένου ἀγγείου, ὄργανον, ὅπλον. Αἰσχύλ. Χοηφ. 572.

Χαλκεύς, έως, ὁ (χαλκεύω). Ὅστις ἐργάζεται, δουλεύει χαλκὸν, τὸ κοιν. χαλκιᾶς, Ὅμ. ὅστις καὶ ἀνὴρ χαλκεύς, καὶ ἄνδρες χαλκῆες, γράφει β) τροπικ. ὅστις ἐργάζεται μέταλλα, ὅθεν καὶ ὁ χρυσοχόος, Ὀδ. Γ, 432. γ) ὅτε δὲ ἐγένετο κοινὴ ἡ χρῆσις τοῦ σιδήρου καὶ πάντων τῶν λοιπῶν μετάλλων χρησιμωτέρα, σιδηρουργὸς, σιδηρᾶς ἐξαιρ. κατ' ἣν σημασ. ἀπαντᾶται κατὰ πρῶτον ἡ λέξις παρ' Ἡσιόδ. ἴδε Wessel. ἐν Ἡροδ. 1, 68. 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς. Ἀριστοτ. ζῴων Ἱστορ. δ', 9. Αἰλιαν. ἑ, 11. Ὀππιαν. Ἀλ. α', 133. ὠνόμασται οὕτως ἴσως ἐκ τῶν κατὰ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ μελανῶν κηλίδων.

*Χαλκευτήρ, τῆρος, ὁ, = χαλκευτὴς· ὅθεν

Χαλκευτήριον, τό, = χαλκεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, τὸ χαλκιάδικον. Γλωσ.

*Χαλκευτήρης, οῦ, ὁ (χαλκεύω), = χαλκεύς· ὅτι δὲ καὶ μετῳρ. «ὕμνων χαλκ.» Δίτπ. Σιδ. 70.

Χαλκευτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς χαλκέα ἢ σιδηρουργὸν ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτῶν, ὅστις εἶναι εἰδήμων, ἐπιτήδειος τῆς τέχνης ταύτης· καὶ χαλκευτικὴ, ὑπακμ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χαλκέως, ἢ σιδηρουργοῦ. Διογν. Λαέρτ. 3, 100.

*Χαλκευτός, ἡ, όν· ἐπίθετ. ῥηματ. τοῦ χαλκεύω. Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐκ μετάλλου. Τροπικ. ὅ,τι κατεσκευάσθη, ἐφευρέθη· ὁστίς ἐστὶ χαλκευτὸς Περίδων ἐπ' ἀκμοσίου. Ἀντ. Θεστ. 24.

Χαλκεύω, μέλ. εύσω (χαλκὸς)· μεταβτ. Ἐργάζομαι δουλεύω χαλκὸν, μέταλλα· κατασκευάζω ἐξ αὐτῶν πράγματα· μετὰ αἰτ. Ἰλ. Σ, 400. Κατὰ μέσ. διάθεσ. πράξας χαλκεύεται αὐτῷ. Θέογν. 537. 2) ἀμετβ. εἶμαι χαλκεύς.

Χαλκεών, ῶνος, ὁ, ἐπικ. αὐτὸ χαλκεῖον. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως. Ὀδυσ. Θ, 273. ὅπου τό, εω, μονοσυλλάβως ἐκφέρεται.

Χάλκη, ἡ· ὡς τὸ, κάλχη. Ἡ λογχύλη, ἡ πορφύρα. 2) Ἄνθος, λουλούδιόν τι εἶδος, ἀκριβέστερον ἄγνωστον. Νίκανδρ.

*Χαλκήϊον, τό, Ἰωνικ. αὐτὸ χαλκεῖον, ὅπερ ἴδε. Ἡρόδοτ.

Χαλκήϊος, ίη, ίον, Ἰωνικ. αὐτὸ χάλκειος, ὅπερ ἴδε. Ὀδυσ.

Ψηφιακή Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Χαλκήλατος, ἐ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅ,τι εἶναι σφυροκοπημένον ἢ κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, Ἀριστοφ.

Χαλκήρης, ὁ, ἡ (ἀρω). Ὅ,τι εἶναι προμηθευμένος, συνηρμισμένος, στερεωμένος μὲ χαλκόν· παρ' Ὅμρ. πολλάκις ὡς ἐπίθετ. πανοπλίαι ὅπλων. Παρὰ τοῖς μεταγενεστ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρώπων· ὅστις εἶναι ὡπλισμένος, ἁρματωμένος μὲ χάλκινα, σιδηρᾶ ὅπλα· παρβλ. χαλκοάρης

Χαλκήσιον, τὸ, ἰδε καρχήσιον.

*Χαλκηδεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Χαλκίδος. Ἀριστοφ.

*Χαλκιδίζω. Μιμοῦμαι τοὺς Χαλκιδεῖς· φρονῶ τὰ τῶν Χαλκιδέων, εἶμαι εἰς τὸ μέρος των, κρατῶ μὲ αὐτούς.

*Χαλκιδικός, ἡ, ὸν· ἐπίθ. τοῦ Χαλκίς. Ὅς στις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Χαλκίδος. 2) ὡς οὐσ. ἡ χαλκιδική, = χαλκίς, σημσ. 3.

Χαλκίζω, μέλ. ίσω (χαλκός)· ἐπὶ πραγμάτων· Λάμπει, ἢ γίγεῖ ὡς χαλκός· ὅθεν ὡχρὰ χαλκίζουσαι. Πολυδ. 2, 117. 2) Παίζω τὰ μὲ χάλκινα νομίσματα σεινθιζόμενον παιγνίδι, χαλκισμός ἢ χαλκίνδα καλούμενον. Πολυδ. 7, 206.

Χαλκικός, ἡ, όν, = χάλκεος· ἀμφβ.

*Χάλκιμον, τό. Φυτῶν τι εἶδος ἀκριβέστερον ἄγνωστον, παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 900.

Χαλκίνεως, ὁ, ἡ (ναέω). Ὅστις κατοικεῖ εἰς χαλκοῦν ναόν· ὡς τό, χαλκίοικος. (ι)

Χαλκίνδα, ἐπίρρ. τῷ, παίζειν συνηθ. συντασσόμενον. Παίγνιόν τι, παιδιὰ μὲ χάλκινα νομίσματα· ἴδε χαλκισμός.

Χαλκίοικος, ὁ, ἡ (οἶκος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς χάλκινον ναόν, ἢ οἶκον ἐπίθ. ἐξαιρ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Λακεδαίμοσι· ἴδε καὶ χαλκίοικος, καὶ χαλκόπυλος (ι)

Χαλκίον, τό (χαλκός). Παντόπρεπέ τι ἐκ χαλκοῦ ἢ ἐκ μετάλλου ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον ἀκεύος, ἀγγεῖον, ἐργαλεῖον χάλκινον, μεταλλινον, σιδηροῦν. 2) ἐξαιρ. χρήματα, νομίσματα, τὸ Ἰταλ. μανέδα χαλκοῦ· ἠοινηρὰ χαλκία, Ἀριστοφ. Βατρχ. 785.

Χαλκίς, ίδος, ἡ (χαλκός). Ὄρνις, πτηνόν τι, ἀκριβέστερον ἄγνωστον· περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ἐν Ἰλδ. Ξ, 291. «ἠὲν τ' ἐν ὄρεσσι Χαλκίδα κηλήσαιτο θεοί, ἀνδρες δὲ κύμινδιν. Κατ' Ἀριστοτ. Ζώων Ἱστορ. 9, 12, 32. «μελαινόπτερον σαρκοβόρον ὄρνεον, μέγεθος τοῦ τὰς περιστερὰς καταδιώκοντος ἱέρακος, μαυρὸ καὶ ἰσχνὸν σῶμα ἔχον, ἐπὶ τὰ ὄρη διατρίβον καὶ σπανίως φαινόμενον ὡς ὁ χρυσάετος». Ἐτυμολογεῖται δὲ ὑπό τινων μὲν παρὰ τὸ χαλκοειδὲς χρῶμα τῶν πτερῶν του· ὑπ' ἄλλων δὲ, παρὰ τὴν καθαρὰν, μεταλλινὴν φωνήν του, ὁ θὲ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1181. πίθηκοι καὶ σὺ, κύμινδις, μεταξὺ τῶν σαρκοβόρων πτηνῶν· μένει δὲ ἀμφίβολον ἂν ὑπάγεται εἰς τὸ εἶδος τῶν ευνετεριῶν σαρκοφάγων ὀρνέων, ἢ τῶν γλαυκῶν, ἢ τῆς Θαλασσίου Ἱέρακης. 2) Ἰχθύων εἶδός τι ἐν Θαλάσσῃ τε καὶ ἐν ποταμοῖς διαιτώμενον· πάνυ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς μαινίδος, χαρίεεις κοινῶς. 3) Εἶδος σαύρας, γουστερίτσας χαλκοχρόους γραμμὰς ἐπὶ τὸν ῥάχιν φέρουσα, ἄλλως δὲ καλκιδικὴ καὶ ζηγὶς λεγομένη· ὅθεν οἱ Σαρδῶοι καὶ τὸν ὅτι cicigna ὀνομάζουσιν αὐτήν. 4) Παρὰ τοῖς Λάκωσι δὲ ὠνομάζετο οὕτως ἡ βούλη, σιλλίβα. 5) ὡς κύρ. ὄνομ. Χαλκίς, ίδος, ἡ, ἡ πόλις ἐν Εὐβοίᾳ, Ἰλ. Β, 537. Ἡσὶ. Ἔργ. 657. νομίζεται δὲ, ὅτι ἐκ τῶν εἰς αὐτὴν πλειονοχώρων χαλκοῦ μεταλείων ὠνομάσθη οὕτω. Ἕτερα τις ἐν Αἰτωλίᾳ κειμένη πόλις ἀναφέρεται ἐν Ἰλ. Β, 640. ὁ δὲ Βυζ. Στεφ. ἐπαριθμεῖ πλείονας τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχοντας πόλεις.

Χαλκισμός, ὁ (χαλκίζω, σημσ. 2.). Παιγνίδιόν τι, τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ παίζουσι μὲ χαλκοῦν τι νόμισμα, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Εὐσταθ. «Παιδικὸ παιγνιστικὸν ἐρριπτεῖ νομίσματος περιστροφὴ σύντονος, μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα ὀρθὸν καὶ ἑστὸς ὅ τοῦτο κατορθώσας καὶ ἀλλαχοῦ πλατύτερον. «Ἦν ὁ χαλκισμός, ὀρθοῦ νομίσματος (ἤτοι ἑστῶτος χαλκοῦ) στροφὴ καὶ σύντονος περιδίνησις· μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα εἰς ὅσον τάχος πρινὴ καταπεσεῖν· καὶ ὃ τοῦτο αἴνυσας ἔκρατει τὸν χαλκισμόν, καὶ ἦν νικητής». Ἴδε καὶ χαλκίνδα.

Χαλκίτης, ου, ὁ· θηλ. χαλκῖτις, ίδος, ἡ (χαλκός). Ὅ,τι περιέχει χαλκόν· «χαλ. λίθος». πέτρα ἢ ὁποία περιέχει χαλκόν· Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. ε', 19. «Ἐν Κύπρῳ οὖ ἡ χαλκῖτις λίθος καίεται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀμβαλλόντωνι. — 2) «χαλκῖτις στυπτηρία» ἡ παρ' ἡμῖν κοιν. Γαλλικὴ πέτρα, χαλαζόπετρα.

Χαλκοάρης, ὁ, ἡ· κατ' ἔκτασ. ποιητ. τύπος αὐτὶ χαλκήρης. Dissen Pnd. Ἰσθ. 3, 81. 4, 51. (–υυ)

Χαλκοβαρής, ὁ, ἡ (βάρος). Ὅ,τι εἶναι βαρὺ διὰ τὸν πολὺν χαλκὸν ἐκ τοῦ ὁποίου σύγκειται, ἢ διὰ τὸ νὰ ἦναι ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον· πίσω, Ἰλδ. Ο, 465. Ὀδυ. Φ, 423. «δόρυ» Ὀδυ. Λ, 532. ποιητ. μόνον

*Χαλκόβαρυς, –βάρεια, –βαρυ (βάρος)· = τῷ προηγμ. Ὁ Ποιητ. χρῆται τῷ θηλ. μόνῳ γένει, Ἰλδ. Δ, 96. Ὀδυ. Χ, 259. τὰ λοιπὰ δὲ γένη οὐχ εὑρηνται, ἴσως, εὐδαμοῦ, Lobeck Φρυ. σλ. 538. ποιητ. μόνον.

Χαλκοβατής, ὁ, ἡ (βαίνω). Ὅστις ἢ ὅ,τι βαδίζει ἢ ἵσταται ἐπὶ χαλκοῦ, εἶναι δεμελιωμένον ἐπάνω εἰς χαλκόν, ἔθεν ὅ,τι ἔχει στερεὰ θεμέλια· παρ' Ὅμ. συνήθ. ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ Διός· ἅπαξ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ βασιλέως Ἀλκινόου, Ὀδυ. Ν, 4. «δύναται ὅμως εἶναι καὶ τὸ βασίλειον, παλάτιον, τοῦ ὁποίου τὸ ἔδαφος εἶναι κατεστρωμένον ἐκ χαλκοῦ, ὡς τό, χαλκόπεδος· ποιητ. μόνον.

*Χαλκοβόας, ὁ, ἡ (βοή)· = χαλκώπιος. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 1046. ποιητ. μόνον.

Χαλκογένειος, ὁ, ἡ· καί

*Χαλκόγενυς, υος, ὁ, ἡ· εὐθ. υ (γένυς). Ὅ,τι ἔχει χαλκίνους παρειάς, γνάθους, σιαγόνας ἢ ὀδόντας· (οὐχὶ δὲ πώγωνα, γένειον). «Ἀγκύρα χαλκόγενυς». Πίνδαρ. Πύθ. δ', 42. ποιητ. μόνον.

Χαλκογλώχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλωχίν). Ὅ,τι ἔχει χαλκοῦν ἄκρον, σουβλί, μύτην· ἠμελήκη Ἰλδ. Χ, 225.

*Χαλκογραφέω (χαλκογράφος). Χαλκογράφος εἰμί, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ γράφω, σκαλίζω.

*Χαλκογραφία, ἡ, Τὸ γράφειν, σκαλίζειν, ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ.

*Χαλκογραφικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ χαλκογράφειν ἐπιτήδειος, ἢ ἀνήκων· «χαλκογραφικὴ, ἡ», ὑπακούομ. τοῦ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χαλκογράφου.

Χαλκογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὡς τό, τυπογράφος· «κατέρα λέξις εἰς δήλωσιν τοῦ τυπογράφου σχηματισθεῖσα· ἧτις ὅμως, ἐπειδὴ τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα δὲν ἦσαν ποτὲ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένα, χρησιμεύει εἰς δήλωσιν τοῦ χαλκογλύπτου, ὅστις σκαλίζει γράμματα, εἰκόνας καὶ λ. τοιαῦτα εἰς χαλκοῦ πλάκας· le graveur en taille-douce, Γαλ. Kupferstecher, Γερμ. (ε)

Χαλκοδαίδαλος, ὁ, ἡ (δαιδάλλω). Ὅστις ἐργάζεται ἢ σχηματίζει, εἰκονίζει τεχνηέντως εἰς χαλκὸν ἢ ἐκ χαλκοῦ τι· «Τέχνη χαλκοδαίδαλος· τὸ ἀρτηρημένον ἐντὶ τοῦ συγκεκριμένου, ὁ τοιοῦτος τεχνίτης ἐνλ., Φιλ. Θεσ. 60. ποιητ. μόνον.

Χαλκοδάμας, αντος, ὁ, ἡ (δαμάω). Ὅ,τι δαμάζει τὸν χαλκόν, ὅθεν ὅ,τι ἐξασθενίζει, λεπτύνει, ὀξύνει τὸν χαλκόν, πειρ. μόνον· ὁ Πινδ. Ἴσθ. 6, 108. συντάσσει μὲν τὴν λέξιν σχαλκοδάμας ἀκόνα· ἀλλὰ διὰ τῆς συντάξεως ταύτης δὲν φέρει θηλ. ἐπίθ. τύπον ἡ λέξ., τὸ ὁποῖον ἠλήγουσα αὐτῆς δὲν συγχωρεῖ κατὰ κανόνα τρόπον· παρβλ. Lobeck Σοφκλ. Αἴ. 323. (–υυ–)

*Χαλκοδέσμος, ὁ, ἡ (δεσμός)· καὶ

Χαλκοδέτος, ὁ, ἡ (δέω). Ὅ,τι εἶναι μὲ χαλκὸν συνδεδεμένον, στερεωμένον, περιστοιχισμένον. Αἰσχλ. καὶ Σοφκλ.

*Χαλκοδους, οντος, ὁ, ἡ· καὶ

*Χαλκεόδων, οντος, ὁ, ἡ· ἀμφβ. ἀνῃσ. ἀντὶ χαλκώδους. ὅπερ ἴδε.

Χαλκοειδής, ές, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χαλκόν, φαίνεται ὡς χαλκός.

Χαλκοθήκη, ἡ (θήκη). Τόπος, μέρος ὅπου τίθεται, φυλάττεται χαλκός, ἢ χάλκινα ἀγγεῖα. Ἀθήν. 5. σελ. 231.

*Χαλκόθρους, ὁ, ἡ (θρίξ). Ὅ,τι ἠχεῖ ὡς χαλκός· ποιητ.

Χαλκοθώραξ, –ακος, ὁ, ἡ· = χαλκοθώρηξ. Σοφκλ.

Χαλκοκέραυνος, ὁ, ἡ (κεραυνός). Αἰσχύλος παρὰ Στράβ. 1, σελ. 33. (58.) κατὰ τὸν Voss mythol. Br. 2. σλ. 161. Ὅ,τι ἀστράπτει ἢ σκιοβροβολεῖ ὡς χαλκός, ψευδὴς τῷ ὄντι, ἐπειδὴ ἡ λέξις παρ' Αἰσχλ. κεῖται ὡς ἐπίθ. τοῦ, λίμνη, πρέπει νὰ ἔχῃ τοιαύτην τινὰ σημσ., ἀλλ' ἡ σημασία αὐτὴ οὐκ ἔστιν ἰδία τῆς λέξεως, εἰδὲ οὐδέποτε δύναται κεῖσθαι κεραυνὸς αὐτὸ τοῦ, ἀστραπή· ὅθεν ὁ Herm. de Aesch. Prom. sol. σελ. 17. διορθοῖ τὴν λέξ. χαλκομάραυγος, στίλβων ὡς χαλκός· ἀναλόγως τῷ Ὁμρκ. πολύχαλκος.

*Χαλκοκνήμις, –ίδος, ὁ, ἡ (κνημίς). Ὅστις, ἔχει, φορεῖ χαλκίνους κνημίδας· Ἰλδ. Η, 41. ποιητ. μόνον.

Χαλκοκέλλητος, ἐ, ἡ (κελλάω). Ὅ,τι εἶναι μὲ χαλκοῦ κολλημένον. Γλωσσ.

Χαλκοκορυστής, οῦ, ὁ (κορύσσω). Ὅστις ἔχει χαλκῆν ὁπλισιὰ, εἶναι μὲ χάλκινα ὅπλα ὁπλισμένος Ἰλδ

Χαλκόκραις, ατος, ὁ, ἡ· καὶ

*Χαλκοκράστος, ὁ, ἡ (κεράννυμι). Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ χαλκόν.

Χαλκόκροτος, ὁ, ἡ (κροτέω). Ὅ,τι κροτεῖ, κάμνει κρότον, ἠχοῦ χαλκοῦ, ἐξειρ. ἐπὶ συγκρούσεως χαλκῶν ὅπλων, ἢ ὀργάνων. Πνδ. Ἴσθ. 7, 3. «ὕπνοιαι τῶν ὁποίων τὰ χαλκᾶ ὑποδήματα, τὰ πέταλα, τὸ καλλίγραμμα κοιτ. κάμνει κρότον, Ἀριστοφ. — 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ χαλκοῦ ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον.

Χαλκόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω)· = χαλκόκροτος. «Κύμβαλα χαλκόκτυπα». Ἀθην. ιδ'.

Χαλκολογέω. Συλλέγω, συνάζω χαλκὸν ἢ χαλκᾶ χρήματα, νομίσματα· παρὰ τὸ

Χαλκολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις συλλέγει, συνάζει, μαζώνει χαλκόν, ἢ χάλκινα χρήματα, νομίσματα· κερματιστής, τὸ τουρκ. σαράφης. Γλωσσ.

Χαλκόλοφος, ὁ, ἡ (λόφος). Ὅστις φορεῖ περικεφαλαίαν μὲ χάλκινον λόφον· ἢ περικεφαλαίαν ἔχουσα χάλκινον λόφον.

*Χαλκομάραυγος, ὁ, ἡ (μαραυγέω). Ὅ,τι στίλβει, λάμπει ὡς χαλκός· ἴδε χαλκοκέραυνος. (ε)

*Χαλκόμιτρος, ὁ, ἡ· = χαλκομίτρης· ὅπερ ἴδε. Ανεύρ. 597.

*Χαλκόμυια, ἡ (μυῖα). Εἶδός τι μυιῶν τῶν ὁποίων ἡ ῥάχις εἶναι πρασινος· κοιν. κοπρόμυγα.

Χαλκόνωτος, ὁ, ἡ (νῶτος). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα νῶτα. «Ἀσπὶς χαλκόνωτος». Εὐριπ.

Χαλκοπαγής, ὁ, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι συγκολλημένον, συνηρμισμένον, μὲ χαλκόν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον· «Σάλπιγξ χαλκοπαγής». Ἀνθολογ.

Χαλκοπάρειος, ὁ, ἡ. Ἐπκ. -ρηος, ὁ, ἡ· Δρκ. -ρεος, ὁ, ἡ (παρειά). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶς παρειάς, παραγναθίδας ἢ πλευρὰς, πλάγια μέρη· παρ' Ὁμ. ἐπῶ. τοῦ, κοινὴ καὶ κόρυς· ποιητ. μόνον. (πᾰ)

Χαλκόπεδος, ὁ, ἡ (πέδον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινον ἔδαφος. «Θεῶν ἕδρα χαλκόπεδος». Πίνδαρ. ποιητ. μόνον.

Χαλκοπέτηλος, ὁ, ἡ (πέταλον). Ὅ,τι ἔχει χάλκινα καὶ κατεσκευασμένα μὲ χάλκινα φύλλα, ἢ χαλκᾶς πλάκας. Σχόλ. Εὐριπ. Φοίν. 115.

Χαλκοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάττει, σχηματίζει χαλκᾶς εἰκόνας, ἀγάλματα· χαλκεύς παρὰ τοῖς Ο'.

Χαλκόπλευρος, ὁ, ἡ (πλευρά). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶ πλευρὰ, πλάγια μέρη.

Χαλκοπληθής, ὁ, ἡ (πλῆθος). Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι, γεμάτος, φορτωμένος μὲ χαλκὸν, ὅστις ἔχει χαλκῆν πανοπλίαν. Εὐρ. Ἱκέτ. 1220. ποιητ. μόνον.

Χαλκόπληκτος, ὁ, ἡ (πλήσσω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη, ἐπληγώθη, ἐφονεύθη μὲ χαλκὸν, μὲ χαλκοῦν, σιδηροῦν ὅπλον. —2) = χαλκήλατος. Δρκ. χαλκόπλακτος. Σοφοκλ. Ἠλ. 484. «Χαλκόπληκτος γένυς». Εὐριπ. «Χαλκόπληκτος φάτναιον», ὅπου ὁ Herm. ἐλλεῖπει τὴν λέξ. κατὰ σημ. ἐνεργ. Ὅστις κτυπᾷ μὲ χαλκόν· ὁ δὲ Ernesti συμπεραίνει χαλκόπακτος· ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. μόνον χρήσιμος.

Χαλκόπους, ὁ, ἡ· οὐδ. συν· γεν. ποδος (πούς). Ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς πόδας ἢ ὑπλάς, εἶναι ὑποδεδεμένον, καλυγωμένον μὲ χαλκόν· ἐπῆ. τῶν ἵππων, Ἰλιάδ. Θ, 41. Ν, 23. — 2) Ὅστις ἔχει στερεὸν, δυνατὸν, ἀμετακίνητον βάσιν, πάτημα. Σοφοκλ. Ἠλ. 491. «Ἐρινὺς χαλκόπους». ποιητ. μόνον.

Χαλκοπρόσωπος, ὁ, ἡ (πρόσωπον). Ὅστις ἔχει χαλκοῦν, σιδηροῦν μέτωπον, τοὐτ' ἔστιν ἀναίσχυντος, ἀναιδὴς, ἀδιάντροπος. Χρυσόστομ. κατὰ Ἰουδ. «Καὶ τὸ μέτωπόν σου χαλκοῦν, τοὐτ' ἔστιν ἀναίσχυντον· οὕτω γοῦν καὶ ἡμῖν ἔθος πολλάκις τοὺς ἐρυθριῶντας μὴ εἰδότας χαλκοπροτώπους καλεῖν· ὡς τὸ Ferreum os· Catulli.

Χαλκόπρωρος, ὁ, ἡ (πρῷρα) ἐπὶ πλοίων. Τὰ χάλκινον πρῴραν ἢ χαλκοῦν ἔμβολον ἐπὶ τῇ πρῴρᾳ ἔχοντα. Πολυϐ.

* Χαλκόπτης, ου, ὁ (κόπτω) ἀντὶ χαλκοκόπτης = χαλκοτύπος. Welcker Syll. epg 3. σλ. 6. ἀλλὰ καὶ Bekk Inscr. 1. σλ. 837. ὡς ὀπῆ τὸν χαλκέα.

Χαλκόπυγος, ὁ, ἡ (πυγή). Ὅστις ἔχει χάλκινον πυγὴν, ὀπίσθιόν· τοὐτ' ἔστιν ὅστις εἶναι ἀπάμπαυστος εἰς καθεστικὸν ἔργον· ὡς τὸ, χαλκέκεντρος· (ὁ Schneider ἐδέχθη ταύτην τὴν καλῶς ἐσχηματισμένην λέξιν, παράδειγμα ὅμως τῆς χρήσεώς της οὐχ εὑρηται πον.)

Χαλκόπυλος, ὁ, ἡ (πύλη). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶς πύλας, τὸ συνῃ. ἰταλ. πόρτας· Ἡρόδ. 1, 181. ἐξαιρ. ηχαλκόπυλος Ἀθηνᾶ ἐπῶ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀντὶ τοῦ συνῃ. χαλκίοικος. Εὐριπ. Τρωάδ. 1113.

* Χαλκοπώγων, ωνος, ὁ (πώγων). Ὅστις ἔχει χαλκόχρωμον γένειον· τὸ κοιν. κοκκιοπώγων.

Χαλκοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χαλκὸν, ἐμπορεύεται μὲ χαλκόν. Πολυϐ. γ'. 196.

Χαλκός, ὁ. Τὸ μέταλλον χαλκὸς, χάλκωμα, τουρϐ. συνῃ. μπακίρι· πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς λ. Εἰς δήλωσιν τοῦ χρώματός του δὲ, ηχαλκὸς ἐρυθρός· Ἰλιάδ. Ι, 365. καὶ αἰθὼψ, πολλὰ, παρ' Ὁμ. Τὸ πρῶτον μέταλλον, τὸ ὁποῖον ἔμαθον νὰ ἀναλύωσι καὶ ἐξεργάζωνται ἦτοι ὁ χαλκὸς· εὐτυχέστερος δ' ἔπειτα καὶ τοῦ σιδήρου τῆς χρησεώτερος καὶ ἐξεργασίας, μετήλθαν οἱ ποιητ. ἐξαιρ. τὴν λέξ. χαλκὸς ἀπὸ τοῦ τηκτοῦ, χυτοῦ χαλκοῦ εἰς τὸν τηκτὸν σίδηρον, ὅθεν κεῖται πολλάκις ἀντὶ σίδηρος, χαλκὸς, ἀντὶ σιδήρεος, χάλκεος, καὶ τ. τ. περὶ τοῦ παρ' Ὁμ. χαλκὸς δὲ, ἴδε Hoecke Creta, 1. σλ. 261. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ ἢ μετάλλου, ἐξαιρ. χαλκᾶ σκεύη, ἀγγεῖα, ὅπλα, πολλὰ, παρ' Ὁμ., κατὰ πλῆ. ἀρθμ. μέν τοι. — β) Χαλκοῦν τι νόμισμα, τὸ ὀκτημόριον τοῦ ὀβολοῦ· ὡσαύτως καὶ χαλκᾶ νομίσματα ἐν γένει. — 3) Παρὰ τοῖς μεταγνωστ. διειρίθησαν διάφορα εἴδη καὶ διάφοροι μίξεις τοῦ χαλκοῦ· «χαλκὸς μέλαξ ὁ κοινὸς χαλκὸς, ὡσαύτως καὶ ηχαλκ. Κύπριος» ἐπειδὴ ὁ πρῶτος χαλκὸς εὑρέθη ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ· ηχαλκ. λευκὸς, ἄσπρος χαλκὸς, εἰδότι τοῦ ὑπὸ τῶν νεωτέρων χειμικῶν Prinzmetall λεγομένου· ηχαλκ. ἐρυθρὸς, ὁ ὀρείχαλκος, τουρϐ. τοῦντσο· ηχαλκ. κεκραμένος, ὁ ἀπατατωμένος, συνῃ. Κορινθιακὸς χαλκὸς, τὸ ἰταλ. bronzo· (ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ, χαλάω· ἐπειδὴ ἡ διὰ σφυροκοπήματος ἔλασις τῶν μετάλλων ἐγιώσθη κατὰ πρῶτον ἐν τῷ χαλκῷ.)

* Χαλκοσκελής, ὁ, ἡ (σκέλος). Ὅ,τι ἔχει χαλκᾶ σκέλη, Σφκλ. ποιητ. μόνον.

Χαλκοστέφανος, ὁ, ἡ (στέφανος). Ὅστις φορεῖ χάλκινον στέφανον, στέφανι· ὅ,τι εἶναι μὲ χαλκὸν περιεφραγμένον, περικεκαλυμμένον· «Τάμενος χαλκοστέφανον». Διόδωρ. Σικ. ια', 14.

Χαλκόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅ,τι ἔχει χάλκινον στόμα, στόμιον, χάσμα χαλκῆν τρύπαν. «Κώων χαλκόστομος». Σοφοκλ.

Χαλκοτευχής, ὁ, ἡ (τεῦχος). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χαλκῆν ὁπλοστασίαν, εἶναι ὡπλισμένος μὲ χαλκᾶ ὅπλα. Εὐριπ. Ἱκέτ. 998.

Χαλκότευχος, ὁ, ἡ (τεύχω). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένον· Εὐριπ. Ἰφ. Ταύρ. 99. ποιητ. μόνον.

Χαλκότονον, τό (τείνω). Μηχανή τις, τὴν ὁποίαν ἐτάνυζον, ἐτέντωναν μὲ ἐλαστικὰς χαλκοῦ πλάκας ἢ ἀριελέας ἀντὶ μὲ χορδὰς, κόρδας. Μαθηματ. παλ.

Χαλκότοξος, ὁ, ἡ (τόξον). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χαλκοῦν τόξον, δεξιὸς. Πίνδαρος Νεμ. γ', 64 «Ἀμαζὼν χαλκότοξος».

Χαλκοτόρευτος, ὁ, ἡ (τορεύω). Ὅ,τι εἶναι τορευμένον, ἐσχηματισμένον, κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ. Ὀρφ. Τμν. ις', 2. «Τρίαινε χαλκοτόρευτος».

Χαλκοτορέω. Σχηματίζω, μορφόνω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ. Ἀναλεκτ. γ'. σελ. 238. ἐκ τοῦ

Χαλκότορος, ὁ, ἡ (τείρω, τορέω). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐξεργασμένον ἐκ χαλκοῦ. πᾶσιν χαλκότορον. Πίνδαρ. Πύθ. δ'. 251 2) Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι κτυπημένος, τρυπημένος, πληγωμένος μὲ χάλκινόν τι ἐργαλεῖον· κωτειλᾶς, Ὄπτ.

Χαλκοτυπεῖον, τό· = χαλκεῖον, Ἐργαστήριον χαλκέως. Νικόμαχ. Μουσ.

Χαλκοτυπέω, (χαλκοτύπος). Σφυροκοπῶ, σφυρίζω, ἐξεργάζομαι χαλκὸν, ἢ σκαλίζω τι εἰς χαλκὸν· ἢ γενικῶς κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ· τιμᾶσι Πλούτ.

Χαλκοτυπία, ἡ (χαλκότυπος). Πλήγωμα μὲ ὅπλον χάλκινον.

* Χαλκοτυπικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸ χαλκοτυπεῖν ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος· ἡ χαλκοτυπικὴ τέχνη. Τοῦ τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ χαλκοτύπου.

* Χαλκοτύπιον, τό· = χαλκοτυπεῖον.

Χαλκοτύπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις σφυροκοπεῖ, σφυρίζει, ἐξεργάζεται, διυλαίνει χαλκὸν· ὁ χαλκοτύπος = χαλκεύς, ἐν γένει. — 2) Ὅστις συγτρογεῖ, συγτρώγει χαλκὸν· ηχαλκοτύπος μανία ἢ μανία τῶν ἱερέων τῆς Κυβήλης, αἵτινες εἰς τὴν μανίαν των συνέκρουον χάλκινα κύμβαλα, Ἐπγρ. ἀδεσπ. 147. 4. Ὁ Jac. del. epigr. 1, 6. ὁμοῦ, προκρίνει τὸν προπαρῃ. τύπ. χαλκότυπος, μανία διαγειρομένη διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν κυμβάλων. (χ)

Χαλκότυπος, ὁ, ἡ. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη, ἐπληγώθη μὲ χάλκινον ὅπλον· ηὐτειλαία. Ἰλιάδ. Τ, 25. — 2) Ὅ,τι ἐσφυροκοπήθη, ἐσφυρίσθη, ἐξειργάσθη, κατεσκευάσθη ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκουργεῖον, τό. Μεταλλεῖον χαλκοῦ. 2) Χαλκεῖον, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως. ἐκ τοῦ

Χαλκουργέω (χαλκουργός). Ἐξεργάζομαι χάλκον, κατασκευάζω πράγματα ἐκ χαλκοῦ.

* Χαλκούργημα, τό. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ· σκεῦος, ἀγγεῖον, πρᾶγμά τι χάλκινον.

Χαλκουργία, ἡ (χαλκουργός). Τὸ κατεργάζεσθαι, κατασκευάζειν πράγματα χάλκινα.

Χαλκουργικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάρχει, ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς χαλκουργόν, ἢ εἰς χαλκουργίαν. «Χαλκουργικὴ, ἢν ὑπάκουσον, τοῦ τεχνη, ἢ τέχνη τοῦ χαλκουργοῦ. Ἀριστοτέλ. πολιτ. ἐκ τοῦ

Χαλκουργός, ὁ, ἡ (χαλκός, ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐξεργάζεται χαλκὸν, κατασκευάζει χάλκινα πράγματα· χαλκεύς, χαλκιᾶς, τουρϐ. καζαντσῆς, μπακιρτσῆς.

Χαλκοῦς, ἡ, οῦν, Ἀττ. συναιρ. ἀντὶ χάλκεος· ὅπερ ἴδε. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ χαλκοῦς, Νόμισμα ἐκ χαλκοῦ.

Χαλκοφάλαρος, ὁ, ἡ (φάλαρα). Ὅ,τι λάμπει ἐκ χαλκοῦ, εἶναι καλλωπισμένον, στολισμένον μὲ χαλκᾶ. «Διώματα χαλκοφάλαρα». Ἀριστοφ. Ἀχ. 1072. ποιητ. μόνον. (φᾰ)

Χαλκοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται ὡς χαλκὸς ἢ ἔχει τὴν ὄψιν, θεωρίαν τοῦ χαλκοῦ.

Χαλκόφι, Ἐπκ. γεν. πτῶσις τοῦ, χαλκός, ἀντὶ χαλκοῦ. Ἰλ. Λ, 351.

Χαλκοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). ἐπὶ τόπου. Ὅστις φέρει, περιέχει, γεμᾷ χαλκὸν, πολὺν χαλκόν.

Χαλκόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή) = χαλκεόφωνος.

Χαλκοχάρμης, ου, ὁ (χάρμη). Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ μὲ χαλκᾶ ὅπλα. Πνδ. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ, χάρμα· ὅστις χαίρει ἢ ἀγαπᾷ τὸν χαλκὸν ἢ τὰ χάλκινα ὅπλα· παραβλ. σιδηροχάρμης.

Χαλκοχίτων, ωνος, ὁ, ἡ (χιτών). Ὅστις ἔχει φορεῖ χαλκοῦν χιτῶνα, φόρεμα, ἢ Σώρκα· πολλάκις παρ' Ὁμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. ἂν γένει ὅστις εἶναι ἐνδεδυμένος, κεκαλλυμμένος μὲ χαλκόν· ποιητ. μόνον. (ι)

* Χαλκόχυτος, ὁ, ἡ (χύω). Ὅ,τι εἶναι χυμένον ἐκ χαλκοῦ ἀναλυθέντος.

Χαλκόω, Μλ. -ώσω (χαλκός). Χαλκόνω ἤτοι στερεόνω, σκεπάζω τι μὲ χαλκόν, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ· ἐξεργάζομαι, δουλεύω χαλκόν. Παθ. ἐπὶ πραγμάτων. Γίνεται τι χαλκοῦ, μεταβάλλεται εἰς χαλκόν· ἐπ' ἀνθρώπων, Σκεπάζομαι, θωρακίζομαι μὲ χαλκοῦ, Πιδ.

Χαλκωδής, ὁ, ἡ κατὰ συναιρ. ἀντὶ χαλκοειδής.

* Χαλκωδοντιάδης, ου, ὁ. Πατρωνυμ. τοῦ, Χαλκώδων, ὁ υἱὸς τοῦ Χαλκ. δοντος. Ἰλιάδ. Δ, 464.

Χαλκώδων, οντος, ὁ, ἡ (ὀδούς). Ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς ὀδόντας, χάλκινα σουβλία

Χάλκωμα, τό (χαλκόω). Πᾶν, ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαλκοῦ, σκεῦος, ἀγγεῖον, ἢ ἐργαλεῖον· χαλκῆ πλάκα, ἐξαίρετος λαβὴς λουτροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον θερμαίνουν, ζεσταίνουν τὸ νερόν.

Χαλκωμάτιον, τό Ὑποκορτ. τοῦ, χάλκωμα· Μικρὸν χάλκωμα. Ἡσύχ. (χ)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

*Χ ά λκων, ωνος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἐντίμου τινὸς Μυρμηδόνος. Ἰλιάδ.

Χ α λκ ω ν ή τ ος, ὁ, ἡ (ὠνέομαι). Πᾶν ὅ,τι ἠγοράσθη μὲ χαλκοῦ ἢ μὲ χάλκινα χρήματα, ἢ καὶ μὲ χρήματα ἐν γένει.

Χ α λκ ώ ν υ ξ, υχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ). Ὅ,τι ἔχει χαλκίνους ὄνυχας ἢ ὁπλάς. Σχολ. Ἀπολλων. γ', 233.

Χ α λκ ω ρ υ χ έ ω, Μλ. -ήσω (χαλκωρύχος). Σκάπτω καὶ εὑρίσκω χαλκόν· δουλεύω εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον. Δυκούρ. 484, ἀφ' οὗ

Χ α λκ ω ρ υ χ ί α, ἡ. Τὸ νὰ σκάπτῃ τις μεταλλεῖον χαλκοῦ.

Χ α λκ ω ρ ύ χ ι ο ν, τό· = χαλκωρυχεῖον. (υ)

Χ α λκ ω ρ ύ χ ο ς, ὁ, ἡ (ὀρύσσω). Ὅστις σκάπτει εἰς χαλκοῦ μεταλλεῖον. (υ)

Χ α λυ β δ ι κ ό ς, ἡ, ὸν (χάλυψ) = χαλυβικός· «Ξιφίδια προσβολὰς χαλυβδικὰς ἔχοντα». Δίων Κάσ. λη'. 49.

*Χ α λ υ β ή ι ς, -ίδος, ἡ· Ἰδιαίτερον ὄηλκ. τοῦ χαλυβικός.

Χ α λ υ β ι κ ό ς, ἡ, ὸν (χάλυψ). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χάλυβος, τουρκβ. σύνθ. ἀπὸ τσελίκι.

*Χ ά λ υ β ς, ὁ· ποιητ. ἀντὶ χάλυψ. Αἰσχλ. (ξ)

Χ ά λ υ ψ, υβος, ὁ. Τὸ σύνηθ. τουρκβ. Τσελίκι, ἰταλ. ἀτσάλι· τοῦ ὁποίου τὴν κατασκευὴν λέγεται ὅτι οἱ Χάλυβες, πέντε ἔθνος, ἐφεῦρον κατὰ πρῶτον, στομώνοντες, βάπτοντες καὶ αὖθις σκληροτέρον ποιοῦντες τὸν σίδηρον. (υ–)

Χ α μ ά δ ι ε, Ἐπίρ. (χαμαί) ποιητ. ἀντὶ χαμᾶζε ὡς τό, οἰκάδε ἀντὶ οἰκάδε. Κάτω, κατὰ γῆς, πολλκ. παρ' Ὅμ. τῷ, πίπτω, χέω ἢ ῥέω συνήθως τὴν λέξιν συντάσσοντι. (υνυ)

Χ α μ ε ύ τ η ς, ου, ὁ (δύω). Ὅ,τι ἕρπεται, σύρεται, κοιλοσύρται κατὰ γῆς, ἑρπετόν, σύρτης, κοιλόσυρτος. (υνυ–)

Χ α μ ᾶ ζ ε, Ἐπίρ. (χαμαί). Κατὰ γῆς, ἐπὶ τὴν γῆν, ἐν τῇ γῇ, εἰς τὴν γῆν· πολλκ. παρ' Ὅμ., ἐσχηματισμένον ὡς τό, ἔρυζε, ῥύραζε, Ἀθήνᾰζε, κατὰ διαφορὰν τῆς τονώσεως μόνον, μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἀριστ. καὶ χαμάζε παροξύτ. καὶ οὐχὶ προπερισπωμ. γράφει, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως ἀντιβαίνει ἡ ῥητὴ μαρτυρία ἄλλων καὶ ἐξαιρ. τοῦ Δράκοντος.

Χ α μ ά θ ε ν. Ἐπίρ. (χαμαί). Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἦσσον ὀρθῶς ἔχοντος χαμόθεν, ἐκ τῆς γῆς, ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ κάτω, Ἡρόδ. 2, 125. 4, 172. Piers. Moer. σλ. 409. (υυυ, ἡ γὰρ τέννωσις χαμάθεν, φαίνεται ὅλως ψευδής.)

Χ α μ α ί, Ἐπίρ. Κατὰ γῆς, κάτω, ἀλλὰ καὶ ὡς τό, χαμᾶζε, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ἐπὶ τὴν γῆν, εἰς τὸ ἔδαφος, ὅθεν τὸ Λατ. humi, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσόδ. πλὴν τὸ χαμαὶ ῎Επγρ. ἀδσπ. 108. (ἤπερ τὸ, χαμαὶ γίνεται τό, χαμηλός, χαμαλός, χθαμαλός, συγγν. τῷ, χθών. Τὰ τεκμήρια ἀρχαίου τινὸς πρωτοτ., χαμός, χαμοί, χαμή, διετηρήθησαν ἐν τῷ, χαμᾶθεν καὶ χαμηλός· ἐξ αὐτοῦ παράγεται εὐλόγως τό, χαμαιγενής, γηγενής.)

Χ α μ α ί α κ τ η, ἡ. Ἡ χαμηλὴ ἀκτή. Διοσκορίδ. δ', 175. Βουφοξυλιάς, βουζιάς, βουζιλιάς εἶδος, ἡ ὁποία αὐξάνει κατὰ γῆς ἐκτεινομένη ὡς λέγανον· Γερμανιστὶ Hollunder καὶ Flieder. Θεόφρ. φυτ. ἱστορ. γ', 13. καὶ Διοσκορ. δ', 174.

Χ α μ α ι β ά λ α ν ο ς, ἡ (βάλανος). Εἶδος φυτοῦ, ἤτοι ἄλλως καὶ, «Ἄπακις» λέγεται. (ξ)

Χ α μ α ι β ά μ ω ν, μονος, ὁ, ἡ (βῆμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι βαδίζει, περιπατεῖ ἐπὶ τὴν γῆν, κατὰ γῆς, χαμηλός. Νικητ. χρον. β', 5. (υ– – –)

Χ α μ α ί β α τ ο ς, ὁ, ἡ (βαίνω). Βάτης, κοινὸν βατσινιά, ἀκαυλώδες φυτόν, τὸ ὁποῖον ἁπλόνεται κατὰ γῆς Θεόφρ. Φυτ. ἱστορ. 3. 18. ἀντὶ τοῦ, ὀρθοφυής.

Χ α μ α ι γ ε ν ή ς, ὁ, ἡ (γένος). Ὅστις ἐγεννήθη ἐπὶ ἢ ἐκ τῆς γῆς· ἐπῳ. τῶν ἀνθρώπων· Τμ. Ἀφρ. 103. Δημτρ. 353. Ἡσόδ. Θγν. 879. καὶ Πινδρ. Πύθ. δ', 175. ποιητ. μόνον.

Χ α μ α ι δ ά φ ν η, ἡ (δάφνη). Διοσκορ. δ', 149. Χαμηλὴτις δάφνη.

Χ α μ α ι δ ι δ ά σ κ α λ ο ς, ὁ (διδάσκαλος). Ὑποδιδάσκαλος, τοῦτ' ἔστιν ὁ διδάσκων τὰ στοιχεῖα τῆς γλώσσης, τὰ κοινὰ γράμματα· διδάσκαλος τῶν μικρῶν σχολείων· Ἐδάφριος Ἐκκλησ. ἱστορ. δ', 29.

Χ α μ α ι δ ι κ α σ τ ή ς, οῦ, ὁ (δικαστής). Μικρῶν πραγμάτων δικαστής, κριτής. Παυσάνιαρ.

*Χ α μ α ι δ ρ υ ί τ η ς, ου, ὁ· ποίνομα, Ὁ κατεσκευασμένος μὲ χαμαίδρυν.

*Χ α μ α ί δ ρ υ ο ν, τό· καὶ

Χ α μ α ί δ ρ υ ς, υος, ἡ (δρῦς). Χαμηλὴ δρῦς, εἶδος φυτοῦ· λέγεται δὲ καὶ χαμαίδρυον, καὶ λιπόδρυς. Διοσκορίδ. γ'. 117. Πλίν. κδ', 15. Θεόφραστ. 2', 10.

Χ α μ α ι ε ν ά ς, άδος, ἡ· Ὑηλκ. τοῖς χαμευνέτης. «Σὺς χαμευνάδεσι». Ὁδύσ. Κ, 243. Ξ, 15. ἐν γένει = χαμηλός· ποιητ. μόνον· (παρ' Ὅμ. ἡ προπαραλ. κεῖται βρχ.)

*Χ α μ α ι ε ύ ν η ς, ου, ὁ (εὐνή). Ὅστις ἢ ὅ,τι κοίτεται, κοιμᾶται κατὰ γῆς, Ἰλιάδ. Π, 235. (ὅπου ἡ προπαραλ. βρχ. κεῖται.) — 2) ἐν γένει = χαμηλός· ποιητ. μόνον.

*Χ α μ α ι ε ύ ρ ε τ ο ς, ὁ, ἡ (εὑρίσκω). Ὅ,τι εὑρέθη, εὑρέτις κατὰ γῆς.

Χ α μ α ι ζ η λ ί α, ἡ (ζῆλος). Τὸ νὰ ᾖναί τις χαμαίζηλος. Τμωλ.

Χ α μ α ί ζ η λ ο ς, ὁ, ἡ· Ἐπίρ. -ηλιμος (ζῆλος). Ὅ,τε ζητεῖ τὴν γῆν, εἶναι προσκολλημένος, κλίνει, κρατεῖται εἰς τὴν γῆν, αὐξάνει ἐπὶ τὴν γῆν χαμηλά· ἐν γένει ὅ,τι εἶναι χαμηλὸν πέλαγος, δρόνος καὶ τ. τ. — 2) ἐν γένει ὅστις ζηλεύει, ἀγαπᾷ τὰ ταπεινά, ποταπὰ πράγματα, ἔχει κλίσιν εἰς τὰ τοιαῦτα· ἔχει ταπεινά, ποταπὰ φρονήματα. — 3) Ὅστις εἶναι ταπεινός, ποταπός, οὐτιδανός· κοινός, χυδαῖος. — 4) τὸ χαμαίζηλον, φυτόν τι, τὸ ὁποῖον καὶ βρυωνία μελαινα λέγεται.

*Χ α μ α ί θ ε ν· Ἐπίρ. σπάνιας παρεσχημάτισμ. τύπος τοῦ χαμόθεν, χαμόθεν.

Χ α μ α ι κ α υ λ ό ς, ὁ, ἡ (καυλός). Ὅ,τι ἔχει χαμηλοὺς, ἐπὶ τῆς γῆς κειμένους καυλούς.

*Χ α μ α ι κ ε ρ ά σ ι ο ν, τό· Διόδρ. καὶ

Χ α μ α ι κ έ ρ α σ ο ς, ὁ (κέρασος). Χαμοκερασιά. Ἀθην. — 2) Φυτόν τι χαμηλὸν καρποὺς ὁμοίους μὲ κεράσια φέρον.

Χ α μ α ί κ ι σ σ ο ς, ὁ (κισσός). Κισσός, κοιν. μπρυσλαίνη, ὅστις φυτρώνει καὶ ἁπλόνεται ἐπὶ τὴν γῆν. Διοσκορ. δ', 126. Πλίν. ις', 34.

Χ α μ α ι κ λ ε ί ν η ς, ὁ, ἡ (κλίνω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κεῖται, κεῖται κατὰ γῆς, ἢ χαμηλά, ἢ, τι εἶναι χαμηλόν. Στράβ. ιε'. σελ. 1037.

*Χ α μ α ι κ ο ι τ ε ί α, ἡ· = χαμαικοιτία. Ἐκκλ.

Χ α μ α ι κ ο ι τ έ ω, Μλ. -τήσω Κείμαι, κοίτομαι, ἢ κοιμᾶμαι κατὰ γῆς. ἐκ τοῦ

Χ α μ α ι κ ο ί τ η ς, ου, ὁ (κοίτη). Ὅστις, ἢ ὅ,τι κεῖται, κεῖται ἢ κοιμᾶται κατὰ γῆς· ὡς τὸ χαμαιευνέτης, Σοφοκλ. Τραχ. ὄδεν

Χ α μ α ι κ ο ί τ η ς (α, ἡ. Τὸ νὰ κεῖται, κοίτηταί τι, ἢ νὰ κοιμᾶταί τις κατὰ γῆς.

*Χ α μ α ι κ ο ί τ ι ο ν, τό, ὑπόστρ. τοῦ, χαμαικοίτη. Ἐκκλ.

Χ α μ α ί κ ο ι τ ο ς, ὁ, ἡ· = χαμαικοίτης.

Χ α μ α ι κ υ π ά ρ ι σ σ ο ς, ἡ (κυπάρισσος). Χαμηλὴ κυπάρισσος· εἶδος φυτοῦ. Πλίν. κδ', 15. ἀκριβέστερον ἄγνωστον. (ε)

Χ α μ α ί λ ε ο ς, ὁ, ἡ· = χαμαιλέων. Νίκανδρ. Θηρ. 656. ποιητ. μόνον.

Χ α μ α ι λ ε ύ κ η, ἡ· ἔτι δὲ καὶ χαμαιπεύκη. Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ Βήχιον. Πλίνιος κδ', 15. κε', 6. καὶ Ἀέτιος.

Χ α μ α ι λ ε χ ή ς, ὁ, ἡ (λέχος)· = χαμαικοίτης.

Χ α μ α ι λ έ ω ν, οντος, ὁ. Εἶδος σαύρας, γοναστερίτσας ἤτις ἀλλάσσει διάφορα χρώματα. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. β'. 11. Πλίν. η', 33. — 2) Εἶδος φυτοῦ ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ χρώματος τῶν φύλλων του διαφόρως ἀλλοιωμένου οὕτω διομασθέν. Διοσκορ. γ', 10. καὶ 11. Θεόφραστ. Φυτ. ἱστορ. 2', 13. — 3) Κύρ. ὄνμ.

*Χ α μ α ι μ η λ έ λ α ι ο ν. Μίγμα, σύγκραμα χαμαιμήλινου καὶ ἐλαίου.

*Χ α μ α ι μ ή λ ι ν ο ς, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χαμαιμήλου.

Χ α μ α ί μ η λ ο ν, τό (μῆλον). Εἶδος φυτοῦ, ὅπερ ἄλλος καὶ, ἀνθεμὶς, λέγεται· κοινὸν χαμόμηλον καὶ ἄρμενος συνήθ. ὠνομασθὲν οὕτω διὰ τὴν ὀσμὴν τοῦ ἄνθους του παραπλησίαν οὖσαν μὲ τὴν ὀσμὴν τῶν μήλων. Διοσκορ. γ', 154. Πλίν. κβ', 21.

Χ α μ α ι μ υ ρ σ ί ν η, ἡ (μυρσίνη). Χαμηλὴ τις μυρσίνη· παρὰ Πλιν. κγ', κεφ. τελευταίῳ, καὶ ιε', 7.

*Χ α μ α ι μ ύ τ η, ἡ· = τῷ προηγμ. Δσκρδ. ἀμφβ. μέν τοι.

*Χ α μ α ι π ᾰ γ ή ς, ές, ἡ (πήγνυμι). Ὅ,τι εἶναι ἐμπηγμένον εἰς τὴν γῆν. — 2) = τῷ χαμαίζηλος.

*Χ α μ α ι π έ τ ε ι α, ἡ. Ὁ τρόπος, ἡ κατάστασις τοῦ χαμαιπετοῦς.

*Χ α μ α ι π α τ έ ω. Σύρομαι χαμηλὰ, κατὰ γῆς· Τρπ. «γνώμα χαμαιπατοῦσαν χαμερπῆς, ποταπή, οὐτιδανή. Πινδρ. Νέμ. δ', 66. ἐκ τοῦ

Χ α μ α ι π ε τ ή ς, ὁ, ἡ (πίπτω) κυρίως. Ὅστις ἢ ὅ,τι πίπτει κατὰ γῆς· ὅθεν κεῖται, κοίτεται ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπὶ τὸ ἔδαφος· εἰς τὸν νεκρὸν, ποταπὸς, οὐτιδανὸς, χαμερπὴς· κατὰ κυρίαν καὶ καταχρηστικὴν σημασ. — 2) Ὅ,τι πίπτει, χάνεται, εἶναι μάταιον· τὸ κενὸν, γίνεται, πηγαίνει εἰς τὰ χαμόθεν. Πινδ. Ὀλ. 9, 19. Πυθ. 6, 87. Ἐπίρρ.

Χ α μ α ι π ε ύ κ η, ἡ· ἴδε χαμαιλεύκη. Πλίν. ἐν κδ', 15.

*Χ α μ α ι π ί τ υ ί ν ι ν ο ς, ίνη, ινον. Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ φυτοῦ, χαμαίπιτυς· π. χ. οἶνος.

Χ α μ α ί π ι τ υ ς, υος, ἡ. Φυτῶν ἢ χαμαδένδρων εἴδός τι εἰς πλείονα εἴδη ὑποδιαιρούμενον· ἀκριβέστερον δὲ ἀδιόριστον. Διοσκορ. γ', 175. Πλίν. κδ', 6.

Χ α μ α ί π ο υ ς, οδος, ὁ, ἡ (πούς). Ὅστις βαδίζει, περιπατεῖ πεζῇ. Πολυδ. β'.

Χ α μ α ι ρ ά φ α ν ο ς, ὁ (ῥάφανος) = χαμαιβάλανος (ᾰ)

*Χ α μ α ι ρ ε π ής, ές, ἡ (ῥέπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι σύρεται κατὰ γῆς· ὅ,τι πλίνει, βαίζει κατὰ γῆς, ἁπλόνεται, ἐγγίζει εἰς τὴν γῆν· Ἐπίρρ. χαμαιρεπῶς.

Χ α μ α ί ρ ι ῥ ι π τ ο ς, ὁ, ἡ (ῥίπτω). Ὅ,τι ἐρρίφθη, τὸ ἐρριμένις κατὰ γῆς. — 2) ποιεῖ χαμαιρίπτοις φοινικόδενδρον, τουρκβ. χορμαδία, Θεόφρ., σπάνι ὀρθότ. χαμαιρεπής.

*Χ α μ α ί ρ ρ ω φ, ονος, ἡ. Φυτόν τι παρὰ Πλιν. h, π. 26, 7. 13. ἴσως ταὐτὸν τῷ, χαμαίδρυϊ.

Χ α μ α ι σ τ ρ ω σ ί α, ἡ. Στρῶμα κατὰ γῆς, τὸ νὰ ᾖναί τι κατὰ γῆς στρωμένον. ἠφύλλων χαμαιστρωσίαι. Σχολ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 33. ἐκ τοῦ

Χ α μ α ί σ τ ρ ω τ ο ς, ὁ, ἡ (στρώννυμι). Ὅ,τι εἶναι κατὰ γῆς στρωμένον, ἁπλωμένον, σκορπισμένον.

Χ α μ α ι σ ύ κ η, ἡ (συκῆ). Χαμηλὴ συκῆ, φυτεύτι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν τιθυμαλίδων. Διοσκορ. δ', 170.

Χ α μ α ί τ η ς· ἴδε χαμίτης.

Χ α μ α ι τ υ π ε ῖ ο ν, τό (χαμαιτύπη). Πορνοστάσιον.

*Χ α μ α ι τ υ π έ ω (χαμαιτύπη). Πίπτω ἢ κτυπῶ κατὰ γῆς,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χαμαιτύπη, ἡ (χαμαιτύπος). Πόρνη δημοσία, κοινή, τό συνηθ. Ἰταλ. tavrabl. puttana τοῦ σωκκειοῦ. (ῡ)

Χαμαιτυπής, ές, ὁ, ἡ = χαμαιτύπος. — 2) Τροπ. = χαμαίζηλος.

Χαμαιτυπία, ἡ. Ἡ διαγωγὴ καὶ τὸ πολίτευμα τῆς χαμαιτύπης. Ἡσύχ. (ῡ) ὅθεν

Χαμαιτυπικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάρχει εἰς χαμαιτύπην ἢ χαμαιτυπίαν. Γλωσσ.

*Χαμαιτυπίς, ίδος, ἡ = χαμαιτύπη. Πλτχ.

Χαμαιτύπος, ὁ (τύπτω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κτυπᾷ τὴν γῆν, πίπτει κατὰ γῆς· ὅθεν ὁ χαμαιτύπος, ἱέραξ τις ὀρόπους ἀδῶν καὶ κτυπῶν τὴν ἄγραν του κατὰ γῆς τὴν πιάνει. Ἀριστοτέλ. ζωϊ. ἱστορ. θ', 24. — 2) ὁ χαμαιτ. πόρνος· ἡ χαμαιτύπη, πόρνη, συνηθστ. χαμαιτύπη. (ῡ)

Χαμαιφερής, ὁ, ἡ (φέρομαι). Ὅ,τι καταφέρεται, πίπτει κατὰ γῆς.

*Χαμαιφυής, έ, ἡ (φύω). Ὅ,τι φύεται, φυτρώνει, αὐξάνει χαμηλά. Θεοδ. Πρόδρ.

*Χαμελός, ή, όν (χαμαί) = χαμηλός, ὅπερ χρησιμώτερον.

Χαμελαία, ἡ (ἐλαία). Χαμοελιά, κοιντ. εἶδος ἁμπώδους φυτοῦ ἀεὶ χλωρόφυλλον. Διοσκορ. δ', 172.

*Χαμελαΐτης, ου, ὁ· ποδιοφ. Ὁ ἐκ χαμελαίας κατασκευασμένος.

Χαμερπής, ές, ἡ. (ἕρπω) Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἕρπει, σύρεται ἢ βαδίζει κατὰ γῆς· συνήθως ἀνθρωπος ποταπός, μικροπρεπής, οὐτιδανός, μιαρὸν καὶ οὐτιδανὸν ρόϊσημα ἔχων. Γρηγόρ. Ἐπίρρ. χαμερπῶς.

Χαμετερίς, ίδος, ἡ. (ἑταίρα) = χαμαιτύπη. Ἡσύχ. παρὰ Πλουτάρχ. εἰς Ἀπολλ. ς', 10. ἐκ τοῦ

Χαμεύνη, ἡ. (εὐνή) Κοίτη κατὰ γῆς, χαμηλὸν στρῶμα ἢ στρῶμα ἀπὸ ἄχυρα, χορτάρι, φύλλα κ.τ.τ. Θεόκρτ. 18, 32. αὐτὶ χαμαιευνή — 2) ἐν γένει κλίνη, κρεββάτι χωρὶς στρώματα. Ἄρστ. Ὄρν. 820.

*Χαμεύνης, ου, ὁ (εὐνή) Ὅστις ἢ ὅ,τι κοιμᾶται κατὰ γῆς. Γρηγ. Ναζ.

Χαμευνία, ἡ. (χαμευνέω) Τὸ νὰ κεῖται, κοιμᾶται κατὰ γῆς.

Χαμεύνιον, τό. καὶ

Χαμευνίς, ίδος, ἡ. Ὑποκορτ. τοῦ χαμεύνη. Μικρόν, ταπεινὸν στρῶμα, στρωματάκι. Θεόκρτ. 7, 133.

*Χαμεύνος, ὁ, ἡ (εὐνή) = χαμεύνης. Μαξ. Τυρ. (ῡ)

Χαμηλός, ή, όν. (χαμαί) Μὴ ὑψηλός, χαμηλός. Τρπ. ἡ χαμηλὰ πειθὼ τό νὰ ἔχῃ τις ταπεινόν, οὐτιδανὸν φρόνημα, ὅθεν· ταπεινᾶς, πεταπας ἐπιθυμίας, ὀρέξεις, κλίσεις, Πίνδ.

Χαμίτης, ὁ Ἀλε. Χαμῖται, ιδος, ἡ (χαμαί) = χαμηλός. ὅθεν κάμπελος χαμίτις· ἡ χαμαὶ κειμένη, χαμηλὰ ἐπὶ τὴν γῆν ἐστραπέμενα κλίματα ἔχουσα.

Χαμόθεν, Ἐπίρ. (χαμαί) Νεώτερος οὐκ Ἀττ. τύπ. ἀντὶ χαμάθεν· ὅπερ ἴδε. Lobeck. Φρυχ. σελ. 94.

*Χαμοκοιτέω. Νεώτερος τύπος ἀντὶ χαμαικοιτέω. ἐκ τοῦ

Χαμόκοιτος, ὁ, ἡ. Νεώτ. τύπ. ἀντὶ χαμαίκοιτος. Ἡσύχ.

*Χαμός, ὁ· παρ' Ἡσύχ. = καμπλές, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. hamus. γρέφεται δὲ καὶ χαβός, Σχλστ. Ἀριστφ. Ἰπ. 1147. — 2) = ἀημός, ἀμφβ. — 3) = χάος.

Χαμουλκός, ὁ. (χαμαί, ὁλκός ἕλκω) Μηχανή τις, δι' ἧς ἐναβίβαζον τὰ πλοῖα ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηράν. Πολυδ. ζ', 101.

Χάμψαι, οἱ. Ἐλέγοντο παρ' Αἰγυπτίοις καθ' Ἡρόδοτον 2, 69. οἱ κροκόδειλοι, ὡς καὶ νῦν παρὰ τοῖς κόπταις.

*Χάν, ἡ, Δωρτ. ἀντὶ χήν, Ἡ χήνα.

*Χαπάομαι, καὶ χαυσέμαι (χαίνομαι) Καταβυθίζομαι, καταποντίζομαι, τὸ κοιντ. χανταικόνεμαι. Γραμμτ.

Χανδάνω, Λόρ. β'. ἔχασον. Πρκμ. κατὰ σημσ. ἐνστ. κέχανδα. Μλ. χείσομαι· ἐπὶ πραγμάτων, Χωρεῖ, περιέχει, «ἓξ μέτρα χάνδανε ἀρητῆρα Ἰλιάδ. Ψ, 742. «πλέθρης τέσσαρα μέτρα κεχανδώς, Ἰλιάδ. Ψ, 268. «οὐκ ἐδυνήσατο πᾶσας αἰγιαλὸς τὰς χαδέειν, Ἰλιάδ. Ξ, 34. «οἶκος κεχανδὼς πολλὰ καὶ ἐσθλά», Ὀδυσσ. Δ, 96. «θάλαμος γλήνεα πολλὰ τεχανδεῖ» Ἰλιάδ. Ω, 192. «οὐδὲ ἀμφοτέρους ὧδε χείσεται θέλει τοὺς χαρίσει, θέλει ἔχει τόπον καὶ διὰ τοὺς δύω, Ὀδυσσ. Σ, 17. «Ἥρη οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλου» τῆς Ἥρας τὸ στῆθος δὲν ἐχώρησε τὸν θυμόν της, τὸ κοιντ. ἔσταζεν ἀπὸ τὸ κακόν της, Ἰλιάδ. Δ, 24. Θ, 461. πῶς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον Ὀδυσσ. Ρ, 344. «ἠΐσει ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς» ἐφώναζεν ὅσον ἐχωροῦσαν ἡ κεφαλή του ἀέρες, ἔσον ἠδύνατο νὰ βαστάζῃ ἡ κεφαλή του, Ἰλιάδ. Λ 461. κατὰ παρασημσ. τῆς μεγαλαυχίας Τμ. Ἀφρδ. 252. κατὰ τὸν Wolf δὲ καὶ Herm. τὴν διόρθ. «οὐκέτι μοι στόμα χείσεται» δὲν θέλει ἀνοιχθεῖ πλέον τὸ στόμα μου νὰ ἐκφέρῃ μεγαλαυχίας· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα χανδάνω, δὲν ἔχει τοῦτην τὴν σημσ. θέλει ὁ Βττμ. ἐρμηνεύσει, γράφεσθαι χήσεται ὡς Μλ. τοῦ, χάσκω. [ἴσως δὲ ἡ λεξ. ποιητ. ἁπλῶς παρὰ τὸ πρωτότ. ΧΑΩ, συγγν. τῷ, χαίνω, χάσκω.]

Χανδόθεν, Ἐπίρ. = χανδόν. Ἱπποκρ. ὀμφ.

Χανδόν, Ἐπίρ. (χαίνω) Μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκωντας. Τρπκ. μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν, ὄρεξιν ποίνου χανδὸν ἔλαινε Ὀδυσσ. Ψ, 294. ὅθεν

Χανδοπότης, ου, ὁ. (πίνω) Ὅστις πίνει μετ' ἐπιθυμίας καὶ μεγάλης ὀρέξεως. Jac. Ἀν. Παλ. 271.

Χανδός, ή, όν. (χαίνω) Ὅ,τι χάσκει, ἔχει χάσμα, ἄνοιγμα, μεγάλην τρύπαν, εἶναι φαρδύβουν. Ἀσπίν. ἰ. σελ. 436. «εἰς χανδὸν ξαροποτῶν κύλικος». Jac. Ἀν. Παλ. σελ. 959.

Χάννη, καὶ, χάννη, ἡ. καὶ, χάννος, ὁ. (χαίνω) Θαλάσσιός τις ἰχθὺς διὰ τὸ πλατὺ στόμα του οὕτω κληθείς· οἱ Ἰταλ. ὁμοιάζουσιν αὐτὸν ὡσαύτως κατὰ τὸ Ἑλλην. canna.

*Χάννη, ἡ, ἴδε χάνη.

*Χάννος, ὁ, ἴδε χάνη

*Χανόομαι, ἴδε χαυσέμαι.

*Χάος, τό· (χαίνω) = χάσμα. Πολλδ. 2, 97.

*Χαυόσσω, καὶ χαυόσσω = χαίνω.

Χαύω, (χαίνω) Χάσκω, χασμῶμαι· ἀνοίγω τὸ στόμα μου, ἐξαιρ. ὁμιλῶ ἢ κράζω τινὶ μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

Χάος, τό. (ΧΑΩ, χαίνω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἀπειρες, κενὸς, ἄδειος τόπος· κατὰ προσωποποίαν ὑπὸ Ἡσιόδ. Θεογ. 116. «ἐκ πρώτιστον τῶν ὄντων εἰσοικίζομενον· ὅθεν ἡ αὐτοφυὴς, συστηχυμένη, ἀσχημάτιστος ὕλη ἐξ ἧς ἐπλάσθη, ἐδημιουργήθη τὸ πᾶν· παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ τὸ ὑπειρον, ἀπέραντον τοῦ χρόνου, καιροῦ. ἐξαιρ. δὲ — α) πανεπόπτου χειᾶς καὶ πλατὺς τόπος, βαθεῖα φλατειὰ τρύπα, τὸ μεταξὺ πραγμάτων κενὸν μέγα διάστημα, ὡς τό, χάσμα — β) τὸ ὑπὸ τῶν ἀέρος πληρουμένου τοῦ παντὸς, ἡ ἀτμοσφαῖρα. Στησίχ. — γ) τὸ σκότος — δ) ὁ Ἅδης ἐν πασι δὲ ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τοῦ ἀπείρου, ἀπεράντου. (υυ)

Χάος, έ, = χάϊος, ἐξαιρ. Ὁ ἐξ εὐγενῶν γονέων κατοχόμενος· «καὶ οἱ ἐπαίωλοι» οἱ πολλὰ εὐγενεῖς, Θεοφρ. 7, 4. διότι τὸ νὰ ἐκληφθῇ ἐντελῶς τὸ, χάος ἀντὶ προπάτορες ἀντιβαίνει τῷ ὀρθῷ λέγω, μ' ὅλον ὅτι ὁ Σχλστ. συνάπτει ἀναλόγως τὰς σημασίας χάος ἡ ἀγαθὸν, εὐγενὲς καὶ ἀρχαῖον.

Χαόω, (χάος) = Ἀπόλυμι. παρὰ Σιμπλικίου κατὰ πρῶτον.

Χαρά, ἡ· (χαίρω) Ψυχῆς διάχυσις, θυμηδία, τέρψις, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη. Ξενοφ. Κυροπ. ζ', 5, 11. ἀσκεύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, πολλὰ παρὰ τοῖς Ἀττ. μὴ χαρὰ σπίρτημάτι ἐστὶ τῆς ψυχῆς ἐπαγαλλομένης τῆς κατὰ γνώμην· ὁ δὲ Χρυσόστομ. «χαρὰ ἐστὶ καταθυμίου πλήρωσις, καὶ ἡδέων ἀπόλαυσις, καὶ ἀναπαύλης λήθη». Ἀριστοφ. Πλουτ. 637. «λέγεις μοι χαράν· ἀντὶ τοῦ, χαρᾶς ἄξιον.

Χαρεγή, ἡ. (χαράσσω) Χαραγματιά, σχισμάδα.

Χάραγμα, ατος, τό. (χαράσσω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅ,τε εἶναι χαραγμένον, σκαλισμένον βαθὺ σχισμένον, τυπωμένον. ὅθεν — α) «χειρὸς χαράγματα» τὰ ὑπὸ χειρὸς χαραχθέντα ἢ γραφέντα. — β) τυπωμένα νομίσματα, χρήματα, ἄσπρα. — γ) κόψιμον, σχίσιμον, κέντημα, δάγκαμα, «ἐχίδνης χάραγμα». Σοφοκλ. Φιλ. 267. ἐκδ. Νεοτ. Δουκα. (υ — υ)

Χαραγμή, ἡ. = χαραγή. ἀμφβ.

Χαραγμός, ὁ. (χαράσσω) Τὸ νὰ χαράττῃ τίς τι, νὰ κάμῃ χαραγμήν, χαραγματιάν, βαθείαν γραμμήν. — 2) γλυφή, σκάλισμα.

Χαραδεύς, ὁ. Δρκ. ἀντὶ Χαράδρα.

Χαράδρα, ἡ. Ἰων. χαρώδρη (χαράσσω) Χάσμα γῆς, ῥαγάκι, βαθεῖα τρύπα εἰς τὴν γῆν. ἐξαιρ: ἡ διὰ σφοδρᾶς ῥοῆς ὑδάτων γινομένη, συνηθως, χερσάγωμα, ὁ τόπος ὅπου τρέχει χειμάρρους, ξερολάκκος, Ἰλιάδ. Δ, 454. Ἡρόδ. 9, 102. ὅθεν τὸ ῥεῦμα αὐτὸ, ὁ κατερβασμένος ξερολάκκος, Ἰλιάδ. Π, 390. — β) τόπος βαθὺς ὅπου εἶναι στεφαμένον νερὸν, χυδαϊκ. μπάρα. — γ) τόπος σκαμμένος ἐπὶ τούτου διὰ νὰ ξεχύνεται νερὸν ἀπὸ κάποιον μέρος. — 2) Τρπκ. Λάκκος, λακκιὰ, σπήλαιον· στενοπόρα, ἡ στενούρα, στενὴ στράτα, μυροπάτι, Ἡρόδ. 7, 176. ἔτι δὲ καὶ σχίσμον τῆς γῆς τὸ ὁποῖον προξενεῖται ἀπὸ σεισμόν. ὅθεν

Χαραδραῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι εἶναι ἐκ χαράδρας, εὑρίσκεται ἢ ἀνήκει εἰς χαράδραν· «ρέεθρον, Ἴλις, τείετός, κ.τ.τ.»

Χαραδρεῖον, τό. ποιητ. ἀντὶ, χαράδρα. Νίκανδρ. Θηρ. 389.

Χαραδρεών, ῶνος, ὁ. Τόπος ἔνθα εὑρίσκονται πολλαὶ χαράδραι· ὅστις διασχίζεται ὑπὸ σεισμοῦ ἢ ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ῥοῆς ὑδάτων.

*Χαραδρήεις, εσσα, εν = χαραδραῖος, ποιητ.

*Χαραδρίειον, τό, ὑπκρτ. τοῦ χαράδρα. Κοῖλον, βαθυλόντι μέρος τόπου ῥεματον μὲ νερόν. Στρβ.

Χαραδριός, ὁ. (χαράδρα) Εἰδός τι ὀρνέου ξανθοῦ χρώματος· «ἐν χαράδραις διατρίβον καὶ πολιφαγον νομιζόμενον· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία «χαραδριοῦ βίος». Πλάτ. Γοργ. 494. προσέτι δὲ ἐνομίζετο ὅτι ἡ ὄψις του μόνον ἦτον ἱκανὴ νὰ ἰατρεύῃ τοὺς ἱστερικούς, τοὺς πάσχοντας κιτρινέαν. Αἰλιαν. Ζωϊ. Ἰσορ. 17, 13. Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Ὄρν. 269. «ἐξ Εὐφρονίου γὰρ φησὶ τοὺς ἱστερικοὺς ὠφελεῖ ὁ χαραδριὸς ὀφθείς, οἱ πωλοῦντες αὐτὸν, φασὶ, πρήπτυσιν, ἵνα μὴ πρὸ τοῦ κτηνιασθῶσι ἴδῃ παρεῦς· «Ἀνδρέας δὲ φασι, τῶν ἱστερικῶν οὐ τοὺς ἰδόντας, ἀλλὰ τοὺς φαγόντας ἀπαλλάττεσθαι τοῦ πάθους» παραβλ. Ἱστορ. σημ. 2.

*Χαραδρος, ὁ = χαράδρα. Πλτχ. ὅθεν

Χαραδρόω. Μλ. ώσω. Ἁπλ. χαράδραν εἰς τινα τόπον· σχίζω, σκάπτω τόπον τινὰ, ἀνοίγω λάκκον καὶ τρέπω τὸ ῥεῦμα ποταμοῦ τινος διὰ τοῦ ὁποίου πλημμυρίζω, προξενῶ πλημμύραν. Παῦτ. ἐπὶ τόπων. Σχίζεται, κατασκάπτε-

Δημοσία κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

ναι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος χειμάρρου καὶ γίνεται ἄβατος. ὡς ἂν ὁ χῶρος χαραδρωθείη Ἡρόδ. 7, 176. «κεχαραδρωμένη χώρη» τόπος γεμάτος φάραγγας. Ἡρόδ. 2, 25. «οἱ πόροι χαραδροῦνται» οἱ πόροι τοῦ σώματος πλατύνονται, ἀνοίγονται, γίνονται μεγαλήτεροι, Ἵππ. ἔτι δὲ καὶ ποτίζεται τόπος τις ὑδραγωγείων.

Χαραδρώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅτι εἶναι ὅμοιον μὲ χαράδραν· τόπος γεμάτος μὲ φάραγγας, χειμάρρους, χάσματα, ἢ μὲ στενοπόρα μέρη.

Χαρακία, ου, ὁ (χάραξ) Ὅ,τι ἀντίκει, εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς πάσσαλον, παλούκι· χάρακες, φραγμὸν πάλλαμος, τὸ ὑμάλλος χαρακίαν. Θεόφραστ. καὶ Διοσκορ.

Χαρακίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χάραξ) Περιπλέκω, περιφράττω, ὀχυρόνω τόπον τινὰ μὲ σταυροειδῶς ἐμπηγμένα παλούκια, τὸ σύνηθ. ἰταλ. βάλλω παλλισάδια· ὅθεν ἐν γένει, βάλλω τι σταυροειδῶς ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου «χαρακίζονται τοῖς προσθίοις σκέλεσιν· ἐπὶ ἐνίων, τὰ ὁποῖα καλλωπίζονται, παστρεύονται μὲ τοὺς ἐμπροσθινοὺς πόδας. Ἀριστοτ. Ζω. μορ. 4, 6.

*Χαρακεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ, χάραξ. Ἡσύχ. ἓν τῇ συνήθ. ὄργανόν τι δι' οὗ χαράσσουσι, χαράκι, κεντρ. ἄλλως καὶ λενίρι.

Χαρακεσμός, ὁ (χαρακίζω) Τὸ νὰ βάλλῃ, ἐμπήγῃ τις παλούκια σταυροειδῶς· τὸ σύνηθ. ἰταλ. παλλισσάδρισμα. Ἀθήν. ξ'. σελ. 289.

Χαρακίτης, ου, ὁ. (χαράσσω) «Βιβλιακὸς χαρακίτης· ὅστις γράφει, κακογράφει β. βλία. Τιμ. Φιλ.

Χαρακοβολία, ἡ. (χάραξ, βάλλω) Τὸ νὰ χαρακώνῃ, περιφράττῃ, ὀχυρόνῃ τις τόπον τινὰ ἐμπήγων χάρακας, παλλισάδια. παρὰ τοῖς Ο'.

Χαρακοποιέομαι, Μλ. ήσομαι. μέσ. ἀποθ. (ποιέω) Περιχαρακόνω, ὀχυρόνω τόπον τινά, τὸ στρατόπεδόν μου. Ἀππιαν. ὅθεν

Χαρακοποιΐα, ἡ. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις χαρακώματα, περιχαράκωσιν τόπου τινὰ, ἔξαιρ. στρατόπεδον. Πολύβ.

Χαρακόω, Μλ. ώσω (χάραξ) Περιχαρακόνω, περιφράττω μὲ σταυροειδῶς ἐμπηγμένα παλούκια τόπον τινά· τὸν ἀσφαλίζω μὲ παλισσάδια. — 2) ἐμπήγω παλούκια που διὰ νὰ στερεώσω τι, π. χ πάμπελόνι ἐμπήγω παλούκια ὡς στηρίγματα τῶν κλημάτων. Γεωπ.

Χαρακτήρ, ῆρος, ὁ. (χαράσσω) Κυρίως τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ ἐγχαράττει τις ἢ ἐντυπόνει τί τι ἔτι δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅστις ποιεῖ τοιοῦτόν τι. — 2) συνήθ. τὸ χαραγμένον, τυπωμένον, σημειωμένον σκαλισμένον πρᾶγμα, τὸ χάραγμα, ὁ τύπος τῶν νομισμάτων, τὰ εἰς πέτρον, ξύλον ἢ μέταλλον ὁποιαδήτινα σκαλίσματα ἢ γράμματα. Ἀριστοτέλ. πολ. α', γ', 14 «ἐξ ἀνάγκης ἡ τοῦ νομίσματος ἐπορίσθη χρῆσις — τὸ μὲν πρῶτον ἁπλῶς ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ χαρακτῆρι ἐπιβαλλόντων, ἵνα ἀπολύσῃ τῆς μετρήσεως αὐτούς· ὁ γὰρ χαρακτὴρ ἐτέθη τοῦ ποσοῦ σημεῖον.» — 3) Τρπκ. ὡς τὸ, τύπος, τὸ γνωριστικὸν σημεῖον, σημάδι, ἰταλ. μάρκα, τὸ ὁποῖον βάλλεται, σημειώνεται εἴς τι πρᾶγμα ἵνα γνωρίζηται τινος εἶναι· τὸ εἰς τι πρᾶγμα ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ φύσεως ἐγχαραγμένον ἰδίωμα διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων, ἠχαρ. γλώσσης, προσώπου Ἡρόδ. 1, 57. 116. 142. ὁ ἰδιαίτερος τρόπος, τὸ ἰδιαίτερον ἦθος, σχῆμα, εἶδος, ἢ ἰδιαίτερα μορφή τινος· ἔτι δὲ καὶ τὸ συγγραφικὸν ἰδίωμα, τὸ εἰς συγγραφέα τινὰ ἰδιαίτερον συγγραφῆς εἶδος διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζει συγγράφων τὰ ἐνοίας του, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σελ. 359. — 4) παράστησις, περιγραφικὴ ἀξιοπρόσεις πράγματός τινος. ὅθεν

Χαρακτηρίζω, Μλ, ίσω, Ἀττ. ιῶ, Βάλλω χαρακτῆρα, γνωριστικόν τι σημεῖον εἴς τι, σημαδεύω, ἰταλ. μαρκάρω τίποτε. — 3) Τρπκ. περιγράφω παραστατικῶς, ἐξειδικεύω τι, τὸ παρασταίνω κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὰς ἰδιότητάς του.

*Χαρακτηρικός, ή, όν. (χαρακτὴρ) Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς γλυφὴν, σκάλισμα, Ἐπῴδ. χαρακτηρικῶς, Εὐστθ

*Χαρακτήριον, τό = χαρακτήρ. Ἰωσπ.

*Χαρακτήρισμα, τό. (χαρακτηρίζω) = χαρακτήρ, σμτ. 3. Τζέτζ. εἰς Ἡσίοδ.

Χαρακτηρισμός, ὁ (χαρακτηρίζω) Σημείωσις διὰ χαρακτήρων, γνωριστικῶν σημείων· σημάδευμα. — 2) τὸ νὰ χαρακτηρίζῃ τίς τι, ἐξεικονίζει, περιγράφει παραστατικῶς.

Χαρακτηριστικός, ή, όν. (χαρακτηρίζω) Ὅστις ἢ ὅ,τι χαρακτηρίζει τίποτε· κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημ. τοῦ χαρακτηρίζω.

*Χαράκτης, ου, ὁ (χαράσσω) Ὅστις χαράττει, σημειόνει τι μὲ γλυπτὰ, σκαλισμένα, τυπωμένα σημεῖα.

Χαρακτός, ή, όν. Ἐπῳδ. ῥητ. τοῦ χαράσσω. Ὅ,τι εἶναι χαραγμένον, σκαλισμένον, τυπωμένον. — 2) ὅ,τι ἔχει ἐντομάς, χαραγματιάς, βαθέα κοψίματα, εἶναι ὁδοντωτὸν, καθὼς π. χ πρόσωπ., ῥινὶ· πρίων χαρακτός. Ἀνέλεατ. α', σελ. 241.

*Χάρακτρον, τό (χαράττω) Ἐργαλεῖον εἰς χάραγμα ἐπιτήδειον.

Χαράκωμα, τό. (χαρακόω) Τόπος περικλεισμένος, περιφραγμένος, ὠχυρωμένος μὲ χάρακας. ἔξαιρ. στρατόπεδον ὠχυρωμένον. — 2) = χάραξ. (α)

*Χαράνδρος, ὁ, κυρ. ὄνμ. τόπου τινος. Πολυβ.

Χαράκωσις, εως, ἡ. (χαρακόω) Τὸ νὰ κατασκευάζῃ, κάμνῃ τις χαράκωμα, διὰ χαρίκων ὀχύρωμα. — 2) τὸ νὰ ἐμπηγῇ τις παλούκια εἰς ἀμπελῶνα καὶ νὰ δένῃ εἰς αὐτὰ τὰ κλήματα. (α)

Χάραξ, ακος, ὁ, καὶ, ἡ. (χαράσσω) Πάσσαλος, παλούκι, σκόλωψ, σουβλερὸν ξύλον, — β) τόπος, περιφραγμένος, ὠχυρωμένος μὲ σταυροειδῶς ἐμπηγμένα παλούκια, τὸ σύνηθ. ἰταλ. παλλισάδια, στρατόπεδον ὠχυρωμένον. — 2) οἰνωτρον ἤτοι παλούκι, τὸ ὁποῖον ἐμπήγουσιν εἰς ἀμπελῶνας καὶ δένουσιν ἐπ' αὐτὸ τὰ κλήματα. — 3) κλαδάκι, κλωνάρκι, ἔξαιρ. ἐλαίας, εἰς μεταφύτευμα κοπτόμενον τὸ συνήθ. φυδέτι. (ἔχει δὲ ῥάβδος ψευδὴς γὰρ ἡ ἐξήγησις τῆς λέξεως κατὰ ταύτην τὴν σημ.) — 4) εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. — Κατὰ τοὺς πάλαι Γραμμ. μόνον εἰς αὐτὴν τὴν δευτέραν σημ. ἦτον ἡ λέξις κατὰ θηλ. γένος· ἐν χρήσει οἱ συγγραφεῖς ὅμως δὲν φυλάττουσιν ἀκριβῶς τὴν διαφορὰν ταύτην. Lobeck. Φρν. σλ. 61. (υ—)

*Χαραξίποντος, ὁ, ἡ (χαράσσω, πόντος) Ὅ,τι διακόπτει, διαχωρίζει τὴν θάλασσαν· ἡνίκα Πλτχ.

Χάραξις, εως, ἡ. (χαράσσω) Τὸ νὰ ἐγχαράττῃ, ἐγκόπτῃ, κάμνῃ τις χαραγματιὰς εἰς τι· τὸ νὰ ὀρύσσῃ, ἀκονᾷ, κάμνῃ τίς τι σουβλερόν, κοπτερόν (υ—υ)

Χαραπατέω, ὑντί χαράττω ποιῶ, Προξεπῶ χαράκι, χαρακιοῦ. Θεοφύλακτ. νεωτέρ. λεξικ.

Χαράσσω, Ἀττ. χαράττω. Μ. ἄορ. Χαράξω. Σήγω, ἐξύνω, κάμνω τι ἐξύ, σουβλερόν, μυτερόν, κοπτερόν ἀκονίζω, πόρπας, ὁδόντιακα Ἡσιόδ. Ἔρ. 575. Ἀσπ. 235. Παῤῥ. ἠχαραττόμενος σίδηρος. Ἡσιόδ. Ἔρ. 389. ἔτι δὲ καὶ κάμνω τι ὁδοντωτόν, κάμνω ἐντομὰς, κοψίματα βαθέα, χαραγματιὰς εἴς τι, προμηθεύω, ἀσφαλίζω τι μὲ σουβλερὰ πράγματα. — β) Τρπ. Παροργίζω, παροξύνω, κινῶ τινα εἰς ὀργὴν· ὡς τὸ, Σήγω καὶ ἐξύνω, κατά τινος μυτερὸν ὅπλον. Παῤῥ. ἠχαραγμένος σιδὴρος ὠργισμένος, δυσμενὴς πρός τινα. Ἡρόδ. 7, 1. ἔτι δὲ καὶ «χαράττομαί τινί τινα κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῇ διά τι» Ἐνρ. Μηδ. 157. — 2) ἐν γένει κόπτω τι βαθέως, κάμνω ἐντομὰς, χαραγματιὰς, ζωγραφίσματα, γλύφω ἤτοι σκαλίζω τι εἰς τι, τυπόνω· κάμνω βαθεῖα γράμματα ἢ γραμμὰς, ἢ ζωγραφίας βαθείας εἴ τι σημαίνω τι, μὲ βαθυσκαλισμένον ἢ τυπωμένον τι σημεῖον. — 3) κόπτω, κατακόπτω, διατρίζω, διαμερίζω τι. ἔξαιρ. διαιρῶ, διεχωρίζω τι μὲ αὔλακας· αὐλακίζω κάμνω αὔλακας. ὀργάνω. ὅθεν Τρπκ. πάλαι, ὕδωρ, νῶτα θαλάσσης κ. τ. τ. Σχίζω τὴν θάλασσαν μὲ τὴν τρόπιδα τοῦ πλοίου, διαπλέω, (ἔστι δὲ ἡ λέξ. ὀνοματοποιητικὴ πιθανῶς, συγγν. τῷ, γράφω· καὶ τῇ Γερμανικῇ, scharren, gratzen, graben· ἀφ' οὗ κέρχαρος, οὐχὶ δὲ τῷ, καίρω).

(Χαρέω), Ἄχρηστ. ἐνστ. τύπος· ἐξ οὗ σχηματίζονται χρόνοι τινὲς τοῦ χαίρω.

Χαριδότης, ου, ὁ· καὶ

*Χαριδώτης, ου, ὁ. (χάρις, δίδωμι) Ὅστις δίδει, προξενεῖ χαράν. Ἐπῳδ. τοῦ Ἑρμοῦ, Ἔμ. Ὀμ. εἰ'. 2. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Διός, καὶ τοῦ Βάκχου. Πλούταρχ.

*Χαριδώτης, ιδος, ἡ. Θλκ. ταῦ χαριδώτη. Ὀρφ. Τμ. νδ'. 9. ἡ. 9.

Χαρίεις, εσσα, εν. Ἀττ. δὲ τὸ οὐδ. χάριεν προπρξ. γενικ. εντος (χάρις) Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ἀρεστὸς, χαρὶς πρέπειος, τερπνὸς, ἡδὺς, χαροποιὸς, θελκτικὸς, καλὸς, εὐμορφος, ἀξιέραστος, εὐκτὸς, τὸ ἰταλ. γρατσιόζος εἴς τι, μετὰ δοτκ. παρὰ τῷ Ποιητ. δὲ ἐπὶ πραγμάτων μόνον· ὡραῖος, εἴματα, πέπλοι, ἄῤῥητ., ἔργον, ἀροιβή, ἀοιδή, τέλος χαριέστερον, χαριεστάτη ἠβὴ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων μελῶν τοῦ σώματος· ἡμέτωπον, πρόσωπον, κάρηνα Ἰλ. Π, 798. Σ, 24. Χ, 103. νέηνιαι Ἡσιόδ. Θγν. 129. ἐπ' ἀνθρώπου δὲ παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 246. 250. κατὰ πρώτον, εἰς ὀπλισιν γυναικείας χάριτες καὶ καλλωνῆς — 2) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐχρησιμεύετο ἡ λέξις ὡς ἐπῳδ. ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ πλείστον, συνήθ. ὅμως κατὰ μεταφορ. ἔννοιαν, εἰς τῶν παιδείᾳ, χρησιμοθείᾳ, ἡδυῇ διαγωγῇ ἀγχινοίᾳ, σεμνότητι, κομψότητι ἐκπρεπόντων· ὥστε φαίνεται ἡ λέξ. ἰσοδύναμος σχεδὸν τῇ, σοφὸς, ἐν ἑκάστου τὸ καθ' ἕκαστον ἐξαιρέτου τῶν ἄλλων φρονούντων. Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 180. οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, σεμνοπρεπὲς, γλυκὺ, τερπνὸν, ἀξιέραστον, ἀοίδιμον, τὸ συνήθ. τουριβ. ζαρίφικον. Ἐπῳδ. χαριέντως· ὑπερ ἐθ. (πρωτότυπον χυρίως τῆς λέξ. ἡ· τὸ, χαρὶς ὡς τὸ, ὑγιὴς, ὁ Αἰολ. ἢ Βοιωτ. τύπος ὅμως χαρίεις ἐγίνετο ἐπικρατέστερος ἐξ ἀρχῆς, τὸ δὲ ὑγιὴς διατηρήθη σποράδην κατὰ σπανίαν ποιητ. χρῆσιν μόνον) [υ—] ὅθεν

Χαριεντίζομαι, Μλ. ίσομαι, Ἀττ. ιοῦμαι. μέσ. ἀποθ. Προσφέρομαι, πολιτεύομαι, φέρομαι, πράττω ἢ λαλῶ, ὁμιλῶ μὲ χάριν, κομψότητα, κοσμιότητα, μὲ σεμνὸν, σώφρον σχῆμα. ἔξαιρ. ἀστειζόμαι, μετωρίζομαι ἢ περιπαίζω τινὰ ἤτε μὲ γλυκὺν, εὔμορφον, κόσμιον τρόπον ὡσπουδῆ χαριεντίζομαι σκώπτω, περιπαίζω τινὰ χωρὶς μέτρον, ἀλλὰ μὲ τὰ σωστά. Πλάτ.

Χαριέντισμα, τό. Ἀστεϊσμὸς, χωρατεύμα, μετωρισμὸς· ἀστεία, κομψὴ, εὐτράπελος ἐπίνοια, ὀξυνοίας χωρατά. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 380.

Χαριεντισμός, ὁ. (χαριεντίζομαι) Χαρὶν, κόσμιον, σεμνὸν πολίτευμα, φέρσιμον. ἔξαιρ. χαρίεις καὶ νέστιμος λόγος, ἀστειότης, εὐτραπελία, παίγνιον, χωρατὰς, σκώμμα μετ' ἀσταιότητος. Διονύσ. Ἁλικ. «χαριεντισμὸς ἐστὶ λόγος ἡδὺς μετὰ χάριτος παρυστὰς τὴν τοῦ λέγοντος σημασίαν ἐπίτευκτος ἐνεργείᾳ». Ἡρόδ.

Χαριεντότης, ητος, ἡ (χαρίεις) = χαριεντισμός. Πλούταρχ.

Χαριέντως, Ἐπίῤῥ. Μὲ χαριέντα, κόσμιον, σεμνὸν πολίτευμα, ἀστεῖον, ἀγχίνουν, γλυκὺν, νέστιμον τρόπον· ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σημσ. εἰρωνικήν, — 2) χρηστεύεσθαι εὐγνωμόνως μὲ ἀκλότητα, μὲ ἀφελεια, ἁπλῶς καρδίᾳ.

Χειρεργός, ὁ, ἡ (χείρω ΕΡΓΩ) Ὅστις χαίρει, ἀγαπᾷ, τὸ ἀρίσκειν αἱ ἐργασίαι, χειροτεχνίαι. Ἐκθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς προστάτιδος τῶν τεχνῶν καὶ χειροτεχνιῶν τῶν ὁποίων τὴν ἐργασίαν προβιβάζει καὶ τρέπει εἰς τὸ καλόν, ἄλλως Ἐργάνη προσαγορευομένη.

Χαρίζομαι, Μ. ἰσομοι. Ἀττ. χοῦμαι· ὡσαύτως εἰς παρ' Ἡρόδ. 1. 90. μέτ. ἀόρ. (χάρ(ε)) Κάμνω χάριν τινὰ εἰς κάποιον· τῷ κάμνω ἢ τῷ λέγω κάτι, χαροποιῶ τι· τῷ δείχνω τὴν πρός αὐτὸν εὔνοιαν, ἀγάπην, φιλίαν μου· τῷ γίνομαι εὐάρεστος, κάμνω τι κατὰ τὴν ἀρίσκειάν του, καθὼς τὸ εὔχεται, τὸ σύνηθ. τουρκοβ. τοῦ κάμνω τὸ χατήρι· μετὰ ἀόρ. σοῦ πρτμ. Ἰλιάδ. Ε, 71. Δ, 28. Ν, 633. Ὀδύσ. Ν, 265. καὶ ἀλλαχοῦ· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 580. καὶ παρ' Ἡρόδ. πολλαχοῦ· σπανιώτ. ἄνευ πτωτικοῦ. ἐξαιρ. κάμνω τι κατὰ τὴν εὐαρέσκειαν ἢ θέλησιν ἄλλου τινὸς διὰ λαμπρὰς ἀντίδικας· ἐχαρίζετο ἱερὰ ῥέζων Ὀδύσ. Δ, 61. πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. 4, 3, 16. σπανιώτ. μετὰ ἀόρ. τοῦ πρτμ. χαρίζομαι ψεύδεσθαι κάμνω τινὸς τὴν θέλησιν, ἀπαντῶ εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ λέγοντός τι ψεύματα. Ὀδύσ. Ξ, 367. χαρίζομαι φιλότητα κάμνω χάριν τινὰ εἰς τὸ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου. κ. τ. τ — β) παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον παραδίδομαι εἰς τινα ἐλέσθαι, φυγεῖν διάθεσιν, εἴς τι πάθος μου, ἁμιωτὶ κατὰ τὴν θέλησιν τῆς καρδίας μου, τὸ συνήθ. κατὰ τὸ κέφι μου, ἀκολουθῶ τὸ κέφι μου. πάνομαι, ὀργῇ χαρίζομαι κάμνω τι καθὼς μὲ σύρει ὁ θυμός, ἡ ὀργή μου. ηαστρί, σώματι, ἡδονῇ κάμνω τι κατὰ τὴν ὄρεξίν μου, σύρομαι ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ πάθη μου. Σχ. ἐξαιρ. παραδίδομαι εἰς τὸν ἀρχεδεπισμὸν καταπόρων, εἴτε ὡς σύζυγος, εἴτε ὡς πορνεύουσα· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γυναικός· ηχαρίζομαι ἀνδρὶ παραδίδομαι εἰς τὴν θέλησιν, εἰς τὴν ἀγάπην του, Ἀριστοφ. Ἱππ. 577. παρβλ. χαρις σημσ. 3. β—2) μετὰ αἰτ. τοῦ πρτμ προσφέρω, δίδω τι προθύμως, ἄσμενος, μὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν· δίδω, χαρίζω, ἀμείβω, ἐξοδεύω μετὰ χαρᾶς, ὠδῶσι Ὀδύσ. Ω, 283. ηἀποινᾶν Ἰλιάδ. Ζ, 49. Ω, 380. Δ 134. ηχαρίζομαί τινί τινα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 54. — 3) μετὰ γενικ. τοῦ πρτμ δίδω εἴς τινα μέρος ἀπὸ τὰ πρόβατά μου, τὸν κάμνω μέτοχον πράγματός τινος ἀσμένως, πάλλοτρίωνω χαρίζω ἀπὸ ξένον πρᾶγμα, εἶμαι ἐλευθέριος, χαρίζω πλουσιοπάροχα ἀπὸ ξένα πράγματα, Ὀδύσ. Ρ, 452. ἐξαιρ. ἐν Ὀδύσ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ηκαλῶς χαριζομένη παρεῖτο καὶ Α, 140, καὶ ἀλλχ. ηπερὶ τῆς πρώτης χαρίζομαι ἐν Ὀδύσ. Ν, 15. ἴδε προΐξ, — 4) παθ. εἶμαι τερπνὸς ἢ φίλτρων, εὐάρεστος, ἀγαπητός, εὐπρόσδεκτος εἴς τινα· μετὰ δοτ. Ὀδύσ. Θ, 538. ἐξαιρ. κατὰ Πρμ. ηοὐχαρίσμαι καὶ ἐπὶ ὑπρστ. ὄβρει, ηοὐχαρίστο θυμῷ ἦτον κατὰ τὴν εὐχὴν τῆς καρδίας του, καθὼς ἤθελεν ἡ καρδία του. Ὀδύσ. Ζ, 23. ηοὕτε Εὐβοέεσσι ἐκεχάριστο ἀγένετο δι' ἀγάπην τῶν Εὐβοέων, διὰ νὰ εὐχαριστηθῶσιν οἱ Εὐβοεῖς, Ἡρόδ. 8. 5. συνήθ. κατὰ μετχ. Πρμ. ηὔμῳ κεχαριμένη θυμῷ πόλλ. παρ' Ὁμ. παρβλ. Ἡσιόδ. Θγν 685. κἄρα θεοῖς κεχαρισμένα τὰ ἀρέσκοντα εἰς τοὺς θεούς, Ἰλιάδ. Τ, 298. παρβλ. Ὀδύσ. Π, 148. Τ, 39. ηκεχαρισμένα θεοῖσι τινὰ τὸ νὰ κάμῃ τίς τι ἀρεστὸν εἰς τινα, κατὰ τὰς ἀρεσκείας τινος, καθὼς τὸ εὔχεται, θέλει, Ἰλιάδ. Ω, 661. ὡσαύτως καὶ μετὰ τεύ, εἰδέναι. Ὀδύσ. Θ, 584. ηκεχαρισμένος ἦλθεν τὸ συνήθ. ποιητ. ἦλθε ὡσὰν ὁ καλὸς ὁ χρόνος· ὁ ἐρχόμός του ἐποίησεν χαράν, εὐχαρίστησιν. Ὀδύσ. Β, 64.

Χαριτάλης, ης, ὁ. Ἀρτ. ενύρ. ὄνμ.

Χαριτλώ, οῦς, ἡ. Ἐπιτ. κύρ. ὄνμ. Ἡ σύζυγος τοῦ Χείρωνος, Πατ.

Χάριν, ἴδε χάρις, σημσ. 4. α'.

Χάρινος, ὁ, ἀρσν. Κύρ. ὄνμ. — 2) ὀνομασία κωμικοῦ τινος ὀρχηστοῦ, χορευτοῦ ἐν Σπάρτῃ, καὶ κωμικοῦ τινος ὑποκριτοῦ ἐν τῇ Δρ. κωμῳδίᾳ, ὡς τὸ Γρατσιόζο Gracioso ἐν τῇ Ἱσπανικῇ, Müllera Dorier. 2. σλ. 343. 357.

Χάρις, ἡ. γενκ. ιτος, αἰτ. χάριν· παρὰ τοῖς μεγίστ. ποιητ. δὲ καὶ χάριτα, ἑνικοτ. Μίλτ. 85, 2. Φιλ. Θεσ. 65, 6. 73. 2. ἀλλὰ παρ' Ἡρόδ. 6, 41. κατὰ τοῦτον τὸν τύπ. πλθ. χάριτες. (χαίρω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Χάρις, γλυκύς, τερπνός, εὐνοϊκός, ἀγαπητός, ἐξαγάπητος, ἀρεστός, ἡδονικός, θελκτικὸς τρόπος· καλλος, ὡραιότης, εὐμορφία, τὸ συνηθ. τουρκοβ. ἐξαιρ. ἐπ' ἀνθρώπων, σελλάκας παρ' Ὁμ. ηὣς τε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη ἔχυσεν ἐπ' αὐτόν, τὸν ἐστόλισε μὲ γλυκύ, θελκτικόν τι, Ὀδύσ. Β, 12. καὶ ἀλλχ. ὡσαύτως καὶ ηχάριν ἀμφιχέαι τινὶ Ἡσιόδ. Ἔρ. 65. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλθ. ἀρσμ. ηκάλλει καὶ χάρισι στίλβειν Ὀδύσ. 2, 267. — β) σπανιώτ. ἐπὶ πρτμ. τὸ νὰ ἤναι, νὰ φαίνηταί τι θελκτικόν, ποθητόν, εὐμορφον, τὸ τουρκβ. ζαρίφιον, λαμπρόν, γλαφυρόν, εὐπρεπές, μεγαλοπρεπές· εὐεργία, λαμπρότης, μεγαλοπρέπεια, Ἰλιάδ. Ξ. 184. ηἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζειν Ὀδύσ. Ο, 320. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ εὐγλωττίας, στωμυλίας, τερπνοῦ, γλυκέος τρόπου τῆς ὁμιλίας· ηοὐ σὶ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν Ὀδ. Θ, 175. — 2) εὐνοια, ἐπιείκεια, φιλοφροσύνη, εὐμένεια, ἀγαθότης, χρηστότης, πρόθυμος πρός τινα· μετὰ γενκ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 19. ηχάριν ἔχειν τὸ νὰ ἔχῃ τις τὴν εὐνοϊκήν τινος, νὰ τῷ ἦναι ἀρεστός, ἀγαπητός· ἐξαιρ. δὲ — β) εὐγνωμοσύνη, εὐχαριστία διά τινα εὐεργεσίαν, διατί καλόν, τὸ ὁποῖον ἀπόλαυσέ τις ὑπό τινος, Ἰλιάδ. Δ, 95· εὐχαριστία διά τι πρᾶγμα μετὰ γενκ. Ὀδύσ. Δ, 695. Χ, 319. Ἡσιόδ. Θγν. 503. σπανίως μετὰ ἀπρμ. ηχάρις μάρναισθαι εὐχαριστία διὰ τὴν μάχην, ἢ διὰ τό, ὅτι ἐπολέμησε τις. Ἰλιάδ. Ι, 316. Ρ, 147. ηδοῦναι χάριν ἀντί τινος τὸ νὰ δείξῃ τις ἐμπρακτος τὴν εὐχαριστίαν, εὐγνωμοσύνην του διά τι, Ἰλιάδ. Ψ, 650. Παρὰ τοῖς Λογογρ. συνήθ. ηχάριν ἀποδοῦναι, χάριν ἀπομένειν, χάριν ἐκτίνειν· ἔτι δὲ καὶ χάριν τίθεσθαι Wern Τρῶν. 658. ἐξ ἐναντίας δὲ ηἐγὼ δὲ κέ τοι ἴσην χάριν ἤματα πάντα θέλαι σοὶ γνωρίζω χάριν, θέλει σοὶ εἶμαι εὐγνώμων πάντοτε, ὅσα ζῶ· ὡσαύτως καὶ ηχάριν ἀπομνήσασθαί τινα Ἡσιόδ. Θγν. 503. Lennep. ἐν Φαλαρ. 42. Λογογρ. συνήθ. ηχάριν εἰδέναι, γινώσκειν, ἐπίστασθαί τινα Pors ἐν Εὐριπ. Μηδ. 476. 476. Bart. ep. cr. σλ. 173 ἔτι δὲ καὶ ηχάριν φέρειν τινὶ τὸ νὰ ἔχῃ τις εὐγνώμονα καρδίαν πρός τινα, ηχάριν ὁμολογεῖν νὰ ὁμολογῇ, κηρύττῃ τὴν εὐγνωμοσύνην, τὴν εὐχαριστίαν του πρός τινα, ηχάριν ὀφείλειν νὰ ἤναι ὑπόχρεως εἰς τὸ νὰ εὐγνωμονῇ πρός τινα, ηχάριν, ἢ χάριτα καταθέσθαι τινὶ νὰ δείξῃ τὸ νὰ τῷ εὐγνωμονῇ, εὐχαριστῇ τις, Ἡσιόδ. 6, 41. ηχάριν λαμβάνειν τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις εὐχαριστίαν, ηχάριν ἀπέχειν τὸ νὰ ἀπολαύνῃ τις εὐχαριστίαν, ὡσαύτως καὶ ηχάριν κομίσασθαι — 3) εὐνοια, εὐμένεια, φιλοτιμία, τιμή· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι τέρπει, ἡδύνει, χαροποιεῖ τινα, ὅ,τι εὔχεται, ἀγαπᾷ, ἐπιθυμεῖ τις, ὅ,τι τῷ εἶναι χαροποιόν, ἀρεστόν. ἐξαιρ. ηχάριν φέρω τινὶ κάμνω, πράττω, εἴς τινα καλόν τι, τῷ δείχνω φιλοτιμίαν τινά, Ἰλιάδ. Ε, 211. 874. Ι, 613. Φ, 458 κατὰ ταύτην τὴν σημσ. παρὰ Ἡρόδ. ἐξαιρ. ὄβρις χαριτος, πράττω τι κατὰ τὴν κυρίαν, ἀρέσκειάν τινος, κάμνω, ἐκπληρῶ τὴν θέλησίν του ὡς τό, ηπῆρα, καὶ ἐπίκρα φέρειν τινὶ, παρὰ τοῖς πεζογρ. συνήθ. ηχάριν δοῦναι, νέμειν καὶ δράσαι Lobeck. Φρυν. σελ. 18 — β) ἐξαιρ. αὐτοκόμ προσφιλὲς πολίτευμα, φέρσιμον πρός τινα, μάλιστα γυναικὸς πρὸς τὸν συζυγέντα, ὁ διὰ τοῦτον ἀπολαμβανόμενος ἀφροδισιασμὸς ηχάριν μοι στὴν ἰδέαν τὸ νὰ γνωρίσῃς τὴν ἡδονὴν τῆς ὑπανδρείας, τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην τῆς γυναικός του, Ἰλιάδ. Δ, 243. παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ πλθ. ἀρθ. συνήθως π. χ. ηχάριτας πράττω ἀπολαμβάνω τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, ἀφροδισιάζομαι, Ξενοφ. ἔτι δὲ καὶ περιφραστικῶς ηχάριτες ἀφροδισίων ἐρώτων Πίνδ. τὸ δὲ ηχάριν ἔχω τινὶ ὡς τὸ ηχαρίζομαί τινι ἐκπληρῶ τὴν τῆς ἡδονῆς ἐυχήν, τὸν ἔρωτά τινος, παραδόμαι εἰς τὴν ἐρωτικὴν του ἐπιθυμίαν — γ) ἐν γένει, ἀπόλαυσις, ἡδονή, ἡδυπάθεια, Συμπόσ. παρὰ Πίνδ. ἐξαιρ. Νίκης, διὰ νίκην εὐτυχοῦσαν, χαρά, ἀντιθ. τῷ, λύπη. Εὐρπ. Ἡλ. 661. ἔτι δὲ καὶ κατὰ πλθ ἀρθ. Seidl. Εὐρπ. Τρ. 1114. — δ) ὁρᾶσεις. — α) ἀπολτ κατὰ αἰτ. ἑνικ. ηχάριν μετὰ γενκ. πρός εὐνοιαν, φιλοφροσύνην, ἀρέσκειαν, ζῆλος τις, εὐχαριστησίν τινος· ηχάριν Ἕκτορος εἰ ἀγάπην πρὸς τὸν Ἕκτορ, τὸ σύνηθ. τουρκβ. διὰ χατήρι τοῦ Ἕκτ., Ἰλιάδ. Ο, 744. ηφεύσομαι γλώσσης χάριν κατὰ τὴν θέλησιν τῆς γλώσσης μου, τοῦτ' ἔστι χωρὶς νὰ τὴν ἀνεχαλίζω ἀλλ' ἀφίνωντάς την νὰ λέγῃ ὅ τι μ' ἔλθῃ εἰς τὸ στόμα, νὰ ὁμιλῇ ἐλεύθερα, ἀσυλλογίστα, Ἡσιόδ. Ἔρ. 711. ἔτι δὲ καὶ ἀναρρώσει τὴν Ἀθηναίων χάριν εἰς ὄφελος τῶν Ἀθηναίων Ἡρόδ. 5, 99. παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, τὴν γενκ. τῷ, χάριν, συνήθως ἐπιφέρουσι καὶ κατακόρως τῷ λέξει χρωμένους, ἐνλαμβάνεται ὅλως αὐτὶ προθέσεως μετὰ γενκ. καὶ ἰσοδύναμος τῷ, ἕνεκα· ἔτι δὲ καὶ ἐμὴν χάριν, σὴν χάριν διὰ ἐμένα, διὰ σένα, πρὸς ὄφελός μου, πρὸς ὄφελός σου· ὡσαύτως καὶ πλεοναστικῶς τῶνος χάριν ἕνεκα Πλάτ. Νόμ. 3. σελ. 701. D. Herm. de pleon. σελ. 202. Schaef. ἐν Φιλ. 188. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 838. διὰ τῶν ὁποίων μαρτυριῶν ἀναιρεῖται ἀποχρώντως ἡ ἀντιλογία τοῦ Hoeckh ἐν Minos σελ. 97. καὶ τοῦ Bart ἐν Γρηγ. σελ. 32. — β) ἐν χάριτι· μετὰ γενικῆς τε καὶ μετὰ δοτ. ἐξ εἰωθότος, φιλοπροσωπίᾳ πρός τινα, τὸ τουρκβ. διὰ χατήρ· ἐν χάριτι κρίνω τινά, Θουκ. 5, 69. ἀλλὰ καὶ πρὸς χαρὰν, εὐαρέσκειαν, εὐχαριστησίν τινος· διὰ εὐχαριστίαν, εὐγνωμοσύνην πρός τινα· ηπειθῆσαί τινί τι ἐν χάριτι — γ) πρὸς χάριν μετὰ γεν. συνήθ. ἐξ ἀγάπην, εὔνοιαν, φιλοφροσύνην πρός τινα· ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ., π. χ. ηπρὸς χάριν διαλέγομαι, ἢ ὁμιλῶ τινι τῷ λέγω ὅ,τι τῷ ἀρέσκει, ὅ,τι ἡδύνεται, εὐχαριστεῖται νὰ ἀκούῃ· τὸν κολακεύω· ηπρὸς χάριν τινὸς πολιτεύομαι Πλούταρχ. ἀλλὰ καὶ μετὰ γενκ. πολλάκις αὐτὶ τοῦ εἰς ἀπόλαυσιν, ἢ ἡδονὴν πράγματός τινος, π. χ. ηπρὸς χάριν βορᾶς, πρὸς χάριν, σαρκὸς κ. τ. λ. ηΣφελ. Ἀττ. 30. Φιλκτ. 1149. ἀπὸ Νεοφ. Δούκα. ὅθεν καὶ ὅλως ὡς παρ' τό, χάριν διά τι πρᾶγμα, ἐξ αἰτίας πράγματός τινος. — δ) ηδιὰ χρήτων εἰμὶ ἢ φίλημαί τινι, ἔχω φιλίας, εὐνοϊκὰς σχέσεις μέ τινα· ἀγαπώμεθα, φιλοφρονούμεθα ἀμοιβαίως.

ΙΙ) Ὡς μυθολογικὸν κύριον ὄνομα δέ, κατὰ πλθ. ἀρθ. συνήθως· αἱ χάριτες· ἴσως τῆς χάριτος, τῆς εὐπρεπότητος, τῆς εὐμενείας, τῆς εὐνοίας· ὡς πρόξενοι καὶ χορηγοί, παρεκτικαὶ πάσης τέρψεως, ἡδονῆς, ἐπιθυμητῆς, προσφιλοῦς ἀπολαύσεως, παντὸς θελκτήρου, κάλλους· ὅθεν καὶ ὡς ἴσαι τὴν νίκην ἐν τοῖς ἀγῶσι παρέχουσαι, Boeck expl. Pind. Ol. 2, 50. 7, 12. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐστὶ ἀπροσδιόριστος παρὰ τῷ Ποιητ. φαίνεται δὲ ὅτι χρῆται τῷ ὀνόματι αὐτῶν πολυσιδῶς· διότι ἐν Ἰλιάδ. Ξ, 267. 275. ἡ Ἥρα ὑπόσχεται τῷ Ὕπνῳ τοῦ ὑπνου νὰ τῷ δώσῃ εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύζυγον μίαν τῶν νεωτέρων Χαρίτων, ἐν στιχ. 269. 276. Πανδίονα ὀνομαζομένην· ἐν Ὀδ. Σ, 194. σχηματίζουσι τὸν χορὸν τοῦ ὁποίου μᾶλλον ἐστὶ καὶ ἡ Κυθήρη· καὶ Ὀδ. Θ, 364. εἰσὶ θεράπαιναι τῆς θεᾶς ταύτης, λούουσι καὶ μυρόυουσαι αὐτήν· ἐν γένει ὅμως δηλοῦται δι' αὐτῶν ἡ ὑπερτάτη τέρψις, ἡδονή, τὸ ὑπέρτατον θέλγητρον, κάλλος, ἐξ αὐτῶν εἰς πάντας ἢ εἰς πάντα μεταδιδόμενον, ὅτα ἡ ὅσοι ἐγγίζουσιν εἰς αὐτάς, καὶ τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ παρέχωσιν ἑκάστῳ ὅσον καὶ ὅπως θέλουσι, π. χ. Ἰλιὰ. Ε, 338. ὁ πέπλος ἐπαινεῖται τὰ μέγιστα μόνον διότι κατεσκευάσθη ὑπὸ τῶν Χαρίτων· ὡσαύτως καὶ ἐν Ὀδ. Ζ, 18. ἐπὶ τῶν ἡλικιωτίδων, συμπαιστρῶν τῆς Ναυσικάας· καὶ Ἰλιὰ. Ρ, 51. ἐπὶ τῆς κόμης κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, κυρίως κόμαι κόμαις Χαρίτων ὁμοῖαι, Ἡσιὸ. δὲ Θγν. 907. διορίζει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν εἰς τρεῖς. Θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης καλῶν αὐτάς, Ἀγλαΐαν, Εὐφροσύνην καὶ Θαλίαν, τῷ ὁποίῳ συμφωνεῖ καὶ ὁ Πινδ. Ὀλ. 14, 19. λέγεται δὲ ὅτι κατὰ πρῶτον εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν τριῶν αὐτῶν Χαρίτων καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἐτεοκλῆς ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας. ἴδε C. O. Müller über Orchom. 8. σλ. 177. ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ Λακεδαίμονες καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δύω μόνον Χάριτας ἐτίμων κυρίως, τὰς ὁποίας οἱ μὲν Λακ. ὠνόμαζον Φαέσιναν καὶ Κλήταν οὐχὶ δὲ Κλητάν, ὡς χορηγοὺς τῆς πολεμικῆς εὐκλείας· οἱ Ἀθηναῖοι δέ, Ἡγεμόνην καὶ Ἀνθώ, Ὁδηγὸν καὶ Τροφόν, Παυσ. 3, 18, 4. 9, 35, 1. παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ καλοῦνται Χάρις καὶ Πειθώ, παρβλ. Manso's mythol. Versuche σελ. 426 – 462. ἴδε περὶ τούτων πλατύτερα ἐν τῷ τέλει τούτου τοῦ τόμου ἐν τῷ μυθολογικῷ λεξικῷ. — 2) κατ' ἐνν. ἀριθμ. δὲ, ἡ Χάρις, Σύζυγος τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλιὰ. Σ, 382. ἀλλ' ἧς ὁ Ἡσιὸ. Θγν. 945, τὴν νεωτέραν τῶν τριῶν Χαρίτων Ἀγλαΐαν λέγει τὴν σύζυγον αὐτοῦ. (πρβλ τὸ πρωτότυπ., παρ' ὁ ἐτυμολογεῖται καὶ τὸ, χαίρω, χαρτός, χάρμα) [ῡ, ὁ Ποιητ. ὅμως χρῆται ἐν τῇ ἄρσει τῇ ληγούσῃ εἰς αἴτ. χάριν καὶ μακρᾷ ἐνίοτε, π. χ. ἐν Ἰλιὰ. Ε, 874. Λ, 243]. Παρὰ τοῖς Ἑκατ. δὲ τὸ, χάρις σημαίνει Δωρεάν, ἐπισκέψιν τοῦ ἁγίου πνεύματος, Θεοῦ εὐνοιαν καὶ ἀγάπην πρός τινα, τὸ ἅγιον Βάπτισμα, τὰ θεῖα δῶρα ἤτοι τὸ τίμιον σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅθεν

Χαρίσιος, ία, ιον. Ὅ,τι ἀτιμάζει, ὑπάγεται εἰς τὴν χάριν, ὡς τὸ, χαριστήριος. ὅθεν ἡχαρισία βοτάνην ἢ εἶδος ἔρωτος, ἀφροδισιασμὸν κινοῦσα — 2) κατὰ Χαρίσιακὰ ὑπκ. ἱερά, ἴδε, Χαριστήρια. (υ – υ –, Καλλιμ. λφν. 193.)

*Χαρίσιος, ὁ. Εἶδός τι πλακοῦντος (υ – υ –, Εὐβουλ. Ἀθν. σελ. 668. D.)

Χάρισμα, τό. (χαρίζομαι) ὡς τὸ χάρις, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Δῶρον, σημεῖον εὐνοίας.

Χαρίσσεον, θετικὸν ἐπίρρ. τοῦ χαρίζομαι. Πρέπει νὰ χαρίζῃ τις· ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Πλάτωνος εἰς Φαίδρον ἔχει· ἀπὸ χαριστέον ἐστὶν ἢ τὸ διδέναι τι τινί, χωρὶς ἀντιδόσεως, ἢ τὸ ἐν λόγοις τινὶ ὑποπίπτοντας, ἢ, ὡς νῦν, τὸ, πρὸς ἀφροδίσιον ἑαυτὸν συνουσίαν ἐπιδιδόναι τινί.»

Χαριστήριος, ο', ἡ. (χαρίζομαι) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς χάρισμα, δῶρον, φιλοφροσύνην δήλωσιν· ὅστις συνεπάγεται τὰ χαρίζεται, δωρίζῃ· ὅ,τι ἀνήκει εἰς εὐχαριστίαν, εὐχαριστίαν· ὅστις συνεπάγεται τὰ ᾖναι εὐχύμων. ὅθεν τὸ χαριστήριον φιλοφροσύνη, δῶρον· τὰ χαριστήρια ὑπκ. ἱερά, θυσία, ἑορτή, δῶρον εἰς δήλωσιν εὐχαριστίας. Ξενοφ.

Χαριστικός, ή, όν. (χάρις) = χαριστήριος. ἑξαίρ. ὅστις εἶναι εὐεργετικός, ἀλευθέριος, φιλέλεημος. Πλούταρχ. προβλ. συμπ. β', ε', 5.

Χαριστίων, ωνος, ὁ. Μηχανήτις τοῦ Ἀρχιμήδους διὰ ζύγισμα. Σιμπλικ. εἰς τὰ φυσικὰ τοῦ Ἀριστοτέλ. σελ. 253. «Χαριστίωνα τὸν καλούμενον, τὸ σταθμικὸν ὄργανον»

*Χαριτήσια, τά (Χάριτες) ὑπερμ. ἱερά. Ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῶν Χαρίτων, Boeckh. Ath. Staatshausch. 2. σελ. 357. 359 ἔτι δὲ καὶ Χαρίσια.

Χαριτία, ἡ. (χάρις) Εὐτραπελία, κομψότης ἀστεϊσμός, χωρατάς. Ξενοφ. Κυρουπ. β', β', 13. ἐπὶ τὴν τοῦ λόγου χαριτίαν διηγησάμενος.

Χαριτοβλέφαρος, ὁ, ἡ. (βλέφαρον) Ὅστις ἔχει θελατικὰ, τερπνὰ χαριτωμένα βλέφαρα ἢ ὄμματα Εὐβουλ. παρ' Ἀθν. 15. σελ. 685. Ε. ποιητ. μόνον.

Χαριτογλωσσέω, Ἀττ. χαριτογλωττέω (γλῶττα) Λέγω, λαλῶ, ὁμιλῶ πρὸς χάριν τινός, ὅ,τι τῷ ἀρέσει. Αἰσχλ. Πρμθ. 291. ἔτι δὲ καὶ γλωσσοχαριτέω. Ἀθήν. δ', σελ. 164.

*Χαριτογλωττίζω, Μλ. ἴσω = τῷ προηγμ.

Χαριτοδότης, ὁ, (δίδωμι) = Χαριδότης.

*Χαριτόεις, εσσα, εν (χάρις) = χαρίεις, Ἀνθρ. παρὰ Diod. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σελ. 14.

Χαριτόφωνος, ὁ, ἡ (φωνή). Ὅστις ἡ ὅ,τι ἔχει γλυκεῖαν, τερπνὴν, ἡδυκινὴν, χαριτωμένην, νόστιμον φωνήν. Ἀθήν. ιγ'. σελ. 564.

Χαριτόω, Μλ. ώτω (χάρις). Χαριτόνω, κάμνω τι ἢ τινα νὰ ᾖναι, νὰ φαίνηται χαριτωμένος, παρὰ τοῖς Ο'. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ.

Χαριτωπής, οῦ, ὁ (ὤψ). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαριτωμένα ὄμματα, βλέμματα, ἢ χαριτωμένην ὄψιν. Ὀρφ.

*Χαριτωπις, –ιδος, ἡ· ἑλλ. τοῦ χαριτωπής.

Χάρμα, τό (χαίρω). Χαρὰ, εὐφροσύνη, ἡδονὴ, πανηδονὴ τὶ χαρᾶς, ἡδονῆς, εὐφροσύνης πρόξενον ἡχάρμα τινός, Ὅμ., κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. Ὀδ. Ζ, 185. Ἡσιὸ. Ἔρ. 703. Ἔτι δὲ καὶ τὸ χαιρεκακίας πρόξενον, Ἰλιὰ. Γ, 51. Ζ, 82. Χ, 193. Ψ, 348. β) ἐν γένει, χαρὰ, εὐθυμία, εὐφροσύνη, Ὀδ. Τ, 471. Τυ. Δμτ. 372. 411. 429. Ἡσιὸ. Ἀσπ. 400. (ἐκ τοῦ, χάρμαι, ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ. charme, charmer κ. τ. λ.)

Χάρμη, ἡ. εἴς τι, Φιλονεικία, μάχη, ἡ συντόνως καὶ σπουδαίως, μὲ ζέσιν, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, ὡς κοινόν. λέγομεν, γενομένη, μάχη πόλεμος, ἀγών· πολλὰ παρ' Ὅμ, κατὰ τὴν αὐτὴν σημσ. καὶ παρὰ Δυκφ. καὶ τοῖς μεταγενστ. Ἔκφ. Διετυπήθη δὲ ἡ λέξις καὶ ἐν ταῖς συνθέσ. ἱππιοχάρμης, καὶ ἱππιοχάρμων· μενεχάρμης. καὶ μεγεχάρμος, ἐνθροχάρμης, χαλκοχάρμων. β) ἑξαίρ. = ἐπιδοσπάτις. Σχολιαστ. Vrat. Πινδ. Ὀλ. 9, 128. 2) = χάρμα, χαρὰ, εὐφροσύνη, Πινδ. Ὀλμ. 9, 129. Ψευδοφωκλ. 110. (ἀπὸ τὸ χάρμη εἶναι τῷ ὄντι κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημσ. ταύτας ἡ αὐτὴ λέξις, καὶ ὅθεν ὑπάγεται εἰς τὸ πρωτότ. χαίρω, ἡ οὖν ἱστορικὸς δευτέρα σημασία αὐτῆς πρέπει νὰ ᾖναι ἡ ἐτυμολογικὴ πρώτη· καὶ τότε ἀμφοτέρων τῶν σημσ. συναπτικὴ μέλη ἦτελεν ᾖναι τὸ, ἀλαλαγή, ἀγαλλίασις, καὶ ἑξαίρ. ἐπὶ νίκης, ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός. Ὁ Doederl. quaest. Homer. 2. σλ. 3. ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ σημσ. μαχης ἐπιθυμία, πολέμου προθυμία ἐν ᾗ μόνη παρ' Ὅμ. χρήσιμος. καὶ ἅμα ὡς τῶν δυοῖν σημσ. συναπτικὴ· ὁ Schneider ὅμως ἀποδέχεται μόνον περὶ τῆς δευτέρας τὴν ἐτυμολογίαν παρὰ τὸ, χαίρω, καὶ τὴν πρώτην ἄγει πρός τι τῷ ὄντι ἀξιόλογον γλώσσημα τοῦ Ἡσυχίου, χαρὰ, ὀργὴ ἢ ὀργιλος.)

Χαρμονή, ἡ (χάρμαι = χαρμοσύνη, Σχολ. Αἰ. 559. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. μόνον· ὅθεν

Χαρμονικός, ἡ, όν. Ὅ,τι γίνεται μετὰ χαρᾶς, εὐφροσύνης· «Ὀδοιπορία χαρμονικὴ», Προκλ. παράφρ. Πτολεμ. σελ. 274.

Χαρμοσύνη, ἡ. Χαρὰ, ἡδονὴ, ἀγαλλίασις, εὐφροσύνη, εὐθυμία, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. μόνον.

Χαρμόσυνος, ὐνη, υνον (χάρμη). Ὅ,τις ἢ ὅ,τε πρέπει νὰ χαρμοσύνῃ· «χαρμόσυνα ποιοῦμαί τιναν θεωρῶ, νομίζω τι εἶ χαρμοσύνης γεμάτικόν, προξενον, Ἡρὸτ. 3, 27. «τὰ χαρμόσυνα» ὑπκ. ἱερὰ, χαρᾶς ἑορτὴ, ἢ διὰ συμβάντι χαρμόσυνον τελουμένη. Ἰλιούταρχ. κ.τ.λ. Ἡσύχ.

Χαρμοφρων, ονος, ὁ, ἡ (χάρμη, φρήν). Ὅ,τι χαροποιεῖ, εὐφραίνει τὴν καρδίαν, ἢ ὅστις εἶναι εὐθυμος, χαρυμένος, καλοκαρδιαμένος· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ. Τμ. Ἑρ. 127. ποιητ. μόνον.

Χαροδότης, ου, ὁ, καὶ

*Χαροδώτης, ου, ὁ (χαρὰ, δίδωμι). Ὅστις δίδει, παρέχει χαρὰν, ὡς τὸ, χαριδώτης· ποιητ.

*Χαροδώτις, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ, χαροδώτης. Ἡ δίδουσα, παρέχουσα χαρὰν· ποιητ.

Χαροειδής, ὁ, ἡ· παρὰ Πολδ. ψευδ. ἀνάγκαιστ χαροποιός.

Χαροπαίγμων, ὁ, ἡ, παρ' Ὀρφ. ψευδ. ἀ ναγνστ. ἀντὶ, χαροπαίγμων.

Χαροποιέω (χαροποιός). Ποιῶ προξενῶ χαρὰν· ὅθεν

*Χαροποίημα, τό. Ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν προξένησέ τις ἢ τι εἰς τινα. Ζωηρ.

Χαροποιός, ὁ, ἡ (χαρὰ, ποιέω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ποιεῖ, κάμνει, προξενεῖ χαρὰν,

Χαροπός, ἡ, όν· ἔστι δὲ καὶ δικτλατ. (χαρὰ ὠψ). κυρίως, Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαρμοσύνου ηδοῦ, ἱλαροῦ, τερπνὸν βλέμμα, ὅθεν ὅστις βλέπει καθαρὰ, λάμπουσιν οἱ ὀφθαλμοί του, ηχαροποὶ λεοντες, Ὀδ. Λ, 611. Τμ. Ἑρ. 569. Ἀφρ. 70. ὑμ. ιγ'. 4. Ἡσιὸ. Θγν. 321. Ἀσπ. 177. κύνες, Τμ. Ἑρ. 194. Ὅστις εἶναι γλαυκωπὸς, γαλακτομμάτης· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς Θεογν. ἐπὶ τῶν Γερμανῶν, Πλούτ. κῆπος, σελήνη χαροπὸν «Ἀπολ. Ῥόδ. «χαροπὸν πέλαγος, κῦμα, θάλασσαν, Ὀππ. Διὰ τοῦ, χαροπὸς δὲ οὐκ ἐσημαίνετο κυρίως διωρισμένον τι χρῶμα, ἀλλὰ τὰ ὄμματα οἷα εἶσι τὰ τῶν γαλῆ ὁμοίων θηρίων, καὶ τὰ τῆς γλαυκὸς, τὸ ὁποῖον συνέχεται ἀκριβῶς τῇ ἐτυμολγ. παρὰ τό, χαροπὸς ἐπειδὴ πᾶν καθαρὸν, λαμπρὸν βλέμμα, ὁμμα παρίστησιν εὐθυμίαν, φαιδρότητα καὶ βεβαιότητα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ λάμποντα ἐκεῖθεν ὄμματα ἔχουσι γλαυκὴν, οὐρανογάλαζον, ἢ ὑπόλευκον, ἀσπρωδεστὴν λάμψιν, μεταχειρίζεσθαι μεταγενέστ. τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν τοιούτων χρωμάτων, γαλάζιον, οὐρανογάλαζον, θαλασσογάλαζον, πρασινογάλαζον, ιοπορφυρογάλαζον κ. τ. λ. ἐν γένει ἐπὶ παντὸς εἴς τι λαμπρὸν κλίνοντος καὶ εἰς τὸ ἄχρουν ἐγγίζοντος χρώματος. Βατ. τὴν σημσ. λοιπὸν ἔστι τῷ, γλαυκὸς, συγγεν. λέξις, τὸ φωτεινὸν, λαμπρὸν σημεῖον. Ὅλως δὲ ταυτοσήμαντοι οὐ μόνον οὐκ ἦσαν αἱ δύο αὐταὶ λέξεις, ἀλλὰ καὶ διακρίνονται ῥητῶς ἀπ' ἀλλήλων ὑπὸ τοῦ Ξενοφ. καὶ τοῦ Ἀριστλ. Ταύτης τῆς πιθανῶς μέλλει κατληπτὴς καὶ ἀκριβεστάτης διαφορᾶς ὁ διορισμὸς ἔστιν ἡμῖν ἀδύνατος, παρβλ. Schneider ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 459. Jac. Ἀνθ. Παλατ. σλ. 324. Οἱ μεταγενέστεροι ποιηταὶ δὲ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν χρῆσιν τῆς λέξεως ἀφορῶντες μόνον, χρῶνται αὐτῇ κυρίως κατὰ σημασίαν τοῦ, εὐθυμος, ἱλαρὸς, φαιδρός. 2) Χαροπὸς, ὁ· προπαρξτ., Κύμ. Ἰλιὰ. Β, 672. ὅθεν

Χαροπότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι χαροπὸν ὀφθαλμούς· ἐν γένει, λαμπρότ, φωτεινότ, ὑπόλευκον χρῶμα· ἑξαίρ. κυανοῦν, οὐρανογαλάζιον, ἢ θαλασσογαλάζιον, γαλανὸν, ἐκ δηλώσεως τοῦ χρώματος τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Γερμανῶν. Πλούτ. Μαρ 11.

Χάροψ, οπος, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ χαροπὸς Ὀππ. (υ–)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Χαρτάριον, τό, Υπερτ. τοῦ χάρτης. (–ωυν)
Χαρτηρία, ἡ, = χάρτης, παρὰ τοῖς Ο'.
Χάρτης, ου, ὁ (χαράσσω). Φύλλον χαρτίου, τόλλα συνήθ., κατεσκευασμένου ἐκ τῶν πτυχῶν τοῦ φυτοῦ παπύρου· ἡ ποιότης τοῦ τοιούτου χάρτου ἦτον διαφορετικὴ κατὰ τὸ πάχος, τὴν χονδρότητα καὶ λεπτότητα τῆς κατασκευῆς τῶν· ὥστε τὸ παχύτερον ἐχρησίμευε νὰ γράφωσιν ἐπ' ἐμπρόσθια τὰ μέρη αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰς δύο ὄψεις, τὸ λεπτότερον ὠνομάζετο χάρτης βασιλικός, Ἥρων αὐτόθ. σελ. 286. –β) Βίβλος, βιβλίον συγκείμενον εἰς συνεχόμενα χάρτου φύλλα, τὸ κοιν. κατάστιχον, ταυρῷ. τετράδιον, γένος, συγγραφή, γράμμα, πάγια ἐπὶ τὸ ὁποῖον ὄνται νὰ γράφῃ τις. Πλὴ. Γράμματα, γραμματεῖα, φιλολογία, τὸ ἰταλ. letteratura. –γ) Τρπ. Παυθήποτέ τι τῷ χάρτῃ κατὰ τὴν λεπτότητα παραλήσιον φύλον· πίναξ λεπτός, ὀβελὸς πλάνα τὸ ἰταλ. tavola ἐπὶ τῶν ὁποίων γράφουσι· ψάρται μολυβδίνια Φύλλα, πλάκες λεπταὶ ἀπὸ μολύβι.
*Χαρτίδιον, τό (ῐ) καὶ
Χαρτίον, τό· Ὑποκορ. τοῦ χάρτης. Χαρτί, χαρτάκι. Πλούτρχ.
Χαρτογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις γράφει ἐπάνω εἰς χάρτην, εἰς χαρτί. (–ωυ–)
Χαρτοπράτης, ου, ὁ (πιπράσκω). Ὅστις ἐμπορεύεται μὲ χάρτας, χαρτιὰ, χαρτάκι. (–υ––)
Χαρτοπώλης, ου, ὁ (πωλέω) = χαρτοπράτης.
Χαρτός, ἡ, όν· ἐπῳ. ῥῆμα τοῦ χαίρω. Ὅ,τι εἶναι χαροποιὸν, εὐκτὸν, τερπνὸν, χαρᾶς πρόξενον· ντὸ χαρτὸν = χαρά. (ἐκ τοῦ χορτός ἐσχηματίσθη κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων τό Λατν. gratus.)
Χαρτοφυλάκιον, τό, Θήκη ἢ τόπος ἔνθα φυλάττονται ἀναγραφαί, ὑπομνήματα, γράμματα τῆς πολιτείας, τὸ συνῳ. ἰταλ. ἄκτα λεγόμενα, καὶ παντοῖα ἄλλα γραμμεῖα χαρτία· τὸ συνῳ. ταυρῷ. ταβουσάκιν, ταβουλάριον, ἰταλ. portafoglio· ἐκ τοῦ
Χαρτοφύλαξ, ακος, ὁ (χάρτης, φύλαξ). Ὅστις φυλάττει τὰ γεγραμμένα χαρτία τὰ ἄκτα, τὸ συνῳ. ἰταλ. archivario, archivista. Βιζαντιν. (ῠ)
Χαρυβδίζω, Μλ. –δίσω, Ἀττ. ίττω. Ματαπίνω ὡς Χάρυβδις· ἐκ τοῦ
Χάρυβδις, εως, Ἰων. ιος, ἡ. Ἡ γνωστὴ κινδυνώδης δίνη, ἤτοι στρεφαγύρωμα τῶν θαλασσίων ὑδάτων μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας ἀπέναντι τοῦ βράχου τῆς Σκύλλης, ἤτις κατοικεῖ ὅλα τὰ ἐκεῖ ἀπερισκέπτως καὶ ἀπροφυλάκτως· πληησίζοιτε πλοῖα. Ὀδσ. Μ, 101. 260. 428. ἴδε πλατύτερον περὶ ταύτης ἐν τῷ τέλει τούτου τοῦ τόμου, ἐν τῷ μυθολογικῷ λεξικῷ· ὄθεν ἐν γένει, Τράτων συστροφή, χάσμα· Τροπκ. δὲ, ἄνθρωποι ἀκόρεστοι, πολυφάγες, φυλάραπας, ἁρπακτικός. (ἀναμφβ. παρὰ τό, ῥιπτέω.)
*ΧΑΡΩ, ἀχρήστου πρωτότ. τοῦ χαίρω.
Χάρων, ωνος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ χαροποῦ· ὡς ἐπῳ. τοῦ λέοντος παρὰ Λυκόφρ. (υ–)
*Χάρων, ωνος, ὁ. Ὁ πορθμεὺς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, εἰς τὸν Ἅδην διαπορθμευόντων αὐτὰς· κοιν. ὁ Χάρος. 2) ἐν γένει ἀρτ. κύριον ὄνμ. (υ–) ὄθεν
*Χαρωνεῖος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Χάρωνα ἢ εἰς τὸν Ἅδην. «Χαρώνειος θύρα ἡ θύρα διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆγοντο εἰς θάνατον οἱ καταδικασθέντες κακοῦργοι. – 2) «Χαρώνειος κλίμαξ» ἡ ἐν τῷ θεάτρῳ κλιμαξ, τὸ συνῳ. ἰταλ. scala διὰ τῆς ὁποίας, ἀσυχνεμένου μέρους τινὸς τῆς θυμέλης, ἐμφανίζονται ἐπὶ τὴν σκηνὴν τὰ πρόσωπα ὅσα παριστάνονται ὡς ἐκ τοῦ Ἅδου ἀναβαίνοντα. – β) ὡς οὐσιαστ. ντὸ Χαρώνειον, καὶ «Χαρωνείου Σκηλαιότι πλῆρες πυρπόρων ἀναθυμιάσεων, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο ἡ εἴσοδος τῆς ἐν Ἅδου καταβάσεως· ὁποῖον ἐστὶ καὶ τὸ ἐν Νεαπόλει τῆς Σικελίας εἰσέτι σωζόμενον.
*Χαρωνίς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτ. ποιητκ. Σκλ. τοῦ Χαρώνειος.
Χαρωνίτης, ου, ὁ (χάρων). Ὅστις ἔρχεται ἢ κατάγεται ἐκ τοῦ Χάρωνος ἢ ἐκ τοῦ Ἅδου.
*Χαρωπός, ὁ, ἡ· περ. Ἀρρν. ἴδε Lobeck Φρν. σλ. 106. καὶ
*Χαρώψ, ῶπος, ὁ, ἡ. Σπάνιοι παρὰ τοῖς μεταγνστ. τύποι ἀντὶ τοῦ χαροπός, χάροψ. (υ–)
*Χάροψ, οπος, ὁ. Κύριον ὄνμ. ἐντίμου τινὸς τῶν Τρώων. Ἰλ.
*Χάσις, εως, ἡ (χαίνω). Σχίσμα, χώρισις, διαχωρισμός, Ἡσχ. — 2) ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Ἀπώλεια, φθορὰ, ψύξις· καὶ τὸ τέλος τῆς σελήνης, ἡ ἔνν· ἴδε χάζω. (υυ)
Χασκάζω, Μλ. –άσω· ῥῆμα συνεκτικὸν τοῦ χάσκω, χαίνω· μετὰ αἰτ. «χασκάζω τι ἠβλέπω, κοιτάζω τι χάσκων, μὲ ἀνοικτὸν στόμα καὶ ἀκίνητα ὄμματα. Ἀριστοφ. Σφὴκ 624.
Χάσκανον, τό (χάσκω). Προσωπεῖον, προσωπὶς (μάσκα) μὲ χάσκον στόμα κατασκευασμένη. —2) Φυτόν τι, ἄλλως καὶ, ξάνθιον, λεγόμενον, Διοσκορ. δ'. 138.
Χάσκαξ, ακος, ὁ. Τὸ παρ' ἡμῖν κοιν. χάσκας, χάσχας, ὅστις κρατεῖ πάντοτε ἀνοικτὸν τὸ στόμα.
Χάσκω, ὁ παρὰ τοῖς ἀρίστοις τῶν συγγραφέων κατ' ἔνστ. καὶ παρατ. εὐχρηστότερος τύπος τοῦ χαίνω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χάσκω, ἡ χάσκει τι, εἶναι, στέκεται ἀνοικτὸν· ἐξαιρ. ἔχω, κρατῶ τὸ στόμα ἀνοικτόν· «Χάσκ πρός τινα κυττάζω τινά μὲ ἀνοικτὸν στόμα, χάσκωντας. Ἀνρ. ὄθεν
Χασκωρέω, = χασκάζω. Κυτάζω ὀλόγυρα χάσκων, Ἡσυχ.
Χάσμα, ατος, τὸ (χαίνω). Σχίσμα εἰς τὴν γῆν, βάραθρον, λάκκος βαθύς, Ἡσθ. Θγν. 740. καὶ Φίλ. Κόσμ. «Χάσματα γῆς ὁρῶ διοιγνυμένης ἐπὶ μήκιστον εὐρυνομένα». Πλάτ. πολ. β'. «Ὁμήρου δὲ πολλοῦ γεγομένου καὶ σεισμοῦ, ῥαγῆναι τῆς γῆς, καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ἢ ἐνέμενα· ἔτι δὲ καὶ ὁ φάρυγξ, ὁ λάρυγγας ἐν τῷ στόματι· καὶ ἐν γένει πᾶς μακρὸς, πλατὺς τόπος· ὄθεν ἐστὶν ἡ λέξ. ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ὄθεν
Χασμάομαι, Μλ. –ήσομαι· μέσ. ἀποθ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοιν. χασμηριοῦμαι, χασμηρίζομαι. Ἀριστφ. Ἱππ. 823 2) Τρπκ. ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι. Πλάτ. Γοργ. σελ. 486 Β. 527 Α. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων, χάσκει, εἶναι ἀνοικτόν. Πλούταρχ. καὶ ἐπὶ Θυρῶν, αἵτινες ἀνοίγονται μόναι των. Λεήν. δ', σελ 165 «Τῶν ἐσθόντων τὴν θύραν χασμωμένην».
Χασματίας, ὁ. Διογ. Λαρτ. 7, 156. καὶ
*Χασματιασός, ὁ, σεισμός, κατ' ἄλλους δὲ πρηστήρ. Σεισμὸς γῆς, μεγάλα χάσματα, σχίσματα τῆς γῆς προξενῶν. Ἀριστοτ. Κόσμ. 4, 28.
*Χασμάομαι, Ἰων. ἀντὶ χασμάομαι· νεῖς τιν. Θεαγτ. 4, 53.
Χάσμη, ἡ. Χάσμησμα, χασμήρισμα. Τρπκ. Νυσταγμός, νύσταγμα, ῥαθυμία, ὀκνηρία. – 2) τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κυτάζων χάσκει τις, ἢ τὸ κυττάζει μὲ ἀνοικτὸν στόμα. Ἀντίπατρος παρὰ Στοβ. λόγ. ξβ'. «Μηδ' εἰς πλοῦτον, μηδ' εἰς ὀγκοῦσαν εὐγένειαν, μηδ' εἰς ἄλλην χάσμην μηδεμίαν ἀποβλέπων».
Χάσμημα, τό (χασμάομαι). Πᾶν ὅ,τι χάσκει, στέκεται ἀνοικτὸν, χασμᾶται· ἐξαιρ. τὸ κενὸν τοῦ ἀνοικτοῦ, χάσκοντος στόματος, Ἀριστφ. ὄρν. 61.
Χάσμησις, εως, ἡ (χασμῶμαι), = χάσμη. Εὐστάθ.
Χασμός, ὁ, = χάσμη· παρ' Ἱπποκράτ. ἀμφβλ.
Χασμωδέω. Χασμῶμαι πάντοτε ἢ συνήθως – 2) Στιχουργῶ, κάμνω στίχους χασμωδίαν προξενοῦντας, τοῦτ' ἔστιν τοὺς ὁποίους ἀκούων ἢ ἀναγινώσκων τις χασμᾶται, (κατὰ τὴν δευτέραν σημσ. εἰωθασί τινες γράφειν χασμῳδέω, μὲ ὑπογεγρμ.) ἐκ τοῦ
Χασμῳδός, ὁ, ἡ (χάσμη, εἶδος). Ὅστις χασμᾶται πάντοτε ἢ συνήθως· ὄθεν, νυσταγμέος, ῥάθυμος, ἀκαμάτης· ὄθεν
Χασμῳδία, ἡ. Τὸ νὰ χασμᾶται τις πάντοτε, συνεχῶς· ἡ τοιαύτη παρεπομένη νύσταξις, πίστα, ῥᾳθυμία, ἀκαματωσύνη. – 2) παρὰ τοῖ Γραμμ. πλατυασμός· ὅταν λέξις τις λήγῃ εἰς φωνῆεν καὶ ἡ αὐτὴ ἐπιφερομένη ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος ὡσαύτως· ἔτι δὲ καὶ στίχος πλήρης πλατυασμῶν. (κατὰ τὴν δευτέραν σημσ. γράφουσί τινες χασμῳδία.)
Χαστάω (χαίνω) = χαίνω. Ἡσχ. ὄθεν
*Χαστός, ἡ, όν· ἐπῳ. ῥῆμτ. τοῦ χαστάω· ἀφ' οὗ τὸ Λατν. vastus. Ἡσχ.
Χατεύω, = χατέω.
*Χατέω (ΧΑΩ, χαίνω) κυρίως Χάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα· ὄθεν ἐπιθυμῶ, εὐχομαι ἐκ ψυχῆς νὰ ἔχω, ἀπολαύσω τι, Ἰλδ. Ι, 518. Ο, 399. Ὀδσ. Β, 249. μετὰ ἀπρμ, Ὀδσ. Ν, 280. «δμῶες χατέουσιν ἀντία δεπνοίης φάεσθαι», Ὀδσ. Ο, 376. – 2) ἔχω χρείαν τινός, χρειάζομαί τι· μετὰ γενκ. «πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρωποι», Ὀδσ. Θ, 48. ποιητ. μόνον, καὶ ἐξαιρ. Ἐπκ. δουλεῖ δὲ μόνον κατ' ἔνστ. καὶ Παραπ. χρήσιμον· παραβλ. τὸ ἑπόμ.
Χατίζω, Μλ. –ίσω· Ὡς τὸ χατέω, κατὰ τὴν πρώτην σημσ. μετὰ γενκ. Ὀδσ. Θ, 166. Λ, 350. – 2) = τῷ προηγμ. κατὰ τὴν δευτέραν σημσ. Ἰλδ. Ρ, 221. Ὀδσ. Χ, 351. μετὰ γεν. Ἰλδ. Σ. 392. ὄθεν 3) καὶ Στερούμαι, ἔχω ἔλλειψίν τινος, μοὶ λείπει· μετὰ γεν. «ἔργοιιν εἰμαι χωρὶς ἔργον, δὲν ἔχω τί νὰ κάμω, δὲν ἔχω δουλειάν· Ἡσθ. Ἔρ 21. «χατίζων» ἄνευ πτώσεως, ὅστις εἶναι ἀνδεής, πάσχει ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαιοτάτων, πτωχὸς ἐν γένει. Ἡσθ. Ἔρ 396.
Χατίς, ἡ· καὶ
*Χάτος, τό. Ἕνδεια, χρεία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων· σπανιωτέρας χρήσεως τύπ. ἀντὶ τοῦ, χητίς, χῆτος, ὅπερ ἴδε. (α)
Χαυλιόδους, όδοντος, ὁ, ἡ· καὶ
*Χαυλιόδων, όδοντος, ὁ, ἡ (χαύλιος, ὀδούς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τοὺ στόματος ἐξεχοντας, ἐκπεπταχότας ὀδόντας «κάπροις, Ἡσχ. Ἀσπ. 387. ὅστις ἔχει ὀδόντας ὁμοίους τοῖς τῶν σκύλων· ὀδόντες χαυλιόδοντες» παρ' Ἡρόδ. 2, 68. – 2) ὁ χαυλ. ὡς Οὐσστ. Τὸ ἐξέχον τῶν χειλέων, ἐκπεπταχότα ὀδόντι, ἐπὶ τοῦ Ἱπποποτάμου πτερόπωνον χαυλιόδοντας φαίνονα, Ἡρόδ. 2, 71.
*Χαύλιος, ὁ, ἡ· καὶ
*Χαῦλος, ὁ, ἡ = χαύνος. Γραμμτ.
Χαῦνος, ὁ, ἡ (χαύνος) Ἀνθρωπος χάσκας, χαχᾶς, χασκαντήφορος, τὸ συνῳ. παρ' ἡμῖν ἀνήθης, ἄνοστος, ἀνάλατος· ἀλαζών, ἐκπορεπόμενος· ἔτι δὲ καὶ ψεύστης. ἀκατέον. ὄθεν
Χαυνιάζω, Πλατ. ἀπατῶ τινα. Παῦ Πλατ. ἀπατῶμαι. Γρμμτ.
Χαυνολόγος, ὁ, ἡ ἴδε χαύναξ. Ἡσύχ.
Χαυνοπαιός, ὁ, ἡ· ἴδε χαύναξ. Ἡσύχ.
Χαυνοπολίτης, ου, ὁ (χαῦνος, πολίτης). Πολίτης ὅστις ἀφίσταται νὰ τὸν ἀποτάσσῃ, ἀποπλανῶσι διὰ μεταλογίας, φλυαρίας. Ἀριστφ. Ἀχ. 635. παρβλ. Lobeck. Φρν. σελ 601. (ῐ)
Χαυνόπρωκτος, ὁ, ἡ (πρωκτός). Ὅστις ἔχει χαῦνον πρωκτόν· τὸ κοιν. φαρδόκωλος, ξεκωλωμένος· ἐν γένει, ὁ δὲ ἀλλοκότου, παρὰ φύσιν ἡδονῆς κεχαυνωμένος, αἴσχιστα ἐστιγμένος. Ἀριστφ.
Χαῦνος, ὁ, ἡ· παρὰ Πλάτ. Νμ. 5. σελ. 728. Ε. ἔτι δὲ καὶ δυκτλτ, Ἐπῤῥ. χαύνως (ΧΑΩ, χαίνω) κυρίως Ὅ,τι χάσκει, καταῤῥεῖ· ὄθεν, ἀδύνατος, χαλασμένος, μαραμένος· ἐπὶ σωμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

εἰδων πραγμάτων, ὅτι εἰναι ἄσφικτον, ἀρύ, ἀνοικτόν, ἔχει πολλὰ χάσματα, πολλὰς σχισμάδας, πόρους, τρυπονυλλας· εἰναι ὡς σφογγάριον ἁπαλόν, κουτ. μπρούχαβον. — 2) τρπκ. Ὅστις εἰναι φιλήσυχος, ἀνανδρος, ῥάθυμος, ἄτολμος, ἀσύλητος, εὐήθης, ἀσύνετος, ἠναΐς, πραπίων. Σόλων. Λύν. 19, 6. Ηδ. Ηρ. 2, 112. ἐξηρ. Ὅστις εἰναι ἀλαζών, φουσκωμένος ἀπὸ μωραν ὑπερηφάνειαν, ματαιόφρων, κενόδοξος ηχεν. τόλορκ. Ματαιος, ἀνοφελὴς σκεπὸς, Πνδ. Νμ. 8. 78. ὅθεν

Χαυνότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἠναίτε ἡ τις χαῦνος καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξ. Ξενοφ.

Χαυνόω, (χαῦνος). Χαυνόνω, κάμνω τινὰ ἢ τι χαῦνον, καθ' ὅλας τὰς σημασ. τῆς λέξ. ὀφιπποκρ παρ' Ἀθην. ἡ. σελ. 363. «Ἐλίθητεν, οὐχὶ συμπίσασα τὸ στόμα — ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις χαυνοῦσα ὁμοίως, ἐπὶ μαλακοῦ καὶ τρυφεροῦ φιλήματος. ἰδε χαύνωσις. — Παθ. χαυνόνομαι· ἀλαζονεύομαι, φουσκόνω ἀπὸ μωραν ὑπερηφάνειαν, γίνομαι μωρονερηφανος. ὅθεν

Χαύνωμα, τό. Γῆς, τόπου μέρος μὴ στερεόν, ἀλλὰ κεχαυνωμένον, ἀνασκαμμένον, ἀρεωμένον. Πλούταρχ. εἰς Σερτ. 17.

*Χαυνώνες, καὶ χαυνῆρ καὶ χανῶες. Ἄρτος, ἡ πλατεῖς κρᾶπνες παρὰ τοῖς Ο'. ἡ καθ' Ησχ. ἄρτοι ἐλέῃ ἀναιμαθέντες α

Χαύνωσις, εως, ἡ (χαυνόω). Τὸ νὰ χαυνόνῃ, κάμῃ τίς τινα ἢ τι χαῦνον. Τρπκ. τὸ νὰ ἀλαζονεύηται, μωρουπερηφανεύηται τις διὰ κολεκαίας καὶ αὐτοδιανων φαναστμῶν, διὸ μεταιοφροσύνης· ησχύ. ἀναπειστηρίαν. Ἀριστφν. Νεφελ. 873. κατὰ τὸν Σχλστ. Ματαιολογία, κενοὶ καὶ ἄνευ βάσεως λόγοι, τοὺς ὁποίους λέγοντες ἄνθρωποι νὰ παρασύρουν, ἀποδελῇ τοὺς λόγους τοῦ ἐναντίου ὡς ἀνόρους καὶ ψευδεῖς. ὅθεν

Χαυνωτικός, ἡ, όν. Ὅστις εἰναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον, ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ νὰ χαυνόνῃ τινὰ ἢ τι· μετὰ γεν. «Σαρὸς χαυνωτικός». Πλούταρχ.

*ΧΑΩ, ἐπὶ πραγμάτων. Χάσκει, εἰναι ἀνοικτόν, ἔχει χάσμα. ἀχρστ. πρωτότ. τοῦ χάος, χάσκω, χαίνω, χανδάνω, χάζομαι, χαῦνος, χηλή, χειά, χείλος, χάλυς, χελώνη, χώρος, σχάφη, σχίζω, χαλάω, χατέω.

Τὸ Χ. μετὰ τοῦ Ε.

Χέδροπα, τά. Ὄσπρια· παρ' Ἀριστοτλ. δὲ καὶ χέδροποι, καὶ παρ' Ησχ. κέδροπα, κέρδοπα, ἐν τῷ ἐνκ. ἁρθμ. εὑρηνται μόνον οἱ σπάνιοι τύποι ησχέδρῳ καὶ χέδρωψ. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ἡ, 1. «Τὰ δὲ χέδροπα, οἷον κύαμος, ἔρεβινθος, αἰσσὸς, καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα». (συνήθ. ἐτυμολγμ. παρὰ τὸ, χειρ καὶ ἕρπω, οἱονεὶ χειρόδροπα, ὅπειδὴ τὰ ὁρεπόμενα μαζεύουσι μὲ τὰς χεῖρας ξεριζόνοντάς τα καὶ ὄχι θερίζοντες).

*Χέδροποι, οἱ = χέδροπα. Ἀριστοτλ.

Χεδροπώδης, ὁ, ἡ (χέδροπα, εἶδος). Ὅ,τι εἰναι ἐκ τοῦ εἴδους ἢ ἐκ τῆς ποιότητος τῶν ὀσπρίων, ἢ φαίνεται ὡς ὄσπριον.

*Χέδροψ, οπος, ὁ, καὶ

Χέδρωψ, οπος, ὁ = χέδροπα ὕσπερ ἰδε. κατὰ ἐνετ. ἁρίθμ. σπαν. χρήσιμος ἡ λέξις.

*Χέε, χεσι. Ἰων. καὶ Ἐπκ. γ' ἐνκ. προσ. ἀορτ. παρατ. τοῦ χέω, ἀντὶ ἔχεε, ἔχεσι. Ὅμ.

Χέειν, ἡ. Ἔπκ. ἀντὶ χειά. Νίκανδρ. Θηρ. 79.

*Χεζανάγκη, ἡ (χέζω, ἀνάγκη). Ἀλεωφὴ τις βοηθητικὴ εἰς τὸ εὐκόλως χέζειν.

Χεζητιάω, ὡς τὸ, χεσείω, ἐφετικὰ τοῦ χέζω· Θέλω, ἔχω ἀνάγκην, τὸ σύνηθ. μὲ σφίγγει, μ' ἔρχεται νὰ χέσω. Ἀρστοτ.

*Χεζικηγικός, ἡ, ὴν Ρωμαϊκὴ ἀναστροφὴ τοῦ Ησυχικηκός, κατὰ συνίρμασιν ταῦ χέζω· ὅθεν, βάμμα χεζικηγικόν. Σκατάλειμμα, ἐπὶ τῶν διὰ φόβου εἰς τὰ βρακία του χεζόντων. Ἀριστφ. Εἰρ. 1176. κατὰ τὸν Merkl., παραλόγως μεταβαλλόμενον εἰς Κυζικηνικόν, ἂν καὶ ὁ Brunk ἀποδέχεται τὴν ἀλλοίωσιν ταύτην. ἰδε μέντοι καὶ Schaef. Bos. oll. σλ. 143.

Χέζω, Μλ. χεσοῦμαι· παρακ. κέχοδα. σύρ. ἔχεσα καὶ ἔχεσον (χέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἀριστφ. (ἀφ' οὗ χόδος, μυόχοδος, χόδακες, χοδιτεύω, χεσᾶς.)

Χειά, ἡ. Ἰων. καὶ ἐπκ. χειὴ (ΧΑΩ). Ὀπὴ, τρύπα, φοδότρυπα κρυφώδη, τόπος κρυφὸς. ἐξηρ. ὅπου κρύπτονται ὄφεις καὶ θράκοντες. Ηδ. Χ, 93. 95.

Χειλάριον, τό· ὑποκορ. τοῦ χείλος. Μικρὸν χεῖλος, χειλάκιον. (α)

Χειλεύω, ἀντὶ χηλεύω. πάνυ ἀμρβ.

Χειλοποτέω, Μλ. ῆσω (χεῖλος, πίνω). Πίνω μὲ τὸ χεῖλη, τοῦτ' ἔστι γευομαίτα, ἢ βεωρῶ, καταπίνωτι ἀρτιὰ, ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον. Ἀναλέκτ. β', σελ. 277. «Χειλοποτεῖν ἀεργίτου κυλικα α

Χείλος, εος, τό. Τὸ περὶ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων κινούμενον καὶ καλύπτον τοὺς ὀδόντας μέρος, χεῖλος. εἰς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅμ. Περοιμκ «χείλεσι γελῶν. Συγγίγγω τὰ χείλη χωρὶς νὰ γελῶ τῷ ὄντι, ξηροχείλω, προσποιοῦμαι ὅτι θέλω νὰ γελάσω. Ἰλιδ. Ο, 102. «χείλεα μὲν τ' ἐρύηκ', ὑπερώησν δ' οὐκ ἐδύνατο σβρεχε μὲν τὰ χείλη, ὄχι δὲ καὶ τὸν οὐρανίσκον, Ἰλιδ. Χ, 495. ἐπὶ φειδαλοῦ, — β) ἐπὶ ζηρίων, ἁλέγων ζώων, ῥύγχος, προβοσκὶς. — 2) Τρπ. ἐπὶ κύψελων, στόμιον, περιστόμιον, τὰ ἄνω ἄκρα παντὸς βαθυλοῦ πράγματος, πάσης τρύπας, ὅθεν τὸ στόμιον κοτηρίου, λέβητος καὶ τ. τ. Ὀδσ. Δ, 816. Ο, 116. καλάθου, ταπίσσου, Ὀδσ. Δ, 132. πίθου, πιθαρίου, Ησδ. Ἔρ. 97. ἐξαιρ. τὰ ἄνω ἄκρα λάκκου ἢ ῥεύματος, ἔχθη, Ὀδ. Μ, 52. «χειλ. ποταμῶν Ἡρδτ. 2, 94. (κατὰ τὸν L Bos. ἡ λέξ. χεῖλος ἀσχηματίσθη κατὰ μετάθ. ἐκ τοῦ, λεῖχος, λείχω· πιθανωτέρα ὅμως ἐστὶν, ἡ συγγέν. αὐτῆς τῷ ΧΑΩ, χανδάνω, χέω. Ὁ Valckener ὑπάγει ἐνταῦθα· εὐλόγως καὶ τὸ, χέλυς, χελύνη, χελώνη.) ὅθεν

Χειλοστρόφιον, τό (στροφή). Ὄργανον βασανιστικὸν εἰ οὗ περιστρέφουσι τὰ χεῖλη. Συνέσ. ἐπιστ. 58.

Χειλόω, (χεῖλος). Βάλλω εἴς τι στόμιον, περιστόμιον. — 2) ἀντὶ τοῦ, χιλόω, πάνυ ἀμφ. ὅθεν

Χείλωμα, τό. = χεῖλος, ἀμφ.

Χειλών, ῶνος, ὁ (χεῖλος). Ἰχθύς τις μὲ μακρὺ ῥύγχος, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κεφαλῶν γραφεὶς διὰ τοῦ χιλμὸν, καὶ χελὼν, καὶ, χελλών.

*Χείλων, ωνος, ὁ ἀρσ. κυρ. ὄνμ.

Χειλωτήρ, ῆρος, ὁ· πάνυ ἀμφβ. ἀντὶ τοῦ, χιλωτήρ.

Χεῖμα, τό (χέω) κυρίως ὡς τό, χεῦμα. Χύσιμον, ῥευστῶν πραγμάτων, ἐξαιρ. βροχῆς, ὅθεν καὶ ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους καθ' οὗ πίπτουσι συνεχεῖς βροχαὶ, ὁ χειμὼν, ὅστις εἰς τὰς μεσημβρινὰς χώρας ἐξαιρ. εἰναι πάνυ ὑγρός. Χειμὼν, ὑγρὸς χειμὼνος, κρυάδα, παγετὸς, Ὀδσ. Λ, 190. (ὅπου ἡ αἰτ. ἐπερρήματ. κεῖται,) ἐν καιρῷ χειμῶνος, εἰς τὸ ψῦχος, Ὀδσ. Ξ, 487. ὡς καιρὸς τοῦ ἔτους ἀκλιὸς, ἀντιθ. τῷ, θέρος, Ὀδσ. Η, 118. Ἡσδ. Ἔρ. 662. «χείματος ὥρην αὐτδ. 452. — 2) Τρπκ. σφοδρὰ ταραχὴ τῆς ψυχῆς. παρβλ. χειμών.

Χειμαδεύω, (χειμάς) = χειμάζω. Στράβ. δ', σελ. 315. σχηματομ. ὡς τὸ, ψυγαδεύω παρὰ τὸ ψυγάς.

*Χειμαδίζω = χειμαδεύω, Ἰώσπ.

Χειμάδιον, τό. Καταυλὶς, διατριβὴ, εἰς καιρὸν χειμῶνος· τόπος, κατοικία ἔνθα διατρίβει τις τὸν χειμῶνα, ἔνθα παραχειμάζει τις, κουτ. Χειμαδιὸ. Δίων Κασ. λϑ'. «Ὅτε χειμὼν ἐνέστη, ἀνεχώρησαν (οἱ Κελτοὶ) εἰς τὰ χειμάδια· ἔστι δὲ ἡ λέξις, ἐνρίως οὐδέτ. τοῦ

Χειμαδιος, ὁ, ἡ (χεῖμα). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς καιρὸν χειμῶνος εἰναι χειμωνιάτικον. (α)

Χειμάζω, Μ. ἀσω (χεῖμα) μεταβ. ἐκθέτω τι εἰς τὸν χειμῶνα ἢ εἰς τὸ ψῦχος. Παθ. Εἰμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸν χειμῶνα, ὑποφέρω τὸν χειμῶνα ἢ τὸ ψῦχος, ξεχειμάζω, ξεχειμωνιάζω. π. χ. Θεοφράστ. «Χειμασθέντα δένδρα, τὰ ὑποφέροντα τὴν ψῦχραν τοῦ χειμῶνος, τὰ εἰς τὴν ψῦχραν ἐκτεθειμένα. — β) Φέρω εἰς χειμάδιον, εἰς μέρος, τόπον ἐπιτήδειον διὰ ξεχειμώνιασμα. Παθ. Χειμάζομαι. Διατρίβω, περνῶ τὸν χειμῶνα εἰς χειμάδιον. — γ) Προξενῶ χειμῶνα, κακοκαιρίαν· ἐνοχλῶ μὲ κακοκαιρίαν, τὸ σύνηθ. φορτοῦναι Ξενοφ. Οἰκον. ἡ, 16. «Ὅταν χειμάζῃ ὁ Θεὸς (ὁ Ποσειδῶν) ἐν τῇ θαλάσσῃ παθ. παράτομαι, ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ κακοκαιρίας, πάσχω, ὑποφέρω κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, φορτοῦναι Θεόκδ. γ'. 156. «Ἐκ τῶν Ἀθηναίων ἐπισιωχθήσαι καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθέισαι, (καὶ) ἀπ' αὐτῆς σποράδες πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατηνέχθησαν», ἐκδτ. Νεορτ. Δούκα, καὶ ἡ, 32. «χειμασθεισῶν τῶν νηῶν. Σχολ. ἐν 80. «νῆες χειμασθεῖσαι. Μεταφορ. ἐνοχλῶ, ταράττω, καταζλίβω τινὰ μὲ ταλαιπωρίας, κακοπαθείας, ἀσθενείας, κινδύνους, ἀπειλὰς· τῷ προξενῶ ψυχῆς ταραχὴν, ἀνησυχίαν, ἀδημονίαν. «ταῦτα πλευσίους χειμάζει καὶ πένητας». Παθ. ἐνοχλοῦμαι, καταπαράττομαι, στενοχωροῦμαι, ζλίβομαι, καταπίεζομαι ὑπό τι. νος. Meineke. ἐν Μενάνδρ. σελ. 146. ἔτι δὲ καὶ πάσχω, ἔχω συφορὰν ῥήγος, παροξυσμὸν, θερμασίαν, Lobeck Φρύχ. σελ. 387. — 2) ἀμετβ. εὐρίσκομαι, εἰμαι, διατρίβω εἰς χειμάδιον, Ἡρδτ. 8, 133. καὶ Σπευσφ. παρβλ. χειμάζω. — β) εἰμαι ἐρμηνικὸς, βίκιος κατὰ τινος· ἐπὶ τιν. Πλτχ. Ἀπρστ. χειμωνιάζει, κάμει κακοκαιρίαν, φορτοῦναν, Ἡρδτ. 7, 191.

Χειμαίνω, Μλ. ανῶ (χεῖμα) μεταβτ. = χειμάζω. ἐξαιρ. ἐνοχλῶ, στενοχωρῶ διὰ κακοκαιρίας. Παθ. εἰμαι ἐκτεθειμένος εἰς κακοκαιρίαν, πάσχω, ὑποφέρω κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, φορτοῦναι, Ἡρδτ. 8, 118. Τρπκ. «πρόβω κεχειμαντικὰ φρένεσι ἡ ψυχὴ εἰναι κατατεταραγμένη ἀπὸ φόβον, Πίνδ. Παθ. 9, 57 — 2) ἀμτβ. εἰμαι σφοδρὸς, ὁρμητικὸς· κινοῦνται, ταράττεται ἡ ψυχή μου σφοδρά.

Χειμαλειπτέω, ψευδ. ἀνγτ. ἀντὶ Χειμαλειπτέω.

Χειμάμυνα, ἡ. (ἄμυνα, χεῖμα) Ἀμυντήριον βοηθητικὸν μέσον ἐναντίον τῆς ψύχρας ἢ τῶν χειμώνων, κατὰ κακοκαιρίας, ἀνεμοζάλης, βροχῆς· ἐξαιρ. καλὸν, χενδρὸν χειμωνιάτικον φόρεμα (– ∪ – ∪)

Χείμερος, Τὸ ἐμβολον, κοιν. τύλος, κωφοτύλι εἰς τὸν πυθμένα, πάτον τοῦ καραβίου, τὸ ὁποῖον, τραβῶντες τὸ πλοῖον ἀπὸ τὴν ξηρὰν, εὐγαζον διὰ νὰ ξετρέχῃ τὸ ἐκεῖ συναγόμενον νερὸν, Ἡσδ. Ἔρ. 628. ἄλλως καὶ εὐδίαιος λεγόμενον. παρὰ Δημοσθέν. «τοὺς ἐκ τῶν οἰκίων χειμάῤῥους· τὰ τρέχοντα νερὰ στὶς βροχὲς ἀπὸ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν, καὶ ἡ ἐκ τούτων εἰς σὰς αὐλὰς αὐτῶν πλημμύρα.

*Χείμερος, ἀντὶ τοῦ χείμερρος ἢ χείμερρος, χειμερίου, ἄνευ μαρτυρίου ὁμοι.

*Χειμάῤῥοος, συνιζ. χειμάρρους, ὁ, ἡ. (χεῖμα, ῥέω, ῥοὸς) Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, γύνεται χειμωνικὸς, μὲ ὁρμὴν, σφοδρότητα· ἐπὶ ὑδάτων χειμώνος διὰ ῥαγδαίας βροχὴς καὶ διαλυθμένης χιόνος αὐξανομένων καὶ βιαίως φερομένων· συνήθ. ἐπίθ. τῶν ξηρολάκκων, «χειμ. ποταμὸς» Ἰλιδ. Ν, 138. ἔτι δὲ καὶ μὴ χειμάῤῥους ἄνευ οὐσιαστ. Ἰλιδ. Λ, 493. «ἀπαύτ. χειμάῤῥους παρὰ Δημ. ὁρμητικὸς ῥοὰς, ἢ ποταμὸς, χειμάῤῥους ῥοὰς ἢ ὄχθους συσκείμενος ἀπὸ ῥαγδαίαν βροχήν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Χειμαῤῥόος, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ χειμάῤῥους. «χείμ ποταμός. Ἰλιάδ. Δ, 452. Ε, 88. παραβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 234. 669. ἔσεν

Χειμαῤῥώδης, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χείμαῤῥον, ῥηξόλαιον, κουστ. ἀπόκρασ. Στράβ. ιγ΄. σελ. 916.

Χειμάς, άδος, ἡ, (χεῖμα) κυρίως ἰδιαίτ. ὅλα τὰ χειμέρια συνηθ. ὡς οὐσιαστ. ὑπακ. ὥρα. Ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος, χειμών· ἐξ ὑπακουομένου δὲ τοῦ, ἐσθής, ἔνδυμα, φόρεμα χειμωνιάτικον. Ἡσύχ.

Χειμασία, ἡ. Ἰων. χειμασίη (χειμάζω) Τὸ νὰ παθαίνῃς τὸν χειμῶνα, νὰ ἐχειμωνιάζῃ, διατριβὴ ἐν καιρῷ χειμῶνος, Ἡρόδ. 2, 22 — 2)= χειμών. Ἡσύχ.

Χειμασμός, Μ. ἡτικ. (χεῖμα, ἀτικὸν) Ἐπὶ στρατιωτῶν. Ἀναπαυόμαι γυμνάζομαι τὸν χειμῶνα. Πολύβ. γ΄, 70. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. ά, β΄. 32.

Χείμαστρον, τὸ. (χειμάζω) Ἱμάτιον χειμερινὸν, φόρεμα χειμωνιάτικον· ὡς καὶ τὸ, Θέριστρον, καλοκαιριὰν φόρεμα.

Χειματίζω, Μλ. ἰσω = χειμάζω. ἀμφιβλ.

Χειμάω, καὶ χειμέω = χειμάζω, χειμαίνω· μόνον παρ' Ἡσύχ.

Χειμεβλιάω, = χειμετλιάω, ἐκ τοῦ

*Χείμεβλον, = χείμετλον, ὅπερ ἴδε.

*Χειμείη, ἡ, Ἡ χειμερία ἐπιστήμη· καὶ χειμευτής, οῦ, ὁ. Ὁ χειμερός, ἴδε χυμεία.

Χειμερία, ἡ, Ὁ καιρὸς τοῦ χειμῶνος, ὡς τὸ, θερεία, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, καλοκαίρι. Διοδωρ. ὁ΄ Ἀλικ. ξ΄. σελ. 827, λέγει, ὅτι ὁ Θουκυδίδης διήρουτε τὴν ἱστορίαν του ἐν χειμερίαις καὶ θερείαις· εἰς χειμωνιάτικην καὶ καλοκαιριάτικην. ἐκ τοῦ

*Χειμερεύω = τῷ ἑπμ.

Χειμερίζω, Μλ. ἰσω, Ἀττ. ῶ (χείμερος) ὡς τὸ χειμάζω σημσ. 2. Ἡρόδ. 6, 31, 7, 37. 8, 126. 130. καὶ ἄλλ.χ.

Χειμερινός, ἡ, όν = χειμέριος.

Χειμέριος, ία, ιον· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ δικλ (χεῖμα), Ὅτι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χειμῶνα, εἶναι χειμωνιάτικον ιστιφάδες, ἄλλαι, ὦδωρα Ὁλ. ὄμβροιοι Ἡσύχ. καὶ Πιθ., ὕδατ, Θορυβώδες, βροχερὸν, χιονερὸν, ψυχρὸν καὶρὴ χειμερίην. ὁ καιρὸς, ἡ διάρκεια τοῦ χειμῶνος, Ὁδύσ. Ε, 485. Ἡτδ. Ἔρ. 496. ὡσαύτως καὶ ἡμαρ χειμ.α Ἡσιόδ. Ἔρ. 526. 567, ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ψυχειμερίησιν ὑπκ. ὥραις ἐν καιρῷ χειμῶνος, Νικάνδ. Σωτηρ. ψυχειμερώτατοι μήνες. Ἡρόδ. 2, 68. Οἱ ἀριθμότεροι Δετογρ. χρῶνται τῷ χειμέριος κατὰ σημσ. τοῦ, κατὰ τρόπον χειμώνος, χειμερινὸς, χειμωνιάτικος, ἐπὶ τῶν, ὅσα συμβαίνουσι, γίνονται ἐνκαιρῷ τοῦ χειμῶνος. Lobeck. Φρυν. σελ. 52.

Χείμαρος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ, χειμάριος.

Χειμέτλη, ἡ, = χείμετλον, παρὰ Διοσκορ. β΄, 12. 44. καὶ, 199. ὁ΄, 106.

Χειμετλιάω. Πάσχω, ἔχω χείμετλα, ἐξαιρ. εἰς τοὺς πόδας. ἐκ τοῦ

Χείμετλον, τὸ (χεῖμα). Πρίσιμον τῶν χειρῶν καὶ ἐξαιρ. τῶν ποδῶν ἐν καιρῷ χειμῶνος, τὸ κοινὸν, χιονίστρια, παγωνιές, ἰταλ. συνηθ. μποχάτσες. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1162. permio, συνήθως γράφεται «Χίμετλον.

*Χειμευτής, οῦ, ὁ, ἴδε χειμεία.

Χειμεύω, ἴδε χειμάω. Ἡσύχ.

Χειμέω, Ιρυδνω, παγάνω, Ἱππ. ἐκ τοῦ

Χειμίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ χεῖμα. Καιρὸς χειμῶνος, ψύχρα χειμωνιάτικη, πάγος, Ἱππ. πιδαν. ζύλα, κυρίως ἀχρήστου τινὸς ἑπλ. χείμινος ὑπκ. ὥρα.

Χειμεδνής, ῆτος, ὁ, ἡ (δνέω). Ὅπτις, ἢ ὅ,τι ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, ὑπὸ τοῦ φύγους ἢ ἀπάγησε Λουκιαν. Λεξίφ.

Χειμοσπορέω, ῶ. Σπείρω τὸν χειμῶνα. ἐκ τοῦ

Χειμόσπορος, ὁ, ἡ (σπείρω). Ὅτι ἐσπάρθη εἰς τὸν καιρὸν τοῦ χειμῶνος.

Χειμοσπόρος, ὁ, ἡ (σπείρω) ἐνργτ. Ὅστις σπείρει τὸν χειμῶνα ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Χειμοφυγέω. (φυγεῖν, φεύγω), Φεύγω, ἀποφεύγω τὸν χειμῶνα, τὴν ψύχραν ἢ τὴν φουρτοῦναν. Στράβ. ά, σελ. 60.

Χειμών, ῶνος, ὁ (χεῖμα). Κακοκαιρία, ψύχος, ἀνεμοζάλη, χειμωνιάτικος καιρός· συνήθ. δὲ, χειμῶνας ὡς καιρὸς τοῦ ἔτους, Ὅμ. καὶ Ἡσ. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. ῥητῶς διαφορισμ. τοῦ, ὄμβρος, Ἰλιάδ. Γ, 4. Ὀδύσ. Δ, 566. Ἡσιόδ. Ἔρ. 677. «χειμῶν κατερράγην ἐξέπιπτε φουρτοῦνα, ἀνεμοζάλη, Ἡρόδ. 1, 87. «ἐπέπεσε σφι χειμὼν τοὺς ἐπλάκωσε φουρτοῦνα, Ἡρόδ. 7, 34. 2) Τροπ. Πᾶν ὅ,τι ὀλίβιος, ταραχὴ, ἐνοχλεῖ τὸν ἄνθρωπον, ταλαιπωρία, κακοπάθεια, ἔνδοια, ἀνάγκη, κίνδυνος, πάθος, λύπη, σφοδρὰ τῆς ψυχῆς ταραχή. ὅθεν

Χειμωνόθεν, ἐπίῤῥ. Ἐκ ἢ ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, ἐκ τῆς ζάλης καὶ ταραχῆς. Ἀρατ. 995.

Χειμωνοτύπος, ὁ, ἡ (χειμὼν, τύπτω). Ὅ,τι κτυπᾷ, πορκίτται, συγχίζει τινὰ ἢ τι μὲ ἀνεμοζάλην, φορτοῦναν. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 35. «Δαίλαψ χειμωνοτύπος». ποιητ. μόνον.

Χείρ, ειρός, ἡ· πληθ. χεῖρες· δοτκ. πληθ. χερσὶ γενκ. δοτκ. δυΐκ χερσῖν· αὐτὴ δὲ ἡ συλλαβικὴ συστολὴ εὑρηται παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ παρὰ τοῖς ποιητ. καὶ ὅλας τὰς πτώσεις, χερός, χερί, χέρα, Ἡρόδ. 7, 42. 9, 72. χέρε κ. λ. Πρὸς τούτοις δὲ χρώνται οἱ ποιητ. μόνον τῇ γεν. καὶ δοτκ. δυΐκ. χερσῖν, καὶ τῇ δοτ. πληθ. χείρεσι καὶ χείρεσσι. Ὁ Ποιητ. χρῆται ἐπὶ τὸ πολὺ τοῖς κανονικοῖς τύποις, ἐκ τῶν Ἰωνικῶν, τῇ δοτκ. χερί τρὶς ἐν Ἰλ. τῇ αἰτιατ. χέρα μόνον ἐν Τμν. ιη΄, 40 ἐκ δὲ τῶν ποιητ. ἁπλοῦς, ταῖς δυσὶ δοτκ. πληθ. χείρεσσι, χέρεσσι, ὁ Ἡσιόδ. Θεογν. 519. 747. Ἡ ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι καὶ ἤδη σωζομένη τόνωσις τῆς λέξεως διὰ τῆς περισπωμένης χεῖρ, ἀποδεικνύεται ὑπὸ τῶν ἀρίστων συγγραφέων, Ἀρχαιολ. σελ. 20, 18. 125, 11. Ἀνεκδ. Βεκ. 3. σελ. 1200. — Τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ πήχεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅπου εἶναι οἱ δάκτυλοι· χέρι, χρῆσθαι, ἔτι δὲ καὶ βραχίων, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. πάνυ σύχρηστος λέξις· παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων ἐνίοτε, τὸ ἔμπροσθιον ποδάριον ἐπὶ ἐλέφαντος, ἢ πρεβοσκίς, ὡς χειρὸς ἢ βραχίονος τόπον ἀναπληροῦσα. β) Εἰς δήλωσιν τοῦ δεξιοῦ ἢ ἀριστεροῦ μέρους· «ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς, Ὀδ. Ε, 277. «ποτέρας τῆς χερὸς»; εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη; Εὐρπ. Κυκλ. 675. γ) τὸ ἔργον, ὅ,τι γίνεται διὰ τῶν χειρῶν, ἀντιδ. ταῖς λέξεσι, κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνήθ. π. χ. «πάσσειν καὶ χερσὶν ἀρήξειν». Ἰλ. Α, 77. ἐνεργεῖαι, ἐνέργειαι, ἀραστηριότης τῶν χειρῶν· «τῇ χερὶ χρῶμαι», ματαχειρίζομαι· τὸ χέρι μου, τουτέστιν εἰμὶ ἐνεργὸς, ἐργάζομαι, δουλεύω, ἀντὶ τῶ, «ὀργὸν ἐπιστάνειν». Ἡρόδ. 3, 78. 9, 72. ὅθεν, δύναμις, ἰσχύς, βία, ἐστὶ διὰ τῶν χειρῶν κυρίως δεικνύεται, Ἡρόδ. 8, 140, 2. δυναστεία, κτύπημα, ἅρπαγμα, μάχη, πόλεμος· «ἐς χεῖρας νόμιν ἀπικέσθαι», νὰ καταντήσῃ τὸ πρᾶγμα νὰ πιαπιῶσι χέρι μὲ χέρι, Ἡρόδ. 9, 48. «ἐς χειρῶν νόμον ἀπολυσάμενοι, τὸ νὰ φονευθῇ τις, ὅταν μάχωνται χέρι μὲ χέρι, Ἡρόδ. 8, 89. «πάσεται χειρῶν», πραγματικὸν ἐμπρόκτως σκῆκον, καὶ Θουκ. 3, 160, 16. ἑκδ. Νεωστ. Δούκα. «ἐς χεῖρας ἦσαν». ὅ) ὡς τὸ κοινὸν. ἐν ἀπλοχείρου, μία χοῦφτα ἄνθρωποι, ἐξαιρ. πολεμισταί, στρατιῶται· «μεγάλη χείρ, μεγάλου, πολυάριθμον στράτευμα· ἔτι δὲ καὶ πλοιαστ. «μεγάλη χεὶρ πλήθους», Ἡρόδ. 7, 20. ἐν γένει, τάγμα, τάξις, ὄχλος, πλῆθος· «πολλὰ χείρα, ἀντὶ «χεῖρ οἰκετῶν», πλῆθος, ἀγέλη δούλων, σκλάβων. Εὐρπ. Ἡλ. 634. ε) τὸ γράψιμον τῆς χειρὸς, τὸ συνηθ. ἡ εἰκὼν τοῦ γραφίματος· ὅθεν ἐν γένει, ἡ χεὶρ, τὸ χέρι τεχνίτου καὶ ἑκάστου ἀνθρώπου, ὅστις παριστάνει, κατασκευάζει τι, ὁ αὐτῷ ἰδιαίτερος μετάχειρισμοῦ τρόπος, τὸ ὕφος του, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἐπιτηδειότης του εἴς τινα τέχνην· ὅθεν «γλαφυρὰ χεὶρ, σοφὴ χεὶρ κ. τ. τ. Θεόκρ. 7, 5. Ἐπίγραμ. ἀδέσπ. 315, 3. σπανιώτ. τὸ ἔργον τεχνικῆς χειρὸς, ὅ,τι κατασκευάζει ὁ τεχνίτης, τὸ τέχνημα καθ' αὐτὸ, πότε δὲ ἀεὶ κατὰ πληθ. ἀριθμ. Ἰακ. Ἀνθολ. Παλ. 871. ζ) Πλεοναστικῶς κεῖται ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ δοτκ. καθ' ἑνικὸν τε, δυϊκ. καὶ πληθ. ἀριθμὸν μετὰ πάντων τῶν ῥημ. ὅσα καὶ ἄνευ τούτου εἰσὶ σημαντικὰ τῆς διὰ χειρῶν ἐνεργείας, π. χ. «χειρὶ λαβεῖν, χερσὶν ἑλεῖσθαι κ. τ. τ.», Ὅμ. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Lobeck ἐν Σοφοκλ. Αἰ. 661. Ἐρf. ἐν Ἀντ. 43. η) Καταλιμπάνεται δὲ ἡ λέξις, χεὶρ, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττκ. ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ τὸ πλεῖστον, «δεξιὰ ἡ δεξιτερὰ καὶ ἀριστερὰ ἢ σκαιὰ», ὡς καὶ κοινῶς εἰώθαμεν λέγειν, δεξιὰ, ἀριστερὰ, δεξὰ, ζερβὰ· ὡσαύτως καὶ, «ἐπὶ δεξιὰ, ἐπὶ ἀριστερὰ»· πολλάκις ὅμως, καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς πάλαι ποιητ., πρόκειται τὸ, χεὶρ ἐν τούτοις τοῖς ἑπτὰ, πολλάκις παρ' Ὅμ. παρβλ. Pors. Εὐρπ. Ἑκβ. 1141. 2) Φράσεις· «χειρὸς ἔχω τινά», κρατῶ τινα ἀπὸ τὸ χέρι, Ἰλιάδ. Δ, 154. Λ, 486. «χειρὶ ἑλεῖν ἢ λαβεῖν τινα», τὸ νὰ πιάσῃ, κρατήσῃ τίς τινα ἀπὸ τὸ χέρι, πολλάκις παρ' Ὅμρ. «χεῖρα ὑπαρέχειν», καὶ ὑπερσχεῖν τινι, τὸ νὰ κρατῇ τις τὸ χέρι του ἐπάνω εἴς τινα καὶ νὰ τὸν προφυλάττῃ, διαφεντεύῃ ἀπό τι, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξ ἐναντίας δέ, «χεῖρα ἐπιφέρω τινὶ», σημαίνω, ἁπλῶνω τὸ χέρι μου κατά τινος, κατ' ἐχθρικὴν ἔννοιαν, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ, «χεῖρας ἀφιέναί τινι», πολλάκις ἐν Ὀδ. «χεῖρας ἀνασεῖν θεοῖς», τὸ νὰ σηκώνῃ, ἁπλώνῃ τις τὰς χεῖρας του ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν, Ὅμ. ὡσαύτως καὶ, «χεῖρας ἀείρειν, ἀνατείνειν, ἀναπετάννυμι, παρ' Ὅμρ. ἀεὶ φράσις ἐπὶ τῶν ἱκετευόντων, καὶ Ὀδ. Δ, 423. ὅπου ὁ Voss τὸ, «χεῖρας ἀείρειν», οὐχ ὑγιῶς ἐνόησε ὡς κίνημα διαφεντεύσεως, παρβλ. 425. Παρὰ Ξενοφ. ἐξ ἀναιτίας τὸ, χεῖρας ἀνατείνειν», κεῖται ὡς σημαῖον καταιφέσεως, καὶ ἀποδοχῆς· «χεῖρας ἐρέξαι, καὶ πεταξαι τινὶ ἢ εἴς τινα», τὸ νὰ ἁπλώνῃ τις τὰς χεῖρας του πρὸς τινα εἰς δήλωσιν ἐκπλήξεως καὶ ἀγάπης, Ὅμρ. Παρὰ τοῖς Ἀττκ. «δρᾶν χειρί τινι», ἁπλόνω τὴν χεῖρά μου πρός τινα διὰ νὰ τῷ βοηθήσω, τὸν πιάνω ἐκ τοῦ βραχίονος κατὰ τὴν μαχάλην· «χεῖρας ἀπέχω τινός», δὲν ἐγγίζω τινὰ ἢ τι μὲ τὸ χέρι· ἐξαιρ. δὲν τὸν κακοποιῶ, δὲν τὸν πειράζω, κρατῶ τὰ χέρια μου, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ, «χεῖρας παύω τινός». Ἰλ. Φ, 294. «πᾶγομαί τε ἐς χεῖρας», πιάνω τι μὲ τὸ χέρι, βάλλω χέρι εἰς τι. Ἡρόδοτ. 1, 126. 4, 79. 7, 8. β) «ἐν χειρί, ἐν χερσίν, εἰς τὸ χέρι, εἰς τὰ χέρια, ὅθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, συνήθ. μετὰ τοῦ, εἶναι καὶ ἔχειν, Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ, «μετὰ χερσὶν ἔχειν», Vulg. ἐν Ἡροδ. 7, 16, 2. Κατὰ πολεμικὴν ἔννοιαν «ἐν χερσὶν εἶναι», τὸ νὰ μάχωνται χέρι μὲ χέρι· «ἐν χερῶν θέσι ἢ νόμῳ», εἰς χειρωφίαν, συμπλοκὴν εἰς συστάδην, στῆθος πρὸς στῆθος πολεμεῖν, Ἡρόδ. 8, 89. γ) «Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἢ ἱκέσθαι τινὶ», τὸ νὰ πέσῃ τις εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, ὁ κοινῶς. νὰ τὸν βάλῃ τις εἰς τὸ χέρι, ποιητ. δὲ καὶ, «χεῖρας ἱκέσθαι». Ὀδύσ. ὅθεν καὶ «εἰς χεῖρας ἐλθεῖν», ἴσως τινὶ, τὸ νὰ πιασθῇ, μαλωθῇ τις μὲ τινα, ὥστε νὰ σηκώσωσι χέρι ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου, τὸ πιάνω κοινῶς. νὰ ἔρχωσαι ἕως εἰς τὰ μαχαίρια, ἔτι δὲ καὶ, «εἰς χειρῶν νόμον ἀπεικάσειν». Ἡρόδ. 9,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

48. ἄλλως δὲ, ηχειρες συμμιγνύναι, πείς χεῖρας τινι ἀγεσθαι, συνήθ. μετὰ τοῦ, μέλλω, ἔχω σκοπὸν νὰ πράξω τι, πράττω τι· ημέλλοντι δὲ οἱ εἰς χεῖρας ἀγεσθαι τὴν τελευτήνα, ἐν οἷ ἐμελλε νὰ γένῃ ἡ μάχη, Ἡρόδ. 4, 79. ὡς ἐμελλε ἐς χεῖρας ἄξεσθαι τὸ στράτευμα, ἐν ᾧ ἐμελλε νὰ συναχθῇ τὸ στράτευμα, Ἡρόδ. 7, 8. ἐν τένει νὰ πιαινηται τις μὲ τινα, νὰ καταντᾷ τὸ πρᾶγμα ἕως εἰς τὰ χέρια. δ) πὲκ χειράς, ἀπὸ τὸ χέρι, ἀπὸ ἐλεύθερον χέρι· τροπ. ἐξ ἀπροόπτου, ἀπρομελετήτως, αὐτοσχεδίως· ἀλλὰ καὶ πλησίον, ἐγγύς, κοντά, Herm. ἐν Σοφ. Αἴ. 27. ὅθεν πὴ ἐκ χειρὸς ἀθωρίαν, παρατήρησις ἐκ τοῦ πλησίον. ε) πὲν χερσί, καὶ μετὰ χείρας ἔχω τινα, ἔχω τι εἰς τὰς χεῖράς μου, καταγίνομαι εἰς τι, Ἡρόδτ. 1, 35. 7, 16. 2. ἔτι δὲ καὶ, πδιὰ χειρῶν ἔχω, ἔχω μεταξὺ εἰς τὰς χεῖράς μου, μεταχειρίζομαι, διοικῶ, κυβερνῶ τι· πδιὰ χειρὰς πιπράσκω, πωλῶ τι ἀπὸ ἐλεύθερον χέρι, τοὐτέστι, πρᾶγμα, κτῆμα ἰδικὸν μου, ὃχι ἀγορασμένον ἀπὸ ἄλλον· καὶ μόνος μου, χωρὶς μεσίτην. ζ) πηρὸ χειρῶν, πρόχειρον, ἕτοιμον, πλησίον κείμενόν τι, Εὐριπ. Τρ. 1214. η) πἀπὸ χειρός, ἢ χειρῶν, ὑπὸ τὴν δύναμιν, ἐξουσίαν τινός, ὡς τὸ, ὑποχείριος, ὅθεν πὑποχείρα ποιοῦμαι, ὑποτάσσω εἰς τὴν ἐξουσίαν, εἰς τὴν δύναμίν μου· πὸ ὑπὸ χεῖρα, δοῦλος, ὑποτεταγμένος. (ἡ λέξις ὑπῆγεται εἰς τὸ πρωτότυπον ΧΑΩ, χέω, πιάνω, παρὰβλ. καὶ χείρ.) ὅθεν

Χειράγρα, ἡ (ἄγρα)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ ἀρθρητικὸν πᾶθος χειράγρα παρὰ τὸ, χεὶρ, ὡς τὸ, ποδάγρα ἐσχηματισμένον παρὰ τὸ, πούς. Ἀερτ. α', χρον. παθ. 12. πἜνιος μὲν ἁπάντων τῶν ἄρθρων ποιὸς ἡ ἀρθρίτις· ἀλλὰ ποδῶν μὲν ποδάγρην καλέομεν, ἰσχιάδα δὲ ἰσχίων, χειράγρην δὲ χειρῶν.

Χειραγωγέω, ῶ, μέλλ. ήσω (χειραγωγός). Ὁδηγῶ τινα ερατῶν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός. Ἀριστοτλ. ὅθεν

*Χειραγώγημα, τό. Τὸ νὰ χειραγωγῇ τίς τινα.

*Χειραγώγησις, εως, ἡ· καὶ

Χειραγωγία, ἡ. Τὸ νὰ κρατῇ τίς τινα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ τὸν ὁδηγῇ· ἐκ τοῦ

Χειραγωγός, ὁ, ἡ (ἄγω, ἀγωγή). Ὅστις χειραγωγεῖ, ὁδηγεῖ ἀπὸ τῆς χειρός τινα.

*Χείρακρα, τά (ἄκρος). Τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν.

*Χειραλγία, ἡ (ἄλγέω, ἄλγος). Πόνος εἰς τὰς χεῖρας, ὡς τὸ, χειράγρα. Ἰωάν. Χυσόστμ.

Χειραλειπτέω, μέλ. ήσω (ἀλείφω). Ἀλείφω τὰς χεῖρας, τοὺς βραχίονάς μου, ἔξαιρ. μὲ ἔλαιον, λάδι, ὅθεν καὶ γυμνάζομαι εἰς τὴν πάλην, Διόδρ.

*Χειραλειπτητός, ἡ, όν· ἐπίθετ. ῥηματ. τοῦ χειραλειπτέω. Ὅστις εἶναι γυμνασμένος εἰς τὴν πάλην.

*Χειράμαξα, ἡ (ἅμαξα). Ἁμάξι, τὸ ὁποῖον ἕλκει σύρει ἄνθρωπος. (–υ–υ)

*Χειρομάξιον, τὸ· ὑποκρτ. τοῦ, χειράμαξα. Πετρ. 28.

Χειραπάζω, = χειραπτάζω· ὄνευ μαρτυρίου μέντοι.

Χειραπτάζω, μέλ. άσω (ἅπτω). Πιάνω, ἐγχειρίζω, ἔχω τι εἰς τὰς χεῖράς μου, τὸ μεταχειρίζομαι. Ἡρόδτ. 2, 90. πΤὸν νεκρὸν χειραπτάζοντες βάπτουσιν.

Χειράς, άδος, ἡ (χείρ). Σχίσιμον, σκάτιμον, ἔξαιρ. τῶν χειρῶν· τὸ νὰ σχίζωνται, σκάζωσιν αἱ χεῖρες τινός, π. χ. ὅταν ἔχῃ χειμετλα· ἀλλὰ καὶ τῶν ποδῶν· ὅθεν πχειράδες χειρῶν, ποδῶν, σκασμένα χέρια, ποδάρια· ἔτι δὲ καὶ χειράς γραφόμενον.

*Χειράφετος, ὁ, ἡ (ἀφίημι). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι ἐλεύθερος ἀφημένος, Λατ. manu missus. Σουΐδ.

Χειραψία, ἡ (χείρ, ἅπτω). Μάχη, πόλεμος διὰ τῶν χειρῶν, ὅταν οἱ μαχόμενοι πλησιάζωσι πρὸς ἀλλήλους, ὥστε πολεμῶσι χέρι μὲ χέρι πχειραψίαι καὶ πεζῶν καὶ ἱππέωνν. Σουΐδ. 2) Κατὰ τεχνικὴν ἄκαιρασιν, ὁ παλαιστής, ὅταν πιάνῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν ἀντίπαλόν του διὰ νὰ τὸν ῥίψῃ κάτω, ἔτι δὲ καὶ πἅπαι, καὶ λαβήν. Καιλιος Αὐρηλ. Χον. α', 4. πἘν χειραψίᾳ περικρούοντος τοῦ προστραχιλίζοντος κενεσπουδῶς καὶ καταπῶντος ἐπὶ τὴν γῆν. 3) Ἔγγειμα καὶ ὄψιμον μὲ τὰς χεῖρας, τρίψιμον, ὅθεν παρὰ Ἰατροῖς τρίψιμον ἐλαφρόν. Λατ. manutigium.

*Χειράω, παρὰ Πολυδ. ἀναγνσ. ἀντὶ χειριάωἴδε μέντοι Lob. Φρυν. σελ. 80

*Χειρεκμαγεῖον, τό (ἐκμαγεῖον). Χειρομάντιλον, μὲ τὸ ὁποῖον σφογγίζομεν τὰς χεῖρας, καὶ τὸ σύνηθ. Γαλλ. serviette, serbiète.

Χειρεπιθεσία, ἡ, τοὐτέστι, χειρῶν ἐπίθεσις. Ἐκλησ. Συγγρ.

*Χειρεργάτης, ου, ὁ (ἐργάτης). Χειροδουλευτής, χειροτεχνήτης. Γραμμ.

Χείρεργον, τό (ἔργον), ἀντὶ χειρῶν ἔργον, τὸ κοινοτρ. ἐργόχειρον. Ἰωάν. Μόσχ. ιγ'.

Χειριάω (χειρίς). Ἔχω χειρίδας, πάσχω ὑπὸ χειριάων. Πολυδ. β', 152. γράφεται δὲ καὶ πχειράω.

Χειρίδιον, τό· ὑποκρ. τοῦ, χειρίς. Μικρὰ χειρίς. (–ᵕυυ)

*Χειριδόω, μέλ. ώσω (χειρίς). Βάλλω εἰς τι χειρίδας· ὅθεν

Χειριδωτές, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἔχει χειρίδας· νευθωΐν. Ἡρόδοτ. 7, 61. ἔτι δὲ καὶ καρπωτός, Πλουτ. Ὃ ὤνεν χειρίδων χιτών, ὠνομάζετο ἐξωμίς· ὁ μακρὺς ἕως εἰς τοὺς πόδας ἔγγιζον, ἐλέγετο ποδήρης καὶ ἀστραγαλωτός, tunica talaris, Λατ. ἴδε Πολυδ. 2, 151. 7, 58.

Χειρίζω, μέλ. ίσω, Ἀττκ. ιῶ (χείρ). Ἔχω τι ἀνὰ χεῖρας, τὸ μεταχειρίζομαι· ἔξαιρ. ἐπιστατῶ εἰς τι, διοικῶ, κυβερνῶ, Πολιῆν. ἐπὶ χειρούργων· ἀνατέμνω, ἀνοίγω νεκρόν τι σῶμα, ἢ κόπτω μέλος τι τοῦ σώματος, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. operare, operire. Ἱπποκρ.

Χείριξις, εως, ἡ. Χειρουργικὴ πρᾶξις, operatione. Ἱπποκρ.

Χείριος, ία, ιον (χείρ), = ὑποχείριος. Ὑπὸ τὴν χεῖρα, ἢ ἐξουσίαν τινός εἶν, Σοφοκλ. Αἴ. 495. καὶ Εὐριπ. Ἀνδρ. 432. ηχείριον λαβεῖν τινά, λαβεῖν τινὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν. Εὐριπ. Ἠλεκ. 177.

Χειρίς, ίδος, ἡ (χείρ). Κάλυμμα, σκέπασμα τῆς χειρός· τὸ κοινοτρ. χειρώτι, Ὀδσ. Ω, 230. συνήθ. σκέπασμα τοῦ βραχίονος, τὸ Ἰταλ. μανίκι, Ἡρόδ. 6, 72. καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. η', γ', 7. πΚύρος, τὰς χεῖρας ἔξω τῶν χειρίδων εἶχεν, (παρὰ τοῖς Ἀττ. Δοτοῆρ. τὸ ἰῶτα λαμβάνεται βραχύ, ὅθεν χειρίδος κ.τ.λ. τονούμενον.)

*Χείρισις, εως, ἡ, = χειρισμός.

Χείρισμα, τό (χειρίζω). Τὸ μέλος τοῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἐνεργαπεύθη ἢ ἐχειρουργήθη, τὸ Ἰταλ. operazione ὑπὸ τοῦ χειρούργου. Theil. Ἱπποκράτ.

Χειρισμός, ὁ (χειρίζω). Πρᾶξις, κάμνμα διὰ τῶν χειρῶν· ἐν γένει μεταχειρισμός, ἐργασία, μεταχείρισις, διοίκησις, κυβέρνησις, Πολυβ. ἔξαιρ. χειρουργικὸς μεταχειρισμός, operation, ὡς τὸ, χείρισις.

Χειρίσοφος, ὁ, ἡ, = χειρόσοφος. (ξ)

*Χειριστέον, θετκ. ἐπίρρ. τοῦ, χειρίζω. Δεῖ πρέπει νὰ ἔχῃ τίς τινα εἰς χεῖρας, νὰ τὸν μεταχειρίζεται.

Χειριστής, οῦ, ὁ (χειρίζω). Ὅστις ἔχει τι εἰς τὰς χεῖρας, διοικεῖ, κυβερνᾷ τι, ἐπιστατεῖ εἰς τι· ἄρα, ἐπιστάτης, ἐπίτροπος, διοικητής, προστάτης, οἰκονόμος. Πολύβ. 3, 98, 8. 5, 26, 5.

Χείριστος, ίστη, ιστον, συνήθ. ἀνμλ. ὑπερθετικὸν τοῦ, χείρων. Κάκιστος, ἀχρειότατος, χειρότατος, ἐπίρρμ. παρὰ τοῖς Ο'.

*Χειριστότερος, έρα, ερον, ἀντὶ χειρότερος, χείρων, Ἱππ. ὀμφ.

Χειροβαλίστρα, ἡ (βάλλω). Σφενδόνη, σφενδόνα, Ιalarica. Γλωσσ.

Χειροβάναυσος, ὁ, ἡ, = βάναυσος. Πολυδ. ζ'. 7. (ᾱ)

Χειροβαρής, ὁ, ἡ (βάρος). Ὅ,τι εἶναι τόσον βαρύ, ὅσον δύνανται τις νὰ τὸ σηκώσῃ μὲ τὰς χεῖρας. Λεξικ. σελ. 418.

Χειροβίοτος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅστις ζῇ μὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του.

*Χειροβιωτος, έ, ἡ (βιόω), = τῷ προηγουμένῳ. (ῑ)

Χειρόβλημα, τό· καὶ

*Χειρόβλητον, τό (βάλλω), = χειρόβολον.

Χειροβολέω, μέλ. ήσω (βάλλω). Ῥίπτω, πετάχνω, σφενδονίζω τι διὰ τῆς χειρός. Λουκιαν. Λεξιφ.

*Χειροβολειά, ἡ, = χειρόβολον· ὅθεν

*Χειροβολιάζω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Κάμνω, δένω χειρόβολα.

*Χειρόβολον, τό· τὸ παρ' ἡμῖν, χειροβόλι, κοντρ. Τὶ μέρος θεριζομένου πράγματος, ὅσον χωρεῖ ἡ χεὶρ τοῦ θεριστοῦ.

Χειροβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω)· ὡς τὸ χειρόβιος Ὁ ζῶν, θρέφων τὸν ἑαυτόν του μὲ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του. Πολυδ.

Χειροβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἀποτρίβει, χαλνᾷ, βλάπτει τὰς χεῖρας. πΔεσμὸς χειροβρῶτα. Ἡσύχ.

Χειρογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ (γαστήρ). Ὅστις γεμίζει τὴν κοιλίαν του διὰ τῶν χειρῶν του, ὁ ἐστιν, ὁ διὰ τοῦ ἐργοχείρου του τρεφόμενος.

Χειρογραφέω, μέλ. ήσω (χερόγραφος). Γράφω μὲ τὴν χεῖρά μου, τοὐτέστι, ἄλλο ἐγγραφον βεβαίωσα, βεβαιόνω τι ἐγγράφως. Παυσάν. ὅθεν

*Χειρογράφημα, τό. Χειρόγραφος βεβαίωσις πραγμάτος τινος, ἔξαιρ. χρεωστικὴ, τὸ παρ' ἡμῖν συνήθως ὁμολογία. (ᾱ)

*Χειρόγραφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον διὰ τῆς χειρός· τὸ χειρόγραφον, = χειρογράφημα. Πολυδ

Χειραδαίκτος, ὁ, ἡ (δαΐζω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κατεσπαράχθη, ἐφονεύθη, ἐσκοτώθη ὑπὸ χειρός. Σοφοκλ. ποιητ. μόνον.

Χειροδειπτέω. Δείχνω διὰ τῆς χειρός. ἀμφίβλ. ἐκ τοῦ

Χειρόδειπτος, ὁ, ἡ (δείκνυμι). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐδείχθη, δείχνεται διὰ τῆς χειρός, μὲ τὸ χέρι. Σοφοκλ.

Χειρόδεσμος, ὁ (δεσμός). Δεσμός, δέσιμον τῶν χειρῶν.

*Χειροδετέω, μέλ. ήσω. Δένω τὰς χεῖρας, τοὺς βραχίονάς τινος. Πλούταρχ. ἐκ τοῦ

Χειρόδετος, ὁ, ἡ (δέω). Ὅστις ἔχει δεμένας, ἢ τοῦ ὁποίου ἔδεσαν τὰς χεῖρας. α) Ὅ,τι περιδέει, περικαλύπτει τοὺς βραχίονας, ἔχει χειρίδας, τὸ Ἰταλ. μανίκια, ὡς τό, χειριδωτός. Ἰώσηπ. ἀρχ. ζ', 8.

Χειροδίκης, ου, ὁ (δίκη). Ὅστις ἔχει τὸ δίκαιόν του εἰς τὰς χεῖρας του, κυρόνει τὸ δίκαιόν του μὲ τὰς χεῖρας του, μὲ τὴν δύναμίν του, μὲ βίαν, συναστικῶς καὶ ὄχι διὰ τοῦ νόμου. Ἡσιόδ. Ἔργ. 191. ἀλλὰ καὶ· 2) ὅστις ἐκτελεῖ τὸ δίκαιον κατὰ τοὺς νόμους· ἐπιστάτης τοῦ δικαίου. πΔιαφέρει ὁ χειροδίκης, καὶ ὁ ἐν χερσὶν ἄγων τὴν δίκην. Χειροδίκης μὲν γὰρ συνήθως ὁ βίαιος καὶ οὐκ ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλ' ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χερσὶ ταῖς ἑαυτοῦ κείμενον ἔχον τὸ δίκαιον. Δίκην δ' ἔχων ἐν χερσίν, ὁ δίκαιος καὶ ἀεὶ πρὸ χειρῶν οἷον φέρων τὸ δίκαιον· καὶ »Χειροδίκαι, οἱ τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει πεποιθότες, καὶ δι' ἑαυτῶν ποιοῦντες τὴν ἐκδίκησιν καὶ τύπτοντες· τοῦτέστιν, ἐν τῇ ἰσχύϊ τὸ δίκαιον ἔχοντες. Ἐτυμολγ.

Χειροδάσιον, τό (δίδωμι). Μισθὸς, πληρωμὴ ἔργου τινός, ἡμεροκάτιον, μεριάτικον, ποιότρ. Λατ. manuprelium. Γλωσ. Φιλοξ.

*Χειροδοτέω. Δίδω τι μὲ τὴν χεῖρα· ἐκ τοῦ Χειρόδοτος, ὁ, ἡ (δίδωμι). Ὅ,τι ἐδόθη μὲ τὸ χέρι, ἐγχειρίσθη. »Δάνεισμα χειρόδοτον, τὸ ὁποῖον ἐδόθη κατ' ἐμπιστοσύνην ἁπλῶς, χωρὶς ἔγγραφον ἀπόδειξιν, χωρὶς ὁμολογίαν. Boeck Ath. Staatshaush. 1. σελ. 141.

Χειροδράκων, οντος, ὁ, ἡ (δράκων). Ὅστις ἔχει δράκοντας, ὄφεις ἀντὶ χειρῶν. Εὐριπ. Ἡλ. 1344. (α)

Χειροδρόπος, ὁ, ἡ (δρέπω). Ὅστις δρέπει, συνάγει, μαζώνει τι μὲ τὰς χεῖρας, ἐξαιρ. ὁσημέρια τοῖς χαιρὶ δρέπαν, συνάγων. Νίκανδρ. Θηρ. 752.

Χειροήθεια, ἡ. Ἡμερότης. Γεωπον. ἐκ τοῦ

*Χειροήθης, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι συνηθισμένος νὰ τὸν μεταχειρίζωνται εὐκόλως, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, καλὸν, ἥμερον. »Χειροήθη θεόεικ, ἐπὶ τοῦ Ἄπιδος θεοῦ παρὰ Αἰγυπτίοις, τὸν ὁποῖον ἐδύναντο νὰ τὸν ἐγγίζουν μὲ τὰς χεῖρας καὶ νὰ τὸν περιάγωσιν εὐκόλως, διὰ τὴν ἡμερότητά του, Ἡρόδ. 3, 28.

Χειροθεσία, ἡ. Ἡ τῶν χειρῶν ἐπίθεσις, ἐπιχείρισις, τὸ νὰ θέττῃ, βάλλῃ τις τὴν χεῖρα του εἴς τινα ἢ εἰς τι, νὰ τὸ μεταχειρίζεται Ἀθην. εβ', σελ. 637. ἐκ τοῦ

Χειροθετέω, μέλ. ήσω (τίθημι). Θέτω, βάλλω εἰς τὴν χεῖρα μου, ἐπὶ τι βάλλω χέρι, ἐπιχειρῶ, μεταχειρίζομαι.

Χειρόκμητος, ὁ, ἡ (κάμνω). Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, κατεσκευασμένον, καμωμένον ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων.

*Χειροκνημίς, ίδος, ἡ (κνημίς). Τὸ καλάμι τῆς χειρός.

Χειροκοπέω, μέλ. ήσω (κόπτω). Κόπτω τὴν χεῖρά τινος. Στράβ. ιε'. Ὁ Ἀρτεμίδ. α', 78. ἔχει καὶ, »Χειροκοπεῖν τὸ αἰδοῖον· ἀντὶ τοῦ, μαλακίζεσθαι.

Χειροκρασία, ἡ (κεράννυμι). Χειρῶν μίξις, ἀνακάτωσις, ἡ διὰ χειρῶν μάχη, πόλεμος, Λατιν. manceum consortio. Διονύσ. Ἁλικ. ἀρχ. ξ. 65. ἀμφιβάλλεται ὑπὸ Lobeck Φρυν. σελ. 526.

*Χειροκρασία, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ χειροκρατία· ἐκ τοῦ

*Χειροκρατέω, μέλ. ήσω (κρατέω). Μετακίνοῦμαι τὸ δίκαιον μὲ τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν μου, μὲ βίαν, δυναστείαν· ὅθεν

Χειροκρατία, ἡ. Τὸ μὲ βίαν καὶ δυναστείαν ἐνεργούμενον δίκαιον, τὸ σύνηθ. Γαλ. le droit du plus fort. Γερμ. Faustrecht· ἐν γένει, δυναστικὴ διοίκησις, τυραννία.

Χειροκρατικός, ἡ, όν. Ὅστις μεταχειρίζεται τὴν χειροκρατίαν, ἢ ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὴν χειροκρατίαν· ἐν γένει, δικαστικός, τυραννικός, ὅθεν κτρόπος χειροκρατικός, βίαιον καὶ δικαστικὸν πολίτευμα, φρίτιμον.

Χειρόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐκτυπήθη μὲ τὴν χεῖρα. 2) παροξτ. χειροκτύπος, ὁ, ἡ· ἐσφρ. Ὅστις κτυπᾷ μὲ τὴν χεῖρα. Ἀθην. ιδ'. σελ. 617.

*Χειρολαβή, ἡ· (α) καὶ

Χειρολαβίς, ίδος, ἡ (λαμβάνω). Χειρούλι, μανίκι πράγματός τινος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύναται νὰ τὸ πιάσῃ κρατῇ τις· τὸ χειρούλι τοῦ ἀρότρου, ἀλετριβιον, ὅπου κρατεῖ καὶ εὐθύνει αὐτὸ ὁ γεωργός.

Χειρολογέω, ῶ (λέγω). Συνάγω, συναθροίζω, μαζώνω τι μὲ τὰς χεῖρας. Γεωπον.

Χειρόμακτρον, τό (μάσσω). Χειρομάντιλον, ὀθόνη, δι' ἧς ἀποσπογγίζομεν τὰς χεῖρας· καὶ τὸ Γαλ. σύνηθες serpliète, serpète, petsète, Ἡρόδ. 2, 122. 4, 64. καὶ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. α', γ', 5. »Ὅταν τινος θίγῃς, εὐθὺς ἀπολαβαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὸ χειρόμακτρον. 2) Εἶδος περιδεσμίου τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν. Τὸ συνήθες Τουρκ. ντσαρτσέφ, πιστιμάλι, σαρίκι.

Χειρομαντεία, ἡ. Τὸ νὰ μαντεύῃ, προφητεύῃ τις τὸ μέλλον εἴ τινα παρατηρῶν τὴν χεῖρα καὶ ἐξιχνεύων τὰς ἐν τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς αὐτοῦ γραμμὰς, ὡς συνηθίζουν αἱ κοινῶς γνήσσες, τσιγγάνες. ἐκ τοῦ

Χειρομάντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὅστις μαντεύει προφητεύει εἰς τινα τὸ μέλλον διὰ τῆς χειρομαντείας.

Χειρομαχέω, Μλ. = ήσω (χειρομάχος). Μάχομαι μὲ τὰς χεῖρας. »Τῇ κελεῦ Κύπριδι χειρομαχεῖν. Ἀθηναῖος. 2) Κάμνω, ἔχω ἐργόχειρόν τι. ὅθεν

Χειρομαχία, ἡ. Ἡ διὰ τῶν χειρῶν μάχη — 2) Τὸ διὰ χειρῶν τελούμενον ἔργον· ἐργόχειρον.

Χειρομάχος, ὁ, ἡ (μοχθέω). Ὅστις μοχθεῖ καὶ μὲ τὰς χεῖρας. — 2) Ὅστις ἔχει, μετέρχεται ἐργόχειρόν τι (α).

Χειρομύλη, ἡ = τῷ ἑπομ. (ῠ).

*Χειρόμυλον, τό καὶ

*Χειρόμυλος, ὁ (μύλη). Ὁ διὰ τῆς χειρὸς κινούμενος, καὶ ἁλέσιμος μύλος. Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

*Χειρομύλων, ωνες, ὁ = τῷ προηγμ. (υ).

Χειρομυστής, ὁ, ἡ (μύσσω). Ὅστις μυαίνει, μολύνει τὰς χεῖρές του μὲ μύσος, ἐξαιρ. μετ' φόνου, αἵματος. Αἰσχύλ. Χοηφ. 70. »Χειρομυστῆς φόνου κατὰ τὴν ὑπὸ Ρορα. διόρθωσιν ἀντὶ χαιρομυστής.

*Χειρόνυβον, τό, καὶ

Χειρόνιπτρον, τό. (νίζω, νίπτω) Λεκάνη ἢ νερὸν διὰ νίψιμον, Ἀθην. ί. σελ. 408. παρὰβλ. χέρνιβον καὶ χέρνιψ.

Χειρονομέω, ῶ. Μ. ήσω. (χειρονόμος) Κινῶ τὰς χεῖρας, κατά τινας κανόνας, ὅταν χορεύω, ὡς εἰς τὸν παρ' ἡμῖν κοινὸν συγκαθιστὸν χορὸν, ἢ μάχομαι Πολυδ. β', 152. »Χειρονομῆσαι, τὸ ταῖν χερσὶν εν ῥυθμῷ κινῆσαι. καὶ Παυσανίᾳ ς', 10. ἐκφράσω ἐξαιρ. διὰ νὰ παραστήσωτι μὲ χειρονομίας, ἢ μέν τι σεμνὰ· ὅθεν ἐν γένει, κάμνω χειρονομίας, »στέλεσι χειρονομεῖν, « Ἡρόδ. 6, 129.— 2) = σκιαμαχέω. Πλάτ.

Χειρονομητήριον, ἐμφατικὸν τοῦ χειρονομέω. Ἀγαπῶ νὰ κάμνω χειρονομίας. Κρατίν· καὶ Πολυδ. β', 155.

Χειρονομία, ἡ. Ἡ τῶν χειρῶν κίνησις κατὰ ῥυθμόν τινα ἢ κατά τινας κανόνας, ἐξαιρ. ὅταν χορεύῃ τις, διὰ νὰ ἐκφράζῃ, παραστήσῃ τι τοιοῦτοτρόπως· καὶ ὅταν μάχηται. Ξενοφ. Συμπ. β', 19. »Πυγμῆς χειρονομίαν. Ἡλιόδωρ. δ', 159. καὶ ἐν ε', σελ. 433. »Ἡ κατὰ συστάδην χειρονομία. Ὅθεν γενικῶς τὸ νὰ κάμῃ τις χειρονομίας, τὸ Ἰταλ. γεστικουλατσιόνη, παντόμιμα — 2) = σκιαμαχία. Σψφ. ἐκ τοῦ

Χειροπόμος, ὁ, ἡ (νέμω). Ὅστις χειρονομεῖ, κάμνει χειρονομίας, κατὰ ῥυθμόν τινα, ἢ κατά τινας κανόνας· ἐξαιρ. ὅταν χορεύῃ ἢ μάχηται. ὅθεν ἐν γένει, ὅστις κινεῖ τεχνικῶς καὶ ἐπιτηδείως τὰ μέλη τοῦ σωματός του· ὁ χειρονόμος, ὁ παριστάνων τέχνας μιμικῶς, ὁ παρὰ Ῥωμαίοις Pantomimus· παντόμιμος.

Χειρόνωτος, Ἐπίρ. τοῦ χείρων. Χειρότερα, κατώτερα.

Χειροπέδη, ἡ (πέδη). Τὰ δεσμὰ τὰ ὁποῖα βάλλωσι εἰς τὰς χεῖρας τινός.

*Χειρόπεδον, τό. = τῷ προηγμ. παρὰ τοῖς Ο'.

Χειρόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅ,τι εἶναι πλασμένον, ἐσχηματισμένον διὰ τῶν χειρῶν. Θεόφιλος Πρωτοσπαθ. ά, 10.

Χειροπληθής, ὁ, ἡ (πλήθω). Ὅ,τι, γεμίζει τὴν χεῖρα ἢ τὴν παλάμην. »Λιθος«, Ξενοφ. Ἀναβ. 3, 3, 7. εἰναιτόσον μεγάλος ὥστε πιάνων τὰς τὸν, ἢ τρατῶντάς τον γεμίζει τὶς τὴν χεῖρα του· Θεοκρτ.

Χειροπληθιαῖος, αία, αῖον. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. 3', 4. = τῷ προηγμ.

*Χειροπόδης, ου, ὁ (πούς) ποιητ. ἀντὶ χειροπους. Ἀλκ. παρὰ Δγν. Λρτ. 1, 81. Ὅστις ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, διὰ τὰς ἐν τοῖς ποσὶ ῥαγάδας.

Χειροποιέω, μελ. ήσω. (ποιέω) Ποιῶ, κάμνω τεχνιτά τῶν χειρῶν. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μασ. διαθ. Σοφκλ. Τρχ. 888. ἐκδοτ. Νεωστ. Δουκ· ὅθεν

Χειροποίητος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ποιημένον, κατασκευασμένον ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων, ὅθεν τεχνικῶν, Ἡρόδ. 1, 199. 2, 149. ὅθεν.

*Χειροποιήτως. ἐπίρρ. τοῦ προηγμ. Μὲ χειροποίητον τρόπον, τεχνικῶς. Διονσ. Ἁλικ.

Χειροπονέω, μελ. ήσω. (πονέω). Ὅ,τι εἶναι ἐξειργασμένον, δουλευμένον, φκιασμένον διὰ τῶν χειρῶν.

Χειροπονία, ἡ (πονέω). Τὸ νὰ ἐργάζηται, δουλεύῃ τις μὲ τὰς χεῖρας, ἔργον κατασκευασμένον διὰ τῶν χειρῶν· ὅθεν

*Χειροπόνητα, τά, ὑπκ. ἱερά. Ἑορτή τις ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐργατῶν τελουμένη.

Χειρόπους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν — ποδος (χειρὰς, πούς). Ἐπτασμένους ἢ μὲ ῥαγάδας πόδας ἔχων, ὡς τὸ ῥαγόπους.

*Χειρορράκτης, ου, ὁ (ῥήζω) = χειρουργός. Ησ·χ.

*Χειροσιδήριον, τό. Ὑποκρτ. τοῦ χειροσίδηρον.

*Χειροσίδηρον, τό, ἀντὶ σιδηρᾶ χείρ. Σιδηρέινον χέρι, εἶδός τι σκαπανίου ἢ σκαλιστηρίου. (ῐ)

Χειροσίφωνον, τό (σίφων). Μικρός τις σίφων, εἰ οἱ ἐρίπτετο πῦρ σκευασμένον κατὰ τῶν προτοίχων τῶν πολεμίων. Λέων τακτ. ιδ', 58. (ῐ).

Χειροσκοπικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται, ὁρμᾷζει εἰς τὸν χειροσκόπον ἢ εἰς τὴν τέχνην αὐτοῦ, ἐπιτήδειος ἢ γυμνασμένος εἰς αὐτό.

Χειροσκόπος, ὁ, ἡ (σκοπέω). Ὅστις παρατηρεῖ, περιεργάζεται τὴν χεῖρα, ἐξαιρ. τὰς ἐπὶ τὴν παλάμην γραμμὰς καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύων, προφητεύων = χειρομάντις. 2) Ὁ ἐν τῇ χειροτονίᾳ παρατηρῶν τὰς ὑψουμένας χεῖρας καὶ ἀριθμῶν αὐτάς. Σουϊδ.

Χειρόσοφος, καὶ χειρίσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὅστις ἔχει ἐπιτηδειότητα ἢ γύμνασιν εἰς τὰς χεῖρας· καὶ ἐξαιρ. ἐπιτήδειος εἰς χειρονομίας ἐν τῷ χορεύειν καὶ ὁμιλεῖν, ὀρχηστὴς, θεατρικὸς τεχνίτης, καὶ ἐξαιρέτως ὁ Παντομίμος. Λυσβάνας παρὰ Λουκιαν. εἰς Λεξιφάν. 14. ὅστις καὶ περιπαίζει τὴν λέξιν· ὅθεν = χειρονόμος.

*Χειροστρόφιον, τό (στροφὴ) Ὑπασπιστικὸν ὄργανον δι' οὗ διαστεφοῦσι, στρεβλοῦσι τὰς χεῖρας ἢ τοὺς βραχίονας.

Χειροτένων, οντος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅστις ἐκτείνει, ἁπλώνει τοὺς βραχίονας· ἔχει μακροὺς, ἐκτεταμένους βραχίονας. Ἐπιδ. ἑνὸς εἴδους καρκίνου (καβούρου). Βατραχομυομαχ. 288.

Χειρότερος, ερα, ερον. ποιητ. συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ χείρων. Ἰλιδ. καὶ Ἡσιόδ.

Χειροτευκτός, ὁ, ἡ. (τεύχω) Πεποιημένον ὅτι εἶναι κατασκευασμένον, ἀπὸ χεῖρας ἀνθρώπων, ὡς τὸ χειροποίητος.

Χειροτεχνέω, Μλ. — ήσω. (χειροτέχνης)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

εἰμὶ χειροτέχνης, ἤτοι τεχνίτης, ἐργόχειρα ποιῶ ἢ ἐκτελῶ, ὅθεν

Χειροτέχνημα, τό. Τὸ ἔργον τοῦ χειροτέχνου, ἢ τεχνίτου ἐργόχειρον.

Χειροτέχνης, ου, ὁ (τέχνη). Ὅστις ἐργάζεται μὲ τὰς χεῖρας· τεχνίτης βάναυσος. Ἡρότ. 2, 160. «Χειροτέχνης ἱστορίαις». Χειρουργός, Ἰατρός. Σφοκλ. ὅθεν

Χειροτεχνία, ἡ. Ἡ διὰ χειρῶν γινομένη τέχνη, τέχνη, ἐργόχειρον.

Χειροτεχνικός, ἡ, όν, (χειροτέχνη). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν χειροτέχνην. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος ἢ γυμνασμένος εἰς τὴν χειροτεχνίαν. Πολυβ. Ἐπιρρ. χειροτεχνικῶς.

*Χειρότεχνος, ὁ = χειροτέχνης.

Χειροτμητος, ὁ, ἡ (τέμνω). Ὅ,τι ἐκόπη, ἢ ἐκόπη τις διὰ τῆς χειρός. Στρέβ. ἀ. σελ. 102.

Χειροτονέω, ω. Μ. ήσω, (χειροτόνος). Τείνω, συκόνω, ἐξαπλόνω τὴν χεῖρα, ἐξαιρ. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, εἰς τὴν χειρῶν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, ἐξυσυνέλευσιν διὰ νὰ δώσω σημεῖον τῆς ψήφου, τῆς γνώμης μου, ὅθεν ἐλέγω, ἀποφαίζω, μετά εἰς. τινά, Ἀρστφ. Ἀχ. 598, κατὰ παῦτ. διαῤῥ. 607. Ξενοφ. Ἀναβ. ε, ς, 19. «Ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, αἴρετω τὴν χεῖρα· καὶ ἀνέτειναν πάντες». Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικ. Συγγρ. Διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἀποκαθιστῶ τινα εἰς ἀξιον ἐκκλησιαστικοῦ τινος. ὅθεν

Χειροτονητής, οῦ, ὁ. Ὅστις δίδει, φανερόνει τὴν ψῆφον, τὴν γνώμην του, ἐκλέγει τινὰ διὰ τοῦ σημείου τῆς συνεσυμένης χειρός του.

Χειροτονητός, ἡ, όν. Ἐπῤ ῥήματ. τοῦ, χειροτονέω. Ὅστις ἐκλέχθη εἰς τι δημόσιον ἐπάγγελμα διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ λαοῦ.

Χειροτονία, ἡ. Ἡ γινομένη ψῆφος καὶ ἐκλογή τινος διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν εἰς τὴν ἐξυσυνέλευσιν, ἐξαιρ. ἡ διὰ ἐκτεταμένων χειρῶν ψῆφος ἢ ἐκλογὴ εἰς τὴν συνέλευσιν, συλλόγιον τοῦ δήμου, ἀποψήφισις, ἐκλογή, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀποψήφισις «Οἷς ἂν ἡ πλείστη χειροτονία γένηται». Πλάτ. Νόμ. ϛ'. σελ. 258. Ἐγίνετο δὲ ἡ χειροτονία οὕτως. «Ἔλεγεν ὁ κήρυξ, ὅσῳ δοκεῖ τῷ, τό, καὶ τῷ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. Καὶ ἀνέτεινον οἷς ἐδόκει τὰς χεῖρας. Ἐκαλεῖτο δὲ τοῦτο Καταχειροτονία. — Εἶτα πάλιν ἔλεγεν ὁ κήρυξ· οὕτῳ μή· δοκεῖ τῷ, τό, καὶ τῷ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. Καὶ ἀνέτεινον οἷς μὴ ἐδόκει, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία, μετὰ ταῦτα ἠρίθμει πάσας τὰς χεῖρας ὁ κήρυξ τῶν τε καταχειροτονησάντων, καὶ τῶν ἀποχειροτονησάντων, καὶ ἐκράτει τῶν πλειόνων ἡ γνώμη. Παρὰ τοῖς Ἐκκλησιαστικ. Συγγρ. διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ ἀρχιερέως ἐκλογὴ ὑποκειμένου τινὸς εἴς τι ἱερατικὸν ἐπάγγελμα. χειροθεσία, ὡς τὸ ἐκ τοῦ

Χειροτόνος, ὁ, ἡ (τείνω). Ὅστις ἐκτείνει, συκόνει ὑψηλὰ τὴν χεῖρα, δίδει τὴν περὶ ἐκλογῆς τινος γνώμην του συκόνων τὴν χεῖρά του· ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἱκετεύει ἐκτείνων τὰς χεῖρας του. «Διτταὶ χειροτόνοι». Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 179. — 2) χειρότονος ὁ, ἡ, προπαροξύντ. παῦτ. Ὅστις ἔχει ἐκτεταμένας τὰς χεῖρας.

Χειροτριβέω, Μ. ήσω. (τρίβω). Τρίβω τι μὲ τὰ χέρια, τὸ μετακειρίζομαι πολὺ ἢ συχνά. ὅθεν

Χειροτριβία, ἡ. Γύμνασις τῶν χειρῶν, ἰατρικὴ πρᾶξις, ἄσκησις. Ἱποκράτ. παραγγ. ἀ. «Χειροτριβίης ἀτρεμοστικῆς».

Χειροτυπής, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅστις τύπτει, κτυπᾷ, ἢ τύπτεται, τὸν κτυπᾶτε μὲ τὰς χεῖρας. Μελέαγρ. 60.

Χειρουργέω, ῶ. Μ. ήσω. (χειρουργός) Ἐργάζομαι, ποιῶ, ἐκτελῶ τι μὲ τὰς χεῖρας, ἐμπράττω, μετακειρίζομαί τι πρακτικῶς. Μεταχειρίζομαι, πράττω τι μόνος μου, χωρὶς τῆς συνεργίας ἄλλου, Lobeck Φρυγ. σλ. 120 — 2) ἐπὶ χειρουργῶν, ἰατρῶν, χειρουργῶ, τὸ συνῆθ. ἰταλ. ὑπερίρω. — 3) = χειροτονέω. ὅθεν

Χειρούργημα, ατος, τό. = χειροτέχνημα. Ἡ διὰ τοῦ χειρουργοῦ γινομένη ἐργασία.

Χειρουργία, ἡ (χειρουργέω) = χειροτεχνία, Ἡ διὰ χειρὸς ἐργασία. — 2) ἐξαιρ. Ἡ τέχνη τῶν χειρουργῶν Ἰατρῶν. Γαλην. «Ἡ διὰ τῶν συνήθων τομῶν, καὶ καύσεων, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα διὰ τῶν χειρῶν ἐνεργεῖται, χειρουργία ὀνομάζεται». ὅθεν

Χειρουργικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς χειρεργασίαν τινά, ἁπαξ τὰς χειρεργατίας, χειροτεχνίας, ἔχει πρᾶξιν εἰς τὰς χειρουργίας. «Τὸ χειρουργικὸν μέρος τῆς μουσικῆς. τὸ πρακτικὸν μέρος τῆς μουσικῆς. Πλούταρχ. — 2) ἐξαιρ. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χειρουργὸν ἰατρὸν ἢ εἰς τὴν τέχνην του. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν χειρουργικὴν ἰατρείαν — «ἡ χειρουργικὴ ὑπκ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ χειρουργοῦ ἰατροῦ, Δγν. Ἀρτ. 3, 85. Ὅστις διακρίνει αὐτὴν διὰ τοῦ πτέμνειν καὶ καίειν. Ἐπῤῥ. χειρουργικῶς.

Χειρουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐργάζεται διὰ τῶν χειρῶν, μετέρχεται ἔργον τι ἢ τέχνην τὴν διὰ τῶν χειρῶν, πρακτικὸς· μετὰ γεν. «Χειρουργὸς τῆς γραφικῆς, τῆς μουσικῆς». ὅστις μόνος του ἤτοι ἰδίαις χερσὶ ἐργάζεται εἰς τὴν ζωγραφικήν, εἰς τὴν μουσικήν· ὅστις μόνος του ζωγραφίζει ἢ παίζει μουσικόν τι ὄργανον, πρακτικὸς καὶ ἐξησκημένος τεχνίτης — 2) ἐξαιρ. Ὁ χειρουργός, ὁ ἰατρός, ὁ τὴν χειρουργίαν μετερχόμενος.

Χειρόχρηστος, ὁ, ἡ (χρηστός). Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, γυμνασμένος εἰς τὰς χεῖρας, μετακειρίζεται καλὰ ἐπιτηδείως τὰς χεῖράς του.

Χειρόχωλος, ὁ, ἡ (χωλός). Ὅστις ἔχει χωλὰς παραλύτους χεῖρας. Ἱππώναξ παρὰ Πολυδ. β. 152.

Χειρόω, Μλ. ώσω. (χείρ). Μετακειρίζομαι, πιάνω τι μὲ τὰς χεῖράς μου. «Χειρ. πρὸς βίαν» μετακειρίζομαί τι μὲ βίαν, δυναστείαν, Ἀριστοφ. Σφκ. 443. Μέτ. χειρόομαι· καταδυναστεύω, βιάζω, καταδαμάζω, ὑποτάσσω, νικῶ, κυριεύω μὲ βίαν χώραν ἢ πόλιν τινά, μετὰ αἰτ. πολλαπαρ' Ἡρότ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Σφοκλ. Φιλ. 92. ἐκδ. Νεοφ. Δουκᾶ· μετὰ παῦτ. ἀόρ. χειρωθῆναι. Ἡρότ. 3, 120. 4, 98. 5, 16. καὶ ἄλλχ. παντοχοῦ δὲ κατὰ παρασημασίαν βιαίας, δυναστικὰς πράξεις, Doederl. Σφοκλ. Oid. K. 694.

Χείρωμα, τό. Πᾶν ὅ,τι γίνεται μὲ τὰς χεῖρας. «Χειρώματα τυμβοχόα». αἱ ἰδίαις χερσὶ γινόμεναι χοαὶ εἰς θυσίας ὑπὲρ νεκρῶν, Αἰσχ. Θηβ. 101. — 2) Ὅ,τι καταδυναστεύθη, καταδαμάσθη κατενικήθη καθυπετάχθη μὲ βίαν, δυναστείαν, καὶ τὸ εὐκόλως καταδυναστευόμενον, καταδαμαζόμενον, κτλ. Αἰσχλ. Ἀγμ. 1337. = 3) καταδάμασις, καταδυναστεία «Ἐπανάσιμον χείρωμα». Βίαιος, δυναστικὸς θάνατος, Σφοκλ. Oid. T. 654. ἐκδ. Νεοφ. Δουκᾶ.

Χείρων, ονος, ὁ, ἡ. οὐδέτ. χεῖρον, τὸ γενικ. ονος. συνῆθ. ἀσυλλ. συγκρτ. τοῦ κακός. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι χειρότερος, κατώτερος, κατώτερος ἄλλου τινός κατά τε τὴν τιμὴν κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ κατὰ τὸ γένος ἢ εἶδος· ἐν γένει ὅστις εἶναι κατώτερος ἄλλου τινός. Ὁμ. παρβλ. τὸ Ἐπικ. χερείων, τὸ Διορκ. χερήων, τὸ ποιητ. χειρότερος, χερειότερος καὶ χειριστότερος. (ἐπαναπτες οἱ τύποι οὗτοι ὑπάγονται εἰς τὸ πᾶσιν αὐταῖς κοινὸν θετικὸν χέρης, ὅπερ εἶδα).

Χείρων, ωνος, ὁ, Ὁ Κένταυρος· υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας ἐπίσημ. ὡς μάντις καὶ χειρουργὸς ἰατρός. Ἀνατρέφει τὸν Ἀσκληπιόν, τὸν Ἀχιλλέα, τὸν Ἰάσονα καὶ ἄλλους ἡρώων, ἐν Ἰλ. καὶ παρ' Ἡσιόδ. (ἀμφιβόλως παρὰ τὸ χείρ, ὡς χειρουργὸς **Maniculus** κατὰ **Hermann.**)

Χειρωνάκτης, ου, ὁ, σπανιώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ χειρώναξ, ἀμφιβάλλεται δὲ αὐτὸς εὐλόγως

Χειρωνακτικός, ἡ, όν. Ὅστις ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χειρώνακτα. ὅθεν τὸ

Χειρώναξ, ακτος, ὁ· (χειρῶν, ἄναξ). Χειροτέχνης, χειροτεχνίτης, ὡς τὸ δημιουργός, Ἡρότ. 1, 93. 2, 141. Ὡς ἐπιθ. «πᾶς ὁ χειρώναξ λεώς». Σοφοκλ. — 2) ἐν γένει ὅστις πράττει, ἐκτελεῖ τι «λόγῳ καὶ χειρώνακτες». Ἱεραῖς καὶ μάντες, Εὐριπ. (Ὀρθ. ἡ τόσεις χειρῶναξ παρὰ τὴν παροξυντ. χειρώναξ. Lobeck Φρυν. σλ. 674.) ὅθεν

Χειρωνακτία, ἡ. Ἰων. χειρωνάξιη. Χειροτεχνία, τέχνη, ἐπάγγελμα, πόρος τοῦ ζῆν. «Διπλᾶς χειρωνακτίας ἔχων». Αἰσχύλ. Χοηφ. 755. Ἐργασία, δουλειὰ ἐν γένει, Ἡρότ. 2, 167.

Χειρωνακτικόν, τό. Τὸ κοινὸν ὄσιμον, τὸ ὁποῖον πληρόνει ἀτελείως ὁ τεχνίτης εἰς τὸ πολιτικόν.

Χειρώνειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀφευρέθη ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, ἢ κτισμένον κατὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χείρωνος. οἷον «Χειρώνειον ἕλκος». Δυσίατον.

*Χειρωνίς, ίδος, ἡ βίβλος. Βιβλίον τοῦ Χείρωνος, τοῦτ' ἐστὶ περὶ ἰατρικῆς πραγματευόμενον τὸ κοινῶς ἰατροσόφι, ποιητ.

Χείρωσις, εως, ἡ (χειρόω). Τὸ νὰ πιάσῃ, δαμάσῃ, ὑποτάσσῃ τίς τινα ἢ τι μὲ βίαν καὶ δυναστείαν. Λίαν Ῥᾶσ.

Χειρωτικός, ἡ, όν. (χειρόω) Ὅ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει, ἢ ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος· τὰ κάμνει χειρωσεις

Χειρωτός, ἡ, όν. Ἐπῤ ῥήματ. τοῦ χειρόω. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐχειρώθη, ἢ εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ χειρωθῇ, καταδουλωθῇ, καταδαμασθῇ, καταδυναστευθῇ.

*Χείσομαι, Μλ. τοῦ χανδάνω, ὡς τὸ πείσομαι τοῦ πάσχω, παθεῖν, ἐσχηματισμένον. Ὀδύσ. Σ. 17. Τμ. Ἀφρ. 253.

Χείτιον, τό. Τὸ χωρὸν τοὺς ἀστραγάλους ἀγγεῖον. Εὐστάθ. παρὰ τὸ δεύτερον χεῖω.

Χεῖω, Ἐπικ. ἀντὶ χέω, χυνω. Ἡσιόδ. Ἔργ. 83.

*(Χεῖω) ἄχρ. πρωτότ. ἀφ' οὗ χείσομαι. Μλ. τοῦ χανδάνω.

Χέλειον, τό = χέλυνον. Τὸ ὀστράκινον κέλυφος ἤτοι κίχλαλον τῆς χελώνης, τοῦ καρκίνου. Ἀρατ. 494.

Χελεύς, έως ὁ = χέλυς, Ἡσύχ.

*Χελιδόϊ, ἀμλ. κλητ. πτώσις τοῦ χελιδών. ὥσπερ ἑκτίνος χελειδώνυμστκ. ἐσχηματισμ. Σιμων.

*Χελιδόνειος, ὁ, ἡ (χελιδών). Τῆ χελιδόνι ἀνήκων, ἢ αὐτῇ ὅμοιος ὤν.

*Χελιδονιάς, άδος, ἡ (χελιδών) καὶ

Χελιδονίας, ου, ὁ. (χελιδών). Εἶδός τι τῶν σύκων ἰχθύων· Ἀθήν. ἡ. σελ. 356. «ἀνάλογον μέν τοι ὁ χελιδονίας τῇ πηλαμιδὶ σκληροτέρος ἐστίν». — 2) «χελιδονιὰς ἰχθύς» ὁ ἀσκητικὸς ἰχθὺς τοῦ Ζωδίου — 3) ἴαμιος, ἀνοικιαστικὸς ἄμπος· Pavonius Λατ. διότι μετ' αὐτοῦ ἔρχεσθαι χελιδόνες — 4) ὡς ἁπλῶς, ἐδώδιμ. Ἐλλ. τοῦ χελιδόνιος.

Χελιδονίδεύς, έως, ὁ (χελιδών). Ὁ νεοσσὸς τῶν χελιδόνων, τὸ πουλάκι τῆς Χελιδόνος.

Χελιδονίζω, Μλ. — Ἰσω, Ἀττ. — ῶ (χελιδών). Ψιρίζω, λαλῶ ὡς χελιδών, μιμοῦμαι τὸ λάλημα τῆς χελιδόνος. Τρπε μιμοῦμαι τὴν χελιδόνα εἰς τὴν φλυαρίαν, φλυαρῶ ὡς ἡ χελιδών, ὁμιλῶ δυσκατάληπτα, ἢ ἀπροσέκτως, ψευδῶς. Αἰσχύλ. καὶ Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1680. — 2) ζητουλεύω ἐν ὀνόματι τῆς χελιδόνος, περιερχόμενος εἰς τοὺς οἴκους ψάλλων, τραγῳδῶν τὸ τραγῴδι τῆς χελιδόνος. Ἔτι καὶ τὴν σήμερον ἔτι συνειθίζουσιν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων νὰ περιέρχωνται τὴν πρωΐτην τοῦ Μαρτίου τραγῳδοῦντες τὸ «χελιδόνα ἔρχεται ἀπὸ μαύρη θάλασσαν ἀπέρασε, πύργον ἔβαμέλωσεν» κτλ. Ilgen opusc. phil. 1. 104. καὶ Ἀθήν. ἡ. σελ. 360. «Χελιδονίζειν καλεῖται παρὰ Ῥοδίοις ἀγερμός τις, ᾧ περὶ οὗ θεογνὶς ψπτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν γράφων οὕτως. «Εἶδος δέ τι τοῦ ὀγείρου Χελιδονίζειν οἱ Ῥόδιοι καλοῦσιν, ὃ γίνεται τῷ Βοηδρομιῶνι μηνί. Χελιδονίζειν δὲ λέγεται διὰ τὸ εἰωθότας ἐπιφωνεῖσθαι. «Ἦλθ' ἦλθε χελιδών, καλὰς ὥρας ἄγουσα καὶ καλοὺς ἐνιαυτούς· ἐπὶ γαστέρα λευκή, κἄπι νῶτα μέλαινα. Παλάθαν οὐ πρακυλεῖς ἐκ πίονος οἴκου, οἶνον τε δέπαστρον, τυροῦ τε κάνιστρον καὶ πυρῶν. Χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀποδεῖται. Πότερ' ἀπίωμες ἢ λαβώμεθα; Εἰ μέν τι δώσεις, εἰ δὲ μή οὐκ ἐσόμεθ', ἢ τὰν θύραν φέρωμες, ἢ τὸ ὑπέρθυρον, ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν, μικρὰ μὲν ἐοῦσ' ῥαδίως μὲν εἰσομεν, ἂν δὴ φέρῃς τί μέγα δή τι καὶ φέροις. Ἄνοιγ' ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόσι. Οὐ γὰ γέροντες ἐσμέν, ἀλλὰ παιδία. Τὸν δὲ ἀγυρμὸν τοῦτον κατέδειξε πρῶτος Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος ἐν Λίνδῳ χρείας γενομένης συλλογῆς χρημάτων. Ὁ Εὐστάθιος ἐν Ὀδυσσ. Φ. σελ. 1914. (Ῥώμ. Ἐκδ.) ἀναιρῶν τὸν χελιδονισμὸν τοῦτον, τὸ «Παλάθαν οὐ προκυλεῖς» ἔχει. «Οὐ παλάθαν ζητοῦμεν εἶναι τὰ δέπαστρον, ἃ χελιδὼν καὶ λεκιθίταν οὐκ ἀποδεῖται». Παρόμοιόν τι ἔστι καὶ τὸ περὶ Ὁμήρου ἱστορούμενον ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου βιωτῇ εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀναφερόμενον βιβλίῳ κεφ. ιγ'. «Παραχειμάζων δὲ ἐν τῇ Σάμῳ (ὁ Ὅμηρος) ταῖς νουμηνίαις προσπιπτούμενος πρὸς τὰς οἰκίας τὰς εὐδαιμονεστάτας, ἐλάμβανέ τι, ἀείδων τὰ ἔπεα τάδε, ἃ καλεῖται Εἰρεσιώνη· ᾠδήγει δὲ αὐτὸν καὶ συμπαρῆσαν ἀεὶ τῶν παίδων τινες τῶν ἐγχωρίων. «Δῶμα προστετράφαμεν' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο, ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὀλβιος ἀεί. ..... Νεῦμαι σοι, νεῦμαι, ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδών. Ἔστην' ἐν προθύροισι· καὶ αἱ μέν τοι ὠσεις, εἰ δὲ μή, οὐχ ἑστήξομεν· οὐ γὰρ σηκοκτήσαντε ἐνθάδ' ἤλθομεν», παρβλ. χελιδόνισμα.

Χελιδόνιον, τό. Εἶδος φυτοῦ· ὁ Διοσκορίδ. β', 211. καὶ Πλίν. κέ, 8. περιγράφουσι δύο εἴδη ᾠχελδ. γλαυκὸν ἢ κυάνεον. Θερτ. 13, 41. καὶ ᾠχελδ. χλωρόν. Πολυαΐ. ἀπ. 1. 6. ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδε. τοῦ

Χελιδόνειος, ία, ειον. καὶ, ὁ, ἡ (χελιδών). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χελιδόνος, ἀνήκει εἰς, ἢ ὁμοιάζει μὲ χελιδόνα. ὅθεν — α) ᾠτειαὶ ἢ ἰσχάδες χελιδόνειαι. Εἶδος συκῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἐρυθρομέλαινον χρῶμα ὅμοιον μὲ τὸ χρῶμα τοῦ στήθους τῶν χελιδόνων — β) εἶδος ἐρυθρομελαίνων ὄφεων — γ) ἐπίθ. τοῦ κοινοῦ λαγοῦ, ἐπειδὴ ἐπὶ τὸν ῥάχιν εἶναι ἐρυθρομέλας, μακρουόκκινος, ὑπὸ τὴν κοιλίαν δὲ λευκὸς ὡς καὶ αἱ χελιδόνες. — δ) Εἶδος λίθου τὸ χρῶμα τῆς χελιδόνος ἔχοντος.

Χελιδονίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ χελιδών. Ἀτάλαντ. γ'. σελ. 310. Ἰκκ. Ἀνέκδ. Παλ. σελ. 366.

*Χελιδόνισμα, τό (χελιδονίζω) Ψάλλω, τραγῳδῶ τὸ τραγῳδεῖ τῆς χελιδόνος, τὸ ὁποῖον συνηθίζουν νὰ τραγῳδοῦσι τῶν Ἰουδαίων τὰ παιδία κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα μῆνα, ὅτε χελιδονίζω. Διετηρήθη δὲ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ᾠδὴ αὕτη ὑπὸ τοῦ Ἄλλη. 8. σλ. 360. καὶ ᾐδιοποιήθη ὑπὸ τοῦ Ilgen. opusc. Phil. 1. σλ. 165.

Χελιδονιστής, οῦ, ὁ (χελιδονίζω). Ὅστις περιοδεύει τοὺς οἴκους καὶ ψάλλων τὸ χελιδόνισμα ἀγείρει, ζητοπλανεύει. Ἀλλη. σελ. 360.

Χελιδών, όνος, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ χελιδόνα κοινε. Ἰλιδ. Φ. 411. Χ. 240. Ἡσιδ. Ἔρ. 570. Ἡρόδ. 2, 22. ἡ ἀνώμαλ. κλητ. πτῶσις χελιδοῦ ὥσπερ ἐκ τινος ὀνομστ. χελιδώ, οὐδαμοῦ εὑρισκομένης, παρὰ Σμνδ. λῳν. 118. Οἱ δὲ Γραμμ. ἀναφέρουσι καὶ Αἰολικ. αἰτιατ. Ἀχελιδόν. ἴδε Ἰκκ. Ἀνέκδ. Παλτ. σλ. LXVII. 2) Εἶδος ᾠδίων πτερωτῶν τὸ χρῶμα τῆς χελιδόνος ἔχόντων· exocoetus volitans ἢ evolans, Linn. — 3) Τὸ κοίλωμα ὑπὸ τὴν ὀπλὴν τοῦ ἵππου, Λατ. rana. Ξενοφ. Ἱππ. ἑ, 3. καί, ἑ, 5. «Ὁπλαὶ πόρρω ἀπὸ τοῦ δαπέδου ἔχουσι τὴν χελιδόνα καλουμένην. Ὁ Ἄφυρτος ἐν τοῖς Ἱππιατρικοῖς λέγει τοῦτο τὸ κοίλωμα «Βάτραχον». — β) παρόμοιόν τι κοίλωμα ὑπὸ τὴν πατοῦσαν τοῦ σκύλου. Ξενοφ. — γ) τὸ κοίλωμα εἰς τὸν βραχίονα τῆς κατὰ τὴν κάμπην τοῦ ἀγκῶνος. — δ) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον Ξενοφ.

*Χελλάρης, ου, ὁ Θαλάσσιός τις ἰχθύς, συνήθ. μύλλος λεγόμενος.

*Χελλύσσω, ἴδε χελύσσω.

*Χελλών, ῶνος, ὁ, ἴδε χειλών.

*Χελοῦμι, Δακων. ἀντὶ χελῶ, χελύσσω.

Χελύδριος, ὁ (χέλυς ὕδωρ). Ἡ ἐν ὕδασι διαιτωμένη χελώνη, νεροχέλωνα κοινε. — 2) Ὄφις ἀμφίβιος. Νεροφίδιον κοινε.

Χελυκλονος, ὁ, ἡ (χέλυς, σημε. 2. κλόνος.) Ὀρφ. Ἀργ. 381. «Φόρμιγξ χελυκλονίοιο. Λύρα κατεσκευασμένη ἀπὸ ὄστρακον, καύκαλον χελώνης.

Χελυνάζω, καὶ σχελυνάζω (χελύνη) = χλευάζω, Φλωρέω. Ἡσυχ.

Χελύνειον, τό ὑπερτ. τοῦ χελύνη (υ).

Χελύννη, ἡ (χεῖλος). Τὸ χεῖλος. «Ὑπερῷ χελύννῃ τάδ' ἀνακχείλος. — 2) = χέλυς, σημε. 3. — 3) Αἰολ. ἀντὶ χελώνη (ν — —).

*Χελύνιον, τό. Ὑπερτ. τοῦ χελύνη. — 2) Μέλος τοῦ ἱερείου, τοῦ θυσιαζομένου ζῴου = χέλυς, σημε. 3. (υ)

Χελυνοείδης, ου, ὁ (χέλυς, εἶδος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει πρισμένα, παχέα, χοιδρὰ χείλη κοινε. πριστοχείλης.

Χελυον, τό. Ὄστρακον, καύκαλον κοινε. τῆς χελώνης. ἐκ τοῦ

Χέλυς, υος, ἡ, ὡς τὸ χελώνη. Χελώνα, ἀχελώνα, ἐκ τοῦ ὀστράκου τῆς ὁποίας κατὰ πρῶτον ὁ Ἑρμῆς ἔκαμε τὴν λύραν τανύσας χορδὰς ἀπ' αὐτό, Ὑμ. Ἑρ. 33. ὅθεν — 2) ἡ λύρα ἡ ἐκ τοῦ ὀστράκου αὐτοῦ κατεσκευασθεῖσα. Τυ. Ἑρ. 25. 153. ἐξαιρ. τὸ κοῖλον, καμαρωτὸν ὀπισθεν μέρος αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκπέμπεται ὁ ἦχος, τὸ Ἰταλ. ressuonatore. — 3) Τὸ κοῖλον μέρος τοῦ στήθους ὑφ' ᾧ κεῖται ὁ πνεύμων. Ἱπποκράτ. καὶ Εὐριπ. Ἡλ. 837. «— — ἀποῤῥήξω κέλυνα.

Χελύσκιον, τό (χελύστω). Μικρὸς βήχας. Γαλην. Γλωσσ.

Χέλυσμα, τό (χέλυς). Τὸ εἰς τὴν τρόπιδα, καρίναν τοῦ πλοίου ἐν σχήματι ὀστράκου χελώνης σανίδωμα ὅπως νὰ ᾖναι σκεπασμένον τὸ κατωτατον μέρος τῆς τρόπιδος· τὸ σύνηθ. Ἰταλ. sperone. Πολυδ. α. 86. Θεόφραστ. φυτ. ἱστορ. ε, 8.

Χελύσσω, συνήθ. κατὰ μέσ. ἀποβ. διάθ. χελύσσομαι, Ἀττ. — τττομαι. Μλ. — ύσσομαι. (χέλυς, σημσ. 3) βήχω, βηχῶ βαρέως καὶ πτύω, Ἱππκ. ἐν γέν. ἐκπτύω, φτῶ φλέγματα. Νίκανδρ. Ἀλεξ. 81. «Ξηρὰ δ' ἐπιλλίζων ὅλοῃ χελλύσσεται ἄτῃσι παρὰ Δυκ. δὲ καὶ χελλύσσω (τὸ ν, ἐν τῷ Μλ. μακρον, Νικ. Ἀλ. 81).

Χελύω, Ἰωνικ. ἀντὶ χελύσσω.

*Χελών, ῶνος, ὁ, ἴδε χειλών. — 2) ὡς πρωτότ. τοῦ χελώνη παρ' Ἡσυχ.

Χελωνάριον, τό. Ὑπερτ. τοῦ χελώνη. Μικρὰ χελώνη, χελωνίτσα — 2) = χελώνη, σημσ. 3. Ὅθεν παρ' Ἡσυχ. διὰ τοῦ, κωλυμάτιον, ἑρμηνεύεται. (ε)

Χελωνάριον, τό, καὶ Χελώνιον, τό (χελώνη). Τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης, τὸ καύκαλον, χελωνοκόκαλον· ἔτι δὲ καὶ τὸν καρεῖνον, κάβουρα τὸ ὄστρακον, ὡς τὸ χέλιον καὶ χέλωνον. — 2) Τὸ κοῖλον, ἐσπαμπὲς μέρος τῆς ῥάχης, ἔτι δὲ καὶ τοῦ σφαιρικοῦ καῤῥέπτου ἐν γένει κύρτωμα, καμάρωμα, βαθούλωμα. Ὅ,τι εἶναι κυρτὸν, καμαρωτὸν, βαθυλόν. — 3) Μηχανήτις καμαρωτὰ ὁμοίως μὲ τὸ ὄστρακον τῆς χελώνης κατασκευασμένη διὰ τῆς ὁποίας κατέλυον καὶ κατεδάφιζον τείχη, ἔτι δὲκαὶ ἄλλων πολυσπάστων τοιούτων μηχανῶν. — 4) Χελώνιον, Νόμισμά τι παρὰ τοῖς Τενεδίοις ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον τυπωμένη χελώνη.

Χελώνη, ἡ ὡς τὸ χέλυς. Τετράποδόν τι μικρὸν ζῷον, τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα ἔστιν ὀστρακῶδες· χελώνα, ἀχελώνα κοινε. Ὅμ. Τμν. Ἑρ. 42. 48. Ἡρόδ. 1, 47. 48. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀστρακον αὐτῆς, χελωνοκαύκαλον, Lobeck Φρν. σλ. 187 — 2) ἡ ἐκ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης κατεσκευασθεῖσα λύρα, ἐξαιρ. τὸ ὀπισθεν ἐπίκυρτον μέρος αὐτῆς. — 3) Συνασπισμός, τοῦτ' ἔστιν ὅταν οἱ στρατιῶται ὑψόνοντες τὰς ἀσπίδας των καὶ συναρμόζοντες αὐτὰς ἐσχημάτιζον τοιουτοτρόπως ὡς σκέπην τινά, ἐξαιρ. οἱ πολιορκηταὶ ὅταν ἔμελλον νὰ κάμωσιν ἐπιδρομήν. κατὰ Δίωνα τὸν Κάσ. (Βιβλ. μθ', 28) εὑρέθη αὕτη ἡ τέχνη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Καίσαρος Οκταυιανοῦ. «Τοιον δὲ παρὰ τῇ τύχῃ (οἱ Ῥωμαῖοι) εἰρηντο· ἐσπεσόντες ποτὲ εἰς ἐνέδραν καὶ πυκνοῖς τοξεύμασι βαλλόμενοι, τήν τε χελώνην ἐξαπιναίως συνασπίσαντες ἐποίησαν, καὶ τὰ γόνατα σφῶν τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὴν γῆν ἤρησαν. — Ἡ δὲ δὴ χελώνη αὕτη τοιάδε τίς ἐστί, καὶ τόνδε τὸν τρόπον γίγνεται· τὰ μὲν σκευωρόα καὶ οἱ ψιλοί, οἵτε ἱππεῖς ἐν μέσῳ τοῦ στρατεύματος τεταχαται· τῶν δ' ὁπλιτῶν οἱ μὲν ταῖς προσμήκεσιν ἀσπίσι ταῖς κοίλαις ταῖς σωληνοειδέσι χρώμενοι, περίτε τὰ ἔσχατα, ὥσπερ ἐν πλινθίῳ τινί, τάσσονται, καὶ τοὺς ἄλλους, ἔξωθε βλέποντες, καὶ τὰ ὅπλα περιβεβλημένοι, περιέχουσιν· οἱ δὲ ἕτεροι οἱ τὰς πλατείας ἀσπίδας ἔχοντες ἔντε τῷ μέσῳ συστείρονται καὶ ἐκείνας καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑπερίνουσιν· ὥστε μήτ' ἄλλοτι πλήν ἀσπίδων διὰ πάσης σμαίους τῆς φάλαγγος ὁρᾶσθαι, καὶ ἐν σκέπῃ τῶν βελῶν πάντας αὐτοὺς ὑπὸ τῆς πυκνότητος τῆς συντάξεως γίγνεσθαι· οὕτω γάρτοι δεινῶς ἰσχυρίζεται, ὥστε βαδίζειν τινας ἐπάνω αὐτῆς, καὶ προσέτι καὶ ἵππους, καὶ ὀχήματα, ὁπόταν ἐν κοίλῳ τινὶ καὶ στενῷ χωρίῳ γίγνωνται ἐπελαύνεσθαι. Τοιοῦτο μέν δὴ τὸ σχῆμα τῆς τάξεως ταύτης ἐστί, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῆς χελώνης ἐπίκλησιν, πρός τε τὸ ἰσχυρὸν καὶ πρὸς τὸ εὐσκέπαστον αὐτῆς εἰληφεν. — β) ἐν γένει ἐπιδρομικῆς ἀσπίδος εἰς προφύλαξιν τῶν πολιορκούντων καὶ τῶν πολιορκητικῶν μηχανῶν, ὑπὸ διαφόρων ὀνομασιῶν. π. χ. «Χωστρίκια ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔσκαπτον λάκκους καὶ ἔχωναν χῶμα ἐπάνω· παρὰ τὸ χώνυμι. περιφορεῖα ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔσκαπτον τὴν μηχανὴ χελώνιον σημσ. 3. παρβλ. καὶ χερόχελωνη. — 4) Πᾶσα μηχανὴ ἀπὸ τέσσαρας πασσάλους συγκειμένη καὶ κυρτὰ τὰ ἔπρα ἔχουσα τῶν ὕφω πλεγμάτων ξύλων, διὰ τῆς ὁποίας μετακινοῦνται βάρη ἐπιτιθέμενα αὐτῷ. — 5) = ὑποπόδιον. — 6) Πελοποννησιακὸν τὸ τόμισμα, χελώνην τυπωμένην ἔχον. παρβλ. χελώνειον, χελώνιον, σμσ. 4. — Παιδιᾶς εἶδος, καθ' ἣν παίζουσαι αἱ παρθένοι τὴν ἐν μέσῳ καθημένην περιέτρεχον καὶ ἐπηρώτων οὕτω. «Χέλει χελώνη τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ ὄρα Εὐστάθ. ἐν Ὀδυσσ. Φ. σελ. 1914. (τῆς λέξεως τὸ πρωτότ. χελών μόνος ο' Ἡσυχ. ἔχει). ὅθεν.

Χελωνεάς, άδος, ἡ Εἶδος καυθάρων ποικιλοστίκτων, ἄλλως καυθαρίς. Ἡσυχ.

*Χελώνειον, τό, ἴδε ἐν τῷ χελώνειος.

Χελωνίς, ίδος, ἡ. = χελώνη, σμσ. 2. Ἡ λύρα. — 2) = χελώνη, σμσ. 5. Ὑποπόδιον Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς Μάθημ., σ. 246. «Τέ ὑπ'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ημῶν καλούμενον ὑποπόδιον, Ἀθηναῖοι καὶ Κῶοι χελωνίδα καλοῦσινω. 3) Κατώφλιον. Ο'.

Χελωνίτης, ου, ὁ, ἡλκ. χελωνῖτις – ιδος, ἡ (χελώνη). Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν χελώνην, εἶναι ὅμοιον μὲ χελώνην.

Χελωνοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χελωνῶν ἢ φαίνεται ὡς χελώνη. Εὐστάθ.

Χελωνοφάγος, ὁ, ἡ (φαγεῖν). Ὅστις τρώγει χελώνας, ὁ ἐκ τὸ κρέας αὐτῶν ζῶν, διαιτώμενος. (α)

Χένιον, τό· Εἶδος ὀρτύγων, πτηνὸν ὅμοιον μὲ ὀρτύκι τὰ ὁποῖα συνηθίζουν νὰ παρηγκυνοῦν, τὸ τουρεβ. νὰ κάμουσι παστρωμάν οἱ Αἰγύπτιοι. Ἀθην. 9', σελ. 393.

*Χεράγρα, ἡ = χειράγρα. Casaub. Pers. 5, 58. Heind. Hor. sat. 2, 7, 15.

Χέραδος, τό, ὡς τὸ χεράς σημσ. 2. καὶ χερμάς. Συρτσὸς ἐκ λιθαρίων καὶ ἄμμου, ἀκαθαρσία, λούνη, τὴν ὁποίαν ἀφίνουσιν οἱ ποταμοὶ πλημμυρίζοντες τόπον τινά, χάλιξ, χαλίκι, μόνον ἐν Ἰλδ. Φ, 319. ὅπου μέντοι οἱ παλαι Γραμμτ. ἀντὶ γεια. τοῦ χερὸς ἐννοῦσι τὴν λέξιν, χεράδος τονοῦντες, καὶ μὲ τὸ ἅλις, συντάσσοντες αὐτήν.

Χεράς, άδος, ἡ. Ἓν ἁπλόχειρον ἢ μία χοῦφτα λιθαράκια, πετροπούλες· σωρὸς ἀπὸ λιθαράκια. — 2) ἐξαιρ. Συρτσός, ἀκαθαρσία, λούνη, τὴν ὁποίαν ἀφίνουσιν ὀπίσω οἱ πλημμυροῦντες ποταμοί. χάλιξ, χαλίκι, Πιδ. Πθ. 6, 13. παρβλ. χέραδος καὶ χερμάς, χερμάδιον. (ἐτυμολγ. δὲ τὴν λέξιν συνδ. παρὰ τὸ χείρ, λίθοι ὅσους χωρεῖ ἡ παλάμη τῆς χειρός· ἄλλοι δὲ δέχονται ὀρθότ. τὴν συγγέν. αὐτῆς μετὰ τοῦ χέρρος καὶ ξηρός, καὶ κυρίαν σημσ. τὸ σκληρός, στερρός, καὶ τότε ὑπάγονται εἰς τὸ ἴδιον πρωτοτ. καὶ ἡ αὐτὴ συγγν. λέξεις χοιράς, χέρμα, χερμάς, χερμάδιον. κ. τ. λ.)

*Χέρεια, ἴδε ἐν τῇ χέρης.

*Χερειότερος, έρα, έρον, ποιητ. καὶ ἐξαιρ. Ἑπκ. συγκρτ. ἀντὶ τοῦ, χερείων, Ἰλδ. Β, 248. Μ. 270.

Χερείων, ὁ, ἡ. οὐδτ. χέρειον. γενκ. ονος, Ἑπκ. συγκρτ. τοῦ κακὸς, ἀντὶ χείρων. Ὅ,τι ἡ ὅστις εἶναι χειρότερος, κατωτέρας τάξεως, ἐν γένει ὑποτεταγμένος, ἐπόμενος, ἀκόλουθος, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἡ κυριωτέρα ἔννοια τῆς συγκρίσεως ἐκλείπει ἐνίοτε ἐν τῇ συντάξει τῆς λέξ. μετὰ ἀπρμφ. »Οὐκ χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι· δὲν εἶναι κακὸν τὸ νὰ δειπνῇς ὅταν πρέπῃ, ὅταν ἦναι καιρός, Ὁδσ. Γ. 176. παρβλ. Ψ, 262. ταύτην τὴν φράσιν ἐμιμήθησαν καὶ οἱ Λογεγρ. τῷ χείρων χρώμενοι, ἐξαιρ. ὁ Πλτχ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον. ἴδε Schaef. Julian. or. σλ. XIII. Περὶ τῆς ἐτυμλγ. ἴδε χείρης.

Χέρεσσι, σπάν. ποιητ. δοτκ. πλθ. τύπος τοῦ χείρ, ἀντὶ χερσί. Ἡσδ.

*Χέρτι, ἴδε ἐν τῷ χέρης.

Χερήρης, ὁ, ἡ. γεν. εος (χείρ, ὄρω). Ὅστις συνερμόζει ἑνόνειτι μὲ ἄλλο τι διὰ τῆς χειρός. Πίνδ. Πύθ. δ'. 47. »Χεριαρῶν τετόνωται.

*(Χέρης) ἄχρστ. θετικὸν ἀφ' οὗ παράγονται πιθανώτατα τὰ ἀνωμλ. συγκρτ. τοῦ κακὸς, χείρων καὶ χερείων, ὡς τό, ἀρείων ἀπὸ τοῦ Ἀρης· ἐξ αὐτοῦ δὲ διετερήθησαν οἱ ἑξῆς Ἑπκ. πτώσεις. δοτκ. χέρηϊ, Ἰλδ. Α. 80. αἰτ. χέρηα, Δ. 400. Ὁμστ. πλθ. χέρηες, Ὁδσ. Ο. 324. αἰτ. οὐδτ. γεν. χέρηα, Ἰλδ. Σ. 382. ἀπὸ τῆς μέντοι ὁ Wolf καὶ χέρεια γράφει. Ὁδσ. Σ. 229 V. 310. ἡ δοτ. δε ἀτονοῦτο καὶ γερῇ· ἐν ἅπασι δὲ τοῖς μαρτυρίοις αὐτοῖς ἐμφαίνεται ἡ λέξ. ὡς συγκρτ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. Δ. 400. ὅπου κατὰ γενκ. πτῶσιν συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἰλδ. Α. 80. καὶ Ὁδσ. Ο. 324. σαφῶς ὁ κατώτερος, δυνατώτερος τῷ βασιλεῖ ἢ τῷ σύγκλητος, ἀντίμωμ ἀντιθέτως συγκρινόμενος, ὡσαύτως καὶ ἐν Ὁδσ. Σ. 229. Τ. 310. τὸ καλὸν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ χειρότερον. Ἐν Ἰλδ. Ξ. 382. δὲ »σθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηα δὲ χείρονι δόσκεν· ἐφαρμόζονται τὸ ἐσθλὸς — ἐσθλός· καὶ τὸ χέρηα — χείρονι καθόλου ἐντελῶς, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν σαφεστάτην σύγκρισιν· καὶ οὕτως οὐδετερήθη οὐδὲν παράδειγμα ὄντως θετικοῦ τινος· ὅσα δὲ ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὁ Βτμ. Γραμμ. Ἑλλ. 1. σλ. 275. ἐλλείπουσιν ὅλως εὐλόγου ἀποδείξεως· μάλιστα δὲ πιθανώτατον ἐστὶν ὅτι, τὸ πρωτότ. χέρης, ἂν καὶ κατὰ τὸν τύπον αὐτοῦ ἔστι θετικὸν, κατὰ τὴν σημσ· ὅμως ἦτον ἀνέκαθεν συγκρτκ. καὶ ὡς τοιοῦτον ἐχρησιμευε. τὸ γὰρ χέρης ἐτυμολογητέον ἀναμφιβόλως παρὰ τὸ χείρ, ἄρα = χείριος κυρίως, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὑποκείμενος, ὑποτεταγμένος τινί, καὶ ὅθεν ἐμφαίνει ἐπὶ τὴν συγκριτκ. ἀναλογίαν τῆς ὑποταχθῆ ἢ τῆς ἐλαττώσεως τινὸς πρὸς ἕτερόν τι παραβαλλόμενον. Ἡ συγγένεια δὲ τῆς λέξ. μετὰ τοῦ χερνὴς ἀναμφισβόλως καὶ ἀπωτέρα ἐστί· δύτε τοῦτο ὑπάγεται εἰς τὸ χῆρος, χηρεύω κτλ. καὶ μᾶλλ ἐν τῷ κυρίῳ πρωτοτ. ΧΑΩ, ἐγγίζει τῷ χέρης.

*Χερήων, ονος, ἡ. Δρκ. ἀντὶ χερείων.

*Χεριάρης, ου, ὁ = χελήρης. Πίνδ. Πθ. 5. 47. (υυυ —).

*Χεριφύρης, ὁ, ἡ (φύρω). Ὅ,τι ἀνασκευάζεται, ἐμπλέκεται ἢ ἐξυμαίνεται μὲ τὰς χεῖρας. Φιλ. Θεσμ. 11. 3.

Χέρμα, τό. Λιθάρι, λιθάρι· συνηθσ. Χερμάδιον καὶ χερμάς, ὅπερ ἴδε. Περὶ τῆς ἐτυμλγ. ἴδε χεράς.

Χερμάδιον, τό (χερμάς). Λιθάρι, χάλιξ, ὁποῖα τὸ πάλαι μετεχειρίζοντο εἰς τὸ νὰ τὰ ῥίπτωσι μὲ τὴν σφενδόνην, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. ὅ,τι δὲ τὰ χερμάδια ἦσαν ἐνμεγέθη συνήθως διδάσκει οὐ μόνον τὸ ἐπθ., μεγάλα, Ἰλδ. Δ, 265. 541. καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ τό, ἀνδραχτέα, Ὁδσ. Η, 121. ἀλλὰ καὶ ἡ περιγραφὴ τοιούτου τινὸς λίθου ἐν Ἰλδ. Ε, 302. Τ, 285. ἐστι δὲ ἡ λέξ. οὐχ ὑπαρστ. τοῦ, χερμάς, ἀλλ' οὐδέ. τοῦ, χερμάδιος. (β)

*Χερμάδιος, ὁ, ἡ (χερμάς). Ὅ,τι εἶναι κατὰ τρόπον, σχῆμα, ἢ μέγεθος τοῦ χαλικος, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ σφενδονίζηται ὁμολύβδαινα χερμάδιον Μολύβδου σφαῖραι ῥόδινου πάχος ἐχουσαι, τὰς ὁποίας ἐσφενδόνιζον. (α)

Χερμάζω, Μλ. -άσω (χερμάς). Σφενδονίζω ἢ ῥίπτω κατά τινας χερμάδας, πετροβολῶ.

Χερμάς, άδος, ἡ (χείρ). Λίθος, λιθάρι, χαλίκι, ἐξαιρ εἰς πετροβόλημα, σφενδόνισμα ἁρμόδιος. Πίνδ. Πθ. 3, 86. »Ἔτι δὲ καὶ τὰ μικρὰ χαλίκια, τὰ εὑρισκόμενα ἀπὶ τὸν αἰγιαλὸν, ἐπὶ τὰς ὄχθας ποταμῶν, πιθανῶς διότι τὰ μετεχειρίζοντο εἰς τὰς σφενδόνας· ἀντὶ μεγάλου λίθου χρῆται τῇ λέξει ἐξ ἐναντίας ὁ Λυκ. 20, 616. ὥστε τὸ μέγεθος αὐτοῦ μένει ἀδιόριστον (ἐσχηματίσθη δὲ τό, χερμὰς ἐκ τοῦ χερὰς παρειδέσει τοῦ μ· ἡ ἐτυμολγ. παρὰ τὸ, χείρ, καθ' ἣν ἐξελέγησαν ὅτι ἡ κυρία σημσ. τῆς λέξεως σηλοῖ λίθου πάχος ἔσον χωρεῖ ἡ παλάμη, τὸν ὁποῖον ἡμποροῦντες νὰ χειρισθῶ, κουμπώσῃ νὰ κοιντ. λέγεται, ἐστὶν ὅλως ἐμφλ., πιθανώτερα δὲ ἐστὶν ἡ συγγν. αὐτῆς καὶ τῆς σημασίας της μετὰ τοῦ, χέρρος, ξηρός. ἴδε ἐν τῷ χεράς.)

Χερμαστήρ, ῆρος, ὁ (χερμάζω) Σφενδονιστής, ὁ σφενδόνας ῥίπτων· »Τοὺς χερμαστῆρας τὸ εἰς τὴν σφενδόνην δέρμα, ἐφ' ᾧ ὁ λίθος τιθέμενος ἐκσφενδονίζεται, ῥίπτεται. Ἀνάλεκτ. β', σλ. 36. Ἀντίπατρ. Σιδ. »Τοὺς Χερμαστῆρας ὑστερουμ κωλα τιτανίσκω.

*Χερνάς, άτος, ὁ· καὶ χέρνης παροξτ. Δωρ. ἀντὶ χερνής.

Χερνής, ῆτος, ὁ. Πένης, πτωχός, ἐνδεής· ὁ ζῶν χειρόβιος, ὅστις ζῇ ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν του, ἡμεροδουλευτής κοιν. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπθ. Πτωχός, ἐνδεής, Εὐρπ. Ἡλ. 205. ὅπου ὁ Seidler τονεῖ τὴν δοτκ. χέρνησι· μᾶλιστα δὲ γράφει καὶ ὁ Ἡσχ. χέρνης, παροξύν. τὴν συνηθῆ τόνωσιν ὅμως χερνὴς δικαιοῖ τό, γυμνὴς καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀριδ. σελ. 94, τ. ὅπου καὶ τὸ ἡλκ. χερνῆσα εὑρηται· (καὶ Ἡσχ. μέν, παρὰ τό, χέρνα, πενία, ἔνδεια, συγγν. τῷ, χῆρος, χηρεύω· καὶ Ἀριστοτλ. δέ, παρὰ τό, χείρ.)

*Χερνήτης, ου, ὁ· = χερνής. Αἰσχλ. Πρμ. 893. ὅθεν

Χερνητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χερνῆτα, εἶναι ἴδιον χερνῆτος· οὕτω χερνητικὸν ἡ πτωχοτάτη κλάσις τοῦ δήμου, ὅσοι ζῶσι ἀπὸ τὸ μεριαίδικον, ἡμεροδουλευτάδες.

*Χερνῆτις, ιδος, ἡ, Θλκ. τοῦ χερνῆτης. Ἡ ζῶσα ἐκ τῶν χειρῶν της, ἐνδεής, πτωχή· ἐξαιρ. ἡ γινέθουσα καὶ διὰ τούτου τοῦ ἔργου τριφωμένη. Ἰλ. Μ, 433.

*Χερνήτωρ, ορος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ χερνήτης. Μανέθ.

*Χερνίβιον, τό, ὑποταρστ. τοῦ, χέρνιβα, Ἀνέκδ. ἴδε Wolf. Dem. Lept. pag. 376. (ι)

Χέρνιβον, τό (χείρ, νίζω, νίπτω). Λεκάνη εἰς τὴν ὁποίαν τίθεται καθάρσιον ὕδωρ, ἡ περὶ διὰ νίψιμον, εἰς τὴν ὁποίαν νίπτομεν τὰς χεῖρας, Ἰλδ. Ω, 304. ὁ συνηθσ. τύπος παραλογγρ. ἐστὶ τὸ, χερνίβειον, καὶ χειρόνιπτρον· τὸ δέ, χέρνιβος, ὁ, μόνον παρ' Λίλν.

Χερνιβεῖον, τό· = ἀντὶ, χειρόνιπτρον, Πρωκοπίδιος καὶ Λεκάλην. Βυζαντιν.

Χέρνιμμα, τό. Τὸ νὰ νίπτῃ τις τὰς χεῖρας του μὲ καθάρσιον, ἡγιασμένον ὕδωρ. — 2) = χέρνιβον. παρὰ τό

*Χερνίπτομαι, Μλ. -φομαι· μέσ. (χείρ, νίζω, νίπτω). Νίπτω τὰς χεῖράς μου μὲ καθάρσιον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον συνεδίζετο ἐξαιρ. πρὸ τοῦ θυσιάζειν, Ἰλδ. Α, 449. ἐν γένει δέ, Ῥαντίζωμαι μὲ καθάρσιον ὕδωρ μὲ ἁγίασμα, δι' οὗ καθαρίζω ἢ ἁγιάζω τι, ἐξαιρ. εἰς θυσίαν χρήσιμον· ηκαίτηκα. Εὐρπ. Ἰφγ. Τ, 607. παρβλ. Θεοκρτ. ἐπκ. 6, 3. Ἐυργτ. δὲ χερνίπτω, θυσιάζω, παρὰ Δυκ. 184. μόνον. ὅθεν

Χέρνιπτρον, τό· = χέρνιβον· Φιλμ. Λεξ. 286. σλ. 200.

Χερνίπτω, Μλ. -νίψω ἴδε ἐν τῷ χερνίπτομαι.

Χερνίτης, ου, ὁ· παρὰ Θεοφράστ. καὶ Πλιν. λέξ, 28. »Λίθος χερνίτης. Εἶδος λίθου ἐμοίου μὲ τὸ κόκκαλον τοῦ ἐλέφαντος.

Χέρνιψ, ιβος, ἡ (χείρ, νίζω, νίπτω). Τὸ καθάρσιον ὕδωρ, ἁγίασμα, μὲ τὸ ὁποῖον συνήθιζον νὰ πλύνωσι τὰς χεῖρας πρὶν καθίσουν εἰς τὴν τράπεζαν, ἢ πρὶν νὰ ἀρχίσωσι δημοσιευτικήν τινα πρᾶξιν, θυσίαν, καὶ λ. τ. τ. πολλάκις ἐν Ὁδσ. καὶ ἀεὶ κατ' αἰτ. πτῶσιν ηχερνίβιν ἐντὸς τῆς μόνης μιᾶς φορᾶς παρ' Ἀριστφ. Ὀρν. 894. ἀπαντωμένης ὅστε. ηχερνίβιν· ἴσως τὸ μόνον ἐν τῷ ἑπτ. ἀρθμ. χρήσιμον παράδγμ. ηχέρνιβα κατάρχεσθαι Ὁδσ. Γ, 445. — 2) ἐν τῷ πλθ. ἀρθμ. ηχέρνιβεια αἱ δὲ ἡγιασμένου ὕδατος καθάρσεις· ἐν γένει, ἡ χρῆσις τοῦ καθαρσίου ὕδατος· ὅθεν οὐ μέντοι γε χερνίβιον δὲν ἐπιτρέπω τινὶ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ, ὥσπερ ἐσυνηθίζετο πρὸς τοὺς μιαιφόνους, Δμσθ. ἐξ ἐναντίας δὲ ηχερνίβας νόμων ἐπιτρέπω τὴν χρῆσιν τοῦ καθαρτηρίου ὕδατος, Σφκλ. ηχερνίβων κοινωνὸν εἰσαπαξ, ὁμοτραπέζιος, ἐπειδὴ τὸ ἡγιασμένον ὕδωρ ἔκειτο πρὸ τῆς θύρας καὶ πρὶν καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν ἔνιοτε ἐν αὐτῇ τὰς χεῖρας, Αἰσχλ. Ὅτι δὲ ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρῶτο αὐτῷ καὶ ἐν ἐνταφιασμοῖς πρὶν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν οἶκον ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ ἐνταφιασμοῦ· σηλοῦται ἐκ τοῦ παρ' Εὐρ. Ἄλκ. 100. (Ὁ Σουϊδ. συμφώνως μετ' ἄλλων Γραμμ. προερίζει τὴν τόνωσιν χερνίβα, χερνίβι παρξτ., τῇ ἑποίᾳ χρῆται καὶ ὁ Dind. ἐν Ἀρστφ. ὁ Herm. δέ, ἐν Εὐρ. Ἡρ. 924. συμφώνως τῷ Ἀθν. 9. σελ. 409. Ἀνεκδ. Bk. ἐθέλει ἐξ ἐναντίας τὴν προπαροξτν.)

Χερακέωσις. Ἐπίῤῥμ. (χείρ, ἀκέω). Μέ κακὰς χεῖρας, μὲ ἄδεια χέρια. παρὰ τοῖς Ο'.

*Χερόνησος, ἡ, Ποιητ. ἀντὶ Χερσόνησος, Ἀπλ., Ῥδ.

Χερόνιστρον, τό· = χειρόνιπτρον.

*Χεροπληθής, ές, ὁ· ποιητ. ἀντὶ χειροπληθής.

Χερόπληκτος, ὁ, ἡ (χείρ, πλήσσω). Ὅστις ἢ ὅτε ἐκτυπᾷ, τὸν ὁποῖον ἐκτύπησέ της μὲ τὴν χεῖρα. Σοφοκλ. Αἴ. 631.

Χερός, Ἰων. καὶ ποιητ. γενκ. πτσ. τοῦ χείρ, ἀντὶ χειρός.

Χερρονησεύω, καὶ, χερρονητίζω, Ἀττ. ἀντὶ, χερσονησίζω, Στράβ. β', σελ. 190. ια'. 752. 801. καὶ 953.

Χερρόνησιος, ία, ιον· Ἀττ. ἀντὶ χερσονήσιος· ὅθεν «Χερρονησία γῆ» ἡ ἐξ ἀριστερῶν ἔχουσα θάλασσαν· ἡ χερσόνησος.

Χερρονησίτεω, ῶ· Ἀττκ. ἀντὶ, χερσονησιτέω.

Χερρονησίτης, ου, ὁ· Ἀττκ. ἀντὶ χερσονησίτης, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', β', 8.

Χερρονησιωδής, εος, ὁ, ἡ· = χερρονησοειδής, ἀμφὶβ Στράβ. ιδ', σελ. 1002.

*Χερρονησώτης, ου, ὁ, Ἀττκ. ἀντὶ χερσονησώτης.

Χερρονησοειδής, Ἀττ. ἀντὶ χερσονησοειδής.

Χερρόνησος, Ἀττ. ἀντὶ χερσόνησος· ὅπερ καὶ δὲ ἀπαύτως καὶ πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ, χερρόνησος ἐσχηματισμένα ἴδε ἐν τοῖς τῷ, χερσ. ἀρχομένοις.

Χέρρος, Ἀττ. ἀντὶ χέρτος, ὅπερ ἴδε.

Χερσαῖος, ὁ, ἡ καὶ -αῖος, αία, αῖον (χέρσος). Ὅ,τι συνίσταται εἰς τὴν ξηρὰν, εἶναι ἐκ τῆς ξηρᾶς, εὑρίσκεται, διάγει ἢ ζῇ ἐπὶ τὴν ξηρὰν, Ἡρότ. 4. 92. 7. 188. — 2) ἡ χερσαῖος, ὡς οὐσιστ. = χερσόνησος. Λεξ. 534.

Χερσεία, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι ἢ νὰ γένηται τόπος τις ἀκαλλιέργητος, ἀγεώργητος, ἔρημος, ἐκ τοῦ

Χερσεύω, (χέρσος) ἀμτβ. ἐπὶ γῆς, τόπου. Κεῖται, εὑρίσκεται, εἶναι ἔρημος, ἀγεώργητος, ἄκαρπος· ἔτι δὲ καὶ κατὰ παθτ. διάθ. — β) ἐπὶ ἐμψύχων· Διατρίβω, ζῶ ἐπὶ τὴν ξηρὰν· καταβαίνω, αὐγαίνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν ξηρὰν. — 2) μεταβτ. ἐρημόνω, κενόνω, ἀδειάζω τόπον τινά· Τρπκ. Ὀρφανεύω, κάμνω τινὰ ὀρφανόν. Εὐρ. λφν. «Τὸν παῖδα χερσεύει μόρος».

*Χερσιδάμας, αντος, ὁ· Ἐνρ. ὄνμ. εὐγενοῦς Τρωός τινος. Ἰλ.

Χερσιμαχία, ἡ· ψευδ. ἄγνω. παρὰ Πλάτ. Νμ. 1. σλ. 633. Β, ὅπου ὁ Bekker ὀρθότ. ταῖς χερσὶ μάχαις ἔγραψε. παρβλ. Lobeck. Φρν. σελ. 688.

Χερσῖνος, ίνη, ινον· = χερσαῖος.

Χερσόβιος, ὁ, ἡ (βίος). Ὅ,τι, ἢ ὅστις ζῇ ἐπὶ τὴν ξηρὰν, αὐτόθ. τῷ, λιμνόβιος. Νικανδρ. Λιτ. 36.

Χερσοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν χέρσον, εἶναι, φαίνεται ὡς χέρσος. — 2) Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ ἀγεώργητον, ἀκαλλιέργητον, ἔρημον τόπον· ἐν γένει, τόπος ἀγεώργητος, ἄγριος, ἔρημος.

Χερσόθεν, Ἐπίῤῥ. (χέρσος). Ἀπὸ τὴν χέρσον, ἀπὸ τὸ ἀβεργιάλι. Πίνδ.

*Χερσόθι, Ἐπίῤῥ. (χέρσος). Ἐπὶ τὴν ξηρὰν, ἁπλῶς εἰς τὴν χέρσον.

Χερσομενέω, Μ. ἤτω (χέρσος, μαίνομαι). Εἶναι ὡς χέρσος, ἤτοι ἄκαρπος καὶ ἀγεώργητος γῆ, πλήρης ἀγρίων φυτῶν. Γρηγόρ Ναζ.

Χέρσονδε, Ἐπίῤῥμ. (χέρσος). Ἐπὶ τὴν ξηρὰν, πλησίον εἰς τὴν ξηρὰν, Ἰλ. Φ. 238

*Χερσονησιάζω, Μλ. -σω, Ἀττ. χερρον-καὶ

*Χερσονησίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. χερρον- (χερσόνησος). Ἐπὶ τόπου, σχῆμα χερσονήσου ἔχειν, χερσόνητον μορφοῦν, σχηματίζειν.

*Χερσονήσιος, ία, ιον· Ἀττ. χερρον- (χερσόνησος). Ὅ,τις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐκ χερσονήσου, ἀνήκει εἰς χερσόνησον· ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χερσόνητον· ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου.

*Χερσονητιτέω· = χερσονητίζω· ψευδ. ἀνγν. παρὰ Πελβ. α'. 73. ἐκ τοῦ

*Χερσονησίτης, ου, ὁ· Ἀττ. χερρον- Κάτοικος χερσονήσου τινός· ἤτοι κάτοικος τῆς Θρᾳκικῆς, ἢ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου.

*Χερσονησιώδης, ὁ, ἡ, Ἀττ. χερρον-, = χερσονησοειδής· πάνυ ἅμῤῥ.

*Χερσονησιώτης, ου, ὁ, Ἀττ. χερρον-, = χερσονησίτης.

*Χερσονησοειδής, ές, ὁ, ἡ, Ἀττ. χερρον- (εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ χερσόνητον, εἶναι, φαίνεται ὡς χερσόνητος. Ἡρότ. 7. 22 ἐκ τοῦ

*Χερσόνησος, ἡ, Ἀττ. χερρόνητος, ποιητ. δὲ χερόνησος, Ἀπλ. Ῥδ. (χέρσος, νῆσος). Νῆσος συνεχομένη μὲ τὴν ξηρὰν, τόπος τις ἀπανταχόθεν ὑπὸ θαλάσσης περικυκλούμενος ὡς νῆσος, καὶ μόνον δι' ἑνὸς μέρους τῇ ξηρᾷ συνεχόμενη. — 2) ἐξαιρ. Ἡ Θρᾳκικὴ μεταξὺ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου· ἢ αὐτὰ ταὐτὸν παρὰ τοῖς πάλαι ἀπαντωμένη Ταυρικὴ χερσόνητος ἐστὶν ἡ νῦν Κριμαία λεγομένη.

*Χερσονησώδης, ὁ, ἡ, Ἀττ. χερρον- συνωμ. ἀντὶ χερσονησοειδής.

*Χέρσος, ἡ, καὶ ὁ· Ἀττ. χέρρος. Ἡ ξηρὰ, ἡ Ὑπειρος ἀντιδ. τῷ ὕδατι, ἐξαιρ. τῇ θαλάσσῃ, πολλαχ. παρ' Ὁμ., παρὰ τῷ ὁποίῳ ὅμως μένει ἀδιάκριτον τὸ γένος τῆς λέξ. «χέρσον ἱκέσθαι» ἀντὶ χερσαίαν. Ὀδτ. 1, 486. — β) Ἀγεώργητος· ἀκαλλιέργητος, ἔρημος, ἄκαρπος τόπος. — 2) ὡς ἐπῆ. χέρσος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι στερεόν, ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἡρότ. 2, 99. 4, 123. «χέρσος Εὐρώπη» ἡ ξηρὰ τῆς Εὐρ. Πινδ. — β) Τόπος γῆ ἀκαλλιέργητος, ἔρημος, ἄκαρπος· ἔτι δὲ καὶ Τρπ. ἐπὶ γυναικῶν, ἄγαμος, ἄπαις, Σφκλ. Οἰδ. Τ, 1502. ἐν γένει, τόπος κενὸς, ἄδειος, μετὰ γεν. «πυρὰ χέρσα ἀγλαϊσμάτων» Εὐρ. Ἠλ. 321. (συγγν. τῷ, χῆρος, ἔερος, ἐπῤῥός, σχερός, σκηρός, χεραὶς χοιρὰς, χέρμα, χερμὰς, καὶ τλ.) ἴδετ

Χερσόω, Μλ. -ώσω. Χερσεύω, κάμνω μεταβάλλω μέρος τι θαλάσσης, ποταμοῦ, λίμνης, εἰς ξηράν. — 2) Κάμνω, ἀφίνω τόπον τινὰ ἀκαλλιέργητον, νὰ ἐρημώσῃ, παθητ. Γίνεται τόπος τις ἔρημος, μένει ἀκαλλιέργητος· ὅθεν ἡ τῇ κεχερσωμένῃ ἀγεώργητος, ἔρημος.

Χέρσυδρος, ὁ (χέρσος, ὕδρος). Ἀμῤῥίβιος ὄφις, νερόφιδον· εἶδος ὄφεως, ὁ ἐν τῇ καὶ ὕδατι διάγων, διαιτώμενος. Νίκανδρ.

*Χερσύνω, = χερσόω.

Χερσώδης, ὁ, ἡ· (χέρσος, εἶδος) συνωμ. ἀντὶ χερσοειδής.

Χερύδριον, τό· ὑποκορ. τοῦ χείρ. Μικρὰ χείρ, χεράκι, Μοσχ. 1. 13.

Χεσάς, άντος, ὁ (χέζω). Ἔτι δὲ καὶ χέσας· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁ χέζων, ὅστις χέζεται· ὁ διάῤῥοιαν πάσχων γαστρός. Ἀριστοφ.

Χεσείω, ἰφτικὸν τοῦ χέζω. Θέλω νὰ χέσω, μ' ἔρχεται, μὲ βιάζει, μὲ σφίγγει νὰ χέσω, ὡς τὸ, χεζητιάω. Ἀριστοφ.

Χεσιφωνέω, ῶ (χέζω, φωνή). Λαλῶ, ὁμιλῶ, λέγω ἀπρεπεῖ, ἀηδεῖ φλυαρίας. Ἡσυχ.

*Χεῦαι, Ἐπκ. ἀπρμφ. ἀόρ. α'. τοῦ, χεύω, χέω, Ὀδσ. Δ, 75.

*Χεῦεν, Ἐπκ. γ'. πλθ. πρσπ. ἀόρ. α'. τῷ, χεύω, χέω. Ὅμ.

*Χεῦε, Ἐπκ. γ'. ἑνκ. πρσπ. ἀόρ. α'. τοῦ, χεύω, χέω. Ὅμ.

Χεῦμα, τό (χεύω). Πᾶν ὅ,τι ἐχύθη, ὅ,τι χύνεται, εἶναι ῥευστόν· ὅθεν — α) χύσιμον· ῥεῦμα, ποταμὸς, κῦμα, θάλασσα· «χύμα κατασιτρίσιον πρᾶγμα κατεσκευασμένον ἀπὸ ἀναλυμένον κατσίτερον, τουρκβ. ἀπὸ καλαί, Ἰλδ. Ψ, 561. — β) Ὅ,τι σπένδεται, χύνεται ἐν ταῖς θυσίαις κατὰ γῆς εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· σπονδὴ, τὸ ἰταλ. λιβατσιόνη. — γ) Σκεῦος, ἀγγεῖον λοιβῆς, λιβατσιόνης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔχυνον πάλαι εἰς τιμὴν τῶν θεῶν σπονδάς, Ἡρδ. 1, 51. ἄλλως χοεὺς λεγόμενον.

Χεύω, ὡς Ἐτκ. ἐνστ. ἀντὶ τοῦ χέω, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς συνθτ. καταχεύομαι καὶ περιχεύομαι ἀπαιτώμενοι, ἀντὶ περιχέω· ἐξ ἐναντίας δ' εὑρηται ἐν ὕμν. Ὅμ. ὡς Ἐπκ. ἀόρ. ἀποτκ. καὶ ὡς Ἐπκ. Μλ. τοῦ χέω, ὅπερ ἴδε.

*Χέω, Μλ. χεύσω, Ἀττ. ἀόρ. α'. ἐχεα, ἀπρμφ. χέαι, Πρτκτ. χέον, χεῖτω, μέσ. ἀόρ. α'. ἐχεάμην· παρκμ. κέχυκα· παθτ. πρμ. κέχυμαι· παθτ. ἀόρ. ἐχύθην (ῡ) ἀλλ' οὐ αἱ μετέπειτα συγγρφ. καὶ ἐχέθην ἔχουσαι· ὅπερ δι' ἀγνοιαν τῶν ἐκδότων μετεβλήθη πολλαχοῦ εἰς τό, ἐχύθην, Lobeck Φρν. σελ. 731. — Τούτων τῶν κυρίως Ἀττ. χρόνων χρῆται ὁ Ποιητ. τῷ ἐνργτ καὶ μέσ. ἐνστ. καὶ παρατατ. παντάχοῦ ἄνευ συναιρ., καὶ μόνον τὸ, χεῖσθαι μεῖται ἐν Ὀδσ. Κ, 518. ἁπαξ δὲ χρῆται τῷ γ'. πλθ. πρτκ τοῦ ἀορ. ἔχεκον, Ἰλδ. Ω, 799 παλλακὶς δὲ τῷ παθτ. πρεμ. καὶ ὑπρτκ., καὶ τῷ παθτ. ἀόρ. συνθσ., ἐξ οὗ ὅμως μόνον τὸ χυθείη, γ'. πρσπ. εὐκτ. εὕρηται παρ' αὐτῷ κατὰ τὸν ἁπλοῦν τύπον τον, Ὀδτ. Τ, 590. Πρὸς τούτοις δὲ εὕρηται παρ' αὐτῷ ἐνεργητικὸν, ὁ Ἐπκ. ἁπλῶς τύπος τοῦ ἀορ. ἔχευα κατ' αὔξ. καὶ ἀναυξήτως, χεῦε, χεύαν, ἀπρμφ χεαι, μτχ. χεύας· πρτκτ. χεύον· ὑπτκ. χεύω, χεύμεν ἀντὶ χεώμεν, Ἰλδ. Η. 336. (ὁ καὶ εἰσέτι σποράδην ἀπαντάμενος καὶ κατὰ τον συνθ. Μλ. χεύσω ἐτυχηματισμ. τύπος τοῦ ἀορ. ἔχευσα, χεῦσαι, οὐκ ἔστιν Ὁμηρ. πιθαν. δὲ ἐστὶ Ἑλληνικὸς·) σπανιώτερον δὲ χρῆται τῷ ἐπκ. μέσ. ἀόρ. ἐχευάμην, καὶ τοῦτο μόνον ἐν τῷ γ'. ἑνκ. πρσπ. ἐχεύατο, Ἰλδ. Η, 68. καὶ ἐκ τοῦ κατὰ συγκπ. παθτ. ἀόρ. ἐχύμην (ῡ) μόνον τῷ γ'. ἑνκ. καὶ πλθ. πρσπ. χυτο, χύντο, καὶ τῇ μετχ. χυμένη· τέλος δὲ ὁ ἐπκ. ὑπτκτ. ἀορ. χεύω μετεβλήθη πάλιν εἰς τὸν σπάν. Ἐπκ. μέλλτ. χεύω, ἐν Ὀδσ. Β, 232. τῷ μέσ. ἀόρ. χρῆται ὁ Κ. Σμρν. ἀντὶ παθτ. ἀόρ. — Πρὸς τούτοις δὲ εὕρηται· καὶ ὁ ἐπκ ἑνστ. χείω παρ' Ἡσιόδ. Θγν. 83. ὁ χεῶ δὲ μέλλ. μόνον ἐν τῇ Ν. Δ. περὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὑστάτοις ἐν χρήσει ἔχοντος, χύσαι ἀορτ. ἴδε Lobeck Φρν. σελ 725. — Ἐπῃ. ῥμτκ. χυτός. Ὅμ

Κυρία σημτ. τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, χύνω, ἐπὶ ῥευστῶν πραγμάτων, κυρίως, μετὰ τῆς παρεμβεβλημένης σημσ συνηθ. του, πολλὰ, ἄρδονου· ὅθεν ἀφίνω, κάμνω νὰ χύνηται, = χύνωνται ὕδωρ, οἶνον, δάκρυα, δάκρυσι, πολλάκις παρ' Ὁμ., ἐπὶ τοῦ Διὸς «χεῖ» ὕδωρ χύνει νερόν, τοῦτ' ἐστὶ κάμνει νὰ χύνηται βροχὴ, Ἰλδ. Π, 385. ὡσαύτως καὶ «χεῖ» χιόνα ῥίπτει χιόνι, κάμνει νὰ χιονίζῃ· καὶ ἀπολύτως «χεῖ» ἀντὶ Ἰλδ. Μ, 281. — β) Διαλύω, κάμνω τι νὰ ἀναλυθῇ, νὰ γένῃ ῥευστὸν, ἐξαιρ. ἐπὶ μετάλλων. — 2) παθτ. Χύνεται, τρέχειτε θαμιλῶς, ἐν ἀφθονίᾳ «ἀκάρνα θερμὰ χέοντο» Ὀδσ. Δ, 523. Ἰλδ. Ψ, 385. — β) Διαλύεται, γίνεται ῥευστόν τι. — 3) κατὰ μέσ. διάθ. μετὰ αἰτ. ἐπὶ τῆς λοιβῆς ἐν θυσίαις ὑπὲρ νεκρῶν «χοὴν χεῖσθαι νεκύεσσιν» τὸ νὰ κάμνῃ τις λοιβὴν ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πὲρ τῶν τεθνεώτων, ἦτις, κατ' Ὅμ., συνίστατο εἰς μέλι μεμιγμένον, εἰς οἶνον καὶ εἰς ὕδωρ, τὰ ὁποῖα ἔχυναν ἀλλεπαλλήλως εἰς τρεῖς χοάς, Ὀδσ. Κ, 518. Λ, 26. ὡσαύτως καὶ ψυχοὰς χέασθαι Ἡρότ. 7, 43. παρβλ. χοή. —

Β) Πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ στερεῶν ξηρῶν πραγμάτων, χύνω, διασκεδάζω, σκορπίζω, διασκορπίζω, σωρεύω, σκεπάζω ἢ παραχώνω τι μετὰ φεῖ δὲ κατὰ παρασημασίαν τοῦ πολλοῦ, ἀφθόνως· ψυλλαια Ἰλιάδ. 2, 147. Ἡσιόδ. Ἔρ. 423. ψῦχος Ἰλιάδ. 1, 7. πάλφιται Ὀδσ. Β, 354. 380. ἔξαιρ. πῆμα χέων ταχὺν ἐκμίζω ἐπισωρεύων χῶμα, Ἰλιάδ. Ω, 799. 801. Ὀδσ. Δ, 291. Ε, 222. καὶ ἄλλχ. ὡσαύτως καὶ πτύμβον χέων Ἰλιάδ. Η, 336. Ὀδσ. Δ, 584. Μ, 14. καὶ ἄλλχ. ὅθεν καὶ πάσσοντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν Ἰλιάδ. Ψ, 256. Ὀδσ. Γ, 258. κόνιν κὰκ κεφαλῆς Ἰλιάδ. Σ, 24. Ὀδσ. Ω, 317. τὸ δὲ, καρπὸν χέων Ὀδσ. Δ, 588. ἐπὶ εὐκάρπων ζείδωρον, ἀφίνω τοὺς καρποὺς τῶν νὰ ἐρμώνται ἀφθόνως· αὐχὶ δὲ τινάζω τοὺς καρτούς των. — β) Ῥίπτω, σφενδονίζω, ἔξαιρ. πολύτι πλῆθος ὕδωρ χέων οἱονεὶ χύνω, τοῦτ' ἔστι ῥίπτω τόσα σάρτια ὥστε πίπτοντα φαίνονται ὡς νὰ χύνωνται ἀπόπαθεν, Ἰλιάδ. Ε, 618. κεκλαμένην χθονὸς ἀντὶ διερίζω ἢ διερίζειν αὐτὴν κάμνω νὰ πίπτῃ κατὰ γῆς ἀφθόνως ὡς νὰ τὴν ἔχυνέ τις, Ἰλιάδ. Τ, 222. — γ) Ἀφίνω ἢ κάμνω τι νὰ πάσῃ, νὰ πίπτῃ κάτω· νηνία ἔραζε Ἰλιάδ. Ρ, 619. πεῖσμα ἔραζε Ὀδσ. Χ, 20. 85. ὀδόντα ἀπὸ κρατός Ἰλιάδ. Χ, 468. — 2) παθ. Ἐπισωρεύεται τι· Ὀδσ. Ρ, 298. Τ, 539. Χ, 387. Ἰλιάδ. Ψ, 775. — β) ἔξαιρ. ἐπὶ ἐμψύχων, κινοῦνται σωρηδὸν, ἀγεληδὸν, συντρέχουσι, συνέρχονται πολλοί, πλῆθος, σπεύδουσι σωρηδὸν, Ὀδσ. Χ, 389. Ἰλιάδ. Ε 141. Π, 267. Τ, 356. κἀκρύοντες ἔχυντο ἔτρεχον κλαίοντες, Ὀδσ. Κ, 415. — 3) κατὰ μέσ. διάδ. μετὰ αἰτ. πρβέλ. χέοντο ἔρριπτον βέλη ἀφθόνως, πάμπολα ὡς νὰ τὰ ἔχυναν, Ἰλιάδ. Θ, 159. Ο, 590. —

Γ) Ἐν γένει χύνω τρπκ. ἀντὶ εὐγάζω, ἐκτελέω, ἁπλόνω κατὰ τὰς διαφόρους ἀναφοράς, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως μὲ τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον προέχουσαν σημσ. χοῆς, ἐπιχοῆς, προσθήκης, ἐπισωρεύσεως, προπλοκῆς καὶ λ. τ. τ. π. χ. ψφαντὴν, αὐθένη Ὀδσ. Τ, 521. Ἡσιόδ. Ἄσπ. 396. παρβλ. Θγν. 83. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐμπνευστῶν ὀργάνων· πνύριγγι χέων μέλος, ἠδὺ πνεῦμα χέων ἐν αὐλοῖς Σμνδ. 72. 8. κεκύτμενα κατὰ τινος τὸ παρ' ἡμῖν, χοχλάζω τινὰ ἢ τι δυνατά, ὡς ὅταν ῥιψώσουν τὰ χέρια καὶ τὰ χοχλάζουσιν διὰ νὰ ζεσταθοῦν. Ἰλιάδ. Ψ, 765 παρβλ. Ὀδσ. Γ, 289. κεκλύτ κατ' ὀφθαλμῶν Ἰλιάδ. Τ, 321. οὕτω καὶ μηέραν Ἐκτείνει, ἁπλόνω σκότος, ὁμίχλην, Ὀδσ. Η, 15. Ἰλιάδ. Ρ, 290. καὶ ἄλλχ. νῶτον ἐπὶ βλεφάροιϊν Ἰλιάδ. Ξ, 165. Ὀδσ. Β, 395. Μ, 338. καὶ ἀλλαχοῦ· κηλλος κἀκ κεφαλῆς Ὀδσ. Ψ, 156. ὀδέλλον ἐπὶ δέμνιαι ἁπλόνω βρέχους ἐπὶ τὴν κλίνην, Ὀδσ. Θ, 282. — 2) παθ. Χύνεται, ἐκτείνεται, ἐξαπλόνεται πα τοῦτο· κάμφ' ὀδὲ εἰ θάνατος χύτοι Ἰλιάδ. Ν, 514. κάμφι δέμνι νύξ κέχυται Ἡσιόδ. Θγν. 727. κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἐχλύς Ἰλιάδ. Ε, 696. Τὸ δὲ πάλιν χύτο ἄντρα τὸ σπέος διεσεδάπτη, ἐξέλιπεν, Ὀδσ. Η, 143. νοῦσέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροιϊν χυθείη Ὀδσ. Τ, 590. κάμφι δεσμοὶ ἔχυντου Ὀδσ. Θ, 287. ψφρὶς ἐπὶ πάντου ἐχεύατο, Ἰλιάδ. Η, 63. — β) κεχυμένος εἰς τι ἁπλόδεδομένος μὲ ὑπερβολὴν, ἐμέτρως εἴς τι· πὲς τάφροδίσιαν Λουκ., ἐπὶ δὲ καὶ πρὸς ἡδονὴν· Ἀλκίφ. τὸ δὲ πέγυθη ὁ θυμός μου ἡ καρδία του κατακεπληρώθη χαρᾶς, Ἀπλ. Πδ. 3, 1009. — 3) κατὰ μέσ. διάδ. μετὰ αἰτ. κάμφι φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεσι ἐκγεγαλίσθη τὸν ἀγαπητὸν υἱόν της, Ἰλιάδ. Ε, 314. οὕτω καὶ ἄνευ τῆς αἰτ. κάμφ' αὐτῷ χυμένη Ῥιπτομένη περὶ αὐτὸν τοῦτ' ἔστι περιπλεκουσα, ἐναγκαλιζομένη αὐτόν, Ἰλιάδ. Τ, 284. Ὀδσ. Θ, 527. (Ὑπάγεται δὲ ἡ λέξ. εἰς τὸ πρωτότ. ΧΑΩ.)

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Η.

Χηλαργός, ὁ, ἡ, Δρκ. χελαργός (χηλή, ἀργός). Ἐπὶ τετραπόδων, ὁ, τι τρέχει ὀγλήγορα, εἶναι ταχύπους· ὅθεν χηλαργοὶ ἁμίλλαιν ἢ ἱπποδρομίᾳ, Σφκ. — 2) ὡς τὸ, λευκόπους ποιητ. μόνον χρσμ.

*Χηλάς, ὁ, = χηλευτής. Ἡσχ. ἴde Lobeck Φρν. σελ. 435.

Χήλευμα, τό (χηλεύω). Ὅ,τι εἶναι, πλεγμένον, πλεκτόν, πλέγμα, τὰ χηλευτὸν ἄλλως. — 2) ἡ βελόνη διὰ τῆς ὁποίας πλέκουν δίκτυα χηλὴ ἄλλως.

*Χήλευσις, εως, ἡ (χηλεύω). Πλέξιμον, πλοκὴ, πλέγμα.

*Χηλευτής, οῦ, ὁ (χηλεύω). Ὅστις πλέκει, ῥάπτει, συῤῥάπτει τι, ἐπεσπής.

Χηλευτός, ἡ, ὀν· ἐπὶ. ῥήμτ. τοῦ χηλεύω. Ὅ,τι εἶναι πλεκτόν, πλεγμένον. Ἡρότ. 7. 89.

Χηλεύω (χηλή, σημσ. 2. β'.). Πλέκω, ἐλίττω τι.

Χηλή, ἡ (ΧΑΩ). Τὸ εἰς σῦκο σχισμένον ὀνύχι τῶν τετραπόδων, βοῶν, προβάτων, ἐλάφων, καὶ τ. τ. παρὰ τοῖς ποιηταῖς δὲ καὶ ἡ ὁπλὴ τοῦ ἵππου, Ἡσιόδ. Ἄσπ. 62. — β) οἱ ὄνυχες τῶν ὀρνίθων, Σφκλ. Ἀντ. 1003. — γ) τὰ μεγάλα ποδάρια τῶν καβούρων. — 2) Παιδήποτε τι ἐσχισμένον, εἰς δύο ἐσχισμένον, ὡς εἴθετι ἐξέχον· ἔξαιρ. — α) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον. — β) Βελόνη σχισμένη ἀνέμεσα διὰ τῆς ὁποίας πλέκουν δίκτυα, καὶ φορμούς, στιβάδας, ῥίπας, καὶ τ. τ., ἤτοι τὸ τουρκ. ζεμπίλια, φαβας. — γ) τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐκτεινόμενα ἄκρα τῶν προχωμάτων, τὸ σύνηθ. ἰταλ. μόλων. — δ) ἡ χηλὴ τείχους τοῖχος τι λίθου ἐξέχον ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν διὰ νὰ συνθλώνται προσβάλλοντα τὰ κύματα, Θκδ. καὶ Ξεν. ὡσαύτως καὶ ἡ χηλὴ ὄρους, τὸ ἐν τῇ θαλάσσῃ εἰσχωροῦν ἀκρωτηρίου ἄκρον. — 3) Πᾶν σχίσμα, ἀγκύλωμα ἢ χάραγμα, ἔξαιρ. — α) Τὸ χάραγμα μὲ τὸ ὁποῖον τίθεται τὸ βέλος ἐπὶ τὴν νευρὰν ἄλλως γλυφὶς λεγόμενον. — β) ἡ σχισμάδα τῶν ὀμματοφύλλων διαιροῦσα τὸ ἄνω τοῦ κάτω, ἡ ὁποία σχηματίζεται ὅταν κλείονται τὰ ὀμμάτια.

Χηλινός, ἡ, όν = χηλευτός. π' Ἀγγεῖον χηλινόν· κόφινος, σπυρίς, κ. τ. τ. Πολυδ. ζ, 172.

*Χήλιον, τό, Ὑπερτ. τοῦ χηλή.

*Χήλιον, τό, Ὑπερτ. τοῦ χηλός.

Χηλός, ὁ (ΧΑΩ) Κίστη, κιβωτός, τὸ ἰταλ. κάσα, τουρκ. σαντούκι· ἐμπιστοσύνη, τὸ ἰταλ. ἀρμάρι, σκευοθήκη τὸ τουρκ. δουλάπι, θήκη γενικῶς εἰς τὴν ὁποίαν τίθενται, φυλάττονται παντοῖα σκεύη, πολλάκις παρ' Ὁμ. ματὰ τῶν ἐπιθ. ὡραία, διαυγαλέη, περικαλλὴς, πυκινή.α

Χηλόω, (χηλή, σημσ. 2. β'.) Πλέκω, ἐλίττω τι — 2) (χηλὴ σημσ. 3.) σχίζω, χαράττω τι, ὅθεν

Χήλωμα, τό. Σχισμάδα, χαραγμάδα, ὡς τὸ, χηλή.

Χηλώτεον, τό· = χηλή, σημσ. 2, β'. ἐκ τοῦ

Χηλωτός, ἡ, όν. Ἐπὶ. ῥήμτ. τοῦ, χηλόω. Ὅ,τι εἶναι πλεκτόν, πλεγμένον.

Χημεία, ἡ· καὶ

*Χημευτική, ἡ· ἴδε χυμικός.

Χήμη, ἡ. (ΧΑΩ). Χάσμη, χασμέρημα. 2) εἶδος κογχυλίου ἤτοι ὀστρακοδέρματος εὐρύστου, μὲ δύω ὄστρεα Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. ἑ, 15. ξενοκράτ. 18. καὶ 31. Αἰλιαν. ζῳ. ἱστορ. ιέ, 12. Πλίν. λέ, 5, καὶ 13. κοιν. ἀχηβάδι, πορλίδα. — 3) μέτρον τι εἰς μέγα καὶ μικρὸν διαιρούμενον· ἐκεῖνα μὲν πρεῖς, τοῦτο δὲ 2. ὁραχμὰς ῥεστῶν πραγμάτων χωροῦν.

*Χημία, ἡ, παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πλούτ. περὶ Ἰσιδ. §. 33. Τομ. 9. σελ. 147. Η. (ν-)

*Χήμιον, τὸ χημίον, τό, Ὑπερτ. τοῦ χήμη.

Χήμωσις, εως, ἡ. (χήμη) Πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ὅτε ἡ φλόγωσις τοῦ ἐπιπεφυκότος χιτῶνος πρίστεται, κοκκινίζει καὶ σκεπάζει τὴν κόρην· ἡ χήμωσιν λέγουσιν, ὅταν ὑπὸ φλεγμονῆς ἰσχυρᾶς τὰ βλέφαρα ἕστραπῇ, ὡς μόλις ὑπ' αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύπτεσθαι, καὶ τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ μετεωρότερον τοῦ μέλανος γένηται, καὶ ἐρυθρόν, καὶ πολυμερῶς ἐπιλαμβάνει τοῦ μέλανος. Παῦλ. Αἰγ. γ, 22.

Χήν, ὁ, καὶ, ἡ· γενκ. χηνός (ΧΑΩ, χαίνω). Ἡ χήνα κοινῶς. οὕτως ὀνομασθεῖσα διὰ τὸ νὰ ἀνοίγῃ ἀπαύστως σχεδὸν τὸ στόμα της, πολλάκις παρ' Ὅμ. κατ' ἀμφότερα τὰ γένη χρωμένῳ τῇ λέξει· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡρότ. καὶ Εὐβουλος παρ' Ἀθηναίῳ ιβ', σελ. 519. Δ. ἡχῆνα πλαταγίζοντα καὶ ταχυπότατα, ἢ ὁμιλ. αἰτ. χῆνας, εὑρηται ἐν Ἐπιτρμ. ἀόσπ. 667, 2. παρβλ. Ἰακ. Ἀπβλ. Πλατ. σελ. 361. ἐκ τοῦ χάω δέ, Δρκ. τύπου ἐσχηματίσθη τὸ Γερμ. Gans. ὡς τὸ Λατ. anser. ὅθεν

Χηναλώπηξ, εκος, ἡ (ἐλώπηξ). Αἰγυπτιακόν εἶδος χηνῶν αἱ ὁποῖαι ζῶσιν εἰς τρύπας διαπωμέναι. Ἡρότ. 2. 72. Ἀριστφ. ὄρ. 1284.

*Χηνάριον, τό, Ὑπερτ. τοῦ χήν. Μικρὰ χῆνα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χηνάρι· Γρμμτ. πρβλ. νηττάριον.

Χήνειος, εία, ειον· Ἰων. χήνεος, έη, εον (χήν). Ὅ,τι εἶναι χηνήσιον· ὑπάγεται εἰς τὴν χῆνα, εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν χῆναν, Λατ. anserinus. Ἡρότ.

*Χηνέλωψ, ωπος, ὁ = χηναλώπηξ. Ἡσχ.

*Χήνεος, έη, εον, Ἰων. ἀντὶ χήνειος. Ἡρότ. 2, 37.

Χηνέρως, ωτος, ὁ. Μικρότατα καὶ κάλλιστον εἶδος χηνός. Πλίν.

Χηνέω, = χάσκω· ἄνευ μαρτυρίου. ὅθεν

*Χήνημα, τό (ΧΑΩ). Τὸ νὰ ἀνοίγῃ τις τὸ στόμα, ἔξαιρ. νὰ περικαλίζῃ, περιγελᾷ τινα ἐνοίγων τὸ στόμα.

Χηνιδεύς, έως, ὁ (χήν). Νέα χῆνα, χηνόπουλον, χηνοπούλι.

*Χηνιδεύς, έως, ὁ· = χηνιδεύς, ἄνευ παραδείγματος.

Χηνίζω, Μλ. -ίσω (χήν). Φυσῶ εἰς τὸν αὐλὸν, φλοέρω, αὐγάζω ἦχον ὅμοιον μὲ τηνφωνὴν τῆς χήνας. Δίφλ. παρ' Ἀθην. 14.

Χηνίον, τό· ὑποκορτ. τοῦ χήν. Μικρὰ χῆνα, = χηνάριον. Ἀθήν.

Χήνιος, ία, ιον· = χήνειος,

Χηνίσκος, ὁ (χήν). Καλλωπισμός τις, στολίδι εἰς τὴν πρύμνην πλοίου ὅμοιος μὲ τὸν λαιμὸν τῆς χήνας. π' Ἡ πρύμνα ἐπανέστηκεν ἠρέμα καμπύλη χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένην. Καὶ Εὐστάθιος. «Χηνίσκος, χηνὸς ἐκτύπωμα εἰς παράστημον ἐγγλυφόμενον τοῖς τῶν ναῶν ἄκροιν». Ἐτυμολόγ. «Χηνίσκος, τὸ τῆς πρώρας μέρος, οὗ ἀπέρχονται αἱ ἄγκυραι, ὅ καὶ τῆς τροπίδος ἐστὶν ἀρχή· εἰσὶ δ' οἱ μᾶλλον τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον, πρὸς ὃ ἐπιζευγνύονται αἱ ἐπωτίδες τῆς ναὸς· πλὴν ὁποτέρως ἔχει, χηνίσκος ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς καμαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοί, ἐτίθουν τῷ ἄκρῳ, τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες· ἢ τοῦ εὐσωμοτάτου χάριν, ὡς ἀβασταστοῦ αὐτοῖς ἡ νηῒς διατελοίη, τρόπον χηνὸς ὑπερηύσης τῶν κυμάτων».

*Χηνοβοσία, ἡ· = χηνοβοσκία.

Χηνοβοσκεῖον, τό. Τόπος ἐν ᾧ βόσκονται ἢ τρέφονται οἱ χῆνες· χηναρικὸ, χηνοκόμασον κοινότ. ἐκ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χηνοβοστία, ἡ (χηνοβοστός). Τὸ νὰ τρέφῃ, κρατῇ τις χῆνας — 2) Ἀγέλη, κοπάδι χηνῶν.
Χηνοβόσκιον, τό = χηνοβοστεῖον.
Χηνοβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὁστις βόσκει, ἢ τρέφει, κρατεῖ χῆνας.
Χηνοβοτία, ἡ· καὶ
*Χηνοβωτία, ἡ = χηνοβοσκία.
Χηνομεγέθης, ὁ, ἡ (μέγεθος). Ὅ,τι εἶναι μεγάλον ὡς ἡ χῆνα. Στράβ. σελ. 1037.
Χηνόπλουμος, τό (χήν, pluma Λατ.) Ἱλίνη μὲ στρώματα ἀπὸ πτίλα, πτερὰ χήνας. Χρυσοστόμ. ὁμιλ. κς'. τοῦ
Χηνοτροφεῖον, τό (τρέφω) = χηνοβοσκεῖον.
*Χηνοτρόφος, ὁ, ἡ (τρέφω) = χηνοβοσκός.
*Χηνύσσω, = χηνυστράω. Ἡσύχ.
Χηνυστάω, = χηνυστράω. Ἡσύχ.
Χηνύστρα, ἡ (χαίνω). Χάσμη, χασμήρημα. Ἡσύχ. ὅθεν
Χηνυστράω, Χασμῶμαι, χάσκω. Τρπκ. Βραδύνω, ἀργοπορῶ, κάμνω τι ἀργά, ἀμελῶς, κρατῶ τὸ στόμα ἀνοικτὸν ἢ χασμώμενος διὰ ῥᾳθυμίαν.
*Χηνῶ = τῷ προηγμ.
Χηνώδης, ὁ, ἡ (χήν, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὡς χῆνα, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν χηνῶν, ὁμοιάζει μὲ χῆνα. Σεξτ. Ἐμπ.
Χήρ, ηρος, ὁ. Ὁ ἐχῖνος ἀκανθέχοιρος, σκαντζόχοιρος, ἀρίτσιος κοιν. περβλ. χείρ. (συγγν. τῷ σχῦρος, χοῖρος, ἴσως καὶ τῷ Λατ. hirtus, hirsutus.)
Χήρα, ἡ. Ἰων. χήρη· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Γυνὴ τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἀπέθανεν. Ἱλιάδ. ἔστι δὲ ἡ λέξις κυρίως ἐπιθ. τοῦ χῆρος Ἡ ἐστερημένη, δηλ. τοῦ ἀνδρός της· ὡς ἐπίθ. «Χῆραι γυναῖκες αἱ χηρεύουσαι, Ἱλιάδ. Β. 289, ὡμήτηρ χήρη.» Ἱλιάδ. Χ. 499. ὅθεν
Χηράζω, = χυρόω· ἀμφβ.
*Χηράμβη, ἡ. Εἶδος κογχυλίων, ἀκριβέστερον ἀδιόριστον.
Χηράμενος, ποιητ. Μετοχ. ἀόρ. α'. Μέσ. τοῦ χαίρω. Δίαν. Περιτ.
Χηρεμίς, ίδος, ἡ = χηραμίς. 2) Πλατύ τι καὶ κοῖλον ὄστρεον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζοντο εἰς τὸ νὰ ἀντλῶσι καὶ μετρῶσιν ὑγρά· ὡς τὸ, χήμη.
Χηραμοδύτης, ου, ὁ· (χηραμός, δύω). Ὅ,τι τρυπόνει, κρύπτεται, χώνεται εἰς τρύπας ἢ σπήλαια (κυρίως -υυ-, εἰ ποιητ. ὅμως χρῶνται τῷ υ μακρ. ἐν τῇ ἄρσει.)
Χηραμόθεν, Ἐπίρ. Ἐκ τῶν χηραμῶν, ἀπὸ τὰς τρυπας ἢ ἀπὸ τὰ σπήλαια· ἐκ τοῦ
Χηραμός, ὁ (ΧΑΩ, χαίνω), Τρύπα, χάσμα εἰς τὴν γῆν, σπήλαιον· φωλεὸς ἢ τόπος κρυφὸς ὅπου κρύπτονται, τρυπόνουσι θηρία, Ἱλιάδ. Φ, 495. ὡς τό, χειὰ· παρὰ τοῖς μετέπειτα δέ, οἱων παρ' Ἀπλ. Ῥθ. καὶ ἡ χηραμός· περβλ. Ἰσοκ. Ἀχιλ. Ταχ. σλ. 523. εὑρηται δ' ἔτι καὶ ἐπεργενὴς πλθ. ἀρθμ. τὰ χηραμά· ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνον, χρσμ. ὁ δὲ Ἡσύχ. καὶ χαρακμός ἔχει· (συγγν. τῷ, χώρος).
Χηρεμύς, ύδος, ἡ = χηραμίς.
Χηρεμών, ῶνος, ὁ = χηραμός. Ὀρφ. Ἀργ. 1264.
*Χήραντο, ποιητ. γ'. προσπ. πληθ. μέσ. ἀορ. ἐ. τοῦ, χαίρω, Ἀπλ. Ῥθ.
Χηράσκω, = χηρόω· Ἐρημόνω, ἔρημον ποιῶ.
*Χήρατο, ποιητ. γ'. προσπ. μέσ. ἀορ. ἀ. τοῦ, χαίρω. Ἱλιάδ.
Χηραφίς, ίδος, ἡ, καὶ
*Χήραψ, αβος, ὁ = καραβίς, χάραβος Θαλάσσιος τις καρκίνος κάβουρας, καβούρι θαλασσινέν — 2) ἴσως καὶ = χηραμίς. σημα. 2.
Χηρεία, ἡ· (χηρεύω). Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ ποιητ. τοῦ νὰ ἦναί τις χήρος, ἀπόχηρος, ἢ χήρα. Θεόκ.
*Χήρειος, εία, ειον· καὶ ός, ή (χῆρος). Χηρευμένος, ἀπόχηρος, χηρευμένη, χήρα.
Χήρευσις, εως, ἡ = χηρεία, ἐκ τοῦ
*Χηρεύω, Μ. εὔσω (χῆρος) ἀμετβ. ἐπὶ τόπου Εἶναι κενός, ἄδειος, ἔρημος· μετάγν. ἀνήσος ἀνδρῶν χηρεύειν Ὀδ. Ι. 124. Στερροῦμαι, εἶμαι στερημένος ἐξαίρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου, ἢ τῶν γονέων, εἶμαι ἀπόχηρος, χήρα, ὀρφανός· ἐν γένει στερροῦμαί τινος. — 2) μεταπ. ὡς τὸ, χηρόω, ἀδειάζω, ἐρημόνω, ἀποστερῶ τινά τινος.
Χηρήϊος, ίη, ίον, Ἰων. ἀντὶ χήρειος.
*Χηρία, ἡ = χηρεία.
Χήρος, χήρα, χῆρον, ἔτι δὲ διατλ. Ὅστις εἶναι στερημένος, στερεῖται τι, ἐξαίρ. τὸν ἢ τὴν σύζυγον, ἀπόχηρος, χήρα· παρὰ τῷ Ποιτ. κατὰ ταύτην μόνον τὴν σημτ. ἐν τῷ Ἱλιάδ. γένει, εἶδε χήρα· ἔτι δὲ καὶ τῶν γονέων στερημένος, ὀρφανός· (παρὰ τὸ πρωτότ. ΧΑΩ, συγγν. τῷ, χῆτος, χητεύω, χάτος, χατεύω, χατίζω, χέρνης·) ὅθεν
Χηροσύνη, ἡ. Στέρησις, ἀποστέρησις· ἐξαίρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου, «πόσιος χηροσύνη.» Ἀπολλών. ἀργ. δ', 1064. ποιτ. μόνον.
Χηρόω, (χῆρος) μεταβτ. Ἡνέωμαι, ἀδειάζω, ἐρημόνω τε «ἀγυιὰς» ἀδειάζω τὰς ἀγυιὰς τὸ σύνηθ. τουρβ. τὰ σωκάκια ἀπὸ ἀνθρώπους, ἐρημόνω πόλιν τινά, Ἱλιάδ. Ε. 642. «Ἄργος ἀνδρῶν ἐχηρώθη.» Ἡρόδ. 6, 83. Ἀποστερῶ τινά τινός· ἐξαίρ. τοῦ ἢ τῆς συζύγου, κάμνω τινὰ ἀπόχηρον, χήραν· «γυναῖκα χήρωσα.» Ἱλιάδ. Ρ. 36 — 2) ἀμετβ. ὡς τό, χηρεύω. Ζῶ ἀπόχηρος ἢ χήρα, ἢ ὀρφανός· ἐν γένει στερροῦμαι, ἀποστερροῦμαι· μετὰ γεν. Θέογν. 950. ὅθεν
Χήρωσις, εως, ἡ. Στέρησις, χωρισμός, χηρία. Σχολ. Σοφοκλ. Ἠλ. 308.
*Χηρωστήρ, οῦ, ὁ (χηρόω). Ὁ τυχὸν συγγενὴς, ὅστις κληρονομεῖ ἀποθανόντα τινὰ εἰς ἔλλειψιν τῶν ἀγχιστέων, ἐξ ἀγχιστίας, ἐξ αἵματος συγγενῶν· κατὰ πλθ. ἀριθμ. χηρωστήρων, Ἱλιάδ. Ε, 158. Ἡσιόδ. Θγν. 607. — 2) = ὀρφανιστής.
*Χησεῖτε, Δρκ. συναιρ. ἀντὶ, καὶ ἦστε, Μέλ. τοῦ, εἰμί.
*Χησίη, ὄνομ. πόλεώς τινος τῆς Σάμου, ὅθεν
*Χησιάς, ώδος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλιμ. καὶ Νίκ.
*Χήσιος, ὄνομ. ποταμοῦ τινος τῆς Σάμου.
*Χητεία, ἡ. Ἔνδεια, στέρησις, σπάνις, ἔλλειψις ἐκ τοῦ
*Χητεύω, (χῆτος). Στερροῦμαι, πάσχω, ἔχω στέρησιν, ἔλλειψιν, ἔνδειαν ποιητ.
*Χήτη, ἡ (ΧΑΩ, χαίνω) = κενεών
Χητίζω, = χατίζω. Ἐτυμολ. Μεγ. ἐκ τοῦ
Χήτις, ιος, Ἀττ. ωος, ἡ καὶ
*Χῆτος, εος, τό. Ἔλλειψις, στέρησις, ἔνδεια, χρεία, ἐπιθυμία, συνήθ. κατὰ δοτ. πτῶσιν. «χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς» ἢ «στέρησιν τοιούτου ἀνδρός,» Ἱλιάδ. Ζ. 463. «χήτεϊ τοιοῦδ' υἱέος» Τ, 324. «χήτει ἐν εὐναίῳ» Ὀδ. Η, 35. «χήτεϊ λαῶν» Τμ. Ἀπλ. 78. «χήτει συμμάχων» Ἡρόδ. 9, 11. ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρὰ ποιητ. μόνον χρτμ. (παρὰ τὸ ΧΑΩ, χάτος, χατέω, χατίζω) ὅθεν
Χητοσύνη, ἡ. Ἔνδεια, πενία, ἔλλειψις, πτωχία, στέρησις, ὀρφανία· μοναξία, ἐρημία. Διαλεκτ. β', σελ. 118. ποιητ. μόνον.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Θ.

Χθαμερός, ά, όν = χθαμαλός. Πλβ. 10, 10, 7.
Χθαμεροπτήτης, ου, ὁ (πέτομαι). Ὅ,τι πετᾷ χαμηλὰ ἢ πλησίον τῆς γῆς· ἐκ τοῦ
Χθαμηλός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι χαμηλόν, πεδινόν, ἐπὶ ἢ πλησίον τῆς γῆς, ἴσια μὲ τὴν γῆν, Ὀδσ. Ι, 25. Κ, 196. Λ, 194. συγκρ. Ὀδσ. Μ. 101. ὑπερθ. Ἱλιάδ. Ν, 685 (παρὰ τὸ, χαμαί, χαμηλὸς παρενθέσει τοῦ θ, ὡς ἐν τῷ χθές·) ὅθεν
Χθαμαλότης, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χαμηλόν· χαμηλότης. Εὐστάθ.
*Χθαμαλοφροσύνη, ἡ (φρήν). Ταπεινόν, χαμερπές, οὐτιδανὸν φρόνημα. Γρηγ. Ναζ.
Χθαμαλόω, (χθαμαλός). Κάμνω τι χαμηλόν, πεδινόν, ὁμαλόν, ἴσιαδι. Ἰώσηπ. πολ. Ἰουδ. γ', ς', 2.
Χθές, Ἐπίρ. ὡς τό, ἐχθές. Lobeck ἐν Φρν. σλ. 321. Τὸ κατ' ἐπίτασιν ἐχθές, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν συνηθίζεται, εὑρηται κατὰ πρῶτον ἐν Τμ. Ἐρ. 273. Παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὐχρστ. «πρωῒ τε καὶ χθέζι» ἔτι δὲ καὶ «χθὲς καὶ πρώην ἐχθὲς καὶ προχθές, τοῦτ' ἔστιν ἐσχάτως, πρὸ ὀλίγου· ἐν γένει σημαίνει τὸν πρὸ ὀλίγου παρελθόντα καιρόν, Ἡρόδ. 2, 53. Ἀρστφ. Βτρχ. 726. Πλάτ. Νμ. 3, σλ. 677. Δ, Δημοσθ. Στεφ. σλ. 270, 21. Wessel ἐν Διόδ. 2, 53. «ὡσαύτως καὶ «χθὲς καὶτρίτην, ἡμέραν», τὸ παρ' ἡμῖν, τρεῖς ἀπερασμένες· (κυρίως χές, χεσί παρενθέσει τοῦ θ, ὡς ἐν τῷ, χθαμαλός· φαίνεται δὲ ὅτι ὑπῆρχε καὶ ὁ τύπος χθίς, ἀφ' οὗ τό, χθιζός, χθιζά καὶ, τ. λ.) ὅθεν
Χθεσινός, ή, όν· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐχθές, ὁ ἐκ τοῦ χθὲς ὤν.
Χθιζά, Ἐπίρ, ἰδε χθιζός.
Χθιζινός, ή, όν = χθεσινός, ἐκ τοῦ
Χθιζός, ή, όν (χθές). Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ χθεσινός· ἐν συνθέσει δὲ μετὰ ῥημτ. χρησιμεύει ἀντὶ τοῦ χθές «χθιζὸς ἦλυθε, χθιζὸς ἐμυθεόμην» καὶ λ. τ. τ. Ὅμ. Ὅλως δὲ ἐπιῤῥηματικῶς χρησιμεύει τὸ οὐδ. χθιζόν, Ἱλιάδ. Τ, 195 Ὀδσ. Δ, 656. ἔτι δὲ καὶ ἀπὸ χθιζόνω ἐνάρθρ Ἱλιάδ. Ν, 745. ὡσαύτως καὶ κατὰ πλθ. ἀριθμ. τοῦ οὐδ. χθιζά, ὅθεν «χθιζά τε καὶ πρωΐζας χθὲς καὶ προχθές, τοῦτ' ἔστι πρὸ ὀλίγου· τώρα πρὸ ὀλίγου, ἐν γένει τὸ οὐ πρὸ πολλοῦ, παροχικῶτος θηλωτικῶν, Ἱλιάδ. Β, 303. — τὸ χθιζὸς καὶ χθιζινὸς οὐχ οὕτως, Ἀττικῶς ὡς τό, χθεσινός, Lobeck Φρν. σλ. 323.
Χθόα, ἡ = χθών· παρ' Ἡσυχ. μόνον· ὅθεν
*Χθόϊνος, ίνη, ίνον = χθόνιος· μόνον παρ' Ἡσυχ.
Χθονηρής, ὁ, ἡ (ἄρω) = χθόνιος, Ἡσυχ.
Χθονιαφόρος, ὁ, ἡ. Ἡμαρτ. ἀνάγν. παρ' Αἰσχύλ. Εὐμεν. 781.
Χθόνιος, ία, ιον· καὶ, χθόνιος, ὁ, ἡ (χθών), Πᾶν ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν γῆν, εἰς τοὺς κόλπους τῆς γῆς, τοῦτ' ἔστιν ὑπὸ τὴν γῆν, ὡς τό, καταχθόνιος, Ἡσιόδ. Θγν. 697. «Ζεὺς χθόνιος ὁ καταχθόνιος, δηλ. ὁ ἅδης, Ἡσιόδ. Ἔρ. 697. 767. «θεοὶ καταχθόνιοι» εἰ τοῦ κάτω κόσμου· ἔτι δὲ καὶ «χθόνιαι θεαὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐνοοῦνται ἐξαίρ. ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη, Ἡρόδ. 6, 134. 7, 153. Ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς νεκροπομποῦ, Σφοκλ. Αἴ. 819. — β') Τρπκ. ὅ,τι εἶναι τρομερόν, φοβερόν. — 2) Ὅ,τι συρίσκεται, εἶναι, διατρίβει, ζῇ ἀπὸ τὴν γῆν. — 3) ὅ,τι εἶναι γηΐνον, ἐκ τῆς γῆς γεννημένον. — 4) ὡς τό, ἐγχώριος· ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. τὰ πλεῖστα χρσμ.
*Χθονοβρίθης, ὁ, ἡ (βρίθω). Ὅ,τι κλίνει πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὰ κάτω ποιητ.
*Χθονογηθής, ὁ, ἡ (γήθω). Ὅστις χαίρει, εὑρίσκει αὐχαριστησιν εἰς τὰ γήϊνα, ἀγαπᾷ τὰ γήϊνα πράγματα· ποιητ.
Χθονόπαις, αιδος, ὁ, ἡ (παῖς). Ὅ,τι ἐγενήθη ἐκ τῆς γῆς· ποιητ. Ἡσύχ. «Χθονὸς παῖδα ἄραν.»
Χθονόπλαστος, ὁ, ἡ (πλάσσω). Ὅ,τι ἐπλάσθη, ἐδημιουργήθη, ἐσχηματίσθη ἐκ γῆς, ἀπὸ χῶμα· ποιητ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χθονοστιβής, ὁ, ἡ (στείβω). Ὅστις ἢ ὅ,τι πατεῖ τὴ γῆν, βαδίζει, πεζοπατεῖ ἐπὶ τὴν γῆν. Σοφ. ποιητ. μόνον.

Χθονοτρεφής, ὁ, ἡ (τρέφω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐγεννήθη ἢ ἔτράφη ἐκ τῆς γῆς ἢ ἐκ τῆς χώρας ἐκ τοῦ τόπου. Αἰσχύλ. ποιητ. μόνον.

Χθονοφυλή, ἡ (φύω). Παλαιὸν ὄνομα θεᾶς τινος. Σχόλ. Ἀπολλων. α, 115.

Χθύπτης, ου, ὁ, ἐτι δὲ καὶ Ζύπτης. Ἀκατάληπτος, λέξις ἐν λεψάνῳ τινὶ τῷ Θέσπιδι ἐπιφερομένῳ παρὰ Ἠλη. Ἀλξ. πιθανῶς δὲ ἐπίθ. τοῦ τυροῦ, ὡς ἐκ τῆς συντάξεως αὐτῆς, «Ζύπτην τυρὸν μίξας μέλιτι» συμπεραίνεται τοῦ λάχιστον, Pinzger de dram. sat. σλ. 30.

Χθών, χθονός, ἡ. Ἡ γῆ, τὸ ἔδαφος, τὸ πρόσωπον, ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Χώρα, τόπος πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσχ. «χθόνα δῦναι» τὸ νὰ ἀμβῇ τις ἢ τι ὑπὸ τὴν γῆν, τοῦτ' ἔστι νὰ ἀποθάνῃ, Ἰλιάδ. 2, 411. Ἡσιόδ. Ἄσπ. 151. — 2) Ὁ κόλπος, τὰ ἔντος, τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς· ὅθεν καὶ ὁ Ἅδης, ὁ κάτω κόσμος, Herm. ἐν Εὐρπ. Ἑκ. 70 — 3) παρὰ τοῖς Τρχ. δέ οὐσιαστικῶς = πόλις, Valck Φοιν. β. Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 4 — 4) ὡς θεὰ, Χθών, ἡ, Αἰσχύλ. Εὐμν. 6. ἔστι δὲ ποιητ. μόνον χρσμ. ἡ λέξις.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Ι.

Χί, ἡ χῖ, (Ἀνάλεκτ. 3, σελ. 264) τὸ εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ἴδε Χ. καὶ χιάζω, τὸ β'.

Χί, ποιητ. προσχηματισμὸς, ὡς εἰς τὸ ναίχι ἤχι, κατὰ διάλκτ. ταὐτὸν τῷ φι, ὅπερ ἴδε.

Χιά, ἡ = χειά, Τρύπα, φωλεά

Χιάζω, Μ. ὁσω (χίος). Πράττω, προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς Χῖος, Χιάτης· ἐξαίρ. μιμοῦμαι εἰς τὴν μουσικὴν τὸν τεχνικὸν τρόπον τοῦ ἐκ τῆς Χίου Δημοκρίτου.

Χιάζω, Μλ. -άσω (σημειόνει τι διὰ τοῦ Χ, βάλλω εἴς τι τὸ Χ, ὡς σημεῖον ὑπόπτου ἢ ἀσυνήθους, μὴ γνησίου· βάλλω τὸ Χ πρό τοιαύτουτινος στίχου, πρό τοιαύτης τινὸς λέξεως ἢ περιόδου, ἐν χειρογράφῳ ἢ συγγράμματί τινι ἢ ἐπίτινος βαλαντίου παραχαραγμένα, τουρκβ. κάλπικα νομίσματα περιέχοντος — 2) Διαστανρόω, βάλλω ἢ γράφω τι σταυροτά· ὅθεν ἐπὶ τῶν χειρουργῶν Ἰατρῶν, Σχίζω, κόπτω σταυροτὰ μέλος τι τοῦ σώματος· ὅθεν

Χίασμα, τό. Τὸ σημεῖον ἢ τὸ σχῆμα τοῦ Χ. ἐξαίρ. ὡς διακριτικὸν, θηλοτικὸν ναυτίσεως, γνησιότητος, προκύψαν ἐκ τῆς τῶν Χίων ἀπάτης. — 2) παρὰ τοῖς παλ. Μαθημ. σελ. 100, «Χιάσματα» τὰ τῶν ξύλων σταυρώματα, ξύλα σταυροτά. (ι)

Χιασμός, ὁ (χιάζω). Τὸ νὰ σημειόνῃ τις τι διὰ τοῦ Χ, — 2) Τὸ νὰ βάλλῃ τις τι σταυροτά, διασταύρωμα.

Χιαστός, ἡ, όν Ἐπῤ. ῥημτκ. τοῦ, χιάζω. Ὅ,τι εἶναι σημειωμένον διὰ τοῦ Χ, φέρει, ἔχει σημεῖον γνωριστικὸν τὸ Χ — 2) Ὅ,τι εἶναι βαλμένον, ἡμπορεῖ νὰ τεθῇ. βαλθεῖ σταυροτά. διασταυρωμένον, διασταυρωτόν. — 3) Τὸ χιαστὸν, σχῆμα ῥητορικὸν ἢ γραμμ. ὅτε τὰ μέλη δύο τινῶν λόγων ἀντιστοιχοῦσι κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ Χ.

Χιαστί, Ἐπίῤ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Χίων, Χιώτικα, ἐξαιρτ. κατὰ τὴν ἀπάτην τῶν Χίων. Ἡσύχ.

Χιδρίας, ὁ, Σῖτος χρήσιμος ἐκ τὸ νὰ γένῃ χίδρον· ὅπερ ἴδε.

Χίδρον, τό· συνῤ. κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. τὰ χίδρα. Ἔδεσμα, φαγητόν τι ἐξ ἀνωρίμου καὶ περιγεμένου, ἤτοι καψαλισμένου· κοινῶς μπουρζελισμένου, τουρκβ. καβουρτισμένου σίτου πρόπαρον χοντροκοπανισμένου ἢ χοντροαλεσμένου, ὡς τὰ Ἄλφιτα ἐκ ῥιζῆς· ὅθεν «Πυρὸς χίδρας ἢ τὸ εἰς τοιοῦτον φαγητὸν χρήσιμον σιτάρι» Ἀριστοφάν. καὶ Πολυδ. ς, 62. (πιθανῶς παρὰ τὸ, σχίζω.)

Χιέζω, Ἰων. ἀντὶ χιάζω· ὅθεν

Χιεσμός, ὁ, Ἴων ἀντὶ χιασμός.

Χιλεύω, Μ. εὑσω (χιλός). Τρέφω, ἐξαίρ. προμηθεύω τινὰ μὲ φορβὴν ἤτοι τροφὴν ἀλόγων ζώων· «τρατόνων προμηθεύω τὸ στράτευμα μὲ τροφὴν τῶν ἀλόγων ζώων, τὸ σύνῤ. ἰταλ. approviantare, ἢ τὸ Γαλλ. fourager.» — 2) ἀμετβ. ἐπὶ ἀλόγων ζώων, βόσκει, εἰς τὴν βοσκὴν εἶναι. Νίκανδρ Θηρ. 635.

Χιλή, ἡ = χιλός. Σουϊδ. ἀμφ.

Χιλήγονος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅ,τι ἐγεννήθη, ἐφύτρωσεν, ἐδημιουργήθη εἰς τροφὴν τῶν ἀλόγων ζώων· ποιητ.

Χιλιάγωνος, ὁ, ἡ (γῶνος). Ὅ,τι ἔχει χιλίας γωνίας (α)

Χιλιάκις, Ἐπίῤ. Χίλιαις φοραῖς. (–υνω)

Χιλίανδρος, ὁ, ἡ (ἀνὴρ). Ὅ,τι περιέχει, χωρεῖ χιλίους ἄνδρας «Πόλις χιλίανδρος.» Πλάτ.

Χιλιαρχέω, ὦ. Εἶμαι χιλίαρχης, τὸ ὑπούργημα, ὀφφίκιόν του, ἢ τὸ ἀξίωμά του ἔχω.

Χιλίαρχος, ὁ καὶ χιλίαρχος. (ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἄρχων ἡγεμὼν χιλίων στρατιωτῶν τὸ σύνῤ. ἰταλ. commandante 1000. στρατιωτῶν· ἐν γένει, ὅστις ἔχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του χιλίους ἄνδρας. — 2) Παρὰ Πέρσαις καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ Μακεδόσι ἦν ὁ χιλίαρχος, ὁ πρῶτος μετὰ τὸν βασιλέα, ὅστις εἶχεν ὅλην τὴν τοῦ βασιλείου φροντίδα, καὶ ἀνέφερεν, ἐδηλοποίει τὰ πάντα εἰς τὸν βασιλέα, τῷ ἔδιδε περὶ πάντων πληροφορίαν, ὡς ὁ παρὰ Γερμ. Staatskanzler, ἢ παρὰ τοῖς Γαλλ. ὁ connetable· ὅθεν

Χιλιαρχία, ἡ. Τὸ ὑπούργημα, ὀφφίκιον ἢ τὸ ἀξίωμα, τοῦ χιλιάρχου. Ξενοφ.

Χιλίαρχος, ὁ = χιλιάρχης, ὅπερ ἴδε.

Χιλιάς, άδος, ἡ (χίλιοι). Ὁ ἀριθμὸς τῶν χιλίων, ἓν πλῆθος ἐκ χιλίων συνιστάμενον, χιλιάδα· κοινῶς. Ἀττ. γεν. πλῆ. χιλιάδῶν.

Χιλιασμός, ὁ, παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Ἡ ἐπὶ γῆς χιλιετὴς βασιλεία τῶν Χριστοῦ· ἡ διδασκαλία περὶ τούτου· ἔλεγον γάρ τινες αἱρετικοὶ ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἔσεσθε νὰ διαρκέσῃ μόνον χίλια ἔτη, καὶ ἔπειτα νὰ γένῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Ὅρα Ἐπιφάν. Αἱρέσ. 77. ὅθεν

Χιλιαστοί, οἱ. Οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ χιλιασμοῦ, οἱ πιστεύοντες τὸν χιλιασμὸν ἤτοι τῶν χιλίων ἐτῶν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ·

Χιλιετερίς, ίδος, ἡ. Χρόνου, περίοδος 1000. ἐτῶν. Σουϊδ. κυρίως δὲ ἰδιαίτ. θλκ. τοῦ, χιλιέτηρος.

Χιλιέτερος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπομένῳ.

Χιλιετής, ές, ὁ, ἡ, ές· ἔτι δὲ καὶ, χιλιέτης, ους, ὁ (ἔτος). Ὅ,τι εἶναι χιλίων ἐτῶν, διαρκεῖ χίλια χρόνια. Ἀθην. ιέ. «Σὺν οὖν ἐστὶν ἡ μουσικώτατε, τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν ἀπολύσασθαι.»

Χιλιοδύναμος, ὁ, ἡ. Εἶδος φυτοῦ. Διοσκορίδ. δ', 8. Πλιν. κέ, 6.

Χιλιοετερίς, ίδος, ἡ = χιλιετηρίς.

Χίλιοι, χίλιαι, χίλια. Ὁ ἑκατὸν δεκάδων, ἢ δέκα ἑκατοντάδων περιεκτικὸς ἀριθμός, χίλια, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· Ὅμ. «χιλίαισιν ὑπὲκ. «δραχμαῖσι, Δγν. Λρτ. 4, 37. παρβλ. χιλιάω. Εὕρηται δὲ καὶ κατ' ἐνν. ἀρθμ. ἀδριστικ. οὐσιαστκ. συνταγσόμ. ἐξαίρ. «ἵππος χιλίων Χίλιοι ἱππεῖς, Ἡρδ. 5, 63. 7, 41. καὶ ἀλλχ. ἀσαύτως καὶ παρὰ Ξνφ., τὸ γὰρ ἵππος, ἡ καβαλαρία καὶ ἐν τῷ ἀριθμῷ ἀριθμῷ σημαίνει πλῆθος· (τὸ ἰώτα, τῆς προπαρλ. μκρ.)

Χιλιοάωμος, ὁ, ἡ (καίμη). Τόπος, χώρα, περιέχων χιλίας κόπας, χίλια χωριά, Στράβ.

Χιλιόμβη, ἡ. Θυσία ἐκ χιλίων ζώων, ὡς τὸ Ἑκατόμβη, ἐξ ἑκατόν· ἴδε Valck. ἐν Ἡρδτ. 7, 43. παράδοξος δέ, καὶ ἀκριβῶς θεωρουμένου τοῦ πράγματος, οὐκ ὀρθὸς ὁ σχηματισμὸς τῆς λέξ. (παρὰ τὸ, βοῦς συνῃθ. ἐτυμλγ.)

Χιλιόναυς, νεως, ὁ, ἡ (ναῦς). Ὅ,τι συνίσταται εἰς χίλια πλοῖα, χιλίας ναῦς ἔχων· Εὐριπδ, Ἰφγ. Αὐλ. 174. «Ἑλάταις χιλιόναυσιν» ἀντὶ τοῦ, ἐλατίναις ναυσὶ χιλίαις.

Χιλιοναύτης, ου, ὁ. Δωρ. χιλιοπύτας (ναύτης). Μὲ χιλίους, ναύτας ἢ χιλίων ναυτῶν. Εὐρπδ. Ἰφγ. Τ. 193.

Χιλιονταετηρίς, ίδος, ἡ νεώτρ. τύπος ἀντὶ χιλιοετηρίς. Ἐπιφ.

Χιλιονταετία, ἡ. Περίοδος χιλίων ἐτῶν, Εὐσεβ.

Χιλιοντάς, άδος, ἡ, νεώτρ. τύπος ἀντὶ χιλιάς.

Χιλιόπαλαι, Ἐπίῤ. (πάλαι). Πρὸ πολλοῦ χρόνου, πρὸ χιλίων ἐτῶν· ἐκμκ. λέξ. παρ' Ἀραττφ. Ἱππ. 1160.

Χιλιοπλάσιος, ία, ιον, καὶ Ἐπίῤ. — πλεις. (α) καὶ

Χιλιοπλασίων, ονος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι χίλιες φορὲς περισσότερον χίλιες φορὲς ἄλλο τόσον.

Χιλιόπους, οδος, ὁ, ἡ, πους, τό (πούς). Ὅ,τι ἔχει χιλίους πόδας.

Χίλιος, ία, ιον· ἴδε χίλιοι.

Χίλιοστός, ή, όν. Ὁ χίλιος κατὰ τὸν ἀριθμόν, ὁ μετὰ τὸν 999στὸν ἀριθμόν ὤν.

Χιλιοστύς, ύος, ἡ. Τὸ χιλιοστὸν μέρος πράγματός τινος — 2) Ἀριθμὸς χιλίων περιεκτικός. Ξενοφ.

Χιλιοτάλαντος, ὁ, ἡ (τάλαντον). Ὅ,τι εἶναι βαρὺ, ἢ ἀξίζει χίλια τάλαντα. Πλουταρχ. εἰς Περικλ. 12. (τᾰ)

Χιλιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τι εἰς χίλια συνιστάμενον· «Πλεῖον χιλιοφόρου χίλιος, ἀμφορεῖς φέρον. Δίων Κάσ.

Χιλιόχρυσος, ὁ, κυρ. ὄνομ. ἑνὸς ἰατρικοῦ, Ἀλιξ Τραλ. 11. σελ. 643.

Χιλιόω, ὦ (χίλιοι, ἐξυπλ. δραχμαί). Πείθω, τιμῶρῶ τινα μὲ ζημίαν χιλίων δραχμῶν. Λυκούργ. παρ' Ἁρποκρατ.

Χίλιπρος, ὁ, ἡ (ὥρα) — χιλιετής. Λυκόφρ.

Χιλός, ὁ. Πράσινον, τρυφερὸν, χορτάρι, χλόη, κοινῶς γρασίδι, ἐξαίρ. Ἵπποις τροφή, Ἡρδτ. 4, 140. Προσηκάδα, βοσκή· ὅθεν

Χιλόω, Δωϊκῶς εὐγάζω ζῶόν τι ἢ ζῶα εἰς βοσκὴν Ξενοφ. Ἀναβ. ζ, β', 21. «Διὰ τὸν φόβον τὰς μὲν ἡμέρας ἐχίλων τοὺς ἵππους, τὰς δὲ νύκτας ἐφυλάττετο» ὅθεν τὸ χιλωτήρ.

Χίλωμα, τό, ἴδε, χείλωμα.

Χιλωτήρ, ῆρος, ὁ. Τὸ σακκεύλι, τουρκβ. συνῃθ. τουρβᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον βάλλοντες τὴν τροφὴν τοῦ ἵππου ἐρτιμῶσι αὐτὸν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἵππου, κ. λ. τ. τ.

Χίμαιρα, Αἰῤ. κοινῶς γίδα, κατσίκα, Ἰλιάδ. Ζ, 181. Ἡσιόδ. Θγν. 322. 323. ἴδε χίμαρος — 2) χίμαιρα, ἡ, τὸ μυθολογούμενον πυρίπνουν τέρας, τοῦ ὁποίου τὰ πρόσωπα ἦσαν λέοντος, τὸ μέσον, αἰγὸς καὶ τὰ ὀπίσω δράκοντος μορφήν, καὶ τὸ ὁποῖον ἀφόνευσεν ὁ Βελλεροφόντης, Ἰλιάδ. Ζ, 179. παραβλ. Π, 329. κατὰ Ἡσιόδ. Θγν. 319. δὲ ἦταν θυγάτηρ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, κεφαλὴν τριπλῆν, λέοντος, αἰγὸς καὶ ὄφεως· φῦρουσα. (υ–υ) ὅθεν

Χιμαιρίς, ίδος, ἡ = χίμαιρα.

Χιμαιροβάτης, ου, ὁ (βαίνω). Ὀχευτὴς, κοινῶς βατευτὴς τῶν αἰγῶν. — 2) Ὅ,τι ἔχει πόδας αἰγός· γιδοπόδαρος. Ἀνθολογ. (α)

Χιμαιροθύτης, ου, ὁ (θύω). Ὅστις θυσιάζει αἶγας· Ἀνάλεκτ. δ'. σελ. 223. (α)

Χιμαιροφόνος, ὁ, ἡ (ΦΕΝΩ). Ὅστις φο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεύει αἴγας. — Ὁ φονεὺς τῆς χιμαίρας. Ἀνθολογ.

*Χιμαίραρχος, ὁ (ἄρχω) τράγος. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν αἰγῶν τράγος. (υυ-υ)

*Χιμαιροκτόνας, ὁ, ἡ (κτείνω = χιμαιροφόνος.

Χίμερος, ὁ. Ὁ τράγος· ἀλλὰ καὶ χίμαρος, ἡ, ἡ γίδα, Θεόκριτ. ἐπ. 6. Q. Maec. 11. Οἱ Ἀττ. ἐχρῶντο τῷ λέξει ταύτῃ ὥσπερ καὶ οἱ Δωριεῖς· οὗτοι ὅμως ὠνόμαζον μόνον τὴν νέαν ἐνὸς ἔτους αἶγα χίμαρον ἢ χίμαιραν τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸ βιτοῦλι, τὴν γεροντοτέραν δὲ, ἔλεγον, ἀ αἶξ, ὡς παρὰ Θερτ. 1, 6. διακρίνεται. (τὸ ἰῶτα βρχ.)

*Χίμειρος, ὁ = χείμαρος, χείμαῤῥος. Ξηρόλαιος, κοιντ. ἀπόειρας. — 2) = χείμαρος, εὐδιαίος. — Τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. (τὸ ἰῶτα μκρ.)

*Χίμαῤῥος, ὁ, ὄνμ. κύρ. Πλούτρ.

*Χιμεροσφάκτης, ου, ὁ (σφάζω). Ὅστις σφάζει αἶγας.

*Χιμετλιάω = χειμετλιάω, Χείμετλαν, ἡ παγωμένη μέλη ἔχω. ἐκ τοῦ

Χίμετλον, τό. Τὸ ἐν χειμῶνι γινόμενον ἕλκος ὑπὸ τοῦ ψύχους. = χείμετλον. (ῐ)

*Χιογενής, ές, ἡ (χίος, γένος). Ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ γένους τῶν χίων, χιέττης γεννημένος. (ὄχι δὲ καὶ γεννημένος εἰς τὴν χιόνα, ψυχρὸς, σύλοικος γάρ ἐστι κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν.)

Χῖον, τό. Ἀγγεῖον οἰνοδόχον, ἕνα ἢ 1½ χόα χωροῦν, τὸ παρ' ἡμῖν. Βαρελι, Βαρελάκι, Ἀναλεκτ. β', 48. «Δύο χῖα Θάσια τέσσαρα», Ἀθήν. ιγ', σελ. 579. (οὐχὶ παρὰ τὸ, χέω, ἀλλὰ παρὰ τὸ, χίος.)

Χιόνεος, ἑα, εον (χιών). Ὅτι εἶναι ἐκ χιόνος, χιονίσιον, ἄσπρον, ψυχρὸν ὡς τὸ χιόνι (ῐ, παρὰ τοῖς Ἑπτ. ἐν τῇ ὄρσει.)

Χιονίζω, Μ. ἴσω (χιών). Σκεπάζω τι μὲ χιόνα, τὸ κάμνω ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι. — Ἀπρσπ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, χιονίζει, πίπτει χιόνι, καὶ ἐχιόνιζε τὴν χώρην ὑπὸ Διὸς ἢ Θεοῦ, Ἡρόδ. 2. 22. Ἀλλὰ καὶ ἀμετβ. Χιονίζει, ἄπροπ. Ἡρόδ. 2, 22. ὥστε, εἰ ἐχιόνιζε, ὕστ' ἐν ταύτα τὰ χωρίαν (χῐ, ἐν τῷ Μλ. καὶ ὁρ. παρὰ τοῖς Ἑπτ. ἐν τῇ ὄρσει.)

Χιονικός, ἡ, όν. καὶ

*Χιόνινος, ίνη, ινον = χιόνιος. (χῐ, παρὰ τοῖς Ἑπτ. ἐν τῇ ὄρσει).

*Χιόνιον, τὸ ὑποκορτ. τοῦ χιών, κατὰ τὸ φανόμ. πλὴν ταὐτὸν τῷ χιών. — 2) ἰατρικόν τι τοῦ ὀφθαλμῶν παρ' Ἀλέξ. Τρ. 2. σελ. 142.

*Χιόνιος, ία, ον = χιόνεος (χῐ, παρὰ τοῖς Ἑπτ.)

Χιονόβας, αντος, ὁ (βαίνω). Ὅστις βαδίζει, περιπατεῖ εἰς τὸ χιόνι. ἀμβρ.

Χιονόβατος, ὁ, ἡ (βαίνω). Τόπος, ὅπου βαδίζει, περιπατεῖτις εἰς χιόνι. Ἀρρίαν. Ἰνδ. ς'. «Χιονόβατα οὐράνια, ἀμβρ.

Χιονοβλέφαρος, ὁ, ἡ (βλέφαρον). Ὅστις ἔχει λευκὰ, ἄσπρα ὡς τὸ χιόνι βλέφαρα, ὀμματόφυλλα. Ἀναλεκτ. β', σελ. 253.

Χιονόβλητος, ὁ, ἡ (βάλλω). Ὅ,τι εἶναι πεπασμένον μὲ χιόνι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἔπεσε χιόνι, εἶναι χιονισμένον. Ἀριστοφάν. «Κορυφὴ Ὀλύμπου χιονοβλήτου».

Χιονοβολέω, Μ. ήσω. Ἔπεσε χιόνι, χιονίζω, πτπω. μὲ χιόνι. Διόδ. Σικ. «Χιονοβολεῖται δὲ πᾶσα ἡ χώρα». ἐκ τοῦ

Χιονοβόλος, ὁ, ἡ· (βάλλω). Ὅστις βίπτει χιόνι, χιονίζει. «Χιονοβόλος ἡ ὥρα γινομένη λεποβοτανεῖν ἐποίησε τὴν χώρην». 2) προπαροξτ. χιονόβολος. Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον μὲ χιόνι, χιονισμένον.

Χιονόβοσκος, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅ,τι βόσκει, τρώγει χιόνι, τρέφεται μὲ χιόνι. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 575. (ῐ, παρὰ τοῖς ἑπτ.)

Χιονοειδής, ὁ, ἡ, ές (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς τὸ χιόνι, ὁμοιάζει μὲ χιόνι, εἶναι ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι, χεμάτων μὲ χιόνι. (τὸ ῐ, παρὰ τοῖς Ἑπτ. ἐν τῇ ὄρσει)

Χιονόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ χιόνιος. Νίκανδρ. Ἀλεξ. (ῐ, παρὰ τοῖς Ἑπτ.)

Χιονοσφέμμων, ονος, ὁ, ἡ (σφέμμα, τρέφω). Ὅ,τι εἶναι σφεμμένον μὲ χιόνι. — 2) Ἐπιγρτ. Ὅστις τρέφει, ἢ φυλάττει, διατηρεῖ τι μὲ χιόνι. Εὐριπ. Ἑλέν. 1339.

Χιονόκτυπος, ὁ, ἡ (κτυπέω). Ὅστις ἢ ὅτι κτυπᾶται ἀπὸ τὸ χιόνι, κατοχιονίζεται, ὑπόκειται εἰς τὰ κτυπήματα τῆς χιόνος. Σοφοκλ. Αἰ. 696. «Χιονοκτύπου πατρίδος».

Χιονόμελι, ιτος, τὸ (μέλι). Δεικτ. ἄσπρον μέλι· ἢ μέλι καὶ χιόνι ὁμοῦ ἀναλυμένα. Γεωπονικ. ἡ, 28.

Χιονόπεζα, ἡ (πέζα). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει πόδας λευκοὺς ὡς ἡ χιών. Νέν. (ῐ, παρὰ τοῖς Ἑπ. ἐν τῇ ὄρσει.)

Χιονότροφος, ὁ, ἡ (τρέφω) παθτ. Ὅ,τι τρέφεται μὲ χιόνι. — 2) παρεξτν. χιονοτρόφος, ἐπιγρτ. Ὅστις τρέφει τι μὲ χιόνα. περιβλ. χιονοβρέμμων.

*Χιονόχρους, συναιρ. — χρους, ὁ, ἡ — χρουν, τὸ (χρόα). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τῆς χιόνος, εἶναι ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι.

Χιονόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, καὶ ος, ὁ, ἡ (χρώς). Ὅστις ἢ ὅ,τε ἔχει ἔρμα ἢ σῶμα λευκὸν ὡς τὴ χιών. Εὐριπ. Ἑλ. 210.

Χιονόω, Μλ. ώσω (χιών) = χιονίζω (ῐ, παρὰ τῆς Ἑπτ. ἐν τῇ ὄρσει.)

Χιονώδης, ὁ, ἡ, κατὰ συναίρ. ἀντὶ χιονοειδής. Εὐριπ.

Χιοτός, ἡ, όν. Ἑπτ. ῥμτκ. τοῦ χιονόω, Ὅ,τι εἶναι χεχιονισμένον, ὅ,τι εἶναι ἄσπρον ὡς τὸ χιόνι. Νόν.

*Χίος, ἡ. Ἡ νῆσος Χίος, ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. Ὁδσ. Γ, 170. ὄδεν

Χῖος, Χία, Χῖον. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς Χίου, ἀττικον. ἐξοιρ. τοῦτος τῆς Χίου, Λιότης, Ἡρόδ. 1, 142. — 2) οἱ χῖοι ὀνομ. βύβλος, Διοσκ. χῖος ῥίμνον εἰς τὸ παιγνίδι τῶν κυβῶν, εἰς τὰ ζάρια, ὅταν πίπτῃ τὸ μέρος τοῦ κύβου ἐπὶ τὸ ὁποῖον εἶναι σημειωμένος ὁ ὄρθμ. ἐξ στιγμῶν. ὅθεν καὶ τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ κύβου, «χῖος ἀστράγαλος, σπανιώτρ. χιὰς - άδος, ἡ «Πολιτ. 9, 100. ἄλλως ἐξίτης λεγόμενος· τὸ ἐντίθετον μέρος τοῦ κύβου ἐφ' ᾧ εἶναι σημειωμένη μία μόνη στιγμὴ ἐλέγετο Κῶος. Κατά τινας ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἐναντίως· ὄνλ. τὸ μέρος μὲ τὰς ἓξ στιγμὰς ὠνομάζετο Κῶος, τὸ δὲ μὲ τὴν μονάδα χῖος βόλος· (τὸ ἰῶτα ἐν τῷ ἑπτ. μκρ. διότι τὸ, χῖος, ἐσχηματίσθη κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ χίλιος, ὥσπερ τὸ Δῖος ἐκ τοῦ Δίιος. Δρκ. σελ. 101. Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σελ. 93. 696.) ὄδεν

*Χιουργής, ὁ, ἡ (ἔργον). Ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν Χίον, εἰργασμένον, ἀπὸ Χίον κατασκευασμένον, Χιώτικη δουλειά. ὄθεν ψευδὴς, παράνομος δουλειά. Κριτίας, παρ' Ἀθην. 11. σελ. 486. Ε.

Χιραλέος, έα, εον. Ὅ,τι εἶναι σκασμένον, σχισμένον, ἐξαιρ. ὅστις ἔχει σκασμένα χέρια ἢ ποδάρια ἀπὸ τὸ κρύος, ἀπὸ χιονίστρας. ἐκ τοῦ

Χιράς, άδος, ἡ = χειρὰς. ὄδεν

Χιροποδής, ους, ὁ, καὶ

*Χιρόπους, οδος, ὁ, ἡ· ους, τό. = χειρόπους, χειροποδής. Χειράδας εἰς τοὺς πόδας ἔχων.

Χιτών, ῶνος, ὁ, παρὰ τοῖς Ἰων., λογογρ. δὲ κιθών. Τὸ ὑποκάτω, τὸ ἐπὶ τῆς σάρκος κείμενον ῥοῦχον, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὡς τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σύνηθ. ὑποκάμισον Λατ. tunica, πολλκ. παρ' Ὁμ. εὐρίως μᾶλλον ὑποκάμισον «χιτῶνα περὶ χροῒ ἕσσειν» Ὁδσ. Ο, 60. παρβλ. Ἡρόδ. 1, 155. ἐπὶ τὸν χιτῶνα περιεβάλλοντο τὸν φᾶρος, χλαῖναν, παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ καὶ χλανίδα καὶ χλαμύδα λεγόμενον, ψαρδί τι ῥοῦχον, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἐκ τοῦ ἰταλ. σύνηθες μαντέλλον, ἢ τὸ τουρκβ. μπενίσι. Ὁ χιτὼν ἦτον συνήθ. κοιτὸς ἕως εἰς τὰ γόνατα ἢ ἄνω, ἀλλ' ἐν Ὁδσ. Τ, 243. κεῖται καὶ «χιτὼν τερμιόεις» ὅστις ἐφαίνετ' ἕως εἰς τοὺς πόδας· παρ' Ἡσδ. Ἔρ. 539. δὲ καὶ «χιτῶν λίνεος», λιναρίσιον μὲ χειρίδας, μανίκια (χειριδωτός) ῥέμματῶν Ἰων. καὶ τῶν Ἀττ. γυναικῶν, Ἡρόδ. 5, 87. «χιτῶνες καὶ θώρηκας ἐφόρουν καὶ οἱ Βουβυλώνιοι, οἱ Αἰγύπτιοι· καὶ οἱ Κίλικες, Ἡρόδ. 1, 105. 2, 81. 7, 91. — 2) ἐν γένει Ἱματίον, φόρεμα, ἱματισμός, φορεσία· ὄθεν καὶ ὁ θώραξ, Ἰλδ. Ε, 113. Λ. 100. καὶ ἀλλχ. Ἡρόδ. 5, 106. «χιτὼν χάλκεος» Ἰλδ. Ν, 419. ἴτε δὲ καὶ «χιτῶνες χειριδωτοὶ λεπίδος σιδηρέης» τὰ παρ' ἡμῖν κοιντ. σιδηροπουκάμισα, συρματερὰ ὑποκάμισα. Ἡρόδ. 7, 61. παρβλ. 9, 22. αὐτὶ τοῦ γλαμὺς δέ, τὸ ἐπαισφόρεμα, μαντέλλον τοῦ ἀρχιστρατήγου, παρὰ Πλτχ. εἰς Φάβ. «Χιτῶν κόκκινος ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος (ἦν) τῆς μάχης σημεῖον». β) κάλυμμα, σκέπασμα τῶν ποδῶν, ὑποδήματα, ἐξαιρ. τῶν σανδαλίων τὸ ἐπάνω καὶ τὸ ὑποκάτω ἔρμα, Ῥορρο ἐν Ξενοφ. Κύρ. παιδ. 8, 2, 5. — 3) Τρπ. Πᾶς ἱματισμὸς, παιδήποτε τι καλύμμα, περικάλυμμα, ἔλυτρον, φλοῦδα· πλάτος χιτῶνος. πετρινον φόρεμα, τοῦτ' ἔστιν αἱ πέτραι αἱ ὁποῖαι σκεπάζουν τινὰ τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, Ἰλδ. Γ, 57. «τειχέων κιθῶνες περιφραστικῶς ἀντὶ τείχη, καθ' ὅσον χρησιμεύουσιν ὡς θώραξ εἰς τὸν ἐπισῶν αὐτῶν ἱστάμενον, Ἡρόδ. 7, 139. «χιτῶνες τριγλυφόροιο. ἁλιευτικόν τι, φαράδικον ἄλατι, Sat. Thyill. 1, «χιτὼν ἀράχνιον» τὸ ὕφασμα τῆς ἀράχνης, παλαιγτφικὸν, Jac. Ἀχλ. Ταπ. σελ. 561. ἴτε δὲ καὶ τὰ ἐπαλλήλως κείμενα ἐλίγματα τοῦ κρομμύου, κρομμυόστιφλες, ἄλλως ὑμὴν καὶ μήνιγξ λεγόμ. (πιθαν. παρὰ τὸ, ΧΑΩ, χέω, χείω, διότι περιχεῖται τῷ σώματι.)

Χιτωνάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, χιτὼν. Μικρὸς χιτών.

*Χιτώνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν συνειθίζουσι νὰ εἰκονίζωσι μὲ κοντὸν χιτῶνα, ὡς στολὴν κυνηγετικήν. Καλλιμ. Ζεύς. 77. Ἀρτμ. 225.

*Χιτωνία, ἡ (χιτών). Ἱματισμὸς, φορετιά. ἑωτέρα λέξις.

Χιτωνίζω, Μλ. ίσω (χιτών). Ἐνδύω τινὰ τὸν χιτῶνα, τὸ ὑποκάμισον Γλωσσ.

Χιτώνιον, τὸ. καὶ

*Χιτωνίσκιον, τὸ, Ὑποκορτ. τοῦ, χιτών. Obann. Syll. inscr. 1, σλ. 39.

Χιτωνίσκος, ὁ. Ὑποκορτ. τοῦ, χιτών. Πλάτ. Νμ. 12. σελ. 954. Α. Ἀριστοφ. Ὄρν. 943. 952. Ἀθήν. ιβ'. «Ἐφ' ἧς χιτωνίσκων ἐνδεδυκὼς πεδήρη, μέχρι τῶν καρπῶν χειρίδας ἐχόντων».

Χιτωνοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χιτῶνας, ἐμπορεύεται μὲ χιτῶνας. Γλωσσ.

Χιῶ, ἐντὶ τοῦ, χιόω, = χιάζω.

Χιών, ῶνος, ἡ. Τὰ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ἀπὸ τὸ χάος τοῦ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς βροχῆς εἰς καιρὸν χειμῶνος καταπίπτοντα λευκὰ τεμάχια, χιόνι, Ὅμ. ἐξαιρ. τὸ πεσὸν καὶ τὴν ἐπικαλύπτον, διότι τὸ πίπτον λέγεται ὑπὸ τῶν λογογρ. νιφάς, νιφάτος, ὅθεν καὶ νιφάδες χιόνος πίπτουσι Θαμειαὶ Ἰλδ. Μ, 278. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἴμως δὲν τηρεῖται παντοχοῦ· οὕτω παρ' Ἀριστλ. Βσμ. 4, 7. «χιόνες» αἱ νιφάδες, κειμότ. τελοῦσαι τῆς χιόνος· ὅθεν καὶ «χιὼν πίπτουσα» Ἡρόδ. 4, 31. 50. — 2) χιόνεον ὕδωρ, χιονόνερον, ἐν θέσει, πάνυ ψυχρὸν, πολὺ κρύον νερόν, Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 1077.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀνδρ. 214. (ἀναμφβλ. παρὰ τὸ, χέω· ὥσπερ καὶ ἐν Ἰλ. Μ. 281. τὸ, χεῖν κεῖται ὅλως ἀντὶ ταῦ, χωνεύειν) [τὸ ἰῶτα ἀεὶ μὲν βρχ. οἱ Ἕκαστ. ὅμως ἐν ταῖς συνδτ. λέξ. χρώνται αὐτῷ, καὶ ὡς μκρ. ἐν τῇ πρτει ὅταν ἐπιφέρωνται δύω βραχέαι καὶ μία μκρ. συλλβ.]

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Λ.

Χλάζω, Δρκ. χλήζω, Ἰων. πρκμ. κέχλιδα· ἐπὶ πραγμάτων, Σφριγῶ, ὀγκοῦμαι, φουσιόωμαι, εἶναι γεμάτον. ἐξαιρ. ἐπὶ μεγάλης πλησμονῆς, ἀφθονίας καὶ ταραχώδους θορύβου ὑδάτων ποταμοῦ, ῥεύματος ἅτε δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς ῥευστοῦ, τὸ ὁποῖον περιεχόμενον εἴς τι ἀγγεῖον, ἢ ῥέον διὰ στενοῦ τόπου ὀγκοῦται, ἀναιαχλάζει, χορχολάζει ἢ πηδᾷ, πετάχνεται ἔξω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀναβλύσεως πηγῶν, καὶ ἐπὶ, χορχολάζοντος καὶ ἀφρίζοντος ὕδατος ὅταν βράζῃ· ἐν γενεσ. Θορυβεῖ, κάμνει ἀρότον, ἠχον· ὅθεν «κεχλιδάσας καλλίνεικον. σφοδρὰ, καλὰ ἠχοῦν νικητήριον ᾆσμα. Πνδ. Ὀλ. 9, 3, τὸ δὲ κλίβ. κεχλάδοντας. οἱ διὰ τὴν νεότητα, νεανικὸν θάρρος σφριγῶντες. Πνδ. Πθ. 4, 319. ταὐτὸν καὶ 281. «ἀνὸς ἠβᾶς κυμαίνει ὥσπερ δὲ ἐσχημάτισθη ὁ μετχ. πρκμ. «κεχλαδών — ὀντος ἀντὶ κεχλαδώς, οὕτως εὑρηται καὶ ὁ ἀπρμφ. πρκμ. κεχλαδεῖν ἀντὶ κεχλαδέναι. Πνδ. Ὀλ. 48. (α) εὐχρηστότερον παρὰ τὸ ποιητκ. κυρίως καὶ μόνον κατὰ παρτκτ. ἀπαντώμενον χλάζω, ἐστὶ τὸ ὅλως ἰσοδυναμοῦν αὐτῷ κατὰ ἁπλουστ. καχλάζω, π. χ. «φιάλα καχλάζοισα ἔνδον ἀρόσῳ ἀμπέλουνι. Πνδ. Ὀλ. 7, 2. συγγν τῷ, χλήδος καὶ χλίω, χλιδή, χλιδάω, τῷ, κλάζω, ὅμως ἀμφιβέλλει.

Χλαῖνα, ης, ἡ. Ἰων. χλαίνη. Ἐπικοφόρεμα, τὸ Ἰταλ. mentelon, τουρκιβ. μπενίσι· ἡν δὲ ἡ χλαῖνα ἐκ πυκνοτέρου ὑφάσματος καὶ πλατυτέρα παρὰ τὸν χιτῶνα, ἐπὶ τὸν ὁποῖον περιεβάλλοντο, ἐφορῦσαν, τὴν χλαῖναν· πολλκ. παρ' Τμ., ὅστις ὡς ἀνδρῶν μόνον ἱμάτιον καὶ ἐν ψύχει καὶ κακοκειρίᾳ χρησιμεύουταν ἀναφέρει αὐτήν, ὅθεν «αἰνεμοστεπὴς, καὶ ἀλεξίανεμος.» Ἰλ. Π, 224. Ὀδσ. Ξ, 529. Ὅτι δὲ ἡ χλαῖνα ἦτον μᾶλλον ὕφασμα μαρτυροῦσι τὰ συνήθη Ὁμρ. ἐπθ. «οὐλη καὶ φοινικόεσσα.» μὲ ἡλάκια εἰς τὴν ὄψιν καὶ κοκκινη· ἴδε ἐξκρ. Ἰλ. Κ, 133. ὅπου ἀναφέρεται ὡς διπλῆ· ἡ δὲ ἁπλῆ, μονή, λέγεται ἁπλοΐς, Ἰλ. Ω, 230. Ὀδσ. Ω, 276. ἐφόρουν δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὤμων, Ἰλ. Φ, 118. καὶ τὴν ἐθηλύνωναν μὲ θηλύνει, θηλυκωτάρι, Ἰλ. Κ. 133. ἐχρησίμευεν ὅμως καὶ ὡς σκέπασμα ὅταν ἐκοιμᾶτό τις, Ὀδσ. Γ, 359. Α, 189. Ξ, 500. Τ, 4. 95. Θκρτ. 18, 19. ὡς ἄλλον ἀγῶνος, Ἰλ. Ω, 230. Ἡρόδ. 2, 91. — Ἡ δὲ χλανὶς ἦν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἱμάτιον, προσέτι δὲ λεπτοτέρα, μαλακωτέρα καὶ εἰς στολισμὸν μᾶλλον χρήσιμος. Ἡ χλαμὺς δὲ πάλιν ἦν τὸ ἐπανωφόρεμα τῶν ἱππέων ἐξαιρ. καὶ τῶν ἐν τῷ ἱππικῷ τάγμα τι ἐφήβων, ὑπὸ τῶν Μακεδόνων κατὰ πρῶτον ἐφευρεθεῖσα· καὶ ὁ τρίβων, ὅστις ἦν ἄγνωστος τῷ Ποιτ. ὥσπερ ὡς ἡ χλανὶς καὶ ἡ χλαμὺς, φαίνεται ὅτι ἦτον χοντρότερος καὶ κατωτέρος, καὶ γενε κοιτρ παρὰ τὴν χλαῖναν· (οἱ πάλαι Γρμμ. παράγουσι τὴν λέξ. χλαῖνα παρὰ τὸ χλαίνειν, σαφεστέρα ὅμως ἐστὶν ἡ συγγν. αὐτῆς τῷ «χλάϊνος, τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος τῷ, χλανίς καὶ τῷ, χλαμύς· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ χ προτίθεται ὡς ἄρκτ. πλειόνων προτωτύπων εὐφωνίας χάριν, τὸ κυρίως πρωτότ. αὐτῆς ἔσται ΛΑΝΩ ἢ ΛΑΝΟΣ, ἀφ' οὗ λάχνη, λάχνος, λαχμὸς, λάσιος· ὥσπερ τὸ Λατν. lana καὶ laena.)

*Χλαίνιον, ἡ χλανίον, τὸ, ὑπερτ. τοῦ, χλαῖνα. Ἐπγρμ. ἀδσπ. 20.

Χλαινοθήρας, ου, ὁ (θηράω). Ὅστις θηρᾷ ἤτοι κλέπτει χλαίνας, ὡς τὸ λωποδύτης.

Χλαινουργική, ἡ· ὑπακ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ Χλαινουργοῦ.

Χλαινουργός, ὁ, ἡ (ἔργω). Ὅστις ἐργάζεται, κατασκευάζει χλαίνας, ὁ χλαινουργὸς, χλαινοποιός, χλαινοκατασκευαστής.

Χλαινόω, (χλαῖνα). Ἐνδύω τινὰ χλαῖναν ἢ τὸν σκεπάζω μὲ τὴν χλαῖναν· ἐν γενεσ. ἐνδύω, φορεῖω τινά. «φάρεϊ, Φιλ. Θεσ. 60. ὅθεν

Χλαίνωμα, τό. Ἱματισμός, ἔνδυμασία, σκέπασμα. «Λέοντος χλαίνωμα.» φόρεμα ἐκ δέρματος λέοντος. Φιλ. Θεσσ. 52, 3.

Χλαμυδηφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φορεῖ χλαμύδα. Ἱππεύς. Θεόκριτ.

Χλαμύδιον, τό. Ὑποκρτ. τοῦ, χλαμύς. Μικρὰ χλαμύς. (υ)

Χλαμυδοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χλαμύδα, ἢ κατεσκευασμένον ὡς χλαμύς.

*Χλαμυδοποιεία, ἡ. Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις χλαμύδας. ὃς τοῦ

*Χλαμυδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει χλαμύδας.

Χλαμυδουργία, ἡ (χλαμυδουργός). Ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν χλαμύδας, ἡ τέχνη τοῦ χλαμυδουργοῦ. Ξενοφ. ὅθεν

Χλαμυδουργικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν χλαμυδουργὸν ἢ εἰς τὴν χλαμυδουργίαν. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κατασκευάζῃ χλαμύδας.

Χλαμυδουργός, ὁ, ἡ (ἔργω) = χλαμυδοποιός· ὁ χλαμυδουργός, κατασκευαστὴς χλαμύδων.

Χλαμυδοφορέω, Μελ. ήσω (φέρω.) Φορῶ χλαμύδα.

Χλαμυδόω, (χλαμύς.) Ἐνδύω ἢ σκεπάζω τινὰ μὲ χλαμύδα. ὅθεν

Χλαμυδωτός, ἡ, όν. Ἐπθ. ῥῆμτκ. Ὅστις εἶναι ἐνδυμένος μὲ χλαμύδα, σκεπασμένος μὲ χλαμύδα.

Χλαμύς, ύδος, ἡ. Φορεμάτι καὶ χοντρὸν ἐπανωφόριον τῶν ἀνδρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἐφήβων ἐν ὅσῳ εἶσι εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὅ ἐστιν ἐν ὅσῳ εἶσι Περίπολοι. Οἱ ὁποῖοι ἄνδρες γινόμενοι δὲν ἐφόρουν πλέον τὴν χλαμύδα Jac. Μελτρ. 9. Meineke. Μνδρ. σλ. 368. Ἱέραξ παρὰ Στοβ. λόγ. σλζ'. «Ἔρηβος γενόμενος ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποδύσασθαι, Ἀπουλέϊος Μεταμ. ἰ. Φιλόστρατ. εἰς Ἀπολλων. ε, 38. Θεμίστ. λόγ. ἰ. ἐν γένει στρατιωτικὸν ἱμάτιον, μαντέλλον τῶν στρατιωτῶν· ἔτι δὲ καὶ τῶν ἀρχιστρατήγων, σπανίως τῶν μὴ στρατιωτῶν, Locell. ἐν Συρ. Ἔφεσ. 1. 8. ἡ χλαμὺς ἐφευρέθη ὑπὸ τῶν Μακεδόνων καὶ κατὰ πρῶτον ἡ Σαπφὼ νομίζεται ὅτι ἀνέφερεν ὡς τὴν· παραβλ. Boeckh. Alh. Staatshaush. 1. σελ. 115. (περὶ τῆς ἐτμλγ. τῆς λέξ. ἴδε χλαῖνα.) [υυ]

Χλανίδιον, τὸ ὑπερτ. τοῦ, χλανίς. Ἡρόδ. 1, 195. Ἀρστφ. Λυσ. 1189. (ι)

*Χλανιδίσκιον, τό = τῷ προηγμ.

Χλανιδοποιεία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ χλανιδοποιοῦ.

Χλανιδοποιός, ὁ, ἡ (ποιῶ). Ὅστις κατασκευάζει χλανίδας.

Χλανιδουργία, ἡ = χλανιδοποιΐα.

*Χλανιδουργός, ὁ, ἡ (ἔργω) = χλανιδοποιός.

*Χλανιδόω. Ἐνδύω τινὰ χλανίδα. ὅθεν

Χλανιδωτός, ἡ, όν, ἐπθ. ῥῆμτ. Ὅστις εἶναι ἐνδυμένος μὲ χλανίδα.

Χλανίς, ίδος, ἡ. Λεπτότατον καὶ ἁπαλὸν μᾶλλον ἐπανωφόριον εἰς στολισμὸν μᾶλλον ὑπ' ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν φορούμενον· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 3, 139. 140. Σωσθ. 7, 13. «χλανὶς γαμικὴ. γάμου φόρεμα «χλανὶς λευκὴ. ἀσπρο ντὸ φόρεμα τὸ ὁποῖον ἐφόρουν τὰς ἑορτὰς τὸ, toga candita τῶν Ῥωμαίων. — 2) Ἐγκοίμητρον, τὸ παρὰ τῷ πάπλωμα, Μελτρ. 82, 2. (περὶ τῆς Ἐτυμλγ. ἴδε χλαῖνα.)

Χλανισκίδιον, τό. Ὑποκρτ. τοῦ, χλανίδιον. Ἀρστφ. Εἰρ. 1002. (στε)

*Χλανίσκιον, τό, ὑποκρτ. τοῦ, χλανίσκος, Ἀρστ. Ἀχ. 519.

Χλανίσκος, ὁ, ὑποκρτ. τοῦ, χλανίς.

Χλαρός, ά, όν. μόνον παρὰ Πινδ. Πύθ. 9, 66. «Χλαρὸν γελῶσα. Κατὰ Herm. Δωρ. ἀντὶ χλωρόν. Νεανικῶς, ἀπλαίως καὶ ῥωμαλέως· κατὰ Schneider καὶ Boeckh δέ, ἀντὶ λαρόν, τερπνῶς, χαριέντως, ἡδέως, προσφιλῶς, ἱλαρῶς.

*Χλαύνω, ἀντὶ, χλαιδῶ. Ἡσύχ.

*Χλεμερός, ά, όν, ταὐτὸν τῷ, χλιαρός, Ἡσύχ. = χλιμερός, ὅπερ ἴδε.

Χλευάζω, Μ. άσω· (χλεύη) Ἀστεΐζομαι, μωρίζομαι, χωρατεύω. Ἀρστφ. Βτρ. 376. — 2) μετβ. Σκώπτω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, ὑβρίζω τινά. ὅθεν

Χλευάξ, ακος, ὁ. κωμ. ἀντὶ χλευαστής. Πολυδ. 9, 149.

Χλευασία, ἡ. (χλευάζω) Τὸ νὰ χλευάζῃ, περιπαίζῃ, περιγελᾷ τις τινα ἢ τι· Ἀριστοτέλ. Τοπ. ε'. «καθάπερ οἱ τὸν προπηλακισμὸν ὕβριν μετὰ χλευασίας ὁριζόμενοι· ἢ γὰρ χλευασία ὕβρις τις».

Χλεύασμα, τό. (χλευάζω) Σκῶμμα, περιγέλασμα, περίπαιγμα.

Χλευασμός, ὁ = χλευασία. Δημοσθέν.

Χλευαστής, οῦ, ὁ. (χλευάζω) Ὅστις χλευάζει, περιπαίζει, σκώπτης, περιγελαστής. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. β'.

Χλευαστικός, ἡ, όν. καὶ Ἐπίρ. κῶς. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἁγαπᾷ, συνεθίζει νὰ χλευάζῃ· ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς χλεύην.

Χλεύη, ἡ. Ἀστεϊσμός, μετωρισμα, κατὰ πλθ. ἀρθμ. ἐν Τμ. Δμτρ. 202. συνών. δὲ ὕβρις, περιγέλασμα ἐμπαιγμός, περίπαιγμα, ἢ «χλεύην ποιῶ ἢ ποιοῦμαί τινας μεταχειρίζομαί τινα ὡς παίγνιον, περίπαιγμα. Ἀθ. 4. (κατὰ Valck. παρὰ τὸ, χέλυς, ἀντὶ χείλος. Σεσυρμένα σφιγμένα χείλη ὡς σημεῖον περιγελάσματος· ὡς τε, μυλλαίνω, μοιμύλλω· ὡσαύτως καὶ χελυνάζω, σχελυνάζω, παρὰ τὸ χελύνη, ἀντὶ χείλος = χλευάζω.)

Χλήδος, ὁ· καὶ, χληδός, ὁ. (χλήζω) Ἰλύς, λούνη, ἀκαθαρσία, ἐρέπια, ἐξαιρ. ὅσα σύρει σφοδρόν τι ῥεῦμα, κοιντ. κατεβασμένος λάσπος, ἀπόσυρσις· καὶ ὅσα συμπίζονται, φουκαλιάζονται, σουΐπουρα, φουκαλίδια, σκύβαλα, κτόν χήδον ἐμβαλὼν εἰς τὴν ὁδόν.

Χληδζω, Ἰων. ἀντὶ χλάζω, ὅπερ ἴδε.

Χλιαίνω, Μ. ανῶ. πρκμ. κεχλίακα (χλίαι) Θερμαίνω, ζεσταίνω, θερμὸν ποιῶ. — 2) κάμνω τι χλιαρόν, τὸ διαλύω, ἀναλῶ θερμαίνων, ζεσταίνωντάς το. (τὸ ἰῶτα μακρ. Ἀρστφ. Λυσ. 586. Ἀλξ. παρ' Ἀθν. σελ. 379. Β. Ἀπολλιδ. 15, 4. ἀλλὰ καὶ βρχ. Ἀρστφ. ἑκλ. 64. Σφκλ παρ' Ἀθν. σελ. 604. Ρ. καὶ παρὰ Μλγρ. πεντάκις) ὅθεν

Χλίανσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ θερμαίνῃ, ζεσταίνῃ, κάμνῃ τις χλιαρόν, κάμῃ ἁπαλόν, διαλύῃ τι διὰ θερμότητος. (υ – υ)

Χλιαρός, ά, όν. Ἰωνικ. χλιερός. (χλίω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅ,τι εἶναι ὀλίγον θερμόν, ζεστόν, κοιτ. χλιόν, χλιούσιαν· «χλιαρὸν ὕδωρ» Ἡρόδ. 2. 181. — 2) Ὅ,τι εἶναι ζεσταμένον, ἀπαλύνῃ διὰ θερμότητος, ζέστης. παρβλ. λιαρός. (– υυ, Br. ἐν Ἀρστφ. Δυσ. 386. Ἀχ. 975. Magn. παρ' Ἀθν. σελ. 646 Ε. ἀλλὰ καὶ υυ, Νικ. ἀλ. 360. καὶ παρ' Ἀθν. σελ. 126. C. ἴδε καὶ Meineke quaest. scen. 3. σλ. 21.) ὅθεν

Χλιαρότης, ητος, ἡ. Ἡ ποιότης, κατάστα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σις θερμανθέντος ζεσταθέντος, ἀπαλυνθέντος τινὸς σώματος. (ῠ ῡ)

Χλίασμα, τό. (χλιαίνω) Ὅ,τι εἶναι χλιασμένον, χλιόν, ζεσταμένον, ἀπαλυμένον. — 2) Ὅ,τι θερμαίνει, ζεσταίνει· ἀπαλυντικόν, μαλακτικὸν κατάπλασμα. Ἱππ. (ῠ — ῠ)

Χλιάω, Ἐπικ. (χλιόω, χλίω) Εἶναί τι, ἢ εἶμαι θερμός, ζεστός, χλιός. Νικ. ἀλ. 110.

Χλιδαίνω, (χλιδή) Διαθρύπτω τινά, τὸν κάμνω τρυφερίβιον, τρυφερόν. παθτ. μάθρότητι χλιδαίνομαι γίνομαι τρυφερόβιος, φιλήδονος, ζῶ βίον ἄσωτον, ἀσελγῆ. Ξενοφ. συμπ. ἡ, 8.

Χλιδανός, ή, όν. καὶ Ἐπίρ. — δανῶς. (χλιδάω) Ὅστις εἶναι τρυφερόβιος, φιλήδονος, ἀβροδίαιτος, τρυφηλός, ἡδυπαθής. μεταφ. μετάφρ χλιδανὸν ὕφασμα. Εὐριπ. Ἰων. 498. Αἰσχυλ. Περ. 542. ποιητ. μόνον. ἔδεν

Χλιδανόσφυρος, ὁ, ἡ. (σφυρὸν) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χλιδανὰ, μαλακὰ, λαπτὰ, τὰ ἰταλ. delicate forme σφυρὰ, κοινῶς, κότσια, ἢ καὶ πέδας, ὡς εἰς τὸν χορὸν, ἐξαιρ. ὡς εἰς τὸ βάδισμα φαίνονται. Ἀνακρ. 6, 7. ποιητ. μόνον.

Χλιδάω, Μλ. ήσω (χλιδή) Εἶμαι χλιδανός, ἢ ζῶ χλιδανῶς, ἡδυπαθῶ, ἀσελγαίνω· ἔτι δὲ καὶ προσφέρομαι, φέρομαι πρός τι ὑβριστικῶς, ἀλαζονικῶς, ἀπρεπῶς· ποιεῖς παρόντι πράγματι χλιδᾶν ἔοικας. Αἰσχύλ. Προμ. 972. ἐντρυφᾷς, μεγαλοφρονεῖς, φέρεσαι ἀπρεπῶς ὡς πρὸς τὴν παροῦσαν κατάπτασιν τῶν πραγμάτων. σπανίως κατὰ καλὴν ἔννοιαν ἡ χλιδῶσα μολπὴ τρυφερόν, γλυκύ. τὸ ἰταλ. delinàtion ἆσμα, τραγῴδημα. Πίνδ. Ὀλ. 10, 99. ποιητ. μόνον.

Χλίδειος, εία, ειον. = χλιδανός. ὁμφ. (ῐ) ἐκ τοῦ

Χλιδή, ἡ. (χλίω) Ἁβρότης, μαλακότης, τρυφερότης, ἀσωτεία, ἀσέλγεια· ἡδυπαθής, ἡδονὴ, ἄσωτος βίος· πολιτέλεια, τὸ σύνηθ. λατ. luxus· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρόδ. 6, 127. καὶ ἑλλ. — β) τὰ παρεπόρενα τῷ ἡδυπαθῆ, ἁπλῶς βίῳ, ὑπερηφανία, σ'λαζονεία, θρασύνη, τόλμη, αὐθάδεια, ἀναισχυντία, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 888. — 2) πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἡδυπαθῆ, ἄσωτον βίον, ἐξαιρ. διαθρυπτικὸς, πολύτιμος ἱματισμὸς, λαμπρὸς στολισμὸς, τὸ σύνηθ. ἰταλ. delitia, emellitia, ἔτι δὲ καὶ μαστρ. ἐπιμελῶς περιποιημένη κόμη, τὸ ἰταλ. delicata frisura Σφκλ. Ἱκ. 51. παρβλ. Valck. ἐν Φοιν. 230. ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. μόνον ἔν χρήσει. [τὸ ἰῶτα μακρ. ψευδῶς κλπ.]

Χλίδημα, τό· (χλιδάω) = χλιδή, Εὐρπ. (ῐ)

Χλίδος, τό, ἢ χλιδός, ὁ· ἀμφβλ. ἀνγνσ. ἀντὶ γληδός.

*Χλίδος, ἡ χλίδος, εος, τό = χλιδή.

Χλιδών, ῶνος, ὁ. (χλιδή, σημσ. 2) κόσμημα, στολίδι πολύτιμον ἐξαιρ. βραχιόλιον, περιδέραιον Διόδωρ. Σικ. ιθ. καὶ περὶ τοὺς τραχήλους (τίχον) χλιδῶνας λιθοκολλήτους. Ἀθην. ιβ', σελ. 525. «Δαιδαλοῖοι δὲ χλιδῶνες ἀρ' ἀμφὶ βραχίοσι ἦσαν. ἠμιόνιον χλιδῶνες» πολύτιμα στελίδια τῶν ἡμιόνων, τὸ ἰταλ. moulariòn. Πλτχ. ἔδεν

Χλιδωνόπους, οδος, ὁ, ἡ. πους, τό (ποὺς) Ὅστις φορεῖ πολυτίμους στολισμοὺς περὶ τοὺς πόδας, Ἡσχ.

Χλιεροβαλπής, ὁ, ἡ. (βάλπος) Ὅ,τι εἶναι ὑπόθερμον, ὀλίγον ζεστόν, ζεστούτσικον ψιλέξεως παρ' Ἀθην. Ε', σελ. 409. παρὰ τό

*Χλιερός, ἡ, όν, Ἰων. ἀντὶ χλιαρός, ὅπερ ἴδε.

*Χλίζω = χλίω. ἄντυ μαρτυρίου.

Χλιήεις, εσσα, εν. = χλιαρός. ὁμφβ. ἀνγσ. παρὰ Νικ.

*Χλιόω, Ἐπικ. ἀντὶ χλιάω, ὅπερ ἴδε.

Χλίω, ἐπὶ πραγμάτων. Θερμαίνεται, ζεσταίνεται, ἀπαλύνεται, διαλύεται, γίνεται ῥευστόν. Τρπκ. εἶμαι ἁβροδίαιτος, φιλήδονος, ἡδυπαθὴς· ἀσωτεύω, ἀσελγαίνω, ὑπερηφανεύομαι, ὑβρίζω, Αἰσχ. Χφ. 134. παρβλ. Ἱκτ. 915.: ὡς τό, ῥύπτω, τρυφάω. (χλίω ἐστὶ τὸ αὐριον καὶ σπάνιον πρωτότ. τοῦ, χλιάω, χλιδή, χλιδάω, χλιδαίνω, χλιδών, χλιερός, χλιαρὸς κ. τ. λ., πιθανῶς δὲ καὶ συγγν. τῷ, χλήζω χλάζω, χλόη, χλοίη, χλοερός, χλωρός) [τὸ ἰῶτα φαίνεται ἀεὶ βρχ. ἐν χρήσει.]

Χλόα, ἡ, ἴδε χλόη.

Χλοάζω, Μ. άσω. (χλόη) Ἐπὶ φυτῶν· βλαστάνω, εὐγάζει νέα βλαστάρια, πρασινίζει, ἐν γένει φαίνεταί τι πράσινον ἢ ὠχρὸν, πρασινοκίτρινον ὡς βλασταράκια ἢ ὡς χλόη. ψφολὶς χλοάζουσαν. Νίκανδρ. Θηρ. 147. Ἀριστοτέλ. Θαυμ. 178.

Χλοαυγέω, Μλ. ήσω. ἐπὶ φυτῶν. Βλαστάνει, ἀνθεῖ, πρασινίζει. ἐκ τοῦ

Χλοαυγής, ὁ, ἡ. (χλόη, αὐγὴ) Ὅ,τι ἀνθεῖ, πρασινίζει, εὐγάζει νέα βλαστάρια. Νικάνδρ. ποιητ. μόνον.

*Χλοαυνός, ἡ, όν. (χλόη) Ὅ,τι εἶναι ὡς χλωρόν, πρασινωπὸν, ὠχρὸν, κιτρινοπράσινον.

Χλοάσμα, τό (χλοάζω) Ὅ,τι βλαστάνει, εὐγάζει νέα βλαστάρια, ἢ πρασινίζει.

Χλοαυγής, ὁ, ἡ. (χλόη, αὐγὴ) Ὅ,τι ἔχει πράσινον λάμψιν, εἶναι πράσινον καὶ λαμπρὸν. Λουκιαν.

Χλοάω, ποιητ. ἀντὶ χλοάζω. Ἐπιγράμ.

Χλοερός, ά, όν. κατὰ ποιητ. ἐπιτατ. ἀντὶ χλωρός, ὅπερ ἴδε· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. 393. «χλοερὸς ἔζομαι ἔδεν

Χλοεροτρόφος, ὁ, ἡ. (τρέφω) Ὅ,τι τρέφει, ὅτοι κάμνει νὰ αὐξάνῃ φυτρόγῃ ἢ χλόη, τὰ πρασινάδια. «πεδίον χλοερότροφον». Εὐριπ. Φοιν. ποιητ. μόνον

*Χλοερῶπις, ιδος, ἡ (ὤψ). Ὅς τις, ἢ ὅ,τι ἔχει πρασινάρισμη, ἢ ὠχρὸν κυτρινοπράσινον ὄψιν· φαίνεται πράσινον, ὠχρόν. ποιητ.

Χλόη, ἡ· Ἰων. χλοίη, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. ἐξαιρ. Τὰ νέα σπαρτὰ, γενήματα, λαχανὰ, Ἡρόδ. 4, 34. ἔδεν «χλόης γενομένης ἀπὸ τοῦ σπέρματος» ὅταν ἐπρασίνισαν τὰ γενήματα. Σφ. — β) παρὰ ποιητ. δὲ καὶ τὰ νέα βλαστάρια, τὰ πράσινα τῶν δένδρων· ἐν γένει, πᾶν ὅ,τι εἶναι πράσινον εἰς τὰ φυτὰ καὶ σπαρτὰ — 2) ἐπὶ τῆς Δμτρ. διότι ὑπ' αὐτῆς τὴν σκέπην ἔσαν τὰ χλοάζοντα βλαστήματα τῶν σπαρτῶν — 3) χλόη, Κύρ. ὄνομ. (πιθν. τό, χλίη ὑπάγεται εἰς τὸ πρωτότ. χλίω, ὅθ' οὗ χλόος, χλεύς, χλωρός, χλοερός, χλοηρός. κ. τ. τ.) ἔδεν

Χλοηβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω) Ὅ,τι εἶναι πρασινισμένον ἢ βαμμένον πράσινον, μὲ πράσινον χρῶμα, πρασινοβαμμένον.

Χλοηκομέω, (κόμη) ἐπὶ φυτῶν. Ἔχει πράσινα φύλλα. Ἀνθολογ.

Χλοηρός, ά, όν. (χλόη) ποιητ. ἀντὶ χλοερός, χλωρός, Εὐρπ. Βακχ. 107. Χριστ. πατ. 675. ἔνια χειρόγραφα ὅμως ἔχουσι παρ' Εὐρπδ. χλοηρὴς, ἐσχηματισμ., ὡς τό, κισσήρης· ὅπερ προκρίνει ὁ Herm.

Χλοητόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) = χλοεροτρόφος. «Πόα χλοητόκος». Λουκιαν. Τραγοπ. 45.

Χλοηφορέω, Μλ. ήσω, ἐπὶ φυτῶν. Πρασινίζει, βλαστάνει — 2) ἐν γένει, ἀνθεῖ, ἀναβλαστάνει. ἐκ τοῦ

Χλοηφόρος, ὁ, ἡ, (φέρω) Ὅ,τι ἀνθεῖ, βλαστάνει, πρασινίζει, ἔχει πράσινα φύλλα, πρασινάδαν.

Χλοιάω, (χλόη) Ἰων. ἀντὶ χροάω, χλοάζω. ὅπερ ἴδε.

*Χλοιδάω, = τῷ προηγμ.

Χλοίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ χλόη, ὅπερ ἴδε, ἔδεν

*Χλοιόω, = χλοιάω, χλοάω.

Χλοιώδης, ὁ, ἡ. (χλόη, εἶδος) = χλοώδης.

Χλοόκαρπος, ὁ, ἡ. (καρπὸς) Ὅ,τι φέρει, προξενεῖ, κάμνει νὰ γενιώνται, αὐξάνωσι χλωροὶ, πράσινοι, καρποὶ· ἐπίθετον τῆς Δήμητρος.

Χλοόμορφος, ὁ, ἡ. (μορφὴ) Ὅ,τι εἶναι ἐσχηματισμένον, ἢ φαίνεται ὡς χλόη· ὅστις ἔχει ὄψιν χλομὴν, πρασινοκίτρινον χρῶμα. Ὀρφ.

Χλοοποιέω, (ποιῶ) Ποιῶ, κάμνω τὰ γεννᾶται, φυτρόνῃ χλόη. Καίσαρ.

Χλούς, ὁ, συναιρ. χλοῦς (χλόη) Ὠχρὸν, χλωμὸν χρῶμα. Ἀπολλών. ἀρχ. β'. «χλοῦς εἶλε παρειάς».

Χλουνάζομαι, Μ. άσομαι. (χλεύνης) Θρηνῶ, κλαίω, Ἡσύχ.

Χλούνειος, εία, ειον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χλούνην, εἶναι ἀπὸ τὸν χλούνην.

Χλούνης, ὁ. παρὰ τοῖς Ἑσπ. ἐπίθ. τοῦ ἀγριοχοίρου. Ἰλιάδ. Ι, 539. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 168. 177. παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ = κάπρος ὁ ἀγριόχοιρος αὐτὸς, Νικάνδρ. καὶ Ὀππ. περὶ τῆς ἑρμηνείας καὶ τῆς Ἐτυμλγ. τῆς λέξ. ἦσαν καὶ τῶν παλαιῶν γραμμ. διάφοροι· κατ' Ἀριστρχ. τό, χλουνὴς ἐστὶ = μουνιός, ὅστις ζῇ μόνος, εἰς τὴν ἐρημίαν, κατὰ τὸν Ἐνετ. Σχολιαστ. = ἀφριστὴς· ὅστις ἀφρίζει, εὐγάζει ἀφρὸν· διότι νομίζεται ὅτι τῶν ζωρεϊζόντων τινὲς ἐχώνετο τῷ, φλοιῷδεν αὐτὶ τοῦ ἀφρίζειν· κατ' Ἀριστοτλ. δὲ = ἑκτομίας, μονέρχης· ἐπειδὴ λέγεται νὰ παρετήρησαν ὅτι οἱ νέοι ἀγριόχοιροι, ὅσοι ἀπεβάλλουν κατὰ περίστασιν τοὺς ὄρχεις, ἦσαν μάγιστοι καὶ ἀγριώτατοι· ἔδεν συντάσσεται πελλάκις τό, χλούνης τῷ, γύνις, εἰς δήλωσιν θηλυδρίων, ἀνάνδρων ἀνθρώπων· καὶ τό, χλούνης τῷ φλοιαξ παρ' Ἀλεξ. Αἰτλ. Ἀθην. σελ. 699. G, σημαίνει πιθανῶς φλύαρόν τινα εὐνοῦχον, ἴδε καὶ χλοῦος· ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. ἐτυμλγ. χλούνις, χλοεύνης, τοῦτ' ἔστιν, ὁ ἐν τῇ χλόῃ αὐναζόμενος, λέξεως ἐστὶ παίγμα.

*Χλούνιος, ὁ, ἡ (χλούνης) = χλούνειος.

*Χλοῦνις, ιδος, ἡ. Εὐσούχισις. Αἰσχ. Εὐμν. 183. παρβλ. χλούνης.

Χλουνός, ὁ· παρ' Ἡσύχ. ἐπίθετον τοῦ, χρυσοῦ, ἴσως = χλωρός.

*Χλοῦς, ὁ· κατὰ συναιρ. ἀντὶ χλόος· ὅπερ ἴδε.

Χλοώδης, ὁ, ἡ. (χλόη, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χλόην, χλωμὸν, ὠχρὸν, χλωρὸν, πρασινοκίτρινον.

Χλωράζω, Μλ. άσω. (χλωρὸς) = χλωρεφαγέω. Τὴν ἐαρινὴν χλόην ἐσθίω, χλωρὸν χόρτον τρώγω, καὶ μάλιστα εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως.

Χλωραίνω, (χλωρὸς) Κάμνω τι χλωρὸν, τὸ χλωμὸν, πρασινοκίτρινον· ἐν γένει δὲ, χλωμόν. ἔδεν

Χλώρασμα, τό. = χλωρότης.

Χλωραύχην, ενος, ὁ, ἡ. (αὐχὴν) Ὅ,τι ἔχει χλωμὸν αὐχένα ἢ λαιμὸν, ἐπίθ. τῆς ἀηδόνος. Σμνδ. παρβλ. χλωρηΐς.

Χλωρέω, καὶ χλωρῶ, (χλωρὸς) = χλωριάω. ἀμφότεροι οἱ τύποι ὅμως ἀμφβλ.

Χλωρεύς, έως, ὁ· (χλωρὸς) Πτηνόν τι πράσινα ἢ κιτρινάρικα πτερὰ ἔχον. ἴσως ταὐτὸν τῷ, χλωρίων.

*Χλωρέω, ἴδε χλωράω.

Χλωρηΐς, ίδος, ἡ. ἰδιαίτ. ποιητ. τύπος τοῦ θηλ. τοῦ χλωρὸς ἀντὶ χλωρά· κατὰ πρῶτον εὑρίσκεται ἡ λέξις ὡς ἐπίθ. τῆς ἀηδόνος «χλωρηΐς ἀηδὼν», Ὀδσ. Τ, 518. πιθανῶς ἐκ τοῦ χρώματος τῶν πτερῶν αὐτῆς τὸ ὁποῖον κλίνει εἰς τὸ πρασινοκίτρινον, χλωμὸν, μαυροκίτρινον, παρβλ. χλωραύχην· κατ' ἄλλους δὲ, ἡ διαιτωμένη εἰς τὴν χλόην, εἰς τὴν πρασινάδαν ἢ εἰς ἀλσώδεις, θαμνώδεις τόπους, ἢ ἐν χλωροῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διατρίβουσαι ἡ πρώτη ἑρμηνεία ὅμως ἐστὶ πιθανωτέρα, διότι αἱ παρ' Ὁμήρῳ ἀηδόνες τῆς μεταξὺ Ἄτλαος τειούτου χρώματος πτερὰ ἔχουσι καὶ διαφέρουσι τῶν ἀηδόνων ἄλλων μερῶν· ἴδε ἐν τούτοις τὸ, χλωρός.

*Χλωριάζω, Μλ. -άσω, = χλωριάω· ὅθεν Χλωρίασις, εως, ἡ. Τὸ ὠχρὸν ἢ τὸ χλωμὸν πρασινοκίτρινον χρῶμα.

*Χλωριάω (χλωρός) ἐπὶ πραγμάτων. Ἔχει πρασινάριον, κιτρινοπράσινον χρῶμα· ἐν γένει δέ, εἶμαι ὠχρός, ἢ χλωμός.

Χλωρίζω, Μλ. -ίσω (χλωρός) = τῷ προηγμ.

*Χλωρίς, ίδος, ἡ. Πτηνόν τι ἐπὶ τῶν κοιλίαν χλωμὰ πτερὰ ἔχον, ἁπλῶς. τοῦ, χλωρίων.

*Χλωρίς, ίδος, ἡ. Κύρ. ὄνομ. Ἡ σύζυγος τοῦ Νηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Νέστορος. Ὀδ. Λ 281.

Χλωρίτης, ου, ὁ· Πλιν. λζ', 10. «Λίθος χλωρίτης». Πράσινός τις λίθος ὡς ἡ χλόη.

Χλωρίων, ωνος, ὁ (χλωρός). Πτηνόν τι ὅλως κίτρινα ἢ πρασινοκίτρινα πτερὰ ἔχον. Ἀριστοτέλ. Ζωϊ. ἱστορ. ιϛ', 2. «Ὁ δὲ χλωρίων, χλωρὸς ὅλος· οὗτος τὸν χειμῶνα οὐκ ὀράται, περὶ δὲ τὰς τροπὰς τὰς χειμερινὰς φανερὸς μάλιστα γίνεται» παρβλ. χλωρίς.

*Χλωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει πρασινάριον χρῶμα, φαίνεται ὡς πράσινον.

Χλωροκομος, ὁ, ἡ (κόμη) ἐπὶ φυτῶν. Ὅ,τι ἔχει πράσινα φύλλα. Εὐρ. ποιητ. μονοκ.

*Χλωρομέλας, μέλαινα, μέλαν (μέλας). Ὅς τις ἢ ὅ,τι εἶναι μαυροκίτρινον, χλωμόν.

Χλωροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάμνει τι νὰ γίνει νὰ φαίνεται πράσινον. Σχόλ. Πινδάρ. καὶ Ὁμήρ.

Χλωρόπτιλος, ὁ, ἡ (πτίλον). Ὅ,τι ἔχει πράσινα, πρασινάρικα, ἢ κίτρινα πτερά. Αἰλιαν. ἱστ. 2.

Χλωρός, ά, όν· ἀφ' οὗ κατὰ ποιητ. ἐπκτσ. χλοερός, ά, όν· Ἡσιόδ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγνστ. ποιητ. χλοηρός, ά, όν (χλόη, χλοός). Ὅ,τι ἔχει χρῶμα χλωμόν, πράσινον, κιτρινοπράσινον, πρασινάριον, κιτρινάριον, κυρίως, ἐπὶ τῶν γεννημάτων ὅταν ἀρχίζωσι νὰ φυτρύνωσιν, ἐπὶ τῆς πρασιάδος ἢ ὁποία φυτρύνει τὴν ἀνοιξιν κατὰ πρῶτον· «Χλωραὶ ῥῶπες», Ὀδ. Π, 47. «χλωρὸν ὄρος», Γμ. Ἀπολ. 223. «χλοερὸς ὄζος», Ἡσιόδ. Ἀσπ. 393. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κιτρίνου χρώματος τοῦ μέλιτος, «μέλι χλωρὸν», Ἰλ. Δ, 631. Ὀδ. Κ, 234. — 2) ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ὠχρόν, χλωμόν, ἀχρόν, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ χαλύβδου «χαλύβδου χλωρὸς ἀδάμας», Ἡσιόδ. Ἀσπ. 231. ὡς τό, πολιὸς· ἔξαιρ. «Χλωρὸν δέος». Τὸ νὰ γίνηταί τις χλωμὸς διὰ φόβον, πολλαχ. παρ' Ὁμ. ὡσαύτως καὶ «χλωρὸς ὑπαὶ δείους», Ἰλ. Κ, 376. Ο. 4. ἔτι δὲ «κλὼν χλωρὸν» ἄχρων σκότος, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 265. «χλωρὸν ὕδωρ», Jac. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 615. παρβλ. Σπφ. 5, 14 Ἀνακ. Βιτ. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ὠχρότης τοῦ μέλανος, ὑπηλαύκου χαίματος τοῦ προσώπου τῶν οἰκητῶν τοῦ μεσημβρινοῦ κλίματος κλίνει εἰς τὸ ἐλαιοειδές, τὸ παρ' Ὁμ. χλωρὸν διαφέρει τοῦ συνήθους χλωμοῦ λεγομένου καὶ ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ τὸ κοινοτ. μαυροκίτρινον, παρβλ. χλωρηΐς. — 3) Τοῦ χρώματος μὴ σκοπουμένου, χλωρόν, τοῦτ' ἔστι νεαρόν, τρυφερόν τὸ ἐκ τοῦ ἰταλ. φρέσκον φρέσκον· τουρκβ. taζédikon, ἀντιθ. τῷ, ξηρόν, στεγνόν, ἔξαιρ. ἐπὶ ξύλων, «μοχλὸς χλωρὸς· ῥώπαλον χλωρόν», Ὀδ. Ι, 320. 379. ἀντιθ. τῷ, αὖος. Ἡσιόδ. Ἔρ. 745. «ὡσαύτως καὶ πυρὸς χλωρός». Νωπόν, τουρκβ. taζédikten tuzlí· οὕτω καὶ ἐπὶ ἰχθύων, κρέατος κ. τ. τ. προσφάτου μὴ ταριχευμένου, τουρκβ. pastrumá. — 4) Τρπε. Ἀτμόζων, νέος, ἀμαϊος, ἐγρήγορος, ῥωμαλέος, νεανικός εἰμί, «χλοερὰ μέλεαι», Θεορτ. 27, 66. «χλωρὸν αἷμα» ἀντὶ νεανικόν, Σφοκλ. Τρχ. 1055. Εὐρπ. Ἑκβ. 124. ὄζειν, εὐκμπές, εὐκολολύγιστον «γόνυ χλωρόν», Θεορτ. 14, 70. τρυφερόν, ἁπαλόν, μαλακόν, καὶ οὕτω τὸ παρ' Εὐρπδ. «χλωρὸν δάκρυον» δύναται ἑρμηνευθῆναι τρυφερόν, ἂν μὴ ὀρθότερον ὡς τὸ παρ' Ὁμ. «θελερὸν δάκρυ» πολλαχ. «ἄφθονα δάκρυα· τὸ δὲ «χλωρὸν οἶνος» παρ' Εὐρπ. Κυκλ. 67. σημαίνει ἀναμφιβόλως τὸ κίτρινον χρῶμα τοῦ οἴνου, ὅστις φαίνεται ὡς οἶνος, ὁ αὐτὸς τῷ παρ' Ἀθν. σλ. 26. C. «ῥόδα λεγομένῳ. Ὁ Ποιτ. χρῆται μόνον τῷ τύπῳ χλωρός· ὅθεν

Χλωρότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χλωρόν, πράσινον, νὰ πρασινίζῃ τι. Χρῶμα πράσινον ἢ ὠχρόν, πρασινοκίτρινον· ἔξαιρ. τὸ πράσινον χρῶμα νεοβλάστων φυτῶν. — 2) Τὸ νὰ ἦναί τι χλωμόν, χλωμάτης. — 3) Τὸ νὰ ἦναί τι νεαρόν, νεαπον, τρυφερόν, πρόσφατον, τὸ ἰταλ. φρέσκον, τουρκβ. taζédikten. — 4) Τὸ νὰ ἦναί τις, ἢ τις ἀμάζων, ἐγρήγορος, ῥωμαλέος, νέος.

Χλωροφαγέω, Μλ. -γήσω (χλωρὸς, φαγεῖν) = χλωρέζω.

Τὸ Χ. μετὰ τοῦ Ν.

Χναῦμα, τό (χνύω). Κομμάτι, κομμάτακι κομμένον ἀπ' τι· κυρίδι κοινοτ. ὡς τό, κνίσμα· ἔξαιρ. κομμάτι πλακοῦντος, πήτας καὶ λοιπῶν τοιούτων ζυμαρικῶν καὶ γλυκισμάτων ὁποῖα συνηθίζονται νὰ περατίσεται εἰς τὸ τέλος τῆς τραπέζης· ἡδύσμα, λίχνευμα.

*Χναυμάτιον, τό, Υπερτ. τοῦ χναῦμα.

*Χναυνός, ἡ, όν, καὶ

Χναυρός, ά, όν, (χναύω) Ὅ,τι εἶναι ὀρεκτικόν, νόστιμον παρ' Ἀθην. δ. σελ. 269. ἀνδ' οὗ ὁ Πολυδ. 6, 89. «χναυνὸς ἄρτος».

Χναυστικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι λίχνος, λαίμαργος. Ἀθην. ιδ'. σελ. 662. ἐκ τοῦ

Χναύω, κυρίως = κνάω, Ξένοφ. ξύω, ξῶτι. ὄθεν, δάκνω, δηχαίνω, περιτρώγω, π. χ. τὸ ἐπὶ τὰ κόκκαλα ψάρια, κοινοτ. ξυσκελίζω, Εὐρπ. Κύκλ. 358. ἔξαιρ. δὲ τρώγω ἢ δαγκάνω τραγανίζω κοινότ. πράγματα ὅτα τρώγονται συνήθως ὡς λιχνεύματα, τραγήματα τὰ μετὰ τὴν τράπεζαν παρατιθέμενα συνδ. κομφέτα ἰταλ. τουρκβ. μεζελίκια.

Χναίζω, Μ. ἄτω. (χνίς) Ἐπὶ πτηνῶν καὶ ἀλόγων ζώων· εἶναι τὸ σῶμά του καλυμμένον μὲ πτίλα, λεπτὰ, ἁπαλὰ πτερὰ· μὲ λεπτὸν, ἁπαλὸν μαλλί· ἐνάγει, ἔχει πτίλα, μαλλὶ ἁπαλὸν· ἐπ' ἀνθρώπων δὲ ἔξαιρ ἔχω, ἀποκτῶ χνοῦδι εἰς τὰς παρειάς μου, ἀρχίζουν νὰ φυτρύνουν τὰ γενειά μου, νὰ ἰδρύσῃ τὸ μουστάκι μου. Λουκιαν· «μέγεθος ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χναίοντα τὰς παρειάς». τὸ δὲ παρὰ Σφοκλ. Οἰδ. Τ. 742. «χναίοντες ἄρτι λευκανθεῖς κάρα» ἀρχίζω νὰ γίνεται πολιός, νὰ ἀσπρίζουν, παρβαλίζουν τὰ μαλλιά μου.

*Χναάω, ποιητ. ἀντὶ χναίζω· «χναόντες ἵππλοι, ὕδρωμα τοῦ μύττακος, μουστακίου. Ἀπλ. Ῥόδ.

Χνόη, καὶ Ἰωνικ. χνοίη, ἡ. (κνάω) ὡς τό, χοινίκη, χοινικίς. Τὸ σιδηροῦν κοίλωμα, ἢ ἡ ἐπιτιθημένη στρογγύλη τρύπα εἰς τὸ μέσον τοῦ τροχοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον περιστρέφεται ὁ, τροχὸς ἐπὶ τὰ ἄκρα τοῦ ἄξονος, ὄζειν καὶ ὁ ἄξων αὐτός. Σχολ. Ἰλ. 743. — 2) ὁ ψόφος, κρότος ἢ τὸ πρῖσιμον, τὸ ὁποῖον γίνεται ἐκ τοῦ τριψίματος τῆς χνόης ἐπὶ τὸν ἄξονα, ἐν γένει, ψόφος, κρότος, τρῖσιμον Αἰτχύλ. Θήβ. 356. «πτονοῦσι δίωκτον πομπίμους χνόας ποδῶν». ὄζει ὁ Σχολ. λέγει· ἀπὸ ἄκρα τῶν ποδῶν, ἢ παραβόλως, τὸ συνεχὲς κίνημα τῶν ποδῶν· ἴδε καὶ χνόος, σημτ. 2. καὶ κνόη, κνόος.

Χνόεις, εσσα, εν. (χνόος) Ὅ,τι ἔχει πτίλα, λεπτὸν μαλλί, χνοῦδ. Ἀνακρ. κδ'. 19. «περὶπεν χνοέησι· χνοῦν ἔχουσαν, μετὰ χνοῦ πεπληρωμένην, γεμάτην ἀπὸ χνούδιον.

Χνόος, ὁ, Ἀττ. συναιρ. χνοῦς, γεν. χνοῦ, (κνάω) Παυδήποτέ τι ἐπὶ τῶν ἐπιφανείων πράγματός τινος κείμενον, προσκολλημένον· ὄζει, δύναται νὰ ἀποξεσθῇ, ἀποτριφθῇ· πᾶν λεπτὸν καὶ ἐλαφρὸν παραβλάστημα ἢ παυδήποτε τοιοῦτον πρᾶγμα ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειάν τινος κείμενον, προσκολλώμενον, «κλὸς χνόος» ὁ ἄφρὸς ἢ ἡ ἀκαθαρσία τοῦ θαλασσίου ὕδατος, ὅστις προσκολλᾶται εἰς τὸ δέρμα καὶ δύναται νὰ ἀποτριβῇ, σφογγισθῇ· Ὀδσ. Ζ, 225. ἄλλως δὲ, «κλὸς ἄχνη», ἐξαιρέτως τὸ λεπτὸν χνοῦδι ἐπάνω εἰς τινα ὁπωρικά, π. χ. εἰς ροδάκινα κ. τ. τ. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἰούλος, τὸ χνοῦδι ἐπὶ τὰς παρειὰς ἢ σιαγόνας τῶν νεανιῶν. Καλλίμαχ. «Ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαίῳ· ὡσαύτως καὶ πᾶν ἄλλο λεπτὸν μαλλί, καὶ τὸ ἐξανθίνον, λαναριτμένον μαλλὶ μὲ τὸ ὁποῖον γεμίζονται προσκεφάλαια, στρώματα, κ. τ. τ. ἐν γένει δὲ πᾶν ἀπόξεσμα, ἀπότριμμα. — 2) = χνόη, σημτ. 2. — ἡ ἀνωμ. ὀστκ. πτῶσις, χνοῖ, πάνυ ἀμφβ. Lobeck Φρν. σελ. 454.

Χνοώδης, ὁ, ἡ. (χνόος, εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ χνοῦν φαίνεται ὡς χνοῦς, εἶναι σκεπασμένον μὲ χνοῦν, κατὰ τὴν πρώτην σημτ. τὴν λέξ. ἢ καὶ μὲ κόνιν, κονιορτόν. Ἐπῤῥ. χνοωδῶς.

Τὸ Χ. μετὰ τοῦ Ο.

Χοαῖος, αία, αῖον. Ὅ,τι χωρεῖ ἢ περιέχει ἕνα χοᾶς

Χοανεύω, συναιρ. χωνεύω. Διαλύω εἰς τὴν χοάνην, κοινοτ. χωνεύω, μέταλλόν τι, καὶ τὸ χύνω· παρ' Ἀριστοφ. ἐπὶ ἀσθμάνου ἐνεργείας, ἐκ τοῦ

Χοάνη, ἡ· συναιρ. χώνη = χόανος.

*Χοάνιον, τό, συναιρ. χωνίον· ὑποκορ. τοῦ, χόανος. Χωνί, χουνί, χουνάκι. (Ξ)

*Χόανον, τό, συναιρ. χῶνον, = χόανος.

*Χόανος, ὁ παρὰ τοῖς μετέπειτα χώνος, συναιρ. (χίλ). Τὸ κοίλωμα εἰς τὴν καμίνον τῶν χαλκέων, εἰς τὸ ὁποῖον τίθενται τὰ μέταλλον διὰ νὰ διαλυθῇ, ἀπαλυθῇ, ἢ ἀπαλυθῇ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζεται τὸ ἀκροστόμιον τοῦ φυσητῆρος, κοινοτ. μουχνίον καὶ ἐνεργεῖται διὰ τοῦ φυσήματος ἢ διάλυσις ἢ μάλεξις τοῦ μετάλλου, κυρίως ἐν χοάνοισιν ἐρύσσων. Ἰλ. Σ, 470. παρβλ. Ἡσιόδ. Θεογν. 863. ὄζει παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι, καὶ τὸ χωνίον. 2) Ὁ πήλινος τύπος, Τουρκβ. kalοῦπι, μὲ τρύπας, εἰς τὸ ὁποῖον χύνεται τὸ διαλυθὲν μέταλλον καὶ σχηματίζονται τὰ χυτὰ πράγματα· ἄλλως λίγδος λεγόμενον ὀλίβδος, χώνος, τρήματα ἔχων συνεχῆ τέσσαρα τῶν Δ παραπλήσια, δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠθεῖται. Φώτ. 3) Τὸ θερμαστρον ἦτοι χωνί, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς μετάγγισιν ῥευστῶν ἔξαιρ. ὄζειν 4) παρ' Ἰατροῖς τὸ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μὲ χωνὶ παραπλήσιον κοίλωμα, ἄλλως δὲ καὶ λῆνος, καὶ πύελος ὀνομαζόμενον. — Ἰσοδύναμοι εἰσὶ καὶ αἱ λέξεις, χοάνη καὶ χόανον συναιρ. χώνη καὶ χώνον, κατὰ τὴν τετάρτην σημασίαν τῆς λέξ. ὅμως εὐχρηστότερος ὁ, χοάνη, τύπος.

Χόδαξ, ὁ (χέζω, χόδος). Ὁ πραιτές.

*Χοδιτεύω, = χέζω· ἐκ τοῦ

*Χόδος, ὁ (χέζω, κέχοδα). Σκωρ. σκατὸν· φαίνεται ὅμως, ὅτι μόνον ἐν τῷ συνδτ. μυόχοδος, τὸ κοινοτ. ποντικόσκατον, διατηρᾶται ἡ λέξις.

Χόες, οἱ, ὀνομαστ. πληθ. τοῦ, χοῦς, ὅπερ ἴδε.

Χοεύς, ὁ, γεν. χοέως, συναιρ. χοῦς (χέω). Μέτρον τι ῥευστῶν πραγμάτων, ὠφθεν κατὰ λας ἡ ἓξ ἕκτας κεδ' ἡμᾶς τρεῖς καὶ ½ λίτρας σχεδὸν χορούν· τρεῖς χόες δὲ ἐπλήρουν ἕνα ἀμ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φορέα. 2) Μάτραν σίτου, σιταρίου ὡς τό, χοῖνιξ· κοινότερ. σοινίκη, Τουρκβ. ταγάρι. 3) = χεύμα, σημσ. γ'.—ἀπό τοῦ χοὰς δέ ἀσχηματίσθη κατά συγκρ. τό, χοῦς· ὅπερ ἴδε.

Χοή, ἡ (χέω). Χύσιμον, τό νά χύνῃ, χύσῃ τις νήφοντ. τι· ἐξαιρ. ἡ ἐν θυσίαις λοιβή, καί κυρίως ἡ θυσίαις ὑπέρ νεκρῶν· ἠχοῦν χεῖσθαι λεγόμενα· Ὀδσ. Η, 548. Α, 26. ὅπου ἡ τοιαύτη λοιβή συνίστατο εἰς μέλι μεμιγμένον μέ οἶνον καί ὕδωρ, καί ἐχυνετο εἰς τρία ἀλλεπάλληλα χυσίματα, ἡ χρῆσις αὕτη ὅμως ἐγίνετο καί κατά πλείονας ἄλλους τρόπους, ἴδε Stanl. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 609. καί Erf. ἐν Σοφοκλ. Ἀντ. 427. ἀντί τοῦ, «χοὴν χεῖσθαι. ἔλεγον καί, ἠχοῦν φέρειν, ἐπιφέρειν, ἀπό κομίζειν», ἐν τῷ πληθ. ἀρίθμ. τό, χοαί, σίζεται κατά σημασίαν πάσης τῆς ὑπέρ τεθνεώτων θυσίας. Τρῳρ. μετρ. 605. ἔλεγον ὅμως καί, ἠχεῖς χάσασθαι. Ἡρόδ. 7, 43. ὅταν

Χοίρης, ου, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι περιέχει σπονδήν ἡ λοιβήν. Εὐριπ. Ἰφγ. Ταυρ. 960. «Ἄγιος χοήρεος, ἕνα χοῆρα περιλαμβάνον, ποιητ. μόνον.

Χοηφόρος, ὁ, ἡ (χοή, φερω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, ἡ προσφέρει σπονδήν, σπένδει, προσφέρει θυσίαν νεκρικήν.

Χοίδιον, τό, Ἀττ. συναιρ. χοῖδιον· ὑποκορστ. τοῦ, χοῦς. Lob. Φρυν. σελ. 88. (ι)

Χοϊκός, ἡ, όν (χοῦς). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπό χῶμα, πηλόν, = γήϊνος καί πήλινος. Ν. Δ.

Χοινική, ἡ (χοῖνιξ), = χοῦς, σημτ. 1. καί χοῖνιξ. β) Παρεπιπλησίως τι κείλωμα εἰς ἄλλα ἔργανα. 2) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον μέ ὀδοντωτά πλάγια μέρη, κοῖλον, βαθυλόν τρύπανον, γράβις, διά τοῦ ὁποίου κόπτουσί τι μέσα εἰς κοιλίαν. 3) = χοῖνιξ, σημτ. β'. 4) σπήλαιον ἤ ἄντρον εἰς πετρώδεις κλιτύας, ἤ ὀχθας. Στράβ. ιβ'. σελ. 821.

Χοινικεῖος, εἶα, εῖον. Ὅ,τι περιέχει, χωρεῖ ἕνα χοίνικα.

Χοινίκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ χοινίκη. (ι)

Χοινικίς, ίδος, ἡ, = χοινίκη. 2) «χοινικίδιον. Σιδηροῖ κύκλοι, στεφάναι, ἀπό τούς ὁποίους κεῖται ἐφαρμοσμένον τό διάδημα, τό Ἰταλ. συνήθ. ἡ κορόνα. Δημοσθ. Ἀνδρτ. σελ. 616. 1. C. Τιμοκρ. σελ. 956. 8.

Χοινικομέτρης, ου, ὁ (μετρέω). Ὅστις μετρᾷ τι μέ τόν χοίνικα. Ἀθήν. ς'. σελ. 272.

Χοῖνιξ, ικος, ἡ. Μέτρον σιταρίου δύο ξέστες ἤ τέσσαρες κοτύλες χωροῦν, ποιοῦσι, τόσον σιτάρι, συνήθως ὅσον ἀρκεῖ εἰς ἕνα ἄνδρα τήν ἡμέραν, πολλάκις παρ' Ἡροδτ., ἴδε ἔξαιρτ. Wessel. ἐν Ἡροδτ. 7, 187. ὅταν, ἐπουσίως ἄρτος, τροφή διά μίαν ἡμέραν· ὅς ἄν ἔρῃς τε χοίνικος ἄπτεσθαι, τό παρ' ἡμῖν, ὅστις τρώγει τό ψωμί μου, εἶναι φίλος μου ἄνθρωπος. Ὀδ. Τ, 28. ὡς τό Πυθαγόρειον· «ἀπό χοίνικος καθεῖσθαι», τό νά τρώγῃ τι· χωρίς νά δουλεύῃ, κατά συνήθειαν Τουρκβ. χαραμοφάγης. παρβλ. Θουκδ. 4, 16. Perizon ἐν Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. 1, 26. Ἀθήν. 3. σελ. 98. Δ. 6. σελ. 272. Β. ἔξαιρ. ἡ καθημερινή τριμηνιαία μερίς, τό συνήθ. Ἰταλ. παράσημον τῶν δούλων. σελάβιον. Spohn. lect. Theocr. 15, 95. β) διά τήν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος αὐτοῦ, α) = χοινίκη, χυτή, σημτ. 1. β) εἶδος σιδηροῦ ἤ ξυλίνου ζυγοῦ, τό ὁποῖα βάλλονται ἐπί τούς πόδας τό συνήθ. στίβη, ἡ τό Τουρκοβ. τρομπούκι. Ἀριστερχ. Πλουτερχ. 276. «— οἱ κόλποι δέ σεν βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τάς χοίνικας καί τάς πέδας σαλεύοντες» καί Δημοτ. περί Στεφ. στλ. 270. 8. «Χοίνικας παχείας ἔχων καί ξύλοιν». (ὁ Δρε. σελ. 27, 11. 44, 7. 93, 10. 100, 3. ἐθέλει, ὅτι τό ἴσον ἐν ταῖς τριτυλλβ. πτωσεσι ἔστι μακρόν· ἀλλά πάντα τά ἐμπειρικά παραδείγματα μαρτυροῦσι τό ἐναντίον· καί φαίνεται, ὅτι αὐτός ἡ ὁ ἀντιγραφεύς ἀσύγχυτα τό, χοίνιξ, μέ τό, φοίνιξ.)

*Χοιράγχη, ἡ (χοῖρος, ἄγχω), = ὐάγχη. Σωφρν. κατ' ἄλλους δέ, χοιράγχης, ὁ.

Χοιρᾳδώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ χοιράδας, ὅ,τι ἔχει, περιέχει πολλάς χοιράδας. Πλούταρχ.

Χοιράς, άδος, ἡ. Σπιλάδες, πέτραι κατά τό μᾶλλον καί ἧττον ἐξεχουσαι ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης εἰς τάς ὁποίας εὐκόλως ναυαγοῦν τά πλοῖα, Θεογν. 578. Ἡρόδτ. 2, 29. «χοιράς πέτραν. Πίνδ. Πυθ. 10, 81. Τό δέ, «χοιράς Δηλίαν», παρ' Αἰσχύλ. Εὐμ. 9. τό ὄρος Κύνθος ἐν τῇ Δήλῳ κεῖται· σύνηθες μέντοι ἀνησοῖσθαι καί ἐπί πέσης τῆς σποπελώδους νήσου αὐτῆς. 2) Οἱ πρεσμένοι ὀδόντες τοῦ λαιμοῦ, τά συνήθως χελώνια, χελωνίτσες, τό Ἰταλ. σερόφουλα. «Αἱ χοιράδες ὀδόντες εἰσίν ἐσκιρρωμένοι, κατά τε τόν τράχηλον, καί μασχάλας, καί βουβῶνας μάλιστα συιστάμεναι». Παῦλ. Αἰγ. ἔτι δέ καί ἡ κάλη ἡ βρογχοκάλη, τό σύνηθ. γκούσια πάθος εἰς ἀνθρώπων τόν λαιμόν· καί πᾶν σκλήρυσμα μέ βρογχοκάλην ὅμοιον. (ἡ ἔτυμολ. τῆς λέξεως παρά τό χοῖρος, ἐπειδή δηλ. εἰ σκληρισμοί τῶν ὠδόντων τοῦ λαιμοῦ συμβαίνουσιν ἐπί τό πλεῖστον εἰς τούς χοίρους, ἐάν εἶναι πάνυ πιῶνη, διότι αὕτη ἡ σημτ. δέν εἶναι ἡ κυρία τῆς λέξεως σημασ. καί ἡ ἔτυμολ. ἐστί πολύ νεωτέρα· τό ὑπάρχειν δέ ἡ λέξις εἰς τό, χεράς, χέρρος, χέρσος.)

Χοίρειος, εἶα, εῖον (χοῖρος). Ὅ,τι εἶναι ἀπό χοίρου· χοίρειον· κοινότερ. γουρουνίσιον. Ἀριστοφ.

Χοιρέλαφος, ὁ (χοῖρος, ἔλαφος). Παρά Κοσμᾷ Ἰνδικοπλ. ια'. 7. Ὁ Ἰνδικός ἐλαφοχοιρος.

*Χοίρεος, ᾶ, ον· ποιητ. ἀντί χοίρειος· «χοίρεα», ὑπακμ. κρέατα. Ὀδ. Ξ, 81.

Χοιρίδιον, τό, ὑποκορστ. τοῦ, χοῖρος. Γουρουνάκι, γουρουνόπουλον, κοινότερ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 521. 805. 812. 849. 830. 834. (ι)

*Χοιρίλλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, χοῖρος μέν, συνήθως ὅμως κύρ. ὄνομ. ἴδε Naeke de Choerilo. σελ. 57. (ι)

Χοιρίνη, ἡ. Εἶδος μικρᾶς θαλασσίου κογχύλης, ἐξ ἧς οἱ κριταί ἐν Ἀθήναις ἐψήφιζον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 333, 340. «Ἤ ὅπτα λίθον μέ ποίησον, ἐξ οὗ τάς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν» καί Ἱππολ. 1332. «Οὐ χοιρίνων ὄζων Hermst. ἐν Ἡρωδ. 3, 16. «πάλαι γάρ ἐν Ἀθήναις ἐν τοῖς δικαστηρίοις, χοιρίναις ἀντί ἐψήφων ἐχρῶντο, αἷ πορ ἦσαν κογχυλι Θαλάττιαι». (ι)

Χοίρεος, ᾶη, εον, = χοίρειος. Γλωσ.

Χοιρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, χοῖρος, = χοιρίδιον. Ἀριστοφ. Ἀχ. 740. 747. 777. 808. «Ἀλλά 2) καί ὑποκορ. τοῦ, χοῖρος, σημασ. 2. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1353.

Χοίρεος, ᾶ, ὴ· καί χοίρειος, ία, ειον, = χοίρειος.

Χοιρίπους, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, χοῖρος. Λουκιαν. Ἐρωτ. Διαλ. 7.

Χοιροβοσκός, ὁ, ἡ (βόσκω). Ὅστις βόσκει χοίρους· τό συνήθ. κοινότερ. γουρουνᾶς, γουρουνάρης. 2) ἀρχ. κυρ. ὄνομα.

Χοιρογρύλλος, ὁ, (γρύλλος)· τό ἄλλως, πεπαχύσαρκος, ὀχίνος χερσαῖος, ὑστρίξ. κοινότερ. ἀρίστιος, σκαντσόχοιρος· ἄλλα καί τῶν σημείων γνῶμαι περί τοῦ ζώου αὐτοῦ διατρεινοῦντι.

Χοιρόθλιφ, εφος, ὁ, ἡ (θλίβω). Ὅστις θλίβει, ζουλᾷ, ἡ ψηλαφᾷ χοίρον· ἀλλά καί ὁ τό γνησιώτερον ἐπιφανῶν αἰδοῖον. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1364.

Χοιροκομεῖον, τό (χοῖρος, κομέω)· τό σύνηθες Τουρκιβ. γουρουνοκόμασον· Κατά τινας μέν τόπος περιφραγμένος μέ πλεκτόν φράκτην ἐν εἴδει κύρτης, κλωβεῖον κοινότερ. ὅπου ἔτρεφον χοίρους· κατ' ἄλλους δέ, πυκτάλος, παλούκι, ἐξ οὗ ὁποίου ἔδενον χοίρους. 2) ὡς τό, χοιρέσακος καί χοιροτροφεῖον, σημασ. 2. ἀσύβρακτον τῶν γυναικῶν, ἡ κρεῖττον ταινία, τήν ὁποίαν χρῶνται περί τό αἰδοῖον ἐν καιρῷ τῶν καταμηνίων, ἄλλως φύλαξ, φυλάκιον καί σφενδόνη λεγόμ.

Χοιροκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις φονεύει χοίρους. 2) προπαρξυτ. δέ «χοιροκτόνον αἷμα πασῆς. αἷμα φονευμένου χοίρου. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 278.

Χοιρομάνδριον, τό (μάνδρα), = χοιροτροφεῖον, σημασ. 1. Ἐτυμολ.

Χοιροπίθηκος, ὁ (πίθηκος). Πίθηκος, χοίρου πρόσωπον ἔχων. Ἀριστοτ. ζώ. Ἱστορ. β'. (ι)

Χοιροπωλέω (πωλέω). Πωλῶ χοίρους. 2) ἐπί πορνῶν· ὡς τό παρ' ἡμῖν κοινότ. τό πωλεῖ, τό δίδει, τό δανείζει. Σουίδ. καί Πλούταρχ. Παροιμ. 92. «Ἀκροκορινθία δοκας χοιροπωλήσειν· ἐκ τοῦ

Χοιροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χοίρους, πραγματεύεται μέ χοίρους, κοινότερ. γουρουνᾶς. Διωρ. χοιροπώλας. Ἀριστοφ. Ἀχρ. 818.

Χοῖρος, ὁ. Κυρίως μέν, νέος, μικρός χοῖρος, τό συνήθ. κοινότερ. γουρουνάκι, γουρουνόπουλον, Ὀδ. Ξ, 73. ἄλλως δέλφαξ· ἀλλά καί ἐν γένει, χοῖρος, γουρούνι· ὡς τό, ὡς καί σῦς παρά τοῖς μετέπειτα ποιητ. οἷον Ἱππόνακτι καί Σοφοκλ. ἐξαιρ. παρά τοῖς Ἴωσι καί ἡ χοῖρος, Ἀνθλ. θ. σελ. 375. C. ἀλλά καί παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 764. 765. 768. καί ἀλλαχοῦ. 2) παρά Βάρωνι Ἀργ. 2, 4, 10. τό γυναικεῖον αἰδοῖον κοινῶς καί παρά τοῖς Κωμικοῖς τῇ λέξει πολλαχῶς κατά παρονομασίαν χρωμένοις, οἷον· χοιροκομεῖον, χοιροτροφεῖον, χοιροσακος, χοιροπώλης, χοιρόθλιψ, παρβλ. ὕσσαξ.

Χοιροσάκος, ὁ (σάκος), = χοιροκομεῖον, σημσ. 2.

Χοιροσπέλεος, ὁ (σπέλεος). Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου, Πανῦλ. Αἰγ. ς'. 17.

*Χοιροστρόφιον, τό· ἴδε χοιροτροφεῖον.

Χοιροσφαγεῖον, τό. Τόπος, ἔνθα σφάττουσι τούς χοίρους· ἐκ τοῦ

Χοιροσφαγος, ὁ, ἡ (σφάττω). Ὅστις σφάζει χοίρους. (ι)

Χοιροτροφεῖον, τό (τρέφω). Τόπος, ἔνθα ἤ ἐν ᾧ τρέφονται, φυλάττονται οἱ χοῖροι, τό σύνηθ. κοινότ. γουρουνοκόμασον. 2) = χοιροκομεῖον, σημασ. 2. ἀνδ' οὗ μέντοι ἄλλοι χοιροστρόφιον ἐκαγωνίσαντο ἐθέλουσι.

Χοιροψάλας, Δωρ. ἀντί, χοιροψάλης, ου, ὁ (ψάλλω), = χοιρόθλιψ, ἐπίθ. τοῦ Βακχυλ. Αἰσχύλ. καί Ὠλήμαντ. Ἀλεξ. σελ. 33. (–⏑–)

Χοιρωδία, ἡ· ὡς τό, ὑφάδια, καί τό σύνηθες Ἰταλ. porcaria. Γαλλ. cochonnerie. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ 982. ἐκ τοῦ

*Χοιρώδης, ὁ, ἡ (χοῖρος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι παρόμοιον μέ χοῖρον, ἰδιον χοίρου.

Χολαγωγός, ὁ, ἡ (χολος, ἄγω). Πᾶν ὅ,τι ἐξάγει, ἐνάγει τήν χολήν. «Φάρμακα χολαγωγά· τά διώκοντα καί ἐκβάλλοντα τήν χολήν. Ἀλεξ. Ἀφροδ.

*Χολαίνω, = χολάω.

Χολαῖος, αία, αῖον (χολή). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τήν χολήν, εἶναι, περιέρχεται ἀπό τήν χολήν.

Χολάς, άδος, ἡ· τό συνηθ. κατ' πληθ. ἀριθμ. αἱ χολάδες. Τά ἐντόσθια, τό ἔντερα. Ἰλ. Δ, 536. Φ, 181. Γμν. Ἑρμ. 123. παρά τοῖς μετρηγεν. δέ κεῖται καί χολάδες, Meineke ἐν Μεινδρ. σελ. 12. καί παρά τοῖς μετέπειτα καί χόλικας, Lobeck Φρυν. σελ. 310 ἄλλως ἔντερα. 2) κατ' ἐνν. ἀριθμ. ος, τό κοίλωμα μεταξύ τῶν χονδρων τοῦ στήθους καί τῶν πλευρῶν.

*Χολάσιμος, ὁν, ον (χολή). Ὅ,τι ἔχει τό χρῶμα τῆς χολῆς.

Χολάω, ῶ (χολή)· ὡς τό μελαγχολάω. Εἶμαι ἐμμανής ἡ ἔκφρων ἀνιεύμενος ὑπό τῆς μο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαίνης χολῆς. Ἀριστοφ. Νεφλ. 833. 2) παρὰ τοῖς μετάγαν. καὶ = χολόομαι. Ὀργίζομαι, θυμόνομαι, χολιάζω κοινότ. Νίκανδ. Θεοκρ. 140. Μοσχ. 1, 10. Διογ. Λαερτ. 9, 66.

Χολέδρα, ἡ, = χολέρα, σημσ. 2. πάνυ ἅμφ.

Χολεμεσία, ἡ. Οὐ πάνυ εὔχρηστος τύπος ἀντὶ χοληεμεσία· ἐκ τοῦ

*Χολεμετέω· ἀντὶ τοῦ εὐχρηστοτέρου χοληεμετέω, Lob. Φρυν. σελ. 706.

Χολέρα, ἡ. Τδρ. ῥόα, διὰ τῆς ὁποίας ἀπορρέει, ξετρέχει τὸ νερὸν τῆς βροχῆς ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, κοινότερ. κανέλι, ὅθεν 2) Πάθος, ὁρμώτατα μὲ συφοβὰν διαῤῥοιαν καὶ ἐμετόν, ξεράτσιν. Ἡσύχ. «Χολέρα, ἔκκρισις, κάτωθεν διὰ γαστρός, καὶ ἄνωθεν διὰ στόματος, ἐμετός.» ἐξ ἐναντίας δὲ, «ξηρὰ χολέρα, δεινὴ ἔμφραξις τῆς κοιλίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ οὔτε τὸ οὖρος, οὔτε ἡ κόπρος ἐκβάλλεται. (ἡ ἑτέρα σημσ. τῆς λέξεως κατὰ Ἀλέξ. Τραλλ. β', 14. «Χολέρα ἄμετρος ἐκταραξις διὰ γαστρὸς καὶ ἐμετῶν γινομένη, ἐπ' ἀνατροπῇ καὶ κακώσει τοῦ στομάχου· δύναται μὲν νὰ παραβληθῇ τῇ σημσ. τῆς, διαβήτης, λεγομένης νόσου, Γαλην. «Ὡς γὰρ ὑγρὰ χολέρα γίνεται ὁρμιῶν χυμῶν ἐκ τῆς διαφθορᾶς τῶν ἐσπλεσμένων γεννηθέντων, οὕτως ἡ ξηρὰ πνεύματος φυσώδους ὁρμέοντος· ἴδε καὶ Ἀρετ. De caus et signs acut. morb. 2, 5. περὶ Θερπ. 2, 4. ἡ ἑτυμλ. αὐτὴς ὅμως παρὰ τὸ, χολή, ὀρθότερα νομίζεται, διότι οἱ τοιοῦτον πάσχοντες ἐκβάλλουσι διὰ τοῦ ἐμετοῦ καὶ διὰ τοῦ ὑποχωρήματος χολὴν μάλιστα, καὶ πρὸς τούτοις ὀνομάζουσιν αὐτὴν καὶ οἱ Λατιν. bills. (Διὰ τῆς ἐσχάτως πᾶσαν τὴν Εὐρώπην καταπαρέστης πανδημοφθόρου ταύτης νόσου ὅμως ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ πάθος ἔστι πάντη ἄλλοιον σχεδὸν τοῦ ὁ,τι ἐνομίζετο παρὰ τοῖς πάλαι.) ὅθεν

Χολεριάω. Πάσχω τὴν χολέραν. Γαλην.

Χολερικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὴν χολέραν νόσον· καὶ ὅστις πάσχει αὐτήν. Ἐπίῤῥ. χολερικῶς· ὅθεν «Χολερικῶς ληξθῆναι, τὸ νὰ κυριευθῇ τις ὑπὸ τῆς χολέρας. Διογ. Λαερ. 6, 76.

Χολερώδης, ές, ἡ. Πάθος ὅμοιον μὲ τὴν χολέραν, τὰ συμπτώματα τῆς χολέρας ἔχον· Ἱππκρ.

Χολή, ἡ, = χόλος. Παρὸν τὸ ὑγρόν, ξανθὸν, πράσινον ἢ καὶ μέλαν χρῶμα ἔχον, ἐν τοῖς ἐντοσθίοις τοῦ ζωτικοῦ σώματος ἐν τινι σύστασι εὑρισκόμενον, χρησιμεῦον εἰς τὴν χώνευσιν τῶν φαγητῶν· λέγεται οὕτω καὶ τὸ ὑγρὸν καὶ ἡ κύστη ἤτοι τὸ περιέχον αὐτὴν ἀγγεῖον. Πολυδ. β', κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. τροπικ. δὲ, ὀργή, θυμός, μῖσος, ἀποστροφή, κοινότρ. χόλιασμα· ὅθεν ὅπου ἐστὶ μοι χολή», τὸ σύνηθες κοινότρ. παρ' ἡμῖν· μ' ἔρχεται ἀναγούλιασμ' ἔρχεται νὰ ξεράσω ἀκούων ἢ βλέπων τι· «χολὴ ἐπῆλθε», βράζει ἡ χολή μου, σκάζω ἀπὸ κακόν μου· «χολὴν κινεῖ τινι», κάμνω τινὰ νὰ σκάζῃ ἀπὸ τὸ κακόν του, τὸν χολιάζω Ἀριστοτ. Παρὰ τοῖς Λογιωτ. τὸ, χολή, ἔστιν εὐχρηστότερον παρὰ τὸ, χόλος. (παρὰ τὸ χέω· κυρίως ὅ,τι χύνεται.)

*Χολήβαφος, ὁ, ἡ (βάπτω)· = χολάφυτος. ἀμφ.

*Χοληγικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ὁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς ἔκκρισιν τῆς χολῆς, πάντ. ἅμφβ. παρ' Ἱππκ., ἀντ' οὗ ἄλλοι χοληγωγικὸς γράφουσι δέλτουσι. ἐκ τοῦ

Χοληγός, ὁ, ἡ (χολή, ἄγω). Ὅ,τι ἀπάγει, ἐκκρίνει τὴν χολήν.

Χοληδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Ὅ,τι δέχεται ἢ περιέχει τὴν χολήν. Lobeck Φρυν. σελ. 635. κύστις χοληδόχος. Γαλην.

Χολημεσία, ἡ. Τὸ νὰ ἐμῇ, ξεραθῇ τις χολήν.

*Χοληματέω, Μλ. -ήσω (ἐμέω). Ξερνῶ χολήν.

Χολίδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ χόλιξ. (ξ)

Χολικός, ἡ, όν (χόλος) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις πάσχει ἀπὸ τὴν χολήν· ὑπόκειται, ἀναίκει εἰς τὴν χολήν, χολώδης. Πλούταρχ.

Χόλιξ, ικος, ἡ· συνῆθ. κατὰ σ. ἀρσμ. χόλικες, ὡς τὸ, χολάδες. Τὰ ἐντόσθια, τὰ ἔντερα, ἔξαιρ. τὰ παχέα, χυνδρὰ ἕνεκεν· «χόλικες ἐφθαὶ ἢ κρυκαὶ χόλικες». Τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. χορδή, καρδί· Ἀριστοφ. Παρὰ τοῖς μετόπειτα δὲ καὶ ὁ χόλιξ. Lobeck Φρυν. σλ. 510. Dind. ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 58. 4. Εἰρ. 718.

Χόλιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χολή. Μικρὰ χολή. Ἀντωνῖν.

Χόλιος, ία, ιον· καὶ δικατλκ. (χόλος). Ὅστις ὀργίζεται, θυμόνει, εἶναι ὀργίλος. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 409. ποιητ.

*Χολλάς, άδος, ἡ, ἴδε χολές.

Χολοβαφής, ές, ὁ, ἡ (χόλος, βάπτω). Ὅ,τι εἶναι εἰς χολὴν βουτισμένον, βαμμένον· ὅθεν πρασινοκίτρινον, κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα. Νίκανδρ. Θηρ. «...νεῦρα δὲ πώγων ἅπλα» ὑπ' αἰθερώνια χολοβαφοῖο. ὅθεν

Χολοβάφιος, ίη, ιον. Ὅ,τι ἔχει χρῶμα ὡς ὁ χρυσὸς, εἶναι κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα. (ᾰ)

*Χολόβαφος, ὁ, ἡ· ποιητ. χολοίβαφος, (βάπτω) = χολοβαφής.

*Χολοδόχος, ὁ, ἡ· = χοληδόχος.

Χολοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἡ χολή. Τρτκ. ὅστις εἶναι θυμώδης, ὀργίλος.

Χολόεις, όεσσα, όεν (χόλος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χολῆς, χολικὸν, γεμάτον μὲ χολήν· ἐν γένει = χολοειδής. Νίκανδ. ποιητκ.

*Χολοίβαφος, ὁ, ἡ· ποιητ. αὐτὸ χολίβαφος. Νικηδ.

Χολοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι γεννᾷ, προξενεῖ χολήν.

Χόλος, ὁ· ως τὸ, χολή. Ὁμ. — Τρπκ. Θυμός, ὀργή, μῖτος, ἐχθος, ἔριος, παράφορος θυμός, πάνυ εὔχρστ. παρὰ τῷ Ποιητ. ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσχ. καὶ Ἡρόδ. καὶ τοῖς λ. Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φαρμακερᾶς λύσσης τοῦ σκύλου, Ἰλιάδ. Χ, 94. «χόλος τινὸς,» ὀργή, θυμὸς ἐναντίον τινός· ἀλλὰ καὶ χόλος τινὸς Τμ. Δμτ. 351. 410. Schaef. παρὰ Porta. ἐν Εὐρπ. Φοίν. 948. ἀλλὰ τὸ «χόλος τινὸς» καὶ ὁ ἁπλ. τι θυμός, Σοφ. Φιλ. 327, «χόλος μοχθηρὸν τὸ πικρὸν, αὐστηρὸν, θεῖον, ἀλγεινὸν, βαρὺ τῶν παθῶν, Αἰσχύλ. Πρμ. 313. Ὁ τύπος, χόλος ἐστὶν ἀρχαιότερος καὶ ποιητ. ὁ δὲ, χολὴ παρὰ τοῖς λογιωτ. εὐχρηστ. (συγγν. τῷ χώομαι καὶ κότος.) ὅθεν

Χολόω. Παροξύνω, παρεργίζω τινά, «τὸν κάμνω νὰ θυμώσῃ, χολιάσῃ· μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ., Ἰλ. Α, 78. Σ, 111. Ὀδ. Ο, 205. Σ, 20. «τινά τινὶ κάμνω τινὰ νὰ ἐρισθῇ διά τι, Σοφ. Τρ. 1035. Μέσ. καὶ παθ. χολόομαι· συνων. χολοῦμαι, μέλ. χολώσομαι, παρ' Ὁμ. δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖστον κεχολώσομαι· μέσ. ἀόρ. ἐχολωσάμην, Πρμ. παθ. κεχόλωμαι· παθ. ἀόρ. ἐχολώθην. Ὀργίζομαι, θυμόνω, χολιάζω ἐναντίον τινός· μετὰ δοτ. πάνυ εὔχρστ. παρ' Ὁμ. πολλάκις καὶ «ἠνορέῃ, θυμῷ, ἐνὶ φρεσὶ, φρεναὶ καὶ τ. τ. τὴν λέξ. συντάσσοντες· ὡσαύτως καὶ παρ' Ἡσιν. καὶ Ἡρόδ. «χολ. τινὶ ὀργίζομαι διά τινα, ἢ διά τι, ἐξ αἰτίας τινός, Ἰλιάδ. Λ, 703. Ν, 660. Π. 320. 546. 585. Σ, 337. Ὀδσ. Α, 69. καὶ ἄλλ. τελειότερον δέ, «οὐκέτι νίκην», Ὀδσ. Λ, 544. ἔτι δὲ καὶ «ἐμφί τινι», Ἰλιάδ. Ψ, 88. καὶ «ἐπί τινι», Ἰλιάδ. Ι, 561. παρβλ. χώομαι.

Χολώδης, ὁ, ἡ· συνων. αὐτὸ χολοειδής.

*Χολωσίμερος, Ἐπι. ἀπρμφ. ἐνεργ. μλ. τοῦ χολόω, ἀντὶ χολώσειν. Ἰλιάδ.

Χολωτός, ἡ, όν· ἐπιθ. ῥητκ. τοῦ, χολόω. Ὅστις εἶναι θυμωμένος, χολιασμένος· θυμώδης, ὀργίλος. Ἰλ. Δ, 241. Ο, 210. Ὀδσ. Χ, 26. 225. ν- - χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

Χονδράκανθος, ὁ, ἡ (χόνδρος, ἄκανθα). Ὅ,τι ἔχει ἀκάνθας χόνδρου, ἀγκάθια τραγανά. Ἐπίθετον τοῦ ἰχθύος «Σελάχους» λεγομένου· διότι ὁ ἰχθὺς οὗτος ἀντὶ ἀκανθῶν, ἤτοι τὰ ἐν τῇ ῥάχῃ κόκκαλα, χόνδρους ἔχει. Ἀριστοτέλ.

*Χονδρεῖον, τό, = χονδροκοπεῖον. Lobeck Φρυν. σ'. 310. ἐκ τοῦ

Χονδρεύω (χόνδρος). Χοντροκοπεύω τι, τὸ στουμπίζω, ἀλέθω χονδρόν. 2) ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος. Γίνεται μεταβάλλεται εἰς χόνδρον εἰς τραγανόν. Ἡσύχ.

Χονδριάω (χόνδρος). Ὅ,τι ἔχει τὸ σχῆμα χόνδρου, χονδροκοπανισμένου, χονδροαλεσμένου πράγματος. 2) Ὅ,τι ἔχει ποιότητα, σχῆμα χόνδρου, τραγανοῦ· ὅθεν ἐν γένει, ὅ,τι ἐσκληρύνθη, ἐγένετο σκληρόν.

Χονδρίβος, ὁ· ἴδε χονδρῖτις.

Χονδρίλλη, ἡ χονδρίλλη, ἡ· καὶ χόνδριλλα (χόνδρος). Φυτόν τι, τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει κέμμι, κεμμέδες.

*Χονδρίλλος, ὁ, καὶ χονδρίβος γραφόμενον (χόνδρος), ἄρτος. Τὸ κοινότ. τουρκβ. κουρμάνα, Γερμ. Comissbrod. Φωμί, τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τροφὴν τῶν στρατιωτῶν.

*Χονδρίνος, ίνη, ινον (χόνδρος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ χονδροαλεσμένον, χοντροκοπανισμένον σιτάρι· ὡς τό, χονδρίτης.

Χονδρίον, τό· ὑποκορ. τοῦ χόνδρος.

Χονδρίτης, ου, ὁ· καὶ ζηλ. χονδρῖτις, ιδος, ἡ (χόνδρος) = χόνδρινος· π. χ. ἄρτος. 2) Ὅ,τι ἔχει σχῆμα, ἢ μέγεθος χόνδρου, χονδροκοπανισμένου σιταρίου, ὁμοιάζει μὲ χόνδρον, κατὰ τὸ μέγεθος ἢ κατὰ τὴν μορφήν.

Χονδροβολέω, Μλ. -ήσω (χονδροβόλος). Στρώνω ἔδαφός τι μὲ μεγρεὺς λίθους, μὲ λιθαράκια· ὅθεν

*Χονδροβοδία, ἡ. Ἔδαφος ἐστρωμένον μὲ λιθαράκια· ἢ τὸ νὰ συνδέτῃ τις ἐδάφους τὰ χόνδρα ἤτοι μικρὸν λιθάριον. Λατ. opus testellatum ἢ spicatum· «χονδροβολίας ἔδαφος», pavimentum.

*Χονδροβόλος, ὁ, ἡ (χόνδρος, βάλλω). Ὅστις χονδροβολεῖ, στρώνει ἔδαφός τι μὲ λιθαράκια.

Χονδροκοπεῖον (κόπτω). Τόπος ὅπου ὁ χόνδρος γίνεται, ἢ μύλος εἰς τὸν ὁποῖον ἀλέθουν χόνδρους Lobeck Φρυν. σλ. 310.

*Χονδροκοπία, ἡ· καὶ

*Χονδροκόπιον, τό, = χονδροκοπεῖον.

Χονδρονευρώδης, ές, ἡ (χόνδρος, νεῦρον, εἶδος). Ὅ,τι ἔχει ἰδιότητα χόνδρου, καὶ τένοντος· εἶναι ὡς τραγανὸν, ὡς τὰ νεῦρα τοῦ τραχήλου. Ἱπποκρ.

*Χονδροπτισάνη, ἡ (πτισάνη). Χονδροκοπανισμένον καὶ ξεκλουδισμένον κριθάρι· ὁ χυλὸς βραμένης πτισάνης, τὸν ὁποῖον πίνουσιν οἱ ἄῤῥωστοι. (ᾰ)

Χόνδρος, ὁ. Χονδροκοπανισμένον κριθάρι ἢ σιτάρι· καταπότιον τὸ συνήθ. χαπὶ ψυχίον, κοινότρ. ψίχα· π. χ. ψωμίου· πανθήμερόν τι μικρὸν, στρογγύλον σωμάτιον, σπορὶ· τὸ Ἰταλ. granoni· «λίθος χόνδρος», σπυρία ἅλατος, Ἡρόδτ. 4, 181. 185 Ἀριστοφ. Ἀχ. 521. ὅπου μέντοι ὁ Elmsl. «χόνδρους ἅλατος» γράφει, ὥστε τὸ, χόνδρος ὡς ἐπίθ. ἐστί, ἀντιστ. τῷ, «λεπτοί ἅλατος» παρβλ. Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 8. σελ. 359. Γ. καὶ τότε ἴδε «χονδρούς ἅλατος», ὄχυτον. γραφέσθαι. «λιβάνου χόνδρους», σπυριὰ ἀπὸ θυμίαμα κ.τ.τ. β) ἐξαιρτ. χονδροκοπανισμένον σιτάρι· ὅτι δὲ καὶ ζέας, κοινότρ. βρώμης, τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν Ῥωμαίων alica, ἀπὸ οὗ παρὰ τοῖς μετέπειτα καὶ τὸ Ἑλληνικὸν, ἅλιξ, εὑρηται. γ) χυλός, ζωμὸς κατασκευασμένος ἀπὸ χονδροκοπανισμένου σιτάρι ἢ βρώμης, εἴδος πτισάνης· ξηρὸν καὶ παρόμοιον ἠχεῖον λέγειν, ἐπὶ γερόντων. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 737. δ) Τὰ σιτηρὰ, τὰ γεννήματα κοινότερ., ἐκ τῶν ὁποίων κατασκευάζονται χόνδροι, ὡς τὸ Λατιν. far. τά τε εἴδη καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν χονδρους σημαίνον· ἀφ' οὗ τὸ συνηθ. φαρος, ξεφλουδισμένον κριθάρι, ἐκ τοῦ ὁποίου βρίζουσι ζωμὸν, ζεῦπαν τὸ Ἰταλ. σύνηθ. Τουρκβ. τσορβάν. 2) τὸ συνηθ. τραγανὸν, Λατ. cartilago. β) ἐξαιρ. τὸ τριφερὸν καὶ μαλακὸν ὑτοι τὸ τραγανὸν ὀστοῦν τοῦ στήθους, τὸ ὁποῖον τελειοῖται ἐμπροσθεν τοῦ θώρακος μεταξὺ τῆς συναφείας τῶν μή γησίων πλευρῶν, ὅπερ παρὰ τοῖς μεταγεν. ἠχέτρος ξιφοειδὲς λέγεται, Λατ. cartilago ensiformis· ἔθεν ὑποχόνδριον, τὸ, καὶ ὑποχόνδρια, τὰ, ὅλον τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ στήθους τὸ ὀστοῦν ἀρχόμενον. γ) Τὸ τραγανὸν διάφραγμα τῆς ῥινὸς, μύγης. δ) Τὸ τραχεῖον τοῦ στομίου τοῦ βρόγχου, συνηθ. τῆς τραχείας ἀρτηρίας. (ἡ δευτέρα σημασ. τῆς λέξεως σαφηνίζεται ἐκ τῆς ἐψιλωμ. πρὸς ἰδιότητος καὶ σκληρότητος τῶν χόνδρων, ἐξαιρετ. τῶν πλυμμένων, ἀφ' ὧν ἀφαιρεῖται διὰ τοῦ πλυσίματος μέρος τε τοῦ ἐξώδους, λεμφώδους, ἔθεν, γλοιώδες, γλισχρώδες, ἀδρὸν, κυκνὸν, ὑπόλευκον σῶμά τε, τὴν μεταξὺ κράσεως καὶ κοκκαλου ἰδιότητα φέρον.)

*Χονδρός, ά, όν (χόνδρος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χόνδροι, ὁμοιάζει μὲ χονδροκοπανισμένον σιτώδες τι. Elmsl. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 521. 2) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς τὸ τραγανὸν. Λεπτόρυπος, ὁ, ἡ (τύπτω). Ὅ,τι εἶναι ἀσχηματισμένον ὡς τὸ τραγανὸν. Ἀριστοτέλ. ζῶων Ἱστορ. δ', 22.

Χονδροφυὴς, ὁ, ἡ (φυή), = τῷ ἑπομένῳ ἐπ' ὀλίγον ἀμέσως τὰς σημασ. Ἀθην. δ', 145.

Χονδροώδης, ὁ, ἡ (χόνδρος, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἡ ὁμοιάζει, ἔχει σχῆμα χονδροκοπανισμένου σιτηροῦ τινος. 2) ὅ,τι εἶναι ὡς τὸ τραγανὸν, ἢ ὅμοιον μὲ τὸ τραγανόν.

Χόνις, καὶ χοῦς, ὁ. Εἶδος χαλκίνου ποτηρίου, παρὰ τοῖς Ἱρηνσί.

Χοοπότης, ου, ὁ (χόος, πίνω). Ὅστις πίνει ἐκ ὀλιγίστου χοᾶ. Ἀθην. ιβ'. σελ. 533.

Χόος, ὁ· καὶ συναιρ. χοῦς· κλίνεται καὶ κοινῶς ὡς τὸ, βοῦς· τοῦ χοός, τῷ χοΐ, τὸν χοῦν· πληθυτ. οἱ χόες, τοὺς χοῦσι, τοὺς χόας, καὶ Ἀττ. τοῦ χοῶς (ὁῶ ὃν ὁ Elmsl. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1013. χοῶς ὀξυτ. γράφεσθαι ἐδόκει, ἰδὲ μετὰ Dind. Ἀριστοφ. Εἰρ. 541.), τὸν χοᾶ, τοὺς χόας, καὶ αὐτοὺς εἰ τύποι νομίζονται μᾶλλον Ἀττ. παρὰ ἑκάτοι· ἡ ἐνικ. αἰτ. τὸν χόα, παῦν ἀμφιβ. ἡ δοτ. χοΐ, καὶ ἡ ὁνομστ. πληθ. χοῖ, ἄνευ παραδείγματος. Τύπος, χοῦς κατὰ συναιρ. κλιθεὶς μένος, οὐχ εὑρηται, βεντρ. Ἐλ. Γραμμ. 1. σελ. 241. (χόα). Μέτρου εἴδος τι διὰ ξέυστά, δώδεκα κοτύλας, ἢ ἓξ ξέστας χερσὶν ἐνγέει δὲ, μέτρον ὄθεν παρμ. ἠχόες θαλάσσης, ὡς τὸ, ἠμίτρα θαλάσσης, ἐπὶ τοῦ βίλοντας καὶ μετρήσοντας ἐμίτρητα πράγματα, Heind. ἐν Πλατ. Θεαίτ. σελ. 173. E. 2) οἱ Χόες, συμποτικὴ ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, ἀγομένη χοᾶν ἑορτὴ, τελουμένη τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Ἀνθεστηρίων κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Ἀνθεστηριῶνος.

*Χόος, ὁ· συναιρ. χοῦς, ὡς τὸ, βοῦς· κλινόμενον, γεν. τοῦ χοος, δοτ. τῷ χοΐ, αἰτιατ. τὸν χοῦν (χέω). Σωρὸς χώματος ἀνεσκαμμένης γῆς· «Ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθείς». Ἡρόδτ. 1, 180. 3, 23. κἀ τὸ, χῶμα· ἔτι δὲ καὶ ἐλώδης γῆ, λάσπη, Θεόφρ. — Ὁ Στράβ. χρῆται τῇ λέξει ἐπὶ τῷ ὄηλ. γέν. ἡ χοῦς, τὸ διὰ σταγόνων ἐκπιεζόμενον ῥοδέλαιον, τριακταφυλλόλαδον.

Χοράγεον, τό, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ χορηγίου. (g)

*Χοραγός, ὁ, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ χορηγὸς, ὅπερ ἴδε.

*Χοραυλέω. Παίζω τὸν αὐλὸν, συστρωφῶ, συνοδεύω τὸν χορὸν λαῶν μὲ τὴν φλογέρα· ἐκ τοῦ

Χοραύλης, ου, ὁ (χορὸς, αὐλέω). Ὅστις παίζει τὸν αὐλὸν ἐν τῷ χωρῷ, εἶναι εἷς τῶν αὐλιστῶν τοῦ θεάτρου· ὄθεν α) Ὅστις συντροφεύει, συνοδεύει τὸν χορὸν παίζων, λαλῶν τὸν αὐλὸν, ἤτοι παίζει τὸν αὐλὸν ἵνα χορεύσωσιν οἱ ἄλλοι. β) ὅστις συγκροτεῖ χορὸν μουσικῶν καὶ αὐλιῶν, παίζει τὸν αὐλὸν καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων. Στράβ. ιγ', σελ. 1146.

*Χοράριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, χοράριον. Ἅλιξ, παρ' Ἀλκμ. σελ. 95. λ. (g)

Χόρδαφος, ὁ. Νόσος τις (εἶδος κάλικος) εἰς τὰ παχέα ἔντερα γινομένη, ὡς ὁ εἱλεὸς εἰς τὰ λεπτά. Γλκν. «Χόρδαφός ἐστιν, ὅταν ἐξέχῃ τι ὄγκος ἐν τῷ χώρῳ τῶν λεπτῶν ἐντέρων, ὡς δοκεῖ οἶον χορδή τινα περιεστραμμένη τὸ ἔντερον». Κατὰ Ἀριστοτέλη παρὰ τὸ, χορδὴ καὶ ἔφω· κατ' ἄλλους παρὰ τὸ χορδὴ καὶ ἅπτω· κατὰ τὸν Ἅλεξ. Τραλ. δὲ τὸ χόρδαφος οὐδὲν διαφέρει τοῦ, εἱλεοῦ.

Χορδεύω (χορδὴ). Κατασκευάζω, φκιάνω λουκάνικα· χορδὶ, χορδί. — Τροπ. «Χορδεύω τὰ πράγματα», συμπλέκω, κοταταράττω, ἀναστατώνω, συγχέω τὰ πράγματα τῆς πολιτείας. Ἀριστοφ. Ἱππ. 214 ὡς τὸ καταχορδεύω.

Χορδὴ, ἡ. Τὸ λεπτὸν ἔντερον, ἢ ἁπλῶς τὸ ἔντερον, Ἀθήν. ζ'. «Χορδαὶ τε ἐρίων». 2) Νεῦρα, τένοντες, Λατ. chorda τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Ὁδ. Φ, 407. Τρν. Ἐρ. 51. ἔτι δὲ καὶ ἡ νευρὰ, κόρδα τοῦ δοξαρίου· ἔθεν

Χορδολογέω, ῶ, μέλ. ήσω (λέγω). Ἐκλέγω τὴν χορδὴν, δουλεύω τὴν κόρδαν πρὶν ἀρχίσω νὰ παίζω, λαλῶ μουσικόν τι ὄργανον. Πλουτρ.

Χορδοποιέω (χορδοποιὸς). Κατασκευάζω κορδές· ὄθεν

Χορδοποιΐα, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ χορδοποιοῦ, τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις κόρδας, ὄθεν

Χορδοποιϊκὸς, ἡ, ὸν. Ὅ,τι ὑπάγει, ἀνήκει εἰς τὴν χορδοποιΐαν, ἢ εἰς τὸν χορδοποιὸν· ὃς τις εἶναι ἐπιτήδειος χορδοποιός.

Χορδοποιὸς, ὁ, ἡ (χορδὴ, ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει, φκιάνει κόρδας.

Χορδοπώλης, ου, ὁ, ἡ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ, πραγματεύεται μὲ κόρδας.

Χορδοστροφία, ἡ (στρέφω). Τὸ νὰ στρίψῃ, κλώσῃ τις ἔντερα ἢ κόρδας. 2) Ἡ στρεμμένη, κλωσμένη, στριφογυρισμένη κόρδα. Αἰλιαν. ἱς', 9. «Περὶ τὰς τῶν ψαλτήρων χορδοστροφίας» ὄθεν

*Χορδοστρέφης, ὁ, ἡ (στρέφω). Ὁ στρέφων ἢ κλώθων ἔντερα ἢ κόρδας.

Χορδοτομία, ἡ. Ἡ ἔντασις, τὸ τέντωμα τῶν χορδῶν· ἐκ τοῦ

Χορδότομος, ὁ, ἡ (τέμνω). παθ. Ὅ,τι ἔχει τεντωμένας κόρδας. — 2) χορδοτόνος παροξ. ὅστις τεινόνει κορδας· ὄθεν τὸ χορδοτόνον, ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον τανύζουσι τὰς κόρδας.

Χορδύω, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 10. ἡμαρτ. ἀντὶ τοῦ, λορδόω.

Χορεία, ἡ, (χορεύω). Τὸ νὰ χορεύῃ, στριφτὸ πηδῆτο· ὄθεν εὐδυμία, φαιδρότης. Ὁ χορὸς, ὁ συρτὸς χορός. Πλάτ. Νόμ. β'. «Χορείαις μὲν ὀρχήσεις τε καὶ ᾠδὴ ξυνελὼν εἰπεῖν». Πλουτ. ἐν. χρηστ. «Ἀπτεσθαι δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων ἁπτόμενα περιόντας, ὥσπερ ἐν χορείαις».

Χορεῖον, τό. Τόπος, ὅπου χορεύουν, κυρίως οὐδ. τοῦ

Χορεῖος, εία, εῖον. Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χορὸν, ἢ εἰς τὸ χόρευμα. — 2) ἐν τῇ Μετρικῇ, ὁ χορεῖος, ὑπκ. πους = τροχαῖος καὶ = τρίβραχυς.

Χόρευμα, τό. Ἡ γινομένη πρᾶξις ἐν τῷ χορεύειν, καὶ αὐτὴ ἡ πρᾶξις τῆς χορείας. Εὐρπ. ἀλλὰ καὶ Pratinea παρ' Ἀθην. σλ. 617. C.

Χορευσις, εως, ἡ (χορεύω). Τὸ νὰ χορεύῃ τις· ἑορτάζῃ μὲ χορούς, θεατρικούς· ἢ καὶ μὲ συρτοὺς χορούς.

*Χορευτέος, ἑτικ. ἐπίρρ. τοῦ χορεύω. Πρέπει νὰ εἰσάγῃ, κρατῇ τις χορούς. Εὐρπ. Βκχ. 305.

Χορευτὴς, οῦ, ὁ (χορεύω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις χορεύει συρτὸν χορτὸν, ἢ εἰς χορὸν θεάτρου. Πνδ. Ἐν γένει, ὅστις εἶναι ἐκ τοῦ χοροῦ. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', ε, 6. ὄθεν

Χορευτικὸς, ἡ, ὸν. Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀνήκει εἰς συρτὸν ἢ εἰς θεάτρου χορὸν. «Χορευτικὰ σχήματα». Λουκιαν. ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τοὺς τοιούτους χορούς.

Χορεύω, (χορὸς). Χορεύω συρτὸν χορὸν, ἄγω ἢ συγκροτῶ πανηγυρικὸν, ἑορταστικὸν συρτὸν ἢ θεάτρου χορὸν· — β) ἐν γένει, χορεύω, σκιρτῶ, πηδῶ, εἶμαι εὔθυμος, χορεύμενος. — 2) μεταβτ. Χορεύω, τιμῶ τι μὲ χορούς θεατρικούς. «Φοίβους». Πνδ. Ἴσθ. 1, 8. Σφκ. Ἀντ. 1152. καὶ αἰτιατ. τῆς ἑορτῆς, π. χ. πανήγυριν χορεύειν, ἑορτάζω ἀγῶνας μὲ θεατρικοὺς χορούς. Πολβ. ἔθεν καὶ παθ. «ἐχορεύεται». Ἠχὴ, ἐκροτήθη, ἐγένετο χορὸς, Ἀριστ. τὸ δὲ «χορευθείς», ὅστις ἢ ὅ,τι παρεστήθη μὲ μιμικοὺς χορούς, τέ συνθ. Ἰταλ. μὲ παντομίμαν, Πλάτ σπαν. δὲ ἡ χρῆσις τῆς μέσ. διαθ. κατὰ σημασ. ἐνεργτ. «χορίσιμον χορεύσομαι», θέλει ἄρχεσθαι τὴν ἑορτὴν μὲ συρτὸν χορὸν, Αἰσχύλ. Ἀγμ. 31. Seidl. ἐν Εὐρπ. Ἡλ. 870. ἀορετ. χορεύσασθαι, Ἀριστοφ. — β) Ἀφῶ, βάλλω, καμνω, παρωνῶ, καταπείθω τινὰ νὰ χορεύσῃ· μετὰ αἰτ. Εὐρπ. Ἡρκλ. μαιν. 688. ἔθεν ἐν γένει, βάλλω τὰ εἰς σφοδρὰν, ὀχλήσαν κίνησιν. «πόδα χορεύω». Φιλ. Θεσ. 45. Ἰσσ. Ἀθλ. Παλ. 225. Τροπ. φέρω τινὰ εἰς ἐπιθυμίαν, τὸν κάμνω νὰ ἐπιθυμήσῃ, ὀρεχθῇ τι.

Χορηγεῖον, τό, = χορηγίον.

Χορηγέτης, ου, ὁ, = χορηγὸς. Ἰάμβλ. εἰς βίον Πυθαγ. §. 186.

Χορηγέω, Μλ. – ησω. Δρκ. χορᾱγέω (χορηγός). Ἄγω, συγκροτῶ χορὸν, ἢ εἶμαι ἀρχηγὸς χοροῦ θεατρικοῦ· ἀοτικότ. καὶ αἰτ. τοῦ προσπ. Boeckh ἐν Πλάτ. Μεν. σλ. 130. – β) ἐν γένει, ἡγοῦμαι, εἶμαι πρῶτος, ἀρχίζω, κάμνω ἀρχὴν εἴ τι μετὰ γεν. π. χ. «χορηγῶ τοῦ λόγου» Heind ἐν Πλάτ. Θεαίτ. σλ. 179. D – 2) Παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ συνηθ. Παρέχω, καταβάλλω, δίδω τὰ εἰς συγκρότησιν θεατρ. χοροῦ ἀναγκαῖα ἔξοδα. – β) ἐν γένει, Καταβάλλω τὰ ἀναπαιτούμενα ἔξοδα εἴς τι, ὄθεν, ἐξοπλίζω, ἑτοιμάζω, καλλωπίζω, προμηθεύω τι· μὲ τι ἀρκούντως· μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. καὶ δοτ. τοῦ πράγμ. ἐπί τε τῶν ἔξωθεν μέσων, καὶ ἐπὶ ἐκτὸς τε καὶ ἐσω ἰδιοτήτων, ἀρετῶν, γνώσεων κ. τ. – δι' ὧν προικίζει ἢ προετοιμάζει τίς τινα. ὄθεν

Χορήγημα, τό. Ἡ δαπάνη, τὰ ἔξοδα ὅσα ἀπαιτοῦνται εἰς χορηγίαν. – 2) Τὸ νὰ παρέχῃ καταβολὴ, εἴδη τις τὰ τοιαῦτα ἔξοδα.

Χορηγία, ἡ. Ἡ ἀξία τὸ ἀξίκτον τοῦ χορηγοῦ. ὄθεν ἡ προετοιμασία, καὶ συγκρότησις θεατρικ. χοροῦ. – 2) Ἡ καταβολὴ τῆς δαπάνης, τῶν ἐξόδων εἰς προετοιμασίαν καὶ συγκρότησιν θεατρικ. χοροῦ, τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ ἀξιολογωτέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν λειτουργιῶν, ἤτοι τῶν ἐνδεμνλεύσεων τῆς πολιτείας, τὰς ὁποίας ἐτέλουν οἱ πολῖται τῶν Ἀθηνῶν. Böck Ath. Staatshaush 1. σλ. 484. 487. Ἔτι δὲ καὶ ἡ δαπάνη αὐτὴ. — β) ἐν γένει, ἡ εἰς ποσήποτέτε καταβαλλο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένη δαπάνη, συναισφορὰ διὰ χρημάτων, ταπώλλων ὁποιωνδήποτε μετων, πολεμικῶν ἐφοδίων, ζωοτροφιῶν κτλ. εἰς ἐξόπλησιν, ἑτοιμασίαν πράγματός τινος. ἐξαιρ. καὶ χορηγίαν τὴ προσκομιδή, καὶ τὸ προμήθευμα ζωοτροφιῶν ἐν καιρῷ πολέμου.

Χορηγικός, ἡ, ὸν. Πὼν ὁ,τι ἀνήκει, ἁρμόζει εἰς τὸν χορηγόν, ἢ τὸ ἐκ τοῦ χορηγοῦ προερχόμενον· ἔδεν «χορηγικὸ ἀγώνισμα» ἀλλὰ περὶ συγκροτήσεως θεατρικοῦ χοροῦ. «χορηγ. τρίποδες» οἱ ὑπὸ τοῦ εὐδοκιμήσαντος, «νικήσαντος χοροῦ εἰς τινα ναὸν ὡς εὐχαριστία ὑπερ τῆς νίκης σημεῖον ἀνατεθέμενοι. Πλούταρχ.

*Χορήγιον, τὸ, Δρκ. καὶ Ἀττ. χορᾶγιον, ὡς τὸ, χρηγαῖον. Ὁ τόπος, ἢ ὁ οἶκος ἐν τῷ ὁποίῳ παρεσκευάζετο, προητοιμάζετο, ἐδιδάσκετο, ἐγυμνάζετο ὁ χορὸς εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ παράστησιν τῶν ὀρχήσεων καὶ τῶν ᾀσμάτων.—2) τὰ χορήγια, = χορηγία, ἡ· σημσ. 2. Lobeck Phr. σελ. 517.

*Χορηγίς, ίδος, ἡ, οὕτως ἐπεγράφετο κωμῳδία τις τοῦ Ἀλέξιδος, Ἀθην. 7 σλ. 287. Ε

Χορηγός, ὁ, Δρκ. καὶ Ἀττ. χορᾱγός. Lobeck Phr. σλ. 430. (χορὸς, ἡγέομαι). Ὁ κορυφαῖος, πρῶτος συρτοῦ ἢ θεατρικοῦ χοροῦ, κοινῶς ὅστις σύρει τὸν χορόν.—β) ἐν γένει ὁ πρῶτος, ἀρχηγὸς πάσμεος ἢ πλήθους τινός. «Χορηγὲ δελφίνων». Εὐριπ. Ἑλέν. 1470. — 2) ὅστις καταβάλλει τὰ ἔξοδα εἰς προετοιμασίαν καὶ συγκρότησιν θεατρκ. χοροῦ, ὅδεν — β) ἐν γένει, ὅστις καταβάλλει τὰ ἔξοδα, ἢ περίζει τὰ ἀναγκαῖα εἴς τι· παρασκευάζει προτοιμάζει παρέχει, προμηθεύει ζωοτροφίας, πολεμικὰ ἐφόδια κ. τ. τ.

Χορήτης, ου, ὁ, Ἐθν. χορῆτας, ιδος, ἡ. ψευδ. ἀνάγνωσις· ἀντὶ χορίτης, χορῖτις.

*Χοριαμβικός, ἡ, όν. Ὁ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς χορίαμβον. ἐκ τοῦ

Χορίαμβος, ὁ. Ἐν τῇ μετρικῇ λέγεται ὁ τετρασύλλαβος πούς εἰς χορεῖον ἢ τροχαῖον καὶ ἴαμβον συνιστάμενος.— ∪ ∪ —.

Χορικός, ἡ, όν. (χορὸς). Ὁ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς θεατρκ. χορόν· χορικὸν εἶναι ἐκ τοῦ θεατρ. χοροῦ. Ξενοφ. «Τὸ χορικὸν, τὸ ἄσμα ᾄδόμενον ὑπὸ τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ».

Χόριον, καὶ, χορίον, τὸ. Πανδήποτε τιζόμενον δέρμα. Παρεμφ. ἐπὶ συνηθειῶν, ὅταν ἐγένοντο ἕξεις καὶ εἶναι ἀνεξάλειπτοι. «Χαλεπὸν χοροῦ κύνα γεῦσαι. καλὸν πρᾶγμα εἶναι ὁ ἀρίστης τις σκύλων τὰ γενναῖα δέρμα· τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. ὅταν ὁ σκύλος συνηθίσῃ εἰς τὸ μακελλαριὸ, δύσκολα ξεσφίγγεται πλέον ἀπ' ἐκεῖ, Θερτ. 10, 11.—2) Ὁ ὠμὸς, τὸ λεπτὸν δέρμα εἰς τὸ ὁποῖον κεῖται περιτυλιγμένον τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ μητρικῇ κοιλίᾳ, τὸ κοινῶς ἀλλωὰς λεγόμενον.—3) χόρια καὶ χόρεια, Βριᾶμα, φαγητόν τι κατεσκευασμένον μὲ γάλα καὶ μέλι τὸ συνηθ. Ἰταλ. cremma λεγόμενον. Θερτ. 9, 19.

*Χόριος, ὁ, = χορεῖος, σημ. 2.

*Χορίτης, ου, ὁ, Θηλ. χορῖτις—ιδος, ἡ. Χορευτὴς, χορεύτρια· μέλος τοῦ συρτοῦ ἢ τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ.

Χοροβατέω, (βαίνω), Κάμνω βήματα χοροῦ, χορεύω. Σουΐδ.

Χοροδέκτης, ου, ὁ· ψευδ. ἀναγνσ. ἀντὶ χορολέκτης.

Χοροδιδασκαλεῖον, ἡ, όν. Ὁ,τι ὑπάγεται εἰς τὸν χοροδιδάσκαλον, εἶναι ἴδιον χοροδιδασκάλου· ἢ χοροδιδασκαλικὴ ὑπε. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ χοροδιδασκάλου.

Χοροδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ὅστις διδάσκει τὸν θεατρικὸν χορόν, τὸ νὰ χειρεύῃ καὶ ψάλλῃ, τραγῳδῇ καὶ τὸν πρωτοιμαζῇ εἰς τὰ δράματα, εἰς παραστήσεις ἐν τῷ θεάτρῳ· ἐν γένει, ὅστις γυμνάζει τὸν χορόν, τὸ ὁποῖον, ἦτον ἔργον τοῦ δραματοποιοῦ, καὶ ὠνομάζετο «χοροῦ ἢ χορῶν διδασκαλία», ἐπὶ δὲ καὶ = χορηγός, παρωχαίως· ἐπειδὴ οἱ πόλαι δραματουργοὶ ἦσαν συγκεκριμένοι καὶ τῶν θεαμάτων. ἦτοι ἐπαιζαν καὶ αὐτοὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ὑποκριτὰς εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τὰ ἐδικά των δράματα ἦσαν οἱ κορυφαῖοι τοῦ χοροῦ καὶ οἱ τὸ μέλος ἐξάδοντες ἦτοι ἄρχιζαν αὐτοὶ τὴν ψαλμῳδίαν, τὸ τραγῳδημα.

Χοροειδές, ές, ὁ, ἡ. (εἶδος) χιτών. Ὁ ὑμὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ ραγὸς, ῥωγὰς σταφυλίου, τὸ χρωματόχοι, ἄλλως δὲ καὶ ραγοειδὴς λεγόμ.

Χοροήθης, ές, ἡ. (ἦθος). Ὅστις εἶναι συνηθισμένος εἰς τοὺς χορεύτ. Τιμ. Ὁμ. σή. 3.

Χοροιδελής, ὁ, ἡ. (ἁλλω). Ὅστις ἐπρέπει, λάμπει εἰς τὸν χορόν. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 11. ποιητ.

Χοροιμερτής, ές, ὁ, ἡ. (μαίνομαι). Ὅστις ἀγαπᾷ μὲ ὑπερβολὴν τοὺς χορεύτ. Ἀρστρ. Θεσμοφ. 691. ποιητ. μόνον. Ἐπρρ. χοροιμανέως. Μαξ. ὅδεν.

Χοροιμανία, ἡ. Μανία δεὶ τὸν χορόν, ὑπερβολικὴ ἐπιθυμία καὶ ἀγάπη πρὸς χορεύτ. ἐν Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 225.

*Χοροΐτις—ιδος, ἡ, = χορῖτις. Χορεύτρια, τοῦ συρτοῦ χοροῦ ἀρχηγέτρια. Νόν. παρβλ. Rubnk. ep. cr. σελ. 141.

*Χοροιτυπέω, (χοροιτυπος). Χορεύω κτυπῶ τὸ ἔδαφος μὲ τοὺς πόδας, τὸ κοινῶς στουμπίζω τὸν χορόν. ποιητ. ὅδεν

*Χοροιτυπία, ἡ, Τὸ νὰ κτυπᾷτις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοὺς πόδας ἐν ᾧ χορεύῃ· τὸ χόρευμα, κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. Ἰλιάδ. Ω, 261. ποιητ. μόνον.

Χοροιτυπος, ὁ, ἡ. (τύπτω). Ὅστις ἐν ᾧ χορεύῃ κτυπᾷ τοὺς πόδας ἐπὶ τὸ ἔδαφος, τὸ κοινῶς χορεύει τὸν σταυμπιστὸν χορόν. ἐν γένει, ὅστις χορεύει, συρτὸν, πηδ.—2) χοροΐτυπος, ὁ, ἡ. προπαρξτ. δε, παδτ. Ὁ,τι κτυπᾶται, πιέζεται ἐν ᾧ γίνεται χορὸς «χοροΐτ. λύρα». Τιμ. Ἐρ. 31. ποιητ. μόνον. (ῡ)

Χοροκάλη, ἡδε χορὸς.

*Χοροκιθαρίζω, Μλ.—ίσω. Ἀττ.—ῳδ (κιθαρίζω) Παίζω, λαλῶ τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορόν. ὅδεν

Χοροκιθαριστής, οῦ, ὁ. Ὅστις παίζει, λαλεῖ τὴν κιθάραν εἰς τὸν χορόν.

Χοροκτυπία, ἡ (κτυπέω) = χοροιτυπία. Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1309.

Χορολέκτης, ου, ὁ. (λέγω). Ὅστις ἐκλέγει, διπτάτει, βάλλει εἰς τάξιν τὸν χορόν. Αἰλιαν. ζῳ. ἱστορ. ιέ, 5.

Χορομανής, ὁ, ἡ. συνήθης τύπος ἀντὶ τοῦ ποιητ. χοραιμανής.

Χορόνδε, Ἐπίρ. (χορὸς). εἰς τὸν χορόν, εἰς τὸν συρτὸν χορὸν ἢ εἰς τὴν ὀρχήσιν. Ἰλ. Γ, 393. «Χορόνδε ἔρχεσθαι».

*Χορόνικος, ὁ, ἡ (νίκη). Ὅστις κερδ. εἰς τὸν χορόν. Ἀλξ. Ἀθην. σλ. 638. C.

Χοροπαίγμων, ονος, ὁ, ἡ. = χορεπαίκτης. Ὀρφ. Ὕμν. κγ'. 2.

Χοροπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει, ἀστείζεται εἰς τὸν χορόν, χορεύει μὲ εὐθυμίαν. Ἀνάλεκτ. β', σελ. 107.

*Χοροπλεκής, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις χορεύων τὸν συρτὸν χορὸν κάμνει στριφογυρίσματα, τὸν περικλέπει.

Χοροποιία, ἡ. Ἡ προπαρασκευὴ, διάταξις τοῦ χοροῦ. ἐκ τοῦ

Χοροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις προετοιμάζει, διατάττει χορὸν θεατρικὸν, ὅδεν καὶ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ. Σχολ. Δί. 698.

Χορός, οῦ, ὁ. Ὁ χορὸς ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦτ' ἔστιν οἱ κατὰ σειρὰν ἱστάμενοι καὶ ψάλλοντες ἢ χορεύοντες ὑποκριταὶ, στρόγγυλος, συρτὸς χορός. Ἐν γένει χορὸς μὲ ψαλμῳδίαν, τραγῳδημα. ἐξαιρ. δὲ ὁ πανηγυρικός. Ὅμ. «χορῷ κελήσῃ». Καλὴ χορεύτρια, Ἰλιάδ. Π, 18. ἀφ' οὗ τὸ παρ' Ἡσχ. ἄτοπον χορεκάλη — β) Τὸ σύμπαν τῶν χορευτῶν καὶ μελῳδῶν, οἵτινες συγκροτοῦσι τὸν χορὸν — γ) ἐν γένει. Πλῆθος, συνάθροισμα, κύκλος· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ὅθεν οὐ μόνον «χορὸς ἀστρων» ἐπειδὴ τὰ ἄστρα φαίνονται τῷ ὄντι ὡς νὰ σχηματίζουν χορὸν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλὰ καὶ «χορὸς κελάμων ἢ δονάκων» ἐπὶ τῶν συρίγγων ὑπὸ τῶν ὀπέων σχηματίζεται ἡ σύριγξ τοῦ Πανός, τὸ τουμπᾶ, νεῖ. «χορ. κιόνων» ἢ σειρὰ στηλῶν. «χορ. ὀδόντων», ἡ σειρὰ τῶν ὀδόντ. κλπ. Lenep. post. Coluth. σλ. 88. Jac. Ἀνθλ. Παλ. σλ. 90ζ. Jac. ἐν Ἀλλ. Ταπ. σλ. 269. — Οἱ χορεὶ ἦσαν ἐκπαλαι εἰς χρῆσιν ἐν Ἑορταῖς εἰς τιμὴν τῶν θεῶν· καὶ τελειοποιήθησαν ὅμως διὰ τῶν Βακχ. ἑορτῶν ἐν τῷ κυκλικῷ ἢ διθυράμβῳ λεγομένῳ καὶ τῷ θεῷ αὐτῷ ἱερῷ χορῷ, κυρίως ὅμως ἦσαν λυρικοὶ μὲν ἁπλοῦς, διαφόρων τρόπων ὅμως· τοῦτ' ἔστι καὶ πανηγυρικοὶ, ἐν σεμνότητι καὶ ἄνευ παιδειᾶς γινόμενοι· καὶ κωμικοὶ μετ' ἐμετρίας καὶ σκωμμάτων, τελούμενοι· ἐξ ὧν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν αὐτὴς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἡ δραματοποιία, συνιστωμένη εἰς τὴν ὑπὸ ἰδιαιτέρων ὑποκριτῶν ἀμοιβαίως ἀνάγνωσιν καὶ παράστησιν πράξεώς τινος. ἴδε ἐπεισόδιον. Ἄλλα καὶ ὅτα ἡ δραματικὴ πρᾶξις καὶ ὁ διάλογος ἐγένετο ὅλην κατ' ὀλίγον τὸ κύριον μέρος, ὁ χορὸς ἔμεινε ἐκεῖ τὸ οὐσιωδέστερον καὶ ἀναγκαιότερον μέρος τοῦ τελειοποιηθέντος δράμματος, κατὰ τὰ τρία κύρια εἴδη τοῦ ὁποίου, «χορὸς τραγικὸς». ὑπὸ 50. κατ' Αἰσχλ. δὲ ὑπὸ 15. ὑποκριτῶν τελούμενος. «Χορὸς σατυρικὸς», καὶ χορὸς κωμικὸς ὑπὸ 24. ὑποκριτῶν, διακρίνονται ἡ δραματικὴ πρᾶξις καὶ ὁ διάλογος. Ἡ προπαρασκευὴ καὶ διάταξις τῶν χορῶν αὐτῶν ἦτον μεγαλοπρεπεστάτη καὶ πολυδάπανος, ὅθεν καὶ ἡ σημαντικωτέρα λειτουργία τῶν πλουσιωτάτων ἀστῶν, πολιτῶν τῶν Ἀθηνῶν· ἴδε χορηγία. Ὅστις οὖν ἤθελε νὰ συγκροτήσῃ χορὸν ἐν τῷ θεάτρῳ, ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὑπὸ τοῦ Ἄρχοντος τὴν ἄδειαν «τὸν χορὸν διδόναι» πρὸς ᾧ ἔπρεπε νὰ ἀναδεχθῇ τὴν καταβολὴν τῆς δαπάνης «χορὸν αἰτεῖσθαι», καὶ λαμβάνεινε πλούσιός τις τῶν ἀστῶν, ὅστις προσηγορεύετο κατὰ τοῦτο χορηγὸς ἢ χοραγός. τὸν οὕτω συγκροτούμενον χορὸν λοιπὸν ἐδίδασκε καὶ ἐγύμναζεν ὁ χοροδιδάσκαλος ἢ χοροῦ διδάσκαλος λεγόμενος, ὅστις ἦτον συνήθως ὁ δραματοποιὸς αὐτός. καὶ τοῦτο μὲν ἐλέγετο «χορὸν διδάσκειν» ἡ δὲ τέχνη τοῦ αὐτὸ ποιεῖν «χοροῦ διδασκαλία» καὶ ἡ παράστασις τοῦ χοροῦ ἐν τῷ θεάτρῳ «χορὸν ἱστάναι». Ἡ Ἀττικὴ τραγῳδία διετήρησε τὸν χορὸν ἕως τοῦ τέλους αὐτῆς· ἡ κωμῳδία ὅμως στερηθὴ αὐτοῦ διὰ πολιτικὰς καὶ οἰκονομικὰς αἰτίας, ὅταν ἡ μέση κωμῳδία καλουμένη μετεσχηματίσθη εἰς τὴν νέαν. Ἐν τοῖς δραματικοῖς ἀγῶσι διετηρίνε τὴν νίκην ἡ εὐδοκιμήσις τοῦ χοροῦ. Περὶ τῆς ποιητ. δὲ σημασίας τῆς λέξ. χορὸς ἴδε ἐξαιρ. Ἀπεδ. Wiltoisoni-Schlegel. Vorl. über dram. Kunst und Litt. 1. σλ. 115. — 2) Ὁ τόπος ἔνθ' οὗ ἐγίνετο ὁ χορὸς· Ὀδσ. Θ. 260. 264. Μ. 4. 318. παρεμφ. «ποῦ χεροῦ ἐξόμεσθ. Ποῦ νὰ τὸν βάλωμεν, τί τόπον, τί ἀξίωμα νὰ τῷ δώσωμεν; Hesiod ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σλ. 279. B. (καὶ Ἡσχ. ὁ χορὸς ἐστὶν ἰσοδύναμος τῷ κυκλος στέφανος ἆρα σημαίνει τὴν κυκλικὴν κίνησιν τῶν στρογγύλων χορῶν· συγγν. δε, τῷ, κόρυς, κορωνὸς, κορώνη, χοραγὸς, χορωνὴ, καὶ τῷ Λατ. cerna corvus, curvus, Kummi. κατά τινας δὲ καὶ τῷ χόρτος· ὡς κυκλοτερὴς φραγμὸς, περίβολος). ὅδεν

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χοροστάς, άδος, ἡ (ἵστημι) ἑορτή. Ἡ μετὰ χορῶν, ὀρχήσεως, καὶ ἁρμάτων, τελουμένη ἑορτή. Καλλιμ. λοίφ. 280.

Χοροστασία, ἡ (στάσις). Ἡ τάξις, τὸ στάσιμον τῶν ὑμνῳδῶν καὶ τῶν χορευτῶν· ἡ τοιαυτοτρόπως ἀρχὴν λαμβάνουσα ἑορτή· ἐν γένει δὲ, χορὸς, σειρὰ, ἀραδισμένοι ἄνθρωποι. Καλλίμ. εἰς Λουτρ. Παλλ. 66.

Χοροστατέω, Μλ. -τήσω. Βάλλω τὸν χορὸν εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν τοῦ, ἢ παρασταίνω αὐτόν. ἐκ τοῦ

Χοροστάτης, ου, ὁ (ἵστημι). Ὅστις συγκροτεῖ τὸν χορὸν, ἢ εἶναι κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, (2)

*Χορτερπής, ὁ, ἡ (τέρπομαι). Ὅστις ἡδύνατα, εὐρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς χορούς.

Χορτάζω, Μ. άσω (χόρτος), Τρέφω ζῶόν τι εἰς τὸν σταῦλον, βόας εἶδον ἐορτάζοντας, Ἡσιόδ. Ἔρ. 454. ἐν γένει, τρέφω τι διὰ νὰ γένῃ παχύ, οἷόν νὰ τρώγῃ ὥστε νὰ χορταίνῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸν· μετὰ σπ. καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος ἢ τῆς τροφῆς· Παθ. χορτάζομαι ἐπὶ ἀλόγων ζώων, τρέφεται, παχαίνει, ἢ χορταίνει· ὄζει καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. Ῥωμ. ἐξαιρ. εὐωχοῦμαι, ξεγαντόνω. Νικητρ. παρ' Ἀδν. σλ. 693. Β. Ἄρκτ. παρὰ Πολιδ. 6, 43. Lobeck Φρυν. τελ. Ε4.

Χορταῖος, αία, αῖον (χόρτος, σημσ. 2.). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χορτάρι. — 2) ὀχητὸν χορταῖον ὁ χιτὼν τὸν ὁποῖον ἐνδύνετο οἱ Σειληνοὶ ἐν τῷ θεάτρῳ, εἶχε δὲ ψιλόκους, μακρὺ μαλλὶ καθὼς αἱ κοιν. ἁρνακόγουνες λεγόμεναι, ὄζει καὶ μαλλωτὸς καὶ ἀμφίμαλλος. Διον. Ἁρχ. ξ', 72. Αἰλιαν. ποικ. ἱστ. γ', 40. Πολυδ. δ', 116. ξ, 60.

Χορτάριον, τὸ· ὑποκορ. τοῦ χόρτος, χορτάρακι (2)

Χορτασία, ἡ (χορτάζω). Τὸ νὰ τρέχῃ τις ζῶόν τι ἄλογον διὰ νὰ παχύνῃ. Ἀνέκδοτ. β', σλ. 322.

Χόρτασμα, τὸ (χορτάζω). Ἡ ψιφθὴ τῶν ἀλόγων ζώων, τὸ κουρεμ. σύνηθ. φάϊσμα. Πολύβ.

Χορτασμός, ὁ (χορτάζω) = χορτασία.

Χορταστικός, ἡ, όν (χορτάζω). Ὅ,τι εἶναι ἀνήκων, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ τρέχῃ τις μὲ αὐτὸ ἄλογα ζῶα,

Χόρτινος, ίνη, ινον· (χόρτος, σημσ. 2.) = χορταῖος.

*Χορτοβελόν, τό· = χορτοβολών,

Χορτοβολών, ῶνος, ὁ (βάλλω). Ὁ τόπος ἐκεῖ βάλλεται χορτάρι, ἢ ἄχυρα, κοινοτ. ἀχυρώνα. Γλωσσάρ. Φιλοξ.

*Χορτόβολον, τό· = χορτοβόλος.

*Χορτόβολος, ἡ· (βάλλω). Κομμάτι γῆς κοινοτ. σβάλα, ἐπὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ψιτρωμένον χορτάρι, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκβάλλεται μὲ τὸ σιδηροῦν των κηπωρῶν πτυάριον, μὲ τὸ σεληνάφικαρο, ἄλλως δὲ καὶ χορτοπλινθος λεγόμενον.

Χορτοκοπεῖον, τό, καὶ

*Χορτοκόπιον, τό (κόπτω). Ὁ τόπος ὅπου θερίζουν, κεσίζουν τὸ χορτάρι καὶ στεγνόνεται θλιεζόμενον· εἶτι δὲ ἀμφότ. ἰσοτέραις καὶ οὐκ εὐχρηστοι λέξεις· Lobeck Φρυν. σλ. 310.

Χορτοκόπος, ὁ, ἡ (κόπτω). Ὅστις θερίζει, κεσίζει χορτάρι.

Χορτολογέω, Μλ. -ήσω (χορτολόγος). Συνάζω, μαζόνω χόρτον πρὸς τροφὴν ζώων· τὸ σύνηθ. Γαλλ. fourager. Ἀππιαν. ὄζει

Χορτολογία, ἡ. Τὸ νὰ συνάζῃ, μαζόνῃ τις χορτάρι· χόρτων σύναξις.

Χορτολέγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις συνάζει, μαζόνει χορτάρι, Στράβ.

Χορτομανέω, ῶ· Μ. ήσω (μαίνομαι). ἐπὶ χωρῶν, τόπων. Γίνεται ἔρημος, μένει ἀκαλλιέργητος, γεμίζει μὲ ἄγρια χορτάρια παρὰ τοῖς Ο', παρβλ. ὑλομανέω.

*Χορτόπλινθον, τό· καὶ

*Χορτόπλινθος, ἡ (πλίνθος)· = χορτόβολος.

Χόρτος, ου, ὁ. Τόπος περιφραγμένος, ἐξαιρ. μὲ ξύδρα κατάφυντος τόπος· τὸ σύνηθ. περιβόλι· ἔτι δὲ καὶ περιοχὴ, τόπος χωρὶς δένδρα περιφραγμένος, αὐλὴ, τὸ ἔσω μέρος τῆς αὐλῆς, παύλης ἐν χόρτῳ, Ἰλιάδ. Δ, 774. ἐξαιρ. αὐλὴ καὶ σταῦλος ἀλόγων ζώων, ὅπου εὑρίσκοντο ἅμα καὶ οἱ κοπρῶνες, τὸ μέρος ὅπου σωρεύουν τὴν κόπρον, κοπριὰν· παύλης ἐν χέρτοισιν Ἰλιάδ. Ω, 640. ἀλλ' οὐ μόνον αὐλὴ ἀλόγων ζώων, ὅπου ξεχειμωνίζουν, τὰ ζῶα καὶ τρέφονται διὰ νὰ παχύνουν, τὸ συνήθ. κοινοτ. χειμαδιόν· ἀλλὰ καὶ ἡ νομὴ, ἤτοι ὁ τόπος ὅπου βόσκουσιν εἰς πεδιάδας ἢ εἰς ἄσην, πολλάκις κατὰ πλῆθ. ἀριθμ. ὄζει κχόρτοι λέξιστος ω ὁ μὲ ἄσην περιελειμμένος τόπος ὅπου διηττᾶτο, ἢ ἔβοσκεν ὁ Νεμαῖος λέων, Πιδ. Ὀλ. 13, 62. κχόρτοι· εὐθυτρόπως, Εὐρπ. Ἰφιγ. Τ. 134. παρβλ. Ηὐκλ. 504. κχόρτος οὐραιοῦσι, ἔκτασις τοῦ οὐρ, Ἡσχ. ἕκτινες ὀγνώστου ποιητοῦ· παραβλ. δύσχορτος καὶ συγχορτος· κατὰ ταύτην τὴν σημσ. χρῶνται τῇ λέξ. ἐξαιρ. ὁ Ὅμ., ὁ Πιδ. καὶ οἱ Τργ. ἐκ τῆς εἰσοίκης δὲ τῆς νομῆς, βοσκῆς τόπου, προϋπτερ. — 2) ἡ σημσ. τοῦ, χορτάρι, τροφὴ ἀλόγων ζώων, ξηρόν τε καὶ χλωρόν, πράσινον, Ἡσιόδ. Ἔρ. 608. ἡ ὁποία ἐγίνετο παρὰ τοῖς μετεγεν. ἡ συνήθης σημασία τῆς λέξ. κχόρτος κοῦφος. « ξηρὸν χορτάριον, ἄχυρα, Ξνφ. Ἀνβ. 1, 5. 10· ἔτι δὲ καὶ γεν. τροφὴ, ζωοτροφία, φαγὶ, τροφὴ τῶν ἀλόγων ζώων, Ἡρόδ. 5, 10. ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων, « σοὶ δοῦλος χόρτος ». Ἱππιᾶς. λόγ. 20. (ἐκ τοῦ χόρτος ἐγίνετο τὸ Λατν. chors, cors, cohors, αὐλὴ τοῦ καὶ τὸ, hortus, Schneid. Varo de re rust. 1, 13. 31. σελ. 290. 330. ἴσως δὲ καὶ τῷ, χορὸς συγγ. ὅπερ ἴδε.) ὄζει

Χορτόστρωμα, τό· (στρώννυμι). Τὸ ἐκ χόρτων ἢ ἀχύρων στρῶμα. ἐξαιρ. ἐπὶ τῶν κτηνῶν· τὸ χορτάρι τὸ ὁποῖον στρώνουν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ σταύλου διὰ νὰ κατακλίνωνται ἐπ' αὐτὸ τὰ κτήνη.

Χορτόστρωτος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι μετὰ χόρτα, ἐστρωμένον. « Στιβάδες χορτόστρωτοι· ἔχουσαι ὑποκάτω χόρτον ἐστρωμένον. Γλωσσάρ. Φιλοξ.

Χορτοτομία, ἡ (τέμνω). Κόψιμον, θέρισμα, κόσισμα χορταρίου. Ἰλιακ.

Χορτοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κομίζει χορτάρι. Ὅ,τι εἶναι, περέχει, δίδει, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται, ψυτρόνει χορτάρι. Ὅ,τι εἶναι φορτωμένον μὲ χορτάρι. « Ἅμαξα χορτοφόρος. ἡ φέρουσα χορτάριον. Πολύαιν καὶ Στράβ. ἰδ. σελ. 1081.

Χορτώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον, ἢ εἶναι πλήρες, γεμάτον μὲ χορτάρι.

Χορωδέω, Μλ. ήσω (χορωδός). Ἅδω, ψάλλω, τραγῳδῶ εἰς θεατρικὸν χορόν. ὄζει

Χορωδία, ἡ. Τὸ νὰ ψάλλῃ, τραγῳδῇ τις εἰς θεατρικὸν χορεῖ. ἀντίστ. τῷ, μονῳδία. Πλάτ. ὄζει « Οἱ περὶ χορωδίαν· ἀντὶ τοῦ, οἱ χορῳδοί.

Χορωδός, ὁ, ἡ (ᾠδή). Ὅστις ᾄδει, ψάλλει, τραγῳδεῖ εἰς θεατρικὸν χορόν.

*Χορώνη, ἡ, καὶ

*Χορωνός, ὁ· ἀντὶ κορώνη, κορωνός. Στέφανος, στεφάνι, τὸ ἐκ τοῦ Ἰταλ. σύνηθ. κορώνα. Σμνδ. λψ. 129. ὡς τὸ churona, ἀντὶ corona. Cic. orator. 48. Quinctil. Inst. orat. 1, 5, 20.

Χορωφελάτης, ου, ὁ (ὠφελέω). Ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον, προξενεῖ εὐτοιαν, χαρὰν εἰς τὸν θεατρικὸν χορόν, εἰς τοὺς χορευτὰς, εἰς τὰ μέλη τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1319. « Ἡράκλεω χορωφελέτῃσιν.

Χούς, ὁ· ἴδε χόος.

Χόω, ω. Ἀπρμφ. χοῦν, ποιητ. χῶν. ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἐνστ. τοῦ παρὰ τοῖς μεταγενστ. εὐχρηστοτ. ῥῆμτ. χώννυμι. πολλάκις παρ' Ἡρόδτ.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Ρ.

Χραίνω, Μ. χρανῶ. (χρόω, χραύω). Ψηλαφῶ, ἐγγίζω ἐλαφρὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος. Ρορε. ἐν Εὐρπ. Ὀρ. 909. ὄζεν β) ἐξαιρ. χρίω, ἀλείφω, χρωματίζω, Ruhnk. ἐν Τιμ. σελ. 104. 275. — γ) τρπ. Μολύνω, σπιλόνω, τουρβῶ, μορταρεύω τι. παραβλ. μιαίνω.

(Χραισμέω), ἄχρηστος εἰστ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται οἱ ἑξῆς, παρὰ τοῖς Ἑποπ. μόνον εὐχρστ. τύποι. Μελ. χραισμήσω. ἀόρ. ἀ. ἐχραίσμησα καὶ ὁ β'. ἐχραισμον· ὁ Ὅμ. χρῆται τοῦ Μελ. μὲν τῷ, χραισμήσει καὶ χραισμησέμεν μόνον, Ἰλιάδ. Τ, 296. Φ, 316. τοῦ Ἀορτ. ἀ. δὲ, μόνον τῷ, χραίσμησε καὶ χραισμῆσαι, πολλαχ. ἐν Ἰλιάδ., ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ β'. ἀόρ. τὸ, χραῖσμε, χραίσμη καὶ χραισμήτι, χραίσμωσι, καὶ ἐξαιρ. τῷ ἀπρμφ. χραισμεῖν, τοῦτο δὲ μόνον ἐν Ἰλιάδ. καὶ τῷ, ἐχραισμε, Ἰλιάδ. Ξ, 66. κατ' ἐξαίρεσιν, ἀεὶ ἀναυξήτως. Κυρία σημασία τῆς λέξεως ἐστὶ τὸ, Ἀποβάλλω, ἐμποδίζω ψοροποιόν, ἐπιβλαβές τι, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ συμβῇ εἰς τινα· ὡς τό, ἀρκεῖ τι τινὶ· ἐξαιρ. « ἐλεύθερόν τινα χραισμεῖν, καὶ χραισμήσαι. Ἰλιάδ. Η, 144. Α, 120. Τ, 296. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ μετὰ δοτκ. τοῦ προσπ. ἁπλῶς. Βοηθῶ, διαφεντεύω, ὠφελῶ τινα· ἀλλὰ καὶ τούτους, ἐγκειται ἡ ἔννοια τῆς ἀποτροπῆς τοῦ δεινοῦ ὡρισμένως, πολλάκις ἐν Ἰλιάδ. σπανιώτερ. δὲ μετὰ αἰτιατ. τοῦ πραγμ. ἁπλῶς « χραισμεῖν τινα τὸ νὰ βοηθήσῃ, ὠφελεῖ τέ τι, Ἰλιάδ. Α, 580. Φ, 193. καὶ ἄλλχ. ἔτι δὲ καὶ ἄνευ πτωτικοῦ ἔλεγε, Ἰλιάδ. Ξ, 66. Ο, 652. τὰ δ' ἄλλα χρῆται τῷ, χραισμεῖν ὁ Ποιητ. μόνον ἐν ἀποφατικαῖς προτάσεσι· διότι καὶ ἐν Ἰλιάδ. Φ, 193. κεῖται, « εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, χλευαστικῶς ἐκφερόμενον καὶ ἀντὶ τοῦ « οὐδὲν χραιστ. ἐὐναται, ἐν καταφατικαῖς προτάσεσι δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀπλ. Ῥοδ. ὅστις χρῆται καὶ τῷ πρττκ. χραῖσμτε. Παρ' Ἡσιόδ. οὐχ εὑρηται ἡ λέξ. ὥσπερ καὶ ἐν τῇ Ὀδσ. — « ὡς πρωτότ. ταύτης τῆς λέξ. λκητέον τὸν β'. ἀόρ. χραισμεῖν, ἔχραισμον, ἐξ οὗ προέκυψεν ἐν χρήσει ὁ Μλ. καὶ ὁ ἀ. ἀόρ. (Τὴν ἐτυμλγ. πκρά τὸ, χράω, χρόμαι, χρῆσις, χρήσιμος, δεικνύει ὁ Ἐτμ. Λξ. 1. σλ. 5.) ὄζεν

Χραίσμη, ἡ. Βοήθεια, προστασία, ἐπικουρία. ὄζει

Χραισμήεις, εσσα, εν. Ὅ,τι εἶναι βοηθητικὸς, ἀντιληπτικὸν ἐν γένει, ὠφέλιμον, χρήσιμον. ἐπχ.

*Χραισμήτωρ, τό. Βοηθειτικὸν μέτον, ἰαματικὸν, ἰκτρικόν. Μρκ. Σιδ. 42. 101.

*Χραισμητέμεν, Ἐπχ. ἀπρμφ. μέλ. τοῦ χραισμεῖν, ἀντὶ χραισμήσειν. Ἰλιάδ.

*Χραίσμησι, Ἐπχ. γ'. ἐνκ. προπ. ὑπτατ. ἀόρ. τοῦ χραισμεῖν ἀντὶ χραίσμῃ, Ἰλιάδ.

*Χραίσμησις, εως, ἡ (χραισμεῖν) = χραίσμη. Νικ.

Χραισμήτωρ, τορος, ὁ (χραισμεῖν). Βοηθός, ἀντιληπτωρ, Ἐπχ.

Χραίσμω, ταὐτὸν τῷ, χραισμέω, Ἀπολλ. Ῥοδ. β'. 218.

Χραντός, ἡ, όν· ἐπῃ. ῥημτκ. τοῦ χραίω, Ὅ,τι ἐψηλαφήθη, ἐγγίχθη, ἐμιάνθη, ἐμολύνθη εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. Γλωσσ. Στεφ.

*Χράομαι, ἴδε χράω.

*Χρᾶνις, εως, ἡ, Ἄγκυρα, μονόβολος, μὲ μίαν κλούτσαν κοινοτ. συνήθ. Ἡσχ.

Χραύω, Αἰολ. ἀντὶ χράω, Ἐγγίζω ἐλαφρὰ, ὁλίγον μόνον τὴν ἐπιφάνειάν τινος. ὄζει χουγραύζω, ξύω, πληγόω ἐλαφρὰ. Ἰλιάδ. Ε, 138. ἴδε τὸ ἐπῃ.

Χράω, κυρίως ὡς τὸ προηγμ., ὄζει Βλάπτω, κατακόπτω, θλίβω, κακουγῶ, βασανίζω, σκληραίνω, δυσκολαίνω, στενοχωρῶ τινα, ὁρμῶ ἐναντίον του, μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ. καὶ ἐπιφερι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένου ἁπρμφ. ὡσὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχρε κήδεων Ἰλ. Φ, 369. οὕτω καὶ αὐτὸ δὲ ὦμα ἐχράετ' ἐσθιέμεν καὶ πιέμεναι, Ὀδσ. Φ. 69. κακὸν οἱ ἔχρε κοῖτονι Νικ. Θηρ. 315. ἀλλὰ καὶ δοτκ. τοῦ πρσπ. Βλάπτω, προξενῶ βλέβην, ζημίαν, πόνον ἢ δυστυχίαν εἰς τινα· ὁρμῶ κατά τινος, καταδιώκω, κατατρέχω τινά· ὡστιγερὸς οἱ ἔχρε δαίμων Ὀδσ. Ε, 396. πτίς τοι κακὸς ἔχρε δαίμων; Κ, 64. Κατὰ ταύτην τὴν κυρίαν σημσ. τῆς λέξ. οὐδαμοῦ χρῶνται τῷ ῥήματι οἱ λογογρ. ὥσπερ καὶ τὸ παρ' Ἡρόδ. 4, 50. νιψάτω πάντα χρεάτεα· οὐχ ὑπάγεται ἐνταῦθα· ἔτι δὲ φαίνεται ἀπαιτώμενος καὶ ὁ παρατ. μόνον ἐξ αὐτοῦ σύνηθες. Ἀφ' οὗ ἐτυμολογητέον τὸ χραίνω καὶ χραίνω. (κ)

II) χράω, Ἰων. χρέω, ὄμαι Ἐπκ. χρείω, Ὀδσ. Θ, 79. Τμ. Ἀπλ. 396. Μλ. χρήσω, ἀόρ. ἔχρησα, κανονικῶς καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ὡσαύτως καὶ κατὰ συναιρ. τοῦ ἐνστ. χρῶ, ἀπρμφ. χρᾶν, εὑρηται μέντοι παρὰ τοῖς Τραγ. ἐνίοτε συνηρημ. εἰς η, καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημσ., π. χ. τὸ γ', ἐνκ. πρσπ. χρῇ ἀντὶ χρᾷ, Herm. ἐν Σφκλ. Ἠλ. 35., τὸ γ', πρσπ. τοῦ παρατ. ἐχέχρη, Οἰδ. Κ. 87. ἡ Ἰων. μετχ. χρέουσα, παρ' Ἡρόδ. 7, 111. ὅστις ἄλλως χρῆται τῇ λέξ. κατὰ τὴν συνήθη συναίρ. Κυρία σημσ. τῆς λέξ. ἐστὶ τὸ, παρέχω, δίδω τὸ ἀναγκαῖον, ἀπαιτούμενον ἢ τὸ αἰτησάμενόν τινα, ἢ ὡς ὤφρα, τινί τι, σκοπιώτατα καὶ οὐδέποτε κατ' ἐνστ., ἀλλὰ κατ' ἀόρ. ἔσθ' ὅτε, χρῆσαι, χρήσας, παρ' Ἡρόδ. 3, 58. 6, 89. 7, 38. τοὐναντίον δὲ ἐν τῷ κοινῷ ἰδιώματι μόνον ἐπὶ θεῶν καὶ ἐπὶ θείων χρησμῶν, Ἀποκρίνομαι, χρησμοδοτῶ, φασιερὸν θείαν τινὰ βουλὴν τινι, ἢ ἀπόφασιν, ἀπολύτως, Ὀδσ. Θ, 79. Τμ. Ἀπλ. 396. παρβλ. Πνδ. Πθ. 4, 10. Χρησμῳδῶ, μαντεύομαι, τινί, Θέογν. 805. Πνδ. Ὀλ. 7, 170. πολλαχ. παρ' Ἡρόδ., ἔτι δὲ καὶ αἰτ. τοῦ πργμτ. ἠχρήσθη βουλὴν Διὸς ἀλιθρόπισιν· θέλει δηλώσω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν βουλ. τοῦ Διός, Τμ. Ἀπλ. 132. παρβλ. Ἡρόδ. 1, 55, 62. 174. καὶ ἄλλχ. Παθτ. μετὰ μέσ. μέλ. χρήσομαι, παρκμ. κέχρησμαι, (τὸ γὰρ κέχρημαι ὑπάγεται κυρίως εἰς τὸ μέσ. ἀποθτ. χράομαι.) αὖρ. ἐχρήσθην. Ἀγγέλλεται, δηλοῦται, φασιερούσηται διὰ τοῦ χρησμοῦ. ὅθεν ὅτ' χρησθέντα ὁ χρησμός, τὸ λόγιον, τὸ θεοπρόπιον, Ἡρόδ. 1, 33. 7, 178. Πνδ. Ὀλ. 2. 72. τινές, περί τινος πραγματος, Schaef. ἐν Σφκλ. Οἰδ. Κλ. 355. καὶ Boss. ell. σελ. 734. ἀσύνηθες δὲ τὸ κεχρήσθησαι σί νέφεα ἐκ τοῦ χρησμοῦ ἐδηλώσθησαν, ἢ ἐτημείωσαν, ἐνομήσθησαν τὰ πλοῖα, Ἡρόδ. 7, 144. — β) χρηστηριάζομαι, μαντεύομαι· ὅθεν ἐρωτῶ θεόν τινα ἢ τὸ μαντεῖον περί τινος πράγματος, Ὀδσ. Θ, 81. Τμ. Ἀπλ. 252. 292. κεχρημένου ὅττις τὴν ἀρότησε τὸ μαντεῖον περί τινος πράγματος, Ἀριστλ., ὅθεν κέχρωμαι περί τινος Ἡρόδ. 4, 163, 7, 220. συνηθεστέρα δὲ ἡ σύνταξις τῆς λέξ. μετὰ δοτ. κέχρωμαι τῷ θεῷ, τῷ μαντείῳ Ὀδσ. Κ, 492. 565. Δ, 165. Ψ, 323, κχρμ. μαντεύω Ἡρόδ. 1, 47. 53. 157. καὶ ἀλλχ. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνδέχεται τοιουτοτρόπως ἐννοεῖσθαι καὶ τὸ, ὠφελοῦμαι τὸν χρησμόν, πράττω κατὰ τὸν χρησμόν, θήλον ὅτι ἐν τοῖς τοιούτοις φαίνεται σαφὼς ἡ μετάβασις εἰς τὴν σημσ. τοῦ μέσ. ἀποθ. χράομαι· τὰ δ' ἄλλα ὁ Ἡρόδ. χρῆται, τοὐλάχιστον κατὰ τὴν ἡμέτερα καὶ τῆς Ἀνγούστης τὰ χειρόγραφα ἀλλεπαλλήλως τοῖς τύποις χρέομαι καὶ χρεῶμαι (ἐνεῖ χρῶμαι), χρέωνται καὶ χρέονται, χρεόμενος καὶ χρεώμενος, χρέεσθαι καὶ χρᾶσθαι (οὐχὶ δὲ χρῆσθαι) καλ. Παρ' Ὁμ. εὑρηται ἡ λέξ. κατὰ ταύτην τὴν σημσ. ἐν τῇ Ὀδσ. μόνον, καὶ ἐκ τῆς μέτ. διαθέσεως οὐδενὶ ἄλλῳ τύπῳ πλὴν τοῦ μετχ. μέλλοντος, χρησόμενος· ἀφ' οὗ προκύπτουσιν αἱ χρησμοδοτικαὶ λέξεις χρησμός, χρήσιος, χρηστήρ μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν πολυαρίθμων παραγώγων καὶ συνθέτων λέξεων· παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ὅλως ἐκρηστὸς ἐστιν ἡ λέξις κατὰ ταύτην τὴν σημσ. — 2) (χράω) Μλ. χρήσω, ὡς πρωτατ. τοῦ, εἴχρημι. Δανείζω, κατὰ παθτκ. ὅμως συζγ. Δανείζομαι, παίρνω δανεικά.

III) χραίνομαι, Ἰων. χρῄνομαι πρτκτ. χρέω, Ἡρόδ. 1, 155. Μλ. χρήσομαι, ἀόρ. ἐχρησάμην, πρκμ. κέχρημαι. μέσ. ἀποθτ., κατὰ ταύτην τὴν σημσ. δὲ ὁ ἐνστ. καὶ ὁ παρτκ. συναιρῆται εἰς η, ἀντὶ τοῦ εἰς α καιοποιοῦ, π. χ. βέ. ἐνκ. πρσπ. χρῆ, γ'. χρῆται, ὁπρμφ. χρήσθαι σπανίως χρησθῆναι, ὅπερ ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Ἀντ. 23. νομίζει καὶ κατὰ παθτ. σημσ. ἀλλ' οὔτε παρὰ Δημοσ. Μηλ. 16. τὸ, χρησθῆ παθτκ. καίτοι. καὶ τ. λ. Lobeck. Φρυχ. σελ. 61. ἡ κυρία σημσ. ἐστὶ, Ζητῶ, προστάζω νά μοί δώσῃ τίς τι· ὄθεν, ἔχω, συνηθ. μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαί τι, κάμνω χρῆσιν τινός, καρποῦμαί τι· μετὰ δοτ. τοῦ πργμτ. τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται, ἢ ὠφελεῖται τις· ὁ ποιητ. ἀπαξ μόνον χρῆται τῷ ἐνστ., καὶ μάλιστα τῷ Ἰων. μετοχ. ἐνστ. χρώμενος, Ἰλιδ. Ψ, 834. ὅπου κεῖται ἀνευ πτωτικοῦ καὶ ἐκφέρεται τρισυλλάβως· παρὰ τοῖς μετέπειτα, καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. πανυ ἐνχρστ. μετὰ δοτκ. «χρῆσθαι ἀργυρίῳ τό νά μετεχειρίζωντό τις χρήματα, κάμνη χρῆσιν τῶν χρημάτων, ἀρχίζῃ, κάμνῃ τι μὲ τὰ χρήματα. κχρ. ἱματίῳ, μεταχειρίζομαι, φορῶ ψέρμά τι. κχρ. ἵππῳ, κάμνω χρῆσιν ἵππου, καβαλλικεύω ἢ ἄλλως ὠφελοῦμαι αὐτόν, κχρ. πόλεων, πράττω τὰ πολιτικά, ἀναπατόνομαι εἰς τὰ πράγματα τῆς πολιτείας καὶ λ. τ. τ. ἐν γένει μεταχειρίζομαί τι ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν, κατόρθωσιν, ἀπόλαυσιν σκοποῦ μού τινος. — 2) Τρπκ. πάνυ ἐνχρστ. ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μού τι· εὑρίσκομαι, εἶμαι εἰς τινα κατάστασιν, καὶ κάμνω χρῆσιν αὐτῆς εἰς τὸν βίον, εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου, εἰς τὰς πράξεις μου· ἐπιτυχὼν ἐμπράκτως γνώμης μού τινος, ἢ κάνεν ἰδίωμα μου· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. καὶ ἐν μόνῃ τῇ συντάξει ὠφρεσὶ γὰρ κέχρητ' ὀγαθοῖσιν εἶχε καλὸν φρόνημα, νοῦν ἢ σύνεσιν καὶ ἔπαμε χρῆσιν αὐτοῦ εἰς τὰς πράξεις, εἰς τὰ ἔργα του, Ὀδσ. Γ, 266. Ξ, 421· Π. 398. ὠδολίας τεχναις χρησαμένης, Πνδ. Νμ. 4. 94. πόρῃ, ἢ ξυμῷ χρῆσθαι τό νά ἦναί τις ὠργισμένος καὶ νά δείχῃ τὴν ὀρτὴν του ἐμπράκτως, Ἡρόδ. 1, 137. 155. πάλησθεῖ λόγῳ, ἢ ἀληθείᾳ χρ.ω, τό νά λέγῃ τις τὴν ἀλήθειαν, Ἡρόδ. 1, 14. 116. 7, 101. καὶ ἄλλχ. «λόγοις βραχυτέροις καὶ φωνῇ ἠσυχαιτέρᾳ χρ.ω τό νά ὁμιλῇ τις σύντομα καὶ μὲ ἡσυχον, σιγαλὴν φωνήν· ὀρθῇ, ἢ κραυνῇ χρ.ω τό νά φωνάζῃ τις δυνατά, Ἡρόδ. 4, 134. συμφορᾷ, συντυχίᾳ, εὐτυχίᾳ χρ.ω, τό νά εὑρίσκηται εἰς συμφοράν, εὐτυχίαν· πολλαχ. παρ' Ἡρόδ. κωφῷ χρ.ω, τό νά ἀπωλάϊῃ τις, Ἡρόδ. 1, 117. ὁμολογίῃ χρ.ω, τό νά συμφωνῇ τις, τό νά ἦναί σύμφωνος μὲ ἄλλον ἢ ἄλλους, Ἡρόδ. 1, 150. 4, 118. ὠσὶν καὶ πράσσει χρ.ω, τό νά πωλῇ καὶ ἀγοράζῃ τίς τι· Ἡρόδ. 1, 153. «ἁμαξίῃ χρ.ω, τό νά δείχνηται, φαίνηται τις ἁμαξῆς· κωφὶῃ χρ. περὶ τινων, τό νά δείχῃ τις τὴν πρὸς τινα φιλίαν του· «κοφοῖσι χρῆσθαι, τό νά ἔχῃ τις νά κάμῃ μὲ χιόνια, νά ὑποφέρῃ χιόνια, Ἡρόδ. 4, 50. «χειμῶνι χρ.ω, τό νά ὑποφέρῃ τις κακοκαιρίαν, ἀνεμοζάλην, φουρτοῦναι· «ναναγίῃ χρ.ω, τό νά ναυαγήσῃ, παραβοτσαισθῇ τις πτέχνῃ τινί χρ.ω· τό νά ἔχῃ τις κάμμιαν τέχνην, κανέν ἐργόχειρον· «νόμοις χρ.ω, τό νά ζῇ τις κατά τοὺς νόμους, νά μὴ τοὺς παραβαίνῃ, νά ἔχῃ νόμους· «νόμοιῖ χρ.ω, τό νά πράττῃ τις παράνομα, νά παραβαίνῃ τοὺς νόμους, Ξ. τό, χρῆσθαι ὥρα χρησιμεύει πολλάκις ὡς περίφρασις ἁπλῶς τοῦ ῥήματος τοῦ διά τοῦ κατά δοτ. κειμένου οὐσιαστικοῦ δηλουμένου, τῇ μετοχῇ δέ, χρώμενος ἐκφέρομεν ἐν τῇ καθομιλουμένῃ γλώσσῃ μὲ τοῦ, μέ, πολλάκις, π. χ. «βίῃ χρώμενος εἰσῆλθεν, ἐμβῆκε μὲ βίαν, συναστεία. Εὑρηται δὲ καὶ «τῇ μαντικῇ χρῆσθαι τό νά κάμνῃ τις χρῆσιν τῶν προφητειῶν, νά πιστεύῃ εἰς προφητείας καὶ νά καταφεύγῃ εἰς αὐτάς· ὅπερ διακριτέσθω ἀριβῶς τοῦ, χράσθαι, ὡσαύτως καὶ «ἐμπύρῳ τέχνῃ χρῆσθαι, Εὐρπ. Φοιν. 968. πολλάκις τίθεται τό, κτᾶσθαι αὐτό τοῦ χρῆσθαι, ἀλλ' ὅμως ἐκείνου μὲν κυρία ἔννοια ἐστὶ ἡ τό νά ἔχῃ τίς τι εἰς τὴν ἐξουσίαν του καθ' ἑαυτό· τοῦ χρῆσθαι δὲ ἡ ἔννοια δηλοῖ προϋποτιθεμένην τὴν κτῆσιν τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ τὴν κατ' ἀρέσκειάν του χρῆσιν αὐτοῦ, π. χ. «τὴν ἰατρικὴν κεκτημένος, ὅστις ἔμαθε τὴν ἰατρικὴν κατὰ θεωρίαν· «τῇ ἰατρικῇ χρώμενος, δέ, ὅστις κάμνει χρῆσιν τῆς ἰατρικῆς, κάμνει πράξεις εἰς τὴν ἰατρικήν, ἢ ἐ ἄρρωστος ὅστις καταφεύγει, ζητεῖ τὴν ἰατρικὴν του εἰς τὴν ἰατρικήν. παρβλ. Schaef. mel. σλ. 18. — β) «χρῆσθαί τινι πρὸς τι· τό νά μεταχειρίζηταί τις τι πρὸς ἐντέλεσιν, ἢ ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος. «χρ. τινι περίτιτι, τό νά μεταχειρίζηταί τις τι εἴς τινα περίστασιν· «τί χρήσομαι αὐτῷ; «, εἰς τί νά τό μεταχειρίσθῳ, τί νά κάμω μὲ αὐτό, οὕτω καὶ «νοῦν ἔχω ὅ,τι χρήσομαι τῷ ἀργυρίῳ· δέν χέυρω τί νά πράξω, εἰς τό τί μεταχειρισθῶ τά ἄσπρα, τί νά κάμω μὲ τά ἄσπρα, Herm. ἐν Βαλλμ. Ἀρτμ. 69. — 3) ἐπὶ ἀνθρώπων. «Χρῶμαί τινι» συναναστρέφομαί τινα, ἢ ἔχω σχέσεις μὲ αὐτόν, μεταχειρίζομαί τινα ἢ προφέρομαι, φέρνομαι πρός αὐτόν καλῶς ἢ κακῶς· «χρῶμαί τινι ὡς ἀνδρὶ ψευστῃ, μεταχειρίζομαί τινα ὡς ψεύστην, φέρνομαι πρός αὐτόν κακῶς πρέπει νά φέρηταί τις μὲ κατάσκοπα ψεύστην. Ἡρόδ. 7, 209. «χρῶμαί τινι ὡς φίλῳ, νομίζω, κρατῶ τινα ὡς φίλου μου καὶ ὡς τοιοῦτον τόν μεταχειρίζομαι· ὡσαύτως καὶ «φιλικῶς χρῶμαί τινι· τό δὲ «χρῶμαι φίλῳ γνωρίζω τινά ὡς φίλον μου, μὲ μεταχειρίζεται φιλικώς, δείχνει φιλίαν πρός ἐμέ· καὶ «χρῶμαι πολεμίοις γνωρίζω τινάς ὡς ἐχθρούς μου, φέρονται ἐχθρικά πρός μέ· ἔχω ἐχθρούς· τοὐναντίον δὲ «χρῶμαί τινι ὡς πολεμίῳ μεταχειρίζομαί τινα ὡς ἐχθρόν μου, φέρομαι πρός αὐτόν ἐχθρικῶς· «παρέχω ἐμαυτόν χρῆσθαι ὅ,τί τις βούλεται, ἀφίνω νά κάμνῃ τις μέ ἐμέ ὅ,τι θέλει, νά μέ μεταχειρισθῇ ὅπως θέλει, ἀφερώνομαι ὅλως εἰς τὴν διακριτὴν του. «χρῶμαι ἐμαυτῷ, μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαι τάς δυνάμεις μου· ἔτι δὲ καὶ ἄνευ προσθήκης τινός «χρῶμαί τινι, κατά κακὴν σημασίαν. Θλίβω, καταπιέζω, τυραννῶ τινα, τόν στερῶ ἀπό τι, Ξενοφ. Ἀνβ. 1, 4, 8. — β) ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀφριδιτασμοῦ· «χρῶμαί γυναικίῳ, Ἡρόδ. 2, 181 παρβλ. Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 2, 29. 2, 1, 30. δ) «χρῶμαι τοῖς θεοῖς», ἔχω φίλους τούς θεούς, ἀπολαμβάνω τήν εὐνοιάν των, Valck. ἐν Ἱππ 995. (μή συγχέεσθω δὲ τῷ, «χρᾶσθαι θεῷ.) ε) μετά αἰτιατ. «χρέεσθαι παῖδα ἐς ἀγγέλιον», τό νά πράττῃ, ἀγγελιαφόρον, μηνυτῶν, Ἡρόδοτ. 1, 99. ἄνευ ἄλλων τινῶν παραδείγματος ἔτους. — 5) Παρκμ. «κέχρημαι κατά σημσ. ἐνστ. Μεταχειρίζομαί ὅ,τι δέν ἔχω, ἔναν ὡς τό, χρήζω. Χρειάζομαί τι, ἔχω χρείαν ἀπό τι, στερούμαι, μοί λείπει τι· ἐπάνω νά ἔχω, νά ἀποστήσω τι· μετά γεν. Ἰλιδ. Τ. 263. Ὀδσ. Α, 13. καί ἀλλαχοῦ, κατά ταύτην τήν σημσ. δέ συνήθως μόνον παρά τοῖς Ἑποπ., ἀλλά καί παρά τοῖς Ἀττ. ἐνίοτε, Eimsl. ἐν Εὐρπ. Ἡρκλ. 801. Ὁ δέ Ποιτ. καί ὁ Ἡσ. μόνον τῷ μέτχ. παρκμ. χρῶνται· ὅ,τε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ ὁ παρεμ. οὗτος κεῖται κατ' ὀνομστ. πτῶσιν, ἐπιθέτου σημασίαν φέρει· πτωχός, ἔνδεης, Ὀδσ. Ξ, 135. Γ, 347. Ἡσιόδ. Ἔρ. 319. 502. κἀπορία κεχρημένος, Εὐρπ. Ἰφγ. Ἀν. 89. μετὰ ἀπρμφ. ἀντὶ τῆς γεν. Αἰσχλ. Περσ. 826. — β) παρὰ τοῖς Ἀττ. κατὰ παρεμ. ἀντὶ ἐνεστ. κατ' ἐπίτασιν συνηθῶς. Μετακειρίζομαί τι πάντοτε, ὅθεν, κτῶμαι ἔχω τι. — Ὁ Ἡρόδ. ἁπαξ μόνον χρῆται τῷ πρτμ. κατὰ τὴν συνήθη σημσ. τῆς μέσ. διαθσ. «συμφορᾷ κεχρημένος» 1, 42. ἐξ ἐναντίας δὲ ὁ ἁπαξ ἑαυτὸν ἀπαιτούμενος παθτ. ἀόρ. φέρει καὶ παθτ. σημσ. καὶ «ἵνες οὐκ ἐχρήσθησαν», δὲν ἐμβῆκαν, δὲν ἐβάλθησαν εἰς μεταχείρισιν τὰ πλοῖα, δὲν ἐχρησίμευσαν, Ἡρόδ. 7, 144. (Τῶν σημασιῶν δὲ τῆς λέξ. ἡ συνέχεια ἐστὶν αὕτη. Ψηλαφῶ τι, ἐγγίζω τὴν ἀπιφάνειάν του ὀλίγον μόνον, ἐλαφρά, μόλις τὸ ἐγγίζω· ἐξαιρ. κατὰ σημσ. ἐχρίσθην. Προσβάλλω, ἐφορμῶ, ἐμπίπτω· ὅθεν ἐν γένει, πλησιάζω εἴς τι· ἰσχύω πρός τινα ἄλλον, ὑπερτῶ ἔχω δύναμιν πρός αὐτόν, κάμνω ἐπιτυχίαν. Παρέχω, δίδω αὐτό τι, ἐξαιρ. κατὰ δύω σημσ. ἐπὶ θεῶν· δίδει χρησμόν· παθτ. δὲ λαμβάνω· καὶ ἐπὶ δανειστῶν, δανείζω παθτ. δὲ ἐπὶ ὀφειλέτου, δανείζομαι, ἤτις ὑπομ. μοτιν. ἐχρίσθη ἐξαιρ. εἰς τὸ παρεσχηματισμένον κίχρημι, Μελ. χρήσω. Τέλος δὲ ἐν τῇ γενικωτάτῃ παθτ. σημσ. προσταζω, ζητῶ νὰ μοὶ δοθῇ τι εἰς χρῆσίν μου· ὅθεν δοθέντος μοι μὲν τοῦ ἄντι, μεταχειρίζομαι, ὠφελοῦμαι αὐτό, κάμνω χρῆσιν αὐτοῦ· μὴ δοθέντος μοι δέ, ἢ μὴ λαβὼν αὐτό, χρειάζομαι, στεροῦμαι. Αἱ κύριαι δὲ σημσ. αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἐφαρμόζονται ἐν μέρει εἰς πλείους σημσ. εἶσι τὸ, «χρηστός, χρῆμα, χρῄζω, χραισμεῖν, χρή, χρεών, χρέος καὶ χρεῖος· χρεώ καὶ χρεών, χρεία. Τῇ πρώτῃ σημσ. δὲ, συνεχέται ἀκριβῶς τὸ, «χρόα καὶ χροιά, χρώς, χρείζω, χρῶμα, χρώννυμι· καὶ τὸ, χρανῶ, χραίνω· καὶ τέλος, τὸ, χρίω, χρίμπτω.)

*ΧΡΑΩ, Μλ. χρήσω, Δανείζω· ἴδε κίχρημι.

*Χρέε, Ἐπικ. συγκ. αἰτ. πλῆ. τοῦ, χρέος, ἀντὶ χρέεα. Ἡσιόδ. Ἔρ. 649.

Χρεαγωγός, ό, ἡ (χρέος, ἄγω). Φυλακόνω, βάλλω εἰς τὴν φυλακὴν ὀφειλέτην, χρεώστην τινά. Ἡσύχ.

*Χρεάρπαξ, αγος, ὁ (χρέος, ἁρπάζω). Ὅστις ἁρπάζει, συναδρολίζει χρήματα. Μανδ.

Χρέεσθαι, Ἰωνικ. ἀπρμφ. τοῦ, χράομαι, ἀντὶ χρᾶσθαι, χρᾶσθαι καὶ χρῆσθαι. Ἡρόδ.

Χρεία, ἡ (χρέος), ὡς πρᾶξις μέν, Χρῆσις, μεταχείρισις· ὠφέλησις· ὡς ἰδιότης δέ, χρησιμότης, χρηστότης, ὠφελιμότης· ὅθεν ὄφελος, συμφέρον, ἀπόλαυσις· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογ. 62. καὶ Πιθ. Νμ. 8, 71. παρὰ τοῖς Ἀττ. δέ, πολλάκις. — β) συναναστροφή, ἐπιμιξία, λησθεία, συχνοτικία, ὡς τὸ σύνηθ. Ἰσολ. οὐδὲν ὄφελος, Ἀντιφ., ἔτι δὲ καὶ κατ' ἐχθρῶν σημσ. μάχη, προσβολή, πόλεμος, Πολβ. — γ) πᾶν τὸ, εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγει τις· πρᾶγμα ἐν γένει· ὑπόθεσις, πραγμάτεια, βιοπορισμός, ἐργόχειρον. — δ) ἐν τῇ ῥητορικῇ· γνώμη, ἀπόφθεγμα, τὸ ἰσολ. σύνηθ. σεσυντεσμα καὶ ἡ περαιτέρω διάπρεξις, ἐξήγησις αὐτῆς. Ῥῆσις τις ἢ μαρτυρίόν τι ἄλλοθεν ληφθέν· ἢ σημαντική τις γνώμη, σπουδαῖος λόγος ἐμφρμοσμένος εἴς τι ὡρισμένον, κατὰ ῥητορικούς τινας κανόνας διαπεπραγμένος, ἐξηγημένος· εἶναι εἰσὶν αἱ παρ' Ἕρμογένει καὶ Ἀφθονίῳ χρεῖαι. Ὑπὸ τῇ ἰδίᾳ ἐπιφορᾷ συνέγραψα σύνοψίν τινα ἀσταλῶν, καὶ χαρακτηριστικῶν τρόπων Ἑλληνίδων ἑταιρῶν, συλλεχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου, ὁ κωμικὸς καὶ γραμματικὸς Μάγνων. — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ ἔχῃ ἀναγκαῖόν τίς τι, νὰ τῷ χρειάζηται τι· ὅθεν καὶ, ἔνδεια, ἔλλειψις, στέρησις· μετὰ γεν. «χρεία ἐστί τινος» εἶναί τι ἀναγκαῖον· ἔτι δὲ καὶ ἀνάγκη, φυσικὴ ἀναγκαιότης τε, ἢν πᾶσαι ταῖς τοῦ σώματος χρείαις· εἰς ὅλας τὰς πράξεις ἐν ταῖς ὁποίαις εἶναι ἀναγκαῖον τὸ σῶμα, Σενοφ. Ἀπμν. 3, 12. 5. ὅθεν — β) εὐχή, ἐπιθυμία, δέησις, παράκλησις, αἴτησις· «χρεία τινὸς» παρέκλησις πρός τινα, Αἰσχλ. ὅθεν

*Χρειακός, ή, όν. Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠφελεῖ, χρησιμεύει εἰς ἀπαίτησιν χρείας τινός· ὅθεν «χρειακοὶ ὑπηρέται», οἱ χρήσιμοι, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζεται, τῶν ὁποίων ἔχει χρείαν τις.

Χρείη, ἡ, ἐνικ. πρόσπ. τοῦ εἶναι. χρή.

Χρεῖος, ὁ, ἡ (χρή). Ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ὠφέλιμον. — 2) ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, χρειαζόμενον. — 3) ἐνεργ. ὅστις ἔχει χρείαν τινός, χρειάζεται, στερεῖταί τι, δὲν ἔχει ὅ,τι ἀναγκαίως ἔπρεπε νὰ ἔχῃ· μετὰ γεν. — β) ἄνευ πτωτικοῦ. Ὅστις εἶναι ἔνδεής, πτωχός· ἔστι δὲ ἡ λξ. καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς σημσ. ποιητ. χρσμ. ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Τρ. «Χρεῖος εἰ ξένη φυγάδι». Αἰσχύλ. Ἱκέτ. Εὐριπ. Ἡρακλ. 1336. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 209, «Τὰ χρεῖ' ἔπηται· Σοφοκλ. Οἰδ. Βλ. 508. «Τὰ χρεῖ' ἐμεύρων, ἐκδσ. Νεωφτ. Δούκα.

Χρεῖος, τό. Ποιητ. ἀντὶ τοῦ, χρέος· ὅπερ ἴδε. Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ.

*Χρειοφελέτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ χρεωφελέτης. Ἱππ.

*Χρειόω, Μλ. -ώσω. Ὠφελῶ. Σξτ. Ἐμπ.

Χρειώ, όος, συναιρ. -οῦς, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ χρέως, ὅπερ ἴδε. Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ.

Χρείω, Ἐπικ. ἀντὶ χρέω, χρῶ. Ἰλιάδ. = χρῆσθαι, Ὀδσ. Θ, 79. Τμ. Ἀπλ. 896. κατὰ μσθ. διαθσ. δὲ = χρήσιμος εἶναι.

Χρειωδής, ές, τ. Ἐπίρ. χρειωδῶς (χρεία, εἶδος). Πᾶν ὅ,τι εἶναι χρήσιμον, ὠφέλιμον. — 2) πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον, χρειαζόμενον. Πλούταρχ.

*Χρείως, τό, Ἐπικ. πλῆν μεσομηρικῶν ἀντὶ χρέος, χρέως.

Χρεμέθω, καὶ

*Χρεμετάω, = χρεμετίζω, Jac. Διοδ. Παλ. σελ. 523.

*Χρεμετίζω, Μλ. -ίσω· ἐπὶ ἵππων· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κυριολ. ἐὰν χλεμετρίζει, Ἰλιάδ. Μ, 51. ἐν γένει δέ, Θορυβῶ, κάμνω θορυβώδη ἦχον. (ὡφ' οὗ χρόμαδος· συγγν. τῷ, βρέμω, καὶ τῷ, κρέμπτομαι· τὸ δὲ πρωτότ. χρέμω, ἀχρηστον) ὅθεν

Χρεμετισμός, ὁ. Τὸ νὰ χρεμετίζηται τι· ὅθεν

Χρεμετιστικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀγαπᾷ, συνειθίζει, εὐναται νὰ χρεμετίζῃ.

Χρέμης, ητος, ὁ. Εἰκονικόν τι προσωπεῖον γεροντός τινος μὲ γένεια. Ἔτι δὲ καὶ εὐρ. ὀνομ. γεροντικοῦ ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ· ἴδε Χρεμύλος. — 2) Θαλάσσιός τις ἰχθύς.

Χρεμίζω, Μλ. -ίσω = χρεμετίζω· ἐφ' οὗ χρέμισαι, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 348.

Χρέμμα, τό. Πτύαλον, φτύμα, φτύσμα.

Χρέμπτομαι, Μ. ψιλ. μέσ. ἀποθ. Ἐκβράσσω, κοντερβηχῶ· ἐξαιρ. βήχω καὶ πτύω, ἐκβήχω φλέγμα, Ἀριστοφ. καὶ Λευκιαν. «Χρεμψάμενος πλατύ, καὶ καταπτύσας μου. (συγγν. τῷ, χρέμω, χρεμετίζω, ἐφ' οὗ τὸ Λατ. screo.) ὅθεν

Χρεμπτόν, τό, = χρέμμα. Γλωσσ.

*Χρεμύλος, ὁ· ὡς τὸ Χρεμης· κυρ. ὄνμ. γερόντων ἀνδρῶν ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ· παρὰ τὸ, χρέμω, χρέμπτομαι. Γέρων ὢν ἐκβροβήχει, κοντερβηχᾷ, ὀμιλεῖ βραχνᾷ, εἶναι δύσκολος, σκυθρωπός, κατὰ τὸν Göthe δέ, ὅστις στενάζει, κονταναστενάζει.

Χρέμψις, εως, ἡ (χρέμπτομαι). Τὸ νὰ χρέμπτηταί τις, ἐκβροβήχημα, ἐξαιρ. βήχημα καὶ πτύσιμον.

(Χρέμω) ὤχρηστον πρωτότ. τοῦ, χρεμέθω, χρεμίζω, χρεμετίζω καὶ τοῦ χρέμπτομαι.

Χρεοκοπάω, ἤττον εὐχρήστως τύπος ἀντὶ τοῦ, χρεωκοπέω.

*Χρεοκοπία, ἡ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωκοπία.

*Χρεοκοπίδης, ου, ὁ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωκοπίδης.

*Χρεοκόπος, ὁ, ἡ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωκόπος· Lobeck. Φρυνίχ. σελ. 390.

*Χρεολυτέω· ἤττον εὐχρηστος τύπ. ἀντὶ τοῦ, χρεωλυτέω.

Χρέομαι, Ἰωνικ. ἀντὶ, χράομαι. Ἡρόδ. παρὰ τῷ Ποιητ. δὲ, ἅπαξ μόνον εὑρηται ἐν τῇ μετχ. χρεώμενος παρὰ τὸ, χρέομαι, ἀντὶ χρῶμαι, Ἰλιάδ. Ψ, 834.

*Χρεόν, Ἰων. ἀντὶ χρεών, πολλαχ. παρ' Ἡρόδ.

Χρέος, τό, γεν. χρέους, συναιρ. χρέους· ἡ δοτ. πτῶσις, ἐκτ. τε καὶ πλῆ. ἔλλειπει· Ἐπικ. ὀνμστ. καὶ αἰτ. πλῆ. χρέᾳ, Ἡσιόδ. Ἔρ. 649. Ἀττ. χρέᾳ, Ἐπικ. ὀνμστ. ἐνικ. χρεῖος, Ἀττ. χρέως· ὅπερ ἴδε (χρή) Ἔλλειψις, ἔνδεια, ἀνάγκη· ὅθεν εὐχή, ἐπιθυμία, αἴτησις· ἐν γένει δέ, ὡς τό, χρεία, καὶ χρῆμα, ἔργον, ὑπόθεσις, βιοπορισμός, εὐκαιρία, περιστατικόν, πραγμάτεια, πρᾶγμα τοῦ ὁποίου ἔχει τις μεγάλην χρείαν, περὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐμπρόσθιος· κεμὰν αὐτοῦ χρέος, ἐὰν αὐτοῦ χρείαν ἔδικόν μου, ἰδικόν του πρᾶγμα, ἰδικήμου, ἰδική του περίστασις, Ὀδσ. Δ, 409. Β, 45. «κατὰ χρέος τινὸς ἐλθεῖν», τὸ νὰ ἐνδίδῃ τις εἰς τινα ἢ εἴς τι κατὰ τὴν χρείαν, κατὰ τὴν περίστασιν· νὰ ἔρχηται, πτηαλὴ που διά τινα ἢ διά τι τοῦ ὁποίου ἔχει χρείαν, Ὀδσ. Δ, 479. ὅθεν «χρέος» μετὰ γενκ. ὡς τό, «κἀμὲ νῦν αἰτίας ὀνλωτικὸν πέφ' ὅ,τι χρέος», διὰ ποίαν αἰτίαν; διὰ τί; πρός τί τέλος; — β) Ὅ,τι ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἐκτελῇ τις, τὸ χρέος, ὅ,τι χρεωστεῖ, ἐπὶ ἀδανίσθῃ, ἔλαβε δάνειόν τις, πολλαχ. παρ' Ὁμ. «χρέος ὀφείλειν τινί», Ἰλιάδ. Λ, 688. Ὀδσ. Φ, 17. «χρέος ὀφείλεται μοι μοι χρεωστεῖτις, Ἰλιάδ. Δ, 186. Ὀδσ. Γ, 367. «χρέος ὁποτίσασθαι» τὸ νὰ πληρώσῃ τις τὸ χρέος του, ὅ,τι χρεωστεῖ, Ἰλιάδ. Ν, 746. — Ὅ,τι ὑπεσχέθη τις, Ἡρότ. 1, 138. κατὰ πλῆ. ἀρθμ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 649. «Τὰ ὀφειλόμενα χρήματα, τὸ σύνηθ. ἰσολ. πρόσοδος, τοκυρβ. βερεσίδια, Ἰσαίος· ἔτι δὲ καὶ Τρπκ. ζημία, σφάλμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώσῃ, διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τιμωρηθῇ τις, Θεογ. 205. — γ) Μεταφρ. καθῆκον, ὑποχρέωσις, προσῆκον· ὅθεν «κατὰ χρέος» πρισηκότως, πρεπόντως, ὡς πρέπει, εἰναι ἁρμόδιον, δίκαιον, Τμ. Ἑρ. 138. Ἀρατ. Φαιν. 343. «κατὰ χρέος ὑπὲρ ἑαυτοῦ», Ἀπλ. Ῥόδ. 3, 189. — δ) Τὸ κοινὸν χρέος τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὀφεῖλον χρεωστοῦσι νὰ ἀποδώσωσιν εἰς τὴν φύσιν, τύχη, μοῖρα, εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, τὸ ἀναπόφευκτον, ἐξαιρ. ὁ θάνατος. — 2) πάνυ σπάνιον. Χρῆσις, μεταχείρισις, ὄφελος, ἀπόλαυσις. — β) μᾶλλον χρέος = χρῆμα, σημσ. 3. Μεγάλου πράγματος, μέγα θηρίον, Καλλιμ. — Ὁ Ποιητ. χρῆται ἀμφοτ. τοῖς τύποις χρέος καὶ χρεῖος, τὸ πρῶτον μόνον ἐν τῇ Ὀδσ. τὸ δὲ χρεῖος ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

*Χρεοφειλέτης, ου, ὁ· ἤττον εὐχρηστος τύπος ἀντὶ χρεωφειλέτης.

*Χρεοφείλης, ου, ὁ, χείρων τύπος, ἀντὶ χρεωφείλης.

Χρέω, Ἰωνικ. ἀντὶ, χράω, Ἰλιάδ. Χρησμῳδῶ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρησμολογῶ, χρησμὸν δίδωμι. Ὀδσ. Θ, 79 καὶ Τμ. Ἀπλ. 243. 293. παρ' Ἡρότ. πολλάκις.

Χρεώ, ὁος, συναίρ. οῦς, ἡ, ποιητ. μόνον. Ἐπικ. δέ, χρειώ (χρέος, χρεία). Ἔνδεια, ἔλλειψις, στέρησις, ἀνάγκη· ὅθεν ἐπιθυμία, ἄρεσις, σύγκρ. αἴτησις, πόλλ. παρ' Ὅμ. οὐ τί μάλα χρεώ, τῷ ἔστι, μὲ τὸν Δία εἶναί τι ἀναγκαιότατον, Ἰλιάδ. Ι, 197. παρβλ. Β, 172. «χρειοῖ ἀναγκαίῃ διὰ μεγάλην ἀνάγκην, ἐξ αἰτίας μεγάλης χρείας, Ἰλιάδ. Θ, 57. μετὰ γεν. «χρειὼ ἐμεῖθεν ἡ χρεία τὴν ἔποιαν ἔχει τις πρὸς μέ, τῷ ὁποίῳ εἶμαι πολλὰ ἀναγκαῖος, Ἰλιάδ. Α, 341. παρβλ. Ὀδσ. Δ, 634. «οὐ οὐ χρειὼ πείσματός ἐστιν ὅπου δὲν εἶναι χρεία σχοινίου, ὅπου δὲν εἶναι ἀναγκαῖον σχοινὶ ἡ ἔγκυρα, Ὀδσ. Ι, 135. — β) «Χρειὼ ἵκεται ἔρχεται, γίνεται, συμβαίνει χρεία, ἀνάγκη, Ἰλιάδ. Η, 118. 142. Λ, 610. Ὀδσ. Ζ, 136. οὕτω καὶ «χρειὼ γίγνεται, Ἰλιάδ. Α, 341. μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. «ὅσσι μὲ χρειὼ τόσον ἔκεια, Ὀδσ. Ε, 189. «τίνα χρειὼ τόσον ἔκεια, Ὀδσ. Β, 28. ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ, γίγνεσθαι· «ἐμὲ δὲ χρειὼ γίγνεται νηῒς ἐμὴ λαμβάνω χρείαν πλοίου, μοὶ εἶναι ἀναγκαῖον πλοῖον, Ὀδσ. Δ, 634. Ἔστι δέ τό, ἐμὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ αἰτία, τοῦ σκοποῦ τῷ ὁποίῳ ἔπεται ἡ κίνησις, τὸ ἀποτέλεσματικὸν τῆς κινήσεως αἴτιον· τὸ δὲ, γίγνεσθαι, ὡς τό, ἱκάνειν ὡς κινήσεως σημαντικὸν ῥῆμα ἀπαιτεῖ αἴτ. παρβλ. γίγνομαι, α'. ἀλλὰ καὶ τῷ, εἶναι πρόσκειται ἡ αἰτ. αὐτὴ οὐδέ τί μιν χρεὼ ἔσσαι τυμβοχοΐῃ, Ἰλιάδ. Φ, 322. — γ) ἐκ τούτου σαφηνίζεται ὡς ἐλλειπτικὴ ἁπλῶς ἡ ἀλλόκοτος δοκοῦσα Ὁμηρικὴ σύνταξις τοῦ, χρεὼ μετὰ αἰτ. τοῦ προσπ., ὅπου ἔδει κεῖσθαι τὴν δοτ. «τίπτε δέ σε χρεὼ, ὅπ. ἱκάνεται, ἢ ἱκάνει, ἢ ἔχει· Ὀδσ. Α, 225. Ἰλιάδ. Κ, 85. ἀλλ' οὐ ὅμως ἐδύνατο κεῖσθαι καὶ «τίπτε δέ σε χρεών; καὶ διὰ τί πρέπει σὺ ἀρά γε; Οὕτω πρόσκειται τῷ, χρεὼ καὶ ἡ γεν. οὐ σπανίως· «οὐτέ μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς· δὲν ἔχω χρείαν τῆς τιμῆς ταύτης, δὲν μοὶ εἶναι ἀναγκαία, Ἰλιάδ. Ι, 608. ἀλλ' οὐ δύναται λέγεσθαι καὶ «οὐτέ μοι ταύτης χρὴ τιμῆς· ὡσαύτως καὶ «χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέα καὶ ἐγὼ καὶ σὺ ἔχομεν χρείαν συμβουλῆς, Ἰλιάδ. Κ, 43. ἡμᾶς δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς ἔσωζῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς», Ἰλιάδ. Ι, 75. «τί δέ σε χρεὼ ἐμοίων; τί ἀνάγκην ἔχεις δὲ ἐμένα, ἢ ἀπὸ ἐμοῦ, εἰς τί σοὶ εἶμαι ἀναγκαῖος ἐγώ; Ἰλιάδ. Λ, 606. Ἀντὶ τῆς γεν. δὲ εὑρηται καὶ ἀπρμ. «τὸν δὲ μᾶλα χρεὼ ἔστάμεναι καρτερῶς», εἰς αὐτὸν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ στέκηται σταθερὰ, Ἰλιάδ. Δ, 400. τὸ ἴδιον ἠθέλ' ὑπεὶ καὶ «τὸν δὲ μᾶλα χρὴ ἔστάμεναι καρτερῶς· ὡσαύτως καὶ «τῷ με μᾶλα χρεὼ Θέτιδι ζωάγρια τίνειν», Ἰλιάδ. Σ, 406. «τῷ καί σε διδυσάμην οὕτι μᾶλα χρεώ», Ἰλιάδ. Ψ, 308. «οὐ δὲ τί μιν χρεὼ νηῶν ἐπιβαινέμεναι», Ὀδσ. Δ, 707. «ἐμὲ δὲ χρεὼ ἔσσονται ἑταῖροι», Ὀδσ. Ο, 201., ὅπου ἄλλο τε καὶ, χρεὼν ἀνεγινώσκετο. Ὁ δὲ Horm. ἐθέλει κρίττον νὰ ἀναπληρῆται εἰς πάντα τὰ παραδείγματα ταῦτα τὸ, ἔχει, Virg. σελ. 812. ἀλλ' ὁ Ηριτ. δὲν λέγει οὕτω. Ἀπαξ δὲ ἐτόλμησε καὶ ὁ Εὐρπ. Ἑκ. 970. νὰ μιμηθῇ ταύτην τὴν ἔλλειψιν· παρβλ. Pors. Εὐρπ. Ὀρ. 659. — 2) Ἀνάγκη, μοῖρα, εἱμαρμένη. — Ὁ Ποιητ. χρῆται μὲν ἀδιαφόρως ἀμφτρ. τοῖς τύπ. χρεὼ καὶ χρειώ πολλάκις· ἰστέον ὅμως ὅτι ἐν τῇ ἐλλειπτικῇ φράσει· παρὰ τὴν ὁποίαν ἐφάνθη ἐν γ', μόνον τῷ, χρεὼ χρῆται, ὅπερ παρ' αὐτῷ παντοχοῦ μονοσυλλάβως ἐκφωνητέον· ὅθεν χρεώ, Ἰλιάδ. Δ, 606. πρὸ φωνήεντος δὲ καὶ βρχ. μᾶλιστα χρῆται αὐτῷ, παρβλ. Naeke ἐν Χοιρ. σελ. 161.

Χρεωκοπέω, Μλ. -ήσω, Ἀττ. χρεοκοπέω (χρεωκόπος)· τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. Ἰταλκ. fallire, γουρκβ. μουχλιουζεύω, Πκάν. νὰ πληρώνω, δὲν πληρόνω τὰ χρέη μου, ὅπερ χρεωστῶ τοὐτέστι, κόπτω, ὀλιγοστεύω τὸ ὄφλημα, τὸ χρέος, ἤτοι ἕλως δι' ὅλου τὸ ἀφαιρῶ, τὸ σηκόνω καὶ ἀπλήρωτον τὸ ἀφίνω, Ἀττ. nonas tabulas facere. — β) Τρπκ. Ὀλιγοστεύω, σμικρύνω τι, ἀποστερῶ τινός τι μὲ ἀπάτην, δολιότητα· ὅθεν

Χρεωκοπία, ἡ. Τὸ νὰ παύῃ τοῦ νὰ πληρόνῃ τις ὅσα χρεωστεῖ, ἀποκοπὴ τῶν χρέων τό· Ἰταλ. fallimento, γουρκβ. μουχλιουζήκι, ὁ Σόλων ὠνόμασε ταύτην ἐν Ἀθήναις· σεισάχθειαν· Πλούταρχ. εἰς Σολ. 15.

*Χρεωκοπίδης, ου, ὁ. Ὅστις συνόνει, κόπτει τὴν πληρωμὴν τῶν χρεωστουμένων χρημάτων· ἐξαίρ. ὠνομάζοντο χρεωκοπίδαι οἱ φίλοι τοῦ Σόλωνος, συνεργήσαντες αὐτῷ εἰς τὸ νὰ εἰσάξῃ τὴν σεισάχθειαν. — 2) Ὅστις δὲν πληρόνει τὰ χρέη του, ψαλίτης, μουγλιούζης.

Χρεωκόπος, ὁ, ἡ, Ἀττ. χρεοκόπος (χρέος, σημσ. 1. β'. χρέως, κόπτω). Ὅστις χρεωκοπεῖ, ὁ τὰ χρέη του ἀποκόπτων, τοὐτ' ἔστι ὀλιγοστεύων ἤτοι ὅλως δι' ὅλου ἀφαιρῶν, σηκόνων αὐτά, τὸ χρέος του ἀπλήρωτον ἀφίνων, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐμπιστευθέντα, τὸν δανείσαντα ἀπατῶν, ἄρα ἀπατεών, ψεύτης· ἐσχημάτισται δὲ ἡ λέξ. κατὰ τὸ γραικέπος.

Χρεωλυτέω, Μλ. -ήτω (χρέος, σημσ. 1. β'. χρέως, λύω). Χρέος τι ξεπληρόνω, τοὐτ' ἔστι πληρόνω τὸ χρέος, χρέους τινὸς ἀπολλάττομαι· «Χρεωλυτῆσω τὸν μετρίην· πληρόνω τὸν χρεωστούμενον μισθόν. Ἰώσηπ. ἀρχ. ιδ'. 8. ὅθεν

Χρεωλύτης, ου, ὁ. Ὅστις πληρόνει τὸ χρέος, ἢ ἀπολύει τινὰ ἀπὸ τοῦ χρέους. Τμιωδ.

Χρεώμενος, Ἰων. μτχ. τοῦ χρέομαι, ἀντὶ χρώμενος, Ἰλιάδ. Ψ, 834.

Χρεών, τό. Ἰων. χρεόν, Ἡρότ. Ὅστις ὅμως καὶ τῷ ἄλλῳ τύπ. χρῆται (χοή). Χρεία, ἀνάγκη, τὸ ὀφειλόμενον, τύχη, μοῖρα, εἱμαρμένη, τὸ πεπρωμένον, τὸ ἄρρητον, ὁ θάνατος, ἐν γένει πανδήποτε τε τὸ ὁποῖον ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἦναι ἢ νὰ συμβῇ, Ἡρότ. 7, 17. «τὸ χρεὸν γίνεσθαι· ὅθεν καὶ ὁ ἀναλλοίωτος χρησμός· ἡ λέξις ἐχρησιμεύσε συνήθως κατ' ὀνοματ. καὶ αἰτ. ἑνικ. τῇ γενικ. λέ, τοῦ χρεών χρῆται ὁ Εὐρπ. Ἱππ. 1256. Ἡρ. 20. ἡ δοτ. τῷ χρεών ὅμως, ἄνευ παραδείγματος ἴσως. — 2) ἀπολύτως, «χρεὼν ἔστιν, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἄνευ τοῦ ἔστι, συνήθως. Εἶναι ἀναγκαῖον, ἀναπόφευκτον, πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ συμβῇ, εἶναι γραπτὸν νὰ γένῃ, μετὰ ἀπρμ. Θεογ. 564. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπρμ. Ἡρότ. 1, 41. 57. 2, 133. 5, 49. 50. 109. 111. 6, 43. καὶ ἀλλχ. Ὁ Geisford ὅμως γράφει εἰς τὰ πλείστα ἐνταῦθα ἀφαιρούμενα παραδείγματα χρεών· μόνον ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ ἀμέτοκα εἰς τὸ κείμενον τό, χρεών, λέγει ὅμως ὅτι κατὰ φωνὴ ἀνάγκ. κεῖται οὕτω γεγραμμένον. — β) Οὐ σπανίως δὲ ἄνευ τοῦ, ἔστι ὡς γίνε. ἀπόλυτος. Ἐπειδὴ εἶναι ἀναγκαῖον, ἀφευκτον, γραπτὸν, ἐπειδὴ πρέπει νὰ ἦναι οὕτω καὶ ἔχει ἄλλως. Ἡρότ. 5, 50. 9, 58. — γ) ἀντὶ ἀπρμ. «οὐ χρεὼν ἄρχεται», δὲν ἐξουσιάζετε, δὲν διορισεῖτε πρεπόντως, δικαίως, Θεόδ. 3, 40. — δ Βτμ. νομίζει ταύτην τὴν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. λογρ. τὸ σπανίαν λέξιν ὡς μετχ. τοῦ, χρή· ἴδε μέντοι Wolf. Litt. Anal. 2. σελ. 470. Πκρ' Ὅμ. καὶ Ἡσδ. οὐχ εὑρηται που ἡ λέξ. τό γαρ ἐν Ὀδσ. Ο, 201. ἀναγνωστέον ἐντὶ τοῦ, χρέω. (οἱ ποιητ. χρῶνται τῷ, χρεὼν ὡσαύτως, ὅσα' ὅτε· ἴδε Naeke ἐν Χοιρ. σελ. 161.)

*Χρέωνται, Ἰων. γ'. πλ. παρστ. τοῦ, χρέομαι, ἀντὶ χρῶνται, Ἡρότ.

Χρέως, τό· Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ, χρέος, σημσ. 1. β'. Τὸ χρέος, ὅ,τι χρεωστεῖ τις· ἴδε Lobeck Φρυν. σελ. 301. Κατὰ τὸ Ἀττικὸν ἡ λέξ. ἐστὶν ἄκλιτος· καὶ τό, χρέως ἐστὶν ὁ τύπος τῆς γενικ. καὶ αἰτ. ἑνικ. Ὁ πλ. ἀρσμ. λαμβάνεται ἐκ τοῦ, χρέος· ἡ δοτ. ἑνικ. καὶ πλ. ὅμως ἐλλείπουσιν ἅπασαι.

Χρεωστέω, καὶ

*Χρεωττέω, Μλ. -ήσω. Χρεωστῶ, εἶμαι χρεώστης· πολὺ χρεωστοῦμαι· μοὶ εἶναί τις χρεώστης, μοὶ χρεωστεῖ τις· «Τὰ πρωτεῖα χρεωστοῦμαι», Ἡλιοδωρ. Αἰθ. ε', σελ. 254. ἐκ τοῦ

Χρεώστης, ου, ὁ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ὅστις χρεωστεῖ· ὀφειλέτης· ὅθεν

Χρεωστικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν χρεώστην, ὅστις ὁμοιάζει μὲ χρεώστην. Ἐπίρ. χρεωστικῶς, κατὰ χρέος, μὲ χρεωστικὸν τρόπον.

Χρεωφειλέτης, ου, ὁ (χρέος, ὀφείλω). Ὅστις χρεωστεῖ, ἔχει χρέη, εἶναι κατηχρεωμένος, Lobeck Φρυν. σελ. 691. ὅθεν

Χρεωφείλημα, τό. Τὸ χρέος, ὄφλημα. Πολεμ. ἡ, 141.

*Χρεωφειλής, ου, ὁ = χρεωφειλέτης· ἀμφλ.

*Χρεωφυλάκιον, τό (φυλάσσω). Ἀρχεῖον, γραμματοφυλάκιον, τό σύνηθ. Ἰταλ. archivo, ἔνθα φυλάττονται εἱ κατάλογοι τῶν δημοσίων ὀφειλόντων, τῶν ὅσοι χρεωστοῦν εἰς τὴν πολιτείαν. Ἐπιγρ.

Χρή, Ἀνωμ. οὐ· οὗ ὑστ. χρῦ, Εὐκτ. χρείη· ἀπρμφ. χρῆναι· ποιητ. δὲ καὶ χρῆν, Pors. ἐν Εὐρπ. Ἑκ. 264. Παρατ. ἐχρῆν καὶ χρῆν, ἀμφοτ. Ἀττ. Pors. praef. Hec. σελ. XVIII. οὐδέποτε δὲ ἔχρη ἢ ἔχρην. Μλ. χρήσει (χράομαι). Πρέπει, εἶναι ἀνάγκη, εἶναι ἀναγκαῖον, ἢ ὠφέλιμον, συμφέρον, δίκαιον, ἐπιτρεπτόν, καθῆκον, μετὰ ἀπρμφ. Ἰλιάδ. Α, 236. Δ, 57. Ι, 309. Ν, 235. Ὀδσ. Γ, 309. Ζ, 207. καὶ ἀλλχ. ὅτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. πρέπει ποιεῖν, καὶ ὅ,τι χρεία ποιεῖσθαι Stallb. ἐν Πλάτ. Εὐθυφρ. σελ. 4. C. 9. A. — β) συνήθως ὡς τὸ, δεῖ· μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. καὶ ἀπρμφ. ἐπιφερομένου «χρὴ μὲ ποιεῖν, χρὴ τι ποιεῖσθαι· πρέπει, εἶμαι, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ ποιήσῃς τι· «χρὴ σε πόλεμόν παύσαι», Ἰλιάδ. Β, 311. «χρὴ σε ἔπος φάσθαι», Ἰλιάδ. Ι, 100. «σε χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν», δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀσπλαγχνος, σκληρόκαρδος, Ἰλιάδ. Ι, 496. κ. τ. τ. καὶ παρ' Ὅμ. ὡς παρὰ τοῖς Ἀττ. πάνυ εὐχρηστον. — Ἐνίοτε δὲ ἐλλείπει τὸ ἀπρμφ. καὶ ἀναπληροῦται ἐκ τῶν προηγουμένων, πρ. Ὅμ. ἐξαίρ. ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων «οὐδέ τί σε χρὴ· π. χ. «τίπτε μάχης ἀποπαύσαι; οὐδέ τί σε χρὴ· διότι δὲν σοὶ πρέπει, δηλονότι, «ἀποπαύεσθαι μάχης», Ἰλιάδ. Π, 721. παρβλ. Τ, 420. Υ, 133. Ὀδσ. Τ, 500. οὕτω καὶ Ὀδσ. Ι, 50. ὡμοίωται ἀναπληρωτέον. — γ) ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ πρτπ. καὶ δοτ. τοῦ πργμτ. ἄνευ ἀπρμφ. «χρὴ μέ τινος χρειώσεσθαί τε· ὠφεληθῆναι, ὅτες (οὕτινος) σε χρὴ· ὅ,τι χρειάζεσαι, ἔχεις ἀναγκαῖον, ἀγαπᾷ ἡ καρδία σου, Ὀδσ. Α, 124. Δ, 463. Χ, 347. ὡσαύτως καί, ποῦδέ τί σε χρὴ ἀγορεύειν· δὲν πρέπει, δὲν ἁρμόζει εἰς ἐσένα νὰ εἶσαι ἄρρων, Ἰλιάδ. Η, 109. «οὐσε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς», δὲν πρέπει πλέον τὰ αἰσθήματα, αἰδημοσύνης, ἐντροπῆς, Ὀδσ. Γ, 14. «τί με χρὴ μητέρα αἰνῦσαι τίνα χρείαν ἔχω νὰ ἐπαινῶ τὴν μητέρα», Ὀδσ. Φ, 110. Ὁ Pors. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 659. ἐξέλει ὅλως τοὺς Ἀττ. ποιητ. τὴν χρῆσιν ταύτην· ἴδε καὶ Dind. ἐν Ἀρστφ. Ὄρν. 1406. παρβλ. χρεώ. — δ) μετὰ δοτ. τοῦ πρτπ. ἀντὶ τῆς αἰτ. σπανιώτατα εὑρηται συντεταγμένον τό, χρή, Σοφ. Ἀντ. 736. Θωμ. Μαγιστ. σελ. 918. Valck. eurip. σελ. 186. Tittm. Δίσχ. Ἐμβ. 680. — 2) Ἐπιτρέπεται, εἶναι συγχωρημένον εἶναι ἀδεια, ὑπάρχει, ἠμπορεῖ τις. Θουκ. 14, 45. ἐξαίρ. παρὰ Δωσ. καὶ Λουκ. ἴδε Valck. Adon. σελ. 354. A. — 3) ὑπὸ χρῆναι ἡ μοῖρα, τὸ γραπτόν, Εὐρπ. Ἡρακλ. μαιν. 834. Ἑκ. 264. —

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4) ἔχρης, Δρκ. χρῆσα = ὤφελες, Ἀριστοφ. Ἀχ. 778. Γρηγορ. Κορ. σελ. 228. Schaef. παρβλ. ἀπέ. — Ὁ Ποιητ. μόνον τῷ χρή ὁρτικ. ἐστ. χρῆται, καὶ πρὸ φωνήεντος ἀντὶ βρχ. ὡς ἐν Ὀδσ. Γ. 14.

Χρήεσσι, Ἐπκ. συγκρ. δοτ. πλθ. τοῦ, χρέος ἀντὶ χρέεσσι, Ἀπολλών. Ἀργ. 7, 1198. ἡ τοῦ, χρῆος.

Χρήζω, παρὰ ταῖς Ἀττ. μόνον κατ' ἐνστ. καὶ παρτ. ἐν χρήσει. Ἐπκ. καὶ Ἰων. χρηίζω. Δρκ. χρήσδω καὶ χρήϊδω (χρή). Χρειάζομαι, μοὶ χρειάζεται, μοὶ εἶναι ἀναγκαῖόν τι· μετὰ γενκ. Ἰλιάδ. Λ, 835. Ὀδσ. Ρ, 121. 558. Ἡρόδ. 5, 30. Μετοχ. ἄνευ πτωτικοῦ. Ἐνδεής, πτωχός, Ὀδσ. Δ, 340. Ἡσιόδ. Ἔρ. 353. — β) ἐπιθυμῶ τι· μετὰ γενκ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 369. Ἐνταῦθα δὲ, δέομαι, παρακαλῶ, εὔχομαι, θέλω, αἰτοῦμαι, ζητῶ τι, πολλκ. παρ' Ἡρόδ. τὰ πλεῖστα μετ' ἀπρμ. εἰς δήλωσιν τοῦ πράγματος περὶ οὗ, Ἡρόδ. 1, 152. 4, 84. 8, 58. καὶ ἄλλχ., οὐ σπανίως δὲ προσλαμβάνεται καὶ ἡ γεν. τοῦ πρσπ. περὶ τοῦ ὁποίου εὔχεται, ἢ τὸ ὁποῖον παρακαλεῖ τις νὰ λάβῃ τι, Ἡρόδ. 5, 19. 65 α. 55. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. παρὰ Σοφ. καὶ Εὐρ. πολλάκις· ἴδε Valck. Adon. σελ. 328. B. Pors. ἐν Εὐρ. Μηδ. 1396. ἔτι δὲ καὶ αἰτιατ. μετ' ἀπρμ. Ἡρόδ. 1, 41 α, 110. σπανιώτατ. μετὰ αἰτ. τοῦ πργμ. Ἡρόδ. 7, 38. ἐ τὶ τῆς γεν. τοῦ πρπ. αὐρῆται καὶ μ' χοηζῆσαι παρὰ τιεσὶ Βοιωτοῖς Ὅμ. 17. — γ) μὴ θέλειν ἐχρῆζεν ὡς τό, μὴ ὤφελες Ἕκτορα νὰ μὴν ἀποθάνῃς, εἶθε νὰ μὴν ἀπέθνῃσες, Σοφ. Οἰδ. Ρ. 1709. ἔκδ. Νεουτ. Δούκα. — 2) ἄνευ πτωτικοῦ ὡς τό, χρεών, χρησμώδεται, προφητεύει, Αἰσχ. Χορ. 337. Σοφ. Οἰδ. Κ. 1426. ἔκδ. Νεουτ. Δούκα. Εὐρ. Ἡλ. 523. — Ὁ Ποιητ. ἀόριστ. καὶ ὁ Ἡσιόδ. χρῆται μόνον τῷ Ἔπε χρηΐζω, ὁ δὲ Ἡρόδ., τουλογιστον ἐν ταῖς ἐκδοτ. τῷ, χρήζω ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ὅπερ καὶ χρήζω εὑρηται γεγραμμένον.

Χρηΐα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ χοείη· μεθομηρκ.

Χρηΐζω, Ἰων. καὶ, Ἰων. ἀντὶ χρήζω· ὅπερ ἴδε. Ὅμ. καὶ Ἡσιόδ. Παρ' Ἡρόδ. διφοροῦνται ἀμφότεραι αἱ τύποι ἐν τοῖς χειρογράφ. καὶ ἐν τοῖς ἐκδόσεσι.

Χρηΐσκομαι, Ἰων. παρεγχημασμ. τύπ. τοῦ, χράομαι. Χρειάζομαι, μεταχειρίζομαί τι μετὰ δοτ. Ἡρόδ. 3, 117.

Χρῆμα, τό (χράομαι). Παντὸς ποτέ τι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ἢ ὠφελεῖταί τις τοῦ ὁποίου ἔχει χρείαν, ἢ ἀναγκαῖον, τὸ χρειάζεται τις ἀναγκαίως· ἄνευ κατὰ πλθ. ἀριθμ. Περιουσία, κτῆμα, ἀργύρια, βιός, ἄσπρα ὡς κοινότ. λέγομεν, πολλάκις ἐν τῇ Ὀδσ., παρ' Ἡσιόδ. καὶ Ἡρόδ. ἐν Ἰλιάδ. δὲ οὐχ εὑρηται που ἡ λέξις· Περιορμ. «χρήματα ψυχὴ βροτοῖσιν» τάσπρα εἶναι ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων, Ἡσιόδ. 688. «χρήματ' ἀνὴρ τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. τάσπρα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον ἄνθρωπον» χρημάτων εἰπεῖν, ἢ ποιεῖ τι· χρημάτων αἴτιχρὸς προβέβυσται κ. τ. τ. τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἄσπρων, μὲ πληρωμήν. — Κατὰ Πελλ. 9, 87. Οἱ Ἴωνες χρῶνται τῇ λέξει καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασ. ἐν τῷ ἑνικ. ἀριθμ., καὶ τῷ ὄντι τὴν χρῆσιν ταύτην σπανιώτατα οὐ μόνον παρὰ Διοδ. καὶ ἐν τῇ Ν. Δ., ἀλλὰ καὶ παρ' Ἡρόδ. 3, 38. — 2) Πᾶν ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει, πρᾶγμα, περίστασις, περιστατικόν, συμβάν, συμβεβηκός, Τμ. Ἔρ. 312. Ἡσιόδ. Ἔρ. 348. 404. «πρώτων χρημάτων πάντων» πρὸ πάντων, προτίτερα ἀπὸ ὅλα, προτήτερα ἀπὸ κάθε πρᾶγμα, Ἡρόδ. 7, 145. Ἔμπορία, πραγματεία, ὑπόθεσις ἐμπορική, πραγματευτάδικη, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. negotio. — β) πολλάκις κεῖται ἡ λέξις πλεοναστικῶς ἀντὶ τοῦ τί, καὶ τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους τίποτε, Ἡρόδ. 1, 35. 3, 53. 5, 78. καὶ ἀλλοχοῦ, «καλόν τι χρῆμα», ἀντὶ καλόν τι, εὔμορφον πρᾶγμα, εὔμορφόν τι, ἢ τίποτε εὔμορφον. «τοφόν τι χρῆμα» ὠδρωποεῖ ἀντὶ σοφός, Valck. Adon. 83. σλ. 377. B. ὡσαύτως καὶ «τυραννικόν τι χρῆμα· δεκαστέντι χρῆμα» ἀντὶ τυραννικόν, «θαυμαστόν τι κ. τ. τ. ποῖ χρῆμα»; τί πράγματα εἶναι αὐτὰ ὅπου..; διὰ τί; πρὸς τί; Εὐρ. «τί χρῆμα πέπονθ;» τί μοῦ συμβαίνει; τί παθαίνω; Valck. ἐν Ἱππ. 900. 3) μετὰ γενκ. Πρᾶγμα, μέσον, ἰδιαίτερόν τι ἀπὸ ὅλου τοῦ εἴδους· τὸν ἐξαιρούμενον ἡμέρα συὸς χρῆμα μεγάλου, πολλὰ μεγάλου χοίρεος. Wess. ἐν Ἡρόδ. 1, 36. «ὡσαύτως καὶ υἱὸς χρῆμα μέγιστον» Valck. ἐν Θεοκρ. 18, 4. «τοῦ χειμῶνος χρῆμα ἀφόρητον» μεγάλου, φοβεροῦ, κακοῦ, ἀνυπόφορτος χειμών, μεγάλη, δυνατὴ κακοκαιρία, χουρτούνα, Ἡρόδ. 7, 188. «τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον», Ἀριστοφ. Νεφ. 2 ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς ὅσον χρῆμά τί, πόσον πρᾶγμα ἀνθρώπων! πόσος λαός! Ἀριστοφ. Εἰρ. 1185. — βι ἔτι δὲ καὶ ἀπὶ ἀριθμοῦ, περιφραστικῶς· «πολλοί τι χρῆμα τῶν ὀφίων» χρῆμα πολλῶν ἀρίων, χρῆμα πολλῶν νεοττῶν, ἀντὶ πλῆθος ὀφιδίων, δορκάδων, πλοίων, κ.τ.τ. Ἡρόδ. 3, 109. 4, 81. 6, 43. «ὅσον τὸ χρῆμα παρώπωνα τί, πόσον πλῆθος ἀρίδων! Ἀριστοφ. Ἀχ. 150. «χρῆμα πολλόν τι χρυσοῦ», Ἡρόδ. 3, 130. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, «χρῆμα Σηλευκιῶν τὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν, παμπόλλαι γυναῖκες, Valck. ἐν Φοιν. 296. «μέγα χρῆμα Δακαινέων Θερμ. 18, 4. «περιφανδονητῶν παμπάλαι τι χρῆμα», Ξενοφ. Κύρ. π. 2, 1, 5. — 4) ἀντὶ τοῦ, χοντρός, ἐκλαμβάνουσί τινες, οὐχ ὑγιῶς, τὸ παρ' Ἡρόδ. 4, 150. «εἰς ἀφανὲς χρῆμ' ἀποστέλλειν» ἀποικίαν· τὸ γὰρ «εἰς ἀφανὲς χρῆμα» ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ ἀφανές, κεῖται ἐπιταθέν. — Πολλάκις συγχέεται τὸ, χρῆμα τῷ, κτῆμα, διακρίνονται ὅμως ἀπ' ἀλλήλων ὥσπερ τὸ, χράομαι καὶ κτῶμαι, ὥστε τὸ, κτῆμα σημαίνει τὸ ὅ,τι ἔχει τις, ἰδιοκτησία του· τὸ δὲ χρῆμα, τὸ ὅ,τι χρειάζεται, μεταχειρίζεται τις, Schaef. mel. se. 17. παραβλ. Cic. epist. ad fam. 7, 29. ἴδε.

*Χρημα θίας, ου, ὁ Ὅστις ἔχει περιουσίαν, εἶναι εὐκατάστατος, κυβερνημένος.

Χρηματίζω, Μ. ἰσω· Ἀττ. ιῶ (χρῆμα). Ἔχω, κάμνω ὑποθέσεις, ἐξαιρ. ἐμπορικάς, τραπεζικάς, ἐμπορεύομαι, κάμνω τὸν πραγματευτήν, τὸν μπαγκιέρον, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. do' un batta mercatoran, δημοσίας, πολιτικὰς ὑποθέσεις, ἀνακατεύομαι εἰς τὰ πολιτικά· τελειότ., κατορθώνω μέ τινα κἄμμίαν δημόσιον, τῆς πολιτείας ὑπόθεσιν· τινί· ὅθεν ἔχω δημόσιον ἐπάγγελμα, κυβερνῶ τὰς ὑποθέσεις, τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. tà prágmata tou státou· ἐξαιρ. Ἡρωτῶ, συγκρατῶ συμβούλια, Ἰταλ. comferentine, διατάττω, δίδω προσταγάς, διαταγάς· ἀποφοίτομαι, ἀποφατίζω εἰς ἐρωτήσεις ἢ κατηγορίας ἐπὶ κριτηρίου, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. kámno, dízo sentènzas· συμβουλεύω, διατάττω, κρίνω, ἀποφασίζω, διορίζω, πράττω συσκέψεις, συμβούλια· δίδω ἀκροάσεις εἰς τινα κατ' ἰδίαν, τινί· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῶν πραγμάτων, ὑποθέσεων· ἐνεργῶ, ὁμιλῶ, πραγματεύομαι περί τινος πράγματος· τὸ σύνηθ. Ἰταλ. negotziáno kánan prágma· ἐν γένει, ἔχω ὑποθέσεις, ἢ λειφοδοσίας, εὑρίσκομαι εἰς σχέσεις μέ τινα· ὅθεν «χρηματίζω τινὶ πρὸς γένο» εἶμαι συγγενὴς, συγγενεύομαι μέ τινα· Κτησ. Περσ. 2. — Μέσ. χρηματίζομαί τινι, εὑρίσκομαι μέ τινα εἰς διαπραγμάτευσιν ὑποθέσεως, πράγματός τινος, Ἡρόδ. 3, 118. 7, 161. ὅθεν χειρβαίνω, κτῶμαι, ἀποκτῶ ἄσπρα, γίνομαι πλούσιος, Ξενοφ. τὸ δὲ «χρηματίζομαί τινα, ἁρπάζω τὴν περιουσίαν τινός, τὸν γυμνόνω ἀπὸ τὸ ἔχειν του, Πολβ. παρβλ. πράσσω, σημ. 5. β'. — 2) παρὰ τοῖς μεταγεν. ἀπὸ Πολυβίου καὶ Διοδώρου· τὸ ῥῆμα χρηματίζω φέρει καὶ τὴν σημ. τοῦ, ἀναδέχομαι καὶ ἔχω πολιτικὸν, δημόσιον τὸν χαρακτῆρα, ἀπαγγέλμα, ἀξίωμα, ὄνομα «χρηματίζει βασιλεὺς» ἀναδέχεται τὸ ὄνομα, τὸν τίτλους τοῦ βασιλέως· θέλει νὰ ὀνομάζηται, νὰ τὸν ὀνομάζωσι βασιλέα, Πολβ. καὶ Διοδ. «τὴν Ἶριν ἐχρημάτισεν ἐπροστάξε νὰ τὴν ὀνομάζωσι νέαν Ἶριν, Πλτχ. «χρηματίζει Καρχηδόνιος», Στρβ. «μὴ πατρῴαν, ἀλλ' ἀπὸ μητρῶν χρηματίζειν» τὸ νὰ μὴ φέρῃ τις τὸ φαμιλιακὸν ὄνομα τοῦ πατρός, ἀλλὰ τῆς μητρός, Πλούτ. παρβλ. Menag. ἐν Διογ. Λρτ. 1, 48.

Χρηματικός, ἡ, όν (χρῆμα). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, συνίσταται εἰς περιουσίαν ἢ εἰς χρήματα· ἀργύρια, ἄσπρα «χρηματικὴ δωρεὰ, δῶρον, χαρισμὸς εἰς ἄσπρα» χρημ. ζημία, τιμωρία εἰ, ἢ μὲ ἄσπρα «χρημ. ἀγών, διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι διωρισμένον τὸ βραβεῖον εἰς χρήματα, ἐπίρρ. χρηματικῶς.

Χρηματισμός, ὁ (χρηματίζω). Ἐπιμέλεια, φροντὶς περί τινος πράγματος, διοίκησις, κυβέρνησις ὑποθέσεώς τινος ἰδιωτικῆς ἢ καὶ δημοσίας, τὸ νὰ ἐπιτροπεύῃ τις εἰς δημόσιόν τι πρᾶγμα, εἰς ὑπόθεσίν τινα τῆς πολιτείας· νὰ ἔχῃ δημόσιον ἐπάγγελμα· νὰ κροτῇ συμβούλιον· νὰ δίδῃ ἀκροάσεις, νὰ ἀκροᾶται, ἀκούῃ τὰ λεγόμενα ὑπὸ κριτολογουμένων, τὰς μεταξὺ των διαφοράς, νὰ κρίνῃ, ἀποφασίζῃ, νὰ δίδῃ ἀποκρίσεις· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χρημάτων· οἱ χρηματισμοί, αἱ ἔγγραφοι διαπραγματεύσεις, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. acta, documennia. β) ἐν τῇ μέσ. διδασκαλία, ἐπιτήδευμα, ἐπιμέλεια εἰς τὸ νὰ κερδαίνῃ τις χρήματα, περιουσίαν· βιοπορισμός, τρόπος τοῦ ζῆν· τὸ κέρδος αὐτό· ἔτι δὲ καὶ φιλοκερδεία, πλεονεξία. 2) παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, τιμητικὸν προσαγόρευμα, τὸ σύνηθ. τίτλος. Διόδ. καὶ Διογ. Λαερ. 1, 48.

Χρηματιστέον, θετικ. ἐπίρρ. τοῦ χρηματίζω. Πρέπει τις νὰ χρηματίζῃ, νὰ συνάγῃ χρήματα. Ξενοφ. Λακ. ς, 3.

*Χρηματιστήρ, ῆρος, ὁ, = χρηματιστής· ἴδε

Χρηματιστήριον, τό. Τόπος, ἔνθα διαπράττονται καὶ ἐκτελοῦνται αἱ δημόσιαι ἢ κοιναὶ ὑποθέσεις· ἄθεν α) Τόπος, ὅπου πραγματεύονται, γίνονται ἐμπορικαὶ ὑποθέσεις, τὸ Ἰταλ. bonka, banca. β) Τόπος, ὅπου διαπραγματεύονται δημόσιαι ὑποθέσεις· βουλεῖον, τὸ δῶμα τοῦ κριτηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον θεωροῦνται αἱ ἀρχαί, τὸ δῶμα, ὅπου δίδονται ἀκροάσεις, τὸ Τουρκ. ντιβάνι. γ) Μανταῖον.

*Χρηματιστής, οῦ, ὁ (χρηματίζω). Ὅστις μετέρχεται, κάμνει χρηματισμούς, καταγίνεται εἰς ὑποθέσεις, ἐξαιρ. εἰς ἐμπορικὰς ἢ τραπεζικάς· ὅστις μετέρχεται κάποιαν ἄργον βιοπορισμόν, κάποιαν τρόπον, πόρον ζωῆς· εἶναι ἐπιμελής, φιλόπονος, φιλεργός· ἀσχολεῖται, καταγίνεται εἰς τὸ νὰ κερδαίνῃ ὡς ἔμπορος, τραπεζίτης· εἶναι καλὸς οἰκονόμος· ἠξεύρει τὴν τέχνην πῶς νὰ κερδαίνῃ χρήματα. Ξενοφ. ὅθεν καὶ ἐπεὶς εἶναι εὐκατάστατος, πλούσιος, καλὰ κυβερνημένος· ἴδε

Χρηματιστικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ χρηματίζειν, τὸ χρηματίζεσθαι· ἄθεν α) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ἐμπορικὰς ἢ τραπεζικὰς ὑποθέσεις, εἰς κέρδος, ὄφελος· ὅστις ἀνήκει ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς ταῦτα. β) Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς διαπραγμάτευσιν δημοσίων τῆς πολιτείας ὑποθέσεων, ὅστις εἶναι ἄξιος, ἐπιτήδειος εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· «χρηματιστ. πυλῶν, σκυνὴ, δῶμα, σκυνὴ· τὰ συνήθ. σάλα, τέντα, ὅπου γί-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νεται συμβούλιον κ.τ.τ. 2) »Ἡ χρηματιστικὴ, ὑπακμ. τέχνη, ἡ τέχνη, ἐπιτηδειότης τοῦ νὰ ἀποκτᾷ, κερδαίνῃ τις χρήματα.

*Χρηματίτης, ου, ὁ (χρῆμα). Ὅστις εἶναι εὐκτήμων, εὐκατάστατος, πλούσιος, τὸ κοιτρ. καλὰ συβερνημένος· καλῶν χρηματίτης, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ νικῶν προσδιορισμένην ποσότητα χρημάτων ὡς βραβεῖον λαμβάνει· παρβλ. χρηματικός.

Χρηματοδαίτης, ου, ὁ (χρῆμα, δαίω). Ὅς τις διανέμει, μοιράζει τὴν περιουσίαν, τὰ κτήματά τινος. Αἰσχύλ. Ἱκτ. 731. ποιητ. μόνον.

Χρηματολάλαψ, απος, ὁ. Ὁ βιαίως καὶ ἁρπακτικῶς ἁρπάζων καὶ κλέπτων τὰ χρήματα. Ἰγνατ. ἐπιστ.

Χρηματοποιέες, ὁ, ἡ (ποιέω), Ὅστις πορίζει, παρέχει, δίδει περιουσίαν, κτήματα. Ξεν. Οἰκον. κ, 15. καὶ Ἀριστοτ.

Χρηματοψηφορικός, ἡ, όν. Ὅστις εἶναι ἐπιτηδειος νὰ ψηφίσῃ, καταδικάσῃ χρήματα, ἀσπρα. Πλάτ. Σοφ. 12. ἐκ τοῦ

*Χρηματοψήφορος, ὁ, ἡ (ψηφίζω). Ὅστις ψηφίζει, καταψηφοδοτεῖ τὰ χρήματα, εἶναι ἀπατεών.

Χρηματοφυλάκιον, τὸ (φυλάσσω). Τόπος, ἔνθα φυλάττονται τὰ χρήματα, ταμεῖον, θησαυροφυλάκιον. Γλωσσ. Φίλοξ. (ῡ)

Χρήμη, ἡ (χρόομαι, κέχρημαι)· Ἰων. ἀντὶ χρεία. Αἰτησις, δέησις, παρακάλεσις, ἐπιθυμία. Ἡρόδ. βιοτ. Ὁμηρ. 13, 14. καὶ Ἀρχιλόχ. Λεῖψ. 15.

(Χρῆμι)· ἄχρηστος εἰσετ. ὡς πρωτότυπ. τοῦ ἀπροσωπ. χρὴ συνήθως νομιζόμενος.

Χρημοσύνη, ἡ, ὡς τὸ, χρεία. Ἀνάγκη, ἔνδεια, πτωχεία, ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων. Θεόγν. 381. καὶ, 386. ἴδε καὶ χρησμοσύνη.

*Χρήνυμι, = χράομαι· πιθανὴ ἀνάγνσ. παρὰ Θεοφρ. Χαρακτ. 6.

Χρῆος, ας, τὸ, Ἐπκ. ἀντὶ, χρέος. Μετ' αὐ' οὗ ἡ ὁστις πληθντ. χρήεσσι· παρ' Ἀπολλων. ἀργ. γ, 1198.

Χρήσαω, Δωρικ. ἀντὶ, χρήζω.

Χρήσθα, Δωρικ. β΄. ἑνικ. πρόσπ. παρατ. τοῦ, χρήναι ἀντὶ, ἔχρης. Ἀριστοφ.

Χρησμεύω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Εἶμαι ἢ εἶναί τι χρήσιμον, ὠφέλιμον εἴς τι, Lobeck. Φρυν. σελ. 3°6. ἐκ τοῦ

Χρήσιμος, ὁ, ἡ· καὶ, χρήσιμος, ίμη, ιμον. (χράομαι). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὠφέλιμον, προξενεῖ ὄφελος, κέρδος, διάφορον· εἶναι ἁρμόδιον, καλὸν, συμφέρον εἴς τι, εἰς τὸ νὰ τὸ μεταχειρίζεταί τις μὲ ὠφέλειαν· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογν. πολλάκις παρ' Ἡροδ. ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι καλὸν, ὠφέλιμον νὰ τὸ μεταχειρίζεταί τις ὡς μαντεῖον, ὡς προφητικὸν, προγνωστικὸν πρᾶγμα. β) ἐπὶ ἀνθρώπων· ἐπιτήδειος, ἄξιος, ἐξαιρτ. ὡς τὸ, χρηστὸς, καλὸς καὶ ὠφέλιμος πολίτης, Wolf. εἰς Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 222. »παρέχειν ἑαυτὸν χρήσιμον, τὸ νὰ γίνηται, δείχνηται τις ὠφέλιμος εἰς τὴν πολιτείαν· ἁπλῶς σῶμα χρησιμώτερον, ὅσοι διὰ τὴν εὐεξίαν, εὐρωστίαν των δύνανται νὰ ὑπηρέτωσι περισσότερον, δύνανται νὰ μεταχειρίζωνται τὸ σῶμα, τὰς σωματικὰς δυνάμεις των καλήτερα, Ξενοφ. Ἀπομνθ. πολ. ε, 9. γ) Πᾶν ὅ,τι μεταχειρίσθη, ὠφελήθη τις, ὅ,τι ἐχρησίμευσε εἴς τι· ἀτίμητος χρησιμώτατον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσύγχυζον πολλοί. Ἡρόδ. 2, 178. Ἐπίρρ. χρησίμως, μὲ ὠφέλειαν, μὲ κέρδος· ἔδει

Χρησιμότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις ἢ τι χρήσιμον. Γλωσσ.

Χρῆσις, εως, ἡ (χράομαι). Μεταχείρισις, ὄφελος, ὠφέλεια· τὸ νὰ ἦναί τι καλὸν, νὰ δύναταί τις κατὸ μεταχειρίζεταις, ὠφελεῖται, Πίνδ. ἐξαιρτ. ἡ μετὰ γυναικὸς συγκοίμησις. β) παρὰ τοῖς Γραμμ. ἀποδεικτικὴ ῥῆσις συγγραφέως τινός, μαρτυρία, καὶ ἐξαιρ. χρησιμεύουσα εἰς βεβαίωσιν ἢ διορισμὸν τοῦ καθεστῶτος, τοῦ κανονὸς τῆς λέξεως τρόπου, τοῦ ἰδιώματος τῆς γλώσσης, τοῦ τρόπου τῆς ὁμιλίας εἰς τὴν ὁμιλουμένην γλῶσσαν. 2) (χράω, Π.) χρησμὸς, θεοπρόπιον, μαντεία, Πίνδ. Ὀλμ. 13, 108. 3) (κίχρημι) δάνεισμα, τὸ νὰ δανείζῃ, δανείσῃ τις, Πολυβ.

*Χρησμαγόρης, ου, ὁ, = χρησμηγόρας.

Χρησμηγόρας, ου, ὁ (χρησμὸς, ἀγορεύω). Ὅστις χρησμηγορεῖ, ὁμιλεῖ, λέγει χρησμοὺς, προφήτης· ὅθεν

*Χρησμηγορέω, μέλ. -ήσω. Λαλῶ, λέγω, ὁμιλῶ χρησμοὺς, προφητεύω.

*Χρησμηγόρος, ὁ, ἡ, = χρησμηγόρας, χρησμολόγος.

Χρησμοδοσία, ἡ (χρησμοδοτέω)· ἀντὶ χρησμῶν δόσις. Τὸ νὰ δίδῃ, νέμῃ τις χρησμοὺς, προφητεία. Γλωσσ.

Χρησμοδοτέω (χρησμοδότης). Δίδω χρησμοὺς, προφητεύω· Πολυδ. ὅθεν

Χρησμοδότημα, τό. Ὁ δοθεὶς, νεμηθεὶς χρησμὸς, προφήτευμα. Σουΐδ.

Χρησμοδότης, ου, ὁ (χρησμὸς, δίδωμι). Ὅστις δίδει, νέμει χρησμοὺς, προφήτης, μάντις.

Χρησμολέσχης, ου, ὁ (λέσχη), = χρησμολόγος. Λυκόφρ. 1419.

Χρησμολογέω, μέλ. -ήσω (χρησμολόγος). Λέγω χρησμοὺς, προφητεύω· ὅθεν

Χρησμολογία, ἡ. Τὸ νὰ λέγῃ τις χρησμοὺς, προφητείας.

Χρησμολογική, ἡ· ὑπακμ. τέχνη ἢ ἐπιστήμη. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ λέγῃ, προφέρῃ τις χρησμοὺς, προφητείας. Πολυδ.

Χρησμολόγιον, τό. Χρησμολογία, προφητεία. Πολυδ. ἐκ τοῦ

Χρησμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις χρησμολογεῖ, προφητεύει, λέγει, προφέρει χρησμοὺς· »χρησμολόγος ἀνήρ, Ἡρόδ. 1, 62. καὶ ἀλλαχοῦ· ἄλλ. 2) καὶ ὅστις ἑρμηνεύει, ἐξηγεῖ χρησμοὺς, Ἡρόδ. 7, 142. 143. ἔτι δὲ καὶ ὅστις συναθροίζῃ χρησμούς, Ἡρόδ. 7, 6.

Χρησμολύτης, ου, ὁ (λύω). Ὅστις λύει, ἑρμηνεύει, ἐξηγεῖ, σαφηνίζει τοὺς χρησμούς, Σχόλ. Λυκόφρ. 494. (ῡ)

Χρησμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις στιχουργεῖ χρησμοὺς, ὅστις εἰς στίχους ποιεῖ χρησμούς. Διονυσιακ. εἰς Ἀλέξανδρ.

Χρησμός, ὁ (χράω, Π). Ἡ ἀπόκρισις τοῦ μαντείου εἰς τὰς αὐτῷ γινομένας ἐρωτήσεις· ὁ παρὰ θεοῦ δεδομένος λόγος· κατὰ πρῶτον παρὰ Σόλ. εἶτα παρ' Ἡροδ. καὶ Πινδ. πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικ. Ξενοφ. Ἑλλ. γ, γ, 3. »Ὡς καὶ Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλαξάσθαι, καὶ ἐπομένως ἀντὶ τοῦ, προφητεία, πρόῤῥησις.

Χρησμοσύνη, ἡ (χρῄζω)· ὡς τὸ χρημοσύνη. Ἔνδεια, ἀνάγκη, πτωχεία, ἔλλειψις, στέρησις τῶν ἀναγκαίων, Τυρτ. 1, 8. ὅθεν καὶ ἐπιθυμία, ἔφεσις, αἴτησις, δέησις, παρακάλεσις, εὐχὴ εἰς ἀπόλαυσιν τινοειδήποτε πράγματος, Ἡρόδ. 9, 33. ὅπου ἄλλοι ψευδῶς ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ, μαντοσύνη, καὶ ἄλλοι οὐχ ὑγιέστερον, ἀντὶ τοῦ, χρῆσις, μεταχείρισις·

Χρησμοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις κομίζει, φέρει χρησμούς.

Χρησμοφύλαξ, ακος, ὁ (φύπαξ). Ὅστις συναθροίζει καὶ φυλάττει χρησμοὺς· κάμνει συλλογὴν χρησμῶν. Λουκιαν. (ῡ)

Χρησμῳδέω, μέλ. ήσω (χρησμῳδός). Ψάλλω, ἢ δίδω χρησμοὺς εἰς στίχους· ἐν γένει δὲ χρησμοδοτῶ, προφητεύω. Ἡρόδ. 7, 6. ὅθεν

*Χρησμῴδημα, τό. Χρησμὸς, μάντευμα· ἐξαιρτ. εἰ στίχους.

Χρησμῳδία, ἡ. Τὸ ἀποκρίνεσθαι, ἢ, ἡ ἀπόκρισις τοῦ ἐρωτουμένου μαντείου· ἐξαιρτ. ἢ διὰ στίχων γινομένη ἀπόκρισις. Αἰσχύλ.

Χρησμῳδικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χρησμῳδὸν, εἶναι ἴδιον χρησμῳδοῦ, ἐπίῤῥ. χρησμῳδικῶς. ἐκ τοῦ

Χρησμῳδός, ὁ, ἡ (χρησμὸς, ᾠδή). Ὅστις ψάλλει χρησμοὺς, δίδει χρησμοὺς εἰς στίχους· καὶ μὲ μελῳδίαν. Πλάτ. Ἀπολογ. »Θεομάντεις καὶ χρησμῳδοὶ εὐθουσιάζοντες λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλὰ, ἴσασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσιν· ἐν γένει δὲ, ὅστις δίδει χρησμούς, προφητεύει· »ὁ χρησμῳδὸς, μάντις, προφήτης.

*Χρηστέος, εα, εον· ἐπίθ. ῥημτ. τοῦ χράομαι. Ὅ,τι εἶναι διὰ χρῆσιν, δύναται, ἠμπορεῖ, πρέπει νὰ μεταχειρίζηται, ἢ μεταχειρισθῇ τις· μετὰ δοτ. Ξενοφ.

Χρηστεύομαι, μέσ. ἀποθ. (χρηστός). Προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς χρηστὸς ἄνθρωπος, μὲ καλωσύνην, ἱλαρότητα· εἶμαι χρηστὸς, καλὸς, φιλάνθρωπος, φιλόξενος, πρᾶος, εὐμενὴς, ἐπιεικὴς. Ν. Δ.

Χρηστήρ, ῆρος, ὁ, = χρήστης, ὅθεν

*Χρηστηριάζω, μέλ. άσω, ὡς τὸ, χράω. Δίδω χρησμοὺς, προφητεύω· συνήθ. κατὰ μέσ. διάθ. ὡς τὸ, χράομαι, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, μὲν Δελφοὺς, ἐν Ὀλυμπίᾳ κ.τ.τ.α Ἡρόδ. »χρηστηριάζομαι θεῷ, ἐρωτῶ θεὸν τινα ὡς τὸ »χρήσασθαι θεῷ, Ἡρόδ. 7, 178. »ἱρεῖοισι χρηστηριάζομαι, ἐρωτῶ τὸ ἱερεῖον, τουτέστιν ἐκ τοῦ ἱερείου προφητεύω, Ἡρόδ. 8, 134. περί τινος, Ἡρόδ. 2, 50.

Χρηστήριον, τό (χράω, Π). Μαντεῖον· τοῦτ' ἔστι. α) ὁ τόπος ἢ ὁ ναὸς, ὅπου δίδονται χρησμοί, Τύμν. Ἀπολ. 81. 214. καὶ ἀλλαχοῦ, Ἡσιόδ. Λεῖψ. 39. 6. πολλάκις παρ' Ἡροδ. β) ἡ ἀπόκρισις τοῦ μαντείου· πολλάκις παρ' Ἡροδ. 2) Θυσία προσφερομένη ὑπὲρ χρησμοῦ, ὡς ἐποίουν ἐξαιρ. οἱ χρηστηριαζόμενοι, ὅσοι ἤρχοντο τὸ μαντεῖον περὶ τινος πράγματος. Αἰσχύλ. 3) Τὸ ἐτυφαγμένον ἱερεῖον. Αἰσχύλ. Τροπ. δέ, πᾶν νεκρὸν, φονευμένον σῶμα. Σοφοκλ. ἔστι δὲ ἡ λέξις ευρίως οὐδέτ. τοῦ

Χρηστήριος, ία, ιον· καὶ, ὁ, ἡ (χράω, Π). Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν χρησμολόγον ἢ εἰς τὴν χρησμολογίαν· »ἱερεῖα. Αἰσχύλ. 2) (χράομαι), ὡς τὸ χρηστικὸς, σημσ. 1. »χρηστήριαι, μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, σκεύη, ἀγγεῖα, πράγματα τοῦ οἴκου· τὸ κειτρ. τὸ οἰκοκυρεῖ, οἰκοκυράτο, νοικοκυριὸ, νοικοκυρᾶτο.

Χρήστης, ου, ὁ (χράω, Π) Ὁ χρησμὸς δίδων, νέμων, προφήτης, μάντις, χρησμοδότης. 2) (κίχρημι) Δανειστὴς, τοκογλύφος, ὅστις δανείζει χρήματα ἐπὶ τόκῳ. Ἀριστοφ. β) ἀπὸ τοῦ μέσ. κίχραμαι, χρεώστης, Lobeck Φρυν. σελ 468. »ἡ γενικ. πληθ. παροξύνεται, τῶν χρήστων εἰς διάκρισιν τῆς γενικ. τῶν χρηστῶν παρὰ τὸ, χρηστός.

Χρηστικός, ἡ, όν (χράομαι). Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον, καλὸν, διορισμένον εἰς χρῆσιν, μεταχείρισιν· ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ὠφέλιμος εἴς τι, ἁγαπᾷ, συνειθίζει νὰ ὠφελῇ, κάμει εὐδουλεύτους. 2) ἀνάρμ. ὅστις ἠξεύρει νὰ μεταχειρίζηται, ὠφελεῖται τι· εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τι μετὰ δοτ. τοῦ πράγματ. »Πίστιν ἐκείνοις χρηστικόμεν. Ἀνακρέων. ζ, 55. »Χρηστικὸς ταῖς φαντασίαις. Ἀρίστων. εἰς Ἐπίκτ. »Στίχους κατέχειν χρηστικώτερον· καὶ »χρηστικώτερονα, ἐν β, 3, 19. Ἐπίῤῥ. χρηστικῶς.

Χρηστογραφία, ἡ (χρηστὸς, γράφω). Ἡ καλὴ, ἡ ὡραία τέχνη τῆς ζωγραφικῆς, ἡ ζωγραφική· Πλουτ. εἰς Ἄρατ. 13.

Χρηστοεπέω (ἔπος), = χρηστολογέω. Ἐκκλησ. Συγγρ. Κυρίλλ.

Χρηστοήθεια, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ νὰ ἔχῃ τις χρηστὸ, καλὰ ἤθη, καλὰ φρονήματα, καλὴν ψυχὴν, καλὴν καρδίαν, καλὰ σπλάγχνα. ἐκ τοῦ

Χρηστοήθης, εος, ὁ, ἡ (ἦθος). Ὅστις ἔχει

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρηστόν ἦθος, φρόνημα, καλὴν ψυχὴν καὶ καρδίαν, καλόκαρδος, καλόγνωμος.

*Χρηστοοινέω, μέλ. ήσω (οἶνος). Τόπος, ὅστις φέρει χρηστὸν οἶνον, κάμνει καλὸν ἀρσί. Στράβ. ιδ'. σελ. 685.

Χρηστοκαρπία, ἡ ἐπὶ τόπου, δένδρων. Τὸ νὰ φέρῃ, ἔχῃ, δίδῃ, γενικῶς καλοὺς καρπούς. Στράβ. ιε' τοῦ.

Χρηστόκαρπος, ὁ, ἡ (καρπός). Ὅστις φέρει, ἔχει, γεννᾷ, κάμνει, δίδει καλοὺς καρπούς. Στράβ.

Χρηστολογέω, μέλ. -ήσω (χρηστολόγος). Λέγω, λαλῶ, ὁμιλῶ χρηστούς, καλοὺς λόγους. Κυρίλ. ὅδεν

Χρηστολογία, ἡ. Ἡ ὁμιλία καλοῦ τινος ἀνθρώπου, καλή, χρήσιμος, εὐγενικὴ ὁμιλία, αἰτιᾶ. τῷ πράττειν. Ν. Δ.

Χρηστόλογος, ὁ, ἡ (χρηστός, λέγω). Ὅς τις λαλεῖ, ὁμιλεῖ χρηστὰ, καλὰ, ὡς καλὸς ἄνθρωπος ὅστις δίδει καλοὺς, χρηστοὺς λόγους.

Χρηστομάθεια, ἡ (χρηστομαθής), = φιλομάθεια. 2) Τὸ νὰ μανθάνῃ τις χρηστά, καλά, χρήσιμα, ὠφέλιμα πράγματα, τὰ ἀνήκοντα, ἀναγκαῖα εἴς τινα ἐπιστήμην· ὅθεν τὰ συνοπτικὰ τοιοῦτων ἀναγκαίων, ὠνομάζοντο· ὑπερὶ χρηχρηστομαθείας. 3) χρηστομάθειαι, συλλογαὶ καὶ συνόψεις τῶν χρησιμωτάτων, ὠφελιμωτάτων καὶ ἀρίστων πραγμάτων ἐξ ἄλλων συγγραφέων, οἵαι εἰσὶν αἱ τοῦ Ἑλλαδίου. καὶ τοῦ Πρόκλου. (α)

Χρηστομαθέω, μέλ. ήσω Εἶμαι φιλομαθὴς ἢ χρηστομαθής. Λογγῖν. β', 8. ἐκ τοῦ

Χρηστομαθής, ὁ, ἡ (μανθάνω, μαθεῖν), = φιλομαθὴς 2) Ὅστις ἔμαθε πάντα, ὅσα εἶναι χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα εἰς ἐπιστήμην τινά. Εκκρ. Ἀττικ. α', 6. Ηλιόδ. Στρωμ. α', 9. «Καθάπερ ἐν γεωργίᾳ, οὕτω καὶ ἐν Ἰατρικῇ, χρηστομαθὴς ἑκάστου, ὁ ποικιλωτέρων μαθημάτων ἐφαπτόμενος, ὡς βέλτιον γεωργεῖν τε καὶ ὑγιάζειν δύναται· οὕτω κἀνταῦθα χρηστομαθῆ φημι, τὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἀναφέροντα».

Χρηστομουσέω (μοῦσα). Εἶμαι ἐπιτήδειος, καλὸς, δυνατὸς εἰς τὴν μουσικήν· ἐπίσταμαι, ἠξεύρω, φυλάττω καλῶς τοὺς κανόνας τῆς μουσικῆς. Ἀθην. ιδ'. σελ. 633.

Χρηστός, ἡ, όν. ἐπίθ. ῥημ. τοῦ, χράομαι· ὡς τὸ χρήσιμος, σημα. α'. — μετὰ ἔστι. Ἡρόδ. 7. 215. «τὰ χρηστὰ», ὡς ἐπίθ. Ὠφέλιμοι ἐδουλεύσεις, εὐεργεσίαι εἰς τινα· Ἡρόδ. 1, 41. 42. β') Ὅ,τι εἶναι ἰαματικὸν, σωτήριον, καλὸν εὐτυχίας πρόξενον· «θεοὶ», Ἡρόδ. 8, 111. ὅθεν καὶ «τελετὴ χρηστὴ», καλὸς τέλος. Ἡρόδ. 8. 157. Ἐπὶ ζώντων καὶ προφητειῶν· ὅ,τι σημαίνει, προμηνύει εὐτυχίαν· «ἱερά, σφάγια χρηστά». Ἡρόδ. 5, 44. 9 61, 62. 2) Ὅ,τι εἶναι ἰαματικὸν, καλὸν εἴς τι βοηθητικὸν μέσον· μετὰ γενικ. «χρηστὰ τῶν νεύρων· ὡς τό, ἀγαθὸς, Αἰλ. δ. Παρὰ Γραμμ. ὅ,τι εἶναι εἰς χρῆσιν, συνεβίζεται, Schaef ἐν Διονυσ. συνθετ. σελ. 360. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, καλὸς, τίμιος, φιλοδίκαιος, ἐπιεικὴς, εἰλικρινὴς, ἀγαθὸς τρόπον, καλόκαρδος, ἁπλοῦς, ἀνυποκρίτου καρδίας· ἀλλὰ β) καὶ μωρὸς, κοινὸς ἄνθρωπος· ὡς τὸ εὐήθης, Πλάτ. ἔνθ Ruhnk ἐν τιμ. σλ. 132. γ') = χρήσιμος ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀξίων, καλῶν πολιτῶν, μελῶν τῆς πολιτείας. d) «τὰ χρηστοῖν, αἱ πρῶται, ἐξαίρετοι οἰκίαι, τὸ συνηθ. Ἰταλ. φαμίλιαι τῆς πολιτείας. ε) ἐξαιρτ. ἐπὶ ἀνδρῶν, καλὸς, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς εἰς συνουσίαν· ἢ ὡς ἐρμηνεύουσι τὴν λέξιν κατὰ σημσ. ἐνεργ. τὸ κοιντ. παρ' ἡμῖν, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ καλὰ μίαν τινὰ γυναῖκα. Ἱπποκρ. παρβλ. χράομαι, σημσ. 3 β'. καὶ χρῆσις· ὅθεν

Χρηστότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τι χρήσιμον, ὠφέλιμον, καλὸν, συμφέρον, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς τι. 2) ἐπ' ἀνθρώπων, ἀβροότης, τιμιότης, καλωσύνη, ἀγαθότης, ἱλαρότης, καλοκαγαθία, φιλανθρωπία, ἁπλότης, εἰλικρίνεια· κατὰ καλὴν τε καὶ κατὰ ἐναντίαν σημασ. ὡς τό, εὐήθεια.

Χρηστουργία, ἡ (ΕΡΓΩ). Χρηστὸν, καλὸν ἔργον, ἀγαθοεργία, εὐπραγία, εὐεργεσία Σουϊδ.

Χρηστοφιλία, ἡ. Ἡ φιλία καὶ ἀγάπη τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων ἢ καλῶν πράξεων. ἐκ τοῦ

Χρηστόφιλος, ὁ, ἡ (φιλέω). Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, εἶναι φίλος τῶν καλῶν ἀνθρώπων, ἢ τῶν καλῶν πράξεων, τῶν καλῶν ἔργων.

*Χρηστοφωνία, ἡ (φωνή). Καλὴ φωνὴ, ἡ ὁμιλία.

Χρήστωρ, ορος, ὁ, = χρηστὴρ, καὶ χρηστὸς. Ἡσύχιος.

Χρῖμα, ατος, τό (χρίω), = χρῖσμα· σημασ. α'. (τὸ ἰῶτα μακρόν. Καλλιμ. Παλλ. 16. Ξενοφ. καὶ Ἀχαι. παρ' Ἀθην. σελ. 526. B. 684. B. ὅθεν ἡ τόνωσις χρῖμα παρξτ. ψευδὴς, Schaef. ἐν Γρηγ. σελ. 566.

Χρίμπτω, μέλ. ψω, ποιητ. ἐπικτσ. ἀντὶ χρίω, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Χρίω, ἀλείφω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος· ἐξαιρ. τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματος· ὅθεν ἐπιχρίω, σχίζω, ζουγραλίζω, πληγόνω ἑλαφρὰ, ἐλίγου, ἐξ ἐπιπολῆς· ὡς τό, χραύνω καὶ χραίνω· ἐξαιρ. κατὰ μετοχ. παθητ. κόρ. ἐπὶ τὸ πολὺ «κεχριμψμένος πέπλος». Ἱστάμενος, σταθεὶς πλησίον, κοντὰ ὥστε νὰ ἐγγίζῃ... Ὀδυσ. Η, 516. «ἐκ γενύων χριμψθεὶς γόος», κλαυθμὸς μὲ κόπον, οἷον εἶπεν, ἐξερχόμενος ἐκ τῶν σπασμωδῶς συγκεκλεισμένων σιαγόνων, Πίνδ. Πυθ. 12, 37. «κεχριμψθεὶς μέλωσιν. Αἰσχύλ. «κέντρῳ· ἔνθ Ruhnk Τιμ. σελ. 104. ἔτι δὲ καὶ ἐνεργ. εἰ τοτε κατ' ἀμετβτ. σημασ. ἐξαιρτ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Κατὰ μέσ. διάθ. δὲ «κεχριμπτόμαι, ἐγγίζω, πλησιάζω που, σπάνιον μετὰ δοτικ. Τζετζ. Ἀπολλ. 439. παρεμβλ. ἐγχρίμπτω καὶ ἐπιχρίμπτω.

*Χρίπτω, = χρίμπτω· ἄνευ παραδείγματος ἴσως.

Χρισιάζω, μέλ. σω. Ἀλείφω τι μὲ χρῖσμα, ἀλείφω, μὲ μυρωδικὸν τι. Ἐκκλ. Συγγρ. ἐκ τοῦ

Χρῖσις, εως, ἡ (χρίω). Τὸ νὰ χρίῃ, ἀλείφῃ τίς τι. 2) χρῖσμα, ἄλειμμα, (ἡ ὀξύτ. συνήθ. τόνωσις χρίσις, ψευδὴς).

Χρῖσμα, τό (χρίω). Πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον ἐπάνω εἰς τι· ἐξαιρ. α) ἄρωμα, μυρωδικὸν, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. parfumerie, μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀλειμμένον τι· τὸ σύνηθ ἔλαιον, λάδι ἁπλοῦν χωρὶς νὰ ἦναι μεμιγμένον μὲ ἀρωματικόν τι, π.χ. τὸ λάδι, μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφουν τὸ σῶμα των οἱ παλεσταί, ὠνομάζετο ἔλαιον ἁπλῶς· τὸ δὲ ἄλειμμα ἦτον μὲν ἀρωματικὸν, βεβυττότερον μέντοι, νερουλότερον, παρὰ τὸ χρῖσμα. β) «χρῖσμα σύνθετον», τὸ κοινὸν γενρουνόλιγδα, λίγδα ἀπὸ χοῖρον, Ξενοφ. Ἀναβρ. 4, 4, 3. ἔτι δὲ καὶ τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἀλείφουν τὰ ἔνρα τοῦ ἄξονος διὰ νὰ περιστρέφωνται εὐκόλως οἱ τροχοὶ· ἀπὸ τοῦ ψυτικοῦ ἐλαίου μόνον, οὐδέποτε ἐχρησιμεύσεν ἡ λέξις, χρῖσμα· ἀλλὰ γ) μέτον, πρᾶγμα δὲ ἄλειμμα, χρωμάτισμα· βαφὴ, ψιμμύθι, ἐσβέττωμα, ἢ ἄλειμμα μὲ ἀσβέστην, γύψον, διὰ τῶν ὁποίων ἀλείφοντες τοίχοι, ἢ τοῖχοι. (ἡ συνήθ. ὀξύτ. τόνωσις χρίσμα, ψευδὴς)

Χριστέμπορος, ὁ, ἡ (ἔμπορος). Ὅστις ἐμπορεύεται, κάμνει πραγματείαν μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὲ τὰς διδασκαλίας του· ἐπὶ αἰσχροκερδῶν ἱερωμένων ὑποκειμένων. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστεπώνυμος, ὁ, ἡ (ἐπώνυμος). Ὅστις ἔχει τὴν χριστιανικὴν ἐπωνυμίαν, ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ· Χριστιανός. Ἐκκλησ. Συγγραφ.

Χρηστήριον, τό (χριστός). Χρῖσμα, μυρεψικὴ, ἢ ἄγγειον τοῦ χρίσματος. Σουϊδ.

Χριστὸς, ου, ὁ (χρίω)· ὡς τό, κονιατὸς. Ὅς τις χρίει, ἀλείφει, ἀσβεστόνει, ἀσπρίζει. Γλωσ.

Χριστιανίζω, μέλ. ίσω (Χριστιανός). Φρονῶ τὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ τὰ τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας· ἀπαγγέλλομαι τὸν Χριστιανισμόν. (ἡ ἐξήγησις τῆς λέξεως ταύτης, γίνομαι Χριστιανὸς, εἶναι πάνυ ψευδής.) Ἐκκλησ. Συγγρ.

Χριστιανικός, ἡ, όν ἐπίρρ. -κῶς (Χριστιανός). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, ἁρμόζει, πρέπει εἰς τὸν Χριστιανόν. Ἐκκλ. Συγγ.

Χριστιανισμός, ὁ (Χριστιανίζω). Τὸ νὰ ἐπαγγέλληταί τις τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν· νὰ ἦναι Χριστιανός· νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν Χριστόν. Χρυσόστομ. ὁμιλ. λα'. εἰς τὴν πρὸς Ἑβρ. ἐπιστολ. «Πολλὰ ἐστὶ τὰ χαρακτηρίζοντα τὸν Χριστιανισμόν· μᾶλλον δὲ πάντων, ἡ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη καὶ εἰρήνη».

Χριστιανός, ὁ (Χριστός)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν, ὀπαδὸς τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστόγενος, ὁ, ἡ (ΓΕΝΩ). Ὅστις κατάγεται ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. Κλήμ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοειδής, ἐος, ὁ, ἡ· καὶ ἐπίρρ. -δῶς (εἶδος). Ὅστις εἶναι ὅμοιος τῷ Χριστῷ. Ἐκκλησ. Συγγρ.

Χριστοκάπηλος, ὁ, ἡ (κάπηλος), = Χριστέμπορος. Ἐκκλ. Συγγρ. (α)

Χριστοκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὅστις κηρύττει τὸν Χριστόν, τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοκίνητος, ὁ, ἡ (κινέω). Ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κινούμενος, ὅστις ἔχει τὴν ἔμπνευσιν τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, = Χριστόληπτος. Γρηγορ. Ναζ. (κι)

Χριστοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὅστις σφόνευσε τὸν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ.

*Χριστόληπτος, ὁ, ἡ (λαμβάνω). Ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ληφθείς, ἢ ἐμπνευσθείς, πνεύμα λαβών.

Χριστομάθεια, ἡ (μανθάνω). Τὸ νὰ μανθάνῃ, διδάσκεταί τις τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ. (α)

Χριστομάχος, ὁ, ἡ (μάχομαι). Ὅστις μάχεται κατὰ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ. Βασίλ. (α)

Χριστομύστης, ου, ὁ (μυέω). Ὅστις ἐμυήθη τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστός, ἡ, όν· ἐπίθ. ῥημ. τοῦ χρίω. Ὅς εἶναι χρισμένος, ψιμμυθισμένος· ὅ,τι εἶναι ἀλειμμένον μέ τι χρῶμα, χρωματισμένον, βαμμένον. β) Ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ἀλειφθῇ, βαφῇ, χρωματισθῇ. 2) παρὰ τοῖς Ἐκκλ. Χριστός, ὁ· ὁ κεχρισμένος τοῦ Θεοῦ, ὁ Βασιλεὺς ἢ ὁ Μεσίας· ὁ Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, ὁ Θεάνθρωπος, ὁ υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦς.

Χριστοτελεστής, οῦ, ὁ (τελέω), = Χριστομύστης. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοτόκος, ἡ καὶ ὁ (τίκτω). Ἡ τὸν Χριστὸν τεκοῦσα ἀειπάρθενος Μαρία. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τὸν Χριστόν. Ἐκκλ. Συγγρ.

Χριστώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα), = Χριστεπώνυμος, Χριστιανός.

Χρίω, μέλ. ίσω, παρακ. πεθητ. κεχρίμαι, κυρίως, Ἐπιφαύω, ἐγγίζω ὀλίγον, ἐλαφρὰ τὴν ἐπιφάνειαν σώματός τινος, ἐξαιρτ. ἀνθρωπίνου· ὅθεν α) ἀλείφω μὲ μυρωδικόν τι, μὲ εὐώδες ἔλαιον· ὡς τὸ πάλαι συνηθίζον νὰ ἀλείφωσι τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματος ὡς ἐξηρχνοντο ἐκ τοῦ λουτροῦ, πολλάκις παρ' Ὅμρ. τό, ἔλαιον, συνήθως ἐπιφέρουσι. Μέσ. χρίομαι, ἀορ. ἐχρισάμην· ἀλείφω τὸ σῶμά μου μὲ μύρον, μὲ μυρωδικὸν λάδι, Ὀδ. Σ. 96. Σ, 194. Ἡσιόδ. Ἔρ. 524. ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτιατ. «χρίομαι νίόνιμα», ἀλείφω τὰ βέλεμνον, σπλ. μὲ φαρμακόν· φαρμακόνω τὰς σαίτας, τὰς ὁποίας μεταχειρίζομαι εἰς τὸ τόξον.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μου, Ὀδυσ. Α, 262. β) ἀλείφω τι μέ κάποιον χρῶμα, τό χρωματίζω, τό βάφω, Ἡρόδοτ. γ) Σχίζω, ξυγραΐζω, πληγόνω ἐπιπολαίως τήν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, τήν ἐπιδερμίδα, καθ' ἣν σημασ. ἐστίν εὔχρηστος ὁ τύπος χρίμπτω, κατ' ἐνεστ. ἐξαίρ. ἔστι δέ ἡ λέξις συγγεν. τῷ, χρώς, χρόα, χροιά, χραύω, χραίνω. (τό ἰῶτα εἰς τούς παρηγμένους χρόνους κατά σημασ. τοῦ, βάπτω, χρωματίζω ἐστι μακρόν· ἄρα ἔχρισα, χρίσει, κεχρίσθαι· κατά σημασ. δέ τοῦ, πληγόνω ἐπιπολαίως βραχύ· ἔχρισα, χρίσαι, κεχρίσθαι· κατ' ἐνεστ. δέ ἀεί μακρόν. Βουττμάν, Γραμμ. Ἑλλ. 2. σελ 259.)

Χρόα, ἡ, = χροιά· ὅπερ ἴδε.

*Χροιά, ἡ· Ἐπ. καί Ἰων. χροιή, Ἰλ. Ἀττ. χροΐα καί χρόα, Lobeck Φρυν. σελ. 496. (χρώς). Ἡ ἐπιφάνεια ἐμψύχου τινός σώματος, ἐξαίρτ. τοῦ ἀνθρωπίνου· ἡ ἐπιδερμίς, πέτσα· ὅθεν καί τό σῶμα αὐτό· «παραδράττειν φιλότητι ᾗ χροιῇ», νά κοιμηθῇ εἰς τόν κόλπον, εἰς τάς ἀγκάλας της. Ἰλιάδ. Ξ, 164. «κατά χροιήν ῥέει ἱδρώς». Θέογν. 1011. 2) Ἡ ἐπιφάνεια ὡς χρωματισμένον τι· ὅθεν τό χρῶμα αὐτό· ἐξαίρ. τό φυσικόν χρῶμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 3) παρά Πυθγ. ἡ ἐπιφάνεια καί τά πέρατα παντός σήματος σώματος. 4) ἐν τῇ Μουσικῇ, τόνον σύστημά τι· ὡς τό χρῶμα, σημασ. 4. ὅθεν

Χροΐσω, μέλ. ήσω. Σχηματίζω, μορφόνω τι, δίδω ἤ κάμνω τά λάβῃ, τά ἔχῃ τό σχῆμα, μορφήν, ὅμοιον μετά αἰτιατ. «Τίς πρῶτος χρῆσε Θεῶν πλάσιν». Γρηγ. Ναζ.

Χροΐζω, μέλ. ίσω, συναίρ. χρώζω (χρόα). Ἐπιφαίνω, ἤ ψηλαφῶ τήν ἐπιφάνειάν τινος· ἐν γένει, ἐγγίζω τι ὀλίγον, ἐλαφρά, ἐπιπολαίως· «χροΐζει λέχος Ἥρᾱσε». Εὐρπ. Μέδ. χροΐζομαι, ἐγγίζω ἐλαφρά τό σῶμά μου εἰς τό σῶμα ἄλλου τινός καθήμενος ἤ κοιμώμενος πλησίον του, μετέ ὁστκ. τοῦ προσπ. Θεόκρτ. 10, 18. παρβ. Valck ἐν Φοιν. 1619. 2) ἐπί ὑφάντων σωμάτων· χρωματίζεται σῶμά τι, παίρνει τήν βαφήν ἄλλου τινός σώματος προσεγγίζον ἤ προστριβόμενον αὐτῷ καί ἐν γένει, χρωματίζω, βάπτω τι· κοιτκ. μόνον παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 516.

*Χροΐζω, μέλ. ίσω, ποιητ. ἀντί χρεΐζω. Nicod.

Χρόμβος, ὁ. Τριγμός, κριτσίνισμα· «χρόμβου γενύων». Ἰλ. Ψ, 588. (παρά τό χρεμω, συγγεν. τῷ χρεμετίζω.)

Χρόμη, ἡ· καί, χρόμος, ὁ (χρόμω), = τῷ πρηγμ. ἔτι δέ καί ὁ χρεμετισμός τῶν ἵππων. Ἡσύχιος.

*Χρόμιος, ὁ, Κύπρ. ὄνομ. πέντε διαφόρων ὑποκειμένων, ἐν Ἰλιάδ.

Χρόμις, ιος, ὁ. Θελασσίως τις ἰχθύς, παρά τό χρέμω, διότι νομίζεται, ὅτι ἐκπέμπει φωνήν τινα τριγμώδη. 2) Χρόμις, ιος, ὁ· κύριον ὄνομ. στρατηγοῦ τινος τῶν Μυσῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ἰλ. Β, 858.

*Χρόμος, ὁ· ἴδε χρόμη.

Χρονέω, ἀντί χρονίζω. Ῥουφ. ἐπα. 12, 2. «Χρονέσσειν ὁμιλῶν» πάνυ ἀμφ.

Χρονία, ἡ, = χρονιότης· ἀμφ. ὅθεν

Χρονιαῖος, αία, αῖον, = χρόνιος· πάνυ ἀμφ.

Χρονίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ῶ (χρόνος). Διατρίβω, περνῶ τόν καιρόν, ἀργοπορῶ, διαμένω εἰς τι πολύν καιρόν· διστάζω· ἐξαίρτ. γηράσκω, γηράζω· ἔτι δέ καί κατά μέτ. διάδ. Αἰσχυλ. Θηβ. 54. 2) μεταβτ. βραδύνω, σταθῶ τόν καιρόν εἰς μάκρος, ἀναβάλλω τι. Παθ. ἀναβάλλεταί τι, πηγαίνει εἰς μάκρος· «χρονίζεται ὁ πόλεμος». Ἀπολλ. ἐν γένει δέ, διαρκεῖ, γηράσκει, παλαιόνεται, ὡς τό ἐνεργ. καί ἀμεταβτ. διάδοτον.

Χρονικός, ή, όν (χρόνος). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τόν χρόνον, καιρόν· ὅθεν «τά χρονικά», ὑπομν. βιβλία. Τά περιέχοντα τήν ἱστορίαν τῶν συμβεβηκότων ἑκάστου χρόνου, κάθε καιροῦ. Ἐπίρρ. χρονικῶς.

Χρόνιος, ία, ιον· Ἀττ. δέ καί ὀκταλ. (χρόνος). Ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει μετά πολύν καιρόν, ἀργά· ὅστις ἔρχεται, φθάνει πού ἀργά, παράκαιρα, Ὀδ. Ρ, 112. β) Ὅ,τι εἶναι, γίνεται, ἤ ἐγίνετο, συμβαίνει, ἤ συνέβη ἐκ πολλοῦ, διά πολλοῦ χρόνου· ἀπό πολύν, εἰς πολύν καιρόν, π. χ. «χρόνιος ἀπιών», χρονία ἐπιοῦσα κ. τ. τ. λείπει πολύν καιρόν, ἀπό πολλῆς. Τραγ. γ) Ὅ,τι διαρκεῖ πολύν καιρόν, εἶναι πολυχρόνιον· ὅστις διατρίβει πού πολύ καιρόν, ἀργοπορεῖ. 2) Ὅ,τι εἶναι, γίνεται, συμβαίνει εἰς ἀρμόδιον, εἰς τόν πρέποντα καιρόν· Ἐπίρρ. χρονίως· ὅθεν

Χρονιότης, ητος, ἡ. Διάρκεια πολλοῦ χρόνου, τό νά διαρκῇ τι πολύν καιρόν.

Χρονισμός, ὁ (χρονίζω). Τό νά μένῃ, διαρκῇ, κρατῇ τι πολύν καιρόν· τό νά διατρίβῃ τί. που πολύν καιρόν. 2) τό νά ἀναβάλλῃ τις τόν καιρόν· τό νά ἔρχηται, πηγαίνῃ τίς που ἀργά, παράκαιρα, ὕστερα ἀπό τόν πρέποντα καιρόν.

Χρονιστός, ή, όν· ἐπίστ. ῥημτ. τοῦ χρονίζω. Ὅστις ἀργοπορεῖ, μένει, διατρίβει πού πολύν καιρόν· ὅ,τι διαρκεῖ πολύν καιρόν. 2) Ὅ,τι ἀναλαμβάνεται πολύν καιρόν. Αἰλιαν. Ποικιλ. Ἱστορ. γ', 43.

Χρονογραφία, ἡ. Ἡ τῶν συμβεβηκότων τοῦ χρόνου συγγραφή, ἱστορία, βιβλίον, ἐν ᾧ γράφονται ἤ εἰσί γεγραμμένα τά ἄξια μνήμης συμβεβηκότα ἑκάστου χρόνου, Πολύβ. ἐκ τοῦ

Χρονογράφος, ὁ, ἡ (γράφω). Ὅστις συγγράφει, γράφει τά συμβεβηκότα ἑκάστου χρόνου, ὅστις γράφει τήν ἱστορίαν τῶν χρόνων, συγγραφεύς τῶν χρονικῶν. Στράβ. (α)

Χρονοκράτωρ, ορος, ὁ (κρατέω). Ὅστις ἐξουσιάζει, εἶναι ἐξουσιαστής τοῦ χρόνου· ἔχει ὄνομα, ἐνέργειαν εἰς τήν διάρκειαν, περίοδον τοῦ χρόνου, τοῦ καιροῦ· Ἀστρολογ. λέξις. Πτολεμ. (α)

Χρονόληρος, ὁ, ἡ, = χρονόληρος· ἀμφ.

Χρονολογία, ἡ (χρονολόγος). Τό μέτρημα, λογάριασμα τοῦ καιροῦ.

Χρονολογικός, ή, όν· καί ἐπίρρ. —κῶς. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος, ἔμπειρος εἰς τήν χρονολογίαν· ἐκ τοῦ

Χρονολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις λογαριάζει τόν καιρόν, ἠξεύρει, ἐπιτηδεύεται, μελετᾷ τήν χρονολογίαν, καταγίνεται εἰς τήν χρονολογίαν.

Χρόνος, ὁ. Καιρός, πολλάκις παρ' Ὅμρ. ὅτι δέ β) διωρισμένη τις μακροτέρα ἤ βραχυτέρα διάρκεια τοῦ χρόνου, πολύς ἤ ὀλίγος καιρός. γ) κατ' ἰδιαιτέρας συντάξεις· «χρόνος», διάρκεια καιροῦ κατά τό μᾶλλον καί ἧττον, περισσότερος ἤ ὀλιγώτερος καιρός, Ὀδ. Δ, 590 Ζ, 295. Ι, 138. Ἡρόδ. 1, 175. 7, 223. Ἰαν. Ἀνθολγ. Παλ. σελ. 627. «Ἐπί χρόνου», ὀλίγου, ἔχει πολύν καιρόν, πρός καιρόν τινα, Ἰλιάδ., Β, 229. Ὀδ. Ξ, 103. Ἡσ. Ἔργ. 775. Ἡρόδ. 1, 116. καί κατ' ἀκριβέστερον διορισμόν· «πολλῶν χρόνων», Ὀδ. Δ, 161. «πολλῶν ἐπί χρόνων». Ὀδ. ή, «χρόνον ἐπί μακρόν», Ἡρόδ. 1, 81. καί, «παύρου», ἤ παυρίδιον ἐπί χρόνου», δι' ὀλίγου καιροῦ, ὀλιγάκι. Ἡσίοδ. «ἐς χρόνον», εἰς τό μέλλον, μετέπειτα, ὕστερον, Ἡρόδ. 3, 72. 9, 89. «ἕνα χρόνον», εἰς μίαν στιγμήν, εὐθύς, διά μιᾶς, Ὀδ. Ο, 511. «τόν ἀεί χρόνον», διά πάντοτε, παντοτεινά, ὅλο ἕνα, ἀκατάπαυστα· «χρόνῳ», μέ καιρόν, μέ τόν καιρόν, ἀργά, τέλος πάντων· πολλάκις παρ' Ἡροδ. ὅθεν «χρόνῳ ποτέ», ἐντέλει, τέλοι, τέλος πάντων, μίαν φοράν, Ξενοφ. παρβλ. Pors. ἐν Εὐριπ. Μηδ. 908. Ἰων. «χρόνῳ κοτέ» Ἡρόδ. 9, 62. «νῦν χρόνῳ», τέλλος δέ, λοιπόν, ὕστερα. Εὐριπ. «ἐν χρόνῳ», πρό καιροῦ, ἕνα καιρόν, ποτέ· «ἀπό πολλοῦ· καθ' ἣν σημασ. εὑρηται καί τό, «χρόνῳ», Wunderl. obs. cr. in Aesch. σλ. 57. «σύν χρόνῳ», μέ τόν καιρόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον· ὡσαύτως καί «πάνυ χρόνῳ». Ἡρόδτ. 1, 172. 2, 151. καί «τῷ χρόνῳ». Lob. Σοφοκλ. Αἴ. 305. «διά χρόνου», μετά τινα, ὕστερα ἀπό κάποιον, ἀπό κάμποσον καιρόν· ἔτι δέ καί μετά πολλῶν καιρῶν, ὀργά, τέλος πάντων· οὕτω καί «χρόνῳ». ἐξαίρτ. παρά τοῖς Τραγκ. Valck. ἐν Φρυν. 313. «χρόνου δεῖται», πολύς καιρός ἀπαιτεῖται, χρειάζεται, πρέπει νά περάσῃ, θέλει περάσει πολύς καιρός, Ξενοφ. Συμπ. 2, 4. Schaef. Boss. ell. σελ. 403. «χρόνου γενομένου», ἀφ' οὗ ἀπέρασεν ἕνας καιρός, Διόδ. Σικλ. 20, 109. οὕτω καί «ἐπειδή χρόνος ἐγένετο». Λυσιφ 8, 1. γ) παραλείπεται δέ τό, χρόνος, ἐν ταῖς φράσεσιν, οἷον· «τόν ἐμπροσθεν, τόν ὕστερον, τόν ἀεί». Br. ἐν Σοφοκλ. Ἠλ, 1075. Schaef. Jul. or. σελ. XX. παρβλ. L. Bos. ell. σελ. 546. 2) ἐν ἀκριβεστέροις διορισμοῖς· «πολύς ἤ συχνός χρόνος», πολύς, πέρα πολύς καιρός· «ὀλίγος ἤ βραχύς χρόνος», ὀλίγος, παρολίγος, σύντομος, κοντός καιρός· ἐξ ὧν ὁ Ποιητής χρῆται μόνον τῷ, «πολύς ἤ πολλός, καί τῷ, ὀλίγος χρόνος». β) «ὁ ἄλλος χρόνος», παρά τοῖς Ἀττικοῖς ἀντί τοῦ, «τό λοιπόν χρόνος», τό μέλλον. Wolf. ἐν Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 234. «ὡσαύτως καί οἱ ἐκτενεῖς χρόνοι», ὁ ἐρχόμενος καιρός, τό μέλλον, Βασιλ. ep. cr. σελ. 180. 3) Ἡλικία, καί ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τινος, Ἀξιοχ. σελ. 365. B. 367. A. Πλουτ. Βιω. 14. «κατ' ἰδρίπων χρόνων». Σοφοκλ. Φιλ. 306 «χρόνῳ παλαιοῖ», Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 112. ἐκδ. Νικοφ. Δούκα. τοσός δε τῷ χρόνῳ, τοσαύτης ἡλικίας· Αἰσχίν. 4) παρά τοῖς μετέπειτα, τό ἔτος· ὡς καί παρ' ἡμῖν συνήθως ἡ περίοδος 12 μηνῶν, Hemst. ἐν Ἀριστοφ. Πλτ. σελ. 178. 407. Valck. diatr. σελ. 135. 5) ἐν γένει δέ, διατριβή, ἀργοπορία, χαμός καιροῦ, τό κοινῶς χατσμέρια· «χρόνον ἐμπαιδίν», τό νά πρεξενεῖ τις ἢ τι χαμόν καιροῦ· «χρόνον ἔχειν, τραβᾷ εἰ μάκρος, καταντεῖ μακρύ, χρειάζεται πολυκαιρία. Ἡ δέ διαφορά τῆς σημασίας τοῦ, χρόνος καί τοῦ καιρός, ἡ ὁποία λέξις συνεζεύχθησαν παρ' ἡμῖν κοινότρ. ἀντί τοῦ, χρόνος, ἐστι κατά τόν Γρηγόρ. Νύσ. «Χρόνος τοῖς πᾶσι τό γενικόν μέτρον, ᾧ πᾶν τε γινόμενον μετρεῖται. —Ἐν τρισί τμήμασι τό χρονικόν μετρεῖται διάστημα, τῷ παρωχηκότι, τῷ ἐνεστῶτι, καί τῷ μέλλοντι· κατά Καισ. Διαφέρει δέ χρόνος καιροῦ· τό μέν γάρ μῆκος ὑπάρχει σημαντικόν, τό δέ εὐκαιρίαν· οὐ γάρ φαμέν, χρόνος ἐπέστη ἀμητοῦ ἤ τρυγητοῦ, ἀλλά καιρός, οὐδέ χρόνος γῆμαι τήν νεανίν, ἀλλά καιρός· καί κατά Ὀλυμπιόδωρον «Χρόνος μέν ἐστι τό διάστημα, καθ' ὃ πράττεταί τι· καιρός δέ, ὁ ἐπιτήδειος τῆς ἐργασίας χρόνος, ὥστε ὁ μέν χρόνος καί καιρός εἶναι δύναται· ὁ δέ καιρός οὐ χρόνος, ἀλλ' εὐκαιρία τοῦ πραττομένου ἐν χρόνῳ γιγνομένη».

Χρονοτριβέω, ῶ. Μ. ήσω (τριβω). Διατρίβω, ἀναβάλλω τόν καιρόν, βραδύνω, ἀργοπορῶ. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ'.

Χρονουλκέω, ῶ. Μ. ήσω (ἕλκω). Τραβῶ τόν καιρόν ἀμπροστά, ἀμφ.

(Χρόος, ὁ,) = χρώς, χροιά· ὡς ὁμοστκ. οὐχ εὑρηται· περί τῆς δοτκ. δέ, χρῷ, ἴδε χρώς.

*Χροτιή, ἡ· ιωνίτρ. ποιητ. τύπ. ἀντί χρωτιά. Ἀνθλ. Παλτ. 15, 35. 2.

(Χρύω) ἄχρηστον πρωτότ. ἀφ' οὗ σχηματίζονται πλείονες χρόνοι τοῦ, χρώννυμι.

*Χρυσαγωγός, ὁ, ἡ (χρυσός, ἄγω). Ὅστις ἄγει, κομίζει, φέρει χρυσόν, μάλαμα, Lobeck Φρυν. σλ. 432.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χρυσειτίς, ίδος, ἡ (χρυσός, αἰγίς). Ὅστις ἔχει φορεῖ χρυσῆν αἰγίδα, ἀσπίδα. Βακχυλίδ. παρὰ Διον. Ἁλικ.

Χρυσαίετος, ὁ (αἰετός.) Ὁ χρυσοῦς ἀετός, χρυσοῦς.

Χρυσαΐζω, (χρυσός). Χρυσόω, στολίζω τι μὲ χρυσόν, μὲ μαλαμα. Ἡσύχ.

*Χρυσάκτις, ινος, ἡ, ἡ (ἀκτίν). Ὅ,τι ἐκπέμπει χρυσᾶς ἀκτῖνας· ποιητ.

Χρυσαλλίς, ἡ (χρυσός). Ζωάριον ἔντομον καὶ πτερωτόν, ἀπὸ τῆς κάμπης γιγόμενον, ἡ χρυσῆ πεταλλοῦδα, τῶν ψυχῶν, κοπτ. τῶν φλέτρων, περπερέων· χρυσὸς πέρπερας. Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστορ. ε, 19.

Χρύσαμμος, ὁ, ἡ. (ἄμμος). Ὅ,τι φέρει μαζήτων, κατεβάζει χρυσὸν ἄμμον· ἐπὶ ὑδάτων· ὡς οὐσσπ. δέ, ὁ, καὶ ἡ χρυ. Ἄμμος χρυσεύς. Γλωσσάρ. (ῠ)

Χρυσαμοιβός, ὁ. (ἀμείβω). Ὅστις ἀλλάζει, τὸ Ἰταλ. παρὰ τοῖς ἐμπόροις σύνηθ. καμπίσρει τὸν χρυσόν, τὰ φλωρία δίδων ἀντ' αὐτῶν ἄλλα χρήματα. Τρπκ. παρ' Αἰσχύλ. Ἀγ. 449. καλεῖται ὁ Ἄρτις. Ὅστις ἀλλάζει μὲ χρήματα, μὲ λύτρα πολλὰ τὰ σώματα τῶν πιπτόντων ἐν ταῖς μάχαις· ἢ τῶν ζωγρουμένων αἰχμαλώτων.

Χρυσάμπυξ, υχος, ὁ, ἡ (ἄμπυξ). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν κεφαλῆς στολισμόν· ἐν Ἰλ. ἐπὶ. τῶν ἵππων· ἐπὶ τῶν θεαικῶν δέ, Τμν. Ὁμ. ε 5. 12. Ἡσὸ. Θγν. 916. πολλκ. παρὰ Πιὸ. ἐν τῇ Ὀδσ. δὲ οὐχ εὑρηται που ἡ λέξις· ποιητ. μόνον.

*Χρυσανθέμιον, τὸ = τῷ ἑπμ. ὁμοῦ ὁμως.

Χρυσάνθεμον, τὸ (ἄνθεμον). Φυτόν τι ἄνθος κίτρινον ὡς ὁ χρυσὸς ἢ ὡς τὸ χρῶμα τοῦ πυρὸς φέρον· χρυσολούλουδον. Λατ. calendula officinalis. ἔτι δὲ καὶ χρυσανθὲς λεγόμενον· πιθανῶς δὲ ἐστὶ ταὐτὸν τῷ «χάλκανθος, χαλκάνθεμον, χαλκῖτις, χαλκὴν καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχ. κάλχη· ἀφ' οὗ τὸ Λατν. caltha.

Χρυσανθής, ὁ, ἡ (ἄνθος). Ὅ,τι φέρει, ἔχει χρυσᾶ, κίτρινα ὡς τὸ χρυσάφι ἄνθη, λουλούδια· ποὸ χρυσανθὲς« = χρυσάνθεμον.

*Χρυσάνθεμον, τὸ, ἀντὶ χρυσάνθεμον. Ἡσχ.

Χρυσανταυγής, ὁ, ἡ (ἀνταυγής). Ὅ,τι ἀνταυγάζει, ἀντιστράπτει ὡς χρυσός· Εὐρπ. Ἰων. 890. ποιητ. μόνον

*Χρυσεοφεύς, ῶως, ὁ = τῷ ἑπμ. ποιητ.

Χρυσάορος, ὁ, ἡ, ὡς τὸ σχρυσάωρ, παρὰ τὸ, ἄορ. Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν ξίφος, σπαθ· ποιητ. ἐπὶ. τῶν θεῶν ἐξαιρ. καὶ συνηθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλιὸ. Κ, 509. Ο, 256. Τμ. Ἀπλ. 123. Ὑμ. Ὁμ. κγ΄, 3. Πνδ. Πθ. 5, 140. ἀλλὰ καὶ τῆς Δήμητ. Τμν. Δημητ. ζ. καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἡρὸ. 8, 77. τοῦ Διός, Σοφβ. 14. σλ. 660. τοῦ ὀρφέως Πνδ. λφν. 187. Ἡ δὲ σημσ. διαφέρει κατὰ τὰ κύρια ἰδιώματα τῶν διαφόρων θεοτήτων· ἐπειδὴ καὶ τὸ, ἄορ χρησιμεύει ἀντὶ ἑκάστου πολεμικοῦ ἐργάνου ὥσπερ καὶ τὸ, ὅπλον· ὥστε ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ, χρυσάορος, δύναται μὲν ἀναφέρεσθαι εἰς τὸ τόξον ἢ εἰς τὴν λύραν αὐτοῦ· ἐπὶ τῆς Δήμητρος δέ, εἰς τὴν δρεπάνην, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, δὲ, εἰς τὸ τόξον καὶ εἰς τὰ βέλη αὐτῆς· καὶ ἐπὶ τοῦ Διός, εἰς τὸν κεραυνὸν αὐτοῦ, Heyne ἐν Ἀπολλ. 3, 10, 8. Böckh. expl. Πιὸ. Πθ. 5, 82. σλ. 393. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γενικωτέρα χρῆσις αὕτη τῆς λέξ. ἀορ οὐχ εὑρηται παρ' Ὅμ. ἔστι καὶ ἡ ἑρμηνεία αὐτῆς αὐτὴ ὁμοίως ἕπεται φυσικῶς ὅτι πᾶν ἀνίκανον πολεμικὸν ἔργον, ἀποδίδει καὶ εἰς τὰς θεοτητὰς τὸ ἰδιον ἑαυτοῦ ὅπλον, τοῦ ξίφους τὴν χρῆσιν. πρβλ. Θκδ. 1, 5, 6. καὶ ἐξαιρ. Voss. ἐν Τμ. Δμτ. 4. (Τὸ α, ἐστὶν ὅλως μκρ., μόνον παρ' Ὀρφ. Lith. 545. βρχ. ὂπου ὅμως διφορεῖται ἡ ἀνάγνω., ὅθεν ὁ Herm. ἐξῆλειψεν ἐκ τοῦ κειμένου σὺλόγως τὴν λέξιν.)

Χρυσαργύριον, τὸ. Μεταλλεῖον χρυσοῦ (οὐχὶ δέ, τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη, καθὼς καὶ ταύτης τῆς λέξεως ἡ ἐξήγησις πάνυ ψευδὴς ἐστὶ) Φιλοξ. Γλωσσ. ἄμφ.

*Χρυσάργυρον, τὸ (ἄργυρος). Ὁ φόρος, τὸ δόσιμον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πληρώνῃ εἰς τὴν πολιτείαν καθεὶς διὰ τὸ ἔργον τοῦ βιοπορισμοῦ του, τὸ σύνηθ. παρ' ἡμῖν τουρκβ. γενικ. Ζωσι. 18, 6.

Χρυσάρματος, ὁ, ἡ (ἅρμα). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσοῦν ἅρμα, ἁμάξι· ποιητ. μόνον Πνδ.

Χρύσασπις, ιδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς). Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν ἀσπίδα. Πνδ. ποιητ μόνον. (ῠ)

Χρυσαστράγαλος, ὁ, ἡ (ἀστράγαλος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς ἀστραγάλους ἢ πόδας «Φιάλῃ χρυσαστράγαλος.» Σαπφὼ παρὰ Πολυδ. ε, 98. ποιητ. μόνον (– ⏑ ⏑ –)

*Χρυσάττικος, ὁ, οἶνος. Εἶδός τι οἴνου τεχνικῶς κατεσκευασμένου.

*Χρυσαυγέω· ἐπὶ πραγμάτων. Ἔχει λάμψιν, λάμπει ὡς χρυσάφι. Σφκλ. Οἰδ. Ρ. 686. ἐνθ. Νεοφ. Δούκα. Ἀρστφ. Ὀρ. 1694. ποιητ. μόνον· ἔδεν

Χρυσαυγής, ὁ, ἡ (αὐγή). Ὅ,τι αὐγάζει, λάμπει ὡς χρυσάφι. Σφκλ. Οἰδ. Ρ. 686. ἐνθ. Νεοφ. Δούκα. Ἀρστφ. Ὀρ. 1694. ποιητ. μόνον· ἔδεν

Χρυσαυγίζω, Μλ. –ίσω = χρυσαυγέω. Διβάν.

*Χρυσάφιον, τὸ, ὑπερσ. τον, χρυσός, τὸ παρ' ἡμῖν χρυσάφι κοινῶς, Schaef. ἐν Γρηγ. σλ. 29. 1043. (ᾰ)

*Χρυσάωρ, ὁ, ἡ (ἀορ) = χρυσάορος. Τμ. Ἀπλ. 123. Ἡσὸ. Ἠρ. 773 = 2) χρυσόωρ, ὁ Κύρ. ὁμμ. ὁ «Δίες παῖς Ποτειδάωνος ἐκ τῆς Μεδούσης, Ἡσὸ. Θγν. 281, 287. (ᾰ)

Χρυσεγχής, ὁ, ἡ (ἔγχος). Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσοῦν θέρυ, χρυσῆν λόγχην. Ὀρφ. ποιητ.

Χρυσεῖον, τὸ. (χρυσός). Μεταλλεῖον χρυσοῦ, κατὰ πλῆ. ὀρθ. συνηθ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', η, 37. — 2) Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χρυσεχόου. Στρβ. 3

*Χρεῖσεις, εἶη, ειον· ποιητ. καὶ ἐξαιρ. Ἐπκ. ἀντὶ χρύσεος, ὅπερ ἴδε πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσὸ. (ῠ)

Χρυσεκλέκτης, ου, ὁ (ἐκλέγω). Ὅστις ἐκλέγει, καθαρίζει, συναθροίζει χρυσόν, ἢ χρυσοῦν ἄμμον ἐκ τοῦ ὄμμου τῶν ποταμῶν. Λατ. aurilegulus. Φιλοξέν. Γλωσσ.

Χρυσελεφαντηλέκτρος, ὁ, ἡ (χρυσός, ἐλέφας, ἤλεκτρον). Πλούταρχ. εἰς Τιμολ. 31. Ἄσπις χρυσῆ, καὶ ἐλέφαντι, καὶ ἠλέκτρῳ κεκοσμημένη· ἢ ἐπικοσμήματα ἔχουσα χρυσᾶ, ἐλεφάντινα καὶ ἠλέκτρινα.

Χρυσελεφάντινος, ὁ, ἡ (χρυσός, ἐλέφας). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, ἢ ποικιλμένον μὲ χρυσὸν καὶ μὲ ἐλέφαντος κόκκαλον. Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 604. Περὶ τῶν χρυσελεφαντίνων, τὰ πλεῖστα κολοσσιαῖων θείων ἀγαλμάτων, εἶα ἦσαν τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τῆς Ἀργείας Ἥρας καὶ τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν ἴδε ἐξαιρ. Quatremère de quinci Jupiter Olympien.

Χρυσεμβαφος, ὁ, ἡ (ἐμβάπτω). Ὅ,τι εἶναι βεβαπτισμένον εἰς βαφεῖον, ἀναλυμένον χρυσὸν· ὅθεν ἐπίχρυσον, μαλαματωμένον, μαλαματοκαπνισμένον.

*Χρυσεμβολος, ὁ, ἡ (ἐμβολος). ἐπὶ πλοίων. Πλοῖον ἔχον χρυσοῦν ἔμβολον· ἴδε ἔμβολος.

Χρυσενδετος, ὁ, ἡ (ἐνδέω). Ὅ,τι εἶναι μὲ χρυσὸν δεδεμένον, χρυσοδεμένον. Πλούταρχ.

Χρυσεοβόστρυχος, ὁ, ἡ = χρυσοβόστρυχος. Εὐρπ. Φοίν. 198. ποιητ. μόνον.

Χρυσεόδμητος, ὁ, ἡ. ἀμφβλ. ἀνάγνω. παρὰ Αἰσχύλ. Χοηφ. 613. ἀντὶ χρυσεόκμητος.

*Χρυσεόκαρπος, ὁ, ἡ, = χρυσόκαρπος· ποιητ.

Χρυσεόκμητος, ὁ, ἡ (κόμιω). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον, καμωμένον ἐκ χρυσοῦ. Λίσχλ.

*Χρυσεοκόλλητος, ὁ, ἡ = χρυσοκόλλητος· ποιητ.

Χρυσεοκόμης, ου, ὁ, = χρυσοκόμης. Ἀριστοτέλ. Ῥητ. γ', 8. ποιητ.

Χρυσεοκρόταλος, ὁ, ἡ (κρόταλον) = χρυσοκρόταλος· ποιητ.

Χρυσεόκυκλος, ὁ, ἡ (κύκλος). Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς κύκλους, ἢ χρυσοῦν δίσκον. Εὐριπ. Φοίν. 181.

*Χρυσεολόγχης, ου, ὁ = χρυσολόγχος· ποιητ.

Χρυσεόμαλλος, ὁ, ἡ = χρυσόμαλλος. Εὐρπ. ποιητ. μόνον,

Χρυσεομίτρης, ου, ὁ. = χρυσομίτρης «Πίναξ χρυσεομίτρης» παρ' Ἀθηναίῳ ὁ, σελ. 130. μετὰ χρυσοῦ περιεξεσμένος, χρυσοῦν κύκλον ἔχων· ποιητ.

Χρυσεόνωτος, ὁ, ἡ = χρυσόνωτος· ποιητ.

Χρυσεοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ (πήληξ). ποιητ. ὡς τό, χρυσοπήληξ. Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν περικεφαλαίαν. Τμ. Ὁμ. ζ', 1.

Χρυσεοπήνητος, ὁ, ἡ (πήνη). Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον μὲ χρυσοῦν ὑφάδι, πλεγμένον μὲ χρυσᾶς κλωστάς· τὸ σύνηθ. κοινῶς στουρ. Εὐρπ. Ὀρέστ. 837. «Φέρα' χρυσεοπήνητα· μετὰ χρυσοῦ ὑφασμένα ἱμάτια.

*Χρυσεόπηνες, ὁ, ἡ = χρυσεοπήνητας

Χρύσεος, έη, εον. Ἀττ. συναιρ. χρυσοῦς, ῆ, οῦν. Ἐπκ. χρύσειος, είη, ειον (χρυσός). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ, ποικιλμένον, πλουμπισμένον μὲ χρυσόν· μαλαματένιον, μαλαματωμένον, πολλκ. παρ' Ὅμ. καὶ Ἡσὸ. παρὰ τοῖς ἑποίοις πάντα σχεδὸν, ὅσα προσκυνοῦνται εἰς τοὺς θεούς, ὀνομάζονται χρυσᾶ· «χρυσέη Ἀφροδίτη» ἢ μὲ χρυσὸν ὡραϊσμένη, καλλωπισμένη, Ἰλιὸ. Γ, 64. Ὀδσ. Θ, 337. καὶ ἀλλ. «χρύσεος» ἀντὶ ἐπίχρυσος. Ἡρὸτ. 8, 82. παρβλ. 80 — β) «χρυσοῦς» ὑπκ. στατὴρ, χρυσοῦν ἰσόσημα, κοιν. τὸ φλωρί, Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 779. — 2) Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, εἶναι χρυσοκίτρινον, κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα, Ἰλιὸ. Θ, 42 Ν, 24. 523. Ξ, 351. Σ, 206. ὅθεν — β) «τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠοῦ» τὸ κιτρινάδι, ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ — 3) Τρπκ. ὅ,τι εἶναι πολυτελές, πολύτιμον, κοινῶς ἀκριβόν, ἀξιότιμον, ἐξαίρετον, μεγαλοπρεπὲς, λαμπρόν. — Ὁ Ποιητ καὶ ὁ Ἡσὸ. χρῶνται ἐμφατικῶς τοῖς τύποις χρύσεος καὶ χρύσειος ἐπὶ τὸ πολὺ· τῷ συνῃρημ. δὲ οὐδέποτε, πλὴν τῆς αἰτ. χρυσῆν, ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Ἡσιόδου τοῦλάχιστον ἐσῦ ὅτε ἀπαντωμένης· ἄλλως δὲ ὁ συνῃρημ. τύπος παρὰ τοῖς Ἀττ. κυρίως ἐστὶν εὔχρηστος, αἰτίας ὅμως χρᾶνται καὶ τῷ ἀρχαίῳ Ἰων. κυρίως τύπῳ χρύσειος μᾶλιστα δὲ καὶ οἱ Λεγειν ἑνίοτε, Lobeck Φρν. σλ. 207. — (τὸ ν συνῃθες μέμκρ. ὅταν χρυσέη, χρυσέην, χρυσέες, χρυσέας καὶ ὡς οἱ τ τύποι παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐνυλλοβῶς ἐκφέρονται, ὡς δηλοῦται ἀκριβέστατα διὰ μαρτυρίων ἐξαιρ., ὡς ἐν Ἰλιὸ. Α, 15. 374. οἱ Δυρκ. μέντοι χρῶνται καὶ βρχ. ἑνίοτε τῷ υ· ἴδε Herm. de dial. Pind. σ. IX. καὶ Bockh de metr. Pind. σλ. 289. καὶ ἐν Πνδ. 4, 1. ταύτην τὴν ποιητ. ἀδειαν τῶν Δυρκ. ἐμιμήθησαν μέν καὶ οἱ Τραγ, ἀλλὰ μόνον ἐν τοῖς Δυρικοῖς, χωρίοις οὐδέποτε δὲ ἐν Ἰαμβ. καὶ Ἀναπαιστ. ὅπερ βεβαιοῖ ἀνεντιρρήτως ἡ συλλογὴ πολλῶν παραδειγμάτων ἐκ τοῦ Σφκλ. καὶ Εὐρπ. παρ' Erf. Σφκλ. Ἀντ. 103. Seidl. Εὐρπ. Τρ. 530. Elmsl. Μηδ. 618. καὶ Βακχ. 97. Οἱ Ἐπκ. καὶ οἱ Ἐπιγραμματκ. σπανιώτατα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρῶνται ταύτῃ τῇ ἀξείᾳ, Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 197. 274. Meineke cur crit. σλ. 19. Οἱ δὲ μετέπειτα Ἕπτ. φυλάττουσιν ἀκριβῶς, ὡς φαίνεται τὸν Ὁρμ. κανόνα· ἀνὲξ ὁ Wernik ἐν Τρφ. 513. διϊσχυρίζεται ὅτι ὁ Νονν. βραχύνει τὸν, ἡ ἀντίληψις τοῦ αὐτὴ πηγάζει χυρίως ἐκ τῆς παραλόγου γνώμης του, ὅτι πορᾷ τῷ Νόν· οὐδαμοῦ εὑρηται ὑπὸ σπουδαίου ἀλλήλοις συναπολουθοῦντες, τὴν ὁποίαν ἀνήρεσεν ἀποχρώντως ὁ Spitzer Anw. zur Griech. Prosodie σλ. 111. ταῦ ἄλλα παρέβλ. χρυσός.)

Χρυσοσάνδαλος, ὁ, ἡ (σάνδαλον). Ὅστις φορεῖ χρυσᾶ σανδάλια. Εὐριπ. Ὀρ. 1458. ποιητ. μόνον.

Χρυσεοστέφανος, ὁ, ἡ = χρυσοστέφανος. Εὐρπ. ποιητ. μόνον.

* Χρυσεόστιλβος, ὁ, ἡ (στίλβω). Ὅ,τι στίλβει, αὐγάζει, λάμπει ὡς χρυσός· ποιητ.

Χρυσεόστολμος, ὁ, ἡ ποιητ. ἀντὶ χρυσεόστολος. Μετὰ Χρυσοῦ ἐστολισμένος, χρυσοστολισμένος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 157. ποιητ. μόνον

* Χρυσεόστολος, ὁ, ἡ (στέλλω, στολή) Ὅστις ἢ ὅ,τι εἶναι ἐστολισμένον μὲ χρυσόν. Εὐρπ. ποιητ. μόνον.

Χρυσεόταρσος, ὁ, ἡ (ταρσός). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς ταρσούς, πτέρυγας, πόδας ἢ χρυσᾶς πτέρυγας Ὀρφ. Ἀργ. 338. ποιητ.

Χρυσεότευκτος, ὁ, ἡ = χρυσοτευκτος· ποιητ.

Χρυσεότυπος, ὁ ἡ = χρυσότυπος· ποιητ Εὐριπ Ἠλ. 470. «Χρυσεότυπον κράνος»

Χρυσεοφάλαρος, ὁ, ἡ (φάλαρα). Ὅ,τι εἶναι ἐστολισμένον μὲ χρυσᾶ φάλαρα. Εὐριπ. Τρωάδ. 519, ποιητ. (Ξ)

Χρυσεπώνυμος, ὁ, ἡ (ἐπώνυμος). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν, τὸ παρανόμι του ἀπὸ τὸν χρυσόν· οὕτως ὀνομάζει Ἰωάν. ὁ Δαμασκ. τὸν Χρυσόστομον.

Χρυσεραστής, οῦ, ὁ, ἡ (ἔραμαι). Ὅστις εἶναι τοῦ χρυσοῦ ἐραστής, ἀγαπᾷ τὸν χρυσόν, τὰ φλωρία, φιλάργυρος, Babr. fab. 21.

Χρυσεργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις ἐξεργάζεται, ἐργάζεται χρυσόν, χρυσοχόος. Δικόφρ. 1352. ἐσχηματισμ. ὡς τὸ, λιτεργός.

Χρυσεψητής, οῦ, ὁ (ἕψω). Ὅστις διαλύει, χωνεύει, ἀναλύει χρυσόν. Γλωσσ. Φιλοξ.

* Χρύση, ης, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας. Ἰλιάδ. (υ)

* Χρυσηίς, ίδος, ἡ. Πατρωνμ. τοῦ, χρύσης· ἡ θυγάτηρ. τοῦ Χρύσου. Ἰλιάδ. — 2) Θυγάτηρ τις τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν συμπαιχτριῶν τῆς Περσεφόνης, Τμ. Δμτ. 421.

Χρυσηλάκατος, ὁ, ἡ (ἠλακάτη). Ὅστις ἔχει χρυσῆν ἠλακάτην, τὸ σύνηθ. ἰταλ. ῥόκαν, χρυσᾶ βέλη. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, παρ' Ὅμ. τῆς Λητοῦς, τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῶν Νηρηίδων παρὰ Πιδ. παρβλ. expl. Pind. Ὀλ. 6. extr. ἴδε ἐξαιρ. Βτμ. Μυθλγ. 2. σλ. 359. ποιητ. μόνον. (ε)

Χρυσηλάτος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω). Ὅ,τι εἶναι σφυροκοπημένον ἐκ χρυσοῦ

Χρυσήλεκτρον, τό (ἤλεκτρον). Χρυσοῦ ἤλεκτρον, τὸ σύνηθ. τονρκβ. κεχρεμπάρι. Πλίν. λέ. 4. καὶ 9.

Χρυσηνίος, ὁ, ἡ (ἡνία). Ὅστις μεταχειρίζεται χρυσᾶ ἡνία, χαλινάρια. Ἐπθ. τοῦ Ἄρεως, Ὀδσ. Θ, 285. τῆς Ἀρτέμιδος. Ἰλιάδ. Ζ, 205. τῆς Ἀφροδίτης, Σφκλ. Οἰδ. Κ. 694. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ποιητ. μόνον.

Χρυσήρης, εος, ὁ, ἡ (ἄρω). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον, μὲ χρυσὸν δεδεμένον, στερεωμένον· Εὐρπ. ἐσχηματισ. ὡς τὸ, χαλκήρης.

* Χρύσης, ου ὁ. Κύρ. ὄνμ. Ἰλιάδ. (υ)

Χρυσιαῖος, αία, αῖον (χρυσίον). Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ, ἢ ἐκ χρυτῶν νομισμάτων, συνίστανται εἰς χρυσᾶ νομίσματα, ἢ ἀνήκει εἰς αὐτά. Διογέν. Ἀρκεσίλ. «Δείξεις χρυσιαίας.»

Χρυσιδάριον, τό. (α) καὶ

* Χρυσίδιον, τό. ὑπερτ. τοῦ χρυσίον. Κομμάτιον χρυσοῦ, κομματάκι ἀπὸ μάλαμα. Ἀριστφ. (ῐ)

Χρυσίζω. Μλ. -ίσω. Ἀττ. ιῶ (χρυσός). ἐπὶ πραγμάτων. Εἶναι ὅμοιον, ὁμοιάζει μὲ τὸν χρυσόν.

Χρύσινος, ίνη, ινον (χρυσός) νεωτερ. καὶ σπανιώτρ. τύπ. ἀντὶ χρύσεος (– νυ)

Χρυσίον, τό· ὑποκορ. τοῦ χρυσός. Τμῆμα χρυσοῦ κομμάτι ἀπὸ μάλαμα, Ἡρόδ. ἐξαιρ. πᾶν χρυσὸς ἐξειργασμένος, Boekh. Ath. Staatshaush. 2. σλ. 213. ὅθεν, χρυσοῦν νόμισμα, φλωρί, χρήματα. — 2) χρυσόνημα, ἔλασμα, κοινοτ. σύρμα ἀπὸ μάλαμα. — 3) Ὑποκοριστικόν, χαϊδευτικὸν ὄνομα· ὡς τὸ παρ' ἡμῖν σύνηθ. χρυσέ μου, χρυσῆ μου, θησαυρέ μου. Ἀριστφ. Δυσ. 929.

Χρυσιοπλύσιον, τό (πλύνω). Τόπος ἔνθα ὁ χρυσὸς πλύνεται, ἢ ἔνθα πλύνουσι τὸν ποταμίου ἄμμον καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκλέγουσι τὰ ψήγματα τοῦ χρυσοῦ. Στράβ. ε, σελ. 328. καὶ γ', σελ. 63. ὡς τὸ χρυσοπλύσιον. «Ὑρέατα» ὀρύσσοντες, καὶ ἄλλας τέχνας ἐπινοοῦντες πλύσει τῆς ἄμμου τὸν χρυσὸν ἐκλαμβάνουσι, καὶ πλείω τῶν χρυτωρυχείων ἐστὶ νῦν τὰ χρυσοπλύσια προσαγορευόμενα. (πλῦ)

Χρυσίς, (ίος, ἡ (χρυτός). Χρυσοῦν ἀγγεῖον ἢ σκεῦος. Ἀριστφ. Πορφυρίς, χρυσοῦν ἱμάτιον, χρυσοῦν σανδάλιον. Λουκιαν.—2) ὡς ἐπῳ.=χρυσῖτις, Πολλ.

Χρυσῖτης, ου, ὁ. καὶ, χρυσῖτις, ιδος, ἡ (χρυσοῦς). Ὅ,τι εἶναι ὡς χρυσός, ὁμοιάζει μὲ χρυσόν, περιέχει χρυσόν. «Χρυσῖτις ἄμμος·» ἢ χρυσὸν ἐμπεριέχουσα. Ἡρόδ. 3, 102.

Χρυσοβάλανος, ἡ (βάλανος). Χρυσοῦς φοίνικ, πουρκβ. χουρμᾶς κίτρινος ὡς ὁ χρυσός. (Ξ)

Χρυσοβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, εἶναι κίτρινον ὡς τὸ μάλαμα· ἄλλα καὶ = χρυσογραφής· ὅ,τι εἶναι χρυσοκέντητον· καὶ αὐτὴ φαίνεται ὅτι ἦτον ἐξαιρ. ἢ εὐχρηστοτέρα σημασ τῆς λέξεως.

Χρυσοβέλεμνος, ὁ, ἡ. (βέλεμνον) Ὅστις μετεχειρίζεται χρυσᾶ βέλη. ποιητ.

Χρυσοβόστρυχος, ὁ, ἡ. (βόστρυχος) Ὅστις ἔχει χρυσοῦς βοστρύχους, χρυσᾶ πλεξίδια, χρυσᾶ πλοκαμίδας, κλωσας. Ἀθην. ιγ'. σελ. 564.

Χρυσοβώλος, ὁ, ἡ. (βῶλος) Ἐπὶ τόπου, ἀγροῦ, ὅστις ἔχει χρυσοῦς βώλους, χρυσᾶς βώλακας, κοινοτρ. σβῶλους, μπλάνας, τοῦ ὁποίου ἡ γῆ περιέχει χρυτόν. Εὐριπ. Ῥῆσ. 921.

Χρυσόγαιος, ὁ, ἡ.=τῷ ἑπομ. ἄμφβ.

* Χρυσόγειος, ὁ, ἡ, καὶ

* Χρυσόγεως, ὁ, ἡ· ων, τὸ γενικ. ω. (γῆ) χώρα, τόπος ἔχων χρυσῆν γῆν, χρυσοῦν χῶμα, χρυσοῦ μεταλλεῖα.

Χρυσόγλυφος, ὁ, ἡ. (γλύφω) = χρυσοτέρευτος. Ἡσυχ.

Χρυσογνώμων, ονος, ὁ, ἡ (γνώμη) Ὅστις δοκιμάζει τὸν χρυσόν Τζετζ. εἰς Ἡσίοδ.

Χρυσόγονον, τό. Διοσκορ. δ', 56. Φυτόν τι, ἀκριβέστερον ὁπτωστεν. κυρίως οὐδέτερον τοῦ

Χρυσόγονος, ὁ, ἡ. (ΓΕΝΩ) Ὅστις ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἐκ τοῦ χρυσοῦ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 77. «Χρυσόγονος γενεά.» Οἱ Πέρσαι, διότι εἶχον τὸ γένος των, κατὰ παλαιὰν παράδοσιν, ἀπὸ τοῦ Περσέως, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἡ Δανάη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς χρυσοῦν ὄμβρον μεταμορφωθέντος καὶ οὕτω συνουσιασθέντος αὐτῇ. Αἰσχύλ.

* Χρυσόγραμμος, ὁ, ἡ (γραμμή) = χρυσογραφής, σημσ. 1.

Χρυσογραφής, ὁ, ἡ. (γράφω) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶς γραμμάς, ἀράδας, τὸ σύνηθ. ἰταλ. λίνιας, εἶναι χρυσοκέντητον.— 2) ὅ,τι εἶναι γεγραμμένον μὲ χρυσᾶ γράμματα. ὅθεν

* Χρυσογραφία, ἡ. Τὸ νὰ γράφῃ τις, γράψιμον μὲ χρυσᾶ γράμματα.

Χρυσοδαίδαλος, ὁ, ἡ. (δαίδαλος) Ὅ,τι εἶναι τεχνικῶς ὡραϊσμένον, ἐστολισμένον μὲ χρυσόν, ἐξειργασμένον ἐκ χρυσοῦ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 972. ποιητ.

* Χρυσοδαίδαλτος, ὁ, ἡ (δαιδάλω). = τῷ προηγμ. Εὐρπ. Ἰφ. Τ. 219. ποιητ.

Χρυσοδακτύλιος, ὁ, ἡ. (δακτύλιος) Ὅ,τι ἔχει, ἔστις φορεῖ χρυτᾶ δακτύλια, δακτυλίδια. Ἐπιστολ. Ἰακώβ. β', 2. (κυ)

Χρυσοδέτος, ὁ, ἡ. (δέω) Ὅ,τι εἶναι δεμένον, περιδεμένον μὲ χρυσόν. Ἡρόδ. 3, 41. καταχρυσωμένον, μαλαματωμένον. Σφκλ. Ἠλ. 837. εἰσότε δὲ καὶ τριοκαλκτ. ἐν χρτασι.

Χρυσοδίνης, ου, ὁ. (δινέω) Ἐπὶ ὑδάτων καὶ ἀνέμων ὅτι ἔχει, κάμνει χρυσᾶς δίνας· ἴδε δίνη. ποιητ. (ῐ).

* Χρυσοέθειρ, ρος, ὁ, ἡ. συνθ. παρεσχηματισμένος ποιητ. τύπ. ἀντὶ τοῦ, χρυσοέθειρος. Ἀρχλ.

* Χρυσοέθειρος, ὁ, ἡ. (ἔθειρα) Ὅστις ἔχει χρυσᾶς τρίχας τῆς κεφαλῆς, χρυσᾶ μαλλιά, ἔχει τὴν κόμην του παστησμένην, παστιλισμένην μὲ χρυσῆν κόνην, χρυσὸν κονιορτόν.

Χρυσοειδής, ὁ, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χρυσός, ὁμοιάζει μὲ χρυσόν, μὲ μάλαμα. Ξενοφ. «Χρῶμα χρυσοειδές».

* Χρυσοέλικτος, ὁ, ἡ (ἑλίσσω) Ὅ,τι ἔχει ἑλιγμοὺς χρυσοῦς, εἶναι πλεγμένον μὲ χρυσόν, ποιητ.

Χρυσοεψητεῖον, τό. (ἕψω) Τόπος ἔνθα χωνεύουσι, ἀναλύουσι καὶ καθαρίζουσι τὸν χρυσόν.

Χρυσόζυγος, ὁ, ἡ. (ζυγόν) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν ζυγόν, Τμ. Ὁμ. λπ. 15. Ξενοφ. Κυρουπ. η', 7, 6.

Χρυσόζωνος, ὁ, ἡ. (ζώνη) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν ζώνην, Σφκλ. καὶ Λυκόφρ. 1327.

Χρυσόηλος, ὁ, ἡ. (ἧλος) Ὅ,τι ἔχει, εἶναι στολισμένον μὲ χρυσοῦς ἧλους, ὁμφαλοὺς ἢ μὲ χρυσᾶ κομπία.

* Χρυσόθεμις, ιδος, ὁ. Κύρ. ὄνμ. ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ἰλιάδ.

* Χρυσοθήρας, ου, ὁ. (θηρεύω) Ὅστις κυνηγεῖ τὸν χρυσόν. Νικητ. Χρον. ιζ', 5.

Χρυσόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ. (θρίξ) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσᾶς τρίχας.

Χρυσόθρονος, ὁ, ἡ (θρόνος) Ὅστις κάθεται εἰς χρυσοῦν θρόνον, παρ' Ὅμ. ἐπθ. τῆς Ἥρας, τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Ἠοῦς ποιητ. μόνον

* Χρυσοθώρηξ, ηκος, ὁ, ἡ. (θώρηξ) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν θώρακα.

Χρυσοκάνθερος, ὁ. (κάνθαρος) Ὁ χρυσοῦς κάνθαρος.

Χρυσοκάρηνος, Δρτ χρυτοκάρανος, ὁ, ἡ (κάρηνον) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν κάραν, χρυσῆν κεφαλήν, χρυσοκέφαλος. ποιητ. (κᾰ)

Χρυσόκαρπος, ὁ, ἡ. (καρπός) Ὅ,τι φέρει, ἔχει χρυσοῦν καρπόν.

Χρυσοκέρειος, ὁ, ἡ = τῷ ἑπμ. ἄμβ.

Χρυσόκερως, ωτος, ὁ, ἡ. καὶ

* Χρυσόκερως, ὁ, ἡ. ων, τό, γεν. ω. (κέρας) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ ἢ κεχρυσωμένα κέρατα. Πίνδρ. ημνίην Μ Ἀργ. ἐπ. 10.

Χρυσοκέφαλος, ὁ, ἡ. (κεφαλή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν κεφαλήν Ἀθήν. ζ', σελ. 287. «χρυσοκέφαλος βεβράκω.»

* Χρυσοκίθαρις, ιος, ὁ, ἡ. (κιθάρα) Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσῆν κιθάραν Ἡσυχ. (ῐ)

* Χρυσοκίθαρος, ὁ, ἡ. (κιθάρα) = τῷ προηγμ. Σουίδ. (ῐ)

Χρυσοκλεύστης, ου, ὁ. (κλαίω) Ὅστις κλαίει, χύνει χρυσᾶ δάκρυα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Χρυσόκλειστος, ὁ, ἡ. (κλείω) Ὅ,τι εἶναι περικλεισμένον, περιδεμένον μὲ χρυσόν. ἀμφιβ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ

Χρυσόκλυστος, ὲ, ἡ. (κλύζω) Ὅ,τι εἶναι εἰς τὰ ἔνδον κεχρυσωμένον, μαλαματωμένον, μαλαματοκαπνισμένον εἰς τὸ ἔσω μέρος, ἀπὸ μέτ. ηχρυσόκλυστον ποτήριονα Φλέγ. Τραλ. 3αυμ. α'. ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ἐπιχρυσωμένον, μαλαματωμένον, Ἀθην. 11. σελ. 478. Β ὡσαύτως λέγεται καὶ ξυλινόντι κατακηρωμένον κηρῷ κεκλυσμένῳ. Θεοκρ. 1, 27.

Χρυσόκολλα, ἡ. (κόλλα) Χρυσῆ κόλλα, κοινοτ. ἀπόλλωση δι' ἧς κολλῶσι τὸν χρυσὸν ἢ τὰ χρυσᾶ ετεινη. 2) παρ' Ἀθην. γ', σελ. 111. ἔδεσμα, φαγητόν τι κατεσκευασμένον μὲ λινόσπερμον, λινότπορον καὶ μέλι· ὡς τὸ σύνηθ. τουρκιβ. χαλβᾶς ἀπὸ ταρχίνι, Ἡσύχ.

Χρυσοκόλλητος, (κολλάω) Εὐρπ. Φοίν. 2. καὶ

*Χρυσόκολλος, ὁ, ἡ. (κόλλα) Ὅ,τι εἶναι κολλημένον μὲ χρυσόν, ἢ ἔχει κολλημένους χρυσοῦς ὡραίσμους, καλλωπισμούς· Ὅ,τι εἶναι σύνθετον, συντεθειμένον ἐκ χρυσοῦ.

*Χρυσοκομάω, καὶ

Χρυσοκομέω, (χρυσόκομος) Ἔχω χρυσῆν κόμην, χρυσᾶ μαλλιά. Φιλόστρατ. Ἐπιστ. λδ'.

Χρυσοκόμη, ἡ. Ἡ χρυσῆ κόμη, εἶδος φυτοῦ, παρὰ Διοσκορ. δ'. 55. καὶ Πλιν. κ, 8. κατὰ τὸν Κολούμναν ἔστιν οἱ τοῦ Λιν. Chrysocome linosyris.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ. Δρκ. χρυσοκόμας (κόμη) Ὅστις ἔχει χρυσῆν κόμην· χρυσομάλλης. Ἐπιθ. τοῦ Διονύσου. Ἡσχ. Θγν. 947. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πίνδ. καὶ Ἀρστφ. Ὄρ. 219.

*Χρυσόκομος, ὁ, ἡ. (κόμη) Ὅστις ἔχει χρυσῆν κόμην· χρυσομάλλης. — 2) ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ. Ἡρόδ. 2, 73.

Χρυσόκονις, ιος, καὶ εως, ἡ (κονις) Χρυσῆ κόνις, σκόνη, κονιορτός· χρυσοῦς ἅμμος, χρυσῆ γῆ, χρυσοῦν χῶμα.

*Χρυσοκρότταλος, ὁ, ἡ. (κρόταλον) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν κρόταλον· ἐν γένει ὅ,τι κροταλίζει, κάμνει κρότον χρυσοῦ, τὸ κοινοτ. τσιγγαλίζει· ἀπὸ μάλαμα.

Χρυσολαβής, ὁ, ἡ. (λαβή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν λαβήν, χρυσοῦν μανίκι, χερούλι Μένανδρ. παρὰ Πολυδ. ί, 145. ηξίφος χρυσολαβέες.

Χρυσολαμπίς, ίδος, ἡ. (λάμπω) = πυγολαμπίς, κυρίως τὸ ζωύφιον καλοφωτιά κοινοτ. λεγόμ.

Χρυσολάχανον, τὸ. (λάχανον) Χρυσοῦν λάχανον· ὅπερ ἄλλως, ἀτραφυξίς, λέγεται· τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, λουβοδιά. Πλίν. κ'. 8. (α)

Χρυσόλιθος, ὁ, ἡ. (λίθος) Διαφανὴς τις λίθος πολύτιμος, κίτρινος κατὰ τὸ χρῶμα· παρὰ Πλινίῳ καὶ τοῖς νεωτέροις ὁ τοπάζιος, τῶν παλαιῶν.

Χρυσόλινον, τὸ. (λίνον) Σύρμα ἀπὸ μάλαμα. ἴδε χρυσίον.

Χρυσολογέω, ὦ. Ἀπλῶ, ὁμιλῶ περὶ χρυσοῦ. — 2) συλλέγω, συναθροίζω, συνάζω χρυσόν, μάλαμα. — 3) συνάζω χρυσᾶ νομίσματα, φλωρία, ἐν γέν. συνάζω χρήματα, ἄστρολ. παρβλ. ἐργυρολογέω. ἐκ τοῦ

Χρυσολόγος, ὁ, ἡ. (λέγω) Ὅστις λαλεῖ, διαλέγεται, ὁμιλεῖ περὶ χρυσοῦ. — 2) ὅστις συλλέγει, συνάζει χρυσόν, χρυσᾶ νομίσματα.

Χρυσολογχος, ὁ, ἡ. (λόγχη) Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσῆν, λόγχην, ὅ,τι ἔχει χρυσῆν ἀκμήν, μύτην. σουβλί. Ἀρστφ. καὶ Εὐρπ.

Χρυσόλοπος, ὁ, ἡ. (λοπὸς) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ, κιτρινα λέπια. ὠράκιον χρυσόλεπον. Ἡσύχ.

Χρυσόλοφος, ὁ, ἡ. (λόφος) Ὅστις φορεῖ περικεφαλαίαν μὲ χρυσοῦν λόφον· τὸ ἐπίθ. χρυσολόφα, ἡ· παρ' Ἀρστφ. Δυσ. 344.

Χρυσολύρης, ου, ὁ. Δρκ. χρυσολύρας (λύρα) Ὅστις ἔχει, μεταχειρίζεται χρυσῆν λύραν. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀρστφ. καὶ τοῦ Ὀρφέως. (-νυ-)

Χρυσόμαλλος, ὁ, ἡ. (μαλλὸς) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν μαλλί· χρυσομάλλινον.

Χρυσομανής, ὁ, ἡ. (μαίνομαι) Ὅστις ἔχει μανίαν πρὸς χρυσόν, ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ τὸν χρυσόν.

*Χρυσομηλολόνθη, (μηλολόνθη) Ὁ χρυσοῦς κανθαρος.

*Χρυσομηλολόνθιον, καὶ

*Χρυσομηλολόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ χρυσομηλολόνθη. Μικρὸς χρυσοκάνθαρος, τὸ κοινοτρ. χρυσίτσα. Σχολιαστ. Ἀριστοφάν. Νεφ. 761. «ἔστι δὲ ζωΰφιόν τι ξανθόν, ἢ τινες χρυσίζον τὴν χρόαν, ὃ κατέχοντες οἱ παῖδες δεσμοῦσιν ἐκ ποδὸς, καὶ ἀφιᾶσι πρὸς τὸν ἀέρα· ἔτι δὲ καὶ ὑποκορυστικόν τι, καὶ θαυμάσιον ὄνομα· αὐτόθι Σφῆκ. 1341.

Χρυσόμηλον, τό. (μῆλον) Χρυσοῦν μῆλον, ἄλλως, μηδικὸν μῆλον, πομεράντσι, πορτοκάλι, ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀνομάζεται οὕτως ἡ φραγκομηλιτσάνα, ἡ τοματα, Γερμ. Paradiesapfel, καὶ Ἰταλ. Domi d' oro. — 2) εἶδός τι κυδωνίου.

*Χρυσομίτρη, ἡ, Θηλ. τοῦ χρησομίτρης.

*Χρυσομίτρης, ου, ὁ. (μίτρα) Ὅστις φορεῖ χρυσῆν μίτραν, ζώνην, ἢ χρυσοῦν διάδημα, κορόναν· ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἔχει χρυσῆν περιβολήν, χρυσοῦν πράσπεδον.

Χρυσόμορφος, ὁ, ἡ. (μορφὴ) Ὅ,τι ἔχει μορφὴν χρυσοῦ· εἶναι ἐσχηματισμένον ἐκ χρυσοῦ, εἶναι ὅμοιον μὲ χρυσόν, φαίνεται ὡς χρυσός, μάλαμα.

Χρυσόμφαλος, ὁ, ἡ. (ὀμφαλὸς) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν ὀμφαλὸν ἢ ὀμφαλούς, χρυσᾶ κομπία· τὸ τουρκιβ. χρυσοῦς τσκάδες. Πολυδ.

*Χρυσόνημα, τὸ (νῆμα) χρυσοῦν νῆμα, = χρυσόλινον.

Χρυσόνημος, ὁ, ἡ. (νῆμα) Ὅ,τι εἶναι πλεγμένον, ὑφασμένον, κεντημένον μὲ χρυσοῦν νῆμα, χρυσάφι, χρυσᾶ κλωστές.

*Χρυσόνομος, ὁ, ἡ. (νέμω) Ὅστις βόσκει ἢ ἀποτελεῖ εἰς τὸν χρυσόν· ὅθεν πλουσιώτατος· κατ' ἀνάγν. παρ' Αἰσχλ. Περ. 75.

Χρυσόνωτος, ὁ, ἡ. (νῶτος) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ νῶτα, χρυσῆν ῥάχιν· κυρ. ἡμίαια χαλινάρια μὲ χρυσοῦς ὀμφαλούς, χρυσᾶ κομπία. Lobeck. Σφελ. Αἰ. 846.

*Χρυσόξιφος, ὁ, ἡ. (ξίφος) Ὅς τις φορεῖ, ἔχει χρυσοῦν ξίφος.

Χρυσόξυλον, τό. Χρυσοῦν ξύλον· τὰ ἄλλως, Θύϊνος. Σχόλ. Ἀριστοφάν. Σφῆκ. 1402. καὶ Σχόλ. Θεοκρίτ.

Χρυσοπάρυφος, ὁ, ἡ. (πάρυφή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν παρυφήν, κοινοτ. οὐβριάν, τουρκιβ. κινάρι. Πλουτάρχ. (α)

Χρυσόπαστος, ὁ, ἡ. (πάσσω) Ὅ,τι εἶναι μὲ χρυσοῦν στολισμένον, ἢ πλεγμένον, κεντημένον. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 771. κἀσθλοι χρυσόπαστοις, ὅ,τι εἶναι κεχρυσωμένον, μαλαματωμένον. Ἡρόδ. 8, 120.

Χρυσόπατρος, ὁ, ἡ. (πατὴρ) Ὅστις κατάγεται ἀπ' χρυσοῦ, ἀπὸ χρυσοῦν γένος. ἐπίθ. τοῦ Περσέως, ὃν συνέλαβεν ἐν γαστρὶ ἡ Δανάη ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταμορφωθέντος εἰς χρυσοῦν ὑετόν· ἴδε χρυσογονος. Λυκόφρ. 837.

Χρυσοπέδιλος, ὁ, ἡ. (πέδιλον) Ὅστις ἔχει χρυσᾶ πέδιλα, πατούνας τῶν ποδῶν, ἢ χρυσᾶ πανδάλια. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας. Ὀδυσ. Δ, 604. Ἡσιόδ. Θγν. 454. 952.

Χρυσοπάπλος, ὁ, ἡ, (πάπλος) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν πάπλον, ἢ ἱματισμόν. Πίνδ. Ἰσθμ. ς', 110. καὶ Ἀνακρ.

Χρυσοπήληξ, ηκος, ὁ, ἡ. (πήληξ) Ὅστις φορεῖ χρυσῆν περικεφαλαίαν. Αἰσχλ. ποιητ. μόνος.

Χρυσοπήνεως, ὁ, ἡ, (πήνη) = χρυσεοπήνητος, χρυσείπηνος.

Χρυσοπλόκαμος, ὁ, ἡ. (πλόκαμος) Ὅς τις ἔχει χρυσοῦς πλοκάμους, πλεξούδας. Τζετζ. Ὁμ. Ἀπλ. 205.

Χρυσοπλύσιον, τό, (πλύνω) = χρυσεοπλύσιον. (πλῦ)

Χρυσοποίκιλος, ὁ, ἡ. (ποικίλος) Ὅ,τι εἶναι ποικιλμένον, παρδαλισμένον, ὑφασμένον, κεντημένον, πλεγμένον στολισμένον μὲ χρυσόν· ὡς τό, χρυσοδάιδαλος.

*Χρυσοποίκιλτος, ὁ, ἡ, (ποικίλλω) = χρυσοποίκιλος.

Χρυσοποιός, ὁ, ἡ. (ποιέω) Ὅς τις ἐξεργάζεται, δουλεύει τὸν χρυσόν, «ὁ χρυσοπ.» τὸ σύνηθ. χρυσοχόος, κοινοτ. χρυσεχός. — 2) παρὰ τοῖς Νεωτ., καὶ ὅστις ποιεῖ, κάμνει χρυσόν· «ὁ χρ.» ὁ τὸν χρυσὸν ποιῶν, κάμνων· παρὰ τοῖς νεωτερ. Ἀλχημίστης λεγομ.

*Χρυσοπόκος, ὁ, ἡ. (πόκος) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν πόκον, δέρμα χρυσόμαλλον.

Χρυσόπολις, εως, ἡ. (πόλις) Ὄνομασία φυτοῦ τινος, ἀκριβέστερον ἀγνώστου. Ἀριστοτελ. α', Ἐπιστ. 10. καὶ Τζετζ. χιλιάδ.

*Χρυσόπορος, ὁ, ἡ, (πείρω, περαίνομαι) ὑμῖτος χρυσόπορον χρυσαῖ κλωσταὶ ἀνάμεσα περασμέναι, κεντημέναι, ὑφασμέναι, πλεγμέναι. Παυλ. Σιλ.

Χρυσόπους, οδος, ὁ, ἡ. (πούς) Ὅ,τι ἔχει χρυσοῦς πόδας Ἀθην. ε'.

Χρυσοπράσος, ὁ (πράσον) Λίθος τις πολύτιμος κίτρινος καὶ πρίσινος κατὰ τὸ χρῶμα.

Χρυσόπρυμνος, ὁ, ἡ. (πρύμνα) Πλοῖον μὲ χρυσῆν, ἐπιχρυσωμένην πρύμναν. Ἀππιαν.

Χρυσόπρωρος, ὁ, ἡ. (πρώρα) Πλοῖον μὲ κεχρυσωμένην, χρυσῆν πρῴραν.

Χρυσόπτερος, ὁ, ἡ. (πτερὸν) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ πτέλα, ἢ χρυσᾶς πτέρυγας. Ἐπίθ. τῆς Ἰριδος. Ὀ. Θ, 398. Λ, 185. Τμ. Δμτ. 315. — 2) μὲ χρυσᾶ πτερά.

Χρυσοπτέρυγος, ὁ, ἡ. (πτέρυξ) = χρυσόπτερος.

Χρυσοραΐνις, ίδος, ἡ. (ῥαΐνις) Χρυσῆ χέρνιψ, χρυσοῦν χέρνιβον, Ἡσύχ.

*Χρυσόραπις, ὁ. ποιητ. ἀντὶ χρυσόῤῥαπις, Πίνδ. Πυθ. 4, 316.

Χρυσόρρειθρος, ὁ, ἡ. Μὲ χρυσᾶ ῥεύματα.

Χρυσορόης, ου, ὁ. ποιητ. ἀντὶ χρυσορρόης.

Χρυσόροφος, ὁ, ἡ. (ὄροφή) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν ὄροφήν, σκεπαστήν, ἢ τὸ τουρκιβ. χρυσοῦν ταβάνι. Lobeck. Φρυν. σελ. 705.

Χρυσορρῆξ, γος, ὁ, ἡ. (ῥήγνυμι) Ἔργα, Κομμένος χρυσοῦς κλάδος, χρυσοκλόναρον κομμένον, ἢ τσακισμένον. Ἡσχ.

Χρυσόῤῥαπις, ίδος, ὁ, ἡ. (ῥαπὶς) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσῆν ῥάβδον, μαλαματένιον ῥαβδί. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, πολλάκις ἐν Ὀδυσ. καὶ Τμ. Ὁμ.

Χρυσορρήμων, ονος, ὁ, ἡ. (ῥῆμα) Ὅστις λαλεῖ, λέγει χρυσοῦς λόγους. Δαμασκην.

Χρυσορρόας, ου, ὁ. καὶ

*Χρυσορρόης, ου, ὁ (ῥέω, ῥοὴ) ἐπὶ ῥευστῶν· Ὅ,τι ῥέει, τρέχει, χύνεται, ἁπλῶς τὸ χρυσόν· Φέρει, κατεβάζει μὲ τὰ ῥεύματα τὸν χρυσόν, μάλαμα.

Χρυσόῤῥυτος, ὁ, ἡ. (ῥέω) Ὅ,τι ῥέει, χύνεται ἐκ χρυσοῦ, ἀπὸ χρυσοῦν τόπον, ἢ ἀγγεῖον.

Χρυσορύκτης, ου, ὁ. (ὀρύσσω) Ὅστις σκάπτει καὶ βγάζει χρυσόν. Γλωσ.

*Χρυσόρυτος, ὁ, ἡ = χρυσόῤῥυτος. Σχολ. Ἀντ. 940. «γονας χρυσορύτους», ἐκδοσ. Νεοφυτ. Δούκα.

Χρυσός, ὁ. Τὸ τιμιώτατον καὶ ἀκριβώτατον μέταλλον, τὸ ὁποῖον ἔχει κίτρινον χρῶμα, καὶ ἀπὸ τῶν παλαιῶν χρόνων εἰλῆφται ὡς κανὼν καὶ μέτρον τῆς τιμῆς τῶν πραγμάτων· ἔστι μαλακόν, βαρὺ καὶ σφυρήλατον. Τοῦτο οὐ μεταλλεύεται μόνον ἀλλὰ καὶ σύρεται, καταῤῥίπτουσι δὲ οἱ ποταμοὶ καὶ οἱ χαίμαῤῥοι τὴν χρυσῖτιν ἄμμον

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πολλαχοῦ καὶ ἐν τοῖς ἐνύδροις τόποις οὖσαν. Στράβ. γ΄. ἡ συνήθεια λέγει τοῦτο χρυσάφιον καὶ μάλαγμα, καὶ μάλαγμα πολλάκις παρ' Ὅμ. «χρυσὸς κοίλοιο» ὡς τὸ, «ἄργυρος κοίλοιο» σκεύη, ἀγγεῖα χρυσᾶ, ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένα, κοινῶς μαλαματικά, «χρυσὸς ἄπεφθος» καθαρὸν, κοινῶς λαγαρισμένον μάλαγμα, Ἡρόδ. 1, 50. τεύξαντίνον δὲ ἠλεκτρὸν χρυσὸν ἄσπρον μὲ ἄργυρον, μὲ ἀσήμι ἀνακατωμένον μάλαγμα, ἄλλως καὶ ἤλεκτρον. — 2) νόμισμα χρυσοῦν, κοινῶς φλωρί. Τὴν ἀναλογίαν τῆς τιμῆς τοῦ χρυσοῦ πρὸς τὸν Ἄργυρον, εἶδωσιν ὁ Πλάτων εἰς Ἵππαρχον σελ. 268. διὸ τοῦ «χρηστὸν δωδεκαπλάσιον», ὅ ἐστι, δωδεκάκις τιμιώτερός ἐστιν ὁ χρυσὸς ἀπὸ τοῦ ἀργύρου. (τὸ υ, πανταχοῦ μακρ., οἱ Λυκρ. δὲ μόνοι χρῶνται αὐτῷ ἐσπ. ὅτε βραχ., ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐπῴ. χρύσεος, ὅπερ ἴδε· ὡς οὐσιαστ. δὲ ἄπαξ μόνον παρὰ Πινδ. Νεμ. 7, 115. ἀντὶ βραχ. κεῖται, Herm. de dial. Pind.. σελ. IX.)

*Χρυσοσάπφειρος, ἡ. (σάπφειρος) Εἶδός τι τοῦ πολυτίμου λίθου σαπφείρου.

Χρυσόσημος, ὁ, ἡ. (σῆμα) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν παρυφὴν ἢ χρυσᾶς ῥάβδους, χρυσᾶς ἀράδας. Διονύσ. Ἅλικ.

*Χρυσοσπόρος, ὁ, ἡ. (σπείρω) Ὅστις σπείρει χρυσόν.

*Χρυσόστεγος, ὁ, ἡ. (στέγη) Ὅ,τι ἔχει χρυσῆν στέγην, σκεπαστήν· ὡς τὸ χρυσόροφος.

*Χρυσοστέπτωρ, ορος, ὁ, ἡ. (στέφω) = τῷ ἐπομ. ποιητ.

Χρυσοστέφανος, ὁ, ἡ. (στέφανος) Ὅστις ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν στέφανον, στεφάνι, μαλαματένιαν κορώναν, Τιμ. Ὁμ. ε΄., ι. Ἡσιόδ. Θεογ. 17. 136. ἀπὸ Ἡσιόδου δὲ ἐπῴ. τῆς Ἥβης ἔξειρ. Boeckh expl. Pind. Ol. 6, 57.

*Χρυσόστικτος, ὁ, ἡ. (στίζω) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ στίγματα. κοινῶς χρυσᾶς πέγγας, τὸ συνηθ. ἰταλ. χρυσὰ πεζέγγια.

Χρυσόστομος, ἡ, ἡ. (στόμα) Ὅς τις ἔχει χρυσοῦν στόμα, δηλονότι ἐκ στομάτων τοῦ ὁποίου ἐξέρχονται χρυσοῦ λόγοι, ὅθεν παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἐπῴ. περιβλέπτων ῥητόρων, π.χ. Δίωνος τοῦ Προυσαέως καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωαν. Χρυσοστόμου.

Χρυσόστροφος, ὁ, ἡ (στρέφω) Ὅ,τι εἶναι στραμμένον, περικλεγμένον μὲ χρυσὸν Σφκλ. Οἰδ. Τ. 203.

Χρυσοτέκτων, ονος, ὁ. (τέκτων) Χρυσουργός, χρυσοχόος. Ἀνέκδοτ. β΄, σελ. 216. Λουκιαν. Λεξ. ὡς τὸ χρυσοποιός.

Χρυσότερος, έρα, ερον. συγκρτ. τοῦ, χρυσᾶς. Ἀπὸ χρυσὸν περισσότερος, τουτέστι, πολυτιμώτερος, ἀκριβώτερος, ἐξαίρετος, ὑψηλοτέρας τιμῆς. Σαπφὼ παρὰ Δημητρ. Φαλ., 163. «χρυσὸν χρυσότερον· καὶ «Κύπριδος χρυσοτέρᾳ» παρβλ. Lobeck. Φρυν. σελ. 233.

Χρυσότευκτος, ὁ, ἡ. (τεύχω) Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ, εἶναι μαλαματένιον, Αἰσχλ. ποιητ. μόνον.

*Χρυσοτευχής, ές, ὁ, ἡ. καὶ

*Χρυσότευχος, ὁ, ἡ. (τεῦχος) Ὅστις ἔχει, φορεῖ, μετακειρίζεται χρυσᾶ ὅπλα. Εὐριπ. Ῥῆσ. 340. ποιητ.

Χρυσοτόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) Ὅ,τι γεννᾷ χρυσοῦν, χρυσᾶ αὐγά. Αἰτωλ. Μυθ. 136.

Χρυσότοξος, ὁ, ἡ. (τόξον) Ὅς τις ἔχει, μετακειρίζεται χρυσοῦν τόξον, δοξάρι. Ἐπῴ. τοῦ Ἀπολλωνος. Πινδ.

Χρυσοτόρευτος, ὁ, ἡ. (τορεύω) Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ τορευμένον, ἐξειργασμένον.

Χρυσοτριαίνης, ου, ὁ· καὶ

*Χρυσοτρίαινος, ὁ, ἡ, (τρίαινα) Ὅστις ἔχει χρυσῆν τρίαιναν, ἐπῴ. τοῦ Ποσειδῶνος. (ῑ)

Χρυσότυπος, ὁ, ἡ. (τύπτω) Ὅ,τι εἶναι σφυροκοπημένον, σχηματισμένον ἐκ χρυσοῦ, Δεξ.

Χρυσούατος, ὁ, ἡ. (οὖας) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ ὠτία ἤτοι λαβάς, χερούλια, λψν. Ὁμ. 68. «Δωρήσω τρίποδα χρυσούατον». Διονύσ. Ἅλικ. περὶ Ποιήσ. Ὁμήρ. §. 8. ποιητ. μόνον.

Χρυσουργέω, Εἶμαι χρυσουργός, τὸν χρυσὸν ἐργάζομαι. Πολυδ. ἐπιτοῦ

Χρυσουργός, ὁ, ἡ. (ΕΡΓΩ) Ὅστις ἐξεργάζεται χρυσόν· ὁ χρυσουργός, τὸ σύνηθ. χρυσικός, χρυσικός.

Χρυσοῦς, ῆ, οῦν. Ἀτε. συναιρ. ἀντὶ χρύσεος, ὅπερ ἴδε.

Χρυσοϋφαντος, ὁ, ἡ. (ὑφαίνω) Ὅ,τι εἶναι ὑφασμένον μὲ χρυσόν, χρυσαφί.

*Χρυσοϋφής, ὁ, ἡ. (ὑφή) = τῷ προηγμ.

Χρυσοφάεννος, ὁ, ἡ (φαίνομαι) = τῷ ἐπομ. ποιητ. (α)

Χρυσοφαής, έος, έ, ἡ. (φάος) Ὅ,τι εἶναι ὡς ὁ χρυσὸς λαμπρόν, στιλπνὸν ἔχει, ἐκπέμπει χρυσᾶς ἀκτῖνας. Αἰλιαν. καὶ Ἰωμῳδ. «Ἥλιος χρυσοφαὴς» ποιητ.

Χρυσοφάλαρος, ὁ, ἡ. (φάλαρα) Ἐπὶ ἵππων συνήθως, ὅστις ἔχει χρυσᾶ, εἶναι ἐστολισμένος μὲ χρυσᾶ φάλαρα, τὸ χυδαϊκ. χαμουρα (α)

Χρυσοφανής, ὁ, ἡ. (φαίνομαι) Ὅ,τι φαίνεται ὡς χρυσός, λάμψιν χρυσοῦ ἔχει.

*Χρυσοφάσγανος, ὁ, ἡ. (φάσγανον) Ὅστις ἔχει, φορεῖ, χρυσοῦν ξίφος. Σουΐδ. καὶ Γραμμ.

Χρυσοφεγγής, ὁ, ἡ. (φέγγος) Ὅστις ἢ ὅ,τι φέγγει, λάμπει, ἔχει λάμψιν ἢ φῶς ὡς ὁ χρυσός.

Χρυσοφορέω, Μλ. ήσω (χρυσοφόρος) Φέρω, φορῶ χρυσὸν ἢ χρυσᾶ στολίδια, Ἡρόδ. 1, 82. — 2) φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ χρυσόν, ἐπὶ τόπων δέ, ὅστις γεννᾷ χρυσόν, ἐπὶ ποταμῶν, ὅστις φέρει, καταβάζει μὲ τὸ ῥεῦμά του χρυσοῦν ἄμμον. — 3) πληροῦσθαι φόρον, δόσιμον εἰς χρυσόν, μὲ φλωριά.

Χρυσοφορεῖα, ἡ. Τὰ κὰ φορῇ τις χρυσᾶ φορέματα, χρυσᾶ στολίδια.

Χρυσοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φορεῖ χρυσᾶ φορέματα, ἢ χρυσοῦς στολισμούς, Ἡρόδ. 4, 104. — 2) τόπος ὅστις γεννᾷ χρυσόν, ἔχει χρυσοῦ μεταλλεῖα· ποταμὸς τοῦ ὁποίου τὰ ῥεύματα φέρουν, καταβάζουν χρυσοῦν ἄμμον. — 3) ὅστις πληρόνει φόρον, δόσιμον μὲ χρυσᾶ, μὲ φλωριά.

Χρύσοφρυς, υος, ὁ, ἡ. (ὀφρύς) Ὅστις ἔχει χρυσᾶ, ἢ κίτρινα ὡς ὁ χρυσὸς ὀφρύδια. — 2) ὁ χρύσοφρυς, ἰχθὺς τῆς θαλάσσης ἔχων ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ χρυσῆν κηλίδα· ὁ συνήθως Χρυσόφρυς, κοινῶς λεγόμενος (ῠ ῡ)

Χρυσοφυλακέω, Μλ. ήσω. Φυλάττω, κρατῶ φυλαγμένον χρυσόν, ἢ εἶμαι διωρισμένος ὡς φύλαξ τοῦ χρυσοῦ. ἐκ τοῦ

Χρυσοφύλαξ, ακος, ὁ. (φύλαξ) Ὅστις συναθροίζει καὶ φυλάττει, κρατεῖ φυλαγμένον χρυσόν· ὅστις εἶναι διωρισμένος νὰ φυλάττῃ, ἐπαγρυπνῇ, προσέχῃ εἰς τὸν χρυσόν. Ἡρόδ. 4, 13. 27. (ῡ)

Χρυσοχαίτης, ου, ὁ. (χαίτη) Ὅστις ἔχει χρυσῆν κόμην, χρυσᾶ μαλλιά, ἐπῴ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Πινδ. ποιητ. μόνον.

*Χρυσόχαιτις, ιδος, ἡ Θλ. τοῦ, χρυσοχαίτης. Θεοδ. Πρόδρ.

Χρυσοχάλινος, ὁ, ἡ. (χαλινός) Ὅ,τι ἔχει, φορεῖ χρυσοῦν χαλινόν, χαλινάρι, τὸ σύνηθ. τουρκιστ. γκέμι, Ξεν. Ἀνάβ. 1, 2, 27. Κύρ. π. 1, 3, 3. Ἀρστρ. Εἰρ. 155. (ε)

Χρυσόχειρ, ειρος, ὁ, ἡ. (χείρ) Ὅ,τι ἔχει χρυσᾶς χεῖρας. ἐξαίρ. Ὅστις φορεῖ χρυσᾶ δακτυλίδια, Δοκιμ.

Χρυσοχίτων, ονος, ὁ, ἡ. (χιτών) Ὅστις φορεῖ χρυσοῦν χιτῶνα, ὅ,τι ἔχει χρυσοῦν φλοῖσον, χρυσῆν φλοῦδαν. (ῑ)

*Χρυσοχόας, ου, ὁ, = χρυσοχόος.

Χρυσοχοεῖον, τὸ. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ χρυσοχόου, ἢ τοῦ χρυσουργοῦ. Δημοσθ. ἐκ τοῦ

Χρυσοχοέω, Μλ. ήσω (χρυσοχόος) Εἶμαι χρυσοχόος, ἢ χρυσουργός. Δημοσθ. χωνεύω, ἀναλώνω, χύνω χρυσόν, κατασκευάζω πράγματα χυτὰ ἀπὸ μάλαγμα. ὅθεν

*Χρυσοχοΐα, ἡ. Τὸ χύνειν, ἀναλύειν ἢ ἐργάζεσθαι τὸν χρυσόν, τὸ ἐπιτήδευμα, ἡ τέχνη τοῦ χρυσοχόου, ἢ χρυσουργοῦ. Lobeck. Φρυν. σελ. 493.

Χρυσοχοϊκός, ἡ, όν. (χρυσοχόος) Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὴν χρυσοχοΐαν, ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χρυσοχόον, ἢ εἰς τὴν χρυσοχοΐαν· «χρυσοχοϊκὴν ἐργάζομαι» εἶμαι χρυσοχόος. Δημοσθ.

*Χρυσοχοΐον, τό = χρυσοχοεῖον.

Χρυσοχόος, ὁ, ἡ, (χέω) Ὅστις χωνεύει, διαλύει, ἀναλύῃ, χύνει, δουλεύει χρυσόν. συνηθ. χρυσοχός, χρυσικός, τουρκιστ. κοϊμτσής, Ὀδυσ. Γ, 425. ὅπου ὁ χρυσοχ. ἐπιχρυσονει ἢ στενάζει μὲ χρυσοῦν πλάκαν τὰ κέρατα τοῦ ἱερείου. — 2) ὅστις διαλύει καὶ καθαρίζει τὸν χρυσὸν ἐκ τῶν μεταλλείων· ἀφ' οὗ ἡ παροιμ. «κοῦφ' ὡσὰν χρυσοχοΐσεινα τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς σὺ ἐνόμιζες, ἐπίστευες, στοχάζουσον ὅτι διὰ κερδήσεις τοῦ κόσμου τ' ἄσπρα, ἐπὶ τῶν, ὅσοι στοχάζονται ὅτι θέλει κατορθώσουν μεγάλα πράγματα καὶ ἐν τέλει δὲν κατορθώνουν κανένὶ ποτε προῆλθε ὁ ἡ παροιμία αὕτη ἐκ τῶν Ἀθηναίων, οἵ τινες ἐνόμισάν ποτε ὅτι ἐκ τοῦ χρυσοῦ ἄμμου τῶν μεταλλείων των νὰ ξεκαθαρίτουν μάλαγμα, ἐν τέλει ὅμως ἐφάνη ματαία ἡ ἐλπὶς των αὐτὴ· ἴδε Scheid. Xen. Vectig. 4, 15. ὁ δὲ Ἀρποκρ. λέγει περὶ τῆς παροιμίας ταύτης οὕτως. «Ἐπειδὴ τις φέμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος, ὡς ἐν ὑμητῷ χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ φανείη, καὶ φυλαττοιτο ὑπὸ τῶν μεγίστων μυρηκῶν· οἱ δὲ ἀναλαμβάνοντες τὰ ὅπλα ἐξέβαινον ἐς αὐτούς, ἅπρακτοι δὲ ὑποστρέφοντες, καὶ μάτην κεκακοπαθότες ἔσκωπτον ἀλλήλους, λέγοντες· σὺ δὲ ὥσον χρυσοχοΐσεινα· ὅπερ δηλοῖ, ὡσὺ δὲ ὡσὺ ψῆγμα πολὺ συλλέξας καὶ χρυσοχόησας πλουτήσεις.» ἐχλευάζοντο δὲ ὑπὸ τῶν κωμικῶν, κ.τ.λ. — 3) ὅστις ἐξετάζει, ἂν εἶναι γνήσια τὰ χρυσοῦ νομίσματα· ἴσως δὲ καὶ ὅστις ἀλλάζει, χρυσᾶ νομίσματα φλωριά.

Χρυσόχροος, ὁ, ἡ, συναιρ. χρυσόχρους, ουν. (χρόα) Ὅ,τι ἔχει χρῶμα, εἶναι κίτρινον ὡς ὁ χρυσός. Ἀνέκδοτ. β΄, σελ. 518.

Χρυσόω, Μλ. ώσω (χρυσός) Χρυσόνω, μαλαματόνω, κάμνω τι χρυσοῦν, μαλαματένιον. Ἀριστοφ. Ἀχ. 546.

Χρυσοποδέκτης, ου, ὁ, (ὑποδέχομαι) Ὅστις ὑποδέχεται, παραλαμβάνει χρυσόν.

Χρύσωμα, τό. (χρυσόω) Ὅ,τι εἶναι ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένον, σκεῦος, ἀγγεῖον χρυσοῦν, κ.τ.τ. Εὐριπ. Ἰων. 1030. ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγεται χρύσωμα τὸ κεχρυσωμένον, ἢ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ἐπιβολή. (ῡ) ὅθεν

Χρυσωμαστοσήκη, ἡ. (σηκὸς) Τόπος, μέρος ὅπου φυλάττονται τὰ χρυσᾶ σκεύη, χρυσᾶ ἀγγεῖα.

Χρυσών, ῶνος, ὁ (χρυσός.) Τόπος ὅπου φυλάττεται χρυσός. Θησαυρός. Νικήτ.

Χρυσωνέω, (ὠνέομαι) Ὠνοῦμαι, ἀγοράζω ἢ ἀλλάζω χρυσὸν δίδοντας ἄλλα χρήματα, ἀσπρα. — 2) ἀγοράζω τι μὲ χρυσᾶ, μὲ φλωριά. ὅθεν

Χρυσώνητος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι ἀγορασμένον μὲ χρυσᾶ νομίσματα, μὲ φλωριά.

Χρυσῶπις, ου, ὁ, Θλ. χρυσῶπις, ιδος, ἡ· καὶ

*Χρυσωπός, ὁ, ἡ (ὤψ) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χρυσᾶ ὄμματα, χρυσοῦν πρόσωπον. — β) ὅ,τι ἔχει ταὐτὸ χρυσοῦ τὸ χρῶμα, χρυσῆν ὄψιν. — 2) ἰχθὺς τις ἄλλως χρύσαφρυς λεγόμενος.

Χρυσωρυχεῖον, Μεταλλεῖον χρυσοῦ, τόπος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὅθεν ἐκβάλλουσι χρυσόν, τό σύνηθ. τονριβ. μωτέμι ἀπό μάλαμα. ἐκ τοῦ.

Χρυσωρυχέω, (χρυσωρύχος) Μεταλλεύω, σκάπτω καὶ ἐξάγω χρυσόν ἀπό τό χρυσωρυχεῖον ὅθεν

Χρυσωρυχία, ἡ. Μετάλλευσις χρυσοῦ, τό νά ἐκβάλλῃ τις χρυσόν ἀπό τό χρυσωρυχεῖον.

*Χρυσωρύχιον, τό = χρυσωρυχεῖον.

Χρυσωρύχος, ὁ, ἡ. (ὀρύσσω) Ὅστις χρυσωρυχεῖ, σκάπτει εἰς τό χρυσωρυχεῖον διά νά ἐξάγῃ μάλαμα. (– – ν ν)

Χρύσωσις, εως, ἡ. (χρυσόω) Τό νά χρυσόνῃ, μαλαματόνῃ τίς τι, μαλαμάτωμα, μαλαματοκάπνισμα· ἤτοι πυρός χρύσωσιν· τό διά τοῦ πυρός μαλαματοκάπνισμα. Ἀθήν. ε', σελ. 205. ψκλοῦν τήν χρύσωσιν ἐκ πυρός εἰληφατινα. (υ)

Χρυσωτής, οῦ, ὁ. (χρυσόω) Ὅστις χρυσόνει, μαλαματίζει τι.

Χρυσωτός, ή, όν. ἐπ3. ῥῆμτ. τοῦ χρυσόω. Ὅ,τι εἶναι χρυσωμένον, μαλαματωμένον, μαλαματοκαπνισμένον

*Χρυσώψ, ωπος, ὁ, ἡ (ὤψ) Ὅ,τι ἔχει τό χρῶμα τοῦ χρυσοῦ, λάμπει ὡς χρυσός. «Χρύσωπα ἐπί τῆς ὡς χρυσᾶς λάμψεως τοῦ χρώματος τῶν τοῦ κίστου ἀνθέων, Herm. ἐν Εὐρ. Βκχ. 545.

Χρᾶ, συναίρ. ἀντί χράω. Προστακ. ἐνστ. τοῦ, χράομαι. Σοφοκλ. Ἠλ. 44. ἐκδ. Νεοφτ. Δεύκα.

Χρώζω, καί μέσ. χρώζομαι, Μλ. χρώτω (χρώς) ὡς τό, χροΐζω. Ἐπιφαύω, ἐγγίζω ὀλίγον, ἐλαφρά τήν ἐπιφάνειαν σώματός τινος· ἐν γένει δέ, ἐγγίζω τι τό πλησιέστερα μέ τά ἄκρα τῶν δακτύλων· μᾶλλον μή χρώζειν ἐμέ, Εὐριπ. Φοίν. 2) διά τῆς προφαύσεως καί προσεγγίσεως τῆς ἐπιφανείας σώματός τινος μεταδίδω εἴ αὐτό τι, ἔξαιρ. χρῶμα, ὅθεν χρωματίζω, βάπτω σπιλόω, ῥυπαίνω· ἐν γένει δέ, νοσοποιῶ, μεταδίδω τήν ἀρρωστίαν μου, σύνηθ. μολύνω τινά.

Χρῶμα, τό. (χρώννυμι) Κυρίως, ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, ἔξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου, ἡ ἐπιδερμίς, πέτσα συνήθ «διά χρώματος» Ἵππ. — 2) ἡ βαφή ἐπιφανείας τινός, ἔξαιρ. τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, Ἡρόδ. 3, 101. ἐν γένει δέ, βαφή, τό ἑταλ. κολόρι, τουρκιβ. μπογιά, ἔτι δέ καί τό φύκος καί τό ψιμμύθιον, κοινῶς τό κοκκινάδι καί τό φκιατίδι, — β) συριακή τις ῥίζα δι' ἧς βάπτουν καί ἐχρωμάτιζον, Θεόφραστ. περί ὀσμῶν. — 3) ὁ καλλωπισμός τοῦ λόγου, τό νά καλλωπίζῃ τις τούς λόγους, τήν ὁμιλίαν του μέ καλάς, ἀνθηράς λέξεις — 4) ἐν τῇ μουσικῇ, τόνου σύστημα τοῦ ὁποίου οἱ 24 χρόνοι διαιρήματα μετροῦντες τόνοι τοῦ τετραφώνου εἶχοντο ἀλλήλων δίς ἀνά ἡμιτόνιον, καί τοῖς δυσὶ ἡμιτόνοις ἐπεφέρετο ἡμιόλιον. Thierach. Pind. 1, σελ. 36. παράβλ. διάτονον καί ἁρμονία ὅθεν

*Χρωματεύω, καί

Χρωματίζω, Μλ. ἰσω. Βάπτω τι, Θεόφρ.

Χρωματικός, ή, όν. (χρῶμα, σημτ. 4.) Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τό χρωματικόν τόνου σύστημα, εἶναι συνθεμένον κατά τούς κανόνας αὐτοῦ· ὅθεν ἡ χρωματική μουσική = χρῶμα, σημτ. 4. — 2) = χρωματίνος.

*Χρωμάτινος, ίνη, ινον. (χρῶμα, σημτ. 2) Ὅ,τι εἶναι χρωματισμένον, βαμμένον.

*Χρωμάτιον, τό (χρῶμα, σημτ. 2.) Βαφή εἰς τήν ὁποίαν βάπτεται, χρωματίζεται τι.

Χρωματισμός, ὁ. Τό νά χρωματίζῃ, βάπτῃ τίς τι, βάμμα.

Χρωματογραφέω, Μλ. ήσω. (γράφω) Σημειόνω τι μέ χρώματα, ζωγραφίζω, ὅθεν

Χρωματογραφία, ἡ. Ἡ διά χρωμάτων γραφή, ζωγραφία.

Χρωματοποιία, ἡ. (ποιέω) Κατασκευή τοῦ χρώματος καί ἡ δι' αὐτοῦ ἐπίχρισις χρωματιζομένου, ζωγραφιζομένου πράγματος ἐν γένει. (οὐχί δέ φυκιατίδωμα, σόλοικος γάρ κατά ταύτην τήν ἐξήγησιν.

Χρωματοπώλης, ου, ὁ. (πωλέω) Ὅστις πωλεῖ χρώματα, πραγματεύεται μέ χρώματα, βαφάς.

*Χρώννυμι, καί χρωννύω, Μλ. χρώσω. παθτ. παρκμ. κέχρωσμαι. (χρώς) ὡς τό, χρώζω. Βάπτω, χρωματίζω τι. ὅθεν — β) μολύνω, σπιλόνω, μιαίνω τι. — γ) νοσοποιῶ, μεταδίδω τήν νόσον, ἀρρωστίαν μου εἰς ἄλλον.

Χρώς, ὁ, γεν. χρωτός, αἰτιτ. χρῶτα. Ἐπκ. καί Ἰων. γενκ. χροός, δοτκ. χροΐ, αἰτκ. χρόα. Ἀττ. δοτκ. χρῷ, μόνη ταύτη τῇ συντάξει «ἐν χρῷ» περί τῆς ὁποίας ἴδε παρακατιών (ἡ ὀνομτ. δέ, χρόος, συναίρ. χροῦς, εἰς τά πλεῖστα τῶν λεξικῶν εὑρισκομένη οὐδέν ἐστί καί ὡς οὐδέν νομίζεται) ἡ σημτ. τοῦ, χρώς ἐστίν ὡς καί ἡ τοῦ, χρόα, χροιά, χροΐα, χρῶμα, ἐν γένει, ἡ ἐπιφάνεια σώματός τινος, ἔξαιρ. τοῦ ἀνθρωπίνου· ὅθεν ἡ ἐπιδερμίς, πέτσα, καί τό σῶμα αὐτό, πολλάκις παρ' Ὅμ. καί Ἡσιόδ. οἵτινες, πλήν τῆς ὀνοματκ., χρῶνται διόλου τοῖς Ἐπκ. καί Ἰων. τύποις τῶν πλαγίων πτώσ. χροός, χροΐ, χρόα, ἐξαιρέσει τῆς ἐν Ἰλιάδ. Κ, 575. γενκ. χρωτός, καί τῆς ἐν Ὀδυσσ. Σ, 172. 175. καί Ἡσιόδ. Ἔρ. 558. αἰτιατ. χρῶτα, ἐν Ὀδυσσ. Π. 145. δέ, κεῖται ἀντί τοῦ, σαρξ, ἀντιδιόλου τοῖς ἐπ' αὐτήν στάσεις, τῇ αἰτ. πλ3., χρῶτας χρῆται Διον. ὁ Ἅλικ. — β) ἐν περιοιμαζομένοις λόγοις· «ἐν χρῷ» πλησιέστατα, ἐγγύτατα. C. F. Herm. ἐν Λουκ. Ἰστορ. 24. σελ. 158. «ἐν χρῷ τινος» πλησίον, ἐγγύς, ἀμέσως κοντά εἴς τι, Jac ἐν Ἀχλ Τατ. σελ. 675. «ἐν χρῷ τῆς γῆς» ἐγγύτατα τῆς γῆς, πλησιώτατα, κοιν. ντίπ κοντά εἰς τήν γῆν. «Ἐγκρεῖ ἐν χρῷ τό κοινόν, τοὐτέστι, καίει εἰς τήν πέτσαν, πονεῖ παραπολύ, Σχολ. Αἰ. 786. κυρίως δέ «ἐγκρεῖν ἢ κύρειν ἐν χρῷ» τό νά ξυρᾳφίζῃ ἤ κουρεύῃ τις τάς τρίχας ἕως εἰς τήν ῥίζαν, Ἡρόδ. 4, 175. «ἐν χρῷ μάχεσθαι» τό νά μάχωνται, πολεμοῦν ἕνας πρόξενναν, στῆθος πρός στῆθος· «ἐκ χρῷ συνουσίαν» οἰκειοτάτην συναναστροφή, πιστή, στενωτάτη γνωριμία, φιλία, παρβλ. ἐγκυτί. — 2) τό χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος, ἤ τῆς σαρκός, τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. «Χρώς τρέπεται» ἀλλάζει τό χρῶμα τοῦ προσώπου, ἤ ἡ ὄψις, ἔξαιρ. ἐπί τῶν αἴφνης ὠχριώντων, ὅσοι γίνονται ἔξαφνα χλωμοί, κάνουν τήν φυτικήν ὄψιν των διά φόβον καί τ. τ. Ἰλιάδ. Ν, 279. 284. Ρ, 733. Ὀδυσσ. Δ, 539. Φ, 413. παρά τοῖς μετέπειτα δέ, χρῶμα, ἐν γένει (συγγν. τῷ, χράω, χραύω, χραίνω, χρίω. ὅθεν χροΐζω, χρώζω, χριστίζω, χρώννυμι.)

Χρῶσις, εως, ἡ. (χρώζω) Τό νά ἐπιφαύῃ, ἐγγίζῃ τις τήν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος, ὀλίγον, ἐλαφρά — 2) τό νά βάπτῃ, χρωματίζῃ τίς τι.

Χρωστήρ, ῆρος, ὁ. (χρώζω) Πᾶν ὅ,τι βάπτει τι ἤ μεταδίδει εἰς τι τό χρῶμα του. «Χρωστήρ μόλυβδος τό μολυβδοκέστυλον, πλιβδίζ κοιντρ.

Χρωτίδιον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, χρώς. Κρατ. παρά τῷ Ἐτυμλ. ἐν λέξ βλιμάζειν.

Χρωτίζω, Μλ. ἰσω (χρώς) ὡς τό, χρώζω. Χρωματίζω, βάπτω τι, «τόν οἶνον κατασκευάζω τόν οἶνον, τῷ δίδω καλόν χρῶμα καί τόν κάμνω νόστιμον. Μέσ. μετά δοτ. «χρωτίζομαι τήν φύσιν τινός προσαρμόζω τόν τρόπον, τά φρονήματά μου τούς στοχασμούς μου εἴς τι, διά μελέτης, ἀσκήσεως, ἤ γυμνάσεως εἰς τι ἀλλοιοῦμαι καί οἱονεί συμμορφοῦμαι αὐτῷ. Ἀριστοφ. Νεφ. 516.

Τό Χ. μετά τοῦ Υ.

Χυδαΐζω, Μλ. ἰσω (χυδαῖος) Συντρέχω ὁμοῦ μέ τούς κοινούς λαούς, εὑρίσκομαι εἰς τάς συναθροίσεις αὐτοῦ, εἶμαι καί ἐγώ μέλος αὐτῶν, — 2) Τρπκ. εἶμαι ἠγλωσμαι, γέρομαι, πολιτεύομαι, ὡς χυδαῖος. «τό χυδαΐζον στίφος τῆς πόλεως» ὁ χυδαῖος λαός. Νικήτ. χρον. ιδ', 1. καί ς', 9.

*Χυδαϊκῶς, Ἐπίρ. = χυδαϊστί, Σχόλ. Ἀριστοφ. Δυσιστρ. 831.

Χυδαιολογία, ἡ. (χυδαῖος, λέγω) Κοινός, διεφθαρμένος τρόπος ὁμιλίας, χωριάτικη γλῶσσα. παραβλ. χυδαιότης.

Χυδαῖος, ὁ, ἡ. (χύδην) Ὅ,τι ἀχύθη, εἶναι χυμένον πολύ, παραπολύ διά μιᾶς, ὅθεν — 1) ἀπρόοπτος, ἀφιλιῶς, σωρηδόν, διόλου, ἀφθόνως. — 2) Συγκεχυμένος, σκορπισμένα, ἄτακτα, ἀνακατωμένα. — 3) κατά περίοδον λόγων, λογογραφικῶς, ἀντιθ. τῶν, κάτ ποιήματιν Διον. ἐν Πλάτ. Νμ. 7. σελ. 811. D. (υ–)

Χυλάριον, τό· ὑποκορισ. τοῦ, χυλός. (ᾰ)

Χυλίζω, Μλ. ἰσω. (χυλός) ὡς τό, χυλόω. Μεταβάλλω τι εἰς χυλόν, γίνεται χυλός. — 2) ἐξάγω τόν χυλόν φυτοῦ τινος χύνωντας ἐπ' αὐτό βραστόν νερόν, ἤ βράζοντάς τα εἰς τι ὑγρόν· ὅθεν

Χύλισμα, τό. Ὁ χυλός φυτοῦ τινος, τόν ὁποῖον ἐξάγει τις χυλίζωντάς το. (υ)

Χυλισμός, τό. Τό νά χυλίζῃ τις φυτόν τι· ἴδε χυλίζω, σημτ. 2.

Χυλοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μέ χυλόν, φαίνεται ὡς χυλός.

*Χυλοποιέω, (ποιέω) Εἰς χυλόν ποιῶ· μεταβάλλω, ὡς τό χυλόω.

Χυλός, οῦ, ὁ. (χέω) Τό ἐν τοῖς σώματι μετά τῶν στερεῶν μερῶν αὐτοῦ συναυριτκόμενον ὑγρόν· ζωμός, ὑγρότης, ἰκμάς, ὑγρόν, ἔξαιρ. τό δι' ἐπιχύσεως βραστοῦ νεροῦ ἀπάνω εἴς τι φυτοῦ εἰς νερόν ἐκπιεζόμενον βράσιμον καί πάσιμον ὑγρόν, ἴδε χυλόω ἤ κατά Γαλην. «Ἡ ἐξ ὑγροῦ καί ξηροῦ σύστασις τῶν ὑπό θερμότητος πεφθέντων, καί ἐντεῦθεν τό ἐκ τῶν βρωμάτων διά τῆς ἐν τῷ στομάχῳ πέψεως ἐκπιεζόμενον καί διηθούμενον ὑγρόν, ὃ διά τῶν λυμφατικῶν ἀγγείων γίνεται τροφή τοῦ σώματος. — 2) ὡς τό, χυμός, ἡ ποιότης, γεῦσις, νοστιμάδα πράγματός τινος, διότι προέρχεται ἐκ τῶν χυλῶν· Ἀριστοτέλ. ἠθ. γ', 10. «τῆς γάρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν· ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τούς οἴνους δοκιμάζοντες, καί τά ὄψα χρύνοντες». ὅθεν

Χυλόω, Μλ. ώσω. Κάμνω τι νά γένῃ χυλός, τό μεταβάλλω εἰς χυλόν, ἔξαιρ. βρώσιμον, θρεπτικόν, χυλόν. — 2) ἐκπιέζω, ἤ στραγγίζω τόν χυλόν πράγματός τινος βράζων θλάδῃ ἤ ζωματίζων ῥίζας ἤ φύλλα ἤ χόρτα καί πέρνων τόν ζωμόν αὐτῶν· καί τό ἀπόζεμα τούτων λέγεται χυλός. Διοσκορδ. «Ῥίζαι χυλωθεῖσαι· «φύλλα χυλωθέντα, ζεματισθέντα καί διηληθέντα, ἡμίλα χυλεύσαντες» Γεων. — 3) ῥαντίζω, ὑγραίνω, νοτίζω τι.

Χυλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) Συναίρ. ἀντί χυλοειδής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δής. Ὅστις ὁμοιάζει μὲ χυλόν· ἔχει πολὺν χυλόν. Διοσκορ.

Χύλωσις, εως, ἡ (χυλόω). Τὸ νὰ μεταβάλλῃ τίς τι εἰς χυλόν· τὸ νὰ ἐκπιέζῃ, στραγγίζῃ τὸν χυλόν τινος· τὸ νὰ κάμνῃ πυκτὸν ὑγρότητι, ἐξαιρέτως βράζωντάς το. (ῠ)

Χύμα, ατος, τό (χέω) ὡς τὸ, χεῦμα. Ὅ,τι ἐχύθη, ἐξεχύθη, ἐξέτρεξε, χύνεται, ξετρέχει· χύσιμον, ρεῦμα, ποταμός, θάλασσα· ἐν γένει, ὑγρόν, ὑγρότης· (τὸ υ, κατὰ τὸν Δρκτ. ἀεὶ βρχ., ὅπερ βεβαιοῖ καὶ ἡ ἐτυμλγ. τῆς λέξ. παρὰ τὸ, κέχυμαι, πρκμ. ἄρκ ἡ χῦμα τόνωσις τῆς λέξ. ψευδηςάστι· παρβλ. Herm. ἐν Ὀρφ. Τμ. 10, 22.) ὅθεν

Χυμᾰτίζω, Μλ. ἴσω, Ἀττ. ιῶ. Διϋγραίνω, βρέχω, νοτίζω, μουσκεύω, ἀναλύω τι εἰς ὕδωρ ἢ εἰς ῥευστόν τι. Σχόλ. Ἀριστοφάν. Πλοῦτ. 720.

*Χυμεία, ἡ (χυμεύω) = χύμευσις.

*Χυμέννη, ἡ· Ἐπικ. μετχ. ἀορ. παθ. τοῦ, χέω κατὰ συγκ. Ὅμ.

Χύμευσις, εως, ἡ (χυμεύω). Μῖξις, ἀνάμιξις, ἀνακάτωμα. Εὐστάθ. (ῠ)

*Χυμευτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς χύμευσιν.

*Χυμεύω (χυμός). Μιγνύω, ἀνακατόνω τι μὲ ἄλλο ἢ μὲ ἄλλα.

Χυμίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (χυμός). Κάμνω τι εὔχυμον, εὔχυλον, γλυκύ, ἡδύσμων· ἀρωματίζω τι, τάννω, ἄρτυνα τι.

Χυμικός, ἡ, όν (χυμός). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χυμούς, ὑπάγεται εἰς χυμούς· ἀφ' οὗ, κατά τινας, ἡ χυμικὴ ὑπῆρξε τέχνη, ἡ χημία· ἄλλοι δὲ προκρίνουσι τοὺς τύπους χημία, χημευτική. Ἴδε Salmas. exerc. Plin. σελ. 1097.

Χυμίον, τό· ὑπακορ. τοῦ χυμός. Ἀθήν. ξ'.

*Χυμοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς χυμός.

Χυμός, ὁ (χύω) ὡς τὸ, χυλός. Χυμός, ὑγρότης, ἰκμάς, ἰκμάδα, ἐξαιρ. γεῦσις, ἰσοτιμάδα· τοσοῦτον ἡ οὐσία τῆς ποιότητος τῆς γεύσεως, ὅσον καὶ ἡ ἰδιότης τοῦ τῶν γευστικῶν ὀργάνων τι διὰ τῆς ποιότητός του ἐρεθίζοντος ὑγρὸν πράγματος. καὶ ἡ διὰ τούτου ἐνεργουμένη αἴσθησις· εἰσὶ δὲ τὰ εἴδη τῆς γεύσεως ἁπλᾶ· ἡχυμὸς ἁλμυρός, πικρός, ὀξὺς ἢ ὀξώδης, οἰνώδης, λιπαρός, στρυφνός, αὐστηρός, γλυκύς, ἁρμύρα. Θρῆσι Φυτ ἱστρ. 6, 4. Πλτχ. φυσ. ζητ. σελ. 616. ὅθεν

Χυμόω, ἐπὶ πραγμτ. Προξενεῖ ἢ μεταβάλλει γεῦσίν τινα· ὅθεν τὸ, ἀχύμωτος, ὅ,τι δὲν ἔχει, δὲν προξενεῖ γεῦσίν τινα, εἶναι ἄνοστον.

Χυμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) = χειμωδής. Σχόλ. Νικάνδρ.

*Χύντο, γ'. πλθ. προσπ. παθ. ἀορ. τοῦ, χέω, κατὰ συγκ. Ἴλιδ.

Χύνω, νεώτερος καὶ ἧττον εὐχρηστος τύπος ἀντὶ τοῦ, χέω. Lobeck Φρ. σλ. 726.

Χύσις, εως, ἡ (χέω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι ἐχύθη, χύνεται, ἔτρεξε, τρέχει· χύσιμον, ἐπὶ ῥευστῶν· ἐπὶ στερεῶν δὲ σωμάτων, ὅ,τι πίπτει ἀβρόϊως, πολύ, παραπολὺ διὰ μᾶς, σωρεύεται, συρπίζεται· ἡχύσις ψύλλων Ὀδσ. Ε, 483. 487. Τ, 443. ἐν γένει, πλῆθος μέγα, ἀπειρημένον, διαπορισμένον. — 2) Τὸ νὰ χωνεύῃ ἤτοι ἀναλύῃ, κάμνῃ τις πρᾶγμά τι ῥευστόν· τὸ νὰ χύνῃ τίς τι. (ῠ)

*Χυστός, ἡ, όν· = χυτος. Δικαιέρχ. κατὰ ψευδῆ ἀνάγνσ. μᾶλλον ἀντὶ χωστός.

Χυτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Χύτης, ου, ὁ (χέω). Ὅστις χύνει τι· καὶ τὸ ὄργανον δι' οὗ χύνουσι ἢ τὸ πρὸς χύσιν ἐπιτήδειον. (ῠ–)

*Χυτικός, ἡ, όν (χέω). Ὅ,τι εἶναι καλὸν, ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς χύσιμον, εἴς τι νὰ χύνῃ τίς τι δι' αὐτοῦ.

Χυτλάζω, Μλ. –άσω. Κυρίως χύνω τι· τρπ. δὲ, ἐκτείνω, ἁπλόνω, ἐξαπλόνω τὰ γόνατα ἔκτεινε καὶ γυμναστικῶς χύτλατον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν· ἅπλωσον τὰ γόνατά σου καὶ τεντώθητι, ἐξαπλώθητι εἰς τὰ στρώματα καθὼς κάμνουν οἱ γυμναστὰι διὰ νὰ συνεθίσουν νὰ τεντένουν τὰ σκέλη των. Ἀρστφ. 1207. ὡς τὸ Λατ. fusus in herba. ἐξαιρ. δὲ, Ἀρδεύω, ποτίζω, πλύνω, καθαρίζω τι· λούω, χρίω, ἀλείφω, μυρόνω· παρβλ. χύτλον καὶ χυτλόω.

Χύτλον, τό (χέω). Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ χύσῃ, εἶναι ῥευστόν, χυτόν, ἠμπορεῖ νὰ χυθῇ· ὅθεν ἐξαιρ. — α) Νίμμα, νίπτρον, πλύμα, λοῦτρον, ἤτοι νερὸν διὰ νίψιμον, πλύσιμον, διὰ λούσιμον. — β) Μῖξις, σύγκραμα ὕδατος καὶ ἐλαίου, ἄλλως ὑδρελαιον λεγόμενον, μὲ τὸ ὁποῖον ἠλείφοντο καὶ ἐτρίβοντο μετὰ τὸ λούσιμον ἢ πρὸς ἐνδυνάμωσιν τοῦ κεκμηκότος, κουρασμένου σώματος, διότι εἰσχωρεῖ εὐκολώτερα διὰ τῶν πόρων καὶ καταμένει περισσότερον καιρὸν παρὰ τὸ καθαρὸν ἔλαιον μόνον. — γ) Ποταμίων ὕδωρ, ποταμός, ῥέον, τρεχάμενον νερόν, Δκφ. 701. — 2) κατὰ πλθ. ἀρθμ. «τὰ χύτλα, ὡς τό, χοαί· τὰ εἰς λοιβὴν ἐξαιρ. ὑπὲρ νεκρῶν συνήθη ῥευστά· ὅθεν ἡ λοιβή, ἡ σπονδὴ αὐτή. Λατ. inferiae. ὅθεν

Χυτλόω, Μλ. –ώσω. Καθαρίζω, παστρεύω τι πλύνοντάς το· πλύνω, λούω, χρίω, ἀλείφω μὲ ἔλαιον ἢ μὲ μυρωδικόν· ἐξαιρ. δὲ, μὲ ἔλαιον μετὰ τὸ λούσιμον, ὡς συνῆθιζον νὰ ἀλείφωνται εὐθὺς οἱ ἐτελείωνε τὸ λούσιμον· συνήθως δὲ κατὰ μετ. διάδ. Λεύομαι, χρίομαι· Ὀδσ. Ζ, 80. παρβλ. Καλλιμ. Ζεύς, 17. ἀλλὰ παρὰ Γαλην. τὸ χυτλώσασθαι σημαίνει τὸ νὰ ἀλείψῃ τις καὶ τρίψῃ τὸ σῶμά του μὲ καὶ ἅμα ἔλαιον καὶ ὕδατος· ἴδε χύτλον, σημσ. β'.

*Χύτο, γ'. ἐπικ. πρτσ. ἀορ. τοῦ, χέω, κατὰ σχημ. μετὰ παθ. σημασίας. Ὅμ. (ῠ)

Χυτός, ή, όν· ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ, χέω· ἐπὶ ῥευστῶν. Ὅ,τι ἐχύθη, ἐχυσάτης, ἐπὶ στερεῶν σωμάτων· ὅ,τι ἐχύθη πολὺ διὰ μιᾶς, ἐσωρώθη, ἠχυτὰ γαῖαν σωρωμένον χῶμα, λόφος, μνημεῖον, τάφος ὡς τὸ, χῶμα, Ἰλιδ. Ζ, 464. Ξ, 114. Ψ, 256. Ὀδσ. Γ, 258. (ἐν ταυτῷ μόνον τῇ συντάξει ἀναντάται παρ' Ὅμ. ἡ λεξις,) — β) ὡς οὐσιαστ. ἠχυτοίν = χώματα, εἴδησις, τὸ ἰταλ. μόλος, Ἡρόδ. 7, 37 — 2) Ὅ,τι ἀπελύθη, ἀφέθη ῥευστόν, ἐχωνεύθη, εἶναι χωνευτόν, δύναται νὰ ἀπολυθῇ, νὰ γένῃ ῥευστὸν πάσης ὕλης χυτὰν Ἡρόδ. 2, 69. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ μετάλλων. — 3) ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ῥευστόν, ῥέει, τρέχει, χύνεται, Πλάτ. ἔτι δὲ καὶ ποιητ. ἀπὸ τῆς κόμης, ὅταν ἀφθόνου τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς χρεμάμενα. Νικ. — 4) Ὅ,τι ἐπλημμυρίσθη, ἐπαραχώθη ἀπὸ τὴν λοῦσιν τὴν ὁποίαν φέρουν, σύρουν τὰ κατεβασμένα νερά, οἱ ποταμοί, χειμάρροι, καὶ τ. τ. — 5) τρπ. Ὅ,τι εἶναι χυμένον, διεσκορπισμένον μακράν, εἶναι, εὐρίσκεται πολύ, παραπολύ, ἀφθόνως· ὅθεν ἠχυτοὶ ἰχθύες οἱ ἀγαλειδὲν συμπλέοντες, πολλότατοι ὅμως περιφερόμενοι εἰς τὰ ὕδατα, ἄλλως ῥυάδες· λεγόμ. Δροσοπλ. Ζωϊσπρ. 5, 9.

Χύτρα, ἡ, Ἰων. κύδρα καὶ κύτρα (χέω). Πηλίνον ἢ κεραμίνον ἀγγεῖον, τὸ συνῆθ. τσουκάλι· Ξεν. Ἑλλ. δ', ε', 4 «φέροντες πῦρ ἐν χύτραις». Πλάτ. Ἱππ. ἠχύτρα σίωπας. Πλθ. αἱ χύτραι, Ἡ ἀγορά, ὁ τόπος ὅπου πωλοῦνται χύτραι, τσουκαλικπάζαρον. — β) Ἀριστοφάν. Εἰρ. 923. «Ταύτην χύτραν ἰδρυτέον». αὐτὴν τὸ ἄγαλμα πρέπει νὰ στηθῇ μὲ στουκάλια· ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὴν πάλαι συνήθειαν τοῦ νὰ ἀγκενίζωσι μὲ χύτρας πλήρεις ὑφημάτων, βραμμένων ὀπτρίων τινῶν βωμοὺς καὶ τὰ ἀγάλματα κατωτέρων θεοτήτων, ἅτινα ἔπρεπε νὰ ἱδρύωνται ἐν τάχει. — γ) Παροιμ. «χύτραις λημᾷν» ἔχει λήμας χυτρομεγάλους, τσίμπλας μεγάλας ὡς τσουκάλι· τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν εἶναι τσιμπλάρης, τσιμπλομμάτης· ἐπὶ τῶν, ὅσοι ἔχουν λήμας, τσίμπλας εἰς τὰς πρὸς τὴν ῥῖνα γωνίας τῶν ὀφθαλμῶν· κωμικὴς ὑπερβολῆς φράσις, ὡς καὶ τό, «λημᾶν κολοκυντικὰ» παρβλ. χύτρος. — 2) Τρόπος, εἴδός τι φιλήματος, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ φιλῶν ἐγγίζει τὸν φιλούμενον ἀπὸ τὰ ὠτία, Λατιν. osculum Florentinum, Θεόφρ. 5, 133. Πολδ. 10, 100. Περὶ τοῦ τοιούτου φιλήματος συνέγραψε διατριβὴν ὁ Lilius Gyraldus, ἣν εὑρίσκει παρὰ Gruter. lampas. T. 2. σλ. 410. — 3) κατὰ πλθ. ἀρθμ. Ἑορτὴ τις ἐν Ἀθήναις, χύτροι, ἡ σημσ. αὐτὴ ὅμως πηγάζει μόνον ἐκ τῆς παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 218. φευδοῦς ἀναγνσ. ὑπὸ τοῦ Brunk. — 4) = χύτρινος· πάν ἀμφβ. μέντοι. ὅθεν

Χυτραῖος, αία, αῖον· καὶ

*Χύτρεος, εία, εῖον· = χύτρεος· ἀφ' οὗ πτκ. χυτρεῖαι. Πύλινα ἀγγεῖα.

*Χύτρεος, έα, εον· συναιρ. χυτροῦς, ῆ, οῦ (χύτρα). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ χύτραν, ὡς χύτρα. ὅθεν, πήλινον, κεράμινον, γήϊνον, χωματένιον. (Cf. Porson ad Eurip. Med. 675. C. H. S.)

*Χυτρεούς, ῆ, οῦν· = τῷ προηγμ. Ἀριστ. Νεφ. 1474. παρβλ. Porson. ἐν Εὐρ. Μηδ. 675. σλ. 448.

Χυτρεύς, έως, ὁ (χύτρα). Ὅστις κατασκευάζει χύτρας, τσουκάλια· Παροιμ. «χυτρεὺς χυτρεῖ κοτέων» ὡς τὸ «κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέων κεῖθι τεχνίτης φθονεῖ τὸν συντεχνίτην του, Ἡσιόδ. Ἔρ. 25.

Χυτρεψός, ὁ (ἕψω). Ὅστις βράζει, μαγειρεύει τι εἰς τσουκάλι· (τὸ δὲ, ὁ ψήνων χύτρας, πάνυ ψευδές.) Ἀθήν.

Χυτρίδιον, τό· ὑποκοριστ. τοῦ, χυτρίς. Τζουκαλάκι. Ἀριστφ. Ἀχ. 463. 1175. (ῠ)

Χυτρίζω, Μλ. –ίσω, Ἀττ. ιῶ. Βάλλω τι εἰς τὸ τσουκάλι, τσουκαλιάζω· ἐξαιρ βρέφος ἀρτιγενὲς καὶ ἐκθέτου αὐτὸ· παρβλ. ἐγχυτρίζω.

Χυτρίνδα, Ἐπῳδ. (χύτρα) τῷ παίζειν συνήθ. συνταττόμενον. Εἶδος παιδιᾶς, κατὰ Πολδ. 9. 113. καὶ Ἡσυχ. «Καθέζεταί τις ἐν μέσῳ, εἶτα κύκλῳ περιτρέχοντες οἱ παῖδες περὶ τὸν καθεζόμενον, πειοῦνται αὐτὸν περιστρεψάμενοι, ἕως ἀφήσαί τινος τύπτοντος αὐτόν· εἶτα καθέζεται ὁ ληφθείς· ἢ παιδιὰ αὕτη συναθίζεται καὶ νῦν ἔτι ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν, τὰ τσουκαλάκια παίζω.

Χύτρινος, ίνη, ινον (χύτρα). Ὅ,τι εἶναι πήλινον, γήϊνον, ὡς τὸ τσουκάλι testaceus. Λατ.

Χύτρινος, ὁ· Ἰων. κύδρινος (χύτρος). Βαθεῖα τις τρύπα εἰς ἐλώδη, βαλτώδη τινὰ τόπον ἢ ποταμόν· ἔτι δὲ καὶ τάναγος, ῥηχὸς τόπος, ὅπου δὲν εἶναι πολὺ νερόν, δὲν εἶναι βαθύ.

Χυτρίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χύτρα, ἡ, χύτρος. Τσουκαλάκι· κατὰ Βρ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1175. ἄνευ παραδείγματος· ὁ Ἡσυχ. ἔχει μὲν τὴν λέξ. ἑρμηνεύει αὐτὴν ὅμως διὰ τοῦ, κρανίον.

Χυτρίς, ίδος, ἡ· ὑποκορ. μὲν τοῦ χύτρα ἢ τοῦ, χύτρος, συνήθως ὅμως ἄνευ σημσ. ὑποκορτκ. Ἡρόδ. 5, 88.

Χυτρισμός, ὁ (χυτρίζω). Ἔκθεσις ἀρτιτόκου βρέφους εἰς χύτραν δημόσιον.

Χυτρίτης, ου, ὁ· Θλ. χυτρῖτ ς, ιδος, ἡ (χύτρα). Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον, μαγειρευμένον εἰς χύτραν. Σχόλ. Ἀριστοφάν. Εἰρ. 1150.

Χυτρόγαυλος, ὁ (γαυλος). Ἀγγεῖον χυτρίνων εἰδός τι, μὲ ἀρτηρίας ὁμοίων.

*Χυτροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὁμοιον μὲ χύτραν.

Χυτροπλάστος, ὁ, ἡ (πλάσσω) = χυτρεύς, Τσουκαλᾶς. (ᾰ)

Χυτροπόδιον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χυτρόπους.

Χυτρόπους, οδος, ὁ (χύτρα, πους). Κυρίως, χύτρα μὲ ποδάρια, ἀγγεῖον μαγειρικόν, τὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοιντ. τουρκβ. τέζερης, τενζερὶς πήλινος μὲ τρία ποδάρια· «Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀπελόντα ἔσθεινα Ἡσ. Ἔρ. 750. ἔτι δὲ καὶ εἶδος κινητῆς ἑστίας μὲ ποδάρια, ἐπὶ τῆς ὁποίας θέτουν τὴν χύτραν, τὸ σύνηθ. παρ' ἡμῖν ἐκ σιδήρου κατασκευασμένον πυροστιά· ἄλλως δὲ καὶ λάτανον καὶ πύρανος λεγόμενον, Ἱλιάδ.

Χυτροπωλεῖον, τό. Τόπος ἔνθα πωλοῦνται χύτραι, τὸ σύνηθ. τουρκβ. τσουκαλοπάζαρι, ἐκ τοῦ

Χυτροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ χύτρας, τσουκαλᾶς.

*Χυτροπώλις, ιδος, ἡ· βλ. τοῦ χυτροπώλης. Ἡ χύτρας πωλοῦσα, τσουκαλοῦ.

Χύτρος, ὁ· Ἰων. κύθρος καὶ κύτρος (χέω). Πήλινον ἀγγεῖον μαγειρικόν, ἐν γένει ἀγγεῖον μαγειρικόν. Ἡρόδ. ἴδε καὶ χύτρα. — 2) ποδ χύτροιν, Ἑορτὴ τις ἐν Ἀθήναις ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀνθεστηρίων, τελουμένη κατὰ τὴν 13. τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός, Ἀρτεμ. Βτρ. 218. — 3) τὰ ἐν ταῖς Θερμοπύλαις θερμὰ λουτρά· Ἡρόδ. ζ'. «Τὸ δὲ πρὸς τὴν ἠῶ τῆς ὁδοῦ, βέλιστα ὑποδέκεται καὶ τεναγέα· ἔστι δὲ ἐν τῷ ἐστέῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρά, τὰ χύτρους καλέουσι οἱ ἐπιχώριοι, (συγγν. ἴσως τῷ, κύτος.)

Χυτροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ χύτραν ἢ χύτρας. (ΧΥΩ) ἄχρηστον πρωτότ. ἀφ' οὗ παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, χέω.

Τὸ Χ μετὰ τοῦ Ω.

Χά, κατὰ συγκ. ἀντὶ καὶ ὁ.

Χαλαίνω, Μλ. χανῶ (χαλός). Κάμνω τινὰ ἢ τι χαλάν, κουτσόν. — 2) ἐμπερθ. εἶμαι χαλός, χουτσός, κουτσαίνω. ὅθεν

χάλανσις, εως, ἡ. Τὸ νὰ κάμῃ τίς τινα ἢ τι χαλόν. — 2) Τὸ νὰ ἦναί τις ἢ τι χαλόν· κουλαμάρα, κουτσαμάρα. Ἐπίκτ.

Χάλασμα, τό (χαλαίνω). Τὸ πάθος τῆς χαλάνσεως, κούτσαμα. Ἱπποκρ.

χαλεία, ἡ (χαλεύω). Τὸ νὰ ἦναί τις χαλός, κουτσός, κουτσαμάδα, = χάλασις. Πολυδ.

χάλευμα, τό· = χάλασμα. Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ

Χαλεύω (χαλός). Χαλαίνειν, κουτσαίνειν, χαλὸς εἶναι· Ἰλιάδ. Ρ, 411. 417. Τ, 37. — 2) μετβτ. κουτσαίνειν, χαλόν, κουτσὸν ποιεῖ τινα· παρβλ. χαλαίνω.

Χαλίαμβος, ὁ (χαλός, ἴαμβος). Ὁ χαλὸς ἢ ὁ χαλαίνων ἴαμβος· ἄλλως δὲ καὶ σκάζων λέγεται· διότι τὸν τελευταῖον πόδα ἀντὶ ἰάμβου, σπονδεῖον ἔχει· ἐχρῆτο αὐτῷ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ Ἱππώναξ, ὅθεν καὶ εὑρετὴς αὐτοῦ λέγεται. Δημήτρ. Φαλήρ. (ξ)

*Χαλκογράββατον, καὶ χαλκοκράββατον, τό· = σκιμπόδιον.

Χαλκόπους, ὁ, ἡ, ουν, τό· γεν. -ποδος (πούς) ποιητ. ἀντὶ χαλκόπους· παρβλ. χαλαίπους.

*Χαλκοπόδης, ον, ὁ· = χαλκόπους. Μέγκοπ. Ἡσ. ἔρ. 70.

Χαλκοποιεῖς, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τε ποιεῖ, κάμνει τινὰ ἢ τι χαλκόν. Ἀριστοφ.

*Χαλκόπους, ὁ, ἡ, ουν, τό· γεν. -ποδος (πούς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χαλκοῦς πόδας.

Χαλκῆς, ἡ, ὲν. Ὅστις εἶναι παράλυτος κατὰ τοὺς πόδας· ἐξαιρ. ὅστις κουτσαίνει, Ὅμ. παρὰ τοῖς μεταγν. σπ. καὶ ὅστις ἔχει παραλυσίαν εἰς τὰς χεῖρας ἢ χαλὸς τὴν χεῖρα· Εὐπολ. «Ὅτε χαλὸς ἐστὶ τὴν ἑτέραν χεῖρ' εὐσφάραιν' ἢ συνήθεια Ἡλωλοχέρην λέγει. — 2) Τροπικῶς, ὅ,τι εἶναι ἄμισον, ἀνόμισον· ψιλοπονία οὐ χαλκῆν δεῖ εἶναι τὸν ἀφόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεια φιλόπονον ὄντα, τὰ δὲ ἡμίσεια ἄπονον. Πλάτ. Πολ. σλ. 100. ἔτι δὲ καὶ ὅστις ἔχει ἀμβλὺν νοῦν, ἀμβλύνους· (παρὰ τὸ, ΧΑΩ, χαλάω, χαλαρός, ὡς τὸ Λατ. clodus, claudus· ἄρα παράλυτος, ἢ ἐκλύσεως ἢ ἀτονίας τῶν μυόνων, ταύτων καὶ νεύρων, ἢ δι' ἐξαρθρώσεως μέλους τινός.) ὅθεν

Χωλάτης, ητος, ἡ. Ἡ κατάστασις τοῦ χωλοῦ· παράλυσία, ἐξάρθρωσις, βλάβη τῶν κώλων· κωλαμάρα, κουτσαμάρα.

*Χωλόω, Μλ. -ώσω (χωλός). Κάμνω τινά· ἢ τι χωλόν, κουτσόν· ὅθεν

Χώλωμα, τό. Παράλυσία μέλους τινὸς ἢ ἐξάρθρωσις· Ἱπποκρ. καὶ

Χώλωσις, εως, ἡ. Τὸ χωλαίνειν, κουτσαίνειν, ἡ χώλανσις. Ἱπποκρ.

Χῶμα, ατος, τό (χόω, χώννυμι). Ἐπισωρευμένη γῆ, σωρὸς ἀπὸ χῶμα ἀνεσκαμμένον· χαράκωμα, ὀχύρωμα, Ἡρόδ. 1, 184. ἐξαιρ. ὁ τάφος, ἢ ἐπισωρευμένη γῆ τοῦ τάφου· Ἡρόδ. 1, 93. 9. 85. καὶ Παυσαν. Ἀττικ. «Τάφον δὲ οὐδένα εὑρεῖν ἐδυνάμην· οὐτε γὰρ χῶμα οὐτε ἄλλο σημεῖον ἦν ἰδεῖνι. Ἀθην. ιδ'. «Ἴδοις δ' ἂν καὶ τῆς Πελοποννήσου παυταχοῦ, μάλιστα δ' ἐν Λακεδαίμονι, χώματα μεγάλα, ἃ καλοῦσι τάφους τῶν μετὰ Πέλοπος Φρυγῶν· ὅτι δὲ καὶ ἀνεσκαμμένη γῆ, τὴν ὁποίαν ἀμύνουσι ὀλίγας τινὰς ἡμέρας νὰ ἀερισθῇ καὶ ἐραιωθῇ καὶ ἔπειτα τὴν ῥίπτουσι πάλιν εἰς τοὺς λάκκους, τρύπας, ὅθεν τὴν ἀνέσκαψαν, καὶ οὕτω φυτεύουσι δένδρα. ὅθεν

Χωματίας, ου, ὁ· παρὰ Πολυδ. γ', 103. «Χωματίας ποταμός», ὁ ἄμμον καὶ χώματα, ἤλην, λοιπὴν φέρων, σῶρας, καταβάλλων.

Χωμάτιον, τό, Ὑπερτ. τοῦ, χῶμα. (ξ)

Χωνεία, ἡ (χωνεύω). Τὸ νὰ χωνεύῃ ἤτοι ἀναλύῃ τις μέταλλόν τι καὶ νὰ τὸ χύνῃ εἰς τύπους, καλούπια, κατασκευάζων πράγματα.

Χωνεῖον, τό (χωνεύω) = χωνευτήριον. — 2) = χώνη.

Χώνευμα, τό (χωνεύω). Τὸ χωνευμένον ἤτοι τὸ ἐκ τῆς χωνεύσεως καὶ ἀναλύσεως τοῦ μετάλλου ἐσχηματισμένον ἐκτύπωμα, εἴδωλον, ἄγαλμα. Φλ.

Χώνευσις, εως, ἡ (χωνεύω) = χωνεία.

*Χωνευτήρ, ῆρος, ὁ· = χωνευτής. ὅθεν

Χωνευτήριον, τό. Τόπος ἔνθα χωνεύουσιν, ἀναλύουσι μέταλλα.

Χωνευτής, οῦ, ὁ (χωνεύω). Ὅστις χωνεύει, ἀναλύει μέταλλα. ὅθεν

Χωνευτικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ἐπιτήδειον, ἁρμόδιον εἰς χώνευσιν, χωνείαν.

Χωνευτός, ή, όν· Ἐπῳ. ῥῆμτ. τοῦ, χωνεύω. Ὅ,τι εἶναι χωνευμένον, ἀναλελυμένον, χυμένον, ἐξ ἀναλυμένου μετάλλου κατασκευασμένον. — 2) ὅ,τε εἶναι χανευτόν, δύναται νὰ χωνευθῇ, εὐχώνευτον.

Χωνεύω· κατὰ συναιρ. ἀντὶ χοανεύω (χέω). Ἀναλύω ἢ χύνω μέταλλόν τι· κατασκευάζω τι ἀπὸ ἀναλυμένον μέταλλον. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. «Τὸν χαλκοῦν ἵππον χωνεύσας», ἐκ τοῦ

Χώνη, ἡ· συναιρ. ἀντὶ χοάνη (χέω). Καπὶ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναλύουσι μέταλλα. — 2) συνήθ. διέρασμα, χωνὶ εἰς μετάγγισιν ῥευστῶν.

Χωνίον, τό· ὑποκορ. τοῦ, χώνη, ἡ, χῶνος· Χωνὶ εἰς ἀνάλυσιν μετάλλων.

*Χώννυμι, καὶ χωνύω, Μλ. χώσω· παθτ. πρκμ. κέχωσμαι· πρὸς τούτῳ χρῶνται οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς, ὡς ὁ Ἡρόδ. τῷ ταυτικῷ ἐστ. χόω ἀπρμφ. χοῦν, μετχ. χών (χέω). ἐπὶ στερεῶν σωμάτων. Χύνω, ἐπισωρεύω, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀνεσκαμμένης γῆς· παραχόνω, σκεπάζω, γεμίζω τόπον, λάκκον τινὰ μὲ χῶμα· κάμνω ὄστρι, τὸ ἰταλ. μόλον, ἢ χαραύκωμα, ὀχύρωμα, τὸ, σύνηθ. σιάντσουρα· κχώματα χοῦν, ἢ χῶσαι Ἡρόδ. 1, 162. 4, 71. 9, 85. Ἔτι δὲ καὶ στερεόνω, ὀχυρόνω τι ἐπισωρεύοντας χῶμα· Παθτ. Παρακχοῦται, σκεπάζεται, γεμίζεται τι μὲ χῶμα, κχωσθῆναι Ἡρόδ. 2, 11. 137. ἐξαιρ. Σκεπάζω, γεμίζω τάφον τινά· σπανιώτρ. «χῶσαί τινα τάφῳ, ἢ σήματι Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 368. ἔτι δὲ καὶ κχῶσαί τινα λίθοις· τὸ νὰ σκεπάσῃ τίς τινα μὲ λίθους, νὰ τὸν λιθοβολήσῃ, πετροβολήσῃ. Ἀριστοτ. Ἀκ. 295. ὅθεν καὶ παθτ. κχώνυσθαι τὸ νὰ σκεπασθῇ τις μὲ χῶμα, ἐνταφιασθῇ· «Ἐκχωνύμεθα μᾶς ἐσκέπασαν μὲ χῶμα, ἤτοι μᾶς ἔκαμναν, κατεσκεύαζαν τάφον, μνημεῖον· Ἀνθ. Σιδ. 66, 2. Ἐπγρ. ἀδέσπ. 619, 4.

*Χώνον, τό· καὶ

Χώτος, ὁ· συναιρ. ἀντὶ χόανος, χόανον· = χώνη, χωνὶ.

Χώομαι, Μελ. χώσομαι, ἀόρ. ἐχωσάμην· μέσ. ἀποθ. ὡς τὸ, χολόομαι· Ὀργίζομαι, θυμώνω, ἀγανακτῶ, χολίζω, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. οὐ σπανίως προσλήψει τοῦ «θυμόν», κῆρ, κηρόθι ἢ φρεσίν· ἔνιοι ἔτι δὲ καὶ «χώομαι θρασεῖ, Ἡσ. Θεογ. 554. σπανιώτρ. δὲ εἶμαι συγχυσμένος, ἐκπληγμένος, λυπημένος. Ἐν γένει δὲ, εὐρίσκομαι, εἶμαι εἰς σφοδρὰν ψυχῆς ταραχήν. — α) μετὰ δοτ. τοῦ πρσ. κατὰ τοῦ ὁποίου ὀργίζεταί τις, Ἰλιάδ. Α, 80 Ι, 555. Φ, 306. Ω, 606. — β) μετὰ γενικ. τοῦ πρσ. ἢ τοῦ πράγμ. διὰ τὸ ὁποῖον, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ὀργίζεταί τις, Ἰλιάδ. Α, 420. Β, 689. Ν, 165. 662 Π, 553. Τ, 29. Φ, 457. Ψ, 37. σπανιώτρ. περί τινος, Ἰλιάδ. Ι, 449. Ξ, 266. ἐν τοῖς δυσὶ δὲ τούτοις μορτνρίοις ὁ Wolf. περιεχώσατο, εἰς μίαν λέξιν, ἔγραψε· ἴδε περιχώομαι· ἀλλὰ καὶ περί τινι, Ἡσ. Ἀσπ. 12. Ἐπ. Ἔρ. 236. — γ) μετὰ αἰτ. ὡς τοῦ πρμτ., μόνον ἐν μόνῃ ταύτῃ τῇ συντάξει «μήμοι τόδε χώεσθαι μὴ ὀργίζου κατ' ἐμοῦ περὶ τούτου, Ὀδσ. Ε, 215. Ψ, 213. — ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. μόνον ἐν χρήσει· Ἐνεστ. ἐνργτ. χώω, οὐχ εὑρηταίπου (συγγν. τῷ, χολῶ.)

Χώρα, ἡ· Ἰων. χώρη· ὡς τὰ, χῶρος (ΧΑΩ). Τόπος, μέρος τόπου εἰς τὸν ὁποῖον περιέχεταί τι, ἢ τὸν ὁποῖον περιέχει, εἰς τὸν ὁποῖον κεῖται, εὑρίσκεταί τι· Ὅμ. ἐξαιρ. ὁ τόπος, τὸ διωρισμένον μέρος ὅπου εὑρίσκεται, διατρίβει τις, Ἰλιάδ. Ψ, 349 Ὀδσ. Π, 352. κὴν χώρῃ, καὶ κατὰ χώραν, εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, εἰς τὸ διωρισμένον μέρος. Ἡρόδ. ὅθεν κατὰ χώραν ἔχειν εὑρίσκεται, εἶναι εἰς τὸν τόπον του, ἢ εἰς τὴν τάξιν, εἰς τὴν ἡσυχίαν του· οὕτω καὶ «μένειν κατὰ χώραν» Valck ἐν Ἡρόδ. 4, 135. 201. Θεοδ. 4, 75. Ἀριστοφ. Βτρχ. 793. Ἱππ. 1354. Πλούτ. 367. ὡσὲ κατὰ χώραν ἀφίνω τι ἢ τινα εἰς τὸν τόπον του ἢ εἰς τὴν τάξιν του ἀνενόχλητον, ἀπείρακτον, ἀτάραχον· «χώραν λαμβάνων πιάνω τόπον, βάλλομαι εἰς τάξιν, εὐταξίαν, ἡσυχάζω· τὸ δὲ ὡσὲ χώραν τινὸς καθίσταμαι ἐμβαίνω εἰς τὸν τόπον τινός, ἀναδέχομαι, διαδέχομαι τὸν τόπον, τὴν θέσιν του, Ξεν. Κύρ. π. 2, 1, 23. — β) τρπ. Τάξις, ἀξίωμα, ἀξία, τὸ συνήθ. ἰταλ. posto, οὐρίκιον· ὅθεν, νέν χώρα τινός, ἢ εἰς τὸν τόπον τινός, ἀντὶ τινος· νέν χώρα τινὸς εἰμὶ εἶμαι εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸ ἀξίωμά τινος, ἔχω τὸ ἀφίκιόν τινος, μὲ τιμοῦν, μὲ σέβονται ὡς τινα· νέν ἀνθρωπόδων χώρα εἰμὶ ἔχω τὴν ἰδίαν τάξιν, κατάστασιν μὲ τὰ ἀνθρώποδα, νομίζομαι, θεωροῦμαι ὡς ἀνθρώποδοι, Ἰων. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 957. Ξεν. Ἀνβ. 5, 6, 13. νέν οὐδεμιᾷ χώρᾳ εἰμὶ δὲν ἔχω κάμμίαν τάξιν, κάμμίαν κατάστασιν, ὑπόληψιν, τὸ κοιτ. δὲν πιάνω τόπον, δὲν ἀξίζω τίποτε· παρβλ. Θεογν. 152, «χώραν μηδεμίην τινὸς θείειαι καὶ 820, πολλὴν χώρη τινὸς τελέειν — 2) ἐξαιρ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χώρα, τόπος, καὶ — α) Μέρος γῆς, ἐπικράτεια, ἐπαρχία, βασίλειον, Ἡρόδ. «ἐπὶ χώρας εἰμὶ, εἶμαι εἰς τὸν τόπον μου, εἰς τὴν πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρίδα μου, εἰς τὸ σπίτι μου, εἰς τὰ ἐδικά μου. — β) Ἀγρός, ὑποστατικόν, ἐξοχή, τὸ ἰταλ. compagnia, πεδιάς, γῆ, ἐδαφος. — γ) Κώμη, χωριό, ἀντιδ. τῷ, πόλις. — Περὶ τῆς ἐτυμλγ. ἴδε παραπάτιον, χῶρος.

Χωράρχης, ου, ὁ (ἄρχω). Ὅστις εἶναι ἄρχων, ἐξουσιαστὴς χώρας, τόπου τινός. σημσ. 2. α'.

Χωράσιος, ὁ. Γείτων τῆς χώρας, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα γειτονεύει μὲ ἄλλην τινὰ χώραν· πάνυ ἀμφβλ.

Χώραυλος, ὁ, ἡ (αὐλή). Ὅστις διατρίβει, κατοικεῖ εἰς τὴν χώραν, σημσ. 2. β', γ'. Σουϊδ.

Χωράφιον, τό· ὑπκρστ. τοῦ, χωρίον· Χαραφάκι, μικρὸν ὑποστατικόν· Ἡσύχ. καὶ Σχολ. Θεοκρίτ.

Χωροπίσκοπος, ὁ, ἡ (ἐπίσκοπος). Ὅστις εἶναι ἐπίσκοπος, ἐπιστάτης, ἔφορος εἰς τινα χώραν, σμπ. 2. α'. β'. γ'.

Χωρέω, Μλ. -ήσω· παρὰ τοῖς Ἀττ. συνῃθ. -ήσομαι, ἐνίοτε μέντοι καὶ χωρήσω, Poppo obs. in Thuc. σλ. 149. (χῶρος). Δίδω, χαμαὶ τόπον, παραμερῶ, ἐκδίδω, ἀναχωρῶ, τραβιοῦμαι ὀπίσω, τὸ ἰταλ. retiraro, Ἰλιάδ. Ζ, 592. «πάλιν αὖτις χωρεῖνα» Ἰλιάδ. Ρ, 533. «γαῖα ἕτερὴν χώρησεν» ἐρωδιάδη, «ἐσχίσθη ἡ γῆ, Τμ. Δμτ. 430. — α) μετὰ γεν. τοῦ τόπου, ἢ τοῦ ἐρήγματος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὑποχωρεῖ, ἢ ἀναχωρεῖ· «χωρήσειν τυτθὸν ἀπάλειφε» Ἰλιάδ. Μ, 406. «νεῶν ἐχώρησαν» Ἰλιάδ. Ο, 655. «νεκροῦ χωρήσουσιν» Ἰλιάδ. Π, 629. «ὡς τὸ εἰκὸς καὶ χαζεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πάσι νηῶν ἐχώρησαν πρυτὶ Ἴλιονα» Ἰλιάδ. Ν, 734. καὶ «ἐπὶ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες» Σ, 244. — β) μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. πρὸ τοῦ ὁποίου ὑποχωρεῖ, ἢ ἀναχωρεῖτε. Ἰλιάδ Ν, 324. Ρ, 101. (ἐν τῇ Ὀδσ. οὐχ' εὑρηταί που τὸ ῥῆμα ἁπλοῦν). — 2) Προχωρῶ, κινοῦμαι ἐμπρός, ἐπὶ ἀνθρώπου τε καὶ πραγμάτων· «χωρεῖ τὸ ὕδωρ ἀντὶ τοῦ, ῥέει, τρέχει, ἀντὶ τῷ λεμβάζοντι, στεινόμενον τερόν· «τὸ τόξευμα χωρεῖ διὰ τοῦ θώρακος» διαπερᾷ, τρυπᾷ τὸν θώρακα, Ξεν. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου· «νυὶξ ἔχώρει» κύκλιον, «πλησίαζεν εἰς τὸ τέλος της, Αἰσχλ. Περ. 382. — β) τρπκ. Συνεθίζεται τι, εἶναι νόμιμον, ἔχει ἀπέρασιν, π. χ. ἐπὶ χρημάτων «χωρεῖ τὸ νόμισμα» εἶναι ἀγώγιμον, τὸ ἰταλ. circolare ἔχει κοῦρσον, τρέχει· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ἐκτείνεται, διαδίδεταί τι· ὅθεν, «ἡ φάτις κεχωρήκεσι διαδᾶσ' ὁ λόγος, Ἡρόδ. 1, 122. «διὰ πάντων χωρεῖν ἐκτείνεται, διαδίδεται πάντου, Ξεν. — γ) εἰς τι· ὑπάγεται, ἀναφέρεται τὸ εἰς τι, Ἀριστφ. Βτρχ. 641. — 3) Προχωρῶ, προκόπτω εἴς τι, Ἡρόδ. 3, 42. 5, 89. ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, εὖ ἢ εὐτυχῶς, Ἡρόδ. 3, 39. «οὐ χωρεῖ τούργον» δὲν προχωρεῖ, δὲν πηγαίνει ἔμπρος τὸ ἔργον, Ἀριστφ. Εἰρ. 472. Ἐπὶ χρησμῶν, ἀποβαίνει, ἀληθεύει, Ἡρόδ. 1, 120. ἐν γένει, εὐδοκιμεῖ, λαμβάνει καλὴν ἀπόβασιν, καλὸν ἀποτέλεσμα, εὐγαίνει εἰς καλὸν· «χωρήσαντος οἱ τούτου» ἐπειδὴ καὶ ἐπέτυχεν εἰς τοῦτον, ἔλαβε καλὸν ἀποτέλεσμα εἰς αὐτό, εὐδοκίμησεν, Ἡρόδ. 3, 42. — β) Προβαίνει, ὁρμᾷ, «ὁππῇ χωρεῖ πρὸς ἔργον» Ἀριστφ. Βτρχ. 884. — γ) ἐπὶ χρημάτων, εἰσοδημάτων, εἰσρέουσιν, ἐμβαίνουσιν ὅσπρα, εἰσοδήματα. — δ) εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν. Αἰλιν. — 4) πιάνει, χωλίζει τόπον· ὅθεν μετὰ αἰτ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν χωρεῖ, περιέχει, ἐξαιρ. ἐπὶ ἀγγείων· «χωρεῖ ἀμφορέας ἑξακοσίους» Ἡρόδ. 1, 51. 70. 192. 4, 61. 81. τρπκ. «σὺν οἱ κεφαλαὶ αὐτοῖσι ἐχώρουν ὅσον ἠμποροῦσαν, Δρῶν. ὅθεν

Χώρημα, τό. Τόπος, μέρος τόπου, ἐξαιρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ τεθῇ, ὁ ὁποῖος χωρεῖ τι

Χώρησις, εως, ἡ (χωρέω). Τὸ νὰ χωρῇ, περιλαμβάνῃ, περιέχῃ τι ἢ τόπος τίς τι.

Χωρήτης, ου, ὁ, = χωρίτης· ἀμφ.

Χωρητικός, ἡ, όν. (χωρέω). Ὅ,τι χωρεῖ, ἠμπορεῖ νὰ χωρῇ, περιλαμβάνῃ, περιέχῃ.

Χωρητός, ἡ, όν· ἐπῳ. ῥηματρ. τοῦ χωρέω. Ὅ, τι ἐχώρησεν εἴς τι, δύναται νὰ περιέχηται, περιλαμβάνηται εἴς τι· εἶναι καταληπτόν· Γρηγόρ. Ναζ.

Χώρε, ποιητ. ἀντὶ χωρίς. Καλλιμ. λφν. 48. ὡς τό, μέχρι καὶ ἄχρι, ἀντὶ μέχρις καὶ ἄχρις.

Χωρεύω, Μ. ἀσω (χωρίον). Κάμνει εἰς τὸ χωρίον, εἰς τὴν ἐξοχήν· εἰς τοὺς ἀγρούς· ζῶ ἔξω εἰς τὸ χωρίον. Ἡρόδοτ.

Χωρεπισμός, ὁ, = φωριαμός· ἀμφβ.

Χωρίδιον, τό. ὑπκρστ. τοῦ, χωρίον. (ξ)

Χωρίζω, Μ. ἴσω. Ἀττ. χωρῶ (χωρίς). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Χωρίζω, ξεχωρίζω, διακρίνω, διαιρῶ τι· τίτινος, καὶ ἀπό τινος· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ἀποχωρίζω, ἀπομακρύνω, διαιρῶ· ἐξαιρ. ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Ἀττ. χωρίζοντες οἱ Γραμμτ. οἱ ὁποῖοι ἀπέδιδον τὴν συγγραφὴν τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσείας εἰς πλείους ποιητάς. Παθτ. χωρίζεται, διαιρεῖται, ξεχωρίζεται, διακρίνεταί τις ἢ τι, καὶ ἐν γένει, ἀπομακρύνεται, ἀποχωρίζεταί τις ἢ τι ἀπό τινα ἢ ἀπό τι. Τρπκ. Διαφέρει εἶναί τι, ἢ τις διαφορετικός· συνῃθ. κατὰ Πρακμ. κεχωρίσμαι, μετὰ γεν. πολλάκις παρ' Ἡρόδ. σπανιωτ. μετὰ ἐοτκ. Ἡρόδ. 4, 28. ἔτι δὲ καὶ, ἀπό τινος.

*Χωρίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ-ῶ (χῶρος). Θέτω, βάλλω τινὰ ἢ τι εἰς τινα τόπον, ἀλλάζω τὸν τόπον τινός· πταξικ. Ξεν. Ἀνβ. 6, 5, 11.

Χωρικός, ἡ, όν· = χωριτικός. Πολβ. παρὰ Ξνφ. δέ, Εὐρ. π. 4, 5, 54. (17) ψευδ. ἀνάγν. ἀντὶ χωρικῶς.

Χωρίον, τό· κατὰ τὸν τύπ. μόνον ὑπκρστ. τοῦ, χῶρος καὶ χώρα· συνῃθ. — 1) Τόπος, μέρος τόπου· πᾶς διωρισμένος τόπος, ἢ τοπικὴ θέσις, ἀφ' Ἡρόδ. πάνυ εὔχρστ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ συγγραμμάτων, Μέρος τι τῆς συγγραφῆς ἢ τῆς διατριβῆς, τὸ Γαλλ. passage d' un auteur. «Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπεα καὶ τόδε τὸ χωρίον οὐκ ἥκιστα, ἀλλὰ μάλιστα δῆλον, ὅτε οὐκ Ὁμήρου τὰ κύπρια ἔπεα ἐστί, ἀλλ' ἄλλου τινός,» Ἡρόδ. 2, 117. «ὁτοῦ τοῖς πρὸ ἐμοῦ πᾶσι ἐκλελειπὸς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον» Θκδ. 1, 97. Ἀθην. 15. σλ 671. Γ. Δουκ. Ἴστρ. 12. ἀντιδ. τῷ, ῥῆσις, μαρτύριον, σύντομόν τι ἐξ ὁλίγων τινῶν λέξεων συγκείμενον μέρος τοῦ συντάγματος συγγραφέως τινὸς σημαίνον. — 2) Τόπος, ἐξαιρ. ὠχυρωμένος. — 3) Τόπος, μέρος ἐπικρατείας, ἐπαρχίας· τὰ περὶξ τόπον τινός — 4) Ἀγρός, ὑποστατικόν, κώμη, χωριό· ὅθεν

*Χωριονόμος, ὁ (χωρίον, νόμω). Ὅστις διαρπάζει, ἐγγυμωνεύει ὑποστατικόν τι ἢ χωριό· (ἡ ἐξήγησις τῆς λέξ. ἐκτιμητὴς τῶν ἀγρῶν καὶ χωρίων, ψευδής.)

Χωρίς, Ἐπίρ. (ΧΑΩ) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κοινῇ ἐχώρα, χωριστά, ἀλλόγρα· ἰδιαζόντως, κατὰ μοναξιά, «Ὅμ. πιεῖται χωρὶς ὁ χειρὶς» Ἡρόδ. 4, 62. «χωρὶς μὲν — χωρὶς δὲ — ἄλλου μὲν, ἄλλου δὲ — ἡ ἐξώχρα, ἀχώριστα μὲν — ἀχώριστα δὲ — εἰς ἓν μέρος μὲν — εἰς ἄλλο δὲ — Ὀδσ. Ι, 221. «χωρὶς ἢ ὁκόσοισι ἐξαιρομένοισι τόποισι, ὅσοι — Ἡρόδ. 2, 77. «χωρὶς ἢ «ἡ πλήν, ἐκτός· «χωρὶς ἢ ὅτου ἔξω μόνον ὅτι — ἐκτός ὅ, τι — Valck ἐν Ἡρόδ. 1, 94. 130. 164. 4, 61. 82. Περὶ δὲ τοῦ «χωρὶς εἰ, χωρὶς εἰμή, καὶ χωρὶς πλήν» ἴδε Lobeck Φρν. σλ. 459. — β) Τρπκ. διαφερόντως, διαφορετικά, κατὰ διάφορον τρόπον ἢ ποιότητα. Σιμνδ παραβλ. Schaef. ἐν Θεογ. 91. «χωρὶς γενόμενοι» διαιρεθέντες εἰς διάφορα τάγματα Ξεν. Ηρ. π. 4, 1, 186. — γ) Ἄλλως, ἄλλως, κατ' ἄλλον τρόπον, ἄλλοις ὡς, ἀλλοιότικα, Σφκλ. Οἰδ. Τ. 808. Heindl. ἐν Πλάτ. Πρτγ. σλ, 336. 8. — 2) ὡς πρόθ. μετὰ γεν. Ἄνευ, ἄτερ, ἐξώχρα, μακρυὰ ἀπό τι· «χωρὶς ὀμμάτων ἔμοιγε μακρὰ ἀπὸ τὰ ὀμμάτια μου. Εὐριπδ. ἔτι δὲ καὶ πλήν, ἐκτός, Ἡρόδ. 1, 93. 106. 6, 58. — β) τρπκ. Διαφορετικά, ὅθεν «χωρὶς τινος» διαφορετικὰ ἀπό τι, Αἰσχλ.

Χώρισις, εως, ἡ (χωρίζω). Τὸ νὰ χωρίζῃ, ξεχωρίζῃ, διακρίνῃ, διαιρῇ τί τι.

Χωρισμός, ὁ (χωρίζω) = χώρισις. 2) ἀπὸ τοῦ παθτ. δὲ Ἀπόστασις, ἀπομάκρυνσις, ὅθεν ἀναχώρησις. μέσεμος, ἀποχωρισμός. Πολβ.

Χωριστής, οῦ, ὁ (χωρίζω). Ὅστις χωρίζει, ἀποχωρίζει, διαιρεῖ, διακρίνει, ξεχωρίζει τι ἀπό τι.

Χωριστός, ἡ, όν Ἐπῳ. ῥηματρ. τοῦ, χωρίζω, ὅ, τι εἶναι μεχωρισμένον, ξεχωρισμένον, ἰδιαίτερον ὅ, τι ἐπιδέχεται χωρισμὸν διαίρεσιν. Ἀρισττλ.

Χωρίτης, ου, ὁ· Ἐπῳ. χωρῖτις, ιδος, ἡ (χώρα, χῶρος). Ὅστις κατοικεῖ εἰς τὸ χωρίον, εἰς τοὺς ἀγρούς, ἀγρώτης, χωριάτης — 2) ὡς ἐπίθ. Ὅ,τι εἶναι χωρικὸν, χωριάτικον· ὅθεν

Χωριτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν χωρίτην· ὅ,τι εἶναι χωριάτικον. Πλουταρχ. «Τὸ χωριτικὸν πλῆθος» οἱ ἀγρῶται, οἱ χωριάται. Ἐπρρ χωριτικῶς· μὲ χωριάτικον τρόπον. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 5, 54. «Οὐκ ἐν χλιδῇ τετράμεθα ἀλλὰ χωριτικῶς» χωριάτικα.

Χωροβατέω, Μ. ήσω (χώρος, βαίνω). Βαδίζω, περιπατῶ, πηγαίνω, διάγω, διατρίβω εἰς χώραν, ἐξοχήν, χωριόν· παρὰ τοῖς Ο'.

Χωροβάτης, ου, ὁ (χώρα, βαίνω). Ὀργανόν τι δι' οὗ εὑρίσκουσι τὴν ὁριζοντίον γραμμήν, Νεροζύγι. (ξ)

Χωρογρᾰφέω, Μλ. -ήσω (χωρογράφος). Ὅστις περιγράφει χώρας, τόπους ἢ τὰ περὶξ, τὰς ἐξοχὰς χώρας τινὸς ἢ χωρῶν· τόπων· ὅθεν

Χωρογρᾰφία, ἡ. Περιγραφὴ χωρῶν τόπων ἢ μερῶν τόπου τινός. Στραβ. ὅθεν

Χωρογρᾰφικός, ἡ, όν, Ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται, εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς χωρογραφίαν.

Χωρογράφος, ὁ, ἡ (χώρα γράφω). Ὅστις περιγράφει χώρας, τόπους, τὰ περὶξ αὐτῶν· (ξ) ἐξ ἐναντίας δέ, τοπογράφος, ὅστις περιγράφει τὴν θέσιν ἑνὸς μέρου τόπου.

Χωροθεσία, ἡ (τίθημι, θέσις). Ἡ θέσις χώρας ἢ τόπου τινός. Πλουτ. περὶ Ποταμ.

Χωρομετρέω, Μλ. -ήσω (μετρέω). Μετρῶ χώραν ἢ τόπον τινά. Στραβ. γ'. σελ. 933. ὅθεν

Χωρομετρία, ἡ. Καταμέτρησις χώρας, τόπου τινός.

Χωρονομέω, Μλ. -ήσω (νέμω). Διανέμω, μερίζω, μοιράζω χώραν τινά· ὅθεν

*Χωρονομία, ἡ. Διανομή, μοίρασις τῶν ἀγρῶν ὅθεν

Χωρονομικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν χωρονομίαν· «Νόμος χωρονομικὸς» ὁ τὴν χωρονομίαν, διανομὴν, μοίρασμα τῶν ἀγρῶν διορίζων, διατάττων νόμος. Διονύσ. Ἁλικ.

Χωρονόμος, ὁ, ἡ. (νέμω) Ὁ τηγχάνων ἢ τοὺς ἀγροὺς νέμων, διαιρῶν· ὅστις χωρονομεῖ

Χῶρος, ὁ, ὡς τὸ, χώρα. Τόπος, μέρος, τὰ περὶξ τόπου τινός· πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἡρόδ. καὶλ. «χῶρος νεκύων» τόπος, τὸ μεταξὺ τῶν νεκρῶν, ὅπου ἔκειντο οἱ νεκροὶ τόπον μέρος, διάστημα, Ἰλιάδ. Θ, 491. Κ, 199. ἔτι δὲ καὶ χώρα, τόπος, γῆ, «χῶρος ὑλήεις, οἰοπόλος, ἄρημος, ἐρημοδώκης,» Ὅμ. «χῶρος πίειρα» Ἡσ. Ἔρ. 392. «εὐρὺς» 601. «κατάστυφελος» Ἡσ. Θγν. 806. ἐπικράτεια πόλεώς τινος· Ἡρόδ. 3, 160. Πλουτ. οἱ χῶροι, οἱ τόποι ἐκ τῶν ὁποίων συνίστανται ἡ ἐπικράτεια πόλεώς τινος. Ἡρόδ. 9, 15. οἱ Ἀττ. μέντοι χρῶνται τῷ, χώρα μόνον κατὰ ταύτην τὴν σημσ. — 2) Ἀγρός, χωράφι, ὑποστατι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κόν, Ξνφ. (τό, χῶρος καὶ χώρα, ὑπάγονται εἰς τὸ πρωτότ. ΧΑΩ, χανδάνω, χάζομαι, οἱονεὶ ἀντὶ χάορος χάορα, ἀφ' οὗ χωρέω, χωρίς, χωρίζω· ἴσως δὲ καὶ τῷ, χορος συγγν.)

Χωροφιλέω, Μλ.-ήσω (φιλέω) = φιλοχωρέω. Ἀγαπῶ τόπον τινά, μοὶ ἀρέσκει τόπος τις· ἠδύνομαι, νὰ εἶμαι, νὰ διατρίβω εἴς τινα τόπον. Θαλῆς παρὰ Δγν. Ἀρτ. 1, 44. καὶ Ἀντφ. ὅθεν

*Χωροφιλία, ἡ. Τὸ νὰ ἀρέσκῃ εἴς τινα τόπος τις, νὰ ἀγαπᾷ, ἠδύνηταί τις νὰ ἦναι, διάγῃ, διατρίβῃ εἴς τινα τόπον. Φιλστρ. Ἐπστ. 47.

Χωροφύλαξ, ακος, ὁ (φύλαξ), Ὅστις φυλάττει χώραν, τόπον τινά (υ)

Χῶς, χώ, ὁ· παρὰ τοῖς Ἀργείοις = τῷ παρὰ Ἀθηναίοις συμβολή, σημσ. 4. Συμπόσιον δι' ἐράνου, τό τουρνβ. μὲ ρεφενὲν, τό Ἀγγλκ. Pikenik. Ἀθήν. ἡ· »Ἀργεῖοι δὲ τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην, χῶν καλοῦσι, τὴν δὲ μερίδα, αἶσαν.« ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως Δωρκ. ἀντὶ χοῦς, χόος.

Χῶσις, εως, ἡ (χώννυμι). Γῆς, χώματος, ἐπισώρευσις, τὸ νὰ γεμίζῃ τις τόπον μέρος τι καινὸν μὲ γῆν, νὰ ἐπισωρεύῃ χῶμα, νὰ κατασκευάζῃ ὀχύρωμα ἢ θέσιν, τό Ἰταλ. molo· ἔτι δὲ καὶ τὸ ὀχύρωμα αὐτό, ἢ, ἡ θέσις αὐτή.

Χῶμα, τό (χώννυμι) = χῶμα.

Χωστός, ή, όν· ἐπθ. ῥηματκ. τοῦ, χώννυμι, Ὅ,τι εἶναι σκεπασμένον, κατασκευασμένον μέσωρὸν γῆς, χώματος. »Χωστὸς τάφος.« Εὐρ.

Χωστρίς, ίδος, ἡ (χώννυμι) χελώνη, Στέγη, σκεπαστὴ προφυλακτικὴ ὑπὸ τὴν ὁποίαν οἱ πολιορκοῦντες ἐγέμιζον τὰς ὠχυρωτικὰς τάφρους (οὐχὶ δὲ ἐτάφρευον) πολιορκουμένης πόλεως τινος. Πολβ.

ΧΩΩ, ἄχρστ. ἐνργτ. τύπ. τοῦ, χώομαι.

Ἐπεξεργασία μὲν ἅπαν τὸ Χ ὑπ' ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει δὲ, διορθώσει καὶ προσθήκῃ ἄχρι τῆς λέξεως χρυσωρυχέω, ὑπό Α. Κ. Γκαρπολᾶ, ἀπὸ δὲ ταύτης ἄχρι τέλους ὑπὸ Δ. Γ. Ῥ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Χ.

Ψ.

Ἐπεξεργασία μὲν ὑπ' ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει, δὲ διορθώσει, καὶ προσθήκῃ ὑπὸ Α. Κ. Γκαρπολᾶ.

Ψ, ψ, ψῖ, τό, ἄκτλ. εἰκοστὸν τρίτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμητ. σημεῖον ἐξυτονούμενον μὲν ψ'. = 700. ὑπογεγραμμένον δὲ, ψ = 700,000. ἔστι δὲ τὸ ψ, διπλοῦν γράμμα, ἐκ τοῦ, σ καὶ ἑνὸς χειλικοῦ συμφώνου, π συγκείμενον· ὅθεν καὶ θέσει μακραν ποιεῖ συλλαβήν· κεῖται δὲ ἀντὶ τοῦ, πσ, βσ, καὶ φσ. ὡς γράμμα ἐχρήσαντο αὐτῷ κατὰ πρῶτον οἱ Ἴωνες· παρ' Ἀθηναίοις δὲ εἰσήχθη ἡ χρῆσις αὐτοῦ μόλις ἐπὶ Εὐκλείδους τοῦ Ἀρχοντος. Ὀλ. 94, 2. συγχρόνως τῇ τοῦ η, ω, καὶ ξ. Μεταλλαγαὶ τοῦ ψ, ἐξαιρ. ἐν τοῖς διαλέκτοις — 1) οἱ Αἰολεῖς, οἱ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν μακροχρονιώτερον διατηρήσαντες, ἔγραφον, ἐξαιρ. τὰ κύρια ὀνμτ. διὰ τοῦ πσ, ἀντὶ διὰ τοῦ ψ, π. χ. Πέλοπς, Ἄραπς, ἀντὶ Πέλεψ, Ἄραψ. Γρηγ. Κορ. Διαλκ. Αἰολκ. 39. Gramm. Meerm. 14 — 2) οὗ σπανίως δὲ διὰ τῆς ἐναλύσεως τοῦ ψ εἰς τὰ στοιχειώματα αὐτοῦ γεννᾶται καὶ ἡ παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐπαιτωμένη στοιχείων μετάθεσις, π. χ. σπάλιον, ἀντὶ ψάλλιον· σπάλλιον, ἀντὶ ψέλλιον· ἀσπίνθιον, ἀντὶ ὀψίνθιον· ἀσβολος ἀντὶ ψόλος, ψίν, Δρκ. ἀντὶ σφίν. ψέ ἀντὶ σφέ ὅλως ὡς καὶ παρὰ τοῖς Αἰολ. καὶ Δωρ. τό ξ εἰς κσ, καὶ τό ζ, εἰς σδ. ἐνελύετο. — 3) τό ψ, τίθεται ἀσθ' ὅτε, παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐξαιρ. ἀντὶ τοῦ σ, ἢ σσ, π. χ. ψιττακός, ἀντὶ σιττακός, κόψιχος, ἀντὶ κίσσυφος, — ἢ Δωρκ. μόνον ἐπάλλαξις τοῦ φ εἰς ψ, σπανιωτάτη ἐστί, Η. Γρηγρ. σλ. 484. — 5) ἡ μεταλλαγὴ τοῦ ψ καὶ ξ ἀπαντᾶται εἰς τό, ψάω καὶ ξάω, ἔψ, καὶ νοχ, ΝΙΨ, καὶ nix. — 6) τό ψ καταλιμπάνεται καὶ προσλαμβάνεται ἐν ταῖς λέξεσιν ἄμμος, ἄμαθος, ψάμμος, ψάμαθος.

*Ψάγδα, ης, ὁ· καὶ

Ψάγδας, ου, ὁ, ὅτι δὲ καὶ ψαγδάς, ἡ· παρ' Ἀθην. καὶ Ἡσχ. σάγδας. Μύρον τι παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις χρήσιμον, ὡς περ καὶ ἡ λέξις Αἰγυπτ. ἐστί.

Ψαθαρός, ά, όν (ψάω). Πᾶν ὅ,τι ἐπιδέχεται συντριβήν, εἶναι εὐκολοσύντριπτον, εὐκολοτσάκιστον, ὅθεν χαλαρόν, ἀραιόν, ἀπαλόν, σαθρόν, ἀδύνατον, σάπιον, δὲν εἶναι στερεόν, δυνατόν, πυκνόν· παρβλ. ψαθυρός.

Ψάθιος, ία, ιον. = κατάντης, μόνον παρ' Ἡσχ.

*Ψαθυρός, ά, όν. Ἄχρστ. παρὰ τοῖς Ἀττ. τύπος, ἀντὶ ψαθαρός, ψαθαρός, ψαθυρός.

Ψαθάλλω, ῥῆμα συνεκτικὸν τοῦ, ψάω, Ψηλαφῶ, ἐπιτρίβω, τρίβω ἐλαφράτι, ξύω· ητὴν κεφαλὴν Ἑρμῆ.

Ψαθαρός, ά, όν = ψαθαρός. Πολδ.

Ψαθύριον, τό· (υ) καὶ

*Ψάθυρμα, τό (ψαθαρός). Κομματάκι, μικρόν, μικρούτσικόν τι κομματάκι, ἔτι δὲ καὶ ψώθιον. (ᾰ)

Ψαθυρόομαι, παθτ. (ψαθυρός). ἐπὶ πραγμάτων, Συντρίβεται, λιανίζεται, κομματιάζεται, γίνεται ἀπαλόν, σαπρόν, σάπιον, παρὰ τοῖς Ο'. »Καὶ τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ καῦσις ἐψαθυρώθη.« Ψαθυροπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ψαθυρά, εὐσύντριπτα, ἐξαιρ. φρυγανισμένα ἢ ξηρά, στεγνωμένα πράγματα. Σωκράτ. Ἐκκλησ. ἱστορ. ἑ, 23. ὅθεν καὶ ἡ αἵρεσις τῶν Ψαθυριανῶν ἔλαβε τὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ

Ψαθυρός, ὁ, ἡ (ψάω). ὡς τό, ψαθαρός. Πᾶν, ὅ,τι εἶναι εὔθλαστον, εὔθραυστον, εὐτριβές, εὐκόλως τριβόμενον, ἀντθ. τῷ, πυκνός, στερεός· ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι μαλακὸν τρυμερόν, π. χ. ἐπὶ κρέατος, ἀντθ. τῷ, σκληρός. Ὅ,τι εἶναι ξηρόν, στεγνόν, τραχύ, ἀντιθτ. τῷ, Ἰξώδες, κολλῶδες, γλίσχρον, λιπαρόν· (εἰς τό, ψαθυρὸς ὑπάγεται τὸ παρεσχηματισμένον ψαθυρός· ὡς τό, ψαθαρὸς εἰς τὸ ψαθαρός) ὅθεν

Ψαθυρότης, ητος, ἡ. Τό νὰ ἦναί τι ψαθυρόν· ἐξαιρ. σπογγώδες, ξηρόν, στεγνόν, ἀρύ, εὐκολοσύντριπτον.

Ψαιδρός, ά, όν = ψεδνός. Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ψάω· ὡς τὸ ψεδνός, ἐκ τοῦ ψέω.

*Ψαικάζω = ψακάζω, ψεκάζω. Γραμμτ.

*Ψαίκαλον, τό = ψάκκαλον. Γραμμτ.

Ψαινύζω, καὶ ψαινύρω, καὶ ψαινύττω, Μλ. -ξω. Καταψύχω, ἀεριζω, ἀνεμίζω τι μὲ τὸ ἀνεμιστήρι, ἀεριστήρι. Γραμμτ.

*Ψαινυθιάς, ὁ, ἡ = ψαθυθος. Ἡσχ. (υ)

Ψαίνυθος, ὁ, ἡ. Ὅστις εἶναι δόλιος, ψεύστης, ἀπαταιών. Λυκόφρ. 1420. καὶ Ἡσύχ.

*Ψαινύρω, καὶ

*Ψαινύσσω = ψαινύζω· ὅπερ ἴδε.

Ψαίρω, (ψάω) κυρίως, Τρίβω, ξύω τι ἐλαφρά — 2) συνήθ. ἀμεταβ. ἐπὶ πατηζήποτε ἐλαφρᾶς, ἡσύχου κινήσεως καὶ τοῦ δι' αὐτοῦ γινομένου θορύβου, κτύπου, κλόνου, ὅθεν ἐξαιρ. ἐπὶ τοῦ ψιθυρίσματος, κοιντ. σ. συντ. ουρίσματος, τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κινουμένων φύλλων· ὡς τό ψιθυρίζω, ψιψιρίζω, μουρμουρίζω· ἀν γένει δὲ, ἐπὶ πραγμάτων, τρέμει, κλονίζεται, κινεῖται, βαίζει ποτ' ἐδῶ, πότ' ἐκεῖ. — β) μετὰ αἰτ. »Πλευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεραῖς τετρασκελὴς οἰωνός.« πτερυγίζει, κινεῖ ἡσυχα, ἐλεγρὰ διὰ τοῦ αἰθέρος τας πτερυγάς του, πλαταρίζεται, Αἰσχλ. Πρμθ. 394. ὡς τό τοῦ Βιργίλ. »radit iter liquidum« μόλον ὅτι καὶ ἡ πρώτη σημσ. τρίβειν, ξύειν τι ἐλαφρά, ὡς »τρίβειν οἶμον,« δὲν εἶναι ἀνάρμοστος.

Ψαῖσμα, τό (ψαίω). Ἀπότριμμα, ἀπόκομμα,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μερόν τι κομμά τι ἀπό κομμένον ἤ τριμμένον τι.

Ψαιστίον, τό. Ὑπερτ. τοῦ, ψαιστόν. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 166.

*Ψαιστόν, τό, συνήθ. κατά πλῆθ. ἀριθμ. τά ψαιστά, ὑπκ. κάλλιστα, πέμματα, ἤ πόπανα ἀπό χονδροκοπανισμένου κριθαρίου, καί ἐξαιρ. ζυμαρικόν τι μέ ἔλαιον καί μέλι εἰς θυσίας προσφοράν κατασκευαζόμενον· ἔστι δέ ἡ λέξ. κυρίως οὐδέτ. τοῦ

Ψαιστός, ἡ, όν, ἐπῖθ. ῥηματ. τοῦ, ψαίω. Ὅ,τι εἶναι συντριμμένον, λιωσμένον, κατακομματιασμένον, χονδροκοπανισμένον, στουμπισμένον, ἁλεσμένον.

Ψαίστωρ, ορος, ὁ (ψαίω). Ὅ,τι σφογγίζει ἀποσπογγίζει, καθαρίζει. χρησιμεύει εἰς τό νά σφογγίζῃ, πασπαρνῇ τίς τι ὀϊ αὐτοῦ. ωσπόγγος ψαίω. Φανίας 3, 2.

Ψαίω, κυρίως ἰσοδύναμον τῷ ψάω, Τρίβω τι ἐλαφρά, ἤ συχνά, ἐπιτρίβω, ἀποσπογγίζω, σφογγίζω — 2) Συντρίβω, κατακιτίζω, στουμπίζω, χονδροκοπανίζω, κατακομματιάζω, ἁλέθω. οἱ τύποι ψαίζω, ψαίσω, ψαίνω, εἰσίν ἐμφρ. παρβλ. ψάω.

Ψακάδιον, τό, ὑπερτ. τοῦ ψακάς. Μικρόν σταλαγμάτιον, ψηχαλίδριον, ἐξαιρ. λεπτόν, ψιλόν, ὀλίγον κορμακτισμα. Θερτ. παρβλ. ψακάδιον.

Ψακάζω, Μλ. -άσω (ψακάς) ὡς τό παρά τοῖς μεταγενεστ. ψακάζω· ἐπί ὑετοῦ. Ψηχαλίζει, δροσίζει, πίπτει πολλά λεπτή βροχή, ψηχάλα — 2) μεταβ. ἐπιστάζω, σταλάζω, βρέχω, ὑγραίνω, μουσκεύω τι σταλάζωντας ἐπ' αὐτό πλούχνος ψακαζόμενος λυχνάρι, τό ὁποῖον σταλάζει. Ἀριστοτέλ. Ῥητορ. γ'. 11.

Ψακάλον, τό, σπαρτ. ψίκαλες, ὁ Νεογνός ἀρτιγενητος ζῶων. Αἰλιαν. Ζώων ἱστορ. 7, 47. (ἀνεμφιβλ. παρά τό, ψακάς. παρβλ. ὄρσος καί ἔρτη). [ᾰ] ὅθεν

Ψακαλοῦχος, ὁ, ἡ. (ἔχω) ἐπί θηλ. ζώων. Νέα, νεογνά ἔχοντα ἡμιτέρες ψακαλοῦχοις. ὁμοῦ μέ τά νέα, μέ τά μικρά των. Σοφηλ.

Ψακάς, άδος, ἡ. (ψάω) ὡς τό νεώτερ. ψακάς. Παυδήποτε τι μικρόν καί λεπτόν μέρος τό ὁποῖον ἀπατρίβη, ἀπεπόη, ἀπεχωρίσθη ἀπό τι σῶμα, σπυράκι, κομματάκι, ψίχα τρίμμα, μόριον κουιορτοῦ. ψάμμου ψακάδι. σπυριά ἄμμου. Ἀνδλ. — β) ἐπί ῥευστῶν. Σταλαγματιά ῥανίδα, ψηχαλίδα ψοίνισσα ψακάδι. Σομνδ. ἐξαιρ. λεπτόν κορνιάκτισμα ὑδάτων αἱ Θῆβαι ψακάδια. Ἡρότ. 3, 10. ὅπερ ὁ Αἰλ. ἠρανίδας λεπταίας λέγει. Ὅθεν καί κωμικ. Ἐπῖθ. τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ὁμιλοῦντες ῥαντίζουν μέ τό σίαλον τούς πλησίον των, τούς μέ αὐτούς ὁμιλοῦντας. Ἀριστφ. Ἀχ. 1150. — γ) Τρπκ. τό ἐλάχιστοι μέρος τινός. ἀργυρίου μηδέ ψακάδι. Ἀριστφ. Εἰρ. 121. ὡς τό, οὐδέ γρῦι.

Ψακαστός, ἡ, όν. Ἐπιθ. ῥημτ. τοῦ ψακάζω. Πάν ὅ,τι σταζει, ῥέει κατά σταλαγμούς ὡς τό σταστός. Ἀθην. β'. πλούομαι μύροις ψακαστοῖς.

*Ψάκιον, τό, ὑπερτ. τοῦ ψακάς. Ἡσχ. Ψίχα, ὀλιγοϊσικιον, σταλαγματίτσα, ῥανίδα.

Ψάλαγμα, τό. (ψαλάσσω). Ὅ,τι ἐψαυσεν, ἐψηλάφησέ τις· τό νά ψαύῃ, ψηλαφᾷ τίς τι. (υ-υ) Ἡσύχ.

Ψαλεναΐδα, ἡ. Μυθολογικοῦ τινος φυτοῦ ὀνομασία. Πτολ. Ἱστοριστ. κεφ. ε'. (υ-υ)

Ψαλακτός, ἡ, όν. Ἐπῖθ. ῥημτ. τοῦ ψαλάσσω. Ὅ,τι ἐψηλαφήθη· ὅ,τι ἐπιδέχεται ψηλαφισμα.

Ψαλάσσω, Ἀττ. άττω, Μλ. — ξω. Ὡς τό ψάλλω, ψηλαφῶ, ψαύω, ἐγγίζω τι καί τοιουτοτρόπως βάλλω αὐτό εἰς ταραχήν, κίνησιν· κυρίζω ἤτοι ἐγγίζων, ἤ τραβῶν τι ἐλαφρά, ὀλίγον, μέ τά ἄκρα τῶν δακτύλων καί ἀφινοντάς το καμπύ νά γίνηται, προσύπτῃ τι. κυτύπον νευρᾶς. Αἰλ. Ζω. ἱστρ. 3, 18. — Οὐχί δέ τσιμπῶ ἤ ξερρίζόνω (ὡς τάς τρίχας) [ἐσχηματίσθη δέ τό, ψαλεσσω παρά τό ψάλλω, ὡς τό σταλέζω, σταλάσσω παρά τό στάζω].

Ψαλίδιον, τό, ὑποτερ. τοῦ ψαλίς. (ι)

Ψαλιδοειδής, ὁ, ἡ. (ψαλίς, σημ. 2. εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὁμοιον μέ τόξον, καμάραν, θόλον.

Ψαλιδόστομος, ὁ, ἡ. (ψαλίς, στόμα). Ὅ,τι ἔχει στόμα ὡς ψαλίδι κωμκ. ἐπῖθ. τοῦ καρκίνου, τῆς καραβίδος. Βατραχομ. 297.

Ψαλιδόω, (ψαλίς, σημ. 2) Κατασκευάζω, κάμνω τι ψαλιδωτόν, ὀξαρωτόν, καμαρωτόν, θολογωριστόν. ὅθεν

Ψαλίδωμα, τό, Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον μέ θόλον, καμάραν· ὀξάρωμα, θολογύρισμα· Στράβων. ιε'. σελ. 1053.

Ψαλιδωτός, ἡ, όν. Ἐπῖθ. ῥημτ. τοῦ ψαλιδόω, ὅτι εἶναι καμαρωτόν, ὀξαρωτόν, θολογυριστόν. ὅθεν, Ἁλικαρ.

Ψαλίζω, μέλ. ίσω, καί ξω, Ἀττ. ιῶ. (ψαλίς). Κόπτω τι μέ τό ψαλίδι, ψαλιδίζω, κουρεύω, Ἀνεκρ. 12, 3. — 2) Κάμνω, κατασκευάζω τι ψαλιδωτόν, ὀξαρωτόν, θολογυριστόν, ὡς τό ψαλιδόω.

Ψάλιον, τό, κυρίως μέν Τό ἔλυσιον, ἁλυσίδιον τοῦ χαλινοῦ, ἡ ὁποία θηλυκώνεται ὑπό τήν σιαγόνα τοῦ ἵππου ἡ οἱ ἑκατέρωθεν κρίκοι, κριαῖλαι ἐκ τῶν ὁποίων κρέμανται οἱ ῥυτηγγεῖς, τά λωρία τοῦ χαλινοῦ, Ξεν. παρ. ποιητ. δέ = χαλινός, ὅλον τό χαλινάρι ἐξαιρ. τό σιδηρένιον γλωττίδι τό ὁποῖον συνεδίζουν νά προσάπτουν εἰς τόν χαλινόν διά νά βάλλεται εἰς τό στόμα τῶν βαρυκεφάλων λεγομένων ἵππων· ὅθεν ψάλιον ἐμβάλλω τινί μεταφρ. δαμάζω, ἡμερόνω τινά· ἐν γένει δέ δεσμά, ἁλυσίς, ἁλυσίδα, Αἰσχλ. Πρμθ. κυρίως ταὐτόν τῷ ψέλιον, ψέλλιον. — Ἡ τόνωσις ψαλλίον παροξυτ. προτιμότερος· ἡ γραφή δέ τῆς λέξ. ψέλλιον κατά παραβολήν τοῦ ψέλλιον, ἀποδοκιμάζεται, ἀντιφάσκοντα τοὐλάχιστον ἔχουσα πάντα τά παρά ποιητ. μαρτύρια· ἴδε Oudend. Thom. Mag. σλ. 925. Piers. Moer. σλ. 420. Schaef. Dion. comp. σλ. 253 (ᾰ)

Ψαλίς, ίδος, ἡ. (ψίω, ψέλλω) Ψαλίδι, τό ὁποῖον παρά τοῖς πάλαι φαίνεται ὅτι ἦτον ἐσχηματισμένον μόνον κατά τό σχῆμα τῶν ψαλιδίων διά τῶν ὁποίων κουρεύουσι τά πρόβατα, τοῦτ' ἔστι τά σκέλη αὐτοῦ δέν ἦσαν ἀλλήλοις ἐφηρμοσμένα καί εἰς τό ἄνω κρίεσις ἔχοντα διά νά ἐμβαίνωσιν οἱ δάκτυλοι, ὡς εἶναι τά τοῦ συνήθους ψαλιδίου, ἀλλά διεστῶτα, καί τά ἄνω ἄκρα αὐτῶν συνείχοντο εἰς πλατύ καμπύλον καί ἐλαστικόν ἔλασμα σιδήρου ὡς τό ημίπα μάχαιραι λεγόμενα, ἤτις συνίστατο εἰς ἓν κομμάτιον σιδήρου. Σχολ. Ἀριστφ. Ἀχ. Πολδ. 2, 32. 10. 140, καθώς εἶναι ἐσχηματισμένας πολλαί ἀπό τάς τσιμπιδίστριας λεγομένας χρησιμευούσας εἰς τό να εὐγάζωσι, ξερρίζόνωσι τρίχας τοῦ προσώπου, Jac. ἐν Ἀθην. 2, 1. σλ. 171. Ἀνθλ. Παλατ. σλ. 205. — 2) Καμάρα, θόλος· ἔτι δέ καί οἰκοδομῆ ἡμικυκλίου σχῆμα ἔχουσα, ἄλλως ἀψίς λεγομένη· παρά Πολδ. δέ καί θολογυριστόν ὑπόγειον. Λατ. aquaeductus fornicatus. — Τήν δευτέραν σημσ. τήν λέξ. ἐθέλει ὁ Γαληνός ἐν Κύχ. Χειρουργ. παλαιοῖ, σελ. 106, προτερχόμενον ἀπό τοῦ ὅτι αἱ λαβαί τοῦ φαλιδίου ἦσαν ὑποκάτω καμαρωταί, ἤ ὡς καί παρ' ἡμῖν ἐπιμήκεις κρίκους σχηματίζουσαι. — 3) = ταχεῖα κίνησις. Ἡσχ.

Ψαλιστός, ἡ, όν. ἐπῖθ. ῥημτ. τοῦ ψαλίζω. Ὅ,τι εἶναι κομμένον μέ ψαλίδι, ψαλιδισμένον, ξεψαλιδισμένον· ἐν γένει, κομμένον, κουρεμένον. — 2) (ψαλίς, ψαλίζω, σημσ. 2) Ὅ,τι εἶναι θολογυριστόν, καμαρωτόν, ὀξαρωτόν.

*Ψαλληγενής, ὁ, ἡ (ψάλλω, ΓΕΝΩ) Ὁ καταγόμενος, ἤ τήν καταγωγήν των ἐκ τοῦ κιθαρισμοῦ καί τῆς ᾠδῆς ἔχων, τέκνον, υἱός τοῦ κιθαρισμοῦ καί τῆς ᾠδῆς· κωμκ. ἐπῖθ. τοῦ Ἀρχύτα, κυρίως δέ παρῳδία τοῦ Ὁμηρικοῦ μοιρηγενής, Δηγ. Δρπ. 4, 53.

Ψάλλω, Μέλ. ψαλῶ. Ἀόρ. ἔψηλα, πρτμ. ἐψάλκα (ψάω) Ψηλαφῶ, ψαύω, καί διά τῆς ψαύσεως ἐρεθίζω, ἐγείρω, εἰς κίνησιν καί ταραχήν βάλλω. ἐξαιρ. δέ, ἀντίλλω, ἀνατινάσσω, μαδῶ. ἘΞειραίνω τάς τρίχας ἀποκείρω, μαδῶ· ὡς τό τίλλειν. Αἰσχλ. Πρ. 1054. Τραβῶ τανυσμένον τι καί πάλιν τό ἀφίνω, ἐξαιρ. τήν χορδήν τοῦ τόξου, π. χ. ντόξου νευράν ψάλλω ἀλλά καί βέλος ἐκ χέρας ψάλλω. τραβῶντας τήν χορδήν καί ἀφίνοντάς την πάλιν κάμνω νά πεταχθῇ ἡ σαίτα. Λυκρ. «σχοῖνος μιλτοχρυῆ ψαλλομένη τό λεπτόν σχοινί τῶν τεκτόνων, τό ὁποῖον ἀλείφοντες μέ κόκκινον χρῶμα καί τανύζοντες τό ἐπίτηδες ξύλον τό τραβοῦν μέ τά ἄκρα τῶν δύο πρώτων δακτύλων καί ἀφίνοντές το πάλιν κάμνουν νά σχηματίζῃ ἐπί τό ξύλον γραμμήν διά νά τό πριονίζουν ἡ πελεκοῦν ἴσια. Φιλ. Θεσσ. Ἐτ. 15. τά πλείστα δέ ἐπί κρούσματος ἤ κιθαρισμοῦ, τραβῶ τήν χορδήν μέ τά ἄκρα τῶν δακτύλων καί ἀφίνωντας την πάλιν ἐκφέρω ἦχον «χορδήν ψάλλων, Λατ. tangere, ἤτοι impellere chordam. καί κιθάραν ψάλλω. Παίζω τήν κιθάραν· ἀλλά καί ἄνευ τοῦ ψάλλω, ὡς τό Δατ. psallere. Παίζω ἔγχορδόν τι μουσικόν ὄργανον μέ χορδάς, τοῦ κιθαρίζω δέ διαρρήδην διαφέρον «πρόειπε δ' αὐτοῖσι κιθαρίζειν τε καί ψάλλειν». Ἡρότ. 1, 155. Παῤῥ. ψάλλομαι, ἐπί μουσικῶν ὀργάνων μέ χορδάς. — β) Διορίζω, προστάζω τινά νά παίζῃ τήν κιθάραν ἤ ἄλλο τι μουσικόν ὄργανον μέ χορδάς διά νά ἀκούω, ὡς τό αὐλοῦμαι, Διορίζω νά παίζουν τόν αὐλόν διά νά ἀκούω. Τῷ ψάλλω ἀντίθ. ἔστι τό κρίνω, παίζω μουσικόν τι μέ χορδάς ὄργανον μέ τό πλῆκτρον, ὄχι δέ κτυπῶντας τάς χορδάς του μέ τούς δακτύλους, ὡς τό παρ' ἡμῖν συνήθ. τουρμπανᾶς μέ τόν ντουσιόν ἤ τό ταντοῦρι μέ τό ξυλάκι. ὅθεν

Ψάλμα, τό. Ἄσμα τραγικόν τό ὁποῖον παίζεται εἰς τήν κιθάραν ἤ εἰς ἄλλο τι μουσικόν ὄργανον μέ χορδάς. — 2) ὑφολμός. Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν

Ψαλμικός, ἡ, όν, Ὅτι ὑπάγεται εἰς ψαλμόν, εἶναι ὡς ψαλμός. Ἑπῖρ. Ψαλμικῶς, μετά ψαλμῶν. Ἐκκλησ Συγγρ.

Ψαλμολογέω, Μλ -ήσω, (ψαλμολόγος) Ἀπομνημονεύω, ἐκφωνῶ, ψάλλω ψαλμούς ἤ αἴνους. Ἐκκλ. Συγγρ. ὅθεν

Ψαλμολογία, ἡ. Τό νά ἀπομνημονεύῃ, ψάλλῃ, ἐκφωνῇ τις ψαλμούς, ἤ αἴνους, Ἐκκλ. Συγγρ,

Ψαλμολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ψαλμολογεῖ, ψάλλει, ἐκφωνεῖ ψαλμούς ἤ αἴνους. Ἐκκλ. Συγγρ.

Ψαλμός, ὁ. (ψάλλω). Τό νά ψαύῃ, ψηλαφᾷ τις ἐξαιρ. Τό νά ἀνασείῃ τραβῶντας ταινσμένον τι μέ τά ἄκρα τῶν δακτύλων καί ἀφίνοντάς το πάλιν, π. χ. «ψαλμός τόξοιο, ἡ ἔντασις τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, καί ἡ τοῦ βέλους ἐνταῦτῳ βολή, «νευρᾶς κιθάρας ψαλμός», ἤ διά τῶν δακτύλων ψαύσις τῶν τῆς κιθάρας χορδῶν ἔτι δέ καί τό νά κτυπᾷ μέ τό πλῆκτρον ἔγχορδον, ἤτοι μουσικόν τι μέ χορδάς ὄργανον, ὅθεν τό νά παίζῃ τήν κιθάραν ἤ ἄλλο τι τοιοῦτον ὄργανον· καί νά τοξεύῃ. — 2) τό ἐπί τῆς κιθάρας ἤ ἄλλου τοιούτου ὀργάνου παιζόμενον ᾆσμα, ἤ τραγῳδία, Πιδ. — 3) τό νά μαθᾷ τίς τι.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς τὸ τυλμός. — 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα ἡ ἐν τῷ παίζειν τὴν κιθάραν καὶ τὰ τοιαῦτα μουσικὰ ὄργανα ψαλλομένη ᾠδή, μελῴδημα. «Τὴν μάγηδιν καὶ τὴν σηκιτίδα χωρὶς πλήκτρου, διὰ ψαλμοῦ (δὲ) παρέχεσθαι τὴν χρείαν». ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἑκκλ. ὕμνος, αἶνος. ὄδειν

Ψαλμοχαρής, ὁ, ἡ (χαίρω). Ὅστις χαίρει, τέρπεται, ἡδύνεται παίζων ἢ ἀκούων νὰ παίζωσι τὴν κιθάραν κ. τ. τ. μουσικὰ ὄργανα· ψάλλων ἢ ἀκούων νὰ ψάλλωσι, τραγωδῶσιν ἐν τῷ παίζειν τὰ ὄργανα ταῦτα. Ἀνέκδοτα β', σελ. 518.

Ψαλμῳδέω, ῶ. μέλ. ήσω. (ψαλμῳδός). Ψάλλω ᾠδάς, ψαλμούς, αἴνους. Ἑκκλ. Συγγρ. ὄδειν

*Ψαλμῳδία, ἡ. Τὸ νὰ ψάλλῃ τις ᾠδάς, αἴνους, ὕμνους.

Ψαλμῳδός, ὁ, ἡ (ψάλμός, ᾠδή). Ὅστις ψαλμῳδεῖ, ψάλλει ᾠδάς, αἴνους, ὕμνους.

*Ψάλσις, εως, ἡ (ψάλλω) = ψαλμός. Φιλστρ.

Ψαλτήρ, ῆρος, ὁ (ψάλλω). Ὅστις παίζει μουσικήν τι ὄργανον μὲ χορδάς. — 2) τὸ τοιοῦτον μουσικὸν ὄργανον. ὄδειν

Ψαλτήριον, τό. Μουσικὸν ἔγχορδόν τι ὄργανον, ἐξαιρ. ἡ μαγάδις. Ἀπολλώνιος παρ' Ἀθηναίῳ ιδ', σελ. 626. «ὁ νῦν, φησί, ἡμεῖς λέγομεν ψαλτήριον, τοῦτο εἶναι μάγαδιν». παραβλλ. ε', σελ. 183. «Τὸ δὲ ψαλτήριον, ὡς φησιν Ἴβυκος, Ἀλέξανδρος ὁ Κυζήκριος συνεπλήρωσε χορδαῖς, καὶ ἐγχειρήσας τῇ Ἐφεσίᾳ πόλει, ὡς σεμνότατον τῆς ἑαυτοῦ τέχνης τοῦτό τὸ εὕρημα ἀνέθηκεν ἐν Ἀρτέμιδος». Μνημονεύει δ' ὁ Ἴβυκος καὶ τοῦ Λυροφοίνικος, καὶ τοῦ Ἐπιγονίου, ὃ νῦν εἰς ψαλτήριον ὄρθιον, μετασχηματισθέν, διατύζει τὴν τοῦ χρησαμένου προσηγορίαν. Ἦν δ' ὁ Ἐπίγονος φύσει μὲν Ἀμβρακιώτης, δημοποίητος δὲ Σικυώνιος· μουσικώτερος δὲ ὢν κατὰ χεῖρα, δίχα πλήκτρου ἐψάλλεν. α Ἀθανάσιος τόμ. β', σελ. 511. «Ἔστι τὸ ψαλτήριον ὄργανον μουσικὸν δεκάχορδον, ἐκ τῶν ἄνωθεν μερῶν τῆς κατασκευῆς ἀποτελοῦν τὸν ἦχον, ἐναρμονίως τοὺς φθόγγους πρὸς τὴν ἐκ τῆς φωνῆς μελῳδίαν ἀποδιδόν· παρὰ μὲν Ἑβραίοις, Ναῦλα λεγόμενον, παρ' Ἕλλησι δὲ κιθάρα ὀνομαζόμενον». Γρηγόριος ὁ Νύσσης (τόμ. γ', σελ. 295). «Τὸ ψαλτήριον ὄργανόν ἐστι μουσικὸν ἐκ τῶν ἄνωθεν μερῶν τῆς κατασκευῆς ἀποτελοῦν τὸν ἦχον· ἡ θὰ τοῦ τοιούτου ὀργάνου μουσουργὸς ψαλμὸς λέγεται». παρὰ τοῖς Ἑκκλησιαστικοῖς δέ, καὶ ἡ περιέχουσα τοὺς ψαλμοὺς βίβλος.

Ψάλτης, ου, ὁ. Ὁ τὸ ψαλτήριον τοῖς δακτύλοις κρούων· ὁ κρούων τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον μουσικὸν ὄργανον. Πλούταρχ. Καὶ ὁ ψαλμός, ὕμνους ψάλλων, ᾄδων, ὡς τὸ ψαλτήρ.

Ψαλτιγξ, ἡ. ὡς τὸ, γόρμιγξ. ἔγχορδόν τι ὄργανον· ἐξαιρ. ἡ κιθάρα.

Ψαλτικός, ἡ, όν. (ψάλλω). Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ παίζειν, ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι ἁρμόδιον εἰς τὸ νὰ παίζηται εἰς μουσικὸν ἔγχορδον, ὄργανον· ψαλτικὸν ὄργανον τὸ μὲ χορδὰς μουσικὸν ὄργανον.

Ψαλτός, ἡ, όν. ἐπὸ. ῥηματ. τοῦ ψάλλω. Ὅ,τι χρύεται, τεντώνεται ἢ ἀπορρίπτεται, ἐκρουσθῇ, ἐτανύσθῃ, ἀνεκλίθῃ διὰ τῶν δακτύλων τῆς χειρός. ἐξαιρ. Ὅ,τι ἐπαίχθη ἢ ἠμπορεῖ νὰ παιχθῇ, νὰ παίζηται εἰς ἔγχορδον ὄργανον.

Ψάλτρια, ἡ. Θηλυκὸν τοῦ ψάλτης. Ἡ ἔγχορδον ὄργανον παίζουσα.

Ψαλτῳδέω, ῶ. Μέλ. ήσω. (ψαλτῳδός). = ψαλμῳδέω· παρὰ τοῖς Ο'.

Ψαλτῳδημα, τό. = ψαλμός.

Ψαλτῳδία, ἡ. = ψαλμῳδία. ἐκ τοῦ

*Ψαλτῳδός, ὁ, ἡ (ψαλτός, ᾠδή). = ψαλμῳδός. παρὰ τοῖς Ο'.

*Ψαμάθη, ἡ. Ὄνομα Νηρηΐδος τινός. Ἡσιόδ. Θεογ. 260. 1004. (υυ–) ἔτι δὲ καὶ Ψαμάθεια, Ὀνδ. (ὑυ–υ)

*Ψαμαθηδόν, Ἐπιρρ. (ψάμαθος) Ὡσὰν ἄμμος· ὡς ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τοῦτ' ἔστι πλῆθος ἄπειρον.

*Ψαμαθηίς, ίδος, ἡ (ψάμαθος). Ἀμμώδης, εἰς τὸν ἄμμον οὖσα, εὑρισκομένη. Νικηδ. Θηρ. 887.

Ψαμαθία, ἡ, (ψάμαθος). Τὸ ἀμμῶδες περιγιάλιον. Ἡσυχ. ἀμμώδει, ἔχθαι ποταμοῦ. Σοφοκλ. «Ψαμαθίαι Πυνειοῦς».

Ψαμάθιον, τό. Ὑποκορ. τοῦ ψάμαθος. Γλωσσ. Στ. (α)

Ψαμαθίς, ίδος, ἡ = ψαμαθία.

*Ψαμαθίς, ίδος, ἡ. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἄλλως ὑς λεγμ. ὁ παρ' ἡμῖν κοπτρ. χωματίσα. Νουμέν παρ' Ἀθην. σελ. 317. Α. ἐκ τοῦ

Ψάμαθος, ἡ (ψάω, ψάμμος, ἄμμος, ἄμαθος). Ἄμμος· ἐξαιρ. ὁ παραθαλάσσιος· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀμμῶδες περιγιάλι· ὁ αἰγιαλός, ἡ ἀκτή, σωρὸς ἄμμου· παλλάτιες παρ' Ὁμρ. κατὰ πληθ. ἀριθμ. χρωμένῳ· τῇ λέξει· εἰς ἀθλησιν πλήθους, ἀπείρου, μαναριθμήτου, μέσα ψαμάθός τε κόνις τε. Ἰλ. Ι, 385. (ᾰ) ὄδειν

Ψαμαθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). ὡς τὸ ψαμμώδης. Ἀμμώδης, πλήρης ἄμμου· ἠχώρεα. Τιμ. Ἐρ. 75. 347. 350. κοπιορτώδης.

Ψαμαθών, ῶνος, ὁ (ψάμαθος). Τόπος, λάκκος ἀμμώδης, sabuletum, Λατ. sablonnier. Γαλ.

*Ψάμμα, τό, = ψάμος. Ἡσύχ.

*Ψαμμαχοσιογάργερος, αι, α (ψάμμος, γάργαρος)· κωμ. λέξις παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 3. ἄπειρον, ἀναρίθμητον πλῆθος θηλοῦσα, ἥτις κατὰ μὲν τὸν Wolf. μετφράζεται εἰς τὸ Γερμ. οὕτως· Sandeshun dertdünenmal, κατὰ δὲ τὸν Voss. οὕτως· Wüstensandmalmeeressand. παρβλ. καὶ τὸ ἑπόμενον.

Ψαμμαχόσιος, αι, α (ψάμμος). Κυρίως, ἄμμου ἑκατοντάδες· ὡς τὸ, διακόσιοι, τριακόσιοι, κ. τ. λ. ὄδειν καὶ κατὰ τὰ ἀπολελυμένα ἀριθμητικά, ἑκατόν, διακόσιοι, τριακόσιοι κ. τ. λ. προσλήψει τῆς λεγούσης —κύριοι ἐσχηματισμ., κωμ. λέξ. ἀναρίθμητον, ἄπειρον πλῆθος σημαντική· ὅσος εἶναι ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, Εὔπλ. καὶ Ἀλέξ. παρ' Ἀθην. σελ. 230. D. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, οὐκ ὀρθῶς ψαμμοκόσιοι.

*Ψαμματίζω, = ψωμίζω. Ἡσύχ.

Ψάμμη, ἡ, σπανιώτρ. τύπος τοῦ ἄμμος· κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 4, 181. ἄλλως ἀεὶ τῷ συνήθει τύπῳ ψάμμος χρωμένῳ· Δρκ. δὲ, ψέμμα, Ἀριστοφ. Δυσ. 1250.

Ψαμμίζω (ψάμμος). Χώνω ἢ παραχώνω, κρύπτω τι εἰς τὸν ἄμμον.

Ψάμμινος, ίνη, ινον (ψάμμος). Ὅ,τι εἶναι ἀπὸ ἄμμον, εἰς τὸν ἄμμον, ὁμμῶδες. Ἡρόδ. 2, 99.

Ψαμμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ψάμμος. Σπυρὰκι ἄμμου.

Ψάμμιος, ία, ιον, = ψάμμινος. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 979. «Ψαμμία ἄκατα».

*Ψαμμισμός, ὁ· ὡς ἐκ τοῦ ψαμμίζω. Τὸ νὰ χώνῃ, παραχώνῃ τίς τι εἰς τὸν ἄμμον.

Ψαμμίτης, ου, ὁ, ἡλικ. ψαμμίτις, ιδος, ἡ (ψάμμος). Ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ ἄμμου, ἀμμώδες.

*Ψαμμόγεως, ὁ, ἡ· ων, τό· γενικ. ω (γῆ). Χώρα, γῆ ἔχουσα ἀμμοδερούς τόπους.

Ψαμμοδύτης, ου, ὁ, (δύω)· ὡς τὸ ἀμμοδύτης. Ὅ,τι ἔρπει, σύρεται, κοιλοσύρεται εἰς τὸν ἄμμον. Ἰχθύς τις, ἄλλως καὶ, Ἁλλιτύμπανος, λεγόμ. ἔτι δὲ καὶ ὄφις τις, ὅστις ἕρπίζει, σύρεται ἐπὶ τὸν ἄμμον, διαιτᾶται εἰς τὸν ἄμμον. (— υυ —)

*Ψαμμοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ἄμμος, ὁμοιάζει μὲ ἄμμον.

Ψαμμοκόσιοι, ἴδε ψαμμακόσιοι.

Ψάμμος, ἡ· παρ' Ἀρχιλ. ἀεὶ ὁ (ᾰ). Ἄμμος, παραθαλάσσιος γῆ, γῆ ἐκ μικρῶν καὶ ἀσυναπτῶν κόκκων συνιστάμενη, ἀρμὸς γῆ τῆς ὁποίας εὐκόλως δύναταί τις τὰ αἰσθάπτῃ, ἢ διαμᾶται, σκαλίζῃ, ξυρίζῃ· παρ' Ὅμ. ἅπαξ μόνον ἐν Ὀδσ. Μ. 243. Ἀφ' Ἡρόδ. δὲ πάνυ εὔχρηστος λέξις. — 2) Πᾶν ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ἄμμον, ἀρεόν, τρυμμένον, λεανισμένον, ἐχει μικρὰ μόρια, ἐξαιρ. κονιορτός, ἀλεύρι κ. τ. τ. (ἔτι δὲ καὶ ἄμμος, καὶ ἅπτσ. ψάμαθος, ἄμαθος, Λατ. sabulum. συγγν. τῷ ψωμός, ὄδειν

*Ψαμμοχωσία, ἡ (χώννυμι). Τὸ νὰ παραχώνῃ, κατασκεπάζῃ τίς τι, γεμίζῃ κεινόν τινα τόπον, τρύπαν, λάκκον κ. τ. τ. μὲ ἄμμον.

Ψαμμώδης, ὁ, ἡ (εἶδος) συναίρ. αὐτοῦ ψαμμοειδής. ἔτι δὲ καὶ ὅ,τι εἶναι ἀμμωδηρόν, ἔχει πολὺν ἄμμον.

Ψαμμωτός, ἡ, όν. ὡς παρὰ τὸ, ψαμμόω (ψάμμος) Ὅ,τι εἶναι μεμιγμένον, ἀνακατωμένον μὲ ἄμμον, μεταβλημένον εἰς ἄμμον, καμωμένον ὡς ἄμμος

*Ψανός, Δρκ. αὐτὸ ψηνός, ὅπερ ἴδε.

Ψάρ, ὁ, γενικ. ψαρός, ἰωνικ. ψηρός, ηρός. Εἶδος στρουθοῦ ἢ ὄρνεον, μικροσσύφου ὅμοιον, ποικίλον καὶ κατάστικτον, τὸ κοινῶς ψαρόνι, παραβλλ. λεγόμ. Λατ. sturnus Ἰλιάδ. Π 583. Ρ. 755, ἐν τῷ πρώτῳ μαρτυρίῳ κατὰ τὸν Ἐπικ., ἐν τῷ δευτέρῳ δὲ κατὰ τὸν συνηθ Ἀττ. τύπον. Ἀριστοτέλ. ζῳ. ἱστορ. 3' 26. «ὁ δὲ ψαρός ἐστι ποικίλος μέγεθος δὲ ἐστιν ἠλίκον κόττυφος» (παρὰ τὸ ψαίρω. Τὸ δὲ ψαρός ὡς ἐπιθ. παρὰ τὸ ψαρ, οὐχὶ δὲ ἀνάπαλιν)· [τὰ ἀεὶ πάσαις ταῖς πτώσεσι μακρόν].

Ψαρός, ά, όν. (ψαρ) κυρίως Ὅ,τι ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ ψαροῦ· τὸ παρ' ἡμῖν γρίβος· ἐν γένει ὅ,τι εἶναι ὑπόλευκον, ἔχει τὸ χρῶμα τῆς στάχτης, παραβλήματα ἄσπρα καὶ μελανά. Ἱπποκρ. Ἀριστοφ. Νφ. 1224. Ὅπου ἄλλοι, ἄνευ βαθυτέρας σκέψεως διὰ τοῦ ταχὺς ἑρμηνεύουσι τὴν λέξ. Ὁ Ἀριστλ. διακρίνει αὐτὴν τοῦ ποικίλος, ἐπὶ οὗ σημαίνεται τὰ ἐκ διαφόρων μεμιγμένων χρωμάτων χρώματα αὐτοῦ συνισταμένου ἔχον, τὸ παρ' ἡμῖν κυρίως παρδαλόν, τὸ δὲ ψαρὸς φαίνεται χρησιμεῦον εἰς δήλωσιν τῶν ὑποφόρων παραλλάξεων τοῦ τοιούτου χρώματος. Ὅ,τι εἶναι πολιόν, ὑπόλευκον, τὸ κοινῶς γρίβον, γραβνόν, ὅποιον ἐστὶν τὸ ὕφτως τὸ χρῶμα τοῦ ψαρός. Ταύτῃ τῇ ἐρμηνήσει τὴν λέξ. συνάδει καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Πλινίου concolor.

Ψαυκροπόδης, ου, ὁ, καὶ

*Ψαυκρόπους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ γεν. = ποδός (πούς). Ὅ,τι ἔχει ψαρά, γρίβα, γραυνὰ πόδαρα, Ἐπδ. τῶν ἵππων παρ' Ἀρίωνι, καὶ τῶν Σατύρων παρ' Νόνιῳ. ἐκ τοῦ

*Ψαυκρός, ά, όν, (ψαύω). Ὅ,τι ἡ ἔστιν εἶναι ταχύς, ὀγλίγαρος, ἐλαφρός, εὐκολοκίνητος μόνον παρὰ Γραμμτ.

Ψαῦσις, εως, ἡ. (ψαύω) Ψηλάφησις, πάτημα, ἐλαφρόν, ἔγγισμα μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Πλούταρχ.

*Ψαῦσμα, τό = ψαῦσις· ἔγγισις.

Ψαυστός, ἡ, όν. Ἐπδ. ῥηματ. τοῦ ψαύω. Ὅ,τι ἐψηλαφήθη, ἐπιδέχεται ψηλάφημα. Ἡρωδιαν.

Ψαύω, Μλ. ψαύσω, παθτ. πρκ. ἐψαυσμαι· ἀόρ. ἐψαύσθην (ψάω) Ψαύω, ψηλαφῶ, τὸ κοινῶς πασπατεύω. συνηθ. μετὰ γεν. Ἰλιάδ. Ψ, 319. 806. Τιμ. Ἀφρδ. 125. Ἡρόδ. 3, 30. καὶ ἀλλχ. σπανιώτρ. μετὰ δοτ. ἡφαίου κόρυθες φαλοισιν Ἰλιάδ. Ν, 132. Π, 216. παρβλ. Πιδ. Πθ. 9, 213. Κ. Σμυρν. 8, 379. ὃν δὲ συντάσσεται καὶ μετὰ αἰτ. ἀμφιβολόν ἐστι· τοὐλάχιστον ἡ σύντξ. αὕτη διὰ τῶν συνηθῶς ἀναφερ. μαρτυρίων παρὰ Σοφ. Ἀντ. 856. 957. οὐδὲν βεβαιοῦσι· ἐν τῷ πρώτῳ γὰρ δύναται τὸ μερίμνασε, γενκ. [Δρκ. εἶναι, ὥσπερ ἐπιφέρεται καὶ γενικ. ἀτέρα πέφασται ἀγενοτάτα. ἀμοὶ μερίμνας, πατρὸς τριπλίστου οἴκτου, τεύτα προφάντου ἀμάτερου πότμου κλαυτὸς Λαβδακίδαισιν.», ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ εἰ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄδὲ κωλύει τοῦ ἐξαρτᾶσθαι τὴν αἰτ. τὸν θεὸν ἀπὸ τοῦ ἐπάγω. »οὕτω μανίας δεινὸν ἀποστάζει ἀνθηρόν τι μένος· καὶνος ἐπάγω μανίαις ψευδῶν τὸν θεὸν ἐν καρτομίοις γλώσσαις. — ἔξαιρ. δέ — α) Ἔγγιζω τι ἐλαυρὰ μὲ τὴν χεῖρα. Τρπκ. ἐγγίζω τι παραυτικὰ· ἢ λέγω, ἀναμένω τι ἐπιπολαίως, ὀλίγον μόνον, δίδω μικρὰν νύξιν. — β) κατ' ἐχθρκ. σημασ. ἐπιχειρῶ τι ἐναντίον τινός, ἀπτομαί τινος, ἁπλόϊσω τὸ χέρι ἐπάνω του, τὸν πιάνω, βλάπτω, ὑβρίζω. — γ) Φθάνω, καταλαμβάνω, προφθάνω, πιάνω, ἀδράχνω, ἁδρόζω τι, ἐν ταύτῃ τῇ σημασ. δὲ, κατὰ μετ. διάλ.

Ψάφαξ, ακος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ ψῆφος, (— —)

Ψαφαρία, ἡ (ψαφαρός). Τὸ νὰ ἦναί τι ἁρύ, σαχνὸν, σαχνισμένον, σαπρὸν, μισοσάπιον· τὸ νὰ ἦναί τι ξηρὸν, νὰ τρίβηται, λιανίζηται, κομματιάζηται εὐκόλα· τὸ νὰ ἦναί τι κονιορτισμένον, ρύπαρόν. Διοσκ. I, 129.

Ψαφαρίτης, ου, ὁ. Ἑλλ. ψαφαρίτις, ιδος, ἡ = ψαφαρός. Ἀναλεκτ. β'. σελ. 367.

Ψαφαρός, ά, όν. Ἰωνικῶς, ψεφαρός. (ψάω) ὡς τὸ ψαθαρός, ψαθυρός, ψαθυρὸς, ψαθαρὸς. Ὅ,τι συντρίβεται, κομματιάζεται, λιανίζεται εὐκόλα· ὅθεν ἁρύ, σαπρὸν, σάπιον, σαχνὸν. — 2) Ὅ,τι εἶναι συντριμμένον, λιανισμένον, κατακομματιασμένον. — 3) Ὅ,τι εἶναι ξηρὸν, στεγνὸν, στασμένον διὰ ξηρασίαν, ἔχει τραχείαν ἐπιφάνειαν, Meineke εἰς Εὔμν. σελ. 71. ὅθεν — β) ὅ,τι ἔχει κονιορτὸν, ἄμμον, ἐπὶ ἐδάφους, γῆς· ἔτι δὲ καὶ γενικῶς, ὅ,τι εἶναι κονιορτισμένον, ἐρρύπωμένον, λεπρώδες, ψωριασμένον, καπνισμένον. — 4) ὅ,τι προξενεῖ εἰς τὴν ἁφὴν τραχύτητα. — 5) ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν γεῦσιν στυφνὸν, πικρὸν, στυπτικὸν, ἐπὶ ὀξίζοντος, ξινοῦ οἴνου καὶ ἐπὶ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. ὅθεν.

Ψαφαρότριχος, ὁ, ἡ. (θρὶξ). Ὅστις ἡ ὅ,τι ἔχει τραχείας, ἀνχμηρὰς, ρύπαρὰς τρίχας, μαλλιά, »μῆλον Ἔμν. Ὁμ. ἰσ'. 32.

*Ψαφαρόχροος, ὁ, ἡ. συναιρ. ψαφαρόχρους, ὁ, ἡ, ουν, τὸ (χρὼς) καὶ

*Ψαφαρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ. (χρὼς) Ὅστις ἡ ὅ,τι ἔχει τραχὺ, ξηρὸν, ἀνχμηρὸν, ρύπαρὸν δέρμα. Εὐριπ. Ῥῆτ. 716. »Ψαφαρόχρουν κάρα πολυπίνη τ' ἔχωνα.

Ψαφερός, ά, όν. Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ψαφαρός. Ἑπποκρ.

Ψάφιξ, ιγγος, ἡ. καὶ

*Ψάφος, ου, ἡ, Δρκ. ἀντὶ ψῆφος. Πλάτ.

Ψάω. (υ—) Μλ. ψήσω, παθτ. πρτμ ἔψημαι καὶ ἔσυσμαι, ἀόρ. ἐψήσθην καὶ ἐψήσην. Ψαύω, ψηλαφῶ. ἔξαιρ. καθαίρω καὶ παστρεύω τι, ξύω. ἔξαιρ. δὲ — α) τρίβων κάμνω τι ὑαλιστερὸν, ὁμαλὸν. — β) ξύων καὶ σφογγίζων καθαρίζω, παστρεύω τι — γ) τρίβων θερμαίνω, ζησταίνω τι, — δ) καταβρίβω, συντρίβω, καταλιανίζω, κάμνω τι λεπτότατον, καθ' ἣν σημασ. χρησιμώτερον τὸ ψάϊω. — ε) Ἐπὶ πραγμάτων, ἀμεταβτ. Κατατρίβεται, γίνεταί τι κονιορτὸς, ἐξαίρεται, ἐξαφανίζεται, Σφελ. Οἰδ.Τυ. 678.—Οἱ δυσιμώτεροι τῶν συγγρ. συναιροῦσι τὸ ά. καὶ γ'. πρσπ. τοῦ Ὁριστ. καὶ τὸν ἐντικ. τοῦ ἁπαρμ. ἀεὶ ψῇς, ψῇ, ψῶν, γράφοντες. οἱ μεταγεννστ. δὲ γράφουσιν, ἐνίοτε καὶ ψᾷς, ψᾷ, ψᾶν, Lobel: Φρυν. σελ. 61. Ετυμ. Γρομμ. Ἑλλ. 1. σελ. 504. (ἐκ τοῦ ψάω προκύπτουσιν οἱ τοῦτο μὲν ἰσοδύναμοι, αὐτῷ, τοῦτο δὲ ἰδιαιτέραν σημασίαν ἔχοντες τύποι ψαύω, ψαυκρὸς, ψηστὸς, ψηφος, ψῆγμα, ψήχω, ψαίω, ψαιστὸς, ψαίρω, ψάρ, ψάλλω, ψαλτὸς, ψαλμὸς, ψαλλὸν ψαλάσσω ψηλαφῶ, ψαλὶς, ψαθαρὸς, ψαθυρὸς, ψαθυρὸς, ψαθαρὸς, ψαφαρὸς, ψαφερὸς, ψάμμος, ψάμαθος, ψακὸς, ψακάζω, ψάκαλον· συγγενέστατα αὐτῷ δὲ εἰσὶ τὰ ψέω, ψέω, ψώω, ψώχω, ὅτε δὲ καὶ τὸ ξάω καὶ ξίω, ἅπερ ἴδε).

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Ε.

Ψέ, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ σφέ, σφέας, ὡς τὸ ψίν ἀντὶ τοῦ σφίν. Θεόκριτος δ', 3. »Ἦν πά ψε κρύβδαν τὰ ποθ' ἑσπερα πάσας ἀμέλγεσκε· ἀντὶ τοῦ σφᾶς, αὐτάς. Κ. Γρηγ. σελ. 252. ἀεὶ ἐγκλιτικῶς. ὅθεν τὸ Λατ. ipse, capse.

Ψέγιος, ὁ, ἡ. Πίνδ. Νεμ. 7, 120. »Ψέγιος ὅαρος». ψευδ. ἀναγν. ἀντὶ »Ψόγιος» ὅπερ ἴδε.

Ψέγμα, ατος, τὸ, Ὅ,τι ἐψέχθη, ἐκατηγορήθη· ψόγος, κοινοτρ. ψεγάδι· ἐκ τοῦ

Ψέγω, Μλ. ψέξω, πρκμ. ἔψογα (ψέω, ψήχω) κυρίως μὲν, Σμικρύνω, ἐλαττόνω τι· συνήθως δὲ Τρπκ. ταπεινόνω, ἀτιμῶ, ἐξουδενίζω, τινὰ ἢ τι διὰ διαβολῶν, διὰ κακολογίας, μέμψεως, κατηγορίας. ὅθεν ἀνεψέγω, λοιδορῶ, κατηγορῶ· κατὰ πρῶτον παρὰ Θεογν. 611. Πλάτ, Μιν. »Νεμεσᾶ γὰρ ὁ θεὸς, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον, ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα». Πλούταρ. »Οὐδενὶ γὰρ αὐτῶς ἔοικε προστάττειν ὁ Θεὸς, ὡς τῷ μέλλοντι φέγειν ἕτερον, τὸ Γνῶθι σαυτόν». (ἀφ' οὗ ψόγος, ψογερὸς, ψύγιος).

*Ψεδναεάρηη, ηνας, ὁ, ἡ. καὶ

Ψεδνοεάρηνος, ὁ, ἡ (ψεδνὸς, κάρηνον). Ὅστις εἶναι ψαλακρὸς. (α_)

Ψεδνός, ἡ, όν. (ψέω). Ὅ,τι εἶναι ἀποτριμμένον, ἀπεξεσμένον· ὅ,τι κεντῶ, σπάζει λεπτὰ, ἐλαφρὰ· ὅ,τι εἶναι σπανὸν, ψιλὸν, λεπτὸν· »ψεδνὴ λάχνη» λεπταί, ὀλίγαι ἀραιοφυτρωμέναι τρίχες, μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς, Ἰλιάδ. Β. 219. οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἐξαίρ. ἐπὶ κόμης, ὅστις ἔχει ὀλίγας, λεπτὰς, ψιλὰς ἀραιὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, εἶναι ψαλακρός· ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι ψιλὸν, γυμνὸν. παραβλ. ψιλὸς, ψωλὸς (ἡ σημασ. ψευδὴς, πρεπόντως ἁπλῶς ἐκτινος ἡμαρτημ. ἀναγνσ. παρὰ Θεογν. 122. ὅπου γραπτέον ψυδνοὶ). ὅθεν

*Ψεδνότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ἦναί τις ἢ τι ψεδνὸν, ψαλακρὸν.

Ψεδνόω, Μλ. -ώσω (ψεδνὸς). Κάμνω τινὰ ψεδνὸν, ψαλακρὸν.

*Ψεδυρός ἢ ψαυρὸς, ά, όν. = ψαυρὸς. ἀμφλλ. ἀνέγνσ. παρ' Αἰσχλ. Ἰκ. 1045.

*Ψεδών, ὁ, ἡ. γεν. ῶνος = ψαυρὸς, Ἡσχ. παρ' ᾧ καὶ ψιδὼν καὶ ψυδὼν εὑρηται.

*Ψεζμρός, ά, όν, ἴδε ψεδυρός.

*Ψειά, ἡ' = ψιά.

*Ψεινάζω, = ψινάζω, Ἡσύχ.

*Ψείω, Ἐπκ. ἀντὶ ψέω, ψάω.

Ψεκάδιον, τὸ, ὑποκορισ. τοῦ ψεκάς. ὡς καὶ ψακάδιον τοῦ ψακὰς Θεόφραστ. (α_)

Ψεκάζω, Μλ. άσω. (ψεκὰς) = ψακάζω. Σταζει, σταλάζει ψιχαλίζει, λιανοβρέχει, βρέχει λεπτὴν, ψιλὴν βροχὴν. Ἀριστφ. Νεφ. 570. — 2) μεταβτ. Σταλάζω, σταζω τι ἐπάνω εἰς τι, δροσίζω τι ὀλίγον, ἐλαφρά.

Ψεκάς, άδος, ἡ (ψέω, ψάω) ὡς τὸ ψακάς. Πανθήμερόν τι μικρὸν ἀποτριμμένον, ἀποκομμένον, λεπισμένον μέρος, κόκκος, σπυρὶ, ψίχα, μόριον κονιορτοῦ· ἐπὶ ῥευστῶν δὲ, στάλαγματία, ῥαντίδα· — 2) κωμ. ἐπὶ ἀνθρώπου ὅστις ὁμιλῶν βρίχει, ῥαντίζει μὲ τὸν σίαλόν του τοὺς πλησίον του τοὺς μὲ αὐτὸν ὁμιλοῦντας. παρβλ. ψακὰς σημασ. 2.— Ὁ τύπος ψακὰς νεωτερὸς ἐστι τοῦ ψακάς.

Ψέκτης, ου, ὁ. (ψέγω) Ὅς τις ψέγει, λοιδορεῖ, κατηγορεῖ τινα ἢ τι, Πλάτ. ὅθεν

Ψεκτικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει, εἶναι ὁρμώμενον εἰς ψόγον, ἐπιτήδειον εἰς ψόγον· ὅστις συνειθίζει, ἀγαπᾷ καὶ φέγγει, φιλολοίδορος, φιλοκατήγορος. Ἐπίῤῥ. ψεκτικῶς.

Ψεκτός, ἡ, όν. Ἐπῳδ. ῥημτ. τοῦ ψέγω. Ὅς τις ἢ ὅ,τι ἐψέχθη, ἀξίζει νὰ ψέγηται, ἐπιδέχεται ψόγον. ἐπίῤῥ. ψεκτῶς.

Ψέλιον, τὸ. Ἰων. ἀντὶ ψέλλιον. συνήθως κατὰ πλθ. ἀρσμ. τὰ ψέλια, Βραχυλία, τουρκβ. μπελεντσίκια, Ἡρότ. 3. 20. 22. 4. 168. 9. 80. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ψαίνεται ὅτι ὁ τύπ. ψέλιον (μ' ἕλον ὅτι ὁ Schneider προκρίνει αὐτὸν παντοῦ παρὰ Ξενοφ.) ἦν ἀχρηστος ὡσπερ ἀναπαλιν ὁ ψέλλιον ἀντὶ τοῦ, ψέλιον. Pierr. Moeris. σελ. 420. Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 646. Poppo ἐν Ξενοφ. Κύρ. π. 1, 3, 2. Krüger ἐν Κύρ. Ἀνβ. 1, 1, 27. εὑρηται δὲ σποράδην καὶ παροξτν. ψελίον.

*Ψελιοφόρος, ὁ, ἡ. (φέρω) Ὅστις φορεῖ ψέλια. Ἡρότ. 8, 113. Ἰων. ἀντὶ ψελλιοφόρος.

Ψελιόω, (ψέλιον) Στέφω, στεφανόνω. Ἀνελλεν. β. σελ. 218. »ψελιώσας αὐχένα χρυσοδέτοις στεφανίοις· ποιητ. μόνον.

Ψελλίζω, μέλ. ίσω. (ψελλὸς) Ἀκλαγῶ, τσιβδίζω, τραβλίζω, ὁμιλῶν κτυπῶ τὴν γλῶσσαν εἰς τὰ ὀδόντια ὡσὴν φωνὴν Ἡλιοδ. ο' μιλῶ ἀσήμως, λαλῶ, τραυλίζω ὡς τὰ μικρὰ παιδία. Ἀριστοτέλ. προβλ. ια'. »ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι πολὺν χρόνον ἐνεοὶ ἐσμεν, εἶτα ὀψέ ποτε ψελλίζομεν» ἔτε δὲ καὶ μέσ. ψελλίζομαι, παρὰ Πλάτων. Γοργ. 40. »Ὅταν δὲ ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου, ἢ παίζοντα ὁρᾷ, καταγέλαστον φαίνεται καὶ ἀνανδρον». — 2) Τρπκ. Ἡλιοδ. σελ. 427. »ψελλίζομαι τὴν βάσιν». Συνών. σβαρνίζω τοὺς πόδας, σκοντάφω. Ἀριστοτ. Γενέσ. α, 10. »Ἔνια γὰρ ψελλίζεται πρὸς ἀλληλα τῶν ὄντων καὶ ἐναμφοτερίζειν.

*Ψέλλιον = ψέλιον Ἰων. Ἡρότ. συγγ. τῷ ψαλὶς, ψάλιον· ἴδε ψέλιον. ὅθεν

Ψελλιοποιός, ὁ, ἡ (ποιάω). Ὅστις κατασκευάζει ψέλλια. Φιλόξ. Γλωσσ.

*Ψελλιοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὁ ψέλλια φέρων, κουβαλῶν. Ἰων. ψελιοφόρος. Ἡρότ.

Ψέλισμα, τὸ. (ψελλίζω) Ὅ,τι ἐψελλίσθη, ἐλέχθη τσιβδά, τραυλά· τραύλισμα, τσίβδιμα.

Ψελλισμός, ὁ. (ψελλίζω). Τὸ νὰ ψελλίζῃ, τραυλίζῃ, τσιβδίζῃ τις τσίβδισμα, τραύλισμα. Πλούταρχ.

Ψελλός, ἡ, όν Ὅστις ὁμιλῶν τσιβδίζει· τραυλίζει· τσιβδός, τραυλός. ἐξαιρ. ὅστις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφωνῇ στοιχεῖόν τι τοῦ ἀλφαβήτου, ἢ ὁμιλεῖ ἀφίνων συλλαβάς ὡς τὰ παιδάρια, π. χ. ὡς ὁ ψελλὸς παρ' Ἀριστφ. ἐκφωνεῖ, τὰ ἄρτος, καὶ σύκα, αὐτὶ τοῦ ἄριτις καὶ σῦτυ. παρεμβλ. Ἀριστλ. προβλ. 11. 20.—2) παθτ. Ὅ,τι ἐῤῥέθη ἀσαφῶς, ἀκαταλήπτως. Αἰσχλ. Πρμ. 822. (ἐνυμφβ. παρὰ τὸ ψέω, διότι τῆς τοιαύτας ἐκφωνήσεως ἐλαττοῦνται οὕτως εἰπεῖν αἱ λέξεις ἢ ἀποτρίβεταί τι ἐξ αὐτῶν. Ὡταύτως καὶ τὸ τραυλὸς, θραυλὸς, παρὰ τὸ θραύω). ὅθεν

Ψελλότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ τσιβδίζῃ, τραυλίζῃ τις· τὸ φυσικὸν ἐλάττωμα τοῦ ψελλοῦ, τραυλότης.

*Ψευδαγγελής, ὁ, ἡ· = ψευδάγγελος, Ἀριστφ. Ὄρν. 1329.

Ψευδαγγελία, ἡ. Ψευδὴς, κενὴ, ματαία εἴδησις. ἐκ τοῦ

Ψευδάγγελος, ὁ, ἡ (ἄγγελλω, ἄγγελος). Ὅστις μηνύει, φέρει, κοινοποιεῖ ψευδεῖς ἀγγελίας, Ἰλιάδ. Ο. 159.

Ψευδαγορέω, Μλ. -ήσω (ἀγοράω). Προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ὅ,τι δὲν ἠξεύρω τὸ ὅ,τι ἠξεύρω μόλον τοῦτο καλῶς, τὰ συνηθ. τουρκβ. κάμνω, παίζω τὸν ἐγκάκην. Δίων Κασ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ψευδάγχουσα, ἡ. Ψευδὴς ἄγχουσα. Πλίνιος. πβ'. 20.

Ψευδάδελφος, ὁ (ἀδελφός). Νόθος, οὐγνήσιος ἀδελφός. (α)

*Ψευδαιολικός, ἡ, όν (αἰολικός). Ὅ,τι δὲν εἶναι ἀληθῶς, τῷ ὄ,τι Αἰολικόν. Χοιροβ.

Ψευδαλαζών, όνος, ὁ, ἡ (ἀλαζών). Ὅστις ἀλαζονεύεται καυχώμενος, ὁμιλῶν μὲ καύχησιν ψευδῆ, ἀνύπαρκτα πράγματα. Διογ. Λαέρτιος. 2, 108.

Ψευδάλεος, ἥα, έον· καὶ

*Ψευδάλιμος, ίμη, ιμον· ὡς τὸ, ψευδής. Ὅ,τι εἶναι ψευδές, πλασμένον μὲ τὴν φαντασίαν, ψεύτικον· ὅστις ψεύδεται, προσποιεῖται, ὑποκρίνεται· ψεύστης, ὑποκριτής. (α)

*Ψευδάλιος, ία, ιον· = τῷ προηγμ. (α)

Ψευδαμάμαξυς, -υος, ὁ (ἁμάμαξυς). Ψεύτικον, νόθον δενδρύλλιμα. Ἀρτεμ. Σῳ. 339. (-υυ-υ)

Ψευδάνωρ, ορος, ὁ (ἀνήρ). Ψευδὴς ἀνήρ, ἄνδρας, ὅστις ψευδῶς νομίζεται ὅτι εἶναι ἄνδρας, δὲν εἶναι τῷ ὄντι· «Διόνυτος ψευδάνορα Πολύκνεος α', 18, 1. (α)

*Ψευδαπάτης, ου, ὁ (ἀπατάω). Ψεύστης, ούτιδανὸς ἀπατεών. (α)

Ψευδαπόστολος, ὁ (ἀπόστολος). Ψευδὴς, ὄχι ἀληθῶς ἀπεσταλμένος, ἀπόστολος. Παῦλ.

Ψευδαποφάσεων, -σκοντος, ὁ (ἀποφάσκω). Ὅστις ψεύδεται ὁμιλῶν προσποιούμενος ἅμα ὅ,τι ἀρνεῖται. Ἀρτεμ. Κλήμ. Ἀλεξανδ. σελ. 651. Διογέν. Λαέρτ. β'. 108. ἴδε Lobeck Φρυν. σελ. 565.

Ψευδάργυρος, ὁ (ἄργυρος). Ὁ ψευδὴς ἄργυρος· παρὰ Στράβωνι. ιγ'. σελ. 908. τὸ σκορὰ τοῖς Νεωτέροις τσίγγ, Zing λεγόμ. ἡμιμέταλλον.

*Ψευδάρεον, τό, ὑπερτ. τοῦ, ψεῦδος. (α)

Ψευδαρπάφαξυς, υος, ἡ (ἅρπαξ). Ψεύτικη βλίτη, ψεύτικον βλίτρον, ψευδολάχανον, ὑπ' Ἀριστοφ. κωμικ. κατὰ τὸ, ψευδαμάμαξυς ἐσχηματισμένη λέξις, Ἱπ. 360. (-υυ-υ)

Ψευδαττικός, ἡ, όν (Ἀττικός). Ὅ,τι εἶναι ψευδὲς, δὲν εἶναι τῷ ὄντι Ἀττικόν. Δουκιαν. Σκιλοις. «Καὶ χρᾶσθαι δέ τινος εἰπόντος, ψευδαττικοῦ (ἔφη) τὸ ῥῆμα».

Ψευδαυτομολία, ἡ. Ἡ καθ' ὑπόκρισιν αὐτομολία· τὸ νὰ ὑποκρίνηταί τις ὅτι αὐτομολεῖ, ἴδε αὐτομολέω. Πολυαίν. γ', 9', 32.

Ψευδαυτόμολος, ὁ, ἡ (αὐτόμολος). Ὅστις προσποιεῖται ὅτι αὐτομολεῖ, δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ αὐτομολήσῃ τῷ ὄντι, ἀλλὰ μεταχειρίζηται ψευδῆς τὴν αὐτομολίαν διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ξενοφ.

*Ψευδεγγραφὴς δίκη, ἡ, Δίκη, τὸ κοινότρ. παρ' ἡμῖν ἀγωγὴ, ἀναφορὰ τὴν ὁποίαν δίδει πολίτης τις εἰς τὸ κριτήριον Ἑλλήνων διὰ ταύτης νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ψευδῶς ἐγράφη εἰς τὸ δημόσιον κατάστιχον ὡς μὴ πληρώσας τόν ἐπ' αὐτοῦ φόρον. Ἀρποκρατίων. «Ψευδεγγραφὴ, ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσάγειν οἱ γεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ Δημοσίῳ, ὡς καταψευσαμένου αὐτῶν τοῦ ἐγγράψαντος ἐν τῇ παρὰ τῇ Θεῷ κειμένῃ ταινίᾳ, ὡς ἀδίκως ἐγγραφέντες, ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, καὶ Σουίδας «Τῶν δημοσίᾳ ὀφειλόντων (ἐν Ἀθήναις) τὰ ὀνόματα ἀπεγράφοντο οἱ ταμίαι, καὶ ὅσα ἕκαστος ὠφείλεν· ἐὰν οὖν μὴ ὀφείλοντα ἐγγράψῃ τις, ἢ ὀφείλοντα μὲν ἐγγράψῃ, πλέον δὲ τοῦ ὀφλήματος, οὗτος τῆς ψευδεγγραφῆς ἑκρίνατο. Ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις τοῦ Βεκκερίου (σελ. 317.) φέρεται· «Ψευδεγγραφή, ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσάγειν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ· οἱ δ' ἀλόντες τῆς ψευδεγγραφῆς αὐτοὶ ἀντενεγράφοντο ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ». ἐκ τοῦ

Ψευδέγγραφος, ὁ, ἡ (ἐγγράφω). Ὅστις ἐνεγράφη ψευδῶς εἰς τὸν κατάλογον τῶν, ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν τὸν δημόσιον φόρον, τὸ κοινὸν ὄσιμον εἰς τὴν πολιτείαν· ὅθεν εἴληπται ἡ λέξις ἐπὶ ψευδῶν καὶ ὑποβολιμαίων ψηφισμάτων.

Ψευδενέδρα, ἡ (ἐνέδρα). Ψευδὴς καὶ κατὰ πρόσχημα ἐνέδρα. Ξενοφ. Ἀναβ. ε', β, 28. «ψευδενέδραν ἐποίησαν» καὶ Ἱππαρχ. ε', 8. «Φοβεῖν τοὺς πολεμίους, καὶ ψευδενέδρας, καὶ ψευδοβοηθείας, καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα». ἴδε ἐνέδρα.

Ψευδεπέω, Μλ. -ήσω· = ψευδοεπέω, ψευδολογέω. ἐκ τοῦ

*Ψευδεπής, ὁ, ἡ (ἔπος) = ψευδοεπής, ψευδολόγος.

Ψευδεπιγραφέω. Γράφω ψευδῆ ἐπιγραφήν, ψεύτικον ἐπανάγραμμα εἴς τι. ἐκ τοῦ

Ψευδεπίγραφος, ὁ, ἡ (ἐπιγράφω). Ὅ,τι ἔχει ψευδῆ ἐπιγραφήν, ψεύτικον ἐπανώγραμμα· ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει ἔχει ψεύτικον ὄχι τὸ ἀληθὲς ὄνομά του. Διον Ἁλικ. «Ψευδεπίγραφος ἀδελφός, φιλόσοφος ὁ ψευδῶς φέρων τὸ ὄνομα ἀδελφοῦ ἢ φιλοσόφου· δὲν εἶναι ἄξιος, εἶναι ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ψευδεπίτροπος, ὁ (ἐπίτροπος). Ὅστις ὀνομάζεται ψευδῶς, δὲν εἶναι τῷ ὄντι ἐπίτροπος εἴς τι· ἀμφβ.

Ψευδεργία, ἡ (ἔργον). Ψευδὲς, καθ' ὑπόκρισιν ἔργον, πρᾶξις, τὸ νὰ ὑποκρίνηταί τις ὅτι πράττει, κάμνει τι. Κλήμ. Ἀλεξ. σελ. 269.

Ψευδέφοδες, ἡ (ἔφοδος). Ψευδὴς, κατὰ πρόσχημα μόνον ἔφοδος· ἐπὶ πολεμούντων· ἴδε ἔφοδος. Πολύαι. γ', 3', 32.

Ψευδηγορέω, Μλ. -ήσω (ψευδήγορος). Ψεύδομαι, λέγω, ὁμιλῶ ψεύματα. Ἀριστοτέλ. ῥητορ. β'. ἐκ τοῦ

Ψευδηγορία, ἡ. Τὸ νὰ ψευδηγορῇ, λόγῳ, ὁμιλίᾳ τις ψεύματα· ψεύτικη, γεματη μὲ ψεύματα ὁμιλία. Ἀλκίφρ. ἐπιστολ. ιδ'. «Ἐστι δέ των ἐπιεικῶς τὴν ἀληθειαν τιμώντων, καὶ οὐκ ἄν ποτε ἐκεῖνος εἰς ψευδηγορίαν ὠλίσθησενε».

Ψευδηγορος, ὁ, ἡ (ψεῦδος ἀγορεύω). Ὅστις ψευδηγορεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ψεύματα.

Ψευδηλογέω, = ψευδολογέω. Λουκιαν. Ὀκυπ. 63. ἐκ τοῦ

*Ψευδήλογος, ὁ, ἡ = ψευδολόγος.

Ψευδήμων, ονος, ὁ, ἡ· ποιητκ. ἀντὶ ψευδής. Νον.

Ψευδηρακλῆς, έους, ὁ· Ὁ ψευδὴς, πλαστὸς Ἡρακλῆς, ὁ ψευδῶς φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Ἡρακλέους. Πλούταρ.

Ψευδήριον, τό (ἠρίον) = κενοτάφιον. Δυκόφρ. 1048.

Ψευδής, ὁ, ἡ· γενκ. έος. Ὅστις εἶναι ψεύστης, ψεύτης, Ἰλιάδ. Δ, 235. ὅ,τι εἶναι ψευδὲς, ψεύτικον ψεῦδ. λόγοις. Ἡσιόδ. Θγν. 229. — 2) παθ. Ὅ,τι ἐλέχθη, ἐπράχθη, λέγεται, πράττεται, γίνεται ψευδῶς, ἐσφαλμένως, ἀπατηλά, χωρὶς βάσιν, πλανεμένα· «ψευδὴς ὁδὸς» Ἡσιόδ. 1, 117. παίτιαν ψευδῆ ἐπιφέρω, ἀγκαλῶ, κατηγορῶτινα ψευδῶς, ἀδίκως, παραλόγως.—β) Ὅστις ἐψεύσθη, ἠπατήθη ὑπό τινος· Ἑπῴδ. ψευδῶς· ὑπερθ. ἀνμλ. Ἀττ. ψευδίστατος.

*Ψευδησιόδειος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ψευδῶς, παραλόγως ὑπάγεται, ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἡσίοδον. Κιν. Ἀττ. 7, 18.

Ψευδιερεύς, έως, ὁ (ἱερεύς). Ὅστις εἶναι ψεύτικος, νόθος, δὲν εἶναι τῷ ὄντι, γνήσιος ἱερεύς. Ἰλιάτης.

Ψευδὴς, ους, ὁ, ἡ· ποιητ. ἀντὶ ψευδής. Πίνδαρ. Νεμ. γ. 71.

Ψευδισόδομος, ὁ, ἡ (ἰσόδομος). Ὅ,τι εἶναι κτισμένον μὲ ἀσυμμέτρους, μὲ ἀνομοίους κατὰ τὸ μέγεθος λίθους.

Ψευδίστατος, άτη, ατον· Ἀττκ. ὑπερθετ. τοῦ ψευδής. Μεγάλος, ἀναίσχυντος ψεύτης, πρωτοψεύτης, ψευτομάνα.

Ψευδοβοήθεια, ἡ (βοήθεια). Ψευδὴς, κατὰ πρόσχημα μόνον, ἀπατηλὴ βοήθεια. Ξεν.

Ψευδοβούνιον, τό. Νόθον, ψεύτικον βαύνιον, Διοσκ. δ', 125. εἶδος σαμψούχου φυτοῦ, ἀκριβέστερον ἀγνώστου.

Ψευδογλωττέω (γλῶττα)· = ψευδολογέω. Ψρύνιχ. σελ. 469.

Ψευδογραφέω, Μλ. -ήσω (ψευδογράφος). Γράφω ἢ ζωγραφίζω ἢ διαγράφω, κοινότρ. σχεδιάζω ψευδῶς· ἐξαιρ. κάμνω ψευδῆ ἐσφαλμένην γραμμήν, τὸ ἰταλ. linia σύνθ. σημειόνω ψευδές, ἡμαρτημένον μαθηματικόν τε σχῆμα, καὶ ἀπατῶ εἰ αὐτοῦ τοὺς μαθητάς. Ἀριστοτέλ. Τοπικ. η', 1. καὶ ἔτερ. 1. «Οὔτε γὰρ ἐξ ἀληθῶν καὶ πρώτων συλλογίζεται ὁ ψευδογραφῶν, οὔτε ἐξ ἐνδόξων· τῷ γὰρ ἢ τὰ ἡμικύκλια περιγράφειν μὴ ὡς δεῖ, ἢ γραμμὰς τινας ἄγειν μὴ ὡς ἂν ἀχθείησαν, τὸν παραλογισμὸν ποιεῖται· παράβαλ. Quinctil. Instit. α'. ι', 39. ὅθεν

Ψευδογράφημα, τό. Ὅ,τι ἐγράφη, ἐζωγραφίσθη, διεγράφη, ἐσχεδιάσθη ψευδῶς, σφαλερά, τὸ ψευδὲς σημειωθὲν σχῆμα. (ε)

Ψευδογραφία, ἡ Τὸ νὰ γράφῃ, ζωγραφίζῃ, διαγράφῃ τίς τι ψευδῶς, σφαλερά· τὸ νὰ γράφῃ, ἢ διηγῆται ψευδῆ· τὸ νὰ κάμνῃ ψευδῆ τινα γραμμὴν, τὸ νὰ σημειόνῃ, σχεδιάζῃ ψευδές τι μαθηματικὸν σχῆμα. ἐκ τοῦ

Ψευδογράφος, ὁ, ἡ, (γράφω). Ὅστις ψευδεγραφεῖ, γράφει, ζωγραφίζει ἢ σχεδιάζει ψευδῆ, ἴδε ψευδογραφέω. (ε)

Ψευδοδάκτυλος, ὁ (δάκτυλος). Ψευδὴς τόσος δάκτυλος· ἐν τῷ ποιητικῷ μέτρῳ. Εὐσταθ.

Ψευδόδειπνον, τό (δεῖπνον). Ψευδὲς, ἀπατηλὸν δεῖπνον, φαγητὸν ἢ δεῖπνος, τράπεζα. Αἰσχύλος παρ' Ἀθηναίῳ ε', σελ. 421.

Ψευδοδιδάσκαλος, ὁ (διδάσκαλος). Ψευδὴς, ψεύτικος διδάσκαλος. Ν. Δ.

*Ψευδοδιδάσκω, ψευδῆ πράγματα διδάσκω. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 459. Βουρδ.

Ψευδοδίκτυον, τό. Ψευδὲς νόθον δίκτυον. Ἱπποκρ παρὰ Διοσκ. γ', 38. ἴδε δίκτυον.

Ψευδοδοξάζω, Μλ. -άσω (δοξάζω). Ψευδῶς δοξάζω, φαντάζομαι, ἰδεάζομαι ἔχω ψευδῆ δόξαν περίτινος· ἀπατῶμαι εἰς τὴν δόξαν, ἰδέαν, φαντασίαν μου.

Ψευδοδοξέω, Μλ. -ήσω (ψευδόδοξος). Ψευδὴν ἰδέαν ἢ φαντασίαν ἔχω· ὡς τὸ προηγούμενον. ὅθεν

Ψευδοδοξία, ἡ. Τὸ νὰ ψευδοδοξῇ τις· ψευδὴς δόξα, ἰδέα, γνώμη, φαντασία.

Ψευδόδοξος, ὁ, ἡ (δόξα). Ὅστις ψευδοδοξεῖ, ψευδοδοξάζει, φαντάζεται, ἔχει ψευδῆ δόξαν περίτινος, ἀπατᾶται εἰς τὴν δόξαν.

*Ψευδοενέδρα, ἡ (ἐνέδρα) = ψευδένεδρα Lobeck Φρυν. σελ. 678.

Ψευδοέπεια, ἡ. Ψευδὴς λόγος, ὁμιλία, Κύριλλος κατὰ Ἰουλ. σελ. 328. ἐκ τοῦ

Ψευδοεπής, Μιλ. ήσω (ἔπος). Ψευδολογέω, ψευδεῖς λόγους λέγω, ψεύδομαι· Κύριλλος κατὰ Ἰουλ. ἐκ τοῦ

Ψευδοεπής, ὁ, ἡ (ἔπος). Ψευδηγόρος, ψευδολόγος, ὁ ψευδεῖς λόγους λέγων, ὁμιλῶν.

*Ψευδοεργία, ἡ· = ψευδεργία.

Ψευδόθυρον, τό (θύρα). Ψευδὴς θύρα, ψευδὴς πύλη.

Ψευδοϊερεύς, = ψευδιερεύς.

*Ψευδοϊστορέω, Μλ. -ήσω (ἱστορέω). Διηγοῦμαι ψευδῆ πράγματα.

Ψευδοκασσία, ἡ, καὶ

*Ψευδοκασσία, ἡ. Ψευδὴς, νόθος κασσία. ὅπερ ἴδε.

Ψευδοκατηγορία, ἡ. Ψευδὴς κατηγορία, κακολογία.

Ψευδοκατήγορος, ὁ (κατήγορος). Ὅστις κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τηγορεῖ τινα ἢ τι ψευδῶς· ψευδής, κατήγορος, καταλαλητής.

Ψευδεκήρυξ, υκος, ὁ (κήρυξ). Ὅστις εἶναι ψευδὴς κήρυξ, μηνυτής, κηρύττει ψευδῆ πράγματα. Σοφ. Φιλ. 1292. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα.

Ψευδοκιναίμομον, τό. Ψευδὲς κιναίμομον, ψεύτικη κανέλλα.

Ψευδοκλείδιον, τό (κλεῖς). Ψευδὲς κλειδίον, ἀντικλείδι. Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 429.

Ψευδεκλησία, ἡ· καὶ ψευδόκλησις, εως, ἡ· = ψευδοκλητεία. Ἀρπτ. τό, ψευδόκλησις· ἐν τοῖς Βρτιλβ. χειρογρ. παρβλ. Lobeck Φρν. σελ. 507.

*Ψευδοκλητεία, ἡ (κλητεύω). Τὸ νὰ ἐγκαλῇ, καταδίδῃ τίς τινα εἰς τὸ κριτήριον ψευδῶς, ἀδίκως, ἐξαιρ. τὸ νὰ ὑπογράψῃ τὸ ὄνομά του ὡς μάρτυς εἴς τινα ψευδῆ κατηγορίαν· ἐγγραφὴ ψευδοκλητείας, ἐγκάλεσμα διὰ ψευδῆ κατηγορίαν, κατάδοσιν εἰς τὸ κριτήριον.

Ψευδοκλητήρ, ῆρος, ὁ (κλητήρ). Ὅστις ὑπογράφει τὸ ὄνομά του ὡς ψευδομάρτυς εἴς τινα κατηγορίαν ἐπὶ κριτηρίου· ὁ ψευδῶς ἐν τινι δίκῃ ὡς μάρτυς ὑπογραφόμενος. Ἀθην. ς'. σελ. 254.

Ψευδοκλητία, ἡ· = ψευδοκλητεία. «Ἔστι δὲ ὄνομα δίκης, εἰς ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγραφόμενοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὰν αἰτιώνται ψευδῶς κατεσκευάσθαι κλητῆρα κατ' αὐτῶν πρὸς τὴν δίκην, ἐφ' ἣν ὤφλον. Ἡ δίκη καὶ κατηγορία κατὰ τοῦ κλητῆρος κεκλητεικέναι ψευσαμένου· ἢ κατὰ τῶν τὰ ψευδῆ κλητευσάντων, ὅ ἐστι, κεκλητευκέναι φασκόντων τὰς μὴ κεκλητευμένας δίκας. Ἢ, ὅταν εἷς ἐμφανῶν καταστασιώτινες κρύφα εἰσηγούμενοι τοὺς ἀντιδίκους πρὸς τὸν κριτήν, ἐρήμην καταψηφίσαντες τοῦ ἑτέρου μέρους.» Δημοσθ. καὶ Lobeck. Φρυνχ. σελ. 507.

*Ψευδοκλήτωρ, ορος, ὁ· = ψευδοκλητήρ.

Ψευδοκόρη, ἡ (κόρη). Ἡ ψευδῶς ὑποτιθεμένη, νομιζομένη κόρη. Πολύδ. δ', 19.

Ψευδοκύπειρος, ὁ, καὶ ἡ. Ψευδὴς, τύπος κύπειρος· ἴδε κύπειρος. (υ)

Ψευδοκύων, -κυνος, ὁ (κύων). Ψευδὴς κύων, σκύλος. — 2) ψευδὴς ἢ κατὰ προσποίησιν μέσον κυνικός. Πλούταρ. εἰς Βροῦτον, 34. (υ)

Ψευδολατρεία, ἡ (λατρεία). Ψευδὴς λατρεία, δεισιδαιμονία, Ἐκκλησ. Συγγραφ.

Ψευδέλιτρος, ὁ, ἡ (λίτρον). Ἀττικῶς ἀντὶ ψευδόλιτρος, ἴδε ψευδ. κοπὰς ψεύτικη κοιλία, κοιλ. κατασταλαγή, κατεσκευασμένη μὲ ψεύτικη πότασσαν. Ἀριστοφ. Βτρ. 712.

Ψευδολογέω, Μλ. -ήσω (ψευδολόγος). Λέγω, ὁμιλῶ ψεύματα. ὅθεν

Ψευδολογία, ἡ. Ψευδὴς λόγος, ψεῦμα, τὸ νὰ λέγῃ, ὁμιλῇ τις ψεύματα.

Ψευδολογιστής, οῦ, ὁ· = ψευδολόγος. Λουκιαν.

Ψευδολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ψευδολογεῖ, ὁμιλεῖ, λέγει ψεύματα, ψεύστης.

Ψεύδομαι, ἴδε ψεύδω.

Ψευδομαντεύομαι, Μλ. -εύσομαι (ψευδόμαντις). Ἡμιει ψευδεῖς μαντείας, προφητείας.

Ψευδόμαντις, εως, ὁ, ἡ (μάντις). Ὅστις μαντεύει, προφητεύει ψευδῆ πράγματα· ψευδοπροφήτης, κατὰ πρόσωπον παρ' Ἡρόδ. 4, 69.

Ψευδομάρτυρ, υρος, ὁ (μάρτυρ). Ψευδὴς μάρτυς, ὅστις ψευδομαρτυρεῖ, ψευτομάρτυρας· ὡς ἐπιθ. «ψευδομάρτυρ τιμήν». Πλούταρχ. ψευδὲς σημεῖον τιμῆς. ὅθεν

Ψευδομαρτυρέω, ῶ. Μλ. ήσω. Εἶμαι ψευδὴς μάρτυς ψευτομάρτυρας· κάμνω, δίδω ψευδῆ μαρτυρίαν. Ξενοφ. Ἀπομν. δ', ε', 11. ὅθεν

Ψευδομαρτυρία, ἡ. Ψευδὴς μαρτυρία, ψευτομαρτυριά, ψεύτικη μαρτυρία.

*Ψευδομαρτυρεύω· = ψευδομαρτυρέω.

*(Ψευδομαρτύριον) μόνον κατὰ γεν. πτῶσιν. χρσμ. «ψευδομαρτυρίου δίκην ἐγκάλεσμα διὰ ψεύτικην μαρτυρίαν· παρ' Αἰσχν. μόνον, καὶ κατὰ δοτ. πληθ. πτῶσιν· «νέοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις».

Ψευδομάρτυς, υρος, ὁ (μάρτυς) = ψευδομάρτυρ.

*Ψευδόμαντος, ὁ· ὑπερ. λόγος (ψεύδομαι). Εἶδος παρελογισμοῦ, σοφίσματος, τῷ ὁποίῳ ἐχρῆτο Εὐελδ. ὁ Μεγαρ. καὶ περὶ τοῦ ὁποίου πραγματεύεται ἰδιαιτέρως ὁ Θεόφρ. καὶ ὁ Χρύσιππ. Prezsel. Beytr. σελ. 107.

Ψευδομυθέω, Μλ. -ήσω (ψευδόμυθος)· = ψευδολογέω. ὅθεν

Ψευδομυθία, ἡ· = ψευδολογία.

Ψευδόμυθος, ὁ, ἡ (μῦθος) = ψευδολόγος.

Ψευδόνειρος, ὁ, ἡ (ὄνειρος). Ὅστις ὀνειρεύεται ψευδῆ πράγματα, δὲν ἀληθεύει ὁ ὄνειρός του· ψεύτικον ὄνειρον.

Ψευδόνιτρος, ὁ, ἡ· Ἀττ. ψευδόλιτρος (νίτρον) Ἀριστοφ. Βάτρ. 712. «Ψευδόνιτρος κονία» ἡ ψευδὴς καὶ ἄνευ νίτρου κονία, ψευδολισία, ψεύτικη καταστολαγή.

Ψευδονύμφευτος, ὁ, ἡ (νυμφεύω). Εὐριπ. Ἑλ. 888. «Ψευδονύμφευτος γαμοῦσα ψευδὴς καὶ καθ' ὑπόκρισιν, ὄχι ἀληθὴς, ἀτελείωτος γάμος.

Ψευδοπαιδεία, ἡ (παιδεία). Ψευδὴς παιδεία· τὸ νὰ μὴν ἔχῃ τίς τῷ ὄντι πεπαιδευμένος, ἀλλὰ νὰ δείχνῃ, ὑποκρίνηται τὸν πεπαιδευμένον, τὸν σοφόν. Κάβ.

Ψευδοπανικά, ῶν, τά (Πανικός). Ψευδῆς, κατὰ προσχημα μόνον, καθ' ὑπόκρισιν Πανικὸς φόβος. Πλουτ. γ', 3', 32.

Ψευδοπαρήχησις, εως, ἡ (παρήχησις). Ψευδὴς, σφαλερὰ παρήχησις, τόνου, ἤχου ὁμοιότης. Εὐσταθιος. Ἰλ. α', σελ. 22. 44.

Ψευδοπάρθενος, ἡ (παρθένος). Ψευδὴς παρθένος, ἡ προσποιουμένη τὴν παρθένον, ὅτι εἶναι παρθένος. Ἡρόδ. 4, 180.

*Ψευδόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ (πατρίς). Ὅστις ψεύδεται τὴν πατρίδα του, δὲν λέγει τίς εἶναι ἡ ἀληθὴς πατρίς του, ἀλλάζει τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του.

Ψευδοπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ). Ὅστις δὲν εἶναι ἀληθὴς, γνήσιος πατήρ.

Ψευδοπλάνης, ητος, ὁ· (ς) καὶ

*Ψευδοπλανήτης, ου, ὁ (πλανάω). Ὅστις πλανᾷ, ἀπατᾷ τινα λέγοντάς τῳ ψεύματα. — 2) Ὅστις προσποιεῖται ὅτι περιπλανᾶται, περιφέρεται.

Ψευδοπλάστης, ου, ὁ (πλάσσω). Ὅστις πλάττει, ἐφευρίσκει ψεύματα· ψευτόκοπος· Σχολ. Ἀριστ. Νεφ. 445.

Ψευδόπλουτος, ὁ, ἡ (πλοῦτος). Ὅστις νομίζεται, ἢ προσποιεῖται, θέλει νὰ δείχνῃ ὅτι εἶναι πλούσιος χωρὶς νὰ ἦναι. Σχολ. Ἀριστ. Σφῆκ. 451. Ὄρν. 823.

Ψευδοποιέω (ποιέω). Πλάττω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ ψεύματα. — 2) τὸ κάμνω ψεύτικον, τῷ δίδω ψευδῆ μορφήν. — 3) Ἀπατῶ τινὰ λέγοντάς τῳ, μεταχειριζόμενος ψεύματα. Ἰλιήμ. Παιδ. γ', σελ. 269. «Οἱ ψευδοποιοῦντες τὰς γυναῖκας». — 4) Ἀποδείχνω τινὰ ψεύστην, ὅθεν τιμωρῶ τινα ὡς ψεύστην· διαβάλλω, κοινοποιῶ τινὰ ὡς ψευδῆ.— 5) παθ. Πλανῶμαι, ἀπατῶμαι. ὅθεν

Ψευδοποιία, ἡ. Τὸ νὰ ψευδοποιῇ τις, πλάττῃ ἐφευρίσκῃ, λέγῃ, μεταχειρίζηται τὰ ψεύματα.

Ψευδοποίμην, ενος, ὁ (ποιμήν). Ψευδὴς ποιμήν. Ἐκκλησ. Συγγρ.

*Ψευδοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις πλάττει, ἐφευρίσκει, ἐπινοεῖ ψεύματα.

Ψευδοπολίχνιον, τό (πολίχνιον). Πλασμένη, κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον μικρὰ πόλις. Ἰώσηπος.

Ψευδοπρεσβευτής, οῦ, ὁ (πρεσβευτής). Ψευδὴς πρέσβυς, ἀπεσταλμένος κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον· ἢ ὑποκρινόμενος ὅτι εἶναι πρέσβυς χωρὶς νὰ ἦναι τῷ ὄντι.

Ψευδοπροδοσία, ἡ (προδοσία). Ἡ κατὰ προσποίησιν, προδοσία, τὸ νὰ προσποιῆται, ὑποκρίνηταί τις ὅτι προδίδει τε ἤτοι. Πολύαιν. γ', 3', 32.

Ψευδοπροσποίησις, εως, ἡ (προσποίησις). Τὸ νὰ προσποιῆται, ὑποκρίνηταί τίς τι ψευδῶς. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 870.

Ψευδοπροφητεύω, (προφητεύω). Προφητεύω ψευδῆ, εἶμαι ψευδοπροφήτης.

Ψευδοπροφήτης, ου, ὁ (προφήτης) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ψευδὴς προφήτης, ἔστις ψευδοπροφητεύει.

Ψευδόπτωμα, τό (πτῶμα). Ἐν τῇ παλαιστικῇ ψευδὲς καὶ καθ' ὑπόκρισιν πέσιμον εἴς τι μέρος, ὅταν εἷς τῶν παλαιστῶν προσποιῆται ὅτι πίπτει, καὶ εὐθὺς πάλιν συκόνεται καὶ παλαίει μὲ περισσοτέραν ὁρμήν. Πλτχ. Μαρκ.

Ψευδόπυρα, τά (πῦρ). Ψευδῆ, ἐπὶ τούτου ἀναπτόμεναι φωτιαὶ ὑπὸ τῶν φυλάκων. Σουίδ. «Στρατήγημα τοῦτο, ὃ ποιοῦσι δι' ὑγιεῖς καίοντες ψευδῆ πυρὰ πρὸς κατάπληξιν τῶν πολεμίων».

Ψευδοραψωδός, ὁ (ῥαψῳδός). Ψευδὴς Ῥαψῳδός Ἡσύχ.

Ψευδορκέω, Μλ. -ήσω (ψεύδορκος). Ὁρκίζομαι ψευδῶς, κάμνω ψεύτικον ὅρκον· παραβαίνω τὸν ὅρκον μου. Ἀριστφ. ἴδε

Ψευδορκία, ἡ. Τὸ νὰ κάμνῃ τις ψευδῆ ὅρκον, νὰ παραβαίνῃ τὸν ὅρκον του· ψευδὴς ὅρκος, ἐπιορκία. Σχολ. Λυκόφρ. 932.

Ψεύδορκιον, τό. Ψευδὴς ὅρκος, ἐπιορκία, ἔστι δὲ ἡ λέξ. κυρίως οὐδέτρ. τοῦ

Ψευδόρκιος, ὁ, ἡ· = ψεύδορκος. Ὅστις ψευδορκεῖ, ψευδῆ ὅρκον ποιεῖ, ἐπιορκεῖ, παραβαίνει τὸν ὅρκον του. Ἡρόδ. 1, 165. «Ψεύδορκιον ὃς τις ὀμόσσειε. Φωκυλ. 15.

*Ψεύδορκος, ὁ, ἡ (ὅρκος). Ὅστις ψευδορκεῖ, ὁ ψευδῆ ὅρκον ποιῶν, ὁ τοὺς ὅρκους ἢ τὰ ὁρκια ψευδόμενος, ὁ καταπατῶν, παραβαίνων τοὺς ὅρκους του, ἐπίορκος.

Ψεῦδος, εος, τό. Ἀπόφασις λέγουσα τὸ ὑπάρχον ὡς μὴ ὑπάρχον, καὶ τὸ μὴ ὑπάρχον ὡς ὑπάρχον, ἢ φαντασία τις παρὰ τὸ μὴ ὂν ἐγγινομένη τῇ διανοίᾳ ὡς ὑφεστῶτος τοῦ μὴ ὑπάρχοντος, πλάνη, ἀπάτη, ἀντίκειται τῷ ἀληθείᾳ· ἢ συνήθεια ἐκφράζει τοῦτο διὰ τοῦ, ψεῦμα, αὐτὶ τῶν πραχέος ψεῦσμα. Ὅμ. καὶ Ἡσ. πολλάκις κατὰ πληθ. ἀριθμ. κεῖται ψεῦδος ὑπόσχεσιν ἂν ἡ ὑπόσχεσις ἦναι ψευδής, Ἰλιάδ. Β, 349. παρβλ. Ι, 115. αὐτόθ. τῷ, ἀληθεῖ, Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σελ. 385. C. — 2) ὡς ἐπίθ. οὐδέτ. = ψευδὴς· «ψεῦδος ὄνομα» Πλάτ. Πολιτ. σελ. 281. B. Ὅ,τι εἶναι ψεύτικον, ἀπατηλόν «ψεύδεα μαντήϊα» Ἡρόδ. 2, 174. αὐτόθ. τῷ «ψεύδεα μαντήϊα». (συγγν. τῷ, ψῶδος, ψῶδης, ψῶδης ἢ ψῶδης, ψώδηρος, ὅθεν ψυρίσω ψυθήρισμα, διαβολή.) ὅθεν

Ψευδοσέληναν, τό (σελήνη). Ἔλλειψις τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης· ὅταν δὲν ἦναι σεληνόφως, δὲν λάμπει τὸ φεγγάρι. Ἡσύχ.

Ψευδοσέλινον, τό. Ψευδὲς, νάθον σέλινον, ψευτοσέλινον. Λατ. apiastrum.

Ψευδοσοφία, ἡ. Ψευδὴς σοφία. Φιλόστρατ. ἐκ τοῦ

Ψευδόσοφος, ὁ, ἡ (σοφός). Ὅστις δὲν εἶναι τῷ ὄντι σοφὸς, ἀλλὰ προσποιεῖται τὸν σοφόν. Φιλόστρατ.

Ψευδοστιγματίας, ου, ὁ. Ψευδὴς, καὶ κατὰ τὸ προσποίησιν στιγματίας. Ἀθην. σελ. 685. ἴδε στιγματίας.

Ψευδόστομα, τό (στόμα). Ψευδὲς ὄχι ἀλη-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σὲς καθ' αὑτὸ στόμιον, μέρος ξεχύματος ποταμοῦ. Στράβων ιζ'. σελ. 1153.

Ψευδοστομέω, Μέλ. ήσω. Ψευδῆ λέγω, ψεύματα λαλῶ. Σοφοκλ. ἐκ τοῦ

Ψευδόστομος, ὁ, ἡ (στόμα). Ὅστις ψευδοστομεῖ, λέγει, ὁμιλεῖ ψεύματα, ψεύστης.

Ψευδόσφηξ, ηκος, ὁ (σφήξ). Ψευδὴς σφὴξ· εἶδος σφηκῶν αἱ ὁποῖαι δὲν πετοῦν πολλαὶ ὁμοῦ, ἀλλὰ κάθε μία μόνη. Πλίνιος, Χ', 11.

Ψευδοτάφιον, τό (τάφος) = κενοτάφιον. Σχολ. Λυκόφρ. παρόβλ. ψευδήριον. (α)

*Ψευδοτεχνία, ἡ (τέχνη). Ψευδὴς, ἀπατηλὴ τέχνη.

Ψευδουργός, ὁ, ἡ (ΕΡΓΩ). Ὅστις κάμνει, μεταχειρίζεται ψευδεῖς, ἀπατηλὲς τέχνας, Πλατ. Σοφ. 29.

*Ψευδοφαὴς, ὁ, ἡ (φάος)· καὶ

*Ψευδοφανὴς, ὁ, ἡ (φαίνω). Ὅ,τι ἔχει ψευδὲς φῶς, δὲν φέγγει λαμπρά. Πλούτρχ. καὶ Στοβαῖος Φυσικ. σελ. 564.

Ψευδόφημος, ὁ, ἡ (φήμη). Ὅ,τι ἔχει ψευδῆ φήμην, προφητείαν, ἢ προσημασίαν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1514. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ποιητικ. μόνον.

Ψευδοφίλιππος, ὁ. Ψευδὴς, νόθος Φίλιππος.

Ψευδόχριστος, ὁ. Ὁ ψευδὴς Χριστὸς· ὅστις ψευδῶς φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Βικλ. Συγγρ.

*Ψευδοχρυσόλιθος, ὁ. Ψευδὴς, νόθος χρυσόλιθος.

Ψευδόχρυσος, ὁ, ἡ (χρυσός). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ ψευδοῦς χρυσοῦ, ἀπὸ ψεύτικον μάλαμα, ὅ,τι φαίνεται ὡς μάλαμα. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Ψευδυποβολιμαῖος, αία, αῖον (ὑποβολιμαῖος). Ὅ,τι ψευδῶς νομίζεται νὰ ἦναι ὑποβολιμαῖον· ἐν ᾧ εἶναι ἀληθῶς γνήσιον.

Ψεύδω, Μέλ. ψεύσω. πραμ. παθ. ἔψευσμαι, ἀόρ. ἐψεύσθην (ψεῦδος). Ψευματῶ, ἀπατῶ, πλανῶ τινα λέγοντάς τῳ ψεύματα, μετὰ αἰτ. Σφοκλ. Οἰδ. Κ. 629. 1509. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ἐξαίρ. τινάτινος. Ἀπατῶ τινα καὶ τὸν στερῶ τοῦ κτήματος του, τὸν ξεγελῶ καὶ πέρνω ὅ,τι ἔχει, «ψεύσας ψρειῶν Πέρσας». Αἰσχύλος Πέρσ 471. «ψεύσασί με ἐλπίδος μ' ἐκάμες νὰ ἀπατηθῶ εἰς τὴν ἐλπίδα μου, Σοφοκλ. Αἰ. 1382. Παθ. ψεύδομαι, μ' ἀπατᾶτε, μοὶ λέγει ψεύματα. Ἀπατῶμαι εἰς τι, δὲν γίνεται, δὲν εἶναι ὡς τὸ νομίζω, πιστεύω, ἀποτυχαίνω τοῦ σκοποῦ μου, τί ἤτιος, π. χ. «ψευσθήσομαι γνώμης» Σφοκλ. Τρχ. 709 ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. «τῆς ἐλπίδος ἐψευσθη» Ἡρότ. 9, 61. «ψευσμένοι τῆς τῶν Ἀθηναίων δυνάμεως» Θιδ. 4, 108. σπανιωτ. μετὰ δοτ. «ψευσθῆναι γνώμῃσι». Schweigh. ἐν Ἡρότ. 7, 9, 3. ἀπὸ οὗ «ψευσμένοι γνώμησι» Ἡρότ. 8, 40. παρβλ. Elmsl. ἐν Εὐρπ. Ἡρκ. 385. «ἡ τρίτη τῶν ὁδῶν μάλιστα ἐψεύσατο» ὁ τρίτος ἐξηγήσεως τρόπος εἶναι μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων ὁ μάλιστα ψευδὴς· Ἡρότ. 2, 22. ὡς τὸ, ἁμαρτάνειν, Valck. ἐν Ἡρότ. 7, 139. — β) Παριστάνω ἀποδείχνω τι ὅτι εἶναι ψεῦδος, ἀπατῶ, μετὰ αἰτ. ὡς τὸ, ψευδοποιέω, σημ. 3. Σοφοκλ. Ἀντ. 386. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. «ψεύδει γὰρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην τὸ παρ' ἡμῖν κοινότρ. ὑστερινὴ γνῶσις μου νὰ σ' εἶχα πρῶτα. — 2) Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἐστὶ πάνυ εὐχρηστος ἡ λέξ. κατὰ μέσην ἀποστ. σημασ. ψεύδομαι· Μλ. ψεύσομαι, ἀόρ. ἐψευσάμην, ψευματῶ, δὲν λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἐν γένει, ἀπατῶ τινα, Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἀντιθ. τῷ, ἔτυμον ἐρίω· Ἰλιάδ. Β, 534. Ὀδύσ. Δ, 140. ἢ τῷ, ἐτυμοτέρῃ εἰμὶ, Τμ. Ἔρ. 369. — β) ἐν γένει, εἶμαι ψεύτης, ἄπιστος, πολιτεύομαι ἀπατηλά, ἢ ἄπιστα, ἐξαίρ. παροβαίνω τὸν ὅρκον μου, Ἡσιόδ. Ἔρ. 285. ἔτι δὲ καὶ μετὰ αἰτ. «ὅρκια ψεύδομαι» χαλνῶ, πατῶ τοὺς ὅρκους, Ξεν. Ἀγσ. 1, 12. — γ) ὡς ἐν τῇ ἐνργ. διαθ. «ψεύδομαί τινα ψευματῶ τινα, τῷ λέγω ψεύματα, τὸν ἀπατῶ, κατὰ πρῶτ. παρὰ Σνφ. Ἑλλ. 3, 1, 25, εἶτα πολλάκις παρ' Ἀπολλ. Ῥόδ. Θερτ. καὶ Ἄραττ. — δ) Ἁμάρτω τι νὰ φαινῇ, νὰ εὑρεθῇ ψεῦμα «οὐκ ἀψεύσαντο τὰς ἀπειλάς», δὲν ὑφῆκαν νὰ φαινῇ ψευδὴς ἡ ἀπειλή των, ἔκαμαν καθὼς ἐφοβέρησαν, Ἡρότ. 6, 32.

Ψεύδωμα, τό, ψευδ. ἀνγν. ἀντὶ ψευδόπτωμα.

*Ψευδομοτέω, Μλ. -ήσω. Ὁμνύω, ὁμόνω ψεύτικα. ἐκ τοῦ

Ψευδωμότης, ου, ὁ (ὄμνυμι). Ὅστις ψευδομοτεῖ, = ψευδόρκος. Δυκόφρ. 523.

Ψευδώμοτος, ὁ, ἡ (ὄμνυμι). Ὅ,τι ἐβεβαιώθη μὲ ψεύτικον ὅρκον· ὅστις ὥμοσε ψευδῶς. Δυκόφρ. 932.

Ψευδώνυμος, ὁ, ἡ (ὄνομα). Ὅστις ἢ ὅ,τι φέρει, ἔχει ψευδές, πλαστὸν ὄνομα, δὲν ὀνομάζεται μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του. Ἐπίῤῥ. ψευδωνύμως.

*Ψευδῶς, Ἐπίῤῥ. τοῦ ψεῦδος. Μὲ ψευδῆ τρόπον, ψεύτικα. Θουκδ. α'. 304. 10. ἔκδ. Νεοφυτ. Δούκα.

Ψεῦμα, τὸ (ψεύδω) = ψεῦσμα· ἄνευ παραδείγματος ὅμως· τοὐναντίον δὲ. — 2) ψυθρόκιον σπυρί, φουσαλίδα τις εἰς τὴν γλῶσσαν ἢ ἐπὶ τὴν μύτην, περὶ τοῦ ὁποίου παροιμιῶδες ἔλεγον, ὅτι ὅστις τὸ ἔχει, [ἀποκτᾷ, εἶναι σημεῖον τιμωρίας διὰ κάποιον ψεῦμα τὸ ὁποῖον εἶπε. Θερτ. 9, 30. 12, 23.

*Ψεῦσις, εως, ἡ (ψεύδω). Ψευμάτισμα, ἀπάτημα.

*Ψευσίστυξ, υγος, ὁ, ἡ (ψεῦσις, στυγέω). Ὅστις μισεῖ τὰ ψεύματα, ἢ τὴν ἀπάτην. Ἀναλεκτ. β', σελ. 518.

Ψεῦσμα, τό (ψεύδω) = ψεῦδος.

*Ψεύστειρα, ἡ· θλκ. τοῦ, ψεύστης. Ψεύτρια.

Ψευστέω, ῶ. Μέλ. ήσω. Εἶμαι ψεύστης, ὅθεν ὡς τὸ, ψεύδομαι, Ἰλ. Τ, 107. ἐκ τοῦ

Ψεύστης, ου, ὁ (ψεύδω) Ψεύτης, ἀπατεώνας, ἀπίορκος, Ἰλιάδ. Ω, 261 — 2) ὡς Ἑβρ. ἀρσενκ. = ψευδὴς· «ψευδὴς λόγος». Πνδ.

*Ψεύστες, ή, θλκ. τοῦ, ψεύστης. Ἐπιγρ. παρὰ Letronne, Journ. de. sav. 1828. κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα σελ. 184. — Velker syll. epigr. 50. 3. σελ. 71.

*Ψεύστρια, ἡ, θλκ. τοῦ, ψεύστης.

Ψεφαῖος, αία, αῖον· καὶ

*Ψεφερός, ά, όν. Ὅ,τι εἶναι ζοφερὸν, σκοτεινόν. ἐκ τοῦ

Ψέφας, ας, τό, ὡς τὸ, ψέφος, κνέφας. Θολὸς, σκοτεινός.

Ψεφαυγὴς, ὁ, ἡ· γενκ. έος (ψέφος, αὐγή). Ὅ,τι ἔχει ψευδῆ, σκοτεινὴ λάμψιν, ὅπερ ἐστὶ δὲν ἔχει λάμψιν εἶναι παιπασμένον, σκοτεινόν· ὡς τὸ, κελαινοφαὴς, μελαμφαὴς, νυκτιλαμπὴς καὶ λ. τ. τ. Seidl. ἐν Εὐρπ. Τρ. 566. Ἰφγ. Τ, 110 ποιητ. μόνον. Ἡσύχ.

Ψεφηνός, ή, όν (ψέφος). Ὅ,τι εἶναι σκοτεινόν. Τρπκ. ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι ἄγνωστος, ταπεινός, δὲν ἔχει ἀκουστὸν ὄνομα, δὲν εἶναι ἐξάκουστος. Πνδ. Νμ. 3, 71.

*Ψεφοειδὴς, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι ἔχει σκοτεινὴν ἰδιότητα, δὲν εἶναι φωτεινόν, ποιητ. μόνον. ἐκ τοῦ

*Ψέφος, εος, τό· ἔτι δὲ καὶ ψέφας. Σκότος, σκοτάδι, ἀτμὸς, ἀχλὺς, ἀνταρα, κατιγνιὰ, καπνός. Ἡσχ. καὶ Σουΐδ. (συγγν. τῷ, νέφας καὶ κνέφας). ἐκ τοῦ ψέφω.

*Ψέφος, η, ον, ποιητ. ὡς τὸ ψεφηνός.

Ψέφω. Σκοτονιάζει, βουρκόνει. μόνον παρ' Ἡσχ. «Ψέφει, εὐδοκεῖ, ἀντρέπει, λυπεῖ, φροντίζει». *Ψεχθῆναι, ἀπαρμ. ἀόρ. παθ. τοῦ ψέγω.

Ψέω, σπανιώτρ. Ἰων. τύπ. ἀντὶ τοῦ, ψάω· ἀφ' οὗ ψείω, ψέγω, ψέκτης, ψεκτός, ψόγος, ψεδνός, ψηνός, ψεκάς, ψεκάζω, ψελλίς, ψελλίζω παρβλ. ψήχω καὶ ψίω.

Τὸ Ψ. μετὰ τοῦ Η.

*Ψῆ, μὲ ὑπογεγραμ. ἐνκ. πρόσ. ἐιεστ. τοῦ ψάω, ἀντὶ τοῦ μὴ Ἀττκ. ψᾷ. Σοφκλ. Τρχ. 673. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα.

Ψῆ, ἄνευ ὑπογεγρμ. Ἐπκ. ἀντὶ ἔψη, γ'. ἐνικ. πρσπ. τοῦ, ψάω.

Ψήγμα, τό (ψήχω). Ἀπέτριμμα, ἀπέξεσμα, ξύσμα, ὅ,τι αὐγαίνει, πίπτει ἀπό τι τριβόμενον, ξεσμένον πρᾶγμα· ῥινίδιον, Λατ. ramentum ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι μικρὰ τριμμένον, τρίμμα, θρύμμα, μόριον, μικρούτσικο τι μέρος, κοκιορτός· ὅθεν «ψήγμα χρυσοῦ» κοκιορτός, ἄμμος ἀπὸ μάλαμα· ὡσαύτως καὶ «ψήγμα» μόνον ἄνευ προσδήκης τινός, Ἡρότ. 1, 93. 3, 94. 95. 98. καὶ ἀλλαχοῦ.

Ψηκεδών, όνος, ἡ (ψάω, ψήχω) = κοκιορτός.

*Ψηκτός, ή, όν (ψήχω). Ὅ,τι ἐψήχθη, ὁμαλίσθη, καὶ ὅ,τι ἐπιδέχεται ψῆξιν, ὁμάλυνσιν. — 2) ὡς οὐσιαστ. ὁ ψηκτός· μέδιμνος, μόδιον, μέτρον τι διὰ σιτάρια, μὲ τὸ νὰ ψήχωσι τὴν ἐπιφάνειαν μὲ τὴν ὁμαλίστρα, μὰ τὴν ἀπομάκτραν, ἴδε ἀπομάκτρα· διὰ νὰ ἦναι, γίνῃ τὸ μέτρον σωστόν, ὀρθόν.

Ψηκτήρ, ῆρος, ὁ· καὶ

*Ψηκτρα, ἡ (ψήχω). Ὄργανον χρησιμεῦον εἰς τὸ νὰ τρίβῃ, ξύῃ τί τι· ἐξαίρ. τὸ ξυστρὶ διὰ τοῦ ὁποίου ψήχουσι, τουρκιβ. τιμαρεύουν τοὺς ἵππους. Valck ἐν Ἱππ. 1174. Εὐρπ. Ἱππόλ. «Ψήκτρασι ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας».

*Ψήκτρια, ἡ· = ψήκτρα.

*Ψηκτρίον, τό, ὑπκρτ. τοῦ, ψήκτρα.

*Ψηκτρίς, ίδος, ἡ· = ψήκτρα.

*Ψηλαί, ἀπαρεμφ. ἀόρ. 1. τοῦ ψάλλω.

Ψηλαφάω, ῶ. Ψηλαφῶ, ψαύω κοινότρ. ψάχνω, παπατεύω· ἁπλόνω τὰς χεῖρας καθὼς τυφλός τις ἢ ὅστις περιφέρεται εἰς σκοτεινόν τινα τόπον «χερσὶ ψηλαφάων» Ὀδύσ. Ι, 416. ψάχνοντας, παπατεύοντας, ψηλαφῶντας αἰσθάνομαι, ἢ εὑρίσκω τι· Τρπκ. ἐρευνῶ, ἐξετάζω ἀσαφές, σκοτεινόν τι, Ἀρστφ Εἰρ. 691. Lobeck Φρυν. σελ. 64. ἔτι δὲ καὶ τρίβω τι ἐλαφρὰ μὲ τὴν παλάμην τῆς χειρός, χαϊδεύω· (πιθαν. παρὰ τὸ, ψάω, ψάλλω, ψαλλάω, ψαλάσσω· οὐχὶ δὲ παρὰ τὸ, ἁφάω ἢ παρὰ τὸ μηδαμοῦ ἀπαντώμενον ψήλω.) ὅθεν

Ψηλάφημα, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· κοινότρ. Ψεῦσιμον, χαϊδευμα. Ξενοφ. συμπ. η', 23. «Προσβάσεις ἢ φιλήματος, ἢ ἄλλου τινὸς ἢ ψηλαφήματος». (α)

Ψηλάφησις, σεως, ἡ (ψηλαφάω). Τὸ νὰ ψηλαφᾷ τις· ἔτι δὲ καὶ τὸ νὰ γαργαλίζῃ τί τινα ἢ τι. (α)

Ψηλαφητός, ή, όν. Ἐπθ. ῥήματ. τοῦ, ψηλαφάω. Ὅ,τι ἐψηλαφήθη, ἐψηλαφήσθη ἐστί. — 2) Ὅ,τι ἐγνώσθη, ἐγνωρίσθη, ἠμπορῇ νὰ γνωρισθῇ διὰ ψηλαφήματος.

Ψηλαφία, ἡ· = ψηλάφησις. Ἱπποκρ. Ἐπίδημ. γ'.

Ψηλαφίζω, Μλ. -ίσω, Ἀττ. ιῶ· = ψηλαφάω. Ἀναξίλας παρὰ Σουΐδ.

Ψηλαφίνδα, Ἐπίῤῥ. τῷ, παίζειν συνθ. συνταττόμενον. Παιγνιδιοῦντι, τὸ παρ' ἡμῖν τσιβωτάκια καὶ τυφλοπανίτσα λεγόμενον, ὅταν σκεπάζουν τινὸς τὰ ὀμμάτια μὲ τι καὶ οὗτοι περιφέρεται ἁπλόνων τὰς χεῖρας ἐν ὅσῳ νὰ πιάσῃ τινὰ τῶν συμπαιζόντων, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πρέπει νὰ εἰπῇ γνωρίζοντάς του ἀπὸ τὸ ψηλάφημα τῶν φορεμάτων ἢ τὸν προσώπου του, καὶ τότε λύνουσι ἐκεῖνον τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ σκεπάζουσι τοὺς τοῦ πιασθέντος· παρβλ. μυῖδα, καὶ μυῖα, χαλκόμυια.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ψηλαφάων, Ἐπ. μτχ. ἐνεργ. ἀνστ. τοῦ, ψηλαφάω, ἀντὶ ψηλαφῶν, Ὀδσ.

Ψηλαφώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ἐπὶ ὑποὐντων, ὅταν ὁ ἀρρωστος ἁπλόῃ τὰς χεῖρας ὁλόγυρά του καὶ φαίνεται ὡς νὰ θέλῃ νὰ ψηλαφήσῃ τι. Ἱππαρ.

Ψήλιξ, ικος, ὁ. Ἀλεκτρυών, πετεινὸς χωρὶς λόφον, χαρχάλι. (ἴσως συγγν. τῷ, ψηνός, ψηλός.)

Ψήν, ὁ, γενν. ψηνός. Μυΐας, μυΐγας εἴδός τι τέσσαρα πρὸς τὰ ἄνω κυρτωμένα πτερύγια ἔχουσα, ἡ ὁποία γεννᾷ τὰ αὐγά της ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα ἢ εἰς τὰ ἀνθη διαφόρων δένδρων καὶ φυτῶν καὶ ἐξ αὐτῶν γεννῶνται παραφυάδες τινές, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ μὲν τῶν δρυῶν λέγονται δρυοβάλανοι, κηκίδια· ἐπὶ τῶν Ἰτεῶν δέ, καὶ τῶν ἀκανθῶν Ἰτέαι, ἀκανθῶν ῥόδα· τὸ παρὰ Λατ. cynips· τὸ ζωῦφιον ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τὰ ἀγριόσυκα, Ἀρστ. Ὀρ. 3ρ3. Εὐσταθίου ἔχει· ψῆνες, ζωύφια τινα ἐμφυόμενα τοῖς ἐρινοῖς, ἐξ ὧν ἐγκεντριζομένων ταῖς ἡμέραις συκαῖς μετεστέρχονται οἱ ψῆνες, οἱ κρατύνουσι τὸν καρπὸν τῶν ἡμέρων ὡς μὴ ἀποσήπτειν· καὶ Ἡσύχιος „Ἔστι δὲ ὁ Ψὴν εἶδος ζώου ὅμοιον κώνωπι, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλυνθους τῶν σύκων καὶ πεπαίνει αὐτούς· τὸ ζωΰφιον, τὸ ὁποῖον ζῇ εἰς τὸν καρπὸν τῶν ἀρτεμικίων φοινίκων, τουρκιστ. χορμαδιῶν, Ἡρόδ. 1, 193. τὸ κοινὸν μαμοῦδι. — 2) ζωΰφιόν τι τὸ ὁποῖον βλάπτει τὰ ἀμπέλου κλήματα· ὅθεν

Ψηνίζω, Μλ. ἴσω. Κρεμῶ τὰ ἀγριόσυκα ἢ τοὺς ἀρτεμικοὺς φοίνικας, χορμάδες μὲ τοὺς εἰς αὐτὰ ψῆνας, εἰς τὰς ἡμέρους συκᾶς ἢ εἰς τοὺς ἡμέρους φοίνικας, διὰ νὰ ὡριμάσουν οἱ καρποί των μὲ τὸ μέσον τῶν ψηνῶν, ἴδε Ἡρόδ. 1, 193. παρβ. ἐρινάζω καὶ ὀλυνθίζω. — 2) Γυναικὶ συγκοιμῶμαι, ἐγκύμονα ποιῶ αὐτήν· ὅθεν καὶ νυμφευθεῖσαν ἢ ἐγγαστρωμένην· ἔνθεν καὶ ἐπὶ παιδεραστῶν, Ῥωμ. πουδὲς κομῆτης, ἔστις οὐ ψηνίζεται. — 3) Συγγράφω κωμῳδίαν οἱ ψῆνες ἐπιγραφομένην, ὡς συνέγραψεν ὁ κωμ. Μάγνης, Ἀρστφ. Ἱππ. 523.

Ψηνός, ὁ, ἡς, θηλ. ψηλή = ψυλλιχρός. Σεμωνίδης· 218. Δωρικὸν „Ψανός.

Ψῆξις, εως, ἡ (ψήχω). Σύσιμον, τρίψιμον μὲ τὴν ψήκτραν· ἐξαιρ. ταῦ ἵππου κοινῶς, ξύστρισμα, τουρκιστ. τιμάρεμα, τιμάρι. Ξενοφ. Ἱππ. ἐ, 3. καὶ 10.

Ψήρ, ὁ, γενν. ψηρός, Ἰων. ἀντὶ ψάρ. Ψαρώνι, γκαραβέλι, Ἰλ. Π, 583.

*Ψηρᾶσω, ἴδε συμψηράω, Ἡσύχ.

*Ψηραπυρίτης, ου, ὁ, = ἀποπυρίας. Ἀδην. γ. ζ. 19. ψηροπυρῖται ἔρασαι, οἱ ψηθέντες, ἀτομασθέντες ἅπαξ εἰς τὰ χέρβουνα· ἐκ τοῦ

Ψηρός, ά, όν. Ὅ,τι εἶναι εὐκολόστριπτον, τρίβεται, λιαίζεται, ξεύεται εὔκολα· ξηρὸν στερεόν. (παρὰ τὸ, ψάω, ὡς τὸ, ξηρὸς παρὰ τὸ, ξάω.)

Ψῆσσα, ἡ· Ἀττ. ψῆττα. Θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἴσως ὁ ῥόμβος, κοινῶς σιέκι. Πλάτ. Ἀθην. ζ', σελ. 329. — 2) σκωπτικὴ τις λέξις ἐπὶ παχυνόων, ἀσυνέτων, Ἀρστφ. Λυσ. 115.

*Ψήσσοι, οἱ. Ἔθνος τι τῆς Ταυρικῆς, Στεφ. Βυζαντ.

*Ψηστός, ἡ, όν· ἐπῃ. ῥῆμτ. τοῦ, ψάω. Ὅ,τε ὀφίχθη, ἐτρίφθη, ἐξύσθη, ἐσφογγίσθη· εἶναι τρημένον, ξεσμένον σφογγισμένον.

Ψῆττα, ἡ· Ἀττ. ἀντὶ, ψῆσσα.

*Ψηττάδιον, τό, ὑπκστ. τοῦ, ψῆττα· ἀνθ' οὗ συμπεραίνει ὁ Lobeck Φρυν. σλδ. ηζ. ψηττάριον συμφώνως τῷ Meincke ἐν Μιὸρ. σελ. 181. 572. (α)

Ψηττοειδής, ές, ἡ (ψῆττα, εἶδος). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὸν ἰχθὺν ψῆττα.

Ψηφάω, ῶ, ήσω, Γλωσσ. ἀντὶ ψηφίζω.

*Ψηττόποδες, οἱ. Ἐπίπλαστόν τι ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐνομίζετο, ὅτι εἶχεν ἀντὶ ποδῶν ψῆττας. Λουκιν. Ἀληθ. Ἱστ.

*Ψήφαξ, ακος, ὁ = ψῆφος. Γραμμτ.

*Ψηφηδαχέω (ψῆφος, δάκνω). Ὑπὸ τοῦ Schaefer παραδεδεγμένη ἀνάγνω. ἐν πλείοσι χειρογράφοις παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 376. ἀντὶ ψήφῳ ἐκκεῖν, Δυπῶ τινα διὰ τοῦ γενεαλογικοῦ πίνακος ἐν ἀκαστιναῖς ὀρυώσας, τοῦτ' ἔστι τὸν καταδικάζω, κατακρίνω, τὸν κρίνω ἀνάξιον πράγματος ἢ τιμῆς τινος ἐξ αἰτίας τῆς γενεαλογίας του.

Ψηφηφορέω, Μλ. ήσω (ψηφηφόρος) νεώτρ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ψηφοφορέω· ὅθεν

*Ψηφηφορία, ἡ· νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψηφοφορία.

*Ψηφηφόρος, ὁ, ἡ (ψῆφος, φέρω), νεώτρ. τύπος ἀντὶ ψηφοφόρος, Lobeck Φρυν. σλ. 652.

*Ψηφιδοφόρος, ὁ, ἡ (ψηφὶς, φέρω) = ψηφοφόρος, Ἡρόδ. 6, 109.

*Ψηφιδώδης, ὁ, ἡ (ψηφὶς, εἶδος). Ὅ,τε εἶναι πετρωδέες, γεμάτου μὲ χαλίκια ἢ μικρὰς πέτρας, στιγάρια, πετροπούλια.

Ψηφίζω, Μέλ. ίσω, Ἀττ. ξῶ (ψῆφος). Μετὰ ψήφων ἀριθμῶ, μετρῶ, λογαριάζω μὲ ψηφίδας, πετροπούλας, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς λογαριάζω μὲ φασουλίαι· ἀνθ' οὗ καὶ „ψήφους λογίζεσθαι. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 656. ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ μέσ. διάθ. Ψηφίζομαι· Δίδω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς ψήφου, ῥίπτων αὐτὴν εἰς τὸν ἐμφορέα, εἰς τὸ κουτὶ ὅπου συνεθίζουν νὰ βάλλῃ καθεὶς τὴν ψῆφόν του· ὅθεν „ψηφίζομαι εἰς ὑδρίαν, Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 7, 9. „ψηφίζομαί τινι βάλλω τὴν ψῆφόν μου ὑπέρ τινος πρὸς ὄφελός τινος, Δημοσθ. κατὰ Μιδ. σελ. 575. 18. κατὰ Τιμοκρ. σελ. 711. ἐν γένει, συμφωνῶ, δίδω τὴν γνώμην μου καὶ ἐγώ, ἀποφασίζω, ἐκλέγω, ἀθῳόνω ἢ καταδικάζω τινὰ διὰ τῶν πλειόνων ὑπὲρ ἢ κατ' αὐτοῦ ψήφων· ἠδίκηκε ψηφισάμενος τὴν ἀριστολογίαν διὰ τῶν ψήφων, Ἰσαῖος· ὅτι δὲ καὶ ἐκ μέρους μου, κατὰ τὴν γνώμην μου, κατ' ἐμαυτὸν συλλογίζομαι καὶ ἀποφασίζω τι, μετὰ· ἀπρμφτκ. ἐνστ. Ἡρόδ. 7, 207. καὶ μετὰ μελ. ἀπρμφτκ. Lobeck Φρυν. σελ. 748. Κατ' ἐνεργ. διάθ. ψηφίζω κατά τινος· καταδικάζω τινὰ διὰ τῶν ψήφων· εὑρηται μόνον παρὰ Σχολ. Αἰ. 446. ἔνθ. Νεοφτ. Δούκ.

Ψήφινος, ίνη, ινον (ψῆφος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ ψηφίδων· ἀμφβλ.

Ψηφίον, τό· Ἀττ. ψῆφος. Μικρὰ τις ψῆφος, πετροπούλα, χαλικάκι, στιγαράκι. — 2) ὁ τόπος ὅπου συμβουλεύονται καὶ ψηφίζουν, ἀποφασίζουν τι. Εὐάγρ. ἐκκλ. Ἱστρ. 1, 18.

Ψηφίς, ίδος, ἡ· ὡς τὸ, ψῆφος. Μικρὰ πέτρα, χαλίκι, Ἰλιάδ. Φ, 260. Φίλων περὶ Κόσμ. „Οἱ σημεῖα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐναπολελεῖφθαι θαλαττώσεσι, ψηφίδας τε καὶ κόγχας, καὶ ὅσα ὁμοιότροπα πρὸς αἰγιαλοὺς εἰωθεν ἀποβράττεσθαιω. — 2) δακτύλιον λίθος πολύτιμος, Λογγ. — 3) περίστασ εἰς ἀριθμητὴν, λογαριασμὸν ἀρμοδίαν. — 4) πετροπούλια εἰς ψηφοφορίαν ἐπιτηδεία.

Ψήφισμα, τό (ψηφίζομαι). Γνώμη καὶ ἀπόφασις, διὰ τῆς ψήφου τῶν πλειόνων, περί τινος πράγματος· ἐξαιρ. ἡ ἐν ἐκκλησίαις γινομένη καὶ ἐπικυρουμένη ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπόφασις· plebiscitum, Λατ. ἐξ ἐναντίας δὲ ἡ ἀπόφασις τῆς βουλῆς μόνον χωρὶς τῆς ἐπικυρώσεως ἐκ μέρους τοῦ δήμου ἐλέγετο προβούλευμα· καὶ τὸ μὲν ψήφισμα εἶχεν ἐν Ἀθήναις διὰ παντὸς τὴν ἰσχὺν ἂν ἐπέκειντο μέλλοι τῆς ἐκκλησίας δὲν ἠναντιώνετο εἰς αὐτὸ εὐθὺς ὡς παράνομον κηρύττον αὐτό, ὅπερ ἠδύναντο γραφεσθαι ἐλέγετο· τὸ δὲ προβούλευμα ἐν ὅσῳ μόνον εἶχε τὴν ἰσχύν του· ψήφισμα γράφειν δὲ πάλιν ἐλέγετο, τὸ νὰ προτείνῃ τις τι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα ἀποφασίζῃ περὶ αὐτοῦ ὁ δῆμος διὰ τῆς ἐπικυρώσεώς του.

Ψηφισματοπώλης, ου, ὁ (πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ἢ ἐμπορεύεται μὲ ψηφίσματα, Ἀριστοφ. Ὀρ. 1034.

Ψηφισματώδης, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ψήφισμα ἢ κατὰ τρόπον ψηφίσματος. Ἀριστοτέλ. ἠθικ. ε', 7.

Ψηφιστής, οῦ, ὁ (ψηφίζω). Ὅστις ψηφίζει, λογαριάζει, ὁ λογαριαστής· ὅθεν

Ψηφιστικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς ψηφιστήν, λογαριαστὴν ἢ εἰς λογάριασμα. Ὅστις εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ψηφίζῃ, λογαριάζῃ μὲ ψηφίδας. Ἰουστίνος διάλ.

Ψηφοβόλον, τό (ψῆφος, βάλλω). Ποτήριον κεράτινον εἰς τὸ ὁποῖον βάλλουν κύβους, ἢ τὰς ψήφους καὶ εἶτα τοὺς ῥίπτουν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸ κτιτόν· ἴδε κημός. Λατ. fritillus.

*Ψηφοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψηφίδα, λιθαράκι, χαλίκι.

Ψηφοθετάω, μέλ. ήσω (ψηφοθέτης). Κατασκευάζω πρᾶγμά τι ἐκ ψηφίδων, μὲ πετροπούλας σύνθετον· ἐξαιρ. στρώνω τὸ ἔδαφος δωματίου τινὸς μὲ ψηφίδας· Λατ. tessellare· ὅθεν

Ψηφοθέτημα, τό. Τὸ ἐκ ψηφίδων κατεσκευασμένον πρᾶγμα, καὶ ἐξαιρ. τὸ μὲ ψηφίδας ἐστρωμένον ἔδαφος. Λατ. opus tessellatum.

Ψηφοθέτης, ου, ὁ (τίθημι). Ὅ,τις κατασκευάζει τι ἐκ ψηφίδων σύνθετον, ἐξαιρ. ὅστις στρώνει ἔδαφός τι μὲ ποικίλων χρωμάτων ψηφίδας, λιθαράκια· Λατ. tessellator, tessellarius.

Ψηφοκλέπτης, ου, ὁ (κλέπτω) = ψηφοπαίκτης, Ἀθήν. ιέ.

Ψηφολογεῖον, τό. Πίναξ, ἄβαξ, σανίδα ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν ἀριθμοῦν, λογαριάζουν. — 2) Πίναξ κυβευτικὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου παίζουν μὲ τοὺς κύβους, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν σανίδ. Δίμα πεντέτσο δέ τις καὶ ψηφολογεῖον ὠδε καὶ δίφρι δύω. Σουΐδ. ἐκ τοῦ

Ψηφολογέω, Μέλ. ήσω (ψηφολόγος). Παίζω, κάμνω ζαυματοποιΐας μὲ ψηφίδας. — 2) ὡς τὸ ψηφοθετέω· ψηφολόγημα ποιῶ.

Ψηφολόγημα, τό. Τὸ διὰ ψηφίδων ποικιλμένον ἢ κατεσκευασμένον πρᾶγμα, ἐξαιρ. ἔδαφος.

*Ψηφολογητός, ή, όν· ἐπιθ. ῥηματ. τοῦ, ψηφολογέω. Ὅ,τι κατεσκευάσθη ἐκ συγκολλημένων ποικιλοχρόων ψηφίδων· ψηφολογητὸν ἔδαφος. Φιλοξ.

Ψηφολογία, ἡ (ψηφολογέω). Τὸ νὰ κατασκευάζῃ τις ψηφολογήματα, μουσειώσεις.

Ψηφολογικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται εἰς τὸν ψηφολόγον, εἶναι ἴδιον ψηφολόγου, σημ. 1· Γρηγόρ. Ναζ. κλογαι ψηφολογικοῖαι.

Ψηφολόγος, ὁ, ἡ (ψῆφος, λέγω). Ὅστις παίζει ζαυματοποιΐας μὲ ψηφίδας, λιθαράκια· γόης, ζαυματοποιός. — 2) ὡς τὸ ψηφοθέτης· ὁ στρώνων, ποικίλων ἐδάφους τις μὲ ψηφίδας, διάφορα λιθαράκια.

Ψηφοπαικτέω, Μλ. -ήσω. Παίζω ζαυματοποιΐας μὲ ψηφίδας ἤτοι τέχνας διὰ τῶν ὁποίων ἀπατῶ τὴν ὅρασιν τῶν θεατῶν, τὸ συνηθ. τουρκιστ. καρὰ γιουλλίκια. — 2) Τροπ. ψηφοτὸ δίκαιον· παίζω μὲ τὴν δικαιοσύνην, μεταχειρίζομαι ἀπάτην. Λυσίας παρὰ Πολυδ. ζ'. 210. ὅθεν

Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ (παίζω). Ὅστις παίζει, κάμνει παιγνίδια μὲ ψηφίδας ἢ κύβους κ. τ. τ. τεχνίτης παιδιᾶς τινος διὰ ψήφων γενομένης, εἴτε γὰρ αὐτὸς μετὰ μεγάλης ταχυτήτος πρὸ τῶν θεατῶν τὰς ψήφους ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἑτέραν, ὥστε ἀπατᾷ τοὺς πάντας, ἀπατᾷ τὴν ὅρασιν τῶν θεατῶν διὰ τῆς ἀναπαισθήτου μεταφορᾶς τῶν ψήφων ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἄλλην, ζαυματοποιός· γόης, μαγγανευτής, τουρκιστ. καρὰ γιοζῆς, παρβλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλκφ. 3, 20. καὶ Στν. ἑπστ. 45. ψηφαστιgiatorum acetabula et calculi in quibus fallacia ipsa delectato· ὁ Μανέθων ἐν δ΄. 428. ὀνομάζει τούτους, «ψυφάων παίκταια, ὅθεν

Ψηφοπαιξία, ἡ. Ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὰς ψήφους, θαυματοποιΐα, κυρίως, ἀπάτη, γοητεία, ψευτιά, ἄλλως δὲ ψήφων παιδιὰ λέγεται, ἴδε ψῆφος.

Ψηφοπεριβομβήρια, ἡ· κωμ. Λίξ. παρ Ἐυβλ. Ἀθην. 11. σελ. 471. D.

Ψηφοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις κατασκευάζει ψηφίδας ἢ κύβους εἰς παίξιμον, ἢ εἰς ψηφοφόρημα ἐπιτηδείας. — 2) Ὅστις ἀγοράζει τὰς ψήφους σου· ἔστι μεταχειρίζεται δόλους, κολακείας κ. τ. τ. διὰ νὰ καταπείσῃ τοὺς ψηφηφόρους νὰ δώσουν τὴν ψῆφον των ὑπὲρ αὐτοῦ· «κλέπτης αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὑρέθησαν· διὰ ἀπάτης καὶ κολακείας κατώρθωσας νὰ ψηφηφορήσωσι κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἄλλως ἤθελε ψηφίσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ, Σχλ. Δί. 1130. ἐκδ. Νιεωτ. Δούκα.

Ψῆφος, ἡ (ψάω, ψάω). Λιθαράκι, ἐξαιρ. ἀποτριμμένον, ὁμαλόν, ὑαλιστερόν, ἢ στρογγύλον, οἷα εἰσὶ τὰ ἐπὶ τὰς ὄχθας ποταμῶν εὑρισκόμενα χαλίκια, στιρνάρια κοιντρ. λεγόμενα, calculus Λατ. Πνδ. — β) πασκάθηποτε ἐξειργασμένη, πελεκημένη, ὑαλισμένη, τεχνικὰ ἀπεξεσμένη, ἐξωμαλισμένη, ἀποτορνευμένη πέτρα, Πνδ. Ὀλ. 7, 159. — γ) λίθος πολύτιμος. — δ) Πετροπούλα ἐπιτηδεία, ὁρμοδία εἰς ψηφελογίαν, μουσείωσιν, τὸ νὰ στρώσασι, πειλλωσι διὰ αὐτῆς ἐδαφός τι. — 2) Τρπκ. κατὰ τὰς παντοίας παρὰ τοῖς Ἕλλησι χρήσεις τῶν τοιούτων λιθαρίων. — α) Πετροπούλα δι' ἀριθμημα, ἢ λογάριασμα· ἔστι δὲ καὶ στοιχεῖον ἀριθμητικόν, γράμμα τὸ σύνηθ. ἰταλ. cifra, διότι μεταχειρίζονται αὐτὰς καὶ εἰς ταῦτα, Ἡρότ. 2, 36. Διόδ. Σικ. 12, 23. Eun. ep. 16. 3. Ἠλιόδ. 9, 22. σελ. 315. Ἐκδ. Κοραῆ· ὅθεν «ἢ περὶ τὰς ψήφους· οἱ λογισταί, λογαριασταί, ἢ οἱ κολλυβισταί. — β) πασσὸς ἤτοι πέτραι μὲ τὰς ὁποίας πασσεύουσι, παίζουν τὴν ἄσπραν, Λατ. scrupus· «ψήφων παιδιά» = ψηφοπαιξία, γοητεία, θαυματοποΐα, παιγνίδι τῶν καρὰ γκιόζηδων τουρκ. συνήθ. — γ) πετροπούλα, λιθαράκι, διὰ τῶν ὁποίων μετεχειρίζοντο μαντείας τρόπον τινά, «ἢ διὰ τῶν ψήφων μαντεύῃ» Heyne ἐν Ἀπολλ. 3, 10. 2, 9. σελ. 274. παραβλ. Θριαί. — δ) ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξαιρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. λιθαράκι εἰς ψηφηφορίαν χρησιμεῦον, τὰ ὁποῖα ἐρρίπτοντο ὑφ' ἑκάστου τῶν ψηφηφόρων εἰς τὴν ὑδρίαν, καὶ παρ' Ἡρότ. 8, 123. ἀπαντώμενον· ὅθεν καὶ ἡ γνώμη τοῦ ψηφοῦντος, τὸ συνηθέστερ. Ἰταλ. voto, ἔτι δὲ καὶ τὸ δίκαιον, δικαίωμα τοῦ ψηφηφορεῖν· τέλος δὲ, ἢ ἀπόφασις περί τινος πράγματος διὰ τῆς ψήφου, γνώμης, τῶν πλειόνων· ὅθεν Κρίσις ἀπόφασις, καὶ δημόσιος, καινὴ ἀπόφασις, γνώμη, ἢ δόξα, ψήφη «ψῆφος ἑλεγυρὰ βροτοῖσι Κρατ. «ψῆφον φέρω, ἢ διαφέρω· δίδω τὴν γνώμην, τὸ βότον μου· ὡσαύτως καὶ «ψῆφον τίθημαι· τὸ δὲ «ψῆφον τίθεμαι βάλλω τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· «πεύδωτα πᾶς τις αὐτέων ἐωυτῷ ἐτίθετο τὴν ψῆφον, αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ὀρθῶς γνώσεσθαι, Ἡρότ. 8, 123. «ψῆφος ἐπῆκτο αὐτῷ περὶ φυγῆς ἐπροβλήθη ἡ διὰ ψηφηφορίας ἐξορία του, Ξενοφ. «ψῆφος κατ' αὐτῶν νόλαρία βουλεύσεται, Αἰσχλ. παραβλ. φιά καὶ στία.

*Ψηφοφαγέω, Μλ. – φαγήσω (φαγεῖν). Τρώγω τὰς ψήφους, ἤτοι, τρέφομαι, ζῶ πωλῶν τὰς ψήφους μου, τὰς γνώμας μου, ἐλέγετο οὕτω ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν Ἀθήναις Κριτῶν οἵτινες διεφθείροντο διὰ δωροδοκίας, Ἀριστοφ. παρ' ᾧ καὶ ὅλος ὁ τῶν Ἀθηναίων λαὸς κυαμοτρώξ, καλεῖται κατὰ διπλῆν Ἐνν. εἴτε ὅτι ἔτρωγον τοὺς κυάμους δι' ὧν ἐδίδοντο αἱ ψῆφοι, ὡς ἐποίουν οἱ ἐνδεεῖς ζῶντες ἐκ τῶν φιλοδώρων τῶν δικαστηρίων, ἢ ὅτι οἱ κύαμοι ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῶν προσφιλῶν φαγητῶν. — Ἐν γέλ. Κωμκ. λεξις ἐπὶ δωροδοκουμένων δικαστῶν, οἵτινες ζώσι μὲ δωροδοκίας καὶ ἀποφάσεις ἀδίκους.

Ψηφοφορέω, Μέλ. ἠσω (ψηφηφόρος). Δίδω τὴν γνώμην μου περί τινος πράγματος διὰ τῆς ψήφου· ἐν γέλ. συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην ἄλλων εἴς τι. — 2) μετὰ αἰτ. τοῦ πρσπ. Ἐκλέγω τινὰ διὰ τῆς ψήφου μου· ὅθεν

Ψηφοφορία, ἡ. Τὸ νὰ ψηφηφορῇ τις, νὰ δίδῃ διὰ τῆς ψήφου τὴν γνώμην του περί τινος πράγματος.

Ψηφοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις ψηφηφορεῖ, δίδει τὴν γνώμην του περί τινος πράγματος βάλλων τὴν ψῆφόν του εἰς τὴν ὑδρίαν.

*Ψηφόω, = ψηφολογέω, σημσ. 2.

*Ψηφώδης, ὁ, ἡ· συνων. αἰτί ψηφοειδής.

*Ψηφών, ῶνος, ὁ (ψῆφος, σημτ. 2, ά.). Ὅστις εἶναι δεινός, ἐπιτήδειος λογιστής, λογαριαστής.

Ψήφωσις, εως, ἡ· ὡς παρὰ τὸ, ψηφόω, = ψηφολογία, ψηφολόγημα.

Ψηφωτός, ἡ, ὁν· ὡς παρὰ τὸ, ψηφόω. Ὅ,τι εἶναι ἐγκεκομμένον, συνδεδεμένον, ἢ συγκολλημένον μὲ ψυφίδας λιθαράκια· ὅθεν «ἡ ψηφωτή», ὑπαρ. γῆ, Ἔδαφος ἐστρωμένον μὲ ψηφίδας.

Ψηχρός, ά, όν (ψήχω). Ὅ,τι εἶναι σποτριμμένον, λεπτοτριμμένον, φιλοστουμπισμένον· λεπτὸν ψιλόν, λιαιόν, τὸ σύνηθ. ἰταλ. φίνον.

Ψήχω, Μλ. – ξω, παρὰ τὸ, ψάω, ψέω, ὡς τὸ, νήχω παρὰ τὸ, νάω, νέω. Ψαύω, ψηλαφῶ, ψάχνω, ἐγγίζω, τρίβω τὴν ἐπιφάνειάν τινος ἐλαφρὰ μὲ τὴν χεῖρα, χαϊδεύω, σφογγίζω τι, ξυστρίζω ἴσπερ, τουρκβ. τιμαρεύω· Lobeck Φρυν. σλ. 254. — 2) Τρίβων, πιάνων, ἢ μεταχειριζόμενός τι συνεχῶς τὸ σμικρύνω, ὀλιγοστεύω, λεπτύνω, τὸ κάμνω πλέον ἄχρηστον. — 3) Χαϊδεύων, κολακεύων τινά, ἢ καὶ ζώντι, τὸν ἡμερεύω, καταπραΰνω, ἡσυχάζω, τὸ κάμω ἥμερον, ἥσυχον· ὡς τὸ, καταψῶ· demulcere, permulcere. Λατ.

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Ι.

*Ψῖ, τό, ἄκλιτον· τὸ εἰκοστὸν τρίτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, Ψ, ψ.

*Ψί, ποιητκ. ἀντὶ σοί ἢ σφίν.

Ψιά, ἡ· καὶ ψειά (ψάω). Κυρίως μὲν παυδήποτε μόριον, μικροῦτσικον κομμάτι, μέρος ἀπό τι, τρίμμα, ψίχα κ. τ. τ., συνήθ. δὲ, Πετροπούλα, ἀποτριμμένον, ὑαλιστερὸν λιθαράκι, χαλίκι, ἐξαιρ. εἰς τὸ νὰ παίζωσι παιδία, ὅθεν 2) Παιγνίδι, ἀστεϊσμὸς εἰς διατριβὴν τοῦ καιροῦ, χαρά, εὐφροσύνη, εὐθυμία. (ἐκ τῆς ά. σημσ. προκύπτει τὸ, ψιάς, ψιάζω, συγγν. τῷ, στία καὶ στείλ· ἐκ τῆς β΄. δὲ τὸ, ψιάζω, ψιάδω, ἀψία, ἐψιάσμαι.) [ι ;]

*Ψιάδδω, Λακωνισ. ἀντὶ ψιάζω, σημσ. 2. Ἀριστοφ. Λυσ. 1305. (ι ;)

Ψιάζω, Μμ. – άσω (ψιά, ψιάς). Ἐπὶ ῥεόντων, Σταλάζει· ψιχαλίζει. — 2) (ψιά, σημσ. 2) Ἀστεϊζομαι παίζω, γελῶ, πηδῶ, χορεύω, σκιρτῶ, εἶμαι εὔθυμος, χαρούμενος, (ι ;)

Ψιαθηδόν, ἐπιῤ. (ψίαθος), ὡς τὸ φορμηδόν. Θουκυδ.

Ψιαθίδιον, τό (ῐ) καὶ

*Ψιάθιον, τὸ ὑπερτ. τοῦ, ψίαθος. Μικρὰ ψίαθος, ψαθίτζα, ἡ, ψαθί. (ῐ)

Ψιαθοπλόκος, ὁ, ἡ (πλέκω). Ὅστις πλέκει ψιάθους, ψάθας, ψαθές.

Ψιαθοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κατασκευάζει ψιάθους.

Ψίαθος, ἡ· σπανιώτ. ὁ, Ἴων. ψίεδος. Πλέγμα τι ἐκ φοινίκων, βύρλων, κ. τ. λ. ὡ στρώνουσι κατάγης, χαμαιόνη, κοιντρ. ψάθα Θεόφρ. «Ἐκ τῆς βύβλου ἱστία τε πλέκουσι, καὶ ψιάθους, καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ στρωμνάς, καὶ σχοινία· καὶ ἐν βιβλ. Σ΄, 4. «Ἐνιαχοῦ μὲν ὑποβεβλῆσθαι ψιάθους ἐκ τῶν φοινίκων πεπλεγμένους». Ἀριστοφ. Βάτρ. 507. «Οὐ' ὦχετο ἐξάξας τὰς ψιάθους λαβών», ὡς τό, φορμός. (υ υ) ὅθεν

Ψιαθώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψάθαν, εἶναι κατεσκευασμένον ὡς ψάθα· ψάθας μορφὴν ἔχει.

Ψιαίνω, = ψίω, ψιάζω, Γραμμτ.

*Ψιαξ, ακος, ἡ. Δρε. ἀντὶ ψιάς.

Ψιαρός, ά, όν. = εὐῶδης. Ἡσύχ. ἀμφ.

Ψιάς, άδος, ἡ (ψίω) ὡς τὸ, ψακάς καὶ ψεκάς. Σταλαγματιά, ῥανίδα· κατὰ πλῆθ. ἀρθμ. Ἰλιάδ. Π, 459. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 384. ποιητ. μόνον. παραβλ. ψιά.

Ψιάω, = ψιάζω.

*Ψιγνός, ἡ, όν (ψίγω, ψίχω), = ψιδνός.

Ψίδες, αἱ· = ψιάδες, Γραμμτ. — 2) = Ψίχες, Γραμμτ.

*Ψιδνός, ἡ, όν, ἔτι δὲ καὶ ψιγνός, = ψιδών.

*Ψιδόω, καὶ ψίζω, Στάζω, σταλάζω, ἴδε ψίω καὶ ψενδόω.

*Ψιδών, όνος, ὁ, ἡ = ψεδνός, Γραμμτ.

*Ψιωδός, ὁ καὶ ἡ, Ἴων. ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσιν ἀντὶ ψιάθος, Lobeck. Φρν. σλ. 309.

Ψίζω, = ψιάζω. Γρσμμτ.

*Ψίθη, ἡ, ὡς τὸ ψίσις.

*Ψιθία, ἡ, ὑπαιτμ. ἀμπελος. Εἶδος ἀμπέλου, κλήματος, ἥτις καὶ Πραμνία λέγεται. Σχολ. Νικάνδ. Ἀλεξ. κυρίως Ἑπτλε. τοῦ

*Ψιθίος, ία, ιον, ὑπαιτμ. οἶνος. Εἴδός τι οἴνου στυφνοῦ καὶ κοκκινου, ἄλλως καὶ Πράμνιος, λεγόμ. Ἀθην. 1, 28. ὅπου ἄλλως καὶ φύλιος ἐκαλεῖτο.

Ψίθος, διαβολή, συκοφαντία, καταλαλιά. Πορτότυπος λέξις τοῦ, ψιθυρός, ψιθυρίζω, Γραμμτ. παρβλ. φύθος.

*Ψιθύζομαι = ψιθυρίζω. Γραμμτ.

*Ψιθυρ, υρος, ὁ, = ψίθυρος, Ἐτυμ. Μ.

Ψιθύρα, ἡ. Δυρικόν τι τετράγωνον ὄργανον καὶ Ἄσκαρος λεγόμενον, παραβλ. κιννύρα, Πολυδ. δ΄, 60. — 2) Ψιθύρα, ἡ, ἡ ψίθυρος, ὁ, ἡ, ἐπίῤῥ. τῆς Ἀφροδίτης, ἔτι δὲ καὶ τοῦ Ἔρωτος.

Ψιθυρίζω, Μέλ. ίσω. Ἀττ. ιῶ. Δρκ. Ψιθυρίσδω (ψιθυρός) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. κοιντρ. ψιψυρίζω, μευρμευρίζω λέγω τινὶτι εἰς τὸ ὠτίον, ὁμιλῶ σιγαλὰ μέ τινα μυστικότητι, ἐξαιρ. λέγω κρυφίως εἴς τινα ψεύματα ἢ διαβολάς, καταλαλιάς, πεπλασμένας κατηγορίας κατά τινος, συγγν. τῷ, ψενδομαι. — β) ἐπὶ παντὸς ἤχου ὁμοίου μὲ ψιθυρισμόν· ὅθεν ἐπὶ χελιδόνων, τερετίζει, τσιτσιρίζει, καὶ ἐπὶ δένδρων, Σιουσιευρίζουν, σιουμεριζουν, ὅταν κινῶνται τὰ φύλλατων ὑπὸ λεπτοῦ ἀέρος. Θεοφρ. καὶ Ἀριστοφάν. Νεφ «Ἥρος ἐν ὥρᾳ χαίρων ὀπέταο πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζει.»

*Ψιθυρίσδω, Δωρικ. ἀντὶ ψιθυρίζω.

Ψιθύρισμα, τό (ψιθυρίζω). Μικρός τις ἦχος ἢ κτύπος, ὅστις μόλις ἀκούεται εἰς τὸ ὠτίον, λεπτὸν εἰς τὸ ὠτίον λάλημα, μινύρισμα, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κοιντρ. ψιψύρισμα, μουρμούρισμα· ἐξαιρ. ἡ διὰ ψιθυρίσματος διαβολία, καταλαλιά, συκοφαντία· ἔστι δὲ τό τερέτισμα, τσιτσίρισμα τῶν πτηνῶν, πουλίων· καὶ ὁ λεπτὸς ἦχος, ψιθυρισμὸς τῶν φύλλων τῶν δένδρων, ὅν γένει, παιδιή ποτε λεπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τός, σιγηλός ἡσυχος μόλις ἀκουόμενος ἦχος, κρότος. (ῐ)

Ψιθυρισμός, ὁ (ψιθυρίζω). Τό νά ψιθυρίζῃ, μουρμουρίζῃ, φλυαρῇ τις μέ ἡσυχον, λεπτήν φωνήν, ἐξαίρ. λέγω τινί τι· εἰς τό ὠτίον καί μάλιστα διαβολίας, καταλαλιάς, ψεύματα, πεπλασμένας συκοφαντίας. Τό τσιτσίρισμα τῶν πετεινῶν, Πλούταρχ. Συμπ. ἡ προβλ. 7. «Ψιθυρισμοῦ γάρ ἤκουσα χελιδόνι μέσσῃ, λαλιάς δέ καί πολυφωνίας· καί ὁ λεπτός ἦχος, τό ψιθύρισμα τῶν φύλλων τῶν δένδρων· ἐν γένει πᾶς σιγαλός, ἡσυχος βόρυβος, ἦχος, κρότος.

Ψιθυριστής, οῦ, ὁ (ψιθυρίζω). Ὅστις ψιθυρίζει, διαβάλλει, συκοφαντεῖ τινα ἤτοι, ἐν Ἀθήναις δέ καί ἐπῆρ. τοῦ Ἑρμοῦ καί τοῦ Ἔρωτος. «Ψιθυριστοί Ἑρμοῦ καί Ἔρωτες καί Ἀφροδίτης ἱερά καί ἀγάλματα, παρά τό τούς ἀνθρώπους ἐκεῖ συνερχομένους τά ἀπόρρητα συνιστᾶσθαι καί ψιθυρίζειν ἀλλήλοις περί ὧν βούλονται». Σουϊδ.

Ψιθυρός, ὁ, ἡ, ὡς τό ψιθυριστής. Διαβλητής, λάλος, συκοφάντης, καταλαλητής. — β) Ὅ,τι κάμνει ἦχον, ἐλαφρόν, γλυκύν, μόλις ἀκουόμενον ἦχον, βόρυβον — 2) ὡς οὐσιαστικ. προπαροξύν. ὁ ψίθυρος = ψιθύρισμα. — 3) παρ' Εὐστάθ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, «Ψιθύρου Ἀφροδίτης ἱερόν Ἀθήνησι, παρά τό τούς εὐχομένους ἐκεῖ πρός τό ὡς ψιθυρίζειν τοῖς ἀγάλμασιν· εἰς σύμβουλον τοῦ δεῖν μυστηριεύεσθαι τά ἀφροδίσια. (παρά τό, ψῶ, ψίθος, ψιθός, σκληρ. τῷ ψευδόμαι.)

*Ψίθος, ἡ, ἴδε ψίτις.

*Ψιθυστής, οῦ, ὁ (ψιθύζω) ὡς τό ψιθυριστής.

Ψιλαγία, ἡ. Ἡ ἡγεμονία ψιλῶν στρατιωτῶν, ἤτοι τό νά ὁδηγῇ τις ψιλούς, ἐλαφρά ὡπλισμένους στρατιώτας. Ἦν δέ καί σύστημα ἡ ψιλαγία ἐξ ἀνδρῶν διακοσίων πεντήκοντα ἑξ. ἐκ τοῦ

Ψιλαγός, ὁ (ψιλές, ἡγέομαι). Ὅστις ὁδηγεῖ ἐλαφρά ἁρματωμένον στράτευμα, ἤ ψιλαγός ἀ ἡγεμών, ὀρχηγός ἐλαφρά ὡπλισμένου στρατεύματος.

Ψίλαξ, ακος, ὁ. Ὅ,τι εἶναι λεῖον, ὁμαλόν, γυμνόν, ἀντί τοῦ, ψιλός, Lobeck Wolf. anal. 3. σελ. 53. (- -)

*Ψιλᾶς, ᾶ, Ἐπῆρ. τοῦ Βάκχου ὑπό τό ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Ἀμύκλαις, πιθαν. Δρε. παρά τό, ψιλός = ψιλωτής, λειογένειος, Lobeck ἐν Wolf. anal. 3, σελ. 53. καί ἐν Φρν. σλ. 435.

Ψιλεύς, έως, ὁ· (ψιλός). Ὅστις ἵσταται πρῶτος, εἰς τήν κορυφήν τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ, ἐπειδή ἐν μάχαις σχηματίζουσι τόν ἀεροβολισμόν οἱ ψιλοί ἤτοι ἐλαφρά ἁρματωμένοι στρατιῶται.)

*Ψιλή, ῆς, ἡ, Ἑλλ. τοῦ ψιλές.

*Ψίλης, ητος, ὁ, Γλωσσ. καί

Ψιλήτης, ου, ὁ (ψιλές)· συνήθ. κατά πλῆθ. ἁρθμ. οἱ ψιλῆται = οἱ ψιλοί. Στρατιῶται ἐλαφρά ὡπλισμένοι. Εὐστάθ. «Γυμνόν εἶπε τόν ἀσπλον· ἐξ οὗ λαβόντες ἀφορμήν οἱ μεθ' Ὅμηρον, τούς γυμνήτας ὠνόμασαν, εἰς ὁμόστιχοι καί οἱ κοινῶς μέν ψιλοί, κοινότερον δέ ψιλῆται.»

Ψιλίζω, Μλ. ἴσω, Ἀττ. ίζω (ψιλός) = ψιλόω· νεώτρ. τύπος, ὅθεν

Ψιλικός, ή, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τόν ψιλόν· ἀπό ψιλικόν = οἱ ψιλοί. Ἐλαφρά ἁρματωμένον στρατεύμα.

*Ψίλινος, ίνη, ινον (ψίλις, ἀντί πτέρις, κατ' Ἡτχ.) Στέφανός τις ἐκ δάφνης παρ' Ἀθήν. ιε', σελ. 678. «Θυρεατικοί· οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρά Λακεδαιμονίοις, ὡς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς περί Θυσιῶν, ψιλίνους αὐτούς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων, φέρειν δ' αὐτούς ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέᾳ γενομένης νίκης τούς προστάτας τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, ὅτε καί τάς γυμνοπαιδίας ἐπιτελοῦσι· χοροί δ' εἰσί τό μέν πρόσω παίδων, τό ἐξ ἀριστερᾶ ἀνδρῶν γυμνῶν ὀρχουμένων καί ᾀδόντων Θαλήτου καί Ἀλκμᾶνος ἀσματα· ὁ Ἡσύχιος ἐσημείωσε. «Ψίλος, στεφανος πτερινόος.

Ψιλισμός, ὁ (ψιλίζω) = ψίλωσις· νεώτρ. τύπος. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. α', σελ. 704. 13.

*Ψιλιστής, οῦ, ὁ(ψιλίζω)=ψιλωτής· νεώτρ.τύπος.

Ψιλογραφέω, Μλ. ήσω (γράφω). Γράφω λέξιν τινά ψιλουμένην, βάλλω εἰς τινα λέξιν τό ψιλόν πνεῦμα, τήν ψιλήν. — 2) Γράφω λέξιν τινά δι' ἑνός ἁπλοῦ φωνήεντος οὐχί διά διφθόγγου.

Ψιλοδαπής, ίδος, ἡ (θάπις). Τάπις, τό σύνηθ. ἰταλ. ταπέτον, τουρκβ. κελίμι, σιτσακτές φιλές, τούτ' ἔστιν εἷς τό ἓν μέρος μόνον μαλλωτόν· ἔτι δέ καί φιλοτάπις. Ἀθ. παραβλ. ψιλός, σημ. 1.

*Ψιλόδορος, ὁ, ἡ (δορά). Ὅτι ἔχει ψιλόν, ἄτριχον δέρμα.

Ψιλοκιθαριστής, οῦ, ὁ (κιθαρίζω) ἔτι δέ καί ψιλός κιθαριστής, Ὅστις παίζει μόνον τήν κιθάραν χωρίς νά ᾄδῃ, τραγωδῇ ἅμα. ὅθεν

*Ψιλοκιθαριστική, ἡ· ὑπακουομ. τέχνη. Ἡ τέχνη τοῦ ψ.κιθαριστοῦ, τοῦ παίζοντος τήν κιθάραν ἁπλῶς χωρίς κιθαρῳδίας. Φιλόχορος παρ' Ἀθηναίῳ ιδ'. σελ. 637. «Ὅτι Λύσανδρος ὁ Σκιωνίος κιθαριστής πρῶτον μετέστησε τήν ψιλοκιθαριστικήν μακρούς τούς τόνους ἐντείνας, καί τήν φωνήν ἐνόγκον ποιήσας, καί τήν ἑνιαυλον κιθάρισιν, ἣ πρῶτοι οἱ περί Ἐπίγονον ἐχρήσαντο, καί περιελών τήν συντονίαν τήν ὑπέρχουσαν ἐν τοῖς ψιλοῖς κιθαρισταῖς, χρώματά τε εὐχροα ἐκιθάρισε, καί ἰάμβους, καί μαγάδιν τόν καλούμενον συριγμόν.

Ψιλοκορδέω, καί ψιλοκορδέω, Μλ. — ήσω. Εἶμαι φαλακρός. Διογένης ἐπικτή. ἐκ τοῦ

Ψιλοκόρδης, ου, ὁ, καί

*Ψιλοκέρσης, ου, ὁ (κέρδη, κόρση). Ὅστις εἶναι φαλακρός.

Ψιλόκουρος, ὁ, ἡ (κουρά.) Ὅστις εἶναι φαλακρός, ἤ κουρευμένος, ξυρισμένος τήν κεφαλήν κατά τούς βαρβάρους τούρκους. Ἡρωδιανός καί Φρύνιχος.

*Ψιλόκρανος, ὁ, ἡ (κρᾶνον). Φαλακρός. Τζέτ. ἐν Ἡσιόδ. Ἔρ. 376.

Ψιλομετρία, ἡ (μέτρον). Ὁ Ἀριστοτέλ. Ποιητ. β', καλεῖ οὕτω τήν Ἡρωϊκήν Ποίησιν, μουσικήν αὐτῆς ἐχομένην οὐκ ἔχουσαν, ἀντιδιατ. τῇ Λυρικῇ· κατά τήν αὐτήν ἔννοιαν ὀνομάζει καί ὁ ἀνώνυμος μουσικῆς, ἥτις ἦν πάντῃ Λυρική. Πλάτων ἐν Ψαίδρῳ, τήν Ὁμηρικήν ἐποποιείαν, «Ποίησιν ψιλήν». ἴδε ψιλός, σημ. 3.

Ψίλον, τό. Δωρικ. ἀντί, πτίλον, πτερόν. (ῐ)

Ψιλός, ή, όν (ψίω) κυρίως μέν, Ὅτι εἶναι ἀποτριμμένον, ὅθεν ἐν γένει, ὅ,τι εἶναι γυμνόν αὐτοῦ προεχόντων, ἐξεχόντων, ἤ αὐτό περικλειόντων περί αὐτό κειμένων πραγμάτων, δίν εἶναι σκεπασμένον οὔτε περικαλωμένον ἀπ' ὅτι· εἶναι γυμνόν διόλου, ἔρημον, ἄθικτον· ψιλή ἀρουσία κατά γυμνά ἀπό δένδρα χωράφια, Ἰλιάδ. Ι, 580. οὕτω καί «παιδίον μέγα καί ψιλόν». Ἡρόδ. 1, 80. παρβλ. 4, 175. κατά τελείαν φράσιν. ψιλή δένδρων· Ἡροδ. 4, 21. ὅθεν κατά ψιλαί ὑπακ. χωρία, τόποι χωρίς δένδρα· ψιλή γῆ= χωράφι χωρίς δένδρα· ψιλή τράπεζα καρυᾶς καραβίου ἀπό τήν ὁποίαν σύγαλαν, ξεκέρφωσαν ἕλα τά ἐπ' αὐτῆς στηριζόμενα καί τό καραβί σχηματίζοντα ξύλα, σανίδια, καί κεῖται γυμνή, Ὀδυσ. Μ, 421. ὡσαύτως καί «ψιλή γεωργίαι γεωργία ἁπλῶς ἄνευ φυτηκομίας, ἀμπελουργίας καί τ. τ. ἀντιδ. τῷ πεφυτευμένη. Πρός τούτοις δέ, «ψιλαί μάχαιραι γυμνά ξίφη, σπαθιά χωρίς θηκάρια, ψιλή ναῦς, παραβλ. μόνον χωρίς κοπίδια καί τ. τ. — β) ἀπό τό πλεῖστον μετά γεν. ψιλός τινος, ὅστις εἶναι γυμνός ἀπό τι, δέν ἔχει τι, μεδομεν. ἐξαίρ. δέ. — 1) Γυμνός ἀπό τρίχας, μαλλιά, ὅθεν φαλακρός ψιλ. δέρμα δέρμα. δερμάτι χωρίς τρίχες, χωρίς μαλλί, Ὀδυσ. Ν, 437. ὅθεν καί ὡς τό, λεῖος, ὅστις δέν ἔχει γένεια· ὡσαύτως καί ὅ,τι δέν ἔχει πτερά πίβις ψιλή κεφαλήν Ἡρόδ. 2, 75. καί κατ' ὁμοίαν ἀναφοράν «ψιλαί Περσικαί» Περσικαί τάπιτες, σύνηθ. τουρκβ. κελίμια, σιτσακτέδες αὐτό τήν μίαν ὄψιν χωρίς ἐξέχον μαλλί, ἔτι δέ καί «ψιλοδαπίδες» ἤ φιλοταπίδες» ἀντιδ. τῶν, ἀμφιταπίδων. — 2) ἐξαίρ. δέ αὐχνοτ. ἡ λέξ. ἐπί τῶν περί τόν πόλεμον, καί ψιλός» ὑπλ. ὅπλων, σπαθιά τσακτές χωρίς βαρέα ὅπλα, ἤτοι χωρίς ἀτπίδα καί δέρμ. ἐλαφρά ἁρματωμένος, οἷον τοξότης, σφενδονιστής, καί τ. τ. κατά πρῶτον παρ' Ἡρόδ. ἄλλως δέ, γυμνής, ἀντιδ. τῷ, ὁπλίτης, σύνηθ. κατά πλῆθ. ἁρθμ. «οἱ ψιλοί» ἔτι δέ καί «ὑπνώσαμε ψιλή» στράτευμα ἐλαφρά ἁρματωμένον ὡσαύτως καί «ψιλοί ἱππεῖς» ἐλαφρόν ἱππικόν, ἱππεῖς ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι, ἐλαφρή καβαλλαρία, τό δέ «ψιλός ἵππος» ἄλογον ἀτέλωτον, χωρίς σέλαν ἤ σαμάρι, Ξεν. Ἱππ. 7, 5. Jac. Ἀνθ. Παλτ. σελ. 789. «σκευή ψιλή» ἐλαφρά ἅπλιστος. — 3) «ψιλός λόγος» ὁ πεζός, ὁ λογογραφικός, ἀντιθέτως τῷ, ποιητής, στιχουργία, Πλάτ. Νμ. 2. σλ. 669. D. Herm. ἐν Ἀρσττλ. Ποιητ. 1, 7. παρβλ. Πλάτ. Γοργ. σλ. 502. C. ὡσαύτως καί «ψιλή φωνή» ἤ χωρίς μελῳδίας, ἀντιδ. τῷ, ἐμφατική φωνή» παρβλ. Jac. Ἀχιλ. Τατ. σλ. 488. Παρά Πλατ. Θεαιτ. σλ. 165. μέντοι τό «ψιλοί λόγοι» κεῖται ἀντί τοῦ, τύποι ἁπλοῦς τῆς διαλεκτικῆς ἄνευ ἀληθοῦς, πραγματικῆς ὑποθέσεως. — β) «ψιλή ποίησις» ἤ ἄνευ μέλους, ἀντιδ. τῷ, «ποίησις ἐν ᾠδῇ» ἤ μετά μέλους· ἄρα ἡ ἐπική ἀντιδ. τῷ, λυρική. Heind. ἐν Πλάτ. Φῖδρ. σελ. 278. C. παρβλ. ψιλομετρία. ἔτι δέ καί ποίησις ἄνευ τῆς τῶν μουσικῶν ὀργάνων μελῳδίας. — γ) ἐπί μουσικῶν ὀργάνων «ψιλή αὐλησις, ψιλή κιθάρισις» ἤ ἄνευ αὐλωδίας, παίξιμον τοῦ αὐλοῦ ἤ τῆς κιθάρας χωρίς τραγῳδία, ἤ χωρίς νά παίζωνται συγχρόνως καί ἄλλα μουσικά ὄργανα συμφώνως, ὅθεν «ψιλός αὐλητής» ἐστίν παίζει τόν αὐλόν· χωρίς αὐλωδόν, χωρίς νά τραγῳδῇ ἄλλος τις ἐν ᾧ αὐτός αὐλεῖ· παρβλ. ψιλοκιθαριστής, καί Lobeck Φρν. σλ. 168. ἔτι δέ ὀνομάζονται «ψιλά μουσικά ὄργανα», τά ὁποῖα ὅταν παίζωνται δέν ἐπιδέχονται τραγῳδήματα ἐνταυτῷ, ἤ τά ὁποῖα παίζοντας συνήθως χωρίς τραγῳδία, Schaef. ἐν Διον. συνθ. σλ. 136. melet. σλ. 168. — 4) παρά τοῖς Γραμμτ. Ἄνευ τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἄρα διά τοῦ ἁπλοῦς. — β) ἀπό «ψιλόω» ὑπκ. στοιχεῖα, α, π, τ. ὅθεν «ψιλῶς γράφω ἤ καλῶς γράφω ἤ ὁμιλῶ χωρίς δασεῖς, δίς ψιλοῦ στοιχείου, π. χ. ῥάπτω, ἀντί ῥάφω, ἀσπάραγος, ἀντί ἀσφάραγος καί τ. τ. Ἀθ. ζ. σλ 369. Β ἴδε καί ὁ ψιλός. — Ἐπῆρ. ψιλός.

*Ψιλοτάπις, ιδος, ἡ (τάπις) = Ψιλόδαπις, κυρίως κατά πληθντ. ἀριθμοῦ = ψιλός, Λατ. «pellas atque Amphitanae villis ingentibus molles», Δουκίλ.

Ψιλότης, ητος, ἡ (ψιλές). Τό νά ἔχῃ τι ψιλόν, φαλακρόν, ἄτριχον, γυμνόν ἀπό τι. — 2) παρά Γραμμτ. ἡ ψιλή, τό ψιλόν πνεῦμα. Πολύβ. ι. 47.

*Ψιλοτοπαρχία, ἡ (ἄρχω). Τό νά ἔχῃ τις ἀρχήν, ἐπιστασίαν, ἐξουσιαστήν ἀφωτεύτου, γυμνοῦ ἀπό φυτά καί δένδρα τόπου τινός, ὡς τό παρ' ἡμῖν συνηθ. πάσης ξηροτοπίας· παρά τό, μέτοπος ψιλέων ἀρχός, ἐξουσία, ἀξιώσεις ἐν Αἰγύπτῳ, Boeckh Erkl. einer Aegypt. Urkunde auf Papyrus, σελ. 18.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κέρκυρας

Ψιλόω, ῶ (ψιλός). κυρίως, Ἀποξύω, ἀποτρίβω, «λλω μαδό τι, ἐξαιρ. τρίχας, μαλλιά, μαλλιάζει κάμνω τε φαλακρόν, τὰ μὴν ἔχῃ τρίχας· μετά γεν. ιτην κεφαλήν τινος Ἡρότ. 4, 26. Κατά παθ. διάθ., γίνομαι φαλακρός, πίπτουν, μαδούνται τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου, Ἡσό. λόγ. 5, 3. ιτὰ κρέα ἐψιλωμένα τῶν ὀστέων κρέατα ξεκοκαλισμένα, χωρὶς κόκκαλα, Ἡρότ. 4, 61. ἐν γένει δέ, Ἀποστερῶ, γυμνόνω τινά ἀπό τι, π. χ. ιτινά τῆς δυνάμιος Ἡρότ. 2, 151. καὶ ἄνευ τοῦ, δυνάμιος, παίρνω, συκεύνω τινός τὴν ἐξουσίαν. Ξενοφ. Κυρουπ. 4, 5, 19 «Κυαξάρης ἔπεμπεν ἐπὶ τοὺς Μήδους ὡς ψηλώσων αὐτόνε. — 2) παρά τοῖς Γραμμτ. Γράφω, ἢ προφέρω λέξιν τινά· ἢ λέξεις διά τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἢ διά τῶν ψιλῶν συμφώνων. κ. π. τ. ὅδεν

Ψίλωτρον, τό. Ἀλειφή, χρίσμα δραστήριον ἢ τὴν δύναμιν ἔχον τοῦ ν' ἀφαιρῇ τάς τρίχας τριχωτοῦ τινος μέλλους τοῦ σώματος, τῷ ὁποίῳ ἐγρώτο ἐξαιρ. ἐν τῷ λουτρῷ, κακατκευάζετο δέ, ὡς καὶ τό νῦν παρά τοῖς βαρβάροις τῆς Ἀσίας χρήσιμον ρευτμά, ἐκ πεπυρωμένου Ἀρσενικοῦ καὶ ἀσβέστου. (ε)

Ψίλωμα, τό (ψιλόω). Μέλος τοῦ σώματος, φύσει μὲν τριχωτόν, γυμνωθὲν δὲ τῶν τριχῶν τεν· ἔτι δέ καὶ ὁστοῦν, κόκκαλον, ἀπό τοῦ ὁποίου ἀφῃρέθη τό κρέας. (οὐχὶ δέ, μέρος τοῦ σώματος ἄτριχον ἢ γυμνόν κρέατος, ψευδῆς γάρ ἡ ἐξήγησις αὐτη.) [ε]

Ψίλωσις, εως, ἡ (ψιλάω). Τό νά γυμνόνῃ τις ἢ νά γυμνόνηται τι ἀπό τι, ἐξαιρ ἀπό τρίχας ἢ ἀπό κρέας, μάδησις, χάσιμον, πέσιμον τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς κ. τ. λ. τριχωτῶν μελῶν. Ἀστν. ιβ'. σελ. 522. «Ταραντίνους δέ φησι Ἀλέαρχος, ἐλκεῖν καὶ δύναμιν κτησαμένους, εἰς τοσοῦτον τρυφῆς προελθεῖν ὥστε τὸν ὅλον χρόνον παραλείπεσθαι, καὶ τῇ ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατόρθωσιν. 2) Ἡ διά τοῦ ψιλοῦ πνεύματος ἢ διά τῶν ψιλῶν συμφώνων κ. π. τ. γραφή ἢ προφορά λέξεών τι ων, Γραμμ.

Ψιλωτής, οῦ, ὁ (ψιλόω). Ὅστις γυμνόνει, ἀποστερεῖ, ὀρπάζει τινά τι, ἐξαιρτ. ὅστις κάμνει τινά φαλακρόν ἢ τοῦ ἀφαιρεῖ, πέρνει τά ἅρματα. 2) ὅστις γράφει ἢ προφέρει λέξεις τινάς διά τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἢ διά τῶν ψιλῶν συμφώνων κ. π. τ. Γραμμτ. ὅδεν

Ψιλωτικός, ή, όν. Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς φιλωτιν, φαλάκρωτιν· ὅστις συνεθίζει, ἔχει κλίσιν, ἀγαπᾷ νά γυμνόνῃ, ἀποστερεῖ τινα ἀπό τι. 2) παρά τοῖς Γραμμτ., ὅς τις προφέρει, γράφει ἀτμέως, ἢ συνήθως λέξεις τινάς διά τοῦ ψιλοῦ πνεύματος ἢ διά τῶν ψιλῶν συμφώνων κ. π. τ. ὡς οἱ Αἰολεῖς καὶ οἱ Ἴωνες.

*Ψιμαρόν, τό, = ἐυδιεῖον, Ἡσύχ. ἅρα ἀντί χμαρόν, τροπῇ τοῦ χ εἰς ψ.

*Ψιμιθίζω, νεωτερ. τύπος ἀντί ψιμυθίζω

Ψιμίθιον, τό, νεωτερ. τύπος ἀντί ψιμύθιον.

Ψιμιθιοφανής, ὁ, ἡ, = ψιμυθιοφανής.

*Ψιμιθιόω, νεώτερ. τύπος ἀντί ψιμυθιόω.

Ψιμιθισμός, ὁ, = ψιμυθισμός. Ιλιάμης Παιδ. σελ. 232.

*Ψίμιθος, ὁ, νεώτερ. τύπος ἀντί, ψίμυθος, ὅπερ ἴδε.

*Ψιμμιθίζω, ἐπιτ. ἀντί, ψιμυθίζω.

*Ψιμμίθιον, τό· καί

*Ψιμμύθιον, τό· ἐπιτ. ἀντί, ψιμύθιον, Νικ. Ἀλ. 73. (– – υ –)

*Ψίμμυθος, ὁ, ἐπιτ. ἀντί, ψίμυθος.

Ψιμυθίζω, μέλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ψίμυθος), = ψιμυθόω, ψιμυθιόω. Φιλοσοφόνω.

*Ψιμύθιον, τό, = ψίμυθος. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 878. 929. 2072. Hemst. ἐν Ἀριστοφ. Πλουτ. 1064. Piers Moer. σελ. 419. (τό υ, ζαὶ μακρόν ἐν τούτῳ τῷ τύπῳ. Περί τοῦ ἰώτα τῆς τετάρτης συλλαβῆς σαφηνίζεται μεταξύ πάντων τῶν εὑρισκομένων μαρτυρίων διά τοῦ παρά Νικ. Ἀλ. 75. μόνου, ὅπου κεῖται μακρόν, ὅπερ ὅμως ἀναγνωστέον ἐν χειρογρ. ψιμμύθιον πιθανῶς, τοῦ ἰώτα ἐν τῷ, ψίμυθος μακρόν παντα-χοῦ κειμένου.)

*Ψιμυθιοφανής, ὁ, ἡ (φαίνομαι). Ὅ,τι φαίνεται ὡς ἢ μέ ψιμύθιον.

*Ψιμυθιόω, μέλ. ώσω (ψιμύθιον). Ἀλείφω τι μέ ψιμύθι, φτιαστίδι, φτιασιδόνω.

*Ψιμυθισμός, ὁ (ψιμυθίζω). Φτιασίδωμα, τό νά ἀλείφῃ τίς τι μέ φτιασίδι.

Ψίμυθος, ὁ. Ὁ διά τοῦ ὄξους ἡτοιμασμένος μολιβδικός τίτανος, ἤτοι, ὁ εἰς γίταιον μεταβεβλημένος διά τινων ὀξέων μόλιβδος, ὃν ἡ συνήθεια ἄξυφον λέγει (σουλιμᾶς Τουρκ.). Πλούταρχ. συμπ. στ', 6. «Καὶ μήν ὅ,τε μόλιβδος τῶν ψύσει ψυχρῶν ἐστιν, ὅς γε τριβόμε ος ὀξύ τό ψυκτικώτατον τῶν ἁπασῶν φαρμάκων ἐξανίστι ψιμμύθιον», χρήσιμον τό πάλαι ὡς καὶ νῦν ἔτι εἰς τό νά ἀλείφωσιν αἱ ματαιόφρονες τῶν γυναικῶν μάλιστα τό πρόσωπόν των διά νά φαίνωνται ἀσπρότεραι· κοινῶς συνήθ. φτιασίδι, φτιασίδι. Ὁ τύπος ψίμυθος οὐκ ἔστιν Ἀττ. ὁ, ψύμυθος ἢ ψύμιθος ἐφαίτατος, ὁ δέ, ψίμμυθος ἢ ψίμμιθος ἂν εὑρίσκηται που ἐστί χρῆσις παρά τοῖς ὑστάτοις ποιηταῖς μόνον συνήθης· ὁ, ψιμύθιον ἐξ ἐναντίας εὐχρηστότερος παρά τοῖς Ἀττ. παρά ὁ, ψίμυθος (νυν, Λουκ. ἐπκ. 6, 3, 6. Ναδ. ἐπκ. 16. ἐν τῷ, ψιμύθιον δέ, τό υ ἐστί μακρόν, δι' οὗ διορίζεται καὶ τῶν παραγώγων λέξεων ἡ προσῳδία.) ὅδεν

Ψιμυθόω, = ψιμυθίζω, ψιμυθίζω.

*Ψίν, Δωρικ. ἀντί, σφίν, αὐτοῖς· ὥσπερ τό ψέ ἀντί σφέ. 2) ἀντί σφίν, αὐτόν, Λατ. ipsum.

Ψινάζω, καὶ ψεινάζω, = ψίω. Γραμμτ.

Ψινάς, άδος, ἡ. Ἀμπελόκλημα (οὐχὶ δὲ εἶδος ἀμπέλου), τό ὁποῖον δέν κρατεῖ, χάνει τά φύλλα ἢ τά ἄνθη τῶν σταφυλῶν. παρά τό, ψίνομαι.

*Ψίνδομαι, = ψίγμαι, ἴδε ψάω.

*Ψίνθος, τό, = τίρβις. Ἡσύχ.

*Ψίνομαι, ἐπί φυτῶν, ἐξαιρτ. δέ ἐπί ἀμπέλου κλάδων, ἀπελακλημάτων· ἀποβάλλει, ῥίπτει, χάνει τά φύλλα ἢ τά ἄνθη τῶν καρπῶν του. (συγγεν. ἴσως τῷ, σίνομαι καὶ φθίνομαι.)

Ψίξ, ιχός ὁ καὶ ἡ· πληθ. ὀνομτ. ψίχες (ψίω). Κομματάκι, κομματσιούλι, ἐξαιρτ. κρέατος καὶ ἄρτου, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τό, ψίχα. Ἡσύχ. «Ψίχαι, αἱ ἀποπίπτουσαι τῶν ἄρτων τεμνομένων, ψιχίαι. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. «Ἐὰν ψίξ ἢ ποτόν εἰς τήν τραχεῖαν ἀρτηρίαν παραδράμῃ, πνιγμός ἕπεται», ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ ψίχηκαὶ ψίχηνον.

*Ψίς, ψιδός, ἡ, = ψίξ· ἀμφίλ.

Ψίσις, εως, ἡ (ψίω). Παράτριψις, ἐπίτριψις. Τροπικ. φθορά, ἀφανισμός, ἐξολόθρευσις, τό συνήθ. ξέπατωμός. Ἡ συνήθης τόωσις ψίσις, παροξτ. ψευδῆ ἐστι.

Ψίττα, ἢ ὡς τό, σίττα. Ἐπιβόημα τῶν ποιμένων, ὅταν διώκωσι τά κτήνη· ὅδεν καὶ ἐπιρρ. αὐτί τοῦ, ταχέως· «Ἄγρει δέ ὠχόμην ψίτται κατατελεῶ» παρά Λουκιαν. Λεξιφ. 3. «Μή ψίττας παρατείνας φύγῃς. Ἀλκίφρ. γ'. ἐπκ. 24. γράφεται δέ καί, ψίττα· ὅδεν

*Ψιττάζω, μέλ. άσω. Φωνάζω τό, ψίττα, ὅταν διώκω κτήνη.

Ψιττάκη, ἡ, = σιττάκη, Ἴδε ψίτταχος. (ε)

*Ψιττάκιον, τό, = ψιττάκιον.

*Ψίττακος, ὁ, καὶ ψιττάκη, ἡ. Ξένον τι πτηνόν τοῦ δρυμοῦ μεθ' ὡραίων πτερῶν, τό ὁποῖον εὐκόλως μανθάνει νά προφέρῃ λέξεις τινάς, τό σύνηθ. Ἰταλ. papagalos· ἔτι δέ καί σίττακος καὶ σιττάκη γραφόμενον.

Ψιττίον, τό, = ψίγιον. Γραμμ.

Ψιχάρπαξ, αγος, ὁ (ψίξ, ἁρπάζω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἁρπάζει, κλέπτει τάς ψίχας ψιμμίου κ.μ.κ. ὀνομάζει ποντικοῦ τινος ἐν τῇ Βατραχομ.

*Ψίχη, ἡ καί

*Ψίχηνον, τό, ἴδε ψίξ.

*Ψιχίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ψίξ, ψιχίον. Ἐτυμλγ. μαγ.

Ψιχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ψίξ. Μικρά ψίχα, ψιχίτσα. Ν. Δ. ὅδεν

Ψιχιώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς ψίξ, ψίχα, ἔχει μέγεθος ψιχός. Εὐστθ. σλ. 1817.

Ψιχολογέω, μέλ. ήσω (ψίξ, λέγω). Συλλέγω, μαζόνω ψίχας.

Ψιχώδης, ὁ, ἡ (ψίξ, εἶδος), κατά συναίρ. ἀντί ψιχιώδης.

Ψίω, μέλ. ψίσω· σπάνιος παρασχηματισμός τοῦ ψάω, ψέω, ψήχω. Συντρίβω, λειαίζω τι· ἐξαιρέτως λεπαίνω, καθώς π. χ. τό κρέας, ὅταν θέλω νά κάμω ἀλλαντας, λουκάνικα κ. λ. τ. τ. ὅθεν καὶ ματτῶ (οὐχὶ δὲ χωνεύω)· μετά μέσ. μέλ. «οὐ ψίσεται πύρνον γναθοῦν Λυκ. 639. (ἀφ' οὗ ψιά, ψεσά, ψῖζω, ψιτζω, ψιάω, ἐψίλα, ἐψιάσμαι, στία, στεία· ἔτι δέ καὶ ψίξ, ψιχίον καὶ ψιλός μετά τῶν διαιρέσεων καὶ συνήθως αὐτοῦ· συγγεν. τῷ, ψάω, ψαμός.) [τό ἰῶτα αὐτῷ, ψίω μακρόν, οὕτως εὑρίσκεται καὶ ἐν ταῖς πλείστοις ἀπ' αὐτοῦ παραγ λέξεσι.]

Τὸ Ψ. μετὰ τοῦ Ο.

*Ψό. Φθόγγος, ἀναβόησις ἀηδείας, ἀγανακτήσεως, ἀποστροφῆς ὀηλοτικός· ὡς τό Γερμαν. pfui Γαλλ. fi, fi donc.

*Ψόα, ἡ· ἔτι δέ καί ψοιά· συνήθ. κατα πληθ. ἀριθμ. ψόαι, ψοιαί. Τό περί τούς νεφρούς κρέας, τῶν ἰσχίων αἱ σάρκες ἕως περί τούς νεφρούς, ἐξαιρ. οἱ ἐντοτρικοί μῦες τῶν νεφρῶν· τό Λατ. lumpi, κοιτρ. ψαρκία· ἔστι δέ τύπος ἥττον χρήσιμος ἀντί τοῦ, ψόα, Lob. Φρυν. σλ 300. Ἀριστοτλ. ζώων Ἱστορ. γ'. 3.

Ψογερός, ά, όν (ψόγος). Ὅ,τι εἶναι ψόγου, μέμψεως ἄξιον. 2) Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νά μέμφηται, ψέγῃ, κατηγορῇ. Πίνδ. Πυθ. 2, 100.

Ψογέω, ῶ, μέλ. ήσω, = ψέγω· ἀμφίβ.

*Ψόγιος, ία, ιον. Ὅστις ἀγαπᾷ, συνεθίζει νά μέμφηται, κατηγορῇ. Πίνδ. Νεμ. 7, 102 ὅπου πρό τῆς ὑπό Boeck διορθτ. ἔκειτο τό πᾶσῃ ἀναλογίᾳ ἐναντίον ψέγιος, ὅπερ ὁ Schneider εἰς τό ψόγιος ὀρθῶς μετέβαλε· ἐκ τοῦ

Ψόγος, ὁ (ψέγω). Κυρίως, ἐλάττωσις, μείωσις, σμίκρυνσις, ὅθεν ἀπαξίωσις, ἀτιμία, λοιδορία, κακολογία, ὄνειδος· κατά πρῶτον παρά Σιμνδ. καὶ Πινδ. Ἱστορ. «Ἀρχή γάρ φιλίας ἔπαινος, ἐχθρας δέ, ψόγος».

Ψοθάλλω, = ψοφῶ. Γραμμ. ἐκ τοῦ

*Ψόθιος, ία, ιον, = ψολόεις. Ἡσύχ. Ἴδε ψόθος σημτ. 2.

Ψοθός, ὁ, = ψόφος, θόρυβος· ἐσυγγεν. τῷ, ψόθος, ψιθός. Γραμμτ. ἐκ τοῦ, ψόφος κατά ἀναλέατων μεταλλαγήν προκύψαν, ὡς τό Σηρ ἐκ τοῦ φήρ. 2) = ψόλος, ἔτι δέ καί, ψοῖδος, γραφόμενον· συγγεν. τῷ, σποδός, Γραμμτ. ὅθεν τό ἐπθτ. ψόθιος, ία, ιον, = ψολόεις. (ἐκ τοῦ, ψόλος κατά διαλεκτ. μεταλλαγήν προκύψαν ὡς τό Λατ. lacryma ἐκ τοῦ, δεκρυον κ. λ. π. τ.)

*Ψοιά, ἡ· ἴδε ψόα.

*Ψοιδός, ὁ· ἴδε ψόθος, σημτ 2.

Ψοΐτης, ου, ὁ (ψόα), μυελός. Ὁ ἐν τοῖς σπονδύλοις τοῖς παρά τούς νεφρούς μυελός.

Ψολόεις, εσσα, εν (ψόλος). Ὅτι εἶναι ἀσβολώδεις, καπνώδεις, ἀτμώδεις, πυροειδεῖς, φλογώδεις, φλέγει, καίει, ἀνάπτει τι, προξενεῖ καπνόν, καπνύζει· Ὀδ. Ψ, 330. Ω, 539. Ἴμν. Ἀφρόδ 289. Ἡσό. Θεογν. 515. Ἀσπ 422. «βέλεσιν. Ἐπίγρμ. ἀδέσπτ. 483. παρβλ. Spohn de extr. Od. partc. σελ. 158. 2) Ὅ,τι εἶναι καπνισμένον,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρύπαρόν. ὅθεν ἀπαντᾶται καὶ κατὰ σημασ. ῥυπαρῶν καὶ πενιχρῶν πραγμάτων, sordidus Ακτ. Πλούταρχ. — Παρὰ Νικ. Θηρ. δὲ καὶ ἀκαταλήκτως κείμενον.

Ψολοκομπεία, ἡ· καὶ

*Ψολοκαμπία, ἡ (ψόλος, κομπέω). Ἀλαζονεία, κομπαστμός, μεγαληγορία τοῦ Κλέωνος παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 638. ὅστις ὁμιλεῖ περὶ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν· αἰνιττόμενος τὸ, ψολόεις κεραυνός. ὦ Ἱππέων ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις.

Ψόλος, ὁ. Καπνός, αἰθάλη, ἀσβόλη, φλόξ, ἐξαιρ. κεραυνός, ὁ ὁποῖος δὲν προξενεῖ φωτίαν, λάμψιν. ἀλλὰ χρωματίζει, μαυρίζει μόνον τὸ πρᾶγμα, ὅπου πέσῃ.

*Ψομ-βομ-φαν-χθή, τὸν Μωὺσῆν οἱ Αἰγύπτιοι προσηγόρευσαν, ὃ ἑρμηνεύεται, ᾧ ἀπεκαλύφθη μέλλοντα, Αἰγυπτ. λέξις, ἐπώνυμ. τοῦ Μωυσέως, σημαίν. εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε τὰ μέλλοντα. Χρον. Πασχ. σελ. 76.

Ψόρος, ὁ. Ἰχθύς τις, ἀκριβέστερον ἀγνωστος, ἕλλας δὲ καὶ ψῶρος λεγόμεν. ἴσως ὁ παρ' ἡμῖν κοινῶς τσῦρος. Ἀθήν. ζ', 9. σλ 314.

Ψορέω, ὦ, μέλ. ήσω (ψόρος). Κάμνω κτύπον, κρότον· ἐν ᾧ σύρω, ἀμπώχνω, ἔλκω, τραβῶ, κρούω, θλίβω, συγκρούω, στρίφω τι, τὸ κάμνω νὰ ἠχῇ, τρίζω, κριτσίζω, κροτῶ. Ζορυβῶ, ἐξαιρτ. ἐπὶ πραγμάτων, ὅσα ἐκπέμπουτι, κάμνουτι ἀναρθρον κρότον, καὶ κενόν, ἀτήμαντον ζορυβον· μετὰ αἰτιατ. ψοφέω τὴν θύραν ἢ τας θύρας· ὡς τὸ, κόπτω, κρούω, κάμνω κρότον εἰς τὴν θύραν, ὅταν θέλω νὰ ἀνοίξω αὐτὴν διὰ νὰ ἐξέλθω, ὥστε νὰ ἀκούτωσιν οἱ ἔξω, ὅτι μέλλει νὰ ἐξέλθῃ τις. Πλούταρχ. εἰς Ποομβλικ. »Κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τας αὐτῶν θύρας ἅτινα οἱ προϊέναι μέλλοντες, ὅπως αἰτήσωσι ἔξω γένεται τοῖς παερχομένοις ἢ προεστῶσι καὶ μὴ καταλαμβάνωντο προϊοῦσαι ταῖς κλεισὶ τοῖς εἰς τὸν στενωπόν.« ὅθεν

Ψόρημα, ατος, τὸ· ὡς τό, ψόφος. Γρηγ. Ναζ.

Ψόρησις, εως, ἡ (ψορέω), Τὸ νὰ ποιῇ, κάμνῃ τις ἢ τι ψόφον, κρότον, ζόρυβον κ. τ. λ.

Ψορητικός, ἡ, όν (ψορέω). Ὅ,τι εἶναι ἁρμόδιον, ἐπιτήδειον εἰς τὸ νὰ κάμνῃ τις δι' αὐτοῦ ψόφον, κρότον, ζόρυβον κ. τ. λ. ὅστις συνεθίζει, κἂν δύναται, ἀγαπᾷ νὰ κάμνῃ ψόφον κ. τ. λ.

Ψοφοδέεια, ἡ. Τὸ νὰ δειλιᾷ, φοβῆται, ταράττηται τις ὑπὸ παντὸς δήποτε κρότου, ζορύβου· ἐκ τοῦ

Ψοφοδεής, ἐος, ὁ, ἡ (ψόφος, δέος). Ὅστις φοβεῖται, δειλιᾷ, ξηπάζεται ὑπὸ παντὸς δήποτε κρότου, ζορύβου κ. λ. τ. τ. εἶναι δειλός, τὸ κοιν. φοβιτσάρης, ἐξαιρτ. ἐπὶ ζώων χρήτιμος ἢ λέξις· ἐπὶ ἀνθρώπων δὲ παρὰ Μενδρ. Meineke σελ. 183. ἐπίρρ. ψοφοδεῶς.

Ψοφοειδής, ὁ, ἡ (ψόφος, εἶδος). Ὅ,τι ἀκουστὶ ὡς ψόφος, προξενεῖ εἰς τὴν ἀκοὴν ἦχον ὅμοιον μὲ κρότον, ζόρυβον κ. τ. τ. ὅ,τι εἶναι πλῆρες, γεμάτον ζορύβου, κρότου, κάμνει μεγάλον, σφοδρὸν κρότον, ζόρυβον κ. τ. λ. ἐπίρρ. ψοφοειδῶς.

*Ψοφομηδής, ὁ, ἡ (ψόφος, μῆδος). Ὅστις συνεθίζει, ἔχει ἰδίωμα νὰ κάμνῃ ζόρυβον, ταραχὴν· ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου. ποιητ.

Ψοφοποιός, ὁ, ἡ (ψόφος, ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ κρότον, ζόρυβον.

Ψόφος, ὁ. Κρότος, κτύπος, ζόρυβος, ἦχος σφοδρός, κατὰ πρῶτον ἐν Τιμ. Ἑρμ. 283. ἐξαιρ. πᾶς δήποτε τις ἀναρθρος κτύπος, ἦχος, ἀντίθ. τῷ ἐνάρθρῳ, φωνῇ, Hemsl. ἐν Λουκ. περὶ φων. 2. ὅθεν, κλαγγή, κλαγγάλισμα, τριγμός, τρίξιμον, κριτσίνισμα, κρότος, βάξιμον, καθὼς π. χ. τοῦ τουφεκίου κ. λ. τ. τ. κριτσάλισμα, ὡς τῶν καρδῶν καὶ ἄλλων τοιούτων ξύλων, ὅταν παίωνται, ἢ ἅλατος, ὅταν ῥίπτηται εἰς τὸ πῦρ. β) ἐξαιρ. κενὸς ζορύβου, ἦχος κρότος ἁπλῶς, εἰς μάτην, ἄνευ λόγου γινόμενος (οὐχὶ δὲ χωρὶς πρᾶγμα, κατὰ ταύτην τὴν ἐξήγησιν παραλόγως ἐξηγήθη ἡ λέξις· διότι πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἦχος ἄνευ πράγματος, εἴτε ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται, ἢ περὶ τοῦ ὁποίου γίνεται)· ὅθεν καὶ ὁ κενὸς, μάταιος, οὐδενὸς ἄξιος κρότος τῶν χειρῶν, ἢ ζόρυβος τῶν φωνῶν τοῦ ὄχλου, Valck. εἰς Φοιν. 397. »ψόφοισι, κενᾶ μὲν, μάταια, βαρύβρομα, ὅμως πολὺν κρότον προξενοῦντα ὀνόματα, ἢ βαρύβρομοι, βροντώδεις, κομπαστικαὶ, ἀλαζονικαὶ λέξεις, φράσεις, Bergl. εἰς Ἀλε. 2, 3, 76. Λουκ. διαλ. ἑταιρ. 15. Ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχ. »ἡδύπνοα, ἐφύσισε, δοῦπον, ψόφον, Σάνατοικα, προσῆλθε καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κοινοτρ. σύνηθ. ἐφύσησεν ἀντὶ ἀπέθανε, ἐπὶ ἀνθρώπων ἀλόγων ζώων. (συγγν. τῷ, ψίθος.) ὅθεν

Ψοφώδης, ὁ, ἡ (ψόφος, εἶδος)· κατὰ συναιρ. ἀντὶ ψοφοειδής. Ἀριστοτλ.

*Ψόω, ἴδε ψάω.

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Υ.

Ψύα, ἡ ψυχή, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, ψόα, ψοιά, κατὰ πᾶσ. ἀρχαιοτρ. συνήθ. Lobeck Φρυν. σελ. 300. (τὸ υ, ἐν τισι, ἐπικ. λείψν. παρ' Ἀθην. 9, σελ. 399. Α. κεῖται μακρὸν ἀλλὰ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν C. κεῖται καὶ βραχὺ ἔν τισι λείψν. τοῦ κωμ. Εὔφρ. ἴσως ἐν τῷ πρώτῳ γραπτέον ψοιαί.)

Ψυγεῖον, τό (ψύχω). Τόπος ὑπόγειος, ὅπου βάλλουσι βρώσιμα ἢ πόσιμα πράγματα διὰ νὰ μὴ χαλοῦν, π. χ. τὰ ὑπόγεια, ὅπου οἱ κρεωπῶλαι βάλλουν τὰ κρέατα ἐπὶ τὸν πάγον· ἀγγεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον φυχραίνομεν ἐν καιρῷ τοῦ θέρους τὰ ποτά· παρβλ. ψυγεῖον.

Ψυγεύς, έως, ὁ (ψύχω). Ὅστις κάμνει τι νὰ ψύχηται, νὰ γίνηται, μένῃ ψυχρόν, κρύον· ἢ πρᾶγμά τι, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἢ διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται, μένει τι ψυχρόν· Εὔφρ. παρ' Ἀθην. 11. σελ. 503. Α.

Ψῦγμα, τό (ψύχω). Δρόσισμα, κρύωμα, τὸ νὰ ψυχραίνηται, γίνηται κρύον τι. 2) Πᾶν ὅ,τι κάμνει, προξενεῖ δρόσισμα, κατάψυχον, ἀφαιρεῖ, μετριάζει τὴν ζέστην, καῦσιν· ὅθεν α) καταψυκτικὸν, δροσιστικὸν ἰατρικὸν, κατάπλασμα, ἔμπλαστρον. β) Ἀεριστήρι, ἀνεμιστήρι, βαπίδι, μυιγιστήρι, μὲ τὸ ὁποῖον διώκομεν τὰς μυίγας, Ἀθήν, 5. σελ. 257. »Τῇ δεξιᾷ Φωκαΐκεον ψῦγμά τι διακινῶν, ἀποτοβῶν μυίαν«. 3) πνοή, ἀναπνοή. Διονύσ. συνθίσ. κεφ. κ'. 4) Τὸ νὰ δέχηται τὶς τινα, νὰ φέρηται πρὸς αὐτὸν μὲ ψύχραν, δυσαρέσκειαν, νὰ δείχνηται κρύος. Λατ. frigus. Ἰωσηπ. πολ. Ἰουδ. α', κγ', 2.

Ψυγμός, ὁ (ψύχω). Τὸ νὰ ψυχραίνῃ, κρυόνῃ τὶς τι, ψύχρα, κρύωμα. 2) τὸ ῥῖγος τοῦ παροξυσμοῦ. 3) τὸ νὰ ξηραίνῃ, στεγνώνῃ τὶς τι· στέγωμα, ξήρκμα.

Ψυγω, ἀρχαιοτατ. τύπος τοῦ, ψύχω, μόνον παρὰ τοῖς ὑστάτοις τῶν Ἑκκλ. Συγγρ. Χρησμ.

Ψυδνός, ἡ, όν, = ψυδρός. Θεογν. 122. ὅπου μαρτυροῦσι τὰ πλεῖστα καὶ ἀριστα χειρόγραφα τὸν τύπον αὐτόν, οὐδαμοῦ ἀλλοῦ μὲν ἀπαντῶμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἐκ τοῦ, ψυδρός προϋψαντα, καθ' ἣν καὶ τὸ ὠσμένως σπανιώτερ. ψυδνός ἐκ τοῦ, νυδρός· ἴδε Br. ἐν Θεογν. 124. Περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Cod. Mutin ἀναγνωσ., οὐδὲν δὴ ἀποφήνατο ὁ Bekker, ἴσως ἀνέγνωστε καὶ αὐτὸς, ψυδνός· τὰ λοιπὰ χειρόγραφα, παρέχουσι τὸ ἐκ τοῦ, ψυδνός ἡμαρτημένως γραφόμενον καὶ παράλογον, οὐδεμίαν ἔννοιαν φέρον φεβνός· ἐν ταῖς ἐκδόσεσι δὲ εὑρίσκεται παντοῦ τὸ τοῦ Ruhnken Conj. ψυδρός.

*Ψυδράκιον, τό, ὑποκορισττκ. τοῦ, ψύδραξ, ὅπερ ἴδε.

Ψύδραξ, ακος, ὁ (ψυδρός). ἀφ' οὗ χρήσιμον κυρίως τὸ ὑποκορστ. ψυδράκιον, τό. Λευκός τι ἐξάνθημα, σπυράκι, φουσκαλέδα, ἐξαιρτ. ἐπὶ τὴν ῥῖνα, μύτην, καὶ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης, ἐνομίζετο δὲ, ὅτι προήρχετο ἀπὸ ψευδολογίας, τοῦτέστιν, ὅστις εἶχεν αὐτὸ εἶπε κἀνένα ψεῦμα. Περὶ τοῦ πράγματος παρβλ. Θεόκρτ. 9. 30. 12, 24. Τὸ δὲ ψύδραξ εὑρηται μόνον παρὰ Πολυδ., Διοσκορ. καὶ Παῦλ. Αἰγιν.

Ψυδρός, ά, όν (ψύδος, ψευδομαι), = ψευδής, Ruhnk ep. cr. 215. παρβλ. ψυδνός.

Ψυδής, ὁ, ἡ· καὶ ψύδης, ὁ, ἡ (ψύδος), = ψυδρός, ψευδής. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1008.

Ψυζίζω, = ψιθυρίζω. Γεττζέλ. τσουρλίζω, σ. μελῶ τινος κρυφίως εἰς τὸ ἀτίον, διαβάλλω, συκοφαντῶ, ψευματσ. Γραμμτ.

*Ψύθιος οἶνος, ὁ, = ψίθιος. Ἀθήν.

Ψυθιστής, οῦ, ὁ (ψυθίζω), = ψιθυστής. Ἡσύχιος.

Ψύθος, τό, σπαντρ. ποιητ. τύπος ἀντὶ ψεῦδος. Διαβολή, συκοφαντία, ψεῦμα. »Θεοῖν ἐστι μὲ ψῦθος«. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 488 1097. 2) ὡς ἐπίθετ. ψεύστης, διαβλητής, καταλαλητής, συκοφάντης Καλλμ. λοιδ. 184. »Ψῦθος ἔκτανε ἔκτανεν. (ἀφ' οὗ ψυθίζω, ψεῦρος, ψιθυρίζω, συγγεν. τῷ, ψίω, ψίθος, τῷ, ψεῦδος, ψεύδομαι κ. λ.) [τὸ υ, ἀεὶ βραχύ, ὅθεν ἡ συνήθ. τόνωσις ψῦθος, προπερτπ. ψευδής.] ὅθεν

Ψυθώδων, ωνος, ὁ, Ὅστις εἶναι ψεύστης, καταλαλητής, συκοφάντης. Γραμμ.

Ψυκτήρ, ῆρος, ὁ (ψύχω). Ἀγγεῖόν τι μέγα, πιθοειδὲς, μὲ νερὸν γεμάτον ἐπάνω εἰς τρίποδα ἐπὶ τραπέζης τιθέμενον διὰ νὰ ψύχηται, κρυώνῃ ὁ οἶνος. Ἀθήν. ια', σελ. 502. 503. C. β) ἐν γένει παυδήποτε ἀγγεῖον εἰς ταύτην τὴν χρῆσιν ἐπιτήδειον· ὑψικήρης γέλαετος«. Φιλοστρ. γ) εἶδος ποτηρίου. 2) ποὶ ψιττήρας, τόποι σκιεροὶ, δροσεροὶ, εἰς ἀναπαυσιν, ψυχαγωγίαν, τέρψιν ἐπιτήδειοι, Ruhnk ἐν Τιμ. σελ. 278.

Ψυκτηρία, ᾱ· καὶ

*Ψυκτηρίας, ου, ὁ, = τῷ προηγουμένῳ. Ἀθήν. σελ. 502.

Ψυκτηρίδιον, τό. (ῐ) καὶ

*Ψυκτήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ, ψυκτήρ. Ἀθήν. ς'. σελ. 230 κυρίως οὐδέτρ. τοῦ

Ψυκτήριος, ία, ιον (ψυκτήρ). Ὅ,τι ψύχει, δροσίζει, κάμνει, προξενεῖ κατάψυχον. Ησ. λείψν. 47, 8. Αἰσχύλ. παρ' Ἀνδλ. σλ. 503. C. »Δένδρα ψυκτήρια«. Εὐριπ.

Ψυκτικός, ἡ, όν (ψύχω), = τῷ προηγουμένῳ, ἀλλὰ τὸ μὲν ψυκτικὸς παρὰ Λογογράφοις, τὸ δὲ ψυκτήριος παρὰ Ποιητ. χρησιμον.

Ψυκτός, ἡ, όν· ἐπίθετ. ῥηματτ. τοῦ, ψύχω. Ὅ,τι ἐψύχθη, ἐδροσίσθη, ἐκρύωσεν· ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ψυχῇ, δροσίζῃ, κάμνῃ κρύον, δροσερόν.

Ψύλλα, ης, ἡ παρὰ τοῖς μεταγεν. δὲ καὶ ψύλλος, ὁ. Ἄπτερόν τι ζωῴφιον πηδητικοὺς πόδας ἔχον, τὸ καὶ ἐν τῇ κοινῇ διαλ. ψύλλος λεγόμενον. Ξενοφ. Συμπ. ζ', 8. »ποτέρους ψύλλα πόδας ἔμοιγε ἀπέχειν. ἔτι δὲ καὶ ζωῴφιόν τι, τὸ ὁποῖον κατατρώγει τὰ ὄσπρια, τὸ κοινοτρ. μομούδι, μαμούδι, σιντσα, μισίτσα. 2) Εἶδος ἀρχαίας Δατ. pulex. Αἰλιαν. Ἱστορ. ζώων ς', 28.

Ψύλλαξ, ακος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ, ψύλλα. Μικρὸς ψύλλος. Ἡσύχ.

*Ψύλλειον, τό (ψύλλα), = ψύλλιον.

Ψυλλίζω. Πάνω ψύλλους. Σουίδ. ἀμφβ.

Ψύλλιον, καὶ ψυλλίον, τό (ψύλλα). Ψυλλοβότανον, χόρτον τι ψοροποιὸν τῶν ψύλλων, psyllium. Πλιν. κε', 11. Διοσκορίδ. δ', 70. Plantayo psyllium. ἢ Lynops. Λίνν.

*Ψύλλο, αντι, ψύλλος, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀριστοφ. Θεσμφ. 1180.

Ψυλλοβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βρώση, καταφαγεῖν ἀπὸ ψύλλους, ἢ ἀπὸ τὸ μαμούδι. »Διαχανα ψυλλόβρωτακι. Θεόφρ.

Ψύλλος, ὁ, νεωτρ. καὶ οὐκ ἐκχρηστ. τύπος ἀντὶ φύλλα, ὅπερ ἴδε· παρβλ. Lobeck Phryn. σελ. 332. παρ' Ἀριστοτ. δέ, ζώων Ἱστορ. 16, 4, 10. καὶ διαλασσόντες ζωύφιον ὅμοιον μὲ τὸν ψύλλον.

Ψυλλοτοξότης, ου, ὁ (τοξότης). Ὁ ἐπὶ φύλλου καθήμενος τοξότης· κωμ. λέξις παρὰ Λουκιαν. ἀληθ. Ἱστορ.

Ψυλλώδης, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ φύλλον, φαίνεται ὡς φύλλος· ἔστιν ἢ ὅ,τι ἔχει πολλοὺς φύλλους· ψυλλάρης.

Ψύλλων, ὁ. Ἰχθύς τις· ἡμαρ. μ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ τίλλων. Ἀριστοτλ. ζώων Ἱστορ. ις', 5, 14.

*Ψωμυδίσω, νεωτρ. τύπος ἀντὶ, ψιμυθίσω.

*Ψωμυδος, ὁ, νεωτρ. τύπος ἀντὶ ψίμυθος.

*Ψωμυδόω, νεωτρ. τύπος ἀντὶ, ψιμυθόω.

Ψῦξις, εως, ἡ. Κατάψυξις, ἀνάψυξις, δροσιὰ αἴρος· ἢ συνηθ. παροξ. τονωσις ψύξις, ψευδῆ.

*Ψῦρα, ης, ἡ. Νησὶς τις μικρὰ πρὸς ἄρκτον τῆς Χίου, ἡ νῦν Ψαρὰ, Στέφ. καὶ Ἡσύχ. παρὰ Στραβ. Ψῦρε, τά, παρ' Ὁμρ. κατὰ τὸν Ἰωνα τύπος Ψυρη. 2) ἀντὶ ἀκαθάρτου, παρ' Αἰσχύλ. ἤτοι εὐτελὴς παρὰ Στεφ. ὡς καὶ Ψυρίς, ίδος, ἡ, ἰδιωτρ. ὑηλκ. 3) ἀντὶ, λυπρὰ χέρσος, Ἡσύχ ἄρα μετὰ τοῦ ψάω, ψῶ, ψόω, ψῶ, ψωρὸς συγγεν.

*Ψυρία, Ἰωνικ. ψυρίη, ἡ· παρ' Ὁμρ. μόνον. Μικρὰ τις νῆσος πρὸς τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Χίου, ἡ νῦν Ψαρὰ, Ὀδυσ. Γ, 171. κυρίως ὅμως ὑηλκ. τοῦ

*Ψύριος, ία, ιον, ἐπίθ. τοῦ, Ψῦρα. Ὁ κάτοικος τῆς Ψύρας, ἡ Ψυρίς, Ψαριανός.

Ψύρος, ὁ· ἴδε φύρος.

Ψύττα, ἡ, = ψίττα. Εὐρπ. Κύκλ. 49.

Ψύττω, Δωρ. ἀντὶ, πτύω ὅθεν τὸ Λακ. ψρυο.

*Ψυχαγωγέω, ῶ, μέλ. ήσω (ψυχαγωγός). Ἄγω, φέρω ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Πλούτωνος, εἰς τὸν κάτω, εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ κυρίως. Λουκιν. εἰς Ἑρμ. »Καὶ ῥᾴδιον τινὰ πεποίηται θαυμάσιον, καὶ δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.« β) Ἀνάγω, ἀνακαλῶ διὰ θυσίας τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων ἐκ τοῦ Ἅιδου. »Τοὺς τεθνεῶτας ἀναψυχεῖν.« Πλάτ. Νομ. ιε', σελ. 116. γ) ἐξιλάσκομαι, ἱλεύω τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων. 2) Ἕλκω πρὸς ἐμαυτὸν, ἐρεθίζων τὴν εὐδοξίαν, τὴν ἀγάπην τῶν ψυχῶν τῶν ζώντων, ἀναπείθω, θέλγω, τέρπω, εὐφραίνω, περιγράφω αὐτὰς· μετὰ αἰτιατ. τοῦ πρόσπ. Λυκοῦργ. 10. σελ. 99. Ἰσοκρτ. Εὐαγ. »Εὐρισκίαις καὶ συμμετρίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκουόντας.« Στοιχ. Ἀποφθ. γ, 1, 6. ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ὁμιλίας τοὺς ἀνθρώπους. 3) εἶμαι ψυχέμπορος, ἀνδραποδιστὴς, ἀνδραποδίζομαι, ἤτοι κάμνω πραγματείαν, πολλὰ καὶ ἀγοράζω ἀνδράποδα, πλειθωμένους ἀνθρώπους, μόνον παρὰ τοῖς μετ. συγγραφεῦσι χρήσιμ. ἡ λέξις. 4) Ψυχράγω, ψυχομαχῶ, παλαίω μὲ τὸν θάνατον, χαροποιοῦμαι κοιτρ. ὅθεν

*Ψυχαγώγημα, τὸ. Τέρψις, εὐφροσύνη, ἡδονὴ, τὸ σύνηθ. Ἰταλ. divertimento, Γαλλ. ἐγλεντζές. (κατὰ ταύτην τὴν σημασ. μόνον, οὐχὶ δὲ καθ' ὅλας τὰς σημασ. τοῦ, ψυχαγωγέω.)

Ψυχαγωγία, ἡ (ψυχαγωγέω). Τὸ νὰ ἄγῃ, φέρῃ τις τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅιδην. β) τὸ νὰ ἀνάγῃ, ἀνακαλῇ τὰς ψυχὰς ἐκείθεν εἰς τὸν ἄνω κόσμον· τὸ νὰ τὰς ἐξιλεώνῃ διὰ θυσιῶν. γ) τὸ νὰ ἀναπείθῃ, παραμυθῇ, τέρπῃ, ἡδύνῃ, εὐφραίνῃ τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, νὰ τὰς ἕλκῃ πρὸς ἑαυτὸν, κερδαίνῃ τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην αὐτῶν· ἡδονὴ, εὐφροσύνη, τέρψις, παραμυθία, κολακεία, πᾶν ὅ,τι ἡδύνει, εὐφραίνει, χαροποιεῖ, ἀναπαύει ἢ πραΰνει τὴν ψυχήν.

Ψυχαγωγικός, ἡ, όν. Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν ψυχαγωγὸν ἐξαιρ. ὅ,τι εὐφραίνει, τέρπει, ἡδύνει, χαροποιεῖ, παραμυθεῖ τὴν ψυχήν.

Ψυχαγώγιον, τὸ· ὡς τὸ, ψυχομαντεῖον. Τόπος ὅπου οἱ μάντεις ἀνακαλοῦσι τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν καὶ ἐρωτῶσιν αὐτάς. 2) Τόπος τερπνὸς, θελατικὸς, καλὸς, ἁρμόδιος εἰς ψυχαγωγίαν, ἀνάπαυσιν, εὐθυμίαν. 3) Παρὰ Θεοφράστῳ περὶ Πυρὸς, ὀπὴ, τρύπα ἐν τοῖς μεταλλείοις, διὰ τῆς οἱ μεταλλεύοντες λαμβάνουσι ἢ ἀναπνέουσι καθαρὸν ἀέρα· spiraculum, Λατ. ἐκ τοῦ

Ψυχαγωγός, ὁ, ἡ (ψυχὴ ἄγω). Ὅστις ψυχαγωγεῖ, κατάγει τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅιδην· Ἑπθ. κυρίως τοῦ Ἑρμοῦ· ὡς ψυχαγωγοῦ, καταγόντος τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων εἰς τὸν Ἅιδην· παρβλ. ψυχοπομπὸς καὶ νεκροπομπός. — β) Ὅστις ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ Ἅιδου τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων διὰ θυσιῶν καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἐρωτῶν αὐτάς. Εὐριπίδ. Ἄλκ. 1128. — γ) ὅστις ἐξιλάσκεται, ἐξιλεοῖ τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων διὰ θυσιῶν κ. τ. τ. ἐξιλασμάτων. Πλούταρχ. »Ὁμοίως δὲ καὶ Σπαρτιάτας χρησθὲν ἱλάσασθαι τὴν Παυσανίου ψυχὴν, ἐξ Ἰταλίας μεταπεμψθέντες οἱ ψυχαγωγοὶ καὶ θύσαντες, ἀπεστράπτο τοῦ ἱεροῦ τὸ εἴδωλον.« — 2) ὅστι ἀναπείθει, ἕλκει πρὸς ἑαυτὸν τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, κερδαίνει τὴν εὔνοιαν, τὴν ἀγάπην των· τὰς εὐφραίνει, χαροποιεῖ, παραμυθεῖ, πραΰνει, ἐνῖ δὲ καὶ κατὰ ἐναντίαν σημσ. Ὅστις τὰς ἀπεπλανῆ, ὀπαδῶ οἱ αἰσχρὰς κολακείας, δολιότητος· ἀπατεών. — 3) Ἀνδραποδιστὴς, ψυχέμπορος, σωματέμπορος, ὅστις πραγματεύεται μὲ ἀνθρώπους, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐξαιρ. ὅστις κλέπτει παιδία καὶ τὰ πωλεῖ κεῖ· ἦν σημσ. μόνον παρὰ τοῖς νεωτέροις χρήσιμος ἡ λέξις. Φρύνιχ. σελ. 468.

Ψυχάζω, Μλ. -σω (ψῦχος). Κατάσημαι εἰς σκιερὸν τόπον καὶ ἀναψυχομαι, δροσίζομαι, παίρω τὸν κατάψυχον. Ἀνώνυμος παρὰ Σουΐδᾳ, καὶ Ἀλκίφρ. γ', Ἐπ. 12.

*Ψυχαῖος, αία, αῖον (ψυχὴ). Ὅ,τι εἶναι, προέρχεται, γίνεται ἐκ τῆς ψυχῆς, ὑπάγει, ἀνήκει εἰς τὴν ψυχὴν, εἶναι ψυχικὸν.

Ψυχαπάτης, ου, ὁ (ἀπατάω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἀπατᾷ, ἀποπλανᾷ τὰς ψυχὰς· Μιλεάγρ. ἀλλὰ καὶ κατὰ κακὴν σημσ., ὅ,τι εὐφραίνει, ἡδύνει, τέρπει αὐτάς. »Ψυχαπάτης ὀνείρους« ὁ τὰς ψυχὰς εὐφραίνων· Μελγρ Ἐπιγρ. 103. (α)

Ψυχάριον, τὸ. Ὑποκοριστ. τοῦ, ψυχή. (ε)

Ψυχοδραξ, ακος, ὁ (ἁρπάζω). Ὅστις ἁρπάζει τὰς ψυχάς. Νικήτας χρον. ιζ', 9.

*Ψυχαστὴς, οῦ, ὁ, πρόσγρ. ὄνμ. τοῦ ψυχάζω. Ὁ ψυχάζων, ἀναψυχὴν τινα δίδων — β) εἰς τὸ πληθντ. ψυχασταί, οἱ, ἐπώνυμον ποιημάτ. τινος τοῦ Στρατ.

Ψυχάω (ψῦχος). Καταψύχω, δροσίζω. Δίλεκτ. Ποικ. Ἱστορ. γ', 1.

Ψυχεινός, ἡ, όν (ψῦχος). Ὅ,τι εἶναι κατάψυκτικὸν, δροσιστικὸν· ψυχρὸν, κρυερὸν, Ἐνῦ.

Ψυχεῖον, τὸ· καὶ ψυχίον, τὸ (ψῦχος). Τόπος ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ καταψύχῃ, κρυώνῃ τίς τι, ἐξαιρ. νεκρὸν· Ἀθην. σελ. 123. »Ὄρνιτα ψυχίαν, ὁπαὶ, τρύπαι εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ψύχειν τὸ ὕδωρ.

Ψυχεμπορικός, ἡ, όν. Ὅ τι ἀνήκει, ὑπάγεται εἰς τὸν ψυχέμπορον, εἶναι ψυχεμπορου ἰδίων· ὅθεν ἡ ψυχεμπορικὴ, ὕπαιμ. τέχνη, ἡ τέχνη, τὸ ἐπιτήδευμα τοῦ ψυχεμπόρου· Ἀλλὰ καὶ ἐμπορεία, πραγμάτεια μὲ ψυχικὰ, τοιαῦτα πράγματα· τοιοῦτόν, ὅταν ἁμαξὴς ἢ ἡμαμάξης τις ἀπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους, τὸν διδάσκαλον ἐπιστημονικῶν μαθήτας μαθημάτων ἐπαγγελόμενος ἢ καὶ πεπαιδευμένος μέν, αἰσχροκερδὴς δὲ πωλεῖ τὰς διδασκαλίας του εἰς πολλῶν χρημάτων, ἢ πραγματεύεται μὲ ἐκδόσεις βιβλίων ἐκ ξένων γλωσσῶν καὶ κακῶς μεταφρασμένων δι' ἀγνοιαν τῆς ξένης γλώσσης, ἐκ τῆς ὁποίας κάμνει τὰς μεταφράσεις, ἢ καὶ τῆς μητρικῆς γλώσσης του πολλάκις, τὸ ἴδιος ὄφελός του μόνον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων καὶ τὴν συνήθειαν τῆς φιλογενείας βαρύθεογγον ὄνομα ὡς δῆθεν ὑπ' αὐτῆς κυρίως παρακινούμενος νὰ κατέχῃ, ὡς προσχῆμα τῆς αἰσχροκερδείας του εἰς τοὺς προλόγους τῶν ἐκδόσεών του μεταχειριζόμενος· ἄρα ὅ,τι εἶναι ἴδιον Σωφιστοῦ, ψευδοδιδασκάλου, αἰσχροκερδοῦς διδασκάλου. Πλάτ. Σοφιστ. 11. καὶ κατέχῃς.

Ψυχέμπορος, ὁ, ἡ (ψυχὴ, ἔμπορος). Ὅστις πραγματεύεται μὲ ψυχὰς ἢ ἀνδράποδα, σκλαβωμένους ἀνθρώπους.

Ψυχή, ἡ (ψύχω). Πνοὴ, πνεῦμα, ἀναπνοὴ, ἀναπνεύσμοι. Χρ. αἰτ. παρὰ Πλουτάρχ (περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων). »Τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεται, καθάπερ φυτόν, ὅταν δὲ τεχθῇ, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ στομούμενον, τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν καὶ γίνεσθαι ζῷον· ἔθεν οὐκ ἀπὸ τρόπου τὴν ψυχὴν ὀνομάσθαι παρὰ τὴν ψύξιν, οὕτω καὶ Σωκρτ. παρὰ Πλάτ. εἰς Κρατύλον. »Οἴεσθαί τε τοιοῦτον νιεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας, ὡς τοῦτο ἄρα, ὅταν παρῇ τῷ σώματι, αἴτιον ἐστὶ τοῦ ζῆν αὐτῷ τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψῦχον· ἄρα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος, τὸ σῶμα ἀπολυτᾶ τε καὶ τελευτᾶ· καὶ ἐπειδὴ αὕτη ἐγνώσθη ἐξ ἀρχῆς ὡς σημεῖον καὶ πηγὴ τῆς ζωῆς· ζωτικὴ δύναμις, πνεῦμα, ζωὴ πολλαχοῦ παρ' Ὁμρ. ὅθεν »ψυχή τε μένος τε.« Ἰλιάδ. Ε, 296. Θ, 123. 315. »ψυχή τε καὶ εἰδώλιον.« Π, 453. Ὀδυσ. Ι, 523. »ψυχὴ καὶ θυμός.« Ἰλιάδ. Λ, 334. Ὀδ. Φ, 153. 171. »ψυχῆς ὀλέθρου, ἀφαυσμός, χαμὸς τῆς ζωῆς.« Ἰλιάδ. Χ, 325. »τὸν δ' ἕλιτε ψυχή, τὸν ἀφῆκεν, ἔλειπεν ἡ ἀναπνοὴ τοῦ, ἀπέπνευσεν, ἀπέβαινε.« Ἰλιάδ. Ε, 696. Ὀδυσ. Ξ, 426. »τὴν ψυχὴν τινος ζημιοῦμαι, τιμωροῦμαι· παιδεύομαι μὲ τὴν ζωὴν τοιος, τοῦτέστι, διὰ τιμωρίαν μου φανεῖς τις κλέπτης τῶν συγγενῶν εἶναι, φίλων μου.« Ἡσιόδ. Ἔργ. 39. »ὥσαυτως καὶ σὺ τοιαύτῃ τῇ ψυχῇ τίνος ἀναιρήσομαι, ἐδικοῦμαι, λαμβάνω ἐκδίκησιν διὰ τὴν ζωὴν φωνευθέντος τινός.« »Ἐπεί τε γὰρ πολλάκις ἀηρυσσόντων Βελῶν ἐκ Θεοπρωτίου, ὃς βουλήσει ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελέσθη, ἄλλας μὲν οὐδεὶς ἐφάνη, Ἰάδμονος δὲ παιδὸς, παῖς ἄλλος Ἰάδμων ἀνείλετο.« Ἡρόδοτ. 2, 134. »ψυχὴν παρθεμένοισι, ῥαφοκιδυνεύων, βάλλων τὴν ζωήν του εἰς κίνδυνον.« Ὀδυσ. Γ, 74. 1, 255. »περὶ ψυχῆς, εἰς σωτηρίαν, ἢ συντήρησιν τῆς ζωῆς.« Ὀδυσ. Ι, 423. »μαχόμεθα περὶ ψυχῆ ω, διὰ νὰ γλυτώσω, γυλάξω τὴν ζωήν μου.« Ὀδυσ. Χ, 245. »Θεὸς περὶ ψυχῆς.« Ἰλιάδ. Χ, 161. »τρέχω περὶ ψυχῆς.« Valck ἐν Ἡροδ 7, 37. 9, 37. »ὁ περὶ τῆς ψυχῆς ἀγών· πόλεμος περὶ ζωῆς ἢ θανάτου, τὸ νὰ πολεμῇ τις διὰ τὴν ἐλευθερίαν του, τοῦτέστι ἢ νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρόν του καὶ οὕτω νὰ ἐλευθερωθῇ, ἢ νὰ ἀποθανῇ ἐλεύθερος πολεμῶν.« Jac. Ἀχλ. Τατ. σελ 896. Schaef. Dos. ell. σελ. 120 132. »τῆς ψυχῆς πρίαμαί τιν, ἀγοράζω τι μὲ τὴν ζωήν μου, ἀποθνήσκω μαχόμενος ὑπὲρ τινος· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων ζώων, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 173. Πλάτ. Νομ. ι, 69 »Ἡ ἀφῃρημένη ἔννοια, ψυχὴ, παρ' Ἡροδτ. 2, 123. κατὰ πρῶτον ἀνδρώπων ψυχὴ ἀθανατίζεται.« β) ἡ ψυχὴ, ὡς πηγὴ, ἀρχὴ τῆς βουλήσεως, τῶν ἐπιθυμιῶν, τῶν ψυχικῶν παθῶν, παρρία, θυμὸς, φρένες, φρόνημα, διάνοια, διάθεσις τῆς ψυχῆς. Ἡρόδοτ. 3, 14. »ἐκ τῆς ψυχῆς.« τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς μὲ ὅλην τὴν ψυχὴ, μὲ ὅλην τὴν καρδίαν. »τίνα αἰσθὸ με τὴν ψυχὴ ὃ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χειων· τὸ κοινὸ. ἠξεύρετε τί αἰσθάνεται ἡ καρδίαμου; τί νομίζετε, τί στοχάζεσθε ὅτε φρονῶ, ἢ ὅτε ὑποφέρει ἡ καρδία μου; Δημοσθ. »Τίνα εἰσεσθε αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἔχειν, ὅταν ἐμὲ ἰδητε νέα καρδίαν νομίζετε, ὅτε θέλει ἔχει, ἢ ὡς τὸ τῆς συνηθείας, τί καρδιὰν θὰ κάμει, στοχάζεσθε, ὅταν με ἰδῇ· παρβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. σλ. 587. — εξαιρ. Σαρκικὴ ἐπιθυμία, κλίσις, ὄρεξις· νὰδοῦναί τε τῇ ψυχῇ τὸ νὰ ἀκολουθῇ τις κατά τι εἰς τὴν κλίσιν, εἰς τὴν ὄρεξίν του, νὰ κάμῃ τι κατὰ τὴν θέλησιν τῆς καρδίας του, Αἰσχλ. Περ. 838. Θεογτ. 16, 24. πᾶσα ἡ ψυχὴ δέχεται ὅσα θέλει ἡ ὄρεξις· ἡ ψυχὴ οὐ προσίεται· σῖτου δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ φάγω, Ξεν. γ) τὸ πνεῦμα, ὁ νοῦς, τὸ λογικόν· Ἡρόδ. 5, 124. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἰδιαίτερος τρόπος τοῦ λογίζεσθαι, συλλογίζεσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι, τὸ λατ. ingonium. Γαλλ. génie, ἰταλ. génio, π. χ. συγγραφέως τινός, Δί. Ἀλε. δ) ηθικὴ ψυχὴ τὸ ἐν προσωμοιάσει, κοιτ. φίλεμου, ἀγαπητέμου, ψυχή μου· ἔτι δὲ καὶ ὡφ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ »Ξεν. Κρ. π. 7, 3, 3. — 2) ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισθεῖσα ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος, εἰς Ἅιδου, εἰς τὸν κάτω κόσμον μεταβᾶσα, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀποθανόντος. πολλαχ. παρ' Ὅμ. »ψυχὴ Ἀχιλλέμνος, Αἴαντος, κ. τ. λ.» κατὰ τὰς μεθ' Ὅμ. Ἰδέας ἡ ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος ἦτον ἀσώματος καὶ ὡς ἡ σκιὰ ἄλημτος, ἀπίαστος, Ὀδσ. Λ, 207. ἐνομίζετο ὅμως ἄτι διετήρη τὴν μορφὴν τοῦ ὑπαεμένου εἰς τὸ ἐποῖον εὑρίσκετο ἐν τῇ ζωῇ του καὶ οὕτως ἔμενε ἡ καθαρὰ καὶ ἀσώματος μορφή, τὸ εἴδωλον αὐτοῦ· ὅθεν »ψυχὴ καὶ εἴδωλον Ἰλιάδ. Ψ, 104. παρβλ. 72. Ὀδσ. Ω, 14, κατὰ ταύτην τὴν σημσ. λοιπὸν ἡ ψυχὴ ἐστὶν ἀντιθ. τῷ ψθαρτῷ σώματι, ἤγουν ψυχὴ ἔστι τὸ ὂν ἀεῖνο, ὅπερ θανόντος τοῦ ἀνθρώπου διαρκεῖ ἀεϊδνως, Ἰλιάδ. Δ, 3. Ὀδσ. Ξ, 134. 3) πεταλούδα, πέρπερας μικρὸς ἢ τὸ περὶ τοὺς λύχνους πετῶν ζωΰριον φάλαινα ἢ πυραύστης, τὸ συνηθ. φαινόμενον λεγόμενον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς σύμβολον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διὰ τὴν ἐκ κάμπης μεταμόρφωσίν του· Ἀριστοτέλ. ζῴ. ἱστ. ε, 19. »Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν· — χρόνου δὲ πολλοῦ διελθόντος περιρρήγνυνται τὸ κάλυμμα, καὶ ἐκπέτανται πτερωτὰ ζῶα, ἃς καλοῦμεν ψυχάς· 4) ὄνομασία κυνός, σκύλου τινός, Ξεν. Κυν. 7, 5) ἡ ἐρασμία, ἀγαπητικὴ τοῦ Ἔρωτος ψυχὴ ὀνομαζομένη κατ' ἀλληγορικὴν τινα φήμην, περὶ τῆς ὁποίας πραγματεύεται ἀγχινούστατα καὶ εὐστοχώτατα ὁ Appulejus ἐν τῷ δ', ἐ καὶ ς', βιβλ. τῶν ὑπ' αὐτοῦ μεταμορφώσεων· οἱ κατασκευασταὶ τῶν τεχνημάτων σχηματίζουσι συνήθως τὴν μυθολογουμένην νέαν ταύτην πτερύγιαν πεταλούδας φέρουσαν.

Ψυχήεις, ῆσσα, ῆεν (ψυχή). Ὅτε εἶναι ἔμψυχον, ζῶν· ἔχει ψυχήν, εἶναι ζωντανόν, ζῷον· Ἴωνικ. ἐπίθ.

Ψυχίδιον, τό. Ὑποκορισθ. τοῦ ψυχή· Μικρὰ ψυχή, ψυχίτσα, ψυχούλα· Λουκιαν. (ι)

Ψυχίζομαι, παθητ. ἀόρ. ἐνεργ. (ψῦχος). Κρυόνω, ἔχω, αἰσθάνομαι ψῦχος. Γλωσσ. Στ.

Ψυχικός, ἡ, όν (ψυχή) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι εἶναι ἐκ τῆς ψυχῆς, ὑπάρχει, ἀνήκει εἰς τὴν ψυχὴν, ἢ ζωὴ· π. χ. ἰδύναμις, πνεῦμα ψυχικὸν ἢ ζωτικὴ δύναμις, ἢ πνοή· 2) ὅ,τι ἡ ὁστις εἶναι ζωηρός, γοργός, ἐγλίγορος, εὐδιόσης, ἀεράλεος, εὐτόλμος· 3) ὅ,τι εἶναι πνευματικόν, νοερόν, ἀκτῖτ. τῷ, σωματικός· 4) παρὰ τοῖς μετέπειτα ὅ,τι γίνεται ὑπὲρ τὴν ψυχήν, ἐκ τὸ καλὸν τῆς ψυχῆς, εὐεργεσία, ἀγαθοποιία, ἐλεημοσύνη· »Ἐπτήσιοι ἐξ οσίης ψυχικὰ ὤφρα ἀδούσω· Ἀνάλεκτ. γ', σελ. 133. κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐκάλουν καὶ οἱ Ὀρειανοὶ τοὺς ἄλλους μὲν, ψυχικούς, ἑαυτοὺς δέ, πνευματικούς, Τερτουλλιανὸς κατὰ ψυχικῶν ἢ ὀρθοδόξων.

*Ψυχινός, ἡ, όν (ψῦχος) = ψυχεινός.

*Ψυχίον, τό· ἴδε ψυχεῖον.

*Ψύχιον, τό. ὄνμ. χωρίου τινὸς τῆς Κρήτης

Ψυχιονλακός, ὁ, ἡ = ψυχουλκὸς καὶ ψυχοῦλκος.

Ψυχμός, ὁ (ψύχω). Ψῦχος, ψύχρα, κρυάδι, ἐξαιρ. τὸ ῥίγος παροξυσμοῦ.

Ψυχοβλαβής, ὁ, ἡ (βλάπτω). Ὅ,τι βλάπτει ἐβλαψε τὴν ψυχήν· ὅστις βλάπτει ἢ ἔβλαψε τὴν ψυχὴ τοῦ· Θεοφύλ.

*Ψυχοβόρος, ὁ, ἡ, (βιβρώσκω) = ψυχοφθόρος.

Ψυχογονία, ἡ (γονή). Ἡ γέννησις, ὕπαρξις τῆς ψυχῆς· Πλούταρχ. ὅθεν

*Ψυχογονικός, ἡ, όν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ψυχογονίαν.

Ψυχοδαίκτης, ου, ὁ (δαΐζω). Ὅ,τι συγχίζει, ταράττει τὴν ψυχήν· ἐπιθ. τοῦ Βάκχου· Ἀνάλ. γ', σελ. 517. ὡς διαφθορὰς τὰς ψυχὰς τῶν συμποτῶν.

Ψυχοδιάβατος, ὁ, ἡ (διαβαίνω). Ὅ,τι διαπερᾷ, καταλυπεῖ τὴν ψυχήν.

Ψυχοειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ τὴν ψυχήν· ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ψυχῆς ὄν.

Ψυχόεις, ἐπίῤῥ. (ψυχή). Ἐκ ψυχῆς, ἐκ καρδίας.

*Ψυχοκτόνος, ὁ, ἡ (κτείνω). Ὁ τὰς ψυχὰς κτείνων, φονεύων.

Ψυχολέθρος, ὁ, ἡ (ὄλεθρος). Ὅ,τι φθείρει, διαφθείρει τὴν ψυχήν· 2) ὁ ψυχόλ. ὡς σύνεσαστ. Ἀπώλεια, ὄλεθρος τῆς ψυχῆς.

Ψυχολέτηρ, ὁ· καὶ ὄνθ.

*Ψυχολέτειρα, ἡ, = ψυχόλεθρος σημσ. 1. Τμνθ.

Ψυχολιπής, ὁ, ἡ (λείπω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἐστερήθη τῆς ψυχῆς· ἐπίπνευστον, ἐξαψύχητον· δὲν ἔχει ψυχήν, εἶν ζῷ πλέον. Ἀνάλεκτ. γ'. σελ. 207.

Ψυχομαντεῖον, τό (μαντεῖον). Τῶν ψυχῶν μαντεῖον, τόπος, ὅπου ἐκαλοῦσε τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων καὶ τὰς ἐρωτῶσι περὶ τοῦ μέλλοντος. Πλούταρχ.

Ψυχόμαντις, εως, ὁ (μάντις). Ὅστις ἀνακαλεῖ ἐκ τοῦ ᾍδου τὰς ψυχὰς ἢ τὰ πνεύματα τῶν τεθνεώτων καὶ ἐρωτᾷ αὐτὰς περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ψυχομαχέω, ῶ, Μλ. ἤτω, (μάχομαι). Μάχομαι, πολεμῶ ὡς θυσσασμένος, ἀπελπισμένος ἢ νὰ νικήσω τὸν ἐχθρόν μου, ἢ ν' ἀποθάνω πολεμῶν μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας· — 2) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ψυχομαχῶ, ἰψυχορραγῶ, χαροπορρούομαι κοινορ. ὅθεν

Ψυχομαχία, ἡ. Μάχη, πόλεμος μὲ ἀπελπισίαν· ἡ μάχη θανάτου μάχη, μάχη ἐπὶ ζωῆς καὶ θανάτου· Πολύβ. ἐν τῇ συνηθείᾳ καὶ ἀντὶ τοῦ, ψυχορραγία.

*Ψυχομυγής, ὁ, ἡ (ψῦχος, μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μιγμένον, ἀναπεπλασμένον μὲ ψῦχος, κρυάδι· ἴδε ψυχρομυγής. Πλούταρχ.

Ψυχοπλανής, ὁ, ἡ (ψυχή, πλανάω). Ὅστις, ἢ ὅ,τι ταράττει, συγχίζει, πλανᾷ, ἀποπλανᾷ, ἀπατᾷ τὴν ψυχήν· Ἀνάλεκτα β'. σελ. 517.

Ψυχοπομπεῖον, τό. Τόπος, ἢ μᾶλλον ἄντρον, σπήλαιον διὰ τοῦ ὁποίου αἱ ἐξελθοῦσαι ἀπὸ τῶν σωμάτων ψυχαὶ ἀποπέμπονται εἰς τὸν ᾍδην, ἢ ὅθεν ἐξέρχονται ὅταν ἀνακαλέσῃ τις αὐτὰς πρὸς μαντεῖαν. Πλούταρχ.

Ψυχοπομπός, ὁ, ἡ (πέμπω). Ὅστις πέμπει, ἢ συνοδεύει τὰς ἐξελθούσας ἐκ τῶν σωμάτων ψυχάς· ἐξαιρ. εἰς τὸν ᾍδην καὶ ἐξάγει πάλιν αὐτὰς ἐκ τοῦ ᾍδου· ὅθεν συνήθ. ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς πέμποντος ἢ συνοδεύοντος τὰς ψυχὰς εἰς τὸν ᾍδην ὡσαύτως· καὶ τοῦ Χάρωνος, ὡς διαβαίνοντος τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς μετὰ τοῦ πλοίου εἰς τὸν ᾍδην· Εὐριπ. Ἄλκ. 362.

Ψυχορραγέω, Μλ ἤτω = ψυχορβραγέω.

Ψυχορραγής, ὁ, ἡ, = ψυχορβρατής.

Ψυχορραγία, ἡ, = ψυχορβραγία.

Ψυχορόφος, ὁ, ἡ, = ψυχορβράφος.

*Ψυχορραγέω, Μλ. ἤτω, καὶ ψυχοραγέω, ἐγγύς τοῦ θανάτου εἰμί, ὅτε ἡ ψυχομὸν ἀρχεται νὰ ἀποσπᾶται καὶ νὰ ἀποχωρίζηται ἀπὸ τοῦ σώματος, ψυχομαχῶ, χαροπορρούομαι, παλαίω μὲ τὸν θάνατον· Εὐρπ. Ἄλκ. 141. καὶ Ἀπολλν. β'. σελ. 833. ἔκ τοῦ

*Ψυχορραγής, καὶ ψυχοραγής, ὁ, ἡ (ῥήγνυμι). Ὅστις εἶναι ἐγγὺς τοῦ θανάτου, ὅστις ψυχομαχεῖ, χαροπορρούεται, παλαίει μὲ τὸν θάνατον· Εὐρπ. ὅθεν

*Ψυχορραγία, καὶ ψυχοραγία, ἡ. Ἡ μετὰ τοῦ θανάτου μάχη, ἡ πλησίασις τοῦ θανάτου, ὅτε σημεῖά ἄρχεται νὰ ἀποχωρίζηται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τοῦ σώματος, τὸ ψυχορβράγμα, χαροπορρούεται τε.

Ψυχοροφέω, Μλ. ἤτω, καὶ ψυχοροφῶ. Ῥοφῶ, βυζάνω τὴν ψυχήν ἢ τὴν ζωήν· — 2) ῥουφῶ, λαιμοκαταπίνω κρασὶ κατεψυγμένον, κρυσμένον εἰς ψυχρὸν νερόν, ἢ εἰς πάγον· ἐκ τοῦ

*Ψυχορρόφος, ὁ, ἡ (ψυχή, ῥοφέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ῥοφᾷ, βυζάνει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν· 2) ὅστις ῥοφᾷ, λαιμοκαταπίνει κρασὶ κατεψυγμένον, κρυσμένον εἰς ψυχρὸν νερόν, ἢ εἰς πάγον.

Ψῦχος, τό (ψύχω). Καταψυχτικὸς, ἔρουσι ἀέρος, Ὀδσ Η, 555. Ψύχρα, κρυάδι· πολλάκις παρ' Ἡρόδ. καὶ κατὰ πλησ. ἀρθμ. τὰ ψύχρα χρωμένω τῇ λέξει, 4, 28. ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ λατ. frigora ἔτι δὲ καὶ ὁ Ξενοφ. Οἰκν. 5, 3. Κυνγ. 5, 9. χρήται μόνον τῷ πλθ. ἀρθμ. ψύχη· — ἡ παροξυν. συνήθως τόνωσις ψύχος, ψευδὴς καὶ τοι καὶ τοῦ Bekker ἐν Πλτ. Τιμ. σελ. 74. C. ὡσαύτως τονώσαντος τὴν λέξιν· de Reisig de constr. antiste. σελ. 20.

Ψυχοσάος, ὁ, ἡ (ψυχή, σώζω). Ὅστις ἢ ὅ,τι σώζει, ἐλευθερόνει, ἢ διατηρεῖ τὴν ψυχήν, τὴν ζωήν· Ἀνάλεκτ. σλ. 217. κο.πρ.

Ψυχοστασία, ἡ (στάσις). Ζυγοστασία, ζύγιασμα τῆς ψυχῆς ἢ τῆς ζωῆς εἰς τὴν ζυγαριάν. Ἐπιγραφὴ τραγῳδίας τινὸς τοῦ Αἰσχλ., ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ Θέτις καὶ ἡ Ἠὼς ἀντεστάθμησαν, ἔβαλαν εἰς τὴν μίαν πλάστιγγα τὴν ζυγαριὰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ εἰς τὴν ἑτέραν τὴν τοῦ Μέμνονος καὶ εὑρέθη ἐλαφροτέρα ἡ τοῦ Μέμν. Πλούτ. πῶς δεῖ ποιητ. ἀκούειν. 2. παρβλ. Schütz fragm. Aesch. σελ. 180. ὁ Αἰσχλ. ἐμιμήθη τὴν διήγησιν ἐν Ἰλιάδ. Χ, 210. ὅπου ὁ Ζεὺς ἀντισταθμᾷ ὡσαύτως τὰς Μοίρας τοῦ Αἰσχλ. καὶ τοῦ Ἕκτορ. »ἐν δ' ἑτέρῃ δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. Ἕλκε δὲ μέσα λαβών· ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, ᾤχετο δ' εἰς Ἄϊδαο, λίπεν δὲ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.« Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1365. παρῳδεῖ τὸν Αἰσχλ. χαριέστατα.

Ψυχοστόλος, ὁ, ἡ (στέλλω). Ὅστις στέλλει ἢ παραπέμπει, συνοδεύει, τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων.

Ψυχοσώστης, ου, ὁ, = ψυχοσσόος. Ὁ τὰς ψυχὰς σώζων. Τμνθ.

Ψυχοτηκής, ὁ, ἡ (τήκω). Ὅστις τήκει, ἀναλύει τὴν ψυχήν· — 2) τὸ διὰ τοῦ ὁποίου ἀναλύεται ἢ διαχύνεται ἡ ψυχή· ὑδάρυα, χύλη κ. τ. τ. Ἀνάλεκτ. β'. 235.

Ψυχοτομίας, ου, ὁ. Ὅστις εἶναι τῶν ψυχῶν τομίας, ἤτοι τεμνόνεται, διανέμει, διαμοιρα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τει, οἰεύομαι τὴν ψυχήν· Στοβαῖος Φυσ. σελ. 1084.

*Ψυχοτροφέω, Μλ. ήσω. Τρέφω, διατηρῶ τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, ζωοποιῶ, ζωογονῶ τινα ἤ τι· ἐκ τοῦ

Ψυχοτρόφος, ὁ, ἡ (ψυχὴ τρέφω). Ὅστις ψυχοτροφεῖ, τρέφει, διατώζει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, ζωογονῶ, ζωοποιεῖ. Διοσκορ. δ'. 1.

Ψυχότροφος, ὁ, ἡ (ψῦχος, τρέφω). Ὅ,τι τρέφεται ὑπὸ τοῦ ψύχους προκόπτει, αὐξάνει, εἰς τὸ ψῦχος εἰς τὴν κρυάδαν. «Αὖραι ψυχότροφαι» Ὄρφ.

Ψυχουλκέομαι, Μλ ήσομαι, μέσ. ἀποθ. Ψυχορράγω, ψυχομαχῶ, χαροκρούομαι· ἐκ τοῦ

*Ψυχούλκος, ὁ, ἡ (ἕλκω). Ὅστις ψυχομαχεῖ, χαροκρούεται· 2) ὅστις ἕλκει ἐν ἑαυτῷ, ἄγει τὰς ψυχάς.

Ψυχοφθόρος, ὁ, ἡ (φθείρω). Ὅστις ἢ ὅ,τι φθείρει, διαφθείρει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωήν, εἶναι θανάσιμον.

Ψυχόω, ῶ (ψυχή). Ἐμψυχόω, ζωογονῶ, ζωοποιῶ τινα ἤ τι· — 2) (ψῦχος) καταψύχω, δροσίζω, ψυχραίνω, κρυόνω τι

Ψυχραίνω, Μλ. ανῶ (ψυχρός). Κάμνω τι ψυχρόν, κρυόν· κατ. καταψύχω τι· ἐν τῇ συνηθείᾳ σημαίνει καὶ τὸ, λυπῶ, ἐθύμον ποιῶ, Γλωσσ. Στεφ. ὅθεν

Ψυχρεία, ἡ. Τὸ νὰ καταψύχῃ· ψυχραίνῃ, κρυώνῃ. τόμην τίς τι ψυχρόν, κρύον· τὸ νὰ κρυώσῃ τι· ψύχραμα, κρύωμα, Δηγ. Δρτ. 10, 107.

Ψύχρευμα, τό. Ψυχρὸς λόγος, κρύα ὁμιλία· 2) = ψυχρότης· ὁμφλ. ἐκ τοῦ

Ψυχρεύομαι, Μλ. ευσομαι μέσ. ἀποθ. (ψυχρός). Πράττω ἢ λέγω τι μὲ ψύχραν, ὁμιλῶ ἢ κάμνω τι κρύα, ἀνοήτα, βιασμένα· Ἑρμογέν.

Ψυχρήλατος, ὁ, ἡ (ἐλαύνω, σημτ. 3). Ὅ,τι ἐτορευοκοπήθη ψυχρόν, κρύον, ὅ ἐστι, χωρὶς νὰ τὸ βάλλωσιν εἰς τὸ πῦρ· 2) ὅ,τι πεπυρωμένον ὅν ἐβαπίσθη βλιθὲν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ διὰ νὰ γένῃ σκληρόν· ἐπὶ πεπυρωμένου σιδήρου· «Ξίφος ψυχρηλατοῦν· τὸ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐξομένου, πεπυρωμένου καὶ εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐβαπισμένου, καὶ διὰ τούτου σκληρόν, ἀρυπτὸν γεγονός.

Ψυχρία, ἡ (ψυχρός). Ψύχος, ψύχρα, κρῦος.

Ψυχρίζω, Μλ. ἴσω Ἀττ. ίῶ (ψυχρός). Ψυχραίνω, κάμνω, ἀφίνω τι νὰ γένῃ ψυχρόν, νὰ κρυώσῃ. Ἀλέξανδ ὁ Τραλλιαν. β', σελ. 607. κιλεί «Οἶνον ψυχρισθέντα» παραβάλλων τοῦτο τῷ Ῥωμαϊκῷ «Vinum recentatum» ὅθεν

Ψυχριστέος, ή, όν. Ἐπῤ. ῥηματ. τοῦ, ψυχρίζω. Ὅ,τε ἔπρεπε, ἀφῆκέ τις νὰ κρυώσῃ.

Ψυχροβαφής, ὁ, ἡ (βάπτω). Ὅ,τε ἐβάφη ἐβαπίσθη εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, ἐξαιρτ. ἐπὶ πεπυρωμένου σιδήρου· 2) ὅ,τι μοτεύθη εἰς τι διὰ ψυχρᾶς βαφῆς· ἐπὶ χρωμάτων καὶ σαμῶν· τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι ἐβάφη εἰς ψυχρόν, ἔχει εἰς θερμὸν ὑγρὸν τι ἀπαλώτερον χρῶμα, ἢ μυρσινιόν καὶ ἔλαβε τὴν βαφὴν ἢ τὴν μυρσινιάν τοῦ μυρσινίου ἢ τοῦ χρώματος ἐκείνου

Ψυχροδόχος, ὁ, ἡ (δέχομαι). Παρὰ Λουκιαν. ἐν Ἱππίᾳ 7. «Οἶκος ψυχροδόχος» τὸ ψυχρόν, μὴ θερμασμένον εἴκημα, εἰς τὸ ὁποῖον λουτρεύτης, κάμνει, παίρει κρύον λουτρόν.

Ψυχροείλεος, ὁ, ἡ (εἰλία). Ὅστις ἔχει ψυχρὸν στόμαχον. Πρίσλλ. Παραφρ. σελ. 214

Ψυχροκόμωμα, τό, = ψυχρολογία Ἡσύχ.

Ψυχρολογέω, Μλ. ήσω (ψυχρολόγος). Παλαιὸν, λέγω, ὁμιλῶ ψυχρά, ἀηδῆ, κενχηστικά, μάταια καὶ ἀνωφελῆ πράγματα· ἀειρολογέω, ψευδολογέω, λέγω ψεύματα· ὅθεν

Ψυχρολογία, ἡ. Τὸ νὰ ψυχρολογῇ, ψλυαρῇ, κενχᾶται, λέγῃ τις ἀηδῆ, μάταια, ψευδῆ πράγματα, ἀκειρολογίας, μωρολογίας.

Ψυχρολόγος, ὁ, ἡ (λέγω). Ὅστις ψυχρολογεῖ, λέγει ψυχρολογίας· ἴδε ψυχρολογέω, ψυχρολογία.

Ψυχρολουσία, ἡ. Τὸ νὰ λούηται τις εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, τὸ ψυχρὸν λουτρόν· ἐκ τοῦ

Ψυχρολουτέω, Μλ. ήσω. Λούομαι, κάμνω, παίρνω λουτρὸν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ· ἐκ τοῦ

Ψυχρολούτης, ου, ὁ (λούομαι). Ὅστις ψυχρολουτεῖ, λούεται εἰς ψυχρόν, κρύον νερόν.

*Ψυχρολουτρέω, παρεσχηματισμένος τύπος τοῦ, ψυχρολουτέω, Lobeck Φρυ, σλ. 594.

Ψυχρομιγής, ὁ, ἡ (μίγνυμι). Ὅ,τι εἶναι μιγμένον, ἀναπατωμένον μὲ ψυχρόν τι, ἐξαιρ. μὲ ψυχρὸν ὕδωρ· πιθαν· ὀρθότερος τύπος ἀντὶ τοῦ, ψυχρομιγής.

*Ψυχροποιέω, (ψυχροποιός) = ψυχραίνω.

Ψυχροποιητικός, ή, όν. Ὅ,τι ἀνήκει, εἶναι καλὸν, ἁρμόδιον, εἰς τὸ νὰ ψυχροποιῇ τι.

Ψυχροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ψυχροποιῇ, κάμνει τι νὰ γένῃ ψυχρόν, κρύον.

Ψυχροποσία, ἡ (ψυχροπότης). Τὸ νὰ πίνῃ τις ψυχρά, κρύα ποτά, ἐξαιρτ ψυχρὸν ὕδωρ.

Ψυχροποτέω, Μλ. ήσω. Πίνω ψυχρά, κρύα ποτά, ἐξαιρτ. κρύον νερόν· ἐκ τοῦ

Ψυχροπότης, ουμ-ό (πίνω). Ὅστις ψυχροποτεῖ· ἐξαιρτ. πίνει ψυχρόν, κρύον, νερόν.

*Ψυχρορρημονέω = ψυχρολογέω.

Ψυχρός, ά, όν (ψῦχω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅ,τι εἶναι ψυχρόν, κοιτρ. κρύον, καταψυκτικόν, δροσιστικόν, Ὁμ. «τὸ ψυχρὸν» ὑπκ. ὕδωρ Θεογν. 263. ἐξαιρ. δὲ ἐπὶ παιτὸς ὑπὸτε νεκροῦ ἀποθανόντος· Valck ἐν Φοιν 1448, — 2) Τροπ. Ὅ,τι εἶναι ψυχρόν, ἀηδές, ἄτοπον, παράλογον· ἐπὶ λέξεων, ἐκφράσεων, ὁμιλίας, ἀστεϊσμοῦ — β) ὑπ' ἀνθρώπων, ὅστις εἶναι ψυχρός, κρύος, ἀδιάφορος εἰς κάθετι, ἀηδής, ἀσυμπαθὴς· οὔτε εἰς χαροποιὰ πράγματα συγχαίρει, οὔτε εἰς λυπηρὰ συλλυπεῖται, ἀκούει ἢ βλέπει πάντα μὲ ἀδιαφορίαν· ὅθεν ἀναίσθητος, χωρὶς ζωηρότητα, ἀσήμαντος ἀνθρώπος· γ) ἐπὶ τῆς ζωῆς ἢ τῆς Μοίρας τοῦ ἀνθρώπου· φρικώδης, φρικτός, τρόμου πρόξενος. Σφυδ. Αἰ. 88. ἔκδα. Νεοφτ. Δούκα. ἐν γειτ. ὅστις εἶναι ἐνδεής, ἐντελής, ἄβλιος, τηλαίπωρος, δυστυχής, ἀτυχής· δ) ἐπὶ πρέξεων· ἄνευ ἐμβριθείας, ἐνεργείας, ἀποτελέσματος· ἀλυσιτελής, ἀνωφελής, ματαία· «ἐπικουρίαι» Ἡρότ. 6, 108. «νίκη» 9, 48. — Ἐπῤ. ψυχρῶς· ὅθεν

Ψυχρότης, ητος, ἡ ψύχρα, κρυάδα· — 2) τρπκ. Τὸ νὰ ἦναί τις ψυχρόν, ἀηδές, ἄνοστον, ἄτοπον, παράλογον, ἴδε ψυχρός σημτ. 2.—β) τὸ ἰδίωμα τοῦ ψυχροῦ ἀνθρώπου· παρβλ. ψυχρός, β'.

Ψυχροφόρημα, τό· τὸτὸν τῷ, ψυχροκόμωμα Ἡσύχ.

Ψυχροφορέω, ὁ, ἡ (φορέω). Ὅστις ἢ ὅ,τι φορεῖται τὸ ψυχρὸν ὕδωρ, Γαλην.

Ψυχροφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, κουβαλεῖ ψυχρὸν ὕδωρ· τὸ ψυχροφόρον· ψυχρὸν, κρύον λουτρόν· λατ. frigidarium.

*Ψυχρόω, Μλ. ώσω (ψυχρός) = ψυχραίνω. Παῤ. ἐπὶ πραγμάτων, ψυχραίνεται, κρυόνει, γίνεται, ψυχρὸν, νρύον.

Ψύχω, Μλ. ξω, παῤ. ἀόρ. ἀ. ἐψύχθην, Ιασ. Ἀιδλ. Παλατ. σλ. 176. παῤ. ἀόρ. β'. ἐψύγην καὶ ἐψύχην, Lobeck Φρυ. σελ. 318. Βυτμν. Γραμμτ. Ἑλλ. 1, σελ. 450. κυρίως μέν, Πνέω, αὐτῶ, διαπνέω· «νῆκα μάλα ψύξασα Ἰλ. Τ, 366. 2) συνήθως δὲ, ψυχραίνω, κρυόνω, δροσίζω, κάμνω τὴ ἀφίνω τι νὰ κρυώσῃ νὰ γένῃ ψυχρόν, δροσερὸν, κατὰ πρῶτον παρ' Ἡρότ. 3, 104. ὅθεν καὶ θανατόνω τι, Ἄλξ. καὶ Ἀπλ. Ῥῆ. β) παῤ. καταψύχομαι, δροσίζομαι, παίρνω τὸν καταψυχον· ἐπὶ πραγμτ. γίνεται ψυχρόν, κρύον, κρυώνει, Ἡρότ. 4, 181. Παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις δὲ εὑρηται κατὰ ταύτην τὴν σημσ. καὶ κατ' ἐνεργτ. ἀμετάβτ. διάθτ. Νικ. 31 ξηραίνω, στεγνόνω τι· ἀφ' οὗ ψυχὴ καὶ ἐκ τῆς β'. σημσ. ψῦχος, ψυχρός, κτλ, συγγν. ἴσως τῷ, φύθος, φυθίζω, φιθαρίζω, [τὸ υ, ὡσεὶ μκρ. καὶ μόνον ἐν τῷ παῤ. ἀόρ. β'. βρχ. ὡς ἐν Ἀριστ. Νφ. 151].

Ψύχωσις, εως, ἡ (ψυχόω). Ἐμψύχωσις, ζωοποίησις. Λιτωνίδ. ιβ' 24. παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς δὲ καὶ ἡ ψυχὴ. Κλήμ. σελ. 62. (μ)

Ψυχωφέλεια, ἡ. Τῆς ψυχῆς ὠφέλεια. Σουίδ. ἐκ τοῦ

Ψυχωφελής, ὁ, ἡ (ψυχή, ὠφελέω). Ὅ,τι ὠφελεῖ, τρέφει, δυναμόνει τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν· Σουίδ. καὶ Παλλάδ. Λανσαϊκ.

Ψύω, σπάνιος καὶ μόνον παρὰ τοῖς Γραμμτ. ἀπαντώμενος παρασχηματισμός τοῦ, ψάω, ψέω, εἰς παραγωγὴν τοῦ, ψῦσος, ψυθίζω, ψιθυρίζω, ψυδρός, ψυδνός, ψεῦδος, ψεύδω κ. τ. λ. ἴσως δὲ συγγν. καὶ τῷ, ψύχω, ψυχή, ψῦχος.

Τὸ Ψ μετὰ τοῦ Ω.

*Ψῶ, κατὰ παράδ. Ἀγροικικὸν προσφώνημα, Γρηγορ. Κορίνθ. Πρβλ. Ἀθήν. 10. σελ. 454., φαίνεται, ὅ,τε, νὰ ἦναι τὸ φό, τὸ ὁποῖον ὁ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι μεταχειρίζεται Ἐτυμ. Μ. ἐν τῇ λέξῃ ἐχθές· 2) συναιρμ. ἀντὶ ψάω.

Ψώα, ἡ (ψό). Σαπρότης, σηπεδών, ἡ δυσωδία, μυρωδιὰ, βρόμα σαπροῦ, σεσηπότος, μουχλιασμένου, σαπισμένου, σαχλιασμένου τινὸς σώματος, πράγματος· σπαν. ποιητ. λέξις· παρβλ. ψώρα.

Ψῶζα, ἡ = ψώα. Ἐτμλ. μέγ.

*Ψωΐα, ἡ, καὶ

Ψωΐαν, τὸ (ψώω, ψωμαι) ὡς τὸ, ψαθύριον. ἵπερ ἴδε· Πολιτευτ. ζ'. 23. καὶ θ', 83. Σημ. Ἀθήν. ιε', σελ. 696.

Ψώα, ἡ = ψώα, ὅθεν

Ψωίζος, ἡ, πάχος ὑγρὸ ἢ ὄνθος, δυσωδία καὶ ἡ καλοῦσι μίνθον, οἱ δὲ αὐχμὸν ἢ μολυσμὸν Ἡσυχ. παρβλ. ψώα. Κατ' ἄλλους ἐκ, ψώιζος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι σαπρόν, μουχλιασμένον, σαχλόν, βρομερόν.

*Ψωϊτης, ὁ. Τεταρτομοριαῖος ἐντελής, λατ. quadrantarius. Γλωσσ.

Ψωκτός, ή, όν (ψώω) = ψωστός.

Ψωλή, ἡ (ψωλός) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ἡ πόσθη, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον ὅταν εἰς συνουσίαν σφριγῶν ἀπογεγυμνωμένην φέρῃ τὴν βάλανον. Βτ. ἐν Ἀρτεμ. Ονειρ. 143. Ορ. 563.

Ψωλόεις, εσσα, εν = ψωλὸς, ἀμφιβ.

Ψωλός, ὁ. Ὁ ἀφροδισιῶν καὶ τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἀνατεταμένον καὶ μὲ γυμνὴν βάλανον ἔχων ἀνήρ· ὅθεν α) ὅστις πασχητιᾷ, εἶναι ἀτρατὸς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἀσελγής, Ἀριστφ. β) ὅστις εἶναι περιτετμημένος, τὸ τουρκιβ. σουνετεμένος· οἷον, Ἰουδαῖος, Τοῦρκος· (πιθαν. παρὰ τὸ, ψάω, ψώω) ὅθεν

Ψώλων, ωνος, ὁ = ψωλὸς· παρβλ. πόσθων.

*Ψώμηξ, ὁ, Ἡσύχ. ἀντὶ ψώμιξ.

Ψωμίζω, Μλ. ίσω, Ἀττ. ιῶ (ψωμός). Τρέφω τινὰ βάλλων τοὺς ψωμοὺς εἰς τὸ στόμα του· ὅθεν ἐν γένει τρέφω ἐπ' ἀνθρώπων τι καὶ ἀλόγων ζώων. Ἀριστφ.

*Ψώμιξ, ὁ, Σκώληξ τις εἰς τὰς ῥίζας τοῦ σίτου εὑρισκόμενος, ὅθεν ἔχει ὁ Ἡσυχ. πεξεμίμησεν ὁ σῖτος, «ὑπὸ μὲν ἐφαγώθη, ἠφανίσθη ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σκώληκας, παρβλ. ψήν, ψίς, ψίξ, ψῖς.

Ψωμίον, καὶ, ψώμιον, τὸ· ὑποκορίστ. τοῦ, ψω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

μός. Ὀλίγος, ψωμός, μικρὰ ἔνθεσις. Ἡ συνήθεια λέγει ἁπλῶς, ψωμίον τὸν ἄρτον.

Ψώμισμα, τό (ψωμίζω) ὡς τὸ ψωμός. Μία δόξις ψωμοῦ, κοινῶς, μία χαψιά, βουκοσιά. Πλούταρχ.

Ψωμοκολακεύω, Εἶμαι ψωμοκόλαξ, παράσιτος. Ἀθήν. ς', σελ. 262.

Ψωμοκόλαξ, ακος, ὁ (κόλαξ). Ὅστις κολακεύει τοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ τὸν προσκαλοῦν εἰς τὴν τράπεζαν νὰ τὸν φιλεύουν, εἶναι παράσιτος, τὸ κοινῶς γλειφοπινάκας· κωμικ. λέξις.

Ψωμοκόλαφος, ὁ (κόλαφος). Ὅστις δέχεται, ὑποφέρει ἀσμένως κολαφισμούς, τὸ κοινῶς μπάτσους μόνον διὰ νὰ τῷ δίδουν νὰ τρώγῃ, νὰ τὸν φιλεύουν· χαμερπής, οὐτιδανός, πασανδήποτε κατάχρηστις καὶ ὕβριν ἀσμένως ὑποφέρων, παράσιτος. Δίφιλος παρ' Ἀθηναίῳ σελ. 252.

Ψωμόλεθρος, ὁ (ὄλεθρος). Ὅστις ἐξολεθρεύει, ἀφανίζει τοὺς ψωμούς, φαγᾶς, ἀχόρταστος· κωμικ. λέξις ἐπὶ τῶν ἀκορέστων παρασίτων.

Ψωμοποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅστις ποιεῖ, κάμνει, κόπτει ψωμούς. Πλούταρχ.

Ψωμοπωλεῖον, τό (πωλέω). Τόπος, ὅπου πωλοῦν ψωμί, τὸ ψωμάδικον συνήθ. κοινῶς. Φαβωρ.

Ψωμός, ὁ. (ψάω). Τμῆμα, τεμάχιον, κομμάτακι, ὅσον χωρεῖ τὸ στόμα, ἐξαιρ. κομμάτακι κρέατος ἢ ἄρτου, τὸ κοινῶς ἐκ τοῦ ἰταλ. συνθ. βοῦκα, βουκωσιά, βούκωμα, «ψωμοὶ ἀνδρώμεσιν, βουκούνια ἀπὸ ἀνθρώπεινον κρέας», Ὀδσ. Ι. 374.

Ψώρα, ἡ. (ψάω, ψώω). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Τὸ τῆς ἐπιδερμίδος ἢ τοῦ δέρματος κνησμώδες πάθος· παρὰ Πλίν εἰς τὸ scabies, impetigo καὶ psora μεταφρασθέν, κυρίως θηλυκ. τοῦ, ψωρός, ὑπακμ. νόσος· καὶ ἐπειδὴ τὸ πάθος τοῦτο προξενεῖ μεγάλον κνισμὸν καὶ τραχύτητα τοῦ δέρματος λέγεται ὠσαύτως καὶ πᾶν κνησμῶδες ἐξάνθημα· ἔτι δὲ καὶ κνησμονή, παρὰ τὸ, κνάω· ἕτερόν τι δεινότερον εἶδος τοῦ πάθους αὐτοῦ λέγεται «Ἀγρία ψώρα», τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς κασίδα. 2) πάθος τι τῶν δένδρων, ἐξαιρ. τῶν συκῶν, ὅταν καταπαλύπτηται ὁ φλοιός, ἡ φλοιὰς μὲ βρύον, τὸ κοινῶς μοῦσκλον· τῶν ἐλαιῶν δὲ τὸ πάθος αὐτὸ λέγεται λειχήν. 3) παρὰ τοῖς μεταγενστ. δὲ, τὸ ἔμπτερον ζωΰφιον φανέμυια, τὸ ὁποῖον ἵπταται περὶ τὰ φῶς τῶν λύχνων, ἀλλιῶς φάλαινα καὶ πυραύστης λεγόμ.

Ψωραγριάω, Ἔχω, πάσχω τὴν ἀγρίαν ψώραν· παρὰ τοῖς Ο'. Λευϊτικ. κβ', 22.

Ψωραλέος, έα, έον, (ψώρα). Ὅστις ἢ, ὅ,τι πάσχει, ἔχει ψώραν· ψωραβός, ψωραβιασμένος, ψώρας, ψωριάρης — 2) ἐπὶ δένδρων, ὅ,τι πάσχει βρύον, εἶναι ἡ φλοιὰς του κατασκεπασμένη μὲ βρύον, μὲ μοῦσκλα.

*Ψωραλόεις, εσσα, εν = τῷ προηγμ. ἀμφβ.

*Ψωράω, (ψώρα) = ψωριάω. Lob. Φρυν. σλ. 80.

Ψωρίασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις ἢ τι τὴν ψώραν· ψωρβιασμα· ἐν γένει δὲ = ψώρα.

Ψωριάω, Μλ. -άσω (ψώρα). Πάσχω, ἔχω ψώραν ἐν γένει δὲ, ἔχω ἐξανθήματα κνησμώδη — 2) ἐπὶ δένδρων = λιχενιῶ, εἶναι σκεπασμένη ἡ φλοιὰς του μὲ μοῦσκλα, εἶναι ψωραβιασμένον, ψωραβιασμένον. (Μλ. -ασω)

Ψωρικός, ή, όν (ψώρα). Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὴν ψώραν, ἐνεργεῖ κατὰ τῆς ψώρας, ἰατρεύει τὴν ψώραν «δύναμις, φάρμακον,» ἄθεν «τὸ ψωρικόν» μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ, φάρμακον, ἰατρικὸν διὰ τὴν ψώραν, ψωροβότανον, ψωροαλειφή, κατασκευαζόμενον μὲν καμένην στύψιν καὶ εἰς ξίδι ἀναλυμένην. Διοσκορίδ. ε. 116.

*Ψωριώδης, ὁ, ἡ, = ψωροειδής. Jo. Laur. Lyd.

*Ψωροειδής, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὅμοιον μὲ ψώραν, φαίνεται ὡς ψώρα· ὅτι, ἢ ὅς τις εἶναι ψωραβός, ψωριάρης, ἔχει τὴν ψώραν.

Ψωρός, ά, όν (ψάω, ψώω). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει τὴν ψώραν· ἐν γένει, ὅς τις ἢ ὅ,τι ἔχει δέρμα ἢ ἐπιφάνειαν τραχεῖαν, ἀνώμαλον, ἀφ' οὗ, ψώρα, ὅπερ ἴδε. 2) = παιδεραστής, Ἡσχ. ἀνὴ ψωλὸς ὀρθτρ. γραπτέον.

Ψωροπάταλοι, οἱ· ἰχθύες εὐτελεῖς. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ συνήθεια, πᾶν τὸ εὐτελὲς, ψώραν λέγει· καὶ, ψωριάρην, τὸν εὐτελῆ καὶ οὐδενὸς ἄξιον, ἢ τὸν μηδὲν ἔχοντα.

Ψωροφθαλμία, ἡ (ὀφθαλμός). Πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν μετὰ κνησμοῦ, τραχύτητος καὶ ἀνχμοῦ τῆς ἐπιφανείας των.

Ψωρωδής, ὁ, ἡ συναιρ. ἀντὶ ψωροειδής.

*Ψῶσαι, Γλωσσ. ἀντὶ ψῶξαι, ἀπαρμφ. ἀόρ. ι. τοῦ ψώλω.

*Ψωφίς, ίδος, ἡ, θηλκ. κύρ ὄνμ. Παυσ.

Ψῶχος, ὁ. Παυδήποτέ τι πρᾶγμα λιανοτριμμένον, λιανοστονμπισμένον· κονιορτὸς, ἄμμος· (παρὰ τὸ, ψώω, ὡς τὸ, ψάμμος παρὰ τὸ, ψάω)

Ψώχω, Μέλ. ψώξω (ψάω). Κατατρίβω, καταλιανίζω τί. Νικ. ἀφ' οὗ τὸ Ἰων. ενύφωντρ. σώχω, Ἡρόδ. 4, 75.

Ψώω, σπάνιος παρασχηματισμὸς τοῦ, ψάω. Τρίβω, συντρίβω, κατατρίβω, καταλιανίζω τι, παρὰ τοῖς Γραμμτ. μόνον ἀπαντώμενος εἰς παραγωγὴν του, ψάχω, σώχω, ψῶχος, ψώρα, ψωλός, ψωλὴ κ. τ. σ. παρβλ. ψίω καὶ ψήχω.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ψ.

Ω.

Ἐπεξεργασία μὲν ὑπ' ἄλλου τινός, ἐπιθεωρήσει δὲ, προσθήκη καὶ διορθώσει ὑπὸ Α. Κ. Γκαρπολᾶ.

Ω, ω, ὦ μέγα, Τὸ εἰκοστὸν τέταρτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθμτκ. σημεῖον ὀξύνομ. μὲν ὡ = 800. τὸ ἰῶτα ὑπογεγραμ. δὲ ἔχον ῳ = 800,000 διὰ τῆς ὀνομασίας αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὁ μικρὸν διακρινόμενον. παρβλ. Heind. ἐν Πλάτ. Κρτλ. σελ. 418 B. (σελ. 110.) εἰσήχθη δὲ εἰς τὸ Ἑλλ. ἀλφάβητον ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδ. ὡς λέγουσι· τὸ ἔκπλαι σχῆμα αὐτοῦ ἦν οὕτως Ω, εἶτα δὲ, πίπαν. ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος μεταχηματίσθη εἰς τὸ, ω. τὸ ὁποῖον σύγκειται ἐκ δύω πλησίον κειμένων ο μικρῶν, δὲ οὗ καὶ ὀνομάζεται ὦ μέγιλον. (Ἐν τῇ ἁγία γραφῇ κεῖται ἀλληγορικῶς «ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, πάντι τοῦ ἐγὼ εἰμὶ ὁ πρῶτος καὶ ἔσχατος· ἢ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Μεταλλάξεις τοῦ Ω ἐν τοῖς διαλέκτοις. — 1) Παρὰ τοῖς Ἴωσι κεῖται, ἐνίοτε τὸ ω ἀντὶ τοῦ α, π. χ. ὠνθρωπος, ὠριστος, ἀντὶ ἄνθρωπος, ἄριστος ψωριαμός, παρὰ τὸ, ψᾶρος. Ποιν. Γργ. σελ. 415. 421. — 2) σύσπανίως δὲ τιθέασιν οἱ Ἴων. ω, ἀντὶ τῆς αυ, π. χ. πῶμα, κῶμα, τρῶμα, ὦριον, ἀντὶ θαῦμα, καῦμα, τραῦμα, αὔριον. Γργ. σελ. 654. 698. — 3) οἱ Αἰολ. καὶ οἱ Δωρ. μεταβάλλουσι, τὸ ου, εἰς ω, π. χ. ὦας, βωλή, ὡρανός, μῶσα, κῶρος, λιποῦσα, ἀντὶ οὖας, βουλή, οὐρανός, μοῦσα, κοῦρος, λιποῦσα· ὥσπερ καὶ ἐν τῇ γεν. ενς, καὶ αἰτ. πλθ. τὰ ους καὶ ους εἰς ως καὶ ως, Κ. Γργ. σελ. 191. 246. — 4) οἱ Δωρ. τρέπουσι τὸ ω εἰς α μερ, π. χ. ἀντὶ τοῦ πρῶτος, πρῶτιστος, θεωρὸς, λέγουσι πρᾶτος, πράτιστος, θεαρὸς· ὡσαύτως καὶ τὴν γεν. πλθ. ων εἰς αν, Κ, Γργ. σελ. 196. — 5) οἱ Αἰολ. τιθέασιν ἐνίοτε τὸ ο, ἀντὶ τοῦ ω, οἷον ὄρα, ἀντὶ ὥρα· ὀτείλη, ἀντὶ ὠτειλή. Κ Γργ. σελ. 615. — 6) ὠσαύτως τρέπουσιν ἐσὶ ὅτε οἱ Αἰολ. καὶ τὸ ω εἰς ν, π. χ. χελύνη, τέκτων, ἀντὶ χελώνη· τέκτων, Bast. ἐν Γργ. σελ. 586.

*Ω', καὶ, Ὦ, Ἐπιβόησις ἐξαιρ. θαυμασμοῦ, ἐκπλήξεως, ἀλλὰ καὶ χαρᾶς καὶ ἀλυγηδόνος. ὦ Ζεῦ, καὶ θεοί! ὦ Ἡράκλεις! τάλας! — 2) Μετὰ τῆς κλητκ. συνταττόμενον ἐπιφώνημά ἐστιν ἁπλῶς τῆς προσρήσεως ἐπιτατικὸν, μάλιστα ἐν τοῖς Ἀττ. διαλόγοις· περὶ θέσεως τοῦ ὦ, ἴδε Herm. Τμ. Ἀπλ. 14. — τὸ θαυμαστικὸν κ. τ. τ. ω, τονοῦται συνήθ. ὦ· τὸ δὲ προσρηματικὸν, ὦ· ὁ ποιητ. ὥσπερ καὶ ὁ Ἡρόδ. χρῶνται ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ προσφωνητ. ὦ ἐν τῇ κλητικῇ τῇ ἐπιβαίνει ὦ, δὲ σπανιώτ. καὶ μόνον ἐν ταῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φράσεται ὦ μοι, ὦ μοι, ἐγώ, καὶ ὦ πόποιοι μ' ὅλον ὅτι καὶ νῦ πόποιοι κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. εὕρηται· ἴδε πόποι· ὁ Reisig enar. Soph. OC. 816. ἐθέλει παρὰ τοῖς Τργ. τοὐλάχιστον τὴν γραφὴν ὦ μοι· ὁ δὲ Elmsley. ἐθέλει αὐτὴν πανταχοῦ οἰ μοι· παρ' Εὐρπ. κεῖται πολλάκις ἡ ἀπιβόησις ἐν τῷ μέσῳ τῆς προτάσεως καθ' ἑαυτήν, καὶ τότε γραπτέον ἀεὶ ὦ, Seidl. dochm. σελ. 90. 412. κατὰ Herm. ἐ. Σχελ. Οἰ. R. 172. 1350. τὸ ὦ, παραλείπεται πρὸ τοῦ, ἄνδρες μόνον ἐν τῷ μετ' ὀρτῆς, λέγῳ, Ξνφ. Ἀνβ. 7, 3, 3. «ἐπεὶ δὲ συνῆλθεν, ἀναστὰς Ξενοφῶν εἶπε τάδε. ἄνδρες, διαπλεῖν μέν, ἔνθα βουλόμεθα, Ἀρίσταρχος ὅδε, τριήρεις ἔχων κωλύει. ὥστ'...»

*Ὦ, ᾗς, ᾖ, ὑποταικτ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

*Ὦ, ᾧς, ᾧ, ὑποταικτ. ἀόρ. β'. τοῦ εἶμι, τοῦ πέμπω, δὲν ἀπαντᾶται τόσον συχν. ἁπλῶς ὅτου εἰς τὴν σύνθεσιν.

*Ὦ, ἀωρ. ἀντὶ αὖ, ἐντ. γενκ. τοῦ ἄρσεν. καὶ οὐδετρ. γένους τῆς ἀνκφορικῆς ἀντωνυμίας, ὅς, ἥ, ὅ.

*Ὦ, ποιητ. ἀντὶ ἐῶ, ἐνε. δοτκ. τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας τοῦ ἑός.

*Ὦ, δοτκ. ἑνκ. τοῦ ἄρσνκ. καὶ οὐδτρ. γένους τῆς ἀναφορ. ἀντωνμ. ὅς, ἥ, ὅ.

*Ὦ, ὄνομστ. καὶ δοτκ. τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμ. τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνμ. ὅς, ἥ, ὅ.

*Ὦ, Δωρ. ἀντὶ ὡς. Ἀνκδ. BK. σελ. 591, 22. 617, 31.

Ὦα, ἡ καὶ ὠά. (ᾶς) Δέρμα προβάτου μαλλωτόν· μηλωτὴ τὸ συνηθ. σύγγραμ. μποῦντα. — 2) τὰ ἀνω καὶ τὰ κάτω ἄκρα ἱματίου, ἡ παρυφὴ τὸ σύνηθ. τουρκβ. γιακᾶς, πιθανῶς ἐπειδὴ ἦτον κρασπεδωμένον, εἶχε προφύλλι ἀπὸ δέρμα προβάτου. — 3) ἐν γένει ἄκρον, κράσπεδον, παρύφασμα, τὸ σύνηθ. οὐβιὰ, τουρκβ. κινάρι. παρβλ. ὦα.

*Ὦα, ας, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ ᾠά.

*Ὦα, γενκ. ὤων, τά, παρὰ Λακεδ. τὰ σωμάτια, οἱ ἀντάρες τουρκ. τῶν ὑψηλοτέρων πατιωμάτων, ἴδε ᾠον.

*Ὠά, γενκ. ὠόν, τά· πληθντ. τεῦ ὠόν.

*Ὠάζω, μέλ. άσω (ᾶς, συναιρ. ἀντὶ οὐς) Ἀκούειν, Γλωσσ.

*Ὠαιαί, ἀντὶ οἰοῖ· ἐπιβόημα ἀλγηδόνος, πάνου, τὸ παρ' ἡμῖν ὠλαιλαί.

Ὠάριον, τό. ὑποκορ. τοῦ, ὠόν. Μικρὸν αὐγόν. (ᾱ).

*Ὠαρίων, ωνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὡρίων (–υ υ–) ὅδε.

*Ὠβριώνειος, εἶα, ειον. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν Ὠρίωνα. Πίνδ.

Ὦας, ατος, τό, Δωρκ. ἀντὶ οὖας, ους, τὸ ὠτίον. ἔδεν

Ὠβότης, ὁ. ταὐτόν τῷ, Ὠβότης.

*Ὠβοτεύω, ῶ, μέλ. ήσομαι. ὅμρ. ἀντὶ οὐαντεύω· ὡς τὸ ἀκούω, Σουίδ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. καὶ

*Ὠβοτίθημι, Δωρκ. ἀντὶ οὐαποτίθημι· βάλλω εἰς τὸ ὠτίον, τοῦτ' ἔστι ἀκούω· τὸ συνηθ. κοντρ. βάνω αὐτέ ν' ἀκούσω τι· ἀφ' οὗ ὅμως μόνον ὁ Μελ. ἀποτεθήσομαι χρήσιμος φαίνεται.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Β.

Ὠβά, ᾶς, ἡ, ἀωρ. ἀντὶ ὠβή.

Ὠβάζω, Μέλ. ξω. (ᾰβη) Διαιρῶ τὸν λαὸν εἰς ὠβάς, Λακωνικ. λέξις. ἴδε ὠβή.

Ὠβαταί, ᾶ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ ὠβάτης.

Ὠβάτης, ου, ὁ. Δωρ. ταῖς. Ὅστις εὑρίσκεται, συγκαταριθμεῖται εἰς τινα ὠβήν· tribulis, Λατ. ἐκ τοῦ

Ὤβεα, τά· τὰ ὠά. Ἀργεῖος. Ἡσύχ.

Ὠβή ἡ. Δωρ. ὠβά. Διαίρεσις τοῦ λαοῦ πολιτείας τινός· ὡς τὸ Λατν. tribus ἡ pagus. Πλούταρ. Λυκούργ. 6. «φυλὰς φυλαξαντα καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα τριάκοντα» καὶ κατωτέρω ὁ αὐτὸς αὐτόθι «κατανείμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας, ὧν τὰς μὲν φυλάς, τὰς δὲ ὠβὰς προσηγόρευσεν. ἔστι δὲ ἡ λέξ. Λακων., συγγν. πιθν. τῷ, ὄλε. καὶ κυρίως ἀγέλη, κοπάδι σημαίνουσα, παραβλ. πνύξ καὶ φράτρα.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Γ.

*Ὤγα, ὠγα, παλαιὸς παρακείμ. τοῦ οἴγω, οἴγνυμι.

*Ὠγαθε, ἀποστρφμ. ὠγαθέ, συναιρσ. ἀντὶ ὦ ἀγαθέ.

Ὠγαλον, τό = κνημὶς, σημσ. 2. Γραμμτ.

*Ὠγενίδαι, ῶν, αἱ, (ὠγὴν) ποιητ. = Ἀκεανίδαι. Αἱ, ἡ, οἱ πέδες τοῦ Ὠκεανοῦ.

*Ὠγένιος, ία, ιον, ποιητ. = Ὠκεάνιος.

*Ὠγενός, ὁ· = Ὠγήν, ὅπερ ἴδε.

*Ὠγή, ῆς, ἡ, Ἀνοιξις, διαχώρισις, ἔτι καὶ ἡ πρώτη καὶ τελευταία τάξις μιᾶς φάλαγγος, Γλωσσ.

Ὠγήν, ένος, ὁ, καὶ

*Ὠγένος, ἡ ὠγήνος, ου, ὁ. = Ὠκεανός. Ανκ. 231. ὅθεν, Ὠγενίδαι = Ὠκεανίδαι. παραβλ. Schwenk. etym. mythol. Andeutungen. σελ. 179 καὶ Ὠγένιος, ἀντὶ παλαιοῦ, ἀρχαίος, οὕτω καὶ Ὤγενος, ἀρχαῖος θεὸς, τὸν ὁποῖον οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν συνήθειάν των παρήγαγον ἐκ τοῦ ἄγενος, ὃ ἐστι ἀγέννητος, ἔτι καὶ τοῦ Λατ. genitorem, καὶ patrem rerum, ἐν ᾧ αἱ λέξεις ὠγ, καὶ ὤγαν ἦναι φοινικικαὶ λέξεις καὶ ἑσήμην. κύκλον. Ὀρφ. Στραβ. Λγθ. Ἡ ἰδέα τοῦ στρογγύλου κεῖται καὶ εἰς τὴν λέξιν ὄκος, ὄκκος, ὅθεν τὸ Λατ. oculus, oge, καὶ τὸ Γερμ. auge. ὧδε ἀνήκουν ὄγγα, ὄγκα, ὡς Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ὅθεν καὶ ἐπώνυμ. πυλῶν τινων τῶν Θηβῶν ογκαῖαι, ἡ ὀγκαΐδες, ἔτι δὲ καὶ ὠγυγίαι, λεγόμν.

*Ὠγηνός, οῦ, ὁ, καὶ Ὠγῆνος = ὠγήν.

*Ὤγμαι, παρακμ. τοῦ οἴγνυμι

Ὠγμός, ὁ. (ὠζω) Κράζω, φωνάζω ὠχ! ὦ. ὦ, τουρκβ. μπρὲ! Ξανμασμοῦ ἐπιβόημα.

*Ὠγυγία, ἡ. Νῆσός τις τῆς μυθικῆς γεωγραφίας, ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ, ὅπου κατῴκει ἡ Καλυψώ. Ὀδτ. — 2) ἀρχειοτάτη ὀνομασία τῆς Αἰγύπτου.

Ὠγύγιος, ία, ιον. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ δικτλ. συνηθῶς, Ὠγύγου (οὐχὶ δὲ Ὠγύγους) ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, τοῦ μυθολογικοῦ αἰῶνος, ὅθεν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀρχαιότατον, παμπάλαιον, σεβάσμιον. «στυγὸς ὕδωρ» Ἡσδ. Θγν. Βοϐ. παρβλ. Ιλιδ. Νμ. 6, 74. Σφκλ. Φιλ. 142. ἐνθ. Νεοπτ. Δούκα. τὸ ὄνομα τοῦ Ὠγυγου αὐτό, ἴσως τῶν ἐκ Φοινίκης τινος εἰς τὴν Ἀττικὴν πλευσάντων, καὶ ἴσως τῷ, Ὠγήν, Ὠγενός, Ὠκεανός συγγν. (ῠ)

*Ὤγυρις, εως, ἡ, Δίμνη, βάλτος, συναγμένον ὕδωρ. Γλωσσ.

*Ὤγυρος, ὁ, ἀρσεν. κύρ. ὄνμ.

*Ὦ 'γώ, ποιητ. κατὰ συναιρ. ἀντὶ, ὦ ἐγώ.

*Ὦ 'γώ, Δωρ. κατὰ συνρσ. ἀντὶ, ὦ ἐγώ.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Δ.

*Ὦδα, παλαιὸς παραττκ. ἐκ τοῦ ὄζω, τοῦ ὄζω.

*Ὠδά, ᾠδά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ ᾠδή ὅθεν

Ὠδάριον, τό. ὑποκοριστ. τοῦ, ᾠδή. Μικρὰ ᾠδή, μικρὸν τραγῴδημα, ὡς εἶναι, ἡ τοῦ Πινδ. Ὀλυμ. 11. (ᾰ)

Ὧδε, Ἀττ. ὡδί, παρὰ τὸ δεικτ. ὅδε. Ἐπῤῥ. τρόπου σημαντικὸν καθ' ὃν ἐστὶν ἡ συμβαίνει τι. Οὕτω, κατὰ τοῦτον ἢ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔστι· ἔτι δὲ καὶ τόσον πολύ, τόσον μεγάλον, ὡς τό, οὕτως καὶ ὡς, πολλάκις παρ' Ὅμ. Ἡρότ. κ.τ.τ. ἐν τελείαις προτάσεσι δὲ ἀναλογεῖ αὐτῷ τὸ ὡς, ἔστι — καθὼς — ἢ κοιντ. σὰν — μὰ δὲ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδες ῥέοι, ὡς ὧδε οἶνος. Ἰλιδ. Γ. 300. Ζ, 478. Φ, 430. Ω. 398. Ὀδτ. Ι, 312. — α) ἐπὶ καταστάσεώς τινος ὡς ἔχει, εἶναί τι τώρα, ταύτην τὴν στιγμήν, κατὰ τὸ παρὸν «πρόμολ' ὧδε ἔβαλδε, αὖγα ἐμπρὸς καθὼς εἶσαι, καθὼς εὑρίσκεσαι, Ἰλιδ. Σ, 392. παρβλ. Ὀδτ. Α, 182. Β, 28. — β) ἐπὶ ἑπομένου, ἀκολουθοῦντος πράγματός τινος, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον, ὡς ἑπεται, ὡς ἑξῆς, ἐξαιρ ὅταν εἰσάγωνται ἀναφέρωνται τὰ ῥηθέντα ὑπό τινος, οἱ λόγοι τινός, πολλάκις παρὰ τῷ Ποιητ., π. χ. «πείθεσθαι δέ τοι ὧδε». Ἰλιδ. Α, 181. Γ, 297. Δ, 81. Η, 76. Ὀδτ. Β, 111. Γ, 9. Ἡσδ. Ἔρ. 205. — γ) πλεοναστκ. «τόσον ὧδε» Ὀδτ. Ι, 403. καὶ «ὧδε τῷδε» Σφκλ. Ἠλ. 1301. — δ) μετὰ γεν. «ὧδε γε οὐκ» Εὐρπ. Ἡρκ. 214. Pors. ἐν Φοιν. 372. παρβλ. οὕτω, κ.τ.τ. 1, 5. — 2) ὡς τοπκ. Ἐπῤῥ. ἐδῶ = ἐντοῦθα καὶ θάῤῥο, ὡς, «ὧδε κἀκεῖσε» Θεοκρ. 25. 11. 14. 35. ταυτὴν τὴν σημτ. τῆς λέξ. ἐξέλουτιν ἄχρηστον παρ' Ὅμ οἱ πάλαι Γραμμτ. ὥσπερ καὶ ὁ Nitzsch ἐν Ὀδτ. Α, 184. «ὅστις ἀκούσεται ἀντ' αὐτῆς τὴν τοῦ, εὐθέως, πέραντα τοῦτ' ἔστιν ὡς ἐγὼ λέγω ἢ ζητῶ, προστάζω· καὶ τὴν τοῦ, ἀκριβῶς, ἀπαράλλακτα, τοῦτ' ἔστι καθὼς ἐγὼ τὸ ἰδον· ἀλλ' ὁ Bτμ. Ἑλλ. Γρμμτ. 2 σελ. 285. βεβαιοῖ εὐλόγως τὴν τοπικὴν σημτ. τῆς λέξ. διὰ μαρτυριῶν, ἰδὸν τὸ ἐν Ὀδτ. Α, 182. Ρ, 545. Ἰλιδ. Σ, 392. κατ' αὐτὸν κεῖται ἡ λέξ. κατὰ τὴν αὐτὴν σημτ. καὶ ἐν Ἰλιδ. Β, 258. Μ, 346. Ω, 398. Ὀδτ. Β, 28. καὶ παρ' Ἡρότ. 1, 111. 115. καὶ τοι διφορουμένης τῆς ἀναγνσ. παρ' Ἡρότ. ἰδιαίτερα παραδείγματα εὑρηται καὶ παρὰ τοῖς Τργ., τὰ πλεῖστα δὲ παρὰ Θερτ. καὶ τοῖς μεταγνστ. ἀλλὰ καὶ ὁ Voss. ἐν Τμ. Δμτρ. 116. σελ. 42. ἐθέλει τὴν λέξ. τοπικὴν σημτ. φέρουσαν. παρβλ. ὧδε, Α, 2

*Ὠδέ, γ'. ἐνκ. πρόστ. παρκμ. ἐκ τοῦ ὄδω, τοῦ ὄζω· οὐχὶ τόσον χρήσιμ. ὅσον ὁ Ἀττ. τέπας ὄδωδε.

*Ὤδεν. Ἰων. ἀντὶ ἑνκ. ᾠδεί, γ'. ἐνκ. πρσπ. παρατ. ἐνεργ. τοῦ, οἶδεω. Ὀδτ.

*Ὠδεῖν, ὑπερσυντρ. ἐκ τοῦ ὄδω, τοῦ ὄζω.

Ὠδεῖον, τό. (ᾠδὴ) Δημοτία οἰκοδομὴ ἐν Ἀθήναις εἰς μουσικὰ θεάματα, ἢ μουσικοὺς ἀγῶνας κυρίως διωρισμένη, ἐχρησίμευεν ὅμως καὶ εἰς ἐκκλησίας καὶ εἰς δικαστήριον. «θέατρον Ἀθήνῃσιν, ὃ περιοίκησε Περικλῆς εἰς τὸ ἐπιδείκνυσθαι τοὺς μουσικοὺς, ἐν ᾧ καὶ διακαστήριον ἦν αὐτοῦ, καὶ ἄλφιτα διεμετρεῖτο ἐκεῖ. Δημοσθέν.

*Ὠδέον, Ἰων. παρατκ. τοῦ οἰδέω.

*Ὠδήν, ἀντὶ οὐδέν, λέγει ὁ Σκύθης παρ' Ἀρστ. Θσμ. 1197.

Ὠδή, ἡ συναιρ. ἀντὶ ἀοιδή, παρὰ τὸ, ἀείδω, ᾄδω. Ποίημα, ᾆσμα, Τμ. Απλ. 20. Δμτ. 492. ἔτι δὲ καὶ = ἐπῳδὸς, Schaef. ἐν Λογγ. σελ. 356. — 2) Ὕμνος, ὑμνῳδία, τραγῳδία, φωτη.

*Ὠδηκα, παρακμ. τοῦ οἰδέω.

Ὠδί, τό κατ' ἐπίτσ. Ἀττ' ὠδα Ἐπῤῥ. (ῐ)

Ὠδικός, ἡ, όν. (ᾠδὸς, ᾠδή) Ὅ,τι ὑπάγεται ἀνήκει εἰς ᾠδήν· ὅστις ἁρμόζει εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ᾄδῃ φάλλῃ, ἢ ψάλλει, τραγῳδεῖ ἠδέως, κλπ., τεχνικὸ. Ἐπῤῥ. ᾠδικῶς.

Ὠδίν, ῖνος, ἡ, οὐκ εὐχρηστος, ἢ ὅλως ἄχρηστος ὀνμστ. ἀντὶ τοῦ, ᾠδὶς, ὅπερ ἴδε.

Ὠδινάω, Μλ. νσω = ᾠδίνω, παρὰ τοῖς Ο', ὅθεν

*Ὠδίνημα, τό = ᾠδὶς.

Ὠδινηρός, ά, όν. (ᾠδίνω) Ὅ,τι εἶναι ἐπιμί-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναν μὲ ὠδῖνην, πόνους, ὅστις πάσχει ὠδῖνας, πόνους. ἐπίρ. ὀδινηρῶς. ἀμφ.

*Ὠδίνημα. ατος, τό, Γλωσσ. = ὠδίς.

Ὠδίνησις, εως, ἡ. (ὠδινέω) = ὠδίς. (- - - υ)

Ὠδινολύων, εἰλῆπται ἐκ τοῦ Πλινίου λβ'. 1. ὅπου ἄλλοι Odynolyentem, ἀνάγνωστον· ἀλλ' ὁ Ἀρδουῖνος ἔταξεν ἐκ χειρογράφων, Odynolyten, Ὠδινολύτη, ἡ τὰς ὀδύνας λύουσα τῆς γενναζ.

Ὠδίνω, Μέλ. ινῶ, (ὠδίς) Ἐπὶ μητέρων ἔχω ὠδῖνας, πόνους τῆς γέννας, ἡ τίκτω, γεννῶ μὲ πόνους, ἐν γένει δέ, τίκτω, Ἰλιάδ. Δ, 269. παρβλ. 271. — β) ἐργάζομαι, δουλεύω μὲ κόπον μεγάλον, Μέλ. 110, 22. — 2) ἐν γένει, αἰσθάνομαι σφοδρούς πόνους, ὅθεν ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος «στενάχων τε καὶ ὠδῖνων ὀδυνησιν», Ὀδσ. ι, 415. — 3) Τρπκ. ἔχω τι κατὰ νοῦν, σκέπτομαι, στοχάζομαι ἐκτεινῶς περί τινος πράγματος, μετὰ ἁπαρμφ. «ὠδίνεις γάρ, ὦ φίλε Θεαίτητε, διὰ τὸ μὴ κενὸς ἀλλ' ἔγκυμων εἶναι Πλάτ. Θεαι. 148. Ε. ἔτι δὲ καὶ «ὠδίνω εἰς τὸ ἐπιθυμῶ τι μὲ πόνον τῆς καρδίας μου· κατὰ τὴν Τροπ. σημσ. ποιητ. μόνον χρήσιμος ἡ λέξις. (τὸ ἰωτα ἐν τῷ ἐνστ. μκρ.)

Ὠδίς, ῖνος, ἡ. Πόνος τῶν ὁποίων αἰσθάνονται αἱ ἐγγαστρωμένη ἐν τῷ τίκτειν, ὅταν μέλλουν νὰ γεννήσουν, συνήθ. κατὰ πλῆθ. ἄρθρ. Ἰλιάδ. Λ, 271. Ἐμπ. Ἁπλ. 92. ὅθεν — β) καὶ τὸ τίκτειν, ὁ τοκετός· ἡ γέννα μὲ σφοδροὺς ὀξεῖς πόνους. — γ) τὸ μετὰ σφοδρῶν πόνων τεχνᾶν τι ποιεῖν· «ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πτηνῶν «ἀπαλὴ ὠδὶς ὀρνιθείοις τὸ ᾠὸν, αὐγόν. Νικ. — δ) Τρπκ. Ὅ,τι ἐνεργεῖται, γίνεται, κατορθώνεται μὲ πολλοὺς, μεγάλους κόπους, π. χ. «ὠδὶς μελίσσης τὸ μέλι. Νων. «ὡσαύτως καὶ ἐπίπονόν τι νοερὸν γέννημα, ἔργον, Wernsd. Himer. ecl. 10, 13. ἐν τῇ Τροπ. σημτ. ποιητ. μόνον εὖ χρήσιμος ἡ λέξις. — 2) παιζήποτε σφοδρὸς, ὀξεῖς, μὲ τοὺς πόνους τῆς γέννας ἴσος, παρόμοιος πόνος. — ἡ ὁμωνυμ. ὠδὶν, ἂν οὐ πάντῃ ἔχρηστος, τοὐλάχιστον παρ' οὐδενὶ τῶν δοκίμων συγγραφέων ἐν χρήσει. (τὸ, «ὠδὶς, ὠδῖνος ἐστὶ συγγν. τῷ, δύη, ὀδύνη, ὀδύρομαι, ὀδύσσομαι.) [τὸ ἰῶτα ἀεὶ μκρ.]

*Ὠδόδα, ποιητ. καὶ σπαν. ἀντὶ ἄδωδα, γ'. ἑνικ. πρόσπ. παρκμ. ἐκ τοῦ ὄδω τοῦ ὄζω.

*Ὠδοποίησα, ἀόρ. α'. τοῦ ἐδοποίεω.

Ὠδοποιός, ὁ· ἡ (ὁδὸς, ποιέω) Ὅστις ποιεῖ ἢ στιχουργεῖ ᾠδάς.

Ὠδός, ὁ. συναίρ. ἀντὶ ἀοιδὸς παρὰ τὸ, ἀείδω, ᾄδω. Ψάλτης, τραγῳδιστὴς· «περὶ τὸν ᾠδὸν ὀρνιθιὸν εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀλεκτροφωνίας, ὅταν φωνάζουν, λαλοῦν οἱ πετεινοί. — 2) ποτήριον ἐν συμποσίῳ, τὸ ὁποῖον ἐν ᾧ ἔπινον ἐψάλλετο, ἀτραγῳδεῖτο τὰ σκόλια. Ἀθην. ια', σελ. 503. «οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ποτήριον, τὸ ἐπὶ τῷ σκολιῷ διαδιδόμενον. ἴδε σκολιόν.

*Ὠθός, οῦ, ὁ. Δωρ. ἀντὶ οὐδός. Τὸ κατώφλιον.

*Ὠθύζομαι, μέλ. σθύσομαι, Γλωσσ. ἀντὶ ὀδύσσομαι. Μισῶ, σθονῶ, ὅπερ ἴδε·

Ὠδυσίη, ἡ, καὶ

*Ὠδυσις, εως. ἡ (ὀδύσσομαι) Ὀργή, θυμός, μῖσος, δυσαρέστησις, δυσθυμία, ἀποδοκιμασία. ποιητ.

Ὠδώδεσι, ποιητικῶς ἀντὶ, οἰδῶσι, γ'. ἑνικ. πρσπ. ὑπερσυντ. τοῦ ὄζω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ε.

Ὦέ, ἐπιβόησις ἀλγηδόνος, πόνου· τὸ παρ' ἡμῖν ὤχ.

Ὠεόν, τό. ποιητ. ἀντὶ ᾠόν· ᾠόν, αὐγόν. Ἀρατ. Νίκανδρ. Θηρ. 192. καὶ Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. β'. «ὠεὰ χηνὸς κἀλεκτορίδων πετεηνάων.

*Ὠέτα, ἀντὶ ὠέτα. Φίλε μου, ἀγαπητέ μου, ἴδε ὠέτα· Γλωσσ.

*Ὦετο, γ'. ἑνικ. πρόσπ. παρτπ. τοῦ οἴομαι, ἢ οἶμαι.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ζ.

*Ὦζυρός, ά, όν, ἀντὶ ὀξυρὸς Γλωσσ.

*Ὦζω, Φωνάζω τό, ὦ, ὅθεν θαυμάζω, φωνάζω διὰ θαυμασμόν· ἀφ' οὗ ὠγμός. (παρὰ τὸ, ὠ, ὥσπερ τὸ, οἰζω παρὰ τὸ εἰ, οἰμώζω παρὰ τὸ, οἴμοι.)

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Η.

*Ὧ ἠ, = τῷ ἑπομένῳ·

Ὠή, Κλητικὸν φώνημα ὅταν κράζωμέν τινα τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀγνοοῦμεν, ἢ δὲν εὐθυμούμεθα ἢ δὲν θέλομεν νὰ ὀνομάσωμεν· ὡς τὸ πα' ἠμῖν κοιντρ. ἔ! ἀκούεις! ἔ σύ! τὸ Γαλλ. hélas! τὸ Γερμ. he! heda! hella! τὸ Λατ. ohe! ἢ heus. Ξενοφ. Κυνηγ. ς'. 19. «παύεσθωσαν· ἢ κατεΐδες ὡῇ τὰς κύνας· ἔσυ μή πως εἶδες τὰς σκύλλας. Εὐριπ. Ἰων. 907.

*Ὠῆ, ῆς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὠή.

*Ὠήθην, ἀόρ. τοῦ οἴομαι, ἢ οἶμαι.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Θ.

*Ὦθεσκε, Ἑπκ. καὶ Ἰων. γ'. πρσπ. παρατ. τοῦ, ὠθέω. Ὀδσ.

*Ὠθεῦνσ', Ἰων. κατ' ἐπστρ. ἀντὶ ὠθοῦνται.

Ὠθέω, παρατ. ἐώθουν, Μλ. ὠθήσω καὶ «ὠσω· ἀόρ. ἔωσα, «ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ συνθ. ἀπέωσα, Ὀδσ. ι, 81. πρκμ. ἔωσμαι. παθ. ἐωσμαι. παθ. ἀόρ. ἐώσθην, Poes. ἐν Εὐρκδ. Μηδ. 336. Πλάτ. Τιμ. σελ. 79. Ε. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ ἀεὶ μετὰ τῆς συλλβ. ἀνέης., καθ' ἣν ὁ Ποιητ. μόνον ἐν Ἰλιάδ. Π, 410. καὶ Τμ. Ἐρ 305. χρῆται τῇ λέξει· οἱ παρ' αὐτῷ χρήσιμοι χρόνοι αὐτῆς εἰσὶν ὁ ἐνεργ. ἐνστ., παρατ. καὶ ὁ ἀόρ. ὁ μέσ., ὁ ἀόρ. ἐωσάμην, οἱ τύποι ὦσατο, ὦσασθαι, ὦσαιτο κτλ, ἔτι δὲ τὸ γ'. Ἑπκ. καὶ Ἰων. τοῦ παρτ. ὠθέσκε, Ὀδσ. Λ, 596. καὶ τὸ γ'. τοῦ ἀορ. ὦσεσκε, 599. Ἀμπώχνιο, σπρώχνω, κουντῶ, ξεκουντῶ μὲ βίαν κτλ., σύρω, τραβῶ ἀπὸ τὸν τόπον του, «τινά ἢ τι», πολλάκις παρ' Ὁμ συνήθ. ἐπ' ἀνδρῶν. δυνάμεων, «ὡσαν ἀμ' ἵπποισιν τὸν ἄμπωξεν ἢ τὸν ἔρριψεν ἀπὸ τὸ ἁμάξι κάτω, Ἰλιάδ. Ε, 19. 835. Λ, 143. «ἐς μηροῦ ὄρυ ὥστε σύγαλε μὲ βίαν τραβῶντας τὸ εἰς τὸν μηρόν του ἐμπηγμένον δόρυ, Ἰλιάδ. Ε, 694. «ἕλκος ἄψ ἐς κουλεὸν ὥσαι ἔχωσε πάλιν τὸν σπαθὶ εἰς τὸ θηκάρι, Ἰλιάδ. Α, 220. «τοίσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλὺς ὦσεν Ἀθήνη ἔσπρωξε καὶ ἔσκόπασεν ἀπὸ τὰ ὄμματά των τὸ σκοτεινὸν σύννεφον, Ἰλιάδ. Ο, 688. = Ἐπὶ διωγμοῦ, ὥσμοῦ, στενοχωρήσιος τῶν ἐχθρῶν, ὅταν δίκλωσι, κατατρέχωσι τις τὸν ἐχθρόν του τὸν στενοχωρεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, Ἰλιάδ. Θ, 336. Ν, 193. Π, 45. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐπὶ μετακινήσεως λίθου τινός, ὅταν μετακινῇ, ξεκινῇ τις μὲ κόπον μεγάλην τινὰ πέτραν, Ὀδσ. Λ, 596. 599. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς σφοδρᾶς, ὁρμητικῆς δυνάμεως τῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀνέμων, Ἰλιάδ. Φ, 235. 241. Ὀδσ. Γ, 295. «ὡσε ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ ἅμπωξε τὸν ἑαυτόν του, τοῦτ' ἐστὶ ἐπήδησεν, ἐχώρησεν εἰς τὴν φωτιάν, Ἡρδτ. 7, 167. Μεταφρ. καταπείγω, ἐπιταχύνω, «κατασπεύδω, βιάζω τι νὰ γένῃ ὀγλίγωρα, πτά πράγματαν Ἡρδτ. 3. 81. — β) ἀπολύτως, ἁμπώχνω, σπρώχνω παραπέρα, μακρύτερα, παρώκει· «ὠσα παρὲξ Ὀδσ. ι, 488. — Παθτ. ὁρμῶ, ὁρμῶμαι, ὅθεν καὶ στριμπώχνομαι, στριμμόνομαι, στριμπώνομαι, κινοῦμαι ἀπὸ τὸν τόπον μου μὲ κόπον πολὺν ἢ μὲ βίαν, χώνομαι μέσα ἢ ἀνάμεσά του, «ὠθοῦμαι εἴτω· «ὠθοῦμαι ἐπὶ κεφαλὴν πίπτω κατακέφαλα, Ἡρδτ. 7, 136. — Μσ. ἐμπώχνω, σπρώχνω τι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου μακρύτερα, τὸ κτυπῶ ὀπίσω, πολλάκις ἐν τῇ Ἰλιάδ καὶ παρ' Ἡρδ. 8, 3. 9, 25. κατ' ἀόριστ. «ὠσασθαι συνήθως χρήσιμον. — β) «ὠθοῦμαι εἰς τὸ ξίφος· «πίπτω ἐπάνω εἰς τὸ ξίφος μου, ὅ ἐστι χώνω τὸ σπαθὶ μου εἰς τὸν ἑαυτόν μου, φονεύομαι μόνος μου· «ὠθοῦμαι εἰς μέσους «ὁρμῶ, χώνομαι ἀνάμεσα εἴ τινας, Πλτχ. (συγγένειαν δὲ τῷ, ὄθομαι οὐκ ἔχει ἡ λέξις.) ὅθεν

Ὠθησις, εως, ἡ. = ὠθισις.

Ὠθίζω, Μελ. ἰσω = ὠθέω, Ἀμπώχνω, σπρώχνω, στριμόνω, στενοχωρῶ. Παθητ. στριμόνομαι, συναθροίζομαι, ἐπὶ τῶν μαχομένων ἐν πολέμῳ· ἔτι δὲ καὶ Τρπκ. καὶ ἐπὶ ἔριδος καὶ φιλονεικίας ἐν τῷ βουλεύεσθαι. Φιλονεικῶ, μαλώνω τὸ σύνηθ. κοιντρ. ἄλλως λέγω. Ἡρδτ. 3, 76. παρβλ. «ὠθισμός· ἔτι δὲ καὶ «ὠθίζομαι εἰς τινα ὁρμῶ κατά τινος καταπλακώνω τινά, ὅθεν

*Ὠθίσις, εως, ἡ, καὶ

Ὠθισμός, ὁ. Ἄμπωγμα, σπρώξιμον, στρίμπωγμα, στρίμωμα, χώσιμον μέσα, ἀνάμεσα, ἔξαιρ ἐν μάχῃ, ὅταν οἱ πολεμοῦντες χώνωνται ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἐχθρούς, συναθροίζωνται, σπρώχνωνται ἀναμεταξύτων, Ἡρδτ. 7, 225. 9, 62. Τρπκ. «ὠθισμὸς λόγων ἔρις, φιλονεικία σφοδρὰ, τὸ τουρκιστ. καυγᾶς, Ἡρδτ. 8, 78. 9, 26.

(Ὠθόω), ἄχρηστος πρωτότυπος λέξις, ἀφ' ἧς παράγονται χρόνοι τινὲς τοῦ, ὠθέω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ι.

Ὠΐα, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ᾠά.

*Ὠίγνυντο, Ἐπκ. γ'. πρσπ. πλθ. παθτ. παρατ. τοῦ, οἰγνυμι ἀντὶ ᾠγνυντο, Ἰλιάδ.

*Ὠίετο, γ', Ἐπκ. πρσπ. παρατ. τοῦ, οἴομαι ἀντὶ ᾠετο, Ὀδσ. (ε)

*Ὠίζυρός, ά, όν, ἀντὶ ὀϊζυρὸς, Γλωσσ.

*Ὠιζύς, ύος, ἡ, ἀντὶ ὀϊζύς, Γλωσσ.

*Ὠίκτειρον, ποιητ. ἀντὶ ᾤκτειρον, παρατ. τοῦ οἰκτείρω.

Ὠΐζω, (οἷον, ὠόν) ἐπὶ ὀρνήθων. Κάθεται ἐπάνω εἰς τὰ αὐγά, κλωσσῶ.

*Ὠιξε, οἶξαν. Ἐπκ. γ'. ἑνκ. καὶ πλθ. πρτ. ἀορ. α'. ἐνεργ. τοῦ, οἰγνυμι ἀντὶ ᾤξε, ᾤξαν, Ὁμ.

Ὠιόν, τ', ὡς τὸ, ᾠόν, Αὐγόν.

*Ὠίον, ὅ ἐστιν, ᾠόν, β'. πρόσπ. παραττ. τοῦ οἶμην, ἐκ τοῦ οἴομαι τὸ νομίζω.

*Ὠίσάμην, ποιητ. ἀντὶ ᾠήθην, ἀόρ. α'. τοῦ οἴομαι· ἢ καὶ ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ ἠνεγκάμην, μέσ. ἀόρ. α'. τοῦ φέρω. μέλ. οἴσω.

*Ὠισθην, Ἐπκ. ἀόρ. α'. τοῦ, οἴομαι, Ὀδσ.

*Ὠΐχθην, ποιητ. ἀντὶ ᾠχθην, ἢ ἐᾠχθην, παθητκ. ἀόρ. τοῦ οἴγνυμι.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Κ.

*Ὦκέ, Δωρ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ὠέκ.

*Ὠκ', ποιητκ κατ' ἀποστρ. ἀντὶ ὠκα.

Ὠκα, ποιητ. Ἐπῤῥ. τοῦ ὠκύς. Ταχέως, ὀγλιγωρα, ὁρμητικὰ, πάνυ εὐχρήστον, Poes. ἐν Εὐρπ. Μηδ. 744. (παρὰ τὸ, ὠκύς, ὡς τὸ, τάχα παρὰ τὸ, ταχύς)

*Ὠκαλέη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ὠκάλεια, Ἰλιάδ. Β, 501.

*Ὠκάλεια, ἡ. Πόλις ἐν Βοιωτίᾳ (ε)

*Ὠκαλέος, έη, έον, νεώτερος Ἑπκ. τύπος ἀντὶ ὠκύς.

*Ὠκέα, Ἑπκ. καὶ Ἰων. Θλκ. τοῦ, ὠκύς, ἀντὶ ὠέα, Ὁμ.

Ὠκεάνειος, ὁ, ἡ. (Ὠκεανὸς) Ὅς τις κατάγεται, ἔχει τὴν καταγωγὴν του ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὑπάγεται, προσήκει ἢ ἀνήκει εἰς τὸν Ὠκεανόν. — 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ. (ε)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ὠκεανή, ῆς, ἡ, ἀντὶ ὠκεανός, Γλωσσ.
*Ὠκεανία, ἄδος, ἡ· καὶ
*Ὠκεανίς, ἴδος, ἡ, ἰδιαίτρ. Ἐπκ. Ἡλκ. τοῦ, Ὠκεάνειος. Νων.
*Ὠκεανίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσδ. Θγν. 364. 389. καὶ ἄλλαχοῦ· ὅθεν καὶ νύμφη τοῦ Ὠκεανοῦ. (ἐσχηματισμ. ἐκ τοῦ Ὠκεανός, ὥσπερ τό, Νηρηνίη ἐκ τοῦ, Νηρεύς) [ῐ]
*Ὠκεανίς, ίδος, ἡ, = Ὠκεανίη, Ὠκεανῖτις, Πνδ. Ὀλ. 2, 129.
Ὠκεανίτης, ου, ὁ. Ἡλ. Ὠκεανῖτις, ίδος, ἡ. Τίτις, θηγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ. — 2) ὅ,τι εἶναι ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, κεῖται, εὑρίσκεται εἰς τὸν Ὠκεανόν· κύησος ὠκεανῖτις.
Ὠκεανόνδε, Ἐπῤῥ. Εἰς τὸν Ὠκεανόν, κινῆσ. σημκτ. Τμν. Ἐρ. 68. Τμ. Ὁμ. λα', 16. ποιητ. μόνον, ἐκ τοῦ
Ὠκεανός, ὁ. Ἡ ἔξω μεγάλη θάλασσα ἥτις περιπυκλοῖ ὅλην τὴν γῆν, καθ' Ἡσδ. Θγν. 133. υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· θεὸς τῆς ἀρχῆς, τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος, ἀφ' οὗ προέρχονται πάντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἰδιαίτερα ὑδατα, Ἡλ. Φ, 290. Ἡσδ. Θγν. 337. 367. ἐν Ἡλ. Ξ, 201. δέ, καὶ εἶται μάλιστα καὶ πάντων γένεσις καὶ 246. ὃς περ γένετις πάντεσσι τέτυκται· ὁ Ποιτ. νομίζει, φαντάζεται τὸν Ὠκεανὸν ὡς τινα μέγιστον τοῦ κόσμου ποταμὸν ἅπαντα τὸν κύκλον τῆς γῆς, πᾶσαν τὴν γήϊνον σφαῖραν περιῤῥέοντα καὶ περιορίζοντα, ὅθεν οὐ μόνον προσαγορεύει αὐτόν, ὠκαλαῤῥείτην, ἀφύῤῥοον, βαθύῤῥοον, ἀλλὰ τὸν ὀνομάζει καὶ διαῤῥήτην ποταμόν. ἴδε ἐξαιρ. Ἡλ. Τ, 7. οὕτως οὖν μένει καὶ ἑπομένως θεωρούμενος ὡς ἡ ἐκτὸς μεγάλη θάλασσα ἀντιθ. τῇ ἐνδον ἡ τῇ Μεσογείῳ· θάλασσα, πόντος. (πιθανῶς παρὰ τό, ὠκύς καὶ πέω, ὁ ὀξέως, ταχέως ῥέων, συγγν. δὲ ἴσως τῷ, Ὠγήν, Ὠγενός, Ὠγύγης.)
*Ὠκεάσιν, Ἐπὶ. γεν. πλθ. τοῦ, ὠκεῖα, Ἡλ. τοῦ, ὠκύς, Ὅμ.
Ὠκέως, Ἐπῤῥ. τοῦ, ὠκύς· κατὰ πρῶτον παρὰ Πίνδ.
Ὠκῆες, ἠέσσα, ἦεν, νεώτρ. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ, ὠκύς.
*Ὠκήθεν, Ἀδλκ. ἀντὶ ὠκήσηναν γ'. πληθντ. πρόστ. παθητ. α'. ἀόρ. τοῦ εἶκω, Ἰλ. Β. 668.
*Ὠκιμίδης, ου, ὁ, ἀρσ. κύρ. ὄνμ.
Ὠκίμιος. ίνη, ιον. Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἐκ τοῦ ὠκίμου. Διασκ. α', 59. μύρον ὠκίμινον.
*Ὠκιμοειδής, ές, ἡ. (εἶδος) Ὅ,τι εἶναι, φαίνεται ὡς τὸ ὤκιμον, ὁμοιάζει μὲ τὸ ὤκιμον. ἐκ τοῦ
Ὤκιμον, τό· Ἀρωματικόν, εὐῶδές τι φυτόν, τὸ παρ' ἡμῖν φυόμενον βασιλικόν, ἔτι δὲ καὶ ὠκίμον βασιλικόν, ἀ Θεόφρ. Ἱστορ. Φυτῶν. ζ', 3. τὰ β'. 20. Διοσκορ. β', 171. καὶ Λάτιος.
Ὠκιμοείδης, ὁ, ἡ. συναιρσ. ἀντὶ, ὠκιμοειδής.
*Ὠκιόκης, ποιητ. κατὰ συναίρσ. ἀντὶ ὁ ὠκιόεις.
*Ὠκίπαρος, ὁ, ἀρσ. κύρ. ὄνομ. ποταμοῦ τινος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
Ὤκιχον, τό. Χιλιόχτις, ἥτοι χορτάρι εἰς τροφὴν τῶν ἀλόγων ζώων, ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν τριφύλλι, ὅθεν τὸ Λατ. cicinum.
Ὠκιστα, Οὐδέτρ. πλθ. τοῦ, ὠκύς, ἐπῤῥτ. ἐν χρήσει. Τάχιστα, ταχύτατα, πολὺ ὀγλίγωρα, μὲ πολλὴν ὀγλιγωράδαν. Ὀδσ. Χ, 77. 133.
*Ὠκιστος, ίστη, ιστον. ἀνμλ. ὑπερθ. τοῦ, ὠκύς. Ἰλδ.
*Ὠκίων, ονος, ὁ, ἡ. ἀνμλ. συγκρτ. τοῦ, ὠκύς.
*Ὠκτείρησα, οὐκ εὔχρηστ., παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσι μόνον ἀπαντῶμενος ἀόρ. α'. τοῦ, οἰκτείρω.

Ὠκύαλος, ὁ, ἡ. (ἅλς) Ὅ,τι φέρεται, κινεῖται ταχέως ἐπὶ τὴν θάλασσαν, διὰ θαλάσσης, Ἐπθ. τῶν πλοίων, Ἰλδ. Ο, 705. Ὀδσ. Μ, 182. Ο, 473. παρὰ τοῖς μεταγνστ. δὲ, ἐν γένει ὡς τό, ὠκύς. — 2) Ὠκεανός, ὁ, κύρ. ὄνμ. ὑπὸ ἑτέρου τινὸς Φαίακος, Ὀδσ. Θ, 111. — ἔστι δὲ ἡ λέξις παρὰ ποιητ. μόνον χρτμ. (ἡ σύνθεσις αὐτοῦ τῷ, ἅλλομαι, παράλογος) [ῠ]
*Ὠκυαχής, ές, ἡ, ές, (ἠχος) Δωρ. ἀντὶ ὠκυηχής· Ὅστις ἢ ὅ,τι ἠχεῖ σφοδρά, δυνατά, δυνατὸν κρότον ποιεῖ. ποιητ.
Ὠκυβόας, ου, ὁ. (βοή) Ὅστις καλεῖ τοὺς πολεμιστὰς ταχέως εἰς μάχην, ἢ ὅστις εἶναι ταχὺς εἰς τὴν ἐν μάχαις συμπλοκήν, ποιητ.
Ὠκυβόλος, ὁ, ἡ. (βάλλω) Ὅστις ῥίπτει, τοξεύει, ἀκοντίζει, κτυπᾷ ἢ ἐπιτυγχάνει ὀγλίγωρα, Σφκλ. Φιλ. 705. ἐκδ. Νεοφτ. Δούκα. ποιητ. μόνον.
Ὠκυδήκτωρ, ορος, ὁ. (δάκνω) Ὅ,τι ἢ ὅστις δαγκάνει, κατατρώγει, περιτρώγει τι μὲ ὀξύτητα, ὁριμύτητα, σφοδρά, δυνατά. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 216. ἡρίθη ἀκυδήκτωρ, ποιητ.
Ὠκυδίδακτος, ὁ, ἡ. (διδάσκω) Ὅστις ἐδιδάχθη, ἔμαθε· διδάσκεται, μανθάνει τι ὀγλίγωρα, ποιητ. (ῐ)
Ὠκυδίνητος, ὁ, ἡ. (δινέω) Ὅ,τι περιστρέφεται, περικυκλοῦται, ἔρχεται ὀλίγωρα, ποιητ. μόνον. Πίνδ. Ἴσθ. ε', 7. (ῐ)
*Ὠκυδρόμας, ου, ὁ = ὠκυδρόμος, Ἐπγρ. παρὰ Παυσ. 6, 13. 6. — 2) ἀρσ. κύρ. ὄνμ. ποιητ. μόνον.
Ὠκυδρομέω, Τρέχω ταχέως, πηλαλῶ ὀγλίγωρα, ποιητ. ἐκ τοῦ
Ὠκυδρόμος, ὁ, ἡ. καὶ προπαροξτ. ὠκύδρομος, ὁ, ἡ (τρέχω, δραμεῖν) Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ ὀγλίγωρα· ποιητ.
Ὠκυεπής, ὁ, τ. (ἔπος) Ὅστις λαλεῖ, ὁμιλεῖ ὀγλίγωρα. ποιητ. Ἀνάλ. β'. σελ. 517.
*Ὠκυΐδη, ἡ, (ὠκύδοος) Κύρ. ὄνμ.
*Ὠκυηχής, ές, ἡ, ἰδὲ ὠκυαχής.
*Ὠκύθοον, τό, Φυτόν τι ταχέως αὐξάνον καὶ γυροσμάλα, καμπτὰ φύλλα ἔχον, κυρ. οὐδέτ. τοῦ
*Ὠκύθοος, ὁ, ἡ. (θέω) Ὅστις ἢ ὅ,τι τρέχει, πηλαλεῖ, ἢ αὐξάνει ὀγλίγωρα. Εὐρπ. Ἱκετ. 993. ὠκύθοον τριπετηλόνα. Καλλίμαχ. ποιητ.
*Ὠκυλλας, ὁ, Ἀρσ. κύρ. ὄνμ. Ξενῤ.
*Ὠκυλόχεια, ἡ. (λοχεύω) Ἡ προξενοῦσα ταχὺν ἢ ῥᾴδιον τοκετόν, εὔκολον, ὀγλίγωρον γέναν. Ὀρφ. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυμάχος, ὁ, ἡ. (μάχομαι) Ὅστις μάχεται, πολεμεῖ ὀγλίγωρα, σφοδρά, ποιητ. (ᾰ)
Ὠκύμολος, ὁ, ἡ. (μολεῖν) Ὅστις βαδίζει, περιπατεῖ ὀγλίγωρα. ποιητ.
*Ὠκυμον, συ, τό, ἀντὶ ὤκιμον, Γλωσσ.
Ὠκύμορος, ὁ, ἡ. (μόρος) Ὅστις ἀπέθανεν ὀγλίγωρα ἢ πρόωρα, πολλκ. παρ' Ὅμ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ ὑπερθ. ὠκυμορώτατος, Ἰλδ. Δ, 505. — 2) ἐνεργτ. Ὅ,τι προξενεῖ ὀγλίγορον, ἢ πρόωρον θάνατον, μοῖρα. Ἰλδ. Ο, 441. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυμορώτατος, άτη, ατον, ὑπερθ. τοῦ ἀκύμορος, Ἰλ. Δ. 505.
*Ὠκύνοος, ὁ, ἡ. (νοῦς) Ὅστις ἐννοεῖ, καταλαμβάνει τι ὀγλίγωρα. ποιητ.
Ὠκύνω, (ὠκύς) = ὀξύνω, Ἡσύχ.
*Ὠκυπέδιλος, ὁ, ἡ. (πέδιλον) ποιητ. Ὁ ἔχων ταχέα πέδιλα, ἢ πόδας, ὠκύπους, ταχύποντ.
*Ὠκυπέτεια, ἡ· ἰδιαίτρ. ποιητ. Ἡλ. τοῦ, ὠκυπετής.
*Ὠκυπέτη, ἡ, Κύρ. ὄνμ. Ἡσδ. Θγν. 267. ἐκ τοῦ
Ὠκυπέτης, ου, ὁ. (πέτομαι) Ὅ,τι ἵπταται, πετᾷ, ἢ τρέχει, πηλαλεῖ ὀγλίγωρα, Ἰλδ. Θ, 42. Ν, 24. Ἡσδ. Ἐρ. 214. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυπετής, ές, ἡ. (πέτομαι) = τῷ προηγμ. ὠρηξ. Ἡσδ. Ἐρ. 214. ποιητ. μόνον.
Ὠκύπλανος, ὁ, ἡ, (πλάνη) Ὅς τις πλανᾶται, περιπλανᾶται, περιφέρεται ὀγλίγωρα. Εὐρπδ. ποιητ. μόνον.
Ὠκύπλοος, ὁ, ἡ. (πλέω) Ὅστις πλέει μὲ τὸ καράβι, ταξιδεύει ὀγλίγωρα. ποιητ.
Ὠκυποδάω, Ἔχω πόδας ταχεῖς ἢ εἶμαι ταχὺς κατὰ τοὺς πόδας, ἐκ τοῦ
Ὠκυπόδης, ου, ὁ. ποιητ. ἀντὶ ὠκύπους, Ταχύπους. Ἀνθολ.
Ὠκύποινος, ὁ, ἡ. (ποινή) Ὅστις παιδεύει, τιμωρεῖ τινα ὀγλίγωρα, ἐκδικεῖται ὀγλίγωρα. Αἰσχύλ. Θῆβ. 745. ποιητ. μόνον.
Ὠκύπομπος, ὁ, ἡ. (πέμπω) Ὅστις πέμπει, στέλλει, ἢ φέρει, μεταπομπεύει τι ὀγλίγωρα. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 1137. 1427. ναῦς ταχύπομπος. ποιητ.
Ὠκυπορέω, ῶ. Πορεύομαι, ὁδοιπορῶ, βαδίζω ὀγλίγωρα. ἐκ τοῦ
Ὠκύπορος, ὁ, ἡ. (πείρω, πόρος) Ὅς τις ἢ ὅ,τι πορεύεται, βαδίζει, ἢ ὁδοιπορεῖ ὀγλίγωρα, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ τῶν πλοίων. ποιητ.
*Ὠκύπους, ὁ, ἡ. σπάνιος ποιητ. παρασχηματισμὸς τοῦ, ὠκύπους. (υ)
Ὠκύπους, ὁ, ἡ, ποὺν, τό, γεν. ποδος (πούς) = ταχύπους. Ὁ ταχεῖς πόδας ἔχων, παρ' Ὅμ. ἀεὶ ἐπὶ τῶν ἵππων· παρ' Ἡσδ. δὲ, Ἀσπ. 302. καὶ τῶν λαγῶν. ποιητ. μόνον. (υ)
Ὠκύπτερος, ὁ, ἡ. (πτερόν) Ὅ,τι ὕπτατος, πετᾷ ὀγλίγωρα, ὁ ταχέα πτερὰ ἔχων, ταχὺς τὰ πτερά, ταχέως πετόμενος, ἢ εἰς ὀξὺ λιγούσας πτερυγας ἔχων· ἡρήκη Ἰλδ. Ν, 62. πτὰ ὠκύπτερα τὰ σκληρύτερα μέρη τοῦ πτερεῦ, ὅ ἐστι τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν τὰ εἰς ὀξὺ λιγόντα, καὶ πρὸς τὴν σάρκα τοῦ ὄρνεου ἐμφυτευμένα ὄντα, δηλαδ. τὸ μέρος ἐκεῖνο, δι' οὗ γράφομεν. Ἀρστφ. ὄρ. 807. ποιητ. μόνον.
*Ὠκυρόη, ἡ. Κύρ. ὄνμ. Θυγάτηρ τις τοῦ Ὠκεανοῦ. Τμ. Δμτ. 420. Ἡσδ. Θγν. 360.
Ὠκυρόης, ου, ὁ. = ὠκύρους. Ἀπολ. Ῥδ. ποιητ. μόνιν.
*Ὠκύροας, ὁ, ἡ. ποιητ. ἀντὶ ὠκύῤῥοος. ποταμόν Ἰλδ. Ε, 598. Η, 133. ποιητ. μόνον.
*Ὠκύῤῥοος, ὁ, ἡ. (ῥοή, ῥέω) ἐπὶ ῥευστῶν. Ὅ,τι ῥεῖ, τρέχει, χύνεται ὀγλίγωρα, ποιητ.
Ὠκύς, ωκεῖα, ώκυ. Γεν. έος, είας, έος. Ἐπκ. καὶ Ἰων. ἐλλ. ώκέως, παρ' Ὅμ. εὐχρηστότερον παρὰ τὸ συνηθ. Ἡλκ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλδ. ὅπου κεῖται ἀεὶ πώκεα, Ἰριμα συντεταγμένον· ὠκύτητος καὶ παρ' Ἡσδ. Θγν. 780. ἐν τῇ Ὀδσ. δὲ, μόνον Μ, 374. ἐπὶ τῆς λαμπετίας· ὀκιάτλκ. δὲ, μόνον παρ' Ἰ. Γαζ. 1, 240. — Ὅς τις εἶναι ταχύς, ὀγλίγωρος· πολλάκις παρ' Ὅμ., ὡσπύτως καὶ ἐπὶ κινήσεως ἀψύχων πραγμάτων, ἐξαιρ βελῶν καὶ πλοίων. — 2) ὡς τό, ὀξύς· ὅ,τι ἐνεργεῖ ὀγλίγωρα εἰς τὰ αἰσθητήρια· ὠτῆ ἀκεῖ.· Λίλν. Ἐπῤῥ. ὠκέως, κατὰ πρῶτον παρὰ Πίνδ., ποιητ. δὲ ὠκα, ὡς τό, τάχα παρὰ τό, ταχύς· πάνυ εὐχρστ. παρὰ τῷ Ποιητ. Παραδτ. ὁμαλ. ὠκύτερος, ὠκύτατος, Ὀδσ. Θ, 331. ἀμλ. ὠκίων, ονος, έ, ή· καὶ ὠκιστος, Ὅμ. φαίνεται δὲ μόνον παρὰ ποιητ. χρήσιμος ἡ λέξ. (συγγν. τῷ, ὀξύς, ἀκή, ἀκμή, acer, acutus. [τὸ υ, παντὸς ἀρχ.]
*Ὠκύσημος, ὁ, ἡ (σῆμα) Ὁ ταχέως σημειῶν, σήματα ποιῶν, Γλωσσ. ἀμφ.
Ὠκύσκοπος, ὁ, ἡ. (σκοπέω) Ὅστις βλέπει, σκοπεῖ, κοιτ. ματιάζει, ἢ ἐπιτυγχάνει ὀγλίγωρα. Ἀνάλεκτα β'. σελ. 517. ποιητ.
Ὠκύτης, ητος, ἡ. (ὠκύς) Ταχύτης, ὀγλιγωράδα. Πίνδ. Πθ. 11, 75. ποιητ. μόνον. (ῠ)
Ὠκυτόκειος, ὁ, ἡ. καὶ
*Ὠκυτόκιος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι ἀνήκει, συνεισφέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρει, βεηδεῖ εἰς ταχὺν τοκετόν, εἰς ὀγλίγωρον, ἢ εὐκολον γένναν, κτά. ὠκυτόκια· ὑπκμ. φάρμακα, ἰατρικὰ διὰ τῶν ὁποίων ταχύνεται ἢ εὐκολύνεται ὁ τόκος, ἡ γέννα. Ἀρστφ. Θσμ. 504. κατὰ τὸ Ῥανεν. χειρογρ. δὲ, ὠκυτόκια, συνηθως. ἐκ τοῦ

Ὠκυτόκος, ὁ, ἡ. (τίκτω) Ἐπὶ μητέρων, εὐκόλως ἢ ταχέως τίκτουσα, γεννῶσα· ὅ,τι εὐκολύνει τὴν γένναν. Σοφκλ. Οἰδ. Κ. 690. ἔκδ. Νεοσ. Δούκα. κτό ὠκυτόκιον εὐκολος, ὀγλίγωρος τοκετός, γέννα. Ἡρόδ. 4, 35. — 2) Παθτ. προπαροξυτονμ. ὠκύτοκος, ὁ, ἡ· τὸ ταχέως· ἢ εὐκόλως τεχθεῖ, γεννηθεῖ.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Λ.

Ὤλα, συνθ. ὁλωλα, παρακ. τοῦ ὄλλω, εἰς τὸ ὄλλυμι.

Ὤλαξ, ακος, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ, Αὔλαξ. ἴδε καὶ ὠλξ.

*Ὠλάφιον, τό, συναιρ. ἀντὶ τοῦ ἐλάφιον. Ἀρστφ. Θτμ. 117ζ. καὶ

*Ὤλαφος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἔλαφος.

*Ὠλεκρανίζω, Μλ. ἴσω, Ἀττ. ἶῶ, ὡς τὸ, κυβιτίζω. Κτυπῶ, ἀμπώχνω τινὰ μὲ τοὺς ἀγκῶνας, ἐκ τοῦ

Ὠλέκρανον, τό. κυρίως ὠλενόκρανον, τοῦτ' ἔστιν ὠλένης κρᾶνον. Τὸ ἐξέχον, καμπτομένου τοῦ πήχεως, ὃ ἐστί, τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς χειρὸς, κτβ' ὃ κάμπτεται ὁ βραχίων, ὁ ἀγκών, κοινῶς, παρ' Ὅμ πάγκοινος κεφαλὴ Ὀδσ. Ξ, 494 παρὰ τοῖς Δωρ. κύβιτον, ἀφ' οὗ τὸ Λατ. cubitus. Παρ' Ἀριστοφ. δὲ Εἰρ. 443. καὶ, ὀλέκρανον.

Ὠλένη, ἡ. Ἕλλως ἀγκὼν καὶ πῆχυς· Τὸ πρὸς τὸ στῆθος σχηματιζόμενον οἱονεὶ τριγώνου ἀμβαδὸν καμπτομένου τοῦ πήχεως, τὸ παρ' ἡμῖν κοινῶς ἀγκαλιά, ὅθεν τὸ Λατ. ulna. Τμ. Ἐρ. 388 — 2) Ἅλλως ἀγκαλίς. Δέμα ἐσμάτ. ὅσον ἠμπορεῖτις νὰ περιλάβῃ, κρατήσῃ ἐν τῇ ὠλένῃ, κοινῶς, μιὰ ἀγκαλιὰ ἀπό τι. ὅθεν τὸ ὠλένιος.

*Ὠλενίζω, ὁ, ὀρσ. κύρ. ὄνμ.

*Ὠλένιος, ία, ιον (ὠλένη) Ὅ,τι εὑρίσκεται, εἶναι εἰς τὸν ἀγκῶνα, ἐν τῷ ἀγκῶνι· εἰς τὴν ὠλένην, ἐν τῇ ὠλένῃ.

*Ὠλανίς, ίδος, ἡ = ὠλένη, σημσ. 2. ὅθεν

*Ὠλενίτης, ου, ὁ. Θλκ. ὠλενίτις, ιδος, ἡ (ὠλένη) Ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ὠλένην, σημσ. 1.

*Ὠλενος, ἡ, Πόλις τις τῆς Ἠλιδος, Ἰλδ. πιθανῶς ὑπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ ὄρους κειμένης, αὐτοῦ ὀνομασθεῖσα. — 2) ὡς ορτ. ὁ Ὤλενος. ἀρτ. κύρ. ὄνμ. Ἥρωός τινος.

*Ὤλερος, ἡ. ὀνμ. πόλεώς τινος τῆς Κρήτης.

*Ὤλεσα, Δόρ. α'. ἐνργ. τοῦ, ὄλλυμι. Ὅμ.

Ὠλεσίβωλος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, βῶλος) Ὅστις ἢ ὅ,τι συντρίβει βώλους τῆς γῆς, κοινῶς, σβόλια, μπλάτσες ἀπὸ χῶμα, ἰσχυρὰ ὠλεσίβωλος. Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 215. ποιητ. (ε)

Ὠλεσίθυμος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, θυμὸς) Ὅ,τι φθείρει τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ζωὴν, ποιητ. (ε)

Ὠλεσίκαρπος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, καρπὸς) Ἐπὶ δένδρων, ὅ,τι φθείρει, ἀποβάλλει, δὲν κρατεῖ, ῥίχνει τοὺς καρποὺς του, πλέον ἐπειδὴ χάνει τοὺς καρποὺς της πρὶν ὡριμάσουν, Ὀδσ. Κ, 510. ὅθεν ἐν γένει ἄκαρπον. — Τρπ. ιτύμπανον ὠλεσικαρπον τὸ τύμπανον τῆς Κυβέλης, διότι ἐτυμπάνιζον αὐτὸ εὐσούχοι ἱερεῖς. [κρεῖττον δὲ, ἐπειδὴ ὁ διὰ τοῦ τυμπανισμοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμὸς ἔπαιρε αὐτοὺς νὰ εὐνουχίζωνται ἀφ' ἑαυτῶν. G. H. S.] Ὀππ. ἔστι δὲ ἡ λέξ. παρὰ ποιητ. μόνου χρσμ. (ε)

Ὠλεσοίκιος, ὁ, ἡ. (ὄλλυμι, οἶκος) Ὅστις ἢ ὅ,τι φθείρει, ἀφανίζει τὸν οἶκον, ἢ τὴν οἰκίαν, τὸ σύνηθ. ἰταλ. τὴν φαμιλιαν. Αἰσχ. Ἑπτ. 755. ὑπέρφιαλ τὸν ὠλεσίοικον θεόν.α — 2) ὅστις ἀφανίζει τὴν περιουσίαν, ἄσωτος. παρὰ Διβανίῳ δ'. σελ. 143. ποιητ. (ε)

*Ὠλεσίτεκνος, ὁ, ἡ (ὄλλυμι, τέκνον) Ὅστις ἢ ὅ,τι φθείρει, ἢ φονεύει τὰ τέκνα. ποιητ. (ε)

*Ὤλεστο, γ'. ἐνν. πρσπ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ὄλλυμι. Ὅμ.

*Ὦ Ἀλεύαρα, ποιητ. ἀντὶ ὦ ἐλεύθερος.

*Ὦ Ἀλεύθεροι, Δωρ. ἀντὶ οἱ ἐλεύθεροι.

*Ὦ Ἀλεύθερος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἐλεύθερος.

*Ὠλή, ῆνος, ὁ, Ἀρχαῖός τις Βάρδος τῆς Λυκίας, Ἡρόδτ. Καλλίμ. Παυσν.

Ὠλήν, ένος, ὁ. σπάνιος, παρασχηματσμ. τοῦ, ὠλένη.

*Ὤλίπαρος, ἡ. Κύρ. ὄνμ. μιᾶς τῶν Κυκλάδων νήσων (ε)

Ὠλίγγη, ἡ. καὶ

*Ὠλιγγία, ἡ = ὠλιγξ. ὅθεν

*Ὠλιγγιάω. Σουρρόνω, κάμνω ῥιτίδας, σούρρας.

Ὤλιγξ, ὠλίγγος, ἡ. Ῥιτὶς, πτυχὴ, δίπλα, σούρρα τοῦ δέρματος, ἐξαιρ. τοῦ προσώπου, Γραμμτ. (συγγν. τῷ, αὐλιξ, ὠλαξ.)

*Ὠλίσθησα, νεώτρ. τύπος ἐνργτ. ἀορ. α'. τοῦ, ὀλισθάω.

Ὠλιτήμερος, ὁ, ἡ. (ἀλιτέω, ἡμέρα.) παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ τοῦ ἀλιτήμερος.

*Ὠλιτέφρων, (ἀλιτέω, φρὴν) ἀντὶ ἀλιτόφρων. Ἡσυχ.

*Ὤλκα, ποιητ. ἀντὶ αὔλακα, ὡς τὸ ὠλαξ ἀντὶ αὔλαξ. Ὅμ.

*Ὦλλοι, Δωρ. ἀντὶ οἱ ἄλλοι.

Ὤλλος, ὄλλοι, Ἰων. ἀντὶ ὁ ἄλλος, οἱ ἄλλοι. Ἡρόδτ. παρ' ᾧ γράφει ὁ Schweigh. ἀεὶ Ἄλλοι.

Ὤλξ, ἡ, ποιητ. συγκπ. ἀντὶ ὤλαξ, αὔλαξ. σημ. Ἅπαξ μόνον κατ' αἰτιατ. πτῶσιν ὤλκα χρσμ. Ἰλδ. Ν, 707. Ὀδτ. Σ. 375.

Ὤλος, ἡ, = Ὠλένη, Ἡτχ.

*Ὤλοψα, ἀόρ. τοῦ ὀλίπτω.

Ὠλύγιος, καὶ

*Ὠλύγος, ὄγνωστον πρωτότυπον, ἀφ' οὗ παράγεται τὸ, διωλύγιος (συγγν. ἴσως τῷ, λιγύς, λύζω, ὀλολύζω.)

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Μ.

Ὦμάδιος, ία, ιον (ὠμος). Ὅτι εἶναι ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐπὶ τοὺς ὤμους. — 2) ὡς ἐπθτ. τοῦ Διονύσου, = ὠμηστὴς, ὠμοφάγος· ἐπειδὴ ἐν τῇ Χίῳ καὶ Τενέδῳ ἐθυσίαζον αὐτῷ ἀνθρώπου. (α)

Ὠμαδίς, Ἐπίρ. ἐκ τοῦ

*Ὠμαδόν, ἐπίῤῥ. (ὠμος) Ἐπάνω εἰς τὸν ὦμον, ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους.

Ὠμαλθής, ὁ, ἡ (ὠμὸς, ἅλθω). Ἕλκος ὠμαλθὲς. Πληγὴ ἰατρευθεῖσα πρὸ τοῦ πρέποντος καιροῦ ἢ ὄχι ὡς ἔπρεπαν. Ἡσύχ.

Ὠμαμπέλινος, ίνη, ινον (ὠμὸς, ἄμπελος). Ὅτι ἔχει χρῶμα ὡς τὰ πράσινα φύλλα τῆς ἀμπέλου, ἀντὶ. τῷ, ξηραμπέλινος.

Ὠμαχθής, ὁ, ἡ (ὦμος, ἄχθος). Ὅ,τι βαρύνει, προξενεῖ βάρος εἰς τοὺς ὤμους. ποιητ. Πήρα ὠμαχθὴς. Διοπλογ.

*Ὤμαν, ἀ. πληθντ. πρόσ. ὑποτακτ. τοῦ εἰμὶ. Εἶμαι.

*Ὤμες, Δωρκ. ἀ. πλθ. ὑποτκτ. ἐνστ. τοῦ, εἰμὶ ἀντὶ ὦμεν.

Ὠμηλυσις, εως, ἡ· κυρίως, ὠμὴ λύσις. Κοντροκοπανισμένον, χοντροαλεσμένον ἄλευρι ἀπὸ ἀφριγάνιστον σιτάρι, συνήθως καὶ ἀπὸ κριθάρι, ὅθεν ὠμήλ. κριθὴν ἢ πυρίνην κυρίως χρήσιμον ἐν τῇ ἰατρικῇ εἰς καταπλάσματα.

*Ὤμην, παρατκ. τοῦ οἶμαι.

*Ὠμηστήρ, ῆρος, ὁ. = ὠμηστὴς.

*Ὠμηστὴς, οῦ, ὁ (ὠμὸς, ἔδω, ἐδέσθαι). Ὅ,τι καταβιβρώσκει, τρώγει ὠμὸν κρέας. λοιπονὲ κύνες, ἰχθῦς.α Ἰλδ Λ, 454. Χ, 67. Ω, 82. Κέρβερος Ἡσδ. Θγν. 311. ἄτε δὲ καὶ μετὰ ζηλ. οὐσπτ. Ἔχιδναι Ἡσδ. Θγν. 300. λέαινα Ἡρόδτ. 5. 92, 2. θέσει ἐν γένει, ἀνθρωπος ἄγριος, ἀσπλαγχνος, κάπηρις. Ἰλδ. Ω, 207. ποιητ. μόνου ἐν χρσ. παραβλ. ὠμοβόρος, ὠμοβρώς, ὠμοφάγος.

Ὠμία, ἡ· = ὦμος. παρὰ τοῦ Ο'.

Ὠμιαῖος, αία, αῖον (ὦμος). Ὅ,τι εἶναι, εὑρίσκεται ἐν τῷ ὠμῷ, ἀνήκει εἰς τὸν ὦμον. «Φλέψ ὠμιαία.» κ. τ. τ.

Ὠμίας, ου, ὁ. Ὅστις ἔχει πλατεῖς τοὺς ὤμους. Ἡσύχ.

*Ὠμίασις, εως, ἡ = ὠμία, ὠμος. Φιλ.

Ὠμίζω, Μλ. — ἴσω, Ἀττ. ἶῶ (ὦμος). Θέτω, βάλλω τι ἐπὶ τοὺς ὤμους ἄλλου τινός. Μέσ. ὠμίζομαι, παίρω, βάλλω τι ἐπὶ τοὺς ὤμους μου.

Ὠμίλλα, ἡ. Τρόπος τις παιγνιδίου, τὸ ὁποῖον ὄπαιζον σχηματίζοντες ἢ περιγράφοντες κύκλον καὶ εἰς αὐτὸν ἔβαλλον πουλάκια, καρύδια κλ. τ. τ., εἶτα καθεὶς ἐπεμελεῖτο νὰ εὑρίσκῃ ἀπὸ τὸν κύκλον τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔβαλεν ἄλλος· ἐκεῖ ὠμίλλαν παίζομεν Πολδ. 9, 102. (συγγν. ἴσως τῷ, ὁμιλία, ἢ τῷ, ἅμιλλα.)

Ὠμιον, τό. Ὑποκ. τοῦ, ὠμος.

*Ὠμιστής, οῦ, ὁ (ὠμίζω) = ἀχθοφόρος.

*Ὤμμαι, παρακμ. παθητ. τοῦ ὄπτομαι.

*Ὠμμένος, Πρκμ. μετχ. παθτ. τοῦ, ὄπτομαι, Ἀρστλ.

*Ὠμοβέειος, εία, ειον, ἔτι δὲ καὶ δικατλκτ. καὶ

*Ὠμοβοάς, ἁ, άον, (ὠμὸς, βοῦς). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ἀδέψητον, κοινῶς, ἀργαστον δέρμα βοός, τουρκιδ. συνήθ. βοϊδετόμαρον, ὅθεν ἡ ὠμοβοὴ ὑπκ. δορά, τὸ ἀδέψητον βοὸς δέρμα, Ἡρόδτ. 3, 9. 4, 65. 7, 91. ἀλλ' ἴσως ὠμοβόειον ὑπκ. κρέας. Ἰωνικ. Λουκλ. Ἐπ. 73. Ὅστις καὶ τῷ συγκρτκ. ὠμοβοείτερον, χρηται.

*Ὠμοβοεῖς, ποιητ. κατὰ συναίρ. ἀντὶ ὠμοβόεος.

Ὠμοβοεύς, έως, ὁ, = ὠμοβοάς, ἐπὶ ἀδεψήτων βοείων δερμάτων. Ἐπιγρ. ἄδσπτ. 176.

*Ὠμοβόϊνος, ίνη, ινον = ὠμοβοάς, ἐπὶ ἀδεψήτων βοείων δερμάτων. Ἡρόδτ. 7, 76.

*Ὠμοβοΐος, ὁ, ἡ = τῷ προηγμ.

Ὠμοβορεύς, έως, ὁ· = ὠμοβόρος. Νικανδ. Θηρ. 729.

Ὠμοβόρος, ὁ, ἡ (ὠμὸς, βιβρώσκω) καὶ

*Ὠμοβρώς, ῶτος, ὁ, ἡ (ὠμὸς, βιβρώσκω). Ὠμὰ πράγματα τρώγων ἢ καταβιβρώσκων, ωμοφάγος, ἐξαιρ. ὠμὰ κρέατα.

Ὠμόβρωτος, ὁ, ἡ (βιβρώσκω). Ὅ,τι ἐβρώθη, κατεφαγώθη, ἢ ἐφαγώθη ὠμόν. — 2) ἔτι δὲ καὶ ἐνργτ. = ὠμοβρώς, Εὐριπδ.

Ὠμοβύρσινος, ίνη, ινον, καὶ

*Ὠμόβυρσος, ὁ, ἡ (βύρσα). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ἀδέψητον, ἀργαστον δέρμα.

*Ὠμοβύσσινος, ίνη, ινον (βύσσος). Ὅ,τι εἶναι κατεσκευασμένον ἀπὸ ὠμὸν βαμβάκιον. Σχλστ. Ἰλδ. Ε, 453. παρβλ. ὠμόλινος.

Ὠμογέρων, οντος, ὁ, ἡ (ὠμὸς, γέρων). Γέρων, γέροντας ὁ ὁποῖος εἶναι ἀκόμη φαιδρός, ρωμαλέος, δυνατός, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδάμασεν ἀκόμη τὰ δεινὰ τοῦ γήρατος, Ἰλδ Ψ, 791. — 2) Ὅστις διὰ φρονιτίδας, λύπας, μερίμνας, ἀῤῥωστίας ἐγήρασεν, ἀσπρισαν τὰ μαλλιά του ἀώρως, τὸ κοινῶς παρέκαιρος γέροντας· ὡς τὸ, ὠμὸν γῆρας. Ὀδσ. Ο, 357. Ἡσδ. Ἔρ. 707. ποιητ. μόνου ἐν χρήσει.

Ὠμοδαίκτος, ὁ, ἡ, (δαίζω) = ὠμοσπάρακτος. Ἡσύχ. ποιητ. (α)

Ὠμοδάκης, ὁ, ἡ (δάκνω) Ὅστις καταπίνεται ἀνιαται, ἢ παροξύνεται, ἐρεθίζεται ἀγρίως. «Θεμὸς ὠμοδακὴς.» Αἰσχυλ. Θνῃξ. 694. ποιητ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ὠμόδεμος, ὁ (δέομαι). Ἀλληγορικὴ τις δαίμονος ὀνομασία. Ἐπιγ. Ὀμ. εἰδ, 10.

Ὠμοδέψητος, ὁ, ἡ (ὠμός, δαψέω). Ὅτι εἶναι ὠμὸν δερμάτινον, ἐργαστήριον. Σουΐδας.

Ὠμόδρομος, ὁ, ἡ (δρέπω). Ὅ,τι ἐδρεύθη, ἐξερίσθη ἔτι μῆκος ἄωρον, ἀνώριμον· πωμόδρομα τὰ ἐν πολέμῳ δίκαιον τῶν στρατιωτῶν τοῦ ἄωρος διαπραττόμενον τὰ κορίσια. Αἰσχλ. Ἐπτ. 335. ποιητ. μόνον.

Ὠμοδετέω, Μλ. ήτω (ὠμός, τίθημι). Θέτω, βάλλω ὠμοῦ κρέατος κομμάτια, ὠμὰ μέρη ἢ μέλη τοῦ διαμερισθέντος σφαγίου ἀπίνω εἰς τὰ σωφρευθέντα καὶ μὴ τὸν ὀπτὸν, ἤτοι μὴ τὴν σειὴν περιτυλιχθέντα τέκκαλα τῶν σκελῶν τοῦ θυσιασθέντος ζώου καὶ οὕτω προσφέρω αὐτὰ εἰς θυσίαν τοῖς θεοῖς καθωσιάστα εἰς τὸν βωμόν. Ὅμ.. ἔτι δὲ καὶ κατὰ μέτ. διαθέτ. ὠμοθετεῖτο, πεπεισθεν ἐρχόμενος μελέων, εἰς πίονα δημόν.α Ὀδ. Ξ, 427. Παρὰ τοῖς μετέπειτα δὲ, θυσιάζω ἐν γένει. Ἁπλ. Ῥδ. ποιητ. μόνον.

Ὠμόθριξ, τριχος, ὁ, ἡ (ὠμός, θρὶξ.) Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὠμὰς, τραχείας τρίχας. Λυκόφρ. 340. ποιητ.

Ὠμόθυμος, ὁ, ἡ (ὠμός, θυμός). Ὅστις ἔχει ὠμὴν, σκληρὰν καρδίαν, εἶναι σκληρόψυχος, ἀνελεήμων, ἀφιλάνθρωπος, Σοφοκλ. ποιητ. μόνον.

Ὠμοί, ἢ ὠμοῖ· ψευδῶς, ἔτι δὲ καὶ ὦμοι, γραφόμενον. ἴδε ὦ.

*Ὠμοιμοι, ἀντὶ εἴθε.

Ὠμοίδης, ες, ὁ (ὠμός, εἶδος). Ὅστις ἔχει πρησμένους ἢ ὑγιλοὺς τοὺς ὤμους. Ἐ.τ.τ.ά.

Ὠμοκοτύλη, ἡ (ὠμός, κοτύλη). Ἡ κλείσωσις τῶν ὠμων, ἀλλως καὶ Ἐντόμασις. Πολυθ. β'. Ὅπου δὲ ἐνερείδεται ἀντὶ τὸ ἄρθρον (ὁ ὦμος) ἐντόμωσις καλεῖται ἡ ὠμοκοτύλη.

Ὠμοπρατὴς, ὁ, ἡ (κράτος) παρὰ τὸ, ὠμὸς μέ. Ὅστις ὑπομένει, ὑποφέρει, παθαίνει σκληρὰ, τρομερὰ πράγματα· παρὰ τὸ ὠμὸς δέ. Ὅστις ἔχει δυνατοὺς, πλατεῖς ὤμους. ἐπθ. τοῦ Λίαντος. Σοφοκλ. Αἰ. 205. ἐκδ. Νεοφ. Δονκα.

Ὠμοχυδέω, Μλ —έσω (ὠμος, κυδάω). Καυχῶμαι ὅ,τι ἔχω δυνατοὺς ὤμους, ποιητ.

Ὠμόλινον, τὸ. (ὠμος, λίνον) Ὤμον, ἀλεύαστον, συνήθ. ἐνήλεκτον, ἀπρισθλάστον λινάρι, τοῦ ὁποίου αἱ κλωσταὶ εἶναι δυνατώτεραι παρὰ τὰς τοῦ λευκοθμένου. — 2) Τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασμένον ὕφασμα, πανί. ὅμοιον

*Ὠμόλινος, ὁ, ἡ. Ὅ,τι εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ὠμόλινον, ἀπὸ δυνατὸν πανί. παρβλ. ὠμοβύσσινος.

Ὠμολογημένως, Ἐπίρ. Μετχ. παθ. πρεμ. τοῦ ὁμολογέω. Σύμφωνα, βέβαια, ἀναντίρρητα.

*Ὠμομηλίς, ίδος, ἡ. Ἀγριάς τις μηλέα διὰ τῆς ὁποίας ἐγκεντρώνουσι, μπολιζουσι καντρ τὰς μηλέας.

Ὠμόομαι, παθτ. (ὠμός.) Εἶμαι, ἢ γίνομαι ὠμός, σκληρόψυχος.

*Ὠμοπλάτη, ἡ (ὠμος, πλάτη) Ἡ πλάτη, τὸ ὀστοῦν κοκκαλον τοῦ ὤμου· κατὰ πλτθ. πρθμ. συνήθ. αἱ ὠμοπλάται, ἐνικῶς δὲ παρὰ Θεόφρ. 20, 22. (α)

*Ὠμορρηγὴς, ὁ, ἡ. Γλωσσ. ἀμφ. καὶ

*Ὠμορτὸς, ὁ, ἡ (ὠμος, ἔρχομ). Ὅστις πράττει, προφέρεται, κομίζεται ὠμὰ, σκληρὰ, ἀσπλαγχα· Ἐρωτιμτ.

*Ὠμορξα, ποιητ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, ὀμόργνυμι.

Ὦμος, ὁ· ὡς καὶ παρ ἡμῖν, χνδαϊκ. νωμος. Τὸ μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σωματος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἕως εἰς τὸν βραχίονα, πολλάκις παρ' Ὅμ., Ἡρδτ. Ἡσιόδ. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ., συνηθ. δὲ ἀνθρώπων· ἐν Ἰλιάδ. Ο, 267. μέντοι καὶ ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς τῶν ἵππων. παρβλ. κατωμαδὸν· (πιθανῶς παρὰ τὸ πρωτότυπ. ΟΙΩ = φέρω, βαστάζω, κουβαλῶ· ἄρα ὁ φέρων, βαστάζων, ἐκ τοῦ ὦμος προέρχεται τὸ Λατ. humerus.)

Ὠμός, ἡ, όν. Ὅ,τι εἶναι ὠμὸν, ἄβραστον, ἀμαγείρευτον, ἐξαίρ. ἐπὶ κρέατος. Ἰλιάδ. Δ, 35 Χ, 347. Ψ, 21. Ὀδσσ. Σ, 87. Χ, 476. αὐτὸ τῷ, ὀπταλέος, Ὀδσσ. Μ. 396. ὠμὸν καταφαγεῖν τινα ἢ ὠμοῦ ἐσθίειν τινὸς ἐω παροιμ. ἐπὶ τῆς ὠμοτάτης καὶ ἀγριωτάτης σκληροψυχίας· ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν συνηθ. τὸν ἔφαγε ζωντανόν, ἢ τὸν γδαίρει, τὸν ἔγδαρε ζωντανόν, Ξ φ. Ἀνβ. 4, 8, 14. Ἑλλν. 3, ά, 6 ἐξ Ἰλιάδ. Δ, 35. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἄωρον, ἀνώριμον, κοιντ. ἄωρον, ἄφθαστον, ἐπὶ καρπῶν τῶν δένδρων ἢ τῶν ἀγρῶν· ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων. ὠμὸν γῆρος γηράματα παράκαιρα, Ὀδσσ. Ξ, 357. Ἡσιόδ. Ἔρ. 707. παραβλ. ὠμογέρων· ἔτι δὲ καὶ, ὠμὸς τόκος ἢ παρὰ καιρὸν, παράκαιρος γάνυσις. Φιλόστρ. — 3) Τρπκ ὅστις εἶναι ἀπαίδευτος, ἀπολίτευτος, σκληρὸς, ἄγριος, ἀφιλάνθρωπος. Ξιφ. Ἐπρρ. ὠμὸς.

*Ὦμοσα, ἀόρ. ά. ἐνργ. τοῦ, ὄμνυμι· Ὅμ.

Ὠμοσιτία, ἡ. Τὸ νὰ τρώγῃ τις ὠμὰ, ἀμαγείρευτα φαγητά. ἐκ τοῦ

Ὠμόσιτος, ὁ, ἡ (ὠμός, σιτέομαι). Ὅστις τρώγει ὠμὰ, ἀμαγείρευτα φαγητά. ὅθεν ἄγριος, ἀσπλαγχνος, ἐξαίρ. ἐπὶ τῶν σαρκοφάγων ζώων. Αἰσχλ. — 2) Παθτ. Ὅστις ἐφαγώθη, ἐβρώθη, κατεφαγώθη ὠμός.

Ὠμοσπάρακτος, ὁ, ἡ (σπαράσσω). Ὅ,τι ἢ ὅστις κατεσπαράχθη ὠμὸς. Ἀρστφ. (σπᾶ)

*Ὠμοτάριχος, τὸ. καὶ

*Ὠμοτάριχος, ὁ (ὠμός, τάριχος). Τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ τοῦ ὀψαρίου παλαμύδος, τὸ ὁποῖον ταριχεύουν, αλατίζουν. »Τὸ δὲ ὠμοτάριχος φησὶν ὁ Δίφιλος, κατημάτιες λέγουσιν. Ἀθήν. γ'. σελ. 121. Διοσκ. β'. 23. »Ὠμοτάριχος κλειδίου».

*Ὠμότερος, ἐπίρρμ. συγκρ. τοῦ ὠμὸς, καὶ

*Ὠμότατα, ὑπερθ. ἐπίρρ. Κατὰ πολλὰ, ὑπέρ τὸ δέον ὠμῶς, ἴδε ὠμὸς

Ὠμότης, ητος, ἡ (ὠμὸς) ἐκ βραστῶν πραγμάτων. Τὸ νὰ ἠσαίτε ὠμὸν, ἄβραστον, ἀμαγείρευτον· ἀνώριμον, ἄγωρον, ἄφθαστον, ἀπέπτον, ἤτοι τὸ νὰ μὴ χωνεύῃ εἰς τὸν στόμαχον· ἀπεψία, ἀχωνευσία. — 2) ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ θηρίων, τροπ. σκληροψυχία, ἀγριοσύνη, ἀσπλαγχνία.

Ὠμοτοκέω, μελ. ήσω (ὠμὸς, τίκτω). Ἐπὶ μητέρων. Τίκτω, γεννῶ παράκαιρα, ἀποψείρω, ἀμβλίσκω, κοινῶς ἀπορρίχνω· ὅθεν

Ὠμοτοκία, ἡ. Ὁ παρὰ καιρὸν τόκος, ἀποβολὴ τοῦ ἐμβρύου· τὸ νὰ ἀποβάλῃ, ἀπορρίξῃ μήτρα τις. Πτολεμαῖον τετράβιβλ.

Ὠμοτόκος, ὁ, ἡ (ὠμὸς, τίκτω). Ἡ παράκαιρα τίκτουσα, γεννῶσα, ἀποβάλλουσα μήτρα· καθὼς ὠμοτ.α, οἱ πόνοι ἐν τῇ ὠμοτοκίᾳ. Καλλιμ. Δελ 120.

*Ὠμοτομέω, μελ. ήσω. Τέμνω, κόπτω τι ὠμὸν, ἄωρον, ἀνώριμον, ἄφθαστον. ἐκ τοῦ

Ὠμότομος, ὁ, ἡ (ὠμὸς, τέμνω) Ὅστις τέμνει, κόπτει τι ὠμὸν, ἄωρον, ἀνώριμον. 2) ὠμοτομὸς, ὁ, ἡ· προπαροξτ. παθητ. Ὅ,τι ἐτμήθη, ἐκόπη, ἄωρον, ἄγωρον, ἀνώριμον, ἄφθαστον.

Ὠμοτριβὴς, ὁ, ἡ (ὠμὸς, τρίβω). Ὅ,τι ἐτρίφθη, ἐτουμπίσθη, ἐκοπανίσθη, ἐξεπιστήθη, ἐστραγγίσθη ἀλέσθη ὠμὸν, ἀνώριμον. »Ὠμοτριβὲς ἔλαιον· τὸ μὴ ἐξ ὡρίμων ἐλαίων.

Ὠμοτύραννος, ὁ (ὠμὸς, τύραννος). Σκληρόψυχος, ἀπάνθρωπος, ἀσπλαγχνος τύραννος· παρὰ τοῖς Ὀ. (υ)

Ὠμόυπνος, ὁ, ἡ (ὠμὸς, ὕπνος). Ὅστις δὲν εἶναι ἀποκοιμημένος, εἰς τὸν ὕπνον βυθισμένος, ἀλλὰ μισοκοιμᾶται, οὔτε κοιμᾶται οὔτε ἔξυπνος εἶναι. Φιλόστρ. εἰς Ἀπολλών. ἡ. 31.

Ὠμοφαγέω, Μλ. — ήτω (ὠμοφάγος). Τρώγω ὠμὰ πράγματα, ὠμοφάγος εἰμί. ὅθεν

Ὠμοφαγία, ἡ. Τὸ νὰ ὠμοφαγῇ τις, νὰ τρώγῃ ὠμὰ πράγματα, ἐξαίρ. ὠμὸν κρέας.

Ὠμοφάγος, ὁ, ἡ (ὠμὸς, φαγεῖν). Ὅστις ἢ ὅ,τι ὠμοφαγεῖ, τρώγει ὠμὰ πράγματα, ἐξαίρ. ὠμὸν, ἀμαγείρευτον κρέας· κυρίως ἐπὶ ὀγρίων καὶ σαρκοφάγων ζώων ηλέοντες, λύκοι, Ἰλιάδ. ηὐτρεκὲς Τμ. Ἀφρδ. 124. — 2) σπανιώτ. παθτ. προπαροξυτν. ὠμόφαγος, ὅ,τι ἐφαγώθη, ἠμπορεῖ νὰ φαγωθῇ ὠμόν. Εὐρπ. (α)

Ὠμοφορέω, Μλ. —ήσω. Φέρω, φορῶ, βαστάζω τι ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἰωσηπ. ἐκ τοῦ

*Ὠμοφόριον, τὸ (ὠμος, φέρω). Τὸ ἱερὸν ἄμφιον τὸ ὁποῖον φορεῖ, ἀπὸ τῶν ὤμων κρεμάμενον ὁ Ἀρχιερεύς, τὴν δορὰν τοῦ προβάτου σημαίνον, ὁπερ πλειόμενον εὑρὼν ὁ Κύριος, ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ ἔλαβεν. Ἐκκλ. Ἰσάρ. Παλτ. 1. 136.

Ὠμοφόρος, ὁ, ἡ (ὦμος, φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ τι ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους

Ὠμόφρων, ονος, ὁ, ἡ (ὠμὸς, φρὴν). Ὅστις ἔχει ὠμὰ, ἄγρια φρονήματα, ἀφιλάνθρωπος, σκληρόψυχος, ἀσπλαγχνος, ὡς τὰ ὠμόθυμος. Τρπκ. ὠμοφ. σιδαρο.» Αἰσχλ. καὶ Σφκλ. ποιητ. μόνον.

*Ὠμοφρόνως, Ἐπίρ. τοῦ ὠμόφρων.

Ὠμοχαρὴς, ενος, ὁ καὶ ἡ (ὠμὸς χαρὴ). Ἀπελπιστος, ἀξεφλούδιστον πελούκι ἐμπηγμένον εἰς ὑποστήριξιν τοῦ ἀμπελοκλήματος. Γεωπον, ε, 22. (- υυ -)

*Ὠμοχάρων, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Χάρωνος, ὡς σκληροῦ καὶ ἀσπλαγχνου, ποιητκ.

*Ὠμωμόκειν, ὑπερτυντλ. τοῦ, ὄμνυμι.

*Ὠμωξα, γ'. ἐνκ. πραττ. ἐνργ. ἀόρ. ά. τοῦ, οἰμώζω, Ὅμ.

*Ὦμως, ἐπίρρμ. τὸ ὠμὸς, ὅθεν ἐπίρ. συγκρ. — τερον, καὶ ὑπερθετκ. — τατα. Μὲ τρόπον ὠμὸν, σκληρὸν, ἀπάνθρωπον, ὠμά.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ν.

*Ὤν, οὖσα, ὄν, γενκ. ὄντος, οὔσης, ὄντος, μετοχ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

*Ὧν, γενκ. πληθντ. τῆς ἀναφρ. αὐτωμ. ὅς, ἥ, ὅ.

*Ὧν, ποιητ. ἀντὶ ἐών, γενκ. πληθντ. τῆς προσπ. αὐτωμ. μοῦ ἐός.

Ὧν, Ἰωνικ. καὶ Δρκ. ἀντὶ οὖν, λοιπόν, Ἡρδτ. καὶ Πνδ. παραβλ. Jac. Ἀνθλ. Παλτ. 387. — Ὁ Ἡρδτ. σχηματίζει πολλάκις παρεμβάλλων αὐτὸ μεταξὺ τῆς προθτ. καὶ τοῦ τῇ προθτ. συνθτ. ῥήματος, π. χ. παρ' ὧν ἔδοντου 2, 39. ἐκατ' ὧν ἐκάλυψαν 2, 47. ἀπ' ὧν ἔδοκαν· 2, 87. 88. πρὸς ὧν ἔδηκαν 4, 196. κλ. τ. τ., κατ' ἃ τὸ, ὧν σήλοι ἁπλῶς τὴν ἀπόβασιν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως.

Ὦνα, ποιητκ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ ὦ ἄνα.

*Ὦναξ, ποιητ. καὶ Ἰων. συναιρ. ἀντὶ ὦ ἄναξ.

*Ὠνάμην, μέσ. ἀόρ. τοῦ, ὀνίνημι. γ'. ἐνκ. πρτπ. ἐνατο, Ἰλιάδ. Ρ, 25. Lobeck. Φρν σλ. 12.

*Ὦναξ, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἄναξ.

*Ὦνδρας, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὦ ἄνδρες.

*Ὦνδρες, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οἱ ἄνδρες.

*Ὦνεκα, ποιητ. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οὗ ἕνεκα.

*Ὦνεμος, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἄνεμος.

Ὠνέομαι, οὔμαι. Μέλ. ήσομαι. συνήθ. μετὰ συλλβ. αὐξοπ., παρεμ. ἐωνούμην ἀντὶ ὠνούμην. ἀόρ. ἐωνησάμην, ἀντὶ ἠνησάμην καὶ λ. Lobeck. Φρν. σλ. 138. Jac. Ἀχλ. Τάτ. σλ. 469. μέσον Ἀποδ. Ἀγορίζω,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἢ καὶ μισθοῦμαι, ἀπομισθῶ, τὸ συνηθ. κοινότ. παχτόνω, παίρνω τι μὲ πάχτωμα, μὲ ἀρέτταν, μὲ κυράν τουρκιβ., Ἡσύχ. Ἔργ. 343. παρ' Ἡρόδ. πολλάκις μετὰ δοτ. τοῦ πρσπ. παρὰ τοῦ ὁποίου ὠνεῖταί τίς τι. Ἀριστοφ. Ὄρ. 815. Εἰρ. 1201. καὶ μετ' ἀφ. γεν. τῆς ὠνῆς, ἤτοι τῆς τιμῆς, τὸ συνηθ. ἰταλ. costo, Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 745. — 2) τὸ νὰ ἀγοράσῃ τις, ἀγορασμός, ἡ καταβαλλομένη τιμὴ ἀντὶ τινος, τιμή, ἀξία τοῦ πραγματος. Ἡρόδ. 1, 153. — β) τὸ νὰ ἐξαγορασθῇ τίς τι, ἐξαγόρασμα — 2) ἡ τιμὴ τοῦ ἀγοραζομένου, ἀγορασθέντος πράγματος. — 3) Τὸ εἰς ἀγορὰν ἢ πάχτωσιν προσφερόμενον πρᾶγμα.

Ὠνητέος, ἐστ. ἐπίθ. τοῦ ὠνέομαι. Ὅ,τι πρέπει, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀγορασθῇ τις, Γνωμ. ὠνητέος τρόπος ὠνητέον ἀνθρώπῳ, ἐστίν. Ἀμφ. Λειψ. κυρ. οὐδέτ. τοῦ

Ὠνητός, ή, όν, ἐπίθ. ῥηματ. τοῦ, ὠνέομαι. Ὅ,τι ἠγοράσθη, ἐξηγοράσθη, Ὀδ. Ξ 202. — 2) Ὅ,τι εἶναι ἀγοραστόν, δύναται νὰ τὸ ἀγοράσῃ τις· διαπλητ. ἀρ., παρ' Εὐρπδ.

Ὠνήτωρ, ορος, ὁ, ναυτ. τύπ. ἀντὶ ὠνητής.

Ὤνθρωπε, συναιρ. ἀντὶ ὦ ἄνθρωπε.

Ὤνθρωποι, Ἰων. συναιρ. ἀντὶ οἱ ἄνθρωποι.

Ὤνθρωπος, Ἰων. ἀντὶ ἄνθρωπος, ἴδε Ἄ.

Ὠνιος, ὁ, ἡ· καὶ, ὠνιος, ία, ιον (ὠνος). Ὅ,τι εἶναι ἀγοραστόν, ἀγοράζεται, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ἀγοράσῃ· ἠπὸς ὁ σῖτος ὠνιος; Πῶς ἀγοράζεται, πόσα ἀξίζει, τὸ Ἰταλ. κοττάρει τὸ σιτάρι; Ἀρστφ. Ἀχ. 758. παρβλ. Ἱπ. 480. μὴς ὠνιον ἐλθεῖν· Τὸ νὰ φέρνται, εὐαζήταλτι εἰς τὸ παζάρι νὰ ἐκτιθῶνται εἰς ἀγορασίαν, Θεογν. 127. κατὰ τὴν ὑπὸ Brunk διορθ. πτὰ ὠνια· τὰ πράγματα τῆς ἀγορᾶς, ὅσα ἀγοράζονται εἰς τὸ παζάρι.

Ὄνομα, τό, Αἰολ. αὐτὶ ὄνομα.

Ὠνομάσατε, Ἰων. γ' πλ. ὁριστ. προσ. παθ. παρκμ. τοῦ, ὀνομάζω, ἀντὶ ὠνομασμένοι, αι, α εἰσί.

Ὠνόμασμένως, Ἐπίρ. μτχ. παθ. πρκμ. τοῦ, ὀνομάζω. Κατ' ὄνομα, μὲ τὸ ὄνομα, ὀνομαστά.

Ὤνόμηνα, ποιητ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ὀνομαίνω.

Ὤνος, ὁ. Ἡ τιμὴ τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος, τὰ ὅσα ἀξίζει πρᾶγμά τι ἀγορασθέν, τὸ ἰταλ. costo, Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 745. — 2) τὸ νὰ ἀγορασθῇ, ἀγοράζῃ τίς τι, ὡς τό, ὠνή, Ὀδσ. Ο, 455. — 3) τὸ ἀγορασθέν, τὸ εἰς ἀγόρασιν ἐκτεθειμένον πρᾶγμα. (συγγν. τῷ ὄνος, φορτίον.)

Ὠνοσάμην, μέσ. ἀόρ. ἀ. τοῦ, ὀνομαι. Ἰλιάδ.

Ὠνοχόει, γ' ἐνικ. πρτπ. ἐνεργ. παρκμ. τοῦ, οἰνοχοέω, Ὅμ.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ξ.

Ὦξ, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἐξ.

Ὦξαν, γ' πληθ. προσπ. ἐνεργ. ἀόρ. ἀ. τοῦ αὔξω, Ὅμ.

Ὦξε, γ' ἐνικ. πρστ. ἐνεργ. ἀορ. ἀ. τοῦ, οἰγνυμι, Ἰλιάδ.

Ὦξος, ὁ, Ὀνομ. Μέγας τις ποταμὸς τῆς ἄνω Ἀσίας ὁ συνιὼν ὑπὸ Χαρὰξ, καὶ Γιχὼν λεγόμ. Δἰ. Περ. Ἀόρν. παρὰ Στράβ. Ὦξος. Ὅτι τοῦτον τὸν ποταμὸν ὠνομαζοντί τινες Vulgo, καὶ Ὀάξης ὡς παρὰ Βιργλ. ἐκλ. 1. 65. καὶ παρὰ Γλαυκῦν. 15. 31. ἔστι ποτάμιον.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ο.

Ὠοβροχής, ές, ὁ, ἡ (ᾠὸν, βρέχω). Ὅ,τι εἶναι βουτυρόμενον, βρεγμένον εἰς τὸ λεκιὸν τοῦ ᾠοῦ, εἰς τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ· παραβλ. ἐλαιοβροχὴς Παυλ. Αἰγ. 6.

Ὠόγαλα, ωογάλακτος, τὸ (ᾠὸν, γάλα). Τὰ ἀνακατωμένοι μὲ αὐγὰ. Γαλην. Παυλ. Αἰγιν. Ἀέτιος.

Ὠογενής, ὁ, ἡ (γένος). Ὅ,τι ἐγεννήθη, γεννᾶται ἐξ ᾠοῦ, ἢ κατάγεται ἀπὸ αὐγόν.

Ὠοειδής, ὁ, ἡ (ᾠὸν, εἶδος). Ὅ τι εἶναι ὡς τὸ αὐγόν, ἔχει τὸ σχῆμα αὐγοῦ, φαίνεται ὡς αὐγόν. Θεόφρ.

Ὠοθεσία, ἡ (τίθημι). Τὸ νὰ παραδέσῃ, βάλῃ τις ἐπὶ τὴν τράπεζαν αὐγά.

Ὠοθυσία, ἡ Τὸ θυσιάζειν ᾠὰ, παρέχειν ᾠὰ εἰς θυσίαν τῷ Βάκχῳ.

Ὠοθυσιάς, ὠν, τά. Ἐπίγραμμα συγγράμματός τινος τοῦ Ὀρφέως, τοῦ συμβουλικοῦ ὠοθυσίας, εἰς τὰ τοῦ Βάκχου μυστήρια.

Ὠοιοί, ἴδε ὠαιοί.

Ὠοκαταάκτης, ου, ὁ (κατάγνυμι). Ὁ ὠὰ συντρίβων· ἄμπ.

Ὠοκάταξις. Τὸ συντρίβειν μὲ παρὰ Λουκιανῷ ἡμάρτημ. ἀνάγν. ἀντὶ τοῦ, ὠτοκάτεξις.

Ὤόμην, παρατπ. τοῦ οἴομαι.

Ὠόν, τό. Τὸ γέννημα τῶν ὀρνίθων καὶ ζώων τινῶν· ὅλον τὸ τῆς συνηθ. αὐγοῦ· ἀπὸς ὅπως γίγονεν ἐγένετο, ἔγινε τὸ αὐγόν· ἐπὶ φαλαρόστινος, Νικίας Ἐπ. 9, 2. — 2) ᾠὰ θέλινα τὰ ἰατρικὰ παρ' Ἡρν., πιθαν. αἱ σταῖνες, τὸ συνηθ. ἰταλ. βεντόζες. — ποιητ. ᾠέου καὶ ᾠείου, ἀντὶ τοῦ ᾠοῦ· δὲ ἐγράφθη ποτὲ καὶ ᾠοῦ· Wessel ἐν Ἡρστ. 2, 58. Jac. Ἀστ. Παλτ. σελ. 273.

Ὠόν, τό· = ὑπερῷον. Λακωνικῶς κατ' Ἐυστάθ. ὑπερῷον. σελ. 1054. ὄχι τόσον χρήσιμ. κατ' ἐνεργ. ἀριθμ. ὅσον κατὰ πληθυντ. ἔτε ᾠά.

Ὠόπ, καὶ ὠόπ ἐπ. Παρακάλεσις, παραινετικὸν ἐγχειρίσεως ἐπιβάτου τοῦ κωπηλατῶν καὶ ναυτῶν, τὸ ἐν τοιούτοις πράγμασι παρ' ἡμῖν κουντρ. χέπ χόπ. Ἀριστοφ. Βατρχ. 180. 280. ἀκέλευσμα τῶν ἐρασσούτων καταπαῦον τὴν κωπηλασίαν ὁ Σχλστ. Ἀρστφ. Ὄρ. 1395.

Ὠοπόλης, ου, ὁ (πολέω). Ὅστις πωλεῖ αὐγά, πραγματεύεται μὲ αὐγά.

Ὠοπωλίς, ίδος, ἡ Ἡ πωλοῦσα, πραγματευομένη μὲ αὐγά.

Ὠοσκοπέω (ὠοσκόπος). Ὠοσκόπος εἰμί, παρατηρῶ, μαντεύω διὰ τῶν ᾠῶν, ἴδε.

Ὠοσκοπία, ἡ (σκοπέω). Παρατήρησις, ἐξέτασις τῶν αὐγῶν, ἡ διὰ τῶν αὐγῶν μαντεία. Σουΐδας ἐν λέξ. Ἐρμαγόρας· ὅδε.

Ὠοσκοπικά, τά. Σύγγραμμά τι περὶ τῆς τέχνης τῆς ὠοσκοπίας εἰς τὸν Ὄρφεα ἀποδιδόμενον· κυρ. οὐδ. ὁμοιοτ. πληθ. τοῦ

Ὠοσκοπικός, ή, όν. Ὅστις ἀνήκει, ἢ εἶναι ἐπιτήδειος εἰς τὸ ὠοσκοπεῖν, ὅθεν ὠοσκοπική, ἡ, ὑπακουομ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ ὠοσκοπεῖν, τοῦ μαντεύειν διὰ τῶν ᾠῶν.

Ὠοσκόπος, ὁ (σκοπέω). Ὁ τὰ ὠὰ παρατηρῶν, ἐξετάζων, ὁ διὰ τῶν ᾠῶν μαντεύων.

Ὠοσκόφιον, τό (σκύφος). Ὠοειδὲς ἀγγεῖον, δύο πυθμένας ἔχον. Ἀθην. ια'. σελ. 488. καὶ 503. Ἡσυχ. περὶ τῆς ἰδίας τῶν ποτηρίων Ἀσκληπιάδης φησίν, ὅτι δύο πυθμένας ἔχει, ἕνα μὲν τὸν κατὰ τὸ κύτος αὐτῶν συγκεχαλιγμένον, ἕτερον δὲ τὸν προπέτεστ' ἀπ' ἐξέος ἀγχόμενον, ἀκαλήγωτα δὲ εἰς πλατύτερον, ἐν οὗ ἵστανται τὸ ποτήριον. (2)

Ὠοτοκεύς, έως, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὠοτόκος.

Ὠοτοκέω, ὦ (ὠοτόκος). Ἐπὶ ὀρνίθων, καὶ ἀλλαχπηνῶν. Τίκτω, γεννῶ αὐγά. Πλουτ. ὅδε.

Ὠοτοκία, ἡ. Τὸ τίκτειν αὐγά. Πλούταρ.

Ὠοτόκος, ὁ, ἡ (ᾠὸν, τίκτω). Ὅ,τι τίκτει, γεννᾷ αὐγά.

Ὠοῦ, ἴδε, γεν. τοῦ, ᾠόν.

Ὠόν, β'. ἐνε. πρσ. παρτπ. τοῦ οἶομαι, οἴμαι.

Ὠοφαγέω, Μλ. -ήσω (φαγεῖν). Τρώγω αὐγά. Γεωπον.

Ὠοφόρος, ὁ, ἡ (φέρω). Ὅστις φέρει, βαστάζει, κουβαλεῖ αὐγά, ὅτι ἔχει αὐγά.

Ὠοφυλακέω, καὶ Ὠοφυλάττω, Μλ. -ήσω (φυλάσσω). Φυλάττω, ἢ δίδω προσοχὴν εἰς τὰ αὐγά. Ἀριστοφ.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Π.

Ὦπα, ποιητ. ἐνε. αἰτκ. τοῦ, ὤψ.

Ὤπαζομαι, Ἡσύχ. καὶ

Ὠπάομαι, Μλ. ήτομαι (ὤψ, ὤπη). Ὁρῶ, σκοπῶ, βλέπω, ὅθεν Ὠπητικός. Ὑπόπτ. Κυνηγ. ποιητ. μέσοτ.

Ὤπατερ, Ἐπίρ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ, αὖπερ. Ὅπου.

Ὤπατερ, δοτ. ἐνε. τοῦ, ὄσπερ.

Ὤπατες, ποιητ. σύμστ. πλειθ. τοῦ, ὤψ.

Ὤπη, ἡ (ὁπωπα· ὤμμα). Ὄμματα, βλέμμα, κύταγμα· ὄψις. Ἀπολλών. Ῥόδ.

Ὠπήσασθαι, ποιητ. ἀπαρεμπ. μέλ. τοῦ, ὀπάζομαι.

Ὠπήσαντο, ἴδε ὠπήσαντ' ἀμφ.

Ὤπιον, τό. Ὅπλον τοῦ, ὤψ, ὅπερ ὁ Ἡσύχιος ἑρμηνεύει διὰ τοῦ, ὀφρύδιον.

Ὠπιμελητά, ποιητ. ἀντὶ ὦ ἐπιμελητά.

Ὤπις, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὄψις. Καλλίμ. Ἴμν. 204.

Ὤπις, ἐ, ἐρτ. ὑφ' ὁμ. Παυσ. 10. 13.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

*Ὡπλίσμαι, ἀνατ. παθ. τοῦ ἑπλίζω.
*Ὦ Ἄπολλον, ποιητ. συναιρ. ἀντὶ ὦ Ἀπόλλον.
*Ὦ Ἄπολλων, Ἰων. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ Ἀπόλλων.
*Ὦ Ἄπελλε, Δωρ. ἀντὶ ὦ αἰπόλε.
*Ὦ Ἄπολλε, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὦ αἰπόλοι.
*Ὦπόλλα, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οἱ αἰπόλοι.
*Ὦπόλλος, Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ αἰπόλος.
Ὦπται, γ΄ πληθ. πρτπ. παθ. μεμ. τοῦ, ὁράω.
*Ἰπωπα, β΄. μεμ. τοῦ, ὁράω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Ρ.

*Ὦρ, ἡ, συναιρ. ἀντὶ ἄωρ, ἐφ' ᾧ ἡ ἑορτ. πλὴ. ὥρεστιν, ἀντὶ ὤφρεστιν. Ἰλιάδ. Ε, 483.

Ὥρα, ἡ, Ἰων. ὥρη, δεκτικὴ κυρίως μὲν πασδήποτε διωρισμένου καιροῦ· ἐξαιρ. ὁ μετά τινας περιόδους ἢ κατὰ φυσικήν τινα διωρισμένην τάξιν παλιν ἐρχόμενος καιρος, Ὅμ. — 1) ὁ καιρὸς τοῦ ἔτους ἐν γένει, συνήθ. κατὰ πληθ. ἀόρ. Οἱ ἀπαλλάττοντες καιροὶ τοῦ χρόνου, Ὀδσ. Β, 107. Κ, 469. Λ, 295. Τ, 152. Ω, 142. Τμ. Ἀμφδ. 102. Τμ. Ὅμ. κδ'. 12, 13. Ἡσ. Θεογ. 58. Ἡρδτ. 1, 52. καὶ ἀλλαχοῦ· ἔτι δὲ καὶ τὸ διὰ τῆς ἀλλαγῆς τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου ἀλλοιούμενον κλῖμα τόπου ἢ χώρας τινός, Ἡρδτ. 1, 142. 149. 3, 106. κατ' ἐνιαύσιον ὥραν. Ἡσιδ. Ἔρ. 618. Ἀσκ. 401. Ἐξαιρ. τὸ Ἔαρ, ἡ ἀνοιξις, Ἰλιάδ. Β, 468. Ὀδσ. Ι, 51. ὁ Ποιητ. καὶ ὁ Ἡσιόδ. διαιρίνουσι, κατὰ τὸ κλῖμα τῆς Ἰωνίας καὶ τῆς ἑλλάσ. Ἀσίας τρεῖς καιροὺς τοῦ ἔτους, τὸ Ἔαρ, εἶαρος ὥρην· ἡ ἀνοιξις, Ἰλιάδ. Ζ, 149. ἡ νώρη εἰαρινὴ, Διάδ. Β, 471. Π, 643. Ὀπ. Σ. 567. Χ, 301. Τμν. Δητ. 174. Ἀττ. μῆνος ὥραιον ἔτι δὲ καὶ μετὰ τῆς εἰς, Θεογν. 15, 147. — 4) κατὰ πλῆ. ἀριθμ. τὰ τέτταρα κλίματα, αἱ τέτταρες ζῶναι, Ἡρδτ. 2, 25. — 5) παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ καὶ ἡ ἡλικία, ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος, τῆς ἀνδρείας ἡλικίας· εἰς γάμου ὥραν ἀπικέσθαι, Ἡρδτ. 6 61. νεὶς ἀνδρὸς ὥραν ἥκουσα κόρη, Πλάτ. πρβλ. ὡραῖος, σημ. 3 ὅθεν 6) Τρπτ. τὸ κάλλος τῆς φύτεως, τοῦ κάτμου, τῆς ἐτίσεως ἐν γένει, καὶ ἐξαιτ. τοῦ ἀνδρώπου καὶ τῶν λοιπῶν πλασμάτων, ἀκμή, θελκτικὴ τερπνὴ εὐμορφία, χάρις, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδν. σελ. 80. C. ὅθεν πολλάκις συντάσσεται τῷ, κάλλος, Schaef. Dion. συνθ. σελ. 204. — β) τὰ ὡραῖα· νώρα δενδρώων, Αἰσχλ. Περὶ τῆς ἀπτείας ἀτυμλγ. τῆς λέξ. ἴδε Πλάτ. Κρτλ. σελ. 401. C. D.

Β) αἱ Ὧραι, ἐν Ἰλ. Ε, 749. Θ, 393. Αἱ πηλουροὶ τοῦ Οὐρανοῦ, αἱ ὁποῖαι ἦσαν καὶ ἔλεγον τὴν νεφοῖδη πυλην αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ ἄλλως πρόθυμοι θεηρέσιαι τῶν Θεῶν, Ἰλιάδ. Θ, 433. Φ, 450. ἐξαιρ. δὲ τῆς Ἀφροδίτης, Τμ. Ὅμ ε. 5, 12. καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 903 Συγατέρες τοῦ Διος καὶ τῆς Θεμιδος τρεῖς οὖσαι, Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη, ἐπιστατοῦσι εἰς πάντα τὰ ἔργα τῶν ἀνητῶν ὠφελοῦσαι καὶ προβιβάζουσαι αὐτά· εἶτα δὲ αἱ γένεσι, προστατεύουσι πασῶν τῶν χρονικῶν μεταβολῶν, τῶν καιρῶν τοῦ ἔτους καὶ τῆς ἡμέρας, τὰς ὁποίας αὐταὶ προξενοῦσι, καὶ τῶν ἐπὶ τῶν γενημάτων, προϊόντα χαρίζουσιν, ὅθεν αἱ εἰς τὴν φύσιν ὡς καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν τελείωσιν χορηγοῦσαι· ἔτι δὲ μητέρες πάντος καλοῦ καὶ παντὸς ἡδέος, τερπνοῦ, παντὸς θελγήτρου, ὅθεν πολλάκις μὲ τὰς Χάριτας συνομιλοῦσαι, Τμ. Ἀπλ. 194. Ἡσιόδ. Ἔρ. 75.

Ὥρα, ἡ, Ἰων. ὥρη ψιλουμ. Πρόνοια, προμηθεια, φροντὶς, προσοχὴ, ἐπιμέλεια· μετὰ γεν. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἔρ. 80. ὥραν τινός ἔχειν, καὶ ποιεῖσθαι, Ἡρδτ. 1, 4. 9. 8. Σοφ. Οἰδ. Κ. 385. ἐκδ. Νεοφτ. Δουΐσ. πρβλ. Valck ἐν Ἡρδτ. 3, 155. (συγγν. τῷ, οὖρος, ὁ ἐπιστάτης· οὐρεύς, οὐρέω, ἀφ' οὗ ὀλίγωρος καὶ τὸ Λατ. cura.)

* Ὥρα, ἤτοι κάλλιον ὥρα γ'. ἑνε. πρόσπ. παρατετ. τοῦ ἐράω.

Ὡραία, ἡ Ὁ καλὸς καιρὸς τοῦ χρόνου, Ἀναιξις καὶ κελοκαίρι· ἴδε ὡραῖος, 1. β'.

Ὡραίζω, Μελ. ἴσω (ὥρα, σημτ. 5.) Στολίζω, καλλωπίζω, κοσμῶ, κάμνω τινὰ ἢ τι ὡραῖον, εὐμορφον· κατὰ μέτ. διάθ. Εἶμαι ὡραῖος, εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος μου. — β) Στολίζομαι, στωφίζομαι, φασκιδόνομαι, συνήθως κατὰ μεμπτὴν σημτ.

Ὡραιοδώτης, ου, ὁ (ὡραῖος, δίδωμι). Ὅστις παρέχει, δίδει τὴν ὡραιότητα· ἐν γένει ὡς τὸ ὡρεσιδώτης. Ἀτελήπτως παρ' Ὀρφεῖ εἰς Στοβαίου Φυσικ. σελ. 68. ποιητ.

Ὡραιοκόμος, ὁ, ἡ (ὡραῖος, κομέω). Ὅστις φροντίζει περὶ τοῦ πῶς νὰ ὡραίζηται, στολίζηται, ἀγαπᾷ νὰ στολίζηται. Σουΐδας.

Ὡραιόμορφος, ὁ, ἡ (μορφὴ). Ὅστις ἢ ὅτι ἔχει ὡραίαν μορφὴν εἶναι εὐμορφος.

Ὡραιοπαλέω (πολέω), Ἔχω συναιστροπὴν, συναναστρέφομαι μὲ ὡραίους, εὐμόρφους ἀνθρώπους. Σουΐδας.

Ὡραιοπώλης, ου, ὁ (ὡραῖος, πωλέω). Ὅστις πωλεῖ ὡρίμα ὀπωρικά. — 2) Ὅστις πωλεῖ τὴν ὡραιότητά του, κάμνει πραγματείαν μὲ τὴν εὐμορφιάν του. — 3) = ταριχοπώλης· ἴδε ὡραῖος σημτ. 2.

Ὡραῖος, εία, αῖον (ὥρα) Πᾶν ὅτι φέρει, προξενεῖ, κάμνει τὰ γνήσια τὰ διωρισμένα τῆς καιρῆς, ἐξαιρ. ὅτι φέρει καὶ κάμνει ὥριμον, ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου, μάλιστα δὲ ἐπὶ τῶν ὡρίμων ὀπωρικῶν· βίος ἢ βίοτος ὡραῖος, ζωοτροφία ἐξ ὡρίμων καρπῶν τῶν ἀγρῶν, Ἡσιόδ. Ἔρ. 32. 309 νώραῖος καρπὸς, ἔτι δὲ καὶ πτὰ ὡραῖα, καὶ πτερκτὰ ὡραῖα πάντες οἱ καρποὶ οἱ ὡριμαζοντες εἰς τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου, οἱ ἐνιαύσιοι, ἐτήσιοι καρποὶ· ὅθεν β. ὡραία, ἡ, ὡς οὐσιαστκ. ὑπκ. ὥρα, ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὡριμάζουν οἱ καρποὶ τῶν ἀγρῶν, τὰ γενήματα, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους· ἔτι δὲ καὶ νώρα ἔτους, ἐξαιρ. αἱ ἐαρινὰι ἡμέραι πρὸ τῆς ἀνατολῆς καὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Σειρίου ἀστέρος· ἀλλὰ καὶ ἐν γένει, ὁ καλὸς καιρὸς τοῦ χρόνου ἀνοιξις καὶ καλοκαίρι· ἐξαιρ. οἱ τέσσαρες ἢ πέντε μῆνες ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως μέχρι τοῦ φθινοπώρου, καθ' ὃν καιρὸν συνήθως τὰ κάμνουσι τοὺς πολέμους, παρβλ. Schaef. Bos. oll. σελ. 537. — 2) ἐν γένει, ὅ,τι γίνεται, συμβαίνει εἰς ἐπιτηδειον, ἁρμόδιον, καλὸν καιρὸν· ἐξαιρ. ὅ,τι εἶναι ἀνάλογον πρὸς τὸν καιρὸν τοῦ χρόνου, ἢ πρὸς τὴν καλοκαιρίαν, τὸ ὁποῖον συγχωρεῖ ἢ κατασκευάζει τοῦ καιροῦ· ὑέτιος, ἔργεινα, Ἡσιόδ. Ἔρ. 618. 644. πλοῦς πλεύσιμον, ταξείδευμα μὲ εὐδίου πνεύμ. Ἡσιόδ. Ἔρ. 632. 667. νωραῖον ἐστὶν εἶναι καλὸς, ἐπιτηδειος, ἁρμόδιος καιρὸς· ὅθεν καὶ πτερίχως ὡραίων εἰς ἁρμόδιον καιρὸν ταριχευμένων, ἀλατισμένων, τὸ ἰταλ. μαρινάτον ψάρι· ὡραῖος ὡραῖος, καὶ σαργάνη ὡραίων τὰ ἀγγεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἐτίθετο τὸ ἁλάτισμένον, μαρινάτον ὀψάριον· ἔτι δὲ καὶ νώραιοπωλης, αὐτὶ ταριχοπώλης· πάντα ταῦτα ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦ χρόνου ὀνομαζόμενα, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ πιάνηται καὶ ἁλατίζηται ὁ ἰχθὺς πηλαμύς, ἢ Παλαμὺς κοινῶς. Ἀπολύτως, πτὴν ὡραίαν εἰς τὸν ἁρμόδιον ἢ συνήθη καιρόν, Ἡρδτ. 4, 28. μ' ὅλον ὅτι θὰ ἄλλοι ἀναγουσι τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν πρώτην σημτ. τῆς λέξ., δηλ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνοίξεως. παρβλ. ὅμως ὥρα, σημ. 3. — 3) ἐπὶ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου ὅστις εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἔχει πλήρους τὰς δυνάμεις του σωμάτος του, Ἡσιόδ. Ἔρ. 69. συνήθως ὁμῶς ὅταν ᾖναι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος, νέος, εὐμορφος, χαρίεις· πολλάκις μετὰ τοῦ, καλὸς συνταττόμενος, π. χ. Πινδ. Ὀλ. 9, 141. κυρίως ὅμως ἐπὶ τῆς ὡραιότητος, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος. οὐχὶ δὲ ἀπὸ τὴν συμμετρίαν τῶν μελῶν, καὶ ὅθεν ἀναριθμήτως θαυμαζομένη, κάλλος, χάρις, τὸ σύνηθ. τουρκβ. νουρὶ λέγεται, Ἀριστὸτ. Ῥητορ. 3, 4. — β) μετὰ γεν. νπαρθένος ὡραία ἀνδρός, ἡ γάμουσα, εἰς τὸν καιρόν της, διὰ ὑπανδρείαν, Ἡρδτ. 1, 107. 6, 122. Pierr. Moer. σελ. 486. — γ) ὡραῖος ὢν ἀποθνήσκειν, ἀπαθὴς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σει εἰς τὸν καιρόν του, τοῦτ' ἔστι γέρων, Πλουτ., οὕτω καὶ ᾠΕν ὡραίῳ ἰσταμαι βίῳ ἔφασαν ὁ καιρὸς τῆς ἡλικίας μου διὰ νὰ ἀποζήσω, ἐγήρασα πλέον, Εὐρπ. — 4) ἀπύνηθες δὲ τὸ ὡραῖον τυχεῖν, τὸ νὰ ἀπολαμβάνῃ τις τὴν πρέπουσαν τιμήν, ὅπερ ἄλλως νομίμων γυναικείων λέγεται, Εὐρπ. Ἰα, 187. ὅθεν

* Ὡραιοτάριχος, ου, ὁ· ἴδε ὡροτάριχος.

Ὡραιότης, ητος, ἡ. Τὸ ὡρίμασμα τῶν καρπῶν τῶν ἐνευτείων, ἐπτησίων καρπῶν. — 2) Τὸ ὡρίμασμα, ἡ ἀκμαία κατάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἡ ἀκμὴ τὸ ἄνθος τῆς νεότητος, ἡ γυναικεία ρωμαλεότης, ἐν γένει, κάλλος, εὐμορφία.

Ὡραιόω, ῶ. Ἠμπρτηρ. ἀπαγγ. ἀντὶ τοῦ ὡριάω παρὰ τοῖς Ο'.

Ὡράϊσμα, τό (ὡραΐζω), σχολ. Πινδ. Νεμ. ἡ. 1. ἀντὶ, ὡραιτμός. (α)

Ὡραϊσμός, ὁ (ὡραΐζω). Στολισμός, καλλωπισμός, στόλισμα, φιαττίδωμα· συνήθ. κατὰ μεμπτὴν σημτ. Πλούταρχ.

Ὡραϊστής, ὁ (ὡραΐζω). Ὅστις ἀγαπᾷ νὰ στολίζεται, ἀγαπᾷ νὰ στολίζηται· χρωτίζει διὰ νὰ ᾖναι πάντοτε στολισμένος, νὰ φαίνηται εὐμορφος.

Ὡραίω, Ἡσίοδ. Θεογον. 903. φευδ. ἀντιστ. ἀντὶ ὠρεύω.

Ὡρακιάω, Μλ. -άσω. Πίπτω εἰς λειποψυχίαν, λειποψυχῶ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 702. Βτρ. 481. ἄλλοι δὲ γράφουσι ψιλοῦμ, ὡρακιάω παρὰ τὸ, ὠχριάω ἐτυμολογοῦντες τὴν λέξιν. (αω, ασω)

* Ὡρακίζω, Μλ. ἰσω, = ὡρακιάω. Σουϊδ.

* Ὡράκιος, ία, ιον, Δωρ. ἀντὶ οὐράνιος.

Ὡρανός, ὁ Δωρικ. ἀντὶ, οὐρανός.

* Ὥρασι, ὥρασιν, Ἐπῤῥ. (ὥρα). Εἰς τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν· Ἀριστφ. Λυσ. 391. κατὰ τὴν ἀρίστην διόρθ. ὑπὸ Herm. Epit. doctr. metr. σελ. XXI. τὴν ὁποίαν ἐπῃνηρ. ἐξαιρ. καὶ ὁ Dind. ἐκ τοῦ Ἡρῶν. παρὰ Joann. Lex. σλ. 35, 33. (παραβλ. Σύρασι. G. H. S.)

* Ὡρατάριχος, ου, ὁ, Γλωσσ. ἀντὶ ὡραῖον τάριχος, ἴδε ὡραῖος· σημ. 2.

* Ὧρατος, ποιητ. ἀντὶ ὁ Ἄρατος, κύρ. ὄνομ.

* Ὡργεῖος, ποιητ. ἀντὶ οἱ Ἀργεῖοι.

* Ὡργείος, ποιητ. ἀντὶ ὁ Ἀργεῖος.

* Ὡργημαι, παθητ. παραμ. τοῦ ὀργάω.

* Ὧρεα, Δωρ. ἀντὶ οὔρεα· ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ὄρη πλεῖ. τοῦ ὄρος.

* Ὡρειάριος, ου, ὁ (ὠρεῖος), Λστ. horrearius. Ὁ ἀποστάτης, φύλαξ τοῦ ὠρείου.

* Ὡρείδυια, ἡ. Νηρηίδος τινὸς ὄνομα, Ἰλιάδ. Σ, 48. (κυρίως ἡ τὰ ὄρη διαθέουσα, παρὰ τὸ ὄρος καὶ θέω.)

Ὡρεῖον, τό (ὥρα). Τόπος ὅπου φυλάττονται οἱ ὥριμοι καρποὶ τοῦ καλοκαιριοῦ. Ἀποθήκη, σιτοφυλάκιον, Λστ. horreum· λέγεται δὲ καὶ ὡρεῖος καὶ ὡρεών, παρβλ. ὀρεῖον, ὄριον, ὀρρεῖον.

* Ὡρεῦμα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ὀρέγνυμι.

* Ὧρεον, Ἰων. ἀντὶ ὤορον, παρτκ. τοῦ ὀράω.

* Ὡρειτροφος, ὁ, ἡ, ποιητ. ὀρειτροφος.

* Ὡρείχαλκος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ ὀρείχαλκος.

* Ὧρεος, ἡ, ὄνομ. πόλεώς τινος τῆς Εὐβοίας.

Ὧρες, αἱ· ἴδε ὧρ.

* Ὧρεσε, Δωρ. ἀντὶ οὔρεσι, δοτκ. πληκτ. τοῦ οὖρος, ποιητ. ἀντὶ ὄρας.

* Ὡρεσίδουπος, ὁ, ἡ (ὄρος, δουπέω) ποιητ. ἀντὶ ὀρεσίδουπος. Ὁ ψοφῶν, θορυβῶν, κρότον ποιῶν ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου· ὅπερ ἴδε

Ὡρεσιφώτης, ου, ὁ (ὥρα, δίδωμι). Ὅστις φέρει, προξενεῖ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἢ παρέχει, δίδει, ὡρίμους ἐτησίους καρπούς. Ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος· ὡς τὸ, ὡρηφόρος, ποιητ.

* Ὡρεσίλοιπος, ὁ, Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 517. Ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου· ἄνευ τινὸς ἐννοίας, ὅπου νῦν Ὡρεσίδουπος, κεῖται.

* Ὡρεστίτροφος, ὁ, ἡ, = ὡρειτροφος.

* Ὥρεστιν, Ἐπικ. συναιρ. δοτκ. πτῶσις ἀντὶ ὄρεσσιν, Ἰλιάδ. Ε, 486. ἴδε ὤρ, ὄαρ.

* Ὥρετο, γ'. ἐνικ. πρτπ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ ὄρνυμι, Ἰλιάδ.

* Ὡρεύω (ὥρα) Μαιμυνῶ, φροντίζω, ἐπαγρυπνῶ περίτινα, δίδω προσοχὴν εἴτε τι μετὰ αἰτ. Ἡσιόδ. Θγν. 903. παρβλ. Ruhnk. ep. cr. σλ. 100. ποιητ. μόνον.

Ὡρέω, Μλ. -ήσω (ὥρα) = ὠρεύω, Σουϊδ.

* Ὡρέων, Ἰων. ἀντὶ ὡρῶν, γενικ. πληθντ. τοῦ ὥρα.

Ὧρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ὥρα, Ὅμ.

* Ὧρη, -ή, φίλμ. Ἰων. ἀντὶ ὥρα. Ἡρόδ. καὶ Ἡσιόδ.

Ὡρημα, τό (ὠρέω). Παυσηποτάτη, περὶ τοῦ ὁποίου ἐφρόντισεν, ἐπεμελήθη, ἔδωσε τις προσοχήν. Ἡσυχ.

* Ὡρήσσω, ποιητ. ὥρησσον, ποιητ. ἀντὶ ὥρεσσ.

Ὡρηφόρος, ὁ, ἡ (ὥρα, φέρω). Ὅστις φέρει, προξενεῖ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἢ παρέχει, δίδει, ὡρίμους ἐτησίους καρποὺς. Ἐπὶ τῆς Δήμτ. Ὕμ. Δημτ. 64. 192. 492. ποιητ. μόνον.

Ὡρία, ἡ = ὡραιότης· -άμ.

Ὡριαίνω, ὡριαίνομαι = ὡραΐζω, ὡραΐζομαι. Ἀθην. ιβ'. σελ. 534.

Ὡριαῖος, αία, αῖον (ὥρα, σημσ. 3) Πᾶν ὅ,τι γίνεται, διαρκεῖ μίαν ὥραν, μιᾶς ὥρας καιρόν.

Ὡριά, ᾶς, ἡ, ἰδιαίτρ. Ἐλλ. τοῦ, ὥριος Ὄρφ. Τμ. δ'. 19. «Φύσεις ὡριάς» ἢ τὰς ὥρας γεννῶσα· ἢ φέρουσα.

* Ὡρίγνωτα, ἀντὶ ὠ ὠρίγνωτε, Λστ. onimium note. Ὅμ. Ὀδσ. Ρ. 375. Ὀβίδ. Μ. 1, 198.

Ὠρίγξ, ὠρίγγος, ἡ, = ὠλίγξ.

* Ὡρίζεσκον, Ἰων. παρτκ. τοῦ ὡρίζω, Ὅμ.

* Ὡρίζον, παρατατ. τοῦ ὁρίζω.

Ὡρίζω, κατὰ συναίρ. ἀντὶ ἐαρίζω, ἀφ' οὗ ὡρίζετον, Ἰων παρτκ., Τμ. Ἐρ. 58.

Ὡρικός, ή, όν. Ἐπῤῥ ὡριαῖος (ὥρα). Ὅ,τι γίνεται εἰς ὁρμόδιον καιρόν, εἰς ἁρμόδιον τόπον· πωρικὸς συνθέτως ἐν Ἀριστφ. Πλτ. 963. ὅπερ ψευδῶς ἑρμηνεύεται, ἐρωτᾷς ὡς παιδί — 2) Ὅ,τι εἶναι ὥριμον, φθασμένον, εἰς τὸν καιρόν του, Ἀριστφ. Ἀχ. 272 — 3) Ὅστις εἶναι εἰς τὴν ἀκμήν, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, νέος, ἀκμάζων, εὔμορφος.

* Ὡριμάζω, Μλ. -άσω (ὥριμος)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Εἶμαι εἰς τὸν καιρόν μου· εἶμαι ὥριμος, φθασμένος· νεωτέρα λέξις.

Ὡριμαία, ἡ Ἀστρολογικὴ τις λέξις, παρὰ Πρόκλ. Πτολεμ. σελ. 186.

Ὡριμος, ὁ, ἡ (ὥρα) ποιητ. ἀντὶ, ὡραῖος. Πᾶν ὅ,τι ἐφθασεν, εἶναι εἰς τὸν καιρόν του, εἶναι ὥριμον, φθασμένον· ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς μεταγ. Ἀστρολογ. χρήσιμος ἡ λέξ Lobeck Φρ. σλ. 52. ὅθεν

* Ὡριμότης, ητος, ἡ. Τὸ νὰ ᾖναί τι ὥριμον, φθασμένον· νεωτερ. λέξις.

Ὡριόκαρπος, ὁ, ἡ (ὥριος, καρπός). Ὅ,τι ἔχει, φέρει ὡρίμους, φθασμένους ἐτησίους καρπούς.

* Ὧριον, Ἐπῤῥ. Ἰων. ἀντὶ αὔριον.

* Ὡριον, τό, ἴδε ὡρεῖον.

Ὥριος, ία, ιον, Ἀττ. δὲ καὶ διατλ. (ὥρα) Ὅ, τι γίνεται, συμβαίνει ἢ ἐπανέρχεται, ἐπιστρέφει πάλιν εἰς πρέποντα, ἁρμόδιον καιρόν, Ἡσιόδ. Ἔρ. 494. 495. «ὥρια πάντα ἅλα ὅτα φέρουσιν οἱ διάφοροι καιροὶ τοῦ χρόνου, οἱ καρποὶ ἅλων τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου, Ὀδσ. Ι, 131. ὅθεν 2) Ὅ,τι εἶναι ὥριμον, φθασμένον, Ἡσιόδ. Ἔρ. 396. μετὰ δοτ. «ὥριος γάμοιο ὅστις εἶναι εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν τῆς ἡλικίας διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ, Jac. Ἀνθ. Παλτ. σλ. 258. — 3) Ὅ,τι γίνεται εἰς καλὸν, ἁρμόδιον καιρὸν, εἰς τὴν πρέπουσαν εὐκαιρίαν, ἢ εἰς τὸν ἁρμόδιον καιρὸν τοῦ χρόνου, Ἡσιόδ. Ἔρ. 394. 424. 699. ἐν γένει ποιητ. ἀντὶ ὡραῖος, ὅθεν τὸ Λατ. hormus, ὡσαύτως καὶ ἐκ τοῦ ὥριος, Graev. lect. Hesiod. cap. 2. ἔστι δὲ ἡ λέξις ποιητ. κυρίως, χρησιμοποιηθεῖσα καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. Πεζογρ., οἱ δὲ ἀρχαιότεροι προκρίνουσι τὸ, ὡραῖος, Lobeck Φρ. σλ. 52.

* Ὥρισμα, τό· συναιρ ἀντὶ ὄαρισμα.

* Ὡρισμένως, Ἐπῤῥ. μετχ. παθ. πρκμ. τοῦ ὁρίζω. Ἀνρώπως, μὲ ἀκρίβειαν, ὡρισμένα, Πολυβ.

* Ὡρίστε, ποιητ. ἀντὶ ὡ ἄριστε.

* Ὡρίστοτος, Ἰων. ἀντὶ ὁ ἄριστος, Ὅμ. ἐξαιρ. ἐν Ἰλιάδ. ἴδε Heyne ἐν Ἰλιάδ. Δ, 288.

* Ὡρίτρυς, Δωρ. ἀντὶ οἱ ὀρίτρες.

* Ὡρίτρυς, Δωρ. ἀντὶ ὁ ὀρίτρης.

Ὡρίων, ωνος, ὁ. Κυνηγὸς τις κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην παράδοσιν, ὅστις ἦτον ὡραιότατος πάντων τῶν τότε ἀνθρώπων, ὅθεν ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Ἠώς, ἡδ' Ἄρτεμις ἀτόξευστον αὐτὸν, Ὀδσ. Ε, 121. Λ, 310. ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐξηκολούθησε τὸ ἐπιτήδευμά του ἐν τῷ ὑπογείῳ κόσμῳ, Ὀδσ. Λ, 572. — 2) Ἀστερισμός τις εὐμορφος καὶ λαμπρὸς ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθείς, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνατολὴ μετὰ τὴν δυσιν τὴν χειμερινὴν τροπὴν τοῦ ἡλίου φέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνεμοζάλην καὶ καταιγίδας συνήθως, Ὑδ. Σ, 486. 488. Χ, 29. Ὀδσ. Ε, 274. Ἡσιόδ. Ἔρ. 600. 611. 617. 621. παρβλ. Voss. Virg. Georg. 1, 205, — 3) ἰχθυόκτυπος πτηνόν. Αἰλιαν. Ζῶ. ἴστρ. ιζ'. 22. (τὸ ἰῶτα παρὰ μὲν τοῖς Ἐποπ. ἀεὶ μακρ. παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, οἷον παρ' Εὐρπ. Ἰω. 1153. Κύκλ. 213. Χοιρβ. Ἀνεκδ. Bekk. 3. σελ. 1433. βρχ.)

* Ὡριώνειος, εία, ειον. Ὅ,τι εἶναι τοῦ Ὡρίωνος, ἀνήκει αὐτῷ.

* Ὡρίως, ἐπίρ. τοῦ ὥριος. Μὲ ὥριον τρόπον.

* Ὡρκυπτε, Γλωσσ. ἀντὶ ὑπερέκυπτε.

* Ὡρμαγκα, παρακμ. τοῦ ὁρμαίνω.

Ὡρμέατκε, ὡρμέατο, Ἰωνικ. γ'. πλθ. προπ. παθτ. πρκμ. καὶ ὑπερτ. τοῦ, ὁρμάω, ἀντὶ ὥρμηται, ὥρμητο, Ἡρόδ.

* Ὥρμηνα, ποιητ. ἔφρ. α'. τοῦ ὁρμαίνω.

* Ὥρμησα, ἀόρ. α'. τοῦ ὁρμάω.

* Ὧρνες, Δωρ. ἀντὶ οἱ ὄρνιες.

* Ὥρνυτο, γ'. ἐνικ. προπ. μέσ. παρατατ. τοῦ, ὄρνυμι. Ὅμ.

* Ὡρογραφέω, Μλ. -ήσω (ὡρογράφος). Συγγράφω ἱστορίαν κατὰ χρονολογικὴν τάξιν, ὅθεν

Ὡρογραφία, ἡ. Τὸ νὰ συγγράφῃ τις ἱστορίαν κατὰ τάξιν χρονολογικήν.

Ὡρογράφος, ὁ (ὥρα, γράφω). Ὅστις ὡραιοῖ, συγγράφει, διατάττει, ἢ διηγεῖται, ἀναλύει ἱστορίαν τινὰ κατὰ χρονολογικὴν τάξιν. (ε)

Ὡρόδεσμος, ὁ (ὥρα, δεσμός). Σχοινὶ ἀπὸ ἔχυρα, ἀπὸ καλαμιὰν, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ ὁράγματα, δεμάτια τῶν γεννημάτων οἱ θεριστεί, ὡς τὰ, αὐλόδετον.

Ὡροθετέω, Μλ. -ήσω (ὥρα, τίθημι). Παρατηρῶ τὴν ὥραν τῆς γενεθλιαλογίας, τοῦτ' ἐστὶν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη τις. — 2) Διατάττω, προφητεύω τὴν μοῖραν τοῦ γεννηθέντος ἀπὸ τὸν εἰς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς του ἐν τῇ οὐρανίῳ σφαίρᾳ κυριεύοντα πλανήτην.

* Ὡροκομεῖον, τό, ψευδ. ἀγνστ. ἀντὶ ὡρονομεῖον. Σουϊδ.

Ὡρολογέω, Μλ. -ήσω (ὥρα, λέγω). Δίγω, φανερόνω, διαλαλῶ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ὡς ὡροδείκτης Πειστ/ης 1088. «Ὡρολογεῖν τὴν ἑσπέραν». ὅθεν

Ὡρολογητής, οῦ, ὁ. Ὅστις ὡρολογεῖ· δεικνύει ὡς ὡροδείκτης τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Δ-ζήν. 3', σελ. 206. ποὺκ ἂν λαβάργυρος ὡρολογητής, κατὰ τὸν Τίμωνος προσδοκώμενον.

Ὡρολόγιον, τό (ὥρα, λέγω). Τὸ τὰς ὥρας μετροῦν ἢ δεικνύον ὄργανον «ὡρολ. σκιοθηρικόν, ἐνομάζετο τὸ τοῦ Ἀναξιμάνδρου Ἡλιακὸν ὡρολόγιον· «ὡρολ. ὑδραυλικόν ἢ κλεψύδρα· ὅπερ ἴδε «ὡρολ. νυκτερικὸν ὁποῖος τῷ ὑδραυλικῷ, ὀνομάζετο· τὸ νυκτερινὸν ὡρολόγιον τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλάτωνος, τὸ ἐπαῖον ἦτον ὅμοιον μὲ τὴν κλεψύδραν, ἴδε κλεψύδρα, Ἀθήν. ὁ', σελ. 174. καὶ διὰ τοῦ ἐκχεομένου ὕδατος ἐμέτρουν τὰς ὥρας, καθὼς παρ. χάριν τὴν σήμερον χρώνται οἱ Ναῦται τῷ παρ' αὐτοὺς λεγομένῳ Μανζαρόλιον, καὶ Μανζαρόλαν, δι' οὗ μετροῦσι τὰς ὥρας, διὰ τοῦ ἐκχεομένου ἐξ αὐτοῦ λεπτοῦ ῥεύματος. Τὰ σημερινὰ ὡρολόγια κατασκευάζονται μηχανικῶς μετὰ διαφόρων τροχῶν ἐξ Ὀρειχάλκου, οἵτινες κινοῦνται διὰ τοῦ Ἐλατηρίου· ἐπὶ τῷ ἐπιφανείᾳ τοῦ ἀργάνου τούτου εἰσὶ σημειωμένοι κυκλικῶς αἱ ὡδεκα ὧραι, ὑποδιαιρουμένης ἑκάστης ἐξωθεν τοῦ κύκλου εἰς ἑξήκοντα λεπτὰ, καὶ τὸ μὲν τὰς ὥρας δεικνύον σιδήριον, ὡροδείκτης, καλεῖται· τὸ δὲ τὰ λεπτὰ, λεπτοδείκτης.

Ὡρολόγος, ὁ, ἀντὶ, ὡροσκόπος. Ἠλμ. Ἀλξ. Στρμ. β. σελ. 566.

*Ὡρομαθὴς, παρ' Αἰσπ. ἴδε ὡρεμάντις.

*Ὡρομάντις, εως, ὁ (ὥρα, μάντις). Ὅστις προφητεύει τὰς ὥρας, Ἐκθ. τοῦ Ἀλεκτρυόνος.

*Ὡρομάδων, οντος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Πανὸς· ὡς τὸ, ἀλμαδέων, ποντομέδων, κτλ. — 2) κύρ. ὄνομ. ὄρους τινός.

Ὡρονομεῖον, τὸ, καὶ, ὡρονόμιον, τὸ· = ὡρολόγιον. Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. προβλ. α', 95. παρὰ τὸ, ὡρονομέω.

*Ὡρονομεύω, ποιητ. ἀντὶ ὡρονομέω. Μυθ.

Ὡρονομέω, Μέλ. ήτω (ὡροσόμος). Διαιρῶ καὶ δεικνύω τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. — 2) Διοικεῖ, κυριεύει τὴν ὥραν, ἐπὶ πλανητῶν ὁσάκις ἄρχεται ἡ περίοδος ἑκάστου πλανήτου.

Ὡρονομικὸς, ἡ, ὸν. Ὅ,τι ὑπάγεται, ἀνήκει εἰς τὸν ὡρονόμον, εἶναι ἴδιον ὡρονόμου. «Κατασκεύασμα ὡρονομικόν». σχολ. Ἀριστοφάν. Ὄρν. 1093. Ὄργανον εἰς διαίρεσιν καὶ δεῖξιν τῶν ὡρῶν.

*Ὡρονόμιον, τὸ· ἴδε ὡρονομεῖον.

Ὡρονόμος, ὁ, ἡ (ὥρα, νέμω). Ὅστις διαιρεῖ, ἢ διὰ τοῦ ὀπίσω διαιρεῖ, μοιράζει, διαπάττει, δεικνύει τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· ἔθεν καὶ ὡρονόμος τὸ ὡρολόγιον. — 2) Ὅστις κυριεύει τὴν ὥραν, ἐπὶ τῶν πλανητῶν ὁσάκις ἄρχεται τῆς περιόδου των ἡ ὥρα· ὁ Βίβρις παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. Πάνορμα, λέγει οὕτω καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα ἤτοι τὸν Πετεινόν.

*Ὥρορε, γ'. ἐνικ. πρτπ. ἀορ. β'. τοῦ ὄρνυμι, κατὰ ἀπλτ. Ὅμ.

Ὥρος, ποιητ. συναιρ. ἀντὶ ὥωρος. Ὁ ὕπνος, Σπφ. — 2) ἡ νύξ. Meink. ἐν Εὐφ. σελ. 126.

*Ὄρος, τὸ, Δρκ. ἀντὶ ὄρος, Ἰων. οὖρος.

Ὥρος, ὁ, ὡς τὸ, ὥρα. Ὁ καιρὸς τοῦ χρόνου· ἐξαίρ. — 2) Τὸ ἔτος· ἔθεν — 3) πλῆ. Τὰ χρονολογικὰ συγγράμματα. Ἠλῆρ. ἔθεν ὡρογράφος.

*Ὥρος, ὁ, Κύρ. ὄνομ. Ἕλληνός τινος τῶν κατὰ τὴν Τρωάδος· Ἰλιάδ. κυρίως = οὖρος, φύλαξ, ἐπαγρυπνῶν.

Ὡροσκοπεῖον, τὸ (ὡροσκόπος). Ὄργανον, ἀρχαιολόγοις, διὰ τοῦ ὁποίου εὑρίσκων τὴν ὥραν τῆς γενέσεώς τινος, καὶ ἔκρινον ἐξ αὐτῆς τὴν μοῖραν του. — 2) = ὡρολόγιον.

Ὡροσκοπέω (ὡροσκόπος). Σκοπῶ, παρατηρῶ τὰς ὥρας, ἐξαιρέτως δὲ τὴν ὥραν τῆς γενέσεώς τινος, καὶ ἐξ αὐτῆς προφητεύω τὴν Μοῖραν του· ἔθεν

Ὡροσκόπησις, ἡ· Πτολμ. καὶ

Ὡροσκοπία, ἡ. Ἡ παρατήρησις τῶν καιρῶν τοῦ χρόνου ἢ τῶν ὡρῶν τοῦ ἡμερονυκτίου. — 2) ἐξαιρέτως δὲ ἡ παρατήρησις τῶν ὡρῶν τῆς γενησεώς τινος, καὶ ἡ δι' αὐτῆς προφητεία τῆς μοίρας του.

*Ὡροσκόπιον, τὸ· = ὡροσκοπεῖον.

Ὡροσκόπος, ὁ, ἡ (ὥρα, σκοπέω). Ὅστις παρατηρεῖ, ἐρευνᾷ τοὺς καιροὺς τοῦ χρόνου, ἢ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας· ἐξαιρ. δὲ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς τινος, καὶ δι' αὐτῆς ἐξηγεῖ τὴν μοῖραν του· ὡδ. ὡροσκόπιον = ὁ γενεθλιολόγος· Διογ. Λαέρτ. Ὁ Πλίνιος ἐν β', πγ. ἔχει καὶ Vasa horoscopa, ὅ ἐστιν ὡρόσκοπα ἀγγεῖα, δι' ὧν ἐπὶ. ὡροσκοποῦσι.

*Ὥρσε, ποιητ. ἀόρ. α'. τοῦ ὄρνυμι.

Ὡροτρόφος, ὁ, ἡ (ὥρα τρέφω). Ὅστις τρέφει, φέρει τοὺς ἑτησίους τὰς ὥρας. Ὄρφ.

*Ὡροφυγῶν, οντος, ὁ. Ὅστις τρέχει, πηλαλεῖ εἰς τὰ ὄρη, Μξιμ.

*Ὡρύεσιον, τὸ· ἴδε ὡρεῖον.

*Ὧρυε, γ'. ἐνικ. προπ. ἐνργτ. ἀορ. α'. τοῦ, ὄρνυμι. Ὅμ.

Ὧρυτο, Ἐπικ. ἐνικ. γ'. προπ. μέσ. ἀορ. β'. τοῦ, ὄρνυμι, Ὅμ.

Ὡρυγγες, ων, οἱ. Εἶδος ἵππων ποικίλων, παρδάλων, παρ' Ὁππιαν. Κυνηγ. α', 316.

Ὡρυγή, ἡ (ὠρύομαι)· = ὠρυγμός.

*Ὡρυγμα, τὸ· καὶ

*Ὡρυγμός, ὁ (ὠρύομαι). Βοή, κραυγή, φωνή, βρυχή, οὐρλιασμα, μούγγρισμα· καὶ μάλιστα τῶν τυπῶν· «Ἠέναον ὠρυγήν, ἡ βοὴν τῶν παραθλαττοίσιν ὑπὸ τῶν κυμάτων προερχομένη». Ἀνάλεκτ. β'. σελ. 238. ὅθεν τὸ Λατ. rugitus.

Ὡρυόμαν, Ἐπίρ. (ὠρύομαι). Μὲ τὰ βρυχηθμοῦ, μετὰ βρυχῆς, εὐρλιάσματος, μουγγρίσματος. Νικανδρ.

*Ὧρυες, ων, οἱ. Ὀνομάζονται ἅπαντα τὰ θηρία ὅτα βρυχῶντσι, οὐρλιάζουν, Γλωσσ. ἀμφ.

Ὡρυθμός, ὁ (ὠρύομαι)· = ὠρυγμός. Βρυχηθμός, βρυχή. Θεόκριτ.

*Ὧρυξα, ἀόρ. α'. τοῦ ὀρύσσω.

*Ὠρύομαι, Μλ. -ύσομαι, μέσ. ἀποθ. Βρυχῶμαι, οὐρλιάζω, μουγγρίζω, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ἐξαιρ. ἐπὶ σκύλων λύκων, λεόντων κλ. τ. τ. ὅταν πεινῶντες οὐρλιάζουν, Θεόκριτ. 2, 35. — β) μεταβ. ἐπ' ἀνθρώπων, Θρηνῶ, ὀδύρομαι· Θεόκριτ. 1, 71. — 2) σπανιώτ. ἐπὶ ἀνθρώπων φωνῆς, βοῆς, βοῶ, φωνάζω· συνατ. Πινδ. Ὀλ. 9. 163. Ἐρηνολογῶ, μοιρολογῶ, Ἡρόδ. 3, 117. ἀλλὰ καὶ ἀλαλάζω, φωνάζω ἀγαλλιάσεως, χαρᾶς φωνὴν, Ἡρόδ. 4, 75. — 3) Τρπε. Ἐπὶ τοῦ βαρέος, βαθέος, μὲ μακρὸν ἀκουόμενον ὠρυγμὸν ὅμοιον ἠχον, κρότου τῶν κυμάτων τῆς Σελάσσης, Ἀντ. Σιδ. 8. Διον. Περ. 83. Τὸν ἐνεργ. τύπον ὠρύω ὁ Σουΐδ. μόνον ἔχει· ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον· (συγγν. τῷ, ὀρύω, ἐρυγεῖν, ἐρεύγομαι, ἐρυγγάνω, ἐρυγμαίνω, ὀρύγω, ὀρυγάνω· βρύχω, βρυχάομαι· καθὼς καὶ μὲ τὸ Λατ. rugio, rudo, ructo.) [Τὸ υ, συνήθως μὲν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους μκρ., μόνον παρὰ Διον. Περ. 83 εἰπεῖται ἐν τῷ ἐστιν. βρχ.]

*Ὡρύχατας, Ἰων. γ'. πληθντ. πρόπτ. παθητ. παρακμ. τοῦ ὀρύσσω.

*Ὡρύχατο, Ἰων. γ'. πληθντ. πρόστ. παθητ. ὑπερσυντλ. τοῦ ὀρύσσω.

*Ὡρύχιον, τὸ, κυρ. ὄνομ. χωρίου τινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ.

Ὡρύω, ἴδε τὸ εὐχρηστότρ. ὠρύομαι.

Ὡρύωμα, τὸ (ὠρύομαι)· = ὠρυγμα, παρὰ τοῖς Ο'. (ν)

*Ὧρυσσε, ποιητ. γ'. ἐνικ. πρόστ. ἀόρ. α'. τοῦ ὀρύσσω.

*Ὠρχαῖοι, Ἰων. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ οἱ ἀρχαῖοι.

*Ὠρχαῖος, Ἰων. καὶ Δωρ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἀρχαῖος.

*Ὠρχμενος, ποιητ. συναιρ. ἀντὶ ὁ ἀρχόμενος. Γλωστ.

*Ὠρωπαῖος, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς πόλεως Ὠρωποῦ.

Ὡρώρεας, γ'. ἐνικ. πρτπ. ὑπερσυντλ. τοῦ, ὄρνυμι, Ἰλιάδ. Ξ, 498.

*Ὡρωρέχατε, Ἰων. γ'. πλθ. πρτπ. παθ. παρεμ. τοῦ, ὀρέγω, ἀντὶ ὡρωρεγμένοι εἰσί.

*Ὡρωρέχειν, Ἀττκ. ὑπερσυντλ. τοῦ ὀρέγω.

*Ὡρώρυκτο, γ'. ἐνικ. πρτπ. παθτ. ὑπερσυντ. τοῦ, ὀρύσσω, Ἡρόδ. 1, 186.

*Ὡρωρύχειν. Ἀττκ. ὑπερσυντλ. τοῦ ὀρύσσω.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Σ.

Ὧς, Ἐπίρ. ἐκ τῆς ἀρχαίας δεικτ. ἀντων. ὅς, ὡς τὸ, τώς, παρὰ τὸ ἄρρητον, οὕτως, τὸ παρὰ τὸ, οὗτος = οὕτως, ὡδε· ὡς καὶ περ' ἡμῖν, Κατ' αὐτόν, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, τοῦτ' ἔστι, τοιαῦτα λογεῖς· πολλάκις παρ' Ὅμ. ἐν γένει παρὰ ποιητ. καὶ τοῖς Ἴωσι λογογρ., παρὰ τοῖς Ἀττ. δ' σπανίως, χρήσιμον, Valck. ἐν Φοιν. 841. Heind. ἐν Πλατ. Πρτγ. σελ. 326. D. — β) καὶ ὡς. Καὶ κατὰ τοῦτον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ κατὰ ταύτας τὰς περιστάσεις, καὶ τοιαύτας λογεῖς· ὅθεν «ἀλλ' ὅμως, μ' ὅλον τοῦτο· ὡς τὸ, ὅμως, Ἰλιάδ. Α, 116. Γ, 159. Δ, 322. Θ, 56. Δ, 720. καὶ ἀλλαχοῦ· ἀντιστ. τῷ· ὡσὐ' ὡς, μηδ' ὡς, οὔτε ἔστι, μήτε κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ τότε, ἢ καὶ ἔστι ὅτε, Ἰλιάδ. Η, 263. Ι, 311. 587. Δ, 241. Ὀδσ. Α, 6. Β, 24. καὶ ἀλλαχοῦ· οὐδὲ κεν ὡς Ἰλιάδ. Ι, 386. αἱ δὲ φράσεις, οὐκέτ' ὡς, οὐδ' ὡς, μηδ' ὡς, εἰσὶ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. Δεσποτικ. πάνυ εὔχρηστοι. — γ) ἐν ὁμοιώσεσιν· ὡς — ὡς — α, ἔστι — καθὼς —, ἔστι δὲ καὶ ἀνάπαλιν ὡς — ὡς — ω, καθὼς — ἔστι —. Ὅμ., οὐ μόνον ἐν ποιότητος ἀλλὰ καὶ ἐν χρονικαῖς ἢ ἐν συνεχείᾳ καὶ ἀλληλουχίᾳ δυοῖν τινων πράξεων ὁμοιώσεσι, Valck. Φοιν. 1437. ὡς ἤμητο γούνων, ὡς εἶχεν ἐμπεφυυῖσα, καθὼς ἔπιασε τὰ γόνατά του, ἔτσι τὰ ἐκρατοῦσα σφιχτὰ, ἔθεν τὰ ἄφησεν, Ἰλιάδ. Α, 512. ἀτὰρ αὐτὸς καὶ ὡς ἴδεν, ὡς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν καθὼς τὴν ἴδεν ἔτσι, αὐθὶς ἐγείρισε τὸν νοῦν του ὁ ἔρωτας, Ἰλιάδ. Ξ, 294. οὕτω καὶ ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὦ μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη, Θεόκρ. 2, 82. παρβλ. 3, 42. Δύναται μὲν τοι κεῖσθαι ἐν τῷ τελευταίῳ παραδείγματι τούτῳ τὸ δυνάμενον μόνον ὡς, ἂν ἐκληφθῇ τὸ β'. καὶ τὸ γ'. ὡς ἐπιφωνηματικὸν, καθὼς τὸν ἴδα, πόσον ἐμάνηκα, πόσον ἐπλήγωθη ἡ καρδιά μου! Ὅτι δὲ ὁ Βιργίλιος τοὐλάχιστον ἐνόησεν οὕτω τὴν Θεοκρίτειον ταύτην φράσιν βεβαιοῦται διὰ τῆς μιμήσεώς του ἐν τῷ ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error, ecl. 8, 41. Παραβλ. ὡς, Β, II. 5. ε'. καὶ Δ, I. 2. „ — ὡς τε — ὡς —· ω. Τμ. Δμτ. 174. 176. — δ) Οὕτως, ἔστι, παραδείγματος χάριν, ἐν γενικῶς ὁμολογουμένῃ τινὶ γνώμῃ ἰδιαιτέρου ἐλέγχου ἢ ἀποδείξεως σημαντικόν, Ὀδσ. Ε, 121. 125. 129. Τμ. Λφρδ. 219. Ὁ Hermann ὅμως προκρίνει τὸ ἀναφορικὸν ὡς, καθὼς παραδείγματος χάριν· τὸ ὁποῖον ὅμως ἐν Ὀδσ. Ε, 129. κατ' οὐδένα τρόπον χώραν ἔχει. — 2) ὡς ἀντὶ τοῦ δασυνομ. μόνον ὡς, ἐν ὁμοιώσεσιν, καθὼς, ὅταν τὸ Ἐπίρ. ἐπιφέρηται τῇ λέξει τῆς ὁμοιώσεως, πολλάκις παρ' Ὅμ. ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Ὡς, Ἐπίρ. ἀναφρ. ἀπὸ τῆς ἀναφρ. ἀντωνμ. ὅς, κατὰ τὸν ὁποῖον τρόπον, καθὼς· πολλαχ. παρ' Ὅμ. ἐν γένει δὲ εἰσὶ ἐξηγηματικόν τινα ὁρισμὸν παρέχον καὶ ἐν τελείαις φράσεσιν ὡς δεικτικὸν τὸ ἐπίρρημα ἀναφερόμενον, τὸ ὁποῖον δύναται καὶ προηγεῖσθαι τοῦ, ὡσὰν καὶ ἐπιφέρεσθαι αὐτῷ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως καταλιμπάνεται. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀναφορὰ ἔχει χώραν οὐ μόνον εἰς τὰ κυρίως δεικτικὰ Ἐπίρρηματα οὕτως, τὼς, ὧδε, αὐτωσὶ ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι, ὅτου, Ἰλιάδ. Δ, 130. καὶ εἰς τὸ ὅταν τὸ π. χ. ὅταν τὸ ἴδεν, ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρειν Πλάτ. Πολ. σελ. 365. D. καὶ τ. τ. — Τὸ ἀναφορ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μοίως, οὐδέποτε τονοῦται, εἰ μὴ ἐν τῷ τέλει τῆς προτάσεως κείμενον, ἢ τῇ λέξει ἐπιφερόμενον, ἥτις κατὰ τὴν σύνταξιν ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτοῦ, π. χ. »ὅσος ὡς τέκετο σήμων αὐτί, ὡς ἔφατο« Ἰλιάδ. Ε, 78. Κ, 33. καὶ λ. τ. τ. πολλάκις παρ' Ὁμ. καὶ παρὰ τοῖς ποιητ., παρὰ τοῖς Ἰωσι λογογρφ. σπανίως, παρὰ τοῖς Ἀττ. δὲ, πιθανῶς οὐχ εὑρηταίπον παράδειγμα. Δωρικ. παρκτχημ. αὐτοῦ ἐστι τό, ὦ, Διάλ. Bekk. σελ. 591. 22. 617. 31.

Ἐπὶ δὲ τὸ ὡς κατὰ σημασ. Ἐπιρρημ. τὸ κατηγορούμενον μόνον δύναται νὰ διορίζῃ, πρὸς μὲν τὸ ὑποκείμενον ἀνεφέρεται ἐμμέσως μόνον πρὸς τὸ κατηγορούμενον δὲ ἐμέσως, Weilauer ἐν Ἀπλ. ῥῆ. 2, 1051. ἡ ἄμεσος ὅμως ἀνεφορὰ αὐτῆ ἐστὶ διττή, ἐγγυτέρα δηλονότι, ὅταν τὸ ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ κατηγορούμενον, καὶ ἀπωτέρα ὅταν ἀναφέρεται εἰς τὸ ὑποκείμενον. Εἰς τὸ κατηγορούμενον δὲ ἀναφερόμενον τὸ ὡς, διασαφηνίζει, τὸν τρόπον τοῦ κατηγορουμένου.

I) Διὰ παραθέσεως, ὡς παρεβολὴ κατ' ἐξοχὴν φαινομένης καὶ τὴν παραβολικὴν πρότασιν σχηματιζούσης. Παραβολικόν.

II) Διὰ προσθήκης ἀντικειμένου τινὸς (object) ἐν πρτάσεως σχήματι· ἔστι δὲ ἡ τοιαύτη πρότασις.

1) Τοῦ ἀντικειμένου πρότασις (objective), τοῦτ' ἔστι τὸ ἀντικείμενον ὀηλοῦσα εἰς ὃ ἀποτείνεται τοῦ ὑποκειμένου ἡ ἐνέργεια, κατ' ἀκριβεστέραν ἔννοιαν, ὡς = ὅτι.

2) Προαιρετικὴ πρότασις, ὡς = ἵνα, ἤδπως· (αὗται αἱ προτάσεις εὑρίσκει μεταβατικοῖς ἐπιφερομένοις ῥήμασι· καὶ διασαφηνίζουσι ἀκριβέστερα, τὸν τρόπον τοῦ ἐνεργεῖν· τοῦτο δὲ, ἡ πρώτη μὲν τῆς ἐνεργείας αὐτῆς σημαντικὴ οὖσα, ἡ δευτέρα δὲ, τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ σκοποῦ, οὗ ἕνεκα τὸ ἐνεργεῖν.)

3) Συμπερασματικὴ πρότασις· ὡς, ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταύτην τὴν σημασ. πολὺ εὐχρηστοτέρου, ὥστε, τὴν ποιότητα τοῦ ἐνεργεῖν διὰ τοῦ ἐξ αὐτοῦ ἀποτελέσματος· ἀκριβέστερον διορίζουσαι.

4) Αἰτιολογικὴ πρότασις, ὡς = ὅτι ἢ ἐπεί.

5) Χρονικὴ πρότασις, ὡς = ἐνεί. Ὅτε, ὅταν, ἐφ' οὗ, ἐν ᾧ· ἐπειδὴ γὰρ τὸ αἴτιον καὶ ὁ χρόνος τοῦ ἐνεργεῖν διορίζουσι πολλαχῶς τὸν τρόπον αὐτοῦ, ὁ διορισμὸς οὗτος γίνεται ἀκριβέστερος διὰ τῆς δηλώσεως τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ χρόνου τοῦ ἐνεργεῖν.

Β) Ὡς, τοῦ κατηγορουμένου ὁριστικόν.

I) Ἐν τῇ παραβολικῇ προτάσει, Ὥσπερ, καθὼς ὡσαύτ., πολλάκις παρ' Ὁμ., ὅταν δὲ ἡ ὁρᾶσις εἶναι πλήρης, τίθεται συνήθως μετὰ τοῦ ἀπλοῦ ὡς ἤ οὕτως, τὰ ὁποῖα ὄντα καὶ ἀπηρεμοῦσαι τῇ διὰ τοῦ ὡς ὁριζομένῃ προτάσει καὶ προηγεῖσθαι αὐτῆς ἀνάλογα δὲ εἰσὶ ἀλλήλοις καὶ τό, ὡτῷ καὶ ὧτι, Ἰλιάδ. Γ, 415. εὑρηται δὲ μάλιστα ἐν τοιαύταις ἀναφοραῖς καὶ τό, ὡς ἐνίοτε, ὅπου αὐτὶ τοῦ ἀναφορικοῦ Ἐπιρρημ. ἔδει κεῖσθαι τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν οἷος ἢ ὅσος, π. χ. »ἕλῶν κρέα, ὡς οἱ χεῖρες ἐχέυδανον αὐτί οἷ οἱ χεῖρες ἐχέυδανον, Ὀδ. Ρ, 344 »οἷκε δὲ μητρὶ ἕνεκον, ὡς εἰδότε καὶ ἔλυσον αὐτί, »ὅσα εἰδεν καὶ ἔλυσεν«, Herm. ἐν Τμ. Δμτ. 172. 296. 416. Ἰλιάδ. Β, 10 Ξ, 44. Σ. 74. 75. Ἡσιόδ. Ἔρ. 690. πρόρημα, ὡς εἶναι αὐτί, πρὸ ἐπεκα, Αἰσχν. σελ. 64. παρβλ. Schaef. Σφοκλ. Οἰδ. Κ. 1124. Lobeck Φρν. σελ. 427. — Διαιρέτερες διορισμὸς κατὰ τὰς διαφορὰς ἐγκλίσεως. — 1) ὡς μετὰ τῆς Ὁριστικῆς, ὅταν παραβάλλεται τι πρὸς ἄλλο τι πρὸ ὄντι ὑπάρχον ἢ συμβαῖνον, ἢ τὸ ὁποῖον συμβαίνει τοιαύταχιστον συνήθως· ὡς δ' ἄνεμοι ἄρκας φορέει ἰερὰς κατ' ἄλσεα . . . ὡς τότ' Ἀχαιοὶ . . ω Ἰλιάδ. Ε, 499. Ι, 4. Σ, 161. Χ, 199, πολλάκις μετὰ τοῦ ὁριστκ. ἀορισ. ἐπειδὴ, ἐν τῇ δηλώσει τοῦ συνήθως ἢ πολλάκις συμβαίνοντος, εἴωθε τίθεσθαι ἐλαττέρα τὰς περίστασις τοῦ περιεχομένου καὶ ἐν αὐτῇ τὸ ἐνεστὸς σωματίζεσθαι διὰ συγκρίσεως, π. χ. ὡς δ' ὅτε τίς τε ἐρύακοντα ἰδὼν πελίωρος ἔπεσσι . . . ὡς αὐτὼς καὶ ἄριλον ἴδὼν Τρῶων ἀγερωχον, δείσας Ἀτρεΐδης υἱόν, Ἀλέξανδρος θεοειδέα Ἰλιάδ. Γ, 33-35. Ν, 275. ἐύναται ὅμως ἐν ταῖς τοιαύταις παραβολαῖς νὰ λαμβάνηται ἅμα καὶ ὁ ἐνεστ. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν, ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται ἀνευθεν τε . . ω Ἰλιάδ. Ε, 902. Τὰς διεξοδικωτέρας παραβολὰς εἴωθε ποιεῖν ὁ Ποιητ. μετὰ τοῦ, ὡς ὅτε, ἢ ὡς δ' ὅτε, οὐ σπανίως δὲ καὶ κατὰ τρόπον, ὥστε τό, ὅτε, ὅλως περιττὸν φαίνεται, π. χ. »ἠέρι δ', ὡς ὅτε πύργος, εὖ ἐρατερὴ ὑσμίνῃ. Ἰλιάδ. Δ, 462. ἡ ὁρᾶσις ὅμως ἐστὶ πολὺ μᾶλλον ἐλλειπτική, ἀντὶ τοῦ, »ὡς ὅτε πύργος ἥεπεσι πλήρης δέ ἐν Ν, 389. »ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις ὀρὸς ἤριπε πηρὸς Μ, 132. Ο, 362. Herm. Vig. σελ. 910. σπανιώτερ. δὲ ἐν συντομωτέραις παραβολαῖς, ὡς ἐν Ὀδ. Λ, 368. — 2) ὡς, μετὰ τῆς ὑποτακτικῆς, ὅταν διὰ τῆς παραβολῆς δὲν λέγεται τὸ ὄντως ὑπάρχον, ἀλλὰ τὸ τί ἔσται ἂν συμβῇ περίστασίς τις· ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξῃ . . ω, Ἰλιάδ. Ε, 161. Ι, 323. Κ, 485. Χ, 93. ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ παραδείγματι, ὁ λόγος μετὰ τὰ μόρια, ἐάτε, στίχῳ 94. ἐναλλάσσεται ὁριστικῶς, »εὖτε δέ τε μιν χόλος αἶνος, ὑμφοβόλοιν δὲ δέδορκεν. — 3) ὡς, μετὰ τῆς Εὐκτικῆς, μόνον διὰ προσλήψεως ἄλλου μορίου, καὶ ἄνευ τοῦ, αἴ, οὐδέποτε δὲ ἄλλως· καὶ τότε ἡ εὐκτικὴ πρότασις ἔπεται εἰς τοὺς κανόνας τῆς ὑποθετικῆς. Καθὼς τὰ . . . καθὼς ἂν εἶεν, καθὼς ἂν εἰδεῖ ἄρ' ἴσαν, ὡς εἴτε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο. Ἰλιάδ. Β, 780. Χ, 210. Ὀδ. Β, 416. Ἐν τῇ Ἰλιάδ. γράφει ὁ Wolf ἀμφότερα τὰ μόρια ὡς, εἰ, εἰς μίαν λέξιν, ὡσεί. Περὶ τῆς συντάξεως τοῦ, ὡς, μετὰ τῆς Ὁριστκ., Τπτκτ. καὶ Εὐκτ. ἐγκλίσεως ἴδε Herm. de legg. quibusd. supt. scrm. Hom. 2. σελ. 4. καὶ ἐν Vig. σελ. 910. — Σπανιώτατα δὲ καταλιμπάνεται τὸ παραβολικόν, ὡς, Lobeck Σφοκλ. Αἴ. 167. ὡσαύτως σπανιωτάτη καὶ ἡ ἀναδίπλωσις τῶν παραβολικῶν μορίων ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, διπλασιαζομένων γὰρ τῶν μορίων αὐτῶν, διπλῆν δεῖ καὶ τὴν παραβολὴν γίνεσθαι, Seidl. Εὐρ. Τρ. 147. Herm. de pleon. et ell. σελ. 201. Δύνανται δὲ νὰ προηγῶνται τῆς τοῦ, ὡς, ἀρχομένης προτάσεως καὶ παραλλήλου τινὸς, ἄνευ συμπλεκτικοῦ ῥήματος, τῇ ἀναφορικῇ ἀντωνυμίᾳ ἀρχομένη πρότασις, Wolf Δημοσθ. Λεπτ. σελ. 311. Ὁ δὲ Βτμν. Διῆ. 1. σελ. 24η. λέγει ὅτι ἐν πάσῃ τῇ Ὁμηρ. ποιήσει, τὸ ἁπλοῦν παραβολικὸν, ὡς, τοῦ ὀνόματος προηγούμενου οὐδέποτε ἄλλως τίθεται εἰμὴ ἐν ἀρχῇ τελείας προτάσεως μετὰ προκειμένου ῥήματος ἢ μετοχικοῦ ἐπιθέτου, πλὴν τῶν ἐναργῶς ἐλλειπτικῶν φράσεων, ὡς Ὀδ. Ξ, 441. καὶ' οὕτως Εὐμαῖε, φίλος Διὶ πατρὶ γενοιο, ὡς ἐμοὶ ὔπαξ. ἐγένου. Ἐν κυριακῇ παραβολαῖς δ' ἐξ ἐναντίας οὐδαμοῦ παρ' Ὁμ. εὑρηται τό, ὡς, πρὸ ὀνομτ. ἢ αἰτιατικῆς κείμενον, ἐξαιρέσει τοῦ μόνου ἀμφβ. παραδείγματος »ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης . . ω Ἰλιάδ. 144. πολὺ μᾶλλον δὲ κεῖται παντχοῦ εἰ-τὸ τὸ ἁπλοῦν ὡς καὶ ἐπιφέρεται αὐτὸ τὸ τοιοῦμενον, »θεός ὡς, λύκοι ὡς, ἁρμόχευς ὡς καὶ λ. τ. τ., εἴτε ὅτε πρέπει νὰ πρηγῆται τὸ παραβολικὸν μόριον, εἴωθε τὸ, ὥστε, εὐτακτότερον.

1. — β) Τῇ παραβολικῇ προτάσει ἐστὶ συγγν. ἡ ἀναφορικὴ, καὶ ἡ σύνταξις αὐτῆς γίνεται ὁμοίως τῇ τοῦ, ὅπως, ὅπερ ἴδε· ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπιφέρεται, μεθομηριωμ., τὸ, ἅρα, σκοπεῖν, ἐπιμελεῖσθαι καὶ ἄλλους ταυτοσημάντους ῥήμασι.

II) Ὡς, ἐν τῇ ἐπιρρηματικῇ προτάσει καὶ μάλιστα — 1) πρὸ τῶν παρεμβεβλημένων ἢ ἐλασσόνων προτάσεων, εἰ ὁποῖαι ἂν συγχρονοῦσαι ἀπόλυτοι κατ' αὐτὸν τὸν κυρίως πρτάσεων σημασίαν, ἀλλὰ ποιοῦσι αὐτὴν ἐξαρτωμένην ἢ περιορισμένην πως· εἰσὶ δὲ αἱ προτάσεις αὗται. — α) εἶτε ἀπόλυτοι, κατ' ὁριστικὴν ἔγκλισιν, π. χ. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν καλῶς μοίχαιρεται, καλῶς στοχάζομαι, ὡς ἔστω, ὡς ἴσκε, ὡς ἐγήμασκ. κλ. τ. τ. ἑτ. — β) ὑποτακτικαί, μετὰ τοῦ, ἄν, κατ' αὐτὴν ἔγκλ. ὡς ἡμεῖς φαίμεν ἄνα καλῶς ἡδέλεν εἰπόμεν, ἐσσὶ τὰ ἐλέγωμεν, μετριοπρέπειν ἐπιφάσεως δηλωτικαί. Ἔτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ, ἐάν, καὶ' ὑπόταξ. ἔγκλ. ὡς ἂν δυνώμεθα καλῶς ἡδέλε ἐκπλῆσαι, ὅσον ἡδελ' εἰρέσθαι ἑκαστοι, ὅσον μὴ σταδῇ δύνατον. — Ἐν τοῖς τοιούτοις συντάσσεται πολλάκις τὸ, ὡς, μετὰ ταῦ, γε ἢ γοῦν ὡς γεῦν ὁ λόγος σημαίνει, καθὼς τοὐλάχιστον λέγουν. Πολλάκις δὲ χωρίζεται τὸ, ὡς, τοῦ, γε, διὰ παρεμθέσεως λέξεων, Reisig comm. cr. de Soph. O. C. 45. — Ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ δὲ, μετὰ ἀπαρεμφάτου, ὡς σφίσι δοκεῖνε. Οὐ σπανίως δὲ κεῖνται αἱ τοιαῦται προτάσεις καὶ ἄνευ τοῦ, ὡς, π. χ. ηρσαι, εἰμὲν Schaef. Bos. ell. σελ. 782. — Ἐνίοτε δὲ ἡ τοιαύτη παρεμβεβλημένη ἢ ἐλάσσων πρότασις διορίζει τὴν σύνταξιν τῆς κυρίως προτάσεως εἴτε μέτην ἐξαίρεσιν αὐτῆς ἐλκύσασα ἀπὸ τῆς ἐλάσσονος καὶ μεταβᾶσα εἰς αἰτιατ. πτώσιν μετ' ἀπαρεμφ., ἢ εἰς πρότασιν μετὰ τοῦ, ὅτι, εἴτε διὰ τριῶν μόνων τοῦ πελαίου χρόνου τῆς κυρίως πρτσ. εἰς ἀπαρέμφ., π. χ. ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι, τελεώτατον ἀπάντων ἐθνέων εἶναι τὸ σφέτερον ἀντὶ μὴν τὸ σφέτερον, Ἡρόδ. 4, 5. παρβλ. 1. 58. 65. 2. 8. 4. 76. 95. 6. 37. Συντάσσεται δὲ προηγεῖται παρ' Ἡρόδ. ἡ τοῦ, ὡς, ἀρχομένη πρότασις, ἐνίοτε μέντοι καὶ παρεντίθεται εἴωθε μετὰ χρόνου δὲ τούτου, ὡς λέγουσι Σύβαρῖται, σφέας τε αὐτοὺς καὶ τὴν ἄνω τῶν ἑωυτῶν βασιλέα . . ω, 5, 44. μάνθ' ὡδ' ὡς ἔοικεν οὐ νέμεσις, ἀντὶ, οὐ νέμει, ὡς ἔοικεν, Σφοκλ. Οἰδ. Τρ. 1330. ἐκ, Νεφτ. Δυύκ. ἅρα ἡ σύνταξις αὐτοῦ ἐστι παντοίως ἐκρρήτεων συμμιξις κυρίως, Schaef. καὶ Erf. ἐν Σφοκλ. Αἴαν. 736. Herm Vig. σελ. 745. 894. Τελειοτέρα δὲ κεῖται παρ' Ἡρόδ. 3, 56. 9. 32. — 2) ὡς, πρὸ τῶν κατὰ συγκοπὴν φράσεων, ὡς ἐμοί, ἢ ὡς ἐμοίγε, κατὰ τὴν ἐμὴν μου κρίσιν, καθὼς ἐγὼ κρίνω· ἔστι δὲ καὶ ὡς ἐμοί κρτῆ, καὶ ὡς ἐμοί χρῶνται κριτῆν Valck. ἐν Ἱππ. 324. = κατ' ἐμοί δόξαν. Ἀνεκδ. Βκ. σελ. 74. ἀλλὰ καὶ κατ' ἐμέν, καθὼς μοὶ εἶναι δυνατόν, κατὰ τὰς δυνάμεις μου, Heusde spec. crit. ad Plat. σελ. 52. κατ' ἐμοί δόξαν, = ὡς ἐμοί δοκεῖ· ἔνθ. κατ' ὀμματων καλῶς φαίνεται, ὅπερ ἀναπληροῦται συνήθως διὰ τοῦ, εἰκάσαι. — β) ὡς, μετὰ τοῦ, ἂν καὶ ὄπτομ. »μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα ὡς ἂν εἶναι Ῥαδώπιν, ἐπειδὴ καὶ ἡ Ῥαδῶπις ἦσαν τοιαύτη, ἐκτήσατο πολλὰ χρήματα, τοῦτ' ἔστιν, ἄλλως δὲν ἦθελε τὰ κερδήσῃ ἂν δὲν ἦσαν πάνυ ἐκκριθέντες· Ἡρόδ. 2. 135. εὐχρηστότερον ἐὰ ἀνευ τοῦ, ἂν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Ἡρόδ. 2, 8. 4. 99. παρβλ. Γ Π. 1. — 3) ὡς, μετὰ ἐπιρρημάτων καὶ μάλιστα,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

— α) μετὰ τῶν θετικῶν, κατ' ἐπιτεταμένην δύναμιν, π. χ. πῶς ἀληθῶς καθός εἶναι ἀληθές, τοῦτ' ἔστι μὲ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὸ σωστό, ὡς κοιτρ. λέγομεν· πῶς ἐνέρωσε καθόλου ἑλλάδος, καθόλου διαφορετικά· κτέ τ. τ., ἀν μὴ ἠρείπτον ὡς ἀναβάσησιν ἐκλαμβάνεσθαι, Πῶς ἄλλως! τοῦτ' ἔστι, πῶς ἠμπορεῖ νὰ ἦναι ἀλλέως! πῶς ἠμπορεῖ νὰ μὴν ἦναι ἀληθής! Κατὰ ταύτην τὴν σημ. δύναται συντάσσεσθαι τὸ, ὡς, καὶ μετὰ Ἐπιῤῥ., καὶ μετὰ Ἐπιθ., καὶ μετὰ ῥημ., οὐχὶ μέντοι μετὰ οὐσιαστ., Valck. ἐν Φοιν. 150. 624. παρβλ. Δ. Ι. 1. ὡσαύτως ἐπιφέρεται τὸ, ὡς, καὶ τοῦ θαυματοῦ καὶ τῆς αὐξητ. ἐπιῤῥ. θαυμαστῶς ὡς, καὶ θαυμασίως ὡς, καθόλου θαυμαστά, θαυματώτατα· ὑπερφυῶς ὡς, ὑπέρμετρα μεγάλα, ἢ, οἷ., καθ' ἃ ἡ θέσις τοῦ μὴ τοιουμένου, ὡς, ἐπιῤῥημ. ἐπιφερομένου, ἐλλειψισαφῶς δύνανται, ἐπειδὴ ἄλλως πρέπει νὰ τονοῦται, ὡς, ἐνίοτε δὲ ἀποχωρίζεται τοῦ ἐπῤῥητ. π, ὡς, μὲ παρεθέσεσι περισσοτέρων λέξεων «θαυματῶ μοι εἰπεῖς ὡς», Πλατ. Φαίδ. σελ. 95. Δ. ὑστερωνῶς δὴ τὸ χρῆμα ὡς», Πλατ. Δίπρ. 2. σελ. 147. C. — β) Τοῖς συγκριτικ. ἐπιῤῥημ. προσκεῖται, ὡς φαίνεται, τὸ, ὡς, ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰπεῖ τοῦ ὅτι καὶ ὅπως, καὶ σημαίνει τὸν δυνατὸν μέγιστον, ὕψιστον βαθμόν, ὡς μάλιστα, τὸν πολὺ ὅσον δυνατόν, ὅσον ἠμπορεῖ τις ἦναι· ὡς ῥήτωρ, ὅσον τὸ δυνατὸν εὔκολα, ὅπως εὐκόλων ἠμπορεῖ νὰ ἦναι, τὴ γένη· ὡς ταχύτατα τόσον ὀγλίγωρα ὅσον εἶναι δυνατόν, ἀφ' Ἱππόστ. πάνυ εὐχρηστος τρόπος· ἀλλὰ κάπου ἐλλείπῃ ἡ ἔκφρασις· πλήρης δέ, εἰ ἔστιν οὕτω ταχύτατα ὡς δυνατόν· εὕρηται δὲ τὸ ὅτι καὶ πλήρης ἡ ἔκφρασις πῶς δυνατόν εἰκιστα Ἱππόστ. οὐ σπανίως δὲ καὶ μετὰ τοῦ ταχέως ῥήματος τοῦ, δύναμαι καὶ τῶν ἰσοδυνάμων αὐτῷ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον καὶ ἡ ἔλλειψις διορίζεται ἑκάστοτε ὑπὸ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου, πῶς ἠδύναντο καλλιστα· ὡς ἂν δυνάμεθα κράτιστοι, καὶ τ. τ., Ξεν., Ἀῤῥτ. 3, 2, 6. πῶς εἶσθε μάλιστα· ὡς εἶσθε πλεῖστοι, καὶ λ. τ. τ., ἀπαιτῶτρ. ἓξ τὸ ὅλως πλειστιστον πῶς ὅτι μάλιστα, Πλάτ. Νμ. 10. σλ. 908. Λ. παρβλ. Jac. ἐν Ἀχλ. Τάλ. σελ. 873. 894. Πρὸς τούτοις δὲ προτίθενται ἐνταῦθα καὶ αἱ φράσεις ὡς τὸ πολὺ· ὡς ἐπὶ τὸ πολύ· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παρβλ. πολύς, σημτ. ζ. ε'. — Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον πρόκειται τέλος. — ζ) τὸ ὡς, ὑπερθετικὸς ἐπίθετοις πῶς ἄριστος· καὶ βέλτιστος· κλ. τ. τ. Πολλάκις δὲ εὑρηται τὸ, ὡς, ὡς ὑπερ καὶ τὸ, ὅτι, διὰ πρόθ. ἀπὸ τῶν ὑπερθετ. κεχωρισμένοι, π. χ. πῶς ἐς ἐλαχίστου, ἀντὶ πῶς ὡς ἐλαχιστοι, Θεόκ. πῶς ὡς βραχυτάτοις, ἀντὶ πῶς ὡς βραχυτατοις, Ἀντῳ. πῶς ἐν ἐσχατωτάτῳ, ἀντὶ πῶν ὡς ἐσχατωτάτῳ, Ξεν. ἰδε Poppo obsc. ἐν Θουκ. σελ. 223

Β) Ὡς, τοῦ ἀντικειμένου (object) ὁριστικόν.

Ι) Παραθετὸς δευτέρου ἀντικειμένου, πρὸς τὸ ὁποῖον παραβάλλεται τὸ πρῶτον. Προσλέγεται δὲ τὸ, ὡς, τῷ πρώτῳ ἀντικειμένῳ εἰς δήλωσιν τῆς ποιότητος τὴν ὁποίαν δείκνυσι τὸ αὐτῷ τὸ ὑποκείμενον, καὶ εἰς διορισμὸν τῆς εἰς αὐτὸ τελούσης ἐνεργείας. Γινώσκεται δὲ ἐξ αὐτοῦ ἡ τιμὴ, ὁ σκοπὸς, τὸ αἴτιον ὑφ' οὗ προήχθη ἡ ἐνεργεῖν· ὅθεν ἡ προσθήκη τοῦ, ὡς, ἀναλύεται παντάχου κοινότρ. διὰ τοῦ, μὲ γνώμην, μὲ στοχασμόν, μὲ σκοπὸν νὰ — καὶ δι' ἄλλων τοιούτων φράσεων, π. χ. πῶς φύλακα σύμπεμψας αὐτόνη, τὸν ἔστειλε μαζῆ μὲ σκοπὸν νὰ τὸν φυλάττῃ, Ἡρόδ. πῶν ὑμῖν ὡς πιστοῖσι μὲ ὅσας, μαζύ σας, μὲ γνώμην, ἢ πιστεύοντες, νομίζοντες ὅτι εἶσθε πιστοί, Ξεν. πῶς ἀγαθὸν μέγιστον τίθενται τὸν νομοι, μὲ γνώμην πιστεύοντες ὅτι εἶναι μέγιστον ἀγαθόν, Πλάτ. »λέγω ὡς ἀκουσομένῳ πιστεύων ἢ στοχαζόμενος ὅτι θέλει ἀκούσει, Πλάτ. Πλεῖστα παραδείγματα ταύτης τῆς χρήσεως τοῦ, ὡς, παρέχουσιν ἐξαιρ. οἱ λογογραφικοὶ διάλογοι, καὶ οἱ Δραματοποιοὶ τῶν Ἀττ.

ΙΙ) Προσθήκη τοῦ ἀντικειμένου ἐν προτάσει εἶδει· καὶ — 1) ὡς περ ἀντικειμένου πρότασις κατ' ἀκριβεστέραν ἔννοιαν, κεῖται τὸ, ὡς, ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ, ὅτι, ἡ τῆς αἰτιατικῆς μετ' ἀπαρεμφάτου· ἐκ τούτου τῆς καθόλου ὁμοιότητος τῶν σημασιῶν τοῦ, ὡς καὶ τοῦ, ὅτι, σαφηνίζεται ὅτι, προσάπτει πάλιν τὸν τῷ, ὡς, ἀρχομένην πρότασιν, ὡ ὦ ἐμπίπτει παραβολή τις, τό, ὅτι, Poppo Ξεν. Κύρ. Παῖδ. 5, 3, 30. ἢ καὶ ἀναπαλιν, τὸ, ὅτι μεταβάλλεται εἰς τό, ὡς, Heind. Πλάτ. Ἵππ. μείζον. σελ. 281. C. παρβλ. Jac. Ἀχλ. Τακτ. σελ. 566. ὡσαύτως τρέπεται τὸ μετὰ τηλικοῦτον τινος χρόνου, ὡς, εἰς αἰτιατ. μετὰ ἀπαρεμφ., ἢ ἐπιφερεται αὐτῷ, Ἡρόδ. 1, 87. 8, 118. Math. Ἑλλ. Γραμμτ. σελ. 7-4. Πολλάκις ὅμως ἀμφότεραι αἱ συντάξεις διαμίγνυνται εἰς μίαν πρότασιν ὡς ἐν τῷ, ὅτι, Α. 2. β'. ὅπερ ἰδε. — Ἀκριβέστεροι ὁρισμοὶ κατὰ τὴν διαφορὰν τῶν ἐγκλίσεων. — α) ὡς, μετὰ τῆς ὁριστ., τὸ ὄντως ὑπάρχοι, ἢ ὑπῆρξεν ἢ ἐσόμενον σημαίνει. — β) ὡς, μετὰ τῆς Εὐκτ., συντάσσεται ἐπὶ παρεληλυθότων πραγμάτων καὶ ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ ἠδέως ἀγγελίας, ὡς ἤλπισε τὸ τεῖχος, Ἡρόδ. 1, 63. αὐτὸ τῆς εὐκτ. ὅμως εἴωθε πολλάκις καὶ ἡ ὁριστ., ὥσπερ καὶ αὐτὴ παρωχηκότος χρόνου ἐστί, ἐπειδὴ ὁ πλάγιος λόγος ὁμοιάζει πολλαχῶς τῷ εὐθεῖ, ὅθεν δύναται νὰ ἑστωσι ἀμοιβαίως αἱ δύο ἐγκλίσεις αὐταί, Math. Γραμμ. Ἑλλ. σλ. 710. — γ) ὡς, μετὰ τοῦ, ἂν καὶ εὐκτ. ἐγκλ., ὅταν ἡ Πρότασις ἦναι ἀπόδοσις τῆς μείζονος εἰδὴ πραγματικῶς ἐτεροφυοῦς, εἴτε ταυτάχιστα εἰκότος ἀναπληρωτέος ὑποθετικῆς πρότασεως· ἄλλως γὰρ ἐν ἀπολύτοις φράσεσι τίθεται ἀναγκαίως ὁ ὁριστ. ἔφασκ. ἡ Μέλλων. — δ) ὡς, μετὰ τοῦ, ἂν, καὶ ὁριστ. παρεληλυθότος χρόνου, ὅταν δηλοῦται τὸ ἐναντίον τοῦ ἀληθοῦς (ἢ ὑποτατ. ἐγκλίσ. εἰς οὐδεμίαν τῶν συντάξεων τούτων ἔχει χοησιν). — ε) ὡς, μετὰ ὁριστ. ἐνεστ. καὶ μέλλ., προτρεπτικῆς ἢ παραινετικῆς φράσεων ἐπιφερομένων, ὑμνεῖσ' ἑκαστοῦ μητέρων ὡς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ, μὴ φεύδου ὅτι ἡ μητρική σ' ὄρμὴ θέλει σε ἀτιμάσει ποτέ, Σοφ. Ἠλ. 1418. ἴσθ' Νεοπτ. ἔδυσα τιμὴν ἐκόντα, ὡς οὐχ' ἥδιστ' ἀκόντα πατρὸς ἐκπράσσειν τύχας, Ξεν. Βρ. π. β', κ. 30. παρβλ. Schaef. mel. σελ. 113. Ἀναβαλλόμενος χρησιμεύει καὶ τὸ, ὅτι, ὥστε πολλῶν ὄρχους, μὴ φείσεται, παρβλ. Schaef. mel. σελ. 113. Ρομπ. Ξεν. Ἑλλ. Πδ. 5, 2, 11. — 2) ὡς, Προαιρετικὸν προτάσεων προτιθέμενον, ἁρμοσθήσομαι τῷ, ὅπως, ἢ τῷ, ὅπως. — α) ὡς, καὶ ὡς ἄν, Ἑλλ. δέ, ὡς κεν, μετὰ ὑποτατ. ἐγκλισ. τῷ, ἔσετ. καὶ τῷ μέλλτ. ἐπιφερομένου, Ὁμ. εἶον ἐν Ἰλ. πτώσσετε ὡς κε γέγωνα Δ, 32. πείθεσθε κεν ὡς ἤρξεν Β, 564. Π, 84. 27. παρβλ. Schaef. mel. σελ. 109. ἔτι δὲ καὶ παρεχηκότι χρόνῳ ἐπιφερομένου ὅταν ἡ προαίρεσις ἢ ὁ σκοπὸς ἐννοῆται ὡς διαρκὴς, μάλιστα δὲ καὶ ἄλλως, ἐξαιρ. παρὰ ἱστοριογράφοις, διότι ἐν διηγήσεσιν εἴωθε συντάσσεσθαι τὰς ἐλάσσονες προτάσεις ὡς αἱ ὁ λόγους ἔχ περὶ ἐνεστώτων πραγμάτων, Ὀδσ. Σ, 360. Πλάτ. Β, 3. Herm. Vig. σελ. 850. Thiersch Γραμμτ. Ἑλλ. σελ. 529. πολλάκις παρ' Ἡρότ. καὶ τοῖς Ἀττ. λογογρ., σπαντ. παρὰ τοῖς Τραγ. Poppo. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 68. — β) ὡς, καὶ ὡς, ἄν, Ἑλλ. δέ, ὡς κεν, μετ' Εὐκτ. ἐγκλ., παρωχκτ. ἐπιφερομένου χρόνου, Ὁμ., ἀλλὰ καὶ ἐνεστῶτι, ὅταν δηλοῦται σκοπὸς ἄλλου τινός, ἢ καὶ ἕξις τοῦ λαλοῦντος, οὐ μέντοι ἐν ἐνεστῶτι ἀλλ' ἐν παρωχκτ. πράγμασιν, πῶς ἄμα δ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι νίες Ἀχαιῶν μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπίφρασσαίατο βουλήν, Ἰλ. Β, 281. Reisig comm. cr. ἐν Σοφοκλ. Οἰ. Κλ. σελ. 158. παρβλ. καὶ Herm. ἐν Σοφοκλ. Ἠλ. 57. ὅστις ὅμως ἄλλως ἐξηγεῖ τὸ ἐκεῖ εὐκτικόν. Πρὸς τούτοις δὲ τίθεται ἡ Εὐκτ. ἐγκλισ. ὅταν ἡ προαιρετικὴ πρότασις ἐξαρτᾶται ἀπὸ καθ' ἑαυτὴν εὐκτικῆς προτάσεως. — Ἔστι δέ ποιον δυσχερὲς ὁ ἀκριβὴς διορισμὸς τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ, ὡς, καὶ τοῦ, ὡς ἄν, ἢ Ἑλλ. ὡς κεν, μ' ὅλον ὅτι ἐν τῷ, ἄν, ἢ κεν, ἐνυπάρχει ἐπιτεταμένη ἐνέργεια ἀκαπληρωτικὴ τοῦ παρήκοντος. Ἀν δὲν ἦναι τρίτος, ἐὰν ἦναι βέλτιον νὰ γένῃ ἄλλως· ὁ μὲ ἄλλον τρόπον ἦναι δυνατός, καὶ τ. τ. Dissen de temp. et mod. v. Gr. Βουτμν. ἐν Σοφκλ. Φιλ. 826. — γ) ὡς, μετὰ παρωχκτ. ὁριστικὸν χρόνου, ἀλλὰ μόνον ὅταν ἡ πρότασις ᾖ ἐξαρτωμένη ἀπὸ ὑποθετικῆς προτάσεως τὸ ἐναντίον τοῦ ἀληθοῦς σημαινούσης, εἰς ὃ λήγουσιν ὅτι ἔμελλε ἢ ἔπρεπε νὰ συμβῇ τι, τὸ ἐπείγον ὅμως δὲν συνέβη, Herm. Vig. σελ. 850. — δ) ὡς, μετὰ ἀπαρεμφ., εἰς προσθήκην ἀκριβεστέρου διορισμοῦ γνώμης τινος, πῶς εἰπεῖν Ἡρόδ. 6, 90. 7, 24. πως λόγῳ εἰπεῖν 2, 55. 134. ἔτι δὲ καὶ πῶς ἔπος εἰπεῖν· ἰδε ἔπος, δ. αὐτοῦτος καὶ πῶς συντόμως εἰπεῖν, ἢ ὡς συνελόντως εἰπεῖν· τὸ κοιτρ. παρ' ἡμῖν, μὲ ὀλίγα λόγια, νὰ μὴ τὰ μακραίνω, πῶς εἶσαι γ' ἀκούσαις, καθ' ὅσον, ἀν ἠμπορῇς ἐπάνω νὰ ἀκούσῃς· πῶς εἰπασαι, διὰ νὰ ἐκφράσῃς τὸν συμπερασμόν τους, καθὼς ἠμπορεῖ νὰ συμπεράνῃς τις, Ἡρόδ. 1, 32. 9, 32. 34. αἱ πλεῖσται τῶν τοιούτων φράσεων ὅμως ἀπαντῶσι τόσον τοῦ, ὡς, παρβλ. Ἡρόδ. 1, 61. 176. δι' οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἀπαρεμφ. ἐκκειμένου ὡς Ἀντικειμένου ἀπὸ πάσης τῆς προτάσεως ἐξαρτωμένου, τὸ, ὡς, σημαίνει ἅμα καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ λόγος, εἶχεν ἰδέαν τῆς περὶ αὐτοῦ ἐπιλωβείσης γνώμης· παρβλ. Β. Ι. — ἐν τοῖς ῥήμασιν, ἀναμένειν, περιμένειν καὶ μετὰ ἐπιφερομένου εἴωθε πρόσθετική πρότασις μετὰ τοῦ, ὡς, ὅπου χρησιμώτερα ἀνεῖχε χρεία πρόσθ. μετὰ τοῦ, ἕως, ἕως τε, οὐχὶ ὅτε τα, ὡς, ἠμπερεῦσε νὰ ἦναι ἰσοδύναμον τῷ, ἕως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πρώτερη ἢ ἡ παραίτησις τοῦ περιμένειν, ἵνα συμβῇ, γένηταί τι, ἔχειται εἰς τὸν τοῦ περιμένοντος οὐ συμβῇ τὸ πρᾶγμα. Poppo. Εὐρπ. Φοιν. 89. παρβλ. αὐτόθ. σχημ. 3. — 3) ὡς, ἐν τῇ συμπερασματικῇ προτάσει, αὐτὸ τοῦ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν εὐχρηστότερον, ὥστε, τὴν ποιότητα τοῦ ἐτέρου ἀκριβέστερον διὰ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐνεργείας δηλοῦν, πάνυ εὔχρηστοι παρ' Ἡρότ. μετὰ ἀπαρεμφ. πεύρος ὡς δυο τριρεες πλεειν ὁμοῦ, τοσον φαρόν ὥστε νὰ ἦναι δυνατὸν νὰ πλέουν δύο τριήρεις ἐν ταὐτῷ Ἡρότ. 7, 24. παρβλ. 2, 135. 4, 184. ἄλλα καὶ μετὰ Ὁριστ. ἐγκλ. Ἡρότ. 1, 163. 2, 155. καὶ ἄλλοχοῦ· εἰσὶ δὲ αἱ μετὰ τοῦ, ὡσ, προτάσεις ἀναφορικαὶ κατὰ φυσικὸν λόγον, διότι τὸ ἐν αὐταῖς, ὡς, ἀναφερεται παντοτε εἰς τὸ, οὕτως, π. χ. οὐτος ἐμοὶ ἀβοκάπησε ὡς σαοσομαι· ἡ δὲ σύνταξις ἐστιν ἡ αὐτὴ τῇ τῶν μετὰ τοῦ, ὥστε, ὅπερ ἐδε, συνήθως μὲν μετὰ ἀπαρεμφ., σπανιώτρ. δὲ μετὰ Ὁριστ. ἐγκλισεως· πρὸς τούτοις δὲ ἄξιον παρατηρῆσαι εἶναι, ὅτι ὁ Ἡρότ. συνηθίζει νὰ καταλιμπάνῃ τὸ, ὡς, ἐν τῷ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δευτέρῳ κώλῳ, ὅταν ἐν τῷ πρώτῳ κεῖται τὸ, οὕτω, ὧδε, ποιάσδε ἡ ἄλλη τοιαύτη ὁριστικὴ λέξις, π. χ. οὕτω ἰσχυρὰ (ὡς) μόγις ἂν λέξῃ πάσας διαρρήξειεν, Ἡρόδ. 3, 12. ἡνώμη σώματος τοιηδὲ (ὡς) ἀξιολόγοισι ἔσαν ἀμφότεροι, ᾧ 1, 31. — 4) ὡς, αἰτιολογικῆς προτάσεως προτιθεμένου, ὡς περ τό, ὅτι ἡ τό, ἐπεὶ ἐν τῷ εὐθεῖ λόγῳ ἀεὶ μετὰ Ὀρθτε. ἐγκλσ. πολλάκις δὲ κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ, γάρ, Pors. Εὐρπ. Φοιν. 857. 1093. ἐξαιρτ. προστακτ. ῥήματος προηγουμένου ἢ ἐπιφερομένου. — 5) ὡς, χρονικῆς προτάσεως προτιθεμένου, ὡς τὸ, ἐπεί· καὶ μάλιστα. — α) ὡς, μετὰ ὅρατε, ἔγκλτ. περιεχημένου χρόνου, εἰς ἁπλῆν δήλωσιν συμβεβηκότος τινὸς ἐντὸς παρελθόντος χρόνου, ἀπ' Ὀρ. πάνυ σύνηθες. — β) ὡς, μετὰ εὐθὺς, ἔγκλτ. τῆς διὰ τοῦ ἐπιζητουμένου παρατακτικοῦ ἐν τῇ μείζονι προτάσει σημαινομένης ἐπαναλήψεως ὑπολοίπων, στάς, ὅσας φορὰς παρ' ἡμῖν κοινῇ ἐξηγούμενον, ὡς δὲ ὡς τὴν Μιλησίην ἀπίκοιτο, οἰκήματα οὔτε κατέβαλλεν οὔτε εἰσέμπρησε, Ἡρόδ. 1, 17. Κατὰ τὸ Herm. εἰ, Vig. σλ. 941. δύναται ἐν ταύταις ταῖς συντάξεσι καὶ τό, ἐν κεῖσθαι, ὅπερ ἤστοι ἀλλοκότου φαίνεται, ἐπειδὴ τὰ ἄλλως ἐν χρήσει μόρια ἐπεὶ καὶ ὅτε τίθενται οὐδ' ἐν τοῖς, ἂν. — γ) ὡς, μετὰ ὑπόταξιν. ἔγκλσ. καὶ τοῦ, ἂν, ἢ καὶ ἄνευ αὐτοῦ, ὅταν διὰ τῆς μείζονος προτάσεως σημαίνηται τὸ συνήθως ἢ ἀεὶ συμβαῖνον εἰς δήλωσιν ἐν τῇ ἐλάττονι τοῦ, ἐσάκις συμβαίνει τὸ πρᾶγμα, ὅτῳ δὲ ὡς ἕκαστος εἰ μιχθῇ δεδοίκασι θώρηκι, Ἡρόδ. 4, 172. ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει ὅμως χρησιμώτερον ἄλλως τό, ὅταν, — δ) ὡς, μετὰ ἀπρμφ. ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ, ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρ' Ἡρόδ. καὶ τοῖς λοιποῖς ἱστοριογράφοις εὔχρηστον· παρβλ. Ἡρόδ 1, 29. 56. 94. 141. 2, 98. καὶ κεκρ. — ε) ὡς, ἐν ἀρχῇ πλειόνων ἀλλεπαλλήλων προτάσεων· ἀλλὰ τὴν ταχείαν τοῦ πράγματος προχώρησιν σημαίνει μόνον, ὅταν τό δεύτερον ὡς, ᾗ τὸ τοιοῦμενον ὡς δειλικόν· ἴδε ὡς· γ', τὸ δὲ παρὰ Βίων. 1, 40. χηρίον νωὶς ἴδεν, ὡς ἐτόησεν Ἀδώνιδος ἄχετον ἕλκος, ὡς ἴδε φίλον αἷμα μαραινόμενον περὶ μηρῷ, πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο· πάντη ἀλλόεσ' ἔσταν, ἐπεὶ τὸ, κινύρετο σχηματίζει τὴν ἀπόδοσιν· αἱ τρεῖς δὲ τῷ, ὡ ἄρχόμεναι προτάσεις ἐξ ἐναντίας, κεῖνται ἐμφατικῶς παρέλληλοι, ὅταν ἴδω, ὅταν ἀνύσῃς τὴν πλαγίην, ὅταν ἴδω τὸ αἷμα· τότε ἄρχεται ὀργὴ Περὶ τοῦ ὅλως πλεοναστικοῦ, ὡς, ἐν τῷ, ὡς ὅτι, ἴδε Bast. Greg. σελ. 52. καὶ Jac. Ἀνθ. Παλ. σελ. 403.

Γ) Ὡ, πρὸ μετοχῆς καὶ προθέσεως.

1) Ὡ, πρὸ μετοχῆς· καὶ μάλιστα.

1) Ὡ τῇ πτώσει τοῦ ὑποκειμένου προτεθειμένου, σαφηνίζει τὴν ποιότητα αὐτοῦ. Τὸ παρβλητικὸν δηλοῦσι τεκμήρια πρέπει τὰ διασαφηνίζῃ τὴν ποιότητα τοῦ ὑποκειμένου, τὴν ἰδέαν, τὴν διάνοιαν, τὴν γνώμην καὶ τὴν δόξαν· τὸ πραγματικόν, ὡς περ καὶ τὸ ἁπλῶς ἐνεργούμενον ἢ ὑποτιθέμενον, πιθανὸν, καὶ ἐξ αὐτῶν τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὑποκειμένου, π. χ. πάγκακοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀποστερημένοι, τοῦτ' ἔστιν, οἰκτιστοῦσιν ἡγούμενοι μεγάλων τινῶν ἀποστερῆσθαι, Πλάτ. Πολτ. σελ. 329. Α. οὐ δὲ οὐκ ἤθελεν, ὡς ἂν ἀτιμίην ἐοῦσαν, ἀντὶ, προσποιούμενη ἀσμένη ἐωρακέναι, Λυσίας, σλδ. 91. πᾶς ἀπίστευσεν τοῦτ' ἔστι, βουλόμενος ἀπιστεῖν, καὶ λ. τ. τ. ἐξαιρ. δὲ τίθεται τό, ὡς, πολλάκις ἐν μετχε. μέλλοντι, οἷον, ὃν Ἡρόδ. 6, 28. 91. 9, 89 ἢ ῥητῶς συνηθεστάτη σύνταξις αὐτοῦ αὕτη ἐστὶν ὅταν προηγῆται τό, παρασκευάζεσθαι, Math. Γραμμτ. Ἑλλ. σελ. 832. παρβλ. Ed. Wenzel de genit. Graec. ling. absol. σελ. 36–42. — β) Ἀλλὰ καὶ ἐν παυτικαῖς προτάσεσι τό, ὡς τίθεται οὐ σπανίως πρὸ τῆς μετχ., π. χ. ὑπαρξ Πρωταγόρεω νῦν ἐπιχειρεῖς εἶναι, ὡς παράτιτα ἀφιξόμενος καὶ τίς γενησόμενος, Πλάτ. Πρωτ. σελ. 311. Β. ἡδηλοῖς δ' ὡς τὸ σημαινόν νέωσιν, Σχολ. Ἀντ. 242. ἐκδ. Νεωστ. Δούκα. (οὕτω γὰρ δοκεῖ ὀρθότερον γράφεσθαι) ὡς εἰ δή ἔελμαι, ἐν Εὐρπ. Ἰφγ. Τ. 542. — 2) ὡς, τῇ πτώσει τοῦ ὑποκειμένου προτεθειμένου, σημαίνει, διὰ παραβολῆς τοῦ πρώτου ὑποκειμένου πρὸς τὸ δεύτερον, τὴν ὁρθὴν κρίσιν, καθ' ἣν ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑποκειμένου τείνει εἰς τὸ ἀντικείμενον, ἆρα πάλιν τὴν διάνοιαν, τὴν γνώμην καὶ τὴν δόξαν τοῦ ὑποκειμένου, ὅθεν καὶ ἡ σύνταξις αὕτη ἀναλύεται ἄριστα διὰ τινος τῶν ῥημάτων, ἡγεῖσθαι, ἡγεῖσθαι, διανοεῖσθαι, βούλεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἢ δι' ἄλλου τοιούτου τινός, π. χ. ὅτου ἐβαίνοντα κολάζουσιν ὡς παρανομοῦντα, τοῦτ' ἔστι, νομίζοντες παρανομεῖν αὐτόν· Πλάτ. Πολτ. σελ. 338. Ε. οὐκ μὴ ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ ἄττα πάσχοντος, ὀηλονότι, νομίζων ἐμὲ δεινὰ ἄττα πάσχειν, Πλάτ. Φαίδ. σελ. 115. Ε. ὅτοὶ μὲν οὐδὲν ἀεέλπτο τὸ μαντεῖον ὡς οὐ δεκαίην ποιευμένους τὴν αἴτησιν, τοῦτ' ἔστιν, ἡγούμενοι ὅτι οὐ δικαίαν ποιοῦντο τὴν αἴτησιν, Ἡροδ. σελ. 128. β, παρβλ. Ἡρόδ. 5, 20. 85. 9, 54. Ἐκ τῶν ἀνωτέρων σαφηνίζεται αὐτοῦτος ὅτι ἐμφατέρα αἱ συντάξεις εἰρίσκονται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἅμα, π. χ. ὅτοὶ κέσμου εἵνεκα χαίρειν ὡς ἀλλοτρίοισι τοῖσι ὄντας καὶ πλέον ἑτέρου ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι· Πλάτ. Φαίδ. σελ. 114. Ε ὅπου αὐτὶ τοῦ, ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, εὕνατο καὶ, πλεονεκτεῖν ἀπεργαζόμενος, κεῖσθαι, παρβλ. Ξεφ. Κύρ. Παῖ. 1, 5, 9. — 3) ὡς, τῇ μετχ. προκειμένου ἐν ἀπλῷ τινὶ σχέσει, ἑρμηνεύεται καὶ ἀναλύεται ὡς ἐν τοῖς προηγησθεῖσι. Τὸ τῇ πτώσει προκειμένου, ὡς, σημαίνει τὸ ὁριστικὸν αἴτιον τοῦ ἐνεργοῦντος ἢ εἰς τὸ ἐνεργεῖν προτρεπομένου ὑποκειμένου. — α) τῇ γενικ. ἀπολύτῳ προκειμένων, ὧν δὲ, ὡς οὗτος ἔχοντος, στρατιὴ ἐκπέμπεται, τοῦτ' ἔστιν, ἡγούμενοι ὅτι οὗτος ἔχει Ἡρόδ. 8, 144. ὡς ἐκδέκτος σοι οὐκ ἂν φθάνοις περιών, τοῦτ' ἔστιν, ἡγούμενος ὅτι δίδωμί σοι, Πλάτ. Φαίδ. σελ. 100. C εἰρώτα ὅ,τι βούλει, ὡς τελῇ ἐρώμενος, ἐρώτησον ὅτι θέλεις καὶ ἔσω βίβαιος ὅτι θέλω σοὶ εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν, Ξεφ. Κύρ. π. 3, 1, 9. παρβλ. Lobeck Σχολ. Αἴ. 279. καὶ ἐξαιρ. Ed. Wenzel de genit. Graec. ling. absol. σελ. 38. 43. — β) τῇ δοτε. ἀπολύτῳ προκειμένων· ὀστεατὴ γαμέλλας ὡς ἐκαλλιζουτέτων, κατ' ἀμορὴν εἰς τὴν σύνταξιν ὀστελβαζδαί τινων, αὐτὶ τοῦ ὑπό τινος, Σχολ. Φοιν. 33. ἐκδ. Νεωστ. Δούκα. μᾶλλον ὅτεῳ θέμιν ἐξέλειπεν ἡ δοτε. ταύτην μᾶλλον περιποιητικὴ παρὰ ἀπόλυτον, παρβλ. Πλάτ. Νμ. 11, σελ. 921. D. κατὰ πάντα τρόπον δὲ ἡ δοτε. ἀπόλυτος ἐστὶ σπανιωτάτη, καὶ ψαίνεται ὅτι ὁ Wenzel de gen. et dat. absol. ling. Graec. σελ. 53. εὐλόγως δὲν ἀποδέχεται κεῖσθαι τὴν δοτε. ἀπόλυτον. — γ) τῇ αἰτιατε. ἀπολ. πρικείμενον, ὡμοῖόν αἰτοῦσιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ἀφέλιμον ἐσομένην ἐκ τοῦ ἄρχειν, τοῦτ' ἔστιν, ἡγούμενοι ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλιμον ἔσται, Πλάτ. Πλτ. σελ. 345. Ε. παρβλ. Ἡρόδ. 1, 84. 7, 13. Σχολ. Ἰλ. 815. ἐκδ. Νεωστ. Δούκα· καὶ Valck ἐν Φοιν. 1469. — δ) ἐξαιρ. δὲ εὑρηται τό, ὡς, μετὰ μετοχε. ἀπολύτου πτώσεως τῷ, εἰδέναι, ἐπίστασθαι, καλῶ, διακεῖσθαι τὴν γνώμην, ἔχειν γνώμην, νομίζειν, ἡγεῖσθαι, ὑποτίθεσθαι, καὶ λ. τ. τ. ἐπιφερόμενον, τοῖς ἑπομένοις ῥήμασι τό, ὡς, μετὰ τηλικοῦ χρόνου, ἢ παραπλησίας τινὸς συντάξεως ἐπιφερόμενοι· μάλιστα τοῦ εἰδέναι καὶ ἐπιστασθαι σημαντικὰ ῥήματα τῆς συντάξεως αὐτῆς ἔχουσι συνηθέστερον ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει τό, οὕτως· ἴδε τὰ παραδείγματα παρὰ Math. Γραμμτ. Ἑλλ. σελ. 832. 833. — Ὁ δὲ Herm. Vig σελ. 899. ἀποδεχεται εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῶν ἐπιρρήσεων αὐτῶν συγχρῖσιν ὧνῶν φράσεων. Παραδείγματα δὲ τοῦ, ὡς ἐν μετὰ μετχ. παρέχει ὁ Jac. ἐν Ἀχλ. Τατ. σελ. 541.

II) Τὸ ὡς, προθέσεων προηγουμένων, ἐξηγητέον ὥσπερ καὶ πρὸ μετοχῶν· διότι ἡ πρόθεσις μετὰ τῆς πτώσεως τῆς κεῖται εἴτε αὐτὴ μετοχῆς, ἢ πρέπει νὰ ἀναπληρῶται διὰ μετοχῆς, π. χ. ὑπαρτανασταίμενος ὡς ἐπὶ ναυμαχίην αὐτὶ ὡς ναυμαχήσων, Σοφ. ὑρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πυρ· αὐτὶ ὡς περ ποιήσομενοι, Ξεφ. ἐπέκειμπτον ὡς εἰς κυκλωσιν αὐτὶ ὡς κυκλώσων, Σοφ. ὑπνῷλος ὡς πρὸς ἐμὲ, αὐτὶ ὑπαρτεδεῖς ἐμεῖο, παραβλλόμενος ἢ τὲ ἐμὶ, Λουκ. ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς ὀηλονότι ὑπιόντε α, ὥσπερ ἀναπληρωτέον ἐκ τοῦ προκειμένου, ἦκει, Πλάτ Πολτ. σελ. 327. C. ἠγγειλε τῇ μητρὶ χαίρειν ὡς παρ' ἐμοῦ, ὀηλονότι, ὥσπερ ἔχεται εἰς τὴν πρόθεσιν, παρ, ὡς περ εἰς τὴν ἀπό, ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἔννοια τοῦ ἐξέρχεσθαι, Schaef. Bos. εἰ σελ. 587. τὰ παρ ἡμῖν κακὰ, εἶπατε εἰς τὴν μητέρα χαιρετήματα ὡς ἀπὸ μέρους μου στελλόμενα, εἰς τὸ ἐνομά μου, Ξεφ. ὡς ἐκ κακῆς ἐχέρης, νομίζων ὅτι ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὰ κακά, Ἡρόδ. 8, 101. πολλαχοῦ δὲ σημαίνεται διὰ ταύτης τῆς συντάξεως καὶ σύγχρονός τις, ἀναλογία ἢ μετροχή, οἱασιοῦν εἴρηται ὡς ἐν εἰδώσιν, καθὼς, καθ' ὅσον ἀρμόζει εἰς εἰδώσας, ὡς κατ' ἄνθρωπον, παραβαλλόμενον μὲ τὸν ἄνθρωπον, ἤτουν πολεμίους ἐπίστασθαι ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνιζεσθαι, γνωρίζω τοὺς ἐχθροὺς εἰ κοινοὺς, οὐδὲν ὀηλοῦντας εἰ τὴν μάχην ὅταν τοὺς παραβλλω πρὸς ἡμᾶς, ὅταν μέρος τὴν ἀξιότητα, τὴν ἐπιτηδειότητά των μὲ τὴν ἰδικήν μας, Ξεφ. Κύρ. π. 1, 5, 11. — 2) ἐπειδὴ δὲ τὸ, ὡς συντάσσεται τὰ πλεῖστα ἐξαιρ τοῖς πρόσωπ. πρός, ἐπί, εἰς, μετὰ αἰτιατ. τὴν σημασίαν σκοποῦντες αὐτοῖς προσάπτομεν, εἶναι φύσει σαφεστάτη ἡ χρῆσις τοῦ Ἑπόρμτ. ὡς αἰτὶ πρόσθ. αἰτιατικῆ συνταττόμενον· διότι, ἐπειδὴ τὸ ὡς ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει σημαίνει αἰεὶ τὸν σκοπὸν εἰς τὸ κατ' αἰτιατ. πτῶσιν προκείμενον πρόσωπον, αὐτ' οὐ ἄλλως εἴωσται τίθεσθαι τό, ὡς πρὸς ὡς εἰς ἢ ὡς ἐπὶ τινα, φαίνεται βεβαίως ὅτι τὸ, ὡς μετὰ αἰτιατ. εἶναι κατὰ συγκοπὴν, διὰ παραλείψεως τῆς τυρίως πρόθέσεως ἐγκαταλειπομένη φράσις, ἡ ὁποία τόσον μᾶλλον ἐγχωρεῖ, καθ' ὅσον ἡ ἔννοια τοῦ πρόσω τοιούτως σκοποῦ ἀρκεῖ εἰς ἐξήγησιν τῆς αἰτιατικῆς ταύτης, ἐὰν Thiersch. Ἑλλ. Τρεμμτ. σελ. 392. τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης ἔμοιε διάκρινε, διὰ πλείστων παραδειγμάτων ἐξαιρ. ἐκ τῶν Ἀττ. συγγρφ., ὅτι τό, ὡς μετὰ αἰτ σημαίνει συνήθως τὸν σκοπὸν πρὸς τι πρόσωπον μόνον, οὐδέποτε δὲ πρός τόπον τινά ἢ πρός τι πρᾶγμα· ἴδε ἐξαιρ. Hemst. misc. obs. 5, 3. σελ 56. Valck. Ἡρόδ. 2 121. 135. 139. 3, 37. 140. καὶ Φοιν. 1409. Wyttenb. ep. cr. σελ. 168. Pors Εὐρπ. Φοιν. 1415. Herm. Σχολ. Τρχ. 365. τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα δὲ ἐστὶν ἐν Ὀδσ. Γ, 218. ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον· ἐν τούτοις ὁμοῖ ὁ Doederlein philol. Beytrage aus der Schweitz. σελ. 303—326. συνελέξατο καὶ περὶ τοῦ ὡς, τὸν καὶ πρὸς ἄψυχα τείνοντα σκοπὸν σημαίνοντος οὐκ ὀλίγα παραδείγματα ἐκ τῶν ἀρίστων συγγραφέων, ἐξαιρ. ἐκ τοῦ Θκδ. καὶ ἐπορίσατο τὸ ἐξῆς τετραπλοῦν συμπέρασμα, — α) τὸ, ὡς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σπανίως ἐν γένει εὑρίσκεται παραβαλλόμενον πρός τὰς συγγενεῖς προθέσεις πρός, εἰς, ἐπί. — β) τό, ὡς, χρησιμεύει ἐπί τό πλεῖστον εἰς δήλωσιν τοῦ πρός τι πρόσωπον σκοποῦ, σπανιώτερον δέ τοῦ πρός τι πρᾶγμα. — γ) τό, ὡς μετά προθέσ. συντασόμ. χρησιμεύει ἐπί τό πολύ εἰς δήλωσιν τοῦ πρός τι πρᾶγμα τείνοντος σκοποῦ, σπανιώτατα δέ τοῦ πρός πρόσωπόν τι — δ) τοῦ, ὡς καί ὡς πρός, ἡ χρῆσις περιορίζεται εἰς τάς ἀναλογίας ἐπί τόπου καί ἐπί πράξεων· ὡσ τοῦτον τόν χρόνον οὐδαμοῦ εὑρηται ὅτι δέ τά ἐκ τοῦ Θεσ. μαρτύρια οὐδέν ἰσχύουσιν εἰς τοῦτο, δηλοῦνται ἐκ τῶν ὑπό Bekker καί Poppo ἐκδόσεων. παρβλ. Poppo Ind. zur Anab. σελ. 584. β. — ἀλλά καί ὁ Herm. ἐν Σοφ. Οἰδ. Τρ. 385. τήν αὐστηρότητα τοῦ παλαιοτρ. κανόνος ἐλαττῶν πως, ἐνδέχεται ὅτι τό, ὡς δύναται νά χρησιμεύῃ καί ἐπί ψυχῶν, ὅταν τά τοιαῦτα κεῖνται ἀντί ἐμψύχων, π. χ. πόλεος ἢ χώρας, ἀντί τῶν ἐν αὐτοῖς οἰκούντων, τό ὁποῖον ἐστί τό ἴδιον πόρισμον ἄπερ καί ὑπό τοῦ Heinr. Voss. Heidelb. Jahrb. d. Litt. 1815. σελ. 649. πρότερον προτέθη, καί τό ὁποῖον ὀπαιοῦσιν ἐξαιρ. τά ὑπό τοῦ Valck. annot. ined. ad. Thom. M. σελ. 186. καί ὑπό τοῦ Tittm. συλλεχθέντα μαρτύρια, ὡς τό πρόσθεν ἔχουσιν ὅλοι κώδικες παρ' Ἀριστρ. Ἀχ. 242.

Δ) Ὡς, πρό ἀπεξαρτήτων δοκουσῶν προτάσεων καί ἐν ἄλλαις τισί συγγενοῦς τρόπου συντάξεσι.

I) Ὡς, ἀναφωνητικόν, ἀναβόησις πρό ἐπιρρημάτων καί ὀπιθέτων ἐξαιρ. χρησιμον, ὡς τό γερμ. wie, καί τό Δατ. quam, καί τό παρ' ἡμῖν κοινότρ. Πολύ μέ πόσον· ὡς ἄνδρα κρυδίην ἔχεις«, μοί πόσον ἀνόητος εἶσαι! ἢ παρανόητος εἶσαι!, Ἰλιάδ. Φ, 441. ὡς ἀγαθόν, καί παῖδα λιπέσθαι! ὡ πόσον καλόν εἶναι τό νά ἀφήσῃ τις τέκνον κληρονόμον τοῦ σπέρματός του, Ὀδσ. Γ, 196. ὡς ἀγαθαί φρένες ἦσαν Πηνελοπείης, ὡς εὐμέμνητ' Ὀδυσῆος, παρκαλά φρονήματ' εἶχε, πολύ πιστή ἦτον εἰς τόν Ὀδυσσέα. Ὀδσ. Ω, 194. 195. ναί ὡς εὖ λέγεις! ἀλλ' ὡς πόσον καλά ὁμιλεῖς! Πλάτ. ὡς ἀστεῖος ὁ ἄνθρωπος«, πόσον ἀστεῖος, ἢ τό σύνηθ. κοινότρ πόσον, ἢ πολύ φίνος εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος, Πλάτ. παραβλ. Α. Π, β. α. Ἐν ταύταις ταῖς ἀναβοήσεσιν ἡ δύναμις τοῦ, ὡς, ἐστίν ἀεί ἐπιτατική καί παραπληρῶν τῇ τοῦ παρ' ἡμῖν κοινότρ. πόσον, ἢ παρεπαλύ, ἐν τοιαύταις ἐκφράσεσι χρησιμον, Heind. ἐν Πλάτ Κρατ. σλ. 395. Β. Jac. Ἀνάλ. Παλατ. σελ. 45. — β) ἐνίοτε δέ κεῖται καί ἐπιφερόμενον τῷ ἐπιρρήματι, π. χ ὑπερφυῶς ὡραῖα, ὑπέρμετρα, ὑπέρ λόγον, »ἀκουμαστῶς ὡραῖα, θαυμασιώτατα, κλ. τ. τ. — 2) Πρόκειται δέ τό, ὡς, καί ῥήμασιν ὥστε ἡ ἀναβόησις ἀναφέρεται εἰς ὅλην τήν πρότασιν, »ὡς μοι ἀσχέτως κακόν ἐκ κακοῦ εἶπα«, τό σύνηθ. κοινότρ. »ἕνα κακόν μ' ἔρχεται ἐπάνω εἰς τό ἄλλο, μία δυστυχία μετά τήν ἄλλην. Ἰλιάδ Φ, 273. ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργεσιάων τό παρ' ἡμῖν κοινότρ. ὅποιος κάμνει καλόν ἀς μή προσμένῃ εὐχαριστίαν, ἢ κάμε καλόν καί ρίξετο εἰς τόν γιαλόν. Ὀδσ. Χ, 319. Valck ἐν Φοιν. 150. 624. παρβλ. ὡς, σημ. γ'. περί τό τέλος. — Αἱ τοιαῦται προτάσεις ἐξαρτῶνται σαί ἀπό τινος ἐν τῇ ψυχῇ ἐνεργοῦς διαθέσεως, π. χ. εἶναι θαυμάσιον, θαυμαστόν, ἐκπληκτικόν, δεινόν, ἐξαίσιον, κλ. τ. τ. τά ὁποῖα ἐκφέρονται ἐνεργέστατα διά τοιούτων ἀναβοητικῶν προτάσεων, αἱ ὁποῖαι ἄρχονται παρ' ἡμῖν κοινότρ. τῷ, πόσον! ὦ πόσον! πολύ! ἄχ ἀπό! ἄχ πῶς! ὡς ἐν Ἀριστρ. ὄρ. 1119. »ἀλλ' ὡς ἀπό τοῦ τείχους πάρεστ' ἄγγελος εὐδαίμων ὑπέρ τελωνέταρον »θαυμαστόν ἐστιν, ὡς οὐδείς πάρεστιν«, πολύ θαυμαστόν, ἢ ἀξιοθαύμαστον εἶναι ὅτι κανείς δέν εἶναι παρών· ἢ ἄχ, πῶς νά μήν ᾖναι ἐδῶ κανείς ἀπό τό φρούριον!

II) Ὡς, ἀντί συνήθ. οὐδετέρου μορίου = εἶθε. Ἄμποτε, τό συνήθ. ἀπό τοῦ ἰταλ. magari· ἀεί μετά εὐκτ. ἐγκλ. καί — α) τό, ὡς μόνον πῶς ἔρις ἀπόλοιτο, ἄμποτε νά μήν ὑπῆρχεν, ἢ νά ἀφανίζετο ἡ διχόνοια, Ἰλιάδ. Σ, 107. πῶς ἀπόλοιτο καί ἄλλοις, εἶθε νά ἐχάνετο καί ἄλλος, Ὀδσ. Α, 47. πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπό σεῖο οὐκ ἐθέλεμι λοιπεσσεῖα, Ἰλιάδ. Ι, 444. [? κατά ταύτην τήν σημ. ἐδέλει ὁ G. H. S. τό παράδειγμα τοῦτο] πῶς σή μιν (ἔγχος) σῷ ἐν χροΐ πᾶν κοίτασον, τό ὁποῖον εἶθε νά χωθῇ οὖλον εἰς τό σῶμά σου! Ἰλιάδ. Χ, 286. — β) τό, ὡς, μετ' ἀρνητικοῦ μορίου· πῶς μή ἐκνοίη, ἄμποτε νά μήν ἀποθάνῃ! Ὀδσ. Ο, 359. — 2) τό ὡς, ἐν συντάξει μετ' ἄλλων εὐκτικῶν μορίων, ἐξαιρ. δέ, πῶς ὀφελονε Ἐπκ. πῶς ὤφελλον, καί ὡς ὤφελλον, πολλάκις παρ' Ὁμ. ἴδε ὀφείλω, σημ. 2. 6. — Καί αὗται αἱ προτάσεις συνέχονται ὡσαύτως φύσ τῇ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ εὐχομένου κειμένῃ διανοίᾳ. Ὅτε δέ τό, πῶς, ἐν εὐκτικῇ προτάσει ἐν ἔστιν φύσ ἐκτικόν μόριον, ἀλλά πολλάκις κεῖται καί αὐτό τοῦ, γαρ ἢ ἐπεί, διδάσκει ὁ Herm. ἐν Σφκλ. Αἴ. 904.

III) Τό ὡς, ἀριθμητικοῖς ὀνόμασι προσκείμενον σημαίνει, ὅτι ὁ ὀνομαζόμενος ἀριθμός δέν θεωρεῖται κατά τό ἀκριβές τίμημα αὐτοῦ, ἀλλά κατά τυχόντα, δοκοῦντα ἢ εἰκαστικόν τινα διορισμόν, περίπου, σχεδόν, ἔως, ὡς τό Ἰταλκ. quasio, pres' apoco· καί τό Λατ. quasi, ἤτοι admodum, καί τό Γερμ. ungefähr, etwa, gegen, καί τό Γαλλ. à peu prés, παπάκια ὡς πεντακόσιοι σχεδόν πεντακόσιοι, Ξεν. Boeckh Ath. Staatshaush. 2. σλ. 201. Αὐτή δέ ἐστί καί διαφόρων φράσεων ἡ φυσικωτέρα ἑρμηνεία, οἷον, ὡσ τό πολύ, ὡς ἐπί τό πολύ καί ὡς ἐπί τό πλεῖστον«, σχεδόν τάς πλειστέρους φορές· ἀπαραλλάκτως ἢν ἐν χρήσει καί τό, εἰσόν εἶθ ὡσεί, σημσ. 3. εἶσ, σημσ. 6. δ. παρβλ. καί εἰς, σημσ. 4. καί πρός, σημσ. 1. ε.

IV) Τό ὡς, ἐν συνεσταλμέναις τισί φράσεσι. — 1) ὡς τί; ὑπό τί, γένηται· τί νά γένῃ μέ αὐτό; τοῦτ' ἔστιν εἰς τίνα σκοπόν; εἰς τί νά χρησιμεύσῃ; διά τί; ἄρα ὡς τό, »ἵνα πῶς δύνασαι ὅμως ἑρμηνεύεσθαι καί διά τοῦ, ντί βουλόμενος;« ἴδε Γ, Η. — 2) πῶς ἕκαστοις ὑπκ. τυγχάνουσιν, καθείς χωριστί, καθένας μόνος του, Θουκ. παραβλ. Herm. Vig. σελ. 863, ἀπαραλλάκτως δέ καί τό πῶς ἑκατέροις καθένας ἀπό τούς δύο, Θεόδ. 3, 74.

V) Τό, ὡς, κεῖται πλατωνικῶς ἐν τῷ, πῶς οἷον, καί ὡς οὖν παρά τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι μόνον, ἀπό Πλουτ. σχεδόν, Lobeck Φρν. σελ. 427. ἔτι δέ καί ἧσσον ὡς, καί ὡς οἱονεί Bast. ep. cr. σλ. 57. καί Schaef. ὡσαύτως σελ. 277.

(Παρεβλλομένου τοῦ, ὡς πρός τό, ἅτε, οἷον, ὅσον· καί τοῦ ἀρχαίου δεικτικοῦ τῶς πρός τό Δρκ. ἄρθρος τῶς εὑρίσκεται καί τό, ὡς, ἀντί ἀρχαίου τινός αἰτιατκ. πτώσ. τύπου, τοῦ ἀναφορικοῦ ὅς. τοῦτο δέ τόσον μᾶλλον ἐπειδή αἰδιστικαί ἡ χρῆσις τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως κατ' ἐπιρρηματικήν σημσ., π. χ. ἀρχήν, διέξ, τέλος καί λ. τ. τ.)

*Ὡς, φιλμν. ἀντί ὡς, λέγει ὁ Σκύδης παρ' Ἀριστρ. Θεσμν. 1192. 1212. 1214.

*Ὡς, ἡ ὡς, Δρκ. ἀντί οὖ. Ὄπαυ. Θκρτ. 1. 13. 5, 101. 103. Ἐπγρ. 4, 1.

Ὡς, ὡτός, τό, Δωρικ. ἀντί τοῦ, οὖς· Πτόον, αὐτό.

*Ὡς ἄν, εἶδε τό μή τόσον εὔχρηστον ὡσάν.

*Ὡς ἂν εἰ, ἴδε, ὡσανεί.

*Ὡς ἄρα, ποιητκ. ἀντί, ὡς οὖν.

*Ὡς γε, συνκμν. τοῦ ὡς, μέ ἐνεῖδος περιστροφῆς. Ἤττον, τοῦ λαχιστον πως γέμοι δοκεῖ,« Ἀριστλ.

*Ὡς δή, συνκμν τοῦ ὡς, μᾶλλον ὅμως ἐπιβεβαιωτικόν· καί ἐνίοτε εἰρωνικόν.

*Ὡς δή, μετ' εὐκτκ. Εἶθε νά δώσῃ ὁ Θεός πῶς δή τι;« διά τι λοιπόν; ὡς τό Γαλ. pourquoi donc.

*Ὡς εἰ, ἴδε, ὡσεί.

*Ὡς εἶδε, ταὐτόν τῷ ἁπλῷ, εἶδε.

*Ὡς καί εἰ, Ὡς καί μᾶλλ, ὥσπερ, ὡς ἄν.

*Ὡς κατά, μετ' αἰτιατκ. π. χ. πῶς κατ' ἐμέ,« Ὅσον τό κατ' ἐμέ, ὅσον ἀναφέρεται εἰς ἐμέ.

*Ὡς κε, ὡς κεν, Ἐπικ. ἀντί, ὡς ἄν, μή γραφέσθω δέ ὡς μία λέξις, πῶσκε,« τοσον ἐπιθυμίας, ὅσον καί ἐπί κατάρας. »Ὡς κεν ὁ γαῖα χάνοι,« Ὅμ.

*Ὡς μέν ··· ὡς δέ ··· Ἀπό τό ἓν μέν μέρος, ἀπό τό ἄλλο δέ· »Ἕλκροι ὡς μέν εὐμεγάθης, ὡς δέ πίσεις,« παρά τείς Ο'.

*Ὡς μή, μετά ὑπτκτκ. ἢ ἀπρεμφ. πῶς ἄν μή,« μετά ὑπτκτ. τοῦ φόβος πῶς ἄν μή δυνασθῇ,« εἰς τό ἐν συνήθ. κ' ἄς μή ἠμπορήσῃς.

*Ὡς οὖν, Καθώς δηλαδή, καθώς λοιπόν, ἤτοι ἁπλῶς ἀντί τοῦ ὡς, καθώς.

*Ὡς ὄφελον, ἴδε ὄφελον.

*Ὡς περ, ἴδε κατωτρ. τό ὥσπερ.

*Ὡς ποθι, ποιητκ. Κατά ποίον τόπον, πρός ποῦ.

*Ὡς πρός, μετ' αἰτιτκ. ὡς τό, ὡς κατά, ἴδε, ὡς, Γ, Η. 2.

*Ὡς τε, ἴδε κατων, τό, ὥστε.

*Ὡς τί; Διά τί, ἴδε ὡς, Δ'. ΙΥ. 1.

Ἐν τοῖς ἄλλοις ἰδιοτισμοῖς, ἐν οἷς δύναται προτακλλήθῃναι τό ἐπίρρμ. ὡς, μανθάνεται διά τῆς χρήσεως ἢ γραμματικῆς.

*Ὡς, αὐτί ὡς. τιθέμενον πρός τῶν ἐγκλητικῶν, καί ἐνίοτε εἰς τήν μετάθεσιν τῶν λέξεων, ἢ καί εἰς τό τέλος τῶν φράσεων.

*Ὡς, ἐπίρρμ. ἀντί οὕτω, Τοιουτοτρόπως, τιθέμενον κατ' ἐξοχήν εἰς ταύτας τάς φράσεις, οὐκέ ὡς, οὐδ' ὡς, ἔστιν ὡς.«

Ὥσα, Ἐπκ. καί Ἰων. ἀόρ. ἀ. ἐνεργτ. τοῦ, ὠθέω, ἀντί ἔωσα, Ὅμ.

Ὡσάν, ὑρτ. ὡς ἄν. Τό ὡς ἐκ τοῦ ἄν ἐξαρτώμενον, Ἐπκ. ὡς κε, ἢ ὡς κεν, τό παρ' ἡμῖν κοινότ. σάν· ἴδε ὡς, Β. Ιι. 1. γ' — 2. α. β. — 5. γ'., ἄρα ἐξαιρ. ἐν Ἀντιπαιμίοις, προαιρετικαῖς καί χρονικαῖ. προτάσεσι κυρίως ἐν χρήσει — 2) ἀπολύτου δοκοῦν, »παῖδα ὡραῖον ὡς ἂν Αἰγύπτιοιν, Αἰλ. ὅπερ ὅμως ἀναπληρωτέον διά τοῦ, ὄντα, ἄρα ὑπάγεται εἰς τό, ὡς μετά μετοχῆς. — 3) ὡς ἄν, ταῖς ῥήμασι μένειν καί περιμένειν ἐπιφερόμενον καθ' ὑπόστακτ. ἑλλ. φαίνεται ἐνίοτε χρονικήν ἀντί προαιρετικῆς προτάσεως ἐκφέρον, τό, ἕως ἄν αὐτή οἰκείον ἐχυσαν, ἐν ὅτῳ, ὅτου, οὐχί δέ ὡς να ἦναι τό, ὡς ἰσοδύναμον τῷ, ἕως, ἀλλ' ἐπειδή τό περιμένειν εἰς τό νά γένῃ. συμβῇ τι, ἔχει συνεπινοούμενον ἅμα καί τό περιμεῖναι ἕως οὗ νά γένῃ, συμβῇ τό περιμενόμενον, Pors. καί Schaef. ἐν Εὐρπ. Φοιν. 89. παρβλ. Β. Ιι, 2. ε.

Ὡσανεί, Ἐπίρ. ἢ ὡς ἄν εἰ. Τό κοινότρ. παρ' ἡμῖν σάν νά –, σάμπαι νά –.

Ὥσασκε, Ἐπκ. γ. ἐνκ. πρτπ. ἐνργ. ἀόρ. τοῦ, ὠθέω, ἀντί ἔωσε, ὦσε, Ὀδσ. Λ, 599.

Ὡσαύτως, Ἐπίρ. (ὡς, αὐτως). τό ὡς κατ' ἐπτσ. Περιφραστικῶς παρκπληρωτικῶς, καθ' ὁμοιοτρόπως, τοιουτοτρόπως, ὁμαλῶς, πολλάκις παρ' Ἡρόδ., ἐνίοτε δέ μετά ὅστκ. ὡσαύτως τοῖς πολλοῖς,« Ἀρίστ. ἀντιθτ. τῶν, ὡς ἑτέρως. — β) ἐπιτείνεται δέ καί αὐτούτως οὕτως, Καθόλου ἐπαρκλ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαττα, Ἀβτ., Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδν. σλ. 98. A. — Ὁ ποιητ. χρῆται τῷ ἐπῤῥμτ. τούτῳ παιτεχοῦ παρειλέσει τοῦ, δέ· ὡς δ' αὖτως αὐτὶ ὡσαύτως δέ, Ἰd. Γ, 339. Η, 480. Ὀδσ. Ι, 31. καὶ ἄλλαχοῦ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Ἡρότ. 1, 215. 2. 67. καὶ ἀλλχ., μᾶλιστα δὲ καὶ οἱ Ἀττ. λογογρφ. ἐπὶ τὸ πλείστον, Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδν. σλ. 103. E. ὁ Wolf γρᾴφει καὶ ἐν τῇ Ὀδσ. ὣς δ' αὖτως· ἀλλ' ὁ Βτμν. ἄτοπον ἡγούμενος ταύτην τῶν δεικτικῶν ἐπῤῥήτην συνέχειαν, ὡς καὶ αὖτως, νομίζει τό, ὡσαύτως, κατὰ φυσικὸν λόγον παρὰ τό, ὁ αὐτὸς παρηχθὲν τὸ ὑπεῖον κυρίως πρέπει νὰ γράφηται ὡς αὖτως, τοῦ ὁμοίου, ἢ συνήθης γραφὴ ὡσαύτως, ἢ ὡς δ' αὖτως ἐγεννήθη ἡμαρτημένως ἐκ τοῦ τύπου αὖτως, Λξ. 1. σλ. 41.

* Ὦ σγε, ἀντὶ τοῦ εὐχρηστρ. ὥς γε.

Ὧδε, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ, ὧζε. γ'. ἐνκ. πρτπ. παρατκ. τοῦ, ὄζω.

* Ὧδε, 3. ἑνκ. πρόσ. τοῦ ὠσα, σόρ. ἀ. τοῦ ὠθέω.

Ὡδεί, Ἐπῤῥ. ἢ ὡς εἰ. Ἐπῤῥ. Καθὼς ἄν, ὡς ἂν· μετὰ εὐκτ. ἐγκλτ. ὡσεί παρὰ Wolf ἐν Ἰλδ. Λ, 389. 467. ὡς εἰ, ἀιῤῥημ. ἐν Ἰλδ. Χ, 410. Ὀδσ. Η, 416. προσλήψει καὶ τοῦ, τε, ὡς εἴτε Ὀδσ. Χ, 420. τῷ δέ, ὡσεί, « ἐπιφέρεται μόνον τό, ὡσεί τε» Ἰλδ. Β, 780. Ὀδσ. Ι, 314. παραβλ. ὡς Α, 1. 3. — ὡσείτε» μετὰ Ὑποτκ. ἐγκλσ. Ἰλδ. Ι, 481. — γ) ὡσεί τε» μετὰ Ὀρτκ. Ἰλδ. Ν, 492. — 2) ὁμοιωτικόν ἀτλῶς, Καθώ., παρομοίως· ὡσείως ἀπολύτως, Ἰλδ. Π, 59. Ὀδσ. Η, 36. Τ. 39. 211. Ἡσδ. Ἀσπ. 290. ὡσείω μετὰ μετχ. Ἀπαρέλλακεν ὡς ··· Ἰλδ. Ε, 374. Ἴμν. Δμτ. 238. Ἡσδ. Ἀσπ. 194. 198. ὡσεί τε» ἀπολύτως, Ἰλδ. Δ, 474. Τ, 366. Ὀδσ. Ξ, 254. Ρ, 111. ὡσεί περ» μετὰ μετχ. Ἡσδ. Ἀσπ. 189. ὡσεί πέρ τε» ἀπολύτως, Τμ. Δμτ. 215. = ὡς, Α. Ι. καὶ = ὡς περ. — 3) ἐν ἀριθμητικῶν ὁμοίτητι ὁριτμοῖς, Περίπου, σχεδόν· παραβλ. ὡς. Δ. ΙΙΙ.

* Ὡσείτε, ποιητ. ἀντὶ ὡσεί, ὅπερ ἴδε. Ὅμ.

* Ὡσεπιπλεῖστον, ἀντὶ ὡς ἐπιπλεῖστον· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τό περιττότερον μέρος.

Ὡςεπιτοπολύ. Ἐπῤῥ. ἀντὶ τοῦ ἀιῤῥημένου « Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ· » Τό περιττότερον, συνήθως, Λατ. ut plurimum. παραβλ. ὡς, Δ. ΙΙ. 3. γ'.

* Ὤσθην, παθητκ. ἀ. σόρ. τοῦ ὠθέω.

* Ὦσι, γ'. πλθντ. πρσ. ὑποτκτ. ἐνστ. τοῦ εἰμί. Εἶμαι.

* Ὦσι, γ'. βλθντ πρόσ. ἀόρ. β'. τοῦ ἴημι· τό πέμπω.

* Ὡσία, ἡ. Δρι ἀντὶ οὐσία, Ἀρχτ., Πλάτ. Ῥητλ. σλ. 401. C. D.

* Ὡσίν, δοτκ. πλθ. τοῦ, οὖς. Ὠτί.

Ὡσις, εως, ἡ (ὠθέω, ὦσαι) = ὤθησις. Τό ὠθεῖν, παρώχειν σπρώξιμον.

Ὡσίωμένως, Ἐπῤῥ. μετχ. παθτ. τοῦ, ὁσιόω. = ὁσίως. Πολυδ.

* Ὦσκαι, ἀντὶ ὦσχαι, πληθντ. τοῦ ὤσχη, Γλωσσ. ἀμτ.

* Ὦσκε, ἴδε, ὡς κε. Ὅμ.

Ὡσμαι, παρμ. παθτ. τοῦ, ὠθέω. μετχ. ὠσμένος, ὄθεν

Ὡσμός, ὁ = ὦσις. Σπρώξιμον, ἄμπωχμα.

Ὥσπερ, Ἐπῤῥ. (ὡς, πέρ) Καθώς, ὁμοίως, παρομοίως, ὁμοιώσεως εἰσηγητικόν, Ἠ. Δ, 263. Ξ, 50. Ω, 487. Ὀδσ. Β. 333. Η, 206. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ ποιητ. δὲ παρεμβάλλει πολλάκις καὶ ἄλλην τινὰ λέξιν, π. χ. « ὡς σὺ περ ὧδε· ὡς σύπερ αὖτη· » ὡς τό· πάρος περ· ὡς ἔσται περι, καὶ λ. τ. τ. παραβλ. Herm. ἐν Ἴμν. Ἀκλ. 345. εἰσὶτε δὲ καὶ χρονικῶν, Εὐθὺς ὡς· Ἀρστγ. Κῤῥ. 24. Τό, ὡς περ διαῤῥίνεται τοῦ, ὡς, καὶ· Ὅμρ. τοῦ λέχιστον χρήσιν, καθ' ὅσον ἐστὶν ἀεὶ ὀρτικὸν τῆς παραβαλλομένης προτάσεως, καὶ εὐθέκοτε εἰς προηγούμενον δεῖται ἐπῤῥμ. ἀναφερόμενον. Παρ' Ἡσδ. Θγν. 401. ἀναφέρεται εἰς τό, ὡς δ' αὖτως, « τοῦτο δὲ παρά τοὶς Ἀττ. λογογρφ. οὐκ ἔχει χώραν, χρῶνται γὰρ αὐτῷ ἐν πάσαις ταῖς σαφῶς ὁμοιωτικαῖς, καὶ οὐχὶ μόνον ἐν ταῖς παρεμβεβλημένως ἐξηγητικαῖς προτάσεσι. Τό, ὥσπερ γε, ἐστιν ἐπὶ τὸ πολὺ εὐχρηστον. Schaef. Greg. σλ. 877. 1056. Reisig. ἐν Ἀρστφ. σλ. 257. — β) μετοχ. προσκείμενον τίθεται ἐν τῇ παρεμβεβλημένῃ προτάσει, καθὼς νε· ··· ὡς ὡσ· ··· καὶ τότε ἡ παρεμβεβλημένη πρότασις ἐστὶν ἀπόλυτος, π. χ ησιωπῇ ἐσείπουν», ὡς περ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐταῖς, « αὐτὶ, ὡς περ εἰ τοῦτο ἐπιτεταγμένον αὐταῖς εἴη, » Ξνφ. συμπ. 1, 11. κατὰ Bornem. Ὅτι δὲ ἡ ἀπόλυτος πτῶσις ἐστιν αἰτιατκ., δηλοῦται ἐν τοῦ, Ξνφ. Ἀπμν. 2, 3, 3. — 3) = σχεδόν. Heind. ἐν Πλάτ. Ῥητλ. σλ. 384. C Φαίδν. σλ. 88. E. Krüger ἐν Ξνφ. Ἀνβ. 3, 1, 14.

* Ὥςπερ, ψλμ αὐτὶ ὥσπερ, λέγει ὁ Σεύδης παρ' Ἀρστφ. Θσμ. 1185. 1192.

Ὡσπερανεί, καὶ

Ὡσπερεί, Ἐπῤῥ. ὡς τό, οἱονεί. Καθὼς ἄν, καθὼς νὰ τρόπον τινά· ἐν γένει, ὁμοίως, παρομοίως. « Ὡσπερεὶ φαίνει· » οὕτως εἴρηκεν.

Ὡσπεροῦν, Ἐπῤῥ. Καθὼς καὶ τὸ ἀντ. « Εἴθ' ἐστὶν, ὡσπεροῦν ἐστὶ, Θεόι. » Πλάτ.

* Ὡσταπολλά, αὐτὶ τῶν τὰ πολλά. Τὰ περισσότερα, τὰ σλεῖστα.

Ὥστε, ἡ ὥστε. Ἐπῤῥ. ἔχον πρός τό, ὡς, ὥσπερ τὸ ὅστε πρός τό, ὅς· ἔστι δὲ συνακτικὸν τοῦ ἑπομένου λόγου τῷ προηγουμένῳ, καθὼς τό, ὡς καὶ τό, ὡς περ, καὶ παραβλῆς εἰσηγητικόν πολλάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρότ. ἐπὶ δὲ καὶ ὥστε περι Ἰλδ. Σ, 518. καθὼς τό, ὥσπερ, εἰσὶ δὲ ἐν ἀρχῇ τῆς παριβολικῆς προτάσεως πολλάκις καθὼς τό, ὡς, τοῦ δεικτ. ἐπῤῥμτ. ὡς ὅμοιον. Μ' ἄλλον ὅτι δὲ ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ, ὥστε ἐστὶ ποιητ. συνήθως καὶ μᾶλιστα, Ἔπα, εὑρηται ὅμως σπανίως καὶ παρὰ πεζ. Ἀττ. καὶ ἐξαιρ. παρὰ τοῖς πέλαις. Schaef. ἐν Λογγ. σλ. 331. 450. καὶ Σχλστ. Ἀνλ. Ῥό. 1, 206. Lobeck ἐν Φρ. σλ. 427. — β) κατὰ τινα ποιότητα, κατ' ἰδίωμα, ὡς τό· ἄτε ποτὲ δ' ἐρήρπεν Ἀφροδίτη ῥεῖα μάλ' ὡς τε θεός, « καὶ ὅσα θεὰ ἐσασεν αὐτὸν ἐυκόλως, Ἰλδ. Τ. 181. καὶ Ἡρό. 5, 85. 101. 6, 94. — γ) αὐτὶ συνδέσμου, ἔχειν ἐν συμπερασματικῇ προτάσσειν, ὅταν ἡ μείζων πρότασις ἔχει ῥητολογικῶς πρὸς τὴν ἐλάσσων, ὡς οὐ ἀναπτύσσεται κατάστασις τις ἐκ τοῦ προτιμασθέντος· ἔνθα ἡ ἐν τῇ ἐλάσσονι σημαινομένη κατάστασις ἐμφαίνεται ὡς συμπέρασμα τοῦ ἐν τῇ μείζονι περιεχομένου πράγματος· μετ' ἄπαρ γτ., πκρ. Ὅμ. δίς μόνον· πείθεσθε ὑμεῖς ὑπίσσωτε, ὥστε γεγθαι, ἔρχεσθ' ἐν ἐπιδρομῇ ἡ καρδία σου τό νὰ ἐπακολθῇς, ἐπιστρέφομαι εἰς σὸν εἶδος ἐσοῦ, πάγιαι λέπος, Ἰλδ. Ι, 42. ἀοὺ τηλίκος εἰμί, ὥστε σημήκτορι πάντα πιθέσθαι· « δὲν εἶμαι εἰς τὴν ἡλικίαν διὰ νὰ ὑπακούω καὶ ὅλα εἰς τὸν ἐπιστάτην, Ὀδσ. Ρ, 21. ἀσαύτως καὶ ὠρηΐδιος καὶ ἐργάσασθαι, ὥστε σέ κ' εἰς ἐπιπτον ἔχειν, « δὲν τὰ ἔχῃς ἀρκετὰ ὅτι ἕνα χρόνον εὐκόλως ἠδέλε τὸ κατορθώσῃ, » Ἡσδ. Ἔρ 44. Ὁμοίως καὶ ὅπου πρέπει νὰ ἐκφρήσῃς γνώμη ἢ σκοπός τις. Ἢ σύνταξις αὕτη ἐστὶ πάνυ εὐχρηστος παρὰ τοῖς Ἀττ., πολλάκις δὲ δύναται λείπεσθαι, καὶ τό ἀπρμφ. μένου του, ὥστε χωρὶς σημαντικὴν τινος ἀλλοιώσεως τῆς ἐννοίας, ὥσπερ κεῖται ἐν Ἰλδ. Ι, 42. ἴδε καὶ Valck. ἐν Ἰαμ. 1327. Markl. ἐν Εὐρπ. Ἰε. 581. Schaef. Bos. ell. σλ. 784. Ἄλλα καὶ ἀναπαλιν εὑρηται οὐ σπανίως τό ἀπρμφ. μόνον, ὅπου ἴδει προκειμένου τό, ὥστε, π. χ. ἐν Ἡρότ. 1, 13. 91. Schaef. Bos. ell. σλ. 924. καὶ Σχλ. Οἰδ. Κ. 1650. ἐκδ. Νεωστ. Δούκα. Τό ὡς τίθεται σπανιώτατα κατὰ παντὴν τὴν σημτ. εὑρηται μέντοι ἰδιαίτερά τινα ἀσφαλῆ παραδείγματα, οἷον ἐν Σνφ. Ἀνβ. 2, 2, 4. Εἰσὶτε δὲ τό, ὥστε πρόκειται τῇ μτχ. καὶ αὐτὶ τοῦ, ὡς, π. χ. ὥστε φυλασσομένων τῶν ἑδῶν, « ἐνῷ, ἢ ἐπειδὴ ἀφυλαττοντο αἱ ὁδοί, Ἡρότ. 5, 35. ἔτι δὲ καὶ παραλήψει τοῦ ῥήματος· ὥστε περὶ ψυχῆς ἀπειδή καὶ γὰρ κίνδυνος τῆς ζωῆς, Ὀδσ. Ι, 423. παρβλ. Ed. Wenzel de genit. Graec. ling. absol. σλ. 51. — β) Τοῦ, οὗτος, τοιοῦτος, τοσοῦτος, ἢ ἄλλης τινὸς δεικτικῆς Ἀντιμ. προηγουμένης ἐπιφέρεται τό, ὥστε καὶ μετὰ εἰτιατ. καὶ ἀπρμφ. — γ) Συγκριτικοῦ τινος μετὰ τοῦ, ἢ, προηγουμένου, ἀποφαίσκεται ἀπὸ τοῦ, ὥστε τό ἐνδεχόμενον τοῦ ἐπακολουθήματος π. χ. ῥηᾳδίως κακὸν ἢ ὥστε ἐπιτελέσαι, « τὸ κακὸν εἶναι παρμεγάλον καὶ δὲν ἠμπορεῖται νὰ γένῃ, » ἢ ὥστε ἐπιτελέσαι, « τὸ κακὸν εἶναι πολὺ νέοι καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἠξεύρουν· » ἢ τὸ κακὸν ἢ τὸ ὑστημαίσζον ἢ ὥστε φέρειν εἶναι παρμεγάλον καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ὑποφέρῃ τις· καὶ λ. τ. τ. Ἐνίοτε δὲ καὶ καταλιμπάνεται τό, ὥστε, ῥηᾳδίως ἢ φέρειν, πρείσσων ἢ φέρειν ἐκκλσ Σφκλ. Οἰδ. Τ. 1290. ἐδ. Νεωστ. Δούκα. Εὐρπ. Ἐκ. 1097. Ῥορε. Εὐρπ. Ὀρ. 387. Μηδ. 1396. Ἡρότ. 5, 38. Σπανιώτ. δὲ κεῖται τό βούλεσθαι αὐτὶ τοῦ συγκρ.τικοῦ, οἷοι ἐν Σνφ. Ἀπμ. 3, 13, 3. « ψυχρὸν ὥστε λούσασθαι, » αὐτὶ « ψυχρότερον ἢ ὥστε λούσασθαι. — 2) Ἀλλὰ καὶ μὲ εὐκτ. ἐγκλ. συνιστάμενα πολλάκις τό, ὥστε αὐτὶ μὲ ἀπαρέμφατον, ἄφαιρ. παρὰ Ξνφ πολλάκις, π. χ. Ἀνβ. 1, 9, 28. Ἀπμ. 2, 2, 5. Κῦρ. π. 1, 4, 1, 3. 5. καὶ ἀλλαχοῦ. Ὁ Rost. Ἑλλ. Γραμμτ. σλ. 466. ἀπεδείχθησαν ὅτι τό, ὥστε μετ' ἀπρμφ. μέν ὅτε τάσσεται, ὅταν τό συμπέρασμα ἢ κατὰ δόξαν ἢ κατ' εἰκασίαν ἁπλῶς· μετὰ Ὀρστκ. δέ, ὅταν φαίνηται ὡς ἀληθὲς καὶ πραγματικόν ὅταν ἀναφαίνηται ἀληθὲς συμβεβικὸς ὡς ἐξ ἄλλου τινὸς προϋφιστος· καὶ τοιουτοτρόπως λοιπόν τό ἀπαρέμφατον πρέπει νὰ τίθηται πανταχοῦ ὅπου ὁ λόγος ἐστὶ περί τινος γνώμης ἢ σκοποῦ. Αὐτὴ ἡ γνώμη τοῦ Rost κυρούται μᾶλλον δι' αὐτόν, ὅτε τῷ, ὥστε μετὰ ἀπρμφ. ῥηματ. πρόσκεται καὶ τό, μή· μετὰ Ὀρστκ. δέ, καὶ τό, οὐ. Προσθετέον ὅμως εἰς τὸν κανόνα αὐτὸν καὶ ὅτι τό, ὥστε μετὰ ἀπαρμφ. εὑρηται οὐ σπανίως καὶ ἐν πραγματικῷ συμπεράσματι χρησιμεύον, ἴδε Krüger Ind ἐν Ξεν. Ἀναβ. σλ. 540. β'. — 3) Εὐστε ἐγκλτ. πρόσκειται τό, ὥστε ὅταν τό συμπέρασμα ἐκφέρηται ὡς εἰκασία μόνον, Ἀρστφ. Ἀχ. 961. Σφ. Ἀγμ. 31. 1, 9. Οἰκον. 1, 3. Μετὰ εὐκτ. καὶ τοῦ, ἄν, παρ' Ἡρότ. 2, 16. Ξεν. Ἀνβ. 5, 6, 20. + 4) μετὰ παρμχκτ. ὁρτκ. χρόνου καὶ τοῦ, ἄν συγκέστασται τό, ὥστε εἰς δήλωσιν ὅτι τό παρμυθούμενον ἀπραβὲν δὲν συνέβη, οἷον ἐν Σνφ Ἀγσ. 1, 28. — 5) Πολλάκις κεῖται τό, ὥστε καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως ὡς ἐμφατικὸν συμπεράσματος μέρος, ὅθεν, ὡς τοῦτο, λοιπόν, ὥρα, καὶ τότε συνίστανται ἀεὶ μετὰ ὁρστκ. ῥήμτ. Ῥορε. praef. Εὐρπ. Ἐκβ. σλ. LIII. ἔτι δὲ καὶ ἐν προτρήσει τίθεται τό, ὥστε μετὰ προτκτ. ἐγκλ. ῥήμτ. π. χ. ὥστε διέρβε. « Ξνφ. Κῦρ. π. 1, 3, 18.

* Ὥστε πρ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ, ὥστε. τ

Ὀστη, ης, ἡ. (ὠθέω). Ὅστις ἢ ἅπτει ὠθεῖ· ὠκύκλος, σπρώχνει, σπαισμός ὥσπερ σφοδρὸν κλόνου προξενῶν σεισμόν τῆς γῆς. Ἀριστοτέλ. Κόσμ. ἐ. 29. « Τινὲς δὲ ἀναφέροντας καταμίαν πρόωσιν, ὡς καλοῦσιν ὥστας, « ἐστεῖσι καὶ τὸ « λεγόμενον ἄκρον.

* Ὥστία, ἤτοι Ὥστια, ἢ καὶ Ὥστεα, τά, Πί-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λιτις παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ, Λατ. Ostia, orum, ὡς νὰ ὠνομάσθη ἐκ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ.

Ὠστίζω, Μλ. -ίσω, συνεκτικὸν τοῦ, ὠθέω. Ὠθῶ, ἀμπώχνω, σπρώχνω πολύ, ἢ συνεχῶς, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ποτὲ εἰς τὸ ἕν, ποτὲ εἰς τὸ ἄλλο μέρος, στριμπώχνω, στριμμόνω, στενοχωρῶ, ὡς τὸ Λατ. trudo, trudo, trusito, κατὰ παθητ. ἀναστρ. ἐκεῖ τὸ πολὺ παρ' Ἀριστοφ. μετὰ ὁστε. Ἀρσεν. Ἀχ. 24. 848. Δυσ. 330. Παθητικ. Χώνομαι, στριμπώχνομαι. «Δειπνήσας ὠστίζεται τοὺς τρηματιζομένους στριμόνεται, χωνεύει, μεταξὺ τῶν ἐυβεύτων, βλίβεται, ὠθεῖται. Ἀριστοφ. Πλούτ. 330. «Δεινὸν γὰρ εἰ τριωβέλου μὲν εἶεισι ὠστιζόμενοι ἕκαστον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· ὠθούμενοι, ἐπιζόμεθα· καὶ ἐν Ἀχαρν. «Οἱ πρυτάνεις ὠστιοῦνται ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου.»

Ὠστικός, ἡ, ὀν· καὶ Ἐπίρ. — κῶς (ὠθέω). Ὁ εἰς ὠθησιν, ἔνθεν κἀκεῖθεν ὠθεῖν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ σπρώχνειν· ἀμπώχνειν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, ἢ ἁρμόδιος· ὅστις συνεθίζει, ἀγαπᾷ νὰ ἀμπώχνῃ, σπρώχνῃ· ἐν γένει δὲ βίαιος, ὁρμητικός, σφοδρός. Ἀρρίαν. Ἐπίκτ. β', 3', 5.

Ὠστισμός, ὁ (ὠστίζω) = ὠθισμός.

*Ὠστιῶ, Ἀττ. μελ. τοῦ ὠστίζω.

*Ὠστοργος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἄστοργος, ὁ ἀστοργος.

Ὠστός, ἡ, ὀν. ἐπὸ. βμτκ. τοῦ, ὠθέω. Ὠσμένος, ἢ ὁ,τι ὠθίσθη, ἀμπώχθη, ἀμπώχθη, ἐσπρώχθη, ἀκουστήθη ἐδῶ κ' ἐκεῖ. — 2) Ὁ περιέχεται ὠθισμόν, ἠμπορεῖ τις νὰ τὸ ἀμπώξῃ, σπρώξῃ, ξεκουτήσῃ. Λατ. trusatilis.

*Ὠσφρόμην, Ἰων. ὀσφρέμην, Ἡρόδ. 1, 80, μέτ. ἀορ. τοῦ, ὀσφραίνομαι· ἔτι δὲ καὶ ὠσφρημην παρ' Ἡρόδ. Lobeck Φρυ. σλ. 471.

*Ὤτχη, ἡ καὶ

Ὤτχις, ἡ = ὄσχος, ὄσχη.

*Ὠτχοφόρια, τὰ, = ἀσχοφόρια, ἐκ τοῦ

*Ὠτχοφόρος, ὁ, ἡ, = ἀσχοφόρος.

*Ὤτω, Μελ. τοῦ, ὠθέω, ἀντὶ ὠθήσω.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Τ.

*Ὦτα, τὰ, πληθντ. τοῦ οὖς. Ὠτίον, αὐτόθ.

*Ὠτάρα, ἡ (οὖς, ἀρά). Βασιλικόν τι ἐρτάλειον, διὰ τοῦ ὁποίου ἔσφιγγον τοῦ τιμωρουμένου τὰ ὦτά.

Ὠτακίς, — ίδος, ἡ, Ὀππιαν. Ἰξευτ. β', 7. Θελαστικόν τι φυτόν, ὃ ἐν τῇ συνηθείᾳ, Ὠτίδα, καὶ Αὐτίδα, λέγεται.

Ὠτακουστέω, ὦ. Μ. ἤτω. Ἀκούω, ἀκροάζομαι, ἐμπειροῦμαι, βάλλω αὐτὶ διὰ νὰ ἀκούσω τί ὁμιλοῦν τινες προσποιούμενος ὅτι δὲν προσέχω εἰς τὴν ὁμιλίαν των, ἢ στέκομαι κρυμμένος, χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν καὶ ἀκούω τὰ λεγόμενά· παρεμφερὲς νὰ ἀκούσω τὰ λεγόμενά· καὶ ἀκούσας προδίδω τὴν ὁμιλίαν των, Ἡρόδ. 8, 130. «Πολλοὺς ἀποίησεν ἀνθρώπους (ὁ Κῦρος) καὶ ὠτακουστῆναι, καὶ κατοπτεῦσαι, τί ἂν ἀγγέλλοντες ὠφελήσειεν βασιλέα.» Ξεν. Ἱππ. 8, 2, 10. παρ. 5, 3, 57. ἐκ τοῦ

Ὠτακουστής, οῦ, ὁ (οὖς, ἀκούω). Ὅστις ἀκροάζεται μὲ προσοχὴν τὰ ὁμιλοῦν τινες, ἀφηρημένοι, βάλλει αὐτὶ νὰ ἀκούσῃ τί λέγουν, κρυφίως ἢ μεταμορφωμένος περιερχόμενος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἀκούει τί ὁμιλοῦσι, καὶ ἀναγγέλλει αὐτὰ τῷ βατιλεῖ, ὁ κρυφίως ἀκούων τί λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ ἀναγγέλλων αὐτὰ τῇ βουλῇ κατάσκοπος, προδότης. Ἐλέγετο δὲ ὁ τοιοῦτος πρὸς τῷ βατιλεῖ τῶν Περσῶν καὶ «Ὦτα βατιλέως.»

Ὠταλγέω, Μλ. ἤτω (οὖς, ἀλγέω). Ἔχω πόνον εἰς τὸ ὠτίον, αὐτὶ ἢ εἰς τὰ ὠτία· πάσχω ὠταλγίαν. Διοσκορ. ἔνθεν

Ὠταλγία, ἡ. Τὸ νὰ ἔχῃ τις πόνον εἰς τὸ ὠτίον, εἰς τὸ αὐτὶ ἢ εἰς τὰ ὠτία, αὐτιὰ· ἔνθεν

Ὠταλγιάω, = ὠταλγέω. Διοσκορ. β', 109.

*Ὠταλγικός, ἡ, όν. (ὠταλγία). Ὅστις ἔχει ὠταλγίαν, ὅ,τι προξενεῖ ὠταλγίαν, ἀνήκει ἢ ὠφελεῖ εἰς τὴν ὠταλγίαν.

Ὠτ' ἀγ, καὶ ὠτάν, ἴδε τὰν.

Ὠτάριον, τὸ ὑποκορ. τοῦ, οὖς, Μικρὸν ὠτίον, αὐτάκι. (ᾱ)

Ὠταρός, ά, όν, (οὖς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει μεγάλα ὦτα, αὐτιά. Λατ. auricolosus. Γλωσσ. ἂν ἦτον Δωρ. ἀντὶ ὠτηρός, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀμφιβλ. Ταύτην τὴν τοῦ, ρος, κατάληξιν φυλάττει ἡ συνήθεια ἐπιτατικῶς, καὶ ἔστι ἡ παλαιὰ τοῦ, αρ, πάνυ ἀμφ.

*Ὦτε, Δρκ. ἀντὶ ὥστε, Boeckh. κατ' ἀνάγν. ἐν Πνδ. Ὀλ. 11, 90. Εὐρ. 10. 54. καὶ uber die Krit. Behandlung der Pind. Ces. σλ. 72. (ἡ τόνωσις ὦτε, ψευδής)

Ὠτειγχύτης, ου, ὁ (οὖς, ἔγχέω). Χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον ὡς κλυστῆριον, δι' οὗ ἐγχέουσιν εἰς τὰ ὦτα ὑγρά τινα ἰατρικά. Γαλην.

Ὠτειλή, ἡ. Τραῦμα, τρῶσις, πληγή, ἐξαίρ. ἀνοικτή, μὴ ἰατρευμένη, Ὅμ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν Ἰλ. παρὰ τοῖς μετόπισθε δέ, καὶ κλειστήν, ἰατρευμένην μὲν πληγήν, ἡ ὁποία ὅμως κλείεται ἐσώθεν, ὥστε οὐλή, κοιτρ. λούσυα, μέναμβλ. παρὰ τὸ, οὐλάω, ὅταν καὶ πουτρεμένη ὠτειλὴν Ἰλιάδ. Ξ, 518. Ρ, 85. Δωρκ. κυρίως ἀντὶ οὐτειλή· ὅθεν

*Ὠτειλήθεν, Ἐπίρ. Ἐκ τῆς ὠτειλῆς, ἀπὸ τῆς πληγῆς. Ὀφρ.

*Ὦτερος, Δωρ. ἀντὶ ὁ ἕτερος, ἡ οὔτερος, ὡς δεῖ τὸν Ἡρόδτ. ἔχει κατὰ τοὺς Σχολτ. τοῦ Θουκιδ. γ. 36.

*Ὠτιαφόρος, ὁ, ἡ· ἴδε ὠτοφόρος.

*Ὠτικός, ἡ, όν (οὖς). Ὅ,τι ἀνήκει, ἀναφέρεται, ἁρμόζει εἰς τὸ ὠτί, εἰς τὰ αὐτιά

*Ὦτινε, ἐστε. τοῦ ὅστις· ἢ μὴ τινε, ἀντὶ ὠτῶν μή, ἴδε ὅστις.

Ὠτίον, τὸ· ὡς τὸ, ὠτάριον, ὑπερτ. τοῦ, οὖς Μικρὸν αὐτί, αὐτάκι. Lobeck Φρυ. σλ. 211, Τὸ τῆς συνηθείας αὐτίον, αὐτὶ ἐγένετο ἐκ τοῦ Δωρικοῦ καὶ Κρητικοῦ αὖς, αὐτός· ἀντὶ τοῦ, ὡς, ὠτός· ἴδε καὶ, οὖς. Ἡσύχ. ὅστις ἔτι ἔχει καὶ ὦτα, ἀκοαί, ὠτία.

Ὠτιοφόρος, ὁ, ἡ, = ὠταλγίδιος, ὠτοκατάξεις· ἐξ ἐναντίας δὲ τὸ ὠτακῆρος, ὁ, ἡ (ὠτίς, σημσ. 3. φέρω) Ὅστις φέρει, φορεῖ, ἐχει ἐπωτίδας, σκεπάσματα τῶν ὠτίων. Ἐ Μ.

Ὠτίς, ίδος, ἡ (οὖς). Ὅριον ὅμοιον μὲ χηνα κατὰ τὸ μέγεθος μὲ μικρὰ πτερὰ ἐπὶ τὰ ὠτία· κοιτρ. συνήθ. δρομπλιὰ, τουρκιβ. τόϊ, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας, ἐν καιρῷ χειμῶνος πίνουν τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ φῶς λαμπάδων καὶ ὑπὲρ τὸν ἦχον κωδώνου· παρβλ. ὠτοι. — 2) ἐν τῇ Τακτονικῇ, Προβολή, ξωπετηχτό τι μέρος ἐπὶ τοῦ ὁποίου βάλλουν τι. — 3) πεδαστὶς = ἐπωτὶς, Lobeck Φρυ. σλ. 656.

Ὠτίτης, ου, ὁ. Θλτ. ὠτῖτις — ιδος, ἡ (οὖς). Ὅ,τι εἶναι ἐξ ὠτίων, ἀπὸ αὐτιά, ἢ φαίνεται ὡς τὰ ἔχῃ ἢ ἔχει ὠτία.

Ὠτογλυφίς, ίδος, ἡ· καὶ

*Ὠτόγλυφον, τὸ (οὖς, γλύφω). Χυλικρίνι διὰ τοῦ ὁποίου καθαρίζομεν ἐκ τῶν ὠτίων τὴν κυρίλιν, τὴν ἀκαθαρσίαν. Χιλιάδιον. Χιλιάλ. Τουρκ.

Ὠτοειδής, ἐος, ὁ, ἡ ἐούς, εἶδος). Ὅ,τι εἶναι ὁμοιόμορφον ὠτίου, εἴδος ὠτίου ἔχει, Ἐπίρ. ὠτοειδῶς.

Ὠτόεις, εσσα, εν, = ὠτώεις· ἀμφιβλ.

Ὠτοκαταξίας, ου, ὁ (οὖς, ἀλάω) = ὠτοκαταξία. Διογέν. Λαερτ. ε, 67.

Ὠτοκαταξίας, ου, ὁ καὶ

*Ὠτοκάταξις, ιος, ὁ (οὖς, κατάγνυμι). Ἀγωνισμὸς, εἰς τὴν πυγμαχίαν, τοῦ ὁποίου τὰ ὦτα συνεθλίφθησαν ὑπὸ κονδύλων, ἀπὸ γροθοκτυπήματα· ἢ εἶναι ὦτα κατεαγότες. Πλατ. Γοργ.

Ὠτοκοπέω, μέλ. ήσω (οὖς, κόπτω). Ἐνοχλῶ τὰ ὦτα τινος μὲ τὰς φλυαρίας μου, τὸ σνηθ. ξεκωφαίνω τινὰ μὲ τὰς φωνὰς μου.

*Ὠτοκωφέω, μέλ. ήσω (οὖς, κωφός). Εἶμαι κωφὸς, δὲν ἀκούω.

*Ὠτόλεκνος, ὁ, ἡ (οὖς, λέκνον, σημσ. 2.). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὠτία μεγάλα ὡς λέκνον, ὡς ταγάρι. Τουρκβ. ἀμπ.

Ὠτοπάροχος, ὁ, ἡ. Ὁ τὰ ἑαυτοῦ ὦτα παρέχων, δανείζων. Φιλοξ. Γλωσσ. ἀμπ.

*Ὠτόρρυτος, ὁ, ἡ (οὖς, ῥέω). Ὅστις ἔχει ὦτα ῥέοντα, τουτέστιν, ἐκ τοῦ ὁποίου τῶν ὠτίων τρέχει ὑγρὸν, ἀκαθαρσία.

*Ὦτος, ου, ὁ καὶ

Ὠτός, οῦ, ὁ (οὖς). Ὄρνεόν τι νυκτερινόν, γλαυκὶ, ἢ νυκτικόρακι ὅμοιον· τὸ κοιτρ. μπούφος. Ἀριστοτλ. ζώων Ἱστορ. η', 12. Πλίν. ί, 23. Ἀλεξάνδρου Μύνδιος παρ' Ἀθην. 3', σελ. 390. 391. Εὐστάθ. εἰς Ὅμρ. σελ. 561. 1522. 1587. Τοῦμ. ἐκδοσις.

*Ὦτος, ὁ· κύρ. ὄνομ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλοέως καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου βοηθούμενος ἐδάσμευτε τὸν Ἄρην, Ἰλιάδ. Ε, 385. Ὀδυσ. Λ, 305. 2) Στρατηγὸς τις τῶν Ἐπειῶν. Ἰλιάδ. Ο, 518.

Ὠτότμητος, ὁ, ἡ (οὖς, τέμνω). Ὅστις ἔχει κομμένα, ἢ σχιτμένα ὠτία.

Ὠτοχλέω, μέλ. ήσω (οὖς, ὀχλέω). Ἐνοχλῶ τὰ ὦτά τινος, ὡς τὸ ὠτοκοπέω.

Ὠτραλέος, ὰ, έον· ψευδὴς ἀνάγνωστ. ἀντὶ, ὀτραλέος.

*Ὠττικοί, συναιρμ. ἀντὶ, οἱ Ἀττικοί· ἢ γραφ. Ὠττικοί, ἤτοι Ὤττικοι, εἶναι ψευδῆ. Ξενοφ. Ἑλληνικ. 1.

Ὠτώεις, εσσα, εν (οὖς). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει ὠτία, συνήθως ἀγγεῖον μὲ χειρούλια, στρίποκον. Ἰλ. Ψ, 264. 513. Ἡσιόδ. Ἔρ. 609. ποιητ. μοίσν.

*Ὠὐτός, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ, ὁ αὐτός. Ἰλιάδ. Ε, 396. Γράφεται μὲν συνήθως ὠὐτός, εὑρίσκεται ὅμως πολλαχοῦ καὶ ὠὐτός ἢ ὠῦτός, καὶ ὠὐτὸς ἢ ὠὐτὸς γεγραμμένον, Heyne. Ἰλιάδ. Τμ. 5. σελ. 78. Schr-igh. ἐν Ἡροδ. 2, 79. καὶ βεβαίως ὀρθότερα δύνατοι νὰ γίνῃ ἡ γραφὴ αὐτός, Βουττμ. Γραμμτ. Ἑλλ. 1. σελ. 129.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Φ.

*Ὦφα, ὤφειν, ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερτυντ. τοῦ πρωτογ. ὈΠΤΩ. ὀπτομαι, τὸ ὁράω· παρὰ τοῖς Γραμμ. μόνον· παρβ. ὤμμενος.

*Ὠφελα, ποιητ. ἀορ. α'. τοῦ ὀφέλλω.

*Ὠφελεν, παραγ. τοῦ ὀφείλω.

Ὠφέλεια, ἡ, Ἰωνικ. ὠφελείη, Ἡρόδτ. ποιητ. ὠφελία, Εὐρπ. (ὠφελέω). Βοήθεια, συνέργεια, μετ. τι, ἐξαιρτ. ἐν πολέμῳ, Θουκυδ. «Ἰατρικὴ ὠφέλειαν.» Πλάτ. Λυσ. σελ. 217. Α. 2) Ὄφελος, διάφορον, κέρδος, ἐξαιρ. ἐν πολέμῳ, ὅταν ὁ ἀχθρὸς παίρνῃ, κυριεύῃ, ἁρπάζῃ γεννήματα, ζωοτροφίας ἀπὸ τὸν ἐναντίον· ἐν γένει λάφυρον· ὅθεν «Δὲ ὠφελείας ἕνεκα τὰ χρήματα», τὸ νὰ θεωρῇ καὶ μεταχειρίζηται τίς τι ὡς λάφυρον. Διονσ. Ἁλικ. ἀρχ. ξ, 37. ἐκ τοῦ

Ὠφελέω, μέλ. ήσω (ὄφελος). Ὠφελῶ, βοηθῶ, συνεργῶ τινα· ἐν γένει, εὐεργετῶ, καμνω καλὸν, προξενῶ ὄφελος, μετὰ αἰτιατ. τῆς πρόσ. κατὰ πρωτον παρ' Ἡροδτ 3, 139. παρὰ τοῖς Ἀττκ. πάνυ εὐχρήστως· ὠφελῶ τινά τια, εἶμαι ὠφέλιμος συνεργὸς εἴς τινα με τι· ὠφελῶ εἰς τι, εἶμαι ὠφέλιμος εἰς τι. Ἀτύπτησε μετὰ γενκ. «οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφίεται· ὠφελῶν» κατὰ τὸν Σχολ. «ἀπολαύσαι ποιῶν ἔρωτος τοῦδε». Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 438. παρβλ. Ῥῆσ. 616. «πανωφέλητον μετὰ δοτικ. τοῦ προσπ. ὠφελεῖν τινί», Αἰσχύλ. Περσ. 839. Σοφοκλ. Ἀντ. 557. ἐκδ. Νεοφ. Δουκα. Ἀριστοφ. Ὄρν. 422. Κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸν Θωμ. Μαγ. σελ. 635. παρὰ τοῖς Λογογράφοις ὅλως ἄχρηστ. ἡ δοτικ. τοῦ πρωσπ., πλὴν Θουκιδ. 5. 23. ὅπου ὅμως τὰ πλεῖστα χειρόγρ. αἰτιατ. ἔχουσι· εὑρηται μέντοι ἡ δοτικ. καὶ παρ' Ἀριστοτλ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενστ. Λογογρφ., ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως τὰ σύνθετα αὐτοῦ συντάσσονται μετὰ δοτικ. π. χ. »προσωφελεῖν τινι«, Ἡρόδοτ. 9, 103. Εὐριπ. Ἀλκ. 41. »ἐπωφελεῖν τινι«. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 440. ἐκδοσ. Νεοφ. Δούκα. Εὐρπ. Ἀνδρ. 677. »ξυνωφελοῦντά μοι«, Σοφοκλ. Φιλ. 867. ἐκδ. Νεοφ. Δούκα. Παθητ. ὠφελοῦμαι, συνήθ. κατὰ μελ. χρόνον, ὠφεληθήσομαι, σπανιώτατον ὠφεληθησόμαι, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 2, 20. Ἰσαῖος ἐν Ἀρτστοτλ. 6. ἔτι δὲ καὶ παρὰ Λυσ. καὶ Ἀνδοκ. ὠφελοῦμαι, βοηθοῦμαι, τοὐτέστι, μοὶ βοηθεῖ, συνεργεῖ τις λαμβάνω, ἔχω ὄφελος, βοήθειαν ἀπό τινα ἢ ἀπό τι μετὰ τῆς ἀπό καὶ ἐκ· ἔτι δὲ καὶ, »ὠφελοῦμαι ὑπό«, ἢ παρά τινος· τὸ δὲ »ὠφελοῦμαι πρός τι«, ἀπολαμβάνω ὄφελος διά τι, τὸ ὁποῖον ἔπραξα· ὠφελοῦμαι παντοχόθεν, ἔχω ὠφέλειαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· τοὐτέστι φροντίζω νὰ ὠφελοῦμαι κατὰ πάντα δυνατὸν τρόπον· ὅθεν

Ὠ'φέλημα, ατος, τό 'Όφελος, κέρδος, βοήθεια. Σοφκλ. 2) Πᾶν ὅ,τι φέρει, προξενεῖ ὄφελος, κέρδος, π. χ. ἀπόφθεγμα, γνωμικόν τι χρήσιμον, ὠφελείας πρόξενον· γνώμη, λόγος ὠφέλιμος.

Ὠ'φελησίμος, ὁ, ἡ (ὠφελέω). Ὅ,τι ἢ ὅς τις εἶναι ὠφέλιμος, χρήσιμος εἴς τι. Ἀριστοφ. Ὄρν. 317.

Ὠ'φέλησις, εως, ἡ (ὠφελέω). Τὸ νὰ ὠφελῇ, βοηθῇ, χρησιμεύῃ τις ἢ τι εἴς τι. Σοφκλ. 2) = ὠφέλεια, σημσ. 2.

Ὠ'φελητέρος, έα, έον· ἐπίθ. ρηματ. τοῦ, ὠφελέω. Ὅ,τι ἢ τὸ ὁποῖον πρέπει τις νὰ ὠφελῇ· »τὴν πόλιν ὠφελητέον«, ἡ ὠφελητέα ἡ πόλις«, πρέπει νὰ ὠφελῇ τις τὴν πολιτείαν, νὰ γίνηται ὠφέλιμος, ὠφελείας πρόξενος εἰς τὴν πατρίδα. Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 28. 3, 6, 3.

*Ὠ'φελία, ἡ, = ὠφελεία, Εὐρφ.

*Ὠ'φελίη, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ, ὠφέλεια, Ἡρόδοτ. 5, 98. 7. 139. παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιητ. δὲ καὶ ὠφελία. Εὐρπ. Ἀνδρ. 540.

Ὠ'φέλιμος, ὁ, ἡ (ὠφελέω)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν. Ὅστις ἢ ὅ,τι προξενεῖ ὄφελος, βοήθειαν, κέρδος, διάφορον. Ξενοφ. Οἰκον. α', 7. »Ἔοικας τὰ ἑκάστου ὠφέλιμα κτήματα καλεῖν· ἔνθα ἀντίκειται· »Τὰ βλάπτοντα«· καὶ κατωτέρω κεφ. ε', 4. »Κτῆσιν τοῦτο ἔφαμεν εἶναι, ὅτι ἑκάστῳ ὠφέλιμον εἴη εἰς τὸν βίον· ὠφέλιμα δὲ ὄντα εὑρίσκετο πάντα, ὁπόσοις τις ἐπίσταιτο χρῆσθαι· καὶ ἐν Ἀπομν. δ', δ', 1. »Πᾶσι νομίμως καὶ ὠφελίμως χρώμενος· ἐνίοτε δὲ καὶ τριντλ. Πλάτ. Χρησμ. σελ. 174. D. ἐπίρρ. ὠφελίμως.

*Ὠ'φελλα, ἐντί, ὠφειλα, ἀόρ. α. τοῦ, ὠφέλλω. Γλωσσ.

*Ὠ'φελλαν, ἐπικ. ἀντὶ ὤφελον. Ὅμ. ἴδε ὠφελλα.

*Ὤ'φελον, ἀόριστ. β'. τοῦ, ὀφείλω, ὅπερ ἴδε. Ὅμρ. ἐπὶ εὐχῆς, οἷον »Ὤφελον ποιῆσαι«, ἐπρεπε νὰ κάμω· »Ὤφελον ἰδεῖνι«, ἔπρεπεν, πρόκειται νὰ ἴδω. »Ὤφελες ἰδεῖνι«, ἔπρεπε νὰ ἴδῃς. »Ὤφελεν ἰδεῖνι«, ἔπρεπε νὰ ἴδῃ· ἔστι δὲ καὶ ἀπευκτικόν, οἷον »Ὡς μὴ ὤφελεν«, ὡς δὲν ἔπρεπε, ὡς οὐκ ἦν πρέπον· γράφεται καὶ συστλλ· καὶ διὰ τοῦ ο, οἷον »ὤφελλον« παρ' Ὅμ. ὅτι δὲ μετὰ τοῦ, ὀφείλω, ὀφέλλω, ἓν καὶ τὸ αὐτό ἐστιν, ἀποδεικνύει ἡ τοῦ Σοφοκλέους ἐν Οἰδ. Κολ. 541. ῥῆσις, ἔνθα τὸ »Ἐπωφέλητα ἐξελέσθαι« ἀντὶ τοῦ »ὠφελοῦνται κεῖται· ἂν καὶ ὁ Ἕρμαν. ἠρμήνευσε τοῦτο διά τοῦ, meruidonn.

*Ὤ'φθαι, παθητ. παρακμ. ἀπαρεμφ. τοῦ, ὁράω, ὅπερ ἴδε.

*Ὤ'φθην, παθητ. ἀόρ. α'. τοῦ ὁράω, ὅπερ ἴδε.

*Ὤ'φλημα, ατος, τό ἴδε ὄφλημα, ἀμφβ.

*Ὤ'φλον, παρατ. τοῦ ὀφλω.

*Ὠ'φρόντιστος, Δωρικ. ἀντὶ, ὁ ἀφρόντιστος.

*Ὠ'φρωμένος, η, ον, μετοχ. παρκμ. τοῦ, ὀφρύομαι.

Τὸ Ω. μετὰ τοῦ Χ.

*Ὠ χ, ὠχ. Μαγικόν τι ἐπιφώνημα, διώκον τοὺς φύλους. Γνωπον.

*Ὠ'χ', ἀντὶ ὦκα. Ὅμρ. Ἰλ. Α, 402.

*Ὤ'χα, παρακμ. τοῦ οἴγνυμι.

Ὠ'χατο, Ἰωνικ. γ'. πληθ. πρόσπ. παθτ. ὑπερτ. τοῦ, οἴγνυμι, ἀντὶ ὠγμένοι, αι, α ἦσαν.

*Ὠ'χεῖτο, γ'. ἑνικ. πρόσπ. παρατ. τοῦ ἔχω.

*Ὠ'χετο, ποιητ. γ'. ἑνικ. πρόσπ. παρατατκ. τοῦ οἴχομαι.

*Ὤ'χθην, ποιητ. ἀόρ. α'. παθτ. τοῦ οἴγω.

*Ὤ'χθησαν, γ'. πληθ. πρόσπ. ἀορ. α' τοῦ ἐγείρω.

*Ὠ'χόμην, παρατ. καὶ ἀόρ. β'. τοῦ οἴχομαι.

*Ὤ'χρα, ποιητκ. γ'. ἑνικ. πρόσπ. παραττ. τοῦ ὠχράω.

Ὠ'χρα, ἡ (ὠχρός). Κίτρινη, ξανθὴ τις βαφή, κίτρινον χρῶμα, τὰ ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ βαφεῖς. Διοσκορίδ. ε', 108. περὶ ἧς ὁ Γαληνὸς λέγει· »Ἔστι δὲ τὸ ὠχρὸν χρῶμα κατ' ἀλήθειαν τοιοῦτον, οἷον πῦρ καὶ τὸ τῆς καλουμένης ὠχρᾶς, ξυνομένης κατὰ τὴν προσηγορίαν τῆς πρώτης συλλαβῆς«.

Ὠχραίνω, μέλ. ανῶ (ὠχρός). Κάμνω τι χλωμόν, κιτρινιάρικον. 2) ἀμετβ. Κιτρινίζω, γίνομαι ἢ εἶμαι χλωμός· ὅθεν

*Ὠχραντικός, ἡ, όν. Ὅ τι κάμνει τινὰ ἢ τι χλωμόν, κιτρινιάρικον· ἐπίρρ. ὠχραντικῶς.

Ὠχράω, μέλ. ήσω (ὠχρός). Γίνομαι χλωμός, κιτρινίζω, Ὀδ. Λ, 529. προσθήκει τοῦ, χράω, χαίνω τὴν ὄψιν τοῦ ποσέπνου μου· ἐπὶ τῆς σελήνης δέ παρ' Ἀράτ. ἔτι δὲ καὶ εἶμαι ἢ γίνομαι χλωμός, ὠχρός· ὅθεν

Ὠχρία, ἡ (ὠχρός), = ὠχρότης, ἀμφβ.

Ὠχρίας, ου, ὁ (ὠχρός). Ὄπτις εἶναι, φαίνεται πάντοτε χλωρός. Ἀριστοτλ.

Ὠχρίασις, εως, ἡ. Τὸ νὰ ἦναι, ἢ νὰ γίνηται τις χλωμός· χλωμότης, κιτρινισμός· ἐκ τοῦ

Ὠχριάω, μέλ. άσω (ὠχρός). Εἶμαι ἢ γίνομαι χλωμός, Ἡρόδτ. (ῶ, ασω)

Ὠχροειδής, ους, ὁ, ἡ (εἶδος). Ὅστις ἢ ὅ,τι φαίνεται χλωμόν, ἔχει χλωμὴν ὄψιν. 2) (ὠχρα). Ὅ,τι ὁμοιάζει μὲ τὴν ὠχραν, φαίνεται, εἶναι ὡς κιτρινόχρωον. Σουΐδ. ἐν λ. Ἰκτερος.

Ὠχρόλευκος, ὁ, ἡ (ὠχρός, λευκός). Ὅ,τι ἢ ὅστις ἔχει ὠχρὸν χρῶμα μετὰ λευκοῦ μεμιγμένον· εἶναι ἀσπροκίτρινος. Διοσκορίδ. »Ἀνθὸς ὠχρόλευκος χρυσοειδέος«.

*Ὠχρομέλας, αινα, αν (ὠχρός, μέλας). Ὅ, τι ἢ ὅστις ἔχει ὠχρὸν χρῶμα μετὰ μελανοῦ, μαύρου μεμιγμένον, εἶναι μαυροκίτρινος.

Ὠχρόμματος, ὁ, ἡ (ὠχρός, ὄμμα). Ὅστις ἢ ὅ,τι ἔχει χλωμά, κιτρινιάρικα ὄμματα, Ἀδαμάντιος ἐν Φυσιογνωμ.

*Ὠχροξανθος, ὁ, ἡ (ξανθός). Ὅ,τι ἢ ἐστις ἔχει ὠχρὸν χρῶμα μετὰ ξανθοῦ μεμιγμένον, εἶναι ξανθοκίτρινος.

*Ὠχροποιός, ὁ, ἡ (ποιέω). Ὅ,τι κάμνει τινὰ ἢ τι χλωμόν, κιτρινιάρικον.

Ὠχρός, ά, όν. Ὅ,τι ἢ ὅστις εἶναι χλωμός, κιτρινοπράσινος, πρασινοκίτρινος. »Τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ«, τὸ χρυσοῦν, τὸ κίτρινον, ὁ ὠρακος τοῦ αὐγοῦ, ὅστις ἄλλως, λέγεται. Ἀριστ. »ὠχρὰ χολή«, ἡ ξανθὴ. Γαλην. »Διὸ συμβαίνει γάρ τι ἐρυθρὸς ἐγεῖραι ἀπὸ καὶ φθινῆσαι ὠχρός«· ὅθεν

Ὠχρας, ὁ· ὡς τὸ, ὠχρότης. Χλωμότης, κιτρινάδα, τὸ τοῦ ὠχροῦ χρώματος· ἐξαιρ. τὸ χρῶμα, ἡ χλωμότης, ὠχρίασις, ἢ ὑπὸ φθίνον, τρομάρας γινομένη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου κιτρινάδα. Ἰλ. Γ, 35. »Ὠχρας τε μιν εἶλε παρειάς· ὅπου ὁ Βουτσ. Γραμμτ. Ἑλλ. 2, σελ. 325 ἐθέλει τὴν λέξιν οὐδέτερου γένους, τὸ ὠχρος. 2) Ὀσπριοφάγον τι φυτόν· καὶ οἱ λοβοί, τὰ κεράτια, τὰ κοῦσα τῶν καρπῶν του· διὰ τὸ ὠχρὸν ἔχειν τὸ χρῶμα. Λατ. orvilia. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει· »Ὠχρος, ὄσπριον λαθύρου εἰδικόν«. Ὁ Γαλην ἐν τῷ περὶ Τροφ. δυνάμ. »παραπλήσιον μὲν εἶναι τὴν οὐσίαν οἱ λάθυροι τοῖς ὠχροῖς τε καὶ φασήλοις«. Θεόφρ. φυτ. Ἱστορ. δ', 2. τὸ παρ' ἡμῖν κοινότ. ῥόβι καὶ ἄρακας, λεγόμεν.

Ὠχρότης, ητος, ἡ (ὠχρός). Κιτρινάδα, χλωμότης, ὠχρίασις.

Ὠχρόω (ὠχρός). Ὠχρίνω τι, κάμνω τι χλωμόν, κιτρινόπρασον. 2) ἀμετβτ. κιτρινίζω, γίνομαι ἢ εἶμαι χλωμός, κίτρινος· ὅθεν

Ὠχρωμα, τό, = ὠχρότης. Κιτρίνισμα.

*Ὠχωκα, Ἰωνικ. παρακ. τοῦ, οἴχομαι.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ψ.

Ὠ ψ, ὠπός, ὠπα, ἡ. Ὀφθαλμός, ὄμμα, ὀμμάτιον, ὄψις, πρόσωπον. Ὅμρ. καὶ Ἡσ., σὺν τισιν τιμῇ, τὸ νὰ κυτάξῃ τις τινα ἴσια εἰς τὰ ὀμμάτια, Ἰλ. Ι, 373. »Εἰς ὠπὰ τινος ἰδέσθαι, Ο. 147. ἄνευ πτωτικοῦ δέ, Ὀδσ. Χ, 405. Ψ, 107. τὸ δέ, »Θεῶν εἰς ὠπὰ ἐοικέναι«, κατὰ τὸ πρόσωπον ὁμοιάζει κατὰ πολλὰ μὲ τὰς θεάς, φαίνεται ὡς θεά, Ἰλ. Γ, 158. παρβλ. Ὀδσ. Δ, 411. ἔτι δὲ καὶ, »Θεῶν εἰς ὠπὰ εἰσκεινεν. Ἡσδ. Ἔργ. 62. — Παρὰ Πλατ. Κριτλ. σελ. 407. C. κεῖται καὶ ὧν ἄρσεν. γένους· »τοὺς ὠπας«, ὅπερ βεβαιοῦται καὶ διὰ τοῦ μεγ. Ἐτυμλ σελ. 158, 41. Ὁ Bekker ὅμως γράφει· »τὰ ὤπα«. (παρὰ τὸ πρωτότ. ΌΠΤΩ, ὄψομαι, συγγεν. τῷ, ὄψις, ὄμμα κ. λ.)

*Ὤ'ψ, Ὦπος, ὁ. Κύρ. ὄνομα. Ὀδσ.

*Ὠ'ψαι, β'. ἐπικὸν πρόσωπον παθητικοῦ παρακειμένου τοῦ, ὁράω.

Τὸ Ω μετὰ τοῦ Ω.

*Ὠ ὦ, δοτικ. ἑνικ. τοῦ, ὠόν. Αὐγόν.

Ὠ'ώδης, ὁ, ἡ (ὠόν, εἶδος), συναίρ. ἀντὶ, ὠοειδής. Ὁ ὠοῦ, αὐγοῦ εἶδος ἔχων, ὡὸ ἤτοι αὐγῷ ὅμοιος, ὠοῦ σχῆμα, ἔχων, στρογγύλος καὶ μακρουλὸς ὡς τὸ αὐγόν.

*Ὠ'ῶν, γενικ. πληθ. τοῦ, ὠόν. Αὐγῶν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

„Ὅταν συντελέσῃ ἄνθρωπος τότε ἄρχεται.
„Καὶ ὅταν παύσηται τότε ἀπορηθήσεται"!

Δημόσιο Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ, ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑΣ

ΩΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ, ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΝ ΠΡΟΣ ΣΠΟΥΔΗΝ ΚΑΙ ΓΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΟΣΑ ΑΠΑΝΤΩΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ.

Νῦν τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ μεταφρασθὲν καὶ πλείσταις Λέξεσι καὶ Ἑρμηνείαις ἐπαυξηθὲν

ὑπὸ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΛΩΡΕΝΤΗ.

Καὶ ἐκδοθὲν

ἐπιστασίᾳ, ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΚΑΡΠΟΛΑ

καὶ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΜΑΤΑΚΙΔΟΥ.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΠΕΝΚΟΥ (πρώην ΧΑΪΚΟΥΔ.)

1 8 3 7.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συντομίαι.

Α'θήν.	Ἀθήναιος.
αἰτκ.	αἰτιατική.
Αἰλ. ποικ. Ἱστ.	Αἰλιανοῦ ποικίλη Ἱστορία.
Αἰολκ.	Αἰολικῶς.
Αἰσχιν.	Αἰσχίνης.
Αἰσχυλ.	Αἰσχύλος.
Α'μμ.	Ἀμμιανός.
Α'ναβ.	Ἀνάβασις.
Α'ντ. Λιβ.	Ἀντώνιος Διβεράλης.
Α'νακρ.	Ἀνακρέων.
Α'νθ.	Ἀνθολογία.
Α'ντιπ. Θεσσ.	Ἀντίπατρος Θεσσαλονικεύς.
Α'πολδρ.	Ἀπολλόδωρος.
Α'πολ. Ῥόδ.	Ἀπολλώνιος Ῥόδιος
Α'ππιαν.	Ἀππιανός.
Α'ριστφ.	Ἀριστοφάνης.
Α'ριστοτ.	Ἀριστοτέλης.
Α'ρριαν.	Ἀρριανός.
ἀρσ.	ἀρσενικῶς.
Α'ττκ.	Ἀττικῶς.
Βιβ.	Βιβλίον.
Βυζ.	Βυζάντιος.
γενκ.	γενική.
Γεωγρ.	Γεωγράφος.
Δειπνσ.	Δειπνοσοφιστής.
Δημ.	Δημοσθένης.
Διον. Ἁλ.	Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς.
Διονδ. Σικ.	Διόδωρος Σικελιώτης.
Δι. Κασ.	Δίων Κάσσιος.
Διογ. Λαερ.	Διογένης Λαέρτιος.
Διον. Περ.	Διονύσιος Περιηγητής.
Δωρκ.	Δωρικῶς.
Ε'λ.	Ἑλληνικός.
ἑνικ.	ἑνικῶς.
Ε'πικ.	Ἐπικῶς.
Εὐριπ.	Εὐριπίδης.
Εὐστάθ.	Εὐστάθιος.
Η'ροδτ.	Ἡρόδοτος.
Η'ρωδν.	Ἡρωδιανός.
Η'σ. Θεογ.	Ἡσιόδου Θεογονία.
Η'σ. Ἀσ.	Ἡσιόδου Ἀσπὶς Ἡρακλέους.
Η'σύχ.	Ἡσύχιος.
Η'ρακλ.	Ἡρακλῆς.
Η'φαιστ.	Ἡφαιστίων.
Θεογν.	Θέογνις.
Θεοκρ.	Θεόκριτος.
Θηλκ.	Θηλυκόν.
Θουκ.	Θουκιδίδης.
Γ'ωνκ.	Ἰωνικῶς.
Γ'λ.	Ἰλιάς.
Ἰουλ. Πολ.	Ἰούλιος Πολυδεύκης.
Γ'ωσπ.	Ἰώσηπος.
Καλλμ.	Καλλίμαχος.
Κοϊντ. Σμ.	Κοΐντος Σμυρναῖος.
Κορν. Νέπ.	Κορνήλιος Νέπως.
Λουκ.	Λουκιανός.
Λίβ.	Λίβιος.
Λυκφ.	Λυκόφρων.
Μόσχ.	Μόσχος.
Νικανδρ.	Νικάνδρος.
Νόν.	Νόννος.
Ξενφ.	Ξενοφῶν.
Ο'βίδ.	Ὀβίδιος.
Ο'δ.	Ὀδύσσεια.
Ο'μ.	Ὅμηρος.
Ο'μ. Τμν.	Ὁμήρου Τμνος.
Ο'ππ.	Ὀππιανός.
Ο'ρφ.	Ὀρφεύς.
Οὐϊργ.	Οὐϊργίλιος.
οὐδ.	οὐδέτερον.
Παλαιφ.	Παλαίφατος.
Παυσ.	Παυσανίας.
Πίνδ.	Πίνδαρος
Πλάτ.	Πλάτων.
πληθ.	πληθυντικῶς.
Πλιν.	Πλίνιος.
Πλούτ.	Πλούταρχος.
Πολυβ.	Πολύβιος.
Πτολ.	Πτολεμαῖος.
Πομπ. Μελ.	Πομπόνιος Μέλας.
ποιητ.	ποιητικῶς.
Σκυλ.	Σκύλαξ.
Σοφ.	Σοφοκλῆς.
Σουΐδ.	Σουΐδας.
Στέφ. Βυζ.	Στέφανος Βυζάντιος.
Στράβ.	Στράβων.
Τ'γεν.	Τγῖνος.
Φαβρ. Ἑλ. Βιβ.	Φαβρικίου Ἑλληνικὴ βιβλιοθήκη.
Φιλοστ.	Φιλόστρατος.
Φώτ.	Φώτιος.
Χρ.	Χριστός.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ.

Α.

Ἀαρασσός, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἐξ Ἀρτεμιδ.

Ἀβαί, αἱ· καὶ Ἄβη. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ μ' ἕνα περίφημον ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡρόδ. 1, 46· ἔτι δὲ Ἄβα, καὶ Ἀβαί, αἱ, Σοφ. Στράβ. ὅθεν Ἀβαῖος, ὁ κάτοικ· καὶ Ἀβαῖος Ἀπόλλων, διὰ τὴν ἐν Ἄβαις λατρείαν αὐτοῦ, Ἡσυχ.

Ἀβάκαινον, τό. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ταννῦν Bigensia, Διόδρ. Σικ. καὶ, Ἀβακαῖνον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ Ἀβακαῖνα, τά, παρὰ Πτολ. ὅθεν Ἀβακαινῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἄβαντες, οἱ (ᾰ). Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Εὐβοίας, κατὰ Στράβ. κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θράκης, ἀπ' ὅπου ἦλθον τὸ πρῶτον μετὰ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἄβαντος εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ ἔκτισαν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἄβας· ἐκ δὲ τῆς Φωκίδος μετέβησαν ἀκολούθως ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 536. Καθ' Ἡρόδτ. 1, 146 ἦσαν οὗτοι πιθαν. ἀνέκαθεν Ἕλληνες, καὶ ἀνῆκον εἰς τὸν Ἰωνικὸν δεσμόν.

Ἀβαντιάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἄβαντος, ὁ Κάινεθος, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 78.

Ἀβαντιακός, ἀδος, ἡ, καὶ

Ἀβαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Ἄβαντος ἢ ἐκ τῶν Ἀβάντων, εἰς τοὺς Ἀβαντας ἀναφερόμενος, ὡς, ἡ Ἀβαντὶς Εὔβοια, τὸ μέρος τῆς νήσου Εὐβοίας, τὸ ὁποῖον κατῳκεῖτο τὸ πάλαι ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1135. καὶ Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 185· ἔτι δὲ οὐσιαστ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Εὐβοίας, Στράβ 2) Χώρα τῆς Θεσπρωτίας, ὅπου οἱ ἐκ Τροίας ἐπανερχόμενοι Ἄβαντες ἠλθον ἀποπλανηθέντες, Παυσ.

Ἀβαρβαρέα, ἡ. Νύμφη τις τῶν Νηΐδων, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Βουκολίωνος τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 22.

Ἀβαρις, ιδος, ὁ· Ἴωνικ. ιος. Σκύθης, εἷς τῶν ὑπερβορείων ἱερέων τοῦ Ἀπόλλωνος, θεατολόγος καὶ θαυματοποιός, θεραπεύων διαφόρους ἀσθενείας διὰ θρητειῶν· οὗτος λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἓν χρυσοῦν βέλος ἐφέρετο ἐπ' αὐτοῦ διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, χωρὶς νὰ ἔχῃ χρείαν τροφῆς, Ἡρόδτ. 4, 36. Νόνν. Διον. 11, 132. (ἐκ τοῦ α, καὶ βάρις, ὅπερ δηλοῖ πλοῖον.)

Ἀβαρνίς, ἄδος, ἡ Ὀρφ. καὶ

Ἀβαρνίς, ίδος, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Λαμψάκου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξενοφ. Ἑλ. β', 1.

Ἄβαρνος, ἡ, = Ἀβαρνίς, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀβαρνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἄβας, αντος, ὁ. Τιὸς τοῦ Λυγκέως καὶ τῆς Ὑπερμνήστρας, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τοῦ Προίτου καὶ τοῦ Ἀκρισίου, καὶ πάππος τοῦ ἥρωος Περσέως, ἀφ' οὗ ἐπωνομάσθησαν οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἄργους Ἀβαντίδες, Πινδ. Πυθ. 8, 55. Ἀπολδρ. — 2) Τιὸς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τῆς Λυσιμάχης, Ἀπολδρ. ά, 9, 13. — 3) Τιὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρεθούσης, βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἄβαι ἐν τῇ Φωκίδι, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 536. -4) Μυθῶδες ὄρος ἐν τῇ Ἐρυθρείᾳ, Ἀπολδρ. β', 5.

Ἀβασγοι, οἱ, ἡ Ἀβασκοι κατ' Ἀρρῖαν. Ἔθνος ἐν τῇ Κολχίδι, ταννῦν Ἄβχαζ, Χριστιανοὶ τὴν θρησκείαν, Ὀρφ. Ἀργ. Α. 754.

Ἀβασηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀραβίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀβασῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ τῆς Ἀσίας, Στράβ.

Ἄβασκος, ὁ. Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Κολχίδος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἀρρῖαν.

Ἀβασταγοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, Ἀρρῖαν. Ἀναβ. ς', 15.

Ἄβατον, τό. Κτίριον ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ περιέχον ἐν αὐτῷ ἓν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐνταῦθα ἡ Ἀρτεμισία, ὅτε ἐνίκησε τοὺς Ῥοδίους. Vitruv.

Ἄβατος, ἡ. Νῆσος περὶ τὴν Μέμφιδα πόλιν τῆς Αἰγύπτου, σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἑλῶν, Λουκιαν.

Ἄββα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος, Πολύβ.

Ἄβδηρα, τά. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Δημοκρίτου καὶ τοῦ Πρωταγόρα· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἁπλότητα καὶ ἀπειροκαλίαν, ταννῦν, Πολυστίλιο. (σπαν. Ἄβδηρον ἑνικ. καὶ Ἄβδηρα, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Heyne ἐν Ἀπολδρ. σελ. 371.) ὅθεν ἐπιῤῥμ. Ἀβδηρόθεν, ἐκ τῶν Ἀβδήρων, Λουκ. καὶ Ἀβδηρίτης, ου, ὁ κάτοικος· Ζηλκ. Ἀβδηρῖτις, ιδος, ἡ. Ἔτι δὲ Ἀβδηρῖτις καὶ ἡ περὶ τὰ Ἄβδηρα χώρα. Ἀβδηριτικὸς, ἡ, ὁν, ὁ εἰς τὰ Ἄβδηρα ἢ εἰς τοὺς Ἀβδηρίτας ἀνήκων, καὶ Ἀβδηρικὸν πάθος, ἀσθένειά τις ὁμοία μὲ περιοδικήν τινα μανίαν, ἡ ὁποία ἰδίως ἐπεκράτει παρὰ τοῖς Ἀβδηρίταις. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, ταννῦν Ἄδρα, Στράβ.

Ἄβδηρος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἑρμοῦ ἢ τοῦ Ἐρίμου, γεννηθεὶς ἐν Ὀπποῦντι τῆς Λοκρίδος, φίλος τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον συνοδεύσας εἰς Θράκην διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὰς ἵππους τοῦ αὐτόθι βασιλέως Διομήδους, κατεσπαράχθη ὑπ' αὐτῶν, Ἀπολδρ. β', 5, 8.

Ἀβέλλα, ἡ, Avella. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταννῦν Avella-Vecchia. Στράβ.

Ἀβεντῖνον, τό· καὶ Ἀβεντῖνος λόφος, Aventinus mons. Ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι κτισμένον ἓν μέρος τῆς Ῥώμης, ἔνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. Διον. Ἁλικαρν.

Ἀβία, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῆς Ἀβίας τροφοῦ τοῦ Ὕλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμρ. καλεῖ Ἰρην, Ἰλ. 1, 150. 292. Παυσ.

Ἄβιλα, τά. Πόλις ἐν τῇ κοίλῃ Συρίᾳ, ὕστερον Κλαυδιούπολις κληθεῖσα, πλησίον τοῦ Φάρφακος ποταμοῦ, Πολύβ. ὅθεν Ἀβιληνός, ὁ κάτοικ.

Ἀβίλη, ἡ, = Ἄβιλα.

Ἀβιληνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἄβιλα.

Ἄβιοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἀσίᾳ καὶ ζῶν βίον νομαδικόν, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 5. κατὰ Πτολ. ἐξῆσθεν τοῦ Ἰμάου ὄρους.

Ἀβισάρης, ἡ Ἀβίσαρος, ὁ· κατὰ Στράβ. Βασιλεύς τις τῶν Ἰνδῶν πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὁμοῦ μὲ τὸν Πῶρον.

Ἄβληρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 32.

Ἀβοριγῖνες, οἱ. Οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας, ὅσοι κατῴκουν πρότερον εἰς τὴν χώραν τοῦ Λατίου, Στράβ. Διονσ. Ἁλικαρν.

Ἀβόῤῥας, ου, ὁ. Ποταμὸς ἐν Μεσοποταμίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην· ὁ Πτολ. καλεῖ τοῦτον Χαβώραν, ὁ δὲ Ξενοφ. Ἀράξην, ταννῦν, Κχαβούρ.

Ἄβος, ὁ. Ὄρος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ, ταννῦν, Ἄβα ἐπὶ τῆς Τουρκομανίας. Στράβ.

Ἀβραδάτας, α καὶ ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σουσιανῆς, ὑποτελὴς εἰς τὸν βασιλέα τῶν Ἀσσυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίων, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Ηρσίσου ὁμοῦ μὲ τὸν Κῦρον τὸν μεγάλον ἀπέθανεν ἐν τῇ μάχῃ. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ε', Τξέτζ.

Α'βρέες, εω, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ.

Α'βρετία, ἡ. Κώμη τις, ἐξ ἧς ὡρμάσθη ἡ ἐν τῇ Μυτίᾳ ἐπαρχία Ἀβρετηνή, Σουΐδ.

Α'βρετηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀβρεττανή, Σουΐδ. ὅθεν, Ἀβρεττηνός, ὁ κάτοικ.

Α'βριγκάται, ἡ Ἀβριγκάτιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Νορμανδίᾳ, Πτολμ.

Α'βροζέλμης, ους, ὁ. Θρᾴξ τις, ἑρμηνεὺς τοῦ βασιλέως Σεύθου, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ', 6, 43. ἐνθα πρότερον Ἐβρόζελμος ἐγράφετο.

Α'βροτέ, ἡ. Θεσσαλή τις γυνή, παρὰ Λουκιαν.

Α'βροκόμης, ους, ὁ (ᾰ). Ἀνὴρ τις Πέρσης, παρ' Ἡρόδ.

Α'βροκόμας, α, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Φοινίκης ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Ἀναβ. α'.

Α'βρότονον, τό. Πόλις μικρὰ ἐν Ἀφρικῇ, πλησίον τῆς μικρᾶς Σύρτεως μὲ λιμένα, Στράβ. 2) Ἄβρότονον, ἡ, Θηλκ. κύρ. ὄνομ. μήτηρ τοῦ Θεμιστοκλέους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. ιβ', 43.

Α'βρων, ὁ. Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος, συγγράψας περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν τῶν Ἀρχαίων. Στέφ. — 2) Πάππος τοῦ Ἀκταίονος, ἴδε Ἀκταίων.

Α'βρώνυχος, ὁ. Ἀθηναῖος τις σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, Ἡρόδ. 8, 21.

Ἄβυδος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ, ἐκ ταύτης ἔζευξεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου διὰ νὰ διαβιβάσῃ τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην, Ὅμ. Ἰλ. Β, 836. ὅθεν Ἀβυδόθεν, ἐκ τῆς Ἄβύδου, καὶ Ἀβυδόθι, ἐν τῇ Ἄβύδῳ, Ἰλ. Τ, 184. καὶ Ἀβυδηνός, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, Στράβ.

Ἀβύλη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ἐνθα ἦν μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ταυτὶ Sierra Ximiera, Στράβ. Διον. Περ. 336.

Ἀβύλης, κος, ἡ, = Ἄβύλη, Στράβ.

Ἀβώνου τεῖχος, τό. Aboni castrum. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τὴν ὑποίαν ἀγύρτης τις Ἀλέξανδρος καλούμενος ὑπεκρίνετο τὸν προφήτην, καὶ ἤθελε νὰ καλῆται αὐτὴ Ἰωνόπολις, ταυτὶ Ἰνέμπολι, Λουκ. Ἀλεξ. ὅθεν, Ἀβωνοτειχίτης, ου (ῐ), ὁ κάτοικ.

Ἀγαθαρχίς, ίδος, ἡ. Θηλκ. κύρ. ὄνομ. ἐν τῇ Ἀνθολογ.

Ἀγαθαρχίδας, ου, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Ἀγαθαρχίδης. Στρατηγὸς τῶν Καρικῶν, Θευκυδ. β', 83. — 2) Γεωγράφος Κνίδιος, ἀκμάσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψε πραγματείαν γεωγραφικὴν περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, Λουκ.

Ἀγάθαρχος, ὁ. Ναύαρχος Συρακουσίου, Θουκ. — 2) Περίφημος ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐν Ἀθήναις, Δημοσθ.

Ἀγάθη, ἡ. Πόλις τῆς Γαλλίας ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ταυτὶ Ἄγδη, Στράβ.

Ἀγαθήμερος, ὁ. Γεωγράφος, πιθαν. περὶ τὸν τρίτον αἰῶνα ἀπὸ Χρ. σώζεται αὐτοῦ ἓν μικρὸν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Ὑποτυπώσεις τῆς Γεωγραφίας ἐν ἐπιτομῇ.

Ἀγαθίας, ου, ὁ. Ἐκ Μυρίνης Αἰολικῆς πόλεως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήσας περὶ τὸν ἕκτον αἰῶνα μετὰ Χρ. Χριστιανὸς ἱστορικός, συγγράψας τὰ λεγόμενα Δαφνικά, καὶ ἱστορίαν εἰς πέντε βιβλία. (τὸ α ἐν ἀρχῇ εὑρηται καὶ μακρὸν ἐν τῇ ἄρσει.)

Ἀγαθίνας, ὁ. Τὶς τοῦ Θρασυβούλου, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Παυσαν. — 2) Ἰατρὸς Σπαρτιάτης ζήσας περὶ τὴν πρώτην ἑκατονταετηρίδα μετὰ Χρ.

Ἀγαθόβουλος, ὁ. Κυνικὸς φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός, Λουκ.

Ἀγαθοδαίμων, ὁ. Μηχανικός τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας σύγχρονος τοῦ γεωγράφου Κλαυδίου Πτολεμαίου. — 2) Ἕτερος γνωμικὸς ἀκμάσας περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χρ.

Ἀγαθόκλεια, ἡ. Μήτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, Στράβ.

Ἀγαθοκλῆς, έους, ὁ. Τύραννος τῶν Συρακουσῶν υἱὸς κεραμέως, ὅστις ἠξιώθη διὰ τῶν μεγάλων του προτερημάτων νὰ γένῃ κατ' ἀρχὰς ἀρχιστράτηγος τῶν Συρακουσίων ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, ἔπειτα δὲ μὲ πολλοὺς καὶ δολίους τρόπους οἰκειοποιήθη καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καταστὰς εἷς τῶν πλέον ἀπανθρώπων τυράννων. Λουκ. — 2) Τὶς τοῦ Λυσιμάχου βασιλέως τῶν Θρακῶν. — 3) Σοφιστής τις Ἀβδηρίτης, ὅστις προσποιούμενος τὸν μουσικὸν ἐν Ἀθήναις ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 816.

Ἀγαθόνικος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Ἀγάθυρνα, ἡ, καὶ Ἀγάθυρνον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς πλευρᾶς τῆς νήσου Σικελίας, ταυτὶ, Capo d'Orlando, Στεφ. Βυζ. Στράβ. ὅθεν Ἀγαθυρναῖος, ὁ κάτοικος.

Ἀγάθυρσοι, οἱ. Σκυθικὸν ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, καὶ ζῶν πλανήτην βίον, Ἡρόδ. 4, 10.

Ἀγάθυρσος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Ἀγάθυρσοι, Ἡρόδτ.

Ἀγάθων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 249. — 2) Τραγικὸς τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὁ νεώτερος τῶν φίλων τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Εὐριπίδου, εἷς ἀνὴρ ἁβρὸς καὶ πλούσιος, ἀλλὰ τρυφηλότατος καὶ ἡδυπαθέστατος, Πλάτ. Συμπσ. Ἀριστοφ. Βατρχ. 83. Θεσμ. 29.

Ἀγαῖος, ὁ. Ἡλεῖός τις παρ' Ἡρόδτ.

Ἀγακλέης, ῆος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν ἐπιστήμων Μυρμιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἐπειγέως, Ὅμρ. Ἰλ. Π, 517.

Ἀγαμεμνονίδης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὁ Ὀρέστης, Ὅμ. Ὀδ Δ, 30.

Ἀγαμέμνων, ονος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀτρέως, καὶ ἀνηψιὸς τοῦ Πέλοπος, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀνηψιὸς τοῦ Ἀτρέως, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Μενελάου, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ· ὅτε οἱ λοιποὶ βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος συνήχθησαν κατὰ παρακίνησιν αὐτοῦ διὰ νὰ ὑπάγωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας πρὸς ἐκδίκησιν τοῦ ἀδελφοῦ του Μενελάου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἑλένην ἥρπασεν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὁ Ἀγαμέμνων ἐκλέχθη κοινῇ γνώμῃ ἀρχιστράτηγος καὶ ἡγεμὼν τῆς ἐκστρατείας ταύτης μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τρωάδος, ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκήνας ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς ἰδίας γυναικός του Κλυταιμνήστρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀφῆκεν ἕνα υἱὸν τὸν Ὀρέστην, καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Ἠλέκτραν. Ὅμηρ. Ἀπολλόδ. γ', 2, 2. ὅθεν, Ἀγαμεμνόνειος, Ἀγαμεμνόνεος καὶ Ἀγαμεμνόνιος, ία, ιον, τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἢ εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνήκων, Ὅμρ. Εὐρπ. (Κατὰ Πλάτ. Κρατύλ. ἐκ τοῦ ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονήν.)

Ἀγαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐγείου καὶ σύζυγος τοῦ Μουλίου, πολυφάρμακος καὶ ἔμπειρος τῆς μαγικῆς, Ἰλδ. Α, 740. — 3) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Στεφ. Βυζ.

Ἀγαμήδης, ους, ὁ. Τὶς τοῦ Ἐργίνου, βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τροφωνίου, περίφημος τεχνίτης τῆς ἀρχαιότητος, οἰκοδομήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Τ'ριῶος βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 296. Παυσ. θ', 37.

Ἀγανίππη, ἡ. Πηγή τις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὰ τῶν Μουσῶν.

Ἀγαπαῖος, ὁ. Τύραννος τοῦ Ὀρσοῦ, πόλεως ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Δημ.

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀγκαίου καὶ Ἐγκυόης τοῦ Ἀγκούργου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας ἔχων ἑξήκοντα πλοῖα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 609.

Ἀγαπητός, ὁ. Διάκονος Χριστιανὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραφε παραινέσεις εἰς ἑβδομήκοντα κεφάλαια.

Ἀγαπτόλεμος, ὁ. Τὶς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Πειρήνης θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ.

Ἄγαρ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Βυσσατίδος.

Ἀγαρηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κληθέντες ὕστερον Σαρακηνοί, Ἀνθολ.

Ἀγαρίστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ηλειτθένους ἐκ Σικυῶνος, καὶ σύζυγος τοῦ Μεγακλέους, Ἡρόδτ. 6, 126. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἱπποκράτους καὶ μήτηρ τοῦ Περικλέους, Ἡρόδτ.

Ἄγαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιωτίδα λίμνην.

Ἀγασθένης, ους, ὁ. Τὶς τοῦ Λυγκείου, καὶ πατὴρ τοῦ Πολυξένους βασιλέως τῆς Ἠλείας, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 624. Ἀπολλόδ.

Ἀγασίας, ου, ὁ. Στυμφαλίτης, ἐκ τῆς πόλεως Στυμφάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 1. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Ἐφέσου, υἱὸς τοῦ Δοσιθέου. (ἔστιν ὁ τύπος Δωρικ. ἀντὶ Ἀγησίας, Ἰωνικ. Ἠγησίης, ὅπερ κατ' ἄλλους πάντη διάφορον ὄνομ.)

Ἀγασικλέης, έος, ὁ. Αττ. Ἀγασικλῆς, έους, ὁ. Ἀλικαρνασεύς, νικητὴς εἰς σοὺς ἀγῶνας τοῦ Τριοπίου Ἀπόλλωνος, Ἡρόδτ. 1, 144. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀκμάσας τὸ 650 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Προκλέους, Παυσ. γ', 7. καὶ Ἡρόδτ. ἐν 1, 65 καλεῖται Ἡγησικλέης, καὶ κατὰ Σουΐδ. Ἀγησιλῆς.

Ἀγάστροφος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Παίονος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Διομήδης ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 338-340.

Ἀγαυή, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 42. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Λίνκου, υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ. β', 1, 5· ἐνθα καὶ Ἀγαύη, γέγραπτ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, ἀδελφὴ τῆς Αὐτονόης, Σεμέλης καὶ Ἰοῦς, καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχίονος, ἥτις ἐμμανὴς γενομένη ὑπὸ τοῦ Διονύσου κατεσπάραξε τὸν ἴδιον υἱὸν της Πενθέα ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 2. Ἡσιόδ. Θεογ. 976. Εὐρπ.

Ἀγαυός, οῦ, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν Πριάμου τοῦ βασιλέως τῶν Τρώων, Ἰλ. Ω, 251. ἔνθα Οὐλόφ. ἐπίθετ. ἔχει τὴν λέξιν. — 2) Ἀβυδηνός τις, Δημ.

Ἀγβάτανα, τά, Ἰων. ἀντὶ Ἐκβάτανα, ὅπερ ὄρα. — 2) Μικρὰ πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου, ὕστερον Βασανεία κληθεῖσα, Ἡρόδτ. 3, 64.

Ἀγγελή, ἡ. Δῆμος καὶ χωρίον ἐν Ἀττικῇ ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ὅθεν, Ἀγγελῆθεν, ἐπίρρ. Ἡσύχ.

Ἀγγελίδας, ου, ὁ (ῐ). Σπαρτιάτης τις, Ξεν.

Ἄγγίτης, ὁ. Ποταμὸς ῥέων ἐκ Θράκης ἀνωθεν τῆς Ἀμφιπόλεως καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Στρυμόνα, Ἡρόδτ. 7, 113.

Ἄγγουρον ὄρος, τό. Ὄρος κείμενον ἐπὶ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου (Δουνάβεως) εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 324.

Ἀ̓γγρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Βρόγγον, ταῦτ᾽ ἔστι Δρίνος, Ἡρόδτ. 4, 44.

Ἀ̓γδαβάτης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Πέρ. 955.

Ἀ̓γδίστις, εως, ὁ καὶ ἡ. Μυστηριώδης τις θεότης τῶν Φρυγῶν, ἥτις κατὰ Παυσ. ζ', 17, 5. ἐλέγετο, ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Γῆς. — 2) Ὄρος ἐν τῇ Φρυγίᾳ, ὅπου λέγεται, ὅτι ἀπὸ μὲν ὁ Ἄττις ἐφάνη τῆς Κυβέλης, πιὸν τὸ νῦν Δίνδυμα καλούμενον, Παυσ. — 3) ἐπὶ τῆς θεᾶς Κυβέλης, Στράβ. ί, 3, 35. Ἡσύχ.

Ἀ̓γεμάξ, ακτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 52.

Ἀ̓γελάδας, α, ὁ. Ὄνομα δύο περιφήμων Ἀγαλματοποιῶν τῆς ἀρχαιότητος τῶν Ἀργείων, τῶν ὁποίων ὁ μὲν ἦκμ περὶ τὴν ἑξηκοστὴν πέμπτην Ὀλυμπιάδα, ὁ δὲ δεύτερος περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν πρώτην, Ἀνθολ. β', 15. ἔστι δὲ κύρ. Πατρωνυμ. τοῦ Ἀγέλαος.

Ἀ̓γέλαος, ὁ, Ἀττ. Ἀγέλεως. Τίς τοῦ Φράδμονος εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ἰλ. Θ, 257. — 2) Τίος τοῦ Δαμάστορος καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον φόνευσαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἰθάκην, Od. T. 321. καὶ Ἀγέλεως, Ὀδσ. Χ, 131. 212. 3) Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἡροῖσος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἀπολδ. β', 7, 8. — 4) Τίος τοῦ Ἡρακλείδου Τημένους, ὅστις μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐξανάτωσε τὸν ἰδιόν του πατέρα, Ἀπολδρ. β', 8, 5.

Ἀ̓γέλαστος πέτρα, ἡ. Ἡ πέτρα ἐν τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκάθησεν ἡ Δήμητρα, ὅτε περιφερομένη ἐπὶ τῆς γῆς ἀδύρετο διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς κόρης της Περσεφόνης· ἦν δὲ αὕτη ἡ πέτρα οὐ μακρὰν τῆς κρήνης Καλλιρρόης, Ὁμρ. Ἔτ. Δημ. 200. Ἀπολδρ. α', 5.

Ἀ̓γελέα, ᾶς, καὶ Ἀγελείη, ης, ἡ. Ἡ τὰς λείας ἀγουσα, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ

Ἀ̓γελήϊς, ίδος, ἡ. Ἡ ἀγουσα ἢ ἐδηγεῦσα τὰ πλήθη, τοὺς λαούς, ἐπίθ. καὶ τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀ̓γηνορίδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. υἱὸς τοῦ Ἀγήνωρος· πληθ. οἱ Ἀγηνορίδαι, ἐκαλοῦντο ἰδίως οἱ Θηβαῖοι, Εὐριπ. Φοιν. 217.

Ἀ̓γηνόριος, ία, ιον. Τοῦ Ἀγήνορος ἢ εἰς τὸν Ἀγήνορα ἐνήκων, ἐξαιρ. Ἀγηνόριον, τό, ναὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐν Τύρῳ, Ἀρρίαν.

Ἀ̓γήνωρ, ορες ὁ. Τίος τοῦ Ἴασου καὶ πατὴρ Ἄργου τοῦ παναόπτου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, Ἀπολδρ β', 1, 2. — 2) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λυβίας, βασιλεὺς τῶν Φοινίκων· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Τηλέφασσαν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Φοίνικα, Κίλικα καὶ τὴν Εὐρώπην, τὴν ὁποίαν μυθολογεῖται, ὅτι ἥρπασεν ὁ Ζεύς. Ἀπολδρ. γ', 1. 2. Εὐριπ. Βακχ. 252. — 3) Τίος τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Σαυδίππης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐπικάστην ἐγέννησε μετ᾽ αὐτῆς τὸν Πορθάονα καὶ τὴν Δημονίκην, Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 4) Τίος τοῦ Φηγέως βασιλέως τῆς Ψωφίδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προνόου καὶ τῆς Ἀρσινόης, τῆς ὁποίας τὸν ἄνδρα Ἀλκμαίονα ἐφόνευσαν ὁ Ἀγήνωρ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτε αὐτὸς ἔλαβε τὴν Ἀρσινόην καὶ ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Καλλιρρόην, Ἀπολδρ. γ', 7, 5. — 5) Τίος τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τὸν ὁποῖον ἐ Ἀπόλλων ἐτόξευσε μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 6) Ὁ ἀνδρεῖος υἱὸς τοῦ Αὐτηνόρος ἡγεμόνος ἐν Τροίᾳ καὶ τῆς Θεανοῦς, τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ὁ Ἀπόλλων, ὅτε ἐμάχετο μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Δ, 467. Λ, 59. τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Παυσ. ί, 27. — 7) Εἷς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηστευθεῖσα ἡ Ἐνίππη μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἐφόνευσεν αὐτόν, Τζητ.

Ἀ̓γησανδρίδας, ου, ὁ. Δωρικ. αὐτὶ Ἡγησανδρίδης, ὅπερ ὄρα.

Ἀ̓γήσανδρος, ὁ, Δωρικ. αὐτὶ Ἡγήσανδρος, ὅπερ ὄρα. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥόδου, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἑκατοντετηρίδος πρὸ Χρ. κατασκευάσας διάφορα ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαιότητος. — 3) Δανεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκδ. η', 9'.

Ἀ̓γησίας, α, ὁ, Δωρικ. αὐτὶ Ἡγησίας (ι). Συρακούσιος, ὅστις κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα ἐνίκησεν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῇ ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ Ὀλυμπ. Πλιν. Ὀλ. 10 καὶ 11.

Ἀ̓γησίλαος, ὁ. Ἰωνικ. Ἡγησίλεως, ἐπίθ. τοῦ Πλούτωνος, Καλμ. Τμν. καὶ Ἡσύχ. — 2) Κύρ. ἐνομ. Τίος τοῦ Δωρυσσεῦ, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς εἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους, ἀκμάσας περίπου 900 χρόνους πρὸ Χρ Ἡρόδοτ. 7, 204. — 3) Τίς τοῦ Ἱπποτρατίδου βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, ἐκ τῆς εἰκίας τῶν Προκλείδων, πάππος τοῦ Λυκούργου, Ἡρόδτ. 8, 131. — 4) Τίος τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης καὶ ἀδελφὸς Ἀγησίου τοῦ β'. εἷς τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος, καὶ εἷς ἄκρος φιλόσοφος· ἔλθων εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἰώνων, ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἐνίκησεν εἰς διαφόρους μάχας τοὺς στρατηγοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀπειλήσασε νὰ καταστρέψῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὸ βασίλειον τῶν Περσῶν, ἀλλὰ προσκληθεὶς ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφῆκεν ἀτελῆ τὴν ἐπιχείρησιν του, ἐπολέμησε καὶ ἐνίκησε τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τῶν Θηβαίων ἐν Βοιωτίᾳ τὸ 395 ἔτος πρὸ Χρ. ἔσωσε τὴν Σπάρτην ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Θηβαίων, καὶ εἰς τελείαν ἐγκόσκιστα χρόνων ἐκστρατεύσας εἰς βοήθειαν τῆς Αἰγύπτου, ἀπέθανεν ὑπιστρέφων μετὰ τέσσαρας χρόνους, ναυαγήσας μεταξὺ Κυρήνης καὶ Αἰγύπτου. Ξενοφ. Ἑλλ. Ἀγησ. Πλουτ. Ἄγησ.

Ἀ̓γησίμαχος, ου, ὁ. Αἰτωλὸς, τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς υἱοὶ ἐνίκησαν εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, Πινδ. Νεμ. 6.

Ἀ̓γησίμβροτος, ὁ. Ἔμπειρος Ῥόδιος θαλασσινός, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. συνεργήσας εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐπὶ τῆς Εὐβοίας.

Ἀ̓γησίπολις, ιδος, ὁ. Τίος τοῦ Παυσανίου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου, περὶ τὸ 394 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐστρατεύσας ἐναντίον τῆς Ὀλύνθου, ἀπέθανεν ἐνταῦθα, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2. — 2) Τίος τοῦ Ἠλεομβρότου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.

Ἀ̓γησιππίδας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἡγησιππίδας. Σπαρτιάτης ὑρούραρχος καὶ ἄρχων τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Θουκ. ε, 58. ἐν δὲ 62. Ἡγησίλαος.

Ἀ̓γησίστρατος, ὁ, Ἰωνικ. Ἡγησίστρατος. Σπαρτιάτης τις, Ξενοφ.

Ἀ̓γησός, ου, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης. Στέφ. Βυζ.

Ἄ̓γητος, ὁ. Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκείδου, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα ἔλαβεν ἐ Ἀρίστων βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀπατήσας αὐτὸν, Ἡρόδοτ. 6, 61.

Ἀ̓γήτωρ, ορος, ὁ· Ἰων. Ἠγήτωρ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, τοῦ Διὸς, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. η', 31. — 2) Ἱερεὺς τῆς Ἀφροδίτης ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, καὶ Ἀγητόριον, τό, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν ἑνὸς τῶν ἱερῶν τούτων, Παυσ.

Ἀ̓γίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἠγίης. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας, ξανατωθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν μετὰ τὴν ἐν Κουναξᾷ μάχην, Ξενοφ. Ἀναβ. β', 6, 30.

Ἀ̓γις, ιδος, ὁ· Ἰωνικ. Ἠγις. Τίος τοῦ Εὐρυσθένους, δεύτερος βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, ἐξοῦ κατήγετο ἡ οἰκία τῶν βασιλέων Ἀγίδων τῆς Σπάρτης, περὶ τὸ 888 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 7, 204. — 2) Τίος τοῦ Ἀρχιδάμου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ δευτέρου Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πολεμήσας τοὺς Ἀθηναίους εἰς διαφόρους μάχας, καὶ νικήσας μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ αὐτὰς τὰς Ἀθήνας, Θουκυδ. Πλουτ. Ἄγησ. — 3) Τίος τοῦ Ἀρχιδάμου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀγησιλάου, βασιλεύσας ἐν Σπάρτῃ ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου τὴν ὁσπισιδὸς ἐχθρός, Ἀρρίαν. — 4) Ἀνεψιὸς τοῦ πρωτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Εὐδαμίδου, ὅστις ἐξανατώθη ἐν τῇ μάχῃ τῆς Μαντινείας, πολεμῶν κατὰ τῶν Συνασπίων καὶ Ἀχαιῶν. — 5) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 250 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἐξεριζώθεις κατ᾽ ἀρχὰς, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς Λακεδαίμονα, ἔνθα ἐξανατώθη τὸ 244 ἔτος. (παρ᾽ Ἡρόδτ. εὕρηται μόνον ἅπαξ Ἄγιος, 6, 65. ἡ δὲ γραφὴ Ἄγις ἔστιν ἡμαρτημ.)

Ἀ̓γκαῖος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Εὐρινόμης, πατὴρ τοῦ Ἀγαπηνόρος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, εἷς ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Μελεάγρου ἐλθόντων εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 609. Ἀπολδρ. α', 8, 2. — 2) Ἥρως τις ἐκ Πλευρῶνος πόλεως τῆς Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς πάλης, οἵτινες ἐγίνοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 635. — 3) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Δελίγων ἐπὶ τῆς Σάμου ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὅστις δι᾽ ἐπιταγῆς τοῦ Ἀπέλλωνος ἔγερε μίαν ἀποικίαν Σαμίων εἰς τὴν ἐμώνυμον νῆσον κειμένην ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μητρὸς Ἀσίας. Εἷς καὶ οὗτος τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 50. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185.

Ἄ̓γκος Μάρκιος, Ancus Martius. Ἔκγονος τοῦ Νομᾶ Πομπιλίου, καὶ τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστάθη ἔνδοξος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολεμικὰς ἀρετὰς, ἐβασίλευσε δὲ 24 χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 136 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης.

Ἀ̓γκυλίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρ᾽ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1388.

Ἄ̓γκυρα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας, Στράβ. — 2) Μητροπόλις τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τὰ πάλαι διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς μνημεῖα, τῶν ὁποίων σώζεται ἔτι μέρος, monumentum Ancyranum λεγόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι χαραγμέναι αἱ πράξεις τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· ταύτην κοσμεῖται ἡ πόλις αὕτη Ἄγκυρα, ἡ Ἔγκυρ, Angiri· ἔσαν, Ἀγκυρανός, ὁ κάτοικος, Στράβ.

Ἀ̓γκυραῖ, αἱ. Πόλις μικρὰ κειμένη μεσογείως ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Διόδ. Σικελ.

Ἀ̓γκυρῶν πόλις, ἡ Ἀγκυρών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ, ἔθν. Ἀγκυροπολίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀ̓γκύωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς ὁποίους ἐξεραύνωσεν ὁ Ζεύς, Ἀπολδρ.

Ἀ̓γκών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ταύτην Ἀγκῶνα, Ancona, ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας, Στράβ. -2) Πόλις καὶ ἀξιόλογος λιμὴν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴριδος ποταμοῦ· ἔθν. Ἀγκώνιος καὶ Ἀγκωνίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀ̓γλαΐα, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς

δημόσια κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐρυνόμης μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσιόδ. Θεογ. 945. Ἀπολλόδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Χάροπος καὶ μήτηρ τοῦ Νιρέως ἐκ τῆς νήσου Σύμης, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 672. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θησπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ἀντιάδην, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀ'γλαΐτᾰσπις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Μεγαλέους, περιβόητος διὰ τὴν ὑπέρμετον ἀσθῆφαλίαν της, Αἰλιαν.

Ἀ'γλαΐτᾰσπις, ου, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.

Ἀ'γλαοκρέων, οντος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, παρ' Αἰσχίν.

Ἀ'γλαοσθένεια, ἡ Ἀγλαόσθενεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡγήτορος βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα τοσαύτην γνῶσιν τῆς ἀστρονομίας, ὥστε προέλεγε τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης, Πλούταρχ.

Ἀ'γλαόπη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀ'γλαός, ὁ. Πένης τις ἀνήρ, ζῶν ἐκ τῆς γεωργίας τοῦ ἀγροῦ του, τὸν ὁποῖον τὸ Δελφικὸν μαντεῖον ἀπέδειξεν εὐτυχέστατον, ὅτε ὁ Κροῖσος ἠρώτησεν εἰ ὑπάρχῃ ἄλλος εὐτυχέστατος ἐκτὸς αὐτοῦ, Ἀνεχαρσ. περιηγ. 4.

Ἀ'γλαοφήμη, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων.

Ἀ'γλαοφῶν, ωντος, ὁ. Ὄνομα δύο περιφήμων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔζη περὶ τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. καὶ ἦν πατὴρ τοῦ Πολυγνώτου καὶ τοῦ Ἀριστοφῶντος ἐνδόξων ζωγράφων καὶ τούτων, Σιμ. ἐπ. 76. Πλάτ. Ἴων σελ. 533. ὁ δὲ ἕτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος καὶ ἔσγονος τοῦ προτέρου, ζήτης περὶ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. Πλατ. Γοργ. σελ. 748.

Ἀ'γλαυρίδες, αἱ. Καθ' Ἡσύχ. Ἱέρειαι ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀ'γλαυρος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀγρυλίου νύμφης· ταύτην ἠγάπησεν ὁ Θεὸς Ἄρης, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀλκίππην, Ἀπολλόδ. γ', 14, 2. ἐπρόσφερε δὲ ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ἑκατομβην χρησμοῦ τινος, διὸ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μεγάλως, οἵτινες τῇ ἀνηγειρον ναὸν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον οἱ εὔφηβοι ὤμνυον νὰ ὑπερασπισθῶσι μέχρι θανάτου τὴν πατρίδα, Ἡρόδτ. 8, 53. Ἀριστοφ. Θεσμ. 535. Παυσ. α', 18. παρὰ δὲ Δημοσθ. παραπρ. καλεῖται ἡ αὐτὴ καὶ Ἄγραυλος ὡς ἡ μήτηρ. Ἀπολλόδ. γ', 14, 2.

Ἀ'γλώμαχος, ὁ. Κυρηναῖός τις, παρ' Ἡρόδτ.

Ἀ'γνιᾰδάης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἄγνίου, ὁ Τίφυς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Ἄ'γνιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Τίφυος, Ἀπολλόδ. α', 9. καὶ Ἄγνιος ἐκ τοῦ ἁγιός.

Ἀ'γνοθέκη, ἡ. Γυνή τις ἐν Ἀθήναις, ἥτις πρώτη ἔρχεται νὰ μαιεύσῃ τὰς τικτούσας γυναῖκας, ἐν ᾧ πρότερον ἐμαιεύοντο ὑπὸ ἀνδρῶν ἰατρῶν, Ἴτυν.

Ἀ'γνοῦ κέρας, τό, Agni cornu. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου μεταξὺ Βολβιτίνου καὶ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, Στράβων.

Ἀ'γνοῦς, οὖντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν, ὅπου φύει ἐν ἀφθονίᾳ τὸ δένδρον ἄγνος· ἔχει, Ἀγνούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀγνοῦντος ὤν, Δημ. ἔτι δὲ καὶ ἐπωνυμ. Ἀγνοῦς, Αἰσχίν.

Ἀ'γνων, ωνος, ὁ Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, πατὴρ τοῦ Θηραμένους, ὅστις ἔκτισε τὴν Ἀμφίπολιν, Θουκ. β', 58, ἔσθ', τὰ Ἀγώνεια, μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἄγωνος. — 2) Τήιος ἀξιωματικὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Αἰλιαν.

Ἀ'γοράκριτος, ὁ. Περίδοξός τις δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις διεδέχθη τὸν Κλέωνα, ὧν πρότερον ἐντελοῦς καταστάσεως καὶ ἀλλαντοπώλης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1234. — 2) Ἀγαλματοποιὸς Πάριος, μαθητὴς καὶ ἐκιστήθειος τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἦν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκετο εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς Ῥαμνοῦντα.

Ἀ'γορα'ναξ, ακτος, ὁ. Ποιητὴς τις ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, Καλλιμ. ἔπ. 50.

Ἀ'γορηΐς, ίδες, ἡ. Ποταμὸς ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ χυνόμενος εἰς τὸν Γάγγην.

Ἀ'γρα, ἡ· καὶ, Ἄγραί, αἱ. Πεδίον ἐν τῇ Ἀττικῇ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, παρὰ τῷ Ἰλισῷ ποταμῷ, ἐνθα ἡ Ἄγρα Ἄρτεμις καὶ ἡ Δήμητρα εἶχον ἕκαστον ναόν, Στράβ. Παυσ. τινὲς ὑπολαμβάνουσι τοῦτο ἡμάρτημ. ὡς κώμην.

Ἀ'γραία, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸ ἁβὲ ἐν ταῖς ἄγραις διατρίβειν, Πλάτ. Φαῖδρ σελ. 229. — 2) = Ἄγραΐς.

Ἀ'γραΐδες, αἱ, = Ἀγραῖοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀ'γραῖοι, οἱ. Λαός τις κατοικῶν ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ, Θουκ. γ', 106. καὶ, Ἀγραεῖς, Πολύβ. — 2) = Ἀγαρηνοί, ἔθνος ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἀραβίας, Στράβ.

Ἀ'γραΐς, ίδος, ἡ. Χώρα τῶν Ἀγραίων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Θουκδ. γ', 111. παρὰ Στράβ. ἡ Ἀγραΐα.

Ἀ'γραύλη, ἡ. Δῆμος καὶ χωρίον τῆς Ἀττικῆς παλαιὸν εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τῆς Ἀγραύλης θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος, Στέφ. Βυζ. Ἀρποκρ. δὲ καλεῖ τοῦτον Ἀγρύλην.

Ἀ'γραύλια, τά. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀγραύλου θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος.

Ἀ'γραυλίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀγραύλου οὖσα ἢ καταγομένη, καὶ Ἀγραυλίδες παρθένοι, αἱ τριῶν θυγατέρες τῆς Ἀγραύλου, Εὐρπ. Ἴων 23.

Ἀ'γραυλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκταίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κέκροψ καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἐρυσίχθονα, καὶ τρεῖς θυγατέρας, τὴν Ἄγλαυρον, Ἕρσην καὶ Πάνδροσον, Ἀπολλόδ. γ', 13, 2. — 2) = Ἄγλαυρος, ὅπερ ὄρα.

Ἀ'γρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ναὸς ἐν Μεγάροις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, Παυσ. καὶ Παθ. ἔτι δὲ ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Εὐριπ. καὶ τοῦ Ἀρισταίου, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀ'γριᾶνες, οἱ. Λαός τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Λίμων, Ἡρόδτ. 5, 16. Θουκ. καὶ Ἀγριάνες, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 1, 1.

Ἀ'γριάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Θρᾴκης, χυνόμενος εἰς τὸν Ἕβρον, ταυτὸν Ἐργίνη, Ἡρόδτ. 4, 90.

Ἀ'γριάσπαι, οἱ, ἴδε Ἀριάσπαι.

Ἀ'γρικόλας, ὁ. Ῥωμαϊκ. ὀνομ. Ἰούλιος Ἀγρικόλας, Agricola. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ, πενθερὸς τοῦ περιγήμου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Ταχίτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐγράφη καὶ ὁ βίος αὐτοῦ, Δίθολ.

Ἀ'γρίνιον, τό. Πόλις Ἀκαρνανικὴ μεταξὺ Ἀχελῴου καὶ Εὐήνου ποταμῶν, Πολύβ. — ταυτ. Βραχῶρι.

Ἀ'γριόδους, οντος, ὁ. Εἷς τῶν κυνῶν τοῦ Ἀκταίωνος, Ὀβιδ.

Ἀ'γριόπη, ἡ. Νύμφη, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν Θρᾷκα, κατ' Ἀπολλόδ. α', 3. Ἀργιόπη, Παυσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ὀρφέως κατὰ τὸν Ἐρμησιάνακτα παρ' Ἀθην. ιγ', ἄλλως δὲ συνήθ. Εὐρυδίκη λεγομένη. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀτύνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Κάδμου, κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Ἀντιόπη ἢ Τηλέφασσα.

Ἀ'γριος, ὁ. Εἷς τῶν Ἡνταύρων, ὅστις ἐπέβαρμον κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, ἴδε Φόλος, Ἀπολλόδ. β', 5, 4. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐθανατώθη ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ὑπὸ τῶν Μοιρῶν διὰ στιθηρῶν ῥοπάλων, Ἀπολλόδ. α', 6, 2. — 3) Τίος τοῦ Περιφάντου καὶ τῆς Εὐρύτης, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τοῦ Ἀλκαθόου, καὶ πατὴρ τοῦ Θερσίτου, Ὀγχηστοῦ, Προθόου, Καλυδῶνος, Μελανίππου καὶ Λυκωπέως, οἵτινες διώξαντες τὸν θεῖον αὐτῶν Οἰνέα ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς Καλυδῶνος, ἔδωκαν τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν πατέρα των Ἄγριον, ὕστερον δὲ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους, ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ξ. 117, Ἀπολλόδ. α', 8, 6. — 4) Τίος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Ἡσιόδ. Θεογ. 1013. — 5) Ἐπίθ. τοῦ Διὸς Πανός.

Ἀ'γρίππας, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριστοβούλου καὶ τῆς Βερενίκης, ζήσας κατ' ἀρχὰς ἐν Ῥώμῃ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, ἐθαυρίσθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Καλιγούλα βασιλεύς τῆς Ἰουδαίας τὸ 37 ἔτος μετὰ Χρ., ἐνθα βασιλεύσας ἑπτὰ χρόνους ἀπέθανε. — 2) Ἀγρίππας ὁ ἔκτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου, καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας, τὴν ὁποίαν ἀφῄρεσεν ἀπ' αὐτὸν ὁ Καῖσαρ Κλαύδιος· ἐνθρονίσθη δὲ ἔπειτα μετὰ τοῦ Τίτου υἱοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ, παρευρέθη εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐτελεύτησε δὲ ἐνδόξως εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέθανεν ἑβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν.

Ἀ'γριππίνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ὑπάτου Οὐιπσανίου καὶ τῆς Καικιλίας· ταύτην ἔλαβε κατ' ἀρχὰς εἰς γυναῖκα ὁ Τιβέριος, εἶτα ὅμως, ὅτε ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἀγκατέλειψεν αὐτήν. — 2) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Ἀγρίππα σύζυγος τοῦ Γερμανικοῦ, θαυμασίᾳ ἐξαιρέτως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς πίστιν καὶ μεγάλην ἀγάπην. — 3) Θυγάτηρ τῆς προτέρας καὶ τοῦ Γερμανικοῦ, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ μήτηρ τοῦ Νέρωνος, φιλόδοξος καὶ εἰς ἄκρον τυραννική, φονευθεῖσα δολίως ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ αὐτῆς. Ταυτ.

Ἀ'γριώνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, καὶ Ἀγριώνια, τά, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς τοῦτον περατοῦσι Ὀρχομένιοι, Πλούταρχ. Συμπ.

Ἀ'γροιώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα μιᾶς μαγίσσης, παρὰ Θεοκρτ. εἰδ. γ', 31.

Ἀ'γροτέρα, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, = ἀγραία, Ξενοφ.

Ἄ'γρων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νίνου καὶ ἔκγονος τοῦ Βήλου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας, Ἡρόδτ. 1, 7. 2) υἱὸς τοῦ Πλευράτου, βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν κατὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονιακὸν πόλεμον, Πολύβ. 3) υἱὸς τοῦ Εὐμήλου, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Ἀ'γυιεύς, έως, ὁ, ἡ Ἀγυιάτης, συν· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς ἐφόρου τῶν ἀγυιῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὅρθμα ἐξαιρτ. ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ, ἐν Ἄργει, καὶ ἐν Ἀθήναις, Παυσ. ἀ, 32.

Ἀ'γυλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἐτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ὕστερον Καιρεά, Caere, κληθεῖσα, Στράβ. ε, 2. ὅθεν Ἀγυλλαῖος ὁ κάτοικος Ἡρόδτ.

Ἀ'γύρηνα, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Ἀ'γύριον, τό, agyrium. Πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Συμαίθου ποταμοῦ, κατρὶς τοῦ ἱστορι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κοῦ Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου, τανῦν Philippo d'Argiro, Διοδ. Σικ. ὄθεν, Ἀγυριναῖος, ἐ κάτοικ.

Ἀγύρριος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις κύρησας τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συναθροιζομένων Ἀθηναίων, αὐτοκλῆ τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θρασυβούλου ἐκέλευεν τοῦτον στρατηγόν· ὁ Ἀριστοφάνης ἐφάπτεται αὐτοῦ ὡς μαλακοῦ καὶ ἡδυπαθοῦς, Ἀριστφ. Βατρ. 368. Ἔκκλ. 184, παρὰ Ξενοφ. καὶ Ἀγύριος.

Ἀγχάρης, ους, ὁ. Πέρσης τις παρ' Αἰσχ.

Ἀγχισμός, ὁ. Μικρὸν ὄρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, Παυσ.

Ἀγχιάλεια, ἡ, = Ἀγχιάλη, ἀρχ. 1. Διον. Περ. 875.

Ἀγχιαλεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας παρὰ τῇ πόλει Ἀγχιάλῃ. — 2) κάτοικος τῆς Ἀγχιάλης· Στέφ. Βυζ.

Ἀγχιάλη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαρδαναπάλου, τοῦ ὁποίου ἐθεωρεῖτο καὶ ὁ τάφος ἐνταῦθα Στράβ. παρ' Ἀρρίαν. καὶ ἡ Ἀγχίαλος· 2) πόλις μικρὰ τῆς Θράκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου μεταξὺ τῶν πόλεων Μεσημβρίας καὶ Ἀπολλωνίας, ταυτὸν Ἀγχίαλος, ἡ, κοινοτ. Ἀχιλοῦ, Στράβ. καὶ, ἡ Ἀγχίαλος, Πτολ. 3) Νύμφητις, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1130.

Ἀγχίαλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἰλ. Ε, 609. 2) βασιλεὺς τῶν Ταφίων καὶ πατὴρ τοῦ Μέντου, φίλος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ὀδ. 105. 3) ἡγεμὼν τῶν Φαιάκων, Ὀδ. Θ, 112.

Ἀγχίαλος, ἡ, = Ἀγχιάλη.

Ἀγχιμόλειος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀστέρος, Σπαρτιάτης, Ἡρόδ.

Ἀγχινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νείλου, σύζυγος τοῦ Βήλου καὶ μήτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ Αἰγύπτου, Ἀπολόδ. β', 1, 4.

Ἄγχιος, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, οἱ ὁποῖοι ὥρμησαν κατὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου, Ἀπολόδρ. β', 5, 4.

Ἀγχιρόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἐρασίνου, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διετράφη ἡ Βριτόμαρτις κατά τινα, Ἀντ. Λιβ. 40.

Ἀγχίσης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Κάπυος καὶ τῆς Νύμφης Θέμιδος· μὲ τὸ νὰ ἦτον δὲ πολλὰ ὡραῖος, ἡ θεὰ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα συνεμίχθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης μετ' αὐτοῦ καὶ ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν, ὕστερον δὲ διὰ μεσητείας της αὐτῆς θεᾶς ἐτύφλωσεν αὐτὸν ὁ Ζεύς, διότι δὲν ἐφύλαξε τὸ μυστικὸν τῆς συναπαντήσεώς των· ὅτε δὲ ἐπυρπόλησε ἡ πόλις τῆς Τροίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀναχωρῶν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τοῦ υἱοῦτου Αἰνείου ἀπέθανε κατ' ὁδὸν καὶ ἐτάφη ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Ἡσ. Θεογ. 1009. Ὁμ. Ἰλ. Β, 819. Τίμ. Ὁμ. Ἀφ. 45. 2) Σικυώνιος, πατὴρ τοῦ Ἐχεπόλου, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 295.

Ἀγχίσια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Παυσ. Ἀρκ.

Ἀγχισιάδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγχίσου, ὁ Αἰνείας, Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 75. ἐτι δὲ, ὁ Ἐχέπολος, Ἰλ. Ψ, 296.

Ἀγχιτέα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κλεομβρότου βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ μήτηρ τοῦ Παυσανίου, ὅστις ἀπολέμησε τοὺς Πέρσας εἰς τὰς Πλαταιὰς, περίοδος διὰ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην της, ἥτις καὶ κατεδίκασεν ἡ ἰδία τὸν υἱόν της εἰς θάνατον ὅτε ἀπεδείχθη προδότης τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων, Κορ. Νέπ. Παυσ. κατ' ἄλλους ἐκαλεῖτο αὐτὴ Ἀλκιθέα, Πλούτ. Διοσ. Σια.

Ἀγχόη, ἡ. Χωρίον τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῆς Ἰωπαϊδος λίμνης, Στράβ.

Ἄγχουρος, ὁ. Τίος τοῦ Μίδου βασιλέως τῆς Φρυγίας, ῥιφθεὶς ἐκουσίως εἰς ἓν χάσμα τὸ ὁποῖον ἠνοίχθη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν διὰ νὰ σωθῇ τὴν χώραν ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον καταποντισμὸν, Πλούτ. καὶ Ὀππιαν.

Ἀδά, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑκατόμνου, καὶ γυνὴ τοῦ Γδριάως βασιλέως τῆς Καρίας, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐβασίλευσεν αὐτὴ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 23.

Ἄδαι, αἱ. Μικρὰ πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀδαδάτη, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀδάμας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Ὁ. Ἰλ. Ν, 560. 2) ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, Πτολ.

Ἀδάμαστος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀχαιμενίδους ἐν τῇ Ἰωνίᾳ, ἴδε Ἀχαιμενίδης.

Ἄδανα, τά. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ὕστερον Ἀντιόχεια ἐπὶ Σάρου κληθεῖσα, Ἀππιαν. ὄθεν Ἀδανεύς, ὁ κάτοικ.

Ἀδάσιος, ὁ, ἡ βέλτιον Ἄδασος, Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἀδάσας, α, ὁ· ἴδε Ἄδασος.

Ἄδασας, ου, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Ἀδάσης Σικυώνιός τις.

Ἀδείμαντος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Σιμ. ἐπ. 52. — 2) υἱὸς τοῦ Λευκολοφίδου, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐναυμάχησε μετὰ τοῦ Λυσάνδρου εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμοὺς, καὶ ἠχμαλωτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. Ἀριστοφ. Βατρ. 1513. — 3) ναύαρχος τῶν Κορινθίων, Ἀλ. — 4) υἱὸς τοῦ Κηφισοῦ ἐξ Ἀθηνῶν, Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 315. — 5) υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ τῆς Περικτιόνης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, Πλάτ. Πολ. — 6) πιθαν. ἀδελφὸς Γλαύκωνος τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Καλλαίσχρου, Πλαυτ. Παρμ. σελ. 126.

Ἄδειος, ου, ὁ, ποιητὴς, Ἀ[θ]ρόης, ου, καὶ Ἄϊς, ῶος, καὶ Ἀϊδωνεύς· οὗτος ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ θεότης ἥτις εἶχε τὴν ὑπερτάτην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν καταχθονίων ὄντων καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅταν μετὰ θάνατον ἀπεχωρίζοντο τῶν σωμάτων, ἥτις ἄλλως καὶ Πλούτων καὶ Ὅρκος ὠνομάζετο, ἦτε δὲ οὗτος, ὡς ἐδέξαζον υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Γῆας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διός, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 187. Ησ. Θεογ. 455. — 2) ὅτι δὲ ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ὕστερον Ἅϊδης καὶ αὐτὸς ὁ ὑπὸ τὴν γῆν βαθύτατος τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ μετὰ θάνατον, καὶ ὅπου ἦν τὸ βασίλειον τοῦ φοβεροῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης· ἦ, δὲ οὗτος σκοτεινὸς καὶ ἀφανὴς ἀπέχων τοσοῦτον κατὰ βάθος ἀπὸ τῆς γῆς ὡς ἐδόξαζον, ὅσον αὐτὴ ἐπέχει τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐφυλάττετο ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ σκύλου Κερβέρου ἔχοντος τρεῖς κεφαλὰς, Ἀπολλ. Λουκ.

Ἀδιαβηνή, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λύκου καὶ Κάπρου, Στράβ.

Ἀδιαβηνοί, οἱ. Κατοικοι τῆς χώρας Ἀδιαβηνῆς ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, Στράβ. Ἡρωδ.

Ἀδεάντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Δαΐφρονος, Ἀπολλόρ.

Ἀδεκρᾶν, ᾶνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λιβύας, Ἡρόδ.

Ἄδμητος, Δωρικ. ἀντὶ Ἄδμητος, Πίνδ.

Ἀδμήτη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ὅμ. Ὁμ. Δήμ. 421. Ησ. Θεογ. 349. — 2) θυγάτηρ τοῦ Κυρνοῦσέως καὶ τῆς Ἀντιμάχης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἔπηγε καὶ ἔφερε τὸν ζωστῆρα τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ἀπολόδρ. β', 5, 2.

Ἄδμητος, ὁ. Τίος τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Κλυμένης, βασιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἄλκηστιν θυγατέρα τοῦ Πελίου, ἥτις ἠγάπησεν αὐτὸν τόσον, ὥστε ἐν ᾧ ποτὲ ἐκινδύνευεν ὁ Ἄδμητος ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας ἀσθενείας, αὐτὴ ἐπρόσφερεν τὴν ζωὴν της ἑκουσίως ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ της συζύγου. Πρὸς τὸν Ἄδμητον τοῦτον εἶχε ἔλθει ὁ Ἀπόλλων ὅτε ἐξωρίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὸν φόνον τῶν Κυκλώπων, καὶ ἔβοσκε τὰ ποίμνια αὐτοῦ· Ὅμ. Ἰλ. Β, 714. Ἀπολόδρ. ά, 9, 14 — 15. — 2) βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Θεμιστοκλέα ὅτε οὗτος ἔφυγεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. ά, 136.

Ἀδόας, ὁ. Πολύβ. καὶ

Ἀδούας, α, ὁ, Addua. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ἤτοι ἐκβάλλει εἰς τὸν Πάδον, ταυτὸν Αἶνη, Αἶν. Στρβ. — 2) ποταμὸς ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πάδον, ταυτὸν Ἀδόας, Πολύβ. καὶ Ἀδδούας, Στράβ.

Ἀδούλας, α, ὁ, Adula. Ἡ ὑψηλοτέρα καὶ ἀπότομος ῥάχις τῶν Ἄλπεων ὀρίων παρὰ τῇ χώρᾳ τῶν Ἑλβετίων, ταυτὸν, ἅγιος Γοτθάρδος, καὶ Φόρκα καλουμένη, Στράβ. δ'.

Ἄδουλις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰθιοπίας μεταξὺ καὶ ἐμπορίων, Πλίν.

Ἀδούσιος, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ.

Ἀδραίστοι, οἱ. Μικρός τις λαὸς ἐν τῇ Ἰνδικῇ χώρᾳ, Ἀρριαν. καὶ Ἀδρηστοι παρὰ Διοδ. Σικ.

Ἀδραμύττειον καὶ Ἀδραμύττιον, τό, Adramyteum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μυσίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, ταυτὸν Ἀδραμύττι, Στράβ. παρ' Ἡρόδ. καὶ Ἀτραμύττειον· καὶ Θουκ. Ξενοφ. ὄθεν Ἀδραμυττηνός, ἡ, ὁν, ὁ, τι εἶναι ἐξ Ἀδραμυττείου, καὶ ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀδρανόν, τό (Ἄδρανον, Στέφ. Βυζ.) Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας περὶ τὸ ὄρος Αἴτνην ταυτὸν Aderno, Διόδ. Σικ. ὄθεν Ἀδρανίτης, ὁ κάτοικ.

Ἀδρανός, ὁ. Θεὸς τις λατρευόμενος ἐν Σικελίᾳ, = Σαν. ὁ Ἥλιος, Πλουτ. Τιμ. — 2) ποταμὸς ῥέων παρὰ τῇ πόλει Ἀδρανόν.

Ἀδράστεια, ἡ, Ἰωνικ. Ἀδρήστεια· Ἐπίθ. τῆς θεᾶς Νεμέσεως, κληθείσης οὕτω ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Ἄδραστος, Στράβ. καὶ Παυσ. ὕστερον δὲ διὰ τὸ μὴ ἀποδιδράσκειν αὐτὴν, Εὐρ. Ῥῆσ. 342. ἐπεκαλοῦντο δὲ αὐτὴν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅτε ἤθελον νὰ φείσωσιν ἑαυτοὺς ἀθώους ἐγλήματος, λέγοντες, προσευχόμενοι τὴν Ἀδράστειαν, Πλάτ. Πολ. σελ. 451 καὶ, ἀπείη ἡ Ἀδράστεια, Λουκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μηλισσοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἡ Γῆα ἔδωκε πρῶτον τὸν Δία νὰ τὸν ἀναθρέψῃ, Ἀπολόδρ. ά, 1, 6.

Ἀδράστεια, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀνατολικῶς τοῦ Δασκυλείου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 828. — 2) Τὸ τῆς Ἀδραστείας πεδίον, χώρα τῆς μικρᾶς Μυσίας περιλαμβάνουσα τὰς πόλεις Ἀδράστειαν, Πάρκηον καὶ Πρίκωνον, Στράβ. ιγ'.

Ἀδράστη, ἡ, Ἰωνικ. Ἀδρήστη, ἡ. Θεραπαινὶς τῆς Ἑλένης, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 123.

Ἀδραστίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀδράστου, ὁ Αἰγιαλεύς, Πινδ. —

Ἀδραστίνη, ἡ, Ἰωνικ. Ἀδρηστίνη, Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, ἡ Αἰγιάλεια, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 412.

Ἄδραστος, ὁ, Ἰωνικ. Ἄδρηστος. Τίος τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, βατιλεὺς τοῦ Ἄργους, καὶ πατὴρ τῆς Ἀργείας, Ἱππεδαμείας καὶ τοῦ Αἰγιαλέως· διωχθεὶς δὲ ἐκ τοῦ Ἄργους, ἦλθεν εἰς Σικυῶνα, ὅπου διεδέχθη τὸν θρόνον παρὰ τοῦ πάππου του Πολύβου, καὶ ἐσωστήσε τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Νεμ. 9, 30. ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλὴν του τὸν Τυδέα καὶ τὸν Πολυνείκην φεύγοντας ἐκ τῶν πατρίδων των, ὑπάνδρευσε τὴν μὲν Ἀργείαν μετὰ τοῦ Πολυνείκους, τὴν δὲ Ἱππομέδειαν ἢ Δηϊπύλην μετὰ τοῦ Τυδέως· εἶτα ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Θηβῶν διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν Πολυνείκην ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου καὶ νικηθεὶς, μόλις διεσώθη μόνος, χήρας τὸν Πολυνείκην καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Αἰγιαλέα ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμηρ. Ἰλ. Β, 572 Ἡρόδτ. 5, 67. Ἀπολδρ. α', 9, 13. ἐτιμήθη δὲ μετὰ θάνατον ὁ Ἄδραστος ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς διὰ τὰς φιλανθρώπους αὐτοῦ καὶ γενναίας πράξεις. — 2) Πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης μητρὸς τοῦ Δομεδόντος, ὁκτίσας τὴν πόλιν Ἀδραστείαν ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ, Ἀπολδ. γ', 12, 3. — 3) Υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀδράστου, Παυσ. — 4) Υἱὸς τοῦ μάντεως Μέροπος, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ. Β, 830, — 5) Υἱὸς τοῦ Γορδίου ἐκ Φρυγίας, ὅστις καταφυγὼν εἰς τὸν Κροῖσον βασιλέα τῆς Λυδίας ἐξανάτωσεν ἐξ ἀπορυχίας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄτυν ἐν τῇ θήρᾳ, εἶτα ἀφονεύθη καὶ οὗτος ἰδιοχείρως, Ἡρόδτ. 1, 35 — 6) Ἄδραστος ὁ Μελίγηρυς, ἐστὶν ἀναμφιβ. ὁ περιβόητος Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 249. — 7) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀφροδισιάδος πόλεως τῆς Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. γράψας «Περὶ τῆς τάξεως τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων» καὶ τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας» παρὰ Σιμπλικ. ὅθεν Ἀδραστεῖος, ον.

Ἀδρήστεια, Ἀδρήστη, = Ἀδράστεια.

Ἀδρήσταί, οἱ = Ἀδράσταί

Ἀδρία, ἡ, Adria ἢ Hadria. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου ποταμοῦ, ἥτις καὶ Ἀτρία ἐλέγετο, ταύτην Adria, Στράβ. — 2) πόλις τῶν Πικεντίνων ἐπὶ τοῦ Οὐλαμόνου ποταμοῦ, πιθαν. ταύτην Altri, Στράβ.

Ἀδριακός, ἡ, όν, τοῦ Ἀδρίου, Ἀνθολ.

Ἀδριανός, ἡ, όν, καὶ Ἰωνικ. Ἀδριηνός. Ὁ Ἀδριακὸς πόντος, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, Ἀνθολ. — 2) Οὐτ. κύρ. Ὀνομ. Αἴλιος Ἀδριανός, Hadrianus. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης γεννηθεὶς ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 870 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. εἶτ' ἦρ μὲ μεγάλας καὶ ἐξόχους ἀρετὰς, χαρακτῆρα δὲ μᾶλλον τυραννικόν· ἠγάπα πρὸ πάντων τὰς ὡραίας τέχνας καὶ τοὺς μαθητάς, διὸ καὶ ἀνήγειρεν εἰς διάφορα μέρη πολλὰ καὶ ἐπιφανῆ κατασκήματα, ἐξαιρέτως δὲ διατρίβας ἐν Ἀθήναις πολὺν χρόνον ἐκόσμησε μὲ λαμπρὰς οἰκοδομὰς τὴν πόλιν ταύτην· μετὰ μίαν βασιλείαν εἴκοσι καὶ ἑνὸς χρόνων ἀπέθανε τὸ ἑξηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Τύριος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ζήσας κατὰ τὸν 180 χρόνον ἀπὸ Χρ. ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἐν τῇ Αὐλῇ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Κομμόδου. — 4) Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀδρίας, Πολυβ.

Ἀδριανοῦ Θῆραι, αἱ. Πόλις τῆς Μυσίας, κτισθεῖσα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ.

Ἀδριανούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ (Μαρίτζα) ἀρχαιόθεν Ὀρεστιὰς καλουμένη, ὅθεν Ἀδριανουπολίτης, ὁ κάτ.

Ἀδρίας, ου καὶ ᾱ, ὁ, Ἰωνικ. Ἀδρίης, Adriaticus sinus καὶ Ἀδριατικὸς κόλπος. Κόλπος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰταλίας, Λιβουρνίας καὶ Δαλματίας, ταύτην Ἀδριατικὴ θάλασσα, ἡ Ἀδριατικὸν πέλαγος, Ἡρόδτ. 1, 163. Στράβ.

Ἀδριάς, άδος, ἡ· ταύτὸν τῷ, Ἀδριατική. Ἡ Ἀδριὰς ἅλμη, Δίοσ. Περ. 92.

Ἀδριατικός, ἡ, όν. Τοῦ Ἀδρία, Ἀδριατικὸς μυχὸς, Πολύβ. καὶ, κόλπος, Στράβ. ταύτὸν τῷ, Ἀδριανικὴ θάλασσα.

Ἀδριηνός, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀδριανός.

Ἀδρίης, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀδρίας

Ἀδρούμητον, τό, Δίοσ. Ἐκσ. Ἀδρούμητος, ἡ, Πλουτ. Ἀδρύμη, ἡ, Στράβ. καὶ Ἀδρύμης, ητος, ὁ, Πολύβ. Adrumetum. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βυζακίου ἐν τῇ Ἀφρικῇ, κτισθεῖσα πρώτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ταύτην Μαχουμέττα, ὅθεν, Ἀδρυμήτιος, ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Ἀδρύμαχος, ὁ. Βασιλεὺς τις τῶν Μαχλύων ἐν τῇ Συρίᾳ, Λουκ

Ἀδρυμαχίδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λυβίας συνορεῦον μετὰ τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἔχον τὰ αὐτὰ ἤθη τῶν Αἰγυπτίων, Ἡρόδτ. 4, 168.

Ἀδύτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μετάλκην, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἄδων, ὁ, = Ἄδωνις.

Ἀδωναίη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ Ἀδώνιδος ἐραστοῦ αὐτῆς, Ὀρφ. Ἀργ. 30.

Ἀδωνεάς, άδος, ἡ, = Ἀδωναίη, Νόνν.

Ἀδώνειος, ία, ιον. Τοῦ Ἀδώνιδος, ἢ εἰς τὸν Ἄδωνιν ἀνήκων, ἀφιερωμένος, καὶ, τὰ Ἀδώνια, ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἑλλάδι πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἀδώνιδος, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ἥτις διήρκει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, καθ' ἃς ἐρυθλάστετο μέγα πένθος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 419.

Ἄδωνις, ιδος, ὁ. Κατ' Ἀπολδρ. γ', 14, 3. υἱὸς τοῦ Θεόαντος καὶ τῆς Μεθάρμης Συγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Κύπρου· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Θείαντος βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν οὗτος ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Σμύρνας ἢ Μύρρας· μὲ τὸ νὰ ἦτον δὲ εἰς ἄκρον ὡραῖος ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη τοσοῦτον, ὥστε τὸν ἠκολούθει παντοχοῦ· ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπήσας διὰ τοῦτον τὸν ἔρωτα, ἤγειρε διὰ συνεργείας τῆς Ἀρτέμιδος ἕνα ἄγριον χοῖρον κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ οὗτος ἐθήρευεν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πληγωθεὶς θανατηφόρως μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐκ τῆς πληγῆς ἀποῤῥέον αἷμα του μετέβαλεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς ἄνθος τὸ λεγόμενον Ἀνεμώνη, Θεοκρ. Εἰδ. α', 103. Ἀπολδ. γ', 14. — 2) Ποταμὸς τις ἐν τῇ Φοινίκῃ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βύβλου, ταύτην Ἰβραὶμ Πασχᾶ, Στράβ. ὅθεν, οἱ Ἀδώνιδος κῆποι, ἐλέγοντο ἀγγεῖα τινα πήλινα, εἰς τὰ ὁποῖα φυτεύοντες διάφορα ἄνθη ἢ χόρτα, ἐθέρμαινον αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ἀναδώσωσι πρωϊαίτερον καὶ ἔμφρον αὐτὰ εἰς τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἑορτάζοντο τὰ Ἀδώνια ὡς σύμβολον μιᾶς προώρου παρερμῆς καὶ ἀπαιδεύτου, Πλάτ. Φαίδρ. σλ. 276.

Ἀέθλιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἢ κατ' Ἀπολδρ. α', 7, 5 τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογονίας, βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἐνδυμίωνος.

Ἀείμνηστος, ὁ. Σπαρτιάτης, εἷς τῶν μετὰ τοῦ Παυσανίου ἐν ταῖς Πλαταιαῖς μαχομένων, φονεύσας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μαρδόνιον, Ἡρόδτ. 9, 64.

Ἀελλόπους, οδος, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, Ἀπολδρ. α', 9, 21. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἴριδος.

Ἀελλώ, οῦς, ἡ (ῶ). Μία καὶ αὐτὴ τῶν Ἁρπυιῶν, ἀδελφὴ τῆς προτέρας, Ἡσιόδ. Θεογ. 267. Ἀπολδρ α', 2, 6.

Ἀεροκόραξ, ακος, οἱ. Κάτοικοι τοῦ Ἤλιου, κωμικ. πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἱστορία α', 16.

Ἀεροκώνωπες, οἱ· ὡσαύτ. ὑπὸ Λουκιαν. ἐπιπλασμ. κάτοικοι τοῦ Ἤλιου, αὐτόθι.

Ἀερόπη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Κατρέως καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος δευτέρου, ἥτις, ὡς λέγεται, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀτρέως, ἢ κατ' Αἰσχύλ. μετὰ τοῦ Πιτθέως ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ τὸν Μενέλαον, Ἀπολδρ. γ', 2, 1. Εὐρπ. Ὀρέστ. 18. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀέροπον, Παυσαν.

Ἀέροπος, ὁ, Ἰωνικ. Ἠρόπος. Υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀερόπης, πατὴρ τοῦ Ἐχέμου, Παυσ. α', 41. — 2) Υἱὸς τοῦ Φηγέως βασιλέως τῆς Τεγέας, Ἡρόδοτ. 9, 26. ἔνθα Ἥροπος κεῖται. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου Τημενοῦ ἐξ Ἄργους, ὅστις φυγὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν του ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν καὶ ἔβοσκε τὰς βοῦς τοῦ αὐτόθι βασιλέως, Ἡρόδτ. 8, 137.

Ἀέτιος, ου, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἀμίδης ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ζήσας εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ μέσα τῆς ἑκτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ὡς ἰατρὸς ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ αὐλῇ, ἔγραψε Βιβλία ἰατρικὰ ἑκκαίδεκα, ἤτοι συλλογὴν τῶν περιεργοτέρων χωρίων ἐκ τῶν παλαιῶν ἰατρικῶν συγγραμμάτων.

Ἀετίων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ, Λουκιαν. Εἰκ. 7.

Ἀζάης, ους, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἠλειτοῦς, ἡγεμὼν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀζάμορα, τό. Κορυφὴ ὄρους τινὸς ἐπὶ τῆς Κατσονίας ἐν Βιλιείᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ἓν φρούριον ὁμώνυμον, Στράβ. ιβ', 2.

Ἀζάν, άνος, ὁ, Ἰωνικ. Ἀζήν. Υἱὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Ἐρατοῦς, πατὴρ τοῦ Ἠλείτους, ὅστις ἔλαβεν εἰς μερίδα μέρος τῆς Ἀρκαδίας, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀζανία, Παυσ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἀζανίας χώρας.

Ἀζᾶνες, οἱ, Ἰωνικ. Ἀζῆνες. Κάτοικοι τῆς Ἀζανίας ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἀζάνης, ος, ὁ. Εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ξέρξου στρατευσάντων Περσῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, στρατηγὸς τῶν Σογδιανῶν, Ἡρόδτ. 7, 66.

Ἀζανία, ἡ, Ἰωνικ. Ἀζηνίη. Χώρα τις ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείδος, Παυσ. — 2) = Ἀρκαδία.

Ἀζάνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Ἀζήνιος. Ὁ ἐκ τῆς Ἀζανίας ὤν, ἢ εἰς τὴν Ἀζανίαν ἀνήκων, Ἀζανικὸς, Γαλλ.

Ἀζανίς, ίδος ἡ, Ἰωνικ. Ἀζηνὶς. Ἡ ἐκ τῆς Ἀζηνίας οὖσα, κόρη Ἀζανὶς, ταύτὸν τῷ, νύμφη Κορωνὶς μήτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Ὁμήρ. Ὕμν. Ἀπολ. 209. κληθεῖσα οὕτω ἢ διότι ὁ ἐραστὴς αὐτῆς Ἴσχυς ἦν ἐκ τῆς Ἀζανίας χώρας, ἢ διότι αὐτὴ κατήγετο ἐκ τῆς Ἀζανίας. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα ταύτὸν τῷ Ἀζανία, Στράβ.

Ἀζανοί, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου λεγομένης Φρυγίας, Στράβ. ιβ'.

Ἀζείδης, ου, ὁ· πατρωνυμ. Υἱὸς τοῦ Ἄζεος, ὁ Ἕκτωρ, Ὁμ. Ἰλ. Β, 513.

Ἀζέμιλκος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τύρου, Ἀρβίκα.

Ἄζεος, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κλυμένου ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ πατὴρ τοῦ Ἕκτορος, Παυσ.

Ἄζήν, ῆνος, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζάν. Ἡρόδτ.

Ἀζηνίη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Σουνίου, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. Ἁρποκρ. ὅθεν, Ἀζηνιεύς, έως, ὁ κάτοικος. — 2) Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζανία.

Ἀζήνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀζάνιος.

Ἄζιλις, ιδος, ἡ. Ὄρος καὶ ποταμὸς ἐν Λιβύῃ, Ἰόλλ. Τὰν. Ἀπολ. 89. κατὰ Σχολ. αὐτόθι πιθαν. = Ἄζιρις.

Ἄζιρις, ιος, ἡ. Χώρα τις τερπνὴ καὶ ἐπίπεδος τῆς Λιβύης ἀπέναντι τῆς νήσου Πλατείας, Ἡρόδοτ. 4, 157.

Ἄζωρος, ἡ. Πόλις τῆς Πελαγονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Στράβ. ἡ'.

Ἄζωτος, ἡ, Ἀσδὼδ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, Ἡρόδοτ. 2, 157. παρὰ Στράβ. Ἄζωτός, ταύτην χωρίον Ἐπάνω καλούμενον, ὅθεν, Ἀζώτιος, ὁ κάτοικ.

Ἀηδών, όνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδάρεως, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν τὸν Ἴτυλον, γυναικήσασα δὲ τὴν Νιόβην διὰ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ὁποίαν ἐπολάμβανεν εὐτυχίαν, ἠθέλησε νὰ μονεύσῃ τὸν πρωτότοκον αὐτῆς παῖδα, ἀλλ' ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε τὸν ἰδικόν της Ἴτυλον, διὰ τὴν λύπην τοῦ ὁποίου μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁμώνυμον πτηνόν, καὶ καθημένη ἐπὶ τῶν δένδρων ἐθρήνει τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ὅμήρ. Ὀδ. Τ, 518. Αἰσχ. Ἀγαμ. 1159.

Ἀηδονίς, ίδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύης, πλησίον, ἡ τοῦ Ἡροδτ. Πλατέα, Πτολ

Ἀθαμᾶνες, οἱ, ἐνικ. Ἀθαμάν, ᾶνος. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀθαμανίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικοῦντες πρότερον ἐν τῇ Θετταλίᾳ ἀπ' ὅπου ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν Λαπίθων ἠλθον ἐνταῦθα καὶ κατέλαβον τὰ ἐπὶ τοῦ Πίνδου μέρη ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Αἰτωλίας, Στράβ. ἡ, 6. Πολύβ.

Ἀθαμανία, ἡ Χώρα ἐν τῇ Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, Στράβ.

Ἀθαμάντειος, ία, ον. Τοῦ Ἀθάμαντος, ἢ εἰς τὸν Ἀθάμαντα ἀνήκων, ὅθεν, τὸ Ἀθαμάντειον πεδίον, τόπος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ παρὰ τὴν Κωπαΐδα λίμνην πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἔνθα ἤρχε τὸ ἀρώτον ὁ Ἀθάμας, Παυσ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 265. — 2) ἡ Ἀθαμαντὶς χώρα, τόπος τῆς Φθιώτιδος ἐν Θετταλίᾳ παρὰ τὴν Ἅλον πόλιν, ἔνθα ἦλθεν καὶ κατῴκησεν ἐκ Βοιωτίας ὁ Ἀθάμας, Στράβ. ἰ. Ἀπολ. Ῥοδ. 516· ἴδε Ἀθάμας

Ἀθαμαντίς, ίδος, ἡ. Πατρων. τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, Αἰσχ. σελ. 64.

Ἀθάμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἕλληνος· κατ' ἀρχὰς ἐβασίλευσεν εἰς τὸν Ὀρχομενὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον μέρος ἐκλήθη ἀπ' αὐτοῦ Ἀθαμαντία, μετὰ ταῦτα δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν κατοικήσας περὶ τὴν χώραν τῆς Φθιώτιδος· λαβὼν δὲ πρῶτον εἰς γυναῖκα τὴν Νεφέλην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, εἶτα δὲ ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἰνὼ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτῆς τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην καὶ τελευταῖον τὴν Θερσιστὼ θυγατέρα τοῦ Τεύκρου βασιλέως τῶν Δαρδάνων μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ἐρύθιον, Σχοινέα καὶ Πτῴον, Ἀπολλόδ. α, 9, 2. η, 1. 3. Ἡσ Λεῖρ.

Ἀθανάσιος, ὁ. Γενηθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὸ 296, ἔτος ἀπὸ χρ. ἐχρημάτισεν ἀρχιερεὺς αὐτόθι, ὑπερκοπιάσας μὲ ζῆλον ζηλον τὴν τῶν ὀρθοδόξων ἱερὰν πίστιν ἐναντίον τῶν Ἀρειανῶν, καὶ συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς θείας γραφῆς· ἀπέθανε τὸν ἑβδομηκοστὸν ἕβδομον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Ἄθεσις, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀριστερᾶς Ἰταλίας, ὅστις ἑνούμενος μετὰ τοῦ Ἴσαρου ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, καλοῦν Ἄδιγης, Adige ἢ Etsch.

Ἀθηνᾶ, ἡ. Ἑπικ. καὶ Ἰωνικ. Ἀθήνη καὶ Ἀθηναίη, Δωρικ. Ἀθάνα, καὶ Ἀθηναία, παρὰ Ῥωμ. Minerva. Θυγάτηρ τοῦ Διός, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἀφ' οὗ πρότερον κατέπιεν τὴν γυναῖκα τοῦ Μῆτιν ἔγκυον οὖσαν· γεννηθεῖσα δὲ αὐτὸν περὶ τὴν Τριτωνίδα Λίμνην ἐν Λιβύῃ, ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Τρίτων καὶ τὴν ἀνέθρεψε, διὸ καὶ ἐκλήθη Τριτωνὶς καὶ Τριτογένεια· ἐλατρεύετο δὲ ἐξόχως ὡς θεὰ τῆς σοφίας, φρονήσεως καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἐμπειρίας καὶ συνέσεως, καὶ ἐστάθη ἐφευρέτις διαφόρων χρησίμων ἐργασιῶν τοῦ κοσμικοῦ βίου, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο Ἐργάνη· ἐλθοῦσα δὲ εἰς φιλονικίαν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ποίος ἐκ τῶν δύω νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἐνίκησεν αὐτὸν κάμουσα πρώτη τὴν ἀναβλάστησιν ἐν τῇ Ἀττικῇ τοῦ ἐλαίου, διὰ τοῦτο καὶ ἐλατρεύετο ἐξόχως εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, ἔνθα ἦν ἐν τῇ Ἀκροπόλει περίφημος αὐτῆς ναὸς παρθενών, καὶ ἑορτάζοντο πρὸς τιμὴν της τὰ λεγόμενα Παναθήναια κατὰ πεντετηρίαν Ἀπολλόδ. Ἡσ. Θεογ. 886. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1320. 2) = Ἀθῆναι, Ὅμ. Ὀδ. Η, 80.

Ἀθηναγόρας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀθηναγόρης. Μιλήσιος, κατὰ Διοδ. στρατηγὸς τῶν Ῥοδίων ἐναντίον Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ. — 2) Ἀθηναῖος φιλόσοφος, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ χρ. διδαχθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν ἔγινε μετὰ ταῦτα χριστιανός, γράψας Ἀπολογίαν τῶν χριστιανῶν πρὸς Μάρκον τὸν Αὐρήλιον καὶ Κόμμοδον τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Ἀθηνάδας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ἀθηνάδης. Τραχίνιός τις, ὅστις φονεύσας τὸν προδότην τῆς Ἑλλάδος Ἐφιάλτην ἐτιμήθη μεγαλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Ἡροδτ. 7, 213. — 2) Σικυώνιος τις. Ξενοφ.

Ἀθῆναι, αἱ, Δωρικ. Ἀθᾶναι, Athen. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, περίφημος τὸ πάλαι, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς πολιούχου θεᾶς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας ὁ Ναὸς ἦν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, Κεκροπίας τὸ πρότερον καλουμένης. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Θησέως κατεστάθη ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ὅλων τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες πρότερον διεσπαρμένοι εἰς χωρία καὶ εἰς μικρὰς πόλεις εἶχον ἕκαστοι ἰδίους νόμους καὶ ἰδίαν ἀρχήν· περιελάμβανε δὲ ἡ πόλις μίαν περιοχὴν 43 σταδίων, ἐκτὸς τοῦ Φαληρικοῦ καὶ τοῦ μακροῦ τείχους, τὰ ὁποῖα ἐκτείνοντο ἕως τῆς Θαλάττης, τὸ μὲν 35 τὸ δὲ 40 στάδια, καὶ ἡ κτισμένη ἐπάνω εἰς διαφόρους λόφους, τῶν ὁποίων ἐξέχει πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀκροπόλεως· ὁλόκληρος δὲ ὅλη ἡ πόλις εἰς πέντε μεγάλα μέρη τὰ ὁποῖα ἦσαν, ὁ Κολωνὸς καὶ μέσος ἀρκτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, αἱ Λίμναι μεσημβρινῶς, ἡ Μελίτη ἀνατολικῶς, ὁ Κεραμεικὸς δυτικῶς καὶ ἡ Ἀδριανοῦ πόλις νοτιοανατολικῶς, περὶ αὐτὴν δὲ ἦσαν ἐπὶ τῶν τειχῶν της καὶ ἑπτὰ πύλαι. Ὁ μεγαλήτερος τῶν λιμένων της ἦν ὁ Φαληρεύς ὅστις ἦν καὶ πλησιέστερος τῆς πόλεως, ἀλλ' ὁ Πειραιεὺς μὲ τὸν ὁποῖον συνείχετο ἡ Μουνυχία, ἦν ὁ εὐχρηστότερος καὶ προσφυέστερος μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πόλιν, ἔνθα ἐγίνετο μόγα ἐμπόριον. Ταύτην Ἀθῆναι πρωτεύουσα τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, καὶ καθέδρα τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος· ὅθεν Ἀθήναζε, ἐν Ἀθήναις, καὶ Ἀθηνῆθεν, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. — 2) Ἀθῆναι αἱ Δυάδες, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Δειν. Στράβ. — 3) καὶ ἕτερα ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀθηναῖα, τὰ. Ὄνομα διαφόρων ἑορτῶν ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, ἐξαιρ. δὲ = Παναθήναια, Πλουτ.

Ἀθήναιον, τό· κυρ. ὁ Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ γυμνάσιον τι ἐν Ἀθήναις ἀφιερωμένον εἰς τὴν θεὰν ταύτην. — 2) ὡς Κύριον Ὄνομ. Κώμη τις ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η, 43. — 3) πόλις ἐν τῇ Ἠπείρῳ τῶν Ἀθαμάνων, Στράβ ἰ. — 4) Διμὴν τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, ἄλλως Ἀθηναίων ἢ Σευθοταύρων λιμὴν λεγόμενος, Ἀρρίαν. περιπλ. τανῦν Σουγδάια.

Ἀθηναῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀθήνατος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, Θουκ. δ', 119. — 3) Ἀθήναιος, ἐκ τῆς πόλεως Ναυκράτεως ἐν Αἰγύπτῳ, φιλόσοφος καὶ γραμματικὸς, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. συνέγραψεν ἓν συμπόσιον Σοφῶν, ἐπιγραφόμενον Δειπνοσοφισταὶ εἰς δεκαπέντε βιβλία, διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη καὶ Δειπνοσοφιστής.

Ἀθηναΐς, ίδος, ἡ. ἴδε Εὐδοκία.

Ἀθηνίων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μεσαίας Κωμῳδίας παρ' Ἀθην.

Ἀθηνόδωρος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ταρσοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Κορδύλλιων ἐπικαλούμενος, φίλος Κάτωνος τοῦ Οὐτικαίου, Στράβ. — 2) ἕτερος φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος, τιμηθεὶς μεγάλως ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τοῦ διαδόχου του Τιβερίου· ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐσώθη κἀνὲν. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 25.

Ἀθηνοκλῆς, έους, ὁ. (τῶν Ἀθηνῶν τὸ κλέος.) Ἕλλην. Ὄνομ. παρὰ Στράβ.

Ἀθηνούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πλιν. 3.

Ἀθλεβίς, = Ἀβριβις.

Ἀθμόνη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν, Ἡσυχ. ἐκ δὲ καὶ Ἄθμονον, παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀθμονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 189.

Ἀθόως, ἐπικ. ἀντὶ Ἄθως.

Ἀθριβεῖς, ιος, ἡ, καὶ Ἄθαριβις, καὶ Ἄλλιβις παρὰ Στεφ. Μητρόπολις τοῦ Ἀθριβίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, τανῦν χωρίον Ἀτρίβ λεγόμενον, Πτολ. δ', 5. ὅθεν Ἀθριβίτης, ὁ κάτοικ. καὶ, ὁ Ἀθριβίτης Νομός. Ἡροδτ. 2, 166.

Ἄθρυς, υος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡροδτ.

Ἀθυμβρα, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας, ὕστερον Νύσα κληθεῖσα, ὅθεν Ἀθυμβρεύς, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀθυμβρος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἄθυμβρα ἐν τῇ Δυδίᾳ, Στράβ.

Ἀθύρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θράκης ῥέων μεταξὺ Κυβελείου Πόντου καὶ Προποντίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν, τανῦν Καρασσοῦ, Στεφ. Βυζ.

Ἄθωρ, ἡ ἄλλως Ἄθύρ. παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλέγετο οὕτω ἡ Θεότης τοῦ σκότους καὶ Μήτηρ ὅλων τῶν ὄντων, Ἐτυμ. Μεγ.

Ἄθως, ω, ὁ, ἐπικ. Ἄθωος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν παραλίων τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ σχηματίζον μίαν ἄκραν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου, τανῦν Ἅγιον ὄρος, Monte Santo ἔχον ἐπ' αὐτοῦ 65 μοναστήρια καὶ 6000 μοναχοὺς ὀρθοδόξους. Ὅμ. Θουκ. δ', 109. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 604. Λίτε Ἄθω, Θουκ. καὶ Ἄθων, Ἡροδτ. παρὰ τοῖς ὑστερον δὲ Ἄθως, ωνος, ὁ, Στράβ. ὅθεν, Ἀθωος, ὁ, ἡ, ον, Ὁ εἰς τὸ ὄρος Ἄθω ἀνήκων, ἢ ἐκ τοῦ Ἄθωνος ὤν, τὸ Ἄθωον αἷμα, Αἰσχ. Ἀγαμ. 298. Ἀθωΐτης, ου, ὁ κάτοικος τοῦ ὄρους Ἄθωνος.

Ἄθως, ὁ. Τίτλος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος. — 2) εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐσφενδόνησε κατὰ τῶν θεῶν τὸ ὄρος Ἄθω.

Αἶα ἡ Κολχίς. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κολχων, ἔνθα μυθολογεῖται ὅτι ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὸ χρυσοῦν δέρας, περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν, τὴν ὁποίαν ἐξέλαβον τινὲς ἀντὶ τῆς μετὰ ταῦτα Μάλης, Ἡροδτ. 1, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. Πκρ Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. δὲν διαφέρεται οὐδ' ὅλως. — 2) Ἡ νῆσος τῆ Κίρκης ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, τὴν ὁποίαν ὑπέλαβαν κειμένην ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Σκυλλαίου περιπλοῦ, ὅθεν Αἰαίη νῆσος, καὶ Αἰαίη Κίρκη, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 135. Μ, 3. παρὰ τοῖς ὑστερον ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Κιρκηΐον περιτήριον τοῦ Λατίου.

Αἰγαίεον, τό. Ἄγαλμα τοῦ Αἰακοῦ καὶ βωμὸς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, καὶ Αἰακεῖα, ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι αὐτόθι πρὸς τιμὴν τοῦ Αἰακοῦ, Πίνδ. Νέμ. 6, καὶ 7. Παυσ.

Αἰάκης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. οἰκειώθη τὴν τυραννίαν καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν εἰς τὸν Πολυκράτην, Ἡρόδτ. 3, 139. — 2) Τίὸς τοῦ Συλοσῶντος, τύραννος καὶ οὗτος τῶν Σαμίων, Ἡρόδτ. 6, 13.

Αἰακίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ, ὁ Πηλεὺς ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὁ Ἀχιλλεύς, Ὁμ. Ἰλ. Π, 15. πληθ. Αἰακίδαι ἐλέγοντο ὁ Αἴας καὶ ὁ Τελαμών, Ἡρόδτ. 5, 80. — 2) υἱὸς τοῦ Βατιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος.

Αἰακός, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀφ' ἧς ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Αἴγινα, ἐνθα ἐβασίλευσεν ὁ Αἰακὸς μὲ πολλὴν σοφίαν καὶ διακυβέρνησιν, διὰ τὴν ὁποίαν ἠξιώθη μετὰ θάνατον ἴσων τιμῶν· ἔλαβεν εἰς γυναῖκαν τὴν Ἐνδηΐδα θυγατέρα τοῦ Χείρωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, ἐκ δὲ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης ἐγέννησε τὸν Φῶκον, ὅστις ἐφονεύθη ἐπειτα ὑπὸ τοῦ Τελαμῶνος, Ἡτ. Θεογ. 1003. Ὁμ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 92. Ἀποδιωπόν δὲ ἐδιωρίσθη, ὡς εἴδομεν, εἰς τῶν τριῶν κριτῶν τοῦ Ἅδου, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνεπιστεύθη ὁ Πλοῦτων καὶ τὰς κλεῖς τῶν κατηχουμένων πυλῶν, Ἀπολδρ. Πλάτ. Γοργ. ὅθεν παροιμ. ἥκοις πρὸς αὐτὸν ἤδη τὸν Αἰακὸν γεγενῆσθαι. Δουκ. ἤτοι, εἰς ἔσχατον γῆρας ἐλθεῖν. — Αἰάκειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰακοῦ, ἡ εἰς τὸν Αἰακὸν ἀνήκων.

Αἰγειῶν, τὸ. Πηγή τις καὶ ἕλος ἐν τῇ Λοκρίδι, πλησίον τῆς πόλεως Ὀπούντος, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰαντος υἱοῦ τοῦ Ὀϊλέως.

Αἰάντειον, τὸ (Αἴας). Μνημεῖον καὶ ναὸς τοῦ Αἴαντος, υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος ἐπὶ τοῦ Ῥοιτείου ἀκρωτηρίου τῆς Τρωϊκῆς χώρας, Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θερμοπύλαις κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, Πτολ.

Αἰαντίδης, ου, ὁ. Πατρων ὄνομ. Τίὸς τοῦ Αἴαντος. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Τυράννου τινὸς τῆς Λαμψάκου, Θουκ.

Αἰαντίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, Δημ.

Αἰαντόδωρος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀπολλοδώρου, Πλούταρχ.

Αἴας, αντος, ὁ, κλητ. Αἶαν, Αἰαν. Τίὸς τοῦ Ὀϊλέως, Λοκρὸς τὸ γένος καὶ βασιλεὺς τῆς Λοκρίδος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ μετὰ ταῦτα ἐστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἔχων τεσσάκοντα πλοῖα· ἐκαλεῖτο μείων διὰ τὸ μικρὸν αὐτοῦ σωματικὸν ἀνάστημα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 5. 7. Ἀπολδρ. Γ, 10, 8. ὅτε ηλώθη ἡ πόλις τῆς Τροάδος ηὐλίσθη τὴν Κασσάνδραν θυγατέρα τοῦ Πριάμου μέσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπέλγειάν του παροργισθεῖσα ἡ Θεὰ, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ναυαγήσῃ ὑπὸ τὴν νῆσον Εὔβοιαν, ὅπου καὶ ἐπνίγη, Ὁμ. Ὀδ Δ, 502. — 2) Αἴας ὁ Σαλαμίνιος καὶ μέγας ἐπιλήψεις, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ, Βασιλεὺς τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας, φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων καὶ λαφυραγωγήσας διάφορα μέρη καὶ πόλεις τῶν ἐχθρῶν. Ἐλογίζετο δὲ ὁ ἀνδρειότερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὁμρ. καλεῖ μεγάθυμον ἥμονον, πελώριον, ἄρκος Ἀχαιῶν, Ἰλ. Δ, 473—479. Ε, 610—625. Η, 211—213· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπειδὴ ὁ Ὀδυσσεὺς ἔλαβε τὰ ὅπλα αὐτοῦ, ὁ Αἴας ὑπὸ ἀγανακτήσεως πεσὼν εἰς μανίαν ἐσφάγη ἰδιοχείρως, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτάφη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥοιτείου τῆς Τρωϊκῆς χώρας, Ὁμ. Ἰλ. καὶ Ὀδ. 8, 104. Παυσ. α, 35. — 3) Ποταμὸς τις ῥέων διὰ μέσου τῆς Ἰλλυρίας, ἄλλως καὶ Ἄωος λεγόμενος· ὅθεν Αἰάντειος, ὁ, ἡ, ον καὶ Αἰάντιος, ον, Πινδ. τοῦ Αἴαντος, εἰς τὸν Αἴαντα ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος, καὶ παροιμ. ἐπιτιθέναι Αἰαντειόν τινα τὴν κορωνίδα, ἤτοι τελευτᾶν κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Αἴαντος, αὐτοχειριζόμενον, Δουκ.

Αἰγάδεν, Πινδ. ἐκ τῶν Αἰγῶν, πόλεως.

Αἰγαί, αἱ. Αἱ Ἀχαϊκαὶ πόλις μικρὰ καὶ ἀρχαία ἐν Ἀχαΐᾳ ἐπὶ τοῦ Κρᾶθις ποταμοῦ, μὲ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ὁμήρ. Ἰλ. Θ, 203. καὶ ἐνικ. ἡ Αἰγή, Στράβ. οὐχὶ τὰ Αἰγὰ κατὰ Μανγερτ. ὅθεν, Αἰγιεύς, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις τις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας παραθαλάσσιος, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπίτινος ὄρους, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 21. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ, αἱ Ἀχαικαί. — 3) Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Λυδίας, Ἡρόδτ. 1, 149. παρ' ᾧ καὶ Αἰγαῖαι καλοῦνται, ὅθεν, Αἰγαιεύς, έως, ὁ κάτοικ καὶ Αἰγαιάτης, ου, Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας μὲ Λιμένα, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰγαῖαι παρὰ Στράβ. παρὰ δὲ Δι. Καστ. Αἰγέαι, ταινῦν Ἄγια Σκέπη, ὅθεν, Αἰγαῖος, ὁ κάτοικ. — 5) ἑτέρα πόλις τῆς Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἥτις πρότερον Ἔδεσσα ἐκαλεῖτο, ἔνθα ἦταν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας, Παυσ. Ἀρκάδ. ά, 4. ἔτι δὲ καὶ Αἰγὴ καὶ Αἰγέα λεγομένη.

Αἰγαῖαι, αἱ, = Αἰγαί, ἀριθ. 3. καὶ 4.

Αἰγαῖον, τὸ. Πέλαγος, ἴδε Αἰγαῖος.

Αἰγαῖον ὄρος, τὸ. Ἓν μέρος τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν Κρήτῃ, ἐνθα ἡ Ῥέα, ἔκρυψε τὸν Δία ὅτε ἐγεννήθη, Ἡτ. Θεογ. 484.

Αἰγαῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν ὤν, ἢ εἰς τὴν πόλιν τῶν Αἰγῶν ἀνήκων, ὅθεν, Αἰγαῖος πόντος, καὶ Αἰγαῖον πέλαγος, ἡ Θάλασσα, ἥτις κεῖται μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, τῆς ἰδίως Ἑλλάδος καὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ περιλαμβάνει τὰς Κυκλάδας νήσους, ταινῦν Ἀρχιπέλαγος ἢ κοινοτρ. Ἄσπρη θάλασσα. Κατὰ Στράβ. ἡ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Αἰγαί, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ταύτην· πιθαν. δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὁρμῆς καὶ βίας τῶν ἐν αὐτῇ ἐγειρομένων κυμάτων, Αἰσχ. Ἀγ. 671. Ἡρόδτ. ἔτι δὲ καὶ ἄνεμ οὐσιαστ. ὁ Αἰγαῖος καὶ τὸ Αἰγαῖον, παρ' Ἡρόδτ.

Αἰγαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν ἐγκατοίκων, Στράβ. — 2) Ποτάμιος τις ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 545.

Αἰγαίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων ἔχων πεντήκοντα κεφαλὰς καὶ ἑκατὸν χεῖρας, ἅτις δὲ καὶ Ἐκατόγχειρ ἐλέγετο. Κατ' Ὁμηρ. Ἰλ. Α, 403. ἐκέλουν τοῦτον οἱ μὲν θεοὶ Βριάρεων, οἱ δὲ ἄνθρωποι Αἰγαίωνα· ὅτε οἱ λοιποὶ Θεοὶ ἀπορέσαν, μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς νὰ δέσωσι τὸν Δία, ἦλθαν ὁ Αἰγαίων εἰς τὸν οὐρανὸν κατεφόβισεν αὐτοὺς μὲ τὴν τριπλῆν μόνον ὄψιν του, ὥστε δὲν ἐτόλμησαν νὰ βάλωσιν εἰς πρᾶξιν τὴν ἀπόφασίν των, Ὁμ. Ἰλ. Α, 396. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1165. — 2) εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τοῦ κεραυνοῦ, Ἀπολδρ. Γ, 8, 1.

Αἰγάλεον, τὸ. Ὄρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ χώρᾳ τῆς Πελοποννήσου πλησίον τῆς πόλεως Πύλου, Στράβ. Γ'.

Αἰγάλεως, ὁ, καὶ Αἰγάλεων ὄρος. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, πιθαν. ἄρα τις τοῦ Κορυδαλοῦ, Ἡρόδτ. 8, 90. Θουκ. ταινῦν, βουνὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Αἰγᾶν, ἡ Αἴξ, αιγός, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἄλλως καὶ Κύμη, ἡ, λεγόμενον. Ὀρθοτρ. Αἰγᾶν, ἀωρικ. ἀντὶ Αἰγων, προστυπακμ. ἄκρα, Στράβ. ἡ.

Αἰγεΐδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγέως, ὁ Θησεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 182. πληθ. οἱ Αἰγεῖδαι, ποιητ. Αἰγείδαι, ἀπόγονοι τοῦ Αἰγέως, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι. — 2) φυλὴ τις μεγάλη ἐν Σπάρτῃ κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰγέως υἱοῦ τοῦ Ὀϊολύκου καὶ ἐγγόνου τοῦ Θήρα, Ἡρόδτ. 4, 149. — 3) Φυλὴ τις ἐν Θήβαις, Πινδ.

Αἴγειρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα καὶ μικρὰν τινα περιοχὴν ἀμφ' αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, τὴν ὁποίαν ὁ Ὁμηρ. καλεῖ Ὑπερησίην· νῦν χωρὶς Ξυλόκαστρον λεγόμενον, Στράβ. Γ'. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰγειράτης, ου, ὁ κάτοικ, Πολύβ.

Αἴγειρος, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς Μηθυμναίας χώρας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Στράβ. ιγ', 2.

Αἰγείρουσα, ἡ. Μικρὰ πόλις τῆς Μεγαρίδος, Στράβ. ὁρτρ. δὲ Αἰγείρουσσα. — 2) = Αἰγιρέσσα, ὅπερ ἴδε.

Αἴγεστα, ἡ Αἰγίστη, καὶ Ἔγεστη ἡ Σεγέστη, Λατιν. Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη βορειοδυτικῶς πλησίον τοῦ ὄρους Ἔρυκος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Στράβ. Διοδ. Σικ. ιγ', 6. Θουκ. ζ'. ὅθεν, οἱ Αἰγεσταῖοι, Πολύβ. καὶ, οἱ Αἰγεστεῖς, Στράβ. οἱ κάτοικ.

Αἰγίσθης, ὁ Ἀκεστης. Τίὸς τοῦ Κρίμισσοῦ καὶ τῆς Ἐγέστης ἐκ Τροίας, βασιλεὺς ἐν Σικελίᾳ· οὗτος ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Σικελίας, πρὸς χάριν τοῦ ὁποίου ἔκτισεν ὁ Αἰνείας ἐντεῦθεν τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴγεστον, Στράβ.

Αἰγεύς, έως, ὁ. Τίὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου, βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παλλαντος. Ἐλθὼν εἰς Τροιζῆνα καὶ συνευρεθεὶς μετὰ τῆς Αἴθρης θυγατρὸς τοῦ αὐτόθι Ἡγεμόνος Πιτθέως, ἐγέννησε τὸν Θησέα, ὅστις αὐξήσας πλησίον τοῦ πάππου του ἦλθεν ἔπειτα εἰς Ἀθήνας καὶ παρέλαβε τὴν πατρικὴν βασιλείαν, Ἀπολδρ. γ', 15, 5 Παυσ. α, 22.

Αἰγιαονεύς, έως, ὁ. Τίὸς νόθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Αἴγιη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀλένου, ἥτις μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Κλείης ἔθρεψε τὸν Δία βρέφος ὄντα, ὕστερον δὲ συγκατετάχθη ὑπ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἀστέρων, Τζετ.

Αἰγίη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερρονήσου Πελλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡρόδτ. 7, 123. — 2) = Αἰγαί, ἀριθμ. 3.

Αἰγηΐς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Βατιλέως Αἰγέως, Παυσ.

Αἰγίαι, αἱ. Πόλις τῆς Δωρικῆς = Αἰγιεῖς.

Αἰγιάλεια, ἡ, ποιητ. κατὶ Αἰγιάλη Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τῆς Σικυῶνος, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Αἰγιαλέως, γυνὴ τοῦ Διομήδους ἐξ Ἄργους, Ὁμ Ἰλ. Ε, 413. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀχαΐας ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Αἰγιαλός. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Σικυώνος, Παυσ. Ἀχαϊκ. 1 — 4) Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Εὐβοίας, Ἡρόδτ. 6, 107.

Αἰγιαλεῖς, εἰ, ἐνικ. Αἰγιαλεύς. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐν Παλοποννήσῳ Ἀχαΐας, Ἡρόδτ. 7, 4. καὶ, Πελασγοὶ Αἰγιαλεῖς, παρὰ τοῖς ὕστερον αὐτοὶ οἱ Πελοποννήσιοι, Θεοκρ. Εἰδ. κδ, 174. — 2) Φυλὴ τις τῶν Σικυωνίων. Ἡρόδτ.

Αἰγιαλεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως, βασ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λυς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ χώρα τῆ Ἀχαιας καὶ Σικυωνίας Αἰγιάλεια, Ἀπολλ. β', 1, 1. — 2) Τίτος τοῦ Ἀδράστου, ὅστις στρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐφονεύθη ἐν τῆ μάχη ὑπὸ τοῦ Λαοδάμαντος υἱοῦ τοῦ Ἐτεοκλέους, Ἀπολλ. γ', 7, 2. 3. Εὐριπ. Ἱκετ. 1223. — 3) Κάτοικος τῆς χώρας Αἰγιαλείας, Ἡροδτ.

Αἰγιαλός, ὁ. Ἰδίως ἐλέγετο τὸ πάλαι ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν μέρει τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ ἕως τῆς Ἤλιδος, κειμένου παραλλήλως, ἐκτοῦ Αἰγιαλέως υἱοῦ τοῦ Ἰνάχου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 575. ἔτι δὲ καὶ πόλις αὐτόθι. ἀτειχίστου ὑπὸ τοῦ Αἰγικλέους ἤτις ὕστερον ὠνομάσθη Σικυών, ὅθεν Αἰγιαλοί, οἱ κάτοικοι. — 3) Αἰγιαλος, προπορῷ, Πίλιτις μικρὰ τῶν Ἐκετῶν ἐπὶ τῆς Παφλαγονίας, ἤτις ὕστερον καὶ Ἡονόπολις ἐκλήθη, Ἰλ. Β. 855. πλησ. Αἰγιαλοὶ παρὰ Στράβ. Δουκ. Ἀλεξ. 57.

Αἰγιακορεῖς, οἱ Ἰων. Αἰγικορεύς. Μία τῶν τεττάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰγιακορέως υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, Ἡροδτ. 5, 66. κατὰ Πλουτ. Σόλ. 23. πλησ. ἡ φυλὴ τῶν ἀπὸ νομαῖς διατριβόντων, (ἐκ τοῦ αἴξ καὶ κορέννυμι.)

Αἰγικορεύς, έως, ὁ. Τίτος τοῦ Ἴωνος, Ἡροδτ. 5, 66.

Αἴγιλα, ἡ. Κώμη τῆς Λακωνίας, ἔχουσα ἕναν ναὸν τῆς Δημήτρας, Παυσ. δ', 17.

Αἰγιλία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, περίγειμος διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα ἀξιόλογα σῦκα, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Αἴγιλος, Θεογν. εἰδ. α', 446. ὅθεν Αἰγιλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξὺ Κρήτης καὶ Κυθήρας, ταννῦν Τζερίγοτον, Πλουτ. Ἀρχ. καὶ Αἴγυλα, ἡ, Δι. Περ. 499.

Αἰγίλιτα, τὸ. Χωρίον τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐρετριέων, Ἡροδτ. 6, 101.

Αἰγίλιψ, πος, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Στράβ. ἡ νῆσος μικρὰ κειμένη ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 633. Πολλοὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς ἐπίθετον ἀκρωτηριαστοῦ, αἰγίλιπα Τρηχεῖαν.

Αἰγίμιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δωριέων περὶ τὸ ὄρος τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἔσωσεν εἰς τὸν μετὰ τῶν Λαπίθων πόλεμον, καὶ πρὸς ἀντιμισθίαν ἐβοήθησεν ἔπειτα τὰ τέκνα τοῦ Ἡρακλέους τὰ ἐπανελθόντα εἰς τὴν Πελοπόννησον.

Αἰγίμουρος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἀπέναντι τῆς Καρχηδόνος, ταννῦν Ζοβαμόρα, Σκράβ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Αἰγίμορος.

Αἴγινα, ης, ἡ. Νῆσος κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἀπέχουσι τῆς Ἀργολίδος, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῆς Αἰγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πρότερον Οἰνώνη λεγομένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. θ', περίμετρον 180. σταδίων· οἱ πρῶτοι αὐτῆς κάτοικοι ὠνομάζοντο Μυρμιδόνες, πιθαν. ὡς καταπεκοῦντες κατ' ἀρχὰς μέσα εἰς σπήλαια καὶ ἀνασκελούμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξόρυξιν τῶν μετάλλων· διοικοῦντο δὲ τὸ πάλαι ἀπὸ Βασιλέως, μεταξὺ τῶν ὁποίων μνημονεύεται ἔμπρ. ὁ Αἰακός· εἶχε ἡ νῆσος πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴγιναν μὲ θέσιν λιμένας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ἦν ὁ ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 562. Παυσ. Βοιωτ. 29. ἐπὶ δὲ Αἰγίνη παρ' Ὁμ. Τμν. Ἀπολ. 31. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερ. καὶ Αἴγινα, ταννῦν Αἴγινα, ἀνήκουσα εἰς τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. ὅθεν Αἰγινῆσιν, ἐξ Αἰγίνης, καὶ Αἰγινήτης, ὁ ἢ ἡ. Αἰγινῆτις ἐδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. Αἰγιναῖος, αία, αῖον, ἐκ τῆς Αἰγίνης, καὶ Αἰγινητικός, ἡ, όν, εἰς τὴν νῆσον Αἴγιναν ἀνῆκων, Αἰγινητικὰ μέσιμνος, Λουκ.

Αἰγιναῖα, ἡ. Ἰδίως ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἤτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 14.

Αἰγινήτης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀρκάδων, Παυσ. — 2) Πόλις μικρὰ καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ, ταννῦν Ἰνιχί, Στεφ. Βυζ.

Αἰγίνειον, τὸ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑστιαιώτιδι, Στράβ. ἰ, ὅθεν, Αἰγινιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Αἴγιον, τὸ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Ἰλ. Β, 574. ὕστερον πρωτεύουσα ἕλης τῆς Ἀχαΐας εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἡ συνέλευσις τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ εἰς τοῦ χρόνου, Πολύβ. β, 41. Παυσ. η', 24. ταννῦν Βοστίτζα· ὅθεν, Αἰγιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Αἴγιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, μνηστευθεὶς τὴν Μνήστραν μίαν τῶν Δαναϊδῶν, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Αἰγίοχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς αἰγὸς, ἤτις ἔθρεψεν αὐτὸν μὲ τὸ γάλα αὐτῆς.

Αἰγίπαν, ὁ. Τίτος τοῦ Διὸς τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Αἰγης γυναικὸς τοῦ Πανός, Ἀπολλ. δ', 6. ὁ παρὰ Ῥωμ. Σιλβανὸς λεγόμενος.

Αἰγίπλακτον, ὄρος, τὸ (πλάζω) Ὄρος τῆς Μεγαρίδος, Αἰσχ. Ἀγ. 313.

Αἰγιρόεσσα, ἡ. Ἀττκ. Αἰγείρουσα, Μία τῶν δώδεκα Αἰολικῶν πόλεων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Ἡροδτ. 1, 149. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται· κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Μέινερτ. ἣν ἡ ὕστερον Ἐλαία κληθεῖσα, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδτ. δὲν ἀναφέρει μεταξὺ τῶν λοιπῶν Αἰολικῶν πόλεων· κατὰ δὲ Schweigh. Ἀργιόεσσα Ἰων. ἀντὶ Ἀργίουσα, ἡ ὁποία αὐτὴ γραφὴ ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἐνν. τοῦ Συγγραφ. ὅτε λέγει αὐτὴν πόλιν μεσόγειον.

Αἰγίς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως τὸ δέρμα τῆς Αἰγὸς ἤτις πρῶτον ἐθήλασε τὸν Δία, καὶ τὸ ὁποῖον ἐφόρει ὁ Ζεὺς ἔπειτα πρὸς ἀπάμυνσιν, ὅθ' ὁ καὶ ἐκαλεῖτο Αἰγιοῦχος, Ἀπολλδ.

Αἰγίσθενα, τὸ Ἰων. Αἰγόσθενα.

Αἴγισθος, ὁ. Τίτς τοῦ Θυέστου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἰδίας θυγατρὸς Πελοπίας καὶ ἔκγονος τοῦ Πέλοπος· ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροάδος, ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Αἴγισθος συνομώσας μετὰ τῆς γυναικὸς του Κλυταιμνήστρας, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον των Μυκηνῶν, ἔνθα βασιλεύσας ὀκτὼ χρόνους ἐφονεύθη τελευταῖον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ὀδ. 35. Γ, 250. Παυσ.

Αἰγίτιον, τὸ. Κώμη τῆς Αἰτωλίας κειμένη παραλλήλως, Θουκ. γ', 97.

Αἴγλη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων, αἱ ὁποῖαι ἐφύλαττον τὰ χρυσᾶ μῆλα, Ἀπολλ. β', 5, 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεαίρας, μία τῶν Νηρηίδων, ἤτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰς Χάριτας, Παυσ. 1, 35. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Κλυμένης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Φαέθοντος, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸ δένδρον αἴγειρος καλούμενον, Τζέτ.

Αἰγληῆς, ίδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων [τοῦ Ταξίθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου πρὸς ἀπαλλαγὴν λοιμοῦ τινος ὅστις συνέβη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Αἰγέως, Ἀπολλδ. γ', 15. 8.

Αἰγληνήτης, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν νῆσον Ἀνάφην, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1716.

Αἴγλοι, οἱ. Λαός τις τῆς Περσίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας, Ἡροδτ. 3, 92.

Αἰγοβόλος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαίρ. ἐν Ποτνιαῖς πόλει τῆς Βοιωτίας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυον κατ' ἔτος μίαν αἶγα, Παυσ. ι', 8.

Αἰγόσθενα, τὰ, καὶ, Αἰγίσθαινα, τὰ. Πόλις τῆς Μεγαρίδος ὀρεινὴ, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Πηγῶν, Παυσ. α', 44. Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰγοσθενίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Αἰγοσθένιος, ὁ, ἡ, ον, ὁ ἐξ Αἰγοσθένων, Πολυβ.

Αἰγὸς ποταμοί, οἱ. Aegos flumen. Πόλις καὶ ποταμὸς μέρος τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἔνθα οἱ Ἀθηναῖοι ἐνικήθησαν κατὰ κράτος διὰ θαλάσσης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου καὶ ἐστερήθησαν τῆς ἐλευθερίας των. Ἡροδτ. Ξενοφ. Ἑλλ. ὅθεν, Ἀγοσποταμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Αἰγοῦσα, ἡ, Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, μία τῶν Αἰγουσῶν λεγομένων νήσων, Ὁμ. Ὀδ. Ι, 116. ἔνθα ἡ πλησίον μέγα αἰγῶν. Πολυβ. — 2) αἱ Αἰγοῦσαι, Aegates, τρεῖς μικραὶ νῆσοι κείμεναι δυτικῶς τῆς Σικελίας μεταξὺ τοῦ Δρεπάνου καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Λιλυβαίου, ἦσαν δὲ ἡ Φορβαντία, ταννῦν Λεβάντζο, ἡ Αἰγοῦσα, ταννῦν Καπράρια, καὶ ἡ Ἱερά, ταννῦν Μαρίτιμον, Πτολ. γ', 4. Αἴγουσα παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀλλ' ὀρθότερ. ἔστιν ὁ τύπ. Αἰγοῦσα, ἀντὶ Αἰγόεσσα, ὡς ἐν τοῖς ἀρίστοις τοῦ Πολυβίου Χειρογ. εὑρηται.

Αἴγυλα, ἡ, ἴδε Αἰγιλία.

Αἰγύμιος, ὁ. Νέος τις Θεσσαλὸς, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Βουλίδος, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς γύπα, Ἀντων. Λιβ. 5.

Αἰγυπτιακός, ἡ, όν. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου, ἢ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀνῆκων, Στράβ.

Αἰγύπτιος, ία, ιον. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου ὢν ἢ κατοικῶν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 830. — 2) = Αἰγυπτιακός, παρ' Ὁμ. καὶ ἑκατέλτ. αἱ Αἰγύπτιαι Θῆβαι, Στράβ. Ὡς οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδτ. καὶ, ἡ Αἰγυπτία, προσπακμ. χώρα, = Αἴγυπτος, Ἡροδτ. 1, 193. — οἱ Αἰγύπτιοι = ἀχθοφόροι, παρ' Ἀριστφ. Βάτρ. 1466. — 3) Ὄνομ. κύρ. Ἰθακησίου τινὸς γέροντος, πατρὸς τοῦ Ἀντίφου καὶ Εὐρυνόμου, Ὁμ. Ὀδ. Β, 15. — 22.

Αἰγυπτογενής, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐξ Αἰγύπτου γεννηθεὶς ἢ κατοικῶν, Αἰσχ.

Αἴγυπτος, ὁ. Τίτς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Δαναοῦ, βασιλεὺς τῆς Λιβύης καὶ Αἰγύπτου, ἤτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν της, Ἀπολλδ. β', 1, 4. εἶχε πεντήκοντα υἱοὺς, οἱ ὁποῖοι μνηστευθέντες μὲ τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δαναοῦ ἐφονεύθησαν ἀπὸ αὐτὰς κατὰ προτροπὴν τοῦ ἰδίου των πατρὸς, ἐκτὸς τοῦ Λυγκέως τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ Ὑπερμνήστρα, Ἀπολλδ. Αἰσχ. Ἱκετ. 10. Παυσ. β', 24. — 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλδ.

Αἴγυπτος. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι τὸν μέγαν ποταμὸν Νεῖλον ἐν τῇ Ἀφρικῇ, καὶ τὴν χώραν ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ῥέει κειμένην βορειοανατολικῶς τῆς Ἀφρικῆς, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 300. Δ, 35. καὶ Ρ, 448. ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη Αἴγυπτος ἀπὸ τοῦ Αἰγύπτου υἱοῦ τοῦ Βήλου εἰς τὰς ἐβασίλευσεν ἐνταῦθα, καὶ ἦτις ὡρίζετο πρὸς ἀνατολὰς μὲν ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὑπὸ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ τῆς Παλαιστίνης, πρὸς ἄρκτον δὲ ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Λιβύης καὶ Μαρμαρικῆς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τῆς Αἰθιοπίας, καὶ διαιρεῖτο εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἄνω Αἴγυπτον ἤτις καὶ Θηβαΐς ἐλέγετο, εἰς Μεσταίαν Αἴγυπτον ἤτις καὶ Ἑπτανομὶς ἐκαλεῖτο, καὶ εἰς Κάτω Αἴγυπτον ἤτις ἐπεριελάμβανε τὸ λεγόμενον Δέλτα· καὶ ἡ μὲν Ἄνω Αἴγυπτος ὑποδιαιρεῖτο εἰς δεκατέσσαρας Νομοὺς ἤτοι μικροτέρας ἐπαρχίας, ἡ δὲ Μεσταία εἰς ἑπτὰ Νομούς, καὶ ἡ Κάτω Αἴγυπτος, ἥτις ἦν τὸ ἀρκτικώτερον μέρος αὐτῆς ὑποδιαιρεῖτο εἰς δέκα Νομούς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν τὸ πάλαι καὶ ἡ περίφημος πόλις Ἀλεξάνδρεια κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ὁ δὲ Νεῖλος ποταμὸς ῥέων καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ σχηματίζων τὴν μεγάλην νῆσον Δέλτα λεγομένην, ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ἐξ ὧν δύω ἦσαν πρὸ πάντων τὰ ἐπισημότερα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις, τὸ Κανωβικὸν στόμιον, κείμενον δυτικῶς, καὶ τὸ Πηλουσιακὸν ἀνατολικώτ., Ἡροδτ. 2, 17. Στρ. ιζ', 1, Πτολ. δ', 5 οἱ δὲ Κάτοικοι τῆς Αἰγύπτου ἐλογίζοντο ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα ἔθνη τῆς Γῆς· φαίνεται δὲ πᾶσαν. ὅτι κατήγοντο ἀνέκαθεν ἐξ Αἰθιόπων, καὶ κατὰ καιροὺς συνεμίχθησαν ἐπὶ μὲ διάφορα ἀλλοδαπὰ ἔθνη. Τοιοῦτ ἀποτελεῖ ἡ Αἴγυπτος μίαν μεγάλην ἐπιφάτειαν τοῦ Ὀξωμενεοῦ Βασιλείου, διοικουμένη ὑφ' ἑνὸς Σατράπου ὑποτελοῦς εἰς τὸν Σουλτάνον καὶ ἔπεχοντος τόπον Ἀντιβασιλέως, οἱ δὲ σημερινοὶ κάτοικοι αὐτῆς εἶσιν ἐπὶ πολὺ Ἄραβες, Κόπται καὶ Ὀξωμανοί. — ὅθεν, Αἰγυπτόθε, εἰς τὴν Αἴγυπτον, Αἰγυπτιστί, κατὰ τρόπον ἢ διάλεκτον Αἰγυπτιακήν, Θεοκρ. καὶ Αἰγυπτιάζω. Φρωνῶ τὰ τῶν Αἰγύπτων.

Αἴγυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ ὅθεν Αἰγύτης, ὁ Στρ. Αἰγύτης, ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Αἰγιεύς, έως, Στέφ. Βυζ.

Αἴγων, ωνος ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 2.

Αἰγώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στεφ.

Αἰγωνεῖς, οἱ. παρὰ Πολυβ. β', 17. Ἀπὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἄμφ. ταὐτ Αἰγγωνες.

Αἴδας, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Αἴδης.

Αἴδης, ου, καὶ εως, πεντα ἀντὶ Αἴδης.

Αἴδος, Ἀΐδι, ποιητ. Γενικ. καὶ Δοτικ. τοῦ Αἴδης.

Αἰδηψός, ἡ. Πόλις τῆς Εὐβοίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ λουτρὰ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τὸν Ἡρακλέα, τὸν Δῖφο, Στράβ. ι', 9, 10. Πτολ. γ', 14. Αἰδηψιος παρὰ Στεφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰδήψιος, ὁ κάτοικ.

Αἰδούσιοι, οἱ, Aedui καὶ Αἰδοῦοι· ἔθνος τῆς Λουγδουνησίης Γαλλίας μεταξὺ τοῦ Δούβιος καὶ Ἄραρου ποταμῶν, Στράβ. δ'. 3.

Ἀΐδωνεύς, έως, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Αἴδης, Ἡσ. Θεογ. 913. — 2) Ἀΐδωνεύς, Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Περσεφόνην Θέλοντες ν' ἁρπάσωσιν οἱ Θησεὺς καὶ Περιθοος ἐρρίφθησαν ὑπ' αὐτοῦ εἰς σκοτεινὴν καὶ πολυχρονιον φυλακήν, Πλουτ. Θησ. 33.

Αἰήτης, ου, Δωρ. Αἰήτας, ὁ. Τίος τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, βασιλεὺς τῆς Κολχίδος πρὸς τὸν ὁποῖον ἔπλευσεν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὸ χρυσόμαλλον δέρας, τὸ ὁποῖον ἐφυλάττετο εἰς ἓν ἄλσος τοῦ Ἄρεως· ἦν δὲ οὗτος ἀδελφὸς τῆς Κίρκης καὶ τῆς Πασιφάης καὶ πατὴρ τῆς Μηδείας καὶ τοῦ Ἀψύρτου, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 137. Ἡσ. Θεογ. 956. Ἀπολλ. α', 9, 1. πλησ. Ἰωνικ. Δίητη ἀντὶ Αἰήτα. — 2) Ὄνομα ἄλλων μετὰ ταῦτα Βασιλέων τῆς Κολχίδος, Ξειρ. Στράβ.

Αἰητίνη, ἡ (Δ). Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου, ἡ Μήδεια, Διον. Περ. 690.

Αἰθαία, ἡ. Χωρίον ἐν Λακεδαίμονι, Στεφ. Βυζ.

ὅθεν Αἰθαιεὺς ἀντὶ Αἰθαιεύς, οἱ Κάτοικ. Θουκ. δ', 101. ἔνθα καὶ Αἰθαιὴς πρότερον ἐγράφη.

Αἰθάλη, ἡ. Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης, ἥτις ἄλλως καὶ Αἰθαλία καὶ Αἰθαλὶς ἐλέγετο, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 654. Στράβ. ταὐτ ἡ νῆσος Ἔλβα· παρὰ δὲ Πτολ. καὶ Ἰουλία ἡ αὐτὴ καλεῖται. ὅθεν Αἰθαλεὶτης καὶ Αἰθαλίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ

Αἰθαλία, ἡ = Αἰθάλη. — 2) = Αἰθαλίδαι, Ἡσύχ.

Αἰθαλίδαι, οἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Αἰθαλίδης καὶ Αἰθαλιεύς, ὁ κάτοικ.

Αἰθαλίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Κυπολεμείας θυγατρὸς τοῦ Μυρμιδόνος, γεννηθεὶς ἐν Ἄλοπι τῆς Θεσσαλίας, λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μὴ λησμονῇ τίποτε καὶ νὰ διατρίβῃ ὡρισμένον τινὰ καιρὸν παρὰ τοῖς νεκροὺς, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 55. 641.

Αἰθαλίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τυρρηνῶν Λῃστῶν οἵτινες ἤθελον νὰ πωλήσωσι τὸν Διόνυσον εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς οὗτος μεταμόρφωσεν εἰς δελφῖνα, Ὀβίδ. Μεταμορφ. γ', 647.

Αἰθαλόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ Μυσίᾳ, Στραβ.

Αἰθεεῖς, ἴδε Αἰθεία.

Αἴθη, ἡ. Ὄνομα τοῦ ἵππου τοῦ Ἀγαμέμνονος τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἐχεπώλου ἡγεμόνος τῆς Σικυῶνος, Ἰλ. Ψ. 295.

Αἰθήρ, έρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἡμέρας, Ἡσ. Θεογ. 124. ὃς τὸν ἐγέννησε μετὰ τῆς Γῆς πολλὰ φοβερὰ Τέρατα, Τρῖτ.

Αἰθικες, οἱ. Ἔθνος Θετταλικὸν, καθ' Ὁμ. κατοικοῦν πλησίον τοῦ Πίνδου, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἠπείρου, Ἰλ. Β, 744.

Αἰθικία, ἡ. Χώρα τῶν Αἰθίκων ἐν Θεσσαλίᾳ, Στραβ.

Αἰθίλλα, ας, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, ἥτις εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ὑχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ Πρωτεσιλάου, Σχόλ. Δυκφ. 921, 1075. ἔνθα καὶ Αἰθύλα γέγραπται.

Αἰθιόπειος, ὁ, ἡ, ον. ταὐτ. τῷ Αἰθιοπικὸς, Δουν.

Αἰθιοπεύς, ῆος, ὁ. ποιητ. Τύπ. ἀντὶ Αἰθίοψ, Αἴτ. πληθ. Αἰθιοπῆας, Ὁμ. Ἰλ. Α, 423.

Αἰθιοπέη, ἡ = Αἰθιοπία, Διοδ. Σικ.

Αἰθιοπία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἔνθα κατῴκουν οἱ Αἰθίοπες, κειμένη μεσημβρινῶς ἐκείθεν τῆς Αἰγύπτου παρ' αὐτὴν τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν παραλίων τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης ἐπ' αὐτῆς εἶχεν καὶ ὁ Νεῖλος ποταμὸς τὰς πηγάς του, Ἡροδτ. 3, 114.

Αἰθιοπικός, ἡ, όν. Τῆς Αἰθιοπίας, ἡ ἐκτὸς Αἰθιοπίας ὤν, Ἡροδτ. Αἰθιοπικὸς λόγος, Ἡροδτ. 2, 86. Δουν.

Αἰθιόπιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ Αἰθιοπικός. Αἰθόπιες Ὠκεανός, Διον. Περ. 38.

Αἰθίοπες, ίδος, ἡ. Ἰδ. Ἐηλ. τύπ. τοῦ Αἰθιόπιος· καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας — 2) Αἰθιοπὶς γῆ = Αἰθιοπία, Ἡροδτ. 2, 106. — 3) Βύρ. Ὀνομ. μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Αἰθίοπες, οἱ, ἐνικ. Αἰθίοψ, πος· Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰθιοπίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐκ τοῦ αἴθω καὶ ὤψ, ὡς ὄντες μελανοὶ κατὰ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου. Καθ' Ὁμ. κατῴκουν οὗτοι τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Γῆς, μέρος ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀσίας ἐλέγοντο Ἀνατολικοὶ Αἰθίοπες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Δυτικοὶ Αἰθίοπες, Ὁμ. Ὀδ. Α, 23. ὁ Ἡροδτ. διακρίνει πρὸ πάντων δύω γένη Αἰθιόπων, ὀνομάζων τοὺς μὲν πρὸς Ἀνατολὰς κατοικοῦντες Ἰσύτριχας, τοὺς δὲ ἐκ Λιβύης ἢ πρὸς Δυσμὰς Αἰθίοπας, οὐλότατον τὸ τρίχωμα ἔχοντας πάντων ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἡ καθ' ἑαυτὸ χώρα αὐτῶν ἦν ἀνωθεν τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν νῦν Νουβίαν καὶ Ἀβυσσινίαν, μητρόπολις δὲ ἡ Μερόη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου τὴν ὁποίαν σχηματίζει ἐνταῦθα ὁ Νεῖλος, Ἡροδτ. 7, 70. ἐκτὸς τούτων διαμερεῖ ἔτι ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς καὶ τοὺς Μακροβίους Αἰθίοπας, κατοικοῦντας περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν Ἡροδτ. 3, 17. ἔζωσι δὲ οἱ Αἰθίοπες βίον νομαδικὸν ὡς ἐπὶ πολὺ, διηρημένοι κατὰ φυλάς, ἑκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἴδιον ἡγεμόνα, καὶ ἐλάτρευον πρὸ πάντων τὸν θεὸν Ποσειδῶνα.

Αἰθίοψ, πος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λιβύης, πιθαν. κατὰ Vossius ὁ Νίγηρ, ἢ Νίγειρ λεγόμενος. Αἰσχ. Π. 815. — 2) ἐπίθ. τοῦ Διός. Δυκόφρ. 537. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος. — 3) Καὶ ὁ κάτοικος τῆς Αἰθιοπίας, ὅθεν πληθ. οἱ Αἰθίοπες.

Αἰθίων, ονος, ὁ. Ὀπαδὸς τοῦ Φινέως, εἷς τοῦ ὁποίου τὸν γάμον ἐφονεύθη, Ὀβίδ.

Αἴθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἐλευθῆρα καὶ Ἰσιεα, Ἀπολδρ. — 2) Αἴθουσα, Νύμφη τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἔτι καὶ Αἴγουσα, ταὐτ Δίμοσα, Στεφ. Βυζ.

Αἴθρα, ἐπικ. Αἴθρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πιτθέως Ἡγεμόνος τῆς Τροιζῆνος, μετὰ τῆς ὁποίας συνευνασθεὶς ὁ Αἰγεὺς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν ἐγέννησε τὸν Θησέα· μετὰ ταῦτα δὲ αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ὅτε οὗτοι ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ λάβωσι τὴν ἀδελφήν των Ἑλένην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἁρπάσει ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Σπάρτης, ἠκολούθησεν αὐτὴν εἰς τὴν Τροίαν μετὰ τοῦ Πάριδος. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 144 Ἀπολδρ. γ', 10. 7.

Αἰθριος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διός, ἐκ τοῦ αἴθρα ἤτοι καθαροῦ οὐρανοῦ.

Αἴθουσα, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξαιρ. εἰς τὰ Μέγαρα, Παυσ. α', 5.

Αἴθων, ωνος, ὁ· Ἐπίκλητον ὄνομα τὸ ὁποῖον ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἦλθαν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἰθάκην, μὴ θέλων ἀμέσως νὰ γνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Τ, 183. — 2) οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ, 185.

Αἶκαι, οἱ. Aecae καὶ Bone. Πόλις μεσόγειος τῆς χώρας τῶν Ἰαπύγων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀπουλίας, Πολύβ.

Αἰκουλανον, τό Aeculanum. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας τῶν Ἰαπύγων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταὐτ Kulano, Πτολ. γ', 1.

Αἰκουοι, οἱ· ἄλλως καὶ Ἀικοὶ λεγόμενοι. Λαὸς τῆς Ἰταλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Στράβ.

Αἰλία, ἡ. Aelia Capitolina. Οὕτως ἐκλήθη ἐπὶ Ῥωμαίων ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Καίσαρος Αἰλίου Ἀδριανοῦ. Δι. Κασσ. παρὰ Πτολ. 5, 16. Αἰλία Καπιτωλία, ὅθεν, Αἰλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Αἰλιανός, ὁ Κλαύδιος. Σοφιστὴς ἐκ Πραινέστης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ Χρ. Διδαχθεὶς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔγραψεν εἰς αὐτὴν μίαν ἱστορίαν τῶν ζώων εἰς δεκαὲξ Βιβλία, καὶ Ποικίλης Ἱστορίας βιβλία δεκατέσσαρα. — 2) ἕτερος Κλαύδιος Αἰλιανός, Τακτικὸς, Ἕλλην τὸ γένος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δευτέρου Αἰῶνος μετὰ Χρ. γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Τακτικῶν.

Αἴλιος Ἀδριανὸς, Αὐτοκράτωρ, ἴδε Ἀδριανός.

Αἴλιος Ἀριστείδης, Σοφιστὴς, ἴδε Ἀριστείδης.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰλιος, Διονυσιος Ἁλικαρνασσεύς, ἰδε Διονύσιος.
Αἰμιλιανός, Κορνήλιος Σκηπίων Ἀφρικανός, ἰδε Σκηπίων.
Αἰμίλιος Λεπίδος, ὁ. Ὑπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα, πολεμηθεὶς ὑπὸ Κατούλου καὶ Πομπηίου ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Σαρδινίαν ὅπου ἀπέθανεν. — 2) Αἰμίλιος Παῦλος Λούκιος, χρηματίσας δὶς ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, εἶτα διορισθεὶς στρατηγὸς κατὰ τοῦ Ἀννίβα καὶ τῶν Καρχηδονίων ἐδαπανήθη εἰς τὴν ἐν Κάνναις μάχην 168. πρὸ Χρ. — 3) Αἰμίλιος Παῦλος, υἱὸς τοῦ προτέρου, περίφημος διὰ τὴν κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων λαμπρὰν νίκην του καὶ διὰ τὸν εἰς τὴν Ῥώμην θρίαμβόν του, Πλούτ. Αἰμιλ.
Αἰμίνιον, τό, Aeminium καὶ Eminium. Πόλις μικρὰ τῆς ἀρκτικῆς Λουσιτανίας, ταννῦν Μίνχο ὀνομαζόμενον ἐπὶ τῆς Πορτουγαλλίας, Πτολ. β'. 5.
Αἵμονα, ἡ. Emona. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, ταννῦν Λουβιάνα ἢ Leibach, Πτολ. Ἴμπ, ᾶς, Ἡρωδν.
Αἵμονες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Αἱμονίας χώρας, Πίνδ.
Αἱμονία, ἡ· καὶ Αἱμονὶς παρὰ Στεφ. Βυζ. Haemonia. Ἀρχαῖον ὄνομα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ τῆς Αἵμονος θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1089. Στράβ.
Αἵμονίαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ.
Αἱμονίδης, ου, ὁ· Τίὸς τοῦ Αἵμονος, ὁ Μαίων ἐκ τῶν Θηβῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 394. — 2) Αἱμονίδης, φίλουμ· υἱὸς τοῦ Αἵμονος, ὁ Δείρανις ἐκ Τροίας, Ἰλ. Γ, 487.
Αἱμονιεύς, νος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Αἵμων. Κάτοικος τῆς Αἱμονίας, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 507.
Αἱμόνεος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἀμαλθείας, Ἀπολλόδ. β. 7, 5.
Αἵμον, ὄρος, τό = Αἷμος, Στράβ.
Αἷμος, καὶ Αἵμος, Haemus. Ὄρος μέγα τῆς Θρᾴκης, ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ χωρίζον τὴν Θρᾴκην ἀπὸ τῆς Μοισίας, ταννῦν ὄρος Βαλκὰν λεγόμενον· ἐλήφθη δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἵμου υἱοῦ τοῦ Βορέα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ αἷμα, Ἀπολλόδ. α', 6, 3. ὅθεν, Αἱμόνιος, ία, ον, ἐξ Αἵμου, καὶ ταυτ. τῷ Θρᾳκικός. Ὀρφ. Αἵμος ἀσυνεμ. εὕρηται παρ' Ἡροδ. Ἀπολλόδ. καὶ Θεοκρ. φιλοῦμ. δὲ παρὰ Θουκ. Καλλ. Ἀρρ. ἡ γραφὴ Αἷμος φαίνεται ὀρθοτρ.
Αἷμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βορέα, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ἀνὴρ τῆς Ῥοδόπης, μετὰ τῆς ὁποίας μυθολογεῖται ὅτι μεταμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς τὰ ὁμώνυμα ὄρη Αἷμον καὶ Ῥοδόπην, διότι ἤθελον νὰ λέγωνται τέκνα τοῦ θεοῦ τούτου, Ὀβιδ. μεταμφ. 6, 87. Λουκ.
Αἵμων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν τοῦ Νέστορος ἐκ Πύλου, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 394. — 2) Τίὸς τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὅστις κατ' Ἀπολλ. γ', 5, 8. κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς μὴ δυνηθεὶς νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα αὐτῆς· ἦν δὲ οὗτος ἐραστὴς τῆς Ἀντιγόνης θυγατρὸς τοῦ Οἰδίποδος, Σοφοκλ. Ἐυρ. Φοίν. 951. — 3) Τίὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὃς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Αἱμονίας ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. ὁ. 44. παρὰ δὲ Ἀπολλόδ. γ', 8. καὶ Αἰτιων. 4) Τίὸς τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ τοῦ Ὀξύλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη κατ' ἀρχὰς ἡ Θεσσαλία Αἱμονία, Στεφ. Βυζ. — 5) ὁ κάτοικος τῆς Αἱμονίας, ταὐτ. τῷ Θεσσαλός, Πινδ. — 6) Μικρὸς τις ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ πρότερον Θερμώδων καλούμενος, ἐκβάλλων εἰς τὸν Κηφισσόν, Πλούταρχ.
Αἰνάριον, τό. Πόλις Ἀχαϊκὴ ἐν Πελοποννήσῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ὡς ἐπὶ πολὺ αἱ συνελεύσεις τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, Παυσ. ζ', 24.
Αἰναρία, ἡ καὶ Πιθηκοῦσαι, αἱ. Μικρὰ νῆσος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, Πτολ. γ', 1.
Αἰνεάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰνείου, πληθ. Αἰνεάδαι, οἱ, Ἀπόγονοι τοῦ Αἰνίου, οὕτω ἐκαλοῦντο οἱ Ῥωμαῖοι, Λυδοῦ.
Αἰνέας, α, Δωρ. ἀντὶ Αἰνείας. Θηβαῖος Χοροδιδάσκαλος, κατὰ Σχολιαστ. Πινδ. Ὀλ. 6, 149. ᾧ ἐχρήσατο ὁ Πίνδαρος, διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχυρὸν ῥωννὸν εἶναι καὶ μὴ δυνασθαι ἐν τῷ δημοσίῳ εἰ ἑαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χοροῖς. « — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκ. — 3) Ἕτερος στρατηγὸς ἐκ τῆς Στυμφαλίδος πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξεν.
Αἰνεία, ἡ, Aenea. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἡροδτ. 7, 123. ὅθεν, Αἰνεάτης, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. — 2) = Αἰνία.
Αἰνείας, ου, ὁ, Ἰων. Αἰνείης. Τίὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀπόγονος τοῦ Τρωὸς, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Δρυάδων νυμφῶν, Ὅμ. Ἴλιν. Ἀφρ. 258. Ἦν οὗτος Ἡγεμὼν τῆς Δαρδανίας χώρας, ὡς τις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐπολέμησε μὲ πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ἐλθὼν εἰς μάχην καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἔσωσεν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν, Ἰλ. Υ, 320. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως τῶν Τρώων, διασώσας μέγα μέρος τῶν συμπολιτῶν του καὶ λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν γέροντα πατέρα του ἔφυγεν ἐκ τῆς Τρωάδος καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔκτισε ἰδίαν πόλιν καὶ ἐσύστησε ἐν μικρὸν βασίλειον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, Διον. Ἁλικ. Ἀρχ. ἀ. Οὐίργ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας καὶ διαχώρησιν τῶν Ἑλλήνων ἐλθὼν περὶ τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐσύστησεν ἐνταῦθα μίαν νέαν Τρωϊκὴν ἐπικράτειαν, ὅπου ἔμεινεν μέχρι τέλους. Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἐκ τοῦ αἰνέω φαίνεται ὀρθοτρ.
Αἰνείας, ὁ Τακτικός. Συγγραφεύς, ζήσας πρὸ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, γράψας, Βιβλία στρατηγικά, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθη ἓν μόριον. Τακτικὸν καὶ Πολιορκητικὸν ἐπιγραφόμενον. — 2) Αἰνείας ἐκ Γάζης, μαθητὴς τοῦ Ἱεροκλέους, γενόμενος ἐπειτα Χριστιανὸς καὶ διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν Πλατωνικὴν φιλοσοφίαν.
Αἰνειάς, ἡ· καὶ Αἰνὴς· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Αἰνείου.
Αἰνειώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου. — 2) Ῥωμαΐστι γυνὴ, Λυδοῦ.
Αἰνετός, οῦ, ὁ. Τίὸς τοῦ Δηϊώτου βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου, Ἀπολλόδ. α, 9, 4.
Αἰνεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στίλβης, πατὴρ τοῦ Κυζίκου, Ὀρφ. Ἀργ. 502.
Αἰνήϊος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰνέως, ὁ Κύζικος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 948. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ ὄρους Αἶσυ ἐν Καφαλληνίᾳ.
Αἰνησίας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης τις, Θουκ.
Αἰνησίδαμος, ὁ, Ἰων. Αἰνησίδημος. Τίὸς τοῦ Πατταίκου καὶ πατὴρ τοῦ τυράννου Θήρωνος ἐκ Ἀκράγαντος, Πινδ. Ὀλ. 2, 84. 3, 12. Ἡροδτ. — 2) Αἰνησίδαμος ἐκ Κυνοσσοῦ, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λύγουστου, σκαπτικὸς φιλόσοφος. Φωτ.
Αἰνησίππη, ἡ, ἡ Αἰνησίπαστα. Νῆσος ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ μὲ ὁμώνυμον πόλιν καὶ λιμένα, Πτολ. δ', 5.
Αἰνησισφυρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ καὶ ἀκρωτήριον αὐτόθι, Πτολ.
Αἰνήτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐσώρου καὶ μήτηρ τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 950.
Αἰνία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν παρὰ τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ, Στράβ. ι', 2 — ὅθεν Αἰνιοι, Αἰνιᾶς καὶ Αἰνιάνες, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.
Αἰνιᾶνες, οἱ, Ἰων. Ἐνιῆνες, ἐνικ. Αἰνιάν, ᾶνος. Ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Θετταλίας, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄσσης, ὕστερον δὲ ἐν Ἠπείρῳ μεταξὺ τῶν ὀρέων Οἴτης καὶ Ὀρθρυος, ὅθεν καὶ Οἰταῖοι ἐκαλοῦντο, Ὅμ. Ἰλ. Β, 749. Θουκ. ε, 51. ἡ γραφ. Αἰνιᾶνες ἔστιν ἡμάρτη.
Αἰνείας, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 210.
Αἰνιπόντη, Aenipons. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας ἐπὶ τοῦ Αἴνου ποταμοῦ, ταννῦν Ἰνσβρούκη, Insbruck.
Αἶνος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, καλουμένη πρότερον Πολτυοβρία, ἤτοι πόλις τοῦ Πόλτυος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 520. Στράβ. ὅθεν Αἴνιος, ία, ιον, ὁ ἐξ Αἴνου, καὶ ὁ κάτοικ. τῆς Αἴνου, Στέφ. Βυζ. καὶ Αἰνόθεν, ἐκ τῆς πόλεως Αἴνου, Ὅμ. — 2) ὄρος ἐπίσημον τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ἐν᾽ᾧ τὸ ἱερὸν τοῦ Αἰνησίου Διός, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 287. Στράβ. ταννῦν Monte Nero. — 3) Αἶνος, ὁ, Aenus καὶ Oenus. Ποταμὸς τῆς Ῥαιτικῆς χώρας πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἴστρον, Πτολ. β', 12. ταννῦν Ἰνν.
Αἰνύρων χώρος, ὁ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Θήρας, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐκείνετο περίφημα μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ἡρόδ. 6, 47. καὶ Ἡσύχ. Αἰνυρα, τα, ἀπὸ Αἰνύρου τινὸς κληθέν.
Αἰξωνή, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν μεταξὺ Ἁλιμοῦντος καὶ Ἀλῶν· ὅθεν Αἰξωνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ. καὶ παροιμ. παλαιῶς Αἰξωνέα εἶναι ἤτοι σκωπτικὸς, χλευαστής, οἱ γὰρ Αἰξωνεῖς ἐφημίζοντο τὸ παλαι ὡς πολλὰ ἐπιτηδειοι εἰς τὸ σκέπτειν καὶ χλευάζειν, Πλάτ. Λαχ. σελ. 193. C. ὅθεν Αἰξωνικός, ἡ, όν, ἐκ τῆς Αἰξωνίης ἢ εἰς τὴν Αἰξωνίην ἀνήκων, καὶ Αἰξωνίς, ίδος, ἡ. θηλ. τοῦ Αἰξωνεύς, Στράβ.
Αἰολαδης, ου, ὁ. Θηβαῖος τις παρὰ Θουκ.
Αἰολεῖς, οἱ, ἐνικ. Αἰολεύς, έως, ὁ. Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔθνος ὀνομασθὲν οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰόλου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς μὲν κατῴκει εἰς τὴν Θετταλίαν ἔνθα ἔκτισεν διαφόρους πόλεις, ὕστερον δὲ ἦλθεν εἰς τὴν Ἀχαρνανίαν, Αἰτωλίδα, Φωκίδα, καὶ ἔως εἰς αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον· περὶ δὲ τὸ 1100. ἔτος πρὸ Χρ. μία μεγάλη Ἀποικία αὐτῶν μετέβη ἐπὶ τὴν μικρᾶς Ἀσίας ὅπου κατῴκησαν τὴν χώραν τῆς Τρωάδος ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰδίως Αἰολίς· ἐνταῦθα ἐσχημάτισαν οὗτοι τὸν λεγόμενον Αἰολικὸν δεσμὸν συγκροτούμενον ἐξ ἑνδεκα Αἰολικῶν πόλεων, καὶ τὸν ὁποῖον ἡ συνέλευσις ἐγίνετο συνήθως εἰς τὴν πόλιν Κύμην, Ἡροδ. 1, 149. κατ' ἀρχὰς ἦσαν αἱ πόλεις αὗται Αὐτόνομοι καὶ ἐλεύθεροι, ὕστερον δὲ ὑπέταξεν αὐτὰς ὁ Κροῖσος Βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, καὶ ἐφεξῆς εἰ Πέρσαι ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, Ἡροδτ.
Αἰοληίς, ίδος, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Αἰολὶς, Πινδ. Ὀλ. 1, 164.
Αἰολία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Καλυδὼν ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν, Ἀπολλόδ. ε', 7, 7. — 2) = Αἰτωλίς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αἰολιδέες, οἱ, ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου, ὁ Σίσυφος, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 154. καὶ ὁ Κρηθεύς, Ὅμ. Ὀδ. Α, 237. ἔτι δὲ καὶ ἀπόγονος αὐτοῦ, ὁ Ἅλκυών, Πίνδ.

Αἰολίη νῆσος, ἡ. Μία τῶν λεγομένων νήσων τοῦ Αἰόλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκει ὁ θεὸς οὗτος, κατὰ Στράβ. Ϛ'. ἐκαλεῖτο αὐτη ἰδίως Στρογγύλη διὰ τὸ στρογγύλον αὐτῆς σχῆμα, ἄλλως δὲ Λιπάρα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 1.

Αἰολικός, ἡ, όν, Θουκ. καὶ

Αἰόλιος, ία, ιον. Τοῦ Αἰόλου, ἢ εἰς τὸν θεὸν Αἴολον ἀνήκων. — 2) = Καλυδωνιεύς, Θεοκρ. Εἰδ. α', 50. ἴδε Αἰολίς.

Αἰολίς, ίδος, ἡ ταὐτ. τῷ Αἰολική, ἐπίθ. τῆς πόλεως Σμύρνης, Ὅμ. Ἐπ. δ'. — 2) Οὐσ. ὑπακουομ. γῆ. χώρα τῶν Αἰολέων ἐπὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐντεταιρμένη κατὰ τὰ παράλια τῆς Μυσίας, μεσημβρινώτερον τῆς Τρωάδος καὶ ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἑνδεκα πόλεις, Ἡρόδ. 1, 149. εἰς ταύτην ἀνήκει ἔτι καὶ αἱ νῆσοι Λέσβος, καὶ Τένεδος. — 3) = Θεσσαλίς, ἥτὶς πρῶτον κατῴκησεν ὁ Αἰόλεως υἱὸς τοῦ Ἕλληνος, Ἡρόδτ. 7, 176. Ἀπολλόδ. — 4) καὶ χώρα περὶ τὴν πόλιν Καλυδῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ, ἥτὶς κατ' ἀρχὰς ἦλθεν οἱ Αἰολεῖς καὶ κατῴκησαν, Θουκ. γ', 102. Θεοκρ. — 5) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μεταξὺ τῶν Δελφῶν καὶ τῆς Δαυλίδος, Ἡρόδτ. 8, 35. ἔθεν Αἰολιδέες, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Αἰολίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου, ὁ Μάκαρ, Ὅμ. Τμν. Ἀπολ 37.

Αἴολος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηίδος, ἔγγονος τοῦ Δευκαλίωνος, Βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀφ' οὗ κατήγοντο οἱ Αἰολεῖς· ὑπανδρεύθεὶς τὴν ἀναρέτην ἐγέννησε τὸν Κρηθέα, Σίσυφον, Σαλμωνέα, Δηϊονα, Μάγνην καὶ Περιήρην, θυγατέρας δὲ τὴν Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, καὶ Περιμήδην, Ἀπολλόδ. α', 7, 1. — 2) Αἴολος, υἱὸς τοῦ Ἱππότα καὶ τῆς Λιγύης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Διὸς καὶ ἔγγονος τοῦ Ἱππότα, ὃς δ' καὶ Ἱπποτάδης καλούμενος. Θεὸς ἢ ταμίας τῶν ἀνέμων, κατῴκει ἐπὶ μιᾶς τῶν Αἰόλων νήσων ἢ Λιπάρων λεγομένων, πιθαν. ἐπὶ τῆς ἰδίως Αἰολίας ἢ Στρογγύλης, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι ἦν ἡ πόλις αὐτοῦ, ἔχουσα χαλκᾶ τείχη μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐφυλάττοντο οἱ ἄνεμοι· πρὸς τοῦτον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος καὶ ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ἕνα ἀσκὸν περιέχοντα τοὺς ἀνέμους, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 2. ἦν δὲ εἰς ἄκρον φιλόθρησκος καὶ φιλόξενος, πρό πάντων φίλος τῶν θεῶν καὶ ἔμπειρος τῆς θαλασσοπλοΐας, Διόδ. Σικ. ε', 7. — 3) Αἴολος ἐκ Δυρνησσοῦ πόλεως τῆς Φρυγίας, ὃς τις ἠκολούθησεν τὸν Αἰνείαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, Οὐίργ.

Αἰόλου νῆσοι, αἱ, insolae Aeoliae. Νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης, κείμεναι ἀρκτικώτερον τῆς Σικελίας, ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν, ἡ Λιπάρα ἤτις ἦν καὶ μεγαλητέρα, ἡ Ἱερὴ ἢ Ἡφαίστου νῆσος, ἡ Στρογγύλη ἢ ἰδίως Αἰολία, ἡ Ἐρικοῦσα, ἡ Φοινικοῦσσα, ἡ Βύδινος, ἡ Διδύμη, καὶ ἡ Ἰκεσία, Στράβ. Ϛ', 2. Πτολ. γ', 4. Θουκ. γ', 115. ἔτι δὲ καὶ, αἱ Διπαράϊαι νῆσοι, ταυτὶ Lipari.

Αἴπεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, παραθαλάσσιος, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 152. ἥτις ὕστερον ἐκλήθη Θουρία, κατὰ Στράβ. 8, ἢ Κρᾶνη, κατὰ Παυσ. δ'. ἔθεν Αἰπεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ὕστερον Σόλοι κληθεῖσα, Πλούτ.

Αἶπυ, τό. Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, ἐξουσιαζομένη ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 592. πιθαν. ἢ παρὰ Πολυβ. Αἶπιον καὶ Ξενοφ. Ἤπειον λεγόμενη.

Αἰπύτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου βασιλέως τῆς Φαισάνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἦν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης, Ὅμ. Ἰλ. Β, 604 Πίνδ. Ὀλ. 6, 54. ἔθεν Αἰπύτιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Αἰπύτου, Ὅμ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἐρεσφόντου καὶ τῆς Μερόπης θυγατρὸς τοῦ Κυψέλου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν. Τοῦτον τὸν πατέρα φονεύσας ὁ Πολυφόντης ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας, ὁ Αἴπυτος ὅμως διασωθεὶς πλησίον τοῦ πάππου του Κυψέλου ἀνετράφη παρ' αὐτῷ, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς Μεσσήνην, ἐφόνευσε τὸν Πολυφόντην καὶ ἐπανέστησε τὴν πατρικὴν βασιλείαν, Ἀπολλόδ. β', 8, 5. Παυσ. δ'. 3) Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ ἔγγονος τοῦ Κόδρου· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Πριήνην, Στράβ.

Αἴσακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἀρίσβης ἔμπειρος ἐξηγητὴς τῶν ὀνείρων, ὅστις προεῖπε τὴν δυστυχίαν τῆς Τρωάδος ἥτις ἔμελλε νὰ προξενηθῇ διὰ τοῦ Πάριδος. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3.

Αἰσάμιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Γρῖνου, βασιλέως τῆς νήσου Θήρας, Ἡρόδτ. 4. 150.

Αἶσαρ, ος, ὁ, ἴδε Αὖσαρ

Αἴσαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας, νυνὶ Ἔσαρον, Θεοκρ. Εἰδ. ὁ, 17.

Αἰσερνία, ἡ, Aesernia. Πόλις τῶν Σαμνιτῶν ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, Στράβ. ε', νυνὶ Ἰσερνία, Isernia ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Μολίσσης.

Αἴσηπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς Κυζίκου εἰσβάλλει εἰς τὴν Προποντίδα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 825. — 2) Τίὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποτάμιος θεός, Ἡσ. Θεογ. 342 — 3) Τίὸς τοῦ Βουκολίωνος ἐκ Τροίας καὶ τῆς νύμφης Ἀβαρβαρέας, Ἰλ. Ζ, 21.

Αἰσιμίδης, ου, ὁ. Κερκυραῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἴσιμος, ὁ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 208. Σκαιός τις Ἀθηναῖος καὶ ἀσπιδέξιος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ῥωμικοῦ Ἐκκλ. 208.

Αἴσιον, τό, Aesium. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Ἰταλίας πλησίον τοῦ Σπολατίου, Στράβ. ε, 2.

Αἴσιος, ὁ. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφέβου, Δημοσθ.

Αἶσις, εως, ὁ, Aesis. Ποτομὸς τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς χώρας, Στράβ. ε, 2. τανῦν Ἔσινον, Esino.

Αἰσονίδης, ου, ὁ. Πατρωνμ. Τίὸς τοῦ Αἴσονος, ὁ Ἰάσων, Ἡσ. Θεογ. 993.

Αἰσυήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τρωϊκῆς πατρὸς τοῦ Ἀντήνορος κατηγομένου ἐκ Βασιλικῆς γενεᾶς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 793. Ν, 427.

Αἰσύμη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 304. ὅθεν Αἰσύμηθεν, ἐκ τῆς Αἰσύμης.

Αἰσχινάδης, ου, ὁ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 1154. Χωρικός τις ἐν τῇ Ἀττικῇ διατρίβων παντοτε εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ.

Αἰσχίνης, ου, ὁ. Ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ Ἀτρομήτου γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὸ 393. ἔτος πρὸ Χρ. καὶ σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους· κατ' ἀρχὰς ἦν ὑποκριτὴς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Θέατρον ἐπὶ μισθῷ, ἔπειτα μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἰσοκράτους καὶ ἔχων ἱκανὴν φυσικὴν εὐφυΐαν καὶ λαμπρὰν ἐπιχειρίσθη τὰ πολιτικά, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἠξιώθη μεγάλης ὑπολήψεως καὶ εὐνοίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὥστε ἔπεμψαν αὐτὸν πρέσβυν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου διὰ δημοσίους ὑποθέσεις, ἀλλὰ τελευταίου καταστάσεις ὕποπτος ὡς δωροδοκηθεὶς ὑπὸ τοῦ μοναρχου τούτου, καὶ κατεδικασθεὶς διὰ συνεργείας τοῦ ἀντιπάλου του Δημοσθένους. ἠβιώσεν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ὅπου ἐδίδαξεν τὴν ῥητορικὴν μὲ πολλὴν φήμην, ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Σάμον ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑβδομήκοντα πέντε χρόνων· σώζονται τοῦ ῥήτορος τούτου λόγοι τρεῖς, Κατὰ Κτησιφῶντος, κατὰ Τιμάρχου καὶ περὶ Παραπρεσβείας. — 2) Αἰσχίνης, ὁ ἐπικαλούμενος Σωκρατικός, Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅς τις ἐδίδαξεν ἐπὶ μισθῷ εἰς τὴν αὐλὴν Διονυσίου τοῦ Τυράννου, συνέγραψεν οὗτος διαλόγους ἑπτὰ ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνοι τρεῖς. — 3) Αἰσχίνης ἐκ Νεαπόλεως, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς καὶ διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις. — 4) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων τοὺς ὁποίους ἐκλεξεν ὁ Λύσανδρος εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξεν. — 5) Τίὸς τοῦ Σίλλου ἐπικαλουμένου κάπρου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐκυνήγασε πολλάκις ὁ Ἀριστομένης, Σχὴν. 472. — 6) Ἐρετριεύς τις παρ' Ἡρόδτ. (τὸ ἴσως ἔστι φύσει μακρόν, παρὰ τοῖ. ὕστερον δὲ ἐλεμβάνετο ἔτι ὅτε καὶ βραχύ.)

Αἰσχρέης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρ' Ἡρόδτ.

Αἴσχρη, ἡ. Γυνὴ τις Φρυγία, Καλλιμ.

Αἰσχρηίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπιέως, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λεύκωνα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Αἰσχρεώνη φυλή, ἡ. Φυλὴ τῶν Σαμίων κατοικούντων εἰς τὴν Ὄασιν πόλιν τῆς Λιβύης. Ἡρόδτ. 3, 26.

Αἰσχυλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θαλοῦ, Καλλιμ. Ἐπ. 54.

Αἰσχύλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐφορίωνος, γεννηθεὶς ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς 524 πρὸ Χρ. πατὴρ τῆς Ἑλληνικῆς Τραγῳδίας· νέος ὢν ἔτι ἐξῆλθεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας, πρό πάντων δὲ ἠρίστευσε εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· πρῶτος οὗτος ἤγειρε τὴν Τραγικὴν ποίησιν εἰς ἐντέλειαν εἰσάξας πλειοτέρας πράξεις εἰς αὐτήν, καὶ ἐπισοήσας τὰς περὶ τὴν σκηνὴν μηχανὰς καὶ λεοπρεπῆ θεατρικὴν διακόσμησιν· περὶ τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν πρὸς τὸν ἐν Σικελίᾳ Βασιλέα Ἱέρωνα, ἀπέθανεν εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ ἑβδομηκοντεύτης ἤδη· ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα, ἢ κατ' ἄλλους ὀγδοήκοντα αὐτοῦ Τραγῳδιῶν ἐσώθησαν μόνοι ἑπτά. Ἡρόδτ. 2, 156. Ἀριστοφ. Βάτρ. 883.

Αἴσων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυρούς, ἔγγονος τοῦ Αἰόλου, Βασιλεὺς τῆς Ἰαλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 259. Ὑπανδρευθεὶς μὲ τὴν Πολυμήδην ἢ Ἀλκιμήδην ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα, καὶ τὸν Προμαχον. Οὗτος λέγεται, ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Μηδείας εἰς ἄνδρα νέον τεσσαρακοντατέτη, ὅτε ἐνῶ αὐτοῦ Ἰάσων ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Κολχίδος, Ἀπολλόδ. α', 9, 11. — 2) Ἀργεῖός τις παρὰ Θουκ.

Αἰσωπος, ὁ Φρὺξ τὸ γένος, ἢ κατ' ἄλλους Σάμιος, ζήσας πιθαν. περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος πρὸ Χρ. κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἰαδμονος ἢ Ξουθου ἐν Σάμῳ, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν ἦλθεν εἰς Λυδίαν καὶ ζῆσε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Κροίσου ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς Δελφοὺς ὅπου διαβληθεὶς ὡς ἥρπασε τὰ ἱερὰ τοῦ θεοῦ, ἐρριμμένος ὑπὸ τῶν Δελφῶν ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου· ἔγραψεν μῦθους περιέχοντας διαφόρους ἠθικὰς γνώμας καὶ ἀλήθεια, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ὅμως ἀμφισβητεῖται ἔτι, Ἡρόδτ. 1, 134. ἔθεν Αἰσωπικός, ἡ, όν, τοῦ Αἰσώπου, Ἀριστοφ. Σφ. 1251.

Αἴτνη, ἡ. Δωρκ. Αἴτνα (πιθαν. ἐκ τοῦ αἴθω καίω). Ὄρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἐν τῶν ἐπισημοτέρων πυριπνόων ὀρέων τῆς Εὐρώπης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐμυθολογεῖτο ὅτι εὐρίσκετο ὁ Τυφὼν, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ εἶχεν ὁ Ἡ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φαιστος τὸ χαλκεῖόν του, ἔνθα οἱ Κύκλωπες ἐχάλκευον τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, Πίνδ. Πύθ. 1, 36 — 55. Στρ. Θουκ. γ', 116. ταυτὸν Monte Gibello. — 2) Πόλις κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁμωνύμου ὄρους μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἱέρωνος, ὕστερον δὲ Ἴννησα ὀνομασθεῖσα, Πίνδ. Ὀλ. 4, 10. — Στράβ. ς'. — 3) Μία τῶν νυμφῶν τῆς νήσου Σικελίας, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. — 4) Ὄνομα μιᾶς βακτόλου, Θεοκρ. Εἰδ. 9', 15.

Αἰτναῖος, αία, αῖον Ἐκ τῆς Αἴτνης, ἢ εἰς τὸ ὄρος Αἴτνη ἀνήκων. Αἰτναῖα πῶλος, Αἰσχ. Π. 365. περίφημοι ἦσαν παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διὰ τὴν ταχύτητα των· καὶ Αἰτναῖος κάνθαρος, κατ' ἀστεϊσμ. παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 82 — 2) Οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, Πινδ. — 3) Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐν Αἴτνῃ τιμωμένου, Πινδ. Ὀλ. 6, 162. ἔτι δὲ τοῦ Ἡρακλέους, Εὐρ. Κύκλ. 595.

Αἰτωλή, ἡς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτεμίδος, τῆς ὁποίας ὁ Ναὸς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὑπῆρχεν ἐν Ναυπάκτῳ, Παυσ.

Αἰτωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος μεταξὺ Ἀκαρνανίας, Θετταλίας, Ἠπείρου καὶ τῆς Θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ ἀπογόνου τοῦ Διός, πρότερον δὲ ἐλέγετο Κουρῆτις ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐν αὐτῇ κατοίκων Κουρήτων, Παυσ. ε, 1. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ, αἴτιος ἦτοι δάσος μὲ τὸ ὁ ἐκαλύπτετο ἀπὸ πολλὰ δάση· διαῤῥέεται δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ ταυτὸν Ἀσπροπόταμον καὶ εἶχε τὸ πάλαι περίπου εἴκοσι ἓξ πόλεις· ταυτὸν Αἰτωλία σχηματίζουσα μετὰ τῆς Ἀκαρνανίας ἕνα Νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος τοῦ ὁποίου μητρόπολις εἶναι τὸ Ἀγρίνιον (Βραχώρι).

Αἰτωλικός, ή, όν. Τῆς Αἰτωλίας, ἢ εἰς τὴν Αἰτωλίαν ἀνήκων, Θουκ.

Αἰτώλιος, ία, ιον. Ὁμ. ταὐτ. τῷ Αἰτωλικός.

Αἰτωλίς, ίδος, ἡ· Θηλ. τοῦ Αἰτώλιος. — 2) Οὐσιαστ. προσυπκ. γυνὴ, ἡ ἐκ τῆς Αἰτωλίας οὖσα, Σοφ. — 3) = Αἰτωλία, Ἡρόδ. 1, 127.

Αἰτωλοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἑλλάδι, οἵτινες ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἤλιδος μετὰ τοῦ Αἰτωλοῦ ἐκατοίκησαν ἐντεῦθεν ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν χώραν Αἰτωλίαν· οἱ δὲ πρότερον κάτοικοι ἐκαλοῦντο Δέλεγες, Κουρῆτες καὶ Τάντες. Ἦσαν δὲ οἱ Αἰτωλοὶ τὸ πάλαι ἔθνος μάχιμον, ἄγριον μᾶλλον καὶ λῃστρικόν, μὴ ὑποταχθὲν οὐδέποτε εἰς ἄλλον λαὸν τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ Στράβ. ε'. ἀρχηγὸς ὢν συμμαχικῶν δυνάμεων ἀναμεταξὺ των, ὅτε ἐστάθη ἐπίσημος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας, τελευταῖον δὲ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων.

Αἰτωλός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος καὶ τῆς Ναΐδος ἢ Ἰφιανάσσης, ἀπόγονος δὲ τοῦ Διός. Διαῤῥιχθεὶς τὸν ἀδελφόν του Ἔφυρα εἰς τὸ Βοιώτιον τῆς Ἤλιδος, ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ νὰ φύγῃ φονεύσας τὸν Ἄπιν υἱὸν τοῦ Ἰάσονος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν Κουρήτων ἐνρίσκει αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Αἰτωλίαν, Παυσ. ε, 1, 6. Ἀπολδρ. α', 7, 6. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πρωτέως ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλλυδῶνα, Στράβ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Αἰτωλίας, Ὁμ. ἔτι δὲ καὶ Ἐπίθ. Ὀδ. Ξ, 379.

Αἰγάβη, ἡ Ὄρος ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, Πτολ.

Αἰγαβηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεσοποταμέας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ε'.

Αἰγαδημικός, ή, όν. Ὁ ὢν τῆς Ἀκαδημίας ὤν, ἢ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἀνήκων· ἔτι καὶ Οὐσιαστ. ὁ Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος, Λουκ.

Ἀκαδημία, ἡ· Academia. Τόπος τις εὐρύχωρος ἀπέχων ἓξ στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ δενδροφύτου θέσεως, κληθεὶς οὕτω ἀπό τινος παλαιοῦ Ἥρωος τῆς Ἀττικῆς Ἀκαδήμου. Ἐταυθὲν ἦν ἐν περιφήμῳ γυμνασίῳ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγυμνάζοντο οἱ νέοι τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅπου ὁ Πλάτων ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του, ὅτις ἀπὸ τοῦτο ἐκλήθη καὶ ἕνα ναὸν τῶν Μουσῶν. — 2) Ἡ Ἀκαδημαϊκὴ σχολὴ καὶ φιλοσοφία, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἡ Πλατωνικὴ φιλοσοφία, ὅθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, = Ἀκαδημαϊκοί, Λουκ. (Ἀκαδήμεια παρὰ Στεφ. Βυζ. πάντη ἐκκρουστ. γραφ. ἴδε Λεξικ. ἐν Λεξ. Ἀκαδ. παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἐκαδημία.)

Ἀκάδημος, ὁ. Παλαιός τις Ἥρως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἐμήνυσε εἰς τοὺς Κάστορα καὶ Πολυδεύκην πόν τόπον ἔκρυβε κρυφὰ ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἥρπασεν ὁ Θησεὺς ἐκ τῆς Σπάρτης, ὅτε δ' καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, Θεογν. 975 Πλούταρ.

Ἀκάδραι, οἱ. Ἔθνος τῶν Σίνων κατοικοῦν πρὸς μεσημβρίαν τῆς νῦν Κίνας μεσογείως, Πτολ.

Ἀκαλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνως καὶ τῆς Πασιφάης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Μίλητον καὶ Ἀμφίθεμιν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1490. παρ' Ἀπολδρ. γ', 1, 2. καλεῖται αὕτη Ἀκάλλη. — 2) Νύμφη τις ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φύλακιν καὶ Φιλαίθρου, Παυσ. ί, 16.

Ἀκακήσιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, κειμένη ἐπί τινος ὁμωνύμου Λόφου, Παυσ. Ἀρκ. 36.

Ἀκακήσιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἀνετράφη πρῶτον ἐν τῇ πόλει Ἀκακησίῳ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοῦ Ἀκάκου, Καλλιμ. Ἄρτ. 143. Παυσ. η', 3, 36. ἢ = Ἀκακήτης.

Ἀκάκητος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἀποτρέποντος τὰ κακά.

Ἄκακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀκακησία ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. Ἀρκ. 3.

Ἀκαλανδίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν ἑννέα Θυγατέρων τοῦ Πιερίου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας ἥτις μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν, Ὀβιδ.

Ἀκαλανδρος, ὁ. Ποταμὸς ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λευκανῶν (Lucania) τῆς κάτω Ἰταλίας, Στράβ. ς'.

Ἀκάλλη, ἡ· ἴδε Ἀκακαλλίς.

Ἀκαμάντιον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Ἀκαμαντίς, ίδος, ἡ. Φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀκάμαντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, Θουκ. δ', 118. ὅθεν, Ἀκαμαντίδης, ὁ ἐκ τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς ὤν, Στέφ. Βυζ.

Ἀκάμας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ἀγνωστος παρ' Ὁμήρ. Ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, ἥρπασε τὴν Λαοδίκην θυγατέρα τοῦ Πριάμου, ἥτις ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ ἕνα υἱόν, Τζετζ. μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροάδος ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Βλωμένην, καὶ ὡς λέγεται ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Οὐῤῥιγ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς, εἷς τῶν ἀρίστων Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 823. — 3) Τίὸς τοῦ Εὐσώρου στρατηγὸς τῶν Θρακῶν, ὅστις πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Τρώων ἐφονεύθη ἀπὸ τὸν Αἴαντα τὸν Τελαμώνιον, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 7. — 5) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος, ταυτὸν Cap di Piphano, Στράβ.

Ἀκαμψίς, εως, ὁ. Ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀρρίαν. Περιπ. ὄρεις ἄλλως καὶ Βάσις καὶ Ἄψαρος ἐλέγετο, πιθαν. ὁ Λύκος.

Ἀκανθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀκταίωνος, μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν, Ἀντ. Λιβ.

Ἀκανθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐτονόου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἵππων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀντ. Λιβ.

Ἄκανθος, ἡ Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μὲ λιμένα, Ἡρόδτ. 7, 115. ταυτὸν Ἱερισσὸς ἢ Χερισσα. — 2) Πόλις τῆς Μεσσαίας Αἰγύπτου ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ὀσίριδος, Στράβ. ιζ. ταυτὸν Δασχιούρ· ὅθεν Ἀκάνθιος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀκανθολίτις, ἡ. Χώρα τῆς Καρμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἀκαρνάν, ᾶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Καλλιῤῥόης θυγατρὸς τοῦ Ἀχελώου, ἔκγονος τοῦ Ἀμφιάραου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς πόλεως Ψωφίδος εἰς τὸ μέρος τῆς Ἠπείρου τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἀκαρνανία, ἐκατοίκησεν ἐντεῦθεν ψόρων μετ' αὐτοῦ καὶ μίαν ἀποικίαν, Ἀπολλ. γ', 7, 6. Στράβ. — 2) Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀκαρνανίας.

Ἀκαρνᾶνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀκαρνανίας χώρας ἐν τῇ Δυτικῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀκαρνᾶνος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίωνος, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ α καὶ κείρειν, διότι δὲν ἐκούρευον ποτὲ τὴν κόμην των. Ἦσαν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι ἔθνος γενναῖον καὶ πολεμικόν, ἡμιζόμενοι ἐξαιρ. διὰ τὸν φρονηματίσαντων, Πολύβ. δ'. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἠνώθησαν μὲ τοὺς Μακεδόνας καὶ ἐπολέμουν πάντοτε κατὰ τῶν γειτόνων αὐτῶν Αἰτωλῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους πολλάκις καὶ ἐνικήθησαν· τελευταῖον δὲ ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῆς Ἠπείρου εἰς μίαν ἐπαρχίαν.

Ἀκαρνανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος κειμένη μεταξὺ Αἰτωλίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Ἠπείρου, Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους· ἐκλήθη δὲ Ἀκαρνανία ἀνὰ τοῦ Ἀκαρνᾶνος υἱοῦ τοῦ Ἀλκμαίωνος, πρότερον δὲ ἐλέγετο καὶ αὐτὴ Κουρῆτις ὡς ἡ Αἰτωλία, Θουκ. β'. Πολύβ. δ', 6. Στράβ. ί, 3. καὶ ἐκατοικεῖτο ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Ταφίων, Κουρήτων, Τηλεβοίων καὶ Λελέγων, Στράβ. ς' 7. Ἀπολδρ. β', 4. ταυτὸν Ἀκαρνανίς, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Αἰτωλίας ἕνα νομὸν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τοῦ νομοῦ τὸ Βραχώρι, ἄλλως Ἀγρίνιον καλουμένην.

Ἀκαρνανικός, ή, όν. Ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας ἢ τῆς Ἀκαρνανίας ὤν, Θουκ. καὶ, Ἀκαρνανική, προσοπακμ. χώρα, ταυτὸν τῷ Ἀκαρνανία.

Ἀκαρνεύς, ῆος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Ἀχαρνεύς, Ἡροδ. 1, 62. κατὰ Valcken· δὲ ἀντὶ Ἀρκανεύς.

Ἀκάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 356. Ὁμ. Τμ. Δημ. Ζ31.

Ἄκαστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ, εἰς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, καὶ ἐκ τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 224. μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Ἰωλκὸν, ἐπειδὴ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ δὲ ἀπάτησε τῆς Μηδείας ἐθανάτωσαν τὸν γέροντα πατέρατου, ἐβλιξε τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν ἐκ τῆς χώρας, καὶ ἐστάθη πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τοὺς περιφήμους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀγῶνας ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀστυδαμείας ἐγέννησε τὸν Ἄκτορα καὶ θυγατέρας τὴν Λαοδάμειαν καὶ Στερόπην. Ἀπολδρ. α', 9, 10. γ', 12, 3.

Ἀκερσεκόμης, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὸ φέρειν μαιράν κόμην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἀγένειον εἶναι.

Ἀκεσαμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀκεσαμενός, ὁ· ποιητ. Ἀκεσσαμενός. Πατὴρ τῆς Περιβοίας βασιλεὺς τῆς Θράκης, κτίσας τὴν πόλιν Ἀκεσσαμενὰς ἐν Μακεδονίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 142.

Ἀκεσίμβροτος, ὁ. Οὕτω καλεῖται Ἰατρός τις παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 394.

Ἀκεσίνης, ἡ Ἀκησίνης, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰνδόν, ταυῦν Τσχουναβ, Ἀρῖαν. Ἀναβ. παρὰ Διοδ. Σικ. Ἀκεσίνης. — 2) Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ Ἀκτολικοῦ μέρους τῆς νήσου, ἄλλως καὶ Ὑβλιβάλας λεγόμενος, Θουκ. δ', 25. ταυῦν Κιμτέρας.

Ἀκέστη, ἡ, = Αἴγεστα.

Ἀκέστης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ἰδε Αἴγεστος.

Ἀκεστορίδαι, οἱ. Ἱερᾶτις γενεὰ ἐν Ἄργει, ἐκ τῆς ὁποίας ἐχειροτονοῦντο πάντοτε αἱ ἱέρειαι τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, Καλλιμ. Ἴαμ. Παλ. 34.

Ἀκέστορος, ὁ, καὶ Ἀκέστωρ, ορος. Ποταπός τις τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλέγετο καὶ Σάκας, διότι δέν ἦν Ἕλλην, συχνακ. ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους χλευαζόμενος, Σφ. 1216. Ὄρν. 31.

Ἄκη, ἡ. Ἀκα. Πόλις τῆς Γαλλιλαίας, ὕστερον Πτολεμαΐς κληθεῖσα, ταυῦν Ἄκρη, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀκαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκήρατος, ὁ. Ἱερεύς τις ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τῶν Δελφῶν, Ἡροδ.

Ἄκης, εω, ὁ. Ποταμὸς μέγας τῆς Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Χορασμίων καὶ Τρανιῶν, Ἡροδ. 3, 117. κατά τινας νομίζεται οὗτος ὁ Ὄξος ποταμός, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἰάξαρτης, ταυῦν Βεχάτ.

Ἄκιβοι οἱ· Acibi. Μικρὸς τις λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας.

Ἀκίδας, αντος, ὁ καὶ Ἀκίδων, ωνος. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ, πιθαν. ὁ παρ' Ὅμ. Ἰάρδανος ἀναφερόμενος, Παυσ. ε', 5. Στράβ.

Ἀκιλισηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ τοῦ Ταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου, Στράβ. ια'.

Ἀκινάκαι, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ

Ἀκινάκης, ου, ὁ. Κυρίως ξίφος παρὰ τοῖς Ἀσιατικοῖς, ὅθεν, νὴ τὸν Ἀκινάκην, ὅρκος τῶν Σκυθῶν τὸν ὁποῖον ἐσωνείδιζον οὗτοι νὰ κάμνωσιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ ξίφους των, Λουκ. Τόξ. 38. κατὰ δὲ τὸν Σχολ. θεός τις τῶν Σκυθῶν.

Ἀκίνδυνος, ὁ. Ὄνομα Κύρ. ἀνδρός, Λουκ.

Ἀκίνητος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσεν ἐν τῇ μανίᾳ του.

Ἄκρης, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας, ταυῦν Agri. Στρβ.

Ἄκις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Σικελίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης, ταυῦν Chiaci ἢ Aci, Θεοτρ. Εἰδ. α', 69. — 2) Τίς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς Συμαίθιος Νύμφης, τὸν ὁποῖον ἐφονεύθησαν ὁ Κύκλωψ Πολύφημος, Ὀβιδ.

Ἀκίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα μιᾶς ὀρυλῆς, Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. δ'.

Ἀκμῆνες, αἱ. Ἐπιθ. Νυμφῶν τινων αἵτινες εἶχον ἰδίαν ῥωμὸν ἐν Ἤλιδι, Παυσ. ε', 15.

Ἀκμονία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅθεν Ἀκμονεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀκμώνιον ἄλσος, τό. Δάσος ἐπὶ τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐν Καππαδοκίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 993. κατὰ Bochart. Ἀλκμόνιον.

Ἄκμων, ονος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Σακῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) Σύντροφος τοῦ Διομήδους, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη μετεμόρφωσεν εἰς πτηνόν, Ὀβιδ. — 3) Εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, Στράβ.

Ἀκόναι, αἱ. Acone. Πόλις μικρὰ τῆς Βιθυνίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἡρακλείας, ὅθεν, Ἀκονίτης, ὁ κάτοικ. Στέφ.

Ἀκόντης, ου, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀναίονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. πιθαν. ὀρθοτρ. Ἀκόντιος παρὰ Στεφ.

Ἀκόντιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας τὴν ὁποίαν ὁ Παυσαν. καλεῖ Ἀκοντισμαπαρίκιν, Στέφ. Βυζ. — 2) ὄρος Ἀκόντιον ἐπὶ τῆς Φωκίδος, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Παρνασσοῦ ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Στράβ. δ'.

Ἀκορίς, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἑπτανομίδος.

Ἀκούινον, τό, Aquinum. Πόλις ἐπίσημος τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ταυῦν Aquino, Στράβ. δ'.

Ἀκουϊτανία, ἡ, καὶ Ἀκουϊτανή, Aquitania. Χώρα μεγάλη τῆς παλαιᾶς Γαλλίας κειμένη μεταξὺ τῶν Πυρηναίων, τῆς Ναρβωνικῆς, τῆς Λουγδουνικῆς καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 7. μετὰ ταῦτα σχηματίζει αὕτη μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν.

Ἀκουϊτανοί, οἱ. Aequitani. Κάτοικοι τῆς Ἀκουϊτανίας, οἵτινες ἀπετέλουν τὸ πάλαι ἓν τῶν τεσσάρων μεγάλων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας, Στράβ. δ. Πτολ.

Ἀκουμινκον Λεγείων, Πτολ. β', 16. Acimincum. Πόλις καὶ φρούριον τῆς Παννονίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ λίμνη Φλιξ· πιθαν. ἐπὶ τῆς παλαιᾶς Βούδας.

Ἀκουμενός, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ.

Ἀκουσίλαος, ὁ, Αττ. Ἀκουσίλεως. Ἀρχαῖος Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐξ Ἄργους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψεν μίαν Ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Κατὰ Κλήμ. Ἀλεξ ἐσπούδασεν οὗτος τοσοῦτον τὸν Ἡσίοδον ὥστε μετέφερε τὰ ποιήματα αὐτοῦ εἰς πεζὴν φράσιν.

Ἀκουτεια, ἡ, Acutia, ἡ Ἀκουτία παρὰ Στράβ. γ'. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λουσιτανίας ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ (Duero).

Ἄκρα, ἡ. Ἄκρα πόλις. Πόλις τῆς εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας. — 2) Ἄκρα Ἰαπυγία, ἰδε Ἰαπυγία. — 3) = Ἄκραι. — 4) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου — ὅθεν, Ἀκραῖος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀκράβα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογαίως, Πτολ.

Ἀκραβατηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰουδαίας συνορεύουσα βορειοανατολικῶς μὲ τὴν Σαμάρειαν, Ἰωσ. γ', 4.

Ἀκραγαλλίδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Φωκίδος κατοικῶν πλησίον τῆς Ἡῤῥας, Αἰσχὶν κατὰ Κτησφ.

Ἀκράγας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ὠκεανίδος Ἀστερόπης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀκράγαντα ἐν Σικελίᾳ, Πίνδ. Πυθ. 7, 6. — 2) ὁ καὶ ἡ Ἀκράγας, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τὸ πάλαι ἐν Σικελίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων παρὰ τῷ ὁμωνύμῳ ποταμῷ, πατρὶς τοῦ Φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους, ταυῦν Girgenti, Πίνδ. Ὀλ. 6, 3. Θουκ. ζ', 50. Ξεν. Ἑλλ. β', 2. Στράβ. — 3) Ἀκράγας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων παρὰ τῇ ὁμωνύμῳ πόλει, ταυῦν Fiume di Naro, Θουκ. — 4) Ὄρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν κτισμένη ἡ πόλις Ἀκράγας, Πολ. (Οἱ Γραμματικ. διακρίνουσι τὴν ἰδίως πόλιν Ἀκράγαντα, διὰ τοῦ Ζηλικ. γένους, τὸν δὲ ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος διὰ τοῦ ἀρσενικ.) ὅθεν, Ἀκραγαντῖνος, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.

Ἀκραθῶος ἄκρον, τό. Ἡ τελευταία ἄκρα τοῦ ἀκρωτερίου Ἄθω ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. ζ'.

Ἄκραι, αἱ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τριχωνίδος λίμνης, Πτολ. ε', 13. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Καμαρίνης, Θουκ. ζ', 5. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Ἄκρα, ταυῦν Palazuolo, ὅθεν Ἀκραῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Εὐβοίας, τροφὸς τῆς Ἥρας, Παυσ. β', 17. — 2) Ἐπιθ. ἀποδιδόμενον εἰς διαφόρους θεὰς ὅταν εἶχον ναοὺς ἢ βωμοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων, ἀκροτηρίων ἢ πόλεων ὑρεινῶν, ἐξαιρ. τῆς Ἥρας, ἥτις εἶχε ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἓν ἀρχαιότατον μαντεῖον ἐπὶ τοῦ Λεχαίου λιμένος πλησίον τῆς Κορινθου, Παυσ. β', 24.

Ἀκραῖον λέπας, τό. Ὄρος τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἄκρα, ταυῦν Crinili, Θουκ. ζ', 78.

Ἀκραῖος, ὁ. Ἐπιθ. διαφόρων θεῶν ὅτου εἶχον ναοὺς ἐπὶ ὑψηλῶν τόπων ἢ βράχων.

Ἀκραιφεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὁ κτίσας τὴν Ἀκραιφίαν ἐπὶ τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀκραιφία, ἡ καὶ Ἀκραιφίαι, αἱ. καὶ Ἀκραιφιον, τό. Πόλις μικρὰ καὶ ἀρχαία τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἕνικ. παρ' Ἡροδ. 8, 135. Πλησ. Στράβ. —

Ἀκραίφιον, τό = Ἀκραιφία. Παυσ.

Ἄκρασος, ὁ. Πόλις μεσόγειος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀκρατος, ὁ. Εἷς τῶν ὀπαδῶν τοῦ Διὸς Βάκχου, λατρευομένης ἐν Μουνυχίᾳ τῆς Ἀττικῆς ὡς Ἥρωι, Παυσ. α', 24.

Ἀκρατόφορος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, διὰ τὸ φέρειν ὡραῖον. Λατρευομένου ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η'.

Ἀκραι, αἱ, Πόλις μικρὰ παραλίαστις τῆς Λακωνίας μὲ λιμένα, Πολύβ. ὅθεν Ἀκριάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀκρίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας· φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, Παυσ. Ϛ', 21. —

Ἀκριλλαι, ἡ· καὶ Ἀκρίλλαι, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας μεταξὺ τῶν πόλεων Ἄκρων καὶ Ἀγράγαντος, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀκριλλαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀκρίσιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄβαντος καὶ τῆς Ὀκαλείας, ἀπόγονος τοῦ Δαναοῦ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Δανάης, βασιλεὺς τῶν Ἀργους· φοβούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅς τις προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει δυνατωθῆ ἀπὸ τὸν ἔκγονόν του, ἔκλεισε τὴν θυγατέρα του Δανάην εἰς μίαν ὑπόγειον φυλακήν, ἐμποδίζων αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιμιξίαν· πλὴν αὐτὴ μετὰ καιρὸν ἐγέννησε τὸν περίφημον Περσέα, ὅς τις περὶ τὰ τέλη ἐλθὼν μετὰ τοῦ πάππου του Ἀκρισίου εἰς τὴν Λάρισσαν διὰ νὰ περιεργεθῶσιν εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ ἐκεῖ Βασιλέως, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ῥίπτων τὸν δίσκον. Ἀπολλόδ. β', 21. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1091. Παυσ. — 2) Συκωνίας τις, Ξενοφ. Ἑλλην. ις'.

Ἀκρισίωνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου, ἡ Δανάη, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 319.

Ἀκρισιωνιάδης, ου, ὁ· ἐπώνυμ. τοῦ Περσέως.

Ἀκρίτας, α, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον νοτιοδυτικῶς, Στράβ. η'. τανῦν Κάπο Γάλλο ἢ Χῶρος. — 2) Ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ, νῦν Ἀκρίτα λεγόμενον, Πτολ. ε'

Ἀκρόθωον, τό, καὶ Ἀκρόθωοι, οἱ. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ τῆς ἕδρας τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ὅστε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρου Οὐρανόπολις κληθεῖσα, Ἡροδ. 7, 22. Θουκ. δ', 109 ἔστι οἱ Ἀκρόθωοι, Ἕκτιοι. Στέφ. Βυζ.

Ἀκροκεραύνια ὄρη, τὰ Κεραύνια. Ὄρη τῆς Ἠπείρου τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται παρὰ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς Ἰλλυρίας, Πτολ. γ', 14.

Ἀκροκόρινθος, ὁ. Ἡ Ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου, κειμένη ἐπὶ τινος ἀποτόμου ὄρους μεσημβρινῶς τῆς πόλεως. Πολύβ. β', 43. Στράβ. η'. Θηλυκ. ἡ Ἀκροκόρινθος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 4. ἔνθα κρουπακ. τὸ ἄκρα.

Ἀκρόλισσος, ὁ. Ὄχυρὸν φρούριον τῆς Δαλματίας πλησίον τῆς πόλεως Λίσσου, κείμενον ἐπὶ τινος ὄρους, Πολύβ. η', 15.

Ἀκρόνεως, ω, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Φαιάκων, Ὁμηρ. Ὀδ. Θ, 111

Ἀκρόπολις, ἡ· ἐκαλεῖτο αὐτὸ ἰδίως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, ἥτις πρότερον Κεκροπία ἡ Πόλις ἐλέγετο Θουκ. 227. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, Στέφ.

Ἀκρίτατος, ὁ. Τίς τοῦ Βασιλέως Πλειστοάνακτος τοῦ δευτέρου ἐκ Σπάρτης, ὅστις συγὼν ἐκ τῆς Δεισαίμονος ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν πρὸς βοήθειαν τῶν Λεοντινέων, Διοδ. Σικ. — 2) ἕκγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης τὸ 266 πρόχρ. Πλουτ.

Ἄκρων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ψαύμιος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, Πινδ. Ὀλ. 5, 18. — 2) Περίφημος ἀκρωτὴρ Ἰατρὸς Ἀκραγαντῖνος, κατὰ Πλούτ. καθαρίτας τὰ Ἀθήνας ἀποστὴς λοιμικῆς νόσου, ἥτις συνέβη ἐπὶ Περικλέους.

Ἀκρώρεια, ἡ. Τόπος ὀρεινὸς περὶ τὴν πόλιν Ἀκρώρειαι ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου, παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, Διόδ.

Ἀκρώρειοι, οἱ. Πολιτεῖα Τριφυλίας ἐπὶ τῆς ἐσχατίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 2, 16. Ἀκρωρεῖται, ων, ὁ· ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀτιμάτο ἐν Σικυῶνι, Στεφ. Βυζ.

Ἀκταία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηϊδῶν, Ἡτ. Θεογ. 249. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 41. κατὰ τινας δὲ καὶ Ἀκραίη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ μνηστευθεῖσα μὲ τὸν Περίφαντα, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 3) ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, διὰ τὴν ἐν Ἀττικῇ λατρείαν αὐτῆς — 4) = Ἀττική, Στράβ.

Ἀκταῖος, ὁ. Πρώτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τοῦ Ἐρυσιχθονίου καὶ τῆς Ἀγραύλου γυναικὸς τοῦ Κέκροπος, Ἀπολλόδ. γ'. 14, 2. Παυσ. α', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Τελαμῶνος τοῦ ὁποίου ἐγένησεν ἐκ τῆς Γλαύκης, πίθαν. ἀντὶ τοῦ Αἰακοῦ λαμβανόμενος, Ἀπολλόδ. γ', 12, 6.

Ἀκταῖος, αία, αῖον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς ἤτοι Ἀττικῆς ὤν, Διον. Περ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς Ἀκτῆς τῆς Ἰωνίας ὤν, ἢ εἰς αὐτὴν ἀνήκων, ἔθεν οἱ Ἀκταῖαι πόλεις, αἱ παραθαλάσσιοι πόλεις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κείμεναι ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου, Θουκ. δ', 52. —

Ἀκταίων, ωνος, καὶ ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριστταίου καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, εἷς τῶν πορφήμων Ἡρώων τῆς Ἀρχαιότητος· ἔχων μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἔτρεφε πεντήκοντα σκύλους οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευον πάντοτε ὅτε ἐξήρχετο νὰ θηρεύσῃ. Ἡ θεὰ Ἄρτεμις ὀργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουομένην τὸν μετεμόρφωσεν εἰς ἔλαφον, καὶ αὐτὸν κατεσπάραξεν ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων, οἱ ὁποῖοι δὲν τὸν ἐγνώριζον πλέον, Ἀπολλόδ. γ', 4, 4. Παυσ. θ', 2. Καλλιμ. Τμ. Πελ. 108.

Ἀκταυία, ἡ. Μία τῶν νήσων τῆς ἀριστερᾶς ἢ Γερμανικῆς θαλάσσης, πιθαν. ἡ εἰν Schelling λεγομένη, Πτολ.

Ἀκτή, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας, Εὐρ. Ἑλ. 1014. Στραβ. θ'. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωος, Θουκ. δ, 109. Στραβ — 3) χώρατις ἐν τῇ Ἰωνίᾳ, κατὰ Στραβ. δέ, Πόλις Ἀκτὴ καλουμένη. 4) Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας Σκύλ. ιγ' — 5) χώρα τῆς Ἀνατολικῆς Πελοποννήσου περιλαμβάνουσα τὴν Τροιζῆνα ἕως τῆς ἐπιδαύρου, Πολύβ. —

Ἀκτικὴ, ἡ· ταὐτ. τῷ Ἀττικὴ, κατὰ Στράβ. τχηματισθ. ἐκ τοῦ Ἀκτὴ, Ἀκτικὴ, Ἀττικὴ.

Ἀκτία, τά. Ἑορτὴ καὶ ἀγῶνες πανηγυριζόμενοι κατὰ τριετίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας, τοὺς ὁποίους ἐπανήγαγεν ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου νίκην του, Στράβ. — 2) = Ἀκτιον.

Ἄκτιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· ἐνταῦθα ἐνίκησε ὁ Ἀντώνιος ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Αὐγούστου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. — 2) Νεὼς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ κώμη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Θουκ. α', 29. ὅθεν Ἀκτιακός, ἡ, όν, τοῦ Ἀκτίου, Στράβ. καὶ Ἀκτιάς, άδος, ἡ. Θηλ. τοῦ Ἀκτιακός. Λιθ.

Ἀκτιος, ὁ Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀκαρνανίας ἔνθα ἦν ὁ Νεὼς αὐτοῦ, Στράβ. — 2) ἐπίθ. τοῦ Πανός, Θεοκρ. εἰδ. ε, 14.

Ἀκτορίδης ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄκτορος, ὁ Μενοίτιος πατὴρ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 785. Πινδ. Ὀλ. 9, 104. — 2) ὁ Πατὴρ τοῦ Κτεάτου ὅς τις καὶ Ἀκτορίων ἐλέγετο, Ἰλ. Β, 621. Ν, 185, — 3) Τίὸς τοῦ Ἄκτορος, ὁ Ἐχεκλῆς, Ἰλ. Π, 189. —

Ἀκτορίς, ίδος, ἡ. Πιττὴ Θελαμηπόλος τῆς Πηνελόπης καὶ συμπαῖς τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 227.

Ἀκτορίων, ωνος, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἄκτορος γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος, ὅθεν, τὼ Ἀκτορίωνε, Ὁμ. Ἰλ. Β. 621. οἱ δύο δίδυμοι υἱοὶ τοῦ Ἄκτορος ὁ Ἐπειὸς καὶ ὁ Κτέατος, τοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς καὶ Μολίονας ὀνομάζει ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν.

Ἀκτωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης συγατρὸς τοῦ Αἰόλου, πατὴρ τοῦ Εὐρυτίωνος, βασιλεὺς τῆς Φθίας, Ἀπολλόδ. α', 7, 3. ἢ κατ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 73. πατὴρ τοῦ Ἴφου καὶ πάππος τοῦ Εὐρυτίωνος. — 2) Τίὸς τοῦ Δηϊόνος καὶ τῆς Διομήδης συγατρὸς τοῦ Ξούθου ἐκ τῆς Ψωφίδος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἴγιναν ἐγέννησε τὸν Μενοίτιον, πατέρα τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολλόδ. α', 8, 4. Πινδ. Ὀλ. 9, 106. — 3) Τίὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Τρμίνης συγατρὸς τοῦ Ἐπωπέως, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Αὐγείου καὶ ἀνὴρ τῆς Μολιόνης μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς δύο διδύμους υἱοὺς Εὐρυτον καὶ Κτέατον, οἵτινες καὶ Ἀκτορίωνες καὶ Μολίονες παρ' Ὁμ. καλοῦνται, Ἀπολλόδ. β', 7, 9. — 4) Τίὸς τοῦ Ἀζέος καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, Παυσ 9', 37. — 5) Τίὸς τοῦ Ἱππάσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλόδ. α', 9. — 6) Ἀδελφὸς τοῦ Τπερβίου καὶ υἱὸς τοῦ Οἰνοπίωνος, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀνδρίστου ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Αἰσχ. Κατ. Θηβ. 557.

Ἀκυλήϊα, ἡ. Aquileja. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Βενετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰ μέρη ταῦτα, Στράβ. δ. Πτολ. γ', 1. ὅθεν Ἀκυληΐος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀκυληΐας, καὶ Ἀκυληῆοι καὶ Ἀκυληΐοι, οἱ κάτοικ.

Ἀκυτενία, ἡ, = Ἀκουιτανή, Στέφ. Βυζ.

Ἀκύλλιος, ὁ, Aquillius (Μάρκος ἢ Μάνιος). Στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Μιθριδάτου πόλεμον, Διβ. — 2) Δούκιος καὶ Μάρκος Ἀκύλλιοι, ἀνεψιοὶ τοῦ Κολατίνου, καὶ συνωμόται τοῦ Βασιλέως Ταρκυνίου, ἐξανατωθέντες ἐν Ῥώμῃ τὸ 507. ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀκύφας, αντος, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων Δωρικῶν πόλεων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, ἥτις ἄλλως καὶ Πίνδος, ἡ, ἐλέγετο, Στράβ. θ'.

Ἀλάβα, ἡ. Πόλις τῆς Ταρτησσωνίδος Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων. — 2) Νῆσος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ ἀπέναντι τῆς Ταπροβάνης, Πτολ. ζ', 4. —

Ἀλαβάγειον ἄκρον, τό. Πτολ. ς', 8. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Κερμανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ.

Ἀλάβανδα, τά, καὶ Ἀλάβανδα, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, τανῦν ἐρείπια τῆς Καρπουσέλης λεγομένη, πληθ. παρ' Ἡρόδ. 7, 195. Ἐνικ. παρὰ Στράβ. ιδ'. Ὁ Ἡρόδ. 8, 136. θέτει ταύτην τὴν πόλιν ἐν τῇ Φρυγίᾳ, δι' ὃ καὶ ὑπέλαβον τινὲς ὅτι ὑπῆρχον δύο πόλεις τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος· ὅθεν Ἀλαβανδεύς, έως, ὁ κάτοικ. — 2) Ἀλαβανδιακός, ἡ, όν, ὁ ἐκ τῶν Ἀλαβάνδων, Στέφ. Βυζ.

Ἀλάβανδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καρὸς καὶ τῆς Καλλιρρόης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀλάβανδα εἰς τὴν Καρίαν, Στεφ. Βυζ.

Ἀλαβαστρίτης, ου, ὁ. Ὄρος τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, Πλιν.

Ἀλαβάστρων πόλις, ἡ. Πόλις ἐν τῇ ἑπτανομίδι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλαβάστρου ὄρους, εἰς τὴν ὁποίαν κατασκευάζονται ἀγγεῖα διάφορα ἐξ ἀλαβάστρου λίθου, Πτολ.

Ἄλβος, ὁ, Πλούταρχ. καὶ

Ἀλβών, ῶνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ῥέων ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως Μυλῶν, ταυῶν Κάνταρον, Διοδ. Σικ. δ', 80.

Ἀλεγονία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐλευθερολακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας, Παυσ. γ, 33.

Ἀλαζίρ, ίρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Βάρκης ἐν Ἀφρικῇ, Ἡροδτ.

Ἀλαζών, ωνος, ὁ, πληθ. οἱ Ἀλαζῶνες ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Νείπρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Βόγα ἐπὶ τῆς Ποδολίας. Ἡροδ. 4, 17. ἴδε Ἀλίζωνες

Ἀλαί, αἱ· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον ἓνδεκα χωρία καὶ δῆμοι ἐν τῇ Ἀττικῇ, — 1) αἱ Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες λεγόμεναι, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν πλησίον τῶν Ἀραφαν μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ τῆς κώμης Βραυρῶνος ἀντικρὺ τῆς πόλεως Καρύστου ἐν Εὐβοίᾳ· εἰς τὸν ὁποῖον δῆμον ἐλατρεύετο ἐξαιρ. ἡ Ταυρικὴ Ἄρτεμις, Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1461 Στραβ. — ὅθεν, Ἀλαιεῖς, οἱ κάτοικ. καὶ Ἀλαΐς, αΐδος, ὁ ἐξ Ἀλῶν, Στέφ. Βυζ. — 2) αἱ Ἀλαὶ Αἰξωνίδες, δῆμος ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλὴν καὶ κείμενος ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου λίμνης ὀλίγον μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ἀπέναντι τῆς νήσου Τρόσυρος, τανῦν, Ἀλίβρης, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 2, 34. ὅθεν Ἀλαιεῖς Αἰξωνικοί, οἱ κάτοικ. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ταυῦν Ἀλάχι, Στράβ.

Ἀλαία, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τιμωμένης ἐν Ἀλαῖς τῆς Ἀττικῆς, Στρβ.

Ἀλαίη, ἡ = Ἀλέα, ὅπερ ὄρα

Ἀλαία, τά. Ἑορτὴ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα ἦν καὶ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναός, Παυσ. Ἀρκαδ. —

Ἄλαισα, τὰ (Ἄλστα, τά, παρὰ Διοδ. Σικ.) Halaesa. Πόλις τῆς Σικελίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἀξιολόγους ἐν αὐτῇ πηγάς. Στράβ. ς'. Πτολ. γ', 3. Diod.

Ἀλαισος, ὁ. Halaesus, Ποταμὸς τῆς Σικελίας

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως Ἀλαίσων, τανῦν Pittineo. Στρβ.

Ἀλαλίη, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κόρτικα) κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, Ἡρόδ. 1, 165. παρὰ Πτολ. Ἀλερία, τανῦν Alcria. οὐχὶ Καλαρις, Διοδ. Σικ. ε, 13.

Ἀλαλκομεναί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Ἐστιαιώτιδος χώρας, Στρβ. 9'. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομένους, μ' ἕνα ναὸν τῆς Θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παυσ. 9', 33. Στρβ. ὅθεν Ἀλαλκομενιεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀλαλκομένιος, ία, ιον, ἐξ Ἀλαλκομενῶν.

Ἀλαλκομενῆς, ίδος, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ τοῦ Βοιωτοῦ Ἀλαλκομένους ἐπικληθείσης, ὅς τις πρῶτος ὡς λέγεται ἀνέθρεψεν αὐτὴν καὶ ἤγειρεν πρὸς τιμὴν τῆς τὸν ἐν Ἀλαλκομεναῖς ναόν, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 8. Παυσ. 9'. 33.

Ἀλαλκομένης, ους, ὁ. Ἀρχαῖος τις Ἥρως τῆς Βοιωτίας, ὃς τις λέγεται ὅτι οὗτος πρῶτος ἀνέθρεψε τὴν Θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐγεννήθη καὶ ἤγειρε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐν Ναῷ ἐν Ἀλαλκομεναῖς πόλει τῆς Βοιωτίας. Στράβ. Παυσ. 9', 33

Ἀλαλκομενία, ἡ = Ἀλαλκομενῆς, Στράβ. 2) Συγάτηρ τοῦ Ὠγύγου, ἐξ ἧς κατ' ἄλλους λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰ πόλις Ἀλαλκομεναί, Παυσ. 9'

Ἀλαλκομένιον, τό. Ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀλαλκομεναῖς τῆς Βοιωτίας, καὶ ταὐτ. τῷ Ἀλαλκομεναί, Στράβ.

Ἀλαμανοί, οἱ, Alemani. Λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Εὐρώπης, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως, καὶ διῃρημένος εἰς ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἔχοντας ἰδίας μοναρχικὰς πολιτείας τὸ πάλαι, Ἀμμιαν. ιζ', 12. Στεφ.

Ἄλαμος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως μεταξὺ τοῦ Ἀλβάνου καὶ Κασίου ποταμοῦ, Πλιν.

Ἄλανα ὄρη. Ὄρη τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κείμενα πλησίον τῆς Μαιώτιδος λίμνης, Πτολ. —

Ἀλανία, ἡ. Χώρα τῆς Σκυθίας ἔνθα κατῴκουν οἱ Ἀλανοί, Δουκ. ὅθεν

Ἀλανικός, ἡ, όν· Ὁ ἐξ Ἀλανίας, ἢ εἰς τὴν Ἀλανίαν ἀνήκων, Δουκ.

Ἀλανοί. οἱ· ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας μεταξὺ Ταναΐδος ποταμοῦ καὶ Μαιώτιδος λίμνης, Διον. Περ. παρὰ Πτολ. καὶ Ἀλανοὶ οἱ αὐτοὶ καλοῦνται.

Ἀλαρόδιοι, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ἐυξείνου Πόντου ἀρκτικῶς τῆς χώρας τῶν Κόλχων, Ἡρόδ. 3, 94.

Ἀλαστορίδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος, ὁ Τρώς, Ὅμ. Ἰλ. Υ. 463.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Λυκίων καὶ σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Υἱὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ ἰδίου του Πρωτέρου Κλυμένου, Ἀπολλ. α', 90. 3) Ἕλλην ὑποστράτηγὸς τοῦ Νέστορος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 295. Θ, 333.

Ἀλάτας, α, Δωρ. ἀντὶ Ἀλήτης.

Ἄλβα, ἡ. Πόλις παρωκεάστιος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, τανῦν Alvana, Πτολ. β', 6. — 2) ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας, τανῦν Tur ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀραγονίας,

Ἄλβα, ἡ Ἄλβα Λόγγα, ἡ· καὶ Ἀλβανῶν πόλις, Διον. Ἀλ. γ'. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τοῦ Λατίου ἐπὶ τῆς Ἰταλίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀσκανίου υἱοῦ τοῦ Αἰνίου, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ῥωμύλος, ὅθεν, Ἀλβανός, ὁ κάτοικ. Στρβ.

Ἄλβα Πομπηία, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, Πτολ. γ', 1. τανῦν Alba .

Ἀλβανία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κασπίας Θαλάσσης, Κεραυνίων ὀρέων καὶ Ἰβηρίας, αἰὲν ὄχυρον εὐφορος, Στράβ. ε'. Πτολ.

Ἄλβανη, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλβάνου ποταμοῦ.

Ἀλβανοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ θηρευτικὸν καὶ ὄντες ἐπιτήδειοι πολεμισταί. Στράβ. Διον. Περ. 731. — 2) Κάτοικ. τῆς πόλεως Ἄλβης ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀλβανόν, ὄρος, τό. Mons Albanus. Ὄρος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ πόλις Ἄλβα Λόγγα, Στράβ. ε'. — 2) = Ἄλβιον ὄρος· Πτολ.

Ἀλβῖνος, ὁ, Albinus. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς σύγχρονος τοῦ Γαλληνοῦ, γράψας εἰσαγωγὴν εἰς τοὺς Πλατωνικοὺς διαλόγους, Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. τομ. β', σελ. 42. — 2) Ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Κομμόδου ἀναγορευθεὶς Καῖσαρ ὑπὸ τῶν ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βρεττανίᾳ στρατευμάτων, Ἡρωδν.

Ἄλβιον ὄρος, τό. Συνέχεια τῶν ὀρέων Ἄλπεων φερομένη πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἠρωτίας, τανῦν Alben, Στράβ.

Ἄλβιος, ὁ. Διὸν. Κάτ. ταὐτ. τῷ Ἄλβις.

Ἄλβις, εος, ὁ. Albis. Μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν ἀρκτικὴν Θάλασσαν, τανῦν Ἔλβας, Στράβ.

Ἀλβίων, ωνος, ἡ· καὶ Ἀλουίων. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεγάλης νήσου Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) ταὐτ. τῷ Ἀλεβίων, ὅπερ ἴδε.

Ἄλβουλος, ὁ. Albula. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἀλγιδον, τό, Algidus. Ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, ἔνθα ἦν ναὸς τις τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ε'. —

Ἀλγιδος, ἡ· καὶ Ἄλγιδον τό· Algidum. Πόλις τῶν Αἰκούων ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Διον. Ἀλ. 1, Στράβ. Στέφ.

Ἀλγιδών, ῶνος, ἡ, παρὰ Διον. Ἀλκ. = Ἀλγιδος. —

Ἄλγος, ὁ. Ποταμός τις ἐν Θεσσαλίᾳ ἀδιόριστος εἰσέτι, Αἰσχ. Ἱκ. 269. πιθαν. ὁ Ἄξος ἢ Ἄψος.

Ἀλδησεύς, ὁ, ἴδε Ἀρδησεύς.

Ἀλέα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Στυμφαλίδος λίμνης, ἔνθα ἦν ὁ ναὸς τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, Ἡρόδ. 1. 66. Παυσ. η', 23. ὅθεν Ἀλεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Ἄλσος, εα, εον, καὶ Ἄλσεια, εια, ειον, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλέας, Στεφ. Βυζ.

Ἀλέα, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἢ τις ἀτιμάζετο ὑπὸ τούτου τοῦ ὀνόματος ἐξαιρ. ἐν Τεγέᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, ἐν Μαντινείᾳ, καὶ ἐν Ἀλέᾳ, ἔνθα ἦν καὶ ναὸς αὐτῆς περίφημος, Ἡρόδ. 1, 66. Ξενοφ. ἐλληνικ. δὲ οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλέου υἱοῦ τοῦ Ἀφείδα ὅς τις πρῶτος ἤγειρεν τὸν ναὸν αὐτῆς ἐν τῇ Ἀλέᾳ, ἢ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως Ἀλέας, Παυσ. γ', 5. η', 4. παρὰ Στράβ. καὶ Ἀλαία, πιθαν. μέντοι Ἀλαία.

Ἀλεβίων, ωνος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δερκύνου, κατοικῶν εἰς τὴν χώραν τῶν Λιγύων ἢ Λιγυήρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε διέβαινεν ἐκεῖθεν. Ἀπολλόδ. β', 5, 10 κατὰ Heyne ὑπότρ. Ἀλβίων.

Ἀλεγήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, πατὴρ τοῦ Προμάχου, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 503.

Ἄλεες, εντος, ὁ. Halex Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ῥέων παρὰ τῇ πόλει Βελίᾳ, τανῦν Halente. Θεοκρ. εἰδ. ε, 123. συγχέεται πολλάκις, εἰκῆ ὀρθῶς μετὰ τοῦ Ἄληκος. — 2) ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 1 καὶ Μόσχ. εἰδ' ά, ἔνθα κατὰ Σχολιαστ. ἀναφέρεται ὡς χωρὶς ἐπίτης νήσου· τῶν-

τες. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κολοφῶνος. Παυσ. πιθαν. ὁ παρὰ Πλιν. Halesus· ὅθεν Ἀλήσιος καὶ κατὰ συναλοφ. Ἀλῆς, Μιμν. Λεῖψ.

Ἀλείσιον, ου, τό. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 617. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. δὲν ὑπῆρχε πλέον, παρ' ᾧ εὑρηται τὸ Ἀλασιαῖον, τόπος μικρὸς πλησίον τῆς Ὀλυμπίας, Ἡσύχ.

Ἀλεισίου κελώνη, ἡ. Δέρος πλησίον τοῦ Ἀλεισίου ἐν Ἤλιδι, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 757.

Ἀλέκτρα, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Ἠλέκτρα.

Ἀλεκτορίδης, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀλέκτορος, Ὀρφ. Ἀργ. 139.

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λείτου ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλόδ. α', 9, 16. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀργείου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Πελοπος, Σπαρτιάτης, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ἰφιλόχην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγαπένθης υἱὸς τοῦ Μενελάου, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 10 — 3) Τιὸς τοῦ Ἀναξαγόρου καὶ πατὴρ τοῦ Ἴφιος, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Ἀπολλόδ. γ, 6, 2.

Ἀλεκτρύων, ονος, ὁ· ταὐτ. τῷ Ἀλέκτωρ, ἀριθμ. ά, Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 602. — 2) Νεανίας τις θεράπων τοῦ Ἄρεως, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς οὗτος μετεμόρφωσεν εἰς ἀλεκτρυόνα, διότι ἀπεκοιμήθη φυλάττων ὅτε ὁ Ἄρης εὑρίσκετο μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Θ, 271. Λουκ. Ἀλεκτ. 3.

Ἀλεξάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ἥτις ἄλλως κοιτηρ. Κασσάνδρα ἐλέγετο, Παυσ. — 2) Οὕτως ἐπεγράφετο καὶ μία τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Λυκόφρονος, Λουκ. Λεξ. 25.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ. Ἓν μέρος τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀνταύδρου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς Θεάς, Στράβ. ιγ'.

Ἀλεξάνδρεια, ἡ· Alexandria. Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἀναφέρει εἴκοσι ὁκτὼ πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τῶν ὁποίων ἀπιστημότεραι ἦσαν, — 1) Ἀλεξάνδρεια ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα τοῦ μετὰ ταῦτα Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου καὶ μεθέδρα τῶν βασιλέων Πτολεμαίων, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸ 335. ἔτος πρὸ Χρ. ἔχουσα δύο εὐρυχώρους λιμένας ἐπὶ τῆς Μεσογείου Θαλάσσης καὶ μίαν περίμετρον ἐκ 15 περίπου μιλίων κατὰ τὴν τῶν ἀρχαίων κατεμέτρησιν, μὲ διάφορα λαμπρὰ καὶ δημόσια κατασκευάσματα καὶ μὲ τὴν περίφημον ἐκείνην βασιλικὴν βιβλιοθήκην τὴν ὁποίαν ἐσύστησαν ἐντὸς αὐτῆς οἱ Πτολεμαῖοι· περιεῖχε δὲ κατὰ Διοδ. Σικ. ιζ', 52. κατοίκους περίπου 300.000. Ἀρριαν. — 2) Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, πόλις παραθαλάσσιος τῆς μεταξὺ Ἀσίας ἐπὶ τῆς Θρᾴκης Μυσίας ἀπέχουσα τρία μίλια τῆς παλαιᾶς Τρωάδος, τανῦν κώμη μεταξὺ Ἐσκὶ Σταμπούλ καλουμένη, πρότερον δὲ καὶ Ἀντιγονία, Στράβ. ιγ'. Πτολ. ε', 3. — 3) Ἀλεξάνδρεια ἡ κατὰ Ἴσσον, πόλις τῆς Συρίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ πυθμένος τοῦ Κιλικίου κόλπου τῶν Ἰσσικῶν, τανῦν Ἀλεξανδρέττα, Στράβ. Ἡρωδν. — 4) Ἀλεξάνδρεια τῆς Ἰνδικῆς, πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τοῦ Ἀκησίνου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἰνδόν, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· Στράβ. Βυζ. Ἀρριαν. Ἴνδ. 1, 10. — 5) Ἀλεξάνδρεια ἐν Παροπαμισταδαις, ἐπὶ τοῦ ὄρους Παροπαμισσοῦ, κτισθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρριαν. Ἀν. δ', 22. τανῦν Καυδαχοῦρ· ἔτι δὲ καὶ ἡ πρὸς Καυκάσῳ. Ἀρριαν. Ἀν. ε', 1. — 6) Ἑτέρα Ἀλεξάνδρεια Σογδιανὴ λεγομένη, ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ ἐν Παραιδ. Ἀρριαν. Ἀν. δ', 1. ἥτις καὶ Ἀλεξάνδρεια πρὸς τῷ Ταναΐδι καὶ Ἀλεξανδρέσχατα παρ' Ἄπιωνι λέγεται, τανῦν Κογκὸ. — 7) Ἀλεξάνδρεια Ἀριανή, πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἄρίου ποταμοῦ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλεξανδρεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, Στράβ. Ἡρωδ.

Ἀλεξανδρωτικός, ή, όν, ὁ Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος, παρὰ Λουκ. κατ' ἀστεϊσμὸν λέξις.

Ἀλεξανδρῖνος, ίνη, ῖνον. Ὁ ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας ὡς· ἔτι δὲ καὶ Οὐσιαστ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλέξανδρος, ὁ. Ἐν τῇ μυθολογ. καλεῖται οὕτω ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 16. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 2) Τίος τοῦ Κύρνου θέσιος, ὃς τε ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐναντίον τῶν Ἡρακλειδῶν, ἡρονεύθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολλόδ. β', 8, 1. — Ἐξ ἱστορ. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων, ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν. — 1) Τίος τοῦ Πολυδώρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κατὰ τοῦ ὁποίου ὁπλίσθησαν ὁ Πελοπίδας στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Ἑλλ. Πλουτρ. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀμύνταν τὸν πρῶτον τὸ 506 ἔτος πρὸ Χρ. ὃς τε καὶ Φιλέλλην ἐπωνομάσθη, διὰ τὰς ἐκτελεσθείσας τὰς ὁποίας ἔδειξε πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Περσικοῦ πολέμου, Ἡροδ. 5, 17. — 3) Τίος Ἀμύντα τοῦ δευτέρου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὰ 369 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὅμως μετὰ δύο χρόνους ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Πτολεμαίου, Πλούταρχ. — 4) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Νεοπτολέμου βασιλέως τῆς Ἠπείρου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδος μητρὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, βασιλεύσας εἰς τὴν Ἤπειρον τὸ 320 ἔτος πρὸ Χρ. — 5) Ἀλέξανδρος ὁ ἐπιλεγόμενος μέγας, υἱὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος δυγατρὸς τοῦ Νεοπτολέμου, γεννηθεὶς ἐν Πέλλῃ τῆς Μακεδονίας τὸ 356 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα καθ' ἣν ἐκαίη ὁ ἐν Ἐφέσῳ περίφημος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· μαθητεύσας πλησίον τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους, διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του εἰς ἡλικίαν εἴκοσι χρόνων· ἐκστρατεύσας δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐνίκησε κατὰ κράτος τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον, καὶ ὑπέταξε πολυαριθμωθὲν προχωρήσας ἐπέκεινα τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέψας ἀπέθανε εἰς τὴν Βαβυλῶνα τὸ 323 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν τριακοστὸν τρίτον χρόνον τῆς ἡλικίας του· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ῥωξάνης ἐγέννησε υἱὸν τὸν Ἀλέξανδρον, ὃς τε καὶ οὗτος ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα μερόν τινα χρόνον μόνον. — 6) Τίος τοῦ Κασσάνδρου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὃς τις ἐφονεύθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ τὸ 295 ἔτος πρὸ Χρ. — 7) Τίος τοῦ ἐυτυχοῦς Περσέως βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὃς τις παρήχθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐθριάμβευσε εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου ἔγινε γραφὴς τῆς ῥωμαϊκῆς βουλῆς. — 8) Τίος τοῦ Πύρρου βασιλέως τῆς Ἠπείρου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Δημητρίου ὃς τις ἐβασάνισε τὸν πατέρα αὐτοῦ· μετὰ τῆς ἰδίας του ἀδελφῆς Ὀλυμπιάδος ἐγέννησε τὸν Πύρρον, Πτολεμαῖον, καὶ τὴν Φθίαν. — 9) Ἀλέξανδρος Πτολεμαίου, ἔννατος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φύσκωνος, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ 89 πρὸ Χρ. ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. — 10) Ἕτερος Ἀλέξανδρος υἱὸς τοῦ προτέρου, ἐξόριστος ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατ' ἀρχάς, ὕστερον δὲ ἀποκατασταθεὶς εἰς τὸν θρόνον ὑπὸ τοῦ Σύλλα, ἀπὸν ὅμως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Λαοῦ. — 11) Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος, πάππος, ἀδελφὸς τοῦ προτέρου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὃς τις καὶ αὐτὸς ἐδιώχθη τὸ 66 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ Λαοῦ. — 12) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀντιοχεὺς Μακεδών, γαμβρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, εἷς ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι συνομόσαντες μετὰ τοῦ Πανσανίου ἐφόνευσαν τὸν Φίλιππον πατέρα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀλέξανδρος ὁ Αἰγαιεύς, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους, φιλόσοφος περιπατητικὸς καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος. — 2) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀφροδισιεὺς ἐκ Καρίας, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. διδάσκαλος τῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας, γράψας σημειώσεις καὶ ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους συγγράμματα. — 3) Ἀλέξανδρος ὁ Τραλλιανὸς, γεννηθεὶς εἰς τὰς Τράλλεις πόλιν τῆς Λυδίας, καὶ ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ἕκτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὡς πρακτικὸς Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ· ἔγραψε, Βιβλίον Θεραπευτικὸν, εἰς δώδεκα βιβλία διηρημένον, πλῆρες παρατηρήσεων. — 4) Ἀλέξανδρος ὁ Ἀβωνουτειχίτης, γόης καὶ ἀπατεὼν προσποιούμενος τὸν προφήτην, τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἱστορεῖ ὁ Λουκιανός. (τὸ ἄλφα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἐστὶ βραχὺ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς εὑρηται ἐσθ' ὅτε καὶ μακρόν.)

Ἀλεξόνυμος, ὁ. Τίος τοῦ Μαχάονος, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Παυσ. β', 11.

Ἀλέξαρχος, ὁ. Συγγραφεύς τις τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξένορ, ορος, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης Ἀλέξανδρος Σεβῆρος, Ἡρωδιαν.

Ἀλεξικάκης, εος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἥβης, Ἀπολλόδ. β', 7, 7.

Ἀλεξίας, ου, ὁ. Ὄνομα ἄρχοντός τινος ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀλεξίδημος, ὁ. Θετταλός τις πατὴρ τοῦ Μένωνος, Πλάτ. Μεν.

Ἀλεξίκακος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτι ἔσωσε ποτὲ τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ λοιμοῦ, Παυσ. α', 3.

Ἀλεξικλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἀλεξῖνος, ὁ. Ἐξ Ἤλιδος, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου, φιλόσοφος Μεγαρικὸς, ἀσπονδος ἐχθρὸς τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας.

Ἀλεξιππίδας, α, ὁ. Κυρίως πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Ἀλεξίππου καὶ Ὄνομ. κύρ. ἄφορον τινὸς ἐν Σπάρτῃ, Θουκ.

Ἀλεξις, ιδος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς μασαίας κωμῳδίας ἐν Θουρίοι πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας περὶ τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ. ὃς τις κατὰ Σουϊδ. ἔγραψε 245 κωμῳδίας τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδεμία.

Ἀλέξων, ωνος, ὁ. Ἀχαιός τις παρὰ Πολύβ.

Ἄλεος, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀφείδαντος βασιλεὺς τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀρκάδος· μετὰ τῆς Νεαίρας ἐγέννησε τὸν Λυκοῦργον, Ἀμφιδάμαντα, Ἠφέα καὶ τὴν Αὐγήν· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἄλεαν. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 163.

Ἀλερία, ἡ, = Ἀλαλία.

Ἀλεσία, ἡ. Alesia. Πόλις τῶν Μανδουβίων ἐν τῇ Ἀκουιτανῷ χώρᾳ τῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπί τινος λόφου, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, Στράβ. δ', 2. ταυτὸν Alisia.

Ἄλεσσαι, αἱ. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου ὄρους, Παυσ. γ', 20.

Ἀλάτριαν, τό, Alatrium. Πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Alatri, Στράβ. ε'.

Ἄλευας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, ἐξ οὗ κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἀλευάδαι οἵτινες ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν μέρει τῆς Θεσσαλίας, Πίνδ. Πύθ. 10, 8.

Ἀλῆσίων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστον ὄνομα κύριον παρὰ Λουκ.

Ἀλήσιον πεδίον (ι). Πεδιὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κιλικίας μεταξὺ Σάρου καὶ Πυράμου ποταμῶν, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου Πηγάσου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 201. ἐκ τοῦ ἄλη ἤτοι πλάνη, μὲ τὸ νὰ ἐπλανήθη ἐνταῦθα καιρόν τινὰ ὁ Βελλεροφόντης.

Ἀλήτωδ, ους, ἡ (ω). Θυγάτηρ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, μία τῶν τριῶν Ἐριννύων τοῦ Ἅδου. Ὀρφ. Λ. 966.

Ἄλης καὶ Ἄλης, ητος, ὁ (ᾰ) Halex. Ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας (Bruttium) ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Aleee, Στράβ. ϛ'. Πλίν. φιλοῦμεν. εὑρηται παρὰ Θουκ. γ', 99. Διον. Περ. 367.

Ἀλήσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Τεγέας καὶ Μαντινείας, Παυσ.

Ἀλήσιος, ου, ὁ. Τίος τοῦ Σκιλλουντος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 627.

Ἀλήτης, ου, Δωρκ. Ἀλάτας, α, ὁ. Τίος τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 2) Τίος τοῦ Ἱππότου εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, οὗτος ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπ' ὅπου διώξαν τοὺς Σισυφίδας, κατεστάθη βασιλεὺς τῆς χώρας, τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι ἦρξαν πέντε γενεὰς κατὰ συνέχειαν ἕως τοῦ Βάκχεδος, Πίνδ. Ὀλ. 13, 17. Παυσ. β', 4. — 3) Τίος τοῦ Ἀτρείδου Αἰγίσθου φονευθεὶς ἀπὸ τὸν Ὀρέστην ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Μυκήνας, Τγῖν.

Ἀλήτιον, τό, καὶ Ἀλητία, ἡ. Aletium. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Lece. Πτολ. γ', 1.

Ἀλθα, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀστουρίᾳ ἐπὶ τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ, Πτολ. ε', 20.

Ἀλθαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθέμιδος καὶ ἀδελφὴ τῆς Λήδας. Συναισθομένη μὲ τὸν Οἰνέα βασιλέα τῆς Καλυδῶνος ἐγέννησε τὸν Τοξέα, Θυρέα, Ἠλύμενον, τὴν Γόργην καὶ τὴν Δηϊάνειραν, ἐκ δὲ τοῦ Ἄρεος ἐγέννησε τὸν Μελέαγρον, τὸν ὁποῖον φονεύσασα ἡ ἰδία, καὶ μεταμεληθεῖσα ὕστερον ἀχρεμάσθη ἰδιοχείρως· οὗτος δὲ εἶχε διατάσει πρότερον τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου θήρου, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 555. Ἀπολλόδ. α', 7, 10. καὶ 8, 1. — 2) Πόλις ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ Ἱσπανίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὠρητανῶν, Στέφ. Βυζ. ταῶν Ὀργαν.

Ἀλθαιμένης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Κίσσου καὶ ἔγγονος τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Στράβ. — 2) = Ἀλθημένης.

Ἀλθημένης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος· ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥόδον, διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν χρησμὸν ὃς τις προεῖπεν ὅτι ὁ Κατρεὺς θέλει φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ· μετὰ καιρὸν δὲ ἐλθὼν ὁ Κατρεὺς εἰς τὴν Ῥόδον διὰ νὰ ἴδῃ τὸν υἱόν του καὶ μὴ γνωρισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐν καιρῷ νυκτὸς, ἐφονεύθη ὡς ξένος τις κακοῦργος νομισθείς. Ἀπολλόδ. γ', 2, 1. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Ἀλθαμένης.

Ἄλθηπος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Δηϊδος δυγατρὸς τοῦ Ὠρου βασιλέως τῆς Τροιζῆνος, ὃς τις ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Ἀλθηπίαν, πρότερον ὡραίαν καλουμένην, Παυσ. β', 30, 6.

Ἀλία, ἡ· ἴδε Ἀλίη.

Ἀλιαί, αἱ, καὶ Ἀλίαι, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου, πλησίον τῆς Ἑρμιόνης μὲ λιμένα, Θουκ. α', 105. Σκύλαξ. πάππ. ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἁλαὴ παρὰ Παυσ. γ', 34. ταυῶν Κελάθεια· ὅθεν Ἁλαεύς, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Στρβ. ἔτι, δὲ Ἁλαιεῖς καὶ αὐτὴ ἡ πόλις κατὰ Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡ Ἁλαιάς, ἄσυ, ἡ περὶ τὴν πόλιν τῶν Ἁλιῶν χώρα, καὶ ἡ μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἑρμιόνης χειμένη παραλία, τὴς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ἰδίως Ἁλιεῖς ὡς ζώντες ἐκ τῆς ἁλιευτικῆς, Θουκ. β', 56.

Ἁλιάκμων, ονος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας ῥέων διὰ τῆς χώρας Περρίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡτ. Θεογ. 345. Ἡρόδτ. Στράβ. ζ'.

Ἁλίαρτος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἀρχαία, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρχομενίων παρὰ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 503. Στράβ. θ', 2. ταυῦν Μέτζ. Ἀρτεν. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 5. καὶ Στράβ. Θηλ. δὲ παρὰ Διόδρ. Σικ. καὶ ἅπαξ μόνον παρὰ Στράβ. ὅθεν Ἁλιάρτιος, ἴα, ιον καὶ ιος, ιον, ἐξ Ἁλιάρτου ἢ εἰς τὴν Ἁλίαρτον ἀνήκων, ἡ Ἁλιαρτιος λίμνη, ἓν μέρος τῆς Κωπαΐδος λίμνης παρ' αὐτῇ τῇ πόλει· Ἁλιάρτῳ, Στράβ. καὶ Οὐσ. Ἁλιάρτιος, ὁ κάτοικ. καὶ, ἡ Ἁλιαρτία, ἡ πέριξ τῆς Ἁλιάρτου χώρα, Στράβ,

Ἁλίας, ου, ὁ· Allia. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σαβινίτων, Πλούταρχ.

Ἁλιβαντὶς φυλή, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα παρὰ Λουκ. Νεκ. 20. ἐκ τοῦ Ἁλιβάντες = ναυτικοί.

Ἁλιεῖς, οἱ, ἴδε Ἁλιαί.

Ἁλίη, ἡ, Ἀττκ. Ἁλία. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 40. Ἀπολλόδ.

Ἁλίζωνες, οἱ, καὶ Ἀλίζονοι. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Παφλαγονίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 855. Στράβ.

Ἁλιζώρης, ου, ὁ. Τίτλος τοῦ Μάστορος ἐξ Ἰθάκης, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. καλεῖ γερουτα Ἥρωα, Ὀδ. Β, 157. Ρ, 68.

Ἁλικαρνασσός, ἡ, Ἰωνικ. Ἁλικαρνησσός, καὶ Ἁλικαρνασός. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Δωριέων· ἔκειτο αὐτὴ παραθαλασσίως καὶ εἶχεν ἕνα εὐρύχωρον λιμένα, μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον Μαυσώλειον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἡ Βασίλισσα Ἀρτεμισία πρὸς αἰωνίαν ἀνάμνησιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ συζύγου Μαυσώλου, Ἡρόδτ. 7, 99. Θουκ. Παυσ. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ πατὴρ τῆς Ἱστορίας Ἡρόδοτος καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς· ταυῦν Βιυθρούμη· (συνήθ. διὰ διπλοῦ σ, Ἡρόδτ. 1, 175. Θουκ. Στράβ. Παυσ. καὶ ἐπὶ νομισμάτων· οἱ ἐνίοτε δὲ σ παρ' Ἡρόδτ. 1, 1. Schweigh.) ὅθεν Ἁλικαρνασσόθεν, ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, Λουκ. καὶ Ἁλικαρνασσεύς, έως καὶ ῆος, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. Ἁλικαρνάσσιος, ἴα, ιον, ἐκ τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ἡ Ἁλικαρνασσιάς.

Ἅλικυος, ὁ. Ποταμὸς τις ἐν Σικελίᾳ, ῥέων μεσημβρινῶς, Halesus.

Ἁλικύαι, αἱ. Πόλις τῆς Σικελίας, πλησίον τοῦ Διλιβαίου ἀκρωτηρίου, Διοδ. Σικ. ιδ', 55. ταυῶν Salomi ὅθεν, Ἁλικυαῖοι, οἱ κάτοικ. παρὰ Θουκ. ζ', 32. καὶ Ἁλικυκαῖοι.

Ἁλίκυρνα, ἡ. Κώμη τῆς Αἰτωλίας, Σκύλ. ἡμαρτημ. παρὰ Στράβ. Αἴκυρνα.

Ἁλιλάτ, ἡ. Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ τοῖς Ἄραψι, Ἡρόδτ. 3. 8.

Ἁλίμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρίως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡτ. Θεογ. 255.

Ἁλιμοῦς, οὔντος, καὶ Ἁλιμοῦς, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκον εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, Στέφ Βυζ. ὅθεν Ἁλιμουσάδε, εἰς Ἁλιμοῦντα Ἀριστφ. Ὄρν. 496. καὶ, Ἁλιμούσιος, ὁ κάτοικ.

Ἅλινδα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πτολ. ε'. ὅθεν Ἁλινδεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἁλίνζα, ἡ καὶ Ὄροσα, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Ταλβὰρ χώρας, Πτολ. ς', 2.

Ἅλιος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἥλιος.

Ἁλιός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιήκων, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 119. 370. — 2) Εὐγενής τις Λύκιος, Ἰλ. Ε, 678.

Ἁλίπεδον, τό. Πεδιὰς τις πλησίον τοῦ λιμένος Πειραιέως ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. Ἑλ. β', 4, 30.

Ἁλιρρόθιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νύμφης Εὐρύτης, ὅστις θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἀλκίππην θυγατέρα τοῦ Ἄρεος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ποσειδὼν ἠγκάλεσε τὸν Ἄρην ἐνώπιον τῶν λοιπῶν θεῶν, οἵτινες ἔκριναν αὐτοὺς εἰς τὸ τοῦ Ἀρείου πάγου κριτήριον ἐν Ἀθήναις, ἴδε Ἀρειέπαγος, Ἀπολλ. γ', 14, 4. Εὐρ. Ἑλ. 1261.

Ἅλις, ιδος, ἡ Δωρ. ἀντὶ Ἥλις, Πινδ.

Ἁλίσαρνα, ἡ· Halisarna. Πόλις τῆς Τρωάδος χώρας, Ξεν. Ἑλ. β', 4. καὶ Ἑλισάρνη ὑπὸ Weisk. ὅθεν Ἁλισαρνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἁλιτηρία, ἡ. ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις πρώτον ἐπενόησε τοὺς μύλους τοῦ ἁλέθειν.

Ἁλιτήριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὡς ἐφόρου τῶν μύλων.

Ἅλιττα, ἡ. Ἐκ τοῦ Ἀρραβικοῦ Ἀλλούτα, ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀράβων, Ἡρόδτ. 1, 131. ἴδε καὶ Ἀλιλάτ.

Ἁλίφαι, αἱ· Aliffae. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Διοδ. Σικ. ιθ', 35. ταυῶν Alifa.

Ἁλιφήρα, ἡ, Παυσ. καὶ, Ἁλίφειρα, ἡ. Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἔχουσα ἐπὶ ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ταύτης οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν νεωστὶ κτισθεῖσαν Μεγαλόπολιν· ὅθεν Ἁλιφηρεύς, καὶ Ἁλιφειρεύς, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ἁλιφηραία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτω ἀπὸ τῆς πόλεως Ἁλιφήρας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ Ναὸς καὶ ἐν Ἀγάλμα αὐτῆς, Παυσ. η', 25.

Ἁλίφηρος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος, ὃς τε καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὡς ἄπειρὸς καὶ ἄθεος, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε καὶ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἁλιφήραν, Παυσ.

Ἁλκεθόη, ἡ· ἴδε Ἀλκιθόη.

Ἀλκάθοος, ὁ, Ἀττκ. Ἀλκάθους. Τίὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέστου, ὅστις φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Χρύσιππον, καὶ φεύγων ἐκ τῆς πατρίδος του, κατ' ὁδὸν ἐβανάυσεν ἕνα λέοντα ὁ ὁποῖος κατεπάραξε τὸν Ἐλέφαντα υἱὸν τοῦ Μεγαρέως, καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔλαβε τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως τούτου καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγαρων· ὅτε δὲ ἔκτισε τὰ τείχη περὶ τὴν πόλιν Μεγαρα, ὁ Ἀπόλλων ἠλθε εἰς βοήθειαν αὐτοῦ, καὶ μυθολογεῖται ὅτι ὁ λίθος ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔθηκε τὴν λύραν του ὁ θεός, ἔλαβεν ἔπειτα τὴν δύναμιν ν' ἀποτελῇ τὴν αὐτὴν μελῳδίαν τῆς λύρας· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πυργοῦς θυγατρὸς τοῦ Μεγάρου ἐγέννησε τὴν Περίβοιαν καὶ τὴν Αὐτομέδουσαν, Ἀπολλόδ. γ', 12, 7. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλόδ. α', 7, 10.— 3) Τίὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἀδελφῆς τοῦ Αἰνείου, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναίων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμήρ. Ἰλ. Μ, 93. Ν, 427. (Παρὰ τοῖς Ἐπικ. εἰσὶ Ἀλκάθοοι, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττκ. συχνάκ. συνηρμ. γενικ. Ἀλκάθου, δοτκ. Ἀλκάθῳ, Εὐρ. Ἡρακλ. 279. Ἀπολλόδ.)

Ἀλκαῖθης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Ἀλκαίου, Πινδ. Ὀλ. 6, 115.

Ἀλκαῖος, ὁ, Δωρικ. Ἄλκαος. Τίὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης, ὅστις μετὰ τῆς Ἱππονόμης θυγατρὸς τοῦ Μενοικέως ἐγέννησε τὸν Ἀμφιτρύωνα πατέρα τοῦ Ἡρακλέους, Ἡτ. Ἀστρ. 26. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. Εὐριπ. ἔτι δὲ καὶ Ἀλκεύς, ὅθεν ὁ Ἀλκείδης, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς θεραίνης τοῦ βασιλέως Ἰαρδάνου, πατρὸς δὲ τοῦ Βήλου καὶ πρόγονος τοῦ Κανδαύλου μετὰ ταῦτα Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡρόδτ. 1, 7. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀνδρέγεω καὶ ἐκγονος τοῦ Μίνωος, ὅστις ἔλαβεν ὡς δῶρον τὴν νῆσον Πάρον παρὰ τοῦ Τελαμῶνος διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν ἐκδουλεύσεις του, Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 4) Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Μυτιλήνης ἐν Λέσβῳ, ἀπ' ὅπου ἐξορισθεὶς κατ' ἀρχὰς ὡς στασιώδης ὑπὸ τοῦ Πιττακοῦ, ἐπέστρεψεν πάλιν μετ' ὀλίγον, ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὰς τέρψεις καὶ τὴν ἡδονὴν μιᾶς ἐμμέτρου καὶ ἀπαράκλου ζωῆς. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα μόνον, Ἡρόδτ. 5, 95. Ἀριστφ. Θεσμ. 168. — 5) Ἄρχοντις ἐν Ἀθήναις, Θουκ. ε', 19. — 6) Φιλόσοφος τῆς Ἐπικουρίας, ζήσας περὶ τὴν ἑκατοστὴν καὶ εἰκοστὴν πρὸ Χρ. ἑξηκοστὴν ἔκτην, Ῥωμ. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ.

Ἀλκαμένης, ους, ὁ, Αἰτιατ. η καὶ ην. Τίὸς τοῦ Τηλέκλου, ἕνατος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἐκ τῆς Οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἤρξεν ὁ πρῶτος Μεσσηνιακὸς πόλεμος· Ἡρόδτ. — 2) Τίὸς τοῦ Σθενελαΐδου, Σπαρτιάτης, Θουκ. — 3) Περίφημος ἀγαλματοποιός, μαθητὴς τοῦ Φειδίου, τοῦ ὁποίου ἓν ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εὑρίσκετο ἐξωθεν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τοὺς λεγομένους Κήπους, θαυμαζόμενον μεγάλως ὑπὸ τοῦ Παυσανίου. Λουκ.

Ἀλκάθρη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πολύβου ἑνὸς πλουσίου Αἰγυπτίου ἐν Θήβαις τῆς Δημοτικῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐρωμανθεὶς μεγάλως ὁ Ἑλένη στεφανώθη μετὰ τοῦ Μενελάου ἐκ Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 126.

Ἀλκάνδρας, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Τίὸς τοῦ Μουνίχου, εὐσεβὴς καὶ μάντις τὴν ἐπισήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν ὀρνίθιον, ὅτε ἔμελλε νὰ καταπιῇ ὑπὸ τῶν λῃστῶν, Ἀντ. Λιβ. ιδ'. — 3) Νέος τις Σπαρτιάτης, εἰς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ὑστερηστούμενοι ἐκ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου, ἐπιβουλεύθησαν κατ' αὐτοῦ, πληγώσας ὁ ἴδιος τὸν Νομοθέτην εἰς τὸν ὀφθαλμόν, Πλούταρχ.

Ἀλκάνωρ, ορος, ὁ. Τρώς, πατὴρ τοῦ Πανδάρου καὶ τοῦ Βιτίου, οἱ ὁποῖοι ἀνετράφησαν ὑπὸ τῆς Ἴδρας εἰς τὸ ὄρος τῆς Ἴδης, Οὐίργ.

Ἄλκαπος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἀλκαῖος.

Ἀλκείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκαίου ἢ Ἀλκέως, ὁ Ἀμφιτρύων, Ἡτ. Ἀστρ. 112. — 2) Καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀλκαίου, ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλόδ. β', 4, 12.

Ἀλκέστας, ου, καὶ α, ὁ, Ἰων. Ἀλκέστης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρρόπου καὶ πατὴρ Ἀμύντα τοῦ τετάρτου ἐκ Μακεδονίας, Ἡρόδτ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅστις ἐφονεύθη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρχελάου, Πλάτ. Γοργ. — 3) Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐν Ἠπείρῳ, πατὴρ τοῦ Νεοπτολέμου, σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου Ξενοφῶντος, Ξενφ. Ἑλλ. 5, 1. Δημ. — 4) Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενφ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 16. Ἀλκίδας.

Ἀλκεύνας, α, ὁ. Ναυβάτης τις παρὰ Ξενοφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεμπος

Ἄλκη, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Κυβέλης, Διοδ. ε', 49. — 2) Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀνταίονος, Τγιν.

Ἀλκήνωρ, ορος, ὁ. Ἀργεῖός τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀρθωάδου Σπαρτιάτου εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἀργείων μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν, Ἡροδτ. 1, 82.

Ἀλκηστις, ιος καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πελίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου βασιλέως τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· ὅτε οὗτος ποτὲ ἀπειπὼν βαρέως ἐκινδύνευεν ἀποθανεῖν καὶ ὅτι ἠδύνατο ἄλλως νὰ σωθῇ εἰμὴ εἷς τῶν συγγενῶν του ἤθελεν ὑ ἀποθανῇ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἡ Ἄλκηστις ἐπροσφέρθη ἑκουσίως ἑαυτὴν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς ἀνδρός, ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπανέφερεν αὐτὴν πάλιν ἐκ τοῦ ᾅδου, ἢ ὡς λέγεται ἡ Περσεφόνη ἀνέζησεν αὐτήν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 715. Εὐρ. Ἄλκ. Ἀπολλ. α', 9, 10.

Ἀλκῖας, ου, ὁ. Ἠλείός τις, Ἀρρίαν.

Ἀλκιβιάδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἠλείου καὶ παππὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ Ἀθηναίου, Ἡροδτ. 8, 17. — 2) Τίὸς τοῦ Κλεινίου καὶ συγγενὴς τοῦ Περικλέους, γεννηθεὶς ὡς τὰ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ· ἐκ πλουσιωτάτης καὶ ἐνδόξου Οἰκίας μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, ὅστις συνέβαλε τὰ πλεῖστα νὰ ἀποκατασταθῇ τὸν Ἀλκιβιάδη ἄνδρα ἐνάρετον καὶ χρήσιμον πολίτην, βλέπων αὐτὸν προικισμένον ἐκ φύσεως μὲ τὰ πλέον ἐξοχα προτερήματα τοῦ νοὸς καὶ τοῦ σώματος· διδαχθεὶς δὲ τὴν ῥητορικὴν ὑπὸ τοῦ Γοργίᾳ ἔγινε εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν ἐν Ἀθήναις. Κατ' ἀρχὰς διορισθεὶς στρατηγὸς, ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ πολεμικὴν ἐπιτηδειότητα, εἶτα ὅμως καταπρεχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἔφυγεν εἰς μίαν μικρὰν κώμην τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅπου ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου διὰ παρακινήσεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. Πλουτ. Ἀλκ. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐξάδελφος τοῦ προτέρου, Ξεν. Ἑλλ. α', 2, 13.

Ἀλκιδάμας, αντος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐξ Ἐλέας, μαθητὴς Γοργίᾳ τοῦ σοφιστοῦ ἐν Ἀθήναις, Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 12. — 2) Κυνικὸς τις φιλόσοφος, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπ. 11.

Ἀλκίδης, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἀλκίδης, ὄρα Ἀλκείδης.

Ἀλκιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλκου καὶ γυνὴ τοῦ Σαλμωνέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Τυρώ, Ἀπολλ. α', 9, 8

Ἀλκιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀτυκίπτης καὶ Ἀρείππης ἢ Ἀριττίππης, αἵτινες καταπρονήσασαι τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάκχου, παρώργισαν αὐτὸν τοσοῦτον ἐναντίον των, ὥστε οὗτος ἐπέπεμψεν εἰς αὐτὰς μανίαν, ὁ δὲ Ἑρμῆς τὰς μετεμόρφωσεν εἰς νυκτερίδα, Ἀλ. ποικ. Ἱστ. γ' 48. παρὰ Πλουτ. εὑρηται Ἀλκαθόη.

Ἀλκιμέδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φυλακίου, καὶ γυνὴ τοῦ Αἴτωλος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἴσσιον, καὶ ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Πολυμήδη καὶ Ἄρνη λεγομένη, Ἀπολλ Ῥοδ. Α, 45.

Ἀλκίμεδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λαέρκου, στρατηγὸς τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Π, 191. — 2) Πατὴρ τῆς Φιλλίνης, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξέθρεψε ἐπίτιτος ὄρους εἰς βορᾶν τῶν Θηρίων μαθὼν ὅτι ἐγέννησε παιδίον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, Παυσ. η', 12. — 3) Εἷς τῶν Ὀλυμπιονίκων, Πινδ. Ὀλ. 8.

Ἀλκμάων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Γλαύκου, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη, Ἀπολλόδ. β, 3, 1. — 2) Τίὸς τοῦ Ἰσσοίου καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐθανάτωσε ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἰάσων ἐνυμφεύθη τὴν Γλαύκην, Διοδ.

Ἀλκιμίδης, α, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Ἀλκιμίδης.

Ἀλκιμίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκίμου, ὁ Μέντωρ, Ὅμ. Ὀδ. Χ, 235. — 2) Κύρ. Ὀνομ. Νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας Αἰγινίτης τὴν πατρίδα, Πινδ. Νεμ. 6.

Ἀλκιμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μέντορος Ἰθακήσιος, Ὅμ. — 2) Μυρμιδών τις φίλος τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 392. — 3) μία ἄκρα τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινομένη πρὸς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ λιμένος Πειραιέως, Πλούταρχ.

Ἀλκιμιάδας, α, ὁ. Δακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Ἀλκιμόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Εὐρυσθέως, Ἀπολλόδ. β, 4, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πολύβου ἐκ Κορίνθου, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Δρύαντος. Παρθ. Ἐρωτ.

Ἀλκίνοος, ὁ, συνηρμ. Ἀλκίνους. Τίὸς τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐπὶ τῆς νήσου Σχερίας ἤτοι Κερκύρας, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν αὐλήν του, ὅτε οὗτος ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐναυάγησε ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, καὶ εἰς τοῦτον διηγεῖται παρ' Ὁμήρῳ ὁ Ὀδυσσεὺς ὅλα τὰ πρότερον περιστάθη αὐτοῦ συμβάντα, ὅθεν, ὁ Ἀλκινόου ἀπόλογος, παροιμ. λεγομένη ἐπὶ πλασσῶν καὶ παραδόξων διηγήσεων, Πλάτ. Πολ. ι', σελ. 619. — 2) Εἷς τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ἱπποκόοντος, ὅστις μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν ἐδίωξαν ἐκ τῆς Σπάρτης τὸν Ἰκάριον καὶ Τυνδάρεων, ἀλλ' αὐτὶ τούτου ἐφοίνευσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. (παρ' Ὁμήρῳ εὑρηται ἀεὶ ἀσυναίρετ. ὡσαύτ. καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀττικ. ἐστ' ὅτε δὲ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Ἀττικ. παρὰ δὲ Θουκ. γ', 70. Πλάτ. καὶ Ἀπολλόδ. συνηρμ.)

Ἀλκίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀγραυλου, τὴν ὁποίαν μὲ βίαν ἠτίμασεν ὁ Ἀλιρρόθιος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολλόδ. γ', 14, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκυονέως ἐκ τῶν Γιγάντων, ἥτις πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν ἐσώθη, ὡς λέγεται. — 3) Γυνὴ τοῦ Ἀθηναίου Μητίωνος καὶ μήτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, Ἀπολλόδ. γ', 15, 8. — 4) Μία τῶν Ἀμαζόνων τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Διοδ. Σικ. 3, 16. — 5) Ἑταίρα πιστὴ τῆς Ἑλένης, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 124.

Ἀλκιππος, Ἀρτεμ. κύρ. Ὄνομ.

Ἄλκις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Γλαύκην μίαν τῶν Δαναΐδων ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆς, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Ἄλκις, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ Μακεδόσι.

Ἀλκισθένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀλκίφρων, ονος, ὁ. Ἀρχεῖός τις Θουκ. — 2) Ἕλλην Σοφιστὴς καὶ ἐπιστολογράφος, ζήσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ γράψας 4 ἐπιστολὰς εἰς Ἀττικὴν ῥητόρα.

Ἀλκμαονίδαι, εἰ. καὶ Ἀλκμεωνίδαι, ἡ. ἴδε Ἀλκμεωνίδαι καὶ Ἀλκμεωνίς.

Ἀλκμαίων, ωνος, ὁ, Δωρ. Ἀλκμάν. Τίὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, ὃς τῶν ἐπιστρατευτάντων μετὰ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῶν Ἑπτὰ ἐναντίον Θηβῶν, ἵππου ἐδείξε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας ἕξ ἐκ τῶν δεκαδάμαντα υἱῶν τοῦ Ἐτεοκλέους. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀμφιάραος παρακινηθεὶς ἐπιμόνως ὑπὸ τῆς Ἐριφύλης νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν Θηβαίων κατὰ τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, καὶ ἡξεύρων ὅτι δὲν ἤθελε ἐπιστρέψει πλέον, ἐπρόστηξε τὸν Ἀλκμαίωνα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ φονεύσαντος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκτελέσας ὁ Ἀλκμαίων κατεσκώπτετο μετὰ ταῦτα καὶ κατεσπαράττετο πανταχοῦ ὑπὸ τῶν Ἐριννύων, ἕως ὅτου ἐλθὼν εἰς τὰ μέρη τὰ ὁποῖα νεωστὶ εἶχε κατακλύσει ὁ Ἀχελῷος ποταμὸς, εὗρε ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς του, ὅπου ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἀλφιρόην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀκαρνᾶνα καὶ τὸν Ἀμφότερον, πρότερον δὲ ἐγέννησε μετὰ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου τὸν Ἀμφίλοχον καὶ τὴν Τισιφόνην. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 247. Ἀπολλόδ. γ', 7. — 2) Τίὸς τοῦ Μεγακλέους, δέκατος τρίτος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, καὶ τελευταῖος τῶν ἐφ' ὅρου ζωῆς ἐκλεγομένων, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐκλέγοντο οἱ Ἄρχοντες μόνον κατὰ διετίαν, Ἡροδτ. — 3) Τίὸς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις ἐφιλοδοξήθη πλουσίως ὑπὸ τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν, Ἡροδτ. — 4) Ἀλκμαίων Κροτωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου, γράψας ἓν βιβλίον περὶ φύσεως, τὸ ὁποῖον δὲν διεσώθη. (Ἀλκμαίων, ωνος, Ἐπικ. καὶ Ἀλκμάων, ωνος, Δωρκ. Ἀλκμάν, ᾶνος· ἴδε Εὐσταθ. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 225.)

Ἀλκμαιωνίδαι, οἱ· Δωρκ. Ἀλκμανίδαι. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀλκμαίωνος, μία τῶν ἐξόχων καὶ ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις οἰκογενειῶν, ἥτις ὑπῆρχε πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀριστοκρατικοῦ συστήματος, ἔχουσα ἀρχηγὸν τὸν Μεγακλέα· ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐπιταγὴν τούτου ἐθανάτωσαν ταὺς ἐκ τῆς Φυτρίας τοῦ Κύλωνος, οἵτινες διωκόμενοι εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει Ναὸν, οἱ Ἀθηναῖοι νομίσαντες τοῦτο ἀσέβειαν μεγάλην κατὰ τῶν Θεῶν, κατηράσθησαν ἅπαντας τοὺς Ἀλκμαιωνίδας καὶ ἐξώρισαν αὐτοὺς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν· Ἡροδτ. 1, 61. Πινδ. ὅτι καὶ Ἀλκμεωνίδαι, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 561. Beck.

Ἀλκμαιωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἀλκμαίωνος· καὶ Οὐσ. ἐκαλοῦντο τρεῖς τραγῳδίαι τοῦ Σοφοκλέους, Στησιχόρου καὶ Εὐριπίδου, αἱ ὁποῖαι δὲν διεσώθησαν, Σχολ. Εὐρ. Ὀρεστ. 998. καὶ Ἀλκμαιονίς, εὑρηται ἅπαξ παρ' Ἀπολλόδ. α', 8, 4. ἴδε Heyne αὐτόθι σελ. 970.

Ἀλκμάν, ᾶνος, ὁ, = Ἀλκμαίων, Πινδ. Πυθ 8, 66. — 2) Λυρικὸς Ποιητὴς ζήσας περὶ τὴν ἑβδομὴν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας, ὅστις νέος ἔτι ὢν ἐφέρθη ὡς σκλάβος εἰς τὴν Σπάρτην, ὅπου ἀπολήξας εἰς τὴν Ἀγησίδαν λεγόμενον, παρὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν του· ἔγραψε δὲ διάφορα Λυρικὰ ποιήματα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐσώθησαν, Πλούταρχ. Ἀδ.

Ἀλκμανίδαι, οἱ· Δωρκ. ἀντὶ Ἀλκμαιωνίδαι, Πινδ. Πυθ. 7, 21.

Ἀλκμάων, ονος, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Ἀλκμαίων. Τίὸς τοῦ Θέστορος εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων ἐναντίον τῆς Τροίας, ἐνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος, Ὅμ Ἰλ. Μ, 394

Ἀλκμήνη, ἡ, Δωρκ. Ἀλκμήνα. Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξὼ ἢ Λυσιδίκης, εἰς ἄκρον ὡραία, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὰς Θήβας, ὅπου ἐγέννησεν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἡρακλέα, ἐκ δὲ τοῦ Ἀμφιτρύωνος τὸν Ἰφικλέα, μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς, ὁ Ζεὺς ἔπεμψε τὸν Ἑρμῆν καὶ ἔλαβε τὸ σῶμά της, τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων ἐνῶ ἐλέγετο ὅτι ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ῥαδάμανθυς, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. Διοδ. Σικ. δ', 9.

Ἀλκμήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τοῦ ὁποίου μνηστευθεῖσα ἡ Δαναΐς Ἱππομέδουσα ἐφόνευσεν αὐτὸν, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἄλκμόνιον ἄλσος, τὸ· ἴδε Ἀκμόνιον ἄλσος.

Ἀλκυονεαί, αἱ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰδι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της, Στέφ. Βυζ. κατά δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς Ἀστερίας.

Ἀλκυονεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς κατὰ συμβουλὴν τῆς Ἀθηνᾶς, ὑψώσας ἀνωθεν τῆς Γῆς ἐθανάτωσε, Ἀπολδ. α, 6, 1. — 2) Ἕτερος Γίγας, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε διερχόμενος τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου φέρων μετ' αὐτοῦ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ἔμελλε νὰ λιθοβοληθῇ ὑπ' αὐτοῦ, Πινδ. Νεμ. 4, 45. Ἰσθμ. 6, 48.

Ἀλκυόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πλειάδων, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησεν μετ' αὐτῆς τὴν Αἰθουσαν, τὸν Ὑρίέα καὶ τὸν Ὑπερήνορα, Ἀπολδρ. γ, 10, 1. Παυσ. β, 30. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Αἰγιάλης, καὶ γυνὴ τοῦ Κήυκος βασιλέως τῆς Τραχινίας· οἱ δύο οὗτοι ἠγαπῶντο τόσον πολὺ μεταξύ των ὥστε ἤθελον νὰ καλῶνται μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, διὰ τὸ ὁποῖον παροργισθέντες οἱ θεοὶ μετεμόρφωσαν τὸν μὲν Κήυκα εἰς λάρον, τὴν δὲ Ἀλκυόνην εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν ἀλκυόνα, Ἀπολλδ. α, 7, 3. Λουκ. — 3) Ἐπίθ. τῆς Κλεοπάτρας γυναικὸς τοῦ Μελεάγρου, ἥτις κατέστησε ν' ἀπειθήσῃ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς λύπην, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 562. ἔτι δὲ καὶ Ἀλκυών, ονος, Δουκ.

Ἀλκυονίς, ίδος, ἡ, Ἀττ. Ἀλκυονίς. Τῆς Ἀλκυόνης, Ἀλκυονὶς θάλασσα, τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, Στράβ. — 2) αἱ Ἀλκυονίδες, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἡμέραι, αἱ ἑπτακαίδεκα ἡμέραι τοῦ χειμῶνος καθ' ἃς τὸ πτηνὸν Ἀλκυὼν κτίζει τὴν φωλεάν αὐτοῦ, Ἀριστοτ.

Ἄλκων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἱπποκόωντος, ἐλθὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου μετὰ τοῦ Μελεάγρου καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ, Ἀπολδρ. γ, 10, 5. Παυσ. — 2) Τίος τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Ἀργαναύτου Ψαλήρου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 97. — 3) Μαλλοῤῥάφος παρὰ Ἡροδ.

Ἀλλάβα, ἡ. Allabu. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς.

Ἀλλάτα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε'.

Ἀλλόβριγες, οἱ, καὶ Ἀλλόβρυγες, Allobroges. Ἔθνος τῆς Ναρβωνίτης Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ Ἰσάρα ποταμοῦ καὶ τῶν Ἀλπεων, διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικὸν διεσπαρμένοι κατὰ κώμας καὶ χωρία, οἵτινες ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπετάχθησαν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐξουσίαν· μητρόπολις τούτων ἦν ἡ Οὐίεννα ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, Στράβ. δ'. Πτολ. β'. διὰ τοῦ ι παρὰ Πολυβ. διὰ τοῦ υ παρὰ Στράβ.

Ἀλλοπρόσαλλος, ὁ, παρ' Ὁμήρ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, διὰ τὸ ἄστατον καὶ ἀβέβαιον τοῦ πολέμου ἀποτελεσμένου εἰς αὐτόν.

Ἀλμάνα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Μυγδονίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ.

Ἀλμωδησσός, ἡ, ἴδε Σαλμωδησσός.

Ἀλμύραι, αἱ. Πόλις τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Διβυκοῦ κόλπου, Πτολ. δ', 5.

Ἀλμωπία, ἡ. Χώρα ἔνδα κατῴκουν οἱ Ἀλμῶπες ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, Θουκ. β', 99. Στέφ Βυζ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀλμοπία.

Ἀλμῶπες, οἱ. Ἔθνος Πελαγονικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τῆς ἐπαρχίας Πελαγονίας καὶ Ἐορδαίας, Θουκ. (ἡ γραφ. Ἀλμοποὶ φαίνεται ὀλίγῳ τρ ὀρθὴ παρὰ Πτολ.)

Ἄλμωψ, ωπος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἥλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, Στεφ. Βυζ. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ χώρα Ἀλμωπία, Στέφ Βυζ. ἐν λέξ. Ἀλμωπία.

Ἀλξίων, ωνος, κατὰ Παυσ. ὁ, ι. Πατὴρ τοῦ Οἰνομάου.

Ἀλοκράτης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τῆς Θεσπιάδος Ὀλυμπούσης, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀλόντησος καὶ Ἀλόιντησος, ἡ. Νῆσος τῆς Θρακικῆς θαλάσσης ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει πλησίον τῆς Σκοπέλου, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ταννῦν Δρόμι ἢ Χιλιδρόμι· παρὰ Στράβ. εὑρηται διὰ δύο ν γραφόμ. παρὰ δὲ Δημ. δι' ἑνὸς· ὅθεν Ἀλονήσιος καὶ Ἀλοντήσιος, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλόντιος, τὸ = Ἀλούντιον.

Ἀλόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κερκύονος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδὼν διὰ τὴν ἐξοχὴν της ὡραιότητα ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόθοντα· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀλόπη θέλουσα νὰ κρύψῃ τὴν κατασχύνην της, ἐξέθηκε τὸ βρέφος, ποιμένες τινὲς εὑρόντες αὐτὸ καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μεταξὺ των περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, ἔφερον τὸν παῖδα εἰς τὸν Κερκύονα, ὅστις γνωρίσας αὐτὸ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας, ἔρριψε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, Ἀριστφ. Ὀρν. 560. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκτορος ἐκ τῆς ἀοιδὸς ὡς λέγεται ἐκλιθῆ ἢ ἐν Θεσπιαλίᾳ πόλις Ἀλόπη.

Ἀλόπη, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, Θουκ. β', 99. ἡ γραφ. Ἀλώπη ἔστιν ἡμαρτμ. — 2) Πόλις τῆς χώρας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης, τῆς ὁποίας ἦρχεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 684. Ἀπολ. Ῥόδ Α, 51. ὅθεν, Ἀλοπεὺς έως. καὶ Ἀλοπῖτης, ου, ὁ Κάτοικ Στεφ Βυζ. (ὁ Στράβων ἀμφιβάλλει ἐὰν ἡ Ἀλόπη ἔκειτο ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος.)

Ἀλόπεως, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Θεστιοῦ.

Ἅλος καὶ Ἄλος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐδος Φθιώτιδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄθρυος πλησίον τῶν Φαρσάλων, τὴν ὁποίαν ἐξουσίαζεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Β, 682. Ἡροδ. — 2) πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀμφρυσσοῦ ποταμοῦ, Στράβ. — ὅθεν Ἁλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Δημ. (φυλούμ. μὲν κεῖται παρ' Ὁμήρ Ἡροδ. Στέφ. Βυζ. ὡς ἐκ τοῦ ἅλη παραγμ. ὀρθότρ. μένοι ἐκ τοῦ ἅλις, διὰ τὰ αὐτόθι εὑρισκόμενα ἁλατεῖα, Δημ. Στράβ καὶ Θηλκ. μὲν παρ' Ἡροδτ. 7, 173. καὶ Δημ. Ἁρσανα, δὲ καὶ Θηλκ. παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ.)

Ἀλσυάνη, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀμφιτρίτης γυναικὸς τοῦ Ποσειδῶνος, παρὰ τὸ ἐν ἅλι σύεσθαι, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 207.

Ἄλουτας, α, ὁ. Μέγας ποταμὸς, πηγάζων ἐκ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ ῥέων διὰ τῆς Δακίας εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἴστρον, ταννῦν Ὄλτος. Πτολ. γ', 8.

Ἀλπεινος, η, ον. Ἐκ τῶν Ἄλπεων ἢ εἰς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, Πολύβ.

Ἀλπειος, εία, ειον. Ὁ εἰς τὰς Ἄλπεις ὀνήκων, καὶ, τὰ Ἀλπεια ὄρη, αὐτὶ αἱ Ἄλπεις, Διόδ. Σικ.

Ἄλπεις, εων, αἱ, ἴδε Ἄλπις.

Ἀλπηνός, ἡ, καὶ οἱ Ἀλπηνοί. Πόλις τῶν Δολόπων Ἐπικνημιδίων ἐπὶ τοῦ Φοίνικος ποταμοῦ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, Ἡροδτ. 7, 216. καὶ Ἀλπωνός, ἡ, Αἰσχίν. Παραπρ. στελ. 416.

Ἀλπινός, ἡ, όν. Ὁ εἷς τὰς Ἄλπεις ἀνήκων, ἢ ἐκ τῶν Ἄλπεων ὤν, Στράβ.

Ἄλπιος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ Ἀλπειος, Στράβ.

Ἄλπις, εως, ἡ, συνῃθ. αἱ Ἄλπεις, εων. Τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλότερα ἐπὶ τῆς Εὐρώπης ὄρη, σχηματίζοντα μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν φερομένην ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς μεταξὺ Ἰταλίας, Γαλλίας, Ἑλβετίας καὶ Γερμανίας, ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. Εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ὑπῆρχον πολλὰ ὀλίγον ἢ καθ' ὅλου γνωστὰ τὰ ὄρη ταῦτα, πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους ἄρχεται νὰ διέρχωνται διὰ τῶν Ἄλπεων καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ἄγειαν διαβάσεις διάφοροι διὰ μέσου τούτων· Ἔθν. παρὰ Διον. Περ. 845. πλησ. παρὰ Πολυβ. Στράβ. ἔτι δὲ, τὰ Ἄλπεια ὄρη, Πολύβ. τὰ Ἄλπεια ὄρη. Διοδ. Σικ. καὶ, τὰ Ἄλπινα ὄρη, παρὰ Στράβ.

Ἄλπις, ιος, ὁ. Ποταμός τις καθυπέρθεν τῆς χώρας τῶν Ὀμβρίκων ἐν Ἰταλίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡρόδτ. 4, 49.

Ἀλπιστος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρτ. 978.

Ἀλπασάμος, ὁ. Ὄρος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆ. Τραχωνίτιδος χώρας, Πτολ. ε', 15.

Ἄλσιον, τὸ. Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ἐπὶ τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταννῦν χωρίον Polo καλούμενον, Στράβ.

Ἄλτης, αο, καὶ εω, ὁ. Βατιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν τῇ πόλει Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, πατὴρ τῆς Λαοθόης, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 85.

Ἄλτινον, τὸ, Altinum. Πόλις τῶν Ἐνετῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, ταννῦν Altino, Στράβ.

Ἄλτιος, ου, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διὸς διὰ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἄλτιον ἅλσος ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν.

Ἄλτις, εως, ἡ. Ἱερὸν ἅλσος παρὰ τῇ πόλει Ὀλυμπίᾳ ἐν Ἤλιδι ἐξ ἀγρίων ἐλαιῶν πεφυτευμένον, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ διάφοροι ἄλλοι βωμοὶ καὶ ἀγάλματα· ἐντεῦθεν ἦν καὶ ὁ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον ἐτηρετοῦντο τὰ πέλαι εἰ λεγόμενοι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες, Πίνδ. Ὀλ. 10, 55. Ξενοφ. καὶ, Εὐθενδρον ἅλσος, Πινδ. Ὀλ. 8, 12.

Ἀλύαττα, τὰ. Allyatti. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀλυάττεω σῆμα, τὸ. Ὁ τάφος τοῦ Βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου πλησίον τῶν Σάρδεων, Ἡροδτ. 1, 93.

Ἀλυάττης, εω, ὁ. Τίος τοῦ Σαδυάττου, βασιλεὺς τῆς Λυδίας καὶ πατὴρ τοῦ Κροίσου, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Μιλησίων καὶ ἔκαυσε τὸν ἐν Μιλήτῳ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη μετ' οὐ πολὺ ν' ἀνοικοδομήσῃ πάλιν διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ ἀπειλὰς τῶν θεῶν· ἐπροσέφερε δὲ καὶ πολυτελῆ ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, βατιλεύσας ἀπὸ τοῦ 617 ἕως 560 πρὸ Χρ. ἐτους. Ἡροδτ. 1, 16.

Ἀλυβας, αντος, ἡ (α). Πόλις ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἥτις ὕστερον Μεταπόντιον ἐκλήθη κατ' Εὐστάθ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ Ὁμήρ. Ἀλύβην. Ὀδ. Ω, 304.

Ἀλύβη, ἡ (α). Πόλις ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μητρόπολις τοῦ Ἀλιζώνων λεγομένου, ἔνθα ὕστερον κατῴκουν οἱ Χάλυβες ἤτις ἔτι καὶ Χαλυβὴ ἐλέγετο, κατὰ Στράβ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) = Ἀβύλη· ὅπερ ἴδε.

Ἀλυζία, ἡ. Πόλις μητρὸς τῆς Ἀκαρνανίας ἔχουσα ἕνα λιμένα, ταννῦν Ponto Candello, Θουκ. Ξενοφ. παρὰ δὲ Στεφ Βυζ. Ἀλύζεια, καὶ παρὰ Σουΐλ. Ἀλυττία· ὅθεν Ἀλυζεύς, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀλυζαῖος, Στέφ. Βυζ.

Ἀλύπητος, ὁ. Πολέμαρχός τις ἐν Θήβαις, Ξενοφ.

Ἄλυκος, ὁ Ποταμὸς τῆς Νήσου Σικελίας, ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ταννῦν Μινόα, Διοδ. Σικ

Ἅλυς, υος, ὁ. Halys Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς μεσημβρ. Ἀσίας, πηγάζων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ ῥέων διὰ τῆς Καππαδοκίας, Γαλατίας καὶ Παφλαγονίας ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἡροδτ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 336. ταννῦν Κιζίλ Ἰρμάκ.

Ἀλύσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Φρυνιχ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διὸς, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀλύσσου ἀκροωτηρίου ἐν Κρήτῃ.

Ἄλυσσος, ἡ. Πηγή τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κυναίθης, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἰαματικὴν αὐτῆς ποιότητα, Παυσ. ἡ, 19.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλύχμιος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ἀρμοῦ ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύχμης πρυτανευθέντος, ἐνθα ἰδίως ἐλατρεύετο, Στεφ. Βυζ.

Ἀλφειάς, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἱερὸν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ ἥτις ἐφορτάζετο κατ' ἔτος ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα εἰς τὴν πόλιν Ὀλυμπίαν, Παυσ. ς', 22. Στρχβ.

Ἀλφειονία, ἡ Ἀλφειόυσα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, = Ἀλφειάς.

Ἀλφεός, ὁ. Δωρ. Ἀλφεός. Ποταμὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλει πλησίον τῆς πόλεως Πισάνης εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, παῶν Ἀλφειὸς ἢ Κοιάνις, Ὁμ. Ἰλ. Β. 592. Ε, 545 — 2) Προσωποιουμ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ποταμὸς θεός, ὁ υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὅστις ἐσχε μεγάλην κλίσιν εἰς τὸ νὰ ἠρεύῃ, ἠγάπησε ποτὲ τὴν Ἄρτεμιν ἢ κατ' ἄλλους τὴν Νύμφην Ἀρεθοῦσαν, ἥτις ἀποφύγουσα αὐτὸν ἠλθεν ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας, ὅπου μετεμορφώθη εἰς τὴν ὁμώνυμον πηγὴν Ἀρεθοῦσαν, ὁ δὲ Ἀλφειὸς ὑπὸ λύπης καὶ ἀμηχανίας μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς ὁμώνυμον ποταμόν, Ἡσ. Θεογ. 338. Π' ἄττεται ἔτι ὅτι ὁ ποταμὸς οὗτος ῥέων ὑποκάτω αὐτῆς τῆς θαλάσσης ἀνῆς τῆς νήσου Σικελίας, ἑνώνεται αὐτῷ μὲ τὴν πηγὴν Ἀρεθοῦσαν, Στρᾶβ. Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. γ'.

Ἀλφεύς, ὁ. Δωρ. αὐτὸ Ἀλφειός, Παῦ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρ' Ἡροδ.

Ἀλφεσίβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, γυνὴ τοῦ Πολέως, ἥτις ὑπὸ Ἀπολλ. Ἀναξιβία καλεῖται, Θεοκρ. Εἰδ. γ', 45. — 2) γυνὴ τοῦ Φηγέως καὶ κατά τινας μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος, Ἀπολλ. γ', 14, 4. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος, τὴν ὁποίαν οὗτος ἀρπάσας ὕστερον καὶ ὑποπτεύσῃ τὴν Καλλιρόην θυγατέρα τοῦ Ἀχελώου, ἄλλως δὲ καὶ Ἀρσινόη ἢ αὐτὴ ἐλέγετο, Ἀπελλ. γ', 7, 5. Παυσ. — 4) Νύμφη τις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Βάκχος, μετεμορφώθη εἰς τίγρ.ν καὶ ἐβίασεν αὐτὴν, Σκυλ.

Ἀλῶα, τὰ. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος καὶ τοῦ Βάκχου, καὶ ἣν ἐπροσφέρον ὡς ἀναθήματα καρποὺς τῆς γῆς ἢ τὰ πρῶτα γεννήματα ἐκ τῶν ἀλωνίων, Δημοσθ.

Ἀλωάς, ἄδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, ὡς ἔμφορον τῶν ἀλωνίων.

Ἀλωεῖδαι, οἱ, ποιητ. Ἀλωϊάδαι, καὶ Ἀλωάδαι. Τίοὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ὁ Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης, καλούμενοι οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἄλωος ἀνδρὸς τῆς μητρὸς αὐτῶν· ὁ πατὴρ αὐτῶν Ποσειδῶν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμιν ν' αὐξάνωσι καθ' ἑκάστην χρόνον ἕως πήχων εἰς ὕψος καὶ ἕνα εἰς πλάτος, ὥστε μετ' ὀλίγους χρόνους ἔγιναν γιγαντιαῖοι καὶ φοβεροὶ ἀνεστήματος· τὸν δ' ἕβδομον χρόνον τῆς ἡλικίας των πολεμήσαντες κατὰ τοῦ Διός, ἐπεσώρευσαν τὰ ὄρη Ὄσσαν, Ὄλυμπον καὶ Πήλιον τὸ ἓν ἐπὶ τὸν ἄλλον διὰ νὰ ἀναβῶσιν εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἀλλὰ θηρεύοντες τὴν Ἄρτεμιν μεταμορφωθεῖσαν εἰς ἔλαφον ἐτοξεύθησαν ἀναμεταξύ των, ἢ κατ' ἄλλους ἐτοξεύθησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. Ἀπολλ. α', 7, 4. Διοδ. Σικ. (Ὁ τύπ. διὰ τοῦ αι Ἀλωεῖδαι ἔστιν ὀρθ. γραμμτκ. Ἀπολλ. Ἀλωϊάδαι υ-μν- κεῖται παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 484. καὶ Ἀλωάδαι παρὰ Στεφ. Βυζ.)

Ἀλωεύς, ἑως, καὶ ἀπλ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰανάσσης, ὅστις ὑπανδρεύθη τὴν Ἰφιμέδειαν θυγατέρα τοῦ Τρίοπος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδὼν τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 308. Ἀπολλ. α', 7, 4.

Ἀλωΐνη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Προικοννήσου, ὅθεν Ἀλωνήσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἀλωνίς, ἴδος, ἡ. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τοῦ Δεινίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἰσπανίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀλωπεκή, ἡ, καὶ Ἀλωπεκαί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλὴν, ὅπου ἐγεννήθη ὁ Σωκράτης. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Ἡσυχ. Πλημ. δὲ παρ' Ἀρποκρ. ὅθεν, Ἀλωπεκῆσι, ἐν Ἀλωπεκῆ, Ἡροδτ. καὶ Ἀλωπεκῆθεν, ἐκ τῶν Ἀλωπεκῶν, Δημοσθ.

Ἀλωπεκία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Μαιωτίδος λίμνης, Στρβ.

Ἀλωπεκόννησος, ἡ. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, Δημ. Στέφ. Βυζ.

Ἄλωρος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας Περραιβίας ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ Βυτταικὴ καλουμένη, παρὰ Στρᾶβ. ὅθεν, ὁ Ἀλωρίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀμαδόκα, τ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ. γ', 5.

Ἀμαδόκοι, οἱ (ᾰ). Ἔθνος ἐπὶ τῆς Εὐρωπαίας Σκυθικείας, Στεφ. Βυζ. τινῶν ἀποτελούντων τὴν ἐπαρχίαν Χέρσωβον καὶ Κιέβην ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ.

Ἀμαδοκοί, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Ὀδρύσων ἐν Θρᾴκῃ, συγχρόνως τοῦ Ξενοφῶντος. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8. ὅστις ἐν τῇ Κύρ. Ἀν. ζ', 2, 32. Μήδοκος καλεῖται.

Ἀμαζόνειον, τὸ. Τόπος ἐν Ἀθήναις ἐνθα λέγεται ὅτι ὁ Θησεὺς ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνας, ὅτε αὗται εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, Πλούταρχ.

Ἀμαζόνες, αἱ, Ἐνικ. Ἀμαζών, όνος, ἡ· κυρίως ἄνευ μαζοῦ ἢ μαστοῦ. Τὸ τοῦτο τὸ Ὄνομα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἓν ἔθνος γενναίων καὶ μαχίμων συνεστημένον ἐκ μόνων γυναικῶν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων ἀρχαίων ποιητῶν κατῴκει ἐν Καππαδοκίᾳ περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν, καὶ τοῦ ὁποίου πρωτεύουσα πόλις ἦν ἡ Θεμισκύρα· κατὰ δὲ Ἡροδτ. 4, 110. κατῴκουν οἱ Ἀμαζόνες περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην· ὁ Στρᾶβ ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν· πορ' Ὁμ. ἠθὴ ἀναφέρονται μὲ τὸ Ἐπιθ. Ἀντιάνειραι, ἤτοι ὁμοῖαι ἀνδράσι, αἰτίαις καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὑπῆρξαν περίφημοι διὰ τὰ ἀνδραγαθήματά των, Ἰλ. Γ, 89. Ζ, 186. Ἀνῳφέρεται περὶ αὐτῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὅτι αὗται ἐσχημάτιζον καθ' ἑαυτὰς ἰδίαν ἐπικράτειαν καὶ εἶχον ἰδίαν Βασίλισσαν καὶ ἰδίους πρὸς ἀλλήλας νόμους, σὐδένα δὲ τῶν ἀνδρῶν δὲν ἐτυγχάνουν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν γῆν των, ἐκτὸς μόνον ὅτε θέλουσα νὰ συλλέβωσι πρὸς διατήρησιν τοῦ γένους των, ἤρχοντο εἰς τὰ σύνορα τῶν γειτόνων καὶ συγευρίσκοντο μετὰ ἀνδρῶν· τὰ δὲ θηλυκὰ αὐτῶν τέκνα ῥημάζουσαι μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν πολεμικῶν ἀσκήσεων, ἔκοπτον καὶ τὸν δεξιὸν αὐτῶν μαστὸν διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζωνται δι' αὐτοῦ ὅτε ῥίπτουσι τὸν τόξον· εἰς πολλὰ πλησιόχωρα ἔθνη κατεστάθησαν φοβεραὶ διὰ τὴν ἀνδρείας καὶ πολεμικὴν αὐτῶν ἐμπειρίαν, ὥστε ἐτόλμησαν νὰ εἰσβάλωσιν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἀττικὴν, ὅπου ὅμως ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἠχμαλωτίσθησαν. Φαίνεται δὲ πιθαν. ὅτι ὁ περὶ τῶν Ἀμαζόνων λόγος ἐπιστηρίζεται εἰς τινα ἀμυδρὰν διήγησιν περὶ τινων γυναικῶν ἐν Σκυθίᾳ, αἱ ὁποῖαι συνέζων διήγον βίον ἀνοπλον.

Ἀμαζόνιος, ἡ. ποτ. Τῶν Ἀμαζόνων, ἢ εἰς τὰς Ἀμαζόνας ἀνήκων, τὰ Ἀμαζόνια ὄρη, τὰ βουνὰ τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων κείμενα περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν παρὰ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 977.

Ἀμαζονίς, ἴδος, ἡ. Ἀμαζονικὴ, Πίνδ. ὅθεν ἡ Ἀμαζονὶς στήλη, ὁ Τάφος τῆς Ἀμαζόνος Ἱππολύτης ἐν Ἀθήναις πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Γῆς, Αἰσχ. Σωκρ. καὶ Οὐσιαστκ. προπαιγγωνή, αὐτὴ τοῦ Ἀμαζών, Καλλιμ. εἰς Ἀρτ. 237.

Ἀμάθεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48.

Ἄμαθους, ἔως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Κύπρῳ πόλιν Ἀμαθοῦντα, Στεφ. Βυζ.

Ἀμάθους, οὐντος, ἡ. Amathus. Ἀρχαία Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ τὴν ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ἡροδτ. 5, 105. Στρᾶβ. ὅθεν Ἀμαθούσιος, ἱα, ιον, ἐξ Ἀμαθοῦντος, καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμαθοῦντος, Ἡροδτ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας, Στρᾶβ. ὀρθοτρ. μέντοι Ψαμαθοῦς, ὅπερ ὀρθ.

Ἀμαθουσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτω ἀπὸ τὸν ἐν τῇ Ἀμαθοῦντι πόλει τῆς Κύπρου ναὸν αὐτῆς.

Ἀμάλα, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Τροιζηνίοις.

Ἀμάλθεια, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἲξ ἥτις πρώτη ἐθήλασε τὸ Δία μὲ τὸ ἴδιον αὐτῆς γάλα, ὅτε οὗτος ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ κέρας ἔῤῥευσεν ὕστερον, ὡς ἐλέγετο, νέκταρ καὶ ἀμβροσία, Καλλ. Τμ. Ἀπολλ. α', 1, 3. καὶ ἥτις ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἡ Ἀμάλθεια ἦν μία νύμφη θυγάτηρ τοῦ Μελίσσου ἢ τοῦ Αἰμονίου, ἥτις αὕτη ἀνέθρεψε τὸν Δία μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγὸς, Ἀπολλ. β', 7, 5. ἐπειδὴ δὲ ποτὲ αὕτη ἡ αἲξ ἔχασεν ἓν τῶν κεράτων της, ἡ νύμφη Ἀμάλθεια εὑροῦσα αὐτὸ τὸ ἔῤῥευεν εἰς τὸν Δία, ὅστις τὸ ἐχάρισεν εἰς τὰς τροφοὺς αὐτοῦ τὰς Νύμφας θυγατέρας τοῦ Μελίσσου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἠδύναντο ν' ἀπολαμβάνωσιν πᾶν ὅ,τι ἤθελον ἐπιθυμήσῃ, καὶ τοῦτο ἐλέγετο ἰδίως κέρας τῆς Ἀμαλθείας, Cornu Copiae, ἤτοι τὸ κέρας τῆς ἀφθονίας, ὅθεν καὶ παροιμία, τὸ Ἀμαλθείας κέρας ἔχειν, ἐπὶ πάσης ἀῤῥθόνου ἡδονικῆς ἀπολαύσεως λεγομένη, Σχολ. Καλλιμ. Τμν. εἰς Δία 49. Ἡσυχ. Λουκ.

Ἀμανικαὶ ἡ Ἀμανίδες πύλαι, αἱ. Αἱ Ἀμανικαὶ διοδοι, ἡ στενὸν πέρασμα διὰ τοῦ Ἀμανοῦ ὄρους μεταξὺ Δίγων καὶ Ἰσσῶν τῆς Κιλικίας, φέρον πρὸς τὴν Συρίαν ῥαετικῶς, Πολύβ. Ἀρριαν.

Ἀμανόν, τὸ, καὶ Ἀμανός, ὁ. Ὄρος περίφημον ἐν τῇ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Κιλικίαν ἀπὸ τῆς Συρίας, καὶ ἀποτελεῖ συνέχειαν τοῦ Ταύρου, περιβόητον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ διατριβὴν πολλῶν λῃστῶν, ταῦν, Ἀλμαδαγί, Στρᾶβ.

Ἀμαντηνοί, οἱ· ἡ Ἀμαντες· ἔθνος τῆς Παιονίας, Πτολ. γ', 28.

Ἀμαντία, ἡ. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας κειμένη παραθαλαττίως, κτισθεῖσθα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀβάντων, Στέφ. Βυζ

Ἀμαξάντεια, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαξία, ἡ. Χωρίον τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν Συνόρων τῆς Παμφυλίας, Στρᾶβ.

Ἀμαξιτός καὶ Ἀμαξιτός. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας, μεσημβρινῶς τῆς Λαρίσσης, τανῦν Κουρούμ Κεβί. Θουκ. η', 101. ὅθεν Ἀμαξιτεύς, έως, καὶ Ἀμαξιτηνός, ὁ, Κάτοικ. Στρᾶβ. Ἀπολλ. (Ἀμαξιτός, θαυνομ. ἀττικ. παρὰ Θουκ. Ξενοφ. καὶ Στρᾶβ. φιλούμ. δὲ παρὰ Στεφ.)

Ἀμαξόβιοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ πλανᾶσθαι ἐφ' ἁμαξῶν. Πτολ.

Ἀμάξοικοι, οἱ = Ἀμαξόβιοι, Στρᾶβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀμάθη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Περτικοῦ κόλπου, Πτολ. ε', 17.

Ἀμαρεντά ὄρη, τά. Ὄρη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κόλχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Φᾶσις ποταμός, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 899. ὅθεν Ἀμαραντίνος, ἴα, ιον. ἐκ τῶν Ἀμαράντων ὀρέων, ἐπιθ. τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀμαραντοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Κολχίδος κατοικοῦν πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ.

Ἀμαρδοί, οἱ. ἔτι καὶ Μίρδοι λεγόμενοι. Ἔθνος Μηδικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Κασπίας θαλάσσης, Στράβ. — Ἀμαρδοι, Στέφ. Βυζ.

Ἀμαρυγκείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμαρυγκέως, ὁ Διώρης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 622.

Ἀμαρυγκεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλέκτορος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ἦλθεν ἐντεῦθεν κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐρρήσθησε τὸν Αὐγείαν ἐναντίον τοῦ Ἡρακλέους, ὃν ὁ καὶ παρέλαβε ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας ταύτης, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 630.

Ἀμαρυλλίς, ίδος, ἡ. Βοτσκοπούλα τις παρὰ Θεοκρ.

Ἀμάρυνθος, ἡ. Ἠώμη ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στράβ. ὅθεν Ἀμαρύνθιος καὶ Ἀμαρύσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀμαρύνθου, Στράβ. Παυσ. — 2) ἡ Ἀμαρυσία καὶ Ἀμαρυσία, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, διὰ τὸν ἐν Ἀμαρύνθῳ ναὸν αὐτῆς, Παυσ. α, 32. — 3) Ἀμάρυσσος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Ἠλείδος ἐν Πολοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Στράβ.

Ἀμαρυνθός, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς ἐκ τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Αἰγαίωνος. Ἀπολλόδ. γ', ζ, 4.

Ἀμάσεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἴριδος ποταμοῦ, καθέδρα τῶν Βασιλέων τοῦ Πόντου, καὶ πατρὶς τοῦ Γεωγράφου Στράβωνος, ταυτὴν Ἀμασείας, ἔων, ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) πόλις τῆς Γερμανίας.

Ἀμασίας, ου, ὁ. Amisia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ταυτὸν Ἔμς λεγόμενος, Στράβ. παρὰ δὲ Πτολ. Ἀμάσιος.

Ἄμασις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ Καμβύσου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρ. φίλος τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, ὅστις ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τόν διὰ τοῦ Νείλου ἔμπλουν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ κατέστησε τὴν νῆσον Κύπρον, ἀπέθανε δὲ τὸ 526. ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ὃν χρόνον ἔμελλεν ὁ Καμβύσης νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἡρόδτ. 2.

Ἀμαστρίς, έως, καὶ ίδος, ἡ, Ἰων. Ἀμηστρις. Πόλις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παρὰ τῷ Παρθενίῳ ποταμῷ, πρότερον δὲ Σήσαμος λεγομένη, ταυτὸν δὲ Ἀμαστραχ, ἡ Σάμαστρος. Κατὰ Στράβ. κτισθεῖσα αὕτη ἐν Ἡρακλείᾳ ἐπὶ τῆς κώμης Σησάμου ὑπὸ τῆς Ἀμαστρίδος γυναικὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐκλήθη Ἀμαστρις, Στράβ. Λουκ. ὅθεν Ἀμαστριανός, ἡ, όν, ἐξ Ἀμάστριδος, καὶ Οὐσ. ὁ κάτοικ. Στράβ. — 2) Θυγάτηρ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, γυνὴ Διονυσίου τοῦ τυράννου. Γενν. εως, παρὰ Στράβ. καὶ ίδος παρὰ Εὐσταθ.

Ἀμβιανοί, οἱ, Ambiani ἔθνος ἐπίτιμον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ νῦν Σόμμης τοῦ Σόμμης, Πτολ. β', 9, Στραβ. δ'.

Ἀμβιβράουοι, οἱ. Δεύτερον Γερμανικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Νωρικῆς χώρας πλησίον τοῦ Δρανοῦ ποταμοῦ.

Ἄμβλαδα, τά. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, Στράβ. ὅθεν, Ἀμβλαδεύς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ ἐπίθετ. αὐτῆ Ἀμβλαδικός.

Ἀμβουλία, ας, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβούλιοι, οἱ. Ἐπιθ. τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβούλιος, ου, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 13.

Ἀμβρακία, ἡ· καὶ Ἀμπρακία. Ἀρχαία πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀράχθου ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Κορινθίων, Θουκ. β', 80. Ἡρόδτ. πιθαν. ταυτὸν ἡ Ἄρτα. Ἀμπρακία παρ' Ἡρόδτ. καὶ Θουκ. καὶ Ἀμβρακία, παρὰ Ξενοφ. Στράβ. Πολυβ.

Ἀμβρακιεύς, έως, ὁ καὶ Ἀμπρακιεύς. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Δίον. Περ. 493. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1228.

Ἀμβρακικός, ἡ, όν· καὶ Ἀμπρ. Ἐκ τῆς Ἀμβρακίας, ἡ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος, ὁ κόλπος τῆς Ἀμβρακίας, μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνίας, ταυτὸν Κόλπος τῆς Ἄρτης, Θουκ. α, 55.

Ἀμβρακιώτης, ου, ὁ· θηλ. Ἀμβρακιῶτις, ιδος, ἡ. Ἀμβρακικός, ἡ εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἀνήκων, καὶ οὐσ. ὁ κάτοικος τῆς Ἀμβρακίας πόλεως, Ἡρόδτ. Θουκ.

Ἄμβρακος, ὁ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς Ἠπείρου ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας, μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πολύβ.

Ἄμβρακς, ικος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεσπρωτοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Δευκέωνος. Στέφ. Βυζ.

Ἀμβροσία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Ὑάδων. — Ὕγιν. — 2) ἑορτὴ τὴν ὁποίαν αἱ πλεῖσται πόλεις ἐπανηγύριζον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Προκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. β'.

Ἄμβρυσος, καὶ Ἄμβρυσσος, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, παρήκουσα ἀφθόνου οἴνου, ταυτὴν χωρίον, Δίστομον καλούμενον διὰ δύο σ παρὰ Πολυβ. καὶ Στράβ. διὰ σσ. παρὰ Παυσ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμφρυσσος ἡ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀμβρυσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀμβρυσσός, ὁ. Ὁ πρῶτος ὅστις ἔκτισε τὴν ἐν Φωκίδι πόλιν Ἄμβρυσσον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της, Παυσ. ί, 36.

Ἄμβρωνες, οἱ. Ambrones. Ἔθνος μέγα τῶν παλαιῶν Κελτῶν κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ· οὗτοι εἰσβάλοντες μετὰ τῶν Κίμβρων καὶ Τευτόνων εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατεπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Μαρίου.

Ἀμεινιάδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ.

Ἀμεινίας, ου, ὁ. Ἰων. Ἀμεινίης. Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ὅστις εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην ἔλαβεν τὸ ἀριστεῖον ὡς νικητής, Ἡρόδτ. 8, 84. — 2) Ἀμεινίας — α, ὁ, Δακεδαιμόνιός τις, Θουκ. δ', 17.

Ἀμεινοκλῆς, έους, ὁ, Ἰων. Α'μεινοκλέης. Μάγνης τις παρ' Ἡρόδτ. — 2) Ναυπηγός τις Κορίνθιος ὅστις ἀνακηρύχθη τὰς πρώτας τριήρεις τῶν Σαμίων, Θουκ. α, 13.

Ἀμειψίας, ου, ὁ. Κωμικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος νικήσας τὸν Ἀριστοφάνην ἀγωνοθετοῦντα μετ' αὐτοῦ εἰς δύο κωμικὰ δράματα, τὰς Νεφέλας καὶ τὰς Ὀρνιθας. Ἀριστοφ. Βάτρ. 14.

Ἀμέλης, ητος, ὁ (μέλλειν). Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅδου, Πλάτ. Πολιτ. σελ. 621.

Ἀμενανός, ὁ, Δωρ. Ἀμένας, α. Μικρὸς τις ποταμὸς ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης, ῥέει διὰ τῆς πόλεως Κατάνης ἐν Σικελίᾳ, ταυτὸν Indicello, Στράβ. Ποσ. Πυθ. 1, 67.

Ἀμένη, ης, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τόπος ὅπου διέτριβον αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων μέχρι ὡρισμένου τινὸς χρόνου καθ' ὃν ἔπρεπεν αὗται νὰ μεταβῶσιν εἰς ἄλλα σώματα, Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὅσ.

Ἀμερία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Καβείρων, Στράβ. — 2) — Ameria, Πόλις τῆς Οὐμβριατῆς χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ἔπεμψε μίαν ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ταυτὸν Amelia, Στράβ. ὅτι δὲ καὶ Ἀμέριον, τό, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμερῖνος, ὁ κάτοικ.

Ἀμέριον, τό, = Ἀμερία, ἀριθμ. 2.

Ἀμέστριος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἥβης θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμήστριος, γραμμ.

Ἀμήστρατος, ἡ, Amastra. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας, κατὰ Cellar. παρὰ Πολυβ. ἡ αὐτὴ καὶ Μυλίστρατος λεγομένη, ἥτις κατ' ἄλλους ἦν διάφορος ταύτης. Στέφ. Βυζ. ταυτὸν Mistretta· ὅθεν, Ἀμηστρατίνος, ὁ κάτοικ.

Ἀμηστρις, ιος, καὶ ίδος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 818. καὶ Ἀμήστρης. — 2) Ἀμήστρις, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ξέρξου, βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἀττ. Ἀμαστρις. Ἡρόδτ. 7, 61. Πλάτ.

Ἀμίαντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκούργου Ἀρκὰς ἐκ Τραπεζοῦντος, Ἡρόδτ. 6, 127.

Ἀμίδα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατ' Ἀμμιαν. Μαρκελ. ιή, 8, 9. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου, ταυτὸν παρὰ Ἀμιδ ἡ καὶ Διαρπεκίρ.

Ἀμιζώκης, ου, ὁ. Σκύθης τις γνωστὸς διὰ τὸν μετὰ τοῦ Ἀνακάρσιδος φιλίαν, Λουκ. Τοξ. 38.

Ἀμίλκας, α, καὶ ου, ὁ. Amilcar. Καρχηδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀννωνος, σύγχρονος τοῦ Βασιλέως Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, Ἡρόδτ. 6, 165. — 2) Ἀμίλκας ὁ ἀπιθανὴς Βάρκας, Καρχηδόνιος καὶ αὐτὸς πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀννίβα, Πολυβ.

Ἀμίλος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ, Παυσ.

Ἀμινίας, ὁ. Βραστὴς τοῦ ὡραίου Νερκίσσου, ὅστις ἐστράγη ἰδιοχείρως διὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβε περιγρόησιν ὑπ' ἐκείνου. Κὸν. 24.

Ἀμισία, καὶ Ἀμασία, ἡ. Amisia. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουβαντῶν, ταυτὸν Emden, Πτολ. Στέφ. Βυζ.

Ἄμισος, ἡ. Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπίτιμος ἀμικτύονι κόλπου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὕστερον Εὐπατορία κληθεῖσα, ταυτὸν δὲ Σαμσοῦν, Στράβ. ὅθεν, Ἀμισηνός, ὁ κάτοικ.

Ἀμίστρης, ου, ὁ, = Ἀμηστρις.

Ἀμισώδαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις οὗτος ἀνέθρεψε παρ' αὐτῷ τὸ φοβερὸν τέρας χίμαιραν τοῦτου οἱ δύο υἱοὶ ὁ Ἀτύμνιος καὶ Μάρις ἦλθον εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 128. Ἡσ. Θεογ. 319. Ἀπολλόδ. β', 3, 1. παρὰ δὲ Παλαιφατ. καὶ Ἀμισόδορος.

Ἀμίτερνον, τό, Amiternum. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Villolino, ὅθεν, Ἀμιτερνῖνος, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀμμάς, ἡ. Ἡ τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Ἐπιθετ. τῆς Ῥέας καὶ τῆς Δήμητρος, Ἡσύχ.

Ἄμμας. Πλατανοῦς τις παρὰ Θουκ. γ'. 22.

Ἀμμιανός, ὁ, Ammianus Ἕλλην Ἀντιοχεύς, διατρίψας ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις συνέγραψεν εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν μίαν ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἄμμουν, ὁ· ίδε Ἄμμων.

Ἄμμων, ωνος, ὁ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἐν Λιβύῃ Θεότης τις ἥτις παρ' Αἰγυπτίοις καὶ Ἀμμωνίοις ἐκαλεῖτο, εἰ δὲ Ἕλληνες ὡμοίαζον αὐτὴν Διΐ Ἄμμωνα. Πλιν. Ποσ. 4, 27. καὶ περίστασιν αὐτοῦ ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κέρατα κριοῦ, Ἡρόδτ. 2, 42. Οἱ Αἰγύπτιοι ἔξαιρ. ἐννόουν διὰ τῆς ἰδέας ταύτης περιστατωμένης ὑπὸ τοιαύτης μορφῆς αὐτὸν τὸν Ἥλιον, ἢ μᾶλλον αὐτὴν τὴν πυρώδη δύναμιν τοῦ Ἡλίου ὅτε οὗτος ἐμβαίνει εἰς τὸ ζωδίον τοῦ κριοῦ. Κατὰ δὲ Διόδ. Σικ. ὑπῆρχεν ὁ Ἄμμων ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Διβύης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λεβώ εἰς γυναῖκα τὴν Ῥέαν ἀδελφὴν τοῦ Ἡρόδου· ἐκ δὲ τῆς Ἀμαλθείας ἐγέννησε τὸν Διόνυσον, διὰ τὸ ὁποῖον τοῦτο ἡ Ῥέα πιπραγιτεύεται ζητεῖρε τοὺς λοιποὺς αὐτῆς ἀδελφοὺς κατὰ τοῦ Διός, οἵτινες νικήσαντες αὐτὸν τὸν ἐδίωξαν εἰς νῆσον Κρήτην. Εἶχε δὲ ἡ Θεότης αὕτη καὶ ἴδιον ναὸν ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἔνθα ἦν καὶ ἐν περίφημον μαντεῖον, Ἄμμονος χρηστήριον λεγόμενον, Ἡροδ. τὸ ὁποῖον ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς διὰ μόνων σημείων. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας Ἀμμωνίας καὶ Καθέδρα τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου. ὅθεν, τὸ μαντεῖον τὸ ἐν Ἄμμωνι, Στράβ.

Ἀμμωνεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, Στέφ. Βυζ.

Ἀμμωνία, ἡ. Χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς Μαυριακῆς, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς αὐφέρου Ὀάσεως, μὲ πρωτεύουσαν πόλιν τὸν Ἄμμωνα ἔνθα ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς Ἀμμωνος, Στέφ. Βυζ. καὶ, Ἀμμωνιακὴ χώρα, Πτολ. ταύτῃ δὲ Σχοιβά. — 2) ταὐτ. τῷ Παραιτόνιον, ὅπερ ἴδε, Στράβ.

Ἀμμωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἄμμωνος, ὡς, ἡ Ἀμμωνιὰς ναῦς, ἐν Ἀθήναις ἐλέγετο ἡ ναῦς ἥτις ἐστέλλετο κατὰ καιροὺς πρὸς τὸν ἐν Ἄμμωνι Δία, ἴσως δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Δηλιὰς λεγομένη.

Ἀμμώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ἄμμωνος, ἡ ἐξ Ἄμμωνος. Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς χώρας Ἀμμωνίας ἐν Ἀφρικῇ, Ἡροδ. 2, 32.

Ἀμμώνιος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς Αἰγύπτου, ζήσας περὶ τὴν πρώτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διδάσκλος ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσαν ὁ Πλούταρχος. Πλούτ. — 2) ἕτερος Ἀμμώνιος Ἀλεξανδρεύς, χριστιανός, συγγράψας βιβλία τινὰ περὶ χριστιανικῶν δογμάτων.

Ἀμμωνὶς, ίδος, ἡ· ἰδιαίτερ. ὀνομα. τοῦ Ἀμμώνιος, αἱ Ἀμμωνίδες ἄβραι, ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ ἐν Ἀμμωνὶς ναὸς τοῦ Διός, Εὐρπ. Ἄλκ. 116.

Ἀμνίας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παιονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Στράβ.

Ἄμνισός, ὁ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ἥτις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Μίνωος ὑπῆρχεν ἐπίνειον τῆς πόλεως Κνωσσοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 188. Στράβ. — 2) μικρὸς τις ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Κρήτῃ, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 877. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀμνισιάς, άδος καὶ Ἀμνισὶς, ίδος, ἡ· ἐξ Ἀμνισοῦ, αἱ Ἀμνισίδες Νύμφαι, αἱ Νύμφαι τοῦ Ἀμνισοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Κρήτης Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 15. Στέφ. Βυζ. (ἡ διὰ τοῦ σ γραφὴ ἔστιν ἡμαρτημ.)

Ἄμνιται, οἱ, παρὰ Δίον. Περ. 571. ἀναμφιβόλως ἡ παρὰ Στράβ. γραφὴ Νεμνῖται ἔστιν μᾶλλον ὀρθὴ, ὅπερ ὅρα.

Ἀμοιβεύς, ου, ὁ. Περίφημός τις μουσικὸς καὶ ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος τοῦ Στωϊκοῦ, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 36. ἡ παρ' Ἀθην. γραφ. Ἀμοιβεὺς φαίνεται ὀρθοτρ.

Ἀμαλίνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Πολυδέκτωρ υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου, Τζῆν.

Ἀμομφάρετος, ὁ. Σπαρτιάτης, ἡγεμὼν τοῦ λεγομένου Πιτανάτου λόχου, Ἡροδ. 9, 53.

Ἄμπακον, ονος, ὁ. Κύκνειος Τρώς υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, γονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 276.

Ἄμφορτης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν ἐπὶ Δαρίου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδ. 5, 121. — 2) Υἱὸς τοῦ Πισσούθνου καὶ ἔκγονος τοῦ Ὑστάσπου, Περσὴς Σατράπης τῆς Παρίας, Θουκ. ἡ, 5.

Ἀμφρυσός, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀρκτικῶς τῆς νήσου Λεπτοπαλαίας, περίφημος ὡς πατρὶς τοῦ ποιητοῦ τῶν ἐλεγείων Σιμωνίδου, καὶ διὰ τὸ ἀξιόλογον ἐπ' αὐτῆς γιγόμενον Λινάρι ἰδίως ἀμοργὶς λεγόμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου ὑφαίνον λεπτότατα λινᾶ ὑφάσματα, ταυτὸν Ἀμοργός, Στράβ. ὅθεν, Ἀμοργῖνος, η, ον, ἐκ τῆς Ἀμοργοῦ, χιτὼνια Ἀμοργῖνα, γυναικεῖοι χειτῶνες ἐξ ἀμοργίδος κατεσκευασμένοι, Ἀριστοφ. Λυσ. 150. Οὐσ. δὲ, Ἀμοργῖνοι, οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Ἀμοργοῦ. — 2) Ἀμοργὶς, ίδος, ἐξ Ἀμοργοῦ, Ἀμοργὶς ἄλοπος, τὸ λινάρι τῆς νήσου Ἀμοργοῦ, Ἀριστοφ. Λυσ. 735.

Ἀμύερναν, ἡ. Πόλις τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Ἀμούλιος, ὁ. Τίος τοῦ Πρόκα Συλβίου, βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νουμίτορος τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ἀμούλιος ἐρρίψεν εἰς φυλακὴν ἀφ' οὗ ἔμαθεν ὅτι ἐγέννησα κρυφίως, τὸ δὲ βρέφος βαλὼν εἰς ἓν βιβώτιον ἄφηκε ἐπὶ τοῦ Τιβέριος ποταμοῦ· τοῦτο δὲ ἦν ὁ Ῥωμύλος, ὅστις μετὰ ταῦτα φονεύσας τὸν Ἀμούλιον ἀπεκατέστησε πάλιν εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον του Νουμίτορα, Πλούταρχ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμύλιος, παρὰ Στράβ.

Ἀμοῦν, τό. Αἰγυπτιακὴ λέξις, διὰ τῆς ὁποίας ἐκάλουν τὸν ἐν Ἄμμωνι Δία, καὶ ἐξ ἧς οἱ Ἕλληνες ἐσχημάτισαν τὸ Ἄμμων, Ἡροδ. 2, 42. ἄλλως δὲ καὶ Ἀμμοῦν· παρὰ δὲ Ἡσύχ. ὁ Ἀμμοῦς. Κατὰ Μανεθ. παρὰ Πλουταρχ. σημαίνει ἰδίως ἡ λέξις αὕτη, ὑποκάλυψιν, καὶ ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐκάλουν μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν πρώτην καὶ ὑπερτάτην Θεότητα, ὡς ἀκατονόμαστον καὶ ἀόρατον οὖσαν· ἐξ ἐναντίας δὲ παρὰ τοῖς ὑστέροις ἐσήμαινεν αὕτη τὸ φῶς, ἤτοι τὴν μετάβασιν τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἰχθύος.

Ἀμπελίδας, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀμπελίδειον, τό, Τποστρ. τοῦ Ἀμπελίς.

Ἀμπελίς, ίδος, ἡ. Μία ἑταίρα παρὰ Λουκ.

Ἄμπελος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ταυτὸν Κάπο Ξάγερον, Ἡροδ. 7, 123. ἔτι δὲ Τορωναία ἄκρη λεγόμενον, Ἡροδ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον μεσημβρινῶς, ταυτὸν Κάπο Σιδρωμόν, Πτολ. — 3) ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς νήσου Σάμου, ἀπέναντι τῆς Ἰκαρίας. — 4) Ἄμπελος καὶ Ἀμπελουσία, τὸ δυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτάρ, ὅπερ καὶ, Κάττης ἄκρον ἄλλως ἐλέγετο, ταυτὸν Cap esparteł. Στράβ. ιζ', Στέφ. Βυζ.

Ἄμπη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεμψαν ὁ Δαρεῖος τοὺς ζωγρηθέντας Μιλησίους νὰ κατοικήσωσι κἀκεῖθι, Ἡροδ. 6, 20 πιθαν. ἡ Χάραξ λεγομένη, ἡ πλησίον τῆς Χάρακος.

Ἀμπρακία, ἡ, Ἀμπρακιώτης, Ἀμπρακιώτις, ίδε Ἀμβρακία, κ. τ. λ.

Ἀμπυκίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμπικος. ὁ Μόψος, Ἱστ. Ἀστρ. 181.

Ἄμπυκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰαπατοῦ, ἱερεὺς τῆς Δήμητρος, Ὀβιδ.

Ἄμυδις, υνος, ὁ. Τίος τοῦ Τιτάρωνος, καὶ ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν περίφημον μάντιν Μόψον, Παυσ. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 65. — 2) εἷς τῶν Λαπίθων ὅστις εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου ἐφόνευσε τὸν Κένταυρον Οὖλιν, Ὀβιδ.

Ἀμυδών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παιόνων ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, ἤτις ὕστερον καὶ Ἀβυδὼν ἐκλήθη, Ὁμ. Ἰλ. Β, 849. Στράβ. ὅθεν Ἀμυδώνιος, ὁ κάτοικος.

Ἀμυζών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Ἀλαβάνδας, ταυτὸν Βαφῆ, Στράβ.

Ἀμυθάν, Δωρ. αντὶ Ἀμυθάων, Πινδ.

Ἀμυθάων, ονος, ὁ (ᾰ). Τίος τοῦ Ἡρηϊδίως καὶ τῆς Τυροῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος, κατοικῶν ἐν Πύλῳ τῆς Μεσσηνίας. Ὑπανδρευθεὶς δὲ τὴν Ἰδομένην θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φέρητος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 259. Ἀπολδ. α', 9, 11. (Ἰωνικ. γενε. Ἀμυθάονος, Ἡρόδτ. 2, 49.)

Ἀμύκλα, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Νιόβης καὶ τοῦ Ἀμφίονος, ἥτις μόνη αὐτὴ διεσώθη ἐκ τῶν λοιπῶν τῆς Νιόβης παίδων, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσεν, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀμύκλαι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὲ ἓν χαλκοῦν κολοσσιαῖον ἄγαλμα αὐτοῦ. Ἐνταῦθα ἦν τὸ πάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως Τυνδάρεω· ταυτὸν δὲ Σκλαβοχῶρι, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 583, Πινδ. ὅθεν ἐπίρρ. Ἀμυκλαθεν, ἐκ τῶν Ἀμύκλων, Πινδ. καὶ Ἀμυκλαῖος, αία, αῖον, εἰς τὴν πόλιν Ἀμύκλας ἀνήκων ἢ αὐτόθι ὤν, καὶ Ἀμυκλαιεύς, έως, ὁ κάτοικος· ἔτι, Ἀμυκλαίτης, ου, ὁ (ῐ) ὁ κάτοικος. Ἀμυκλαΐζω, ὁμιλῶ ὡς Ἀμυκλαῖος, ἢ ὡς Λακεδαιμόνιος, Θεόκρ.

Ἀμύκλαι, αἱ. Amyclae. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, πρωτεύουσα τῶν Αὐσονίων· κατὰ Διονσ. Ἁλικαρν. β', 40. κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐψηφίσαντο ἐκ τῆς πατρίδος των μὴ θέλοντες νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὴν νέαν Νομοθεσίαν τοῦ Λυκούργου. — Ἐξ αἰτίας δὲ τῶν πολλῶν ἐν αὐτῇ φορμακερῶν ὄφεων ἐβιάσθησαν οἱ κάτοικοι νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτὴν, Πλίν.

Ἀμυκλαῖον, τό. Ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀμύκλαις τῆς Λακωνίας, Στράβ. — 2) Ἓν μέρος τῆς πόλεως Σπάρτης, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ναὸς τις τοῦ Ἀμυκλαίου Ἀπόλλωνος, Θουκ.

Ἀμυκλαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ἀμύκλων ἐν Λακεδαίμονι, ὅτι δὲ ταὐτὸν τῷ, Λακεδαιμόνιος, Θεοκρ. — 2) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀμύκλαις ἀρχαίου ναοῦ αὐτοῦ, Παυσ.

Ἀμύκλας, ου καὶ α, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως Λακεδαίμονος καὶ τῆς Σπάρτης, καὶ βασιλεὺς τῆς Λακωνικῆς χώρας, ὅστις ὑπανδρευθεὶς τὴν Διομήδην θυγατέρα τοῦ Δαπίσου ἐγέννησε τὸν Κυνόρταν καὶ Θάμυθον καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Δευκοπέρην γυναῖκα τοῦ Ἀρκάδος. Ὁ Ἀμύκλας οὗτος λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν ἐν Λακεδαίμονι πόλιν Ἀμύκλας, Ἀπολδρ. γ', 9, 1. 10, 3. — 2) Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον Διογ. ὁ Λαέρτ. καλεῖ Ἀμυνλον. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. γ', 19. (Ἀμύκλας γενκ. α, παρ' Ἀπολδρ. καὶ Παυσ. παρὰ δὲ Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. Ἀμύκλας, μετοχ.)

Ἄμυκος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Βιθυνίδος Νύμφης Μελίας, ἀδελφὸς τοῦ Μύγδονος, βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων ἐπὶ τῆς Βιθυνίας· ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἀνδρείων καὶ φοβερῶν γιγάντων τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις προσκαλῶν εἰς ἀγῶνα ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους, ἐφόνευε τοὺς πλείστους, τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κάστορος, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς ταύτην χώραν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 98, 777. Ἀπολδρ. α', 9, 20. — Τίος τοῦ Ὠρίωνος εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐφόνευτο τὸν Δαπίθην Κέλαδον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὀβιδ. Μεταμ.

Ἀμυμώνη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρεθεὶς ὁ Ποσειδὼν πλησίον μιᾶς πηγῆς ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

Ἀργελίδι, ὅτε αὐτὴ ἦλθε τὰ λάβρα ὕδωρ, ἐγέννησε τὸν Ναύπλιον, Ἀπολδ. β', 1, 4. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τρίκρουνος βρύσις ἐν Ἀργολίδι, ἥτις ἀνεκηρύχθη ἐκ τῆς Τριαίνης τοῦ Ποσειδῶνος, ὅτε οὗτος εὗρεν αὐτόθι τὴν Ἀμυμώνην θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἀποτελοῦσα ἕνα μικρὸν ῥύακα χύνεται εἰς τὴν Λερναίαν λίμνην, Ἀπολ., Ῥοδ. α', 137. Ἀπολδ. β', 5, 2. ὅθεν, Ἀμυμώνιος, ία, ιον, τῆς Ἀμυμώνης, Εὐρ.

Ἀμύναν̆δρος, ὁ, Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Τιμ.

Ἀμῡνᾶς, ᾶ, ὁ, = Ἀμύνανδρος, βασιλεὺς τῶν Αἰνιάνων ἐν Ἠπείρῳ, Πολύβ.

Ἀμῡνίας, ου, ὁ, ἄλλως καὶ Ἀμεινίας. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς ὀγδοηκοστῆς ἑνάτης Ὀλυμπιάδος. Ὁ Ἀριστοφάνης χλευάζων καλεῖ αὐτὸν Ἀμυνίαν, ὡς κόλακα, παράσιτον καὶ μαλθακόν, Ἀριστγ. Σφ. 74. — 2) Τοκιστής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστφ. Νεφ. 3.

Ἀμύντιχος, ὁ ὑπερθ. τοῦ Ἀμύντας, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 132.

Ἀμύντας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀμύντης. Ὄνομα πολλῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας. Ἀμύντας, υἱὸς τοῦ Ἀλκέτα ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀεροπου, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου βασιλέως τῶν Περσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ πληρώσῃ καὶ φόρον· τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος ὁ πρῶτος, Ἡρόδοτ. 8, 139. — 2) Τὸ τοῦ Φιλίππου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ δευτέρου Περδίκκα, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας διὰ συνεργείας τοῦ Σιτάλκου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν, ἀπ' ὅπου ὅμως ὕστερον ἐδιώχθη καὶ ἀπέθανε τὸ 413 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκυδ. β', 95. — 3) Τὸ τοῦ Ἀριδαίου, βασιλεύσας ἐν Μακεδονίᾳ ἀπὸ τὸ 393 ἕως 369 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφήσας τρεῖς υἱούς, τὸν Ἀλέξανδρον δεύτερον, Περδίκκαν καὶ Φίλιππον, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ξενοφ. Ἱρόδτ. — 4) Στρατηγὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας, Δημ. τὸν ὁποῖον ὑπολαμβάνουσιν υἱὸν τοῦ Περδίκκα ἀδελφοῦ τοῦ Φιλίππου. — 5) Τὸ τοῦ Ἀντιόχου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐκστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν. — 6) Βασιλεύς τις τῆς Γαλατίας καὶ Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις εἰς τὴν ἐν Ἄκτιῳ μάχην ἦν σύμμαχος τῶν Καίσαρος Ὀκταβίου.

Ἀμυντορίδαι, οἱ, Ἀπόγονοι τοῦ Ἀμύντορος, Πίνδ. Ὀλ. 7, 49.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ, Τὸ τοῦ Ὀρμένου, κατοικῶν ἐν Ἐλεώνῃ κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 266. πατὴρ τοῦ Φοίνικος, Ἐρίντορος καὶ τῆς Ἀστυδαμείας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐμίγνυτο τὸν Ἰτύσιππον, Ἀπολδ. β', 7, 7.

Ἀμῡ́ωνες, οἱ, Ἕπτωρ τις ἐν Ἀθήναις, σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μαλθακὸς καὶ ἀβροδίαιτος, Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 365.

Ἀμῡργοι Σκῦθαι. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Σάκων, Ἡρόδτ. 7, 64.

Ἄμυρις, ιος, ὁ, ποὺς ἐπικαλούμενος. Ἐκ τῆς Σίριος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Δαμάσου, Ἡρόδτ. 6, 126.

Ἄμυρος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Θετταλίας ῥέων ὀπίσω τῆς πόλεως Μελιβοίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 596.

Ἀμυρταῖος, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις μετὰ τὸν Ἴναρον ἐβασίλευσεν ὢν πρότερον στρατηγὸς τῶν ἀποστατησάντων Αἰγυπτίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, Ἡρόδτ. 2, 140.

Ἀμυσναί, αἱ, καὶ Ἀμυκαναί, ἡ, Πόλις τῆς Θεσσαλίας, Εὐρπ. Ἡρ. Μαν. 389. Στέφ. Βυζ.

Ἀμφαξῖτις, ίδος, ἡ, Χώρα τῆς Μακεδονίας περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμόν, Πολύβ. παρὰ δὲ Στράβ. καλεῖται Παραξία.

Ἄμφεια, ἡ, Μικρὰ πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἥτις ἔδωκεν αὐτὴν τὴν αἰτίαν τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, πιθαν. ἡ παρ' Ὅμ. Ἀμφιγένεια, Παυσ.

Ἀμφεῖον, τό, = Ἀμφιεῖον.

Ἀμφήρης, ους, ὁ, Τὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κλειτοῦς, ἡγεμὼν ἀπὸ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος, παρὰ Πλάτ. Κριτ.

Ἀμφιάλη, ἡ, Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἀφ' ὅπου ἐγίνετο καὶ ἡ εἰς αὐτὴν περαίωσις, Στράβ.

Ἀμφίαλος, ὁ, Εἷς τῶν Φαιάκων υἱὸς τοῦ Πολυνήου, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 114.

Ἀμφιάξης, ακτος, ὁ, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὃς τις ὑποδεχθὴν φιλοφρόνως τὸν Προῖτον διωχθέντα ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρισίου καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντειάνειραν, Ἀπολδ. β', 2, 1.

Ἀμφιάρεος, ὁ Ἰων. Ἀμφιήρεως, Δωρ. Ἀμφιάρης. Τὸς τοῦ Ὀϊκλέως, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας θυγατρὸς τοῦ Θεστιοῦ, ἀπόγονος δὲ τοῦ Μελάμποδος, περίφημος μάντις τῆς ἀρχαιότητος καὶ προφιλὴς τῶν θεῶν, Ὅμ. Ὀδ. Ο, 244. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἐριφύλην ἀδελφὴν τοῦ Ἀδράστου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλκμαίονα καὶ Ἀμφίλοχον, καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν τοῦ Ἄργους· νέος ὢν ἔτι ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὴν Σύρον τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἔπειτα δὲ συγκατηριθμήθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἐπειδὴ ἐκ τῆς μαντικῆς προεγίνωσκεν, ὅτι εἰς τὴν κατὰ τῶν Θηβῶν ἐκστρατείαν ἔμελλε νὰ ἀποθανῇ, ἐκρύφθη κατ' ἀρχὰς ἵνα μ' ἀποφύγῃ τὴν ψυχρὰν αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης γαμβρὸς τοῦ Ἀδράστου ἀπατήσας τὴν Ἐριφύλην δι' ἐκείνου χρυσοῦ ὅρμου, ἀνεκάλεσε παρ' αὐτὴς τὸν τόπον, ἔνθα ἦν κεκρυμμένος· ὅθεν ὁ Ἀμφιάραος ἀναγκασθεὶς συνεκστρατεύθη μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρώων κατὰ τῶν Θηβῶν, ὑπῆρχεσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλκμαίονα μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ ἐκδικήσῃ κατὰ τῆς μητρὸς τὸν Ἐριφύλην· πρὸ τῶν Θηβῶν δέ, ὡς λέγεται, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ πεσὼν μετὰ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ εἰς ἓν χάσμα ἐπέθανε, ἢ κατ' ἄλλην διήγησιν, ἡ γῆ δ' ἐπιταγῇ τοῦ Διὸς κατέπιεν αὐτόν. Αἰσχ. Ἑπτ Θηβ. 585. Ἀπολδ. γ', 6, 2. Εἶχεν ὁ Ἀμφιάραος ἐθέσει ναὸν πλησίον τῆς Ὀρωποῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐδίδοντο οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ δι' ὀνείρων, Ἡρόδοτ. 1, 46. Παυσ. (Ἀμφιάρεος, Ὅμ. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικ. Ἀμφιάρης, παρὰ Πινδ. καὶ ὕστερ. ἐπικ. Ἀμφιάρεος, παρ' Ἡσιόδ. καὶ ἀρχ. Ἀττικ. Δοτ. Ἀμφιάρῃ, Πίνδ. Νεμ. 9, 58.)

Ἀμφιαρεῖον, τό, Ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεω, Στράβ.

Ἀμφίας, ου, ὁ, Ἐπιδαυρίός τις, παρὰ Θουκυδ.

Ἀμφιγένεια, ἡ, Πόλις τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Νέστορος οὖσα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 593. καὶ τὸ Ἀμφιγένειον πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Ἄμφεια ἐληθείσα.

Ἀμφιδάμας, αντος, ὁ, Τὸς τοῦ Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐθανάτωσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα αὐτοῦ διὰ τὰς ἀπανθρώπους καὶ τυραννικὰς των πράξεις. Ἀπολδ. — 2) Τὸς τοῦ Δευκούρου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀλεοῦ, Ἀπολδ. γ', 9, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀλεοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δευκούρου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α', 161. — 3) Ἥρως τις τῆς Σκυθίας ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, ὁ ψιλοξενήσας τὸν Αὐτόλυκον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 289. — 4) Ὁπούντιος πατὴρ τοῦ Κλυσωνύμου, τὸν ὁποῖον παῖδα ἔτι ὄντα ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος παίζων τοὺς κύβους, Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 87. — 5) Βασιλεὺς τῆς Χαλκίδος ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην ἐναντίον τῶν Ἐρυθραίων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔθηκαν ἀγῶνας οἱ παῖδες αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἡσίοδος ἔλαβε ποτὲ τὸ βραβεῖον ὡς ἀριστεύσας ἐν τῇ ποιήσει, Ἡσ. Ἔργ. 652.

Ἀμφιγυήεις, αντος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, χωλαίνοντος καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 395.

Ἀμφίδαμος, ὁ, Τὸς τοῦ Ἀτταικοῦ Θηβαῖος, ὃς τις ἐφονευσε τὸν Παρθενοπαῖον ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῶν Θηβῶν, Ἀπολδ. γ', 6, 8. κατ' Εὐρίπ. Φοίν. 1160. ἐφονεύθη οὗτος ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου.

Ἀμφίδολοι, οἱ, Πόλις τῆς Πελοποννήσου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας, ἔτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ κατοικοι τῆς πόλεως, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Στέφ. Βυζ. καὶ, Ἀμφιδολίδης ἡ Ἀμφιδολίς, ίδος, ἡ. Χώρα περὶξ τῆς πόλεως τῶν Ἀμφιδόλων, Θουκιδ.

Ἀμφίδωρος, ὁ, Μεγαρεύς τις, παρὰ Θουκιδ.

Ἀμφιεῖον, τό, Κυρίως, ναὸς τοῦ Ἀμφίονος, ἢ τάφος αὐτοῦ ἐν Θήβαις, κείμενος ἐνδοθεν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πλησίον τῆς ἀκροπόλεως Καδμείας, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 8. παρ' Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θήβ. 528, ὁ Τύμβος τοῦ Ἀμφίονος, ἴδε καὶ Παυσ. θ', 17. (Ἀμφεῖον, τό, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 8. καὶ Ἀμφεῖον, τό, παρὰ Πλουτ. Δαιμ. Σωκρ. κατὰ Γραμμ. ἔπρεπε νὰ λέγηται Ἀμφιόνειον, παρβλ. Lobeck Φρυν. σελ. 372.)

Ἀμφιθέα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Πρωίακτος καὶ γυνὴ Ἀδράστου, Ἀπολδ. α', 9, 13. — 2) Γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου πάππου τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Τ, 416. — 3) Γυνὴ τοῦ Δυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ὀφέλτου, Ἀπολδ. α', 9, 14.

Ἀμφίθεμις, ιδος, ὁ, Τὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος ἐκ Κρήτης, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς νύμφης Τριτωνίδος τὸν Νασάμωνα καὶ τὸν Κύφαυρον, Ἀπολ. Ῥοδ. 1494.

Ἀμφίθεος, ὁ, Τὸς τοῦ Λυκίνου, ἐκπαιδευτὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἔφερεν εἰς Λακεδαίμονος τὴν εἰρήνην. Ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἀμφίθεος, ἤτοι διπλοῦς θεός, ἔλαβεν ἀφορμὴν ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης νὰ ἐμπαίζῃ παριστῶν αὐτὸν κατηγόρημον ἐκ τοῦ Τριπτολέμου καὶ τῆς Δήμητρος, Ἀριστφ. Ἀχαρν. 46.

Ἀμφιθέμη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 42.

Ἀμφίκαια, ἡ, Πόλις τῆς Φωκίδος ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Διονύσου, ἥτις ἔπειτα κατὰ διαταγὴν τῶν Ἀμφικτυόνων ὠνομάσθη Ὀφιτεία, Ἡρόδτ. 8, 33. ἡ Ἀμέλεια παρὰ Παυσαν. θ', 33. ὅθεν Ἀμφικαιεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ἀμφικλῆς, έους, ὁ, Στρατιώτης τις παρὰ Θεοκρ.

Ἀμφικλος, ὁ, Εἷς ἐκ τῶν Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Π, 313.

Ἀμφικράτης, ους, ὁ, Βασιλεὺς τῶν Σαμώνων, Ἡρόδτ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀμφικτύονες, οἱ, Οὕτως ἐλέγοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οἱ στελλόμενοι ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων εἰς τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον πρὸς ἔρευναν καὶ διαταξιν τῶν κοινῶν μεταξὺ τῶν ὑποκειμένων καὶ συμφερόντων, Ἡρόδτ. Ἐκλήθησαν δὲ Ἀμφικτύονες ἀπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις πρῶτος καθίδρυσε τὴν σύνοδον ταύτην· πιθανώτερ. μέντοι ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν Ἀμφικτύονες, ὡς οἱ ἐγγύτεροι καὶ πέριξ κάτοικοι τῶν Θερμοπυλῶν, ἔνθα ἐσυγκροτεῖτο ἡ συνέλευσις αὐτῶν.

Ἀμφικτυονία, ἡ, Τὰ ἀξιώματα ἢ ὑπούργηματα τῶν Ἀμφικτυόνων, Δημοσθ. — 2) Ἡ σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων συγκροτουμένη συνήθως ἐκ δώδεκα Ἑλληνικῶν πόλεων, αἵτινες κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἐκ τῶν ἐν Θετταλίᾳ κατοικούντων λαῶν· τούτων ἔπεμπεν ἑπτάκις ἑκάστη δύο ἀντιπροσώπους ἕνα Ἱερομνήμονα καλούμενον, ὅστις ἐφρόντιζε περὶ τῶν τῆς θρησκείας συμφερόντων, καὶ ἕτερον Πυλαγόραν, ὅστις ἐρεύνα καὶ ἐφρόντιζεν αὐτὸς τὰς κατ' ἰδίαν μεταξὺ τῶν πόλεων τοῦ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τον διαφοράς, καὶ πολεμικὰς ὑποδέσεις, συναρμόττων καὶ συμβιβάζων αὐτάς, καὶ εἶχεν ἑκάστη τῶν πόλεων τούτων δύο ψήφους· ἐσυγχροτεῖτο δὲ ἡ συνέλευσις αὕτη τῶν Ἀμφικτυόνων κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὴν Ἀνθήλην πόλιν μικρὰν τῆς Φωκίδος, ὕστερον δὲ ἐναλλάξ, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς τὰς Πύλας, ἤτοι εἰς τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ἡ σύνοδος αὕτη καὶ Πυλαία, καὶ ἅπαξ εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Ἡρόδοτ. 7, 200. Παυσ. ὄθεν Ἀμφικτυονικός, ή, όν, εἰς τοὺς Ἀμφικτύονας ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἀμφικτυονίας ὤν, τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα, ἤτοι ὁ Ἀμφικτυονικὸς σύνδεσμος. — 2) Ἀμφικτυονίς, ίδος, ἡ· τῆς Ἀμφικτυονίας· Ἀμφικτυονὶς πόλις, ἐλέγετο ἡ Ἑλληνικὴ πόλις, ἥτις ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀμφικτυονικὸν δεσμόν.

Ἀμφικτυονία, ἡ Ἀμφικτυονίς, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἥτις εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, ἔνθα κατ' ἀρχὰς συνήγοντο οἱ Ἀμφικτύονες, Ἡρόδτ. 7, 200.

Ἀμφικτύων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, ἢ κατ' ἄλλους εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις ὑπανδρευθεὶς τὴν θυγατέρα τοῦ Κραναοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἀττικῇ διώξας ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πενθερόν αὐτοῦ· ἀλλ' ὕστερον ἐδιώχθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἐριχθονίου. Οὗτος λέγεται, ὅτι ἐσύστησε πρῶτον τὴν Ἀμφικτυονικὴν σύνοδον, διὰ ταῦτο καὶ εἶχεν ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀνθήλην κώμην τῆς Φωκίδος, Ἡρόδτ. 7, 200. Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

Ἀμφιλοχία, ἡ, καὶ Ἀμφιλοχική. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν Ἄργος, τὸ Ἀμφιλοχικὸν καλούμενον, οἱ ὁ ἐκαλεῖτο αὐτὴ καὶ Ἀργεία, Θουκδ. β', 68.

Ἀμφίλοχοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου υἱοῦ τοῦ Ἀμφιάραου, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, Θουκδ. ὄθεν Ἀμφιλοχικός, ή, όν, τῶν Ἀμφιλόχων, ἢ ἐκ τῆς Ἀμφιλοχίας.

Ἀμφίλοχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἀλκμαίωνος ἐξ Ἄργους, περίφημος μάντις καὶ αὐτὸς, ἐστρατεύσας μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, καὶ ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἀπ' ὅπου ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του ἔκτισε μετὰ τοῦ Μόψου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐπὶ τῆς Κιλικίας· ἀλλ' ὕστερον ἐλθόντες εἰς ἔριδα ἀμφότεροι καὶ μονομαχήσαντες ἐφονεύθησαν· εἶχε δὲ ὁ Ἀμφίλοχος ἐν περιφήμων μαντεῖον ἐν Μαλλῷ, καὶ ἐν Ὠρικῷ ἐτιμᾶτο μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς ἑστιοῦχος βωμός. Ὅμηρ. Ὀδ. 68. Ἀπολλόδ. γ', 10, 8. Κατὰ δὲ Θουκδ. β', 68 ἔκτισεν οὗτος τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν λεγόμενον, ὅτε μὴ εὐαριστουμένος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἔρχεται ἐκ τῆς Πελοποννήσου. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς, ἔκγονος τοῦ Ἀμφιάρεω· διαπραξάμενος κατ' ἀρχὰς πλησίον τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου Κρεοντος, ἔλαβε ἔπειτα κατά τινα διαταγὴν τοῦ μαντείου καὶ κατῴκησεν εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἄργος Ἀμφιλοχικὸν, τὸ ὁποῖον κατά τινας λέγεται, ὅτι ἐκτίσθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', -, 7. — 3) Τίὸς τοῦ Δρύαντος, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Ἀλκιόη λέγεται, ὅτι ἔγινεν ἁμαξὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, Παρθ. — 4) Μακεδὼν τις, Δημοσθ.

Ἀμφιλογία, αἱ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 226. ἐκφέρεται ὡς τέκνον τῆς Ἔριδος, ἤτοι ὡς ἀποτέλεσμα τῶν ἀμοιβαίων ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐρίδων.

Ἀμφίλυτος, ὁ. Μάντις ἐκ τῆς πόλεως Ἀχαρνῶν ἐν Ἀττικῇ, Ἡρόδτ. α', 62. ἔνθα ἡμέρτμ. καὶ Ἀκαρνάνων γράφτ. παρβλ. Πλάτ. Θεαγ. τελ. 124.

Ἀμφίμαλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου Κρήτης κατὰ τὸν ὁμώνυμον κόλπον, ταυτὸν Ἀρμυρόν, Στράβ. ι', 4, 3. ἔνθα πρότερον Ἀμφιπαλλία γράφετο. Τὸ Ἀμφιμάλλιον, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀμφιμάλη, παρὰ Πτολμ.

Ἀμφίμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀλκμήνης, Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Ἠτεάτου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, στρατηγὸς τῶν Ἐπειῶν ἐξ Ἤλιδος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 620. — 3) Τίὸς τοῦ Νομίονος, ὅστις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγὸς τῶν Καρῶν, κεκοσμημένος ξηλύπτοις, τὸν ὁποῖον ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ἀγνοήσας ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἔλαβε τὴν πολυτελῆ ἐκείνην στολήν του, Ἰλ. Β, 870.

Ἀμφίμαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Μούσης Οὐρανίας τὸν Μουσαῖον Λίνον, Παυσ. ε', 7, 9.

Ἀμφιμέδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελανθέως, καὶ εἷς τῶν τῆς Πηνελόπης μνηστήρων, ὅστις πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου εἰς τὴν χεῖρα ἐφοβεῖτο ἀμύνας ὑπ' αὐτοῦ, Ὅμ. Ὀδ. Π, 103.

Ἀμφίμνηστος, ὁ. Ἐπιθ. μνείας τις, Ἡρόδ. 6, 127.

Ἀμφινεύς, ὁ. Εἷς τῶν γνησίων υἱῶν τοῦ Ἕκτορος, Σχολ. Εὐρ. Ἀνδρ.

Ἀμφινόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ 44. — 2) Γυνὴ τοῦ Λίτυος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσιος, ἤτις ἐβιάσθη ἰδιοχείρως εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Πελίου, καταρωμένη μεγάλως κατ' αὐτοῦ, ὡς φονέως τῶν τέκνων της. Διόδ. Σικ. δ', 51. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, Διόδωρ.

Ἀμφίνομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νίσου βασιλέως τοῦ Δουλιχίου, εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐπέτρεψεν ὁ Τηλέμαχος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὅμρ. Ὀδ. Π, 394. — 2) Σικελιώτης ἐκ τῆς πόλεως Κατάνης, ὅστις ἔσωσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀνάπου τοὺς γονεῖς τους ἐν τῶν φλογῶν τῆς ἐκρήξεως τοῦ ὄρους Αἴτνης, Στράβ.

Ἀμφίας, ὁ. Τίὸς τοῦ Σελάγου ἐκ τῆς πόλεως Παισοῦ τῆς μικρᾶς Μυσίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 830. — 2) Ἄμφιος, υἱὸς τοῦ Μέροπος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, ἡγεμὼν τῶν Τρωῶν, Ἰλ. Ε, 612.

Ἀμφίπαγαι ἄκραι, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας ἐπὶ τοῦ Δυτικοῦ αὐτῆς μέρους.

Ἀμφίπολις, εως, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις πρωτοῦ ὅτε νὰ ὑπαχθῇ ὑπὸ τῶν Μακεδόνων ὑπῆρχεν ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, Ἐννέα Ὁδοὶ καλουμένη. Φίλιππος ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας κηρύξας αὐτὴν κατ' ἀρχὰς αὐτόνομον καὶ ἐλευθέραν τῆς ἐπιρροῆς τῶν Ἀθηναίων, μετ' ὀλίγον τὴν ἐκυρίευσεν, ἐπὶ Θωμαίων δὲ κατεστάθη μητρόπολις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας. Θουκδ. δ'. 104. Ἡρόδ. ὄθεν, Ἀμφιπολίτης ὁ κάτοικος.

Ἀμφίπυρος, ου, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὅτε αὕτη φέρει εἰς τὰς δύο χεῖρας της ἀναμμένας λαμπάδας, Καλλιμ.

Ἀμφιρώ, οὖς, ἡ· καὶ Ἀμφιρύη, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ μία τῶν Ὠκεανίδων θεῶν, Ἡσιόδ. Θεογ. 360.

Ἄμφισσα, ἡ. Ἀρχαία μητρόπολις τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, ἀπέχουσα 120 σταδίους τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, τὴν ὁποίαν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἐκυρίευσε δυνάμει Ἀμφικτυονικοῦ ψηφίσματος, Παυσ. ι', 30. ἐκλήθη δὲ οὕτω ἀπὸ τῆς Ἀμφίσσης ἐκγόνου τοῦ Αἰόλου, ταυτὸν Σαλμωνέως, Ἡρόδοτ. ὄθεν, Ἀμφισσεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ἄμφισσα, ης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἔκγονος τοῦ Αἰόλου, τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Ἀπόλλων· ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ἡ πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων Ἄμφισσα, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ τάφος αὐτῆς, Παυσαν.

Ἀμφίστρατος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, ἡνίοχος τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, Στράβ. ιδ'.

Ἀμφιστρεύς, έως, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 318.

Ἀμφιτρίτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος, βασίλισσα τῆς Θαλάσσης, Ἡσιόδ. Θεογ. 243. κατὰ Ἀπολλόδ. α', 2, 2 ἦν αὕτη μία τῶν Ὠκεανίδων, ἥτις ἀποφύγουσα κατ' ἀρχὰς τὸν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος γάμον, ἐκρύβη πλησίον τοῦ Ἄτλαντος, ὁ δὲ Ποσειδῶν πέμψας ἕνα δελφῖνα πρὸς ζήτησιν αὐτῆς, εὗρεν αὐτὴν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ δελφὶν οὗτος συγκατετάχθη μεταξὺ τῶν ἄστρων· μετ' αὐτῆς δὲ ἐγέννησεν ὁ Ποσειδῶν τοὺς Τρίτωνας, τὴν Ῥόδην καὶ πολλὰ ἄλλα τέκνα. Ὅμ. Ὀδσ. Ε, 422. Ἡσιόδ. Θεογ. 930.

Ἀμφιτρώπη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὄθεν, ἐπιρρμ. Ἀμφιτροπῆσιν, ἐν Ἀμφιτρόπῃ, Αἰσχίν. καὶ Ἀμφιτροπῆς, έως, ὁ κάτοικος.

Ἀμφιτρύων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τιρύνθου Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόης, ἔκγονος τοῦ Περσέως. Ὑπανδρευθεὶς τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Ἠλεκτρίονος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰφικλέα, μετὰ τῆς ὁποίας ὅμως ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Τιρύνθου φονεύσας εἰς μίαν ἔριδα τὸν πενθερὸν του Ἠλεκτρύονα καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Κρέοντα εἰς τὰς Θήβας, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορήγησεν ὅλα τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν ἀναγκαῖα. Ἐνταῦθα ἐγεννήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸν ὁποῖον συνέλαβεν ἡ Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διὸς εἰς ἀπουσίαν τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 392. (τὸ ἰῶτα ἐστιν ἐνταῦθα βραχύ, καθὼς παρὰ Θεοκρτ. Εἰδ. κγ', 1.)

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὁ Ἡρακλῆς, Ἡσιόδ. Θεογ. 317.

Ἀμφίων, ίονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰασίου καὶ ἔκγονος τοῦ Λυκούργου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ δὲ τῆς Χλωρίδος, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Νηλεὺς βασιλεὺς τῆς Πύλου, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 285. — 2) Εἷς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ν 692. — 3) Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης Θηβαΐος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ζήθου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν διώξας αὐτόθεν τὸν νέον Λάϊον, κτίστας καὶ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, ὅπου λέγεται, ὅτι διὰ τῆς μελῳδίας τῆς λύρας του ἐκίνει καὶ αὐτοὺς τοὺς πρὸς οἰκοδομὴν τῶν τειχῶν ἀναγκαίους λίθους, ὧν εἷς τῶν περιφημοτέρων μουσικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν δὲ πρότερον πόλιν Καδμείαν ὠφέλησε ὡς ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν· ἡ λύρα αὐτοῦ, ἥτις τοσοῦτον φημίζεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἦν ἑπτάχορδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἦν δὲ καὶ αὐτὸς εἷς τῶν μετὰ τοῦ Ἰάσονος Ἀργοναυτῶν· ὑπανδρευθεὶς δὲ τὴν Νιόβην θυγατέρα τοῦ Ταντάλου ἐγέννησεν ἐπτὰ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας, Ὅμρ. Ὀδσ Λ, 261. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. — 4) Τίὸς τοῦ προτέρου Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὅστις μόνος διεσώθη τῶν λοιπῶν παίδων, τοὺς ὁποίους ἐτόξευσεν ὁ Ἀπόλλων, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 5) Τίὸς τοῦ Ἰπερασίου ἐκ Πελλήνης τῆς Ἀχαΐας, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 126. — 6) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, πατὴρ τῆς Λάβδας μητρὸς τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κυφέλου, Ἡρόδτ. — ὄθεν, Ἀμφιόνιος, ία, ιον τοῦ Ἀμφίονος, Εὐριπ.

Ἀμφότερος, ὁ. Λύκιός τις πολεμήσας ὑπὲρ τῶν Τρώων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τὸν Πάτροκλον, Ὅμ. Ἰλ. Π, 415. — 2) Τὶς τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Καλιρρόης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀκαρνάνος, Ἀπολλόδ. γ', 7, 8.

Ἀμφρυσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θετταλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 54. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἀμφρυσσός. — 2) = Ἄμβρυσος.

Ἀμώλιος, ὁ, Amoullos, ἴδε Ἀμούλιος.

Ἀναβησίνεως, ὁ, Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 113.

Ἀναγνεῖαι, αἱ, καὶ, Ἀναγνία, ἡ, Anagnia. Μητρόπολις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ Λατίου τῆς Ἰταλίας, Πολύβ. καὶ Στράβ.

Ἀναργυραῦς, οὗντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμηττοῦ, αἰνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, γνωστὸς διὰ τὸ ἐνταῦθα φυομένον δυσῶδες φυτὸν ἀναργυρον, ὅθεν παρεμ. πάναργυρον κιττεῖον, κἀκ τι πρὸς ἰδίαν βλάβην, Στέφ. Βυζ. ἐπιρρήμ. Ἀναργυρούνταθεν, ἐξ Ἀναργυρούντος, Ἀριστ. καὶ Ἀναργυράσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Ἀναργυρούντος, Ἡρόδτ.

Ἀναία, ἡ, καὶ Ἄναια, τὰ. Πόλις τῆς Ἰωνίας κειμένη ἀνατολικῶς ἀπέναντι τῆς Σάμου, Θουκ. ἔθεν Ἀναΐτης, ου, καὶ Ἀναΐτις, ιδος, ἡ, ὁ κάτοικ. Θουκδ. η', 61.

Ἀναίτιος, ὁ, Εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀναΐτις, ιδος, ἡ. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πέρσαις, Καππαδόκαις, Ἀρμενίοις καὶ Μήδοις ἡ Σελήνη, ἢ ὁ Ἑωσφόρος καὶ Ἕσπερος ἀστὴρ, κυρίως Ἀναχὶδ καλούμενος, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἄρτεμις εἶχεν ἐνιαχοῦ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Λακεδαίμονι, Παυσ. γ', 16. ἐλατρεύετο δὲ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν χώραν Ἀκηλισηνὴν τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πλούτρ. — 2) ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος παρὰ τοῖς Λυδοῖς, Παυσαν.

Ἀναξαρβός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπί τινος ὁμωνύμου ὄρους, ἐληφθεῖσα ὕστερον Καισάρεια.

Ἀναχαΐα, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς αἰνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Ἀνάκειον, τό. Ναὸς τῶν Διοσκούρων, Ἡσύχιος καὶ Πολυδεύκους ἐν Ἀθήναις, Ἰδίως δὲ ὄρος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ ναὸς τῶν Διοσκούρων, Θουκδ. η', 93.

Ἀνακρέων, οντος, ὁ. ποιητ. Ἀνακρείων. Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τέω ἐν Ἰωνίᾳ, ζήσας χρόνον τινὰ ἐν Σάμῳ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ὅστις, ὡς λέγεται, ἐτίμα αὐτὸν μεγάλως, ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Πεισιστράτου, καὶ τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ὀγδοηκοντα πέντε χρόνων, Ἡρόδ. Θεογν. 17. ἐκ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὀλίγαι τινὲς μόνον ᾠδαί, περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται.

Ἀνακτορία, ἡ πρσυπερ. τῆ. Ἡ χώρα τῶν Ἀνακτορίων, Θουκδ.

Ἀνακτόριον, τό. Ἀκρωτήριον ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, Θουκδ. — 2) Πόλις ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου, ἥτις τελευτᾷ διὰ τοῦ Ἀνακτορίου ἀκρωτηρίου, οὖσα ἀποικία τῶν Κορινθίων, κατὰ Βόνιτσα, Θουκδ. α', 55. ὅθεν, Ἀνακτόριος, ία, ιον, τοῦ Ἀνακτορίου, ἔτι δὲ καὶ ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἀνακτορίου, Ἡρόδ.

Ἄνακτωρ, ορος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς, Ἀπολλόδ.

Ἀνακυνδαράξης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ βασιλέως Σαρδαναπάλου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. β', 5.

Ἄναμες, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Στράβ.

Ἄνανες, οἱ, Ἔθνος Γαλλικὸν κατοικοῦν εἰς τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Πολύβ.

Ἀναξαγόρας, ου, ὁ. Περίφημος φιλόσοφος ἐκ τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς γεννηθεὶς ἐν Ἠλαζομεναῖς πόλει τῆς Ἰωνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, φίλος καὶ διδάσκαλος τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, μαθητὴς δὲ τοῦ Ἀναξιμένους ἐν Μιλήτῳ· ἐν Ἀθήναις δὲ ὢν διεβλήθη ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἱερέων ὡς ἄθεος, καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῇ διὰ συνεργείας τοῦ Περικλέους, ὅθεν φυγὼν αὐτόθεν ἦλθεν εἰς Λάμψακον, ὅπου ἀπέθανε. Πλάτ. — 2) Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστορ. δ', 14.

Ἀναξανδρίδης, εω, ὁ. Τὶς τοῦ Λέοντος, βασιλέως ἐν Σπάρτῃ τὸ 570 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιάδων, πρῶτος ἐκ τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ὑπανδρεύθη δύο γυναῖκας βιησθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐφόρων, διότι ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικὸς δὲν ἐτεκνοποίει. Ἡρόδ. 5, 39. — 2) Τὶς τοῦ Θεοπόμπου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου, Ἡρόδτ. 8, 131.

Ἀναξανδρος, ὁ. Τὶς τοῦ Εὐρυκράτους, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγιάδων, Ἡρόδοτ. 7, 204.

Ἀναξαρχος, ὁ. Θηβαῖός τις στρατηγὸς τῶν Μεθυμναίων, Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου, ἐπικαλούμενος εὐδαιμονικός, ὅστις ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας του τιμώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ληφθεὶς ἀπὸ τὸν Νικοκρέοντα τύραννον τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐβασανίσθη μετὰ μεγάλας βασάνους, Διογ. Λαέρτ. Πλούτρ. Ἀλεξ. Ἀρρίαν.

Ἀναξιβίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βίαντος καὶ γυνὴ τοῦ Πελλέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πυσιδίκην, Πελοπείαν, Ἱππολύτην καὶ Ἀλκηστιν, Ἀπολλόδ. α', 9, 10. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρατέως ἢ Ἄτρεως, δευτέρα γυνὴ τοῦ Νέστορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πολυκάστην καὶ Πεισίδικην, τὸν Ἀντίοχον, Ἐχέφρονα καὶ ἄλλους υἱούς, Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου· ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Στρόφιον ἐγέννησε τὸν Πυλάδην, Παυσ. β', 29. — 4) Νύμφη τις, ἥτις καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπ' ὅπου ἐγένε ἀφανής.

Ἀναξίβιος, ὁ. Πλοίαρχός τις Σπαρτιάτης παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Βυζαντιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Ἀναξίλαος, ὁ, Ἰων. Ἀναξίλεως, ω, Δωρικ. Ἀναξίλας, α. Τὶς τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, Ἡρόδοτ. 8, 131. — 2) Τύραννος τοῦ Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ Μεσσήνιος, ὅστις κυρίευσε τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐπὶ τῆς Σικελίας μετὰ τῶν φυγόντων Μεσσηνίων ἐκάλεσεν αὐτὴν Μεσσήνην 494 πρὸ Ἡρόδοτ. 6, 23. — 3) Ἀναξίλαος ἐκ Λαρίσσης, Πυθαγορικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐγούστου, τὸν ὁποῖον ὁ μονάρχης οὗτος ἐξώρισεν ἐκ τῆς Ἰταλίας διὰ τὰς ἀγυρτίας του. — 4) Κωμικός τις ποιητής, παρ' Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. α', 27.

Ἀναξίμανδρος, ὁ. Μιλήσιος φιλόσοφος, μαθητὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς καὶ τοῦ Θαλοῦ, διδάσκων τὴν φιλοσοφίαν του ἐν τῷ κοινῷ, πρῶτος ὅστις κατεσκεύασε γήϊνον σφαῖραν καὶ ἐχάραξε γεωγραφικοὺς πίνακας, Πλούταρχ.

Ἀναξιμένης, ους, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος τῆς ἀρχαίας Ἰωνικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου, Διογ. Λαέρτ. — 2) Ἱστορικὸς Λαμψακηνός, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἠκολούθησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὰς ἐκστρατείας αὐτοῦ τὸν ὁποῖον τὰς πράξεις ἱστόρησε, Διογ. Λαέρτ. — 3) Ἕτερος Ἀναξιμένης Λαμψακηνὸς ῥήτωρ, Στράβ.

Ἀναξῖνος, ὁ. Κατάσκοπός τις τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. περὶ Στεφ.

Ἀνάξιον, τό. Πόλις τῆς Παμφυλίας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, Σκύλ.

Ἀναξιππος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Ἀναξιρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πορώνου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐπεὸς ἐγέννησε τὸν Τρμίναν, Παυσαν. ε', 1.

Ἀνάξις, ιδος, ἡ, καὶ Ἀναξίς, άδος. Θυγάτηρ τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἱλαείρας κόρης τοῦ Λευκίππου, Παυσαν. β', 22.

Ἀναξώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Ἱππονόμης, ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Σείου αὐτῆς Ἡλετρύονος ἐγέννησε τὴν Ἀλεμήνην, Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Μήτηρ τοῦ Σινίδος καὶ Περιφήτου ἐκ Τροιζῆνος, τὴν ὁποίαν ἥρπασε ὁ Θησεύς, Πλούτρχ. Θησ. ιγ'.

Ἀναπίας, α, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφινόμου, ἴδε Ἀμφίνομος.

Ἄναπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Θουκ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 68. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας παρὰ τῇ πόλει Στράτῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῶον, Θουκδ. β', 82.

Ἀναριάκαι, αἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν μεταξὺ Τρκανίας καὶ Ἀτροπατηνῆς.

Ἀνάριον, τό. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πτολμ. ε', 13.

Ἄναυ, α, ὁ. Ἀπαρ. Ποταμὸς τῆς Ἰσπανίας, ὅστις σχηματίζει τὰ σύνορα μεταξὺ Βαιτικῆς καὶ Δυσιτανίας, κατὰ Γουαδιάνα, Στράβ.

Ἄναυα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας μεταξὺ Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου ποταμῶν πλησίον λίμνης τινός, Ἡρόδτ. 7, 30.

Ἄναυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θετταλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 477. — 2) Ποταμὸς τῆς Φωκίδος, Μοσχ. Εἰδ. β', 31.

Ἀναφαίος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐληφθέντος οὕτω διὰ τὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀναφῆ λατρείαν του, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀναφή, ἡ. Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Θήρας (Σαντορίνης) ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ληφθεῖσα οὕτω διὰ τὴν ἐπὶ τῆς νήσου Ἀναφῆ λατρείαν του, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀνάφη, ἡ. Μικρὰ νῆσος πλησίον τῆς Θήρας (Σαντορίνης) ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ληφθεῖσα οὕτω ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, διότι ἐφάνη αἰφνίδιος πρὸ αὐτῶν ἀπροσδοκήτως. Ἐντεῦθεν ἐλατρεύετο ἔξαιρ. ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπικαλούμενος Ἀναφαῖος, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1706. Ἀπελδρ. α', 9, 26.

Ἀνάφη, εω, ὁ. Τὶς τοῦ Ὑστάνου Πέρσης, στρατηγὸς τῶν Κισσίων ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ, Ἡρόδοτ.

Ἀναφλύστιος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, αἰνήκων εἰς τὴν Αἰντιοχίδα φυλήν, ὀχυρὸς διὰ τὰ περιξ ὄρη, Ἡρόδ. ᾱ, 99. ὅθεν, Ἀναφλύστιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ἀναφλύστου ὢν· καὶ ἀναφλᾶν, κωμ. παρὰ Ἀριστοφ. Βάτρ. 427. ἐκκλ. 982.

Ἀναχάρσεις, ιος, καὶ ιδος, ὁ, Δίτν. Ἀνάχαρσιν. Περίφημος Σκύθης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ὅστις διὰ τὸν πρὸς τὰς μαθήσεις ζῆλόν του ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τοῦ Σόλωνος διὰ νὰ διδαχθῇ εἰς ταῦτας, γενόμενος φίλος τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου τῶν Ἀθηναίων, Ἡρόδ. 4, 46, 76. γενε. ιος, παρ' Ἡροδτ. καὶ Πλατ. ιδος, παρὰ τοῖς ὕστερον. Δοτε. Ἀνάχαρσι καὶ Ἀναχάρσει, Ἡρόδτ. 4, 76.

Ἄνδαγα, τά. Πόλις τοῦ Καππαδοκικοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσογαίως.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄνδατα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδικῆς χώρας κειμένη ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, Ἀρρίαν.

Ἀνδανία, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, καθέδρα τῶν παλαιῶν Βασιλέων τῆς χώρας ταύτης ἐκ τοῦ γένους τῶν Λελέγων, Παυσ. Στράβ. — 2) πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιάδος, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Θάμυρις ἐτυφλώθη, Στράβ. ἡ.

Ἀνδάνις, ιος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Ἁρμανίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. ϛ, 8.

Ἀνδειρινή, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης τιμωμένης ἐν τῇ πόλει Ἀνδειρίᾳ, Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Ἀνδέρικκα, ἡ, Ἰδε Ἀρδέρικκα.

Ἀνδης, ου, ὁ. Τίὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, Στέφ. Βυζ. ἐκ λεξ. Ἀδαια.

Ἀνδοκίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν δέκα ἐπισήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ζήσας εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁπότε καὶ ἀρίστευσε εἰς τὴν κατὰ τῶν Κορινθίων μάχην ὡς στρατιώτης· κατηγορηθεὶς ἐν τέλει ὡς ἔχθρὸς τῆς πατρίδος ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἀπέθανεν ὡς λέγεται εἰς Ἀλλοδαπὴν γῆν, Θουκ. α, 51.

Ἀνδραιμονίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀνδραίμονος, ὁ Θόας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 638.

Ἀνδραίμων, ονος, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ ἀνὴρ τῆς Γόρτυς μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θόαντα, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν Οἰνέα εἰς τὴν Καλυδῶνα, Ὅμ. Ἰλ. Β. 138, Ν, 216. Ἀπολλόδ. ἀ, 8, 6.

Ἀνδράπα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Παμφυλογονίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον Νεοκλαυδιούπολις κληθεῖσα, Πτολ.

Ἀνδρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πηνειοῦ ἐκ Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς Βοιωτίαν κατῴκησεν, ἐν τῇ πόλει Ὀρχομενῷ, καὶ ἐκάλεσε τὴν περιξ χώραν ἀπὸ τὸ ὄνόματος αὐτοῦ Ἀνδρηΐδα, Παυσ. Διοδ. Σικ. ε, 8. — 2) Πρόσκοπος τοῦ Πλειστόνους ἐκ Σικυῶνος, Ἡροδτ. 6, 126, ἔνθα Γειν. Ἀνδρέω κεῖται.

Ἀνδριάκη, ἡ. Andriaca. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στρβ.

Ἀνδρόγεως, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάνης, περίφημος ἀγωνιστὴς τῆς Ἀρχαιότητος, ὅστις ἔλαβεν εἰς τὴν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν ἐν Ἀθήναις διὰ τὴν δεξιὰν τὴν μεγάλην εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας ὑπεροχὴν του, τρίστενεσε εἰς ὅλα τὰ εἴδη, τῶν ὁποίων ἅμως φοβηθεὶς ὁ τότε βασιλεὺων εἰς τὰς Ἀθήνας Αἰγεύς, μήπως ἁρπάσῃ τὸν θρόνον του μετὰ τῶν υἱῶν τοῦ Πάλλαντος, ἐξαπάτησεν αὐτὸν ὅτε ἀνεχώρει διὰ τὰς Θήβας, διὰ τὸ ὁποῖον συμβὰν ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μίνως πολεμήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ πέμπωσι εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν ἑπτὰ νέους καὶ τοσούτας νέας εἰς τὴν Κρήτην πρὸς βορὰν τοῦ Μινοταύρου, Ἀπολλόδ. γ, 1, 2.

Ἀνδροδάμας, αντος, ὁ. Σάμιός τις παρ' Ἡροδτ.

Ἀνδροκλείδας, α, ὁ. Ἀττ. Ἀνδροκλείδης, Θηβαῖος ἐκ τῆς φατρίας τοῦ Ἰσμηνίου, Ξενοφ. Ἑλλην.

Ἀνδροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Αἰόλου, ἐξουσιάσας εἰς ἓν μέρος τῆς Σικελίας, Διόδ. Σικ. ε', 8. — 2) Ῥήτωρ τις καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐκατηγόρησε τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς παραβάντα τὰ μυστήρια τῶν Ἐλευσινίων, Θουκδ. η', 65. παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1282. ἐμπαίζεται ὡς μαλθακὸς καὶ δηλητηριώδης. — 3) Μακεδὼν τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἀνδρόκλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰσόδρου Ἀθηναῖος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἔφεσον, Στράβ. — 2) Δοῦλός τις, ὃς τις ἠναγκάσθη νὰ μονομαχήσῃ μετ' ἄλλου λέοντος, Αἰλιαν.

Ἀνδρόκοττος, ὁ. Βασιλεύς τις ἐν Ἰνδίᾳ, Στράβ. ὁ αὐτὸς καὶ Σανδρόκοττος καλούμενος.

Ἀνδροκρέτης, ους, ὁ. Ἥρως τις Πλαταιεύς, τιμώμενος εἰς ἕνα βωμὸν παρὰ τῇ πόλει τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδτ. 9, 25.

Ἀνδροκρατίας, ου, αἱ. Συμβολικὴ Σεὶτης παρ' Ἡσὶ. Θεογ. 226. Συγάτηρ τῆς Ἔριδος.

Ἀνδρομέδη, ους, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου, Πλούτρ.

Ἀνδρόλεως, ὁ. Ἀθλητής τις πυγμομάχος, Δουκ.

Ἀνδρομάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἠετίωνος ἐκ τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σκαμάνδριον καὶ Ἀστυάνακτα, μίαν τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἀγαπήσασα ὑπερβαλλόντως τὸν ἄνδρα αὐτῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 405. Εὐρπ. Ἀνδρ. Πανσ.

Ἀνδρόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ἀπὸ τὴν Ἥρω θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Τζῆς.

Ἀνδρομέδα, ἡ, Ἰωνικ. Ἀνδρομέδη. Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Κασσιοπείας, εἰς ἄκρον ὡραία ὡς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς. Ὁ πατὴρ αὐτῆς συμβουλευθεὶς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς ἐνὸς ὑπερβορείου τέρατος, τὸ ὁποῖον ὁ Ποσειδὼν ἔστειλεν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, ἔμαθεν, ὅτι ἄλλως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπαλλαγῇ ἂς οὐ δὲν προσφέρῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς τὸ θηρίον διὰ νὰ τὸν καταφάγῃ· δέσας λοιπὸν τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπὶ τινος βράχου ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ καταφαγωθῇ ὑπὸ τοῦ τέρατος τοῦτου, ἀλλὰ διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Περσεὺς, ἐφονεύτωσε τὸ θηρίον, καὶ ἀπαλλάξας τὴν κόρην ἔλαβεν αὐτὴν εἰς ἰδίαν γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε διάφορα τέκνα, Ἡρόδ. Ἀπολλόδ. β', 4, 3. Τζῆς. μύθ.

Ἀνδρομένης, ὁ. Ἀλλεύς τις, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε καταφύγει ἡ Βριτόμαρτις ἱέρεια τῆς Ἀρτέμιδος, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἠθέλησε νὰ βιάσῃ, ἀλλ' ἔγινεν ἀφαντός.

Ἀνδρομένης, ους, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. — 2) Μακεδὼν τις, παρ' Ἀρρίαν.

Ἄνδρος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ μεγαλητέρων Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ παλαι διὰ τὰ ὄψεσα αὐτῆς γενήματα καὶ ἐξαίρετον οἶνον, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πρωτεύουσαν τὴν ὁμώνυμον πόλιν Ἄνδρον μ' ἕνα ἐξαίρετον λιμένα τοῦ Βάκχου, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἰώνων, καὶ οὖσα σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ταύτην Ἄνδρος, Ἡρόδοτ. ἔθνη Ἄνδριος, ία, ιον, τῆς Ἄνδρου, καὶ ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Ἄνδριος.

Ἄνδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀολίου, περίφημος μάντις, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀφῆκεν αὐτὴν καὶ ἦλθεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἴδης, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν Βρυν.

Ἀνδροσθένης, ους, ὁ. Νικητὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἐξ Ἀρκαδίας, Θουκυδ. β', 55. — 2) Ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐκ τῆς νήσου Θάσου, ὅστις μετὰ τοῦ Νεάρχου περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς Ἀσίας, Ἀρρίαν.

Ἀνδροτίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀνδρωνος, Ἀθηναῖος, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, θυσφημιζόμενος διὰ τὸν ἀχρεῖον αὐτοῦ χαρακτῆρα, καὶ ὡς ἔχθρὸς τῆς Δημοκρατίας, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον. — 3) Ἀνδροτίων, ἱστορικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ γράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς εἰς δώδεκα Βιβλία, Πλουταρ. Αἰλ. ποικ. ἱστρ. η', 6.

Ἀνδρόφαγοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας παρὰ τῷ Βορυσθένῃ ποταμῷ.

Ἀνδρων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Ἀνδροτίωνος, φίλος τοῦ Καλλικλέους καὶ συγχρονος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Γοργ. σελ. 487. — 2) Ἁλικαρνασσεὺς τις ἱστοριογράφος, παρὰ Πλουτάρ. Θησ. κδ'.

Ἀνδρῶν πόλις, ἡ, Andropolis. Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Πτολ. ὄθεν, Ἀνδρωνοπολίτης, ου, Κατοικ.

Ἀνεμοῖται, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Δημ. περὶ Στεφ.

Ἀνεμούριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν Θάλασσαν, Στράβ. — 2) = Ζεφύριον, παρὰ Στράβ.

Ἀνεμωλία, ἡ, καὶ Ἀνεμώρεια. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Δελφῶν, κληθεῖσα οὕτω ἀπὸ τῶν σφοδρῶν ἀνέμων οἵτινες πνέουσι ἐκ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 521.

Ἀνήριστος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σπερθίου ἐκ Σπάρτης, Ἡροδτ. 7, 134. — 2) Ἔπτιος τοῦ προτέρου, ὅστις στελλόμενος ὡς πρεσβυς πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐθανατώθη εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἡροδτ. 7, 137. Θουκ.

Ἀνθάνα, ἡ = Ἀνθήνη.

Ἄνθας, ανος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος· λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν εἰς ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας ἐνθαοκλήθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ πόλις Ἀνθηδὼν Παυσ. 3', 22.

Ἄνθεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Κιθαιρῶνι πόλει τῆς Κρήτης.

Ἀνθεια, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον Θοιρίαν κληθεῖσαν, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 151. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα μιᾶς τῶν τριῶν πόλεων αἱ ὁποῖαι ὕστερον συνέστησαν τὰς Ἀχαϊκὰς Πάτρας, Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας, Ἡσ. Ἀσπ. 381. καὶ Ἄνθη, στίχ. 474.

Ἀνθεμίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, κυρ. Ἀνθεμιωνίδης, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 488.

Ἀνθεμίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σιμοεισίου ἐκ Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 473. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀϊδύτου Ἀθηναῖος, Πλάτ.

Ἀνθεμοεισσίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ἀνθεμουσὶς λίμνη. Λίμνη ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας πλησίον τοῦ Λύκου Ποταμοῦ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 724. πιθαν. = Ἀγκυρουσία.

Ἀνθεμοῦσα, ποιητκ. ἀντὶ Ἀνθεμοῦσα.

Ἀνθεμοῦς, οῦντος, ὁ καὶ ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Ἀμφαξίτιδος χώρας πλησίον τῆς Ὀλύμβου, Δρσενε. παρὰ Θουκ. β', 99. Θηλε. παρὰ Δημ. Φιλιπ. β'. — 2) = Ἀνθεμουσία, πόλις τῆς Μεσοποταμίας, Στεφ. Βυζ. — 3) Μυθώδης τις ποταμὸς ἐν Ἐρυθρᾷ, Ἀπολλόδ. ὄθεν, Ἀνθεμούσιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Ἀνθεμοῦντος, Θουκ.

Ἀνθεμουσία, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἥτις ὕστερον Ὀσροηνὴ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ Ἄραβος ἡγεμόνος Ὀσρόου, ὅστις ἐξουσίασεν αὐτὴν πότε. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἀνθεμουσίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Ἀνθεμοῦσσα, ἡ, ποιητκ. Ἀνθεμόεσσα. Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς Θαλάσσης, ἔνθα λέγεται ὅτι κατῴκουν αἱ Σειρῆνες, Ἡσ. Δείῳ. 27. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 892.

Ἄνθεμος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς, ζήσας περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Βουπάλου, Πανσ.

Ἀνθεστήρια, τά. Ἑορτὴ ἐπίσημος ἐν Ἀθήναις, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου κατὰ τὸν μῆνα Ἀνθεστηριῶνα καὶ διαρκοῦσα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη ἡμέρα ἐκαλεῖτο Πιθοίγια, ἤτοι ἀνοίξεις τῶν πίθων, ἡ δὲ δευτέρα. Χόες ἤτοι ἑορτὴ τῶν ψιά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λων καὶ ἀγγείων κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἔπινον εἶνον ὅσον ἡδύναντό τις περισσότερον, καὶ ἡ τρίτη ἐλέγετο Χύτροι, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσυνείθιζον νὰ περιφέρωσι μίαν χύτραν μὲ διάφορα σπέρματα ἐν αὐτῇ. Πλούτρ.

Ἀνθεστηριών, ῶνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἀναλογεῖ μ' ἓν μέρος τῶν παρ' ἡμῖν Φευρουαρίου καὶ Μαρτίου μηνῶν, Θουκ.

Ἀνθεσφόρια, τά. Ἑορτή τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἑορταζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης, ἥτις λέγεται ὅτι ἥρπαγη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἐν ᾧ ἐσύναζεν ἄνθη, Πολυδ. α', 1. 32.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἀνθηδών. Στέφ. Βυζ.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βοιωτίας, ἐπίσημος τὸ παλαι, ἔχουσα ἕνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Περσεφόνης, ἐνταῦθα λέγεται ὅτι κατῴκει ὁ Γλαῦκος, ἁλιεύς τις, ὅστις ἔγινε μετὰ ταῦτα θαλάσσιος θεός, Ὁμ. Ἰλ. Β, 508. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἱεροκλῆς ὀνομάζει Ἀγριππιάδα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Ἀνθηδόνιος καὶ Ἀνθηδόνιος, ὁ κάτοικ. διὰ τοῦ ω· εὕρηται παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἀνθηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιέως, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς πρὸς ἐπαλλαγὴν εἰδώλου, λοιμοῦ, Ἀπολλόδ. β', 14, 8.

Ἀνθήλεια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἥτις μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Κυσσέως ἐσυνάπτωσεν αὐτόν, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἀνθήλη, ἡ. Κώμη τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἔχουσα ἐπὶ περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐσυγκροτεῖτο πρότερον ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων, Ἡρόδ.

Ἀνθήνη, ἡ· Anthana. Πλίν. Κώμη τις ἐπὶ τῆς Κυνουρίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, Θουκ. ε', 41. καὶ, Ἀνθονα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὀρθότρ. μᾶλλον τὸ παρὰ Παυσ. Ἀθήνη· ὅθεν, Ἀνθανεύς, έως, ὁ κάτοικ, Στέφ. Βυζ.

Ἄνθης, ου, ὁ Δωρ. Ἄνθας, ἴδε Ἄνθας.

Ἄνθιον, τό = Ἄντιον.

Ἄνθιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πάτραις, Παυσ. α', 31.

Ἀνθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη πρώτη ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀνθιππος, ὁ. Ἴδε Ἀντιππος.

Ἄνθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐτοσθένους καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ὅστις κατεσπαράχθη ἀπὸ τοὺς ἵππους τοῦ πατρός αὐτοῦ, Ἀιτιών. Διβ.

Ἀνθυλλα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, πιθαν. ἡ αὐτὴ Κυνοσπολιζοτέρων κληθεῖσα, Ἡρόδ. 2, 97. Ἀντυλλα, ἡ παρ' Ἄθην. ὅθεν, Ἀνθυλλαῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀνιγρίδες, ων, αἱ. Νύμφαι τοῦ ποταμοῦ Ἀνίγρου ἐν Ἤλιδι, ἔχουσαι ἐπὶ τοῦ Σαμικοῦ ἓν σπήλαιον ἱερόν. Παυσ. ε', 5.

Ἄνιγρος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τὸ Λαπίθαιον ἐπὶ τοῦ Ταϋγέτου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ Σαμικοῦ, πιθαν. ὁ παρ' Ὁμηρ. καλούμενος Μινυεῖος· ἐπὶ δὲ τῶν ἐβόλων αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν σπηλαίῳ ἀφιερωμένον εἰς τὰς Ἀνιγριάδας Νύμφας, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ λεγόμενοι ἤρχοντο νὰ θεραπεύωσι, Στράβ.

Ἄνιης, ηνος, ὁ. Ἴδε Ἀνίων.

Ἀνίηκτος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τὴν ἀποθέωσιν τοῦ ἐκ τῆς Ἥβης, Ἀπολλόδ. β', 7, 7. — 2) Ἄρχων τις ἐν Ἀθήναις, Ἀρρίαν.

Ἄνιος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ῥοιοῦς θυγατρὸς τοῦ Σταφύλου, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἔρριψεν ἔγγυον ἔτι οὖσαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἥτις ἐλθοῦσα εἰς Δῆλον ἐγέννησεν ἐνταῦθα τὸν Ἄνιον, ὅστις εἰατρεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐδιδάχθη καὶ τὴν μαντικὴν παρ' αὐτοῦ. Διόδωρ. Σικ. Τζετζ.

Ἀνιππας, ὁ. Συρακούσιός τις, παρὰ Ξεν.

Ἀνίων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, λαβὼν παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν νῆσον Δῆλον, Διόδωρ. Σικ. ε', 80.

Ἄνιων, ωνος, ὁ, Anien. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ εἰσβάλλων πλησίον τῆς Ῥώμης εἰς τὸν Τίβεριν, ταὐτὸ Τιβερόνε, Στράβ. καὶ Ἀνίης, ηος, παρὰ Πλουτρ.

Ἀννίβας, α, καὶ ου (ι) Annibal. Τίὸς τοῦ Γίσκωνος ἐκ Καρχηδόνος, εἷς τῶν Σουφήτων λεγομένων καὶ στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, ἀσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἀπέθανε ὑπὸ λοιμοῦ, ἐν καιρῷ τῆς πολιορκίας τῆς Ἀκράγαντος. — 2) Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος, Hannibal, υἱὸς τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀμιλκὰρ Βάρκα, ὅστις ἐπολέμησε μὲ πολλὴν δόξαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον, τελευταίων δὲ ναυμάχῃ, καὶ ἐμηνύθη πρὸς τὸν Προυσίαν βασιλέα τῆς Βιθυνίας ἐφαρμακώθη ἰδιοχειρως τὸ 571 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, Πολυβ. Πλουτ. ὅθεν, Ἀννιβειακός, ἡ, όν καὶ Ἀννίβειος, εία, ειον, τοῦ Ἀννίβα, ἢ εἰς τὸν Ἀννίβαν ἀνήκων.

Ἄννιβοι, οἱ. Λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῷ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πλιν.

Ἀνοίκτειρες, ων, καὶ ίδος. Ἐπιθέσεις τις ἀρματηλάτης Κυρηναίας, ὅστις ἐξηγόρασε τὸν Πλάτωνα ὅτε ἤθελε νὰ πωλήσῃ αὐτὸν Διονύσιος ὁ Τύραννος, Διογ. — 2) Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Ἡγησίου, συστήσας ἰδίαν αἵρεσιν τῆς ὁποίας οἱ ὀπαδοὶ ἐκαλοῦντο Ἀνοικτήριοι, Διογ. Λαέρ. Β', 86.

Ἄννιος, ὁ· Annius. Δήμαρχός τις ἐν Ῥώμῃ.

Ἄννων, ωνος. Hanno. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀννίβα καὶ διάδοχος τοῦ πρότερου εἰς τὴν κατὰ τῆς Σικελίας ἐκστρατείαν, ὅστις νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ῥωμαίων ἔφυγεν εἰς Ἡράκλειαν. — 3) Εἷς τῶν ὑποστρατηγῶν Ἀννίβα τοῦ μεγάλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐκστρατείαν. — 4) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν περίπλουν τὸν ὁποῖον ἔκαμεν εἰς τὰ ἐντὸς παράλια τῆς Ἀφρικῆς, καὶ διὰ τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ εἰς Φοινικικὴν γλῶσσαν· λέγεται δὲ ὅτι ἔζη περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, Ἀθήν.

Ἀνόπαια, ἡ. Μέρος τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, ἔτι δὲ ἀναλαίτου οὕτω καὶ μία στενὴ ὁδὸς διὰ τοῦ ὄρους τούτου καταντῶσα ἐκ τῶν Ἀλπηνῶν εἰς Λοκρίδα, Ἡρόδ. 7, 146.

Ἀνοσία, ας, ἡ· ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ, κληθείσης οὕτω διὰ τὸν ἀνόσιον διάπτων τῆς Λαΐδος ὑπὸ τῶν αὐτόθι γυναικῶν.

Ἀνουβείδεον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀνουβίδος, Λουκ.

Ἄνουβις, ίδος, ὁ, Αἰτ. Ἄνουβιν, Anubis. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεῖσα ὡς ἐδολοῦτο παρ' αὐτοῖς ἐκ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν Κυνοκέφαλον, μὲ τὸ νὰ παριστάνετο ἔχουσα κεφαλὴν σκύλου, καὶ ὅλοι οἱ σκύλοι ἐνομίζοντο ἱεροὶ αὐτῆς· ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτῆς εἰσήχθη καὶ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. Λουκ.

Ἀνταγόρας, ου, ὁ. Ποιητής τις ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα Θηβαΐδα ἐπιγραφόμενον, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, Αἰλιαν.

Ἀνταιόπολις, εως, καὶ Ἀνταίου Πόλις, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀνταῖος ἐνεκήδη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διόδωρ. Σικ. ὅθεν, Ἀνταιοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἀνταῖος, ὁ. Μέγας καὶ φοβερὸς Γίγας υἱὸς τῆς Γῆς ἢ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐξουσιάζων ἓν μέρος τῆς Λιβύας ἔνθα κατῴκει μέσα εἰς ἓν σπήλαιον κοιμώμενος ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τῆς ὁποίας πάντοτε ἐλάμβανε νέαν ἰσχὺν καὶ δυνάμεις, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. ὅσοι δὲ ξένοι ἤρχοντο εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ παλαίωσι μὲ αὐτόν, τοὺς ὁποίους νικῶν πάντοτε κατέπινεν ἀνελεῶς· τελευταῖον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις παλαίων μετ' αὐτοῦ τὸν ὕψωσεν ὀλίγον τῆς Γῆς διὰ νὰ τὸν ἐξασθενήσῃ οὕτω. Πινδ. Ἰσθ. 4, 87. Ἀπολλόδ. — 2) Ἡγεμὼν τῆς Λιβύης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰρασων ἐν Κυρήνῃ, πατὴρ τῆς Βάρκης, τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε τὸν νικήσῃ τρέχων, Πινδ. Πυθ. 9, 182.

Ἀνταλκίδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, τὸν ὁποῖον ἡ πατρὶς αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐν Κορίνθῳ μάχην ἔπεμψεν εἰς Σάρδεις διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν περιβόητον ἐκείνην μετὰ τῆς Περσίας εἰρήνην 387 πρὸ Χρ. διὰ τῆς ὁποίας αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἑλληνικαὶ πόλεις ὑπέχρεωσαν νὰ μείνωσιν ὑποτελεῖς εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, αἱ δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι διὰ λάβωσι πάλιν τὴν πρότερον αὐτονομίαν των, Ξενοφ. Ἑλλ. ὅθεν, ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου λεγομένη εἰρήνη, Πολυβ.

Ἀνταμόρα, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν πρόποδων τοῦ ὄρους Ἀλεξανδρείας, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Πάρις ἔκρινε τὰς τρεῖς θεάς· Ἡρόδ. 5, 26. ὅθεν, Ἀνταμόριος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀνταμόρος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσίων, ὅστις ἐνίκησε τοὺς Καρχηδονίους κατὰ κράτος ὅτε οὗτοι ἐπολιόρκουν τὰς Συρακούσας.

Ἀνταναρίδες, αἱ, Δωρκ. ἀντὶ Ἀντηρρίδαι, Πινδ.

Ἀνταράδος, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου, ταὐτὸ Τορτόσα, Στέφ. Βυζ.

Ἀντέας, ου, ὁ. Μακεδών τις, Ἀρρίαν. — 2) Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, παρὰ Λουκ. Μακροβ. ὀρθότρ. μᾶλλον Ἀτέας.

Ἀντεια, ἡ, καὶ Ἀντέα. Θυγάτηρ τοῦ Ἰωβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Προίτου βασιλέως τοῦ Ἄργους ὅτε ἠγάπησε τὸν Βελλεροφόντην ὅτε οὗτος ἐξενίσθη ὑπὸ τοῦ Προίτου, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 160. ὑπὸ τῶν Τραγικῶν δὲ καλεῖται αὕτη Σθενεβοία. — 2) = Ἄντιον.

Ἀντείας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ, Τζήτ. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀλυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἄντιον ἐν Ἰταλίᾳ, Διον. Ἁλ. Σ ἐφ. Βυζ.

Ἀντεμνα, ἡ· καὶ Ἀντέμναι, αἱ, Antemnae. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀνίωνος ποταμοῦ εἰς τὸν Τίβεριν, Στράβ. ὅθεν, Ἀντεμνάτης, ὁ κάτοικ.

Ἀντηνορίδης, ου, ὁ. Τίὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Ἀντήνορος, Ὁμ. Ἰλ. γ', 123. ἰδίως δὲ ἐτιμᾶτο τὸ εἴ Ἀντιγορίδας ὡς Ἥρωας εἰς τὴν Κυρήνην πόλιν τῆς Λιβύης, ὅπου λέγεται ὅτι ἦλθον ὁ Ἀντήνωρ μετὰ τοῦ Μενελάου καὶ κατῴκησαν μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας, Πίνδ. Πυθ. 5, 110.

Ἀντήνωρ, ορος, ὁ, Δωρκ. Ἀντάνωρ. Τίὸς τοῦ Αἰσυήτου καὶ τῆς Κλεομήστρας ἐν Τροίᾳ. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων καὶ φρονιμωτέρων γερόντων τοῦ παλατίου τοῦ Πριάμου, ὅστις ὑπεδέχθη εἰς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν οἰκίαν του τὸν Ὀδυσσέα ὅτι οὗτος ἦλθεν πρέσβυς διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν Ἑλένην, καὶ ἦν πάντοτε φίλος τῶν Ἑλλήνων, παρακινῶν ἐπιμόνως καὶ συμβουλεύων πάντοτε ν' ἀποδώσωσι τὴν Ἑλένην καὶ τὰ ἁρπαγέντα μετ' αὐτῆς κειμήλιά, ὅτε ὁ καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν καταστροφήν τῆς πόλεως Τρωϊκὸς ἐφείσθησαν μὲ σέβας τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ ἀφῆκαν αὐτὴν πάντη ἀνενόχλητον. Νυμφευθεὶς τὴν Θεανὼ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κόωντα, Ἰφιδάμαντα, Ἱκέσιον, Ἀποδόκον, Ἀγήνορα, Δημολέοντα, Πεισῆνορ, Ἀρχέλοχον καὶ Ἀκάμαντα, Ὅμ. Ἰλ. Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύαν, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὴν ἀρετικὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἔφερεν μίαν ἀποικίαν Ἑνετῶν ἐκ τῆς Παφλαγονίας καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν Πάδουαν, Στράβ. ιγ', ϛ', 5.

Ἀντηνορίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀγλαΐας θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀντιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μεντηρίου καὶ μήτηρ τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχίονος, τοὺς ὁποίους ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 56. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἴδμονος, γενηθεῖσα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὑγ. Ἀργ. 187.

Ἀντιγένης, ους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τῇ 92. Ὀλυμπιάδι, Ξενφ. — 2) Στρατηγός τις τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρρίαν.

Ἀντιγόνεια, ἡ, καὶ Ἀντιγονεία, ἡ, Antigoneia. Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τινος διαβάσεως τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρέων, τανῦν Ἀργυρόκαστρον. Πολυβ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερρονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, Στράβ. — 3) Ἑτέρα πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στράβ. ὕστερον δὲ ἐκλήθησαν μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ αἱ πόλεις Μαντινεία, Νικαία, καὶ Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, ὅπου, Ἀντιγονεύς, έως ὁ κάτοικος.

Ἀντιγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους· ὅτε ὁ Οἰδίπους μαθὼν τὴν βδελυρὰν καὶ παράνομον μῖξιν μετὰ τῆς Ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς ἀφῆκε τὰς Θήβας, ἡ Ἀντιγόνη συνωδήπορεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀττικήν, ὕστερον δὲ ἐλθοῦσα εἰς τὴν πατρίδα της πάλιν καὶ θέλουσα νὰ κάψῃ τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους φονευθέντος ἐν τῇ μάχῃ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Κρέοντος θείου της, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 3, 9. Αἰσχύλ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυτίωνος Βατιλέως τῆς Φθίας καὶ ἐγγονος τοῦ Ἄκτορος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Πηλέα ἐγέννησε τὴν Πολυδώραν· φονευτὰς δὲ ὁ Πηλεὺς ἀκουσίως τὸν πενθερόν αὐτοῦ, Εὐρυτίωνα καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ Βατιλείου, ἦλθε πρὸς τὸν Ἄκαστον, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Ἀστυδάμεια ἐρωτευθεῖσα εἰς αὐτὸν τὸν ἔλαβεν εἰς ἄνδρα, τοῦτο δὲ μαθοῦσα ἡ Ἀντιγόνη ἐγκρεμὸν αὐτοχειρ ὑπὸ τῆς λύπης. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Βατιλέως Δαομέδοντος, εἰς ἄκρον ὡραία, ἥτις διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς Πελαργόν, Ὀβιδ. Μετμρ. ϛ', 93.

Ἀντιγονίς, ίδος, ἡ, φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἐκλήθη οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἀντιγόνου πατρὸς τοῦ Δημητρίου. — 2) Ἀντιγονὶς προσωπικ. ναῦς, ἡ καῦς ἥτις ἦτον προσδιωρισμένη παντοτε διὰ τὰς κοινὰς ὑπηρεσίας καὶ ἀποστολάς, Πλουτρχ.

Ἀντίγονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φιλίππου ἐπικαλούμενος Κύκλωψ ἢ μονόφθαλμος, διότι εἶχε ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐκ τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν, εἷς τῶν ἐπισημοτέρων στρατηγῶν Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκεν τὴν ἀρχὴν τῆς μικρᾶς Ἀσίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐλπίσας νὰ καταστήσῃ ὅλην τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ἀσίας καὶ τὰς λοιπὰς ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας καὶ ν' ἀναγορευθῇ Βασιλεὺς ἀνεξάρτητος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου, Πτολεμαίου καὶ Σελεύκου οἱ τινες ἦνωσαν κατ' αὐτοῦ τὰς δυνάμεις των, ἀπέθανε νικηθεὶς ἐν τῇ μάχῃ 301 πρὸ Χρ. τὸν ὀγδοηκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Λουκ. — 2) Ἀντίγονος ὁ ἐπιλεγόμενος Εὐεργέτης, υἱὸς τοῦ Ἀλκυονέως, ὃς τις ὑπανδρευθεὶς τὴν χήραν Δημητρίου τοῦ δευτέρου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας βασιλεύσας δεκατρεῖς χρόνους, οὗτος ἐπολέμησε ἐναντίον τοῦ Κλεομένους βατιλέως τῆς Σπάρτης συμμαχήσας μετὰ τῶν Ἀχαιῶν· ὁ αὐτὸς ὠνομάζετο ἔτι καὶ Ἀντίγονος Σωτήρ. — 3) Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, υἱὸς Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσεν οὗτος τὸ βατιλειον τῆς Μακεδονίας, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλον οἱ Γαλάται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατερήμωσαν ὅλην τὴν Μακεδονίαν· ἀπέθανε δὲ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐβασίλευσεν δὶς ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ὑπὸ τοῦ Πύρρου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου, Δουκ.

Ἀντίγονος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Καρύστου ἐπὶ τῆς Εὐβοίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράψας, Ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγήν, καὶ, Βιογραφίας Φιλοσόφων.

Ἀντίδωρος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Δήμνου πρὸ Ἡροδ.

Ἀντικάστιον, τό. Ὄρος ἐπὶ τῆς Σελευκείας χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντικυνῶλις, ίδος, ἡ. Μικρός τις λιμὴν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Ῥωμολέος, Στράβ.

Ἀντικύρα, καὶ Ἀντίκυρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φωκίδος κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ὑπάρτιστος καλουμένη, μὲ λιμένα, Στράβ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Θετταλίας ἐπὶ τῆς Φθιωτίδος χώρας πλησίον τῆς Οἴτης παρ' αὐτῷ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, Ἡροδτ. γ, 198, ὅθεν Ἀντικυρεύς καὶ Ἀντικυρεῖς, ἑως, ὁ κάτοικος, Παυσ. Περίφημοι ἦταν τὸ παλαι αἱ δύω αὐταὶ πόλις διὰ τὸν ἐν αὐταῖς φυόμενον ἑλλέβορον, πρὸ πάντων δὲ ἐξαίρετος ἦν ὁ περὶ τὴν Θετταλικὴν Ἀντίκυραν βλαστάνων, τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐντεῦθεν καὶ παρετηρεῖτο ἐπιτηδειότερον εἰς τὴν ἐν Φωκίδι Ἀντίκυραν· ἐπειδὴ δέ τις Ἀντικυρεὺς ἐξηρέπευσε ποτὲ τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του διὰ τοῦ ἑλλεβόρου, ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις παροιμ. Ἀντικύραι σοι δεῖ, ἐπὶ τῶν παραφρονούντων λεγομένη, Λίλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 51. (Κατ' Ἐπιτομ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 520. ἔστι ἡ ὀρθοτρ. γραφ. Ἀντίκιρρα, διὰ τὸ κεῖσθαι ἀπέναντι τῆς Κίρρας λιμένος τῶν Δελφῶν. Στράβ. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ Ἀντίκυρα, Ἡροδτ. 1, 8. Παυσ.

Ἀντίκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Λαέρτην ἐγέννησε τὸν Ὀδυσσέα, διὰτοῦ ὁποίου τὴν πολυχρόνιον ἀποχώρησιν κατατηκομένη ἀπέθανε πρὸ τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ ἔτι εἰς τὴν Ἰθάκην ὁ Ὀδυσσεύς, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 85. — 2) Μήτηρ τοῦ Περιφήτου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡφαίστου, Ἀπολλόδ. γ', 16.

Ἀντικλῆς, έως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ.

Ἀντίκλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων, ὅστις ἐκστρατεύσαν κατὰ τῆς Τροίας, εἰσέβαλεν καὶ οὗτος εἰς τὸν δούρειον λεγόμενον ἵππον, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 286.

Ἀντίκραγος, ὁ. Ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον ὄρος ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Στράβ.

Ἀντίκυρα, ἡ, ἴδε Ἀντικύρα.

Ἀντικυρεύς, έως. Ἕλλην τις ἐκ τῆς πόλεως Ἀντικύρας ἐν Φωκίδι, ὅστις πρῶτος λέγεται ὅτι ἐπένοησε τὴν χρῆσιν τοῦ ἑλλεβόρου, θεραπεύσας καὶ αὐτὸς τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὴν μανίαν του, Πτολ. Ἡ, αιστ. β'.

Ἀντιλίβανος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀσίας εἰμένον μεταξὺ τῆς Παλαιστίνης, Συρίας καὶ Φοινίκης, καὶ συνεχόμενον νοτιοανατολικῶς μὲ τὸ ὄρος τοῦ Λιβάνου, τοῦ ὁποίου οἱ πρόποδες ἦσαν εἰς ἄκρον καρποφόροι, Στράβ.

Ἀντιλέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μὲ τὴν Πρόκριν θυγατέρα τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θούριός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, Ξενφ. — 3) Χλευαστικὸν ὄνομα τοῦ Δημαγωγοῦ Κλέωνος, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1044.

Ἀντίλοχος, ὁ. Τίὸς πρεσβυτέρος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀναξιβίας, ὅστις, ὡς λέγεται, βραφος ὅτι ὢν ἐξετέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ὅπου ἔθρεψεν αὐτὸν μία ἔλαφος· μετὰ ταῦτα δὲ ἦν καὶ οὗτος εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, καὶ ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔδειξεν μεγάλην γενναιότητα καὶ πολεμικὴν ἐμπειρίαν φονεύσας ἑκατὸν τῶν ἐπιστήμων Τρώων, τελευταῖον δὲ ἐθανατώθη καὶ οὗτος ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μέμνονος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 457. Ὀδ. Λ, 468.

Ἀντιμάχη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανίωνος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐρυτεύς, Ἀπολλόδ. β', α, 4.

Ἀντίμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Νεαίρας, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐν τῇ μανίᾳ του ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸν κατέκαυσεν, Σχόλ. Πινδ. — 2) Εἷς τῶν ἀνδρείων Τρώων, ὅστις παρεκίνει αὐτοὺς νὰ δώσωσι τὴν Ἑλένην ὀπίσω, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Πάρις διεθέσειρεν αὐτὸν δωροδοκώντας τον, Ὅμ. Ἰλ. Α. 123, — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, ὅστις ἐρονεύθη ὑπὸ τῆς Ἰδαίας θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμνηστεύθη. Ὑγῖν. — 4) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς Ἰωνίας, ζήσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος διὰ τὸ ἐπικὸν ποίημα τὸ ὁποῖον ἔγραψε, Θηβαΐς ἐπιγραφόμενον, Ἀθην. ια' Λουκ

Ἀντιμενίδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντιμνηστος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀντίμοιρος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ τῆς πόλεως Μένδης ἐν Θράκῃ, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρα, Πλάτ.

Ἀντινόεια, ἡ = Ἀντινόου πόλις.

Ἀντινόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστεροπείας, ἥτις ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μηδείας καὶ κατεμελήσασα τὸν γέροντα αὐτῆς πατέρα νομίζουσι ὅτι θέλει ἀναπαυθῇ αὐτὸν, ἐβαδίχθη μετὰ τῆς Ἀστεροπείας ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ἀκάστου, ἐλθοῦσα δὲ εἰς Ἀρκαδίαν ἀπέθανε ἐν δυστυχίᾳ, Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως, ἐγγονος τοῦ Ἀλέου, ἥτις εἶχε ἕνα βωμὸν ἐν Μαντινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τοῦ Σκέπτρου, Παυσ. η', 8, 9. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Πηρέως ἐξ Ἀρκαδίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐμίγνησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Παλαίμονα, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἀντίνοος, (κτικ. Ἀντίνουν). Τίὸς τοῦ Εὐπείθου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης καὶ ἐπίβουλος τοῦ Τηλεμάχου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε ὁ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν του, Ὅμ. Ὀδ. Χ, 48. Ψ, 287. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 250. ἔνθα ὅμως ὀρθοτρ. Ἀντίφονος, γραφτ. — 3) Νέος τις εὐειδής, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε καθ' ὑπερβολὴν ὁ Καῖσαρ Ἀδριανὸς καὶ ὅστις

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λέγεται, ὅτι πλέων μετ' αὐτοῦ τὸν Νεῖλον ποταμὸν ἔπεσε καὶ ἐπνίγη, πρὸς ἐνθύμησιν τούτου ἔκτισεν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος τὴν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀντινόου πόλιν, ἔνθα ὁ Ἀντίνοος ἐντιμάτοωὡς Ἥρως μὲ θείας τιμάς, Παυσ. η', 9.

Ἀντινόου πόλις, ἡ· Antinoe. Μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτω ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ νέου Ἀντινόου, προτέρου Βιθυνὸς λεγομένου. Παυσ. ὅθεν, Ἀντινοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἄντιον, τό, Ἄντεια παρὰ Στέφ. Βυζ. Antium. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Ἀντίο, Στράβ. ὅθεν, Ἀντιάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀντιόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως καὶ τῆς Πολυξοῦς ἢ καθ' Ὅμ. Ὀδ. Λ, 260. τοῦ Ἀσωποῦ, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀμφίονα καὶ τὸν Ζῆθον· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἐπωπέως διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἀτιμασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, διήγειρεν εἰς πόλεμον τὸν πατέρα αὐτῆς ἐναντίον του καὶ ὅτι ἀμφότεροι ἐθανατώθησαν μαχόμενοι, Ἀπολλόδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λύκου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ τὴν Ἑλλήνην, Ἰγῖν. — 3) Μία τῶν Ἀμαζόνων ἥτις ἐλέγετο Συγκάτηρ τοῦ Ἄρεως καὶ ἀδελφὴ τῆς Βασιλίσσης Ἱππολύτης, τὴν ὁποίαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Θησεὺς ὅτε ἐστράτευσε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, ἐγέννησε ἐξ αὐτῆς τὸν Ἱππόλυτον, Παυσ. α', 41. Πλούτ. Θησ.

Ἀντιόχεια, ἡ. Διάφοροι πόλεις τῆς Ἀσίας ἐκαλοῦντο μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐπισημότεραι αὐτῶν ἦσαν. — 1) Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, μητρόπολις τοῦ Βασιλείου τῆς Συρίας καὶ καθέδρα τῶν Σελευκιδῶν, μία τῶν πρώτων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἤμασταν αἱ μαθήτριαι καὶ ἐπιστήμαι, διεπρέψασα τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐπωνομάσθη Θεόπολις, ταυτὸν δὲ ἐκπεσοῦσα ὅλως τῆς προτέρας ἀκμῆς καὶ ἀφανισθεῖσα ὑπὸ διαφόρων πολέμων κατήντησε μικροτάτη πόλις ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀντακία, Στράβ. Πτολ. — 2) Ἀντιόχεια τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Πυθόπολις ἐκαλεῖτο, Στράβ. — 3) Ἀντιόχεια ἐν Πισιδίᾳ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας, πρότερον Κεσάρεια λεγομένη, ταυτὸν δὲ Ἀλ Σχισχέρ. Στράβ. — 4) Ἀντιόχεια Μαργιανή, ἐπὶ τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Μαργιανῆς κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος, ταυτὸν Μάρου Σχεχγιάν. — 5) ἡ αὐτὴ καὶ Ἔδεσσα καλουμένη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ταυτὸν Ὄρσα, ἴδε Ἔδεσσα. — 6) = Νίσιβις. — ὅθεν, Ἀντιοχικός, ἀκός, ὁ κάτοικ. καὶ Ἀντιοχικός, ἡ, όν, τῆς Ἀντιοχείας ἢ ἐκ τῆς Ἀντιοχείας ὢν.

Ἀντιόχης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Οἰνέως ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολλόδ. α', 8, 8.

Ἀντιοχιανός, ὁ. Ἱστοριογράφος τις ὀλίγου λόγου ἄξιος, παρὰ Δουκ.

Ἀντιοχίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ. — 2) Ἡ χώρα περὶ τὴν πόλιν Ἀντιόχειαν ἐν τῇ Συρίᾳ, Στράβ.

Ἀντίοχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Ἱκέτις ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτήν, Ἰγῖν. — 2) Τίὸς τοῦ Πτερελάου, ὅστις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ διώξας τὸν Ἠλεκτρύωνα ἀπὸ τὸ Βασίλειον τῶν Μυκηνῶν ἐθανάτωσε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. β', 4, 6. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος καὶ πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἱππότη, Διόδρ. Σικ. δ', 37. Παυσ. ε', 10.

Ἀντίοχος, ὁ. Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν περίφημον Σέλευκον πρῶτον Βασιλέα τῆς Συρίας. — 2) Τίὸς τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, δεύτερος βασιλεὺς τῆς Συρίας μετὰ τὸν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸ 281 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας ἐξικοσι χρόνους μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ δικαιοσύνης, ὅστις καὶ Σωτὴρ ἐπωνομάσθη, Δουρ. — 3) Ἀντίοχος ὁ ἐπικληθεὶς Θεός, υἱὸς τοῦ προτέρου Ἀντιόχου, τὸν ὁποῖον καὶ διεδέχθη βασιλεύσας δεκαπέντε χρόνους· οὗτος ἠλευθέρωσε τοὺς Μιλησίους ἀπὸ τῆς Τυραννίδος τοῦ Τιμάρχου, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Θεός· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς Λαοδίκης. — 4) Ἀντίοχος ὁ Μέγας, υἱὸς τοῦ Σελεύκου Καλλινίκου, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τριάκοντα ἔξ χρόνους· οὗτος ἐπεχείρησε μὲν αὐτυχῆ ἐκστρατείαν ἐναντίον τῶν Πάρθων καὶ ἐπροχώρησεν ἕως τῆς χώρας τῶν Βακτρίων· πολεμήσας δὲ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων ἐνικήθη καὶ ἐβιάσθη νὰ κάμῃ εἰρήνην ἐπονειδίστου· Στράβ. — 5) Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ὅστις διεδέχθη τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Σέλευκον τὸν Φιλοπάτορα· οὗτος ἀναιρέρεται ἐν τῇ ἱερᾷ γραφῇ ὅτι ἐτυράννησε τὰ μέγιστα τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον κατεπολέμησε τὸν Πτολεμαῖον Ἐπιφανῆ, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπ' ὅπου ὅμως ἐβιάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τῶν ἀπειλῶν τῶν Ῥωμαίων, καὶ ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα ἀπέθανεν ὑπὸ ἀδημονίας, Αἰλ. — 6) Ἀντίοχος ὁ Εὐπάτωρ, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅτε κατατρεχόμενος ὑπὸ τοῦ Δημητρίου υἱοῦ τοῦ Σελεύκου Φιλοπάτορος καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἀθανατώθη μετὰ τοῦ Ἐπιτρόπου αὐτοῦ Λυσίου. — 7) Ἀντίοχος ὁ Εὐσεβής, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Κυζικηνοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν οἱ Πάρθαι. — 8) Ἀντίοχος ὁ Ἀσιατικός, υἱὸς Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς, ζήσας κατ' ἀρχὰς 18 χρόνους ἐν Κιλικίᾳ ἰδιωτεύων, ὕστερον δὲ διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἀποκατεστάθη εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον, ὅπου ὅμως βασιλεύσας μόνον δύω χρόνους ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου ὅτε ἡ Συρία ἔγινε καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. — 9) Ἀντίοχος ἐκ τῆς πόλεως Ἀσκάλωνος ἐν Συρίᾳ, Φιλόσοφος περιπατητικός, ζήσας περὶ τὴν τελευταίαν Ἑκατονταετηρίδα πρὸ Χρ. Σαμαλιωτὴς τῆς πέμπτης Διαθηκαϊκῆς αἱρέσεως λεγομένης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Ἀντιπατρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐλιμείας ἐν τῇ Μακεδονικῇ Ἰλλυρίδι, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς ἰδίως Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Ἀντιπατρίς, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἰουδαίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀντιπάτρου, ταυτὸν Ἀρσούφ, Ἰώσηπ. Ἀρχ. ιγ', 15.

Ἀντίπατρος, ὁ Antipater. Θάσιός τις υἱὸς τοῦ Ὀργέως, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀπάντησιν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ. 7, 118. — 2) Ἀντίπατρος ὁ Μακεδὼν, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν Μακεδονίαν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῆς Ἀσίας· οὗτος ἐπολέμησε τοὺς Σπαρτιάτας, οἵτινες ἠθέλον νὰ κηρυχθῶσιν ἀνεξάρτητοι, καὶ λέγεται ὅτι ἐφαρμάκωσε καὶ αὐτὸν τὸν Ἀλέξανδρον διὰ μέσου τῶν δύω τοῦ υἱοῦ Κασσάνδρου καὶ Ἰόλλα, οἵτινες εὑρίσκοντο παρ' αὐτῷ εἰς τὴν Βαβυλῶνα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου διέμεινεν Ἄρχων τῆς Μακεδονίας καὶ κατεπολέμησε τοὺς Ἕλληνας ἐν Λαμίᾳ, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν νὰ ἀποσπασθῶσι δι' ὅλου τῆς Μακεδονικῆς συμμαχίας καὶ ἐπιρροῆς, Δημ. — 3) Ἔκγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Κασσάνδρου, γενόμενος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Φιλίππου τὸ 297 πρὸ Χρ. οὗτος ἐφόνευσε τὴν ἰδίαν του μητέρα, ἐπειδὴ αὕτη ἤθελε νὰ συμβασιλεύσῃ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἀλέξανδρος· μετ' ὀλίγους χρόνους ὅμως ἐφονεύθη καὶ ὁ Ἀντίπατρος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Δυτιμάχου, καὶ οὕτω ἐξέλειψε δι' ὅλου ἡ γενεὰ αὕτη τῶν Ἀντιπάτρων. — 4) Ἀντίπατρος ἐκ Ταρσοῦ, μαθητὴς καὶ διάδοχος Διογένους τοῦ ἐκ Βαβυλῶνος, φιλοσόφου στωϊκοῦ, ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κικέρωνος, συγγράψας περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἀσώθη οὐδέν, Στράβ.

Ἀντιπάφος, ου, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κρηστομηδείας, Ἰγῖν.

Ἀντίπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος χώρας ἐν Γαλλίᾳ, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, Πτολ. β', 10. Στράβ. ταυτὸν Antibes.

Ἀντίππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ι', 19. ἄλλως δὲ καὶ Ἀνθίππος γράφεται.

Ἀντίῤῥιον ἄκρον, τό, καὶ, Ῥίον τὸ Μολυκρικόν. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ῥίου ἀκρωτηρίου, ταυτὸν Δαρδανέλλια τῆς Δαρδανίδος, ἢ μικρὰ Δαρδανέλλια λεγόμενα, Στράβ. Ῥίον τὸ Μολυκρικόν, παρὰ Θουκ.

Ἀντισθένης, ους, ὁ, Αἰτ. η καὶ ην. Ἀθηναῖος, κατ' ἀρχὰς μαθητεύσας παρὰ τῷ σοφιστῇ Γοργίᾳ, ὕστερον δὲ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Σωκράτει· καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Κυνικῆς αἱρέσεως, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε εἰς τὸ λεγόμενον Κυνόσαργες· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μόνον δύω λόγοι ἐπιγραφόμενοι, Αἴας καὶ Ὀδυσσεύς. Διογ. Λαερ. Σ'. Πλάτ. — 2) Στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων, Ξενοφ.

Ἀντισσα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου, ὅθεν, Ἀντισσαῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀντίταυρος, ὁ. Συνέχεια τοῦ ἐν Ἀσίᾳ ὄρους Ταύρου, φερομένη βορειοδυτικῶς διὰ τῆς Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας, Στράβ.

Ἀντιφάνης, ους, ὁ. Ῥόδιος, Κωμικὸς ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας, ζήσας περὶ τὸ 330 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἄντιφας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀποκόοντος ἐκ Τροίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θυμβραίου, θανατωθεὶς μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ ἕκτ φοβερὸν ὄφιν ἐν ᾧ ἐθυσίαζον, Ἰγῖν.

Ἀντιφάτης, ου. Τίὸς τοῦ Μελάμποδος, καὶ πατὴρ τοῦ Ὀικλέως, πάππος δὲ τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, Ὅμ. Ὀδ. Ο, 211. — 2) Βασιλεὺς τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, καὶ ὅστις κατάφαγεν ἕνα τῶν συντρόφων αὐτοῦ· Ὅμ. Ὀδ. Κ, 87. γενικ. Ἀντιφάταο, Ὀδ. Κ, 114. καὶ Αἰτ. Ἀντιφατῆα, Ὀδ. Κ, 106.

Ἀντιφέλλος, ἡ. Πόλις ἐν Λυκίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἥτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Φελλοῦ, Στράβ.

Ἀντίφημος, ὁ. Ῥόδιος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γέλαν ἐν Σικελίᾳ, Ἡρόδ. Θουκ.

Ἀντίφιλος, ου, ὁ. Περίφημός τις Ζωγράφος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, μαθητὴς τοῦ Κτησιδήμου, ὅστις διέβαλε τὸν Ἀπελλῆ εἰς τὸν Βασιλέα Πτολεμαῖον, Λουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Φωκίωνος,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλούταρχ. — 3) Βυζάντιος, Ποιητής τῆς Ἀνθολογίας, γράψας 45. ἐπιγράμματα.

Ἀντίφονος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250.

Ἀντίφος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Λ 101. Δ, 489. — 2) Τίὸς τοῦ Πυλαιμένους καὶ τῆς Νύμφης Γυγαίας ἐκ Μαιονίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 864. — 3) Υἱὸς τοῦ Βασιλέως Θεσσαλοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἦλθον ἐκ τῶν νήσων Κῶ, Κάσου καὶ Νισύρου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 678. — 4) Τίὸς τοῦ Μυρμιδόνος καὶ τῆς Πεισιδίκης ἀδελφὸς τοῦ Ἄκτορος, Ἀπολδ. α', 7, 3. — 5) Τίὸς τοῦ γέροντος Αἰγυπτίου ἐξ Ἰθάκης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον πιάσας ὁ Κύκλωψ Πολύφημος εἰς τὸ σπήλαιον αὐτοῦ τὸν κατάφαγεν, Ὁμ. Ὀδ. Β', 19

Ἀντίφρα, ἡ. Νῆσος τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Διβυκοῦ κόλπου, Πτολ. δ', 5.

Ἀντιφῶν, ῶντος, ὁ Τίὸς τοῦ Σοφίλου Ῥαμνούσιος, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις δέκα ἐπισήμων ῥητόρων, ὅστις διὰ τὴν ὑπέροχον αὐτοῦ εὐγλωττίαν καὶ ῥητορικὴν ἐπιτηδειότητα ἔφθασεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Δημοκρατίας, διὰ παρανόησιν τοῦ ὁποίου ἐτύπτησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν βουλὴν τῶν Τετρακοσίων· ὕστερον δὲ κατηγορηθεὶς ὡς προδότης, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἔμεινεν ἄταφον· σώζονται αὐτοῦ δεκαὲξ λόγοι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων· Θουκ. η', 68. — 2) Σοφιστής τις καὶ τερατοσκόπος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. — 3) Τίὸς τοῦ Πυριλάμπους Ἀθηναῖος, Πλάτ. Παρμ. — 4) Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν ἐκείνων ὅσους ἐφόνευσαν οἱ τριάκοντα Τύραννοι εἰς τὰς Ἀθήνας, Ξενοφ. Ἑλλην. Ἡροδ.

Ἀντιχάρης, ους, ὁ. Βοιωτὸς τῆς ὑπ' αὐτῆς πόλεως Ἐλεώνος, Ἡροδ.

Ἄντρων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, ἔτι δὲ καὶ Ἄντρωνες, εἰ Πόλις μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης. Ἀρστοκ. παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Β, 697. Θηλ. παρὰ Στραβ. καὶ πληθ. παρὰ Δημοσθ. ὅθεν, Ἀντρώνιος, ὁ κάτοικος.

Ἀντρῶνος ὄνος, ὁ. Βράχος τις ἐπικίνδυνος πλησίον τῆς πόλεως Ἀντρώνος ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Ἀντωνῖνος, ὁ, ὁ Εὐσεβὴς ἐπικαλούμενος. Τίὸς υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον, εἰς τῶν δικαιοτάτων καὶ ἀρίστων αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. — 2) Ἀντωνῖνος, Μάρκος Αὐρήλιος, αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἀπὸ τοῦ 161 ἕως 180 ἔτους μετὰ Χρ. πολεμήσας ἐπὶ ὁλοκλήρους χρόνους κατὰ τῶν Γερμανῶν καὶ χρηματίτας εἷς τῶν σοφιστέρων, εὐσεβεστέρων καὶ δικαιοτέρων ἡγεμόνων τῆς Οἰκουμένης· ἀπέθανε δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ Κομμόδου· ἔγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν δώδεκα βιβλία, ἐπιγραφόμενα, τῶν εἰς ἑαυτόν, περιέχοντα πολλὰς ἀληθείας ἐκ τῆς τῶν Στωϊκῶν φιλοσοφίας, Ἡρωδν. — 3) Ἀντωνῖνος Διβεράλις, συγγραφεὺς ἐπὶ τοῦ χρόνου τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, γράψας, Μεταμορφώσεων συναγωγήν, εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἀντώνιος, ὁ. Antonius. Κοινὸν ὄνομα τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, ἐπισημότεροι τούτων ἀναφέρονται ἐξαίρτ. ἐν τῇ Ἱστορίᾳ· 1) Μάρκος ὁ Ἀντώνιος, υἱὸς Ἀντωνίου τοῦ Κρητικοῦ λεγομένου καὶ τῆς Ἰουλίας, ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Καισάρων, συνεφεύσας κατ' ἀρχὰς τὸν Ἰούλιον Καίσαρα εἰς τὴν κατὰ τῆς Γαλλίας ἐκστρατείαν, εἶτα δὲ καὶ συνυπατεύσας μετ' αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ, καὶ εἷς τῶν μετὰ ταῦτα οἵτινες συνίστουν τὴν λεγομένην τριανδρίαν (triumviral) εἰς τὴν Ῥώμην. Κατατροχασθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, καὶ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀκταβιανοῦ ἐνιαυτὸν κατὰ κράτος εἰς τὴν περιβόητον ναυμαχίαν, ἥτις ἠκολούθησε πλησίον τοῦ Ἀκτίου τὸ 31 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκλείπων φυγὼν ἐλεεινῶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἐγκαταλειφθεὶς ἀπ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς στρατιώτας, ἐσφάγη ἰδιοχείρως. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ πρατέρου, ὑπατος ἐν Ῥώμῃ τὸ 42 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ἰούλιος Ἀντώνιος, υἱὸς τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου, τὸν ὁποῖον ὁ Αὔγουστος ἐκαμεν ὑπατον τῆς Ῥώμης, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ.

Ἀντώνιος, ὁ. Ἐξ Ἄργους, τοῦ ὁποίου εὑρηται ἐν ἐπιγράμματι ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 2) Ἀντώνιος Διογένης, ξήσας πιθαν. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου καὶ γραψας τὰ περὶ Θούλην ἄπιστα, μυθιστορίαν. — 3) Ἐπικούριος φιλόσοφος καὶ ἰατρός, σύγχρονος τοῦ Γαληνοῦ.

Ἄνυσις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας, ὡς εἰκάζεται, τὸ 1012 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Σαβακώνος, ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ἔλβω, μετὰ δὲ πεντήκοντα χρόνους ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν οἱ Αἰθίοπες ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἐπιστρέψας οὗτος εἰς τὸν θρόνον του ἐβασίλευσεν ἕως τοῦ 921 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡρόδτ. 2, 137.

Ἄνυσις, ιος καὶ εως, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ἑπτανομίδος, πιθαν. ἡ Ἄνες τῆς Ἱερᾶς γραφῆς, Αἰγυπτιαστὶ Χνές, καὶ Ἡρακλέους πόλις μεγάλη λεγομένη· κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Ἴσειον· ὅθεν, Ἄνυσιος νομός, Ἡρόδοτ. 2, 137, 166.

Ἀνυτη, ἡ. Ἑλληνὶς ποιήτρια ἐκ Τεγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀνθολγ.

Ἄνυτος, ὁ. Εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνέβρεψε τὴν Ἥραν εἰς τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν, Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τοῦ Μελίτου ἐπαιτηγέρησε τὸν Σωκράτην ὡς ἄθεον.

Ἀνώγων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἱλαίρας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, Ἀπολδρ. η', 11, 2.

Ἄξενος, Ἰωνικ. = Ἄξεινος.

Ἄξεινος, οἱ. Οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον, Βίων.

Ἄξεινος Πόντος, ὁ, ταὐτὸν τῷ Εὔξεινος Πόντος. ἀρχαῖον ὄνομα ταύτης τῆς θαλάσσης, Πλιν.

Ἀξιόπαι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, Πτολ.

Ἀξιός, ὁ (Ἄξιος, παρὰ Θουκ.). Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Σκάρδου ἐν Ἰλλυρίῳ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, ταινῶν Βαρδάρι, Ὁμ. Ἡρόδτ. 7, 123. Θουκ.

Ἀλκιβιάδης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου Ἀθηναῖος, ὅστις ὑπερασπίσθη τοὺς στρατηγούς, οἱ ὁποῖοι ἐγκαλέσθησαν ὡς ὑπεύθυνοι διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν θανατωθέντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Ξενοφ.

Ἀξός, ἡ. Πρωτεύουσα ἑνὸς μικροῦ Βασιλείου τῆς Κρήτης, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Ἐτέαρχος, Ἡροδτ. 4, 154. Ὠαξός, Στέφ.

Ἀξυλις κώμη. Κώμη τῆς Διβύας ἐπὶ τῆς Μερμαρικῆς, Πτολ.

Ἀοιδή, ῆς, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, τὴν ὁποίαν τὴν Λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Ἀλωεῖδαι εἰς τὴν Βοιωτίαν — Παυσ. η, 37.

Ἄονες, οἱ (α). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ὄντες ἐκ τοῦ γένους τῶν Πελασγῶν, Εὐρ.

Ἀονία, ἡ (α)· προσωπικ. γῆ. Ἰδίως ὠνομάζετο οὕτω τὸ ἑρεινὸν μέρος τῆς Βοιωτίας τὸ ὁποῖον ἦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φωκίδος, παρὰ δὲ Ποιητ. ἐκαλεῖτο καὶ ἅπασα ἡ Βοιωτία Ἀονία. Καλλυ.

Ἀόνιος, ία, ιον, (ᾰ) Ἐκ τῆς Ἀονίας, ταὐτ. τῷ Βοιωτικός, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1178.

Ἄορνος, ἡ (ἀ-ῥνις) Πόλις τῆς Ἠπείρου, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Βακτρίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ. — 3) Ἄορνος πέτρα, ἡ. Βράχος ὑψηλὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἦν ἓν ὀχυρὸν φρούριον, κατὰ δὲ τοὺς προποδας αὐτοῦ ἔρρεεν ὁ Ἰνδὸς ποταμός, Ἀρρίαν· ἐπὶ, Λόρνις, ἴδος, ἡ, Διον. Περιηγ. 1151. — 4) Ἄορνος, ὁ. Lacus Averni· Λίμνη τις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Κούμης καὶ Βαιας, ἥτις ἀνέδιδεν, ὡς λέγεται, τόσον δυσώδεις καὶ φαρμακερὰς ἀναθυμιάσεις, ὥστε καὶ τὰ διερχόμενα πετεινὰ ἔπιπτον ζαλιζόμενα εἰς αὐτὴν· ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἡ λίμνη αὕτη συνείχετο ὑπογείως καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Ἅδην, διὸ καὶ πολλοὶ τῶν ἐξηγητῶν θέτουσιν ἀνταῦθα τὴν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου εἰσαγερομένην εἰς ᾅδου κατάβασιν τοῦ Ὀδυσσέως· σωζόντων καλεῖται Lago d' Averno.

Ἀορσοί, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, Στραβ. ζ'. πιθαν. οἱ ὕστεροι κληρονόμοι Οὖνοι, Διον. Περ. 730.

Ἀπαισός, ἡ (α) ἔτι καὶ Παισός. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐλίγαν ἀπέχουσα τῆς Λαμψάκου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 828. ὅθεν Παισηνός, ἑκάτοικ.

Ἀπάμεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικωτάτη τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ Βιβωτὸς ἐπωνομάζετο, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ εἰς τὸν Μαίανδρον, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος βασιλέως τῆς Συρίας, τὴν ὁποίαν ὠνόμασεν Ἀπάμειαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Διον. Περ. 918. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Μύρλεια καλουμένη. — 3) Ἀπάμεια ἡ πρὸς Ῥαγαῖς. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῆς πόλεως Ῥαγῶν. — 4) Ἀπάμεια Συριακή· πόλις ἐπίσημος τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ἑκαθδομηκόντα ἐφ' ἑνὸς λόγου μὲ ὁμώνυμον παρ' αὐτὴν χώραν· τανῦν Ῥαμιάτ. ὅθεν Ἀπαμεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀπαρνοί, καὶ Πάρνοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, Στράβ.

Ἀπαρύται, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίδος, πιθαν. ἔμφυλος μὲ τοὺς Γανδαρίους καὶ Δαδίκας, Ἡροδτ. 3, 91.

Ἀπάτη, ἡ. Προσωποπ. θεότης τῆς ἀπάτης, παρ' Ἡσ. Θεογ. 224.

Ἀπατούρια, τά. Περίφημος ἑορτὴ τὸ πάλαι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Ἴωσι, ἑορταζομένη πρὸς ἀνάμνησιν ἀπάτης τινὸς τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν Βοιωτῶν εἰς τινα μονομαχίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐσφετερίσθησαν τὴν κώμην Οἰνόην κειμένην ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας· ἑορτάζοντο δὲ τὰ Ἀπατούρια κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα καὶ διήρκουν τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἐκαλεῖτο Δορπία, ἡ δευτέρα Ἀναῤῥύσις καὶ ἡ τρίτη Κουρεῶτις, καὶ ἐθυσίαζον ἐν πρόβατον καὶ μίαν αἶγαν εἰς τὴν θεὰν Ἄρτεμιν. Ἡροδτ. 1, 147. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 146.

Ἀπατούριος, ὁ. Βυζάντιός τις, κατὰ τῶν ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα λόγον, Δημ.

Ἀπάτουρον, τό. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Στράβ.

Ἀπάτουρος, ὁ, καὶ

Ἀπατουρία, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, διότι δι' αὐτῆς ἠφάνισεν ὁ Ἡρακλῆς τοὺς Γίγαντας, ἥτις κρυβεῖσα εἰς ἓν σπήλαιον μετ' αὐτοῦ, εἴλκυσε δι' ἀπάτης πολλοὺς τῶν Γιγάντων ἔνδον, Στράβ. ιδ'.

Ἀπελλῆς, οῦ, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κῶ ἢ κατ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄλλους εἰς τὴν Ἔφεσον, σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ὑπερέβη εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν παράδοξον ἑτοιμότητα τοῦ ζωγραφίζειν ὅλους τοὺς λοιποὺς ἐμοτέχνους τοῦ αἰῶνός του, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀλέξανδρος ἀντιμῶν τὴν μεγάλην ὑπεροχὴν τοῦ ἀνδρός, δὲν ἐπέτρεψεν εἰς ἄλλον τινὰ νὰ ζωγραφήσῃ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ εἰμὴ εἰς μόνον τὸν Ἀπελλῆ. – 2) Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας περὶ τὴν τρίτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα εἰς ἄκραν πενίαν καὶ ἔνδειαν. ὅθεν Ἀπέλλειος, α, ον, τοῦ Ἀπελλοῦ.

Ἀ'πειρᾱίη, ἡ. Ὅμ. Ὀδ. Η, 8. κατ' Εὐστ. = τῷ Ἠπειρωτική.

Ἀ'πειρήθεν, ἐπίρρ. Ἐκ τῆς Ἀπείρου, Ὅμ. Ὀδ. Η, 9. κατ' Εὐστ. ἐκ τῆς Ἠπείρου, ἢ ἐκ τῆς στερεᾶς.

Ἄ'πειρος, ἡ. Δωρ. ἀντὶ Ἤπειρος, Πίνδ.

Ἀ'πεννῖνος, ὁ, Πολύβ. καὶ Ἀπεννῖνον, τὸ, Στράβ. Στερά τις ὀρέων ἐκτεινομένων καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς μεγάλης Ἰταλικῆς χερσονήσου, ἀπὸ ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἕως τῆς Σικελίας, τὰ ὁποῖα καὶ ταῦτα ἀποτελοῦσι συνέχειαν τῶν μεγάλων ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἄλπιων ὀρέων· καὶ Ἀπέννιος, τό, Διον. Περιηγ. 343. ὅθεν Ἀπεννῖνος, ίνη, ιον, ἐκ τοῦ Ἀπεννίου.

Ἀ'περέντεια, ἡ, Aperantia. Χώρα τῆς Ἠπείρου περὶ αὐτὴ τὴ Θεσσαλίᾳ, Πολύβ.

Ἀ'περαντοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπερανταίας, Πολυβ.

Ἀ'πέσας, αντος, ὁ. Apesantos. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ Μυκηνῶν καὶ Μυκηνίων, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἄνω ναὸν τοῦ Διός, Ἡτ. Θευγ. 331.

Ἀ'πεσάντειος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς διὰ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀπέσαντος ἐν Ἀργολίδι, Παυσ. β', 15.

Ἀ'πημάντορος, ὁ. Ἀθηναῖος τῶν ψηφισθέντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ μισανθρωπίαν· κατὰ Πλάτ. πατὴρ τοῦ Βύδιππου.

Ἀ'πήμιος, ὁ, ταὐτὸ τῷ ἀπήμαντος, ἀβλαβής, ἀπὸ τοῦ Διὸς ἐχόντος ἐν τῇ Ἀττικῇ ἕνα βωμὸν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ β', 33.

Ἀ'πημοσύνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Ἡσπρίας ἐκ Κρήτης, τὴν ὁποίαν πλήξας μὲ τὸν πόδα ὁ ἀδελφός αὐτῆς Ἀλθημένης τὴν ἐκδιώκει, εὑρὼν αὐτὴν ἐγκυον ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 2, 1.

Ἀ'πίᾱ, ἡ (ᾱ) ἴδε ἄπιος.

Ἄ'πιος, ία, ιον (ᾱ). Κυρίως, μακρυνός, ἀπέχων, ὅθεν ἐξ ἀπίης γαίης, ἀπὸ μακρυσμένην γῆν, Ὅμ. Υ̓. Β, 270. Γ, 49. καὶ ἀλλαχοῦ — 2) Ἀπία (ᾱ) ἡ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πελοποννήσου, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἄπιος υἱοῦ τοῦ Φορωνέως, Αἰτχλ. Ἱκετ. 790. Ἀπολλόδ. — 2) μικρὰ τις χώρα ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῶν Θηβῶν τῆς Μυσίας, Πολυβ.

Ἀ'πιδᾱνεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Ἀπίας, ὅθεν, οἱ Ἀριστέας Ἀπιδανῆς, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 263.

Ἀ'πιδᾱνός, ὁ, Ἰων. Ἠπιδανός. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ὃς τις εἰσβάλλει εἰς τὸν Πηνειὸν πλησίον τῆς Λαρίσσης, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 703.

Ἀ'πίδονες, οἱ = Ἀπιδανῆς, Στράβ.

Ἄ'πις, ιδος, Ἰων. ιος, Αἰτκ. Ἄπιν, ὁ. Τὸς τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς νύμφης Ἀκραΐδικης, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἀρχαϊστὶ ἡ Πελοπόννησος Ἀπία, Στεφ. Βυζ. Ἀπολλόδ. β', 1, 1. — 2) Τὶς τοῦ Τελχῖνος βασιλέως τῆς Σικυῶνος, Παυσ. β', 5 — 3) Τὶς τοῦ Ἀπόλλωνος Ναυπλίου, Ἰκτῖνος καὶ μάντις, ὃς τὶς ἐκδιώκετο τὸ Ἄργος ἀπὸ ἄγριον καὶ φθοροποιὸν θηρίον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 278. — 3) Ἄπις, ὁ, Θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, παρισταμένος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς βοός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόξαζον ὅτι ἐνυπῆρχεν ἡ ψυχὴ τοῦ Ὀσίριδος, διὸ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς σύμβολον τῆς τοῦ Ὀσίριδος ὑπερτάτης δυνάμεως, ἥτοι ὡς εἰκὼν παριστάνουσα τὴν τοῦ ἀενάου διαρκῆ καὶ περιοδικὰς μεταβολάς, προξενούσας τὴν ἐπὶ τῆς γῆς εὐφορίαν καὶ ἀφθονον πλουτιότητα, Ἡροδ. 2, 65. 3, 28. Πλουτρ. Ἴσ. καὶ Ὄσ.

Ἀ'πίς, ίδος, ἡ (ᾱ) = Ἀπίᾱ, Θεοκρ. Εἰδ. κβ', 183.

Ἀ'πις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ παρὰ τῇ Μαρεώτιδι λίμνῃ, Ἡροδ. 2, 17.

Ἀ'πισάων, ονος, ὁ· Τὶος τοῦ Φευσίου Τρωὸς, θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 578. – 2) Τὶος τοῦ Ἱππάσου Παίονος, Ἰλ. Ρ, 348.

Ἀ'ποβᾶσμοι, οἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος παρὰ τῇ Λέρνῃ, Παυσ.

Ἀ'ποδοτοί καὶ Ἀπόδωτοι, οἱ. Λαός τις ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικῶν μεταξὺ Ἀγραίων καὶ Ἀμφιλοχίων. Ἀποδοτοὶ παρὰ Πολυβ. καὶ Ἀπόδωτοι παρὰ Θουκ. γ', 94.

Ἀ'πολλόδωρος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. — 2) Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. — 3) Κυζικηνός, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Πλάτ. — 4) Τὶος τοῦ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς ἐν Ἀθήναις, ζήσας περὶ τὸ 145 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου. Κατὰ Φώτιον ἔγραψεν οὗτος μίαν ἱστορίαν τῶν Θεῶν εἰς 24 βιβλία τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον τρία ἐπιγραφόμενα, Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκη, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅτι εἶναι μᾶλλον μία ἐπιτομὴ τῶν καθ' ἑαυτὸ βιβλίων του, Πλούτρ. — 5) Ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς τέχνης ἐκ Περγάμου, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Λουκ. ὅθεν Ἀπολλοδώρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἀπολλοδώρου, Στράβ.

Ἀ'πολλοκράτης, ους, ὁ. Τὶος Διονυσίου τοῦ ἑαυτέρου τυράννου τῆς Σικελίας, Αἰλ. ποικ. ἱστ. β', 41.

Ἀ'πολλοφάνης, ους, ὁ (ᾱ). Κυζικηνός τις παρὰ Ξενφ.

Ἀ'πόλλων, ωνος, ὁ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀρτέμιδος, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ἐνῶ ἐπλέττετο ὅτε κατέφυγεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἄγκυος οὔσα ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τῆς Ἥρας· καὶ Ὅμηρ. δὲ γεννηθεὶς ἐν Ἀυκίᾳ τῆς μακρᾶς Ἀστίης· εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν γέννησιν παρέλαβεν αὐτὸν ἡ θεὰ Θέμις, ἥτις τὸν ἔθρεψε μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἔτι παῖς ὢν ἐλθὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ φονεύσας τὸν φοβερὸν Ὄφιν Πύθωνα ὅς τις διέτριβεν αὐτόθι εἰς ἓν σπήλαιον ἀνάστητον ἐπὶ τοῦ ἰδίου μέρους τὸ μετὰ ταῦτα τοσοῦτον περίφημον Δελφικὸν ἢ Πυθικὸν μαντεῖον, ἐκτοῦ ὁποίου ἐπωνομάσθη Πύθιος καὶ Μαντεύς· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ μορφὴν νεαρὰν, τερεὴν καὶ ἀνδρικὴν, κρατῶν ποτὲ μὲν τόξον καὶ βέλη, ποτὲ δὲ μίαν λύραν καὶ λατρευόμενος πρὸ πάντων ὡς θεὸς τῆς μουσικῆς, διὰ τοῦτο καὶ Μουσηγέτης ἐκαλεῖτο, καὶ ἐλογίζετο ἐφευρετὴς τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου Φορμιγγος λεγομένου, συνοδευομένος πάντοτε ἀπὸ τὰς Μούσας· εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην βοηθήσας μεγάλως τὸν Δία, συγκατηριθμήθη ὑπ' αὐτοῦ μεταξὺ τῶν λοιπῶν πρώτων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὕστερον δὲ φονεύσας τοὺς Κύκλωπας καὶ ἐξορισθεὶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ἄδμητον τοῦ ὁποίου ἐφύλαττε τὰ ποίμνια χρόνον τινὰ προξενήσας εἰς τὴν χώραν μεγάλην εὐφορίαν καὶ πλουσιότητα· Ἐλθὼν δὲ καὶ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος πρὸς τὸν Λαομέδοντα, ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ. Ὡς θεὸς δὲ τοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν φύσιν διαχεομένου φωτὸς ἐλατρεύετο ἐξαίρ. ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡλίου, καὶ πολλάκις συνεχέετο παρὰ τοῖς μεταγενεστ. ἡ ἰδέα τοῦ Ἡλιακοῦ φωτὸς μὲ ἐκείνην τοῦ Ἀπόλλωνος περιστανομένου ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὸ εἶδος μιᾶς ἀκτινοβόλου καὶ ἀκαταπαύστου κινουμένης δυνάμεως ἐν τῷ ἀέρι, ἀναζωπυρούσης τὰ πάντα. Ἡ δὲ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις μία τῶν πλέον ἱερῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀφ' ὅσας εἶχον οἱ ἀρχαῖοι· πρὸ πάντων δ' ἐτιμᾶτο εἰς τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν ὅπου ἦν ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ πλουσιώτατος αὐτοῦ ναὸς καὶ τὸ Πυθικὸν μαντεῖον του· ὕστερον δὲ μετάβη ἡ λατρεία αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς τῶν Ῥωμαίων ἀποικίας, παρὰ δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὧρος, υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος, Ἡροδ. 2, 144. Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπανηγυρίζοντο οἱ λεγόμενοι Πυθικοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν ἐπὶ τοῦ Κρισαίου πεδίου πλησίον τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. (υ – –, ἐν δὲ ταῖς περιτροσυλλάβοις πτώσ. ἔστι τὸ α καὶ μακρόν.) Αἰτκπτ. Ἀπόλλωνα καὶ Ἀπέλλω, Αἰσχ. Ἱκετ. 229. Κλητ. Ἄπολλον.

Ἀ'πολλώνειος, ία, ιον. Τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ, Ἀπολλώνιον, τό, Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀ'πολλωνία, ἡ. Πόλις Ἑλληνικὴ ἐπὶ τῆς Ἰλλυρίας, ἀποικία τῶν Κερκυραίων καὶ Κορινθίων, κειμένη πλησίον τοῦ Ἄωου ποταμοῦ, ταὐτὸν Πωλίνα, Ἡροδτ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ξενφ. — 3) Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα δύο Εὐρυχώρους λιμένας καὶ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· ταὐτὸν Σωζόπολις, Ἡροδτ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, πατρὶς Διογένους τοῦ Ἀπολλωνιάτου — 5) Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ Στράβ. πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Φρυγίας. – 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη μεταξὺ Καισαρείας καὶ Ἰόππης. — 7) Πόλις τῆς Πισιδίας, κατὰ Στέφ. Βυζ. πρότερον Μόρδιαυν καλουμένη· ὅθεν Ἀπολλωνιάτης, Ἰων. Ἀπολλωνιήτης, ου, Θηλ. Ἀπολλωνιάτις, ιδος, ἡ· ὁ κάτοικ. τῆς Ἀπολλωνίας.

Ἀ'πολλωνιάς, άδος, ἡ = Ἀπολλωνία ἐν Πισιδίᾳ. — 2) Μία τῶν πέντε ἐπισήμων πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύᾳ, ἥτις ὑπῆρχεν ἑπτακτὼ λιμὴν καὶ ἐμπορεῖον τῶν Κυρηναίων, ταὐτὸν Μάρξα Σοῦζα, Στράβ.

Ἀ'πολλωνιᾶται, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Ἀσπυρίας παρὰ τῷ Τίγριδι ποταμῷ, Πολύβ. — 2) Λίμνη τις ἐν τῇ Μυσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας.

Ἀ'πολλωνίδης, ου, ὁ. Λυδός τις παρὰ Ξενφ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ ἐν Ὀλύνθῳ ἱππικοῦ, διαβληθεὶς πρὸς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐξωρίσθη. Δημ. Φιλ. γ'. — 3) ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θράκης, ἑταῖρος τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, Δημ. — 4) Χῖος, ὅς τις ἐκλέχθη μετὰ τοῦ Ἀθηναγόρου ὑπὸ τοῦ Φαρναβάζου διοικητὴς τῆς νήσου Χίου, ὅτε αὕτη ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. – 5) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· σώζονται αὐτοῦ ἐπιγράμματά τινα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ Μαξίμου τοῦ Πλανούδου.

Ἀ'πολλώνιον, τό, καὶ Ἀπολλώνειον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. — 2) Ἀπολλώνιον, ἀκρωτήριον τῆς Λιβύης ἐπὶ τῆς Καρχηδονιακῆς χώρας, ἀπέναντι τῆς νήσου Σαρδινίας, Στράβ. ταὐτὸν Ζεφύριον.

Ἀ'πολλώνιος, ὁ. Ἐπιδηλεῖς Ῥόδιος, υἱὸς τοῦ Σιλλάκος ἐκ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Καλλιμάχου, ὃς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ἐδίδαξεν αὐτόθι πολὺν χρόνον τὴν ῥητορικήν· οὗτος συνέγραψεν ἓν ἐπικὸν ποίημα τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐπιγραφόμενον, Ἀργοναυτικά, εἰς τέσσαρα βιβλία· ἔζη δὲ περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. — 2) ὁ ἐπικαλούμενος Κρίνος, φιλόσοφος τῆς Μεγαρικῆς Σχολῆς. — 3) ὁ ἐκ Πέργης πόλεως τῆς Παμφυλίας, περίφημος μαθηματικός, διδαχθεὶς εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Εὐκλείδου καὶ διαπρέψας εἰς τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σχολήν, ζήσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. — 4) Ἀπολλώνιος υἱὸς τοῦ Μόλωνος, ἐκ τῆς πόλεως Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, φίλος τοῦ Κικέρωνος, καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον, Αἰλ. — 5) Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ἐκ Τυάνων πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἐπαγγελόμενος τὸν φιλόσοφον, καὶ αὐστηρὸς ἀπαιτὸς τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, ὃς τις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Γῆς ἐξεῖνον διὰ τῶν ποιητικῶν του μεγάλα τέρατα, θαυμαζόμενος ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν ἁπλῶν καὶ ἀμαθῶν βαρβάρων λαῶν, καὶ ἀποκτήσας πολλοὺς ὀπαδοὺς διὰ τῶν οἱῶν διέδιδεν εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας τὰς παραδόξους καὶ ἰατρικὰς ἐξασκήσεις του, εἰς τῶν ὁποίων Δῆμις καλούμενος ἔγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ Φιλοστράτου τούτου· λέγεται δὲ ὅτι ἔζησεν ἑκατὸν περίπου χρόνους, κατὰ τὴν αὐτὴν σωτήριαν ἑκατοστετηρίδα. Λουκ. Φιλόστρ.

Ἀπολλωνία, ἴδος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη δυτικῶς τῶν Θυατείρων, Στράβ.

Ἀπόμυιος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, Παυσ.

Ἀποστροφία, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάσθη ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ τῆς Ἁρμονίας γυναικὸς τοῦ Κάδμου, Παυσ.

Ἀπουλία, ἡ. Apulia. Χώρα τῆς Κάτω Ἰταλίας παρὰ τῷ Αὐφίδῳ ποταμῷ, [τανῦν Puglia, Στράβ.

Ἀπουλοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς χώρας Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

Ἀππιανός, ὁ. Ἀλεξανδρεὺς ἱστοριογράφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ περὶ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατοντετηρίδα καὶ γράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν.

Ἀππιαφία, ἡ· πόλις τοῖς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως.

Ἄππιος, ὁ. Ῥωμαϊκ. ὄνομ. ἴδε Κλαύδιος, ὅθεν, Ἀππιος, ία, ιον, τοῦ Ἀππίου· ἡ Ἀππία ὁδός, ἡ φέρουσα ἐδός ἀπὸ τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν Καπύην, Στράβ.

Ἀπρίης, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Ψάμμιος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περὶ τὸ 595 — 570 ἔτος πρὸ Χρ. ὃς τις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Τυρίων καὶ Σιδωνίων, καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐπαναστησάντων κατ' αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2, 169.

Ἀπτέρα, ἡ. Apteron. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους αὐτῆς, 60 στάδια ἀπὸ τῶν Κυδωνιῶν, ὅθεν Ἀπτεραῖος, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Ἄπτερος, ὁ. Ἐπιθ. τῆς θεᾶς Νίκης ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α, 22.

Ἀραβία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐμίγησε τοὺς πεντήκοντα υἱούς, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἀραβία, ἡ. Arabia. Μέγα μέρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ εὐρύχωρον χερσόνησον πρὸς μεσημβρίαν αὐτῆς συνορεύουσαν ἀνατολικῶς μὲ τὸν Περσικὸν κόλπον, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Παλαιστίνην, δυτικῶς μὲ τὸν Ἀράβιον κόλπον καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἐδιαιρεῖτο δὲ ὅλη ἡ Ἀραβία εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἔρημον λεγομένην Ἀραβίαν, εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν, καὶ εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν· ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀραβία καὶ ἓν μέρος τῆς Μεσοποταμίας, Ἡρόδτ. Στράβ. Ξενοφ. (συν. — πολλ. δὲ καὶ — συν. — Διον. Περ. 802, 925. συνήθως Ἀρραβία.)

Ἀραβικός, ἡ, όν. Τῆς Ἀραβίας, Διον. Περ. 24.

Ἀραβικὸν ὄρος, τά. Ὄρος ἐκτεινόμενον διὰ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, Ἡρόδτ. 2, 8.

Ἀράβιος, καὶ Ἄραβις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεδρωσίας ἐν Ἀσίᾳ, τανῦν Κόρκες λεγόμενος, Ἀρρίαν.

Ἀραβικὸς κόλπος, ὁ· Ἓν μέρος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξὺ Ἀραβίας καὶ Ἀφρικῆς, Ἡρόδτ.

Ἀράβιος χώρος, ὁ. Χώρα τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, Ἡρόδτ. 2, 19.

Ἀραβίτισσα, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀραβίας οὖσα, ἢ ἡ κάτοικος τῆς Ἀραβίας, Τζετζ.

Ἀραβῖται, οἱ (Ἄραβις παρὰ Στράβ.) Λαὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικῶν περὶ τὸν Ἄραβιν ποταμόν, Ἀρρίαν.

Ἄραβος, ὁ. ταὐτ. τῷ Ἄρεψ, Αἰτχύλ. ἐΠερσ. 316. ἔνθα ὑπ' ἄλλων Ἄραβος, κυρ. Ὀνομ. ἀναγινώσκεται.

Ἄραδος, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Φοινίκης, ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν περίφημον ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἰδίους βασιλεῖς, τανῦν Ῥουάδ· Ἡρόδτ. ὅθεν Ἀράδιος, οἱ κάτοικ.

Ἀραθία. Πόλις τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς, Πτολ.

Ἀραιθυρέα, ἡ. Πόλις καὶ χώρα τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατὰ Στράβ. ταὐτ. τῇ Φλιασίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 571. ὅθεν ἐπίρρ. Ἀραιθυρέηθεν, ἐξ Ἀραιθυρέας, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἄραιος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων καὶ ἡγεμόνων τοῦ στόλου, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 1, 7. ἐν δὲ βιβλ. 5, 5, 33. εὑρήται Ἄρατος.

Ἀράκυνθις, ίδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς, τιμωμένης ὑπὸ τούτου τοῦ ὀνόματος εἰς τὸ ἐν Αἰτωλίᾳ Ἀράκυνθον ὄρος, Στέφ. Βυζ.

Ἀράκυνθος, Ὄρος τῆς Αἰτωλίας πλησίον τῆς παλαιᾶς πόλεως Πλευρῶνος, Στράβ. Διον. Περ. 431.

Ἀράξης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐνομίζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὃς τις ῥέων ἐκ τῶν ὀρέων τῆς Ἀρμενίας ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, περὶ αὐτὸν δὲ κατῴκουν οἱ Μασσαγέται, πιθαν. ὁ παρὰ Πτολεμ. Ῥᾶ καλούμενος, τανῦν δὲ Βόλγας. Ἡρόδτ. 1, 235. κατ' ἄλλους δὲ ἔστιν ὁ αὐτὸς καὶ Ὄξος ἢ Ἰαξάρτης λεγόμενος. — 2) Ἕτερος ποταμὸς παρ' Ἡρόδτ. 4, 40. ῥέων διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ εἰσβάλλων εἰς αὐτὸς εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ὃς τις ὑπὸ πολλῶν συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου. — 3) Ποταμὸς τῆς Περσίας, πηγάζων ἐκ τῆς Παρθίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, τανῦν Βέντ Ἀμίρ, Στράβ. — 4) Ἕτερος ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς Μεσοποταμίας, παρὰ Ξενοφ. Ἀναβ. α', 4, 29. κατὰ Rennel. ὁ Χαβῶρας, τανῦν Καβουρ, ὅθεν Ἀραξηνός, ἡ, όν. τοῦ Ἀράξου, Στράβ.

Ἄραξος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας, τανῦν Κάβο Παπᾶ, Πολύβ.

Ἄραρ, ος, ὁ. Arar. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐπὶ τῶν Οὐόσγων ὀρέων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανον, τανῦν Σαονη. Saone, Στράβ. ὁ Ἄρερις, παρὰ Δίον. Κασσ.

Ἄραρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, κατὰ Mannert ὁ αὐτὸς καὶ Ἀλόντας λεγόμενος, Ἡρόδτ. 4, 48.

Ἄρας, αντος, ὁ. Φλιάσιός τις, ὃς τις ὡς ἐδοξάζετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ἐγεννήθη ἐκ τῆς Γῆς καὶ ἔκτισεν ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀχαΐας μίαν μικρὰν πόλιν, ἔνθα ἔπειτα ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Φλιασίων, Βύτασ. Ἰλ. Β, 571.

Ἀράσπης, ου, ὁ. Νέος τις εὐγενὴς Πέρσης εὐνοῦς τοῦ Βασιλέως Κύρου τοῦ μεγάλου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη τὴν φυλακὴν τῆς αἰχμαλώτου βασιλίσσης Πανθείας γυναικὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Ξενοφ. Κυρ. Παιδ. ε'.

Ἄρατος, Ἰων. Ἄρητος, ὁ. Ἕλλην ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως τῶν Σόλων ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. πλησίον τοῦ Ἀντιγόνου Βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ηὐνοεῖτο μεγάλως· ἔγραψεν ἓν Ἀστρονομικὸν ποίημα εἰς δύο Βιβλία, τὸ πρῶτον τούτων ἐπιγράφεται Φαινόμενα, τὸ ἕτερον Διοσημεῖα. — 2) Σικυώνιος, υἱὸς τοῦ Κλεινίου, γεννηθεὶς τὸ 272 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ Σικυῶνα ἀπὸ τῆς τυραννίας τοῦ Νικοκλέους, καὶ ἑνώσας αὐτὴν μὲ τὸν λεγόμενον Ἀχαϊκὸν ὅρμον τοῦ ὁποίου ἐστάθη εἷς στρατηγός, πολεμήσας κατὰ τῶν Μακεδόνων· ἀπέθανε δὲ φαρμακωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ταυρίωνος, Πολυβ.

Ἀραυσίων, ωνος, ἡ. Arausio. Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν Ναρβῶνι τανῦν Orange, Στράβ.

Ἀραφήν, ῆνος, ὁ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, μεταξὺ Ὠρωποῦ καὶ Σουνίου, ἀπῆκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀραφηνίς, ίδος, ἰδε Ἀλαί.

Ἀραχθος, ἡ Arethon, Liv. Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον, τανῦν, Ποταμὸς τῆς Ἀρτης καλούμενος, Πολύβ.

Ἀραχναῖον, τό. Ὄρος ἐπὶ τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ μεταξὺ Τίρυνθος καὶ Ἐπιδαύρου, Αἰτχύλ. Ἀγ. 319. Παυσ.

Ἀράχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάμονος, διδαχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν τέχνην τοῦ ὑφαίνειν καὶ ἐπαρθεῖσα τοσοῦτον εἰς τὴν ἐπὶ δοσίντης ὥστε αὐθαδίασε νὰ συνερισθῇ καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἀθηνᾶν, ὑπὸ τῆς ὁποίας μεταμορφώθη εἰς ὁμώνυμον ζωύφιον ἀράχνην, Λουκ. Ὀβιδ.

Ἀραχωσία, ἡ. Χώρα τῆς Περσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀραχώτου ποταμοῦ, συνορεύουσα μὲ τὴν Ἰνδίαν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ἦν ἡ πόλις Ἀράχωτος, Πολυβ. οἱ Ἀραχωτοί, (Ἀραχῶται παρὰ Διον. Περ. 1096.) οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀράχωτος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐπαρχία Ἀραχωσία, ὃς τις σχηματίζει ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης μίαν ὁμώνυμον λίμνην, τανῦν Καρρὲ λεγόμενος — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Ἀραχωσίας ἐν Περσίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀραχώτου ποταμοῦ, Πτολ.

Ἄραψ, αβος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ μεγάλης χώρας Ἀραβίας, Ξενοφ. ὅθεν, Ἄραβες οἱ Σκηνῖται, ὅσοι ἔζων βίον νομαδικὸν, κυρ. οἱ ἐν Μεσοποταμίᾳ Ἄραβες, Στράβ.

Ἀρβάκης, ου, ὁ. Μῆδός τις σατράπης, ἅς τις μετὰ τοῦ Βελέσεως ἐπαναστατήσας κατὰ τοῦ Σαρδαναπάλου Βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων ἐπολιόρκησαν αὐτὸν τρεῖς χρόνους εἰς τὴν πόλιν Νίνον, ἔνθα ὁ Βασιλεὺς οὗτος ὡς λέγεται ἔβαλε πῦρ καὶ κατέκαυσε μετ' ὅλου αὐτοῦ τοῦ παλατίου.

Ἄρβηλος, ὁ Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Εἰμη. Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἄρβηλα, τά. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐντεῦθεν μάχην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίκησε τὸν Δαρεῖον, τανῦν Ἀρβελ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας Γαλιλαίας.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἄρβιες, ιος, ὁ, = Ἀράβιος, παρὰ Στράβ.

Ἄρβιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τὸν ἐν Κρήτῃ ἅρυος Ἄρβια ἐπικληθέντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλατρεύετο. Στέφ. Βυζ.

Ἀργαδεῖς, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν τοῦ Ἴωνος διαίρεσιν τῶν κατοίκων, Εὐρ. Ἰων. 158. κατὰ δὲ Ἡρόδτ. 5, 66. ἐκ τοῦ Ἀργάδης, υἱοῦ τοῦ Ἰωνος, καὶ κατὰ Πλούτ. Σολ. ἀπὸ τοῦ, ἀργαδεῖς, ἤτοι ἀργάται, χειρώνακτες.

Ἀργαῖος, ὁ. Τίς τοῦ Φιλίππου τοῦ πρώτου, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, Ἡρόδτ. 8, 139. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος κατεπολέμησε πλησίον τῆς Μεθώνης.

Ἀργαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης, παρὰ Διοδ. Σικ. δ', 83 ὡς Ἐπίθ. τοῦ Ἀριστοίου.

Ἀργαῖος, ὁ, καὶ Ἀργαῖον ὄρος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ διαχωρίζον τὴν Καππαδοκίαν ἀπὸ τῆς Κιλικίας ἀρκτικῶς. Στράβ.

Ἄργαλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, διαδεξάμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης, Παυσ. γ', 1.

Ἀργανθώνειος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ταρτησσοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, ὃς τις ἐβασίλευσεν, ὡς λέγεται, 80 χρόνους καὶ ἔζησε 120, ὑποδεξάμενος φιλοφρόνως εἰς τὴν χώραν του μίαν ἀποικίαν τῶν Φοινίκων. Ἡρόδτ. Λουκ.

Ἀργανθώνειον ὄρος, τὸ. Ὄρος, τῆς Βιθυνίας παρὰτῇ πόλει Προύσῃ, καὶ Ἀργανθώνειον ὄρος παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1178.

Ἄργεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πολυνείκους, Ἀπολδρ. γ. 6, 1. — 2) Θυγατηρ τοῦ Αὐτεσίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Τισσαμενοῦ, γυνὴ τοῦ Ἡρακλείδου Ἀριστοδήμου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐρυσθένη καὶ Προκλέα. Ἡρόδτ. 6, 52 Ἀπολδρ. β', 8, 3 — 3) Γυνὴ τοῦ Ἰνάχου καὶ μήτηρ τῆς Ἰοῦς, Ἰγίν.

Ἀργεῖα, ἡ, = Ἀργολίς, ἴδε Ἀργεῖος.

Ἀργεῖαι, εἶα, εἶον. Ἐξ Ἄργους, ἢ εἰς τὸ Ἄργος ἀνήκων, ἡ Ἀργεία χώρα, ἡ γῆ τοῦ Ἄργους, Αἰσχύλ. — 2) Ἐπὶ τῆς Ἥρας τιμωμένη ἐφαίρ. ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἄργους, Ὅμ. Ἰλ. ὄδεν, ἡ Ἀργεία, ἡ χώρα τοῦ Ἄργους, ἔτι δὲ καὶ Ἀργολὶς λεγομένη, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, Θουκ. β', 7. — 3) ταὐτ. τῷ Ἀμφιλοχίᾳ ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. β', 68.

Ἀργεῖος, ὁ. Ὁ ἐξ Ἄργους, οἱ Ἀργεῖοι, κάτοικοι τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους, Ἡρόδτ. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ Βασιλείου ἢ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄργους, ὅθεν παρ' Ὁμήρ. = Ἕλληνες, ὡς κοινὸν ὄνομα.

Ἀργεῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκιμνίου, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου ἐν Ὀχαλίᾳ, Ἀπολδρ — 2) Σοφός τις καὶ ἔμπορων δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ πολὺς ὄχλος τῶν Ἀθηναίων κατεπάρανε, Ἀριστῳ. Ἐκκλ. 201.

Ἀργειφόντης, ου, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς φονεύσαντος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς Ἄργον τὸν Παναόπτην, Ὅμ. Ἰλ. Β, 103. Ἀπολδρ. β, 1, 3.

Ἀργέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπιέως, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγεννησε τὸν Κλεόλαον, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀργενίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀργέννου εὐνοῦχου τινὸς τοῦ Βασιλέως Ἀγαμέμνονος. Στεφ. Βυζ

Ἄργεννον, τὸ, (Ἄργιννον, τὸ, Θουκ. η', 34.) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἀλωπήσου, Στράβ. — 2) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, Πτολ.

Ἄργεννος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Λεύκωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀδάμαντος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἠυξάνετο ξαιρέτως ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὅστις ἐπλήγη εἰς τὸν Ἡφαιστίου ποταμὸν ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀργεννοῦσα, = Ἀργινοῦσα.

Ἀργεντόρατον, τὸ, Πτολ. β', 9. καὶ Ἀργεντόρα, ἡ· Ζωσιμ. γ'. Argentoratum, Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, ταυτὴν Strassburg.

Ἀργέστης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστρέως καὶ τῆς Ἠοῦς καὶ εἷς τῶν ἀνέμων, Ἡσ. Θεογ. 379.

Ἀργεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι εἰσέβαλον εἰς τὸ Ἄντρον τοῦ Φόλου κατὰ τὸν Ἡρακλέους καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τούτου, Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Ἄργη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἀπολδρ. α', 3, 1. — 2) Κόρη τις τῶν ὑπερβορείων ἥτις ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, Ἡρόδτ. 4, 35.

Ἄργης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν Κυκλώπων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νύμφην Φρυγίαν ἐγέννησε τὸν Δεῦκτον, Ἄτρωνα καὶ Ἀστερόπην, Ἡσ. Θεογ. 140. Στέφ. Βυζ. ἔνθα γρατ. Ἀστερος. κεῖται.

Ἀργίλος, ἡ. Πόλις Ἑλληνικὴ τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Ἡρόδτ. ὄθεν, Ἀργίλιος, ὁ κάτοικος. Θουκ.

Ἀργινοῦσα, ἡ· καὶ Ἀργίνουσα. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μιᾶς τῶν τριῶν Ἀργινούσων νήσων λεγομένων, τὴν ὁποίαν Στέφ. ὁ Βυζ. Ἀργεννοῦσαν καλεῖ· Σχολ. Ἀριστῳ. Βατρ. 710.

Ἀργινοῦσαι καὶ Ἀργινοῦσσαι, αἱ. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Λέσβου καὶ Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημοι διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. η', 101.

Ἀργιόπη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φιλάμμων ἐγέννησε τὸν Θάμυριν, Ἀπολδρ. α', 3, 3. Παυσ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγήνορος ἐκ Φοινίκης μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κάδμον, Ἀπολδρ.

Ἀργιόπειος χῶρος, ὁ. Μέρος τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Μελόεντα ποταμὸν, ὅπου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τῆς Δήμητρος, Ἡρόδτ. 9, 57.

Ἄργιος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐίππης τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἀργιππαῖοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατὰ τινας εἰσαρὰ Πλιν. Ἀριμφαῖοι λεγόμενοι, Ἀλ. 4, 23.

Ἄργισσα, ἡ. Χωρίον τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Πελασγιωτίδος, ὕστερον Ἄργουρα κληθέν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 737. Στράβ.

Ἀργόθεν, Ἐπίρρ. Ἐκ τοῦ Ἄργους, Λουκ.

Ἀργόλας, ου, ὁ· ἐπίθ. = Ἀργεῖος, Εὐρ. Ῥῆσ. 41.

Ἀργολίς, ίδος, καὶ Ἀργολία. ἐπίθ. Ἐκ τοῦ Ἄργους, ἡ εἰς τὸ Ἄργος ἀνήκουσα, ἡ Ἀργολὶς χώρα, Ἡρόδτ. — 2) Οὐσ. ἡ κάτοικος τοῦ Ἄργους. — 3) Ἀργολὶς, κύρ. Ὄνομ. ἡ ἀνατολικὴ ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἥτις πρὸς μὲν ἄρκτον ὡρίζετο ὑπὸ τῆς Ἀχαΐας καὶ τοῦ Σερωνικοῦ κόλπου, μεσημβρινὸς δὲ ὑπὸ τῆς Λακωνίας καὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρκαδίας, καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Σαλάσσης, σχηματίζουσα μίαν ἄλλην χερσόνησον ἐπὶ τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἔχουσα εὔφορον καὶ τερπνὴν γῆν, πατρὶς πολλῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, Παυσ. ὄθεν Ἀργολικὸς, ἡ, όν, τῆς Ἀργολίδος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ Ἑλληνικὸς· ὁ Ἀργολικὸς κόλπος, ὁ κόλπος μεταξὺ Ἀργολίδος καὶ Λακωνίας, ταυτὸν Κόλπος τοῦ Ναυπλίου, Στράβ.

Ἄργοναῦται, οἱ (Ἀργὼ, ναῦται). Ὁ Πελίας βασιλεύων εἰς ἓν μέρος τῆς Θεσσαλίας Ἰωλκὸν καλούμενον, ἔμαθεν παρὰ τοῦ μαντείου ὅτι ἔμελλε ποτὲ νὰ θανατωθῇ ἀπὸ ἕνα μονοσάνδαλον· ἰδὼν δὲ μίαν ἡμέραν τὸν ἀνεψιόν αὐτοῦ Ἴάσονα διαβαίνοντα τὸν Ἄναυρον ποταμὸν καὶ ἔχοντα μόνον ἓν σανδάλιον, τὸ δὲ ἄλλο ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, φοβηθεὶς ὅτε οὗτος θέλει εἶναι ὁ μέλλων φονεὺς αὐτοῦ, τὸν ἐπροσταξε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὸ λεγόμενον χρυσοῦν δέρας· τοῦτο δὲ ἦν τὸ δέρμα ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποίου διέβη ὁ Φρίξος υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος τὴν θάλασσαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου σφάξας αὐτὸν ἐκρέμασεν αὐτὸ τὸ χρυσοῦν δέρμα του εἰς ἓν ἄλσος, τοῦ Ἄρεος, φυλαττόμενον ἀπὸ πυρισπόους ταύρους· ὁ Ἴάσων μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ θείου τον Πελίου, ἐπροσκάλεσε συμβοηθοὺς καὶ συναγωνιστὰς αὐτοῦ ὅλους τοὺς ἐπιστημοτέρους Ἕλληνας τῆς τότε ἐποχῆς νὰ συμπλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Ὀρφεύς· ὅλοι δὲ οὗτοι ὅσοι ἠκολούθησαν αὐτὸν ὠνομάσθησαν Ἀργοναῦται, ἀπὸ τοῦ πλοίου Ἀργὼ καλουμένου, τὸ ὁποῖον διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς κατεσκεύασεν ὁ Ἰάσων· μετὰ πολλοὺς κινδύνους καὶ μακρὰν πλαλασσοπορίαν ἔφθασαν οὗτοι εἰς τὴν Κολχίδα χώραν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης υἱὸς τοῦ Ἡλίου· ταύτου ἡ θυγάτηρ Μήδεια ἐρωτευθεῖσα εἰς τὸν Ἴάσονα, συνέβαλεν μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς μαγείας της εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τοὺς πυριπνόους ταύρους καὶ ν' ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας, ἐπιθυμήσασα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς Θεσσαλίαν. Οὕτω λοιπὸν ὁ Ἰάσων ἀπαλλαγεὶς ὅλων ἐκείνων τῶν κινδύνων εἰς τινες ἐπαπείλουν τὴν τολμηρὰν ταύτην ἐπιχείρησιν, καὶ λαβὼν μετ' αὐτοῦ τὴν Μήδειαν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρων τὸ περιβόητον τοῦτο χρυσοῦν δέρας εἰς τὸν ἐν Ἰωλκῷ θεῖον τοῦ Πελίου. Ἡ δὲ θάλασσης αὕτη ἐκτεταμένη λογίζεται ἡ ἀρχαιοτάτη τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησαν κοινῶς οἱ Ἕλληνες κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Ἡρωϊκῆς αὐτῶν ἐποχῆς, διὰ τοῦτο καὶ ἐφημίσθη τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ποιητῶν καὶ ἐκοσμήθη μὲ πολλὰς παραδόξους καὶ τερατώδεις διηγήσεις. Ἀπολ. Ῥοδ. Ὀρφ. Ἀργ.

Ἄργος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης ἀνεψιὸς τοῦ Ἄπεως, τρίτος Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, παραλαβὼν τὸν θρόνον ἀπὸ τὸν Φορωνέα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Πελοποννήσου καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ Πελοπόννησος Ἀργος· μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐάδνης ἐγέννησε τὸν Ἶασον, Πείρανθα, Ἐπίδαυρον, καὶ Ἱρίασσον, Ἀπολδ. β', 1, 1. Ἡρόδτ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος, κατ' ἄλλους τοῦ Ἀρέστορος ἢ τοῦ Ἰνάχου, ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Πανόπτης, ἔχων ἐξ' ὅλον τὸ σῶμά του ὀφθαλμοὺς εἰς τῶν ἰσχυροτάτων καὶ φοβερωτάτων τεράτων τῆς ἀρχαιότητος, φονεύσας τὸ τρομερὸν ζῶον ἐγκύκλιον, τελευταῖον δὲ φονευθὴν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διὸς ἐν ᾧ φύλαττε τὴν Ἰὼ κόρην τοῦ Ἰνάχου, Ἀπολδρ. β', 1, 2. ὄθεν παροιμ. ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἄργου ὀφθαλμοί. Λουκ. — 3) Τίὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις λέγεται ὅτι κατεσκεύασε τὸ πλοῖον Ἀργὼ καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τοῦ Ἰάσονος, Ἀπολδρ. β' Εὐρ. Μηδ. ταὐτὸν δ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 112. καλεῖ υἱὸν τοῦ Ἀρέστορος. — 4) εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίονος, Ἀπολδρ. γ', 4, 4.

Ἄργος, τὸ. Μία τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπιστημοτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις τῆς χώρας Ἀργολίδος ἐπὶ τοῦ Ἰνάχου, ταυτὸν Ἄργους ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ Ἀχαϊκὸν, Ἶασον, Ἱππόβοτον, ἔτι δὲ καὶ Δωρικὸν καὶ Παλαστικὸν, καλούμενον, Σοφοκλ. Εὐρ. Παθέδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ὅσοι συνετέλεσαν εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἐξημίρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἄργου υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης καὶ ἔχον τὸ πάλαι ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἥρας, Ἡραῖον λεγόμενον, ἔνθα ἦν τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυκλείτου· τανῦν Ἄργος ἐπὶ τοῦ Νομοῦ τῆς Ἀργολίδος — 2) Πεδίον τι πλησίον τῆς Πύλωσ τοῦ Ἄργους, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ βασίλειον τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Α, 30. - 3) ταύτ. τῷ Πελοπόννησος.

Ἄργος, ους, τό· οὕτως ἐκαλεῖτο ἅτε καὶ τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, πρωτεύουσα τῆς Ἀμφιλοχίας χώρας ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ, Θουκ. ἴδε Ἀμφίλοχοι. — 2) Ἄργος Ἵππιον, πόλις τῆς Ἰταλίας = Ἀργυρίππη. — 3) Ἄργος τὸ Ὀρεστικόν, Πόλις τῆς Ἠπείρου — 4) Ἄργος τὸ Πελασγικόν, Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἥτις ὑπῆρχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, κατὰ τινας ἡ μετὰ ταῦτα Αἰρίσσα κληθεῖσα, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. δὲν ὑπῆρχε πλέον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 681.

Ἀργουρα, ας, ἡ. Χωρίον τι ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῷ Πηνειῷ ποταμῷ, πρότερον Ἄργισσα λεγόμενον, Στράβ.

Ἀργυρᾶ, ᾶς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ νύμφη ἥτις ἠγάπησε τὸν νέον Σελήνωτ, καὶ τὴν ὁποίαν μετεμόρφωσεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ὁμώνυμον ποταμόν, Παυσ. ζ, 23.

Ἀργυρᾶ, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας πλησίον τῶν Πατρῶν, Παυσ. — 2) Πηγὴ τις ἢ ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας παρὰ τὴ ὁμωνύμῳ πόλει, Παυσ.

Ἀργυρίππα καὶ Ἀργυρίππη, ἡ, καὶ Ἄργος Ἵππιον, Πόλις ἐπίσημος τῆς Κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ χώρᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διομήδους ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους διὰ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Αἰγιαλείας ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἐσύστησε τὸ βασίλειόν του, ὕστερον Ἀρπὶ κληθεῖσα, Πελύβ. ἔδεν, Ἀρτυρπηνοί, Πολυβ. καὶ Ἀργυριππηνοί, οἱ κάτοικ.

Ἀργυρότοξος, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς φέροντος ἀργυροῦν τόξον, Ὅμ.

Ἀργυροῦν ὄρος, τό, Argentus Mons. Ὄρος τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς Ταρρακωνιαῆς ἐπαρχίας, τανῦν Serra Segura, Στράβ.

Ἀργυφέη, ἡ. Πόλις τῆς Ἠλίδος ἀπροσδιόριστος, Ὁμηρ. Ἥμν. Ἀπολ. 422. ἔνθα κατ' Ἤφεσ Ἀμφιγενεῖα ἀναγινώσκ.

Ἀργυφίη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ.

Ἀργώ, οὖς, ἡ. Εἷς ἐκ τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ἥγιν — 2) Οὕτως ὠνομάζετο τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἔπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα διὰ ν' ἁρπάσωσι αὐτόθεν τὸ χρυσοῦν δέρας· ἐλήφθη δὲ Ἀργὼ ἀπὸ τὸν Ἄργον, ὃς τις διὰ συμβουλίας τῆς Ἀθηνᾶς ἐκατεσκεύασεν αὐτό, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸ ἄργος, ὅπερ σημαίνει ταχύς, ἐλαφρός, Ὅμ. Ὀδ. Μ, 69. ἔδεν Ἀργαῖος, α, ον, τῆς Ἄργους, ἢ εἰς τὴν Ἀργὼ ἀνήκων, Εὐρ.

Ἀργωϊκὸν λιμένι, ὁ. Λιμένιτες ἐν τῇ νήσῳ Αἰθαλίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ἄραξε τὸ πλοῖον Ἀργώ, μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 658.

Ἀρδαλίδες, ων, αἱ καὶ

Ἀρδαλιώτιδες, ων, αἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀρδάλου ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν αὐτῶν εἰς τὴν Τροιζῆνα, Παυσ. β', 31.

Ἄρδαλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡφαίστου, ὅστις ἔφερε πρῶτος τὴν τῶν Μουσῶν λατρείαν εἰς τὴν Τροιζῆνα, Παυσ. Στεφ. Βυζ.

Ἀρδανὶς ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν Λιβύῃ Πτολ.

Ἀρδέα, ἡ, Ardea. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥουτούλων, καθέδρα τοῦ βασιλέως Τούρνου, ἔχουσα ἕνα περίφημον ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἥρας, Πολύβ. τανῦν, Ardea. ὅθεν, Ἀρδεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ.

Ἀρδέρικκα, τά. Κώμη τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπί τινος διώρυχος τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ὃς τις διέρχεται διὰ τριῶν ἐλίξεων διὰ μέσου τῆς Κισσίας χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ, Ἡρόδ. 6, 119.

Ἄρδησκος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰλκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ποτάμιος θεός, Ἡσ. Θεογ. 345.

Ἄρδησκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἀλάνησκος παρὰ Διον. Περ. 314.

Ἀρδηττός, ὁ. Μέρος τι πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τοῦ Ἰλυσσοῦ ποταμοῦ, ἔνθα οἱ Δικασταὶ ὤμνυον ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀπόλλωνος, Δήμητρος καὶ τοῦ Διὸς ὅτι θέλουν κρίνει κατὰ νόμον καὶ δικαίως, Πλουτ. Θησ.

Ἀρδία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρίας, Στράβ. ὅθεν, Ἀρδιαῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀρδίας, Πολύβ. παρὰ δὲ Πλινίῳ Varduei, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ ἱστορικὸς οὗτος, ὅτι πολλάκις εἰσέβαλλον εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἀρδικῖος, ὁ. Σκληρότατός τις τύραννος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πλατ.

Ἀρδουέννα, ἡ. Arduenna, ἢ Arduennorum silva. Μέγα καὶ πυκνότατον δάσος ἐπὶ τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, Στράβ. Καίσ.

Ἄρδυες, οἱ, παρὰ Πολυβ. γ', 47. Λαὸς τῆς Ἑλβετίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδανον ποταμὸν ἀπὸ τῆς Λίμνης Λεμάνης ἕως τῶν πηγῶν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ.

Ἄρδυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λυδίας υἱὸς τοῦ Γύγου, βασιλεύσας τὸ 678 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ.

Ἀρέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη καὶ συντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, Ἥγιν. — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων, Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Ἀρέθουσα, ης, ἡ. Δωρικ. Ἀρέθοισα· αὕτως ἐκαλεῖτο πηγή τις ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πρὸς τὸ δυτικὸν αὐτῆς μέρος, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 408. - 2) ἑτέρα πηγὴ ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας παρὰ τῷ λιμένι τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Ἀρεθοῦσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὅτε ἐδίωκεν αὐτὴν ὁ Ἀλφειός, Παυσ. Ὀβιδ. — 3) Κρήνη τις πλησίον τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, Εὐρ. — 4) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, Στράβ.

Ἀρεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰλαόχου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Μίλητον, Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Ἀρεία κρήνη, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ἐφυλάττετο ὑπ' ἑνὸς δράκοντος, Ἀπολλόδ. ἢ Ἀρητιὰς κρήνη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1179.

Ἄρειά, Ἄρειος, = Ἀρία, Ἄριος.

Ἀρειοπαγίτης, ου, ὁ, καὶ Ἀρεοπαγίτης, Λουκ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἀρείου πάγου ὤν, δικαστὴς ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ, ὅθεν Ἀρειοπαγιτικός καὶ Ἀρεοπαγιτικός, ἡ, ὸν, Στράβ.

Ἄρειος, ὁ, Areus, Suet. Ἀλεξανδρεύς τις σοφὸς, φίλος τοῦ Αὐγούστου καὶ τοῦ Μαικήνα, Αἰλ.

Ἄρειος, εἷα, ειον. Ἰωνικ. Ἀρήϊος, τοῦ Ἄρεος, ἢ εἰς τὸν θεὸν Ἄρην ἀφιερωμένος· ἔτι καὶ Ἄρειος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρ.

Ἄρειος πάγος, ὁ. Λόφος τις ἐν Ἀθήναις ἀπέναντι τῆς Ἀκροπόλεως, κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τοῦ θεοῦ Ἄρεος ὡς τις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐκρίθη ἐνταῦθα, Ἡρόδ. 8, 52. — 2) τὸ ἀρχαιότατον καὶ ὑπέρτατον Δικαστήριον ἐν Ἀθήναις, περίφημον διὰ τὴν αὐστηρὰν δικαιοσύνην καὶ ὁρᾶτητα τῶν συνιστώντων αὐτὸ μιλῶν, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἐκρίθησαν ἐν αὐτῷ· ἡ ἀρχὴ τῆς συστάσεως αὐτοῦ δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἐγνωσμένη, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθη πρῶτον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κέκροπος, κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κραναοῦ· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῷ δικαζόντων συνίστατο ἐξ ἐννέα, κατά τινας δὲ ἐκ πλειοτέρων μελῶν, τὰ ὁποῖα ἔκριναν περὶ μεγάλων ἐγκλημάτων, καὶ ἔβλεπον τὴν περὶ θανάτου ψῆφον ὅτε μετὰ μίαν ἀπαθῆ καὶ αὐστηρὰν ἔρευναν ἀπεφάνιζόν τινα ὑπεύθυνον τῆς ποινῆς ταύτης· συναθροίζοντο δὲ τὰ μέλη τοῦ δικαστηρίου τούτου εἰς μίαν εὐρύχωρον οἰκοδομὴν κειμένην ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου λόφου, ἐξ οὗ καὶ ὠνομάζοντο Ἀρειοπαγῖται, Ξενοφ. Ἀπομν. Ἰσοκρ. Ἀρειοπ. Πλουτ.

Ἀρείων, ονος, ὁ. Ὁ ἵππος τοῦ βασιλέως Ἀδράστου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστράτευσεν ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Ἰλ. Ψ, 346. καὶ Ἄριων Ἀτολέτ.

Ἀρέλατα, αἱ, καὶ Ἀρέλατον· τό. Πόλις τῆς Γαλλίας ἐν Ναρβώνι οὖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τανῦν Arlea, Στράβ.

Ἄρεξίων, ονος, ὁ. Μάντις ἐξ Ἀρκαδίας, Ξεν. Ἀναβ.

Ἄρεος ἄλσος, τό. Ἄλσος ἀφιερωμένον εἰς τὸν θεὸν Ἄρην ἐν Κολχίδι, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἐφυλάττετο τὸ χρυσοῦν δέρας, Ἀπολλόδ. α, 9, 1.

Ἀρεσίας, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ.

Ἀρεστορίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ἀρέστορος, ὁ Ἄργος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀρέστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ βασιλέως Ψαμμενίτου, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυκήνης θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου τὸν Ἄργον Πανόπτην, Ἀπολλόδ. β', 1, 1.

Ἀρεταῖος, ὁ. Ἐκ Καππαδοκίας, Ἱστορ. πιθαν. σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ ἀκριβεστέρων παρατηρητῶν τῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως, γραφὶς περὶ αἰτίων καὶ σημείων ὀξέων καὶ χρονίων παθῶν καὶ περὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Ἀρέτας, α, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας, ὁ πολεμήσας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ περὶ τὸ 63 πρὸ Χρ.

Ἀρεταόων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 31.

Ἄρεως πεδίον, τό, Campus Martius. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Ῥώμῃ τόπος τις ἀφιερωμένος εἰς τὸν θεὸν Ἄρην, Ἡρωδ. δ, 2. 9.

Ἀρηγονείδης, ὁ. Γυνὴ τοῦ Ἀμπυκιδοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μόψον, Ὀρφ. Ἀργ. 127.

Ἀρηϊάς, άδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν Ἄρην ἀφιερωμένη, πολεμικὴ, ἢ Ἀρηϊὰς Βατίλεια, ἢ Ἀμαζών, Κουϊντ. Σμύρν. α', 187.

Ἀρηΐθοος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ ἀνὴρ τῆς Ψαλομηδούσης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μενέσθιον, καὶ Ἡρωνύτης ἐπικαλούμενος, ὡς πολεμῶν πάντοτε μὲ μίαν αὐρύνην, Ὅμ. Ἰλ. Η, 8. — 2) Θρᾷξ, ἡνίοχος τοῦ Ῥήσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 485.

Ἀρηΐλυκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν, Ὅμ. Ἰλ. Ξ. 451. — 2) Εἷς τῶν Τρώων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πάτροκλος ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 308.

Ἀρήϊος, ία, ιον. Ἰωνικ. ταὐτ. τῷ Ἄρειον, τό Ἀρήϊον πεδίον, ἐν Αἰᾳ τῆς Κολχίδος ἔνθα ἦν τὸ ἄλσος τοῦ Ἄρεος, Ἀπολ. Ῥοδ. 8, 1268.

Ἀρήϊος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 146.

Ἀρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰβάλου, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀφαρεὺς ἐγέννησεν τὸν Ἰδαντα, Λυγκέα καὶ Πίσον, Ἀπολλόδ.

Ἀρήνη, ἡ (ᾱ). Πόλις τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ιήσω ἐπὶ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ, ἥτις κατὰ Στράβ. Σάμικος ὕστερον ἐκαλεῖτο, Ὅμ. Ἰλ. Β, 591. Δ, 723. ἀλλαχοῦ δὲ ὁ αὐτὸς ἀναφέρει ἄλλην τινὰ πόλιν τὴν Μεσσηνίας Ἄρηνην, πιθαν. ἡ αὐτὴ καὶ Ἀρήνη, ἡ, 3, 15. ὅθεν Ἀρηνηθεν, ἐξ Ἀρήνης, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Ἀρηνη τις ἐν Ἠλιάδι, πλησίον τῆς πόλεως Λεπρέου, Παυσ. ε', 5.

Ἄρης, εος, ὁ, παρὰ τοῖς ὕστερεν καὶ Ἄρεως. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅστις μυθολογεῖται ὅτι ἐγεννήθη καὶ διέτριβεν ὡς ἐπιπολὺ εἰς τὴν χώραν τῆς Θράκης, ἔνθα καὶ ἐξαιρέτως ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων· κατὰ Παυσ. δὲ λέγεται ὅτι ἀνετράφη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς Θηροῦς καλουμένης. Ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς θεὸς τοῦ πολέμου παριστανόμενος ἀεὶ ὑπὸ ἀγρίαν καὶ σκαρὰν μορφὴν, ὁπλίτης καὶ φονικὸς, φονεύτας ποτὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος Ἁλιρρόθιον, ὅστις ἠθέλησε νὰ βιάσῃ τὴν Ἀλκίππην θυγατέρα τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀγλαύρου, καὶ κριθεὶς εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις περίφημον Δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἄρειος πάγος, ἀπελύθη τῆς δίκης, Ἀπολδρ. γ', 14, 2. ὅτε δὲ κλέψαν εἰς μάχην καὶ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, ἐχώρισεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς δι' ἑνὸς κεραυνοῦ τὸν ὁποῖον ἔρριψε μεταξὺ των δύω· ἐκ τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης ἐγέννησε τὴν Ἁρμονίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα ὁ Κάδμος, ἐκ δὲ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Ἀκτορος ἐγέννησε τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰαλμενὸν, Ἡσ. Θεογ. 933 Ὅμ. Ἰλ. Β, 512. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ἐπεκράτησεν, ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄγρια Σκυθικὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἐθυσίαζον εἰς αὐτὸν ἵππους, καὶ ὅσους αἰχμαλώτους ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἤθελον λάβῃ· ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ Ῥωμαίοις ἐτιμᾶτο μεγάλως ἀνάκτων ὑπὸ τὸ ὄνομα Mars, οἵτινες ἐθέξαζον αὐτὸν πατέρα τοῦ πρώτου καθιδρυτοῦ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας Ῥωμύλον. Ἀπολδρ. Πλούταρχ.

Ἀρήτη, ἡ (α). Θυγάτηρ τοῦ Ῥηξήνορος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἥτις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὰ παλάτιά της, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 54. — 2) Γυνὴ τοῦ Δίωνος ἐκ Σικελίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 47, κατὰ Lünemann.

Ἀρητιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄρεος, ὁ Κύκνος, Ἡσ. Ἀσπ. 37. σπαν. τύπ. τοῦ Ἄρης. — 2) = Νίσος ἐκ Δουλιχίου, Ὅμ. Ὀδ. Π, 395.

Ἀρητιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἄρεος, ἡ εἰς τὴν θεὸν Ἄρην ἀνήκουσα, ἡ Ἀρητιὰς κρήνη Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1179 ταὐτ. τῷ Ἀρεία κρήνη. — 2) ἡ Ἀρητιὰς νῆσος, νῆσος τοῦ Πόντου ἔνθα λέγεται ὅτι ἔζων αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἄρητος, Ἰων. ἀντὶ Ἄρετος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολδρ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 494. (– ∪ παρ' Ὅμ. παρὰ δὲ τοῖς Ὕστερ. ποιηταῖς ∪ – ∪.)

Ἀρθμιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πυθώνακτος ἐκ Ζελείας τῆς ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πρόξενος τῶν Ἀθηναίων, κατηγορεθεὶς ὡς ἄτιμος διότι ἔφερεν Περσικὸν ἀρχιρίον εἰς τὴν Πελοπόννησον, Δημ. κατὰ Φιλιπ. γ', σελ. 121.

Ἀρία, καὶ Ἀρεία, ἡ, Aria. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας ἥτις ἀπετέλει μέρος τῆς Ἀριανῆς χώρας, μεταξὺ Βακτριανῆς, Μαργιανῆς, Περσίδος, Γεδρωσίας καὶ Ἰνδίας, ταὐτὸ πρὸς μεσημβρίαν μέρος τῆς ἐπαρχίας Χορασὰν λεγομένης, μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς μητρόπολιν· ὅθεν, Ἄριοι καὶ Ἄρειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρίας, Ἡρόδ. 3, 93. (Ἀρία παρ' Ἡρόδ. καὶ Στράβ. Ἀρεία παρὰ Λουκ.)

Ἀριάδνη, ἡ, Δωρ. Ἀριάδνα. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης· ἀγαπήσασα τὸν Θησέα, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Κρήτην μετὰ τῶν λοιπῶν νέων διὰ ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς Ἀθήνας τοῦ ἀπανθρώπου ἐκείνου φόρου, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὁ Μίνως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρόγεω, συνώργησε δι' ἑνὸς μίτου, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν νὰ φονεύσῃ τὸν Μινώταυρον καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λαβυρίνθου, Ἀναχωρῶν δὲ ἐκ τῆς Κρήτης ὁ Θησεὺς ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν Ἀριάδνην, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διονύσου, ὅστις ἀγαπήσας αὐτὴν τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· καὶ τινες δὲ λέγεται ὅτι εὑρὼν αὐτὴν ὁ Διόνυσος κεκμωκυῖαν ἐπὶ τινος βράχου τῆς νήσου ταύτης ὅπου εἶχε ἐγκαταλείψει αὐτὴν ὁ Θησεύς. Ἡσ. Θεογ. 947. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 321. Ἀπολδρ. γ', 1, 2.

Ἀριαβίγνης, εω, ὁ. Τίὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδτ.

Ἀριαῖος, ὁ. Σατράπης τῶν Σαρδέων καὶ ἡγεμὼν τῶν βαρβαρικῶν στρατευμάτων Βύρου τοῦ νεωτέρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκστρατείαν. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 8, 5. κατ' ἄλλους δὲ Ἀριδαῖος.

Ἀριανή, ἡ. Μεγάλη τις ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου κειμένη μεταξὺ Περτίσου, Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ Ὠκεανοῦ, ἥτις ταὐτὸν περιλαμβάνει τὰ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Κυρχορασὰν, τὸ Ἀνατολικὸν τοῦ Κοωστὰν καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ Σιγιστὰν, Στράβ.

Ἀριανσίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Λυσιμάχου Βοιωτὸς, Θουκ.

Ἄριανοί, Ἰων. Ἀριηνοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀριανῆς ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. Διον. Περ. 1098. Ἀρειανοὶ παρ' Αἰλ.

Ἀριάνταις, εω, ὁ. Εἷς τῶν Βασιλέων τῆς Σκυθίας παρ' Ἡρόδτ.

Ἀριαπείθης, εω, ὁ. Ἕτερός τις βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδτ.

Ἀριαράθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καππαδοκίας ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσίαν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ εὐμένους Περδίκκα, ἐθανατώθη ὑπ' αὐτοῦ μὲ ἀπανθρωποτάτου τρόπου. — 2) Τίὸς τοῦ προτέρου, ὅστις φυγὼν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀρμενίαν ἐπανέλαβε πάλιν τὸν πατρικὸν θρόνον του. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀριαράθου καὶ γαμβρὸς Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, ὅστις μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Ἀντιόχου ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Περσέως πόλεμον, εὐνοήθη μεγάλως ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς, ἥτις ἐκάλεσεν αὐτὸν Φίλον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Ἀριαράθεια, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀριαράμνης, εω, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡρόδτ.

Ἀριάσπαι, οἱ. Λαός τις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ἐπικαλουμ. οἱ Εὐεργέται, Ἀρρίαν. δ', 6. Στράβ. ιε'.

Ἀριάσπη, ἡ. Πόλις τῆς Δραγγιανῆς ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀριάσπων.

Ἀριάσπης, ου, ὁ. Τίὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὤχου, σατραπεύσας, ὡς λέγεται, μόνος, φοβούμενος τὸν ἐπαπειλούμενον κατ' αὐτοῦ φόνον τοῦ ἰδίου πατρός του.

Ἀρίβαζος, ὁ. Τρωικός τις ὅστις ἐπροβουλεύθη τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως Δαρείου Τοτάσπου, Αἰλιαν.

Ἀριβαῖος, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Καππαδόκων καὶ σύμμαχος τῶν Ἀσσυρίων ἐναντίον Βύρου τοῦ μεγάλου, ὅστις νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ διωκόμενος ἐθανατώθη.

Ἀριγαῖον, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας, τὴν ὁποίαν κατέστρεψεν ὁ Ἡφαιστίων διὰ προσταγῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, πιθαν. ἡ παρὰ Κρουτ. Academ λεγομένη, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 24.

Ἀρίγνωτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐτομένους κιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, δυσφημιζόμενος ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, Ἀριστφ. — 2) Πυθαγορείου τις παρὰ Λουκ.

Ἀριδαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Φιλίννης μιᾶς ὀρχηστρίδος καὶ ἀδελφὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον βασιλεύσας ἐξ χρόνους ἐθανατώθη ἀνελεῶς ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, Λουκ.

Ἀριζαντοί, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρετικῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμὸν, Ἡρόδτ. 1, 101.

Ἀρίδωλις, ιος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ἀλαβάνδων ἐν Καρίᾳ, Ἡρόδτ.

Ἀρικία, ἡ. Aricia. Πόλις ἀρχαιοτάτη τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Ῥώμης καὶ κειμένη ὀπίσω τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἐξαιρέτως ἡ θεὰ Ἄρτεμις μὲ παρωνύμιον τελεταῖς, Παυσ. β', 27. ταὐτὸν Ariccia· ὅθεν, Ἀρικηνοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Ἀρικίνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἥτις ἐλατρεύετο εἰς ἓν ἄλσος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Παυσ. Στράβ.

Ἄριμα, τά. Τόποι τις ἐν Κιλικίᾳ περίφημος διὰ τὸ ὑπ' αὐτὸν εὐρισκόμενον πῦρ, ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ὁ Τυφῶν, οἱ δὲ ἐν αὐτῷ κατοικοῦντες Ἄριμοι ἐλέγοντο. Ὅμ. Ἰλ. Β', 783. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγοντο οὕτως οἱ Σύροι· ἴδε Ἄριμοι.

Ἀριμάσποι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἐρημίᾳ Εὐρώπῃ, εἰς ἄκρον πολεμικὸν, παρ' Ἡρόδτ. 4, 27. σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦτο μονοφθάλμους, κατὰ δὲ Αἰσχύλ. Προμ. 811. κατῴκουν οὗτοι ἐν τῇ Ἀρριπῇ.

Ἀρίμινον, τό. Ἐπίσημος πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ παραθαλάσσιος, αὐτὸ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ταὐτὸν Rimini, Πολύβ.

Ἀριμῖνος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ὀμβρικῆς, ὅστις εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίνου.

Ἀρίμνης, εος, ὁ. Πλατειούτις, παρ' Ἡρόδτ.

Ἄρίμμας, α, ὁ. Σατράπης τις τῆς Συρίας, Ἀρρίαν.

Ἄριμοι, οἱ. Μυθώδης λαὸς τῆς Ἀσίας, ὅστις ἐλέγετο ὑπό τινων μὲν ὅτι κατῴκει ἐν τῇ Μυσίᾳ, ὑπ' ἄλλων δὲ ἐν Λυδίᾳ, ἐν Κιλικίᾳ, κατὰ Πίνδ. ὁ Στράβ. ὑπολαμβάνει τοὺς ὕστερον ἐν τῇ Συρίᾳ κατοικοῦντας Ἀρκαίους.

Ἀριοβαρζάνης, ους, ὁ. Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ Φρυγίας, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ πολλῶν ἄλλων ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ Βασιλέως ἤγειρε μίαν ἀποστασίαν κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου 363 πρὸ Χρ. ἥτις ὅμως δὲν ἀπέβη εὐτυχὴς, Ξενοφ. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ Βασιλέως Δαρείου, ὅστις πολεμήσας γενναίως μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατεκόπη ἐν τῇ μάχῃ μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν, Ἀρρίαν.

Ἄριοι, οἱ. Ἀρχαῖον κοινὸν ὄνομα τῶν Μήδων, Ἡρόδτ. 7, 62. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἴδε Ἀρία.

Ἀριόμαρδος, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχυλ. Περ. 38. — 2) Τίὸς τοῦ Δαρείου, στρατηγὸς τῶν Τιβρηνῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀρταβάνου, στρατηγὸς τῶν Κασπίων, Ἡρόδτ.

Ἄριος, ὁ, καὶ Ἄρειος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀρίας ἐν Ἀσίᾳ, ταὐτὸν Ἐρὶ, Στράβ. Ἀρρίαν.

Ἀριουσία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, καὶ ἡ Ἀριουσία χώρα, ἡ περὶξ τῆς πόλεως Ἀριουσίας γῆ, ἔνθα ἐγίνετο ὁ ἐξαίρετος Χῖος οἶνος, Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρίσβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίροπος καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἶσακον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀφῆκεν ἔπειτα ὑπανδρευομένη τὴν Ἑκάβην, Ἀπολδρ. γ', 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Δάρδανος καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλήθη ἡ πόλις Ἀρίσβη, Στέφ. Βυζ.

Ἀρίσβη, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀβύδου, Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 836. Στράβ. ὅθεν ἐπίρρ. Ἀρίσβηθεν, ἐκ τῆς Ἀρίσβης, Ὅμ. — Ἄρισβη καὶ Ἄρισβα, πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡροδτ. 1, 151.

Ἀριστα γόρας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀριστα γόρης. Τίς τοῦ Μελπαγόρου, γαμβρὸς τοῦ Ἱστιαίου καὶ Τύραννος τῆς Μιλήτου, ὃς τις διήγειρε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις ἀναστῖον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, θέλων νὰ ἀποκαταστήσῃ πάλιν εἰς αὐτὰς τὴν προτέραν ἐλευθερίαν των, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Περσικῶν στρατευμάτων πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Θράκην, ὅπου καὶ ἐχάθη μετὰ τῶν περὶ αὐτόν, Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλείδου, Τύραννος τῆς Κύμης, Ἡροδτ. — 3) ἕτερος Τύραννος ἐν Κυζίκῳ, Ἡροδτ. 4, 138. — 4) Τίος τοῦ Ἀρκεσιλάου, Πρύτανις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Νεμ. 11, 3.

Ἀριστείνετος, ὁ. Συγγραφεὺς ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν ἐκ Νικαίας τῆς Βιθυνίας, φίλος τοῦ σοφιστοῦ Λιβανίου.

Ἀρίσταιον, τό. Πόλις τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, Πτολ. δ', 5.

Ἀρίσταιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κυρήνης Θυγατρὸς τοῦ Πηνειοῦ, ποταμοῦ, ἀναπαφεὶς ὑπὸ τῶν Ὡρῶν καὶ Χαρίτων, αἵτινες ἔτρεφον αὐτὸν μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν· ἢ διὰ περίφημος κυνηγὸς καὶ ποιμὴν ἐπινοήσας τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, Πινδ. Πύθ. 9, 104. καὶ τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν, τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὸ καὶ ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς εὐεργετικὸς Ἥρως μὲ θείας τιμάς, καὶ ἐλογίζετο προστάτης τῶν ποιμένων· ὑπανδρευθεὶς τὴν Αὐτονόην θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐγέννησε τὸν Ἀκταίονα, ὃς τις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων σκύλων. Ἡσ. Θεογ. 974. Ἀπολδρ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Λίβ.

Ἀρίσταιχμος, ὁ. Ἠλεῖός τις, φίλος καὶ ὀπαδὸς τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ.

Ἀρίσταινδρος, ὁ. Περίφημός τις μάντις καὶ οἰωνοσκόπος παρὰ Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ ἐκ Τελμισσοῦ, Ἀρρίαν.

Ἀριστάρχης, ὁ. Ἀθηναῖος, ἐκ τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας, συντελέσας τὰ πλεῖστα εἰς καταστροφὴν τῆς Δημοκρατίας, Θουκ. ἡ, 90. Ξενφ. Ἑλλ. καὶ Ἀπομν. — 2) Σάμιος, περίφημος ἀστρονόμος, ζήσας περὶ τὸ 265. ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται μία πραγματεία, περὶ Μεγεθους καὶ Ἀποστάσεως τῶν Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης. — 3) Γραμματικὸς ἐκ τῆς νήσου Σαμοθράκης, μαθητὴς Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ καὶ διδάσκαλος τῶν παίδων Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, συγγράψας ὑγδοήκοντα περίπου βιβλία περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς Ἑλασικῆς Φιλολογίας, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν ἐσώθη σήμερον οὐδέν. Λεξικ.

Ἀριστέας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀριστέης. Ἀρχαῖος τῆς ποιητικῆς ἐκ Προικοννήσου, ζήσας περὶ τὸ 580 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράψας ἓν ποίημα περὶ Ἀριμασπῶν, Ἡροδτ. — 2) Ἀριστέας, Ἡροδτ. 7, 137. πιθαν. Ἀριστεύς, έως, ὁ, Θουκ. α', 60. υἱὸς τοῦ Ἀδειμάντου στρατηγὸς τῶν Κορινθίων.

Ἀριστείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Λυσιμάχου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, εἷς τῶν περιφήμων καὶ περικλεῶν στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ὅσοι διέπρεψαν ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅς τις εἰς τὰς κατὰ τῶν Περσῶν μάχας ἐν Μαραθῶνι, Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς δείξας μεγάλην ἀνδρείαν καὶ πολεμικὴν σύνεσιν, συνετέλεσεν μεγάλως διὰ τῶν φρονίμων καὶ σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν εἰς τὴν πολιτικὴν εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀποδειχθεὶς ὁ δικαιότατος πάντων τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὅμως φθονηθεὶς ἐξωρίσθη δι' ἐξοστρακισμοῦ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὕστερον δὲ ἐπιστρέψας ἀπέθανεν ἐν μεγάλῃ πενίᾳ, ταφεὶς δὶ ἐξόδων τοῦ κοινοῦ ταμείου, Πλούτ. Ἀριστ. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Ἀρχίππου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 50. — 3) Τίος τοῦ Λυσιμάχου καὶ ἔγγονος τοῦ Περιφήμου Ἀριστείδου τοῦ δικαίου, Πλάτ.

Ἀριστείδης, Αἴλιος· γεννηθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ τὸ 125 ἔτος ἀπὸ Χρ. Ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ζήσας ὡς ἐπὶ πολὺ ἐν Σμύρνῃ, ἔνθα ὑπῆρξε καὶ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἐκ τῶν Λόγων αὐτοῦ σώζονται εἰσέτι πεντήκοντα τρεῖς καὶ τινες ἐπιστολαί.

Ἀριστεραί, αἱ, Aristera, Πλίν. Μικραί τινες νῆσοι ἀπέναντι τῆς Ἀργολίδος, Παυσ.

Ἀριστεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Πελλίνου, ναύαρχος τοῦ Κορινθιακοῦ στόλου, Θουκ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. — 3) Ἰδε Ἀριστέας ἀριθμ. 2.

Ἀρίστιππος, ὁ. Θετταλός, ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευάδων, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου, Ξενφ. Ἀναβ. α. Πλάτ. — 2) Φιλόσοφος Κυρηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐν Ἀθήναις, καὶ καθιδρυτὴς τῆς Κυρηναϊκῆς αἱρέσεως· τὴν ὁποίαν ἐδίδαξεν παιδὸς τινα αὐτόθι μὴ ὑπομένων δὲ τὴν αὐστηρότητα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας καὶ τὴν περὶ τὰ πράγματα μετὰ σκέψεως θεωρίαν καὶ ἔρευναν, ἐσύστησεν ἴδιον δόγμα περιορίσας τὴν Εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ὑλικὴν ἀπόλαυσιν τοῦ ἡδέος καὶ εἰς τὴν ἀποφυγὴν τοῦ λυπηροῦ· ὅθεν καὶ ἐλθὼν εἰς Συρακούσας διέτριψε καιρόν τινα ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ τυράννου ἐντρυφῶν καὶ παρακιτίζων. Διογ. Λαερτ. Ξενφ.

Ἀριστίς, ὁ. Ἕλλην. κύρ. Ὄνομ. ἀνδρὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ς', 99.

Ἀριστόβουλος, ὁ. Ἐκ τῆς πόλεως Κασσάνδρας ἐν Μακεδονίᾳ, εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου καὶ συνέγραψεν τὰς πράξεις μετὰ τὸν θανάτον αὐτοῦ. Πλούταρχ. Λουκ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀρχιερεύς, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ὁ Ἱεροσολυμίτης Πομπήιος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον καὶ ἔστειλε μετὰ θριάμβου εἰς τὴν Ῥώμην· περιφεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος αὐθις εἰς Ἰουδαίαν διὰ νὰ καταλύσῃ τὴν αὐτόθι ἐξουσίαν τοῦ Πομπηίου, ἀπέθανε κατ' ὁδὸν τὸ 50 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀριστογείτων, ονος, ὁ. Νέος τις Ἀθηναῖος ὅστις συνωμόσας μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Ἁρμοδίου ἐφόνευσαν τὸν τύραννον Ἵππαρχον υἱὸν τοῦ Πεισιστράτου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων· ληφθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἱππίου ἀδελφοῦ τοῦ Ἱππάρχου ἐπέθανεν μετὰ βασάνων· πρὸς εὐγνωμοσύνην οἱ Ἀθηναῖοι ἀνήγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ χαλκοῦν ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἡροδτ. 5, 55. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς τῶν Ἀθηναίων, φίλος τοῦ Βασιλέως Φιλίππου τῶν Μακεδόνων, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζονται δύο λόγοι τοῦ Δημοσθένους.

Ἀριστογένης, ους, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Ξενφ.

Ἀριστοδήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολδρ. γ'.

Ἀριστόδημος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριστομάχου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν εἰς Πελοπόννησον ἐκστρατευσάντων Ἡρακλειδῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀργίαν ἐγέννησε τὸν Προκλῆ καὶ Εὐρυσθένη, τοὺς δύο πρώτους βασιλεῖς ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡροδτ. 6, 52. Ἀπολδρ. ὁ δὲ Ξενφ. Ἀγ. ἡ, 7. καλεῖ αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἡρακλοῦς. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὅς τις μόνος διεσώθη μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ. 7, 229. — 3) Ἕτερος Σπαρτιάτης, ἐπίτροπος τοῦ Βασιλέως Ἀγεσιλάου, Ξενφ. Ἑλ. — 4) Βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, ὅστις πολεμῶν μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπρόσφερεν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ λαοῦ του, ὕστερον δὲ ἐσφάγη αὐτοχειρίως ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, Παυσ. δ', 9. — 5) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἐπικαλούμενος ὁ μικρός, ἐκ χωρίου Κυδαθηναίου τῆς Ἀττικῆς, Ξενφ. — 6) Τραγικὸς τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους, διαπραγματευτὴς καὶ μεταποιητὴς Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ. — 7) συγγραφεὺς τις Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων, ἀναφερόμενος παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἀπολλ. Ῥοδ.

Ἀριστόδικος, ὁ Ἐπιτηδείως τις πολίτης ἐκ Κύμης τῆς ἐν Αἰολίᾳ, Ἡροδτ. — 2) Ποιητὴς Τρῳάδος, τοῦ ὁποίου σώζονται δύο ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ.

Ἀριστοκλείδας, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριστοφάνους Δικωνίεως, νικητὴς εἰς τοὺς Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Νέμ. 3.

Ἀριστοκλῆς, εους, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀγαλματοποιῶν ἐκ Ῥοδωνίας πόλεως τῆς Κρήτης, ζήσας περὶ τὴν πεντηκοστὴν τετάρτην Ὀλυμπιάδα. Παυσ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ ἐν Σπάρτῃ Βασιλέως Πλειστοάνακτος, Θουκ. — 3) Ῥήτωρ ἐκ Περγάμου, ζήσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἁδριανοῦ, καὶ τοῦ ὁποίου τὸν βίον ἔγραψεν ὁ Φιλόστρατος. — 4) Ἀριστοκλῆς Μεσσήνιος, φιλόσοφος περιπατητικός, γράψας κατὰ Σουϊδ. ἱστορίαν τῆς φιλοσοφίας εἰς δέκα βιβλία, καὶ ἓν ὑπόμνημα τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ἀριστοκοίτης, ὁ· ἴδε Ἀριστοκράτης.

Ἀριστοκράτης, ους, ὁ. Ὁ τελευταῖος Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, λαοβολησθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων διότι ἐπρόδωκε τοὺς Μεσσηνίους εἰς τὸν μετὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον, Παυσ. — 2) Τίος τοῦ Σκελλίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις μάχην, φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις καὶ οὗτος κατεδικάσθη εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ ταύτῃ ἀποθανόντων, Θουκ. ἡ, 24. ἐν δὲ ἑ, 19. εἶναι ἡμάρτη. Ἀριστοκείτης. — 3) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Ξενφ.

Ἀριστόκυπρος, ὁ. Τίος τοῦ Φιλοκύπρου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ, Ἡρόδτ.

Ἀριστόλαος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος Ἀθηναῖος, ἐστὶς λέγεται ὅτι ἐζωγράφισε τὸν Περικλέα καὶ Ἐπαμεινώνδα.

Ἀριστόλεως, ὁ. Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου, Δημοσθ.

Ἀριστομάχη, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δίωνος καὶ γυνὴ Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μὲ τὴν Δωρίδα, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀρετῆν. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 37. Πλούτ. Δι.

Ἀριστόμαχος, ὁ. Τίος τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος, Ἀπολλ. α, 9, 13. — 2) Τίὸς τοῦ Ἠλεσιάδου, ἐγγονὸς τοῦ Ἄλλου, καὶ πατὴρ τοῦ Τημένου, Κρεσφόντου καὶ Ἀριστοδήμου· οὗτος ἦν ἡγεμὼν τῶν Ἡρακλειδῶν ὅτε οὗτοι ἐστράτευσαν εἰς τὴν Πελοπόννησον τρίτην φορὰν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τισαμενοῦ. Ἡρόδ. 6, 52. Ἀπολλόδ.

Ἀ**ριστομένης**, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Νικομήδους, Μεσσήνιος, καταγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων εἰς τὸν δεύτερον Μεσσηνιακὸν πόλεμον 685 πρὸ Χρ. ὅπου ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν, φρόνησιν καὶ γενναιοψυχίαν, νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους εἰς διαφόρους μάχας καὶ ἀποφυγὼν δὶς τὴν αἰχμαλωσίαν· τελευταῖον δὲ προδοθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀριστοκράτους βασιλέως τῶν Ἀρκάδων, καὶ ἰδὼν μεταταιωμένας τὰς κατὰ τῆς Σπάρτης γενναίας ἐπιχειρήσεις του, ἔπεμψεν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μέγα μέρος τῶν Μεσσηνίων εἰς τὴν νῆσον Σικελίαν ὅπου κατῴκησαν τὴν Πόλιν Ζάγκλην ἥτις ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Μεσσήνη. — 2) Ἀριστομένης, ναύαρχος τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, ἐνικήθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. — 3) Λίγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Παυ. Πυθ. 8.

Ἀ**ριστομήδης**, ους, ὁ. Ἐκ Θεσσαλίας, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου ἐν τῇ μάχῃ τῶν Ἰσσῶν, Ἀρρίαν.

Ἀ**ριστόμνηστος**, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ζιϛ ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ**ριστονεῦται**, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ λιμὴν τῆς Πελλήνης, Παυσ.

Ἀ**ριστονίκη**, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡρόδ.

Ἀ**ριστόνικος**, ὁ. Περιηγητὴς τῆς Ῥήτωρ καὶ πολίτης ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ χωρίου Μαραθῶνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Μηθύμνης ἐν Λέσβῳ, γονεῦσις ὑπὸ τῶν ἰδίων Λεσβίων εἰς τοὺς ὁποίους παρέδωκεν αὐτὸν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ὅτε ἐκυρίευσε τὴν νῆσον ταύτην, Ἀρρίαν. — 3) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Ἰταλίᾳ.

Ἀ**ριστόνοος**, ἀττ. Ἀριστόνους, ου. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Παλαιστοῦς τὴν ὁποίαν οὗτος ἐμνηστεύθη, Γ'γῖν. — 2) Πολίτης Γελῶος ἐκ Σικελίας, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας εἰς τὴν πόλιν Ἀκράγαντα, Θουκ. στ', 4. — 3) Δαρισαῖός τις, παρὰ Θουκ.

Ἀ**ριστόξενος**, ὁ. Φιλόσοφος, ἐκ τῆς πόλεως Ταράντου ἐν Σικελίᾳ, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ εἷς τῶν ἐπιστήμων αὐτοῦ φίλων· οὗτος λεγίζεται εἰς ἀρχαιότατος συγγραφεὺς· ὅστις ἐπραγματεύθη περὶ Μουσικῆς, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι τρία βιβλία ἐπιγραφόμενα, Στοιχεῖα Ἁρμονικά. Αἰλιαν.

Ἄ**ριστος**, ὁ. Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἐκ Σαλαμῖνος πόλεως τῆς Κύπρου, εἷς τῶν Ἱστοριογράφων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Ἀ**ριστοτέλης**, ους, ὁ, Αἰτκ. η — καὶ ην. Οὗτος ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Βάττος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς νήσου Θήρας ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύῃ πόλιν Κυρήνην, Ηδ. — 2) εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. — 3) ὁ φιλόσοφος, υἱὸς τοῦ Νικομάχου ἰατροῦ τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀμύντα τοῦ τρίτου, γεννηθεὶς εἰς τὰ Στάγειρα τὸ 384 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 17 χρόνων ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐμαθήτευσεν εἴκοσι χρόνους κατὰ συνέχειαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐπροσκλήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Φιλίππου νὰ διδάξῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν· οὗτος ἐχορήγησεν μετὰ ταῦτα εἰς τὸν σοφὸν Ἀριστοτέλην ὅλα τὰ μέσα ὅσα ἐδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὰς φυσικὰς καὶ ζωολογικὰς αὐτοῦ παρατηρήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ὁ μέγας οὗτος τῆς φύσεως παρατηρητὴς συνήγαγε ὅλην ἐκείνην τὴν ἀφθονον ὕλην ἥτις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὰ ἀθάνατα αὐτοῦ φυσικὰ συγγράμματα· πεντεκοντούτης δ' ὢν μετέβη αὖθις εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου συστήσας ἰδίαν σχολὴν ἐδίδασκεν 13 χρόνους τὴν λεγομένην περιπατητικὴν φιλοσοφίαν εἰς τόπον τινὰ τερπνὸν καὶ δενδρόφυτον ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, Λύκειον καλούμενον· κατηγορηθεὶς δὲ τελευταῖον ὡς ἄθεος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ αὐτόθεν, ἦλθεν εἰς Χαλκίδα πόλιν τῆς Εὐβοίας ὅπου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἑξήκοντα ἑνὸς χρόνων. Ἀρῆκε διάφορα συγγράμματα περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φυσικῆς ἱστορίας, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς, Ῥητορικῆς, Μεταφυσικῆς, Δογικῆς, καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν συνέβαλον μεγάλως εἰς τὴν κατὰ διαφόρους αἰῶνας νοερὰν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. — 4) Φιλόσοφός τις Κυρηναῖος, Σύγχρονος τοῦ Ἀντιγόνου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 8. — ὢζεν Ἀριστοτελίζω, ὀπαδὸς εἰμὶ τοῦ Ἀριστοτέλους, φρονῶ τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, Στράβ. (τὸ ἄλφα ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον εἴληπται καὶ μακρόν.)

Ἀ**ριστοφάνης**, ους, ὁ. Αἰτκ. η καὶ ην. Πατὴρ τοῦ Ἀριστοτελείδα, ἐπερ ἴδε, Πλὸ. — 2) Περίφημος ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς εἶναι ἄγνωστος· γεννηθεὶς ἐκ φύσεως μὲ πολλὴν φαντασίαν, μὲ ἀστεῖον καὶ χαρίεντα εὐγλωττίαν καὶ μὲ ἀπεριόριστον ἐλπίδα εἰς τὸ σκώπτειν καὶ σατυρίζειν τοὺς ἄλλους, ἐπιτηδεύθη πρὸ πάντων τὸ εἶδος τῆς κωμικῆς ποιήσεως, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσέβαινεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς δραματικήν τινα παράστασιν ἀνάμικτον καὶ ἐχλεύαζε πολλάκις μὲ τὰς πλεόν αἰσχρὰς ἐκφράσεις τὰ ἐλλαττώματα τῶν ἄλλων, ἐγγίζων καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ τῆς θρησκείας τῶν Ἀθηναίων δόγματα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ κωμικῶν δραμάτων ἐσώθησαν μόνον ἕνδεκα, τὰ ὁποῖα περιέχουσι πολλὰς καὶ περιέργους γνώσεις τῶν ἠθῶν, ἐθίμων καὶ τοῦ βίου τῶν συγχρόνων του Ἀθηναίων. — 3) Γραμματικὸς Βυζάντιος, μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ Καλλιμάχου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστάρχου, ζῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, φύλαξ τῆς αὐτόθι περιφήμου Βιβλιοθήκης· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν ἐσώθη οὐδέν, Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Ἀ**ριστόφαντος**, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀκαρνάνων ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν.

Ἀ**ριστοφιλίδης**, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ταρκυτίνων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδ. 3, 136.

Ἀ**ριστοφύλος**, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸ ζχο ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ**ριστοφῶν**, ῶντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυγνώτου, εἷς τῶν περιφήμων ζωγράφων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Γοργ. — 2) ἐπιστημός τις ἐν Ἀθήναις ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, σύγχρονος τοῦ Θρασυβούλου, ἀδελφὸς ἄμητος ἐχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους καὶ Τιμοθέου Θουκ. Ξενοφ. — 3) ἕτερός τις Ἀριστοφῶν ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ.

Ἀ**ρίστυλλος**, ὁ. Λίσχρός καὶ φαυλόβιός τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλουτ. 314. Ἐκκλ. 674.

Ἄ**ριστων**, ωνος, ὁ. Τύραννος τοῦ Βυζαντίου, Ἡρόδ. — 2) δέκατος τέταρτος Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Ἀγασικλέους ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλείδων, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, περίφημος διὰ τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ φρόνησιν καὶ γενναιοψυχίαν, Ἡρόδτ. 1, 67. — 3) Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος αὐτοῦ εἰς τὴν γυμναστικὴν, Πλάτ. — 4) φιλόσοφος στωϊκὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας περὶ τὸ 270 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ μαθητεύσας παρ' αὐτῷ τῷ φιλοσόφῳ Ζήνωνι· ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐσύστησεν ἑαυτῷ ἰδίαν σχολὴν πλησιάζουσαν μᾶλλον εἰς τὴν τῶν Κυνικῶν φιλοσοφίαν, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 33. — 5) Ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Παιόνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρρ. — ὢνος, Ἀριστώνειος, α, ον, τοῦ Ἀρίστωνος, ἢ Ἀριστωνείειος, Στράβ.

Ἀ**ριστώνυμος**, ὁ. Κορινθίός τις, παρὰ Θουκ. β', 33. — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 122. — 3) Βιβλιοθηκάριος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, γράψας πολλὰς κωμῳδίας, τῶν ὁποίων οὐδεμία ἐσώθη.

Ἀ**ριφράδης**, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐτομένους, Δυσηναῖος κιθαρῳδός, τὸν ὁποῖον ἐμπαίζει ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀναιδῆ καὶ ἄσωτον, Ἔκκλησ. 129. Λουκ.

Ἀ**ρίφρων**, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σαλαμῖνος καὶ πάππος τοῦ Περικλέους, Ἀθηναῖος, Ἡρόδτ. 6, 66. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Περικλέους καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ηλειτίου, Πλάτ. Πρωταγ.

Ἀ**ρίων**, ονος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων λυριῳδῶν ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λεσβου· οὗτος λέγεται, ὅτι ἐπιστρέψων ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ ἓν Κορινθιακὸν πλοῖον, καὶ πηδήσας εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε οἱ ναῦται ἀπεφάσισαν νὰ τὸν διαπαιδώσωσι διὰ νὰ λάβωσι τοὺς θησαυροὺς του, ἐσώθη ἐγγὺς ἐνὸς δελφῖνος εἰς τὸ Ταίναρον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, Ἡροδτ. 1, 23. ὄθεν Ἀριόνιος, ία, ιον τῶν Ἀρίονος. — 2) = Ἀρείων, ὅπερ ὁρα.

Ἀ**ρκαδία**, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος, κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον ὀρεινή, συνερχουσα πρὸς Ἀνατολὰς μὲ τὴν Ἀργολίδα ἀπὸ τὰς ὁποίας χωρίζεται διὰ τοῦ ὄρους Παρθενίου καὶ Ἀρτεμισίου, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὴν Λακωνίαν, πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Ἠλείδα, ἀπὸ τῆς ἑσπερίας χωρίζεται διὰ τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, καὶ πρὸς ἄρκτου μὲ τὴν Ἀχαΐαν καὶ Σικυῶνα, χωριζομένη ἀπ' αὐτῶν διὰ τοῦ ὄρους Λαμπείας καὶ Ἐρυμάνθου, Παυσ. ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἐξέχει πρὸ πάντων τὸ περίφημον ὄρος Κυλλήνη, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἑρμοῦ μὲ τὸ ξύλινον ἄγαλμα αὐτοῦ, Παυσ. η, 17. Ἐκλήθη δὲ Ἀρκαδία ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος υἱοῦ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς, βασιλέως τῆς χώρας ταύτης. Οἱ δὲ Ηάτριοι τῆς Ἀρκαδίας ἐλογίζοντο Αὐτόχθονες μὴ ἀναμιχθέντες οὐδέποτε μὲ ἄλλα ξένα ἔθνη τὰ ὁποῖα ἦλθον κατὰ καιροὺς καὶ κατῴκησαν εἰς ἄλλα μέρη τῆς Πελοποννήσου, ζῶντες κατ' ἀρχὰς ὡς ἐπὶ πολὺ βίον ἄγριον καὶ κατοικοῦντες εἰς σπήλαια, ὕστερον δὲ κατὰ μικρὸν ἐξευγενιζόμενοι καὶ οὗτοι, ἔκτισαν διαφόρους πόλεις, ἠσπάσθησαν τὰς ἡδονὰς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς· καὶ ἀφοσιώθησαν πρὸ πάντων μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν μουσικὴν, ποιητικὴν καὶ ὀρχηστικὴν· ὁ δὲ γενικὸς χαρακτὴρ αὐτῶν ἦν φιλάνθρωπος, βοηθητικὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἐπίμονοι εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ γενναῖος εἰς τοὺς πολέμους. ταῦτῶν Ἀρκαδία, ἀποτελοῦσα ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ Πρωτεύουσαν τὴν Τριπολιτσάν· ὅθεν ἐπίρρ. Ἀρκαδίηθεν, Ἀπολ. Ῥοδ. ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ, Ἀρκάδες, οἱ κάτοι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρκαδικός, ή, όν. Τῆς Ἀρκαδίας, Ξεν. κατὰ τὸ Ἀρκαδικόν, κατὰ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ συνήθειαν, Ξενοφ.

Ἄρκας, άδος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλλιστοῦς δυγατρὸς τοῦ Λυκάονος, ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀναστὰς ἐκ τῆς Μαίας, κτίστης καὶ βασιλεὺς τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἀρκαδίας καὶ διδάξας πρῶτος τὸν λαὸν αὐτοῦ τὴν ἐργασίαν τῆς γῆς καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδυμάτων· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἐρατοῦς, ἢ κατ' ἄλλους Λεαίρας γεγέννησε τὸν Ἄζαν, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐμερίσθησαν μεταξὺ των τὴν χώραν, Ἀπολλόδ. ἡ, 8, 2, Παυσ. — 2) οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Τζῆς. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας, Ὅμηρ.

Ἀρκεσίδης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀρκεσίου, ὁ Ἰασος, Καλλιμ.

Ἀρκεισιάδης, του, ὁ. Τὶς τοῦ Ἀρκεσίου, ὁ Λαέρτης πατὴρ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 740.

Ἀρκείσιος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κύρνης, πατὴρ τοῦ Λαέρτου καὶ πάππος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 182. Ἀπολλόδ. ά, 9, 16.

Ἀρκεσίλαος, ου, ὁ, Ἰων. Ἀρκεσίλεως, Ἡρόδ. Δωρ. Ἀρκεσίλας, ᾱ, Πινδ. Τὶὸς τοῦ Δύκου καὶ τῆς Θεοβούλης, εἷς τῶν τεσσάρων στρατηγῶν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 495. Ο, 329. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο εἱ τέσσαρες βασιλεῖς τῆς Κυρήνης ἐν Λιβύῃ, καταγόμενοι ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βάττου, ἐπισημότεροι τῶν ἐκείνων ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὑπῆρχον Ἀρκεσίλαος ὁ τέταρτος, Ἡρόδ. 2, 160—162. Πινδ. Πυθ. 4, δ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς πόλεως Πιτάνης ἐν Αἰολίδι, γεννηθεὶς τὸ 316 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Πολέμονος καὶ κτιστὴς τῆς μέσης Ἀκαδημίας, Διογ. Λαέρ.

Ἀρκεύς, έως, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ.

Ἀρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἴριδος, τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐρρίψεν εἰς τὸν Τάρταρον, διότι ἐπολέμησε μετὰ τῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν, Πτολ. Ἡφαιστ. ς'.

Ἄρκη, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης πλησίον τοῦ ὄρους Λιβάνου, ἣν θὰ ἐτιμᾶτο ὁ Καίσαρ Αὔγουστος μὲ θείας τιμάς, ἔστερον Καισάρεια παρὰ Λιβάνῳ ὠνομάσθη. Στέφ. Βυζ.

Ἀρκόννησος, ἡ. Νῆσος ἀκατοίκητος τοῦ Λιγαίου πελάγους πλησίον τῆς Λέσβου, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀστὶς ἐλέγετο. — 2) ἑτέρα νῆσος πλησίον τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἁλικαρνασσοῦ, Στράβ.

Ἀρκτεύς, έως, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Αἰγυπτίων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 310.

Ἄρκτος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, πολεμήσας κατὰ τῶν Λαπιθῶν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειρίθου, Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Ἀρκτοφόνος, ὁ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ὠρίωνος.

Ἄρκτων ὄρος. Ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν Μυσίᾳ, πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 941.

Ἄρκυς, ος, ἡ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ἀπολλόδ.

Ἅρμα, ατος, τό. Κώμη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Ταναγρας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Γῆ ἀνοιχθεῖσα κατέπιεν τὸν μάντιν Ἀμφιάραον ὁμοῦ μὲ τὸ ἅρμα αὐτοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 490. — 2) Λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης ἐν Βοιωτίᾳ, Αἰλιαν. — 3) Κώμη τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῆς Φυλῆς, Στράβ.

Ἁρμαμίθρης, ου, ὁ. Τὶὸς τοῦ Δάτεως, στρατηγὸς τῶν Περσῶν.

Ἁρματίδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Διθυράμβου, Θεσπιεύς, Ἡρόδ. 7, 227. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ς'. 2.

Ἅρματοῦς, οὖντος, ἡ, καὶ Ἁρματοῦν, ὄν χωρογρ. Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας ἀπέναντι τῆς Λέσβου, Θουκ. η', 101.

Ἅρμαξα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας.

Ἁρμένη, ἡ. Κώμη τις τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Σινώπης, μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ. ἡ Ἁρμήνη, παρὰ Ξενοφ.

Ἀρμενία, ἡ. Χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας, τὸ παλαι σχηματίζουσα ἓν ἐπίσημον βασίλειον διοικούμενον αὐτονόμως ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπετάχθη εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Μήδων καὶ ἔφερε ἡνιόθη μὲ τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον, ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ἡ Ἀρμενία εἰς δύο μέρη, εἰς μεγάλην Ἀρμενίαν, κειμένην πέραν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ συνερχομένην ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀλβανίαν καὶ Ἰβηρίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καππαδοκίαν καὶ μικρὰν Ἀρμενίαν, νοτείως μὲ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ Ἀσσυρίαν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Μηδίαν καὶ Κασπίαν θάλασσαν, καὶ εἶχε πρωτεύουσαν πόλιν τὰ Ἀρτάξατα, καὶ εἰς μικρὰν Ἀρμενίαν, ἥτις καὶ ἡ πρὸς ἑσπέραν Ἀρμενία ἐκαλεῖτο, κειμένην παρὰ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου μεταξὺ Καππαδοκίας, τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Ἡρόδ. Ξενοφ. ὅθεν Ἀρμένιος, ία, ιον καὶ Ἀρμενιακός, ή, όν, τῆς Ἀρμενίας, ἢ ἐκ τῆς Ἀρμενίας, καὶ Ἀρμενιστί, μὲ Ἀρμενικὸν τρόπον.

Ἀρμένιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρμενίας, συνεχόμενον μετὰ τοῦ Ταύρου, πιθαν. τὰ λεγόμενα Μόσχικα ὄρη, Ἡρόδ. 1, 72.

Ἀρμένιος, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Ἀρμενίας, Ἡρόδ. — 2) Ἀρμένιος, στρατηγὸς τῶν Γερμανῶν ἐπὶ Αὐγούστου Καίσαρος, ὅστις ἐζήτησε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Γερμανοὺς ἀπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐξουσίας, Στράβ.

Ἀρμίανα, τά. Πόλις τῶν Παρθυαίων ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἄρμης, ητος, ὁ. Ἡνίοχος τοῦ Κύρου καὶ Πρόπαππος Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδ.

Ἁρμόδιος, ὁ. Ἀθηναῖος, φίλος καὶ συνωμότης τοῦ Ἀριστογείτονος μετὰ τοῦ ὁποίου φονεύσας τὸν τύραννον Ἵππαρχον εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων κατεκόπη ἀπὸ τοὺς φύλακας αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνήγειραν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀϊδιμησιν τῆς γενναίας αὐτῶν πράξεως ἀνδριάντας χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἴδε Ἀριστογείτων, Ἡρόδ. 5, 55. ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο οὕτω καὶ ἓν ἄσμα ἀδόμενον ἐν κισσῷ τραπέζης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁρμοδίου, ὅθεν, τὸν Ἁρμόδιον ἄδειν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 980.

Ἁρμοκύδης, ου, ὁ (υ). Εἷς τῶν δοκιμωμάτων Φωκέων, ὅστις ἦλθεν εἰς Θήβας πρὸς τὸν Μαρδόνιον στρατηγὸν τῶν Περσῶν φέρων χιλίους ὁπλίτας Φωκεῖς, Ἡρόδ. 9, 17.

Ἁρμονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, γυνὴ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Σεμέλην καὶ τὴν Ἰνώ, Ὅμ. Ὕμ. Ἀπολ. 195. Ἡσ. Θεογ. 934.

Ἁρμονίαι, αἱ. Τόποι τινὲς ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στράβ.

Ἁρμονίδης, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φερεκλέους, Τρώς, Ὅμ. Ἰλ. Ε', 60. — 2) Μουσικὸς τις μοιχὸς τοῦ περιφήμου Τιμοθέου, Λουκ.

Ἅρναι, αἱ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Χερρίου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρναίων, Θουκ. α', 103.

Ἀρναῖος, ὁ. Ἐπώνυμος ἐν Ἰθάκῃ, καλούμενος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὕστερον δὲ Ἶρις ὁ αὐτὸς λεγόμενος, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 5. — 2) πατὴρ τῆς Μεγαμήδης γυναικὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολλόδ. β', 4, 10.

Ἄρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησεν Δῖολον τὸν δεύτερον καὶ τὸν Βοιωτὸν, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Βοιωτίᾳ καὶ Θεσσαλίᾳ πόλεις Ἄρνη, Παυσ. 9', 40.

Ἄρνη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας μὴ προσδιορισμένη ἀκριβῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 507. Κατὰ Στράβ. ἡ μετὰ ταῦτα Ἀχαϊκὴ κληθεῖσα, κατὰ δὲ Παυσ. ἡ Χαιρώνεια, κατ' ἄλλους δὲ εἰκάζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς Κωπαΐδος λίμνης. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, Θουκ. ά, 12. — 3) = Ἄρνας, ὅθεν Ἀρναῖος, ὁ κάτοικος.

Ἄρνισσα, ἡ. Πόλις τῆς Παιονίας, Θουκ. ἐ', 128.

Ἄρνος, ὁ. Ἀπηνὸς Ποταμὸς τῆς Ἑτρουρίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, ταυτὸν Ἄρνος, Ἀπηνὸς Στράβ.

Ἀροεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ἐληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἀχαΐας Ἄροην, ὕστερον Πάτρας κληθεῖσαν, Παυσ. ζ', 21, 18.

Ἀρόη, ἡ. Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀχαΐας, ὕστερον Πάτραι κληθεῖσα, Στεφ. Βυζ.

Ἀροένιος, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅστις καὶ Ὀλβιος ἐλέγετο, ῥέων διὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Ἠλίδος, Παυσ.

Ἀρούερνοι, οἱ. Arverni. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, τανῦν Auvergne, Στράβ. Ἀρέρνιοι, Στεφ. Βυζ.

Ἀρούπεινον, τό. Arupinum. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαπόδων, Στράβ.

Ἁρπαγίον, τό. Μέρος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς κόλπου Σιδηνῆς, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης ὑπὸ τοῦ Διός, Θουκ. η', 101. καὶ Ἁρπαγεία, τά, παρὰ Στράβ.

Ἁρπαγος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀξιωματικῶν τοῦ βασιλέως τῆς Μηδίας Ἀστυάγους, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος παρέδωκε τὸν νεογενηθέντα ἐκ τῆς δυγατρὸς αὐτοῦ Μανδάνης Κῦρον, διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βερβῶν τῶν ὀρίων, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου διεσώθη ὁ Κῦρος, Ἡρόδ. 1, 80. — 2) Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδ. 6, 28.

Ἁρπαλεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Λυκάονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Ἁρπαλίων, ωνος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Πελαιμένους Παφλαγόνος, φίλος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 644.

Ἁρπαλος, ὁ. Στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ ταμίευμα τῆς Βαβυλῶνος, ὅστις λαβὼν τὸ πλεῖστον μέρος τῶν αὐτόθι θησαυρῶν ἔφυγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀρρίαν.

Ἁρπαλύκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, ἥτις βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρὸς καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ, ἐσφαξε τὸν ἰδιον ἀδελφὸν της καὶ ἐπρόσφερεν αὐτὸν εἰς ψητὸν εἰς τὸν πατέρα της, εἶτα δὲ μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς πτηνόν, Παρθεν.

Ἁρπαλυκος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Λυκίου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλόδ. — 2) Διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν πυγμαχίαν ἐκ Φαιστίων πόλεως τῆς Φωκίδος, Θεοκρ. Εἰδ. κδ', (14, ἔνθα ὁ Βιωνὶς Αὐτὸ νικος ἀναγιγώσκει.

Ἅρπασος, ὁ, καὶ Ἅρπασσος, παρὰ Διοδ. Σικ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀράξην, ταυτὸν Ἅρπασσος, Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 7, 18. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀσίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον, ταυτὸν Δοκειλέα, Στράβ. Κουϊντ. Σμ. 10, 144.

Ἅρπινα, καὶ Ἅρπινα Παυσ. ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ. Στράβ.

Ἄρπινα, τά, Arpinum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ Ῥωμαίου ῥήτορος Κικέρωνος, τανῦν Arpino, Πλούτ. Κικ. 8.

Ἄ᾽ρπινα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λοφοποῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Οἰνόμαον καὶ ἀφ᾽ ἧς ἐκλήθη ἡ ἐν Ἠλίδι πόλις Ἄρπινα, Παυσαν. ϛ, 22. — 2) = Ἄρπινα.

Ἁ᾽ρποκράτης, ους, ὁ, αἰτιατ. ην καὶ ηνα. Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, περιστειλόμενος ἀεὶ ὡς ἔν τρυφερῷ ἔτι παιδίῳ, καθήμενον ἐφ᾽ ἑνὸς ἄκρου τοῦ δακτύλου εἰς τὰ χείλη τοῦ στόματος, ὡς εἰκὼν καὶ σύμβολον τῆς σιωπῆς, Πλουτ. Ἴσ. Ὅσ.

Ἅ᾽ρπυια, ἡ. Εἷς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, Ὀβιδ.

Ἅ᾽ρπυια, ἡ, πληθ. Ἅρπυιαι, αἱ. Θεαὶ τῆς ταραχῆς, συγχύτεως καὶ ἀνεμοζάλης, λαμβανόμεναι φυσικῶς καὶ ἠθικῶς· παρ᾽ Ἡσ. Θεογ. 267. Θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἡ Ἀελλὼ καὶ ἡ Ὠκυπέτη· παρ᾽ Ὅμηρ. Ἰλ. Π, 150 καὶ ἑτέρα τρίτη Ποδάργη λεγομένη· περιστάνουτο δὲ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρ. ποιητῶν ὡς παρθένοι ἔχουσαι ἐπ᾽ αὐτῶν πτερά, μὲ πρόσωπον δυσειδὲς καὶ ἐπηλητικὸν καὶ μὲ ὄνυχας γυπῶν εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, παρεπέμπεναι πολλάκις ὡς αἱ Ἐρινύες εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, Ἀπολλόδ. α᾽, 2, 6. καὶ ϛ, 21.

Ἅ᾽ρπυς, υος, ὁ. Μυθολογούμενος ποταμὸς ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται, ὅτι ἔπεσε μία τῶν Ἁρπυιῶν, διακομισθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Βορέου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔλαβεν ὁ ποταμὸς τὴν ὁμωνυμίαν ταύτην, πρότερον Τίγρης καλούμενος, Ἀπολλόδ. α᾽, 9, 21.

Ἁ᾽ῤῥαβία, ἡ, = Ἀραβία.

Ἁ᾽ῤῥα, ἡ. Πόλις μικρὰ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Συρίας, μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Ἐπιφανείας, Πτολεμ.

Ἀ᾽ῤῥήτιον, τό, ἢ μᾶλλον Ἀρήτιον, Arretium. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, περίσημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, τανῦν Arezzo, Πολυβ. ὄθεν, Ἀῤῥητῖνοι, οἱ κάτοικοι, Πολύβ.

Ἄ᾽ῤῥητος, ὁ, πιθαν. Ἀρήτιος· Τίὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολλόδ. γ᾽, 12, 5.

Ἀ᾽ῤῥιανά, τά, ἢ Ἀῤῥιανοί, οἱ. Χώρα τις ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, Θουκυδ. ἡ, 104 κατὰ Οὐδσ. καὶ λαός τις οὕτω καλούμενος ἐπὶ τῆς αὐτῆς Χερσονήσου.

Ἀ᾽ῤῥιανός, Φλαύιος. Φιλόσοφος καὶ ἱστορικὸς ἐκ Νικομηδείας πόλεως τῆς Βιθυνίας, μαθητὴς τοῦ Ἐπικτήτου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἁδριανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐκλήθη ἡγεμὼν τῆς Καππαδοκίας· σώζεται αὐτοῦ, ἱστορία τῆς ἀναβάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς βιβλία ἑπτά, καὶ, Ἐπικτήτου διατριβῶν βιβλία τέσσαρα.

Ἀ᾽ῤῥίας, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν δορυφόρων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Λίλ. ποικ. Ἱστορ. ιδ᾽, 48. παρὰ Πλουτρχ. Ταῤῥίας.

Ἀ᾽ῤῥίβαιος, ὁ. Τὶς τοῦ Βρομέρου, βασιλεὺς τῶν Λυγκηστῶν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκυδ. δ᾽, 79.

Ἀ᾽ῤῥύβας, α, ὁ. Μακεδών τις, Ἀῤῥιαν.

Ἀ᾽ρσακίδαι, εἱ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀρσάκου καὶ διάδοχοι τῆς βασιλείας τῶν Πάρθων, Λουκ. Ἡρωδ.

Ἀ᾽ρσά᾽κης, ου ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 991. — 2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Πάρθων, ὁ σωστήσας τὴν δυναστείαν τῶν Ἀρσακιδῶν ἐν Παρθίᾳ, φονεύσας τὸν Ἀγαθοκλῆν ἡγεμόνα τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ 256 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάζοντο οἱ λοιποὶ βασιλεῖς καὶ διάδοχοι τοῦ γένους αὐτοῦ Ἀρσάκαι, ὅσοι ἐδυνάστευσαν εἰς τὴν Παρθίαν καὶ Ἀρμενίαν, Λουκ. Στρᾴβ. Ἡρωδ.

Ἀ᾽ρσακία καὶ Ἀρσάκη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας, πρότερον Ῥάγα καλουμένη, ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καὶ κληθεῖσα ὑπ᾽ αὐτοῦ Εὐρωπος, ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν Πάρθων ὠνομάσθη Ἀρσακία.

Ἀρσάμης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λιγυπτίων ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 36. — 2) Πατὴρ τοῦ Ὑστάσπου καὶ πάππος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ πρώτου. — 3) Τὶς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Αἰθιόπων, Ἡρόδοτ. 7, 69. — 4) Τὶς τοῦ Ἀρμοῦ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, Ἡρόδτ. 1, 209. — 5) Τὶς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. — 6) Ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἔμπειρος πολιτικῆς, ὅστις διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ φρενήσεως καὶ ἀρετῆς ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐμουχλάσας πολὺ τὸ ἐμπόριον τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, καὶ ἐνισχύσας μεγάλως τὴν πολεμικὴν δύναμιν τῶν Περσῶν. — 7) Βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας τὸ 245 ἔτος πρὸ Χρ. — 8) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Ἀῤῥιαν.

Ἀ᾽ρσαμένης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, στρατηγὸς τῶν Οὐτίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 68.

Ἄ᾽ρσης, ου, ὁ. Τὶς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀρταξέρξου Ὤχου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Βαγώα τὸ 336 ἔτος πρὸ Χρ. Ἀῤῥιαν.

Ἀ᾽ρσινόη, ἡ, Δωρικ. Ἀρσινόα. Θυγάτηρ τοῦ Φηγέως ἐξ Ἀρκαδίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος, Ἀπολλόδ. γ᾽, 7, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιόν, Ἀπολλόδ. γ᾽, 10, 3. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τροφὸς τοῦ Ὀρέστου, ἥτις ἔσωσεν αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἀνθρωφόνου αὐτοῦ μητρὸς Κλυταιμνήστρας καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὸν Στρόφιον, Πινδ. Πυθ. 11, 25, 54.

Ἀ᾽ρσινόη, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Βερενίκης, κατ᾽ ἀρχὰς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Δυσίμαχος ἡγεμὼν τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου, εἶτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλάδελφος, τὸν ὁποῖον ἠγάπησε μὲ ὑπερβολήν. Θεοκρ. Εἰδ. ιϛ᾽, 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δυσιμάχου καὶ πρώτη γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, τὴν ὁποίαν αἰχμαλωτίσας ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ἔφερεν αὐτὴν μετὰ θρίαμβον εἰς τὴν Ῥώμην· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ὑπ᾽ αὐτοῦ καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας ἀδελφῆς αὐτῆς Κλεοπάτρας.

Ἀ᾽ρσινόη, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀσίᾳ καὶ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν, 1) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἥτις καὶ Κλεοπατρὶς ἐλέγετο, κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, κατὰ δὲ Mannert δύο διάφοροι πόλεις, Στρᾴβ. — 2) Πόλις τῆς Μεσαίας Λιγύπτου, μητρόπολις τοῦ Ἀρσινοΐτου Νομοῦ, πρότερον Κροκοδείλων λεγομένη διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ ζώου κροκοδείλου, Ἡρόδοτ. 2, 149. Διοδ. Σικ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, ἥτις καὶ Ταύχειρα ἐκαλεῖτο, Στρᾴβ. — 4) Πόλις τῆς Κιλικίας πλησίον τοῦ Ἀμανοῦ μὲ λιμένα, Στρᾴβ. — 5) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας. — 6) Ἑτέρα πόλις τῆς Κύπρου ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Λευκόλλας, τανῦν Φαμαγούστη λεγομένη, Στρᾴβ. — 7) Πόλις τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Κωνώπη καλουμένη, Στρᾴβ. ὄθεν, Ἀρσινοήτης, ου, καὶ Ἀρσινοεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ἀ᾽ρσινοΐτης Νομός. Νομός τις ἢ μικρὰ ἐπαρχία τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Ἀρσινόην, Στρᾴβ.

Ἀ᾽ρσίνοος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Τενέδου, πατὴρ τῆς ὡραίας Βκαμήδης, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 625.

Ἀ᾽ρταβαζάνης, ους, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡρόδοτ. 7, 2.

Ἀ᾽ρταβάζης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Τιγράνου, βασιλεύς τῶν Ἀρμενίων, καθυπερβεὶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτ. Κράσ. καὶ Ἀρταβάσδης, ου, Στρᾴβ.

Ἀ᾽ρτάβαζος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Φαρνάκου, εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ἡγεμὼν τῶν Πάρθων καὶ Χορασμίων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις μετὰ τὴν ἐν Πλαταιεῖς μάχην διεσώθη μὲ χιλιάδας στρατιώτας εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδτ. Θουκυδ. α᾽, 129. — 2) Σατράπης ἐν Ἀσίᾳ Περσῶν, ὅστις ἀποστατήσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου καὶ νικηθεὶς, ἔφυγεν εἰς τὴν Μακεδονίαν πρὸς τὸν βασιλέα Φίλιππον, εἶτα ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἔγινε πρῶτος ὑπουργὸς παρὰ Δαρείῳ τῷ Κοδομανῷ, Δημοσθ. Διοδόρ. Σικ. ιϛ᾽.

Ἀ᾽ρτάβανος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ θεῖος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡρόδτ. 4, 83. — 2) Τριακὶς τις υἱοὺς τοῦ Ξέρξου καὶ ἡγεμόνων τῶν δορυφόρων αὐτοῦ, ὃς εἰς συνωμοσίας κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ φονεύσας αὐτὸν, ἔβαλεν εἰς τὸν θρόνον τὸν Ἀρταξέρξην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς, Διοδ. Σικ. — 3) Θεῖος καὶ διάδοχος τοῦ Φραάτου, βασιλεύς τῶν Πάρθων ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀρσακιδῶν, ἀποθανὼν εἰς τὴν κατὰ τῶν Σκυθῶν μάχην τὸ 125 ἔτος πρὸ Χρ.

Ἀ᾽ρταβάτης, ου, ὁ. Πέρσης, πατὴρ τοῦ Φρανκάσπου, Ἡρόδτ. 7, 65.

Ἀ᾽ρτάβροι, οἱ, Artabri. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ταῤῥακωνησίᾳ Ἱσπανίᾳ, ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριον καὶ πολεμικόν.

Ἀ᾽ρτάβου ἀκρωτήριον. Τὸ βορειοδυτικώτατον ἀκρωτήριον τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στρᾴβ. καὶ Πτολ. καλοῦσι Νέριον.

Ἀ᾽ρταγέρσης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ. α᾽, 7, 11.

Ἀ᾽ρταγιγάρτα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τῶν πηγῶν τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγρεδος. Πτολ. ε᾽, 13.

Ἀ᾽ρτάεξος, ὁ, καὶ Ἀρτάβαζος. Φίλος τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ξενοφ.

Ἀ᾽ρταῤῥώστρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου καὶ γυνὴ τοῦ Μαρδονίου, Ἡρόδ. θ, 43.

Ἀ᾽ρταῖος, ὁ. Πέρσης τις παρ᾽ Ἡροδτ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν, μὲ τὰ ὁποῖον ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνῶν, Ἡρόδτ. 7, 61.

Ἀ᾽ρτακάκκα, τά, Στρᾴβ. καὶ Ἀρτάσπα, Ἄρμιαν. πιθαν. Ἀρτάκαυα κατὰ Mannert. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἄρτας ἐν Περσίδι ἐπὶ τοῦ Ἄρίου ποταμοῦ, Artacoana παρὰ Πλιν. πλησίον τῆς νῦν Ἀῤῥὰν λεγομένης.

Ἀ᾽ρτεμίη, ἡ. Ἱερωτήριον θεσσάδες ἐπὶ τῆς νήσου Κυζίκου ἐν τῇ προποντίδι, Στρᾴβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τινος νήσου παρὰ τῇ Κυζίκῳ ἢ μᾶλλον προάστειον αὐτῆς τῆς Κυζίκου, τανῦν Ἀρτάκι, Ἡρόδτ. 6, 33. Στρᾴβ. ὄθεν Ἀρτακίκες, ἰκ, ικυ, τῆς Ἀρτάκης, καὶ Ἀρτακηνός, ὁ κάτοικος.

Ἀ᾽ρτεμίη, προσωπικ. κρήνη, ἡ. Κρήνη τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λαιστρυγόνων ἐν Ἰταλίᾳ, Ὁμ. Ὀδ. Κ, 108. — 2) Ἑτέρα κρήνη πλησίον τῆς Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 957. — παρ᾽ Ἡροδτ. δὲ καὶ πόλις Ἀσιατική.

Ἀ᾽ρτεμίης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχ. Περσ. 316.

Ἄ᾽ρτεμις, Δωρικ. ἀντὶ Ἄρτεμις.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρτεμίτα, = Ἀρτεμίτα.

Ἀρτάνης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, Ἡρόδτ. 4, 49. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῷ μεταξὺ Ἀντάνδρου καὶ Ἀβύδου, Ἀρριαν.

Ἀρτάνης, εω, ὁ. Τιὸς τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Δαρείου, Ἡρόδτ. 7, 224. — 2) Βασιλεὺς τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας περὶ τὸ 77 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Τιγράνου ἐπέπεσεν ἐν τῇ μάχῃ.

Ἀρτάξατα, τά. Πόλις πρωτεύουσα τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀρτάξου καὶ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, Στράβ. Πλουτρ. ἔτι καὶ Ἀρταξίασατα, τά, Στέφ. Βυζ τανῦν Ἀρδαχάτ.

Ἀρταξέρξης, καὶ Ἀρτοξέρξης, ου, ὁ. Οὕτως ἐκαλοῦντό τινες τῶν βασιλέων τῆς Περσίας μετὰ Ὦχον τὸν μεγάλον, ὁ Ἡρόδτ. 6, 98 ἑρμην. τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ, ὁ μεγας, ἀρήϊος. — 1) Ἀρταξέρξης ὁ πρῶτος, υἱὸς Ξέρξου τοῦ πρώτου, ἐπιλεηθεὶς μαιρεργικὸν διὰ τὰς πολὺ μακρὰς αὐτοῦ χεῖρας, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 465 ἕως 424 ἔτους πρὸ Χρ. μὲ πολλὴν σύνεσιν καὶ διαισυμνὴν· πολεμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βιασθεὶς ὑπ' αὐτῶν νὰ ζητήσῃ εἰρήνην, ἀφῆκε τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις ἐλευθέρας, Ἡρόδ. — 2) Ἀρταξέρξης υἱὸς Δαρείου τοῦ Νόθου, Μνήμων ἐπικαλούμενος διὰ τὸ μέγα αὐτοῦ μνημονικόν· κατὰ τοῦτου πολεμήσας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κῦρος ὁ Νεώτερος, ἐφονεύθη εἰς τὴν ἐν Κουναξῇ μάχην τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβασίλευσε δὲ ὁ Ἀρταξέρξης οὗτος ἀπὸ τοῦ 405 ἕως τοῦ 362 ἔτους πρὸ Χρ. Ξενοφ. Πλούτρ. — 3) Ἀρταξέρξης ὁ τρίτος, Ὦχος ἐπικληθείς, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 362 ἕως 338 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Βαγώα. Ἀρταξ. Ἡρόδ. Θουκ. Ξενοφ. Ἀρτοξ. Πλάτ Πλούτ.

Ἀρταξίας, ου, ὁ. Κατ' ἀρχὰς σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου ἐν Ἀρμενίᾳ, εἶτα γειρόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς μεγάλης Ἀρμενίας τὸ ὁποῖον ἀνεγώρισε καὶ αὐτὴ ἡ Ῥώμη· εἶτα δὲ πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἀντιόχου Ἐπιφανοῦς καὶ νικηθείς, ἐλήφθη αἰγμάλωτος καὶ κατεκόπη. Πλουτ.

Ἀρταπάτας, α, καὶ Ἀρταπάτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πιστοτάτων εὐνούχων Κύρου τοῦ Νεωτέρου, Ξενοφ. Ἀναβ. α, 6, 11.

Ἄρτας, α, ὁ. Ἰαπύγιός τις παρὰ Θουκ.

Ἀρταύκτης, αη, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Σηστοῦ καὶ στρατηγὸς τῶν Μασυρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ.

Ἀρταφέρνης, ους, ὁ. Ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Πεισιστρατίδην Ἱππίαν φυγόντα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατεπολέμησε τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικὰς πόλεις, κατεδαρίσας ἐκ θεμελίων τὴν πόλιν Μίλητον, Ἡρόδτ. 6, 94. — 2) Τιὸς τοῦ προτέρου καὶ στρατηγὸς μετὰ τοῦ Δάτιδος εἰς τὴν πρώτην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν γενομένην ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐν Μαραθῶνι, ἐσώθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ στρατεύματος εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδτ. Αἰσχύλ. Περσ. 21. — 3) Αἰνετ. Ἀρταφερνην, Πέρσης τις παρὰ Θουκ. δ' 50.

Ἀρταφρένης, = Ἀρταφέρνης, Αἰσχλ. Περσ. 775. Βασιλεύς τις τῶν Περσῶν.

Ἀρταχαΐης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀρταίου, στρατηγὸς τῶν Ἰνδῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδτ. 7, 65.

Ἀρτεμβάρης, ους, ὁ. Μῆδός τις τῶν ὁμοίμων, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν παῖζων Κῦρος ὁ μεγάλος ἐμαστίγωσεν μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συμπαιστοριῶν, Ἡρόδτ. 1, 114. — 2) στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Περσ. 29.

Ἀρτεμίδας, αι. Οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Φοίνιξιν αἱ ἑπτὰ θυγατέρες, τὰς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τῆς Ἀστάρτης, ταὐτὸν τῷ Τιτανίδες, Εὐσεβ.

Ἀρτεμίδωρος, ὁ. Ἕλλην γεωγράφος ἐκ τῆς πόλεως Ἐφέσου, ζήσας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. συνέγραψεν ἕνα Περίπλουν εἰς ἕνδεκα βιβλία, ἐπιγεγραμμένον, Γεωγραφούμενα, τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα διεμείναν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι, Στράβ. — 2) Συγγραφεύς τις Δαλδιανὸς ἐπικαλούμενος, ἐκ Δαλδίδος τῆς ἐν Λυδίᾳ, γράψας Ὀνειροκριτικὸν εἰς πέντε βιβλία, Λουκ.

Ἀρτεμις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθεῖσα καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου καὶ λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ποστις τοῦ φωτὸς, τὸ ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς διεχέετατε ἐφ' ὅλην τὴν φύσιν ἐκ τῆς Σελήνης, διὸ καὶ συγχέεται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἄλλων ποιητῶν μὲ αὐτὴν τὴν Σελήνην. Ὡς θεὰ δὲ τοῦ κυνηγίου διέτριβεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς, μείνασα ἀείποτε παρθένος, καὶ αὐστηρῶς τιμωροῦσα τοὺς ὅσοι ἠθέλον συλλάβει ἀσελγῆ τινα ὑπὲρ αὐτῆς ἐπιθυμίαν· κατετόξευσε τὰ τέκνα τῆς Νιόβης, ἥτις ἐπάρθη, ὅτι ἦν εὐτεκνοτέρα καὶ αὐτῆς τῆς Λητοῦς, μετεμόρφωσε τὸν Ἀκταίονα εἰς ἔλαφον, διότι εἶδεν αὐτὴν γυμνὴν λουομένην, καὶ παριστάνετο ὡς ἐπὶ πολὺ ψέρουσα ἐν τόξον καὶ μίαν φαρέτραν, συνωδευμένην ὑπὸ τῶν νυμφῶν αὐτῆς καὶ ἐσθ' ὅτε ἔχουσα κατόπιν της ἕνα θηρευτικὸν σκύλον· ἐλατρεύετο ἔτι καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς κατηχθονίου Ἑκάτης καὶ Εἰλειθυίας. Περίφημος πρὸ πάντων ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ παριστάνετο ὑπ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσεως· ἐπὶ δὲ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐλατρεύετο μὲ ἀνθρωπίνους θυσίας· ὡσαύτως ἐν Ῥώμῃ εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη μεγαλοπρεπῆ ναὸν ἀνεγερθέντα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τουλλίου, λατρευομένη ὑπὸ τὸ ὄνομα Diana. Ὁμρ. Ἀπολλ. γ', 5.

Ἀρτεμισία, ἡ. Βασίλισσα τῆς Καρίας ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, ἥτις ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ἔχουσα πέντε καλῶς ὡπλισμένα πλοῖα· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν κινδυνεύσασα νὰ αἰχμαλωτισθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἐσώθη διὰ τῆς πανουργίας της· τελευταῖον καταφρονομένη ὑπό τινος νεου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα μὲ ὑπερβολὴν, ὑπὸ ἀπελπισίας ἐρημισθὴ ἀπὸ τοῦ ἐν Λευκάδι ἀφαιτηρίου καὶ ἐπιήν εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδτ. — 2) Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Μαυσώλου βασιλέως τῆς Καρίας ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἠγάπησε τὸν ἄνδρα αὐτῆς τοσοῦτον πολύ, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀνήγειρα πρὸς ἀνάμνησιν του τὸ περίφημον ἐν Ἁλικαρνασσῷ Μαυσώλειον λεγόμενον μνῆμα, ἅπερ τὴν ἐσωσε μεμιγμένην μετ' ἄλλων ποτῶν, καὶ ὑπὸ τῆς λύπης ἀπέθανε μετὰ δύο χρόνους, Δημ.

Ἀρτεμίσια, τά. Ἑορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος, πανηγυριζομένη ἔξωτ. ἐν Δελφοῖς, ἐνθα ἔθυον εἰς αὐτὴν μίαν τρίγλην· ὡσαύτως καὶ ἐν Συρακούσαις, ἐνθα διήρκει ἡ τελετὴ αὕτη τρεῖς ἡμέρας. Πτολμ. Ἀρχ Ι.

Ἀρτεμίσιον, τό. Ἀκρ. Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἶτα ἴδιως ὄρος πλησίον τῆς Οἰνόης ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· Ἀπολλόδ. — 2) Λεμωτήριον καὶ ἄκτη ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κατὰ τὸ ἀρκτικὸν αὐτῆς μέρος, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα ναυμαχίαν τῶν Περσῶν καὶ Ἑλλήνων, Ἡρόδοτ. 7, 175 Θουκδ. — 3) Ἕτερον λεμωτήριον τῆς Καρίας ἐν τῷ μικρῷ Ἀσίᾳ πλησίον τοῦ Γλαύκου κόλπου. — 4) Ναὸς καὶ Ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας ἐν Ἰταλίᾳ, Aricinum Nemus, Στράβ.

Ἀρτεμίτα, καὶ Ἀρτεμίτη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀστυρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τανῦν, Σχιβάδιζεν Ἀρτεμιτηνός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἀρτεμίχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑλλήνος καὶ τῆς Ἅρπης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀπόλλων μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν, Ἀντ. Διῤ.

Ἀρτέμων, ωνος, ὁ. Ἀναιδὴς τις καὶ μαλθακὸς ποιητὴς Λυρικῶν ἀσμάτων, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἀχερν. 850, κατὰ τινας εἰλημμένος ὡς ἐπίθετ. τοῦ Κρατίνου. — 2) Μεγαλέμπορός τις ἐκ Φασηλίδος πόλεως τῆς Λυκίας παρὰ Δημοσθ.

Ἀρτίμπασα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἡρόδτ. 4, 59.

Ἄρτιμας, α, ὁ. Πέρτης, σατράπης τῆς Λυδίας, Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ.

Ἀντίπος, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, τυγχάνεις παρ' Ὁμρ. ἀπαντώμενον, ὡς ἔχοντος ἀρτίους καὶ ἰσχυροὺς τοὺς πόδας, Ὀδ. Θ, 310.

Ἀρτίσκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον, Ἡρόδτ. 4, 92. τανῦν Τούνσα· πιθαν. Ἀρδήσκος.

Ἀρτούχας, ου, ὁ. Σατράπης Πέρσης, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Ἀναβ.

Ἀρτύβιος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν ὑπὸ Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, Ἡρόδτ. 5, 108.

Ἀρτύντης, εω, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἱππάρτου στρατηγὸς τῶν Παιτύων ἐπὶ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 66.

Ἀρτύφιος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀρταβάνου, ἡγεμὼν τῶν Γανδαρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, Ἡρόδτ. 7, 66.

Ἀρυάνδης, ου, ὁ. Πέρσης, σατράπης τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμβύσου, Ἡρόδοτ.

Ἀρύβας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φοινίκων ἐκ Σιδῶνος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ληφθεῖσα ὑπὸ πειρατῶν ἐδουλευε παρ' αὐτοῖς, Ὁμ. Ὀδ. Ο, 425. — 2) γεν. Ἀρύβου, = Ἀρύμβας.

Ἀρύνης, ος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Λυδίας Ἀλυάττου, Ἡρόδτ.

Ἀρύμβας, ου (Ἀρύβας παρὰ Πλουτ. καὶ Ἀρύββας Παυσ.). Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, θεῖος τῆς Ὀλυμπιάδος γυναικὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημ.

Ἀρύμαγδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ῥέων μεταξὺ Ἀναμουρίου καὶ Ἀρτιτόης, Πτολ. ε'.

Ἀρχάγαθος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις συναδύσας τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν.

Ἀρχαγόρας, ου, ὁ. Δοχαγότις ἐξ Ἄργους, Ξεν.

Ἀρχαιόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, Ἀρριαν.

Ἀρχανδρος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ Φθίας, γαμβρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἡρόδτ. 2, 98.

Ἀρχάνδρου πόλις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀρχάνδρου υἱοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ, ὕστερου δὲ Ἀνδρόπολις λεγομένη, Ἡρόδοτ. 2, 97 τανῦν Σχιαβούρ.

Ἀρχέβιος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κερανωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολλόδ γ', 8, 1.

Ἀρχέβιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ δυνατῶν Βυζαντίων, ὁ παραδώσας εἰς τὸν Θρασύβουλον τὴν πόλιν Βυζάντιον, Δημ. πρὸς Δεπτ.

Ἀρχέδημος, ὁ, Δωρ. Ἀρχέδαμος. Εἷς τῶν ἰσχυρῶν ἐν Ἀθήναις δημαγωγῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. α', 7, 1. τοῦτον κωμῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς γε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σον Ἀθηναῖον, Βάρτ. 419 καὶ καλεῖ αὐτὸν γλαμυρόν, στίχ. 519. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐπικαλούμενος ὁ Πλήκης παρ' Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. σελ. 531. — 3) Φιλόσοφός τις ζῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔστειλε πρὸς τὸν Πλάτωνα διὰ νὰ λύσῃ τινὲς ἀπορίας του. Βαρθ. Ἀνάχ. ε'. — 4) Μακεδών τις, Αἰλ. ἱδε Ἀρχίδαμος.

Ἀρχεδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰππίου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰνησίδου ἐκ Λαμψάκου, Σαμ. Θουκιδ. ς'. 59. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα Δαναΐδων τοῦ Θεσπιοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Δυσάστην. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀρχέδημος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Εὐρυπόλης, Ἀπολδρ.

Ἀρχελαΐς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς δυτικῆς Ἰουδαίας, Πτολ. ε'. 16. — 2) Ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν Καππαδοκίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ, Πτολ.

Ἀρχελαοι. οἱ. Φυλὴ τις τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδοτ. δ, 68.

Ἀρχέλαος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀναξιβίας, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος βασιλέως τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς, Ἀπολδρ. β', 4, 5, 7. — 3) Νόθος υἱὸς τοῦ Περδίκκα βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλκέτα. Φονεύσας δὲ τὸν γνήσιον υἱὸν τοῦ Περδίκκα καὶ τὸν θεῖον αὐτοῦ μὲ τοὺς υἱοὺς καὶ λοιποὺς συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας βασιλεύσας 14 χρόνους, φανεὶς ἀείποτε φίλος τῶν σοφῶν, τοὺς ὁποίους ἐζήτει νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ, πρὸ πάντων δὲ ἐτίμα καὶ ἠγάπα τὸν ποιητὴν Εὐριπίδην τοσοῦτον, ὥστε ἐπεστεύθη εἰς αὐτὸν καὶ τὴν κυβέρνησιν τῶν θημοσίων ὑποθέσεων· τελευταῖον δὲ φονευθεὶς καὶ οὗτος τὸ 398 ἔτος πρὸ Χρ. Θουκιδ. Πλάτ. Γοργ. — 4) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Λυκούργου, Πλούτ. — 5) Καππάδοκας καὶ ἀρχιστρατηγὸς τοῦ βασιλέως Μιθριδάτου, κυριεύσας τὰς Ἀθήνας διὰ προδοσίας· τοῦτον πολεμήσας ὕστερον ὁ Ῥωμαῖος στρατηγὸς Σύλλας τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος ἐν Χαιρωνείᾳ, ὥστε ἐβιάσθη νὰ ζητήσῃ τὴν εἰρήνην. — 6) Φιλόσοφος Μιλήσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρου, ζήσας περὶ τὴν πέμπτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους, Δουκ. — 7) Ἕλλην ποιητής, Χερρονησίτης ἐπικαλούμενος, ζήσας πιθαν. περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ., τοῦ ὁποίου σῴζονται τρία ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ. — 8) Περίφημός τις τραγικὸς ποιητής, Λουκ.

Ἀρχέμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θεσπιάδος Δηλίου, Ἀπολδρ. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. — 3) Ἀρχαῖός τις συγγραφεὺς ἐκ τῆς νήσου Εὐβοίας, γράψας διάφορα βιβλία περὶ Θηρίων καὶ ἄλλων περιεργων ἀντικειμένων τῆς κατοικίδος αὐτοῦ, ἀναφερόμενα παρ' Ἀθήν. Πλούτ.

Ἀρχέμορος, ὁ, ἡ Ὀλέτης, ὁ. Τίὸς τοῦ Δυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ τῆς Εὐρυδίκης· τοῦτον ἔτι βρέφος ὄντα τρέφουσα ἡ Ὑψιπύλη καὶ ἐξελθοῦσα ποτὲ τῆς πόλεως εἰς περιπάτησιν, ἀπήντησε τοὺς ἑπτὰ Ἥρωας ἐκστρατεύοντας κατὰ τῶν Θηβῶν· θέλοντα δὲ νὰ δείξῃ εἰς αὐτοὺς μίαν πλησίον κειμένην κρήνην, ἀμέσως τὸ βρέφος ἐπὶ τῆς γῆς ἔθαντον τῆς δοθείσης πρέτερον ὑπὸ τοῦ μαντέως προρρήσεως, τὸ ὁποῖον εὗρεν ἐπιστρέψατα κατεσπαραγμένον ὑφ' ἑνὸς δράκοντος ἔφορου τῆς κρήνης ἐκείνης· πρὸς ἀνάμνησιν τούτου ἐστήσαντο ἐνταῦθα οἱ ἑπτὰ Ἥρωες τοὺς περιφήμους Νεμεακοὺς ἀγῶνας, Ἀπολδρ. γ', 6, 4. Σχολ. Πινδ. Πυθ.

Ἀρχεπτόλεμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τεύκρου, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 312. — 2) Λακεδαιμόνιός τις ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας διὰ τὰ προβλῆθ συνθήκας εἰρήνης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 794.

Ἀρχέστρατος, ὁ. Λοκρὸς τὸ πατρὶ τοῦ Ἀρχηπτόλεμου, Πινδ. Ὀλ. 10. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου καὶ γράψας ἐν διδακτικὸν ποίημα. — 4) Σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φωκίωνος, Δημ.

Ἀρχέτεμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἀρχηγέτης, ου, Δωρ. Ἀρχαγέτας, α, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπελληνίου, Παυσ. ι, 32. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὸν ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας ναὸν αὐτοῦ, Θουκ.

Ἀρχία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνειοῦ καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰνάχου, ἥτις ἐγέννησε μετ' αὐτὸς τὸν Φορωνέα· Ὑγῖν. καὶ ἄλλους δὲ παῖδας αὕτη Μελία.

Ἀρχίας, ου, ὁ, Ἰων. Ἀρχίης. Ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλέους ἐκ Κορίνθου, ἥτις λέγεται, ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Συράκουσας ἐν Σικελίᾳ, Θουκ. ς', 3. — 2) Σάμιός τις παρ' Ἡρόδ. — 3) Θηβαῖος Πολέμαρχος, φίλος τῶν Λακεδαιμονίων, ὅστις περέδωκε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν εἰς τὸν στρατηγὸν τῶν Σπαρτιατῶν Φοιβίδαν 378 πρὸ Χρ. φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Πελοπίδα, Ξενοφ. Ἑλλ. — 4) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς πόλεως Θουρίου, ἐπικαλούμενος Φυγαδοθήρας, ὡς θηρεύων τοὺς φυγάδας Ἕλληνας μετὰ τὴν νίκην τοῦ Ἀντιπάτρου, ἵνα τοὺς παραδώσῃ εἰς αὐτόν. (τὸ Ἰατρ ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ δὲ Θεοκρ. Εἰδ. κη', 17 εὕρηται καὶ μακρόν.)

Ἀρχίβιος, ὁ. Ἰατρὸς τις παρὰ Λουκ.

Ἀρχίδαμος, ὁ, Ἰων. Ἀρχίδημος (1). Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 668 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, Ἡρόδ. 8, 131. — 2) Τίὸς τοῦ Ζευξιδάμου καὶ ἔκγονος τοῦ Λεωτυχίδου, δέκατος ἕβδομος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς αὐτῆς οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, τὸ 469–427 ἔτος πρὸ Χρ., ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἐξερράγη ὁ πρῶτος Πελοποννησιακὸς πόλεμος, κατ' ὃν ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 431 ἔτος πρὸ Χρ. διεπράξατό τινα μέρη αὐτῆς, Θουκυδ. α, 79, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3, 13. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀγησιλάου καὶ ἔκγονος τοῦ πρωτέρου Ἀρχιδάμου, εἰκοστὸς βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀπὸ τοῦ 361–338 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἐνίκησε τοὺς Ἀρκάδας πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, ἐβοήθησε τοὺς Φωκεῖς εἰς τὴν διαφαγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Ξενοφ. Ἑλλ. Ἰστορ. — 4) Τίὸς Εὐδαμίδα τοῦ πρώτου καὶ εἰκοστὸς δεύτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, βασιλεύσας περὶ τὸ 290 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπερασπιζόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας ἐπολεμήθη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, καὶ ἔσωσε μετὰ βίας αὐτὴν τὴν Σπάρτην ἐπαπειλουμένην διὰ μιᾶς βιαίου πολιορκίας. — Ὄνομ. Ἀρχιδάμου, ίτ, ιον, τοῦ Ἀρχιδάμου, Θουκ.

Ἀρχιδίκη, ἡ. Περίφημός τις ἑταίρα ἐκ Ναυκράτεως τῆς Λιβύης, Ἡρόδ. 2, 135. Ἀρχεδίκη παρ' Αἰλ.

Ἀρχίλοχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος Τρῶς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 476. — 2) Ἀρχαῖος Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Πάρου, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα μ' ἐκείνα τοῦ Ὁμήρου ἀνεγνώσθησαν εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἑλλήνων συνελεύσεις καὶ ἐκωφελοῦντο ὡς πρὸς τὴν ὑπεροχὴν τῆς ποιήσεως του δεύτερος μετὰ τὸν Ὁμηρον· τὰ ποιήματά του ὅμως ἦσαν πλήρη ἀσεμνῶν σκωμμάτων καὶ αἰσχρᾶς κακηγορίας, ὥστε οἱ Λακεδαιμόνιοι ἀπηγόρευσαν αὐτὰ δι' ὅλου ἀπὸ τὸ νὰ ἀναγινώσκωνται εἰς τὴν πατρίδα των· τελευταῖον ἐκφωνήσας ἐπὶ τῶν ὤμων του, τὸν ὁποῖον ἐσύνθεσε πρὸς ἔπαινον τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβε μεγάλην ὑποδοχὴν εἰς τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ γενικὴν συνάθροισιν τῶν Ἑλλήνων· ἐφονεύθη δὲ ὑπό τινα Καλόνδαν Νάξιον ἐχθρόν του· ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σῴζονται μόνον τινὰ ἀποσπάσματα. Ἡρόδτ. 1, 12.

Ἀρχιμήδης, ους, ὁ. Περίφημος μαθηματικὸς Συρακούσιος, γεννηθεὶς τὸ 287 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τῆς μεγάλης καὶ ὑπεροχου αὐτοῦ φυσικῆς ἀνεκάλυψε πολλὰς αἰτίας τῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ ἐπενόησε πρὸ πάντων ἐν τῇ μηχανικῇ ὑψηλοτάτας θεωρίας, ὑποβαλὼν αὐτὰς εἰς μίαν ἐπιστημονικὴν τάξιν καὶ ὁλότητα. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἠθέλησεν ὁ Ἀρχιμήδης δεκάκις τῶν κατέρων νὰ κατακαύσῃ τὰ τείλων τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐπολιόρκει τὴν πόλιν τῶν Συρακουσῶν· εἰς δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ἐφονεύθη ὑφ' ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μαρκέλλου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ θάνατός του ἐπροξένησε βαθεῖαν λύπην. Πλούτρ.

Ἀρχῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ κυριεύσας τὸ φρούριον Φυλήν, Πλάτ. Δημ. κατὰ Τιμ.

Ἀρχιππος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου Μυρρινουσίου ἐν Ἀττικῇ, Δημ.

Ἀρχιτέλης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀχαιοῦ καὶ υἱὸς τῆς Αὐτομάτης, Παυσ. — 2) Πατὴρ τοῦ Εὐνόμου, Ἀπολδρ. β', 7. 6.

Ἀρχύτας, ου, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς ἐκ τῆς πολεως Ταραντου, φίλος τοῦ Πλάτωνος καὶ εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μαθηματικῶν, εὑρετὴς διαφόρων χρησίμων μηχανων· ὅτε ὁ Πλάτων ἔπεσεν τὴν εὐνοίας τοῦ τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου, ἔμελε νὰ χαθῇ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του, ὁ Ἀρχύτας ἔσωσεν αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν τύραννον μαιτείας του· Διογ. Λαερτ. — 2) Ἔφορος τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λυσάνδρου, Ξενοφ.

Ἀρχωνίδης, ου, ὁ. Τύραννός τις ἐν Σικελίᾳ, Θουκ.

Ἄσαι, αἱ. Χωρίον τι ἐπὶ τῆς Κορινθίας χερσονήσου, Στέφ. Βυζ.

Ἄσπιοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ.

Ἄσανδρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Βοσπόρου, ὅστις διεχώρισε τὴν Θρᾳκικὴν Χερσόνησον μ' ἓν τεῖχος ἀπὸ τῆς λοιπῆς ξηρᾶς, ἀπολαύσας εἰς ἡλικὸν 93 χρόνων, Λουκ. Μακρβ. 6. — 2) Σατράπης τῆς Λυδίας, Ἀρρίαν.

Ἄσαρος, = Αἴσαρος.

Ἄσβεστος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς κεραμέως, Ὅμ. Ἐπ. ιδ'.

Ἄσβολος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις ἐπολέμησε κατὰ τῶν Λαπίθων εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 180. — 2) Οὗτος ἐκαλεῖτο καὶ εἷς τῶν πεντήκοντα σύλλων τοῦ Λαπιθαίους, Ὀβιδ.

Ἄσβῦται, οἱ, καὶ Ἀσβῦτοι παρὰ Πτολμ. Λαὸς τῆς Ἀφρικῆς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτικῇ Νουμιδικῇ, δυτικῶς τῶν Νασαμώνων, Ἡρόδοτ. 4, 170. καὶ, ἡ Ἀσβυτὶς γαῖα, ἡ χώρα τῶν Ἀσβυστῶν, Καλλιμ.

Ἀσδρούβας, ὁ, καὶ ου, ὁ. Andrubal. Καρχηδόνιος στρατηγὸς, ἀδελφὸς τοῦ Ἀννίβα, ὅστις εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονικὸν πόλεμον ἐνίκησε κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὑπάτου Πλαυτίου. — 2) Τίὸς τοῦ Γισκωνος, στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν Ἰσπανίᾳ, νικηθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ ὑπάτου Μαρκίου. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀννωνος, στρατηγὸς

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν πρῶτον Καρχηδονιακὸν πόλεμον, Πολύβ.

Ἀσέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Μεγαλοπόλεως, Ξενφ. ἔδεν Ἀσεάτης, εὖ, ὁ κάτοικ. Ξενφ.

Ἀσία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἰαπετὸς ἐγέννησε τὸν Προμηθέα, Ἐπιμηθέα, Ἄτλαντα καὶ Μενοίτιον, Ἡσ. Θεογ. 359. ἀπ' αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐκλήθη Ἀσία ἡ τῶν μεγαλητέρων μερῶν τῆς Γῆς, Ἡρόδτ. 4, 45. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ ἕτερον ἐν Λακωνίᾳ, Παυσ. 3', 25.

Ἀσία, ἡ (υυ-). Τὸ μέγα μέρος τῆς γηΐνου σφαίρας, τὸ ὁποῖον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκαλεῖτο μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα Ἀσία, Ἀσίη· πρῶτον δὲ παρ' Ἡροδτ. ἀπαντᾶται ἡ ὀνομασία αὐτὴ, ὅστις διεῖρε ὅλον τοῦτο τὸ μέρος εἰς δύω Ἀσίην, περιλαμβάνουσαν τὸ Βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ Μηδίας, 1, 95. καὶ εἰς κάτω Ἀσίαν, περιλαμβάνουσαν τὴν Ἰωνίαν, Καρίαν, Λυκίαν, Ἡρόδτ. 1, 177. συνήθως δὲ ἐδιαιρεῖτο εἰς μεγάλην ἢ Ἀνατολικὴν Ἀσίαν, καὶ εἰς μικρὰν ἢ δυτικὴν Ἀσίαν· καὶ ἡ μὲν μεγάλη Ἀσία περιεῖχεν ἀρατικὰς χώρας, Κολχίδα, Ἰβηρίαν, Ἀλβανίαν, καὶ Ἀσιατικὴν Σαρματίαν, ἀνατολικὰς χώρας, Ἑρκανίαν, Μαργιανὴν, Βακτριανὴν, Σογδιανὴν καὶ γενικῶς πᾶσαν τὴν Ἀσιατικὴν Σκυθίαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν, Ἀσσυρίαν, Μηδίαν, Σουσιανὴν, Περσίαν, Καρμανίαν, Παρθίαν, Ἀριανὴν, Δραγγιανὴν, Γεδρωσίαν, Ἀραχωσίαν, τὴν χώραν τῶν Παροπαμισάδων, τὴν Ἰνδίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Σινῶν, μεσημβριωτικὴν τὴν Συρίαν, Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην, Παλαιστίνην, Ἀραβίαν καὶ τὰς νήσους τὰς μεσημβρινὰς θαλάσσης· ἡ δὲ μικρὰ ἢ Δυτικὴ Ἀσία περιεῖχε τὰς ἐπαρχίας, Μυσίαν, Λυδίαν, Καρίαν, Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Λυκίαν, Παφλαγονίαν, Γαλατίαν, Λυκαονίαν, Πισιδίαν, Παμφυλίαν, Κιλικίαν, Καππαδοκίαν καὶ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Πόντου, ὁμοῦ μὲ τὰς πέριξ τῶν παραλίων αὐτῆς Νήσους· ἔδεν Ἀσιανὸς, ἡ, όν, Θουκ. καὶ καὶ Ἀσιατικὸς, ἡ, όν, τὰς Ἀσίας ἢ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀνήκων, Στράβ. Ἀσιάτης, ου, Δηλικ. Ἀσιᾶτις, ιδος, Ἰων. Ἀσιήτης, Κάτοικ τῆς Ἀσίας, Εὐρ. — 2) Ἀσία = Μηνοίτα, οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐν Λυδίᾳ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Καΰστρου καὶ τοῦ Τμώλου ὄρους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ὕστερον οὗτος ὅλη ἡ Ἀσία, ἴδε Ἀσίας καὶ Ἄσιος. — 3) Πόλις τῆς Σουσιανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. 6, 3. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ ἐπὶ Λυδίας.

Ἀσιάδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀσίου, ὁ Ἀδάμας, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 140.

Ἀσιανός, ἡ, όν. Τῆς Ἀσίας ἢ ἐκ τῆς Ἀσίας, Θουκ.

Ἀσίας, ου, καὶ αο, καὶ ω, Ἰων. Ἀσίης. Τιὸς τοῦ Κότυος καὶ ἔγγονος τοῦ Μάνεω, Βασιλεὺς τῆς Λυδίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡροδτ. 4, 45, ἔδεν, Ἀσίου ἐν λειμῶνι, Ὁμ. αὐτόθ. λειμών τις ἐν Ἀσίᾳ περὶ τὸν Κάϋστρον ποταμὸν, Στράβ.

Ἀσιάς, άδος, ἡ. Ἀσιανὴ, Αἰσχύλ.

Ἀσιάτης, ὁ. Ὁ κάποικ. τῆς Ἀσίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀσιᾶτις, ιδος, ἡ. Ἀσιατικὴ, Αἰσχύλ.

Ἀσιήτης, ιδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Ἀσιάτης.

Ἀσιναῖος κόλπος. Ὁ μέγας κόλπος τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ τοῦ Ἀκρίτα ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας καὶ τοῦ Ταινάρου, ὅστις καὶ κόλπος Μεσσηνιακὸς ἐλέγετο, ταὐτὸ κόλπος τῆς Κορώνης, Στράβ.

Ἀσίναρος καὶ Ἀσιναρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, ταὐτὸ Φρύσσο, Θουκ. ζ, 34. Πλουτ.

Ἀσίνη, ἡ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο τρεῖς πόλεις ἐν Πελοποννήσῳ. 1) Ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος ἀντικρὺς τῆς Ἑρμιόνης, Ὁμ. Ἰλ. Β, 560. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας πλησίον τοῦ Γυθίου, Ἀσίνη ἡ Λακωνικὴ λεγομένη, Θουκ. δ', 54. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 1, 25. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, Ἡρόδοτ. Θουκ. δ', 13. ὅδεν Ἀσιναῖος, αία, αῖον, τῆς Ἀσίνης, καὶ Ἀσιναῖοι, οἱ κάτοικ. Ξενφ.

Ἄσιος, ὁ (-υυ). Τιὸς τοῦ Δύμαντος καὶ ἀδελφὸς τῆς βασιλίσσης Ἑκάβης, φυῆς τὸ γένος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 715. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀρτέκου ἡγεμόντος τῆς Ἀρίσβης, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 837. — 3) Ἀρχαῖος τις ποιητὴς Σάμιος, Ἀπολδρ. γ', 8.

Ἀσιός, ὰ, όν. Τοῦ Ἀσίου, ἴδε Ἀσίας.

Ἀσίς, ίδος, ἡ (-υ) = Ἀσία, Αἰσχύλ.

Ἀσκάλαφος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, γεννηθεὶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ἄκτορος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰαλμενοῦ, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν· εἶτα ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐφονεύθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου, Ὁμρ. Ἰλ. Β, 512. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς Γοργύρας, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὸν Πλούτωνα, ὅτι ἡ Περσεφόνη ἔφαγε κόκκους τινὸς ῥοδίου ἐν τῷ Ἅδῃ, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ πάλιν πλησίον τοῦ Πλούτωνος, ἡ δὲ Δήμητρα ἔῤῥιψε κατ' ἐπάνω του ἕνα μέγαν λίθον, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ ὑπὲρ τῆς δυστυχίας αὐτῆς, Ἀπολδρ. α', 5, 3.

Ἀσκαλος, ὁ. Τιὸς τοῦ Τμηναίου καὶ στρατηγὸς τῶν βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις κυρίευσε τὴν Συρίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Ἀσκάλωνα, Στέφ. Βυζ.

Ἀσκάλων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας μεταξὺ Γάζης καὶ Ἀζώτου παραθαλάσσιος, ἔχουσα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ πατρὶς Ἡρώδου τοῦ μεγάλου, Ἀντιόχου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ φιλοσόφου, καὶ τῆς Βασιλίσσης Σεμιράμιδος, ταὐτὸ χωρίον Ἀσκαλὰν λεγόμενον, Ἡρόδτ. 2, 105. ἔδεν, Ἀσκαλωνείτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀσκανία, ἡ, κατὰ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κατὰ δὲ Στράβ. χώρα τις παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας καὶ Μυσίας, ὅστις ὑπολαμβάνει τὴν ἐν Ἰλ. Β, 826 Ἀσκανίαν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας κειμένην, τὴν δὲ ἐν Ἰλ. Ν, 792 ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας

Ἀσκανία λίμνη, ἡ. Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Νικαίας, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔῤῥεεν εἰς τὴν Προποντίδα, ταὐτὸν Ἀσκανὸν, Στράβ. — 2) Ἑτέρα λίμνη τῆς Φρυγίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐλάμβανον οἱ πέριξ κάτοικοι ἰκανὸν ἅλας, Ἀῤῥίων. Ἀναβ. Ἀλεξ.

Ἀσκανία, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, παρὰ Πλιν.

Ἀσκάνιος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12, 5. — 2) Σύμμαχος τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας χώρας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 862. — 3) Τιὸς τοῦ Ἱπποτίωνος ἐν Μυσίᾳ, σύμμαχος καὶ οὗτος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 793. — 4) Τιὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Κρεούσης, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διαδέχθη τὸ μικρὸν Λαβίνιον βασίλιον ἐν Ἰταλίᾳ, Διον. Ἁλικ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται, ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φέρων μίαν ἀποικίαν Τρώων.

Ἀσκληπιάδης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὁ Μαχάων, Ὁμρ. Ἰλ. Δ, 204. Πληθ. οἱ Ἀσκληπιάδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἀσκληπιοῦ· οὗτοι ἐκαλεῖτο ἰδίως μία μεγάλη οἰκογένεια, περίφημος τὸ πάλαι, ἧτις ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ἀσκληπιοῦ, καὶ ὁποῦ ἐπαγγέλλετο τὴν ἐπιστήμην τοῦ θεραπεύειν διαφόρους ἀσθενείας καὶ πάθη. Σχολεῖα περίφημα τῆς τέχνης τῶν Ἀσκληπιαδῶν ὑπῆρξαν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Ῥώ καὶ ἐν Κνίδῳ, μὲ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ἐκ τῶν ἐν Κῷ Ἀσκληπιαδῶν ἦν καὶ ὁ μέγας Ἱπποκράτης, Πλάτ. Φαίδρ. Ἀῤῥίαν. — 2) Ἀσκληπιάδης ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας ἐν Ῥώμῃ περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπαγγελλόμενος τὸν ἰατρὸν καὶ τιμώμενος μεγάλως διὰ τὰς γνώσεις του. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Θράκης, Ἀπολδρ. — 4) Ἕτερος ποιητὴς ἐν τῇ Λιθολογίᾳ Σάμιος. — 5) Ἐξ Ἀπαμείας τῆς Βιθυνίας, γραμματικὸς, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς, γράψας διάφορα γραμματικὰ καὶ ἱστορικὰ συγγράμματα.

Ἀσκληπιεῖον, τό. Ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Ἀσκληπιεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἔδεν, τὰ Ἀσκληπιεῖα, ἑορτὴ παιγνιριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρ. δὲ ἐν Ἐπιδαύρῳ, Πλάτ.

Ἀσκληπιόδωρος, ὁ. Περίφημος τὸ ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαύμασε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπελλῆς. — 2) Φυσικός τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, Σουϊδ. — 3) Μακεδὼν, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀῤῥιαν.

Ἀσκληπιός, ὁ. Aesculapius. Τιὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Κορωνίδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ὡς θεὸς καὶ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, διὰ τῆς ὁποίας ἔσωζεν πολλοὺς ἀπὸ διαφόρους νόσους καὶ πάθη· παρ' Ὁμήρ. ἀναφέρεται μόνον ὡς μέγας Ἰατρὸς, μαθητὴς τοῦ Χείρωνος, ἐκ Τρίκκης πόλεως ἀρχαίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἰλ. Β, 731. Δ, 149. τῶν ὁποίων καὶ Παιήων καὶ Ἥπιον καλεῖ ὁ ποιητής. Τούτου οἱ υἱοὶ Μαχάων καὶ Ποδαλείριος ἡγεμόνες τῆς Τρίκκης καὶ τῆς Ἰθώμης καὶ ἐπιτήδειοι εἰς τὴν χειρουργικὴν καὶ Ἰατρικὴν ἐπιστήμην, ἦλθον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέροντες μετ' αὐτῶν τριάκοντα πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. αὐτοῦ. — Ἐτιμᾶτο πρὸ πάντων ὁ Ἀσκληπιὸς εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον ἐν Ἀργολίδι, ἔνθα ἦν ὁ μέγας αὐτοῦ Ναὸς καὶ τὸ ἱερὸν ἄλσος, περιστανόμενος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς πράου καὶ τιθασσευμένου ὄφεως. (τὸ Ἴασθαι εἰλῆφθαι ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ Ἰλ. Β, 731. ἔστι μακρὸν κατὰ ποιητ. ἄδειαν.)

Ἀσκληπιοῦ πέτρα, ἡ. Βράχος τις τοῦ Ἀσκληπιοῦ λεγόμενος ἐν τῷ Ἰσθμῷ, Εὐρ. Ἱππ.

Ἄσκλον, τό, καὶ Ἄσκουλον, Asculum Picenum. Πόλις τῆς Πικεντίνης ἐν Ἰταλίᾳ, Ἄσκλον τὸν Πικηνὸν παρὰ Στράβ. λεγομένη, ταὐτὸν Ascoli, Πλουτ. — 2) Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Asculum Apulum, ταὐτὸν Ascoli di Satriano, Πλουτ. Πύῤῥ.

Ἀσκός, ὁ. Γίγας, ὃς τις μετὰ τοῦ Λυκούργου ἔδεσε τὸν Βάκχον καὶ ἔῤῥιψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ὕστερον δὲ ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, Στεφ. Βυζ.

Ἄσκρα, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου, Ἡσ. — ἔδεν, Ἀσκραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἄσκρας.

Ἄσκυρα, ἡ. Γυνὴ τις μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Ὠτίλεα, ὅστις ἔκτισεν ἔπειτα τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἄσκρα, Παυσ. 9', 29.

Ἀσκώνδας, ου, ὁ. Παγκρατιαστής τις, παρ' Ἀριστοτ. Σφ. 1186.

Ἄσπα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἠρήτης, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, Στεφ. Βυζ.

Ἀσπάδανα, τά, καὶ Ἄσπαι. Πόλις τῆς Περσίας, πιθαν. ἡ νῦν Ἰσπαχὰν καλουμένη. Πτολ.

Ἀσπαθίνης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἡροδτ.

Ἀσπασία, ἡ. Μία τῶν ὡραιοτέρων, αἰσχυντέρων καὶ σοφωτέρων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ Μιλήτου, περίφημος διὰ τὴν εὐγλωττίαν της καὶ τὴν περὶ τὰ πολιτικὰ γνῶσίν της, ὑπὸ τῶν ὁποίων θελχθεὶς ὁ Περικλῆς ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἀποβαλὼν τὴν προτέραν του σύζυγον, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐζήτησε τὴν φιλίαν της, ἐπισκεπτόμενος πολλάκις τὰς μετὰ τῶν ἄλλων σπουδάς διατριβάς της· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Λυσικλῆς, Σεσφ. Πλάτ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἑρμοτίμου, ἐκ Φωκαίας πόλεως τῆς Ἰωνίας, ἐρωμένη Κύρου τοῦ νεωτέρου, συνοδεύσασα αὐτὸν εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, πρότερον Μιλτὼ καλουμένη. Ξεν. Ἀναβ. ἔνθα ἡ Φωκαὶς λέγεται, Αἰλ.

Ἀσπάσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὸν Χοάσπην ποταμόν, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 23.

Ἄσπενδος, ἡ. Μία τῶν ἐπιτηδειοτέρων πόλεων τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μεσῃ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐρυμέδοντος ποταμοῦ, Θουκ. ταυτὸν Μινουάτ. — ὅθεν Ἀσπένδιοι, οἱ κάτοικοι.

Ἄσπις, ἰδος, ἡ, = Ἀκρόνησος. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. — 2) Πόλις τῆς Καρχηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Clupea καλουμένη. Στράβ. — 3) χωρίον καὶ λιμὴν εὐρύχωρος τῶν ἐν Ἀφρικῇ Σύρτεων, Στράβ. — 4) Ἄσπις ὄρος, ὄρος ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀσπληδών, όνος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Μέλανος ποταμοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 511. ἔτι δὲ καὶ Σπληδών, παρὰ Στράβ.

Ἀσπορήνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Θέτιδος, ἤγουν ἐπὶ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, ὅστις ἦτο ἐπὶ τοῦ Ἀσπορήνου ὄρους πλησίον τῆς Περγάμου, Στράβ. ιγ'.

Ἀσπουργιανοί, οἱ. Λαός τις κατοικῶν παρὰ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ.

Ἄσσα, ἡ. Πόλις τῆς Σιθωνίας ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου, Ἡρόδ. 7, 122.

Ἀσσακηνοί καὶ Ἀσσακηνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἐν τῷ τῶν βασιλείῳ Ἀσχ- Μάγρ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 30.

Ἀσσάρακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρόης, ἤγουν τοῦ Ἠριχθονίου, πατὴρ τοῦ Κάπυος καὶ πάππος τοῦ Ἀγχίσου, Ὅμ. Ἰλ. Υ, 232, 239.

Ἀσσηνία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Ἀσσηνῷ πλησίον τῆς Μιλήτου, ὅστις ἐκάη ὑπὸ τοῦ Ἀλυάττου Βασιλέως τῆς Λυδίας, Ἡρόδ. 1, 19.

Ἀσσησός, ἡ. Πόλις μικρὰ πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἰωνίᾳ, ἔνθα ἦν ὁ Ναὸς τῆς Ἀσσησίας Ἀθηνᾶς, Ἡρόδ.

Ἀσσίναρος, ὁ, = Ἀσίναρος, ὅπερ ἴδε

Ἄσσος, ἡ, καὶ Ἄσσον, τό, Πτολ. Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου, Στράβ. ὅθεν, Ἄσσιοι, οἱ κάτοικοι.

Ἀσσυρία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, ἥτις ἀρχαιόθεν ἀπαντᾶται ἐν ἰσχυρὸν βασίλειον περιλαμβάνουσα τὴν Βαβυλωνίαν καὶ τὴν Μεσοποταμίαν, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθίδραν τῶν παλαιῶν αὐτῆς βασιλέων τὴν περίφημον πόλιν Νινευὴ ἢ Νίνον ὕστερον δὲ ὑποπεσοῦσα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Περσῶν, ἔγινε καὶ αὐτὴ Περσικὴ Σατραπεία· ταυτὸν Καυρηστάνη, Στράβ. Ἡρόδ. — 3) Ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο Ἀσσυρία μέσον ἡ μεταξὺ Ἀρμενίας, Βαβυλωνίας, Μεσοποταμίας καὶ Μηδίας χώρα, σχηματίζουσα καὶ αὐτὴ ἰδίαν βασίλειαν. Στράβ. — 3) = Συρία, Ἀρρίαν.

Ἀσσύριος, ία, ιον. Τῆς Ἀσσυρίας ἢ ἐκ τῆς Ἀσσυρίας, πολλαχ. δὲ καὶ αὐτὸ τοῦτο, Συριακός, Περσικὸς ἢ Μηδικός· ὅθεν, τὰ Ἀσσύρια γράμματα, αὐτὶ τὰ Περσικά, Θουκ. — 2) Οὐσ. Ἀσσύριος, ὁ κάτοικος τῆς Ἀσσυρίας.

Ἄστα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς χώρας τῶν Λιγύων ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Asti. — 2) Asta Regia, Πόλις τῆς Ἰσπανίας, Στράβ.

Ἀστάβηνοί, οἱ. Χώρα τῆς Περσίας, κειμένη μεταξὺ Τρωνίας καὶ Κασπίας θαλάσσης, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκυθῶν.

Ἀστάβηρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων διὰ τοῦ μεσολιτοῦ μέρους τῆς νήσου Μερόης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Νεῖλον, ταυτὸν Ἀτβάρ ἢ Μάρας. Στράβ.

Ἄστακοι, οἱ, Astii. Λαὸς τῆς Θράκης, κατοικῶν βορειοδυτικῶς τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.

Ἀστακηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας, Στράβ.

Ἄστακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀλβίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βιθυνίᾳ πόλις Ἀστακός, Στέφ. Βυζ. — 2) Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Ἴσμαρου, Λεάδου καὶ Μελανίππου, οἵτινες ἐπολέμησαν ἀνδρείως κατὰ τῶν Ἀργείων εἰς τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 409. Ἀπολδρ. — 3) Πόρπης τις παρὰ Θουκ. ἡ, 108.

Ἀστακός καὶ Ἀστακίς, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, ταυτὸν Δραγομέστον, Θουκ. β', 30. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Νικομηδείας, ἥτις καὶ Ὀλβία ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν καὶ ὁ Ἀστακηνὸς κόλπος· Στράβ. ὅθεν Ἀστακηνοί, οἱ κάτοικοι.

Ἀστάπους, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰθιοπίας, ῥέων δυτικῶς τῆς νήσου Μερόης καὶ συνεχόμενος μετὰ τοῦ Ἀστα βόρα, ταυτὸν Ἄβαβι ἢ Ἀβιαδ, Στράβ.

Ἀστάρτη, ἡ. Θεὰ τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, τὴν ὑπεῖδαν ἐκλεττον θυγατέρα τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ὅτε ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρόνου ἐγέννησε διάφορα τέκνα ἐξ αὐτοῦ· ἐλατρεύετο δὲ παρ' αὐτοῖς αὐτὴ τῆς Σελήνης, Ἀφροδίτης, Παλλάδος καὶ Ἀρτέμιδος, φέρουσα ὅλα τὰ παράσημα τῶν Ἑλληνικῶν τούτων θεοτήτων, πρὸ πάντων δὲ ἡ συρία αὐτῆς Δατρεία ὑπῆρχεν ἐν τῇ Ἱεραπόλει τῆς Συρίας, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς Ναός, Λουκ.

Ἀστάσπης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, πίσαν. ταυτ. τῷ Ἰστάσπῃ, Αἰσχ. Περσ. 22α

Ἀστερία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, μία τῶν Τιτανίδων, ἀδελφὴ τῆς Λητοῦς καὶ γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Πέρσου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἑκάτην. Ἡσ. Θεογ. 409. Ἀγαπηθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἀποφευγοῦσα αὐτὸν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν μεταμορφωθεῖσα εἰς ὀρτυγίς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐσχηματίσθη ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος Ἀστερία, ὕστερον δὲ Δῆλος ὀνομασθεῖσα, Ἀπολδρ. ά, 4, 1. — 2) μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χαίτον, Ἀπολδρ. — 3) Οὕτως ὠνομάζετο καὶ μία τῶν Ἀμαζόνων, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀστερία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου, ἀπὸ τῆς Τιτανίδος Ἀστερίας ὀνομασθεῖσα, ἥτις ἐπεσεν ἐντεῦθεν εἰς τὴν θάλασσαν, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 224. — 2) Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· καλεῖται δὲ ἡ νῆσος ὑπὸ τοῦ Ὁμ καὶ Ἀστερίς, Ὀδ. Δ, 846. πρβλ. ἡ νῦν Ἔρησσος λεγομένη, Στράβ.

Ἀστέριον, τό. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 735. Στράβ.

Ἀστέριος, ὁ. Ὁ Μινώταυρος, υἱὸς τῆς Πασιφάης καὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ Ταύρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Θησεύς, Ἀπολδρ. γ', 1, 4. — 2) Τίὸς τοῦ Ὑπερασίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος ἐκ Πελλήνης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 176. — 3) Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος, Ἀπολδρ. β', 9, 9. — 4) = Ἀστερίων.

Ἀστερίς, ίδος, ἡ, = Ἀστερία, 2. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 846.

Ἀστερίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τευτάμου καὶ τῆς Συγατρὸς τοῦ βασιλέως Κρηθέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ὅστις ὑπεισδύσῃ τὴν Εὐρώπην τὴν ὁποίαν ἥρπαζε ἐντεῦθεν ὁ Ζεὺς καὶ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς τρεῖς υἱοὺς, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν αὐτὴ ἐκ τοῦ Διός, τὸν Μίνωα, Ῥαδάμανθυν καὶ Σαρπηδόνα, Ἀπολδρ. γ', 1, 2. ἐκ δὲ τοῦ Ἀστερίωνος ἐγέννησεν ἡ Εὐρώπη μόνην θυγατέρα τὴν Κρήτην, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μίνως, Ἀπολδρ. ἔτι δὲ καὶ Ἀστέριος παρ' Ἀπολδρ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἑλλήνου καὶ τῆς Ἀστερόπης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 76. παρ' Ἀπολδρ. Α', 9, 16. Ἀστέριος.

Ἀστεροδείκη, ἡ. Νύμφη τις μήτηρ τοῦ Ἄμφιτου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ, 242.

Ἀστεροπαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πελάγοντος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔγγονος τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, σύμμαχος τοῦ βασιλέως Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων ὑπ' αὐτὸν τοὺς Παίονας καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 102. Χ, 137.

Ἀστεροπείη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηϊόνος Βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κεφάλου, Ἀπολδρ. — 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου ἥτις κατεμέλετο τὸν γέροντα πατέρα αὐτῆς παρακινηθεῖσα δι' ἀπάτης ὑπὸ τῆς Μηδείας, Ἀπολδρ. α, 9, 4.

Ἀστερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡφαιστίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Αἰσάκου, Ἀπολδρ. γ', 11, 5.

Ἀστήρ, έρος, ὁ. Τοξότης τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, ὅστις τοξεύσας κατὰ τοῦ Φιλίππου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ὀλύνθου, ἐξέβαλε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ, εἴτε δὲ συλληφθείς, ἐκρεμάσθη διὰ προσταγῆς τοῦ Φιλίππου.

Ἀστούριοι, οἱ, Astures. Ἔθνος ἄγριον τὸ πάλαι τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσπανίας, ἔχον τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ γλῶσσαν μὲ τοὺς Λουσιτανούς, Στράβ.

Ἀστράβακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴρβου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλωπεκος, Ἥρως ἐν Σπάρτῃ ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀγιάδων, τιμώμενος μὲ ἰδίαν βωμόν. Ἡρόδ. 6, 69. Παυσ. πίσαν. πατὴρ τοῦ Δημαράτου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Ἀστράβακος τὸν ὀνοφορβόν, Ἡρόδ. 6, 68.

Ἀστραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, καὶ θεὰ τῆς δικαιοσύνης, ἡ αὐτὴ καὶ Δίκη λεγομένη. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, Διοδ. Σικ.

Ἀστραῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἠοῦς τὸν Ζέφυρον, Βορέαν καὶ Νότον, καὶ ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 378. Ἀπολ. — 2) Ποτα μὸς τις ἐν Θράκῃ, ταυτὸν Βίστριτζα, Αἰλ.

Ἀστρατεία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς ἓν μέρος τῆς Λακωνίας, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς αὐτῆς κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, Παυσ.

Ἀστροάρχη, ἡ, = Ἀστάρτη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν Φοινίκῃ ἡ Ἀφροδίτη Οὐρανία, Ἡρωδ. ε', 6, 5.

Ἄστυ ἄγης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Κυαξάρου, βασιλεὺς τῆς Μηδίας καὶ πατὴρ τῆς Μανδάνης ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Καμβύσου Κῦρον τὸν μέγαν· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ διαδέχθη τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς του Κυαξάρης ὁ δεύτερος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μήδων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπέπεσε τὸ Μηδικὸν Βασίλειον ὑπὸ τὴν μετ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λην Περσικὴν μοναρχίαν, Ἡροδ. αἰτε. Ἀστυάγεα, Ἡροδ. καὶ ην Ξενφ.

Ἀστύαλος, ὁ. Εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 29.

Ἀστυάνασσα, ης, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἥτις ἄκλαυτον τὸν κεφαλὸν αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλένη εἶχε λάβει παρὰ τῆς Ἥρας, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἀστυάναξ, ακτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἐπιλαΐδος, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ὅστις καὶ Σκαμάνδριος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 400. ἢν δὲ ἔτι βρέφος ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ὅτε ἤλωσε ἡ Τροία· λέγεται δὲ ὅτι διὰ παρακινήσεως τοῦ Καλχαντος, ἐρρίφη αὐτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς ἢ ὁ Μενέλαος ἀπὸ τῶν τειχῶν τῆς Τροάδος καὶ τὸν κατεσυντρύψεν, Τζετζ. εἰς Λυκρ. 1263.

Ἀστυβίης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστιοῦ, Ἀπολδρ.

Ἀστύγονος, ὁ. Νέδυς υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Ἀστυδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντορος βασιλέως τῶν Δολόπων ἐν Θετταλίᾳ καὶ τῆς Κλεοβούλης καὶ μήτηρ τοῦ Τληπολέμου, Πινδ. Ὀλ. 7, 41. ἡ κατ' Ἀπολδρ. β'. 78. καὶ Διοδ. Σικ. μήτηρ τοῦ Ἱππεύπου. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀκάστου, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Πηλέως καὶ καταφρονουμένη ὑπ' αὐτοῦ, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἰδίαν του γυναῖκα ὡς ἄπιστον, ἡ ὁποία ὑπὸ τῆς λύπης ἐκρεμάσθη· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ἀπολδρ. γ', 13, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, καὶ γυνὴ τοῦ Γλαύκωνος, Αἰλ.

Ἀστυδάμας, αντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μορτίμου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους εἰς τὴν Ῥητορικὴν καὶ ποιητὴς Τραγικὸς, ὡς λέγεται συγγράψας 240 Τραγῳδίας καὶ νικήσας πολλάκις ἐν τῷ θεάτρῳ.

Ἀστυδρόμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀστυλος, ὁ. Ἀθλητὴς Κροτωνιάτης, νικήσας πολλὰς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειραν οἱ Κροτωνιᾶται ἕνα Ἀνδριάντα, Πλάτ.

Ἀστυμάχος, ὁ. Πλαταιεύς τις, παρὰ Θουκ. γ', 52.

Ἀστυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἱερέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ αὐτὴ καὶ Χρυσηὶς λεγομένη, Ὅμ. Ἰλ. Α, 390. Ἐτυμ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Τζῆν. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππόνοος ἐγέννησε τὸν Καπανέα, Τζῆν.

Ἀστύνομος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς, Τζῆν.

Ἀστύνοος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Φαέθοντος, πατὴρ τοῦ Σαπέδωνος καὶ πάππος τοῦ Κινύρα, Ἀπολδρ. γ', 14, 3. — 2) Εἷς τῶν ἐπιτίμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 144. — 3) Υἱὸς τοῦ Προτεάνορος, Τρώς, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 455.

Ἀστυόχεια, ἡ. Ἐπικ. = Ἀστυόχη.

Ἀστυόχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεως, Ὅμ. Ἰλ. Β, 514. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος ἡγεμόνος τῆς Ἐφύρας ἐν Ἠπείρῳ, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τληπόλεμον, Ὅμ. Ἰλ. Β, 658. Ἀπολδρ. ταύτην καλεῖ ὁ Πινδ. Ὀλ. 7, 42. Ἀστυδάμειαν, θυγατέρα τοῦ Ἄκτορος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Σιμόεντος Ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐρχιδόκιος ἐγέννησε τὸν Τρῶα, Ἀπολδρ. γ', 12, 2. — 4) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Λεομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τήλεφος καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Εὐρύπυλον, Ἀπολδρ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀπολδρ. γ', 5, 6.

Ἀστύοχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, διαδεξθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλείαν. Διοδ. Σικ. ε'.

Ἀστυπάλαια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Περιμήδης, ἀδελφὴ τῆς Εὐρώπης, ἐξ ἧς ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἄγκαιον καὶ τὸν Εὐρύπυλον Βασιλέα τῆς νήσου Κῶ, Ἀπολδρ. β', 7, 1. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 866.

Ἀστυπάλαια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους εἰς τὰς Σποράδας ἀνήκουσα, πλησίον τῆς Ἀμοργοῦ, Στρβ. καὶ Ἀστυπάλεια, Πτολ. — 2) Ἄκρα τῆς Ἀττικῆς χώρας πλησίον τοῦ Σουνίου. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας κείμενον ἀρκτικῶς τῆς νήσου Κῶ, Στρβ. — ὅθεν, Ἀστυπαλαιεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Ἀστυπάλαιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ἀρχαιόθεν ἐξαιρ. ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, Στρβ.

Ἀστύπυλος, ὁ. Τρώς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 209.

Ἀστυρα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Μυσίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀδραμυττίου, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Στραβ. ὅθεν Ἀστυρηνός, ἡ, όν, ἐκ τῶν Ἀστύρων. — 2) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ πλησίον τῆς Ἀβύδου, Στραβ. — 3) Astura. Νῆσος μικρὰ μὲ πόλιν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀστύρα ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λατίνων, Πλουτρ.

Ἀστυρηνή, ἡ, καὶ Ἀστυρίη, Ξεν. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος διὰ τὸν ἐν Ἀστύροις πόλει τῆς Μυσίας ναὸν αὐτῆς, Στραβ. ιγ'.

Ἀσυχις, ιος, ὁ. Ἀρχαῖος τις Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1052 ἕως 1012 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡροδ. 2, 136.

Ἀσφαλιαῖος, ὁ, καὶ Ἀσφάλιος. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρευετο ἐν Πάτραις καὶ ἐν Σπάρτῃ ὡς ἐποπτρόπαιος τῶν σεισμῶν, Παυσ.

Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ· Ἡ λεγομένη νεκρὰ θάλασσα, Mare Mortuum. Λίμνη ἐν Παλαιστίνῃ, ἐληθεῖσα οὕτω διὰ τὴν ἄσφαλτον ἥτις ἐκβάλλεται ἀπ' αὐτῆς καὶ ἥτις πλέει εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της, Διοδ. Σικ.

Ἀσφαλτῖτις, ιδος, ἡ, προτοπαρ. λίμνη = Ἀσφαλτίτης.

Ἀσωνίδης, ου, ὁ. Ναύαρχός τις Αἰγινήτης, Ἡροδτ.

Ἀσωπία, ἡ. Μικρά τις χώρα τῆς ἐπαρχίας Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν. Στράβ.

Ἀσωπιάδης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐρατοῦς θυγατρὸς τοῦ Θεσπιοῦ, Ἀπολδρ

Ἀσώπιοι, οἱ, = Παρασώπιοι. Κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν χώρας ἐν Βοιωτίᾳ, Στραβ.

Ἀσώπιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φορμίωνος, Θουκ. γ', 7.

Ἀσωπίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, Διοδ. Σικ. ἔτι δὲ = Αἴγινα, Παυσ. — 2) μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπιεῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μέντορα, Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Ἀσωπιχος, ὁ (α). Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, Πινδ. Ὀλ. 14.

Ἀσωπόδωρος, ὁ. Τίς τοῦ Τιμάνδρου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Ἡροδτ. — 2) Τίς τοῦ Ἡροδότου, Θηβαῖος, νικητὴς εἰς τοὺς Ἀγῶνας τοὺς Ἰσθμίους, Πινδ. Ἰσθ. 1, 50.

Ἀσωπόλεως, ὁ. Πλαταιεύς τις παρὰ Θουκ γ', 52.

Ἀσωπός, ὁ (α). Τίς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποταμὸς θεός· κατὰ Παυσ. β', 5. Βασιλεὺς τοῦ Φλιοῦντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Ἀσωπὸς ποταμός· μετὰ τῆς Μετόπης θυγατρὸς τοῦ Λάδωντος ἐγέννησε τοὺς Ἰσμηνὸν καὶ Πέλαγον, τὴν Αἴγιναν, Ἀντιόπην, Σαλαμῖνα καὶ ἄλλας θυγατέρας, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 260. Ἀπολδρ. γ', 12, 6.

Ἀσωπός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας θάλασσαν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 572. Ἡροδτ. 9, 50. ταυτὸν Ἀσωπός. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς Σικυῶνος, Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, Ἡροδτ. 7, 200. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ. Νέμ. 3, 7. ὅθεν Ἀσωπὶς δε, Ὅμ. Ἰλ. εἰς τὸν Ἀσωπὸν καὶ, Ἀσώπιος, ία, ιον, τοῦ Ἀσωποῦ, Πινδ.

Ἀσωπός, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας παραθαλάσσιος, ταυτὸν Γάμπαινοι, Στράβ.

Ἀταβύριον, τό, καὶ Ἀταβύριος, ιος, ὁ, Στράβ. Τὸ ὑψηλότατον ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἦν ὁ Ναὸς τοῦ Ἀταβυρίου Διός, Πινδ. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. — 2) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, Πολύβ.

Ἀταβύριος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀταβυρίου ὄρους ἐν Ῥόδῳ καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Ἀλληνεὺς υἱὸς τοῦ Ἡλιαδρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, Διοδ. Σικ. ε', 59. Ἀπολδρ.

Ἀταλάντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Κλυμένης ἐξ Ἀρκαδίας· ἀνατραφεῖσα κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τινων κυνηγῶν οἱ ὁποῖοι εὗρον αὐτὴν ἐκτεθειμένην ὑπὸ τοῦ πατρός της εἰς τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παρθένιον ὄρος, ἦλθε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, τὸν ὁποῖον αὐτη ἀπέβυσσε πρώτη, ἐφεξῆς δὲ ἔπλευσε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· τελευταῖον δὲ ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Μειλανίωνα υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον, Ἀπολδρ. α', 8, 2. γ', 9, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σχοινέως ἐκ Βοιωτίας, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ τὴν μεγάλην αὐτῆς ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν, μετὰ τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμενοι πολλοί, ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν μνηστεύσωσι, καὶ νικώμενοι ἐθανατώνοντο ὑπ' αὐτῆς· ἐλαθὼν δὲ καὶ ὁ Ἱππομένης υἱὸς τοῦ Μεγαρέως, καὶ ἀγωνισθεὶς μετ' αὐτῆς εἰς τὸ τρέξιμον, τὴν ὑπερέβη διὰ βοηθείας τῶν χρυσῶν μήλων τὰ ὁποῖα ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀφροδίτης καὶ οὕτως ἐνυμφεύθη αὐτήν. Θεοκρ. εἰδ. γ', 41. Ὀβιδ. Συγχέονται δὲ πολλάκις τὰ ὀνόματα τῶν δύω τούτων γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις, ὡς παρ' Ἀπολδρ. α', 9, 2.

Ἀταλάντη. ἡ. Μικρὰ νῆσος ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου κειμένη, ἀπέναντι τῆς παραλίας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων, μὲ μίαν μικρὰν πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ταυτὸν Ταλάντι, Θουκ. β', 32. Στράβ. — 2) Μικρὰ νῆσος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Πειραιέως, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ἡμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ, Θουκ. β', 100.

Ἀτάξ, ακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας ἐν τῇ Ναρβωνικῇ χώρᾳ, ταυτὸν Aude. Στράβ.

Ἀτάραντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν ἀνατολικῶς ἐν τῇ νῦν σύρτει τῆς Βιλάκας, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παρεῖχεν ἄφθονον ἅλας, Ἡροδτ. 4, 181-185.

Ἀτάρβης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέρολας

νίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ Ἀγαθοκλέους τυράννου τῶν Συρακουσῶν πόλεμον, Πολύβ.

Ἀτάρβης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐρόνευσεν ἐν ἱερῷ πτηνὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ε', 17.

Ἀτάρβηχις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Προσωπίτιδος νήσου ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ Ναυκρατέως καὶ Σάϊος καὶ ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, πιθαν. ἡ παρὰ Στράβ. Ἀφροδίτης πόλις λεγομένην· ταυτὴν Σχιβίνθηλυμ. Ἡροδτ. 2, 41.

Ἀτέργατις, ή, καὶ Ἀτέργατις. Θεὰ τῶν Σύρων, ἡ αὐτὴ καὶ Δερκετὼ καλουμένη, ἧτις κατὰ τοὺς ἐγχωρίους μύθους ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαμασκοῦ, καὶ μετὰ θάνατον ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Σύρων ὡς θεὰ τῆς θαλάσσης· ἐν Ἱεραπόλει ἦν ὁ ναὸς αὐτῆς πλησίον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀστάρτης, ὃν ὁ καὶ συγχέεται πολλάκις μετὰ τῆς θεᾶς ταύτης, Λῦην. Στραβ.

Ἀταρνεύς, έως, ὁ. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῆς Λέσβου, οὖσα τὸ παλαιὸν καθέδρα τοῦ τυράννου Ἑρμείου, Ἡροδ. 6, 28. Στράβ. καὶ Ἀτάρνα, ἡ, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀταρνείτης, Ἰωνικ. Ἀταρνειτης, ου, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. Σηλα. Ἀταρνεῖτις, ιδος, ἡ, ἐξ Ἀταρνέως, ἡ Ἀταρνείτις χώρα, Ἡροδτ.

Ἀτέας, α, καὶ Ἀντέας, ου, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν ἐν τῇ Ταυρίδι, Στράβ. Λουκ.

Ἀτέλλα, ἡ, Atella. Πόλις τῶν Ὀσκίων ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως, ὅθεν Ἀτελλανοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Ἀτέρνον, τό, Aternum. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαυνίων εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, τανῦν Pescara, Στράβ.

Ἀτέρνος, ὁ, Aternus. Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον διὰ τῆς πόλεως Ἀτέρνου, τανῦν Pescara, Στράβ.

Ἄτη, ἡ (α). Θυγάτηρ τῆς Ἔριδος, Ἡτ. Θεογ. 230. καὶ Ὅμ. ἐν Ἰλ. Τ, 91. Θυγάτηρ τοῦ Διός. Θεὰ τὴν βλάβης καὶ ψεύδους τῶν ἀνθρώπων, πρόξενος καὶ αἰτία τῶν ἀφρόνων καὶ ἐπιβλαβῶν πράξεων καὶ ὅλων τῶν συμβαινόντων δυστυχημάτων παρὰ τοῖς ἔνοικοῖς, ἣ ὁ καὶ παριστάνετο ἀεὶ πλανομένη ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνθρώπων, μὴ ἐγγίζουσα μὲ τοὺς πόδας της οὐδόλως τὴν γῆν· ὁ Ζεὺς ἐρρήμισεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, ἀφ' οὗ ὥμοσεν ὅτι δὲν θέλει ἀφήσει αὐτὴν πλέον ν' ἀναβῇ εἰς τὸν Ὄλυμπον, Ἀπολλ. γ', 12, 3.

Ἄτης λόφος, ὁ. Λόφος τις ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πλησίον τοῦ Ἰλίου, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔπεσεν ἡ Ἄτη, ὅτε ἐρριμίσθη ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ, Ἀπολλ. γ', 12, 3.

Ἀτθίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κραναοῦ δευτέρου Βασιλέως τῆς Ἀττικῆς μετὰ τὸν Κέκροπα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐλήφθη ἡ χώρα αὕτη Ἀττική, Παυσ. α', 2. Ἀπολλ. γ', 14, 5. — 2) = Ἀττική, Εὐρπ. καὶ ἐπιστκ. ἡ Ἀτθὶς, διάλεκτος, Στράβ.

Ἀτίλιος, ὁ. Ὄνομα Ῥωμαίων διαφόρων ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων Πολύβ.

Ἀτιντάνες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 80.

Ἀτιντανία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ἀτιντάνων ἐν Ἠπείρῳ, Στέφ. Βυζ.

Ἀτλαγενής, έος, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Ἄτλαντος γεννηθείς, Ἴδ.

Ἀτλαντείη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαδρυάδων, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλ. β', 1, 5.

Ἄτλαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος, τὸ ὁποῖον καλ' Ἡροδτ. ἀπέχουσιν ἀπὸ τὸ νὰ τρώγῃ πῶν ὁποιονδήποτε ἔμψυχον, βιβ. 4, 184.

Ἀτλαντικός, ή, όν. Τοῦ Ἄτλαντος ἢ εἰς τὸν Ἄτλαντα ἀνήκων, Ἀτλαντικὴ θάλασσα, ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, Ἡροδτ. 1, 202. καὶ τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, Πολύβ.

Ἄτλαντίος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἑρμαφρόδιτος ἐκαλεῖτο, Τζῆν.

Ἀτλαντίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἄτλαντος, ὅθεν Ἀτλαντίδες, αἱ ἑπτὰ Θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, αἵτινες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν ὠνομάζοντο συνηθέστερ. Πλειάδες, Ἡσ. — 2) Ἀτλαντὶς, ἡ, προσυπκμ. νῆσος. Μεγάλη τις νῆσος ἡ ἔχρι πεμένη πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Λιβυκῇ ὄρους Ἄτλαντος, ἧτις λογίζεται ὅτι κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Πλάτ. ὅτι ὁ Σόλων ἤκουσε παρά τινος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων, ὅτι αὕτη ἐκατοικεῖτο πρότερον καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐνικήθησαν ποτὲ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τινὲς τῶν νεωτερ. ὑπολαμβάνουσιν ὡς λαλοῦσαι τῆς νήσου ταύτης τὰς Ἀζώρας καὶ Καναρίους νήσους· τινὲς δὲ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων τοῦ μεσαίου αἰῶνος παρίστανον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀτλαντὶς αὐτὴν τὴν Ἀμερικήν.

Ἄτλας, αντος, ὁ. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ὑψηλοτέρων ὀρέων τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Λιβύης καὶ ἀπέχον ἱκανὸν διάστημα τῆς παραλίας· ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἐστηρίζετο ὁ Οὐρανός, διὰ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Κίων ἢ τοι στήλη τοῦ Οὐρανοῦ, Ἡροδτ. 4, 184. ὁ Πτολεμαῖος διαιρεῖ αὐτὸ εἰς δύο μέρη, εἰς μέγαν καὶ εἰς μικρὸν Ἄτλαντα· αἱ δὲ κορυφαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμέναι ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν. Ἡροδ.

Ἄτλας, αντος, ὁ. Τίς τοῦ Τιτᾶνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Ὠκεανίνης, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς νὰ κρατῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν Οὐρανόν, διότι ἐπολέμησε κατ' αὐτοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν Τιτάνων, Ἡσ. Θεογ. 507-519. παρ' Ὅμ. δὲ Ὀδ. Α, 52. περιστάσεις ἔχων τὰς μορφὰς κίονας αἱ ὁποῖαι περιέχουσι τὴν στηρίζουσι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Αἰσχ. Προμ. 347. Μετὰ τῆς Πλειόνης ἐγέννησε δεκαδυο θυγατέρας, αἵτινες Πλειάδες καὶ Ἀτλαντίδες ἐκαλοῦντο. Ἀπολλ. γ', 10, 1. μία τούτων ἀναιρεῖ ὁ Ὅμηρ. τὴν Καλυψώ. Ὀδ. Η, 245. — 2) = Ἀτλαντικὴ θάλασσα, Δίον. Περγ. 30. — 3) Ποταμός τις ἐν Θράκῃ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λίμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, τανῦν Δρίστρα.

Ἀτλίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυπόμης, Τζῆν.

Ἀτοσσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν, ὕστερον δὲ γυνὴ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ. 3, 68.

Ἀτουρία, ἡ, καὶ Ἀτυρία· χώρα τῆς Ἀσσυρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ἀτουατικοί, οἱ. Aduatici. Λαός τις ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ, Δι. Κάσ.

Ἄτουρις, ιος, ὁ. Aturus. Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, ῥέων παραλλήλως, τανῦν Adour. Πτολ. β', 7.

Ἄτρακ, αἱ, καὶ Ἄτρα, τά, Δί. Κάσ. Hatra. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεταξὺ Νισίβεως καὶ τοῦ Τιγρίδος ποταμοῦ, τανῦν Χατρά. Ἡρωδν. γ', 9. ὅθεν Ἀτρηνοί, οἱ κάτοικ. Ἡρόν.

Ἀτραμύττειον, τό, ἐθν. Ἀδραμύττειον,

Ἄτραξ, ακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων διὰ τῆς Πελασγιώτιδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, Στράβ. — 2) Πόλις Θετταλικὴ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐπέχουσα 80 στάδια τῆς Λαρίσσης, Στράβ. ὅθεν, Ἀτράκιος, ία, ιον, τοῦ Ἄτρακος.

Ἀτρεβάτιοι, καὶ Ἀτρεβάτιοι, οἱ, Atrebates. Λαός τις ἰσχυρὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Artois χώρᾳ, Στράβ.

Ἀτρείδης, ου, ὁ. Δωρ. Ἀτρείδας. Τίὸς τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων, Ὅμ. Πλησ. οἱ Ἀτρεῖδαι, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Ἀτρέως, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ὁ Μενέλαος, Ὅμ.

Ἀτρείων, ωνος, ὁ, = Ἀτρείδης.

Ἀτρεστίδας, α, ὁ. Ἀρκάς τις, παρὰ Δημοσθ.

Ἀτρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέλοπος βασιλέως τῆς Ἤλιδος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου καὶ ἑκγονος τοῦ Ταντάλου, ὅστις φονεύσας μετὰ τοῦ Θυέστου τὸν νεώτερον ἀδελφὸν των Χρύσιππον, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του· ἐλθὼν εἰς Μυκήνας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλεύοντος Εὐρυσθέως, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου κατεστάθη καὶ αὐτὸς τοῦ Βασιλείου τῶν Μυκηνῶν· παροργισθεὶς δὲ ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Θυέστου ὡς ἐτιμᾶσε τὴν ἰδίαν του γυναῖκα, ἐβίωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Μυκήνας, ἀφ' οὗ πρότερον ἔσφαξεν τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Ταντάλου καὶ Πλεισθένη, καὶ παρέθηκεν αὐτοὺς ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης του. Μετὰ τῆς Ἀερόπης ἐγέννησε τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον, ἢ κατ' ἄλλους τὸν Πλεισθένη πατέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ Μενελάου, τοὺς ὁποίους ἀνέθρεψεν ὁ Ἀτρεύς καὶ ἔφθασε μετὰ θάνατον εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα τὸ Βασίλειον τῶν Μυκηνῶν· Ὅμ. Ἀπολλ. β', 4, 6

Ἄτρια, ἡ, = Ἀθρία.

Ἀτρόμητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ῥήτορος Αἰσχίνου ἐκ Κοθωκιδῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Τρόμης καλούμενος, ἄοκλος γραμματεύς τινος Ἐλπίου, Δημ. Στεφ.

Ἄτρομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Στρατονίκης μέτ τῶν Θεσπιάδων, Ἀπολλ.

Ἀτροπατηνή, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ ἀρτιαῦον μέρος τῆς παλαιᾶς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, ἧς ἄκρον ὀρεινὸν καὶ ἄφορον, ὅπερ ἄλλως καὶ Μικρὰ Μηδία ἐλέγετο, τανῦν Ἀδερβιδγάν, Στράβ. ὅθεν Ἀτροπατηνοί, οἱ, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀτροπατηνῆς.

Ἀτροπάτης, ου, ὁ. Σατράπης τῆς Μηδίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ συστήσας τὸ Βασίλειον τῆς Ἀτροπατηνῆς, Ἀρρίαν.

Ἀτροπάτιος, ία, ιον, καὶ Ἀτροπάτειος, ά, έον. Τῆς Ἀτροπατηνῆς, π. χ. ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία, Στράβ. καὶ Οὐσ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας.

Ἄτροπος, ἡ. Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἧτις ἐπλάττετο ὅτι ἔκοπτε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων, Ἡσ. Θεογ. 259.

Ἄτρων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὑκλώπος Ἄργους καὶ τῆς νύμφης Φρυγίας, Στέφ. Βυζ.

Ἀττάγινος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φρύωνος, Θηβαῖος· Ἡροδτ.

Ἀτταλεία, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ, τανῦν Ἰτάλα, Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀττάλου τοῦ Φιλαδέλφου, τανῦν Ἀνταλί, Στράβ. ὅθεν Ἀτταλεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἀτταλίς, ίδος, ἡ. Φυλὴ τις ἐν τῇ Ἀττικῇ, Παυσ.

Ἄτταλος, ὁ. Μακεδών, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνεψιὰν Κλεοπάτραν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἠγεμὼν οὗτος, ὅτε ἀπέβαλε τὴν προτέραν του σύζυγον Ὀλυμπιάδα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Φιλίππου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου διὰ προσταγῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐνώθεις μὲ τὸν Εὐμένη καὶ πολεμούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου εἰσῆλθε κατὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρότος γενόμενος αἰχμάλωτος, Ἀρρικ. — 3) Βασιλεὺς τῆς Περγάμου, ἀδελφὸς τοῦ Φιλεταίρου, ὅστις ἐνιαύτησε τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου ἐν τῷ μικρῷ Ἀσίᾳ, διέξας τοὺς Γαλλάτας ἐκ τῆς χώρας, ἐπολέμησεν κατὰ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ ἦν πάντοτε φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων. — 4) Τίὸς τοῦ προτέρου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐμένους· πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Προυσσίᾳ βασιλέως τῆς Βιθυνίας καὶ στερηθεὶς τοῦ θρόνου του, κατέφυγεν εἰς Ῥώμην, ἀπ' ὅπου διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπανακτήσῃ τὸ βασίλειόν του. — 5) Τίὸς τοῦ Εὐμένους, ὅστις μετὰ μίαν πεντετῆ βασιλείαν γενόμενος παράφρων ἀπέθανεν, ἀφήσας διὰ διαθήκης κληρονόμους τοῦ θρόνου του τοὺς Ῥωμαίους· ὅθεν Ἀτταλικός, ἡ, ὄν, τοῦ Ἀττάλου. Στράβ.

Ἀττη, ες, Αἰτκ. Ἄττεα, Δημ. Λουκ. Παυσ. = Ἄττις

Ἀττική, ἡ, Attica. Ἐπαρχία τῆς ἰδίως Ἑλλάδος κειμένη ἀνατολικῶς καὶ σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, συνεχομένην πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Μεγαρίδα, πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Βοιωτίαν, πρὸς δὲ μεσημβρίαν περιρρεομένην ὑπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν Μοψοπία, ὕστερον Ἰωνία καὶ Ἀττική, ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Κραναοῦ· παρὰ Στραβ. δὲ = Ἀττική, ἐν τοῦ ἀκτή, διότι τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς ἐκτείνετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σχηματίζει διάφορα ἀκρωτήρια. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἐλογίζοντο ὡς ἀρχαιότατος λαὸς τῆς Ἑλλάδος, διὸ καὶ ἐκαυχῶντο ὡς αὐτόχθονες, καλούμενοι ἀνέκαθεν Ἀκταίονες καὶ Ἴωνες, Ὁμ. Ἡροδ. Στράβ. πρῶτον δὲ ἐπὶ Κέκροπος ἤκμασαν, νὰ ζῶσι κοινωνικώτερον, νὰ καλλιεργῶσι τὴν γῆν καὶ νὰ κατοικῶσι πόλεις· ὁ δὲ Θησεὺς διῴρισεν μετὰ ταῦτα ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς τρεῖς τάξεις, εἰς Εὐπατρίδας, Γεωμόρους καὶ Δημιουργούς· συνίστατο δὲ ἅπαντες εἰ ἐν Ἀττικῇ ζῶντες ἐκ πολιτῶν, ξένων, μετοίκων καὶ δούλων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἰδίως πολῖται ἀπετέλουν δέκα Φυλάς, ἑκάστη δὲ φυλὴ ἦν διῃρημένη εἰς δικτύους δήμους, σχηματίζοντας μερὰς κατὰ κώμας καὶ χωρία κοινωνίας. — Ταύτην ἡ Ἀττικὴ μετὰ τῆς Βοιωτίας ἀπετέλεσ' ἕνα τῶν δέκα νομῶν τοῦ νέου Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα πρωτεύουσαν καὶ καθέδραν ὅλου τοῦ Βασιλείου τὰς Ἀθήνας.

Ἀττικίων, ωνος, ὁ. Χλευαστικόν τι ὑποκοριστικὸν ὄνομα παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 318.

Ἀττικός, ἡ, όν. Τῆς Ἀττικῆς ἢ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀνήκων· καὶ Ἀττικοί, οἱ κάτοικ. τῆς Ἀττικῆς χώρας, Αἰσχυλ. Εὐμεν.

Ἀττικός, Πομπώνιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν, σύγχρονος τοῦ Κικέρωνος καὶ τοῦ Καίσαρος, τιμώμενος μεγάλως διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν μεγάλην του σοφίαν, Λουκ.

Ἀττικωνικός, ἡ, όν· κατ' ἀττικισμ. τύπος τοῦ Ἀττικός, ὅθεν, οἱ Ἀττικωνικοί, παρ' Ἀστιφ. Εἰρ. 216.

Ἄττις, εως καὶ εος, Αἰτκ. Ἄττιν. καὶ Ἄτυς, Ἄττυν, υος, ἔτι δὲ καὶ Ἄττης. Νέος τις ποιμὴν Φρὺξ, υἱὸς τοῦ Καλαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐρασθεῖσα διὰ τὴν ὡραιότητά του ἡ Θεὰ Κυβέλη, ἔκαμεν αὐτὸν ἱερέα τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ναοῦ της· οὗτος δὲ μὴ φυλάξας τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν σωφροσύνην του, ἐνέπεσεν εἰς μανίαν, αὐτοχειριασθεὶς ἰδιοχείρως, Ἀναγν. εγ'. Δυσκ.

Ἄτυμνος, ὁ, ἡ ὑρτρ. Ἄτυμνος. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καστιοπείας, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὡραιότητά του μετεχειρίζετο ὡς ἐρωμένον του ὁ Μίνδιος ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος, Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡμαθίωνος καὶ τῆς Πηδάσιος, ἔγγονος τοῦ Τιθωνοῦ, Ἀπολλόδ — 3) Τίὸς τοῦ Αὐσωδάρου Λύκιος, ὅστις ἦλθεν εἰς βοηθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μέροπος, Ὁμ. Ἰλ. Π, 317.

Ἄτυς, υος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μάνεω, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, πατὴρ τοῦ Λυδοῦ καὶ Τυρρηνοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ γένος τῶν Ἀτυάδων ἐν Λυδίᾳ, Ἡρωδτ. — 2) Τίος τοῦ Κροίσου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἐξ ἀποτυχίας ἐν τῇ Φρυγίᾳ ὁ Ἄδραστος, υἱὸς τοῦ Γορδίου, Ἡροδτ. 1, 34. — 3) = Ἄττις, Παυσ.

Αὐαίνος, ὁ, Rumic. ἐπιπλαστ. Κύρ. ὄνομα ἐκ τοῦ αὐαίνω, ὅπερ δηλοῖ ξηραίνω, ὁ Αὐαίνου λίθος, ὁ λίθος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηραίνοντο τὰ σώματα τῶν νεκρῶν, καὶ παροιμ. ἀναμένειν παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον, καταξηραίνομαι ἐν τῷ Ἅιδῃ, Ἀριστοφ. Βατρ. 894.

Αὐάρικον, τό, Avaricum. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανίας ἐν τῇ Γαλλίᾳ, τανῦν Bourges, Πτολ.

Αὐας, = Αἴας.

Αὐγαρος καὶ Ἄβγαρος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀσροηνῶν, Ἡρωδν.

Αὐγεία, = Αὐγη.

Αὐγειαί, αἱ. Πόλις τῆς Δακωνίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 583. — 2) Πόλις τῆς Λοκρίδος, Ἰλ. Β, 532, ὅθεν, Αὐγειάτης, ὁ κάτοικ.

Αὐγείας, ὁ, Δωρκ. Αὐγέας, ου. Τίὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ἐρμίνης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἠλίου, βασιλεὺς τῆς Ἠλίδος, εἰς καὶ οὗτος τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅσοι ἐπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα. Ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ ἐκαθάρισεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν μεγάλην ἐκείνην κόπρον, ἥτις εἶχε σαρευθῇ πρὸ τριάκοντα χρόνων ἀπὸ μίαν ἀγέλην τριῶν χιλιάδων βοῶν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ βασιλεὺς οὗτος· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀντιμισθίαν διὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτην, πολεμηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐφονεύθη· ὅθεν παροιμ. καθαίρειν τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου, ἐπὶ χαλεπῶν καὶ δυσκόλων ἐπιχειρήσεων λεγομένη. Ὁμ. Ἰλ. Παυσ. Ἀπολλόδ. β', 3, 5. παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρηται καὶ ὁ τύπος Αὐγείης, εω, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 172. Αὐγέας, παρὰ Πινδ.

Αὐγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλεοῦ καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἱέρεια τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον· διωχθεῖσα δὲ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ φερθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ναυπλίου εἰς τὴν Μυσίαν, ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ αὐτόθι βασιλέως Τεύθραντος· Ἀπολλόδ. γ', 9, 1.

Αὐγηϊάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐγείου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 624.

Αὐγίλα, τά. Τόποι τις καὶ πόλις ἐν τῇ Λιβύῃ ἀπέχουσα δέκα ἡμερῶν διάστημα ἀπὸ τῆς Ἀμμωνίας, ἐνθα ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐκ τοῦ Φοίνικος βελανίων, τὰς ὁποίας παράγει ἐν ἀφθονίᾳ ἡ χώρα αὐτη· τανῦν Αὐγίλα, Ἡροδτ. 4, 182.

Αὐγούστα, ἡ. Ὄνομα θήλ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Αὐγούστα, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο διάφοροι πόλεις κτισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἢ ὑπ' ἄλλων Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, τῶν ὁποίων ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Αὐγούστα ἡ Ἡμερίτα λεγομένη, Augusta Emerita. Ἐν τῇ Λουσιτανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἄνα (Γουαδιάνα) ποταμοῦ, τανῦν Merida, Στράβ. — 2) Αὐγουστα Πραιτωρία, Augusta Praetoria, ἀποικία Ῥωμαϊκὴ ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τανῦν Aosta, ἐπὶ τοῦ βασιλείου τοῦ Πιεμόντε. Στράβ. — 3) Αὐγούστα Ταυρίνων, Augusta Taurinorum. Πόλις καὶ αὐτὴ τῆς ἄνω Ἰταλίας, πρότερον Ταυρασία λεγομένη, κληθεῖσα δὲ Αὔγουστα ἀπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν Ῥωμαϊκήν, τανῦν Τουρίνον, πρωτεύουσα τοῦ Βασιλείου τῆς Σαρδινίας, Πτολ.

Αὐγουστος, Ὀκταβιος. Τίὸς Γαΐου τοῦ Ὀκταβίου καὶ Ἀτίας θυγατρὸς τῆς Ἰουλίας ἀδελφῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, γεννηθεὶς τὸ 63 ἔτος πρὸ Χρ. πρῶτος Αὐτοκράτωρ καὶ Μοναρχης ἐν Ῥώμῃ, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ῥωμαϊκης δημοκρατίας· πολεμήσας καὶ ἀρχὰς τὸν Ἀντωνίου καὶ τιμωρήσας τοὺς φονεῖς τοῦ θείου του Καίσαρος Ἰουλίου καὶ ὅλους τοὺς ἐχθρούς του, ἠδυνήθη βαθμηδὸν διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τῶν μεγάλων ἠθικῶν προτερημάτων, νὰ καταστραθῇ ἀπολυτος κύριος τῆς μεγάλης ἀρχῆς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας 44 ὁλοκλήρους χρόνους, κατ' οὓς ἀπέκτησε πολλὰ καὶ μεγάλα καλὰ εἰς τὴν ἀνθρωποτητα, ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς τέχνας καὶ ἐπιστήμας ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀποκαταστήσας τὴν κοινὴ ἡσυχίαν εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου.

Αὐδητανοί, οἱ, Ausetani. Λαός τις Ἱσπανικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ταρρακωνιεῖ Ἱσπανίᾳ ἐπὶ τῶν Πυρηναίων, Πτολ.

Αὐλαίας τεῖχος, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας· Ἀρριαν.

Αὐλέρκιοι, οἱ, Aulerci. Λαός τις τῆς παλαιᾶς Κελτικῆς Γαλλίας, διῃρημένος εἰς τρεῖς φυλὰς τῶν ὁποίων ἰσχυρότεροι ἦσαν οἱ Αὐλέρκιοι Ἐβουρικεῖοί λεγόμενοι, Πτολ. β'. 8.

Αὐλίς, ίδος, ἡ Αἴτκ. Αὐλίδα καὶ Αὐλιν. Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 1488. Πόλις μεταξὺ τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας καὶ ἔχουσα δύο λιμένας ἕνα μεγάλον καὶ ἕτερον μικρότερον· ἐνταῦθα συνηχθη ὁ στόλος τῶν Ἑλλήνων, ὅτε ἐμέλλον νὰ πλεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγείαν τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. τανῦν καλεῖται Βαθύ.

Αὐλοκρήνη, ἡ. Μέροτις τῆς μεγάλης Φρυγίας περὶ τὴν πόλιν Ἀπάμειαν, ἀπ' ὅπου πηγάζει ὁ Μαίανδρος ποταμός, Πλιν.

Αὖλος, ὁ Aulus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ.

Αὐλών, ῶνος, ὁ. Χώρατις καὶ πόλις ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας καὶ Ἠλίδος, ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ ναος τοῦ Ἀτελληποῦ, Στεφ. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, Θουκ. δ', 103. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, τανῦν Αὐλώνα. — 4) οὕτως ἐκαλεῖτο μία κοίλη πεδιὰς πλησίον τῆς Δαμασκοῦ ἐν τῇ Συρίᾳ, Αὐλὼν ὁ βασιλικὸς λεγόμενος, Στραβ. — 5) Ἓν στενὸν μέρος θαλάσσης μεταξὺ τῶν Χελιδονιαίων νήσων παρὰ τῇ ἐπαρχίᾳ Παμφυλίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Λουκ. ὅθεν Αὐλάνιος, ία, ιον, τοῦ Αὐλῶνος ἢ ἐκ τοῦ Αὐλώνος, καὶ Αὐλωνίτης, ὁ κάτοικ. Στεφ.

Αὐλωνία, ἡ Ἐθν. Καυλωνία.

Αὐλώνιος, ὁ Ἐπιθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Αὐλῶνα ἐν Μεσσηνίᾳ, Παυσ.

Αὐξησία, ἡ. Θεὰ τις τὴν ὁποίαν ἐλάτρευον οἱ Ἐπιδαύριοι κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου, ὅτε ἀπαλλαχθέντες ποτὲ τῆς ἀφορίας, ἥτις ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χώραν των, ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἐν ἄγαλμα ἐκ ξύλου ἐλαίας, Ἡροδτ. 5, 82.

Αὐξούμη, ἡ, Auxume Regia. Πόλις ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ, τανῦν Ἄξουμ. Πτολ.

Αὐξουμον, τό (Αὔξιμον, Πλουτ.) Auximum. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικεντίνων, τανῦν Osimo, Στραβ.

Αὐξωί, οὖς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἀνω ἀρχαίων Χαρτῶν, Παυσ. 2', 35.

Αὐράα, ἡ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη ἀντικρὺς τῆς Μεσοποταμίας, Πτολμ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αὖρας, εω, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μοισίας πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν, ταυῦν Τορτοκέ, Ἡροδτ. 4, 49.

Αὔρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λέλαντος καὶ τῆς Περιβοίας, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς ἄκρον ταχύπους, γενήτασα μετὰ τοῦ Βάκχου δύω διθύμους παῖδας, Νον. Διον.

Αὐρουγκοι, οἱ, Aurunci. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἰταλίας ἄγριος, κατοικῶν περὶ τὸν Λεῖριν ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ, Στέτζ.

Αὔσαρ, ερος, ὁ, Auser. Ποταμὸς τῆς Ἐτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυῦν Serchio, Στράβ.

Αὔσαι, οἱ, καὶ Αὗσοι, Στέφ. Βυζ. Λαός τις ἐν Λιβύῃ περὶ τὸν ποταμὸν Τρίτωνα, Ἡροδτ. 4, 180.

Αὔσονες, εἴ, καὶ Αὔσωνι Ἐνικ. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἀπὸ τοῦ Λείριος ποταμοῦ ἕως τοῦ Σιτελλικοῦ πορθμοῦ, οἵτινες πιθαν. ἦσαν ἐκ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ γενεᾶς μὲ τοὺς Ἀβοριγίνας, Ἀριστοτ. Στράβ.

Αὐσονία, ἡ. Ἡ Χώρα τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατώκουν ἀρχαιόθεν οἱ Αὔσονες, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Αὐσονία καὶ ὅλη ἡ λοιπὴ Ἰταλία, Ἀπολδ. α', 9, 24. Δίον. Ἁλικ.

Αὐσονεύς, ῆος, ὁ, ποιητ. = Ἄσων, Διον. Περ. 78.

Αὐσονίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Αὐσονίας οὖσα, καὶ ἡ Ῥωμαία ἢ Ῥωμαϊκή, Διον.

Αὐσόνιος, ία, ιον, καὶ Αὐσονικός, ή, όν. Τῆς Αὐσονίας ἢ εἰς τὴν Αὐσονίαν ἀνήκων, Στράβ. ὅθεν, τὸ Αὐσόνιον πέλαγος, ἓν μέρος τῆς περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, Στράβ. ἔτι δέ, οἱ Αὐσόνιοι ταὐτ. τῷ Αὔσονες.

Αὔσων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, Τζετζ. ἢ κατ' ἄλλους τῆς Καλυψοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθησαν οἱ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Αὔσονες, Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 553. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Αὐσονίας.

Αὐσχίσαι, οἱ. Λαός τις ἐν Λιβύῃ κατοικῶν Ἀνατολικῶς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἕως τῶν Νασαμώνων, Ἡροδτ. καὶ Αὐχίται, Διοδ. Σικ.

Αὐτάριᾶται, οἱ. Λαὸς Ἰσχυρὸς τῆς Ἰλλυρίας, πιθαν. κατοικῶν περὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, Στράβ. Ἀρριαν.

Αὐτεσίων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τεταμενοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Θερσάνδρου, ἀπόγονος δὲ τοῦ Πολυνείκους, Θηβαῖος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τοὺς Ἡρακλείδας, Παυσ. β', 5. Οὗτος ἐγέννησε τὸν Θήραν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Θήρα, (Σαντορίνη) Ἡροδτ. 4, 147. Ἀπολόδ. β', 8, 2.

Αὐτοθαῖς, ῖδος, ἡ, ἴδε Θαῖς, Λουκ.

Αὐτοκάνης ὄρος, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰολίδος πλησίον τῆς Φωκαίας, Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 35. Παρὰ Στράβ. δὲ εὑρηται ἀκρωτήριόν τι Κάνη λεγόμενον, διὸ κατὰ Ilgen ὀρθότ. Ἀκροκάνης ἀναγνωστέον.

Αὐτολάῃς, εος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τολμαίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. — 2) Τίὸς τοῦ Στρομβιχίδου, Ἀθηναῖος, Ξενφ.

Αὐτολάλα, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Πελαγους.

Αὐτόλαος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριάδος, ὅστις εὗρεν ἀντεξεταζόμενον τὸν Ἀστληπιὸν καὶ ἀνέδρεψεν αὐτὸν, Παυσ. η', 4, 25.

Αὐτολέων, οντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κροτωνιατῶν, πληγωθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Λοκρῶν μάχην ὡς λέγεται, ὑπὸ τινος φάσματος, Ηον. ἀπηγ. 18.

Αὐτόλυκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλώνης, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ· διδαχθεὶς δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν τέχνην τοῦ κλέπτειν καὶ ἁπαρνεῖν τοὺς ἄλλους δι' ἐπιορκίας, ἐστάθη περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς ποικίλας πράξεις του· ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντικλείας ἐγεννήθη ὁ Ὀδυσσεύς, Ὁμ. Ὀδ. Τ. 394. ὑπῆρξε δὲ ὁ Αὐτόλυκος καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ἐγγέννησεν ἐτι τὸν περιβόητον κακοῦργον Σίνην, Ἀπολδρ. α', 9, 16. — 2) Τίὸς τοῦ Ἐρεχθονίου, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 391. — 3) Τίὸς τοῦ Δειμάχου ἐκ Θεσσαλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σινώπην ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β 956.

Αὐτόμαλα, τὰ καὶ Αὐτομάλακα, Στεφ. Βυζ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ, Στράβ.

Αὐτομάτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Βούσιριν, Ἀπολδρ.

Αὐτομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου, ἐκ τοῦ ὁποίου αὐτὴ ἐγένητε τὸν περίφημον Ἴόλαον σύντροφον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδρ.

Αὐτομέδων, ωντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διώρους ἐκ Σκύρου, ἱππαστὴς τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονεύσας τὸν Ἄρητον ἐν μιᾷ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 209. Ρ, 456. — 2) Τύραννός τις τῆς πόλεως Ἐρετρίας, τὸν ὁποῖον Φιλίππος ὁ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων ἀσύστησεν αὐτόθεν, Δημ.

Αὐτομένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀριφράδου καὶ Ἀρχεστράτου, Ἀριστοφ. Σφ. 1266.

Αὐτόμολοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, κατηγόμενον ἐξ Αἰγυπτίων φυγάδων, Ἡροδτ. 2, 30.

Αὐτονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδος, μία τῶν Νηρηϊδων, Ησ. Θεογ. 259. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀριστταίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πολύδωρον ἐν Θήβαις· Ησ. Θεογ. 975. κατὰ δὲ Ἀπολδρ. γ', 4, 2. ἀδελφὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λατταίνος. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, Ἀπολδρ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Πειρέως, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Παλαίμονα, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 5) Μία τῶν θεραπαινῶν τῆς Πηνελόπης, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 182.

Αὐτόνοος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 301.— 2) Εἷς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 694. — 3) Ἥρως τις τῶν Δελφῶν, Ἡροδτ. 8, 39.

Αὐτόφονος, ὁ. Ἡγεμὼν Θηβαῖος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 395.

Αὐτοφραδάτης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Ταπύρων, Ἀρρίαν.

Αὐτοχαρίδας, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ.

Αὐτόχθονες, οἱ, Ἐνικ. Αὐτόχθων. Οὕτως ἐκάλουν ἑαυτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς κατοικοῦντες ἀνέκαθεν τὴν αὐτὴν γῆν καὶ οὐχὶ ἐξ ἀλλοτρίας χώρας ἐλθόντες, Εὐρπ. Ἰων, 589. Πλάτ.

Αὐφίδηνα, ἡ, Aulidena. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, Πτολ. ταυῦν Alfidena.

Αὐφίδεας καὶ Αὔφιδος, ὁ, Aufidus. Ποταμὸς τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ, ταυῦν Ofanto, Στράβ. Πολυβ.

Αὖφις, ίδος, ὁ, Ufens. Ποταμὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταυῦν Uffento, Στράβ.

Αὐχέται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα νιος ποταμοῦ (Βέγκ) Ἡροδτ. 4, 6.

Ἀφαιστος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Ἥφαιστος.

Ἀφακῖτις, ιδος, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν εἰς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Συρίᾳ ἐπί τινος τόπου Ἀφάκα λεγομένου, μεταξὺ Ἡλιουπόλεως καὶ Βύβλου, ἔνθα ἦν καὶ μαντεῖον αὐτῆς, Ζωσιμ. Ἱστορ.

Ἄφεμφύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης ἢ κατ' ἄλλους τῆς Δαοκόοντης, πατὴρ τοῦ Δυγκέως καὶ τοῦ Ἴδα, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Μεσσήνης, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀρήνην καὶ ὑπεδέχθη τὸν Νηλέα, φυγόντα ἐκ τῆς πατρίδος του, Ἀπολδρ. α', 8, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Εἷς τῶν Ἑλλήνων Ἡγεμόνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Παλήτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 478. — ὅθεν, Ἀφαρήϊος, ία, ον, τοῦ Ἀφαρέως, Θεοκρτ.

Ἀφαρητίδαι, οἱ καὶ Ἀφαρητιάδαι, Ἀπολ. Ῥοδ. Οἱ δύω υἱοὶ τοῦ Ἀφαρέως, Ἴδας καὶ Λυγκεύς, Πινδ. Νεμ. 10, 112.

Ἀψείδας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λαοδαμείας, Ἡγεμὼν τῆς Τεγέας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀλεοῦς, Ἀπολδρ. β', 9, 1. — 2) Τίὸς τοῦ Πολυαίμονος ἐξ Ἀλύβαντος πόλεως τῆς Ἰταλίας, πατὴρ τοῦ Ἐπηρίτου, τὸν ὁποῖον ἐπροσποιήθη ὁ Ὀδυσσεὺς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 305. ὅθεν, Ἀφειδάντειος, εία, ειον, τοῦ Ἀφείδαντος, Ἀπολ. Ῥοδ.

Ἀφθίτης νομός, ὁ. Νομὸς τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καλασιρίων μεταξὺ Βουβάστιος καὶ Τάνιος, Ἡροδτ. 2, 166. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Πτολμ. Φθειτότην λεγόμενον.

Ἀφέται, καὶ Ἀφεταί, αἱ. Μέρος τι καὶ Ἀκρωτήριον ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας μὲ ἕνα λιμένα, ἀπ' ὅπου ἐξέπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται διὰ τὴν Κολχίδα, Ἡροδτ. Ἀπολδρ. Στράβ.

Ἀψίδα, ἡ καὶ Ἀφίδναι, αἱ· Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Θησεὺς ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Σπάρτης. Ἀφιδνα, Ἐνικ. παρὰ Δημ. Στράβ. καὶ Παυσ. Ἀφίδναι, πληθ. παρ' Ἡροδτ. καὶ Πλουτ. ὅθεν Ἀφιδναῖος, ὁ κάτοικος τῶν Ἀφιδνῶν, Ἡροδτ.

Ἀφνεές, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἄρεος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η', 44.

Ἀφράνιος, ὁ, Afranius. ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Λουκ.

Ἀφρική, ἡ, Africa. Ἡ ὀνομασία αὕτη, τοῦ πρώτου μεσημβρίου μεγάλου μέρους τοῦ παλαιοῦ κόσμου, δὲν ἦν οὐδόλως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἕλλησι Συγγραφεῦσι· πρῶτοι οἱ Ῥωμαῖοι μετεχειρίσθησαν αὐτὴν, ἥτις πιθαν. ὑπῆρξε παλαιόθεν συνήθης καὶ εἰς διαφόρους λαοὺς τῆς Ἀσίας καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Φοίνικας· ἀντὶ ταύτης τῆς Ὀνομασίας ἐπάλουν οἱ Ἕλληνες Λιβύαν ὅλην αὐτὴν τὴν Ἀφρικήν, ἢ καὶ τινα μέρη μόνον αὐτῆς· ἴδε Λιβύα.

Ἀφροδισία, ἡ. Ἑώρη τῆς Λακωνίας πλησίον τῆς πόλεως Βοίας, Θουκ. δ', 56. ἡ Ἀφροδισία, Στέφ. Βυζ. καὶ ἡ Ἀφροδισιάς, Παυσαν.

Ἀφροδίσεια, τὰ. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη εἰς τὰς πλείστας Ἑλληνικὰς πόλεις πρὸς τιμὴν τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ ἑορτάζετο ἡ Θεὰ αὕτη μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τινων μυστικῶν τελετῶν, Ἡσύχ.

Ἀφροδισιάς, άδος, ἡ· Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ πλησίον τοῦ λιμένος τῆς Ἀπολλωνίας, Ἡροδτ. 4, 169. ἡ αὐτὴ καὶ Λαιάς, ἡ, παρὰ Πτολμ. καλουμένη. — 2) Πόλις μικρὰ ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαοδικείας, Στράβ. — 3) Μητρόπολις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. — 4) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ. ὅθεν Ἀφροδισιεύς, ὁ κάτοικ.

Ἀφροδίσιον, τό. Ναὸς τῆς Θεᾶς Ἀφροδίτης, Ξενφ. 2) Πόλις τῆς Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας αὐτῆς, Στράβ. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας, ὅπερ ἄλλως καὶ Πυρήνης ἄκρον ἐλα-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γετο σχοῖ ἕως ἀπὸ τῆς Πυρηναίας Ἀφροδίτης. Στράβ. ταυτὸν Cap de Creux.

Ἀ'φροδί'σιος, ία, ιον. Τῆς Ἀφροδίτης ἢ εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἀνήκων.

Ἀφροδί'τη, ἡ (ῑ). Θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τῶν ἐρώτων, παρὰ Ῥωμαίοις Venus καλουμένη, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάττης, Ἡτ. Θεογ. 190. ἡ καθ' Ὅμ. Συγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Τιτανίδος Διώνης. Μετὰ τὴν γέννησιν της ἦλθε πρώτον εἰς τὴν νῆσον Κυθήρα, εἶτα εἰς τὴν Κύπρον ἔνθα διέμεινεν ἱκανὸν χρόνον. Πολλοὶ τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἠγάπησαν αὐτὴν κατ' ἀρχὰς διὰ τὴν ὡραιότητά της καὶ ἐπεζήτουν νὰ τὴν λάβωσιν εἰς γυναῖκας, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων ὁ Ἥφαιστος ἐνομίζετο σύζυγος αὐτῆς, μ' ὅλον ὅτι αὐτὴ ἠγάπησε καὶ τὸν Ἄρην. πρὸ πάντων δὲ συνέλαβε σφοδρὸν πάθος πρὸς τὸν υἱὸν Ἄδωνιν, τοῦ ὁποίου τὸν πρῶτον ζωὴν ἐστέρησε πικρότατα· ἐλθοῦσα εἰς ἔριδα μὲ τὴν Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν περὶ κάλλους, ἔλαβεν αὐτὴ τὸ βραβεῖον τῆς ὑπεροχῆς παρὰ τοῦ νέου Πάριδος, ὅστις ἔκρινεν αὐτάς, διὸ καὶ μετὰ ταῦτα ἐφάνη ὑπερασπιστὴς τῶν Τρώων καὶ ἐχθρὰ τῶν Ἑλλήνων· ἐρασθεῖσα δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀγχίσην ἡγεμόνα τῶν Τρώων, ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Αἰνείαν· παριστάνετο δὲ πάντοτε ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὡς γυνὴ ἐξόχου ὡραιότητος καὶ πλήρης διαφόρων χαρίτων, συνοδευομένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ νέων ἐρώτων καὶ ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν πόλιν Πάφον καὶ Ἀμαθοῦντα τῆς νήσου Κύπρου, εἰς τὴν νῆσον Κυθήρα καὶ εἰς τὴν Κνίδον, ἔνθα ἦν τὸ περίφημον αὐτῆς ἄγαλμα· εἰς δὲ τὴν Φοινίκην ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀστάρτη, Ἀπολλόδ. α', 3, 1.

Ἀ'φροδίτης πόλις, ἡ, καὶ Ἀφροδιτόπολις, Πτολ. Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Ἀνσιτοπολιτικοῦ Νομοῦ, Στράβ. — 2) ἑτέρα πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς νήσου Προσωπιτίδος μεταξὺ Ναυκράτεως καὶ Ταΐος, πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδ. Ἀνάρβηχις. — 3) Πόλις τῆς Μεσσαίας Λίγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἔνθα ἐλατρεύετο ἐξαιρ. μία λευκὴ βοῦς, Στράβ. εἰ'. — 4) Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, πρωτεύουσα ἑνὸς ὁμωνύμου Νομοῦ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἀντιοπόλεως, Στραβ. ὅθεν Ἀφροδιτοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ἀ'φῦτις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Παλλήνης ἐν τῷ Θρακικῷ κόλπῳ. Ἡροδ. Θουκ. καὶ Ἄφυτις, ὁ κάτοικ. Θουκ.

Ἀ'χαΐα, Ἰων. Ἀχαιΐη, ἡ. Ἐπὶ τῆς Δήμητρος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὸ ἄχος, ὅ ἐστὶ λύπη, τὴν ὁποίαν εἶχε διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρός της Περσεφόνης, Ἡροδ. 5, 61.

Ἀχαΐα, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου ἐκτεινομένη περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια αὐτῆς καὶ συνορεύουσα μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀργολίδα, Ἀρκαδίαν καὶ Ἦλιδα, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Σικυωνίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον καὶ δυτικῶς μὲ τὴν Ἰονικὴν θάλασσαν, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Αἰγιαλὸς καὶ Ἰωνία· διὰ τοῦ Σύβοτος ποταμοῦ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Σικυωνίας, καὶ διὰ τοῦ Λαρίσου ἀπὸ τῆς Ἦλιδος· ἡ δὲ γῆ αὐτὴ ὡς ἐπὶ πολὺ πετρώδης, ὀρεινὴ καὶ ὀλίγον εὔφορος, καὶ ἐκατοικεῖτο ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες ἦλθον ἀναῦθεν ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. ταυτὸν ἡ Ἀχαΐα μετὰ τῆς Ἦλιδος ἀποτελεῖ ἕνα τῶν τέσσαρα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὰς Πάτρας. — 2) Ἀχαΐα ἐλήφθη ὁπωσδήποτε καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἀφ' οὗ κατεστάθη ἐπαρχία Ῥωμαϊκὴ, ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Ἀχαΐα ἡ Φθιῶτις καὶ Φθιῶτις ἡ Ἀχαϊκὴ, Στράβ. μικρὰ τις χώρα ἐν Φθιωτίδι τῆς Θεσσαλίας μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ἅλον, Στράβ. — 4) καὶ τόπος τις ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, Θουκ. α', 115. ἔνθ' κατ' ἄλλους Χαλκὶς ἀναγινώσκ. — 5) Πόλις τῆς Ῥόδου, πιθαν. ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ἰαλυσοῦ, Διοδ. Σικ.

Ἀ'χαιάς, Ἐπικ. Ἀχαιΐ'ς, ἄδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀχαΐας οὖσα, καὶ Οὐσία. ἡ κάτοικος τῆς Ἀχαΐας

Ἀ'χαϊκός, ή, όν, ἐπικ. Ἀχαικός. Τῆς Ἀχαΐας, ἢ εἰς τὴν Ἀχαιαν ἀνήκων, τὰ Ἀχαϊκὰ ὄρη, ὄρη ἐν Θεσσαλίᾳ τῆς Φθιώτιδος χώρας, Ξενῳ.

Ἀ'χαις, ίδος, ἐπικ. Ἀχαΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἀχαΐας, Ὅμ.

Ἀ'χαιμένης, εος, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Περσίας, καταγόμενος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, καὶ πάππος τοῦ Καμβύσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ Περσὶς καὶ Ἀχαιμενία, Ἡροδ. 3, 11. — 2) Τίὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Σατράπης τῆς Αἰγύπτου, Ἡροδ. 7, 12.

Ἀ'χαιμενίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀχαιμένους, ἐκαλεῖτο δὲ ἰδίως οὕτω μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν τῆς Περσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἕως τοῦ Δαρείου βασιλεύσαντες καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν, Ἡροδτ. 1, 125.

Ἀ'χαιός, ά, όν. Τῆς Ἀχαΐας· ὅθεν Ἀχαιοί, οἱ, παρ' Ὁμήρ. Εἷς τῶν ἰσχυροτέρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος, κατοικῶν κατ' ἀρχὰς ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τῆς Φθιώτιδος χώρας, ἐκεῖθεν δὲ ἐλθὼν εἰς Πελοπόννησον ἐκατοίκησεν πρῶτον τὴν Λακεδαίμονα καὶ τὸ Ἄργος, ὅτε καὶ συνεξεστράτευσεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὄντες οἱ πλεῖστοι καὶ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων ὅλων, διὸ καὶ Ὅμηρ. καλεῖ γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀχαιοὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας· μετὰ ταῦτα δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Λακεδαίμονος καὶ τοῦ Ἄργους ἀπὸ τοὺς Δωριεῖς, εἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν, ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν τῆς Πελοποννήσου ὀνομασθεῖσαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. — 2) Ἀχαιοὶ οἱ Φθιῶται κατοικοῦντες τὴν Ἀχαϊκὴν Φθιῶτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, Ἡροδτ. — 3) ἔθνος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων αὐτοῦ, καταγόμενον ἀπὸ τοὺς Ὀρχομενίους, καὶ διάγον ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πειρατικόν, Στράβ.

Ἀ'χαιός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Κρεούσης καὶ ἔκγονος τοῦ Ἕλληνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Πελοποννήσῳ Ἀχαιοί, Ἀπολλόδ. α', 7, 3 — 2) Τραγικὸς τῶν ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἐρετρίας, Λουκ.

Ἀ'χαιῶν λιμήν, ὁ. Achaeorum portus. Λιμὴν τῆς Τρωϊκῆς χώρας μεταξὺ Σιγείου καὶ Ῥοιτείου ἀκρωτηρίου, ταυτὸν Καραλίθι- Λιμάνι, Στράβ.

Ἀ'χαρδίναι ἡ Ἀχαρδίνα. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους εἰς ἄκρον ὀχυρὸν καὶ καλῶς ὠκοδομημένην, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, Διῤ.

Ἀ'χαρναί, αἱ. Ἔνε. Ἄχερνα, ἡ, Στεφ. Βυζ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 60 στάδια τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀνῆκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν, περίφημος διὰ τοὺς ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας αὐτοῦ· ὅθεν ἐπίρρ. Ἀχαρνῆσι, ἐν Ἀχαρναῖς, καὶ Ἀχαρνῆθεν, ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. — 2) ὁ Ἀχαρνεύς, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν, πληθ. οἱ Ἀχαρνῆς, Θουκ ἔστι δὲ οὗτος ἐπιγράφεται καὶ μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους. — Ἀχαρνικὸς, ή, όν, τῶν Ἀχαρνῶν ἢ εἰς τὰς Ἀχαρνὰς ἀνήκων, ἡ Ἀχαρνικὴ Μοῦσα, ἐμπαικτ. παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 667. ἀντὶ ἡ τραχεῖα καὶ βάρβαρος τῶν Ἀχαρνέων Μοῦσα — Ἀχαρνηΐδαι, οἱ, ὑποκορστ. κατ' ἀστεϊσμ. τύπος παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 322. καὶ Ἀχαρνῖται, ων, Ἰακ. Ἀν2.

Ἀ'χαρνεύς, έως, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς, ἀγωνισθεὶς καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ Πέλοπος, Τζέτ.

Ἀ'χέ'της, ου, ὁ (ε̆). Ποταμὸς τῆς Μηδίας, Διόν. περ 1075. — 2) ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους αὐτῆς, ταυτὸν Drillo. — 3) Εἷς τῶν πιστωτάτων φίλων καὶ συντρόφων τοῦ Αἰνείου, Κοϊντ. Σμυρν.

Ἀ'χελωΐς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Ἀχελώου, καὶ πληθ. αἱ Ἀχελωΐδες ἐπιθ. τοῦ Σειρήνων, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἀχελώου, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 896. — 2) Αἱ Ἀχελωΐδες πόλεις, οὕτως ἐκαλοῦντο, ὅσαι πόλεις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, Αἰσχύλ. Περ 867.

Ἀ'χελῷος, ἐπικ. Ἀχελώιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος ποταμὸς θεός, Ἡσ. Θεογ. 340 κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Γῆς καὶ πατὴρ τῶν Σειρήνων, ὅστις ἐμολογεῖτο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφὰς, καὶ μονομαχήσας ποτὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους περὶ τῆς Δηϊανείρας συζυγικῆς τοῦ Οἰνέως, ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ· ἐκ τῆς Περιμήδης συζυγικῆς τοῦ Δίολου ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην καὶ Ἱπποδάμαντα, Ἀπολλόδ.

Ἀ'χελῷος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Θόα, ταυτὸν Ἀσπροπόταμος, Ὅμ Ἡροδτ. — 2) ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Δύμη, ὅστις καὶ Πεῖρος ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων πλησίον τῆς Λαρίσης, Στράβ. — 4) ἕτερος ποταμὸς τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σπύλου καὶ ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Σμυρναίων, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 616.

Ἀ'χέρσαι, αἱ, ἴδε Ἀχέρδαι.

Ἀ'χερδοῦς, ουντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Ἀχερδούσιος, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἀχερδοῦντος.

Ἀ'χερούσιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀχέροντος ἢ εἰς τὸν Ἀχέροντα ἀνήκων, Στεφ. Βυζ.

Ἀ'χερούσιος, ία, ιον, τοῦ Ἀχερόντος, Ἀχερουσία λίμνη, ἡ. Λίμνη τις τοῦ Ἅδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκύνετο ὁ Ἀχέρων ποταμός, Εὐρ. Ἄλκ. 443.

Ἀ'χερούσιος, ία, ιον. Τοῦ Ἀχέροντος, ὅθεν, ἡ Ἀχερουσία λίμνη, ἡ μυθολογουμένη λίμνη τοῦ Ἅδου διὰ τῆς ὁποίας ὁ Χαρὼν διεβίβαζε τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου του, Λουκ. Νεκ. — 2) Λίμνη τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἰ. τὴν ὁποίαν ἐκύνοντο οἱ ποταμοὶ Ἀχέρων καὶ Κωκυτός, Θουκ. Στράβ. — 3) Λίμνη τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Mare Mortuo πλησίον τῆς Κύμης.

Ἀ'χερουσία, άδος καὶ Ἀχερουσίς, ή, ίδος, ἡ. Τῆς Ἀχερουσίας· Ἀχερουσίας λίμνη, παῦτ τῷ Ἀχερουσία λίμνη, Πλάτ. Φαιδ. — 2) ἡ Ἀχερουσὶς χερρόνησος, χερσόνητος ἡ ἀκρωτήριον πλησίον τῆς Ἡρακλείας ἐν Βιθυνίᾳ μ' ἐ. ὑπόγειον σπήλαιον, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς κατέβη εἰς τὸν Ἅδην, Ξενῳ. Κυρ. Ἀν. ς', 2, 3. ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀχερουσιὰς ἄκρη λεγομένη, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β, 728.

Ἀ'χέρραι, καὶ Ἀχέρραι, αἱ (Ἀκέρραι, Πλουτάρ.) Acerrae. Πόλις τῆς Γαλλίας τῆς πέραν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ταυτὸν Acera, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Acerra, ὅθεν, Ἀχερραῖος, ὁ κάτοικ.

Ἀ'χέρων, οντος, ὁ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Ἅδου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχύνετο ὁ Πυριφλε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γένων καὶ ὁ Βωιωτός, Ὁμ. Οδ. Κ, 513. Ἡ δὲ οὗτος, ὡς ἐπλάττετο, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 340. τὸν ὁποῖον ἐ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς ποταμὸν καταχθόνιον διότι εἰς τὴν μετὰ τῶν Τιτάνων μάχην, ἐχορήγησεν εἰς αὐτοὺς ὕδωρ.

Ἀχέρων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, ῥέων διὰ τῆς Ἀχερουσίας λιμνης καὶ ἐκβάλλων πλησίον τῆς Ἀμβρακίας εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, τούτου τὸ ὕδωρ ἦν ἀηδὲς καὶ νοσῶδες, Ἡροδτ. 8, 47. Θουκ. ταυτ. Δελίχι. — 2) ἕτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλείδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀχελῶον ποταμὸν, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Κάτω Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων πλησίον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὁ Ἀλέξανδρος Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, Στράβ. — 4) ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ὅστις καὶ Λύκος καὶ Σωναύτης ἐκαλεῖτο, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 354.

Ἀχίλλειον, Ἰων. Ἀχιλλήϊον, τό. Πόλις μικρὰ κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Σιγείου ἐνθα ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Ἡροδτ. — 2) χωρίον τι ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς παραλίας τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Ἀχίλλειος, εἷα, ειον, καὶ Ἀχείλιος, ὁ, ἡ, ον. Ἀθην. Τοῦ Ἀχιλλέως ἢ εἰς τὸν Ἀχιλλέα ἀνηκων, Σοφ. ὄθεν, ὁ Ἀχίλλειος δρόμος, γνωσὸς τις γλῶσσα ἐξέχουσα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένου ποταμοῦ ἐν τῇ Κριμαίᾳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγύμναζε τοὺς συντρόφους του εἰς τὸ τρέχειν, Ἡροδτ. 4, 55. καὶ Ἀχιλλῆος δρόμος, Διον. Περ. — 2) ἡ Ἀχιλλεία, προσυπακμ. νῆσος καὶ Ἀχιλλέως νῆσος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Λευκὴ νῆσος ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου πλησίον τῶν Ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ἦν ὁ τάφος τοῦ Ἀχιλλέως, Στεφ. Βυζ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ νησός τις μυθολογουμένη, παρθλ. Εὐρ. Ἰφιγ. Ταυρ. 436. — 3) Ὁ Ἀχίλλειος λιμὴν, Λιμήν τις ἐν Λακωνίᾳ ἑυτικῶς τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, Παυσ. Εὐρ. Κυκλ. 291. — Ζ) ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ ἐξαίρετος, ἄριστος ἀπὸ Ἀχιλλεύς, π. χ. Ἀχίλλειος μάζα, ἤτοι ἐξαιρέτου ποιότητος, Ἀθην. γ', 29. ἡ Ἀχίλλειος χρεὼ, Ἀθην. αὐτόθ. καὶ Ἱππουρ. ὄθεν καὶ, τὰ Ἀχίλλεια, ἤτοι, ἄριστος τοῦ Ἀχιλλέως, = ἐξαίρετος καὶ λευκότατος ὄρτος, Ἀριστφ. Ἱππ. 823.

Ἀχιλλεύς, έως, Ἰωνικ. ῆος, ὁ, καὶ Ἀχιλεύς, Αἰτ. Ἀχιλλέα, σπικ. Ἀχιλλῆα, καὶ Ἀχιλῆ, Εὐριπ. Ἠλεκτρ. 437. Υἱὸς τοῦ Πηλέως βασιλέως τῆς Φθίας καὶ τῆς Θέτιδος θυγατρὸς τοῦ Νηρέως, ἔκγονος τοῦ Αἰακοῦ. Εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ εὐγενεστέρων Ἡρώων τῆς Τρωϊκῆς ἐποχῆς, μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ θέλουσα ἡ μήτηρ του Θέτις νὰ τὸν καταστήσῃ ἀθάνατον καὶ ἄτρωτον, τὸν ἐβύθισεν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς, εἶτα παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κένταυρον Χείρωνα διὰ νὰ τὸν ἀναθρέψῃ. Πληροφορηθεῖσα δὲ ὅτι ἦν πεπρωμένον ν' ἀποθάνῃ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, καὶ θέλουσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Βασιλέως τῆς Σκύρου Λυκομήδους μεταξὺ τῶν θυγατέρων του καὶ ἄλλων βασιλικῶν γυναικῶν, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγέννησε μετὰ τῆς Δηϊδαμείας μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως τούτου τὸν Νεοπτόλεμον· ἀλλ' ὅτε ἔφθασεν ὁ καιρὸς κατ' ὃν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι Ἕλληνες τῶν τότε χρόνων ἔμελλον νὰ ἐκστρατεύσωσιν ἐναντίον τῆς Τροίας, ἀνακαλυφθεὶς διὰ πανουργίας τοῦ Ὀδυσσέως, ἠκολούθησε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας εἰς τὴν ἐκστρατείαν ταύτην, ὅπου φανεὶς ὁ ἀνδρειότερος ὅλων τῶν ἄλλων ἡρώων καὶ στρατηγὸς τῆς πολιορκίας ταύτης, καταστρέψας πολλὰς ἐχθρικὰς πόλεις καὶ φονεύσας πολλοὺς τῶν ἐπισημοτέρων πολεμιστῶν ἐκ τῶν Τρώων καὶ αὐτὸν τὸν ἀνίκητον Ἕκτορα, ἐφονεύθη δολίως ὑπὸ τοῦ Πάριδος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅτε ἐμνηστεύετο τὴν νέαν Πολυξένην θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Πριάμου. Πρὸς ἀναμνησιν δὲ αὐτοῦ ἤγειραν οἱ Ἕλληνες ἅνα μεγαλοπρεπῆ τάφον ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου. Ὁμ. Ἰλ. Ἀπολόγ.

Ἀχιλλέως δρόμος, ὁ, καὶ Ἀχιλλέως νῆσος, ἴδε Ἀχίλλειος.

Ἄχναι, αἱ, = Ἴχναι, Τόπος ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας, Στεφ. Βυζ.

Ἄχολα καὶ Ἀχόλλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Θάψου, ἤτις καὶ Ἀχίλλη ἐλέγετο, Acila, ταυτ. Ἐλαλία, Στρβ. Ἀπ.

Ἀχραδίνη, ἡ. Acradina. Οὗτως ἐκαλεῖτο τὸ ὡραιότερον μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, Πλουτ. Στεφ.

Ἀχραδοῦς, οὗντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, πιθαν. ὁ αὐτὸς καὶ Ἀχερδοῦς λεγόμενος, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴν, ὅθεν Ἀχραδούσιος, ὁ κάτοικος. Ἀριστφ. Ἐκκλ. 362.

Ἀχώ, Δωρικ. ἀντὶ Ἠχώ.

Ἀψευδὴς, οῦς, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 46.

Ἀψίνθιοι, οἱ. Λαὸς τῆς κατοικῶν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θράκῃ περὶ τὸν Ἄψινθον ποταμὸν, Ἡροδτ. 6, 34. καὶ Ἀψινθιεὶ, Στέφ. Βυζ.

Ἄψινθος, ἡ. Ποταμὸς τῆς Θράκης, καὶ Ἄψυσος παρὰ Στεφ.

Ἀψίνθος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. = Αἶνος.

Ἄψορος, ἡ. Νῆσος καὶ πόλις ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας, ταυτ. Ὄσερον, Πτολ. ἴδε Ἄψυρτις.

Ἄψος, ὁ. Apsus. Ποτσμὸς τῆς Ἰλλυρίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐπιδάμνου, ταυτ. Κραβάστα, Πλουτ.

Ἀψυρτὶς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἀψύρτου, ὄθεν, αἱ Ἀψυρτίδες νῆσοι, δύω νῆσοι τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους πλησίον τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας, ταυτ. Ὄσερον καὶ Χέρτον λεγόμεναι, ἔνθα λέγεται ὅτι ἡ Μήδεια ἔσφαξε τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Ἄψυρτεν, Ἀπολλόδ. α, 9, 24.

Ἄψυρτος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰήτου Βασιλέως τῶν Κόλχων καὶ τῆς Ἰδυίας, ἀδελφὸς τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ φεύγουσα μετὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ φεβουμένη μήπως ὁ πατήρ της τοὺς καταλάβῃ δίωκων, κατέσφαξεν εἰς μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ διέσπειρεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε οὕτω συναθροίζων αὐτὰ ὁ Αἰήτης, δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ ἐκ καιροῦ τὸ πλοῖον τοῦ Ἰάσονος, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Αἰγιαλεύς, Ἀπολλόδ. α, 9, 23. ἔτι δὲ καὶ Φαέθων ὁ αὐτὸς καλούμενος, Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 470.

Ἄωος, καὶ Ἄως, ὁ, Aous, ἔτι δὲ καὶ Αἴας, Ποτσμὸς τῆς Ἰλλυρίας, ῥέων μεσημβρινῶς τῆς Ἀπολλωνίας, ταυτ. Vajusa, Πολύβ. Στράβ. καὶ Ἄιος, ἡμαρτμ. παρὰ Πλουτ. Καισ. 38.

Β.

Βαβυλὼν, ῶνος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, πρωτεύουσα τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου Ποταμοῦ, καὶ κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Βήλου, Περιεκύκλουν δὲ αὐτὴν τεῖχη ὀχυρὰ, ὄχοντα 200 πηχέων ὕψος καὶ 50 πλάτος μὲ 100 χαλκᾶς πύλας ἐπ' αὐτῶν καὶ σχηματίζοντα ἓν μέγα τετράγωνον· ἐν αὐτῇ δὲ ἦσαν οἱ περίφημοι κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμιδος, ὁ μέγας πύργος τοῦ Βήλου καὶ ἄλλοι ἐξαίσιοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαὶ, Αἰσχύλ. Περσ. Ἡροδτ. 1, 178. Κατὰ Niebuhr. φαίνονται ἐως τὴν σήμερον ἐρείπια τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀρὸ. — Βαβὲλ ἀρκτικῶς τῶν νῦν Χιλὶχ πόλεως. — 2) Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Νείλου, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια καλοῦνται ὅτι Βαβυλὼν, Στράβ.

Βαβυλωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Μεσοποταμίας, Σουσιανῆς, Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀραβίας καὶ Περσικοῦ κόλπου, διαρρεμένη εἰς δύω μεγάλα μέρη, εἰς τὴν Ἰδίως Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν Χαλδαίαν, πολλάκις δὲ ἐννοεῖτο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον ἡ πέριξ τῆς πόλεως Βαβυλῶνος χώρα, Ἡροδτ. Ξενοφ.

Βαβυλώνιος, ία, ιον. Τῆς Βαβυλῶνος ἢ εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἀνήκων, Ἡροδτ. καὶ Βαβυλώνιος, ὁ, ἡ, ον. Ἀρρίαν. Ἀναβ. ζ', 29. ἡ Βαβυλώνιος ἐργασία· καὶ, Βαβυλώνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Πόλεως Βαβυλῶνος καὶ τῆς χώρας Βαβυλωνίας, Ἡροδτ.

Βάβυς, υος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδους, Διογ. Λαέρτ. Στράβ.

Βάγα, ἡ. = Οὐάγα, ἡ, Vaga. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πλουτ. ὄθεν, Βαγαῖοι, οἱ κάτοικ. Ἀππ.

Βαγαδαηνία, ἡ. Χώρα τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.

Βαγαῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐξαιρ. ἐν τῇ Φρυγίᾳ.

Βαγαῖος, ὁ. Πέρσης τις παρ' Ἡροδτ. 3, 128. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Φαρναβάζου, Ξενοφ.

Βαγράδας, α, ὁ, Bagrada. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Καρχηδονίᾳ χώρᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὑτίκης, ταυτ. Μεγέρδα, Στράβ. καὶ Βαγράς, παρὰ Πολυβ. α', 75, ἀντὶ Μάκαρα.

Βαγώας, α, καὶ ου, ὁ. Εὐνοῦχος Αἰγύπτιος, καὶ στρατηγὸς ἑνὸς μέρους τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, ὃς τις φαρμακώσας τὸν Βασιλέα Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον ἔβαλε εἰς τὸν θρόνον τὸν Δαρείου Ὑδομανέν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ ὁ Βαγώας, Ἀρρίαν. Ἀλ. ποιητ. Ἱστ. γ', 23.

Βαδόκη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαΐδος ἐν τῇ Σουσιανῇ, πιθαν. = Βαβυτάκη, Στεφ. Βυζ.

Βαδάρα, ἡ. Πόλις τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Βάδρης, ου, ὁ. Πέρσης τις, Ἡροδτ.

Βάδειρα, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀσσακηνῶν, τῆς νῦν Βισχὸρ λεγομένης, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 27.

Βαδεία, ἡ. Badia. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, πιθαν. = Pax Augusta, ταυτ. Badajoz λεγομένη, Πλούτρ.

Βάδιππος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.

Βαθυκλῆς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Γλαύκου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 594.

Βάθυλλος, ὁ. Ἱστορικ. τοῦ Βαθυκλῆ, Νέος τις τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ ποιητὴς Ἀνακρέων, Ἀθ. 22.

Βαία, ἡ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, Στεφ. Βυζ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαΐαι, αἱ, Baiae. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς χώρας Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ Λουτρά, ἔχουσα καὶ ἕνα λιμένα, ταπὸν χωρίον Βαΐα καλούμενον, Δ. Κασ. Στράβ.

Βαῖος, ὁ. Κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Ὀδυσσέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Κεφαλληνίᾳ ὄρος Βαΐα, καὶ ἡ πόλις Βαΐαι, Στέφ. Βυζ. Στράβ.

Βαιῶται, ἐδος, ἡ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὰ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Συρακούσαις ἡ θεὰ Ἀφροδίτη.

Βαίκυλλα, τά, Baeculla. Πόλις τῆς Ταρρακωνιαπῆς Ἰσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς, Πολύβ. Στεφ.

Βαιλὼν, ἴδε Βελὼν.

Βαιτικὴ, ἡ, Baetica, (Βαῖτις) Μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰσπανίας κειμένη νοτιοανατολικῶς μεταξὺ Λουσιτανίας, Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Μεσογείου θαλάσσης καὶ Ταρρακωνιῆς Ἰσπανίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Ἀνδαλουσίαν καὶ μέρη τοῦ Βασιλείου τῆς Γρανάδας, Στράβ. = Τουρδεταvία.

Βαῖτις, ιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἰσπανίας, ῥέων διὰ τῆς Βαιτικῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν, ὅστις καὶ Ταρτησσὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, ταπὺν Γουαδαλκουϊβίρος, Στράβ. καὶ Βαίτιος, ὁ, Πτολ.

Βαιτουρία, ἡ. Χώρα τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη βορειοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἄνα, Στράβ.

Βάκις, ίδος, ὁ. Τπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρχον διάφορα ἀρχαῖα μαντεῖα ἐν τῇ Ἑλλάδι, τῶν ὁποίων ἀναφέρονται τρία ὡς ἐπισημότερα, ἓν μαντεῖον τοῦ Βάκιδος ἐν Βοιωτίᾳ, ἕτερον ἐν Ἀθήναις, καὶ ἄλλο ἐν Ἀρκαδίᾳ, πρὸ πάντων δὲ περιφημότερον ἦν τὸ τῆς Βοιωτίας, Ἡροδ. 8, 20. Πλάτ. Αἰλ. ιβ', 35. ὅθεν Βακίζω, προφητεύω ὡς ὁ Βάκις, Ἀριστ.

Βάκτρα, τά, καὶ Βάκτρα, ἡ, Στράβ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πρότερον Ζαριάσπα καλουμένη, διὰ τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Βάκτρος ποταμὸς, ταπὺν Βαλκ Στράβ.

Βακτρία καὶ Βακτριανὴ, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ Βασιλείου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς ἀρκτικῆς Ἰνδίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐπεριλαμβάνοντο καὶ αἱ ἐπαρχίαι Ἀρία καὶ Σογδιανὴ· ἦν δὲ εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ πλουσία, συκοτατα εἴθισ Βασίλειον πρὸ τοῦ μεγάλου Κύρου, Στράβ.

Βακτριανὸς, ἡ, ὁν. Τῶν Βακτρίων, ἢ εἰς τὴν πόλιν Βάκτρα ἀνήκων καὶ, Βακτριανοὶ, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, καὶ τῆς Βακτρίας χώρας, Ξενοφ. Στράβ.

Βάκτριος, ία, ιον. Τῆς Βακτριανῆς, τὰ Βάκτρια τείχη, Εὐρ. Βακχ. 15. = Βάκτρα· καὶ Οὐσιαστ. οἱ Βάκτριοι = Βακτριανοί, Αἰσχ. Περ. Ἡροδ. 7, 64.

Βάκτρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Βάκτρων, Πολυαιν. πλὴν ὁ Ζαριάσπις, Πτολ. ταπὺν Βάλκ.

Βάκχειος, α, ον. Τοῦ Βάκχου ἢ εἰς τὸν Βάκχον ἀνήκων, ζθεν, τὸ Βάκχειον, κυρ. ὁ ναὸς τοῦ Βάκχου, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς νήσου Λέσβου, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως, Λουκ. — 2) Τὰ Βάκχεια ἄκρα, μία τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦν ναός τις τοῦ Βάκχου, Εὐρ. Φοιν. 236.

Βακχευτὴς, Βακχεὺς, Βάκχη, Βακχήιος, κ. τ. τ. ἴδε ἐν Λεξικ.

Βακχιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βάκχιδος ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵτινες ἐβασίλευσαν πολὺν χρόνον εἰς τὴν Κόρινθον, τελευταῖον δὲ κατῃρέθησαν ὑπὸ τοῦ Κυψέλου, Ἡροδ. 5, 92. καὶ Βακχιάδαι, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α, 19.

Βακχιακὸς, Βακχιὰς, Βακχὶς, ἴδε ἐν Λεξικ.

Βάκχις, ίδος. Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλείδου Ἀλήτου καὶ πέμπτος Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Βακχιάδαι, Παυσ.

Βακχικὸς, ἡ, όν. Τοῦ Βάκχου, ὅθεν, τὰ Βακχικὰ, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ Βάκχου, Ἡροδ. 2, 81.

Βάκχιος, ία, ιον, = Βακχικὸς, ἴδε Λεξικ.

Βάκχος, ὁ, ἴδε Διόνυσος, Σοφ.

Βακχυλίδης, ου, ὁ. Ποιητὴς Λυρικὸς ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέω, ἀνεψιὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἀκμάσας περὶ τὸ 470 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ σωζονται ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα, Αἰλ.

Βακχυλὶς, ίδος, ἡ. Κύριον ὄνομα γυναικὸς, Ἀντιπατ. Σιδ. 22. Ἀνθολ. β', 2.

Βάλακρος, ὁ, Maced. λεξ. ἀντὶ Φαλακρὸς, στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρρίαν.

Βαλβῖνος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης, περὶ τὸ 237 ἔτος ἀπὸ Χρ. βασιλεύσας ἕνα μόνον χρόνον, Ἡρωδ. 7, 10.

Βαλβουρα, τά. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μεκρᾷ Ἀσίᾳ, πλησίον τῆς Κιβύρας, Στράβ.

Βαλιαρεῖς, αἱ. Baliarae. Δύο νῆσοι τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, ἡ Μαιόρκα καὶ Μινόρκα, Διοδ. Σικ. ἔτι δὲ καὶ Γυμνησίαι λεγόμεναι· καὶ Βαλιαρεῖς, οἱ κάτοικ. φημιζόμενοι τὸ πάλαι ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι σφενδονῆται, Πολυβ. σπαν. ἐκ τοῦ βάλλω ἤτοι ῥίπτω, ὅθεν Βαλιαρικὸς, ἡ, όν, τῶν Βαλιαρέων.

Βαλιαρὶς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Βαλιαρέων νήσων, καὶ, αἱ Βαλιαρίδες νῆσοι, = Βαλιαρεῖς, Στράβ.

Βαλίος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο εἷς ἐν τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως, τοὺς ὁποίους ὁ Ποσειδῶν ἐχάρισεν εἰς τὸν Πηλέα, ὅτε ἐνυμφεύετο τὴν Θέτιν, Ὁμ. Ἰλ. Π, 149. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις στικτὸς ἢ πυκνίλος.

Βάλλαθρα, τά. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, Πτολ. ε, 18.

Βαμβύκη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, = Ἱεράπολις, ὅπερ ὄρα.

Βάντεια, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Βαντία, Πλουτ. Bantia. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ πλησίον τοῦ Βηνουσίου, ταπὺν χωρίον Sancta Maria λεγόμενον.

Βάνος, ὁ. Εἷς τῶν πενηκοντα σκύλων οἱ ὁποῖοι κατεσπαραξαν τὸν δυστυχῆ Ἀκταίονα, Ἀπολδ. γ', 4, 4.

Βαραζα, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, Πτολ. ε, 13.

Βαρβάριον, τὸ. Ἀκρωτήριον τῆς Λουσιτανίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ταπὺν Cap d Espichel. Στράβ.

Βαρβαρισσὰς, ἡ. Φρούριον τῆς Συρίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ.

Βάργασα, τά. Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου, Στράβ. ὅθεν Βαργασηνὸς, ὁ κάτοικ.

Βάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον, ταπὺν Τούντζια.

Βαργουσιοι, οἱ, Bargusii. Λαὸς τῆς Παλαιᾶς Ἰσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Πυρηναίων καὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, Πολύβ.

Βάργυλα, τά καὶ Βαργύλια, τά. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη παραθαλασσίως, Στράβ. ἐντεῦθεν ἡ Βαργυλία, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Βαργυλιάτης, ου, ὁ κάτοικ.

Βάργυλος, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Βελλεροφόντου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἵππου Πηγάσσου, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ὠνόμασεν ὁ Βελλεροφόντης τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Βάργυλα.

Βαρδύλης, εω, ὁ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α, 5 καὶ

Βάρδυλλις, ιος, ὁ (Βάρδυλλις παρὰ Πλουτρ.) Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου υἱοῦ τοῦ Ἀμύντα, Λουκ. Μακρβ. 10.

Βάριον, τὸ, Barium. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ταπὺν Bari, Στράβ.

Βάρις, ἡ, = Οὐέρητον.

Βάρκαι, α, ὁ. Καρχηδόνιος, ἐκ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἀμιλκὰρ καὶ ὁ μέγας τῶν Καρχηδονίων στρατηγὸς Ἀννίβας, Πολύβ.

Βαρκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Βάρκης ἢ εἰς τὴν, Πόλιν Βάρκην ἀνήκων, οἱ Βαρκαῖοι ὁχοι, ἄμαξαι τῆς πόλεως Βάρκης, Σοφ. Ἠλεκτ. 727. κατ' ἀναχρονισμὸν μὴ ὑπερούσης ἔτι τῆς πόλεως Βάρκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὀρέστου, καὶ, Βαρκαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Βάρκης, Ἡροδτ. — ἡ Βαρκαία, ἡ περιξ τῆς Βάρκης χώρα, Ἡροδτ.

Βάρκετις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος Βασιλέως τοῦ Βοσπόρου, Λουκ. Τοξ.

Βάρκη, ἡ, Barce. Πόλις ἐπίσημος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐπιγόνου τοῦ Βάττου, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο Πτολεμαΐς, μ' ὅλον ὅτι αὐτὴ ἦν κυρίως λιμὴν τῆς Βάρκης, ταπὺν Βάρκα, Ἡροδτ. 3, 91. — 2) Κώμη τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετωκίσθησαν οἱ Βαρκαῖοι ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ. 4, 204.

Βάρβων, ωνος, ὁ. Ῥωμαϊκ. κύρ. ὄνομα, ἴδε Οὐάρρων.

Βαρσηνιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀτρηνῶν ἐν Μεσοποταμίᾳ, Ἡρωδ. γ', 1, 3.

Βασσὰς, ου, ὁ. Ἀρκάς τις παρὰ Ξενοφ.

Βασίλεια, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἐμπεδοκλ. παρ' Ἀθην.

Βασιλεὺς, έως, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Τροιζῆνι, Παυσ. β', 30.

Βασιλείδης, εω, ὁ (ι). Πατὴρ τοῦ Ἡροδότου Ἰωνος, Ἡροδτ. 8. 132.

Βασιλὶς, ίδος, ἡ. ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν πόλιν Τάραντον τῆς κάτω Ἰταλίας, Ἡσύχ.

Βασιλώ, οὺς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστίππου ἐκ Κυρήνης Καλλιμ. ἐπ. 21.

Βασσάκης, ου, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀρταβάνου, Περσης, ἡγεμὼν τῶν Θρᾳκῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου Ἡρόδ. 7, 75.

Βασσαρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ἡσύχ. ἴδε βάσσαρος καὶ βασσαρὶς ἐκ Λεξικ.

Βασσαρίδες, αἱ, = Βάκχαι.

Βασσιανὸς, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἡλιογάβαλος, Ἡρωδ. ε, 3.

Βασσίδαι, οἱ (ῐ) Ἀπόγονοι τοῦ Βάσσου, μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπισήμων οἰκογενειῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πινδ. Νέμ. 6.

Βάσσος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Λουκ.

Βαστάρναι, οἱ, Bastarnae. Ἔθνος τῆς Γερμανίας, τὸ ὁποῖον κατῴκει περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως, ἐλθὸν πρότερον ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ, Στράβ.

Βαστηταvοί, οἱ, Bastitani καὶ Bastuli. Ἔθνος τῆς Ἰσπανίας ἐν τῇ Ταρρακωνικῇ χώρᾳ παρὰ τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ, Πτολ. κατὰ Στράβ. Βαστεούλοι.

Βάτα, τά. Πόλις μικρὰ μὲ λιμένα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βαταβοί, οἱ, Batavi· ἔθνος Γερμανικὸν κατοικοῦν περὶ τὴν ἀρκτῴαν Γερμανίαν, τὴν νῦν Ὁλλανδίαν καὶ Βελγίαν, Πτολ. ἔτι δὲ καὶ Βατάουοι.

Βάταλος, ὁ. Αὐλητής, περιβάντος διὰ τὰ ἄγρεῖα καὶ ἀσελγῆ αὐτοῦ ἦθη, ὥστε ἐξέλαβεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ κίναιδος, Λουκ. — 2) ἐμπαικτικὸν ὄνομα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους αἰνιττόμενον τὸ βατταρίζω, διότι εἰς τὴν τραῦλότητα αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο οὐδ' ὅλως νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον Ρ, Δημ. Στεφ.

Βάτεια, ἡ. Μία τῶν Νηϊάδων, γυνὴ τοῦ Οἰβάλου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τυνδάρεων, Ἱπποκόοντα καὶ Ἰκάριον, Ἀπολλόδ. γ', 10, 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, μήτηρ τοῦ Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Τροΐᾳ λόφος Βατεία, Ἀπολλόδ. γ', 12. ἔτι δὲ Βατίεια, ἡ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 813.

Βατία, ἡ, καὶ Βιτία, ἡ, Ἀρποκρ. Χωρίον τι ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κασσιωπαίων, Στράβ.

Βατίεια, ἡ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Τροΐας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὁ τάφος τῆς Βατείας ἢ Μυρίννης, τὴν ὁποίαν τινὲς ὑπολαμβάνουσι θυγατέρα τοῦ Τεύκρου καὶ γυναῖκα τοῦ Δαρδάνου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 813.

Βάτραχος λιμήν, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, Πτολ.

Βαττιάδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βάττου, Πινδ. Πυθ. 5, 36.

Βάττος, ὁ. Ὄνομα διαφόρων Βασιλέων τῆς Κυρήνης ἐν Ἀφρικῇ, ὑπερ καθ' Ἡρόδ. 4, 155. σημαίνει κατὰ τὴν τῶν Λιβύων γλῶσσαν Βασιλεύς· ἐπήνημοι τούτων ἦσαν. — 1) Βάττος υἱὸς τοῦ Πολυμνήστου ἐκ τῆς νήσου Θήρας, ὃς τις καὶ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Εὐφήμου ἐνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν. Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐλθὼν μέλλων ἀποικίαν Θηραίων εἰς τὴν Λιβύην, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Κυρήνην τὸ 640 ἔτος πρὸ Χρ. ἔνθα καὶ ἐβασίλευσε τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς εἷς τῶν Ἡρώων, Πινδ. Ἡροδ. 4, 115. — 2) Βάττος ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἐπικληθεὶς Εὐδαίμων, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπικράτεια αὕτη ἐφθασεν εἰς μεγάλην ἀκμήν, αὐξηθεῖσα διὰ μιᾶς ἄλλης Ἑλληνικῆς ἀποικίας, ἥτις ἦλθεν εἰς ταύτα τὰ μέρη, Ἡροδ. ἔνθεν Βάττου σίλφιον, εἶδος ἰατρικοῦ λεγόμενον ἐπὶ πλεῖστον καὶ εὐτυχῶς μεχρίμ. διὰ τὴν ἀφθονίαν τοῦ χόρτου σιλφίου τὸ ὁποῖον πυρίνει εἰς τὴν χώραν ταύτην καὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο μέγα ἐμπόριον, Ἀριστοφ. Πλουτ. 926.

Βάτων, ωνος, ὁ. Ἡνίοχος τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, τὸν ὁποῖον σχισθεῖσα ἡ γῆ, κατέπιεν ὁμοῦ μὲ τὴν ἅμαξαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἀμφιάρεων εἰς τὸν ἐν Θήβαις πόλεμον, Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. Παυσ.

Βαῦκις, ιδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φιλήμονος.

Βαῦλος, οἱ, Bauli. Μέρος τι τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Βαΐα, τανῦν Bacolo, Δι. Κασσ.

Βαῦμας, αἱ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ. ε', 18.

Βδελυκλέων, ωνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 134. ἀπὸ τοῦ βδελύττω καὶ Κλέων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον περίστασιν αὐτίκαλος τοῦ περιφήμου δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις

Βέβρυκες, οἱ (Βέβρυξ, κος, ὁ) Λαός τις ἐν Βιθυνίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολλόδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 2 — 2) Λαός τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ Πυρηναῖα ὄρη. Στέφ. Βυζ.

Βεβρύκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν Μνηστῆρα αὐτῆς Ἱππόλυτον υἱὸν τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολλόδ. β, 1, 5.

Βεβρυκία, ἡ. Χώρα τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ, καὶ ταύτ. τῷ Βιθυνίᾳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 136. — 2) χώρα τῶν ἐν τῇ Γαλλίᾳ Βεβρύκων.

Βέλβινα, ἡ. Μικρὰ νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ταυτὸν ἁγιος Γεώργιος, Στράβ. ὄθεν, Βελβινίτης, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Βελβίνης, Ἡροδτ. 8, 125. — 2) = Βελεμίνα, Στέφ. Βυζ. ἐκ Παυσαν.

Βέλγαι, οἱ, καὶ Βέλγες, Belgae· Ἓν ἐκ τῶν τριῶν πρωτίστων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας, συνιστάμενοι ἐκ Κελτῶν καὶ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες περὶ τὸν ἀνωτέρω ἀκρωτῆρα ἕως τοῦ Ῥήνου, πλησιάζοντες δὲ μᾶλλον εἰς τὰ ἤθη καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Γερμανῶν· ἀλλοιρρύθμοι δὲ οἱ Βέλγαι εἰς τρία ἄλλα γένη, εἰ. ἰδίους Βέλγας, εἰς Βαταβοὺς καὶ εἰς Ἑλβετοὺς καὶ ἦσαν οἱ ἀνδρειότεροι τῶν λοιπῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐθνῶν, Στράβ.

Βελγικός, ἡ, ὁν. Τῶν Βέλγων, καὶ, ἡ Βελγικὴ χώρα, ἓν τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τῆς παλαιᾶς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βέλγαι, Gallia Belgica, Στέφ.

Βελεμίνα, ἡ (ι) Κώμη τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ. ἡ, 35. Βελμίνα παρὰ Πολυβ. καὶ Βλεμίνα παρὰ Στράβ. ὄθεν

Βελμινᾶτις, ιδος, ἡ, χώρα. Ἡ περὶ τὴν Βελεμίνης χώρα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, Πολύβ. καὶ Βλεμινᾶτις, Στράβ.

Βελέριον, τό. Bolerium. Τὸ ἀντικείμενον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας, ταυτὸν Lands-End, καλούμενον, Διοδ. Σικ.

Βέλεχις, ιος, ὁ. Βαβυλώνιος μάντις, ὕστερον Σατράπης τῆς Συρίας, Ξενοφ.

Βέλιτρα, ἡ Velitrae, πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. ταυτὸν Veletri, Στέφ. Βυζ.

Βέλλις, ιος Θεότης παρὰ τοῖς Γάλλοις Νωρικοῖς καὶ Ἰλλυριοῖς, τὴν ὁποίαν τὰ ἔθνη ταῦτα ἐλάτρευον ὡς ἕφορον τῆς χώρας αὐτῶν καὶ παρίστανον πίθον. ἐν αὐτῇ τὸν Ἥλιον· κατά τινας δὲ ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν τῶν Χαλδαίων Βῆλον, Ἡρωδν. ἡ, 3. ἔτι δὲ καὶ Βίλινον ἢ Βέλενον ὑπ' ἄλλων ἀναγινωσκόμ.

Βελιών, ωνος, ὁ. καὶ ὁ τῆς Λήθης. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ταυτὸν Lima, Στράβ.

Βέλλερος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱππόνους ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσε καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη οὗτος Βελλεροφόντης, Ἀπολλόδ. α', 9.

Βελλεροφόντης, ου, ὁ, καὶ Βελλεροφῶν ῶντος, Θεογν. Τίὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Σισίφου, κυρ. Ἱππόνους καλούμενος ἐκ Κορίνθου. Φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν Βελλερον ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Προῖτον βασιλέα τῆς Τίρυνθος, ὅς τις φιλοξενήσας αὐτόν, τὸν ἐκαθάρισεν ἐκ τοῦ φόνου, ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ ὁ Βελλεροφόντης δὲν ἔστερξε εἰς τὴν ἀσελγῆ ἐπιθυμίαν τῆς Ἀντείας γυναικὸς τοῦ Προίτου, διαβληθεὶς ὑπ' αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα της, ἐπέμφθη μὲ γράμματα πρὸς τὸν Ἰοβάτην βασιλέα τῆς Λυκίας πενθερὸν τοῦ Προίτου, ὅς τις θέλων νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ, ἐζήτησε μὲ παντοίους τρόπους νὰ τὸν ἀφανίσῃ, στείλας αὐτὸν τελευταῖον νὰ φονεύσῃ τὸ τρομερὸν θηρίον Χίμαιραν· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἀναβὰς εἰς τὸν ἵππον Πήγασον, κατετόξευσε τὴν φοβερὰν Χίμαιραν καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου, ἔγινε διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Λυκίας. Περὶ τὰ τέλη δὲ βίου ὁ Βελλεροφόντης ν' ἀναβῇ μὲ τὸν Πήγασόν του εἰς αὐτὸν τὸν Ὄλυμπον ἐπεμνήσθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ καθ' Ὅμ. πασῶν εἰς τὰ ἐν Λυκίῳ Ἀλήϊον πεδίον, ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον κατηφὴς καὶ περίφοβος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου εἰς τὴν γῆν κατεστρεπτώθη, Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 155. — Ἡσ. Θεογ. 325.

Βελλόβακοι, οἱ, Bellovăci. Εἷς τῶν Ἰσχυροτάτων λαῶν τῶν Βέλγων, κατοικῶν ἐν τῇ νῦν Bauvais χώρᾳ.

Βελμινᾶτις, ιδος, ἡ· ἴδε Βελεμίνα.

Βελονοπώλης, ου, ὁ. Περιβόητός τις ἐν Ἀθήναις τοκιστής, Ἀριστοφ. Πλουτ. 175.

Βέμβινα, ἡ, καὶ Βέμβινος, ἡ. Ἑλλιπ. Ἡ μετὰ τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Νεμέας, Στραβ. ὄθεν, Βεμβικαῖος, ὁ κατοικ. Θεοκρ. Εἰδ. κε', 202.

Βένθεσις, = Βενδίς.

Βενδίδειος, εἷα, εῖον. Τῆς Βενδίδος ἢ εἰς την Βενδιν ἀνήκων, ὄθεν, τὸ Βενδίδειον, ὁ ναὸς τῆς Βενδίδος Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Πειραιᾶ, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. καὶ, τὰ Βενδίδεια, ἡ Ἑορτὴ ἥτις ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης περὶ τὸν Ἰούνιον μῆνα ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Βένδις, ιδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἄρτεμις ἐν Θράκῃ, ἥτις ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀθήναις ἅπας τοῦ ἑαυτοῦ, Ἡσύχ. Λουκ. καὶ Βένδεια, Παλαίφ.

Βενεβεντός, ἡ, Ἀπκ. καὶ

Βενεβούεντον καὶ Βενούεντον, τό, Beneventum. Πόλις ἐπίσημος τῶν Ἱρπηνῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ἔτι ἔκτισεν ὁ Διομήδης, ταυτὸν Benevento, Στράβ. ὄθεν, Οὐενεβαντανός, Πολύβ. καὶ Βενεβεντῖνος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Βενθεσικύμη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμυκορίτης, διατριβούσα ἐν Λιβύῃ, Ἀπολλόδ.

Βέργη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Βεργραῖος, ὁ κάτοικ.

Βέργιον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ταυτὸν Bamberg. Πτολ. β', 11.

Βέργομον, τό, Bergomum. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας πέραν τοῦ Πάδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γαλλων, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ταυτὸν Bergamo.

Βερτούλη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης, Πτολ.

Βερεκύντιος, ία, ιον, ταυτ. τῷ Βερεκύντιος, ἅπερ ὀρθότ. Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 246.

Βρίκυντες καὶ Βερεκύνται, οἱ. Ἔθνος τῆς μεγάλης Φρυγίας κατοικῶν περὶ τὰ ὄρος τῆς Ἴδης, ἐκτὸς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Φρύγες ἐν γένει, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Βερεκυντία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Βερεκύντου, ἔνθα ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο. Καλλιμ.

Βερεκυντία, ἡ. Πόλις καὶ χώρα περὶ τὸ ὄρος Βερέκυντον ἐν τῇ Φρυγίᾳ, Στέφ. Βυζ. Στραβ.

Βερεκύντιος, ία, ιον. Τῆς Βερεκυντίας, ἢ τοῦ ὄρους Βερεκύντου. Ὁ Βερεκύντιος Νομεύς, ἢ μετὰ τὸ Βερέκυντον ὄρος χώρα, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἡ Κυβέλη, Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 246.

Βερέκυντος, ὁ. Ὄρος τῆς Φρυγίας παρὰ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν, ἱερὸν τῆς θεᾶς Κυβέλης, Ἡσυχ. ἢ κατὰ Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Φρυγίας, (τὸ Βερέκυντος ἔστι κατὰ Στέφ. γενικὴ πτῶσις μιᾶς ἀγνώστου ὀνομστ. ἡ δὲ Λίτκ. Βερέκυντα εὑρηται παρὰ Στράβ. ιβ'. ἐντέλει).

Βερενίκη, ἡ. Μακεδονικ. λέξ. ἀντὶ Φερενίκη. Γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῆς, Καλλιμ. Θεοκρ. ιζ', 34. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας Βερενίκης καὶ τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, γυνὴ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἥτις διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἀγάπην, ἀφιέρωσε τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς της εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης μετατιναι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λειαν τὴν ὁποίαν εκαμεν ὁ Πτολεμαῖος κατὰ τῶν ἐχθρῶν του· ἡ κώμη δὲ αὕτη, ἐλεγετο ὅτι συγκατεστραμμένη ὕστερον μεταξὺ τῶν ἀστέρων, Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιδ', 10. — 3) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ, φονευθεῖσα ὑπὸ τῆς Λαοδίκης προτέρας γυναικὸς τοῦ Βασιλέως τούτου. — 4) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῆς πατρός.

Βερενίκη, ἡ. Ὄνομα διαφόρων πόλεων, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Βερενίκη, ἡ πρότερον Ἑσπερὶς λεγομένη, ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ χώρᾳ πλησίον τῆς Λίμνης Τριτωνίδος καὶ τῶν Ἑσπερίων λεγομένων κήπων, Στραβ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κτισθεῖσα ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἔχουσα τὸ παλαι μέγα ἐμπόριον. — 3) πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, παρὰ Στραβ. Βερενίκη ἡ κατὰ Σάβας καλουμένη, ἡ Ἐπιθηρίς. — 4) Βερενίκη ἡ Πάγχρυσος, ἑτέρα πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Τρωγλοδυτῶν, ταυτὸν Σαλάκα. ὅθεν Βερενίκειος, εἶα, εἷον, τῆς Βερενίκης ἢ ἐκ τῆς Βερενίκης ὤν, Θεοκρ.

Βρεσθη, ἡ Βρέσθη, ἡ Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. Πτολ.

Βέρμιον, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν ἄνω Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς Ἐορδαίας καὶ Ἠδωνίδος χώρας, Ἡρόδτ. 8, 138.

Βερόη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Βάκχος, Νον. Δηον. — 2) = Βέροια.

Βέροια, ἡ, καὶ Βερόη, καὶ Βήρροια. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πιερίας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Βερμίου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀλιάκμονος, ὑστερον Εἰρηνόπολις κληθεῖσα· ταυτὸν Βέροια, Θουκ. Στραβ. — 2) μία τῶν μεγαλητέρων Πόλεων ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Ἀντιοχείας, ταυτὸν Ἀλέππον, Στραβ. ὅθεν, Βεροιεύς, εως, Πολυβ. καὶ Βεροιαῖος, ὁ κατοικ. Στράβ.

Βέρτισκον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας κείμενον περὶ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, Πτολ. γ'.

Βέσβικος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Προποντίδος κειμένη ἀντικρυ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥυνδάκου ποταμοῦ πλησίον τῆς Κυζίκου, ταυτὸν Καλόλιμνος, Στράβ.

Βεσούβιος, τό, Vesuvius, ὄρος τῆς Ἰταλίας, ἰδε Οὐεσούϊον, Στράβ.

Βήσσοι, οἱ, καὶ Βησσοί. Ἡρόδτ. 7, 111. Λαὸς ἄγριος καὶ λῃστρικὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν βορειοανατολικῶς περὶ τὸ Αἷμον ὄρος, Στράβ. ὅθεν Βησσικὸς, ἡ, ὄν, τῶν Βησσῶν, καὶ Βησσική, ἡ χώρα ἔνθα κατῴκουν οἱ Βησσοί.

Βεύη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Βεύου ποταμοῦ, Στέφ.

Βεῦος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Βεύης.

Βέχειρας, οἱ. Ἔθν. Βέχειρ, ος, ὁ. Ἕθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 394.

Βῆλος, ὁ. Belus. Θεὸς τῶν Βαβυλωνίων, λατρευομενος ὑπὸ τὸ ὄνομα Βααλ ἤτοι κύριος, καὶ Ζεὺς Βῆλος, πρῶτος Βασιλεύς, ὡς ἐδόξαζον οἱ Ἕλληνες, τῶν Βαβυλωνίων, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βαβυλῶνα, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτοῦ ναός, Ἡρόδτ. 1, 181. — 2) Τίός του Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, γεννήσας ἐκ τῆς Ἀγχινόης δυγατρὸς τοῦ Νείλου τὸν Αἴγυπτον καὶ Δαναὸν καὶ κατ' Εὐριπ. ἔτι τὸν Κηφέα καὶ Φινέα Ἀπολλόδ. β, 1, 4. Ἡρόδτ. 7, 61. Αἰσχύλ. — 3) Παῤ Ἡρόδτ. 1, 7. Πατὴρ τοῦ Νίνου, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν· ὅθεν Βηλίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Βήλου, αἱ Βηλίδες πύλαι, ἀντὶ αἱ πύλαι τῆς Βαβυλῶνος, κληθεῖσαι οὕτως ἀπὸ τοῦ Βήλου ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν ταύτην, Ἡρόδ. 3, 155.

Βήνακος Λίμνη, ἡ. Benacus lacus. Λίμνη τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας, ταυτὸν Lago di Garda, Στράβ.

Βηρίσιμος, ὁ, Verissimus. Τίός τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου, ἀποκτηθεὶς πολλὰ νέος ἔτι, Ἡρωδ.

Βῆρος, ὁ, Verus. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης.

Βηρυτός, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Φοινίκης παραθαλάσσιος καὶ ἐμπορική, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον, ταυτὸν Βερουτ, Στράβ. Διον. Περ. 911. ὅθεν οἱ Βηρύτιοι, οἱ κάτοικ.

Βήρων, ωνος, ὁ, πληθ. Βήρωνες, Beroues. Ἀρχαῖος λαὸς τῶν Κελτιβήρων ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, Στράβ.

Βηρωσσός, ὁ. Ἱερεὺς τοῦ ἐν Βαβυλῶνι ναοῦ τοῦ Βήλου, ζήτας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅς τις συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Χαλδαίων καὶ Βαβυλωνίων, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Ἰωσήπῳ.

Βῆσσα, ἡ, καὶ Βῆσσα, Στράβ. Πόλις τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 532. κατὰ Στράβ. πεδίον θαλάσσιον ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Λοκρῶν. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ὀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν· ὅθεν, Βησαεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Βῆσσος, ὁ. Σατράπης τῆς Βακτρίας ἐπὶ Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, ὅς τις συνωμόσας κατὰ τοῦ Βασιλέως τούτου καὶ συλλαβών αὐτὸν, τὸν ἐφόνευσε μὲ ἀπάνθρωπον τρόπον· εἶτα δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, καὶ γενόμενος αἰχμάλωτος, παρεδόθη εἰς τον ἀδελφὸν τοῦ Δαρείου, ὅτις τὸν ἐθανάτωσεν ὕστερον ἀπὸ μεγάλας βασάνους, Ἀρριαν. Πλουτ.

Βηστίας, ου, καὶ, α. Bestia. Ὄνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμ.

Βία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Πάλλαντος καὶ τῆς Στυγὸς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Νίκης, Ἡσ. Θεογ. 361. Ἀπολλόδ. α, 2, 4. Αἰσχυλ. Προμ.

Βιαντιάδης, ου, ὁ. Τίός τοῦ Βίαντος, ὁ Τάλαος, Ἀπολ. Ῥόδ.

Βιάντωρ, ορος, ὁ. Ἐπίθ. Βιήτωρ. Εἷς τῶν Τρώων τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 92. — 2) Εἷς ἐκ τῶν Κενταύρων, θανατωθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τὸν γάμον τοῦ Περιθόου, Ὀβιδ.

Βιαρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Σουϊδ. ἐν λεξ. Βιάρχης.

Βίας, αντος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης ἐκ Πύλου, ἀδελφὸς τοῦ Μελάμποδος, ὅστις διὰ συνεργείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Πηρὼ δυγατέρα τοῦ Νηλέως, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τόν Ταλαον, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 296. Ἀπολλόδ. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Βασιλέως Πριάμου, Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 3) Βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πυλλαντος, Ἀπολλόδ. γ', 5. — 4) Εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Πριήνην ἐν Ἰωνίᾳ, Ἡρόδτ. 1, 27. — 5) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον πλησίον τῆς Κορώνης, Παυσ.

Βιβλίνη, ἡ. Χώρα ἐν τῇ μεσημβρινῇ Θράκῃ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον οἶνον, Στεφ. Βυζ. Ἄθην.

Βίβλινος, η, ον. Ἐκ τῆς Βιβλίνης χώρας, ἄμπ, ὁ Βίβλινος οἶνος, περίφημος διὰ τὴν ἐξαίρετον καὶ ἡδεῖαν αὐτοῦ ποιότητα, Ἡτ Ἔργ. 588 Εὐριπ. ἡ γραφ. Βύβλινος ἔστιν ἡμαρτμ.

Βίδερις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Πτολ.

Βίδος, ἡ, Bidis. Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Συρακουσῶν, ταυτὸν, St. Giovanni di Bidini, Στέφ. Βυζ.

Βιξώνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις ἐξ ἐνὸς σεισμοῦ κατεποντίσθη, Στράβ. Μελ.

Βισύνια, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Παφλαγονίας, Εὐξείνου Πόντου, Προποντίδος, Μυσίας καὶ Φρυγίας, Στράβ. ἥτις ἔτι καὶ, ἡ ἐν Ἀσίᾳ Θρᾴκη ἐκαλεῖτο, Ξενφ. πρότερον δὲ Βεβρυκία.

Βιθυνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βιθυνίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀνήκουσα, ἡ Βιθυνὶς Θρᾴκη, Ξενφ. καὶ Οὐσιστ. ἡ κάτοικος τῆς Βιθυνίας. — 2) = Βιθυνία, Ξενφ. Ἑλ. γ', 2.

Βιθύνιον, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας πέραν τοῦ Ποταμοῦ Τίου, ὕστερον Κλαυδιούπολις κληθεῖσα, ταυτὸν Βόλι.

Βιθυνοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Ἡρόδτ. 7, 75. τὸ ἀρχαῖον Θρᾷκες, οἱ τινες κατοικοῦντες πρότερον περὶ τον Στρυμόνα ποταμὸν μετέβησαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ εἰς τὴν Ἀσίαν, Ξενφ. Ἀναβ. Ζ', 2, 17. ἔτι δὲ καὶ οἱ Βιθυνοὶ Θρᾷκες λεγόμενοι, Θουκ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 347.

Βιθυνός, ὁ. Τίός τοῦ Διός καὶ τῆς Τιτανίδος Θρᾴκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἀσίᾳ Βιθυνία, Στεφ. Βυζ.

Βιλλαῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 791, ταυτὸν Σχιερεδέκ.

Βισάλται, οἱ. Θρακικὸς Λαός, κατοικῶν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ ἀρκτικῶς τῆς Βόλβης λίμνης, Ἡρόδτ. 7, 115.

Βισάλτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Βισαλτίας χώρας. — 2) Ἀβυδηνός τις παῤ Ἡρόδτ. 6, 26.

Βισαλτία, ἡ. Χώρα τῶν Βισάλτων ἐν Μακεδονίᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν, Θουκ.

Βισάλτιος, ία, ιον. Τῶν Βισάλτων, ἡ Βισαλτὶη χώρα, = Βισαλτία, Ἡρόδτ.

Βισαλτικός, ἡ, όν. Τῆς Βισαλτίας ἢ εἰς τὴν Βισαλτίαν ἀνήκων, Θουκ.

Βισάνθη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ῥαιδεστὸς κληθεῖσα, ταυτὸν δὲ Ῥοδοστός, Ἡρόδτ. 7, 137.

Βίσουργις, ιδος, ὁ, Visurgis. Εἷς τὸν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς ἄνω Γερμανίας, ταυτὸν Βέζερ λεγόμενος, Στράβ.

Βίστονες, οἱ, ἐνικ. Βίστων, ονος. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Θρᾴκης, περίφημος διὰ τὴν ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, κατοικῶν μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ῥοδόπης, Ἡρόδτ. Εὐρ. Ἀλκ. 485.

Βιστονία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Βιστόνων ἐν Θρᾴκῃ, Ὄρν. Ἀργ. 78. καὶ Βιστωνία, ἡ, Στέφ. Βυζ.

Βιστόνιος, ία, ιον. Τῆς Βιστονίας, ἡ Βιστονικὸς, καὶ ἀντὶ τοῦ Θρᾳκικός, ἡ Βιστονικὴ Φόρμιγξ, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 704.

Βιστονίς, ίδος, καὶ Βιστωνὶς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Βιστονίας, ἡ Θρᾳκικὴ, Ἀπολ. Ῥόδ. καὶ Οὐσιστ. ἡ κάτοικος τῆς Βιστονίας χώρας, Διον. Περ. 526.

Βιστονὶς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις κατὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Τηρέα.

Βιστονὶς λίμνη, ἡ. Λίμνη ἐπίσημος τῆς Θρᾴκης πλησίον τῶν Ἀβδήρων, ταυτὸν Λάκκος Βούρου λεγομένη, Ἡρόδτ. καὶ, ἡ Βιστωνὶς λίμνη, Στράβ.

Βίτας, ὁ. Σοφιστὴς τις παρὰ Λουκ. ἐπ. 21.

Βιτούριγες, οἱ, Bituriges. Ἔθνος τῆς Ἀκουιτανίας Γαλλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Λίγηρον ποταμὸν (Loire) καὶ συνιστῶν δύω γένη — 1) Βιτούριγες οἱ Ἰσκοὶ ἢ ὀρθτρ. Οὐίσκοι Πτολ. Viblaci, κατοικοῦντες περὶ τὴν Βουρδιγάλαν (Burdeaux). — 2) Βιτούριγες οἱ Κοῦβοι, Cubi

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κατοικοῦντες εἰς τὴν νῦν Bourges περὶ τὸν Αἴγυρα ποταμόν, Στράβ. καὶ Οὐιτούριγες.

Βίτων, ωνος, ὁ (ε) Τίὸς τῆς Κυδίππης ἱερείας τῆς ἐν Ἄργει Ἥρας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κλεοβίου, οἵτινες ἀμφότεροι ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξαν τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἔσυραν αὐτὴν ἕως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἥρας, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθανον μὲ γλυκυτάτον θάνατον, Ἡρόδ. 1, 31.–2) Ὁμηρ. Κύρ. Ἕλληνός τινος παρὰ Ξενοφ. (τὸ Ἰώτα ἐστὶ βραχύ, Λεαν, Ταρ. Ἐπ. 30. Ἀνθολ. Ι, 417.)

Βίων, ωνος, ὁ. Σμυρναῖος, ποιητὴς εἰδυλλίων, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου, Μοσχ. γ', 2. — 2) ὁ Βορυσθενίτης, φιλόσοφος τῆς Εὐρηναϊκῆς Σχολῆς, Στράβ.

Βλαιανδρος, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ.

Βλασκών, ῶνος, ἡ. Blascon. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ἀπέναντι τῆς νῦν Agde, ἤδη Bresnou καλουμένη, Στράβ.

Βλαῦδος, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, Στράβ.

Βλέμμινα, ἴδε Βελεμίνα.

Βλέμμυας, οἱ, Στράβ. καὶ

Βλέμμυες, οἱ. Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας, συνορεῦον, κατὰ Στράβ. μὲ τὴν Αἴγυπτον καὶ Θηβαΐδα· Θεσερ.

Βλέπυρος, ὁ. Ἀρτεμ. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 327.

Βλεπαῖος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. Μειδ. σελ. 583.

Βλεψίδημος, ὁ. Ἐνδοξός τις ἐν Ἀθήναις πολίτης, παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 322.

Βλεψιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βλεψίου, μία τῶν ἐπισήμων καὶ περιβλέπτων οἰκογενειῶν ἐν Αἰγίνῃ, Πινδ.

Βλεψίας, ου. Παράσιτός τις, Λουκ. Τίμ. 58.

Βοάγριος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῶν Λοκρῶν Ἐπικνημιδίων, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θρονίου, ὅς τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. ἐκαλεῖτο Μόνης, Ὁμ. Ἰλ. Β. 533. Στράβ.

Βόγης, εω, ὁ. Σατράπης τῆς Ἠιόνος ἐν Θράκῃ, Ἡροδτ.

Βοαμίλκας, ου, Bomilcar. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων εἰς τὸν κατὰ τοῦ τυράννου Ἀγαθοκλέους πόλεμον, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμπολιτῶν του, διότι ἤθελε νὰ καταστρέψῃ τὴν κεκτημένην πολιτείαν τῶν Καρχηδονίων καὶ νὰ γίνῃ οὗτος μοναρχὴς ἀπόλυντος.

Βοηδρόμια, τὰ. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, πανηγυριζομένη τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τοῦ Βοηδρομιῶνος Μηνὸς πρὸς ἀναμνησιν τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων νίκης, ἣ κατ' ἄλλους τῆς κατὰ τοῦ Εὐμόλπου, Πλουτ. Θησ. κζ'.

Βοηδρόμιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τῶν Βοηδρομίων ἑορτῆς ἐν Ἀθήναις, Καλ. εἰς Ἀπολ. 69.

Βοηδρομιών, ῶνος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ τρίτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἔτους, ὅς τις ἄρχεται κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ παρ' ἡμῖν Σεπτεμβρίου, Δημ.

Βόηθος, ὁ. Ποιητής τις ἐκ Ταρσοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, Στράβ.

Βοία, ἡ. Πόλις τῆς Δακωνίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Δακωνικοῦ κόλπου, ταὐτὸν Παλαιάσπαρτον, Στράβ. καὶ, Βοιαί, αἱ. Παυσ. ὄζειν, Βοιᾶται, οἱ κάτοικοι.

Βοιανόν, τό. Bovianum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίτων, ταὐτὸν Bojano, Στράβ.

Βοίβη, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Πελασγιωτιδὶ χώρᾳ πλησίον τῶν Φερῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 712. Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὄζειν, Βοιβεῦς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Βοιβηΐς, ίδος, ἡ της Βοίβης, ἡ Βοιβηΐς λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς πόλεως Βοίβης, ταὐτὸν, Βίου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 712. Ἡροδτ. καὶ Βοιβηΐτις, ίδος, ἡ, ἐκ τῆς Βοίβης, Στράβ. — 2) Βοίβιος, ία, ιον, Τῆς Βοίβης ἢ εἰς τὴν πόλιν Βοίβην ἀνήκων, ἡ Βοιβία λίμνη, Εὐρ. — καὶ Βοιβιάς, άδος, ἡ ἐκ Βοίβης, Πινδ.

Βοῖοι, Βόϊοι καὶ Βοιοί, οἱ, Bojoi. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Bourbonnais, οἵ τινες ὑπερβάντες τὰς Ἄλπεις, ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔνθα κατώκησαν τὰς πόλεις Βονωνίαν, Ῥαβένναν καὶ Μοδένην. Βοῖοι, παρὰ Πολυβ. Βόϊοι παρὰ Στράβ. καὶ Βοιοί, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βοιόν, Βόϊον καὶ Βοΐον, τό. Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῶν Δωριέων, πλησίον τοῦ Ἐρινεοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Βοιόν, Θουκ. ά, 107. Βόϊον. Στράβ. Διοδ. Σικ. καὶ Βοΐον, Στέφ. Βυζ. ὄζειν, Βοιᾶτης, ου, ὁ Κάτοικ. Στεφ.

Βοιός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βοίαν· ἐν τῇ Λακωνίᾳ, Παυσ.

Βοΐσκος, ὁ. Ἀθλητής τις Θεσσαλός, Ξενοφ.

Βοιωτέειος, α, ον, ἀμφιβαλμ. Θουκ. δ', 76.

Βοιωτία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Λοκρίδα καὶ Φωκίδα, δυτικῶς μὲν τὴν αὐτὴν Φωκίδα καὶ Κορινθιακὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀττικὴν καὶ Μεγαρίδα, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸ στενὸν τῆς μεταξὺ Εὐβοίας Χαλκίδος· ἐκαλεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν Ἀονία ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ πρώτους κατοίκους Ἄονας, ὕστερον Ὠγυγία ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ πρώτου Βασιλέως τῆς χώρας ταύτης, καὶ τελευταῖον Βοιωτία ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ βοὸς, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν ἐνταῦθα ὁ Κάδμος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου· τὸ πρὸς ἄρκτον αὐτῆς μέρος ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὸν, ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὔφορον, τὸ δὲ πρὸς τὴν Χαλκίδα ἐκτεινόμενον ἦν ἐπίπεδον, εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ μᾶλλον ὑγρὸν, διάφοροι δὲ ποταμοὶ ἐπότιζον ἀφθόνως τὴν χώραν ταύτην, τῶν ὁποίων ἐπισημότεροι ἦσαν ὁ Κηφισσὸς, ὁ Ἀσωπὸς, καὶ ὁ Ἰσμηνὸς· ἐπ' αὐτῆς κεῖται καὶ ἡ περιβόητος Κωπαΐς λίμνη ἔχουσα γεωγραφ. μίλ. περίμετρον. Πρωτεύουσα δὲ αὐτῆς πόλις ἦσαν τὰ Θῆβαι μὲ τὴν Ἀκρόπολιν Καδμείαν· ταὐτὸν ἡ Βοιωτία ἀποτελεῖ μετὰ τῆς Ἀττικῆς ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Βοιωτιάζω καὶ Βοιωτίζω. Φέρομαι ἢ πολιτεύομαι κατὰ τὸν τρόπον τῶν Βοιωτῶν, ἴδε Λεξ.

Βοιωτίδιον, τό. Ὑποκρτ. τοῦ Βοιωτός, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχορ. 872.

Βοιωτίας, ία, ιον. Τῆς Βοιωτίας ἢ ἐκ τῆς Βοιωτίας ὤν. Ὁμ. Ἰλ. ὄζειν, τὸ Βοιωτιεῖον, ἆσμα τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐπενόησεν ὁ Τέρπανδρος, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 14. καὶ οἱ Βοιώτιοι, ταὐτ. τῷ Βοιωτοί, Ὁμηρ.

Βοιωτίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βοιωτίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Βοιωτίαν ἀνήκουσα, ἡ Βοιωτὶς πόλις, Ξενοφ. καὶ Οὐσιστ. ἡ Βοιωτὶς, προσυπκμ. γυνὴ, ἡ κάτοικ τῆς Βοιωτίας. — 2) ἡ Βοιωτὶς, ἤτοι γῆ, = Βοιωτία, Ἀπολλόδ. γ', 5, 5.

Βοιωτός, ὁ. Ὁ Κάτοικος τῆς Βοιωτίας, Ὁμ. Ἰλ.–2) Κύρ. Ὀνομ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀρνης συγατρὸς τοῦ Αἰόλου καὶ ἀδελφὸς Αἰόλου τοῦ νεωτέρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατὰ Διοδ. Σικ. ὠνομάσθησαν Βοιωτοὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀρνης καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Βοιωτίας.–3) Τίὸς τοῦ Ἰτωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀμφικτύονος, ὅς τις κυριεύσας τὴν χώραν τῆς Βοιωτίας ἐκάλεσεν αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του, πρότερον Ἀονίαν λεγομένην, Παυσ. θ'.–4) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. Μειδ.

Βόλβη λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου, ἥτις καὶ Πρασιὰς ἐκαλεῖτο, Ἡροδτ. ταὐτὸν, Σειρεαίσι. Αἰσχ. Περσ. Θουκ. ά, 58. παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Πόλις Βόλβη.

Βολβιτίνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Βολβιτίνου στόματος τοῦ Νείλου, ταὐτὸν Ῥοσσετη. ὄζειν, Βολβιτίνης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βολβίτινος, ίνη, ινον. Τῆς Βολβιτίνης ἢ εἰς τὴν Βολβιτίνην ἀνήκων, τὸ Βολβίτινον στόμα, ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Νείλου ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ σχηματίζον μίαν μεγάλην χερρόνησον διώρυχα, Ἡροδτ.

Βολίνα, ἡ (ε). Νύμφη τις, ἥτις ἀποφεύγουσα τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη· ἀπ' αὐτῆς λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βολίνα, Παυσ.

Βολίνα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. καὶ Βολίνη, ἡ. Στέφ. Βυζ.

Βολιναῖος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Βολίνης, Παυσ. ζ'. 23.

Βόλισσος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς, Θουκ. καὶ Βολισσός, ἡ, Στεφ. Βυζ. ἴδε Ὀλόλογγος.

Βομβύκη, ἡ. Αὐλητρίά τις, Συγάτηρ ἢ θυγάτηρ τοῦ Πολυβίου, Θεοκρ. Εἰδ. ί, 26.

Βορεάδης, ου, ὁ. πληθ. Βορεάδαι, οἱ. Δύο υἱοὶ τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαϊς.

Βορέας, ου, ὁ. ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Βορέης, συνηρμ. Βορῆς. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Βορρᾶς. Τίὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379. ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὴν Θρᾴκην, διὸ καὶ ὅσοι κατώκουν ἀρκτικώτερον τῆς Θρᾴκης, ἐκαλοῦντο ἐνηγενεῖς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπερβορεῖοι· ἁρπάσας δὲ τὴν Ὠρειθυίαν συγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ζήτην, Κάλαϊν καὶ τὴν θαλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Φινέως· ἀδελφοὶ τοῦ Βορέου ἦσαν ὁ Ἕσπερος, Ζέφυρος καὶ Νότος, διὰ τῶν ὁποίων περίστασιν εἰ ἀρχαῖοι Ἕλληνες προσωποποιημένους τὰς διαφόρους μεταλλαγὰς τῶν ἀνέμων· πρὸ πάντων ὁ Βορέας ἐλατρεύετο ὡς ἐνεργετικώτατος καὶ εὐμενέστατος ἀνέμος, ἐχων καὶ ἰδίους βωμοὺς ἐπὶ τοῦ Ἰλλησσοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡροδτ. 7, 189.

Βορεάς, άδος, ἡ. Ἰωνικ. Βορειάς, ποιητ. Βορηϊάς, Βορηΐς. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου.

Βορεῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ ἐκ Βορέου ἢ Βόρειος. Διον. Περ. 565.

Βόρειος, α, ον, καὶ Βόρειος, ε, ἡ, ον. Βορεικὸς ἢ εἰς τὸν Βορέαν ἀνήκων, –2) ὁ Βόρειος λιμὴν, οὕτως ἐκαλεῖτο λιμήν τις ἐν τῇ νήσῳ Τενέδῳ, Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 2, 4.

Βορηϊάδης, ου, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Βορεάδης, Ἀντιπ. Θεσ. 36.

Βορηϊάς, άδος, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Βορειάς.

Βορήϊος, ίη, ίον, Ἰωνικ. ἀντὶ Βόρειος. Ἐκ τοῦ Βορέου, οἱ Βορήιοι υἱῆες, οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου, ὁ Ζήτης καὶ Κάλαϊς. — 2) ἀντὶ τοῦ Ἀρκτικὸς, ἡ Βορηΐη θάλασσα, = Μεσόγειοι θάλασσαι, Ἡροδτ. 2, 32, 159. ἐν δὲ 4, 37. = Πόντος Εὔξεινος.

Βόρης, ου, ὁ. Εἷς τῶν συμβίων τοῦ Ἀτταλους· Ἀπολλόδ. γ'. 4, 4.

Βοριάδης, ου, ὁ. Εὐρυτάνης παρὰ Θουκ.

Βορίβαντος, καὶ Βορίβαντος, α, ον, = Βόρειος, αἱ Βορίβαντα πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν πλησίον τῶν Προιτιδῶν πυλῶν, ἥτις καὶ ἄλλως Ὕψισται ἐλέγετο, Δίοχ.

Βορσίππη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας ἐπὶ τῶν Εὐφράτου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο καὶ μία τις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δρησκευτική αἴρεσις τῶν παλαιῶν Χαλδαίων, Στράβ. — κατὰ Anville, ἡ νῦν Σεμβάτ λεγομένη.

Βορυσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Εὐρώπης, ῥέων διὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξειον Πόντον, ταυτὸν Νεῖπρος, Dnieper, Ἡρόδ. ὅθεν, Βορυσθενείτης, ου, Ἰων. Βορυσθενείτης, Ἡρόδ. συνήθ. δὲ ὁ Βορυσθενείτης, Ἐπιλα. Βορυσθενῖτις, ίδος, ἡ, ὁ περὶ τὸν ποταμὸν Βορυσθένη κατοικῶν, Ἡρόδ. — 2) = Βορυσθενίς, Στράβ.

Βορυσθενίς, ἡ Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τύρητος ποταμοῦ εἰ. τὸν Βορυσθένη, ἀρχαία, πλουσία καὶ ἐμπορική, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν Μιλήσιοι, Ἡρόδ. 4, 78. ἐξ ὃ καὶ κτίσμα Μιλησίων ἐλέγετο, ἔτι δὲ καὶ Ὀλβία καὶ, τὸ Βορυσθενειτέων ἐμπόριον, Ἡρόδ. Πτολ. ὅθεν Βορυσθειείται, οἱ κατοικ. καὶ Ὀλβιοπολῖται.

Βορυσθενείτης, ου, ὁ, ἴδε Βορυσθένης.

Βοσπορανοί, οἱ, καὶ Βοσποριανοί, οἱ Οἱ κάτοικοι τοῦ Βοσπόρου, ἰδίως δὲ οἱ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Στράβ. οἵνπερ αὐτοὶ μέρος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ μέρος εἰς τὴν Εὐρώπην.

Βοσπόριος, ία, ιο. Τοῦ Βοσπόρου ἢ εἰς τὸν Βόσπορον ἀνήκων, Βοσπόριοι ποταμοί, ὁ Ἑλλήσποντος, Σοφοκλ. καὶ, οἱ Βοσπόριοι = Βοσποριανοί, Στράβ.

Βοσπορίτης, ου, ὁ. Ἱερεύς τις τοῦ Βυζαντίου, Δημοσθ.

Βοσπορίτης, ου, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Βοσπόρου ὤν, ὁ κάτοικος τοῦ Βοσπόρου, Στέφ. Βυζ.

Βόσπορος, ὁ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφοροι περάσεις τῆς θαλάσσης, ἐξαιρ. ὁ, ὁ Θρᾴκιος Βόσπορος, ὁ χωρίζων τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν μεταξὺ τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος ἦν 120 σταδίων, τὸ δὲ μεγαλήτερον πλάτος 14 σταδίων, ταυτὸν Κατάστενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Ἡρόδ. 4, 83. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς Βόσπορος, Αἰσχύλ. Πρ. 730. ὠνομάσθη δὲ Βόσπορος ἀπὸ τοῦ βοὸς καὶ πόρος, ὅτε ἡ Ἰὼ θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος ἐπέρασεν αὐτὸν καθημένη ἐπὶ τοῦ βοός, Ἀπολλόδ. β', 1. — 2) ὁ Κιμμέριος ἢ Κιμμεριώδ Βόσπορος, τὸ στενὸν μέρος τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Μαιῶτις λίμνη μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ταυτὸν, τὸ στενὸν τοῦ Καφφᾶ· ἔλαβε δὲ καὶ τοῦτο τὴν ὀνομασίαν Βόσπορος ἀπὸ τῆς διαβάσεως τῆς Ἰοῦς, Αἰσχ. Ἡρόδ. 4, 12 Στράβ. — 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ παράλια τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, τὰ ὁποῖα τὸ πάλαι ἐδιοικοῦντο ἀπὸ ἰδίους βασιλεῖς, Δημ. Λεπτ.

Βόσπορος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, κατὰ Πλίν. = Παντικαπαῖον, ἴδε Οὐολφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 467.

Βοστρηνός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, Διον. Περ. 913.

Βότρυς, υος, ἡ, Botrus. Πόλις τῆς Φοινίκης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βηρυτοῦ, ταυτὸν χωρίον Πάτρον, Πολύβ. Στράβ.

Βοττία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Ἀλουδία ποταμῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. συγκαταπάττει εἰς τὴν Πιερίαν· ἐκατοικεῖτο δὲ ὑπὸ ἀποίκων Ἀθηναίων, Πολύβ.

Βοττιαία, ἡ· = Βοττία, Θουκ. β', 100.

Βοττιαῖς, ίδος, ἡ· = Βοττία, Ἡρόδτ 7, 123.

Βοττιαῖοι, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Βοττίας, Ἡρόδτ. Θουκ.

Βοττικός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν Βοττίαν χώραν ἀνήκων, καὶ, ἡ Βοττική γῆ, = Βοττία, Θουκ.

Βούβαρης, εω, ὁ. Πέρσης τις υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, Ἡρόδτ.

Βυβάστις, ιος, ἡ. Θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, θυγάτηρ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων Ἄρτεμιν, παριστανομένη ὡς θεὰ τῆς Σελήνης καὶ ἔχουσα ὡς παράσημον αὐτῆς τὸ ζῶον γαλῆν· ἱλατρεύετο δὲ μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πομπὴν ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου ἐπροσφέροντο εἰς αὐτὴν καὶ ἀνδρώπινοι θυσίαι, Ἡρόδτ. 2, 60, 156. Πλουτ. Ἴσ. Ὅσ. — 2) = Βούβαστος, Ἡρόδτ. 2, 67.

Βούβαστος, ἡ. Πρωτεύουσα τοῦ Βουβαστίτου Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Βουβάστιος, ταυτὸν, Βάστα· Στράβ. ὅθεν Βουβαστίτης, ου, ὁ κάτοικ. — 2) Οὐσστ. ὁ Βουβαστίτης Νομός, Στράβ.

Βουδεία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Βουδίου τιμηθεῖσης. Στεφ. Βυζ.

Βουδεῖον, τό. Πόλις τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Π, 572, καὶ, ἡ Βουδεία, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Βούδειας, ὁ. Τίτος τοῦ Ἄργου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βουδεῖον ἐν Φθίᾳ, Εὐσταθ. εἰς Ἰλ.

Βουδῖνοι, οἱ. Λαὸς Νομαδικὸς τῆς Εὐρώπης, διάφορος κατὰ τὰ ἤθη ἀπὸ τοὺς Σκύθας, κατοικῶν πρὸς τὰ ἑωατολικὰ μέρη τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ καὶ συνορεύων ἀρκτικῶς μὲ τοὺς Σαυρομάτας, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῶν Πολλωνῶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γελωνοὶ ἐκαλεῖτο, Ἡρόδ. 4, 21, 123.

Βούδιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατὰ Λαρχέρον, πρὸ δυσμῶν τῶν πηγῶν τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ, Ἡρόδτ. 1, 101.

Βούδορον, τό, καὶ Βούδωρον, Στέφ. Βυζ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπέναντι τῶν Μεγάρων, Θουκ. β', 93. — 2) Ἔτι καὶ φρούριόν τι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀκρωτηρίου, Θουκ. β', 94.

Βούδορος, ὁ. Ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, Στράβ.

Βουθρωτόν, τό, καὶ Βουθρωτός, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἠπείρου μὲ λιμένα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐγίνετο συνήθως ὁ εἰς Ἰταλίαν διάπλους, ταυτὸν Βούτριντον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Βουθρώτιος, ὁ κάτοικ.

Βουκέφαλα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Τύδάσπου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος ὁ μέγας πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιφήμου ἵππου του Βουκεφάλου, ὅστις ἀπέθανεν ἐκεῖσε ὑπὸ γήρατος, Ἀρρ. Ἀνάβ. ε', 20. 8. Βουκεφάλεια, ἡ, παρὰ Στράβ. καὶ Βουκεφάλεια, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Ἄκρα τις ἐξέχουσα εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ.

Βουκεφάλας, α, ὁ, Μακεδν. ἀντὶ Βουκέφαλος. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ περιβόητος ἵππος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἠγόρασε δεκατρία τάλαντα, εἴτε διότι ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ὡμοίαζε μὲ κεφαλὴν βοός, τὸ ὁποῖον συμβαίνει συνήθ. εἰς τοὺς ἐξαιρέτους ἵππους τῆς Θεσσαλίας, ἢ κατὰ Στράβ. διότι εἶχε πλατὺ μέτωπον. Εἷς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, εὐρεῖαι εἰς πολλὰς μάχας, ὁμαθεὲς νὰ ὁρμᾷ ἀσφαλῶς εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν, φέρων ἐπ' αὐτοῦ τὸν δεσπότην του, τὸν ὁποῖον καὶ πολλάκις ἔσωσεν ἐκ τῶν ἐπικειμένων κινδύνων· τελευταῖον δὲ εἰς τὴν κατὰ τοῦ Πώρου μάχην πληγωθεὶς δεκατηφόρως καὶ ὢν ἤδη γηραιὸς καὶ ἐξησθενημένος, ἀπέθανεν τὸν τριακοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του, Πλουτ. Ἀλεξ. Ἀρρίαν.

Βουκολίδης, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Βουκολίωνος, Ὅμ.

Βουκολικός, ἡ, όν. Τοῦ Βουκόλου, τὸ Βουκολικὸν στόμα, ἓν τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Μενδησίου, πιθαν. τὸ παρὰ Στράβ. Φατμητικὸν στόμα, Ἡρόδτ. 2, 17. — 2) τὸ Βουκολικὸν ὄρος, ὄρος τῆς Λιβύης ἐπὶ τοῦ Λιβυκοῦ Νομοῦ κείμενον δυτικῶς τῶν Λιβυκῶν ὀρέων, Πτολ. δ', 4.

Βουκολίων, ωνος, ὁ. Τίτος τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς μὲ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολλόδ. γ', 8. 1. — 2) Τίτος τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Νύμφης Καλύβης, ὅστις ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀβαρβαρέας νύμφης τὸν Αἴσηπον καὶ Πήδασον, Ὅμ. Ἰλ. Ζ. 22. Ἀπολλόδ.

Βουκολίων, ωνος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, Θουκ. καὶ Βουκολιῶν, ῶνος, ἡ. Παυσ.

Βούκολος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Ἀπολλόδ. γ', 10, 5.

Βουλαγόραι, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις Ἀλωπεκεύς, Δημ. Στεφ.

Βουλεύς, έως, ὁ. Τίτος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Βουλιμεῖς, οἱ, ἴδε Βυλλίονες.

Βοῦλις, ιος, ὁ. Τίτος τοῦ Νικολάου, Σπαρτιάτης, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ συμπολίτου του Σπαρθίου πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, ἐπροσφέρεν ἑαυτὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον πρὸς ποινὴν ὑπὲρ τῶν φονευθέντων ἐν Σπάρτῃ πρέσβεων τοῦ Δαρείου, ἀλλ' ὁ Ξέρξης ὀπίσω μὴ θέλων νὰ ἐκδικήσῃ τὴν παράβασιν τοῦ ἐθνικοῦ δικαιώματος, χύνων αἷμα ἀδῶον, Ἡρόδτ. 7, 134. Βαρθ. Ἀναχ.

Βούλις, ιος, καὶ ίδος, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ἐρεινὴ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Παυσ. Στεφ. Βυζ. καὶ ἡ Βουλαία παρὰ Πτολ. ὅθεν, Βουλιεύς, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Βουλλίς, ίδος Βυλλίς.

Βούμηδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Γαυγαμήλων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, ταυτὸν Σχιασίρ, Ἀρριαν. δ', 8. καὶ 5', 11. ἔνθα Βούμηδος καὶ Βούμηδος ἄλλως γράφ. Bumodus, Curt.

Βουναΐα, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Βουνοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἤγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ, Παυσ. β', 4.

Βούνος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀλκιδαμείας, βατιλεύσας εἰς τὴν Κόρινθον ἐν διαστήματι τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀλήτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ κτίσας ἐνταῦθα ἕνα ναὸν τῆς Βουναίας Ἥρας, Παυσ. β', 3

Βούπαλος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις, τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς Ἵππωναξ ἐλοιδόρει εἰς τὰ ποιήματά του, Ἀριστφ. Λυσ. 362. ὅθεν Βουπάλειος, ὁ, ἡ, ον, Φιλιπ. Θεσσ. 83.

Βούπορθμος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, μεταξὺ Ἑρμιόνης καὶ Τροιζῆνος.

Βουπράσιον, τό. Πόλις ἀρχαία καὶ χώρα τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἥτις ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Βουπρασίου ἡγεμόνος τινὸς ἐγχωρίου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 615. Δ, 756. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο οὕτω μόνον ἡ χώρα· ἔτι δὲ καὶ ποταμός τις αὐτόθι, κατὰ Στέφ. Βυζ. Βουπρασιεύς, ὁ κάτοικ.

Βοῦρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἑλίκης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Βοῦρα, Παυσ. ζ', 25.

Βοῦρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, ἥτις ὡς λέγεται κατεποντίσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης· Ἡρόδτ. Στράβ. ὅθεν, Βουραῖος, ὁ κάτοικ.

Βουρδίγαλα, τά. Bourdigala. Πρωτεύουσα τῶν Βιτουρίγων ἐν τῇ Ἀκουϊτανικῇ Γαλλίᾳ, περίφημος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ἐμπόριον, ταυτὸν Bourdeaux, Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βούρινα, ἡ (Βουρίννα). Κρήνη τῆς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 6.

Βουταί, οἱ. Δᾶος τῆς Μηδίας κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, Ἡρόδτ. 1, 101.

Βούσιρις, ιδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Δυτιανάσσης, ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, περιβόητος διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἀπανθρωπίας καὶ τυραννικὰς πράξεις, ὅστις συλλαμβάνων ὅλους τοὺς ξένους, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν ἐπικράτειαν του, ἐθυσίαζεν αὐτοὺς εἰς τὸν Δία κατὰ παραγγελίαν μάντεώς τινος Θρασίου ἐκ Κύπρου· τελευταῖον δὲ πάσας καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐν ᾧ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν βωμὸν διὰ τὰ τῶν σφαγέων, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν του Ἀμφιδάμαντα, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. Πλουτ. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Λυτομάτης Συγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ.

Βούσιρις, ιδος, Ἴωνι ιος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, ἔχουσα ἕνα μέγαν ναὸν τῆς Ἴσιδος, εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεον πολλοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν πρὸς λατρείαν τῆς θεοῦ ταύτης, ταυτὸν Βουσίρ, Ἡρόδτ. 2, 59. Στράβ. ὄθεν, Βουσιρίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπ. ὁ Βουσιρίτης Νομός, Ἡρόδτ.

Βοῦσος, ἡ, Δειν Περ. 457. = Ἔβουστος.

Βουτάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Τελέοντος, ἐπίσημος καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο συνήθως οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Ἐτεοβουτάδαι, Παυσ. Ἡσύχ. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, Στέφ. Βυζ.

Βούτη, ἡ, ἴδε Βουτά.

Βούτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τελέοντος καὶ τῆς Ζευξίππης ἢ τοῦ Πανδίονος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παδίονος ἔγινεν ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, παραδόσας καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα. Κατὰ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 93. καὶ Ἀπολλόδ. Σ', 93. ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης τὸν Ἔρυκα ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας.

Βουτώ, οὔς, ἡ, Δίτκ. Βουτοῦς. Μία τῶν πρώτων θεοτήτων παρ' Αἰγυπτίοις, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Λητὼ τῶν Ἑλλήνων, τῆς ὁποίας ὁ περίφημος ναὸς καὶ τὸ Μαντεῖον ἦσαν εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν τῆς κάτω Αἰγύπτου, Ἡρόδτ. 2, 155. Αἰλ.

Βουτώ, οὔς, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου παρὰ τὴ Βουτιῇ λίμνῃ, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ μαντεῖον τῆς θεᾶς Βουτοῦς ἢ Λητοῦς Ἡρόδτ. 2, 155. ἡ Βοῦτος, Στράβ. καὶ Βούτη, Αἰλ. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐντὸς τοῦ Δέλτα πλησίον τῆς Ἀραβίας, πιθαν. ἡ Βουτὼ ἐν ἱερ. Γραφ. Ἡρόδτ. 2, 75. ταυτὸν Ἑλ-Βουσίβ· ὄθεν Βουτικός, ἡ, όν, τῆς Βουτοῦς, ἢ Βουτικὴ λίμνη, λίμνη πλησίον τῆς πόλεως Βουτοῦς, Στρβ. καὶ Βουτοίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Βουτάγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ.

Βουφρᾶς, άδος, ἡ. Νῆσος ἢ λιμὴν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας, μεσημβρινῶς τῆς Πύλου, Θουκ. δ', 118. Κατὰ Manner ἄφαντος ἐξέχουσα ὑπὲρ τὴν θάλασσαν.

Βουφόνια, τὰ. Ἑορτὴ τῶν Διιπολίων, ἴδε Διιπόλια, Ἀριστφ. Νεφ 981.

Βουχαίτιον, τό, Στράβ. = Βούχετα, ἡ.

Βούχετα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς χώρας τῶν Κασσωπαίων ἐν τῇ Ἠπείρῳ, Δημ. Ὑπερ.

Βραγχίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Βράγχου, ἔχοντες κατὰ κληρονομίαν τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ἑνὸς ναοῦ καὶ μαντείου κειμένου πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔνθα ἐλατρεύοντο ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ἡρόδτ. 1, 158. Στράβ. — 2) Αἱ Βραγχίδαι, ὁ τόπος ὅπου ἦν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, θηλκ. παρ' Ἡρόδτ. 1, 92, 159. τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃσι, καὶ, τὰ ἐν Διδύμοισι, Ἡρόδτ. 6, 19. Ἐλέγετο δὲ ὅτι συνεστάθη τὸ μαντεῖον τοῦτο ὑπὸ τοῦ Βράγχου καὶ ἦν τὸ ἐπισημότερον ἐκ τῶν ἀρχαίων μαντείων μετὰ τὸ ἐν Δελφοῖς.

Βράγχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μιᾶς Μιλησίας γυναικός, γεννηθεὶς ἐν Μιλήτῳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων μάντεων, ὁ διδαχθεὶς παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικὴν, ἔχων τὸ χρηστήριόν του ἐν Διδύμοις ἀπ' αὐτοῦ κατηγετο ἡ γενεὰ τῶν Βραγχιδῶν Ἱερέων. Λουκ. Συρ. Θε. Παυσ. Στράβ.

Βραισία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα Βασιλέως τῆς Κύπρου καὶ τῆς Μεταρμης, ἀποβαθοῦσα ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀπολλόδ. γ', 14, 3.

Βραισιαί, αἱ· ἴδε Πρασιαί.

Βρασίδας, ου, ὁ. Περίδοξος στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Τέλλιδος, ἀποβὰς νικητὴς εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει μάχην κατὰ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. ὄθεν, Βρασίδειος, α, ον, τοῦ Βρασίδα, Θουκ.

Βρασίδεια, τὰ. Ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ τελουμένη δι' ἐτησίων ἀγώνων πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Βρασίδα. Θουκ. ε'. Παυσ. Λακων. 14.

Βρεσίλλες, α, ὁ. Ὄνομα ἀρχαίου τινὸς Ἥρωος ἐν τῇ νήσῳ Κῶ, Θεοκρ Εἰδ. ζ', 11. ἀμφιβ.

Βραυρώ, οὖς, ἡ. Γυνὴ τοῦ Πιττακοῦ βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θράκῃ, Θουκ.

Βραυρών, ωνος, ὁ. Παλαιότατος Ἥρως ἐν Ἀττικῇ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ χωρίον Βραυρῶν, Στέφ. Βυζ.

Βραυρών, ῶνος, ὁ. Κώμη ἀρχαία τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, Ἡρόδ. 4, 145. ὄθεν Ἐπίρ. Βραυρώνιος, εἰς τὸν Βραυρῶνα, Ἀριστφ. καὶ, Βραυρώνι, ἐν τῷ Βραυρῶνι, Στέφ. Βυζ.

Βραυρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Βραυρῶνος ἢ εἰς τὸ χωρίον Βραυρῶνα ἀνήκων· ὄθεν, ἡ Βραυρωνία, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ἐν Βραυρῶνι ἀρχαίου αὐτῆς Ναοῦ, Εὐριπ. καὶ, τὰ Βραυρώνια, ἑορτὴ ἥτις ἐπανηγυρίζετο κατὰ πενταετίαν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Βραυρῶνι, καθ' ἣν ἐψάλλοντο μίαν ῥαψῳδίαν ἐκ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου καὶ ἔτυον μίαν αἶγα. Ἀριστφ. Λυσ. 640.

Βραχμᾶνες, οἱ, ἑνικ. Βραχμάν, ᾶνος, ὁ· Bramines. Οὗτως ἐκαλεῖτο ἡ φυλὴ τῶν ἱερέων καὶ σοφῶν τῶν Ἰνδῶν, ἥτις ἄλλως καὶ γυμνοσοφισταὶ ἐλέγετο, Στραβ. — κατὰ Λουκ. καὶ Ἀρριαν. ἀσχημάτιζον οὗτοι ἐν ἰδίοις ἔθεσι καὶ κατῴκουν ὡς φαίνεται ἰδιαιτέραν χώραν ὡς οἱ παρ' Ἰουδαίοις Λευῖται λεγόμενοι, Ἀρριαν. Ἀναβ. 3, 7. Λουκ.

Βρένθη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Βρενθικίου ποταμοῦ, οὗσα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Παυσαν. εἰς ἐρείπια, Παυσ.

Βρέννος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Γαλλων, ὅστις οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὸ |360 ἔτος πρὸ Χρ.

Βρεντέσιον, τό· καὶ Βρεντήσιον, Brundusium. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαλεντινῶν, ἐτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ μιᾶς ἀρχαίας ἀποικίας Κρητῶν· ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πολυανθρωπος καὶ ἐμπορική, ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ἀπ' ὅπου ἐγίνετο συνήθως ἡ ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἤπειρον διάβασις, ταυτὸν Brindisi, Ἡρόδτ. 4, 99. Πολύβ. Βρεντήσιον εὐρηται παρὰ Πλούταρ. καὶ Στεφ. Βυζ. ὄθεν, Βρεντισινός, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Βρέντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Βρεντήσιον, Brindisi. Στέφ. Βυζ.

Βρεττανία καὶ Βρεττανία, Britannia. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐνόουν οἱ ἀρχαῖοι τὴν μεγάλην νῆσον, ἥτις περιλαμβάνει ταυτὸν τὸ Βασίλειον τῆς Ἀγγλίας καὶ Σκωτίας, κειμένην ἀρκτικῶς τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις ἄλλως καὶ Ἀλβίων, Albion ἐλέγετο. Ἦν δὲ αὕτη ἡ νῆσος ὀλίγων γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Ἕλληνες πρῶτοι οἱ Φωκαεῖς ἄρχισαν τὰ πλεῖσα ἀρχαιόθεν εἰς αὐτὴν, μεταχόμενοι ἐμπορίων τοῦ Κασσιτέρου, τὸ ὁποῖον ἐλαμβανον ἄφθονον ἐκ τῆς χώρας ταύτης, ὅθ' ὁ καὶ ὠνομάσθη ὑπ' αὐτῶν Νῆσος Κασσιτερίς, ἡ Κασσιτερίδες νῆσοι· ὕστερον δὲ ἦλθον εἰς αὐτὴν καὶ οἱ Καρχηδόνιοι, καὶ ἐφεξῆς οἱ Ἕλληνες πλεύσαντες ἐκ τῶν Γαδείρων· τελευταῖον δὲ ἔγινεν γνωστοτέρα ἡ νῆσος αὕτη διὰ τῆς εἰς αὐτὴν ἐκστρατείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου περὶ τὸ 55 ἔτος πρὸ Χρ. καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἦσαν ἴτι εἰς ἄκρον ἄγριοι καὶ ἐπέχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἤθη καὶ τὸν χαρακτῆρα μὲ τοὺς Βελτοὺς, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς κτηνοτροφίας, καὶ κατοικοῦντες εἰς ποταπὰς καὶ ξυλείας εἰσέτι, ἐνδεδυμένοι μὲ δέρματα θηρίων· ἐπὶ δὲ Καίσαρος Κλαυδίου ἐστύπτησαν ἐντοῦθα οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ἰδίαις ἀποικίαις, διαιρέσαντες τὴν νῆσον εἰς Ῥωμαϊκὴν Βρεττανίαν καὶ εἰς Βάρβαρον Βρεττανίαν. Ἡρόδ. Στράβ. δ'. Πτολ. β'. Μέλ. 3. ὄθεν Βρεττανικός, ἡ, όν, τῆς Βρετανίας ἢ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἀνήκων· αἱ Βρεττανικαὶ νῆσοι, Πολύβ. — 2) Βρεττανίς, ίδος, ἡ, καὶ Βρεταννίς, ἡ, τῆς Βρεττανίου, ἢ εἰς τὴν Βρεττανίαν ἀνήκουσα· (διὰ τοῦ τ εὑρηται παρὰ Πολυβ. Στράβ. Ἡρωδν. ὀρθοτρ. μέντοι οἱ ἑνὸς τ, Διον. Περ. 566.)

Βρεττανός, καὶ Βρετανός, ὁ. Κάτοικος τῆς νήσου Βρεττανίας, Πολύβ. Διον. Περ. 284.

Βρεττία, ἡ. Brultium. Ἐπαρχία τῆς κάτω Ἰταλίας, ταυτὸν Καλαυρία λεγομένη, Στράβ. — ἔτι δὲ καὶ Βρεττίς, ἡ, Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Βρεττιακός, ἡ, όν, τῆς Βρεττίας, καὶ, ἡ Βρεττιακή, = Βρεττία, Πολύβ.

Βρέττιοι, οἱ, Brutii. Ἔθνος τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ Βρεττίᾳ, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῶν Λευκανῶν, Πολύβ. Στράβ. Βρέντιοι, οἱ, παρὰ Διον. Περ. 363. καὶ Βρούττιοι, Στέφ. Βυζ. ὅτι δὲ Βρύττιοι, Ἄππιαν.

Βρέττος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Βρεττία, Στέφ. Βυζ

Βρεῦκοι, οἱ, Breuci. Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων λαῶν τῆς Παννονίας, κατοικῶν μεταξὺ Βοσνίας καὶ Σάου ποταμοῦ, Στράβ.

Βρευκόμαγον, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, ἀπέχουσα δύο μίλια τοῦ Ἀργεντοράτου (Strassburg), ταυτὸν χωρίον Brumpt καλούμενον, Πτολ. β', 6. ἔτι καὶ Βροκόμαγον, Brocomagus, παρ' Ἀμμιαν.

Βριαντική, ἡ. Χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὸν Λίσσον ποταμὸν, νοτιανατολικῶς τῆς Σαμοθράκης, πρότερον Γαλατικὴ καλουμένη, Ἡρόδτ. 7, 108.

Βριάρεως, ὁ (υνν-). Γίγας ἑκατόγχειρ, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν θεοὶ ἐκάλουν Βριάρεων, οἱ δὲ θνητοὶ Αἰγαίωνα, Ὅμρ Ἰλ. Α, 403. Ἀπολλόδ. καὶ Ὀμβριάρεως, Ἡτδ. Θεογ. 617. καὶ Βριαρεύς, ῆος, Καλλιμ. ἴδε Αἰγαίων. — ὄθεν, Βριάρεω στηλαι, πρότερα ὀνομασία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ε', 3.

Βρίγαντες, οἱ. Ἔθνος τῆς νήσου Ἱέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικοῦν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας αὐτῆς μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Βίργου (Barow) καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (St. Helen) Πτολεμ. β', 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βριγάντιον, τό, **Brigantium Flavium.** Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ὡραίων πόλεων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ταύτην Corunna λεγομένη, Στράβ.

Βρίγες, οἱ, = Βρύγες, ὅπερ ἴδε.

Βριγάντιοι, οἱ, **Brigantii.** Ἔθνος Γερμανικὸν τῆς Οὐϊνδελικίας, κατοικοῦν περὶ τὴν νῦν Κωνσταντίαν λίμνην, Πτολμ.

Βρικετιανοί, οἱ, φρούριον τῆς νήσου Σικελίας πλησίον τῆς πόλεως Δεοντίνης, Θουκυδ. ε', 4. καὶ, Βρικεννῖνα, Στέφ. Βυζ.

Βριλησσός, ὁ, Ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι, εἰ μείον ἀρατικῶς· Θουκυδ.

Βριμώ, οὔς, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἐκάτης, διὰ τὸ πρόξενεῖν φόβον καὶ τρόμον εἰς τοὺς ἄλλους, ἢ διὰ τὸ ἐγείρειν φρίκην ἐν καιρῷ νυκτός βριμοῦσα καὶ κρότον ποιοῦσα, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ', 861.

Βρίξια, ἡ, **Brixia.** Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας αὕτα τὸ πάλαι Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ταύτην Βρεσκία, Στράβ.

Βρισαῖος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῆς νύμφης Βρίσης, ἥτις λέγεται ὅτι μαιεύσειεν αὐτόν, Στεφ. Βυζ.

Βρισηΐς, ίδος, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Βρίσου, ἢ ἄλλως Ἱπποδάμεια καλουμένη, αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀγαμέμνων ὑνικοτικῶς τοῦ ἀφῄρεσεν, Ὅμ. Ἰλ. Α, 184.

Βρίσης, ους, Ἐπικ. ῆος, ὁ, Βασιλεὺς τῶν Λελέγων ἐν Πηδάσῳ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ἢ κατ' ἄλλους ἱερεὺς ἐν τῇ Λυρινησσῷ πόλει, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς κατεπόρθησε καὶ ἐλαβεν αἰχμάλωτον τὴν Θυγατέρα αὐτοῦ Βρισηΐδα ἢ Ἱπποδάμειαν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 689. Δ, 184.

Βριτόμαρτις, εως, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κάρμης κόρης τοῦ Εὐβούλου ἐκ Κρήτης· ἥτις λέγεται ἐφεῦρε τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, δι' ὧ ἐκυνομάζετο καὶ Δίκτυννα καὶ ἐσυνώδευεν ἀεὶ τὴν Ἄρτεμιν εἰς τὸ κυνήγιον· ἐτιμᾶτο δὲ ὑπὸ τῶν Κρητῶν μὲ ζέσεις τιμὰς, ἔχουσα καὶ ἰδίον ναὸν ἐν τῇ πόλει Κυδωνίᾳ, Καλλιμ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Νύμφης Βριτομάρτιδος, τὴν ὁποίαν ἔπνιξεν διωκομένη ὑπὸ τοῦ Μίνωος Βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅτε συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς αὐτὴν· ἐλατρεύετο δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ Ἄρτεμις ἔξωρ. ἐκεῖ τῆς νήσου Κρήτης καὶ ἐλογίζετο ἔφορος καὶ προστάτις τῶν λιμένων, Παυσ. (τινὲς ἐτυμολογ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ βριτὺ ἤτοι πλήρης εὐλογίας, καὶ μάρτις, κόρη.)

Βρέγγος, ὁ, Ποταμός τις ἐν Μοισίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, ταύτην, Σαῦος, ἢ Μοραύας, Ἡρόδ. 4, 49.

Βρόμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτως ἐκ τοῦ κρότου τῶν βροντῶν καὶ κεραυνῶν μὲ τοὺς ὁποίους ἠλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Σεμέλην, ὅτε αὕτη ἦν ἔγγυος μὲ τὸν Βάκχον, ἢ ἐκ τοῦ κρότου καὶ τῆς βοῆς, τὴν ὁποίαν ἔκαμνον ἐν καιρῷ νυκτὸς αἱ Βάκχαι, περιπλανώμεναι εἰς τὰ ὄρη, Αἰσχύλ. Διόσ. Σεμ. ὄζειν, Βρόμιος, ἰα, ιον· τοῦ Βρομίου ἢ Βάκχου, καὶ, Βρόμιος χάρις, ἡ Ἑορτὴ τοῦ Βάκχου, καὶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 308. — 2) Υἱὸς τοῦ Λιβύπτου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Δαναΐς Ἔρωτος, Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Βροντεύς, έως, ὁ, Πατὴρ τοῦ Ταντάλου, τὸν ὁποῖον ἐπανδρεύθη ἡ Κλυτεμνήστρα πρὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Παυσ. β', 22.

Βρόντης, ου, ὁ, Τίος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Κυκλώπων, Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολδρ.

Βρούκτεροι, οἱ, **Bructeri.** Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἀμασίαν ποταμὸν, (Ems) οἵτινες πολεμοῦντες εἰς κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἠφανίσθησαν τελευταῖον ὑπ' αὐτῶν· Στράβ.

Βροῦτος, Δ. Ἰούνιος, Τίὸς τοῦ Μ. Ἰουνίου καὶ τῆς Συγατρὸς Ταρκυνίου τοῦ πρώτου, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐφονεύθη ὑπὸ Ταρκυνίου τοῦ Σουπέρβου λεγομένου· ὁ Βροῦτος προσποιηθεὶς κατ' ἀρχὰς τὸν παράφρονα, ἀπέφυγε τὰς ἐπιβουλὰς τοῦ τυράννου, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τῆς Λουκρετίας, γυναικὸς τοῦ ἐξαδέλφου του Κολλατίνου, διὰ τὴν προξενηθεῖσαν κατ' αὐτῆς ἄτιμον βίαν, ἀπὸ μέρος τῶν ἐν Ῥώμῃ συγγενῶν τοῦ Βασιλέως, συνομόσας μετ' ἄλλων τινῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων καὶ γενόμενος ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν τυράννων ἐπιχειρήσεως, ἐδίωξεν κατὰ κράτος ἐκ τῆς Ῥώμης τοὺς Ταρκυνίους μαζ' ὅλων αὐτῶν τῶν συγγενῶν καὶ ὀπαδῶν, καταργήσας καὶ αὐτὴν τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν, αὐτὴ τῆς ὁποίας ἐσύστησεν οὗτος πρῶτος τὴν ἐτήσιον Ὑπατικὴν ἐξουσίαν, ὑπατεύσας πρῶτος μετὰ τοῦ Κολλατίνου, τὸ 510 πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν αὐτῶν Ταρκυνίων, οἵτινες ἐζήτουν νὰ ἐπανακτήσωσι τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἐφονεύθη, μονομαχήσας μετὰ τοῦ Ἄρτου υἱοῦ τοῦ Ταρκυνίου Σουπέρβου· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, θρηνούμενος ἕνα ὁλόκληρον χρόνον ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ γυναικῶν. — 2) Βροῦτος ὁ Νεώτερος, Μάρκος Ἰούλιος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τοῦ ὁποίου ἐλογίζετο καὶ υἱὸς διὰ τὴν μυστικὴν σχέσιν, τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε μετὰ τῆς Σερουΐλλας μητρὸς τοῦ Βρούτου, δι' ὃ καὶ ἠγάπα αὐτὸν μεγάλως κατ' ἀρχὰς ὁ Καίσαρ, ἐπιτρέψας εἰς αὐτὸν καὶ τὴν Ἡγεμονίαν τῆς Μακεδονίας· ὕστερον δὲ συνομόσας μετὰ τοῦ Κασσίου καὶ ἐλευσας πρὸς τὸ μέρος τὸν πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐξόχων πολιτῶν, ἐπεβουλεύθη τὸν Καίσαρα, ὅτε κἀκεῖ ἐμελλεν οὗτος ν' ἀναγορευθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς Βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁρμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συνωμοτῶν, κράτων ἐν ἐγχειρίδιον εἰς τὴν χεῖραν, τὸν ἔσφαξεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τῶν βουλευτῶν, τὸ 44 ἔτος πρὸ Χρ.

Βρουττία, ἡ, = Βρεττία, Στέφ. Βυζ.

Βρούττιοι, οἱ, = Βρέττιοι, Στέφ. Βυζ.

Βρυάνιον, τό, Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, πλησίον, κειμένη πλησίον τοῦ Ἐριγόνος ποταμοῦ, Στράβ.

Βρύαξις, εως, ὁ, Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, τοῦ, ὁποίου ὑπῆρχον διάφοροι κολοσσοὶ γεγλυμμένοι ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ.

Βρύγοι, οἱ, καὶ Βρίγες. Ἔθνος τῆς Θράκης, κατοικοῦν πλησίον τῆς Μακεδονίας, Ἡρόδ. 5, 45. Στράβ. καὶ Ἡριόδ. 7, 73. Μεταβαίνει ἐξ αὐτῶν πολλοὶ εἰς τὴν Ἀσίαν κατοίκησαν ἐν τῇ Φρυγίᾳ χώρᾳ ὀνομασθέντες Φρύγες ἀντὶ Βρύγοι ἢ Βρίγες. — 2) Βρυγεῖ, οἱ, Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας.

Βρύκη, ἡ, = Βερβρίκη, ὅπερ ἴδε.

Βρύλλη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Τριεὺς ἐγέννησε τὸν Ἴδμονα, Σχολ. εἰς Ἰλ. Σ, 486.

Βρυσειαί, αἱ, Ἀρχαία πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 583.

Βρύττιος, ία, ιον, = Βρέττιος, Δουκ. Ἀλεξ. 21.

Βρωμίσκος, ἡ, καὶ Βορμίσκος, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Βόλβης λίμνης, πλησίον. = Ἀρίζουσα, Θουκ. δ', 103.

Βύβασσος, ἡ, Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Βυβάσσιος, ία, ιον, τῆς Βυβάσσου, ἡ Χερσόνησος ἡ Βυβασσία, χώρα τις μικρὰ ἐπὶ τῆς Καρίας, συνεχομένη μὲ τὴν αὐτόθι Χερσόνησον τῆς Κνίδου, Ἡρόδ. 1, 174.

Βύβλινα ὄρη, τά, Ὄρη τῆς κάτω Αἰγύπτου, κληθέντα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βύβλου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 817.

Βυβλία, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς πόλεως Βύβλου ἐν Φοινίκῃ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναός.

Βύβλινος, ἴδε Βίβλινος.

Βυβλὶς, ίδος, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου καὶ τῆς Εἰδοθέας, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρὸς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν Καῦνον καὶ ἀποστραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον πηγήν, Ἀντων. Λιβ. 30. Παρθ. Ἐρωτ. ια'.

Βυβλίς, ίδος, ἡ, Πηγή τις πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Νύμφη Βυβλὶς θυγάτηρ τοῦ Μιλήτου, Θεοκρ. Εἰδ. ζ, 114.

Βύβλος, ἡ, Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, ὡς λέγεται, ἡ ἀρχαιοτάτη, κειμένη παραθαλασσίως ἐφ' ὑψηλοῦ λόφου καὶ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀδωνίδος καὶ ὡς καθέδρα τοῦ Κινύρου· ταύτην Δσχιβλὲ, Στράβ. ὄθεν, Βύβλιοι, οἱ κάτοικοι. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ταύτην Βάβελ, Στεφ. Βυζ.

Βυζάκιον, τό, = Βυσσᾶτις.

Βυζάντιον, τό, Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ Κωνσταντινούπολις. Ἡ δὲ αὐτὴ ἀρχαία ἀποικία τῶν Μεγαρέων, κτισθεῖσα πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Βύζαντος, ὕστερον δὲ αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων καὶ ἄλλων ἑλληνικῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι συνῆλθον κατὰ καιροὺς εἰς αὐτὴν· ἀπέναντι αὐτῆς ἔκειτο αἱ πόλεις Χαλκηδὼν καὶ Χρυσόπολις (Σκεύταρι) ἐπὶ τῆς Ἀσίας, κατὰ δὲ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς εὐρίστετο ὁ λεγόμενος Κεράτιος κόλπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἤραζον συνήθως τὰ ἐκ τοῦ Πόντου εἰσπλέοντα φορτηγὰ πλοῖα καὶ ὅστις ἔσχημάτιζε τρεῖς ἄλλους λιμένας· ἐπὶ δὲ τῆς ἄκρας αὐτῆς ἦτις ἐξέχει ἀνατολικῶς πρὸς τὴν Θάλασσαν, ἔκειτο τὸ φρούριον, εἶδον τὸν ὁποῖον ἦσαν ὁ Νεὼς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὁ Βωμὸς τῆς Ἀθηνᾶς· ὅλη δὲ ἡ πόλις ἦν περιτειχισμένη μὲ μεγάλους τετραγώνους λίθους. Διὰ δὲ τὴν πρωτοφυῆ καὶ ὡραίαν θέσιν τῆς πόλεως ταύτης, ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον εἰς αὐτὴν, τὸ ὁποῖον ἐφερε πολὺν πλοῦτον καὶ μεγάλην ἀφθονίαν ὅλων σχεδὸν τῶν φυσικῶν προϊόντων εἰς τοὺς κατοίκους της. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, κατεστάθη τὸ Βυζάντιον καθέδρα ὅλου τοῦ ἀνατολικοῦ Βασιλείου τῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον καὶ νέα Ῥώμη ἐπωνομάσθη· ταύτην δὲ Κωνσταντινούπολιν, Σταμπόλ, κατασταθεὶ Πρωτεύουσα τοῦ Ὀθωμανικοῦ Βασιλείου καὶ καθέδρα τῶν Σουλτάνων, ἐξέπεσε πολὺ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ δόξης καὶ μεγαλοπρεπείας, συγκρινόμενον μόνον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς λοιπὰς ἐπισήμους τῶν Εὐρωπαίων ἐμπορικὰς πόλεις, κατοικούμενον τὰ πλείστον ἀπὸ Ὀθωμανοὺς, Ἀρμενίους καὶ ὀρθοδόξους Ἕλληνας — ὄθεν, Βυζάντιος, ία, ιον, τοῦ Βυζαντίου, ἢ εἰς τὸ Βυζάντιον ἀνήκων, Ἡρόδ. καὶ, Βυζάντιοι, οἱ κάτοικοι. — Βυζαντὶς, άδος καὶ Βυζαντὶς, ίδος, ἡ, Ἡ τοῦ Βυζαντίου, ἢ ἡ ἐκ τοῦ Βυζαντίου οὖσα, Λυδόλ.

Βύζας, αντος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κραΐσσας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Βυζάντιον ἐν Θράκῃ, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ, ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἐπλευσαν διὰ ταύτης τῆς χώρας, Στεφ. Βυζ. Διοδ. Σικ. δ', 50. — 2) Μεγαρεὺς ἐστις ἔφερε τὴν πρώτην ἀποικίαν τῶν Μεγαρέων ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἔκτισε τὴν πόλιν ταύτην κατὰ τὴν γενομένην ἄλλως ἱστορικῶν· Ἡσυχ. Στεφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Βύζης, ου.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βύζη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρασίνου, εἰς τοῦ ἀποίου τὴν αὐλὴν κατάλυσεν ἡ Βριτόμαρτις, ὅτε ἦλθεν εἰς τὸ Ἄργος, Ἀντών. Λιβ.

Βύζηνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι εἶχε μεγάλην ἑτοιμότητα εἰς τὸ ἐνφράζεσθαι, ὅθεν καὶ παροιμ. Βυζήνιον παῤῥησία, Ἔρασμ.

Βύζηρες, οἱ. Ἔθνος τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅμορον μὲ τοὺς Κόλχους, Ἀπολ. Ῥod. Β, 396.

Βυλλιακή, ἡ, = Βύλλις, Στράβ.

Βυλλίονες, οἱ, Bulliones. Ἔθνος κατοικοῦν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας περὶ τὴν Βύλλιδα, Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Βουλινοί, Στέφ. Βυζ. καὶ Βουλιμεῖς, Δίων. Περ. 387.

Βύλλεις, ιδος, ἡ. Βούλλις, Πτολ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, μητρόπολις τῶν Βυλλιόνων, Στεφ. Βυζ. καὶ Βυλλιδεύς, έως, ὁ κατοίκ.

Βύρσα, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Καρχηδόνος, κτισμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, Στράβ.

Βυρσίνη, ἡ. Κωμ. πεπλασμένη λέξις ἀντὶ Μυρσίνη, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 449. ἀναφερομένη εἰς τὸν βυρτοσέψην Κλέωνα.

Βυσσᾶτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία ῥωμαϊκὴ ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Τρίτωνος καὶ τῆς μικρᾶς Συρτέως, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ ἐμπορική, ἃ ὁ κατὰ Heeren, ἐπωνομάσθη ἡ χώρα αὕτη καὶ Ἐμπορία, Πολυβ. γ', 23. γ', 23. ἔτι δὲ Βυζακία, ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Βυζάκιον, τό, Προκόπ.

Βῶλα, ἡ. Vola. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰκούων, Στέφ. ὅθεν, Βωλανός, ὁ κάτοικ.

Βωμιεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας συνεχόμενος μὲ τοὺς Ὀφιονεῖς, κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Βωμία πλησίον τῶν συνόρων τῆς Θετταλίας, Θουκ. γ', 96. Στράβ.

Βωμοί, οἱ, καὶ Βωμίαι, α, ὁ. Ὄρος τῆς Αἰτωλίας σχηματίζον τὸ ἀντικὸν μέρος τῆς Οἴτης, τανῦν Ἄινας ὄρος, Στεφ.

Βωνονία, ἡ, καὶ Βονωνία, Πλούτ. Bononia Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀρχαιοτάτη, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκ. διέτριβον οἱ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορες τῶν Ῥωμαίων, τανῦν Bologna ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας τοῦ Πάππα, Στράβ.

Βῶρμος, καὶ Βώριμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐλίου, Μαριανδυνός, νεανίας ἐξαισίου ὡραιότητος, τὸν ὁποῖον ὡς λέγεται οἱ νύμφαι ἐλάκησαν μέσα εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἔγινεν ἀφανής, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπένθουν οἱ συμπολῖταί του μὲ γοερὰ ἄσματα, Ἀθην. Αἰσχ. Περσ. 938.

Βῶρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους καὶ ἀνὴρ τῆς Πολυδώρης ἀδελφῆς τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 177. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, πατὴρ τοῦ Φαίστου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 44.

Γ.

Γάβα, ἡ, καὶ Γάβη. Πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Καισαρείας, Ἰωσηπ.

Γαβαί, αἱ. Πόλις τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀτίᾳ κειμένη νοτιοδυτικῶς τῶν Πασαργάδων καὶ ἔχουσα, κατὰ Στράβ. παλάτια βασιλικά, Βασίλεια τὰ ἐν Γαβαῖς λεγόμενα· πιθαν. ἡ Δαραξαβερδ, Πτολ. — 2) πόλις ὀχυρὰ τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς τῶν Μασσαγετῶν χώρας, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Ἀλεξ. δ', 17.

Γαβαῖος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ξενφ.

Γάβαλα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Συρίας κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς Λαοδικείας μεταξὺ, τανῦν. Δτχεβλέ, Στράβ.

Γαβαθά, ἡ. Πόλις τῆς Ἰουδαίας ἀπέχουσα 12, μιλλίαρ. τῆς Ἐλευθεροπόλεως, Εὐσέβ.

Γάβαρα, τό. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ πλησίον τῆς Πτολεμαΐδος. Mannert.

Γάβιοι, οἱ. Gabii. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Ῥώμης καὶ Πραινέστου, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἡ λατρεία τῆς Ἀγρείας Ἥρας, Στράβ. ὅθεν, Γαβῖται, οἱ κάτοικ.

Γαβίνη, ἡ. Ἐπώνυμον τῆς Ἀργείας Ἥρας λατρευομένης εἰς τὴν τῶν Γαβίων πόλιν, Ὀϋιργλ.

Γάγγη, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Γάγγου ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γαγγαριδῶν, Πτολ.

Γάγγης, ου, ὁ, Ganges. Μέγιστος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, πηγάζων ἀπὸ τὰ λεγόμενα Ἡμωδὰ ὄρη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν συνόρων τῆς Ἰνδίας καὶ Σκυθίας, ὧν βαθὺς καὶ μέγας ἐξ αὐτῶν τῶν πηγῶν του, δέχεται δὲ εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς, καὶ ῥέων Νοτιοανατολικῶς, εἰσβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ λεγόμενον Γαγγητικὸν Κόλπον, διαιρῶν ὅλην τὴν Ἰνδικὴν χώραν εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν καλουμένην καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν. Πτολ. Στράβ.

Γάγγρα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος μικρὰ, ἔχουσα μόνον ἓν ὀχυρὸν φρούριον, τανῦν Σχιαγρέχ.

Γάδαρα, τά. Πόλις περίφημος τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπὸ τῆς ἐποίας ὠνομάσθη καὶ ὅλη ἡ περιξ χώρα ἕως τῆς Γαλιλαίας Γαδαρίς· κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο αὕτη καὶ καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελευκία, Πολυβ. — 2) Γάδαρα καὶ Γάζαρα καὶ Γάσαρα, πόλις τῆς Ἰουδαίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἱππης. — 3) ἑτέρα πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ὀλίγου λόγου ἀξία, πατρὶς Μελεάγρου τοῦ ἐπιγραμματοποιοῦ, Μελεάγ. Ἐπιγ. ά. ὅθεν Γαδαρεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Γαδάτας, α, καὶ ου, ὁ. Ἀσσυριόττις, Ξενφ.

Γάδειρα, τά, Ἰωνικ. Γήδειρα, τά, Gades. Πόλις ἀρχαία ἀποικία τῶν Φοινίκων, ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βαιτικῆς χώρας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, συνεχομένης μὲ τὴν ξηρὰν διὰ μιᾶς γεφύρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ μέγα ἐμπόριον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο ἐνταῦθα ἐκ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Εὐρώπης, Ἀφρικῆς, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Βρεττανικῶν νήσων, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον Ναὸν τοῦ Ἡρακλέους. Ὕστερον κατεστάθη ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Augusta Julia Gaditana, τανῦν Κάδιξ, Cadix. Ηλδτ. Στράβ. ὅθεν, ἐπίρρ. Γαδειρόθεν, ἐκ τῶν Γαδείρων, Διον. Περ. καὶ Γαδειρικός, ἡ, όν, τῶν Γαδείρων, Πλάτ. καὶ Γαδειρίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Γαδείρων οὖσα, Στράβ.

Γάδιρσα, ἡ. Πόλις τῆς ἐρήμου Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, Πτολ. ε', 17.

Γαδιτανοί, οἱ, Gaditani. Κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Γαδείρων, Στράβ.

Γαδιτανός, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις εἶχεν ἐν Γαδείροις ἕνα περίφημον Ναὸν καὶ ἐλατρεύετο ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Φιλοστρ.

Γαδρωσία, ἡ. Γαδρωσοί, οἱ, κ. τ. τ. ἴδε Γεδρωσία.

Γάζα, ἡ. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀπέχουσα 7 στάδια τῆς Θαλάσσης, περίφημος ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα συμβᾶσαν αἰχμαλωσίαν τοῦ Σαμψὼν καὶ τὴν τύφλωσιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Φιλισταίων, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς κειμένη μεταξὺ Κυρουπόλεως καὶ τῆς μετὰ ταῦτα Ἀλεξανδρείας, Ἀρριαν. δ', 2. — ὅθεν, Γαζαῖος, ὁ κάτοικ.

Γαζίουρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ Σκύλακος ποταμοῦ κατὰ θέσιν τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς χώρας, Δίων. Κασσ. λά, 11.

Γαζωρία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, λατρευομένης εἰς τὴν πόλιν Γάζωρον ἐν Μακεδονίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γάζωρος, ἡ, καὶ Γάσωρος. Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, τανῦν Ἀλιστροφίρι, Στεφ. Βυζ.

Γαῖα, ἡ, καὶ Γαίη, νεωτερ. Ἀττ. Γῆ, παρὰ Ῥωμ. Tellus. Τέκνον τοῦ Χάους, γεννήσασα ἀφ' αὑτῆς τὸν Πόντον, τὰ Ὄρη καὶ τὸν Οὐρανόν, Ἡτ. Θεογ. 116, 126. ἐκ δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Οὐρανοῦ ἐγέννησε τοὺς Ἑκατόγχειρας, τοὺς Κύκλωπας καὶ τοὺς Τιτᾶνας, Ἡσ. Θεογ. 135. ἐνομίζετο δὲ ἔμπειρος τῆς μαντικῆς, προεπεῖσα εἰς τὸν ἔγγονον αὐτῆς Δία τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην του καὶ ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὑπὸ τὸ ὄνομα Μεγάλη μητρός, Παυσ. ὅθεν, Γαιήτης, ὁ υἱὸς τῆς Γῆς, Ὁμ. Ὀδ.

Γαιάοῦχος, καὶ Γαιηοῦχος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς περιέχοντος τὴν Γῆν διὰ τῆς περὶ αὐτὴν Θαλάσσης· εἶχε δὲ καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Λακεδαίμονι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. γ', 20.

Γάϊος, ὁ, Gaius ἢ Caius. Ὄνομ. Κύρ. Ἀνδρῶν ἢ οἰκογενειῶν ἐπισήμων παρὰ Ῥωμαίοις. Γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὑπῆρξεν ἐν Ῥώμῃ, Γάϊος Ἰούλιος Καίσαρ, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ Ἀγρίππα Οὐίψανίου καὶ τῆς Ἰουλίας θυγατρὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, κατ' ἀρχὰς ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην, ὕστερον δὲ ἐστρατεύσας κατὰ τῶν Πάρθων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐπιστρέψων νικητὴς εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν τὸν εἰκοστὸν τέταρτον χρόνον τῆς ἡλικίας του.

Γαισᾶται, οἱ. Gaesatae. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ, ὕστερον δὲ μεταξὺ τῶν Ἀπεννίνων, ὁρέων καὶ τοῦ Πάδου, Πολυβ. β', 22. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω, κατὰ Πολυβ. διότι ἐπολέμουν ὡς μισθωτοὶ τῶν λοιπῶν τῆς Γαλλίας ἐθνῶν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ἢ κατὰ Πλούτ. ἀπὸ τοῦ γαίσου, ὅπερ σημαίνει ἐν εἴδει ἀκοντίου. — Οἱ Γαζῆται, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Γαζῆται παρὰ τῷ Ἐτυμολ. Μ.

Γαίσων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Πριήνης εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαίανδρον, Ἡροδτ. 9, 97.

Γαιτουλία, καὶ Γετουλία, ἡ. Gaetulia. Ἐπαρχία τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ ἢ κατὰ Πτολ. μεσημβρινὸς τῆς Μαυριτανίας, ἔχουσα θερμότατον κλίμα, Στράβ. — ὅθεν Γαιτουλικός, ἡ, όν, τῆς Γαιτουλίας ἢ εἰς τὴν Γαιτουλίαν ἀνήκων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Γαιτούλαι, οἱ καὶ Γαιτοῦλοι, Στέφ. Βυζ. Gaetuli. Οἱ κάτοικοι τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, οἵτινες ἀρχαιόθεν κατώκουν μεσημβρινῶς τὰς λεγομένας Τιγγιτανείδας Μαυριτανίας, ἐκλήθησαν δὲ ἐπονόμασαν διὰ τῆς Νουμιδίας ἕως τῶν μεγάλων Σύρτεων, ζῶντες βίον σκληρὸν καὶ ἄγριον καὶ σχηματίζοντες ἓν τῶν μεγαληγόρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐθνῶν τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπόγονοι τούτων εἰσὶν οἱ νῦν καλούμενοι Βάρβαροι ἢ Βαρβαρόποι, Στράβ. Προκοπ.

Γάλαβα, τά. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς Ἐδέσσης, ταυτὸν Γαλάβ.

Γαλακτοφάγοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦν ἐντὸς τοῦ Ἰμαΐου ὄρους, ἔνθα ταυτὸν κεῖται ἡ χώρα τῶν Μογγόλων ἢ Καλμούκων, Στράβ. παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Ν, 5. εὑρηται ὡς ἐπίθ. τῶν Μυσῶν καὶ Ἱππημολγῶν ὡς τροφομένων συνήθ. ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων.

Γαλαξίδωρος, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Σεῦφ.

Γαλαξαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. Ὅμ. Ἴλιαδ. Δήμ. 423.

Γαλάτεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἥτις ἀγαπήσασα τὸν ποιμένα Ἀκίδα υἱὸν τοῦ Φαύνου καὶ μὴ στέργουσα οὐδ' ὅλως τὸν ἐνδοιάσει εἰς τὸ σφοδρὸν πάθος τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, τὸ ὁποῖον οὗτος συνέλαβεν ὑπὲρ αὐτῆς, μετὰ τὸν φόνον τοῦ δυστυχοῦς Ἀκίδος μηνύσασα τὸ ἀπορρέον αἷμα αὐτοῦ μὲ τὰ ὀξυρά της, ἐσχημάτισεν, ὡς ἐλέγετο, τὸν ἐν Σικελίᾳ μεγάν ποταμὸν Ἄκιν, Ἡσ. Θεογ. 250. Θεοκρ. ϛ', 8. — 2) = Γαλατία, Λουκ.

Γαλάτη, ἡ (νυ-) = Γαλατία, Διον. Περ. 74.

Γαλάτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Σύντροφος ἐνός τῶν ἀρχικτιστῶν βασιλέων τῶν Κελτῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Εὐρώπῃ Γαλάται, Διοδ. Σικ. ε, 25.

Γαλάτης, ου, ὁ, πληθ. Γαλάται, οἱ. Galatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 184. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Γαλλίας, Πολύβ. — Οἱ Ὑπερβόρειοι Γαλάται, Στράβ. οἱ κατοικοῦντες ἐκείσε τῶν Ἄλπεων Γαλάται, Galli transalpini.

Γαλατία, ἡ. Galatia. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα μὲ τὴν Βιθυνίαν, Φρυγίαν, Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ Παφλαγονίαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Γαλάται λεγόμενοι, ἦσαν τὸ πάλαι ἔθνος ἀνδρεῖον καὶ πολεμικόν, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Κελτῶν, Στράβ. Πλούτ. ἴδε δὲ καὶ Γαλλογραικία λεγομένη, Στράβ — 2) Γαλλία ἡ ἐν Εὐρώπῃ, Gallia. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν ὕστερον οἱ Ῥωμαῖοι ὠνόμασαν Γαλλίαν, τὴν νῦν Φρόντζαν France, καὶ μέρος τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας, Πολύβ. ὅθεν, Γαλατία ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων, Gallia Cisalpina, κυρ. τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἰταλίας, καὶ Γαλατία ἡ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων, Gallia Transalpina, ἡ νῦν Ἰδίως, Γαλλία, Δίων Κασ.

Γαλατικός, ἡ, όν. Τῆς Γαλατίας ἢ εἰς τὴν Γαλατίαν ἀνήκων, ὅθεν, ὁ Γαλατικὸς κόλπος, Sinus Gallicus, κόλπος τις περὶ τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ταυτὸν Κόλπος τοῦ Λιονός, Στράβ. καὶ, ἡ Γαλατική, ταυτ. τῷ Γαλατία, Στράβ.

Γελάτων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος τις τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται μία εἰκὼν παριστάνουσα τὸν Ὅμηρον πτύοντα καὶ τοὺς λοιποὺς ποιητὰς περὶ αὐτὸν συνάγοντας ἐπιτηδείως τὰ ἐκπτυόμενα ἀπὸ τοῦ στόματός του, Λουκ. Ἀδὶ. ποιητ. Ἴστ. ϛγ', 22.

Γάλβας, α, ὁ. Galba. Σερουΐος Σουλπίκιος Γάλβας, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος πρὸ Χριστοῦ, Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλαυδίου Νέρωνος· βασιλεύσας δὲ ὀλίγον καιρὸν μόνον, κατεσφάγη ὑπὸ τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐχθρῶν του, τὸ 69 ἔτος μετὰ Χρ.

Γαλατής, ου, ὁ. Εὔνους τις καὶ ἐπιστήθιος τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, Αἰλ. ποικ. ἱστ.

Γαλεώς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς ἑνὸς βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν οἱ ἐν Σικελίᾳ Γαλεῶται, Στεφ. Βυζ.

Γαλεῶται, οἱ. Μάντεις καὶ ἐξηγηταὶ τῶν τεράτων ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Στεφ. Βυζ. κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Γαλέως ἢ Γαλεώτου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ἀπὸ τοῦ γαλεός, εἴδους ἰχθύος, ὅπερ, κατά τινα παρὰ Στεφ. Βυζ. εὑρεθέντα στίχ. τοῦ Ἀρχέπτου, ἐνόμιζετο ὅτι εἶχε μαντικήν τινα ἰδιότητα ἐν ἑαυτῷ. Κατὰ δὲ Ἡσύχ. ὑπῆρχον οἱ Γαλεοὶ μάντεις τινὲς παρὰ τοῖς Σικελοῖς, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάζετο ἀπ' αὐτῶν ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις Τῦβλα ἡ μικρὰ καὶ Μέγαρα Γαλεωτῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνῃσκοντο πολλοὶ τοιοῦτοι μάντεις· παρὰ Θουκ. 6, 62. καλεῖται αὕτη Γελεᾶτις, πλὴν. μέντοι ὀρθότερ. Γαλεᾶτις καὶ Ἴωνες Γαλαῆτις, ὥσπερ Μαιῶτις, Ἴωνες Μαιήτις.

Γαλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηΐδων, Ἡσ. Θεογ. 244.

Γαληνός, Κλαύδιος, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ Περγάμου τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ζήσας περὶ τὴν δευτέραν περὶ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διαπρύσας χρόνον ἱκανὸν ἐν Ῥώμῃ. Τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς καὶ φιλοσόφου σώζονται διάφορα συγγράμματα φιλοσοφικά, μαθηματικὰ καὶ πρὸ πάντων Ἰατρικά, περιέχοντα ἀφθονον ὕλην περὶ διαφόρων τῆς Ἰατρικῆς ἀντικειμένων.

Γαληψός, ὁ. Πόλις τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ἐπαρχίας Σιθωνίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, ταυτὸν Κυρέλλι, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐρήμησεν Βρασίδας ὁ στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. 7, 122. ἡ γραφὴ Γαψηλὸς παρὰ Θουκ. δ', 107. ἔστι ἡμαρτμ. — ὅθεν, Γαληψιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Γαλιλαία, ἡ. Galilaea. Ἐπαρχία τῆς δυτικῆς Παλαιστίνης κειμένη πρὸς ἑσπέραν τῆς Φοινίκης καὶ Τύρου, τῆς ὁποίας τὸ μεσημβρινὸν μέρος ἐκατοικεῖτο ἀπὸ μόνων Ἰουδαίων, Ἰώσηπ.

Γαλιλαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, καὶ ἐπίθετ. Γαλιλαῖος, αία, αῖον, τῆς Γαλιλαίας ἢ εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀνήκων, Θουκ.

Γαλαυδιάς, άδος, ἡ, καὶ Γαλαυδίς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βατιλέως Προίτου, ἥτις παρευρεθεῖσα πλησίον τῆς Ἀλιαρτήνης, ὅτε αὐτὴ ἐμελλε νὰ γεννήσῃ τὸν Ἡρακλέα, ὑπάτησε τὴν θεὰν Ἥραν, ἥτις ἐμπόδιζε τὴν γέννησιν αὐτοῦ, διὸ ὁ πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἠγειρεν μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς ἕνα ναὸν ἐν Θήβαις, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρον συνήθως οἱ Θηβαῖοι θυσίας πρὸ τῶν τοῦ Ἡραλλέους, Ἀντ. Διβ.

Γαλλαϊκή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θράκης, ἥτις ὕστερον Βριανττική ἐκαλεῖτο, ἴδε Βριανττική.

Γαλλία, ἡ, Gallia· παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο ἡ χώρα αὕτη τῆς Εὐρώπης Κελτικὴ καὶ Γαλατία, Γαλλία δὲ ἐλέγετο μετὰ ταῦτα συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐνοοῦν οὗτοι ὅλην τὴν νῦν Ἰδίως Γαλλίαν, τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν καὶ μέρος τῆς Ἑλβετίας καὶ ἡ μὲν Ἰδίως Γαλλία ἦτο καὶ ἐκτὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία ἐλέγετο, Gallia Transalpina, ὡρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Γερμανίας, τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ καὶ τοῦ Πεκανοῦ, συνεκῶς ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν Πυρηναίων, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ τοῦ Ῥήνου, οὖσα διηρημένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὰς τέσσαρας μεγάλας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Ναρβωνίτιδα, Gallia Narbonensis, κειμένην παρὰ τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ μεταξὺ τῶν Ἄλπεων καὶ τῶν Πυρηναίων· εἰς τὴν Ἀκουϊτανικήν, Gallia Aquitanica, μεταξὺ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, Πυρηναίων καὶ Ναρβωνίτιδος. — Εἰς τὴν Λουγδουνικὴν ἢ Κελτικήν, Gallia Lugdunensis, ἐκτεινομένην ἀπὸ τῶν Ἄλπεων ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, μεταξὺ Λίγηρος (Loire) καὶ τῶν Σηκουάνα (Seine) ποταμῶν — καὶ εἰς τὴν Βελγικὴν Γαλλίαν, Gallia Belgica, μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα παρὰ τῷ Ἀτλαντικῷ Πελάγει. Ἡ δὲ λοιπὴ Γαλλία ἤτις περιελάμβανε τὸ δυτικὸν μέρος τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας, ἐκτεινομένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ Γαλλῶν, ἐσχημάτιζε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία, Gallia Cisalpina, διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Πάδου, ὅστις ὑποδιαιρεῖ αὐτὴν εἰς δύω μέρη, εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Cispadana, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, Gallia Transpadana· ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἰδίως Γαλλίας ὑπῆρχον οἱ Κελτοὶ ἢ Γαλάται, περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς παράλια ἦσαν Ἕλληνικαὶ ἀποικίαι τῶν Φωκαίων, συστᾶσαι ἐντεῦθεν περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἔκτισαν τὴν περίφημον πόλιν Μασσαλίαν Ἡροδ. 1, 167. Διβ. 5, 34. — Μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Ῥωμαῖοι κατακτήσαντες τὴν χώραν ταύτην, ἐσύστησαν ἐπ' αὐτῆς διαφόρους ῥωμαϊκὰς ἀποικίας καὶ ἔκτισαν πολλὰς πόλεις ἐπισήμους, Στράβ.

Γαλλικός, ἡ, όν, Gallicus. Τῆς Γαλλίας ἢ εἰς τὴν Γαλλίαν ἀνήκων, Στράβ.

Γαλλογραικία, ἡ, Gallograecia = Γαλατία ἡ ἐν Φρυγίᾳ, Στράβ.

Γαλλοί, ὁ, = Γαλάται, Ὁ κάτοικος τῆς Γαλλίας, Στράβ. — 2) Κύρ. Ὁνομ. ἀνδρῶν, παρὰ Ῥωμαίοις. — 3) ποταμὸς τῆς Φρυγίας πηγάζων πλησίον τῆς πόλεως Μόδρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Βιθυνίας ἐνίοτε μετὰ τοῦ Συγγαρίου, ταυτὸν Γάτιπος, Στράβ. Ἡρωδ. ά, 11. — 4) μικρὸς ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ῥέων ἀνὰ τῆς Νικομηδίας εἰς τὴν Νικαίαν καὶ σχηματίζων πολλὰς περιστροφάς. — 5) Πληθ. Γάλλοι, οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης, οἵτινες ἐορτάζον τὰ μυστήρια αὐτῆς μὲ ἐνθουσιαστικὰ σώματα καὶ κρότον τυμπάνων καὶ εἶχον ἴδιον καρυφαῖον Ἀρχάγγελλον λεγόμενον, ζῶντες ἐξ ἐλέους, καὶ ἐκτεμνόμενοι οἱ ἴδιοι. Ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Γάλλου ποταμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἔλεγον ὅτι εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, Ἡρωδ.

Γάμαλα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀνατολικῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Γαλιλαίας, Ἰώσηπ.

Γάμβριον, τό, καὶ Γαμβρεῖοι, Στεφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Ξεν.

Γαμήλιος, ία, ιον. Ὁ εἰς τὸν Γάμον ἀνήκων· ἰδίως ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας ὡς ἐφόρων καὶ προστατῶν τῶν γάμων, Πλουτ.

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἕβδομος μὴν τοῦ ἔτους τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἦν ἱερὸς τῆς γαμηλίας Ἥρας, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυνεθίζοντο νὰ ἑορτάζωσιν ὡς ἐπὶ πολὺ τοὺς γάμους ἐν Ἀθήναις, Δημ. ἀναλεγεῖ δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰανουάριον.

Γανδάριοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον συνεστρατεύσατο μετὰ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδ. 3, 91. κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν οὗτοι Ἰνδοί.

Γαυάθμων, τό. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἑλβετῶν, Πτολ.

Γάνος, ἡ. Πόλις ἡ Φρούριον τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς Προποντίδος, μεσημβρινῶς τῆς Βιζάνης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ταὐτὸ Γάϊος, Ξενοφ. Κυρ. Ἀν. ζ', 5, καὶ Γάϊες, Σκύλης.

Γαυμήθης, ους, ὁ, αἰτ. ην καὶ ᾶν. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Τρωὸς καὶ ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου, Ἀπολδρ. γ', 12, 2. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου ἢ τοῦ Ἀσσαράκου, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὡραιότητα ἥρπασεν ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς ἀετὸν, ἐν ᾧ ἐφύλαττε τὰ ποίμνια ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἔφερεν εἰς τὸν Ὄλυμπον, καταστήσας αὐτὸν οἰνοχόον αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν Θεῶν, πρὸς ἀποζημίωσιν δὲ τῆς ἁρπαγῆς τοῦ νέου Γανυμήδους, ἔδωκεν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν Τρῶα πατέρα του τοὺς ἀθανάτους ἐκείνους ἵππους, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἔλαβε ὁ Ἡρακλῆς ὡς λάφυρον, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λομεδόντος, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 266. Ἀπολδρ. ὅθεν, Γανυμήδειος, εἶα, ειον, τοῦ Γανυμήδους ἢ εἰς τὸν Γανυμήδην ἀνήκων, Ἀθηναῖ.

Γαραμαῖοι, οἱ, Ἔθνος τῆς Ἀσσυρίας κατοικοῦν μεσημβρινῶς τῶν Ἀρβήλων ἐπὶ τῶν ὀρεινῶν μερῶν τῆς χώρας ταύτης, Πτολ.

Γαράμαντες, οἱ, Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν εἰς μέσην τῆς Μαυρουσικῆς χώρας μεσημβρινῶς τῶν Νασαμώνων, ἀνδρεῖον καὶ πολεμικὸν, ἔχοντες δέρμα χαλκοῦν καὶ σκληρὸν καὶ πολεμοῦντες πάντοτε μετὰ τῶν Τρωγλοδυτῶν, Ἡρόδτ. 4, 174. Διον. Περ. 217.

Γαραμαντὶς, ίδος, ἡ, Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἀγάγετο τὸν Ἴαρβαν. Οὐίργ.

Γαράμας, αντος, ὁ, ἐτε δὲ καὶ Ἀμμάμης, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀκακαλλίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Ἀφρικῇ Γαράμαντες, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1494. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Γαραμάντων ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Ἡρόδτ.

Γάργανον, τὸ, Garganum. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταὐτὸν, Promondorio del Monte Gargano, Στράβ.

Γάργαρα, τὰ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Γαργάρου, Στράβ. πρότερον ἡ Γάργαρος λεγομένη. — 2) ταὐτὸν τῷ Γαργάρον.

Γάργαρον, τὸ. Οὖτως ἐκαλεῖτο ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ ἐχούσα ἐπ' αὐτῆς ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 292. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ παρὰ τῷ Ἀδραμυττικῷ κόλπῳ, Στράβ.

Γάργαρος, ὁ, Τίὸς τοῦ Διὸς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ πόλις Γάργαρον ἐν τῇ Τρωικῇ χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Γαργαφία, ἡ, Περίφημος κρήνη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Πλαταιῶν, Ἡρόδτ. Παυσ.

Γαργηττός, ἡ, Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὅθεν Γαργηττοὶ, ἐπιῤῥημ. ἐκ Γαργηττῆ καὶ Γαργηττόθεν, ἐκ τῆς Γαργηττοῦ. — Γαργήττιος, ὁ κάτοικ. τῆς Γαργηττοῦ, Πλούτ. Στράβ.

Γαρούνας, ὁ (Γαρουνὰς), Garumna. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς δυτικῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν, ταὐτὸν Garonne, Στράβ.

Γαυάνης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλείδου Τημένου ἐξ Ἄργους, Ἡρόδτ. 8, 137.

Γαυγάμηλα, τὰ, καὶ Γαυγάμελα, Στέφ. Βυζ. Κώμη τῆς Ἀσσυρίας πλησίον τῶν Ἀρβήλων, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου κατὰ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν, Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 8.

Γαῦδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, ταὐτὸν Γαβδοῦσα, Πλίν.

Γαυλείτης, ου, ὁ. Κάρ τις παρὰ Θουκ ἡ, 85.

Γαυλίτης, ου, ὁ. Σάρος, εἷς τῶν ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων μετὰ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενοφ. Ἀναβ. α', 7, 5. ἔτι δὲ καὶ Γαυλείτης.

Γαῦλος, ἡ. Νῆσος τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Σικελίας πλησίον τῆς νήσου Μάλτας, ταὐτὸ Γόζον, Διοδ. Σικ. Πτολ. παρὰ Στράβ. εὑρηται ὑμαρτημ. Γαῦδος.

Γαυλών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κατοικουμένη ὑπὸ Ἰουδαίων πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, Ἰωσηπ.

Γαῦρος, ὁ. Ὄρος τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταὐτὸν Monte Gauro.

Γαύριον, τὸ. Λιμὴν καὶ φρούριον ἐπὶ τῆς νήσου Ἀνάφου, πλησίον Γαρελέων, Gaureleon, παρὰ Διβ. Σικελ. Διοδ

Γεδρωσία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίας κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Καρμανίας, Ἀραχωσίας, Ἰνδίας καὶ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς ὁποίας ἔχουν οἱ λεγόμενοι Ἰχθυοφάγοι, ταὐτὸν Μεκράν. Στράβ. καὶ ἡ Γεδρωσίς, Ἀρρίαν.

Γεδρωσοί, οἱ, Γεδρωσοὶ, Ἀρρίαν. Οἱ κατοικοι τῆς Γεδρωσίας ἐπαρχίας τῆς Περσίδος, Στράβ.

Γελλίσσα, ἡ. Ἡ τροφὸς τοῦ Ὁρέστου, ἥτις παρὰ Πινδ. Ἀρτινόη καλεῖται, Αἰσχλ. Χοηφ. 728.

Γέλα, ας, Ἰων. Γέλη, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, οὐσα ἀποικία τῶν Ῥοδίων καὶ διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Γέλωνος, ταὐτὸν Terra Nuova. Ἡρόδτ. Θουκ. ὅθεν, Γελῶοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Γελαῖοι.

Γέλας, α, ὁ, Gela. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Γέλας, ταὐτὸν, Fiume di Terra Nuova, Θουκ. ς', 4. ἔτι δὲ καὶ Γέλα.

Γελῶνωρ, ορος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους καὶ τελευταῖος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Περσέως, τὸν ὁποῖον ἐξέβαλεν ὁ Δαναὸς ἀπὸ τὸ βασίλειον, Ἀπολδρ β', 1, 4.

Γελέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων φυλῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ Γελέοντες, Ἡρόδ. 5, 66. — Πλουτ. Σολ. 23 ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ γεωργοί, ὀρθότρ. δὲ Τελέοντες, ὅπερ ἴδε.

Γέλων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δεινομένους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱέρωνος, εἷς τῶν σοφῶν καὶ ἀγαθῶν τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου υἱοῦ τοῦ Δαρείου· πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μὲ τοὺς Καρχηδονίους, οἵτινες εἰσέβαλλον εἰς τὴν Σικελίαν μὲ μίαν πολυάριθμον δύναμιν καὶ νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ἐνησχολήθη μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κοινῆς εἰρήνης καὶ εὐτυχίας τῶν ὑπηκόων του, ἐμψυχόνων μεγάλως τὴν βιομηχανίαν, τὰς τέχνας καὶ κατ' ἐξοχὴν τὴν γεωργίαν, παρευρισκόμενος ὁ ἴδιος πολλάκις ἐν καιρῷ θέρους εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ συνεργαζόμενος μετὰ τῶν ἄλλων γεωργῶν· βασιλεύσας δὲ ὀπτὰ χρόνους, ἀπέθανεν ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἱέρωνα, Ἡρόδτ.

Γελωνοί, οἱ, Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦν περὶ τὸν Τάναϊν ποταμὸν, ἐν τῇ τῶν Οὐϊρόνης, καθ' Ἡρόδτ. κατήγοντο οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐξ Ἑλλήνων, ὅσοι πολλοὺς χρόνους πρότερον ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ συνεμίχθησαν μετὰ τῶν αὐτόθι Βουδίνων, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ παραλάττοντες τῶν ἄλλων Σκυθῶν διὰ τῆς γλώσσης καὶ τοῦ βίου διαίτης, Ἡρόδτ. 4, 108.

Γελωνός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαθύρσου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ Γελωνοί, Ἡρόδτ. 4, 10. — 2) Γελωνός, ἡ. Πόλις μεγάλη ξύλινος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Γελωνῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ, Ἡρόδτ. 4, 58.

Γεμῖνος, ὁ. Geminius. Ὄνομα κύριον ἀνδρὸς παρὰ Ῥωμαίοις, Πλούτ.

Γεμῖνος, ὁ. Ῥόδιος μαθηματικὸς, σύγχρονος τοῦ Ποσειδωνίου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον, Εἰσαγωγὴ εἰς τὰ φαινόμενα ἢ Στοιχεῖα τῆς Ἀστρονομίας.

Γένανοι, οἱ, Genauni. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Οὐινδελικίᾳ πλησίον τῶν Βρενόνων, Στράβ. δ'.

Γενέθλιον, τὸ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος πλησίον τῆς Τροιζῆνος, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Θησεύς.

Γενέσιον, τὸ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη παραθαλασσίως, Παυσ.

Γενέσιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὴν ἐν Ἀργολίδι ὁμωνύμου κώμης, ἔνθα ὑπῆρχεν ἱερὸς αὐτοῦ, Παυσ. β', 38.

Γενετυλλὶς, ίδος, ἡ. Θεά τις ἔφορος τῆς γενέσεως, κατά τινας δὲ ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἀριστφ. καὶ Γενετυλλίδες, Ἀριστφ. Θεσμ. 137. κατὰ Σουϊδ. Θεαί τινες ἢ νύμφαι, αἵτινες συνῳδεύουν ὡς ἐπὶ πολὺ τὴν Ἀφροδίτην.

Γενέτωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας κατανωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδ. γ', 8, 1.

Γεννηταῖος, αἷα, αῖον. Ὁ εἰς τὸν Γεννήτην λιμένα ἀνήκων, ἢ Γεννηταία ἄκρη, ἀκρωτήριον τοῦ Πόντου ἐν τῇ Σκυθίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Γεννηταίου Διός, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 378.

Γεννήτης, ου, ὁ. Λιμήν τις καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου, ταὐτὸν Βόνα, Στέφ. Βυζ.

Γενούα, ἡ, καὶ Γενόα, Στέφ. Βυζ. Genua. Πόλις τῆς παλαιᾶς Λιγουρίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, ταὐτὸν Γένουα, Genua ἐπὶ τοῦ βασιλείου τῆς Σαρδηνίας, Στράβ.

Γέντιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἰλλυριῶν, ὅστις ἐβοήθησε μὲ στρατιωτικὰς δυνάμεις τὸν Περσέα βασιλέα τῆς Μακεδονίας ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, Αἰλ.

Γεραιστός, ὁ. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς νήσου Εὐβοίας πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν αὐτῆς μέρος, ἔνθα ἀνέκαθεν ὑπῆρχε ναός τις καὶ ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, ταὐτὸν Γεραιστὸν, Ὅμρ. Ὀδ. Γ, 177. Ἡρόδτ. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 1244. ὅθεν Γεραίστιος, ία, ιον, ὁ ἐκ Γεραιστοῦ πρὸς τὸν Γεραιστὸν ἀνήκων, Εὐριπ. καὶ Γεραίστιοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Γεραιστοῦ, Στέφ. Βυζ.

Γέραιστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Γεραιστὸς, Στέφ. Βυζ. — 2) Εἷς τῶν Κυκλώπων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸν τάφον ἐθυσίασαν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν Δυγατέρα τοῦ Ταντάλου, Ἀπολδρ.

Γεράνα, ἡ. Βασίλισσά τις τῶν Πυγμαίων, γυνὴ τοῦ Νικοδάμαντος, ἥτις ἐπαιρομένη εἰς τὸ κάλλος της καὶ καταφρονοῦσα τὰς Θεάς, μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῶν εἰς γερανόν. Ἀθήν. Ὀβδ. μεταμ.

Γεράνεια, ἡ, καὶ Γερανία, Σουϊδ. Ὄρος τῆς Μεγαρίδος μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μεγάρων, ταὐτὸν Παλαιβοῦνι, Θουκ. δ', 44.

Γέρας, τὸ. Φρούριον ὀχυρὸν πλησίον τῆς Σικυῶνος, Στεφ. Ἑλλ. ζ', 1, 22. ὀρθότρ. μέτρα Δέρας, ὅπερ ὀρθ.

Γέρασα, τὰ. Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, κατὰ Στέφ. Βυζ. τῆς Κοίλης Συρίας, ταὐτὸν Δτχερὶσχ. ὅθεν, Γερασηνός, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Γεράστιος, ὁ. Μὴν τις παρὰ Λακεδαιμονίοις, Θουκδ. ε', 119.

Γέργιθες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Γέργιθος, οὕτινες ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Τευκρῶν, Ἡρόδτ. 7, 43. — 2) = Γέργις. Στράβ.

Γέργις, ιθος, ἡ, καὶ Γέργιθος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρους τῆς Ἰδης, Σκυφ. ὕδατ, Γεργίθιος, οἱ κάτοικοι, Σκυμ. Ἑλλ. γ', 1, 15.

Γέργις, ιθος, ὁ. Περσης, υἱὸς τοῦ Ἀρίζου εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν τῆς ξηρᾶς στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδ. ζ, 82.

Γεργοουία, ἡ, Gergovia. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀρουέρνων, τανῦν Clermont, Στράβ.

Γερηνία, ἡ, Γέρηνον, τὸ, καὶ Γέρηνα, τὰ, Εὐτυδ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας, ταύτοτ τῷ Ἐνόπῃ, τανῦν Ζερνάτη, Στράβ. ὅθεν Γερήνιος, ία, ιον, τὸς Γερήνης, καὶ Γερήνιοι καὶ Γέρηνος, οἱ κάτοικ. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. παρβλ. καὶ Ησυχ. Ἀπολλόδ. σελ. 155.

Γερήνιος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Μεσσηνίᾳ Γερηνίας, ἐπίθ. τοῦ γέροντος Νέστορος ἀνατραφέντος ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς ἐπόρθησε τὴν Πύλον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 336.

Γέρηνος, ἡ. = Γερηνία. Ἡσ. Λιθ. 22.

Γέρης, ητος, ὁ. Πέπλος τις φολκωτὸς ἐν Ἀθήναις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἴππ. 927.

Γεροντοθεσσωρος, ὁ. Κωμικ. τις σνίθετ. λέξις ἐκ τοῦ Γέρης καὶ Θεσσώρει, περιστέλουσα ἀχρεῖόν τινα Ἀθηναῖον, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 604.

Γέρισα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σύρτεων, ὅπου νῦν κεῖται ἡ Σχιέρτζα, Πτολ.

Γερμανία, ἡ, Germania. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικῶς τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Γερμανικοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων ποταμῶν τοῦ Ῥήνου καὶ Οὐϊστούλα (Vistula) καὶ τῶν Καρπαθίων ὀρέων. Κατὰ Πτολ. β', 11. «Τῆς Γερμανίας τὴν μὲν δυσμικὴν πλευρὰν ἀφορίζει ὁ Ῥῆνος ποταμός, τὴν δὲ ἀρκτικὴν ὁ Γερμανικὸς ὠκεανός. — τὴν δὲ μεσημβρινὴν πλευρὰν ὁρίζει τοῦ Δανουβίου ποταμοῦ τὸ δυσμικὸν μέρος. — τὴν δὲ ἀνατολικὴν πλευρὰν ὁρίζει ἡ ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐπιστροφῆς ἀρξαμένη ὑπερκειμένη Σαρματία ὄρη διασταίνουσα, τὴν ὁποίαν ταύτην χώραν καὶ ἰδίως Γερμανίαν τὴν μεγάλην ὠνόμαζον, Germania Magna· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατὰ Στράβ. ζ', ἀπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ὀνόματος Germanus, ὅπερ σημαίνει ἀδελφός, διότι ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι ὅλους ἐκείνους, ὅσοι κατῴκουν πέραν τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ, θέλοντες νὰ παραστήσωσιν οὕτω τὴν μετὰ τῶν Γαλλῶν συγγένειαν αὐτῶν. οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Γερμανίας ἀναφέρονται ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τῶν παλαιῶν συγγραφέων ὡς αὐτόχθονες, κατοικοῦντες δηλ. ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀπέκαθεν τὴν αὐτὴν χώραν καὶ οὐχὶ ἐλθόντες ἐξ ἀλλοτρίας γῆς· κατὰ Πτολ. ἐσχημάτιζον οὗτοι πολλοὺς κατ' ἰδίαν λαοὺς καὶ φυλάς, ἔχοντες ἕκαστοι ἰδιωτικὰ ὀνόματα· ἐν γένει δὲ ὅλη ἡ Γερμανία ὑπῆρχε πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους, οὓς δὲ καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τελευταίας προ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἄρχισαν αὐτὴν νὰ γίνωσι ὁπωσοῦν καὶ κατ' ὀλίγον γνωστὴ διὰ τῶν ἐκστρατειῶν, τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς διαφόρους χώρας αὐτῆς· τανῦν Γερμανία ἡ Ἀλλημανία, Allemagne.

Γερμανικός, ἡ, όν. Τῆς Γερμανίας ἢ εἰς τὴν Γερμανίαν ἀνήκων, Στράβ.

Γερμάνιοι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας ἐν τῇ νῦν Καρμανίᾳ χώρᾳ λεγόμενη, ὕστερον δὲ Ἰδίως Καρμανοὶ κληθέντες, Ἡρόδ. ι, 125.

Γερμανός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Γερμανίας, Στράβ. Δίων. Περ. 285. (τὸ α εὑρηται σπαν. βραχὺ παρὰ τοῖς ὕστερον.)

Γερόνθραι, αἱ. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη πρὸς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, ἔχουσα μίαν Ἀκρόπολιν καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἄρεος, τανῦν Ἱεράκι, Παυτ. γ', 22.

Γερούνιον, τὸ, Geruntum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Ciregnola, Πολυβ.

Γερρούς, οὔντος, ὁ· πιθαν. Gerrunium παρὰ Διβ. πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, Πολιβ.

Γέρρα, τὸ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Πηλουσίου. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κυρρηστικῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν τὸ ἀρχαῖον Χαλδαῖοι καὶ μετήρχοντο ἐν αὐτῇ μέγα ἐμπόριον, τανῦν Ἐλ-Κατίφ, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Γερραῖος, αία, αῖον, τῶν Γέρρων, ἢ εἰς τὰ Γέρρα ἀνήκων, καὶ, Γερραῖοι, οἱ κάτοικ.

Γέρρος, ὁ, καὶ Γέρροι, οἱ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Βορυσθένους, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. ὅθεν, Γέρριοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας ταύτης, Στέφ. Βυζ.

Γέρρας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων πλησίον τοῦ Βορυσθένους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὑπάνιν, τανῦν Τρουσκοῦ ἢ Μολοσζιύα-βόδι, Ἡρόδ. 4, 19.

Γέτας, α, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Ἡρωϊν. — 2) Ὄνομα δούλου τινός, Στράβ.

Γέτης, ου, ὁ· πληθ. Γέται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν πέραν τοῦ Αἵμου ὄρους περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ νῦν Βουλγαρίᾳ καὶ Δακίᾳ, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον τομαδικὸν καὶ δεξάζοντες τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, διὸ ὁ καὶ Γέται οἱ ἀθανατίζοντες ἐλέγοντο, Ἡρόδοτ. 4, 93. Θουκυδ. Στράβ. ὅθεν, Γετικός, ἡ, όν, τῶν Γετῶν ἢ εἰς τοὺς Γέτας ἀνήκων, καὶ, ἡ Γετική, ἡ χώρα, ἔνθα κατῴκουν οἱ Γέται, Λουκ.

Γετίς, ιδος, ἡ. = Γετική, Στράβ.

Γευσιστράτη, ἡ (ε). Γυνή τις Ἀθηναία, Ἀριστ.

Γέφυρα, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, πιθαν. ἡ νῦν Κετερ-Μοραδ λεγομένη, Πτολμ. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Ταναγρα κληθεῖσα, Στέφ. Βυζ.

Γεφυραῖος, οἱ. Ἀρχαῖος λαός, πιθαν. καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Συρίᾳ Γεφύρας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν Κάδμον εἰς τὴν Βοιωτίαν μετέβη ὕστερον εἰς τὴν Ἀττικήν, Ἡρόδ. 5, 57.

Γηδειρα, τὰ, = Γάδειρα.

Γηλαι, οἱ, Gelae καὶ Gell. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν Γιλὰν χώρας, Στράβ. Πλούτ. ἔτι δὲ καὶ Γηλοί παρὰ Δίον. Περ. 1019.

Γηναβον, τὸ, Genabum. Πόλις τῆς Λουγδουνησίας Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Λίγηρος (Loire) ποταμοῦ, μία τῶν ἐμπορικωτάτων ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης πόλεων, τανῦν Orleans, Στράβ.

Γηρυονεύς, ῆος, ὁ, ἐπικ. = Γηρυόνης, Ἡσόδ. Θεογ. 309.

Γηρυόνης, ου, ὁ, καὶ Γηρυών, όνος, Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 880. Πινδ. Τίος τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιρρόης, βασιλεὺς τῆς νήσου Κριθείας, ὅτι τις διὰ τὴν τερατώδη καὶ γιγαντιαίαν αὐτοῦ ἀνδρίαν ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς τρισώματος, ἔχων ἓξ χεῖρας τοσούτους πόδας καὶ πτέρυγας ἐπὶ τοῦ σώματος· τοῦτον τοξεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὰς βοῦς αὐτοῦ καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, Ἡσόδ. Θεογ. 287. Ἀπολλόδ. β', 5, 10. Ἡρόδτ. Πλάτ. Νόμ.

Γιγάντειος, εία, ειον. Τῶν Γιγάντων ἢ εἰς τοὺς Γίγαντας ἀνήκων.

Γίγας, αντος, ὁ, πληθ. οἱ Γίγαντες. Τέκνα τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, τέρατα ἐξαισίου ἀνδρίας καὶ ῥιπώδους μεγέθους, ἔχοντες ἀντὶ ποδῶν ὄφεις ἑρπόντων, Ἡσόδ. Θεογ. 185. ἐκ μέσης πληθύος τούτων γεννήσασα ἡ Γῆ, παρακίνησαν αὐτοὺς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Διὸς πόλεμον, οἵτινες βάλλοντες τὰ ὄρη Ὄσσαν, Πήλιον καὶ Οἴτην τὸ ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου καὶ μὲ ἀναμμένας ὕλας ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ Ὀλύμπου· ἀλλ' ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν λοιπῶν θεῶν συμβεηθεὶς καὶ τὸν Ἡρακλέα, ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος, Ἀπολλόδ. α', 6, 1. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐκρημνίσθησαν εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου ἐφυλάττοντο ὁμοῦ μὲ τὸν Κρόνον. Καθ' Ὅμ. Ὀδ. Η, 59. ἦσαν οἱ Γίγαντες ἔθνος ἄγριον κατοικοῦν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ χώρᾳ ἢ ἐν Ἠπείρῳ, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διὰ τὰς παρανομίας των ἠφάνισε δι' ὅλου. Ἦσαν δὲ οὗτοι καὶ συγγενεῖς τῶν ἐν Τρινακίᾳ Φαιάκων καταγόμενοι ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 120.

Γιγαντοφόντις ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ τῆς συμβουλῆς καὶ συνεργείας τῆς ὁποίας ἐφόνευσεν ὁ Ζεὺς τοὺς Γίγαντας, Φουρν.

Γίγαρτον, τὸ. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Τριπόλεως καὶ Βύτρυος, Στράβων.

Γίγων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Γιγωνὶς, Στέφ. Βυζ. — 2) ἔτι καὶ ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ἐτυμ. Μεγ.

Γιγωνίς, ἡ, προσπαλμ. ἄκρα, Gigonum Promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Ἱρασσαίας χώρας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, Ἐτυμ. Μεγ.

Γιγωνός, ἡ. Πόλις τῆς Ἱρασσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κάμψης καὶ Λισσοῦ, Ἡρόδτ. 7, 23. Θουκ. ὅθεν, Γιγώνιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Γιλιγάμβαι, οἱ, καὶ Γιλιγαμβαῖ, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Διβύης χώρας ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἀφρικῇ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς νήσου Ἀφροδισιάσος ἕως τοῦ Πλούτου λιμένος, Ἡρόδτ. 4, 169.

Γίλλος, ὁ. Ταραντῖνός τις φυγὰς εἰς Περσίαν πρὸς τὸν Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου, Ἡρόδτ.

Γινδάνες, οἱ, καὶ Γινδᾶνες, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦντες πρὸς ἀνεμίας τῶν Μαύρων, πιθαν. ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ τῆς Τριπόλεως, Ἡρόδτ. 4. 176.

Γίνδαρος, ἡ. Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ ὀχυρὰ, εἰς τὴν ὁποίαν διετριβον τανῦν ἔτι λυκοι, Στράβ.

Γλαβρίων, ωνος, ὁ. Ἀχίλιος. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων εἰς τὸν κατὰ Ἀντίοχον τὸν μέγαλον πόλεμον.

Γλάνις, ιδος, ὁ, Clanis. Ποταμὸς τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Chiana, Στράβ. — 2) Clanius. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τανῦν Ι'Ango, Δουκοφρ. Στέφ. Βυζ.

Γλάνις, ιδος, ὁ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα πλάττεται κατ' ἀστεϊσμ. παρ' Ἀριστοφ. ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βδελύκλεωνος, Ἱππ. 1003.

Γλανός, ὁ· ἴδε Γληνός.

Γλαυκηπίται, οἱ, καὶ Γλαῦται. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικῶν ἀριστερῶς τοῦ Ἀκεσίνου ποταμοῦ, νικηθὲν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 10.

Γλαυκέτης, ου, ὁ. Ἀθηψήγος τις καὶ ἀσελγὴς ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Βίρ. 1008. — 2) Δημαγωγός τις ἀχαϊκὸς χαρακτῆρος ἐν Ἀθήναις· Δημ.

Γλαύκη, ἡ. Μία τῶν Νηρηΐδων, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 30. Ἡσόδ. Θεογ. 244. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἄλκην, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐρασθεὶς ὁ Ἰάσων ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα μετὰ τὴν Μήδειαν, ἥτις ὑπ' ἄλλων Κρέουσα καλεῖται, Ἀπολλόδ. α', 9, 28. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κυχρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἀκταῖον ἐγέννησε τὸν Τελαμῶνα, Ἀπολλόδ. γ', 12, 7. — 5) Μουσικός

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τις γυνὴ ἐκ Δέσβου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, ζήσασα ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Θεοκρ. Εἰδ. δ', 31.

Γλαύκη, ἡ, καὶ Γλαυκία, Στέφ. Βυζ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Μυκάλης, Θουκυδ. η', 79.

Γλαυκίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Λίγίνης, ἀκμάσας περὶ τὸ τέλος τῆς ἑκατοστῆς πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ταυλαντίων, Ἀρρίαν.

Γλαυκίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν ἴδιον μνηστῆρα αὐτῆς Ποτάμονα, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Γλαυκίππος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τρίτον χρόνον τῆς 92 Ὀλυμπιάδος.

Γλαυκίς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ μήτηρ τοῦ Αἰσχύλου, ἔπειτα Γλαυκοθέα.

Γλαυκοθέα, ἡ. Μήτηρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ποταπῆς καταστάσεως, πρότερον Γλαυκὶς καλουμένη, Δημ. Στεφ.

Γλαυκοθόη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Γλαυκονόμη, ἡ. Μία καὶ αὕτη τῶν Νηρηίδων, Ἡσίδ. Θεογ. 256.

Γλαῦκος, ὁ. Ἐπικαλούμενος Πόντιος καὶ Ἀνθηδόνιος, υἱὸς τοῦ Ἀνθηδόνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης ἐκ Βοιωτίας, κατ' ἀρχὰς ἁλιεὺς καὶ ἐπιτήδειος κολυμβητής, ὕστερον δὲ πετὼς εἰς τὴν θάλασσαν, συγκατετάχθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν θαλασσίων θεοτήτων, γενόμενος ἔμπειρος μάντις, παρὰ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγεται, ἐδιδάχθη ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην, Ἀθήν. Εὐρ. Ὀρέστ. 304. Παλαίφ. — 2) ὁ ἐπικληθεὶς Ποντεύς, υἱὸς τοῦ Σισύφου βασιλέως τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, ὅστις κατεσπαράχθη ὑπὸ τῶν ἰδίων ἵππων, τοὺς ὁποίους ἔτρεφεν ἐν Ποτνιαῖς κώμῃ τῆς Βοιωτίας, Ὅμρ. Ἰλ. Ζ, 154. Ἀπολλόδ. α', 9, 2. — 3) Τίτος τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀνδρογέω καὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὅστις παῖς ἔτι ὢν καὶ διώκων ἕνα μῦν, ἔπεσεν εἰς ἕνα πίθον πλήρη μέλιτος καὶ ἐπνίγη, ὁ αὐτὸς καὶ Γλαύκων ἐλέγετο, Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. — 4) Τίτος τοῦ Ἱππολύτου καὶ ἑκγόνος τοῦ Βελλεροφόντου, στρατηγὸς τῶν Λυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων εἰς τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πολιορκίαν, ὃς τις δὲν ἠθέλησε νὰ πολεμήσῃ μετὰ τοῦ Διομήδους διὰ τὴν ἀρχαίαν ἐκ ξενίας φιλίαν, ἥτις ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν πατέρων αὐτῶν, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 876. Ε, 119. Πίνδ. — 5) Τίτος τοῦ Πριάμου Ἀπολλόδ. — 6) Τίτος τοῦ Ἀντήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου Τελαμωνίου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Διετ. Κρητ. δ', 7. — 7) Ἀγαλματοποιός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος μετεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου εἰς διάφορα τεχνικὰ ἔργα, καὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς πολύτιμος τρίπους μεταξὺ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων, Ἡρόδτ. 1, 25. Παυσ. — 8) Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Καρύστου πόλεως τῆς Εὐβοίας, ὅστις μὲ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν ἔλαβε δὶς τὸ βραβεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας καὶ ὀκτάκις εἰς τοὺς Ἰσθμιακούς, Παυσαν. Δημ.

Γλαῦκος, ὁ. Ποτσμὸς τῆς Κολχίδος, Στράβ. — 2) Ἕτερος ποτσμὸς τῆς Καρίας ἐκβάλλων εἰς τὸν ἐκ αὐτοῦ κληθέντα Γλαυκὸν κόλπον, Στράβ. — 3) ὁ Γλαῦκος κόλπος, κόλπος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας παρὰ τῷ Ἀρτεμησίῳ ἀκρωτηρίῳ, ταὐτὸν κόλπος τοῦ Μάνδρι λεγόμενος, Στράβ.

Γλαύκων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, ὅστις συντέτρφεν 9 διαλόγους, Διογ. Λαέρτ. β', 124. Ξενοφ. — 2) Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος, Θουκυδ. — 3) Θεῖος τοῦ Πλάτωνος καὶ πατὴρ τοῦ Χαρμίδου Ἀθηναῖος, Ξενοφ. Πλάτ. — 4) ποιητὴς τις Ταφφώδης ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἴωνι.

Γλαυκῶπις, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐχούσης γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, Ὅμ. Ἰλ.

Γλαφῦραι, αἱ. Πόλις τῆς Θετταλίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γλαφύρα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 712. Στέφ. Βυζ.

Γληνεύς, ὁ, καὶ Γλανὸς. Τίτος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, τὸν ὁποῖον οὗτος μανεὶς ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ καὶ κατέκαυσεν, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Γλίσας, αντος, ἡ (ι), καὶ Γλίσσας, Στέφ. Βυζ. Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμάτου, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐσώζοντο ἔτι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 504. Ἡρόδτ. Στράβ. ἐθν. Γλισάντιος, ία, ιον, τῆς Γλίσαντος, καὶ Γλισάντιοι, οἱ κάτοικ.

Γλοῦς, καὶ Γλῶς, ὁ. Τίτος τοῦ Ταμὼ Αἰγύπτιος, εἰς τὸν μετὰ τοῦ Κύρου τοῦ Νεωτέρου ἐκστρατευσάντων, Ξενοφ.

Γλυκέρα, ἡ. Περίφημός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, ἐρασμία τοῦ Ἁρπάλου καὶ Μιλτιάδου, Λουκ.

Γλυκέριον, τὸ, Ὑποκορ. τοῦ Γλυκέρα, Λουκ.

Γλύκη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικεῖον παρ' Ἀθηναίοις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1344

Γλυκὺς λιμήν, ὁ, Dulcis Portus. Λιμὴν καὶ πόλις ἐν Ἠπείρῳ, ἐλέγετο ἡ Ἀχερουσία λίμνη εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, ταυτὸν Γλυκύ, Στράβ.

Γλύκων, ωνος, ὁ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ γάμος Ἀλεξάνδρου, ὁ ἐξ Ἀβύδου ταῖχος, Λουκ.

Γλυμπεῖς, οἱ, Πολύβ. δ', 36, καὶ Γλυπία, τά, Παυσ. Κώμη τῆς Λακωνίας ἔχουσα ἐν φρουρίου πλησίον τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος.

Γναθαινα, ἡ. Ἑταῖρα τις ἐν Ἀθήναις, Ἀλκ. Ἀθηναῖος.

Γναθωνίδης, ου, ὁ. Ὄνομα κύριον παρατίτου τινὸς ἀπαντώμενον ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Λουκ. ἐκ τοῦ γνάθος.

Γνάθων, ωνος, ὁ, = Γναθωνίδης.

Γνάϊος, ὁ, Cnejus. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Γνήσιππος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, Ξενοφ.

Γνίφων, ωνος, ὁ. Κύρ ὄνομ. φυλαργύρου τινὸς ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ, Λουκ. (ἀπὸ τοῦ κνιπός)

Γνωσία, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μενέλαος ἐγέννησε τὸν Ξεσόδαμον, Ἀπολλόδ. γ', 12, 1.

Γνωσίας, α, ὁ. Συρακουσίός τις, Ξενοφ. Ἱππόδ.

Γνωσίδημος ὁ. Τύρννος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, Αἰσχίν.

Γόβαιον, τὸ. Ἀκρωτήριον τῆς Γαλλίας ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, ταυτὸν Capo St. Mahé, Πτολ. β', 9.

Γόγγυλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐξ Ἐρετρίας, ὅστις ἐξωρίσθεὶς τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἔφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὡς δωρεὰν τὰς πόλεις Μυρίναν καὶ Γρύνιον, Θουκυδ. α', 128. — 2) Τίτος τοῦ προτέρου, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6.

Γολγοί, οἱ, καὶ Γολγόν, τό, Στέφ. Βυζ. Golgi. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου ἀποικία τῶν Σικυωνίων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, ταυτὸν Κούκλα, Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 100. καὶ Γόλγως, Δωρκ. = Γόλγυος· ὅθεν Γόλγιος, ία, ιον, τῶν Γολγῶν· καὶ οὐσ Γόλγιος, ὁ κάτοικ.

Γόλγος, ὁ. Τίτος τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις Γολγοί, Σχόλ. Θεοκρ.

Γόμφοι. οἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐστιαιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. ταυτὸν Στογοί, Στράβ. ὅθεν, Γομφεύς, ὁ κάτοικος.

Γοναταῖς, ᾶ, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀντιγόνου, ἴδε Γόννος.

Γονιέδας, αἱ. Νύμφαι τινὲς ἔχουσαι ἴδιον ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Ἠλίδι, Στράβ. η'.

Γοννοπαῖος, ου, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 144.

Γόννοι, οἱ, Πολύβ. καὶ

Γόννος, ἡ, Γόννον, τό, Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Θετταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν πλησίον τοῦ Πηνειοῦ, ἀπέχουσα 160 στάδια τῆς Λαρίσσης, ταυτὸν Γονοῦσα, Ἡρόδτ. 7, 130. Στράβ. ἐθν. Γόννιος, ία, ιον, τῆς Γόννου ἢ εἰς τὴν Γόννον ἀνήκων, καὶ Γόννιος, ὁ κάτοικ. ἔτι δὲ καὶ Γοναταῖς, ὁ, συνηθ. παρὰ τοῖς Θετταλοῖς, οἵτινες καὶ Αἰολ. διάλεκτ. ἔκλιναν καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Γόννον, καὶ διὰ τινος συγχύσεως μετὰ τῆς λέξεως γόνυ, πληθ. γόνα καὶ γόνατα, προέκυψεν ὁ τυπ. Γοναταῖς, παραβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Γόννος.

Γονοῦσα, ποιητκ. Γονόεσσα, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀχαΐας, ἡ ἀκροτήριον πλησίον τῆς Πελλήνης ἐν Ἀχαΐᾳ, Ὅμ. Ἰλ. Β, 573. Παυσ. β', 4.

Γονομανοί, οἱ, καὶ Κενομανοί, Cenomani. Ἔθνος Γαλλικὸν τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας κατοικοῦν περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, Πολύβ. β', 23. Πτολεμ. γ', 1.

Γόργασος, ὁ. Τίτος τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντικλείας ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Φωκίδι, Παυσ. γ', 30. Οὗτος καλεῖται καὶ ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Ἀέμαχος κατ' ἀποστεσμὸν ὑπὸ τοῦ Ἡσιοδου Ἀριστοφάνους ἐν Ἀχαρν. 1131 ὡς φέρων ἐπὶ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Γοργοῦς.

Γοργείος, εία, εῖον, Ἀττικ. Γόργειος. Τῆς Γοργοῦς ἢ εἰς τὴν Γοργὼ ἀνήκων, Ὅμ.

Γόργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλκάθοης, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μὲ τὸν Ἀνδραίμονα ἐγέννησε τὸν Θόαντα ἡγεμόνα τῶν Αἰτωλῶν ἐπὶ τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ἀπολλόδ. ε', 8, 1. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἱππόθοον, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Γοργίας, ου, ὁ. Περίφημος ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς εἰς τὸ Δεοντῖον, πόλιν τῆς Σικελίας καὶ ζήσας περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἐμπεδοκλέους· μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐδίδαττε τὴν ῥητορικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, θαυμαζόμενος μεγάλως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν τέχνην τῶν λόγων καὶ διὰ τὴν φυσικὴν εὐφράδειάν του, ὥστε καὶ ἀνδριάντα ἔστησαν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος· μαθηταὶ δὲ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἰσοκράτης, ὁ Ἀλκιδάμας καὶ ἄλλοι. Πλάτ. Ξενοφ. — ὅθεν Γοργίειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Γοργίου ἢ εἰς τὸν Γοργίαν ἀνήκων, καὶ Γοργιάζω, ὁμιλῶ ὡς ὁ Γοργίας.

Γοργίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐξ Ἐρετρίας, ἀδελφὸς τοῦ Γογγύλου, ὅστις φυγὼν καὶ οὗτος ὡς ἐξόριστος ἐκ τῆς πατρίδος του, ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ὡς δῶρον τὴν πόλιν Γάμβριον, Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6.

Γοργιππία, ἡ. Πόλις τῶν Σινδῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Στράβ.

Γοργολόφας, ὁ. Ὁ ἔχων τὴν Γοργόνα ἐπὶ τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 567. καὶ, ἡ Γοργολόφα, κωμικὸν παπλασμὸν κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1181.

Γοργόνειος, εία, ειον, = Γόργειος, Αἰσχ. Προμ. 799. τὰ Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἴδε Κισθήνη.

Γόργος, ὁ. Τίτος τοῦ Χέρσιος, βασιλεύσας τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος ἐπὶ τῶν χρόνων Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γοφόνη, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, διότι φόνευσε τὸ τέρας Μέδουσαν, Ὀρφ. Τμ. 31, — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδης καὶ γυνὴ τοῦ Περιήρους, μετὰ τοῦ ὁποίου γέννησε τὸν Ἄφαρα, Λεύκιππον, Τυνδάρεων, Ἰκάριον, Ἀπολλόδ. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν νυμφίον αὐτῆς Πρωτέα, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

γόφονος, ὁ. Τίος τοῦ Ἠλεκτρυόνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς ἐξ Ἄργους, Ἀπολλόδ. β', 4, 5, 6.

γυιεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Βακχου, λαμβανόμενον ἐν τῷ χωρίῳ Γοργυία ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Στέφ. Βυζ.

γυιών, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Καττιτειρᾶς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 302

γυλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας ῥέων πλησίον τῆς Σελλασίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐρώταν, Πολύβ.

γύρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀχέροντος μετὰ τὸν ποῖον ἐγένηται τὸν Ἀσκάλαφον, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν Περσεφόνην εἰς τὸν Πλούτωνα, Ἀπολλόδ. α, 5.

γώ, οῦς, καὶ ὄνος, ἡ, αἰτιατ. Γοργὼ καὶ Γόργονα, πληθ. ὀνομστ. Γοργοῦς καὶ Γόργονες, αἰτιατ. Γοργοῦς καὶ Γοργόνας. — Ἦσαν αἱ Γόργονες τρεῖς ἀδελφαί, θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, ἡ Εὐρυάλη, ἡ Σθενὼ καὶ ἡ Μέδουσα. Ἡσιόδ. Θεογ. 277. Ὁ Ὅμηρ. ἀναφέρει μόνον μίαν Γοργόνα, τέρας καταχθόνιον, Ὀδσσ. λ, 633. Ἰλ. Θ, 349. περιστάσεται δὲ αὐτὰ τὰ τῶν ἀρχαίων ὡς φοβερὰ καὶ καταπληκτικὰ τέρατα, ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀντὶ τριχῶν ὄφεις καὶ κατοικοῦσαι καθ' Ἡσιόδ. πρὸς τοῖς ἐσχάτοις Ὠκεανοῦ πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἑσπερίδων καὶ τῆς νυκτός· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους μυθογράφους ἐν τῇ Λιβύῃ, ἢ ἐπὶ τῶν Γοργονείων λεγομένων, καὶ τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ εἶχον τὴν δύναμιν νὰ ἀπολιθόνωσι πάντας, ὅσοι τὰς ἔβλεπον· τούτων ἡ ἐπιστημοτέρα καὶ γνωστοτέρα εἰς τὴν παλαιὰν μυθολογίαν ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα, τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Περσεὺς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς, ἥτις καὶ ἁπλῶς Γοργὼ ἀναφέρεται. Ἀπολλόδ. (Γοργώ, οῦς, ἔστι κύριον τύπ. παρ' Ὅμ. Ἡσ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς. Γοργώ, Γοργόνος, αἵτε Γοργὼ καὶ Γόργονα, ἔστι κοινὸς παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, ὅτις πολλάκις εὑρηται καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡσ. Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς.)

γώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανομένους ἐκ Σπάρτης καὶ γυνὴ τοῦ Λεωκίδα, Ἡρόδ. 5, 48.

γωπίς, ίδος, ἡ, Γοργῶπις λίμνη. Λίμνη τῆς πλησίον τῆς Κορίνθου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔπεσε μία τῶν Γοργόνων, Αἰσχλ. Ἀγαμ. 313. Ἡσύχ.

δηνία, ἡ, = Γορτυνία, Πτολ.

διον, τό, καὶ Γορδειον, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Γαλατίας ἢ τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ, καθίδρα τοῦ πάλαι τοῦ βασιλέως Γορδίου, ὕστερον Ἰουλιουπόλις κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὸν ἐντεῦθεν Γορδίου κόμβον λεγόμενον, τὸν ὁποῖον ἔλυσε διὰ τοῦ ξίφους του ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, Ξενοφ. Στρατ. — Ὅθεν Γορδιεὺς ὁ κάτοικος.

δίος, ου, καὶ ίου, Ἡρόδ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρδιον ἐν τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ, ὅστις ἐκ ποταπῆς καὶ χωρικῆς καταστάσεως ἀφθασεν εἰς τὴν βασιλικὴν ἀξίαν κατὰ προηγουμένην τινὰ τοῦ μαντείου ῥῆσιν· πρὸς ἀντιμισθίαν ἀφιέρωσεν ὁ Γόρδιος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐσύρετο, ὅτε παρ' ἐλπίδα ἐβασιλεύθη βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων· ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ δὲ τῆς ἁμάξης ταύτης ἔδεσεν ἕνα στερεὸν κόμβον μὲ τοιαύτην τέχνην, ὥστε κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐκεῖνος ἔμελλε νὰ γίνῃ βασιλεὺς ὅλης τῆς Ἀσίας, ὅστις ἤθελε ποτὲ λύσῃ τοῦτον τὸν κόμβον· ὅτε δὲ Ἀλέξανδρος ὁ μέγας διέβαινεν ἐντεῦθεν, μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ λύσῃ τὸν δεσμὸν τοῦτον, ἐχώρισεν αὐτὸν εἰς δύο διὰ τοῦ ξίφους του, καὶ οὕτως ἐπλήρωσε τὴν πρόῤῥησιν τοῦ μαντείου, Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. β', 3, 1. Δουκ. — 2) Ἕτερος μεταγενέστερος, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας πατὴρ Μίδα τοῦ τρίτου, βασιλεύσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 1, 14. — 3) Βασιλεὺς τῆς αὐτῆς χώρας υἱὸς τοῦ Μίδα καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, Ἡρόδ. 1, 35.

Γορδυαία ἡ. Χώρα τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος, ταύτην ἀποτελοῦσα ἐν μέρος τῆς χώρας Κουρδιττάν λεγομένης, Στέφ. ἔτε δὲ Γοργυηνή, Πτολ.

Γορδυαῖα ὄρη, τά. Ὄρη τῆς Γορδιαηνῆς χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ κατὰ Στράβ. χωρίζοντα τὴν Ἀρμενίαν ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας

Γορδυαῖοι, οἱ, Κορδοῦχοι, παρὰ Ξενοφ. Οἱ κάτοικοι τῆς Γορδυαηνῆς χώρας ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, ταυτὸν Κούρδοι, Στράβ.

Γόρδυς, υος, ὁ. Τίος τοῦ Τριπτολέμου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ χώρα Γορδυαία Στέφ. Βυζ.

Γορπιαῖος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ὀγδοέμπτος μὴν τοῦ ἔτους παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Μακεδόσιν ἀναλογῶν μὲ τὸν παρὰ Ῥωμαίοις Σεπτέμβριον μῆνα, Πλούτ. Θησ. 19

Γορτυνία, ἡ, καὶ Γορδυνία, Στέφ. Βυζ. Gordonia. Πόλις τῆς Ἠμαθίας ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας, ταυτὸν, Γαρδίτσα, Θουκ. β', 100.

Γόρτυνα, ἡ, Γόρτυς καὶ Γόρτυν, υνος, ἡ, Gordyna. Μία τῶν ἑπτὰ μοτέρων καὶ μεγάλων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λιθαίου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἐκατομβαίου Διός, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 646. Στράβ. — Ὅθεν, Γορτύνιος, ία, ιον, τῆς Γορτύνης, Θουκ. καὶ, Γορτύνιοι, οἱ κάτοικ. — 2) Γορτυνίς, ίδος, ἡ, νύμφη, = Βριτόμαρτις, Καλλ.

Γορτύνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Γορτύνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπελληνίου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Γορτύνῃ πόλεως τῆς Ἀρκαδίας λατρείας αὐτοῦ, Παυσ. η', 5.

Γόρτυς, υνος, ὁ. Τίος τοῦ Σευμηλίου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γόρτυνα ἐν Ἀρκαδίᾳ. — 2) Τίος τοῦ Τεγκάτου ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἐλθὼν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς Κρήτην, ἔκτισε κἀκεῖ τὴν πόλιν Γόρτυναν, Παυσ. η', 53.

Γόρτυς, υνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως, Παυσ.

Γοῦθοι, οἱ, Gothi οἱ Γότθοι. Ἔθνος τῆς ἀρκτώας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν περὶ τὸν Οὐίστουλαν ποταμὸν, αἰτινες ὅτι Γέται καὶ Σαρμάται καὶ Σκύθαι ἐκαλοῦντο, Πτολμ. Στέφ. Βυζ.

Γουνεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ἡγεμὼν τῶν Ἀκαρνάνων, Ὅμ. Ἰλ. Β, 747.

Γουραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰνδοῦ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 23.

Γραικοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦν περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμὸν, Θουκ. β', 96.

Γραῖα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, ὕστερον Τανάγρα κληθεῖσα, κατὰ Στράβ. Χωρίον τι πλησίον τοῦ Ἱππίου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 498. Ὅθεν, Γραῖος, ὁ κάτοικ. καὶ, ἡ Γραϊκή, Θουκυδ. β', 23. ὅπερ Στέφ. Βυζ. ἀντὶ Πειραϊκή ἀνέγνωσ., ἴδε Πειραϊκή.

Γραῖαι, ἡ πληθ. αἱ Γραῖαι. Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Ὠκεανοῦ καὶ ἀδελφαὶ τῶν Γοργόνων, αἵτινες ἄλλως καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο καθ' Ἡσ. ἦσαν αὗται δύο μόνον, κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. τρεῖς· ὠνομάζοντο δὲ Γραῖαι διότι ἐγεννήθησαν παρεστάλωντο ἀείποτε ὡς προβεβηκυῖαι καὶ λευκότριχες καὶ κατώκουν περὶ τὸν ὄντικον Ὠκεανὸν πρὸ τῶν Γοργόνων, φυλάττουσαι τὴν εἰς αὐτὰς ὁδόν, ἣν καὶ προφυλακὰς ἐλέγοντο, καὶ εἶχον ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν καὶ ὀδόντα, μὲ τοὺς ὁποίους ἀναπλήρουν ἀμοιβαίως τὰς χρείας των, ἦταν δὲ ἡ Πεφρηδὼ καὶ ἡ Ἐνυὼ, Ἡσιόδ. Θεογ. 270. ὁ δὲ Ἀπολλόδ. ἀναφέρει καὶ τρίτην τὴν Δεινώ, Ἀπολλόδ β', 4, 2.

Γραῖος, ὁ (ὄνομ. κύρ. διὰ περισπωμ. ἐπὶ τῆς παραλ.) Τίος τοῦ Θεσταλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν καὶ Γραικοί, Στέφ. Βυζ.

Γραικός, ὁ, πληθ. Γραικοί. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Πελασγοί, ὅσοι φυγόντες ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, κατῴκησαν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου, ἐκεῖθεν δὲ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦλθον εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας καὶ ἰδίους λαοὺς, ὅπου συνήθως ὠνομάσθησαν ἔπειτα ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν Γραικοὶ ἀπὸ τοῦ Γραίου υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ βασιλέως τῆς Φθίας, Ἀριστοτλ. Ἀπολλόδ. α', 7, 3.

Γράμμη, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Δουκ.

Γραναῖον, τό. Μία τῶν ἑπτὰ θυγατέρων, τὰς ὁποίας ὁ Ὠξυλος ἐγέννησε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τῆς Ἀμαδρυάδος, Ἀθήν γ'.

Γρανίκος, ὁ, ἐπικ. Γρηνικος. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐναντίον τῶν Περσῶν, Ὅμρ. Ἰλ. Μ, 21. Στράβ. ταυτὸν Συουγχιρλί.

Γράνις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Περσίδος ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Βοσαυίρ.

Γραός στήθος, τό, Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 50. κατὰ δὲ Οὐεσσελίγκ Antonini Itiner. σελ. 327. ἀναγινώστ. Γραίας ἕδος ἐκ Στεφ. Βυζ. παρ' ᾧ εὑρηται ἐν λέξ. Τανάγρα, ὅτι Γραῖά τις ἐκάλεσεν οὕτως ἐν μέρος τῆς Βοιωτίας, ὅπερ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ γεωγράφου τούτου, τὸ τῆς Θηβαΐδος ἕδος, ἐλέγετο· ἦν δὲ τοῦτο λάφος τις κειμένος μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Τανάγρας, παρβ. Schneid. εἰς Ξενοφ. Ἑλ. αὐτόθ.

Γραουσσικὸν, τό. Graviscae. Πόλις τῆς Ἑτρουρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μίγρα ποταμοῦ, γενομένη ἄποικία τῶν Ῥωμαίων, Στράβ.

Γραπτέων, ωνος, ὁ Εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, Ἀπολλόδ. α', 6, 2. ἀπειδὴ δὲ ἀλλαχοῦ οὐχ εὑρηται τοῦτο τὸ ὄνομα, ἀνέγνωσάν τινες αὐτὸ τοῦτο, Ὁρίωνα, ἄλλοι δὲ Ἐλατέων καὶ Αἰγίων, παρβλ. Heyne.

Γραυαίνιοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 321.

Γρηστωνία, ἡ, ἴδε Βρηστωνία.

Γρῖνος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰτωλίου καὶ ἀπόγονος τοῦ Θήρα, βασιλεὺς τῆς Νήσου Θήρας, Ἡροδ. 4, 159.

Γρύλλος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ξενοφῶντος, Διογ. Λαέρτ. — 2) υἱὸς τοῦ Ξενοφῶντος καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἀποθανὼν εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, Παυσ.

Γρύνεια, ἡ. Ἡροδ. Στέφ. Βυζ. = Γρύνιον.

Γρυνεῖος, ὁ. ἐπικ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὴν ἐν Ἀσίᾳ πόλιν Γρύνιον, ἔνθα ὑπῆρχε περίφημός τις ναὸς αὐτοῦ, Στέφ. Βυζ. — Παυσ.

Γρύνιον, τό (υ) Πόλις μικρᾶ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, Στεφ. Βυζ. γ', 1. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Γρύνοι, οἱ, Στέφ. Βυζ. Ὅθεν, Γρυνιεύς, εἶος, ειον, ἐκ Γρυνείου, ἢ εἰς τὸ Γρυ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

νιον ἀνήκων — καὶ Γρυνίς, ίδος, ἡ ἐκ Γρυνίου οὖσα· Γρυνεῦς, έως, ὁ κάτοικ.

Γρῦνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ ἔκγονος τοῦ Τηλέφου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Γρύνιον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ τὸν αὐτόθι Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Γρύττας, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ὃς τὲ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος διὰ τὰς παρὰ φύσιν πονηρὰς αὐτοῦ καὶ αἰσχρὰς πράξεις, ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος τοῦ πολίτου, Ἀριστ. Ἱπ. 877.

Γύαρος, ἡ. Μία τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει Κυκλάδων νήσων, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπεμπον συνήθ. μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς ἐξορίστους αὐτῶν, ταυτν, Γιοῦρα, τά, Στράβ. Λουκ.

Γυγάδας, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος, τὸν ὁποῖον ἔστειλεν ὡς ἀνάθημα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Γύγης βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, Ἡροδτ. 4, 14.

Γυγαία λίμνη, ἡ (Γύγης). Περίφημος Λίμνη χειροποίητος ἐν Λυδίᾳ περὶ τὲ ὄρος Τμῶλον ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Καύστρου πεδίου, ὕστερον Ηολάη κληθεῖσα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 865. Τ, 305. πέριξ δὲ ὅλης ταύτης τῆς λίμνης εὑρίσκουτο οἱ τάφοι τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Λυδίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερεῖχεν ἐξαιρέτως ὁ τάφος τοῦ Ἀλυέττου. Στράβ. ιγ'. Ἡροδτ. 1, 93.–2) Γυγαία, ἡ. Νύμφη τῆς Γυγαίας λίμνης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Τελαιμένης ἐγέννητε δύω υἱοὺς τὸν Μάσβλην καὶ Ἄντιφον ἡγεμόνας τῶν Λυδῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 864.—3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντα Βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Πέρσου Βουβάρου, Ἡροδτ. 5, 21.

Γύγης, ου, ὁ, Ἰων. εω, ὁ (ῠ) = Γύης. — 2) Τίὸς τοῦ Δασκύλου, εὐνοῦς καὶ φίλος τοῦ Κανδαύλου Βασιλέως τῶν Λυδῶν, ὃς τὲ κατὰ παρακίνησιν τῆς ἰδίας βασιλίσσης ἐφόνευσε τὸν Κανδαύλην καὶ ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας περὶ τὸ 720 ἔτος περίπου πρὸ Χρ. βασιλεύσας 38 χρόνους· λέγεται δὲ ὅτι ἐστάλθη εἰς τῶν πλουσιωτάτων ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἀσίας, ἀφιερώσας εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διάφ. χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πολύτιμα ἀναθήματα. Ἡροδτ. 4, 14. Πλατ. Πολ. ὅθεν παροιμ. τὰ Γύγεω ἢ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχειν, Ἀνακρ. ιε'. Λουκ. (τὸ μέσον μακρὸν συνήθ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἔσθ' ὅτε καὶ βραχύ.)

Γύζαντες, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς ἀρετώσης Ἀφρικῆς ἐν Λιβύῃ κατοικοῦν ἑυτικῶς τῆς χώρας τῶν Ζαυήκων, καθ' Ἡροδτ. ἦσαν οὗτοι πιθηκοφάγοι καὶ κατεσκεύαζον πολὺ μέλι ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν, Ἡροδτ. 4, 194. ἔτι δὲ καὶ Βύζαντες, Byzantes οἱ αὐτοὶ καλούμενοι.

Γύης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, Ἀπολδ. α', 2, 1. παρ' Ἡσ. Θεογ. 149. εὕρηται Γύγης, τὴν ὁποίαν γραφὴν ὁ Heyne εἰς Ἀπολδ. ἀναβάλλει.

Γύθειον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Γύθειον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς Λακωνίας ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ ὀχυρά, οὖσα τὸ ἐπίνειον τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, τανῦν Παλαιόπολις Ξενφ. Πολ. Στράβ. ὅθεν Γυθάτης, ου, ὁ (ᾰ) ὁ κάτοικ. καὶ Γυθιακός, ή, όν· τοῦ Γυθίου, ᾗ εἰς τὸ Γύθιον ἀνήκων, Λουκ.

Γύλιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλεανδρίδου ἐκ Σπάρτης, περίφημος στρατηγὸς ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, τὸν ὁποῖον ἡ Σπάρτη ἐπεμψεν εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων, ὅτε οὗτοι ἐπολιορκοῦντο ὑπὸ τοῦ Ναξίου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων· νικήσας δὲ εἰς διαφόρους μάχας τοὺς Ἀθηναίους καὶ λαβὼν πολλὰ λάφυρα αὐτῶν, ἐπέστρεψε μὲ δόξαν πολλὴν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὕστερον δὲ φωραθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυτάνδρου, ὅτι ἔκλεψε μέρος τῶν πεμπομένων χρημάτων εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τὴν ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐξωρίσθη μὲ καταισχύνην ἐκ τῆς πατρίδος του, Θουκ. 3, 93.

Γύλις, ιος, ὁ. Πολέμαρχός τις ἐν Σπάρτῃ, Ξενφ. Ἑλλ. δ', 3, 21. καὶ Γύλος, ἐν Ἀγησ. Ἐγκωμ.

Γύμνης, ητος, ὁ. Κάτοικος τῶν Γυμνησίων νήσων, Στράβ. ὅθεν, Γυμνητίδες νῆσοι = Γυμνήσιαι.

Γυμνήσιαι νῆσοι, αἱ, = Βαλιαρεῖς, αἱ νῦν Βαλεάρες νῆσοι τῆς Ἱσπανίας, καλούμεναι οὕτως ἀπὸ τὸν περὶ τὴν τοξοτικὴν βίον τῶν κατοίκων αὐτῶν, ἢ κατ' ἄλλους, διότι οὗτοι ἐσυνείθιζον νὰ περιέρχωνται ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ γυμνὸν σῶμα, Στράβ.

Γυμνίας, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Σκυθηνῶν ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· κατὰ d' Anville κειμένη ἀντικρὺ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ, κατὰ δὲ Rennel, Πόλις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἀράξ ποταμοῦ, ταυτν Κομαστούρ, καὶ κατὰ Μένερτ πλησίον τῆς νῦν Γέλε πόλεως, ἢ κατ' ἄλλους Γρνίς, κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν πηγῶν τοῦ Κύρου ποταμοῦ, Ξενφ. Ἀνάβ. δ', 7, 19.

Γυμνοπαιδίαι, αἱ. Ἑορτὴ τις ἐν Σπάρτῃ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῶν ἀποβιούντων Σπαρτιατῶν ἐν Θυρέᾳ περὶ τὴν 58 Ὀλυμπιάδα, καὶ τῆς κατὰ τῶν Ἀργείων νίκης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἑορτὴν ἐσυνείθιζον νὰ χορεύωσι οἱ παῖδες γυμνοὶ καὶ νὰ ψάλλωσιν ᾄσματα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡρόδτ. Ξενφ.

Γυμνοσοφισταί, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ παλαιοὶ σοφοὶ τῶν Ἰνδῶν, οἵτινες εἶχον τὴν συνήθειαν νὰ ζῶσιν ὡς ἐπὶ πολὺ γυμνοὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ νὰ καίωνται ζῶντανοί. Κατὰ Μένερτ. ἐσχημάτιζον οἱ Γυμνοσοφισταὶ οὗτοι ἓν ἰδίον ἔθνος ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, μὴ κατοικοῦντες ὅμως εἰς πόλεις.

Γύνδης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, τανῦν Καρά-σοῦ ἢ Δελὰς λεγόμενος.

Γυραί, αἱ (γυρὸς) Βράχοι τινὲς τῆς θαλάσσης ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐναυάγησαν Αἴας ὁ Λοκρός, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, κατ' Εὐστάθ. ἐκεῖνοι οὗτοι πλησίον τῆς νήσου Μυκόνου, κατὰ δὲ Κοϊντ. Σμ. ιδ', 570. πρὸ τοῦ Καφηρέως ἀκρωτηρίου τῆς Εὐβοίας, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 500.

Γυρτών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 57. ὅθεν, Γυρτώνιος, ία, ιον, τῆς Γυρτῶνος, καὶ, Γυρτωνίτης, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Γύρτων, ωνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Φλεγύα, ὃς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Γυρτῶνα, Στέφ. Βυζ.

Γυρτώνη, ἡ, = Γυρτών, Ὅμ. Ἰλ. Β, 738.

Γωβρύας, α καὶ ου, ὁ, Ἰωνικ. Γωβρύης. Εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν οἵτινες συνώμοσαν ἐναντίον τοῦ Ψευδοσμέρδις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Καμβύσου, Ἡροδτ. 3, 70. —2) Τίὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Λιγύων, Ἡροδτ. —3) Εἷς τῶν τεσσάρων ἀρχιστρατήγων τοῦ Βασιλέως Ἀρταξέρξου ὅτε οὗτος ἐπολεμεῖτο ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ νεωτέρου, Ξενφ. Ἀναβ. δ'.

Γωγαρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας, Στράβ.

Δ.

Δάαι, οἱ. Dahae, πιθαν· οἱ παρ' Ἡροδτ. Δάοι, ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες παρὰ τῇ Ὑρκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, κατὰ δὲ Πτολ. ἐν τῇ Μαργιανῇ, συνίστουν δὲ τρία γένη, Ἀπαρνοι, Σάνδιοι καὶ Πάσσουροι, ζῶντες βίον ἄγριον καὶ ληστρικὸν, τοὺς ὁποίους μήτε οἱ Πέρσαι, μήτε Ἀλέξανδρος ὁ μέγας ἠδυνήθησαν νὰ ὑποτάξωσι, πιθαν. οἱ Οὐσβίκαι λεγόμενοι, Στράβ. Ἀρριαν.

Δαβία, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Δαδάκης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ.

Δαδίκαι, οἱ· ἔθνος Περσικὸν, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σογδιακῆς, Ἡροδτ. 7, 66. – Στέφ. Βυζ.

Δαίδαλα, τά· πόλις ὀχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ.

Δαίδαλα, τά. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύω ἑορταὶ ἐν Βοιωτίᾳ, ἢ μία ἐπανηγυρίζετο εἰς τὴν πόλιν Ἀλαλκομενὰς ὑπὸ τῶν Πλαταιέων εἰς ἓν μέγα καὶ πυκνὸν ἄλσος, εὑρισκόμενον αὐτόθι, ἐκ τοῦ ὁποίου κόπτοντες δένδρα τινά, κατεσκεύαζον ἀγάλματα ἐξ αὐτῶν, καλούμενα Δαίδαλα, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαλματοποιοῦ Δαιδάλου· ἡ ἄλλη ἑορτὴ ἐπανηγυρίζετο κοινῶς ὑφ' ὅλων τῶν Βοιωτίων πόλεων, πρὸς ἀνάμνησιν ἔριδός τινος, ἡ ὁποία συνέβη ποτὲ μεταξὺ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ὅτε αὐτὴ ὑπὸ ἀγανακτήσεως ἀφήσασα τὸν Ὄλυμπον, ἦλθεν εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὁ δὲ Ζεὺς μὴ δυνάμενος νὰ ὑποκριθῇ αὐτὴν, ἔλαβεν ἐπὶ τῆς ἁμάξης του ἓν ἄγαλμα, ἐνδεδυμένον μὲ γυναικεῖα φορέματα, κηρύττων αὐτὴν συγκατέρα τοῦ Ἀσωποῦ καὶ μέλλουσαν αὐτοῦ σύζυγον· ἡ Ἥρα μὴ ὑπομείνασα τοῦτο, κατεσπάραξε τὸ ἄγαλμα καὶ ἐφιλιώθη αὐθις μετὰ τοῦ Διός, Πλουτ. Παυσ.

Δαιδαλίδαι. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Δαιδαλίδης, ὁ κάτοικ.

Δαίδαλος, ὁ, Daedalus. Τίὸς τοῦ Εὐπαλάμου ἢ τοῦ Μητίονος καὶ τῆς Λευκίππης καὶ ἀπόγονος τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως, σύγχρονος δὲ τοῦ Μίνωος, εἷς τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτέρων ἀνδριαντοποιῶν τῆς Ἑλλάδος, διδαχθεὶς ὡς λέγεται τὴν ἀγαλματοποιίαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρουσιν οἱ παλαιοὶ ποιηταί, ὅτι ἔδιδεν ζωὴν εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα ἀγάλματά του, κάμνοντάς τα νὰ κινῶνται μόνα, ἐπινοήσας τὴν ξυλὴν, τὸν πρίονα, καὶ ἄλλα διάφορα ἐργαλεῖα τῆς τῶν ἀγαλμάτων ἐργασίας. Φονεύσας δὲ τὸν ἀνεψιόν καὶ μαθητὴν του Τάλον, καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην· πρὸς τὸν ἐκεῖ βασιλέα Μίνωα, ὅπου κατεσκεύασεν ὡς λέγεται τὸν περίφημον Λαβύρινθον· ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἴκαρος συνήργησεν εἰς τὰς αἰσχρὰς ἐρωτικὰς ἔξεις τῆς Πασιφάης γυναικὸς τοῦ Μίνωος, τοῦ ὁποίας αὕτη συνέλαβε πρὸς τὸν Μινώταυρον στρατηγὸν τοῦ Βασιλέως τούτου, κλεισθεὶς εἰς τὸν Λαβύρινθον ὑπὸ τοῦ Μίνωος, κατεσκεύασεν πτερὰ ξύλινα, τὰ ὁποῖα καλήσας μὲ κηρὸν ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἔφυγεν ἀνωθεν τῆς θαλάσσης καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν· ὁμοῦ μὲ τὸν υἱόν αὐτοῦ, ὅστις ὅμως θέλων νὰ ὑψωθῇ ἀπὸ κεῖνα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, πεσὼν ἐπίγη εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Ἰκάριον πέλαγος· παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 392. ἀναφέρεται ὅτι ἐπενόησεν ἐν Κνωσῷ χορὸν, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξεν εἰς τὴν Ἀριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος. Λουκ. Ὀρχ. 13. Ὁ Παυσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δὲ λέγει τοῦτο ἔργον τοῦ Δαιδάλου, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, Παυσ. 3', ζο. Πλάτ. Ἴων. ὁ Δαίδαλος ἀνέδειξε πολλοὺς μαθητάς, τῶν ὁποίων μέγα μέρος ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Σικελίαν, ἐνθα ἡ ἀγαλματοποιία ἔκαμε μεγάλας καὶ πρώϊμους προόδους· ἀπέθανε δὲ ἐπὶ τῆς Νήσου ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε τὰ τείχη τῆς πόλεως Ἔρυκος καὶ τὸν αὐτόθι ναὸν τῆς Ἀφροδίτης. Ἀπολλ. Διοδ. Σικ. δ', 80. — 2) Νεώτερός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πατρόκλου, Παυσ. 3', 3. ὅθεν, Δαιδάλειος, εἰκ, εἰον, τοῦ Δαιδάλου, ἢ εἰς τὸν Δαίδαλον ἀνήκων. (μετεχειρίζοιτο δὲ συνήθως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν λέξιν Δαίδαλος καὶ ἐπὶ περιληπτικῆς ἐννοίας, περιστατικοῦντες δι' αὐτῆς μίαν σειρὰν ὅλων ἐκείνων, ὅσοι περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀναφαινομένης πλαστικῆς τέχνης ἐνησχολήθησαν πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐπιτηδείας αὐτῶν ἐργασίας, εἰς τὸ νὰ φέρωσιν εἰς τελειότητα τὴν τέχνην ταύτην, ἐμφυχώσαντες τρόπον τινὰ τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ προστάντες εἰς τὰ πρότερον ἄμορφα καὶ ἀκατέργαστα ἀγάλματα ὀφθαλμούς, χεῖρας, πόδας καὶ λοιπὰ μέλη.)

Δάϊρα, συνηγμ. Δαΐρα, ἡ. Θεὰ τις ἢ νύμφη λατρευομένη εἰς τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια, κατὰ Παυσ. α', 38, 7. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Ἐλευσῖνα, κατ' ἄλλους δὲ ἢ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀφροδίτην ἢ Περσεφόνην, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 847.

Δάϊος, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. ε', 19.

Δαιμογοργών, όνος, ἡ. Δαίμων τις ἐπίγειος, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ Οὐρανὸς, ἡ Γῆ καὶ οἱ Θάλασσα, κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Οἰκουμένης, σύμβολον τῆς πρώτης ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ὄντων. Στατ. Θηβ.

Δαΐρα, ἡ = Δάειρα, ὅπερ ὄρα.

Δάϊς, ίδος, ὁ. Γερὼν τις κήρυξ τῶν Τρώων, Μιμ. παρ' Ἀθην.

Δαισιτιᾶται, οἱ, Daesitates, Δαός τις τῆς Ἰλλυρίας, Στραβ.

Δαΐφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμεινώνδα, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 3.

Δαϊφράνης, ους, ὁ. Πέρσης τις, παρὰ Ξενφ. Κυρπ.

Δαίφρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Σκαίας, Ἀπολλόδ.

Δακία, ἡ. Dacia. Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς Εὐρώπης, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατὰ Πτολ. γ', 8. συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὰ Καρπάτια ὄρη, δυτικῶς μὲ τὸν Τιβίσκον (Theis) ποταμὸν, μετημβρινῶς μὲ τὸν Δούναβιν, καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὸν Ἴπρασον ποταμὸν (Προύτον) καὶ περιλαμβάνουσα ἓν μέρος τῆς τῶν Οὐγγαρίας, ὅλον τὸ Βανάτον, ὅλην τὴν Τρανσιλβανίαν καὶ Βουκοβίναν, τὴν μετημβρινὴν ἄκραν τῆς Γαλιτζίας καὶ ὅλην τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαυΐαν, ἐλευθέρα δὲ Δακία ἡ χώρα αὕτη ἀπὸ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοίκους Δάκους λεγομένους, πρότερον Δάους καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γέτας, Στέφ. Βυζ.

Δάκοι καὶ Δάκοι, οἱ, πρότερον Δάϊοι. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ χώρας Δακίας, ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους μὲ τοὺς ἐν Σκυθίᾳ Γέτας, σχηματίζοντες κατὰ Πτολ. δεκαπέντε μικροτέρους λαούς· οἱ Ῥωμαῖοι ἱστορικοὶ περιστάνουσι τοὺς Δάκους ὡς ἐν ἔθνος γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον, ἀνασχολούμενον πρὸ πάντων εἰς ὅσα φοβοῦσι τὴν ἥσυχον καὶ ἐν ἀνέσει ἀπόλαυσιν τῶν οἰκειακῶν ἀγαθῶν.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ. Κατὰ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1129. ἦσαν οὗτοι παῖδες τῆς Νύμφης Ἀγχιάλης καὶ συνοδοὶ τῆς Κυβέλης ἐπὶ τῆς ζήτων Φρυγίας· συνήθως δὲ παριστάνοντο ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Θεᾶς ταύτης, καὶ ἐλογίζοντο ὡς πολιοῦχοι δαίμονες διαφόρων ἐν Ἀτίᾳ πόλεων, καταγόμενοι πιθαν. ἀπὸ τοῦ ἐν Φρυγίᾳ ὄρους Ἴδης. Κατὰ Στράβ. ι', 3. ἦσαν οὗτοι οἱ πρῶτοι οἵτινες κατῴκησαν εἰς τὸ ἐν Κρήτῃ ὄρος Ἴδαν, ὅπου ἐπενόησαν τὴν χρῆσιν τοῦ πυρὸς καὶ τὴν ἀνάλυσιν καὶ ἐργασίαν τῶν μεταλλων· ἐκαλοῦντο δὲ Δάκτυλοι ὡς κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν δακτύλων ἤτοι κορυφῶν τοῦ ὄρους τούτου, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Δακτύλου. Ὁ δὲ Παυσαν. ε', 7. λέγει ὅτι οἱ Δάκτυλοι ἦσαν οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Κρήτῃ Κουρῆτας λεγομένους, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ Ῥέα ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διός, καὶ ὅτι ἦσαν πέντε τὸν ἀριθμὸν, ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρονται δεκαπέντε καὶ ὑπ' ἄλλων πάλιν πεντηκοντα δύω, Φερεκυδ.

Δάλιος, ὁ, Δωρικ. αἰτί Δήλιος, Πίνδ.

Δάλιεων, ωνος, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειὸν, Στράβ.

Δαλματαί, οἱ, Ἐνετ. ὁ Δαλμάτης, ου Dalmatae. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ Δαλματίας χώρας, Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ Δαλματεῖς καὶ Δελματεῖς, οἱ, Στράβ. Πολύβ.

Δαλματία, ἡ. Dalmatia. Χώρα τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ ἀποτελοῦσα ὃν μέρος τῆς λεγομένης βαρβάρου Ἰλλυρίας, περιλαμβάνουσα καὶ τὰς πέριξ αὐτῆς κειμένας νήσους· οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Δαλματίας ἦσαν ἔμπειροι ναῦται, καταγινόμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πειρατείαν· ὑποταχθέντες δὲ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἐδόθησαν εἰς τὴν γεωργίαν, κτίσαντες ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν πόλεις ἐπισήμους. — ταύτην ὑπὸ τὸ ὄνομα βασιλείου τῆς Δαλματίας ἀποτελεῖ μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Αὐστριακῆς μοναρχίας, Διον. Περ. 95. Στέφ. Βυζ. — ἡ Δαλματέων παραλία, Στράβ. ὅθεν, Δαλματικὸς, ἡ, ὀν, τῆς Δαλματίας, καὶ, ἡ Δαλματικὴ, ταὐτ. τῷ Δελματία, Στραβ.

Δάλμιον, τὸ, καὶ Δελμίνιον, τὸ, Πτολ. Delminium. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Δαλματίας χώρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν ὅλοι οἱ τῆς ἐπαρχίας ταύτης κάτοικοι Δαλμάται, ταὐτὸν Δέλμιον, Delmino, Στραβ.

Δᾶλος, ἡ, Δωρικ. αἰτί Δῆλος.

Δαμάγητος, ὁ. Βατιλεὺς τῆς Ἰαλυσοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, πατὴρ τοῦ Διαγόρου, Πινδ. Ὀλ. 7, 31. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. ε', 19. — 3) Πολίτης ἐκ Βυζαντίου παρὰ Δημ.

Δαμάγων, ωνος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Δαμάρατος, ὁ, Δωρκ. αὐτὶ Δημάρατος.

Δαμασία, ἡ. Damasia. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λικάτων, κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς νῦν Αὐγούστης (Augsburg) τὴν σήμερον κώμη Diessen καλουμένη. Στραβ.

Δαμασίας, ου, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ἀμφιπόλεως περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ῥωμαλαιότητα, Λουκ.

Δαμασίθυμος, ὁ. Τίος τοῦ Καυδαύλου, βασιλεὺς τῶν Καλυδνίων καὶ εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Καρικοῦ στόλου, πλεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, Ἡροδτ. 7, 98.

Δαμασίππος, ὁ. Τίος τοῦ Ἴκαρου καὶ τῆς Περιβοίας ἐκ Σπάρτης, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 2) Πατὴρ τοῦ Φιλασόρου Δημαρίτου ἐξ Ἀβδήρων, Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Δαμοσίστρατος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Πλαταιῶν, ὅς τις ἔθαψε τὸν Λάϊον βασιλέα τῶν Θηβῶν, φονευθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 8.

Δαμοσίχαρις, ους, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Δαμφίου καὶ τῆς Νιόβης τοξευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 2) Τίος τοῦ Κόδρου τελευταίου Βατιλέως τῶν Ἀθηναίων, ὅς τις ἐλθὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατῴκησεν εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα, Παυσ.

Δάμασκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Νύμφης Ἀλιμήδης, ὅς τις φυγὼν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας, ἦλθεν εἰς τὴν Συρίαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Δαμασκὸν, Στέφ. Βυζ.

Δαμασκός, ἡ, Damascus. Ἐπίσημος καὶ ἀρχαία πόλις τῆς Ἀτίας, διαμείνασα ἄχρι τῆς σήμερον ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα πρωτεύουσα τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ τοῦ Χρυσορρόα ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν ὅπλων καὶ ἄλλων διαφόρων μεταλλων· κεῖται δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου καὶ τῶν Ἀραβίων ὀρέων, διαῤῥεομένη ἀπὸ ἓν πλῆθος μικρῶν ποταμῶν καὶ ῥυάκων καὶ ἔχουσα πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάσθη ἀπὸ τῶν λυτοτεράτορα Ἰουλιανὸν ὀφθαλμὸς τῆς Ἀσίας, Στράβ. ὅθεν, Δαμασκηνὸς, ἡ, ὀν, ἐκ τῆς Δαμασκοῦ ἢ εἰς τὴν Δαμασκὸν ἀνήκων, καὶ Δαμασκηνοὶ, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Δάμασος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμύντου, εἷς τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σύρακος ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡροδτ. 6, 127.

Δαμάστης, ου, ὁ, = Προκρούστης, Πλουτ. Θησ.

Δαμάστειον, τὸ. Τόπος τις ἐν Ἠπείρῳ περιέχων μεταλλεῖα χρυσοῦ. Στράβ.

Δαμαστορίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Δαμάστορος, ὁ Τληπόλεμος ἐκ Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Π, 416. — 2) ὁ Ἀγέλαος Ἰθακήσιος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, Ὁμ. Ὀδ. Τ, 293.

Δαμάστωρ, ορος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀγελάου ἐξ Ἰθάκης, Ὁμ. Ὀδ. 221.

Δαμάτας, α, ὁ Στρατηγὸς τῶν Καδουσίων, παρὰ Ξενφ. Κυρπ. ε'.

Δαμάτηρ, Δωρκ. αὐτὶ Δημήτηρ, Πίνδ.

Δαμία, ἡ ταὐτ. τῷ Ἀνξησία. Συμβολικὴ θεότης, τιμωμένη ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὡς πρόξενος τῆς εὐφορίας καὶ εὐκαρπίας, Ἡροδτ. 5, 82. Παυσ.

Δαμίδας, α, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, δείξας μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀφοβίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων Σπαρτιατῶν, ὅτε ἡ Λακεδαίμων ἐπαπειλεῖτο ὑπὸ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος.

Δᾶμις, ίδος, ὁ. Μαθητὴς Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, τὸ γένος Βαβυλώνιος, ὃς τις συνέγραψε τὸν βίον καὶ τὰς τερατώδεις πράξεις τοῦ διδασκάλου του Ἀπολλωνίου, Λουκ. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος, φαρμακεῖς ὑπὸ τοῦ ἰδίου του υἱοῦ, Λουκ. (ἡ γραφ. Δάμις ἔστιν ἡμαρτημ.)

Δᾶμναι, οἱ. Ἔθνος τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ἔχον πόλιν τὴν Δάμναν, ἐπὶ τοῦ Οἰχέδρα ποταμοῦ, Πτολ.

Δάμνιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀριτσῖας Βρεττανίας ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ κατοικοῦν ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων αὐτῆς, Πτολ. β', 3.

Δάμνιππος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ κόλαξ ἀναφερόμενος, ὑπὸ τοῦ Λουκ.

Δαμνώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγήνωρ ἐγέννησε τὸν Φοίνικα, τὴν Ἰσαίαν καὶ Μελίαν, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ. 1185.

Δαμοίτας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 1.

Δαμοκλῆς, έους, ὁ. Αὐλικός τις Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ τύραννος οὗτος ἀπέδειξε πραγματικῶς, πόσον δυστυχὴς καὶ ἠπατημένος ἤθελεν εἶσθαι, ἀπολαμβάνων τὴν ὑπ' αὐτοῦ λογιζομένην εὐδαιμονίαν τῶν τυράννων.

Δαμόξενος, ὁ. Περίφημός τις Ἀθλητὴς ἐκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κορίνθιον, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. ά. – 2) Ἀθηναῖος, ποιητὴς Κωμικός.

Δαμοτέλης, ους, ὁ. Ὄνομα κυρ. Ἀνδρός, παρὰ Δουκ.

Δημότιμος, ὁ, Ἀττ. Δημότιμος, Σκυθώνιός τις, παρὰ Θουκ

Δημόφιλος, ὁ. Ποιητὴς Κυρηναῖος, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ὑπεδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν του, Πινδ. Πυθ. 4, 500.

Δαμορώων, ωντος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Μεσσηνίας, Παυσ.

Δάμυλλος, ὁ. Ὄνομα Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Λουκ.

Δάμυσος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, μὲ τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ λέγεται ὅτι ἀνέτρεψεν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα, θέλων νὰ καταστήσῃ καὶ τοῦτον ἐπίσης ταχύπουν, Πτολ. Ἡφαιστ. ἑ.

Δάμων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις Σοφιστὴς καὶ Μουσικός, διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους, ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Ἀλκ. — 2) Συρακούσιος μαθητὴς τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, περίφημος διὰ τὴν πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Πυθίαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀλληλοτύπον ἀγάπην, Βαρθ. Περιηγ. Ἀναχ. 3'. — 3) = Δήμων. ἀριθμ 1. Αἰλ.

Δάνα, ἡ. Πόλις μεγάλη καὶ πολυανθρωπος τῆς Καππαδοκίας, Ξενοφ. Ἀναβ. ά, 2, 20. Κατὰ Μαννερτ. ἡ πόλις τὴν ὁποίαν ὁ Πτολ. καλεῖ Τανάδρυν, καὶ οἱ μεταγενέστερ. Κόκουσον, κατὰ Rennel ἡ αὐτὴ καὶ Τυάνα. Ἀρχαιόθεν ἐκαλεῖτο αὕτη Θύανα ἀπό τινος Βασιλίσσης τῶν Ταυρίων, Ἀρρίαν. περιπλ. Πόντ. Εὐξ. γ'.

Δανάη, ἡ. Δωρικ. Δανάα (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκρισίου Βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐρυδίκης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς κλείσας εἰς ἐναπύργον, ἐφύλαττεν αὐστηρῶς, ἀποτρέπων αὐτὴν ἀπὸ πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, φοβούμενος τὴν πλήρωσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς αὐτόν, ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν παῖδα τῆς Ἰδίας τον θυγατρός. Ταύτην ὅμως ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσῆν βροχήν, εἰσεχώρησεν πρὸς αὐτήν, ἥτις καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν περίφημον Ἥρωα Περσέα· πληροφορηθεὶς δὲ τοῦτο ὁ πατήρ, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς μικρὸν πλοῖον μετὰ τοῦ βρέφους καὶ ἀπεπεμψεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Ἄργου.· διασωθεῖσα ἡ Δανάη ἐπὶ τῆς νήσου Σερίφου, ἀνέθρεψεν αὐτοῦ τὸν Περσέα, ἕως οὗ οὗτος ἀνδρωθείς, ἐπανῆλθε πάλιν μετὰ τῆς μητρὸς του εἰς τὸ Ἄργος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 319. Ἀπολλόδ. β', 2, 1. Ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε καὶ μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Δανάην, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀπεσπάσματα ἐσώθησαν.

Δαναΐδης, ου, ὁ. Πληθ. οἱ Δαναΐδαι (ῑ̆). Ἀπέγονος τοῦ Δαναοῦ· καὶ = Δαναοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Ἄργους, Εὐρπ. — 2) Τίδες τῆς Δανάης, ὁ Περσεύς, Ἡσ. Ἀσπ. 239. (υυ–, Ἡσιοδ. –υυ–).

Δαναΐς, ίδος, ἡ, πληθ. αἱ Δαναΐδες. Οὗτως ἐκαλοῦντο αἱ πεντήκοντα θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ, τὰς ὁποίας οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἢ κατ' ἄλλους ἐκ διαφόρων γυναικῶν. Αὗται μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοὺς Αἰγύπτου ἀδελφοῦ τοῦ Δαναοῦ, ἐφόνευσαν αὐτοὺς κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην νύκτα, εἰ ἐπιταγῆς τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐκτὸς τῆς Ὑπερμνήστρας, ἥτις οὐκ ἠθέλησε νὰ φονεύσῃ τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα· πρὸς ποινὴν δὲ τῆς παρανόμου αὐτῶν πράξεως, λέγεται, ὅτι μετὰ θάνατον κατεδικάσθησαν εἰς τὸν Ἅιδην νὰ ἀντλῶσιν αἰωνίως ὕδωρ χύνουσαι αὐτὸ εἰς τρυπημένον πίθον, Πινδ. Νεμ. 10. 7, Ἀπολλόδ. β', 1, 5 ἔνθα εὑρήσεις καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ὅθεν παροιμ. εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορεῖν, ἀντὶ τοῦ εἰς μάτην ποιεῖν, Λουκ. Τιμ. 18. — 2) = Ἀργεῖαι, αἱ κάτοικοι τοῦ Ἄργους, Εὐρπ. Ὀρεστ. 874.

Δαναοί, οἱ. Κυρίως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἐσύστησεν ὁ Αἰγύπτιος Δαναός, ἐφεξῆς δὲ παρ' Ὁμηρ. ὀνομάζονται γενικῶς καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες Δαναοί, Ὁμ. Ἰλ. Α, 58.

Δαναός, ὁ. Τίὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης θυγατρὸς τοῦ Νείλου, ἐγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου. Κατοικῶν κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ Λιβύῃ καὶ ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αἰγύπτου περὶ τῆς Βασιλείας, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκεῖθεν, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Πελοπόννησον, ὅπου διώξας τὸν Γελάνορα, βασιλεύσαντα τοῦ Ἄργους, ἐκυρίευσε τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸ 1150. ἔτος πρὸ Χρ. Τούτου αἱ πεντήκοντα θυγατέρες, Δαναΐδες καλούμεναι, μνηστευθεῖσαι μὲ τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, ἐφόνευσαν αὐτοὺς εἰς μίαν νύκτα κατὰ προσταγὴν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὃς τις ἠθέλησε νὰ ἐπιδιωχθῇ οὕτω κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ· ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Ἄργους Δαναοὶ καὶ ὕστερον ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Εὐρπ. Ὀρεστ. 870. Ἡρόδ. 2, 91. Ἀπολλόδ. β, 1, 4.

Δανδάκη, ἡ. Πόλις μικρὰ καὶ ἀσήμαντος ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ἀρκτικώτερον τῆς Εὐπατορίας. Πτολ.

Δάνδαμις, ιδος, ὁ. Σκύθης τις περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ φιλίαν πρὸς τὸν Ἀναξάρχον, Λουκ. Τοξ. — 2) Εἷς τῶν παλαιῶν τῆς Ἰνδίας σοφῶν, Ἀρρίαν.

Δανδάκη, ἡ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη παραθαλασσίως, Πτολ. γ', 6.

Δανδάριοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ. ὅθεν ἡ Δανδαρικὴ, ἡ χώρα τῶν Δανδαρίων.

Δανζηλῆται, οἱ, Denseletae, Κικ. Ἔθνος τῆς Θράκης κατοικοῦν βορειοδυτικῶς περὶ τὸ ὄρος Αἷμον, Στραβ.

Δανούβιος, ὁ, Danubius. Οὕτως ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης ὃς τις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐλέγετο Ἴστρος ἀπὸ τῆς Ἀξιουπόλεως ἐν Μοισίᾳ ἄχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, Σ-ράβ. καὶ, ὁ Δάνουβις, ιος, Στεφ. Βυζ. ἴδε Ἴστρος.

Δάοι, οἱ. Νομαδικὸς τις λαὸς ἐν Περσίᾳ περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Δαγιστὰν χώρᾳ, Ἡροδτ. 1, 125. ἢ οἱ αὐτοὶ καὶ Δάαι λεγόμενοι — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Δάκαι, Στράβ.

Δᾶος, ὁ· καὶ Δάος. Davus. Ὄνομ. δούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησι, Στράβ.

Δαοῦχος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν σκευοφόρων Περσῶν ἐν τῷ στρατεύματι τοῦ μεγάλου Κύρου, πιθαν. ὀρθοτρ. Τέοχος. Ξενοφ. Κυρ. 3', 3, 29.

Δάοχος, ὁ. Θεσσαλὸς τις, ὁπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημοσθ.

Δάρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον αὐξηθεῖσα ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων ὠνομάσθη Ἀναστασιούπολις, Προκοπ.

Δαράδαξ, ακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὃς τις ῥέων πλησίον τῆς Βαρβιρισσοῦ, εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν· κατὰ Μάνερτ. ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Χαλυβωνίτιδι, τανῦν Σεδοχούρ, ἢ κατὰ Rennel ὁ Φαὼ ποταμός· πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο ἡ καθέδρα τοῦ Σατράπου τῆς Συρίας, Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ά, 4, 10.

Δάραδος, ὁ. Ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς ἄνω Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Σενεγάλης.

Δάραψα, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Περσίᾳ ἐπαρχίας Βατριανῆς, Στράβ. παρ' Ἀρρίαν· τὰ Δράψακα, τανῦν Βαμιάν.

Δαρδανεῖς, οἱ, ἐνικ. Δαρδανεύς, έως, ὁ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας, κατοικοῦν περὶ τὸν Γύνδην ποταμὸν ἐν Ἀσσυρίᾳ, Ἡροδτ. 1, 189. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὕρηται· πιθαν. κατὰ Τείσκε, διὰ Δαρδάνων, γραφομ. ἥτοι κάτοικοι τῆς πόλεως Δάρνης ἐν Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Πτολεμ. ἴδε Δάρα — 2) Κάτοικοι τῆς Δαρδάνου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Σενοφ. — 3) ταὐτ. τῷ Δαρδάνιοι, Δαοὶ τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ, Πολύβ.

Δαρδανία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἥτις ὡς λέγεται ὑπῆρξε καθέδρα τοῦ Βασιλέως Δαρδάνου, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 216, διάφορος τῆς Δαρδάνου πόλεως, ἥτις ἐκτίσθη μετὰ ταῦτα. — 2) Ἡ Δαρδανία χώρα, ἐπαρχία μικρὰ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Δαρδανὶς ἄκρα ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Αἰνείας, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 931. Ἀπολλόδ. — ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ τοῦ Τρωάς, Εὐρπ. — 3) χώρα τῆς ἄνω Μοισίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀρβήλου καὶ Σκόμβρου, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς νῦν Σερβίας, Πτολ. — ἡ Δαρδανικὴ, Στράβ.

Δαρδανίδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, ὁ Πρίαμος, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 303. Ε, 159. Ν, 376. ἔτι δὲ ὁ Ἀγχίσης, Ὁμ Ὕμν. Ἀφροδ. 178. καὶ πληθ. οἱ Δαρδανίδαι, = Τρῶες.

Δαρδανικός, ἡ, όν. Τοῦ Δαρδάνου, ἢ Δαρδανίας, ταὐτ. τῷ Δαρδάνιος ἀριθμ. 3 Στράβ.

Δαρδάνιος, ία, ιον. Τοῦ Δαρδάνου, ἐκ τοῦ Δαρδάνου καταγόμενος ἢ πλησίος, ἢ Δαρδανία, προσυπακμ. πόλις = Τροία, Εὐριπ. Ὀρεστ. 1376. — 2) Οὐσ. ὁ Δαρδάνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Δαρδανίας χώρας, ὑπήκοος τοῦ Αἰνείου, Ὁμ. Ἰλ. Β, 819. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ Τρώς. — 3) ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ ἄνω Μοισίᾳ, Στραβ. καὶ, ὁ Δαρδανεὺς καὶ Δάρδανις.

Δαρδανίς, ίδος, ἡ. Δαρδανικὴ, ἔτι δὲ καὶ Τρωϊκὴ, οἵα Οὐσ. ἡ κάτοικος τῆς Δαρδάνου, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 122. Ξεν. — 2) Κύρ. Ὄνομ. αὐλητρίδος τινὸς ἐκ τῆς πόλεως Δαρδάνου, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1263. — 3) Ἄκρα τις ἐν τῇ Δαρδανίᾳ χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐξέχουσα πρὸς τὴν θάλασσαν, τανῦν Κάπο – Βερβιέρι, Στράβ.

Δαρδανίων, ωνος, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Δαρδάνου, καὶ πληθ. Δαρδανίωνες = Δάρδανοι, Ὁμ. Ἰλ. Η, 414.

Δάρδανος, οἱ. Κάτοικοι τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Δαρδανίας ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Γ, 456. — 2) Ἔθνος μέγα τῆς ἄνω Μοισίας εἰ Εὐρώπῃ, ἀπὸ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἡ νῦν Σερβία ἐκαλεῖτο πρότερον καὶ Δαρδανία, Στράβ.

Δάρδανος, ὁ. Κατὰ Ἀπολλόδ. γ', 11, 1. ἡ αὐτὸς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπεχείρησε τὸν ἀδελφόν του Ἰάσιον, ὁ Δάρδανος καταταραχθεὶς ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, ἔφυγεν ἐκ τῆς Σαμοθρᾴκης καὶ ἦλθεν εἰς Τροίαν, ὅπου ὑπαδεχθεὶς αὐτὸν ὁ Τεῦκρος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα τον Βατίαν, ἀφήσας αὐτὸν καὶ διάδοχον τοῦ θρόνου μετὰ τὸν θάνατόν του· ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Δαρδανίαν, γεννήσας ἐκ τῆς Βατίας τοὺς ὁμωνύμους τῶν Τρώων καὶ Ἐριχθονιον, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 215. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἦλθεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς Τροίαν καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑψωσεν ὁ Τεῦκρος ἐκ Κρήτης ἐνταῦθα καὶ ἔκτισε πόλεις καὶ κώμας. Ἀπ' αὐτοῦ κατήγοντο οἱ Βασιλεῖς καὶ λοιποὶ ἡγεμόνες τοῦ βασιλείου τῆς Τροίας – 2) Τίὸς τοῦ Βίαντος Τρωὶς, γονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμηρ.

Δάρδανος, ἡ, τὸ Δάρδανον, Πτολ. Πόλις Αἰολικὴ ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 110 στάδια μεσημβρινῶς τῆς ἀρχαίας πόλεως Δαρδανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χβολῶν τοῦ Ῥοδίου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, Ἡροδ. 7, 43. Θουκ. ὄθεν, Δαρδανεύς, ἐως, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Δαρειογενής, ής, ές, οῦς, Ὁ ἐκ τοῦ Δαρείου γεννηθείς ἢ καταγόμενος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 6.

Δαρεῖος, ὁ· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι Βασιλεῖς τῶν Περσῶν κατὰ Κῦρον τὸν μεγάλον· 1) Δαρεῖος ὁ πρῶτος, υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου Σατράπου τινὸς τῆς Περσίδος, ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, βασιλεύσας μετὰ τὸν Καμβύσην υἱὸν τοῦ Κύρου ἐτ. 521. ἕως τοῦ 485. ἔτους πρὸ Χριστοῦ· οὗτος ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Σκυθῶν μ' ἕνα πολυάριθμον στρατευμα, καὶ διαβὰς τὸν Ἴστρον ποταμὸν ἐπὶ μιᾶς εἰνητῆς γεφύρας, ἐβιάσθη μὲ πολλὴν ἀποτυχίαν καὶ φθορὰν τῶν στρατευμάτων του, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀσίαν μ' ἓν μέρος τῆς δυνάμεως του, ἀφήσας τὸν στρατηγὸν του Μεγάβυζον μὲ τὸ ὑπόλοιπον στρατευμα νὰ ὑποτάξῃ τὴν Θράκην καὶ Μακεδονίαν· μετὰ ἕνα καιρὸν συγκροτήσας μίαν δύναμιν ἐξ 600 πλοίων καὶ 500,000 ἀνδρῶν, ἔπεμψεν αὐτοὺς ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Δάτιδος καὶ Ἀρταφέρνους ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος διὰ νὰ τὴν ὑποτάξωσιν, ἐξ οὗ πρῶτον ἔστειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην πρέσβεις, ζητῶν γῆν καὶ ὕδωρ, τοῦτεστι, τελείαν ὑποταγὴν καὶ ὑποδούλωσιν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀρχήν. Τὰ στρατεύματα τῶν Περσῶν ἀποβάντα εἰς Μαραθῶνα χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἀπήντησαν μίαν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, συνισταμένην ἐκ μόνων 10,000 ἀνδρῶν τῆς ὁποίας εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν ἦν καὶ ὁ ἔνδοξος Μιλτιάδης· ἐνταῦθα μετὰ μίαν κρατερὰν μάχην νικηθέντες οἱ ὅλου οἱ Πέρσαι, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος μὲ ἀπαίσιην φθοράν. Ἡ ἀποτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῆς ἀντὶ ν' ἀπελπίσῃ τὸν Δαρεῖον, τὸν παρώξυνε μᾶλλον εἰς τὸ νὰ ἐγείρῃ ἐκ νέου ἄλλα μεγαλήτερα καὶ ἰσχυρότερα στρατεύματα ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ συνεκστρατεύσῃ ὁ ἴδιος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δυνάμεων, ἀλλ' ἐν ᾧ ἑτοιμάζετο εἰς τὴν προετοιμασίαν ταύτην, κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος μετὰ μίαν βασιλείαν 36 χρόνων· ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ξέρξης διεδέχθη ὁμοῦ μὲ τὸν θρόνον τῆς Περσίας καὶ τὴν μελετωμένην κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχείρησιν. Ἡροδ. 1, 183. — 2) Δαρεῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Νόθος ἢ Ὦχος, υἱὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ πατὴρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου ἐπικαλουμένου Μνήμονος καὶ Κύρου τοῦ Νεωτέρου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 423 ἕως 405 ἔτους πρὸ Χρ. οὗτος ἔκαμε συμμαχίαν μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐκολέμησε τοὺς ἀποστατήσαντας Αἰγυπτίους καὶ Ἀραβας· ἀπέθανεν δὲ ἀφήσας τὴν Βασιλείαν εἰς τὸν πρωτότοκον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην. Θουκ. ἡ, 5 – 3) Δαρεῖος ὁ τελευταῖος, ὁ καὶ Κοδομανὸς ἐπονομαζόμενος, υἱὸς τοῦ Ἀρτάρου καὶ ἀπόγονος Δαρείου τοῦ Νόθου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας διὰ συνωμοσίας τοῦ Βαγώα, ὅστις ἐφόνευσε τὸν πρότερον βασιλεύοντα Ἀρταξέρξην τὸν Ὦχον· ἐναντίον τοῦ Δαρείου τούτου ἐκστρατεύσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος, ἀφειρέσας τὸ βασιλειόν του καὶ αἰχμαλωτίσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του· ὁ δὲ Δαρεῖος φεύγων ἐσώθη διὰ προδοσίας ὑπὸ τοῦ Βήσσου πατράπου τῆς Βακτριανῆς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ φονευθὴ ἔλεεινῶς, Ἀρρίαν Ἀλ. ποιε. Ἴστ. β', 4.

Δαρεῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν παρὰ τὴ Κασπία Θαλάσσῃ, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Περσας, Ἡροδτ. 3, 92. κατὰ Πτολ. ὑπῆρξει ἡ Δαρεῖτις, ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐκτεινομένη πλὲ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας.

Δαρεῖτις, ίδος, ἡ. = Δαρεῖται.

Δάρης, ητος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου καὶ πατὴρ τοῦ Φηγέως καὶ Ἰδαίου, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 9. — 2) Ποιητὴς ἐκ Φρυγίας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας καὶ ὅτι ἔγραφεν ἐν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον ἡ Φρυγία Ἰλιάς, ὅπερ ὅμως φαίνεται πολὺ μεταγενέστερον, Αἰλ. ποικ. Ἴστ. ιά', 2.

Δάρνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας, ταυτὸν Δέρνα, Πτολ. ὄθεν Δαρνεῖς, οἱ κάτοικ.

Δάρνις, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας, Ἄμμιαν.

Δασσαί, αἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Στέφ. Βυζ.

Δασκυλεῖον καὶ **Δασκύλιον**, τό. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἐπί τινος εὐρυθῦς ὁμωνύμου λιμένος, καθέδρα ἑνὸς τῶν Σατραπῶν τῆς Περσίας, ταυτὸν Δασκύλων· ἡ διὰ τοῦ ι γραφὴ ἔστι συνηθεστερ. Ξενοφ. Στραβ. Ἀρρίαν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ε εὑρίσκει παρ' Ἡροδτ. 6, 33. ὄθεν, Δασκυλίτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικ.

Δασκυλίτις, ιδος, ἡ. Τοῦ Δασκυλίου, ἡ Δασκυλίτις χώρα, χώρα τῆς Βιθυνίας τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πολις ὑπῆρχεν τὸ Δασκύλιον, Θουκ. ά, 129. — 2) — λίμνη, ἡ, Λίμνη τις ἐν Βιθυνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Δασκυλίου, Στραβ.

Δάσκυλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λύνου, βασιλέως τῆς Μυσίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀπολ. Ῥod. Β, 776 Ἀπολλόδ.

Δάσκων, ωνος, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ Δασκωνικοῦ κόλπου, Θουκ. έ, 66. ὄθεν, Δασκώνιος, ὁ κάτοικ.

Δάσκων, ωνος, ὁ. Συρακούσιός τις ὅστις λέγεται ὅτι ὑπῆρξε πρῶτος τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Καμαρίναν, Θουκ. ὅ, 5.

Δασύλλειος, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς τὰ Μέγαρα.

Δατάμης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Καμισσάρους ἐκ Καρίας, στρατηγὸς τῶν Περσῶν καὶ Σατράπης τῆς Κοίλης Συρίας ἐπὶ Βασιλέως Ἀρταξέρξου, ὅστις συνωμόσας ἔπειτα ἐναντίον τοῦ μονάρχου τούτου, ἐφονεύθη διὰ προδοσίας τοῦ πιστοῦ του Μιθριδάτου, Κορν. Νεπ.

Δαταφέρνης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ συνωμόσας κατὰ τοῦ Βήσσου, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Βασιλέα Δαρεῖον, Ἀρρίαν.

Δάτις, ιδος, ὁ, καὶ Δάτις. Μῆδος τὸ γένος, στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔστειλε μετὰ τοῦ Ἀρταφέρνους καὶ μ' ἓν πολυάριθμον στράτευμα Περσῶν διὰ νὰ καταστήσωσι τὴν Ἑλλάδα κατ' ἀρχὰς ἐλθὼν ὁ Δάτις εἰς τὴν Εὐβοιαν, καταπόρθησε τὴν πόλιν Ἐρετριαν, αἰχμαλωτίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς· ἐκεῖθεν δὲ ἀποβὰς εἰς τὸν Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ γενναίου αὐτῶν στρατηγοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδτ. ὄθεν, Δατισμός, λέγεται ὅτε τις ἐκφράζεται κακῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Πέρσης Δάτις, Ἀριστοφ. Ἐφ. 289.

Δάτον, τό, καὶ Δάτος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν, κειμένη πλησίον τοῦ Παγγαίου ὄρους καὶ τῆς πόλεως Φιλίππων, ταυτὸν Καβάλα, λιμὴν τῶν Φιλίππων — τὸ Δάτον, παρ' Ἡροδτ. καὶ ἡ Δάτος παρὰ Σκύλ. ὄθεν, Δατηνός, ὁ κάτοικ.

Δαῦλας, αἱ. Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Νικαίας, ταυτὸν Ἰονίλη.

Δαυλία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίδος κειμένη παρὰ τὸ Τόμαρον ὄρος νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀπολλωνίας. — 2) = Δαυλίς.

Δαυλιάς, άδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Δαυλίας οὖσα· ἐπιθ. τῆς Ἀηδόνος εἰς τὴν ὁποίαν μετεμορφώθη ἡ Φιλομήλα γυνὴ τοῦ Τηρέως Βασιλέως τῆς Δαυλίδος, Θουκ. β', 29.

Δαυλιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Δαυλίδος, οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνατραφεὶς μικρὸν παρὰ τῷ Βασιλεῖ τῆς Δαυλίδος Στροφίῳ, Αἰσχύλ. Χοηφ. 670. Στράβ.

Δαυλίτης, ου, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Πανὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, Παυσ. η', 25.

Δαυλίτις, ίδος, ἡ. Ὄνομα τῆς Δαυλίδος, ἡ εἰς τὴν Δαυλίδα ἀνήκων· καὶ Οὐσία. ἡ Δαύλιος, κάτοικ. τῆς Δαυλίδος, Ἡροδτ. 8, 35. — 2) ἡ Δαυλία = Δαυλίς.

Δαυλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κεφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Δαυλίς. Παυσ.

Δαυλίς, ίδος, ἡ, ὕστερον καὶ Δαυλία. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπί τινος ὑψηλοῦ τόπου καὶ καλῶς ὠχυρωμένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτε ἐβασίλευε τὰ μάλα ὁ Τηρεὺς ἄνηρ τῆς Φιλομήλης καὶ ὅπου συνέβη ἡ μεταμορφωσις αὐτῶν καὶ τῆς Πρόκνης ἀδελφῆς τῆς Φιλομήλης, ταυτὸν χωρίον Δαυλία λεγόμενον, Ὁμ. Ἰλ. Β, 520. Θουκ. β, 29. ἀπὸ ταύτης τῆς πόλεως ἔφερετο μία στενὴ ὁδὸς διὰ τῶν προποδων τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πρὸς τὴν ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ἥτις Σχιστὴ ὁδὸς ἐκαλεῖτο· ἐπὶ ταύτης λέγεται ὅτι ὁ Οἰδίπους ἐφόνευσε τὸν πατέρα αὐτοῦ Λάϊον Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 734, 1411. Δαυλίς, παρ' Ὁμ. Στράβ. καὶ Παυσ. Δαυλία, παρὰ Στεφ. Θουκ. Ἀπολλόδ. καὶ τὸ Δαυλιον παρα Πολυβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Δαυλίδα χώρα ἐκτεινομένη ἕως τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ, Παυσ. ἡ παρὰ Θουκ. β', 29. καὶ τὸ Δαύλιον, Στράβ.

Δαυνία, ἡ, Ἀpulia Daunia Χώρα τῆς κατω Ἰταλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀπωνλίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν Terra di Bari καὶ ἓν μέρος τῶν Βασιλειάτων ἐπὶ τοῦ Βασιλείου τῆς Νεαπόλεως, Πολύβ. — ὄθεν Δαύνιος, ία, ιον, τῆς Δαυνίας, καὶ, Δαύνιοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Δαῦνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἴαπυγος καὶ Πευκετίου ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ χώρα Δαυνία, Στέφ. Βυζ.

Δαυρίτης, ου, ὁ. Γαμβρὸς καὶ στρατηγὸς τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, Ἡροδτ.

Δαφναγόρας, ου, ὁ. Μουσικός τις, παρὰ Ξεν.

Δάφναι αἱ Πηλούσιαι, καὶ Δαφνη, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου ἀπέχον 16 μίλια ῥωμαϊκὰ τοῦ Πηλουσίου, Ἡροδτ. 2, 30. Στέφ. Βυζ. ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Τάφνη, ταυτὸν ἐν Σειριάδι· — ὄθεν, Δαφναῖοι, οἱ κάτοικ.

Δαφναία, ἡ· ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις εἶχεν ἕνα ναὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐν Σπάρτῃ, Παυσ. γ', 25.

Δαφναῖος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Ἀντιόχειαν μέσα εἰς ἓν ἄλσος ἐκ δαφνῶν.

Δάφνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνειοῦ ἢ κατ' ἄλλους τῆς Γῆς καὶ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, Νύμφη καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτεμιδος, ἥτις ἠγαπήθεἰσα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ διωκομένη ὑπ' αὐτοῦ μετεμορφώθη εἰς τὸ δένδρον τῆς δάφνης, Παυσ. η', 20. Φιλοστρ. — 2) Νύμφη τις τῶν ὀρέων ἥτις ὑπῆρξε προμαντις εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρὸ τῆς Πυθίας, Παυσ. ί, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἐστρατεύσασα μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὰς Θήβας, ἐλήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἐστάλη ὡς ἄθυρον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὅστις ἔκαμεν αὐτὴν περίφημον μάντιν, Διοδ. Σικ. δ', 66. ἄλλως δὲ καλεῖται αὐτη καὶ Μαντώ.

Δάφνη, ἡ. Κώμη πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐν τῇ Συρίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἓν ἱερὸν ἄλσος δαφνῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Δαφ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

ναίου Ἀπόλλωνος, Στράβ. — 2) πόλις τῆς Λυκίας, Στεφ. Βυζ. — 3) = Δάφναι· ὄθεν, Δαφνίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. τῆς Δάφνης.

Δάφνις, ιδος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν, γεννηθεὶς ἐν Σικελίᾳ, εἰς ἄκρον ὡραῖος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ψάλλῃ τὸν αὐλόν, διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Πανός· εἰς τοῦτον ἐρασθεῖσα Νύμφη τις Ἐχεναὶς λεγομένη, καὶ ζηλοτυπήσασα μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς λίθον, Θεοκρ. Εἰδ. α', 19. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 18. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἀβύδου, Ἡροδτ.

Δαφνοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων ἀπέναντι τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀνήκων πρότερον εἰς τοὺς Φωκεῖς, Θουκ. ή, 24 Στράβ. ὄθεν, Δαφνούντιος καὶ Δαφνούσιος, ὁ κάτοικ.

Δεβρίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου, Σκύλ.

Δεῖγμα, ατος, τό. Τόπος ἡ ἀγορὰ ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιῶς τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἐξετάζονται ὅλαι αἱ ἐρχόμεναι ἔξωθεν πραγματεῖαι, Σειρ. Ἑλ. ε', 1. 21.

Δείναρχος, ὁ. Κορίνθιος, ῥήτωρ καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους καὶ εὐνους Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων· σώζονται αὐτοῦ τρεῖς λόγοι ῥητορικοί. Δημ.

Δεινεάδας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Θουκ.

Δεινίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ. πρὸς Λεπτ.

Δείνις, ιος, ὁ. Τίος τοῦ Μεγα Αἰγινήτης, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ ὡς νέον ἐξιστίου κάλλους, Νεμ. 8. 28.

Δεινοκράτης, ους, ὁ. Ἀρχιτέκτων, ὅστις ἔφκοδε τὸν πλοῦν τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, Λουκ.

Δεινομάχη, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Κλεινίου καὶ μήτηρ τοῦ περιφήμου Ἀλκιβιάδου, Αἰλ.

Δεινόμαχος, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος στωϊκὸς, παρὰ Λουκ.

Δεινομένης, ους, ὁ. Αἰτναῖος, πατὴρ τοῦ Ἱέρωνος καὶ Γέλωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, Πινδ. Ἡροδτ. 7, 145.

Δεινώ, οῦς, ἡ. Dino. Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, μία τῶν Γραιῶν καὶ ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων, Ἀπολλόδ. β', 4, 2.

Δείων, ωνος, ὁ. Πολέμαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων, Ξενοφ. — 2) Ἕλλην Ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν Περσῶν, Λουκ. Μακρβ. 12.

Δειράδες, αἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, Στεφ. Βυζ.

Δεκατηφόρος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Αἰγινήταις, Παυσ. α', 42.

Δεκέλεια, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλὴν, Ἡροδτ. Θουκ. Στράβ. ὄθεν ἐπίρρ. Δεκελειῆθεν, Ἰωνικ. Δεκελῃῆθεν, ἐκ Δεκελείας, Ἡροδτ. Δεκελειάζε, εἰς Δεκέλειαν, καὶ Δεκελειῆσι, ἐν Δεκελείᾳ, Στεφ. Βυζ. — 2) Δεκελειεύς, έως, Ἰωνικ. Δεκελεύς, έος, ὁ κάτοικ. τῆς Δεκελείας, Ἡροδτ. 9, 73. — 3) Δεκελειακὸς, ἡ, όν, τῆς Δεκελείας. ὁ Δεκελειακὸς πόλεμος, οὕτως ἐλέγετο ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἀλκιβιάδου κυριεύσαντες τὴν Δεκέλειαν καὶ ἐχυρώσαντες αὐτὴν, ἐρήμωσαν καὶ ἠφάνισαν τὴν Ἀττικήν, Δημ.

Δέκελος, ὁ. Ἥρως τις, ὁ ὁποῖος ἐμήνυσεν τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Θησέως εἰς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς Κάστορα καὶ Πολυδεύκην, Ἡροδτ. 9, 73.

Δεκιήται, οἱ· Deciates. Λαὸς τῆς Νερβωνίτιδος Γαλλίας, κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λιγύης χώρας ἡ Λιγουρίας, Στράβ.

Δέκιος, ὁ, Decius. Ὄνομα διαφόρων ἀρχαίων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος ἦν ὁ ὕπατος Δέκιος Π ὅστις ἐπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Πύρρου Βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ 475 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης. Πολύβ.

Δέκιμος, ὁ. Ὄνομ. τύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Στράβ.

Δελματία, ἡ, = Δαλματία, Στεφ Βυζ.

Δέλτα, τό, σκλιτ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ κάτω μέρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν περιεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Πηλουσιακοῦ βραχιόνος τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ σχηματίζον ἓν μέγα τρίγωνον, ταυτὸν Μαχελὲκ ἢ νῆσος τοῦ Δέλτα, Ἡροδτ. α, 13. ἡ δὲ τοῦτο τὸ εὐφορώτερον καὶ τερπνότερον μέρος ὅλης τῆς λοιπῆς Αἰγύπτου, ἔχον πολλὰς ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, Στράβ. Πλάτ. — 2) Χώρα τῆς Θράκης ἥτις, κατὰ Rennel, σχηματίζεται ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τῆς Προποντίδος καὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, εἰς σχῆμα ἀνὰ μεγάλου Τριγώνου, κατὰ δὲ d'Anville, ἡ Τριγωνοειδὴς ἄκρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ Βυζάντιον, ἥτις παρ' Ἀθην. Δελκὴν κέκληται, ταυτὸν Δέρκων· Ξενοφ. Κυρ. Ἀν. ζ', 1, 33. — 3) Νῆσος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη ὑπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Παταλήνη ἐλέγετο, Στράβ. Ἀρρν. — 4) Ῥώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἀρχαῖα μνημεῖα.

Δέλφειος, α, ον. Τῶν Δελφῶν, ὁ Δέλφειος βωμὸς, παρ' Ὅμ. Ἴλ. Ο, 256. Ἰδε Πύθιος.

Δελφικός, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν ἐν Δελφοῖς λατρείαν αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ αὐτόθι περίφημον μαντεῖόν του, Ὀβιδ.

Δελφίνη, ἡ. = Δελφύνη, ἡ.

Δελφίνης, ου, ὁ· καὶ Δελφὼν, ὁ (ν), Ὄνομα τοῦ δράκοντος Πύθωνος τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν ὁ Ἀπόλλων εἰς τοὺς Δελφοὺς· Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. Διον. Περ 442. Ἰδε Πύθων.

Δελφινία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις, Πολυδ. η', 10.

Δελφίνιον, τό (– – υυ). Κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις καὶ διαστημόν τι ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδικάζοντο οἱ ἔνοχοι φόνου τινὸς καὶ δυνάμενοι νὰ ὑπερασπισθῶσι μὲ εὐλόγους αἰτίας τῆς τοιαύτης πράξεώς των. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βοιωτίας ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετρίας, ἔστι καὶ Ἱέρας λιμὴν ἐλέγετο, Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Χίου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, ταυτὸν Λιμὴν Δέλφιον λεγομένη, ἔχουσα ἓνα ὀχυρὸν πύργον, Θουκ. η', 38.

Δελφίνιος, ὁ (– – υυν) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὑπὸ τούτου τοῦ ὀνόματος μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἀθήναις. Ἐκλήθη δὲ οὕτως εἴτε διότι ἐφόνευσε τὸν δράκοντα Δελφίνην, ἢ διότι καθήμενος ἐπὶ τινος Δελφῖνος ἢ μεταμορφωθεὶς εἰς Δελφῖνα, ἐπροηγεῖτο τῆς ἀποικίας τῶν Κρητῶν ἥτις ἦλθεν καὶ ἐσκηψεν εἰς τινας χώρας τῶν Δελφῶν, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 493. Πλουτ. Θησ. 14.

Δελφοί, οἱ. Πόλις τῆς Φωκίδος, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς Ἑλλάδος πόλεων, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ· εἰς ταύτην εὑρίσκετο τὸ περίφημον καὶ ἀρχαῖον μαντεῖον καὶ ὁ ναὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦν ἡ ἐξαίρετος κρήνη Κασταλία λεγομένη· ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως ἐπαινηγυρίζοντο κατὰ τριετίαν οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἐνταῦθα τὸν ἐρέποντα Πύθωνα· εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ εὑρίσκοντο μεγάλοι καὶ πλούσιοι θησαυροὶ τοὺς ὁποίους ἀφιέρωσαν κατὰ καιροὺς διάφοροι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας, τὸ δὲ ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ ἦν κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ, ὡσαύτως καὶ ὁ τρίπους ἐπὶ τοῦ ὁποίου καθήμενη ἡ ἱέρεια τοῦ ναοῦ ἐπροφερε τοὺς χρησμούς. Ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πόλις τῶν Δελφῶν καὶ Πυθώ, ταυτὸν δὲ Παστρί, Ὅμ. Ὕμν. κζ', 14. Πίνδ. — ὄθεν, Δελφοί, Ἐυρ. ὁ Δελφὸς, κάτοικ. τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν, Πινδ. καὶ, Δελφικὸς, ἡ, όν, τῶν Δελφῶν ἢ εἰς τοὺς Δελφοὺς ἀνήκων, τὰ Δελφικὰ ἆθλα, αὐτὶ οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες, Σοφ. Ἠλ. 672. καὶ, Δελφὶς, ίδος, ἡ, = ἡ Δελφικὴ, ἡ Δελφὶς πέτρα, Στράβ.

Δελφός, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελανδοῦς θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Δελφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις τῶν Δελφῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 16. — 2) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κελαινοῦς, ὅστις, λέγουσιν ὅτι, αὐτὸς πρῶτος ἔκτισε τὴν πόλιν τῶν Δελφῶν, Παυσ.

Δελφουσία, = Θέλπουσα, Στεφ. Βυζ.

Δελφύνη, ἡ (υ). Θήλυς Δράκαινα, ἔχουσα σῶμα ὄφεως καὶ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ὁ Τυφὼν ἔστειλε νὰ φυλάττῃ τὸν Δία πληγωθέντα ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. α', 6, 3. — 2) ὀρθότρ. Δελφίνη, ἡ· παραβλ. Brunk. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 706. — 3) = Δελφίνης.

Δεξαμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 44.

Δεξάμενος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων κατοικῶν ἐν Βουρᾷ πόλει τῆς Ἀχαΐας, Καλλιμ. εἰς Δηλ. 102. ἢ Βασιλεὺς τῆς Ὀλενοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ, πατὴρ τῆς Δηϊκοίρας ἢ Μηκισιμάχης γυναικὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολόδ. β', 5, 5.

Δεξιθέα, ἡ. Νύμφη, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Μίνωος τὸν Ἐξάκιον, Ἀπολ. γ', 1, 2.

Δεξίθεος, ὁ. Ποιητής τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 14.

Δεξίνικος, ὁ. Παράσιτός τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ Πλοῦτ. 800

Δεξιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, Ξενοφ.

Δέρας, τό. Φρούριον τῆς Σικυώνος ἐν Πελοποννήσῳ, Στεφ. Ἡρόδτ. 7, 1, 22. Schneid. τὰ ἄλλους ἐὰ Γέρας.

Δέρβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἰκονίου, Στράβ.

Δέρβικες καὶ Δερβίκαι, αἱ. Ἔθνος τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦν περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Ὄξου ποταμοῦ, Στράβ. Ἀλλ. παρὰ Διον. Περ. 738. καὶ Δερβίκιοι.

Δέρβιοι, οἱ, = Δέρβικες, Στεφ. Βυζ.

Δερδας, α, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρριδαίου, ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα καὶ Φιλίππου τῶν Μακεδόνων, τοπάρχης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Ἐλιμείας χώρας, Θουκ. α', 57.

Δέρβων, ωνος, ἡ· καὶ Δέρτων, Στεφ. Βυζ. Dertona. Πόλις τῆς Λιγουρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰτ. Μᾳ, ταυτὸν Tortona, Στράβ.

Δερκέβιοι, οἱ, ἴδε Δέρβικες.

Δερκέτης, ου, ὁ. Ἀγροϊκός τις καὶ γεωργὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1028.

Δερκετώ, οῦς, ἡ· ἡ αὐτὴ καὶ Ἀτάργατις λεγομένη. Θεὰ τῶν Σύρων, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ πλάττουσιν ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἰχθύος, ἔχοντος κεφαλὴν γυναικός, ὡς σύμβολον τῆς προξενουμένης εὐφορίας καὶ φοσιμότητος τῆς γῆς διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑδάτων ἀτμίσεως· Διοδ. Σικ. β', 4. Λευκ. Συρ. Θε, Στράβ.

Δερκυλίδας, ου, καὶ Δερκυλλίδας, ὁ, Σπαρτιατικὸς ἐπικαλούμενος Σίσυφος. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, νικήσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Σατράπην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ στρατηγὸς τῶν Περσῶν Τισαφέρνην, Θουκ. ὀρθτρ. Δερκυλίδας.

Δερκύλος, ὁ (ῠ). Ἀθηναῖος, ἀπαγγελλόμενος τὸν ὑποκριτὴν τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρου, Ἀριστοφ. Σφηκ. 78. — 2) Εἷς τῶν δέκα ἀποσταλμένων πρέσβεων ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον καὶ ὁπαδὸς τοῦ μοναρχου τούτου, Δημοσθ. ἡ γραφ. παρέμβ. Δέρκυλλος εὕρηται ἐν τῇ τοῦ Ρείσκ. ἐκδοσ. Δημοσθ.

Δέρκυνος, ὁ. Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλεβίωνος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπολέμησεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε οὗτοι τοῦ ἥρπασαν τινὰς τῶν βοῶν τοῦ Γηρυόνου τὰς ὁποίας ἔφερε εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπολόδ. β', 5, 10.

Δέρος, ἡ· ἡμαρτμ. γραφ. παρὰ Θουκ. η', 27. ἔνθα νῦν Δέρος κεῖται.

Δερρεᾶται, ἰδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος τιμωμένης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν τῇ Λακεδαίμονι, Παυσ. γ', 20.

Δερρίς, ἰδος, ἡ, ἄκρα. Ἀκρωτήριον κείμενον μεσημβρινῶς τῆς Σιθωνίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, τανῦν Καβο-Δρεπανοι, Στράβ.

Δερσαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Νέστου ποταμοῦ, Ἡροδότ. 7, 110.

Δευκαλίδης, ου, ὁ, αἱτί Δευκαλιωνίδης. Τίος τοῦ Δευκαλίωνος ὁ Ἰδομενεύς, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 117. — 2) Πληθ. οἱ Δευκαλίδαι, αἱτινὲς οἱ Ἕλληνες ἐν γένει, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 266.

Δευκαλίων, ωνος, ὁ (ῐ). Τίος τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Πανδώρας, Ἡσιοδ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 185. βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὠνομάσθησαν ἔπειτα Ἕλληνες ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος· ὅτε δὲ ὁ Ζεὺς ἀπεφάσισε νὰ ἀφανίσῃ διὰ κατακλυσμοῦ τὴν Ἑλλάδα ὅλην καὶ Θεσσαλίαν, ὁ Δευκαλίων διεσώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύρρας ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὅπου κατὰ συμβουλὴν τοῦ μαντείου θέλοντες νὰ ἀνορθώσωσιν αὖθις τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔρριψαν πέτρας ὀπισθεν αὐτῶν καὶ ἐξ ἐκείνων μὲν ἔσαι ἔρριπτεν ὁ Δευκαλίων ἐγεννήθησαν ἄνδρες, ἐκ δὲ τῶν ὅσων ἔρριπτεν ἡ Πύρρα ἐγεννήθησαν γυναῖκες· ὁ Δευκαλίων εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ ὑπηκόους του τὴν θρησκείαν τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὴν λατρείαν τῶν ὡφελησάντων θεῶν· ἐκ δὲ τῆς Πύρρας ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ἕλληνα καὶ Ἀμφικτύονα καὶ μίαν θυγατέρα τὴν Θυμένην, κατά τινας δὲ καὶ τὴν Μελανθώ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Δελφὸν, Πινδ. Ὀλ. θ, 66. Ἀπολόδ. α', 7, 2. — 2) Τίος τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, κατὰ τοῦ Ἰδομενέως, εἷς καὶ οὗτος τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ὅσοι ἦλθον μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ὕστερον δὲ ἔπλευσεν καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 451. Ἀπολόδ γ', 1, 2. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἐπισήμων Τρώων τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεύς, Ὅμ. Ἰλ. Υ, 492. — 4) Πληθ. οἱ Δευκαλίωνες, ὡ υἱοὶ τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ Ἕλλην καὶ Ἀμφικτύων, Θεοκρ. εἰδ. ιζ', 141. Λουκ.

Δευκαλίων, ωνος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου πλησίον τοῦ ὀκρωτηρίου Πύρρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Στράβ.

Δευρίοπος, ἡ. Χώρα τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἐριγῶνος· ὅθεν Δευρίοποι, οἱ κάτοικ. Στρεβ.

Δηϊάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ἀπολόδ. α', 2, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, ἀδελφὴ τοῦ Μελεάγρου καὶ γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ὡραιότητα καὶ ἡρωϊκὴν φύσιν. Φεύγων ποτὲ μετ' αὐτῆς ὁ Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Αἰτωλίας καὶ μέλλων νὰ διαβῇ τὸν Ἕβενον ποταμὸν, τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Κένταυρον Νέσσον, ὅστις ἠθέλησε νὰ τὴν διαβιβάσῃ διὰ τοῦ ποταμοῦ τούτου· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἰδών, ὅτι οὗτος ἐπεύθυμει μᾶλλον νὰ τὴν καταπίσῃ εἰς τὰς αἰσχρὰς ὀρέξεις του, καὶ παροργισθείς, ἐτόξευσεν αὐτὸν μ' ἓν ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ ἐκεῖνα βέλη, τὰ ὁποῖα ἦσαν βεβαμμένα εἰς τὸ αἷμα τῆς Λερναίας Ὕδρας· ἀποθνήσκων ὁ Νέσσος, εἶπεν εἰς τὴν Δηϊάνειραν νὰ λάβῃ μέρος ἐκ τοῦ ἀπορρέοντος αἵματός του καὶ ὅτε ἤθελεν ἰδῇ ἔτι ὁ Ἡρακλῆς δὲν φυλάττει τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, νὰ τὸ μεταχειρισθῇ προσφέρωντάς το εἰς αὐτὸν ὡς ἀλεξητήριον τοῦ πάθους της· μετὰ χειρὸν μαθοῦσα ἡ Δηϊάνειρα, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἠγάπησε τὴν Ἰόλην, ἔστειλεν εἰς αὐτὸν ἓν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων του ἀλειμμένον μὲ τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου τούτου, τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γενόμενος παράφρων ἀπὸ τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους ἐξ αὐτοῦ ἠσθάνθη, ἔκαμε θυσίαν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, ἐκ τοῦ ὁποίου συμβάντος ἡ Δηϊάνειρα ἀπελπισθεῖσα, ἐχρεμάσθη ἰδιοχείρως, Ἀπολόδ. β', 7, 5. κατὰ Σοφ. Τραχ. 684. ἐσφάγη αὐτὴ μόνη ἐπὶ τῆς συμφορικῆς κλίνης της.

Δηϊδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δυκομήδους Βασιλέως τῆς νήσου Σκύρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐγέννησεν τὸν Νεοπτόλεμον, ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ Θέτις τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Σκάλαμον τοῦ βασιλέως τούτου, θέλουσα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ ὑπαγῇ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Τρώων ἐκστρατείαν, Ἀπολόδ. γ', 12, 8. Βίων Εἰδ. ε', 9. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου καὶ γυνὴ τοῦ Εὐάνδρου, Διοδ. Σικ. δ', 80. παρ' Ὁμήρ. ἐν Λαοδάμεια, ὅπερ ὄρα. — 3) Γυνὴ τοῦ Πειριθόου βασιλέως τῶν Λαπιθῶν, ἥτις συνήθως Ἱπποδάμεια ἐλέγετο, Πλουτρ. Θησ. 30.

Δηϊκόων, ωντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μεγάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μανίᾳ του ἐφόνευσεν, Ἀπολόδ. β', 7, 8. — 2) Τίος τοῦ Περγάσου ἐκ Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ μάχῃ, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 534.

Δηϊλέων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Δηϊμάχου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λύτολύκου, συνεστρατεύσας μὲ τὸν Ἡρακλέα ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων καὶ πλησθεὶς, ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀσίαν περὶ τὴν πολιν Σινώπην, ἀπ' ὅπου ὕστερον διαβαίνοντες οἱ Ἀργοναῦται, ἔλαβον αὐτὸν ὁμοῦ μὲ τὸν ἀδελφόν του εἰς τὴν Κολχίδα Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 958.

Δηΐμαχος, ὁ. Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολόδ. α', 9, 9. — 2) Πατὴρ τῆς Ἐναρέτης γυναικὸς τοῦ Αἰόλου, Ἀπολόδ. α', 7, 3. — 3) Πατὴρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ Δηϊλέοντος ἐκ Θεσσαλίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Β', 955.

Δηϊόκης, ου, Ἰωνικ. εω, ὁ. Μῆδος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Φραόρτου καὶ πρῶτος Βασιλεὺς τῆς Μηδίας, ἀφ' οὗ αὐτὴ ἔχει ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῶν ἀρχαίων Βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας περὶ τὸ 695 ἔτος πρὸ Χρ. ἀνὴρ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἐπιείκειαν, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὑψώθη εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, Ἡροδότ. 1, 73, 96.

Δηϊονεύς, έως, ἡ. Τίος τοῦ Εὐρύτου ἐξ Οἰχαλίας, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ὑπανδρευσε μετὰ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιδος. Πλουτρ. Θησ. — 2) = Δηΐων, ἀριθμ. 1, Ἀπολόδ. γ', 15, 1. — 3) Πατὴρ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίονος, Πινδ.

Δηϊονίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Δηϊονέως, ὁ Κέφαλος, Καλλιμ. Τμ. εἰς Ἄρτ. 209.

Δηϊόπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Τζέτ.

Δηϊόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τριπτολέμου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐμόλπου, Παυσ.

Δηϊοπίτης, ὁ (ῐ), Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ἰλ. Λ, 420. καὶ Δηϊόπτης, Ἀπολόδ. γ', 12, 15.

Δηϊπύλη, ἡ (ῠ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τῆς Ἀμφιθέας, γυνὴ τοῦ Τυδέως καὶ μήτηρ τοῦ Διομήδους, Ἀπολόδ. α', 9, 13.

Δηϊπύλος, ὁ. Φίλος καὶ σύντροφος τοῦ Διομήδους εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 325.

Δηΐπυρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων Ἡρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλένου, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 578.

Δηϊφόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γλαύκου, ζῶσα εἰς ἐν σπήλαιον πλησίον τῆς πόλεως Κύμης ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ὑπηρετοῦσα ὡς ἱέρεια τὸν Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρὸς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐλθὼν ὁ Αἰνείας, ὅτε ἔφευγεν ἐκ τῆς Τροίας, ὡδηγήθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Ἅιδην, Οὐιργ. Ὀβιδ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Δημοφίλη.

Δηϊφοβίδης, ὁ. Τίος τοῦ Ἱππολύτου ἐξ Ἀμυκλῶν, Ἀπολόδ. β', 6, 2. — 2) Τίος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων Ἡρώων τῆς Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάριδος ἔλαβεν οὗτος τὴν Ἑλένην εἰς γυναῖκα, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 94. Ἀπολόδ γ', 11, 5.

Δηϊφονεύς, ὁ. Τίος τοῦ Εὐήνου μάντεως ἐκ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας, Ἡροδότ.

Δηϊφόντης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Τρηχὼ θυγατέρα τοῦ Τημενοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους, διεδέχθη παρ' αὐτοῦ μετὰ θάνατον τὸν θρόνον, Ἀπολόδ. β', 8, 1.

Δηϊφῶν, ἴδε Δημοφῶν.

Δηΐων, ονος, ὁ, ἔτι δὲ Δηΐων καὶ Δηϊονεύς. Τίος τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, Βασιλεὺς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Διομήδης θυγατρὸς τοῦ Ξούθου τὸν Ἄκτορα, Φύλακον, Κέφαλον καὶ τὴν Ἀστεροπαίαν, Ἀπολόδ. α', 7, 3. 9, 4. καὶ Στράβ. παρβλ. Heyne. Ἀπολόδ. σελ. 99. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, Ἀπολόδ. β', 7, 8.

Δηλία, ἡ (Δῆλος). Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος γεννηθείσης ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Πληθ. αἱ Δηλίαι· αἱ ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου τιμώμεναι θεαί, ἡ Ἄρτεμις, Ἀφροδίτη καὶ Δήμητρα, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 834. — 2) ἡ Δηλία, πρεσβυτερ. καὶ = Δηλιὰς, Ξενοφ. Ἀπολ. Σωκρ. γ', 8, 2.

Δήλια, τὰ, προσωνυμ. Ἱερὰ. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς πᾶσαν πεντετηρίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. γ', 104. ὡς Δηλιάς.

Δηλιάδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν, Ἀπολόδ. β', 3, 1.

Δηλιακός, ἡ, όν. Τῆς Δήλου ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων, Θουκ.

Δηλιάς, άδος, ἡ. Τῆς Δήλου ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκουσα, π. χ. αἱ Δηλιάδες κοῦραι, αἱ Νύμφαι τῆς Δήλου, Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 157. ἰδίως δὲ ἡ Δηλιὰς, = Δηλία, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ ναῦς ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀποσταλλόμενοι παρὰ τῶν Ἀθηναίων, ἤρχοντο εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅτε ἐπανηγυρίζετο αὐτόθι ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ νὰ προσφέρωσι τὰς θυσίας εἰς τὸν θεὸν τοῦτον, τὰς ὁποίας ἡ Θησεὺς ἔταξεν, ὅτε ἔλθων εἰς τὴν Κρήτην καὶ φονεύσας τὸν Μινώταυρον, ἐπέτρεψεν εὐτυχῶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Αὕτη δὲ ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ναὸς ἐλέγετο ὅτι ἦν ἡ αὐτή, ἥτις ἔφερε τὸν Θησέα εἰς τὴν Κρήτην. Πλατ. Φαίδρ.

Δήλιον, τό· κυρ. ὁ Ναὸς τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος. — 2) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ᾠκοδομημένον κατ' ἐκείνου τῆς νήσου Δήλου· Ἡρόδτ. Θουκ. δ', 91. — 3) Χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, Στραβ. δ'. Ἐνν. Δηλιεύς, έως, ὁ κάτοικος. Στέφ.

Δήλιος, ία, ιον. Τῆς Δήλου, ἢ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον ἀνήκων· ἡ Δηλία χώρα, = ὄρος Κύνθος ἐπὶ τῆς Δήλου, Αἰσχ. Εὐμ. 9. — 2) ὁ Δήλιος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, γεννηθέντος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, Θουκ. Καλλιμ. πληθ. οἱ Δήλιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Δήλου. Ἡρόδτ.

Δῆλος, ἡ. Νῆσος μικρὰ μεταξὺ τῶν Κυκλάδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐντεῦθεν γέννησιν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ἀστερία καὶ Ὀρτυγία ὀνομαζομένη. Οἱ μῦθοι ἀναφέρουσι περὶ αὐτῆς ὅτι, ὅτε ἔμελλεν ἡ Λητὼ νὰ γεννήσῃ τὴν Ἄρτεμιν, μὴ εὑρίσκουσα ἄλλον τόπον ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ τὸ νὰ κατατρέχετο ἀπὸ τὴν Ἥραν, ὁ Ζεὺς ἔκαμε νὰ ἀναφανῇ ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ νῆσος αὕτη, ἥτις ἐπὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Δῆλος, ἤτοι, τότε πρῶτον φανερωθεῖσα· ἐνομίζετο δὲ ἴδιως ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ δὲν ἐσυγχωρεῖτο νὰ θάπτηται οὐδεὶς νεκρὸς ἐπ' αὐτῆς. Περίφημος ἦν ὁ ἐντεῦθεν ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὅμως σπανίως ἀναφαίρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν Συγγραφέων. Ὅμ. Ἔπ. Ἀπολ. 16. Ἐτυμ. Μεγ. ἔστι δὲ καὶ Δᾶλος, ἡ, Δωρ. ταὐτὸν Δήλος κοινότερ. Δήλαιος, ἀκτοίκητος σχεδόν, περιέχουσα πολλὰ λείψανα τῶν ἀρχαίων μνημείων της. — 2) Οὕτως ὠνομάζετο ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Δήλου, ἐπὶ ὑπῆρχε τὸ πάλαι ὁ Ναὸς τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυγκεντρούτο ἀνὰ πᾶσαν πεντετηρίαν κοινοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, Ἡρόδτ.

Δημάγετος, ὁ, ἡ Δημαγέτας. Βασιλεὺς τῆς Ῥώδου, ὅστις διετάχθεὶς ὑπὸ τοῦ Μαντείου νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ θειοτάτου τῶν ἀνθρώπων, ὑπανδρεύθη τὴν κόρην τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Διαγόραν, Πινδ.

Δημάδης, ὁ. Ἀθηναῖος, εἷς τῶν περιφήμων ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ εὐνοῦς Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου συνήργει κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, Δημ. Στέφ.

Δημαινέτη, ἡ. Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Ἀρχιτέλους εἰς τὴν ὁποίαν ἐφάνη πρῶτον ὁ Ἥρως Τέξαρις, Λυκ. Σεῦδ, β'.

Δημαίνετος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, Ξενοφ.

Δημάρατος, ὁ, Ἰων. Δημήρητος, Δωρ. Δαμάρατος. Ἐκ τοῦ ἀρέ καὶ δῆμος. Τίος τοῦ Ἀρίστωνος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν, ὅστις καταπεχθόμενος ὑπὸ τοῦ συμβασιλέως αὐτοῦ Κλεομένους καὶ κατηγορηθεὶς ὡς υἱὸς νόθος τοῦ Ἀρίστωνος, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Περσίας Δαρεῖον τὸν Ὑστάσπου τὸ 491 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως· ὕστερον δὲ, ἠκολούθησε τὸν Ξέρξην εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡρόδτ. 6, 63. οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, οἱ ἀπὸ Δημαράτου τοῦ Δέκωνος λεγόμενοι, διέμειναν εἰς τὴν Ἀσίαν πολὺν χρόνον ἀκμάζοντες, Ξενοφ. Ἀναβ. Κύρ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Θουκ. 5', 105. — 3) Κυρίλλιός τις, ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, Δημοσθ. — 4) Συγγραφεύς τις Ἕλλην ἀναφερόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀπολλοδώρου, Ἀπολλόδ. α', 9, 19.

Δήμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων, Θουκ. Ξενοφ.

Δημέας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Φιλοκράτους, Θουκ. — 2) Ἕτερός τις Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. ὅστις κατεσκεύαζεν ἐπαινωφορεῖα ἐν Ἀθήναις.

Δημήτηρ, γενικ. Δημήτρος, ἡ, Ἐπικ. Δημητέρος, Αἰτικ. Δήμητρα, ἐπικ. Δημητέρα. συνηθ. ἐκ τοῦ γῆ καὶ μήτηρ· παρὰ Ῥωμ. Ceres. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων Θεοτήτων τῶν Ἑλλήνων, θυγατὴρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Πλούτωνος, λατρευομένη ὡς Θεὰ τῶν καρπῶν καὶ τῶν προϊόντων ὅσα παράγει ἡ γῆ ἐκ τῶν κόλπων της, διδάξασα αὐτὴ πρώτους τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, ἐξ οὗ καὶ παρισταμένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς σύμβολον τῆς εὐφορίας καὶ γονιμότητος· ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἡρπάχθη ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τὴν ὁποίαν ἡ Δημήτηρ περιήρχετο ὅλην τὴν γῆν ζητοῦσα, ἕτε ἐλθοῦσα καὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐχαρήτησε πολλὰ καλὰ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, διδάξασα αὐτοὺς τὴν εὐνομίαν καὶ τὴν σύστασιν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἑορτάζοντο αὐτόθι ἐτησίως τὰ λεγόμενα Ἐλευσίνια, μία τῶν περιφημοτέρων καὶ μεγαλοπρεπεστάτων ἑορτῶν τῆς Ἑλλάδος· ἐκαλεῖτο πρὸς τούτοις Θεσμοφόρος, μὲ τὸ νὰ ἔφερεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς νόμους, διὰ τῶν ὁποίων στηρίζεται ἡ εἰρήνη καὶ εὐδαιμονία τῆς κοινωνικῆς ζωῆς· ἔτι δὲ καὶ Ἐλευσινία διὰ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς ἀρχαίαν λατρείαν της, Ὅμ. Ἰλ. καὶ Ὕμν. Δημ. 296. Ἡσ. Θεογ. 452-912, ὅθεν Δημήτριος, ία, ιον, ὁ ἐκ τῆς Δημήτρος ὡς ἡ καταγόμενος.

Δημητρέα, ἡ. Ὄνομ. κυρ. γυναικός, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 878

Δημητριάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, ἐτισθείσα ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὅστις ἔφερεν ἀποικίας εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων καὶ ὑπῆρξε πολὺν χρόνον λιμὴν τῆς Μακεδονίας, ταυτὸν πόλις Βόλος λεγομένη, ἐπίσημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, Πολύβ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη πλησίον τῶν Ἀρβήλων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δημητριεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Δημήτριον, τό. Νεὸς τῆς Δήμητρος. Ἡρόδτ. — 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἔχουσα ἕνα Ναὸν τῆς Δήμητρος πλησίον τοῦ παραλίου, ταυτὸν Δημητριάς, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Δημήτριος, ὁ. Ὁ ἐπιλεγόμενος Πολιορκητής, υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ἀντιγόνου· εἰς ἡλικίαν ἐκκαιδεκαέτη χρόνων ἔτι ἐπολέμησε μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ ἀναντίον τοῦ Εὐμένους, ὅτε ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν καὶ ἀρετὴν· ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τοῦ Κασσάνδρου ἡγεμόνος τῆς Μακεδονίας, κατέστησε τὴν χώραν ταύτην τὸ 295 ἔτος πρὸ Χρ. ἠλευθέρωσε τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν καταδυναστείαν τῶν Μακεδόνων, εἰς τὰς ὁποίας ἐμβῆκε μετὰ θριάμβου πολλοῦ, ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι κηρύξαντες αὐτὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρά των, ἀνήγειραν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός του χρυσοῦς ἀνδριάντας καὶ ἴδιον βωμὸν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα πρῶτον ἀπέβη ἐκ τοῦ πλοίου· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τοῦ Σελεύκου βασιλέως τῆς Συρίας καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπ' αὐτοῦ, ἐπέμφθη εἰς τὴν Χαρσόνησον, ὅπου μετὰ μέσην τριετῆ αἰχμαλωσίαν ἀπέθανεν, ἄρξας ἑπτὰ ὁλοκλήρους χρόνους, Πολύβ. Αἰλ. — 2) Τίος Ἀντιγόνου τοῦ Γοναταῖ καὶ ἔκγονος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, διαδεξάμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας· βασιλεύσας δὲ δέκα χρόνους, ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φίλιππον τὸν προτελευταῖον βασιλέα τῶν Μακεδόνων· καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο εὐρίσκετο εἰς διηνεκῆ πόλεμον μὲ τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ μὲ ἄλλους πλησιοχώρους βαρβάρους, λαοὺς τῆς Μακεδονίας, Πολύβ. — 3) Τίος τοῦ Φιλίππου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Περσέως τελευταίου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ πατρός αὐτοῦ Φιλίππου ἠλθεν εἰς ὅμηρος εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰ ἔξοχα αὐτοῦ προτερήματα. — 4) Δημήτριος ὁ Φαληρεύς, ἐκ Φαληρέως κώμης τῆς Ἀττικῆς, υἱὸς τοῦ Φανοστράτου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου, ὅστις διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ εὐγλωττίαν διέσωσεν πρότερον εἰς τοὺς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην, ἔγραψεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς πολιτείας καὶ τέλος κατεστάθη ἡγεμὼν ὅλης τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου Βασιλέα τῶν Μακεδόνων τὸ 309 ἔτος πρὸ Χρ. — ἐλλὰ μετὰ δέκα χρόνους διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε, δηχθεὶς ἀπὸ ἕνα φαρμακερὸν ὄφιν. Ἐκ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν διεσώθη οὐδὲν Διογ. Λαερτ. — 5) ὁ Φάριος, ἐκ τῆς Φάρου μιᾶς τῶν ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει νήσων, Διοικητὴς τῆς Κερκύρας ὑπὸ τὴν βασίλισσαν τῆς Ἰλλυρίας Τεύταν, ὅστις παρέδωκε τὴν νῆσον ταύτην εἰς τοὺς Ῥωμαίους· Πολύβ. — 6) Περίφημός τις Ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, Λουκ. — 7) Δημήτριος Χαλκονδύλης, Ἀθηναῖος γραμματικός, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν, ἐδίδασκεν αὐτόθι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν· — ὅθεν, Δημητριακός, ἡ, όν, τοῦ Δημητρίου, Πολυβ.

Δημοδόκος, ὁ. Ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς, Ὅμ. Ὀδ. Θ, 43. — 2) Ἀθηναῖος, συστρατηγὸς τοῦ Ἀριστείδου, Θουκ. δ', 75. — 3) Φίλος τοῦ Σωκράτους, καὶ πατὴρ τοῦ Θεάγους ἐξ Ἀναγυροῦντος, ὅστις ἔγραψεν εἰς μεγάλα πολιτικὰ ἀξιώματα ἐν Ἀθήναις, Πλατ. Θεαγ.

Δημοκήδης, ους, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ Κροτώνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὅστις διατρίβων πλησίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ἐθεράπευσε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἀτόσσαν ἀπὸ μίαν ἐπικαρκινώδη ἀσθένειαν· ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Δαρείου τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ μετὰ τῶν λοιπῶν πέντε Περσῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπέμποντο εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ κατασκοπεύσωσι τὴν θέσιν αὐτῆς, καὶ διαφυγὼν οὕτως ἐκ τῶν συνόρων τῆς Περσίας, ἠμπόρεσε νὰ ἔλθῃ εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρίδα του Κρότωνα. Ἡρόδοτ. 3, 129.

Δημοκλείης, = Δημοκλῆς, Θεογ. 903.

Δημοκλῆς, έους, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Δημοκόων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Πριάμου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Ἀβυδηνῆς, Ὕμν. Ἰλ. Δ, 499.

Δημοκράτης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λυσίου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, σταλεὶς ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Δημοσθένους εἰς τὰς Θήβας, Δημ. Στεφ. — 3) Περίφημός τις Ἀθλητὴς, Αἰλιαν.

Δημόκριτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀστοίκων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς νήσου Νάξου παρ' Ἡροδ. — 2) Φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Λευκίππου, ζήσας περὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Νεὸς ὢν ὁ Δημόκριτος περιερχόμενος διαφόρους χώρας πρὸς ἀπόκτησιν νέων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ἐλθὼν καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐδιδάχθη τὴν γεωμετρίαν παρὰ τῶν αὐτόθι Αἰγυπτίων ἱερέων· ἐπιστρέψας δὲ μετὰ καιρὸν εἰς τὴν πατρίδα του Ἄβδηρα, ἔζη βίον μοναχικὸν, ἀποφεύγων πᾶσαν σχέσιν καὶ κοινωνίαν τῶν συμπολιτῶν του, ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὴν θεωρίαν καὶ μελέτην τῆς φύσεως, καὶ ὡς λέγεται γελῶν πάντοτε διὰ τὴν μωρίαν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ὅθ' ὁ καὶ Γελασῖνος ἐπωνομάσθη· περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Δημόκριτος μεταξὺ τῶν ἄλλων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος ὡς ἐφευρετὴς τοῦ συστήματος τῶν ἀτόμων, ὅθεν ὡς πρώτην καὶ ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς τοῦ παντὸς φύσεως καὶ ἁρμονίας μίαν διηνεκῆ κίνησιν μικροτάτων καὶ ἀδιαιρέτων ἀτόμων, τὰ ὁποῖα κενούμενα εἰς τὸ ἄπειρον καὶ μέγα διάστημα, πότε μὲν συνέχονται πρὸς ἄλληλα, πότε δὲ χωρίζονται. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. δ', 20. Διογ. Λαερτ. Δημοκρ. Λουκ. Ἴδε Δημοκρίτειος, α, ον, τοῦ Δημοκρίτου καὶ Δημοκρίτειοι, οἱ μαθηταὶ τοῦ Δημοκρίτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 25.

Δημοκέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος, εἷς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροΐας, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 345. — 2) Ἠνίοχος Τρώων, τὸν ὁποῖον ὁ Πηλεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὀβίδ. Μετ. ιβ', 356.

Δημομέλης, ους, ὁ. Αἰτκ. λημ καὶ λη. Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρῶτος ἐπρόβαλε εἰς τὸ νὰ στεφανώσωσι τὸν Ῥήτορα τοῦτον, Δημ. Στεφ.

Δημόνησοι, αἱ, καὶ Δημόνησος, ἡ. Κατ' Ἡσυχ. Δύο μικραὶ νῆσοι ἐπὶ τῆς Προποντίδος πλησίον τοῦ Βυζαντίου, Χαλκίτις καὶ Πτυοῦσα, τινῶν Πρίγκιπες νῆσοι. Κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο μόνον μία Δημόνησος, κειμένη πλησίον τῆς Χαλκηδόνος, ὅθεν Δημονήσιος, ἡ, ον, εἰς τὴν Δημόνησον ἀνήκων.

Δημονίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπιφάνης, μήτηρ τοῦ Εὐήνου, Μώλου καὶ Πύλου, Ἀπολλόδ. α', 7, 7.

Δημονόεις, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐπὶ Φλύας, Δημ. Στεφ. — 2) Ἀρεοπαγίτης ἐκ Μαραθῶνος, Δημοσθ. Στεφ.

Δημοπτόλεμος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὅμ. Od. X, 242, 266.

Δημοσθένης, ους, ὁ. Αἰτκ. η καὶ ην. Τίὸς τοῦ Ἀλκισθένους, εἷς τῶν ἀρίστων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Πεμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν μὲ μίαν δύναμιν συνισταμένην ἀπὸ 65 τριήρεις διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Νικίαν εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσίων πόλεμον καὶ νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ ὅλως δι' ὅλου ἐκ τῆς νήσου, ἀλλ' ἐν τῇ φυγῇ περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔχων μόνον 6000 ἄνδρας μετ' αὐτοῦ, ἐβιάσθη νὰ παραδοθῇ, τὸν ὁποῖον καὶ ἐθανάτωσαν οἱ Συρακούσιοι ὁμοῦ μὲ τὸν Νικίαν Θουκ. Πλούτ. — 2) Τίὸς τοῦ Δημοσθένους, τὸν δῆμον Παιανιεὺς ἐξ Ἀττικῆς, εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐνδόξων ῥητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 98 Ὀλυμπιάδος, τὸ 385 ἔτος πρὸ Χρ. ἐδιδάχθη τὴν Ῥητορικὴν ἀπὸ τὸν Ἰσαῖον, Ἰσοκράτην καὶ Καλλίστρατον. Ἡ πρώτη αὐτοῦ τῆς εὐγλωττίας ἀπόπειρα ἦν ἡ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων του κατηγορία, οἵτινες ἐσφετερίσθησαν μεγάλας μέρος τῆς πατρικῆς αὐτοῦ περιουσίας, ἀκολούθως ἄρχισε νὰ δημηγορῇ δημοσίως ὑπὲρ τῶν κοινῶν συμφερόντων τῆς πολιτείας, ὑπερασπιζόμενος μὲ πολὺν ζῆλον καὶ πατριωτισμὸν τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του ἐναντίον τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἰδὼν δὲ τελευταῖον τὴν πτῶσιν τῆς πατρίδος του ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν καὶ φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς τὴν μικρὰν νῆσον Καλαυρίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανε φαρμακωθεὶς ἰδιοχείρως τὸ 322 ἔτος πρὸ Χρ. Ἐτώθησαν τοῦ Δημοσθένους 61 λόγοι ῥητορικοὶ καὶ τινες ἐπιστολαί, πλήρεις ὕψους, δεινότητος καὶ πολιτικῆς εὐφυΐας. — Ἡ Αἰτκ. η, εὑρηται παρὰ Πλουταρ. καὶ Λουκ. παρὰ δὲ Θουκ. Αἰλ. καὶ Λουκ. εἰς ην. Δημ. ἐκδ. Beck.

Δημόστρατος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριστοφῶντος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις παρενίνητο τοὺς συμπολίτας του Ἀθηναίους εἰς τὸν κατὰ τῶν Συρακουσῶν πόλεμον. Θουκ. ή, 1.

Δημοτέλης, ους, ὁ. Αἰτκ. η, καὶ ην. Κήρυξ τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενφ. — 2) Δωρὶς τις ἐξ Ἰταλίας. Θουκ.

Δημοτίων, ωνος, ὁ. Δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, Ξενφ.

Δημούχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φιλεταίρου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Υ, 455.

Δημοφάντος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις ζήσας μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων, Δημ Λεπτ.

Δημοφίλη, ἡ. Οὕτως ἀναφέρεται ὑπό τινων ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλα, ἤτις ἄλλως Ἱερόφιλη καὶ Δημὼ καλεῖται, Παυσ. Σουϊδ. — 2) Μία τῶν Δαναϊδῶν, φονευσασα τὸν Ἡμφιλον. Τ'ζῆν.

Δημόφιλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διαδρόμου, ἡγεμόνος τῶν Θεσπιέων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ.

Δημοφῶν, Ἄττ. καὶ Δημοφὼν, κοιν. ῶντος. Τίὸς τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας, τὸν ὁποῖον ἡ Θεὰ Δημήτηρ ἀνέθρεψεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα. Θέλουσα νὰ τὸν καμῃ ἀθάνατον. Ὅμ. Ἳμ. Δημ. παρ' Ἀπολλόδ. κεῖται ἡμαρτημ. Δημοφῶν. — 2) Τίὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροΐας, ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, Παυσ. ί, 25. ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροάδος, διεδέχθη τὸν πατρικὸν θρόνον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ τοῦ Ἡρακλέους διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους, ἦλθον πρὸς αὐτὸν, ζητοῦντες βοήθειαν καὶ ἄσυλον· γενομένης δὲ μάχης ἐφόνευσεν ὁ ἴδιος τὸν Εὐρυσθέα· κατ' Ἀπολλόδ. ἐφονεύθη ὁ Εὐρυσθεὺς ὑπὸ τοῦ Τλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐβασίλευσε δὲ ὁ Δημοφῶν εἰς τὴν Ἀττικὴν τριάκοντα τρεῖς χρόνους. — 3) Τίὸς τοῦ Δήμωνος καὶ συγγενὴς τοῦ Δημοσθένους, Δημ.

Δημοχάρης, ους, ὁ (ᾱ). Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, Πλουταρχ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ Λουκιανοῦ ἐν Μακροβ.

Δημὼ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανείρας ἐξ Ἐλευσῖνος τῆς Ἀττικῆς, ἥτις πρώτη ἀπηντήσε μετὰ τῆς ἀδελφῆς της τὴν Δήμητραν καθημένην ἐπὶτινος πρήνης, Ὅμ. Ἳμ. Δημ. 109. — 2) Κατὰ Παυσ. οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Κύμῃ Σιβύλλα.

Δήμων, ωνος, Δωρικ. Δᾶμων, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς μένει ἄγνωστος, συγγράψας περὶ παροιμιῶν, Πλούταρ. Θησ. Σουϊδ. — 2) Εἷς τῶν συγγενῶν τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους, Δημοσθ

Δημώναξ, ακτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ δοκιμωτάτων πολιτῶν τῆς Μαντινείας, ὅστις κατὰ διαταγὴν τῆς Πυθίας ἔλαβε εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ Κυρήνην, διέθεσε καὶ ἐταστοποίησε τὴν αὐτόθι πολιτείαν, Ἡροδτ. 4, 161. — 2) Φιλόσοφος Ηλειεὺς ἐκ τῆς νήσου Κύπρου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ καὶ καταγόμενος ἐκ πλουσίας καὶ εὐγενοῦς οἰκίας· λέγεται δὲ ὅτι ἐφθασεν εἰς μίαν πολλὰ προβεβηκυῖαν ἡλικίαν, διάγων βίον ἐγκρατῆ, σώφρονα καὶ λιτὸν, ουχὶ δὲ μὲ τὴν αὐτὴν ἐκείνην χαμερπῆ ῥυπαρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν συνήθως ἔζων οἱ λοιποὶ τῆς Κυνικῆς φιλοσοφίας ὀπαδοί. Ὁ Λουκιαν. παριστάνει αὐτὸν ὡς ἀληθῆ σοφὸν ἄνδρα. Λουκ. βίος Δημωνακτ. (ἡ γραφὴ Δημώναξ ἐστὶν ἡμαρτημ.)

Δημοίνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω καὶ τῆς Ἐριφύλης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Θέρσανδρος ἐγέννησε τὸν Τισσαμενὸν, Παυσ. 3', 3. — 2) Ἑταίρα ἐν Κορίνθῳ, Λευκ.

Δηρουσιαῖοι, οἱ. Λαός τις ἢ φυλὴ τῆς Περσίας, οἵτινες ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας, πιθαν. κατοικοῦντες περὶ τὸν Τίγριδα ποταμὸν καὶ Χοάσπην, Ἡροδτ. 1, 125.

Δηρώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Δηώ, οὔς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Ὅμ. Ἳμ. Δημ. 47, πιθαν. ἐκ τοῦ δῄοις, ἤτοι εὑρήσεις· παρβλ. Spanhem. Καλμ. εἰς Δημ. 134. ὅθεν Δηωίος, α, ον, ὁ εἷς τὴν Δηὼ ἀνήκων, Ἀπολλ. ποιητ.

Δῖα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δηϊονέως, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰξίων, ἐγέννησε τὸν Πειρίθοον, Σχολ. Πινδ. Πυθ. 2, 39. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Πειρίθοον ἐκ τοῦ Διός. Τ'ζῆν.

Δῖα, ἡ, ἐπικ. Δίη. Οὕτω καλεῖται παρ' Ὁμήρ. ἡ νῆσος Νάξος, ὡς ἱερὰ τοῦ Διὸς Βακχου, Ὀδ. Λ, 325. Θεοκρ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κρήτης, τανῦν Στανδία, Στράβ

Διαβλίνται, οἱ. Ἔθνος τῆς Δουγδουνιαῆς Γαλλίας. Πτολ.

Διάγων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Διαγόρας, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Ῥόδου, υἱὸς τοῦ Δημαγέτου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ περιήμου στρατηγοῦ τῶν Μεσσηνίων Ἀριστομένους, ἐπίσημος διὰ τὴν μεγάλην του δικαιοσύνην καὶ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην, ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο οἱ μετὰ βασιλεῖς τῆς Ῥόδου Διαγορίδαι. — 2) Ἕτερος Διαγόρας βασιλεὺς τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐξυμνεῖ ὡς Ὀλυμπιονίκην ἐν Ὀλ. 7, 24. τοῦτου οἱ τρεῖς υἱοὶ Ἀκουσίλαος, Δημάγητος καὶ Δωριεὺς ἔλαβον ὡσαύτως τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρεθεὶς καὶ ὁ γέρων πατὴρ των καὶ στεφανούμενος ὑπ' αὐτῶν μετὰ κοινῆς τῶν παρεστώτων Ἑλλήνων εὐφημίας καὶ ἀγαλλιάσεως, ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαρὰν του, Παυσ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Μήλου, ζήσας τὸ πλεῖστον εἰς τὰς Ἀθήνας· κατηγορηθεὶς δὲ ὡς ἄθεος ἐβιάσθη νὰ φυγῇ καὶ ναναγήσας ἀπέθανε, Ἀριστοφ. Βατρ. 320.

Διαδουμενιανός, ὁ, Diadumenus. Τίὸς τοῦ Μακρίνου Αὐτοκράτορ ἐν Ῥώμῃ.

Διαδρόμης, εω, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δημοφίλου στρατηγοῦ τῶν Θεσπιέων, Ἡροδτ.

Διαιξες, ων, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 991.

Διακός, ἡ, όν, ἴδε Δῖος.

Διάκρια, ἡ, καὶ Διάκρεια, Στέφ. Βυζ. Τόπος ὀρεινὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τοῦ ὄρους Πάρνηθος ἕως τῆς Κώμης Βραυρῶνος· οἱ κάτοικ. τοῦ μέρους τούτου ἐκαλοῦντο Διακριεῖς. Ἡσυχ. Στέφ. Βυζ. ὅτι Διάκριοι ἐλέγοντο καὶ γα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τρὶς τὶς Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ἤτις ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Πεισιστρέτου ἐξήτειν ἀποκατάστησιν αὐτῶν τὴν Δημοκρατίαν εἰς τὰς Ἀθήνας, Ἀριστφ. Σφηκ. 1218.

Διάκριοι, οἱ, ἴδε Διάκρια.

Διάκριτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μελησίππου ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Διακτορίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν πλουσίων καὶ πρωτοκλήτων πολιτῶν τῆς Κρανῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Σκοπάδων, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μνηστήρων εἰς Σικυῶνα πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον Κλεισθένην διὰ νὰ μνηστευθῇ τὴν θυγατέρα του Ἀγαρίστην, Ἡροδτ. 6, 127.

Διάνιον, τὸ ταυτ. τῷ Ἀρτεμισίᾳ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τιβέρεως.

Διάσια, τά. Ἑορτὴ τις ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μειλιχίου Διός, Θουκ.

Δίδυμα, τά, καὶ Δίδυμοι, οἱ. Τόπος ἐν Ἰωνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πλησίον τῆς πόλεως Μιλήτου, ἔνθα ἦν ὁ περίφημος ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, πρότερον ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδῃ καλούμενον. — Οὐδ. Δίδυμα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἀρσενικ. οἱ Δίδυμοι, παρὰ Παυσ. ζ, 2. ἄλλως, τὸ ἱερὸν ἐν Διδυμοτείχει λεγόμενον, Ἡροδτ. 6, 19. Στράβ. Λουκ. ἐκαλεῖτο δὲ ὁ τόπος οὗτος Δίδυμοι, μὲ τὸ νὰ ἦτον ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· ὅθεν, Διδυμαῖος, αἷα, αῖον, ὁ εἷς τοὺς Διδύμους ἀνήκων καὶ Διδυμαῖοι, ὁ ἐν Διδύμοις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Στεφ. Βυζ.

Διδυμαῖος, ὁ, καὶ Διδυμεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς ἀδελφοῦ διδύμου τῆς Ἀρτέμιδος, Σχολ. Ἀριστφ. Λυτ. 1283. πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἔκτισαν οἱ Μιλήσιοι τὸν ἐν Διδύμοις μεγαλοπρεπῆ ναόν. Στράβ.

Διδυμεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῶν Διδύμων. — 2) Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος = Διδυμαῖος, Στράβ.

Διδύμη, ἡ. Μία τῶν Δεκάρων νήσων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὰς δύω ἐπ' αὐτῆς ἐξεχούσας ἄκρας, ταυτὸν, Panaria, κατὰ Μαννερτ. κατ' ἄλλους δὲ Salina, Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Αἰγύπτου, Στέφ Βυζ. — 3) Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Καλλιμ. ἐπ. ιγ.

Δίδυμοι, οἱ. = Δίδυμα. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος, ἔνθα ὑπῆρχε περίφημός τις ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ.

Διδυμότειχος, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Νικητ.

Διδώ, οῦς, ἡ. Αἰτκ. Διδοῦν. Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος Βασιλέως τῆς Τύρου. Ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ὑπανδρευσε μὲ πλούσιόν τινα καὶ εὐγενῆ Τύριον Σιχαῖον καλούμενον, τὸν ὁποῖον ἐπιβουλευθεὶς ὁ Πυγμαλίων καὶ θέλων ν' ἁρπάσῃ τὰ πλούτη του ἀφοῦ τὸν σφάξῃ δολίως, ἀλλ' ἡ Διδὼ λαβοῦσα τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός της, ἔφυγεν ἐκ τῆς Τύρου μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων καὶ ἐλθοῦσα εἰς τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἔκτισεν ἐκεῖθεν τὴν περίφημον πόλιν Καρχηδόνα, ἐπιγρ. Ἀδ. 507. Δουε. Διονύσ Περ. 195. ἐνταῦθα πλάττει ὁ Λατῖνος ποιητὴς Οὐιργίλιος, ὅτι ἡ Διδὼ ὑπεδέχθη τὸν Αἰνείαν, ὅτε οὗτος διασωθεὶς μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἔπλεεν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Διέμπορος, ὁ. Βοιώταρχος, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, Θουκ.

Διηνέκης, εος, ὁ. Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν πολεμήσας εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, Ἡροδτ. 7, 226. — (ἐπιθ. διηνεκής.)

Διθύραμβος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῶν διθυράμβων ὕμνων τοὺς ὁποίους ἔψαλλον εἰς τὰς ἑορτὰς αὐτοῦ. — 2) Τὶς τῶν Δρματίδου Θεσπιεύς, δείξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην, Ἡροδτ. 7, 227.

Διπόλια, ἴδε Διπόλια, τά.

Διστρέφης, ους, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ ζ, 29. καὶ Διοτρέφης, ὁ, ἡ, 64. ὅστις ἐκ πενιχρᾶς καὶ ἐντελοῦς καταστάσεως κατεστάθη πολλὰ πλούσιος, Ἀριστφ. Ὄρν. 800.

Δικαία, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βιστόνων, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Ἀβδήρων· κατὰ Κτησ. παρὰ Βαυρῶν, Ἡροδτ. 7, 109. Στράβ. ἐπ. 7 = Δικαιόπολις, παρὰ Σουϊδ. — 2) = Δικαιάρχεια, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Δικαιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Δικαιάρχεια, ἡ. Στεφ. Βυζ. Ἀιδ. ποιητ. καὶ Δικαίαρχία, ἡ. Πόλις τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Σαμίων, ἤτις ὑπῆρξε λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Κύμης, ὕστερον δὲ Πυτεόλη κληθεῖσα, ταυτὸν, Puzzuolo, Στράβ.

Δικαίαρχος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις οὐχὶ μόνον εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἐπέδωκε μεγάλως, ἀλλ' ἔτι ὑπῆρξεν ἐπίσημος ἱστορικὸς καὶ γεωγράφος, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανά τινα μιᾶς γεωγραφίας τῆς Ἑλλάδος Πλουτ. Ἀθην. ὁ Κικέρων ἐκθειάζει αὐτὸν μεγάλως ὡς μέγαν φιλόσοφον καὶ ἱστοριογράφον, Κικ. εἰς Ἀττ. Ι, 2.

Δικαιόπολις, έως, ἡ, = Δίκαια, ὅπερ ἴδε.

Δικαιόπολις, ίδος, ὁ. Πολίτης τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τῶν πρώτων ὑποκρινομένων προσώπων ἐν τῇ τοῦ Ἀριστφ. Κωμῳδ. Ἀχαρνεῖς ἐπιγραφομένῃ

Δίκαιος, ὁ. Τίτλος τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις τῆς Θρᾴκης Δίκαια, Στέφ. Βυζ.

Δίκαιος, ὁ. Τίτλος τοῦ Θρασυβούλου, Ἀθηναῖος, Ἡροδτ.

Δίκαιος, ὁ. Τίτλος τοῦ Βριάρεω καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἴτνου. Σχολ. Θεοκρ. α, 65.

Δίκη, ἡ· ταυτ. τῷ Δικαιοσύνῃ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, Ἡσ. Θεογ. 902. Λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐδύκητος, καὶ ὡς τιμωρὸς τῆς ἀδικίας καὶ τῶν παρανομιῶν, Ἀπολλόδ. α, 3, 1. Διοδρ. Σικ. ε, 72.

Δικταῖος, αία, αῖον. Τῆς Δίκτης ἢ εἰς τὸ ὄρος Δίκτη ἀνήκων. — 2) Ἐπίθ τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δικτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνετράφη, Καλλιμ. εἰς Δία, 5.

Δίκταμον, τό, Dictynna Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Δικτυναίου ἀκρωτηρίου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὕτω τὸ χόρτον δίκταμον ἢ δίκταμος, ταυτὸν Δίκταμνον, Πτολ. — 2) = Δικτύνιαιον, Πτολ.

Δίκτη, ἡ. Ὄρος τῆς Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς τῆς νήσου, ἱερὸν τοῦ Διός, ταυτὸν Λασθί, Στράβ. Ἀπολλόδ. ὅθεν, Δικταῖος, αία, αῖον, τῆς Δίκτης ὢν, τὸ Δικταῖον ὄρος = Δίκτη, Καλλιμ. τὸ Δικταῖον ἄντρον, σπήλαιον ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Δίκτης ἐν Κρήτῃ, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Ῥέα ἔκρυψε τὸ βρέφος Δία ἀπὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρονον, Λουκ. — 2) Χωρίον τι πλησίον τῆς Στηφοῦς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Στράβ.

Δικτίδιον, τό. Πόλις τῆς Δικτῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄδωνος, ὅθεν, Δικτιδίτης, οἱ κάτοικ. Θουκ. ε, 35.

Δίκτυννα, συνηθεστ. Δίκτυννα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς νύμφης Βριτομάρτιδος, κληθείσης οὕτω, διότι διακομένη ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ πεσοῦσα εἰς τὴν θάλασσαν, εὑρίσκη εἰς τὰ δίκτυα ἁλιέων τινῶν, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ὄρους Δίκτης. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγίου, Ἡροδτ. 3, 59. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1359. κατ' ἄλλους δὲ ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κρήτῃ ναοῦ αὐτῆς, κειμένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Δικτυνναίου, Διοδ. Σικ, ὅθεν, Δικτυννάιος, ὁ ναὸς τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος, Στράβ.

Δικτυννάιον, τό. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πλησίον τῆς Ἀμβρυσσοῦ ἐν τῇ Φωκίδι, Παυσ. ί, 35.

Δικτύνναιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης κείμενον ἐπὶ τῆς βορειοδυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἡ Δικτύννα Ἄρτεμις εἶχεν ἕνα ναόν, ταυτὸν Κάτω Σπάρτα Στράβ.

Δίκτυς, υος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μάγνητος καὶ μιᾶς τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδέκτου μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζη ἐν τῇ νήσῳ Σερίφῳ, ἕως ὅτε λέγεται ὅτι ἀνεῴρεψε τὸν παῖδα Περσέα, ὅτε οὗτος ἐφέρθη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ἀπολλόδ. β, 4, 5. — 2) Ἀρχαῖός τις ποιητὴς ὅστις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τοῦ Ἰδομενέως· ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ φέρεται ἓν σύγγραμμα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον ὅμως φαίνεται ὅτι εἶναι γέννημα ἄλλου τινὸς πολὺ νεωτέρου τοῦ Δίκτυος.

Δίμαλος, ἡ. Dimallon. Πόλις τῆς Ἑλληνικῆς Ἰλλυρίας, Πολύβ.

Δίνδυμα, τά, ἴδε Δίνδυμον, τό.

Δινδύμη, ἡ (ῠ). Γυνὴ τοῦ Μαίονος Βασιλέως τῆς Φρυγίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Κυβέλην, Διοδ. Σικ.

Δινδυμήνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Κυβέλης ἀπὸ τοῦ ὄρους Δίνδυμον, Στράβ ιβ· Στεφ. Βυζ. τὸ ὁποῖον ἦτ ἱερὸν αὐτῆς, Ἡροδτ. 1, 80.

Δίνδυμον, τό, καὶ πληθ. Δίνδυμα, τά. Ὄρος τῆς μεγάλης Μυσίας πλησίον τῆς Κυζίκου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς Ναὸς τῆς Κυβέλης κτισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1093. — 2) Ὄρος τῆς Φρυγίας πλησίον τῆς πόλεως Πεσσινοῦντος, ἱερὸν τῆς Κυβέλης, Στράβ. Ἐνικ. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Διὸ Στράβ. πληθ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Δινδυμηνός, ἡ, όν, τῶν Δινδύμων, ἡ μήτηρ Δινδυμήνη = Κυβέλη, Ἡροδτ. 1, 80 καὶ Δινδύμιος, ία, ιον, Ἀπολ. Ῥοδ.

Διογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Φρασίνου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πραξιθέαν, γυναῖκα τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολλόδ. γ, 15, 1.

Διογένης, ους, ὁ. Αἰτ. η καὶ ην. Περίφημος κυνικὸς φιλόσοφος ἐκ Σινώπης πόλεως τοῦ Πόντου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐξορισθεὶς ἀπὸ τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, νέος ἐτῶν, ὅπου γενόμενος μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Ἀντισθένους, ἐπηγγέλλετο μετὰ ταῦτα τὴν αὐτὴν φιλοσοφίαν, ζῶν βίον πενιχρὸν καὶ ὑπομένων πᾶσαν στέρησιν καὶ κακουχίαν, περιερχόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς γυμνὸς καὶ ἀυποδητος, διὸ καὶ Κύων ἐπωνομάζετο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων· τὰ ἀποφθέγματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα σώζονται παρὰ Διογ. Λαέρτ. φαίνονται πλήρη ἀγχινοίας καὶ εἰρωνικῆς χάριτος περιέχοντα πολλὰς Φιλοσοφικὰς ἀληθείας.—2) Ὁ ἐπικαλούμενος Βαβυλώνιος φιλόσοφος Στωϊκὸς, ἐκ Σελευκείας πόλεως, ἤτις καὶ Βαβυλωνία ἐλέγετο, μαθητὴς τοῦ Χρυσίππου, ζήσας 88 χρόνους, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει συγγράμματά τινα Θεμιστοκλέους, ὠ., τέχνην περὶ φωνῆς καὶ τέχνην διαλεκτικήν. — 3) Διογένης ὁ Λαέρτιος, ἐκ πόλεως Λαέρτης ἐν Κιλικίᾳ, ζήσας ὡς συμπεραίνεται περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας βίους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων εἰς βιβλία δέκα. — 4) Περίφημός τις ὑποκριτὴς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, ὅστις κατὰ Σουϊδα ἐκαλεῖτο ἰδίως Οἰνόμαος, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ, 30 (ἐπιθ. διογενὴς).

Διογήνητος, ὁ. Ἕβδομος τῶν ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις ὅσοι ἐκλέγοντο κῦρ' ὄρου ζωῆς. — 2) Ἀθηναῖός τις ἐκ τῆς κώμης Θορικοῦ. Δημ.

Διόδοτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρέτους, δημαγωγὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Ἀθήναις καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ηλείωνος, Θουκ. γ', 41. — 3) Στωϊκὸς φιλόσοφος, διδάσκαλος τοῦ Νικήρονος, ὃς τις ὡς λέγεται ἠν τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Στράβ.

Διόδωρος, ὁ, Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Σενφ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 106 Ὀλυμπ. ἐχθρὸς τοῦ Τιμοκράτους, Δημ. — 3) Διόδωρος ὁ περιηγητής. Περίφημος γεωγράφος ἐκ Χάρακος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Πλουτ. — 4) Ὁ Σικελός, ἐξ Ἀργυρίου πόλεως τῆς Σικελίας, περίφημος ἱστοριογράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου, ὃς τις περιελθὼν ἐν μεγα μέρος τοῦ κόσμου καὶ συνάξας πολλὰς ἱστορικὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν, συνέγραψε μίαν Ἱστορικὴν Βιβλιοθήκην εἰς 40 βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ φθάνουσαν ἕως τῆς 180 Ὀλυμπ. ἤτις ὅμως δὲν διεσώθη ὁλόκληρος. Τζέτζ.

Δῖοι, οἱ, Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης πίναν. = Δῖος, Θουκ. β', 96. Diobessi παρὰ Πλίν. ὄθεν, Διακός, ἡ, ὄν, τῶν Δίων, Θουκ. ζ', 27.

Διοκλεῖα, τά, ἑορτὴ Διοκλῆι ἀριθμ. 4.

Διοκλείδας, ου, ὁ, Συρακούσιος τις παρὰ Θουκ. Εἰδ. ιε', ἐμ.

Διοκλῆς, ους, ἐπικ. ῆος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, πατὴρ τοῦ Κρήθωνος καὶ Ὀρσιλόχου, βατιλεὺς τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 510. εἰς τὴν οἰκίαν τούτου κατέλυσε μίαν νύκτα ὁ Τηλέμαχος, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρὸς του, Ὀδ. Γ, 488. — 2) εἷς τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ, ὃς τις καὶ Δίοκλος ἐλέγετο, Ὁμ. Τυ. εἰς Δημ. 473 καὶ 1153 εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δημήτηρ ἐδίδαξε τὴν τῶν ἱερῶν λατρείαν. — 3) Συρακούσιος, ὃς τις ἔκαμεν μίαν συλλογὴν νόμων ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα παρεδέχθησαν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐλευθεραι πόλεις τῆς Σικελίας. — 4) Ἥρως τις τῶν Μαγνήτων καὶ Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μάχην, ὅτε διὰ τῆς ἀσπίδος αὐτοῦ ἤθελε νὰ διασώσῃ νέον τινά, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 774. Πλευτ. Θησ. 10. ὄθεν Διόκλειος, α, ον, ὁ εἷς τὸν Διοκλῆ ἀνήκων, καὶ, τὰ Διόκλεια, ἑορτὴ τις ἐν Μεγάροις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ἥρως Διοκλέους, Θεοκρ. ιβ', 29. — 5) Πατὴρ τοῦ Σωκράτους, Πλατ. — 6) Ἀθηναῖός τις ἔχθρὸς τοῦ στρατηγοῦ Ἰφικράτους, Δημ.

Διοκορύστης, ου, ὁ, Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱπποδαμείας, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Διομέδων, οντος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. η', 19.

Δῖομεια, τά, Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Δίομου ἀγαπητοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστοφ. Βάτρ. 651. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Διομειεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Διομειλέζων, ωνος, ὁ, (Διόμεια, ἁλίζω) Νεωστὶ πεπλασμένον ὄνομα παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 605. περιστέλλον φλυαρόν τινα καὶ κούφον ἐκ τοῦ Δήμου Διομείας.

Διομήδεια, ἡ, ποιητ. = Διομήδη. Γυνὴ τοῦ Ἰφίκλου καὶ μήτηρ τοῦ Ἰολάου, Τζέτζ.

Διομήδειος, α, ον, καὶ

Διομήδειος, ὁ, ἡ, ον, Τοῦ Διομήδους ἢ εἰς τὸν Διομήδην ἀνήκων, Πλάτ. Στράβ. ὄθεν παροιμ. ἡ Διομηδεία ἀνάγκη, ἀπὸ τοῦ Διομήδους Βασιλέως τῆς Θρᾴκης, ὃς τις ὡς λέγεται ἔταζε τοὺς ξυγατέρας ἀσελγεῖς καὶ παρανόμους, ἐβίαζε τοὺς ἄνδρας νὰ ἐνδίδωσιν εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις των, Πλάτ. πολιτ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1067. — 2) αἱ Διομήδειοι νῆσοι. Κατὰ Πτολ. Πέντε νῆσοι τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης ἀπέναντι τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων ἡ μεγαλητέρα ἰδίως ἐκαλεῖτο Διομηδεία ἢ Διομήδους νῆσος, τανῦν Tremiti, Στράβ. Διον. Περ.

Διομήδη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Σούθου καὶ γυνὴ τοῦ Δηΐωνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἰνετόν, Ἄετορα καὶ Κέφαλον, Ἀπολλόδ. α, 9, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαπίθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύκλα, μήτηρ τοῦ Κυνόρτα καὶ Ταιναίθου, Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος βασιλέως τῆς νήσου Λέσβου, τὴν ὁποίαν λαβὼν αἰχμάλωτον ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχεν ὡς ἑταίραν του, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 665.

Διομήδης, ους, ὁ, ἐπικ. εος, Αἰτκ. η ποιητ. α. Τίὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Κυρήνης, βατιλεὺς τῶν Βιστόνων ἐν Θρᾴκῃ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ἵππους αὐτοῦ, οἵ τινες ἔτρεφοντο, ὡς λέγεται, μὲ τὰ ἀνθρώπινα κρέας ὅλων ἐκείνων τῶν ξένων ὁποὺ ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ ἅρπασεν τοὺς ἵππους εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀπολλόδ. β', 5, 8. Εὐριπ. Ἄλκ. 483. — 2) Τίὸς τοῦ Τυδέως βατιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ τῆς Δηιπύλης θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου, ὃς τις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, συνεπέλεσε μεγάλως εἰς τὴν ἅλωσιν ταύτης τῆς πόλεως, εἶτα λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰγιάλειαν ἔγγονον τοῦ Ἀδράστου διεδέχθη καὶ τὸ βατιλειον τοῦ Ἄργους. Ὢν δὲ καὶ οὗτος πρότερον εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλλένης, ἐβιάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας· ἠρεμῶν τῶν Ἀργείων, Τροιζηνίων καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀργολίδος χώρας· ἐνταῦθα ἔδειξε μεγάλην ἡρωϊκὴν γενναιότητα καὶ φρόνησιν· φονεύσας ὁ ἰδιος πολλοὺς τῶν ἐπισήμων πολεμιστῶν τῆς Τροίας καὶ Ὁμηρ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἐπέστρεψεν ὁ Διομήδης εὐτυχῶς ὁμοῦ μὲ τὸν Μενέλαον καὶ Νέστορα εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Κατ' ἄλλους δὲ μεταγενεστ. ἐπιστρέψας ὁ Διομήδης ἐκ Τροίας, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀπουλίαν χώραν τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Δαύνιον, ὃς τις ὑπεδέχθη αὐτὸν κατ' ἀρχὰς φιλοφρόνως, ὕστερον δὲ τὸν ἐφόνευσεν, ἢ κατ' ἄλλους λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Δαύνιου, ἔμεινεν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κτίσας τὴν πόλιν Ἄργος, ἥτις ὕστερον Ἄρπι ἐκλήθη. Τζέτζ. Ἀπολλόδ. α, 8, 4. — 3) Τίὸς τοῦ προτέρου Διομήδους καὶ τῆς Εὐίππης θυγατρὸς τοῦ Δαύνιου. Λιτ Λιβ. 37.

Δίομος, ὁ, Τίὸς τοῦ Κυλλυτιοῦ, εὐνοῦς καὶ ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλέους, συγκαταταχθεὶς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν θεῶν, Στέφ. Βυζ.

Δῖον, τό, Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ Κόλπου, Ἡρόδ. 7, 22. Θουκ. δ', 109. Δῖον, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θετταλίας πλησίον τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ καὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τοῦ Διός· πλησίον ταύτης τῆς πόλεως εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν τοῦ Ὀρφέως, ἔνθα λέγεται ὅτι διέτριβεν ὁ ποιητὴς οὗτος. Θουκ. δ', 78. Πολύβ. — ὄθεν, Διεύς ἑως, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτρωτηρίου Κηναίου, πλησίον τῶν Διάδων Ἀθηνῶν, Ὁμ. Ἰλ. Β, 538. Εὐριπ. καὶ Δίκ. ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ. — ὄθεν Διεύς, ἄλος, ἡ τοῦ Δίου, Ἀθῆναι αἱ Διάδες, Στέφ. Βυζ.

Διόλεχος, ὁ, Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Διονῦς, ὑποκορτ. τοῦ Διονυσιος.

Διονύσια, τά, Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς Διονύσου ἢ Βάκχου ἐν Ἀθήναις· ἦν δὲ αὐτὴ τριπλῆ ἑορτή· 1) τὰ ἐν ἄστει Διονύσια ἢ ἀστικὰ καὶ μεγάλα καλούμενα, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο τὸν Ἐλαφηβολιῶνα μῆνα (Μάρτιον), ὅτε ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐδρόμενοι εἰς τὴν μέθην καὶ λοιπὴν ἀκραιπάλην, περιήρχοντο τὰς ὁδοὺς στεφανωμένοι μὲν κισσὸν καὶ κλίματα ἀμπέλου. — 2) Τὰ κατ' ἀγρούς, ἢ τὰ μικρὰ Διονύσια, τὰ ὁποῖα ἑορτάζοντο εἰς τὰ χωρία τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὸν Ποσιδέιον μῆνα (Δεκέμβριον). Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 203. — 3) τὰ Ἀνθεστήρια ἅπερ καὶ ἀρχαιότερα Διονύσια ἐλέγοντο, Θουκ. β', 15 πανηγυρίζομενα κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα (Φευρουάριον) καὶ διαρκοῦντα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἐκαλοῦντο ἔτι ταῦτα καὶ Δηναῖα, ὅπερ ὄρα.

Διονυσιακός, ἡ, όν, Κἰς τὸν Διόνυσον ἢ εἰς τὰ Διονύσια ἀνήκων. Τὸ Διονυσιακὸν Θέατρον, Θέατρον τοῦ Διονύσου κείμενον εἰς τὸν Πειραιᾶ, Θουκ. η', 93, παρὰ δὲ Ξενφ. καὶ, τὸ ἐν Πειραιεῖ Θέατρον λεγόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλάκις ἠγίνοντο καὶ αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου, τῶν Ἀθηναίων, Δημοσθ. κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Διονυσιάς, άδος, ἡ, Τοῦ Διονύσου, ἢ ἡ εἰς τὸν Διόνυσον ἀνήκουσα, Εὐριπ. ὄθεν Οὐσ. Πόλις τῆς Μεσσίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μαιρίδος λίμνης, Πτολ. τανῦν Σχεχβα. — 2) αἱ Διονυσιάδες προσπακμ. Νῆσοι, δύω μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Κρήτης, ταῖς Νῆσοι τῶν Ἰαντισχιάρων. Διοδ. Σικ.

Διονυσόδοτος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φλιοῦντι τῆς Ἀττικῆς, Παυσ.

Διονύσειος, ία, ιον = Διονυσιακός, Ἀνακρ.

Διονύσιος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου Ἡρόδ. — 2) ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενφ. Δημ. — 3) Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ πρῶτος καλούμενος, υἱὸς τοῦ Ἑρμοκράτους, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, βατιλεύσας τὸ ζοδ ἕως 368 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πολεμήσας πολλάκις μετὰ τῶν Καρχηδονίων· περιίστανται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστοριογράφων ὡς εἷς τῶν πλέον κενοδόξων, πλεονεκτερων καὶ ἀπεχθεστέρων τυράννων, κατατυλῶν καὶ ὀρπαζῶν καὶ αὐτοὺς τοὺς θείους ναούς, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἄπειρον πλεονεξίαν του· ἠγάπα εἰς ὑπερβολὴν τὴν κολακείαν καὶ δὲν ἤθελε Π τὸ ε' ἀκουσ παρὰ τῶν ἄλλων τὴν ἀλήθειαν. Πρὸς τοῦτον ἄλλοτε ποτὲ ὁ Φιλόσοφος Πλάτων ἐπλησίασεν νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, διότι δὲν ὡμίλησε πρὸς εὐαρέσκειαν τοῦ Τυράννου. Εἶχεν ὁ Διονύσιος δύω γυναῖκας τὰς ὁποίας συγχρόνως ὑπανδρεύθη, τὴν Δωρίδα καὶ τὴν Ἀριστομάχην, ἐκ τῆς πρώτης ἐγέννησε τὸν Διονύσιον, ὃς τις ἐβατίλευσεν εἰς τὰς Συρακούσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Ξενφ. Πολυβ. — 2) Διονύσιος ὁ νεώτερος ἢ δεύτερος, υἱὸς τοῦ προτέρου Διονυσίου, τύραννος τῶν Συρακουσῶν, ὃς τις προσκαλέσας δι' τὸν Πλάτωνα διὰ νὰ ἰδωσῃ σοφοὺς νόμους καὶ ἀποκαταστήσῃ ἐλευθέρας τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις διὰ συνεργείας τοῦ συγγενοῦς αὐτοῦ Δίωνος, ἐφέρθη τελευταῖον ἀπανθρώπως καὶ ὑβριστικῶς πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐβιάσθη ὁ Φιλόσοφος οὗτος μὲ πολλὴν δυσκολίαν νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Συρακουσῶν· μετὰ ταῦτα δὲ οἱ Συρακούσιοι βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Κορινθίων ἐναντίον τοῦ Τυράννου, ἐξέβαλον αὐτὸν δι' ὅλου ἐκ τῆς Σικελίας, ἐπαναστήσαντες τὴν προτέραν αὐτῶν ἐλευθερίαν διὰ συνεργείας τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Κορινθίων Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς ὁ Διονύσιος εἰς τὴν Κόρινθον, ἔζησεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς πειχρὰν καὶ εὐτελῆ κατάστασιν μισούμενος ὑπὸ πάντων, Ξενφ. Πλούταρχ. Αἰλ. — 5) — ὁ Κυκλόγραφος, συγγραφεὺς τις Ἑλλη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ Μιλήτου, γράψας μίαν ἱστορίαν τῶν μύθων, περὶ τὴν 63 Ὀλυμπ. Ἀπολλόδ. α', 9, 19—6) ὁ περιηγητής, ἐκ Χάρακος πόλεως ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένης, γεωγράφος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ὃς τὸν συνέγραψεν εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους ἓξ γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον, Περιηγησις τῆς Οἰκουμένης. Σχολ. Θουκ. — 7) Ἱστοριογράφος, ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ τῆς Καρίας, ζήσας καὶ οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, συνέγραψε μίαν Ῥωμαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ διάφορα ἄλλα κριτικὰ καὶ ῥητορικὰ πονήματα μὲ πολλὴν βασάνισιν καὶ πολυμάθειαν. — 8) μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Πόντῳ, φιλόσοφος στωϊκός, ὕστερον ἐπροσκολήθη εἰς τὴν Ἐπικούρειον αἵρεσιν, Δουκ. — 9) Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγείτης, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Δικαστῶν τοῦ Ἀρεοπάγου, σύγχρονος τῶν Ἀποστόλων, ὃς εἰς γενόμενος μετὰ ταῦτα χριστιανός, ἔγραψε διάφορα θεολογικὰ συγγράμματα. — 10) Περίφημος Ζωγράφος ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, σύγχρονος τοῦ Πολυγνώτου, εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐπιτήδειον ἐξομοίωσιν τῶν ἀνδρωπίνων εἰκόνων, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 3.

Διονυσόδωρος, ὁ, Σοφιστὴς τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀδελφὸς τοῦ Βύτυσόμου, ζῶν κατ' ἀρχὰς εἰς τοὺς Θουρίους, μετέβη ἔπειτα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοτοφίαν καὶ τὴν στρατηγικὴν τέχνην, Ξενοφ. Ἀπομν. γ'. 1. Πλάτ. Εὐθ. — 2) Συγγραφεύς τις Ἕλλην ἐκδόσας μίαν συλλογὴν τῶν ἐπιστολῶν Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, Δουκ.

Διόνυσος, ὁ, ποιητικ. Διώνυσος. (Θεὸς τῆς Νύσας, ἢ ἐκ τοῦ Δεὸς καὶ νῦσος = χῶλος, παρὰβλ. Νοντ. Διον. 5', 18.) ἔτι δὲ καὶ Βάκχος λεγόμενος. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης θυγατρὸς τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν, ἥρὸς τὴν ὁποίαν ἐλθὼν ποτὲ ὁ Ζεὺς μετὰ πρόσωπον τῶν κεραυνῶν καὶ βροντῶν, ἐφόβισεν αὐτὴν τοσοῦτον, ὥστε ἔγκυος ἔτι οὖσα ἀπέθανε, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος Διόνυσον ἀπέλεσ ἔτι ὄν, ἐκβαλὼν ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς κοιλίας της, τὸ ἐρράψε μέσα εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ, ἕως οὗ ἐφθασεν εἰς τὸν ὡρισμένον καιρὸν τοῦ νὰ γεννηθῇ, ἐξ οὗ καὶ ἐκαλεῖτο ὁ Διόνυσος διὰμβος, ὡς δὶς γεννηθείς· ἀνατράφη δὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσας ἐν Θρᾴκῃ, ἀπ' ὅπου καὶ Νυσαῖος ἐπωνομάζετο· ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὡς ἐφευρετὴς τῆς καλλιεργείας τῶν ἀμπέλων καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ οἴνου, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Οἰκουμένης ἐδίδασκε τοὺς ἀνδρώπους τὴν χρῆσιν τοῦ οἴνου, τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος, τὴν σύστασιν τοῦ ἐμπορίου καὶ ἄλλων χρησίμων κοινωνικῶν διατάξεων, ἐξημέρωσε καὶ διεφόρευσε τὰ πρότερον ἄγρια ζῆνα αὐτῶν· πρὸ πάντων δὲ ἡ Λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου ὑπῆρχε ἀρχαιοτάτη εἰς Ἀσίαν καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἀπ' ὅπου μετέβη ὕστερον εἰς τὰς Θήβας, εἰς τὴν νῆσον Νάξον καὶ Χίον καὶ ἔφεξῆς διεδόθη καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν, παρεστάθετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς νέος εὐειδής, εὔθυμος καὶ χαρίεις, ἐστεμμένος μὲ φύλλα ἀμπέλου καὶ μὲ κισσὸν, καὶ συνοδευόμενος πάντοτε ἀπὸ ἓν πλῆθος Σατύρων καὶ Βάκχων γυναικῶν Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 133. Ἡσ. Θεογ. 947.

Διοπείθης, ους, ὁ. Μάντις τις ἐκ Σπάρτης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Βασιλέως Ἀγησιλάου, Ξενοφ. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὃς τις πολλάκις παραφερόμενος· ἐμάντευσεν ἐν τῇ μανίᾳ του, Ἀριστοφ. Ὄρν. 988. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὃς τις πολεμήσας κατὰ τοῦ Φιλίππου Βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερρονήσῳ καὶ τρέψας τοὺς Μακεδόνας εἰς φυγὴν, εἰσέβαλεν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν· μὴ ὑποφέρων ὁ Φίλιππος τὸ κίνημα τοῦ στρατηγοῦ τούτου, ἐπροσκαλέσθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ Δημοσθένης ὑπερασπίσθη αὐτὸν εὐτυχῶς, Δημ. Χερρ. καὶ Στεφ.

Διοπομπός, ὁ Εἷς τῶν δοκιμωτέρων σταδιοδρόμων ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Νομ. σελ. 846.

Διονύσου πόλις, ἡ, Dionysipolis. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πρότερον Κρουνοὶ καλουμένη. Στεφ. Βυζ. κατὰ Nitsch· ἡ νῦν Βάρνα. ὅθεν, Διονυσοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Διός, γενικ. τοῦ Ζεύς, ἐξ οὗ Δῖος, ία, ῖον, ὡς Δῖον γένος. = Δώνυσος, Ὅμηρ.

Δῖος, ὁ, Τίὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 251. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἡσιόδου. ὅθεν Δίου γένος, Ἡσ. Ἔργ. 297.

Διοσκορίδης, ου, ὁ, Περίφημος Ἰατρὸς ἐξ Ἀναζαρβοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, ὃς τις περιελθὼν πολλὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἐνησχολήθη πρὸ πάντων εἰς τὴν βοτανικήν· σώζονται αὐτοῦ Ἰατρικά τινα βιβλία.

Διόσκουροι, ἡ Διόσκουροι, οἱ. Οὗτος ἐκαλοῦντο οἱ δύο ἄρχαῖοι Ἥρωες ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, ὡς υἱοὶ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς Λήδας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεω, παριστανόμενοι εἰσποτε ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν ὡς ἀχώριστοι, καὶ προστάται τῶν ἐν θαλάσσῃ πλεόντων. Διόσκοροι, ποιητ. Εὐριπ. καὶ Διόσκουροι, παρὰ τοῖς πεζ. Ἡροδ. Β, 50. ὅθεν, Διοσκούρειον, τὸ, Ναὸς τῶν Διοσκούρων, Θουκ. τὰ Διοσκούρεια, ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῶν Διοσκούρων ἐν Σπάρτῃ, Παυσ.

Διοσκουριάς, άδος, ἡ, Ἡ ὕστερον Σεβαστούπολις κληθεῖσα. Πόλις περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κολχίδος, ἥτις, ὡς λέγεται, ἦν ἀρχαιοτάτη κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Διοσκούρων, ὅτε οὗτοι ἦλθον ἐνταῦθα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν, ὕστερον δὲ κατεστάθη ἀποικία τῶν Μιλησίων, Στράβ. Στεφ. Βυζ. ταὐτὸν Ἰσκουρία, Ἰσγαουρ.

Διόσπολις, εως, ἡ, Ὄνομα διαφόρων πόλεων ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν. — 1) Ἡ ἐν Βιθυνίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἡρακλείας, Στεφ. Βυζ. — 2) Ἡ μεγάλη λεγομένη, πόλις τῆς Αἰγύπτου = Θῆβαι, ὅπερ ὀρθ. Στεφ. Βυζ. — 3) Ἡ μικρὰ, Jovis Opidum· πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ταυτὸν χωρίον μιερὸν Χὼβ λεγόμενον, Στράβ. ὅθεν, Διοσπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Διοσπόλεως.

Διοτίμα, ἡ, Γυνὴ τις ἐκ Μαντινείας, σοφὴ καὶ εἰδήμων τῶν θείων πραγμάτων παρὰ Πλάτ. Συμπ. Λουκ. Εἰκ. μή.

Διότιμος, ὁ, Τίὸς τοῦ Στρομβίχου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων ἐναντίον τῶν Βοιωτίων, Θουκ. α', 45. Ξενοφ. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Ἀθηναίων, σύγχρονος τοῦ Χαριδήμου, ὃς τις διὰ τὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν του εἰς τοὺς πολέμους, ἠξιώθη τοῦ στεφάνου παρὰ τῶν συμμολητῶν του, Δημ. Στεφ. σελ. 265.

Διοτρέφης, ους, ὁ· ἴδε Διϊτρέφης.

Διόφαντος, ὁ, Περίφημος Δημαγωγὸς καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Δημ. καὶ Διόφαντης, ους, ὁ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλεξ. δ', 6. — 2) Ῥήτωρ τις ἐκ Σικυῶνος, Λουκ. διαλ. Νεκρ. ί — 3) Ἀλεξανδρεύς, μαθηματικὸς περίφημος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὃς τις πρῶτος συνέγραψε περὶ Ἀλγέβρας. — 4) Ἄλλους τις παρὰ Θεοφ. Κίν. κδ', 1.

Δίπαια, ἡ, Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλισσοντος ποταμοῦ, Παυσ. ὅθεν, Δικαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 9, 34.

Δίποινος, ὁ, Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιὸς ἐκ Κρήτης, κατὰ Παυσ. β', 15. μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου.

Διπόλια, τὰ, συνηρμ. ἀντὶ Διΐπόλια. Ἀρχαία ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς Πολιέως ἤτοι Πολιούχου κατὰ τὴν 24 ἡμέραν τοῦ Σκιροφοριῶνος μηνὸς (Ἰουνίου) ἤτις ἄλλως καὶ Βουφόνια ἐλέγετο, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐσύχναζον εἰς αὐτὴν ἕνα βοῦν, Παυσ. Ἀττ. 24. ἢ ἑκαλεῖτο Βουφόνια μία μόνον ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ταύτης, καθ' ἣν βάλλοντες ἐπὶ μιᾶς τραπέζης διαφόρους πλακοῦντας, ἔφερον πλησίον ταύτης ὁρισμόν τινα ὡρισμένον βοῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅς τις πρῶτον ἤθελε φάγει ἐκ τῶν παρατεθέντων πλακούντων, ἐσφάζετο ἀμέσως. Διπόλεια, παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 419. ὅθεν, Διπολωθῆς, ὁ, ἡ, ές, ους, ὅμοιος μὲ τὰ Διπόλεια. Ἀριφρ. Νεφ. 980.

Δίπυλον, τὸ, Μία τῶν ἐν Ἀθήναις πυλῶν ἥτις καὶ Θριάσιαι πύλαι ἐκαλεῖτο, φέρουσα πρὸς τὸ Κεραμεικὸν, Πλουτ. Περικλ.

Δίρκη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου καὶ γυνὴ τοῦ Λύκου Βασιλέως τῶν Θηβῶν· ἥτις φθονήσασα ἀπανθρώπως πρὸς τὴν Ἀντιόπην προτέραν γυναῖκα τοῦ Λύκου, ἐδέθη ὑπὸ τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου υἱῶν τῆς Ἀντιόπης εἰς τὰ κέρατα ἑνὸς ἀγρίου ταύρου καὶ περιεσύρθη ὑπ' αὐτοῦ, ἀποθανοῦσα ἐλεεινῶς, τὸ δὲ νεκρὸν σωματηδὸν ἐρρίφθη εἰς μίαν κρήνην, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Δίρκη, ἢ κατ' ἄλλους μετεμορφώθη αὐτὴ εἰς τὴν ὁμώνυμον κρήνην, Ἀπολλόδ. γ', 5. — 2) Πηγὴ τις κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, σχηματίζουσα ἕνα ῥύακα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ἡ Δίρκη γυνὴ τοῦ Βασιλέως Λύκου, Πινδ. Ἰσθμ. η. 44. Στράβ. ὅθεν Διρκαῖος, α, ον, τῆς Δίρκης, τὸ Διρκαῖον ὕδωρ = Δίρκη, Αἰσχύλ. ἑπτ. Θηβ. 271.

Διρφύη, ἡ, ἐπιθ. τῆς Ἥρας ἀπὸ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ ὄρους Δίρφυος.

Δίρφυς, υος, ἡ, Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 182. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Δίρφυος, ια, ιον, τῆς Δίρφυος, ἢ εἰς τὴν Δίρφυν αἰνήκων.

Δίστα, ἡ, Πόλις τῆς Ἀριανῆς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ. β', 6.

Δίφιλος, ὁ (— νυ) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. — 2) Δραματικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα ὀλίγην ὑποδοχὴν εὑρισκον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, Ἀθην. ἡ. — 3) Στωϊκὸς τις Φιλόσοφος ἐν Ἀθήναις, Λουκ.

Διφρίδας, α, ὁ, Λακεδαιμόνιος, στρατηγὸς μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 21. καὶ Διφίλας, παρὰ Διοδ. Σικ. ιδ', 97.

Διψακός, ὁ, Τίὸς τοῦ Φιλλίδος ποταμοῦ καὶ νύμφης Νύμφης ἐκ Βιθυνίας, ὃς τις πρῶτος ὑπεδέχθη τὸν Φρίξον ὅτε οὗτος ἔπλεε εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολλ. Ῥαδ. Β, 654.

Δίων, ωνος, ὁ (ι) Ἀθηναῖος τὸν δῆμον ῥήτωρ, Δημ. — 2) Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Ἱππαρίνου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἀριστομάχης γυναικὸς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν· εἷς τῶν ἐπισήμων αὐλικῶν καὶ συμβούλων τῶν δύο τυράννων Διονυσίων καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του· ἔχων στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ Πλάτωνος, συνήργησε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ καταπείσῃ τὸν φιλόσοφον τοῦτον νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Συρακούσας πλησίον τοῦ νεωτέρου Διονυσίου, διὰ νὰ δώσῃ μίαν σοφὴν καὶ ἐλευθέραν νομοθεσίαν εἰς τὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατατρεχθεὶς ὑπὸ τοῦ τυράννου καὶ στερηθεὶς

Δημόσια κεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

ἕλων τῶν τῶν ατημάτων, ἐβωρίσθη ἀπὸ τὰς Συρακούσας· συλλέξας δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἰδίαν στρατευμαπα, ἔπλευσε πάλιν εἰς τὴν Σικελίαν, ἀπ' ἔπου ἠδυνήθη νὰ ἀποδιώξῃ πρὸς καιρὸν τὸν Διονύσιον καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν προτέραν ἐλευθερίαν εἰς τὰς Συρακούσας. Πλουτ. Δι. — 2) Δίων ὁ Κάτσιος, ἐπικαλούμενος Κοκκηϊανός, γεννηθεὶς εἰς τὴν Νικαίαν πόλιν τῆς Βιθυνίας καὶ ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας καὶ πρώτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, γεώμενος ὑὸς ὑπάτου ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα καὶ διέτριψε πολὺν χρόνον. Ἔγραψε δὲ Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λίνειου καὶ φθάσασαν ἕως εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἔζη, εἰς ὀγδοήκοντα βιβλία, τῶν ὁποίων τινὰ ἐχάθησαν. — 3) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Προύσης τῆς Βιθυνίας, ἐπικαλούμενος Χρυσόστομος· διατρίβων κατ' ἀρχὰς ἐν Ῥώμῃ ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Αὐτοκράτορος Δομιτιανοῦ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Θράκης, ἀπ' ὅπου πάλιν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραψε δὲ διαφόρους λόγους περὶ παντοίων ἀντικειμένων, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀγδοήκοντα. Λουκρ.

Διωναῖος, αἶα, αἷον. Τῆς Διώνης, εἰς τὴν Διώνην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Διώνης κατεγόμενος, ἡ Διωναία, Θυγάτηρ τῆς Διώνης, ἡ Ἀφροδίτη, Θεοκρτ. Εἰδ. ιε', 106.

Διώνδας, ου, ὁ. Ἀθηναῖος ὅστις ἐκατηγόρησε τὸ ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσισαν νὰ στεφανώσωσι τὸν ῥήτορα Δημοσθένην, Δημ. Στεφ. σελ. 302.

Διώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 353. ἡ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων Ἀπολλόδ. α', 1, 3. ἡ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Γῆς, Θεοκρ. μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀφροδίτην, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 370. παρὰ τοῖς ὕστερ. δὲ εἷς μητρωνυμικὸν Ὄνομ. τῆς Ἀφροδίτης Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 46. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων, Ἀπολλόδ. α', β, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. Τρῖν.

Διωρύσσει, ὁ, = Διόρυσσε.

Διωτίππη, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Αἴγυπτον, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) μία τῶν ἑπτακμοτέρων Ἀμαζόνων, Τρῖν.

Διωξίππος, ὁ. Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐξ Ἀθηνῶν, ὅστις ἀγωνισθεὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἔλαβε πολλάκις τὸν στέφανον τῆς νίκης· ὕστερον δὲ συνεξεστράτευσε μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ε', 22.

Δωρῆς, ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν του ἀδελφὴν Πεϊωμήλην, Παρθ. Ἐρωτ. β'. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀμφιτρυώνος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μὲ δέκα πλοῖα, ἠγεμὼν τῶν Ἐπειῶν καὶ φονευθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Πείρου στρατηγοῦ τῶν Θρᾳκιῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 622. — 3) Πατὴρ τοῦ Αὐτομέδοντος ἡνιόχου τοῦ Ἀχιλλέως, Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 429.

Δμήτωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Ὀδυσσεὺς, ἐν Ὀδ. Ρ, 443.

Δόβηρες, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ περὶ τὸ Πηγγαῖον ὄρος, Ἡροδτ. 7, 113.

Δόβηρος, ἡ. Πόλις τῆς Παιονίας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἐχεδώρου ποταμοῦ, Θουκ. β', 98.

Δολαντος πεδίον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν ἐκτεταμένον πεδίον βορειοδυτικῶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειντο αἱ πόλεις Δυκαστία, Θεμισκύρα καὶ Χαλύβη, κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 373. — ᾶδεν, Δολάντιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ Δολάντος πεδίου ὤν, Ἀπολ. Ῥόδ.

Δολίας, αντος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἄρμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν τὸ πεδίον τοῦ Δολάντος, Στεφ. Βυζ.

Δολιχά, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ταυτὴν Τουσία, Νικήτ.

Δολιχμία, ἡ, Στράβ. καὶ Δολίμειον, τό, Πτολ. ε'. Πόλις τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων λευκὰ μάρμαρα, ταυτὴν Σεϊδὶ- Ταζί.

Δολίονες, οἱ, Ἐθνικ. Δολίων, ονος (ι). Ἔθνος Θρᾳκικὸν κατοικοῦν ἐν Μυσίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὴν Κύζικον, μεταξὺ τοῦ Λισήπου καὶ Τύνδακος ποταμῶν, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 951. Ἀπολλόδ. — ᾶδεν, Δολιόνιος, ία, ιον, τῶν Δολιόνων, Ἀπολ. Ῥόδ.

Δόλιος, ὁ. Δοῦλος τοῦ Λαέρτου πατρὸς τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, Ὅμ. Ὀδ. Δ, 735.

Δολίχη, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων, ὕστερον Ἴκαρος κληθεῖσα, Καλλιμ. Ἄρτ. 187. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, Στέφ. Βυζ. — ᾶδεν, Δολιχαῖος, αία, αῖον, τῆς Δολίχης.

Δολιχίστη, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ ξηρὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Γάδου, Πτολ. ε', 3. Στέφ. Βυζ

Δολιχός, ὁ. Τίὸς τοῦ Τριπτολέμου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Δολίχη νῆσος, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 625. καὶ Βασιλεὺς τις ἐν ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, πρὸς τὸν ἐποῖον ἐλθοῦσα ἡ Δήμητρα, ἐδίδαξεν αὐτὸν τὰς λατρείας της, Ὅμ. Ἅμ. Δημ. 153.

Δολίονες, ονος, ὁ, ἴδε Δολίονες.

Δόλογκοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Ὀρφικῆς Χερσονήσου, Ἡροδτ. 6, 34.

Δολομενή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας, Στράβ. 15.

Δόλοπες, οἱ, ἴδε Δέλοφ.

Δολοπηΐς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῶν Δολόπων οὖσα, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Δολοπήϊος, ία, ιον. Τῶν Δολόπων ἢ εἰς τοὺς Δολόπας ἀνήκων, Ἀπολ. Ῥόδ. ἴδε Δόλοφ, ἀριθ. 1.

Δολοπία, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, διαρρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, Ἡροδτ. 8, 14. Θουκ. δ'. ᾶδεν, Δολοπικός, ἡ, ὸν· τῆς Δολοπίας, Στράβ.

Δολοπίων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τψήνορος ἐν Τροίᾳ, ἱερεὺς τοῦ Σκαμανδρου, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 77.

Δόλοψ, οπος, ὁ. Κάτοικος τῆς Δολοπίας χώρας, πληθ. οἱ Δόλοπες, ἔθνος ἰσχυρὸν καὶ ἀρχαῖον τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Φθίας ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, ὅτε καὶ οὗτοι μέλος τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνελεύσεως, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 484. ὕστερον δὲ κατοικήσαντες περὶ τὸ ὄρος Πίνδον ἐλογίζοιτο ἔθνος Ἠπειρωτικόν, Ἡροδτ. Θουκ.

Δόλοψ, οπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις ἀποβὰς ἐν Μαγνησίᾳ πλησίον τῆς Πειρασίας, εἶχε τὸν τάφον του ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραλίας, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 584. — 2) Τίὸς τοῦ Λάμπου καὶ ἥγιος τοῦ Λαομέδοντος, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων τῆς Τροίας Ἡμίων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 525.

Δόλων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ κήρυκος Εὐμήδου ἐκ Τροίας, δυσειδέστατος εἰς ἄρσεν, ὅστις διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ὡς κατάσκοπος καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως αἰχμάλωτος ἐφονεύθη, Ὅμ. Ἰλ. Κ, 314. Εὐρ. — ᾶδεν Δολώνιος, ία, ιον, τοῦ Δόλωνος, καὶ, ἡ Δολωνία, ὁ φόνος τοῦ Δόλωνος, οὕτως ἐπιγράφεται ἡ δεκάτη Ῥαψῳδία τοῦ Ὁμήρου, Αἰλ. ποικ. ἱστορ. ιγ', 14.

Δομετιανός, ὁ, Τίτος Φλάβιος. Τίὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐεσπασιανοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τίτου, γεννηθεὶς ἐν Ῥώμῃ πρὸ τῆς ἀναβάσεως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τίτου διεδέχθη οὗτος τὴν Αὐτοκρατορίαν τῆς Ῥώμης βασιλεύσας 15 χρόνους, οἵτινες χαρακτηρίζονται πρὸ πάντων διὰ τῆς μεγάλης ὠμότητος καὶ ἀπανθρωπίας τοῦ τυραννικωτάτου τούτου Μοναρχου· τελευταῖον ἐδολοφονήθη διὰ συνωμοσίας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς εἰς ἡλικίαν 44 χρόνων.

Δομήτιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, Στράβ.

Δομητιούπολις, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Ἀνεμουρίου.

Δουάκων, ωνος, ἡ. Κώμη κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἡ κρήνη τοῦ Νάρκισσου λεγομένη, Παυσ. θ', 31.

Δορίσκος, ὁ. Πεδίον τῆς Θράκης ἐκτεινόμενον παρὰ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, ταυτὸν Ῥεμνίγλε, Ἡροδτ. 7, 59. — 2) Δορίσκος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου πεδίου ἀρκτικῶς τῆς Αἴνου, ταυτὸν Τοῦσλα, Ἡροδτ. Δημ. Στεφ. σελ. 245.

Δορκάς, άδος, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. δούλης, παρὰ Λουκ.

Δόρκειον, ἡ, Ὑπερθετ. ὁμοιωμ. κύρ. τοῦ Δορκᾶς.

Δόρκις, ιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔστειλαν πρὸς τοὺς λοιποὺς συμμάχους μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ βασιλέως Παυσανίου, καὶ ὅστις ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν μετ' ὀλίγον εἰς Σπάρτην κατὰ θέλησιν τῶν συμμαχικῶν πολέων τῶν Ἑλλήνων, Θουκ. α', 95.

Δορυφατας, ου, ὁ ἐπὶθ. τοῦ Ἡρακλέους μὲ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν, Ἡσύχ. ἔτι δὲ καὶ Δασύλαος καὶ Δεσσίας γραφόμ.

Δορυκλείδας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς ἐκ Δακεδαίμονος, μαθητὴς τοῦ Διποίνου, Παυσ.

Δορυκλεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Σπάρτης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. πίθαν. ὁ παρὰ Παυσαν. γ', 15, Δορκεὺς λεγόμενος.

Δόρυκλος, ὁ. Νόθος υἱὸς τοῦ Βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 489. — 2) Ἀθλητὴς ἐκ τῆς πόλεως Τυρισσοῦ νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Ὀλ. 10, 82.

Δορύλαος, ὁ, Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστε παρευρέθησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως, Ὀβίδ. — 2) Στρατηγὸς τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου, Ἀππιαν.

Δορύλλειον, τό. Πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βάθυος ποταμοῦ, ὀχυρὰ τὸ πάλαι. Στράβ. ιβ'. Πτολ. ε'. Προκόπ. γ', 126. ταυτὸν Ἐσκὶ Σχεχρ.

Δόσκοι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, Στράβ.

Δαταμας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 955.

Δοῦβις, εως, ὁ, καὶ Δούβιος, ὁ, Dubis. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄραρον ποταμὸν, ταυτὸν, Doubs ἢ Deux. Στράβ.

Δουίλιος, ὁ· Duilius. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Σκηπίωνος, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, Πολύβ.

Δουλίχιον, τό. Νῆσος τοῦ Ἰονικοῦ πελάγους

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειος

κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἰθάκης, ἥτις καὶ Ὁμηρ. ἦν μία τῶν Ἐχινάδων νήσων λεγομένων, ἀνήκουσα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Δολίχα· ὑπὸ τῶν νῦν Ἑλλήνων λέγεται Κακίβα πλησίον τοῦ Ἀκρωτηρίου Σκίλα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 625. Ἀπολλόδ. ὅθεν, Δουλιχιόνδε, εἰς τὸ Δουλίχιον· καὶ Δουλιχιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ὁμηρ.

Δοῦρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, Ἀμμιαν. Μάρκ. 25. κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἰμὰμ Μουχαμετ Δοῦρ.

Δουράνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γαρούμναν, ταυτὸν Dordogne.

Δουρίας, α, ὁ, Duria. Ποταμὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον, ταυτὸν Durance. Στράβ.

Δούριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας (Πορτουγαλλίας) ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῶν συνόρων τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, ταυτὸν Duero, Στράβ.

Δοῦρις, ιος, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Πλούτ.

Δουροκόρτορα, τά. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Βελγικῆς Γαλλίας καὶ καθέδρα τοῦ ἀνδυπάτου τῆς χώρας ταύτης, ταυτὸν Reims, Στράβ.

Δουροστολον, τό. Πόλις τοῖς Μοισίας ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἡ νῦν Δρίσδα ἢ Σιλίστρια ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, Πτολ. γ, 10.

Δράβησκος, ἡ Ἠδωνική. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ταυτὸν Δρῶμα, Θουκ. α, 100. Στράβ. Δραβήσκιος ἡ, μαρτυρ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Δράβος, ὁ, Dravus· ἐπίσημος ποταμός, ὃς τις πηγάζων ἐκ τῶν συνόρων τῆς Ῥαιτίας καὶ Νωρικοῦ διὰ τῆς Παννονίας καὶ τοῦ Νωρικοῦ εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν, ταυτὸν Δράβ, Drave ἢ Drau, Στράβ. δ'.

Δράγγαι, εἱ. Κάτοικοι τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. ὅθεν, Δραγγιανός, ἡ, όν, τῶν Δράγγων· καὶ

Δραγγιανή, ἡ, καὶ Δράγγη, Πτολ. δ', 19. Στράβ. ἡ χώρα τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀραχωσίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀριανὴν, δυτικῶς μὲ τὴν Καρμανίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Γεδρωσίαν, ταυτὸν Σιγιστὰν ἢ Σιστὰν ἐν τῇ χώρᾳ Καβουλ.

Δρεπάνον, τό. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς Ἰκαρίας νήσου, Ὁμ Τμν. Διον. 265. Στράβ. καὶ, τὸ Δρέπανον, Στεφ. Βυζ.

Δρέπης, ου, ὁ. Ὁμηρ. κύρ. ἑνὸς παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 254.

Δρέπιος, ὁ. Εἷς τῶν τεσσάρων ἡγεμόνων τῶν Ἐπειῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 692.

Δρακοντίδης, ου, ὁ (ι). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους ἐδιώρισεν ὁ Λυσάνδρος μετὰ τὴν κατὰ τῶν Ἀθηναίων νίκην του, ἀνὴρ οὐτιδανοῦ καὶ πονηροῦ χαρακτῆρος, Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) = Κέφαλος υἱὸς τοῦ Δρακοντος, διότι ὡς λέγεται μετεμορφώθη εἰς δράκοντα ἢ εἶχε δύο φύσεις, ἀνθρώπου καὶ ὑράκοντος, Ἀριστοφ Σφῆκ. 451.

Δρακόντιος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ὅστις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔζη εἰς τὴν πόλιν Τραπεζοῦντα, Ξενοφ. Ἀναβ. δ, 8.

Δράκυλλος, ὁ. Δημοτὴς ἀνδρέων ἐξ Ἀχαρνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 612.

Δράκων, οντος, ὁ. Ἀρχαῖος περίφημος Νομοθέτης τῶν Ἀθηναίων, ζήσας περὶ τὸ 612 ἔτος πρὸ Χρ. πρῶτος ἔδωκε διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν καὶ τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην ἐδειμορίσθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων νὰ συντάξῃ μίαν κανονικὴν καὶ γραπτὴν Νομοθεσίαν, ἐφορῶσαν εἰς τὴν ἠθικὴν διόρθωσιν τῶν συμπολιτῶν του καὶ εἰς τὴν ἀποτροπὴν τῶν μεγάλων καὶ αἰσθητῶν καταχρήσεων, αἱ ὁποῖαι συνέβαινον ἀπὸ μέρους τῶν ἰσχυροτέρων τῆς πολιτείας, οἱ Νόμοι του φημίζονται διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν αὐστηρότητα, μὴ συγχωροῦντες οὐδεμίαν παρέβασιν ἀλλ' ἐπιβάλλοντες ποινὴν θανάτου καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μικρότατον ἐγκλημα, ὥστε δικαίως ἐλέγετο ὅτι ἦσαν γεγραμμένοι μὲ αἷμα, Πλάτ. — 3) Στρατηγός τις ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ.

Δρασιππίδης, ου, ὁ. Ἠρωικ. πεπλασμένον κύρ. Ὄνομα, σημαῖνον, υἱὸς ἱππέως, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 188.

Δράψακα, τά. Πόλις τῆς Βακτριανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 29. πιθαν. = Δάραψα.

Δρέπετρα, τά, καὶ Δρέπανον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Αἰνείας ἔθαψε τὸν γέροντα αὐτοῦ πατέρα Ἀγχίσην, ταυτὸν Trapani. Πολυβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Δρεπανεύς, έως, ὁ, ὁ κάτοικ.

Δρεπάνη, ἡ (ε). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος Κέρκυρα διὰ τὸ δρεπανοειδὲς αὐτῆς σχῆμα, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 990. — 2) Κώμη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, Στέφ. Βυζ.

Δρέπανον, τό, = Δρεπάνη, ἀριθμ. 2. Ἐτυμ. Μέγ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κειμένον ἀρκτικῶς, ταυτὸν Δρέπανος, Πτολ. — 3) ταυτ. τῷ Ῥίῳ, ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, Στράβ. — 4) Ἀνατολικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας, ταυτὸν Capo di St. Alessio, Πτολ.

Δρῆσος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου ὑποστρατηγοῦ τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 20.

Δρίλαι, οἱ, καὶ Δρίλλαι, Ἀρρίαν. Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ βορειοανατολικῇ Καππαδοκίᾳ ἢ μᾶλλον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος, ἐν τῇ νῦν χώρᾳ Κελδὶρ λεγομένῃ, Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 2, 1. κατὰ Ἀρρίαν. ἦσαν οὗτοι οἱ μετὰ ταῦτα Σάνοι κληθέντες.

Δρίλων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας ῥέων καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς, ἐτε καὶ Drinus παρὰ τοῖς Ῥωμ. Συγγρ. λεγόμενος, ταυτὸν Δρίνος, Πτολ. Στράβ.

Δριμύλος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. γλίσχρων τινὸς παρὰ Δουσ.

Δρίμυσσα, ἡ, ἀντὶ Δρυμοῦσσα παρὰ Θουκ.

Δριμώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Τζῆς.

Δρογγίλων, τό. Πολίχνιον ἀστήμαντον ἐν Θράκῃ, Δημ. Στεφ. Βυζ. καὶ Δρόγγιλον, Ἀρποκρατ.

Δρομάς, άδος, ἡ. Εἷς τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀτλαίονος, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατεπαράχθη, Τζῆς.

Δρόμιος, ὁ. Εἷς καὶ οὗτος τῶν πεντήκοντα σκύλων τοῦ Ἀτλαίονος, Τζῆς.

Δρόμος Ἀχιλλέως, ὁ· ἴδε Ἀχίλλειος.

Δρόμων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλων παρὰ Δουκ.

Δροπικοί, οἱ. Ἔθνος νομαδικὸν τῆς Περσίας, Ἡροδ. 1, 125. ἀλλαχοῦ δὲ οὐχ εὑρηται.

Δρουεντίας, α, ὁ, Druentia. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων εἰσβάλλει εἰς τὸν Ῥόδανον, ταυτὸν Durence, Στράβ καὶ Δρουεντιος, ὁ, Στρβ. Πτολ.

Δρουίδαι, οἱ, ἴδε Δρυΐδαι.

Δρουσιπάρα, ἡ. Πόλις μεσόσειος τῆς Θράκης, ταυτὸν Βαρισπάρα, Πτολ. γ', 11. παρὰ Σουϊδ. Δριζίπαρις.

Δρούσος, ὁ, Drusus. Ὄνομ. κύρ. πολλῶν ἐπισήμων καὶ βασιλικῶν γενεῶν ἐν Ῥώμῃ, τῶν ὁποίων εἷς ἦν ὁ Δρούσος Λίβιος λεγόμενος, ἀρχιερεὺς ἐν Ῥώμῃ καὶ Δήμαρχος, πατὴρ τῆς Λιβίας γυναικὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ πάππος τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου, Στράβ.

Δρύαλος, ὁ. Τιὸς τοῦ Πευκέως, εἷς τῶν Κενταύρων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Δρυάς, άδος, ἡ (ᾰ) πληθ. αἱ Δρυάδες. Νύμφαι τῶν δάσεων καὶ τῶν δένδρων, αἵτινες ἐπλάττοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ἔζων τόσον χρόνον ὅσον αὐτὰ τὰ δένδρα μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἐνόμιζον ὅτι κατῴκουν καὶ συναπέθνησκον μὲ αὐτά, Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 479.

Δρύας, αντος, ὁ (ῠ). Εἷς τῶν Λαπίθων, δεῖξας μεγάλην ἀνδρίαν κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 263. Ἡσ. — 2) Τιὸς τοῦ Ἄρεος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ἀπολλόδ. α', 8, 2. Τζῆς. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Εὐρυδίκης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 4) Πατὴρ τοῦ Λυκούργου Βασιλέως τῆς Θράκης, Ἀπολλόδ. γ', 5, 1. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 130 — 5) Τιὸς τοῦ Λυκούργου Βασιλέως τῆς Θράκης, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ ἐφόνευεν νομίζων ὅτι κόπτει κλῆμα ἀμπέλου, Ἀπολλόδ. γ', 5, 1.

Δρυΐδαι, οἱ, Druidae. Οὕτως ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἢ τῶν Κελτῶν, οἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν ὡς οἱ Βραχμᾶνες παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, φροντίζοντες οὐχὶ μόνον ὅσα ἀνεφέροντο εἰς τὴν τῶν θείων λατρείαν καὶ λοιπὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ἀλλ' ἔτι καὶ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν εὐταξίαν τῶν ἐγχωρίων, λογιζόμενοι οἱ σοφώτεροι καὶ μόνοι πεπαιδευμένοι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς ἀρχαίας Γαλλίας, ἀναδεχόμενοι καὶ αὐτὴν τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων. Ἡ σύστασις τῆς ἱερατείας αὐτῶν φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη καὶ ὀλίγον γνωστὴ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐγχωρίους· τὸ κοινὸν δόγμα αὐτῶν ἦν ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς καὶ ἡ μετάβασις αὐτῆς μετὰ θάνατον εἰς ἄλλα σώματα, διὸ καὶ κατεφρόνουν μεγάλως τὸν θάνατον· ἐπηγγέλλοντο πρὸς τούτοις τὴν ἀστρολογίαν διὰ τῆς ὁποίας ἐδίδον προφητείας καὶ ἔκαμνον διάφορα ἄλλα τέρατα· πρὸ πάντων δὲ περίφημοι ἦσαν αἱ γυναῖκες ἱέρειαι τῶν Δρυΐδων, τιμώμεναι μεγάλως ὡς μάντεις καὶ χρησμολόγοι, Στράβ. Ταυτ. Καῖσ

Δρυμαία, = Δρύμος, ἀριθμ. 1, Παυσ.

Δρύμνιος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Παμφυλίοις, Λυκοφρ 536.

Δρύμος, ὁ (ῠ). Ἐπίσημος πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, ταυτὸν Βαβά, Ἡροδ. 8, 33. Δρυμαία, ἡ, παρὰ Παυσ. καὶ Δρυμία, Στεφ. Βυζ — 2) Πολίχνη μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, Δημ. Δρυμός, παρ' Ἀρποκρατ. — 3) Τόπος τις ἐπὶ τοῦ Τελεθρίου ὄρους ἐν Εὐβοίᾳ· Στράβ. ὅθεν, Δρυμαῖος, ὁ, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Δρυμοῦσσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ κόλπῳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Κλαζομενῶν, Θουκ. η', 31. Πολυβ.

Δρύοπες, οἱ, Ἔνε Δρύοψ. Λαὸς Πελασγικός, κατοικοῦντες τὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸ ὄρος Οἴτην πλησίον τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, ἐξεδιώχθησαν δὲ διωχθέντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἦλθον εἰς Πελοπόννησον, ὅπου ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἐρμιόνην καὶ εἰς τὴν Μεσσηνίαν· Ἡροδ. 8, 31. Ἓν μέρος τούτων μετέβη εἰς τὴν νῆσον Εὔβοιαν καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, Ἡροδ. Θουκ. κατὰ δὲ Στράβ. κατῴκουν οὗτοι περὶ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Θεσσαλίας. Ἐκαλοῦντο δὲ Δρύο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πες ἀπὸ τὸν Δρύοπα υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι καὶ κατήγοντο. Παυσ.

Δρυόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Δρύοπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἄμφισσον, ὅτε μεταμορφωθεὶς εἰς χελώνην ἦλθε πρὸς αὐτὴν ἐν ᾧ ἐποίμαινε τὰ πρόβατα τοῦ πατρός της ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, Ἀντών. Διβ. 32. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Δωρίδος κειμένη ἀντικρὺ τῆς Δρυμαίας, Σχολ. Πινδ. Πύθ. 1.

Δρυοπίς, *ίδος*, ἡ. Χώρα τῆς Θεσσαλίας κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἴτης, κατέτεινε μὲν ἀποτελοῦσα μέρος τῆς Φθιώτιδος, κατ' ἄλλους δὲ κειμένη ἐν τῇ Δωρίδι, Ἡρόδτ. 1, 56. Στραβ.

Δρυὸς κεφαλαί, αἱ. Στενὴ τις διάβασις τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος μεταξὺ Πλαταιῶν καὶ Ἀθηνῶν, ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν Τρεῖς κεφαλαὶ καλουμένη, Ἡρόδτ. 9, 39.

Δρύοψ, πος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Δίας, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Σπαρχειοῦ καὶ τῆς Δαναΐδος Πολυδώρας, πατὴρ τῆς Δρυόπης, ἀφ' οὗ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Δρύοπες, ἀρχαῖός τις λαὸς ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὀμ. Τμ. Παν. 34. Παυσ. δ', 34. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ Πριάμου Βασιλέως τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὀμ. Ἰλ. Τ, 454. — 3) Κάτοικος τῆς Δρυοπίδος χώρας.

Δρῦς, νός, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Μεσημβρίας καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Σαμοθρᾳκῶν, Στέφ. Βυζ.

Δρῶοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης, κατοικῶν ἐκεῖθεν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πλησίον τῶν Ὀδομάντων, Θουκ. β', 101.

Δυμαία, ἡ, *ἴδα* Δύμη.

Δυμᾶνες, οἱ. Μία τῶν τριῶν ἐν Σπάρτῃ φυλῶν, παραβλ. Δύμας ἀριθ. 3, Παυσ.

Δυμανᾶται, οἱ. Φυλή τις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡρόδτ. 5, 68.

Δύμας, αντος, ὁ (ῡ). Πατὴρ τοῦ Ἄσίου καὶ τῆς Ἑκάβης γυναικὸς τοῦ Πριάμου, Ἡγεμὼν ἐκ Φρυγίας, Ὀμ. Ἰλ. Π, 719. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐμπείρος θαλασσινῆς, Ὀμ. Ὀδ. Ζ, 22. — 3) Τίὸς τοῦ Αἰγιμίου βασιλέως τῶν Δωριέων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Παμφύλου καὶ Ὕλλου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τούτους τρεῖς ἀδελφοὺς λέγεται ὅτι ἔλαβον τὰς ὀνομασίας αἱ τρεῖς φυλαὶ τῶν Δωριέων, οἱ Ὑλλῆεῖς, Δυμᾶνες, καὶ Πάμφυλλοι, Ἀπολλόδρ. β', 8, 3.

Δύμη, ἡ (ῡ). Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως δυτικῶς τῆς Ὠλένου, πρότερον Στράτος ὀνομαζομένη, παρ' Ὀμ. Ἰλ. ταῖν Καμιτίτζα, Ὀμ. Τμ. Ἀπολ. 425. Ἡρόδτ. — ἔθνος, Δυμαῖοι, οἱ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Δυμαία, ἡ περὶ τὴν Δύμην χώρα, Στράβ.

Δύναμένη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὀμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολλόδρ.

Δυναστη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἔρατον, Ἀπολλόδρ β', 7, 8.

Δύραι, ου, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, Ἡρόδτ. 7, 198.

Δυρράχιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, οὖσα ἀποικία τῶν Κερκυραίων, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πρότερον ἐκαλεῖτο αὐτὴ Ἐπίδαμνος, ταῦτα Δουράτζον, Πλουτ. — ἔθνικ Δυρραχηνός, ὁ κάτοικ.

Δυρράχιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μελίσσης θυγατρὸς τοῦ Ἐπιδάμνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Ἰλλυρίᾳ πόλις Δυρράχιον, Στέφ. Βυζ.

Δύρτα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 30.

Δυσκέλαδος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἴσσης, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565.

Δυσνομία, ἡ, Συμβολικὴ τις θεότης τῶν κακῶν ὅσα προξενοῦνται ἐκ τῆς παραβάσεως καὶ καταφρονήσεως τῶν νόμων, καταγομένη ἐκ τῆς Ἔριδος, Ἡσ. Θεογ. 230.

Δυσπόντιον, τό. Πόλις τῆς Πενταπόλεως χώρας ἐν Ἠλίδι, Στράβ, — ὅθεν Δυσποντεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Δυσπόντιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠλίδι πόλις Δυσπόντιον, Στέφ. Βυζ.

Δύσωρον, τό. Ὄρος τῆς Μακεδονίας κείμενον μεταξὺ Χαλκιδικῆς καὶ Ὀδομαντικῆς χώρας, περιέχον μεταλλεῖα χρυσοῦ, Ἡρόδτ. 5, 17.

Δωδώνη, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον. — 2) = Δωδώνη — Δωδώνι, Σοφ. Τραχ. 172.

Δωδωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Δωδώνης, ἢ εἰς τὴν Δωδώνην ἀνήκων, Αἰσχύλ. καὶ

Δωδωναῖος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπικληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ ἐν Διοδώνῃ τῆς Ἠπείρου μαντεῖον αὐτοῦ, Ὀμ. Ἰλ. Π, 233. — 2) ὁ Κάτοικος τῆς Πόλεως Δωδώνης.

Δωδώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀπὸ τῆς ὁποίας, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠπείρῳ πόλις Δωδώνη.

Δωδώνη, ἡ. ποιητ. Δωδών. Πόλις τῆς Ἠπείρου πρότερον μὲν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, εἶτα δὲ ἐν τῇ τῶν Μολοσσῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τομάρου ἢ Τμάρου, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός. Ἦν δὲ τοῦτο τὸ μαντεῖον τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Δωδώνης, μέσα εἰς ἓν παλαιὸν ἄλσος ἐκ δρυῶν πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Δωδωναίου Διός, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ἐνταῦθα ὁ Δευκαλίων μετὰ τὸν κατακλυσμόν, ἢ κατ' ἄλλους ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν, οἵτινες κατῴκησαν εἰς τοῦτο τὸ μέρος, Στράβ. Ὀμ. Ἰλ. Π, 233. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐλθοῦσα μία περιστερὰ ἐκ τοῦ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου μαντείου, ἤτις ὡς λέγεται εἶχεν σιδρώπινον φωνήν, ἐπροτάξε νὰ συστήσωσιν ἐνταῦθα ἓν μαντεῖον τοῦ Δωδωναίου Διός, Ἡρόδτ. 2, 52 Οἱ ἱερεῖς τοῦ μαντείου τούτου Σελλοὶ καλούμενοι, ἔδιδον τοὺς χρησμοὺς πότε μὲν παρατηροῦντες καὶ προσέχοντες τὸν ἦχον, τὸν ὁποῖον ἀπατελεσκινουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου μία ἱερὰ δρῦς, τὴν ὁποίαν ὁ Σοφοκλ. δρῦν πολύγλωσσον ἢ πολύφωνον λέγει, πότε δὲ τὸν κρότον τινῶν χαλκῶν λεβήτων κρεμαμένων ἐν τῷ ἄλσει. Κατὰ Pouqueville ἔκειτο ἡ Δωδώνη ἐνθα νῦν εὑρίσκεται τὸ χωρίον Προσενίτης. Ὀμ. Ἰλ. Β, 750. Κατὰ τινας ὑπῆρχε καὶ ἕτερον μέρος Δωδώνη καλούμενον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Περραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β. ἴδε Heyne αὐτόθι. ὅθεν ἐπίρρ. Δωδώνηθεν, ἐκ Δοδώνης, Καλλιμ. καὶ Δωρκ. Δωδώναθεν, Πίνδ. Νεμ. 4, 86.

Δωδωνίς, *ίδος*, ἡ. Ἡ ἐκ Δωδώνης οὖσα, Ἡρόδτ.

Δωδωνίδες, αἱ Αἱ θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, = Νηρηίδες.

Δωριεύς, έως, ὁ, πληθ οἱ Δωριεῖς. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ πρώτων φυλῶν τῶν Ἑλλήνων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος. Κατῴκουν οὗτοι κατ' ἀρχὰς περὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον, μετὰ ταῦτα μετέβησαν εἰς τὴν πλησίον τῆς Θεσσαλίας χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθη Δωρίς, τελευταῖον δὲ μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον ἦλθον ὁμοῦ μὲ τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόνησον καὶ μεράν Ἀσίαν συστήσαντες ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου καὶ Σικελίας, Ἡρόδτ. Ὀμ. Ὀδ. Τ, 177 παρ' ᾧ οἱ ἐν Κρήτῃ Δωριεῖς τριχάϊκες κέκληνται, ὡς εἰς τρεῖς λαοὺς διῃρημένοι, οἱ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας κατοικοῦντες, οἱ δὲ ἐπὶ τῆς Κρήτης καὶ ἕτεροι ἐν Πελοποννήσῳ· ὅθεν Δωρικός, ἡ, όν, Ἡρόδτ. Θουκ. καὶ Δωριακός, ἡ, όν, ποιητ. ἔτι δὲ καὶ Δώριος, ία, ιον, Πινδ. τῶν Δωριέων ἢ εἰς τοὺς Δωριεῖς ἀνήκων.

Δωριεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Λιβύαν, ἐδιώχθη ἐκεῖθεν μετὰ τρεῖς χρόνους ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων, πλεύσας δὲ εἰς τὴν Σικελίαν καὶ πολεμῶν αὐτόθι κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων, ἐθανατώθη ὁμοῦ μὲ ὅλους τοὺς σὺν αὐτῷ Σπαρτιάτας, Ἡρόδτ. 5, 42. — 2) Τίὸς τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ῥοδίων, Θουκ.

Δωρίων, ῆ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἱππάστην, Ἀπολλόδρ. β', 1, 5. — 2) Δωρίων, τὸ. Πόλις τῆς δυτικῆς Μεσσηνίας ἢ Ἠλίδος, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ ἀοιδὸς Θάμυρις ἔλθων εἰς ἔριδα μὲ τὰς Μούσας ἐτυφλώθη, Ὅμ. Ἰλ. Β, 594. κατὰ Στραβ. ἡ ἐν Μεσσηνίᾳ Ὄλουρις, κατ' ἄλλους δὲ ὄρος τι ἢ χώρα αὐτόθι, Στραβ.

Δωρίς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. ἡ τῶν Δωριέων, ἡ Δωρὶς νᾶσος = Αἴγινα, Πινδ. καὶ, ἀοιδὸς ἡ Δωρίς, ἡ Δωρικὴ Μοῦσα, Μοσχ. ἔτι δὲ, ἡ Δωρὶς διάλεκτος, αὐτὴ ἡ Δωρικὴ διάλεκτος, Στραβ. — 2) ἡ Δωρὶς, οὐσ. ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Δωριέων.

Δωρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἥτις ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Νηρέως, ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηίδας λεγομένας, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς καὶ Δωρίδες ἐκαλοῦντο, Ἡσ. Θεογ. 241. Ἀπολλόδρ. α', 23. — 2) Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὀμ. Ἰλ. Σ, 43. — 3) Μήτηρ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, Δίλιαν.

Δωρίς, ίδος, η, προσυπακ. γῆ. Μικρά τις χώρα ἐν Ἑλλάδι κειμένη μεταξὺ Φωκίδος, Δοκρίδος, Αἰτωλίας καὶ Θεσσαλίας, καὶ συνισταμένη ἐκ τεσσάρων πόλεων διὸ καὶ Τετράπολις ἡ Δωρικὴ ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν κατωκίσαν ἀρχαιόθεν οἱ Δωριεῖς πρωτοῦ νὰ εἰσβάλωσι μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόνησον· ἐκλήθη δὲ οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Δώρου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος ἢ ἀπ' αὐτῶν τῶν Δωριέων, ὅτε εἰσῆλθον εἰς αὐτὴν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους. Ἦν δὲ ἡ Δωρὶς μητρόπολις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων καὶ αὐτῆς τῆς Σπάρτης, Ἡρόδτ. 8, 31. Θουκ. α', 107. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας κατοικουμένη ὑπὸ ἀποικιῶν τῶν Δωριέων, οἵτινες ἔκτισαν μέγα ἐμπόριον ἐνταῦθα, Ἡρόδτ.

Δωρίτις, ίδος, ἡ ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου καὶ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Κνίδον πόλιν τῆς Καρίας.

Δωρόθεος, ὁ Ἀθηναῖος, εἷς ἐκ τῶν πεμφθέντων πρέσβεων πρὸς τὸν Φαρνάβαζον Σατράπην τῆς Περσίας. Ξεν.

Δῶρος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρσηίδος, ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, κατοικῶν, κατ' Ἡρόδτ. 1, 56. περὶ τὸ ὄρος Ὄσσαν, κατὰ δὲ Στραβ. παρὰ τὸν Παρνασσόν· ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Δωριεῖς, Εὐρ Ἰων. 1590, Ἀπολλόδρ. α', 7, 2.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

— 2) Τίός τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, πατὴρ τῆς Ξανθίππης, βασιλεύων ἐν Αἰτωλίᾳ, ὅτε πρῶτον ἦλθεν ἀνταῦθα ὁ Αἰτωλὸς καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν, Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Δωρώ, οὖς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. χωμε. πλαττόμενον, παρεστάνου ἐκάστινα τῆς ἀφροδοσίας καὶ διαφθορᾶς. Ἀριστοφ. Ἱππ. 530.

Δωσιάδης, ου, ὁ (ξ). Ποιητὴς τις ἐπιγραμμάτων. Δουκ.

Δωτία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑλλοῦ ἢ τοῦ Ἀστερίου καὶ τῆς Ἀμφικτυόνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ Δώτιον πεδίον, Στέφ. Βυζαντ.

Δώτιον πεδίον, τό. Πεδίον τῆς Θεσσαλίας, κείμενον πλησίον τοῦ ὄρους Ὄσσης καὶ τῆς Βοιβαΐδος λίμνης, Ὁμ. Ἴλιν. ιε', 5. Στράβ. καὶ Δώτιον ἱερόν, Καλλιμ. ἀπ' ὅπου οἱ Θεσσαλεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ Κνίδον. — 2) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον ἐν τῇ περὶ τὸ Δώτιον πεδίον χώρᾳ, Στέφ. Βυζ.

Δωτίς, ίδος, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φλεγύα, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἄρεος, Ἀπολδρ. γ', 55. κατὰ Heyne κατ' ἄλλους δὲ λέγεται αὐτὴ Χρύση.

Δῶτας, ὁ. Τίὸς τοῦ Πελασγοῦ, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Παφλαγόνων καὶ Ματιηνῶν, Ἡροδτ.

Δωτώ, οὖς, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ὁμ. Ἴλ. Σ, 43. Ἀπολδρ. α', 2, 7.

Ε.

Ἔβλαία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Πτολ.

Ἔβλανα, τά. Ebiana. Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) ἢ νῦν Δουβλίνη λεγομένη, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ἡ Δουβλίνη Μανάπια, Πτολ. β', 2.

Ἔβλανοι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια.

Ἐβόδα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Πετραίας Ἀραβίας, Πτολ. ε', 17.

Ἐβοζέλμιος, ὁ. ἴδε Ἀβροζέλμης.

Ἔβουρα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ (Γουαδαλκουϊβίρου) Στράβ.

Ἐβόρακον, τό. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Βρεττανίας, ὕστερον καταστᾶσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ταύτην ἀπέδρασεν ὁ Αὐτοκράτωρ Σεβῆρος Σέπτιμος, Πτολ. β', 3. Εὐτροπ. τανῦν York.

Ἔβουρωνες, οἱ. Eburones. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἰουλίχῃ καὶ Λιμβούργῳ, Στράβ.

Ἔβουσος, ἡ, καὶ Βοῦσος, ἡ. Διον. Περ. Ebusus. Ἡ μεγαλητέρα ἐκ τῶν δύω Πιτυούσσων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τανῦν Ἰβιζα, Στράβ. — 2) καὶ Ἐβουσία, πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη νοτειοανατολικῶς. Στράβ. Πτολ.

Ἑβραῖος, ὁ. = Ἰουδαῖος, Στράβ. Λουκ. ὅθεν, Ἑβραϊκός, ἡ, όν, τῶν Ἑβραίων ἢ εἰς τοὺς Ἑβραίους ἀνήκων.

Ἕβρος, ὁ, Hebrus. Μέγας ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἀπ' Ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων πλησίον τῆς πόλεως Αἶνου εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· περὶ τὰς ὄχθας αὐτοῦ λέγεται ὅτι κατεσπαράχθη ὁ Ὀρφεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων· τανῦν καλεῖται Μαρίτζα. Ἡροδ. 4, 90.

Ἔγεστα, ἡ. Segesta. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἔρυκος, Θουκ. 6, 88, ἥτις δὲ Αἴγεστα καὶ Σέγεστα λεγομένη, ὅπερ ὄρα. — ὅθεν, Ἐγεσταῖος, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. Θουκ.

Ἔγεστος, ὁ, = Αἴγεστος, ὅπερ ὄρα.

Ἐγχελεδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Σιληνοῦ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Εὐριπ. Κύκλ. 7. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διός, ὅτε ἐρρίψεκατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτνην. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης, Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἐγχελίη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τανῦν Ἐρείκια πλησίον τοῦ Torre d'Agnazzo. Στράβ.

Ἐγχελεῖς, οἱ· Ἔνετ. Ἐγχελεύς, ἑως. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίδος, Ἡροδτ. 5. 61. Στέφ. Βυζ.

Ἐγχέλιοι, οἱ, = Ἐγχελεῖς, Στράβ.

Ἔδεσσα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας πρωτεύουσα τῆς Ὀσροηνῆς χώρας, ἥτις καὶ Καλλιῤῥόη ἐκαλεῖτο διὰ τὰς ὡρείας ἐν αὐτῇ καὶ καθαρὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, καὶ Ἀντιόχεια παρὰ Πλιν. τανῦν Ὄρφα. Λουκ. — ὅθεν Ἐδεσσαῖοι, οἱ κάτοικ. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠμαθίας, τὸ πάλαι καθέδρα τῶν ἐγχωρίων Βασιλέων, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν καὶ οἱ τάφοι αὐτῶν· ἔτι Αἰδεσσα, Πτολ. καὶ Αἰγαί, Αἰγαία, ἅπερ ὄρα.

Ἐδούμη, ἡ. Κώμη τῆς Ἰουδαίας ἐπὶ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἡ νῦν Νάβλος.

Ἔδρος, ἡ Ἄδρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ ἀκατοίκητος ἐπὶ τῆς Ἰρλανδικῆς θαλάσσης, Πτολ, β', 2. πιθαν. ἡ νῦν Lambay.

Ἐδυλίων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε ἐκ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Τζῆς.

Ἐδωδαία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀργείου καὶ τῆς Νείβης, Ἀπολδρ. γ', 56.

Εἰδοθέα, Ἐπικ. Εἰδοθέη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως, ἥτις ἀπαντήσασα τὸν Μενέλαον, ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἶπεν εἰς αὐτὸν πῶς δύναται νὰ βιάσῃ τὸν πατέρα της εἰς τὸ νὰ τὸν προμηνύσῃ περὶ τῆς εἰς Σπάρτην ἐπιστροφῆς του, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 366. ἴδε Θεονόη.

Εἰδομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φέρητος ἢ τοῦ Ἄβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμυθάονος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Βίαντα καὶ Μελάμπουν, Ἀπολδρ. α', 9, 11. — 2) Εἰδομένη, ἡ, Idomena, Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἠμαθίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Θουκ. β', 100.

Εἰδώ, οὖς, ἡ = Εἰδοθέα, Εὐριπ. Ἑλ. 11.

Εἴζηλος, ὁ· Eizalus. Φρονεύσαντι τὴν νήσου Σικελίας κείμενον μεσογείως, Στέφ. Βυζ. τανῦν Isnello.

Εἰλατίδαι, α, = Ἐλατίδης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐλάτου, ὁ Λίπυτος, Διοδ. Ὀλ. 6, 55. ἢ ὁ Ἰσχυς, Διοδ. Πύθ. 3, 55.

Εἰλείθυια, ἡ, Δωρ. Ἐλείθυια καὶ Ἐλευθώ, Διοδ. Ilithya. Θεὰ τις λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔφορος τῆς γόνου καὶ βοηθὸς τῶν τικτουσῶν γυναικῶν, ἀπαλλάττουσα αὐτὰς ἀπὸ τὰς ἐν τῷ τίκτειν ὀδύνας, καὶ συνεργοῦσα εἰς τὴν ταχίαν ἐκποίησιν τῶν νηπίων. Κατ' Ὅμ. καὶ Ἡσ. ἐγεννήθη αὐτὴ ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· ἡ δὲ λατρεία αὐτῆς ἦλθεν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερβορείων λαῶν τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς περὶ αὐτὴν νήσους, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον, ὅπου πλάττεται ὅτι ἔσπασεν πρὸς βοήθειαν τῆς Λητοῦς ὅτε αὐτὴ ἐγέννα αὐτόθι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν. ὅθ' ὁ καὶ Ἐλευθὼ ἰδίως ἐλέγετο ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω ἤτοι ἐρχομαι· ἔτι δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Λύτιος, πραΰμητις, ὠδίνων ἀπαρωγὸς καὶ λαχέσιν ἐπίκουρος, Ὀρφ. παρ' Ὁμ. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Εἰλείθυια καὶ ἄλλαι δεκὰ ἔφοροι τῆς γόνας, ὡς θυγατέρες τῆς γαμηλίου Ἥρας· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς ἐλατρεύετο ἡ Εἰλείθυια ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλιμ. Ἄρτ. 22.

Εἰλέσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη εἰς ἓν ἑλῶδες μέρος, Ὁμ. Ἴλ. Β, 499.

Εἰλήθυια, ἡ, = Εἰλείθυια, νεωτερ. τύπ. Ἀνθολ.

Εἵλως, τος, ὁ, καὶ Εἵλωτης, ου, ὁ. Ὁ κατοικος τῆς πόλεως Ἕλους ἐν Ἀκκεδαίμονι· Πληθ. οἱ Εἵλωτες, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατῶν οἵτινες ἐσχημάτιζον μίαν ἰδίαν φυλὴν τῆς Λακεδαίμονος, ὑποδούλοι ὅλως δι' ὅλου εἰς τὴν πολιτείαν τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν, ἐργαζόμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν καὶ φροντίζοντες τὰ ἐν χωρίοις πράγματα. Ἡ ὑποδούλωσις αὐτῶν ἄρχιτε πρώτον ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Ἀγιδος υἱοῦ τοῦ Εὐρυσθένους, 140 χρόνους μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον· μετὰ καιρὸν δὲ ἐπληθύνθησαν τοσοῦτον, ὥστε πολλάκις ἐξήτησαν διὰ τῶν ὅπλων τὸν ν' ἀπελευθερώσωσι τὸν ζυγόν των· εἰς τούτους προσετέθησαν ἔπειτα καὶ οἱ αἰχμάλωτοι τῆς Μεσσήνης μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ δὲ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἀσυμποσείτο ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν περίπου 320,000. Ἐν καιρῷ ἐκστρατείας ἐπεμπεν ἡ πολιτεία τῶν Λακεδαιμονίων μέγα μέρος αὐτῶν εἰς τὸν πόλεμον, οἵτινες ἐχρησίμευον διὰ μέσου τοῦ πλήθους των εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Σπαρτιατῶν· ἀποτελοῦντο τὸ μικρότερον μέρος τοῦ στρατεύματος· ἀπηγόρευον δὲ αὐτοὺς ὅλως δι' ὅλου ἀπὸ τὸ νὰ μανθάνωσι ὁποιανδήποτε ἐλευθέραν τέχνην. Θουκ. Στράβ. Εἵλωται, παρ' Ἡροδτ. 6, 58. Θουκ. α', 101. — ὅθεν Εἱλωτικός, ἡ, όν, εἰς τοὺς Εἵλωτας ἀνήκων, Πλάτ.

Εἰνοδία, Εἰνόδιος, ἴδε Ἐνοδία, Ἐνόδιος.

Εἰόνη, ἡ. Μία τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 255.

Εἰρεσίαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἐστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 32. Ireseae παρὰ Λιβ. κατὰ Λιβ. κατὰ Ilgen ἢ τοῦ Πλιν. νήσος Irresia ἐν τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ.

Εἰρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, Ἡσ. Θεογ. 92. Ἀπολδρ. λατρευομένη μετὰ ταῦτα ἐν Ἀθήναις ὡς Θεὰ καὶ προστάτις τῆς εἰρήνης, παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ φέρουσα ἕνα κλάδον φοίνικος εἰς τὴν χεῖρα. Πλουτ. Κίμ. 13. Ἀριστφ. Εἰρ. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εἰρατή, ἡ = Ἐρατή, ὅπερ ὄρα.

Ἑκάβη, ἡ. Hecuba. Θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀσίου, Ὁμ. Ἴλ. Π, 717. κατ' Εὐρ. Ἑκ. 3. θυγάτηρ τοῦ Κισσέως. Αὕτη ἦν δευτέρα γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε, κατ' Ὅμ. δεκαεννέα υἱοὺς, τῶν ὁποίων πρωτότοκος ἦν ὁ Ἕκτωρ. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἀπέθανεν ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ἀφ' οὗ πρότερον ἴδεν τὴν νεωστὶ αὐτῆς θυγατέρα Πολυξένην σφαγεῖσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, Εὐριπ. Ἑκ. — 2) Μία τῶν πεντηκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ.

Ἑκάβης μνημεῖον, τό = Κυνὸς σῆμα, ὅπερ ὄρα.

Ἑκαέργη, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο εἰς τὴν Ἰουλίδα πόλιν τῆς νήσου Κέω, Ἀντ. Λιβ. 1. — 2) Μία τῶν δύω κορῶν τὰς ὁποίας καὶ Ἡροδτ. ἐπεμψαν οἱ Ὑπερβόρειοι εἰς τὴν Νῆσον Δῆλον διὰ νὰ προσφέρωσι δυτίαν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα· παρὰ Παυσ. καλοῦνται αὗται Ὑπερόχη καὶ Λαοδίκη. — 3) καλοῦνται αὗται Ὑπερόχη καὶ Λαοδίκη. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Βο-
ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος. —

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρου καὶ ἀδελφὴ τῆς Οὐρίθυος, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 292.

Ἑκάεργος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς μακρόθεν βάλλοντος διὰ τοῦ τόξου, Ὁμ. Ἰλ.

Ἑκάλη, ἡ (ᾰ). Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στεφ. Βυζ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, παρ' Ἀπολόδ. γ'. 1, 2, ἔνθα κατὰ Heyne βέλτιον Ἀκάλλη γραφ. — 3) Γραῖά τις γυνὴ ἐν Ἀττικῇ, ἥτις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Θησέα νέον ὄντα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Θησέως ὁ Ζεὺς Ἑκάλειος ἢ Ἑκαλήσιος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερον ἐτησίως μίαν θυσίαν πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Ἑκάλης, ἑκαλήσιον ἱερὸν λεγομένην, Πλουτ. Θησ. 14. Καλλιμ. λείψ.

Ἑκαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου ἐκ τῆς νήσου Τενέδου, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νέστορος ὅτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν Τένεδον, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 624.

Ἑκάταιος, α, ον. Τῆς Ἑκάτης ἢ εἰς τὴν Ἑκάτην ἀνηφερόμενος, ἴδε Ἑκάτη.

Ἑκαταῖος, ὁ λογοποιός. Ἀργεῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, υἱὸς τοῦ Ἡγησάνδρου, ἤκμασε πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡροδότου· λέγεται ὅτι συνέγραψε μίαν περιήγησιν τῆς Ἀσίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρόδοτος ἐξήντλησε πολλὰς ὕλας περὶ τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν. Εἰς τοῦτον ἀποδίδουσι ἔτι μίαν Θεογονίαν, τῆς ὁποίας Στεφ. ὁ Βυζ. ἀναφέρει τὰ τέταρτον βιβλίον, Ἡρόδ. 5, 125. — 2) Ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἀβδηρίτης, ὅστις λέγεται ὅτι συνέγραψε περὶ τῶν Ὑπερβορείων, Πλούτ.

Ἑκάτη, ἡ (ᾰ) Θεότης καταχθόνιος, παριστανομένη ὡς ἀρχαιότατον σύμβολον τῆς Σελήνης, ἥτις καὶ συνεχέετο πολλάκις μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐπλάτετο δὲ θυγάτηρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας συγκατατεταγμένη καὶ αὐτὴ μεταξὺ τῶν Τιτάνων. Κατὰ δὲ Βακχυλ. ἦν θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Πολεμήσασα ὑπὲρ τοῦ Διὸς εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην ἐφύλαττε τὸν Ἰλλύτιον, πρὸς ἀνταμοιβὴν δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ὁ Ζεὺς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἰσχύῃ ἐφ' ὅλης τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ νὰ τιμᾶται μεγάλως μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, Ἡσ. Θεογ. 409—426. Διὸ καὶ τριπλῆ Ἑκάτη ἐπεκαλεῖτο καὶ ἐλογίζετο παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς τριφυὴς θεότης, εἰς μὲν τὸν Οὐρανὸν παριστάνουσα τὴν Σελήνην, ἐπὶ τῆς Γῆς τὴν Ἀρτεμιν καὶ ἐν τῷ Ἅιδῃ τὴν Περσεφόνην. Εἰς τὰς τελετὰς τῶν μυστηρίων ἐπαρετετείνετο ἀείποτε ἔχουσα μαγικὴν δύναμιν. Ἰδίως δὲ ἐλατρεύετο ὡς ἔφορος τῶν καθαρισμῶν, τοῦ πλούτου, τῆς τιμῆς καὶ πάσης εὐδαιμονίας, καὶ πρὸ πάντων ἐτίμων αὐτὴν οἱ Ἁλιεῖς τῆς νήσου Αἰγίνης, ἑορτάζοντες πρὸς τιμήν της ἐτησίως τὰ Ἑκατήτεια λεγόμενα, Πανυ. οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις πλούσιοι ἐπρόσφερον ἀνὰ πᾶσαν νουμηνίαν εἰς θυσίαν αὐτῆς φαγητὰ ἐξ ὠῶν, κρομμύων καὶ ἄλλων τοιούτων ἐκθέοντες αὐτὰ εἰς τὰς τριόδους τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ καὶ ἀνδραπόδιστοι, ταῦτα δὲ ἐκαλοῦντο δεῖπνος τῆς Ἑκάτης. Λουκ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 594. — Ὄθεν Ἑκάτειος, εἰα, ειον, ὁ τῆς Ἑκάτης ἢ εἰς τὴν Ἑκάτην ἀνήκων καὶ Ἑκάταιον ἢ Ἑκαταῖον, τό, ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἑκάτης, τὰ Ἑκάταια, αἱ εἰς τὴν Ἑκάτην προσφερόμεναι θυσίαι.

Ἑκατόγχειρες, οἱ. Centimani. Τέσσαρα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βριάρεως, Γύης καὶ Κόττος, ἔχοντες ἕκαστος ἑκατὸν χεῖρας καὶ πεντήκοντα κεφαλάς, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὴν δύναμιν ὅλους τοὺς ἄνθρώπους· τούτους ἔλαβεν ὁ Ζεὺς βοηθοὺς εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην, Ἀπολόδ. α', 1, 1.

Ἑκατομβαιεύς, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀθήναις, Ἡσύχ. — 2) Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Γορτύνην πόλιν τῆς Κρήτης, Ἡσύχ.

Ἑκατομβαιών, ὠνος, ὁ. Ὁ πρῶτος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ἰούλιον καὶ Αὔγουστον, καθ' ὃν ἑορτάζοιτο τὰ λεγόμενα Ἑκατόμβαια πρὸς τιμὴν τῆς Ἥρας, Δημ.

Ἑκατόμνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας, Ἀρρίαν.

Ἑκατόμπεδον, τό. Πόλις τῆς Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ, Πτολ.

Ἑκατόμπολις, εως, ἡ. Ἐπιθ. τῆς νήσου Κρήτης, διὰ τὰς ἑκατὸν πόλεις, τὰς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὸ πάλαι ἐπ' αὐτῆς.

Ἑκατόμπυλος, ἡ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας ταύτης. Κατὰ Πολύβ. ἦ, 25 ἐκλήθη Ἑκατόμπυλος, διὰ τὰς πολλὰς ὁδοὺς αἱ ὁποῖαι ἀπ' αὐτῆς φέρουσιν εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἀσίας, Στράβ. ἔτι δὲ Ἑκατοντάπυλος, ἡ, παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Ἑκατόμπολις, εως, Ἀππιαν. Κατὰ Μανιερτ. ἡ θέσις τῆς πόλεως ταύτης δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιορισμένη, μὲ τὸ νὰ ἠφανίσθη πολλὰ πρωΐμως. — 2) Πόλις τῆς Λιβύης, Διοδ. Σικ.

Ἑκατόννησοι, αἱ. Σωρὸς τις μικρῶν νήσων, κατά τινας μὲν 20 κατ' ἄλλους δὲ 70, κειμένων μεταξὺ τῆς νήσου Λέσβου καὶ τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταῦτ' ἔστι Μοσχονήσια· κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ Ἑκατος ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἑκατοντάπυλος, ἡ, = Ἑκατόμπυλος, ἀριθμ. 1. καὶ 2. Πολύβ.

Ἑκατονταχειρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, Παλαίφ.

Ἑκατώνυμος, ὁ. Κατοικός τις τῆς πόλεως Σπιῶπης, Ξενοφ.

Ἑκβάτανα, τά, Ἰων. Ἀγβάτανα. Πρωτεύουσα τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ καὶ καθέδρα τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα διέτριβον ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας· ἦν δὲ μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἀσίας, κτισθεῖσα καθ' Ἡροδ. ὑπὸ τοῦ Δηϊόκους πρώτου βασιλέως τῶν Μήδων, καὶ περιεχομένη ἀπὸ ἑπτὰ τείχη, τῶν ὁποίων αἱ ἐπάλξεις ἦσαν ποικίλως χρωματισμέναι· τὰ δὲ ἐν αὐτῇ Παλάτια τῶν βασιλέων ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ὡς μία τῶν μεγαλοπρεπεστάτων καὶ ὀχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ οἰκοδομῶν, Ἡροδ. Πολύβ. πιθαν. ἔκειτο ἡ πόλις αὕτη ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ Ἀμαδάν. — Ὄθεν, Ἐκβατηνός, ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἐκβάσιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον συνήθειαν τὰ προσφέρωσι θυσίαν τινά, ὅτε ἀπέβαινον ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 966.

Ἐκδικος, ὁ. Ναύαρχός τις Λακεδαιμόνιος, παρὰ Ξενοφ.

Ἐκδίππα, ἡ. Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης, ταυτὸν Ζιβ. ἢ Ἀσίβ. Ἰωσηπ. ιβ'.

Ἔκκριτος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Εἱλώτων ἐκ Σπάρτης, Θουκ.

Ἔκνομος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον περὶ τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, Πολύβ.

Ἑκτήνες, καὶ Ἕκτηνοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς μεσημβρινῆς Βοιωτίας, τῶν ὁποίων βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Ὠγυγος, ὕστερον δὲ ἠφανίσθησαν ὑπὸ λοιμοῦ τινος, Παυσ. θ', 5.

Ἕκτωρ, ορος, ὁ. Hector. Ὁ ἀνδρειότερος καὶ φοβερώτερος τῶν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων, υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὸς τοῦ Πάριδος καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα. Πᾶν ὅλον τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τῆς Τρωάδος, ἔμεινε, ὁ μόνος ὑπερασπιστὴς αὐτῆς δείξας μεγάλην ἀνδρείαν εἰς διαφόρους μάχας, φονεύων πολλοὺς τῶν ἐπισήμων ἡγεμόνων Ἑλλήνων καὶ ἐμβάλλων μεγαν φόβον εἰς τὰ στρατεύματα αὐτῶν. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀνδροφόνον, δῖον καὶ θεοειδῆ, Ἰλ. Δ, 242. Ε, 211, 601. πληγωθεὶς βαρέως εἰς τινα φοβερὰν μάχην ὑπὸ τοῦ Αἴαντος καὶ κινδυνεύων ν' ἀποθάνῃ, ἐπανέλαβεν αὖθις τὰς δυνάμεις του διὰ συνεργείας τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 360. — 43η. τελευταῖον φονεύσας τὸν Πάτροκλον φίλον καὶ συγγενῆ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τούτου εἰς μίαν φοβερὰν συμπλοκὴν ἀμφοτέρων, τοῦ ὁποίου τὸ νεκρὸν σῶμα δύσας ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἅμαξάν του, τὸ ἔσυρε τρὶς περὶ τὸ πτῶμα τοῦ φίλου του Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Χ. κατὰ δὲ τοὺς Τραγικοὺς ποιητὰς περιέφερε τὸ σῶμα τοῦ Ἕκτορος τρὶς περὶ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας, ἕως ὅτου ὁ γέρων Πρίαμος ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐξαγόρασεν αὐτὸ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ω, 58. Μετὰ καιρὸν πολὺν ὕστερον εἰ Θηβαῖοι κατὰ διαταγήν τινα τοῦ μαντείου, ἔφερον τὴν κόνιν τοῦ Ἕκτορος εἰς τὰς Θήβας, ἔνθα ἐλάτρευον αὐτὸν μὲ θείας τιμάς, Παυσ. θ', 18.

Ἑκφαντος, ὁ. Θάσιός τις, ὅστις παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀθηναῖον Θρασύβουλον τὴν νῆσον Θάσον, Δημ. Λεπτ. 474.

Ἐλαία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τὸν λιμένα μετεχειρίζοντο οἱ ὕστεροι βασιλεῖς τῆς Περγάμου ὡς νεώριον, πίναξ. ἡ παρ' Ἡροδ. Ἀρχαίρεστα λεγομένη, Πολύβ. — 2) Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Βιθυνίας, Αἰλ. Στεφ. Βυζ. — 3) Λιμήν τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, ταυτὸν Πόρτο Φιλάρι. ὄθεν, Ἐλαιάτης, ου, ὁ, ὁ κατοικ. Ἐλιν. Ἐλαιάτις, ιδος, ἡ.

Ἐλαιαγάβαλος, ὁ. Helogabalus. Ὁ Ἥλιος, λατρευόμενος ὡς θεὸς ὑπὸ τῶν Φοινίκων, Ἡρωδιαν. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων Ἀντωνῖνος ὁ Βασσιανὸς, Ἡρωδιαν. ε, 5, 7.

Ἐλαιάτις, ιδος, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν περὶ τοῦ λιμένος τῆς Ἐλαίας, Θουκ. α, 46, ἔνθα ὁ Herkel. Ἐλαιοῦντες διώρθωσαν ἐκ τοῦ Ἐλαιούς.

Ἐλαιοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας αὐτῆς μὲ ἕνα λιμένα· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἦλθε ὁ τάφος τοῦ Πρωτεσιλάου, Ἡροδ. Θουκ. καὶ Ἐλεούς, Ξεν. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Πτολ. — Ὄθεν, Ἐλαιούσιοι, οἱ κάτοικ.

Ἑλαχατεύς, έως, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ Ἐλαχαταίου ὄρους ἐπικληθέντος.

Ἐλαχάταιον, τό. Ὄρος τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ μεγάλου ὄρους Πίνδου.

Ἔλαρα, ἡ (υυ-)· Θυγάτηρ τοῦ Ὀρχομενοῦ ἢ τοῦ Μινύα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν φοβερὸν Γίγαντα Τιτυὸν, ὅστις λέγεται ὅτι ἀνεφύη ἐκ τῆς γῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίφθη ἡ Ἔλαρα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς Ἥρας, Ἀπολόδ. α, 4, 1. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 762.

Ἔλασος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 696.

Ἐλάτεια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ μὲ μίαν Ἀκρόπολιν, ταυτὸν χωρίον Ἔλατα, Ἡροδ. Δημ. — 2) Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ταυτὸν Βαβᾶ, Στεφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπρωτῶν, ἐπὶ τοῦ Κωκυτοῦ ποταμοῦ, Δημ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀλωσισ. 84. ἔτι δὲ Ἐλάτρεια παρὰ Στράβ. καὶ Στέφ. Βυζ. — Ὅθεν, Ἐλατεύς, έως, ὁ κατοικ. τῆς Ἐλατείας.

Ἐλατίδης, ου, ὁ. Τίες τοῦ Ἐλάτου, Ἀπολ. Ῥοδ. 41.

Ἐλατοσυρίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἐλατίονος, ὁ Ἴσχυς, Ὁμ. Ἴλ. Ἀπολ. 210.

Ἔλατος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου. Ἀπολλῶρ. β', 5, 4. — 2) Τίος τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λεανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀζᾶνος καὶ τοῦ Ἀφείδαντος. Ἐλθὼν εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ ἐν Δελφοῖς Μαντείου, ἔμειναν αὐτόθι, κτίσας τὴν πόλιν Ἐλάτειαν. Ἐκ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Λαοδίκης ἐγέννησε τὸν Στυμφαλον, Αἴπυτον, Κύλλην, Πηρέα καὶ Ἴσχυν, Ἀπολλῶρ. γ', 9, 1. Παυσ. I, 34. — 3) Ἡγεμών τις τῶν Λαπίθων ἐν Ἀκρίσῃ τῆς Θετταλίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ Ἱππείας θυγατρὸς τοῦ Ἀνθίππου τὸν Καινέα καὶ Πολύφημον, οἵτινες ἦλθον μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας, Ὁμ. Ἰλ. Α, 264. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι. κατὰ δὲ Ptol. Hph. 3, 55. ἦν ὁ Ἔλατος οὗτος καὶ πατὴρ τοῦ Ἴσχυος. — 4) Σύμμαχός τις τῶν Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Πηδάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 33. — 5) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος. Ὁμ. Ὀδ. Χ, 267.

Ἐλάτρεια, ἡ, ἴδε Ἐλάτεια ὄριθμ. 3.

Ἐλατρεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Βατιλέως Ἀλκινόου, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ἐλαστωνός, ὁ. Ἱπποκόμος τοῦ μάντεως Ἀμφιάρεω, μετὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔγινεν ἄφαντος ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τὴν ἐν Θήβαις πολιορκίαν, κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο Βάτος, Ἀπολλῶρ. γ', 6, 8.

Ἐλαφηβόλια, τά, προτυπακρ. ἱερὰ Ἑορτή τις κυνηγετική, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς ἐλαφηβόλου Ἀρτέμιδος, Ὁμ. Ἔμν. Ἄρτ. 10, 3.

Ἐλαφηβόλος, ἡ. Σύνηθες ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς θηρευούσης τὰς ἐλάφους, Ὀρφ. Ἔμν. Ἄρτ. 10. Καλλιμ. Ἄρτ.

Ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ ἐλαφηβόλια, ἀναλογῶν μὲ τὰ μέσα τοῦ παρ' ἡμῖν Μαρτίου καὶ Ἀπριλλίου, Θουκ.

Ἐλαφιαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἦλιδα ἐν Πελοποννήσῳ, Παυσ. ς', 22.

Ἐλάφιον, τό. Τινὰ τῶν ἐν Ἦλιδι, ἡ ὁποία ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρξε τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας αὐτὴ ὠνομάσθη, κατά τινας, Ἐλαφιαία. — Παυσ. ς', 22. — 2) ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1173.

Ἔλαφος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἀλφειόν.

Ἐλβώ, οὔς, ἡ. Νῆσος βαλτώδης τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατμητικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔφυγεν ὁ Βατιλεὺς Ἄουσις, ὅτε οἱ Αἰθίοπες ἀκυρίευσαν τὴν Αἴγυπτον καὶ διέμεινεν αὐτόθι ἐκρυμμένος δι' χρόνους, ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο αὐτὴ Ἐλαπρχία, Ἡρόδ. 2, 140. Θουκ.

Ἐλέα, ἡ. Στράβ. ς'. πρότερον Τέλη, Ἡρόδ. καὶ Ἔλλη. Elea, ὕστερον Velia. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἕλου ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Φωκαέων, περίφημος τὰ πάλαι διὰ τὴν πλουτιότητα τῶν κατοίκων της, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν οἱ φιλόσοφοι Ζήνων καὶ Παρμενίδης, οἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα τὴν λεγομένην Ἐλεατικὴν σχολήν· ἔτι δὲ Βελία, καὶ αἱ Οὐελίαι· σήμερον Castell a Mare della Bruca. Ἡρόδ. 1, 167. Στράβ. ζ'. Ἐλεάτης, ου, (ε) ὁ κάτοικ. Ἐλεάτις, ίδος, ἡ. Πλάτ. καὶ Ἐλεατικός, ἡ, όν, τῆς Ἐλέας, ὁ Ἐλεατικὸς Παλαμήδης = ὁ φιλόσοφος Ζήνων, Πλάτ.

Ἐλεαιμιῶται, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, Θουκ. β', 99. ἴδε Ἐλλόπια.

Ἔλεος, ὁ. Τίος τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἔλος ἐν Λακωνίᾳ, Ἀπολλῶρ. 6, 4, 7. Στράβ. ἠ.

Ἑλένη, ἡ. Helena. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας γυναικὸς τοῦ Τυνδάρεω, ἀδελφὴ τοῦ Κάστορος, Πολυδεύκους καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, περίφημος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆ ἀρχαιότητος. Ταύτην ἠθέλησαν νὰ λάβωσιν εἰς γυναῖκα πολλοὶ τῶν Ἐπισήμων Ἡρώων καὶ βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὁ πατὴρ αὐτῆς Τυνδάρεως ἐκλέξας διὰ λαχνοῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τὸν Μενέλαον, τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα ὁμοῦ μὲ τὸ Βασίλειον τῆς Σπάρτης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλένη ἐγέννησε μίαν θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην. Μετά τινα καιρὸν ἐλθὼν εἰς τὴν Σπάρτην Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις, υἱὸς τοῦ βατιλέως τῆς Τροίας Πριάμου καὶ ἐρασθεὶς εἰς τὴν Ἑλένην, ἥρπασεν αὐτὴν κρυφίως μὲ πολλοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Τροίαν. Ἡ ἁρπαγὴ αὕτη τῆς ὡραιοτάτης τῶν γυναικῶν καὶ συζύγου ἑνὸς τῶν τότε ἰσχυροτέρων βασιλέων τῆς Ἑλλάδος, ἐκίνησεν ὅλους τοὺς λοιποὺς Ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς Ἕλληνας νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὴν τόσον φημοζομένην ἐκείνην ἐναντίον τῶν Τρώων ἐκστρατείαν, καὶ τὴν δεκαετῆ πολιορκίαν τῆς πόλεως Τροίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν πολλοὶ τῶν ἀρίστων καὶ ἀνδρείων Ἡρώων τῆς τότε ἐποχῆς· μετὰ τὴν ἅλωσιν καὶ τελείαν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος ἔλαβεν ὁ Μενέλαος πάλιν τὴν Ἑλένην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην· καθ' Ὅμ. δὲ ἀγαχωρῶν ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς Τρωάδος μετὰ τῆς Ἑλένης, ἠλθεν πρῶτον εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰγύπτου καὶ Φοινίκης, ἀφ' ὅπου μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἐπέστρεψεν αὖθις εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Ὀδ. Γ, 278. Δ, 80. Πίνδ. Ῥυθ. 5, 110. — 2) Θυγάτηρ τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Πάριδος, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐφόνευσεν ἡ Ἑκάβη, ὅτε ἐπορθεῖτο ἡ Τροὰς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, Ptol. Ἡφαιστ. δ', 319.

Ἑλένη, ἡ. Νῆσοι μικρὰ ἀπέναντι τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀττικῆς, πρότερον Κρανάη λεγομένη, Ὁμ. Ἰλ. Β, 445. Εὐρ. Ἑλ. 1676. Στράβ. τατῶν Μακρονήσι. — 2) Ἕτερα νῆσος μικρὰ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀκαρνανικοῦ κόλπου, Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β. 633.

Ἔλενος, ὁ. Τίος τοῦ βατιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος μάντις καὶ εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων ἡρώων τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πατρίδος του ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἦλθεν εἰς τὴν Ἤπειρον μετὰ τοῦ Πύῤῥου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀνδρομάχην χήραν τοῦ Ἕκτορος, ἔμεινεν μέχρι τέλους αὐτόθι ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς χώρας τῶν Μολοσσῶν, Στεφ. Βυζ.

Ἔλεος, ὁ, Θεότης τις παρ' Ἀθηναίοις, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου καταφεύγων πολλοὶ δυστυχεῖς καὶ καταδιωκόμενοι ζητοῦντες ἅλεος καὶ βοηθειαν παρὰ τῶν πολιτῶν, Ἀπολλῶρ. γ', 7, 1. β', 81. Παυσ. α', 17.

Ἑλεούς, ῆ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς πόλεως Μιλήτου, Θουκ. η', 26. Πλιν.

Ἐλεούς, οῦντος, ὁ, = Ἐλαιοῦς.

Ἐλεοῦσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν ἀντικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ταυτὸν Ἐλεοῦς, Στράβ. — 2) Νῆσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σεβαστήν, Στράβ. — 3) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ῥόδου, Ptol. ἑ.

Ἐλευθεραί, αἱ. Πόλις τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, πρότερον εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀνήκουσα, Σαφφ. Στράβ. — Ὅθεν, Ἐλευθερεύς, έως, ὁ κατοικ. καὶ ἐπιθ. Ἐλευθερίς, ίδος, ἡ, πέτρα, βράχος τις τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν, Εὐρ. Ἱκετ. 761. — 2) Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη ὀυτικῶς τῆς Γορτύννης, ἐπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ῥωμαίων, Στεφ. Βυζ.

Ἐλευθέριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Πλαταιάς, ἔνθα ἑορτάζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐλευθέρια λεγόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο καὶ δημόσιοι ἀγῶνες πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐνταῦθα κατὰ τῶν Περσῶν νίκης, Πίνδ. Ὀλ. 12, 1. Πλάτ.

Ἐλευθήρ, ῆρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λιθωνίης θυγατρὸς τῆς Ἀλκυόνης, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ἐλευθερὰς ἐν Βοιωτίᾳ, Ἀπολλῶρ. γ', 10, 1. Παυσ. θ', 20. — 2) = Ἐλευθεραί, πόλις τῆς Βοιωτίας τὸ πρότερον, Ἡσ. Θεογ. 54.

Ἐλεύθερος, ὁ. Εἷς τῶν Κουρητῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατὰ Στέφ. Βυζ. ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐλευθεραὶ ἐν Βοιωτίᾳ.

Ἐλευθόω, καὶ Ἐλευθῶ, = Ἐλεύθωσα.

Ἐλευθερούπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰουδαϊκῆς Παλαιστίνης, κτισθεῖσα πρῶτον τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατοντατηρίδα, κειμένη μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἀσκάλωνος, Ἱερ.

Ἐλευσινιάδης, ἡ, ον. Τῶν Ἐλευσινίων ἢ εἰς τὰ Ἐλευσίνια ἀνήκων, Στράβ.

Ἐλευσινιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς θεᾶς Δήμητρος, Στράβ.

Ἐλευσινίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἐλευσῖνος, ὁ Κελεός, Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 105. ἔνθα τὸ ε ἔτι βραχύ.

Ἐλευσίνιος, ία, ιον (ῐ). Τῆς Ἐλευσῖνος· τὸ Ἐλευσίνιον, ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἐν Ἀθήναις καὶ Ἐλευσῖνι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἐλευσῖνος, Θουκδ. — αἱ Ἐλευσίνιαι τελεταί, τὰ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια τῆς Δήμητρος, Λουκ. καὶ, Ἐλευσίνια, τά. Μία τῶν ἀρχαιοτέρων ἑορτῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος μὲ μυστηριώδεις τελετὰς καὶ ἱεροπραξίας. Πρῶτος ὅστις ἐσύστησε τὴν ἑορτὴν ταύτην εἰς τὴν Ἀττικήν, λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Εὔμολπος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ σύστασις αὐτῆς τῆς ἑορτῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ τελουμένων μυστηρίων ἦν ἀρχαιοτάτη παρ' αὐτοῖς τοῖς Αἰγυπτίοις, κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐσύστησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσίνια, Διοδ. Σικ. ά. — κατά τινας δὲ πάλιν λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔφερεν αὐτὰ ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἐπαινηγορίζοντο δὲ ταῦτα μὲ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ἐξαιρτ. ἐν τῇ Ἀττικῇ διαιρούμενα εἰς μικρὰ καὶ εἰς μεγάλα Ἐλευσίνια, καὶ τὰ μὲν μικρὰ Ἐλευσίνια ἑορτάζοντο ἐτησίως κατὰ τὸν Ἀνθεστηριῶνα μῆνα (Φευρουάριον) τὰ δὲ μεγάλα κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα (Σεπτέμβριον), τὰ ὁποῖα διήρκουν ἐννέα ὁλοκλήρους ἡμέρας, ἐνίοτε δὲ ἡμέρα εἶχεν ἰδίαν τινὰ ἐπίκλησιν· Ἡ μύησις τῶν μυστηρίων τούτων ἐγίνετο συνήθως ἐν καιρῷ νυκτός, οἱ δὲ μυούμενοι ἐλέγοντο Μύσται ἢ Ἐπόπται· τὸ κύριον σκοπούμενον τῶν μυστηριωδῶν τούτων τελετῶν, ὑπῆρχεν ἡ δόξα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἡ βεβαία πεποίθησις περὶ τῆς μετὰ θάνατον κρίσεως καὶ ἀποδόσεως, καὶ μία ἀμεμπτος καθαρότης τῆς συνειδήσεως καὶ ἀπαλλαγὴ ὅλων τῶν προτέρων ἀνομημάτων, ὅσα τυχὸν εἶχον πράξει οἱ μυού-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μνοι. Πολλοὶ τῶν ἐπιστήμων ἀρχαίων Ἡρώων καὶ Βασιλέων τῆς Ἑλλάδος ἔγιναν μύσται τῶν Ἐλευσινίων τελετῶν, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἡρακλῆς.

Ἐλευσῖνος, ὁ, = Ἔλευσις, ὁ.

Ἐλευσίς, ῖνος ὁ (ὕστερον Ἐλευσῖν, ῖδε Γραμ. Ἑλλ. Βουτμ. § 41, 4). Πόλις καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκουσις εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο αἱ τελεταὶ τῶν Ἐλευσινίων μὲ πολλὴν πομπήν, συνοδευόμεναι ἐτησίως ὑφ' ὅλων τῶν Ἀθηναίων ἀπ' αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ταινῶν Ἐλευσῖνα, Ὅμ. Τμ. Δημ. 97. Πινδ. Πρόστ. — ὅθεν ἐπίρρ. Ἐλευσῖνά δε καὶ Ἐλευσῖναδε, εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, Ξενοφ. Δημητδ.

Ἐλευσίς, ῖνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Δαείρας συγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου, Ἀπολλόδ. α', 5, 1 οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν πόλιν Ἐλευσῖνα ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυσ. α', 38.

Ἐλεφαντίνη, ἡ (ῑ). Νῆσος τῆς Θηβαΐδος χώρας, τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Νεῖλος ἐσταυλισμένος ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ μικροῦ καταράκτου ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν συνόρων τῆς Λιγύπτου, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, ταινῶν Γεωγρίτ-Ἀστουάν. Ἡρόδτ. 2, 17. Στράβ.

Ἐλεφαντίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Ἐλεφήνωρ, ορος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χαλκώδοντος καὶ τῆς Μελανίππης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν Ἀβάντων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 540. Ἀπολλ. γ', 9, 8.

Ἑλεών, ῶνος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ταναγρας, Ὅμ. Ὁ. Β, 500. ὁ Ἑλεών. Στράβ. — ἔθεν, Ἑλεώνιος, ὁ κάτοικος τοῦ Ἑλεῶνος, Ἡρόδοτ. — 2) Πόλις τῆς Θετταλίας, πιθαν. = Ἠλεών, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 266. ἡ πόλις ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἥτις κατὰ Στράβ. ὀρθτρ. Νεὼν καλεῖται, ὅπερ ὀρθ.

Ἑλικάων, ονος, ὁ (ᾰ). Υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ ἀνὴρ τῆς Λαοδίκης θυγατρὸς τοῦ Πριάμου, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 124.

Ἑλίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Σηλινοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀχαΐας, γυνὴ τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Ἑλίκη, Παυσ. ζ', 1. Στράβ. Βυζ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Τζήν.

Ἑλλίκη, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Ἰων καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός αὐτοῦ Ἑλίκης· εἰς ταύτην ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Ποσειδῶν, ἔχων ἐκ μεγαλοπρεπῆ ναόν, ἀπὸ τῆς ὁποίας καὶ Ἑλικώνιος Ποσειδῶν ἐπωνομάζετο· ἐφανίσθη δὲ ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ ἕνα σφοδρὸν σεισμὸν τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 101 Ὀλυμπ. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 575. Στράβ. — ἔθεν ἐπίρρ. Ἑλίκηθεν, ἐκ τῆς Ἑλίκης, Θεόκρ. — καὶ Ἑλικεύς, έως, ὁ κάτοικος τῆς Ἑλίκης, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θετταλίας, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 475. Στράβ.

Ἑλικών, ῶνος, ὁ, Helicon. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Βοιωτίας, κείμενον δυτικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῶν Θεσπιῶν ἕως τῆς Φωκίδος· ἐναυλίζετο ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, ὅτι εἶχον αἱ μοῦσαι τὴν κατοικίαν των, διὸ καὶ Ἑλικωνιάδες ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζοντο· ἐνόμιζετο δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἷς ναὸς καὶ ἄλσος τῶν Μουσῶν καὶ μία πηγὴ Ἀγανίππη καλουμένη· εἰς ταῦτα λέγεται ὑπό τινων ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἔβαλλε κατ' ἀρχάς· ταινῦν λέγεται Ζαγάρα. Ἡσ. Θεογ. 2. Ὅμ. Τμ. Πεσ. 21.

Ἑλικωνιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ἑλικῶνος, ἡ ἡ ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος οὖσα. Ἡσ. Θεογ. 1. καὶ Ἑλικωνιάδες αἱ, Ἐπίστ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, ἔνθα συνήθως διέτριβον

Ἑλικωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ἑλικῶνος, ἡ εἰς τὸ ὄρος Ἑλικῶνα ἀνήκουσα, ἡ Ἑλληνικὴ κρήνη, = Ἀγανίππη ἡ Ἱπποκρήνη. Ἀνθολ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Φαλίαν, Ἀπολλ β', 7, 8.

Ἑλικωνιάς, ἰα, ιον. Τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἡ εἰς τὸ ὄρος Ἑλικῶνα ἀνήκων, αἱ Ἑλικωνίαι παρθένοι, ταὐτὸν τῷ Μούσαι, Πινδ. Ἰσθμ. 127. — 2) ὡς οὐσιαστ. ἐπώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Τ, 404. ἀπὸ τῆς Ἑλίκης πόλεως τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν εἶχεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν, Ἡρόδτ. 1, 148, Καλλιμ. Τμ. εἰς Δῆλ. 101 Στράβ. ἡ ὀρθτρ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος, παρβλ. Ὅμ. Τμ. Ποσειδ. 21, 3. καὶ Παυσ. β', 29.

Ἑλίμεια, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠπείρου, πρότερον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκουσαν, Στράβ. Στέφ. Βυζ. Ἑλιμία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 2, 18. καὶ Ἑλυμιῶτις, ίδος, ἡ, παρ' Ἀρρίαν.

Ἑλιμειῶται, οἱ, καὶ Ἑλειμιῶται, Θουκδ. β', 80. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν παρὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν Μακεδονικῶν λαῶν. (Ἑλυμιῶται, οἱ, Πτολ. οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἑλυμίας καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἴδε Ἑλυμία.)

Ἔλιξ, ικος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Ἕλιξος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Μεγαρέων, Θουκ. α', 85. Ξενοφ. — 2) Μικρὸς τις ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.

Ἑλισάρνη, ἡ, = Ἀλισάρνα, ὅπερ ὀρθ.

Ἑλισσών, ῶντος, ὁ, = Ἕλισσων, Θεοκρ. Εἰδ. κε', 9.

Ἕλισσων, ωντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἠλιάδος ῥέων πλησίον τῆς Κυλλήνης, Στράβ. — 2) Ἕτερος μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων διὰ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, ταινῦν Λεοντάρι, Παυσ. — 3) Ἕλισσων, ἡ, Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. — Παυσ. Ἀρκ. 3.

Ἑλίσυκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Λιγυρίας ἐν Ἰταλίᾳ, Ἡρόδτ. 7, 165.

Ἕλλα, Ἄλλαν, Ἑλλανίς, Ἑλλάνιος, κ. τ. τ. Δωρ. ἀντὶ Ἐλλη, Ἕλλην, κ. τ. τ.

Ἑλλαδικός, ἡ, όν. Τῆς Ἑλλάδος, Ἑλληνικός, Στράβ.

Ἑλλανικός, ἡ, όν, Δωρ. ἀντὶ Ἑλληνικός,

Ἑλλάνικος, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, γενηθεὶς περὶ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 70 Ὀλυμπ. 12 χρόνους περίπου πρὸ τοῦ Ἡροδότου· ἔγραψε μίαν Ἀττικὴν ἱστορίαν καὶ εἰδήσεις περὶ τῶν ἐτῶν τῆς Ἑλλάδος χωρῶν, Θουκυδ. α', 97. — 2) Ἑτερός τις ἱστοριογράφος ἐκ Μιλήτου, ὅστις κατὰ Σουΐδ. συνέγραψε Περίοδον γῆς, καὶ Ἱστορίας. Τοῦτον τὸν Μιλήσιον συγχέουσι πολλοὶ μετὰ τοῦ ἐκ Μιτυλήνης. (Ἑλλάνιος, παρὰ Θουκδ. Πλουτ. Λουκ. διὰ δὲ τοῦ μακροῦ Ἰῶτα γραφόμ. παρὰ Τζέτζ. Κατὰ Πασσβ. καὶ --νυ.)

Ἑλλάς, άδος, ἡ, Hellas. Τὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχικῶς ἓν μικρὸν μέρος τῆς Θετταλίας, μεταξὺ τοῦ Ἐνιπέως καὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, κατοικούμενον ὑπὸ τῶν Μυρμιδόνων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἑλλάς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμ. πολλάκις συγχέει μετὰ τῆς Φθίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Θετταλίας. Εἰς ταύτην τὴν χώραν ἐβασίλευε μετὰ ταῦτα ὁ Πηλεὺς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ὀνομάζονται ἰδίως παρ' Ὅμρ. Ἕλληνες, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 683. Κ, 395. Στράβ. ἡ. ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἅπασα ἡ λοιπὴ Θεσσαλία, Ἡρόδτ. 1, 56. Θουκδ. α', γ'. — Ἐφεξῆς δὲ ἐκαλεῖτο Ἑλλὰς ἕως τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅλη ἡ ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκειτο αἱ διάφοροι ἐλεύθεραι ἐπικράτειαι τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ταύτην περιληπτικὴν ὀνομασίαν μεταχειρίζεται ἐσὶ ὅτε καὶ ὁ Ὅμηρος τὴν λέξιν Ἑλλάς, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄργος ἔνιαι ὁ ποιητὴς ὅλην τὴν ἐντὸς τῆς Πελοποννήσου χώραν, Ὀδ. Α, 344. Δ, 726, 816. Λ, 496. ἔτι γενικωτ. Ὀδ. Ο, 80. καὶ Ἡροδτ. Θουκ. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον χρόνοις καὶ ἐξαιρτ. ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἐκάλουν Ἑλλάδα γενικ. ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις περιέχεται ὑπὸ τοῦ Ἰονίου καὶ Αἰγαίου πελάγους, σχηματίζουσα μίαν μεγάλην χερσόνησον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμπεριλαμβάνετο καὶ αὐτὴ ἡ Πελοπόννησος. Ὑπὸ τὴν γενικὴν ταύτην ὀνομασίαν περιεῖχεν ἡ χώρα αὕτη ὅλας ἐκείνας τὰς ἐπαρχίας, ὅσαι ἔκειντο μεταξὺ Θρᾴκης, Ἰλλυρίας, Ἰονίου πελάγους καὶ Αἰγαίου πελάγους, τὴν νῆσον Κρήτην, Εὔβοιαν καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς μικροτέρας νήσους, κειμένας ἐπὶ τῶν δύο τούτων θαλασσῶν. Ὑπὸ τοῦτο δὲ τὸ γενικὸν ὄνομα θεωρουμένη ἡ Ἑλλὰς, διαιρεῖτο εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ἀρετφάν Ἑλλάδα, ἥτις περιελάμβαινε τὴν Μακεδονίαν, Θετταλίαν καὶ Ἤπειρον· εἰς τὴν μεσαίαν Ἑλλάδα, ἥτις καὶ ἰδίως Ἑλλὰς ἐλέγετο, περιλαμβάνουσαν τὴν Μεγαρίδα, Ἀττικὴν, Βοιωτίαν, Φωκίδα, Δωρίδα, Αἰτωλίαν καὶ Ἀκαρνανίαν· εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἑλλάδα περιλαμβάνουσαν ὅλην τὴν Πελοπόννησον καὶ εἰς τὰς νήσους. — Ἰδίως δὲ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο τὸ μεσημβρινὸν μέρος τῆς Ἰταλίας καὶ ὅλη ἡ νῆσος τῆς Σικελίας, ἔνθα εὑρίσκοντο ἀνέκαθεν διάφοροι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι καὶ ἐπίσημοι πόλεις. Πολυβ. Ταινῦν Ἑλλὰς ἡ Γραικία, Graecia, συνιστᾶσα τὸ νέον Ἑλληνικὸν βασίλειον, περιλαμβάνει ὅλην τὴν πάλαι μεσαίαν Ἑλλάδα, τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους, οὕτω διῃρημένη εἰς δεκα Νομοὺς ἢ κύκλους καὶ εἰς 42 μικροτέρας ἐπαρχίας.

Ἑλλάς, άδος, ὁ· ποιητ. = Ἑλληνιεύς, Αἰσχύλ. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστκ. προσωπικ. γυνὴ, ἀντὶ τῆ Ἑλληνίς, Εὐριπ.

Ἑλλάς, ἡ, Θηλκ. κύρ. ὄνομ. Μήτηρ τοῦ Γοργόνος ἐξ Ἐφεστρίας, Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. ζ', 8, 8.

Ἕλλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Νεφέλης, ἥτις κατατρεχομένη ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτῆς Ἰοῦς, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Φρίξου· διαβαίνουσα δὲ τὴν Θάλατταν καθημένη ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλου κριοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Κολχίδα, ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς ἐκεῖνο τὸ στενὸν μέρος τῆς Θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ὀνομάζεται ἄχρι τοῦ νῦν Ἑλλήσποντος μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἄλλως Δαρδανέλλια. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. Διοδρ. Σικ. δ', 48. ὁ τάφος αὐτῆς εὑρίσκετο εἰς τὴν Παστύαν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, Ἕλλης τάφος καλούμενος, Ἡρόδτ. 7, 58.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen. Υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύῤῥας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφικτύονος καὶ πατὴρ τοῦ Δώρου, Ξούθου καὶ Αἰόλου· διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθίας, ὠνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους τούτου Ἕλληνας· μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβασίλευσαν οἱ υἱοί του ἐνταῦθα, κυριεύσαντες καὶ ἄλλα μέρη τῆς Θεσσαλίας, οἱ δὲ ἀπόγονοι αὐτοῦ εἰσῆλθον ὕστερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες τὸ πλεῖστον μέρος αὐ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

της. Πρόσδ. Ἀπολλ. α', 7, 2. Πίνδ. Πύθ. 4, 2, 5, 3. — 2) Τίος τοῦ Φθίου καὶ τῆς Χρυσίππης, ὅστις κατὰ Στέφ. Βυζ. λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ἑλλάδα ἐν Θεσσαλίᾳ.

Ἑλλήν, ηνος, ὁ· πληθ. Ἕλληνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας καὶ νῦν Ἑλλάδος. Τὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν λαός τις τῆς Θεσσαλίας, ὅστις ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἠπείρου διὰ τὸν αὐτόθι συμβάντα κατακλυσμόν, κατῴκησε περὶ τὸ ὄρος Παρνασσὸν καὶ Φωκίδα, ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν Ἕλληνες ἰδίως ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἕλληνος οἱ ἐν Φθίᾳ κάτοικοι· μετὰ καιρὸν κατεστάθη τὸ ὄνομα τοῦτο κοινὸν δὲ ὅλους τοὺς ἐν τῇ ἰδίως Ἑλλάδι καὶ Πελοποννήσῳ λαούς· ἐδιαιρεῖτο δὲ οἱ ἀρχαῖοι οὗτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος εἰς τέσσαρας μεγάλας φυλὰς ἢ γένη, εἰς Αἰολεῖς, Δωριεῖς, Ἴωνας καὶ Ἀχαιούς, κληθέντας οὕτως ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἕλληνος, τὸν Αἴολον καὶ Δῶρον, καὶ ἀπὸ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ξούθου καὶ ἀγγόνους τοῦ Ἕλληνος, τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν· τούτων οἱ μὲν Αἰολεῖς κατοικοῦντες τὸ πρῶτον τὴν Θετταλίαν, ἐκτάσθησαν ἕως τῆς Πελοποννήσου κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν Ἦλιδα καὶ Ἀρκαδίαν, οἱ δὲ Δωριεῖς εἰσβαλόντες ἀργότερον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κατῴκησαν καὶ οὗτοι τὴν Ἀργολίδα, Σπάρτην, Μεσσηνίαν καὶ Κόρινθον, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ ἀπεκατεστήθησαν περὶ τὰ ἀρχαῖα παράλια τῆς Πελοποννήσου ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὴν αὐτόθι χώραν Ἀχαΐαν, εἰς δὲ τὴν χώραν τῆς Ἀττικῆς διέμειναν οἱ Ἴωνες, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον καταφύγει, φοβηθέντες πρότερον ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν· τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἰδίως Ἑλλάδος ἕως τῆς Θετταλίας κατεῖχετο ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Αἰολικῆς φυλῆς, αἵτινες συνῆθως ὡμίλουν τὴν λεγομένην Αἰολικὴν διάλεκτον. Ὁπωσοῦν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν διαφόρων νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἰονίου πελάγους ἔχοντες τὴν ἀρχὴν τῶν ἐκ τῶν φυλῶν τούτων καὶ ὁμιλοῦντες τὰς αὐτὰς διαλέκτους μὲ τοὺς ἐν τῇ στερᾷ Ἑλλάδι λαούς, ἐλέγοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ κοινὸν ὄνομα Ἕλληνες. Ὁμ. Ἰλ. Β, 684. Ἡσιόδ. Θεογ. Ἀπολλ. α', 7, 3. — 2) εἰς ἐπίθ. ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικός, Πίνδ. καὶ Θηλε. = Ἑλληνίς, Εὐρπ. Ἰφ Ταυρ. 495. Λουκ.

Ἑλληνιᾰ́ς, ή, ἀν. Τῶν Ἑλλήνων, εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀνήκων, Ἡροδ. Εὐρπ.

Ἑλληνῐκός, ἡ, όν. = Ἑλληνικός, Ἡρόδ.

Ἑλληνῐ́ς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Ἑλλάδος οὖσα, ἢ ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνήκουσα καὶ οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος, Εὐρπ.

Ἑλλησπόντιος, ὁ. Πόντος τῆς Ἕλλης· οὕτως ὠνομάσθη τὸ στενὸν μέρος τῆς Θαλάττης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης, τὸ νῦν αὐτῆ. στενὸν τῶν Δαρδανελλίων λεγόμενον, ἀπὸ τῆς Ἕλλης θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἥτις ἔπεσεν ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ καὶ ἀπέθανε, ὅτε ἔφευγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Φρίξου εἰς τὴν Κολχίδα. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 845. Ἀπολλ. α', 9, 1. ἐπὶ τοῦ στενοῦ τούτου ἔστησε μίαν γέφυραν ὁ Ξέρξης βαστλεύς τῶν Περσῶν, ὅτε διεβίβαζε τὰ στρατεύματα αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, Ἡρόδ. — 2) Ἡ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον χώρα, ᾶδεν. Ἑλλησποντιος, ία, ιον, τοῦ Ἑλλησπόντου ἢ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀνήκων, καὶ, οἱ Ἑλλησπόντιοι, οἱ περὶξ τοῦ Ἑλλησπόντου κατοικοῦντες, Ἡρόδ. 4, 89. — Ἑλλησποντιακός, ἡ, όν, τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ Ἑλλησποντιακαὶ πόλεις, αἱ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον κείμεναι πόλεις, Ξεν. Ἀναβ. ά.

Ἕλλοι, = Σελλοί, Πίνδ.

Ἑλλόμενον, τό. Δημὸν τι ἐπὶ τῆς νήσου Δυκάβδος, ταυτὸν Κλήμενον, Θουκυδ. γ', 94, κατὰ Πάππον, ἔνθα πρότερον Ἑλλόμενον ἔκειτο.

Ἑλλοπία, ἡ. Μικρὰ τις χώρα κειμένη ἀρκτικῶς τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ Καναίου ἀκρωτηρίου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἕλλοπος υἱοῦ τοῦ Ἴωνος, ὅστις, ὡς λέγεται, ἔκτισεν ἐνταῦθα καὶ μίαν πόλιν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα· ἡ Ἑλλοπὶη μοῖρα, παρ' Ἡρόδ. 8, 23. Στράβ. Τροπικ. δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν Ἑλλοπὶς καὶ ὅλη ἡ νῆσος Εὔβοια, Στράβ. — 2) Χώρα τῆς Ἠπείρου πλησίον τῆς Δωδώνης, Ἡσιόδ. Δείψ. 39. ἡ γραφ. Ἑλλοπία παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμάρτημ.

Ἑλλοπιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλοπίας ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, καὶ τροπικ. = Εὐβοεύς, Καλλιμ. εἰς Δηλ. 20.

Ἕλλοψ, οπος, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἴωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ Ἑλλοπὶς χώρα, Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Ἑλλώτιες, ων, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Εὐρώπης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἔνθα ἐπαναγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἡ ἑορτὴ Ἑλλώτια λεγομένη. Ἡσύχ.

Ἐλμαντικὴ, ἡ. Πόλις τῆς Λουσιτανίας (Πορτουγαλλίας), ταυτὸν τῷ Σαλλμαντικῇ, ὅπερ ὄρα, Πολύβ.

Ἔλος, ους, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακεδαίμονος κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, ἥτις, ὡς λέγεται, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἔλεου υἱοῦ τοῦ Πέρτου, ἢ κατ' ἄλλους ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὸ πολλὰ περὶ ταύτην ἕλη καὶ βαλτώδη μέρη, Ὁμ. Ἰλ. Β, 584. Θουκ. Ἡ πόλις αὕτη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, κατῴκησεν εἰς κώμην μικράν, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐγένοντο δοῦλοι τῶν λοιπῶν ἐλευθέρων Λακεδαιμονίων, περιποιούμενοι τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν. — ᾶδεν, Ἕλειοι καὶ Ἐλεῖται, οἱ κάτοικοι. τοῦ Ἔλους, ἴδε Ἐλεῖται. — 2) Κώμη ἢ χώρα μικρὰ τῆς Ἦλιδος ἐν Πελοποννήσῳ περὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, Ὁμρ Ἰλ. Β, 594. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἄγνωστος. — 3) Πόλις τῆς Ἀργολίδος, Ἀπολλ. β, 4, 7.

Ἑλουήττιοι, οἱ, Helvetii. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀραρίου, Ῥήνου, καὶ Ῥοδάνου ποταμῶν, τῶν Ἄλπεων καὶ τῆς λίμνης Λεμάνης, Στράβ. δ'. Πτολ. β', 9, 11. κατὰ Ἰούλ. Καισ. ἦταν οὗτοι διῃρημένοι εἰς 12 πόλεις, συνιστῶντες ὅλως ὅμου περίπου 263,000 ψυχὰς, εἰς ἄκρον ἀνδρεῖοι καὶ πολεμικοί, ταυτὸν Ἑλβετοί.

Ἕλουοι, οἱ, Helvii. Μικρὸς τις λαὸς τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ῥοδανὸν ποταμὸν, Στράβ

Ἑλπήνωρ, ορος, ὁ, κλητ. Ἑλπῆνορ. Σύντροφος τοῦ Ὀδυσσέως μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης εἰς χοῖρον, Ὁμρ. Ὀδ. Κ, 552. ὕστερον δὲ πεσὼν ἀπὸ τὸ δῶμα τοῦ παλατίου αὐτῆς καὶ συντριβεὶς ἀπέθανεν, Ὁμ. Ὀδ. αὐτόθι.

Ἑλπίας, ου, ὁ. Γραμματεὺς τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἦν δοῦλος ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου, Δημ.

Ἕλυμα, τό. Πόλις τῆς Ἰλλυρίας, πρωτεύουσα τῆς Ἐλιμειώτιδος χώρας, Πτολ. κατὰ τινας ἢ νῦν Ἀρναούτ-Βελιγράδ.

Ἔλυμεῖς, ίδος, ὁ, Elymais. Χώρα τῆς Σουσιανῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ἡ Ἐλὰμ τῆς Θείας Γραφῆς, ταυτὸν Λουριστάν, Πολύβ. — 2) Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, ἥτις καὶ Ἐλυμαΐτις, ίδος, ἐλέγετο, Στράβ. — ᾶδεν Ἐλυμαῖος, αία, αῖον, τῆς Ἐλυμαΐδος, ἡ Ἐλυμαΐς, = Ἐλυμαῖς, καὶ Ἐλυμαῖοι, οἱ κάτοικοι, Στράβ.

Ἐλυμεώτης, ιδος, ἡ, = Ἐλυμειώτις, Ἀρρίαν.

Ἐλυμία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Μαντινείας, Ξεν. Ἑλλ. ζ, 5, 13.

Ἔλυμοι, οἱ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων λαῶν τῆς νήσου Σικελίας, κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Ἔρυξ καὶ Σέγεστα· κατά τινας μὲν ὑπῆρχον οὗτοι ἀρχαιότεροι τῶν Τρώων ἀποίκων, κατ' ἄλλους δὲ καὶ κατὰ Οὐίργ. καταγόμενοι ἐκ τῶν Τρώων, Θουκ. ς', 2. Ἀπολλόδ.

Ἔλυμος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν Τρώων, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μετὰ τοῦ Αἰνείου, Διον. Ἁλ. α', 52. κατὰ Στράβ. ἦν οὗτος εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Αἰνείου.

Ἔλυρος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης, Παυσ.

Ἕλωρος, ὁ, Elorus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας, ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, ταυτὸν Mellari ἢ Abiso. Ἡρόδτ. Θουκ. — 2) Ἕλωρος, ἡ, πόλις τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, ταυτὸν Coretina, Στέφ. Βυζ. — ᾶδεν, Ἑλωρῖνος, ίνη, ῖνον, τῆς Ἕλωρου, ἡ Ἑλωρίνη ᾰ́δος, οὕτως ἐκαλεῖτο μία ᾰ́δος ἐν Σικελίᾳ φέρουσα ἀπὸ τοῦ Παχύνου ἀκρωτηρίου πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἕλωρου ποταμοῦ, Θουκ. ς', 65. ὅτε δὲ καὶ Ἕλωρος, Helorus εὑρηται ἐν ἀρχαίοις ἐκδόσεσι.

Ἐμβάδιων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρός τινος πένητος, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 631. ἀντὶ ἐμβαδ' ἔχων.

Ἐμβάσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐπροσφέρον ὑσσίαν ἐπὶ τοῦ παραλίου, ὅτε ἔμελλον νὰ ἀποπλεύσωσι διά τινα τόπον, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 359.

Ἔμβατον, τό. Ὁ μεταξὺ τῆς νήσου Χίου καὶ τῶν Ἐρυθρῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ περασμὸς τῆς θαλάσσης, ὅστις ἄλλως καὶ Ἔμβατα ἐλέγετο, Θουκ. γ', 33. 32. Στέφ. Βυζ.

Ἐμβόλιμα, τά. Πόλις τῆς Ἰνδίας, Ἀρρίαν. Ἀναβσ. δ', 18.

Ἔμεσα καὶ Ἔμεσος, ἡ, ὅτι δὲ Ἔμισα. Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα λατρείαν τοῦ Ἡλιογαβάλου ἢ τοῦ Ἥλιου παρὰ τοῖς Φοίνιξι, ταυτὸν, Χίμς, Πτολ. ιβ', 15. Ἡρωδ. ᾶδεν, Ἐμεσηνός, ὁ κάτοικος.

Ἐμμενίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Τηλεμάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Κάδμου, ὅστις φονεύσας τὸν Φάλαριν τύραννον τοῦ Ἀκράγαντος ἐν Σικελίᾳ, διέμεινεν αὐτόθι ἡγεμών, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Ἐμμενίδαι, Πινδ. Ὀλ. 3, 68. Πυθ. 6, 5.

Ἐμπεδίας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Ἐμπεδοκλῆς, έους, ὁ. Περίφημος Πυθαγορικὸς φιλόσοφος ἐξ Ἀκράγαντος πόλεως τῆς Σικελίας, σύγχρονος τοῦ Ἀνεξαγόρου καὶ διδάσκαλος τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου· μιμούμενος καθ' ὅλα τὸν βίον καὶ τὰ δόγματα τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας, ἣν πρὸ πάντων ἔτρεφε ζῆλος τῶν τυράννων καὶ πάσης δεσποτικῆς ἀρχῆς, διὸ καὶ οἱ συμπολῖται αὐτοῦ Ἀκραγαντῖνοι ἐπροσφέρον εἰς αὐτὸν τὸ στέμμα τῆς βασιλείας, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἀπέβαλε, κατεργήσας ὅλως δι' ὅλου πᾶσαν Ἀριστοκρατικὴν δύναμιν καὶ ἐπιῤῥοὴν, καὶ ἀποκαταστήσας τὴν Δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ὅσα δ' Ἐμπεδοκλῆς συνέγραψεν, ἦσαν εἰς ποιητικὴν γλῶτταν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέβαλε πρὸ πάντων τῶν ἄλλων φιλοσόφων μιμηθεὶς ἐξαιρτ. τὸ πνεῦμα τῆς Ὁμηρικῆς ποιήσεως· ἐκ δὲ τῶν δυοκαίδεκα αὐτοῦ ποιημάτων σώζονται μόνον λείψανά τινα ἐκ τοῦ περὶ φύσεως τῶν ὄντων βιβλίου τοῦ.

Ἐμπορεῖα, τά, Emporiae. Πτολ. = Βυζάντιον ἐν Ἀρρίᾳ, ἡ μικρὰ τις χώρα ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς ἀπέναντι τῆς Ἱσπανίας, Πολύβ.

Ἐμπορεῖον καὶ Ἐμπόριον, τό, Emporiae. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν ἢ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Φωκαέων, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Κλωδιανοῦ (Δο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βρεγότου ποταμοῦ), τανῦν, Castello d' Ampurias. Πολυβ. — ὅθεν, Ἐμπορίτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἐμπόριον, τό, = Ἐμπορεῖον, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἐμπόριον Βαρβαρικόν. Λιμὴν τῆς Ἰβηρίας, τὸν ὁποῖον σχηματίζει ἓν ἐκ τῶν στομίων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, Ἀρρίαν. περιπλ. — 3) Λιμὴν τις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῷ κάτω Ἰταλίᾳ, Στράβ.

Ἔμπουσα, ἡ. Τέρας καταχθόνιον, φόβητρον τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὁποῖον περιστάνετο συνηθ. βεβαμμένον μὲ αἷμα, ἔχον μόνον ἕνα πόδα, καὶ μεταβαλλόμενον εἰς διαφόρους μορφάς· ἐλέγετο δὲ ὅτι ἐπέμπετο ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ νὰ φοβήσῃ τοὺς ἀδοιποροῦντας, Σχολ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 295. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1049. — 2) Ἀσελγής τις ἑταίρα, Δημοσθ. Στεφ.

Ἐνάλιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκώοντος, ἐλθὼν καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Μελεάγρου εἰς τὴν Θήβαν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, Ὀβιδ. μεταμ. 8, 302.

Ἐναρέτη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Δηϊμάχου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰόλου, Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

Ἐναρηφορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποτώοντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. ἡ γραφ. Ἐνάρσφορος (ἐνα — φέρω) ἴσως μᾶλλον ὀρθ.

Ἐνδαΐς, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Ἐνδηΐς, Πίνδ.

Ἐνδηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρίκλοῦς, γυνὴ τοῦ Λίακοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἀγέννησε τὸν Πηλέα καὶ Τελαμῶνα, τοὺς ὁποίους αὐτὴ κατέπεισε νὰ φονεύσωσι τὸν Φῶκον ἕτερον υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ ἐκ τῆς Ψαμάθης, Ἀπολλόδ. γ', 2, 6. Παυσ β, 29. Πίνδ. Νέμ. 5, 21.

Ἔνδιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων φίλος καὶ ξένος τοῦ Ἀλκιβιάδου, Θυκδ. η', 6.

Ἐνδοῖος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Δαιδάλου, Παυσ.

Ἐνδυμίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Ἀεθλίου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καλύκης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἦλιδα τῆς Πελοποννήσου, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα λέγεται ὅτι ἠγάπησε ἡ Ἑλένη· ὡς δὲ εἰς ἄκρον ὀκναῖος, ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τοῦ Διός, ὥστε οὗτος ἐχάρισεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀθανασίαν καὶ ἕνα διηνεκῆ ὕπνον, κατ' ἄλλους δὲ, ἐλθὼν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἥραν, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς παντοτεινὸν ὕπνον. Ἀπολλόδ. α', 7, 6. Παυσ. Κατά τινα δὲ μεταγενεστέραν διήγησιν διετριβεν ὁ Ἐνδυμίων εἰς τὴν Καρίαν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτμου, ὅπου εὑροῦσα αὐτὸν ἡ Σελήνη κοιμώμενον μέσα εἰς ἓν σπήλαιον, ἤρασθη εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἄφηκε νὰ κοιμᾶται αἰωνίως, Θεοκρ. Εἰδ. γ', 50. Λουκ. λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστεροδίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Παίονα, Ἐπέα καὶ Αἰτωλόν. Παυσ. ε, 1.

Ἐνετοί, οἱ, Heneti. Ἔθνος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Παρθένιον ποταμόν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 852. οὗτοι λέγονται ὅτι ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀντήνορος καὶ κατώκησαν εἰς τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἕνετοί, παρὰ Στράβ. — 2) — Veneti. Ἔθνος τῆς ἄνω Ἰταλίας, τὸ ὁποῖον κατά τινας μὲν ἐλογίζετο ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγόνων, κατὰ δὲ Ἡρόδ. 1, 169 ὑπῆρχεν ἔθνος Ἰλλυρικόν, ὅπερ καὶ πιθανότερ. ὁ δὲ Στράβ. λέγει τοὺς Ἐνετοὺς τούτους ἔθνος Γαλλικόν. — ὅθεν Ἐνετικός, ἡ, όν, τῶν Ἐνετῶν, ἡ Ἐνετική, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἐρίστους ἵππους, Στράβ. (φιλοῦμ. εὑρηται παρ' Ὅμ. καὶ Ἡροδ. ἐκτενῶμ. παρ' Εὐρ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Οὐενετοί, Πολυβ.

Ἐνετός, ἡ, όν, = Ἐνετικός, ὅθεν, πολλ: Ἐνεταί, Εὐριπ. Ἰφιπολ. 230. Οἱ ἵπποι οὗτοι ἦσαν περίφημοι τὸ πάλαι, τοὺς ὁποίους ἀναλύσα ὁ ποιητὴς ἀναφέρει κατ' ἀντίχρονισμὸν τινα, ἢ ὡς ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγονικῶν ἵππων καταγομένους, ἴδε Στράβ. ε', 1, 4.

Ἐνήνες, οἱ, = Αἰνιᾶνες, ὅπερ ἴδε.

Ἐνηνεύς, ἑως, ὁ. Ὀλυμπιονίκης τις ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ἐν Ὀλ. 10, 86.

Ἐνιπεύς, ἑως, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀπιδανέν, τανῦν Ἁρίσσα, Ἡρόδοτ. 7, 129. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σαλμωνίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, τανῦν Ἐνιπέος. Στράβ. εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὁ Ποσειδῶν, ὅτε ἐγέννησεν ἐκ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως τὸν Νηλέα καὶ Πελίαν, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 238.

Ἐνιπώ, οὔς, ἡ. Δούλη τις, μήτηρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι, 13.

Ἐνίσπη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἐπὶ τινος ὄρους. Ὅμ. Ἰλ. Β, 606.

Ἔννα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Σικελίας κειμένη μεσογείως, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Δήμητρος, εἰς ταύτην λέγεται ὅτι συνέβη ἡ ἁρπαγὴ τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, τανῦν, Castro Giovanne. Καλλιμ. Πολύβ. — ὅθεν, Ἐνναῖος, ὁ κάτοικ.

Ἐννεάκρουνος, ἡ. Πηγὴ τις περίφημος τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο διὰ ἐνιαίας ἀρουνῶν εἰς τὴν πόλιν ἐν τῇ ἀγορᾷ, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Καλλιρρόη, Ἡρόδ. 6, 137. Θουκ.

Ἐννέα Ὁδοί, αἱ. Τόπος τῆς Θρᾴκης, ἔνθα ὕστερον ἔκτισε τὴν πόλιν Ἀμφίπολις, Ἡρόδ. 7, 114.

Ἐνυόμος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν σύμμαχος τῶν Τρώων, μέγας οἰωνοσκόπος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 122.

Ἐνοδία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης καὶ Περσεφόνης, μὲ τὸ νὰ διιτρίβον, ὡς ἐλογίζετο, συνήθ. εἰς τὰς τριόδους, Εὐρ. Ἑλλ. 570. Λουκ.

Ἐνοδίας, ου, ὁ, ἴδε Κυοδίας.

Ἐνόδιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς φύλακος τῶν ὁδῶν, Ἡσύχ.

Ἐνόπη, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἑπτὰ πόλεων, τὰς ὁποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἀχιλλέα, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 15. ἡ αὐτὴ καὶ Γηρηνία καλουμένη, Στράβ.

Ἐνοσίδας, καὶ Ἐννοσίδας, α, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κινοῦντος καὶ σείοντος τὴν Γῆν, Πίνδ.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, = Ἐνοσίδας, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ὅμ. Ἰλ. Α, 751.

Ἔνουδες, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, Παυσ.

Ἐντεδίκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Μενιππίδην, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἔντελλα, ἡ. Πόλις μεσογείως τῆς Σικελίας κειμένη τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ Ἱμμισσοῦ ποταμοῦ, τανῦν Entella, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐντελλίνοι, οἱ κάτοικ.

Ἔντιμος, ὁ. Κρὴς, ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερεν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Γέλαν, Θουκ. ζ', 4.

Ἐνυάλιος, ὁ (ᾰ). Ἐπικ. τοῦ Ἄρεος ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς, ἥτις κατά τινας ἐνομίζετο μήτηρ αὐτοῦ, Ὅμ. Κατὰ δὲ Διον. Ἁλ. ἦν ὁ Ἐνυάλιος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἐνυοῦς. — 2) Τόπος τις πλησίον τῶν Μεγάρων, Θουκ. δ', 67. ἔνθα ὁ Ποπ. τὸ Ἐνυάλιον, προτυπ. ναὸς, ἀναγινώσκει.

Ἐνυαλώ, ῦος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Σκύρου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς κατέστρεψεν, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 668.

Ἐνυώ, οῦς, ἡ (ἐκ τοῦ ἐνύω, φονεύω). Θεὰ τοῦ πολέμου, ἡ παρὰ Ῥωμαίοις Bellona καλουμένη σύντροφος τοῦ Ἄρεος εἰς τὰς μάχας, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 592. — 2) Μία τῶν Γραιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 275. Ἀπολλόδ.

Ἐξάδιος, ὁ (-ᾰδ-ιος) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λαπίθων, φονεύσας τὸν Κένταυρον Γρυναῖον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου, Ἡσ. Ἀσπ. 180. Ὅμ. Ἰλ. Α, 264.

Ἐξαίνετος, ὁ. Εἷς τῶν Ὀλυμπιονίκων νικήσας σταδίῳ τῷ 91. Ὀλ. ΑΙλ. ποικ. Ἱστ. β'. 8.

Ἐξαμπαῖος, ὁ. Πηγήτης ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀλαζόνων, ἐκβάλλουσα εἰς τὸν Τάναϊν (Βόγα) ποταμόν· ταύτης τὸ ὕδωρ ἦν πικρὸν καὶ ἀηδές, ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἰραὶ Ὁδοί. Ἡρόδ. 4, 52.

Ἐξάπολις, εως, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Δωριέων, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς ἓξ Δωρικὰς πόλεις, τὴν Λίνδον, Ἰάλισσον, Κάμιρον, Κῶ, Κνίδον καὶ Ἁλικαρνασσόν, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Πενταπόλις ἐξαιρεθείσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἐκ τῶν λοιπῶν πόλεων, Ἡρόδ. 1. 144.

Ἐξαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξεν.

Ἐξηκεστίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ ῥητορικοῦ Σοφοκλέους. ὅστις — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις ἐκ Καρίας, ὅστις ὡς πρῶτερον δοῦλος, ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ τὸν βαθμὸν Ἀθηναίου πολίτου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 767.

Ἐξήκεστος, ὁ. Συρακούσιός τις, παρὰ Θουκ. — 2) Ἰατρός τις ἀλλογενὴς ἐν Ἀθήναις, ὅστις πιθαν. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὸ ἐξέκεσις ἤτοι ἴασις. Δημ. Παραπρ.

Ἐξέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρύθραν, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἐορδαία, ἡ. Χώρα τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας πειμένη βορειοδυτικῶς, Πολυβ. Στραβ. ὅθεν, Ἐορδαϊκὸς, ἡ, όν, τῆς Ἐορδαίας, ὁ Ἐορδαῖος ποταμός, πιθαν. = Ἄψος. Ἀρρίαν. Ἀνβ. α, 5, 9.

Ἐορδία, ἡ, = Ἐορδαία, Θουκ. β', 99.

Ἔορδοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρικῆς Μακεδονίας, κατοικοῦν ἐν τῇ Ἐορδαίᾳ χώρᾳ, Ἡρόδ. Θουκ.

Ἐπάκρεια, ἡ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κέκροπος, ὕστερ, Ἐπακρίεις, εως, ὁ κάτοικ. Στραβ.

Ἐπάκριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς τοῦ Ἀκραίος.

Ἐπακταῖος, ὁ (ᾰκτ). Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τοῖς Σαμίοις.

Ἐπάκτιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Ἄκτιος, Ὀρφ. Ἀργ. 1269.

Ἐπάλτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐπαμεινώνδας, καὶ Ἐπαμινώνδας, ου, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων καὶ σοφωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Πολύμνιος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καφισία, γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας εἰς ἐνδεῆ καὶ εὐτελῆ κατάστασιν· προσεκολλήθη δὲ ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας εἰς τινα Πυθαγόρειον φιλόσοφον Λύσιν καλούμενον, ἐμόρφωσε τὴν ψυχήν του καὶ ἐπλούτισε τὸ πνεῦμά του μ' ὅλας ἐκείνας τὰς ὑψηλὰς ἰδέας καὶ ἀξιώματα, τὰ ὁποῖα ἔμελλον ποτὲ νὰ ἀναδείξωσιν αὐτὸν θερμὸν ὑπερασπιστὴν τῆς ἐλευθερίας καὶ δόξης τῶν Θηβαίων, εἰς τὴν ὁποίαν οὐτε μετὰ ταῦτα ἔφθασαν· σταλεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Σπάρτην ὡς πρέσβυς τῶν Θηβῶν διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν προβληθεῖσαν εἰρήνην μετὰ τῆς πατρίδος του, ἔδειξεν εἰς τὴν αὐτόθι συνέλευσιν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων μεγάλην ῥητορείαν πνέουσαν ὑπεροχὴ αἰσθήματα πατριωτισμοῦ καὶ ἐλευθερίας· μετὰ ταῦτα δὲ διορισθεὶς στρατηγὸς 6,000 Θηβαίων ἐναντίον ὁπλασίου στρατεύματος Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἤθελον νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Βοιωτίαν,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἀπαντήσας αὐτοὺς εἰς τὰ Λεύκτρα, ἐνηγερέτησε τὴν περίφημον ἐκείνην μάχην 371 πρὸ Χρ. εἰς τὴν ὁποίαν νικηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται, ἔχασαν τὸν βασιλέα αὐτῶν Κλεόμβροτον καὶ 4,000 ἄνδρας καὶ ἦτις ἐπέφερε τὴν μεγαλητέραν ὄξεσιν εἰς τὰς Θήβας· μετὰ δύω χρόνους ἐκλέχθη ὁ Ἐπαμινώνδας Βοιωταρχὶς μετὰ τοῦ Πελοπίδα, μὲ τὸν ὁποῖον εἰσβαλὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐπανίστησε πολλὰς πόλεις συμμάχους, πρότερον οὔσας τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπανέφερε τοὺς πρὸ πολλῶν χρόνων διωχθέντας ἐκ τῆς πατρίδος των Μεσσηνίους, ἀποκατέστησε ἐκ νέου τὰς πόλεις των καὶ τελευταῖον ἐπαρρησιάσθη μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ πρὸ τῆς ἰδίας πόλεως Σπάρτης, τὴν ὁποίαν ὑπερασπίσθη γενναίως ὁ τότε βασιλεὺς Ἀγησίλαος. Ὅτε δὲ ἡ Σπάρτη συμμαχήσασα μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀπεφάσισε νὰ ταπεινώσῃ ὅλως διόλου τὴν ἤδη αὐξανομένην ὑπεροχὴν τῶν Θηβῶν, ἐξστρατεύσαν ἐκ νέου ὁ Ἐπαμινώνδας ἐπὶ κορυφῆς ἑνὸς στρατεύματος 33,000 ἀνδρῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀπήντησεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ὅλην ὁμοῦ ἑνωμένην τὴν ἐχθρικὴν δύναμιν τῶν συμμάχων· ἐνταῦθα συγκροτήσας περὶ τὴν πόλιν Μαντίνειαν μίαν φοβερὰν μάχην, ἔτρεψε τὴν Φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων εἰς φυγήν, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐδίωκεν αὐτὴν μὲ μέγαν φόνον τῶν ἐχθρῶν, πληγωθεὶς ἀπὸ ἓν ἰσχιατηφόρον βέλος, ἀπέθανεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ νίκης τὸ 362 ἔτος πρὸ Χρ. τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔλαβον οἱ Θηβαῖοι μετὰ μίαν σφοδρὰν καὶ αἱμοβόρον μαχήν, τὴν ὁποίαν ἐβιάσθησαν νὰ ὑπομείνωσι ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. Πλούτ. Πελ. ἡ γραφ. Ἐπαμεινώνδας φαίνεται ὀρθογρ. παρὰ Στραβ. καὶ Ἀρριαν.

Ἔπιρδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μηδίας ῥέων πλησίον τῆς χώρας τῶν Μάρδων, Ἀρριαν. Ἀνάβ. δ', 12.

Ἔπιρροτοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν πλῆθος ἢ ἀριθμὸς ἐκλελεγμένων πολεμιστῶν ἐκ τῶν διαφόρων πολέων τῆς Ἀρκαδίας, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 33.

Ἔπαφος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, τὸν ὁποῖον αὕτη, περιπλανηθεῖσα πρότερον ἱκανὸν χρόνον, ἐγέννησε ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἀφ' οὗ ἐπανέλαβεν αὐθις τὴν ἀνθρώπινον μορφήν της. Γενόμενος δὲ ὁ Ἔπαφος, ὡς λέγεται, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μέμφιν θυγατέρα τοῦ Νείλου, ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του Μέμφιν· ἐγέννησε δὲ μετ' αὐτῆς μίαν θυγατέρα τὴν Λιβύην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠνομάσθη ἡ ἐν Λιβυκῇ χώρᾳ Λιβύη. Ἀπολλόδ. β', 1, 3. καὶ Ἡρόδ. ὑπῆρχεν ὁ Ἔπαφος οὗτος ὁ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις Ἆπις καλούμενος. παρβλ. Αἰσχύλ. Προμ. 857.

Ἐπειγεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγακλέους, Μυρμιδὼν τὸ γένος, ὅστις πρᾶξας φόνον τινὰ καὶ φυγὼν πρὸς τὸν Πηλέα ἐν Φθίᾳ, ἦλθεν ὕστερον μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας Ὁμ. Ἰλ. Π. 570.

Ἔπειοί, οἱ. Οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἀπὸ τοῦ Ἐπειοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 619.

Ἐπειός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ὅστις διεδέχθη τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Ἤλιδος, Παυσ. ε', 1. — 2) Τίὸς τοῦ Παναπέως, ἔμπορος εἰς τὴν συγμαχίαν καὶ τεκτονικὴν εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, ὅστις διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν τὸν ξύλινον ἵππον, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 664. Ὀδ. Θ, 493. Παυσ. β', 29. κατὰ Σύγχρ. ἦν ὁ Ἐπειὸς ἁπλοῦς τις ὑπηρέτης καὶ ὑδροφόρος τῶν Ἀτρειδῶν εἰς τὸ ἐν Τροίᾳ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον.

Ἐπειῳφρατίδιος, ὁ. Ὁ πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἢ περὶ τὸν Εὐφράτην κατοικῶν, Λουκ.

Ἐπήρατος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων, Ξενοφ.

Ἐπήρετος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀφείδαντος βασιλέως τῆς Ἀλύβαντος, τὸ ὁποῖον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἰθάκην, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 306.

Ἐπιάλτης, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ἐφιάλτης.

Ἐπιγένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιφῶντος, Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτους, Ξενοφ. Πλούτ. — 2) Ὁνομ. Νεανίου τινὸς ἐν Ἀθήναις Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 962.

Ἐπίγονοι, ὁ. Μαλθακίστατοι καὶ ἡδυπαθὴς Ἀθηναῖος ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 167. — 2) πληθ. Οἱ Ἐπίγονοι, οὕτως ὠνομάζοντο οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ περιφήμων Ἡρώων, οἵτινες ἀπέθανον εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον, Ἀπολλόδ. γ', 7, 2. Παυσ. θ', 5, 9. Ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ Ἐπίγονοι, ὁ Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος υἱοὶ τοῦ Ἀμφιάρεω, ὁ Αἰγιαλεὺς υἱὸς τοῦ Ἀδράστου, ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Πρόμαχος υἱὸς τοῦ Παρθενοπαίου, ὁ Σθένελος υἱὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Θερσανδρος υἱὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ ὁ Εὐρύαλος, υἱὸς τοῦ Μηκιστέως, Ἀπολλόδ. οἵτινες καὶ οὗτοι ἐξστρατεύσαντες μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν δεύτερον Θηβαϊκὸν πόλεμον, ἐνικήθησαν κατὰ κράτος τὰς Θήβας. Παυσ. Στρβ. Ἡρόδ. 5, 61.

Ἐπίδαμνος, ὁ. Πατὴρ τῶν Θεραπαίνων τῆς Ἀφροδίτης, τὰς ὁποίας αὕτη μετεχειρίζετο εἰς τοὺς μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος ἐρωτάς της, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐπίδαμνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ὕστερον Δυρράχιον κληθεῖσα, ὅπερ ὄρα· τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς Ὄνομα ἐνομίζετο παρὰ Ῥωμαίοις ὡς ἐπάρατον, Ἡρόδ. — ὅθεν Ἐπιδάμνιος, ἰα, ιον· τῆς Ἐπιδάμνου, καὶ, Ἐπιδάμνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπιδάμνου, Ἡρόδ.

Ἐπίδαος, ὁ. ἴδε Ἔπιλλος.

Ἐπιδαύριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐπιδαύρου, ἔνθα ἐλατρεύετο, Ὀβιδ.

Ἐπίδαυρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἐπίδαυρος, Ἀπολλόδ. β', 1, 2. Παυσ. β', 26.

Ἐπίδαυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου ἀπέναντι τῆς νήσου Αἰγίνης· πλησίον τῆς πόλεως ταύτης, ἐπὶ τῶν ὀρῶν Ἀραχναίου, ἔκειτο ἡ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συνέῤῥεον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος οἱ πάσχοντες διὰ νὰ ἀναλάβωσιν ἐν αὐτῷ τὴν προτέραν ὑγείαν των, περὶ δὲ τὸν ναὸν εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄλσος τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφύλαττον αὐστηρῶς ἀπὸ πάντα μολυσμόν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πόλις αὕτη ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη ἀποικία τῶν Ἡρῶν ἐκ τῆς Ἀσσυρίας, ἐξ ὧν καὶ Ἐπίδαυρος ἐλέγετο, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖτο τὸ πάλαι μέγα Ἐμπόριον. ταύτην Ἐπίδαυρος ἢ Πίδαυρος παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 561. κεῖται, ὁ. Ἐπίδαυρος, ἄλλως δὲ ἀείποτε ἔηλη. Ἡρόδ. 5, 86. Θουκ. — 2) Ἐπίδαυρος ἡ Δημητρὶς (Λιμὴν) πόλις Ἐπίσημος τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἔχουσα ἀξιόλογον λιμένα καὶ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, οὐσα ἀποικία τῶν ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδαυρίων, Ἡρόδ. Θουκ. δ', 56. ταύτην παλαιὰ Μονεμβασία. — 3) Πόλις τῆς Δαλματίας, ταύτην Ragusa vecchia, Στρβ. — ὅθεν Ἐπιρμ. Ἐπιδαυρόθεν, ἐξ Ἐπιδαύρου, Πινδ. — Ἐπιδαύριος, ἰα, ιον, τῆς Ἐπιδαύρου ἢ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον ἀνήκων, Θουκ. — Ἐπιδαύριοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπιδαύρου, Ἡρόδ. καὶ, ἡ Ἐπιδαυρία, ἡ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον χώρα, Θουκ.

Ἐπιδήλιον, τὸ. Πόλις μικρὰ παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας, ἔχουσα τὸ πάλαι ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Στραβ. Παυσ. γ', 21.

Ἐπιδήλιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα Ναὸν πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαλέα.

Ἐπιδότης, ου, ὁ. ἐπίθ. τοῦ Διός, ἔχοντος ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἴδιον ναὸν ἐν Μαντινείᾳ, Παυσ. η', 9. καὶ ἄλλοι θεοὶ ἐλατρεύοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς τὴν Ἐπίδαυρον, Παυσ. β', 27.

Ἐπιείκεια, ἡ. Ὄρος κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2.

Ἐπίζηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὅστις λέγεται ὅτι ἐτυφλώθη εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, Ἡρόδ.

Ἐπιθαλαμίτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Εὐβοίᾳ, Ἡσύχ.

Ἐπικάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μαντικλέως καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, Ὁμ. Ἰλ. Λ, 271. ἄλλως Ἰοκάστη, λεγομένη, ὅπερ ὄρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀγρίωρος, Ἀπολλόδ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λύγδεως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἐπικέρδης, ους, ὁ. Ἀνὴρ τις Κυρηναῖος, ὅστις ἔδωκε βαθμίδας εἰς τοὺς ἐν Σκελῇ αἰχμαλώτους Ἀθηναίους, Δημ. Λεπτ. σελ. 469.

Ἐπικλῆς, κος, ὁ. Ἀνὴρ τις ἡγεμὼν, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἀνὴρ ὁσιος τοῦ Σαρπηδόνος, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 378. — 2) — γενικ. Ἐπικλέους, πατὴρ τοῦ Πρωτέου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θουκ.

Ἐπικνημίδιος, ἴδε Λεκρί.

Ἐπικούριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν εἰς τὴν Βάσσαν κώμην τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔσωσε ποτὲ τοὺς Ἀρκάδας ἀπὸ ἕνα φοβερὸν λοιμόν, Παυσ. η', 41.

Ἐπίκουρος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων φιλοσόφων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καθιδρυτὴς τῆς λεγομένης Ἐπικουρείου αἱρέσεως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Γαργηττὸν κώμην τῆς Ἀττικῆς τὸ 342 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ πτωχῶν γονέων· ἡ μήτηρ αὐτοῦ Χαιρεστράτη ἐπηγγέλλετο τὴν μαντικὴν τέχνην διὰ τῆς ὁποίας ἔζη. Ἐλθὼν κατ' ἀρχὰς μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν νῆσον Σάμον, ἔμεινεν αὐτόθι ἕως εἰς τὸν 18 χρόνον τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἐπιστρέψας αὐθις εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπεσκέφθη τὰ αὐτόθι διάφορα σχολεῖα τῆς Φιλοσοφίας, περὶ δὲ τὸν 32 χρόνον τῆς ἡλικίας του ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἐσύστησεν εἰς τὴν αὐτόθι πόλιν Μιτυλήνην ἴδιον σχολεῖον τῆς Φιλοσοφίας, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδίδασκε μέχρι τέλους τὴν φιλοσοφίαν του εἰς ἕνα μικρὸν κῆπον, ἀπαθανών εἰς ἡλικίαν 72 χρόνων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον σύγγραμμα τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου ἦν ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἡδέος, εἰς τὴν ὁποίαν μέσην ἐστήριζε τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀποφυγὴ παντὸς πόνου καὶ ἀλγηδόνος· μόνη δὲ ἡ αἴσθησις ὑπάρχει τὸ ἀληθὲς μέσον καὶ μέτρον πρὸς εὕρεσιν πάσης ἀληθείας. Ἔγραψεν ὁ Ἐπίκουρος διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα συνισταμένα περίπου εἰς βιβλία, τῶν ὁποίων ὅμως δυστυχῶς δὲν ἐσώθη κἂν ἕν, ἐκτὸς μόνον ἐκεῖνα ἃ ἀνέφερεν ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος εἰς τὸν βίον τοῦ Φιλοσόφου τούτου. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Παχήτου, Θουκ. — ὅθεν, Ἐπικούρειος, α, ον, εἰς τὸν Ἐπίκουρον ἀνήκων ἢ ἐκ τοῦ Ἐπικούρου ὤν, Λουκ. καὶ, Ἐπικούρειοι, οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Ἐπικούρου, Λουκ.

Ἐπικράτης, ους, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἠητόρων καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐξορισθεὶς ὑπὸ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν Ἀθηναίων διὰ μίαν αὐτοῦ προσβολίαν, Δημ. Παραπρ. πιθαν. ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. κωμῳδεῖ ἐν Ἐκκλ. 71. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ῥήτορος Αἰσχίνου, ὁ ἐπικαλούμενος Κυρηβίων, Δημ. Παραπρ. — 3) Φίλος τοῦ ῥήτορος Λυσίου, Πλατ. — 4) Ποιητὴς Κωμικῆς τῆς Μέσης Κωμῳδίας, Ἀμβρακιώτης τὴν πατρίδα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκμὴ καθ' ἣν ἔζη δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς γνωστή· σώζονται τοῦτου λείψανα τινα μόνον τῶν διαφόρων κωμῳδιῶν του.

Ἐπίκτητος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκός, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἱεράπολιν τῆς Φρυγίας, κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ Ἐπαφροδίτου ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Νέρωνος, ζῶν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Δομετιανοῦ, ἀπὸ ὅπου ἐξορισθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτόθι φιλοσόφων, ἦλθεν εἰς τὴν Νικόπολιν τῆς Ἠπείρου, ὅπου ἐδίδαξε χρόνον τινὰ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν· ὕστερον δὲ ἐπανελθὼν αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην, εὐγενὴν μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Φιλοσόφου τούτου ἐν ἐγχειριδίον, τὸ ὁποῖον ὅμως νομίζεται ὅτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του Ἀρριανοῦ. Λουκ.

Ἐπιμενίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐπιμενίδου, ὁ Γλαῦκος, Ἡροδτ. 6, 86.

Ἐπιμενίδης, ους, ὁ (υ). Συρακούσιος σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Ἀνάξα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τοῦ Ἱπποκράτους πρέσβυν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Συρακουσῶν Ἱερώνυμον διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ νὰ γίνῃ σύμμαχος τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τῆς Ῥώμης. — 2) Εἷς τῶν ἐπιτήμων Σπαρτιατῶν πατὴρ τοῦ Γλαύκου, Ἡροδτ. 6, 86.

Ἐπιμενίδας, ου, ὁ (ι). Στρατηγὸς τῶν Δαιδαιμονίων ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, Θουκ. δ', 12. Ξενῳ.

Ἐπίλαος, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀστυάνακτα, Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ἐπίλαος, ὁ. Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος γονεῦσις ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολδ. α, 9, 9. (ἡ γραφ. Ἐπίδαος, ἔστιν ἡμάρτημ.)

Ἐπιμηθεύς, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Ἐπιμηθεὺς, Πινδ.

Ἐπιμένης, ους, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἐπιμενίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Φαιστίου καὶ τῆς Νύμφης Βάλτης, ἢ κατ' ἄλλους Βλάττης, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κνωσσὸν πόλιν τῆς Κρήτης, πιθαν. σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, Πλάτ. περίφημος διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὴν ὑπὸ τῶν Θεῶν εὐνοιαν, ζήσας ὡς λέγεται 150 ὁλοκλήρους χρόνους. Νέμων ποτὲ τὰ πρόβατα ἐπίτινος λειμῶνος τῆς νήσου Κρήτης καὶ πλανηθεὶς εἰσῆλθεν εἰς ἓν σπήλαιον, ὅπου λέγεται ὅτι ἐκοιμήθη 52 χρόνους, ἐγερθεὶς δὲ καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν, εὗρεν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ γέροντα ἤδη καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τῶν τότε συμπολιτῶν του, ἐλογίσθη ὡς θεοπνευστος καὶ θεοφιλὴς, διὸ καὶ ὅσμβουλεύοντο αὐτὸν εἰς πᾶσαν κατεπείγουσαν περίστασιν, ἐκτιμῶντες τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς ἱεροὺς χρησμούς. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐπροσκάλεσαν αὐτὸν ποτὲ διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν πόλιν των ἀπὸ μίαν ἐπισυμβᾶσαν λοιμώδη ἀσθένειαν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως. Πλάτ. Νομοθ. 642. Εἰς τοῦτον ἀπεδίδοντο διάφορα ποιήματα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔγραψε μετὰ τὴν ἔγερσιν ἐκ τοῦ πολυχρονίου ὕπνου του. Ιλιούτ. Παυσ. Στράβ. ί'. Διογ. Λαέρτ.

Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης συγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, Ἡσ. Θεογ. 508. καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Προμηθέως, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Πανδώραν, ἥτις ἔφερεν εἰς αὐτὸν ὡς προῖκαν μίαν κιβωτὸν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ κακὰ ἐπὶ τῆς γῆς· ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ἐπιμηθεὺς τὴν Πύῤῥαν γυναῖκα τοῦ Δευκαλίωνος, Ἀπολδ. α', 7, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐγένητε καὶ ἄλλας δύω θυγατέρας τὴν Προφασιν καὶ Μεταμέλειαν, Πινδ. Πυθ. 5, 7.

Ἐπιμηλιάδες, αἱ. Νύμφαι τιὲς ὡς καὶ αἱ Δρυάδες, Παυσ. η', 4.

Ἐπιμήλιος, ὁ· ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὁ θεὸς οὗτος ἕνα βωμὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Κορωνείας, Παυσ. θ', 34.

Ἐπιπολαί, αἱ. Τόπος ἀπότομος καὶ βραχώδης τῆς νήσου Σικελίας ἀρκτικῶς τῶν Συρακουσῶν, τὸν ὁποῖον ὕστερον περιτειχίσας ὁ τύραννος Διονύσιος, ἤνωσεν αὐτὸν μετὰ τῆς πόλεως· ἐν αὐτῷ εὑρίσκονται αἱ Λατομίαι εἰς τὰς ὁποίας ἐκλείοντο οἱ καταδικαζόμενοι, Θουκ. ε', 75.

Ἐπιπόλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τραχίωνος, ἥτις ἐνδεδυμένη μὲ ἀνδρικὰ ῥοῦχα, ἐξετράπτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Τροίαν, ἀλλ' ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Παλαμήδους ἐλιθοβολήθη, Πτολ. Ἡφαιστ.

Ἐπιπυργίδια, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰ Ἀβδηρα, ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν πύργων τῆς πόλεως, Ἡσύχ.

Ἐπισθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Πελταστῶν ἐξ Ἀμφιπόλεως τῆς Θρᾴκης, Ξενῳ. — 2) Ὁ Λύνδιός τις παρὰ Ξενῳ.

Ἐπίστροφος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰφίτου καὶ τῆς Ἱππολύτης ἐκγονος τοῦ Εὐβούλου, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων 40 πλοῖα ἡγεμόνων τῶν Φωκέων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 516. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζώνων ἐκ τῆς πόλεως Ἀλύβης σύμμαχος τῶν Τρώων, Ὁμ. Ἰλ. Β, 856. — 3) Τίὸς τοῦ Ἐνήνου, ἀδελφὸς τοῦ Μύιητος ἐκ Δυρνησσοῦ τῆς Κιλικίας, ὅστις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, ἐφονεύθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁμ. Ἰλ. Β, 692.

Ἐπίστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 692.

Ἐπιτάδας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τῆς νήσου Σφακτηρίας, Θουκ. δ', 8.

Ἐπίταλον, τὸ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ (Τριφυλίας) ταῦτ Ζουγκιοι· — ὅθεν, Ἐπιταλεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἐπιταλίου, Ξενῳ. Ἑλ. γ', 2.

Ἐπιτελέδης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Τορώνῃ, Θουκ.

Ἐπιφάνεια, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι Χαμὰτ χώρας μεταξὺ τῶν ὀρέων Λιβάνου, Ἀντιλιβάνου καὶ Σενὶρ, κειμένη ἀντικρὺ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ, ἥτις καὶ νῦν φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα. Στέφ. Βυζ. — 2) πόλις τῆς Κιλικίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας, πρότερον Οἰνιάνδα καλουμένη, τινὲς δὲ Σουρψεδὼρ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἐπιφανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτὸς, Τγῖν. — 2) Ἀθηναῖός τις, Δημ.

Ἐπίχαλκος, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς, Θεοκρ.

Ἐπιχάρης, ους, ὁ (ᾰ). Σικυώνιος, ὁπαδὸς καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημ.

Ἐπίχαρμος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, ἀκμάσας περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. ζῶν ἐν Συρακούσαις. Ἐνησχολήθη δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ποίησιν καὶ ἐχειρ εἰς τὴν δραματοποιΐαν, τοῦ ὁποίου αἱ κωμῳδίαι ἐθαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τύπος ἀληθοῦς καὶ φιλοκάλου μιμήσεως· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 97 χρόνων, Πλάτ. Θεαιτ. Ξενῳ.

Ἐποκέλλος, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Ἔποχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκούργου καὶ τῆς Κλεοφίλης ἢ Εὐρυνόμης ἐξ Ἀρκαδίας, Ἀπολδ. γ', 2.

Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, οἱ. Οὗτος ὠνομάζοντο οἱ ἑπτὰ Ἥρωες τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες ἐστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, θέλοντες ν' ἀποκαταστήσωσι τὸν Πολυνείκην υἱὸν τοῦ Οἰδίποδος εἰς τὸν αὐτόθι πατρικὸν θρόνον· ἦσαν δὲ οὗτοι, ὁ Ἱππομέδων, Τυδεύς, Παρθενοπαῖος, Πολυνείκης, Ἀμφιάραος, Καπανεύς καὶ Ἄδραστος, οἱ δὲ κατ' αὐτῶν πολεμήσαντες ὑπὲρ τῶν Θηβαίων Ἥρωες ἦσαν, ὁ Ἐτεοκλῆς, Μελάνιππος, Πολυφόντης, Μεγαρεύς, Ὑπέρβιος, Λάτωρ καὶ Λαοθόης. Μία σωζεῖσα τραγῳδία τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου ἐπιγράφεται ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. Ἀπολδ. γ', 6, 8. Σῖφ.

Ἑπτάπορος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20.

Ἑπτάπυλα, ἡ. Γυνὴ τῶν βασιλίδων τῶν Κιλίκων Συεννέσεως, ἥτις ἦλθεν πρὸς προσκύνησιν τοῦ νεωτέρου Κύρου, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, Ξενῳ. Ἀν. α'.

Ἐπωπεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰόλου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐγεινεν ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος· πολεμήσας δὲ μετὰ τοῦ Νυκτέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἥρπασεν, καὶ πληγωθεὶς βαρέως ἀπέθανε, Ἀπολδ. γ', 5, 5. Κατὰ δὲ Παυσ. β', 1. ὑπῆρξεν ὁ Ἐπωπεὺς υἱὸς τοῦ Ἀλωέως.

Ἐπωπεύς, έως, ὁ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης, Ἐροδοτ. Πλιν. Ἐπωπεὺς Στράβ.

Ἐραί, αἱ. Πόλις μικρὰ καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τῆς Χερρονήσου τῶν Ἐρυθρῶν ἀπέναντι τῆς Χίου, Θουκ. η', 17. Στράβ.

Ἔρανα, ἡ. Κώμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Πύλου καὶ Κυπαρισσίας, πιθαν. τανῦν παλαιὸς Ναυαρῖνος· κατάτινας δ' ταύτ. τῇ παρ' Ὁμ. Ἀρήνῃ. Στράβ.

Ἐρασίκλεια, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία, Λουκ.

Ἐρασιστίδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων εἰς τὴν ἐν Ἀργινουσαις ναυμαχίαν, Ξενῳ. Ἀριστῳ. Βάτρ. 1196. — 2) Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων, Θουκ.

Ἐρασῖνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, ὅστις ῥέων ἐκ τῆς λίμνης Στυμφαλίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ γίνεται ἄφαντος ὑπὸ τὴν γῆν ἐπὶ τι διάστημα, ὕστερον δὲ ἀναφαινόμενος πάλιν ἐπὶ τῆς Ἀργολίδος χώρας καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Φρύξον ποταμὸν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ῥοιτικὰικον κόλπον, τανῦν Ἡψαλίρι, Ἡροδτ. 6, 76. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 1033. — 2) ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀχαϊκῆς πόλεως Βούρας, Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς ὀλίγου λόγου ἄξιος, Στράβ.

Ἐράσιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δυσίππης θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ἐρασίξενος, ὁ. Περιβοήτος τις Οἰνοπότης παρ' Αἴλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Ἐρασίστρατος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων, Ξεν. Ἑλ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Φαίακος, Θουκ. ε', 4. — 3) Περίφημος τις Ἰατρὸς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πτολεμαίου Λάγου, Λουκ.

Ἐρατοκλείδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαλίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐκ Κερκύρας, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Θουκ. α', 24.

Ἔρατος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δυσάντης θυγατρὸς τοῦ Θεστίου, Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ἐρετσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα Τυράννων, Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Περίφημος Γραμματεὺς, γεωγράφος καὶ ποιητὴς, ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐν Ἀθήναις. Τστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τῆς Αἰγύπτου, ἐχρημάτισεν αὐτόθι φύλαξ τῆς περιφήμου Βιβλιοθήκης τῶν Πτολεμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅπου ἐπέζησεν εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων, συγγράψας διαφόρους πραγματείας γεωγραφικὰς, γραμματικὰς καὶ μαθηματικὰς, τῶν ὁποίων τινὲς ἐσώθησαν· Πλούτ. Στραβ. Λουκ. Ματριβ. 27.

Ἔρεττώ, οὖς, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἐλογίζετο ἔφορος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως, Ἡσ. Θεογ. 72. καὶ ἐφευρετὴς τῆς τέχνης τοῦ χοροῦ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 247. Ἀπολλόδ. — 3) Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἀζᾶνην, Ἀφείδαντα καὶ Ἔλατον, Παυσ. η', 4.

Ἐρβησσός, ἡ. Herbessus. Πόλις μεσόγειος τῆς Σικελίας, κειμένη δυτικῶς τῶν Συρακουσῶν, τανῦν la Grotte, Πολύβ. καὶ Ἐρβησσις, Στέφ. Βυζ. — ὄδος, Ἐρβησσεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῆς Ἐρβησσοῦ, Πολύβ. καὶ Ἐρβησσῖος, Στέφ. Βυζ.

Ἔρβιτα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὑπορείας τοῦ Ἡραίου ὄρους, τανῦν Erba Spina, Πτολ. γ', 4. Διοδ. Σικ. ιδ', 79.

Ἐργάνη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν τεχνῶν καὶ τῶν γυναικείων ἐργασιῶν, Παυσ. α', 24.

Ἐργαστηρία, ἡ. Νύμφη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μητρῷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ Κυζίκου καὶ Περγάμου, Γαλην.

Ἐργέτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Σαμίοις, Ἡσύχ.

Ἐργέτιον, τὸ. Hergetum. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Σικελίας. Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Σεργέντιον, τὸ. Πολύβ.

Ἐργῖνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλυμένους καὶ τῆς Βουζύγης βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ, ἑλὼν ἀντίτιον τῶν Θηβῶν ἐπὶ τῇ αὐτοῦ βασιλείᾳ τοῦ Κρέοντος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καὶ πολεμήσας τοὺς Θηβαίους, ἐβίασεν αὐτοὺς νὰ πληρώσωσιν ἐτησίως εἰς τοὺς Ὀρχομενίους ἐπὶ φόρου ἐξ ἑκατὸν βοῶν, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθέρωσεν αὐτοὺς μετ' οὐ πολύ· Ἀπολλόδ. β', 4, 11. Ὁμ. Τλν. Ἀπολ. 297. Τίὸι τοῦ Ἐργίνου λέγουσι ὅτι ἦσαν ὁ Τροφώνιος καὶ ὁ Ἀγαμήδης, Παυσ. θ', 37. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Μιλήτου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν οἵτινες ἔπλευσαν μετὰ τοῦ Ἰάσονος εἰς τὴν Κολχίδα, Ἀπολλόδ. α', 9, 16. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ Ἐργῖνος οὗτος εἷς καὶ ὁ αὐτὸς μὲ τὸν πρότερον υἱὸν τοῦ Κλυμένους, Παῖδ. Ὀλ. 4. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 185.

Ἐργίσκη, ἡ. Πόλις παρὰ τῆς Θρᾴκης, Δημ.

Ἐργοτέλης, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις, Δημ.

Ἐργοτέλης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Φιλάνορος ἐκ τῆς πόλεως Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας σταδίῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Πινδ. ἐξυμνεῖ ἐν Ὀλ. 12.

Ἐργόφιλος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, Δημ.

Ἔρεβος, εος, τὸ. Τέκνον τοῦ Χάους, Ἡσ. Θεογ. 123. τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Νυκτὸς τὴν Μοῖραν, τὸ Γῆρας, τὸν Μόρον ἢ Θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὴν Νέμεσιν καὶ ἄλλα τοιαῦτα ψύσεως τέκνα, ὅσα παριστάνουσι σχέσιν τινὰ μὲ αὐτὸ τὸ τῆς νυκτὸς σκότος. — 2) Ἔτι δὲ καὶ τόπος τις σκοτεινὸς ἐν τῷ Ἅδῃ, διὰ τοῦ ὁποίου διέβαινον αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθνησκόντων ἀμέσως ὅτε ἐχωρίζοντο τῶν σωμάτων, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 368.

Ἐρεύμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Λυκίοις, οἵτινες ἐπανηγύριζον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐρεύμια λεγόμενα, Ἡσύχ.

Ἐραμβοί, οἱ. Ἔθνος Ἀραβικὸν, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅμ. Ὀδ. Δ, 84. ἀναφέρει μετὰ τοὺς Αἰθίοπας καὶ Σιδωνίους· κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειόνων Γεωγράφων, κατώκουν οὗτοι ἀνατολικῶς τῆς Αἰγύπτου ἐν τῇ Ἀραβίᾳ καὶ ἦσαν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Τρωγλοδύτας (ἀπὸ τοῦ εἰς ἅρας ἐμβαίνειν). Κατ' ἄλλους δὲ κατῴκουν περὶ τὴν Φοινίκην ἢ πλησίον Κύπρου.

Ἔρεσος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μάκαρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λέσβῳ πόλις Ἔρεσος, Στέφ. Βυζ.

Ἔρεσος καὶ Ἔρεσσος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν Ἔρισσα· Θουκ. γ', 18. Ἔρεσσός, ἡ, παρὰ Στράβ. αὕτη ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Θεοφράστου· ἡ δὲ ἑνὸς σ γραφ. ἔστιν ὀρθοτρ. παραβλ. Duker Θουκ. γ', 18. καὶ Δημ. Becker σελ. 213. — Ὄσιν, Ἐρίσιος, ία, ιον, τῆς Ἐρέσου, Θουκ. καὶ, Ἐρέσιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἐρέσου, Θουκ.

Ἐρετμεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν νέων Φαιάκων, οἵτινες ἠγωνίσησαν ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Ἐρέτρια, ἡ, καὶ Ἐρέτρια, Ὁμηρ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν οἱ Πέρσαι κατέστρεψαν ὅτε πρῶτον εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τῆς Βασιλείας Δαρείου τοῦ Τστάσπου, ἧτις ὅμως ἐπανεκτίσθη πάλιν. Εἰς ταύτην ἀγαγοῦσα ὁ φιλόσοφος Μενέδημος ὁ συστήσας τὴν λεγομένην Ἐρετριακὴν σχολὴν· ταυτὸν Παλαιόκαστρον, Ἡρόδ. Θουκ. — 2) Πόλις τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πιθαν. ἡ νῦν Ἀρμυρὰς λεγομένη, Δημ. Στράβ. — ὄσιν Ἐρετριεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. — Ἐρετριακὸς, ἡ, όν, τῆς Ἐρετρίας, Ἡρόδ. ἡ Ἐρετριακὴ· ἡ περὶ τὴν Ἐρέτριαν χώρα· οἱ Ἐρετρικοὶ Φιλόσοφοι, οἱ ἐκ τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς τοῦ Μενεδήμου μαθητοῦ τοῦ Πλάτωνος· καὶ Ἐρετριακὸς, = Ἐρετρικὸς, Στέφ. Βυζ. — Ἐρετριάς, άδος, καὶ Ἐρετρὶς, ίδος, ἡ ἐκ τῆς Ἐρετρίας οὖσα.

Ἐρετριεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Φαίδωντος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Ἐρέτρια, Ἐσταῖ. εἰς Ἰλ Β, 537.

Ἐρευθαλίων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, υἱὸς τοῦ Ἱππομέδοντος, ἔστις πολεμήσας ἀνάντίον τῶν Πυλίων, ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Νέστορος, Ὁμ. Ἰλ. Η, 136, 149.

Ἐρεχθείδης, ου, ὁ, Δωρκ. Ἐρεχθείδας. Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως, καὶ Ἐρεχθεῖδαι, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1615. Πλν. Ἡρόδ.

Ἐρεχθεῖον, τὸ. Ναὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, Ἡρόδ. 8, 55. Παυσ. α', 26.

Ἐρεχθεύς, έως, ὁ. Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν παλαιῶν ποιητῶν δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ὧν ὁ πρῶτος καὶ Ἐριχθόνιος ἐλέγετο, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. ἴδε κατωτέρω ἐν λέξει Ἐριχθόνιος, ὁ δὲ ἕτερος Ἐρεχθεὺς ὁ δεύτερος, ἦν υἱὸς τοῦ Πανδίονος καὶ τῆς Ζευξίππης, ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἐριχθονίου, καὶ ἕκτος Βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Κέκροπος· λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πραξιθέαν, ἐγέννησε Κέκροπα τὸν δεύτερον καὶ Θυγατέρας τὴν Πρόκριν, Χθονίαν, Κρέουσαν καὶ Ὠρειθυίαν, αἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου ἐθυσιάσθησαν ἑκουσίως εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὁποῖον εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τῶν Ἐλευσινίων, Θουκ. β', 15. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τούτων τοῦ Ἐρεχθέως ἑορτάζον οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ ταῦτα τὰ Νηφάλια λεγόμενα, Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 101. Ἐκεραυνώθη δὲ ὁ Ἐρεχθεὺς ὑπὸ τοῦ Διὸς κατὰ παράκλησιν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ ὁποίου τὸν υἱὸν Εὔμολπον ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ. Τγῖν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ Ναὸς ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει καλούμενος Ἐρεχθεῖον, Παυσ.

Ἐρεχθηΐς, ίδος, ἡ. Ὡς Πατρωνυμ. Ὄνομ. θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἐρεχθέως ἢ εἷς τὸν Ἐρεχθέα ἀνήκων, — ἡ Ἐρεχθηΐς θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο κρήνη τις ἐν Ἀθήναις, εὑρισκομένη μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἤρχετο ὑπογείως εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἔκαμεν αὐτὴν ν' ἀναφαίνῃ ἀτυπήσας τὴν γῆν μὲ τὴν τρίαινάν του, ὅτε ἐφιλονείκησεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, Ἀπολλόδ. γ', 14, 1. Ἡρόδτ. 8, 52. — 3) Ἡ Ἐρεχθηΐς φυλὴ, μία τῶν δέκα φυλῶν εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν διῃρημένοι οἱ κάτοικοι ὅλης τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Ἐρεχθέως τοῦ δευτέρου, Δημοσθ.

Ἐρημήσιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, Ἡσύχ.

Ἐρίβοια, ἡ (ι), = Περίβοια, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος, Παῖδ. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16.

Ἐριβώτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τελέοντος, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Α, 71. οὗτος λέγεται ὅτι ἦν ἔμπειρος καὶ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης, θεραπεύσας τὸν Ὀϊλέα ἀπὸ τὰς πληγὰς ταῖς ὁποίαις εἶχεν ἐκ τῶν Στυμφαλίδων ὀρνέων, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1032.

Ἐρίγων, ωνος, καὶ Ἐριγών, όνος, ὁ (ῐ). Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄξιον, ταυτὸν Φερίνας· — διὰ τοῦ ω παρὰ Στράβ. διὰ τοῦ ο παρ' Ἀρριαν.

Ἐριδανάτας, ου, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Τάραντον, Ἡσύχ.

Ἐριδήμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἡσύχ.

Ἐριθακίς, ίδος, ἡ (ῐ–ῐ–). Ὄνομ. κυρ. κορασίου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. γ', 35.

Ἐρίθιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, Πτολ. Ἡφαιστ. ς'.

Ἐρίκεια, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν· — ὄσιν, Ἐρικειεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἐρικοῦσα, ἡ. Μία τῶν ἑπτὰ νήσων τοῦ Λιπάρου ἄλλως Λιπάραι λεγομένων, τανῦν Alicudi, Στρῖβ. — 2) νῆσος μικρὰ κειμένη ἀρτίως πλησίον τῆς Κερκύρας, Πλιν. πιθαν. ἡ νῦν Βερκοῦσα λεγομένη.

Ἐρινεός, ὁ. Μία τῶν τεσσάρων πόλεων τῆς Δωριεὶς Τετραπόλεως περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, Ἡρόδτ. 8, 43. Θουκ. α', 107. Erineum, Πομπ. Μέλ. — 2) Πόλις τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς Λαρίσσης, τανῦν Ἐρινεὸ· Στράβ. καὶ Ἐρίνεες, Στέφ. Βυζ. — ὄσιν, Ἐρινεύς, έως, καὶ Ἐρινεάτης, ου, ὁ κάτοικ. — 3) Ὁ Ἐρινεὸς λιμὴν, Πτολ. Λιμὴν τις πλησίον τῶν Ῥυπῶν ἐν Ἀχαΐᾳ τῆς Πελοποννήσου, Θουκ. ς'. 34. — 4) Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Πλούτων ἁρπάσας τὴν Περσεφόνην, κατεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἅδην, Πλάτ.

Θεαίτ. σελ. 143. Β. Παυσ. α, 38. — 5) Ποταμός τις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, πάλαι. ὁ Ὁρίνος παρὰ Πτολ. ταῦτ. Miranda, Θουκ. 7, 80. (παρ' Ἡροδ. Θουκ. καὶ Στράβ. εὑρηται μόνον ἡ Λίτινη. καὶ Γεν. τοῦ Ἐρινεοῦ τὸν δύο τούτων πρώτων πόλεων· ἡ δὲ Ὀνομαστ. Ἐρινεὸς εὑρηται παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολ. ἅπαξ δὲ παρὰ Στράβ. εἰς Ἠλιακ. γένος, ἡ Ἐρινεός. — παρὰ δὲ Τυρτ. εὑρηται Ἄρσεν· ὁ Ἐρινεός, ὁ ἐν Ἀχαΐᾳ Λιμήν.)

Ἐρινεός, οὗ, ἡ, Πληθ. Ἐρινεοί, συνηρμ. Ἐρινοῦς· Τὸ Ἔσες. εὑρηται παρ' Ὁμηρ. καὶ τοῖς ἀρχαίοις Ἐπικ. συνηθέστερον μέντοι τὸ πληθυντικὸν οἱ Ἐρινύες καὶ Εὐμενίδες λεγόμεναι, παρὰ Ῥωμαίοις Furiae. Θεαὶ τιμωρητικαὶ πάσης πικιουργίας καὶ ἀνοσίου πράξεως, διατριβουσαι εἰς τὸν Τάρταρον, ἔνθα βδασανίζον τὰς ψυχὰς ὅλων ἀνέκαθεν, ὅσοι ἔπραξαν παράνομα καὶ ἄδικα ζῶντες. Ἦσαν δὲ αὗται καθ' Ἡσ. Θεογ. 18. τέσσαρ τὸν Γῆς, τὰ ὁποῖα αὗτη παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν εἰδίων τοῦ Οὐρανοῦ· κατὰ δὲ Λίσχυλ. ἦσαν θυγατέρες τῆς Νυκτὸς καὶ κατ' Εὐρίπ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Νυκτός· ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπῆρχεν ἀδιάφορος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις· ὁ Εὐριπίδης πρῶτον, Τρωαδ. 457. ἀναφέρει αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριθμὸν οὔσας, ὁ δὲ Ἀπολλόδ. α, 1, 3. καλεῖ αὐτὰς Τισιφόνην, Ἀληκτὼ καὶ Μέγαιραν· περιστάνεντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων οὐχὶ μόνον ὡς κατηχοῦσαι τιμωροὶ τῶν κακῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ βίῳ βασανίζουσαι πολυειδῶς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀνόσια πράττοντας, ἐμβάλλουσαι εἰς αὐτοὺς μανίαν καὶ καταπαράττουσαι τὴν ψυχήν των μὲ φρικώδεις ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως· τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐπλάττετο ὑπερειδέστατον καὶ φρικῶδες, αἱ δὲ κεφαλαὶ των ἔχουσαι ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, εἰς τὰς χεῖρας των ἐράβδους ἀπαμμένας λαμπάδας καὶ μάστιγας ἐξ ὄφεων πεπλεγμένας· ἐλατρεύοντο δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων μὲ θείας τιμάς, ἔχουσαι πολλαχοῦ ἰδίους βωμοὺς καὶ ἱερά, Παυσ. (τὸ υ ἐν τῇ ὀνομαστ. ἔστι μακρόν, εἰς δὲ τὴν γεν. καὶ ὁστ. βραχύ.)

Ἐριούνιος, ὁ (ἔρι, σύνιημι) ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ἐπειδὴ ἐνόησε καὶ σύντροφος τοῦ Ἄρεως· ἐγένητο δὲ αὐτὸς ἐντὸς τῆς πόσεν, τὴν λήθην, τὴν ὑσμίνην, τὸν φόβον καὶ ἄλλα τοιαῦτα φθοροποιὰ τέκνα, καὶ ἐλογίζετο παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις ὡς μία ἀπὸ τὰς πρώτας προθέσεις τῆς μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διχοστασίας, πολέμου καὶ φθορᾶς. διὸ καὶ παριστάνετο συνήθως φέρουσα εἰς τὴν χεῖρα της τὸ σημεῖον τῆς μάχης. Αὐτὴ ἔγινεν ἡ πρώτη αἰτία τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐπειδὴ ἔρριψε τὸ χρυσοῦν μῆλον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν θεῶν, φέρον τὴν ἐπιγραφήν, ὠὴ καλὴ λαβέτω. Λουκ. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο Discordia.

Ἐριπίχθων, ὁ, ἐπιθετ. Ἐρυσίχθων ὅπερ ὅρα.

Ἐρισαβόη, ἧς, ἡ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ἀττικήν. Ἡσύχ.

Ἐρίτιμος, ὁ, Κορίνθιός τις ναύαρχος εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας, Πίνδ.

Ἐρίτιμος, ἡ (υ) Θυγάτηρ τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἀνσιμάχης θυγατρὸς τοῦ Ἄβαντος, Ἀπολλόδ. α, 9, 13. Ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ἐπορεύθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸν Πολυνείκην, ὅτε τὸν ἐπρόσφερεν ἐν χρυσοῦν περιπραχήλιον καὶ οὗτος ἐβιάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον ὅπου καὶ βαδέβασεν· πρὸς ἐκδίκησιν δὲ τῆς προδοσίας ταύτης, ἐφόνευσεν αὐτὴν ἔπειτα ὁ υἱός της Ἀλκμαίων κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἰδίου πατρός του Ἀμφιάρεω, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 326. Ἀπολλόδ. γ, 6, 2.

Ἐριχθόνιος, ὁ, ἄλλως καὶ Ἐρεχθεύς καλούμενος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 547. Τίὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀτθίδος, ἢ κατ' ἄλλους ἀρχαιότερ. ποιητ. υἱὸς τῆς Γῆς, τέταρτος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὃς τις ἐπλάττετο ὅτι εἶχε πόδας δράκοντος ἢ τελείαν μορφὴν δράκοντος, Τζέτζ. ἀνατράφη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὸν ἐν Ἀκροπόλει ναὸν της καὶ αὐξηθείς, ἐδίωξε τὸν Ἀμφικτύονα ἐκ τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἔγινεν αὐτὸς βασιλεύς, συστήσας τὰ περίφημα Παναθήναια ἑορταζόμενα πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀπολλόδ. γ, 14, 6. ὁ Ἐριχθόνιος οὗτος λέγεται ὅτι ἔκρινε τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ὅτε οὗτοι ἤθελον νὰ γίνουσι ἔφοροι θεοὶ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων, καὶ ὅτε ἔδωκεν τὴν ψῆφον τῆς ἐκλογῆς ὑπὲρ τῆς Ἀθηνᾶς, Εὐριπ. Ἴων. 268. Ἀπολλόδ. μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Παστειδίας μιᾶς τῶν Ναϊάδων ἐγέννησε τὸν Πανδίονα, ὃς τις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον, Ἀπολλόδ. γ, 14. — 2) Τίὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας βασιλεὺς τῆς Τροίας, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη· ἐκ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Σιμόεντος ἐγέννησε τὸν Τρῶα, Ὁμ. Ἰλ. Υ, 220. Ἀπολλόδ. γ, 12, 2.

Ἐριώπεις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰασίου καὶ τῆς Μηδείας, Παυσ. β, 3 — 2) Γυνὴ τοῦ Ὀϊλέως βασιλέως τῶν Λοκρῶν καὶ μήτηρ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 697.

Ἔρκτη, ἡ. Φρούριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς τῆς νήσου ἐπὶ τινος ὁμωνύμου ὄρους πλησίον τῆς Παλέρμου, Διόδ. Σικ. καὶ, ἡ Εἰρκτή. Πολύβ. ταῦτ. Monte Peregrino.

Ἑρκύνα, ἡ. Μικρός τις ποταμὸς ἐν Βοιωτίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λιβαθείας, πηγάζων ἐκ τοῦ ἄντρου Τροφωνίου, Παυσ. Ϛ, 39.

Ἑρκυνάιος, α, ον, = Ἑρκύνιος, Διον. Περ. 286.

Ἑρκύνεος δρυμός, ὁ, Hercynia Sylva. Μέγας τις δρυμὸς τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῶν νοτιοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, ἕως τῶν βορείων καὶ μεσημβρινοανατολικῶν, κατὰ Καισ. ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ἕως τοῦ Ἀιάρτου, κατὰ δὲ Τακιτ. Γερμ. 28. ἀπὸ τῆς Σημάνης ἴλης ἕως τῆς ἄνω Σιλεσίας, Στράβ. ζ, 292. ὁ Ὀρκύνιος δρυμός, Πτολ. β', 11. ἐπὶ δὲ ὁ Ἑρκύνιος σκόπελος, Hercynius Mons, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 640. ταῦτ. Harz ἢ ἡ Hartwald.

Ἔρκυνος, ὁ. Ποτάμιός τις τῆς Κελτικῆς ἢ Λευγδουνικῆς Γαλλίας ῥέων παραλλήλως, ταῦτ. Auray. Πτολ. β, 8.

Ἑρμαγόρας, ου, ὁ. Ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλως Ἑρμῆς Ἀγοραῖος, λεγόμενον, Λουκ. — 2) Ῥήτωρ, Ὄνομ. Ἡήτωρ Ἕλλην ἐκ Τήμνου πόλεως τῆς Αἰολίδος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, Στράβ.

Ἑρμαῖα ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ζευγιτανῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Καρχηδόνος, ταῦτ. Capo Bono, Πολύβ. Στράβ. διάφορον τοῦ λεγομένου τὸ καλὸν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὅρα. — 2) Ἕτερον Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς ἐν τῇ αὐτῇ Λιβύῃ, ταῦτ. Ripa Alba, Πτολ.

Ἑρμαῖον, αὐτόθι. Ἕρμαιον, τὸ, κυρ. Νῆσός τοῦ Ἑρμοῦ, Θουκ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Μέρος τι τῆς Ἀρκαδίας, Παυσ. — 3) Ἀκρωτήριόν τι ἢ μέρος ὀχυρὸν ἐπὶ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, ὅπου εὑρίσκεται τὸ μικρότατον πλάτος τούτου, Πολύβ. — 4) Ἕτερον ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδινίας, ταῦτ. Malagriù. Πτολ. γ, 3. — 5) Τὸ Ἑρμαῖον λέπας ἢ ὄρος, ἀκρωτήριόν τῆς νήσου Δήμνου, Αἰσχ. Ἀγαμ. 294.

Ἑρμαῖος, αία, αῖον, Ἀττ. Ἕρμειος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἷς τὸν Ἑρμῆν ἀνήκων ἢ τοῦ Ἑρμοῦ ὤν, ἱερὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὅθεν Ἑρμαῖος λόφος, ὁ, Δέφις τις ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ κείμενος ὀπίσω τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ Νηΐου, Ὁμ. Ὀδ. Π, 471. — 2) Ἑρμαῖα, τά, ὄνομα διαφόρων ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, τελουμένων εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος· πρὸ πάντων δὲ περίφημα ἦσαν τὰ ἐν Ταναγρᾷ τῆς Βοιωτίας πανηγυρίζόμενα Ἑρμαῖα πρὸς τιμὴν τοῦ Κριοφόρου Ἑρμοῦ, Παυσ. Βοιωτ.

Ἑρμαιώτδαι, ου, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ. γ, 5.

Ἑρμαφρόδειτος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης. Δουόμενος ποτὲ εἰς μίαν καθαρὰν πηγὴν πλησίον τῆς Ἁλικαρνασσοῦ, ἠγαπήθη ὑπὸ τῆς Νύμφης Σαλμακίδος τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος ν' ἀποφύγῃ τοὺς ἐγκαλισμοὺς αὐτῆς, μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς ἓν σῶμα μετ' αὐτῆς, ὅθεν καὶ Διθρόγυνος ἐπωνομάσθη, Ὀβιδ. μεταμ. 4, 287. Λουκ.

Ἑρμείας, ου, ὁ, ἐπικ. αὐτὸ Ἑρμῆς. Ὁμ. Ἰλ. — 2) Ὄνομ. κυρ. Τύραννος τῆς Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, Λουκ.

Ἑρμέω πόλις, ἴδε Ἑρμούπολις.

Ἑρμῆς, οῦ ὁ. Ἑρμείας καὶ Ἑρμείας, ποιητ. ἐτὶ δὲ Ἑρμείης καὶ Ἑρμάων, ονος. παρὰ Ῥωμ. Mercurius. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος, γεννηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτοῦ λατρεία. Ἡσ. Θεογ. 938. Παυσ. ἡ, 17. τὴν Ἰδέαν τῆς Θεότητος ταύτης παρέλαβον οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, τῶν ὁποίων ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀναφέρει τὸν περίφημον παρ' αὐτοῖς Ἑρμῆν Τρισμεγιστον λεγόμενον· ἐλατρεύετο δὲ ὁ Ἑρμῆς ὡς ἄγγελος τῶν Θεῶν, καὶ ὑπηρέτης τῶν διαταγῶν αὐτῶν, φέρων εἰς τὸν Ἅιδην καὶ τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων· Ἐλογίζετο ἔτι ἔφορος καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου, τοῦ κέρδους, τῆς κλοπῆς καὶ πάσης ὀπισκεπτήπτε πανουργιᾶς καὶ δόλιου ἐπιχειρήσεως, ἀφορώσης εἰς ἰδίαν τινὰ ὠφέλειαν καὶ ἀπόλαυσιν, διὸ καὶ ἐμυθολογεῖτο ὡς ἐπιτηδειότατος κλέπτης, ἁρπάσας ἔτι βρέφος ὢν τὰς πεντήκοντα βοῦς, τὰς ὁποίας ἔνεμεν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πιερίας· ἐφεξῆς δὲ τὸν κατόπι τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος· πρῶτος δὲ ἐφεῦρε καὶ τὴν κατασκευὴν τῆς λύρας, προσαρμόσας χορδὰς εἰς τὸ σῶμα μιᾶς χελώνης, τὰς ὁποίας κρούων δι' ἑνὸς πλήκτρου, ἀπετέλει μελῳδίαν τινά· ἐπαρετήσετο δὲ συνήθως κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα του ἓν κηρύκιον καὶ ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἓν πτερωτὸν κάλυμμα πέτασον λεγόμενον, εἰς δὲ τοὺς πόδας του ὡσαύτως πτερωτὰ πέδιλα· ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἀπανταχοῦ κοινὴ εἰς τοὺς Ἕλληνας, Αἰγυπτίους καὶ Ῥωμαίους, καὶ εἶχεν εἰς διαφόρους πόλεις ἰδίους ναοὺς καὶ ἀγάλματα, πρὸ πάντων δὲ εὑρίσκοντο ταῦτα συνήθως εἰς τὰς δημοσίους ἀγορὰς τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, διὸ καὶ Ἑρμῆς Ἀγοραῖος ἐπωνομάζετο. Ὁμ. Ὀδ. Ω. Παυσ. Λουκ. διαλ. Θε.

Ἑρμησιάναξ, κτος, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κολοφῶνος πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε ἐλεγεῖα εἰς τρία Βιβλία, τῶν ὁποίων ἓν ἀπόσπασμα διεσώθη παρ' Ἀθην. α. Παυσ. Ἀττικ. 9.

Ἑρμῖνος, ὁ Φιλόσοφος Περιπατητικός, σύγχρονος τοῦ Δημώνακτος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀφροδισιέως, Λουκ. Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβ. ΙΙΙ. σελ. 495.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑρμιόνη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Μενελάου καὶ τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἐγέννησεν εἰς τὴν Σπάρτην, πρὸ τοῦ ἔτι νὰ φύγῃ μετὰ τοῦ Πάριδος εἰς τὴν Τροίαν, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ὀρέστης υἱὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ὀδ Δ, 5. Εὐρ. Ὀρέστ. — 2) Ἑρμιόνη καὶ Ἑρμιών, ὄνος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη παραθαλασσίως, ἔχουσα ἕνα λιμένα καὶ ναὸν τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης. Κατῳκεῖτο δὲ ἀρχαιόθεν ὑπὸ Κηρῶν, ὕστερον εὑρισκόθη ἀπὸ τοὺς Εὐρυσθέα, ἐπὶ δὲ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξουσιάζετο ἀπὸ τὸν Διομήδην· ταύτην Βαστρί. Ὁμ. Ἰλ. Β, 560. Παυσ. ἔθεν, Ἑρμιονεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. — 2) Ἑρμιονίος, ία, ιον, τῆς Ἑρμιόνης ἢ εἰς τὴν Ἑρμιόνην ἀνήκων, Στραβ. – 3) Ἑρμιονιακός, ή, όν = Ἑρμιόνιος. — 4) Ἑρμιονίς, ίδος, ἡ, τῆς Ἑρμιονης, ἡ Ἑρμιονίς, ἡ περὶ τὴν Ἑρμιόνην χώρα. Θουκ. β', 56.

Ἑρμιονικὸν ἀκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας, ἐπὶ τοῦ παραλίου τῆς Ἑρμιόνης, Στραβ.

Ἑρμιονικὸς κόλπος, ὁ. Μικρὸς τις κόλπος κείμενος περὶ τὰ παράλια τῆς Ἑρμιονίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ.

Ἑρμίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βοιωτοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ὀρχομενὸς ἐγέννησε τὸν Μινύαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Ἑρμιππος, ὁ. Πολίτης τῆς Ἀταρνέως Αἰολικῆς πόλεως, κήρυξ Ἰστιείου τοῦ Μιλησίου, Ἡρόδτ. — 2) Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μυρτίλου, τοῦ ὁποίου εὑρηνται διάφορα λεῖψανα εἰς τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς. Ἀριστοφ. Νεφ. 551. Ἀθην. — 3) Φιλόσοφος Ἕλλην ἐκ Σμύρνης, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου καὶ συγγράψας μίαν διεξοδικὴν Ἱστορίαν τοῦ Πυθαγόρου, Διογ. Λαερτ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, γράψας μίαν πραγματείαν περὶ Οὐρανίων φαινομένων καὶ βίους τῶν Ἐπισήμων Φιλοσόφων. Διογ. Λαέρτ. β', 55.

Ἑρμίσιον, τό. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη κατὰ Πλίν. ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Ἑρμιών, όνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρώπου, ὃς τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν ὁμ. Ἀργολίδι πόλιν Ἑρμιόνην. Παυσ. β', 34. — 2) Ἀρχαιότρ. καὶ σπαν. τύπ. τοῦ Ἑρμίονη, Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 608. Πολύβ.

Ἑρμογένης, ους, ὁ, Αἰτκ. – η καὶ – ην. Τίὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καλλίου, φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ἀναφερόμενος πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος· κατὰ Πλάτ. Κρατύλ. σελ. 384 ἑξῆς ὁ Ἑρμογένης οὗτος εἰς ἐνδεῆ καὶ πενιχρὰν κατάστασιν, διότι ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Καλλίας ἐσφετερίσθη ὅλην τὴν πατρικὴν των περιουσίαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαιδ. — 2) Ῥήτωρ ἐκ τῆς πόλεως Τερσοῦ, ζήσας περὶ τὸ 161 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν ἐτῶν δεκαπέντε χρόνων, ἐθαυμάζετο διὰ τὴν μεγάλην του εὐγλωττίαν, συγγράψας περὶ ῥητορικῆς τέχνης βιβλία πέντε· κατὰ δὲ τὸν εἰκοστὸν πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας του ἔχασεν ὅλως διόλου τὸ μνημονικόν του, ἀποβαῖνον εἰς βαθὺ γῆρας. Λουκ.

Ἑρμόδωρος, ὁ. Ἐπικούρειος Φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃς τις λέγεται ὅτι ἀπέθανε κεραυνωθείς. Λουκ.

Ἑρμοκλῆς, έους, ὁ. Εἰκονογλύπτης τις Ῥόδιος, Λουκ.

Ἑρμοκράτης, ους, ὁ, Αἰτκ. – η καὶ – ην. Τίὸς τοῦ Ἕρμωνος, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὃς τις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ ματαιώσῃ τὰς κατὰ τῶν Συρακουσῶν πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. Ξενφ. — 2) Εἷς τῶν μαθητῶν τοῦ Σωκράτους, Ξενφ. Ἀπομν. α', 2, 48.

Ἑρμόλαος, ὁ. Μακεδὼν, μαθητὴς καὶ ἐπιστήθιος τοῦ Καλλισθένους καὶ εἷς τῶν ἐξιμματιῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις συνωμόσας μετ' ἄλλων τινῶν νέων κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἀνακαλυφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐφονεύθη λιθοβοληθείς, Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 13, 5.

Ἑρμόλυκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐβούλου Ἀθηναῖος παγκρατιαστής, ὃς τις εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ γενομένην μάχην κατὰ τῶν Περσῶν ἔλαβε τὸ ἀριστεῖον τῆς ἀνδρία., Ἡρόδτ. 9, 105.

Ἑρμόνδοροι, οἱ, Hermunduri. Ἔθνος τῆς Γερμανίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἔλβαν ποταμόν, Στρέβ. ἔτι δὲ καὶ Ἑρμονδοῦροι, Δι. Κασ.

Ἑρμονθίς, καὶ Ἑρμουθίς, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ ὁμωνύμου Νομοῦ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ἐνταῦθα ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζεὺς· ταῦτα χωρὶς Ἑρμεὶτ λεγομένου Στράβ. ιζ, Πτολ. δ', 5, ἔθεν, Ἑρμονθίτης, ὁ κάτοικ.

Ἑρμονθίτης, ου, ὁ. Νομὸς τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, ἢ ἄλλως Θηβαΐδος λεγομένης.

Ἑρμόπολις, εως, ἡ Ἑρμέω πόλις, Ἡρόδτ. καὶ Ἑρμούπολις, Στεφ Βυζ. ἡ μεγάλη λεγομένη, Mercurii Oppidium, Πλιν. Πρωτεύουσα τοῦ Ἑρμοπολίτου Νομοῦ ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ ἢ ἄλλως Ἑπτανομίδι λεγομένῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης σοῦ Νείλου ποταμοῦ, Ἡρόδτ. 2, 67. Πτολ. ταυτὸν Ἀχμουνέα — 2) Ἑρμόπολις ἡ μικρά. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Ἀλεξανδρινητικοῦ Νομοῦ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Μαρεώτιδος λίμνης, ταυτὸν Δαμανχούρ, Στράβ. Πτολ. δ', 5. ἔθεν, Ἑρμοπολίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. — 3) Ἑρμοπολιτικὸς, ἡ, όν· τῆς Ἑρμοπόλεως ἢ εἰς τὴν Ἑρμόπολιν ἀνήκων, Στράβ.

Ἑρμοπολιτικὴ φυλακή, ἡ Hermopolitana Custodia. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑπτανομίδος Αἰγύπτου κείμενον ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ἔνθα ἐτηροῦτο τὸ τελωνεῖον τῶν εἰσαγομένων πραγματειῶν ἐκ τῆς ἄνω Αἰγύπτου. Στράβ.

Ἕρμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας βέων διὰ τῆς Αἰολίδος χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, ταυτὸν Ζαραβάτ, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 392. Ἡρόδτ. εἰς τοῦτον τὸν Ἕρμον χύνεται ὁ Πακτωλὸς ποταμός. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Πετεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 343. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Κλεοπάτρας, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἕρμος, ους, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν· ἔθεν Ἕρμειος, ὁ κάτοικ. ἐπίρρ. Ἑρμόσε, εἰς Ἕρμος, καὶ ἐν Ἑρμεῖ, Στεφ. Βυζ. Πλουτ. Θησ. ιά.

Ἑρμότιμος, ὁ. Εὐνοῦχός τις τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν, Ἡρόδτ. — 2) Φιλόσοφός τις ἀρχαῖος τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς Κλαζομένιος. Διηγοῦνται περὶ αὐτοῦ ὅτι εἶχε μίαν παράδοξον δύναμιν τοῦ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ὕστερον νὰ ἐπαναστρέφῃ πάλιν εἰς αὐτό, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐγίνωσκεν ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα αὐτὸς εἶχεν ἰδεῖ εἰς τοὺς πλεῖστα ἀπωτάτους τόπους· ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἀφῆκεν τὸ σῶμα αὐτοῦ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ διὰ μόνης τῆς ψυχῆς του πάλιν εἰς αὐτό, οἱ ἐχθροί του ἔλαβον αὐτὸ πρὸ τῆς γυναικός του καὶ τὸ κατέκαυσαν, ἔκτοτε δὲ ἐτιμήθη ὡς Ἥρως ὑπὸ τῶν Κλαζομενίων, Λουκ.

Ἑρμοτύβιες, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς φυλῆς τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡρόδτ. 2, 164. ὁπερ κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων γλῶσσαν σημαίνει πολεμικός.

Ἑρμούπολις, ἴδε Ἑρμόπολις.

Ἑρμόφαντος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μιλησίων ὅτε οὗτοι ἀπεστάτησαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἰώνων κατὰ τοῦ Ξέρξου, Ἡρόδτ.

Ἑρμῶν, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἑρμοκράτους στρατηγοῦ τῶν Συρακουσίων, Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. ἡ, 92. — 3) Μεγαρεὺς, ὑυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Καλλιπρατίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Ξενφ. Ἑλλ.

Ἑρμωνάξ, κτος, ὁ ἔθεν, ἡ κώμη Ἑρμώνακτος λεγομένη. Πόλις τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τύρα ποταμοῦ, Στραβ. Πτολ.

Ἑρμώνασσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Ἡρακλειδάμης, ταυτὸν Ματρίγα, Στραβ. Διον. Περ. 552.

Ἑρμωνθεύς, ως, ἡ, Hermunthis, ἴδε Ἑρμωνθίς.

Ἑρμωτον, τό. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας πλησίον τῶν Κολωνῶν, Ἀρρίαν. Ἀναβ. α, 12.

Ἑρνικοι, οἱ, Hernici. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου πλησίον τῶν Οὐολσκῶν, Στεφ. Βυζ.

Ἐροιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν, ἔθεν, Ἐροιάδης, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. Ἡσυχ.

Ἔρος, ὁ. Ἀρχαῖος τύπ. αὐτὸ Ἔρως, Ἡσ. Θεογ. 120.

Ἔρση, ἡ. Herse. Θυγάτηρ τοῦ Κέκροπος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀγραύλου καὶ Πανδρόσου· ταύτην ἀγαπήσας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κέφαλον. Ἀπολλόδ. γ', 13, 3. — 2) Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολλόδ.

Ἐρύαλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ, Ὁμ. Ἰλ. Π, 411.

Ἐρύθεια, ἡ, (ῠ). Μία τῶν Ἐσπερίδων, αἱ τινες ἐφύλαττον τὰ περίφημα χρυσᾶ μῆλα, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. καὶ Ἐρυθηΐς, ίδος, Ἀπολ. Ῥοδ. – 2) Θυγάτηρ τοῦ Γηρυόνου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Ἐρύθεια, Στεφ. Βυζ. Παυσ.

Ἐρύθεια, ἡ. Erithia. ὕστερον Ἀφροδισιάς. Νῆσος μικρὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰσπανίας ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται διὰ δύο στειρῶν πορθμοῦ θαλάσσης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι κατῴκει ὁ Γηρυόνης, ταυτὸν νῆσος Λέον ἡ la Carrara, λεγομένη, Ἡσ. Θεογ. 290. Ἡρόδτ. 4, 8. Ἀπολλόδ. β', 5.

Ἐρυθῖνοι, οἱ. Τόποι ἐρημικοὶ τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἡ κατὰ Στραβ. δύο λόφοι ἐξέχοντες εἰς τὴν θάλασσαν, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῶν χρώματος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 855.

Ἐρυθρά, ἡ, = Ἐρυθραί.

Ἐρυθρὰ βῶλος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἡ θέσις μένει ἀγνωστος, Ἡρόδ. 2, 111. Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Διοδρ. Σικ. α', 59 καλεῖται Ἱερὰ βῶλος.

Ἐρυθρὰ θάλασσα, ἡ. Erythraeum mare. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπέλουν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ὅλην ἐκείνην τὴν θάλασσαν ἥτις ἐκτείνεται μεσημβρινῶς τῆς Ἀσίας, τὴν ὁποίαν ἀκολούθως καὶ Ἰνδικὴν θάλασσαν ἔλεγον· οὕτως ὁ Ἡρόδτ. νομίζει Ἐρυθρὰν θάλασσαν ἓν μέγα μέρος τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ ἐρχόμενον ἀπὸ τῶν νοτίων παραλίων τῆς Ἀραβίας ἕως τῆς νήσου Ταπροβανῆς ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπορεύονται ὁ Πέρσης καὶ Ἀραβικὸς κόλπος, Ἡρόδτ. 1, 1. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ, ἡ νοτία θάλασσα, Ἡρόδτ. 4, 37. ὁ δὲ Ξενοφ. Κυρπαιδ. φαίνεται ὅτι περιελαμβάνει ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μόνον τὸν Περσικὸν κόλπον. Ὀνομάζεται δὲ αὕτη ἡ θάλασσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου καὶ πρώτου βασιλέως Ἐρυθρᾶ ὅστις ἐξουσίασε τὰ περὶ αὐτὴν μέρη, ἢ ὡς ἄλλοι τινὲς εἰκάζουσιν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ ἐρυθρᾶς ἀμμου. ὕθεν, Ἐρυθραῖος, αία, αῖον, τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καί, Ἐρυθραῖοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν· ὁ Ἐρυθραῖος Πόντος, Διον. Περ. 711. = Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Ἐρυθραί, αἱ (σπαν. ἔνια. ἡ Ἐρυθρά, Στέφ. Βυζ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, Ὁμ. Ἰλ. Β, 499. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Μία τῶν δώδεκα πρώτων Ἰωνικῶν πόλεων, κειμένη ἐπὶ μιᾶς Χερτονήσου ἀπέναντι τῆς νήσου Χίου, οὖσα τὸ πάλαι ἀποικία τῶν Θηβαίων καὶ πατρὶς τῆς περιφήμου Ἐρυθραίας Σιβύλλης. Ἡρόδτ. 1, 142. Θουκ. ὄθεν Ἐρυθραῖος, α, ον, ἐξ Ἐρυθρῶν, ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλη, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — Ἐρυθραῖοι, οἱ κάτοικ. τῶν Ἐρυθρῶν. Ἡροδτ. καὶ, ἡ Ἐρυθραία, ἡ περὶ τὰς Ἐρυθρὰς χώρα, Θουκ.

Ἐρυθραῖον ἄκρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν αὐτῆς παραλίων, ταινῦν, Καβο Τρόπον ἢ Σάκρον, Πτολ.

Ἐρυθραῖος, ὁ, Ἐπ. τοῦ Ἡρακλέους, ληθεντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἐρυθρῶν ἐν Ἰωνίᾳ, ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος αὐτου ναος, Παυσ.

Ἐρυθρᾶς, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλ. β, 7. 8 — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεύς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, Στέφ. Βυζ. —

Ἐρυθρὴ Βῶλος, Ἐρυθρὴ θάλαττα, ὅδε Ἐρυθρὰ βέλος, κ. τ. τ.

Ἐρύθριος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀδάμαντος καὶ τῆς Θεσμοτοῦς, Ἀπολλ. α, 9, 2.

Ἐρυθρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ὃς τις λέγεται ἔτεφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν μαρὰν Ἀσίαν ἐκ Κρήτης, κτίσας τὴν πόλιν Ἐρυθρὰς, Παυσ. ἡ. 3.—2) Τίὸς τὸν Δευκίωνος καὶ ἀγνοὸς τοῦ Ἀδάμαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Ἐρυθραί, Παυσ. ὃ. 21. — 3) Τίὸς τοῦ Περσέως ὃς τις λέγεται ἐκ βεβιασμένου εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν μέρη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἡ θάλασσα εἶτε ἐκλήθη Ἐρυθρή.

Ἐρύκη, ἡ. Φρούριόν τι ὀρεινὸν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, Στεφ. Βυζ.

Ἐρυκίνη, ἡ (ι). Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὄρους Ἔρυκος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε ἡ θεὰ αὐτὴ ἅνα περίφημον ναόν, κτισθέντα ὑπερθεν ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου· ἐλατρεύετο δὲ ὅτι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ψωφίδα, Παυσ. Ἀρκ. 24.

Ἐρυμάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βηροσοῦ, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Σιβύλης μιᾶς τῶν Σιβύλλων, Παυτ. 1, 13.

Ἐρυμάνθιος, ὁς, καὶ Ἐρυμάνθιος κάπρος. Ἀγριόχοιρός τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πρηξεῶν μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς τὴν χώραν ταύτην, κατεγημένων ὅλα τὰ ἐν αὐτῇ χωρία καὶ ἀγρούς, εἰς τοῦτον σταλεὶς ὁ Ἡρακλῆς ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως, ἐθήρευσεν αὐτὸν ζῶντα καὶ τὸν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του εἰς τὰς Μηκύνας, Ἀπολλ. β. 5, 3.

Ἐρύμανθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιάδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐθήρευσε τὸν Ἐρυμάνθιον Κάπρον, ταινῦν Σφία, Ὁμ. Od. Ζ. 103. Ἀπολλόδ. β, 5.—2) Ποταμὸς τις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἠλιάδος καὶ Πελοποννήσου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Καλλιμ. Στράβ. ὄθεν, Ἐρυμάνθιος, ία, ιον, τοῦ Ἐρυμάνθου, ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος, Ἀπολλόδ. — 2) Ἐρυμανθὶς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Ἐρυμάνθου.

Ἐρύμανθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ πατὴρ τοῦ Ξάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ὄρος καὶ ὁ ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας Ἐρύμανθος, Παυσ. ἡ, 24. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃς τις λέγεται ὅτι ἐπνιγὴ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἐρασποῦ της Ἀδωνίδος, λουομένην εἰς μίαν πηγὴν, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων μεταμορφωθεὶς εἰς ἄγριον χοῖρον, ὥρμησε κατὰ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τὸν ἐθανάτωσε, Ἀπολλ. Ἡφαιστ. ω.

Ἐρύμας, αντος, ὁ (υ) Εἷς τῶν ἐπιτήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μαχῃ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως, Ὁμ. Ἰλ. Π, 345. — 2) Ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατροκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 415.

Ἐρυμναί, αἱ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας κειμένη παραθαλασσίως, Στραβ.

Ἐρυξ, υκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ἀπολλόδ. β', 5, 10 κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Βούτου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὃς τις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, καταστασεὶς βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἔκτισε τὴν πόλιν Ἔρυκα ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου ἤγειρε καὶ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀφροδίτης· τοῦτον ἐφώνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μονομαχίᾳ, ὅτα ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου. Διοδ. Σικ. δ', 85. Ἀπολλόδ. β', 5, 10.

Ἔρυξ, κος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου, ταινῦν Monte di Trapano. Ἡροδτ Θεογρ. ιέ, 101. ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον στρίφωτο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἱστορικοῦ Διοδώρου καὶ Πολυβίου ὑπὲρ τὰς χιλίας ἑταίρας, πρὸς τιμὴν καὶ λατρείαν τῆς Ἐρυκίας Ἀφροδίτης. Πολυβ. – 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἔρυκος ὄρους, Θουκ. 5', 2. Στράβ. ὄθεν, Ἐρυκῖνος, ίνη, ίνον, τοῦ Ἔρυκος καὶ, Ἐρυκῖνοι, οἱ κάτοικοι. Πτολ. ἡ Ἐρυκίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔρυκην χώρα, Ἡροδτ. 4, 45. (κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐστι καὶ ἡ πόλις Ἐρυξ ἀρσεν. γένους.)

Ἐρυξίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων, οἱ τινες ἐκλέγοντο πρότερον κατὰ ὀκαετίαν, Διοδρ. Σικ. — 2) Ἰατρος τις Ἀθηναῖος, Δημισθ.

Ἐρυσιδαΐδαι, α, ὁ, (ι) Πατὴρ τοῦ Φιλοχαρίδα πρέσβεως τῶν Λακεδαιμονίων, Θουκ. δ', 119.

Ἐρυσίμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀκεσομενοῦ, περίφημος Ἰατρος ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον πολλαχοῦ ἀναφέρει ὁ Πλάτων εἰς τοὺς διαλόγους του, Πλάτ. Συμπ. σελ. 176. Β.

Ἐρυσίς, ίδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φιλεξέου, δύσερπός τις καὶ βδελυρὸς ἄνθρωπος. Ἀριστοφ. Βατρ. 934.

Ἐρυσώ, οὖς, ἡ. Γυνὴ Ἀρκεσιλάου τοῦ δευτέρου, βασιλέως τῆς Κυρήνης, Ἡροδτ. δ'. 160.

Ἐρυσίχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελώου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀκαρνανίᾳ, πόλις Ἐρυσίχη. Στέφ. Βυζ

Ἐρυσίχη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, ὕστερον Οἰνιάδαι καλουμένη, Στράβ. ὀρθογρ. δὲ Ἐρυστίνη. Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Ἐρυσιχαῖος, ὁ κάτοικ. Στραβ. ἐξ Ἄλλου.

Ἐρυσίχθων, ονος, ὁ (ἔρυω, χθών.) Τίὸς τοῦ Τριόπα βασιλέως τῆς Θεσσαλίας, Καλλιμ. Λοτ. 24 ἢ κατ' ἄλλους, υἱὸς τοῦ Μυρμιδόνος, τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐτιμώρησε, πέμψασα εἰς αὐτὸν σφοδρὸν πεῖναν, διότι ἔκοψε μίαν ἱερὰν δρῦν ἐκ τοῦ ἄλσους αὐτῆς· καταναλώσας δὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πρὸς χορτασμόν του, κατέντησε νὰ καταφάγῃ καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ μέλη, ἕως ὅτου ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 27. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ Αἴσων ἐπωνομάζετο. Δυκοφρ. 1395. ἔτι δὲ Ἐρισίχθων, ονος, Παλαίφ. — 2) Τίὸς τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ὃς τις ἐπιτρέψων ἐκ τῆς νήσου Δήλου, ἀπέθανε καὶ ὁδόν, μὴν ἀφήσας κανὲν τέκνον. Ἀπολλόδ. γ', 13, 2. Παυσ. ά, 2, 2ο.

Ἔρυτος, ὁ, = Εὔρυτος. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Πίνδ. Πύθ. 4, 319.

Ἔρχεια, ἡ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, π ἀν. μεταξὺ Ἀφιδνῶν καὶ Μελίτης εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Ξενοφῶν, Ἡτυχ. ὄθεν Ἐκιρμ. Ἐρχεῖεν, εἰς τὰς Ἐρχείας, Πλάτ. καὶ Ἐρχιεύς, ὁ κάτοικ. Δημ. ἡ γραφ. Ἐρεχθία, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἔστιν ἡμάρτημ.

Ἐρχομενός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Ἡσ. λείψ. ιέ.

Ἐρωδιός, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν, Ἀντων. Λιβ.

Ἔρως, ωτος, ὁ. Αμορ. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων θεοτήτων, γεννηθεῖσα ἐκ τῆς Νυκτός, Ὀρφ. κατὰ δὲ Σαπφ. τέκνον τοῦ Οὐρανοῦ· παρ' Ὁμ. οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως ὡς κυρ. ὀνομ. ὁ Ἡσ. Θεογ. 116 καλεῖ αὐτὸν κάλλιστον μεταξὺ τῶν ἀλλων ἀθανάτων, γεννηθέντα ἐκ τοῦ Χάους καὶ ἕνα τῶν ἀρχαιοτάτων θεῶν· ἐλογίζετο δὲ ὡς ἔφορος τῆς ἀγάπης καὶ πάσης ἐρωτικῆς κοινωνίας καὶ ἑνώσεως· ἐν δὲ τῇ Κοσμογονίᾳ τῶν ἀρχαίων παρίσταται ὁ Ἔρως ὡς μία οὐσία ὑπερτάτη, διὰ τῆς ὁποίας συνδέονται καὶ συντηροῦνται τὰ διάφορα ἐν τῇ φύσει ὄντα, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς ἄλληλα ἀμοιβαία ἀναφορὰ καὶ συγγένεια παρήγαγε τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ πρώτης Ἀγάπης, τῆς ὁποίας σύμβολον ὑπῆρξεν ὁ Διὸς Ἔρως, ὁ Πλατ. συμπ. ἀναφέρει δύω Ἔρωτας, ἐξ ὧν ὁ εἷς ἀρχαιότερος ἦν υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, ὁ δὲ ἕτερος τῆς Πανδήμου ἢ κοινῆς λεγομένης Ἀφροδίτης· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Λυρικοῖς ποιηταῖς, παρίσταται ὁ Ἔρως υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, παῖς ὡραῖος καὶ μικρὸς τὴν ἡλικίαν, ἔχων πτερὰ, τόξα καὶ λαμπάδα εἰς τὰς χεῖρας, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις ἦν μεγάλη παρ' αὐτοῖς τοῖς Θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. Ἀναιρ. Ἡ λατρεία αὐτοῦ ὑπῆρχε πρὸ πάντων ἐπίσημος εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας, ἔνθα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Ἐρώτια ἢ Ἐρωτίδια λεγόμενα ἀνὰ πᾶσαν πεντετηρίαν, Παυσ. θ', 27.

Ἐρωτιανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεύς, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, ὃς τις ἔγραψε μίαν συλλογὴν τῶν λέξεων τοῦ Ἱπποκράτους.

Ἔρωχεια, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Χαιρώνειας, Ἡροδτ. 8, 33. Παυσ.

Ἑσπερέα, ἡ, ἴδε Αἰσπερίδες.

Ἑσπερη, ἡ. Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 1427.

Ἑσπερία, ἡ, πρωτοτυπ γῆ, = Ἰταλία, Διον. Ἀλ. καὶ Ἑσπεριώτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἑσπερίδες, αἱ, ὄρα Ἑσπερίς.

Ἑσπέριος, ία, ιον, ταὐτ. τῷ ἑωσικ. Ὁ πρὸς Ἑσπέραν κείμενος, ἡ Ἑσπερία ἄλς, ἡ ἑωσικὴ ἤτοι Μεσόγειος θάλασσα, Διον. Περ. 45. καὶ, ἡ Ἑσπερία χθὼν, = Ἑσπερία, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 311. —

Ἑσπέριος Δράκων. Ὁ Δράκων ὃς τις ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, υἱὸς τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, Ἡσ. Θεογ. 333. Κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. β', 5, 11. καὶ Σχολ. Ἀπολ Ῥοδ. 1366. ἦν υἱὸς τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης· τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε νὰ λάβῃ τὰ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων.

Ἑσπερίς, ίδος. Ἐπίθ. = Δυτική. — 2) Οὐσ. Κύρ. Ὄνομ. Πόλις τῆς Λιβύης, ὕστερον Βερενικὴ κληθεῖσα, ἔτι δὲ καὶ, αἱ Ἑσπερίδες, Στράβ. Στέφ. Βυζ. ὄθεν, Ἑσπερίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. — 3) πληθ. αἱ Ἑσπερίδες Νύμφαι. Καλ' Ἡσ. Θεογ. 215. Θυγατέρες τῆς Νυκτός, κατοικοῦσαι πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ περὶ τὰ ἑσπερα δυτικὰ μέρη τῆς γῆς ἢ περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα, ἐξ οὗ καὶ κατὰ Διοδ. Σικ δ', 27 ἐνομίζοντο θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος· ἦσαν δὲ αὐταὶ τρεῖς ἀδελφαί,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1427, κατ' ἄλλους δὲ τέσσαρες, ἡ Αἴγλη, Ἀρεθοῦσα, Ἐρυθία καὶ Ἑσπέρη, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. Φυλάττουσαι μέσαις ἐν αὐταῖς κήποις τὰ λεγόμενα χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων· οὗτος δὲ ὁ κῆπος ἐπλάττετο ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῇ Λιβύῃ, εἰς ἣν ἱερὸν ἄλσος κείμενον πρὸ τῆς Βερενίκης πόλεως τῆς Κυρήνης, τὰ δὲ ἐν αὐτῷ μῆλα ἐλέγοντο ὅτι ἦσαν ἱερὰ τοῦ Ἡλίου ἢ τῆς Ἥρας, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἔλαβεν ὡς δῶρον παρὰ τῆς γῆς εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της, Ἀπολλόδ. Ἐρατοσθ. Ἀθην. γ'. Ὁ Ἡρακλῆς σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυθέως διὰ νὰ φέρῃ τὰ μῆλα ταῦτα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ φονεύσας τὸν αὐτόθι Ἑσπέριον Δράκοντα φυλάττοντα αὐτά, τὰ ἥρπασε. — 4) Αἱ Ἑσπερίδες νῆσοι, κυρ. ἐλέγοντο αἱ νῆσοι εἰς τὰς ὁποίας κατῴκουν αἱ Ἑσπερίδες· κατὰ δὲ Στράβ. ἦσαν αἱ αὐταὶ μὲ τὰς νήσους τῶν Μακάρων· κατὰ δὲ Δίον. Περ. 563. = αἱ Ἡσπερίδες νῆσοι.

Ἑσπερίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑσπέρου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Νύμφας Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. δ', 27.

Ἕσπερος, ὁ. Τίὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Ἀστραίου, Ἡσ. Θεογ. 381. ἢ κατ' ἄλλους ἀδελφὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ πατὴρ τῆς Ἑσπερίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄτλας καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὰς Ἑσπερίδας, Διοδ. Σικ. ἐλέγετο δὲ ὅτι ὢν ἐμπειρος ἀστρονόμος καὶ ὅτι ἀναβὰς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄτλαντος διὰ νὰ παρατηρήσῃ τοὺς ἀστέρας, ἥρπαξεν ὑπὸ μιᾶς συφορᾶς τρικυμίας, γενόμενος ἀφανής, οἱ δὲ συμπολῖται αὐτοῦ τὸν ἐτίμησαν μὲ θείας τιμάς.

Ἑσπερῖται, οἱ. Οἱ κάτοικοι χώρας τινὸς κειμένης πλησίον τῆς μεγάλης Συρτεως ἐν Λιβύῃ, ἥτις ὡς λέγεται ὑπῆρχεν εἷς ἄκρον εὔφορος, ὅτι ὁ καὶ ὁ στεῦδα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εὑρίσκετο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων, Στράβ. οἱ Ἐνισπερῖται, Ἡρόδ. 4, 198 ὅπερ ὄρθ. — 2) ἔθνος τῆς Ἀτλάδος κατοικεῖον περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας, Ξεν. Κυρ. παιδ. ζ, 8, 25.

Ἑστία, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. Ἰστίη, παρὰ Ῥωμ. Vesta Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἡσ. Θεογ. 453. λατρευομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τοῦ πυρός, διδάξασα πρώτη τοὺς ἀνθρώπους τὴν οἰκονομίαν καὶ λειτήν περιποίησιν τοῦ οἴκου, τὴν σύστασιν τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἡσύχου κοινωνίας καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῶν πόλεων, ἐξ ὃ καὶ ἐλαγίζετο κοινῶς ὡς προστάτις καὶ ἔφορος τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, τιμωμένη ἐξαιρέτως μὲ προσφορὰς τῶν πρώτων ἀπαρχῶν εἰς πᾶσαν δημόσιον τελετὴν καὶ πανήγυριν, ὅθεν παροιμ. παρ' Ἑστίᾳ ἄρχεσθαι ὅτοι πρώτην ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Ἀριστ. Ὀμ. Τμν. 23. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 247. Α. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐσυγχέετο τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς ταύτης μὲ τὸ τῆς Κυβέλης, Γαίας καὶ Δήμητρος. (παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. ἔστι τὸ Ἴωτα εἰ βραχυ, παρὰ δὲ Ἡσ. μακρον.) — 2) Μία τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν, Ἀπολλόδ. β', 5, 11. ἐνίοτε ἡ γραῦς φαίνεται μᾶλλον ἡμέρτης.

Ἑστίαια, ἡ. Ἐπικ. Ἰστιαία, Ἰων. Ἰστιαίη. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, ὕστερον Ὠρεὸς ἐληθείσα, Θουκ. ζ, 57. Ξενοφ. Ἱστίαια παρ' Ὁμ καὶ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, Ἀπολλόδ. γ', 7, 3. — 3) Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἑστιαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. ἴδε Ἱστίαια.

Ἑστιαιῶτις, ίδος, ἡ, Ἰων. Ἱστιαιῶτις. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας κειμένη βορειοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης. Κατὰ Στράβ. ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τὴν ἐν Εὐβοίᾳ πόλιν Ἑστίαιαν, οὗτα ἀποικία τῶν αὐτόθεν ἐλθόντων Ἑστιαιέων. — ὅθεν, Ἑστιαιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας. — 2) Μικρὰ τις χώρα ἐπὶ τῆς Εὐβοίας περὶ τὴν πόλιν Ἑστίαιαν, ἴδε Ἱστιαιῶτις, κατὰ Στράβ.

Ἑστιάς, άδος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης ὀλίγον ἀπέχον τοῦ Βυζαντίου.

Ἑστιάσωρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ.

Ἑστιαῶνες, οἱ, Rationes. Ἔθνος τῆς Θετταλίας κατοικοῦν περὶ τὴν πόλιν Καμβόδουνον, Στράβ.

Ἑταῖρα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐξόχως ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, Ἀθην. ιγ', 4.

Ἑτέαρχος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, πατὴρ τῆς Φρονίμης καὶ πάππος τοῦ Βάττου πρώτου βασιλέως τῶν Κυρηναίων. Ἡροδ. 4, 153 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου, κατήργησαν οἱ Κρῆτες τὴν Μοναρχικὴν πολιτείαν, εἰσαξάντες ἀντ' αὐτῆς τὴν Δημοκρατικήν. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ἀμμωνίων ἐν τῇ Λιβύῃ, Ἡροδ. 2. 32.

Ἑτεοβουτάδης, ου, ὁ, πληθ. οἱ Ἑτεοβουτάδαι. Ἐπώνυμός τις καὶ ἀρχαία γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς· κατήγετο δὲ ἀπὸ τοῦ Βούτου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος, ἀφ' ὃ καὶ Βουτάδαι ἰδίως ἐλέγετο, τὸ δὲ ἐτεός σημαίνει γνήσιος· ἴδε καὶ Βούτης. Δυμ.

Ἑτεοκλέειος, ος, ον, = Ἑτεόκλειος, Ὀμ. Ἰλ. Δ, 386.

Ἑτεοκλῆς, έους, ποιητ. καὶ Ἰων. Ἑτεοκλέης, ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀνδρέως καὶ τῆς Εὐίππης Συγατρὸς τοῦ Λεύκωνος, βατιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος αὐτόθι Ἑτεοκλεία· οὗτος εἰσήγαγεν πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῶν Χαρίτων. Παυσ. Ἰ', 34—35. Θεογρ. — 2) Τίὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης, ὅστις μετὰ τοῦ Ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πολυνείκους ἐβίασε τὸν γέροντα πατέρα αὐτοῦ νὰ ἀφήσῃ τὰς Θήβας· ἀναβὰς δὲ εἰς τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ συμβατιλεύῃ ἐναλλὰξ ἀνάπαυτος μετὰ τοῦ Πολυνείκους, δὲν ἀφῆκε πλέον τὸν ἀδελφόν του νὰ βατιλεύσῃ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδίωκεν ὁ Πολυνείκης βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ του Ἀδράστου, ἐκστρατεύσαντος ὕστερον κατὰ τῶν Θηβῶν διὰ νὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἐνταῦθα δὲ μονομαχήσαντες οἱ δύο ἀδελφοί, ἐφάγησαν συγχρόνως, Ὀμ. Αἰσχ. Εὐρ. Φοιν. 57. Ἀπολλόδ. γ', 58. Παυσ. Ἀ', 5.

Ἑτεοκλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰφιος ἐξ Ἄργους, Παυσ. ἐκστρατεύσας καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐδαπανήθη ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ Λεοδόκου, Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ.

Ἑτεόκρητες, οἱ. Μία τῶν πέντε φυλῶν τῆς νήσου Κρήτης, λογιζόμενοι ὡς αὐτόχθονες καὶ μὴ καταγόμενοι ἐκ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὀμ. Ὀδ. Τ, 176. κατῴκουν δὲ οὗτοι κατὰ Στράβ. περὶ τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς νήσου, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Πρασόν.

Ἑτεόνικος, ὁ. Λακεδαιμόνιος στρατηγὸς τῶν Ἀστυόχου, ὕστερον δὲ σταλεὶς ὡς ἁρμοστὴς εἰς τὴν νῆσον Θάσον, Θουκ. Ξενοφ. — 2) Ἀθηναῖος, Πατὴρ τοῦ Καλλιτέτους, Δημ.

Ἑτεωνεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Βοηθοῦ, εἷς τῶν ἐπισήμων Σπαρτιατῶν, μυστικὸς ὑπουργὸς τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὀμ Ὀδ. Δ, 23.

Ἑτεωνός, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Βοιωτοῦ, καὶ πατὴρ τοῦ Ἀλκαίου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἑτεωνὸν ἐν Βοιωτίᾳ, Εὐστάθ. — 2) Ἑτεωνός, ὁ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ, πεταμοῦ, ὕστερον Σκάρφη κληθεῖσα, Ὀμ. Ἰλ. Β, 497. Στράβ. — ὅθεν, Ἑτεωνεύς, ὁ κάτοικ.

Ἑτέας, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰνείου, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ὠνόμασε τὴν ἐν Λακωνίᾳ κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν Ἑτεάδα Παυσ. γ', 22.

Ἑτειά, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, ὅτε οὗτος ἀνεχώρει ἐκ τῆς Τροίας· π.θαν. ἡ νῦν Βάτικα καλουμένη Παυσ.

Ἑτοιμοκλῆς, έους, ὁ, Ἑλλην. κύρ. Ὁνομ. Ἀνδρές, Λουκ.

Ἑτρουρία, ἡ, = Τυρρηνία, Στράβ.

Ἑτρούσκοι, οἱ. Etrusci. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας, ταὐτ. τῷ Τυρρηνοί, Στράβ.

Ἑτύμανδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Εὐεργετῶν, ταὐτ. Χειμένδ. Ἀρρ. Ἀνάβ. δ', 6.

Ἑτυμοκλῆς, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, Ξεν.

Εὔα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνωνος, Παυσ.

Εὐάγγελος, ὁ. Χιλιαρχήσας ἐκ Ταράντου, Λουκ.

Εὐαγόρας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Νηλέως φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. α, 9, 9. — 2) Τίὸς τοῦ Πριάμου Ἀπολλόδ. γ', 12. 5. — 3) Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περσικοῦ πολέμου, ὑποτελὴς ὢν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, — 4) Τίὸς τοῦ Νικοκλέους καὶ βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Τεύκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος, τοῦ ὁποίου οἱ ἀπόγονοι ἐβασίλευσαν πολλοὺς χρόνους κατὰ διαδοχὴν εἰς τὴν Σαλαμῖνα. Πρὸς τοῦτον τὸν Εὐάγορον κατέφυγεν ὁ Ἀθηναῖος στρατηγὸς Κόνων μετὰ τὴν ἐν Λίγὸς ποταμοῖς ἧτταν τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἔσωσεν αὐτὸν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπαναστατήσας ὁ Εὐάγορας κατὰ τῶν Περσῶν, ἐπολέμησε γενναίως τὰς μεγάλας αὐτῶν δυνάμεις, ἕως οὗ τελευταῖον κλεισθεὶς εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πόλιν Σαλαμῖνα, ἐβιάσθη νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐξανατάθη. Ὁ ῥήτωρ Ἰσοκράτης ἔγραψεν ἕνα ἐπιτάφιον λόγον ὑπὲρ τοῦ Εὐαγόρα τούτου, ἐπιγραφόμ. ἐγκώμιον Εὐαγόρου. Ξενοφ. Δημ. — 5) Λακεδαιμόνιος, ὅστις νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας διὰ τοῦ τεθρίππου, ἐδωδὸς μεγαλοπρεπῶς τοὺς ἵππους του, Ἡροδ. 6, 103. — 2) Ἕτερός τις Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενοφ.

Εὐαγόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ Θεογ. 257. Ἀπολλόδ. α, 2, 7.

Εὔαγρος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπιθῶν, ὅστις ἐφόνευσε τὸν Κένταυρον Ῥοῖτον εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ.

Εὐάδνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πισσεδώου καὶ τῆς Πιτάνης, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἴαμον· ἀνετράφη δὲ ὡς λέγεται εἰς τὴν πόλιν Φαισάνην ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ τοῦ Λίπυτου υἱοῦ τοῦ Ἔλατου, Πίνδ. Ὀλ. 6, 50. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Νεαίρας, γυνὴ τοῦ Ἄργου βασιλέως τῆς Ἀργολίδος καὶ μήτηρ τοῦ Ἰάσου, Περιήρους καὶ Ἐπιδαύρου καὶ Ἀριάσου, Ἀπολλόδ. β', 1, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Καπανέως, πρότερον Ἰφίτη καλουμένη Εὐρ. Ἱκετ. 987. Ἀπολλόδ. 3, 7, 1. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Πελίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάσων ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν Κάνωπα βασιλέα τῆς Φωκίδος, Διοδ. Σικ. δ', 54.

Εὐάθλος, ὁ. Οὐσιδανὸς ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις καὶ συκοφάντης, Ἀριστφ. Ἀχαρ. 710. — 2) Ἀθλητὴς τις σταδίου ἐν Ἀθήναις, Πλάτ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐαιμαρίδης, ἐ. Τίὸς τοῦ Εὐαίμονος, ὁ Εὐρύπυλος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 76.

Εὐαίμων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός, Ἀπολδ. γ', 8, 1. — 2) Πατὴρ τοῦ Εὐρυπύλου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 736.

Εὐαίνετος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καρήνου Λακεδαίμων, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, εἷς τῶν στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ πολέμου. Ἡροδτ. 7, 173.

Εὐαίων, ονος, ὁ. Πάλαιν. ἐπιπλαστ. κύρ. Ὄνομ ποιητοῦ τενος καὶ παρασίτου Δημαγωγοῦ ἐν Ἀθήναις, καυμῳδουμένου ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Ἐκκλ. 408. — 2) Ἀθηναῖός τις κατεδικασθεὶς ἐπ' ἐγκλήματι φόνου, παρὰ Δημ. Μειδ.

Εὐάλας, ου, ὁ. Σπαρτιάτης, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, Θουκ. ή, 21.

Εὐάλκης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, εὔνους καὶ φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησιλάου, Ξεν. Ἑλ. δ', 1, 400. Πλούτ. ἐν τῷ βίῳ τοῦ Ἀγησιλάου καλεῖ αὐτὸν ἀθλητήν.

Εὐαλκίδης, ου, ὁ (ι). Ἐρετριεύς, στρατηγὸς ἐν Ἔφεσῳ, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων, Ἡροδτ. 5, 102,

Εὐαμερίων, ονος, ὁ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σικυῶνι ὁ Ἀσκληπιός. Εἰς τὴν Περγαμον ἐπωνομάζετο οὗτος Τελεσφόρος καὶ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον Ἀλέσιος, Παυσ. β', 11, 7.

Εὐάνδρη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων, Κυϊντ. Σμ. ε. 43.

Εὐανορίδης, ου, ὁ. Ἡλεῖός τις παρὰ Λουκ.

Εὔανδρος, ὁ. Evander. Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ μᾶς τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ Νυμφῶν Θεμιδος καλουμένης, Διον Ἁλ. α', 3. Παυσ. ή, 43. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ. Ἐγκαταστὰς χρόνους περίπου πρὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας, ἐλθὼν ὁ Εὔανδρος οὗτος μὲ μίαν μερίδα ἀποίκων Ἀρκάδων ἐκ Παλλαντίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἤρξεν κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, ἔπειτα λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Παλαντιον. Διον. Ἁλ. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν εἰσέτι ἀγρίων κατοίκων ἐκείνου τῶν μέρους ὡς μάντις καὶ θεόπνευστος, συνεργήσας εἰς τὴν ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν ἠθῶν των, ὅστις καὶ μετὰ ταῦτα ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς Ἥρως, ἔχων ἴδιον βωμὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίου ἐν Ῥώμῃ. Διον. Ἁλ. α, 32. Λυβ. — 2) Τίὸς τοῦ Σερπεδόνος βασιλεὺς τῆς Λυκίας, ὅστις λυβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Δηϊδάμειαν θυγατέρα τοῦ Βελλεροφόντου ἐγέννησε τὸν νεώτερον Σερπεδόνα, Διοδ. Σικ. ε, 80. — 3) Τίὸς τοῦ Πριάμου, Ἀπολδρ. γ', 12. — 4) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ.

Εὐάνεμος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον Ἐλατρεύετο ἐν Σπάρτῃ. Παυσ. γ', 5.

Εὐάνθης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Εὐανθία, ἡ. Ἴδε Οἰάνθη.

Εὐάρετη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀερισίου καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Ἱπποδάμειαν, Τζῆς.

Εὐάρνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 259.

Εὐαρχιππος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξεν.

Εὔαρχος. ὁ. Τύραννος τῆς Ἀστακοῦ ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β', 30. — 2) Καλχιδεύς, ὅστις ἦρξεν μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ Κατάνην. Θουκ. ς', 3.

Εὔας, ου, ὁ. Λόφος πλησίον τῆς πόλεως Σελλασίας ἐν Δακωνίᾳ, σχηματίζων μετὰ τινος ἄλλου λόφου Ὀλύμπου, μίαν στενὴν διάβασιν, Πολύβ.

Εὐάσπλα, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐμβάλλων, εἰς τὸν Κωφῆνα, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. δ', 24.

Εὐβάτας, ου, ὁ, ἴδε Εὐβοτας.

Εὔβοια, ἡ. Μεγάλη νῆσος ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀναπαλιτικῶς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τῆς ὁποίας χωρίζεται δι' ἑνὸς στενωτάτου πορθμοῦ τῆς θαλάσσης, στενὸν τῆς Εὐρίπου καλουμένου, ἐκτείνεται δὲ ἡ νῆσος αὕτη ἀντικρὺ τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, Βοιωτίας, Λοκρίδος καὶ Θετταλίας, ἔχουσα ἐν ὅλῳ περίπου 1200 στάδια. Ἐκαλεῖτο δὲ κράτε ν Ἀονὶς καὶ Ἀβαντὶς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Ἀόνων καὶ Ἀβάντων, ὕστερον δὲ Εὔβοια ἀπὸ τῆς Εὐβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ παχέων βοσκημάτων. Ἐπίσημοι πόλεις τὸ πάλαι ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ, ἡ Χαλκὶς, Ἐρέτρια, ἡ Οἰχαλία, Κάρυστος καὶ ὁ Ὠρεός, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐμπειρότατοι ναῦται καὶ ἐπιτήδειοι ἐργάται τῶν μετάλλων, τὰ ὁποῖα ἐξώρυττον ἀπὸ τὴν νῆσον ταύτην. Ἀριστοτ Θουκ, γ' 80. Στράβ. Ἡ ἀρχαιοτέρα ἐδιοικεῖτο ἡ Εὔβοια ὑπὸ Ἰώνων βασιλέων, ὕστερον δὲ ἐσυστήθησαν ἐπ' αὐτῆς διάφοροι δημοκρατικαὶ πολιτεῖαι ἀνεξάρτητοι πρὸς ἀλλήλας, οὖσαι τὸ πλεῖστον σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδιδον ἐτησίως ταετόντινα φόρον. Λίστχ· ταῦν Εὐβοια, ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων Negreponte, σχηματίζουσα μετὰ τῶν Βορείων Σποράδων νήσων ἕνα τῶν ἕξι Νομῶν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητροπολιν τὴν Χαλκίδα. — Ὅθεν Ἐπιρμ. Εὐβοιήτης, εἰς τὴν Εὐβοιαν Καλλιμ. — Εὐβοιεὺς, συνηθέστερ. Εὐβοεὺς, ἐως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. Θουκ. — Εὐβοικὸς, ἡ, όν, καὶ Εὐβοεικὸς ἡ, όν, τῆς νήσου Εὐβοίας ἢ εἰς τὴν Εὐβοιαν ἀνήκων. Θουκ. Εὐριπ. καὶ Εὐβοὶς, ίδος, ἡ, Εὐβοϊκὴ, Σοφοκλ. ἡ Εὐβοὶς ἀκτὴ, Εὐριπ Ἡρακλ. 83.

Εὔβοια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ὁ μέγας ναὸς τῆς Ἥρας, Ἡρῶον λεγόμενος, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας πλησίον τῶν Μυλῶν. Ἡροδτ. 7, 156. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἦν ἤδη κατεδαφισμένη. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας πλησίον τῆς Ἐδέσσης, Στράβ.

Εὔβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ νῆσος Εὔβοια, Εὐστάθ. εἰς Ὅμ. Β, 536. — 2) μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὄλυμπον, Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀστερίωνος, ἥτις λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὴν Ἥραν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της. Παυσ. β', 17.

Εὐβότας, ου, ὁ. Κυρηναῖος, νικήτας σταδίου εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τῇ 93 Ὀλυμπ. Εὐβάτας παρὰ Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι, 2. καὶ Εὐβώτας, Παυσ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὡς δίδοντος καλὰς βουλὰς, Ὀρφ Ὑμν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου ἢ τοῦ Χθονίου Διονύσου, Νικανδρ.

Εὐβουλεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Τροχίλου καὶ τῆς Ἐλευσῖνος, ἀδελφὸς τοῦ Τριπτολέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη παρὰ τῆς Δήμητρος τὴν γεωργίαν, Παυσ. α, 14. — 2) Τίὸς τοῦ Δυσαύλου, Παυσ.

Εὐβούλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονευσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Δήμαρχον, Ἀπολδρ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λεω ἐν Ἀθήναις, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μὲ τὰς λοιπὰς δύω αὐτῆς ἀδελφὰς τὴν Πραξιθέαν καὶ Θεόπην ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν Ἀθηνῶν, διὸ καὶ ἐτιμήθησαν αὗται ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μὲ θείας τιμὰς, αἵτινες ἀνήγειρον εἰς αὐτὰς ἴδιον ἱερὸν τὸ Λευκόθριον λεγόμενον, Σουϊδ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 23.

Εὐβουλίδης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Μιλήσιος ἐκ τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, σύγχρονος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Ἀριστοτέλους· οὗτος ἀπανθήκησε τοὺς ἑπτὰ σοφιστικοὺς συλλογισμοὺς λεγομένους. Διογ. Λαερτ. — 2) Ἀγαλματοποιὸς τις ἐν Ἀθήναις. Παυσ.

Εὔβουλος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενφ. — 2) Περιβατητός τις Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, Λιαφλύστιος τὸν ὄνομον, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις πρὸ πάντων ἀπέδειξεν ἐκάστοτε λύσεις εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ κοινοῦ ταμείου καὶ ἐπέμφθη εἰς πολλὰς πρεσβείας ὑπὸ τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. παρβλ. καὶ Οὐλφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 498. Λουκ. — 3) Ἕτερος δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Μνησιθέου, Δημ. Στεφ ὅστις καὶ Κυπριος ἠμάρτημ. ἀντὶ Κυθήριος λέγεται, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ δήμου Κυθήρου, παρβλ. Οὐλφ. Λεπτ. σελ 245.

Εὐβώτη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Εὐρυπύλου, Ἀπολ. 6, 7, 8.

Εὐδαίμων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἑκάβης, Τζῆν. — 2) Ἡ Εὐδαίμων, ὄνομ. πολεως κατ' ἀττεισμ. πεπλασμένης, ἐπὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· παρ Ἀριστφ. Ὄρν. 144.

Εὐδαμίδας, ὁ (ι). Σπαρτιάτης, ἀδελφὸς τοῦ Φοιβίδα, ἡγεμὼν ἑνὸς στρατεύματος τῶν Λακεδαιμονίων ἐν Θράκῃ, Ξεν. — 2) Κορίνθιός τις, Λουκ.

Εὐδαμίππος, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου, Θεοκρ. Εἰδ. β', 77.

Εὔδαμος, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Εὔδυμος. Κατὰ τὸν Σχολιαστ. Ἀριστφ. Ὄνομα βαπτικολέγου τινός, ὅστις μὲ ἐπῳδὰς καὶ ἄλλας διαφόρους μαγείας, ἀπεδίωκεν ὡς ἔλεγε τὰ πονηρὰ δαιμόνια καὶ ἀπροφύλαττε τοὺς ἄλλους ἀπὸ φαρμακερὰ δήγματα ὄφεων καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα ἐπιβλαβῆ καὶ ἀπροσδόκητα συμβάντα, Ἀριστφ. Πλουτ. 885.

Εὐδάνεμος, ὁ. Ἥρως τις, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς βωμὸς ἐν Ἀθήναις, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 16. Πλησ. οἱ Εὐδάνεμοι, οἱ κατοικοῦντες περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Εὐδανέμου, Μειρκ. Ἀττ. IV.

Εὐδήμος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Δήμου, διότι ἐπρότεινε ἄδικον καὶ ἀθέμιτόν τινα νόμον. Δημ. Τιμοκ. σελ. 743. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς Ῥόδιος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, γράψας μίαν Ἱστορίαν τῆς Γεωμετρίας καὶ Ἀστρολογίας, ἥτις δὲν διεσώθη, Πλουτ.

Εὐδίκεος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενφ. Ἑλ. β', 3. πίναν. = Ἔνδικος. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀπημάντου Ἀθηναίος, εἷς ἐκ τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τοῖς τῷ Πλάτωνος Διάλογ. Ἵππ. — 3) Φίλος καὶ σπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης, τὸν ὁποῖον περικύλωσε νὰ εἰσβάλῃ ἐν τῇ Μακεδονίᾳ εἰς τὴν Θετταλίαν, Δημ. Στεφ. σελ. 241.

Εὐδοκία, ἡ. Πρότερον Ἀθηναὶς καλουμένη, γυνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα καὶ ἔξοδα αὐτῆς προτερήματα, εἰς τὴν ὁποίαν τινὲς ἀποδίδουσιν ἐν ποίημα συνιστάμενον ἐκ 2343 ἑξαμέτρων στίχων, Ὁμηροκέντρα ἐπιγραφόμενον, ἐκδοθὲν ὑπὸ Ἄλλου 1651. — 2) Εὐδοκία ἡ Εὐδοξία ἡ Μακρεμβολίτισσα καλουμένη, θυγάτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ὑγδόου, ἀκμάσασα περὶ τὴν δεκάτην ἀπὸ Χρ. Ἑκατοντατηρίδα· συνέγραψεν ἓν λεξικὸν ἱστοριομυθολογικὸν, Ἰωνικὴ ἐπιγραφόμενον, περιέχον πολλὰ ἀντικείμενα τῆς γενεαλογίας τῶν ἀρχαίων Ἡρώων καὶ Θεῶν καὶ ἐν πλήθος ἀνεκδότων ἐκ τῶν παλαιῶν συγγραφέων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Μέριος

Εὔδοξος, ὁ. Τίτος τοῦ Αἰσχίνου ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, Φιλόσοφος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτα, Πλάτωνος καὶ Φιλίστωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 368 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ἀνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν Μαθηματικήν, Ἀστρονομίαν καὶ Ἰατρικήν, διὸ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς εἷς τῶν πρώτων ἀρχαίων Μαθηματικῶν καὶ Ἀστρονόμων· διατρίψας δὲ πολὺν χρόνον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔφερεν ἐκεῖθεν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰς γνώσεις περὶ τῆς κινήσεως τῶν Πλανητῶν. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν διεσώθη κἀκεῖ ἐκτὸς ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐξήντλησαν ὁ Ἄρατος ὡς ὕλην τοῦ ποιήματός του. Στράβ. Διογέν. Λαερτ. 8, 86. — 2) Ἕτερος Εὔδοξος Κυζικηνός, Γεωγράφος, ἀκμάσας περὶ τὸ 120 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπιχειρίσθη τὴν εἰς τὰς Ἰνδίας ὁδοιπορίαν, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ἔφερε τοὺς πρώτους ἀδάμαντας λίθους εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ πολλὰς ἄλλας γεωγραφικὰς εἰδήσεις, Στράβ.

Εὐδώρα, ἡ. Ἐπικ. Εὐδώρη, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 350. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 244. Ἀπολδρ ἀ, 2, 7.

Εὔδωρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πολυμήλης Ἐνατρὸς τοῦ Φιλαίτου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἀνατράφη ἐν Θετταλίᾳ· ὕστερον δὲ ἦλθεν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, εἰς τῶν πέντε ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων, Ὁμ. Ἰλ. Π, 179. — 3) Διδάσκαλος τῆς Παλαίστρας ἐν Ἀθήναις, Πλάτ. Μέμ. σελ. 94. πρότερον Εὐθύδωρος γραφόμ.

Εὐέλθων, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πατὴρ τοῦ Σιρώμου, βασιλεύσας κατὰ τὸ 527 ἔτος πρὸ Χρ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ Πέρσαι ὑπέταξαν τὴν νῆσον Κύπρον, Ἡροδ.

Εὐελπίδης, ου, ὁ. Πεπλασμένον χωρίν. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 645.

Εὐαρχέτης, ου, ὁ. Ἐπιδ. τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου, Στράβ.

Εὐεργέται, οἱ. Ἐπίθ. τῶν Ἀριασπῶν ἔθνους τῆς Δραγγιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κληθέντων οὕτω διότι ἐχορήγησαν τροφὰς καὶ ἄλλα ἐφόδια εἰς τὸ στρατεύμα τοῦ ἀρχαίου Κύρου ἐν καιρῷ πολέμου, Στράβ. Ἀρρίαν.

Εὐεργίδης, ου, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς τῶν συνιστώντων τὸν χορὸν προσώπων παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 234.

Εὐεσπερίδες, αἱ, = Ἑσπερίς, ὁριζμ. 1. Ἡρόδτ. 4, 17. Στέφ. Βυζ.

Εὐεσπερῖται, οἱ, ἐνικ. Εὐεσπερίτης, ου, ὁ, = Ἑσπερῖται. Ἔθνος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Διβύῃ, Ἡρόδτ. 4, 178. Θουκ.

Εὐστίων, ωνος, ὁ (ῑ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὁ πολιορκήσας τὴν Ἀμφίπολιν ἐν Μακεδονίᾳ, Θουκ. ζ, 9.

Εὐήγορος, ὁ. Ἀθηναῖος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ἄνεκδοτον νόμον ὁ Δημοσθένης κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Εὐήμερος, ὁ, Evhemerus. Ἕλλην ποιητὴς, ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ἐκ τῆς πόλεως Μεσσήνης ἢ Ἀκράγαντος ἐν Σικελίᾳ, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ φίλος τοῦ Κασσάνδρου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζησε· ὠνομάσθη δὲ Ἄθως, διότι ἤθελε ν' ἀποδείξῃ εἰς ἓν σύγγραμμά του, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων ἦσαν ὄνειρα. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 31.

Εὐήνεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὡς γυναῖκα ὁ Φρίξος κατ' ἄλλους δὲ ἀκαλείτο αὕτη Χαλκιόπη ἡ Ὀμοῦσα. Φερεκ.

Εὐηνίνη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου, ἡ Μάρπισσα, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 557.

Εὐήνορος, ὁ, Μάντις τις ἐξ Ἀπολλωνίας, Ἡρόδ.

Εὐηνορίδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Εὐήνορος, ὁ Δευκάριτος, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 494.

Εὔηνος, καὶ Εὐηνός, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρεσανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποταμιος θεὸς ἐν Αἰτωλίᾳ, Ἡσιόδ. Θεογ. 345. — 2) Τίος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημονίκης, βασιλεὺς τῶν Αἰτωλῶν, πατὴρ τῆς περιφήμου Μαρπήσσης, τῆς ὁποίας πολλοὶ μνηστῆρες ἐφόνευσεν ὁ Εὔηνος, τελευταῖον δέ, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ὁ Ἴδας, φεύγων αὐτὸν ὁ πατὴρ καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν καταλάβῃ, ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν Δινόρμαν ὑπὸ ἀπελπισίας καὶ ἐπνίγη, ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἕκτοτε Εὔηνος. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάπα καὶ ὁ Ἀπόλλων τὴν Μάρπησσαν, ἦλθεν εἰς μάχην μὲ τὸν Ἴδαν ὑπὲρ αὐτῆς, τοὺς ὁποίους διεχώρισεν ὁ Ζεύς, ἐπιτρέψας τὴν ἐκλογὴν ἑνὸς τούτων τῶν δύο ἐραστῶν εἰς τὴν Μάρπησσαν, ἥτις ἔκλεξεν ὡς σύζυγον τὸν Ἴδαν. Ὁμρ. Ἰλ. Ι. 557. Ἀπολδρ. ἀ, 7, 8. — 3) Τίτς τοῦ Σελήπου, βασιλεὺς τῆς Αὐρηγησσοῦ ἐν Κιλικίᾳ, πατὴρ τοῦ Μύνητος καὶ Ἐπιστρόφου, τοὺς ὁποίους ἐθανάτωσεν ὁ Ἀχιλλεὺς, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν των. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 693. — 4) Ποιητὴς Ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Πάρου, σύγχρονος τοῦ Ἐμπεδοκλέους. — 5) Ἕτερος ποιητὴς Ἐλεγείων, Πάριος καὶ οὗτος, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαιδ. σελ. 60.

Εὐηνος, ὁ. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Αἰτωλίας, πρότερον Λυκόρτας καλούμενος, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Βωμὸς καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Δάλπσσαν, πλησίον Φίδαρι, Σοφ. Θυνν. Ἀπολδρ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων ἀριστερῶς τῆς πόλεως Πιτάνης εἰσβάλλει εἰς τὴν Δάλπσσαν, Στράβ.

Εὐήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἰθακησίων, πατὴρ τοῦ Λειωκρείτου, Ὁμρ. Ὀδ. Β, 242. — 2) Εἷς τῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ἀνὴρ τῆς Λευκίππης καὶ πατὴρ τῆς Κλειτοῦς, Πλάτ. Κριτ.

Εὐηρείδης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Εὐήρους, ὁ Τειρεσίας, Θεοκρ. Εἰδ κδ', 70, Καλλμ.

Εὐήρης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Παρθενόπης Θυγατρὸς τοῦ Στυμφάλου, Ἀπολδ. β', 7, 8. — 2) Τίος τοῦ Πτερελάου, ὅστις παρευρεθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Τηλεβόων, τὸν ὁποῖον οὗτοι εἶχον ἐναντίον τῶν υἱῶν τοῦ Ἠλεκτρύωνος, διεσώθη μόνος ἔχων καὶ τὰ ἐκ τῆς μάχης λάφυρα, Ἀπολδρ. β', 8 — 3) Πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Τειρεσίου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς νύμφης Χαριτοῦς, ἀπόγονος τοῦ ἐν Σπάρτῃ Οὐδαίου, Ἀλδρ. γ', 6, 7.

Εὐήνωρ, ὁ. Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Σωκράτους, καταντήσας πένης διὰ τοῦ πολέμου, Ξενοφ. Ἀπομ.

Εὐθύδημος, ὁ. Ἀθηναῖος, χρηματίσας πρέσβυς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὕστερον δὲ ἐκλεχθὴν στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ Δημοσθένους, Θουκ. ζ', 19, ζ', 16. — 2) Σοφιστὴς ἐκ Θουρίων πόλεως τῆς Ἰταλίας, γεννηθεὶς δὲ πρότερον εἰς τὴν νῆσον Χίον, ἀδελφὸς τοῦ Διονυσιοδώρου· ζήσας χρόνον τινὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐδίδαξεν αὐτόθι τὴν τακτικήν· Ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὑρηται ἐπιγραφόμενος εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, Πλάτ. Κρατύλ. 386. δ. — 3) Τίος τοῦ Κεφάλου ἐκ Συρακουσῶν, ἀδελφὸς τοῦ Προμάχου καὶ τοῦ περιφήμου ῥήτορος ἐν Ἀθήναις Δυσίου, Πλάτ. Πολτ. α', 4. — 4) Ὁ ἐπιλησμὸς Κακὸς, υἱὸς τοῦ Διονλέους, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Συμπσ. 122. Β. Ξενοφ. Ἀπομ. δ', 2. — 5) Ἀθηναῖος, τὸν ὁποῖον Φιλάσιος, σταλεὶς ὡς πρέσβυς τῶν Ἀθηνῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον, Δημ. Στεφ. σελ. 282.

Εὐθύδικος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ. Δουκ.

Εὐθυκλῆς, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, ἀλὼν ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν, Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐτέθη τὸ ψήφισμα περὶ τῆς στεφανώσεως τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. σελ. 266. — 3) Πατὴρ τοῦ Κορινθίου Στενελαΐδα, Θουκυδ. α', 46.

Εὐθυκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ὀλυνθιός τις, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ, ὅστις ἐπροδωκε τὴν ἰδίαν πατρίδα τὴν Ὄλυνθον εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, Δημ. Χερσ. σελ. 99. — 2) Ἀγαλματοποιός, υἱὸς καὶ μαθητὴς τοῦ περιφήμου Δυσίππου, Πλιν 34 8.

Εὐθυμένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Αἰγίλιᾳ κατοίκων, θεῖος τοῦ Πυθέα καὶ Φιλαίδου Ὀλυμπιονίκων, ὑμνουμένων ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Πιθ. Ἰσθμ. 6, 84. — 2) Μαντσαλιώτης, περιφθεὶς διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐν Ἀφρικῇ πορείαν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀννωνος, τὸ 340 ἔτος πρὸ Χρ. Στράβ.

Εὐθυμία, ἡ. Θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀνήγειρεν ὁ τύραννος Διονύσιος ἕνα ἀνδριάντα, Ἀθήν. ε', 4. Πτολ. β βλ.

Εὐθυμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀστυκλέους ἢ τοῦ Πισταμίου θεοῦ Καικίνου ἐκ Δοιρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, περίφημος ἀθλητὴς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξέρξου, νικήσας τρὶς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνηγειρον οἱ Ἕλληνες ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῷ τόπῳ τῆς νίκης. Οὗτος λέγεται ὅτι ἠλευθέρωσε τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Τεμέσσης ἀπὸ τινα ποινὴν ὀφείλουσα Πελίτην καλουμένον, εἰς τὸν ὁποῖον ἠναγκάζοντο οὗτοι νὰ θύωσι κατ' ἔτος μίαν ὡραίαν κόρην, νικήσας αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ. Ἔζησε δέ, ὡς λέγουσιν, ὁ Εὔθυμος οὗτος πολλοὺς χρόνους καὶ τελευταῖον ἔγινεν ἀφανής, Παυσ. ς', 6. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 18. Στράβ.

Εὔθυνος, ὁ. Ἀθλητὴς Σάμιος, παρὰ Δημ. Μειδ. σελ. 537.

Εὐθύφρων, ονος, ὁ, πλῆν. Μάντις τις ἐν Ἀθήναις, ἀγγελλόμενος τὴν παρὰ τὰ θεῖα ἐπιστήμην, ἄλλως δὲ κατηγέλαστος καὶ αὐτιδανὸς ἄνθρωπος. Εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος ἐπιγράφεται Εὐθύφρων ἢ περὶ Εὐσεβείας, Πλάτ. Εὐθ. 3.

Εὐίππη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ μία ἐκ τῶν πεντήκοντα Ἀγνατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἥτις καὶ Μελανίππη ἐκαλεῖτο. Εὐρυθοΐδα ποτὲ ἔγκυος ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ ὠμοκομήθη ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτῆς, μετεμορφώθη εἰς ἵππον, Ἰουλ. Πολυδ. δ', 141.

Εὐίππη, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, Στέφ. Βυζ.

Εὔιππος, ὁ. Τίος τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυδεμίδος ἐξ Αἰτωλίας, Ἀπολδρ. α', 7, 10. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 407.

Εὐκαμπίδας, α, ὁ (ῑ). Ἀρχὰς, ὑπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου, Δημ. Στεφ. σελ. 324. Bek. ἐνθα καὶ Εὐκαλπίδας γραφτ.

Εὐκαρπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἄφθονον οἶνον, Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ἔθνος, Εὐκαρπεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Εὐκλείδης, Ἰωνικ. ἐστὶ Εὐκλῆς.

Εὐκλεία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Θήβαις καὶ ἐν Κορίνθῳ διὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἑλλήνων, Παυσ. α', 14. — καὶ τὸ Εὐκλεια, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Εὐκλείας, Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 2.

Εὐκλείδης, ου, ὁ. Πολίτης τῆς Λέοντος ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ἔκτισε μετὰ τοῦ Σίμου τὴν πό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λα Ἱμέραν, τό 649 ἔτος πρό Χρ. Θουκ. ϛ', 5. — 2) Τίς τοῦ Ἱπποκράτους τυραννου τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, φονευθείς μετά τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ὑπό τόν τύραννον Γέλωνα, Ἡρόδτ. ζ. 155. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, Ξενφ. Ἑλλ. μετά τήν καταίργησιν τῶν τυράννων, ἐκλεχθείς ἀμέσως πρῶτος ἐν Ἀθήναις ἄρχων τόν δεύτερον χρονον τῆς 94 Ὀλυμπ. Ἐπί τῆς ἀρχοντείας αὐτου ἐξεδόθη τό ψήφισμα τῆς κοινῆς ἀμνηστείας περί ὧν, ὅσα ἐλέχθησαν ἤ ἐπράχθησαν ἐπί τῆς ἀρχῆς τῶν τριάκοντα τυράννων, καί διά τοῦ ὁποίου δέν ἐπετρέπετο εἰς κἀκεῖνα τῶν Ἀθηναίων νά ἐγκαλέσῃ ἄλλον τινά περί οἱοδήποτε ὑφ' ὁποτε προγεγενημένης παρανομίας, οὔτε κἂν ν' ἀναφέρωσι πλίον εἰς τάς συνομιλίας των περί τῶν τοιούτων, Δημ. κατά Τιμόθ. σελ. 698, ὅθεν παροιμ. «Τό πρό Εὐκλείδου ἐξετάζειν», Λουκ. Κατάπλ. 5. καί, «Λήθη τις ἔστω, ὥσπερ τῶν πρό Εὐκλείδου ἀρχόντων πραχθέντων», Λουκ. Ἑρμ. 75. — 4) Μάντις ἐκ Φιλοῦντος πόλεως τῆς Ἀχαΐας, πιθαν. καί ζωγράφος τις, Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. ζ, 8, 1. — 5) Φιλόσοφος Μεγαρεύς, μαθητής τοῦ Σωκράτους καί θερμός ζηλωτής τῆς φιλοσοφίας αὐτου, ὃς τις διά τήν ἀκούη τόν σοφόν τοῦτον διδάσκαλον, ἦρχετο καθεκάστην νύκτα ἐκ τῶν Μεγάρων εἰς τάς Ἀθήνας ἐνδεδυμένος μέ γυναικεῖα φορέματα διά τόν νόμον, τόν ὁποῖον ἐξέδωκαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπί ποινῇ θανάτου εἰς τόν ὅστις ἐκ τῶν Μεγαρέων ἤθελε πατήσῃ τό ἔδαφος τῆς Ἀττικῆς. Οὗτος ἐσύστησε μετά ταῦτα τήν παρίφημον Μεγαρικήν ἤ Ἐριστικήν σχολήν, εἰς τήν ὁποίαν ἐδιδάσκετο πρό πάντων ἡ διαλεκτική τέχνη, ἥτις πολλάκις ἔφθανε καί εἰς αὐτάς τάς κλέον ἀριστικάς ἀμφισβητήσεις. Πλάτ. — 6) Περίφημος μαθηματικός ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ἤ κατ' ἄλλους ἐκ Γέλας πόλεως τῆς Σικελίας, πατήρ τῆς Γεωμετρίας ἐλθών κατ' ἀρχάς εἰς τάς Ἀθήνας, ἐχρηματισε μαθητής τοῦ Πλάτωνος, ὕστερον δέ μεταβάς εἰς τήν Ἀλεξάνδρειαν ἐπί τῆς βασιλείας τῶν Πτολεμαίων, ἐδίδαξεν αὐτόθι μετά πολλῆς φήμης τήν γεωμετρίαν· ἐκ δέ τῶν διαφόρων αὐτοῦ μαθηματικῶν συγγραμμάτων σώζονται ἔτι τινά περιέχοντα πολλήν ἀκρίβειαν καί βαθείας παρατηρήσεις.

Εὐκλῆς, ους, ὁ. Στρατηγός τῶν Ἀθηναίων πεμφθείς μετά τοῦ Θουκυδίδου εἰς τήν Θρᾴκην, Θουκ. δ', 104. ὕστερον δέ χρηματίσας καί ἄρχων ἐν Ἀθήναις τόν δεύτερον χρόνον τῆς 88 Ὀλυμπ. — 3) Στρατηγός τῶν Συρακουσίων υἱός τοῦ Ἱππωνος, πολεμήσας ἐναντίον τοῦ Νικίου Θουκ. Ξενφ.

Εὐράτη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 243.

Εὐράτης, ους, ὁ (ᾰ). Δημαγωγός ἐν Ἀθήναις, προϊστάμενος τοῦ περιφήμου Κλέωνος, ὢν πρότου ἔμπορος ἀλφίτων καί στυπείων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 129 Λυσ. 102. — 2) Ῥήτωρ τις ὀλίγου λόγου ἄξιος ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 3. — 3) Φιλόσοφός τις, παρά Λουκ. Ψευδομ.

Εὐρατίδης, ου, ὁ. Ἡγεμών τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ.

Εὐρατιδία, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς, Στράβ.

Εὐρίτος, ὁ. Τοκιστής τις, παρά Λουκ. Συμπ. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Κῶ, Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 1.

Εὐρυάνεμων, ονος, ὁ. Στρατηγός τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις ὕστερον ὑπῆρξε καί ἄρχων ἐν Ἀθήναις τό τρίτον ἔτος τῆς 93 Ὀλυμπ. Θουκ. Ξενφ. — 2) Δημαγωγός ἐν Ἀθήναις, τόν δῆμον λουσιεύς, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὅστις κατά παρακλίνησιν τοῦ Μειδίου ἐκατηγόρησε τόν Δυμοσθένην ὡς δειλόν καί χαῦνον, Δημ. Μειδ. σελ. 548.

Εὐλαῖος, ὁ. Ποταμός τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς, ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Σούσης ἑνοῦται μέ τόν Πασιτίγρητα. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ', 7. ὁ Ἡρόδτ. καλεῖ αὐτόν Χοασπην ἐν δέ τῇ ἱερᾷ Γραφῇ λέγεται Οὐλαί. ταυτν Κερουν ἡ Τοστερ, κατ' ἄλλους δέ ταυτν Κερβάχισα Χοάσκης.

Εὐλιμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 264. Ἀπολλόδ.

Εὔμαιος, ὁ. Τίός τοῦ Κτησίου καί μιᾶς Φινίσσης γυναικός, γεννηθείς ἐπί τῆς νήσου Σύρου· ἐτι παῖς ὢν ἁρπαχθείς μετά τῆς μητρός αὐτοῦ ὑπό τῶν Φοινίκων, ἐφέρθη εἰς τήν νῆσον Ἰθάκην καί ἐπωλήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τόν Δαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσέως, ὅστις ἀνέθρεψεν αὐτόν μετά τῆς συγατρός του Κτιμένης· ὕστερον δέ ἐποίμαινε τούς χοίρους εἰς τούς ἀγρούς ἕως οὗ ἀπεστρεψεν ὁ Ὀδυσσεύς ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὁμρ. Ὀδσ. Ο, 402–482. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. γ', 23. κατά Περιζν. Εὐμένης γραφ.

Εὐμάρας, α, ὁ (– – –). Συβαρίτης, υἱός ἑνός ποιμνίου, παρά Θεοκρ. Εἰδ. ε, 10, 37.

Εὔμαχος, ὁ. Τίός τοῦ Χρύσου, στρατηγός τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὐμείδη, ἡ. Μία τῶν συγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ.

Εὐμειδής, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμενής). Τίός τοῦ Ἡρακλέους καί μιᾶς τῶν συγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ.

Εὐμένεια, ἡ, καί Εὐμενία, ἡ. Στράβ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, κτισθεῖσα ὑπό τοῦ Εὐμένους ἀδελφοῦ τοῦ Ἀτταλου. — 2) Πόλις τῆς Ἠαρίας. Στέφ. Βυζ.

Εὐμένης, ους, ὁ (Ἐπιθ. εὐμενής). Ἀθηναῖος, πολεμήσας γενναίως εἰς τήν ἐν Σαλαμῖνι κατά τῶν Περσῶν μάχην, Ἡρόδτ. — 2) Περίφημος στρατηγός τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γεννηθείς εἰς τήν Καρδίαν πόλιν τῆς Θρᾴκης καί ἀνατραφείς εἰς τήν αὐλήν τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου ἦν καί μυστικός γραμματεύς· συμπεθείς ἔπειτα τήν Βαρσίνην, ἐνυγενεύθη καί μέ αὐτήν τήν οἰκογένειαν τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας· μετά δέ τόν θάνατον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου εἰσκωθείς τήν φιλίαν καί ἀγάπην τοῦ Περδίκκα, ὅστις ἀνέμιε ἐξαιρέτως τόν Εὐμένην διά τήν βαθείαν του φρόνησιν, κατεστάθη ἡγεμών ὅλης τῆς Καππαδοκίας καί Παφλαγονίας ἕως τῆς Τραπεζοῦντος· μετά τόν θάνατον δέ τοῦ Περδίκκα πολεμοῦμενος ἀκαταπαύστως ὑπό τοῦ Ἀντιγόνου καί ἐγκαταλελειμμένος ὑφ' ὅλων τῶν ἄλλων συμμάχων καί ὑποστρατηγῶν του, ἐλήφθη αἰχμάλωτος μετά μίαν σφοδράν μάχην, ἥτις ἐσυγκροτήθη πλησίον τῶν Σούσων ἐν τῇ Περσίδι καί κατεσφάγη ὑπό τῶν Μακεδόνων. Οὗτος συνέγραψε καί μίαν Ἱστορίαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐπαινουμένην ὑπό τῶν ἀρχαίων Ἱστορικῶν. — 3) Ἀδελφός τοῦ Φιλεταίρου Ἡγεμών τῆς Περγάμου, ὅστις κατασταθείς πολλά μέρη τῆς Ἀσίας, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν μόλις 22 ἐτῶν, ἀφήσας τήν ἐξουσίαν εἰς τόν Ἄτταλον τόν πρῶτον. — 4) Εὐμένης ὁ δεύτερος, υἱός τοῦ Ἀτταλου βασιλεύς τῆς Περγάμου· ὢν σύμμαχος καί φίλος τῶν Ῥωμαίων κατ' ἀρχάς, ἐπολέμησεν ὑπέρ αὐτῶν ἐναντίον Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου, διό καί ἐτιμήθη μεγάλως ὑπό τῆς τότε Ῥώμης βουλῆς, κατασταθείς οὕτως εἷς τῶν ἰσχυροτάτων ἐν Ἀσίᾳ βασιλέων· ὕστερον δέ γενόμενος ὕποπτος εἰς τούς Ῥωμαίους, ὅτε οὗτοι ἐπολέμουν ἐναντίον τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων, καί μή δυνηθείς ἐκ νέου νά ἑλκύσῃ τήν φιλίαν αὐτῶν, ὑπέπεσεν εἷως δ' ὅλου εἰς τήν ὀργήν καί καταδίωξιν αὐτῶν, ὅτε καί ἀπέθανε βασιλεύσας 39 χρόνους, ἀφήσας τόν θρόνον εἰς τήν ἰδίαν του γυναῖκα καί εἰς τόν ἀδελφόν του Ἄτταλον.

Εὐμενίδες, αἱ. Οὕτως ἐπωνομάζοντο παρά τοῖς ἀρχαίοις κατ' εὐφημισμόν αἱ Ἐριννες, Αἰσχύλ.

Εὐμήδης, ους, ὁ. Τίός τοῦ Μέλαντος ἐξ Αἰτωλίας, φονευθείς μετά τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπό τοῦ Τυδέως, Ἀπολλόδ. α', 8, 5. — 2) Κήρυξ τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐκ Τροίας, πατήρ τοῦ Δόλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 314. — 3) Ἱερεύς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς ἐν Ἄργει, ὅστις λέγεται ὅτι ἔσωσε τό Παλλάδιον, ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τήν Πελοπόννησον, Καλλιμ. Τμν. εἰς Παλ.

Εὐμήλος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀδμήτου καί τῆς Ἀλκηστίδος, ἡγεμών τῶν Θετταλῶν ἐκ τῆς χώρας τῶν Φερῶν, ἐλθών μέ ἑνδεκα πλοῖα εἰς τήν πολιορκίαν τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Β, 711. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τήν Ἰφθίμην συγατέρα τοῦ Ἰκαρίου καί ἀδελφήν τῆς περιφήμου Πηνελόπης, Ὁμρ. Ὀδ. Δ, 797. — 2) Τίς τοῦ Μεροπος, καί πατήρ τῆς Βύσσης, μεταμορφωθείς ὑπό τοῦ Ἑρμοῦ εἰς κερκιόρακα, Ἀντ. Λιβ. 15. — 3) Πατήρ τοῦ Βότρυ, τόν ὁποῖον ἐφόνευσεν οὗτος μ' ἕνα δαυλον, Ἀντ. Λιβ. 18. — 4) Ἀρχαῖος ποιητής Ἕλλην ἐκ Κορίνθου, ἀκμάσας περί τό 768 ἔτος πρό Χρ. καί συγγράψας μίαν Τιτανομαχίαν, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. παρβλ. Hoyne III, σελ. 983.

Εὐμήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, κεραυνωθείς ὑπό τοῦ Διός, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Εὐμόλπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος, Ἀπολλόδ. α', 2, 7.

Εὐμολπίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίός τοῦ Εὐμόλπου, Πλουτ. οἱ Εὐμολπίδαι, ἐκαλεῖτο οὕτω μία τῶν ἀρχαιοτάτων καί ἀρχαιοτέρων γενεῶν ἐν Ἀθήναις καταγομένη ὑπό τον Εὐμόλπου υἱόν τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας μόνης ἐχειροτονοῦντο οἱ ἱερεῖς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι Δήμητρος· αὕτη ἐμύλαττε καί τούς ἀγράπτους νόμους τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἔχουσα τό δικαίωμα νά κρίνῃ καί νά κατακρίνῃ τούς ὅσοι ἀθετοῦσαι ἤ ἀσεβοῦσιν εἰς τήν ἱερότητα τῶν μυστηρίων τούτων, Θουκυδ. 8, 53. Κορν. Νεπ. Ἀλκ. 4–7. — 2) Ὄνομα κύρ. στρατηγοῦ τίνος τῶν Πλαταιέων, Θουκ. γ', 20.

Εὐμολπος, ὁ (εὖ, μέλπω). Ἀπό τοῦτο τό ὄνομα ἐπαιρόνται παρά τοῖς ἀρχαίοις διάφοροι ἄνδρες, οἵτινες ἐνομίζοντο ὡς καθιδρυταί τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. – 1) Ὁ ἀρχαιότερος τούτων ὑπῆρχεν, ὡς πλάττεται, υἱός τοῦ Ποσειδῶνος καί τῆς Χιόνης, συγατρός τοῦ Βορέου, ἥτις ἐρρίψεν εἰς τήν Θάλασσαν τόν Εὔμολπον βρέφος ἔτι ὄντα, φοβουμένη μήπως ἀνακαλυφθῇ ὑπό τοῦ πατρός της, τόν ὁποῖον λαβών ὁ Ποσειδῶν, ἤνεγκεν εἰς τήν Αἰθιοπίαν, ὅπου ἀνετράφη ὑπό μιᾶς συγατρός τοῦ Ποσειδῶνος καί τῆς Ἀμφιτρίτης· αὐξηθείς δέ ἔφυγεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καί ἦλθεν εἰς τήν Θρᾴκην πρός τόν αὐτόθι βασιλεύοντα Τεγύριον, ὅστις ὑποδεχθείς αὐτόν, ἔφηκε μετά θάνατον διάδοχον τῆς Βασιλείας του. Προσκληθείς δέ ὑπό τῶν ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσινίων εἰς βοήθειαν ἐναντίων τῶν Ἀθηναίων, ἦλθε μ' ἐκ στράτευμα Θρᾳκῶν εἰς τήν Ἀττικήν καί ἐπολέμησε κατά τοῦ τότε βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως, ὅτε καί ἔχασεν ἐν τῇ μάχῃ τόν ἴδιόν του υἱόν Ἴσμαρον, Παυσ. ε, 5, 27, 38. κατά τινας δέ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καί αὐτός ὁ Εὔμολπος. Οὗτος λοιπόν ὁ ἐκ Θρᾴκης Εὔμολπος ἐνομίζετο κοινῶς ὑπό τῶν ἀρχαίων ὅτι εἰσήγαγε τά μυστήρια τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος, εἰς τά ὁποῖα ἐμύησεν αὐτός καί τόν Ἡρακλέα, Ἀπολλόδ. β', 5, 12. Σχολ. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1108. Θουκ. β', 15. Εὐρπ. καί ἀπό τούτου κατήγετο ἡ ἐν Ἀθήναις γενεά τῶν Εὐμολ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παίδων λεγομένων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος. Παρ' Ὅμ. Ἴλ. Δημ. 154 ἀναφέρεται ὁ Εὔμολπος ὅτι ἦρχε τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ, σύγχρονος ὢν τοῦ Τριπτολέμου, διδαχθεὶς παρὰ τῆς ἰδίας Δήμητρος τὰ μυστήρια αὐτῆς. Παυσ. β', 14. — 2) Ἕτερος Εὔμολπος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Μουσαίου καὶ καθιδρυτὴς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. κθ', 198. ὑπῆρξεν εἷς Εὔμολπος υἱὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν μουσικήν.

Εὔμων, ονος, ὁ. Τίς τοῦ Λυκαονος, Ἀπολδ. γ', 8, 1.

Εὐνείκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 247. ὀρθότρ. μέτοι Εὐνίκη, ἡ, Ἀπολδ. α', 2, 7. Θεοκρ. Εἰδ. γ', 45.

Εὔνηος, ὁ. Τίς τοῦ Ἰάσσιος καὶ τῆς Ὑψιπύλης βασιλίσσης τῆς νήσου Λήμνου, ὅστις ἐξήγορασε παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Λυκάονα, ἕνα τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ὅμ. Ἰλ. Η, 468. Ψ, 747. Ἀπολδ. α', 9, 17. — ἔτι καὶ Εὔνεως, καὶ Εὐνεύς, Στραβ.

Εὐνίη, ἡ, ἴδε Εὐνείκη.

Εὔνικος, ὁ. Μακεδών τις, περ' Ἀρρ. Ἀνάβ.

Εὐνόη, ἡ. Ὄνομα δούλης τινός, Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 2.

Εὐνομία, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ὡρῶν, ἀδελφὴ τῆς Δίκης καὶ Εἰρήνης, Ἡσιόδ. Θεογ. 901. Ἀπολλόδ. α', 3, 1. παρίσταιωσα παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις τὴν ἐκ τῶν νόμων Εὐταξίαν καὶ ἁρμονικὴν συντήρησιν τοῦ κοσμικοῦ βίου.

Εὔνομος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀρχιτέλους, ὅστις ὑπηρετῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔτε ὁ Ἡρακλῆς ἐξιλεοφορεῖτο ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, ἐν ᾧ ἔχυνεν ὕδωρ διὰ νὰ νίψῃ τὰς χεῖρας του, ἐραπίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοσοῦτον βαρέως διὰ τὴν ἀπειρησιότητά του, ὥστε ὅπεσεν ἀμέσως νεκρός. Ἀπολδ. β', 7, 6. Ἀθην. δ'. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1212. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Πολυδεύκους καὶ Λυκούργου, Πλάτ. Λυκ. 2. καθ' Ἡρόδ. 8, 31. ἦν ὁ Εὔνομος πατὴρ τοῦ Χαριλάου. — 3) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, Ξεν. — 4) Κήρυξ τις τῶν Ἀθηναίων, Δημ. Στεφ. — 5) Ποιητὴς καὶ κιθαρῳδὸς ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας. Δουκ.

Εὔναστος, ὁ. Ἥρως τις ἐν Ταναγρᾳ, υἱὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ ἔκγονος τοῦ Δευκαλίωνος, ἔχων αὐτόθι ἐν ἱερὸν ἄλσος, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ κάμμια γυναῖκα.

Εὐξάνθης, ὁ. Τίς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Δεξιθέας, Ἀπολδ. γ', 1, 2.

Εὔξεινος, ὁ, ἡ, ον, Δωρικ. Εὔξενος. Πόντος Εὔξεινος. Οὕτως ὠνομάσθη ἡ νῦν Μαύρη θάλασσα λεγομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅτε οὗτοι ἐνύστησαν ἰδίας ἀποικίας ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν, πρότερον Ἄξεινος κεκλυμένη, Ἡρόδ. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν ταύτην κατ' εὐφημισμὸν διὰ τὸ ἄγριον καὶ τρικυμιώδες αὐτῆς καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα ναυάγια, καὶ τὸ Εὔξεινον πέλαγος, Πίνδ. — ἡ Εὔξεινος θάλασσα, Δεον. Περ. 21.

Εὐξενίδης, ου, ὁ (ἐ). Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς κωμῳδίας, Σουΐδ. — 2) Οἱ Εὐξενίδαι, ἐπίσημός τις καὶ εὐγενὴς γενεὰ ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Πίνδ.

Εὔξενος, ὁ, = Εὔξεινος, Πίνδ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, ἥγεμὼν ἐν Ἀσίᾳ, Ξεν. Ἑλ. δ', 2.

Εὐξίθεος, ὁ. Ἠλεῖός τις, ὁπαδὸς καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Εὐοδεύς, έως, ὁ. Ἐπώνυμ. ἥρως λοχαγοῦ, παρὰ Ξεν. Κύρ. Ἀνάβ. ζ', 4, 18. κατ' ἄλλους δὲ Ἐνοδίας ἢ Ἐνοπεύς

Εὐόδιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐλατρεύετο ὡς ἔφορος τῶν ὁδῶν. Φουρν.

Εὐόδωρος, ὁ· ἴδε Εὔδωρος.

Εὐπάγιον, τό. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπαρχίας Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ.

Εὐπαίδας, α, ὁ. Ἐπιδαύριός τις, Θουκ. δ', 119.

Εὐπάλαμος, ὁ. Τίς τοῦ Ματίωνος καὶ τῆς Ἀλκίππης πατὴρ τοῦ περιφήμου Δαιδάλου, εὑρετὴς τῆς ἀρμονίας. Ἀπολδ. γ', 15, 8.

Εὐπαλία, ἡ, = Εὐπάλιον, Στέφ. Βυζ.

Εὐπάλινος, ὁ. Τίς τοῦ Ναυστρόφου Μεγαρεὺς ἀρχιτέκτων, ὃ κατεσκεύασε ἐν μέγα ὄρυγμα ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ᾠχετεύετο ἐπὶ διάστημα ἑπτὰ σταδίων φερόμενον ἔως τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 3, 60.

Εὐπάλιον, τό. Πέλις τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ναυπάκτου, ἔχουτα ἐπὶ λιμένα Κρυῦραι καλούμενον, Θουκυδ. Στράβ. πρότερον ἐκαλεῖτο Εὐπόλιον, παρὰ Θουκ. γ', 96. — ὅθεν, Εὐπαλιεύς, ὁ κάτοικ.

Εὐπατόριον, τό, καὶ Εὐπατορία, ἡ. Πτολμ. α. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐκταῦθα ὁ Μιθριδάτης Εὐπάτωρ, ὅτε ἐπολέμει κατὰ τῶν Σκυθῶν, τανῦν Κοσλέβη. — 2) Πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὕστερον Μαγνόπολις κληθεῖσα, Στράβ.

Εὐπάτωρ, ορος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ περιφήμου Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου.

Εὐπείθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἰθάκῃ κατοίκων, πατὴρ τοῦ Ἀντινόου, Ὅμ. Ὀδ. Π. 362, 425.

Εὔπλοια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης θεωρουμένης ὡς Θαλασσίου θεᾶς, Παυσ. α', 1.

Εὐπολέμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μυρμιδόνος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Αἰθαλίδην. Ὁμῳ. Ἀργ. 131.

Εὐπόλεμος, ὁ. Ἀρσεικ. κύρ. ὄνομα, παρὰ Πλάτ. Κρατ. σελ. 394

Εὐπόλιον, τό, ἴδε, Εὐπάλιον.

Εὔπολις, ιδος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀριστοφ. Νεφ. 547.

Εὐπόμπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 261.

Εὐπορία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Πτολ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Εὐπορεύς, ἔως, ὁ κάτοικ.

Εὐπυρίδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. Ἡσιόδ. — ὅθεν, Εὐπυρίδης, ὁ κάτοικ.

Εὐριπίδειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Εὐριπίδου ἢ εἰς τὸν Εὐριπίδην ἀνήκων, καὶ τὸ Εὐριπίδειον, ἤτοι τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου, Πλάτ. Δουκ.

Εὐριπίδης, ου, ὁ (——υ— ἐκ τοῦ Εὔριπος). Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κλειοβούλης, Τηλ. μνθ' 14. — 2) Εἷς τῶν πρώτων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, γεννηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος, τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 75. Ὀλυμπ. 479 πρὸ Χρ. τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐνικήθησαν διὰ θαλάσσης οἱ Πέρσαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν ῥητορείαν ὑπὸ τοῦ Πρωδίκου καὶ τὴν φιλοσοφίαν ὑπὸ τοῦ Ἀναξαγόρα, ὕστερον δὲ ἀφοσιωθεὶς εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν, ἤρχισεν εἰς ἡλικίαν ἤδη δεκαοκτὼ χρόνων νὰ ἀμιλλᾶται μετὰ τοῦ περιφήμου Σοφοκλέους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον, εἰς τοῦ ὁποίου μόνου τὰς δραματικὰς παρισταστεις ἤρχετο ἀδιαλείπτως καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ Σωκράτης· αἱ τραγῳδίαι τοῦ Εὐριπίδου περιεῖχον πολλὰς φιλοσοφικὰς ἀληθείας καὶ ἀξιώματα ἠθικά, διὰ τῶν ὁποίων τούτων ἤθελεν ὁ μέγας οὗτος ποιητὴς νὰ καταστήσῃ τὴν θεατρικὴν σκηνὴν μᾶλλον σχολὴν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς εὐχύμου ἐκείνης ῥητορείας, ἥτις διαπρέπει πρὸ πάντων εἰς τὰ δράματά του. Περὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἔβλεπε πρὸς τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο μεγάλως, ἀπέθανεν ἐν τῇ αὐλῇ αὐτοῦ εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς οὗτος τῷ ἀνήγειρεν ἕνα μεγαλοπρεπῆ τάφον πλησίον τῆς μητροπόλεως τῶν Μακεδόνων. Ἀριστ. Πλάτ. ἐκ τῶν 7ῦ ἢ κατ' ἄλλους 9ε αὐτοῦ τραγῳδιῶν, ἐσώθησαν μόνον δεκαεπτά, καὶ τινα ὀλίγα λείψανα ἐκ τῶν ἄλλων, ὅσα ἠφανίσθησαν. — 3) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 500 ταλάντων διά τινα νόμον, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπρόβαλεν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 820.

Εὐριπίδιον, τό. Ὑποκορτ. τοῦ, Εὐριπίδης, Ἀριστοφ. Ἀχαρν.

Εὔριπος, ὁ. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν νῆσον Εὔβοιαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἦν τοσοῦτον στενὸν περὶ τὴν πόλιν Χαλκίδα, ὥστε ἐνταῦθα συνεῖχετο ἡ νῆσος ὑπὸ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηράν· περίεργον ὅμως ὑπάρχει ἄξιον προσοχῆς τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης διὰ τὴν ἐν αὐτῷ συμβαίνουσαν ἀλλεπαλλήλων παλιρρόιων τῶν ὑδάτων της· ταυτὸν στενὸν τῆς Εὐρίπου, Ὅμ. Τμ. Ἀπολ. 222. Ἡρόδ.

Εὐρυάδης, ου, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, Ὅμ. Ὀδ. Χ, 267.

Εὐρυάλη, ἡ. Μία τῶν Γοργόνων. Θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς. Ἡσιόδ. Θεογ. 276. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Ὠρίωνα, Ἀπολδ. α', 4, 3. Ἐρατοσθ. 32.

Εὐρυάλος, ὁ. Τίος τοῦ Μηκιστέως, εἷς τῶν περιφήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, συνεστράτευσε μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν. Ἀπολδ. γ', 7, 2. ἔτι δὲ καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολδ. α', 9, 16. Ἕτερος δὲ ἐστράτευσεν ὑπὸ τὸν Διομήδην εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὡς ἡγεμὼν τῶν Ἀργείων, ὁπου ἐφόνευσεν ἐν τῇ μάχῃ πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων, Ὅμρ. Ἰλ. Β, 565. Ζ, 20. — 2) Τίος τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως, Ἀπολδ. α', 8, 5. — 3) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ πατὴρ αὐτῆς Οἰνόμαος, Παυσ. ε', 21 — 4) Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων νεανιῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ἐσυγκρότησεν ὁ Ἀλκίνοος, ὅτε ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν νῆσον αὐτοῦ, Ὅμ. Ὀδυσ. Θ, 115. — 5) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἡσύχ.

Εὐρυάναξ, ακτος, ὁ. Τίος τοῦ Δωριέως, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς ἐν Σπάρτῃ καὶ στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν μετὰ τοῦ Παυσανίου εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ἡρόδ. 9, 10.

Εὐρυάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πακτωλοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τάνταλος ἐγέννησε τὸν Πέλοπα, Λυκόφρ. 52.

Εὐρυβάτης, ου, ὁ. Κήρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 184. Ὀδσ. Τ, 244. — 2) Ἕτερος κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐστάλη μετὰ τοῦ Ταλθυβίου διὰ νὰ λάβῃ τὴν Βρισηΐδα ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα, Ὅμρ. Ἰλ. Α, 320. — 3) = Ἐριβώτης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγινητῶν, ὅτε οὗτοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Σωφάνους τοῦ Δεκελέως, Ἡρόδ. 6, 92.

Εὐρυβώτης, ὁ. Τίος τοῦ Ἐνήμονος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι κατάγεται ἀπὸ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ, Ἀντ. Λιβ. 8. — 2) Κυβερνήτης τῶν νηῶν ἐκ Κερκύρας, παρὰ Θουκ. — 3) Ὄνομα προδότου τινὸς καὶ δόλιου ἀνδρός, ἀναφερομένου εἰς διάφορα τῶν ἀρχαίων συγγράμματα. Ἦν δὲ οὗτος, ὡς ὑπό τινων ἑρμηνεύεται, Ἐφέσιος τὸ γένος, διατρίβων πλησίον τοῦ βασιλέως Κροίσου, εἶτα φυγὼν ἔλθε πρὸς τὸν Κῦρον· ἀναφέρεται δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ μετ' ἄλλου τινὸς Φρυγὸς λεγομένου,

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν ὁποίων ἀμφοτέρων ἡ ἀποστία καὶ δολιότης ὑπῆρχεν ἐν παροιμίαις. Πλάτ. Πρωτ. 327. Δημ. Στεφ.

Εὐρυβία, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Τιτᾶνος Κρίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀστραῖον, Πάλαντα καὶ Πέρσην, Ἡσ. Θεογ. 375. Ἀπολλόδ. α', 2, 2. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πολύλαον, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 3) Μία τῶν γιγάντων καὶ ἀνδρειοτέρων Ἀμαζόνων, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 16.

Εὐρυβιάδης, ου, ὁ (-υυυ-). Σπαρτιάτης, Ἀρχιστράτηγος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν ἐν Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Θεμιστοκλῆς ἐβίασε νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ στενὸν μετὰ τοῦ στόλου, ὅτε ὁ Εὐρυβιάδης ἐσκόπευε νὰ βλάψῃ εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν βαρβάρων, Ἡρόδτ. 8, 2. Πλούτρ.

Εὐρύβιος, ὁ (-υυυ). Τὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 2) Τὸς τοῦ Εὐρυσθέως, ἀναταθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας πολεμῶν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. β', 8, 1.

Εὐρυβώτας, α, ὁ, Κρὴς, στρατηγὸς τῶν τοξοτῶν παρὰ τῷ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ, Ἀρριαν.

Εὐρυγάνεια, ἡ (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Ὑπέρφαντος, τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεται, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰδίπους μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἰσμήνην, Ἀντιγόνην, τὸν Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, Ἀπολλόδ. γ', 5, 8.

Εὐρυγύης, ὁ. Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ἀθήναις ἀγῶνες τινὲς πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀνδρόγεω, Ἡσύχ.

Εὐρυδάμας, αντος, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Φέρητης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Τὶς τοῦ Κτιμένου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 67. — 3) Εἷς τῶν ἐν Τροΐᾳ ἀρχαίων Ἡγεμόνων, πατὴρ τοῦ Ἄβαντος καὶ Πολυΐδου, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ γέροντα Ὀνειροπόλον, Ἰλ. Ε, 149. — 4) Εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 298. Χ, 283. — 5) Περίφημός τις ἀθλητὴς ἐκ Κυρήνης, θαυμαζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ Στωϊκὴν ἀπάθειαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 20.

Εὐρυδάμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διακτορίδου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου, Ἡρόδτ. 6, 71.

Εὐρυδίκεια, ἡ. ποιητρ. Ἀστὶ Εὐρυδίκη, Μοσχ. Ἐπ. Βί. 131.

Εὐρυδίκη, ἡ. Μία τῶν Δρυάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ περιφήμου Μουσικοῦ Ὀρφέως· διωκομένη ποτὲ ὑπὸ τοῦ Ἀρισταίου καὶ θέλουσα ν' ἀποφύγῃ αὐτόν, ἐπληγώθη τρέχουσα ὑπὸ φαρμακεροῦ ὄφεως καὶ ἀπέθανεν· ὁ ἀνὴρ αὐτῆς Ὀρφεὺς καταβὰς εἰς τὸν Ἅδην, ἐκίνησε διὰ τῆς μελῳδίας του τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ νὰ φέρῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον τὴν προφιλῆ του Εὐρυδίκην, ἐπὶ συμφωνίᾳ ὅμως τοῦ νὰ μὴ στραφῇ εἰς τὰ ὀπίσω νὰ ἰδῇ ἐὰν αὐτὴ τὸν ἀκολουθεῖ, ἀλλ' ὁ Ὀρφεὺς μὴ ὑπομείνας καὶ στραφεὶς διὰ νὰ ἰδῇ ἐὰν τῷ ὄντι τὸν ἠκολούθει, ἔχασεν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, Ἀπολλόδ. α', 3, 2. Ὀβιδ. μεταμορ. Χ. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κάλαϊν, Ἀπολλόδ. β', 1, 5. Ὑγῖν. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄδράστου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴλου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα, Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Λακεδαίμονος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκρισίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Δανάην μητέρα τοῦ Περσέως, Ἀπολλόδ. β', 2, 1. Παυσ. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Κλυμένου καὶ γυνὴ τοῦ Νέστορος, Ὅμ. Ὀδ. Γ, 452. — 6) Γυνὴ τοῦ Δυκούργου ἐκ Νεμέας καὶ μήτηρ τοῦ Ἀρχεμόρου, Ἀπολλόδ. γ', 6, 4 — 7) Γυνὴ τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, Σοφ. Ἀντιγ. 1194. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Ἄκτορος καὶ μήτηρ τῆς Πολυδώρας, Σχολ. Ἰλ, Β, 321. — 9) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύντα καὶ γυνὴ Φιλίππου τοῦ Ἀριδαίου ἀδελφοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου ἐξ ἄλλης μητρός· πολεμηθεῖσα μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Φιλίππου ὑπὸ τοῦ Πολυσπέρχοντος καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ νικηθεῖσα εἰς μίαν μάχην, ἐφονεύθη ἀπαυθρώπως, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 36. ἔνθα ἡμάρτηται γράφεται τοῦ Φιλίππου.

Εὐρύθλος, ὁ. Eurytalos, Λίβ. Φρούριον κείμενον ἐπὶ πέντε λόφου πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελοῦν ἓν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν, ταῦν Belvedere, Θουκ. ζ', 97. ἔνθα πρότερον τὸ Εὐρύηλον ἐγράφη. ἐν δὲ βιβ. ζ', 2 καὶ 43. ὁ Εὐρύλος.

Εὐρύθεμις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κλεοβοίας καὶ γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ Θεστίου, Ἀπολλόδ. α', 7, 10.

Εὐρυθόη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν τινὲς ἀναφέρουσιν ὡς γυναῖκα τοῦ Οἰνομάου καὶ μητέρα τῆς Ἱπποδαμείας, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Εὐρύκη, ἡ (ῠ) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Τελευταγόρου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Εὐρυκλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὤπος Πεισηνορίδου, τροφὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὴν ὁποίαν ὁ Πατὴρ αὐτοῦ Λαέρτης ἔτι παῖδα οὖσαν ἠγόρασεν, καὶ ἥτις μετὰ ταῦτα ἀνέθρεψεν τὸν Τηλέμαχον· αὕτη πρώτη ἔλωκεν εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀγγελίαν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Α, 429. Ψ, 1, 5, 177. 289.

Εὐρυκλῆς, ους, ὁ. Μάντις Ἀθηναῖος, ὃς τις ὡς ἐλέγετο, ἔφερεν ἐντὸς τοῦ σώματός του ἕνα δαίμονα, ὧν ἐγγαστρίμυθος, διὸ ἅπαντες οἱ τοιοῦτοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Εὐρυκλεῖς, Ἀριστοφ. Σφ. 1014. Πλάτ.

Εὐρυκρατίδης, αο, ὁ (ῐ). Τὸς τοῦ Ἀναξάνδρου καὶ πατὴρ τοῦ Λέοντος βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἀγείδων, Ἡρόδτ. 7, 204.

Εὐρυκράτης, εος, ὁ. Τὶς τοῦ Πολυδώρου, πατὴρ τοῦ Ἀναξάνδρου, βασιλεύς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀγίδος, Ἡρόδτ. 7, 204.

Εὐρυκύδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ποσειδὼν τὸν Ἔλελα, Παυσ. ε', 1.

Εὐρυλέων, οντος, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ὁ υἱὸς τοῦ Αἰνείου καὶ τῆς Ἐρευσύνης, ὃς τις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως συνήθ. Ἀσκάνιος λεγόμενος, Διον. Ἁλ. Ἀρχ. α', 65. — 2) Σπαρτιάτης, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἔφυγον μετὰ τοῦ Δωριέως εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ὅς τις μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἄλλων, ἐκυρίευσε τὴν Μινῴαν πόλιν τῶν Σελινουσίων. Ἡρόδτ. 5, 46.

Εὐρύλοχος, ὁ. Τὶς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Λύκιππης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5 — 2) Συγγενὴς τοῦ Ὀδυσσέως, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν Κτιμένην εἶχεν εἰς γυναῖκα, καὶ ὃς τις ἠκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας καὶ μετὰ ταῦτα κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ᾅδην. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 205. Λ, 23. τελευταῖον ἔγεινεν αἴτιος τοῦ νὰ σφάξωσιν οἱ λοιποὶ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως τὰς βοῦς τοῦ Ἡλίου ἐν Σικελίᾳ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἠφανίσθη μετ' αὐτῶν, Ὀδ. Μ, 339. — 3) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων πλησίον τῆς Ναυπάκτου. Θουκ — 4) Φιλόσοφος Σκεπτικὸς, μαθητὴς τοῦ Πύρρωνος. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, Δημ.

Εὐρύμαχος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὃς τις νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἐφονεύθη, Παυσ. ϛ', 21. — 2) Τὶς τοῦ Πολύβου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ὁ πλουσιώτερος καὶ ἐπιστημότερος τῶν λοιπῶν ἐν Ἰθάκῃ προύχόντων νέων, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ὅτε οὗτος ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ὀδ. Α, 399. Χ, 44. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀντήνορος, Παυσ. ι', 27. — 4) Τὶς τοῦ Λεοντιάδου, στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, ὃς τις εἰσβλήσας ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδα εἰς τὴν πόλιν τῶν Πλαταιῶν, ἐκυρίευσεν αὐτὰς, ἀλλὰ ληφθεὶς ἀπὸ τοὺς Πλαταιεῖς ἐφονεύθη, Θουκ. γ', 2. Ἡρόδτ.

Εὐρυμάδη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Γλαύκου βασιλέως τῆς Κορίνθου, μήτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, Ἀπολλόδ. α', 9, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, Ἀντ. Λιβ. 2.

Εὐρυμέδουσα, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ὑπηρετοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ναυσικάαν, Ὅμ. Ὀδ. Η, 8.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Καβείρας μιᾶς τῶν Νυμφῶν τῆς Θρᾴκης, διὸ καὶ εἰς τῶν Καβείρων ἐλέγετο. Νόνν. Διον. ιϑ', 21. — 2) Πατὴρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῶν Γιγάντων ἐν Ἠπείρῳ, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Ναυσίθοον, Ὅμ. Ὀδ. Η, 58. — 3) Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Πασιφάης, βασιλεύων ἐν τῇ Πάρῳ ὅτε ὁ Ἡρακλῆς διέβη ἐντεῦθεν, πλεων κατὰ τῶν Ἀμαζόνων· ἐπειδὴ δὲ οἱ παῖδες τοῦ Μίνωος ἐφόνευσαν δύω ἐκ τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν Εὐρυμέδοντα καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφούς, Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 4) Τὶς τοῦ Πτολεμαίου, ἡγεμὼν τοῦ Ἀγαμέμνονος, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 228. Παυσ. β', 16. — 5) Τὶς τοῦ Θουκλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας, ὕστερον δὲ πεμφθεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ἐναντίον τῶν Συρακουσίων, ἐφονεύθη μαχόμενος αὐτόθι πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, Θουκ. ζ', 52 — 6) Εὐρυμέδων, ὁ. Ποτομὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὃς τις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀσπένδου, ἐκβάλλει εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἀττελίας, ταῦν, Ἱερκον. Ἐνταῦθα ὁ Κίμων ἐνίκησε διὰ θαλάσσης τοὺς Πέρσας, Θουκ. α', 100.

Εὐρυμεναί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, ταῦν Ἀφέτζα, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 59. Στέφ. Βυζ.

Εὐρυμένης, ους, ὁ. Τὶς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, Ἀπολλόδ. α', 9, 9.

Εὐρυμήδης, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Εὐρύμου, Τηλέφος, Ὅμ. Ὀδ. Ι, 509.

Εὐρυνόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 906, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὰς τρεῖς Χαρίτας, Ἀπολλόδ. α', 3, 1. αὐτὴ λέγεται ἐπὶ ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῆς Θέτιδος τὸν Ἥφαιστον ὅτε ἀκρημνίσθη ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ· ἐν δὲ ταῖς τῶν Ἀρχαίων Θεογονίαις ἀναφέρεται ὅτι ἡ Εὐρυνόμη ἐβασίλευσεν εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ὠφίωνος πρὸ αὐτοῦ τοῦ Κρόνου, καὶ ὅτι στε ἐνίκησεν ὁ Κρόνος τὸν Ὠφίωνα, ἐρρίφθη αὕτη ὑπὸ τῆς Ῥέας εἰς τὸν Τάρταρον, Ἀπολ. Ῥοδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Α, 503. — 2) Γυνὴ τοῦ Δυκούργου ἐκ Θρᾴκης, Ἀπολλόδ. γ', 2, 9. — 3) Ταμίη ἡ Θαλαμηπόλος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 195. — 4) Γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ, μήτηρ τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους, Τγίν. μύ3, 69. — 5) Μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ποτὲ μὲν ἐκ τοῦ Διός, Ἀπολλόδ. γ', 12, 6.

Εὐρύνομος, ὁ (ῠ). Τίὸς τοῦ Αἰγυπτίου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ, Ὁμ. Ὀδ. Β, 22. 242. — 2) Εἷς τῶν κατηχθονίων Δαιμόνων, βασιλεύων τὰς ψυχὰς τῶν πονηρῶν ἐν τῷ Ταρτάρῳ, Παυσ. ί, 28 — 3) Εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρύαντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρῴθου, Ὀβιδ.

Εὐρυπτόλεμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πεισιμάκητος Ἀθηναῖος, συγγενὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὃς τις ἔπεισε μὲν εἰρήνην μετὰ τοῦ Φαρναβάζου σατράπου τῆς Περσίας, εἶτα ὑπερασπίσθη μετὰ τοῦ Ἀξιόχου ἐν Ἀθήναις τοὺς δέκα στρατηγούς, οἵτινες ἐτελεύτησαν ὡς ὑπεύθυνοι θανάτου, διότι δὲν ἔσωσαν τοὺς ἐν Ἀργινούσαις πεσόντας ναυτικούς, Ξεν. Ἑλλ. α, 4, 19.

Εὐρυπύλη, ἡ, (ῠ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ἀρχεδίκου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐνδυμίωνος μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἦλιν. Κέν. 15.

Εὐρύπυλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐαίμονος καὶ τῆς Ἵππης, ἡγεμὼν τοῦ Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν ὕστερον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα, Ὁμ. Ἰλ. Β, 736. ἐντεῦθεν ἔσωσε μεγάλην ἀνδρείαν φονεύσας πολλοὺς τῶν Τρώων, Ἰλ. Ε, 76 Ζ, 36. Ἀπολλόδ. γ', 10, 8. παρὰ Περσίῳ καὶ τοῖς ὕστερον ἀναφέρεται ὁ Εὐρύπυλος οὗτος ὅτι ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῆς Κυρήνης, ἐλθὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λιβύην, Πινδ. Πυθ. 4, 57. Καλλιμ. Τμ. Ἀπολλ. 92. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυπαλαίας, βασιλεὺς τῶν Μερόπων ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα του Χαλκιόπην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν, Ἀπολλόδ. β', 7, 1. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐβοίης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου, Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 4) Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, υἱὸς τοῦ Τημένου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγελάου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν ἴδιον πατέρα του, Ἀπολλόδ. β', 8, 5. - 5) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθεμίδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, Ἀπολλόδ. α, 8, 1. — 6) Τίὸς τοῦ Τηλέφου καὶ τῆς Ἀστυόχης ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, Ἡγεμὼν τῶν Μυσῶν παρὰ τὸν Κάϊκον ποταμόν, εἷς τῶν Ἀνδρειοτέρων πολεμιστῶν τῆς Τροίας, ὃς τις λέγεται ὅτι ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου, παρακινηθεὶς ὑπὸ τῶν δώρων τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἔστειλεν εἰς τὴν μητέρα του Ἀστυόχην· ἐν μιᾷ μάχῃ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου, Ὁμ. Ὀδ. Λ, 520. Παυσ. η' — 7) Τίὸς τοῦ Δεξαμενοῦ βασιλέως τῆς Ὀλένου ἐν Αἰτωλίᾳ, ὃς τις λέγεται ὅτι ἐσωκάθευσε τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τῆς Τροίας πόλεμον ἐπὶ Λαομέδοντος, Παυσ. ζ', 19.

Εὐρυπωντίδαι, οἱ. Οὗτως ἐκαλεῖτο ἐν Σπάρτῃ μία τῶν Ἐπισήμων γενεῶν, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Εὐρυπώντος ἐγγόνου τοῦ Προκλέους ἀρχαίου βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος, Παυσ. γ', 7, 1. Πλουτ. Λυσ. 24. παρὰ Πλουτ. ρ. ὑρίγνται τ. μαρτμ. Εὐρυτιωντίδαι καὶ Εὐρυτιωνίδαι, παρβλ. Valck. Θεοκρ. σημ. 267.

Εὐρυπών, ωντος, ὁ, Ἰωνικ. Εὐρυπῶν. Τίὸς τοῦ Σθένελου, ἔκγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατηγοντο οἱ λεγόμενοι Εὐρυπωντίδαι, μία τῶν Εὐγενεστέρων ἐν Σπάρτῃ οἰκιῶν, Ἡροδτ. 8, 131. παρ' ἄλλοις Ἱστοριογρφ. εὑρηται ἡμαρτ. Εὐρυτίων γραφόμεν.

Εὐρυσάκης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰακιδου Τελαμωνίου καὶ τῆς Τευμησσης, βασιλεύσας εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ὅπου ὕστερον ἔλαβεν θεῖας τιμὰς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ ἐν Ἀττικῇ ὑπὸ τῶν Αἰγηίων· ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Φυλαῖος παρεχώρησε τὴν ἀρχὴν τῆς νήσου Σαλαμῖνος εἰς τοὺς Ἀθηναίους, Σοφ. Αἴ. Μαστ. 390. Παυσ. ά, 35.

Εὐρυσθένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργίας, ἀδελφὸς τοῦ Προκλέους, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεύσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐκυρίευσαν ὅτε εἰσέβαλον μὲ τοὺς λοιποὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον, Ἡροδτ. 6, 52. Ἀπολλόδ. β', 8, 6. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ μιᾶς Δαναΐδος, Τγίν.

Εὐρυσθεύς, έως, Ἰωνικ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σθενέλου καὶ τῆς Νικίππης θυγατρὸς τοῦ Πέλοπος καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως, βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ· γεννηθεὶς πρὸ τοῦ Ἡρακλέους μόνος τιμᾷ, ἔπρεπε κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῶν θεῶν νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ὅλους τοὺς ἄλλους ὅσοι κατήγοντο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Περτέως, ἐξ οὗ καὶ ἀπέταξεν εἰς τὸν Ἡρακλέα νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς δώδεκα περίφημα ἄθλα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἔμελλεν οὗτος νὰ μένῃ τοῦ λοιποῦ πάντῃ ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ὑποταγὴν πρὸς τὸν Εὐρυσθέα· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους θέλων ὁ Εὐρυσθεὺς νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Ἥρωος τούτου, κατεδίωκεν αὐτοὺς παντοχοῦ, οἵτινες τελευταίως καταφυγόντες πρὸς τὸν Θησέα βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, ἐζήτουν τὴν βοήθειάν του· ἐντεῦθεν πολεμῶν ὁ Εὐρυσθεὺς μετὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ νικηθεὶς, ἐφονεύθη ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱούς του, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639. Ἀπολλόδ. β', 8, 1. Στράβ. ιγ'.

Εὐρύστερνον, τό. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἐν Ἀχαΐᾳ ἀρχαιότατός τις ναὸς τῆς Γῆς, Παυσ. ζ', 20.

Εὐρυτᾶνες, οἱ. Ἔνικ. Εὐρυτάν, ᾶνος. Ἰσχυρός τις καὶ ἄγριος λαὸς ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας, κατοικῶν ἀριστερῶς τῆς Ναυπάκτου, ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς γέρων ἤδη ὡς ἐτελεύτησε, Θουκ. γ', 94. Στράβ.

Εὐρυτάνεις, εία, ειον. Τοῦ Εὐρύτου ἢ εἰς τὸν Εὐρυτον ἀνήκων, ἡ πόλις Εὐρυτεία = Οἰχαλία, Σοφ. Τρηχ 260. ἴδε Εὐρυτος, ἀριθμ. 4.

Εὐρυτέλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λεύκιππον, Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Εὐρύτη, ἡ (ῠ). Θυγάτηρ τοῦ Ἱππομέδοντος καὶ γυνὴ τοῦ Πορθάονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγεννησε τοὺς Ἄγριον, Μέλανα, Ἀλκάθοον, Λευκοπέα καὶ Οἰνέα, Ἀπολλόδ. α, 7, 10.

Εὐρυτίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Εὐρύτου, ὁ Ἶφιτος, Ὁμ. Ὀδ Φ, 14.

Εὐρυτίων, ωνος, ὁ (ῐ) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις εὐρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου καὶ θέλων ὑπὸ μέθης ν' ἁτιμάσῃ τὴν νύμφην αὐτοῦ, κατετραυματίσθη ὑπὸ τῶν Λαπίθων, Ὁμ. Ὀδ. Φ, 285. ὕστερον δὲ εὑρὼν αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ὠλενον ἐν Ἀχαΐᾳ, τὸν ἐφόνευσε ἀπαλλάξας τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δεξαμενοῦ, τὴν ὁποίαν βιαίως ἤθελε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἐρυθείας, ὃς τις ποιμαίνων τὰς βοῦς τοῦ πανδέρου του Γηρύονος, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἦλθε ν' ἁρπάσῃ αὐτάς. Ἀπολλόδ. β', 5, 10. Ἡσ. Θεογ. 293. — 3) Τίὸς τοῦ Ἴφου καὶ τῆς Δημανάσσης, ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, Ἀπολλόδ. α, 8, 2. ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιγόνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πηλεύς, ὅτε φονεύσας τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ, κατέφυγεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Φθίαν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου, ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ του Πηλέως, Ἀπολλόδ. γ', 13, 1. ἴδε δὲ Εὐρυτος, παρὰ Λυκοφρ. 175. — 4) Ἔκγονος τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Προκλέους, Πλουτ. Λυκ ὀρθοτρ. μόνοι Εὐρυπῶν, ὅπερ ὄρα.

Εὐρύτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σπάρτωνος καὶ πατὴρ τῆς Γαλαθείας, Ἀντ. Λιβ. 17.

Εὔρυτος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον Διόνυσος ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ μὲ τὸν Θυρτόν, Ἀπολλόδ. ά, 6, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀντιανείρας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ἀπολλόδ. ά, 9, 16. καὶ Ἔρυτος κατ' ἐποκοπ παρὰ τοῖς ποιηταῖς, Πίνδ. Πύθ. 4, 319. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 51. — 3) Τίὸς τοῦ Ἄκτορος καὶ τῆς Μελανίππης, ἀδελφὸς τοῦ Κτεάτου καὶ πατὴρ τοῦ Θάλπιος ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Αὐγείου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ὁμ. Ἰλ. Β, 621. Ἀπολλόδ. β', 7, 2. κατὰ δὲ Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. ὑπῆρξεν οὗτος ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς τὸν τοῦ Ὁμήρου διήγησιν. — 4) Τίὸς τοῦ Μελανέως καὶ τῆς Στρατονίκης, βασιλεὺς τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ ἢ κατ' Ὁμ. ἐν Θετταλίᾳ, πατὴρ τῆς ὡραίας Ἰόλης καὶ τοῦ Ἴφιτου, περίφημος εἰς τὴν τοξευτικὴν τέχνην εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδαξε καὶ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα, ἀλλ' εἰς τὸν ὁποῖον μὴ θελήσας νὰ δώσῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Ἰόλην, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. β', 4, 8 καὶ Ὁμ. δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς συμπλοκὴν περὶ τῆς τέχνης τοῦ τοξεύειν, Ὀδ. Θ, 220. — 5) Τίὸς τοῦ Ἱπποσθοντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. — 6) Σπαρτιάτης, εἷς ἐκ τῶν τριακοσίων μετὰ τοῦ Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις πολεμησάντων, ὅστις μόνος μετὰ τοῦ Ἀριστοδήμου διασωθείς, καὶ ὢν βεβλαμμένος τοὺς ὀφθαλμούς, μὴ θελήσας νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην, ἐφονεύθη μεταξὺ τοῦ διαβαίνοντος πλήθους τῶν Περσῶν καὶ ἐφονεύθη, Ἡροδτ. 7, 229. ὅθεν Ἐπίθ. Εὐρύτειος, εία, ειον, τοῦ Εὐρύτου.

Εὐρυφάεσσα, ἡ. Ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ἰαπίονος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἤλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ, Ὁμ. Ὑμν. λά, 4—6.

Εὐρυφάων, ωντος, ὁ, Δωρικ. Εὐρυπάων, υἱὸς τοῦ Προκλέους, καὶ Ἡρόδτ. 8, 131, ἴδε Εὐρυπῶν.

Εὐρύωψ, οπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Τερψικράτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Εὔρωμος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Γρίου ὄρους καὶ Εὐρωπὸς παρ' Ἡροδτ. — ὄθεν, Εὐρωμεύς, έως, ὁ κατοικ. Πολύβ. Στράβ.

Εὐρώπα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Εὐρώπη.

Εὐρωπαῖος, εία, αῖον. Τῆς Εὐρώπης, ἡ ἐκ τῆς Εὐρώπης ὤν, Στράβ.

Εὐρωπάεια, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Εὐρώπη, Μοσχ. Εἰδ. β', 7.

Εὐρωπαῖος, εία, εῖον, Ἰωνικ. Εὐρωπηΐος. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων, Ἡροδτ. 7, 74. — Οὗτ. Ὁ κάτοικος τῆς Εὐρώπης.

Εὐρώπη, ἡ, ποιητικ. Εὐρώπεια. Θυγάτηρ τοῦ Πλειονοῦς καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 357. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος, Ὁμ. Ἰλ. Ξ. 321. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, Ἀπολλόδ. γ', 1, 1, Λουκ. τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς ταῦρον, ἥρπασεν αὐτὴν καὶ τὴν ὤφερεν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ὅπου ὑπανδρευθεῖσα ὕστερον μετὰ τοῦ αὐ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τόθι βασιλέως Ἀστερίωνος, ἐγέννησε τὸν Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ Ῥαδάμανθυν. Ἡροδ. 1, 173. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν οὗτοι υἱοὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀστερίωνος, Ἀπολόδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Τιτυοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Εὔφημον, Πίνδ. Πύθ. 4, 46.

Εὐρώπη, ἡ, **Europa.** Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἠπείρων τοῦ παλαιοῦ Κόσμου, περὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαιότεροι συγγραφεῖς τῶν Ἑλλήνων ἐμυθικὰς μόνον γνώσεις εἶχον· πρῶτον εὑρηται παρ' Ὁμ. Ἴλ. Ν, 685, ἔνθα ὁ ποιητὴς καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κύρωπη μόνην τὴν ἀρετὴν Ἑλλάδα· κατ' ὀλίγον ἄρχισαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες νὰ λαμβάνωσι γνώσεις τινὰς τοῦ σχήματος καὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ μέρους τούτου τοῦ Κόσμου. Πρῶτοι δὲ οἱ Φοίνικες περιέπλευσαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, φθάσαντες ἕως τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης, παρ' ὧν ὅμως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μάθωσι τίποτε περὶ αὐτῆς διὰ τὸν ἰδιοτελῆ τῆς ἐμπορίας αὐτῶν σκοπὸν καὶ κέρδος. Κατὰ Ἡρόδοτον ἡ ἔκτασις τῆς Εὐρώπης ὑπερβαίνει ἐκείνην τῶν δύω λοιπῶν μεγάλων μερῶν τοῦ Κόσμου ὁμοῦ λαμβανομένων, ὅστις ὁρίζει αὐτὴν μεσημβρινῶς μὲν διὰ τῆς Μαιωτικῆς Θαλάσσης, ὑπὸ τῆς ὁποίας χωρίζετο ἀπὸ τῆς Λιβύας, διὰ τοῦ Ἄραξου καὶ Φάσιδος ποταμῶν καὶ διὰ τῆς Κασπίας Θαλάσσης, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἀσίας, ἀνατολικῶς δέ τε ὡς σύνορον αὐτὴν τὸν Τάναϊν ποταμὸν, τὰ δὲ πρὸς ἄρκτον συνεχῆ ἦταν πάντη ἄγνωστα εἰς αὐτόν· ἐκ δὲ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιεχομένων μερῶν τὰ πλεῖστα ἀκριβῶς ἐγνωσμένα εἰς τοὺς ἀρχαίους τοὺτον ἱστορικοὺς ἦσαν, ἡ Θρᾴκη, ἡ Ἑλλὰς, αἱ περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον χῶραι, τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, ἡ Ἀδριατικὴ Θαλασσα, ἡ χώρα τῶν Ἐνετῶν καὶ Τυῤῥηνῶν, τὰ παράλια τῆς Ἰβηρίας ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἐπέκεινα τὰ Γάδειρα καὶ ἡ Ταρτησσός· μετὰ τὸν Ἡροδ. ὁ Ἀριστοτέλης εἶχεν ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τῶν ἔνδον αὐτῆς διαφόρων χωρῶν. Ἀλλ' αἱ κατακτήσεις τὰς ὁποίας ὕστερον ἔκαμον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐχρηγόρησαν ἀσφαλεστέρας καὶ ἀκριβεστέρας γνώσεις εἰς τὸν Στράβωνα καὶ Πτολεμαῖον, οἵτινες μᾶς δίδουσιν ἱκανὰς πληροφορίας περὶ τῆς τότε καταστάσεως τῶν διαφόρων ἐν τῇ μεσαίᾳ Εὐρώπῃ κατοικούντων λαῶν καὶ τῶν πόλεων αὐτῶν, ἐκτὸς τῶν Ἀρκτικῶν τῆς Εὐρώπης μερῶν τὰ ὁποῖα ἔμενον ἐσαεὶ ἄγνωστα, ἔνθα καὶ αὐτὴ ἡ Σουηδία ὑπελαμβάνετο ὡς μία μεγάλη Νῆσος. Ἤδη καὶ τὰ σύνορα αὐτὴς ἔλαβον κάποιον ἀκριβέστερον προσδιορισμόν, ἐνταῦθα μὲν κατελίας ὁ Τάναϊς ποταμὸς, ἡ Μαιωτὶς λίμνη, ὁ Εὔξεινος Πόντος, ὁ Ἑλλήσποντος καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, πρὸς μεσημβρίαν ἡ Μεσόγειος Θάλασσα, πρὸς δυσμὰς ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ ἀρκτικὸς ἢ Ὑπερβόρειος Ὠκεανός· εἰς ἓν ὅλῳ τῷ παρ' αὐτοῖς Εὐρώπῃ περιεχόμενοι χῶραι ἦσαν, ἡ Ἱσπανία, ἡ Γερμανία, ἡ Ῥαιτία, ἡ Οὐινδελικία, τὸ Νωρικὸν, ἡ Παννονία, ἡ Δακία, ἡ Ἰλλυρία, ἡ Σαρματία, ἡ Ταυρικὴ Χερσόνησος, ἡ Εὐρωπαϊκὴ Σκυθία, ἡ Μοισία, ἡ Θρᾴκη, ἡ Μακεδονία, ἡ Ἤπειρος, ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ Πελοπόννησος, αἱ δὲ περὶ αὐτὴν Νῆσοι ἦσαν, ἡ Ἱρλανδία, Ἰβερνία, ἡ Θούλη, ἡ Σκανδιναυία, ἡ Σαρδὼ, ἡ Κύρνος, ἡ Κρήτη, ἡ Εὔβοια καὶ αἱ Κυκλάδες. Οἱ ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κατοικοι τῆς Εὐρώπης ὑπῆρχον Λαοὶ τῆς Ἀρκτικῆς Ἀσίας, οἵτινες ἦλθον ἀνέκαθεν καὶ κατώκησαν μέρος ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης καὶ μέρος ἐπὶ τῆς Θρᾳκίου, πιθανότ. δὲ φαίνεται ὅτι κατωκήθη πρῶτον τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, ἀλλ' ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τούτου τοῦ μέρους. Πρὸ τῆς μεταβάσεως ἔτι τῶν Πελασγῶν εἰσέβαλεν ἐκ τῆς Ἀρκτῴας Ἀσίας ἐν πλήθος ἀγρίων λαῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατοικήσαντες περὶ τὰ μεσημβρινώτατα αὐτῆς μέρη, ἐνῶ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Λέλεγες, Κουρῆτες Καύκωνες κ. τ. τ. ἐν ἄλλο πλῆθος ἀγρίων λαῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῆς Ἀσίας εἰσέβαλον διὰ τῆς Θρᾴκης, ἐφθασεν ἕως τὰ μέρη τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας ἀποκατασταθέν ἐνταῦθα, ἀπ' ὅπου ἀκολούθως μετέβη καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἱσπανίας. Τὸ ὄνομα Εὐρώπη ἐδόθη εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς γῆς κατά τινας μὲν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος, τὴν ὁποίαν ἥρπασε ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Φοινίκης, ἔφερεν εἰς τὴν Κρήτην, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τὸ λευκὸν καὶ ξανθὸν χρῶμα τοῦ σώματος τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων, καὶ κατ' ἄλλους ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως Εὐρώπου καλουμένου. Στράβ. Πτολ. Πομπ. Μελ. Πλιν.

Εὐρώπιος, ἴα, ιον. Τῆς Εὐρώπης ἢ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀνήκων.

Εὐρωπίς, ίδος, ἡ· Βιαίτρ. Ἐπιλτ. τύπ. τοῦ Εὐρώπιος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρωπός καὶ Εὔρωπος, ἡ, Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἐπαρχίας Ἠμαθίας, Θουκ. β', 100. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Κομμαγηνῇ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ταυτὸν Νεσίμ. Λουκ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις μεγάλη τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἐλλιμένα τῆς Μεσοποταμίας ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, ἐλλιμένα ἔχουσα τῆς Δούρας, Πολύβ. — 4) Πόλις τῆς Ῥαγαίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Μηδίᾳ, πρότερον Ῥάγαια καλουμένη, ὕστερον δὲ καὶ Ἀρσακία, Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Καρίας, ἄλλως Εὐρωμαὶ λεγομένη, Ἡροδότ. 8, 132. ὅθεν, Εὐρωμεύς, ἕως, ὁ κάτοικ.

Εὔρωπος, ὁ, Τίὸς τοῦ Μακεδόνος καὶ τῆς Ὀριθυίας θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Εὔρωπος, Στέφ. Βυζ.

Εὐρώτας, α, ὁ, Τίὸς τοῦ Μύλητος βασιλέως τῆς Λακωνίας καὶ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, ὃς τὸς λοβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδίκην ἐγέννησε τὴν Σπάρτην, τὴν ὁποίαν ὑπανδρεύθη ὁ Λακεδαίμων, ἀπὸ τούτου λέγεται ἔτι ὠνομάσθη καὶ ὁ διὰ τῆς Λακωνίας ῥέων ποταμὸς Εὐρώτας, Ἀπολόδ. γ', 10, 3 Παυσ. γ', 1.

Εὐρώτας, α, ὁ, Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Πελοποννήσου, ὃς τις ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς χώρας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθίου εἰς τὸν Λακωνικὸν Κόλπον· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Σπάρτη, τανῦν Ἐκτιλοποτάμου. Πίνδ. Θεογν. 765. Θουκ. β', 139. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν, παρ' Ὁμήρ. καλεῖται Τιταρήσιος, Εὐριπ. Ἀνδρ 802. Στράβ.

Εὐρωτῶ, οὖς, ἡ, Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Ἀπολόδ. β', 1, 4.

Εὐσέβεια, ἡ, Ἡ πρὸς τῷ Ταύρῳ = Τύανα, τὰ, ὅπερ ὄρα. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, Στράβ. — 2) = τὰ Μάζακα, Πόλις τῆς Καππαδοκίας, ὄρα Μάζακα, Στράβ.

Εὐσέβιος, ὁ, Καισαρεὺς Χριστιανὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, καὶ συγγράψας διάφορα ἱστορικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία· ὧν τινὰ ἄλλως καὶ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου ἐπωνομάζετο.

Εὐσείρης, ὁ Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιδάμας, πατὴρ τοῦ Θηρᾴμβου, Ἀντ. Λιβ. 22.

Εὐσήνη, ἡ, Πόλις τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Θαλάσσης, Ἀρρίαν.

Εὐσθένης, ους, ὁ, Σοφιστὴς τις παρὰ Θεοκρ. Ἐπ.

Εὐστάθιος, ὁ, Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν περὶ τὴν δωδεκάτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συγγράψας παρεκβολὰς εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν τοῦ Ὁμήρου, περιεχούσας μεγάλην πολυμάθειαν καὶ ἄφθονον ὕλην πρὸς μελέτην τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων — 2) Εὐστάθιος Ἀντιοχεὺς, Ἐπίσκοπος, τοῦ ὁποίου σώζονται ὁμιλίαι τινὲς Ἐκκλησιαστικαί.

Εὔστροφος, ὁ, Ἀργεῖος, σταλεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρεσβεὺς εἰς τὴν Λακεδαίμονα, Θουκ.

Εὔσωρος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡγεμόνος τῆς Θρᾴκης, Ὁμ. Ἴλ. Σ. 8. — 2) Πατὴρ τῆς Αἰγίνης, γυναικὸς, τοῦ Λύκου καὶ μητρὸς τοῦ Κυζίκου, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 959.

Εὐταία, ἡ, Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Μαντινείας. Ξενοφ. Στέφ. Βυζ. ὅθεν Εὐταιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Εὐτέρπη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θεογ. 77. ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ τὸν Ῥῆσον, Ἀπολόδ. α', 3, 4.

Εὐτρήσιοι, οἱ, Κάτοικοι μέρους τινὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ, διῃρημένοι εἰς πολλὰ χωρία, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1, 29. Παυσ. η', 27.

Εὐτρήσιον, τὸ, Κώμη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Εὐτρησις, ιος, ἡ, Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη πλησίον τῶν Θεσπιῶν, Ὁμ. Ἴλ. Β, 502. Στράβ. ὅθεν, Εὐτρησίτης, ου, (ι) ὁ Κάτοικ. — 2) Εὐτρησίτης, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ μαντεῖον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ Εὐτρήσει κώμη τῆς Βοιωτίας, Στέφ. Βυζ.

Εὐτύχης, ους, ὁ, (υ). Τίὸς τοῦ Ἱπποκόοντος, Ἀπολόδ. γ', 1, 2.

Εὐτυχίδας, α, ὁ, Σταδιοδρόμος τις παρὰ Λουκ. Ἐπιτρ.

Εὐτυχίδης, ου, ὁ, (ι) Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς, μαθητὴς τοῦ Λυσίππου, Παυσ.

Εὐτυχὶς, ίδος, ἡ, Ὅμοιμ. Κύρ. Γυναικὸς, παρὰ Θεοκρ.

Εὐφαμίδας, ου, ὁ, (ι). Στρατηγός τις τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. β', 23.

Εὔφαμος, Δωρ. ἀντὶ Εὔφημος.

Εὐφάνης, ους, ὁ, (ᾰ). Ἀθηναῖος, προπάτωρ τοῦ Τιμοστράτου, Πίνδ. Νεμ. 4, 89.

Εὐφημίδης, ου, ὁ, Τίὸς τοῦ Εὐφήμου, Ἡροδότ. 4, 150.

Εὔφημος, ὁ, Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ παρασιτίζειν καὶ κολακεύειν, Σφηκ. 619.

Εὔφημος, ὁ, Δωρ. Εὔφαμος, Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Δωρίδος, γεννηθεὶς πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, βασιλεύσας ὕστερον εἰς τὴν περὶ τὸ Ταίναρον χώραν, ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀλκμήνην θυγατέρα τοῦ Λαονόμου· ἦν δὲ οὗτος εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅσοι ἔπλευσαν μὲ τὸν Ἰάσονα εἰς τὴν Κολχίδα, μυθολογούμενος ὅτι ἠδύνατο νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς Θαλάσσης ὡς καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ξηρᾶς· ἀπ' αὐτοῦ κατήγετο ὁ Βάττος ὃς τις ὕστερον ἔκτισε τὴν ἐν Λιβύῃ πόλιν Κυρήνην. Πίνδ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 179. — 2) Τίὸς τοῦ Τροιζήνου, σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῶν Κεφαλλήνων, Ὁμ. Ἴλ. Β, 846. — 3) Πρίαμος τῶν Ἀθηναίων σταλεὶς πρὸς τοὺς Συρακουσίους, Θουκ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Εὐρήτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Ἐφύρης ἐν Ἠλείδι τῆς Πελοποννήσου, Ὁμ. Ἰλ. Ο, 532.

Εὐφίλητος, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Θουκ.

Εὔφορβος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πανθόου, εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ ταχυτέρων Τρώων, πληγωσας τὸν Πάτροκλον ἐν τῇ μάχῃ καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, Ὁμ. Ἰλ. Π, 806. ὁ Πυθαγόρας ἐδόξαζεν ὅτι ἔζησε ποτὲ ἐν τούτῳ τῷ Ἐφόρβῳ, ἀφ' οὗ καὶ Ἔφορβις ἐκαλεῖτο, Λουκ. Ἀλεκτ. 4. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἐρετριέων, ὅστις παρέδωκεν εἰς τοὺς Πέρσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα, Ἡροδτ. 6, 101.

Εὐφορίδης, ου, ὁ (ι) Ἀνθρακοπώλης τις ἐξ Ἀχαρνῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστφ. Ἀχ. 812.

Εὐφορίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον αὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἑλένης ἐπὶ τῶν νήσων τῶν Μακάρων, εἰς ἃς ἀφ' ὡραίος καὶ ἔχων πτερὰ ἐπὶ τοῦ σώματός του ὡς ἐπλάττετο, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἀθανάτωσεν ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ, μὴ δυνηθεὶς νὰ τὸν καταπείσῃ εἰς τἆλλα ἀρέσκοντα, Πτολ. Ἡφαιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Αἰσχύλου, Ἀθηναῖος, Ἡροδτ. — 3) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ γράψας ἐπικὸν ποίημα πλῆρες μυθικῶν διηγήσεων. Δουκ.

Εὐφράνωρ, ορος, ὁ (ᾰ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς καὶ ζωγράφος, σύγχρονος τοῦ Πραξιτέλους, Πλουτ.

Εὐφράτας, α, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, Ξενφ. Κυρ.

Εὐφράτης, ου, ὁ. Ἰων. Εὐφρήτης. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας, ῥέων διὰ τῆς Δυτικῆς Ἀσίας καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Τίγριδος τὴν μεταξὺ αὐτῶν χώραν Μεσοποταμίαν λεγομένην· αἱ πηγαὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Στράβ. ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς σειρᾶς τοῦ ὄρους Ταύρου· πλημμυρῶν δὲ ἐν καιρῷ θέρους ἐπροξένει μεγάλην εὐφορίαν εἰς ὅλας τὰς περὶ αὐτὸν χώρας καὶ πολλαὶ πλευσταὶ διώρυχες αὐτοῦ ἦσαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Βαβυλωνίας καὶ Μεσοποταμίας. Ἐνούμενος δὲ μὲ τὸν Τίγριν ποταμόν, ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον, τανῦν Εὐφράτης, βχρ. Βαρβαρικὴ Φορὰτ ἢ Φράτ. Ἡροδτ. 1, 180. Ξενφ. Κυρ. παιδ. ά, 4. Στράβ. Πτολ.

Εὐφρόσυνος, ὁ. Εἷς τῶν πλευσίων Ἀθηναίων ἐκ τοῦ Σουνίου τῆς Ἀττικῆς, Πλάτ.

Εὐφροσύνη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, μία τῶν τριῶν Χαρίτων, Ἡσ. Θεογ. 909. Ἀπολλόδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἔρεβους καὶ τῆς Νυκτός, Ὑγῖν.

Εὔφρων, ονος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Σικυῶνος, ὅστις εἰκοσιὰδη τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν τῆς πόλεως ταύτης ἐπὶ τῶν χρόνων του στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, Ξενφ. Ἑλλ. Ἑλ. ζ', 1.

Εὐχαρίδης, ου, (-υυ-). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς κοινῆς τάξεως, Ἀριστφ. Σφ. 700.

Εὔχειρος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς Κορίνθιος, μαθητὴς τοῦ Συάδρα, Παυσ.

Εὐχήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πολυείδου καὶ ἐγγονὸς τοῦ Κοιράνου, ἡγεμὼν Κορινθίων, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν παλιορλίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, φονευθὴν ὑπὸ τοῦ Πάριδος, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 663—672. Κατὰ δὲ Παυσ. ἦν υἱὸς τοῦ Ποίρανου καὶ ἔγγονος τοῦ Πολυείδου ἐκ Μεγάρων. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππολούσης, Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Εὐωνυμία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, κείμενα εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλὴν ὄπου, Εὐωνυμεύς, έως, ὁ κάτοικος Στεφ. Βυζ. Ἀναγρ.

Εὐώνυμος, ἡ. = Εὐωνυμία, Στεφ. Βυζ. — 2) — ἡ Μία τῶν Λιπάρων νήσων ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὴν ὁποίαν ὁ Διοδ. Σικ. καὶ Πομπ. Μέλ. καλοῦσιν Ὀστεώδη, ἤτις ἡ μικροτέρα τῶν ἄλλων, τανῦν Lisca Bianca, Στράβ.

Εὐώνυμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος Εὐωνυμία, Στεφ. Βυζ.

Εὐώπις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Τροιζήνος, ἥτις ἐραστὴ εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς ἀδελφὸν καὶ αἰσχυνομένη τὸν πατέρα της μετὰ τὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ἀνακάλυψιν τοῦ βδελυροῦ πάθους της, ἐθανατώθη ἰδιοχείρως, Παρθ. Ἐρωτ. 31.

Εὔφαμος, ὁ. Ἀθλητὴς ἐξ Ὀποῦντος πόλεως τῶν Λοκρῶν, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, τῇ 81. Ὀλυμ. Πινδ. Ὀλ. 9.

Ἐφεσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, Ξενφ. Στράβ.

Ἔφεσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καΰστρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὸς πρῶτος τὸν ἐν Ἐφέσῳ μέγαν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὠνόμασε καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του Ἔφεσον, Παυσ. η, 2.

Ἔφεσος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ ἀρχαίων πολέων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, μητρόπολις ὅλης τῆς Ἰωνίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ, ἔνθα ἦν καὶ ὁ Εὐρύκωρος αὐτῆς λιμήν· τὸ πάλαι ἀκμάσασα αὕτη μίαν τῶν ἐμπορικωτέρων πόλεων ὅλης τῆς Ἀσίας καὶ ἡ πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἐφησίας Ἀρτέμιδος, ἔνθα συνήρχοντο ὅλαι αἱ Ἑλληνικαὶ πόλεις τῆς Ἀσίας διὰ νὰ πανηγυρίσωσιν ἑτησίως μὲ παντήμους ἀγῶνας τὴν ἑορτὴν τῆς θεᾶς ταύτης· τὸ ἐν τῷ ναῷ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ἦν ἐξ ἄβγου, κολοσσιαίου μεγέθους, παριστάνον αὐτὴν ἐχουσαν ἐφ' ὅλου τοῦ σώματός της μαστούς· κατηδαφίσθη δὲ ὁ περίφημος οὗτος Ναὸς ὑπὸ τῶν Σευθῶν τὸ 262 ἔτος ἀπὸ Χρ. τανῦν χωρίον Ἀγιασουλούκ λεγόμενον, Ἡροδτ. Στράβ. — Ὅθεν Ἐφέσιος, ία, ιον, τῆς Ἐφέσου ἢ εἰς τὴν Ἔφεσον ἀνήκων, Ἡρόδτ. καὶ Ἐφεσία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ἔφεσον χώρα. — Ἐφέσιοι, οἱ κάτοικοι. Ξενφ.

Ἐφιάλτειον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κιρκαΐου, ἐκτεινόμενον βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς θαλάττης.

Ἐφιάλτης, ου, ὁ. Ἰων. Ἐπιάλτης. Εἷς τῶν Γιγάντων, ὅστις ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἀπολλόδ. ά, 6, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀλωέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὦτου, γεννηθεὶς ὡς λέγεται ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας. Οὗτος θέλων νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ διὰ νὰ ἁρπάσωσι τὴν Ἥραν, ἐφονευθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ἀπολλόδ. ά, 7, 4. — 3) Τραχίνιός τις, υἱὸς τοῦ Εὐρυνόμου, ὁ προδώσας τὴν Ἑλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς Πέρσας, ὅτε ἀνακάλυψε εἰς αὐτοὺς μίαν ἄλλην ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων διὰ νὰ ἐφορμήσωσιν ἀπὸ τὰ ὀπίσθεν τῶν ἐν Θερμοπύλαις μαχομένων Ἑλλήνων, Ἡροδτ. 7, 213. — 4) Τίὸς τοῦ Σοφωνίδου, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἐν Ἀθήναις, εἷς ἄκρων πάσης, Αἰλ. ποικ. Ἱστορ.

Ἔφορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἱστοριογράφων Ἑλλήνων, γεννηθεὶς ἐν Κυμαίᾳ τῆς Αἰτωλίας καὶ χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους ἐν Ἀθήναις· συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐπανόδου τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ καταντῶσαν ἕως εἰς τοὺς χρόνους καθ' οὓς αὐτὸς ἔζη, διηρημένην εἰς τριάκοντα βιβλία· πολλοὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἱστορικῶν ἀναφέρουσι διάφορα χωρία τοῦ συγγραφέως τούτου ὡς μαρτυρίας ἀξιοπίστους ἱστορικῶν συμβάντων Διοδ. Σικ. Πολύβ. Πλουτρ.

Ἐφουσίων, ωνος, ὁ. Παγκρατιαστὴς ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, νικήσας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, Ἀριστφ. Σφ. 1186.

Ἐφραῖος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, ἀντιπολιτευόμενος κατὰ τῶν ὀπαδῶν Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας· ὅτε δὲ ὁ Φίλιππος εὐρίσκετο τὴν πόλιν Ὠρεόν, διά ν' ἀποφύγῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπαπειλουμένην ἐκδίκησιν τοῦ βασιλέως τούτου, ἀφωσιώθη ἰδιοχείρως, Δημ. κατὰ Φιλιπ. γ', σελ. 126.

Ἐφυδατία, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες κρήνασαν τὸν Τλαν, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1229.

Ἐφυδριάδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς τῶν ὑδάτων, Παρθ. Ἐρωτ. 14.

Ἐφύρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, κατοικήσασα τὸ πρῶτον ἐν Κορίνθῳ, ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάζετο τὸ ἀρχαῖον Ἔφυρα Παυσ. β', 1.

Ἐφύρα, ἡ (ῠ) Ἰων. Ἐφύρη. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ πόλις Ἱρίκινος ἀπὸ τῆς Ἔφυρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Σίσυφος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 152. — 2) Πόλις τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῦ Σελληέντος ποταμοῦ, κατοικηθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 659. Ο, 531. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἑκτεινομένη ἐκτὸς τῆς Φαρσάλου, ὕστερον Κρανὼν κληθεῖσα Ὁμ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Ἠπείρου κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπρωτῶν, ὕστερον Κίχυρις ὀνομασθεῖσα, κειμένη καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ Σελληέντος ποταμοῦ αὐτοῦ. Θουκ. ά, 46. Στράβ. Ἀπολλόδ. β', 7, 6. — 5) Πόλις τῆς Αἰτωλίας ἐν τῇ Ἀγραϊκῇ χώρᾳ, Στράβ. Στεφ. Βυζ. — Ὅθεν, Ἐφυρηΐδες, εἰς τὴν Ἔφυραν, Καλλιμ. καὶ, Ἔφυραι, οἱ κάτοικοι. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Αἰτωλίᾳ Ἔφυρας, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 301. Στράβ. — Ἐφυραῖος, οἱ κάτοικοι τῶν λοιπῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα πόλεων, Πινδ. Πύθ. Στεφ. Βυζ. — Ἐξ Ἐφύρης ὁ νότος, Ὁμ. Ὀδ. Α. 259. Ἔνθα οὐκ ἔστιν ἐπιβαίως προτοδιορισμένον ὁποίαν Ἔφυραν ἐννοεῖ ὁ Παιητής, κατὰ Στράβ. ἢν αὐτὴ ἡ ἐν Ἤλιδι Ἔφυρα, ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Β, 328. διότι, κατ' Ὁμ. Ἰλ. Δ. 741. ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐπειῶν ἠθέτουν πολλοὶ μαχικὰ βόσανα· ἴδε Θουρ Eid. β, 16. Ὁ δὲ Nitsch καὶ Mannert, ὑπολαμβάνουσι τὴν ἐν Θεσπρωτίδι Ἔφυραν, διότι δι' αὐτῆς ἐπέστρεφον εἰς τὴν χώραν των Τυφίων.

Ἐχέδωρος, Ἰων. Ἐχείδωρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας εἰσβάλλων πλησίον τοῦ Ἀξιοῦ εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἡροδτ. 7, 124. Ἀπολλόδ.

Ἔχεται, αἱ. Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ, Στράβ.

Ἐχεκλῆς, έος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄκτορος, ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ὡραίαν Πολημήλην θυγατέρα τοῦ Φύλαντος, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Εὔδωρον. Ὁμ. Ἰλ. Π. 189.

Ἐχέκλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 474. — 2) Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 692.

Ἐχεκρᾶτης, ους, ὁ Πατὴρ τοῦ Ἱππίου Δεσπίθη τὸ γένος καὶ πάππος τοῦ Κυψέλου τυράννου τῆς Κορίνθου, Ἡροδτ. 5, 92. — 2) Ἀθηναῖος, Φλιάσιος τὸν δῆμον, φίλος τοῦ σοφοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 57.

Ἐχεκρατίδης, ου, ὁ (ῐ) Πατὴρ τοῦ Ὀρέστου, βασιλεὺς ἐν Θεσσαλίᾳ, Θουκ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Τίμωνος, Λουκ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν, υἱὸς τοῦ Φω-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ίωνος, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀφῆκεν ἐλεύθερον διὰ παρακλήτεως αὐτοῦ τοῦ Φωκίωνος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α, 25.

ἐμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀτρόπου, ἔκγονος τοῦ Κηφέως, βασιλεὺς τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεγέας, ὅστις μονομαχήσας μὲ τὸν Ἥλλον υἱὸν τοῦ Ἡρακλέους, ἐφόνευσεν αὐτόν· γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Τιμάθρα θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω. Ἡροδτ. 9, 26. Ἀπολλ. γ', 10, 6. Παυσ. ἀ, 41.

ἐμων, ονος, ἐπικ. Ἐχέμμων, Οὐολφ. ἐν Ἰλ. Ε, 160. καὶ Ἐχήμων, Heyne αὐτόθι. Υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ὁ Διομήδης ἐφόνευσεν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὁμ. Ἰλ. Ε, 16. Ἀπολλ. γ', 12, 5.

ένηος, ὁ Εἷς τῶν ἐπισήμων ἡγεμόντων Φαιάκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. καλεῖ συνετὸν καὶ λαῶν. Ὀδ. Η, 155. Δ, 341.

ήνωλος, ὁ. Τίος τοῦ Θαλύσου, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 458. — 2) Τίος τοῦ Ἀγίσου, ἡγεμὼν τῶν Σικυωνίων, παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἀγαμέμνων ἔλαβε δῶρον ἕνα ὡραῖον ἵππον λίθην καλούμενον, Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 295.

έπτορτος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄγιδος καὶ πατὴρ τοῦ Λεοβώτου, βασιλεὺς ἐν Σπάρτῃ, Παυσαν.

ετμήδης, α, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ταύρου, Λακεδαιμόνιος, Θουκ. δ, 119.

ίτλα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς σκληρᾶς Γέλας, τανῦν Ochula, Πολύβ. — Ὅθεν, Ἐχετλαῖος, ου (ᾱ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

χέτλος, ὁ. Ἥρως τις τιμώμενος ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, ἅστις λέγεται ὅτι φονεύσας μὲ τὸ ἄροτρον του πολλοὺς τῶν βαρβάρων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἐγένετο κύριος ἀφανές. Παυσ. Ἀττ. 32.

χετος, ὁ. Βασιλεὺς καὶ σκληρὸς τύραννος ἐν Ἠπείρῳ, υἱὸς τοῦ Εὐχήνορος καὶ τῆς Φλογέας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἔκοπτε τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα ὅλων τῶν ξένων ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὴν χώραν του καὶ ἔβαπτεν αὐτὰ εἰς βορὰν τῶν σκύλων του· πρὸς τοῦτον ἤθελε νὰ πέμψῃ ὁ Ἀντίνοος ἕνα τῶν μητητήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν πεύητα Ἶρον διὰ νὰ πάῃ τὰ αὐτὰ μὲ τοὺς λοιποὺς ξένους τοῦ Ἐχέτου. Ὁ αὐτὸς λέγεται ὅτι ἐξῶρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἰδίας του θυγατρὸς καὶ ἔρριψεν αὐτὴν εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακήν, Ὁμ. Ὀδ. Σ, 85. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1093.

χέφρων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀνεξιβίης, Ὁμ. Ὀδ. Γ, 413. Ἀπολλόδ. ἀ, 9, 9. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πεμπίλου, τοὺς ὁποίους ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ψωφίδος ἐν Σικελίᾳ, καὶ οἵτινες ἐλθόντες μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, ὠνόμασαν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς αὐτῶν τὴν αὐτόθι πόλιν Ψωφίδα, Παυσ. ᾗ, 24.

χιδνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρυσάορος καὶ τῆς Καλλιῤῥόης, ἡ κατὰ τινας τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Νηοῦς καὶ τοῦ Φόρκυνος, τέρας φοβερὸν, πλαττομένη μὲ μορφὴν νέας κόρης καὶ δράκοντος, διατρίβουσα εἰς ἓν βαθὺ σπήλαιον ἐν τῇ Συρίᾳ, ἢ ἐπὶ τῆς νήσου Πιθηκούσης, τρώγουσα ὠμὰς σάρκας καὶ μὴ γηράσκουσα οὐδέποτε· μετ' αὐτῆς συνέζη ὁ φοβερὸς Τυφὼν ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὄρθρον, Κέρβερον, τὴν Λερναίαν Ὕδραν, τὴν Χίμαιραν, τὴν Σφίγγα καὶ τὸν Νεμαῖον Λέοντα, Ἡσ. Θεογ. 309—326. κατ' ἄλλους δὲ ἐγέννησε καὶ ἄλλα τοιαῦτα φρικώδη τέρατα ἐκ τοῦ Τυφῶνος, Τζῆς. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 1252. κατὰ δὲ Ἡροδ. 4, 8. διετρίβεν αὐτὴ εἰς τὴν Ὑλαίαν χώραν τῆς Σκυθίας, καὶ κατ' Ἀριστ. ἐκ αὐτῷ τῷ Λίθῳ. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Ἀκταίονος, Τζῆς. μύθ. 181.

Ἐχιάδες, αἱ, ἐνικ. Ἐχινάς, άδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο πέντε ἢ κατά τινας ἐννέα μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰονίας θαλάσσης, κείμεναι πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ εἰς τὴν αὐτόθι θάλασσαν, ἅτι ὁ καὶ ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ἐλέγοντο αὐταὶ Νύμφαι θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου. Ἐκλήθησαν δὲ Ἐχινάδες ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἐχίνων, οἱ ὁποῖοι γίνονται περὶ αὐτάς, τανῦν Κουρζολάροι, Ὅμ. Ἰλ. Β, 625. Ἡροδτ. 2. 10. Θουκ. β', 102.

Ἐχῖναι, αἱ, = Ἐχινάδες, ἐνικ. Ἐχίνη, ἡ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 625. Εὐριπ.

Ἐχῖνος, ὁ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου, Δημ. Φιλιπ. 2) Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ καὶ σχηματίζουσα ἐν ἀκρωτηρίῳ ὑπό τὸ αὐτὸ ὄνομα, τανῦν Ἀχίνα, Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, ὁ Ἐχινεύς, οὗτος, Ἀριστοφ. καὶ Ἐχιναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἐχίνου.

Ἐχινεύς, οὗτος, ὁ, = Ἐχῖνος, ἀριθμ 2 Ἀριστοφ. Λυσ. 1171.

Ἐχίος, ὁ. Ἕλλην, πατὴρ τοῦ Μηριστέως, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 333. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Ὅμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Ἕτερος Ἕλλην ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολίτου, Ὅμ. Ἰλ. Ο, 339.

Ἔχῖων, ονος, ὁ (ῑ) Εἷς τῶν λεγομένων Σπαρτῶν ἐν Θήβαις, οἵτινες ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων ἑνὸς δράκοντος, τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, Ἀπολλόδ. γ', 4, 1. ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνδριστατος τῶν ἄλλων ὅλων, ἅτι ὁ καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀγαύην θυγατέρα τοῦ Κάδμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πενθέα, Εὐριπ. Βάκχ. 210. Παυσ. 3', 5. — 2) Τίος τοῦ Ἕρμου καὶ τῆς Ἀντιανείρας, ἀδελφὸς τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔζη ἐπὶ τοῦ Παγγαίου ὄρους ἐν Θρᾴκῃ, ἐξελάσας καὶ αὐτὸς μετὰ τοῦ Μελαγρέως εἰς τὴν Ἄρκτον τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου καὶ ὕστερον πλεύσας εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς Ἀργοναύτας, Ὀρφ. Ἀργ. 134. Παῤῥ. Παῤῥ. 4, 316. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 56.

Ἑωσφόρος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, ὁ πρωϊνὸς ἀστὴρ, Lucifer. Ἡσ. Θεογ. 381.

Ζ.

Ζάβα, ἡ, καὶ Ζάβαι, αἱ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ἀρωτηρίου λεγομένου, τανῦν Λιγόρ. Πτολ. ζ', 2. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη παρὰ τῇ ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίᾳ, μία τῶν νῦν Μαλδίβων λεγομένων, Πτολ. ζ', 4.

Ζάβατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσίας, ῥέων ἀρκτικῶς διὰ τῆς Ἀστυρίας χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριν, ἄλλως καὶ Λύκος λεγόμενος παρὰ Πολύβ. Πτολ. Στράβ. τανῦν ὁ μέγας Ζάβ. Ξεν. Ἀνάβ. β', 5, 1.

Ζαβράμ, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, Πτολ.

Ζάγκλη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρίτερον ἡ ἔν Σικελίᾳ πόλις Μεσσήνη, ἀπὸ τὸ ὀρεπανοειδὲς αὐτῆς σχῆμα, ζάγκλον παρὰ Σικελοῖς δηλοῦν τὸ δρέπανον, Ἡροδτ. 7, 164. Θουκ. ϛ', 4. παρβλ. Μεσσάνα. — Ὅθεν Ζαγκλαῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ζάγκλης ἢ Μεσσήνης.

Ζαγρεύς, έως, ὁ. Μυστηριώδες ἐπώνυμον τοῦ Βακχου ἢ τοῦ Καταχθονίου Διονύσου, κατὰ Creuzer τὸν αὐτὸν καὶ Ὀσίριδος λεγομένου, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, Κόντ. Διον. ϛ', 165.

Ζάγρος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀσίας, σχηματίζον συνέχειάν τινα τοῦ Ταύρου καὶ χωρίζον τὴν Μηδίαν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, τανῦν Ἀγιαγγί. Πολύβ. καὶ τὸ Ζάγριον ὄρος, Στράβ.

Ζαδράκαρτα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἐπαρχίας Τρκανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, Ἀρριαν. Ἀναβ. Ἀλ. γ', 23, 11. ἔτι δέ, ἡ Συριξ, καλουμένη, τανῦν Ἀβι-σουΐ.

Ζαδριάδης, ὁ. Σατράπης τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Ἀντιόχου ἀναγορευθεὶς ἀνεξάρτητος καὶ συστήσας ἴδιον βασίλειον βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων.

Ζάκανθα, ἡ. Saguntum. Πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας, Πολύβ. Στέφ. Βυζ. ὕστερον, Σάγουντον, τά, κληθεῖσα, Στράβ. — ὅθεν, Ζακανθαῖοι, οἱ κάτοικ.

Ζάκυνθος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ τῶν Στροφάδων νήσων, ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἤλιδος, οὖσα τὸ ἀρχαῖον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως, Ὅμ. Ἰλ. Β, 634. Ἡροδτ. Θουκ. ταυῦν Ζάκυνθος, ἡ, Zante. — ὅθεν Ζακύνθιος, ία, ιον, τῆς Ζακύνθου ἢ εἰς τὴν Ζάκυνθον ἀνήκων, καὶ Ζακύνθιοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. — 2) Πόλις ὁμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου Ζακύνθου, Στράβ. — 3) = Ζάκανθα, κατὰ Στέφ. Βυζ. (ἐν τῇ Ὅμ. Ὀδ. Α, 246. Π, 123. εὑρηται κατ' ἄρσεν. γέν. ὑλήεντι Ζακύνθῳ· ἔνθα ὅμως τὸ ὑλήεντι λαμβάνεται καὶ κατὰ δηλ. τύπ. παρβλ. Εὐστάθ. Ὀδ. Α, 93.)

Ζάκυνθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δαρδάνου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, Παυσ Ἀρκ. 24.

Ζαλάκη, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Ἀμάρδου ποταμοῦ, Πτολ. ζ', 2.

Ζάλευκος, ὁ. Περίφημος καὶ σοφὸς Νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ζήσας περὶ τὸ 650 ἔτος πρὸ Χρ. ὢν ἀρχαιότερος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα, μ' ὅλον ὅτι τινὲς ἀποδεικνύουσιν αὐτὸν ἕνα τῶν Πυθαγορείων μαθητῶν· ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει περὶ τοῦ Νομοθέτου τούτου, ὅτι κατ' ἐπιταγήν τινα τοῦ μαντείου ἐκλέχθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ δώσῃ νόμους εἰς αὐτούς ὧν πρότερον ἁπλοῦς ποιμὴν, τούτους δὲ ἔλεγεν ὅτι παρέλαβεν ἀπὸ τὴν Ἀθηνᾶν· σπέρι τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Κριτικῶν ἀμφιβάλλον περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ζαλεύκου τούτου. Ἐκ τινων δὲ διασωθέντων λειψάνων τῶν νόμων τούτου, κρίνεται ὅτι αἱ νομοθετικαὶ αὐτοῦ διατάξεις ἦσαν πολλὰ αὐστηραί. Αἰλ. Στράβ. Στοβ. Λαγ. Διοδ. Σικ. ιβ', 20.

Ζαλήκος, ὁ. Μικρός τις ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων παραπλησίως. Πτολ.

Ζάλμοξις, ιος, ἴδε Ζάμολξις.

Ζάμα, ἡ. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἀπέχουσα πέντε ἡμερῶν διάστημα τῆς Καρχηδόνος, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Σκηπίωνος Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβα. Πολυβ. ιέ, 5. — 2) Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς συνόρων, Στραβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσοποταμίας κειμένη μεσογείως, Πτολ. ε', 18. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Νουμιδίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἰούβα, Zama Regia, ταυῦν Ζοβκρίν. Στραβ.

Ζάμολξις, ιδος, καὶ εως, ὁ. Μαθητὴς καὶ δοῦλος τοῦ Φιλοσόφου Πυθαγόρου, ὃστ' τὸ γένος, λογιζόμενος ὡς πρῶτος Νομοθέτης τῶν Θρᾳκῶν καὶ Γετῶν, οἵτινες ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν θείας τιμὰς, λατρεύοντές τον ὡς δαίμονα καὶ προσφέροντες εἰς αὐτὸν ἀνθρωπίνους θυσίας· καὶ Ἡροδτ. δὲ, ὑπῆρξεν ὁ Ζάμολξις οὗτος ἀρχαιότερος τοῦ Πυθαγόρου· κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν οὗτος Ἕλλην τὸ γένος, διδάξας τὰ μυστήρια τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Θρᾴκας καὶ Γέτας, καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

εἰσάξας εἰς αὐτοὺς τὴν δόξαν τῆς ἀποθανατίσεως, Ἕλλην. παρὰ Σουίδ. — ἔτι δὲ Ζάλμοξις, ιος, ὁ παρὰ Ἡροδ. 4, 94. — οἱ Ζαμόλξιδος Ἰατροί, ἐκαλοῦντο οὗτοι Θρᾷκες τινες Ἰατροί, οἵτινες ἐπηγγέλλοντο ὅτι Σαραπεύουσι διάφορα πάθη διὰ τῶν ἐπῳδῶν, Πλάτ. Χαρμ. σελ. 158. (Γενν. Ζαμόλξιδος, παρὰ Πλάτ. Λουκ. καὶ—εως παρὰ Στράβ.)

Ζάν, ανός, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Ζήν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 571.

Ζάρα, ἡ. Πόλις τῆς Μιτρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀράξεω ποταμοῦ, Στράβ.

Ζαρεγγοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Δραγγιανῆς, κατοικοῦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 3, 27.

Ζαράμα, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Μηδίας κειμένη μεσογείως, Πτολ. 5, 2.

Ζάρηξ, ηκος, καὶ Ζάραξ, ακος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — Ζάρηξ, παρὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Ζάραξ παρὰ Παυσ.

Ζαρίασπα, ἡ, Στράβ. Ζαριάσπη, Στέφ. Βυζ. καὶ, τὰ Ζαρίασπα, Ἀρρίαν. Ἀνάβ. 3, 1, 7. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Βακτριανῆς χώρας = Βάκτρα.

Ζαριάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, = Βάκτρος, Στράβ. καὶ Ζαρίασπις, Πτολ.

Ζαύηκες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦν δυτικῶς τῶν Μαξύων. Ἡροδ. 4, 193. Στέφ. Βυζ.

Ζέα, ἡ. Μικρὸς τις κόλπος ἐν τῷ λιμένι Πειραιεῖ τῆς Ἀττικῆς, Ἡσύχ.

Ζέλεια, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἴδης ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας τοὺς κατοίκους ὁ Ὅμηρ. καλεῖ ἀφνειούς, Ἰλ. Β, 824. Δ, 103. Δημ. ἔτι δὲ καὶ, Ζέλη κατὰ Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ζελείτης, ου, ἐκαστικ. Δημ. καὶ, Ζελειάτης, Στέφ. Βυζ. (κατά τινας ἀναγινώσκεται παρ' Ὅμηρ. καὶ Δίλεια διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, παρβλ. Θειρσ. Ἑλ. Γραμ. §. 146. 8.)

Ζεῦγμα, ατος, τὸ. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς ἐπαρχίας τῆς Συρίας, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου ἔνθα ἐγίνετο καὶ ἡ διάβασις ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου, τανῦν Βίρθα. Πολύβ. Στράβ.

Ζευξίδαμος, ὁ, Ἰωνικ. Ζευξίδημος. Τίὸς τοῦ Λεωτυχίδου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀρχιδάμου βασιλέως τῆς Σπάρτης, Ἡροδτ. 6, 71. Θουκ. β, 43.

Ζευξίδας, α, ὁ. Ἀρχεδαμόνιός τις παρὰ Θουκ.

Ζευξιππία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἥρας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος.

Ζευξίππη, ἡ. Νύμφη, ἀδελφὴ τῆς Πασιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Παιδίονος βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· Ἀπολλόδ. γ, 14, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἡριδανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Τελέοντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Βούτην, Τζέτ.

Ζεύξιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς ἐν Σικυῶνι, Παυσ. Κορ. 6. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 89 Ὀλυμπ. Στέφ. — 3) Ζωγράφος τις ἐξ Ἡρακλείας, κατοικήσας εἰς τὰς Ἀθήνας, Πλάτ. Πρωτ.

Ζεῦξις, ιδος, ὁ· Δίτκ. Ζεύξιν. Εἷς τῶν περιφημοτέρων Ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἡράκλειαν πόλιν τῆς Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, μαθητὴς τοῦ Ἀπολλοδώρου· αἱ εἰκόνες τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὁ καὶ κατ' ἀρχὰς ἀσύναξεν μεγάλα πλούτη ἐξ αὐτῶν, ὕστερον δὲ ἐπρόσφερεν αὐτὰς δωρεάν. Μία τῶν ἐξοχωτέρων καὶ ἀρίστων αὐτοῦ εἰδώλων ὑπῆρχεν ἡ Ἑλένη, τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισεν ὡς λέγεται διὰ τοὺς Κροτωνιάτας οἵτινες ἀνέθηκαν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Δικινίας Ἥρας. Ξενοφ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 453.

Ζευξώ, οῦς, ἡ· Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 352.

Ζεύς, ὁ· γενικ. Διός, δοτικ. Διΐ (Δί, παρὰ Πινδ.) αἰτικ. Δία, κλητικ. Ζεῦ· ποιητικ. δὲ, Ζηνός, Δωρικ. Ζανός, δοτικ. Ζηνί, αἰτικ. Ζῆνα, κ. τ. τ. Ὄνομαστ. Πλησ. Δίες καὶ Ζῆνες· Πλούταρ. παρὰ Ῥωμ. Jupiter. Ὁ ὑπέρτατος καὶ πρῶτος τῶν Θεῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἀναθρεφθεὶς ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους τῆς Ἴδης, Ἡσ. Θεογ. 468. Διοδρ. Σικ. ε', 70. ἦν δὲ νεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον μόνον ὁ Πατὴρ του Κρόνος δὲν κατέπιεν ὡς εἶχεν συνήθειαν νὰ καταπίνῃ ὅλα σ' ἄλλα τέκνα, ὅσα ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ῥέας· διάφοροι λαοὶ τῆς Ἑλλάδος ἀποδείκνυον τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας ὡς τόπον τῆς γεννήσεως τοῦ Διὸς τούτου, οἱ Βοιωτοὶ τὰς Θήβας, οἱ Αἰτωλοὶ τὴν Ὤλενον, οἱ Μεσσήνιοι τὴν Μεσσηνίαν, καὶ ἄλλοι ἄλλας, Παυσ. β', 33. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 574. βρέφος ἔτι ὄντα παρέλαβον αὐτὸν οἱ δύω θυγατέρες τοῦ Μελίσσου βασιλέως τῆς Κρήτης, Ἀμάλθεια καὶ Μελίσσα, αἵτινες τὸν ἔθρεψαν μὲ τὸ γάλα μιᾶς αἰγὸς ἥτις καὶ αὐτὴ ὠνομάσθη Ἀμάλθεια. Ἀνέτρεψεν δὲ ὁ Ζεὺς ἐβδόμην τὸν πατέρα αὐτοῦ Κρόνον ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἔκαμε νὰ ἐκβάλῃ τὰ λοιπὰ τέκνα ὅσα κατέπιεν· εἰς ἄνεσιν φαρμάκου, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν παρὰ τῆς Μήτιδος, καὶ οὕτως ἔλαβε διὰ κλήρου ὁ μὲν Ποσειδὼν τὴν βασιλείαν τῆς Θαλάσσης, ὁ δὲ Πλούτων τὴν βασιλείαν τοῦ Ἅδου, αὐτὸς δὲ κατεστάθη κύριος ὅλου τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἥραν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἥφαιστον, ἤ ὁ καὶ ὁ Ὅμηρ. καλεῖ αὐτὸν βασιλέα καὶ πατέρα Θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς ὑπερτάτας καὶ ἀμεταβλήτους βουλὰς ἐχρέμναντο αἱ τύχαι τῶν θνητῶν· ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι εἶχε τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἔνθα περιέβρυον περὶ αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ δώδεκα πρῶτοι θεοί. Ὅτε οἱ Γίγαντες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, διὰ παρακινήσεως τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἠθέλησαν νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν εἰς τὸν Ὄλυμπον, ὁ Ζεὺς βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, κατεκεραύνωσεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον· παρορμησθεὶς δὲ καὶ διὰ τὰς παρανόμους καὶ ἀθέσμους πράξεις τῶν θνητῶν καὶ ἀπεφασίσας νὰ ἐξολοθρεύσῃ ἐξ ὅλου τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐπροξένησεν ἕνα μέγα κατακλυσμόν, ὅστις κατεπόντισεν ὅλα τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ Θεσσαλίᾳ μέρη, μόνος δὲ ὁ Δευκαλίων διεσώθη μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Πύρρας περὶ τὸ 1500 ἔτος πρὸ Χρ. ἀναγεννήσας αὖθις τὴν γενεὰν τῶν ἀνθρώπων. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ζεὺς τὴν Μῆτιν θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι κατάπιεν ἔγκυον οὖσαν, ὕστερον δὲ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν. Ἐκ δὲ τῆς Θέμιδος ἐγέννησε τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας καὶ ἐκ τῆς Λητοῦς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν, ὡσαύτως καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε διαφόρους παῖδας, ἐκ μὲν τῆς Ἀλκμήνης τὸν Ἡρακλέα, ἐκ τῆς Δανάης τὸν Περσέα, ἐκ τῆς Σεμέλης τὸν Διόνυσον, ἐξ ἄλλων ἄλλους, οἵτινες ἐλέγοντο ἰδίως τέκνα Διός καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὡς Ἥρωες καὶ Ἡμίθεοι. — Ἡ ἰδέα τῆς ὑπερτάτης ταύτης Θεότητος παρίστανεν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀρχικήν τινα Εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς ψυχῆς καὶ μίαν ἀνωτάτην Οὐσίαν πηγὴν τῆς συστηρήσεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν περὶ τὴν γῆν αἰθέρα ὡς οὐράνιον πῦρ καὶ ἀρχικὸν στοιχεῖον περιλαμβάνον καὶ ζωογονοῦν ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα, ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ὠνόμαζε τὸν Δία αἰτίαν τῆς ζωῆς, πύριον καὶ βασιλέα. Κρατύλ. σελ. 396. Ἐλατρεύετο δὲ κοινῶς εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἔχων ἁπανταχοῦ ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ συσιαστήρια, πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ μέγας Ναός, ἔνθα ἦν καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἔργον τοῦ ἐνδόξου τῆς ἀρχαιότητος ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπαιγηυρίζοντο αὐτόθι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν οἱ περιβόητοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Εἰς δὲ τὴν Δωδώνην ἐν Ἠπείρῳ εἶχεν καὶ ἴδιον μαντεῖον, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο εἷς τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι, ὡσαύτως καὶ εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον ἐνίδρυσαντο διάφοροι μεγαλοπρεπεῖς Ναοὶ αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ Ζεὺς Καπιτώλιος ἐπωνομάζετο, παριστάτο δὲ συνήθως κεκτημένος ἐφ' ἑνὸς θρόνου κράτος ἐλεφαντόπηκτον εἰς τὴν χεῖρα, πλησίον τοῦ ὁποίου ἵστατο εἷς ἀετὸς μὲ ἀναπεπταμένας πτέρυγας καὶ ἐλογίζετο ὡς ἔφορος καὶ προστάτης τῆς ξενίας καὶ πάσης ἀμοιβαίας καὶ κοινωνικῆς ἀγάπης καὶ ἁρμονίας, ὅθεν καὶ ἐπωνομάζετο συνήθ. Ζεὺς Ξένιος, ἐλευθέριος, ὅρκιος, κ. τ. τ. Ἰλ. Θεογ. 466. Ὁμ. Ἰλ. Ὀδ. Ἀπολλόδ. Λουκ.

Ζεφύριον, τὸ (Ζέφυρος). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Ἰαπετίου πλησίον τῶν Δοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀφ' οὗ Δοκροὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, τανῦν Cap Bergano, Στράβ. καὶ, ἡ Ζεφύρου ἄκρη, Διον. Περ. 364. — 2) Ἀκρωτήριον καὶ πόλις μικρὰ ἐν Κιλικίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων ἀνατολικὸν Ἀνεμούριον καλεῖ, τανῦν Χάφρα. — 3) Ἕτερον ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον δυτικῶς μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Πάφου, Στράβ. — 4) Ἀκρωτήριον καὶ κώμη τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, Στράβ. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ ἐν Αἰγύπτῳ. — 5) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασονίου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σκυλ.

Ζεφυρῖτις, ιδος, ὁ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου ὅπερ ἦν ἱερὸν αὐτῆς, Στέφ. Βυζ. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, μητρὸς τῆς Βερενίκης, Καλλιμ. Ἐπιγρ.

Ζέφυρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 379. ὅστις λέγεται ὅτι ἠγάπησε τὸν ὡραῖον Ὑάκινθον, τὸν ὁποῖον ὅμως ὁ Ἀπόλλων ἐφονεύτωσεν διὰ τοῦ δίσκου καταφρονηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Ἀπολλόδ. α', 3, 3. ἔλαβεν δὲ εἰς γυναῖκα μίαν τῶν τροφῶν Ὥρων ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Καρπίαν· ἐπαριστάνετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ποιητῶν ὡς ἔφορος τῆς Ἀνοίξεως, ἔχων τὰ βασίλεια αὐτοῦ ἐν Θρᾴκῃ, Ὁμ. Ἰλ. Ι, 5. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἔνεμος πνέων ἐκ τοῦ δυτικοῦ Ὠκεανοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Δ, 567. ἐκ τῆς Ποδάργης μιᾶς τῶν Ἁρπυιῶν ἐγέννησε τοὺς ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, Ὁ. Π, 151.

Ζῆθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀντιόπης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφίονος, ὅστις θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ἐφόνευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν Λύκον καὶ τὴν Δίρκην, ἐνίκησε τοὺς Θήβας καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκτίσθη τὴν κυριευθεῖσαν πόλιν Θήβας, Ἀπολλόδ. γ, 5, 5. καὶ Ὁμ. Ὀδ. Σ, 523. ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀηδόνα κόρην τοῦ Πανδάρεω.

Ζῆλα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὅλιγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως Ἀμασείας· ἐντεῦθεν ἐπολέμησεν ὁ Καίσαρ τὸν Φαρνάκην βασιλέα τοῦ Πόντου· τανῦν Ζίλη, Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ζήλαρχος, ὁ. Ἀγορανόμος τις παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. α, 7.

Ζῆλος, ὁ. Τίτος τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος, Ἡσ. Θεογ. 384.

Ζηνοβία, ἡ. Βασίλισσα τῆς Παλμύρας, γυνὴ τοῦ Ὀδαίνατου, καταγομένη ἐκ τοῦ γένους τῶν ὑπ' Αἰγύπτῳ βασιλέων Πτολεμαίων, ἥτις συνοικήσασα τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς εἰς διαφόρους κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, θαυμασθεῖσα διὰ τὰ ἔργα αὐτῆς προτερήματα καὶ διὰ τὴν πολυμάθειάν της· πρὸ πάντων δὲ ηὔξησε τὸ βασίλειον αὐτῆς μὲ νέας κατακτήσεις, κυριεύσασα τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐν μέγα μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας· ἀλλὰ πολεμηθεῖσα ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐρηλιανοῦ, ἐσύρθη εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του, ἔπειτα ἔμεινε μέχρι τέλους· ἐβασίλευσε δὲ ἀπὸ τοῦ 267—273 ἔτους μετὰ Χρ.

Ζηνοβία, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ αὐτόθι ἐπαρχίᾳ Χαλυβωνίτιδι ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῆς βασιλίσσης Ζηνοβίας, τοῦ Ζελέβι. Προκοπ.

Ζηνοβίου ἐπτὰ νησία, τά· Πτολ. δ'. Μικραὶ νῆσοι κεῖμεναι ἀπέναντι τῶν νοτιοανατολικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας.

Ζηνοδότειον, τό. Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας κείμενον ἀρετικῶς, κτισθὲν ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, Στεφ. Βυζ.

Ζηνόδοτος, ὁ. Γραμματικὸς ἐξ Ἐφέσου, μαθητὴς τοῦ γραμματικοῦ Φιλίτου καὶ φύλαξ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περιφήμου βιβλιοθήκης ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· κατὰ Σουίδ. ἦν οὗτος ὁ πρῶτος ὅστις ἐπεχειρίσθη τὴν διόρθωσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων· Λουκ.

Ζηνόδωρος, ὁ. Περίφημος, ἀγαλματοποιὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τοῦ ὁποίου κατεσκεύασεν ἕνα κολοσσαῖον ἀνδριάντα θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἱστορικῶν. Πλιν.

Ζηνόθεμις, ιδος, ὁ. Πλοίαρχός τις ἐκ Μασσαλίας, πρὸς τὸν ὁποῖον εὑρηται εἷς τῶν Δημοσθενικῶν λόγων. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος παρὰ Λουκ. Συμπ. Λαπ. — 3) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Μασσαλίας, φημιζόμενος διὰ τὴν καθαρὰν αὐτοῦ φιλίαν, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Ζηνοφάντης, ους, ὁ. Παράσιτός τις, Λουκ. Διαλ. Νεκ. ζ'.

Ζήνων, ωνος, ὁ. Ἐξ Ἐλέας πόλεως τῆς Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου καὶ Μελίσσου καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Περικλέους, ἀκμάσας περὶ τὴν 79 Ὀλυμπ. καὶ ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐλογίζετο δὲ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ὅστις ἐπενόησε τὴν διαλεκτικὴν τέχνην καὶ δι' αὐτῆς ὁ πρῶτος καθεῖρξε τὴν σοφιστικὴν φιλοσοφίαν. Κατὰ Σουίδ. ὧν εἷς ἐξ ἐκείνων, ὅτε συνώμοσαν κατὰ τοῦ Τυράννου τῆς πόλεως Ἀστράγαντος καὶ ἀνακαλυφθεὶς ἐβασανίσθη ἀπανθρώπως, ὑπομείνας τὰς μεγαλητέρας βασάνους. Πλατ. Ἀλκ. — 2) Ζήνων ὁ Κιτιεύς, φιλόσοφος καὶ ἀρχηγὸς τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως γεννηθεὶς εἰς τὴν πόλιν Κίτιον ἐν Κύπρῳ καὶ ζήσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ ἐμπορικὰ τέλη καὶ ἀγαπήσας τὴν φιλοσοφίαν, ἔμεινεν αὐτόθι μαθητεύων παρὰ τῷ Ξενοκράτει, Στίλπωνι καὶ Κράντορι, τιμηθεὶς μεγάλως διὰ τὴν ἐμβρίθειαν καὶ ἀρετὴν του ὑφ' ὅλου τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων· μετὰ ταῦτα δὲ ἐδίδαξεν εἰς τας Ἀθήνας τὴν ἰδίαν του φιλοσοφίαν, ἥτις ἐπωνομάσθη Στωϊκὴ ἀπὸ μιᾶς αὐτόθι στοᾶς εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐδίδασκεν· μαθηταὶ αὐτοῦ ἦσαν ὁ Ἀρίστων, Ἀθηνόδωρος, Περσαῖος, Ἔριλλος καὶ ἄλλοι· φθάσας δὲ εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων ἀπέθανεν ἑκουσίως ἀποκαρτερήσας· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀνήγειραν πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἀνδριάντας ἐν Ἀθήναις· ἐκ δὲ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγάλου τούτου φιλοσόφου δὲν διεσώθη οὐδέν· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ ἦν ἡ ἀρετή, τὴν ὁποίαν ἐξαίρει ὡς μόνην ἐντέλειαν ὅλων τῶν σκέψεων γνώσεων καὶ πράξεων τοῦ ἀνθρώπου, ὅθεν ὁ καὶ ἡ φιλοσοφία του ἐδιαιρεῖτο εἰς τρία κύρια μέρη εἰς λογικήν, φυσικὴν καὶ ἠθικήν· Διογ. Λαέρτ. Πλούτ. Λουκ. — 3) Εἷς τῶν τοῦ Ἀρειοπάγου μελῶν ἐν Ἀθήναις Φλυεὺς τὸν δῆμον, Δημ.

Ζήρυνθος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θράκης πλησίον τῆς Αἴνου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο τὸ ἄντρον τῆς Ἑκάτης, Λυκοφρ. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Ζηρύνθιος, ία, ιον, τὸ Ζηρύνθιον· καὶ Ζηρυνθία, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπροσφέρον θυσίας σκύλοι πλησίον τοῦ ἄντρου τῆς Ζηρυνθίου.

Ζήτης, ου, ὁ, Δώρ. Ζήτας. Τίος τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας ἀδελφὸς τοῦ Καλαΐδος, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέπλευσεν εἰς τὴν Κολχίδα ὁμοῦ μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας καὶ ἐδίωξαν τὰς Ἅρπυίας ἕως αὐταὶ ἔφθασαν τὰς Πλωτάδας καὶ ἠνόχλουν τὸν Φινέα· ἐλέγοντο δὲ ὅτι ἦσαν πτερωτοὶ καὶ ἐφέροντο πολλὰ ταχέως διὰ τοῦ ἀέρος· τελευταῖον δὲ ἀφῆνουσιν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῆς νήσου Τήνου. Ἀπολλ. γ'. 15. 1. Ἀπολ. Rod. B, 795.

Ζοίτειον, τό, καὶ Ζοιτία, ἡ. Χωρίον τι ἐν Ἀρκαδίᾳ, Στέφ. Βυζ. Παυσ.

Ζοιτία, ἡ, = Ζοίτειον.

Ζομβίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας, Στέφ. Βυζ.

Ζούχις, ιδος, ἡ. Πόλις καὶ λίμνη τῆς Λιβύης πλησίον τῶν Σύρτεων, Στέφ. Βυζ.

Ζύγαινα, ἡ. Μία τῶν νήσων ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, Πτολ. δ'.

Ζυγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὡς φόρου τῶν γάμων, Λατ. Juga. Ἡσυχ.

Ζυγοί, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἀπὸ τοῦ ὄρους Καυκάσου ἕως τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, μεταξὺ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ἡνιόχων, Στράβ. ια'. ἔτι δὲ καὶ Ζύγιοι, Διον. Περ. 687.

Ζωβία, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν, Δημ.

Ζωβίδαι, οἱ (ι). Ἔθνος τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ Στέφ.

Ζωΐλος, ὁ (ι). Ῥήτωρ καὶ γραμματικὸς Ἕλλην ἐξ Ἀμφιπόλεως ἐν Μακεδονίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ὧν εἷς ὑπερβολὴν φιλολόγος καὶ φθονερός, ἐπωνομάζετο ῥητορικὸς κύων, καὶ Ὁμηρομάστιξ, γράψας μίαν κατηγορίαν τῶν ποιημάτων τοῦ Ὁμήρου· ἐκατηγόρει δὲ αὐτὸν τὸν Πλάτωνα καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπιστήμονας ἄνδρας· τελευταῖον δὲ ἀπουδοκιμάσθη πατροκτόνος, κατοδικασθεὶς εἰς θάνατον λιθοβολησεὶς ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ.

Ζωναρᾶς, ὁ. Ἕλλην ἱστοριογράφος τῆς ἐνδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, γεννηθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν, συγγράψας Χρονικὰ ἀπὸ Κτίσεως κόσμου ἕως τοῦ 1118 ἔτους.

Ζώνη, ἡ. Πόλις καὶ Ἀκρωτήριον τῆς Θράκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, Ἡροδ. 7, 59. Ἀπολ. Rod. A, 28.

Ζωπυρίων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 13.

Ζώπυρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, υἱὸς τοῦ Μεγαβύζου, ὅστις εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Βαβυλῶνος κατασφάξας τὰ μέλη του, καὶ προσποιούμενος ὅτι καταδιώκεται ὑπὸ τοῦ Δαρείου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι ἐχθρούς, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκλείχθεις ἀμέσως ἡγεμὼν τῶν στρατευμάτων, ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς πόλεως, ἀπατήσας οὕτω τοὺς Βαβυλωνίους, διὰ τὴν ὁποίαν ταύτην ἐκδούλευσιν ὁ Δαρεῖος ἐτίμησεν αὐτὸν μὲ τὰ μεγαλήτερα ἀξιώματα, Ἡροδ. 3, 153. — 2) Ἕκγονος τοῦ προτέρου, ὅστις περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ἠκμαλόγησε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 3, 160. — 3) Σώπυρος ὁ Θρᾷξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους ἐν Ἀθήναις καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, Πλάτ. Ἀλκιβ.

Ζωράμβος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Πτολ. ε', 8.

Ζωροάστρης, ου, ὁ, καὶ Ζερδουσχτ. Ὁ πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς θρησκείας τῶν Περσῶν· παρὰ Πλάτωνι ἀναφέρεται πρῶτος ὡς υἱὸς τοῦ Ὡρομάζου· ἦν δὲ σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἢ κατ' ἄλλους ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, χρηματίσας εἷς τῶν ἀρχαίων σοφῶν Νομοθετῶν τῆς Ἀσίας, γράψας διάφορα περὶ θρησκείας βιβλία, τὰ ὁποῖα φέρονται εἰσέτι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζένδ-Ἄβεστα, καὶ τὰ ὁποῖα ἔγιναν γνωστὰ εἰς τοὺς νῦν Εὐρωπαίους περὶ τὰ τέλη τῆς ὀκτάτης ἑβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Κατατινὰς δὲ ὑπῆρξεν ὁ Ζωροάστρης οὗτος βασιλεὺς τῶν Βακτρίων σύγχρονος τοῦ Δαρείου. Πλάτ. Ἀλκ. Λουκ. Νεκυομ. 6.

Ζώσιμος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Κωνσταντινουπόλει ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν Ἱστορίαν εἰς βιβλία ἓξ, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ 410 ἔτους.

Σωστήρ, ῆρος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Φαληρέως καὶ τοῦ Σουνίου, Ἡροδ. 8, 107. Ξενοφ. — ὄθεν, Σωστήριος, ὁ κάτοικος.

Σωστηρία, ἡ· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν Θήβαις ἐν ἀγάλμα αὐτῆς, Παυσ. Βοιωτ. 17.

Σωστήριος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σωστῆρος ἱερωτηρίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἁλιεῖς ἐπροσφέρον θυσίας εἰς αὐτόν. Στέφ. Βυζ.

Η.

Ἥβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ἡσ. Θεογ. 922. Θεὰ τῆς νεότητος, ὑπηρετοῦσα τοὺς λοιποὺς θεοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, ὅτε εὐωχοῦντο χύνουσα εἰς αὐτοὺς τὸ νέκταρ· ταύτην ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα, ὅτε μετέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀλεξιάρην καὶ Ἀνίκητον, ἀπ' αὐτῆς δὲ ἐδιώρισαν ὁ Ζεὺς τὸν νέον. Γανυμήδην νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ συμπόσιον τῶν θεῶν· Ὁμ. Ὑ. Δ, 2. Ε, 722. ἐλατρεύετο δὲ ἐν Ἀθήναις πρὸ πάντων, ἔνθα εἶχεν ἐν ἱερὸν κοινὸν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους, Παυσ. Ἀττικ. 19.

Ἥβων, ωνος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Καμπανίᾳ τῆς Ἰταλίας, ὡς σύμβολον τῆς βλαστήσεως καὶ καρποφορίας τῶν ἀγρῶν. Μακροβ.

Ἡγέλοχος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην, ὅστις παρατηρήσας εἰς τὴν τραγῳδίαν τοῦ Εὐριπίδου Ὀρέστην τὴν ἄτοπον ἐκφώνησιν τοῦ, γαλήν' ὁρῶ, διὰ τοῦ γαλῆν' ὁρῶ, ἐπροξένησε μέγα γέλωτα εἰς τοὺς παρεστῶτας θεατάς, ὅθεν ὁ καὶ κατεγελάσθη πολλάκις ὑπὸ τῶν Κωμικῶν. Ἀρ—φ, Βατρ. 304. — 2) Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ. Ἀρριαν.

Ἡγεμόνη, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Ἥρωες ἀνέφαρον πολλὰς τὰς εὐτυχεῖς ἐκβάσεις τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν ἐπιχειρήσεων, Καλλιμ. Ἄρτ. 227. — 2) Μία τῶν ὥρων ἀρχαίων Χαρίτων αἵτινες ἐλατρεύοντο τὸ πρῶτον ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐν Ἀθήναις, Παυσ. 9', 35.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡγεμών, όνος, ὁ. Κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Θάσου, συγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου. τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. Ἀθην. ιε'. 16. Φωβρ. Ἑλ. βιβ. Π, 448. — 2) Πατὴρ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος Χαιρώνδου, Δημ. Στεφ. — 3) Ἕτερος ἄρχων ἐν Ἀθήναις, ἀρχὴν. Ἀναβ. ε', 19.

Ἡγερία, ἡ· Ἐγερία. Νύμφη τις λατρευομένη ἐν τῇ Ἰταλίᾳ μετὰ τῆς ἑποίας ἐλάλησε ὅτι ὁ Νουμᾶς Πομπίλιος συνέρχετο ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς τοὺς νόμους τοὺς ὁποίους ἐδιδαστήσει ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Διον. Ἁλ. Πλουτ. Νουμ. κατά τινας δὲ ὑπῆρξεν αὐτὴ γυνὴ τοῦ βασιλέως Νουμᾶ, Ὀβιδ.

Ἡγέστρατος, ὁ. Πλοιάρχός τις ἐκ Μασσαλίας. Δημοσθ.

Ἡγήμων, ονος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, συγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους καὶ ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ. Στεφ.

Ἡγησανδρίδας, ου, ὁ (ι). ορτρ. Ἀγησανδρίδας. Τίὸς τοῦ Ἡγησάνδρου ἡγεμόνος τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. δ', 132. — 2) Στρατηγὸς τῶν Βοιωτῶν ἐκ Θεσπιῶν, Θουκ. ζ, 19.

Ἡγησίας, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησίας. Φιλόσοφος Κυρηναϊκὸς ἐκ τῆς παλαιᾶς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, συγχρονος τοῦ Πλάτωνος, ὅστις διὰ τὸν μελαγχολικὸν καὶ κατηφῆ αὐτοῦ χαρακτῆρα ἔβλεπε πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ὡς δυστυχίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠδύναντο ἔχει ποτὲ ἐν εὐτυχὲς πέρας ἐν ᾧ ὅτου ὁ ἄνθρωπος ζῇ· ὡμίλει δὲ μὲ τοσαύτην πειθὼ καὶ ἀφέλειαν περὶ τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχημάτων, ὥστε πολλοὶ ὅσοι τὸν ἤκουον ἀπελπιζόμενοι καὶ βδελυττόμενοι τὴν παροῦσαν ζωὴν ἐγίνοντο αὐτόχειρες, διὸ καὶ ἐβιάσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέως Πτολεμαίου τὸ νὰ μὴν ὁμιλῇ εἰς τὸ ἑξῆς δημοσίως οὔτε νὰ γράφῃ. Διογ. Λαέρτ. β', 8. — 2) Ῥήτωρ ἐκ Μαγνησίας, ἐπιτιμώμενος διὰ τὸν πολλὰ ἐπιτετηδευμένον ἀττικισμόν του. Λουκ.

Ἡγησιλλεύς, έως, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγασιλλεύς, ὅπερ ὄρα. Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τοῦ Λέοντος, πατρὸς τοῦ Ἀρίστωνος, Ἡροδτ. 1, 65, 67.

Ἡγησίλεως, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησίλαος, ὅπερ ὄρα.

Ἡγησιππίδας, ου, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησιππίδης, ὅπερ ἴδε.

Ἡγήσιππος, ὁ. Ἕλλην κωμικὸς ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται δύο κωμῳδίαι Ἀδελφοὶ καὶ Φιλέταιροι παρ' Ἀθην. — 2) Περίφημος Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ.

Ἡγησιπύλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ὀλόρου ἐκ Θράκης καὶ γυνὴ τοῦ Μιλτιάδου, Ἡροδτ. 6, 39.

Ἡγησίστρατος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀγησίστρατος. Τίὸς γνήσιος τοῦ Πεισιστράτου τυράννου ἐν Σιγείῳ. Ἡροδτ. 5, 94. — 2) Μάντις Ἠλεῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Τελλιαδῶν πλησίον τοῦ στρατηγοῦ τῶν Περσῶν Μαρδονίου, ὅστις ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ δεθεὶς εἰς φυλακὴν ἐπὶ θανάτῳ, ἐξέφυγεν κόψας ἓν μέρος τοῦ δεδεμένου ποδός του καὶ ἔφθασεν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς τὴν Τεγέαν, Ἡροδτ. 9, 37. — 3) Τίὸς τοῦ Σκιμβίου Ἀριστογείτων, Ἡροδτ. 9, 90.

Ἡγησωρία, ἡ. Νύμφη τις ἐν Ῥόδῳ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ὄχιμος ἐγέννησε τὴν Κυδίππην, Διοδ. Σικ. ε', 57

Ἡγησωρίδης, ου, ὁ (ι). Πολίτης τῆς νήσου Ἠῶ, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ληφθεῖσαν αἰχμάλωτον ὑπὸ τῶν Περσῶν, εἶχεν ὡς παλλακίδα ὁ Φαρνάσπης. Ἡροδ. 9, 76.

Ἥγις, ου, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄγις, Ἀδελφὸς τοῦ μάντεως Τισαμενοῦ ἐξ Ἤλιδος, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Σπαρτιᾶται παρεχώρησαν τὸ δικαίωμα τῶν πολιτῶν, Ἡροδτ. 9, 33.

Ἥγις, ιος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄγις, ὅπερ ὄρα.

Ἡδύλειον, τό. Σειρὰ τις ὀρέων ἐν Φωκίδι φερομένη ἐως τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, Δημ. Παραπρ. σελ. 387. Πλουτ. Συλ. 16. (ἡ γραφ. Ἡδύλιον ἔστιν ἁλιτρ. ὀρθή.)

Ἡδύλος, ὁ (ἐκ τοῦ ἡδύς). Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικελίας, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Μελαγρ. Ἐπιγρ. Ἀθην. δ'.

Ἡδυφωνῶν, ῶντος, ὁ. Hedyphnus. Πλιν. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Ἐλυμαΐδος εἰσβάλλων εἰς τὸν Παπίτιγριν Σρβ.

Ἥδωνες, οἱ, = Ἠδωνοί. Θουκ. δ', 109, 102. ὀρθρ. μέν τοι παρὰ Θουκ. γραφ. ἐστι Ἤδωνες οὐχὶ δὲ Ἠδωνοὶ καὶ Ἠδωνες.

Ἡδωνίς, ίδος, ἡ· Ἐπίθετ. Τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν, ἡ ἡ ἐκ τῶν Ἠδωνῶν οὖσα, = Θρηκικὴ. Αἰσχ. Περσ. 493. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θράκῃ. — 3) Χώρα τῆς Θράκης κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμῶν, Πτολ.

Ἠδωνοί, οἱ, Edoni. Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν, Ἡροδτ. 7, 100. Θεογν. Ἀπολδ. καὶ Ἤδωνες παρὰ Θουκ. καὶ Πτολμ. — ὅθεν, Ἠδωνικός, ἡ, όν, τῶν Ἠδωνῶν. Θουκ.

Ἠδωνός, οῦ, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Μίγδωνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Θράκῃ Ἠδωνοί. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπίθετ. ταὐτ. τῷ Ἠδωνεύς, Ἠδωνὴ χώρα, Εὐρ. Ἑκαβ. 1143.

Ἠέλιος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Ἥλιος, Ὅμ.

Ἠερίβοια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ἐρίβοια. Δευτέρα γυνὴ τοῦ Ἀλωέως καὶ μητρυιὰ τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 385.

Ἠέροπος, ὁ· Ἰωνικ. ἀντὶ Ἄεροπος, ὅπερ ὄρα.

Ἠετίδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Ἠετιωνίδης. Τίὸς τοῦ Ἠετίωνος, = Κύψελος. Ἡροδτ. 5, 92.

Ἠετίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐχεκράτους, Λαπίθης τὰ γένοι, ἀπόγονος τοῦ Καινέως καὶ πατὴρ τοῦ Κυψέλου τυράννου τῆς Κορίνθου· Ἡροδτ. 2, 92. Παυσ. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Θηβῶν ἐπὶ τοῦ Πλακίου ὄρους ἐν Βιλκεία πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφόνευσε μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν ταύτην· Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 415. — 3) Τίὸς τοῦ Ἰάσονος βασιλεὺς τῆς Ἴμβρου, φίλος καὶ ξένος τοῦ Πριάμου, ὅστις ἐξηγόρασεν ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέα τὸν Λυκάονα υἱὸν τοῦ Πριάμου καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀρίσβην, Ὅμ. Ἰλ. Φ, 40. — 4) Συγγραφεύς τις ἐξ Ἀμφιπόλεως, Κελ.

Ἠετιώνεια, ἡ. Ἀεροτήριον τῆς Ἀττικῆς χώρας ὑπὸ τοῦ ὁποίου περιείχετο σφετερικὸς ὁ Λιμὴν Πειραιεύς. Θουκ. η', 90. Δημ. Στεφ.

Ἠετιώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἠετίωνος, ἡ Ἀνδρομάχη γυνὴ τοῦ Ἕκτορος, Κοϊντ. Σμυρ. α', 115.

Ἡζοκλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Λουκ.

Ἠζόνες, αἱ. Κώμη τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ ἀεροτηρίου Σκυλλαίου, ἤτις ὑπῆρχεν ὡς λιμὴν τῶν Μυκηνῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 565. Στράβ.

Ἠιονεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἐστρατευσάντων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Η, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τοῦ Ῥήσου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Διομήδης εἰς τὴν πολεμορίαν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Κ, 435.

Ἠιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 255.

Ἠιών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, οὖσα λιμὴν τῆς Ἀμφιπόλεως· ταύτην Κοϊντ. ἐστα. ἡ Ῥανδίνη. Ἡροδτ. 7, 25. Θουκ. α', 98. — ὅθεν, Ἠιονεύς, έως, ὁ κτητ. Στέφ. Βυζ.

Ἠλεία, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἱδίαν Ναὸν εἰς τὴν Τεγέαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Στράβ. η'. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐχούσης ἴδιον ναὸν ἐν Δικαιδαιμονι εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτουν μόνον Ἀρκάδες ἱερεῖς, Στράβ. η'.

Ἠλεῖα, ἡ, = Ἦλις.

Ἠλεῖος, εία, εῖον, καὶ Ἠλεῖος, ὁ, ἡ, ον, Στέφ. Βυζ. Δωρικ. Ἀλεῖος. Τῆς Ἤλιδος ἢ εἰς τὴν Ἤλιδα ἀνήκων· — ὅθεν, ἡ Ἠλεία χώρα, Ἡροδτ. καὶ ἡ Ἠλεία, ἡ ἐπαρχία τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ· — οἱ Ἠλεῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἤλιδος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 671. καὶ, Ἠλειακός, ή, όν, ὁ εἰς τὴν Ἤλιδα ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἤλιδος ὤν, Στράβ.

Ἠλεῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυκύδης, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν, πατὴρ τοῦ Δηγείου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Ἐπειοὶ Ἠλεῖοι, Παυσ. ε', 1. Σχολ. Ἰλ. Δ, 687. — 2) Τίὸς τοῦ Ταινάρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐλήφθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχία Ἦλις. Στέφ. Βυζ.

Ἠλέκτρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἀπολδ. α', 2, 2. γυνὴ τοῦ Θαύμαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἶριν καὶ τὰς Ἁρπυίας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ὅμ. Τμ. Δημ. 418. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φεισαμένη τοῦ μισητοῦ αὐτῆς Περισθένη, Ἀπολδ. β', 1, 5. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, Ἀπολδ. γ', 12. 1. μία τῶν ἑπτὰ Πλειάδων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον καὶ Ἰασίωνα καὶ μετέστησεν αὐτὴν ὕστερον μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἀπολδ. Ἐρατοσθ. καταστρ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ὡραιότητος αὐτῆς πρότερον Λαοδίκη λεγομένη· αὕτη ἔσωσε τὸν μικρὸν ἀδελφόν της Ὀρέστην, ὅτε ὁ Αἴγισθος φονεύσας τὸν Ἀγαμέμνονα, ἐζήτει νὰ φονεύσῃ καὶ αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἔστειλε πρὸς τὸν Στρόφιον βασιλέα τῆς Φωκίδος, ἵνα ἐκεῖ ἀχρίβωθῇ ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς αὐστηρὰν φυλακήν, μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ της. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Αἰγίσθου ἔδωκεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον καὶ συγγενῆ αὐτοῦ Πυλάδην, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Στροφίον. Σοφοκλ. Ἠλεκτ. Εὐρ. Ὀρέστ. 23. Εὐσταθ. Ἰλ. Ι, 145. — 5) Ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν αἱ ἐν Θήβαις Ἠλέκτραι πύλαι, Παυσ. β', 8. — 6) Μία τῶν Ὠκεανίδων τῆς Ἑλένης, Παυσ. ί, 25.

Ἠλέκτραι πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἐν Θήβαις τῆς Βοιωτίας πυλῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως, ἥτις ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τῆς Ἠλέκτρας ἀδελφῆς τοῦ Κάδμου, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοὺς Ἠλεκτρύωνας, Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 425. Εὐρ. Φοιν. 1129. παρβλ. καὶ Σχολ. αὐτόθ.

Ἠλέκτρα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ κώμην.

Ἠλεκτρίς, ίδος, ἡ, προσωνυμ. νῆσος, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 580. συνῃθ. πληθ. αἱ Ἠλεκτρίδες νῆσοι Νῆσοι μεταξὺ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πάδου ποταμοῦ, ἔνθα λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος. Κατὰ Στράβ. μὲν ἀνεφέροντο αἱ νῆσοι αὗται μόνον παρὰ τοῖς μυθοποιοῖς, κατ' ἄλλους δὲ εἶσιν αἱ αὗται νῆσοι ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖται νῦν ἡ πόλις Ἔνετία.

Ἠλεκτρύων, ωνος, καὶ ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας βασιλεὺς τῶν Μυκη-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξὼ θυγατέρα τοῦ Ἀλκαίου ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἀλκμήνην καὶ πολλοὺς υἱοὺς· ἐλθὼν εἰς Θρᾴδα μετὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, ᾧ ὃ καὶ ἐβιάσθη ὁ Ἀμφιτρύων νὰ φύγῃ ἐκ τῶν Μυκηνῶν μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς Θήβας. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. 6. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 746. (Ἠλεκτρύων, ωνος, Ἡσ. Ἀσπ. 80. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 748. καὶ Ἠλεκτρύωνος, ονος, Ἀπολλόδ. β', 4, 5.)

Ἠλεκτρυώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἴλιου καὶ τῆς Ῥοδῆς, ἀποθνῄσκουσα ἔτι παρθένος, τὴν ὁποίαν ἔφιπτο οἱ Ῥόδιοι ἵππων ὡς ἡμίθεον. Διοδῶρ. Σικ. ε', 56. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύωνος, = Ἀλκμήνη, Ἡσ. Ἀσπ. 16.

Ἠλεῖδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Ἤλου, Λουκ.

Ἠλιάς, άδος, ἡ (-υυ). Θυγάτηρ τοῦ Ἤλίου· πληθ. αἱ Ἠλιάδες. Θυγατέρες τοῦ Ἤλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφαὶ τοῦ Φαέθοντος, ἡ Φαέθουσα, Λαμπετία καὶ Φοίβη, Ὀβιδ. μεταμορ. Β, 325. κατ' ἄλλους δὲ ἦσαν αὗται ἑπτά, Τηγ. αἱ ὁποῖαι λέγονται ὅτι θρηνοῦσαι τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν Φαέθοντος ὅτε οὗτος ἔπεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἀπὸ τὴν ἅμαξαν τοῦ Ἡλίου καὶ ἐβυθίσθησαν, ὑπὸ τῆς ὑπερβολικῆς λύπης μετεμορφώθησαν εἰς δένδρα αἰγείρους περὶ τὸν Πάδον ποταμόν, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 604 Λουκ.

Ἠλιοδώρα, ἡ. Ὄνομ. γύν. γυναικὸς παρ' Ἕλλησι. Μελεαγ. Ἐπιγ. 102.

Ἠλιόδωρος, ὁ. Γραμματικὸς ἐκ τῆς πόλεως Ἐμέσης ἐν Φοινίκῃ, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ χρηματίσας ἐπίσκοπος τῶν Χριστιανῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, συνέγραψε μίαν μυθιστορίαν εἰς πεζὸν φράσιν Αἰθιοπικὰ ἐπιγραφομένην διῃρημένην εἰς δέκα βιβλία. Λουκ. - 2) Ἕλλην ῥήτωρ, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ὁρατίου, σατ. Ι, 5, 2. ἄλλως δὲ πάντη ἄγνωστος. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην, ὅστις καὶ περιηγητὴς ὠνομάζετο, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Αἰθηναίου καὶ Ἁρποκρατίωνος.

Ἥλιος, ου, ὁ, ποιητ. Ἠέλιος, Δωρ. Ἅλιος, παρὰ Ῥωμ. Sol. Τίὸς τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, εἷς τῶν Τιτάνων καὶ ἀδελφὸς τῆς Σελήνης καὶ τῆς Ἠοῦς, Ἡσ. Θεογ. 370. κεξ' Ὅμ. δὲ ὁ Ἥλιος ἦν ὁ αὐτὸς καὶ Ὑπερίων· παρὰ τοῖς ἀρχαιτρ. ποιηταῖς, ὑπῆρχεν ὁ Ἥλιος διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, θεὸς τοῦ ἐπὶ πᾶσαν τὴν φύσιν διαχεομένου ἡλιακοῦ φωτὸς, φερόμενος ἐπὶ τῆς ἁμάξης αὐτοῦ συρομένης ὑπὸ τεσσάρων ἵππων, Ὀρφ. Ὕμν. ζ', παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συνεχέετο μετὰ τοῦ Ἀπέλλωνος λατρευομένου ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἥλιος καὶ Φοῖβος. Ἐκ τῆς Πέρσης θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησεν ὁ Ἥλιος τὸν Αἰήτην καὶ τὴν Πασιφάην, ἐκ δὲ τῆς Νεαίρας τὴν Νύμφην Φαέθουσαν καὶ Λαμπετίαν καὶ ἐκ τῆς Ῥόδης θυγατρὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα, Ὅμ. Ὀδ. Κ, 136. Μ, 132. Ἐθεωρεῖτο δὲ ἀεὶ ἡ λατρεία τοῦ Ἡλίου ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν Ῥώμῃ ὡς μία λατρεία Ἀσιατικῆς θεότητος, διὸ ὁ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν εἰς ἀλλήλους. Παυσ. β', 4. ἡ, 31. Πρὸ πάντων δὲ ἐτιμᾶτο ὁ Ἥλιος ἐπὶ τῆς Νήσου Ῥόδου καὶ καθ' ὅλην τὴν Συρίαν, ἀφ' ὅπου ἡ λατρεία αὐτοῦ μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Αὐτοκρατόρων. Ἡρωδ.

Ἡλιούπολις, εως, ἡ, καὶ Ἥλίου πόλις, Heliopolis. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς ἀνατολικοὺς πρόποδας τοῦ Λιβάνου ὄρους, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἡλίου καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ἐντεῦθεν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ὁ Εὐσεβής· ταὐτὸν Βαάλβεκ. Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐκτὸς τοῦ Δέλτα κειμένη, ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ Γραφῇ Ὢν καλουμένη, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἡλίου, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἔρρεεν μία διώρυξ τοῦ Νείλου ποταμοῦ· ὁ Ἡρόδοτος 2, 2, καλεῖ τοὺς Ἡλιουπολίτας τούτους ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς Αἰγύπτου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγοντο πάντοτε ἑκατὸν πάροδροι τοῦ ἀνωτάτου ἐν Αἰγύπτῳ κριτηρίου· ἐνταῦθα ἐλθόντες ὁ Πλάτων καὶ Εὔδοξος ἐδιδάχθησαν τὴν ἀστρονομίαν· ταύτην καλεῖται ἡ Ἡλιουπολὶς Ματαρέ. Ἡρόδτ. 2, 8 9. Στράβ. ἔνθ., Ἡλιοπολίτης, ου (ι) ὁ κατοικ. Ἡρόδτ. καὶ Ἡλιοπολίτης, Στέφ. Βυζ.

Ἥλις, ίδος, ἡ, Δωρικ. Ἅλις. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος κειμένη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Ἀχαΐαν, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Μεσσηνίαν καὶ δυτικῶς μὲ τὸ Ἰόνιον πέλαγος, οὖσα ἡ δυτικωτάτη χώρα τῆς Πελοποννήσου· ἐδιαιρεῖτο δὲ τὸ πάλαι εἰς τρία μέρη ἢ μικροτέρας ἐπαρχίας, αἵτινες κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἐσχημάτιζον ἰδίαν βασίλειαν, εἰς τὴν ἰδίως Ἤλιδα ἤγειτο καὶ λοιπὴ Ἤλις ἀλέγετο. εἰς τὴν Πισάτιδα καὶ εἰς τὴν Τριφυλίαν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 626. ἀρχαιόθεν ἐκατοικεῖτο ἡ Ἤλις ὑπὸ τῶν Καυκώνων καὶ Ἐπειῶν, τῆς ὁποίας ἀρχαῖος βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Πέλοψ, κατὰ δὲ Ἡρόδτ. ἑκατοίκησαν ἐπὶ τῆς Ἤλιδος καὶ οἱ Μοῦσαι Αἰολικὸς λαὸς διώξαντες τοὺς Καύκωνας καὶ κτίσαντες ἓξ ἰδίας πόλεις. Ἡρόδτ. 1, 148. 6, 127. ἐπαινοῦντο δὲ τὸ πάλαι οἱ Ἤλειοι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοπολιτείαν καὶ τὴν περιποίησιν τῆς γῆς των, καὶ ἀσχημάτιζον ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ἤλιδος ἑκατὸν φυλάς, αἵτινες ἐδιοικοῦντο ὑφ' ἑνὸς συμβουλίου ἐξ ᾠῶν μελῶν. Παυσ. ε', Ἀριστλ. ταὐτὸν Ἤλις, ἀποτελοῦσα μετὰ τῆς Ἀχαΐας ἓν τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μὲ Μητρόπολιν τοῦ Νομοῦ τὰς Πάτρας. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἐπαρχίας Ἤλιδος, κειμένη πλησίον τῆς Ὀλυμπίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἀπισθεῖσα πρῶτον μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ ὕστερον καταστραθεῖσα μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων ἔχουσα ἐν αὐτῇ μέγα πλῆθος λαμπρῶν οἰκοδομῶν ἐξ ὧν περίφημος ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, Ἡρόδτ. Δ, 70. Διοδ. Σικ. Θουκ. (Αἰτκ. Ἤλιδα καὶ Ἴλιν, παρὰ τοῖς Γραμματκ. διάφορα ἀλλήλων, ἡ μὲν Αἰτκ. Ἤλιδα σημαίνουσα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἤλιδος, ἡ δὲ Ἤλιν τὴν ἐν αὐτῇ πρωτεύουσαν πόλιν Ἤλιδα, Ὅμ. Ὀδ. Ν, 275. Ἴλιν, ἀναφερμ. εἰς τὴν πόλιν παρὰ Θουκ. ε', 47. Ἡρόδτ. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2, 23, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπαρχίαν παὰ Ἀπολλόδ. ε', 9, 7.) ὅθεν Ἠλεῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἤλιδος.

Ἠλύσιον πεδίον, τό. Vallis Elysia. Οὕτως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τόπος τις ἐπὶ τῆς Γῆς χαριέστατος, τερπνὸς καὶ πλήρης πάσης ἀπολαύσεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο μετὰ θάνατον αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων διὰ νὰ ἀπολαμβάνωσι μίαν αἰώνιον μακαριότητα, ὅστις καὶ, νῆσοι τῶν Μακάρων ἐκαλεῖτο. Ἡσ. Ἔργ. 169. Πίνδ. Ὀλ. 2, 139. παρ' Ὁμήρ. τερπνὸν καὶ κατάφυχον πεδίον κεῖμενον κατὰ τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς Γῆς πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν συνείχετο αὐθ' ὅλως μὲ αὐτὸν τὸν Ἅδην. Ἐνταῦθα ᾤκει ὁ Ποιητὴς τοὺς ἀποθανόντας Ἥρωάς του διάγοντας βίον εὐδαίμονα, ἄφροντι καὶ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, Ὀδ. Δ, 567.

Ἤλωνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ὕστερον Λειμώνη κληθεῖσα, Ὅμ. Ἰλ. Β, 739. Στράβ.

Ἡμᾶ, ἡ. Αἴτκ. Ἥμη = Αἶμονα, ὅπερ ὄρα.

Ἡμαθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἐργίνου καὶ Λιτοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 226. καλεῖ καὶ Μυγδονίαν, ὅπερ ἴδε. ὅθεν Ἡμαθίευς, έως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἡμαθὶς, ίδος, ἡ, τῆς Ἡμαθίας ἡ ἐκ τῆς Ἡμαθίας οὖσα, Ἀνθολ.

Ἡμαθίδες, αἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου βασιλέως τῆς Ἡμαθίας, αἱ ὁποῖαι φιλονεικήσασαι μὲ τὰς Μούσας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος περὶ μουσικῆς καὶ ὑπηδείσαι μετεμορφώθησαν εἰς κίσσας, Ἀντ. Διῤῥ. 9.

Ἡμιθέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, ἔκγονος τοῦ Βάκχου, ἥτις ἀποκοιμηθεῖσα ἐν ᾧ ἐφύλαττε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὴν ἄμπελον τὴν ὁποίαν ἐφύτευτε κατὰ πρῶτον ὁ πατήρ της, καὶ εὑρόντα αὐτὴν μετὰ τὴν ἔγερσίν της ὅλως καταφαγωμένην ὑπὸ χοίρων, ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ ἀθημονίας. Διοδ. Σικ. ε', 62.

Ἡμίθεον, ωνος, ὁ (ι) Τίὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Μέμνονος, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, Ἀπολλόδ. γ', 12, 4. Ἡτ. Θεογ. 984. φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, Διοδ. Σικ. δ', 27.

Ἡμιθέων, ωνος, ὁ (ι) Συβαρίτης, ἀναφερόμενος ὡς συγγραψεὺς ἑνὸς βιβλίου πλήρους ἀναιδείων καὶ αἰσχροτήτων παρὰ Λουκ.

Ἡμενύνες, οἱ. Μυθολογούμενον ἔθνος παρὰ Στράβ. ἐξ Ἡτ.

Ἡμωδὰ ὄρη τά. Emodi Montes. Ὄρος τῆς Ἀσίας σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν τοῦ Ταύρου φερομένην διὰ τῶν συνόρων τῆς Σκυθίας καὶ Ἰνδίας, ταὐτὸν Χιμαλέχ. Στράβ. καὶ Ἡμωδὸν ὄρος, τό. Διον. Περ. 748.

Ἡνιόχη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας περιστανομένης ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ τῶν. Παυσ. 3', 30. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἱππότου βασιλέως τῶν Θηβῶν, Ἡσ. Ἀσπ. 83. ἥτις καὶ Εὐρυδίκη παρὰ Σοφοκλ. φέρεται. ἴδε Εὐρυδίκη.

Ἡνίοχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἵτινες ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ ἡνιόχου τῶν Διοσκούρων, Στράβ.

Ἡνησώ, οῦς, ὁ· Τίὸς τοῦ Ἁνιέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 168.

Ἡνησίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πανδίονος τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γεραίστου ὅτε φυσιβόλος νόσος εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀπολλόδ. γ', 15. 8.

Ἡνιοπεύς, ῆος, καὶ έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Θηβαίου, ἡνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Θ, 120.

Ἡνοψ, οπος, ὁ. Ποιμὴν τις ὃς τὸς ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν τὸν Σάτυρον, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 445. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἰδμοσθένους, ὅπερ ὄρα.

Ἤπειον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἤλιδι, κειμένη μεταξὺ Ἀκρίας καὶ Μυρσίνου, Ξενφ. Ἑλ. γ', 2, 30. Ἔπιον, παρὰ Ἡροδτ. Λίπιον, Πολυβ. καὶ Λίπυ, ὅπερ ὄρα. Ἔνθεν, Ἠπειρεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Ἤπειρος, ἡ· παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Ἀρχαίοις ποιητ. ὡς προσηγορ. Ὄνομ. σημαῖνον ξηρὰν πρὸς διαφορὰν τῶν νήσων· ἔτι δὲ παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὅμ. καὶ Ἄπειρος λεγομένη· ἡ ἰδίως χώρα τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβασίλευεν ὁ Ἔχετος, Ὅμ. Ὀδ. Σ, 85. Φ, 308. — 2) ἡ Λευκαδία ἡ Ἀκαρνανία, Ὅμ. Ἰλ. Β, 635, ἥτις καὶ Ἤπειρος μέλαινα παρ' αὐτῷ καλεῖται, Ὀδ. Ξ, 97. Φ, 109. τὴν ποίαν τινὲς τῶν ἀρχαίων ὑπομνηματιστῶν ὑπέλαβον αὐτὴ τὴν νῆσον Σάμον ἢ Κεφαλληνίαν. — 3) Ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλλὰς ἢ ἓν μέρος τῆς Ἑλλάδος, π. χ. ἡ Ἀττική, Ὅμ. Ἴλ. Δημ. 130. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἐλαμβάνετο ποτὲ μὲν αὐτὴ αὐτῆς τῆς ἰδίας αὐτῶν Ἀττικῆς χώρας, πότε δὲ αὐτῆς τῆς ἀπάσης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στερεᾶς τῆς μιρᾶς Ἀτίας, Θουκ. α, 46. ή, 14. Πλάτ. Κριτ. σελ. 110. — 4) Παρὰ τοῖς ὑστερον λαμβανομένη ἡ Ἤπειρος ὡς κύρ. Ὄνομα, ὑπῆρχεν ἡ χώρα τῆς ἀρκτικῆς Ἑλλάδος ἥτις ὡρίζετο πρὸς μὲν ἄρκτον ὑπὸ τῶν Ἀκαρνανίων ὀρέων, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Ὄρους Πίνδου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, πρὸς μεσημβρίαν ὑπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς θαλάσσης καὶ ἐπεριλάμβανε τὸ πάλαι τὰς χώρας Χαονίαν, Θεσπρωτίαν, Μολοττίδα καὶ Κασσιοπίαν. Ἐθεωρεῖτο δὲ ἡ Ἤπειρος τὸ ἀρχαῖον ὡς ἡ πρώτη καὶ μητρικὴ χώρα τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπικρατειῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦλθον οἱ πρῶτοι Ἕλληνες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Φωκίδα. Ἄχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐλογίζοντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἔτι βάρβαροι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ χώρα αὐτῶν ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινή, ὀλίγον εὔφορος καὶ μόνον περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ὁπωσοῦν καλλιεργημένη· ἐδιοικοῦντο δὲ ἑκάστην ὑπὸ ἰδίων βασιλέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημος ἐστάθη ὁ Πύῤῥος. Θουκ. γ, 114. Ξενφ. Ἑλ. 5, 1, 7. Πολύβ. τοῦ Ἤπειρος, κοιν. Κάνιν. ὅθεν Ἠπειρώτης, ου, Ἠπειρωτίς, ίδος, ἡ. Κάτοικ. τῆς Ἠπείρου· καὶ Ἠπειρῶται, ῶν, οἱ, εἰς τὴν Ἤπειρον ἀνήκων. Στράβ.

Ἠπιδέμος, ὁ. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἀπιδανός, Ἡροδ.

Ἠπιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετὰ τὴν ὁποίαν ἐγύμνητε τὸν Μαχάονα, Πινδ. β, 29 ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς τέχνης. Ἀνθιλ.

Ἠπυτίδης, ου, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἤπυτου, ὁ Περίφας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 323.

Ἥρ, Ἥρως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀρμενίου ἐκ Παμφυλίας ἐν τῇ μιρᾷ Ἀτίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου διηγοῦντο ὅτι, μείνας νεκρὸς δέκα ἡμερῶν ἡμέρας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, εἶτα φερόμενος ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀνεστήθη πάλιν καὶ ἐδιηγήθη εἰς τοὺς παρεστῶτας διάφορα παράδοξα συμβάντα, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπονεκρώσεώς του εἶδεν. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 614. Πλουτ.

Ἥρα, ἡ, Ἰων. Ἤρη, παρὰ Ῥωμ. Iuno Θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Διός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄρην τὸν Ἥφαιστον, τὴν Ἥβην καὶ τὴν Εἰλείθυιαν, βασίλισσα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, Ὅμ. Ἰλ. Π, 432. Ἡτ. Θεογ. 454, 927. ὡς τόπος δὲ τῆς γεννήσεως αὐτῆς τῆς Θεᾶς ἐθεωρεῖτο ἡ Σάμ. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ Ἄργος, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη αὐτῆς λατρεία, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 8. Ε, 908. Στράβ. Σ, κατ' ἄλλους δὲ ἡ νῆσος Σάμος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 187. καὶ κατ' ἄλλους πάλιν ἡ Ἀρκαδία καὶ ἡ Κόρινθος, Παυσ. ζ, 4. διετράφη δὲ πρῶτον ὑπὸ τῆς Τηθύος καὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ὀβίδ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πρώτη καὶ ἀρχικὴ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν εἰς τὴν Φοινίκην ἀπ' ὅπου μετέβη διὰ τῶν Φοινικείων ἀποικιῶν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ συνοίκησις αὐτῆς μετὰ τοῦ Διός, ἧτις ἰδίως Ἱερὸς γάμος ἐλέγετο, πλάττεται ὅτι ἔγινεν ἐπὶ τῆς Νήσου Κρήτης μετὰ μεγαλοπρεποῦς πελετῆς, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, Διοδ. Σικ. ε, 72. παριστάνετο δὲ συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς μεγαλοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανος θεά, ἔχουσα χαρακτῆρα ἐμβριθῆ, φίλαυτον καὶ πλήρη ζηλοτυπίας, ἔρωτος τοῦ σύμπαντος καὶ κοσμίου τῶν γυναικῶν πολιτεύματος καὶ αὐστηρὰ προστάτις τῶν γάμων καὶ τῆς ἱερότητος αὐτῶν. πολλάκις δὲ περίστασιν εἶχε μία ἀπατηλὴ καὶ φίλαρχος θεά, θέλουσα ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Δία. Εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐμάχετο ὑπὲρ ἐχθρὰ τῶν Τρώων καὶ φίλη τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ πρὸς τὸν νέον Πάρι μῖσός της, διὸ καὶ βοηθεῖ τοὺς Ἕλληνας μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος Ὅμ. Ἰλ. Δ. 26. Η, 208. Τ, 33. εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μιρᾶς Ἀτίας ἐτιμᾶτο μεγαλοπρεπῶς ἡ θεὰ αὐτὴ, πρὸ πάντων δὲ ἐπίσημος ὑπῆρχεν ἡ λατρεία αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ περίφημος αὐτῆς ναὸς Ἡραῖον καλούμενος, εἰς δὲ τὴν Ἦλιδα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἀνὰ πασαν πεντετηρίδα τὰ Ἡραῖα λεγόμενα· τὸ πτηνὸν ταὼς ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτῆς, εἰκονιζομένη ὡς ἐπὶ πολὺ ἔχουσα τοῦτο ὡς ἔξοχον παράσημον, ἢ συρομένη ἐφ' ἁρμάξης ὑπὸ δύο ταώς.

Ἡραία, ἡ (Ἡραῖος). Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τῷ Ἀλφειῷ ποταμῷ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἦλιδος, ταυτ. Ἀγιάνι ἢ Ἰρι. Ξενφ. ὅθεν Ἡραιεύς, ως, ὁ κάτοικ. Θουκ. Στέφ. Βυζ.

Ἡραῖα ὄρη, τά, Joninii Montes. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ χωρίζον αὐτὴν κατὰ μέρος ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, ταυτ. Monti Sori. Διόδ. Σικ. δ, 86.

Ἡραιεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Λυκάονος, Ἀπολλόδ. γ, 8, 1.

Ἡραῖον, τό. Ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἥρας. Οὕτως ὠνομάζετο ὁ περίφημος ἀρχαῖος ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου κείμενος μεταξὺ τῆς πόλεως Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθι ὄρους Εὐβοίας, καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς καθήμενον ἐφ' ἑνὸς θρόνου μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστεφανωμένην, τὸ ὁποῖον ἦν ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πολυκλείτου, κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ· ὑπηρετεῖτο δὲ ὁ ναὸς οὗτος ὑπὸ μιᾶς ἱερείας, ἔνθα μία ὑπῆρξε καὶ ἡ μήτηρ τῶν δύο νέων Ἀργείων Κλεοβίδος καὶ Βίτωνος ἡ Κυδίππη, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔσυραν ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξάν της ἀπὸ τοῦ Ἄργους ἕως τοῦ ναοῦ τούτου, Ἡρόδ. 1, 31. Θουκ. β', 2. Στράβ. κατὰ Larcher ὑπῆρχε καὶ ἕτερος ναὸς τῆς Ἥρας πλησίον τοῦ Ἄργους διάφορος τούτου, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει εἰς ἱερεύς, Ἡρόδ. 6, 81. — 2) Ἕτερος Ναὸς τῆς Ἥρας πρὸ τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν πλησίον τῆς κρήνης Γαργαφίας, Ἡροδ. 9, 52. Θουκ. γ', 68. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς Νοριθίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν εἰς Ναὸς τῆς Ἥρας ἀντικρυ τῆς πόλεως Σκυλλῆς, ἡ ἄκρα τὸ Ἡραῖον λεγόμενον. Θουκ. ε, 75. Ξενφ. Ἑλ. δ', 5, 5. — 4) Ἀρχαῖος καὶ περίφημος ναὸς τῆς Ἥρας ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ῥοίκου, Ἡροδ. 3, 60. Στράβ. — 5) Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη πλησίον τῆς Περίνθου, Ἡροδ. ε', 90. παρὰ τοῖς ὕστερον συνήθ. τὸ Ἡραῖον τεῖχος καλουμένου, Δημ. ὁ ἐν, Ἡραῖοι καὶ Ἡρακιστειχῖται, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἡραῖος, αία, αῖον. Τῆς Ἥρας ἢ εἰς τὴν Ἥραν ἀνήκων.

Ἡρακλέης, Ἰωνικ. ἀντὶ Ἡρακλῆς.

Ἡράκλεια, ἡ, προσυπακμ. πόλις. Πόλις τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Ἦλιδι κειμένη ἐπὶ τοῦ Κυθηρίου ποταμοῦ, καὶ ἀπεῖχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιωτίδος ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον Τραχὶς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκησε Ἡρακλῆς καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἡράκλεια ἡ ἐν Τραχῖνι, Θουκ. δ', 78. ἡ ἡ Τραχῖνία, Ξενφ. Ἑλλην. α, 2, 18. ἴδε Τραχίς. — 3) Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, οὖσα ἀποικία τῶν Θουρίων καὶ Ταραντίνων κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Λαίριος ποταμοῦ· οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῆς κάτοικοι ἦσαν περίφημοι ἐκ τὴν μεγάλην αὐτῶν πίστιν καὶ εἰλικρίνειαν, διὸ καὶ ὁ Κικέρων ὀνομάζει ταύτην τὴν πόλιν δικαιοτάτην. Ἐν αὐτῇ ἔζησε χρόνον τινὰ ὁ Φιλόσοφος Πυθαγόρας, συστήσας καὶ ἰδίαν σχολὴν εἰς τὴν ὁποίαν οἱ πλεῖστοι τῶν μαθητῶν του ἐμορφώθησαν· ἦν δὲ καὶ πατρὶς τοῦ περιφήμου Ζωγράφου Ζεύξιδος· ταυτ. Policoro· ἔτι δὲ καὶ Ἡρακλεόπολις Στράβ. — 4) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας ἐπὶ τοῦ Ἅλυκος ποταμοῦ, πρότερον Μινῴα καλουμένη, ἀποικία τῶν Κρητῶν· ἔτι, Ἡρακληὴ ἡ ἐν Σικελίᾳ καὶ Μινῴα λεγομένη. Ἡροδ. 5, 43. 46. Πολύβ. — 5) Ἡράκλεια ἡ Ποντική. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων. Στράβ. ἢ κατ' ἄλλους τῶν Μαριανδυνῶν· ταυτ. Ἐρακλῆ ἢ Ἐρεγλί, Ξενφ. Ἀναβ. δ, 2. Ἀρρίαν. — 6) Πόλις ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἐν Θράκῃ, πρότερον Περινθος καλουμένη, ὅπερ ὄρα, ταυτ. Ἡράκλειτ. Πτολ. — 7) Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λάτμου ποταμοῦ, Στράβ. — 8) Πόλις τῆς Δυγκηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἐπὶ τοῦ Ἐργόνος ποταμοῦ, ταυτ. Ἡράκλεια, Στράβ. — 9) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κατσιώτιδος ἐν Συρίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα ἀρκτικῶς τῆς Δεοδικίας, ἔνθα νῦν κεῖται ἡ Μεϊντα. Πτολ. ε, 15. — 10) Ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Κυῤῥηστικῆς κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ἱεραπόλεως, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Κυῤῥηστίας Ἀθηνᾶς πλησίον αὐτῆς. Στράβ. ιδ. Πτολ. ε. — 11) Πόλις ἐπίσημος τῆς Σωτίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἥτις καὶ ἰδίως Σωτὶς ἐκαλεῖτο, ταυτ. Ἰστὰρ ἢ Ζηλόβα. Στέφ. Βυζ. Πλιν. 10. — ὅθεν. Ἡρακλεώτης, ου, Ἡρακλεῶτις, ίδος· ὁ κάτοικ. τῆς Ἡρακλείας, ἢ ὁ ἐξ Ἡρακλείας ὤν, Θουκ. Ξενφ. Πλάτ. ἐπὶ Ἡρακλεώτῃσι. Στέφ. Βυζ. ἢ Ἡρακλεῶτις, ίδος, ἡ περὶ τὴν Ἡράκλειαν χώρα ἐν Πόντῳ. Θουκ. Ξενφ. — 12) Ἡρακλεωτικός, ἡ, όν. Τῆς Ἡρακλείας ἢ εἰς τὴν πόλιν Ἡράκλειαν ἀνήκων.

Ἡράκλεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ πᾶσαν πεντετηρίδα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους, Θουκ. Πολυδ. Ὀνομπ. ἡ, 9. — 2) Ἑτέρα ἑορτὴ τοῦ αὐτοῦ Ἡρακλέους πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Θηβαίων, καθ' ἣν ἐπροτίμων εἰς αὐτὸν ὡς ἀπ' ἀρχῆς μῆλα, ἃ οὐκ ἐπωνομάζετο ὑπ' αὐτῶν Μῆλων. — 3) ἔτι δὲ ἐν Σικυῶνι ἑορτάζοντα τὰ Ἡράκλεια διαρκοῦντα δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας.

Ἡρακλείδης, ου, Ἰωνικ. Ἡρακληίδης, Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ὅμ. Ὕ. Β, 653. ὁ Τληπόλεμος. Πληθ. οἱ Ἡρακλεῖδαι, οἱ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους, οἵτινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος τούτου διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως κατέφυγον ἱκέται εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις βωμὸν τοῦ Ἐλέου καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπολέμησαν ἐναντίον τοῦ Εὐρυσθέως καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσαν νικήσαντες κατὰ κράτος, Ἀπολλόδ. β'. 8. 1. Διοδ. Σικ. δ', 57. ἔτι δὲ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, οἵτινες ὀγδοήκοντα χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας εἰσβάλλοντες μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον εὑρέθησαν τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διέξαντες ἐντεῦθεν τοὺς Ἀχαιοὺς· κληρώσαντες δὲ τὰς διαμοιρους ἐν αὐτῇ χώρας ἔλαβον εἰς μερίδα, ὁ μὲν Τήμενος τὸ Ἄργος, τὰς Μυκήνας καὶ τὴν Σικυῶνα, ὁ δὲ Κρεσφόντης τὴν Μεσσηνίαν, καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀριστοδήμου Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης τὴν Λακεδαίμονα ἀπὸ τοὺς ὁποίους τούτους δύο διαμεινον πολλοὺς αἰῶνας καὶ δύο οἰκίαι τῶν βασιλέων τῆς Σπάρτης· μόνη δὲ ἡ Ἀρκαδία δὲν ἐνυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἡρακλειδῶν Ἡροδ. 6, 52. Ἀπολλόδ. β', 8. Πινδ. Πλάτ.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρακλείδης, ου, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Τίός τοῦ Ἰβανωλίδος, Μιλασσεύς, στρατηγὸς τῶν Καρῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, Ἡροδ. 5, 121. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀριστογένους, στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, Θουκ. Ξενοφ. — 3) Τίὸς τοῦ Δυσιμάχου, στρατηγὸς καὶ οὗτος τῶν Συρακουσίων μετὰ τὸν Ἱπποκράτους ἔναντίον τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 5, 73. — 4) Στρατηγὸὶ τῶν Ἀθηναίων, πιθαν. ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ἐκ τῆς πόλεως Ηλαζομενῶν, Πλάτ. Ἴων. σιλ. 541. Αἰλ. — 5) Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς λεγόμενος, υἱὸς τοῦ Εὐθύφρονος ἐξ Ἡρακλείας πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας πολλῶν χρόνων εἰς τὰς Ἀθήνας, μαθητεύσας πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους, φημιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ κριτικῶν ὡς ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλοσοφικὴν πολυμάθειαν· ἀπέθανε δὲ ὡς λέγεται, καρωνωθεὶς μέσα εἰς τὸ θέατρον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι. Στράβ. ζ'. Πλουτ. Διογ. Λαέρ. ε', 86. ἐκ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν μέχρι τοῦ νῦν ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα περὶ Πολιτειῶν· παρὰ Πλουτ. ἀναφέρεται ἐ αὐτὸς καὶ Ἡράκλειτος. — 6) Ἡρακλείδης ὁ Ἐρυθραῖος, ἰατρὸς ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ἡροφίλου, συγγράψας ὑπομνήματα εἰς τὰ ἅπαντα τοῦ Ἱπποκράτους, Γαλλην. Διογ. Λαέρ. — 7) Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός, Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου Νέρωνος, μαθητὴς τοῦ Διδύμου, συγγράψας ἓν ποίημα Δίσχιοι ἐπιγραφόμενον εἰς Σπφικὰ μέτρα. Φωβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 122. — 8) Ἕτερος Ἡρακλείδης ἰατρὸς ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως Ταραντίου, ὀπαδὸς τῆς Ἐμπειρικῆς σχολῆς, ζήσας περὶ τὸ 242 ἔτος πρὸ Χρ. ὃς τις ἐπραγματεύθη μὲν πλειοτέρων ἀρίδηλον τὰ περὶ Ἰατρικῆς ὕλης ἀπὸ τοὺς πρὸ αὐτοῦ Ἰατροὺς, ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ περὶ διαιτητικῆς, Γαλλην. ἐν γένει δὲ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν ὕστερον Συγγραφέων ὡς εἷς τῶν ἀκριβεστέρων καὶ σοφωτέρων παρατηρητῶν, συγγράψας μὲ πολλὴν καταλληλότητα περὶ συνθέσεως καὶ κατασκευῆς φαρμάκων Γαλην.

Ἡράκλειον, τό, Ἰωνικ. Ἡρακλήϊον, κυρ. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους. — 2) ὡς ὄνομ. Κύρ. = Ἡράκλεια, πόλις τῆς Σικελίας, Στράβ. — 3) Herculanum. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας Καμπανίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ὄσκων, ὕστερον δὲ κατοικηθεῖσα ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος, Στράβ. ε'. Περὶ τὸ 79 ἔτος μετὰ Χρ. ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τίτου Οὐεσπασιανοῦ κατεποντίσθη ἡ πόλις αὕτη ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ Ἡφαιστίου ὄρους Οὐεσουίου· πρῶτον δὲ περὶ τὸ 1698 ἔτος ἀνεκαλύφθη ἐνδὺς τῶν καλῶν ἡ κώμη Πορτίτζι, καὶ περὶ τὸ 1738 ἀνεκαλύφθη δι' ἐπισκασίας τῆς Νεαπολιτανικῆς κυβερνήσεως, ὅπου εὑρέθησαν ὑπὸ τὴν γῆν ἓν μέγα θέατρον, εἰς ναὸς, ἓν ἀγάλμα τοῦ Διὸς καὶ διάφορα ἄλλα πολυτελῆ ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου, ἄγγεῖα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πολλὰ ἀπηκρασκομένα χειρόγραφα ἐν παπύρου. παρβλ. Herculanensium Voluminum p. 1, 11 Oxoniae 1824. — 4) Ἡρακλείων ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐκ τῆς μεσημβρινωτάτης ἄκρας τῆς Βρεττίας χώρας, Στραβ. ταυτὸν Capo di Spartivento. — 5) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς νήσου Κρήτης, ἧτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως Ηωσσοῦ, Στράβ. — 6) Πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Κανώβου καὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Στράβ. ιζ'. — 7) Ἄκρα τις τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ, ταυτὸν Τσχερχεμβί, Στράβ.

Ἡρακλειοξανθίας, ου, ὁ. Κωμικὴ πεπλασμένη σύνθετ. λέξις, ἐκ τοῦ Ἡρακλῆς καὶ Ξανθίας, ἀντὶ δούλου τοῦ Ἡρακλέους, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 499.

Ἡράκλειος, εία, ειον, καὶ

Ἡράκλεος, ὁ, ἡ, ον. Ἰωνικ. Ἡρακλήϊος. Τοῦ Ἡρακλέους ἢ εἰς τὸν Ἡρακλέα ἀνήκων· ἡ Ἡρακλεία λίθος, ταυτ. τῷ Μαγνῆτις λίθος. Πλατ. Ἰων. Δουκ. οἱ Ἡράκλειοι παῖδες, = Ἡρακλεῖδαι, Εὐρ. Ἡρακλ. 458. αἱ Ἡράκλειοι στῆλαι, Τὸ στενὸν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μετὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀφρικῆς· σχηματίζεται δὲ τοῦτο ὑπὸ δύο ὀρέων ἐκτεινομένων πρὸς τὴν θάλασσαν, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς Ἄβυλα καλούμενον, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ἀπέναντι Ἱσπανίας Ἄλπην, ταυτὸν συνήθ. Πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ. Πολύβ. Παλαίφ. Αἰλ. καὶ, αἱ Ἡρακλήϊαι στῆλαι, Ἡροδ. 4, 42. Πλουτ. ἔτι δὲ, αἱ Ἡράκλειοι στῆλαι, Πλάτ. Στράβ. καὶ, ὁ καθ' Ἡρακλέους στηλας πόρος, fretum Herculeum, ὁ πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ. Πολύβ. Ἐπίρρ. Ἡρακλείως, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀριστ. Δουκ.

Ἡρακλεών, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ταυτὸν, Ἱεράκι.

Ἡράκλειτος, ὁ. Εἷς τῶν ἐξόχων Ἑλλήνων φιλοσόφων τῆς Ἰωνικῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἔφεσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας τῇ 69 Ὀλυμπ. σύγχρονος τοῦ φιλοσόφου Ξήνωνος τοῦ Ἐλεάτου, καὶ ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκιῶν τῆς πατρίδος του. Κατ' ἀρχὰς ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Ξενοφάνει καὶ τῷ Πυθαγορείῳ Ἱππάσῳ, εἶτα ἀπεδήμησεν περιερχόμενος διαφόρα μέρη τοῦ κόσμου· ἦν δὲ ἐκ φύσεως ἀνὴρ σκυθρωποῦ καὶ εἰς ἄκρον μελαγχολικοῦ χαρακτῆρος, φαινόμενος ἀείποτε πρὸς τοὺς ἄλλους αὐστηρὸς καὶ ἀπρόσιτος, ἀποφεύγων πᾶσαν κοινωνίαν ἀνθρώπων, ἐξ ὧ καὶ ἐπλάττετο ὅτι ἐβρήνει πάντοτε βλέπων τὴν ματαιότητα τῶν ἄλλων, ἐπωνυμασθεὶς διὰ τοῦτο Κλαυσίνος. Συνέγραψεν ἓν βιβλίον περὶ φύσεως τῶν ὄντων τὸ ὁποῖον ἐπραγματεύετο ἰδίως καὶ περὶ τῆς τῶν θείων λατρείας καὶ περὶ πολιτειῶν, εἰς φράσιν ὅλως ἰδίαν ἀσαφῆ καὶ αἰνιγματώδη, τὸ ὁποῖον ἀπέθηκεν εἰς τὸ ἐν Ἐφέσῳ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ ὅπου μετὰ καιρὸν κρυπτόσθη· ἐξ ὧν δὲ διασωθέντων παρ' ἄλλους συγγραφέων περὶ τοῦ Ἡρακλείτου, φαίνεται ὅτι ἡ φιλοσοφία αὐτοῦ ἦν μᾶλλον μία μεταφυσικὴ θεωρία τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, παραδεχομένη δύο πρώτας καὶ κυρίας ἀρχὰς τῶν πραγμάτων τὴν ὑρὶδα καὶ ἁρμονίαν ὡς οὐσιώδη συστατικὰ τῆς ὕλης, ὑπὸ εἰς αἰώνιος πρὸς ἄλληλα κίνησιν· τὸν δὲ ἀνθρώπινον νοῦν λόγον ἔλεγεν ἀπόρροιαν ἑνὸς ἀρχικοῦ καὶ καθαροῦ πυρὸς τὸ ὁποῖον ἐδογμάτιζεν ὡς πρώτην πηγὴν τῆς τῶν ὄντων διατηρήσεως καὶ ζωῆς· ὡς μόνην δὲ καὶ ἀναρχὴν ἀλήθειαν παρεδέχετο πᾶν ὅτι ὅλοι καθόλου οἱ ἄνθρωποι ἐδόξαζον ὡς ἀληθείαν· ὁ πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτης παρεδέχθη πολλοτάτας φιλοσοφικὰς γνώμας τοῦ Ἡρακλείτου, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τῶν Κοσμοφυσικῶν. Διογ. Λαερτ. Πλάτ. Συμπ. Ἀλκ. ποικ. Ἱστ. ἡ, 13. — Ὅθεν Ἡρακλειτίζω, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου εἰμί, ἢ μιμοῦμαι τὸν Ἡράκλειτον καὶ, Ἡρακλείτειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἡρακλείτου ἢ εἰς τὸν Ἡράκλ. ἀναφερόμενος. Πλάτ.

Ἡρακλεόπολις, εως, ἡ. Heracleopolis = Ἡράκλεια. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, Στράβ. — 2) Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου Νομοῦ, ἧτις καὶ Ἡράκλεους πόλις μεγάλη ἐλέγετο. Στεφ. Βυζ. Πτολ. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ μιᾶς νήσου ἥτις ἐσχηματίζετο ὑπὸ τοῦ Νείλου καὶ τῆς Μοιρίδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ Πλιν. ὑπῆρχε καὶ ὁ περίφημος λαβύρινθος. Ἡροδ. 2, 137. Στράβ. εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύετο μὲ θείας τιμὰς τὸ ζῶον Ἴχευμων — 3) Ἡρακλέους πόλις μικρὰ, ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη δυτικῶς τοῦ Πηλουσίου στόματος τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Σεβροϊτείτου Νομοῦ. Στράβ. Πτολ. δ', 5.

Ἡρακλέους ἱερὸν, τό. Ναὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐν Αἰγύπτῳ, περὶ τὸν ὁποῖον ἔκειτα ἐσχηματίσθη μία κώμη, τὸ Ἡράκλειον λεγομένη, ἥτις ὑπῆρχεν ὡς προάστειον τῆς πόλεως Κανώβου, Ἡροδ. 2, 113.

Ἡρακλέους λιμήν, ὁ. Λιμὴν τις πλησίον νήσου πόλεως Ἀλυζίας ἐν Ἀκαρνανίᾳ, Στράβ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἑτρουρίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Κόσσης, Herculis portus. Στράβ.

Ἡρακλέους Νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Σαρδινίας, Πτολ. γ', 3. κατὰ Πλίν. ἦσαν δύο νῆσοι αὐτοῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, αἱ νῦν Asinara καὶ Pisanne.

Ἡρακλήϊος, εἶη, ειον, Ἐπικ. ἀντὶ Ἡράκλειος, Ἡροδ.

Ἡρακλῆϊδης, ἀντὶ Ἡρακλείδης, Ἡροδ. 9, 208.

Ἡρακλῆϊος, ίη, ίον. Ἰωνικ. ἀντὶ Ἡράκλειος, Ἡροδ.

Ἡρακλῆς, Ἰωνικ. Ἡρακλέης, γεν. Ἡρακλέους, ἐπικ. ῆος Ἰωνικ. έος. Αἰτ. πληθ. Ἡρακλέα, Ἀριστοφ. Βίρ. 760. παρὰ Ῥωμ. Hercules. Ὁ ἐπιστήμονέστερος καὶ ἀνδρειότερος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἡρώων, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης θυγατρὸς τοῦ Ἠλεκτρυώνος ἀπόγονος τοῦ Περσέως καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀλκαίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἀλκείδης ἐκαλεῖτο. Ἥρως ἔτι ὢν ἐν σπαργάνοις ἐγόνευσε δύο φιδέρωτας ὄφεις, τοὺς ὁποίους ἡ Διὸς Ἥρα, ἐχθρευομένη ὅλα τὰ ἄλλα τέκνα τοὺς Διός, ἔπεμψεν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν θανατώσωσιν. Ἀνατρεφείς, ὡς λέγεται, ὑπὸ διαφόρων ἐμπείρων παιδαγωγῶν καὶ διδασκάλων τῆς τότε ἐποχῆς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χείρωνος εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην, κατεστάθη ἀνὴρ ἐξαίσιος καὶ τερατώδους σθένους· πρῶτον δὲ ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τὸ ὁποῖον ἔπραξεν ὁ Ἡρακλῆς ὑπῆρξεν ὁ φόνος τοῦ ἐν Κιθαιρῶνι Λέοντος, ὅτε ἐσφαγίασε τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ Θεσπίου, μὲ τοῦ ὁποίου τὰς πεντήκοντα θυγατέρας, Θεσπιάδας καλουμένας, ἐγέννησε πεντήκοντα δύο παῖδες. Ἀπολλόδ. β', 4, 9 10. Διόδ. Σικ. δ', 29. ἀκολούθως δὲ κατ' αὐτοὺς ὅτε τοὺς τεσσαρακοντα χρόνους τῆς ἡλικίας του ἐβίωσεν εἰς βοήθειαν τῶν Θεῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Γιγάντων μάχῃ ἐθανάτωσεν ἰδιοχείρως ἓν μέγα μέρος αὐτῶν, Ἀπολλόδ. α', 7, 1. Ἀλλὰ κατ' ἐπιταγὴν αὐτοῦ τοῦ Διὸς ὡς ὑποκείμενος εἰς τὸν ἐξάδελφον αὐτοῦ Εὐρυσθέα βασιλέα τῶν Μυκηνῶν, ἐβιάσθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ πράξῃ τὰ δώδεκα ἐκεῖνα περίφημα ἆθλα, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον δόξαν καὶ εὐκλειαν τοῦ ἀρχαίου τούτου Ἥρωος· πρῶτον λοιπὸν ἐφόνευσε κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως τὸν ἐν Νεμέᾳ φέροντα λέοντα. β') ἐξανάτωσε τὴν Λερναίαν ὕδραν. γ') ἔφερεν ζῶντα τὸν Ἐρυμανθίου κάπρον εἰς τὰς Μυκήνας. δ') ἐξήρεσε τὴν κερασφόρον ἔλαφον ε') ἐκαθάρισε τὴν πρὸ πολλῶν χρόνων τεσωρευμένην κόπρον ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως Αὐγείου. ς') ἐτόξευσε τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας. ζ) ἔπνιξε τὰς ἵππους τοῦ Δρομήδους βασιλέως τῆς Θρᾴκης, φοιεύσας καὶ αὐτὸν τὸν Διομήδην. η) ἐνίκησε τὰς Ἀμαζόνας καὶ ἔφερε εἰς τὸν Εὐρυσθέα τὸν ζωστῆρα τῆς Ἱππολύτης βασιλίσσης αὐτῶν. θ) ἔπλασε ζῶσας τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἔφερεν αὐτὰς ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. ε) ἐδήρωσε τὸν ἐν Κρήτῃ φοβερὸν ταῦρον. ιά) ἥρπασε τὰ χρυσᾶ μῆλα ἐκ τοῦ κήπου τῶν Ἑσπερίδων, ἐνθα ἐφυλάττοντο ὑφ' ἑνὸς ἀγρύπνου δράκοντος. καὶ ιβ') κατεβὰς εἰς τὸν Ἅιδην ἔφερε ζωνταιὸν τὸν κύνα Κέρβερον εἰς τὸν κόσμον. Ἀπολοδ. β', 5, 2, 4, 8. Διοδ. Σικελ. Θεοκρ. Εἰδ. Καὶ ὅλας δὲ ταύτας τὰς δεινὰς ἐπιχειρήσεις, τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ὑποχρεώθη νὰ ἐκτελέσῃ, ἔδειξε διὰ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἀνδρίας καὶ ἡρωϊκῆς συνέσεως πολλὰς ἄλλας φιλανθρώπους καὶ σωτηριώδεις ἀγαθοεργείας, ἀπαλλάττων τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ παντοῖα φοβερὰ τέρατα καὶ κακούργους λῃστάς, οἵτινες ἐπαπειλοῦν καὶ καταφόβιζον τότε διὰ τῆς ἀσταμαχήτου αὐτῶν δυναστείας διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας Ἕλωσι εἰς τὴν Αἰγυπτον, ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν τύραννον Βούσιριν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀμφιδάμαντος, οἵτινες ἔσφαζον ἀνιλεῶς ὅλους τοὺς ἐρχομένους αὐτόθι ξένους, Ἀπολόδ. β', 5, 11. ἀνέστησε ἐκ τοῦ ᾅδου τὴν ὡραίαν Ἄλκηστιν ἀποθνήσκουσαν ἐκουσίως δι' ἀγάπην τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ἀδμήτου, ἔλαβε δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Τροίαν ἠλευθέρωσε τὴν Ἡσιόνην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος δέσμιον οὖσαν ἐπί τινος βράχου διὰ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ ἓν φοβερὸν θαλάσσιον τέρας κατὰ θέλησιν τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολόδ. β', 5, 9. διεβαίνων καὶ διὰ τοῦ Καυκάσου ὄρους ἔλυσε τὸν Προμηθέα ἀπὸ τὰ δεσμά, τοῦ ὁποίου τὸ ἧπαρ κατεστρωγεν εἷς ἀετὸς διὰ προσταγῆς τοῦ Διός, τὸν δὲ Θησέα ἠλευθέρωσεν ἐκ τῆς φοβερᾶς εἱρκτῆς τοῦ Ἅιδου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Αἰδωνέως βασιλέως τῆς Ἠπείρου, ὅτε ἦλθε ν' ἁρπάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Περσεφόνην μετὰ τοῦ Περιθόου. Πλουτ. Θησ. Ἀπολόδ. β', 5, 12. Ὡσαύτως καὶ εἷς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπεχειρίσθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἰάσονος, συγκατηριθμήθη καὶ ὁ Ἡρακλῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων ἡρώων· δι' ὅλας δὲ ταύτας καὶ ἄλλας πολλὰς γενναίας αὐτοῦ πράξεις καὶ ἡρωϊκοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ὑπέμεινε, φαίνεται μέγιστος εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος, ἠξιώθη καὶ ζῶν ὅτι θείων καὶ μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μετὰ θάνατον ἐδεξιώθη ὡς μία τῶν πρώτων ἐν Ὀλύμπῳ θεοτήτων, ὅπου ἐπλάτυνε τὸ ἔλεός του εἰς γυναῖκα τὴν θεὰν Ἥβην. Ἡ τελευταία δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ πράξεων ἦν ὁ φόνος τοῦ Κενταύρου Νέσσου, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν, ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ Ἡρακλέους Δηϊάνειραν· ἀλλ' αὐτὸς ὁ φόνος ἐπέφερε μετ' οὐ πολὺ τὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος, ὅτε ἡ Δηϊάνειρα μαθοῦσα τὴν πρὸς τὴν Ἰόλην ἀγάπην τοῦ Ἡρακλέους καὶ νομίσασα ὅτι θέλει ἀναπαλαίσει αὖθις τὴν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔστειλεν εἰς αὐτὸν δι' ἐκ τῶν φορεμάτων τὸν ἀλειμμένον ἀπὸ τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ πληγωθέντος ἐκείνου Κενταύρου, τὸ ὁποῖον ἐνδυθεὶς ὁ Ἡρακλῆς, ἠσθάνθη ἀμέσως ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα κατοφλεγόμενον ὑπὸ τοῦ φαρμακεροῦ τούτου μιάσματος· ὅθεν μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑπομείνῃ τὴν ζωήν ταύτην τὴν κατάστασιν, ἀνάψας μέγαν πυρὰν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς καὶ ἔκαη. Ἀπολόδ. β', 7, 7. Διόδ. Σικ. δ', 34-40. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηϊανείρας θυγατρὸς τοῦ Οἰνέως ἐγέννησε τὸν Υ̓͂λον, ἐκ δὲ τῆς Ὀμφάλης βασιλίσσης τῆς Λυδίας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐδούλευσε τρεῖς χρόνους κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐγέννησε τὸν Ἀγέλαον, ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπόλεμον καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν διάφορα τέκνα, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ σῆμα παίδες τοῦ Ἡρακλέους ἢ Ἡρακλεῖδαι κατώκησαν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔφθειραν μίαν μεγάλην στρατιὰν Εὐρυσθέως. Ἀπολόδ. παριστάνεται δὲ συνήθ. ὁ Ἡρακλῆς ἐνδεδυμένος μίαν λεοντῆν καὶ φέρων ἐν ῥόπαλον εἰς τὴν χεῖρα, μὲ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ μὲ ἰσχυρὰς χαρακτῆρας τοῦ σώματος· ἐκτὸς δὲ τῆς Ἑλλάδος, ἔχει ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ αὐτοῦ, ἡ λατρεία τοῦ ἥρωος τούτου ἐσωτερίσθη πρωϊμως ἤδη καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τοῦ Εὐάνδρου. Διον. Ἁλικ. α', 39.

Ἡράκων, ωνος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρ. Ἀναβ.

Ἡράσσα, ἡ, καὶ Ῥάσσα. Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας τῶν Κασπείρων ἐν τῇ Ἰβηρίᾳ κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Νιμάδου ποταμοῦ. Πτολμ.

Ἥρη, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Ἥρα, Ὅμ. Ἰλ.

Ἥρητον, τό, Eretum. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Monte Rotondo. Στράβ. καὶ Ἥρητος, ἡ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἠρητῖνος, ὁ κάτοικος.

Ἡριγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου, ὑποδεχθεῖσα εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τὸν Διόνυσον καὶ ἀγαπηθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐγέννησε τὸν Στάφυλον· ὕστερον δὲ μαθοῦσα τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτῆς, ὑπὸ τῆς λύπης ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολόδ. γ', 14, 7. Ὑγῖν. μύθ. 130. Λουκ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰγίσθου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κλυταιμνήστρας, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Ὀρέστης ἐφόνευσε μετὰ ταῦτα, ἢ κατ' ἄλλους ἔλαβεν αὐτὴν ὁ Ὀρέστης εἰς γυναῖκα, Παυσ. β, 18. Ὑγῖν.

Ἠριδανός, ὁ, Eridanus. Μυθώδης τις ποταμὸς κληθεὶς οὕτω ἀπὸ τοῦ Ἠριδανοῦ ἢ Φαέθοντος υἱοῦ τοῦ Ἡλίου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔπεσεν εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ' Ἡσιόδ. Θεογ. 338. ὑπῆρχεν ὁ Ἠριδανὸς υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, καὶ κατ' Ἡρόδ. 3, 115. ἐλέγετο ὅτι εἰσβάλλει εἰς τὴν βόρειον θάλασσαν καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ παρήγετο τὸ ἤλεκτρον. Ἀκολούθως δὲ ἐκαλεῖτο συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Πάδος ποταμὸς (Po) Εὐρ. Ἱππ. 732. Πολύβ. κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἐν Γαλλίᾳ Ῥόδανος ἢ ὁ Ῥῆνος, Ἀππιαν. ὁ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 628. λέγει ὅτι ὁ Ῥόδανος εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἠριδανόν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τμηττοῦ, ἔτι δὲ καὶ Ἐριδανὸς γραφόμενον, Στράβ.

Ἥρινναι, ἡ. Περίφημος ἀρχαία ποιήτρια τῶν Ἑλλήνων, σύγχρονος τῆς Σαπφοῦς, Πλούτ.

Ἡριππίδας, ου, ὁ (ι). Λακεδαιμόνιος ναύαρχος, Ξενοφ. Ἡροδ.

Ἡρόδικος, ὁ. Σηλύβριος, γεννηθεὶς δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ζήσας περὶ τὸ 440 ἔτος πρὸ Χρ. κατ' ἀρχὰς ἦν διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης εἰς Ἀθήνας, εἶτα δὲ ἐπηγγέλθη αὐτόθι τον ἰατρόν, βιαζόμενος διὰ τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ ἐρᾶσαι νὰ γυμνάσῃ ἐπὶ πολὺ τὸ σῶμά του, ἐξ' οὗ καὶ ὑπέσχετο ὅτι θεραπεύει πολλὰς νόσους διὰ τῆς συνεχοῦς τοῦ σώματος ἐξασκήσεως. Ὁ Πλάτων καλεῖ αὐτὸν σοφιστήν, Πρωταγ. καὶ ἰατρόν, Γοργ. Φαῖδρ. Λουκ. — 2) Ἡρόδικος ὁ Λεοντῖνος, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου σοφιστοῦ Γοργίου, ὅστις καὶ οὗτος ἐπηγγέλλετο τὸν ἰατρὸν ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 448. Β.

Ἡρόδοτος, ὁ Λογοποιός. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν Ἑλλήνων ἱστοριογράφων καὶ πατὴρ τῆς ἱστορίας, γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἁλικαρνασσὸν πόλιν τῆς Ἁρίας τὸν πρῶτον χρόνον τῆς 74 Ὀλυμπ. 484 πρὸ Χρ. Περιελθὼν ἓν μέγα μέρος τῆς Ἀσίας, Εὐρώπην, Αἴγυπτον καὶ Λιβύας συνήγαγεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἀφθονον ὕλην, μὲ τὴν ὁποίαν συνέταξε τὰ μέγα τῆς Ἱστορίας αὐτοῦ σύγγραμμα εἰς ἐννέα βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐνόμασθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐννέα Μοῦσαι· εἰς ταῦτα παρίστανται μία ἁρμονικὴ καὶ συνεχὴς περιγραφὴ τῶν διαφόρων ἐγνωσμένων ἐθνῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱστορικοῦ τούτου, ἡ σύστασις πολλῶν καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων μοναρχιῶν ἐν Ἀσίᾳ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα διαφόρων λαῶν καὶ προ πάντων ἡ ἀκριβὴς καὶ ἀμερόληπτος διήγησις τῶν πολέμων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν περὶ τοῦ 445 ἔτους πρὸ Χρ. ἀναγνώσασι ὁ Ἡρόδοτος ἓν μέρος τῆς ἱστορίας του εἰς τὴν ἰωνικὴν συνέλευσιν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος ἀνέγνωσεν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 444 ἔτους πρὸ Χρ. εὐρὺν μεγάλην ὑποδοχὴν ὑφ' ὅλων ἐκείνων τῶν Ἑλλήνων. Πλουτ. Λουκ. — 2) Ἀθλητής τις Θηβαῖος, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμιακοὺς ἀγῶνας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου, Ἰσθμ. 1. — 3) Ἰατρός, μαθητὴς τοῦ Ἀγαθίνου, μετελθὼν τὴν ἰατρικὴν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ. Γαλλην. — 4) Τίτος τοῦ Βασιλίδου, Ἴων τὴν Πατρίδα, Ἡρόδ. — ὅθεν Ἡροδότειος, εἶα, ειον, τοῦ Ἡροδότου ἢ εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἀνήκων. Στράβ.

Ἡρόδωρος, ὁ Ποντικός. Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ τῆς πόλεως Ἡρακλείας, συγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, περίφημος διὰ τὰ δύο αὐτοῦ συγγράμματα, τὰ Ἀργοναυτικὰ, καὶ τὰ περὶ Ἡρακλέα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἀπολλώνιος ἐξήντλησε πολλὴν ὕλην διὰ τὸ Ἀργοναυτικὸν αὐτοῦ ποίημα. Ἀπολλ. α, 9, 14. Ἀθήν. ιδ, 15. Τζετζ.

Ἡρομένης, ους, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρ.

Ἡροπύθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, ψευδώνυμος, Δημ. Στεφ.

Ἡροσκαμανδρος, ὁ. Ἀθηναῖος, Πλούτ. Θησ. σελ. 129. Β.

Ἡρόστρατος, ὁ. Ἔφέσιος, ὅντις ἐπιθυμῶν μεγάλης νὰ καταστῇ καὶ οὗτος ἔνδοξος διά τινος κατορθώματος, ἔκαυσε τὸν Ἔφεσον περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτεμιδος τὴν αὐτὴν νύκτα, καθ' ἣν ἡ Ὀλυμπιὰς ἐγέννησε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον. Ἡ ἐν τῇ μεσῇ Ἀσίᾳ συνέλευσις τῶν Ἰώνων, ἀφ' οὗ ἀπεμάθησε τὸν αἴτιον τοῦ ἀνοσιήματος τούτου μὲ ἀνυπερόν θάνατον, διέταξε τὸ νὰ μὴ ἀναφέρηται ὑφ' οὐδενὸς τὸ ἐπώνυμόν του. Στράβ.

Ἡρόφαντος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Παρίου ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ, εἷς τῶν Ἰώνων στρατηγῶν, οἵτινες συνεκατέστησαν μετὰ τὸν Δαρεῖον κατὰ τῶν Σκυθῶν, Ἡρόδ. 4, 138.

Ἡροφίλη, ἡ. Μία τῶν ἀρχαιοτάτων Σιβύλλων, θυγάτηρ τοῦ Ἀπελλίωνος ἢ τοῦ Κητοφαγοῦ, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἦτις καὶ προεμήνυσε τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας. Παυσ. 1, 12.

Ἡρόφαντος, ὁ. Περίφημος ἰατρὸς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πρὸ πάντων ἐπιδοὺς μεγάλως εἰς τὴν ἀνατομίαν. Πλούταρχ. Γάλλην. — 2) Πυθαγορικὸς τις φιλόσοφος, παρὰ Λουκ.

Ἥρω, οὔς, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης Ἰδαλίας ἐν Σηστῷ πόλει τῆς Θράκης, περίφημος διὰ τὴν ἐξοχον αὐτῆς ὡραιότητα καὶ σωφροσύνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπήτας ἐκ τῆς ἀπέναντι τῆς Σηστοῦ ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Ἄβυδου, διέβαινε πολλάκις τὸν Ἑλλήσποντον κολυμβῶν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ ἤρχετο διὰ νὰ εὑρῃ αὐτήν, ἕως ὅτου καταληφθεὶς ποτὲ ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας ἀπέθανε, ἡ δὲ Ἡρὼ εὑροῦσα τὸ σῶμα αὐτοῦ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν καταμεμελισμένον, ὑπὸ τῆς λύπης ἐρρίφθη ἐκ τοῦ Πύργου αὐτῆς καὶ ἐπέθηγε εἰς τὴν Θάλασσαν. Μουσ. Στράβ. — 2) = Ἡρώη πόλις. Στέφ. Βυζ. πιθαν. δὲ βέλτιον Ἡρῴη πόλις ἀναγνωστέα.

Ἥρων, ωνος, ὁ. Αἰγύπτιός τις, παρὰ Λουκ.

Ἡρώδας, α, ὁ. Συρακουσίος τις, παρὰ Ξενοφ. Ἕλλ.

Ἡρώδης, ου, ὁ Ἀττικός. Περίφημος σοφιστὴς ἐκ Μαραθῶνος κώμης τῆς Ἀττικῆς, ζήσας ἐν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸς μεγάλως ἐφέσεως δὲ εἰς τὰ μεγαλήτερα τῆς Ῥώμης πολιτικὰ ἀξιώματα, ἐκλεχθεὶς καὶ ὕπατος τῶν Ῥωμαίων τὸ 143 ἔτος πρὸ Χρ. μετὰ τοῦ Βελλικίου· καὶ ἐδυμάθη μεγάλως διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ φιλοσοφικὰς αὐτοῦ γνώσεις, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἔξοχον ῥητορίαν του, χρηματίσας διδάσκαλος ἐν Ἀθήναις πολλῶν ἐνδόξων καὶ ἐπιφανῶν ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα 76 ἐτῶν τὴν Ἡλιούπολιν· ἐξ ὅλων δὲ τῶν συγγραμμάτων τοῦ σοφοῦ τούτου ἐσώθη μόνον εἰς λόγος, περὶ πολιτείας καὶ τινα ἐπιγράμματα. Λουκ.

Ἡρωδιανός, ὁ Αἴλιος. Υἱὸς Ἀπολλωνίου τοῦ Γραμματικοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας· διδαχθεὶς καὶ αὐτὸς τὰ Γραμματικὰ ἦλθεν εἰς Ῥώμην ἐπὶ τῆς βασιλείας Μάρκου τοῦ Ἀντωνίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ εὐνοεῖτο μεγάλως. Φιλόστρ. Ἰλ. βιβλ. VI. σελ. 278. — 2) Ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὴν τρίτην μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐν Ῥώμῃ, φαίνεται εἰς διάφορα αὐτόθι πολιτικὰ ἀξιώματα· συνέγραψεν ἱστορίαν τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ τελευταίου Γορδιανοῦ.

Ἥρων, ωνος, ὁ. Περίφημος μαθηματικός, Νεώτερος ἐπικαλούμενος, ζήσας περὶ τὰ μέσα τῆς ἑβδόμης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Πρόκλου. — 2) Ἕτερος Ἥρων μαθηματικὸς Ἀλεξανδρεύς, συγγράψας μίαν πραγματείαν περὶ πολιορκητικῆς τέχνης, καὶ, περὶ τῶν τῆς Γεωμετρίας καὶ Στερεομετρίας σωμάτων, καὶ, εἰσαγωγὴν τῶν γεωμετρουμένων. — 3) Ἀρχιτέκτων τῶν προτέρων ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Κτησιβίου, ἐφεύρετὴν ὧν ὑδραυλικῶν μηχανῶν. Συνέγραψεν εἰσαγωγὰς μηχανικὰς, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὡς τὸ πληρέστερον σύγγραμμα τῶν ἀρχαίων περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἐπιστήμης ταύτης· ἔτι δὲ καὶ ἄλλα διάφορα ἐκ τῆς μαθηματικῆς ὕλης

Ἥρως, ωος, ὁ. Ἰατρὸς Δηλ. Περιπρεσβ. σελ. 419. Ἦκμαζε ὁ αὐτὸς καὶ Τόξαρις λεγόμενος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔθυον οἱ Ἀθηναῖοι ὑπὸ τὸ ὄνομα Ξένος Ἰατρός· κατὰ Schäfer, ὁ αὐτὸς ἄστε ἀναφέρεται ἐν τῷ περὶ Στεφ. Δημοσθ. λόγῳ, Καλαμίτης ἥρως καλούμενος, ἐκ Καλαμίτης καὶ Τόξαρις. (κατὰ Becker γενε. Ἥρω.)

Ἡρώων πολις, εως, ἡ. Heroum oppidum. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη πλησίον τοῦ ἐνδοτέρου κόλπου τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἐξ ἧς ὁπλίζετο μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἰωΐας. Στρᾶβ. ιζ'. καὶ Ἥρω, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡρωοπολίτης, ου, ὁ κάτοικος τῆς τῶν Ἡρώων πόλεως

Ἡσίοδος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ ἐπισήμων ποιητῶν τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ὅμηρον, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κύμην πόλιν τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ἄσκρην, ἀφ' ἧς καὶ Ἀσκραῖος ἐπωνομάζετο. Ἡ ἐποχὴ τῆς ζωῆς αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιορισμένη. Κατὰ τὸ Ἀρουνδηλιακὸν μάρμαρον ἔζη ὁ Ἡσίοδος περὶ τοὺς αὐτοὺς σχεδὸν χρόνους τοῦ Ὁμήρου 946 πρὸ Χρ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξε πολὺ νεώτερος τοῦ Ὁμήρου· περὶ τὴν ἔσχατην δὲ ἡλικίαν του ἐλθὼν εἰς τοὺς Λοκροὺς καὶ καταλύσας μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου αὐτοῦ Τρωΐλου εἰς τὴν οἰκίαν Μιλησίου τινός, ἐφονεύθη ἀπὸ τοὺς παῖδας τούτου, οἵτινες ἀπόμισαν ὅτι κτίσματα τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν, τὸ δὲ σῶμά του ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ὁποῖον εὗρον ἔπειτα οἱ Λοκροὶ τιμωρήσαντες τοὺς φονεῖς αὐτοῦ· ἐκ τῶν δεκαοκτὼ αὐτοῦ ποιημάτων ἐσώθησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ τούτου τρία μόνον ἐπιγραφόμενα, Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, καὶ Ἀσπὶς Ἡρακλέους, γραμμένα ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς Ἰωνικὴν γλῶσσαν, Πιν. Ἡροδ. — ὅθεν Ἡσιόδειος, εἰα, εἷον. τοῦ Ἡσιόδου ἢ εἰς τὸν Ἡσίοδον ἀναφερόμενος. Πλάτ.

Ἡσιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ γυνὴ τοῦ Προμηθέως, Αἰτχ. Προμ. 560. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Δευκίππης, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς, κατὰ προτροπὴν τοῦ μαντείου, ἔδωσεν εἰς ἕνα παραθαλάσσιον βράχον διὰ νὰ καταφαγωθῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸν τέρας, τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδὼν εἰς τὴν χώραν τῆς Τροίας πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀπάτης, τὴν ὁποίαν ἐβουλεύσατο ἀπὸ μέρους τοῦ βασιλέως τούτου, ὅτε ἔκτισε μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ τείχη τῆς πόλεώς του· ἀλλ' ὁ Ἡρακλῆς ἐπιστρέφων τότε ἐκ τῆς κατὰ τῶν Ἀμαζόνων στρατείας του καὶ εὑρὼν αὐτὴν οὕτω ἐκτεθειμένην, τὴν ἠλευθέρωσε φονεύσας τὸ θαλάσσιον τέρας· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἤθελεν οὐδὲ εἰς τοῦτον τὰ ἀποδώσῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀνταμοιβήν, ἔλαβε μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τῆς Τροίας μ' ἕνα στόλον καὶ πορθήσας αὐτὴν, ἐχμαλώτισε τὴν Ἡσιόνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον αὐτοῦ Τελαμώνα. Ἀπολλόδ. β', 6, 4. Διοδ. Σικ. ὅ, 42. — 3) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου καὶ μήτηρ τοῦ Παλαμήδους, Ἀπολλόδ. β', 1.

Ἡσυχίνος λόφος, ὁ, καὶ τὸ Ἐσκίλινον. Esquilinus collis. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων τῆς Ῥώμης, ὅστις ἀπετέλει τὸ πέμπτον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἷς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἓν ἀρχαῖον ἀμφιθέατρον. Στράβ. Διβ'

Ἡσσαί, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος κειμένη πλησίον τῆς Οἰάνθης, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἥσσιοι, οἱ κάτοικοι. Θευκ. γ', 101.

Ἡσυχεία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεστέβλην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἡσύχιος, ὁ. Ἀλεξανδρεύς, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἢ κατ' ἄλλους τῆς πέμπτης· συνέγραψεν ἓν λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον, ἡναυτομένον ἐκ διαφόρων ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, τὸ ὁποῖον ὅμως διετυπώθη πάντη κεκολοβωμένον καὶ κεκακευμένον μὲ πολλὰς διαφόρων ἄλλων παρεισάκτους καὶ ἑρμηνείας. — 2) Ὁ ἐπιλεγόμενος Ἔνδοξος, ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ συγγράψας ἓν χρονικὸν εἰς ἓξ τμήματα, τῶν ὁποίων μόνον τὸ ἕκτον τμῆμα εἶς ἀπόσπασμα διετυπώθη.

Ἥτια, ἡ, καὶ Ἧτες. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Βοίας. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Ἥτιες, ὁ κάτοικος.

Ἡφαιστεῖον, τὸ. Ἰων. Ἡφαιστήϊον. Ναὸς τοῦ Διὸς Ἡφαίστου, Ἡρόδ.

Ἡφαιστία, ἡ, καὶ Ἡφαιστιάς, άδος, Πτολμ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, τανῦν Σωτῆρος, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιεύς, έως, ὁ κάτοικος, Ἡρόδ. 6, 140. — 2) Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγαντίδα φυλήν, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἡφαιστιάδης, ου, ὁ κάτοικος.

Ἡφαιστίνη, ης, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Αἰγύπτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν οὗτος ἓξ υἱούς, Ἀπολλόδ. β', 1.

Ἡφαιστίων, ωνος, ὁ. Φίλος καὶ εὐνοῦς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν του, ὅστις ἐν τῇ ἐπιστροφῇ ἀπεβίωσεν εἰς τὴν πόλιν Ἐκβάτανα ἀπέναντι, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἀνήγειρεν ἐκτάφιον ὁ Ἀλέξανδρος ἓν μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον δαπανήσας, ὡς λέγεται, 12,000 τάλαντα. Πλουτ. Διοδρ. Σικ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. — 2) Ἡφαιστίων καὶ Πτολεμαῖος καλούμενος, Ἀλεξανδρεύς, ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ· συνέγραψε, περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας λόγοι ἑπτά, ὧν ὁ ποίων σώζεται παρὰ Φωτίῳ μία ἐπιτομή. — 3) Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ αὐτός, διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Βήρου· συνέγραψεν ἓν ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων, τὸ ὁποῖον διεσώθη. Σουϊδ.

Ἡφαιστόπολις, ιος, ὁ. Πατρὶς τοῦ Ἰάδμονος ἐκ τῆς νήσου Σάμου, Ἡρόδ. 2, 134.

Ἥφαιστος, ὁ, Δωρικ. Ἄφαιστος, παρὰ Ῥωμ. Vulcanus. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, Ὁμ. Ὀδυσ. Θ, 312. κατὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 927. ἦν παῖς τῆς Ἥρας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησε μόνη, ὅτε ὁ Ζεὺς ἔβαλεν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν· λέγεται δὲ ὅτι μὰ τὸ νὰ ἐγεννήθη εἰς ἄκρον δυσειδής, ὁ Ζεὺς ἔρριψεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, ἡ δὲ Θέτις καὶ Εὐρυνόμη ἔλαβον αὐτὸν εἰς τὸ σπήλαιόν των, ὅπου διέμειναν ἐννέα χρόνους. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 395. ἐκρημνίσθη δὲ καὶ δευτέραν φορὰν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, διότι ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἥραν κατ' αὐτοῦ, ὅτε λέγεται ὅτι πεσὼν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου ἐχωλάθη. Ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὸς τοῦ πυρὸς καὶ ὅλων τῶν μηχανικῶν τεχνῶν, ὅσαι ἀπαιτοῦσι τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἐργασίαν καὶ ἐξαιρ. τῶν ἐκ μετάλλων ἐργασιῶν, διὸ καὶ ἐπλάττετο ὅτι κατεσκεύαζε μετὰ τῶν Κυκλώπων τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός, ὅτι ἐξηργάσθη τὴν ἀμφαλὸν τοῦ Ἡλίου, τὴν ἀσπίδα καὶ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως, τὰ δεσμὰ τοῦ Προμηθέως, διὰ τῶν ὁποίων οὗτος ἐδέθη ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὄρους καὶ ἄλλα διάφορα τεχνικὰ ἀριστουργήματα. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 478. Αἰσχύλ. Προμ. 2. Ἀπολλ. α', 7, 1. Πρώτην γυναῖκα ἔλαβεν ὁ Ἥφαιστος τὴν Ἀγλαΐαν μίαν τῶν Χαρίτων, εἶτα τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐγέννησε κἀνέν τέκνον. Ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα ἀρχαιότατα ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ Ἥφαιστος ὡς ἓν ἀρχικὸν πῦρ καὶ ψυχὴ τῆ· τοῦ παντὸς φύσεως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φθᾶς. Ἡρόδ. 2, 99, 101. 141. Διόδρ. Σικ. α', 13. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας ὑπῆρχον διάφοροι ναοὶ τοῦ Θεοῦ τούτου, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ λεγομένη Λαμπαδηφορία, Παυσ. α', 30. εἰς δὲ τὴν Ῥώμην κατὰ τὴν 27 τοῦ Αὐγούστου μηνὸς ἑορτάζοντο τὰ λεγόμενα Volcanalia. Οὐάρρ. — ὅθεν Ἡφαίστειος, εἶα, εἷον, τοῦ Ἡφαίστου ἢ εἰς τὸν Ἥφαιστον ἀνήκων.

Ἡφαίστου ἀγορά, ἡ, Vulcani forum. Οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενος πλησίον τῆς Νεαπόλεως, τανῦν Solfatara. Στράβ

Ἠχώ, οῦς, ἡ. Δωρικ. Ἀχώ, Echo. Μία τῶν Νυμφῶν, ἥτις ἐπλάττετο εἰς ἄκρον λαλὸς καὶ καὶ τοσοῦτον δυσειδής, ὥστε ἔμεινεν ἀείποτε κεκρυμμένη μέσα εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς βράχους χωρὶς ποσῶς νὰ φαίνηται, μόνη δὲ ἡ λαλιά αὐτῆς ἠκούετο· ἠγάπησε δὲ αὐτὴν ὁ Θεὸς Πὰν. Βιων. Εἰδ. α', 38. Πτολ. Ἡφαιστ. Λουκ.

Ἠώνη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμήστριον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Ἠώς, οῦς, ἡ. Δωρικ. Ἀώς. Aurora. Θεὰ τῆς αὐγῆς, ἡ διαχέουσα πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου τὸ πρῶτον ὀρθριον φῶς ἐπὶ τῆς γῆς· καθ' Ἡσ. Θεογ. 378. ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, γυνὴ δὲ τοῦ Ἀστραίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ζέφυρον, Βορέαν, Νότον, Ἕσπερον καὶ τοὺς Ἀστέρας ἐφέρετο δὲ ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρομένης ὑπὸ δύο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἵππων ἐκ τοῦ βάθους τοῦ Ὠκεανοῦ, διαχεόυσα τὸ φῶς εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς καὶ ἀθανάτους, Ὅμ. Ὀδ. Ε, 23, 246. Ψ, 243. ἦτις καὶ Ῥοδοδάκτυλος ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ καλεῖται. Ἐρασθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸν Μέμνονα καὶ Ἡμαθίωνα, Ὅμρ. Ἰλ. Α, 1. πολλάκις ἀναφέρεται καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἡμέρα, ὡς ῥέρουσα πρώτη τὸ ἡμερήσιον φῶς.

θ.

Θάββα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Καρχηδονιακῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, Πτολ.

Θαγούριοι, οἱ. Ἀρχαῖός τις λαὸς τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ.

Θαγουρον, τό. Ὄρος τῆς Σηρικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀποτελοῦν μεσημβρινῶς τὴν συνέχειαν τῶν νῦν Μογγολικῶν ὀρέων.

Θαΐς, ίδος, ἡ. Περίφημος ἑταίρα ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀκολουθήσασα τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, ὅστις διὰ παραπτήσεως αὐτῆς κατέκαυσε τὰ ἀρχαῖα παλάτια τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, Πλουτ. Ἀθηνᾶ. σελ. 576.

Θαλάμαι, αἱ. Φρούριον τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ, 4, 26. καὶ Θαλάμας, Πολύβ. δ', 75. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἥτις ὕστερον ἀνῆκεν εἰς τὴν Δακωνίαν, κειμένη παραθαλασσίως· ταύτην Πραξιτιάς. Στέφ. Βυζ. Παυσ. η', 1. καὶ, Θάλαμοι, οἱ ὑπ' Βοιωτοί καλούμενοι, παρὰ Στραβ. — ὅθεν, Θαλαμᾶτης, ου, ὁ κτοικ.

Θάλα ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο μία τῶν πηγῶν τοῦ Νίγειρος ποταμοῦ, Πτολ.

Θάλασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰθέρος καὶ τῆς Ἡμέρας καὶ γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, Ἡσιόδ. Θεογ. 131. κατά τινας δὲ = Τηθύς, Λουκ. Διαλ. 11.

Θάλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 39. καὶ Θαλίη, Ἡσιόδ. Θεογ. 248. κατ' Οὐολφ. Ἀλλη. — 2) Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἔφορος τῆς Κωμῳδίας καὶ τῆς βακχικῆς ποιήσεως. Ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγέννησεν αὐτὴ τοὺς Κορύβαντας. Ἡσιόδ. Θεογ. 77. Ἀπολλόδ. α', 3, 4.

Θαλῆς, ὁ, γενικ. Θάλεω, Ἡρόδτ. Πλάτ. — δοτικ. Θαλῇ, αἰτιατ. Θαλῆν. Ἡρόδτ. Πλάτ. παρὰ τοῖς μεταγενεστερ. καὶ Θάλητος, Θαλητι, Θαλητα. Πλούταρχ Στραβ. Παυσ. καὶ γενικ. Θχλοῦ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ περιφήμων Ἑλλήνων φιλοσόφων ἐκ Μιλήτου πόλεως τῆς Ἰωνίας, υἱὸς τοῦ Ἐξαμίου καὶ τῆς Κλοεβουλίης, γεννηθεὶς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 35 Ὀλυμπιάδος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρα. Εἷς παρέλθοῦσαν ἤδη ἡλικίαν περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Ἑλλάδος καὶ Αἰγύπτου, ἐσύναξε διαφόρους φιλοσοφικὰς καὶ κοσμοφυσικὰς γνώσεις καὶ ἐπιστρέψας εἰς ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα ἐσύστησεν ἐντεῦθεν τὴν περίδοξον Ἰωνικὴν σχολήν, διδάξας πολὺν χρόνον τὴν φιλοσοφίαν του μὲ μεγάλην φήμην καὶ δόξαν. Πρῶτος οὗτος ἐξέθηκε τὰς φιλοσοφικὰς του ἰδέας καὶ τὰς περὶ φύσεως παρατηρήσεις εἰς ἔκφρασιν καθαρὰν καὶ συστηματικήν, ἀφήσας τὴν διὰ συμβόλων καὶ εἰκόνων παράστασιν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ πρὸ αὐτοῦ φιλόσοφοι συνήθως ἐκφράζοντο. Δι' φιλοσοφικαὶ διδασκαλίαι τοῦ Θαλοῦ διετηρήθησαν χρόνον ἱκανὸν δι' ἁπλῆς μόνης παραδόσεως, ἕως οὗ οἱ μετὰ ταῦτα φιλόσοφοι καὶ πρὸ πάντων ὁ Ἀριστοτέλης, μετέδωκαν αὐτὰς καὶ ἐγγράφως. Ἀπέθανε δὲ εὐρεθεὶς ποτὲ θεατὴς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων εἰς ἡλικίαν 92 χρόνων· οἱ συμπολῖται του Μιλήσιοι ἐτίμησαν αὐτὸν μὲ ἀνδριάντα. Διογ. Λαέρ. Θαλ. Ἡρόδτ. 1, 74. — 2) = Θαλήτας, ὅπερ ὄρα. Δίλ. ποιε. Ἱστρ. ιβ', 50.

Θαλήτας, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς καὶ μουσικὸς ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὸ 700 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐπροσκάλεσαν ποτὲ οἱ Σπαρτιᾶται διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τοὺς παρωργισμένους θεοὺς διὰ τῆς μουσικῆς καὶ τῶν ᾀσμάτων του πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἀπισυμβάσης ἐν Σπάρτῃ νόσου. Πλούτ. Ἀθην. ιε', καὶ Θαλῆς παρὰ Παυσ. α', 14, 3.

Θαλία, ἡ (υυ–). Μία τῶν τριῶν Χαρίτων, παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 907. Πίνδ. καὶ Θάλεια, Ἀπολλόδ. α', 3, 1. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσιόδ. Θεογ. 245. ἴδε Θάλεια.

Θάλπιος, ὁ. Τίτλος τοῦ Εὐρύτου καὶ ἑκγονος τοῦ Ἄκτορος, ἐλθὼν εἰς τὴν πολεμικὴν τῆς Τροίας ἡγεμονίαν τῶν Ἐπειῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 620.

Θάλπουσα, ἡ, = Θέλπουσα. Στέφ. Βυζ.

Θαλύσια, τά, προσυπακμ. ἱερά (υ–υυ). Ἑορτὴ μετὰ θυσιῶν, τελουμένη ὑπὸ τῶν γεωργῶν μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν γενημάτων, Ὅμρ. Ἰλ. Ι, 534. ὕστερον δὲ ἀπανηγυρίζετο ἰδίως πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος, Θεοκρ. ζ', 3.

Θαλυσιάδης, ου, ὁ (υ–υυ–). Τίτλος τοῦ Θαλυσίου, ὁ Ἐχέπωλος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 458.

Θαμαναῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Περσίας, κατοικοῦν πλησίον τῶν Καρδουχίων ὀρέων. Ἡρόδτ. 3, 93. Στέφ. Βυζ.

Θάμαρ, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὕστερον Παλμύρα ἐλευθέρα, ὅπερ ὄρα, Ἰώσηπ.

Θαμάρω, ἡ. Πόλις τῆς ἐντὸς Ἰουδαίας ἐν Παλαιστίνῃ, Πτολ. ε', 16.

Θάμβες, τό. Ὄρος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολμ. δ'.

Θαμβράθας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σακῶν, Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. ε', 3, 38.

Θαμιμασάδας, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ποσειδὼν παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρόδτ. δ', 59.

Θαμνήρια, τά. Πόλις τῆς Μηδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Καδουσίων, Ξενοφ. Ἑλλ. β', 1, 13.

Θαμοῦς, οῦ, ὁ. Ἀρχαῖός τις μυθελογούμενος βασιλεὺς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν, ὅστις ὕστερον ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀμοῦς καὶ Ἄμμων. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 274. Δ.

Θαμύρας, ου, ὁ, = Θάμυρις. Πλάτ. Πολιτ. 620. καὶ Νομ. σελ. 809. Ε.

Θάμυρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ, αἰτιατ. Θάμυριν (υυυ). Τίὸς τοῦ Φιλάμμωνος καὶ τῆς Ἀγριόπης, ἐρχαιότατος ποιητὴς καὶ ὑμνῳδὸς ἐκ Θράκης, μαθητὴς τῆς αὐτόθι περιφήμου σχολῆς τοῦ Λίνου, Ἀπολλόδ. α', 3, 3. Οὗτος λέγεται ὅτι θελήσας ποτὲ νὰ φιλονεικήσῃ μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτῶν, ἐτυφλώθη, λησμονήσας παντάπασι καὶ αὐτὴν τὴν μουσικὴν τέχνην του. Ὅμ. Ἰλ. Β, 595. Παυσ. δ', 33.

Θανάκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μεγαστόρου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα, Ἀπολλόδ. γ'. 14, 3.

Θάνατος, ὁ (υυυ). Τίὸς τῆς Νυκτός, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ὕπνου, Ἡσιόδ. Θεογ. 216–759. λογιζόμενος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἓν φοβερὸν καὶ κατακληκτικὸν ὄν, μισούμενον ὑπὸ θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ὅμ. Ἰλ. 853. Ρ, 672.

Θαννύρας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως Ἰκάρου, βασιλεύσας εἰς τὴν Λιβύαν τὸ 458 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδτ. 3, 15.

Θαργηλία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Λουκ. — 2) Μιλησία, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς τὴν Θετταλίαν, ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ πρώτου βασιλέως Ἀντιόχου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου κατεστάθη αὐτὴ βασίλισσα ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας, ὑποδεχθεῖσα τὸν Ξέρξην βασιλέα τῶν Περσῶν, ὅτε οὗτος ἐξεστράτευε κατὰ τῶν Ἑλλήνων. πίθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρ' Ἀθην. ιγ' παρίφημον διὰ τὴν ὡραιότητά της.

Θαργηλία, τά. Μία τῶν ἐπισήμων ἑορτῶν ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη κατὰ τὸν Θαργηλιῶνα μῆνα πρὸς τιμὴν τοῦ Δηλίου Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις διήρκει δύο ὁλοκλήρους ἡμέρας, Δημ.

Θαργηλιών, ῶνος, ὁ. Ὁ ἑνδέκατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅστις ἀναλογεῖ μὲ τὰ μέσα τῶν παρ' ἡμῖν Μαΐου καὶ Ἰουνίου μηνῶν, Δημ.

Θάρρηξ, ηκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημοσθ.

Θάρυψ, υπος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, πατὴρ τοῦ Ἀλκέτα, Θουκ. β', 80. καὶ Θάρροπος, ου, ὁ. Παυσ. α', 11. Πλουτ. Πυῤῥ.

Θάρυβις, ιος, ὁ. Ἐκ Λυρνησσοῦ, στρατηγὸς τῶν Δυσῶν, Αἰσχύλ. Περ. 50, 323.

Θαρύπας, ου, ὁ. Ἑρωμένος τοῦ στρατηγοῦ Μέμνονος τοῦ Θετταλοῦ, Ξενοφ. Ἀναβ. β', 6.

Θασεύς, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Θησεύς. Θεοκρ.

Θάσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ναὸν ἐν Τύρῳ. Ἡρόδτ. 2, 44. εἰς δὲ τὴν Ὀλυμπίαν εὑρίσκετο ἐν κολοσσιαίου ἀγάλματος αὐτοῦ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, Παυσ. ε', 25.

Θάσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ κατὰ Παυσ. ε', 25. τοῦ Ἀγήνορος, ὅστις στολὴς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἦλθε καὶ κατέκτησεν εἰς τὴν νῆσον Θάσον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἡρόδτ. 6, 47. Ἀπολλόδ. γ', 1, 1.

Θάσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θράκης μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐκτίσθη ὑπὸ Φοινίκων, εἶτα ὑπὸ τῶν Παρίων. Ἦν δὲ τὸ πέλαι περίφημος ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ ἀφθονα αὐτῆς μεταλλεία τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ μαρμάρου τανῦν Θάσου. Ἡρόδτ. 2, 44, 6. 47. Δεσπ. Περ. 523. — ἔθνος, Θάσιος, ία, ιον, τῆς Θάσου ἢ ἐκ τῆς Θάσου ὤν, ὁ Θάσιος οἶνος, ἐξαίρετος τὸ πάλαι διὰ τὴν ἔξοχον αὐτοῦ ποιότητα, Ἀριστοφ. Πλουτ. 1023. καὶ Θάσιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Θάσου. Ἡρόδτ.

Θαυμακίη, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ Μεθώνης καὶ Μελιβοίας ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου πεδιάδος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 716. οὐχὶ δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Θαμαιοί.

Θαυμακοί, οἱ. Φρούριον ἢ μᾶλλον πόλις τῆς αὐτῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ λόφου μὲ θαυμάσιον καὶ τερπνὴν θέαν παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. ταυτὸν Ταϊμάϊ. Στραβ. — καὶ, Θαυμακοί, οἱ κατοικ. Στέφ. Βυζ.

Θαύμαχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πολίτου, ὁ κτίσας τὴν πολιν Θαυμακίην ἐν Θεσσαλίᾳ, Στέφ. Βυζ.

Θαύμας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέντου καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Ἠλεκτρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἶριν καὶ τὰς Ἅρπυιας. Ἡσιόδ. Θεογ. 235, 265. Ἀπολλόδ. α', 2, 6. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις εὑρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου διεσώθη φεύγων. Ὀβιδ. XII, 303.

Θαψακος, ἡ. Πόλις ἀρχαία, περίφημος καὶ ἐμπορικὴ ἐν τῇ Συρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἔνθα ἦν μία μεγάλη γέφυρα ἐπὶ τῆς ὁποίας διέβαινον, ὅσοι ἤθελον νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν καὶ εἰς τὴν λοιπὴν Ἀσίαν. πίθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐν τῇ Ἱερᾷ Συρίᾳ Τιψάχ ἀναφερομένην κατὰ Πλίν. ὀνομασθεῖσα ἡ πόλις αὕτη ὕστερον Ἀμφίπολις ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, τανῦν δὲ Δαίρ ἢ Δειρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βαφ. Ἀναβ. α', 4, 11. Στράβ. Ἀρρίαν. — ὁ, ἡ, Θαψακηνοί, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Θάψος, ἡ. Πόλις μικρὰ κειμένη ἐπὶ μιᾶς χερσονήσου τῆς νήσου Σικελίας πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Isola degli Magnisi. Θουκ. ϛ', 4. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βυσταδίας χώρας ἐν Λιβύῃ. Στράβ. — Ὁθεν Θάψιοι, οἱ κάτοικ.

Θεάγγελα, τά. Πόλις τῆς Ἀκρίας ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος λέγεται ἔξωθεν ὡς ὁρκωτὸν εἰς τὴν Ἄδαν βασίλισσαν τῆς Ἀλικαρνασσοῦ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 24.

Θεαγένης, ους, ὁ, αἰτιατ. -νη καὶ -νην. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, πενθερὸς τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Κλεωνος, στρατηγήσας τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Μεγάροις. Θουκ. δ', 126. — 2) Πρίβυς τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκυδ. ε', 19, 24. καὶ Θεογένης, παρὰ τῷ αὐτῷ δ', 27. — 3) Ἀρχαγὸς τῆς Λυκίας, παρὰ Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. ζ', 4, 18. ἐνῶ τὸν Θεογένη γεγραπτ. — 4) Ἀθλητής, υἱὸς τοῦ Τιμοσθένους ἐκ τῆς νήσου Θάσου, φημιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ καὶ ἐξαίσιον ῥώμην, νικήσας, ὡς λέγεται, ὑπὲρ τοὺς 1400 φορὰς εἰς τοὺς διαφόρους ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας, διὸ καὶ ἐτιμήθη μετὰ θάνατον ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ μὲ θείας τιμὰς καὶ μὲ ἀνδριάντας. Παυσ. Ἠλιακ. 11. Λουκ. Συμπ. Θεσ. 12. — 5) Ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Καμβύσου καὶ συγγράψας ἑρμηνείας εἰς τὸ Ὁμήρου. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 525. — 6) Κυνικὸς τις φιλόσοφος ὁπαδὸς καὶ σύντροφος τοῦ Νιγρίνου, ὃστις. — 7) Πένης τις Ἀθηναῖος, χυδαῖος καὶ ἀγροῖκος τὰ ἤθη, κωμῳδούμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ ὄνομα χηναλώπηξ· ἔδοξε δὲ νὰ δείκνυται ὡς πλούσιος, καὶ ὡς εἷς ἐκ τῶν δεισιδαίμων ἐσυμβουλεύετο περὶ τοῦ τυρρίου πράγματος τὰ ἀγάλματα τῆς θεᾶς Ἑστίης. Ἀριστοφ. Λυσ. 61. Ὄρν. 1127 κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 822. ὑπῆρξαν ἐν Ἀθήναις δύο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Θεάγης, ους, ὁ, αἰτιατ. -γη. Τίς τοῦ Δημοδόκου ἑνὸς τῶν ἀπίστων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ἀδελφὸς τοῦ Παράλου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ὅστις μὴ δυνάμενος διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ νὰ μετάσχῃ τὰ ἐν τῇ πατρίδι τῶν πολιτικὰ ἀφωσιώθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν· ὑπὸ τοῦτο τοῦτο φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ὅστις δὲν νομίζεται ὡς γνήσιος ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πλάτ. Λύλ. πιεζ. Ἰστρ. δ', 15.

Θεαῖος, ὁ, καὶ Θειαῖος. Ἡγεμ. Τίος τοῦ Οὐλιάδου Ἀργείος, νικήσας δὶς εἰς τοὺς Ἑκατομβαίους ἀγῶνας ἐν Ἄργει. Πινδ. Νεμ. 10, 56.

Θεαίτητος, ὁ (αἰτάω). Τίὸς τοῦ Εὐφρονίου Ἀθηναίου, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ.

Θεαίφ(φ)ης, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐξόχων οἰκιῶν ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Πινδ Νέμ. 4, 118.

Θεάνω, οὔς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ ἡ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Φάντην. Ἀπολλ. β', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἀδελφὴ τῆς Ἑκάβης καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Τροίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 298. — 3) Γυνὴ τοῦ Μεταπόντου βασιλέως τῆς Ἰκαρίου. Τὴν. — 4) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ μήτηρ τοῦ Τηλαύγους, Μνησάρχου καὶ τῆς Μυίας, Διογ. Λαέρ. ϗ', 43. αὐτὰ καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀνεφέρει ὁ Σουΐδ. ὑπομνήματα φιλοσοφικά, ἀποφθέγματα καὶ τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 884. — 5) Λυρικὴ ποιήτρια, τῆς ὁποίας τὰ ποιήματα ἀναγίνονται παρὰ τῷ αὐτῷ Σουΐδ.

Θεάρεαν, τό, Δωρ. ἀντὶ Θεώριον (ϗ). Τόπος τις ἱερὸς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ὅστις ἦν διωρισμένος διὰ τοὺς αὐτόθι Θεωροὺς ἢ ἱερεῖς αὐτοῦ. Πινδ. Νεμ. 3, 122.

Θεάρεος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ὁ Πιτθεὺς ἕνα ναὸν ἐν Τροιζῆνι πρὸς τιμὴν τούτου, τὸν ὁποῖον ὁ Παυσ. ἀναφέρει ὡς ἀρχαιότατον. Ὁμηρικ. λα', 8.

Θεάρίων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σωγένους ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Νεμ. 7, 10, 85. — 2) Περίφημός τις ἀρτοποιὸς ἐν Ἀθήναις. Πλατ. Γοργ. σελ. 518.

Θεαρίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Λεωπρέπους, εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἀρίστων πολιτῶν. Ἡρόδτ. 6, 85.

Θέη, ἡ, = Θεία, κατὰ Ἠρωδ. ἐν Ὁμ. Τμν. Δημτ. 64. ἀντὶ Θέα.

Θεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων καὶ γυνὴ τοῦ Ὑπερίονος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠῶ. Ἡσιόδ. Θεογ. 135. 371. Πινδρ. Ἰσθμ. 5, 1. Ἀπολλ. α', 1, 3.

Θείας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βήλου καὶ πατὴρ τῆς Σμυρνης, ἤτις ἐγένητο τῶν Ἀδώνιν, βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων, ἄλλως Κινύρας λεγομένου. Ἀπολλοδ. γ', 14, 4. Ἀντ. Λιβ. 34.

Θεῖβαι, αἱ, Βοιωτ. ἀντὶ Θῆβαι, Ἀριστ.

Θεοιδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, πατὴρ τοῦ Τλα, τὸν ὁποῖον νικήτας ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε καὶ ἔλαβε μετ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν τοῦ Τλαν. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 1213. Ἀπολλοδρ. β', 7, 7.

Θεισόα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐσπέριος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γορτυνίου ποταμοῦ. Παυσ. Ἀρκ 38. Στεφ Βυζ.

Θέλπα, ἡ. Πόλις τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ. Πτολ. ε', 18.

Θέλπη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, Πτολ. ϛ', 1.

Θελμινεσσός, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίως Συρίας, κειμένη μεσογείως, Πτολμ. ε', 15.

Θελξιόνη, ἡ. Μία τῶν τεττάρων ἀρχαιοτάτων Μουσῶν, παρὰ Κικ. περὶ Φυσ. Θε. III, 21.

Θελξίων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὁ φονεύσας τὸν Ἄπιν βασιλέα τοῦ Ἄργους. Ἀπολλόδ. β', 1, 1. κατὰ Παυσ. β', 5. ὑπῆρξεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄπιος.

Θέλπουσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ, Παυσ. η', 25. ἔτι δὲ καὶ Τελφουσα, ὅπερ ὀρθ.

Θεμελιοῦχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς κρατοῦντος τὰ θεμέλια τῆς Γῆς. Φουρν. 22.

Θέμις, ἐπικ. ιστος, Ἀττ. Θέμιτος, κοιν. Θέμιδος, Ἀπολλόδρ. Ἰωνικ Θέμιος. παρβλ. Βοττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. σελ. 232. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὰς Ὥρας καὶ τὰς Μοίρας. Ἡσιόδ Θεογ. 135. 901. ἐλογίζετο δὲ αὐτὴ ἀρχαιοτάτη ὡς ἔφορος καὶ προστάτις τῶν μαντείων καὶ πρώτη ἤτις ἔδωδε τοὺς χρησμοὺς εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. παρ' Ὁμ. δὲ παρίσταται ὡς μία πάρεδρος τοῦ Διός, συγκαλοῦσα καὶ λύουσα τὰς ἀγορὰς τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν καὶ διατηροῦσα τὴν εὐταξίαν εἰς τὰς τῶν θεῶν εὐωχίας. Ὁμρ. Ἰλ. Τ, 4. Ὀδσ. Β, 68. Ἡμν. Διός. ἐλατρεύετο δὲ ὡς θεὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐνομίας, ἔφορος τῆς περὶ τὸν κοινωνικὸν βίον αὐταξίας καὶ ἁρμονικῆς συντηρήσεως. Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἴλου, γυνὴ τοῦ Κάπυος καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγχίσου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Θεμισκύρα, ἡ (υι, Ἰωνικ. Θεμιστκύρη. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμοδόντος ποταμοῦ ἐν τῇ ὁμωνύμῳ αὐτοῦ χώρᾳ· ἦν δὲ ἡ πόλις αὕτη ἀρχαιοτάτη, καὶ κατέβαλον αὐτὴν οἱ Ἀμαζόνες, ἐπιστρέψασα κατὰ Διόδρ. Σικ. β', 44. ὑπὸ τῆς πρώτης γυναικὸς, ἥτις ἐβασίλευσε κατ' ἀρχὰς ἐπαύξησε τὸ Ἀμαζονικὸν βασίλειον. Ἡρόδτ. 4, 86. Αἰσχύλ. Προμ. 725. — ὅθεν Θεμισκύρειος, α, ον. Τῆς Θεμισκύρας ἢ εἰς τὴν Θεμισκύραν ἀνήκων.

Θεμισκύρειος ἄκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου πλησίον τῆς πόλεως Θεμισκύρας, = Ἡρακλείον. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β, 371.

Θεμίστιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Αἰγίνῃ πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Λεμπονος καὶ πάππος τοῦ Πυθέου. Πινδ. Νεμ. 3, 91. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐγενείου ἐκ Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥήτωρ καὶ σοφιστής, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ διατρίψας 40 ὁλόκληρα ἔτη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐδίδαξε μὲ πολλὴν φήμην τὴν Πλατωνικὴν καὶ Περιπατητικὴν φιλοσοφίαν καὶ ἐτιμήθη μεγαλίως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν μόνον τρακτατα τρία λόγοι καὶ παραφράσεις τινὲς διαφόρων Ἀριστοτελικῶν συγγραμμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI. σελ. 790.

Θεμιστογένης, ους, ὁ. Συρακούσιός τις, τοῦ ὁποίου ὁ Ξενοφῶν ἀναφέρει ὡς συγγραφέα μιᾶς ἱστορίας τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐν Ἑλλην. γ', 1, 2. πιθαν. τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν διεσώθη οὐδ' ὅλως.

Θεμιστοκλῆς, Ἰωνικ. Θεμιστοκλέης, γενικ. έους, Ἰωνικ. εος καὶ ῆος. Τίὸς τοῦ Νεοκλέους, Ἀθηναῖος, εἷς τῶν περιφημοτέρων στρατηγῶν καὶ ἐμπειροτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν γενναιότητα, τὴν σύνεσιν καὶ τὸν πατριωτισμὸν ἐχρώστει ἡ Ἑλλὰς τὸ πλεῖστον τῆς σωτηρίας της, ὅτε ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Ξέρξης εἰσέβαλεν μὲ ἀναρίθμητα στρατεύματα, ἐπαπειλῶν αὐτὴν μὲ παντελῆ ἀφανισμὸν καὶ ὑποδούλωσιν. Ἐξ αὐτῆς ἔτι τῆς παιδικῆς ἡλικίας του ἐδείκνυεν ὁ Θεμιστοκλῆς χαρακτῆρα μιᾶς ἐξόχου φύσεως καὶ μεγαλοψυχίας· ὕστερον δὲ ἀρχίσας τὸ σταδίου τοῦ πολιτικοῦ βίου του καὶ ὡς ἄρμος ὑπερισχυρὸς τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων ἐπολιτεύετο παντοτε κατὰ τοῦ ἀριστου Ἀριστείδου, ὅστις ἐφαίνετο μᾶλλον ἀριστοκρατικός, διὸ καὶ συνήργησεν τὰ πλεῖστα εἰς τὸν ἐξοστρακισμὸν τοῦ ἐναρέτου τούτου πολίτου. Ἡ ἐν Μαραθῶνι νίκη τοῦ περικλεοῦς Μιλτιάδου κατὰ τῶν Περσῶν, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρίσκη καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, συμπολεμήσας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων, ἐνέπνευσεν ἤδη εἰς τὴν ψυχὴν του τὸν μεγαλεῖον σκοπὸν τοῦ νὰ ἐνώσῃ ποτὲ νὰ λαμπρύνῃ τὴν ἰδίαν του πατρίδα διὰ τῶν γενναίων κατορθωμάτων του, πεπεισμένος ὅτι οἱ ἅπαξ νικηθέντες ἐχθροί τις δὲν θέλουν οὐδ' ὅλως ἀπαυδήσει ἀπὸ τὸ νὰ ἐπαναλάβωσιν αὖθις τὸν κατ' αὐτῆς πόλεμον· ὅθεν παρετήρησε παλλάκις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων ἔκαμεν αὐτοὺς διὰ τῆς συνετῆς εὐγλωττίας του προσέτι νους καὶ τοὺς κατέπεισεν εἰς τὸ νὰ συγκροτήσωσι πρὸ πάντων μίαν ἰσχυρὰν θαλάσσιον δύναμιν συνισταμένην ἐξ 100 πλοίων. Ὅτε δὲ ἠλθεν ἡ εἴδησις εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τῆς νέας καὶ φοβερᾶς τῶν Περσῶν ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων των, παρεκίνησε τοὺς συμπολίτας του ν' ἀρήσωσιν ὅλον τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβωσιν εἰς τὰ πλοῖα μεταβιβάζοντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ἡ συμβουλὴ αὕτη τοῦ Θεμιστοκλέους συνετέλεσεν μόνη εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅλης τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος συγκροτηθεῖσα φοβερὰ ναυμαχία μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἀπέβαιξε προφανῶς, πότον ἡ γενναιότης καὶ σοφὴ ἐπιχείρη-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σις τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς συνέβαλεν εἰς τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης θαλαττσίου δυνάμεως τῶν ἐχθρῶν καὶ εἰς τὴν ἐξ ὁλοκλήρου καταβάθωσιν τῶν Περσῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος· μετὰ δὲ τὴν ἐν Πλαταιαῖς τελευταίαν κατὰ τῶν βαρβάρων νίκην τῶν Ἑλλήνων ὁ Θεμιστοκλῆς ὑπεσύρσευεν εἰς τὸ νὰ ἀνοικοδομήσῃ αὐθις τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ἐγείρῃ τὰ μακρὰ τείχη τοῦ Πειραιέως, διὰ τῶν ὁποίων ἤνωσε τὴν πόλιν μὲ τὸν λιμένα τοῦτον, ἀποδείξας εἰς τοὺς Σπαρτιάτας ὅτι ἡ σωτηρία καὶ ἀσφάλεια ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου ὑπῆρξεν ἡ ἐνίσχυσις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ αὔξησις τῆς θαλαττσίου δυνάμεώς της. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ὡς συνέτοκος τοῦ Παυσανίου κατὰ τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ φοονηθεὶς μᾶλλον διὰ τὴν μεγαλητυχίαν δέξεν ἀπὸ πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν του, ἐξωρίσθη ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ μὴ εὑρίσκων πλέον οὐδεμίαν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς του εἰς τὴν Ἑλλάδα κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Ἀρτοξέρξην, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν πολλὰ φιλοφρόνως καὶ τῷ ἐχορήγησε μεγάλας ἀπολαύσεις· Ἐκλέξας δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς τὴν πόλιν Μαγνησίαν πρὸς κατοίκησίν του, ὑπέζησε ἐνταῦθα τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 77 Ὀλυμπ. εἰς ηλικίαν ἑξηκοντα ἓξ χρόνων, μὴ συνηθείς ὡς λέγεται νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Μέγαν βασιλέα, ὅτι θέλει χύσῃ στρατηγὸς τῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος Περσικῶν στρατευμάτων· τὰ δὲ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐφέρθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας κρυφίως ὑπὸ τῶν φίλων του. Σώζονται 21 Ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ὁ Θεμιστοκλῆς ἔγραψεν ἐν καιρῷ τῆς ἐξορίας τοῦ πρὸς διαφόρους φίλους του. Θουκ. 1, 135. Ἡροδ. Πλουτ. Θεμιστ.

Θεμιστονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηΐου καὶ γυνὴ τοῦ Κύκνου. Ἡσ. Ἀσπ. 356.

Θεμιστώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως ἑνὸς τῶν Λαπίθων καὶ γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος, Ἀπολλόδ. α', 9, 2.

Θεμίσων, ωνος, ὁ (ι). Τύραννος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Ἐρετρίας, ὅστις ἐφύγεσεν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους τὸν Ἱππόν. Δημ. Στεφ. σελ. 259. — 2) Ὑπουργὸς τοῦ Ἀντιόχου Σιδήτου βασιλέως τῆς Συρίας, ὅστις ἐδολοίει μετὰ τοῦ Ἀριστοίου τὰ πράγματα τῆς πολιτείας ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης οἰκοφοσίας τοῦ ἡγεμόνος τούτου, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41. — 3) Περίφημος Ἰατρὸς ἐν Ῥώμῃ, ἀκμάσας περὶ τὸ 90 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ Δυρραχίου, καθιδρυτὴς τῆς Μεθοδικῆς λεγομένης Σχολῆς.

Θεμισώνιον, τό. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, κατ' ἄλλους δὲ πόλις τῆς Φρυγίας νοτειοανατολικῶς τῆς Λαοδικείας, κατοικουμένη ὑπὸ Πισιδῶν. Στράβ. — ὅθεν, Θεμισώνιος, ὁ κάτοικος.

Θέμμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας κειμένη δυτικῶς τῆς Μεσοποταμίας. Πτολ. ε', 17.

Θεναί, αἱ καὶ Θέναι, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κνωσσοῦ, ἔχουσα ἐν ἱερὸν ἄλσος. Καλλιμ. Ὕμν. εἰς Δι. 48.

Θεογαμία, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Σικελῶν πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Περσεφόνης ὅτε ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ Πλούτων.

Θεογείτων, ονος, ὁ. Θηβαῖος τις φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, Δημ. Στεφ.

Θεογένης, ους, ὁ = Θεαγένης, ὁριθμ. 2. Πρέσβυς τῶν Ἀθηναίων τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔστειλαν πρὸς τὸν Σατράπην τῆς Περσίας Φαρναβάζον, ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τὸν τριάκοντα Τυράννους ἐν Ἀθήναις, Ξενοφ. Ἑλ. β', 3, 3. — 2) Ἀθηναῖος τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰ σπλᾶ καὶ χυδαῖα του ἤθη, Βίβ. 928.

Θεόγνητος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Θεσσαλίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται λείψανά τινα τῶν κωμῳδιῶν του παρ' Ἀθηναίῳ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π. σελ. 500. — 2) Νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Πυθ. 8, 40.

Θέογνις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς γνωμικὸς ἐκ Μεγάρων πόλεως τῆς Σικελίας, ζήσας τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς λέγεται· ἐχρημάτισεν οὗτος διδάσκαλος τοῦ Φιλοσόφου Πυθαγόρα, φαίνεται εἰς πολλὰ προβεβηκὼς γῆρας. Ἐκ τῶν Ποιημάτων αὐτοῦ σώζονται ἴνάμει ἡ Παραινέσεις τινὲς ἐκ 1238 στίχων εἰς ἐλεγεῖον μέτρον. Θεογν. 23. Πλατ. Νομ. σελ. 630. — 2) Εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, Ξενοφ. — 3) Τραγικός τις ποιητὴς Ἀθηναῖος, ὅστις διὰ τὸ ἁπλοῦς τῶν δραματικῶν του ποιημάτων ἐπωνομάσθη Χίων, πολλάκις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀχαρ. 190. Θεσμ. 177. — 4) Συγγραφεύς τις Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ ἓν σύγγραμμα, περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ ὑστίων, ἐπιγραφόμενον.

Θεογονία, ἡ. Οὕτως ἐπιγράφεται ἓν ἐκ τῶν τριῶν σωθέντων ποιημάτων τοῦ Ἡσιόδου, πραγματευόμενον τὴν ἀρχὴν καὶ γένεσιν τῶν θεῶν καὶ Ἡρώων τῆς παλαιᾶς μυθολογίας τῶν Ἑλλήνων, καθ' ὁποίου ἡ γνησιότης ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων κριτικῶν παρβλ. Ἔρμαν. Ἴμν. Ὁμ. καὶ Creuz. Συμβολ. καὶ Μ.Θ. τομ. β', σελ. 218.

Θεοδάμας, αντος, ὁ. Τίτὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων. Ὑγῖν.

Θεοδέκτης, ου, ὁ. Ἐκ Φασηλίδος πόλεως τῆς Παμφυλίας, φιλόσοφος περιπατητικὸς καὶ Ῥήτωρ, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους· κατὰ Σουϊδ. συνέγραψεν οὗτος καὶ 50 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι ἀποσπάσματά τινα· ἔγραψεν ἔτι καὶ μίαν ἀπολογίαν τοῦ Σωκράτους. Ἀριστοτ. Ῥητ. β'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π. σελ. 322.

Θεοδοσία, καὶ Θευδοσία, ἡ. Δημ. Ἀσπ. σελ. 546. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου (Κριμαίας) κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Χαραξ, μὲ ἐξαίρετον λιμένα· ταύτην Ἡαφρὲ, ἢ Θεοδόσιαν. Στράβ. Ἀρρίαν. Περιπ. — ἔθν. Θεοδόσιος, ὁ κάτοικος.

Θεοδόσιος, ὁ. Συγγραφεὺς μαθηματικὸς καὶ Ἀστρονόμος, γράψας, Σφαιρικὰ εἰς τρία βιβλία καὶ, περὶ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν βιβλία δύω, τὰ ὁποῖα ἐμφότερα διεσώθησαν· Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ν, σελ. 21. — 2) Ἕτερος Θεοδόσιος Γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Θεοδοσιούπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, εἶτε ὀγυρωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ· περίφημος διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον. Προκόπ. Μαιερ.

Θεοδότας, ου, ὁ. Περίφημος τις στρατηγὸς τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας, Ῥόδιος. Λουκ.

Θεοδότη, ἡ. Περιβόητος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Σωκράτης συνδιελέχθη ποτὲ Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 11. ἀναλοῦσας ἐχρημάτισεν ἐρωμένη τοῦ Ἀλκιβιάδου, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἐτάφευσε μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἀθην. ιγ'. σελ. 574.

Θεόδοτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεοτίμου Ἀθηναῖος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. σελ. 33. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Πτολεμαίου Διονύσου· τοῦτον εὑρὼν μετὰ ταῦτα ὁ Βροῦτος εἰς τὴν Ἀσίαν, τὸν ἐθανάτωσε μετὰ δεινὰ βασάνους. — 3) Ἀθηναῖος τις, Ἰστολογ. παρὰ Δημ.

Θεοδωρίς, ίδος, ἡ. Γυνή τις φαρμακὶς ἐκ τῆς νήσου Λήμνου. Δημ.

Θεόδωρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τηλέκλους, περίφημος γλύπτης ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὅστις κατεσκεύασε τοὺς κρατῆρας τοῦ Κροίσου τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς οὗτος ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς Ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔτι δὲ καὶ τὴν περίφημον χρυσόδετον ἀσπαρίδα τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῆς Σάμου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡροδ. 1, 51. 3, 41. Πλατ. Ἴων σελ. 533. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς καὶ Τροκριτὴς δραμάτων, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτ. Πολιτ. ζ'. Παυσ. Ἀττ. 4, 37. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 40. — 3) Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Προκλέους, ὅπερ ἴδε. Θουκ. — 4) Περίφημος Σοφιστὴς καὶ διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐκ Βυζαντίου, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων καλεῖ διὰ τοῦτο, λογοδαίδαλον Βυζάντιον. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 265. — 5) Σοφιστὴς τις ἐκ Κυρήνης, ζήσας πολλῶν χρόνων εἰς τὰς Ἀθήνας, διδάξας αὐτόθι τὴν Γεωμετρίαν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ Σωκράτης καὶ Πλάτων. Ξενοφ. Ἀπομν. δ', 2. Πλατ. Θεαιτ. σελ. 145. — 6) Φιλόσοφος Κυρηναϊκὸς, ἐπικληθεὶς Ἄθεος, μαθητὴς τοῦ Ἀριστίππου καὶ τοῦ Ἀριστίππου, ὃς τὸν ἐξωρίσθη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν ἀθεΐαν του, ζητῶν δ' ἀναίρεσιν τῆς ὑπαρξεως τῶν θεῶν καὶ καταγελῶν τὴν κοινὴν τῶν Ἑλλήνων θρησκείαν· ἐδιώρισε δὲ πᾶσαν θρησκείαν καὶ ἀρετὴν ὡς μίαν ἐγχείρημα τῶν ἀνθρώπων, ὑπερασπιζόμενος ἐξαίρ. πᾶσαν ἀναισχυντίαν καὶ ἀνομίαν μὲ σοφιστικὴν θρασύτητα καὶ ἐλευθερίαν. Διογ. Λαερτ. β', 8. — 7) Συρακούσιος, συγγραφεὺς μιᾶς πραγματείας περὶ Τακτικῆς καὶ μιᾶς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. IV. σελ. 344. — 8) Περίφημός τις ὑποκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις συγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Παραπρεσβ. — 9) Εἷς τῶν Ἐπισήμων καὶ ἰσχυρῶν ἐν Ἐρετρίᾳ πολιτῶν, ὅστις ἀνῆρτετ μετὰ τοῦ Θεμίστωνος τὴν πόλιν Ὠρωποῦ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. Δημ. Στεφ. σελ. 259.

Θεοκλῆς, έους, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σπάρτης, μαθητὴς τοῦ Διαδίνου καὶ Σκύλλιδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Παυσανίας ἓν Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἠλείδος ἐκ κέδρου κατασκευασμένον. Παυσ. Ἠλ. β'. — 2) Πλούσιός τις Κορίνθιος, φημιζόμενος διὰ τὴν πρὸς τοὺς πέντας μεγαλοψυχίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — 2) = Θουκλῆς.

Θεοκλύμενος, ὁ (υ). Τίὸς τοῦ Πολυφείδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τοῦ Ἄργους διά τινα πραχθέντα ὑπ' αὐτοῦ φόνον ἔλθει εἰς τὴν Ἰθάκην πρὸς τὸν Τηλέμαχον, Ὀμ. Ο, 222. ὡς δὲ ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, εἶναι εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀφεῖλαν τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην καὶ ἐπρομήνυσε τὸν ἀφανισμὸν τῶν μνηστήρων. Ὀδ. Ο, 528. Τ, 151. Τ, 350. — 2) Τίὸς τοῦ Πρωτέως καὶ ἀδελφὸς τῆς Θεονόης Κύρ. Ἰλ. 9.

Θεοκρίνης, ους, ὁ. Ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ.

Θεόκριτος, ὁ. Περίφημος ποιητὴς Βουκολικῶν ποιημάτων, Συρακούσιος, υἱὸς τοῦ Προξαγόρα καὶ τῆς Φιλίνης, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἱέρωνος τυράννου τῶν Συρακουσῶν· συνεγράψεν εἰδύλλια εἰς διάλεκτον δωρικὴν τῶν ὁποίων ἐσώθησαν τριάκοντα· ἔτι δὲ σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοκρίτου ἓν ποίημα, Σύριγξ ἐπιγραφόμενον καὶ τινα ἐπιγράμματα. — Ἀνθολ. α', 263. — 2) Θεόκριτος ὁ Χίος, Σοφιστὴς ἐκ τῆς νήσου Χίου.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σύγχρονος τοῦ Ἀριστοτέλους, συγγράψας μίαν Ἱστορίαν τῆς Λιβύης καὶ τινας Ἐπιστολάς. Στράβ. β'. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. ΙΙΙ. σελ 775.

Θεόλυτος, ὁ. Ἀκαρνάν τις, παρὰ Θουκ. β', 102.

Θεομήστωρ, ορος, ὁ. Τύραννος τῆς Σάμου ἱδρυθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Σέρξου, διότι ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡρόδ. 8, 85.

Θεονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ τῆς Ψαμάθης, πρότερον Εἰδὼ καλουμένη. Ὁμ. Ἰλ. 11. — παρ' Ὁμ. Εἰδοθέα, ὅπερ ὄρα.

Θεοξένειος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, τιμωμένου ὡς θεοῦ τῆς ξενίας ἐν Πελλήνῃ τῆς Ἀχαΐας, ἔνθα ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Θεοξένεια λεγομένη. Παυσ. Ἀχ. 27.

Θεόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, τὸν δῆμον Ἀλωπεκῆς, παρὰ Δημ. — 2) Ἀγνωστός τις συγγραφεύς, ὅστις λέγεται ὅτι ἔγραψε μίαν ἱστορίαν περὶ τοῦ Σκύθου Ἀναχάρσιδος. Λουκ. Σκύθ. 8.

Θεόπομπος, ὁ. Τὶς τοῦ Νικολόχου ἐκ τῆς Οἰνίας τῶν Ἐυρυτανιάδων, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πολυδώρου τὸ 7ζ' ἔτος πρὸ Χρ. δείξας μεγάλην ἀνδρίαν εἰς τὸν πρῶτον Μεσσηνιακὸν πόλεμον. — 2) Μιλήσιος, τὸν ὁποῖον ἔπεμψε κήρυκα εἰς τὴν Σπάρτην ὁ στρατηγὸς Λυσάνδρου Στεφ. Ἑλ. — 3) Τὶς τοῦ Δαμασιστράτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους, περίφημος ῥήτωρ καὶ Ἱστορικὸς ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· συνέγραψε λόγους ἱστορικοὺς εἰς 58 βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον λείψανά τινα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι ἐσπαρμένα. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 2. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π. σελ. 809. — 4) Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, υἱὸς Θεοδώρου τοῦ Τραγικοῦ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφορα κωμικὰ δράματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π. σελ. 501.

Θεόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀθηναίου Δέου, ἀδελφὴ τῆς Εὐβουλῆς· καὶ Πραξιθέες, αἵτινες ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὅτε καὶ ἐτίμησαν αὐτὰς οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεγείραντες ἰδίου ναὸν Λεωκόριον καλούμενον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 28.

Θεόπολις, εως, ἡ· = Ἀντιόχεια ἡ ἐν Συρίᾳ. Πρωκοπ.

Θεοσέοτιδης, ου, ὁ (ι). Πατὴρ τοῦ Θεοδότου καὶ Νικοστράτου. Πλατ. Ἀπολ. σελ. 33. ἔνθα ἄλλως Σωστίδου εὑρηται γεγραμμ. — 2) Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ. κατὰ Μειδ.

Θεότιμος, ὁ. Λακεδαιμόνιος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεογνίδος Θεογν. 860.

Θεοφάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βισάλτου ἐκ Θρᾴκης, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἀνδρικὴν ὡραιότητά της ἠγαπήσας ὁ Ποσειδῶν, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Χρυσόμαλλον. Τῆγν.

Θεοφάνης, ους, ὁ. Ποιητὴς καὶ Ἱστοριογράφος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, φίλος καὶ εὔνους τοῦ μεγάλου Πομπηίου, τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις ἐξιστόρησεν εἰς ἔμμετρον γλῶσσαν. Λουτ. Στράβ

Θεοφάνιος, ὁ Ποταμὸς τῆς Ἀρκτῴας μοίρας Ἀττικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Πτολ. ε'. ἔτι δὲ καὶ Θεοφάνιος ὁ αὐτὸς καλούμενος.

Θεοφίλος, ὁ. Ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐξ Ἐπιδαύρου, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται λείψανά τινα ἐκ τῶν δραματικῶν ποιημάτων. Εὐστάθ.

Θεόφραστος, ὁ, καὶ Θούφραστος. Εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων καὶ πολυμαθῶν ἀνδρῶν τοὺς ὁποίους ἀνέδειξεν ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἀξιομνημόνευτον ἐποχὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς δόξης της. Γεννηθεὶς εἰς τὴν Ἐρεσσὸν πόλιν τῆς Λέσβου τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 102 Ὀλυμπ. ἀπάλλη νέος ἔτι ὢν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ διδαχθῇ αὐτόθι τὴν φιλοσοφίαν· προσελληνίσθεὶς δὲ πρὸ παντὸς εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ ἐξέχου τούτου φιλοσόφου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται ὠνομάσθη Θεόφραστος διὰ τὴν εὐφράδη καὶ εὐγλωττον αὐτοῦ ἔκφρασιν, πρότερον Τύρτομος καλούμενος· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Ἀριστοτέλους διαδέχθη ὁ Θεόφραστος τὴν σχολὴν ἐν Ἀθήναις τὸ 321 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐδίδαξε μὲ πολλὴν φήμην καὶ ἔλαβε τὴν φιλοσοφίαν τοῦ, ψάλας εἰς πολλὰ προβλήματα γήρας· κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 85 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ 99. Κατὰ μίμησιν τοῦ διδασκάλου καὶ προκατόχου του Ἀριστοτέλους ἀφῆκεν ὁ Θεόφραστος διάφορα συγγράμματα ποικίλης ὕλης, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἱκανὰ ἐξ ὧν καὶ οἱ ἠθικοὶ αὐτοῦ Χαρακτῆρες. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 38. Στράβ. ιγ'. Φαβρ. Ἑλλ, Βιβλ. ΙΙΙ. σελ. 445.

Θερά μβω, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς Χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ Ἡρόδ. 7, 123. Ἔτι δὲ καὶ, Θρόμβος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Θεράπνη, ἡ, Δωρ. Θεράπνα. Θυγάτηρ τοῦ Λέλεγος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λακωνίᾳ πόλις Θεράπνη. Παυσ. Λακ. 19.

Θεράπνη, ἡ. Πόλις μοῖρα τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἐγεννήθησαν οἱ δυὸ ἀδελφοὶ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης καὶ ὅτε ἐτάφησαν ἀσάντως εἰς αὐτὴν ὁ Μενέλαος καὶ ἡ Ἑλένη, ἔνθ' ὁ καὶ ὑπῆρχεν ἀρχαιόθεν ἐντεῦθεν ἐν ἱερὸν τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἡρόδτ. 7, 61. Πίνδ. Πύθ. 11, 95. Νεμ 106. καὶ, Θεράπναι, αἱ, παρ' Ἱστορτ. — ὅθεν Θεραπναῖος, αία, αῖον, ὁ εἷς τὴν πόλιν Θεράπνην ἀνήκων· καὶ Οὐσιστε. Θεραπναῖος, ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 163.

Θερμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Θέρμης ἢ εἰς τὴν πόλιν Θέρμην ἐν Μακεδονίᾳ ἀνήκων· ὁ Θερμαῖος κόλπος· ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ἐν Μακεδονίᾳ, ταυτὸν Κόλπος τῆς Θεσσαλονίκης, Ἡρόδτ. 7, 123.

Θέρμα, τά, Στράβ. καὶ Θέρμον, τὸ. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στράτου, ἔχουσα θερμὰς πηγάς· κατὰ Πολύβ. »Τόπος ἐν τοῖς Θέρμοις προσυπακμ. λουτροῖς.« — ὅθεν Θέρμιος, ὁ κάτοικ. — 2) Θέρμα, τά, Στέφ. Βυζ. = Θέρμαι ἐν τῇ Σικελίᾳ.

Θέρμαι, αἱ, τῶν Ἱμεραίων, Thermae Himerenses. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν αὐτῆς μέρος μὲ θερμὰς πηγὰς Τδάτων πλησίον τῆς Ἱμέρας, ταυτὸν Termini. Πολύβ. α', 24. ἐν δὲ κεφ. 40. καλεῖται αὕτη Θέρμη, ἔνθα ὀρθοτρ. ἀναγιγνωστ. Θέρμαι ἢ Θερμά· — ὅθεν, Θερμίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Θέρμη, ἡ· Therma. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μυγδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἀρχαιόθεν Λαλίσα καὶ Ἠμαθία καλουμένη, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Θεσσαλονίκη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θετταλῶν νίκην του. Ἡρόδτ. 7, 124. Στράβ. ταυτὸν Θεσσαλονίκη. Salonichi. — ὅθεν, Θερμαῖος, ὁ κάτοικ.

Θερμησία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ δύο ναοὺς ἐν Τροιζῆνι τῆς Πελοποννήσου. Παυσ. Κορινθ. 34.

Θέρμιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα βωμὸν ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου. Παυσ. Ἠλιακ. 15.

Θέρμισσα, ἡ. Μία τῶν Λιπάρων νήσων, ἄλλως Ἱερὰ καλουμένη· ταυτὴν Volcania· — Στράβ.

Θερμοπύλαι, αἱ (ῡ) (Θερμαὶ, πύλαι). Ἓν Στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης, φέρον ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Λοκρίδα· πρὸς τὴν δυτικὴν αὐτοῦ πλευρὰν ὑψοῦτο μία σειρὰ ἀποτόμων καὶ δυσβάτων βράχων τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, πρὸς δὲ τὴν ἀνατολικὴν ἔκειτο ἡ θάλασσα καὶ βαθεῖα ἕλη κατακλυζόμενα ὑπὸ τῆς θαλάσσης· τὸ μῆκος τοῦ στενοῦ τούτου ἦν 48 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος αὐτοῦ παραλλάττον· ὠνομάσθη δὲ Θερμοπύλαι ἀπὸ τὰς ἐντεῦθεν θερμὰς πηγάς, αἵτινες ἐθεμίζοντο ἱεραὶ τοῦ Ἡρακλέους. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ ὁδὸς αὕτη διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἔνδοξον μάχην τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν ἐναντίον τῶν πολυαρίθμων Περσικῶν στρατευμάτων καὶ τὸν περιλαλητὸν θάνατον τοῦ Λεωνίδα βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡρόδτ. 7, 177. Θουκ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Πύλαι καλούμενον.

Θέρμος, ἡ, = Θέρμα. Στέφ. Βυζ.

Θέρμουθις, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἴσιδος, παρ' Αἰγυπτίοις· κατ' Αἰλ. ζῴ. ἱστορ. ι', 81. ὑπῆρχε φαρμακερός τις ὄφις, περιελιττόμενος ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἴσιδος καὶ τὸν ὁποῖον οἱ Αἰγυπτιοι ἐσέβοντο ὡς ἱερὸν ζῷον.

Θέρμυδρα, τά, καὶ Θερμυδραί, αἱ (Θερμὸς, ὕδωρ). Λιμὴν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ πλησίον εἰς τὴν αὐτόθι Λίνδον πόλιν. Στέφ. Βυζ. Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Θερμώδων, οντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἀμαζονικῶν ὀρέων καὶ γενόμενος πλωτὸς, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· περὶ τὰς ἐχθὰς αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι κατῴκουν τὸ παλαιὸν αἱ Ἀμαζόνες· ταυτὸν Τερμώδ. Αἰσχ. Προμ. Ἡρόδτ. β', 104. Ξενοφ. Πλίν. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ῥέων πλησίον τῆς Τανάγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πλουτάρχου Αἷμων καλούμενος. Ἡρόδτ. 9, 43. Πλούτ.

Θέρμων, ωνος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. η', 11.

Θερσαγόρας, ου, ὁ. Ποιητὴς τις ἐν Ἀθήναις, παρὰ Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκμ.

Θέρσανδρος, ὁ Τὸς τοῦ Πολυνείκους καὶ τῆς Ἀργείας θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὸν πρῶτον κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν λεγομένων Ἐπιγόνων καὶ πολεμήσας ἀνδρείως ἐκυρίευσε τὰς Θήβας καὶ ἔλαβε τὸν ἀδίκως καταπρατηθέντα θρόνον τοῦ πατρὸς του· ἐλθὼν δὲ ἔπειτα καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐθανατώθη μαχόμενος μετὰ τοῦ Τληπόλεμου. Πίνδ. Ὀλ. 2, 76–81. Παυσ. Βοιωτ. 5. — 2) Τὶς τοῦ Σισύφου. Πλουτ. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων Πολιτῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας. Ἡρόδτ. 9, 16.

Θερσίλοχος, ὁ (ι). Εἷς τῶν Ἐπισήμων Δυκίων, συμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ Ὁμ. Ἰλ. Φ, 209.

Θέρσιππος, ὁ. Μακεδὼν, τὸν ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Δαρεῖον.

Θερσῖται, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν ἐν τῇ δυτικῇ Ἰσπανίᾳ, Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Θερσίτης, ου, ὁ (ι) (Θέρσος). Τὶς τοῦ Ἀγρίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ δυσειδέστατος καὶ ἀσχημότερος ὅλων τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων καὶ εἶναι ὁ πλέον θρασύστομος καὶ προπετὴς· Ὁμ. Ἰλ. Β, 212. ἐντεφέρετο δὲ ἀεὶποτε κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεμένους καὶ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐμαντεύθη ποτέ, κλαύσας ὡς ἐν μικρὸν βρέφος· λέγεται δὲ ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως μετὰ ταῦτα, διότι ἐξώρκιζε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἀμαζόνος Πενθεσιλείας, ἐκπαιδευθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, Τετζ. Λυκοφρ. 999.

Θεσμία, ἡ, καὶ Θεσμοφόρα· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ διαφόρους ναοὺς καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐωρτάζοντο τὰ λεγόμενα Θεσμοφόρια.

Θεσμοφόρια, τά. Μία τῶν ἐπισήμων ἑορτῶν, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Θεσμίας Δήμητρος εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, Θήβας καὶ Συρακούσας, συνταξείσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως· ἐτελοῦντο δὲ τὰ Θεσμοφόρια ταῦτα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν 14 ἡμέραν τοῦ Πυανεψιῶνος μηνὸς καὶ διήρκουν πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας ὑπὸ μόνων ἐλευθέρων Ἀθηναίων γυναικῶν, εἰς δὲ τοὺς ἄνδρας δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ὅλως συγχωρημένον νὰ μαθέσωσι τῆς τελετῆς ταύτης· αὗται αἱ τελοῦσαι τὴν μυστηριώδη ταύτην ἑορτὴν γυναῖκες ἐκλεγόμεναι ὑπ' ἐκάστου δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἐκαλοῦντο Θεσμοφοριάζουσαι, αἵτινες ἔπρεπε νὰ διαθέσωσιν ἑαυτὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν τελετῶν τούτων δι' ἁγισμῶν καὶ καθαριότητος, ἀπέχουσαι ἀπὸ πάσαν σαρκικὴν ἀπόλαυσιν. Αἱ ἱερώτεραι τελεταὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης ἐγίνοντο ἐν καιρῷ νυκτός, ἔτε ἑκάστη τῶν Θεσμοφοριαζουσῶν γυναικῶν ἔφερε μίαν λαμπάδα ἀναμμένην εἰς τὴν χεῖρα, ἐφωνοῦσαι εὐχὰς καὶ ὕμνους πρὸς τὴν Δήμητραν, Περσεφόνην, Πλούτωνα καὶ Ἠλευσῖνιον, καὶ σχηματίζουσαι ἐν εἴδει χοροῦ ὁλόκληρα λεγόμενα ἄμικτα μ' ἐκεῖνα τῶν Περσῶν· καθ' Ἡροδ. 2, 171. ἑφερον πρῶτον τὴν τελετὴν ταύτην ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ Δαναΐδες τοῦ Δαναοῦ, παρὰ τῶν ὁποίων τὴν ἐδιδάχθησαν αἱ Πελασγιωτίδες γυναῖκες.

Θεσμοφοριάζουσαι, αἱ. Οὕτως ἐπιγράφεται μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τῆς ὁποίας ἐφάπτεται καὶ χλευάζει τὸν τραγικὸν Εὐριπίδην.

Θέσπεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θεσπιεί· Παυσ. Δ', 26. — 2) = Θεσπιαί, αἱ, ὅπερ καὶ συνηθέστ. τύπ. ἐστί, Ἡρόδ. 8, 50. Ὅμ. Ἰλ. Β, 498. (κατὰ Οὐολφ. καὶ Θέσπια διὰ μακροῦ ι ἀναγνωστέον.)

Θεσπιάδαι, οἱ. Οἱ πεντήκοντα δύω υἱοὶ τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου· τούτους μετῴκισεν ὕστερον ὁ Ἰόλαος εἰς τὴν νῆσον Σαρδώ. Διοδ. Σικ. Δ', 29. Παυσ. Ι', 17.

Θεσπιάδες, αἱ· Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τῆς πόλεως Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ πρῶτον ἡ λατρεία αὐτῶν, Παυσ. Δ', 27.

Θεσπιαί, αἱ (σπαν. Ἔνια. Θέσπια). Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ ὄρος Ἕλικωνα, κατὰ Στράβ. οὖσα ἀποικία Θρακῶν, κατ' ἄλλους δὲ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Θεσπίου ἢ τῆς Θεσπείας. Εἰς ταύτην ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ἔρωτος μὲ τὸ ἀρχαῖον λίθινον αὐτοῦ ἄγαλμα, καὶ ἕτερος τοῦ Ἡρακλέους· τῶν Νεοχωρίων· Στρῳ. Ἑλλ. ε', 4, 10. Δημ. Στράβ. — ὅθεν, Θεσπιάδης, ου, ὁ· ὁ κάτοικ. τῶν Θεσπιῶν. Ἀντιπ. Σιδ. λα', 3. ποιητ. καὶ Θεσπιεύς, έως, πες Ἡροδ. Θουκ. — 2) Θεσπιάς, άδος, ἡ, ἡ ἐκ Θεσπιῶν οὖσα ἢ τῶν Θεσπιῶν. — 3) Θεσπιεύς, ἡ, ὁν, τῶν Θεσπιῶν ἢ εἰς τὰς Θεσπιὰς ἀνήκων, ἢ Θεσπιεική, ἢ περὶ τὰς Θεσπιὰς χώρα. Θουκ. δ', 76.

Θεσπιάς, άδος, ἡ. Ἐπαίρα τις παρὰ Δουκ.

Θέσπιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἡγεμὼν τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ, γεννήσας ἐκ τῆς Μεγαμήδης πεντήκοντα θυγατέρας αἵτινες Θεσπιάδες ἐκαλοῦντο· ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθερώσας αὐτὸν ἀπό τινος φοβεροῦ λέοντος ζώντος ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Κιθαιρῶνος, ἐγέννησεν ἐκ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ θυγατέρων 52. υἱούς· Ἀπολλόδ. β', 7, 8. Παυσ. Σ', 27. ἢ ἡρως, Θέστιος καὶ Θεστιάδες ἔστιν ἡμαρτημ. Ἀπολλόδ. β', 4, 10.

Θέσπις, ιδος, ὁ. Ὁ ἀρχαιότερος τῶν τραγικῶν Ἑλλήνων ποιητῶν ἐν Ἀθήναις, Ἰκάριος τὸν δῆμον, ζήτης τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τοὺς χορὸς τὸ λεγόμενον ἐπεισόδιον, ἤτοι ἕνα ὑποκριτὴν ἐστις μετὰ τὴν παῦσιν τῶν χορικῶν ἀσμάτων ἀπηγγέλλετο μῦθόν τινα ἢ τὴν διήγησιν τοῦ θεοῦ Βάκχου ἢ ἄλλου τινὸς ὑμνουμένου Ἥρωος· μαθητὴς τοῦ Θεσπίδος ὑπῆρξεν ὁ Φρύνιχος, ἐστις ἐνεκεύασε τὴν ἀρχαίαν ταύτην δραματικὴν ἀπαγγελίαν, εἰσάξας καὶ ἓν πρόσωπον γυναικός. Ἀριστφ. Σφ. 1470. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. Ι. σελ. 160. — 2) Περίφημός τις αὐλητὴς παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ πρώτῳ ἐν Αἰγύπτῳ. Δουκ. Προμ.

Θεσπρωτία, ἡ. Μικρά τις ἐπαρχία ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Χαονίας παρὰ τῇ θαλάττῃ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Θεσπρωτίς, ίδος, ἡ, παρ' Θουκ. α', 30.

Θεσπρωτοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἕνα ἐκ τῶν τριῶν λαῶν ὅστε κατῴκουν ἀνέκαθεν τὴν Ἤπειρον· ἐλοιδοῦντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ὡς βάρβαροι καὶ βάρβαροι Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 315. Ἡρόδ. 8, 46. — ὅθεν· Θεσπρωτικός, ὁ, ἡ, όν. Ὁ εἷς τοὺς κατοίκους τῆς Θεσπρωτίας ἀνήκων ἢ Θεσπρωτικός, Αἰσχ. Εὐρ. Φοιν. 983. — 2) Θεσπρωτίς, ίδος, ἡ· ἡ τῶν Θεσπρωτῶν χώρα, Θουκ. α', 46. καὶ ἡ κάτοικος τῆς Θεσπρωτίας. — 3) Θεσπρωτικός, ἡ, όν· καὶ Θεσπρωτικός, τῶν Θεσπρωτῶν. Στράβ.

Θεσπρωτός, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλόδ. γ', 81. — 2) βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν ὁ Θυέστης μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπείας, τὴν ὁποίαν ἀπατήσεις ἔπειτα ὁ Ἀτρεὺς ἔλαβεν εἰς γυναῖκα. Τζέτ.

Θεσσαλία, ἡ, Ἀττ. Θετταλία. Μία τῶν τριῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν, αἵτινες ἀπετέλουν τὸ πάλαι τὴν Ἀρκτικὴν Ἑλλάδα, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Μακεδονίας, δυτικῶς ὑπὸ τοῦ ὄρους Πίνδου τὸ ὁποῖον τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς ἰδίως Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὄρους Οἴτης καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἐλέγετο δὲ Θεσσαλία ἀπὸ τοῦ Θεσσαλοῦ υἱοῦ τοῦ Λίμονος ἢ υἱοῦ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας· Στράβ. Θ'. Στεφ. Βυζ. παρ' Ὁμηρ οὐχ εὑρηται τὸ ὄνομα Θεσσαλία οὐδαμοῦ· φαίνεται δὲ πιθὸν ὅτι ἀρχαίοτατ ἐκαλεῖτο αὕτη ἐν γένει ἢ καὶ κατὰ μέρη μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλλάς, Αἰολὶς, Πυρρία, Αἰμονία καὶ Πελασγία, καὶ ὅτι μόνοι ἐν μέρος αὐτῆς τὸ περὶ τὴν Φθίαν ἐκτεινόμενον ὠνομάζετο ἰδίως Θεσσαλία, ὡς ἀπὸ τοῦ Δηϊκαὶ ἄλλοι. Ἡ δὲ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις αὐτῆς ἐσυμποσεῖτο περὶ τοὺς 450 τετραγ. Γεωγρ. μιλλ., ἔχουσα γῆν ἄφορον μὲ εὐρυχώρους καὶ τερπνὰς πεδιάδας· ἐδιαιρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων ἐλη ἡ Θεσσαλία εἰς τέσσαρας μικροτέρας ἐπαρχίας, εἰς τὴν Φθιωτίδα, Ἑστιαιωτίδα, Θεσσαλιωτίδα καὶ Πελασγιωτίδα· Ἡρόδ. 7, 129. Στράβ. Θ'. Πτολ. γ', 13. κατ' ἄλλους δὲ εἰς Φθιωτίδα, Θεσσαλιωτίδα, Μαγνησίαν καὶ Περραιβίαν. — Λιβ. 33. Θεσσαλία, Ἀττικ. πρώτον παρὰ Ξενοφ. Πλάτ. Δημ. παῦν Θεσσαλία, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου.

Θεσσαλικός, ἡ, όν. Τῆς Θεσσαλίας ἢ εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἀνήκων, Ἡροδ. Θουκρ. καὶ, Θετταλικός, ἡ, όν, Ξενοφ. Πλάτ.

Θεσσαλίς, ίδος, ἡ. Ἐπιθετικ. ἡ τῆς Θεσσαλίας οὖσα, Θεσσαλὶς κυνῆ, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 305. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Θεσσαλίας, καὶ Θετταλίς, ίδος, Ἀττικ. Πλατ. Γορ. σελ. 513. ἐντεῦθεν, φαρμακὶς, αἱ γὰρ Θεσσαλίδες γυναῖκες ἐφημίζοντο τὰ πάλαι ὡς ἐπιτηδειαι μάγισσαι καὶ φαρμακίδες. Ἀριστοφ. Νεφ. 749.

Θεσσαλίσκος, ὁ. Θηβαῖος τις παρ' Ἀρριαν.

Θεσσαλιῶτις, ίδος, ἡ. Μία τεσσάρων μικρῶν Ἐπαρχιῶν τῆς παλαιᾶς Θεσσαλίας, κειμένη μεταξὺ Ἑστιαιωτίδος καὶ τοῦ ὄρους Πίνδου. Ἡροδτ. Ι, 57. Στράβ.

Θεσσαλοί, οἱ, Ἀττ. Θετταλοί. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἀρκτικῇ Ἑλλάδι. Οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι λαοὶ τῆς χώρας ταύτης ἐκαλοῦντο Αἵμονες, ὕστερον δὲ ἐλθόντες οἱ Πελασγοὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Φθίου, Ἀχαιοῦ καὶ Πελασγοῦ καὶ διώξαντες αὐτοὺς ἐσωσηθησαν ἐκαυτοὺς διαμοιράσαντες ὅλην τὴν χώραν μεταξὺ των καὶ κτίσαντες τὴν πόλιν Λάρισσαν ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ Πελασγικὸν Ἄργος· περὶ δὲ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ Ἕλληνος, ἐβίασαν τοὺς Πελασγοὺς τούτους νὰ παραχωρήσωσι μέρη τινὰ τῆς χώρας των, ἔνθα πρῶτον ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος ἐστάθησαν ἴδιον Βασίλειον ἐν τῇ Φθιώτιδι, ὅπου ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Ἑλλάδα· οἱ δὲ υἱοὶ αὐτοῦ Αἰολος, Δῶρος καὶ Ξοῦθος ἐκτάνθησαν ὕστερον εἰς πλειότερα μέρη τῆς Θεσσαλίας. Ἦσαν περίφημοι τὰ πάλαι οἱ Θεσσαλοὶ ὡς πολλὰ ἐπιτήδειοι καὶ ἀνδρεῖοι ἱππεῖς, ἐπινοήσαντες, ὡς λέγεται, πρῶτοι τὴν χρῆσιν τῶν ἵππων· ἀλλ' εὐκόλτον διαβόητοι ἦσαν διὰ τὸν κοῦφον καὶ ἄστατον αὐτῶν χαρακτῆρα, καὶ προ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν δεισιδαιμονίαν καὶ περὶ τὰς μαγείας καὶ γοητείας πίστιν των. Πινδ. Ἡροδτ. 7, 132. Πλάτ. Ἱππ. σελ. 54.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Θυγάτηρ Φιλίππου τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Θεσσαλίδος Φηταδος καλουμένης· ταύτην ἔλαβεν ὕστερον γυναῖκα ὁ Κασσανδρος ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλέξανδρον· ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτῆς λέγεται κατά τινας ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Θεσσαλονίκη. — Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Θεσσαλονίκη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, πρότερον Θέρμη καλουμένη, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως των Μακεδόνων Φιλίππου μετὰ τὴν κατὰ τῶν Θεσσαλῶν νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θεσσαλονίκης· τοῦ Θεσσαλονίκη, Salonichi.

Θεσσαλός, ἡ, όν· Ἀττ. Θετταλός· Ἐπίθ. τῆς Θεσσαλίας ἢ ἐκ Θεσσαλίας ὤν· αἱ Θεσσαλοὶ ἵπποι, Σοφ. Ἠλ. 702.

Θεσσαλός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Χαλκιόπης, βασιλεὺς τῶν νήσων Καλύδνης καὶ Νισύρου, τοῦ ὁποίου οἱ δύο υἱοὶ Φείδιππος καὶ Ἄντιπος ἐστράτευσαν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας· Ὅμ. Ἰλ. Β, 679. καὶ, Θετταλός, παρ' Ἀπολλόδ. — 2) Τίὸς τοῦ Αἵμονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἡ Χώρα Θεσσαλία· Στράβ. Θ'. — 3) Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, ὅστις σωθεὶς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς παιδοκτόνου μητρὸς του, ἀνεκράτησε τὸν τῶν Κορινθίων, εἶτα ἐκυρίευσε τὴν Ἰωλκὸν, Διοδ. Σικ. δ', 56. — 4) Τίὸς τοῦ Πεισιστράτου, Θουκ. α', 20. — 5) Τίὸς τοῦ περιπήμου Ἱπποκράτους, ἰατρὸς καὶ οὗτος· κατὰ Γαλλ. ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀρχελάου.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Ξέρους

Θέσταλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἐπικάστης ζυγατρὸς τοῦ Αὐγείου. Ἀπολδρ. β', η, 8. ἀμφίβλμ.

Θεστία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Ἀχελώου καὶ Εὐήνου ποταμῶν. — ὅθεν, Θεστιεῖς, οἱ κτοπ. Πολύβ. δ', 7.

Θεστιάδης, ου, ὁ (-ᾱδ-) Τίὸς τοῦ Θεστίου, ὁ Ἰφικλος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 261.

Θεστιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, ἡ Ἀλθαία. Αἰσχλ. Χοηφ. 602, καὶ, ἡ Δηΐδα. Εὐρ. Ἱφ. Αὐλ. 49.

Θέστιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Δημαντῆς, ἀνηγόρος τοῦ Ἀγήνορος. Ἀπολδρ. ά, γ, 7. Βασιλεύσας εἰς τὴν Πλευρῶνα ἐν Αἰτωλίᾳ λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Λαοφόντην ἢ κατ' ἄλλους τὴν Δηϊδάμειαν ἐγέννησε τὴν Λήδαν, ὑπερμνήστραν, Ἀλθαίαν καὶ υἱοὺς τοὺς Ἰφικλον, Εὔϊππον καὶ Φλέξιππον. Εἰς τοῦτον κατέφυγον ἐξ Σπάρτης ὁ Τυνδάρεως καὶ Ἰκάριος. Παυσ. γ', 1, (συχνάκ. ἡμαρτμ. Θέσπιος γραφομ. ὅπερ ὀρθ.)

Θεστόρειος, ὁ. ἴδε Θέστωρ.

Θεστορίδης, ου, ὁ (ῐ) Τίὸς τοῦ Θέστορος, ὁ Βόλχας, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 69.

Θέστρωλις, ίδος, ἡ. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 19.

Θέστωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰδμονος ἐξ τῶν Ἀργοναυτῶν, πατὴρ τοῦ μάντεως Καλχαντος, τῆς Λαοιππης καὶ Θεονόης. Τζῆζ. 190. τοῦτον ἡ ζυγάτηρ ἁρπαγεῖσα ὑπὸ λῃστῶν ἐπωλήθη εἰς τὸν ἐν Καρίᾳ βασιλέα Ἰκαρον, εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα πωληθεῖς ὡς δοῦλος καὶ ὁ Θέστωρ, ἠλευθέρωσεν αὐτὴν παμφίλῃς εἰς τὴν περίφατον ὑπὸ τοῦ Ἰκάρου μὲ πλούσια δῶρα Τγῆν. — 2) Τίὸς τοῦ ἀοιδοῦ Τρωὸς, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 401.

Θετίδειον, τό, καὶ Θετίδιον. Ἱερὸν τῆς Θέτιδος πλησίον τῆς πόλεως Φαρσάλου ἐν Θεσσαλίᾳ ἔτι δὲ καὶ, Θέτειος Ἀναξάρετος λεγόμενον, Εὐριπ. ἀπολ. ἐπιγραφομ. παρὰ Εὐρ. Ἀνδρ. 20 Πινδ. καὶ Πολυβ. ἀπὸ δὲ τοῦ ι παρὰ Στράβ.

Θετίδειον, τό. = Θετίδειον.

Θέτις, ιος, καὶ ίδος, Θέτιν, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία καὶ αὐτὴ τῶν Νηρηίδων, Ἡσ. Θεογ. 244. τὴν ὁποίαν ἀναγράφει ἡ Ἥρα, ἐδόκει ὡς γυναῖκα εἰς τὸν Πηλέα βασιλέα τῶν Μυρμιδόνων· εἰς τοὺς γάμους δὲ αὐτῆς πλησίασαι ὅτι παρενρέθησαν ὅλοι οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐκτὸς τῆς Ἐριδος, ἥτις θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν ποικίλην περιφρόνησιν, ἔρριψε τὸ περίφημον ἐκεῖνο μῆλον διὰ τοῦ ὁποίου διήγειρε τὴν ζηλοτυπίαν τῶν τριῶν θεαν. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 432. Ω, 60. ἐκ τοῦ Πηλέως ἐγεννήσαν ἡ Θέτις τὸν ἀνδρεῖον Ἀχιλλέα, διὰ τὸν ὁποῖον παρεξωλθεῖσα ἔπειτα μετὰ τοῦ Πηλέως θέλουσα νὰ κάμῃ αὐτὸν ἀθάνατον, ἀφῆκε τὴν οἰκίαν της εἰ ὅλου καὶ ἔζη πλησίον τοῦ γέροντος πατρός της Νηρέως. Ἀπολδρ. γ'. 13, 6. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 806. Λυκφ. 178. ἡ ιδιν. Θέτειος, εὑρηται παρ' Ὅμ. Εὐρ. Πλάτ. Θέτιος παρὰ Πινδαρ. Δοτε. Θέτι, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 406. Ἡροδ. Ηλητε. Θέτι, Ὅμ. παρβλ. Ἀπολδρ. γ', 13, 5.

Θετταλία, Θετταλικὸς, Θετταλὶς, Θετταλιῶτις, Θετταλὸς, Ἀττ. πρῶτον παρ' Ἀριστφ Ἰλουτ. 621. Σειφ Πλάτ. ἀντὶ Θεσσαλία, Θεσσαλικὸς, κ. τ. τ.

Θεὸ, ἀρχικὴ συλλαβὴ συνήθ. παρὰ τοῖς Δωριεῦσι ἀντὶ τῆς Θεὸ, π. χ. Θευδόσιος, Θεύδοτος, κ. τ. τ. ἀντὶ Θεοδόσιος, Θεόδοτος.

Θεογενὶς, εος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἰατροῦ Νικίου ἐκ Μιλήτου. Θεοκρ. Εἰδ. κή, 13.

Θεόδυς, ὁ, καὶ Θεὸς ἡ Θεοὐτ. ἅπλιτ. Θεότης παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἔφορος τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτῶν γνώσεων καὶ ἐξαιρ. τῆς Ἀστρονομίας, διὰ τῆς ὁποίας περίστασιν αὐτὴν τὴν τάξιν καὶ κίνησιν τῶν ἀστέρων καὶ ἐλατρευετο ὡς εὑρετὴς τῶν ἱερῶν γραμμάτων καὶ τῆς Γεωμετρίας, ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἑρμῆν. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 274. Διοδ. Σικ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, 12. σελ. 89. Creutzer. Συμβολκ. Ι. σελ. 363.

Θεόκολος, ὁ. Οὗτος ἐπροφέρετο ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἢ λέξις Θέωρος, μὴ δυναμένου καθαρῶς νὰ προφέρῃ τὸ στοιχεῖον ρ. Ἀριστφ. Σφ. 45.

Θεόων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ζωγράφος ἐκ Σάμου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. — 2) Ὁ ἐπονομαζόμενος Αἴλιος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἔζη ὑπάρχει ἀπροσδιόριστος· συνέγραψε, τέχνην περὶ προγυμνασμάτων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI. σελ. 97. — 3) Φιλόσοφος Πλατωνικὸς ἐκ Σμύρνης, ζήσας περὶ τὸ 115 ἔτος ἀπὸ Χρ. συνέγραψε, περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὴν χρησίμων εἰς τὴν τοῦ Πλάτωνος ἀνάγνωσιν, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἀποσπάσματά τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. IV. σελ. 35, — 4) Θεων ὁ Ἀλεξανδρεὺς, φιλόσοφος, πατὴρ τῆς περιφήμου Ὑπατίας, ζήσας περὶ τὰ τέλη τῆς τεταρτης ἑκατονταετηρίδος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σωζονται ἐπιγράμματά τινα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγείου Ἀναλεκτοις. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 496. — 5) Ἕτερος φιλόσοφος στωϊκὸς Ἀλεξανδρεὺς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγράψας κατὰ Σουϊδ. Περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν.

Θεῶν Σωτήρων λιμὴν, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ κατά τινας ἐν Αἰθιοπίᾳ.

Θέωρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὴν ἀπορίαν καὶ ῥωπαρὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 397. Σφ. 43.

Θήβα, ἡ. Δωρε. ἀντὶ Θήβη. Πινδρ.

Θῆβαι, αἱ, ποιητε. Θήβη, Βοιωτκ. Θείβαι, Theban. — 1) Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τῆς Θηβαΐδος, κειμένη ἐπὶ τῶν δύο ὄχθων τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἐχοντος ἐνταῦθα 1300 ποδῶν πλατος, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος καλεῖ, ἑκατόμπυλον, οὖσα ἀρχαιοτάτη καθέδρα τῶν πρώτων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ Διὸς πολις κληθεῖσα. Ὅμ. Ἰλ. Ι. 381—384. Ὀδ. Δ, 126. Ἡροδτ. 2, 15. ἡ περίμετρος ταύτης τῆς μεγάλης πόλεως ὑπῆρχε κατὰ Στράβ. 80 Ἑλληνικῶν σταδίων ἤτοι δύο γεωγρφ. μιλ. τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν της ἀναφέρονται παρὰτα Διοδρ. Σικ. καὶ Στράβ ταῦτ κεῖται ἐπὶ τοῦ αὐτόθι τόπου δύο χωρία Ἀράβων Λουξόρ. καὶ Καρνάκ λεγόμενα. — 2) Μία τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἰδίως Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς Βοιωτίας, τῆς ὁποίας ἡ Ἀκρόπολις, Καδμεία καλουμένη, ἐκτίσθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Φοινίκος Κάδμου, ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐκ τῆς Ἀσίας μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων 1500 πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ ὁ Ἀμφίων ἔκτισε περὶ τὴν Καδμείαν τὴν ἰδίως πόλιν Θήβας, περικυκλώσας αὐτὴν μ' ἓν τείχος ἔχον ἑπτὰ πύλας, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἑπτὰ αὐτοῦ ζυγατέρων, Ὅμ. Ὀδ. Λ. 263. κατὰ Διοδαίρχον εἶχεν ἡ πολις τῶν Θηβῶν μίαν περίμετρον 43 σταδίων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀκροπόλεως ἦν ἡ μεγάλη ἀγορὰ λεγομένη, ἔνθα ἵσταντο τὰ ἀγάλματα ὅλων τῶν ἐνδόξων Θηβαίων ἀνδρῶν, μεταξὺ δὲ τῆς ἀκροπόλεως καὶ τῆς Ὠγυγίας πύλης εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος καὶ ὁ τοῦ Ἡρακλέους Προμάχου. Περίδοξος πρὸ πάντων ἐχρημάτισεν ἡ πολις τῶν Θηβῶν διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν τοῦ περικλεοῦς ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῶν γενναίων στρατηγῶν Ἐπαμινώνδα καὶ Πελοπίδα, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτων ἐδοξάσθη οὐχ ἧττον διὰ τὴν ἐνταῦθα γένησιν τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ τελευταίου βασιλέως Σαΐτου κατεστάθησαν αἱ Θῆβαι πόλις ἐλευθέρα ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ἐπαμινώνδα καὶ Πελοπίδα ἐφθασεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης της. — 3) Θῆβαι αἱ Φθιωτίδες. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Φθιωτίδος ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως, ὕστερον δὲ Φιλιππούπολις κληθεῖσα, ταῦτ Ἀρμιρὸν. Πολυβ. ε, 100. Στράβ. — Ὅθεν Ἐπίρμ. Θήβαζε, καὶ ποιητκ. Θήβασδε, εἰς τὰς Θήβας, πρὸς τὰς Θήβας. Ὅμ. Ἰλ. Ψ, 270. Θήβηθεν, ἐκ τῶν Θηβῶν καὶ Θήβηφι, ἐν Θήβαις Ὅμ.

Θηβαιεὺς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Θηβῶν, Θηβαικὸς. Ζεὺς ὁ Θηβαιεὺς, ὁ ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 1, 182.

Θηβαϊκὸς, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκων ἢ τῶν Θηβῶν ὤν. — 1) Ἡ Θηβαϊκὴ πεδιὰς καλουμένη χώρα, ἡ περὶ τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ χώρα. Στράβ. καὶ, ἡ Θηβαϊκὴ λίμνη, λίμνη τις κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Αἰλ. — 2) Ὁ Θηβαϊκὸς Νομὸς, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Νομὸς ἢ μικρὰ ἐπαρχία τοῦ ὁποίου μητρόπολις ἦσαν αἱ Θῆβαι, Ἡροδτ. 2, 4. ἔτι δὲ καὶ Θηβαῖος Νομός.

Θηβαῖος, αία, αῖον. Ἐπιθ. τῶν Θηβῶν ἢ ἐκ Θηβῶν ὤν. — 2) Οὐσιαστκ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Θηβαΐς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ἐπιθ. ἡ εἰς τὰς Θήβας ἀνήκουσα καὶ Οὐσιαστκ. Ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν εἰς τὰ ὁποῖα ἦν τὸ πάλαι διηρημένη ἅπασα ἡ Αἴγυπτος καὶ τὸ ὁποῖον ἀπετέλει τὴν ἄνω Αἴγυπτον λεγομένην, κειμένην πρὸς μεσημβρίαν· ἐλληρεῖτο δὲ ἡ Θηβαΐς εἰς δεκατεσσαρας Νομούς, ἔνθα ἦν καὶ ἡ ἀρχαία μητρόπολις τῆς Αἰγύπτου· ταῦτ καλεῖται τοῦτο τὸ μερος Σαΐδ. Ἡροδτ. 2, 28. — 2) ἡ περὶ τὰς Θήβας ἢ Βοιωτίᾳ χώρα, Θουκ. γ', 58. — 3) Ἐπικὸν ποίημα ἀρχαῖον πραγματευόμενον τοὺς Θηβαϊκοὺς πολέμους. Ἀπολδρ. ά, 8, 4.

Θήβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ καὶ τῆς Μετόπης, ἀδελφὴ τῆς Αἰγίνης καὶ γυνὴ τοῦ Ζήθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θῆβαι. Πινδ. Ἡροδτ. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προμηθέως καὶ μιᾶς τῶν Νυμφῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Θήβη, Στεφ. Βυζ.

Θήβη, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ Πλάκιον ὄρος, ἀφ' οὗ καὶ Ὑποπλακίη ἐκαλεῖτο· εἰς ταύτην ἐβασίλευεν ὁ Ἠετίων πατὴρ τῆς Ἀνδρομάχης· ἡ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησε τὴν πόλιν ταύτην ἐπὶ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Ὅμ. Ἰλ. 2, 393. Χ, 479. παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρηται μόνον, Θήβης πεδίον, εὐφορώτατον καὶ τερπνὸν τόπον μεσημβρινῶς τοῦ ὄρους Ἴδης πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ἡροδτ. 7, 42. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 7. — 2) ποιητ. ἀντὶ Θήβαι.

Θήνα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρείας χώρας. Πτολ. ε, 16.

Θήρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Τζῆζ. κατ' ἄλλους δὲ ἐλέγετο αὐτὴ Κίδωσσα.

Θήρα, ἡ, Ἰων. Θήρη. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Καλλίστη λεγομένη· ὠνομάσθη δὲ Θήρα ἀπὸ τινος Λακεδαιμονίου Θήρα, ὅστις ἔφερεν εἰς αὐτὴν μίαν ἀποικίαν· ταύτην Σπετορήνη. Ἡροδτ. 4, 147. Πίνδ. — ὅθεν ἐπίρρμ. Θήρανδε, εἰς τὴν νῆσον Θήραν. Πινδ. καὶ, Θηραῖος, αία, αῖον. τῆς Θήρας ἢ εἰς τὴν νῆσον Θήραν ἀνήκων. Πιν-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἔτι δὲ καὶ ὁ κάτοικος τῆς Θήρας. Ἡρόδ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λυκίας. Πτολ.

Θήραγρος, ὁ. Τίος τοῦ Κλυμένου καὶ τῆς Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ἔσφαξεν ἡ ἰδία του ἀδελφὴ Ἀρπαλύκη, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ πατρός αὐτῆς. Παρθ. Ἐρωτ. 13.

Θηραμένης, ους, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ καὶ υἱοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγνωνος, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Προδίκου· διὰ τὸν ἄστατον καὶ εὐμετάβολον αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐπωνομάσθη Κόθορνος, Θουκ. η, 68. μετὰ τὴν δυστυχῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θηραμένης συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Λυσάνδρου καὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων ὅπου εἶχε πεμφθῇ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ πραγματευθῇ τὴν εἰρήνην, συνήργησεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, ἐξ ὧν εἷς ἦν καὶ αὐτός· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κριτίου ἑνὸς τῶν τριάκοντα καὶ τούτου ὡς στασιώδης καὶ πρόδοτης τῆς κοινῆς τῶν τυράννων τούτων ἐξουσίας, ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανε διὰ τοῦ κωνείου. Ὁ Ῥωμαῖος Κικέρων ἐπαινεῖ τὸν Θηραμένην τοῦτον ὡς μέγαν καὶ ἀνδρεῖον Ῥήτορα. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 31. — 2) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Θουκ. η, 26.

Θήρας, α, ὁ. Τίος τοῦ Αὐτεσίωνος, ἀπόγονος τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Θεστορίδου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀδελφὴν εἶχεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλείδης Ἀριστόδημος πατὴρ τοῦ Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· μὴ εὐαρεστούμενος δὲ νὰ ζῇ εἰς τὴν Σπάρτην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Καλλίστην, φέρων μίαν ἀποικίαν Λακεδαιμονίων, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Θήρα. Ἡρόδτ. 4, 147 Heyn. Ἀπολδ. σελ. 511.

Θηρασία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐκ τῶν Σποράδων κειμένη πλησίον τῆς Κρήτης, Στράβ

Θησεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων ὅστις εἰσέβαλεν εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Φόλου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους, φονευθεὶς ὑπὸ τούτου. Διον. Σικ. δ', 12.

Θηρικλῆς, έους, ὁ. Περίφημός τις σεσηποιὸς ἢ κεραμεὺς ἐν Κυζίκῳ, κατασκευάζων διάφορα εἴδη ἀγγείων ἐκ πηλοῦ ἢ ὑέλινα. Ἀθην. Δευτέρως, Θηρικλείους, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Θηρικλέους, ἢ ὑπὸ τοῦ Θηρικλέους ἐξειργασμένος· τὰ Θηρικλεια, προσυπακμ. ποτήρια, καὶ, αἱ Θηρίκλειοι, κύλικες, ἔχουσα πλατὺ ἄδαφος. Ἀθην, σελ. 470. Λευκ. Λεξίφ. 4.

Θηρίμαχος, ὁ (μάχη) [ῑ]. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ μανίᾳ του. Ἀπολδ. β', 4, 11. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξεν.

Θηρίπλους, ου, ὁ (ῑ) Ἀθηναῖος, ἐπίτροπος τοῦ Δημοσθένους μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Δημ.

Θῆρις, ιδος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρισταίου ἐκ Κρήτης, Καλλιμ. Ἐπ. ιβ'.

Θηρώ, οῦς, ἡ. Τροφὸς τοῦ Ἄρεος. Παυσ Δακ. 19. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Χείρωνα. Παυσ

Θήρων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰνησιδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξενοκράτους, τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ περὶ τὸ 480 ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Ξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν. Νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἅρμα, Ὁ Πίνδ. ἐξυμνεῖ αὐτὸν εἰς τὸν δεύτερον τῶν Ὀλυμπιακῶν Ὠδῶν του. Ἡρόδτ. 7, 165.

Θησείδης, ου, ὁ, ποιητ. Θησηίδης. Τίος τοῦ Θησέως — πληθ. οἱ Θησείδαι, οἱ Ἀθηναῖοι. Εὐριπ. Τρωαδ. 31.

Θησεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Θησέως ἢ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκων, καὶ, Θησεῖον, τό, Ναὸς τοῦ Θησέως ἐν Ἀθήναις· ὁ περιφημότερος ἦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, ὅστις ὑπῆρχεν ἄσυλον τῶν ἐν Ἀθήναις δούλων καὶ ἄλλων εὐτελοῦς καταστάσεως ἀνθρώπων. Θουκ. Ἀριστ. — Τὰ Θησεῖα, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θησέως τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἑκάστου μηνός, καθ' ἣν ἔθυον οἱ Ἀθηναῖοι δεῖπνον καὶ ἄλλας πρὸς τέρψιν ἀπολαύσεις διὰ τοὺς πτωχούς· αἱ δὲ προσφερόμεναι ἐν αὐτῇ θυσίαι ἐκαλοῦντο Ὀγδοάδια. Ἀριστφ. Πλουτ. 626. Πλουταρχ.

Θησεύς έως, ποιητ. Θησῆος, ὁ, Δωρ. Θασεύς. Εἷς τῶν περιφήμων βασιλέων καὶ Ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, υἱὸς τοῦ Αἰγέως καὶ τῆς Αἴθρας θυγατρὸς τοῦ Πιτθέως, ἢ κατὰ τὴν τότε κοινὴν δόξαν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Τροιζῆνα πόλιν Ἀργολίδος καὶ ἀνατραφεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ παππου του Πιτθέως· ὅτε ἦλθεν εἰς μειρακιώδη ἡλικίαν ἀνεχώρησε ἐκ τῆς Τροιζῆνος διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν πατέρα του Αἰγέα, ἐθαυμάτωσε καθ' ὁδὸν τὸν φοβερὸν λῃστὴν Προκρούστην, Σίνιν, Περιφήτην καὶ τὸν τελευταῖον Κερκυόνα. Ἀπολδρ. γ', 16, 1. Διοδρ. Σικ. δ', 61. Πλούτ. Θησ. 8, 9. — Εἰς Ἀθήνας δὲ εὑρὼν τὸν πατρικὸν θρόνον κατεχόμενον ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ ἐχθρούς αὐτοῦ Παλλαντίδας, ἐπανέστησεν κατ' αὐτῶν ἐλευθερώσας τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐκείνον Μαραθώνιον Ταῦρον. Πλουτ. 18. Παυσ. α, 27. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν ἀποικοδόμητον ἐκεῖνον φόρον, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλεν εἰς αὐτὴν ὁ βασιλεὺς Μίνως, ἐφόνευσεν τὸν ταῦρον Μινώταυρον ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ καὶ ἁρπάσας τὴν Φαίδραν θυγατέρα τοῦ Μίνως, ἔφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἐβασίλευσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ μὲ πολλὴν πρόοδον καὶ πολιτικὴν σύνεσιν, ἑνώσας ὅλους τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν τὰς Ἀθήνας, πρότερον ὄντας διεσπαρμένους καὶ κατοικοῦντας εἰς κώμας καὶ χωρία τῆς Ἀττικῆς καὶ συστήσας τὴν περίφημον ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων Πλουτ. 28. Θουκ. β', 15. Στράβ. συνεστρατεύσας δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, ἔλαβεν ὡς λάφυρον τὴν Ἀντιόπην ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἱππόλυτον καὶ Δημοφῶντα. Παυσ. α, 2. Ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τοῦ Πειρίθου, ἥρπασε τὴν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω πολλὰ νέαν ἔτι οὖσαν καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ ὁποία ἔπειτα ἐλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς Κάστορος καὶ Πολυδεύκους· μετὰ ταῦτα θέλων ὁ Θησεὺς νὰ εὐαρεστήσῃ τὸν φίλον αὐτοῦ Πειρίθοον, λέγεται ὅτι κατέβη εἰς τὸν Ἅδην διὰ νὰ ἁρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἐφύλαξεν αὐτὸν, ἕως οὗ ἠλευθερώθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ. β', 5, 12. περὶ τὰ τέλη δὲ βιαζόμενος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ὀργὴν τῶν συμπολιτῶν καὶ ὑπηκόων του, ἦλθεν εἰς Σκύρον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Λυκομήδην, ἐνῶ εἶχε ἴδια πατρικὰ κτήματα· ἀλλ' ὁ Λυκομήδης προσποιηθεὶς ὅτι θέλει νὰ βοηθήσῃ ταῦτα εἰς αὐτὸν ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου, τὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπου ἐπνίγη. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κίμωνος ἐφόρου πρώτου οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἥρωος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μαντείου. — Ἐκ τῆς Φαίδρας ἐγέννησεν ὁ Θησεὺς τὸν Ἀκάμαντα, καὶ ἐκ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιος τὸν Μελάνιππον. Ὁμ. Ἰ. Α, 265. Ἀπολδρ. γ', 15. 7. Παυσ. β', 22. (Γενικ. Θησέως, καὶ δισυλλ. προφορμ. παρ' Αἰσχυλ. Εὐριπ. ποιητ. Θησέες καὶ Θησῆος, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 997. πληθ. οἱ Θησέες, Πλάτ. Θεαίτ. σελ. 169.)

Θησηιάδης, ποιητκ. ἀντὶ Θησείδης.

Θησηίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Θησέως καταγομένη ἢ εἰς τὸν Θησέα ἀνήκουσα. — Ἡ Θησηίς, προσυπακμ. κόμη· ἐν εἴδει κουρεύματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Πλουτ. Θησ. 5.

Θήστη, ἡ. Κρήνη τις ἐν Λιβύῃ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἴρασης, ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, διάφορος τῆς Κυρηναϊκῆς λεγομένης, Ἡρόδτ. 4, 158, 159.

Θήχης, ὁ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κείμενον μεταξὺ Τραπεζοῦντος καὶ Ἐρζερούμης ἀνήκον εἰς τὰ λεγόμενα Μοσχικὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἴδον πρῶτον τὴν θάλασσαν οἱ ἐπιστρέψαντες μετὰ τοῦ Ξενοφῶντος Ἕλληνες ἐκ τῆς δυστυχοῦς ἐκστρατείας Κύρου τοῦ Νεωτέρου· κατὰ Rennell τανῦν καλεῖται Τεκ-Καστέλ ἢ κατ' ἄλλους Τεχιέχ. διέφορον ἀπὸ τὸ ἱερὸν ὄρος τοῦ Ἀπολ. Ῥοδ. ἐν Β, 1015. τὸ ὁποῖον τοῦτο ἔκειτο παρὰ θάλασσαν. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. δ', 7, 21.

Θιαγόλη, ἡ Μία τῶν νήσων, τὰς ὁποίας σχηματίζει ὁ Ἴστρος ποταμὸς περὶ τὰς ἐκβολάς αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, πλησίον τῆς νῦν Βιλίας λεγομένη, ἔτι δὲ παρὰ Πτολ. καλεῖται οὕτω καὶ τὸ μικρὸν στόμιον τοῦ Ποταμοῦ τούτου.

Θίβραχος, ὁ. Πολέμαρχός τις Ἀθηναῖος, Ξεν.

Θίβρων, ωνος, ὁ (ἐκ τοῦ Θίβρις, Δωρ. ἀντὶ Θερμός.) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 4. ἔτι δὲ καὶ Θίμβρων, ἐν ταῖς ἀρχ. ἐκδόσ.

Θίγιπα, τά. Πόλις μεσόγειος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Σαλ.

Θινώδες ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Λιβύης κείμενον περὶ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ Νείλου ποταμοῦ.

Θίσβη, ἡ, καὶ Θίσβαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη μεταξὺ Ῥοδωρίτης καὶ Θισσαίων, ἥτις παρ' Ὁμ. καλεῖται πολυτρήρων διὰ τὰς πολλὰς τρύπας αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τοὺς παρὰ τὴν θάλασσαν βράχους, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐφώλευον πολλαὶ περιστεραί. Ἔνθ. εὑρηται παρ' Ὁμ. Ἰ. Β, 502. πληθ. δὲ παρὰ Ξενοφ. Στρατ. πιθαν. = Σίσβη.

Θίσβη, ἡ. Ἠραίστις Νύμφη ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Θίσβη. Παυσ. Βοιωτ. 32.

Θμοῦις, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ· τανῦν Τμοῦ Στράβ. Στέφ Βυζ. — Ἔσω Θμουίτης Νομός, εἷς τῶν δέκα Νομῶν τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδτ. 2, 166.

Θοαί, αἱ, νῆσοι. Μικραὶ τινὲς βραχώδεις νῆσοι κείμεναι ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ περὶ τὴν Ἀκαρνανίαν. Ὁμ. Οδ. Ξ, 299. παρὰ Στράβ. δὲ καλοῦνται αὗται, αἱ Ὀξεῖαι, ὅπερ ὄρθ.

Θάνα, τά. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Πέτρας. Πτολ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τυάνης ἐν Καππαδοκίᾳ, ὅπερ ὄρα.

Θοαντίδης, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος, ἡ Ὑψιπύλη. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 637.

Θόας, αντος, ὁ (θοός). Τίος τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ τῆς Γόργης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος καὶ Πλευρῶνος, ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἠγάμνων τῶν Αἰτωλῶν ἔχων 40 πλοῖα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 638. — 2) Τίος τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης, βασιλεὺς τῆς νήσου Λήμνου καὶ πατὴρ τῆς Ὑψιπύλης· τοῦτον ἔσωσεν ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ὅτε αἱ γυναῖκες τῆς Λήμνου ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς ἄνδρας των, πέμψασα αὐτὸν κρυφίως μέσα εἰς ἓν πλοῖον εἰς τὴν Οἰνόην. Ὁμ. Ἰλ. Η, 230. Ἀπολδρ. α, 17. — 3) Τίος τοῦ Ἰκαρίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης. Ἀπολδρ. — 4) Τίος τοῦ Βορυσθένους, βασιλεὺς τῆς Ταυρίδος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπρόσφερεν ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. — 5) Εἷς τῶν ἐπιτήμων Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Μενελάου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 311. — 6) Τύραννος τῆς Ἱστιαίας ἐν Εὐβοίᾳ, πιστὸς τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου. Δημ. — 7) ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ.

Θοή, ἡ (ἐπιθ. θοή). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Δωρίδος, Ἡσ. Θεογ. 345.

Θόλος, ὁ. Οἰκοδομήτις στρογγύλη ἐν Ἀθήναις ἔνθα εἱστιῶντο οἱ Πρυτάνεις. Πλάτ.

Θοραί, αἱ. Χωρίον καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Λάμπρας καὶ Αἰγιλίας, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. — ᾶδες, Θορεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στρβ. Στέφ. Βυζ.

Θορικός, ὁ, καὶ Θόρικος, Θουκ. Στράβ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ κατεστράφη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν ἐν Ἀττικῇ δήμων ἀριθμὸν εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν· τανῦν, Πόρτο Μανδρί, λεγόμενος Ὁμ. Τραν. Δημ. 126. Ἡρόδτ. Στράβ. — ᾶδεν, Θορικόνδε, εἰς τὸν Θορικόν, Ὁμ. αὐτόθ. Θορικοί, οἱ Θορικῷ, Στέφ. Βυζ. — Θορίκιος, ία, ιον, τοῦ Θορικοῦ ἢ εἰς τὸν Θορικὸν ἀνήκων. Ὁ Θορίκιος πόντος, Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1593. καὶ Οὐσιατικ. ὁ κάτοικ. τοῦ Θορικοῦ, Δημ. ἔστι δὲ καὶ Θορικεύς, έως, ὁ. Στέφ. Βυζ.

Θόρναξ, ακος, ὁ. Ἐπίθ τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Θόρνακος ὄρους ἐν Λακωνίᾳ. Ἡσύχ. — ᾱ ἡ Θόρναξ, γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Βουφάγον. Παυσ. Λακ. 27.

Θόρναξ, ακος, ὁ. Κώμη τῆς Λακωνίας κειμένη πλησίον τῆς Σπάρτης, τανῦν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς πόλεως Μιστρᾶς· ἔτι δὲ καὶ ὄρος Θόρνακος κείμενον πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης, ἀπὸ τινος ὁποίου ἦν ὁ Νέος τοῦ Θόρνακος Ἀπόλλων. Ἡρόδτ. 1, 69. Παυσ.

Θουδίππος, ὁ. Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς ἑκατὸν μετὰ τοῦ Φωκίωνος. Πλουτ. Φωκ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ, 40.

Θουκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Δημοτέλους, γ', 80. — 2) Πολίτης τις ἐν Χαλκίδι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔκτισεν τὴν πόλιν Νάξον ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. στ', 3.

Θουκράτης, ὁ, = Θεόκριτος. Λουκ.

Θουκυδίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Μηλησίου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ γαμβρὸς τοῦ Κίμωνος. Ἀλωπεκῆθεν τὸν δῆμον· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος ἀπεπολιτεύετο πάντοτε κατὰ τοῦ Περικλέους, διὸ καὶ ἐξωρίσθη ἀπὸ τῆς Ἀθήνας δι' ἐξοστρακισμοῦ. Θουκ. α, 117, Πλάτ. Λάχ. — 2) Τίος τοῦ Μηλησίου καὶ ἔκγονος τοῦ πρότερου Θουκυδίδου, φίλος τοῦ Νικίου καὶ εἷς τῶν ἐξαιρετωτέρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λαχ στελ. 179. — 3) Περίφημος ἱστορικὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ὀλώρου καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀναξαγόρα καὶ τοῦ ῥήτορος Ἀντιφῶντος, νεώτερος μὲ 16 χρόνους τοῦ Ἡροδότου, γεννηθεὶς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐστρατεύτας ὁ Θουκυδίδης εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Ἀμφίπολιν, ἐπολέμησε γενναίως κατὰ τοῦ Βρασίδα στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη ἐκυριεύθη διὰ ἐφόδου ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ Θουκυδίδης ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἔζησε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Θρᾴκην, ἔνθα συνέγραψε τὴν κατὰ πάντα ἀξιέπαινον καὶ πολυτιμον ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου εἰς ὀκτὼ Βιβλία μετὰ πολλῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας, φιλαληθείας καὶ ἀμεροληψίας· κατάστασιν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων, κατ' ἄλλους δὲ πολὺ νεώτερος. Θουκ. δ', 104. Ἀριστῳ. Ἀχ. 703. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Ι, σελ. 721.—4) Θεσσαλός τις ἐκ Φαρσάλου, φίλος καὶ ξένος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. η, 92. (– – υ –, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ – υ υ –.)

Θούλη, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι χώραν τινὰ κειμένην ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ἀρκτικῶς πέραν τῶν Βρεττανικῶν νήσων· κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρχαίου γεωγράφου Πυθέα ἐκ Μασσαλίας, ὃς τις ἔπλευσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν χώραν ταύτην, εἰκάζεται ὅτι ὑπῆρχεν αὕτη ἡ λεγομένη Σκανδιναβία ἢ ἡ νῦν Σουηδία καὶ Νορβεγία, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀρχαῖοι ἐξελάμβανον ὡς μίαν νῆσον τοῦ ἀρκτικοῦ Ὠκεανοῦ· κατ' ἄλλους δὲ ὑποτίθεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Ἰτλανδία, Στράβ. Διον. Περ. 58. καὶ κατὰ Πτολ. μία τῶν νῦν λεγομένων Σχετλανδικῶν νήσων.

Θούμαντις, εως, ὁ (Μάντις) Πένης τις μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστῳ. Ἱππ. 1268.

Θούμνα, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας. Πτολ.

Θουρία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· κατὰ Στράβ. ἡ τοῦ Ὁμήρ. Αἴπεια, κατὰ δὲ Παυσ. Ἀνθεια. ὅθεν, ὁ Θουριάτης κόλπος, = Ἀσηναῖος, Παυσ. καί, Θουριάτης, ου, ὁ κάτοικ. (α) Θουκ. α, 101.

Θούριοι, οἱ, Thurii, Thuriae. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίου Κόλπου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Σύβαρις καλουμένη, ὅπερ ὕστερον γενομένη δὲ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὠνομάσθη Copiae, τανῦν δὲ Terra nuova. Θουκ. ζ', 35. Στράβ. ἔνθ. δὲ, Θουρία, ἡ, Στέφ. Βυζ. καὶ Θούριον, τό, Διοδ. Σικ. Στέφ. Βυζ. ἐκλήθη δ' οὕτως ἀπό τινος κρήνης Θουρίας λεγομένης Διοδ. Σικ. — ᾶδεν, Θούριος, ία, ιον, Ὁ ἐκ τῶν Θουρίων ὢν ἢ εἰς τοὺς Θουρίους ἀνήκων, π. χ. ἡ Θουρία ναῦς, Ξενῳ. καὶ Οὐσιαστικ. ἡ Θουρία, ἡ περὶ τοὺς Θουρίους χώρα. Θουκ. Ξ, 61. καὶ, Θούριοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν Θουρίων. Θουκ Πλάτ. — 2) Θουρῖνος, ίνη, ῖον καὶ Θουριακὸς, ή, όν, τῶν Θουρίων· ὁ Θουρῖνος οἶνος. Στράβ. — 3) Θουριάτης, ου, ὁ, Ἰχθυ. Θουριάτις, ιδος, ἡ. Κάτοικ. τῶν Θουρίων. Στέφ. Βυζ. ἡ Θουριάτις γῆ. Θουκ. ζ, 35. ἔνθα κατὰ Στέφ. Βυζ. ἡ Θουριάς, ἀναγινώσκ. — 4) Θουριεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῶν αὐτῶν Θουρίων παρ' Ἀρριαν.

Θουριόμαντις, εως, ὁ (Θούριαν, μάντις), Μάντις τις παρὰ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων Ἀριστῳ. Νεφ. 329. Ἡτνχ. κατὰ τὸν Σχολστ. ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην ὑπελάμβανον κυρ. τὸν μάντιν Λάμπωνα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὁδηγίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμψαν τὴν εἰς Θουρίους ἀποικίαν των.

Θουφάνης, ους, ὁ (ᾰ) Κόλαξ τις καὶ ἀπατεὼν ἐν Ἀθήναις, φαρτιαστὴς τοῦ Κλέωνος, Ἀριστῳ. Ἱππ. 1102.

Θούφραστος, ὁ. Παράσιτός τις καὶ σοφιστὴς ἐν Ἀριστῳ. Σφ. 1293.

Θόων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μοιρῶν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α, 6, 2. — 2) Τίος τοῦ Φαίνοπος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ξάνθου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Ὁμ. Ἰλ. ε, 152–3) Ἕτερος Τρὼς φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 422. — 4) Εἷς τῶν Φαιάκων ὃς τις ἠγωνίσθη εἰς τοὺς δοθέντας ἀγῶνας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἀλκινόου, ὅτε οὗτος ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 72. — 5) Ἕτερος τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου υἱοῦ τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 545. — 6) = Θῶν, ἡ Θώνις, ὅπερ ὅρα.

Θοώσσα, ἡ (θοὸς) Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ μήτηρ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁμ. Ὀδ. Α, 72.

Θοώτης, ου, ὁ, κλητ. Θοῶτα. Κήρυξ τοῦ Μενεσθέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Μ, 342

Θράκα, ἡ. Μία τῶν Τιτανίδων μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Βιθυνόν. Στέφ. Βυζ.

Θράκαι, αἱ. Τόπος τις ἀγνώστος πλησίον τῆς Νάξου ἐν Σικελίᾳ, κατὰ Heilmann καὶ Brodow παρὰ Θουκ 3, 74. ἔνθα Θρᾷκες Αἶτα, ἐκ τῆς Ὀνομαστ. Θρᾷκαι ἀναγινώστ., κατ' ἄλλους δὲ πάντη ἄτοπος καὶ ἐξελληπτος λέξις.

Θρᾷκες, οἱ, ἴδε Θρᾷξ.

Θράκη, ἡ Ἐπικ. Ἰωνικ. Θρήκη καὶ Θρηϊκη. Thracia. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη νοτιονατολικῶς αὐτῆς καὶ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Προποντίδα καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, δυτικῶς, μὲ τὸν Νέστον ποταμὸν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν κάτω Μοισίαν καὶ μὲ τὰ ὄρη τοῦ Αἵμου. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους ὑπῆρχον τὰ ὅρια καὶ ἡ ἔκτασις τῆς χώρας ταύτης ἀμυδρῶς προσδιωρισμένα παρ' Ὁμ. ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλη ἡ ἐπέκεινα τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη χώρα τῆς Εὐρώπης, Ἰλ. Β, 845. ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ ποιητὴς ὡς ἴδια μέρη τὴν Πιερίαν, Ἡμαθίαν καὶ Παιονίαν, κατοικουμένα ὑπὸ τῶν Παιόνων καὶ Κικόνων. Ὁ δὲ Ἡρόδτ. 4, 93, συγκαταριθμεῖ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς Θρᾴκης τοὺς Γέτας καὶ Δάκας· κατὰ Στράβωνα, Σκύλακα καὶ Πλίνιον, ἐκτείνετο ἡ Θρᾴκη ἀπὸ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ ἕως τοῦ Στρυμόνος· ἐσπατιωτεύθη δὲ τὸ παλαι ἡ Θρᾴκη ἀπὸ πολλοὺς κατ' ἰδίαν λαοὺς, ἔχοντας ἴδια ἔθιμα καὶ νόμους παραλλάττοντας πρὸς ἀλλήλους Ἡροδτ. 5, 3. Ἡ δὲ περίφημος ἡ χώρα αὕτη διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν πλουσιότητα τῶν ἐν αὐτῇ μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ, μολύβδου καὶ ἄλλων φυτικῶν προϊόντων, πρὸ πάντων δὲ διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἵππους. Ἀρχαιόθεν ἐβασιλεύετο ἡ Θρᾴκη ὑπὸ ἰδίων ἐγχωρίων βασιλέων, ὕστερον δὲ ὑπέπεσεν εἰς τὴν τῶν Μακεδόνων ἐξουσίαν καὶ τελευταίον κατεστάθη καὶ αὕτη Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Κατὰ δὲ τὰ παρελθόντα αὐτῆς ἤσαν ἐπίσημοι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι συσταθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων ἤδη χρόνων, ἐξ ὧν ἀκμαιότεραι ὑπῆρξαν ἡ Ἡράκλεια καὶ τὸ Βυζάντιον· τανῦν Θρᾴκη, καὶ στρ. Ῥουμέλη, ἐπαρχία τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου, ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται καὶ ἡ καθέδρα τῶν Σουλτάνων Κωνσταντινούπολις· ἔτι δὲ, Θρηϊκίη, ἡ παρ' Ἡροδτ. 1, 168.

Θρᾴκη ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ ἡ Βιθυνὶς Ἀσία ἐλέγετο. Ἓν μέρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τῆς Ἡρακλείας ἐπὶ τῆς αὐτοῦ Ἐπαρχίας Βιθυνίας. Ξενῳ. Ἀναβ. ς', 4, 1. ἔτι δὲ ταύτ. τῷ Βιθυνίᾳ, ὅπερ ὅρα.

Θρᾴκιον, τό. Τόπος τις πλησίον τῆς Ὀρκιτικῆς πύλης ἐν Βυζαντίῳ, ἔνδον τῆς πόλεως. Ξενῳ. Ἀναβ. ζ', 1, 24. Ἑλ. ὠ, 3, 20.

Θρᾴκιος, ία, ιον, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Θρήκιος καὶ Θρηϊκιος. Τῆς Θρᾴκης ἢ ἐκ τῆς Θρᾴκης ὤν· αἱ Θρᾴκιαι πύλαι, Θουκ ἐν τῇ Ἀμφιπόλει· αἱ Θρᾴκιαι κώμαι, Ξενῳ. Ἀναβ. καί, ὁ Θρᾴκιος βόρεος, = Βόσπορος. Δημ. Χερσ. σελ. 100. Ἀπολδρ. β', 1, 3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρᾳκιστί. Ἐπιρρ. κατὰ τὸν τρόπον ἢ τὴν διάλεκτον τῶν Θρᾳκῶν.

Θράμβος, ὁ, ἴδε Θρέμβος.

Θρᾷξ, κός, ὁ, ἐπίκ. καὶ Ἰωνικ. Θρήϊξ καὶ Θρῆξ. Πληθ. Θρᾷκες, Thraces. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἐπαρχίας Θράκης ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἐξηπλοῦντο οὗτοι παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Γεωγράφοις καὶ Ἱστορικοῖς εἰς διάφορα ἔθνη καὶ λαούς, θεωρούμενοι ὡς ἓν ἀνδρεῖον καὶ πολεμικὸν ἔθνος, ἀλλ' ἔτι κατὰ μέρος βάρβαρον καὶ ἐξημερωμένον, διατηροῦντες ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸν τραχὺν καὶ ἄγριον αὐτῶν χαρακτῆρα· ἐπισημότεροι τῶν ἐν Θράκῃ λαῶν ἦσαν, οἱ Ὀδρύσαι, Τριβαλλοί, Κροβυζοι, Βρύσαι, Θύνοι, Γέται, Ἄορσοι, Σίϊωνες, Κίκονες, Βίστονες καὶ ἄλλοι. Ἡροδτ. 4, 94. Θουκ. β', 96. οἱ δὲ ἐν Ἀσίᾳ Θρᾷκες ἦσαν οἱ Θυνοὶ καὶ οἱ Βιθυνοί. Θρᾷκες οἱ Βιθυνοί. Ἡρόδτ. 3, 90. Στεφ. Ἀναφ. ς'. 4, 2. (περὶ τοῦ τόνου Θρᾷξ καὶ Θρᾴξ παραβλ. Βεντρ. Ἑλλ. Γραμ. §. 41. 9. σημ. 14. σελ. 171.)

Θρασιμένη λίμνη, ἡ. Trasimenus lacus. Λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ· ἴδε Τρασιμένη. Πολύβ.

Θρασύας, ὁ (ᾱς) Εἷς τῶν ἐπισήμων Παιόνων, συμμάχων τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 210. — 2) Μάντις ἐκ Κύπρου, ἄλλως Φρύσιος λεγόμενος, ὅπερ ὄρα.

Θράττα, ἡ. Ἀττικ. Θρᾶττα, Ἰωνικ. Θρῆσσα, Θρηϊσσα, ποιητ. Θρείσσα. Ἡ ἐκ τῆς Θρᾴκης οὖσα, ἡ κάτοικος τῆς Θρᾴκης, καὶ Ἐπίθ. ἡ Θρῆσσα τροφός, Θεοκρ. Εἰδ. β', 70.

Θρᾶστα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Τηρόνης, ἐκ τῆς ὁρμῆς Ἱππόϊους ἐγέννησε τὸν Πολυφόντην. Ἀντ. Διβ. 21.

Θρᾶσος, ὁ. Τὶς τοῦ Λυίου βασιλέως τῆς Δήλου, καταπαραχθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του σκύλων. Τζῆν.

Θρασυάλκης, ὁ. Ἀρχαῖος τις Ἕλλην ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος παρὰ Στράβ. βιβλ. ά.

Θρασύβουλος, ὁ. Τύραννος τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ζήσας περὶ τὸ 625. ἔτος πρὸ Χρ. σύγχρονος τοῦ Περιάνδρου, περίφημος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν βαθεῖαν του φρόνησιν καὶ πολιτικὴν ἐμπειρίαν, ὥστε ὅλοι οἱ λοιποὶ τύραννοι τῶν ἄλλων πόλεων ἔπεμπον διὰ νὰ ζητήσωσι συμβουλὰς περὶ αὐτοῦ περὶ τῶν μέσων τῆς διατηρήσεώς των. Ἡροδτ. 1, 20. — 2) Ἕτερος τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἀδελφὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἱέρωνος, βασιλεύσας περὶ τὸ 465 ἔτος πρὸ Χρ. ἀλλὰ διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν ἐκπεσὼν μετὰ ἑκτὸν μῆνας ὑπὸ τῶν Συρακουσίων· ἦλθεν εἰς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρούς ὅπου ἔζησε τοῦ λοιποῦ ἰδιωτεύων· μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ τυράννου τούτου καταργήσαντες οἱ Συρακούσιοι δι' ὅλου τὴν μοναρχικὴν πολιτείαν, ἐσύστησαν τὴν δημοκρατίαν. Πολύβ. — 3) Τὶς τοῦ Ξενοκράτους ἐξ Ἀιγάγαντος, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἐνίκησεν εἰς τοὺς Πυθικοὺς καὶ Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Πίνδ. Πυθ. 6, 15, 44. Ἰσθμ. 2, 1, 45. — 4) Τὶς τοῦ Λύκου Στειριεύς, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ φίλος τῆς Δημοκρατίας, ἐλευθερώσας τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα τυράννων, τοὺς ὁποίους ἐσύστησεν ὁ Λύσανδρος μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμούς, ὃς τις καὶ πρότερον ἐδείξε πολλὰς γενναίας πράξεις ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, νικήσας δὶς τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Ἄγιν, προχωρήσαντα ἕως τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν· τελευταῖον δὲ σταλεὶς εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μ' ἕνα στόλον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν Σπάρτην, ἀφονεύθη ἐν καιρῷ ὕπνου ὑπὸ τῶν Ἀσπενδίων. Θουκ. η', 75. Ξενοφ. — 5) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Κολυττεύς τὸν δῆμον. Ξενοφ. Ἑλ. ε', 1, 26. Δημ. Στεφ. σελ. 801. — 6) Τὸς τοῦ Περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θρασυβούλου τοῦ Στειριέως. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 431.

Θρασύδαιος, ὁ, Ἰωνικ. Θρασυδήϊος (δεῖος) Τὸς τοῦ Ἀλεύα ἐκ Λαρίσσης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Εὐρυπύλου καὶ Θώρακος. Ἡροδτ. 9, 58. — 2) Θηβαῖός τις υἱὸς τοῦ Θήρωνος, νικητὴς εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου Πίνδ. Πυθ. 11. — 3) Ἐπίσημός τις Δημαγωγὸς ἐξ Ἤλιδος, πρβλ. Ξενοφ. Ἑλ. β', 2, 27. παρὰ δὲ Παυσ. γ', 8. κεῖται ἡμάρτμ. Θράσυνδρος - 4) Θεσσαλὸς, φίλος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. Στεφ. σελ. 324. Reisk. ἐν δὲ τῇ τοῦ Becker. ἐκδοσ. κεῖται Θρασύλλος.

Θρασυκλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. ε', 19. — 2) Πλουσιόστις Κορίνθιος Λουκ.

Θρασύκλος, ὁ, Εὐγενής τις Ἀργείος ἀναφερόμενος παρὰ Πίνδ. Νεμ. 10, 74.

Θρασύλεος, ὁ, ἴδε Θρασυδαῖος, ὁριθμ. 4

Θράσυλλος, ὁ, ὑστρ. Θρασύλος, ὁ. Ὑποκριτὴς τοῦ Θρασυκλέους. Στρατηγὸς τῶν Ἀργείων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε', 54. — 2) Εἷς τῶν δέκα Ἀθηναίων στρατηγῶν οἵτινες μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν κατηγορηθέντες εἰς ἔνοχοι θανάτου, διότι δὲν ἔθαψαν τὰ σώματα τῶν ἀποβαινόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Δήμου. Θρασύλλου. Θουκ. η', 73. Πλάτ. Θεαγ. 129 D. Πλούτ. Θρασύλλος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ά, 1, 8, ἐκδ. Schneid. — 3) Περίφημος Μαθηματικὸς, ἀστρολόγος καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως διὰ τὰς βαθείας αὐτοῦ ἀστρολογικὰς γνώσεις· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἡμῶν δὲν ἐσώθη κανέν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 651. IV. 166.

Θρασύλοχος, ὁ. Μεσσηνιός τις, ὀπαδὸς Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Δημ. — 2) Ἀθηναῖός τις, ἀδελφὸς τοῦ Μειδίου. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 540.

Θρασυμάχος, ὁ. Σοφιστὴς ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Ἱπποκράτους καὶ Πλάτωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Γοργίου, δεινὸς εἰς τὴν ῥητορίαν, ὅς τις λέγεται ὅτι ἐπινόησε καὶ τὸν ῥητορικὸν ἀριθμόν. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 275. Πολτ. Ι, σελ. 328.

Θρασυμήδης, ους, ὁ. Τὶς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὃς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐδείξε μεγάλην ἀνδρείαν εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 81. Κ, 255 ἐπέστρεφε δ' μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εὐτυχὴς εἰς τὴν πατρίδα του. Ὀδ. Γ, 39, 442. — 2) Σύντροφος τοῦ Σαρπηδόνος βασιλέως τῆς Λυκίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 46. κατ' ἄλλην γραφ. ἐκαλεῖτο οὗτος Θρασύμηλος καὶ ἦν ἱππουρὸς τοῦ Σαρπηδόνος.

Θρασυμηλίδας, α, ο, (ῑ) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκ. δ', 11.

Θρασύμηλος, ὁ. = Θρασυμήδης, ὁριθμ. 2.

Θράσων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. σελ. 272.

Θρασωνίδας, ου, ὁ (ῑ) Ἠλεῖός τις, ὃς τις ὑπεκατέστησε τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰς τὴν πατρίδα του Ἤλιδα. Ξενοφ. Ἑλ. δ', 15.

Θρασωνίδης, ου, ὁ. Πλούσιός τις Κορίνθιος. Ἀΐλ.

Θραῦστος, ἡ, ἡ Θραῦστον, τό. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἀκρωρείας, Ξενοφ. Ἑλ. ζ', 4, 14. ἡ Θραῦστος, παρὰ Διοδ. Σικ. ιδ', 17.

Θρέϊσσα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Θρᾷσσα. Θεοκρ. Ἐπ. ιή, 1.

Θρεψίππας, ου, ὁ. Τὶς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. κατ' ἄλλους, Θρέψιππος, πρβλ. Heyne σελ. 487.

Θρηϊκη, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκη. Ἡροδτ. 4, 99.

Θρηϊκίη, ἡ. Προσυπακμ. γῆ. Ἰωνικ. καὶ ποιητικ. ἀντὶ Θρηϊκη. Ἡροδτ. 1, 168. (—υυ—) Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 614.

Θρηϊκιος, ία, ιον, ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκιος. Τῆς Θράκης ἢ εἰς τὴν Θράκην ἀνήκων, ὁ Θρηϊκιος πόντος, ἡ Θρακικὴ θάλασσα, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἕω μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περιβρέχον τὰ παράλια τῆς Θράκης. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 195. τὸ Πέλαγος τὸ Θρηϊκιον, ἤτοι ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος ἕως τῆς Σαμοθρᾴκης. Ἡροδτ. 7, 176. Ὅσ. (—υυν παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ παρὰ δὲ Ἀλεξανδρ. ποιητ. καὶ —υυ Ἀπολ. Ῥοδ. 1, 1110.)

Θρῆξ, ῃκός, ὁ. ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷξ, ὁ κάτοικος τῆς Θράκης Ὁμ. Ἡροδτ. (τὸ ι ἐστὶ ἀχρονον· παρ' Ὁμήρ. δὲ βραχύ, Θρῆκας Ὁμ. Ἰλ. Β, 844. παρὰ δὲ τοῖς μεταγεστ. ποιητ. εἴληπται πότε μακρὸν, ὡς παρ' Ἀπολδ. Ῥοδ. 637. Θρῄκας, καὶ 632. Θρῄκιος.)

Θρῄκη, Ἑλλ. καὶ Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκη. Ὁμ. Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. Τραγῳδ. Αἰσχυλ. καὶ Εὐρπ. ἔθεν Ἐπιρρ. Θρῄκηθεν, ἐκ Θρᾴκης, Ὁμ. Ἰλ. Θ, 5 καὶ Θρῄκηνδε, εἰς τὴν Θρᾴκην. Ὁμ. Ὀδ. Η, 361.

Θρῄκιος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾴκιος, παρὰ τοῖς Τραγικοῖς. Αἰσχυλ. Ἀγαμ. 660. Εὐρπ.

Θρῆξ, κός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷξ. Ὁ κάτοικος τῆς Θράκης Ἡροδτ. 1, 28. ἔτι δὲ καὶ παρὰ αὐτοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς.

Θρήξ, κός, ἡ. Φρουρίον λῃστρικὸν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ πλησίον τοῦ φρουρίου Ταῦρου. Στράβ. ις'.

Θρῆσσα, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Θρᾷσσα. Ἡ κάτοικος τῆς Θράκης, Ἡροδτ. 4, 33. ἔτι δὲ καὶ Ἐπίθ. Εὐρπ. Ἄλκ. 967.

Θρία, ἡ. Χωρίον καὶ Δήμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν· ἔτι δὲ Θριαί, αἱ καὶ Θριῶ, ἡ. Στέφ. Βυζ. ἔθεν Ἐπιρρ. Θριῶθεν, εἰς Θρίαν, Θουκ. ά, 114. Θριασι ἢ Θριάσιν, ἐν Θρίᾳ. Ξενοφ. Θριῶθεν, ἐκ Θριᾶς. Στεφ. Βυζ. Θριασιος, ία, ιον, τῆς Θρίας ἢ εἰς τὴν Θρίαν ἀνήκων, τὸ Θριάσιον πεδίον, Εὐφορώτατε πεδιὰς ἐν Ἀττικῇ πλησίον τῆς Θρίας καὶ Ἐλευσῖνος. Ἡροδτ. 8, 65. ἔτι δὲ καὶ ἁπλῶς Θριάσιον, Πλουτ. αἱ Θριάσιαι πύλαι, μία τῶν δέκα πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, φερουσα πρὸς τὴν Θρίαν, ἥτις ἡ αὐτὴ καὶ Δίπυλον ἐκαλεῖτο. Ἡσύχ.

Θριαί, αἱ. Νύμφαι τοῦ ὄρους Πηρασσοῦ, τινὲς ἀνέθρεψαν, ὡς λέγεται, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐπενόησαν τὴν τέχνην τοῦ νὰ μαντεύωσι διὰ λιθαρίων ῥιπτομένων μέσα εἰς μίαν κάλπην. Ὁμ. Τμν. Ἑρμ. 552. Heyne εἰς Ἀπολδ. 1, 10, σελ. 590.

Θρινακίη νῆσος, ἡ, ἀντὶ Θρινακρία, ἡ Τρινακρία. Νῆσος ἔχουσα τρεῖς ἄκρας ἢ ἀκρωτήρια. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 107 κατὰ τὰς Ἑρμηνείας τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ νῆσος Σικελία, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς τρία ἐπίσημα ἀκρωτήρια, τὸ Πέλωρον, Πάχυνον καὶ Λιλυβαῖον, καὶ Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 968. ἴδε Τρινακρία, κατὰ τὴν Ελεασίαν τοῦ Völker. Ὁμηρ. Γεωγρ. σελ. 119. Ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη διάφορος τῆς Σικελίας, χωριζομένη ἀπὸ μὲν τῆς Ἰταλίας διὰ τῆς Σκύλλης καὶ Χαρύβδεως, ἀπὸ δὲ τῆς Σικελίας ἐξ ἑνὸς ἄλλου στενοῦ πελάγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στης. (Κατὰ Στράβ. ς', παρελείφθη τὸ ρ εὐφωνίας χάριν.)

Θριούς, οῦντος, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου πρότερον εἰς τὴν Ἀχαΐαν ἀνήκουσα, ὕστερον δὲ ἐνωθεῖσα μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠλιάδος. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Θριούσιος, ὁ κάτοικος.

Θρόανα, τά. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου. Πτολ.

Θρόασκα, ἡ. Πόλις τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Πτολ. ς', 8. ταυτὸν Διόρυστ.

Θρόνιον, τό. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἡσαγρίου ποταμοῦ, ἀναφερομένη παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 533. Θουκ. ὅθεν, Θρόνιος, ία, ιον· τοῦ Θρονίου ἢ εἰς τὸ Θρόνιον ἀνήκων, καὶ, Θρονιάς, άδος, ἡ Εὐρπ. Ἰφ. Αὐλ. 235. οὗτ. Θρόνιος καὶ Θρονιεύς, έως, ὁ κάτοικ. — 2) Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Λοκρῶν ὅτε ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἡροδ. Παυσ.

Θρόνοι, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου καὶ ὁμώνυμον παρ' αὐτῇ ἀκρωτήριον. Πτολ.

Θρυέσσα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Θρύον. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 711.

Θρύον, τό (υ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἀκροτάτη τῆς ἐπαρχίας Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ ἦτις καὶ Θρυέσσα ἐλέγετο, παρ' Ὅμ Ἰλ. Β, 592. Δ, 711. κατὰ Στράβ. ἡ αὐτὴ καὶ Ἐπετάλιον καλουμένη· ἔλαβε δὲ τὴν ὁνομασίαν ταύτην ὑπὸ τῶν αὐτόθι φυομένων θρύων, εἴδους φυτοῦ. Στράβ. ἦκμασε δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον μὲ τὸ νὰ διέβαινον ἐνταῦθα πεζῇ, ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις αὐτὴ καὶ πόρος Ἀλφειοῦ. ὅθεν, Θρυΐτης, ου, καὶ Θρυούντιος, ὁ κάτοικ.

Θυαμία, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 2, 1.

Θύαμις, ιδος, ὁ (υ υμ). Ποτομὸς τῆς Ἠπείρου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσπρωτίας χώρας· τανῦν Καλλαμᾶ. Θουκ. α', 46. Στράβ.

Θύαμος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου, τὸ ὁποῖον ἄρχεται ἐκ τοῦ Πίνδου ἐκτείνεται διὰ τῆς Ἀθαμανίας. Θουκ. γ', 106.

Θυατείρα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος, κατὰ Πλίν. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀνακαινισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ, πρότερον δὲ Πελοπία καλουμένη, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Στράβ. καλεῖ ἀποικίαν τῶν Μακεδόνων τῶν Ἀχαϊσσᾶν. Πολύβ. Στράβ. ὅθεν, Θυατειρηνοί, οἱ κάτοικ. τῶν Θυατείρων. Στεφ. Βυζ.

Θυέσσα, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας καὶ ἑτέρα ἐν Πισιδίᾳ, ἐμφότερα μὴ ἀκριβῶς προσδιορίζομεναι. Στεφ. Βυζ.

Θυέστης, ου, ὁ, ποιητ. Θυέστα Τιὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας καὶ ἔγγονος τοῦ Ταντάλου, ἀδελφὸς τοῦ Ἀτρέως· ἀγαπήσας δὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ τὸν Ἀερόπην, ἐδιώχθη ἐκ τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐπανελθόντας αὖθις ὁ Ἀτρεὺς, ἐπροτάθεν εἰς αὐτὸν ἐπὶ τραπέζης ὡς φαγητὸν τὸν σαγήνατα οἱ τοῦ· ἐξ ὀργῆς δὲ συνευρηθεὶς ὁ Θυέστης καὶ μετὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Πελοπίας, ἐμνήστευσε τὸν Αἴγισθον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτάφη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 517. Ἰλ. Β, 106. Ἀπολδρ. β', 4, 6. Παυσ. Κορ. 18. ἡ Ὀνομαστ. Θυέστα, εὑρηται παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 106. πληθ. Θυέσται, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 11. ἡ Θυέστου δαῖτα Αἰσχ. 1253. Τὰ Θυέστου δεῖπνα Εὐριπ. Ὀρ. 1008. ὅθεν, Θυέστειος, εία, ειον, τοῦ Θυέστου ἢ ἐκ τοῦ Θυέστου καταγόμενος. Ἀριστ.

Θυία, ἡ. Τόπος πλησίον τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Δελφῶν ἐν Φωκίδι, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Θυίαν. Ἡροδ. 7, 178.

Θυία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ καὶ ἱέρεια τοῦ Βάκχου, ἥτις λέγεται ὅτι πρώτη ἐσύστησε τὰ Ὄργια λεγόμενα, πανηγυριζόμενα ὑπὸ τῶν Βακχῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, αἵτινες ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθησαν Θυίαι καὶ Θυιάδες, Παυσ. Φωκ. 6. Ἡρόδ.

Θυῖα, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ Βάκχου ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι παρευρίσκετο καὶ αὐτὸς ὁ Θεός. Ποττερ. Ἀρχ.

Θύμβρα, ἡ, Ἀττκ. ἀντὶ Θύμβρη. Στέφ. Βυζ.

Θυμβραῖος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Θύμβρης ἐν Τροίᾳ, ἐνθα ὑπῆρχεν ἓν ἱερὸν ἄλσος καὶ ναὸς αὐτοῦ. Εὐρ. Ῥησ. 221. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν ἑπτὰ πιστῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 320.

Θύμβραρα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Σάρδεων ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ ποταμοῦ. Ξενοφ. Κυρπ. 3', 2, 11. κατὰ Zeune καὶ Schneid. ἐκ τῶν Λειτουργ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Θύμβρη, ἡ. Πολίχνη καὶ πεδίον τῆς Τρωϊκῆς χώρας κείμενον περὶ τὸν Θύμβριον ποταμόν, ἀπ' ὅπου ἐκτείνετο τὸ Στρατόπεδον τῶν συμμάχων τῆς Τροίας, ἕως τοῦ Ἀδραμυτιακοῦ Κόλπου· κατὰ Δημητρ. ἀπεῖχε τοῦτο 50 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ νέου Ἰλίου· ταυτὸν χωρίον ἐνναΐ. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 430. ὅθεν, Θυμβραῖος, αία, αῖον, τῆς Θύμβρης ἢ εἰς τὴν Θύμβρην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ὁ κάτοικ. τῆς Θύμβρης.

Θυμβρία, ἡ. Νύμφη τῆς Κυρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια ἀνατολικῶς τῆς Μυκάλης, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἓν ἱερὸν ἄντρον Φιλρώνιον λεγόμενον, ἀναλίδον φθοροποιὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.

Θύμβριον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἔνθα ὑπῆρχεν ἡ κρήνη τοῦ Μίδα, ταυτὸν Ἀκτιχιεχήρ. Ξενοφ. Ἀνταβ. α', 2, 13.

Θύμβριος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Θύμβρης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον. Στέφ. Βυζ.

Θύμβρις, εως ἡ. Νύμφη τις, μήτηρ τοῦ Παιᾶνος. Ἀπολδρ. α', 4, 1.

Θύμβρις, εως, καὶ ιδος, ἡ, = Τίβερις, Πλουτ. Διον. Περ. 352. Ἀνθελ. — 2) Πηγή τις καὶ ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ, κατὰ τινας ῥοὰς φερόμενος διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῶν τειχῶν τῆς Νεαπόλεως ἐν Συρακούσαις. Θεοκρ. Εἰδ. α', 118. παρθλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. α', 4, 1. τινες τῶν ἐξηγητῶν ἐξέλαβον ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἓν μέρος τῆς Σικελικῆς Θαλάσσης.

Θυμοιτάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Ἥρωος Θυμοίτου καλουμένου. Ἀρποκρ. Σουΐδ. καὶ Σχολ. Ἀριστφ. Σφῆκ. 1134. ἡ γραφὴ Θυμαιτάδαι παρὰ Στεφ. Βυζ. φαίνεται ἡμαρτμ. ὅθεν, Θυμοιτάδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἐπιθετκ. Θυμοιτὶς, ίδος, ἡ, τῶν Θυμοιτάδων ἢ εἰς τοὺς Θυμοιτάδας ἀνήκουσα. Ἀριστοφ. αὐτόθ.

Θυμοίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων βουλευτῶν τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Γ, 146. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν. Σουΐδ.

Θυμοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων. παρὰ Brunk ἐν Ἀναλακτ. Π. σελ. 259.

Θυμοχάρης, ου, ὁ (χ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. η', 96. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1. ἄλλως καὶ Θυμόχαρις γραφμν.

Θυνηΐς, ίδος, ἡ. (Θυνοί) τῶν Θυνῶν· ἡ Θυνηΐς νῆσος = ἡ Θυνία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 350.

Θυνία, ἡ (Θύνιος) προσυπακμ. γῆ. Ἡ ἀρκτικὴ παραλία τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικουμένη ὑπὸ Θυνῶν. Στεφ. Βυζ. — 2) ἡ Θυνία νῆσος. Νῆσος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἑπτὰ σταδίων περίμετρον. Στράβ. ἔτι δὲ Θυνιάς, Ἀπολλωνιὰς καὶ Δαφνοῦσα καλουμένη, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀργοναῦται ἀφιέρωσαν εἰς τὸν ναὸν Ἀπόλλωνα· ταυτὸν Κιρπίν. Μάννερτ. Γεωγρ. VI. 3.

Θυνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Θυνίας ἢ εἰς τὴν Θυνίαν ἀνήκουσα, Θυνιὰς Νύμφη, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 485. καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Θυνιάς, ἡ νῆσος Θυνία ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Στεφ. Βυζ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 673. — 2) προσυπακμ. γῆ, καὶ, τὰ Θυνιὰ πεδία, Ξενοφ. οὕτως ὠνομάζετο ὅλον τὸ παράλιον μέρος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας καὶ φθάνον ἕως τῆς Σαλμυδησσοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Θυνοὶ καὶ ἔνθα ἔκειτο ὁ ὁμώνυμος Ἀκρωτήριον· ταυτὸν Ἰκάδα ἡ κοινότ. Νικάδα, Στράβ.

Θυνίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῶν Θυνιῶν· ἡ Θυνὶς γῆ, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 460. = ἡ Θυνιάς, ἡ ἐν τῇ Θρᾳκῃ χώρα τῶν Θυνῶν.

Θυνοί, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Θρᾴκης, κατοικοῦν ἀρχαίως περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδησσὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἶτα μεταβὰν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, κατῴκησε τὰ ἀριστερὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. Ἡροδ. 1, 28. 7, 75. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 528.

Θῦος, ου, ὁ. Παρλαγών τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην τον ἀδηφαγίαν, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 27.

Θυραῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Θυραία. Παυσ. Ἀρκ. 35.

Θυρέα, ἡ. Ἰων. Θυρέη. Πόλις καὶ χώρα μικρὰ ἐν Ἀργολίδι τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπολέμησαν πολὺν χρόνον πρὸς ἀλλήλους οἱ Σπαρτιᾶται καὶ Ἀργεῖοι. Ἡρόδ. 1, 82. Θουκ. Πλησ. Θυρεαί, αἱ, Στράβ. Πλούτ. καὶ, ἡ Θυραία. Διόδ. Σικ. ὅθεν Θυρεάτης, ου, ὁ, (ᾱ) ὁ κάτοικ. τῆς Θυρέας. — 2) Θυρεᾶτις, ιδος, ἡ, τῆς Θυρίας ἢ εἰς τὴν Θυρέαν ἀνήκων· ἡ Θυρεᾶτις γῆ, ἡ περὶ τὴν Θυρέαν χώρα. Θουκ. β', 27.

Θυρεαί, αἱ, = Θυρέα.

Θύρεον καὶ Θύριον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς Λευκάδος. Πολύβ. Στεφ. Βυζ. ὅθεν Θυριεῖς, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 2, 37.

Θυρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολδρ. α', 8, 1.

Θυρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιονίονος μετὰ τῆς ἰποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Κύκνον, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς πτηνὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ.

Θυρίδες, αἱ. Ἀπότομος ἐξέχουσα ἄκρα τοῦ ὄρους Ταϋγέτου ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, ταυτὸν Καπ-Δρόσα. Στράβ. Παυσ. ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τὰς πολλὰς τρύπας καὶ σπήλαια τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς περὶ τὴν θάλασσαν.

Θύρσις, ίδος, ὁ. Ὄνομα βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Θυσσαγέται, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, τρεφόμενον ἐκ τῆς θήρας τῶν ζώων καὶ κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, καθ' Ἡροδτ. 4, 22. ταυτὸν ἡ χώρα τοῦ Ἀστραχανίου.

Θύσσος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Χερσονήσου Ἀκτῆς. Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. Θύσσα, Στράβ.

Θύστρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Βυσσοτι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δος ἐν τῇ Ἀφρικῇ, τανῦν Ἐλ-Ἰεμμέ. Ἡρόδτ. 7, 6. —

Θυτεῖον, τό. (θύω) Μέρος τι τοῦ Ἱερραίου πεδίου ἐν Φωκίδι. Αἰσχίν.

Θυωνεύς, ὁ. Τίὸς τοῦ Βάκχου καὶ πατὴρ τοῦ Θόαντος, βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσβου. Ἀκρ. παρ' Ὁρκτ. Ὠδ. ε, 17.

Θυώνη, ἡ (θύω). Ἐπίθ. τῆς Σεμέλης, κληθείσης οὕτως ὅτε ἐφίρπη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Βάκχου εἰς τὸν Ὄλυμπον. Πίνδ. Πύθ. 3, 177. Ἀπολόδ. γ', 5, 3.

Θυώνιχος, ὁ. Σικελός τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 1.

Θῶν, ῶνος, ὁ (κατ' Εὐστάθ. ἡ Θόων, όωνος, ἡ βέλτιον ἐκ τοῦ Θῶνις, Θώνιος καὶ κατὰ συγκ. Θῶνος.) Αἰγύπτιός τις, κατοικῶν περὶ τὸ Κανωβικὸν στόμιον τοῦ Νείλου ἐν Αἰγύπτῳ, ὑποδεχθεὶς ἐνταῦθα τὸν Μενέλαον μετὰ τῆς Ἑλένης, ὅτε οὗτοι ἐπέστρεφον ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 227. παρ' Ἡρόδτ. 2, 113. καλεῖται οὗτος Θῶνις, φύλαξ ἢ ἐπιστάτης τοῦ Κανωβικοῦ στόματος ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Πρωτέα· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, καὶ κατὰ Διοδ. Σικ. α, 19. κτίσας μίαν παραπλήσιον πόλιν Θῶνιν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν παρβλ. Εὐσταθ. Ὅμ Ὀδ.

Θῶνες, ιος, ὁ, = Θῶν. — 2) ἡ Θῶνις. Μυθολογούμενη πόλις ἐν Αἰγύπτῳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θῶνος. Διοδ. Σικ. Στράβ.

Θῶρηξ, ακος, Ἰων. Θώρηξ. Θετταλός τις καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀλευαδῶν. Πίνδ. Πυθ. 10, 100. — 2) Λαρισσαῖός τις, παρ' Ἡρόδτ. — 3) Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἑλ. β', 1.

Θωρυκίων, ωνος, ὁ (-υυ-) Δασμοτελώνης τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ. Ἀριστφ. Βάτρ. 363.

Θωσπία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ε, 13.

Θωσπιτις Λίμνη. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

Ι.

Ἰαβαδίου νῆσος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀσίας, κατὰ Πτολμ. κειμένη ἐντὸς Γαγγητεῶ κόλπου· τινὲς τῶν νεωτέρων Γεωγρ. ὑπέλαβον ταύτην ἀντὶ τῆς τῶν Ἰάβας· κατὰ Nitsch. ἡ νῦν Σουμάτρα λεγομένη, καὶ κατὰ Mannert. ἡ νῆσος Βάγκα, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Σουμάτρας.

Ἰάβρουδα, ἡ. Πόλις τῆς κοίλης Συρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιορισμένη. Πτολ. ε, 15. πιθαν. ἡ νῦν Ἐβουδ.

Ἰαβώκ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης, ὃς τις ῥέων πλησίον τῆς Φιλαδελφείας πόλεως, εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἰορδάνην, τανῦν Badi-Zerka. Εὐσέβ.

Ἰάδερα, ἡ. Πόλις τῆς Δαλματικῆς χώρας ἐν τῇ Δαλματίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Πλιν. καὶ Πτολ. ἀναφέρουσιν ὡς Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰάδερα κολωνία, Πτολ. β', 17. Πλιν. γ', 19. τανῦν Zara Vechia.

Ἰάδμων, ονος, ὁ. Σάμιος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστοπόλεως, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐχρημάτισαν δοῦλοι ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος· Ἡρόδτ. 2, 134.

Ἴαζυγες, οἱ. (ᾱ) Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Σαρματίας ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ. Στράβ. Ἀρρίαν. ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατῴκουν οὗτοι ἐξαιρ. τὰ περὶ τὸν Δονίαβιν μέρη ἐν τῇ νῦν Πολωνίᾳ καὶ Γαλιτζίᾳ καὶ ἓν μέρος αὐτῶν ἐκαλοῦντο Βασίλειοι· ἀρτικῶς δὲ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας κατεῖχον οἱ Ἰάζυγες οὗτοι ἐν μέγα μέρος ἐπὶ πολὺν χρόνον, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μετεχειρίζοντο αὐτοὺς ὡς μισθωτοὺς εἰς διαφόρους ἐκστρατείας των· ὁ Πτολεμαῖος λέγει ὅτι κατῴκουν κατὰ πόλεις, ἐξ ὧν ἀπριβῶς διαφόρους. Στράβ.

Ἴαιρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, μία τῶν Νηρηίδων. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 22.

Ἴακχος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, τὸ ὁποῖον συνηθως εἶχεν ἐν καιρῷ τῶν ἐν Ἀττικῇ τελουμένων Ἐλευσινίων μυστηρίων, ὅτε τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐφέρετο ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα, συνοδευόμενον ἀπὸ διαφόρων ἀσμάτων Εὐρ. Κυκλ. 69. Ἡσύχ. — 2) Ἆσμα ἀδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου ἐν Ἀττικῇ. Ἡρόδτ. 8, 65. Ἡσύχ.

Ἴαλεμος, ὁ (υ-υυ) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Καλλιόπης, ἔφορος ἢ εὑρετὴς τῶν ἐλέγων καὶ πενθίμων ἀσμάτων, Ἀθην. ιδ', 3. Ἡσύχ.

Ἰαλεύς, ἡ = Ἰαωλκὶς Θεοτρ.

Ἰάλμενος, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀσκαλάφου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐκστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Ὀρχομενίων φέρων τριάκοντα πλοῖα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 512. Ἀπολόδ. γ', 10, 8.

Ἰάλυσος, Ἰων. Ἰήλυσος, ὁ (υ-υυ). Τίὸς τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Κυδίππης, ἔκγονος τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καμίρου καὶ Λίνδου, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοίρασε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου Ῥόδου, ἔπειτα ἔκτισε τὴν περίφημον πόλιν Ἰαλυσόν. Πίνδ. Ὀλ. 1, 136. Διοδ. Σικ. ε, 57. Αἰλ.

Ἰάλυσος, Ἰων. Ἰηλυσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τοῦ παλαιοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰαλύσου ἐγγόνου τοῦ Ἡλίου· τανῦν Ἰαλυσοί. — Ἰηλυσός, Ὅμ. Ἰλ. Β, 656. Διον. Περ. 508. Θουκ. καὶ Ἰαλυσός, Στρβ Διοδρ. Ἰήλυσος δὲ, παρ' Ἡρόδτ. 1, 144. καὶ Στεφ. Βυζ. ὄθεν, Ἰαλύσιος, οἱ κατοικ. τῆς πόλεως Ἰαλυσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Ἰάμβη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς γεννηθεῖσα εἰς τὴν Θράκην, θεράπαινα τῆς Μετανείρας γυναικὸς τοῦ Ἰπποθόντος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ἡ Δημήτηρ, ὅτε πεινῶσα, ἐζήτει τὴν κόρην της Περσεφόνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις διὰ τῶν αἰσχρολογιῶν τῆς Ἰάμβης ἐκινήθη εἰς γέλωτα. Ὅμ. Ἅμν Δημ. 195. Ἀπολόδ. ᾱ, 5, 1.

Ἰάμβλιχος, ὁ. Φιλόσοφος τῆς Ἐκλεκτικῆς σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Χαλκίδα πόλιν τῆς κοίλης Συρίας ἐκ μιᾶς ἐπισήμου οἰκίας καὶ ζήσας περὶ τὴν τετάρτην μετὰ Χρ. Ἑκατονταετηρίδα, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κωνσταντίνου, μαθητὴς τοῦ Φιλοσόφου Πορφυρίου, φημιζόμενος πρὸ πάντων ὡς τερατοποιός· ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐσώθησάν τινα, συντείνοντα πρὸς γνῶσιν τῆς τότε ἀνατολικῆς Φιλοσοφίας. Λεξικ.

Ἰαμενός, ὁ Εἷς τῶν Ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Τροίας, Ὅμ. Ἰλ. Μ, 139.

Ἰαμίδαι, (ῐ) οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημοι διὰ τὴν μαντικὴν αὐτῶν τέχνην· Πίνδ. Ἡροδτ 5, 44.

Ἰάμισα, καὶ Ἴαμησά, παρὰ Πτολ. β', 3. ἄλλως Τέμεσα, παρὰ Διον. Κάσ. μ', 3. Ὁ νῦν Τάμεσις, μέγας ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας. (Temse.)

Ἰαμνεῖα, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη ἀρετικῶς, πολυκάρσιος τὸ πάλαι κατοικουμένη καὶ ὑπὸ πολλῶν Ἰουδαίων. Ἰώσπ. Πλιν.

Ἴαμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐάδνης, ἀναπαφεὶς ὡς πλάττεται ὑπὸ ἄνω ὀφέων, καὶ λαβὼν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύειν καὶ γινώσκειν τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν ζωμάτων. Πίνδ. Ὀλ. 6, 120. Παυσ. στ', 2. ἐπ' αὐτοῦ κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Ἰαμιδῶν ἐν Ἤλιδι.

Ἰάνασσα, ἡ (υυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 47.

Ἰάνειρα, ἡ, (υυ-υ). Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ὅμ. Δημ. 421. Ἡσ Θεογ. 356. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 47.

Ἰάνειρη, ἡ (υ-υ) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 349. συντροφὸς καὶ συμπαίκτωρ τῆς Περσεφόνης Ὅμ. Ὕμν. Δήμ. 421.

Ἴανος, ὁ. Ἀρχαῖα Θεότης τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας παριστάνετο αὐτὴ ἡ τοῦ Παντὸς Φύσις μὲ ὅλας τὰς ἐν αὐτῷ συμβαινούσας μεταπτώσεις καὶ ἀλλοιώσεις, ἔτι δὲ καὶ ὡς σύμβολον τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις εἰκονίζετο μὲ δύω πρόσωπα, καθήμενη ἑφ' ἑνὸς ἀετοπρόβολου τετρόνου, καὶ ἔχουσα ἕνα σχοινὸν ναὸν ἐν Ῥώμῃ, τὸν ὁποῖον ἠνοιγον μόνον ἐν καιρῷ πολέμου. Πλουτ. Νουμ. Ἀθην.

Ἰαξάρτης, ου, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Σογδιανῆς, τὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συνέχεον πολλάκις μὲ τὸν Τάναϊν, ὁ δὲ Στράβ. ἡμαρτημ. ἐλαμβάνει τὸν τὸν Ὑπασιν ἀντὶ τοῦ Ἰξάρτου, Στράβ. ιά. τανῦν Syr-Daria. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 30.

Ἴαονες, αντὶ Ἴωνες, (υ-υυ) Ἐνικ. Ἴαων, ονος, απαντᾷ παρ' Ὁμήρ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Μεγάρων, Ἰλ. Ν, 685. Στράβ. εἰ Πέρσαι δὲ ἐκάλουν Ἴωνας ὅλους τοὺς Ἕλληνας, Αἰσχλ. Πέρσ. 176, 561. — Ἐνικ. Ἴαων παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιστ'. 57.

Ἰαόνιος, ία, ιον, ποιητ. αὐτὶ Ἰώνιος, οἱ Ἰώνιοι νόμοι. Αἰσχ. Ἱκετ. 72.

Ἰαπετιονίδης, ου, ὁ (-υυ-υ) αὐτὶ Ἰαπετίδης Τίὸς τοῦ Ἰαπετοῦ, ὁ Προμηθεύς. Ἡσ. Θεογ. 528.

Ἰαπετός, ὁ (-υυυ) Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Ὠκεανοῦ ἐγέννησε τὸν Ἄτλαντα, Προμηθέα καὶ Ἐπιμηθέα. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 479. Ἡσ. Θεογ. 507. κατ' ἄλλους δὲ γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Ἀσία Ἀπολόδ. — πλησ. οἱ Ἰαπετοί, ὡς τὸ Κρόνοι, αντὶ οἱ εἰς ἔσχατον καὶ ἀσεβεῖς γῆρας φθάσαντες. Ἀριστοτ. Νεφ. 984. Δευκ Διεξ. Θ, β'.

Ἰάπυδες, οἱ, Japydes. Ἔθνος τῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν Ἰουλιακῶν λεγομένων Ἄλπεων καὶ ὃν διηρημένον εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἀππ. Στράβ.

Ἰάπυγες, οἱ. Ἰων. Ἰήπυγες, (υ-υυ) Japygæa. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Ἰαπυγίας ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. Στράβ. Ἰήπυγες, Ἡρόδτ. (Κατὰ Πασσόβ. γενν. Ἰηπυγίων ἀντὶ Ἰηπύγων παρὰ Διον. Περ. 379.) — ὅθεν Ἰαπύγιος, ία, ιον. Ἰων. Ἰηπύγιος. Τῆς Ἰαπυγίας ἢ εἰς τὴν Ἰαπυγίαν καὶ Ἰάπυγας ἀνήκων π. χ. ἡ Ἰαπυγία γαῖα, Διον. Περ. 481. = Ἰαπυγία. — ἡ Ἰαπυγία ἄκρα, Japygium Promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καλαβρίᾳ χώρᾳ, τανῦν Capo Rinzuto, ὅπερ κεῖ, ἡ Σαλεντίνη, ἐλέγετο. Θουκ. στ', 29. Στράβ.

Ἰαπυγέα, ἡ. Ἰων. Ἰηπυγίη, Japygia. Ἐπαρχία τῆς ἐν Ἰταλίᾳ μεγάλης Ἑλλάδος, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς νῦν Καλαβρίας· ἤδη Terra d' Otranto. Ἡρόδτ. 3, 138. Πολύβ.

Ἰάπυξ, υγος, ὁ, Ἰων. Ἰήπυξ. Τίὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅτε ἐλθὼν εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του ἓν μέρος αὐτῆς Ἰαπυγίαν. Στραβ. — 2) Κάτοικος τῆς Ἰαπυγίας χώρας, ἴδε Ἰάπυγες.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰάρβας, α, ὁ. Βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς τῆς Γαιτουλίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, λογιζόμενος υἱὸς τοῦ Διὸς Ἄμμωνος. Οὐϊργ. Αἰν. IV, 198. οὗτος βιάσας τὴν Δίδω, ἣν λέγεται, ὅτε ἦλθε κτίστην εἰς γενεάν, ἔχειν αἴτιος τῆς αὐτοχειρίας της· Ἰουστ.

Ἰαρδάνης, ου, ὁ, = Ἰάρδανος. Ποταμὸς τῆς Ἤλιδος. Στράβ.

Ἰάρδανος, ὁ (ᾱ). Βασιλεὺς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης. Ἡρόδ. 1, 7. Ἀπολλόδ. β', 6, 3. Παλαίφ. κατὰ Ἑνν. ἐξ ἧς πίων, καὶ ὁ τόπ. Ἰαρδάνης, ἐν χρήτει.

Ἰάρδανος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Φολόης. Ὅμ. Ἰλ. Β. 135. Γενν. παρὰ δὲ Παυσ. ε, 5. εἰρηται εἰς Οὐλυμπ. ἐνδε ἡμαρτη. Ἀντὶ τοῦ Ἀχαΐδι ῥέοντος διὰ τοῦ Χάους εἰλήφασι Στράβ. Βωζ. — 2) Ποταμὸς τῆς ἠπείρου Κρήτης περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Βύλλιδες. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 293.

Ἴας, ἄδος, ἡ (υυ). Ἐπιθετικ. ἀντὶ Ἰωνικὴ· ἡ Ἰὰς πόλις. Ἡρόδ. — 2) Ὁ, ἡ κάτοικος τῆς Ἰωνίας. Ἡρόδ. 1, 92. — 3) ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος. Δουκ. καὶ ἑπόμ. Ἰαστί. Πλάτ.

Ἰατίδης, ου, ὁ (-υ-). Υἱὸς τοῦ Ἰασίου, ὁ Ἄμφιων. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 282.

Ἴασος, ου, ὁ (-υυυ). Βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, πατὴρ τοῦ Ἀμφίονος. Ὅμ. Ὀδ, — 2) Υἱὸς τοῦ Δικαιόργου ἐξ Ἀρκαδίας, ὃστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ Μινύου ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα. Καλλ. Τμ. Ἀρτ. 215. Ἴασος, παρ' Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. καὶ Ἰατίων. λείπ. ποιη. Ἰστ. εγ', 1. — 3) = Ἰάσιον, παρ' Ἡσ. Θεογ. 970.

Ἰάσιων, ωνος, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠλέκτρας θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δαρδάνου, τὸν ὁποῖον ἠγαπήσατο ἡ Δήμητρα διὰ τὴν ἐξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα ἐγέννησε τὸν Πλοῦτον καὶ Κόρυτον· καὶ Ὅμ. Ὀδ. Ε, 125. ἀστραπωθεὶς οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ', 12, 1. Διον. Ἁλικ. α, 61. Εἰκάζεται δὲ ὡς ἐκ τοῦ μύθου τούτου ὅτι ὁ Ἰάσιων ἐβίβαξε πρῶτον τὴν γεωργίαν ἐν τῇ γῇ τῶν Ἑρμιόνων καὶ ἐκ ταύτης προέκυψαν οἱ πέπλοι ὁ πλοῦτος παρὰ τοῖς αὐτοῖς ἐγχωρίοις. Ἡσυχ. εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 736. Ἰάσιος, παρ' Ἡσιοδ. — 2) = Ἰάσιος, ἀριθμ. 2. Αἰλ. (Ἴασος, Ἰάσιος καὶ Ἰασίων εἰσὶ κατὰ διαφορὰν τύποι.)

Ἰασονίδης, ου, Ἰησονίδης, (ν-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος, ὁ Εὐμηλος. Ὅμ. Ἰλ. Η, 468.

Ἰάσονιος, ἴα, ον (ν-υυυ). Τοῦ Ἰάσονος ἢ εἰς τὸν Ἴασονα ἀφηκων. — ὅθεν, ἡ Ἰασονία ἐστὴ. Ἀκρωτήριον τοῦ εὐξείνου Πόντου πλησίον τῆς Σινώπης εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔπεμψε ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ὅτε ἔπλευσε εἰς τὴν Κολχίδα· καὶ τοῦ Ἰάσονος ἡ Κατὰ Βόνα. Ξεν. Κυρ. Ἀναβ. στ', 2, 1. ἡ ἄκρα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἀρρίαν. — τὸ Ἰασόνιον ὄρος. Ὑψηλὴ καὶ ἐκτεταμένη συνέχεια ὀρέων ἐν Μηδίᾳ τῆς Ἀσίας γεφυρώνη βορειοδυτικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν. Στράβ. Πτολ. στ', 2.

Ἴασος, ὁ (-υυ) = Ἰάσιος, ἀριθμ. 2. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Εὐκλήνης καὶ ἀστεγαίος τοῦ Φορωνέως, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀγήνορος. Ἀπολλόδ. β', 1, 2, ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη τὸ Ἄργος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἴασον. Ἔκγονος τοῦ Ἴασου τούτου ὑπῆρξεν Ἄργος ὁ παιδάκτης καὶ τούτου υἱὸς Ἴασος ὁ δεύτερος. Ἀπολλόδ. — 3) Υἱὸς τοῦ Πανόπτου Ἄργου καὶ τῆς Ἰσμήνης, ἔκγονος τοῦ προτέρου Ἴασου καὶ πατὴρ τῆς Ἰοῦς. Ἀπολλόδ. β', 1, 3. — 4) Ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, υἱὸς τοῦ Σφήλου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 332.

Ἴασος, ὁ, ἡ· ων. (-υυ). Ἐπίθ. τοῦ Ἰάσου ἢ εἰς τὸν Ἴασον ἀνήκων· τὸ Ἰαῦσον Ἄργος, ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις τοῦ Ἄργους, πλησιεστὰ οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ βασιλεύσαντος Ἴασου τοῦ πρώτου. Ὅμ. Ὀδ. Σ 246.

Ἴασσός, ἡ, καὶ Ἴασος Θουκ. Πόλις ἐχυρὰ τῆς Καρίας ἐν τῇ μεσῃ Ἀτίκῃ, κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Ἰασικοῦ κόλπου μὲ λιμένα τῶν Ἀσήμ. Καλοσ. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Ἰασσεύς, έως, ὁ κάτοικος — Ἰασσικός, ἡ, ὁν, τῆς Ἰασσοῦ, ὁ Ἰασσικὸς κόλπος. Κόλπος θαλάσσης περὶ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Θουκ. ἡ, 28. τανῦν Κόλπος τοῦ Ἀσὲμ-Καλεσί. (Ἰασσικὸς, Πολυβ. ιε', 2. Στράβ. Στεφ Βυζ. Ἄπιπαν. Ἴασος, Θουκ. ἡ. 28. Ἀθηναί)

Ἰάστανοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας, κατὰ Πτολ. κατοικοῦντες ἀρκτικῶς ἀνωθεν τῆς Κασπίας θαλάσσης.

Ἰασὼ, οὕς, ἡ (ἰάομαι) [ν—]. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Τρείας, θεὰ τῆς ἴασεως τῶν ἀσθενούντων. Ἀριστφ. Πλουτ. 701.

Ἰάσωνος, ὁρος, ὁ, Ἰωνικ. Ἰήσων, κλητ. Ἴασον. Τίὸς τοῦ Αἴσονος ἐξ Ἰωλκοῦ πόλεως τῆς Θετταλίας καὶ τῆς Πολυμήδης. Ἀπολλόδ. α, 9, 16. ἢ Ἀλκιμήδης. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 233. Εἷς τῶν περιωνύμων ἀρχαίων Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, ἀρχηγὸς τῆς ἀστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπιταγὴν τοῦ Θείου αὐτοῦ καὶ βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ Πελίου ἠναγκάσθη νὰ ἐπιχειρισθῇ, λαβὼν συναγωνιστὰς τῆς ἐπικινδύνου ἐπιχειρήσεώς του τοὺς ἀρίστους ἥρωας τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ· ἡ ἁρπαγὴ τοῦ ἐν Κόλχοις χυλατομίου χρυσοῦ δέρατος ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἔγινεν ἡ περίοδος καὶ τοσοῦτον θαυμασθεῖσα Ἀργοναυτικὴ ἐκείνη ἐκστρατεία, ἧς Ἀρχηγὸς. Διὰ συνεργείας τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Κόλχων ἡμέρωσε ὁ Ἰάσων καὶ ἥρπασε τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο δέρας καὶ τὸ ἔφερε εἰς τὴν Ἰωλκὸν πρὸς τὸν Θεῖόν του Πελίαν, λαβὼν μετ' αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ τὴν Μηδείαν, τὴν ὁποίαν ἐγκατέλιπεν μετὰ ταῦτα, ἐνυμφεύθη τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ ἐν Κορίνθῳ βασιλέως Κρέοντος, ἀφ' οὗ πρότερον ἐκδικήθη κατὰ τοῦ Θείου του φονεύσας αὐτὸν διὰ τῆς πανούργου συνεργείας τῆς Μηδείας. Ἀπολλόδ. α, 9, 23. Ἐκ τῆς Μηδείας ὁ Ἰάσων ἐγέννησε τὸν Θεσσαλὸν, Τίσανδρον καὶ τὴν Ἀλκιμένην, τοὺς ὁποίους ἡ ζηλότυπος καὶ καταφρονηθεῖσα Μήδεια ἔσφαξεν ἀνελεῶς, ἀπελθοῦσα οὕτω κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ Ἰάσονος. Διοδ. Σικ. δ', 54. τελευταῖον δὲ κινήσασα εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν καὶ αὐτὸν τὸν Ἰάσονα διὰ τῶν ἐπιβουλῶν της, τὸν ἠνάγκασε νὰ γίνῃ αὐτόχειρ. Διοδ. Σικ. τῆς ἐκστρατείας ταύτης τοῦ Ἰάσονος εἷς τῶν Καλλίδα τὴν διήγησιν περιγράφει ὁ Ἀπολλώνιος Ῥόδιος εἰς ἓν ἐπικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον Ἀργοναυτικὰ. — 2) Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, περίφημος διὰ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ σύνεσιν, πολιτικὴν ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὑπηκόους του ἀγάπην καὶ προθυμίαν σύγχρονος τοῦ Ἐπαμινώνδα, καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, ἐβοήθησε τοὺς Θηβαίους εἰς τὰς κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων μάχας, τελευταῖον δὲ συνέλαβε τὸν μέγαν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ μεγὰ βασίλειον τῶν Περσῶν, ἀλλὰ μία γενομένη κατ' αὐτοῦ συνωμοσία ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν του Πολυδώρου καὶ Πολυφρονος, ταῦ ἀγρίως τὴν ζωὴν ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγάλων καὶ ἐνδόξων αὐτοῦ ἐπιχειρημάτων. Ξεν. Ἑλ. στ', 1. — 3) Ἕλλην Γραμματικὸς ἐξ Ἄργους, ἰσώτερος τοῦ Πλουτάρχου· κατὰ Σουΐδ. συνέγραψε, περὶ Ἑλλάδος βιβλία τέσσαρα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. VI. σελ. 370.

Ἰατροκλῆς, έους, ὁ (κλέος). Ἀθηναῖος, ἐπαδὸς καὶ ποιητὴς τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημοσθ.

Ἰάχη, ἡ (ν-υ-). Νύμφη τις σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὅμ. Ὕμν. Δήμ. 419.

Ἰάωλκος, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ Ἰωλκός, (υ-υ) Ὅμ. Ἰλ. Β. 712. Ησιόδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1091.

Ἴαων, ονος, ὁ. Ἐπικ. ἀντὶ Ἰων. (-υ-) Ἰὸς Ἰάονες. — 2) Ποταμὸς τῆς Παιονίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄλφειὸν ποταμόν. Καλλιμ. Τμν. εἰς Δι. 21. Διον. Περ. 415.

Ἰβάνωλις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἡρακλείδου ἐκ Μυλάσων πόλεως τῆς Καρίας. Ἡρόδ. 5, 121.

Ἴβηρ, ηρος, ὁ (ῑ) Ὁ κάτοικος τῆς Ἰβηρίας, ἴδε Ἴβηρες — 2) Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν της Ἱσπανίας πηγάζων ἐκ τῆς Καταβρικῆς χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς την Μεσόγειον θάλασσαν, τανῦν Ἔβρος (Ebro) Πολύβ. β', 13. Στραβ. οὐχὶ δὲ Ἴβηρος.

Ἴβηρες, οἱ. Iberi. Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἐπίσημον τῆς Ἱσπανίας, καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Γαλλίᾳ Κελτῶν καὶ κατοικοῦντες ἐντεῦθεν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· εἶχον οὗτοι ἀνέκαθεν μεγάλας καὶ ὀχυρὰς πόλεις, καὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ πολὺ βίον πολεμικὸν καὶ λῃστρικὸν, ὄντες δυνηκμένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Ἡρόδ. 7, 165. Θουκ. Ἀπο. Ἴστ. 72. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰβηρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Ἰβηρικὸς, ἡ, ὁν, τῶν Ἰβήρων. Πολυβ. ἡ Ἰβηρικὴ = Ἰβηρία ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Στράβ. Ἰβηριὰς, άδος καὶ Ἰβηρὶς, ίδος, ἡ. Ἡ τῆς Ἰβηρίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Ἰβηρίαν ἀνήκουσα. Διόδ.

Ἰβηρία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἡ Ἱσπανία ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἴβηρος ποταμοῦ. Ἡρόδτ. 1, 163. Θουκ. ἐξελιμπάνον δὲ ὑπὸ τούτο τὸ ὄνομα μόνον ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Ἱσπανίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παραθαλασσίως ἀπὸ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἕως τῶν Πυρηναίων ὀρέων· τὸ δὲ ἐπέκεινα τῶν Ἡρακλείων στηλῶν λοιπὸν μέρος τῆς Ἱσπανίας ἐκάλουν Ταρτησσόν· παρβλ. Mannert. Geogr. I, σελ. 218. — 2) Ἐπαρχία τῆς ἀρκτικῆς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κολχίδος μεγάλης Ἀρμενίας, Ἀλβανίας καὶ Σαρματίας καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ Ταύρου ὄρους, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῆς ἐκτείνοντο εὐρύχωρα καὶ καρποφόρα πεδία διαρρεόμενα ἀπὸ ἐκ πλήθος ποταμῶν· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες Ἴβηρες ἔζων τὸν αὐτὸν βίον μὲ τοὺς Ἀρμενίους καὶ Μήδους· τανῦν Γεωργία ἡ Ἀτσχὶ-Βέτχ. Στράβ.

Ἴβυκος, ὁ (-υυ) Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου, ὅστις ἔλαβε εἰς τὴν νῆσον Σάμον ἐπὶ τῆς τυραννίας τοῦ Πολυκράτους, ἔζησεν αὐτόθι τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ζωῆς του· λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ ὅτι ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν εἰς μίαν τῶν ὁδοιπορίαν καὶ μέλλων νὰ θανατωθῇ ἀφανθρώπως ὑπ' αὐτῶν, ἴδε κατὰ τύχην γερανοὺς πετῶντας τοὺς ὁποίους ἐπεκαλέσθη νὰ ἐκδικηθῶσι ποτὲ τὸν θάνατόν του, τὸ ὁποῖον καὶ συνέβη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Κόρινθον, ὅπου ἐλθόντες οἱ φονεῖς αὐτοῦ εἰς μίαν ἐμφύριν καὶ ἰδόντες μακρόθεν τινὰς γερανοὺς ἐγέλασαν, εἰπόντες πρὸς ἀλλήλους· ἰδοὺ οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ Ἴβύκου! ληφθέντες δὲ καὶ βασανισθέντες ἐμαρτύρησαν τὴν κακουργίαν των· κατὰ Σουΐδ. ἔγραψεν ὁ Ἴβυκος οὗτος Λυρικὰ ποιήματα εἰς δωρικὴν διάλεκτον βιβλία τέσσαρα, τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα. Ἀριστφ. Θεσμ. 167. Πλάτ. ὅθεν, Ἰβύκειος, α, ον, τοῦ Ἴβύκου, ὁ Ἰβύκειος ἵππος, Πλάτ. Παρμ. σελ. 137. παροιμ. ἐπὶ τινος γαγγραικότος ἵππου λεγομένη, μὲ τὸν ὁποῖον παραβάλλει ἑαυτὸν ὁ Ἴβυκος εἰς τὰ ποιήματά του.

Ἴγγαυνοι, οἱ. Ingauni Ligures. Λαὸς τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας, κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Λιγυρίας, ἐν τῇ νῦν Γένουᾳ. Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἴδα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Ἴδη, ὄρος.

Ἴδαῖα, ἡ (Ἰδαῖος) ἐπίθ. τῆς Κυβέλης, ὀνομάζεται οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῆς Ἴδης· ἔτι δὲ, ἡ Ἰδαία μήτηρ. Εὐριπ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Θυγάτηρ τοῦ Δαρδάνου καὶ δευτέρα γυνὴ τοῦ Φινέως, διὰ παρακινήσεως τῆς ὁποίας ἐτύφλωσεν οὗτος τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ παιδὸς ἐκ τῆς πρώτης γυναικὸς τοῦ Κλεοπάτρας. Ἀπολλόδ. γ', 15, 3. — 3) Νύμφη τις μεθ' ἧς ὁπαδὸς ὁ Σκάμανδρος πόσαμος ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ἀπολλόδ. γ', 12, 1.

Ἰδαῖος, αία, αῖον, (ῐ) Τῆς Ἴδης· ἢ εἰς τὴν Ἴδην ἀνήκων· ὁ ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ὤν, ὡς, Ἰδαῖος, ἐπίθ. τοῦ Δάος, Ὅμ. Ἰλ. Π, 695. ἀπόθ. τοῦ Πάριος. Εὐρ. Ὀρέστ. 1350. ἡ Ἰδαία χθών, ἀντὶ τῆς Τροΐα. Σοφ. Ἀγ. 1350. τὰ Ἰδαῖα ὄρεα, τὸ ὄρος τῆς Ἴδης ἐπὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας· Ὅμ. Ἰλ. Θ, 410. Ἀρρίαν. — 2) Ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ· οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, ἴδε Δακτύλοι.

Ἰδαῖος, ὁ (ῐ). Περίφημος ἡνίοχος τῶν Τρώων, ὃς τις διὰ τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸν σεβάσμιον αὐτοῦ χαρακτῆρα ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πριάμου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, πεμφθεὶς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων διὰ τὰ πρεσβεύῃ ἀτακοχήν ὅπλων. Ὅμ. Ἰλ. Η, 276. 381. Ω, 324. — 2) Τίος τοῦ Δάρητος ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου ἐν Τροΐᾳ, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους· Ὅμ. Ἰλ. Ε, 11. — 3) Τίὸς τοῦ Παρθάου καὶ τῆς Ἑλόης καταπλακωθεὶς ἀπὸ τῆς στέγης ἑνὸς οἰκήματος. Διικτ. — 4) Τίὸς τοῦ Δαρδάνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Τρωάδι ὄρος Ἴδη. Διον. Ἁλικ. ά, 61.

Ἴδακος, ἡ Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Θουκ. ἡ, 104.

Ἰδαλία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὀνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κύπρῳ Ἰδαλίου ὄρους ὅπου ὑπῆρχε δ' ναὸς καὶ τὸ ἄλσος αὐτῆς. Στρᾴβ. Βυζ. Στράβ. εἰ'. Βι. ά, 36.

Ἴδαλιον, τό (-υυυ). Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, περίφημον τὸ πάλαι παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ὁ ναὸς τῆς Ἰδαλίας Ἀφροδίτης καὶ ἐν ἱερὸν ἄλσος αὐτῆς. Θεοκρ. Εἰδ. ά, 100. Στρᾴβ. ὄθεν, Ἰδαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. τοῦ Ἰδαλίου ὄρους, καὶ, Ἰδάλιος, ία, ιον. τοῦ Ἰδαλίου ἢ εἰς τὸ Ἴδαλιον ὄρος ἀνήκων.

Ἰδάνθυρσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σαυλίου, βασιλεύς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδτ.

Ἰδαρεύς, έως, ὁ. Τύραννος τῆς Καρίας ἐν τῇ μεσῃ Ἀσίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. Ἐρτ.

Ἴδας, α, ὁ, Ἰων. Ἴδης, εω, (--) Τίὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως ἐκ Μεσσήνης, ἁρπάσας τὴν ὡραίαν Φυσατέραν τοῦ Εὐήνου Μάρησσαν, ἦλθεν εἰς μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς διεχώρισε διὰ τοῦ κεραυνοῦ ἀφήσας τὴν ἐλεεινὴν εἰς τὴν νέαν κόρην, ἥτις ἐπροτίμησεν ὡς ἄνδρα αὐτῆς τὸν Ἴδαν, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἀγέννησε τὴν Κλεοπάτραν γυναῖκα τοῦ Μελεάγρου. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 554. Ἀπολλόδ. ά, 7, 9. εἰς τὴν Ἤπειρον τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ ὁ Ἴδας οὗτος, ὕστερον δὲ συνεκστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολλόδ. ά, 8, 2. κατ' Ἀπολλόδ. γ', 11, 2. ἐλθὼν ὁ Ἴδας εἰς σρατὸν ἁρπᾶ μετὰ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους καὶ φονεύσας αὐτοὺς, ἐκεραυνώθη ὑπὸ τοῦ Διός· παρβλ. Θεοκρ. 22. Πίνδ. Νεμ. 10, (12. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ μνηστὴρ τῆς Δανάϊδος Ἱπποδίκης. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. (Ἴδας, α. Πίνδ. Ἀπολλόδ. ά, 8, 2. Πλουτ. Ἴδης, εω, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 558.)

Ἴδη, ἡ, Δωρ. Ἴδα (ῐ) Θυγάτηρ τοῦ Μελισσέως, ἥτις μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἀνέθρεψε τὸν Δία. Ἀπολλόδ. ά, 1, 3. Παντ. ἡ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κορύβαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Λύκαστος ἐγέννησε τὸν δεύτερον Μίνωα. Διόδ. Σικ. ά, 82.

Ἴδη, ἡ (ῐ). Ὄρος ὑψηλὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου Κρήτης, φερόμενον ἀπὸ ἀνατολᾶς, σχηματίζον δύο ὑψηλὰς καὶ ἀποτόμους κορυφὰς αἵτινες ἐπὶ πλεῖστον εἶσι κεκαλυμμέναι ὑπὸ χιόνων· ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, καὶ ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἄρχισε πρῶτον ἡ ἐργασία τοῦ σιδήρου· παρὸ καὶ ἐκλήθησαν Φιλορίνης. Στρᾴβ. ί. Διόδρ. Σικ. ά. Διον. Περ. 502. — 2) Περίφημον καὶ μέγα ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Μυσίας καὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Τροΐα· ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ αὐτοῦ ἐλέγετο Γάργαρος· ἐπὶ τῆς Ἴδης εὑρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς τῆς Κυβέλης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὐτὴ ὠνομάζετο Ἰδαία μήτηρ, τανῦν Ἴδα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 821. Ἡρόδτ. Θουκ. Ἴδα παρὰ Θεοκρ. καὶ Ἐπιβμ. Ἴδηθεν, ἐκ τῆς Ἴδης. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 276.

Ἴδη, ες, ἀντὶ Ἴδας.

Ἰδεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, ὃς τις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἤπειρον πρὸ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐρονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου, διότι ἠθέλησε ν' ἁρπάσῃ τὸ δέρμα τοῦ θηρευθέντος τούτου θηρίου ἀπὸ τὴν Ἀταλάντην εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἐπροσέφερεν ὁ Μελέαγρος. Τηνῶν μύθ. 173.

Ἴδμων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κυρήνης ἢ Ἀστερίας, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τῆς ἀρχαιότητος, ὃς τις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ ἀποβὰς εἰς τὴν Μυσίαν, ἐθανατώθη ἀπὸ ἕνα ἄγριον χοῖρον. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 139. Ὀρφ. Ἀργ. 183. Ἀπολλόδ. ά. 9, 23. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἰδομένη, ἡ, = Εἰδομένη. — 2) Πόλις τῆς Μακεδονικῆς ἐπαρχίας Ἠμαθίας. Στρᾴβ. Βυζ. — 3) καὶ Ἰδομένεις. Οὗτοι κολούτας δύο ὑψηλοὺς λόφους ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀμβρακίας. Θουκ. γ', 112, 113.

Ἰδομενεύς, έως, ὁ, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. ῆος καὶ ῆως. Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, περιβόητος διὰ τὸ κάλλος τοῦ σώματός του καὶ διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναιότητά του. Εἷς καὶ οὗτος τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης συνεκστράτευσε ἔπειτα μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροΐας, φέρων μετ' αὐτοῦ 80 πλοῖα, ὅπου ἐφόνευσεν εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 645. Δ, 253. Ε, 43. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροΐας ἐπιστρέψας εἰς τὴν Κρήτην, ἐθυσίασε τὸν ἴδιον αὐτοῦ υἱὸν εἰς τὸν Ποσειδῶνα κατά τινα εὐχὴν τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ὑπὲρ τῆς εἰσόδου ἐπιστροφῆς του· ἀλλὰ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ μείνῃ ἐπὶ τῆς Κρήτης, ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Ἰταλίᾳ Σαλέντινον ἀκρωτήριον, ὅπου ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν καὶ εἰσήγαγε τοὺς σοφοὺς νόμους τοῦ Μίνωος· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτιμήθη ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμάς. Στράβ. ί. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου, Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Ἰδοθέα, ας, ἡ, = Εἰδοθέα, ὅπερ ὄρα.

Ἰδούβεδα, ας, ἡ· Idubida. Ἓν τῶν μεγαλητέρων ὀρέων τῆς Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ἀρχόμενοι ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Ἔβρου κατὰμοῦ καὶ ὑγηρόμενον σχεδὸν παραλλήλως μὲ τὰ Πυρηναῖα ὄρη, κατανεύει ὅπως τῶν μεσημβριῶν παραλίων τῆς Μεσογείου Θαλάσσης· τανῦν Sierra d' Occa Στρᾴβ. Πτολ.

Ἰδουμαία, ἡ. Μεσημβρινὴ χώρα τῆς Ἰουδαίας, συνορεύουσα μὲ τὴν πετραίαν Ἀραβίαν καὶ μ' ἐν μέρος τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης· — ὅθεν, Ἰδουμαῖος, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Ἰδουμανία, ἡ· καὶ Εἰδουμανία, Πτολ. β', 3. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἑρεττανίας ῥέων ἀνατολικῶς· κατὰ δὲ τοὺς Sidomanians τῶν Blackwater.

Ἴδριας, άδος, ἡ, χώρη. Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μεσῃ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιρίας καὶ διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Μαρσύα ποταμοῦ. Ἡρόδτ. ε', 118. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς Ἰδριάδος χώρας, πρότερον Χρυσαωρὶς καλουμένη. Στεφ. Βυζ.

Ἰδριεύς, έως, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καρίας, Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Ἰδυῖα, ἡ (υ--υ). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 352. καὶ 959. γυνὴ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῶν Κόλχων. Ἀπολλόδ. ά, 9, 23.

Τέγαι· ἴδε Ἴστιαι.

Ἱερά, ἡ, Hiera (ῐ). Μία τῶν τριῶν Αἰγάτων νήσων ἀπεναντι τῆς Σικελίας, ταῦτ Mattimo καλουμένη. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ, Ἱερὰ νῆσος. — 2) μία τῶν Λιπάρων ἢ τοῦ Λιπάρου νήσων, Θουκ. γ'. 88. ἥτις καὶ Θέρμισσα ἐκαλεῖτο, Στρᾴβ. τανῦν Volcania.

Ἱεραὶ ἕδραι, ἴδε Ἑξαπαῖοι.

Ἱερομάνη, ης, ὁ. Πέρσης τις, πιθαν. πατὴρ τοῦ Μιτραίου καὶ γαμβρὸς τοῦ Σέρξου. Θουκ. Ξενοφ.

Ἱερά νῆσος, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων πλησίον τῆς Κρήτης. Στεφ. Βυζ.

Ἱέραξ, ακος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. — 2) Πρόεδρος ἐξ Ἀμφιπολέως. Δημοσθ.

Ἱεράκων πόλις, εως, ἡ (ᾱ). Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἑκατέρωθεν ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Στρᾴβ.

Ἱεραπόλις, εως, ἡ (ᾰ) [Ἱερὰ πόλις, Στεφ. Βυζ.] Hierapolis. Πόλις περίφημος τὸ πάλαι ἐν τῇ Φρυγίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ πρὸς ἀρκτικὸν τῆς Λαοδικείας, ἔχουσα πολλὰς θερμὰς πηγὰς ὑδάτων καὶ ἐν σπήλαιον, Πλουτώνιον καλούμενον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀνέβλυζε ἀναπαύστους μέλας ἀτμούς. Εἰς ταύτην ὑπῆρχεν ἀρχιερεὺς ἡ λατρεία τῆς Θεᾶς Κυβέλης. Στρᾴβ. — 2) Πόλις τῆς Συρίας ἐπὶ τῆς Κυῤῥηστικῆς χώρας, κειμένη ἀντικρὺ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, μ' ἕνα περίφημον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀστάρτης περιέχοντα πολλοὺς θησαυροὺς, πρότερον δὲ ἑκαλεῖτο Βαμβύκη, ἡ Στρᾴβ. ιζ'. Ἀππιαν. Δουκ. — ὅθεν Ἱεραπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ, Ἱεραπολιτικὸς, ἡ, όν, τῆς Ἱεραπόλεως ἢ εἰς τὴν Ἱεράπολιν ἀνήκων.

Ἱεράπυτνα, ἡ, καὶ Ἱεράπυδνα, τά, Δι. Κασσ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, ὕστερον δὲ κατεστάθη τόπος διατριβῆς τῶν Ἡλίων ληστῶν, διὰ καὶ κατεστράφη ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Μετέλλου· τανῦν χωρίον Ἱερὰ πέτρα, ἢ κατὰ Mannert. = Ἴτανος, ὅπερ ὄρα· ὅθεν Ἱεραπύτνιος, οἱ κάτοικ.

Ἱέρασος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἢ τῆς Δακίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Προῦτος. Πτολ. γ', 8.

Ἱερεῖς, ἡ Ἱερῆς, οἱ. Ἔθνος τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ὁ Θουκιδίδης θέτει μεταξὺ τῶν Παραλίων καὶ Τραχινίων, Θουκ. γ'. 92. ἄλλως δὲ οὐδαμοῦ ἀπαντώμενον. παραβλτ. μὲ τὸ τοῦ Καλλιμ. Δηλ. 387. Ἱερὸν ἄστυ.

Ἱερίχω, ἡ, καὶ Ἱεριχώ, ἡ, καὶ Ἱερεκοῦς, Πτολ. ε', 16. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἰουδαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, ἀπέχουσα τέσσαρα γεωγρ. μίλ. τῆς πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰώσηπ. καλεῖ θεῖον χωρίον· ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τῆς πλέον Κυφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως ὅλης τῆς Παλαιστίνης, οὔσα εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν ταύτην. Στράβ. ιζ'. Πλιν. 5, 15. περίφημος

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ διὰ τὴν ἐνταῦθα διατριβὴν τῶν ἱερέων καὶ προφητῶν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ.

Ἰέρνη, ἡ, καὶ Ἰουερνία, Hibernia. Ἡ μεγάλη νῆσος Ἰρλανδία κειμένη ἀντικρὺ τῆς Βρεττανίας, αὕτη ὑπῆρχε πάντη ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους· οἱ τινες ποτὲ δὲν ἠθέλησαν νὰ σὴν κατακτήσωσιν· ὁ Στράβ. βιβλ. δ'. λέγει περὶ τῶν κατοίκων αὐτῆς μόνον, ὅτι ἦσαν πολλοὶ ἀγριώτεροι τῶν Βρεττανῶν, πάνδροποφάγοι τε ὄντες καὶ πολυφάγοι, τοὺς τε πατέρας τελευτήσαντας κατεσθίειν ἐκ καλῶ τεθέμενοι, καὶ φανερῶς μίγεσθαι ταῖς τε ἄλλαις γυναιξὶ καὶ μητράσι καὶ ἀδελφαῖς· κατὰ Πτολ. β', 2. κατοικοῦσι δὲν αὐτῇ οἱ ἑξῆς λαοί· Δερινοὶ, Οὐολούντιοι, Ἐβλάνοι, Καῦκοι, Μανάπιοι, Ἠοριώνδοι, Βριγαντες, καὶ Οὐσδίαι, περὶ τὴν Ἀνατολικὴν παραλίαν. Περὶ δὲ τὴν δυτικὴν παραλίαν κατῴκουν, οἱ Ἰουέρνοι, Οὐελίβορες, Γαγγανοί, Αὐτειροί, Μαγνάται, καὶ Ἠρδίνοι, καὶ περὶ τὴν ἀρκτικὴν παραλίαν, οἱ Οὐένικνιοι καὶ Ῥοβέγδιοι· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος αὐτόθ. ἀναφέρει καὶ διαφόρους πόλεις τῶν λαῶν τούτων τῆς νήσου Ἰέρνης.

Ἰέρνος, ὁ. Ποτεμὸς τῆς νήσου Ἰρλανδίας, ῥέων ἀπὸ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν Schannon. Πτολ. β', 20.

Ἱεροπολιτεία, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ ἡ λατρεία τοῦ Πυρός. Πανσ.

Ἱεροκλῆς, ους, ὁ. Μάντις ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1046. — 2) Διδάσκαλος τῆς Ἐκλεκτικῆς Φιλοσοφίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ζήσας περὶ τὴν ἔκτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται, περὶ Προνοίας καὶ Εἱμαρμένης, ὑπόμνημα εἰς τὰ χρυσᾶ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου καὶ Ἀστεῖα. — 3) Ἱεροκλῆς ὁ Γραμματικὸς, σύγχρονος τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, συνέγραψε Περιγραφὴν τῶν 64 ἐπαρχιῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ βασιλείου ὑπὸ τὸ ὄνομα Συνεκδημος.

Ἱερομνήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σιμόεντος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσσαράκου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀγέννησε τὸν Ἄκπυν. Ἀπολλόδ. γ', 12. 2.

Ἱερόν, τό. Τόπος ὑψηλὸς καὶ λοφώδης ἐν Βιθυνίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κείμενος πλησίον τοῦ στομίου τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Οὐρίου Διὸς, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἠγειραν ἐνταῦθα οἱ Ἀργοναῦται· Δημ. Λεπτ. σελ. 468. τὸ ἐπὶ στόματι Ἱερὸν. Ἡρόδ. 4, 87. Πολύβ. δ', 39. (τινὲς ἐκλαμβάνουσι τοῦτο ἠμάρτηκότ τοῦ Ἱεροῦ ὄρους πλησίον τῆς Τραπεζοῦντος.)

Ἱερὸν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν Παραλίων τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, περίφημον διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β, 1015. διάφορον ἀπὸ τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἱεροῦ ὄρους ἢ ἄλλως Θήχης λεγομένου. — 2) Ὄρος τῆς Θρᾴκης κείμενον ἐπὶ τῆς αὐτόθι Χερσονήσου πλησίον τῆς Γάνου πόλεως, μ' ὃν ὁρίζουσιν ἐπ' αὐτοῦ. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 1, 14. Δημ. κατὰ Φιλιππ. γ', σελ. 114.

Ἱεροσόλυμα, τά· Jerusalem. Πρωτεύουσα πόλις τοῦ βασιλείου τῶν Ἰουδαίων ἐν Παλαιστίνῃ, ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ Αἰλίᾳ Καπιτωλίνᾳ ἐπιληθεῖσα, μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ἀσίας, κεῖθεν τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Σολομῶντος, καὶ ὑπῆρχε τὸ κέντρον τῆς τῶν ἀρχαίων Ἰουδαίων λατρείας, περιέχουσα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἑκαταίου ἐπὶ μεγάλου Ἀλεξάνδρου 120,000 κατοίκους· πολεμηθεῖσα δὲ πολλάκις καὶ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας, Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ἐκυριεύθη τελευταίον ὑπὸ τοῦ Τίτου Οὐεσπασιανοῦ στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων τὸ 70 ἔτος ἀπὸ Χρ. ὅστις κατεδάφισεν αὐτὴν ἐκ θεμελίων μετὰ πολλῆς ἀνηγειρεν αὐτὴν πάλιν ὁ Αὐτοκράτωρ Αἴλιος Ἀδριανός· — ταυτῦν Ἱερουσαλήμ, Ἀραβιστὶ Ἐλ-Κοδὲ, κατοικουμένη ὡς ἐπὶ πλεῖστον ὑπὸ Ἀράβων καὶ Ὀθωμανῶν· Στράβ. Σνέφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἱεροσολυμίτης, ου, ὁ κάτοικ. τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἱεροφῶν, ῶντος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκύδ.

Ἱέρων, ωνος, ὁ (υυ-). Τίτλ τοῦ Δεινομένους καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Γέλωνος, τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ κατὰ τὰ 477—467 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν ἀγαθῶν καὶ σοφῶν γέμονων τῆς ἀρχαιότητος, φίλος τῆς μαθήσεως καὶ τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, πρὸ πάντων τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου καὶ Πινδάρου· πρὸς τοῦτον λέγεται ὅτι ἦλθε καὶ ὁ Αἰσχύλος, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἐπέρασε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου. Πινδ. Ἠρόδτ. — 2) Ἱέρων ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἱεροκλέους ἡγεμὼν τῶν Συρακουσῶν καὶ ἔκγονος τοῦ Γέλωνος· φημισθεὶς διὰ τὴν πολεμικὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν του, πολεμήσας ὑπὸ τὸν Πύρρον ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων, εἶτα δὲ γενόμενος φίλος τῶν Ῥωμαίων, ἐβοήθησεν αὐτοὺς μὲ τὸν στόλον του εἰς τὸν δεύτερον Καρχηδονιακὸν πόλεμον καὶ μὲ ἄλλα πολεμικὰ ὑφέδια. Ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ Ἱέρωνος τούτου ἔζη καὶ ὁ περίφημος μαθηματικὸς Ἀρχιμήδης ὡς τὰ Συρακούσης, διὰ συνεργείας καὶ ὁδηγίας τοῦ ὁποίου κλήγερτο ὁ Ἱέρων διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ δημοσίους οἰκοδομὰς εἰς τὴν πόλιν ταύτην· βασιλεύσας δὲ 54 χρόνους, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 90 χρόνων, ἀφήσας μέγα πένθος εἰς τὸν λαόν του. Πολύβ. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. — 4) Κήρυξ τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 752.

Ἱερώνυμος, ὁ. Νικητὴς τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῆς νήσου Ἄνδρου. Ἠρόδτ. 9, 33. — 2) Τίτλ τοῦ Ξενοφάντους, ἀκμάσας καὶ ἀφνὴς τραγῳδοποιὸς ἐν Ἀθήναις, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὰς καλπατικὰς αὐτοῦ καὶ ἀγερώχους ἐκφράσεις. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 888. Νεφ. 348. — 3) Ἀρκὰς τις, πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 4) Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος, περίφημος φιλόσοφος τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συγγράψας διαφόρους φιλοσοφικὰς πραγματείας, ἀπαφερομένας παρ' Ἀθηναίῳ, Διογένει Λαερτίῳ καὶ Πλουτάρχῳ· πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ, περὶ Ποιητῶν, μέγα αὐτοῦ σύγγραμμα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 496. — 5) Περίφημος στρατηγὸς καὶ ἱστοριογράφος ἐκ Καρδίας πόλεως τῆς Θρᾴκης. Πανσ. Λουκ. Μακροβ. 22.

Ἵεται, αἱ· Jetae. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας, τανῦν Jato. Θουκ. ζ', 2.

Ἰηλασός, Ἰων. ἀντὶ Ἰαλυσός, ὅπερ ὄρα.

Ἰήνυσος, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Συρίᾳ κειμένη παραλίως μεταξὺ τῆς πόλεως Γάζης καὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, οὖσα ὡς μαθήριον τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας, ἐχυρῶς οἰκοδομημένη· ταυτῦν κατὰ Λαρχῆρον, Βαν Ἰουσές, κατ' ἄλλους δὲ, Ῥαφία. Ἠρόδτ. 3, 5.

Ἰήονιος, ία, ιον, = Ἰαόνιος, καὶ Ἰώνιος, Αἰσχύλ.

Ἰήπυγες, Ἰηπυγία καὶ Ἰήπυξ, Ἰων. ἀντὶ, Ἰάπυγες, Ἰαπυγία καὶ Ἴαπυξ, ἅπερ ὄρα.

Ἰησορεῖος, ία, ιον, Ἰων. ἀντὶ Ἰασονίης, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 983.

Ἴησων, ονος, Ἰων. ἀντὶ, Ἴασων, ὅπερ ὄρα.

Ἰητραγόρης, ου, ὁ. Μιλήσιός τις, βοηθήσας τὸν Ἀρισταγόραν, ὅτα οὗτος ἐπανέστησε τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνας κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου. Ἠρόδτ. 5, 37.

Ἰθαιμένης, ους, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Δυκίων, σύμμαχος τῶν Τρώων· Ὅμ. Ἰλ. Π, 586.

Ἰθαμέρητος, ου, ὁ. Πύργος τοῦ Περσικοῦ στόλου ἐπὶ Δαρείου καὶ Ξέρξου. Ἠρόδτ. 7, 67.

Ἰθάκη, ἡ (υυ-). Μία τῶν νήσων τῆς Ἰονικῆς θαλάσσης κειμένη μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ ἔχουσα 88 σταδίων περίμετρον. Πατρὶς τοῦ περιφήμου Ἥρωος Ὀδυσσέως, ὅστις ἐβασίλευεν εἰς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· ἐπὶ ταύτης ἀναφέρει ὁ Ὅμ. ἐν ὄρει τὰ Νήϊον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῆς νήσου ταύτης καὶ κατέβρα τοῦ Ὀδυσσέως· Ὅμ. Ἰλ. Β, 632. Ὀδ. Ι, 81. Δ. 605. ταυτῦν Θάκη· μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς τὴν πόλιν Βαθύ. — 2) Πόλις τῆς ὁμωνύμου νήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους τανῦν Βαθύ· Ὅμ. — ὅθεν Ἰθακήσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθάκης, Ὅμ.

Ἴθαμος, ὁ (ιυυ-). Ἀρχηγὸς Ἥρως ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ νῆσος Ἰθάκη· τούτου ἀδελφοὶ ἦσαν ὁ Νήριτος καὶ Πολύκτωρ. Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 201. τέτταρες καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι κατώκησαν ἀνάκαθεν τὴν νῆσον, φέροντες ἀποικίας ἐξ ἀλλοδαπῆς γῆς. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ἰθάκης, Εὐρπ. Κυκλ. 103.

Ἰθωμάτας, α, ὁ, Διορθ. ἀντὶ Ἰθωμήτης. Ἐπιθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐνθα ἐπικηρύζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὰ λεγόμενα Ἰθωμαῖα. Παυσ. στσ. 33. Ἰθωμήτης, α, παρὰ Θουκ. δ', 103.

Ἰθώμη, ἡ (ῑ). Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἑσπερικῆς χώρας ἐν Θετταλίᾳ κείμενον μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Μητροπόλεως. Ὅμ. Ἰλ. Β, 729. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τινος αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους, ἐνθα ἐπλάττετο ὅτι ἀνετράφη πρώτον ὁ Ζεὺς· εἰς ταύτην κατέφυγον οἱ ἀποστατήσαντες κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν Εἵλωτοι ἐπὶ τοῦ τρίτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ἀπ' ὅπου αὐτοπεριτάχθησαν δέκα περίπου χρόνους· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου εὑρίσκετο καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἰθωμήτου Διός. Ἠρόδτ. 9, 34. Θουκ. ταυτῦν, ὄρος Βουλκάνου· — ὅθεν, Ἰθωμήτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Ἰθώμης, καὶ Ἰθωμαῖος, αία, αῖον, ὁ εἰς τὴν Ἰθώμην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Ἰθώμης ὤν. Στράβ.

Ἰθωμία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰθώμῃ τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Στεφ. Β'.

Ἰθωρία, ἡ, Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀκαρνανίας, τανῦν Ἀγγελόκαστρον. Πολύβ.

Ἰκάρειος, εία, ειον. = Ἰκαριακός. Λουκ.

Ἰκαρία, ἡ (-υυ-). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου, πρότερον Δολιχὴ λεγομένη· αὕτη δὲ τὸ πάλαι εἰς τοὺς Σαμίους, καὶ ἐλατρεύετο πρὸ πάντων ἐπ' αὐτῆς ἡ Ταυροβόλος Ἄρτεμις. Ἀπολλόδ. γ', 5, 2. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἴκαρος, ὅπερ ἴδε· — ὅθεν Ἰκάριος, ία, ιον· τῆς Ἰκαρίας ἢ εἰς τὴν νῆσον Ἰκαρίαν ἀνήκων, ἔτι δὲ καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰκαρίας. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Ἥρωος Ἴκαρου, — ὅθεν, Ἰκαριεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Ἰκαρίας ὤν. Σνέφ. Βυζ.

Ἰκαρία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας, ἐνθα εὑρίσκετο ἐν μεγα πλῆθος ἐλαφων καὶ λαγωῶν, τοὺς ὁποίους δὲν ἐτόλμα νὰ θηρεύσῃ κανεὶς τῆς ἁγίας τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ τούτου.

Ἰκάριος, καὶ Ἰκαρίων, ωνος, ὁ. Τίτλ τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης· ἀδελφὸς δὲ τοῦ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τυνδάρεω καὶ τοῦ Ἱπποκόωντος ἐκ Λακεδαίμονος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Πηνελόπην τὸν Θόαντα, Δαμάσιππον, Ἀλήτην καὶ Περίλαον. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. 6. διωχθεὶς μετὰ τοῦ Τυνδάρεω ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱπποκόωντος, ἦλθε καὶ κατῴκησε πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν· τοῦτον τὴν συγγενῆ Πηνελόπην ἔλαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς γυναῖκα. Στράβ. Ι', — Ἰκάριος, παρ' Ὅμ. Ὀδ. Β, 53. Ἀπολδρ. Παυσ. Ἰκαρίων, παρ' Ἀπολδρ. γ', 10, 4. ἔνθα ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Οἰβάλου. — 2) Πατὴρ τῆς Ἐριγόνης, ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς, ὅστις διδαχθεὶς παρὰ τοῦ Διονύσου τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ μεθύσας ποτέ, ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν συντρόφων του οἱ ὁποῖοι ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς παράφρονα. Ἀπολδρ. γ', 14, 7.

Ἰκάριος, ία, ον (—υυυ). Τῆς Ἰκαρίας ἢ εἰς τὴν Ἰκαρίαν ἀνήκων, ὁ Ἰκάριος Πόντος, ἤτοι τὴν νῆσον Ἰκαρίαν Σάλασσα, ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου υἱοῦ τοῦ Δαιδάλου ὅστις πεσὼν ἐνταῦθα, ὅτε ἔφευγε μετὰ τοῦ πατρός του ἐκ τῆς Κρήτης ἐπτέγη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 145. ἔτι δὲ καὶ, τὸ Ἰκάριον πέλαγος. Ἡροδ. Στράβ.

Ἰκαρομένιππος, ὁ. Οὕτως ὀνομάζεται ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Μένιππος, ἀντὶ ὑπερεκτελὼς ὡς ὁ Ἴκαρος εἰς ἓν ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Λουκιανοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου κατασατυρίζει τὸ ἄλλο πλῆθος τῶν πολλῶν φιλοσόφων· ἴδε Μένιππος.

Ἴκαρος, ὁ (—υυ). Τίὸς τοῦ Δαιδάλου, ὅστις φυλαττόμενος μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Μίνωος εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβυρινθον, ἐξέφυγε διὰ τῶν τεχνικῶν πτερῶν τὰ ὁποῖα κατεσκεύασεν, ἁπλᾶς ὑψηλὰ ὑπεράνω τῆς Σαλάσσης· μὴ ὑπακούσας δὲ εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ πατρός του καὶ ὑψωθεὶς πολὺ ἄνω τοῦ ἀέρος, μὲ τὸ νὰ ἀνέλυσεν ὁ κηρὸς διὰ τοῦ ὁποίου ἦσαν τὰ πτερὰ κολλημένα ἐπὶ τοῦ σώματός του, ἐκρημνίσθη εἰς τὴν Σάλασσαν καὶ ἐπνίγη, ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη ἅπαν τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Σαλάσσης Ἰκάριος πόντος. Ἀπολδρ. β', 2, 3. Πελαίφ. φαίνεται δὲ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἀρχαίων, ὅτι ὁ Ἴκαρος μὴ δυνάμενος νὰ κυβερνήσῃ τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἔφυγεν ἐκ τῆς Κρήτης, ἐνυπάγησε εἰς τὰ περὶ τὴν Ἰκαρίαν μέρη, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ εὑρὼν ὁ Ἡρακλῆς τὸ ἔθαψεν. Παυσ. Βοιωτ. 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐν τῷ μεταξὺ Ἀσίᾳ. Τζῆ.

Ἴκαρος, ἡ (—υ), = Ἰκαρία. Ὅμ. Τμ Βατραχ. 26, 5. Θουκ. γ', 29. — 2) Νῆσος ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Διον. Περ. 610.

Ἴκαρτα, ἡ. Πόλις πρὸς Ἰδοτωνδίαις παρὰ Πτολ.

Ἑκατηνοίδης ου, ὁ (ιε). Τίὸς τοῦ Ἑκατόεως, ὁ Μελάνιππος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 547.

Ἑκατόεις, ιος, ὁ (υυ—). Τίὸς τοῦ Δαρμέδοντος, ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου καὶ πατὴρ τοῦ Μελανίππου. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 147. Ἀπολδρ.

Ἑκεον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κείμενον ἀρκτικώτ· ταυτὸν Gris-Nez ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Καλαί. Πτολ. β', 9.

Ἑκεσος, ὁ. Περίφημος τις διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς καὶ σοφιστὴς ἐκ Ταραντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, ζήσας ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θεμιστοκλέους. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 316. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 3.

Ἑκταῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀρισταῖος ἀνηγείρεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἕνα βωμὸν ἐν τῇ νήσῳ Κέῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 524.

Ἑκτέλειες, αἱ (—υυυ). Τέκτονες ἐξύλων ἐν Ἰθάκῃ, Ὅμ. Ὀδ. Τ, 57.

Ἑκτιον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὕστερον πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας, τὴν ὁποίαν ὁ Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 19. θέτει ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας· κατὰ δὲ Δημιαν. ἐκειτο αὕτη ἐπὶ τῆς Πισιδίας χώρας πλησίον Ἰκονίου ἢ Κόνια· παράγουσι δὲ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἀπὸ τῆς λέξεως εἰκών, διότι ἐνταῦθα, ὡς λέγεται ἐξέτηκεν ὁ Περσεὺς τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. Στραβ — Ἰκόνιοι, οἱ κάτοικοι.

Ἰκάρη, ἡ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνικὴ κειμένη πλησίον τῆς Σκύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ταυτὸν Σκυροπουλοι. Στραβ.

Ἰκάσιον, τό. Πόλις παραλία στος τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ, πιθαν. ἡ τῶν Ὀρὰν. Πλιν. 5, 2. Πομπ. Μέλ.

Ἰκτῖνος, ὁ. Περίφημος Ἀρχιτέκτων Ἕλλην, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, ὅστις μετὰ τοῦ Καλλικράτους ᾠκοδόμησε τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐν Ἀθήναις ναὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, Παρθενῶνα καλούμενον, ἔτι δὲ καὶ τὸν περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τοῦ Κοτυλίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πλούτ. Παυσ. Ἀρκαδ.

Ἴλαειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ τῆς Φιλοδίνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Κάστωρ. Ἀπολδρ. γ', 10, 3.

Ἴλαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Γαυλίας, ὁ νῦν Ἠρ-καλούμενος. Λιβ.

Ἴλαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Ἴλας, α, Δωρ. ἀντὶ Ἴολαος. Διδάσκαλος τοῦ Ἡγησιδάμου εἰς τὴν γυμναστικὴν τέχνην. Πινδ. Ὀλ. 10, 2.

Ἴλευς, εως, ὁ Δωρ. ἀντὶ Ὀϊλεύς, (1) Ἥρ. λεξ. γ'. καὶ Ἔτυμ Μεγ.

Ἱλεργέται, καὶ Ἱλέργητες, οἱ, Ἱεργ-ῆτ-ης. Ἔθνος μεταξὺ τῆς Ταρβακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες ἐντὸς τοῦ Βέρων ποταμοῦ ἕως τῶν Πυρηναίων ὀρέων καὶ ὄντες διηρημένοι εἰς διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πολυβ. γ', 35, 1. Λιβ. 21, 61.

Ἱλεργέτης, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταρβακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἱλεργητων κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος καὶ καλῶς ὠχυρωμένη· ὕστερον δὲ κατεστάθη καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταυτὸν Lerida. Στράβ. γ'. Δι. ἱστ. μα', 20. Πλιν. 3, 4.

Ἱλεργάονες, οἱ, Ἱεργαονησσοι. Ἔθνος τῆς Ταρβακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Ἴβηρα ποταμὸν. παρὰ Πλιν. 3, 4. καὶ Διβ. 22, 21.

Ἱλιάδες, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ, Ὀϊλιάδης. Τίὸς τοῦ Ὀϊλέως. Πιόδ. Ὀλ. 9, 112. Boeckh. Ὀϊλιάδης, Ἡγησ.

Ἱλιακός, ή, όν (—υυυ). Ὁ ἐκ τοῦ Ἰλίου ἢ τοῦ τῆς Τροίας ὤν, Τρωϊκός· ὁ Ἱλιακὸς πόλεμος, ὁ πόλεμος τῆς Τροίάδος. Ἀπολλγ.

Ἱλιάς, άδος, ἡ (—υυ) ἰδίωτ. Θηλυκ. τύπ τοῦ Ἰλιακὸς· καὶ Ἐπίθετ. ἡ Ἱλιὰς πόλις, κατ' ἐξ. ἡ Τροία. Εὐριπ. — 2) Οὐσιαστ. προσυπακρ. γυνή, ἡ ἐκ τῆς Τροίας οὖσα, καὶ, Ἱλιάς, προσυπακρ. ποίησις· τὸ Ἑλληνικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου, ἐπιγραφόμενον Ἰλιάς, ὡς πραγματευόμενον τὰς πράξεις καὶ κατορθώματα τῶν Ἑλλήνων καὶ Τρώων εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας. Ἡροδτ.

Ἱλιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Ἰλίου. Ἡροδτ.

Ἴλιον, τό, καὶ Ἴλιος, ἡ (—υυ), Ἴλιυμ. Δύο πόλεις φέρονται ὑπὸ ταυτὸ τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κειμέναι ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας. — 1) Τὸ παλαιὸν Ἴλιον, Ἴλιυμ νετυμ ὑπερ παρὰ τοῖς ὕστεροις Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο Τροία. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῷ μεταξὺ Ἀσίᾳ, κτισθεῖσα τὸ πρωτον ὑπὸ τοῦ Ἴλου υἱοῦ τοῦ Τρωός, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Περγαμος καλουμένην· ἐκειτο δὲ αὕτη ἡ πόλις ἐπί τινος ὑψηλοῦ λόφου ἐκ τοῦ μέσου μιᾶς εὐρυχώρου πεδιάδος μεταξὺ Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου ποταμῶν, ἀπέχουσα 30 σταδίους τῆς Σαλάσσης· περίφημος δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθογράφοις διὰ τὴν ἑπταετῆ αὐτῆς πολιορκίαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 713. Π, 745. τὴν ὁποίαν, ὁ αὐτὸς ποιητὴς, εὐκτίμεγον πτολίεθρον, ἐρατεινὴν, αἰπεινὴν καὶ ὀφρυόεσσαν καλεῖ· Ἰλ. Δ, 23. Φ, 433. Ε, 210. Ο, 558. Χ, 411. μετὰ δὲ τὴν κατασατροφὴν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσχηματίσθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους μετ' οὐ πολὺ μία νέα πόλι, κατοικηθεῖσα ὑπὸ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Ξέρξης ἐπροσφερε θυσίαν, ἑκατόμβην εἰς τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ὅτε ἐστράτευε κατὰ τῶν Ἑλλήνων· Ἡρόδτ. 7, 42. Στράβ. γ'. τῶν εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς θέσεως αὐτῆς τὸ χωρίον Βουναρ-Βασχέ· κατοικημένον ὑπὸ Ὀθωμανῶν. — 2) Τὸ νεον Ἴλιον, Ἴλιυμ νουυμ Ἴλιον ὁ ὂν ἐστιν κείμενον πλησιέστερον τῆς παραλίας, καὶ ἀπέχον 20 σταδίους τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σιμόεντος ποταμοῦ εἰς τὴν Σάλασσαν. Κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε τοῦτο μικρὰ κώμη μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν διαβαίνων ἐντεῦθεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἐχορήγησε μεγάλα δικαιώματα· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς δὲ τῶν Ῥωμαίων κατασατὰν πόλις· ταυτὸν Τροιαχί· Στράβ. Λουκ. — ἡ Ἴλιος, παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. ὁ δὲ συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τύπος, Ἴλιον, τό, κατὰ ἅπαξ παρ' Ὅμ. ἐν Ἰλ. Ο, 41.

Ἰλιονεύς, ῆος, ὁ (—υυ—). Τίὸς τοῦ Φόρβαντος, εἷς τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηλέως. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 489. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης φονευθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ὀβιδ. μεταμ. VI. 254.

Ἰλιόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυμνήστωρ, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ἥτις ἔσπευσε μαθοῦσα τὴν καταστροφὴν καὶ ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐγκρεμισθῆ ἰδιοχείρως. Τζῆς. μυθ. 109. 243. περὶ αὐτῆς δὲν ἀναφέρεται σύδ' ἕλλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μυθογράφοις τῶν Ἑλλήνων.

Ἴλιος, ἡ· παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιητ. σωνῆθ. τύπ. ἀντὶ Ἴλιον· Ὅμ. Ἰλ. — ὅθεν Ἐπίρρ. Ἰλιόθεν, ἐξ Ἰλίου καὶ Ἰλιόθι, ἐν τῇ πόλει τοῦ Ἰλίου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 251. Ὀδ. Ι, 39. Ἰλ. Θ, 557. Κ, 12. Ν, 349.

Ἰλίπα, ας, ἡ. Ἱίρ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἥτις ἔτι καὶ Λεπτὶς ἐκαλεῖτο· ταυτὸν, Villa nuova del Rio. Στράβ.

Ἰλισσιάδες, αἱ· Ἐπιθ. τῶν Μουσῶν, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῶν, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Παυσ. α', 19.

Ἰλισσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, καὶ ῥέων ἐγγὺς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἑνώνεται μετὰ τοῦ Ἠριμσσοῦ· ἦν δὲ ὁ πετρώδης οὗτος ἱερὸς τῶν Μουσῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦν ὄχθη εὐρίσκετο καὶ ὁ ναὸς αὐτῶν· Ἡροδτ. 7, 187. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 215. — ἔτι δὲ Ἴλισος, Bockh. Ἀνεκδ. καὶ Εἰλισσός, ὁ, Παυσ. — ἔθεν Ἰλισσιάς, άδος, καὶ Ἰλισσίς, ίδος, τοῦ Ἰλισσοῦ. Στέφ. Βυζ.

Ἰλλυρία, ἡ, = Ἰλλυρίς. Στέφ Βυζ.

Ἰλλυριοί, οἱ, Illyrii. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Ἰλλυρίας. Περίφημοι ἦσαν οὗτοι τὸ πάλαι ὡς ἄπειροι ναυτικοὶ καὶ συμμαχήσαντες πολλάκις μὲ τοὺς Ῥωμαίους. Ἡροδτ. 5, 106. Στέφ.

Ἰλλυρός, ὁ. Τίὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐγέννησαν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀφ' οὗ καὶ ἔλαβεν ἡ χώρα αὕτη τὴν ὀνομασίαν της. Ἀπολδρ. γ', 5, 4. — 2) ὁ κάτοικ. τῆς Ἰλλυρίας· Ἡροδτ. — ὄθεν, Ἰλλυρικός, ἡ,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ού, τῆς Ἰλλυρίας ἢ εἰς τὴν Ἰλλυρίαν ἀνήκων· ὁ Ἰλλυρικὸς ποταμός. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 416. καὶ, τὸ Ἰλλυρικόν = Ἰλλυρίς. Ἡρόδτ. 6, 7.

Ἰλλυρίς, ίδος, ἡ· Ἐπίθετ. Τῆς Ἰλλυρίας, ἡ ἐκ τῆς Ἰλλυρίας οὖσα· ἡ Ἰλλυρὶς αἶα, ἡ χώρα τῶν Ἰλλυριῶν. Διον. Περ. 96. — 2) Οὐσιαστ. Ἡ Ἰλλυρία. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον ἀντικρυ, τῆς Ἰταλίας, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας ἐσυλλοῦν οἱ Ἕλληνες γενικῶς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἥτις ἔκειτο βορειοδυτικῶς τῆς Ἑλλάδος ἀχρι τῆς Ἰταλίας· ἰδίως δὲ ἐλέγετο παρὰ τοῖς ὕστερον Ἰλλυρία τὰ μέρη ἐκεῖνα περὶ τὸν Ἀδριατικὸν Σίλασσαν, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Ἰστρίας ἕως τοῦ Δρίλου ποταμοῦ, περιεχόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλης ξηρᾶς ὑπὸ τῶν ποταμῶν Σάου καὶ Δρίνου, καὶ ἐκαλεῖτο ὅλη ἡ χώρα αὕτη ὑπὸ τε τῶν Ῥωμαίων καὶ Ἑλλήνων Ἰλλυρία Βαρβαρικὴ καὶ Ἰλλυρία Ἑλληνική· καὶ ἡ μὲν Βαρβαρικὴ Ἰλλυρία περιελάμβανε τρία μέρη, τὴν Ἰαποδίαν ἢ χώραν τῶν Ἰαπόδων, τὴν Λιβουρνίαν καὶ τὴν Δελματίαν· ἡ δὲ Ἑλληνικὴ Ἰλλυρία περιελάμβανε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς τῶν Ἀλβανίας. Στράβ. ζ. Πτολμ. β', 17. Πολύβ. Ἄππιαν Διον. Κασ. μβ', 20. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι πίθαν. κατήγοντο ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Θρᾴκης, ζῶντες ὡς ἀπὸ πολὺ βίον λῃστρικὸν καὶ πολεμικόν· περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας κεῖνται ἐν μέγα πλῆθος μικρῶν νήσων καὶ ἀποτόμων βράχων ἐκ τῶν ὁποίων ἐγίνετο ὑσταλὸς ἡ διὰ θαλάσσης πλησιασίς της ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν· — ἔτι δὲ, τὸ Ἰλλυρικὸν καθ' Ἡρόδτ.

Ἴλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, βασιλεὺς τῆς Δαρδανίας, ἀπαθανίτισε δὲ ἀτεκνίᾳ· διεδέχθη δ' αὐδελφὸς αὐτοῦ Ἐριχθόνιος. Ὅμ. Υ. Λ, 166. Ἀπολλ. γ', 12. — 2) Τίὸς τοῦ Τρωὸς καὶ τῆς Καλλιρόης, πατὴρ τοῦ Λαομέδοντος, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Γανυμήδους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἴλιον καὶ τὸν ἐν αὐτῷ ναὸν τῆς Παλλάδος. Ἀπολλ. γ', 12. 3. πολεμήσας δὲ κατὰ τοῦ Ταντάλου, ἐδίωξεν ἐκ τῆς χώρας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πέλοπα· Ὅμ. Υ. Τ, 232. Ἀπολλ — 3) Τίὸς τοῦ Μερμέρου, κατοικῶν εἰς τὴν Ἔφυραν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεὺς ζητῶν φάρμακον διὰ νὰ χρίσῃ τὰ βέλη του· Ὅμ. Ὀδ. Α, 259. (ἡ γραφ. Ἶλος, ἔστιν ἡμάρτημ. Ἀπολλ. Β.)

Ἰλουργῆτες. = Ἱλαργέται. Πολύβ.

Ἰλουργία, ἡ, Ilurgis. Πόλις τῆς Ἱσπανίας. Πολύβ.

Ἰμαῖος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 31.

Ἴμαος, ὁ. Ὄρος μέγα τῆς Ἀσίας, ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Παροπαμισοῦ ὄρους καὶ φερόμενον πρωτοβορείως διὰ τῆς Ἰνδικῆς χώρας, ταῦτ' Μουσταγ' ἔστι θεός, τὸ Ἰμαῖον ὄρος. Στράβ,

Ἰμβραμος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐν τῇ Κηφίᾳ, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Ἴμβρου, ἔνθα ἐλατρεύετο μετὰ τῶν Καβείρων. Στέφ. Βυζ. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 524.

Ἰμβρασία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἰμβράσου ἐν Σάμῳ· Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 187.

Ἴμβρασος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου, πρότερον Παρθένιος καλούμενος Στράβ. — 2) Ἄδεν, Ἰμβράσιος, ἱα, ιον, τοῦ Ἰμβράσου ἢ εἰς τὸν Ἴμβρασον ἀνήκων· καὶ Ἰμβρασία, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αἵτινες εἶχον ἐνταῦθα ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναόν. Ἀπολ. Ῥόδ. Καλλιμ. Ὕμν. Ἄρτ. 228.

Ἴμβριος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέντορος ἐκ Πηδάσου πόλεως τῆς Καρίας, καὶ ἀνὴρ τῆς Μεσηνιαίδης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου· ὅστις ἐλθὼν εἰς βοηθείαν τῶν Τρώων ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 171.

Ἴμβρος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς νύμφης Καλιάνδης. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἴμβρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν Καβείρων καὶ τοῦ Ἑρμοῦ· ταινῦν, Ἴμβρος. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Ἴμβρου· Ὅμ. Ἰλ. Ν, 33. Ἡρόδτ. — ὅθεν Ἴμβριος, ἰα, ιον, ἐκ τῆς νήσου Ἴμβρου, ἡ Ἰμβρικός, ἔτι δὲ Ἴμβριος, ὁ κάτοικ. Ὅμ.

Ἰμέρα, γενικ. α, ὁ, καὶ Ἰμέρας, α, Στέφ Βυζ. Himera. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ὅστις διαιρεῖται εἰς δύο ἄλλους ὁμωνύμους ποταμούς, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἷς ῥέει βορειοανατολικῶς πλησίον τῆ πόλεως Ἰμέρας καὶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν, ταινῦν Fiume Grande καλούμενος, ὁ δὲ ἕτερος ῥέων μεσημβρινῶς, ἐκβάλλει εἰς τὴν Μασσήνιον θάλασσαν, ταινῦν Fiume Salso. Θεογρ. Εἰδ. ε', 124. Στράβ. — 2) ἡ Ἰμέρα, ας. Πόλις ἐπίσημος τῆς Νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἰμέρα ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Ζαγκλαίων, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατῴκησαν τὴν πόλιν Θερμάς. Διόδ. Ὀλ. 11, 2. Ἡρόδτ. 6, 24. Θουκ. — ὅθεν Ἰμεραῖος, αἷα, αῖον, τῆς Ἰμέρας, Θερμαὶ αἱ Ἰμεραῖαι, Πολύβ — καὶ, Ἰμεραῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Ἰμέρας. Θουκ. Πλούτ. Φαιδρ.

Ἰμεραῖον, τό. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ. Θουκ. ζ', 9.

Ἰμεραῖος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος Δουκ.

Ἰμεύσιμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6.

Ἰμέριος, ὁ. Σοφιστὴς καὶ γραμματικὸς ἐκ Προύσης πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήσας περὶ 350 ἔτος ἀπὸ Χρ. συστήσας ἐν σχολείῳ τῆς ῥητορικῆς τάχιστα εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐδίδασκεν μετὰ πολλῆς φήμης, χρηματίσας πίθαν. καὶ διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, σῴζονται αὐτοῦ λόγοι τινὲς καὶ ἐκλογαὶ ἐν τῇ Φωτίου Μυριοβίβλῳ.

Ἴμμα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος ἐν Συρίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Αὐτοκράτορος Λουκιλλιανοῦ κατὰ τῆς Ζηνοβίας. Πτολ. ε', 15. κατά τινας ἡ νῦν, Κιουφ.

Ἰμμάραδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κύμολπου. Παυσ. α', 5, 2. Ἴτμαροι κατ' Ἀπολλόδ. γ', 15, 4. πίθαν. Ἴμμαρος· ἴδε Heyne. Ἀπολλόδ. αὐτόθ.

Ἴναρως, ωος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φαμμητίχου, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπεστάτησε κατὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τὸ 462· ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνικήθη κατὰ κράτος. Ἡροδτ. Θουκ. α', 104.

Ἴναχος, εἷα, εἷον (ῐ). Τοῦ Ἰνάχου ἢ εἰς τὸν Ἴναχον ἀνήκων, ἀπὸ τοῦ Ἰνάχου καταγόμενος. Ἰναχὶη κόρη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου, ἡ Ἰώ, Αἰσχύλ. Προμ. 591. τὸ Ἰναχίων γένος, ἡ γενεὰ τοῦ Ἰνάχου. Ἀπολλόδ.

Ἰναχίδης, ου, ὁ (ῐ-νυ-). Τίὸς τοῦ Ἰνάχου· καὶ Ἰναχίδαι, πληθ. = Ἀργεῖοι. Σιμωνίδ. Ἐπ. 26.

Ἰναχὶς, ίδος, ἡ (ῐ-νυ). Τοῦ Ἰνάχου, προσυπακμ. κόρη· ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Μοσχ. Εἰδ. β', 44.

Ἰναχεώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 254.

Ἴναχος, ὁ (ῐ-νυ). Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ Ἀρτεμισίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς μίαν λίμνην· ταινῦν Νάον ἢ Ζερίπι. Αἰσχυλ. Εὐρίπ. Καλλιμ. Ἴμν. εἰς Δηλ. 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀκαρνανίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον· ταινῦν Κριπέλι. Στράβ. ζ'.

Ἴναχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, πατὴρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Ἰοῦς· οὗτος λέγεται ὅτι ἐλθὼν πρῶτος μετὰ Αἰσιλίων ἐξ ἀλλοδαπῆς χῆς εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βατιλειον τοῦ Ἄργους, βασιλεύσας πεντήκοντα χρόνους· πίθαν. περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἀρχαιότατοι βασιλεῖς τῆς Ἀργολίδος, ἐτιμήθη δὲ ὡς εἷς τῶν παλαιῶν Ἡρώων τῆς Ἑλλάδος, εἰσάξας οὗτος πρῶτον καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἥρας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἄργους. Ἀπολλόδ. β', 1, 1. Αἰσχ. Προμ. 668. Διον. Ἁλικ. α', 25. Παυσ. 2, 15. — μετὰ δὲ τὸν Σαναὸν αὐτοῦ ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς τοῦ Φορωνεύς.

Ἰνδαβάρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κατπιραίων. Πτολ. ζ', 1.

Ἰνδία, ἡ, καὶ Ἰνδικὴ. Ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας ἥτις ὡρίζετο ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων Ἠμωδοῦ, Ἴμαου καὶ Παροπαμισσοῦ, τὰ ὁποῖα τὴν ἐχώριζον ἀπὸ τῆς Σκυθίας, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀραχωσίας, Γεδρωσίας καὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, τὰ δὲ ἀνατολικὰ αὐτῆς σύνορα ὑπῆρχον ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀρχαίους Γεωγράφους καὶ Ἱστορικούς· ὁ Ἡρόδτ. δὲν προσδιορίζει κατ' ἀκρίβειαν τοὺς ὅρους τῆς χώρας ταύτης· παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἐδιαιρεῖτο ἅπασα ἡ Ἰνδικὴ χώρα εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Γάγγου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίαν. Στράβ. Ὁ Πτολμ. βιβλ. ζ', 1. καὶ ζ', 2. ἀπαριθμεῖ μὲ πλειοτέρων ἀκρίβειαν ὅλους τοὺς διαφόρους λαοὺς οἵτινες κατῴκουν καὶ εἰς τὰ δύο ταῦτα μεγάλα μέρη τῆς Ἰνδίας ὁμοῦ μὲ τὰς πόλεις αὐτῶν· κατὰ δὲ Ἡρόδτ. 3, 98. ἦσαν πολλὰ τὰ ἔθνη τῶν Ἰνδῶν μὴ ἔχοντα τὴν αὐτὴν γλῶσσαν ἀναμεταξύ των, καὶ τὰ μὲν ζῶντα βίον νομαδικόν, τὰ δὲ οὔ· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ Σελεύκου Νικάτορος, ἔγινε γνωστότερα ἡ χώρα αὕτη εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρώτως δὲ ὁ Δαρεῖος υἱὸς τοῦ Ὑστάσπου βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατέστησεν ἓν μέρος τῆς Ἰνδίας, τὸ ὁποῖον διαῤῥέεται ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ ἔκκειται αὐτὸ ὑποτελὲς εἰς τὴν Περσίαν. Ἡροδτ. Ὁ Μεγασθένης σταλεὶς ὑπὸ τοῦ Σελεύκου Νικάτορος εἰς τὴν Ἰνδίαν διὰ τὰ κάμη τὴν περιγραφὴν τῆς χώρας ταύτης, ἀναφέρει ἑπτὰ φυλὰς τῶν Ἰνδῶν, τὴν φυλὴν τῶν λεγομένων Γυμνοσοφιστῶν ἤτοι τῶν ἱερέων καὶ πεπαιδευμένων τοῦ Ἔθνους, τὴν φυλὴν τῶν γεωργῶν, τῶν νομάδων καὶ κυνηγῶν, οἵτινες δὲν κατῴκουν εἰς πόλεις, τὴν φυλὴν τῶν βαναύσων καὶ τεχνιτῶν, τὴν τῶν πολεμιστῶν, τὴν τῶν ἐφόρων τὰς διαφόρους ἀρχὰς καὶ δημόσια ὑπουργήματα, καὶ τὴν φυλὴν τῶν συνιστόντων τὴν γενικὴν συνέλευσιν καὶ βουλὴν τοῦ Ἔθνους. Διόδρ. Σικ. β', 40. Ἀρρίαν. Ἰνδ. ιβ'. — ταινῦν Ἰνδία ἢ Ἰνδοστάν. India.

Ἰνδικὸς, ἡ, όν. Τῆς Ἰνδίας ἢ εἰς τὴν Ἰνδίαν ἀνήκων. Ἡρόδτ. ἡ Ἰνδικὴ χώρα, = Ἰνδία. Ἡροδτ. 3, 98. ἔτι καὶ οὐσιαστ. ἡ Ἰνδικὴ αὐτὶ Ἰνδία. Στράβ. Δον.

Ἰνδοὶ, ὁ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰνδίας ὢν· οἱ Ἰνδοὶ, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰνδίας. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 299. Ἡρόδ. 3, 91. 4, 46. ἔνθα ἀπαριθμεῖ ὁ ἱστορικὸς οὗτος διαφόρους λαοὺς τῆς Ἰνδίας. — 2) Ἐπίθετ. = Ἰνδικός. Διον Περ. 1079. Αἰλ.

Ἰνδὸς, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας, ὅστις κατὰ Στράβ. εἶχε 50 σταδίων πλάτος καὶ εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἐρυθρὰν ἢ Ἰνδικὴν θάλασσαν· ταινῦν, Σίνδ. Ἡρόδτ. 4, 44. Ἀρρίαν. — 2) Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις ῥέων διὰ τῆς Καρίας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Δύκον. Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰνδικηταί, οἱ. Στράβ. γ', 15ρ. καὶ Ἐνδιγεταί, Πτολμ. β', 6. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνησίτιδος Ἱσπανίας, τὸ ὁποῖον ὁ Στράβ. λέγει ὅτι κατοικεῖ ὅλην τὴν περὶ τὸν Ἴβηρα ποταμὸν παραλίαν χώραν, πλησίον τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας.

Ἴννησσα, ἡ, καὶ Ἴννησα, Inoessa. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, ὕστερον Αἴτνη κληθεῖσα Θουκ. γ', 103. Beck. Νῆσαν. Ἴννησα, παρὰ Στράβ. καὶ Ἴνησσον, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν Λιξ. Αἴτνα —ὄθεν, Ἰνησσαῖοι, οἱ κάτοικοι. Θουκ.

Ἴσοβρες, καὶ Ἰσοβροι, οἱ, = Ἰσουβροι. Πλουτ. Μαρκ. 4, 6.

Ἰσουβροι, οἱ, Insubres. Ἓν ἐκ τῶν Ἰσχυροτάτων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμόν. Στράβ.

Ἰταφέρνης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπισήμων Περσῶν, οἵτινες ἐφόνευσαν τὸν μάγον Σμέρδιν. Ἡρόδ. 3, 70.

Ἰντεμέλιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἀλβίου Ἰντεμελίου, Albium Intemelium ἐν Λιγυρίᾳ τῆς Ἰταλίας. Στράβ.

Ἰντεράμνα, ἡ, Interamna καὶ Interamnium. Πόλις τῆς Οὐμβρικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, τανῦν Terni· πατρὶς τοῦ περιφήμου Ῥωμαίου ἱστορικοῦ Τακίτου. Στράβ. Πτολ. γ', 1.

Ἰντεράμνιον, τό, Interamnium ἢ Interamna Lirinas. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Terano. Στράβ. Πλιν 3, 5.

Ἰντερκατία, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνησίτιδος Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀρεταίων. Πτολ.

Ἴνυκος, ἡ, καὶ Ἴνυκον, τό. Στέφ. Βυζ. καὶ Ἴνυξ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, τανῦν, Calta Bellota. Ἡρόδτ. 6, 24. Ἴνυκος, ἡ, παρὰ Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 283. —ὄθεν Ἰνυκῖνος, η, ον. Τῆς Ἰνύκου. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ι', 17. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Ἰνύκου.

Ἰνώ, οῦς, ἡ (ῐ), αἰτ. Ἰνώ, σπάν. Ἰνῶ. παρὰ Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. 49. σημ. 9. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, γυνὴ τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Ἀχαΐας, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Λέαρχον καὶ Μελικέρτην· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀθάμας εἶχε ἐκ τῆς προτέρας αὐτοῦ γυναικὸς Νεφέλης δύο παῖδας τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἕλλην, ἡ Ἰνὼ κατέπεισεν αὐτοὺς νὰ τοὺς θυσιάσῃ, διὰ τὴν ὁποίαν κακουργίαν της παροργισθεῖσα ἡ θεὰ Ἥρα, τὸν μὲν Ἀθάμαντα ἔκαμε παράφρονα, αὐτὴν δὲ μετὰ τοῦ υἱοῦ της Μελικέρτου καταδιώκουσα, τὴν ἐρρίψεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ὁ Ποσειδὼν διὰ μεσιτείαν τῆς Ἀφροδίτης μετέβαλεν ἀμφοτέρους εἰς θαλασσίους θεούς· ἔκτοτε δὲ ἡ Ἰνὼ ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Λευκοθέα, ὅπερ ὁρᾶ. Ὁμ. Ὀδσ. Ε, 33. Ἡσιδ. Θεογ. 976. Ἀπολλόδ. γ', 4, 2.

Ἰῶα, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, τὴν ὁποίαν ἐσύστησε πρῶτος ὁ Σίσυφος ἐν Κορίνθῳ, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο ἀνὰ πᾶν ἔτος δημόσιοι ἀγῶνες καὶ θυσίαι. Παυσ. Λακ.

Ἰωβος, α, ον. Τῆς Ἰοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰοῦς κατάγομενος.

Ἴωπος, καὶ Ἰωπός, ὁ, Inopus (ῐ). Ἡρώιη τις καὶ ἄλσος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, ἥτις ἐμυθολογεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅτι συνείχετο ὑπογείως μὲ τὸν ἐν Αἰγύπτῳ Νεῖλον ποταμόν. —Ἰωπος, Ὅμρ. Τμν. Ἀπολ. 18. ὁ Αἰγύπτιος Ἴνωπος. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 171. Στράβ.

Ἴξιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπό τινος χώρας ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ Ἰξίς καλουμένην, Ἡσύχ.

Ἴξιων, ονος, ὁ (———). Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας υἱὸς τοῦ Ἀντίονος καὶ τῆς Περιμήλης. Διόδ. Σικ. δ', 71, ἔστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Διὸς θυγατέρα τοῦ Δηϊονέως, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Περίβοιον· συλλαβὼν οὗτος ἔρωτα πρὸς τὴν θεὰν Ἥραν καὶ θελήσας νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀσελγῆ ἐπιθυμίαν του μετ' αὐτῆς, ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις πέμψας εἰς αὐτὸν μίαν νεφέλην ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς Ἥρας, τὸν ἠπάτησε δι' αὐτῆς καὶ οὕτω ῥίψας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, τὸν ἔδεσεν ἐπί τινος σφοδρῶς στρεφομένου τροχοῦ· ἐκ δὲ τῆς νεφέλης ταύτης μετὰ τῆς ὁποίας συνευρέθη ὁ Ἰξίων, νομίσας ὅτι ἦτο ἡ ἀληθὴς Ἥρα, λέγεται, ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Πίνδ. Πυθ. 2, 40. —ὄθεν παροιμ. κύκλωμα Ἰξίονος. Εὐριπ. Φοιν. 1192. Ἀπολλόδ. 1, 8, 2.

Ἰόβας, α, ὁ, Juba. Τίς τοῦ Ἰεμψάλου βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας καὶ ἑνὸς μέρους τῆς Μαυρητανίας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Φίλος καὶ πιστὸς τοῦ Πομπηΐου, ἐχθρὸς δὲ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου νικηθεὶς τελευταίου, ἐφονεύθη ἑκουσίως ὑπό τινος τῶν δούλων του. Πλούταρ. ἔτι δὲ καὶ Ἰούβας, α.

Γοβάκτης, ου, ὁ (ᾰ). Βασιλεὺς τῆς Ἀνειάς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πατὴρ τῆς Ἀντείας ἢ Σθενεβοίας καὶ πενθερὸς τοῦ Προίτου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐπέμφθη ὁ Βελλεροφόντης διὰ νὰ φονευθῇ· ἀλλ' ὁ Ἰοβάτης ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως καὶ μὴ θέλων ὁ ἴδιος νὰ τὸν φονεύσῃ, ἔστειλεν αὐτὸν πρὸς τὸ φοβερὸν τέρας τὴν Χιμαίραν, νομίζων ὅτι οὕτω θέλει ἀφανισθῇ· ἀλλ' ὁ Βελλεροφόντης, ἐπιστρέψας νικητὴς ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰοβάτου Φιλονόην καὶ τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Ἀπολλόδ. Β, 2, 1. Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν τραγῳδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἰοβάτης, ἥτις δὲν διεσώθη. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ. Π, 17, 3.

Γόβρης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστείου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Γοβιανός, ὁ, Jovianus. Εἷς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης.

Γοδάμεια, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς πλησίον τῆς Κορωνείας ἐν Βοιωτίᾳ, περὶ τῆς ὁποίας λέγεται, ὅτι μαστερλήθη εἰς λίθον, ὅτε θέλουσα νὰ εἰσέλθῃ ποτὲ εἰς τὸ τέμενος τῆς θεᾶς, ἶδε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος Μεδούσης ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ. θ', 34.

Γόεσσα, ἡ. Ἑταίρα τις, παρὰ Δουκ. Διαλγ. Ἑταιρ. ιβ'.

Γοκάστη, ἡ (ᾰ), παρ' Ὁμ. Ἐπικάστη. Θυγάτηρ τοῦ Μενοικέως, ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐου βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Οἰδίποδα, ὅστις οὗτος φονεύσας ἐξ ἀγνοίας τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβε τὴν Ἰοκάστην ὡς γυναῖκα, μὴ γνεύρων ποσῶς ὅτι ὑπῆρχε μήτηρ του, ἐν ταὐτῷ δὲ καὶ τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν· ἐκ ταύτης τῆς παρανόμου καὶ ἀσεβοῦς μίξεως ἐγέννησεν ἡ Ἰοκάστη μετὰ τοῦ Οἰδίποδος τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, ὕστερον δὲ πληροφορηθεῖσα τὴν ἀπάτην της καὶ μὴ ὑπομένουσα νὰ ζῇ τοῦ λοιποῦ, αὐτοχειρίσθη. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 632. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Γοκάστης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν Λιπάρων νήσων, καὶ ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς περὶ τὸ Ῥήγιον χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Διόδρ. Σικελ. ε', 8.

Γολαΐδας, ου, ὁ (υ-υ-). Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων καὶ φίλος τοῦ Ἐπαμεινώνδα, ἀποθανὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 3. (Ἰολλίδας, παρὰ Πλουτρ.)

Γόλαος, ου, ὁ (υ-υ)· Ἀττ. Ἴολαος, Δωρικ. Ἰόλας. Τίς τοῦ Ἰφικλου καὶ τῆς Αὐτομεδούσης, φίλος πιστὸς καὶ σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσιδ. Θεογ. 317. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. Πίνδ. Νέμ. 3. παρευρέθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τῆς Δερναίας Ὕδρας ἀγῶνά του, εἶτα ἐσυνόδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀπ' ὅπου ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἥρωος τούτου, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς πίστεώς του ἐνήργησεν ὁ Ἡρακλῆς ὥστε ὁ υἱός αὐτοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν ἰδίαν του γυναῖκα Μέγαραν. Ἀπολλόδ. β', 6, 1. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν μὲ τοὺς παῖδας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ τῶν θεσπεσίων θυγατέρων τοῦ Θεστίου εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ καὶ κυριεύσας ἓν μέρος μέρος αὐτῆς ἐ-γειρεν αὐτόθι διὰ τῆς συνεργείας τοῦ Δαιδάλου πολλὰς ἐξαιρέτους οἰκοδομὰς καὶ στηριχθὴ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμὰς πλησίον δὲ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ ἀμφότεροι καὶ ὁ ἰδιαίτερον ἱερὸν αὐτοῦ. Διόδρ. Σικελ. δ', 29, 30. 40. Ἀρρικτ. Ἀνάβ. α', 3. — 2) Στρατηγὸς τῶν Μακεδόνων καὶ ἄρχων τοῦ Ἱππικοῦ ἐπὶ Περδίκκα βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Θουκ. 1, 62.

Γόλεια, ποιητ. αὐτὴ Ἰόλη. Καλλιμ. ἐπ. ς', 3.

Γόλη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας ἐν Εὐβοίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπόσχετο νὰ δώσῃ εἰς γάμον εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ἠθελεν ὑπερβῆ αὐτὸν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ εἰς τὸ τοξεύειν. Ὁ Ἡρακλῆς νικήσας αὐτοὺς καὶ μὴ λαβὼν τὴν Ἰόλην εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ἐπῆρε-σε τὴν Οἰχαλίαν, ἐφόνευσε τὸν Εὐρυτον καὶ ᾐχμαλώτισε τὴν νέαν Ἰόλην, διὰ τὴν ὁποίαν ζηλοτυπήσασα ἡ Δηϊάνειρα γυνὴ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπρεσβεύσατο τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον εἰς τὸν Ἥρωα τοῦτον· μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Ἡρακλέους ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τλέπτ. Σοφ. Τραχ. 381, 401. ἔνθα καὶ Εὐβοὶς ἡ αὐτὴ καλουμένη· ἴδε Οἰχαλία. Ἀπολλόδ. β', 6, 1.

Γόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 6. ἔνθα ἐπρεπε ν' ἀναγιγώσκεται καὶ Ἠτ. Ἠιόνη, ἡ Προιόη, παραβλ. Heyne Ἀπολλόδ. αὐτ.

Γόνιος, ία, ιον (ῐ ἐκ τοῦ Ἰώ). Τῆς Ἰοῦς ἢ ἐκ τῆς Ἰοῦς καταγόμενος, εἰς τὴν Ἰὼ ἀνήκων· ὁ Ἰόνιος πόντος, ἡ Ἰονικὴ θάλασσα, ἤτοι τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Μεσογείου θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται πρὸς ἀνατολὰς περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰλλυρίας καὶ δυτικῆς Ἑλλάδος. Εὐρ. Φοιν. 216. Ἡρόδτ. ἐλήφθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις διέπλευσε τὸ μέρος τοῦτο τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλ. Προμ. 845. Στράβ. ἔτι δὲ Ἰόνιος Κόλπος, Ἡρόδτ. 6, 127. Θουκ. καὶ, ἁπλῶς, ὁ Ἰόνιος. Θουκ. ς', 30. (-νιος· τὸ ι ἔστι μακρὸν κατ' ἄρσιν· ἴδε Spitzner 64. καὶ σημ. 2. ἐν δὲ τῇ λέξει Ἰὼ ἔστι σχεδὸν μακρόν.)

Γόνιος, ία, ιον, ποιητ. αὐτὸ Ἰόνιος. Αἰσχύλ. Πέρσ. 899.

Γόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἡφαίστου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Ἴόπη. Στέφ. Βυζ.

Γόπη, καὶ Ἰόππη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰουδαίων, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα λιμένα ἐπιτήδειον, ἔνθα ἐγίνετο τὰ πάλαι μέγα ἐμπόριον τῶν Σύρων καὶ Φοινίκων, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ναυτικόν των, ὅτε ἐπὶ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου μετήρχοντο τὴν πειρατείαν μετ' ἄλλων Ἀσιατικῶν λαῶν· τανῦν Ἰάφφα (τὸ ι ἔστι μακρὸν κατὰ Spitz. παρὰ δὲ Διον. Περ. 910. Ἰόπη, Διονύσ. Περιγ. Στέφ. Βυζ. Ἰόππη, Στράβ.)

Γόρας, α, ὁ, Jura. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Γαλλίας, ἀποτελοῦν μίαν ἐκτεταμένην συνέχειαν φερομένην πρακτικῶς ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ καὶ σχηματίζουσαν τὰ σύνορα τῶν Γάλλων καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἑλβετῶν τανῦν Jura. Στράβ. Πτολ. ἔτι δὲ, Ἰουράσιος, ὁ, Στράβ. καὶ Ἰουρασσὸς, Πτολμ.

Ἰορδάνης, ὁ, καὶ Ἰορδάν. Ποταμὸς τῆς Παλαιστίνης ἐπίσημος, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ἀντιλιβάνου μὲ σφοδρὰν ταχύτητα, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ἐνομίζετο ἀρχαιόθεν, ὅτι εἶχε μίαν τινὰ ἰσματικὴν δύναμιν, διὸ καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἱερὸν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἀρχαιοτέρων Χριστιανῶν ἤρχοντο ἐκεῖθεν διὰ νὰ βαπτισθῶσιν εἰς αὐτὸν· εἰσβάλλει δὲ εἰς τὴν λεγομένην Νεκρὰν Θάλασσαν.

Ἰόρμοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰδίως λεγομένης Σκυθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. Ε, 14.

Ἰός, ἡ (ι). Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Νάξου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο, ὅτι εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Ὁμήρου. Στράβ. τανῦν, Ἰος ἡ Νίος, Νιό.

Ἰός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς Δακωνικῆς χώρας Σκιρίτιδος ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένου ἐπὶ τινος ὄρους. — ὅθεν, Ἰάται, οἱ κάτοικ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς, 5, 25.

Ἰουβενάλεος, ὁ, Δέκιμος Ἰούνιος, Juvenalis. Ποιητὴς Σατυρικὸς Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς τὸ 3ῳ ἔτος ἀπὸ Χρ. εἰς τὸ Ἀκυλήνιον πέλαι τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου σῴζονται δεκαὲξ Σάτυραι εἰς πέντε βιβλία. Φαβρ. Βιβ. βιβλ. Ι, σελ. 357.

Ἰουδαία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Σαμαρείας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἀραβίας καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου Θαλάσσης· πολλάκις δὲ περιλαμβάνεται ὑπὸ τούτου τοῦ ὀνόματος παρὰ τοῖς Στράβ., Διον. Κασσ. καὶ Πλιν. ὅλη ἡ χώρα τῆς Παλαιστίνης· καὶ ἐδιαιρεῖτο εἰρηνικῶς εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν Ἰδίως Ἰουδαίαν, ἥτις ἔκειτο ἀρκτικῶς καὶ εἰς τὴν Ἰδουμαίαν μεσημβρινῶς κειμένην· κατὰ δὲ Ἰώσηπ. ἐδιαιρεῖτο ἡ Ἰουδαία εἰς ἑνδεκα θέματα ἢ φυλάς· ὁδὲ Πλίν. ἀπαριθμεῖ δέκα τοπαρχίας ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, ἅτις πιθαν. περιελάμβανεν ἅπασα μίαν ἑκτασιν δὶς τετραγωνικῶν γεωγρ. μιλ. — ἔχουσα τὰ πλεῖστα πολλὰς καὶ ἐπισήμους πόλεις ἐν αὐτῇ, ἐν ᾧ τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπῆρχεν ἡ πρωτεύουσα ὅλης τῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν ἀρχαίων βασιλέων τοῦ Ἰουδ. Στράβ. Πτολ. παρὰ Ῥωμαίοις ἐκαλεῖτο ὕστερον ἡ Ἰουδαία Palaestina Consularis.

Ἰουδαῖος, αἶα, αἷον. Ὁ τῆς Ἰουδαίας ἢ εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀνήκων· καὶ οὐσιαστ. Ἰουδαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς Ἰουδαίας χώρας. Στράβ. Οὗτοι ἐλθόντες ὑπὸ τὴν ἀδηγίαν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Παλαιστίνης, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰουδαία καὶ συστήσαντες ἰδίαν πολιτείαν καὶ βασίλειον ἔζων ἀτρῃμένοι εἰς δώδεκα φυλάς, καὶ ἔχοντες κατ' ἀρχὰς ἰδίους ἐγχωρίους βασιλεῖς, ὑποταχθέντες δὲ πολλάκις εἰς διαφόρους ἄλλους ἰσχυροτέρους λαοὺς τῆς Ἀσίας, ἐκ τῶν ὁποίων πολεμηθέντες καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ στερηθέντες ὅλως δὲ ὅλου τὴν πρώτην των ἐθνικὴν ὕπαρξιν καὶ ἐλευθερίαν, διεσπάρησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς. Στράβ. Ἰώσηπ.

Ἰουερνία, ἡ, = Ἴέρνη, ὅπερ ὄρα.

Ἰουλία, ἡ, Julia (ι). Ὄνομα κύριον γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἐπισημότεραι ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο γυναῖκες ὑπῆρξαν· — 1) Θυγάτηρ τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ γυνὴ τοῦ Μ. Οὐϊψανίου Ἀγρίππα, περιβόητος διὰ τὸν ἀσελγῆ καὶ αἴσχρον βίον της· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγρίππα ἐνυμφεύθη αὐτὴν ὁ καίσαρ Τιβέριος, ὅστις μετ' οὐ πολὺ ἐξώρισεν αὐτὴν εἰς μίαν ἔρημον νῆσον, ἥτις μετὰ δεκαπέντε χρόνων ἐξορίαν ἔδωκεν ἔλεεινὸν τέλος. — 2) Θυγάτηρ τῆς προτέρας Ἰουλίας καὶ τοῦ Ἀγρίππα, μνηθεῖσα τὴν μητέρα αὐτῆς κατὰ τὸν ἀσελγῆ βίον της, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, ἀπέθανεν ὕστερον ἀπὸ εἴκοσι χρόνων ταλαιπωρίαν. — 3) Ἰουλία Βία, θυγάτηρ τοῦ Γερμανικοῦ καὶ τῆς Ἀγριππίνης, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ καίσαρος Νλαυδίου.

Ἰουλιακὸν, τὸ. Πόλις τῆ Γερμανίας, μὴ ἀναφερομένη ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀρχαίων γεωγρ. Ἑλλήνων, πιθανῶς ἡ νῦν Julich. Ἀμμ. Μαρκ.

Ἰουλιανός, ὁ, Φλάβιος Κλαύδιος, ὁ ἐπονομασθεὶς Παραβάτης ἢ Ἀποστάτης, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Κωνσταντίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, γεννηθεὶς τὸ 331 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ προικισθεὶς ἐκ φύσεως μὲ μεγάλα προτερήματα ψυχῆς καὶ ὑπέροχον εὐφυΐαν· κατ' ἀρχὰς ἐπίμφθη ἡγεμὼν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐνθα ἀπέδειξεν ὅλας ἐκείνας τὰς ὑπερτάτας ἀρετάς, διὰ τῶν ὁποίων χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων ὡς μέγας στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνήρ· ὡς δὲ ἐχθρὸς ἀσπονδος τοῦ ἤδη ἐπικρατοῦντος Χριστιανικοῦ δόγματος, τὸ ὁποῖον εἰσήγαγεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος καθ' ὅλον τὸ Ῥωμαϊκὸν ἀνατολικὸν βασίλειον, κατεδίωκε μὲ θηριώδεις μέτρα ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ζητῶν μὲ παντοῖα μέσα νὰ περιορίσῃ ἐξ ὅλου τὴν ἐπὶ τὰ πρότερα πρόοδον τοῦ ἱεροῦ τούτου καὶ θείου δόγματος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν ῥητορικὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν Νεοπλατωνικὴν φιλοσοφίαν, σχετισθεὶς αὐτοῦ μὲ τοὺς ἐπιστημοτέρους Ἕλληνας ἄνδρας καὶ διδασκάλους τῆς τότε ἐποχῆς, καὶ θαυμαζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ πολυμάθειαν, ἔχων φαντασίαν καὶ ἀτενῆ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ μεταφυσικὴν· συνέγραψε διαφόρους λόγους, σατύρας καὶ ἐπιστολὰς εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, αἱ ὁποῖαι διαπρέπουσι πρὸ παντὸς διὰ τὴν καθαρότητα, τὸ ὕψος καὶ τὴν καταλληλίαν τῆς φράσεως· ἀπέθανε δὲ ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ εἰς τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον, πληγωθεὶς πιθαν. ὑπὸ τινος Χριστιανοῦ ἐκ τοῦ ἰδίου του στρατεύματος. Ἀμμ. Μαρκ. βιβλ. ις', 1. — 2) Ἰουλιανὸς Αἰγύπτιος, χρηματίσας ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, καὶ συγγραψας ἐν μικρὸν ἐρωτικὸν ποίημα ἀναφερόμενον ἐκ τῆ τοῦ Πλανούδου Ἀνθολογίᾳ. Boissonad. — 3) Ἰουλιανὸς Ἀντηνήτωρ, ζήτας περὶ τὸ 565 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σῴζονται δύο ἐπιγράμματα. — 4) Ἰουλιανὸς ὁ Χαλκάϊος, νεοπυθαγορικὸς φιλόσοφος, σύγχρονος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ὅστις κατὰ Σουϊδ. λέγεται, ὅτι διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ συνεργείας ἐπροξενήθη ἐκεῖνος ὁ ἐξαίσιος ἰσπὸς, ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὰ πολεμοῦντα στρατεύματα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου ἀπὸ τὸν ἐπαπειλούμενον ἀφανισμόν. Ὁ Σουϊδᾶς ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦτον βιβλία τινὰ Θεουργικὰ, Τελεστικὰ καὶ Λόγια δὲ ἐπῶν ἐπιγραφόμενα· ὁ δὲ Πορφύριος ἔγραψεν ἕνα βίον τοῦ Ἰουλιανοῦ εἰς τέσσαρα βιβλία. — 5) Ἡγεμὼν ἐκ τῆς πόλεως Καισαρείας ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Εὐναπίου.

Ἰουλιάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη παραθαλασσίως. Πτολεμ. ε', 16.

Ἰούλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, βασιλέων, ὑπάτων καὶ οἰκογενειῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν ἡ ἐπισημοτέρα καὶ περικλεεστέρα ὑπῆρχεν ἡ τῶν Καισάρων. — 1) Ἰούλιος Καίσαρ. Ὁ περίφημος στρατηγὸς, πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ μέγας Διατάτωρ τῶν Ῥωμαίων, υἱὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ τῆς Αὐρηλίας, γεννηθεὶς τὸ 654 ἔτος ἀπὸ ἀτισ. Ῥωμ. Προικισμένος δὲ φύσεως μὲ μεγάλην καὶ ὑπέροχον εὐφυΐαν νοός, μὲ ζωηροτάτην φαντασίαν καὶ μὲ ἕξοχον εὐγλωττίαν, χρηματίσας μαθητὴς εἰς τὴν ῥητορικὴν τοῦ περιφήμου Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥοδίου καὶ αὐτοῦ τοῦ Κικέρωνος, ἔφαντε πρώτιμος ἤδη εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, ἐλαχίστης δήμαρχος, κοινὸς ταμίας, ἀστυνόμος καὶ τελευταῖον ὕπατος ἐν Ῥώμῃ κατὰ τοῦ Καλπουρνίου Βιβούλου, ἀφ' οὗ πρότερον συνδιαλλάξας τὰς δύο ἀντιφερομένας εἰς τὴν Ῥώμην φατρίας τοῦ Πομπηίου καὶ Κράσσον, ἐστήσατε πρῶτος τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumvirat) τὸ 694 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ., τῆς ὁποίας μέλη ἦσαν ὁ Πομπήϊος, ὁ Κράσσος καὶ αὐτὸς ὁ Καίσαρ Ἰούλιος, ἀναδείξας εἰς τὴν πόλιν τῆς Ῥώμης μεγάλας ἐκβυλευτὰς διὰ τῶν διαφόρων ὑπ' αὐτοῦ ἐγερθέντων καταστημάτων καὶ δημοσίων οἰκοδομῶν, καὶ πασχίσας διὰ τῶν μεγαλοθωρίων του νὰ σύρῃ ὅλως δὲ ὅλου πρὸς ἑαυτὸν τὴν εὔνοιαν καὶ ἀγάπην τῶν Ῥωμαίων, διὸ καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐν Ῥώμῃ ὑπατείας του ἐκλέχθη ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς καὶ τοῦ λαοῦ Ἄρχων ὅλης τῆς ἑσπερίου καὶ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, ὅπου ἐπολέμησε διαφόρους μάχας μὲ τοὺς Ἑλβετοὺς, Γαλλους καὶ μὲ ἄλλους λαοὺς τῆς Γερμανίας καὶ μετέβη ἕως εἰς τὴν νῆσον Βρεττανίαν, καταπολεμήσας τοὺς ἀγρίους Βρεττανοὺς καὶ ἀναγκάσας αὐτοὺς νὰ ζητήσωσιν εἰρήνην· τελευταῖον καθυποτάξας ὅλην τὴν Γαλλίαν καὶ ἀποκαταστήσας αὐτὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν, ἔστρεψεν ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχὴν καὶ ὅλας τὰς δυνάμεις κατὰ τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ του Πομπηίου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀντιφερομένως πάντοτε περὶ τῆς ὑπερτάτης ἐν Ῥώμῃ ἐξουσίας, καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἐνίκησεν αὐτὸν τελευταῖον εἰς τὴν περίφημον ἐν Φαρσάλοις μάχην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Πομπήϊος χάσας ὑπὲρ τοὺς 25,000 ἄνδρας ἐκ τοῦ στρατεύματός του, ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου μετ' ὀλίγον ἐλθὼν καὶ ὁ Καίσαρ καταδιώκων αὐτὸν καὶ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ ἐχθροῦ του, λέγεται ὅτι ἐδάκρυσε πικρῶς, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς. Ἡ εἰς τὴν Ῥώμην ἐλθοῦσα εἴδησις τῆς λαμπρᾶς ταύτης νίκης τοῦ Καίσαρος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Πομπηίου, ἐκίνησεν ἀμέσως τὴν Ῥωμαϊκὴν βουλὴν καὶ ὅλον τὸν λαὸν εἰς τὸ νὰ ἀναγορεύσωσι τὸν νικητὴν τοῦτον ἐκ νέου Ὕπατον διὰ πέντε ὁλοκλήρους χρόνους, αὐτάτορον Δικτάτορα ἐφ' ὅρου ζωῆς· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ὁ Καίσαρ θέλων νὰ οἰκειοποιηθῇ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ δύναμιν ἐν Ῥώμῃ, ἀναγορευθεὶς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, κατεστρέψει ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν Γερουσίαν, φερόμενος αὐθαιρέτως καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς οἰκειητικὰς πράξεις, διὰ τοῦ ὁποίου πολιτεύματος του παρώξυνε τὸν ἐν Ῥώμῃ λαὸν καὶ ἐκίνησεν αὐτὸν εἰς τὴν περιβόητον κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν, τῆς ὁποίας πρωταίτιος ἦν ὁ Κ. Κάτσιος, μέλλων λοιπὸν νὰ προσαγορευθῇ καὶ βασιλεὺς ἐν τῷ μέσῳ ὅλης τῆς ἐν Ῥώμῃ βουλῆς διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἀναντίον τῶν Πάρθων κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν τοῦ Μαρτίου μηνὸς, καθ' ἣν καὶ οἱ συνωμόται ἐπεφάσισαν νὰ ἐπιφέρωσι τὸ τέλειὸ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, καὶ παρρησιασθεὶς εἰς τὸν ὡρισμένον τόπον περιενκυμονούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἐπληγώθη τρὶς ἀπὸ τὸν Σερβίλιον Κάσκα καὶ πεσὼν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν του, ἀπέθανε τὸ 56 ἔτος τῆς ἡλικίας του, χρηματίσας εἷς τῶν ἐμπειροτάτων καὶ ἀρίστων στρατηγῶν τῆς Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας, τῆς ὁποίας τὴν ὄδεξαν ἀνύψωσε διὰ τῶν πεντήκοντα αὐτοῦ νικῶν καὶ διὰ τῆς κατακτήσεως χιλίων περίπου πόλεων, ἀγαπηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ὡς ἱστοριογράφος δὲ καὶ συγγραφεὺς διαπρέπει ὁ Ἰούλιος Καίσαρ πρὸ παντὸς διὰ τῆς καθαρᾶς, ἀφελοῦς καὶ καταλλήλου ἐκφράσεως, συγγράψας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων σώζονται εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν, Ὑπομνήματα τοῦ κατὰ τῶν Γαλλων πολέμου, De bello Gallico commentarium. Libr. VII. καὶ, περὶ ἐμφυλίου πολέμου. De bello Civili Pompejano, Libr. III. Πλουτ. Καῖσ. Πλιν. Φυσ. Ἱστρ. ζ', 25. — 2) Ἰούλιος Σέξτος, θεῖος τοῦ προτέρου Ἰουλίου Καίσαρος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ, ὕστερον δὲ σταλεὶς Ἔπαρχος εἰς τὴν Αἴγυπτον δι' ἐκλογῆς τοῦ ἀνεψιοῦ του Καίσαρος. — 3) Ἰούλιος Πολυδεύκης, ἴδε Πολυδεύκης. — 4) Ὁ Ἰουλίου υἱὸς, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 487. Μείραξ τις μὲ ξανθὰς καὶ οὐλὰς τρίχας.

Γουλίς, ίδος, ἡ (υ-υ). Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς νήσου Κῶ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου. Καλλιμ. ἐπ. ε', 9. Στραβ. — ὅθεν, Ἰουλήτης, ου, ὁ κάτοικ. Αἰλ.

Γουράσιος, ὁ, ἴδε Ἰόρας.

Γουρασσός, ὁ, ἴδε Ἰόρας.

Γαυστῖνος, ὁ Ῥωμαῖος ἱστορικὸς, συγγράψας γενικὴν ἱστορίαν κατ' ἐπιτομὴν τῶν βιβλίων τοῦ Τρόγου Πομπηΐου.

Γοφῶν, ῶνος, ὁ (ῐ). Τίς τοῦ Σοφοκλέους, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος, ὅστις διὰ συνεργείας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνίκησε πολλάκις εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον· περὶ τὰ ἔσχατα δὲ τῆς ζωῆς του κατηγορηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ Σοφοκλῆς εἰς παράφρων καὶ στερηθεὶς τοῦ λογικοῦ, ἀπέδειξεν ἐνώπιον τῶν κριτῶν ἄκρον τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀχαρίστου υἱοῦ του, ἀπαγγελθεὶς τὴν περίφημον αὐτοῦ τραγῳδίαν τοῦ Οἰδίποδος. Ἀριστ. Βατρ. 73.

Γπνεῖς, εἰ, ἴδε Ἴπνις.

Γπνοί, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὀπαί τινες καὶ σπήλαια εὑρισκόμενα ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν μὲ τοὺς ἱπνοὺς ἤτοι φούρνους· Ἡρόδτ. 7, 188. παρὰ δὲ Στράβ. ὁ Ἱπνεὺς, οὗτος· ἦτοι τόπος πλήρης σπηλαίων.

Γπτος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων. Στεφ. Βυζ. ὅθεν Ἱπιεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 301.

Γππάκρα, ἡ (Ἵππου ἄκρα, παρὰ Στεφ. Βυζ.) Πόλις τῆς Καρχηδονιακῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ ἐπιμέτη πλησίον τῆς Ἰτύκης· — ὅθεν, Ἱππακρίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. α', 70, 80.

Γππαρνα, ἡ καὶ Ἵππανα, τά, Hippana. Πόλις τῆς Σικελίας, ἐπιμέτη πλησίον τῆς Παλέρμου καὶ τῆς Μυτιστράτου. Ἔκκ. παρὰ Πολβ. Σλητ. πυρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἱππανίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Γππέλιμος, ὁ, Τίος τοῦ Ἰκαρίου, ἔκγονος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀργειφόντου Πηνελέως. Διόδρ. Σικελ. δ', 67. — 2) Τίος τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, γενομένης εἰς τὴν Πίσαν, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 1, 144

Γππαρέτη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Καλλίου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πλούτ.

Γππερῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιτήμων καὶ εὐγενῶν πολιτῶν ἐν Συρακούσαις, πατὴρ τοῦ Δίωνος καὶ τῆς Ἀριστομαχης δευτέρας γυναικὸς τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρώτου. Αἰλιαν. — 2) Τίος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δίωνος κυριεύσας τὴν πόλιν Συρακοῦσαν καὶ βασιλεύσας ἀπολύτως δύο ὁλοκλήρους χρόνους, ἐξεπέμφθη τελευταῖον ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 41. ὅθεν ἡ γραφ. Ἱππαρίνου κεῖται ἡμαρτημένη.

Γππαρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας, ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς νήσου πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης. ταυτὸν Καρίνας. Διόδρ. Ὀλ. 5, 26.

Γππαρχία, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Μιτροκλέους καὶ γυνὴ τοῦ περιφήμου κυνικοῦ φιλοσόφου Κράτητος, Θηβαίου κατὰ Σουΐδ. λέγεται, ὅτι συνέγραψε καὶ αὐτὴ ὀλίγα τινά. Ἀνθολ. Φαβρ. Βλ. βιβλ. III, σελ. 520.

Γππαρχος, ὁ. Τίος τοῦ Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ [illegible] ἐν Ἀθήναις, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του διεδέχθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τὴν ὑπεροπτάτην ἐξουσίαν, φημιζόμενος πρὸ πάντων ὡς ἐραστὴς τῶν μαθητῶν καὶ φίλος τῶν σοφῶν ἀνδρῶν καὶ ποιητῶν τῆς ἐποχῆς του, συντελέσας πολὺ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων καὶ οἰκοδομήσας τὸ περὶ τὸν Ἀκαδημίαν τεῖχος. Εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων παρευρεθεὶς ὁ Ἵππαρχος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἱππίᾳ ἐφοινεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, οἵτινες εἶχον συνομόσει κατ' αὐτῶν πρότερον· ἴδε Ἁρμόδιος. Ἡρόδτ. 5, 55. Κατὰ Θουκ. ς', 54. ὑπῆρχεν ὁ Ἵππαρχος νεώτερος τοῦ Ἱππίου κατὰ δὲ Πλατ. Ἵππαρχ. σελ. 228, ὑπῆρχεν οὗτος πρεσβύτερος τοῦ Ἱππίου· ἀλλ' ἡ τοῦ Θουκ. μαρτυρία φαίνεται πιθανωτ. — 2) Νεανίας τις Ἀθηναῖος, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἄλλως καὶ Φιλονεκρὴς ἐπιγραφόμενος, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλουσιν οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων Κριτικῶν, παρβλ. Valckenaer εἰς Ἡρόδτ. 5, 55. — 3) Τύραννός τις τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ. Δημ. — 4) Περίφημος ἀστρονόμος Ἕλλην ἐκ Νικαίας πόλεως τῆς Βιθυνίας, ζήτας περὶ τὸ 130 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις ἔκαμε διαφόρους χρησίμους παρατηρήσεις καὶ ἀνακαλύψεις ἀστρονομίας καὶ συνέγραψε πολλὰς πραγματείας περὶ ἀστρονομίας, ἐκ τῶν ὁποίων σώζονται μόνοι δύο. Στράβ. Πτολ. Γελλην.

Γππασίδης, ου, ὁ (-υσ-). Τίος τοῦ Ἵππασου, ἐ Σῶκος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 425.

Γππασος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἄκτορος. Ἀπολλῳ. α', 9. 16. — 2) Τίος τοῦ Κήυκος βασιλέως τῆς Τραχινίας χώρας, σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου παρευρίσθη εἰς τὴν περίφημον τῆς Οἰχαλίας, ὅπου κατέκαυσεν Ἀπολλόδρ. β', 7, 7. — 3) Πατὴρ τοῦ Σώκου ἐκ Τροίας, τοῦ ὁποίου οἱ υἱοὶ συνοικήσαν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 450 — 4) Πατὴρ τοῦ Τρήχους Ὅμ. Ἰλ. Ν, 411. — 5) Πατὴρ τοῦ Ἀπισάονος. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 347. — 6) Τίος τῆς Λευκίππης, τὸν ὁποῖον αὕτη μετὰ τῶν ἀδελφῶν της κατεσπάραξεν ἐν τῇ μανίᾳ της. Ἀντ. Λιβ 10. — 7) Εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 352.

Γππέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀντίπικου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐλάτου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Πολύφημον. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1241. Τζῆς

Γππεύς, έως, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πορίβοης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλῳ. β', 7, 8.

Γππημολγοί, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῆς Ἀσίας, ζῶντες ὡς εἰ λοιποὶ λαοὶ τῆς Σκυθίας ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ἵππων. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 5. Ὁ Στράβ. βιβλ. ζ' δείκνει αὐτοὺς περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Γππῆς, Ἀττ. ἀντὶ Ἱππεῖς. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν παρ' Ἀθηναίοις· ἔτι δὲ καὶ μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, διὰ τῆς ὁποίας κατασκώπτει ὁ κωμῳδὸς οὗτος τὸν Ἀθηναῖον δημαγωγὸν Κλέωνα.

Γππία, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο αὕτη εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς κατὰ τῶν Γιγάντων μάχης, ὅτε αὕτη ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Γίγαντος Κυκλώπου, καθημένη ἐφ' ἅρματος ἐζευγμένου ὑπὸ δύο ἵππων. Παυσ. Ἀρκαδ. 47. ἢ διότι αὕτη ἐδίδαξε πρώτον τοὺς ἀνθρώπους πῶς νὰ ζεύωσι καὶ νὰ δαμάζωσι τοὺς ἵππους. Ἀρποκρ.

Γππίας, ου, ὁ, Ἰωσ. Ἱππίης (-ῐ-). Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Πεισιστράτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἱππάρχου, διαδεξάμενος τὴν τυραννίδα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· ὕστερον δὲ μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ φερόμενος μὲ σκληρὸν καὶ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐδιώχθη ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν σατράπην τῆς Περσίας Ἀρταφέρνην εἰς Σάρδεις, τὸν ὁποῖον παρεκίνησεν εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος πόλεμον· ὅτε ὁ καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων συνεκστρατεύσας καὶ ὁ Ἱππίας γέρων ἤδη ὢν ἐτελεύτησε εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡρόδτ. 6, 106. Θουκ. (Κατὰ Πλατ. Ἵππαρχ. ὑπῆρχεν ὁ Ἱππίας νεώτερος τοῦ Ἵππάρχου, ὅπερ ὅμως ἀναιρεῖται διὰ τῆς μαρτυρίας τοῦ Θουκ. 5', 54.) — 2) Περίφημος σοφιστὴς ἐξ Ἤλιδος πόλεως τῆς Πελοποννήσου, μαθητὴς τοῦ Ἡγησιάνακτος, ἀκμάσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας διδάσκαλος εἰς τὰς Ἀθήνας· ἦν δὲ ἀνὴρ μὲ βαθείαν πολυμάθειαν καὶ μὲ μεγάλας γνώσεις τῆς Ἱστορίας, Ἀστρονομίας, Γεωμετρίας καὶ Μουσικῆς, συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ποιητικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη σήμερον οὐδὲν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτον φέρον εἰ μὴ δύο διάλογοι τοῦ Πλάτωνος ἐπιγραφόμενοι, Ἱππίας Μείζων, καὶ Ἱππίας Ἥττων, ἀλλ' ἡ γνησιότης τοῦ τελευταίου ἀμφιβάλλεται ὑπὸ τῶν σοφῶν κριτικῶν. Ξενοφ. Πλατ. — 3) Ἕτερος Ἤλειος, φίλος τῆς ὀλιγαρχικῆς πολιτείας, ἀναμεμιγμένος παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 4, 15. — 4) Ἄρχων ἔκτων τις, παρὰ Λουκ.

Γππιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτω διὰ πρῶτον δημιουργὸν τῶν Ἵππων ἀναδειχθέντος, Παυσ. β', 21.

Γππις, ὁ Ποταμὸς τῆς μητρὸς Ἀτλαντίδος, ῥέων περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ ἐκβάλλων εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν τοῦ Δυσκεστωλέ. Στράβ. ια', Πτολ.

Γππόβοτος, ὁ (βοτέω). Κύριον τῆς μητέλαγὸ τοῦ ὀνόματος Ἱπποκλος, παρ' Ἀριστφ Βατρ. 429.

Γππομβότης, ου, ὁ (βόσκω), πληθ. Ἱπποβόται. Οὕτως ὠνομάζοντο εἰς τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα οἱ πολῖται, ὅσοι ἦσαν τῆς ἀριστοκρατικῆς φατρίας. Ἡρόδτ. 5, 77. καὶ, Ἱππόβοτος χώρα ἡ χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Χαλκιδεῖς. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ε', 1.

Γπποδάμας, αντος, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Ἀγελάου καὶ τῆς Περιμήδης καὶ πατὴρ τῆς Εὐρύτης γυναικὸς τοῦ Πορθάονος, Ἀπολλόδρ. α', 7, 2, 10. — 2) Τίος τοῦ Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 401.

Γπποδάμεια, ἡ (ᾰ) Θυγάτηρ τοῦ Ἄδραστου καὶ γυνὴ τοῦ Πειριθόου, εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς γάμους συνέβη ἡ περιβόητος ἐκείνη μάχη τῶν Λαπίθων μετὰ τῶν Κενταύρων, ὅτε οὗτοι ἠθέλησαν ν' ἀτιμάσωσι τὲς αὐτοῦ παρευρεθείσας γυναῖκας τῶν Λαπίθων καὶ πρωτὴν τὴν Ἱπποδάμειαν θέλων ν' ἁρπάσῃ ὁ Κένταυρος Εὔρυτος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ὅμ. Ἰλ. Β, 742. Ὀδ. Φ, 295. ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Πειρίθους τὸν Πολυποίτην. Διόδ. Σικ. δ', 65. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνομάου βασιλέως τῆς Ἤλιδος καὶ τῆς Ἀστεροπῆς. Ὁ πατὴρ αὐτῆς φοβούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ μαντείου, τὸ ὁποῖον προεῖπεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ἀπὸ τὸν γαμβρόν του, ἀπεγνωκὼς ἀπὸ τὸ νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ μὲ τίνα τῶν τότε Ἑλλήνων, ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν μνηστευθῶσιν, ὑποχρέωσε αὐτὴν οἰκογαμίας εἰς ἕκαστον μῆνα, ὅτε ἠθέλησε αὐτὸν εἰς τὸ τρέξιμον· ἔλαβε δὲ ὁ Πέλοψ υἱὸς τοῦ Ταντάλου καὶ νικήσας τὸν Οἰνόμαον διά τινος πανουργίας, ἔλαβε εἰς γυναῖκα τὴν Ἱπποδάμειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Παύ. Ὀλ. 1, 114. Εὐρ. Ἱππολ. β', 14, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγχίτου, ἀδελφὴ τοῦ Αἰνείου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκαθόου, Ὁμ. Ἰλ. Ν, 429. — 4) Ἡ θυγάτηρ τοῦ Βρίσεως καὶ αἰχμάλωτος τοῦ Ἀχιλλέως, ἣτις ἄλλως καὶ Βρισηὶς παρ' Ὁμ. κέκληται. Σχολ. Ἰλ. Α, 184. — 5) Γυνὴ τοῦ Ἀμυντορος βασιλέως τῶν Ὀρμενίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φοίνικα. Ὁμ. Ι, 448. — 6) Θεράπαινα τῆς Πηνελοπης ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 182. — 7) Παρ' Ἀπολδ. β', 1, 4. Δύο θυγατέρες τοῦ Δαναοῦ φονεύσασαι τοὺς μνηστῆρας αὐτῶν Ἴστρον καὶ Διοκρύστην.

Ἱππόδαμειος, ὁ, ἡ, ον, ἴδε Ἱπποδάμειος.

Ἱππόδαμος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 334. — 2) Σκυθικόν τι παρὰ Ξενοφ. — 3) Περίφημος ἀρχιτέκτων καὶ φιλόσοφος ἐκ Μιλήτου, ζήσας εἰς τοὺς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, εἰκοδομήσας τὸν Δεμένα τοῦ Πειραιέως καὶ τὴν αὐτόθι ἀγορὰν ἐκλήθη. Ἀριστ. Πολιτ. β', 8. — ὅθεν, Ἱπποδάμειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ἱπποδάμου ἢ τῶν Ἱπποδάμων ἀνήκων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4, 11.

Ἱππόδεκτος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον ἔνθεν ἔνθα λεγεται ὅτι οὗτος ἔδεσε τοὺς ἵππους τῶν Ὀρχομενίων ὅτε οὗτοι ἐν καιρῷ νυκτὸς ὥρμων κατὰ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Παυσ. Βοιωτ. 26.

Ἱππόδικη, ἡ (ι) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ. β', 1.

Ἱππόδρομος, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσιππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ἱπποξένης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἱπποκράτης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ἱπποθάλης, ὁ (α). Τίὸς τοῦ Ἱερκυόμου ἐξ Ἀθηνῶν, ἐν ἐκ τῶν προστώπων τὰ ὁποῖα συνιστᾷ τὸν διάλογον τοῦ Πλάτωνος Λύσιν ἐπιγραφόμενον. Πλάτ. Λυσ. σελ. 203. Α.

Ἱπποθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου, αἱ τινες κατὰ προτροπὴν τῆς Μηδείας ἔσφαξαν τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Τζη. μύθ. 24. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μήστορος καὶ τῆς Λυσιδίκης καὶ ἔκγονος τοῦ Περσέως, ἥτις ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Τάφιον ἐπὶ τῶν Ἐχινάδων νήσων. Ἀπολδ. β', 4, 5.

Ἱππόθοος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λήθου καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἄρεως, ἦλθεν πρὸς βοήθειαν τῶν Τρώων μετὰ τοῦ Ἀδελφοῦ Πηλαίου ἐν τῇ ἐν Τροίᾳ Λαρίσσῃ ἡγεμόνων τῶν Πελασγῶν καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 840. — 2) Υἱὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πριάμου, ὀρηχῶν μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ω, 251. — 3) Υἱὸς τοῦ Ἱπποκόωντος. Ἀπολδ. γ', 10, 5. — 4) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Γόργης. Ἀπολδ. β', 1, 5. — 5) Τίὸς τοῦ περιφήμου λῃστοῦ Κερκύονος, ὃς τις μετὰ χεῖρος κατεστάθη βασιλεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η, 5.

Ἱπποθόων, ωντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος, ἥτις φοβουμένη τὸν πατέρα αὐτῆς, ἐξέθετο βρέφος Ἱπποθόωντα, τὸ ὁποῖον εὑρόντες ποιμένες τινὲς καὶ ἐλθόντες εἰς ἔριδα μεταξὺ των περὶ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, τὸ ἔφερον εἰς τὸν Κερκύονα· οὗτος γνωρίσας τὸν παῖδα, ἐπρόσταξεν αὐτοὺς νὰ τὸν βίψωσι πάλιν εἰς βρέφη τῶν θηρίων, τὴν δὲ Ἀλόπην ἐφόνευσεν· ὁ Ἱπποθόων ἀνατραφεὶς κρυφίως ὑπὸ τῶν αὐτῶν ποιμένων καὶ ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν ἔλαβεν διὰ συνεργείας τοῦ Θησέως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ παππου του Κερκύονος τὴν μικρὰν χώραν ἔνθα οὗτος ἠγεμόνευεν. Παυσ. Ι, 5. Τζη. ἔτι δὲ καὶ, Ἱππόδοος γράφει.

Ἱπποθοωντίς, ίδος, ἡ, προσωπικὸν φυλή. Μία τῶν δεκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἱπποθόωντος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ.

Ἱπποκένταυροι, οἱ Παριστάνοντο οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοπειῶν ὡς τερατώδη ὄντα, ἔχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, τοὺς ὁποίους ἡ Ἰξίων ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς νεφέλης καὶ κατεσκεύαζε περὶ τὴν Θεσσαλίαν, Πλάτ. Φαιδρ. 229. D. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ Κένταυροι καλοῦμενοι, παρβλ. Παλαιφ. ἀ, 1. ὅτι δὲ, ἡ Ἱπποκένταυρος. Λουκ. Ζευξ. 3.

Ἱπποκλέας, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Ἱπποκλέης, ἀριθμ. 1.

Ἱπποκλείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τισάνδρου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπιτηματέρων πολιτῶν, ὃς τις ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ τὸ μνηστευθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Κλεισθένους, ἐχόρευσεν ἰδιόν τινα τεχνικὸν χορὸν ἐν καιρῷ τῆς ἀοιδείσης εὐκοχίας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου, ὃς τις ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἀσεμνῶς χορεύοντα καὶ καταφρονώντας τον δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσῃ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ περίφημος οὗτος ἀνὴρ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ ὅπερ καὶ ἐν παροιμίας συνήθ. ἔκτοτε ἐλέγετο. Ἡρόδ. 6, 126. — 129. Λουκ. Ἡρακλ. ἡ.

Ἱπποκλῆς, συνηρμ. Ἱπποκλῆς, έους, ὁ. Τίὸς τοῦ Φρικίου ἐκ Πελιναίου πόλεως τῆς Θεσσαλίας, νικήσας σταδίῳ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ ἑβδόμῃ Πυθ. Ὠδῇ Ἱπποκλέα, Αἰτιατ. Ἱπποκλέαν. — 2) Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. η', 13.

Ἱπποκλος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Λαμψάκου, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ πατὴρ τοῦ Αἰαντίδου. Ἡρόδ. 4, 138. Θουκ.

Ἱπποκορύστης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἀπολδ. γ', 10, 4. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερίπτης. Ἀπολδ. β', 1.

Ἱπποκοωντίδης, ου, ὁ (ι) Τίὸς τοῦ Ἱπποκόωντος, πληθ. Ἱπποκοωντίδαι. Ἀπολδ. β', 7, 3.

Ἱπποκόων, ωντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰβάλου καὶ τῆς Βατείας, ἀδελφὸς τοῦ Τυνδάρεω καὶ Ἰκαρίου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σπάρτην μετὰ τὸν ἀφάνισιν αὐτοῦ υἱῶν ἀφ' οὗ ἐβίωσεν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν πρότερον βασιλεύοντα ἀδελφὸν του Τυνδάρεων, ἀλλ' ἔλθων μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Σπάρτην καὶ φονεύσας τὸν Ἱπποκόωντα μὲ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, ἀποκατέστησε πάλιν εἰς τὸν αὐτόθι θρόνον τὸν ἐξωρισθέντα Τυνδάρεων· οἱ υἱοὶ τοῦ Ἱπποκόωντος τούτου ἐφημίζοντο ὡς ἀνδρεῖοι καὶ ἐπιτήδειοι πολεμισταί, ἔλθόντες καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος. Ἀπολδ. γ', 10, 5. Ἡρόδ. 5, 60 Παυσ. γ', 19. — 2) Σύντροφος τοῦ βασιλέως τῶν Θρακῶν Ῥήσου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ὃς τις ἐκοιμᾶτο βαθέως ὅτε ὁ Διομήδης εἰσέβαλεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ ἥρπασε τοὺς ἵππους του. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 518. — 3) Οὗτος καλεῖται μερικῶς εἰς πεταμὸς τῆς νήσου Σκιαθίας, παρὰ Θεοφρ. Εἰτ ς', 41.

Ἱπποκράτη, ἡ (ᾰ) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐφύτευσε τὸν Ἱππόζηνα. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Ἱπποκράτης, ους, ὁ (ᾰ) Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ περιφήμου τυράννου Πεισιστράτου ἐκ Ἀθηναις, καταγόμενος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Νηλέως. Ἡρόδ. 1, 59. — 2) Τίὸς τοῦ ἐν Ἀθήναις ἄρχοντος Μεγακλέους, πατὴρ τῆς Ἀγαρίστης καὶ παππος τοῦ μεγάλου Περικλέους. Ἡρόδ. 6, 131. — 3) Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, βασιλεύσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Γέλωνος. Θουκ. Ἡρόδ. 6, 23. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, υἱὸς τοῦ Ἀρίφρονος, πολεμήσεις ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν πλησίον τοῦ Δηλίου ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ. δ', 66. Ξενοφ. — 5) Ἡγεμὼν τῶν Σπαρτιατῶν ἐν Χαλκηδόνι. Ξενοφ. — 6) Ὁ περίφημος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιαδῶν, πατὴρ τῆς ἰατρικῆς Ἐπιστήμης καὶ σοφὸς παρατηρητὴς τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κῷ περὶ τὸ 420 περίπου ἔτος πρὸ Χρ. καταγόμενος καὶ οὗτος ἐκ τοῦ γένους τοῦ ἀρχαίου Ἀσκληπιοῦ· διδαχθεὶς πρῶτον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἡρακλείδου τὴν Ἰατρικὴν, ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἤκουσε καὶ ἄλλους σοφοὺς διδασκάλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, χρηματίσας σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, Πλάτωνος, Ξενοφῶντος καὶ Θουκυδίδου, καὶ ὡς λέγεται μετῆρχετο τὴν Ἰατρικὴν ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι λοιμώδους ἐπιδημίας, θεραπεύων πολλοὺς τῶν ἀσθενούντων, τὸ πλεῖστον δὲ μέρος τῆς ζωῆς του διέτριψεν εἰς τὴν Θρᾴκην καὶ Θετταλίαν, ἀποθανὼν εἰς τὴν πόλιν Δάρισσαν τὸν 90 χρόνον τῆς ἡλικίας του. Πλατ. Πρωταγ. σελ. 311. Ἐκ τῶν διαφόρων Ἰατρικῶν καὶ φυσικῶν συγγραμμάτων σώζονται εἰσέτι ἱκανὰ γεγραμμένα εἰς Ἰωνικὴν διάλεκτον. Φιλβ. Ἑλλ. Β β. Π. σελ. 512. — 7) Ἀθηναῖός τις, τοῦ ὁποίου εἶ υἱοὶ Τελεσιππος, Δημοφῶν καὶ Περικλῆς ἦσαν διαβόητοι ὡς χαῦνοι καὶ ἠλίθιοι, ἀφ' ὧν ἐπεκράτησε καὶ παροιμ. Τισὶν καὶ Τίσιν (χοίρος) Ἀριστ. Νεφ. 987. Θεσμ. 273. — 8) Ἕτερος Ἱπποκράτης Κῷος Ἰατρὸς ζώων, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν Ἰατρικὸν ἀπόσπασμα.

Ἱπποκρατίδης, ου, ὁ (– ⏑⏑ –) Κύρ. Τίὸς τοῦ Ἱπποκράτους, καὶ ὡς κύρ. Ὄνομ Βασιλικὸς τῆς Σπάρτης, υἱὸς τοῦ Λεντυχίδου ἐκ τῆς Οἰκίας τῶν Προκλειδῶν Ἡρόδ. 8, 131.

Ἱπποκρήνη, ἡ, ἴδε Ἱπποκρήνη.

Ἱπποκοῦρα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Λαρισσης ἐν τῷ μεσογείῳ Ἰνδίᾳ. πίναν. ἢ νῦν Τσερβάδ Πτολ.

Ἱππόλα, ας, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λατινικῆς χειμένη παραθαλασσίως, ἔρημος νῦν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου· πίναν ἢ νῦν Μαΐνη. Παυσ. Ὄθων, Ἱππολαΐτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Ἱππόλεω ἄκρη, ἡ. Ἀκρωτήριον ἢ χῆλος γλῶσσα ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σκυθίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Τύρητος ποταμοῦ, Ἡρόδ. 4, 53.

Ἱππολαΐτις, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς τληθείσης οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου αὐτόθι ναοῦ ὃς τις εὑρίσκετο εἰς τὴν πόλιν Ἱππόλα ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. γ', 25.

Ἱπποληχίδας, α, ὁ (ι) Θεσσαλός τις παρὰ Θουκ.

Ἱππόλοχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 122. — 2) Τίὸς τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Φιλονόης, θυγατρὸς τοῦ Γλαύκου, τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν ὡς σύμμαχον εἰς Τροίαν ἐν καιρῷ τῆς αὐτόθι πολιορκίας. Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 197. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριακοντα τυράννων. Ξενοφ.

Ἱππολύτη, ἡ. (ῠ) Θυγάτηρ τοῦ Ἠρηθέως ἢ τοῦ Ἱππολύτου καὶ γυνὴ τοῦ Λαΐστου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ, ἥτις ἐρωτευθεῖσα εἰς τὸν Πηλέα καὶ μὴ δυναμένη νὰ τὸν ἕλκυσῃ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις της, διέβαλεν αὐτὸν πρὸς τὸν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἄνδρα τῆς Ἀτλαντ. Πινδ. Νεμ. 4, 91. κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. ἐκαλεῖτο αὐτὴ Ἀστυνόμεια, ὅπερ ὄρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὑποίας τὴν ζωστῆρα ἁρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφυγεν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 968. ὁ Διοδ. Σικ. ἐ, 16. καλεῖ αὐτὴν Μελανίππην· κατὰ δὲ Εὐρπ. ὑπῆρχεν αὕτη μήτηρ τοῦ Ἱππολύτου ἐκ τοῦ Θησέως.

Ἱππόλυτος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐφόνευσεν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολλόδ. α', 6, 2. — 2) Τίος τοῦ Ἀγύννου ἐκ τῆς Ἀραβίας. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 3) Τίος τοῦ Θησέως καὶ τῆς Ἀμαζόνος Ἱππολύτης, κατ' Εὐρπ. Ἱππ. 11. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἀντιόπης, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ του πατηρᾶτη πειτθεὶς εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Φαίδρας, ἤτις δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν κινήσῃ εἰς τὸ αἰτηχρὸν πάθος τὸ ὁποῖον συνελαβεν ὑπερ αὐτοῦ ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Θησέως, δι' ὃ φεύγων πλήρης πατρικῶν ἀρῶν ἐκ τῆς Τροιζῆνος, κατεσπαράχθη ἀλεινῶς ὑπὸ τῶν ἰδίων του ἵππων περιβισμένων ὑφ' ἑνὸς θελασσίου τέρατος, τὸ ὁποῖον ἐπεμψεν ὁ Ποσειδῶν κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ τοῦ Θησέως· ἐτιμήθη δὲ μετὰ θάνατον ὁ Ἱππόλυτος ὑπὸ τῶν Τροιζηνίων ὡς Ἥρως, οἵτινες συγκατρίβουν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ἐν τῷ ὀρεινῷ ἀπτέρων. Εὐρπ. Ἱππόλ. 11. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. Παυσ. β', 32. — 4) πατὴρ τοῦ Δηϊφόβου, ὃς τις ἐκαθάρισε τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Ἴφιτου, κατοικῶν ἐν Ἀμύκλαις. Ἀπολλόδ. β', 6, 2. ὅθεν Ἱππολύτειος, ὁ ἡ, ον, τοῦ Ἱππολύτου ἢ εἰς τὸν Ἱππόλυτον ἀνήκων. Λουκ.

Ἱππόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Λεοντεύς. Ὅμ. Μ, 189. — 2) Μίντις ἐκ Λευκαδίας. Ἡρόδ. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Τριάκοντα τυράννων, πεσὼν εἰς τὴν κατ' αὐτῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων. Ξεν. Ἑλλ. — 4) Διδάσκαλος τῆς Ἀθλητικῆς τέχνης, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 6. ἐν δὲ βιβλ. ιδ', 8, κεῖται αὐλητής, ἔνθα ὀρθότερ. ἀναγινωστ. ἀθλητής.

Ἱππομέδουσα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Ἱππομέδων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀριστομάχου καὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀδράστου βασιλέως τοῦ Ἄργους, κατὰ δὲ Σοφοκλ. Οἰδ. Κολ. 1380. υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ. Εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀρχηγῶν Ἡρώων οἵτινες ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Θηβῶν μετὰ τοῦ Πολυνείκους, ἔνθα εὑρεύθη ὑπὸ τοῦ Ἰσμάρου. Ἀπολλόδ. γ', 603. ὁ, 7. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 490. Εὐρπ. κατὰ Παυσ. ἐ, 10. ὁ υἱὸς αὐτοῦ Πολύδωρος ἐξεστράτευσεν ὕστερον μετὰ τῶν ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θηβῶν.

Ἱπομένης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μεγαρέως ἐξ Ὀγχηστοῦ, πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὁ πέμψας βοηθειαν εἰς τὸν Νίσον βασιλέα τῶν Μεγάρων. Ἀπολλόδ. γ', 15, 8. — 2) Τίος τοῦ Μεγαρέως καὶ τῆς Μεροπης ἐξ Ὀγχηστοῦ, ὃς τις ἀγαπήσας τὴν αἰρεσιν Ἀταλαντην συγκατέβη τοῦ Σχοινέως, καὶ νικήτας αὐτὴν εἰς τὸ τρέξιμον διὰ βοηθείας τῆς Ἀφροδίτης, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀλλ' ἐν ᾧ ενηγκαλίζοντο μὲ ἐμοιβαίαν καὶ τρυφερὰν ἀγάπην μεταξὺ των ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Κυβέλης, ἡ θεὰ αὕτη παροργισθεῖσα μετεμόρφωσεν αὐτοὺς εἰς λέοντας. Θεοκρ. Σχολ. β', 218. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2.

Ἱππομύρμηκες, οἱ. (ἵππος, μύρμηξ) Πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Λουκ. ἀληθ. ἱστορ. ἐ, 12. ὡς κάτοικοι τοῦ ἡλίου.

Ἱππόνικος, ὁ. Τίος τοῦ Καλλίου καὶ ἔκγονος τοῦ Φαινίππου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. πλουτισθεὶς ἐκ τῶν Περσικῶν θησαυρῶν τοὺς ὁποίους ὁ Διόμηκτος ἔφερεν ἐξ Ἐρετρίας εἰς τὰς Ἀθήνας Ἡροδ. 6, 121. — 2) Τίος τοῦ Καλλίου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Ἱππονίκου Καλλίου καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ταναγρᾳ μάχην, ὕστερον δὲ ξενατωθεὶς εἰς τὸν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν πόλεμον πλησίον τοῦ Δηλίου. Θουκ. γ, 91. Πλατ. Πρωτ. σελ. 314. — 3) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βατιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Ἱπποναΐδας, α, ὁ. (ς) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ.

Ἱππονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 251.

Ἱπποπόμη, ἡ. Θυγατηρ τοῦ Μενοιτέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Κρέοντος ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀλκαῖος ἐγέννησε τὸν Ἀμφιτρύονα καὶ τὴν Ἀναξώ. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Ἱππόνοος, ὁ. Τίος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. Ἱππόθοος παρ' Ὁμήρ. — 2) Πατὴρ τῆς Περιβοίας γυναικὸς τοῦ Οἰνέως τὴν ὁποίαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ταλαοῦ Λυσιάνασσης. Ἀπολλόδ. γ', 6, 3. κατήγαγε δὲ ὁ Ἱππόνοος οὗτος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Πρόιτου, καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Μεγαπένθους ἢ κατά τινας τοῦ Ἀναξαγόρα Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 9, 36. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως πρότερον ὁ Βελλεροφόντης, ἴδε Σχολ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 155. — 4) Τίος τοῦ Τρββαλλοῦ ὃς τις ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θρόσσης ἐγέννησε τὸν Πολυφόντην. Ἀντ. Λιβ., 21. — (αἰτιατ. Ἱππόνοα καὶ συνηρμ. Ἱππόνουν, Ἀπολλόδ. α', 8, 4.)

Ἱππόποδες, οἱ. Λαός τις ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ. Διον. Περ. 310.

Ἵππος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας ῥέων μεσημβριωδῶς ὅς τις κατὰ Πλίν. εἰσβάλλει εἰς τὸν Φᾶσιν. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Παλαιστίνης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς Γαλιλαίας χώρας. Στέφ. Βυζ.

Ἱππόστρατος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμαργυέως, ὃς τις λέγεται ὅτι ἔβλωσε τὸν Περίβοιαν εἰς τὰς ἀπόκρυπτους ὀρείους. Ἀπολλόδ. α', 8, 4.

Ἱππότεδης, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Ἱππότου, ὁ Αἰολος Θεὸς τῶν ἀνέμων. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 2.

Ἱππότης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Φύλαντος καὶ ἀπόγονος ἢ συγγενὴς τοῦ Ἡρακλέους, εἰς καὶ οὗτος ἐκ τῶν Ἡρακλειδῶν οἵτινες εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον. Ἀπολλόδ. β', 8, 4 — 2) Τίος τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Διὸς Τρωὸς τὸ γένος καὶ πατὴρ τοῦ Λίνλου, καθ' Ὅμ. Κ, 2; 36. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 778. κατ' ἄλλους δὲ, πάππος τοῦ Αἰόλου ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἄρνης. — 3) Τίος τοῦ Μίμαντος καὶ ἕκγονος Αἰόλου τοῦ πρώτου, ὃς τις ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μελανίππης τὸν ἕκτορον Αἰόλον, τοῦ ὁποίου τοῦτον ἡ θυγάτηρ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος Αἰόλον τὸν τρίτον καὶ τὸν Βοιωτόν. Διοδ. Σικ. ἐ, 60. — 4) Τίος τοῦ Κρέοντος ἢ κατά τινας τοῦ Γλαύκου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Μήδεια. Διοδ. Σικ. δ', 56.

Ἱπποτίων, ωνος, ὁ (ι) Σύμμαχος τῶν Τρώων καὶ ἡγεμὼν τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 514.

Ἵππου ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Συρτικῆς χώρας, κείμενον δυτικῶς τῆς μεγάλης Σύρτεως Πτολ. — 2) = Ἱππάκρα.

Ἱππουκρήνη, ἡ, Ἵππον κρήνη καὶ

Ἱπποκρήνη. Περίφημος κρήνη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὡς ἐλέγετο ἐσχηματίσθη διὰ τοῦ κεντήματος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου Πηγάσου, καὶ τῆς ὁποίας τὸ καθαρὸν ὕδωρ εἶχεν ἐνθουσιαστικήν τινα δύναμιν, ὅθ' ὁ καὶ ἐλογίζετο ἡ κρήνη αὕτη ἱερὰ τῶν Μουσῶν αἵτινες διέτριβον περὶ τὸ ὄρος τοῦτο. Ἡσ. Θεογ. 6 Ἵππου κρήνη, πηγὴ Στράβ. Παυσ. Λουκ (Κατ' Ὀβιδ. Fast. 5, 7. = Ἀγανίππη.)

Ἱππουρίς, ίδος, ἡ (ι) προτύπαιμ. νῆτος. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς νήσου Θήρας· ταύτης Φιλόλαπ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1712.

Ἱππυλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ἀστέως καὶ ἀδιηφάγου Θεοφράστου, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1293.

Ἵππυς, υος, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, εὑρετὴς τῶν παρῳδίων. Πλούτ.

Ἱππώ, ούς, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 351. — 2) Μία τῶν Ἀμαζόνων. Κολλ. Ἀρτ. 239. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πύλον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος. Εὐρπ. Μηδ. 1084.

Ἱππων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφός τις ἐκ τῆς νήσου Μήου, καταγόμενος ὡς λέγεται παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 31.

Ἱππών, ῶνος, ὁ. Hippo diarrytus, παρὰ Πλιν. Πόλις τῆς Καρχηδονιακῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ κειμένη δυτικῶς τῆς Τύνιδος Στράβ. ιζ'. Ἵππων διάρρυτος, παρὰ Πτολ. — 2) Hippo regius, Ἱππὼν ὁ βατιλικός. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πτολ. — 3) = Ἱππώνιον, ὅπερ ὄρα.

Ἱππώναξ, ακτος, ὁ. Ἕλλην ποιητὴς Δυρικὸς ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κύρου, ὃς τὸν λέγεται ὅτι ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἀθηναγόρου, ἔφυγεν εἰς τὰς Κλαζομενὰς ὅτ' ὁ καὶ Κλαζομένιος ἐπωνομάζετο· συνέγραψεν Ἰαμβικὰ ποιήματα τὰ ὁποῖα ἐχαρατηρίζοντο πρὸ πάντων διὰ τῆς ἐγχυκτικῆς αὐτῶν εἰρωνείας καὶ πικρίας ἐκφράσεων. Ἀριστοφ. Βατρ. 660. Στράβ. ιδ' Σουΐδ.

Ἱππωνιάτης κόλπος, ὁ (ι) Vibonensis Sinus. Κικ. Κόλπος τις κεῖται τὴν Βρεττίαν χώραν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ τανῦν, Golfo di Eufemia. Στράβ.

Ἱππώνιον, τό. Vibo Valentia (Οὐίβωνς Οὐαλεντία). Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμ' αὐτῆς κληθέντος Ἱππωνιάτου κόλπου ὄθεν, Ἱππωνιάτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Στράβ.

Ἵππωτος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. παρβλ. Ηευne, παρ ᾧ Ἵππότας, ἀναγινωστ.

Ἱρά, ἡ. Στέφ. Βυζ. Εἶρα. Παυσ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχον ἐν ὑψούριον ἐπ' αὐτοῦ, περίφημον διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ενδεκαετῆ πολιορκίαν τῶν Μεσσηνίων ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐπὶ Ἀριστομενους. Παυσ. δ', 17. Ἱρή, ἡ, παρὰ Στράβ. ὅστις συγχέει τὸ ὄρος τοῦτο μετὰ παρ' Ὁμήρ. Ἱρή, ὅπερ ἴδε.

Ἱρακες, τὰ, καὶ Ἵρακες, Στέφ. Βυζ. Ἱρακες. Χώρας ἐν Λιβύῃ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Κυρήνης ἔχουσα τερατικὴ καὶ ὡραίαν θέσιν. Ἡροδ. 4, 158. ἡ πόλις αὐτόθι, κατὰ Πτολ. Ἵρακες, 185.

Ἱρή, ἡ. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, μία, ἐξ ὧνπερ τας ὑποίας ὁ Ἀγαμέμνων ὑπεσχέτο νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἀχιλλέα ὡς προῖκα, καὶ τὴν ὑποίαν ὁ Παυσ. καλεῖ Ἀβίεν Ὅμ. Ἰλ. Ι, κατὰ δὲ Στράβ. Ἱρὴ καὶ = Ἱρά, ὅπερ ὄρα.

Ἱρὴ ἄκρη, ἡ, = τὸ ἱερὸν ἀκρωτήριον, ὅπερ ὄρα. Διον. Περ. 562.

Ἶρις, ιος, καὶ ιδος, ἡ, Αἰτκ. Ἶριν. Θυγάτηρ τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας, Ἡσ. Θεογ. 265. Ἀπολλόδ. ά, 2, 6 ἐν τῇ Ἰλιάδι τοῦ Ὁμηρ. παρίσταται αὕτη ὡς ἄγγελος τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς καλεῖ, ἐλίμενα χρυσόπτερον. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 398. Β, 786. παρὰ δὲ τοῖς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὕστερον ποιηταῖς ἐθεωρεῖτο ὡς ὑπηρέτις καὶ αὐτόχειρ τῆς Ἥρας, μηνύουσα τὰς βουλὰς καὶ θελήσεις τῆς θεᾶς ταύτης πρὸς ὅσους ἐπέμπετο ὑπ' αὐτῆς. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 210. Θεοκρ. Εἰδ. ιζ', 138. Ἀπολλ. Ῥοδ. 757.

Ἶρις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὃς τις ἐναύμενος μὲ τὸν Λύκον εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· παλαιὸν καταλυμάς. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β. 965. Ξενοφ. Κυρ. Ἀν. ε', 6, 9.

Ἶρος, ὁ. Ὁ περιβόητος τῆς Ἰθάκης ἐπαίτης, πρότερον Ἄρναιος καλούμενος, ὑπὸ δὲ τῶν μνηστήρων Ἶρος ἐπονομαζόμενος ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἐγκωμιασθεὶς κατεπλήγωσεν αὐτὸν καὶ ἐδίωξεν ἐκ τῆς αὐλῆς τῶν μνηστήρων. Ὅμ. Ὀδ. Σ, 249. — 2) Τίτος τοῦ Ἄκτορος καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίτωνος, ὃς τις ἐκαλέσθη ὡς λέγεται τὸν Πηλέα ἀπὸ τόν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 72. Ἀντ. Λιβ. 38.

Ἱρπινοί, καὶ Ἰρπινοί, οἱ. Hirpini. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας ὅμορον τῶν Σαμνιτῶν· διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Πολυβ. γραπτέον.

Ἱρτιος, ὁ, Hirtius. Ἱστοριοτράφος Ῥωμαῖος, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐδείξεν πολλὰς ἐκδουλεύσεις, ἐστρατεύσας μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς τοὺτον ἀποδίδεται τὸ ὄγδοον βιβλίον τῆς ἱστορίας τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου τὸ ὁποῖον συνέχεται μετὰ τῶν ἑλλων ἑπτὰ βιβλίων τῶν ὑπομνημάτων τοῦ Καίσαρος.

Ἴς, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ ἀπέχουσα ὁλιγὰ ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος, πλησίον ταύτης εὑρίσκονται διάφοροι πηγαὶ ἀσφάλτου· ταῦτ Χίτ. Ἡρόδτ. 1, 179. — 2) μικρὸς τις ποταμὸς ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ, φέρων πολλὴν ἄσφαλτον ὕλην ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην. Ἡρόδτ. 1, αὐτόθ.

Ἰσαγόρης, ους, ὁ. Τίτος τοῦ Τισάνδρου, ἀρχηγὸς τῆς Ἀριστοκρατικῆς φατρίας ἐν Ἀθήναις κατ' ἐχθρὸς τοῦ Κλεισθένους. Ἡρόδτ. 5, 66.

Ἰτάδας, ὁ, ὁ. Δακεδαιμόνιός τις τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖται του κατοίκησαν εἰς ζημίαν τινά, διότι πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἐτι ἡλικίας ὥρμησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 3', 3.

Ἰωλαΐα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἄλλως Νηταία καλουμένη. Ἀπολλόδ. α', 2, 6.

Ἰωλαΐος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, σύγχρονος τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων καὶ διαδόχαλος τοῦ Δημοσθένους, συγγράψας μίαν ῥητορικὴν τέχνην καὶ ἓξ λόγους, ἐξ ὧν 10 μόνοι διεσώθησαν.

Ἰσάμιον, τό. Λιμενοτήριον τῆς νήσου Ἰθάκης, παρὸν Ions point. Mannert.

Ἰσανδρος, ὁ (ι) Τίος τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰοβάτου, δαπανηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεως ἐν μιᾷ μάχῃ κατὰ τῶν Σολύμων. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 197.

Ἴσαρων, ορος, ὁ (ᾰ) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Ἴστρος, χρος. ὁ, καὶ Ἴστρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανὸν· παρὸν Ἴστρ, Ἰστ-ε. Στράβ. Πολύβ.

Ἴσαρος, ὁ. Isarus. Ποταμὸς τῆς Οὐινδελικίας χώρας ὃς τις πηγάζων ἐκ τῶν Ταυρικῶν Ἄλπεων καὶ παραλαμβάνων εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἄνανιν ποταμὸν εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἀριστικὴν θάλασσαν· παρὸν Eisach κατὰ Mannert.

Ἰσαρχίδας, α, ὁ (–υυ–) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων παρὰ Θουκ.

Ἰσαυρία, ἡ. Isauria. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Κιλικίας καὶ Λυκαονίας, καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς Πισιδίας, ἀφ' ἧς ὕστερον καὶ ὅλη ἡ τραχεῖα Κιλικία ὠνομάσθη Ἰσαυρία. Στράβ. Σχεδ. Βυζ. Ἀμμίαν. Μαρκ. ὄδεν, Ἰσαυρικός, ἡ, όν. Τῆς Ἰσαυρίας ἢ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκων.

Ἰσαυρίς, ίδος, ἡ (υ–υ). Τῆς Ἰσαυρίας, ἡ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Ἰσαυροί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. καὶ Ἴσαυρις, Στέφ. Βυζ.

Ἴσβουρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, παρὸν Calatabelluta. Πτολ. γ', 4.

Ἴσειον, τό, (ι) Κυρ. Ναὸς τῆς Ἰσιδος. Πλουτ. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Isidis oppidum, Πλιν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κατὰ Mannert καὶ Minutoli = Βουσιρις· κατ' ἄλλους δὲ διάφορος ταύτης, ἡ παρ' Ἡρόδτ. Ἄουσις καλουμένη καὶ παρὸν Βεχβεῖτ.

Ἴσεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἰσιδος.

Ἰσθμιακός, ἡ, όν, = Ἰσθμικός. Στράβ.

Ἰσθμιάς, άδος, ἡ Ἐπίθ. δηλτ. τοῦ Ἰσθμιος. Ἰσθμιακή, ἡ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ οὖσα ἡτ Ἰσθμιὰς πίνη Πινδ. Ὀλ. 13, 26. Νεμ. 2, 13. — 2) Οὐσιαστ. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ πανηγυριζόμενοι δημόσιοι ἀγῶνες. Πινδ. Ὀλ. 13, 26. — 3) Ἡ Ἰσθμιακὴ χρονολογία ἢ διάστημα τριῶν ἐτῶν. Ἀπολλόδ. β, 7, 2.

Ἰσθμικός, ἡ, όν, καὶ

Ἰσθμιος, ία, ιον. Τοῦ Ἰσθμοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἀνήκων. Ἰσθμία νίκη, Πινδ. καὶ Ἰσθμιὰ χθών, Σοφοκλ. ἰδίως δὲ, τὰ Ἰσθμια, προσυπακμ. ἱερά. Οἱ ἐν τῷ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου τελούμενοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων δημόσιοι ἀγῶνες. Ἐσυστήθησαν οὗτοι κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Σισύφου πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ Μελικέρτου παιδὸς τῆς Ἰνοῦς καὶ τοῦ Ἀθαμαντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὃς τις ἐποίησε μετὰ τῆς μητρὸς του εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐξέβρασε ὑπό τινος δελφῖνος εἰς τὸ παράλιον τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα ἔθαψεν αὐτὸ ὁ Σίσυφος βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήθησαν ἢ ἀνεκαινίσθησαν οἱ ἀγῶνες οὗτοι ὕστερον ὑπὸ τοῦ Θησέως πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος· ὁ δὲ Πλούταρ. εἰς βίτ. Θησ. ἀναφέρει ὅτι ἐσύστησαν αὐτοὺς πρῶτοι ὁ Θησεὺς ὅτε διαβαίνων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐφόνευσε τὸν λῃστὴν Σίνιν. Ἐπαναγορίζοντο δὲ οὗτοι οἱ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶν τριετίαν ἐρχόμενοι πιθαν. εἰς καιρὸν φθινοπώρου, εἰς τοὺς ὁποίους συνήρχοντο ὅλοι οἱ κάτοικοι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἱ δὲ νικηταὶ ἐλάμβανον ὡς ἆθλον τῆς νίκης ἕνα στέφανον ἐκ πίτυος. Πινδ. 6, 59. Ἀπολλόδ. γ', 4, 3.

Ἰσθμιος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Κορινθιακῷ Ἰσθμῷ λατρείας αὐτοῦ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐσυστήθησαν αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Θησέως οἱ Ἴσθμιοι ἀγῶνες. Στράβ. ἡ. Παυσ. β', 2.

Ἰσθμιόνικος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. ε, 19.

Ἰσθμός, ὁ· κυρίως μέρος τι στενὸν ξηρᾶς· καὶ Ὄνομ. Κύρ. ἰδίως, Ἰσθμός, ὁ ἢ ὁ Κορινθιακὸς Ἰσθμός. Τὸ στενὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Πελοπόννησος μετὰ τῆς λοιπῆς στερεᾶς Ἑλλάδος. ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ πάλαι εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μὲ τοὺς πολυτελεῖς ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένους τέσσαρας ἵππους του καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μεγαλοπρεπῆ ἀγάλματα εἰς τοὺτον ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν καὶ οἱ περίφημοι Ἴσθμιοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου, διὸ καὶ ἐλογίζετο ὁ Ἰσθμὸς οὗτος Ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁ Ἰσθμός, παρὰ Θουκ. Πλάτ. ἡ Ἰσθμός, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 8, 64. — 2) Ἰσθμὸς Κιμμερικός· ἓν στενὸν μέρος ξηρᾶς μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος μετὰ τῆς λοιπῆς Σκυθίας. Αἰσχ Προμ. 736. — 3) ὁ Ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης· τὸ στενὸν διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ χερσόνησος Παλλήνη μὲ τὴν λοιπὴν Μακεδονίαν. Θουκ. α', 56. Ξενοφ. – 4) Ὁ Ἰσθμὸς τῆς Χερσονήσου· ἕτερον στενὸν μέρος ἐ. Θρᾴκη τὸ ὁποῖον ἐνοεῖ τὴν αὐτόθι Θρακικὴν Χερσόνησον ἢ Χερρόνησον μετὰ τῆς λοιπῆς Θρᾴκης. Ἡρόδτ. 6, 36. Ξενοφ. — 5) Ὁ Λευκαδίων Ἰσθμὸς· διὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο ἡ νῦν Λευκὰς νῆσος μετὰ τῆς ἀπεναντι Ἠπείρου. Θουκ. γ', 81. ὅθεν Ἐπίρρ. Ἰσθμοῖ, ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Πινδ. Θουκ.

Ἰσιακός, ἡ, όν, (–υυυ) Τῆς Ἴσιδος ἢ εἰς τὴν Ἶσιν ἀνήκων. Οὐσιαστ. Ὁ Ἰσιακός, ὁ Ἱερεὺς τῆς θεᾶς Ἴσιδος ἐν Αἰγύπτῳ. Πλούτ.

Ἰσιακῶν λιμήν. Isiacorum portus. Λιμὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τῷ μικρῷ Κόλπῳ ἔνθα εἰσβάλλουσιν οἱ τρεῖς μεγάλοι ποταμοὶ Καγκαλικὸν καὶ τὸν λεγόμενοι. Ἀρρίαν. Περικλ. 21. Mannert. Γεωγρ. IV. 237.

Ἴστάς, άδος, ἡ (–υυ). Ἡ εἰς τὴν Ἶσιν ἀνήκουσα. Ἀνθολ.

Ἰστάς, ου, ὁ (–υ–) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ.

Ἰσίδος νῆσος, ἡ. Μία τῶν νήσων τῆς Ἀφρικῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Πτολ. θέτει περὶ τὴν Αἰθιοπίαν ἐν τῷ Ἀραβίῳ Κόλπῳ. Πτολ. δ', 6, καὶ 8.

Ἰσίδωρος, ὁ (–υ–υι ὁ Χαραγηνός. Ἱστοριογράφος ἐκ Χάρακος πόλεως τῆς Βαβυλωνίας, ζήσας περὶ τὸ 35 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρ' Ἀθην γ', σελ. 93. ἓν Γεωγραφικὸν βιβλίον, Παρθίας περιηγητικὸν ἐπιγραφόμενον. Λουκ. Μακροβ. 15.

Ἴσις, ιδος, Ἰων. ιος. Αἰτ. Ἶσιν. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων παρ' Αἰγυπτίοις θεοτήτων, ἀδελφὴ καὶ γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἑπλαττον συγατέρα τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καταγομένην ἀνεκαθεν ἐκ τοῦ Ἄλλου Διοδρ. Σικ. α', 13. κατὰ δὲ Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. γ. ὑπῆρχεν αὐτὴ συγάτηρ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ῥέας, βασιλεύσατα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Ὀσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου συνετέλεσεν εἰς ἐξημέρωσιν καὶ πολιτισμὸν τῶν πρώτων καὶ ἀρχαίων κατοίκων τῆς χώρας ταύτης, διδάξασα αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, διὸ καὶ παριστάνετο συνήθως παρ' αὐτοῖς ὡς σύμβολον μιᾶς ἀφθόνου καὶ χορηγητικῆς γονιμότητος τῆς γῆς. Διοδρ. Σικ. α', 14. 15. ὁ δὲ Ἡρόδτ. 2, 59. συμπαραβάλλει αὐτὴν μὲ τὴν τῶν Ἑλλήνων Δήμητραν· μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Ὀσίριδος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τυφῶνος, ἐβασίλευσεν ἡ Ἶσις μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν καὶ πρόνοιαν ὑπὲρ τῆς Εὐδαιμονίας τῶν ὑπηκόων της. Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ. 18. ζῆσεν καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα ἕνα μεγαλοπρεπῆ καὶ περίφημον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Βούσιριν, περιστατομένη μὲ μορφὴν μεγαλοπρεποῦς γυναικός, καθημένην ἐπ' ἕνος θρόνου καὶ θηλάζουσα τὸν παῖδα αὐτῆς Ὧρον, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ὀσίριδος. Ἡρόδτ. 2, 41, 59. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι ἐσεμνύθη ἡ Ἶσις ἀντὶ τῆς ἀποθεωθείσης Ἰοῦς, μητρὸς τοῦ Ἐπάφου. Ἀπολλόδ. β', 1, 3. ἱερὸν αὐτῆς ζῴον ὑπῆρχεν ἡ βοῦς. (Δοτκ. Ἶσι, παρ' Ἡρόδτ. 2, 59. παρβλ. Καλλιμ. ἐπ. 61.)

Ἰσμαρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Ἰσμάρου, ἡ εἰς τὴν Ἴσμαρον ἀνήκουσα. — Ὄνομ. κύρ. μιᾶς Λίμνης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐν Θράκῃ κειμένης μεταξὺ Μαρωνείας καὶ Στρύμης. Ἡρόδ. 7, 109.

Ἴσμαρος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κικόνων πλησίον τῆς Μαρωνείας, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον καὶ ἄριστον αὐτῆς οἶνον. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 40, 198. Στεφ. Βυζ. ἔθνη, Ἴσμαριός, ἡ, ὄν, τῆς Ἰσμάρου ἢ ἐκ τῆς Ἰσμάρου ὤν.

Ἴσμαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀστακοῦ Θηβαῖος, ὃς τις ἐφόνευσε τὸν Ἱππομέδοντα εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐμόλπου = Ἰμμαράδος, ὅπερ ἴδε.

Ἰσμήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἄργου Πανόπτου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἶαστον καὶ τὴν Ἰώ. Ἀπολλόδ. β', 1, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἀδελφὴ τοῦ Ἠρακλέους καὶ Πολυνείκους. Εὐριπ. Φοίν. 552. Ἀπολλόδ.

Ἰσμηνία, ἡ. Ὄνομ. Κύρ. γυναικὸς τινος ἐκ Βοιωτίας, παρ' Ἀριστοφ. Ἀνσ. 698.

Ἰσμηνίας, ου, ὁ (ι). Περίφημος αὐλητὴς ἐκ Θήβης πόλεως τῆς Βοιωτίας, Πλούτ. Ἀλ. ποιν. Ἰστ. δ', 16. — 2) Εἷς τῶν ἐν Θήβαις ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων πολιτῶν, ὃς τις ὢν ἀρχηγὸς τῆς Δημοκρατικῆς φατρίας κατεδιώχθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν εἰς θάνατον ὅτε οὗτοι ἐκυρίευσαν τὴν Καδμείαν. Ἐλέγετο δὲ ὅτι ἔλαβε χρήματα μετ' ἄλλων Θηβαίων παρὰ τοῦ Ἀρταξέρξου βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ νὰ ἐγείρῃ τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον. Ξενφ. Ἑλ. γ', 5, 1. Πλάτ. Μεν. — 3) Ἕτερος Θηβαῖος, ὃς τις ἐκέμφθη ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Πελοπίδα παρὰ τῶν Θηβαίων πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας. Ἀλ. ποιν. Ἰστ. α', 21. — 4) Ἕλλην συγγραφεύς, γράψας κατὰ Πλιν. περὶ λίθων. — 5) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 861.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τοῦ Ἰσμηνοῦ ἢ εἰς τὸν Ἰσμηνὸν ἀνήκων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἰσμηνοῦ ποταμοῦ πλησίον τῶν Θηβῶν. Ἡρόδ. 1, 52. Παυσ. θ', 10. εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτει ὡς ἱερεὺς εἷς ἐκ τῶν ὡριωτέρων νέων Θηβαίων καλούμενος Δεργηνήτορος. Παυσ. αὐτοῦ — 3) Κύρ. Ὄνομ. Λύσος τις πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος. Πίνδ. Πῦθ. 11, 10. Παυσ. θ', 10.

Ἰσμήνιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ὠκεανίδος νύμφης Μελίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Βοιωτίᾳ Ἰσμηνὸς ποταμὸς πρότερον Λάῖος καλούμενος. Παυσ. θ', 10.

Ἰσμηνοδώρα, ἡ. Αὐλήτρις τις ἐκ Βοιωτίας, παρὰ Λουκ.

Ἰσμηνόδωρος, ὁ. Θηβαῖός τις. Λουκ.

Ἰσμηνός, ὁ. Ποτάμιος τῆς Βοιωτίας, βέων ἀρκτικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν λίμνην Ἀλύκην, πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο Λάῖος· περὶ τοῦ Ἰσμηνοῦ. Στράβ. Πίνδ. Νέμ. 9, 53. Παυσ. 11. 10. — 2) Υἱὸς τοῦ Ἀπιδανοῦ καὶ τῆς Μετόπης ποταμίου θεοῦ ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6. — 3) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ὃς τις τοξευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἔπεσεν εἰς τὸν Λάῖον τὸν ἢ Κάδμον ποταμόν, ὃς τις ἀπ' αὐτοῦ, ὡς λέγεται, ὠνομάσθη ἕκτος Ἰσμηνός. Πλούτ.

Ἴσομβρες, οἱ, = Ἰσουμβροι. Πολύβ.

Ἰσοκράτης, ους, ὁ (ι). Στρατηγὸς τις τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. — 2) Περίφημος ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Θεοδώρου, γεννηθεὶς τὸν πρώτον χρόνον τῆς 81 Ὀλυμπ. τὸ 436. ἔτος πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Γοργίου καὶ Προδίκου. Ὢν ἐκ φύσεως δειλὸς καὶ ἄτολμος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιχειρισθῇ ποτὲ τὰ πολιτικὰ οὔτε νὰ ἐκφωνήσῃ λόγους εἰς τὰς κοινὰς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεις, εὐχαριστηθεὶς μόνον νὰ διδάσκῃ κατ' ἰδίαν τὴν τέχνην τῆς ῥητορείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέδωκεν τὰ πλεῖστα ἔχων μέγαν ἀριθμὸν μαθητῶν καὶ ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῆς διδασκαλίας του καὶ διὰ τῆς κατ' ἰδίαν συνθέσεως πολλῶν ῥητορικῶν λόγων ὑπὲρ ἄλλων. Θερμὸς ὑπερασπιστὴς τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων καὶ εὐχόμενος ἀείποτε τὴν εἰρήνην αὐτῆς συντήρησιν, μὴ ὑπομείνας νὰ ἰδῇ αὐτὴν ἀκρωτηριαζομένην μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ δυστυχῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων, ὑπὸ λύπης ἀποκαρτερήσας ἀπέθανε τὸ 338 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς ἡλικίαν 98 χρόνων· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσώθησαν 21. καὶ 10. ἐπιστολαί, κατὰ Πλουτρ. συνέγραψεν ὁ Ἰσοκράτης καὶ 37 τραγῳδίας. Πλατ. Φαίδρ. Λουκ. Μακρ. 23. Διον. Ἁλ. (— υ υ — καὶ υ — υ — Ἀσόλ.)

Ἰσοκρατία, ἡ. Μία τῶν Ἐπισημοτέρων Ἀμαζόνων φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Θηβαῖς.

Ἰσόλοχος, ὁ (ι). Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Πυθοδώρου. Θουκ. γ', 115. Πλάτ.

Ἴσος, ὁ. Τίὸς υἱοθετοῦ βασιλέως Πριάμου, τὸν ὁποῖον ἐξηγόρασεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμάλωτον, εἶτα δὲ ἐφονεύθη ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 101.

Ἴσος, ἡ. (ι) Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Λιβηθίου. Στράβ.

Ἱσπαλις, ιος, ἡ. Hispalis. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιδος (Γουαδάλκιβίρου) ποταμοῦ ἔχουτα τὸ πέλαι ἐν περιφήμῳ ναυπηγείῳ καὶ θεωρίων ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου· ταύτην Σεβίλλην. Sebilla. κατά τινας δὲ ἡ ἀρχαία Ταρτησσός. Στράβ.

Ἱσπανία, ἡ, Hispania. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἅπασα ἡ χώρα τῆς Εὐρώπης ἥτις ἔκειτο δυτικῶς τῶν Πυρηναίων ὀρῶν σχηματίζουσα μίαν μεγάλην Χερσόνησον περιεχομένην ὑπὸ τῆς Μεσογείου Θαλάσσης καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ. Στράβ. γ', 4. αὕτη δὲ ἡ ὀνομασία φαίνεται πᾶσιν ὅτι ὑπῆρχεν ἀρχαία φοινικική, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Καρχηδονίους ὅτε ἤρχισαν νὰ κάμνωσι κατακτήσεις ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης· παρὰ δὲ τοῖς Ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο ἰδίως Ἰβηρία ὅλη ἐκείνη ἡ παραθαλαττία χώρα τῆς Ἱσπανίας ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ ἕως τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· ἡ δὲ πέραν τῶν στηλῶν χώρα ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς Ταρτησσός, καὶ τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Ἱσπανίας ἀναφέρονται συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Κελτική. Ἡ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὕστερον κληθεῖσα Ἱσπανία ἐπεριελαμβάνεν ὅλην τὴν νῦν Ἱσπανίαν καὶ Πορτουγαλλίαν, ὁριζομένη ὀρεινῶς μὲν ὑπὸ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, ποτεινοδοτικῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἕως τοῦ παρόμου τοῦ Γιβραλτάρ καὶ ποτεσμεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου Θαλάσσης, οὖσα διῃρημένη ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τρεῖς μεγάλας Ἐπαρχίας, τὴν Λυσιτανίαν, Βαιτικὴν καὶ Ταρρακωνικὴν Ἱσπανίαν ὑπὸ δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τὸ 324 ἔτος πρὸ Χρ. διῃρέθη ἅπασα ἡ χώρα αὕτη εἰς ἓξ μικροτέρας Ἐπαρχίας, εἰς τὴν Λυσιτανίαν, Βαιτικὴν, Γαλλικίαν, Ταρρακωνίαν, νέαν Καρχηδόνα καὶ Βαλεαρικήν. Πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἱσπανίας ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς καὶ ζωγράφοις, οἱ Κυνήσιοι ἢ Κυνῆται, ὑπὸ Ῥωμ. Conii ἢ Cunei, κατοικοῦντες περὶ τὰ δυτικὰ ἄκρα μέρη ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Ἡρόδ. 2, 33. 4, 49. οἱ Ταρτήσιοι, οἵτινες ἐδουλοῦντο ὑπὸ ἰδίων βασιλέων κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ἱσπανίας πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν Ἡρόδ. 1, 163. παρ' ᾧ ἀναφέρεται καὶ εἷς τῶν ἀρχαίων βασιλέων Ἀργανθώνιος καλούμενος. Στεφ. Βυζ. οἱ Ἴβηρες, κατοικοῦντες ἐντὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ οἱ Ἰγλῆτες ἢ Γλῆτες Στράβ. γ'. κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ἴβήρου ποταμοῦ μεσογείως. παρβλ. Στεφ. Βυζ. ἐξ ἀρχαίων δὲ χρόνων εἴτε βάλον διάφορα ἄλλα ἔθνη ἐξ ἀλλοτρίας γῆς εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἔνθα ἐσύστησαν ἰδίας ἀποικίας καὶ ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις· τὰ ἀξιοσημείωτα τούτων ἦσαν οἱ Κελτοί, οἱ Φοίνικες, οἱ Φωκαεῖς, οἱ Ῥόδιοι, οἱ Μασσαλιῶται, οἱ Ζακύνθιοι, οἱ Καρχηδόνιοι καὶ τελευταῖοι οἱ Ῥωμαῖοι. Ἡρόδ. 1, 163. Διόδ. Σικ. ε', 33. Στραβ. γ', 160. λγ'. ιδ', 654. Σαῦλ. Διον. Περ. 454. — ὄθεν, Ἱσπανὸς, ὁ κάτοικ. καὶ Ἱσπανικὸς, ἡ, ὁν, τῆς Ἱσπανίας ἢ εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἀνήκων.

Ἴσσα, ἡ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Φαρίας, τανῦν, Lissa. Πολύβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Λ, 565. — 3) Πόλις ἐμώνυμος ἐπὶ τῆς νήσου Ἴσσης. Πολύβ. — ὄθεν, Ἰσσαῖος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Ἴσσης.

Ἴσσης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων συνευρέθη ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ποιμένος τῆς Λέσβου. Στεφ. Βυζ. Ὀβιδ.

Ἰσσηδόνες, οἱ, Ἐνικ. Ἰσσηδών, όνος. Issedones. Ἔθνος μέγα καὶ ἐπίσημον τῆς ἀνατολικῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὴν Κασπίαν Θάλασσαν, μέρος ἐν τῇ Σκυθίᾳ ἐπέκεινα τοῦ Ἰμαΐου ὄρους καὶ μέρος ἐν τῇ Σηρικῇ, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Μογγολικῇ χώρᾳ, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐλάμβανον τὰς πραγματείας καὶ τὰ προϊόντα τῆς νοτιοανατολικῆς Ἀσίας, καὶ τῶν ὁποίων ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει συνηθείας τινὰς καὶ ἔθιμα. βιβλ. 1, 201. 4, 26.

Ἰσσηδών, όνος, ἡ, ἡ Σκυθικὴ Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σκυθίας ἐκτὸς τοῦ Ἰμαΐου ὄρους. — 2) ἡ Σηρικὴ. Πόλις τῶν Ἰσσηδόνων τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι θέτουσιν ἐπὶ τῆς Σηρικῆς χώρας· κατὰ Mannert. ἔκειτο αὕτη βορειοανατολικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Οἰξάδου ποταμοῦ. Πτολ.

Ἴσσικός, ὁ, ἡ, όν. Τῶν Ἰσσῶν ἢ εἰς τοὺς Ἰσσοὺς ἀνήκων· ὁ Ἰσσικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἔχουσα ἔσω εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ἡ δευτέρα μάχη μεταξὺ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου· ταῦτ' ἔνθα ἡ Ἀσσὸς. Ἔκτι εὐρύτερα παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. Πλην. παρὰ Στεφ. Ἀνάβ. δ', 2, 24.

Ἰσσωρία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰσσώρου ἐν Λακεδαίμονι. Ἡσύχ. Στεφ. Βυζ. κατὰ δὲ Παυσ. γ', 21. ἐλατρεύετο ἰδίως ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα αὐτόθι ἡ ἐκ Κρήτης Βριτόμαρτις.

Ἰστίαια, ἡ, Ἰωνε. αἱ τὰ Ἑστίαια. Πόλις τῆς Εὐβοίας, μετὰ ταῦτα Ὠρεὸς καλουμένη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 537. Στράβ. καὶ Ἰστιαίη, Ἡρόδ. 8, 23. ὄρκ. Ἑστίαια καὶ Ὠρικός.

Ἰστιαιεῖς, οἱ. Ἐνικ. Ἰστιαεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, τοποθετούμενος ἀνέκαθεν τὸ πλεῖστον ἀπαντῶν αὐτῆς μέρος, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη Ἰστιαιῶτις, μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτοῦ πόλιν τὴν Ἰστίαιαν. Ἡρόδ. 1, 56. Στράβ. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Ἰστιαίας. Στεφ.

Ἰστιαιήτις, ιδος, ἡ, = Ἰστιαιῶτις. Ἡρόδ.

Ἰστιαῖος, οἱ, = Ἰστιαιεῖς. Στράβ.

Ἰστιαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δυναγόρου Μιλήσιος,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἦν ὑγεμὼν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῆς πόλεως Μιλήτου, συνεκστρατεύσας καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῶν Ἰώνων εἰς τὴν κατὰ τῆς Σκυθίας ἐκστρατείαν τοῦ Δαρείου, ἀποστρέψας τοὺς μετ' αὐτοῦ Ἕλληνας τὰ λύσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ γέφυραν διὰ τῆς ὁποίας διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα. Βοηθήσας δὲ ὕστερον τὸν Ἀρισταγόραν εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ἐπανάστασιν τῶν Ἰωνικῶν πόλεων καὶ ληφθεὶς εἰς τὰς Σάρδεις, ἐφύρθη πρὸς τὸν Σατράπην Ἀρταφέρνην, ὅστις ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν μετὰ πολλὰς βασάνους. Ἡροδτ. 4, 137. 6, 30. Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Τύμνεω, ἡγεμὼν τῶν Τερμέρων ἐν Καρίᾳ. Ἡροδτ. 5, 37.

Ἱστιαιώτης, ιδος, ὁ. Ἰων. Ἑστιαιώτις. Χώρα τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀρκτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Ἑστιαιεῖς. Ἡροδτ. 7, 23. — 2) Ἐπαρχία τῆς Θετταλίας, ἰδε Ἑστιαιῶτις. — ὄθεν Ἱστιαιώτης, ου, ὁ κατοικ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἱστιαιώτιδος.

Ἱστίη, Ἰωνικ. αντὶ Ἑστία. Ὁμήρ. Ἡροδτ.

Ἱστορίη, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, ἥτις λέγεται ἐτι διὰ τῶν ἐπῶν αὐτὴν ἐπετάχυνε τὴν γέννησιν τοῦ Ἡρακλέους ὅτε ἡ Ἀλκμήνη δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαχθῇ ὑπὸ τῶν ὠδίνων τὰς ὁποίας ἠσθάνετο ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν ὀργῆς τῆς θεᾶς Ἥρας. Παυσ. 9, 11, ἄλλως δὲ ἀκαλεῖτο αὕτη Γαλινθὶς ἢ Γαλιν θίς, ὅπερ ὁρᾷ.

Ἴστρια, ἡ (Ἴστρος) Istria. Χώρα τῆς Εὐρώπης κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἰταλίας μεταξὺ τῆς Λιβουρνίας καὶ Ἰλλυρίας, ἥτις κατὰ Στραβ. συγκατετάχθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου μετὰ τῆς λοιπῆς Γαλλίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ἰλλυριῶν· ἡ νῦν χερσόνησος Ἴστρια ἢ βασιλικὸν τῆς Ἰστρίας λεγομένη. — ὄθεν, Ἴστροι καὶ Ἴστριοι, οἱ κάτοικ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Ἴστρια, καὶ Ἴστρος, ἡ, Istrus. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐν τῇ Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων ταύτην δὲ κωνσταντίζει ἡ Κωνσταντζία ἐπὶ τῆς Βουλγαρίας. Ἡροδτ. 2, 33. Στράβ. ἔτι δὲ ἡ αὐτὴ καὶ Ἱστρόπολις καλουμένη. Πτολ. — ὄθεν, Ἱστριανὸς, ἐκ τῆς Ἴστριας ἢ Ἱστροπόλεως ὤν. Ἡροδτ.

Ἴστρος, ἴα, ιον, καὶ Ἴστριος, ἡ, ὁν. Τῆς Ἴστριας ἢ εἰς τὴν Ἴστριαν ἀνήκων, ἢ Ἴστρία χώρα = Ἴστρία. Πιθ. Ἴστρικός, παρὰ Στράβ.

Ἱστρόπολις, εως, ἡ, = Ἴστρία.

Ἴστρος, ὁ, Ister. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρώπης ὅστις ἄλλως Δούναβις καὶ Δανούβιος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐκαλεῖτο, παρὰ Ῥωμ. Danubius. Πτολ. β', 11. Καίσ. Γαλ. πολ. 6, 24. Πομπ. Μελ. 2, 1. 3, 3. Οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ εἶχον περὶ τοῦ ποταμοῦ τούτου καὶ τῶν πηγῶν αὐτοῦ διαφόρους γνώμας· καθ' Ἡρόδ. εἶχεν ὁ Ἴστρος τὰς πηγάς του ἐπὶ τῆς Κελτικῆς χώρας ἐκ τῆς πόλεως Πυρήνης ῥέων διὰ μέσου ὅλης τῆς Εὐρώπης. Ἡροδτ. 2, 33. Ὁ δὲ Στράβ. ἀναιρεῖ ἐξ ἀρχαιοτ. Γεωγράφων ὅτι ὁ Ἴστρος ἐσχημάτιζε σῶμ ἄλλους ποταμοὺς ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἷς ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Στράβ. βιβλ. ε', πρῶτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου εἰς τὴν Γερμανίαν ἔγειναι γνωσταὶ αἱ ἀληθεῖς πηγαὶ τοῦ μεγάλου τούτου ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης· κατὰ Πλιν. βιβλ. IV, 12. καὶ Τακιτ. Γερμ. 1. ἀναβλύζει οὗτος ἐκ τοῦ ὄρους Λύσσας ἐν τῇ Γερμανίᾳ (τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ὄρους Schwarzwald ἐν τῷ μεγάλῳ Δουκάτῳ τοῦ Βάδεν.) χωρίζων ὅπ' αὐτῶν τῶν πηγῶν του τὴν μεγάλην Γερμανίαν ἀπὸ τῆς Οὐινδελικίας, προχωρῶν δὲ ἀπωτέρω διέχωριζε τὴν Δακίαν ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ Μοισίας, ἐκβάλλων δι' ἑπτὰ στομίων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ὠνομάζετο δὲ Δούναβις ἢ Δανούβιος κατὰ μὲν Στράβ. βιβλ. ιζ' ἕως τῶν καταρακτῶν αὐτοῦ, εἶτα ῥέων ἀνατολικῶς ἕως τῶν ἐκβολῶν του ἐλέγετο συνήθ. Ἴστρος. κατὰ δὲ Πτολ. γ', 8. ἐκαλεῖτο Ἴστρος ἀπὸ τῆς ἐν Μοισίᾳ Ἀξιοπόλεως ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἐν γένει δὲ ἐκαλεῖτο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ μὲν τῶν Ῥωμαίων Δανούβιος, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Ἴστρος. Ἡροδτ. 4, 51 — 52. Ἀριστ. Μετεωρ. α', 13. Δι. Βασσ. 49.

Γ Ἴστρος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλόδ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐκ Κυρήνης, μαθητὴς τοῦ Καλλιμάχου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτελεμαίου τοῦ Εὐεργέτου. Πλουτ.

Γ Ἰστώνη, ἡ. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 85.

Γ Ἰσσα, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χερσ. τῶν Δομνονίων, ταύτην Axminster. Πτολ. β', 3.

Γ Ἰσχεγόρας, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. δ', 132.

Γ Ἰσχαλίς, ἡ. Πόλις τῶν Βέλγων ἐπὶ τῆς νήσου Βρεττανίας ταύτην Ilchester. Πτολ. β', 3.

Γ Ἰσχενόες, ὁ. Τίος ἑνὸς τῶν Γιγάντων καὶ ἑκατὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ἐστις διὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοια ἐπικυμβαίνοντα λοιμὸν ἐδιτιάσθη ἐκουσίως, ἢ ὁ καὶ ἐτιμᾶτο κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οὕτινες ἐπροσφερον εἰς αὐτὸν θυσίας ἰδίας ἐν χειρῷ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων. Λυκοφρ. 43. Τζετζ.

Γσχόλαοι, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξεν.

Γσχέπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ Φορματηνοῦ καὶ Μελαισίου ποταμοῦ Στράβ. ιδ' Πτολ. ε'.

Γσχυς, υος, ὁ (—ν). Τίος τοῦ Ἔλατου ἐξ Ἀρκαδίας, ἐστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του ἦλθεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ὅπου ἠγάπησεν αὐτὸν ἡ Κορωνὶς θυγάτηρ τοῦ Φλεγύα, ἐκ τοῦ ὁποίου, ὡς πιθανότ. λέγεται, ἐγέννησε τὸν περίφημον Ἰατρὸν τῆς ἀρχαιότητος Ἀσκληπιόν. Ὅμ. Ἴλ. Ἀπολλ. 210. Παυσ. β', 27. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ δέλουσι τὰ κεσμήσωσι τὴν γέννησιν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐπλασαν ὅτι ἡ Κορωνὶς ἐγέννησεν αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Γ Ταβέλιος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν Ἰσσοῖ. Ξεν. Κυρ. Ἀναβ. γ', 7.

Γ Ἰταλία, ἡ. Italia. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη μεγάλη χερσόνησος τῆς Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες ἐκάλουν γενικῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑσπερίαν διὰ τὴν πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος θέσιν αὐτῆς παρ' Ἡροδτ. πρῶτον ἀναφέρεται τὸ ὄνομα Ἰταλία, διὰ τοῦ ὁποίου ἐννοεῖ ὁ Ἱστορικὸς οὐτος μόνον τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν. Ἡροδτ. 1, 163 4, 99. ἐκαλεῖτο ἔτι τοῦτο τὸ μέρος καὶ Οἰνωτρία, Αὐσονία καὶ Ἰαπυγία. Κατὰ Θουκ. σ', 2. καὶ Ἀριστ. Πολιτ. ζ', 10. ὠνομάσθη τὸ μέρος τοῦτο τῆς Εὐρώπης Ἰταλία ἀπὸ τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου βασιλίως Ἰταλοῦ καλουμένου διαδόχου τοῦ Οἰνώτρου· κατ' ἄλλους ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Ἑλληνικῆς λέξεως ἰταλὸς, ἥτις σημαίνει ταῦρος, διὰ τὰς πολλὰς ἀγέλας τῶν βοῶν αἱ ὁποῖαι ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῆς ἀρχαιόθεν. Οὐάρ 10, 1. Ὡρίζετο δὲ ἡ ἀρχαία Ἰταλία ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἄλπεων ὀρέων, ἰστιοδυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυρρηνικῆς καὶ Σικελικῆς θαλάσσης, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους καὶ ἦν διῃρημένη ἀρχαιόθεν εἰς τρία μεγάλα μέρη, εἰς ἄνω Ἰταλίαν ἢ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Ἰταλίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεριλαμβάνετο καὶ ἡ Λιγυρία χώρα, εἰς μεσαίαν ἢ ἰδίως Ἰταλίαν, καὶ εἰς κάτω Ἰταλίαν ἤτις καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκαλεῖτο. Ὁ Στράβων ἀναφέρει ἐκτὸς χώρας ἐφ' ὅλης τῆς Ἰταλίας ἤτοι, τὴν Ἠλεκτίαν, Λιγυρίαν, Πικεντίνην, Λευκανίαν, Τουσκίαν, Ῥωμὴν, Καμπανίαν καὶ Ἀπουλίαν. Ὁ δὲ Πτολ. διαιρεῖ αὐτὴν κατὰ τεσσαράκοντα πέντε λαούς. Κατὰ Πλίν. πρῶτον ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ἔλαβεν ἅπασα ἡ Ἰταλία μίαν πολιτικὴν διαίρεσιν, κατακωρισθεῖσα εἰς ἑνδεκα τοπαρχίας, ἡ ὁποία ὅμως αὐτὴ διαίρεσις δὲν φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησεν πολὺν χρόνον ἐν συνηθείᾳ· τελευταῖον δὲ ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας κατεχωρίσθεν ἐπ' αὐτῆς δεκαεπτὰ ἐπαρχίας. Αἱ συνήθως ὑπὸ τῶν παλαιῶν Γεωγράφων διαφερόμεναι χῶραι καὶ ἐπαρχίαι ὅλης τῆς Ἰταλίας ἦσαν, ἐν μὲν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, ἢ ἔντος τῶν Ἄλπεων καὶ ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία, ἰδε Γαλλία, καὶ ἡ Λιγυρία ἢ Λιγυστικὴ, ἐν δὲ τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ ἡ Τυρρηνία ἢ Ἑτρουρία, ἡ χώρα τοῦ Λατίου, ἡ Καμπανία, ἡ Οὐμβρία, ἡ Πικεντίνη καὶ ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν, καὶ ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἡ ἄλλως ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καλουμένη ἦσαν ἡ Ἀπουλία, ἡ Καλαβρία, ἡ Λευκανία καὶ ἡ Βρεττία ἢ Βρυττίων (Brutium), αἱ δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπίσημοι νῆσοι ὑπῆρχον ἡ Σικελία, ἡ Σαρδὼ, ἡ Κύρνος καὶ ἡ Μελίτη. Ὡς ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἰταλίας πρὸ αὐτῆς ἔτι τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου ἀναφέρονται, οἱ Οἰνωτρεῖς, οἱ Ἰταλοί, οἱ Ὀπικοί, οἱ Αὔσονες, οἱ Ὄσκοι, οἱ Λατῖνοι, οἱ Τυρρηνοὶ καὶ οἱ Λίγυρες, οἱ ἐποῖοι ὅλοι οὗτοι κατεῖχον τὰ νότια καὶ ὀυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας. Διον. Ἁλ. α, 12. στ', 32. Στράβ. ε. Πλίν. Λιβ. εἰς δὲ τὰ βόρεια καὶ ἀνατολικὰ αὐτῆς παράλια κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Ἰάπυγες, οἱ Πευκέτιοι, οἱ Δαῦνοι, οἱ Φρεττανοὶ, οἱ Πικεντῖνοι, οἱ Ὄμβροι καὶ οἱ Ἔτεστοι. Ἡροδτ. 1, 196. Στράβ. Πλίν. 3, 11, 3, 21. Ἐν δὲ τῇ Μεσογείῳ Ἰταλίᾳ ὑπῆρχον οἱ Σαβῖνοι, οἱ Ἔρικοι, οἱ Μάρσοι, οἱ Πέλιγνοι, οἱ Μαρρούκινοι, οἱ Σαμνῖται, καὶ οἱ Ἑτρυσκοὶ, οὗτινες οὗτοι κατῴκουν περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν· μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ πρὸ πάντων περὶ τὸν τέταρτον αἰῶνα ἀπὸ κτίσεως τῆς Ῥώμης παρίστανται καὶ ἕτεροι λαοὶ τῆς Ἰταλίας ὑπὸ ἄλλας ὀνομασίας, καὶ ἐξαιρ. οἱ Γαλλοὶ ὅσοι ἐκ τῆς πέραν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας εἰσέβαλον ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, ἥτις ἔλαβεν ἀπ' αὐτῶν τὴν ὀνομασίαν της ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλία. Περὶ δὲ τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας ἦλθον ἐξ ἀρχαίων χρόνων διάφοροι Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι, αἵτινες ἐσώστησαν ἐνταῦθα πόλεις ἐπισήμους καὶ ἐχημάτισαν ἰδίας πολιτικὰς διοικήσεις. Ἡροδτ. 1, 170. 7, 171. Διον. Ἁλ. α. Παυσ. ι, 10. — (νυν —, πολλαὶ. δὲ ποιηται. καὶ — υυ - Καλλιμ. Ἄρτ. 58.)

Γ Ἰταλίκα, ας, ἡ, Italica. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· ταύτην Sevilla la vechia. Στράβ.

Γ Ἰταλική, ἡ, προσυπακ. πόλις, ἡ παρὰ Ῥωμ. Corlinium Κορφίνιον. Πόλις τῆς ἰδίως Ἰταλίας ἐπὶ χώρας τῶν Σαμνιτῶν· μητρόπολις τῶν Πελιγνίων, καὶ κέντρον τῶν κατὰ τῆς Ῥώμης συμμαχικῶν πόλεων. Στράβ. ε. Πτολ. γ', 1.

Γ Ἰταλικός, ἡ, όν καὶ Ἰταλιος, ία, ον (νυυ) Τῆς Ἰταλίας ἢ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων. Πλάτ. Πολύβ. ἡ Ἰταλὴ χθὼν. Ἀνθ.

Δημοσιακεντρική βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰταλίς, ίδος, ἡ (υυυ) ἰδιωτρ. θηλκ. ὀνομ. τοῦ Ἰταλικός καὶ Οὐσιαστ. ἡ κατοικος τῆς Ἰταλίας.

Ἰταλιώτης, ου, θηλκ. Ἰταλιῶτις, ίδος, ἡ. Ὁ ἐκ τῆς Ἰταλίας ὤν, ὁ κατοικ. τῆς Ἰταλίας. Ἡρόδτ. Θουκ. πορβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὁδ. Τ, 383. — 2) ἐπίθετ. Ἰταλικός ἡ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀνήκων, ἡ Ἰταλιῶτις ναῦς, Θουκ. η', 91. ᾠδαὶ Ἰταλιωτικαί, ἡ, ὀν· τῆς Ἰταλίας. Δεινκ.

Ἰταλός, ὁ (υυυ) Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν, κατὰ Θουκ. στ', 2 ἐξ Ἀρκαδίας βασιλεύσας εἰς τὴν Σικελίαν· κατ' ἄλλους δὲ διάδοχος τοῦ Οἰνώτρου καὶ βασιλεὺς ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της ἅπασα ἡ Ἰταλία. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐστὶ πρῶτος ἐνταῦθα Πολιτείας κεισμοῖς καὶ ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν καλλιέργειαν τῆς χώρας. Ἀριστ. Πολτ. ζ', 10. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Ἰταλίας. Στράβ. 3) ἐπίθετ. αὐτῇ Ἰταλικός. Λυκόφ.

Ἰταμένης, ους, ὁ. Σατράπης τις τῶν Περσῶν, παρὰ Θουκ.

Ἰτάμος λιμήν. Λιμὴν τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολμ. ε', 17.

Ἴτανος, ἡ. Πόλις στὴς νήσου Ἰρκήτης, κατὰ Manners = Ἱεράπυτνα. Ἡρόδτ. 4, 151. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰρκήτης· κείμενον περὶ τὸ νοτιοανατολικὸν αὐτῆς μέρος· τανῦν Κάπο Σχίνη, καὶ Ἰτανός, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ἰτέα, ἡ. Μία τῶν πεντηκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Τζέτ. μυθ. 170.

Ἰτέα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ἰτέας Στράβ.

Ἴτιον, τό. Ἰοium. Ἀκρωτήριον καὶ λιμὴν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τανῦν Wissant. Στράβ.

Ἰτύκη, ἡ. Utica. Πόλις τῆς Βαρκηδονικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα θάνατον τοῦ ῥωμαίου Κάτωνος. — ὅθεν, Ἰτυκαῖος, οἱ κάτοικοι. Στράβ

Ἴτυλος, ὁ (υυυ) Τίος τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἀηδόνος θυγατρὸς τοῦ Πανδάρεω, τὸν ὁποῖον ἐδολοφόνησε ἡ ἰδία του μήτηρ εἰς μίαν μανίαν της, ἐπειδὴ μετεμορφώθη εἰς τὸ πτηνὸν ἀηδόνα θρηνοῦσα τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ὁμ. Ὁδ. Τ, 522.

Ἴτυς, υος, ὁ. Αἶτυ Ἴτυν (υυ). Τίος τοῦ βασιλέως Τηρέως καὶ τῆς Πρόκνης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Φιλομήλας καταμελήσασα παρέδηκεν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν Τηρέα καταδιωκομένη δὲ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν τοιαύτην ἀνοσιουργίαν της μετεμορφώθη ὑπὸ τῶν Θεῶν εἰς χελιδόνα ὁ δὲ Ἴτυς εἰς φασιανόν. Αἰσχ. Ἀγ. 1156. Ἀπολδρ. γ', 14, 8. Σοφ. Ἠλ. 148. ἐνθα ἡ λήγουσα καὶ ὡς μακρὰ εἰλήφθη.

Ἴτων, ωνος, ἡ, καὶ Ἰτωνος, ὁ (ι). Πόλις τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Λαρίσσης, ἔχουσα ἕνα ἱερὸν τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. — Ἴτων, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 696. Ἀπολδρ. ὁ Ἰτωνος, παρὰ Στράβ — ὅθεν, Ἰτωνίος, ἴα, ιον· τοῦ Ἴτωνος ἢ εἰς τὴν πόλιν Ἴτωνα ἀνήκων, καὶ Ἰτωνία, ἡ Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρευετο εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ἰτώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δυκτίου μητὰ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Δυκάστην. Διοδ. Σικ. δ', 63.

Ἰτώνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας. — ὅθεν, Ἰτωνιεῖς, οἱ κάτοικοι. Θουκ. ε', 5. Στεφ. Βυζ.

Ἰτωνίδος, ἄδος, ἡ (– – υυ). Τῆς Ἰτωνος ἢ εἰς τὴν Ἴτωνα ἐν Θεσσαλίᾳ ἀνήκων· ἰδίως δὲ ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τὸν ἐν Ἴτωνι Ναὸν αὐτῆς (καὶ υ-υυ, Καλλιμ. Ἴαμ. Δημ. 75.)

Ἰτωνίς, ίδος, ἡ = Ἰτωνιάς. (– – υ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 551. καὶ υ-υ Λε. Ταρ. 21.)

Ἰτωνος, ὁ (ι) Τίος τοῦ Ἀμφικτύονος, ὅστις ἐγέννησε τὸν Κραναὸν καὶ τὴν Κρανάην· ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ Βοιωτοί. Παυσ. Β', 1.

Ἰυγξ, γγος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανὸς καὶ τῆς Ἠχοῦς καὶ Θεράπαινα τῆς Ἴριδος, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὸν παρομοιαζόμενον κατ' αὐτὴν, διότι εἶλκυσε τὸν Δία μὲ τὰς μαγείας της εἰς ἔρωτα ὑπὲρ τῆς δεσποίνης της Ἰοῦς. Σχολ. Θεοκρ. εἰδ. β', 17. Σουΐδ. ἐν λεξ.

Ἴυρκαι, οἱ, Eurcae. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ὅμορον μὲ τοὺς Θυσσαγέτας, ἀφ' οὗ πίθαν. κατωγωνται οἱ νῦν Τοχαρέσοι ἢ Σορκάσιοι. Ἡρόδτ. 4, 22. κατάπτυστος δὲ νομίζεται ὅτι ἀπ' αὐτῶν κατάγονται οἱ νῦν Τοῦρκοι ἢ Ὀθωμανοί.

Ἰφθίμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, γενηθεῖσα μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ τοὺς Σατύρους. Νόν. Διον. ιδ'. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Εὐμηλος βασιλεὺς τῶν Φερῶν. Ὁμ. Ὁδ. Δ, 797.

Ἰφιάνασσα, ἡ (– υυυ) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Προίτου, Ἀπολδρ. β', 2, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λιτωλοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ἀπολδρ. α', 7, 5. — 3) = Ἰφιγένεια. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 145.

Ἰφιγένεια, ἡ (– υυ– υ) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἀγαμέμνων ἤθελε νὰ σφαξῃ εἰς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῷ λιμένι τῆς Αὐλίδος κατὰ συμβουλὴν τοῦ μάντεως Κάλχαντος, ὅτε ὁ Ἑλληνικὸς στόλος μέλλων νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολυορκίαν ἐμποδίζε· αὐτὸν ἀπὸ μίαν πολυχρόνιον νηνεμίαν· ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ ἱερεὺς ἔφερεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ διὰ νὰ σφαγῇ, ἡ θεὰ Ἄρτεμις ἔσωσεν αὐτὴν ὑπὸ μίαν νεφέλην καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν ἀπὸ Ταύριδι νῆσον της ὅπου λέγεται ὅτι συγκατατάχθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἱερισσῶν αὐτῆς, εἶτ' αὐτὴς δὲ ἐπέμφθη ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μίαν ἔλαφον διὰ νὰ σφαγῇ εἰς θυσίαν. Αἰσχ. Ἀγ. 1534. Πρόσδ. 4, 103. Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ.

Ἰφιγόνη, ἡ = Ἰφιγένεια. Εὐρπ. Ἠλεκτ. 1023.

Ἰφιδαμας, αντος, ὁ (– υυ–) Τίος τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς Θεανοῦς ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτοῦ Κισσέως ἐν Θράκῃ, ὕστερον δὲ ἐλθὼν μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν Τροίαν ὡς συμμαχὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 221.

Ἰφικλείδης, ου, ὁ (– – – –) Τίος τοῦ Ἰφίκλου, ὁ Ἰόλαος. Ἡσ. Ἀσπ. 111.

Ἰφικλέης, Ἀττ. Ἰφικλῆς, έους, ὁ (– υυ–). Τίος τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἡρακλέους, συναστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Ἡρώων εἰς τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου· ἐλθὼν δὲ μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὸν κατὰ τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας πόλεμον καὶ πληγωθεὶς αὐτόθι βαρέως ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον καὶ οὗτος ὡς Ἥρως. Ἀπολδρ. β', 4, 8. Παυσ. Ἀρκ. ιδ', κατὰ δὲ Ἀπολδρ. β', 7, 3. ἐφονεύθη οὗτος εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἱπποκοωντίου μάχην ἐν Σπάρτῃ. Ἐκ τῆς Αὐτομεδούσης θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαθόου ἐγέννησεν ὁ Ἰφικλῆς τὸν Ἰόλαον. Ἀπολδρ. β', 4, 11. — (Ἰφικλῆ, Αἶτ. — — — Ἡσ. Ἀσπ. 54. Ἰφικλέης — υυ— Θεοκρ κδ', 25.)

Ἰφικλήειος, είη, ειον. Τοῦ Ἰφίκλου ἢ εἰς τὸν Ἰφικλέα ἀνήκων, ἡ βίη Ἰφικληείη. Ὁμ. Ὁδ. Δ, 290.

Ἰφικλος, ὁ (– –υ). Τίος τοῦ Φυλάκου καὶ τῆς Κλεομήνης, βασιλεὺς τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἡρώων διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῶν ποδῶν του, συμμετασχὼν καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 705. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 45. Ἀπολδρ. — 2) Τίος τοῦ Θεστίου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν ἐκστρατευσάντων εἰς τὴν Σπάρτην τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 201. Ἀπολδρ. ε', 7, 10. — 3) = Ἰφικλῆς. (Ἰφίκλου καὶ Ἰφικλῆς, συνήθως εἰς καὶ αὐτὸς τύπ. τοῦ αὐτοῦ ὀνόμ. παρβλ. Heyne Ἀπολδρ. σελ. 124.)

Ἰφικράτης, ους, ὁ (– υυ–). Εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐμπείρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, υἱὸς σκυτοτόμου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Κότυος· διὰ τῆς στρατηγικῆς ἐμπειρίας του καὶ βιαίας συγκόσεως ἀπαθανατίσεις εἰς πολλὰς μάχας ὁ ἀριστος τῶν συγχρόνων του Στρατηγῶν καὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, κατεπλήττε πολλάκις τοὺς ἐχθρούς διὰ μόνης τῆς φήμης του διὰ τὰς ὁποίας καὶ πολλοὶ νίκας ἐπέρόησε. Πλουτ. Ἀπορθγ. Στεφ. Βυζ. Δημ. κατηγορηθεὶς δὲ ποτὲ ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Ἀριστοφῶντος ὡς ἀφοβοδιαπρεπεῖς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἐπαναληφθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπερασπίσθη ἑαυτὸν γενναίως ἐνώπιον τῆς τῶν Ἀθηναίων συνελεύσεως, καὶ ἀθῳοθεὶς καὶ μετακεκλημένος τὴν βίαν τῶν ὅπλων ὑπὲρ τῆς ἀδωκότητός του, μὴ θελήσας τοῦλοιποῦ νὰ δουλεύσῃ τὴν πατρίδα διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ φρονήσεως του. Πλουτ. στρ. γ', 9. Ἀριστ. ῥητ. β', 23.

Ἰφιμέδεια, ἡ (– υυ– υ), Θυγάτηρ τοῦ Τριόπα καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλωέως ἧτις ἐγέννησε τὸν Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 305. Πινδ.

Ἰφιμέδουσα, ἡ (– υυ–). Μία τῶν πεντηκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ. β', 1, 5.

Ἰφιμέδων, οντος, ὁ (– υυ–). Τίος τοῦ Εὐρυσθέους, φονευθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν μάχην. Ἀπολδρ. β', 8.

Ἰφινόη, ἡ (– υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Προίτου καὶ τῆς Σθενεβοίας, ἥτις πεσοῦσα εἰς σφοδρὰν μανίαν ἐπέβαινεν Ἀπολδρ. β', 2, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου, ἀποδεικνύουσα ὅτι παρθένος, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸν τάφον ἐπροσφέροντο αἱ μᾶλλον καὶ ἐμμενεῖς τὴν κόμην τῆς ἡλικίας των. Παυσ. Ἀττ. μ'. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μίνως υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος Παυσ. Ἀττ. λδ'. — 4) γυνὴ τις Λημνία, θεραπαινὶς τῆς Τοαπυλείας· ἥτις φονεύσασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς εἶχεν ἐκπορνεύσεις σχέσεις μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 702.

Ἰφινόμη, ἡ. Μία τῶν περιφήμων ὀργάλων Δημιουργῶν, Τζέτ. μυθ. 168.

Ἰφίνοος, ὁ (– υυυυ). Τίος τοῦ Δεξίου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυκίου Γλαύκου. Ὁμ. Ἰλ. Η, 14.

Ἴφις, ιος, ὁ· Αἶτε Ἴ, ιν, Ὁμ. Ἰλ. Π, 417. Τίος τοῦ Ἀλέκτορος, ἀπόγονος τοῦ Προίτου καὶ πατὴρ τῆς Κυδίππης, διὰ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ὁ Πολυνείκης κατεσκεύασε τὸ ἅρμα τὸν Ἀμφιάραον νὰ συνεκστρατεύσῃ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Θηβῶν. Εὐρπ. Ἱκετ. 988. Ἀπολδρ. γ', 7, 1 — 2) Εἷς ἐκ τῶν ἀπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. — 3) Τίος τοῦ Σθενέλου, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ἐφονεύθη αὐτόθι εἰς μίαν μάχην. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 223.

Ἴφις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Κελευστόνορα Ἀπολδρ. β', 7, 8. ἐνθα Ἰφιδας αὐτὶ Ἴφις ἀναγνωστ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐνυέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς αἰχμαλωτίσας εἰς τὴν Σκύρον, ἔσχεν αὐτὴν ὡς παλλακὴν εἰς τὸ Πέργαμον. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 667.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἰφιτίδης, ου, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ἴφιτου, ὁ Ἀρχιπτόλεμος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 128.

Ἰφιτίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέου ἐκ τῆς Τόης πόλιος τῆς Λυδίας, τὸν ὁποῖον πρῶτον ἐφόνευσεν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πρλιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 382.

Ἴφιτος, ὁ (-υυ). Υἱὸς τοῦ Κύρυνου ἐξ Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόκης, ἀδελφὸς τῆς Ἰόλης καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Περιερχόμενος οὗτος ὅλην τὴν Ἑλλάδα ζητῶν τὰς ἵππους τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἔκρυψεν, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀρσιλόχου, ὅπου εὑρὼν τὸν υἱὸν Ὀδυσσέα ἔκαμε φιλίαν μετ' αὐτοῦ καὶ τῷ ἔδωκεν ὡς δῶρον τὸ περίφημον ἐκεῖνο τόξον διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ὕστερον κατετόξευσε τοὺς ἐν Ἰθάκῃ μνηστῆρας. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 14. μετὰ ταῦτα δὲ ἀπαιτήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ἐκρήμνισεν ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ τείχους καὶ τὸν ἐθανάτωσεν. Ἀπολλόδ. β, 6, 1. — 2) Τίος τοῦ Νεωβίλου καὶ τῆς Περιφάνης ἐκ Φωκίδος, ἦλθεν καὶ οὗτος εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. — 3) Τίος τοῦ Αἴμονος, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, βασιλεὺς εἰς τὴν Φωκίδα, ὅπως κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου συνέλεξεν αὐλὸς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας περὶ τὸ 884 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ Στράβ. ἐσυστησεν οὗτος πρῶτον τοὺς ἀγῶνας τούτους. Παυσ. ε', 4.

Ἰχέρα, ἡ. Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἥτις ἀλλοῦ καὶ Ἴσαρος ἐλέγετο, ταυτὸν Βαχαραΐνησος, περίφημος διὰ τοὺς μαργαρίτας αὐτῆς. Πτολ. ς. 17.

Ἰχθυοφάγοι, οἱ (χ). Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦτο διάφορα ἔθνη τῆς Ἀσίας. — 1) Ἔθνος κατοικοῦν περὶ παράλια τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἀνωθεν τῆς Συήνης, τρεφόμενοι ἐκ τῶν ἀποβρεχομένων ἰχθύων καὶ ἔχοντες κατοικίας εὐτελεῖς ὠκοδομημένας ὡς ἐπὶ πολὺ ἐξ ὀστέων τῶν μεγίστων Ἰχθύων τῆς θαλάσσης. Ἡροδ. 3, 19. Παυσ. — 2) Ἔθνος τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες καὶ οὗτοι περὶ τὰ ἐρυθρὰ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Στράβ.

Ἰχθύς, ύος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον μεταξὺ τῆς Φολόης καὶ Χελμιάτων, ταυτὸν Κάστρον Τορνίζη Θουκ. β', 25. Ξενοφ. (τὸ ν ἔστι μακρὸν ἐν τῇ Ὀνομαστ. καὶ Αἰτ. ὁ δὲ Τόνισμ. Ἰχθυς καὶ Ἰχθὺς φαίνεται μᾶλλον ἡμαρτμ. (Ἴδε Βουτμ. Ἐλ. Γραμμ. §. 42. 4. σημ. 3.)

Ἴγγαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοττιαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πέλλης ἀπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ. Ἡροδτ. 7, 123. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τῆς Φθιωτίδος χώρας. Στράβ. — Ὅθεν Ἰγναῖος, αἷα, αῖον, ὁ ἐκ τῶν Ἴγγων ἢ εἰς τὰς Ἴγγας ἀνήκων.

Ἰγναία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Θεμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Ἴγγας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 94. κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ ἴχνος, ὡς ἰχνευούσης καὶ διερευνώσης τὰς τῶν ἀνθρώπων πράξεις, ὅτι καὶ ἐπίθ. τῆς Νεμέσεως. Διεθ. Σκε. παραβλ. Πρβλ εἰς Ὁμηρ.

Ἰδ, οὖς, Αἶος, Ἰοῦ, Ἰοῖς. Ἰοῦν (--). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου βασιλέως τοῦ Ἄργους ἢ κατὰ τινας τοῦ Ἰάσου καὶ τῆς Ἀργείας, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἐξαίσιον ὡραιότητά της ἀγάπησε ὁ Ζεὺς μετεμορφώθη εἰς ταῦρον καὶ ἦλθε νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἀλλ' ἡ Ἥρα ζηλοτυπήσασα μετέβαλε τὴν Ἰὼ εἰς μίαν νύμφην δαμάλιν πρὸς φύλαξιν τῆς ὁποίας ἔπεμψε τὸν φοβερὸν Ἄργον παναόπτην, ὅς τις φέρων τὴν δαμάλιν εἰς ἕν ἄλσος πλησίον τῶν Μυκηνῶν τὴν ἐφύλαττεν αὐτόθι μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ αὐστηρότητα, ἕως οὗ ὁ Ἑρμῆς φονεύσας διὰ προσταγῆς τοῦ Διὸς τὸν Ἄργον ἔφερε τὴν Ἰὼ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἀποκατέβαν αὐθις τὴν προτέραν παρθενικὴν μορφήν της καὶ ἐγέννησαν αὐτόθι τὸν Ἔπαφον, τιμηθεῖσα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ὡς θεὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἶσις Ἡροδτ. 1, 1. Αἰσχ. Προμ. 848. Ἀπολλόδ. α', 1. 2. β', 1. 3.

Ἰωάννης, ου, ὁ Τετζίης. Ἕλλην Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς ἐκ Βυζαντίου ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς δωδεκάτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας ἐν ποιήμα Ἰλιακὸν, ἐπιγεγραμμένον εἰς ἑξαμέτρους στίχους τὰ τοῦ Ὁμήρου, τὰ Ὁμήρου καὶ τὰ μετ' Ὁμηρον καὶ ἕτερα ἄλλα τοιούτου εἴδους ποιήματα, ἔτι δὲ καὶ Σχόλια εἰς Δυκόφρονα καὶ περὶ ῥημάτων αὐτοτελῶν.

Ἰωλκεύς, ὁ. Ὄνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινὸς παρὰ Θουκ.

Ἰωλκός, ἡ, Ἐτικ. Ἰαωλκὸς καὶ Δωρ. Ἰαλκός, (ι) Πόλις ἀρχαία τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ εἰμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου πλησίον τῶν Ἀφετῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευε τὸ πάλαι ὁ Πελίας καὶ ἐγεννήθη ὁ Ἰάσων, ὅστις συνεκάλεσε ἐνταῦθα ἕλους τοὺς συγχρόνους του Ἥρωας διὰ νὰ συμπλεύσωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κολχίδα Ἠτ. Θεογ. 997 Πινδ Ἰτμ. 8, 87 Στράβ. εἰς ταύτην ἐπέστρεψε ὁ Ἀκαστος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πελίου τοὺς περιφήμους ἀπταφους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ — ὅθεν, Ἰωλκιος, ία, ιον, τῆς Ἰωλκοῦ, εἰ τὴν Ἰωλκὸν ἀνήκων. Εὐρπ. — 2) Ἰωλκὶς, ίδος, ἡ τῆς Ἰωλκοῦ, ἢ ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ οὖσα. Ἀπολ. Ῥόδ.

Ἴων, ωνος, ὁ (υ-) Τίος τοῦ Ξούθου καὶ τῆς Κρεούσης θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, Ἀπολλόδ ε, 2, 3 κατὰ δὲ Εὐρ. Ἰων, ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς Δελφικῆς Πυθίας. Ὕστερον δὲ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίκην θυγατέρα τοῦ Σελινοῦντος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἰγιάλειαν, ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Ἑλίκην καὶ ὠνόμασε τοὺς ἐν Ἀχαΐᾳ κατοίκους ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ Ἴωνας. Παυσ Ἀχαϊκ. δ'. Ἡροδτ. 7, 94. Ἀπολλόδ. α, 7, 2. — 2) Ἕλλην ποιητὴς Τραγικὸς καὶ Λυρικὸς ἐκ τῆς νήσου Χίου, ἀκμάσας περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα καὶ συγγράψας 30 ἢ κατὰ τινας 40 τραγῳδίας, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν μόνον τὰ ὀνόματα καὶ ὀλίγα λείψανα· ἔτι δὲ ἔγραψεν ὁ ποιητὴς οὗτος καὶ διάφορα Διθυραμβικὰ ποιήματα, ᾠδὰς, ὕμνους, παιᾶνας, κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα. Ἀριστφ. Βάτρ. 855. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. — 3) Ταφωδοτὴς ἐκ Ἐφέσου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐπιτρίβεται εἰς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Ἰωνίας χώρας.

Ἴων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων διὰ τῆς Ἐτεωνιώτιδος χώρας. Στράβ.

Ἴωνες, οἱ (ι) κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Ἰάονες. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων Ἑλληνικῶν φυλῶν, οἵτινες ἐλθόντες μετὰ τοῦ Ξούθου υἱοῦ τοῦ Ἕλληνος εἰς τὴν Ἀττικὴν, κατῴκησαν ἐντεῦθεν ὀνομαζόντες οὕτως ἀπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἴωνος ὕστερον δὲ διωχθέντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἦλθον καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Αἰγιάλειαν χώραν περὶ τὸν Καρινειακὸν κόλπον, κτίσαντες αὐτόθι δώδεκα πόλεις καὶ ὀνομάσαντες τὴν χώραν ταύτην Ἰωνίαν, σχηματίσαντες μεταξύ των μίαν Δημοκρατικὴν ἀκρατείαν. Ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Δωριέων καὶ διεμοίρασαν αὐτὴν πρὸς ἑλληνους, οἱ Ἴωνες οὗτοι παρεχωρήσαντες τὴν ἰδίαν αὐτῶν χώραν εἰς τοὺς ἐκ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου ἐλθόντας Ἀχαιούς, μετέβησαν οἱμὲν πάλιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, οἱ δὲ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως υἱοῦ τοῦ Κόδρου ἦλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ τοῦ Ἕρμου καὶ Μαιάνδρου ποταμοῦ, σχηματίσαντες καὶ ἐντεῦθεν μίαν ἰδίαν Δημοκρατικὴν πολιτείαν συνισταμένην ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πολεων, διὸ ἀκολούθως ἐκαλοῦντο ἰδίως Ἴωνες οὗτοι οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀποικοι τῶν Ἑλλήνων. Ἡροδτ. Θουκ.

Ἰωνία, ἡ = Ἀττική. Στράβ — 2) = Ἀχαΐα, κληθεῖσα πρότερον Ἰωνία ἀπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλθον καὶ κατῴκησαν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Στράβ. — 3) Ἰδίως ἐκαλεῖτο Ἰωνὶς μετὰ ταῦτα ἡ παρὶ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας χώρα εἰμένη μεταξὺ Αἰολίδος καὶ Καρίας, κατοικηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἰώνων οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Νηλέως καὶ ἐσύστησαν ἐνταῦθα ἰδίας ἀποικίας σχηματίσαντες μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν πρὸς ἀλλήλους συνισταμένην ἐκ δώδεκα ἐλευθέρων πολεων· ἦσαν δὲ αἱ πόλεις τῆς Ἰωνίας ἡ Φωκαία, ἡ Σμύρνη, αἱ Κλαζομεναί, αἱ Βουθραί, ἡ Χαλκὶς, ἡ Τέως, ἡ Μυοῦς, ἡ Λέβεδος, ἡ Κολοφών, ἡ Ἔφεσος, ἡ Πριήνη, ἡ Μυόννησος καὶ ἡ Μίλητος· Ἡροδ. 1, 141. 160. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κροίσου ὑπετάχθησαν ἆλλαι αὗται αἱ Ἰωνικαὶ πόλεις εἰς τὴν Λυδικὴν ἐξουσίαν, στερηθεῖσαι τῆς προτέρας των ἐλευθερίας, ἐφεξῆς δὲ ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου ὑπέπεσαν εἰς τὴν τῶν Περσῶν δυναστείαν ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου περὶ τοῦ ὁποίου ἐπανέλαβον αὖθις χρόνους τινὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτόνομον αὐτῶν πολιτείαν.

Ἰωνίδαι, οἱ (υ-υ-). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνηκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Στεφ. Βυζ.

Ἰωνίδες, αἱ. Νύμφαι τινὲς αἵτινες εἶχον ἕνα ἱδιον ναὸν ἐπὶ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἠλίδος, κληθεῖσαι οὕτως ἀπό τινος Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ ὅστις λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παυσ. Ἠλιακ 271.

Ἰωνικός, ἡ, όν. Τῆς Ἰωνίας ἢ ἐκ τῆς Ἰωνίας ὢν Ἡροδτ.

Ἰώνιος, ία, ιον, = Ἰωνικός.

Ἰωνίς, ίδος, ἡ (υ-υ)· Ἐπιθ. Τῆς Ἰωνίας ἢ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀνήκουσα, αἱ Ἰωνίδες νῆσοι, Διον. Περ. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Ἰωνίας χώρας.

Ἴωξος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελανίππου καὶ ἔγγονος τοῦ Θησέως, ἦλθεν μετὰ τοῦ Ὀρνύτου καὶ κατοικησας εἰς τὴν Καρίαν. Πλούτ. Θησ.

Ἰώσηπος, ὁ Φλάβιος Ἰουδαῖος, γεννηθεὶς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ χρηματίσας εἷς ἐκ τῶν Φαρισαίων· νέος ἔτι ὢν ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην τιμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Οὐεσπασιάνου, ὕστερον δὲ παρευρέθη μετὰ τοῦ Τίτου εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Ἱεροσολύμων καθ' ἣν ἐπέμφθη ἀπὸ μέρους του πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὡς διαπραγματευτὴς ὑπὲρ τῆς παραδόσεως καὶ ὑποταγῆς αὐτῶν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Ῥώμην συνέγραψεν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βιβλία ἑπτά, Ἰουδαϊκὴν ἀρχαιολογίαν βιβλία εἴκοσι, περὶ ἀρχαιότητος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους καὶ περὶ Μακκαβαίων. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. Π. σελ. 1.

Ἰωτάπατα, τὰ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιττίνῃ. Στεφ. Βυζ.

Ἰωτάπη, ἡ. Πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας κειμένη δυτικῶς παρὰ τῷ Σελινοῦντι ποταμῷ. Πτολ.

Κ.

Κάανθος, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐτόξευσε, διότι ἔκαυσε τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος τὸ ὁποῖον εἶχε περὶ τὸν Ἰσ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μηνέν ποταμόν ἐν Βοιωτίᾳ· ὁ δὲ τάφος αὐτοῦ ἀδεικνύετο ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐν τῇ αὐτόθι χώρᾳ. Παυσ. 9, 10.

Καβαθηνή, καὶ Καβηθηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ. Mannert.

Κάβαλες, οἱ. Ἔθνος μικρὸν τῆς Λιβύης κατοικοῦν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χώρας τῶν Αὐσχισίων ἕως τῆς πόλεως Ταύχειρα. Ἡρόδ. 4, 171.

Καβάλεοι, οἱ, καὶ Καβηλέες οἱ Μηΐονες. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας Καβαλίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. 3, 9.

Καβαλίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία μικρᾶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν ὁμώνυμον πόλιν. Στραβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Καβηλεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Κάβασα, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ αὐτόθι Κασίτου νομοῦ, κειμένη μεταξὺ Σαΐος καὶ Βουτοῦς. Πτολ. δ', 5.

Κάβειρα, τά (υ—υ). Κώμη μεγάλη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ τὴν ἐποίαν ὁ Πομπήϊος ηὔξησε καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Διόσπολιν, ὕστερον δὲ Σεβαστὴ κληθεῖσα· ταύτην Νικάφ. Στραβ.

Καβείρα, ἡ (υ——). Θυγάτηρ τοῦ Πρωτέως καὶ μήτηρ τῶν λεγομένων Καβείρων ἐκ τοῦ Ἡφαίστου. Στραβ.

Καβειρία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὄποίον εἶχεν αὐτὴ ἐν ἱερὸν ἅλσος εἰς τὴν Βοιωτίαν, ὅπου δὲν ἠδύνατο οὐδεὶς νὰ εἰσέλθῃ πρὸ τοῦ νὰ μυηθῇ, ἄλλως ἐλέγετο ὅτι ἐνέπιπτεν εἰς μανίαν. Παυσ. Βοιωτ. κδ'.

Καβειρίς, ίδος, ἡ, πληθ. αἱ Καβειρίδες, κατὰ Στράβ. ε'. Νύμφαι τινὲς ἀδελφαὶ τῶν Καβείρων ἐχουσαι καὶ αὐταὶ ἰδίους ναούς.

Κάβειροι, οἱ, Cabiri. Μυστηριώδεις τινὲς θεότητες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία εἰσήχθη πρῶτον ὑπὸ τῶν Πελασγῶν εἰς τὴν Σαμοθράκην. Ἡρόδ. 2, 51. περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, κατά τινας μὲν ὑπῆρχον οὗτοι παῖδες τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας θυγατρὸς τοῦ Πρωτέως ὄντες τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ τοσοῦτοι καὶ ἀδελφαί. Στράβ. Γ. κατὰ δὲ Νονν. Διον. ἦσαν μόνοι δύο γεννηθέντες ἐκ τοῦ Διός. Διον. ὁ Ἁλ. καὶ Κίσιν ὑπολαμβάνουσιν αὐτοὺς ὡς ὄντας οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς παρὰ Ῥωμαίοις Ἐφεστίους θεούς, καὶ ὅτι ἡ λατρεία αὐτῶν μετηνέχθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐκ τῆς Φρυγίας εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐτιμῶντο δὲ κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου καὶ Σαμοθράκης ὡς θεοὶ κατωτέρας τάξεως μὲ μυστηριώδεις τινὰς τελετὰς καὶ παριστάνοντο συνήθ. ὑπὸ ὁμοίαν μορφὴν μὲ τὸν Ἥφαιστον. Ἡρόδ. 3, 37. κατ' ἄλλους δὲ μὲ μικρὸν σωματεῖον ἀνάκτων καὶ μὲ ἐξέχοντα γεννητικὰ μόρια. Κατ' ἀρχὰς ἐλογίζοντο οὗτοι ὡς ὑπηρέται καὶ παραστάται τῶν ὑπερτάτων Σαμοθρακικῶν Θεῶν, εἰς τῶν ὁποίων τὰ μυστήρια ὅσοι ἐμυοῦντο ἠλπιζον ὅτι θέλουσιν ἔχει βοήθειαν καὶ ἐπιτυχίαν εἰς πᾶσαν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργοναῦται λέγεται ὅτι ἐμυήθησαν ὅτε ἔμελλαν νὰ πλεύσωσιν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅθι ὁ καὶ ἐλατρεύοντο εἰς πολλὰ μέρη μετὰ τῶν Διοσκούρων· ὡσαύτως ἐν Αἰγύπτῳ ἐτιμῶντο οἱ θεοὶ οὗτοι ἔχοντες αὐτόθι ἕνα περίφημον ναόν εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἦν συγχωρημένον νὰ εἰσέρχωνται εἰμὴ μόνον οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καὶ τὸν ὁποῖον κατέκαυσεν ὁ Καμβύσης ὅτε εἰσέβαλεν εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἡρόδ. 3, 37. Ἡ λατρεία αὐτῶν ἐπεκράτησεν ἔτι καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, Ἴμβρου, ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ ἐν Ῥώμῃ καὶ ἀλλαχοῦ. παρβλ. Croix Recherches sur les Mystères. pag. 26. Hermann Mythol. 2 φιλ. 462. Lobeck. Ἀγλαοφαμ. III.

Κάβειρος, ὁ. Ὄρος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον ὡς λέγεται τὴν ὀνομασίαν των οἱ Κάβειροι. Στράβ.

Καβηλέες, οἱ, = Καβάλεις, ὅπερ ὄρα. Ἡρόδ. 7, 77.

Καβησσός, ἡ, καὶ Καβησσός, Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, κατ' ἄλλους ἐξηγ. πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἡ τῆς Λυκίας· ὅθεν Ἐπίθ. Καβησσόθεν, ἐκ τῆς Καβησσοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Ν. 363.

Κάβρος, ὁ. Θεότης τις σημαινὴ εἰς τὴν Ψίνθιλιν πόλιν τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Σουίδας καλεῖ Καλαβρόν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον ὡς θυσίαν μικρούς τετραγωνισμένους λίθους. Ἐρατ.

Καβύλη, ἡ (υ). Πόλις μεσόγειος τῆς Θρᾴκης, πλησίον ἡ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. Ἐπίθετ. ζ'. ὀνομάζει Καλύβην. Δημ. κατὰ Φιλ. δ'. σελ. 135.

Καβυλλίνον, τό, Cabillonum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Αἰδούων ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ, τανῦν Chalons sur Saone. Στράβ.

Καδάρα πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Ἐδεσσηνῆς Ἀραβίας κειμένη ἐνδον τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Πτολ.

Καδμεία, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ ἀρχαία Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κάδμου. Στεφ. Ἀπολλόδ. β'. 4, 6.

Καδμεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Κάδμου ἢ ἐκ τοῦ Κάδμου καταγόμενος, ἡ Καδμεία Σεμέλη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. Ἡσ. Θεογ. 940. — οἱ Καδμεῖοι, ἤτοι οἱ ἑταῖροι τοῦ Κάδμου ὅσοι ἦλθον μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Φοινίκης· Ἡρόδ. 1, 56. καὶ αὐτοὶ οἱ Θηβαῖοι· Ὁμ. Ἰλ. Δ, 391.

Καδμεῖος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὡς ἐκγόνου τοῦ Κάδμου. Παυσ. 5'.

Καδμείων, ωνος, ὁ. Ὁ ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, πληθ. οἱ Καδμείωνες, = Θηβαῖοι. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 804.

Καδμειωνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἡ Σεμέλη. Ἀνθολ.

Καδμήϊος, Ἰων. ἀντὶ Καδμεῖος, Ἡρόδ. 5, 59.

Καδμηΐς, ίδος, ἡ· Ἐπίθετ. Σηλιν. τύπ. τοῦ Καδμεῖος, ὡς ἐπίθ. τῆς Σεμέλης, παρ' Ὁμ. Ὕμν. 7, 57. καὶ τῆς Αὐτονόης, Καλλιμ. Παλλ. 107. ἡ Καδμηΐς γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Κάδμου, = Θῆβαι. Ἡσ. Ἔργ. 161. Θεογν. α', 12.

Καδμίλος, συγγεν. τῷ Καδμῳ, ἴδε Καμίλλος.

Καδμογενής, οὔς, ὁ, ἡ. Ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου γεννηθεὶς ἢ καταγόμενος. Αἰσχ. ἑπτ. Θηβ. 305.

Κάδμος, ὁ. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ ὁποῖον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Φρυγίας σχηματίζει ἀρτιακὸς τὰ ὅρια μεταξὺ Λυδίας καὶ Καρίας. Στράβ. ιδ'. Πτολ. Στεφ. Βυζ.

Κάδμος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης ἢ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, Ἀπολλόδ. γ'. 1, 1. κατ' ἄλλους τῆς Ἀντιόπης, καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, τοῦ Φοίνικος καὶ τοῦ Κίλικος· περιῆλθε ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἁρπασθεῖσαν ἀδελφήν του καὶ περιπλανηθεὶς εἰς διάφορα μέρη μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ αὐτήν, ἦλθε τελευταῖον κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Βοιωτίαν περὶ τὸ 1550 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐσύστησε τὴν ἐκ τῆς Φοινίκης μετ' αὐτοῦ ἐλθοῦσαν ἀποικίαν καὶ ἔκτισε μίαν νέαν πόλιν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ Καδμείαν, ἥτις ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα Ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν· οἱ Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας εἰ Ταντες καὶ Ἀονες θέλοντες νὰ ἀντιστεκθῶσι εἰς τὴν εἰσβολὴν ἀποκατέστησάν του, οἱ μὲν πρῶτοι πολεμηθέντες ἐδιώχθησαν εἰ ὅλον ἐκ τῆς χώρας, οἱ δὲ Ἀονες συμμιχθέντες μετὰ τῶν Φοινίκων διέμειναν εἰς τὴν Βοιωτίαν, σχηματίσαντες ἓν ἔθνος. Συστήσας οὕτως ὁ Κάδμος ἐν ἰδίοις βασίλειον ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἔσπευσε νὰ εἰσάξῃ εἰς τοὺς νέους ὑπηκόους του τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν λατρείαν διαφόρων Αἰγυπτιακῶν καὶ Φοινικιῶν Θεοτήτων πρὸ πάντων τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ νὰ τοὺς διδάξῃ πρῶτος οὗτος τὴν χρῆσιν τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τὴν τέχνην τοῦ γράφειν. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἁρμονίας θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ἐγεννήσαν ὁ Κάδμος τὴν Αὐτονόην, τὴν Ἰνώ, τὴν Σεμέλην, τὴν Ἀγαυὴν καὶ τὸν Πολύδωρον. Ὁμ. Ὀδ. Ε. 334. Ἡσ. Θεογ. 937. Ἡρόδ. 4, 147. Ἀπολλόδ. γ', 4. Περὶ τὰ τέλη δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰλλυρίαν καὶ βασιλεύσας αὐτόθι χρόνους τινὰς, λέγεται ὅτι μεταμορφώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς δράκοντα. Ἀπολλόδ. γ', 5, 4. — 2) Τίος τοῦ Σκύθου, ὅστις ὢν πρεσβύτερος τύραννος τῆς νήσου Κῶ, ὑφήκε αὐτὴν ἐλευθέραν καὶ ἦλθεν εἰς Σκυθίαν πρὸς τὸν βασιλέα Γήλωνα εἰς τὸν ὁποῖον ἔδειξε μεγάλας ἐκδουλεύσεις Ἡρόδ. 7, 164. — 3) Κάδμος ὁ Μιλήσιος, ἀρχαῖος ἱστοριογράφος, ζήσας περὶ τὸ 600 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις συνέγραψε καὶ οὗτος εἰς πεζὴν φράσιν τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του. Σουίδ.

Κάδοι, οἱ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας. Στράβ. Στεφ. Βυζ. τοὶ Καδηνεῖς, ὁ κάτοικος.

Καδούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς ἀριστερᾶς Μηδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας μεταξὺ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ καὶ τοῦ Δημάρδου, ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι καὶ ἀνδρικώτεροι τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Μηδίας καὶ ἐπιτηδειότατοι τοξόται. Ξεν. Κυρπ. ε', 2. Στράβ. ια', Διοδ. Σικ. β'.

Καδύμη, ἡ. Κώμη τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας.

Κάδυτις, ιος, ἡ. Πόλις μεγάλη τῆς Παλαιστίνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης· κατὰ D'Anville, ἡ ὕστερον Ἱερουσαλήμ, καὶ ἄλλους δὲ, ἡ Γάζα ἡ Γάζα. Ἡρόδ. 2, 159. 3, 5 κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειοτέρων ἐξηγητῶν ὑπῆρχεν ἡ Κάδυτις ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ φαίνεται ὅτι προέφερε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Κεδοσχαχ, τουτ. ἐστ. ἱερὰ πόλις· ἔτι καὶ νῦν καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀράβων ἡ Ἱερουσαλὴμ Ἐλ Κοὺδς· παρβλ. Bähr Ἡροδ. Exc. XI. σελ. 928.

Καείρα, ἡ (υ—υ). Ἡ κάτοικος τῆς Καρίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 142. καὶ Ἐπίθ. Ἡρόδ. 5, 88. (ε, πιθαν. ἐκ τῆς ῥίζης Καειρ.)

Καζάροι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας, παρ' Ἀρρίαν.

Καζάρτος ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτον εἶχεν ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν· Παυσ. ε', 14.

Καϊάττας κόλπος, Cajetanus Sinus. Ὁ Κόλπος τῆς πόλεως Καιήτης ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς Λευκανικῆς λεξεως καϊάττας καὶ καϊάδας, ὅπερ σημαίνει χάσμα τῆς γῆς, ἢ ἀπὸ τῆς τροφοῦ τοῦ Αἰνείου Καιήτης. Στράβ.

Καιήτη, ἡ. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου καὶ τῆς Καμπανίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκάλεσαν οὕτως ὁ Αἰνείας ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Καιήτης. Διον. Ἁλ. α', 51. ταν. Gaeta.

Καικίλιος, ὁ. Ὄνομα κύριον πολλῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Καικίνος, ὁ Caecinus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν. Θουκ. γ', 103. Αἰλ.

Κάϊκος, ὁ (υ—υ). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Τευθρανίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· τανῦν Μανδραγοράς. Ἡσ. Θεογ. 343. Ἡρόδ. Ξενφ. — 2) Ὁμον. κύρ. Γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Ἐπ. 22.

Καίκου πεδίον. Τόπος ὑψορος εἰς ὄρος καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ερπτος ἐν τῇ Μυσίᾳ περὶ τὸν Αἴσηπον ποταμόν. Ἡρόδτ. 7, 42. Ξενφ.

Καΐνας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην. ταυτὸν Κάν· Ἀρρῖαν. Ἰνδ. 4. Πλιν. VI, 18.

Καινεί̈δης, ου, ὁ, Τίὸς τοῦ Καινέως, ὁ Κορωνός. Ὅμ. Ἰλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 57.

Καινεύς, έως, ἀπαι. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἔλατου, βασιλεύς τῶν Λαπίθων, ὅστις παρενρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἐπολλήνησε κατὰ τῶν Κενταύρων· Ὅμ. Ἰλ. Α, 264. Ἡσ. Ἀσπ. 176. Πλάττεται περὶ αὐτοῦ ὅτι γενηθεὶς κατ' ἀρχὰς κόρη καὶ ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος διὰ τὴν μεγάλην ὡραιότητα της μετεβλήθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἄνδρα. Λουκ. Ὀβιδ. Ἐτειμήσε δὲ δύο υἱοὺς τὸν Κορωνὸν καὶ Ἴμβρασον τινες συνεξεστράτευσαν εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν· Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 58. — 2) Τίὸς τοῦ Κορωνοῦ καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 9. 16. ἴδε Heyne.

Καινή, ἡ. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Τυάνας. Πτολ.

Καινὴ πόλις, ἡ, = Καρχηδὼν νέα, ὅπερ ἴδε. Πολύβ. — 2) = ἡ Νέα πόλις. Ἡρόδτ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῷ ἄνω Αἰγύπτῳ κειμένη πλησίον τῆς Χέμμεως λίμνης. Πτολ. — 3) Ἔτι δὲ Καινὴ, Πτολ. τὸ μετὰ ταῦτα ὄνομα τῆς πόλεως Ταινάρου ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. ἴδε Ταίναρον.

Καινής, ἡ. Κώμη μικρὰ κειμένη ἐπὶ τένος ὀμενύμου ἀκρωτηρίου ἐν τῇ Βρεττίᾳ χώρᾳ τῆς Ἰταλίας. Στράβ. 3.

Καΐνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ἐκπερπλατσίως καὶ εἰσβάλλων ἀνατολικῶς τοῦ Ῥοδίου ποταμοῦ εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον, ταυτὶ Γ'Arc. Πτολ. β'.

Καινύς, ύος, ἡ, προτυπκμ. ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενον ἀπέναντι τῆς πόλεως Μετσήνης ἐν Σικελίᾳ, ταυτὸν Cadadi Volpe. Στράβ.

Καιπίων, ωνος, ὁ, Caepio. Σερουίλιος. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Πομπηίου Ῥούφου. — 2) Κ. Σουρουίλιος. Ὕπατος καὶ οὗτος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἀττιλίου Σερράνου, καταδικασθεὶς ὑπὸ τοῦ λαοῦ εἰς πολυχρόνιον φυλακὴν διὰ τὴν ἧτταν τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐδοκίμασαν ὑπὸ τῶν Γαλλῶν ὅτε οὗτος ἀπέμφθη ὡς στρατηγὸς εἰς τὰ Γαλλίαν. — 3) Ἕτερος Καιπίων Κ. Σερουίλιος συνυπατεύσας μετὰ τοῦ Κ. Λαιλίου.

Καΐστος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κνωσσοῦ. Καλλιμ. Ἄρτ. 44. Στράβ. — 2) ἡ Καΐρατος. Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ πόλις Κνωσσὸς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, κατὰ Στράβ. — ὅθεν, Καϊράτιος, ία, ιον. Τοῦ Καϊράτου ἢ παρὰ τῷ Καϊράτῳ.

Καΐρη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Ἄγυλλα καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐυρίσκετο ἀνέκαθεν τὰ ἱερὰ τῶν Ἑστιάδων, ταυτὸν Cervetri. Πτολ. δ', 1. Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Καιρέα παρὰ Στράβ. Ε'. — ὅθεν Καιρετιεύς, ἡ, ον. Ὁ εἰς τὴν Καιρέαν ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Καιρέας ὤν· Καιρετανοί, οἱ κάτοικοι.

Καῖσαρ, αρος, ὁ, Caesar. Κατὰ πρῶτον ὑπῆρχεν ἡ ὀνομασία αὕτη παρὰ Ῥωμαίοις ὡς ὄνομα κύριον ἐπισήμων τινῶν οἰκογενειῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῶν ὁποίων ἦν ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος καὶ ὁ Αὔγουστος, ἀκολούθως δὲ διέμεινεν ὡς τίτλος ὅλων τῶν ἐφεξῆς Ῥωμαιοαυτοκρατόρων. παρβλ. Adam. Ῥωμ. Ἀρχ. σελ. 308.

Καισαραυγούστα, ἡ· Caesar-augusta. Πόλις ἐπίτιμος τῆς Ἱσπανίας ἐν τῇ Ταρρακωνιτῇ χώρᾳ, ἡ νῦν Σαραγόσα καλουμένη Στράβ.

Καισάρεια, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους, πρότερον δὲ Εὐσέβεια καὶ Μάζακα λεγομένη, ἐκ θεόρα τῶν παλαιῶν βχτιλέων τῆς Καππαδοκίας· ταυτὸν Καισάχ. Στραβ, Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Μαυριτανίας ἐν Ἀφρικῇ μὲ λιμένα, πρότερον Ἰωλ. καλουμένη· κατὰ d'Anville ἡ νῦν Ἀλγιέρη. Στράβ. Λουκ. — 3) Μία τῶν πρώτων πόλεων τῆς Παλαιστίνης, πρότερον Turris Stratonis λεγομένη, ἔχουσα ἐξαίρετον λιμένα ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Στεφ. Βυζ. — 4) Πόλις μεσογαία τῆς Κιλικίας, ἥτις πρότερον Ἀναζαρβὸς ἐκαλεῖτο. Πτολ.

Καισαρίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας γεννηθεὶς εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντώνιος ἀνηγόρευσε βασιλέα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου, ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου.

Καισαρόμαγος, ἡ· Πτολ. β', 9. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βελλοβάκων, ταυτὸν Beauvais.

Καισήνα, ἡ, καὶ Καίσηνα, Πτολ. γ', 1. Πόλις ἀρχαία τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας κειμένη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίαν, ταυτὸν Cesena. Στράβ. ε'.

Καλύπαρις, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων οὐ μακρὰν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 80.

Κακός, οῦ, ὁ. Φοβερὸς Γίγας καὶ ληστὴς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον πλησίον τοῦ Ἀβεντίνου ὄρους· ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων αὐτόθεν ὅτε ἔφερε τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐφόνευσεν αὐτὸν μονομαχήσας. Διον. Ἁλ. α', 5. Οὐίρ.

Καλαβρία, ἡ· Calabria. Ἡ ἀνατολικὴ Χερσόνησος τῆς κάτω Ἰταλίας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς πόλεως Ταράντου ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου· ἐκαλεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Μετσαπία, Ἰαπυγία καὶ Σαλεντία· ταυτὸν Terra d'Otranto. Στράβ.

Καλαβρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καλαβρίας ἡ εἰς τὴν Καλαβρίαν ἀνήκουσα· ἡ Καλαβρὶς γαῖα, = Καλαβρία. Διον. Περ. 378.

Καλαβροί, οἱ. Calabri. Οἱ κάτοικοι τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Καλαισίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. δούλης, παρὰ Θεοκρ. ε', 15.

Καλαίχαρπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀριστάιου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Χάρμου ἐπὶ τῆς νήσου Σαρδοῦς. Διοδρ. Σικ. ὁ', 89.

Κάλαις, ίδος, Ἰωνικ. ῖος, ὁ (υυυ). Τίὸς τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθύας, ἀδελφὸς τοῦ Ζήτου μετὰ ὁποίου συνεστράτευσεν εἰς τὴν Κολχίδα μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας· ἐπλάττοντο δὲ οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ἦσαν πτερωτοί, ἐκβαλλαξαντες τὸν τυφλὸν Φινέα ἀπὸ τὰς Ἅρπυιας τὰς ὁποίας ἐδίωξαν ἐπὶ πολὺ διάστημα διὰ μέσου τοῦ κόσμου. Πίνδ. Πυθ. ἑ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α 211. Ἀπολλόδ. γ', 15, 2.

Κάλαμα, τά. Κώμη μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας, πλὴν μέρος τι ἐλῶσες αὐτόθι. Ἡρόδτ. 9, 96. παρβλ. Ἀθην. ιγ', σελ. 572.

Καλάμαι, αἱ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ταυτὸν Καλαμάτα. Παυσ.

Κάλαμες, ίδος, ὁ (υυυ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην καὶ γλύπτης, τοῦ ὁποίου αἱ ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐργασίαι ἐθαυμάζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ἀκμάσας περὶ τὴν 98 Ὀλυμπ. Στράβ.

Καλαμίτης, ου, ὁ. Ἀγνωστάτις ἀρχαῖος Ἥρως ἐν τῇ Ἀττικῇ. Δημ. Στεφ. σελ. 270. κατὰ Schäfer. αὐτόθι κεῖται ὡς προσηγορ. Ὄνομα αὐτῷ Ἴστρος, ἐκ τοῦ καλαμος, ὅπερ πᾶσιν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς θεραπείαν διαφόρων παθῶν καὶ συντετριμμένων ὀστέων· ἀρα ταύτ. τῷ Ἥρως Ἰατρὸς ἢ Τέξαρις, ἅπερ ὅρα.

Καλαμόδρομος, ὁ. Ἀθλητὴς τις ἐκ τῆς πόλεως Κυζίκου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Κάλαμος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Φοινίκης κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Θευπροσώπου. Πολύβ. ε', 68.

Κάλανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἰνδίᾳ Βραχμάνων ἢ γυμνοσοφιστῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, κυρ. Σφίνης καλούμενος, ἀπὸ δὲ τῆς προσαγορευούσης αὐτοῦ Κηλὲ ἐν τῇ Ἰνδικῇ γλώσσῃ Κάλανος ὀνομασθείς. Πλούτ. Ἀρρῖαν.

Καλασίριες, οἱ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἐν Αἰγύπτῳ μία μοῖρα τῶν αὐτόθι στρατιωτῶν, κατοικούντες εἰς ἰδίους νομοὺς, ὄντες ἐπὶ τῆς ἀκμαίας αὐτῶν ἐποχῆς 250,000 τὸν ἀριθμὸν καὶ προσδιορισμένοι μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πολέμου. Ἡρόδτ. 2, 164. ἔτι δὲ καὶ Καλασίριοι, παρὰ Στεφ. Βυζ. σημαίνει ἡ λέξις δὲ κατ' Αἰγυπτιακὴν διάλεκτον ἀεανίαι.

Καλατία, ἡ Calatia. Πόλις ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐπέμφθη ὁ Καῖσαρ μίαν ἀποικίαν ἀπομάχων στρατιωτῶν· ταυτὸν χωρίον Galazzo. Στράβ. — 2) = Καλλατις. Πτολ.

Καλατίαι, οἱ Ἰνδοί. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ βορειοανατολικὰ αὐτῆς μέρη, τοὺς ὁποίους ὑπέταξεν ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου. Ἡρόδτ. 3, 38. ἔτι δὲ καὶ Καλαντίαι, Ἡρόδτ 3, 97.

Κάλατις, ἡ, ἴδε Κάλλατις.

Καλαύρεια, ἡ, Calaurea. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς μίαν πόλιν καὶ ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, μετὰ εἰς τὸν ὁποῖον μυχῶν ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ἐφαρμακώθη ἑκουσίως διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν Μακεδόνος Ἀρχίᾳ· ταυτὸν Πόρος, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1243. Δημ. καὶ Καλαυρία, ἡ· Στράβ Παυσ. — ὅθεν Καλαυρίτης, ου, (ε) ὁ κάτοικος.

Κάλετοι, οἱ· Caleti. Ἔθνος Κελτικὸν ἐπὶ τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Σεκουάναν ποταμὸν, ἐν τῇ νῦν Νορμανδίᾳ χώρᾳ. Στράβ. καὶ Καλήται. Καῖσ.

Καλὴ ἀκτή, ἡ. Μέρος τι παραθαλάσσιον τῆς νήσου Σικελίας περὶ τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν. Ἡρόδτ. 6, 22. ἐπὶ τοῦ Δυτικοῦ δὲ μέρους αὐτῆς ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα μία πόλις εἶσα νῦν ἡ Caronia κεῖται. Διόδ. Σικ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ.

Καληδόνιοι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς νήσου Βρεττανίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν Σκωτίᾳ περὶ τὰ αὐτόθι Καληδόνια ὄρη. Πτολ. β', 3.

Καλήνοι, οἱ, Caleni. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Καληνίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ. Πολύβ Στράβ.

Κάληξ, ηκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας. Θουκ. δ', 75. ὁρθῶς Κάλης, ὅπερ ὅρα.

Κάλης, ητος, ὁ, = Καληξ παρ' Ἀρρῖαν. περιπλ. καὶ Ἐπιτ. εἰς Διον. Περ. 793. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μεταξὺ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Χαλίτ. — 2) ἡ Κάλης. Πόλις ἐμπορικὴ κειμένη ἐπὶ τῶν εκβολῶν τοῦ Κάλητος ποταμοῦ ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀρρῖαν.

Καλής, ἡ, = Καλησία παρὰ Στράβ. κατὰ Casaub. ἀντὶ Κάλεη.

Καλησία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῶν Αὐσόνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, κατασταλεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταυτὸν, Calvi. Στεφ. Βυζ. καὶ, ἡ τῶν Καληνῶν, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Καληνοί, οἱ κάτοικοι. Πολύβ.

Καλήτιος, ὁ. Τρῶς, υἱὸς τοῦ Ἀξύλου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 18.

Καλήτωρ, αρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλυτίου καὶ ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 419.

Καλιάνδη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

Αἰγύπτου ἐκ τοῦ ὁπλίου ἐγέννησε δώδεκα υἱοὺς Ἀπολδ. β', 1, 5.

Καλίδιος, ὁ· Calidius. Ῥωμ. κύρ. ὄνομα ἀνδρῶν.

Καλίνδοια, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βάτων. Πτολ.

Κάλιπος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λουσιτανίας ῥέων παραλλήλως τῷ Σάδωνι ἐν τῇ Πορτογαλλίᾳ. Πτολ. β'.

Καλισία, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δουΐων ἀρκτικωτέρω τοῦ Οὐϊστούλα ποταμοῦ ταύτῃ Καλίσχ ἐν τῇ Πολωνίᾳ. Στραβ. Πτολ.

Καλλαϊκοί, οἱ· Callaïci. Ἓν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες ἀρετικῶς καὶ συνορεύοντες μετὰ τῶν Λουσιτανῶν, τῶν ὁποίων ὁ Πτολεμ. ἀπαριθμεῖ διαφόρους λαούς, ἐν τῇ νῦν Γαλικίᾳ. Στραβ.

Καλλαισχρος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Κριτίου. Πλατ. — 2) Τίὸς τοῦ Διοτίμου ἐκ τοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ.

Κάλλας, αντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἱστιαίας. Στραβ.

Καλλέτηβος, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Φρυγίας. Ἡρόδτ. 7, 31.

Καλλετία, ἡ. = Καλλατις. Δοδ. Σικ.

Κάλλατις, καὶ Κάλατις, ἴδος, ἡ. Calatis. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας, κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὖσα ἀποικία τῶν Ἡρακλειωτῶν ταύτῃ Κάλλατι Καλλατις, παρὰ Στράβ. καὶ Κάλατις, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὄθεν, Καλλατιανοί, οἱ κάτοικοι.

Καλλία, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη πλησίον τῆς Νωακρίου Παυσ. η', 27.

Καλλίαι, αἱ, ἴδε Καλλιον.

Καλλιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 74 Ὀλυμπιάδος Ἡρόδτ. 8, 51. — 2) Ζωγράφος τις, παρὰ Λουκ.

Καλλιάνασσα, ἡ. Πόλις τῆς δυτικῆς Ἰνδίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ πάλαι ἐπίσημον ἐμπόριον. Ἀρρίαν. Περιπλ. 30. ταυτὸν Καρανία.

Καλλιάναξ, ακτος ὁ (-υυ-). Ῥόδιος, πατὴρ τῶν δύο περιφήμων ἀρχαίων ἀθλητῶν Εὐκλέους καὶ Φιλοσθένους, οἵτινες πολλάκις ἔλαβον τὸν στέφανον τῆς νίκης εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, ἔτι δὲ ἦσαν καὶ οἱ ἀνδριάντες αὐτῶν. Παυσ. Ὀλ. 7, 17.

Καλλιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμηρ. Ἰλ. Σ, 46. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. οὐχ εὑρηται τὸ ὄνομα τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων παρ' αὐτῷ Νηρηϊδων.

Καλλιάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 44.

Καλλίαρος, ἡ. Πόλις τῆς Λοκρίδος, παρ' Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 531. ἐπὶ τῶν χρόνων δὲ τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσωζετο πλέον. Στράβ. ἔτι καὶ Καλλίαρα. Στεφ. Βυζ. — ὄθεν, Καλλιαρεῖς, οἱ κάτοικοι.

Καλλίαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὀϊκλέους καὶ τῆς Λαονέμης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λοκρίδι πόλις Καλλίαρος Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531.

Καλλίας, ου, Ἰωνικ. Καλλίης ὁ. Τίὸς τοῦ τοῦ Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, φονεύσας μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τὸν ἴδιον αὐτῶν πατέρα. Ἀπολδ. β', 8, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Φαινίππου καὶ πατὴρ τοῦ Ἱππονίκου, θερμὸς προστάτης τῆς Δημοκρατείας τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Πεισιστράτου, Ἡρόδτ. 6, 121. — 3) Τίὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Καλλίου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσιωτέρων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν, παμφυεῖς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ὡς πρόξενος εἰς τὴν Περτίαν διὰ τὰ κλεῖτη τὴν μετ' αὐτῆς εἰρήνην ὕστερον ἀπὸ τὴν κτᾶναν τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 7, 151. — 4) Τίὸς τοῦ Ἱππονίκου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὁ πλουσιώτατος τῶν Ἀθηναίων, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του Ἰδίως ὁ πλουτίος, συγγενὴς τοῦ Περικλέους, ὅστις ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς γυναῖκα καὶ πεντῆρος τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐκ τῆς συγατρὸς αὐτοῦ Ἱππαρέτης, περίφημος δὲ ὡς ἄκρος φίλος καὶ γενναιότατος ὑπερασπιστὴς τῶν ἐν Ἀθήναις Σοφιστῶν· καταναλώσας δὲ σώτως ὅλα του τὰ πλούτη, ἀπέθανε τελευτῶν εἰς ἄκραν ἔνδειαν· πολλὰς ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς καὶ ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Πλάτ. Ἀριστφ. Βατρ. 428. — 5) Ἀθηναῖος ῥαψῳδὸς καὶ εἷς τῶν πρωτίστων ἱερέων τῶν Ἐλευσινίων, συγγενὴς τοῦ θείου Ἀριστείδου.

Καλλιβιος, ὁ. Δικεδαιμόνιος, ἡγεμὼν ἐν Ἀθήναις Ξεν. Ἑλλ.

Καλλίγα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τυνδεως ποταμοῦ. Πτολ. ζ'.

Καλλιγένεια, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ἢ κατ' ἄλλους ὄνομα μιᾶς Θεραπαίνης τῆς Θεᾶς ταύτης Ἀριστφ. Θεσμ. 305.

Καλλιγερίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, κειμένη μεσογείως Πτολ. ζ'.

Καλλίγωνος, ὁ. Ἄρτεν. κύρ. ὄνομα, παρὰ Καλλιμ. ἔπ. 26.

Καλλιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πανδίονα. Ἀπολδ. β', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 109.

Καλλισήμείδης, ου, ὁ (ῑ). Ἄρτεν. κύρ. ὄνομα ἑνὸς τῶν ἐν τῷ Ἅδῃ διαλεγομένων νεκρῶν, παρὰ Λουκ. Νεκρ Διαλ.

Καλλίδρομος, ὁ. Μία συνέχεια τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης, φερομένη φυσικῶς διὰ τῆς Λοκρίδος χώρας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν καὶ σχηματίζουσα τὰ σύνορα τῶν Ἐπικνημιδίων Δοριῶν καὶ τῆς Θεσσαλίας. Στραβ.

Καλλιεῖς, Ἀττ. Καλλιῆς, οἱ· ἔνν. Καλλιεῖς, ἑως, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῶν Ὀφιονέων ἐν Αἰτωλίᾳ, οἵτινες κατῴκουν τὴν πόλιν Καλλιον πλησίον τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης Θουκ. γ', 96.

Καλλιζόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 100.

Καλλιζώνιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πειρέως ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰνάχου, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἱέρεια τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ἔτι δὲ καὶ Καλλιζόη ἡ αὐτὴ καλουμένη. Εὐσῆβ. Χρ.

Καλλιτελῆς, ους, ὁ. Αἰτωλίτης, θεῖος τοῦ Τιμησέρχου. Πινδ. Νεμ. 4, 130. — 2) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις ἐξ Ἀχαρνῶν, ὅστις παρίσταται εἰς ἕνα τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων Γοργίαν ἐπιτρῶπ. ὡς περιφρονητὴς τῆς φιλοσοφίας. Πλάτ. Γοργ.

Καλλιτολώνη, ἡ. Δόφος τῆς Τρωϊκῆς χώρας ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως Ἴλιου. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 53, 151.

Καλλιτρέτης, ους, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολέμησαν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Θανατωθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοξεύματος τινος. Ἡρόδτ. 9, 72. — 2) Τίὸς τοῦ Καλλίου, ναύαρχος τῶν Κορινθίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔπεμψαν μὲ ἑβδομήκοντα νῆας κατὰ τῶν Κερκυραίων βοηθοῦντες τοὺς Ἐπιδαμνίους. Θουκ. α', 29. — 3) Γλύπτης ἐκ Δικεδαίμονος, πέριξ. συγχρονος τοῦ Περικλέους, θαυμασθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὰς λεπτοτάτας αὐτοῦ ἐργασίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 17. — 4) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Καλλιτρετίδας, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν περιὸδων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν, διάδοχος τοῦ Δυσάνδρου ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ καὶ ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ναυμαχήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς Ἀργινούσας νήσους, ἐθανατώθη. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 6.

Καλλιτρήτη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Κυνάγης καὶ μία τῶν Νυμφῶν. Πλάτ. Θεαγ. 115. D.

Καλλίμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐξ Ἀφιδνῶν, εἷς τῶν δέκα στρατηγῶν μετὰ τοῦ Μιλτιάδου, οἵτινες ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἄρχων τῆς δεξιᾶς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, ὅστις δεξιᾶς ἰκανὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν, ἐθανατώθη εἰς τὴν μάχην ταύτην. Ἡρόδτ. 6, 109. Θουκδ. — 2) Περίφημος ποιητὴς Κυρηναῖος, σύγχρονος τοῦ Πτολεμαίου Φιλαδέλφου καὶ τοῦ βουκολικοῦ Θεοκρίτου περὶ τὸ 248 ἔτος πρὸ Χρ., διδάξας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου τὰ γραμματικὰ χρόνων ἱκανὸν μὲ πολλὴν φήμην καὶ κοινὴν τῶν αὐτοῦ σοφῶν ἀναγνώσεων, τοῦ ὁποίου τὴν σχολὴν ἐπεστέψησαν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥοδίος, Ἐρατοσθένης ὁ Γραμματικὸς, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν πεπαιδευμένων Ἀλεξανδρινῶν, διὸ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν βασιλέων Πτολεμαίων κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος οὗτος ὑπὲρ τὰ 800 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως διεσώθησαν μόνον 72 ἔπη, ὅμοιοι καὶ ἄλλα τινὰ λείψανα. Καλλιμ. ἔπ. — 3) συγγραφεύς τις Ἑλλην. γραφεὶς ἐν βιβλίοις περὶ πτηνῶν. Ἀθην. 3, σελ. 394. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 15.

Καλλιμέδων, οντος, ὁ. Ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δουν.

Καλλίμορφος, ὁ. Ἴπτος καὶ ἱστοριογράφος ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Δουκιανοῦ.

Καλλίνικον, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ πόλις Νικηφόριον, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁμώνυμος Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, ἴδε Νικηφόριον.

Καλλίνικος, ὁ, Ἐπίθετ τοῦ Ἡρακλέους, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ὅτε ἐπόρθησε τὴν πόλιν τῆς Τροάδος ἐπὶ Λαομέδοντος Ἀπολδ. β', 6, 4. — 2) Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου. Στραβ.

Καλλινούσα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κύπρου, ἐκ τοὐμπροσθεν ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων

Καλλίξενος, ὁ. Ῥήτωρ τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐκ συμφώνου μετὰ τοῦ Θηραμένους κατηγόρησε τοὺς δέκα στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων, οἵτινες ἐπολέμησαν ἀνατόλιον τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 7, 8.

Κάλλιον, τό, καὶ Καλλιόπολις, Πολύβ. Καλλίαι, Στεφ Βυζ Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῆς Ναυπάκτου. Παυσ. — ὄθεν, Καλλιεῖς, έως, ὁ κάτοικος.

Καλλιόπεια, ἡ· ποιητ. αντὶ Καλλιόπη. Διόδ.

Καλλιόπη, ἡ (ὄψ). Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἡ πρεσβυτέρα τῶν ἐννέα Μουσῶν καὶ ἡ ἐξοχωτέρα αὐτῶν, τιμωμένη ἐξαιρτ. ὡς ἔφορος τῆς ἐπικῆς ποιήσεως καὶ παριστανομένη ὡς ἐπὶ πολὺ συμπαρέδρος τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων. Ἀπολδ. α', 3, 1. Ἡσιόδ. Θεογ. 79. Πλουτ. Συμπ. θ', 13. ἐγέννησε δὲ αὐτὴ ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα καὶ Ἰάμβλιχον, ἐκ δὲ τοῦ Οἰάγρου τὸν Λίνον καὶ ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρῆνας. Ἀπολδ. Παυσ. θ', 34. — 2) Πόλις τῆς Παρθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Καλλιπίδαι, οἱ. Σκυθικὸς λαὸς ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν πλησίον τῆς πόλεως Ὀλβίας, καὶ κατάγόμενος ἐξ Ἑλλήνων. Ἡρόδτ. 4, 17.

Καλλιπίδης, ου, ὁ (ῑ). Ὄνομα κύρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 64.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καλλίπολις, εως, ἡ (ι). Πόλις τῆς παλαιᾶς Καλαβρίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ, ἔχουσα ἐπιτήδειον λιμένα καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον, κτισθεῖσα, κατὰ Πλίν. ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, ταυτὸν Γαλλίπολις. Πομ. Μελ. — 2) Πόλις τῆς Συκελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου ταύτης καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὄρους Αἴτνης. Ἡρόδ. 7, 154. Στεφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησποντου ἀπέναντι τῆς Λεμψάκου, ταυτὸν Καλλίπολις. Στράβ. — 4) = Καλλίον, τὸ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας. Πολύβ. — ἴτης, Καλλιπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ. αὐτόθ.

Καλλίπους, ὁ. Ἀθηναῖος, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. Δημοσθ.

Καλλίπυγος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ θεὰ αὕτη ἕνα ναὸν ἐν Συρακούσαις, κτισθέντα, ὡς λέγεται, ἀπὸ τὰς δύο ἀδελφὰς ἑνὸς ποιμένος, τὰς ὁποίας ἐλαβον εἰς γυναῖκας οἱ δύο παῖδες ἑνὸς τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν Συρακουσίων. Ἀθην. Δειπνοσ. ιβ', 13.

Καλλιρρόη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Καλλιῤῥόη. Ὁμρ. Ἴλ. Δημ. 419. Ἡσιόδ. Θεογ 288.

Καλλιῤῥόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γυνὴ τοῦ Χρυσάορος, μετὰ τοῦ ὁποίου αὐτὴ ἐγεννησε τὸν Γηρυόνην καὶ τὴν Ἐχιδναν. Ἡσιόδ Θεογ. 351. Ὁμρ. Ἴλ. Δημ. 419. Ἀπολλόδ. β'. 4, 10. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Τρωὸς βασιλέως τῆ Τροίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγεννησε τὸν Ἶλον, Ἀτρακιον, Γανυμήδην καὶ τὴν Κλεοπάτραν. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελῴου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλκμαίωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τοὺς Ἀκαρνᾶνα καὶ Ἀμφότερον, καὶ ἐστάθη αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἰδίου αὐτῆς ἀνδρός. Ἀπολλόδ. γ', 7, 5 Παυσ. η', 24. — 4) Ὡραία τις παρθένος ἐν Καλυδῶνι πόλει τῆς Αἰτωλίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Κόρητος ἱερεὺς τοῦ Βάκχου, ἐσφάγη ὑπὲρ αὐτῆς ἰδιοχείρως, αὐτὴ δὲ μετεμορφώθη εἰς μίαν κρηνην. Παυσ. ζ', 21, 1.

Καλλιῤῥόη, ἡ. Περίφημος κρήνη τῶν Ἀθηνῶν, κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἀκροπόλεως, ἔχουσα τὰς πηγάς της ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐφέρετο δι' ἑνὸς ὀχετοῦ εἰς τὴν πόλιν, ὅθεν καὶ Ἐννεάκρουνος ὕστερον ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὅρα. Θουκ. β', 15.

Καλλισθένης, ους, ὁ. Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους (ἐξ Ὀλυνθου, συστρατεύσας μετὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταῖον καὶ ἐφονεύθη διὰ τὴν ἐλεύθερον αὐτοῦ παῤῥησίαν καὶ ἀφιλοπροσωπίαν. Ἀρριαν. Στράβ. — 2) Δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, φίλος τοῦ Δημοσθένους καὶ ἔχθρος τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Δημ.

Καλλίστη, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων, ὕστερον Θήρα κληθεῖσα ὅπερ ὅρα. Πίνδ. Ἡρόδ — ὅθεν, Καλλίστιος, ὁ κάτοικ.

Καλλίστη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας ὁ ναὸς εὑρίσκετο ἐγγὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπάνω τάφου τῆς Καλλιστοῦς. Παυσ. Ἀρκά. 35.

Καλλίστιον, ἡ. Θηλυκ. κύρ. ὄνομ. Ἀνθολ.

Καλλιστρατία, ἡ. Κώμη τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ζεφυρίου παρωρείου. Περιπλ. ε', 3.

Καλλίστρατος, ὁ. Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Λεοντίδος φυλῆς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4, 27. — 2) Περίφημος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μετὰ τοῦ Ἰφικράτους εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἐξορίσθη μετὰ τὴν εἰρήνην τοῦ Ἀνταλκίδα. Τοῦτον ἐμιμήθη πρὸ πάντων ὁ Δημοσθένης εἰς τὴν ῥητορείαν. Ξενοφ. Ἑλλ. 3', 2, 39. Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 742.

Καλλιστώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ἥτις λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς ἄρκτον, διότι δὲν ἐφύλαξε τὴν ὑποσχεθεῖσαν εἰς αὐτὴν διὰ παντὸς παρθενίαν τὴν, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἀρκάδα Εὐριπ. Ἑλλ. 375. Ἀπολλόδ. γ', 8, 2. κατὰ Παυσ. Ἀρκά. α', εὑρίσκετο ὁ τάφος αὐτῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐπί τινος δενδροφύτου λόφου, ἔνθα ἦν καὶ ὁ ναὸς τῆς Καλλίστης Ἀρτέμιδος. — 2) Περίφημος Ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις συγχρονος τοῦ Σωκράτους, πρὸς τὸν ὁποῖον αὕτη ἐκαυχᾶτο ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποσπᾷ τὸν ὅλους αὐτοῦ τοὺς μαθητὰς καὶ ὀπαδούς. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστορ. ιγ', 32.

Καλλιτέλεια, ἡ. Μία τῶν τεσσάρων Νυμφῶν, αἵτινες ἐκαλεῦντο Ἰωνίδες ἀπὸ τοῦ Ἴωνος υἱοῦ τοῦ Γαργηττοῦ καὶ εἶχον ἴδιον βωμὸν ἐν Ἠλιδι. Παυσ. Ἠλιακ. 22.

Καλλιφῶν, ῶντος, ὁ. Ζωγράφος τις Συρακούσιος. Παυσ.

Κάλλιων, ωνος, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς τις ἐξ Αἰγίνης. Παυσ.

Καλὸν ἀκρωτήριον, τὸ, Pulchrum promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς Καρχηδονιακῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ, σχηματίζον ἓν μέρος τῆς λεγομένης ἄκρας τοῦ Ἑρμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Καρχηδόνος ταυτὸν Κεπ. Βόν παραβλ. Heyne Opr. Acadm. III, σελ. 47. Πολυβ. γ', 22, 5.

Καλὸν στόμα, τὸ. Τὸ πρὸς μεσημβρίαν στόμιον τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ. Ἀπολ. Τόπ. Δ, 306.

Καλονίκη, ἡ (ι). Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστ. Δυσ. 6.

Καλοῦς, οὔντος, ἡ. Τόπος τις ἔρημος ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ.

Καλούσιον, τό, = Κλούσιον, ὅπερ ὅρα. Διόδ.

Κάλπας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ῥέων μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας. Στράβ. Ἀρριαν. Περιπλ.

Κάλπη, ἡ. Πόλισμα τῆς Βιθυνίας, κεῖμενον πλησίον τοῦ Κάλπα ποταμοῦ, ὅθεν, ὁ Κάλπης λιμήν, λιμὴν τις παρὰ τῇ πόλει Κάλπῃ ἐν Βιθυνίᾳ, ταυτὸν Κερβερ ἢ Βηρ. Ξενοφ Κύρ Ἀναβ. β', 4, 3. τὸ Κάλπης ἔστι γένος πτωτ. ἴδε Στεφ. Ἀναβ. ζ' 2, 13, 17. — 2) Μία τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, κειμένη ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀφρικῇ ἑτέρας στήλης Ἀβύλης λεγομένης, καὶ σχηματίζουσα ὄρος ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον ἀκρωτήριον συνεχόμενον μὲ τὴν ξηρὰν ὀλίγου στενωτάτου ἰσθμοῦ, τὸ δὲ μεταξὺ τῆς Κάλπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς διάστημα ἦν περίπου 120 σταδίων. Σκυμν. τοῦτων πορθμὸς τοῦ Γιβραλτάρ, Gibraltar Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κάλπης, πρότερον Ἡράκλεια καλουμένη· ταυτὸν δὲ καλεῖται καὶ αὕτη Γιβραλτάρ, Στράβ. γ'.

Καλπουρνιος, ὁ. Ὄνομα ἀρχόντων παρὰ Ῥωμαίοις. — 1) Καλπούριος Βίβουλος, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησαν ὕστερον, ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ Πομπηίου. — 2) Καλπούριος Πίσων, ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Γαβινίου, τοῦ ὁποίου τὴν συγατέρα Καλπουρνίαν ἔλαβεν εἰς τεταρτην γυναῖκα ὁ Ἰούλιος Καίσαρ

Καλύβη, ἡ (υ). Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Δαομέδων ἐγέννησε τὸν Βουκολίωνα. Ἀπολλόδ γ', 12, 3. — 2) Πόλις τῆς Θρᾴκης, πιθαν. = Καβύλη. Στράβ.

Καλυκάδνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τραχείας Κιλικίας, γινόμενος πλευστὸς ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα ταυτὸν Σελίφ. Στράβ. Ἀμμ.

Καλύδναι νῆσοι, αἱ, Calydnae. Νῆσοι μικραὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρωικῆς χώρας πλησίον τῆς Τενέδου, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἐκαλεῖτο ἰδίως Καλύδνη. Στράβ. Κυνῆντ. Σμ. ιβ', 453. — 2) Παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται νῆσοι τινὲς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, κείμεναι πλησίον τῆς Κῶ καὶ ἀνήκουσαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι Σποράδων, αἵτινες ἐκλήθησαν οὕτως ἀπὸ τῆς μεγαλητέρας αὐτῶν Καλυδνης ἰδίως λεγομένης, ὕστερον Καλύμνα. Ὁ Στράβων ἀναφερει δύο μόνον τὴν Λέρον καὶ Καλύμναν κατ' ἄλλους δὲ κεῖται τὸ Καλύδνα ἀντὶ ἐνικ. Καλύδνα ὡς καὶ τὸ Θῆβαι. Ὁμρ. Ἴλ. Β, 677. — ὅθεν, Καλύδνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Καλύδνης. Ἡρόδ. 7, 99. ἴδε Καλύμνα.

Καλυδών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἄρεος ἢ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ευστθ. εἰς Ἰλ. Β, 640. ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἀρχαία Αἰτωλία πόλις Καλυδών· οὗτος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Αἰολίαν συγατέρα τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἐπικάστην καὶ Πρωτογένειαν. Ἀπολλ. α, 7, 6.

Καλυδών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν Ἀρχαιοτέρων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἤβεινου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ἀνεκάθεν ὁ Οἰνεύς καὶ ἐστάθη περίφημος ἐπὶ τῶν Ἡρωϊκῶν χρόνων διὰ τὴν περιβόητον Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 640. Θουκ. — 2) Ἡ περὶ τὴν πόλιν Καλυδῶνα χώρα, πρότερον Αἰολὶς καλουμένη. Ὁμρ. Ἴλ Ν, 218. Θουκ. γ', 102. — ὅθεν, Καλυδώνιος, ία, ιον, τῆς Καλυδῶνος· ἐκ Καλυδῶνος ὤν, Καλυδώνιος κάπρος, Καλλιμ καί, Καλυδωνιοι οἱ κάτοικ. τῆ. Καλυδῶνος. Στεφ.

Καλυδώνιος κάπρος, ὁ. Περιβόητος καὶ τρομερὸς ἀγριόχοιρος ἐν τῇ Καλυδωνίᾳ χώρᾳ τῆς Αἰτωλίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Οἰνέως, τὸν ὁποῖον ἐπεμψεν ἡ θεὰ Ἄρτεμις, παροργισθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως τούτου διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησιν τοῦ· ἐτροξέιει δὲ μεγάλην φθορὰν καὶ ζημίαν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν, ἀνῃρέθησαν καὶ αὐτοὺς τοὺς κατοίκους τὰ μὴν ἐξέρχωνται ἐκ τῆς πόλεως. Εἰς τὴν θήραν τοῦ φοβεροῦ τούτου θηρίου ἐκάλεσεν ὁ Μελέαγρος υἱὸς τοῦ Οἰνέως ὅλους τοὺς ἐπισήμους ἥρωας τῆς τότε ἐποχῆς, διὰ συνεργείας τῶν ὁποίων ἠδυνήθη ὕστερον ἀπὸ ἕνα ἐπικίνδυνον ἀγῶνα νὰ φονεύσῃ τὸν ἄγριον τοῦτον κάπρον καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν ἀπὸ μίαν τόσον φθοροποιὸν μάστιγα· ἐπὶ δὲ καὶ Καλυδώνιος σῦς, παρ' Ὁμρ. Ἴλ. Ζ, 529. Παυσ Ἀρκ ζ'. Ἀπολλόδ α', 8, 2.

Καλυκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης καὶ μήτηρ τοῦ ἡρίφημου Ἐνδυμίωνος. Ἀπολλόδ. α', 7, 2.

Καλυκώπις, ιδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἔλαβεν, ὅτε ἐγεννησε μετὰ τοῦ Ἀγχίσου τὸν Αἰνειαν. Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρ. 285. Ἦν δὲ ἡ Καλυκωπις Συγάτηρ τοῦ Ὀτρέως βασιλέως τῆς Φρυγίας. Ὁμ αυτόθι στίχ. 111.

Καλύμνα ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ῥόδου, ἀνήκουσα εἰς τὰς λοιπὰς αὐτόθι Σποράδας νήσους, ἧτις κατὰ Στράβ. ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Καλυδναι λεγομένην, Ἡρόδτ. ταυτὸν Κάλυμνος, παρέχουσα τὸ πέπλος ἐξαίρετον εἶδος. — ὅθεν, Καλύμνιος, ία, ιον, τῆς Καλύμνας. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κάλυνδα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκίας καὶ Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Κανώου. παρὰ Στράβ. Καλύμνα. Στέφ Βυζ. — ὅθεν, Καλυνδεύς, εως, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. 8, 324. — 2) Καλυνδεύς, ἡ, όν. Τῆς Καλύνδας ἢ ἐκ τῆς Καλύνδας ὤν, Οὖροι οἱ Καλυνδικοί, τὰ σύνορα τῆς Καλύνδας. Ἡροδτ.

Καλυψώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσιόδ. Θεογ. 359. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2,

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

6. καὶ Ὅμηρ. δὲ θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, Ὀδ. Α, 50 δι' ὃ καὶ Ἀτλαντὶς νύμφη ἐλέγετο. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 575. διέτριβε δὲ αὐτὴ ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας μέτα εἰς ἓν τερπνὸν σπήλαιον, ὑποδεχθεῖσα ἐνταῦθα τὸν Ὀδυσσέα ὅτε αὐτὸς ἀναυάγησε περὶ τὰ παράλια τῆς νήσου της καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχῃ αὐτὸν διὰ παντὸς πλησίον της ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἀθανασίαν. Ὅμρ. Ὀδσ. Λ, 8. Η, 254. καὶ Ἡσὶ Θεογ. 1016. ἐγέννησεν αὐτὴ ἐκ τοῦ Ὀδυσσέως τὸν Ναυσίθοον καὶ Ναυσίνοον.

Κάλχας, αντος, ὁ (καλχαίνω). Τίς τοῦ Θέστορος, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, προέλεγεν εἰς αὐτοὺς ὡς ἔμπειρος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος τὰ ἐκ τοῦ πολέμου συμβησόμενα. Ὅμ. Ἰλ. Α, 86. Σοφ. οὗτος ἐπρομήνυσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐν ᾧ ἦσαν ἔτι εἰς τὸν λιμένα τῆς Αὐλίδος καὶ τὴν δεκάτην διάρειαν τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας, δι' ὃ καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως ὑπ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων καὶ στρατηγῶν, οἵτινες δὲν ἐπεχειρίζοντο σχεδὸν κἀνὲν ἀπὸ ὅσα ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἔκβασιν μάχης τινὸς χωρὶς προτέρου νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτόν. Κατῴκει δὲ εἰς τὰ Μέγαρα, ἀπ' ὅπου ἦλθε καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων. Παυσ. α', 42. κλητ. Κάλχα. Ὅμ.

Καλχηδών, ή, = Χαλκηδών. — ὁδεν, Καλχηδόνιος, ία, ιον. Ἡρόδ. 4, 85. Κατὰ Duchier εἰς Θουκ. δ', 75. ἡ γραφ. Καλχηδὼν ἦν ἡ ἀρχαιοτρ. καὶ ὀρθτρ.

Κάλχος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Δαυνίων, ὅστις ἀγαπήσας τὴν Κίρκην, ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον αὐτῆς καθ' ὃν χρόνον εὑρίσκετο αὐτόθι ὁ Ὀδυσσεύς, ὑπὸ τῆς ὁποίας μετεμορφώθη καὶ οὗτος εἰς χοῖρον. Παρθεν. Ἐρωτ. 12.

Καμάρα, ἡ, Πόλις παραθαλασσίου τῆς νήσου Κρήτης.

Καμαρίνα, ἡ (ι), Camarina. Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσὶ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ Ἱππάρεως καὶ Ἰάνιπος, οὗτα ἀποικία τῶν Συρακουσίων, ταὶ Camarana. Πίνδ. Ἠρόδ. 7, 154. — 3) Ἡ Καμαρίνα λίμνη, λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης, ἐκδίδουσα λοιμώδεις καὶ φθοροποιὰς ἀναθυμιάσεις, ταὶ Lagodi Camarana. ὁδεν παροιμ. ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔφη. Λουκ. Ψευδολ. 32. Στέφ. Βυζ. — Καμαρινάιος, αία, αῖον, τῆς Καμαρίνης ἢ εἰς τὴν Καμαρίνην ἀνήκων. Πίνδρ. Οὐσ. Καμαρηναῖος, ὁ κάτοικ.

Καμαρῖνον, τό, Camerinum. Πόλις ἀρχαία τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· ταὶ Camerino. Στράβ.

Καμαρῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰβηρίας. Διον. Περ. 700.

Καμβαδηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας, κειμένη μεσημβρινοδυτικῶς τῶν Ἐκβατάνων. Ἰσιδ.

Κάμβαλα, τά. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Κάμβης, ητος, ὁ. Ἀνδὸς τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην εὐθηφορίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. α', 27.

Καμβόδουνον, τό, Cambodunum. Πόλις τῆς Ῥαιτίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑστιαίων. Πτολ. β', 13. Στράβ. 4. ταὶ Kempten.

Καμβυσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ Κύρου ποταμῶν. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Καμβύσης, ου, ὁ (υ). Ἡγεμὼν τῆς παλαιᾶς Περσίας, ὑποτελὴς εἰς τὸν βασιλέα τῆς Μηδίας Ἀστυάγην, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μανδάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν μέγαν Κῦρον. Ἡρόδτ. 1, 46. Ξενφ. — 2) Τίὸς Κύρου τοῦ μεγάλου καὶ δεύτερος βασιλεὺς τῆς Περσίας, ὅστις αὐθὶς ἐπὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας του ἐπεχείρησε τὴν κατὰ τῆς Αἰγύπτου περίφημον ἐκστρατείαν, κυριεύσας ἐξ ὁλοκλήρου τὴν μεγάλην ταύτην ἐπικράτειαν· καὶ αἰχμαλωτίσας τὸν τότε αὐτῆς βασιλέα Ψαμμήνιτον· ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὰς Θήβας τὴν περίφημον ἀρχαίαν καθέδραν τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου, κατεδάφισεν ὅλους τοὺς ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς καὶ ἄλλας ἐξαισίους οἰκοδομάς, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν βοῦν Ἆπιν, ὅστις ἐλατρεύετο αὐτόθι ὡς θεός· τελευταῖον δὲ μετὰ ὀκτὼ χρόνους ἀφήσας τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὴν Περσίαν, ἐπέθανε καθ' ὁδόν, πληγωθεὶς βαρέως ἐν ᾧ ἔμελλε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἵππου. Ἡρόδτ. 2, 1. Θουκ. (παρὰ τοῖς ὕστερ. εὑρηται καὶ γ. παραβλ. Spitzner. Προσωδ.)

Καμαιρίος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡλίου, βασιλεύσας εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ δύο ἀδελφῶν, ἔθαψε καὶ ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Καμείρου. Πίνδ. Ὀλ. 7, 135. Διοδ. Σικελ. ε', 57. — 2) Ἡ Καμείρις. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Ῥόδου, κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καμείρου. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 656. Ἡρόδτ. — (Κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὅμρ. Ἰλ. ἔστιν ἄρσεν. καὶ Ἐπιλε. — παρὰδ Θουκ. η', 45. Ἐπιλε. μόνον)

Καμερία, ἡ, Cameria. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν κατεκτήσαν οἱ Ῥωμαῖοι περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Στέφ. Βυζ.

Κάμικος, ἡ, καὶ Καμικοί, οἱ. Camicus. Πόλις τῆς Σικελίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ἀκράγαντος, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε τὸ φάλαι ἡ καθέδρα τοῦ βασιλέως Κωκάλου, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ λέγεται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Μίνωα. ταὶ Siciliana. Ἐπιτ. παρ' Ἡροδτ. 7, 170. Στέφ. Βυζ. Πλιν. παρὰ Στράβ. δ'. — 2) Ὁ Κάμικος. Ποτάμιος τῆς Σικελίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου, ταὶ Canna. Στέφ. Βυζ.

Κάμιλλος, καὶ Κάσμιλλος, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Τυρρηνοῖς, σημαῖνον ὑπηρέτην τῶν θεῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 917.

Καμίλλος, ὁ. Εἷς τῶν Καβείρων, υἱὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Καβείρας, ὅστις καὶ Κάσμιλλος καὶ Κάδμιλλος ἐκαλεῖτο. Ἀνώνυμ. στιχ. 162. Κάδμος καὶ Κάδμιλος κατ' Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Δ, 385. εἰσὶ συγγν. τύπ. ὡς παρὰ Νόνν. Διον. δ', 88. τὸ Κάδμηλες καὶ Κάδμος συγχέονται πρὸς ἄλληλα. — 2) Παρὰ Πλουτ. Νουμ. 7. ὑπηρέτης τῶν ἐν Ῥώμῃ Ἱερείων. — 3) Κάμιλλος, Μ. Φούριος. Εἷς τῶν ἐνδέξων καὶ περικλεῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γεννηθεὶς ἐκ Πατρικίων καὶ πολλάκις χρηματίσας Δικτάτωρ καὶ ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων, σώσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀπὸ διαφόρους ἐπιθρομὰς καὶ πολέμους τῶν Γαλλῶν καὶ ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἰταλίας· εἰς ἡλικίαν ἤδη ὀγδοήκοντα χρόνων τρέψας τοὺς Γαλλους εἰς τελείαν φυγήν, ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπισυμβᾶσαν ἐν Ῥώμῃ λοιμώδη ἐπιδημίαν θρηνούμενος ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ ὅλου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Πλουτ.

Κάμιρος, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. αὐτὶ Κάμειρος, τημ. 2. ὅπερ ἰδε.

Καμπανία, ἡ, Campania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ τῆς Λευκανίας, Σαμνίου, Ἀντίου καὶ τῆς Τυρρηνικῆς Θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτω διὰ τὸ καμπύλον αὐτῆς περὶ τὴν Θάλασσαν σχῆμα, οὖσα εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. δ', καλεῖ πεδίον εὐδαιμονέστατον τῶν ἁπάντων, παράγουσα παντὸς εἴδους φυσικὰ προϊόντα, καὶ ἔχουσα τὰ πάλαι πολλὰς ἐπ' αὐτῆς ἐπισήμους πόλεις, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ νῦν Νεάπολις λεγομένη. Ἤδη ὀνομάζεται Terra di Lavoro, σχηματίζουσα μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Βασιλείου τῶν δύο Σικελιῶν. Στράβ. Πολύβ. β'. Διόδρ. Σικλ. — ὁδεν, Καμπανικός, ή, όν, τῆς Καμπανίας ἢ ἐκ τῆς Καμπανίας ὤν. Στράβ.

Καμπανοί, οἱ, Campani. Οἱ κάτοικοι τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Διον. Περιηγ. 357. Πολύβ.

Κάμπη, ἡ (κάμπτω). Τέρας φοβερὸν καταχθόνιον, τὸ ὁποῖον ἐπλάττετο ὅτι ἐφύλαττε τοὺς Ηὐλίωνας καὶ Ἑκατόγχειρας εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ τὸ ὁποῖον ἀφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. α', 2, 1. Σχολ. Αἰσχ. Προμ. 291.

Καμπόδουνον, τό, Cambodunum. ταὐτὸν τῷ Καμβούδουνον, ὅπερ ὁρα. Στράβ.

Κάμψα, ἡ. Πόλις τῆς Βροσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 123. καὶ Κάψα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κάνα, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα προσφυῆ λιμένα πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Κάνης. Στράβ.

Κανάκη, ἡ (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε πέντε παῖδας. Καλλιμ. Τμν. Δήμ. 190. Ἀπολλόδ. α', 7, 3.

Καναρία νῆτος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς νεωτέροις Γεωγράφοις καὶ αἱ λοιπαὶ περὶ αὐτὴν νῆσοι Κανάριαι. Πτολ. δ', ς'. κατὰ Πλίν ἐκλήθη αὐτὴ Καναρία ἀπό τινος ἔθνους Καναρίων λεγομένου, κατοικοῦντος εἰς τὰ ἀπέναντι παραθαλάσσια ἐπὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἀπ' ὅπου φαίνεται πιθαν. ὅτι μετέβησαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην.

Καναστραῖον, τό, προσυπακμ. ἀκρωτήριον. Ἀκρωτήριαν τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Τορωναίου κόλπου· ταὐτὸν Κάβο Κάνιστραίν ἄκρη. Ἡρόδτ. 7, 122. καὶ Παλλήνη ἄκρη.

Κάναστρον, το, = Καναστραῖον. Στέφ. Βυζ. — ὁδεν, Καναστραῖος, αία, αῖον. Τοῦ Καναστραίου ἢ εἰς τὸ Καναστραῖον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Κάνεχος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου. Παυσ.

Κάνδαλος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἡλίου, ὃς τις ἔφυγεν ἐκ τῆς Ῥόδου καὶ ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Κῶ. Διοδρ. Σικελ. ε', 56.

Κανδαύλης, ὁ. Τίὸς τοῦ Μύρσου ἀρχαίος βασιλεὺς τῆς Λυδίας, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μυρτίλος καλούμενος καὶ τελευταῖος τῶν Ἡρακλειδῶν, φονευθεὶς διὰ συνεργείας τῆς ἰδίας αὐτοῦ γυναικὸς ὑπὸ τοῦ Γύγου πιστοῦ καὶ εὐνοϊκοῦ ὑπηρέτου του, ὅστις ἔλαβε τὸν θρόνον τῆς Λυδίας ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Ἡσιόδ. 1, 7.

Καυδαυΐα, ἡ, Candavia. Τόπος τις ὀρεινὸς καὶ πετρώδης ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στράβ.

Κανδαών, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ὁ Ὠρίων. Τζετζ. Λυκοφρ. 328. ἰδε Ὠρίων.

Κανδρηνή, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἥρας, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τῆς Κανδάρας πόλεως τῆς Παφλαγονίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἄλλοτε ἕνα περίφημον ναόν. Στέφ. Βυζ.

Κάνδυβα, καὶ Κανδύβη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λυκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Κάνδυβος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις Κανδύβη. Στέφ. Βυζ.

Κάνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένον ἐπὶ τῶν νοτείων παραλίων τῆς Αἰολίδος χώρας ἀπέναντι τῆς νήσου Λέσβου· τὸ Κάνης

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὄρες, Ἡρόδ. 7, 42. κατὰ Στράβ. ιγ', 1, 68. καὶ Λίγα καλούμενον ταυτὸν Κίπα – Κιλόννης.

Κάνηθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀριαδίας, κεφαλωθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄβαντος ἐξ Εὐβοίας καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Κάνθου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. — 3) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Χαλκίδος. Στράβ.

Κάνθαρος, ὁ. Ἓν τῶν τριῶν προσορμιτηρίων, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζον τὸν Πειραϊκὸν λιμένα ἐν Ἀττικῇ, καλεῖτο οὕτως ἀπό τινα ἀρχαῖον ἥρωα, ἢ Κανθάρου λιμήν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 144. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλης. Λουκ.

Κανθαρώλεθρον, τό (ὄλεθρος). Τόπος ὀρεινὸς πλησίον τῆς πόλεως Ὀλύνθου ἐν Θράκῃ. Στράβων.

Κανθικὸς κόλπος, ὁ. Κόλπος τῆς Ἰνδίας, ἀρχόμενος κατὰ Πτελ. ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τοῦ Μωρίβος ποταμοῦ. Mannert. Γεωγρ. V, 1, σελ. 171.

Κάνθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καναθοῦ ἐξ Εὐβοίας, συναστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 77. Δ, 1,85.

Κάννα, ἡ, καὶ Κάνναι, αἱ, Cannae. Κώμη τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, περίημος διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων Ἀννίβα ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων· ἐπιτῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἤδη ὅλη εἰς ἐρείπια· ταυτὸν χωρίον Canne. Ὁ πληθ. τύπ. ἐστὶ συνήθ. Πολύβ. Στράβ. Ἐνίκ. δὲ εὑρηται παρὰ Πολυβ.

Καντάβρια, ἡ· Cantabria. Ἐπαρχία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Βισκαϊκὴν θάλασσαν. Στέφ. Βυζ.

Καντάβροι, οἱ· καὶ Κάνταυροι, Cantabri. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ Καντάβρίᾳ χώρᾳ περὶ τὴν νῦν ἐπαρχίαν la Montana καὶ Burgos, ὄντες τὸ πάλαι οἱ ἀνδρειότεροι ῥωμαλαιότεροι καὶ ἀγριώτεροι τῶν λοιπῶν Ἰβηρικῶν λαῶν. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κάντιαι, οἱ, Cantii. Λαὸς τῆς ἀρχαίας Βρεττανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης μεταξὺ Γαλλίας καὶ Βρεττανικῆς νήσου· πιθαν. καταγόμενοι ἐκ Γαλλων. Πτολ. β', 3. Καῖσρ.

Κάντιον, τό, Cantium. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Βρεττανίας κείμενον ἀνατολικῶς· ταυτὸν Cap. Paperness. Στράβ.

Κανούσιον, τό· Canusium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Canosa. Στράβ. — ὅθεν, Κανουσίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ.

Καινωβεύς, έως, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, ταυτ. τῷ Αἰγύπτιος, ἔχων ἕνα περίφημον ναὸν ἐν τῇ ἐν Αἰγύπτῳ πόλει Κάνωβῳ. Ἡρόδτ. 2, 113. Στράβ. ιζ'.

Κάνωβος, καὶ Κάνωπος, ὁ (ᾰ) Canopus. Πόλις ἀρχαία τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου ποταμοῦ εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν· ὠνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κανώβου κυβερνήτου τῆς τῆς τοῦ Μενελάου ὅτε οὗτος ἦλθεν ἐνταῦθα μετὰ τῆς Ἑλένης. Ἡρόδτ. 2. 15. ταυτὸν Ἀβουκίρ ἢ συνήθ. γραφ. ἔστι διὰ τοῦ β' μόνου δὲ παρὰ Λουκ. Καλλιμ. καὶ Στεφ. Βυζ. εὑρηται διὰ τοῦ π γραφομ. καὶ Ἄρσηκ. παρὰ Στράβ. Λουκ. Πλ. 15. — ὅθεν Κανωβίτης, οὐ (ῑ) ἐκ τοῦ Κανώβου. — 2) Κανωβικὸς, ἡ, όν, τοῦ Κανώβου ἢ εἰς τὴν πόλιν Κάνωβον ἀνήκων· τὸ Κανωβικὸν στόμα, τὸ δυτικὸν στόμιον τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Ἡρόδτ. 2, 17. ὅπερ καὶ Ἡρακλεωτικὸν στόμα ἄλλως ἐλέγετο. Στράβ. — 3) Κανωβίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ Κανώβου οὖσα. Σέλ. λαμ. 22.

Κάνωβος, ὁ. Ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς τὴν Αἰγυπτον ἀπέθανεν ἐνταῦθα, ταφεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου πλησίον τοῦ δυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κανωβικόν, ὡσαύτως καὶ ἡ πόλις Κάνωβος. Στράβ. ιζ'. Διον. Περ. 15.

Κάνωνος, ὁ, καὶ Κάννωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὅστις ἐξέδωκε τὸ ἰσχυρότατον ψήφισμα κατὰ τῶν ἀδικούντων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 7, 21. καὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1089. — ὅθεν, τὸ Κανώνιον ψήφισμα, παρβλ. Brunk. εἰς Ἀριστοφ. καὶ Schneid. εἰς Ξενοφ. αὐτόθι.

Κάνωπος, ὁ, = Κάνωβος.

Καουάροι, οἱ, Cavares. Ἔθνος τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ, Στράβ.

Καπηνεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱππονόου καὶ τῆς Λαοδίκης πατὴρ τοῦ Σθενέλου ἐκ τῆς Εὐάδνης καὶ εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος οἵτινες ἦλθον μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον· ἀναβαίνων δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν τῶν Θηβῶν διὰ νὰ εἰσβάλῃ ἐνδον λέγεται ὅτι κεραυνωθεὶς ἀπέθανε. Ὅμ. Ἰλ. Β, 564. Αἰσχ. Ἀπολλόδ. γ', 6, 3.

Καπεννεάτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Καπανέως, ὁ Σθένελος, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 109.

Καπανήϊος, ηη, ιον. Ὁ ἐκ τοῦ Καπανέως ὢν ἢ καταγόμενος, ὁ Καπανήϊος υἱός, = Σθένελος, Ὅμ. Ἰλ. Δ, 367.

Καπάτων, ωνες, ὁ. Λοιδορίτης ἐξ Ἰταλίας παρὰ Θουκ. γ', 103.

Καπετας, ὁ. Εἷς τῶν μυστήρων τῆς ὡραίας Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ. Η, 21.

Καπετώλιον, τό, = Καπιτώλιον, ὅπερ ὄρθ.

Καπήνα, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Φαλίσκου. Διον. Ἁλ. γ', 32. Διβ. ταυτὸν Civitella. — ὅθεν, Καπινάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Καπιτώλιον, τό· Capitolium. Μία τῶν ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ Καπιτωλίνου ὄρους ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Διός, τὸν ὁποῖον ἤγειρε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Ταρκυνίνιος ὁ Πρίσκος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐνῳρίσθη τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς τοῦτου κατεσκευασμένον ἐκ χρυσοῦ καθήμενον ἐφ' ἅρματος· εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἐφυλάττοντο καὶ τὰ βιβλία τῶν Συβίλλων μέσα εἰς λίθινα κιβώτια καὶ ἄλλα ἐπίσημα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων γράμματα. Πολύβ. Στράβ. Καπετώλιον, τό, Διον. Ἁλ. Στεφ. Βυζ. Ἡρωδ. — ὅθεν, Καπιτώλιος, ία, ιον· ὁ εἷς τὸ Καπιτώλιον ἀνήκων, Ζεὺς ὁ Καπιτώλιος. Πολύβ. — 2) Καπιτωλεῖος, α ον τοῦ Καπιτωλίου, καὶ Καπιτωλεῖα, τά, οἱ Καπιτωλεῖοι ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Καπιτωλίου Διὸς τελούμενοι, καὶ ὁ ἀγὼν τῶν Καπετωλίων. Ἡρωδ. — 3) Καπιτωλίς, ίδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ Καπιτωλίου οὖσα. Ἀνθολ.

Καππαδόκης, ου, ὁ· Cappadox. Ὁ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· πληθ. οἱ Καππαδόκαι· Ἡρόδτ. Ξενοφ. Διον. Περ. 974. καὶ Καππάδοξ, κος, Στράβ. κατ' Ἐπίτομ. εἰς Διον. Περ. 970.

Καππάδοκος, ὁ· Στεφ. Βυζ. Ἐτυμ. Μεγ.

Καππαδοκία, ἡ, Cappadocia. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀρμενίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Κιλικίας καὶ Κομμαγηνῆς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Λυκαονίας. Κατὰ Στράβ. διῃρεῖτο ἡ Ἐπαρχία αὕτη ὑπὸ τῶν Περσῶν εἰς δύω Σατραπείας εἰς μεγάλην Καππαδοκίαν καὶ εἰς μικρὰν Καππαδοκίαν ἢ εἰς τὴν ἐν Πόντῳ Καππαδοκίαν λεγομένην. Ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Καππαδοκία μόνον τὸ ἐνδότερον πρὸς μεσημβρίαν μέρος ταύτης τῆς χώρας, τὸ ὁποῖον ὀνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Καππαδικὸν, ὡσαύτως καὶ ἡ πόλις Κάνωβος. Στράβ. ιζ'. Διον. Περ. 15.

Καππαδοκίσσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς Καππαδοκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Καππάσοξ, κος, ὁ, = Καππαδόκης. — 2) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας χώρας, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Γαλατίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἅλυν. Λουκ.

Καππώτας, ου, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διός, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ἱερὸς λίθος πλησίον τοῦ Γυθείου ἐν Λακωνίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρέστης ἐλευθερώθη τῆς μανίας του. Παυσ. β', 22. 2.

Καπρέαι, αἱ (Καπρία, ἡ, Στεφ. Βυζ.). Capreae. Νῆσος τῆς μεσογείου θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἀπέρασε τοὺς τελευταίους ἑπτὰ χρόνους τῆς ζωῆς του μονάζων· ταυτὸν Capri· ὅθεν, Καπρεατης, του, (ᾰ) ὁ κάτοικ.

Καπρία, ἡ. Λίμνη τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Κάπρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ῥέων πλησίον τῶν Κολοσσῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Στράβ. — 2) μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσσυρίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς χύνεται εἰς τὸν Τίγριν, ταυτὸν μακρὸς Ζάβ ἢ Ζάβατος. Πολύβ. — 3) Νῆσος μικρὰ καὶ λιμὴν τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῶν Σταγείρων ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Καπύη, ἡ· Capua. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τιφάτα εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐστάτησαν μετὰ ταῦτα διαφόρα γυμναστήρια, ἐξαίρ. τῆς παλαίστρας καὶ τῆς θολητικῆς τέχνης· ταυτὸν Βρεϊπία πλησίον τῆς κορυφῆς St. Maria. Πολύβ. Στράβ. (ὁ τύπ. Κάπυα εὑρηται μόνον ἅπαξ παρὰ Στράβ. ὡς καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ.) — ὅθεν Καπυάνος, ὁ κάτοικ. τῆς Καπύης.

Κάπυς, υος, ὁ (ῠυ)· Τίὸς τοῦ Ἀσσαράκου καὶ τῆς Ἱερομνήμης, πατὴρ τοῦ Ἀγχίσου τοῦ ὀπαδοῦ ἐγένησεν ἐκ τῆς Θέμιδος θυγατρὸς τοῦ Ἴλου. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 239. Ἀπολλόδ. β, 11, 2.

Κάρ, γεν. Καρός, ὁ, Λατ. Κάρα. Τίὸς τοῦ Φορωνέως ἀδελφὸς τοῦ Μυσοῦ καὶ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν τῇ Ἀσίᾳ χώρα Καρία. Ἡρόδτ. 1, 171. Κατὰ Παυσ. α, 39. ἐβασίλευσεν ὁ Κὰρ εἰς τὰ Μέγαρα ἔνθα ἔκτισε μίαν Ἀκρόπολιν Καρίαν, καὶ τοῦ ὁποίου ὁ τάφος εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Κορίνθου. — 2) Κάτοικος τὴν ἐπαρχίαν Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Πληθ. οἱ Κᾶρες. Ὅμ. Ἰλ. Β, 867. Ἡρόδτ. Ἐλογίζοντο οἱ Κᾶρες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς ἂν ἔθνος δουλικὸν καὶ χαμέρπες καταφρονούμενοι πρὸ πάντων διὰ τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν λῃστρικὸν βίον καὶ διότι μετὰ ταῦτα ἐδούλευον ἐπὶ μισθῷ ὡς στρατιῶται εἰς τὰ διάφορα τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν ἐκστρατείας, ἐξ οὗ ἐπεκράτησεν ἡ λέξις Κᾶρες ἐν παροιμίαις, ἐπὶ αὐτόμολων καὶ ἀναξίων ἀνθρώπων λεγομένη· Θουκ. α', 4-8. (τὸ α ἔστιν μακρόν· μόνον δὲ ἐν Ἰλ. Ι, 378. ἐν Καρὸς αἴτῃ, εὑρηται βραχὺ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς. Τὰ Λεξικὰ ἀναφέρουσι ἄλλην τινὰ παραγωγὴν καὶ ἑρμηνείαν τῆς Ὁμηρικῆς λέξεως Καρὸς, καθ' ἃς τὸ Κὰρ κεῖται ὡς ἀρχαία τις λέξις ἀντὶ Ἀρῆς, ὡς εἰ ἔλεγε ἐν τριχὸς μοίρᾳ ἤτοι ἐν οὐδενὶ λόγῳ.)

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κάραβις, ιος, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ταρρακωνησίτης Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καλταιβήρων, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει κατ' ἀκρίβειαν προσδιωρισμένη. Ἀππιαν. Ἐ. Ἰ. 42, 43.

Κάραλις, εως, ἡ, Caralis. Πόλις τῆς Νήσου Σαρδινίας κειμένη ἀνατολικῶς, ταυτὸν Cagliari· ἔτι δὲ καὶ Κάραλλι ἄκρα. Πτολ. γ', 3. Στράβ. ε'. ἡ Γραφ. Καλαρις ὀστις ἡμαρτη.

Καραμβίς, ίδος, ἡ· προσυπακ. ἄκρα· Carambis. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κείμενον ἀπέναντι τοῦ ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ Μετώπου ἀκρωτηρίου ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· ταυτὸν Ἑρμαπέ· Ἀπολ. Ῥόδ. Β. 361. Στράβ. Γενν. Καράμβεως, παρὰ Λουκ. Τιξ. 57.

Καρανίτις, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχει τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Εὐφρίτης Ποταμός. Πτολ. Στράβ. παρὰ Πλιν. V, 20.

Κάρανος, ὁ· Ἰων. Κάρηνος. Εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀργείων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ κυριεύσας ἓν μέγα μέρος αὐτῆς ἐστάθησε πρῶτος βασιλεὺς τῶν Μακεδονικῶν βασιλέων. Πλουτ. — 2) Τίὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Κλεοπάτρας, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφονεύθη παῖς ἔτι ὢν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος, ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Κάρβων, ωνος, ὁ, Carbo Ὄνομ. Ῥώμ. Ἐπιστήμων τινῶν ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ Στράβ.

Καρδαμύλη ἡ (-υυ-) Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη πλησίον τῶν Δευκτρων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρ ἀπ. Θέτει ἐπὶ τῆς Λακωνίας· ταυτὸν Καρδάμυλα. Ὁμ. Ἰλ. Ι 150. Ἡρόδτ. 8, 73. Θουκ. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Χίου ἡ κατά τινας πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Θουκ. η', 24. Στεφ. Βυζ.

Καρδία, ἡ. Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Μελανος κόλπου, πατρὶς τοῦ στρατηγοῦ Εὐμένους ταυτὸν Κυρδία. Ἡρόδτ. Ξενφ. — ὅθεν, Καρδιανὸς, ὁ κάτοικος. Δημ.

Καρδούχοι, οἱ Ἔθνος τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀτίᾳ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τίγριος ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀσσυρίας, κατὰ κώμας καὶ χωρία, πᾶσαν· οἱ νῦν Κοῦρδοι. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ γ', 5, 15. οἱ Γυρδαῖοι, παρὰ Στράβ. καὶ, Κερδυαῖοι. Ἰώσηπ. — ὅθεν Καρδούχιος, ία, ιον, τῶν Καρδούχων ἢ εἰς τοὺς Καρδούχους ἀνήκων· — τὰ Καρδούχια ὄρη· ὄρη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι μίαν συνέχειαν τοῦ Ταύρου ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Ἀσσυρίας Ξενφ. τὰ Γορδυαῖα ὄρη παρὰ Στράβ. ὅπερ ὀρθ.

Καρεῆς, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς ἐπὶ τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἔχοντες πόλιν τοὺς Κόλχους ἐν ᾗ καὶ Κόλχοι ὑπό τινων ἐκαλοῦντο. Πτολ. Mannert. Γεωγρ. V. 1. σελ. 209.

Καρήνη, = Κρήνη, Στέφ. Βυζ.

Καρηνῖτις, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐπὶ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Εὐφράτης ποταμός, = Καρινῖτις. Στράβ.

Κάρηνος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Κάρανος. Σπαρτιάτης τις παρ' Ἡρόδτ. 7, 173.

Κάρησος, ὁ (ε). Ποταμὸς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Αἴσηπον ὕστερον Πίνε κολυμένες. — 2) = Κορησσία, ὅπερ ἴδε. Πτολ.

Καρθέα, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κῶ Στράβ.

Καρία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπ' ἀντικρὺ τῆς νήσου Ῥόδου μεταξὺ Λυκίας, Φρυγίας, Λυδίας καὶ τῆς θαλάσσης, ἐν τῷ μεσῳ τῆς ὁποίας ἀπὸ τοῦ Μύνδου ποταμοῦ ἕως τοῦ λιμένος Κανώου ἐκτείνετο παραθαλασσίως ἡ χώρα τῶν ἐν Ἀσίᾳ Δωριέων· ἐσχηματίζε δὲ πρότερον ἡ Καρία ἓν ἴδιον βασίλειον μὲ μητρόπολιν Ἁλικαρνασσὸν ἕως οὗ ἀκολούθως ὑπετάγη καὶ αὐτὴ εἰ. τὴν Περσικὴν μοναρχίαν. Ἡρόδτ. Θουκ. — ὅθεν, Κάριος, ία, ιον, καὶ Κάρικος, ἡ, ὀν, τῆς Καρίας, ἡ εἰς τὴν Καρίαν ἀνήκων· ὁ Κάριος Ζεύς, Ἡρόδτ. 1, 171. — τὸ Καρικὸν ἔθνος, Ἡρόδτ. τὰ Καρικὰ αὐλήματα, Ἀριστοφ. Βατρ. 1308. ἤτοι δουλικὰ καὶ χαμερπῆ ἐκ τῶν αὐλῶν ἀσματα. Voss.

Καρία, ἡ Ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Κάρος υἱοῦ τοῦ Φορωνέως ὃς τις λέγεται ὅτι ἔκτισεν αὐτὴν πρῶτος. Παυσ. α', 39.

Καρίνη, ἡ (ῑ) καὶ Καρήνη, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ Ἀταρνέως καὶ Κοσσήνης, ἥτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου. Ἡρόδτ. 7, 42. — 2) Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ.

Κόρειος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδια ἱερὰ καὶ ἑορτὴν εἰς τὴν πόλιν Μύλασα τῆς Καρίας.

Καρίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καρίας ἡ εἰς τὴν Καρίαν ἀνήκουσα. Οὐσιαστ. = Κᾶς Στέφ. Βυζ.

Καρίων, ωνος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν· Καλλιμ. Ἴαμ. Δι. — 2) Ὄνομα κύρ. δούλου παρ' Ἀριστοφ. Πλουτ. 1101.

Καρκαθιόκερτα, τά. Πόλις ἐπάτμης τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, μητρόπολις τῆς αὐτόθι ἐπαρχίας Σωφηνῆς, κατὰ Πλιν. κειμένη πλησίον τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ παρὰ δὲ Πτολμ. ὑπῆρχε τὸ ὄνομα τοῦτο ἄγνωστον.

Καρκασών, καὶ Καρκασόη, ἡ, Carcaso. Πόλις μεσόγειος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας. Πτολ. β', 10. Πλιν. 3, 4. ταυτὸν Carcassone.

Κάρκινα, ἡ, = Καρκινῖτις. Πτολ.

Καρκινῖτης, ου, ὁ (-κι--). Ὁ Καρκινίτης Κόλπος Κόλπος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας πλησίον τῆς πόλεως Καρκίνης, ταυτὸν Ἀιμοσχιδ Στράβ. — 2) κωμικ. παπλασ. λέξις, ὑπὸς τοῦ Καρκίνου Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1406.

Καρκινῖτις, ίδος, ἡ, Carcine, Πλιν. Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου, ταυτὸν Μαριουπολις. Ἡρόδτ. 4, 55. Κόρκινα, Πτολ. γ', 5.

Καρκίνος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ξανθίππου, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. β', 23. — 2) Ποιητὴς Τραγικὸς, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πολλὰ ἀεὶς ἀνεφέρεται. Εἶχε δὲ τρεῖς υἱοὺς τοὺς Ξενοκλέα, Ξενοτιμον καὶ Ξέναρχον, ἐξ ὧν ὁ Ξενοκλῆς ὑπῆρξεν ὡσαύτως τραγικὸς ποιητής. Ἀριστοτ Εἰρ 781. Νεφ 1261. Σφ. 1,08. (ἡ γραφ. Καρκῖνος καὶ Κερκῖνος ἐστὶν ἡμαρτη. διότι τὸ ι εὑρηται ἀεὶ βραχύ.)

Καρμάνη, ἡ Πρωτεύουσα πολις τῆς ἐπαρχίας Καρμανίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ταυτὸν Κιρμαν. Στράβ

Καρμανία, ἡ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας, κειμένη μεταξὺ Περσικοῦ Κόλπου Ἰνδικῆς θαλάσσης, Περσίας, Ἀρίας καὶ Γεδρωσίας εἰς ἄκρον εὔφορος καταβρεχομένη ἀπὸ ἐνπλέους ποταμοὺς, τοὺς ὁποίους τινὲς περιεῖχον χρυσὸν, ἐπὶ δὲ τῶν ὀρέων αὐτῆς εὑρίσκοντο διάφορα εἴδη μεταλλων πρώτον δὲ ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν ἐγένετο γνωστοτέρα ἡ χώρα αὕτη εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἥτις ταυτὸν Κερμὰν καλεῖται. Στράβ. ια'. Πτολ.

Καρμανίς, ίδος, ἡ, Τῆς Καρμανίας, ἡ Καρμανὶς ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Καρμανίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Διον. Περ 606.

Καρμανοί, οἱ· Carmani. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Καρμανίας χώρας, παῖαν. οἱ παρ' Ἡρόδτ. Γερμάνιοι, ταυτὸν δὲ Γεβέρνοι καλούμενοι. Διον. Περ. 1083. Στράβ.

Καρμάνωρ, ορος, ὁ. Ἡρὼς, ὅστις λέγεται ὅτι ἐκαθάρισε τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ δράκοντος Πύθωνος· τούτου παῖς ἦν ὁ Κύβουλος ὅστις ἐγέννησε τὴν Κάρμην. Παυσ. β', 11. ι, 7, 30.

Καρμέντις, ιος, ἡ· Carmenta. Περίφημος μάντισσα καὶ μία τῶν ἀρχαίων Νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Εὐάνδρον, τιμηθεῖσα μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὡς ἐγχώριος θεά, καὶ πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἀπαγηγύριζον αἱ γυναῖκες τῆς Ἰταλίας τὰ Καρμενταλια ἱερὰ λεγόμενα κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἰανουαρίου μηνός. Διον. Ἁλ. α', 3. Στράβ. Οὐάρ.

Κάρμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐβούλου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Βριτόμαρτιν. Παυσ. β', 30. κατ' ἄλλους δὲ ἦν αὐτὴ θυγάτηρ τοῦ Φοίνικος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀγήνορος. Ἀντ. Διῤῥ. 40.

Κάρμηλος, ὁ. Ὄρος τῆς Γαλιλαίας χώρας· ἡ Παλαιστίνη φερόμενον μεσημβριωῶς ἀπὸ τοῦ ὄρους Διβάνου, περίφημον διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐφορίαν καὶ τερπιοτητα, ταυτὸν Καρμηλ. Πτολ. ε', 15. Ἰώσηπ.

Κάρμινα, ἡ, = Καρμάνη, ἀριθμ. 2.

Κάρμων, ωνος, ἡ, Carmona. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη μεσημβριωῶς πλησίον τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ· ταυτὸν Carmone. Στράβ.

Κάρνεα, τά· Δωρ. ἀντὶ Κάρνεια. Θεοτρ. Εἰδ. ε, 83.

Καρνεάδης, ου, ὁ (ᾰ). Περίφημος Ἀκαδημαϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης πόλεως τῆς Ἀφρικῆς, μαθητὴς τοῦ Στωϊκοῦ Διογένους, ἀκμάσας περὶ τὸ 180 ἔτος πρὸ Χρ. ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς μετὰ τοῦ Κριτολάου, ἐθαυμάσθη ἐξαιρετως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὴν σοφιστικήν του εὐγλωττίαν. Λογίζεται δὲ ὁ Καρνεάδης οὗτος ὡς καθιδρυτὴς καὶ ἀνορθωτὴς τῆς νέας Ἀκαδημαϊκῆς φιλοσοφίας, ἥτις πρὸ αὐτοῦ ἤρχισε ἤδη νὰ ἐκπίπτῃ. Λουκ. Μακροβ. 20. Κικ.

Καρνεάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κάρνεια, τά· καὶ Κάρνεα. Κρητὴ ἀρχαία παρ' Ἕλλησι, πανηγυριζομένη ἐξαιρ. ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Περιείου Ἀπόλλωνος καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν αὐτοῦ διὰ τὸν φόνον τοῦ μάντεως Κάρνου ὑπὸ τοῦ Ἱππότου υἱοῦ τοῦ Φύλαντος, ἢ διὰ τὸ δένδρα κρανείας τὰ ὁποῖα οἱ Ἕλληνες ἔκοψαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ ἄλσους τὰ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Τριπόλεως Ἴδης πρὸς κατασκευὴν τοῦ δουρίου ἵππου. Παυσ. Λακ. 13, 3. ἐτελοῦντο δὲ ταῦτα περὶ τὴν δεκάτην τρίτην ἡμέραν τοῦ Καρνείου μηνὸς καὶ διηρκουν ἐννέα ὁλόκληρους ἡμέρας. Ἡρόδτ. 7, 206. Θουκ. παρβλ. Valkenar. εἰς Ἡρόδτ.

Καρνειάς, άδος, ἡ Τῶν Καρνείων ἢ εἰς τὰ Κάρνεια ἀνήκουσα, αἱ Καρνειάδες ὧραι, = Κάρνεια, Καλλιμ. Ἀπολ. 88.

Κάρνειος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τινος μάντεως Κάρνου, τὸν ὁποῖον ἐθύτευσεν ὁ Ἀπόλλων τὴν μαντικὴν τέχνην καὶ ὕστερον ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ Ἡρακλεῖδαι Ἄλητης καὶ Ἴφιτος, πρὸς ἐξιλέωσιν δὲ τοῦ φόνου τούτου ἐθέσπισαν ὕστερον τὰ λεγόμενα Κάρνεια ἱερὰ, τὰ ὁποῖα ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀφ' ὧν καὶ Κάρνειος Ἀπόλλων ἐλέγετο· παρβλ. Παυσ. Λακ. 13, Σχλ. Καλλιμ. εἰς Ἀπόλ. 72. — 2) Ὁ Κάρνειος μήν, ὁ παρ' Ἀθηναίοις Μεταγειτνιὼν λεγόμενος, ἀναλογῶν δὲ μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Αὔγουστον μῆνα, καθ' ὃν ἑορτάζοντο τὰ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κίρνεια πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρπ. Ἀλκ. 448. Θουκ.

Καρνήϊος, ία, ῖον, ποιητ. ἀντὶ Κάρνειος. Πινδ. Π. 3. 5, 106.

Καρνίων, ωνος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, Καλλιμ. Δι. 24. κατ' ἄλλους γραφτ. Καρίων ὅπερ ὄρα.

Κάρνοι, οἱ, Carni. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Κραϊνίᾳ καὶ Στυρίᾳ χώρᾳ· — ὄθεν, Καρνικός, ἡ, όν, τῶν Καρνων.

Κάρνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐρωμένος τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν μαντικὴν τέχνην. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ε, 83. Παυσ. κατ' ἄλλους δὲ περίφημος μάντις ἐξ Ἀκαρνανίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλείδης Ἱππότης ἐφόνευσεν ὅτε οἱ Δωριεῖς εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, διὰ τὸν ὁποῖον φόνον παροργισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, ἔπεμψε λοιμὸν κατ' αὐτούς, πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ὁποίας οἱ Δωριεῖς ἀνέστησαν τὰ λεγόμενα Κάρνεια παννηχιζόμενοι ἔτους ἑκάστου εἰς τὴν Λακεδαίμονα πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. γ', 13, 3. Ἀπολλόδ. β', 8, 3.

Κάρπαθος, ἡ. Νῆσος Ἑλληνικὴ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους, μεταξὺ τῆς Κρήτης καὶ Ῥόδου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη καὶ ἡ περὶ αὐτὴν θάλασσα Καρπάθιον πέλαγος· ταύτην Καρπάθος, κοιν. Σκαρπάντο. Ἰλ. Β, 676 κεῖται διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου Κάρπαθος· — ὄθεν, Καρπάθιος, ία, ιον, τῆς Καρπάθου ἢ εἰς τὴν Καρπάθιον ἀνήκων· τὸ Καρπάθιον πέλαγος, ὃν μέρος τῆς Μεσογείου θαλάσσης μεταξὺ Κρήτης καὶ Ῥόδου. Στραβ.

Κερπασία, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τῆς νήσου Κύπρου, ταύτην Κερπάσιν. Στραβ. Διοδ. Σικ. β.

Καρπάτη, ου, ὁ (ᾱ). Μεγάλη συνεχὴς ὑψηλῶν ὀρέων φερομένη μεταξὺ τῆς νῦν Οὐγγαρίας, Πολωνίας καὶ Δακίας, ἥτις ἤδη Καρπάθια ὀρη Carpak λέγεται. Πτολ.

Καρπησσοί, ὁ, = Καρπητανοί· Πολύβ. γ', 14, 2.

Καρπητανία, Carpetania. Ἡ χώρα τῶν Καρπητανῶν ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ. Στραβ.

Καρπητανοί, οἱ Carpetani. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνησίας Ἱσπανίας, ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Τολέδην. Στράβ. καί, οἱ Καρ ήσιοι, παρὰ Πολύβ.

Κάρπις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παιονίας, ἔχων τὰς πηγάς του ἐπὶ τῶν Ὀρβηλικῶν χώρας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, πιθαν. ὁ νῦν Δράυος (Drave) Ἡρόδ. 4, 49.

Καρπώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Ὡρῶν παρὰ Παυσ. Υ, 35

Κάρρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κῑῤῥῶν. Στέφ. Βυζ.

Καρρότος, ὁ. Κυρηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀλεξιβίου καὶ γυναικαδέλφιος Ἀρκεσιλάου τοῦ τρίτου, βασιλέως τῆς Κυρήνης, λαβὼν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας ἀγωνισθεὶς ἁπήνῃ. Πινδ. Πυθ. ε', 34.

Καρρόδουνον τό· Carrodonum. Πόλις τῆς Παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ νῦν Πιλίκα ποταμοῦ ἐν Πολωνίᾳ Zarnovice. Πτολ.

Καρτέολαι, οἱ, Carteoli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Αἰσούνων ἐν τῷ Δατίῳ περὶ τὰ σύνορα τῶν Σαμνίων, ταύτην Carsoli. Στραβ.

Κάρσις, ίος, ὁ. Μακεδόνιτις παρ' Ἀρριαν.

Κάρσος, ὁ, ἐ. Κίρτος.

Καρσοῦλοι, οἱ, Carsulae. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ κειμένη δυτικῶς τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, ταύτην χωρίον Casiglia-no. Στράβ.

Καρτέρεια, τά, ἴδε Κρατερεῖα.

Καρτέρων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, κεραυνωθεὶς καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολλόδ. γ'. 8, 1.

Καρτηΐα, ἡ, Carteja. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κατοικηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ Φοινίκων κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ ὁρμοῦ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἔπεμψαν μίαν ἀποικίαν 4000 ἀνανικῶν μετὰ τοὺς Καρχηδονικοὺς πολέμους· ταύτην Rocadil'o. Στραβ. Πτολ.

Καρύα, ἡ = Κίρναι.

Καρυαί, καὶ Καρυαί, αἱ (υυ–). Κώμη τῆς Λακωνίας νειμένη ἀρκτικῶς τῆς Σελλασίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦν ὁ ναὸς τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος, ἔνθα αἱ παρθένοι συνηγόντο ἐτησίως καὶ ἐπανηγύριζον τὴν ἑορτὴν αὐτῆς μὲ δημοσίους χοροὺς· Θουκ. ε, 83 Ξενοφ. Κυρ. παιδ. γ', 11 — ὄθεν, Καρυάτης, ου, ὁ κάτοικος καὶ Θηλ. Καρυᾶτις, ίδος, ἡ ἐκ τῶν Καρυῶν οὖσα. — 2) Κώμη τῆς Ἀριαδίας κειμένη πλησίον τοῦ Φηγεοῦ. Παυσ. η', 14. Καρυατίδες, αἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο γυναικομόρφατινα ἀγάλματα ἱστάμενα ἐπὶ τῶν τειχῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφέροντο διάφορα βάρη· — καὶ Καρυατίζω, συγκροτῶ δημοτίους χορούς. Λουκ. Ὀνειρ. 1, 1.

Καρυανδά ἡ. Πόλις τῆς ἐν Ἀσίᾳ Κιρίας κειμένη ἐπί τινος μικρᾶς νήσου συνεχομένη σχεδὸν μὲ τὰ παραλία τῆς αὐτόθι χώρας, ἔχουσα ἕνα λιμένα· Στραβ — ὄθεν, Καρυανδεύς, οἱ κάτοικοι Ἡρόδ. 4, 44,

Καρυᾶτις, ίδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὴν κώμην Καρυὰς ἐν Λακωνίᾳ ἥτις ἦν ἱερὰ αὐτῆς καὶ ἔνθα εὑρίσκετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς ναὸς αὐτῆς. Παυσ. γ, 10.

Κάρυστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Χείρωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Κάρυστος. Εὐσταθ εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 539.

Κάρυστος, ἡ (ᾱ). Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων, περίφημος τὸ παλαι διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς λατομεῖα τῶν Μαρμάρων, τὰ ὁποῖα οἱ Ῥωμαῖοι ἐξαιρ. μετεχειρίζοντο εἰς διαφόρους αὐτῶν μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· ταύτην Κύστον· Ὅμ. Ἰλ Β. 539. Ἡρόδ. — ὄθεν, Καρύστιος, ία, ιον, τῆς Καρύστου ἢ ἐκ τῆς Κυρύστου ὤν, Εὐριπ. καὶ Καρύστιοι, οἱ κάτοικοι.

Καρχηδών, όνος, ἡ, Carthago. Ἀρχαία καὶ περίδοξος πόλις, πρωτεύουσα τῆς Καρχηδονικῆς Δημοκρατίας ἐν Λιβύῃ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τύρου Κιρχηδόνος καλουμένου τὸ 1198 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ περὶ τὸ 323 ἔτος μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθοῦσα ἐνταῦθα ἐκ τῆς Φοινίκης ἡ Δίδω ἀδελφὴ τοῦ Πυγμαλίωνος μὲ μίαν ἀποικίαν Τυρίων, ἐκτισαν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ηὔξησε μὲ πολλὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ ὄγυρας οἰκοδομάς, καὶ μὲ μίαν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν Βύρσαν καλουμένην· εἶχε δὲ ἡ πόλις αὕτη καὶ δύω Εὐρυχώρους λιμένας, ἐξ ὧν ὁ εἷς περιεῖχε τὸν στόλον τῶν Καρχηδονίων, ὁ δὲ ἕτερος ἐδέχετο τὰ εἰσπλέοντα ἐμπορικὰ πλοῖα ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς οἰκουμένης. Πολὺν χρόνον ὑπῆρξεν ἡ Καρχηδὼν ἰσχυρὰ ἀντίζηλος τῆς Ῥώμης, μετὰ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀλλεπαλλήλους πολέμους, ὧν οὐ νικηθεῖσα κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατηφανίσθη ἐξ ὁλοκλήρου τὸ 608 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. 146 πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 3, 17, 19. Θουκ. Διοδ. Σικ. ιβ'. ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ἀνώρθωσεν αὐτὴν ἐκ νέου καὶ τὴν ἔφερεν σχεδὸν εἰς τὴν πρότέραν ἀκμήν κατάστασιν· — ὄθεν. Καρχηδόνιος, ία, ιον τῆς Καρχηδόνος ἢ ἐκ τῆς Καρχηδόνος ὤν Οὐσστ. Καρχηδόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Καρχηδόνος· Ἡρόδ. ἡ Καρχηδονία, ἡ παρὰ τὴν Καρχηδόνα χώρα, καὶ Καρχηδονιακός, ἡ, όν, ὁ εἰς τὴν Καρχηδόνα ἀνήκων Θουκ.

Καρχηδών, όνος, ἡ νέα, Carthago nova. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Ταρρακωνησίας Ἱσπανίας ἐτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀσδρουβα στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, κεῖται ἐντὸς ἑνὸς σταδίου κόλπου τῆς θαλάττης πρὸ τοῦ λιμένος αὐτῆς εὐρίσκετο μία μικρὰ νῆσος Ἡρακλείους νῆσος καλουμένη· ταύτην ὀνομάζετα Καρταγένη. Στραβ. ἔτι δέ, ἡ Καινὴ πόλις Πολύβ.

Κασάμβος, ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀριστοκράτου, εἷς τῶν ἐν Αἰγίνῃ προυχόντων πολιτῶν. Ἡρόδ. 6, 73.

Κασσάνεια, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας, κειμένη παραθαλασσίως ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μαγνησίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους· ταύτην, Κασσάνεια· Ἡρόδ. 7, 188 Στραβ. καὶ Κασσανδία. Στεφ. Βυζ.

Κασίλινον, τὸ Ca-silinum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Βολτούρνου ποταμοῦ· ταύτην, Nova Capua. Στραβ.

Κάσινον, τό, Casinum. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Οὐόλσκων· ταύτην, Casino. Στραβ.

Κάσινος, ὁ· Casinus Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταύτην Sacco· Στράβ.

Κάσιοι, οἱ, ἴδε Κάσιος.

Κάσιον, τὸ (ᾱ) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κασίου ὄρους· ταύτην Κατίεχ. Στραβ Βυζ.

Κάσιον ὄρος, τό (ᾱ) Casius mons. Ὄρος παραθαλάσσιον τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένου ἀνατολικῶς πλησίον τῆς Σερβωνίδος λίμνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἐις περίφημος ναὸς τοῦ Διὸς· μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλοις ἥτταν φυγὼν ὁ Πομπήιος ἐφονεύθη καὶ τάφη ἐνταῦθα· ταύτην καλεῖται Ἐλ-Κας ἢ Καπ δὲ Κίς. Ἡρόδ. 2, 6. — 2) Ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἐπαρχίας Σελευκίας ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· ταύτην Ὀκράβ. Στραβ Διον. Περ. 880. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Πλίν. 5, 15.

Κάσιος, ὁ (ᾱ) Ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ Κασίου ὄρους ἐπὶ τῶν ὁποίου ἔκειτο ὁ περίφημος αὐτοῦ ναός. Στραβ. 13. Πλιν.

Κασιώτις, ιδος, ἡ (υυ–υ). Τοῦ Κασίου ἢ ἐκ τοῦ Κασίου ὄρους οὖσα· ἡ Κασιώτις πέτρη, = τὸ Κάσιον. Διον. Περ. 260. — 2) Οὐσιαστ. παραλίοις τις ἄκρα ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου πλησίον τοῦ Πηλουσίου στόματος.

Κασμέναι, αἱ· καὶ Κασμένη, ἡ· Casmena. Πόλις μεσογείου τῆς νήσου Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς Μοτύης, ταύτην Scieli. Ἔκκ. παρ' Ἡρόδ. 7, 155. Πλην. παρὰ Θουκ. 5, 5. — ὄθεν, Κασμεναῖοι, οἱ κάτοικοι.

Κάσος, ἡ Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Κῶ, ταύτην Κισος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 676. — ὄθεν Κάσιοι, οἱ κάτοικοι.

Κασσουργίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆ παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐν τῇ νῦν Σιλεσίᾳ χώρᾳ. Πτολ.

Κασπάτυρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ Πακτυϊκῇ χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου ὁ Σκύλαξ ἔπλευσε δι' ἐπιταγῆς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεως εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰνδίας· Ἡρόδτ. 3, 93. 4, 44. ταύτην Καβούλ παρὰ Στεφ. Βυζ. καλεῖται

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὕτη πῖσαν. κατὰ τροχ. ἀμέτρητος Κασπάπυρος, τὴν ὁποίαν ὁ Γεωγράφος οὗτος ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ἑκαταίου ὡς πόλιν τῶν Γανδαρίων.

Κάσπειροι, οἱ, Caspiraei. Ἔθνος μέγα τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν Συνόρων μεταξὺ τῶν Σάκων καὶ Πάρθων, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν ἡ Ἡράκλεια· Ἡροδ. 3, 93. 7, 86. ἔνθα κατὰ τινας Κάσπιοι ἀναγινωσκ. ἴδε Reitz praef. pag. 17. Ἐνιοι Κάσπειροι, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐκ Ἡροδ.

Κάσπειρος, ἡ, Caspira. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κασπείρων κειμένη ἐπὶ τοῦ Τέδτου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ πέλαι διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν. Στεφ. Βυζ.

Κασπία θάλασσα, ἡ, Κασπίαι πύλαι, ἴδε Κάσπιος.

Κασπιακός, ἡ, όν. Ἐκ τῶν Κασπίων, ἢ εἰς τοὺς Κασπίους ἀνήκων. Λουκ.

Κασπιανή, ἡ, Ἐπαρχία τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὸν Κῦρον ποταμόν. Στράβ. — ὄθεν, Κασπιανοί, οἱ κάτοικοι.

Κασπιάς, άδος, καὶ Κασπίς, ίδος, ἡ, = Κασπία. Διον. Περ. 729. 1035.

Κάσπιοι, οἱ, Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν περὶτὴν Κασπίαν θάλασσαν ἐν Ἀσίᾳ κατὰ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῶν Καυκασίων ὀρέων καὶ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Μηδίᾳ· ἔχων δὲ οὗτοι βίον νομαδικὸν καὶ ἦσαν ὑποτελεῖς εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν, τὰ δὲ ὅπλα αὐτῶν ἦταν τόξα καὶ ξίφη μακρά. Ἡροδ. 3, 92. Στράβ.

Κάσπιον ὄρος, τό, Mons Caspii. Ὄρος τῆς ἀρκτώας Ἀσίας σχηματίζον τὰ ἀνατολικὰ ὅρια τῆς Ἀσίας καὶ ἀρκτικῆς Μηδίας, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἡ ἡ διάβασις τῶν λεγομένων Κασπίων πυλῶν· ταυτὸν Σιάχ κόχ. Στράβ. Πτολ.

Κάσπιος, ία, ιον. Τῶν Κασπίων. Ἡ Κασπία θάλασσα καὶ τὸ Κάσπιον πέλαγος, ἔτι δὲ καὶ Τρκανικὴ θάλασσα λεγομένη· ἡ ἐν τῇ βορείῳ Ἀσίᾳ εὐρισκομένη ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα θάλασσα, τῆς ὁποίας μόνον τὸ δυτικὸν μέρος ἐκαλεῖτο ἰδίως Κασπία, τὸ δὲ ἀνατολικὸν Τρκανικὴ θάλασσα ἀπὸ τῆς αὐτόθι Τρκανίας χώρας καθ' Ἡροδ. εὐρίσκετο ἡ θάλασσα αὕτη μόνη καὶ καθ' ἑαυτὴν μὴ συνεχομένη μὲ οὐδεμίαν ἄλλην· τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ἦν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἄρκτον ὡς ἀπεδείχθη ὕστερον καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων Γεωγράφων. Ἡροδ. 1. 202. Στράβ. ἔτι ἡ Κασπὶς θάλασσα, Διον. Περ. — 2) Αἱ Κάσπιαι πύλαι, Caspiae Portae. Στενωτάτη διάβασις διὰ μέσου τῶν Κασπίων ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας καὶ Τρκανίας, ἔχουσα μῆκος ἑκατὸν σταδίων περιεχομένη ἑκατέρωθεν ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀπροσβάτων βράχων. Στράβ. Ἀρρίαν. γ', 29. Πλίν. (-υυ-, ἐν δὲ τῷ Κασπίᾳ ἐξηγεῖται πολλάκ. τὸ ι μακρόν, π. χ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 859. Διον. Περ. 21. 53. παρβλ. Herm. στοιχ. μετρ. σελ. 56, 57. καὶ Passow. εἰς Διον. Περ. 1039.)

Κασσάνδρα καὶ Κασάνδρεια, ἡ, = Κατσάνδρα, Κατσάνδρεια.

Κασσανδάνη, ἡ, Γυνὴ Κύρου τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν καὶ μήτηρ τοῦ Καμβύσου. Ἡροδ. 2, 1.

Κασσάνδρα, ἡ, Ἐκτκ. Κασσάνδρη, ἧτις ἄλλως καὶ Ἀλεξάνδρα ἐλέγετο. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ Ἕλενου, ἧτις ὡς ἐλέγετο ἐδιδάχθη εἰς τὸν ἐν Θύβρῃ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τὴν μαντικὴν τέχνην ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, μὴ θέλουσα δὲ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν συνέλαβεν ὁ Ἀπόλλων ὑπὲρ αὐτῆς, κατεστάθη ἀπάρατος ὑπ' αὐτοῦ, ὥστε οὐδεὶς πλέον τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔδιδε πίστιν εἰς τὰς μαντείας αὐτῆς, μὲ τὸ νὰ ἐπρομήνυεν ἀεὶποτε δυστυχίας καὶ ἐλέγχους. Ἀπολδ. γ', 11, 2. αὕτη προεῖπε καὶ τὸν μέλλοντα ἀφανισμὸν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ οὐδ' ὅλως ὁ πατὴρ αὐτῆς Πρίαμος. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ ἐλθοῦσα μετ' αὐτοῦ εἰς τὰς Μυκήνας, ἐφονεύθη καὶ αὕτη ἀπὸ τὴν Κλυταιμνήστραν ἀφ' οὗ πρότερον ἐμήνυσε διὰ τῆς μαντικῆς τέχνης της τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 366. Λυκοφρ. 1108. παρὰ τοῖς Ἀττκ. καὶ τοῖς ὕστερον συγγρ. εὑρηται Κασσάνδρα. Εὐριπ. Ἑκ. 88. Δουκ.

Κασσάνδρεια, ἡ, πρότερον Ποτίδαια καλουμένη. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὕστερον δὲ πάλιν ἀνορθωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου· ταυτὸν Κασσάνδρα. Στράβ. Ἐπιτ. Παυσ. καὶ Κασσάνδρεις, Διοδρ. Σικ. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Κασσανδρεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Κασσανδρος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, τὸν ὁποῖον τινὲς τῶν ἱστορικῶν ἀναφέρουσιν ὡς φονέα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου διὰ παρασκευῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ἀφ' οὗ πρότερον κατεπολέμησε τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὴν φατρίαν τῆς Ὀλυμπιάδος μητρὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἠφάνισε ὅλους τοὺς ἐναπολειφθέντας συγγενεῖς καὶ οἰκείους τῆς βασιλικῆς γενεᾶς. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θεσσαλονίκης εἶχε τρεῖς παῖδας, τὸν Φίλιππον, Ἀντίπατρον καὶ Ἀλέξανδρον, τῶν ὁποίων ὁ πρωτότοκος Φίλιππος διεδέχθη τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κασσάνδρου τὸ τρίτον ἔτος τῆς 120 Ὀλυμπ. Πολύβ. Κασσανδρος, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κασσιέπεια, ἡ, = Κασσιέπεια, ὅπερ ἴδε.

Κασσιέπεια, ἡ καὶ Κασσιόπη, καὶ Κασσίεια, Θυγάτηρ τοῦ Ἀράβου καὶ γυνὴ τοῦ Κηφέως ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀνδρομέδαν, ἐκ δὲ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Ἀτύμνιον. Ἀπολδ. β', 4, 2. γ', 1, 2. Δουκ. συγκατετάχθη δὲ καὶ αὐτὴ μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀστέρων. Ὑγῖν. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδ. σελ. 308.

Κασσιόδωρος, ὁ, Ὁ μεταφράσας τὸν Ἰώσηπον Φλάβιον εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν περὶ τὴν ἔκτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα. — 2) Ὄνομα κύρ. ἀνδρὸς ἐν τῇ Ἀνθολ.

Κασσιόπη, ἡ, = Κασσιέπεια, Ἀνθολ. — 2) Κατσώπη. Πτολμ.

Κάσσιος, ὁ, Cassius. Ὄνομα κύριον ἐπιστήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦν Κάσσιος ὁ ἐκ Παρμης πόλεως τῆς Ἰταλίας, ὁ πρῶτος τῶν συνωμοτῶν ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας, φονευθεὶς τελευταῖος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου.

Κασσιτερίδες, αἱ νῆσοι, καὶ Καττιτέριδες, Στράβ. (κασσίτερος.) Οὗτος ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσοι τινὲς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, κείμεναι βορειοδυτικῶς τῆς Ἱσπανίας, ὅπου πρῶτον, κατὰ Στράβ. ἔπλευσαν οἱ Φοίνικες, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας μετεφέρετο πολὺς κασσίτερος εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ὁ Ἡρόδ. 3, 115, δὲν προσδιορίζει οὐδ' ὅλως τὴν θέσιν αὐτῶν· κατὰ τοὺς μετεγενστρ. γεωγράφους ἦσαν αἱ νῦν Scilly νῆσοι λεγόμεναι καὶ κατ' ἄλλους αἱ Σορλίγγιαι νῆσοι, κείμεναι 7 βαθμοὺς ἀρκτικώτερον τῆς βορείου Ἱσπανικῆς ἄκρας. Στράβ. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ Ἑσπερίδες παρὰ Διον. Περ. 561.

Κασσιφόνη, ἡ, Θυγάτηρ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Τηλέμαχος, ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ ἐφονεύθη. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 798. 808.

Κασσιωτις, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας, Στράβ. διάφορος τῆς Κασιωτίδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Κασσωπαῖοι, οἱ, Λαοὶ τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Στράβ. κεἰ, Κασσώπιοι, Στέφ. Βυζ.

Κασσώπη, ἡ, Κασσιώπη, Πτολ. Πόλις τῆς Κασσωπίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ὠμόρου, ταυτὴ κατ' τινας ἡ πόλις Ἰωάννινα. Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) Λιμὴν τῆς Ἠπείρου κείμενος ἐπὶ τῆς νοτειοδυτικῆς ἄκρας τῆς αὐτόθι Χαονίας χώρας ἀρκτικῶς τοῦ Βουθρώτου, ἀπέχων τὸ πάλαι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Κερκύρας, καὶ ἀπ' ὅπου ἐγίνετο συνήθ. ὁ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος διάπλους· ταυτὸν Ἅγιος. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κερκύρας μεγάλη, ταυτὸν Κάσσωπος. Πτολ.

Κασσωπία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Ἠπείρου, ἔχουσα ἐπ' αὐτῆς πόλεις τὴν Παυδοσίαν, Βουχαΐτιον καὶ Ἐλάτειαν, καὶ λιμένα τὴν Κασσώπην. Δημ.

Κασσωτίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζετο οὕτω καὶ μία κρήνη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. ί, 22.

Καστάβαλα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη πλησίον τῶν αὐτόθι ὀρίων. Στράβ.

Καστταλία, ἡ. Περίφημος πηγὴ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἱερὰ τῶν Μουσῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἔπινον πρὸ πάντων ὅσοι ἤρχοντο νὰ ἐρωτήσωσι τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος περί τινος πράγματος· ὠνομάσθη δὲ Καστταλία ἀπὸ τοῦ Καστταλίου υἱοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἀπό τινος νύμφης Καστταλίας ἥτις διοικισμένη ὑπὸ τοῦ Διὸς ταυτοῦ μετεμορφώθη εἰς τὸν ὁμώνυμον πηγήν. Παυσ. Ἡροδ. — ὄθεν, Καστταλὶς, ίδος, ἡ, τῆς Καστταλίας, αἱ νύμφαι Καστταλίδες. = Μοῦσαι. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 148.

Καστάλιος, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ πηγὴ Καστταλία ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἢ αὐτόχθων τις πατὴρ τῆς Θυίας. Παυσ.

Καστάναια, ἡ, = Κατσάναια, Στέφ. Βυζ. ἔνθεν Καστανεάτης, ὁ κάτοικος.

Καστταναιρα, ἡ (-υυ-). Γυνὴ τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ μήτηρ τοῦ Γεργυθίωνος, περίφημος διὰ τὴν ὡραιότητά της. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 305.

Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, ἴδε Κάστωρ.

Κάστωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Λακεδαίμονος Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Πολυδεύκους, εἷς τῶν ἐπιτήμων καὶ θεοφιλεστέρων Ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ἔμπειρος τῆς ἱππικῆς τέχνης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ὕστερον ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ὅτε δὲ ὁ Θησεὺς ἥρπασε τὴν ἀδελφὴν του Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Πολυδεύκους εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν ἠχμαλώτισε τὴν Αἴθραν μητέρα τοῦ Θησέως, τὴν ὁποίαν ἔφερεν εἰς τὴν Σπάρτην, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐτιμήθη ἐξόχως διὰ τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς αὐτοὺς φιλανθρωπίαν μὴ θελήσας νὰ βλάψῃ ποσῶς τὴν χώραν των. Μὲ τὸ ἀποθανεῖν δὲ μὲ θνητὴν φύσιν, ἀφοιεώθη ὑπὸ τοῦ Διὸς ὅτε ἠγωνίσθη μετ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, ἀλλ' ὁ ἀδελφός του Πολυδεύκης μετέδωκεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς τὸν Δία μεσιτείας του ἐκ τῆς ἀθανασίας τὴν ὁποίαν ὡς τέκνον τοῦ Διὸς τοῦτον ἔλαχεν παρὰ τοῦ πατρός του· ἤ τι ὁ καὶ ἐναλλὰξ ἀνὰ μίαν ἡμέραν μερίσεται ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εις εἰς τὸν Ὄλυμπον καὶ ὁ ἕτερος εἰς τὸν Αἴδην. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολδρ. γ', 10, 2. ἐτιμήθησαν δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων μεγάλης τιμῆς ἔχοντες εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἰδίους ναούς, παριστάμενοι ἐξαίφνης ἀνωμένοι καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἵππιοι. — 2) Συγγραφεύς τις Ῥόδιος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλουτ. ὄζετ, Καστόρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κάστορος ἢ εἰς τὸν Κάστορα ἀνήκων, ἐκ τῶν Κάστορος καταγόμενος· ὁ Καστόρειος κόμος ἢ τὸ Καστόρειον ἄσμα, ἐμβατήριον ἐπινοηθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Κάστορος ἐν Λακεδαίμονι τὸ ὁποῖον ἐψάλλετο διὰ τῶν αὐλῶν. Ποσδ. Πύθ. 2, 127.

Κάστρον, τό, Castrum novum (Κάστρουμ νόβουμ) Πόλις τῆς Πικεντίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, νῦν Giulia Nova. Στράβ.

Καστυλών, τό, καὶ Καστυλών, ἡ, Πολύβ ἰ, 33. ιά, 20. Castulo. Πόλις τῆς Ταρρακωνιτικῆς Ἱσπανίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι Φωκίδος. Στράβ. γ'. τανῦν Cazlona ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Guadalimar.

Καστωλός, ἡ. Πόλις τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἑλ. α', 4, 3. — τὸ Καστωλοῦ πεδίον, πεδίον εὐρύχωρον ἐν Λυδίᾳ εἰς τὸ ὁποῖον συνηθροίζοντο συνήθως τὰ Περσικὰ στρατεύματα τῆς κάτω Ἀσίας. Ξενφ. Ἀναβ α', 1.

Κατάβασμος, ὁ μέγας. Ἓν μέρος τῆς Λιβύης διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον ἐχωρίζετο ἡ χώρα αὐτὴ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν συνόρων, τανῦν Ἀκαβέ - Ἀσσαλών. Στράβ. — 2) ὁ μικρός, πόλις μικρὰ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν τῇ Λιβυκῇ. Πτολ.

Καταβήτα, ἡ. Ποταμὸς τῆς ἐκτὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, τανῦν Κουρβουμφολὺ καλούμενος, ἐν τῇ Βεγγαλικῇ χώρᾳ. Πτολ. Mannert.

Κατάδουπα, τά. Καταῤῥάκτης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας διὰ τῶν ὁποίων εἰσρέει εἰς τὴν Αἴγυπτον μεσημβρινῶς τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης πλησίον τῆς Συήνης. Ἡρόδ. 2, 17. περὶ Στράβ. καλεῖται οὗτος, ὁ μερῆς Καταῤῥάκτης· λέγεται δὲ ὅτι ὁ Νεῖλος ῥέων ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἀποτόμων βράχων ἀπειλεῖ τοσοῦτον κρότον ὥστε οἱ αὐτόθι κατοικοῦντες ἐκωφαίνοντο διὰ ὅλου· ταυτῶν ὀνομάζεται ὁ καταῤῥάκτης οὗτος Χελιδά.

Καταιβάτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, Παυσ. ε, 14.

Κατάϊόνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν τῇ Ἀφρικῇ. Πτολ.

Κατάνη, ἡ (ᾱ) Catana. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τοὺς πρόποδας τῆς Αἴτνης, τανῦν Catania. Θουκ. στ', 3. Στρφ. — ἔθν, Κατανεῖος, α, ον· τῆς Κατάνης ἢ ἐκ τῆς Κατάνης ὤν· καὶ Κατανοῖοι, οἱ κάτοικοι.

Κατάονες, οἱ, Ἔνετ. Κατάων, ονος. Οἱ Κάτωνοι τῆς Κατανονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ. Στράβ.

Κατανονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς καὶ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ Ἀντιταύρου, ὅθι ἐκ ταύτης δὲ ἄῤῥεον οἱ ποταμοὶ Πύραμος καὶ Σάρος. Στράβ.

Κατάων, ωος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐλατρεύετο εἰς τὴν ἐν Καππαδοκίᾳ Κατανοΐαν.

Καταῤῥάκτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας, πηγάζει πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν παρὰ τὸν Μαρσύαν. Ἡρόδ. 7, 26. Κατὰ Δαρεῖον ἦν ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μαρσύαν. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. — 3) Ὁ μέγας καὶ μεγάλης καταῤῥάκτης, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δύο καταῤῥάκται τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου· ἴδε Κατάδουπα.

Καταρξηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰ Μοσχικὰ ὄρη. Πτολ.

Κατίαροι, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν τῶν ὁποίων ἡ χώρα δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Ἡρόδτ. 4, 6.

Κατόριγες, οἱ, Caturiges. Ἔθνος τῆς Ναρβωνιτικῆς Γαλλίας τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ὑπῆρχε τὸ Ἐμβρέδυνον. Στράβ.

Κατρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Ἀλξιμένους. Ἀπολδρ. γ', 2, 1.

Κάτων, ωνος, ὁ. Ὄνομα διαφόρων ἐπιστήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἐξέχουσιν. — 1) Μάρκος Πόρκιος, Κηνσωρίνος ἐπικαλούμενος, ὅτι δὲ καὶ Κάτων ὁ Πρεσβύτερος, γεννηθεὶς εἰς τὸ Τούσκουλον πόλιν τῆς Ἰταλίας περὶ τὸ 520 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, χρηματίσας καὶ ὕπατος μετὰ τοῦ Οὐαλερίου Φλάκκου· ἐξαυμάσθη ἐξαιρ. διὰ τὸν ἁπλοῦν καὶ ἰδιωτικὸν βίον τὸν ὁποῖον ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης δόξης καὶ κοινῆς ὑπολήψεως διῆγεν· ἀφοσιώσεις εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας, ὧν εἷς τῶν ἀσκημάτων ἐν Ῥώμῃ ῥητόρων καὶ Ἱστορικῶν· συνέγραψε δὲ ἓν βιβλίον περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἰταλικῶν ἐθνῶν καὶ ἕτερον περὶ γεωργίας, ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 2) Κάτων, Μ. Πόρκιος, ὁ ἐπιλεγόμενος Οὐτικὲς, δυσέριγγιος τοῦ προτέρου Κάτωνος, γεννηθεὶς τὸ 652. ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. μέγας Πολιτικὸς καὶ αὐστηρὸς χαρακτὴρ ἀνὴρ· διδαχθεὶς πρὸ πάντων ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίαν, καὶ γυμνασθεὶς εἰς τὴν Ῥητορείαν ἀκόσον εἰς τὰ πρῶτα καὶ ὑπέροχα ἀξιώματα τῆς Ῥώμης, δείξας πάντοτε καθ' ὅλας αὐτοῦ τὰς ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας ἐπιχειρήσεις μίαν σταθερὰν ἐμβριθείαν καὶ βαθεῖαν σύνεσιν ὑπερασπιζόμενος οὐδέποτε τοὺς νόμους καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπὶ τῆς Ἐμφυλίου δὲ στάσεως τοῦ Πομπηΐου καὶ Καίσαρος Ἰουλίου, ἑνωθεὶς μὲ τὴν φατρίαν τοῦ Πομπηΐου ἀντεπολιτεύετο κατὰ τοῦ Καίσαρος ὡς ἐχθροῦ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ καὶ φυγὼν εἰς τὴν Ὕτικην πόλιν τῆς Ἀφρικῆς ἀπέθανε μὲ ἐπώδυνον θάνατον τὸ 55 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Πλουτρ.

Κατευχλανοί, Πτολ. β', 3. καὶ Κατουελαυνοί, Δι. Κασσ. 60. Ἔθνος τῆς Βρεττανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Νορθαμπτονίῳ, Οὐιτιγτωνίᾳ καὶ Βελφορδίᾳ.

Καυδιάκης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσικῆς ἐπαρχίας Γεδρωσίας ἢ κατὰ Πτολμ. τῆς Καρμανίας.

Καύδιον, τό. Caudium. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Καυνή, ἡ. Ἐπίσημος κώμη τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενφ. Ἑλ. δ', 1, 20.

Καύνασα, τά. Λιμένιτες ἢ ὁρμητήριον τῆς νήσου Χίου ἄλλως ἀγνωστον. Ἡρόδτ. 5, 33. κατὰ τινὰ νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Χίου.

Καυκάσιοι, οἱ. Οἱ περὶ τὸ Καύκασον ὄρος κατοικοῦντες. Στράβ.

Καύκασος, ὁ, καὶ τὸ Καύκασον. Ἀρρίαν Μεγάλη τις σειρὰ ὀρέων ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Εὐξείνου πόντου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Καύκασος κατὰ Σουιδαν διάλεκτον κορυφὴν κεκαλυμμένην ὑπὸ χιόνων Πλιν. 6, 19. τανῦν Καύκασος. — 2) = ὁ Παροπάμισος, οὕτω καλούμενος ὑπὸ τῶν Μακεδόνων. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. ε', 5, 3. — ὄθεν Καυκάσιος, ία, ιον· τοῦ Καυκάσου ἢ εἰς τὸν Καύκασον ἀνήκων, τὸ Καυκάσιον ὄρος. Ἡρόδτ. Διον. Περ. 663.

Καύκη, ἡ, Cauca. Πόλις τῆς Ταρρακωνιτικῆς Ἱσπανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος, τανῦν, Medica del Rio Secco. Ἀππιαν.

Καύκων, ωνος, ὁ. Τίτος τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ β', 8, 1. — 2) ὁ κάτοικος τῆς χώρας Καυκωνίας, ἴδε Καύκωνες. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τευθέαν. Στράβ.

Καύκωνες, οἱ, Ἔθνος βάρβαρον τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὁμορεῖ μὲ τοὺς Παφλαγόνας, Ὁμ. Ἰλ. Κ, 429. Στράβ. Ἓν μέρος τῶν Καυκώνων τούτων μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κατώκησεν ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῆς Ἠλίδος, ἡ πιθανὸν ἐπὶ τῆς Τριφυλλίας χώρας καὶ τῆς Μεσσηνίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 366. Ἡρόδτ. Στράβ. Φαίνεται δὲ πιθανὸν, ὅτι οὗτοι ἦσαν λείψανα τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ἠλίδος ἀπέρασαν ἀκολούθως εἰς τὴν Ἀσίαν Ἡρόδτ. 1, 146.

Καυκωνία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Καυκώνων κειμένη ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. ὄθεν, Καυκωνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Καυκωνίας ἢ εἰς τὴν Καυκωνίαν χώραν ἀνήκουσα, καὶ Καυκωνιάτης, ου, ὁ κάτοικος. Στράβ.

Καύλαρες, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σίνδας.

Καυλιακός, ὁ παρ' Ἀπολ. Ὑοδ. Λ, 324. ὁ σκόπελος παρὰ Καυλιακοῖο, βράχοι τις ἐξέχων ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Καλωνία, ἡ, Caulonia. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Castrum Vetrium καὶ τανῦν Castel Vetere. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Αὐλωνία πρότερον καλουμένη. ὄθεν, Καυλωνιᾶται, οἱ κάτοικ. Πολύβ. καὶ, Καυλωνιάτης, ίδος, ἡ. ἡ περὶ τὴν Καυλωνίαν χώρα. Θουκ. ζ, 25.

Καύνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἔρωτος λατρευομένου ἐν τῇ πόλει Καύνῳ. Ἡσυχ.

Καῦνος, ἡ. Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥτις ὑπῆρχε τὸ ὄριον τῆς ἐν Καρίᾳ Δωρικῆς χώρας, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ ζωγράφος Πρωτογένης· ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄριστον εὔφορος, ἡ δὲ θέσις τῆς πόλεως νοσώδης· τανῦν Κωπί. Ἡρόδτ. 1, 176. Θουκ. ὄθεν Καύνιος, ία, ιον, τῆς Καύνου ἢ ἐκ τῆς Καύνου ὤν, Καύνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. καὶ Καννικός, Ἡρόδτ.

Καῦστριος, ὁ (ᾱ) Ἀρχαῖός τις Ἕλλην Ἥρως, ὃς τις εἶχεν ἕνα ἴδιον βωμὸν πλησίον τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ ἐν Ἰωνίᾳ. Στράβ. ιδ'. καὶ ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Πενθησελείας.

Καΰστριος, ὁ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 461. Ἡρόδτ. καὶ Καΰστρος, ὁ, ποταμὸς τῆς Ἰωνίας χώρας, ὃς τε πηγάζων ἐκ τῆς Λυδίας καὶ ῥέων μεταξὺ Κολοφῶνος καὶ Ἐφέσου εἰσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· τανῦν Παρατσί. Ξενφ. ὄθεν, Καΰστριος, ία, ιον καὶ Καϋστριανός, ἡ, όν, τοῦ Καΰστρου ἢ παρὰ τῷ Καΰστρῳ κείμενος· τὸ Καΰστριον πεδίον. Πεδίον εὐρύχωρον μεταξὺ Λυδίας καὶ Ἰωνίας περὶ τὸν Καΰστρον ποταμόν. Στέφ. Βυζ. Καΰστρου πεδίον, Ξενφ. Κυρ. παιδ. β', 1, 6. Ἀρρίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Καϋστρουπεδίον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στεφ. Ἀναβ. α', 2, 11. κατὰ Reichardt. ἡ ὕστερον, Κέστρος καλουμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Σαλαγασσοῦ, ὅθεν κατὰ Mannert. Κέστρου πεδίον, ἀναγινώσκεται.

Καφαρεύς, Δωρικ. ἀντὶ Καφηρεύς.

Κάφαυρος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀμφιδέμιδος καὶ τῆς Νύμφης Τριτωνίδος, ὃς τις ἐθανάτωσε τὸν Ἀργοναύτην Κάνθον ὅτε οὗτος ἤθελε νὰ τοῦ ἀφαιρέσει τὸ πολιμόνιόν του. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1479.

Καφηρεύς, έως, ὁ. Caphareus. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον μεσημβρινῶς, ἔχον περὶ αὐτὸ πολλοὺς ἐπικινδύνους βράχους· ταῦτα Κανοὶ Ὀρο. Ἡροδ. 8, 7. ὅθεν Καφήρειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Καφηρέως ἢ εἰς τὸν Καφηρέα ἀνήκων· αἱ Καφήρειαι ἄκραι. Εὐρ. Τρωαδ. 90. καὶ Καφηρίς, ίδος, ἡ. Ἀνθολγ.

Καφίρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Ποσειδῶνα παραλαβοῦσα αὐτὸν ἔτι βρέφος ὄντα παρὰ τῆς Ῥέας. Διοδ. Σικ. ε', 55.

Καρισιός, Δωρικ. ἀντὶ Κηφισιός, ὅπερ ὄρκ.

Καφισίς, ίδος, Δωρικ. ἀντὶ Κηφισίς.

Καφύα, ἡ, καὶ Καφυαί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Φενεοῦ ἐπὶ μιᾶς βαθείας κοιλάδος, πλησίον τῆς ἑποίας ἐρρύετο ἐπὶ πολλῶν χρόνων εἰς ἀρχαίας Πλάτανος, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐφύτευσεν αὐτὸς ὁ Μενέλαος πρὸ τῆς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Τροίαν. Παυτ. ἡ, 23. Πολύβ. — ὄθεν, Καφυεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Κέβης, ητος, ὁ. Μαθητὴς ἐπιστήθιος τοῦ Σωκράτους Θηβαῖος, διαλεχθεὶς καὶ πλησίον τοῦ Φιλολάου καὶ ἀφοσιωθεὶς ὅλως εἰς τὴν σπουδὴν καὶ γύμνασιν τῆς ἠθικῆς Φιλοσοφίας· εἰς τοῦτον ἀποδίδεται μία ἀλληγορικὴ παράστασις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἐπιγραφομένη Πίναξ Κέβητος, ἤτις ὅμως λογίζεται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν ὡς μὴ γνησία αὐτοῦ. Πλάτ. Ξενοφ.

Κεβρήν, ῆνος, ὁ. Ἐκ Φρυγίας, τοῦ ὁποίου αἱ δύο θυγατέρες Ἀστερόπη καὶ Οἰνόη ὑπανδρεύθησαν μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν Αἰνείαν καὶ Πάριν. Ἀπολόδ. γ', 12, 3. — 2) ὁ Κεβρήν. Ποταμὸς τῆς Τρωικῆς χώρας. Ἀπολόδ. — 3) ἡ Κεβρήν. Πόλις Αἰολικὴ ἐν τῇ Τρῳάδι. Στεφ. Δημοσθ.

Κεβρήνη, ἡ, = Κεβρήν. Σκυλακ.

Κεβρήνιος, ία, ιον. Τῆς Κεβρῆνος, ἢ εἰς τὴν πόλιν Κεβρῆνα ἀνήκων· ὅθεν, Κεβρήνιοι, οἱ κάτοικ. τῆς Κεβρῆνος. Ὅμ. Ἐπ. 10. καὶ, ἡ Κεβρηνία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Κεβρήνα χώρα ἐν τῇ Τρῳάδι. Στράβ.

Κεβριόνης, ου, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως Πριάμου τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, ἠνίοχος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 318. Δ, 521.

Κέγλαυσα, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀσωπόν. Παυσ. β', 12.

Κέγχρεια, ἡ. Κρήνη πλησίον τῆς Λέρνης ἐν τῇ Ἀργολίδι. Αἰσχ. Προμ. 681. ἔνθα πρότερον Πέρκνεια ἐγράφη.

Κεγχρέαι, Στεφ. καὶ Κεγχρεαί, αἱ, Στράβ. Εἷς τῶν λιμένων τῆς Κορίνθου ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κείμενος ἐντὸς τοῦ Σχοίνου ὅρμος καὶ σχηματίζων μίαν ἰδίαν πόλιν αὐτόθι· ταῦτην Κεγχρεαί. Στεφ. Στρβ. αἱ Κεγχρέαι, Θουκ. ἡ, 33. καὶ Ἴων. Κερχνίς, ίδος, ἡ. Καλλιμ. — 2) Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, ὅθεν, Μεγχρεάτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικ. (Ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἔστι κατά τινας ἀπὸ τοῦ Κεγχρεών, τόπου τινὸς ἔνθα εἰρήχεσαν τὰ μέταλλα· παρβλ. Σχολιαστ. Θουκ. ἡ, 10.)

Κεγχρεύς, έως, ὁ· ὅθε Κυγχρεύς.

Κεγχρίας, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πειρήνης] θυγατρὸς τοῦ Ἀχελῴου, τὸν ὁποῖον ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀπροσεξίας ἐτόξευσεν εἰς τὴν Σῆραν, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Νορίνῳ λιμὴν Κεγχρίαι. Παυσ. β', 2 καὶ 3.

Κέγχρις, ίδος, ἡ. Μία τῶν ἑννέα θυγατέρων τοῦ Πείρου, αἵτινες ἐλθοῦσαι μὲ τὰς Μούσας εἰς φιλονεικίαν καὶ νικηθεῖσαι ὑπ' αὐτῶν μετεμορφώθησαν εἰς πτηνά. Ἀντ. Διβ. 9.

Κεδρεῖαι, καὶ Κεδρέαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Στεφ. Ἑλλ. β', 1, 15. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Κεδρεάτης, ου (ᾱ) ὁ κάτοικ.

Κέθηγος, ὁ, Cethegus. Ὄνομ. κυρ. παρὰ Ῥωμ. Λουκ. Ὑπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Σεμπρωνίου Τουδιανοῦ.

Κεῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς νήσου Κέω (Ζέας) ἴδε Κέως.

Κειριάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Ἡσύχ. Στέφ. Βυζ.

Κέκιλλος, ὁ. Μεγαρεύς τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Κεκίλιος, ὁ, Cecilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κεκροπία, ἡ· κυρ. Ὀνλκ. τοῦ Κεκροπίου· καὶ Οὐσιαστ. Ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, κτισθεῖσα ἤδη πρώτου ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Κέκροπος ὀχυρωθεῖσα καὶ ἐπιτειχισθεῖσα, καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κεκροπία. Στράβ. — 2) = ἡ Ἀττική. Ἀπολόδ. γ', 14, 1. — 3) Πώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη μεταξὺ Ἀχαρνῶν καὶ Ἐλευσῖνος. Θουκ. β', 19. ἄλλως δὲ ἀγνώστως· βέλτιον Ἡρωπεία ἀναγινώσκει. ὅπερ ὀρθ.

Κεκροπίδης, ου, ὁ (ῑ) Ἀπόγονος τοῦ Κέκροπος. — 2) Ἀθηναῖος ἢ κάτοικος τῆς Ἀττικῆς καὶ Κεκροπίδαι, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἡροδ. 4, Εὐριπ.

Κεκροπίηθεν. Ἐπίρρ. Ἐκ τῆς Κεκροπίας ἢ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Λ, 95.

Κεκρόπιος, ία, ιον. Τοῦ Κέκροπος, ἢ ἐκ τοῦ Κεκροπος καταγόμενος· ἢ Κεκροπία χώρα = Ἀττική. Εὐρ. Ἰφιπλ. 34. καὶ, Κεκρόπιοι, οἱ Ἀθηναῖοι. Ἀνθολ.

Κεκροπίς, ίδος, ἡ· Μιαιτρ. Θηλκ. τοῦ Κεκρόπιος. — Ἡ Κεκροπὶς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Κέκροπος. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1407.

Κέκροψ, πος, ὁ. Τινὰ τούτου τὸ ὄνομα ἀναφέρονται δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Ἀττικῆς. — 1) Κέκροψ ὁ πρῶτος. Καθιδρυτὴς τῆς ἀρχαίας πολιτικῆς συστάσεως καὶ κοινωνικῆς εὐδαιμονίας τῶν ἀρχαίων ἐν τῇ Ἀττικῇ κατοίκων. Οὗτος ἦλθεν μὲ μίαν Αἰγυπτιακὴν ἀποικίαν ἐκ τῆς Σαΐδος πόλεως τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου οἱ εἰσέτι ἄγριοι λαοὶ τῆς Ἀττικῆς ὑπεδέχθησαν αὐτὸν φιλοφρόνως. Ἐντεῦθεν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἄγραυλον θυγατέρα τοῦ ἐγχωρίου βασιλέως Ἀκταίου, παρὰ τοῦ ὁποίου διεδέχθη μετὰ θάνατον καὶ τὸ βασίλειον τῶν Ἀθηνῶν, κτίσας καὶ ὀχυρώσας τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Ἀττικῆς, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Κεκροπία καὶ ἐξημερώσας τοὺς νόους αὐτοῦ ὑπηκόους, διδάξας τὴν καλλιέργειαν τῶν ἀγρῶν καὶ συνενώσας αὐτοὺς κατὰ κοινωνίας πρώτους πλανήτην βίον διάγοντας καὶ συντήξας πόλεως καὶ κώμας, ἐφεξῆς δὲ μετέδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν λατρείαν τῶν ὑπερτάτων θεῶν, ἀποτρίψας τοῦ λοιποῦ πᾶσαν δι' αἵματος προσφερομένην θυσίαν καὶ οἰκοδομήτας διαφόρους ναοὺς καὶ ἱερὰ πρὸς τιμὴν τῶν εἰσαχθέντων θεῶν· τοὺς ἕκαστοι εἰσέτι οἱ γνησιώτατοι τῶν ἐν τῶν γάμων ἐφιλεῖτο καὶ τὰ καλὰ μιᾶς νομίμου τεκνοποιίας· πρῶτος εἰσήγαγεν ἔτι ὡς λέγεται καὶ τὴν φυτείαν τῶν ἐλαιῶν ἀποδείξας τὸ δένδρον τοῦτο ἱερὸν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Διήρεσε δὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Ἀττικῆς εἰς τέσσαρας φυλάς, Κεκροπίδα, Αὐτόχθονας, Ἀκταίους, καὶ Παραλίους· τελευτῶν ἀπο-

δίδεται εἰς αὐτὸν καὶ ἡ πρώτη σύστασις τοῦ περιφήμου ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου πάγου. Μετὰ μίαν πεντηκονταετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Κέκροψ τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς Ἥρως καὶ εὐεργέτης αὐτῶν. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἀγραύλου ἐγέννησε τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἄγλαυρον, Ἔρσην καὶ Πάνδροσον. Ἡροδ. 3, 53. Παυσ. α', 18, 27. ἁπλούστατα δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὁ Κέκροψ διφυής, ἔχων διπλῆν φύσιν θρέπτειρας καὶ ἀνθρώπου, διὰ τοῦ ὁποίου τούτου παρίστατο κυρίως ὡς εἰσηγητὴς τῆς νομίμου συνοικέσεως τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικός. Ἀπολόδ. γ', 14, 1. Θουκ. — 2) Κρέκροψ ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ ἔγγονος τοῦ Παιδίωνος, ἕβδομος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων· εἰς τοῦτον ἀπέδιδον τὴν εἰς δώδεκα πόλεις διαίρεσιν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τὰς ὁποίας ὁ Στράβ. ἀναφέρει κατ' ὄνομα. Ἀπολόδ. γ', 15, 5. Παυσ. Ἀττ.

Κεκρυφάλεια, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου κειμένη μεταξὺ Αἴγινης καὶ Ἐπιδαύρου. Θουκ. α', 105. καὶ, Κεκρυφαλία, ἡ. Διοδ. Σικ.

Κελαδέων, οντος, ὁ (ᾰν. Σερβιώδης, Ὅμ. Ὀδ. Β, 421.) Μέγας ποταμὸς τῆς Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν, πλησίον ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Ξενοφ. Ἐλλάδ. καλούμενον, ὅπερ ὀρθ. Ὅμ. Ἰλ. Η, 134. Καλλιμ. κατὰ Στράβ. Ἀείδων καὶ Χαῒ ἀντὶ Φωϊὰ ὑπὸ τινων ἀναγινωσκόμενον.

Κελαίθων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Ἀμύκου εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου, Ὀβιδ. μετμρ. XII, 250.

Κελαιναί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πολυάνθρωπος τὰ πάλαι τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ ὁδῷ, ἔχουσα μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν καὶ παλάτιον τοῦ νεωτέρου Κύρου. Εἰς ταύτην ἐγίνετο πρότερον μέγα ἐμπόριον, καὶ πολλοὶ τῶν κατοίκων της εἶχον μεγάλους θησαυρούς, ἀλλ' ἡ ὕστερον κτισθεῖσα Ἀπάμεια ἡ Βιβωτὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν παντελῆ ἐκπτωσιν τῶν Κελαινῶν. Ἡροδ. 7, 26. Ξενοφ. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν λέγεται ὅτι ἐγκολαπτήσας ὁ Μαρσύας μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ τῆς μουσικῆς· ταῦτην καλεῖται Ἰταχειές.

Κελαινεύς, έως, ὁ, ἴδε Κηλαινεύς.

Κελαινώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ὑπέρβιον. Ἀπολόδ. β', 1, 5. κατὰ Στράβ. ιβ'. ἡ αὐτὴ μήτηρ τοῦ Κελαινοῦ ἐξ οὗ τὸν Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ πόλις Κελαιναί. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Λύκον, ὃς τις μετετέθη εἰς τὰς νήσους τῶν Μακάρων. Ἀπολόδ. γ', 10, 1.—3) Θυγάτηρ τοῦ Τάμου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δελφὸν ἐξ οὗ ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Φωκίδι Δελφοί. Παυσ. ί, 6.

Κελεαί, αἱ. Κώμη τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος. Παυσαν.

Κελέης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅσοι συνέπλευσαν μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Σικελίαν, θανατωθεὶς αὐτόθι εἰς τὴν κατὰ τῶν Φοινίκων καὶ Ἐγεσταίων μάχην. Ἡροδ. 5, 46.

Κελένδερις, εως, ὁ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς τραχείας Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταῦτα Κάλανδρον. Ἀπολόδ. γ', 14, 3. Στράβ. — 2) Ὠκμὴ τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τοῦ λιμένος Πώγωνος.

Κελεός, ὁ. Τίος τοῦ Φάρου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἐρεχθέως, βασιλεὺς τῆς Ἐλευσῖνος, ἅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὴν θεὰν Δήμητραν ὅτε αὕτη ἐπεριπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν κόρην αὐτῆς Περσεφό-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τον, πρὸς εὐγνωμοσύνην τῆς ὑποδοχῆς ταύτης ἠθέλησεν ἡ Δήμητρα νὰ κάμῃ ἀθάνατον τὸν υἱὸν τοῦ Κελεοῦ Δημοφῶντα, ἀλλ' ἐνῶ ἐν καιρῷ νυκτὸς ἔκαιε τὴν σύνηθη αὐτοῦ σάρκα ἐπὶ τοῦ πυρός, ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς Μετάνειρα ἰδοῦσα τοῦτο καὶ ἐκβάλουσα δυνατὴν φωνὴν, ἔμεινε αἰτία τοῦ θανάτου· ἡ θεὰ πρὸς παρακινδύνευσιν τῶν γονέων ἔδωσεν εἰς αὐτοὺς ἄλλον υἱὸν τὸν Τριπτόλεμον. Ἀπολόδ. α', 5, 1. Κατὰ Παυσ. β', 14 καὶ α', 28. ἦτον ἔπειτα ὁ Κελεὸς ἱερεὺς τῆς Δήμητρος μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Διογενείας, Παμμηρόνης καὶ Σαισάρας

Κελευστάκωρ, ορος, ὁ, Τὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἰφικλος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολόδ. β', 7, 8.

Κελεύτωρ, ορος, ὁ, Τὸς τοῦ Ἀγρίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ἀπολόδ. α', 8, 6.

Κελλίον ὄρος, τό, Ἓν τῶν ἑπτὰ βουνῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ Ῥώμη, ἀποτελοῦν τὸ δεύτερον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν εἰς ναὸς τοῦ Διός, ἕτερος τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου, τοῦ Βάκχου, ἄλλαι ἀξιόλογοι οἰκοδομαὶ καὶ μία μεγάλη ἀγορά. Στράβ. Τακιτ.

Κέλσα, ἡ, Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἀρχαία καὶ ἐπίσημος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ, παρὰ τὸν Xelso. Πτολ. Στράβ. γ'.

Κέλσος, ὁ, Φιλόσοφος Ἐπικούριος, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ περίεργα τῆς ζωῆς εἶναι ὀλίγον γνωστά· ὁ Ὠριγένης ἔγραψε μίαν ἀπολογίαν πρὸς τὸν Κέλσον τοῦτον ὑπὲρ τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων Λουκ. Ἀλ. 2.—2) Ῥωμαῖος ἰατρός, ζήσας περὶ τὴν πρώτην σωτηρίου ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Δατινικὴν γλῶσσαν ἓν μέρος τῆς Ἰατρικῆς πραγματείας του εἰς ὀκτὼ βιβλία.

Κελτοί, οἱ, = Κελτοί. Στράβ.

Κελτίβηρες, οἱ, Celtiberi. Ἓν ἐκ τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας, συνισταμένου ἐκ Κελτῶν οἵτινες κατὰ καιροὺς εἰσέβαλον ἐκ τῆς Γαλλίας καὶ ἐξ Ἰβήρων ἐγχωρίων λαῶν, διαφόρους δὲ τῶν λοιπῶν Ἱσπανῶν κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὸν τρόπον τοῦ βίου καὶ τῆς περὶ τὸν πόλεμον ἰδίας αὐτῶν ἐμπειρίας καὶ ἀσκήσεως· μετὰ ταῦτα κατεστάθησαν οὗτοι κύριοι ἑνὸς μεγάλου μέρους τῆς Ἱσπανίας, ἔχοντες ὑποτελεῖς πολλοὺς ἄλλους τῶν ἐν αὐτῇ γειτόνων λαῶν· ἐσχημάτιζον δὲ ἀναμεταξὺ των οἱ Κελτίβηρες οὗτοι ἓξ μεγάλους λαοὺς οἵτινες ἦσαν οἱ Ἀρεουάκοι, Arevaci, Βηρώνες, Berones, Πελένδονες, Pelendones κατοικοῦντες ἀρκτικῶς τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, οἱ Λουσόνες, Lusones, Βέλλοι, Belli καὶ Τιτθοί, Titthi, κατοικοῦντες μεσημβρινῶς καὶ ὄντες οἱ ἰσχυρότεροι τῶν ἄλλων τριῶν ἀρκτικῶν λαῶν. Στράβ. γ'. Πτολ. β', 6. Πολύβ. λέ, 2. Πλίν. 3, 4. 4, 35. Οἱ Ῥωμαῖοι ἠλυπήθησαν νὰ ὑποτάξωσι τοὺς λαοὺς τούτους διὰ μόνης τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀσχοστασίας καὶ ἀσυμφωνίας μετὰ μεγάλας ἀνθιστάσεις τὰς ὁποίας ἐδοκίμασαν ἀείποτε ἐκ μέρους των.

Κελτιβηρία, ἡ, Celtiberia. Ἡ χώρα τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν τὸ παλαιὸν οἱ Κελτίβηρες, διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀνα, Τάγου καὶ Δουρίου ποταμῶν καὶ σχηματίζουσα τὸ πλείστον μέρος τῆς νῦν Νέας Καστιλίας, ἓν μέρος τῆς παλαιᾶς Καστιλίας καὶ μέρος τῆς Ἀῤῥαγονίας. Στράβ. γ'. Πολύβ.

Κελτική, ἡ, κυρ. Ἡ χώρα εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀρχαιόθεν οἱ Κελτοί, ἀκολούθως δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλη ἡ Γαλλία ἤτις καὶ ἡ ὑπὲρ τῶν Ἄλπεων Κελτικὴ ἐλέγετο, ἐπὶ δὲ Καίσαρος Λουγδούστου ὠνομάζετο Κελτικὴ ἰδίως μόνον ἓν μέρος τῆς Γαλλίας ὅπερ ἄλλως Λουγδουνικὴ Γαλλία ἐλέγετο. Στράβ.

Κελτικός, ή, όν. Τῶν Κελτῶν ἢ εἰς τοὺς Κελτοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Κελτίνη, ἡ, Θυγατὴρ τοῦ Βριτανικοῦ, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος ἦλθε εἰς τὴν χώραν τοῦ πατρὸς της ἤρων τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Κελτόν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν οἱ Κελτοί. Παρθ. Ἐρωτ. 30.

Κελτοί, οἱ, Celtae. Ἓν τῶν τεσσάρων ἀρχαίων ἐθνῶν τὰ ὁποῖα κατῴκουν τὸ πάλαι τὴν Γαλλίαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων Γαλάται καὶ Γάλλοι καλούμενοι· οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ Ἕλληνες ὡς Σκύμνος ὁ Χῖος, Ἡρόδοτος καὶ Ἔφορος ἐκάλουν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλους ἐκείνους τοὺς λαοὺς ὅσοι κατεῖχον τὰ ἀντικεί μενα τῆς Εὐρώπης, ὥστε παρὰ τοῖς ὑστέροις συγγραφεῦσι ἐπεκράτησεν ἡ ὀνομασία αὕτη καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἔνδον τῆς Γαλλίας κατοικοῦντας λαούς. Ἦσαν δὲ οἱ Κελτοὶ οὗτοι ἐξ ἐκείνων τῶν λαῶν ὅσοι κατὰ καιροὺς εἰσέβαλον ἐκ τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ ἐκ τῆς Θρᾴκης εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τῆς μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη. Περὶ τῶν συνόρων τῆς ἐν Γαλλίᾳ χώρας τῶν Κελτῶν δὲν συμφωνοῦσι κατ' ἀκρίβειαν πρὸς ἀλλήλους οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι· συνήθως δὲ ἀναφέρεται ἡ χώρα αὐτῶν μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα (Seine) καὶ Γαρούνα ποταμῶν ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ ἀποτελοῦσα ἓν μέγα μέρος τῆς Γαλλίας· ἐκ τῶν Κελτῶν τούτων μετέβη πρωΐμως ἤδη ἓν μέγα μέρος εἰς τὴν ἀρκτικὴν Ἰταλίαν ὑπερβάντες τὰς Ἄλπεις, ὅπου ἔκτισαν πόλεις ὀχυρὰς. Πολύβ. β', 34. Λ.β. V, 31. Οἱ δὲ λοιποὶ Κελτοὶ τῆς Ἱσπανίας καὶ Βρεττανίας οὐκ εἶχον κανὲν κοινὸν ὄνομα οὐδὲ γλῶσσαν μὲ τοὺς ἐν τῇ Γαλλίᾳ Κελτούς. Πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἦσαν οἱ Κελτοὶ οὗτοι πάντη ἐλεύθεροι ὄντες διῃρημένοι εἰς ἓν μέγα πλῆθος μικροτέρων λαῶν, ἔχοντες ἰδίας ἀριστοκρατικὰς διοικήσεις συνισταμένας ἐκ τῶν εὐγενεστέρων ἑκάστου λαοῦ· ὁ δὲ γενικὸς αὐτῶν χαρακτὴρ διεκρίνετο πρὸ πάντων ὡς κοῦφος, ἀλαζονικὸς καὶ πρὸς τὰ πάντα νεωτερίζων. Στράβ. δ'. Δι. Κασσ. 76, 6. ἦταν δὲ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ῥωμαλέοι, ἀλλ' ὀλίγον ἀντέχοντες εἰς τὰς διαρκεῖς κατὰ τῶν ἐχθρῶν μάχας των· παρὰ τῶν Μασσαλιωτῶν παρέλαβον οἱ ἐν Γαλλίᾳ Κελτοὶ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, χωρὶς ὅμως νὰ γράφωσι δι' αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Καῖσ. I, 29. VI. 14. οἱ Κελταί, Ἡρωδν.

Κελτός, ὁ, Ὁ κατοικος τῆς Κελτικῆς χώρας, ἡ Γαλάτης - 2) ἐπίθετ. ταὐτ. τῷ Κελτικός. Καλλιμ. Δηλ. 173.

Κελτοσκύθαι, οἱ, Ἔθνος τῆς Ἀσίας. Στράβ.

Κελυδονές, ὁ, Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰλλυρίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Θάλασσαν· τανῦν Σκλίζ.

Κέμμενον ὄρος, τό, Cebenna. Ὄρος τῆς Γαλλίας ἐκτεινόμενον νοτιοανατολικῶς καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τὰ ὄρια μεταξὺ τῆς Ἀκουϊτανικῆς καὶ Ναρβωνικῆς Γαλλίας, τὰ νῦν ὄρη τῶν Σεβέννων καλούμενα (Sevennes) Στράβ. δ'. Πλιν. 3, 6. ἔτι δέ, ἡ Κεμμένη, καὶ τὰ Κίμμενα ὄρη. Στράβ.

Κενομανοί, οἱ, Cenomani. Ἔθνος Κελτικὸν κατοικοῦντες περὶ τὸν Πάδον ποταμὸν ἕως τῶν Ἰουλιακῶν Ἄλπεων. Στράβ. Γονομανοί, παρὰ Πολυβ.

Κενταύρειος, εία, ειον, Τῶν Κενταύρων ἢ ἐκ τῶν Κενταύρων ὤν. Εὐριπ.

Κενταυρικός, ή, όν. Τῶν Κενταύρων ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κενταύρων· ὁ Κενταυρικὸς βίασος. Πλατ.

Κενταύριος, ία, ιον, ταὐτ. Τῷ Κενταύρειος. Λουκ.

Κένταυροι, οἱ, Ἔθνος ἀρχαῖον καὶ ἄγριον τῆς Θεσσαλίας, τὸ ὁποῖον ὡς λέγεται κατῴκει ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ τῆς Ὄσσης· ἐπλάττοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων οἱ Κένταυροι ἐχοντες μορφὴν ἵππου καὶ ἀνθρώπου, γεννηθέντες ἐκ τοῦ Ἰξίωνος καὶ τῆς Νεφέλης. Σχολαστ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 268. Διόδ. Σικ. δ', 72. ἢ κατ' ἄλλους ἐγέννησεν αὐτοὺς ὁ Ζεὺς ἐκ τῆς Δίας γυναικὸς τοῦ Ἰξίωνος. Νον. Διον. ιε', 241. ἀναφέρονται δὲ ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ Κένταυροι ὡς ἓν ἔθνος μάχιμον, ἐξηγριωμένον καὶ διατρίβον ὡς ἐπὶ πολὺ κατὰ μόνας περὶ τὰ ὄρη τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, ὅθεν καὶ Ὅμηρος καλεῖ αὐτοὺς φῆρας καὶ ὀρεστέρους. Πρῶτοι δὲ οὗτοι, ὡς εἰκάζεται, ἀνέβησαν ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ἐπολέμουν ἀνέναδεν ἔφιπποι, ἐξ οὗ καὶ Ἱπποκένταυροι συνήθ. ἐκαλοῦντο. Πολλοὶ ἐκ τῶν Κενταύρων τούτων ἐπαιδεύσαν ἐπίσημοι κατὰ τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν, πρὸ πάντων δὲ ἀξιοσημείωτος ὑπῆρχε διὰ τὴν ἀγριότητα αὐτῶν ἡ μετὰ τῶν Λαπίθων συμβᾶσα μάχη εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὁμ. Ἰλ. Α, 832. Ὀδ. Φ, 295. Ἡτ. Ἀσπ. 184.

Κένταυρος, ὁ, Ἀδελφὸς τοῦ Λαπίθου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ὁ Ἀπόλλων ἐκ τῆς Στίλβης θυγατρὸς τοῦ Πηνέως καὶ τῆς Ἡρούσης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατέτινας ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ Κένταυροι. Διόδ. Σικ. δ', 71.

Κεντήνιος, ὁ, Centenius. Ὄνομ. Κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κεντόριπα, τά, Centuripae. (Κεντούριπαι, παρὰ Πτολμ.) Πόλις ἀρχαία τῆς Σικελίας κειμένη μεσογείως πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης· τανῦν Centorbe. Θουκ. ε', 94. Πολύβ. Στράβ. ἔσαν Κεντοριπῖνοι, οἱ κάτοικ. Διοδ. Σικ. καὶ Κεντόριπες, οἱ, παρὰ Θουκ. ζ', 32 ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφίβαλτ.

Κεντρίτης, ου, ὁ (ι). Ποταμὸς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν χώραν τῶν Καρδούχων ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἀρμενίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριν· κατὰ d' Anville· τανῦν Κχαβούρ, κατὰ δὲ Rennel Βελκίς. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 3, 1.

Κέντρωνες, οἱ, Centrones. Λαὸς τις μικρὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Henegau καὶ Namour Στράβ.

Κέος, ἡ, = Κέως, ὅπερ ὄρα.

Κεραμεικός, ὁ, (κέρᾱμ-ες). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν κείμενον βορειοδυτικῶς αὐτῆς περιέχον τὴν ἀγορὰν, τὸ Μητρῷον λεγόμενον, τὸν Θόλον, καὶ τὸ Βουλευτήριον· ἓν ἕτερον μέρος τοῦ Κεραμεικοῦ, ὁ ἔξω καλούμενος Κεραμεικὸς, ἐχωρίζετο τοῦ προτέρου διὰ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως εἰς τὸ ὁποῖον ἐξήρχοντο διὰ τῆς πύλης Δίπυλον καλουμένης. Ἐνταῦθα ἦν ἡ Ἀκαδημία καὶ οἱ τάφοι τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων Ἀθηναίων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐταλοῦντο καὶ αἱ λεγόμεναι Διαφορίαι. Θουκ. ς', 57. Κατὰ Παυσ. ἐκλήθη ὁ τόπος οὗτος Κεραμεικὸς ἀπὸ τοῦ Κεράμου υἱοῦ τοῦ Βάκχου, κατ' ἄλλους δὲ πᾶσαν ἀπὸ τοὺς αὐτόθι πολυπληθεῖς κατοικοῦντας κεραμεῖς.

Κεραμεικός, ή, όν. Τοῦ Κεράμου ἢ εἰς τὸν Κεράμον ἀνήκων. — ὁ Κυρτμεικὸς κόλπος. Κέλπος τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ περὶ τὰ παράλια τῆς Κιλικίας, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Κεράμου· τανῦν Κόλπος τοῦ Μαρμορᾶ ἢ τῆς Κῶ. Ἡροδ. 1, 174. ἔτι δὲ Κεράμειος καὶ Κεραμικός, Ξενοφ. Ἑλ. α', 4, 8. καὶ β', 1, 15.

Κεραμεῖς, οἱ, Ἐθνικ. Κεραμεύς. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κατοικῶν εἰς τὸν ἐκτὸς τῆς πόλεως Κεραμεικόν. Πλάτ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1693. ὁ ἐκ Κε-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρκμέων, ὁ κάτοικος τοῦ δήμου τῶν Κερκμέων. Πλάτ.

Κερκμικός, ἡ, όν, = Κερκμεικός.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Ἀθήναις τόπος Κεραμεικός. Παυσ. α, 3.

Κέρκωψ, ωπος, ἡ. Πόλις κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ αὐτόθι Κεραμεικὸς κόλπος, Στράβ. (Ἴσως, Κερκμεικός, Κερκάμειος, καὶ Κερκμικός, ἡ, όν, τῆς Κερκώπου ἢ εἰς τὴν Κέρκωπα ἀνήκων.

Κερκάμων, ωνος, ὁ (ᾱ) Ἀθηναῖός τις ! παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν.

Κερκαμὼν ἀγορά, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας καὶ Φρυγίας, κατὰ Rennel· ἡ νῦν Κουταχιά, κατὰ δὲ Reichard ἡ ἐν Φρυγίᾳ Κέρανα, τῶν Σανδακλέχ. Ξενοφ. Ἀνάβ. α, 2, 10. —

Κέρας, ατος, τό. Ἀκρωτήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θράκῃ. Στράβ.

Κερασοῦς, οὔντος, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, οὐσα ἀποικία τῆς πόλεως Σινώπης, ὕστερον Φαρνακία κληθεῖσα, ἐκ τῆς ὁποίας ἔγερε πρῶτον ὁ στρατηγὸς Λεύκουλλος εἰς τὴν Ῥώμην τὸ δένδρον τῶν κερασίων, ἀφ' ἧς ἑκτοτε ὠνομάσθη ὁ καρπὸς οὗτος κέρασος ἢ κεράσιον· τῶν Κερασούντιος. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε 3, 2. ὄθεν Κερασούντιοι, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ. καὶ, Κερασουνταῖοι, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ 3, 32.

Κέρατα, τά. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος ἔχον δύο ἐξεχούσας ἄκρας ἐκτεινομένας εἰς τὴν Θάλασσαν μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος. Στράβ.

Κερασσία, ἡ, ἴδε, Κερασία.

Κεραύνια ὄρη, τά. Ὄρη ὑψηλὰ καὶ ἀπότομα μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Μακεδονίας Ἰλλυρίας, τῶν ὁποίων ἡ ἐξέχουσα πρὸς τὴν Θάλασσαν ἄκρα ἐκαλεῖτο Ἀκροκεραυνία, τανῦν ὄρη τῆς Χιμαίρας. Ἀπολ Ῥοδ. Δ, 520. Στράβ. — 2) ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ· τὸ ὁποῖον κατὰ Στράβ. ἦν συνέχεια τοῦ Καυκάσου ὄρους.

Κεραύσιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ σχηματίζον ἓν μέρος τοῦ Λυκαίου καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγὰς του ὁ ποταμὸς Νέδα. Παυσ.

Κερβέριοι, οἱ. Ἐπίπλαστον ἐθνικὸν ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης αἰσχεζόμενος ἐφάπτεται τῶν παρ' Ὁμήρ. Ἰλιμμερίων, οἵτινες κατῴκουν ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἅδου ἐν ἀχλύῃ σκότει Ἀριστφ. Βρ. 189.

Κέρβερος, ὁ. Ὁ ταχυδρόμος κύων, ἔχων ὡς ἐπλάττεται τρεῖς κεφαλὰς καὶ φυλάττων τὴν εἴσοδον τοῦ Ἅδου· καθ' Ἡσιοδ. Θεογ. 311. ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης μὲ πεντήκοντα κεφαλάς· κατ' ἄλλους δὲ ἱστορικοὺς ὑπῆρχεν ὁ Κέρβερος φοβερός τις δράκων διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι ὑπελάμβανον ὡς τὴν εἰς Ἅδου κατάβασιν. Ἐκατ. Μιλήτ. παρ. Παυσ. Λακ. 25. Τοῦτον τὸν Κέρβερον καταβὰς ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν Ἅδην ἔφερεν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέους εἰς τὸν κόσμον, ὅστις μὴ δυνάμενος νὰ ἰσῇ αὐτὸν τὸν ἔπεμψε πάλιν ὀπίσω. Ἀπολλόδ. β, 5, 12. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 622.

Κερδονία ἡ. Herdonia, Διῤῥ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τανῦν Ordona Στράβ.

Κερδύλιον, τό. Χωρίον τῆς Θράκης κείμενον πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως. Θουκ. δ, 6.

Κερδώ, οῦς, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φορωνέως, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ὑπῆρχεν εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. β', 21. —

Κέρδων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κυρίου δούλου, παρὰ Δημ.

Κερεάτης, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Μαντινείας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η, 36.

Κερηνσσός, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Θεσπιῶν ἐν Βοιωτίᾳ Παυσ. – 2) πόλις τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰακετανῶν· ταυῦν Cerverca.

Κέρζη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τόξην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. ἔνθα ὁ Heyne ἀντὶ Κράτη ἀναγινώσκει.

Κερκάσωρος πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Ἑπτανομίδι ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅς τις χωρίζεται ἐνταῦθα εἰς τοὺς δύω αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Κανωβικὸν καὶ Πηλουσιακὸν· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἦσαν τὰ σύνορα τῆς μεταξὺ καὶ κάτω Αἰγύπτου· ταυῦν Ἑστὰ ἢ Ἄσσας. Ἡροδ. 2, 15. καὶ, Κερκέσουρα, Στράβ.

Κερκαφίδης, ου, ὁ (– υ υ –) Τίτος τοῦ Κερκάφου, Ἀνθ.

Κέρκεφος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἡλίου, ὃς τις ἔλαβεν ὡς γυναῖκα τὴν Κλείταιν Συγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Λάνδον, Ἰάλυσον καὶ Κάμειρον ἐν Ῥόδῳ ἔνθα ἐβασίλευσεν. Διόδρ. Σικ. ε', 56 — 57. — 2) Τίτος τοῦ Αἰόλου καὶ πατὴρ τοῦ Ὀρχομενοῦ, Στράβ. θ'.

Κερκέστης, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον ἐξανάτωσεν ἡ Δαναΐς Δώριον ὅτε ἐμνηστεύθη αὐτήν. Ἀπολλόδ. α', 1, 5.

Κερκέται, οἱ. Cercetae. Ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κατοικοῦν ἐπὶ τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ διάγον βίον πεφρακτικόν· πλήθ. οἱ νῦν Κιρκάσσοι. Στράβ. καὶ, Κερκέτιες, Δίον. Περ. 682

Κερκετεύς, έως, ὁ, Cercetius. Πλίν. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου. Στράβ. — 2) συνέχειά τις τοῦ Ὄρους Πίνδου ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Κερκηΐς, ίδος, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ Θεογ. 355.

Κερκιδᾶς, ὁ. Ἀρκάς τις, ὁπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. σελ. 324. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἀρκάδων ἐκ Μεγαλοπόλεως, ποιητὴς καὶ νομοθέτης. Πολύβ. λίθ. ποιε. Ἱστ.

Κέρκινα, ἡ. Ὄρος τῆς Παιονίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς χώρας τῶν Σιντῶν, πιθαν. τὸ νῦν Περλίππη λεγόμενον. Θουκ. β', 98. — 2) Νῆσος καὶ πόλις πλησίον τῆς μικρᾶς Σύρτεως ἐν Λιβύῃ, μ' ἐπιτήδειον καὶ εὐρύχωρον λιμένα, ἀπέχουσα τὸ πάλαι εἰς τοὺς Καρχηδονίους· ταυῦν Κερκίνη. Διόδρ. Σικ. Κέρκινα, παρὰ Στράβ. ὄθεν, Κερκινήτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ.

Κερκινίτις, ίδος, ἡ. Τῆς Κερκίνης· ἡ Κερκινῖτις λίμνη. Λίμνη τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α, 11.

Κερκίνεον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Βοιβηΐδος λίμνης.

Κέρκιννα, ἡ = Κέρκενα. Στράβ. Δίον. Περι ζβο.

Κερκινῖτις, ίδος, ἡ, προσυπακμ. νῆσος. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκίνης ἐν Ἀφρικῇ Στράβ. Πλίν.

Κέρκυρ, υρος, ὁ. = Κερκυραῖος.

Κέρκυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Φαίακα. Διοδ. Σικ. δ', 74. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 568.

Κέρκυρα, ἡ. Corcyra. Μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ μεγαλητέρων Ἰονίων νήσων κειμένη ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τοῦ Ἰονίου Πελάγους, κατοικηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Φαιάκων καὶ ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου Σχερίη κεκλουμένη· ὕστερον ἀποικηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Κορινθίων, ἥτις ἔκτισεν ἐπ' αὐτῆς μίαν ἐπίσημον διὰ τὸ ἐμπορεῖν της ὁμώνυμον πόλιν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς ἐπιτήδειοι ναῦται, ἔχοντες ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περτικοῦ καὶ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἰσχυρὸν στόλον· τανῦν Κέρκυρα ἡ κοινοτ. Κορφοί, Corfu, καὶ Κέρκυρα. Στράβ. — Ἡροδ. Θουκ. ὄθεν, Κερκυραῖος, αἷα, αῖον, τῆς Κερκύρας ἢ ἐκ τῆς Κερκύρας ὄν. Οὐτιαστικ. Κερκυραῖοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. καὶ, Κερκυραῖτις, ἡ, όν· ἐ εἰς τὴν Κέρκυραν ἀνήκων. Θουκ.

Κερκύων, ονος, ὁ. (ῡ) Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Ἡφαίστου, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος. διατρίβων ἐν Ἐλευσῖνι, ὃς τις ἀναγκάζων ὅλους τοὺς διαβαίνοντας αὐτόθι ξένους νὰ παλαίωσι μετ' αὐτοῦ, ἐφονευεν ἀνιλεῶς, τελευταῖον δὲ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἐφονεύθη, ἀφ' οὗ πρότερον ἐβιάσθησαν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ Συγατέρα Ἀλόπην. Διοδρ. Σικ. δ', 61. Παυσ. α, 39. Πλουτ. Θησ.

Κέρκωπες, οἱ, Ἐνικ. Κέρκωψ. Λαός τις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικῶν περὶ τὴν Ἔφεσον, περιβόητος τὸ πάλαι διὰ τὸν ἀπάτηλόν καὶ πανοῦργον αὐτοῦ χαρακτῆρα, οἵ τινες ὡς ἐλέγετο, ἐζήτουν μὲ ποικίλους καὶ δολίους τρόπους ν' ἀπατῶσι ὅλους τοὺς ξένους, τοὺς ὁποίους τελευταῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐξωλόθρευσεν νικήσας αὐτούς. Ἀπολλόδ. β', 6, 3. καὶ Ἡροδ. 7, 216. ἐκαλεῖτο ἓν μέρος πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν Κερκώπων ὁδός. Κατὰ Lobeck. Ἀγλαοφαμ. περιεπάτουν οἱ Κέρκωπες οὗτοι ἐν τῇ Ἀττικῇ κωμῳδίᾳ ὡς γόητες καὶ πανοῦργοι δαίμονες τῶν Ἑλλήνων, ἐξαιρ. ἀναφερόμενοι εἰς τὰς τερατώδεις καὶ ἐξαισίους πράξεις τοῦ Ἡρακλέους· ὁ ὡς Λουκιαν. χαρέρει αὐτοὺς ὡς φθονεροὺς καὶ κακοτρόπους ἀνδρας. Λουκ Ἀλ. 4. ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρεται ὅτι καὶ ἓν δρᾶμα τοῦ Εὐριπίδου.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ. Πυθαγόρειός τις φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀπολλόδ. β', 1. — 2) ἐνικ. τοῦ Κέρκωπες.

Κέρνη, ἡ. Cirne. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Λιβύης, κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Καρχηδονίων· τανῦν Ἀργουΐνη, ἢ κατὰ Gosselin Φεδάλη. Πολύβ. Διον. Περ. ὄθεν, Κερναῖοι, οἱ κάτοικ.

Κερρήτανοί, οἱ, Corretani. Ἔθνος τῆς Ταῤῥακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων ὀρῶν καὶ οὗτος ἓν τῶν γένους τῶν Ἰβήρων. Στράβ. γ'. Πλίν. 3, 4.

Κερσοβλέπτης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Θρᾳκικῆς σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ὃς τις ἐχρημάτισε εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν τῆς Χερσονήσου. Δημ. Αἰσχίν.

Κέρσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ῥέων διὰ μέσου τῶν Συρίων Πυλῶν· τανῦν Μερές. Ξενοφ. Ἀνάβ. α, 4, 4.

Κερτωνιον, τό, καὶ Κερτωνιον ἐν Χειρῳ Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεταξὺ Ἀδραμυττίου καὶ Ἀτταρνέως, Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ, 8, 8. ἄλλως δὲ ἄγνωστος, κατὰ Οὐδσ. ἢ παρ' Ἡροδτ. πόλις Καρήνη καλουμένη, ἢ ἡ παρὰ Στεφ. Βυζ. Κυτώνιον.

Κερύνεια, ἡ. (υ) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεων καὶ ἓν ὁμώνυμον ὄρος αὐτόθι, πλησίον τῆς Ἑλίκης. Πολύβ. Στράβ. καὶ Κερυνία, Αἰλ. ποικ. Ἱ. ιγ', 6. ὅτι δὲ Κερυνεία, ἡ, ἐν τισιν ἐκδοσ. ὅπερ κατὰ Mannert ἐστὶν ἡμάρτημ. — ὄθεν, Κερυνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ, Κερύνειος, εία, ειον, τῆς Κερυνείας ἢ εἰς τὴν Κερυνείαν ἀνήκων· ὁ Κερύνειος πάγος, ἢ περὶ τὴν Κερύνειαν χώρα. Καλλιμ. Ἄρτ. 109. — ἡ

Κερύνια ἔλαφος, μία τῶν πέντε χρυσοκεράτων ἐλάφων κατὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἄρτεμις ἔκαμνε τὰς πρώτας αὐτῆς θηρευτικὰς δοκιμάς, ἤτις ὡς λέγεται εἶχε καὶ χαλκοῦς πόδας· ταύτην θηρεύσας μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς τὴν ἔφερεν, ὡς λέγεται, εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολλ. β', ᾗ, 3. Διοδ. Σικ. δ', 13. Παυσ. ζ', 25. — 2) πόλις τῆς νήσου Κύπρου. Σκύλ.

Κερυνίτης, ου, ἡ (υυ–υ) Τῆς Κερυνείας ἡ ἐκ τῆς Κερυνείας οὖσα, ἡ Κερυνῖτις ἔλαφος = Κερύνεια ἔλαφος. Ἀπολλ.

Κέρχνεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Κεγχρεια, ὅπερ ὄρα.

Κερχνίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Κεγχρίς. Τῆς Κεγχρείας ἡ εἰς τὸν λιμένα Κεγχρείας ἐν Κορίνθῳ εἰσέρχομαι. Κλλ. Δηλ. 271.

Κερωνία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. Πτολ. καὶ Κερύνεια. Σκυλ.

Κερωσσός, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Μελίτης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 573.

Κεστρίνη, ἡ. (ι) Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Κεστρίνου.

Κεστρῖνος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑλένου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ μικρὰ χώρα τῆς Θεσπρωτίας Κεστρίνη. Παυσ. α', 11.

Κέστρος, ὁ. Ποτάμιος τῆς ἐπαρχίας Πεμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὃς τις γεμάτος πλευστὸς ῥέει διὰ τῆς πόλεως Πέργης. Στράβ. ιβ'. Πτολ. ε', καὶ Κάυστρος. Πτολμ. κατὰ Reich τὸ παρὰ Ξεν. Καΰστρου πεδίον κυκλούμενον.

Κευθώνυμος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Μενοιτίου, ὃς τις οὗτος ἐφύλαττε τὰς ἀγέλας τοῦ Πλούτωνος. Ἀπολλ. β', 5, 12.

Κεφαλή, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. Σουΐδ. Κεφαλῆσιν, Ἐπίρρ. ἐν Κεφαλῇ Ἀριστοφ. Ὄρν. 476.

Κεφαλλήν, ηνος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Βάκχου τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χαλκῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἥτις εὑρίσκετο εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον. Παυσ. ι', 19.

Κεφαλήν, καὶ Κεφαλλήν, ῆνος, πληθ Κεφαλλῆνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι ἤτοι νήσου Κεφαλληνίας, οἵτινες παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται ὡς ὑπήκοοι τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ὁ ποιητὴς περιλαμβάνει τοὺς κατοίκους τῆς νήσου Ἰθάκης, Ζακύνθου καὶ αὐτῆς τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανίας. Ἰλ. Β, 631. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ ἰδίως μόνοι ἐλέγοντο οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Κεφαλληνίας ἢ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἀνήκων. Σοφ. Φιλ. 791. (Οἱ ἐκ τούτου λεγόμενοι παρὰ Δημ. ἐκδ. Reiske. Σκυλ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέρ. Συγγραφ.)

Κεφαλληνία, καὶ Κεφαλληνίη, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα Ἑλληνικὴ νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Σάμην καὶ Σάμον. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδίδου εὑρίσκοντο ἐπ' αὐτῆς τέσσαρες πόλεις, ἡ Σάμη, οἱ Πρῶνοι, οἱ Κράνιοι καὶ ἡ Πάλη, ὕστερον δὲ ἐκτίσθη καὶ ἄλλη πόλις ὁμώνυμος τῆς νήσου. Ἡροδτ. θ, 28. Θουκ. β', 30. ἐξουσιάζετο δὲ κατ' ἀρχὰς ἡ Κεφαλληνία ὑπὸ τῶν Θηβαίων, ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν Μακεδόνων καὶ τελευταῖον ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, ἕως οὗ ὑπέπεσε καὶ αὕτη εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν· τῶν Κεφαλληνία. — ὄθεν Κεφαλληνικός, ἡ, όν, ὁ εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἀνήκων.

Κεφαλίς, ίδος, ἡ. = Κεφαλοίδιον. ὅπερ ἴδε.

Κεφαλοίδιον, τό, καὶ Κεφαλίς, ίδος, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας· ταύτην Cephali. Στράβ.

Κέφαλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἔρσης ἢ Κρεούσης Ἀπολλ. γ', 13, 3. τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἔχειν αὐτοῦ κάλλος ἁρπάσασα ἡ Ἠὼς ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Συρίαν τὸν Φαέθοντα. Ἡσ. Θεογ. 986. Παυσ. ἀ, 3 κατὰ δὲ Ἀπολλ. ἐγέννησε τὸν Τιθωνόν. — 2) Τίος τοῦ Δηϊονέως βασιλέως τῆς Φωκίδος καὶ τῆς Διομήδης, ἔγγονος τοῦ Αἰόλου καὶ ἀνὴρ τῆς Προκρίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως· ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ἡλεκτρύονος εἰς τὸν κατὰ τῶν Τηλεβόων πόλεμον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν τῶν αὐτόθι νήσων τῶν ὁποίων οἱ κατοικοι ὠνομάσθησαν ἔκτοτε ἀπ' αὐτοῦ Κεφαλλῆνες· οἱ ἀπόγονοι τούτου ὁ Χάλκιος καὶ Δαΐτος ἦλθον μετὰ δέκα γενεὰς εἰς τὰς Ἀθήνας ἔνθα συγκατετάχθησαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. Παυσ. α', 37. Καλλιμ. Ἄρτεμ. 209. Ἀπολλ. β', 4, 7. — 3) Ῥήτωρ Συρακούσιος ἢ ἐκ Θουρίων, ὅς τις μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους· υἱοὶ αὐτοῦ ὑπῆρξαν ὁ Πολεμαρχος, Εὐδοξέμος καὶ ὁ περίφημος ῥήτωρ Λυσίας, Πλατ. Δημ. — 4) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις υἱὸς κεραμέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν τριάκοντα Τυράννων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 249.

Κέως, ω, ἡ. Αἰτκ. Κέω, Ἰωνικ. Κέος, Cea. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἀντίκρυ Αἰγαίου πελάγει κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου ἀκρωτηρίου, πατρὶς τοῦ περιφήμου λυρικοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, ἔτι δὲ Κιος, ἡ, παρὰ Πτολ. ταύτην Ζία. Πιθ. Ἡροδτ. ὄθεν, Κεῖος, ὁ κάτοικος Θουκ.

Κηδαλίων, ωνος, ὁ. Ὑπηρέτης τοῦ Ἡφαίστου εἰς τὸ ἐν Δήμνῳ χαλκεῖον τοῦ θεοῦ τούτου, ὃς τις λέγεται ὅτι ὠδήγησε τὸν Ὠρίωνα πρὸς τὸν Ἥλιον ὅτε ἐτυφλώθη ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος, Λουκ. Κρατοσθ. 32. Heyn. Ἀπολλ. σελ. 50.

Κήϊος, ὁ. Ἰωνικ. καὶ ποιητ. ἀντὶ Κεῖος. Ἡροδτ. Θεογρ.

Κηκείδης, ου, ὁ. Ἀρχαῖος τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης. Ἀριστοφ. Νεφ. 960.

Κηλαινεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ἡλεκτρύονος βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Ἀναξοῦς, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου. Ἀπολλ. β', 4, 5 — 6. ἔτι δὲ καὶ Κελαινεύς γράφει.

Κηλοῦσα, ἡ, = Κολλοῦσα, ὅπερ ὄρα. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 7, 7.

Κηναῖον, τό. Cenaeum. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταύτην Κηπο Λιθωδα κα ούμενον. Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 219. Θουκ. ὄθεν Κηναῖος, αία, αῖον, τοῦ Κηναίου ἢ εἰς τὸ Κηναῖον ἀνήκων, τὸ Κηναῖον ἄκρον Σοφοκλ. Τραχ 753. — ὁ Κηναῖος Ζεύς, ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κηναίου. Σοφ. Τραχ. 238. Ἀπολλ. β', 7, 7.

Κήπες, ίδος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ.

Κῆπες, οἱ, σπαν ἑνικ. ἡ Κῆπος, Capi. Πόλις τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, κειμένη ἀνατολικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μιλησίων· ταύτην Κεπλ. Αἰσχ. Στράβ. — 2) Οἱ Κῆποι, οὕτως ἐκαλεῖτο τόπος τις ἐκτὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔχων ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Λουκ. Παυσ.

Κηρεύς, έως, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνοντα τὰ πρόβατα ἐλέγετο, ὅτι ἐλεμπαίνων λευκότατον μαλλόν. Στράβ. παρὰ δὲ Ἀριστοτ. Θαυμ. Ἀκ. 148. σῴζεται ἡμαρ. Κίρβης.

Κηρίνθος, ἡ. Πόλις τῆς Εὐβοίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Χαλκίδος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 538. Στράβ.

Κήρυκες, οἱ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἱερατικῶν οἰκογενειῶν ἐν Ἀθήναις, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Κήρυκος υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ. Θουκ. ᾗ, 53.

Κήρυξ, υκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πανδρόσου ἐγγατρὸς τοῦ Κέκροπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κηρύκων ἐν Ἀθήναις, Παυσ. α'. Πολυδ. θ', 103.

Κήτειοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Κητείου ποταμοῦ καὶ κατοικῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα Ἐλαᾶτιν χώραν κληθεῖσαν ἢ περὶ τὴν Πέργαμον. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 521. (ὁ Ἀρίσταρχ. ἐλαμβάνει τὴν λέξιν κατ' Εὐσταθ. ὡς προσηγορικὸν ὄνομα πραγόμενον ἐκ τοῦ κῆτος, καὶ ἑρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ μεγάλοι.)

Κητεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος καὶ πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς κατὰ Φερεκ. παρ' Ἀπολλ. γ', 8, 2.

Κητώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποντου καὶ τῆς Γῆς, γυνὴ τοῦ Φόρκυος, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας. Ἡσ. Θεογ. 270, 333. Ἀπολλ. α', 2, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλ. α', 2, 7.

Κηΰξ, υκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐωσφόρου ἢ τοῦ Ἑσπέρου καὶ τῆς νυμφης Φιλωνίδος, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Τραχινίας χώρας ἐν Φωκίδι καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Ἡρακλέους, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν Σίνητον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τοὺς καταδιωκομένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως παῖδας αὐτοῦ. Παυσ. α', 32. Ἀπολλ. β', 7, 6. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ περίφημος Ἀλκυόνη, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα ἀπὸ ζηλοτυπίαν μετεμόρφωσε μετὰ τοῦ Κηυκος εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν ἀλκυόνην λεγόμενον. Ἀπολλ. α', 7, 4. — παρά τισι μυθογράφοις ἀναφέρεται ἕτερος Κηΰξ βασιλεὺς τῆς Τραχινίας πατὴρ τοῦ Ἵππασου, τὸν ὁποῖον ὅμως οἱ πλεῖστοι συγχέουσι μετὰ τοῦ πρατέρου.

Κηφεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, βασιλεὺς τῆς Τεγέας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεστράτευσεν εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ἀπολλ. β', 7, 3. ἢ ἄλλως υἱὸς τοῦ Ἀλέου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Λυκούργου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 164. Ἀπολλ. α', 9, 16. — 3) Τίος τοῦ Βήλου, ἀνὴρ τῆς Κασσιεπείης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἡροδτ. 7, 61. Ἀπολλ. β', 1, 4. — 3) Τίος τοῦ Ἀλέου καὶ τῆς Νεαίρας ἐκ Τεγέας, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκτισεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Πολιάτιδος Ἀθηνᾶς. Παυσ. η', 47. Ἀπολλόδ.

Κηφῆνες, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες ἀρχαιότερον τοὺς Πέρσας. Ἡρόδ. 7, 61.

Κηφισσία, ἡ, = Κηφισία, ὅπερ ἴδε.

Κηφισία καὶ Κηφισιὰς, ἡ (–υ–). Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁποίας ἔκτισεν ἐντοῦθα ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεῖσα μεταξὺ τῶν λοιπῶν δήμων τῶν Ἀθηναίων, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν. Στράβ. — ὄθεν, Κηφισιάσιν, ἐπίρρ. ἐν Κηφισίᾳ. Αἰσχ. καὶ, Κηφισιεύς, έως, ὁ κάτοικος. Πλάτ. Ἀπολγ. (ἡ γραφ. Κηφισσία καὶ Κηφισσὸς ἔστιν ὀλιγοτρ. ὀρθή.)

Κηφισίς, καὶ Κηφισσίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Κηφισοῦ, ἢ εἰς τὸν Κηφισὸν ἀνήκουσα, ἡ Κηφισὶς λίμνη, = Κωπαΐς. Ὅμηρ. Ἰλ. Ε, 709 Παυσ. ἐκλήθη δὲ ἡ λίμνη αὕτη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Κηφισοῦ ποταμοῦ ὅστις εἰσβάλλει εἰς αὐτήν.

Κηφισόδημος, ὁ. Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχ. 703.

Κηφισόδοτος, ὁ. Περίφημος ῥήτωρ καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. Ξενοφ. Δημ. Λεπτ. σελ. 501. — 2) Εἷς τῶν ἀρίστων ἀρχαίων ἀγαλματοποιῶν. Παυσ.

Κηφισόθεμις, ὁ. Λοχαγὸς τοῦ στρατεύματος τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ Ἀναβάσει τοῦ νεωτέρου Κύρου, Ἀθηναῖος. Ξενοφ. Ἀνάβ. — 2) Τίος τοῦ Πραξιτέλους, εἷς τῶν περιφήμων ἀγαλματοποιῶν, τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο διάφορα ἔξοχα ἔργα ἐν Ῥώμῃ. Πλίν. — 3) Ἕτερος ἀγαλμα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοποιός, ζήσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας ἀγάλματα διαφόρων ἀρχαίων φιλοσόφων.

Κηφισός, καὶ Κηφισσός, ὁ, Δωρικ. Καφισός. Ποταμὸς τῆς Φωκίδος, πηγάζων ἐκ τῆς πόλεως Λιλαίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐν Βοιωτίᾳ· τανῦν Μαυρόνερο. Ὅμ. Ἰλ. Β, 522. Διόδ. Σικελ. ιε', 37. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὰ μακρὰ τείχη καὶ ἐκβάλλων πλησίον τοῦ Φαληρέως εἰς τὸν Σαρωνικὸν κόλπον. Ξεν. Στράβ. Εὐριπ. Μήδ. 835. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰσαχον. Παυσ. β', 15, ὡσαύτως ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐνεφέρετο καὶ ἄλλος μικρὸς ποταμὸς ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος καὶ Σκύρου καὶ ἐν Σικυῶνι. Στράβ. (ἡ γραφ. Κηφισσὸς ἔστιν ὀλιγτρ. ὀρθ. παρβλ. Buttm. Ἑλλ. Γραμμτ. 21. σελ. 81.)

Κηφισοφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀθηναῖος ἐκ τῆς φατρίας τῶν Ἀριστοκρατειῶν. Ξεν. Ἑλλ. β', 4. — 2) Τίὸς τοῦ Κηφισοφῶντος Ῥαμνούσιος, ὁπαδὸς καὶ φίλος τοῦ βασιλέως Φιλίππου, κατήγορος δὲ τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Στεφ. — 3) Τίὸς τοῦ Κλέωνος, τὸν δῆμον Ἀναφλύστιος, ῥήτωρ ἐν Ἀθήναις. Δημ. Στεφ. — 4) Δοῦλος τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου, ὅστις κατ' Ἀριστοφάνην ἐβοήθει τὸν δεσπότην του εἰς τὰς τραγικὰς παραστάσεις. Ἀριστοφ. Βάτρ. 944.

Κία, ἡ, = Κέως. Πτολ.

Κιάβρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσσίας χώρας ἐν Εὐρώπῃ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ ἄνω Μοισία ἀπὸ τὴν κάτω Μοισίαν. Πτολμ. γ', 9. ταν. Ζ' βρίτζ.

Κιανός, ἡ, ὁν [ῠ-ῠ] (Βίος). Τῆς Κίου, ἢ εἰς τὴν Κίον πόλιν τῆς Βιθυνίας ἀνήκων· ὁ Κιανὸς κόλπος. Κύλπος τῆς Προποντίδος, κείμενος περὶ τὰ παράλια τῆς Βιθυνίας. — Κιανοί, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κίου. Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 1354. Πολιβ.

Κιανίς, ίδος, ἡ (ῠ-ῠ). Τῆς Κίου, ἡ Βιανὶς γῆ, ἢ περὶ τὴν Κίον ἐν Βιθυνίᾳ χώρα. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 1177.

Κιβαλίς, ίδος, ἡ, Cibalae. Πόλις τῆς Παννονίας, κειμένη ἐπὶ τινος λόφου πλησίον τῆς βάλτου Ἰσύλκας λεγομένης, πατρὶς τοῦ αὐτοκράτορος Οὐαλεντιανοῦ. Πτολμ. β', 16. Ζωσιμ.

Κίβυρα ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη περὶ τὰ σύνορα τῆς Κιρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· τανῦν τὰ ἐρείπια της Ἀρουζόνης λεγομένη. Στράβ. — 2) ἡ μικρά. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, τανῦν Ἰβουρὰς. Στράβ.

Κιβωτός, ἡ. Οὕτως ἐπωνομάζετο ἡ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Ἀπάμεια. Στράβ.

Κιγδαγάτας, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ. 982.

Κίγκιος, ὁ. Cincius. Ὄνομα ἀνδρὸς παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀππολ.

Κιθαρίη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Φιγαλείᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας τὸ πύτοθι ἄγαλμα εἰς ὡρισμένον τινὰ καιρὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐμαστιγώνετο ὑφ' ἑνὸς ἱερέως. Παυσ. η', 15.

Κιθέρη, ἡ, ἴδε Προυτείς.

Κιθώρα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 7.

Κιθαιρών, ῶνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι περίφημον ὄρος Κιθαιρών. Παυσαν. θ', 1, 2.

Κιθαιρών, ῶνος, ὁ. Ὄρος τῆς Βοιωτίας, περίφημον ἐν τῇ Μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν Μουσῶν, συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι αἱ Βάκχαι κατεσπάραξαν τὸν Πενθέα, τὸν δὲ Ἀκταίονα οἱ κύνες αὐτοῦ. Πινδ. Καλλιμ. Τμν. εἰς Δηλ. 97. — ὄθεν, Κιθαιρώνιος, α, ον, τοῦ Κιθαιρῶνος, τὰ Κιθαιρώνιον λέπας, Εὐρ. Βακχ. 698. — ὁ Κιθαιρώνιος λέων, ὁ φοβερὸς λέων τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ὅστις ὑφάνιζε τὰ ποίμνια τοῦ Ἀμφιτρύονος καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολδρ. β', 4, 9. — Κιθαιρώνιος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κιθαιρῶνος ἢ ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος ὤν, ἢ Κιθαιρώνιος ὑλή, Ἀριστοφ. Θεσμ. 996. καὶ, Κιθαιρωνὶς, ίδος, ἡ, ἰδιωτρ. τύπ. Δηλ. τοῦ Κιθαιρώνιος, Ἡρόδτ.

Κιθαιρώνιος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος. Παυσ. β', 2.

Κιθαρίστη, ἡ, Citharista. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ μικρὸν λιμένα ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας· τανῦν Ciotat.. Πτολ. β', 10. Πλιν.

Κικέρων, ωνος, ὁ, Cicero. Μάρκος Τούλλιος. Εἷς τῶν περιφήμων πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων ῥητόρων τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, γενηθεὶς τὸ 104 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τὴν πόλιν Ἄρπιναν τῆς Ἰταλίας. Διδαχθεὶς τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν ὑπὸ τῶν πλέον σοφῶν ἐν Ῥώμῃ τότε διδασκάλων, μιμούμενος ἐξαιρέτως τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐπιφανεῖς τῶν Ἑλλήνων ῥήτορας, μετέβη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἤκουσε τὸν περίφημον διδάσκαλον τῆς φιλοσοφίας Ἀντίοχον. Ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὑπάτευεν εἰς τὴν Ῥώμην ἐξερράγη καὶ ἡ φρικώδης ἐπιβουλὴ συνωμοσία τοῦ Κατιλίνα, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ δεινὰ καὶ ὀλέθρια ἀποτελέσματα μόνος οὗτος ὁ συνετὸς καὶ μέγας ἀνὴρ ἔσωσε τὴν Ῥωμαϊκὴν Δημοκρατίαν, δι' ὃ καὶ ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πατὴρ τῆς πατρίδος· ἔδειξε δὲ καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας κατεκεκυούσας περιστάσεις πολλὰς καὶ μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πολιτείαν διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων καὶ τοῦ θερμοῦ πατριωτισμοῦ του, μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ μεγάλου Πομπηίου καὶ τὴν ἐν Ῥώμῃ ὑκερτάτην ἐξουσίαν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ἀπομακρυνθεὶς δ' ὅλου τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἐδόθη κατ' ἰδίαν ὅλως εἰς τὴν μελέτην τῆς φιλοσοφίας, συντάττων τινὰς θαυμασίους ἐπιθέτους πολιτικοὺς καὶ ῥητορικοὺς λόγους του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος καταλωβώμενος ἀσπλάγχνως ὑπὸ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου καὶ σπεύδων νὰ σώσῃ ἑαυτὸν διὰ τῆς εἰς Μακεδονίαν φυγῆς του, ἐφονεύθη δ' ἐπιταγῆς τοῦ Ἀντωνίου ὑπό τινος ταγματάρχου Πετιλίου τὸν 64 χρόνον τῆς ἡλικίας του 44 ἔτος πρὸ Χρ. Διάφοροι λόγοι, ἐπιστολαὶ καὶ φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι τοῦ κορυφαίου τούτου Ῥωμαίου ῥήτορος διέμειναν σῶαι ἄχρι τῆς σήμερον, εἰς τοὺς ὁποίους πρὸ πάντων εὑρίσκει τις μεγάλην καὶ βαθεῖαν Ἑλληνικὴν παλυμάθειαν. Πλούτ. — 2) Τίὸς τοῦ προτέρου, γενηθεὶς τὸ 688 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμ. διδαχθεὶς καὶ οὗτος τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκλέχθη ὕπατος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, καθ' ἣν ἐποχὴν ἦλθεν εὐχάριστος τὴν πτῶσιν καὶ τελείαν καταστροφὴν τοῦ πατρικοῦ ἐχθροῦ καὶ φονέως Ἀντωνίου μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς γενιᾶς.

Κίλικες, οἱ (ῐ), ἐθν. Κίκων, ωνος, ὁ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θράκης, κατοικοῦντες περὶ τὰ παράλια ἀπὸ τοῦ Ἰσμάρου ἕως τοῦ Δίσου ποταμοῦ ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 846. Ὀδ. ι, 39. Ἡρόδτ. ζ, 59.

Κικονία, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ. Στέφ. Βυζ. μὲ πόλιν τὴν Μαρώνειαν.

Κικύννος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Παγασαίου Κόλπου παρὰ τῇ Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Κίκυννα, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Ἡσύχ. — ὄθεν, Κικυννεύθεν, ἐκ Κικύννης. Ἀριστοφ. Νεφ. 134. — Κικυννεῖς, ἑως, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κικύννης. Ἀριστοφ. Νεφ. 210, ἔνθα Κικυννῆς, οἱ, πληθ. κατ' ἰσοτ.

Κιλικία, ἡ (υνν-), Cilicia. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐπικρατειῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη μεταξὺ Συρίας, Καππαδοκίας, Λυκαονίας, Παμφυλίας, Ἰσαυρίας καὶ τῆς μεσογείου Θαλάσσης καὶ περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν τοῦ Ἀμάνου καὶ Ταύρου ὄρους. Ἐκλήθη Κιλικία, ὡς λέγεται, ἀπὸ τοῦ Κίλικος υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἀδελφοῦ τοῦ Κάδμου, ὅστις ἦλθε καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἕλικ, διὰ τὸ ἑλικοειδὲς αὐτῆς σχῆμα· ἦν δὲ διηρημένη εἰς δύο μεγάλα μέρη, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἢ τραχεῖαν Κιλικίαν, κειμένην δυτικῶς καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ τεκαλυμμένην ὑπὸ ὀρέων, Ἡρόδτ. 2, 34. Στράβ. καὶ εἰς πεδιάδα ἢ ἐπίπεδον Κιλικίαν, σχηματίζοναν τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἦν τὸ εὐφορώτερον καὶ τερπνότερον διὰ τὴν θέσιν του. Μητρόπολις τῆς Κιλικίας χώρας ὑπῆρχεν ἡ Ταρσὸς ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ. Στράβ. — ὄθεν, Κίλικες, οἱ κάτοικοι τῆς Κιλικίας.

Κιλίκιος, ία, ιον, καὶ ιος, ὁ, ἡ, ιον (υνν). Τῆς Κιλικίας, ἐκ τῆς Κιλικίας ὢν ἢ εἰς τὴν Κιλικίαν ἀνήκων· τὸ Κιλίκιον Ἄντρον, τὸ ἐν Κιλικίᾳ σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπλάττετο ὅτε διέτριβεν ὁ Τυφών. Πίνδ. Αἰσχ. Προμ. 351. Ἡ Κιλίκιος θάλασσα, ἡ περὶ τὴν Κιλικίαν θάλασσαν. Στράβ. (ὄθεν, Κιλίκιος, Κιλικίζω καὶ Κιλικισμός, ἅπερ ἴδε ἐν Λεξ.)

Κίλιξ, ικος, ὁ (ῐ-). Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Τηλεφάσσης, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ Φοίνικος, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαχθείσης ἀδελφῆς των Εὐρώπης· μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ εὕρῃ αὐτὴν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν περὶ τὸν Πύραμον ποταμὸν χώραν τῆς Ἀτίας, διέμεινεν αὐτόθι καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του Κιλικίαν. Ἡρόδτ. ζ, 91. Ἀπολδρ. γ', 1, 1. τοῦτου ἡ Θεσσαλὴ Θήβη ὑπανδρεύθη τότε εἰς τὴν Κυβέλης Κορυβάντα. Διόδρ. Σικελ. ε', 49. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Κιλικίας, καὶ πληθ. οἱ Κίλικες, ὅστις ἀνέκαθεν Σύρει τὰ γένεσ, ἐσχημάτιζον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἓν τῇ μεγάλῃ Μυσίᾳ δύο βασίλεια τὸ τῶν Θηβῶν καὶ τὸ τῆς Λυρνησσοῦ, ὕστερον δὲ κατοικήσαντες εἰς τὴν Ἰδίως Κιλικίαν, ἦσαν περιβόητοι διὰ τὰς πειρατείας καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀπιστίαν των, ἔχοντες τὰ αὐτὰ σχεδὸν ἤθη μὲ τοὺς Καππαδόκας. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 397. Ξεν. Ἀνάβ.

Κίλισσα, ἡ· ἐπίθετ. Τῆς Κιλικίας ἢ ἐκ τῆς Κιλικίας εὖσα· ἡ Κίλισσα ναῦς. Ἡρόδτ. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Κιλικίας. Ξενοφ.

Κίλλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λαομέδοντος καὶ τῆς Στρυμοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 3. — 2) Ἡδελφὴ τῆς Ἐνάρης καὶ γυνὴ τοῦ Θυμοίτου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε παραυτίμως τὸν Μυνίππον. Τζέτζ.

Κίλλα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἔχουσα ἕνα ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὅμ. Ἰλ. Α, 38. Ἡρόδτ. 1, 149.

Κίλλας, ου, ὁ, Παυσ. ε', 10. καὶ Κίλλος, ὁ, Στράβ. ἢ Κίλιχος τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Κιλικία.

Κιλλικιῶν, ῶντος, ὁ. Προδότης Μιλησίου, ἴδιος Ἀχαιὸς καλούμενος, ὅστις ἐπρόδωκε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα Μίλητον εἰς τοὺς Στρατηγοὺς τοῦ μεγάλου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἀριστοφ. Κίρ. 362. Ἡσύχ.

Κιλλουτά, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης· Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε', 19.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κίμβρος, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων· τανῦν, Κάπο Μπρβοῦστα. Στράβ.

Κίμβροι, οἱ· κατὰ Mannert. Ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς ἐν τῇ Κριμμαίᾳ Κιμμερίους, ὑπὸ τὸ ὁποῖον τίτλον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι Γεωγράφοι καὶ Ἱστορικοὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς νῦν χερσονήσου Ἰουτλανδίης ἐν τῇ Δανίᾳ, καὶ τοὺς ὁποίους ὁ Πλούταρχ. Μαρ. 11. ὀνομάζει Λῃστάς, Latrones, Pomp. Fect. δὲν ὑπῆρχε δὲ ἀκριβῶς ἐγνωσμένη ἡ καταγωγὴ τῶν λαῶν τούτων παρὰ τοῖς παλαιοῖς Συγγρ. τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἐξ ὧν οἱ μὲν ὑπελάμβανον αὐτοὺς ὡς Κελτοὺς, οἱ δὲ ὡς Γερμανούς. Ὁ Πτολ. β', 11. ἀναφέρει ἐπὶ τῆς Ἰουτλανδικῆς χερσονήσου διαφόρους ἄλλους λαοὺς, τῶν ὁποίων σρατιωτέρους θέτει τοὺς Κίμβρους τούτους, ἄρα ἐν τῇ νῦν περὶ τὴν Ἀαλβούργην καὶ Βιβεύρην χώρᾳ.

Κιμβρικὰ λίμνη, ἡ. Ciminius lacus. Λίμνη τῆς Τηρρηνίας χώρας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκαμεν ὁ Ἡρακλῆς ν' ἀναφαίῃ βίλων ν' ἀποδείξῃ εἰς τοὺς αὐτόθι κατοίκους τὴν εἰδικὴν αὐτοῦ ἀνδρίαν· τανῦν, Lago di Vico. Στράβ.

Κιμμερικόν, τό, ἴδε Κιμμέριον.

Κιμμερικὸς, ἡ, ὀν. Τῶν Κιμμερίων ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Κιμμερίων ἀνήκων. Ὁ Κιμμέριος ἰσθμὸς, ὁ ἰσθμὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη συνέχεται μὲ τὴν λοιπὴν Σκυθίαν. Αἰσχλ. Προμ. 735. — ὁ Κιμμερικὸς Βόσπορος ἢ κελπος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθ. 2. Στράβ.

Κιμμέριοι, οἱ, Cimmerii. (συγγεν. τῷ χειμέριοι.) παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρονται ὡς μυθώδεις λαοὶ, κατοικοῦντες εἰς τοὺς Ἑσπερίους τόπους τῆς Εὐρώπης περὶ τὸν Ὠκεανὸν καὶ ὄντες κεκαλυμμένοι ὑπὸ πυκνῶν καὶ ζοφερῶν νεφῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Ἥλιος δὲν φωτίζει ουδέποτε μὲ τὰς ἀκτῖνάς του. Ὁμρ. Ὀδ. Λ, 13. Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους Ἑρμν. κατῴκουν οὗτοι μέρος ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὴν Ἄορνον λίμνην καὶ μέρος ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ. Ἔφορ. παρὰ Στράβ. — Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ ὡς Σκυθικοὶ λαοὶ, κατοικοῦντες περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου. Οὗτοι καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοδόξων Σκυθῶν, εἰσέβαλον εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐπέρθησαν τὴν Λυδίαν καὶ τὰς Σάρδεις καὶ ἐπολεμήθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν Ἀλυάττου. Ἡρόδτ. 1, 15. 4, 12. Καλλιμ. Ἄρτεμ. 253. Στράβ.

Κιμμέριον, τό, Cimmerium. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου ἐν τῇ Σκυθικῇ χώρᾳ. Κιμμέρια τείχεα, τά. Ἡρόδτ. 4, 12. καὶ, τὸ Κιμμερικὸν, παρὰ Στράβ. — 2) τὸ Κιμμέριον ὄρος, ὄρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς ἄκρας. Στράβ. — 3) Τὰ Κιμμέρια Πορθμία. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔπλεον συνήθως εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡρόδτ. 4, 12. καὶ, κώμη ἡ Κιμμερικὴ. Στράβ.

Κιμμέριος, ία, ιον. Τῶν Κιμμερίων ἢ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκων, ἡ Κιμμερία γῆ· ἡ χώρα, εἰς τὴν ἐποίαν κατῴκουν οἱ Κιμμέριοι, ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ Ταυρικὴ χερσόνησος, τανῦν Κριμμαία. Ἡρόδτ. 4, 12. — 2) Ὁ Κιμμέριος Βόσπορος, ἴδε Βόσπορος, ἀριθμ. 2.

Κιμμερὶς, ίδος, ἡ. Τῶν Κιμμερίων, ἢ εἰς τοὺς Κιμμερίους ἀνήκουσα, ἡ Κιμμερὶς γῆ, = ἡ Κιμμερία. Ἀπολλ. β, 1, 3.

Κιμωλίος, ία, ιον (υ—υυ). Τῆς Κιμώλου ἢ ἐκ τῆς νήσου Κιμώλου ὤν. Ἡ Κιμωλία γῆ, καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Κιμωλία, εἶδος λιπαρᾶς γῆς, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἐν Ἀθήναις κουρεῖς, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκπλύνωσι διαφόρους κοιλίδας καὶ ῥυπαρίας ἐκ τῶν φορεμάτων. Ἀριστφ. Βατρ. 713. Στράβ.

Κίμωλις, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τανῦν, Κινουλί. Στράβ. ιβ'.

Κίμωλος, ἡ (ι). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Μήλου, περίφημος διὰ τὴν Κιμωλίαν γῆν της, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι εἰς διαφόρους χρείας· τανῦν Κίμουλος, Στράβ. ἔτι δὲ Κίμαλις, Πολμ.

Κίμων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Μιλτιάδου. Ἡρόδτ. 6, 39. — 2) Τίς τοῦ Μιλτιάδου καὶ εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ γενναίων στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον νέον ἔτι ὄντα περιέλαβεν ὁ δίκαιος Ἀριστείδης καὶ ἐμπιστεύθη εἰς αὐτὸν πολλὰς τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τῆς Δημοκρατίας. Εἷς τοὺς κατὰ τῶν Περσῶν πολέμους ἐκλεχθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, ἐπέμφθη μὲ τριακοντέρεις ναυς εἰς τὰς νήσους Κύπρον, ὅπου εὑρίσκετο ὁ στόλος τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον μετὰ μίαν ἰσχυρὰν ναυμαχίαν νικηφόρος κατὰ κράτος, ἐκυρίευσαν 100 ἐχθρικὰς τριήρεις, ἔτρεψε τοὺς ἐχθροὺς εἰς φυγὴν καὶ συνέλαβε πλεῖστα λάφυρα, τὰ ὁποῖα δὲ αὐτοῦ τὰ κτίσῃ τὰ μαῦρα τείχη τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ εὐπρεπίσῃ διάφορα μέρη τῆς πόλεως. Εἰς μίαν ἑσπέραν κατὰ τῶν Περσῶν ἐναυτομαχίαν νικήσας ὁ Κίμων κατὰ κράτος τὴν νῆσον Κύπρον καὶ καταπολεμήσας τὸν στρατηγὸν τῶν Περσῶν Μεγάβυζον ἐν Κιλικίᾳ, ἐν ᾧ ἔμελλε νὰ κλείσῃ μίαν λαμπρὰν ὑπὲρ τῆς πόλεως του εἰρήνην, ἀπέθανεν ἐνταῦθα ὑπὸ μιᾶς ἀσθενείας ἢ κατὰ τινας ὑπὸ βαιοπληκτήρου τραύματος, ὀφείλας μεγάλην εὐδοξίαν διὰ τὴν Ἑλλάδα αὐτὸν καὶ ἀληθοῦς πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσιώσεως· ἐθαυμάζετο δὲ καὶ ὡς εἷς τῶν θειοτέρων ῥητόρων τῆς ἐποχῆς του. Ἡρόδτ. 7, 107. Θουκ. — 3) Πατὴρ τοῦ Λακεδαιμονίου. Θουκ. — 4) Περίφημος ζωγράφος ἐκ Κλεωνῶν. Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κινάδων, ωνος, ὁ (υυ—). Σπαρτιάτης, συνωμόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 3, 5.

Κιναίθων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς τις Λακεδαιμόνιος.

Κινδύη, ης, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Ἰασσοῦ. Παρὰ Στράβ. κεῖται κώμη τις αὐτόθι Κινδύη καλουμένη, ἥτις δὲν ἐσώζετο πλέον ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτῶν. — ὄθεν, Κινδυεὺς, έως, ὁ κατοικος. Ἡρόδτ. 5, 118. καὶ Κινδυάς, άδος, ἡ. Τῆ Κινδύος, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς ναὸς ἐν τῇ πόλει τῆς Κινδύης.

Κινέας, ου, ὁ, Ἰωνικ. Κινέης. Βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, ἐκ Πειρίου πόλεως τῆς Φρυγίας, ὃς τις ἦλθεν μὲ χιλίους ἱππεῖς πρὸς βοήθειαν τῶν Πεισιστρατιδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡρόδτ. 5, 63. — 2) Θεσσαλὸς τις παρὰ Δημ. Στεφ. — 3) Ὁ γνωστὸς διὰ τὴν πρὸς τὸν Πύρρον βασιλέα τῆς Ἠπείρου φιλίαν καὶ ἐφοσιώσιν του, Θεσσαλὸς τὴν πατρίδα. Πλούταρχ. (παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 33. ἀναγινώσκεται Κινέας ἀντὶ Νικέας ἡμαρτημ.)

Κινησίας, ου, ὁ. Ποιητὴς τις διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ἀριστοφάνους, τὸν ὁποῖον ὁ Κωμικὸς οὗτος κατασκώπτει πολλαχοῦ εἰς τὰ δράματά του. Ἀριστφ. Βατρ. 153. ἐν δὲ Ὀρν. 1378. παριστάνει αὐτὸν μουσικὸν τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως, μεγαλόσωμον, ἰσχνὸν καὶ ἔχοντα κυλλοὺς πόδας· παρβλ. Πλάτ. Γοργ. σελ. 301.

Κινυράδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Κινύρου. Πλούτ.

Κινύρας, ου, Ἰωνικ. Κινύρης, ὁ (υυ—). Τίος τοῦ Σανδάκου, ἀπόγονος τοῦ Φαέθοντος, κατ' ἀρχὰς βασιλεύσας εἰς τὴν Συρίαν ἢ Ἀσσυρίαν, ὕστερον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κύπρον ἔκτισε τὴν αὐτόθι πόλιν Πάφον, ὅπου ὑπανδρευθεὶς τὴν Μεδαρμὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος ἐγέννησε τὸν Ἄδωνιν καὶ τὴν Μύρραν. Ἀπολλ. γ, 14, 3. Βίων εἰδ. α', 91. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Δ, 20. ἀναφέρεται ὡς βασιλεὺς τῆς Κύπρου· ἐρημίζετο δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ Κινύρας οὗτος διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ καὶ πλουσίους θησαυροὺς, διαφερομένους καὶ ἐν παροιμίαις ὡς ὁ χρυσὸς τοῦ Μίδα καὶ Γύγου, παρβλ. Τυρτ. γ', 6. Πλάτ. Νομ. II, σελ. 660. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθησαν Κινυράδαι οἱ ἐν Κύπρῳ Ἱερεῖς τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν αὐτόθι πρῶτον ὁ Κινύρας.

Κίνυψ, υπος, ὁ· Κίνυφος, Πτολ. Ποταμὸς τῆς Λιβύης ῥέων μεταξὺ τῶν δύο Σύρτεων ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τριπόλεως. Ἡρόδτ. 4, 175. τανῦν Βαδί-Κουσμα. — 2) Λίμνη ἐν Λιβύῃ κειμένη περὶ τὸν Κίνυπα ποταμὸν καὶ ἐκτεινομένη ἕως τῆς Κυρηναίης, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Μάκαι. Ἡρόδτ. 4, 168.

Κῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μοισίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· κατὰ Λαρχῆρον ὁ τοῦ Πλιν. Ουεσσος καλούμενος· τανῦν δὲ Ἔστιρ. Ἡρόδτ. 4, 49. — 2) Ὁ κατοικος τῆς πόλεως Κίου, ὅπερ ὄρα.

Κίος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀργειατῶν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετὰ τὴν ἐκ Βόλχων ἐπιστροφὴν του ἔφερε μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Μιλήτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔνθα ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον, ἥτις ὕστερον Προυσιὰς ἐκλήθη. Στράβ. ιβ. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ. 806. Σχόλ. Ἀπολ. Ῥοδ. 1178. 1346.

Κίος, ἡ· Cius. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, οὖσα ἀρχαιοτάτη ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ ἔχουσα ἕνα προσφυῆ λιμένα κατὰ δὲ Ἡρόδτ. 5, 122. καὶ Ξεν. α', 4, 7. ἔκειτο αὕτη ἐν τῇ Μυσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κιανοῦ κόλπου, ὕστερον δὲ Προυσιὰς κληθεῖσα. Ἀπολλ. α', 9, 19. — 2) ὁ Κίος, ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κίου ἐν Μυσίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1178. — ὄθεν, Κίοι, οἱ Κιανοὶ, οἱ κατοικ. τῆς πόλεως Κίου. (τὸ Ἴωτα ἐν τῇ λέξει Κίος, ἡ, καὶ Κίος, ὁ ποταμ. ἔστι βραχύ, ἐν δὲ τῇ Κίος, ὁ κατοικ. μακρόν παραβλ. Spitzn. Προσῳδ. §. 64. 1. σημ.)

Κιρκαῖον, τό· Circejum promontorium. Ἀκρωτήριον τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλαττετο ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν της ἡ Κίρκη θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου. Στράβ. καὶ Κίρκαιον· τανῦν, Monte Circello. — 2) Circeji. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων, ὁποῦ σήμερα οὔτως ὡς λέγεται ἀπὸ τὴν περίφημον Κίρκης ἥτις ἐπλάττετο ὅτε διέτριβεν ἐπὶ τοῦ-ου τοῦ μέρους· ὕστερον δὲ ἐπεμφύη ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς Τορκουάτος Σευπέρβος μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· ὅτι δὲ, πολίχνιον Κίρκης, παρὰ Στράβ. τανῦν· St. Felice. — ὄθεν Κιρκαῖος, οἱ κατοικ. Πολύβ.

Κιρκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Κίρκης, ἢ εἰς τὴν Κίρκην ἀνήκων. Τὸ Κιρκαῖον πεδίον, χώρα τις ἐν Κολχίδι περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμόν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 400.

Κίρκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 137. ἢ τῆς Περσηΐδος, Ἡσ. Θεογ. 957. κατὰ δὲ Ὀρφ. Ἀργ. 1215. Θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Ἀστερόπης, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Πασιφάης, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Αἰαίαν ἀπὸ τῆς Αἴας χώρας ἐν Κολχίδι, ὡσαύτως καὶ τὴν νῆσον ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη κατῴκει ὀνομάζει ὁ ποιητὴς Αἰαίην, κειμένην ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺ Ὠκεανοῦ· ὑπὸ δὲ τῶν μεταγενεστ. ποιητῶν λέγεται ὅτι φυγοῦσα ἐκ τῆς Κολχικῆς γῆς ἦλθεν εἰς Ἰταλίαν καὶ κατώκησεν εἰς τὸ αὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεῖδι ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθὲν Κιρκαῖον ἀνδρωτήριον. Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ, 559. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. ἐπλάττετο δὲ ὡς μία Νύμφη πολυφάρμακος καὶ περιβόητος διὰ τὰς μαγείας της, ἄχεσα τὴν θύναμιν τοῦ νὰ μεταβαλῇ εἰς μορφὴν ζώων πολλῶν, ὅσοι ἦρχοντο εἰς τὴν νῆσόν της· ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ ἀποπλανηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων ἦλθεν εἰς τὴν χώραν αὐτῆς, ἡ Κίρκη μετέβαλεν πολλοὺς ἐκ τῶν συντρόφων του διὰ τῆς μαγικῆς αὐτῆς ῥάβδου εἰς χοίρους. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 210. μόνος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπῆλθε τὸν κίνδυνον τοῦτον διὰ συμβουλῆς τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ διατρίψας παρ' αὐτῇ ἕνα ὁλόχληρον χρόνον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Τηλέγονον κατὰ τινας δὲ τὸν Ἄγριον καὶ Λατῖνον. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 261—448. Μ, 37. Ἡσ. Θεογ. 1013.

Κίρρα, ἡ. Νύμφη τις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κίρρα. Παυσ. Ι', 37.

Κίρρα, ἡ. Πόλις ἀρχαίας τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισταίου κόλπου, ἀπέχουσα 60 στάδια τῶν Δελφῶν· τὴν ὁποίαν ὁ Πλειστάνης ἐπὶ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ Σόλωνος διὰ δεσπίσματος τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνελεύσεως κατεπόντισεν εἰς θαλάσσιον, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἀφιερώθη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ κατεστάθη ἔκτοτε λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Πίνδ. Στράβ. ὄθεν, Κίρραθεν, ἐπίρρ. ἐκ Κίρρας. Πίνδ. — Κιρραῖος, αία, αῖον, τῆς Κίρρας ἢ εἰς τὴν Κίρραν αὐτὴν· τὸ Κιρραῖον πεδίον, ἡ περὶ τὴν Κίρραν χώρα, ἥτις ὡς ἱερὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος δὲν ὑπῆρχε συγχεκριμένον νὰ γεωργεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Αἰσχ. καὶ Κιρραῖος, ὁ κάτοικος τῆς Κίρρας Δημ.

Κίρτα, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεσογείως, οὖσα καθέδρα τοῦ βασιλέως Μασσινίσσου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. ιζ'. καλεῖ εὐκρατεστάτην καὶ καλῶς τοῖς πᾶσι κατεσκευασμένην, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν καὶ Ἕλληνες· ὁ δὲ Πτολ. δ', 3. ὀνομάζει αὐτὴν Βρτα Ἰουλίαν, τανῦν Κωνσταντίνα.

Κίρφις, εως, ὁ. Ὄρος τῆς Φωκίδος ἐν τῇ Ἑλλάδι κείμενον ἰστειοειδατικῶς τοῖς Δελφῶν τανῦν Στίβα· Στράβ. — 2) Πελίχνη ἐπὶ τοῦ Κίρφεως ὄρους ἐν Φωκίδι. Στρβ.

Κίσαμος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη παραθαλασσίως οὖσα λιμὴν τῆς αὐτοῦθι πόλεως Ἀπτέρας τανῦν Κίσαμος Στράβ.

Κισθήνη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῆς Αἰολίδος χώρας· Στραβ. — 2) Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στράβ. — 3) Τὰ πεδία Κισθήνης, Αἰσχ. Προμ. 799. Κισθήνη ἐν τῇ τοῦ Schütz ἐκδ. ὁ τόπος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι κατῴκουν αἱ Γραῖαι καὶ Γοργόνες περὶ τὸ ὄρος Ἄτλαντα ἐν Λιβύῃ. Κατὰ Voss ἐν Μυθολ. Ἐπιστ. Π, 18. ὑπελαμβάνετο ὁ ποιητὴς τὰς Γοργόνας κατοικούσας εἰς τὰ πρὸς ἑσπέραν ἔσχατα μέρη τῆς Γῆς, ἀφ' ὧν πιθαν. Κισθήνη ἀναγινώσκετ. οἱ γὰρ Κυνῆται κατῴκουν περὶ τὰ ἀκρότατα μέρη τῆς Ἰσπανίας· παρβλ. Ἡροδτ. 4, 49. Στέφ. Βυζ.

Κισσαία, ας, ἡ. Ἐπίθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ Ἀθηνᾶ ἕν ἄγαλμα, εἰς τὴν πόλιν Ἐπίδαυρον. Παυσ. β, 29.

Κισσαίβα, ἡ (α). Ὄνομα μιᾶς βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 151.

Κισσεύς, εως, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀνδύλλας· Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θράκης, καθ' Ὁμηρ., πατὴρ τῆς Θεανοῦς γυναικὸς τοῦ Ἀντήνορος. Ἰλ. Δ, 222. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς πατὴρ τῆς Ἐκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 3. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Κισσηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κισσέως, ἡ Θεσεώ. Ὅμ. Ἰλ. 2, 299.

Κισσῆς, ὁ, = Κισσεύς.

Κισσίδας, ου, ὁ (Κισσός). Συρακούσιός τις παρὰ Σενφ.

Κισσία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὰς δύο ὄχθας τοῦ Εὐλαίου ἢ Χοάσπου ποταμοῦ, εἰς ἄκρον ὕψορος καὶ τερτινή, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Μητρόπολις τοῦ Περσικοῦ βασιλείου Σοῦσα, καὶ ἔνθα κατῴκουν οἱ Κίσσιοι συγγενεῖς τῶν Περσῶν ἔχοντες τὰ αὐτὰ ἤθη καὶ γλῶσσαν μεταξύ των. Στράβ. τανῦν Κχεσιστάν· ἡ Βισσίη γῆ, Ἡρόδ.

Κίσσειος, η, ον, = Κίσσιος. Τῆς Κισσίας ἢ εἰς τὴν Κισσίαν ἀνήκων· τὸ Κίσσιον ὄρος, αὐτὸ τὸ τεῖχος τῶν Κισσίων, Αἰσχ. Πέρσ. 7. καὶ, τὸ Κίσσιον πέλισμα, ἡ πόλις τῶν Κισσίων. Αἰσχ. Πέρσ. 117. = Σοῦσα, πρωτεύουσα τῆς Κισσίας.

Κίσσιος, εἰ, καὶ Κισσοί, Διον. Περ. οἱ κάτοικ. τῆς Κισσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. ἦσαν οἱ αὐτοὶ καὶ Σούσιοι λεγόμενοι. Ἡροδτ. 3, 91.

Κίσσιος, ία, εον. Τῆς Κισσίας ἢ εἰς τὴν Κισσίαν ἀνήκων· ἡ Κισσίη γῆ. Ἡροδτ. — αἱ Κισσίαι πύλαι, οὗτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Βαβυλῶνος. Ἡροδτ. 3, 155. ἡ Κισσία πολεμιστρία. Αἰσχ. Χοηφ. 421.

Κισσεύς, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονίκης εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ὕδωρ μετὰ ταῦτα καὶ ἐστερήθησαν οἱ κάτοικοι τῆς Κισσοῦ. Κατὰ δὲ Στράβ. ὑπῆρξεν αὕτη καθέδρα τοῦ Κισσέως.

Κίττιον, τό· καὶ Κίττιον. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς νήσου Κύπρου κειμένη μεσημβρινῶς μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ Πάφου· εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος Ζήνων· τανῦν Χιέτι. Θουκ. α', 112. Στράβ. οἱ ἐνός τ εὑρηται τραφόμ. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγρ. διὰ τ παρ' Αἴλ. — ὄθεν, Κιττιεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Κίτρον, τό. Νεώτερον ὄνομα τῆς πόλεως Πύδνας ἐν Μακεδονίᾳ· ὅπερ ὄρα.

Κίστος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Κίχυρος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη παραθαλασσίως, πρότερον Ἔφυρα καλουμένη. Στράβ. ὅπερ ὄρα.

Κλαδαμήτις, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τὰς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀσυβίαν. Ἀπολδρ. β', 7, 8. κατὰ Heyne Καλαμήτις γραφόμ.

Κλάδαος, ὁ, = Κελάδων. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, περιέχων τὸ ἱερὸν ἄλσος Ἄλτιν πλησίον τῆς Ὀλυμπίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Σενφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Κλαζομεναί, αἱ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης, πρότερον οὖσα μετοχεῖος κτίσμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι φοβούμενοι τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Περσῶν, ἔλθον καὶ κατέφυγαν ἐπὶ μίαν νήσου ἥτις ἐφεξῆς πλησίον ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰ ἑνὸς χώματος μετὴν πλησίον ξηρὸν· εὑρίσκετο ἐν αὐτῇ εἷς μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτεμίδος· οἱ δὲ κάτοικοι τῆς ἐνησχολοῦντο ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἐλαιῶν διὰ τῆς ὁποίας ἐχορήγουν μεγάλον πλοῦτον εἰς τὴν πόλιν των· εἰς ταύτην ἐγεννήθη καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀναξαγόρας. Ἡροδτ. 1, 142. Ξενφ. Ἑλλ. ε', 1, 31. παρ' ᾧ ἀναφέρεται ὡς μία νήσος· τανῦν Βουρλά· — ὄθεν, Κλαζομένιοι, οἱ κάτοικ. τῶν Κλαζομενῶν Θουκ.

Κλαία, ἡ. Νύμφη τις, ἔχουσα ἕνα βωμὸν ἐπὶ τοῦ Καλαβρίωνος ὄρους ἐν Λακεδαίμονι. Παυσ γ'.

Κλάκις, εως, ὁ. Εἷς τῶν Ἡνιοχούρων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Πηλεὺς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Ποσειδῶνος. Ὀβιδ. Μεταμφ. XII, 379.

Κλάκις, εως, ὁ. Οὗτως ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Δεῖρις ποταμὸς τῆς Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, τανῦν Carigliano. Στράβ. ε', 3, 6. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Τυρρηνίας χώρας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίβεριν· τανῦν Chiano.

Κλάρος, ὁ (υυ). Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ταγέᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 53. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Κλάρον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Καλλιμ Ἀπολ. 70. Παυσ. ζ', 3, 5.

Κλάρος, ἡ (ᾱ). Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Κολοφῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος μὲ ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν αὐτοῦ κτισθέντα ὑπὸ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, ἔνθα ἐδίδοντο καὶ χρησμοὶ ὑπὸ τῶν αὐτοῦθι ἱερέων τοῦ θεοῦ τούτου· τανῦν ἐρείπια πλησίον τῆς Ζήλης. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 40. Θουκ γ', 33.

Κλαστίδιον, τό. Clastidium. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας· τανῦν Chiastezzo. Πολύβ. Στράβ.

Κλαυδία, ἡ, Claudia. Μία τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο συνήθως πολλοὶ τῶν λεγομένων Πατρικίων, καὶ ἥτις ὑποδιαιρεῖτο εἰς πολλὰς ἄλλας ἐπίσης εὐγενεῖς οἰκογενείας. — 2) Θηλυκ. ὑφ. ὄνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Αὐδολ.

Κλαυδιανός, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Κλαυδιόπολις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἥτις καὶ Βιθυνία ἐκαλεῖτο. — 2) Πόλις τῆς Ἰσαυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Στράβ. κατὰ δὲ Πτολ ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ.

Κλαύδιος, ὁ, Claudius. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν, στρατηγῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπερέχουν ἐξαιρ. οἱ Ηλαύδιοι ἐπονομαζόμενοι Ἄππιοι.

Κλεαγόρας, ὁ. Ζωγράφος τις ἐκ Φλιοῦντος. Ξεν.

Κλεαίνετος, ὁ (αἰνέω). Πατὴρ τοῦ Κλέωνος Ἀθηναίου, κατὰ Θουκ. γ', 36, ὅστις ἐπεμόρισε τὴν ἐν Πρυτανείῳ ἑστίασιν τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν. Ἀριστοφ. Ἱππ. 574. — 2) Λοχαγός τις παρὰ Ξενφ.

Κλεανδρίδας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Σπαρτιατῶν Γυλίππου. Θουκ.

Κλέανδρος, ὁ. Τύραννος τῆς Γέλας ἐν Σικελίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ὅστις διεδέχθη τὴν τυραννίαν μετὰ τὸν θάνατόν του. Ἡρόδτ. 7, 154 — 2) Τίὸς τοῦ Τηλεσάρχου ἐξ Αἰγίνης, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς Ἰσθμιονίκους καὶ Νεμεονίκους ἀγῶνας. Πινδ. Ἰσθμ 8. — 3) Δακεδαιμόνιός τις, ἔπαρχος τοῦ Βυζαντίου. Ξενφ.— 4) Δούλός τις παρ' Ἡρωδιαν. α', 12.

Κλεάνθης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Φιτέως ἐξ Ἄσσου πόλεως τῆς Δυτίας, ὅστις λαβὼν μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἐμαθήτευσε πλησίον τοῦ Κράτητος ἐν Ἀθήναις, εἶτα ἤκουσε καὶ αὐτὸν τὸν Ζήνωνα· θαυμαζόμενος διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ἐπιμέλειαν καὶ ἐπίμονον πρὸς τὴν μάθησιν ἀνοσχολησίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνίκησε καὶ τινα φυσικὰ ἐλαττώματά του· ὢν δὲ εἰς ἄκρον πένης, εἰργάζετο ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἀντλῶν ὕδωρ διὰ νὰ πορισθῇ τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τροφὴν τοῦ δαπάνην, ὥστε ἐν μιᾷ τῆς ἡμέρας ν' ἀκούσῃ τὰ μαθήματα τῶν διδασκάλων του, ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἀπέσωσε μόνον εἰς ὕμνος εἰς Δία. Πλουταρχ. Δουλ. Μακρβ. 19.

Κλεάνωρ, ορος, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ὀρχομενοῦ πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενφ. Ἀνάβ. Κύρ. γ', 47.

Κλεάρετος, ὁ, καὶ Κλεάρατος. Λοχαγὸς τις παρὰ Ξενφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κλεαρίδας, ου, ὁ (ι). Λακεδαιμόνιός τις, ἡγεμὼν τῆς Ἀμφιπόλεως, ὁ νικήσας τὸν Ἀθηναίων Κλέωνα. Θουκ. δ', 132.

Κλεαρίστη, ἡ. Ὄνομα κύριον γυναικός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 74.

Κλεάριστος, ὁ (ι) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογν. 502.

Κλέαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, κατ' ἀρχὰς ἡγεμὼν τοῦ Βυζαντίου, ὕστερον δὲ ἐξοριστὴς τῆς πατρίδος του ἦλθε εἰς τὰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν Νεώτερον τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν ὡς στρατηγὸς ἑνὸς μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος· εἰς τὴν ἐν Μυνέῳ μάχην μετὰ τῶν Περσῶν, ἀντιπαρταχθεὶς γενναίως κατὰ τῶν Βασιλικῶν στρατευμάτων ἔτρεψεν αὐτὰ εἰς παντελῆ φυγήν· μετὰ δὲ τὸν φόνον τοῦ Κύρου, συλληφθεὶς καὶ οὗτος μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοὺς διὰ προδοσίας ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. Ξεν. Ἀνάβ. α. Θουκ. — 2) Τύραννος τῆς πόλεως Ἡρακλείας ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις μετὰ μίαν δωδεκαετῆ τυραννικὴν καὶ ἀπάνθρωπον ἐξουσίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δημ. Λεπτ. Ἀδ. ποικ. Ἰστ. Σ', 13.

Κλειγένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων μετοίκων, ὅστις ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς Δημοκρατίας. Ἀριστοφ. Βάτρ. 709.

Κλείδες, αἱ, Ἰων. Κληῖδες, Clidea. Κατὰ Στράβ. Δύο μικραὶ νῆσοι, κατὰ δὲ Πλίν. τέσσαρες, κείμεναι ἀπέναντι τῶν βορειοανατολικῶν παραλίων τῆς Κύπρου. — 2) παρ' Ἡροδότῳ εἶδητε πίθον. ἀντὶ τοῦ ἀκροτηρίου τῆς νήσου ταύτης. ὅπερ ὁ Στράβ. Ὑποσημαίνει κλεῖς, τῶν δὲ Κλεῖδες τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Ἡροδότ. δ, 108.

Κλειδημίδης, ου, ὁ (ι). Τίς τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστοφ. Βάτρ. 791.

Κλείδημος, ὁ. Ἀρχαιότατος ἱστοριογράφος, συγχρονος τοῦ Ἑλλανίκου, συγγράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Ἀττικῆς. Πλουτ. Θησ. 18. Κλειτόδημος παρὰ Παυτ. ἱ, 16. παραβλ. Heyne, εἰς Ἀπολλ. σελ. 809.

Κλείδικος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Παυτ.

Κλειναγόρας, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Ἀμφικτυόνων, παρὰ Δημοσθ.

Κλειναρέτη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 41.

Κλεινίας, ου, ὁ, Ἰων. Κλεινίης. Εἷς τῶν ἐπιτηδείων καὶ πλουσιωτάρων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, ὅστις ἐν καιρῷ τοῦ Περσικοῦ πολέμου ἐχορήγησε εἰς ἰδίας δαπάνης μίαν τριήρη ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν συμμολιτῶν του σωτηρίας. ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη εἰς τὴν ἐν Κορωνείᾳ μάχην. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δεινομάχης ἐγέννησε τὸν περίφημον στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων Ἀλκιβιάδην. Ἡροδότ. 8, 17. Θουκ Πλάτ. Ἀλκιβ. Ι, σελ. 112 — 2) Τίς τοῦ Ἀρίφρονος, ἐξάδελφος τοῦ πρώτου Κλεινίου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 273. — 3) Κρὴς, εἷς ἐκ τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος διαλόγῳ περὶ νόμων, ὅστις ἐπιβ. Κλεινίειος, ὁ, ἡ, ον. τοῦ Κλεινίου ἢ ἐκ τοῦ Κλεινίου καταγόμενος.

Κλεινίης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Πλειτίας.

Κλειτόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Κλειοπάτρη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Κλεοπάτρη. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 283.

Κλείππιδης, ου, ὁ (ι.) Τίς τοῦ Δεινίου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. γ', 3.

Κλειτίς, ίδος, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ. Διοδ. Σικ. δ, 52.

Κλεισθένης, ους, ὁ. Αἰτωλὸς καὶ ἡγεμὼν τῆς Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ, σύγχρονος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐκλήχθη ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων στρατηγὸς τῶν πολεμικῶν δυνάμεων ἐναντίον τῶν κατοίκων τῆς ἐν Φωκίδι πόλεως Κίρρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκστρατείαν ἔχων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Σόλωνα ἠδυνήθη διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν ν' ἀποπερατώσῃ εὐτυχῶς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην. Τούτου τὴν θυγατέρα Ἀγαρίστην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο μητρόθεν ὁ μέγας Περικλῆς. Ἡρόδ. 5, 65. 6, 126. Παυσ. ς, 37. — 2) Τίς τοῦ Μεγακλέους καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Κλεισθένους, σύγχρονος τῶν Πεισιστρατιδῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιονιδῶν, ὅστις συνετέλεσε τὰ πλεῖστα εἰς τὸ νὰ διώξωσιν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὸν τύραννον Ἱππίαν, ἀποκαταστήσας τὴν πρότερον δημοκρατικὴν πολιτείαν καὶ εἰσάξας ἐκ νέου τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐξέδωκε πρῶτον καὶ τὸ περὶ ἐξοστρακισμοῦ ψήφισμα, διαιρέσας ὅλον τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς 10 φυλάς, καὶ αὐξήσας ἐπὶ πολὺ τὴν δύναμιν τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 5, 65. ὁ Ἀριστοτέλης Θεωρεῖ τὸν Κλεισθένην τοῦτον ὡς πρῶτον ὅστις ἐζήτησεν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν διοίκησιν τῶν Ἀθηνῶν, χορηγήσας μίαν ἀπεριόριστον ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν. — 3) Περιβόητος τις ἐν Ἀθήναις πολίτης διὰ τὸ ἀβρόδιαιτον καὶ τὴν ψυχολύτητα τῶν ἠθῶν του, πολλάκις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βάτρ. 43. Ἀχαρν. 118. καὶ ἀλλαχοῦ.

Κλεισιδίκη, ἡ (— υυ —). Θυγάτηρ τοῦ Κλεινοῦ ἐξ Ἐλευσῖνος. Ὁμ. Ἐμ. Δημ. 102.

Κλείτα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Κλείτη. Ὄνομα δούλης τινὸς παρὰ Θεοκρ.

Κλειταγόρα, ἡ (— υυ —). Ποιήτρια ἐκ Θετταλίας, ἀκμάσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Πεισιστρατειδῶν. Ἀριστοτ. Δυσ. 1244.

Κλείταρχος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. Στεφ. — 2) Τίς τοῦ Ἱστοριογράφου Δίνωνος, ὅστις ἐτυπτάδευτε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείαν καὶ τοῦ ὁποίου συνέγραψε τὰς πράξεις μὲ ὀλίγην ἀκρίβειαν. Στράβ.

Κλειτέλης, ους, ὁ. Καρθαῖός τις παρὰ Ξενοφ Ἑλ..

Κλείτη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Κλεῖτον. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀτλαντίδι, γυνὴ τοῦ Κυζίκου, ἥτις ὑπὸ ἀπελπισίας διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἐρεμάσθη ἰδιοχείρως. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 976.

Κλειτόμαχος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρμοφάντου Θηβαῖος, νικήσας πολλάκις διὰ Παγκρατίου εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἀγῶνας. Πλιν Αἰλ. ποικ Ἱστ. γ', 30 Παυσ. ϛ', 15. — 2) Πράσινος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Δημ. Φιλιππ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐκ Καρχηδόνος, μαθητὴς τοῦ Καρνεάδου, ζήσας περὶ τὸ 125 ἔτος πρὸ Χρ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων δὲν ἐσώθη κατ' ἐνέν. Διογ. Λαέρτ.

Κλεῖτος, ὁ (ἐπίθ κλειτός). Εἷς τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ηλείτης. Ἀπολλόδ. — 2) Τίς τοῦ Πειστνόρος ἐκ Τροίας, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων Ἡρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 445. — 3) Τίς τοῦ Μαντίου καὶ ἔκγονος τοῦ Μελάμπου, τὸν ὁποῖον διὰ τὸ ἐξοχον τοῦ κάλλος ἁρπάσασα ἡ Ἠὼ, μετέφερεν αὐτὸν εἰς τὸν Ὄλυμπον. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 249. — 4) Τίς τοῦ Δρόπιος, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἐν Γρανίκῳ μάχην, ἀλλ' ὕστερον ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν καιρῷ μιᾶς σφοδρᾶς μέθης του. Ἀρρίαν. Λουκ.

Κλείτων, ωνος, ὁ· καὶ Κλίτων, Στοβ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀναφέρεται οὐδὲν ἄλλο. Ξενοφ. Ἀπομν. γ', 10. 6.

Κλείτωρ, ορος, ὁ. Τίς τῶν Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἐρυμάνθιον. Παυσ. η', 14. 15. — 3) Κλείτωρ, ἡ Μία τῶν Ἐπισήμων τῆς Ἀρκαδίας πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Κλείτορος ποταμοῦ πλησίον μιᾶς πηγῆς, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ἔπαυε τὴν ἠδονὴν τοῦ φίνου· τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Μαζί. Διοδ. Στράβ. καὶ Κλείτωρ παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Κλειτόριοι, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ.

Κλειώ, οῦς, ἡ, Δωρ. Κλειώ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ἔφορος τῆς Ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 77. συλλαβοῦσα ποτὲ φόρφον ἔρωτα πρὸς τὸν Πίερον υἱὸν τοῦ Μάγνητος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν ὡραῖον Ὑάκινθον. Ἀπολλόδ. α, 3, 2. — 2) Γυνήτις περιβόητος διὰ τὴν οἰνοποσίαν της, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Κλεόβις, ιος, ὁ. Τίς τῆς Κυδίππης Ἱερείας τοῦ ἐν Ἄργει ναοῦ τῆς Ἥρας, ἀδελφὸς τοῦ Βίτωνος, ὅστις ζευχθεὶς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν ἅμαξαν, ἔτρεψε τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐκὸς τοῦ ναοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως, ὅπου μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπέθανεν ὑπὸ γλυκυτάτου θανάτου. Ἡρόδ. 1, 31. Λουκ. ἐπίσκοπ. 10 παρβλ. Βίτων. Δωτιε. Κλεόβι. Ἡροδ. ἴde Battm Ἑλ. Γραμμ. §. 30. σελ. 189 Αἰτκ. Κλεόβιν.

Κλεόβοια, ἡ. Μήτηρ τῆς Εὐρυδεμίδος γυναικὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. α, 7, 10. ἔνθα πιθαν. ἀντὶ Κλεοδαίου ἀναχωσκμ. παρβλ. Heyne σελ. 111.

Κλεοβούλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Μυρτίλον. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ ἐξ Ἀρκαδίας, μήτηρ τοῦ Ηφαίστου καὶ Ἀμφιδάμαντος. Γγὶν μύθ. 14.

Κλεόβουλος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὁμ Ἰλ. Π, 330. — 2) Τίς τοῦ Εὐαγόρου ἐκ Λίνδου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, εἷς τῶν ὀπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐδιδάχθη αὐτόθι παρὰ τῶν ἱερέων τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὰ μυστήρια τῶν Αἰγυπτίων. Ἀποφθέγματά τινα τοῦ φιλοτίμου τούτου ἐτυπώθησαν ἀσπαρμένα παρ' ἄλλοις Συγγραφεῦσιν. ὁ Δίνδιος, Πλάτ. Προταγ. σελ. 343. Α. κατὰ δὲ Διογ. Λαέρτ. ὑπῆρχεν ὁ Κλεόβουλος ἐκ Καρίας. — 3) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Θουκ. ε', 36.

Κλεόδαιος, ὁ. Τίς τοῦ Ὕλλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ὁδηγίαν ἐζήτησαν κατ' ἀρχὰς εἰς μάτην οἱ Ἡρακλεῖδαι νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Πελοπόννησον· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστόμαχος. Ἡρόδοτ. 6, 52. Παυσ. Ἀπολλόδ. β', 82. — 2) Τίς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀργίλης Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Κλεόδαμας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Κλεοδήμος, ὁ. Ποιμήν τις, παρὰ Βίων. Εἰδ. 5, 11. — 2) Φιλόσοφός τις Περιπατητικός. Λουκ. Συμπ. Δαπ. 6.

Κλεοδίκη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Ἄτωπου ἐκ τοῦ Ἰ. μέρους.

Κλεοδόξη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τῆς Νιόβης. Ἀπολλόδ. γ. 5, 6.

Κλεοδώρα, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λίξον. Ἀπολλ. β', 1, 5. — 2) Νύμφη ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Παρνασσόν. Παυσ. ι', 6.

Κλεόπειτος, ὁ, Κήρυξ τῶν ἐν Ἀττικῇ μυστηρίων, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς πολύσαρκος καὶ βραδυλόγητος. Βατρ. 1437. Ὀρν. 877. Σεσφ. Ἑλ. β', 4, 20.

Κλεόλη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Δίκαντος, μετὰ τῆς ὁποίας, ὡς ὑπό τινων ἀναφέρεται, ὁ Ἄτριυς ἐγάμησε τὸν Πλεισθένη. Σχολιαστ. Εὐρ. Ὀρεστ.

Κλεόλαος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τῆς Ὀμφάλης. Διόδωρ. Σικ. δ', 31. Ἀπολλόδ. — 2) Ἄρχ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λάκωσι.

Κλεόμβροτος, ὁ, Υἱὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἀδελφὸς τοῦ Λεωνίδα καὶ πατὴρ τοῦ Παυσανίου, στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡρόδοτ. 8, 71. Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Παυσανίου, διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀγησίπολιν εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης· ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἄρχισεν ὁ περίφημος πόλεμος τῶν Θηβῶν μετὰ τῆς Σπάρτης εἰς τὸν ὁποῖον ἐκστρατεύσας καὶ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν μὲ στράτευμα 12,000 Λακεδαιμονίων, ἀπήντησε τὴν δύναμιν τῶν Θηβαίων συνεστημένην ἐκ μείων 6,000 ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ γενναίου Ἐπαμεινώνδα περὶ τὴν πόλιν Λεῦκτρα, ὅπου συγκροτηθείσης τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης περὶ τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἐνικήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι κατὰ κράτος, ὁ δὲ Κλεόμβροτος ἐθανατώθη, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ σῶμα ἔλαβον οἱ Θηβαῖοι μετὰ τῶν ἄλλων λαφύρων. Σεσφ. Ἑλ. ε', 4, 14. — 3) Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀμβρακίας, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀναγνώσας τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη. Καλλιμ. ἐπ. 23. Λουκ. Φιλοπατρ. 1. πίθαν. ὁ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Πλάτων ἐν Φαιδ. σελ. 59. ὡς μαθητὴν τοῦ Σωκράτους.

Κλεομένης, ους, ὁ, Τίς τοῦ Ἀναξανδρίδου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν προηγούμενον Δημαράτου, ἀδελφὸς τοῦ Δωριέως, κατηγορούμενος ὡς φρενοβλαβὴς, παιδόφιλος καὶ φιλόδοξος. Ἐκστρατεύσας εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ πρόσκλησιν τῆς φατρίας τοῦ Κλεισθένους, ἐξώκειλε αὐτόθεν τοὺς Πεισιστρατίδας· μὴ εὐδοκιμούμενος δὲ νὰ συμβασιλεύῃ μετὰ τοῦ Δημαράτου, συνήργησε διὰ δόλων καὶ ἀπατηλῶν μέσων εἰς τὸν ἐκβρονισμὸν τοῦ βασιλέως τούτου ἀποδείξας ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐκ γνησίου βασιλικῆς γενεᾶς· μετ' οὐ πολὺ πληροφορηθέντες οἱ Σπαρτιᾶται τὴν δολιότητά του, ἔβαλον αὐτὸν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος, ὅπου ὅμως ἐπανεκάλεσαν αὐτὸν μετ' ὀλίγον καὶ τὸν ἀπεκατέστησαν αὖθις εἰς τὸν θρόνον· τελευταῖον δὲ πεσὼν εἰς παραφροσύνην καὶ δεθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων ἐβλήθη εἰς φυλακήν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἑλκώσεως, γενόμενος αὐτόχειρ. Ἡρόδοτ. 3, 148. 5, 64. — 2) Τίς τοῦ Κλεομβρότου, διαδεχθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῆς Σπάρτης τὸν Ἀγησίπολιν ἀποθανόντα ἄτεκνον. Θουκ. Παυσ. δ', 13, 8. — 3) Τίς τοῦ Λεωνίδα καὶ ἀδελφὸς αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης τὸ 221 ἔτος πρὸ Χρ. δείξας κατ' ἀρχὰς γενναῖον καὶ στρατηγικὸν χαρακτῆρα εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πόλεμον τῆς πατρίδος του. Ἀκολούθως δὲ συλλαβὼν τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀνορθώσῃ τὴν πολιτείαν τῆς Σπάρτης ἀποκατεστῶν αὖθις τοὺς ἀρχαίους νόμους τοῦ Λυκούργου καὶ ἐξελείφων παντάπασι τὴν δύναμιν τῶν Ἐφόρων, κατώρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πρᾶξιν τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, θανατώσας τοὺς πλείστους ἐξ αὐτῶν καὶ διαμοιράσας ἐπειτα ὅλην τὴν χώραν τῆς Λακωνίας εἰς ἴσα μερίδια, φανεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς ἄκρον γενναῖος, δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος πρὸς τοὺς ὑπηκόους του καὶ ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· ἀλλὰ μέχρι τέλους διὰ ζηλοτυπίας τοῦ Ἀράτου στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν, ὅστις ἐκάλεσε ἀρωγὸν τοὺς Μακεδόνας ἐναντίον τῆς Λακεδαίμονος, πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τραπεὶς εἰς φυγὴν μετὰ μίαν γενναίαν κατὰ τῶν Μακεδόνων ἀντίστασιν, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ ἐλθὼν εἰς Αἴγυπτον πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην εὗρε παρ' αὐτῷ πολλὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην· ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ θέσας αὐτὸν τὸν ἔβριψεν εἰς μίαν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανεν ἐσυνηρωμένος μὴ συνηθίσας πλέον νὰ ἐλευθερωθῇ· μὲ τὴν τελευτὴν τοῦ Κλεομένους τούτου ἐβεβαιώθη ἐξολοκλήρου ἡ γενεὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευσαν διαδοχικῶς εἰς τὴν Σπάρτην. Αἰλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 8. — Θηλ., Κλεομενικὸς, ἡ, ὁν· τοῦ Κλεομένους ἢ εἰς τὸν Κλεομένην ἀνήκων· καὶ, Κλεομενίσται, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κλεομένους. Πολύβ.

Κλεομήδης, ους, ὁ, Ἀθλητὴς ἐκ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, παρὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτε νικήτας ποτὲ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ μὴ λαβὼν τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ὑπὸ τῶν Ἑλλανοδικῶν μὲ τὸ νὰ ἐφονεύσῃ πυγμαχοῦντα τὸν Ἐπιδαύριον Ἴκκον, γενόμενος ἔξαφνα ὑπὸ τῆς λύπης καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἀστυπαλαίαν ἐκρήμνισεν αὐτόθι τὴν στέγην ἑνὸς διδασκαλείου εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο περίπου ἑξήκοντα παῖδες· σωζόμενος δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν κατέφυγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπ' ὅπου ἔγινε πάντη ἄφαντος. Τὸ δὲ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον πρὸς τὰ ὁποῖον οἱ Ἀστυπαλεῖς ἐπεμψαν διὰ νὰ μάθωσι περὶ τοῦ συμβάντος, ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς, ὅτι ὁ Κλεομήδης ἦν ὁ ὕστατος τῶν Ἡρώων καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ τὸν τιμῶσι μὲ θυσίας ὡς ἄθλιον. Παυσ. ς', 9, 3.

Κλεομήδης, ους, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ε', 84. — 2) Εἷς τῶν Τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 3. — 3) Μαθηματικὸς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καθὼς ἔζη δὲν ὑπάρχει ἐγνωσμένη· σώζεται αὐτοῦ μία εἰσαγωγὴ σφαιρικῆς Ἀστρονομίας.

Κλεόνικος, ὁ, Δωρικ. Κλεύνικος. Θεσσαλὸς τις. Καλλιμ. Ἐπ. 32.

Κλεοπάτρα, ἡ, ποιητ. Κλεοπάτρη καὶ Κλεωπάτρη (ᾱ). Θυγάτηρ τοῦ Τρωὸς, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ναΐδος Θυγατρὸς τοῦ Σκαμάνδρου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γυνὴ τοῦ Φινέως μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς Πλήξιππον καὶ Πανδίονα. Ἀπολλόδ. γ', 15, 2. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα Θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονευσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγήνορα. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 4) Ἑτέρα Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Πολυξοῦς, γυνὴ τοῦ Ἕρμου. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἰδα καὶ τῆς Μαρπήσσης, γυνὴ τοῦ Μελεάγρου. Ὅμ. Ἰλ. Ι. 555. Παυσ. δ', 2. Ἀπολλόδ. α', 8, 3.

Κλεοπάτρα, ἡ, Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα διάφοροι ἐπίσημοι ἀρχαῖαι γυναῖκες. — 1) Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περδίκκα. Πλάτ. Γοργ. — 2) Ἀνεψιὰ τοῦ Ἀττάλου στρατηγοῦ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον ἀφ' οὗ ἀπέβαλε τὴν πρώτην του γυναῖκα Ὀλυμπιάδα· ἐκ ταύτης ἐγέννησε δύο παῖδας, τὸν Πίρρωνα καὶ τὴν Εὐρώπην, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλίππου ἐθανατώθησαν ὑπὸ τῆς Ὀλυμπιάδος ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα αὐτῶν Κλεοπάτραν. Παυσ. η', 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, φονευθεῖσα κρυφίως ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀντιόχου, βασιλεύσασα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἴσετι ἀνηλίκου υἱοῦ της Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος. — 5) Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, νυμφευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν Ἀλέξανδρον βασιλέα τῆς Συρίας· εἶτα μὲ τὸν Δημήτριον, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸν Σέλευκον τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἰδία ἐφόνευσεν, εἶτα ἀπέθανε φαρμακωθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ δευτέρου υἱοῦ της Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου. — 6) Θυγάτηρ τοῦ βασιλίσσης τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ Αὐλητοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου συνεβασίλευσε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, καθ' οὗ καιρὸν καὶ ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος νικήσας καὶ καταδιώκων τὸν Πομπήιον ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διέτριψε χρόνον τινὰ ἀναγοργεύσας τὴν Κλεοπάτραν μόνην βασίλισσαν ὅλης τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν συμβάντα θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της Πτολεμαίου, ἥτις δὲ θέσα εἰς παντὸς εἴδους ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσεις ἐγεννήσεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἕνα υἱὸν τὸν Καισαρίωνα· μετὰ δὲ τὸν ἐν Ῥώμῃ θάνατον τοῦ Καίσαρος, θελχθεῖς ἀπὸ τὰ ὑπέροχα προτερήματα καὶ τὸ ἔξοχον κάλλος της ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἀναγνωρίσας καὶ τὰ τέκνα της Κλεοπάτρας βασιλεῖς τῶν διαφόρων μερῶν τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατακτηθείσης Ἀσίας· ἀλλ' εἰς τὴν ἐν Ἀκτίῳ φοβερὰν ναυμαχίαν μεταξὺ τοῦ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος Ὀκταβιανοῦ, παρευρεθεῖσα καὶ ἡ Κλεοπάτρα μὲ ἑξήκοντα πλοῖα βοηθοῦσα τὸν Ἀντώνιον, μετὰ τὴν παντελῆ ἧτταν αὐτοῦ ἔσωσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅπου μετ' οὐ πολὺ ἦλθε καὶ ὁ Ὀκταβιανός, τὸν ὁποῖον ἐννοήσασα ἡ Κλεοπάτρα ὅτι ἐμελλε νὰ σύρῃ αὐτὴν μὲ τὸν λοιπὸν θρίαμβόν του εἰς τὴν Ῥώμην ἐφονεύθη ἰδιοχείρως διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν αἰτχύνην ταύτην, βασιλεύσασα 22 χρόνους· τὸ 32 ἔτος τῆς ἡλικίας της μὲ τὸ ὁποῖον τὴν τελευτὴν ἐξελείφθη καὶ ἡ γενεὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλευσάντων Πτολεμαίων. Λουκ.

Κλεοπατρίς, ἡ· ἴδε Ἀρσινόη.

Κλεόπομπος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Παρνασσοῦ ἐκ τῆς Κλεοδώρας, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ποσειδῶν ὑπῆρξε πατὴρ τοῦ Παρνασσοῦ. Παυσ. ι', 6. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 25.

Κλεοσθένης, ους, ὁ, Εἷς τῶν ἐν Σκύρῳ ἐφόρων. Ξενοφ.

Κλεόστρατος, ὁ, Πρέσβυς τις τῶν Ἀργείων, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ, 3.

Κλεότιμος, ὁ, Ἠλεῖος, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Κλεοφάντους, ὁ, Τίος τοῦ Θεμιστοκλέους καὶ τῆς Ἀρχίππης Θυγατρὸς τοῦ Δ.σάνδρου. Πλούτ. Μεμν. σελ. 93. Ε.

Κλεοφύλη, ἡ (ῡ) Γυνὴ τοῦ Λυκούργου ἐξ Ἀρκαδίας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Ἄγκαιον, Ἀμφίδαμαντα, Ἔκφορον καὶ Ἴστρον. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2.

Κλεοφῶν, ῶντος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς μιᾶς Θρᾴττης γυναικὸς καὶ Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις παρακινῶν ἀεί ποτε τὸν λαὸν εἰς πόλεμον· διὰ δὲ τὸν ἄρρενα αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ διὰ μίαν πραξικοπίαν παρανομίας κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ βληθεὶς εἰς τὰ δεσμὰ ἐφονεύθη τελευταῖον ἐν καιρῷ μιᾶς συμβάσης ταραχῆς τοῦ λαοῦ· τούτου κατακωμῳδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀλλαντοπῶλ., ἐν Βατρ. 678, 1504. Ξενοφ. Ἑλλ. ἀ, 4, 40. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Κλεοχάρεια, ἡ (χᾰ). Μία τῶν Νηϊάδων Νυμφῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Δάλαξ ἐγέννησε τὸν Εὐρώταν. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3.

Κλέοχος, ὁ, Πατὴρ τῆς Ἄρκας ἐκ τῆς ὁποίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀπόλλων ἐγένηντο τὸν Μίκηνον. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Κλεύδαμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Κλειόδημος. Πατὴρ ἀθλητοῦ τινος Ἀσσηλίχου ὄστις ἐνίκησε εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. ιδ', 31.

Κλεύνεος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Κλεωναῖος. Θουκ.

Κλεψύδρα, ἡ. Κρήνη ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ χειμῶνα ἐπὶ διαστημάτι ἀφανὲς ἀνέβλυε αὖθις εἰς τὸν περὶ τὸν Φιλτρέα τόπον. Ἀριστοφ. Λυσ. 912. Ἡσ. Ἰα τοῦτον ἐναλείφω αὖτη καὶ Ἰμπαιῶ. Ἠσχ. — 2) Ἑτέρα κρήνη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώμης ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. (ἐκ τοῦ ελέπτω καὶ ὕδωρ. ἔρα ἐν Λεξ.)

Κλέων, ωνος, ὁ. Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἐξ εὐτελοῦς καὶ ἰδιωτικῆς κλάσεως, ἀνὴρ ποινηρὸς καὶ δεινοῦ χαρακτῆρος, ὅστις διὰ τῆς χαμερποῦς καὶ ἀπατηλῆς εὐγλωττίας του ἔφερεν εἰς τὰ πρῶτα ἀξιώματα τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηναίων, διαδεχθεὶς καὶ αὐτὸν τὸν Περικλέα μετὰ τὸν θάνατόν του, ἀποτρέψας πολλάκις διὰ τῆς κακοήθου ἐπιρροῆς του τὸν δῆμον ἀπὸ πολλὰς σωτηρίους καὶ χρησίμους ἐπιχειρήσεις· ἐστρατεύσας τελευταῖον ὡς στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Θρᾴκην ἐπολεμήθη ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως ὅπου καὶ ἐθανατώθη. Θουκ. γ', 36. Κατὰ τοῦ Δημαγωγοῦ τούτου ἔγραψεν ὁ σοφὸς Ἀριστοφάνης μίαν τῶν κωμῳδιῶν του ἐπιγραφομένην Ἱππεῖς, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος παρίσταται ὑπὸ τὸ ὄνομα Παφλαγών. Ἐν ταῖς Νεφ. 576. καλεῖ αὐτὸν ὁ κωμικὸς οὗτος καὶ βυρσοδέψην, ὡς μετελθόντα πρότερον τὴν τέχνην ταύτην. — 2) Υἱὸς τοῦ Κλεαινέτου, φίλος τοῦ Αἰσχίνου καὶ ἐχθρὸς τοῦ Δημοσθένους. Δημ. — 3) Τύραννός τις ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, διωχθεὶς ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀράτου τὸ 220 ἔτος πρὸ Χρ. Διόδ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. Πλούτ.

Κλεωναί, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Ἄργους μεσημβρινῶς τῆς Νεμέας, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τὸ ὄρος Τρητὸς εἰς τὸ ὑπῆρχε τὸ σπήλαιον τοῦ φιβερωῦ λέοντος τῆς Νεμέας. Ὁμ. Ἰ. Β, 570. Πινδ. — ὅθεν, Κλεωναῖος, αία, αῖον· τῶν Κλεωνῶν ἢ εἰς τὰς Κλεωνὰς ἀνήκων, ὁ Κλεωναῖος μῆνας = Νεμεῖος. Πινδ. Νεμ. 4, 27. καὶ Κλεωναῖος, εἰ κάτοικ. Θουκ. — 2) Πόλις ἀρχαία κειμένη ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Ἄθωνος περὶ τὸν Σιγγιτικὸν κόλπον. Ἡρόδ. 7, 22. Θουκ. δ', 109. — 3) Πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Ταμπόλιτος· ὁ Πλούτ. καλεῖ αὐτὴν Κλεωνὰς πρὸς τῆς Ταμπόλεως, ὁ δὲ Schneid. ἐκλαμβάνει ταύτην ὡς προέκτασιν τῶν Ταμπολιτῶν. Ξενοφ. Ἑλ. στ', 4, 27. κατὰ Δαρχήρον καὶ Valkenaer ἀναγιγνωσκ. παρ' Ἡρόδ. 8, 33. Κλεωνὰς ὀνόματι Νίκητα.

Κλεώνη, ἡ. Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Παυσ. β', 15. Διόδ. Σικ. δ', 72.

Κλεώνης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Πέλοπος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Κλεωναί. Παυσ. β', 15.

Κλεωνυμίδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίς τοῦ Κλεωνύμου. Πλάτ.

Κλεώνυμος, ὁ. Θηβαῖος, ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, νικήσας εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας ἀπήγγειλε τὴν νίκην του εἰς τοὺς γονεῖς του. Πινδ. Ἰσθ 3, 24. — 2) Τίς τοῦ Σφοδρία Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου, πεσὼν εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην. Ξενοφ. Ἑλ. ε, 4, 25. — 3) Ἀθηναῖος κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀχαρν. 88. 844. Σφῆκ. 19. τὸν ὁποῖον καλεῖ ὁ κωμικὸς οὗτος καὶ ῥιστάσπιδα, Εἰρ. 445. Νεφ. 353. παρβλ. Δίλ. ποικ. Ἱστ. ά, 27.

Κλῆδες, Ἰων. ἀντὶ Κλεῖδες, ὅπερ ἴδε.

Κλήμης, εντος, ὁ, Φλάβιος. Φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς χριστιανός, διδάσκαλος τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σχολῆς, ἀνὴρ μὲ πολλὴν καὶ βαθεῖαν μάθησιν καὶ μεγάλην ἀρετήν, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Ὠριγένης. Σώζονται φιλοσοφικά τινα συγγράμματα αὐτοῦ Στρωματεῖς ἐπιγραφόμενα εἰς ὀκτὼ βιβλία καὶ τινες λόγοι.

Κλημίδαμα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας τὴν ὁποίαν ὁ Πτολεμαῖος θέτει ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βασταρνῶν· ταυτὴν Kaminieck, ἐν τῇ Λιχίᾳ.

Κλίμαξ, ακος, ἡ. Ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῷ μεταξὺ Ἄτταλείας καὶ τοῦ ὁποίου ἄρχεται πρὸς ἀνατολὰς τὸ ὄρος τοῦ Ταύρου. Στράβ. Πολύβ. ε', 72. — 2) Ὄρος τῆς Κοίλης Συρίας, κείμενον ἀρκτικῶς τῆς Τύρου. Στράβ.

Κλιτέρνα, τὰ. Clitorna. Πόλις τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἀγνωσμένη. Στράβ.

Κλιτώριες = Κλειτόριος, ὅπερ ἴδε.

Κλοίλιος, ὁ. Cluilius. Ὄνομ. ῥωμ. Ἀνὴρ παρὰ Ῥωμαίοις.

Κλουνία, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Τρίτων ἐγέννησε τὸν Νηρέα, Δύκτα καὶ Ὠρίωνα. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1.

Κλόνιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 2) Τίος τοῦ Ἀρεκτορος, ὅστις ἔλαβε μὲ δώδεκα πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὑγεμόνα τῶν Βοιωτῶν, ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 495.

Κλουτία, ἡ, Clunia. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς Ταρρακωνησίας Ἱσπανίας, ἥτις μετὰ ταῦτα κατεστράφη Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ταυτὴν Valladolid. Διον. Κατσ.

Κλούσιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κύρνου (Κόρσικα) κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας· ταυτὴν St. Catharina Πτολ. γ', 2.

Κλούσιον, τό. Clusium. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, καθέδρα τοῦ βασιλέως τῶν Τυῤῥηνῶν Πορσένα, ὑπέχουσα κατὰ Πολύβ. τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῆς Ῥώμης· ταυτὴν Chiusi. Πολύβ. Στράβ. Καλούσιον, παρὰ Διοδ. Σικ. — ὅθεν, Κλουσῖνος, ίνη, ῖνον, τοῦ Κλουσίου ἢ εἰς τὸ Κλούσιον ἀνήκων καὶ Κλουσῖται, οἱ κάτοικοι. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Κιμέρτιοι οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι, ἀπὸ τῆς Κάρμης προτέρας ὀνομασίας τῆς πόλεως ταύτης. Πολύβ.

Κλούσιος, ὁ. Clusius καὶ Clesius. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Chieso, καλούμενος. Πολύβ.

Κλυδαί, αἱ Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ῥοδίων.

Κλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 351. γυνὴ τοῦ Ἰαπετοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄτλαντα, Προμηθέα καὶ Ἐπιμηθέα. Ἡσ. Θεογ. 507. παρὰ τοῖ ὕστερον δὲ ἀναφέρεται αὕτη ὡς γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Αἰθιόπων Μέροπος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα Εὐρωπ. Λουκ. διαλ. Θε. 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 47. — 3) Θεράπαινα τῆς Ἑλένης, τὴν ὁποίαν ἔφερε καὶ ταύτην μετὰ τῆς Αἴθρας μητρὸς τοῦ Θησέως ὁ Πάρις εἰς τὴν Τροίαν, ὅτε ἥρπασε τὴν Ἑλένην ἐκ Σπάρτης. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 144. παρβλ. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κατρέως καὶ ἐγγονὸς τοῦ Μίνωος, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Νεοπτόλεμος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς Παλαμήδην. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. — 5) Θηγάτηρ τοῦ Μινύα καὶ γυνὴ τοῦ Ἴάσονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀταλάντην. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. — 6) Ἑτέρα θυγάτηρ τοῦ Μινύα καὶ γυνὴ τοῦ Φύλακος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀργοναύτην Ἰφικλον. Παυσ. ι', 29. — 7) γυνὴ τοῦ Φύλακος καὶ μήτηρ τοῦ Πεδάσεως. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 325. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 765. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας. Παυσ. ι', 26.

Κλυμένος, ὁ (υ). Ἔγγονος τοῦ Φρίξου, βασιλεὺς τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, πατὴρ τοῦ Ἐργίνου, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς μίαν ἑορτὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Θηβαίων. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. Πινδ. Ὀλ. 4, 31. παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Γ, 292, εὑρηται πατὴρ τῆς Εὐρυδίκης γυναικὸς τοῦ Νέστορος. — 2) Τίς τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, θανατωθεὶς εἰς τὴν μετὰ τῶν Καλυδωνίων μάχην. Ἀπολλόδ. α', 8. Ἀντ. Διῤῥ. — 3) Υἱὸς τοῦ Φορωνέως, λατρευόμενος ἐν Ἐρμιόνι μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἱερὸν ναόν. Παυσ. β', 35.

Κλυπία, ἡ, Clupea, ἐὰν Ἀτπίς.

Κλύσμα, ατος, τό. Μακρὸς κόλπος σχηματιζόμενος ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀρτινόης καὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους. Λουκ. Ἀλεξ. 44. — 2) Ὄρος ἐπὶ τοῦ Κλύσματος κόλπου κείμενον ἀπέναντι τῆς Κλεοπατρίδος μὲ λιμένα, ταυτὸν Κόλσον. Στράβ. Πτολ.

Κλυσώνυμος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐξ Οἰχαλίας, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τοῖς ἀγῶσι τιμῶν, διὸ καὶ ἐβιάσθη οὗτος νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 88. Ἀπολλόδ. γ', 12, 8.

Κλυταιμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω βασιλέως τῆς Σπάρτης, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6—7. λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀγαμέμνων ἐγέννησε τὸν Ὀρέστην, τὴν Ἠλέκτραν καὶ τὴν Ἰφιγένειαν· ὅτε δὲ ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὁ Ἀγαμέμνων, ἀφῆκεν αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν καὶ ἐπιτροπὴν Αἰγίσθου τινος τῆς αὐλῆς του· ἀλλ' ἡ Κλυταιμνήστρα ἠσθενοῦσα ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ συνομοσασα μετ' αὐτοῦ, ἐφόνευσε τὸν Ἀγαμέμνονα ὅτε οὗτος μετὰ δέκα χρόνους ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας, καὶ ὑπανδρευθεῖσα τὸν Αἰγίσθον ἐβασίλευσε μετ' αὐτοῦ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Μυκήνας, ἕως οὗ ὁ Ὀρέστης, ὅστις μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του ἐφέρθη κρυφίως εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Στρόφιον, ἐλθὼν εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, ἐθανάτωσεν αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀπαθρώπου Αἰγίσθου της ἐκδικήσεις οὕτω τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὁμ. Ὀδ. Α, 421. Λ, 458. Ἀπολλόδ. ὁ Περίλαος ἐξάδελφος τῆς Κλυταιμνήστρας θέλων νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τὸν Ὀρέστου ὕπερ αὐτῆς, ὥρμησεν εἰς τὰς Μυκήνας, ὅπου πολεμοῦντες ἐθανατώθησαν ἀμφότεροι, ταφέντες ἐντὸς τῆς Πόλεως. Παυσ. β', 16. Ὁ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν Τραγῳδίαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κλυταιμνήστρα ἥτις δὲν διεσώθη. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, 17, 5.

Κλυτή, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ Ἀπολλόδ. β', 7. 8.

Κλυτία, ἡ, Ἰων. Κλυτίη, (υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352. — 2) Παλλακὶς τοῦ Ἀμυντορος, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ὁποίας οὗτος ἐτύφλωσεν ἀδίκως τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φοίνικα. Ἀπολλόδ. γ', 12. Σχολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λυκρ. 421. — 3) Μήτηρ τοῦ Χάλκωνος βασιλέως τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 5.

Κλυτιάδης, ου, ὁ (υυυ-) Τίὸς τοῦ Κλυτίου καὶ ἀπόγονος τοῦ Κλυτίου, μιᾶς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἤλιδι γενεῶν ἤτις κατήγετο ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω, ἀλλ' ὁ καὶ ὑπῆρχε περίφημος διὰ τὴν μαντικὴν τέχνην της. Ἡρόδτ. 9, 33. Παυσ.

Κλυτίδης, ου, ὁ (υυ-) ταὐτ. τῷ Κλυτιάδης, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, Ὁμ. Od. Ο, 540. ὁ Πειραῖος ἐξ Ἤλιδος.

Κλύτιος, ὁ (υυυ) Τίὸς τοῦ Δαμασίστου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Κολήτορος καὶ εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ γερόντων βουλευτῶν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 147. Ο, 419. Τ, 238. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ τῆς Ἀρσινόης Συγατρὸς τοῦ Ψωφίδος, πατὴρ τοῦ Πειραίου ἐξ Ἤλιδος. Ὁμ. Ὀδ. Π, 327. — 3) Τίὸς τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Οἰχαλίας καὶ τῆς Ἀντιόπης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰφίτου, ἐστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, κατ' ἄλλους δὲ ἐφονεύσαν αὐτὸν οἱ Ἡρακλῆς εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Οἰχαλίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 86. Διοδ Σικ. δ', 40. — 4) Τίὸς τῆς Γῆς καὶ εἷς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑκάτης ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α, 6, 2.

Κλυτίππη, ἡ Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεστίου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν Εὐρύλαπιν. Ἀπολδρ. β', 7.

Κλυτομήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἔνοπος ἐξ Αἰτωλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησεν ὁ Νέστωρ πυκτεύων εἰς τοὺς ἀγῶνας οὗτινες ἐτελέσθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἀμαρυγαίως. Ὁμ. Ἰλ. Φ, 834.

Κλυτόνηος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων νικήσας εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ Λαοδάμαντα καὶ Ἄλιον. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 119. — 2) Τίὸς τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ῥόδ.

Κλυτός, οῦ, ὁ. Τίὸς τοῦ Τημένου, εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ὅσοι ἐβασίλευσαν εἰς τὸ Ἄργος. Τζῆ. — 2) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀστεοδίκης. Τζῆ. —

Κλωδία, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν. Πλουτρ.

Κλώδιος, Clodius. Ἄρσ. κύρ. ὄνομα παρὰ Ῥωμαίοις.

Κλωσώ, οῦς, ἡ. Ἡ πρεσβυτέρα τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἥτις ἐπλάττετο ὅτι ἔκλωθε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων· κατ' Ἡσ. Θεογ. 218. Συγάτηρ τῆς Νυκτός· ἐν δὲ Θεογ. 905. Συγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ὡς παρ' Ἀπολδρ. α, 3, 1.

Κλωσαίριον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. ἑταιρκ. Διαλ.

Κλωπίδαι, οἱ (ι) Ἐπίλαστος παρ' Ἀριστφ. δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐκ τοῦ κλώ, διὰ τῆς ὁποίας λέξεως αἰνίττεται ὁ κωμικὸς οὗτος τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κρωπίαν. Ἱππ. 79.

Κναγία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτεμίδος, κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου πολεμιστοῦ Κναγέως, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ ληφθεὶς αὐτόθι αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπιωλήθη εἰς τὴν νῆσον Βρύκην, ὅπου γνωρισθεὶς μέ μίαν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος, ἔφυγεν ἐκεῖθεν μετ' αὐτῆς λαβὼν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Θεᾶς. Παύσ. γ', 18.

Κναπαλησία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κναπάλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἡ Θεὰ αὕτη ἕνα ἴδιον ναόν. Παυσ. η', 33.

Κνημίδες, αἱ, ὁρθτρ. Κνημῖδες. Πόλις ὀχυρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἀπέναντι εἰς μίαν ἐξέχουσαν ἄκτην τοῦ αὐτόθι ὄρους Κνημίδες· ταύτην Ἐρετία, Στράβ. καί, Κνημίς, Σκύλ.

Κνημίς, ῖδος, ἡ. Ὄρος συνεχόμενον μὲ τὸν Παρνασσὸν ἐν Δωρίδι, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ Βοιωτία ἀπὸ τῆς Δωρίδος, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ αὐτόθι κάτοικοι Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι. Παυσ. — 2) = Κνημῖδες, αἱ, ὅπερ ὄρα (ὁ τοπογρ. Κνημίς, ῖδος, ἔστιν ἐθνικὸν μαρτύρ. παράτε Στράβ. καὶ ἄλλους Συγγρφ.)

Κνήμος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. β', 66.

Κνήμων, ωνος, ὁ. Ἀρσεν. Κύρ. Ὄνομα παρὰ Λυκ.

Κνιδία, ἡ. Χερσόνησος τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος. Ἡρόδτ. 1, 174. Καλλιμ. Δῆλ. 25. ταυτὸ Καβο Κρίον. εἰς ταύτην ἐλθόντες οἱ Θεσσαλοὶ ἐκ τῶν Δωτίων πεδίων ἔκτισαν τὴν πόλιν Κνίδον. Διοδρ. Σικ. ή, 61. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν ἐν Καρίᾳ πόλιν Κνίδον Ἀ σελ.

Κνίδος, ἡ (ι) Μία τῶν ἑπτημετρήτων ἀρχαίων πόλεων τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τριοπίου ἀκρωτηρίου τῆς Χερσονήσου Κνίδου, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γιγόμενον Ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἦν ἓν ἀπὸ τὰ ἐξοχα ἀριστουργήματα τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Πραξιτέλους· ταῦτα δὲ σώζεται οὐδὲν λείψανον τῆς ἀρχαίας ταύτης πόλεως. Ὁμ. Ἀπολ. 43. Ἡρόδτ. 1, 144. ὄθεν Κνίδιος, ία, ιον, τῆς Κνίδου ἢ εἰς τὴν Κνίδον ἀνήκων, καὶ Κνίδιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ.

Κνωσσός, ἡ (Κνωσός). Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τοῦ Καιράτου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος λέγει καθέδραν τοῦ βασιλέως Μίνωος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ὁ περίφημος Λαβύρινθος καὶ ὁ μαντεῖος εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 646. Ὀδ. Τ, 178. Πλάτ. Παυσ. δὲ ἐνός σεβρητοι ὀρθτρ. γεγραμμ. ἐν τοῖς ἀρχαίοις μνημείοις, διὰ δὲ σσ. κεῖται ἐν ταῖς τοῦ Ἡρόδτ Καλλιμ. Στράβ. ἑκάστ. παρβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 21. σιλ 86. — ὄθεν, Κνωσσόθεν, Ἐπίθ. ἐκ τῆς Κνωσσοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Κνώσιος, ία, ιον, τῆς Κνωσσοῦ ἢ ἐκ τῆς Κνωσσοῦ ὤν. Ὁμηρ. καὶ Κνώσιοι, οἱ κάτοικ. τῆς πόλεως Κνωσσοῦ.

Κοάρα, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Συρ. Πτολ. ε', 15.

Κόβων, ωνος, ὁ. Πολίτης τις τῶν Δελφῶν ὃς τις ἔπεισε τὴν Πυθίαν ν' ἀποκριθῇ πρὸς χάριν τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης κατὰ τοῦ Δημαράτου, ὅτε οὗτος ἐκατηγορεῖτο ὡς μὴ γνήσιος υἱὸς τοῦ Ἀρίστωνος. Ἡρόδτ. 6, 66.

Κοδδάνη, ἡ. Νῆσος τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ.

Κόδρατος, ὁ. Quadratus. ὑποκ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Κοδρίδης, ου, ὁ (ι) Τίὸς τοῦ Κόδρου. πληθ. οἱ Κοδρίδαι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κόδρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 13.

Κόδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελάνθου, ἕκτος ἔβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσέβαλον οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Ἀττικὴν περὶ τὸ 1050. ἔτος πρὸ Χρ. ἐπειδὴ δὲ ἐδόθη χρησμὸς ὅτι τὸ εἰς τὴν Ἀττικὴν εἰσβαλὸν μέρος θέλει κρατήσει τὴν νίκην ἐὰν φυλαχθῇ καλῶς ἀπὸ τὸ νὰ φονευθῇ τὸν Βασιλέα τῶν Ἀθηναίων, ὁ Κόδρος θέλων νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον, καὶ ἐνδυθεὶς πουκάμισα εἰσεχώρησε εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον ἀγνώριστος, ὅπου παροξύνας διά ὕβρεως τινας τῶν στρατιωτῶν ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Οὕτω λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὸν θάνατον τοῦ γενναίου τούτου καὶ ἀγαθοῦ βασιλέως νικήσαντες, ἐξέβαλον τῆς Ἀττικῆς τοὺς Δωριεῖς. Πρὸς ἀθάνατον δὲ ἀνάμνησιν τῆς ἐξόχου ταύτης πράξεως θέλοντες νὰ τιμήσωσιν ἀξίως τὸν ἀποθανόντα βασιλέα αὐτῶν κατέτρησαν ἔκτοτε δι' ὅλου τὴν βασιλικὴν ἀξίαν νομίσαντες ὅτι οὐδεὶς πλέον τῶν βασιλέων θέλει εἶσθαι ἄξιος τοῦ Κόδρου. Ἡρόδτ. 1, 147. Πλάτ.

Κοθωκίδαι, οἱ (ι) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν· ἐκ Κοθωκιδῶν. Ἀριστφ. Θεσμ. 626. — ὄθεν Κοθωκίδης, ου, ὁ, Ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Κοθωκιδῶν ὤν. Δημ.

Κοῖλα, ἡ. Μία τῶν ἀνδριοτάτων Ἀμαζόνων τὴν ὁποίαν ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Θηβαῖ.

Κοιαντίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κοίου, ἡ Δητώ. Ὀρφ. Ὕμν. 34, 2.

Κοιηνίς, ίδος, ἡ = Κοιαντίς. Καλλιμ. Δηλ. 150.

Κοῖλα, τὰ, τῆς Εὐβοίας, Cava Euboeae. Τὰ παράλια τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενα μεταξὺ τῶν Ἀνδριτῶν Καφαρέως καὶ Χερσονήσου, ἐπιπλέουσι εἰς τοὺς πλέοντας διὰ τὰς πολλὰς αὐτῶν ἐμπάς καὶ τοὺς περὶ αὐτὰ βράχους· εἰς ταῦτα ἠφανίσθη ὁ Περσικὸς στόλος φερθεὶς ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς καταιγίδος. Ἡρόδτ. 8, 13. Πτολ. κατὰ Στράβ. βιβλ. ι', ἐπεκτείνετο τὸ μέρος τοῦτο ἕως τῆς Αὐλίδος, ὅπερ ἀποδεικνύεται ἡμάρτμ. παραβλ. Μάνερτ. 8, σελ. 261. — 2) τὰ κοῖλα καλούμενα τῆς Χίας χώρας. Τόπος τις κοῖλος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ὅλον ἀπέχων τῆς αὐτόθι πρωτευούσης πόλεως. Ἡρόδτ. 6, 26.

Κοίλη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς εἶχεν εἰς τὴν Ἱπποθωντίδα φυλήν, ὀλίγον ἀπέχων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἐνθα ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ στρατηγοῦ Κίμωνος. Ἡρόδτ. 6, 103. Δημ. καὶ Κοιλίς παρ' Ἡσυχ.

Κοίλη Συρία, ἡ. Coele Syria. Ἐπαρχία τῆς ἀρχαίας Συρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τῶν ὀρέων Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου καὶ σχηματίζουσα μίαν εὐρύχωρον καὶ κοίλην πεδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειντο αἱ πόλεις Λαοδίκεια, Ἡλιούπολις, Ἄβιλα καὶ μεσημβρινώτερον ἡ Δαμασκός, οὐσα ἐρημένη εἰς θέσιν ἄλλας μικροτέρας Ἐπαρχίας. Πολύβ. Στράβ.

Κοίλιος, ὁ. Coelius. Ὄνομ. κύρ. Ἐπισήμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κοίλωασσα, ἡ. Ὄρος τῆς Σικυωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Φλιοῦς. ἓν μέρος τοῦ ὄρους τούτου ὠνομάζετο Κορυνέτης, ὁ. Στράβ. Ξενφ. Ἑλ. δ', 7, 7. ἐν δὲ τῇ τοῦ Schneidr. Ἐιδοσ. γεγραπτ. Κυλλοῦσα ἐν Χειρογ.

Κοιονόηνον, τὸ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐιρούνων. Πτολ. β', 11. σημ. Ratzeburg.

Κοῖνος, ὁ. Στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὅστις πρὸ πάντων ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἀλεξανδρον καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἐπιστροφῇ προβιβασθεὶς ἤδη ὑπ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Κόϊντος, ὁ, καὶ Κύϊντος, Πλουτρ. Quintus. Σμυρναῖος, συγγράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα, Ὁμήρου παραλειπόμενα ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον διεσώθη. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Κολνυρα, τὰ. Τόποι ἑρενοὶ τῆς νήσου Θάσου κείμενοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σαμοθρᾴκης. Ἡρόδτ. 6, 47.

Κοιογένεια, ἡ. Ἡ ἐκ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα = Δητώ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 712.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κοῖος, ὁ. Τίτὰς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Τιτάνων. Ἡσ. Θεογ. 134. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φοίβης ἐγέννησε τὴν Λητὼ καὶ τὴν Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 404. (παρ' Ὅμ. Ἴλ. Ν. 21. Ἀπολ. 62. κεῖται τὸ οι βραχύ, παρβλ. Spitzner Prosod. 6, 5.)

Κοιρανίδας α, ὁ (⏑⏑–) Τίτὰς τοῦ Κοιράνου, ὁ Πολύβδης ἐκ Κορίνθου. Πινδ.

Κοίρανος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἀχαιῶν φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 677. — 2) Πατὴρ τοῦ μάντεως Πολυΐδου ἐκ Κορίνθου, ἀπόγονος τοῦ Μελάμπου. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. Παυσ. ἁ, 43. -3) Εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἐλθόντων Κρητῶν φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 605.

Κοιρανάδας, α, ὁ. Θηβαῖος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν κατὰ τοῦ Βυζαντίου ἐκστρατείαν. Ξεν. Ἑλλ. α', 3, 15. ἦτο δὲ καὶ διδάσκαλος τῆς Τακτικῆς. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 1, 33. ἔνθα Βοιρανάδης εὑρηται γεγραμ.

Κοισύρα, ἡ (–υ–) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ πλουσίων γυναικῶν ἐξ Εὐβοίας, καταγομένη ἐκ παλαιᾶς τινος αὐτόθι γενεᾶς· κατὰ Σουΐδ γυνὴ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἀριστοφ. Νεφ. 801. (ἐν Ἀχαρν. ὁ Κοισύρας ἦτοι ὁ ἀπόγονος τῆς Κοισύρας, ὁ Περιλῆς.)

Κοῖτοι, οἱ. Ἔθνος ἐλεύθερον καὶ αὐτόνομον τῆς Ἀσίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Τιβαρηνῶν καὶ τῶν Μοσσυνοίκων ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 8, 25. ἄλλως δὲ ἄγνωστον.

Κόκιντος, ὁ, Cocinthum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, τανῦν Capo di Stilo. Πολύβ.

Κοκκήϊος, ὁ. Coccejus. Ὄνομα. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κολαινίς, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὄνομα εἶχεν ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ἦλιδα. Παυσ. ς', 15. —

Κελεωνεύς, ἁ, ὁ. Ἠιζαντιὸς τις, ὁπαδὸς τοῦ περιβοήτου Ἀλεξιώρου τοῦ Ἀβονοτειχίτου. Λουκ.

Κολύλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μυσίας. – ὄθεν, Κολυλίτης, οἱ κάτοικοι. Ξεν. Ἑλλ. γ, 1, 16.

Κολαινίς, ίδος, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἐληλύθης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κολαίνου. Παυσ. α, 31.

Κέλαινος, ὁ. Τίτὰς τοῦ Ἕρμοῦ, βασιλεύσας ὡς λέγεται εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸ τοῦ Κέκροπος καὶ κτίσας ἐκεῖ ναὸν τῆς Ἀρτεμίδος ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Κολαινίς. Παυσ. α, 31.

Κολακώνυμος, ὁ. Κατὰ μετάθ. ἀντὶ Κλεώνυμος, παρ' Ἀριστοφ. Σφῆκ. 592.

Κολάνικα, ἡ. Πόλις τῆς βαρβάρου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Δαμνίων, τανῦν Lanerk. Πτολ. β', 3.

Κολέξαις, ιος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ, ὁποίου κατήγοντο οἱ Παραλάται λεγόμενοι λαὸς Σκυθικὸς. Ἡρόδ. 4, 5.

Κόλαπις, ὁ. Colapis. Ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Παιονίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Σάβην· τανῦν Κούλπα. Στράβ.

Κολλεσαί, αἱ, = Κολλεσαί.

Κολλατία, ἡ. Collatia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαβίνων κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι ἀρχαόθεν κατέκτησαν. Στράβ.

Κολλατῖνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἀνδρῶν τῆς Ῥώμης, συγγενὴς τοῦ βασιλέως Ταρκυνίου τοῦ Σουπέρβου καὶ ἀνὴρ τῆς περιφήμου Λουκρητίας, ἧς τῆς διὰ τὴν προξενησθεῖσαν ἀτιμίαν τῆς γυναικός του συνομόσας ἐναντίον τῶν βασιλέων, ἐξέβαλεν αὐτοὺς ἐκ τῆς Ῥώμης μετὰ τοῦ Βρούτου καὶ ἐλαχίστη πρώτος ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετ' αὐτοῦ· ὕστερον δὲ καταπαθεὶς ὑποπτος εἰς τοὺς συμπολίτας του ὡς ἐχθρὸς τῆς νεοσυστάθείσης δημοκρατικῆς πολιτείας ἐξωρίσθη ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ ἐλθὼν εἰς Λαβίκον, ἔζησεν ἐκεῖ ἰδιωτεύων μέχρι τέλους. Διον. Ἁλ.

Κολλίνα πύλη, ἡ, Collina porta. Μία τῶν πυλῶν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης κειμένη εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως ταύτης, τανῦν Porta Salaria. Στράβ.

Κολοκασία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὄνομα εἰκάτρευετο ἄλλοτε ἐν Σιεννοῦσι. Ἀθην. γ', 1.

Κολοσσαί, αἱ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, ἥτις περὶ τὸ 65 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἠφανίσθη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ὑφ' ἑνὸς σεισμοῦ· ἐν τῇ ἱερᾷ ἱστορίᾳ καλεῖται αὕτη Κολασσαὶ ἡ Κολασσαὶ αἱ χῶραι, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτι ἐπὶ ἀποστόλου Παύλου ἔκτισαν οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἰδίαν ἐκκλησίαν· τανῦν δὲ κώμη Κῶνος καλουμένη. Ἡρόδτ. 7, 30. Ξενοφ. — ὄθεν, Κολοσσηνοί, οἱ κάτοικοι.

Κολοφών, ῶνος, ἡ. Μία τῶν δώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὴν θαλάσσιον καὶ ἱππικὴν αὐτῆς δύναμιν, ἀπέχουσα ὀλίγον διάστημα τῆς θαλάσσης, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ξενοφάνους· ταύτης οἱ κατοικοι ἐφημίζοντο τὸ πάλαι διὰ τὸν κολυτελῆ καὶ τρυφηλὸν βίον των ἐνασχολούμενοι ἀκαταπαύστως εἰς παντὸς εἴδους ἡδονὰς καὶ τέρψεις, διατηρήσαντες ἐπὶ πολὺν χρόνον τὰ ἐγχώρια αὐτῶν ἔθιμα καὶ ἀφ' οὗ ὑπέπεσαν εἰς ξένας δυναστείας. Ἡρόδτ. 1, 142. Θουκ. — ὄθεν, Κολοφώνιος, ία, ιον· τῆς Κολοφῶνος ἢ εἰς τὴν Κολοφῶνα ἀνήκων, καὶ, Κολοφώνιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ.

Κολοφωνία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, ἁρπαγθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς πρὸς ἐξιλέωσιν τῶν ἐν Ἀθήναις θεῶν. Τὴν κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Χθονία.

Κολοφωνίων Δημήν, ὁ. Δημὴν τῶν Κολοφωνίων ἐν Μακεδονίᾳ ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης. Θουκ. ε, 2. —

Κολυμβάς, άδος, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πειραίου, ἥτις ἐλθοῦσα εἰς φιλονεικείαν μὲ τὰς Μούσας καὶ νικηθεῖσα, μετεμορφώθη ὁμοῦ μὲ τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς εἰς πτηνόν. Ἀντ. Λιβ.

Κολυττεύς, ὁ. = Κολυττός.

Κολυττός, ὁ, καὶ Κολλυτὸς ἐν Ἐπιγρφ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν. Ξεν. ὄθεν, Κολυττεύς, ἕως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολυττοῦ ὢν. Ξενοφ. Ἀπομν.

Καλχεκός, ἡ, όν. Τῆς Κολχίδος ἢ ἐκ τῆς Κολχίδος ὤν, ἡ Κολχικὴ γῆ = Κολχίς. Ἀπολλόδ.

Κολχίς, ίδος, ἡ. Τὸ Κολχῶν ἢ εἰς τοὺς Κόλχους ἀνήκων. Ἀλλ' ἡ Κολχίς. Ἡρόδτ. 1, 2. ὄθεν Οὐίδστ. κύρ. Ὄνομ. χώρα τῆς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἥτις κατὰ Πτολμ. ἐκτείνεται ἀπὸ τοῦ Φάσιδος ἕως τοῦ Κύρου ποταμοῦ μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Ἀρμενίας, περίφημος εἰς τοὺς Ἡρωϊκοὺς χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας διὰ τὴν ἐναύθεν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, οἵτινες πρῶτοι ἔπλευσαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς ταύτην τὴν χώραν διὰ τὰ λάβωσι τὸ περιβόητον χρυσοῦν δέρας, ὅπερ πιθαν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλοτε εἰμὴ ἄφθονος χρυσὸς τὸν ὁποῖον ἡ γῆ αὕτη παράγει· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες κατήγοντο ὡς ἐλέγετο ἐξ Αἰγυπτίων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσοστρις Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀφῆκεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡρόδτ. 2, 104. 4, 37. οἱ τινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου εἶχον τὸ αὐτὸ χρῶμα, τὴν περιτομὴν, τὴν αὐτὴν γλῶσσαν καὶ δίαιταν μὲ τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους. Διον. Περ. 689. ταινῦν Μιγγρηλία. Στρφ. Στράβ. καὶ, ἡ Κόλχων χώρα. Ξενοφ. – 2) ἡ κατοικίας τῆς Κολχίδος, ἐξαιρ. ἡ Μηδεία, Εὐρπ. Μηδ. 132.

Κόλχαι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Κολχίδος χώρας. Ἡρόδτ. 4, 37. οἵτινες καὶ Καλπίωπες οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο, Πινδ. Πύθ. 4, 376. ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων ἐκαλοῦντο οὗτοι Λάζοι.

Κόλχος, ὁ, ἡ. Ὁ κάτοικος τῆς Κολχίδος χώρας, ἡ Κόλχος Μήδεια Πλάτ. Εὐθυδ. σελ. 285. C.

Κολωναί, αἱ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς αὐτόθι Ἀλεξανδρείας Τρωάδος. πιθαν. ἡ νῦν Χεμαλὲ λεγομένη. Κολωναὶ αἱ Τρωϊάδες, παρὰ Θουκ. α', 131. Ξενοφ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη πλησίον τῆς Λαμψάκου· τανῦν Καλώνια. Στραβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ά, 12.

Κολωνέτας, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ἐληλύθης οὕτως ἀπὸ τινος τόπου Κολωνοῦ ἐν Δακωνίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Παυσ. γ', 13.

Κολωνή, ἡ. Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἕνα λιμένα Φοίνικος καλούμενον, κειμένη μεταξὺ Μ. Σώνης καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα. Πτολ. αἱ Κολωνίδες, παρὰ Παυσ. Μεσσ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας πλησίον τοῦ Ῥήβα ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 650.

Κολωνός, ὁ. Λόφος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἕν ἱερὸν ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλθὼν ὁ Οἰδίπους εὗρε παραμυθίαν καὶ πέρας τῶν δεινῶν του διὰ τῆς φιλανθρώπου ὑποδοχῆς τοῦ τότε βασιλεύοντος Θησέως. Θουκ. ἡ, 67. αἱ ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ὡκοδομημέναι οἰκίαι ἐσχημάτιζον ἓν ἀπὸ δήμων τῆς Ἀττικῆς εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ περίφημος τραγικὸς ποιητὴς Σοφοκλῆς· ἐπωνομάζετο δὲ καὶ Ἵππιος διὰ τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, παρβλ. Εὐρπ. Φοιν. 1708. σώζεται καὶ μία τραγῳδία τοῦ Σοφοκλέους ἐπιγραφομένη, Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ. — ὄθεν, Ἐπίρρ. Κολωνῆθεν, ἐκ τοῦ Κολωνοῦ, καὶ Οὐσιαστν. Κολωνεύς, ἕως, Κολωνίτης καὶ Κολωνιάτης, ου, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κολωνοῦ ὤν· ὁ ἐν Ἀττικῇ δῆμος ἐγράφετο καὶ Κολωνή, ἡ. Ἀθην. ἡ, σελ. 598. Σουΐδ.

Κολωνίς, ίδος, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀργολίδι Ἑρμιονης, τανῦν Σπετζόπουλον.

Κομαγηνή καὶ Κομαγηνοί, ἴδε Κομμαγηνή καὶ Κομμαγηνοί.

Κομαιθώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου βασιλέως τῶν Τηλεβόων, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀμφιτρύωνος ὅτε οὗτος ἐπολέμει κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἔκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ζήσῃ ὁ Πτερέλαος, ἐ Ἀμφιτρύων κυριεύσας διὰ τῆς τοιαύτης προδοσίας ὅλην τὴν χώραν τῶν Τηλεβόων ἐφόνευσε τὴν Κομαιθώ. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Κόμανα, τά. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τῆς Καταονίας χώρας, μία τῶν ἐπισήμων πόλεων κειμένη ἐπὶ τοῦ Σάρου ποταμοῦ, ἔχουσα ἱερὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Συρίας Θεᾶς Μυλίττης ἥτις ἐνταῦθα Κόμανα ἐπωνομάζετο, ἔτι δὲ καὶ, ἡ Κόμανα, παρὰ Στράβ. – 2) Κόμανα τὰ Ποντικά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰριδος ποταμοῦ, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἕνα ναὸν τῆς Κομαίης Θεᾶς, εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Ἀσίας. Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κεμανίς, ή. Φρούριον τῆς Μυσίας χώρας ἐν τῇ μερᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Περγάμου. Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 8, 15.

Κόμαρες, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σάκων ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ. Πτολμ.

Κόμαρος, ὁ. Διμνὴ τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῆς Μολοσσίδος χώρας πλησίον τοῦ Ἀκτίου ἀκρωτηρίου. Στράβ.

Κομάτας, α, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Κομήτης· ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὶ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 4.

Κομβάβος, ὁ. Νεανίας τις ὡραῖος, ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου (Νικατορ?), ὃς τις λέγεται ὅτε εὐνουχισθὴ ἰδεχείρισε· ὅτε ἐμελλε κἀ συνοικεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ δεσπότου εἰς μίσν οἰκειοπορείαν. Δουκ. Συρ. θε. 19

Κομηδός, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαιῶν, κατοικοῦντες περὶ τὰ αὐτόθι ὁμώνυμα ὄρη. Πτολ.

Κομήτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων ὃς τις παρευρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Κενταύρων. Ὀβιδ. μέτεμ. – 2) ἓν Πηγασίας, πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίωνος. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 35. Παυσ. ε, 17.

Κομμαγηνός, ἡ, ὁν = Κομμαγηνός. Διον. Περ. 877.

Κομμαγηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας κειμένη ἀρτίως καὶ συνορεύουσα μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ τὸ ὄρος Ἀμανόν, τὴν ὁποίαν πρωτεύουσα ὑπῆρχον τὰ Σαμόσατα· ταυτὶ Ἀμάσχ. Στραβ. (τὸ δεύτ τοῦ μμ γραφ. ἔστιν ἐρώτρ. κατὰ τὰ Χ ἱρτρ.)

Κομμαγηνός, ἡ, ὁν. Τῆς Κομμαγηνῆς ἢ εἰς τὴν Κομμαγηνὸν ἀνήκων. Κομμαγηνοί, εἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ. Στράβ.

Κομμανάσης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, ὁ νῦν Γάγρα καλούμενος. παρβλ. Manneri. Geogr. V, 1.

Κόμμοδος, ὁ. Commodus. Βέρος· Σετὸς υἱὸς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἀνὴρ μ' ἔξοχα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος προτερήματα καὶ μὲ βασείαν πολυμάθειαν, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἡδυπαθὴς καὶ ἄσωτος, τὸν ὁποῖον ὑπεραγαπῶν ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος, ἐδείριτεν ἔπαρχον τῆς Παννονίας καὶ μετ' ὀλίγον ἐνηγόρευσεν αὐτὸν ὕπατον ἐν Ῥώμῃ· ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας αὐτοῦ ὑπατείας ἐξαπέστειλησας ὅλας δὶ ὅλου ἀπὸ τὴν ἄσωτον καὶ τρυφηλὴν αὐτοῦ ζωήν, ἀπέβαινε τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. — 2) Τέκνον τοῦ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου καὶ τῆς Φαυστίνης, ὃς τις μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 938. ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥωμ. εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα χρόνων, ἀπέδειξεν ἑαυτὸν διὰ τῆς τυραννικῆς καὶ ἀνοήτου συναστέλας του ἕνα τῶν πλέον ἀπαιθρωπων καὶ βιαίων τυράννων, ὅσους κατὰ καιροὺς ἀνέδειξεν ἡ μεγάλη τῶν Ῥωμαίων μοναρχία, ὑπερβὰς εἰς τὴν ἄσωτον αὐτοῦ καὶ θηριώδη ζωὴν ὅλους τοὺς προκατόχους του βασιλεῖς καὶ αὐτὸν τὸν Νέρωνα. Μετὰ μίαν δωδεκαετῆ καὶ ὀπωσοῦδιστον βασιλείαν ἐφονεύθη τελευταῖον διὰ συνωμοσίας μιᾶς τῶν παλλακιδῶν του, ἡ δὲ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων κηρύξασα αὐτὸν ἔχθρον τῆς Μοναρχίας, ἠφάνισεν ὅλα τὰ πρότερον ἐγερθέντα αὐτοῦ ἀγάλματα καὶ ἐπιγραφάς. Ἡρωδν.

Κομπασεύς, έως, ὁ. Ὁ ἐκ Κομπάσου ὤν, κωμικὴ πεπλασμένη λέξις ἐκ τοῦ κόμπος, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 1126. ἤτοι ὁ ἐκ κομπαστικῆς πόλεως ὤν, Νοεσ.

Κόμπα, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Ἰαπύγων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὶ Conza. Πτολ. γ', 1.

Κόμπατος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ῥέων μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Τράβου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Βστωλίδα λίμνην, τα ὖν, Σόπαρις.

Κόμων, ωνος, ὁ. Μεσσήνιός τις.

Κονδοχάτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Γάγγην, ταυτὶ Gondouk. Πτολ. ζ, 18. Ἀρριαν. ἀ. ζ.

Κονδυλέα, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ ἔχουσα ἔδια ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. Ἀρκαδ.

Κονδυλεᾶται, ῶν, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ νεοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Κονδυλίᾳ κώμῃ τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Κονδύλη, ἡ (υ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. — ὅθεν Κονδυλεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Κονδύλης ὤν. Ἀριστφ. Σφκ. 233.

Κόνιον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ, ἤτις κατὰ Πτολ. καὶ Κόννα καὶ Κωνιούπολις, παρ' Ἱεροκλ. ἐκαλεῖτο. ὅθεν, Κονιεύς, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ. 5, 63.

Κόνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἷς τὰ Μέγαρα μεσα εἰς ἕνα ναὸν μὴ ἔχοντα ὄροφον. Παυσ. α, 40.

Κονίσαλος, ὁ. Θεὸς τις τῶν Ἀθηναίων σύντροφος τοῦ Πριάπου. Σχολστ. Ἀριστφ. Λυστρ 982.

Κονίστρσις, ἡ, καὶ Κονιστεργκ. Πόλις μεγάλη τῆς Ἀνατολίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἰσπανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Κονίσοι. Πτολ. β', 4. Στράβ. γ'. Στέφ. Βυζ.

Κοννᾶς, οῦ, ὁ, ὀρθτρ. Κόννας, κατὰ Brunk. Αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις, ὃς τις ἐλέγετο ὅτι ἦν πάντοτε πένης, μ' ὅλον ὅτι ἔλαβεν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τὸ ἀρκτεῖον τῆς νίκης. Ἀριστοτ. Ἰπκ. 514. ἐξ οὗ καὶ παροιμ. «Κόννου ψήφον ἠρεῖσθαι» ὅτι «ς οὐδὲν λογίζειν. Ἀριστφ. Σφκ. 691.

Κόννος, ὁ. Τιὸς τοῦ Μητροβίου χιθαρῳδὸς ἐν Ἀθήναις, διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν Μουσικήν. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 272. C.

Κονναίδης, ου, ὁ. Παιδαγωγὸς τοῦ Θησέως, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν βασιλέα τοῦτον ἐτίμησαν μετὰ θάνατον ὡς Ἥρωα διότι εἰς αὐτὸν μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Θησέως ἔθυον. Πλούτ. Θησ. 2.

Κονσίδιος, ὁ, Considius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κεντάδεσθος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀγριάνην Ἡρόδτ. 4, 90.

Κόνων, ωνος, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ εἷς τῶν δέκα ἡγεμόνων τοῦ στόλου μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἀλκιβιάδου. Πολεμήσας γενναίως εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, καὶ σωθεὶς μὲ ὀλίγα πλοῖα εἰς τὴν Κύπρον ηὐξήθη μὲ τὸν βασιλέα τῆ Περσίας καὶ ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του τὸν Περσικὸν στόλον διὰ τοῦ ὁποίου ἐνίκησε κατὰ κράτος τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν περίφημον ναυμαχίαν πλησίον τῆς Κνίδου ἐν Καρίᾳ· ἐκαίθεν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀνῳκοδόμησε τὰ μακρὰ τείχη τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου κατεδάφισεν ὁ Λύσανδρος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἀνῴκοδόμησε τὸν Πειραιᾶ διὰ δαπάνης τῶν Περσῶν. Θουκ. — 2) Ζωγράφος τις ἐκ Κλεωνῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ἡ, 8. ἔθεν κατὰ Περιζων. Κίμων ἀναγινωσκετ. ἐν Πλιν 35, 8.

Καπράτας, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πασίτιγριν. Στράβ. ιδ'.

Κοπρεαῖος, ὁ. Κωμικὸν πεπλασμένον κύρ. Ὄνομ. ἐκ τοῦ κόπρος. Ἀριστφ Ἐκκλ. 317.

Κοπρεύς, έως, ὁ. Τιὸς τοῦ Πέλοπος ἐξ Ἠλιάδος, ἔνθα φονεύσας τὸν Ἴφιτον, ἠλθε πρὸς τὸν Εὐρυσθέα εἰς τὰς Μυκήνας καὶ ἔφυγε κηρυξ παρ' αὐτοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐλάμβανεν τὰς διαταγὰς παρὰ τοῦ Εὐρυσθέους. Ὁμ. Ν, Ο, 639. Ἀπολδρ. β', 4, 1.

Κυπρία, ἡ. Παραλία τις περὶ τὴν πόλιν Ταυρομένιον ἐν Σικελίᾳ, ἐπὶ τῆ ὁποίας ἐφέροντο τὰ λείψανα ἐκ τῶν συμβαινόντων ναυαγίων περὶ τὴν Χάρυβδιν. Στράβ.

Κοπτός, ἡ. Coptus. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Θηβαΐδος ἐν Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ ὁμωνύμου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῆς Ἀραβίας καὶ Αἰγύπτου· ταυτὶ Κηφ. Στράβ. Λουκ. καὶ Κοπτώ, οῦς. Πλουτ.

Κοπτώ, οῦς, ἡ. = Κοπτός. Πλούτ.

Κόρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων πλησίον τοῦ Λατίου, τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἔκτισεν ὁ Δάρδανος· ταυτὶ Cori. Στράβ.

Κοραχήσιον, τό. Φρούριον τῆς Τραχείας Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας. Στράβ. ιδ'. Πτολ. ε, 5.

Κόρακος πέτρα, ἡ. Βράχος τις ἀπότομος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης πλησίον τῆς κρήνης Ἀρεθούσης, κατὰ Kruse, σχηματίζων ἓν μέρος τοῦ αὐτόθι Νηίου ὄρους, κατὰ δὲ Völker τοῦ Νηρίτου. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 408. Ω, 150. Κατὰ Σχολστ. ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ Κόρακος υἱοῦ τῆς Ἀρεθούσης, ὃς τις θηρεύων ἐνταῦθα ἐχρημίσθη ἐκ τοῦ βράχου τούτου.

Κόραξ, ακος, ὁ. Τιὸς τοῦ Κορωνοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ Ἀπολλίωνος, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ὃς τις ἀποθανὼν ἄτεκνος ἀφῆκεν τὸ βασίλειον τῆς χώρας ταύτης εἰς τὸν Ἔπωπέα. Παυσ. β', 5, 6. — 2) Τιὸς τῆς Ἀρεθούσης ἐκ τῆς νήσου Ἰθάκης, ἔνθα λέγεται ὅτι θηρεύων ποτὲ ἔπεσεν ἐς τινος ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. — 3) Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις. Συρακούσιοι, ὅστις πρῶτος ἐξήτησε νὰ ὑποβάλῃ εἰς κανόνας τὸν διανοεῖσθαι λόγων· τούτου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ Τεισίας. Λουκ.

Κόραξ, ακος, ὁ. Ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες ἐν Ἑλλάδι χωρὶζον τὴν Αἰτωλίαν ἀπὸ τοὺς Λοκροὺς Ὀζόλους· ταυτὶ Κορακι. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Πτολ.

Κοραξοί, οἱ. Coraxi. Ἔθνος τῆς Κολχίδος χώρας κατοικοῦντες περὶ τὸν αὐτόθι Κύρνον ποταμόν. Στέφ. Βυζ.

Κορασσίαι, αἱ. Νῆτος ἔρημος τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῆς Καρίας. Στράβ.

Κορβάσα, ἡ. Πόλις τῆς Πιτίας ἐν Ἀσίᾳ πλησ. ἡ νῦν κώμη Κουρσάρ. Πτολ. ε'. Πτολύβ. 32.

Κορβίλων, ωνος, ἡ. Corbilo. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας πλησ. ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λιγήρου ποταμοῦ (Loir) κειμένη Στράβ.

Κορδάκη, ἡ. Ἔθος Τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχαιόθεν ἔθιμον ναὸν εἰς τὴν Ἴλιάδα, κληθὲν οὕτως ἀπὸ ἓν εἶδος χορῶν κορδακῆς λεγομένου τὸν ὁποῖον ἐσύστησαν αὐτόθι πρῶτον οἱ ἑταῖροι τοῦ Πέλοπος Ηχυσ. ζ', 22.

Κόρδυβα, ἡ. Corduba. Πόλις ἀρχαία καὶ πρωτεύουσα τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, πολυάνθρωπος καὶ μεγάλη κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, ἔνθα νῦν κυρίσκεται ἡ πόλις Κορδούβα Corduba, τὴν ὁποίαν καταστήσατε μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ Ἰουλίου Καίσαρος ἐντυπήσαν ἰδίας ἀποικίας εἰς αὐτὴν Στράβ.

Κορδύλη, ἡ. Δῆμος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν. Περιπλ.

Κορέσιον, οντος, ὁ. Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ.

Κόρη, καὶ Κούρη, ἡ. Ἐπίθ τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνήθως ὠνομάζετο εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐλευσινίων ἐν Ἀττικῇ· Εὐρ. Ἄλκ. 358.

Κορυστία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Στέφ. Βυζ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κορησσία, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κῶ, κειμένη ἐπὶ τῶν ὄντεων αὐτῆς παραλίων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν πόλιν Ἰουλίδα. ἡ ἔρημ. Κορησσὸς παρὰ Πτολεμ. ἔστιν ἠμπρτημένη.

Κορησσος, ὄ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον 40 στάδια ἀπὸ τῆς πόλεως Ἐφέσου καὶ ἔχον ἐπ' αὐτοῦ μίαν κώμην σχηματίζουσαν εἶδος πραστείου τῆς Ἐφέσου. Ἡροδτ. 5, 100. Στεφ. Ἑλλ. Κορισσός, ὁ, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἔθνος ὀρεινὸν. Κορησσὸς κατὰ τὴν τῶν στοιχείων σειράν.

Κορία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, πιθαν. ἀπὸ τοῦ Κώρη, μὲ τὸ νὰ ἐλευθέρωσε τὰς θυγατέρας τῶν Προίτου ἀπὸ τὴν μανίαν των· ὅθεν οἱ συνειθέστατοι κούρος οὐρεα πλαζομενας Ἀζηνίαν Παλλ. Ἀρτ. 234, παρὰ Παυσ. ἡ, 21. ἔστι ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ναὸν ἐπὶ τῆς Ὁρμυγίς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Πλειτορίου ὄρους.

Κορία, ἡ, παρὰ Πτολεμ. β', 3. Πόλις τῆς Βαρβάρου Βρεττανίας πλησίον τοῦ νῦν Ἀμιλτώνος ποταμοῦ ἐν τῇ Σκωτίᾳ.

Κοριδοργίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κολδαύων, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Brunn πόλεως ἐν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Κόριλα, ἡ, = Κορίζιλα, ὅπου ἰδέ.

Κορινθιάζομαι. Ζῶ ἀσώτως καὶ ἀσελγῶς· ἴδε Κορίνθιος. Ἀριστ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορινθιακός, ἡ, ὄν. Τῆς Κορίνθου ἢ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνήκων. Στεφ. ὁ Κορινθιακὸς κόλπος. Ὁ κόλπος τῆς Κορίνθου, κείμενος ὁριτικῶς τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀχαΐας, Κορινθίας, Μεγαρίδος, Βοιωτίας, Φωκίδος καὶ Δωρίδος· ταυτὸν κόλπος τῆς Λεπάντου. Στράβ.

Κορινθιάς, άδος, ἡ. Τῆς Κορίνθου ἢ εἰς τὴν Κόρινθον ἀνήκουσα. Ἀνθολγ.

Κορίνθιος, ία, ιον. Τῆς Κορίνθου ἢ ἐκ τῆς Κορίνθου ὤν. Ἡ Κορινθία χώρα, ἡ χώρα τῆς Κορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ. Σοφοκλ. ἡ Κορινθία κόρη, ἤτοι ἡ ἑταῖρα, κοινὴ κόρη. Πλατ. Πτολμ. Ἰλ., τελ. 204. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἐν Κορίνθῳ εἰς ναὸς τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτρέφοντο ἐν αὐτῷ χίλιαι περίπου ἀνθρεῖαι κόραι, αἵτινες ἐλεύουσαι διὰ τῶν θελγήτρων των τοὺς εἰς τὴν Κόρινθον ἐρχομένους ξένους. ἐλάμβανον συνευρισκόμεναι μετ' αὐτῶν ἔσθ' ὅτε ἀμοιβάς, ἐξ οὗ καὶ παροιμία· οὐ πᾶσι πάρεστιν εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς. Στράβ. η, 6, 20. μία ἐκ τῶν ὡραίων τούτων ἑταίρων ὑπῆρξε καὶ ἡ περιβόητος Λαΐς· ἄλλοι δὲ ἑρμηνεύουσι τὴν παροιμίαν ταύτην ἄλλως, ὅτι δηλ. εἶναι δυσατὸν εἰς καθένα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν Κόρινθον διὰ τὰς πολλὰς περὶ αὐτὴν εὑρισκομένας ὑψηλὰς πέτρας. — 2) οὐσιαστ. Οἱ Κορίνθιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κορίνθου καὶ Κορινθία, ἡ περὶ τὴν Κόρινθον χώρα. Ξενφ.

Κόρινθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Διός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλεγον οἱ Κορίνθιοι ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις αὐτῶν Κόρινθος. Ὑπδ. Νεμ. 7, 155. Παυσ. β, 1. — ὅθεν παροιμ. ὁ Διὸς Κόρινθος, λεγομένη συνήθως ἐπὶ τῶν ὅσων τὰ αὐτὰ ἀεὶ διηλλοιοῦσι. Πλάτ. Εὐθύδ. σελ. 302 C. Ἀριστοφ. Βατρ. 440. κατὰ τὸν αὐτόθ. Σχολιαστ. ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ παροιμία αὐτὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ Μεγαρεῖς ἀποστατήσαντες τῶν Κορινθίων, οὗτοι δὲ πέμψαντες στῆναι πρὸς αὐτοὺς διὰ νὰ τοὺς ἐπολεμήσωσιν αὐθις ἀπρόσκοπτον ἀεὶ τὰ αὐτὰ, λέγοντες· ὁ Διὸς Κόρινθος θέλει σᾶς τιμωρήσειν.

Κόρινθος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων, ἐμποριωτέρων καὶ πλουσιωτέρων πόλεων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἔχουσα μίαν μικρὰν περὶ αὐτὴν χώραν, ἥτις ἐσχημάτιζε τὸ πάλαι ἰδίαν καὶ αὐτόνομον ἐπικράτειαν συνορεύουσαν ἀρετικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, ἀνατολικῶς μὲ τὰ Μέγαρα καὶ μὲ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀργολίδα καὶ δυτικῶς ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Νεμέα ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Σικυῶνος καὶ οὕταν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴν καὶ πετρώδη. Ἡ πόλις τῆς Κορίνθου κειμένη εἰς μίαν τόσον προτερὴν θέσιν μεταξὺ Κορινθιακοῦ καὶ Σαρωνικοῦ κόλπου κατεσκευάσθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὸ κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, φθάσασα εἰς τὴν ἀκατάσχετον ἀκμὴν τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐπορείας, ἔχουσα ἐν αὐτῇ διάφορα ἐξόλογα τεχνουργεῖα, πρὸ πάντων μεταλλουργεῖα εἰς τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο τὸν χρυσὸν, ἄργυρον καὶ χαλκὸν· εἶχεν ἔτι καὶ ἐπίσημον στόλασιον δύναμιν, πρώτη αὐτὴ ὡς λέγεται ἐπενόησασα καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν τριήρων. Ὁ συστήσας κατ' ἀρχὰς τὸ βασίλειον τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ Σίσυφος υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ὃς τὸ ἔκτισε καὶ τὴν πόλιν Κόρινθον τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐκάλεσεν ἀπὸ τὴν Ἔφυραν. Ἀπολόδ. α, 9, 3. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 152. κατὰ δὲ Παυσ. β, 1, ὠνομάσθη Ἔφυρα ἀπὸ τῆς Ἐφύρας θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, τῆς ὁποίας ὁ μετὰ ταῦτα ἀπόγονος Κόρινθος ὠνόμασεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Περίφημος ὑπῆρχε τὸ πάλαι εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκόρινθος καλουμένη εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ δυσπρόσιτος, εἰ δὲν αὐτὴς λιμένες ὁ μὲν ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου Κεγχρεῖαι λεγόμενος εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέπλεον τὰ ἐκ τῆς Φοινίκης καὶ λοιπῆς Ἀσίας ἐρχόμενα πλοῖα, ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου Λεχαῖον καλούμενος, δεχόμενος ἅπαντα τὰ ἐκ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ Ἰταλίας εἰσορμίζοντα πλοῖα. — Ὁ συνήθης τύπ. ἔστι κατὰ Ἑλλην. γεν. Σοφ. Ἡροδτ. Θουκ. Ὁμηρ. Ἰλ. Β. 570, ἔνθα ἀφειὸς Κορίνθος κεῖται, λαμβανομένου τοῦ ἀφειὸς κατὰ κοιν. γέν. ἄρσεν. δὲ εὑρηται ἐν τινι χρησμῷ τοῦ Ἡροδτ. 5, 92, 5. καὶ τρὶς παρὰ Στράβ. ἐξ ἀρχαίων ποιητῶν, ἔνθα ὑπολαμβάνεται ἀεὶ ἡ ἐν Κορίνθῳ ἀκρόπολις. — ὅθεν Ἐπίθ. Κορινθόδε, ἐκ Κορίνθου. Ὁμήρ.

Κορινθουργής, έως. Ἐκ Κορινθιακῆς ἐργασίας. Στράβ.

Κορίννα, ἡ. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων ποιητριῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Τανάγρας πόλεως τῆς Βοιωτίας, συγχρόνου τοῦ Πινδάρου τὸν ὁποῖον, ὡς λέγεται, ἐνίκησε πεντάκις εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ποιητικοὺς ἀγῶνας. Παυσ. 3', 22· ἡ δὲ εἰς ἄκρον ὡραία καὶ πλήρης ὑψηλῆς φαντασίας, χρηματίσασα μαθήτρια τῆς περιφήμου Μυρτίδος. Ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα τῶν ποιημάτων αὐτῆς ἐσώθησαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 25. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. 1, σελ. 578.

Κορίολα, ἡ, καὶ Κόριλα Στεφ. Βυζ. καὶ Πλούτ. Corioli. Πόλις τῆς Ἰταλίας κειμένη ἀνατολικῶς τοῦ Ἀντίου, τὴν ὁποίαν Διον. ὁ Ἁλικαρ. ὀνομάζει μητρόπολιν τῶν Οὐόλτκων, περίφημος διὰ τὴν πολιορκίαν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Μάρκ. Κοριολανοῦ. — ὅθεν Κοριολανοί, Coriolani, οἱ κάτοικοι. Πλιν. 3, 5.

Κοριολανός, ὁ, Μάρκιος. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ Πατρικίων τῆς Ῥώμης, ὃς τις εἰς τὴν κατὰ τῶν Οὐόλτκων καὶ Ἀντιατῶν πόλεμον δείξας μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατεδιωχθὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ῥώμης καὶ μέλλων νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον διὰ συνεργείας τῶν λοιπῶν Πατρικίων, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦλθεν εἰς τοὺς προτέρους αὐτῆς ἐπιτρόπους ἐχθροὺς τοὺς Οὐόλτκους, μεθ' ὧν ὁποίων ἐνωθεὶς καὶ διορισθεὶς ὑπ' αὐτῶν στρατηγὸς, ἐπολέμησεν ἐπὶ θανάτῳ πρὸς τὰ τείχη τῆς Ῥώμης ὅθ' οὗ πρότερον ἐκυρίευσε πολλὰς ἄλλας πόλεις πλησιοχώρους καὶ ὑφάνισε τοὺς ἐγγὺς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ· μέγας φόβος κατεκυρίευσε τὰς ψυχὰς τῶν ἤδη πολιορκουμένων Ῥωμαίων, καὶ ἡ βουλὴ ἀμηχανοῦσα ἐπεμψεν ἀλλεπαλλήλους πρεσβείας πρὸς τὸν νέον τοῦτον καὶ ἀνδρεῖον ἐχθρὸν τῆς πατρίδος, τὰς ὁποίας οὗτος ἀπέπεμψεν ἀπράκτους· τέλος ἐλθοῦσα εἰς τὸ στρατόπεδον ἡ γραῖα μήτηρ τοῦ Βετουρίας μετὰ τῆς συζύγου καὶ ἄλλων γυναικῶν καὶ παίδων, καὶ παρακινηθεῖσα ἐκ θαυμασμοῦ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἠδυνήθησαν μόλις νὰ κινήσωσι τὴν καρδίαν τοῦ παρωργισμένου τούτου καὶ ἀδιαλλάκτου ἐχθροῦ τῆς πατρίδος του, ὃς τις ἐνδοὺς εἰς τὰς μητρικὰς ἱκετίας, ἔστρεψεν ὀπίσω τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἅπα λαξ οὕτω τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὸν ἐπικειμένου κίνδυνον· ἀλλ' ἐπιστρέψας εἰς τοὺς Οὐόλτκους καὶ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ συστρατηγοῦ του Ἀττίου Τοὺλλου ὡς προδότης ἐφονεύθη εἰς μίαν παραχὴν τοῦ αὐτόθι λαοῦ, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐθρήνησαν πᾶν ἐν Ῥώμῃ γυναῖκες θρῆνον ὅλοκληρον μῆνας. Πλουτ. Κορ

Κόριος, ὁ, Corius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρ' Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Κόρκυρα, ἡ, Corcyra. μεταγεν. τύπ. τοῦ Κέρκυρα. Δημ. Ἀφθ. Στράβ. Ἑπτρ. — 2) ἡ Μέλαινα Κόρκυρα, Corcyra Nigra. Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· ταυτὸν Κόρζολα. Στράβων

Κορνηλία, ἡ, Cornelia Gens. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ εὐγενεστέρα τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ γενεῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαιρέτως κατήγοντο αἱ οἰκίαι τῶν ἐνδόξων Πατρικίων ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς ἐποχῆς τῆς Δημοκρατίας τῶν Ῥωμαίων· ἐκ ταύτης ἔτι κατήγοντο καὶ πολλοὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχρεωστήθη ἡ Ῥώμη τὴν μεγάλην ἐκείνην ὑπεροχὴν καὶ δόξαν, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐφθασε τέσσαρες πρὸ πάντων ἐπίσημοι οἶκοι ἐν Ῥώμῃ ἔφερον τοῦτο τὸ ὄνομα, ἤ τῶν Δεντούλων, Ῥουφίων, Μαλουγίνων καὶ Σκιπίωνων, αἵτινες ὑποδιαιροῦντο αὖθις εἰς ἄλλας μικροτέρας οἰκογενείας. — 2) Κύρ. ὄνομ. γυναικῶν παρ' Ῥωμαίοις.

Κορνήλιος, ὁ, Cornelius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις Πολυβ.

Κόρνικλος, ὁ, Cornicnlum. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Monticelli. Στέρ. Βυζ.

Κορογκάνιος, ὁ, Coruncanus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Κόροιβος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μυγδονος βατιλέως τῆς Φρυγίας, ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως Πριάμου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἐπ' ἐλπίδι τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Κασσάνδραν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Εὐριπ. Ῥῆσ. 535. Παυσ. ί, 21. — 2) Νικητὴς τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐξ Ἤλιδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πρώτου ἄρχισαν οἱ Ἕλληνες τὴν χρονολογίαν τῶν Ὀλυμπιάδων, τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. Παυσ.

Κορονοσάμη, ἡ (ξ). Ῥώμη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς εἰσόδου τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου, κατὰ Mannert ἡ νῦν πόλις Ταμάν λεγομένη. Στράβ. — ὅθεν ἡ Κορονοσάμητις λίμνη, λίμνη τις πλησίον τῆς κώμης ταύτης ἐκβάλλουσα εἰς τὴν θάλασσαν, περὶ τὴν ὁποίαν ἔκειντο πρότερον διάφοροι πόλεις. Στράβ.

Κορόντα, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας, κειμένη πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ νῦν Ἄσπρος καλουμένη. Θουκ. β, 102.

Κόρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ· πιθαν. ὁ νῦν Ἐρανδεμήρ, κατ' ἄλλους δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Κῦρος λεγόμενος. Διον. Περ. 1073.

Κόρραγον, τό, Corragum, Διῤῥ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας. Αἰσχ. κατὰ Κτησ. σελ. 434.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κόρσειαι, αἱ, Νῆσος παρὰ τὸν Αἰγαῖον πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Σάμου, ταυτῶν Σουσὼ Ἀδασσί. Στέφ. Βυζ.

Κορσεία, ἡ, καὶ Κορσικί, αἱ, Corsiae. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Πτώου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λοκρίδος, πλησ. παρὰ Δημ. Παραπρ. σελ. 385. ἔνιε. Παυσ.

Κορσειαί, αἱ, = Κορσίαι, ὅπερ ἴδε.

Κόρσικα, ἡ, = Κύρνος, παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Κορσίς, ίδος, ἡ, = Κύρνος, Διον. Περ. 469.

Κορτωτή, ἡ. Πόλις μεγάλη ἐλλ' ἔρημος τῆς Μεσοποταμίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μασκᾶ ποταμοῦ ἐπάνω εἰς μίαν νῆσον· κατὰ Rennel ἦτον Ἐρεὶ ἡ Ἰρσὰχ Ξενφ. Ἀνάβ. α', 5, 4.

Κορτύτα, ἡ, ἴδε Κόρτυρα.

Κόρτωνα, ἡ. Cortona. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν, λέγεται, ὅτι ἔκτισε πρῶτος ὁ Κόρυθος ἀνὴρ τῆς Ἠλέκτρας καὶ πατὴρ τοῦ Δαρδάνου, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθον καὶ κατῴκησαν οἱ Πελασγοὶ πολὺν χρόνον ταυτῶν Κόρτωνα, Cortona· κατὰ δὲ Mannert 8, σελ. 26 = Κορυθώνη παρ' Ἡροδ. ἐπερ ὁρα.

Κορυβάντειος, εἰα, ειον. Τῶν Κορυβάντων ἢ εἰς τοὺς Κορύβαντας φέροντες.

Κορυβαντιασμός, ὁ. Ἑορτὴ τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντιάω. Πανηγυρίζω τὴν ἑορτὴν τῶν Κορυβάντων. Πλάτ.

Κορυβαντίζω. Κατηχῶ τινα εἰς τὰς τῶν Κορυβάντων τελετάς. Ἀριστφ. Σφηκ. 119.

Κορυβαντικός, ἡ, όν. Τῶν Κορυβάντων.

Κορυβάντιος, ία, ιον, = Κορυβάντειος. Τὸ Κορυβάντιον ἄστυ· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ πόλις Σαμοθρᾴκη ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, περίφημος τὸ πελαι διὰ τας ἐν αὐτῇ πανηγυριζομένας τελετὰς τῶν Κορυβάντων, Διον. Περ. 524. Οὐτ. τὸ Κορυβάντιον, ὁ ναὸς τῶν Κορυβάντων.

Κορυβαντίς, ίδος, ἡ, θηλυκ. τοῦ Κορύβας. Ἱέρεια τῆς θεᾶς Κυβέλης.

Κορυβαντισμός, ὁ. Ἡ μύησις τῶν Κορυβαντείων τελετῶν.

Κορύβας, αντος, ὁ (υ). Τίδες τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ Κορύβαντες, ὅτι πρῶτος λέγεται ὅτι ἐσυττησε τὴν ἱερατείαν αὐτῶν εἰσάξας τὴν λατρείαν τῆς Κυβέλης εἰς τὴν Ἀσίαν, κατὰ Στράβ. ι, 3, 19. ἐκ Ῥόδου, ἔτσι καὶ τὴν πόλιν Ἱεράπυτνα ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης· ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Θήβην θυγατέρα τοῦ Κίλικος — 2) σιονθ. πλησ. οἱ Κορύβαντες. Ἱερεῖς τῆς θεᾶς Κυβέλης ἢ Ῥέας ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἐν τῇ νησῳ Κρήτῃ κατὰ τινας κατῃοντο οὗτοι ἀπὸ τοῦ Ἡφαίστου, κατὰ δὲ Ἀπολλ. α', 3, 4, ἦσαν παῖδες τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Θαλείας, καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Ἡρόλου ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠαλλιόπης. Στράβ. ι', ἐν τέλει. Εὐριπ. Βακχ. 113. κατὰ δὲ Διόδ. Σικλ. ε', 49. κατῄγοντο οἱ Κορύβαντες οὗτοι ἀπὸ τοῦ Κορύβαντος υἱοῦ τῆς Κυβέλης καὶ τοῦ Ἰασίωνος. Ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος τούτου ἐκαλοῦντο οἱ αὐτοὶ ἔτι Κουρῆτες καὶ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, νομιζόμενοι ὡς ἐγχώριοι ἐκεῖνοι καὶ Ἠμίθεοι· Ἐπανηγυρίζετο δὲ ὑπ' αὐτῶν ἡ λατρεία τῆς Κυβέλης μὲ ἐνθουσιώδεις τελετὰς, μὲ θορυβώδεις ἤχους μουσικῶν ὀργάνων καὶ διαφόρα ἐυμιθῆ κινήματα τοῦ σώματος, διὰ τῶν ὁποίων ἤθελον νὰ παρασταθήσωσι τὴν ὑπερ τοῦ νέου Ἄτιος λύπην καὶ ἀμηχανίαν τῆς θεᾶς αὐτῶν, κατακόπτοντες μὲ μαχαίρας τὸ πρόσωπον καὶ λοιπὰ σώματων. Κατὰ Lobeck Ἀγλαοφ. III ὅὲν εὑρίσκοντο οὗτοι κατ' ἀρχὰς εἰς ἐυδεμίαν σχέσιν μετὰ τοῦ Διός, ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἐισεδέχθη εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τότε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν σελῶν αὐτῆς μ' ἐκείνην τοῦ Διὸς συνεχέοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κορύβαντες οὗτοι μετὰ τῶν Κουρήτων ἀρχαίων ἱερέων τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, καὶ οὕτω κατ' ὀλίγον ἰσοποιούμενοι, ἐνομίζοντο ὑπ' αὐτῶν οἰκεῖοι καὶ σύντροφοι τῆς Ῥέας καὶ τῶν λοιπῶν θεῶν, λατρευόμενοι ὡς δαίμονες πολιοῦχοι. (ἡ λέξις Κορύβας ἐτυμολγτ. ἐκ τοῦ κόρυς ἤτοι περικεφαλαία· ὅθεν καὶ τριακόρυθος οἱ αὐτοὶ παρ' Κυρίπ. ἐπικαλούμενοι, ἡ κατὰ Στράβ. ἔστι τὸ Κορύβας = ὁ κορύπτων βαίνει.)

Κορυδαλός, ὁ, καὶ Κορυδαλλός, Αἰολ. κατὰ Lobeck Φρυν. σελ. 338. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποδωντίδα φυλήν. Στράβ. Κορυδαλεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Ὄρος τῆς Ἀττικῆς παραλίας, κείμενον ἀπέναντι τῆς νήσου Σαλαμῖνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ὁμώνυμος δῆμος. Στράβ. διὰ τοῦ δύο λλ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κορυδαλλεύς, ὁ. Ἕλλην τις ἐξ Ἀυτικύρας πόλεως τῆς Φωκίδος, ὅστις ἐξεκίνησε εἰς τοὺς Πέρσας διὰ τοῦ ὄρους Οἴτης ἀγνώστου ὁδὸν φέρουσαν εἰς Θερμοπύλας. Ἡρόδτ. 7, 214.

Κορυδών, ωνος, ὁ (υ). Βουκόλος τις παρὰ Θεόκρ. Εἰδ. δ'. 1.

Κορυθαλία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀθην. Δειπν. δ', 6.

Κόρυθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πίριθος καὶ τῆς Οἰνόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς τον, ὅτε οὗτος εὑρὼν αὐτὸν καθήμενον πλησίον τῆς Ἑλένης. Λυκόφρ. Σχολ. Παρθ Ἐρωτ. 25. παρ' Ὁμρ. οὐχ εὑρηται τὸ ὄνομα τοῦτο. — 2) Ἀρχὴς τις ἐκ τῆς πόλεως Τεγέας, τοῦ ὁποίου οἱ ποιμένες λέγεται ὅτι εὑρόντες τὸν Τήλεφον ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου ἀνέθρεψαν αὐτόν. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Διόδρ. Σικελ. δ', 33. — 3) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν γυναῖκα Ἠλέκτραν θυγατέρα τοῦ Ἄτλαντος λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Δάρδανον, κατὰ Διον. Ἁλ. α', 61. ἐβασίλευσε οὗτος εἰς τὴν Ἀρκαδίαν.

Κορύλας, α, ὁ. Πέρσης σατράπης τῆς Παφλαγονίας. Ξενφ. Ἀνάβ.

Κορυνήτης, ου, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Περιφήτου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κορυνος αὐτοῦ ἤτοι ῥοπάλου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐφόνευε τοὺς διαβαίνοντας. Ἀπολλόδ. γ', 16.

Κόρυς, υος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀραβίας, ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Ἡρόδτ. 3, 9. ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Κορυφαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀὸς ὑψηλοῦ λόφου πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Παυσ. β, 28.

Κορυφαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίου ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνατράφη.

Κορυφασία ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ. Λεων. Ταρ. 24.

Κορυφάσιον, τό (ᾰ). Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, κείμενον ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς παραλίας τῆς Μεσσηνίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφίστατο ἡ πόλις Πύλος, ταυτὸν ὄρος τοῦ ἁγίου Νικολάου. Στράβ. Παυσ δ', 38. — 2) Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας, εἰς τὸ ὁποῖον κατέφυγον οἱκάτοικοι τῆς Πύλου μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως αὐτῶν· κατὰ δὲ Mannert ὑπῆρχε ἡ αὐτὴ πόλις Πύλος, Θουκυδ. δ', 3. Ξενφ. Ἑλλ. α', 2, 18. Στράβ. (παρὰ Θουκυδ. δ', 3. ἀναφερομένης τῆς αὐτονυμ. αὐτῆς εἰς τὸ Πύλος, ἔστι τὸ Κορυφάσιον ταὐτοσημαντ. τῷ Πύλος, ὥσπερ καὶ παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Πύλος· ὀρθότρ. μέντοι διαφερομένης τῆς αὐτονυμ. εἰς τὸ τὴν.) — ὅθεν Κορυφασιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Κορυφή, ἡ· κατὰ Ἡσυχ. Φυτ. Θεῶν 23. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἀθηνᾶν, ἥτις ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων Κορὶα ἐλέγετο.

Κορυφίσιον, τό, Corfinium. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῶν Πελιγνῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνίων ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν San Perino. καλουμένη ἐπὶ δὲ καὶ Ἰταλική, παρὰ Στράβ.

Καρωβιος, ὁ. Κρὴς τις, ὅστις ὠδήγησε τοὺς κατασκόπους τῆς νήσου Θήρας εἰς τὴν ἐν Λιβύᾳ Πλάτειαν νῆσον. Ἡρόδτ. 4, 151.

Κορώναια, ἡ. Μία τῶν ἑπτὰ πόλεων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τῆς Κωπαΐδος λίμνης, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τῶν Βοιωτῶν κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ· ταυτὸν Διμηνία. Πλησίον τῆς πόλεως ταύτης εὑρίσκετο ὁ ναὸς τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 503 Πλάτ. — 2) Πόλις μεσόγειος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κορωναῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Κορωνείας. Ἡρόδτ. 5, 79. Θουκ. καὶ Κορώνειοι, οἱ, Στράβ. θ', σελ. 411. ὅστις τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως Κορώνης ἐν Μεσσηνίᾳ πρός διαφορὰν Κορωνεῖς ὀνομάζει. Στράβ.

Κορώνη, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Τεμαθίς, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βοιωτοῦ Ἐπιμελίδου μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν Μεσσηνίων τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ ταυτὸν Φρούριον τῆς Κορώνης· κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὁμρ. Ἀύσεια καλουμένη· κατὰ δὲ Παυσ. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Ἀίπειαν. — ὅθεν Κορωνεῖς, οἱ κάτοικ.

Κορωνίς, ίδος, ἡ (ῐ). Θυγατὴρ τοῦ Φλεγύου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἰσχυος ἐκ Λακερείας πόλεως τῆς Μαγνησίας, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ ἐξοχον αὐτῆς κάλλος, ἐγέννησε τὸν Ἀσκληπιὸν μαθὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ζεὺς οὗτος διὰ τοῦ πτηνοῦ κέρακος τὸν μετὰ τοῦ Ἰσχυος ὄρωτα αὐτῆς, ἐτόξευσε τὴν ἄπιστον ταύτην, τὸν δὲ κόρακα ἔχοντα πρότερον λευκὰς πτέρυγας ἔκαμεν αὐτὸν ὅλον μέλανα εἰς ἀνθρακιὰν ἀὸτε δὲ ἐπρομήνυσεν εἰς αὐτὸν ταχύτερον τὸ συμβὰν ὅτε δὲ ἔμελλεν ἡ Κορωνὶς νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἔχουσα ἤδη οὕτω μὲ τὸν Ἀσκληπιὸν, ὁ Ἀπόλλων ἐξέβαλεν ἐκ τῆς κοιλίας τὸ βρέφος καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Χείρωνα νὰ τὸ ἀνατρέψῃ. Ὅμ. Ἴλ. ε', 2. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. Πινδ. Πυθ. 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ μία τῶν Τάδων νυμφῶν. Ὑγῖν. μύθ. 182. — 3) Νύμφη τις, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον νὰ τὸν ἀνατρέψῃ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπὶ τῆς νήσου Νύξου. Διόδρ. Σικελ. ε', 52.

Κόρωνος, ὁ, καὶ Κορωνεύς, Διόδρ. Σικελ. Τίὸς τοῦ Καινέως, πατὴρ τοῦ Λεοντέως, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων ἐν Ὑρτῶνι πόλει τῆς Θετταλίας καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὅμ. Ἴλ. Β, 746. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 57. παρὰ Διόδρ. Σικλ. δ', 27. διαφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Φορωνέως, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε, παρὰ δὲ Ἀπολλόδ. α', 9, 16. ἀναφέρεται ὁ αὐτὸς πατὴρ τοῦ Ἀρχοναύτου Καινέως. παραβλ. Ηγιν. Ἀπολλόδ. σελ. 178 — 2) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσόρθης, τοῦ ὁποίου υἱὸς Κόρης ἐβασίλευσεν ἐν Σικυῶνι. Παυσ. β', 5. — 3) Τίὸς τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔγγονος τοῦ Σίσυφου, τὸν ὁποῖον υἱοθετήσας ὁ Αἰόλος ἀφῆκεν εἰς αὐτὸν ἓν μέρος τῆς Βοιωτίας, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Κορωνίς. Παυσ. θ', 34.

Κόσσα, ε, ὁ, Cossa. Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας. Στράβ. καὶ Πλίνιος, Αἶμαν.

Κοσμητής, οῦ, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδιον βωμὸν ἐν Λακεδαίμονι. Παυσ. γ', 17.

Κόσσα, ἡ, καὶ Κόσσαι, αἱ, Cossa. Πόλις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀλβινία ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἥτις καὶ Ἰουλία ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ταυτῶν Anaedunia. Στράβ.

Κασσαῖοι, οἱ. Ἔθνος ἄγριον καὶ ληστρικὸν τῆς μεγάλης Μηδίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Περσίας, γείτονες τῶν Παραιτακηνῶν, τοὺς ὁποίους οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας δὲν ἠδυνήθησαν οὐδ' ὅλως νὰ ὑποτάξωσιν, ὕστερον δὲ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καταπολεμήσας αὐτούς, ἔκαμε τὴν χώραν αὐτῶν μίαν Σατραπίαν, ἀλλ' οἱ διάδοχοι αὐτοῦ δὲν ἠμπόρεσαν τοῦ λοιποῦ νὰ κρατήσωσιν αὐτοὺς ὑποχειρίους. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 19. κατὰ Mannert. οἱ Κασσαῖοι οὗτοι δὲν ἀνῆκον εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν ἀλλ' εἰς τὴν Σουσιανήν, συνορεύοντες μὲ τοὺς Οὐξίους. Στράβ. Ἀρρίαν.

Κάσσουρα, ἡ, Στράβ. καὶ Κάσσυρος, ἡ, Στέφ. Βυζ. Νῆσος μικρὰ καὶ ἄφορος, κειμένη μεταξὺ Σπειλίας καὶ Ἀφρικῆς ταυτὸν Πανταλαρία. Κάσσυρος, ἡ, παρὰ Πολυβ

Κάσσυρος, ἡ, = Κάσσουρα. ὅπερ ἴδε.

Κάτασπα, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Πτολμ. ε', 7.

Κατάβα, ἡ. Πόλις τῆς ἰδίως Περσικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ. ϛ', 4.

Κατεῦσα, ἡ (κατέουσι). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μικρᾶς νήσου ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ πόλις Γάδειρα. Διον. Περ. 456.

Κάττα, α, ὁ, Colla. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κατταῖρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σινῶν, περὶ τὸν ὁποῖον ὁ Πτολμ. θέτει τοὺς ὅρους τοῦ ἐγνωσμένου κόσμου ταυτὸν Σιχιάγγ.

Κάττος, ὁ. Τίτὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Ἑκατογχείρων. Ἡσ. Θεογ. 140. ἴδε Ἑκατόγχειρες.

Κεττυφίων, ωνος, ὁ. Πεπλασμένον κύρ. ὀνομ. παρὰ Λουκ. ἁληθ. Ἰστρ. α', 29.

Κέτυφος, ὁ, Ἀττκ. αὐτὶ Κόσσυφος. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λεγομένου πολέμου. Δημοσθ

Κοτυάειον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Θύμβριος ποταμοῦ· ταυτὸν Κοτυείῳ. Στρβ.

Κοτύλαιον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Τριμῶν. Αἰσχ.

Κοτυλεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἤγειρεν ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐν Λακεδαίμονι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. Παυσ. γ', 19.

Κοτύλιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον πλησίον τῆς Φιγαλίας ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, ταυτὸν Λαγκούβλα καλούμενον· ἐπὶ τούτου τοῦ ὄρους εὑρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν ἓν τῶν ὡραιοτέρων, ὅσοι ἦσαν ἐν ὅλῃ τῇ Πελοποννήσῳ, κτισθεὶς ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου, ὅστις ᾠκοδόμησεν ἐπὶ τοῦ Περικλέους καὶ τὸν Ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἀκρόπολιν. Παυσ. η', 41.

Κότυρτα, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, Θουκυδ. δ', 56. ἐκ Στεφ. Βυζ. αὐτὶ Κορτυτα.

Κότυς, υος, ὁ, ὁτκ. Κότυι. Πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Ἄσίου. Ἡρόδτ. δ', 45. — 2) Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, πατὴρ τοῦ Χαρτοβλέπτου καὶ παντερὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ἰφικράτους, περίφημος διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη, τὴν ἡδυπάθειαν καὶ πλειοψηφίαν του, ὅστις περὶ τὰς ἀρχὰς ἔτι τῆς βασιλείας του ὢν σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου καὶ μ' ἕνα χρυσοῦν στέφανον, ὕστερον δὲ πολεμήσας κατ' αὐτῶν, ἐτρεψε διὰ τὸν στρατηγὸν Ἰφικράτην εἰς φυγὴν καὶ κατέκτησε μερικὰς συμμαχικὰς τῶν Ἀθηναίων πόλεις· τελευταῖον δὲ ἐθανατώθη ὑπὸ μιᾶς γενομένης κατ' αὐτοῦ συνωμοσίας τῶν δύο ἀδελφῶν τοῦ Ἡρακλείδου καὶ Πύθωνος. Δημ. — 3) Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 1, 3. ἔνθα κατὰ Schneid Ὅτυς γέγραπτ. ὅπερ ὀρθ.

Κότυς, ὑ, = Κοτυττώ. Στράβ. ἐξ Αἰσχύλ. ἴ.

Κοτυττερίς, ίδος, ἡ. Μάγισσά τις. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ξ', 40.

Κοτυττία, τά. Ἑορτὴ ἀρχαία, πανηγυριζομένη ἐν Ἀττικῇ Κορίνθῳ, Χίῳ, Θρᾴκῃ καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Κοττυτοῦς ἐν καιρῷ νυκτός, τῆς ὁποίας οἱ ἱερεῖς ἐκαλοῦντο Βάπται Στράβ.

Κοττυττώ, οὔς, ἡ, Θεὰ τῶν ἡδονῶν καὶ πάσης ἀκολασίας, ἥτις ἀρχαιόθεν ἐλατρεύετο ἐν Θρᾴκῃ, ὕστερον δὲ ἡ λατρεία αὐτῆς μετέβη εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς τὴν Κόρινθον, ἐξαιρέτως δὲ ἐν τίμοις αὐτὴν οἱ Χῖοι ὡς θεὰν καὶ προστάτιν τῶν ἀκολάστων καὶ αἰσχρῶν ἡδονῶν, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐπαινηγυρίζοντο καὶ τὰ λεγόμενα Κοττύττια εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. ἰ', Ἡτύχ.

Κοτύωρα, τά. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀποικία τῶν Σινωπέων, περιφημος διὰ τὸν περὶ αὐτὴν μέγαν κόλπον τῆς Θαλάσσης ταυτὸν Βουλιόν - Καλόν. — ὅθεν Κοτυωρεῖς, οἱ κάτοικ. Στεφ. Ἀνάβ. ε', 5. Διόδ. Σικ. ιδ', 32. Στράβ. ιβ'. (ἡ γραφ. Κύτωρος, ἡ, παρὰ Στράβ. ἐστιν ἡμάρτμ.)

Κουάδοι, οἱ, καὶ Κολδαῦοι, Στράβ. ζ', Quadi. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ καὶ ἀνατολικῇ Βοημίᾳ, Μοραβίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ· ὄντες κατ' ἀρχὰς φίλοι τῶν Ῥωμαίων, συνεμάχησαν ὕστερον μετὰ τῶν Μαρκομάνων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐναιτίων τῆς Ῥώμης, πολεμήσαντες γενναίως κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τὸ 174 ἔτος μετὰ Χρ. Στράβ. Διων. Κάσσ. 71. 8. Ἀρρίαν.

Κουάριος, ὁ, ἴδε Κουρήλιος.

Κουΐντα, ἡ, Quinta. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀιδλ.

Κουιρῖνος, ὁ, Quirinus. Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μὲ τὴν ἀποθέωσιν του. Στράβ.

Κουιρῖνος λόφος, ὁ, Collis Quirinalis. Ἓν τῶν ἑπτὰ ὀρέων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη. Στράβ.

Κουκούδα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Κολχικῆς χώρας, κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου Πτολμ.

Κουναξα, ἡ. Χωρίον τῆς Μεσοποταμίας πλησίον τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφονεύθη ἐνέος οὗτος πρίγκιψ. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 8, 1. κατὰ Mannert ἔκειτο τὸ χωρίον τοῦτο ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ.

Κουκοῦσος, ἡ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, ταυτὸν Κοσσών. Εὐστάθ. εἰς Διον. Περ 694.

Κούνεος, ὁ, Cuneus. Ἐπαρχία τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Ἀνα ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου (ἁγίου Βικεντίου)· ταυτὸν Capo di St. Maria. Στράβ.

Κουράλιος, ὁ, Αἰόλ. Κωράλιος Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἰτωνος καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Στράβ. ἔνθα ἀπαξ εὑρηται ἡμαρτ. Κονάριος. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας κυρίως Φάλωρος λεγόμενος, ῥέων πλησίον τῆς Κορωνίας, κληθεὶς οὕτως ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν, ὅσοι ἐπέστρεψαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. Καλλιμ. Παλλ. 64.

Κουρῆς, ῆτος, ὁ. Ὁ πρῶτος ἐφευρετὴς τῆς ἐννέπλου ὀρχήσεως ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Κουρῆτες. Στράβων.

Κουρῆτες, οἱ, ἐνικ. Κουρεύς, ῆτος, ὁ. Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρονται δύο γένη ἀνθρώπων ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα· -1) Κουρῆτες ἐλέγοντο οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαῖοι κατοικοι τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Αἰτωλίας, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐξέβαλεν ἐκεῖθεν ὁ Αἰτωλός, ὅτε ἐκυρίευσε τὴν χώραν ταύτην πιθαν. δὲ ἀπ' αὐτοῦ οὗτοι εἰς τὴν γενεὰν τῶν Λελγέων. Ὅμρ. Ἰλ. Ι, 532. Στράβ. ι'. καὶ παρ' Ἀπολδρ. α', 7, 6. καλεῖται ἀπ' αὐτῶν ἡ Αἰτωλία Κουρῆτις χώρα· ὠνομάζοντο δὲ οὗτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς κουρᾶς τῶν ἐμπροσθίων τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἢ κατ' Ἀθην. ιβ', 6. ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐπιμελείας καὶ περιποιήσεως αὐτῶν. — 2) Ἀρχαῖοι ἱερεῖς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβωνα ἦσαν ἰσοτίμοι τῇ ἡλικίᾳ, λατρεύοντες αὐτῷ ὁπλοις τοῦ Διὸς οἱ ἐνόπλιοι ὀρχήσεις καὶ κρότου διαφόρων μουσικῶν ὀργάνων· ὁ δὲ Διόδ. Σικ. ἀποδίδει εἰς αὐτοὺς καὶ τινας χρησίμους περὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον τεχνικὰς εὑρεσεις, ὡς π. χ. τὴν τῶν οἰκιῶν κατασκευήν, τὴν ἐξημέρωσιν καὶ παίδευσιν ἀφόρων ζώων, τὴν περιποίησιν τοῦ μέλιτος, τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα εἰς σύστασιν τῆς κοινωνικῆς εὐδαιμονίας· ἐπλάττοντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθοποιῶν ὡς δείμενοι καὶ ὀπαδοὶ τῆς Κυβέλης, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ θεὰ αὕτη παρέδωκε τὸν Δία βρέφος ἔτι ὄντα ἵνα τὸν ἀναθρέψωσι κρυφίως τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρόνου· οὗτοι δὲ ἔκαμνον διὰ τῶν ὅπλων των τοιοῦτον κρότον, ὥστε ὁ Κρόνος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ τοὺς κλαυθμοὺς τοῦ παιδός. Ἀπολδρ. α', 1, 3. — ὅτε δὲ ἡ λατρεία τῆς Φρυγίας Κυβέλης διεδόθη καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, συνεχεοντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ Κουρῆτες οὗτοι μετὰ τῶν Κορυβάντων, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων δὲν διεκρίνοντο οὐδ' ὅλως ἀπ' ἀλλήλων. Στράβ. ι', 3. ὁ δὲ Παυσ. δ', 31. ἀναφέρει περὶ τῶν Κουρήτων ὅτι οὗτοι εἶχον ἴδιον ναὸν ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρου ὡς θυσίας παιτὸς γένους ζῶα καὶ πτηνὰ κατ' Ἀπολδ. β', 1, 3. ἐθανάτωσεν αὐτοὺς τελευταῖον ὁ Ζεύς, διότι ἐκρυψεν τὸν νέον Ἔπαφον κατὰ διαταγὴν τῆς Ἥρας. — Τινὲς τῶν Γραμματικῶν διακρίνουσι τὸν τύπ. Κουρῆτες ἀπὸ τοῦ Κούρητες, ὥστε διὰ μὲν τοῦ πρώτου ὑποτίθεντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου οἱ ἱερεῖς τῆς Ῥέας ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὅμρ. Ἰλ. Τ, 193. ὀρθτρ. μέντοι ἔστιν ὁ τύπ. Κουρῆτες λαμβανόμενος ὡς κύρ. ὄνομα, τὸ δὲ Κούρητες ἀντὶ νεανίαι. (ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως ἔστι κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τοῦ κοῦρος, ὅ ἐστι νεανίας, κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τοῦ κουρὰ, ἤτοι κούρεμα τῶν τῆς κεφαλῆς τριχῶν, ὅπερ ἰδίως ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἐν Αἰτωλίᾳ κατοίκους.)

Κουρητικός, ἡ, όν. Τῶν Κουρήτων ἢ εἰς τοὺς Κουρῆτας ἀνήκων, ἢ Κουρητική, = Πλευρωνία. Στράβ.

Κουρῆτις, ιδος, ἡ. Ἡ τῶν Κουρήτων ἢ εἰς τοὺς Κουρῆτας ἀνήκουσα. Οὐσιαστκ. προσυπακ. χώρα· ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ἐν Αἰτωλίᾳ χώρα πέριξ τοῦ Πλευρῶνος καὶ αὐτὴ ἡ Αἰτωλία. Ἀπολδρ. α', 7, 6. Στράβ.

Κουρίατος, ὁ, Curiatius. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Κούριον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας πλησίον τοῦ Πλευρῶνος. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Κύπρου, κειμένη ἐπὶ τῶν νοτείων αὐτῆς παραλίων ἐπὶ τοῦ Κουρίᾳ ἀκρωτηρίου. Πλίν. — ὅθεν Κουριεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 5, 113.

Κούρτιος, Ῥοῦφος, ὁ. Ῥωμαῖος ἱστοριογρά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψιτ, ζήσας ἐτὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ Κλαυδίου καὶ ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ· συνέγραψε δὲ ἱστορίαν τῶν πράξεων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς δέκα βιβλία εἰς ὕφος κομψότατον καὶ ἀπιστεπιδεμένον.

Κόων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, εἷς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων, πληγώσας καὶ αὐτὸν τὸν Ἀγαμέμνονα ἐν τῇ μάχῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως ἀφονεύθη τελευταῖος. Ὅμ. Ἰλ. Τ. 53.

Κόως, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Κῶς, ὅπερ ὄρα, ἐξ οὗ Κοώνδε εἰς τὴν Κῶ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 255.

Κραγαλεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Δρύοπος, πρὸς τὸν ὁποῖον, ἐνῶ ἐφύλαττε ποτὲ τὰς ἀγέλας του, ἦλθεν ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ Ἡρακλῆς διὰ νὰ ζητήσωσι παρ' αὐτοῦ τὴν ψῆφον ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς τούτους θεοὺς θέλει λάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν πόλιν Ἀμβρακίαν, ἐκεῖσε δὲ ἔφτασεν αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, παρορτισθεὶς ὁ Ἀπόλλων, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς ἕνα βράχον. Οἱ Ἀμβρακιῶται ἐτίμων αὐτὸν ἔκτοτε μὲ ἰδίας θυσίας. Ἀντων. Λιβ.

Κράγος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τριμιλήτου καὶ τῆς Πραξιδίκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυκίᾳ ὄρος Κράγος. Στράβ. Βυζ.

Κραγος, ὁ (α). Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τελευτῶν μὲ ὀκτὼ ἄλλα πρὸς τὴν θάλασσαν ἐξέχοντα ἀκρωτήρια, καὶ τοῦ ὁποίου ἓν μέρος ἐτχημάτιζε τὸ βραχώδες χάσμα Χίμαιραν καλούμενον. Διονσ. Περ. 850. Στράβ. — 2) Ὄρος τῆς Τραχείας Κιλικίας, κείμενον πλησίον τῆς πόλεως Ἀντιοχείας. Στράβ.

Κρεθία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἡριδανοῦ ποταμοῦ ἐν τῇ Λευκαδίᾳ χώρᾳ. Ἡρόδτ. 5, 45. ἐνθ. περ' ἄλλας ἐκδόσεσι κεῖται ἡμαρτ. Ἡραστία.

Κρέθιππος, ὁ, = Κράτιππος, ὅπερ ἴδε.

Κρῆθις, ιος, καὶ ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Αἰγῶν καὶ ἐκβάλλων ἐκ τοῦ ὄρους Ἐράσιος. Ἡρόδτ. 1, 145 Καλλμ. εἰς Δι. 26. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συβαριτῶν ταυτὸν Κρατὶς Ἡρόδτ. 5, 45. Θεοκρ Εἰδ. ε', 16. Στραβ. — 3) Ὄρος τῆς Ἀχαΐας, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον.

Κρέμβις, εως, ὁ. Τίὸς τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐτύφλωσε, πεισθεὶς εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρυιᾶς του Ἰδαίας· ἴδε Φινεύς.

Κράμβουσα, ἡ. Νῆσος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κιλικίας. Στράβ.

Κρανάη, ἡ, καὶ Κρανααί, αἱ (κρανεός). Οὕτως ἐπεκαλεῖτο ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Κρανεοῦ. Λουστορ. Λυσιστρ. 481. καὶ Ὀρν. 123. παρβλ. Σχολστ. αὐτόθ. ὄρθοτρ. μὲν τοῦ ἀπὸ τοῦ κρανεός, ἤτοι πετρώδης καὶ ἀπότομος· ὡς καὶ παρὰ Παῦ. εὑρηται ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς.

Κρανάη (υυ-), ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ τῆς Πεδιάδος θυγατρὸς τοῦ Μήνυος. Ἀπολλ. γ', 14, 5.

Κρανάη, ἡ. Νῆσος μικρὰ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔφυρε πρῶτον τὴν Ἑλένην ὁ Πάρις, ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Λακεδαίμονος. Ὅμρ. Ἰλ. Γ, 445. πόαν. ἢ νῆσοι Κυθήρα· κατὰ τινας δὲ ἔστιν ἡ πλησίον τῆς Ἀττικῆς κειμένη Ἑλένη νῆσος, Εὐριπ. Ἑλ. 1680. Στράβ. ἢ μία μικρὰ νῆσος ἐν τῷ Λακωνικῷ κόλπῳ πλησίον τοῦ Γυθίου, ταυτὸν Μαραθωνῆσι λεγομένη. Παυσ.

Κρανάια, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἕνα ἴδιον ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ἐλάτειαν ἐν Φωκίδι. Παυσ. ί, 34.

Κρανάια, ἡ, = Κράνεια, ὅπερ ὄρα.

Κρανεῖδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῶν βασιλέως Κρανεοῦ. Εὐριπ. Ἰων. 715.

Κρανάοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι ἑνὸς μέρους τῆς Ἀττικῆς χώρας. Βεκκηλ. 19.

Κρανάχμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Κραναοῦ καὶ ἀδελφὴ τῆς Κρανάης. Ἀπολδ. γ', 14, 5.

Κρανοί, οἱ (υυ-). Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι Πελασγοί, ὅσοι κατῴκουν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐπὶ τῶν αὐτόθι ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων μερῶν Ἡρόδτ. 8, 44.

Κρανααί, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων καὶ ἰσχυρῶν αὐτοχθόνων Ἀθηναίων, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κέκροπος ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀττικήν· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Πεδιάδα θυγατέρα τοῦ Μήνυος ἐκ Λακεδαίμονος, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Κρανάην, Κρανάχμην καὶ Ἀτθίδα. Ἀπολδ. γ', 14, 5. Αἰσχ. Εὐμεν. 1041. Παυσ. α', 2.

Κρανάπης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Μητροβάτου, ἡγεμόνος τοῦ Δασκυλίου ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Ἡρόδ 3, 126.

Κράνειον, τό, καὶ Κράνιον (α). Ἄλσος ἐκ κυπαρισσῶν πλησίον τῆς Κιρρίδου μ' ἕνα ναὸν τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Ἀφροδίτης. Κράνιον, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 4. καὶ Κράνειον παρὰ Παυσ. πιθαν. ἐκ τοῦ κράνου.

Κράνιοι, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Θουκ. β', 30. Στράβ. Σουϊδ. Κράνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Κράνιος, οἱ κάτοικ. Θουκ. καὶ Κρανιεῖς παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κράνιον, τό, ἴδε Κράνειον.

Κραντώ, οὔς, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσὶ. Θεογ. 243.

Κράντωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων, υἱὸς τοῦ Ἁμύντορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Δηϊμολέοντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ὀβιδ. μεταμρ. XII, 361.

Κρανών, ῶνος, ἡ, καὶ Κρανιών. Πόλις τῆς Πελασγιωτικῆς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐλίγον ἀπέχουσα τῆς Λαρίσσης, κειμένη ἐπὶ τῶν Θετταλικῶν τεμπέων, κατὰ Στράβ. πρότερον Ἐρύρα καλουμένη. Ἡροδτ. Καλλμ. Δημτ. 77. — ὄθεν, Κρανώνιος, ἐκ. ιον. τῆς Κρανώνος, τὸ Κρανώνιον πεδίον, Καλλμ. καὶ Κρανώνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 6, 126. (ἢ ἔνδοξ ν ὀρθοτρ. καὶ παρ' Ἡροδν. Θουκδ. Ξενοφ. Καλλμ. διὰ δὲ ὅλο νν παρὰ Στράβωνι.

Κράπαθος, ἡ. Ὅμ. αὐτὴ Κάρπαθος Ἰλ. Β, 676.

Κράσσος, ὁ, Crassus. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων παρὰ Ῥωμαίοις.

Κρεουσίς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις μήτηρ τῆς Σκύλλης. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 124. κατά τινας δὲ ἡ τοῦτο μόνον ὡς ἐπίθετον, ἐν ᾧ ἄλλως ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης ὠνομάζετο Ἑκάτη Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 828.

Κρεταιμένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Ζάγκλην. Θουκυδ. ς'. 4.

Κρατεύς, έως, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβασ.

Κράτεια, ἡ, καὶ Φλαυϊόπολις καλουμένη. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Κρατέρεια, τα, καὶ Carteria. Πλιν. Νῆσοι μικραὶ πλησίον τῆς Σμύρνης μὲ λιμένα. Θουκ. η', 101.

Κράτερος, ὁ (ε). Εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν τοῦ Ἡγεμόνος τούτου ἐλήφθη καὶ ὑπέταξε διάφορα ἰσχυρὰ ἔθνη· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνεδέχθη κοινῶς μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου, τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων ἐν Εὐρώπῃ χωρῶν, ἐστρατεύσας μετ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, ἀφ' ὅπου μετέβησαν ὕστερον καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ πολεμήσωσι τοὺς αὐτόθι ἡγεμόνας τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων Περδίκκαν καὶ Εὐμένην, ἐνῷ ἐλθὼν ὁ Κρατερὸς εἰς μίαν ἀπροσδόκητον συμπλοκὴν μετὰ τοῦ Εὐμένους καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐχθροῦ του, ὅστις καὶ εἰς ταύτην τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔδειξε τὴν προτέραν πρὸς αὐτὸν φιλίαν. Πλουτ. Εὐμ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Διόδ. Σικ. ιη', 30.

Κρατεύας, ου, ὁ. Μακεδών, ὁ φονεύσας τὸν Ἀρχέλαον βασιλέα τῆς Μακεδονίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ή, 9. Πλουτ. — Κράτερος παρὰ Διοδ. Σικ.

Κρατήρ, ῆρος, ὁ. Κοιλὰς τῆς Ἰταλίας περὶ τὴν Καμπανίαν μεταξὺ τοῦ Μισηνοῦ καὶ Ἀθηναίου ἀκρωτηρίου, = ἀκρωτήριον τῶν Βαΐων Στράβων.

Κράτης, ητος, ὁ (ᾱ). Κωμικὸς ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, εὐδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς διαφόρους ἐφευρέσεις τῆς τότε δραματικῆς παραστάσεως. Ἀριστοφ. Ἱππ. 537. — 2) Θηβαῖος, εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων Κυνικῶν φιλοσόφων, μαθητὴς Διογένους τοῦ Σινωπέως ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου τὰ συγγράμματα παρεβάλλοντο σχεδὸν μὲ τὰ τοῦ Πλάτωνος διὰ τὰς πολλὰς ἐν αὐτοῖς ἠθικὰς ἀληθείας καὶ ὑψηλὰς ἰδέας· τοῦτον γυνὴ ὑπῆρξεν ἡ περίφημος Ἱππαρχία, οὖσα καὶ αὐτὴ ἐκ τῆς τῶν Κυνικῶν αἱρέσεως. Διογ. Λαέρ. δ', 85. Αἰλ. — 3) Γραμματικός τις ἐκ Μάλλου πόλεως τῆς Κιλικίας, σύγχρονος τοῦ Ἀριστάρχου. Στράβ. — ὄθεν Κρατήτειος, ὁ, ἡ, ον. Ἐκ τοῦ Κράτητος ἐὼν.

Κρατησικλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Θρασυμελίδου. Θουκ. δ', 11.

Κρατησιπέδας, α, ὁ (ῑ). Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1, 32.

Κρατεύδας, α, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Κράτητος. Θεοκριτ. Εἰδ. ε', 91.

Κρατεύη, ἡ. Πατὴρ τῆς Ἀναξιβίας, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Νέστωρ. Ἀπολδ. α', 9, 9. ἴδε Ἀναξιβία.

Κρατῖνος, ὁ. Ποιητὴς Κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, εὐδοκιμήσας ἐξαιρέτως εἰς τὴν ἐπίτηδες σκηνὴν ἐλεγκτικὴν παράστασιν τῶν ἐλαττωμάτων τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, ἐφαπτομένος ἀσυμπόνως καὶ ἀνυποκρίτως τῶν ἀτοπιῶν ἰδιωμάτων ἑκάστου· πολλαχοῦ δὲ σκωπτόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς μεθύστακος καὶ φιλοπότης. Ἀχαρν. 849. Νεφ. 10. Ἱππ. 393. ἔτι δὲ καὶ Ταυροφάγος καλούμενος ἐν Βατρ. 357. ὡς Βακχικὸς ποιητής· ἴδε Ταυροφάγος. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Κρατίνου ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα. — 2) Στρατηγός τις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους ἐν Ἀθήναις. Δημ. (ἐκ τοῦ κράτος καὶ ιος, παρβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 36. σημ. 5, 3.

Κράτιππος, ὁ (ᾱ). Ἕλλην ἱστοριογράφος, σύγχρονος τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ ὁποίου ἐξηκολούθησε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας. Πλούτ. Διον. Ἀλκ. — 2) Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, διδάσκαλος τῆ. φιλοσοφίας ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσεν ὁ Κικέρων, ἐπαινῶν αὐτὸν μεγάλως. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ς', 21. (κυρ. Ἰωσκ. τύπ. ἀντὶ Κράδιππος, παρβλ. Βουτμ. Ἑλ. Γραμμτ. §. 17. σημ. 3.)

Κράτος, εος, τό. Τέκνον τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος. Ἀπολδ α', 2, 4. ἀδελφὸς τῆς Νίκης, Βίας καὶ τοῦ Ζήλου, μετὰ τῶν ὁποίων συνεμάχησεν ὑπὲρ τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων. Ἡσὶ. Θεογ. 775. Ἀπολδ. Αἰσχ. Προμ.

Κρατύλος, ὁ (υυ). Ἕλλην φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Ἡρακλείτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος ἐν Ἀθήναις, ὅστις οὗτος ἔγραψεν ἓνα

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

διάλογον ὑπὸ ἑνὸς μὰ Κρατύλος ἢ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. Πλάτ.

Κρείουσα, ἡ. Δωρ. = Κρέουσα. Πινδ.

Κρεῖον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κεῖμενον πλησίον τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους. Καλλιμ. Παλ. 41. καὶ, Κρεόπωλον, παρὰ Στράβ.

Κρειοντιάδης, ου, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ Κρεοντιάδης, ὅπερ ὄρα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 240.

Κρειοντιάς, άδος, ἡ, Ἀνδοκλ. καὶ

Κρειοντίς, ίδος, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Κρεοντίς, θυγάτηρ τοῦ Κρέοντος, ἡ Μεγάρα. Πίνδ. Ἰσθμ. ὁ, 108.

Κρείος, ὁ· καὶ Κρῖος, Ἀπολλόδ. Τίτ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀνὴρ τῆς Εὐρυβίας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀστραῖον, Πάλλαντα καὶ Περσέα. Ἡσ. Θεογ. 134. 375. Ἀπολλόδ. α', 1, 3.

Κρείων, οντος, ποιητ. ἀντὶ Κρέων. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 84.

Κρεμαστή, ἡ. Ἐπίθ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ. — 2) Χωρίον πλησίον τῆς πόλεως Ἀρύδου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 37.

Κρεμμύων, = Κρομμύων. Στέφ. Βυζ.

Κρεμώνη, ἡ, Cremona. Μία τῶν ἐπιτηδειοτέρων πόλεων τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐκτὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν αὐτόθι Κενομανῶν, ἥτις κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀνεκαινίσθη αὐθις μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου. Πολύβ. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Κρεμών, ῶνος, ἡ, Ἀππιαν.

Κρεοντιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-) Πατρωνυμ. Τίτ. τοῦ Κρέοντος, ὁ Λυκομήδης. Ὅμ. Ἰλ. — 2) Ὀνομ. κυρ. Τίτ. τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μεγάρας θυγατρὸς τοῦ Κρέοντος. Ἀπολλόδ. β', 3, 11.

Κρεόπωλον, τό, ἴδε Κρεῖον ὄρος.

Κρέουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ξοῦθος υἱὸς τοῦ Ἕλληνος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα· πρότερον δὲ ἐλέγετο ὅτι ἀγαπήσας αὐτὴν ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἴωνον. Εὐρ. Ἴων. 11. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. Παυσ. α', 31. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βατιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, γυνὴ τοῦ Αἰνείου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀσκάνιον, ἥτις μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἤγινε δι' ἔλου ἀφωνίᾳ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. Παυσ. — 3) Νύμφη τις τῶν ὑδάτων, μήτηρ τοῦ Τρῶος ἐκ τοῦ Πηνέως υἱοῦ τοῦ Ὠκεανοῦ. Πίνδ. Πυθ. θ, 30. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κρίοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὕστερον εἰς γυναῖκα ὁ Ἴκιος, ἥτις ἔλλως καὶ Γλαύκη ἐλέγετο. Ἡ ἡγεμονεύουσα ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος Μήδεια, θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπιστίαν του, ἔσπειρεν ἐνφρμακευμένον ἔνδυμα εἰς τὴν δυστυχῆ ταύτην νέαν γυναῖκα του, ἥτις ἐνδυθεῖσα αὐτὸ κατεκαύθη μαζὶ ὅλης αὐτῆς τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ πατρός της. Ἀπολλόδ. α' 9, 28. Διοδώρ. Σικ. — 5) = Κρεῦσις, ἡ, ὅπερ ὄρα. Στράβ.

Κρεσφόντης, ου, ὁ. Τίτ. τοῦ Ἀριστομάχου καὶ ἐξ ὧν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον μὲ τοὺς λοιποὺς ἀπογόνους τοῦ Ἡρακλέους, ἔλαβεν εἰς μερίδα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Τημένου καὶ Ἀριστοδήμου τὴν Μεσσηνίαν· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφόνευσαν αὐτὸν οἱ προϋχοντες τῆς χώρας ὁμοῦ μὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ Αἰπύτου, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἀφήσας τὸν δρόνον εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ Αἰπυτίδας καλουμένους. Πλάτ. Νόμ. Ἀπολλόδ. β', 8, 4. — 2) Οὕτως ἐπιγράφεται καὶ ἓν τῶν δραματικῶν ποιημάτων τοῦ Εὐριπίδου, Δημοσθ. Στεφ. σελ. 288.

Κρεῦσις, ιος καὶ ίδος, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Βοιωτίας, οὖσα τὸ παλαιὸ λιμὴν τῆς αὐτόθι πόλεως τῶν Θεσπιῶν, ταυτὸν Κάκος. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 16. Παυσ. καὶ Κρέουσα παρὰ Στεφ. Βυζ.

Κρέων, οντος, ὁ· κλητ. Κρέον. Τίτ. τοῦ Μενοικέως, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Λαΐου ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν, τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐβιάσθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν Οἰδίποδα ὅτε οὗτος ἔλυσε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός. Ἀπολλόδ. γ', 5, 8. ἀφ' οὗ δὲ ὁ Οἰδίπους μετὰ ταῦτα ἐδιώχθη ἐκ τῶν Θηβῶν διὰ τὴν παράνομον μετὰ τῆς ἰδίας μητρός του Ἰοκάστης συνοίκησιν, οἱ δὲ δύω αὐτοῦ υἱοὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης ἐφονεύθησαν διὰ μονομαχίας, ὁ Κρέων ἐπανέλαβεν αὖθις τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν· οὗτος λέγεται ὅτι ὑπεδέχθη εἰς τὰς Θήβας καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα φυγόντα ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετὰ τῆς Ἀλκμήνης καὶ τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν βοήθειαν διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Τηλεβόων· τὴν δὲ Ἀντιγόνην θυγατέρα τοῦ Οἰδίποδος λέγεται ὅτι ἔθαψε ζῶσαν, διότι ἠθέλησε νὰ κηδεύσῃ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Πολυνείκους· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Αἷμων καὶ ἡ Μεγάρα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἄπειρα εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς. Ὅμηρ. Ὀδ. Λ, 269. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 476. Ἀπολλόδ. — 2) Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Γλαύκην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἰάσων μετὰ τὴν Μήδειαν· αὕτη δὲ παρορμισθεῖσα διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν περιφρόνησιν καὶ ἀπιστίαν τοῦ Ἰάσονος, ἔπεμψεν εἰς τὴν Γλαύκην ἓν νυμφικὸν ἔνδυμα, διὰ τοῦ ὁποίου κατέκαυσεν ὅλον τὸ παλάτιον αὐτῆς ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα της Κρέοντα. Εὐρ. Μηδ. 19. Ἀπολλόδ. α', 9. Σχολ. Εὐριπ. Μηδ. ἔνθα ὁ Κρέων οὗτος ἀναφέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Ἱππότου. — 3) Πατὴρ τοῦ Δυκομήδους, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἡρώων. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 84. — 4) Τίτ. τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐμήδης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 5) Πατὴρ τοῦ Σκόπα, ἡγεμόνος τῆς Ἡρακλείας ἐν Θεσσαλίᾳ. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 339. — ὤθεν, Κρεόντειος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Κρέοντος ἢ εἰς τὸν Κρέοντα ἀνήκων. Σοφ. Οἰδ. 400.

Κρεωθᾶαι, οἱ, Δωρ. ἀντὶ Κρεοντίδαι. Ἀρχαία τις θεσπίζουσα γενεὰ ἐν Θεσσαλίᾳ, καταγομένη ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος Κρέοντος. Θεοκρ. Εἰδ. 13, 39.

Κρεωφύλος, ὁ. Κατὰ Πλάτ. Φίλος τοῦ Ὁμήρου ἐκ τῆς νήσου Χίου ἢ Σάμου, ὅστις διέσωσε τὰ ποιήματα τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑπεδεχθεὶς αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν του οἰκίαν. Πλάτ. Πολιτ. ί. Καλλιμ. Ἐπ. 6. (ἐκ τοῦ κρέας καὶ φύλον, οὐχὶ δὲ Ῥεωφίλος γραφμ.).

Κρηθεΐδαι, ου, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Κρηθεΐδης. Τίτ. τοῦ Κρηθέως, ὁ Νηλεύς. Πίνδ. Πυθ. 4, 142. καὶ ὁ Λοτομ. Ἀπολ. Ῥοδ. Ι, 357.

Κρηθεύς, έως, ὁ. Τίτ. τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης ἢ Δωσίκης, ὁ κτίτης τὴν πόλιν Ἰωλκὸν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ του Σαλμωνέως Τυρώ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἴσονα, Ἀμυθάονα καὶ Φέρητα, τὸν δὲ Νηλέα καὶ Πελίαν λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἡ Τυρὼ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 257. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. καὶ 9, 10.

Κρήθων, ωνος, ὁ. Τίτ. τοῦ Διοκλέους ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ὀρσιλόχου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 542.

Κρημνοί, οἱ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Σκυθίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλβιοπόλεως περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην, κληθεῖσα δὲ οὕτως ἀπὸ τὴν ἀπότομον αὐτῆς καὶ τρημνώδη θέσιν, ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Ταϊγάνη. Ἡρόδτ. 4, 20. Mannert. Γεωγρ. IV.

Κρηναι, αἱ. Χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Ἄρτους. Θουκ. γ', 105, 106.

Κρηναῖος, αία, αῖον (κρήνη). Ὁ εἷς τὴν κρήνην ἀνήκων· αἱ Κρηναῖαι πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἀπὸ τῆς αὐτόθι κρήνης Δίρκης, ἥτις ἰδίως καὶ Κρήνη ἐλέγετο. Εὐρ. Φοιν. 1123. Ἀπολλόδ.

Κρηνίδες, αἱ (ι). Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα, ὅπερ ὄρα. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν.

Κρηνίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἷς τὴν Κρήνην ἀνήκουσα, ἔθεν αἱ Κρηνίδες πύλαι, = Κρηναῖαι πύλαι. Ἀπολλόδ. γ', 6, 8.

Κρής, ητός, ὁ. Τίτ. τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, Στεφ. Βυζ. πρῶτος βασιλεὺς τῆς νήσου Κρήτης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἀναφύη ἐκ τῆς γῆς μὲ τοὺς αὐτόχθονας Κρῆτας Ἑτεοκρήτας καλουμένους καὶ ὅτι ἐπεσήμανε πολλὰ ἐκ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος αὕτη Κρήτη. Διοδώρ. Σικ. ε', 64. Παυσ. η', 53. — 2) Εἷς τῶν Γιγάντων ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ἔλαβεν τὴν ὀνομασίαν ἡ νῆσος Κρήτη. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Κρήτη.

Κρῆς, ητες, ὁ· συνῆθ. πληθ. οἱ Κρῆτες. Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κρήτης, ἴδε Κρήτη· καὶ Κρὴς ταῦρος, φοβερός τις καὶ τερατώδης ταῦρος ἐν Κρήτῃ, τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἔλαβεν ὧρον ὁ Μίνως παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ὅστις κομισθεὶς ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ καταφανίσας πολλὰ μέρη τῆς Λακεδαίμονος καὶ Ἀρκαδίας ἔφθασε καὶ εἰς τὸν ἐν Ἀττικῇ Μαραθῶνα, ἀφ' οὗ καὶ Μαραθώνιος ταῦρος ἐκλήθη, ὅπου τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Ἀπολλόδ. β', 5, 7. Πλούτ. Θησ. 18.

Κρήσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔθαψε τὴν Ἀριάδνην οὖσαν ἐκ τῆς νήσου Κρήτης. Παυσ. β', 23.

Κρήσιος, ία, ιον. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων· τὸ Κρήσιον πέλαγος, ἡ περὶ τὴν νῆσον Κρήτην θάλασσα. Σοφ. Τροχ. 118.

Κρῆσος, ὁ. Αὐτόχθων τις Ἴων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος μετὰ τοῦ Ἐφέσου τὸν περίφημον ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. Παυσ. ζ', 2.

Κρῆσσα, ἡ. Ἡ κάτοικος τῆς νήσου Κρήτης. Σοφοκλ. — 2) Διμῆτις ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ πλησίον τῶν Λίγων. Σκυλ.

Κρηστώνη, ης, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, πρωτεύουσα τῆς Κρηστωνίας χώρας, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἔκτισε πρῶτος μετὰ τοὺς Πελασγοὺς ἡ Τυρρηνία. Ἡρόδτ. 1, 57. παρβλ. Θουκ. δ', 109. κατ' ἄλλους ἀπίθανα, ἡ ἐν Τυρρηνίᾳ Κρητωναῖα δὲ ἡ Κρηστώνη, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Ἡρόδτ. — ὅθεν, Κρηστωνιῆται οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ.

Κρηστωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Κρηστώνος ἢ εἰς τὴν Κρηστώνα ἀνήκων· ἡ Κρηστωναία, προσυπακμ. γῆ, = Κρηστωνία. — 2) Οἱ Κρηστωναῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Κρηστωνίας. Ἡρόδτ. 7, 124.

Κρηστωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Ἐχεδώρου ποταμοῦ μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν· ταυτὸν Χριττωνία· ἐν ταῖς ἀρχ. Ἐκδοσ. σύρηται καὶ Γρηστωνία. Θουκ. β', 99.

Κρηστωνικός, ή, όν. Τῆς Κρηστωνίας ἢ ἐκ τῆς Κρηστωνίας ὢν καὶ ἡ Κρηστωνική, = Κρηστωνία. Ἡρόδτ. 8, 116.

Κρηταιεύς, έως, ὁ. Ποιητ. ἀντὶ Κρής, ὁ κάτοικος τῆς Κρήτης. Καλλιμ. Δημ. 265. — καὶ Ἐπίθ. ἀντὶ Κρητικός. Ἀπολ. Ῥοδ.

Κρηταῖος, αία, αῖον. Τῆς Κρήτης ἢ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων, τὸ Κρηταῖον ὄρος. Καλλ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Κρήτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος βασιλέως τῆς Κρήτης, κατά τινας γυνὴ τοῦ Μίνωος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον καὶ Ἀνδρόγεων, ἔτι δὲ τὴν Ἀκάλλην, Ξενοδίκην, Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν, ἡ ὁποία ἄλλως καὶ Πασιφάη ἐκαλεῖτο. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. ὑπ' ἄλλων δὲ ἀναφέρεται ὡς γυνὴ τοῦ Ἡλίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Πασιφάην γυναῖκα τοῦ Μίνωος. Διοδ. Σικ. δ', 60. — 2) Θυγάτηρ ἑνὸς τῶν Κουρήτων τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἄμμων ὅτε ἦλθεν ἐκ τῆς Λιβύης εἰς τὴν νῆσον Ἰδαίαν κληθεῖσαν ἀπ' αὐτῆς Κρήτην. Διοδ. Σικ. γ', 71. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1.

Κρήτη, ἡ, Creta. Μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης κειμένη πρὸς μεσημβρίαν τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ ἀνατολικῶς τῆς σ'ερεᾶς Ἑλλάδος, πρότερον Κουρῆτις, Ἰδαία, Χθονία καὶ Μακάρων νῆσος καλουμένη, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 700 σταδίους ἀπὸ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ ἀκρωτηρίου Μαλέα καὶ 1000 ἀπὸ τῆς νήσου Ῥόδου· τὸ ἔδαφος αὐτῆς ἦν κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν ὀρέων ἐξ ὧν ἐπιστημότερα ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν παλαιῶν τὰ Δευκὰ ὄρη, ἡ Δίκτη, ταῦτα Δικτύλλαιον καὶ Ἴδη ἡ Ἰδαῖον ὄρος κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς νήσου, τὸ ὁποῖον κατὰ Στράβ. ἦν τὸ ὑψηλότερον πάντων ἔχον ἐξακοσίων σταδίων περιφέρειαν, ταῦτα Ψιλορείτης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων· τὰ δὲ μεταγεια καὶ παράλια αὐτῆς πεδία ἦταν εἰς ἄκρον εὔφορα καὶ τερπνά, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτρέφοντο πλῆθη προβάτων, ἀφ' οὗ καὶ ἐκλήθη ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων νῆσος τῶν Μακάρων. Ὑπῆρχε δὲ καὶ εἰς ἄκρον πολυάνθρωπος κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἀρχαίους χρόνους τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀκμῆς της, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Κρήτην ἑκατόμπολιν. Ἰλ. Β, 649, ἀλλαχοῦ δὲ, ἐνενηκοντάπολιν. Ὀδ. Τ, 174. διὰ δὲ τὴν πρωτοχῆ αὐτῆς θέσιν κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν τριῶν μεγάλων μερῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἐφάνην προίμως ἤδη καὶ πρὸ τῶν ἄλλων τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος βασιλείων εἰς μέγαν βαθμὸν δυναμένης, πλούτου καὶ ἀσωτερικῆς εὐνομίας, πρὸ πάντων διὰ τῶν σοφῶν Νόμων τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Μίνωος· πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐνωρίσυσαν οἱ Κρῆτες διὰ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῶν θαλαττίου δυνάμεως μέγα μέρος τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νήσων καὶ πολλὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης. Εἰς δὲ τὴν κατὰ τῶν Τρώων πολιορκίαν ἔπεμψαν μίαν δύναμιν ἐξ 80 πλοίων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Ἰδομενέως. Ἐπίσημοι πόλεις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἡ Κνωσσὸς ἀρχαιοτάτη μητρόπολις ὅλης τῆς νήσου καὶ κατοίκητρον τοῦ βασιλέως Μίνωος, ἡ Κυδωνία, ἡ Γορτύνη, αἱ Ἐλευθεραί, τὸ Ῥύτιον καὶ ἄλλαι. — Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κρήτης ἦσαν κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 64, οἱ Κουρῆτες καὶ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι οἱ λεγόμενοι, οἵτινες κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου ὑπῆρχον ἀνέκαθεν τὸ γένος Φοίνικες, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Ἕλληνες ἐδιδάχθησαν τὴν ἐργασίαν τοῦ σιδήρου, διαφόρους ἐρητευτικὰς λατρείας καὶ τελετὰς, τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων καὶ ἄλλα χρήσιμα πρὸς τὸν κοινωνικὸν βίον πράγματα· πρὸ πάντων ἀξιοσημείωτος ἦν ἡ ἐποχὴ τῆς ἐνταῦθα βασιλείας τοῦ ἀρχαίου Μίνωος, ὅστις ἔδωσε πρῶτος εἰς τοὺς κατοίκους τῆς νήσου μίαν πολιτειακὴ καὶ εὐτακτον σύστασιν, τὴν ὁποίαν ὁ ἔκγονος αὐτοῦ Μίνως ὁ δεύτερος ἀπεπεράωσε διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ νόμων καὶ ἄλλων πολιτικῶν διατάξεων, παρὰ τῶν ὁποίων ὕστερον ἔλαβεν ὁ Νομοθέτης τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος τὸ πλεῖστον μέρος πρὸς σύστασιν τῆς περιφήμου ἐκείνης Σπαρτιατικῆς Νομοθεσίας του. Διοικηθεῖσα ἡ Κρήτη πολλοὺς αἰῶνας ἀνεκάθεν ὑπὸ ἀγχωρίων βασιλέων, ἐτύγχανεν μετὰ ταῦτα ἰδίας δημοκρατικῆς πολιτείας ἕως οὗ ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀθηναίων. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῆς πολιτικῆς αὐτῆς ἐκπτώσεως μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν ἐπιρατειῶν, ἄρχοντας καὶ τὰ ἤθη τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων νὰ ἐξεχρεοῦνται ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὠνομάζοντο ἰδίως ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐθνῶν Ψεῦσται καὶ ἀπατεῶνες, καὶ κρητίζειν αὐτὸ ψεύδεσθαι λεγόμενον, παρὰ Σουίδ. Παυλ. Ἐπιστ. Τίτ. α', 12. Καλλ. Δί. — τανῦν Κρήτη, παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις Candia, οὖσα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου καὶ κατοικουμένη μέρος ὑπὸ Ἑλλήνων Χριστιανῶν καὶ μέρος ὑπὸ Ὀθωμανῶν. — ἔδε Ἐπίρ. Κρήτηθεν, ἐκ τῆς Κρήτης καὶ Κρήτηνδε εἰς τὴν Κρήτην. Ὁμ.

Κρητηνίδιον, ἡ. Τόπος τις ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλθημένους υἱοῦ τοῦ Κατρέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ὅστις ἦλθεν καὶ κατῴκησεν ἐνταῦθα ἀφήσας τὴν ἰδίαν του πατρίδα Κρήτην διὰ νὰ ἀποφυγῇ τὴν πλήρωσιν ἑνὸς χρησμοῦ ὅστις προεμήνυσεν εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅτι μέλλει νὰ φονευθῇ ὑφ' ἑνὸς τῶν παίδων του. Μετὰ ταῦτα δὲ θέλων ὁ Κατρεὺς νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐν Κρήτῃ βασιλείαν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥόδον ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸς ζήτησίν του, μὴ γνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀλθημένους ὡς ἀρχὰς, ἀλλὰ νομισθεὶς ὡς κακοῦργος ὅστις ἦλθε νὰ εἰσβάλῃ βιαίως εἰς τὴν νῆσον φονεύθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του. Ἀπολλόδ. γ', 2, 2. Στέφ. Βυζ.

Κρητικός, ἡ, όν. Τῆς Κρήτης ἡ εἰς τὴν Κρήτην ἀνήκων. Αἰσχ. Ἡρόδ. τὸ Κρητικὸν πέλαγος. Ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν νῆσον Κρήτην· Θουκ. δ', 53. καὶ Ἐπίρ. Κρητικῶς, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν· Ἀριστοφ. Ἐκκλ.

Κρητίζω. Πολιτεύομαι ὡς Κρὴς ἢ κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κρητῶν, ψεύδομαι. Σουίδ. καὶ Κρητισμός.

Κρητίνης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τυρταίου Ἀναξιλάου ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡρόδ.

Κρίασος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐάδνης, διαδεχθεὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους. Ἀπολλόδ. β', 1, 2.

Κριθωτή, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀσπρανησίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀλυζίας. — 2) Πόλις τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς Μαδύτου. Δημ. κατὰ Ἀριστ. Στράβ. καὶ Κριθωτή, Στέφ. Βυζ.

Κρίμισα, ἡ, καὶ Κρίμισσα, Λυκοφ. Crimisa Ἀκρωτήριον τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ· τανῦν Cap Piccoli. Στράβ.

Κρίμισσός, ὁ· καὶ Κριμισσός, Crimisus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων διὰ τῶν νοτειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν Belice Destro καλούμενος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. — 2) Ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων διὰ τῆς πόλεως Κριμίσης. Στέφ. Βυζ.

Κριναγόρας, ου, ὁ (-νω-). Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐκ Μιτυλήνης. Ἀνθολ.

Κρίνακος, ὁ. Τίὸς ταῦ Διός· καὶ πατὴρ τοῦ Μαχαιρέως, ὅστις λέγεται ὅτι εὑρίσκεν πρῶτος τὴν νῆσον Λέσβον καὶ συνῴκησεν αὐτήν. Διοδῶρ. Σικ. ε', 82.

Κρινώ, οὔς, ἡ. Μία τῶν γυναικῶν τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Καλλιδίκην, Οἰμην, Κελαινὼ καὶ Ὑπερίππην. Ἀπολλόδ. β', 1.

Κρίνιππος, ὁ. Πατὴρ ταῦ Τυρταίου Τηρίλλου ἐξ Ἰμέρας πόλεως τῆς Σικελίας. Ἡρόδ. 7, 165.

Κρῖος, ὁ, = Ὑπερίων. Εἷς τῶν Τιτάνων. Ἀπολλόδ. — 2) Εἷς τῶν ἐν Δήλῳ πολιτῶν. Ἡρόδ.

Κριοῦ μέτωπον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτειοδυτικῶν αὐτῆς παραλίων ταῦν Κάβο Κρίου. Στράβ. Διον. Περ. 90 ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ κεφαλὴν ἑνὸς κριοῦ. — 2) Μεσημβρινὸν ἀκρωτήριον τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀσίᾳ Καραμβίδος ἀκρωτηρίου· ταῦν Κάπ-Ἀγια. Στράβ. Διον. Περ. 311.

Κριαφόρος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν Ταναγρᾳ πόλει τῆς Βοιωτίας ἕνα ἴδιον ναὸν καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἑορτὴν ἔφερεν περὶ τὴν αὐτόθι πόλιν εἰς τῶν νέων Ταναγραίων ἕνα κριὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Παυσ. θ', 13.

Κρῖσα, ἡ· ὀρθοτρ. Κρίσσα. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Κίρρας ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, ἥτις κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀμφικτυονικῆς συνόδου κατεδαφίσθη εἰς θεμελίου, ἡ δὲ περὶ αὐτὴν χώρα ἐδόθη εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱεροῦ πολέμου· ὕστερον δὲ ὑπῆρχε μέσον ἀπλοῦς λιμὴν τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 520. εἰ ἑνὸς σ' Ὁμήρ. Ὀνόλφ. Σοφ. Ἡρόδτ. Θουκ. διὰ σσ παρ' Ὁμηρ. Τμ. ἐκδ. Ilgen. Ἱστορ. Στρέβ. Παρὰ δὲ Παυσ. κεῖται ἡμάκρτημ. Κρῖτα καὶ Κίρρα ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις· — ἔδε

Κρισαῖος, αία, αῖον (Κρισσαῖος). Τῆς Κρίσης ἡ εἰς τὴν Κρῖσαν ἀνήκων· ὁ Κρισαῖος κόλπος, ἡ περὶ τὴν Φωκίδα θάλασσα σχηματίζουσα ἓν μέρος τοῦ Κορινθιακοῦ Κόλπου, ταῦν Κόλπος τοῦ Σάλωνος. Θουκ. Στρέβ. τὸ Κρισαῖον πεδίον, τερπνότατος κάμπος τῆς Φωκίδος μεταξὺ τῆς πόλεως Κρίσης καὶ Κίρρας, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Κρίσης ἄγειναν ἱερὸς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος· (τὸ Κιρραῖον πεδίον, Αἰσχίν.) Σοφ. Ἡροδ. 8, 33. — Κρισαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Κρίσης.

Κρισίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος Ἡσ. Θεογ. 359. ἔνθα κατὰ Dindorf. Χρυσὴς γέγραπτ.

Κρίσσος, ὁ, καὶ Κρῖσσος. Τίὸς τοῦ Φώκου καὶ πατὴρ τοῦ Στροφίου, κάππος δὲ τοῦ Πυλάδου. Παυσ β', 29. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 33.

Κρισπῖνος, ὁ· Crispinus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθ.

Κρίσων, ωνος, ὁ, καὶ Κρῖσπων, Πλούτρ. Περίφημος τις σταδιοδρόμος ἐκ τῆς πόλεως Ἰμέρας ἐν Σικελίᾳ. Πλάτ. Πρωτ.

Κριταλλα, τά· ἢ Κριτάλλοι, οἱ. Πόλις τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀπὸ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Ἡροδ. 7, 26. ἔνθα, ἐκ Κριτάλλων κεῖται.

Κριτήριον, τό. Πολίχνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Δαναὸς ἔκρινε τὴν δυγατέρα αὐτοῦ Ὑπερμνήστραν, διότι παρέβη τὴν πατρικὴν διαταγὴν μὴ φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λυγκέα· ἔδε Ὑπερμνήστρα.

Κρίτιας, ου, ὁ (νω-). Τίὸς τοῦ Δροπίδου, πάππος Κριτίου τοῦ δευτέρου, σύγχρονος σχεδὸν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτ. Τιμ. 25. καλεῖ παλαιὸν· ὅρα Σχολ. Ranlk. αὐτόθ. — 2) Τίὸς τοῦ Καλλαίσχρου, προδοσίας τοῦ Πλάτωνος, κατ' ἀρχὰς χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Σωκράτους καὶ ἐπιστήθιος αὐτοῦ, ὕστερον δὲ ἄσπονδος ἐχθρός του τὸν ὁποῖον ἐζήτει μὲ πάντα τρόπον νὰ διαβάλῃ ὡς ὑπεύθυνον· μετὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐκλέχθη ὁ Κριτίας αὐτὸς μετὰ τοῦ Θηραμένους ἐπὶ κορυφῆς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων, γενόμενος αἴτιος ὅλων τῶν καταδυναστειῶν ἐναντίον τῶν συμπολιτῶν του· ἀλλ' εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τοῦ γενναίου Θρασυβούλου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ συνεργῶν τῶν τυραννικῶν καταχρήσεων· ἦν δὲ ὡς ἐλέγετο

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ποιητὴς Ἐλεγείων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4, 19. Πλάτ. — 3) Συγγραφεὺς Ἑλλην, γράψας περὶ Ἑλληνικῶν πολιτειῶν. Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. Ι', 13. — 4) Ἀγαλματοποιός τις. Ἴλιον.

Κριτόβουλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κρίτωνος ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Ξενοφ. Ἀπομν. Πλάτ. Φαίδ. — 2) Ἰατρὸς καὶ χειρουργὸς τοῦ βατιλέως Φιλίππου ἐκ Μακεδονίας, τοῦ ὁποίου ἐθεράπευσε τὸν ὀφθαλμὸν ὅτε ἐπληγώθη εἰς τὴν ἐν Ἀμφιπόλει πολιορκίαν.

Κριτόδημος, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ. Ἀρέτ.

Κριτόλαος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Φασηλίδος πόλεως τῆς Λυδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Καρνεάδου καὶ τοῦ Στωϊκοῦ Διογένους ὡς πρέσβυς ἀπὸ μέρους τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν Ῥώμην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. Λουκ. — 2) Στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον, ὅστις ἔδωκεν πρῶτος αἰτίαν εἰς τὸν κατὰ τοῦ δεσμοῦ τούτου πόλεμον τῶν Ῥωμαίων, ἀποδιωκὼν τελευταῖον εἰς τὴν μετὰ τοῦ Μετέλλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων μάχην.

Κριτομήδη, ἡ Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀντίπατρον. Τζέτ.

Κριτύλλα, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Λυσ. 323.

Κρίτων, ωνος, ὁ (ι). Εἷς τῶν πλουσίων ἀνὴρ Ἀθήναις πολιτῶν, σύγχρονος καὶ πιστὸς φίλος τοῦ Σωκράτους, τὸν ὁποῖον καὶ ἐβοήθει εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Φιλοσοφίας του μὴ ἀποχωρισθεὶς ἀπ' αὐτοῦ ἕως τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου του. Ξενοφ. Ἀπομν. Πλάτ.

Κριτωνιανός, ὁ. Critonianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (τὸ α παρὰ τοῖς ὑστεροι εὑρηται καὶ βραχύ· παρβλ. Spitzn. Προσ. ξ. 55 2. στιχ.)

Κριῶα, ἡ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἁρποκρ. — ὅθεν Κριωνεύς, ἕως, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου. Κριώας.

Κρέβυζοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Θράκης, κατὰ Στεφ. Βυζ. κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ. Ἡρόδ. 4, 49. κατὰ δὲ Στράβ. ἔθνος τῆς κάτω Μοισίας περὶ τὴν Ὀδησσόν.

Κρόαττα, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἰουῦς μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Βύζαντα. Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Βυζάντιον.

Κροῖσμος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων τὸν ὁποῖον ἐθανάτωσεν ὁ Μέγης ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 522.

Κροῖσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλυάττου καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ 31ον ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ πολεμήσας τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, τῶν ὁποίων τὰς πλείστας ἔκαμεν ὑποτελεῖς εἰς τὴν βασιλείαν του· ἐθρυλεῖτο οὗτος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ὁ πλουτιώτατος τῶν ἐν Ἀσίᾳ συγχρόνων του βασιλέων, πέμψας διάφορα καὶ πλούσια ἀναθήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Πρὸς τούτοις ἐλθών ποτε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ὁ Νομοθέτης Σόλων διέτριψε χρόνον τινὰ εἰς τὴν αὐλήν του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐρωτηθεὶς ὁ Κροῖσος νὰ δείξῃ ὅλους αὐτοῦ τοὺς θησαυροὺς καὶ τὴν λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν, νομίζων ὅτι θὰ αὐτὸν θέλει ἐκπλήξει τὴν ψυχὴν τοῦ σοφοῦ τούτου ἀνδρός, ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὑπῆρχεν ὁμαθαρίωτατος ὅλων τῶν ἄνητῶν, ἀλλ' ὁ Σόλων μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ ματαίας ἐρωτήσεις τοῦ Βασιλέως τούτου τῷ εἶπεν τελευταῖον ὅτι δὲν γνωρίζει κάνενα ἐκ τῶν ἀνθρώπων μακάριον πρὸ τοῦ τέλους τῆς ζωῆς· τὴν ὁποίαν ταύτην ἀλήθειαν ἐγνώρισε μετ' οὐ πολὺ ὁ Κροῖσος, ὅτε πολεμήσας κατὰ τοῦ μεγάλου Κύρου, ὅστις ἐκστράτευσεν ἀναντίον του μὲ μεγάλας δυνάμεις καὶ ληφθεὶς αἰχμάλωτος ἔμελλε νὰ βληθῇ ζῶν ἐπὶ τῆς πυρᾶς διὰ νὰ καῇ· συνοδεύσας δὲ τὸν Κῦρον εἰς τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, διέμεινε μέχρι τέλους πλησίον τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Καμβύσου. Ηιοδ. Ἡρόδτ. 1, 86. κ. ε. ξ.

Κροκάλη, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῶν συντρόφων τῆς Ἀρτέμιδος. Ὀβιδ. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Κροκέαι, αἱ. Πελίχνιον τῆς Ἀχαΐας. Στέφ. Βυζ.

Κρόκιον πεδίον, τό. Εὔφορος πεδιὰς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος χώρας ἐκτεινομένη περὶ τοὺς Ἀμφρυσσὸν ποταμόν, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἀπόλλων ἐποίμαινε τὰς ἀγέλας τοῦ βασιλέως Ἀδμήτου. Στράβ.

Κροκοδείλων πόλις, ἡ. Crocodilorum oppidium. Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς Μοιρίδος λίμνης πλησίον τοῦ αὐτόθι περιφήμου Λαβυρίνθου, ὕστερον Ἀρσινόη κληθεῖσα· παῦν Ἐρεπία Ἀλ-Φεϊοὺμ λεγόμενα· εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἐλατρεύοντο ἐξαιρ. ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων οἱ Κροκοδείλοι. Ἡρόδτ. 2, 148. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῷ Ἀφροδιτοπολινῷ Νομῷ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Πτολ. — ὅθεν, Κροκοδειλοπολίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. τῆς Κροκοδείλων πόλεως.

Κροκύλεια, τά (υ). Καθ' Ὅμηρ. πιθαν. μέρος τι ἐπὶ τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ δὲ Στράβ. Τόπος τις ἢ χωρίον ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 633.

Κροκύλιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Τειχίου καὶ Ποτιδανίας. Θουκ. γ', 96.

Κρόκυλος, ὁ (υ). Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 11.

Κρόκων, ωνος, ὁ. Πατὴρ τῆς Μεγαναίρας γυναικὸς τοῦ Ἀρκάδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἓν μέρος τῆς Ἀττικῆς Κροκωνὶς χώρα. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Παυσ. α', 37.

Κρομμυών, ῶνος, ὁ (υ) καὶ Κρομμύων Θουκ. καὶ Κρομυών Παυσ. Κώμη τῆς Μεγαρίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κορινθίου, ἔχουσα ἐν φρούριον ἐπ' αὐτῆς, ταυτὸν Καστρότειχον. Ἀρσεν. παρὰ Θουκ. δ', 42. Ξενοφ. Στράβ. Θηλ. ἁπαξ παρὰ Στράβ. παρὰ τοῖς πλείστοις δὲ Συγγραφ. εὑρηται διὰ μιᾶς γράφουσ. ὀρθοτρ, μετὰ τοῦ Κρομύων, παρὰ Παυσ. β', 1. Κρεμμυών κεῖται παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Κρομμυώνιος, ια, ιον, τοῦ Κρομμυῶνος ἢ εἰς τὴν κώμην Κρομμυῶνα ἀνήκων. Ἡ Κρομμυωνία ὗς, ἥτις ἄλλως καὶ Φαιὰ ἐκαλεῖτο, ὑπῆρχε θῆλυς τις χοῖρος πλησίον τῆς κώμης Κρομμυῶνος προξενοῦσα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν περὶ αὐτὴν χώραν, ἧς τελευταῖον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Θησέως. Πλάτ. Λαχ. Διοδ. Σικ. δ', 61. ἡ γραφ. Κρωμμυὸν ἔστιν ἡμαρτ. Παυσ.

Κρόμος ἢ Κρῶμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Μεγαρίδι κώμη Κρομυών. Παυσ. β', 1.

Κρομυών, = Κρομμυών.

Κρόνεος, ὁ, = Κρόνιος. Ξενοφ.

Κρόνια, τά, προσυπακμ. ἱερά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου κατὰ τὴν δωδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός· Δημ. κατὰ Τιμ. σελ. 708 — 2) Ἑτέρα ἑορτὴ τοῦ Κρόνου πανηγυριζομένη ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα Saturnalia, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δοῦλοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ συνεστιῶνται μετὰ τῶν κυρίων αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀπαλῶν καὶ ὑπηρετούντων Λουκ.

Κρονιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνηκουσα.

Κρονίδης, ου, ὁ (ι). Τίὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. Ὅμηρ.

Κρονικός, ἡ, όν. Τοῦ Κρόνειν εἰς τὸν Κρόνον, ἀνήκων, ἡ Κρονικὴ ἑορτή, = Κρόνια, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις Saturnalia, Πλουτ. καὶ Κρονικαὶ γνῶμαι, παροιμ. ἐπὶ πεπαλαιωμένης καὶ κούφου τινὸς ἕδρας. συγκρ. Κρονικώτερος. Πλάτ.

Κρόνιον, τό, Cronius Mons. Ὄρος μικρὸν τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πόλεως Ὀλυμπίας, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ βωμὸν τοῦ Κρόνου. Πινδ. Ολ. 3, 179. ἔτι δέ, ὁ Κρόνου πάγος λεγόμενον. Πινδ. καὶ, ὁ Κρόνειος. Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) = ὁ Κρόνιος Πέλαγος, ἓν μέρος τοῦ Βορείου Ὠκεανοῦ, ταυτὸν Παγωμένη Θάλασσα. Διον. Περ. 32.

Κρόνιος, ία, ιον. Τοῦ Κρόνου ἢ εἰς τὸν Κρόνον ἀνήκων, ἐκ τοῦ Κρόνου ὤν· ὁ Κρόνιος, = Ποσειδῶν, ὁ Ζεύς. Πινδ. Ὀλ. 2, 24. — 2) Ὁ Κρόνιος Ὠκεανός, ἡ Παγωμένη Θάλασσα. Διον. Περ. 32. ἡ Κρονία πύλη, ἡ Ἀδριατικὴ Θάλασσα. Ἀπολλ. Ῥόδ. Ε, 309.

Κρόνιππος, ὁ. Κατ' ἀστεϊσμὸν πεπλασμένον ὄνομα, σημαῖνον μωρὸν τινὰ καὶ σεσαθρωμένα φρονήματα ἔχοντα ἄνθρωπον. Ἀριστοφ. Νεφ. 1067. (ἔνθα κατὰ Σχολιαστ. τὸ ἵππος ἐν τῇ συνθέσ. σημαίνει μέγας.)

Κρονίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεύς. ἔτι δὲ γενικ. Κρονίονος· (τὸ ι ἐστὶ μακρὸν ἐν τῇ Ὀνομαστικ. καὶ Γενικ. Κρονίενος· καὶ ὅλας δὲ τὰς λοιπὰς πτώσ. βραχύ.) Ὅμ. Ἰλ. Β, 419.

Κρόνος, ὁ, παρὰ Ῥωμ. Saturnus. Μία τῶν πρώτων καὶ ἀρχαιοτάτων Θεοτήτων τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον ὡς ὑπερτάτην δύναμιν καὶ κυρίαν τοῦ παντός, γεννηθεῖσαν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ησ. Θεογ. 137. Ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ῥέας ἐγέννησεν ὁ Κρόνος τὸν Ποσειδῶνα, τὸν Πλοῦτωνα, τὴν Ἥραν, τὴν Δήμητραν, τὴν Ἑστίαν καὶ τελευταῖον τὸν Δία, τὸν ὁποῖον μόνον δὲν κατέπιεν, ὡς εἶχε καταπίει τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ παῖδας, φοβούμενος μήπως τις ἐξ αὐτῶν τοῦ ἁφαιρέσῃ τὴν τυραννικὸν ἀρχήν· ἀλλ' ὅτε ὁ Ζεὺς ἠύξησε κατὰ τὴν ἡλικίαν πολεμήσας αὐτὸν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς βασιλείας του, ἀφ' οὗ πρότερον τὸν ἐβίασε νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ τοὺς ἄλλους αὐτοῦ ἀδελφοὺς, καὶ ἐρρίψεν αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον μετὰ τῶν ἄλλων Τιτάνων. Ὅμ. Ἰλ Θ, 479. Ξ, 204. κατὰ τὴν τῶν Ῥωμαίων μυθολογίαν διωχθεὶς ὁ Κρόνος ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου λέγεται ὅτι διδάξας πρῶτον τοὺς κατοίκους τούτου τοῦ μέρους τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ ἐξημερώσας τὰ ἄγρια αὐτῶν ἤθη ἐτιμήθη μεγάλως ὑπ' αὐτῶν, ὥστε ἡ αὐτὸῦ ἐποχὴ τοῦ ἐχαρακτηρίζετο πρὸ πάντων ὡς ὁ Χρυσοῦς αἰὼν τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῆς γῆς κατοίκων, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ ἀναφέρουσι πολυειδῶς εἰς τὴν ἐξαίρετον αὐτοῦ βασιλείαν. Ησ. Ἔργ. 111. Ἀπολλόδ. α, 1, 3. Πλάτ. Τιμ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐλογίζετο ὡς μία ἀρχαία πάτριος θεότης, ἐξ ὁ καὶ ἐσήμαινε πολλάκις παρ' αὐτοῖς ὡς καὶ τὸ Ἰαπετὸς ἀπλοηθὲν τινὰ καὶ μεμορφασμένον γέροντα. Πλάτ. Κύβ. σελ. 288. Ἀριστοφ. Σφ. 1471, ὅθεν καὶ ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος. Λουκ. Δραπ. 17. ἀπρόσφορον δὲ εἰς τιμὴν τοῦ θεοῦ τούτου κατ' ἀρχὰς ἀνθρωπίνους θυσίας, πρὸ πάντων οἱ Καρχηδόνιοι, οἱ παλαιοὶ Γαλλοὶ καὶ οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν Πελασγῶν ὅσοι κατῴκησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Περίφημοι ναοὶ αὐτοῦ ἦσαν ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐν τῇ πόλει Δρέπανον καὶ ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐχρησίμευεν συγχρόνως ὡς κοινὸν θησαυροφυλάκειον τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας.

Κρουσσόλιος, ὁ. Σύνθετος λέξις ἐκ τοῦ Κρόνος καὶ Σόλων, σημαίνουσα τὸν νομοθετοῦντα καὶ διατάττοντα τὰ Κρόνια, παρὰ Λουκ.

Κροσσαία χώρα, ἡ. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Θερμαϊ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

κοῦ κόλπου. Ἡροδτ. 7, 123. — ἡ Κρουσίς, ίδος, γῆ, παρὰ Θουκ. β', 79. Στέφ. Βυζ.

Κρότατος, ὁ. Εἷς τῶν Μνηστήρων τῆς Ἰπποδαμείας φονευθείς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Οἰνομάου. Παυσ. ε', 22.

Κρότων, ωνος, ἡ, Croto. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων παρὰ τῷ Αἰσάρῳ ποταμῷ κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Ἀχαιῶν περὶ τὴν 17 Ὀλυμπ. περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον καὶ διὰ τὴν εὐφορίαν τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, πρὸ πάντων δὲ ἐθοξάσθη διὰ τοὺς ἀρίστους αὐτῆς ἀθλητάς οἵ τινες πολλάκις ἐνίκησαν διὰ τῆς ἀνδρίας των εἰς τοὺς Ὀλυμπικοὺς ἀγῶνας· τανῦν Crotona. Ἡροδτ. 3, 131. — ὅθεν, Κροτωνιάτης, ου, Ἰων. Κροτωνιήτης· ὁ κάτοικ. Θουκ. Ἡροδτ. καὶ Κροτωνιάτις, ίδος, Ἰων. Κροτωνιῆτις, ἡ, ἡ περὶ τὴν πόλιν Κρότωνα χώρα. Ἡροδτ.

Κρότων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Ἥρως τῶν Κροτωνιατῶν ἐν Ἰταλίᾳ, φονευθεὶς ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μνημόσθη ἡ πόλις Κρότων. Διοδ. Σικ. δ', 25.

Κροτωπιάδης, ου, ὁ (ᾱδ). Υἱὸς τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, καὶ καθολ. ἀπόγονος τοῦ Κροτώπου, ὁ Δίκυς. Καλλιμ. λείψ. 315.

Κρότωπος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰνάχου, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, πατὴρ τῆς Ψαμάθης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λίνον· ὕστερον δὲ βασθεὶς ὑπὸ μιᾶς ψοροποιοῦ νόσου ὁ Κρότωπος ἀφῆκε τὸ Ἄργος καὶ ἦλθεν εἰς τὰ Μέγαρα· Παυσ. β', 16. α', 34.

Κρύα, ἡ. Πόλις τῆς Ἁρπίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν αὐτῆς παραλίων. Πτολ. ε'.

Κρυπτὸς λιμήν, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Περτικοῦ κόλπου. Πτολ. ε', 17.

Κρυτίδας, α, ὁ. Ἀρχηγὸς τῶν Σικελῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ὅτε οὗτος διέβαινε ἐντεῦθεν μὲ τὰς βοῦς τοῦ Γηρυόνου· ὕστερον δὲ τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Διοδ. Σικ. δ', 23.

Κρωβίαλος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Ἡρώμης. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 944. Στεφ. Βυζ.

Κρωβύλη, ἡ. Χωρίον τῆς Θρᾴκης, Δημ. Φιλ. κατὰ Τεῖσκ. πίθαν. τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ Ἀκβύλα ἐλέγετο.

Κρωβύλος, ὁ (ῠ). Ἀθηναῖος, πίθαν. ἐ παρ' Ἀλλ. ποικ. Ἱστ. δ', 15. ἀναφερόμενος ὀφθοποιεῖ. Αἰσχ. Κτησ.

Κρώμνα, ἡ. Φρούριόν τῆς Παφλαγονίας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμαστριος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἡρέμβη, κατὰ Στράβ. ὕστερον ἀνωκτίσθη μὲ τὴν Ἀμαστριν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 855. Στράβ.

Κρῶμνος, ὁ. Μέρος τι ὀχυρὸν τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 21. καὶ Κρῶμοι, οἱ, παρὰ Παυσ. η', 34.

Κρῶμις, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀνκαίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Κρῶμοι. Παυσ. η', 34.

Κρωπειά, ἡ, = Κρωπία. ὅπερ ἴδε.

Κρωπία, ἡ· καὶ Κρωπειά. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν· Στέφ. Βυζ. διὰ Κρωπειᾶς, ἀναγινώσκει ὁ Βρεδὸν παρὰ Θουκ. β', 19. ἐξ ἀρίστων Χειρογράφων ἀντὶ Κεκροπία· ὅθεν, Κρωπίδης, ου, ὁ κάτοικ. τοῦ δήμου Κρωπίας.

Κρῶφι, τό· ἄλλ. Ὄρος τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κείμενον μεταξὺ τῆς πόλεως Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης· μεταξὺ τούτου τοῦ ὄρους καὶ τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ κειμένου Μώφι ἔλεγον οἱ ἐν Αἰγύπτῳ Ἱερεῖς ὅτι εἶχεν ὁ Νεῖλος τὰς πηγάς του. Ἡροδτ. 2, 28.

Κτέατος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀντορος καὶ τῆς Μολόνης, ἢ κατὰ τὸν μῦθον υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Εὐρύτου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ Νηλέως ἐναντίον τοῦ Νέστορος καὶ τῶν Πυλαίων, ὕστερον δὲ συμμαχήσαντες ἀμφότεροι ὑπὲρ τοῦ Αὐγείου κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 855. Δ, 708. Ἀπολδ. β', 7. ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Θηρονίκης ἐγεννήθη ὁ Κτέατος οὗτος τὸν Ἀρχίμαχον ὅστις ἐστράτευσε μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν παλιορκίαν τῆς Τροίας. Ἰλ. Ν. 181.

Κτενοῦς, οὗτος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τοῦ Παρθενίου. Στρβ.

Κτημένη, ἡ, = Κτιμένη. Στέφ. Βυζ.

Κτησίας, ου, ὁ (ῑ). Περίφημος ἀρχαῖος ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Κνίδου πόλεως τῆς Καρίας, ἰατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρτοξέρξου τοῦ Μνήμονος καὶ σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος, συγγράψας Ἱστορίαν τῶν Ἀσσυρίων, Περσῶν καὶ Ἰνδῶν ἥτις ἀπαιτεῖτο πρὸ πάντων ὑπὸ τῶν παλαιῶν διὰ τὴν ἀκρίβειαν αὐτῆς καὶ τὴν ἀφθονον ὕλην ἀναφόρων ἱστοριῶν ἀντικειμένων ἐκ τῶν ἀρχαίων τούτων λαῶν τῆς Ἀσίας· ταύτης ἐσώθησαν μόνον λείψανα τινα ἀσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Ξειφ. Ἀνάβ. β', 8. Διοδ. Σικ. β'. Φωτ. — 2) Συκοφάντης καὶ κατάσκοπος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχ. 842.

Κτησίβιος, ὁ (ῑ—υυυ). Περίφημος μαθηματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, κατ' ἀρχὰς ἐπαγγελλόμενος αὐτὸδι τὸν κουρέα ἀκολούθως δὲ διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ εὐφυΐας κατεσκεύασε τῶν πρώτων ὅσοι συνετέλεσαν διὰ τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν ἀνακαλύψεων εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν μηχανικῶν τεχνῶν ἐπιτοίησας διάφορα ὑδραυλικὰ ἐργαλεῖα· ἔζη δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου περὶ τὸ 140 ἔτος πρὸ Χρ. Λουκ. Ἀθην. δ', σελ. 174. C.

Κτησικλῆς, έους, ὁ. Πολίτης Ἀθηναῖος, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, διότι ἐφύλαττε ὅλα τῶν συμπολιτῶν του ἐν καιρῷ μιᾶς δημοσίου ἐν Ἀθήναις τελετῆς. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 572. — 2) Κωμικὸν ὄνομα κυνικοῦ τινος φιλοσόφου παρὰ Λουκ.

Κτησίλεως, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιὸς, πιθαν. συγχρονος τοῦ Πολυκλείτου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Πλίνιος ἑξαχά τινα ἔργα.

Κτήσιος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Φλιοῦντα. Παυσ. α', 31. — 2) Τίος τοῦ Ὀρμένου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐμαίου χοιροβοσκοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 414.

Κτησίππας, ὁ. Τίος τοῦ Πολυδήρτου ἐκ Σάμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, φονευθεὶς ἐν Ἰθάκῃ ὑπὸ τοῦ Φιλοιτίου. Ὅμ. Ὀδ. Τ. 285—288. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυδαμείας. Ἀπολδ. β', 7. — 3) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Δηϊανείρας ἀδελφὸς τοῦ Τήλου. Ἀπολδ. β', 7, 5. — 4) ὁ Παιανιεύς· μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Παιανίας δήμου τῆς Ἀττικῆς, τὸν ὁποῖον εἰσάγει ὁ Πλάτων εἰς πολλοὺς τῶν διαλόγων του· Πλάτ. Φαιδ. σελ. 59. — 5) Τίος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου κατηγόρος τοῦ Λεπτίνου καὶ ἀνὴρ πολυδάπανος. Πλουτ. Ἀθην. ιβ'. σελ. 552.

Κτησιφῶν, ῶντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, υἱὸς τοῦ Λεωσθένους Ἀναφλύστιος τὸν δῆμον, φίλος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπροβλήθη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἀθηναίων τὸ νὰ στεφανώσωσι τὸν Δημοσθένην μὲ χρυσοῦν στέφανον διὰ τὰς ὑποίας ἀνέδειξε πρὸς τὴν δημοκρατίαν εὐδοκιμήσεις, κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ ὁποίου ὁ ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος τούτου Αἰσχίνης ἔγραψε τὸν περίφημον λόγον του κατὰ Κτησιφῶντος ἐπιγραφόμενον. Δημ. Στεφ. σελ. 243. — 2) Ἕτερος Ἀθηναῖος, διάφορος τοῦ προτέρου, εἷς τῶν ἀποσταλέντων πρέσβεων πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παραπρ. σελ. 344.

Κτησιφῶν, ῶντος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Μακεδόνων, ὕστερον δὲ κατασκευασθεῖσα πρωτεύουσα τῆς χώρας ταύτης ὅτε οἱ Πάρθοι ἐκυρίευσαν αὐτὴν ἔχουσι περὶ που 100,0 οἰκοδόμους, καὶ τὴν ὁποίαν οὗτοι ὠχύρωσαν ἀκολούθως μὲ τείχη· κατὰ Πτολμ. ἀπέχει αὕτη τῆς Σελευκείας τρία γεωγραφικὰ μίλια, Πολύβ. ε', 24. Στρέβ. — ὅθεν Κτησιφῶντιος, ὁ κάτοικ. τανῦν Taouk Kesarè· ἡ κατὰ τινας Al-Modaïn. — Manneri. Γεωγρ. V. 405.

Κτησύλλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκιδάμαντος ἐξ Ἰουλίδος πόλεως τῆς νήσου Κέω, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας Ἀθηναῖός τις Ἑρμοχάρης καλούμενος, ἐδόν αὐτὴν ποτὲ εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅστις τὴν ὑπεσχέθη γυναῖκα εἰς ἕνα ἄλλον πλούσιον πολίτην, μετ' οὐ πολὺ ἡ Κτησύλλα ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐν ᾧ ἐφέρετο εἰς τὸν τάφον λέγεται ὅτι ἐπήδησεν ἐκ τοῦ νεκρικοῦ αὐτῆς κραββάτου μίαν περιστερὰ πετῶσα διὰ τοῦ ἀέρος, τὸ δὲ πτῶμα τῆς ἀποθανούσης ἔβγαλον ἀφαιές, περὶ τοῦ ὁποίου συμβάντος ἐρώτησας τὸ μαντεῖον ὁ Ἑρμοχάρης, ἔλαβε διαταγὴν παρ' αὐτοῦ νὰ στείλῃ εἰς τὴν Ἰουλίδα ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Κτησύλλης Ἀφροδίτης, εἰς τὸν ὁποῖον πολὺν χρόνον ἐπροσφέρον θυσίας ἐν τῇ θεᾷ ταύτῃ οἱ Κεῖοι. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ Μεταμ. α'.

Κτήσων, ωνος, ὁ. Κωμικὸν ἐπίκλητον ὀνομα ἑνὸς τῶν Κυνικῶν Φιλοσόφων παρὰ Λουκ.

Κτιμένη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Λαέρτου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπανδρευθεῖσα εἰς τὴν νῆσον Σάμον. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 363. — 2) Πόλις τῶν Δολόπων ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 68.

Κυαμόσωρος, ὁ. Ποτάμος τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κεντορίας. Πολύβ.

Κυάνεαι, αἱ, προσυπακ. πέτραι, (ῠ—υυ—) Cyaneæ Insulæ. Δύω μικραὶ νῆσοι ἢ πλησμόλοι, πρότερον Πλαγκταὶ καλούμεναι, κείμεναι ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Εὐξείνου Πόντου διὰ τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου, περίφημοι τὸ πάλαι ἐκ τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀργοναυτῶν οἱ πολλὰ ἐπικίνδυνοι διὰ τοὺς διαπλέοντας τὴν Σελασσαν ταύτην, αἱ τινες ἐπλάττοντο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὅτι συγκρουόμεναι ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων ἀκατασπάστως κατεστρίβοντο πᾶν ὅ,τι ἐπέρχετο διὰ μέσου αὐτῶν, ὅτε δὲ τὸ πλοῖον Ἀργὼ διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἔπλευσε δι' αὐτῶν εὐτυχὲς χωρὶς νὰ βλαφθῇ, λέγεται ὅτι ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ κινῶνται τοῦ λοιποῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 608. Ἡρόδτ. 4, 85. Στράβ. Διον. Περ. 144. ἐκαλεῖτο ὅτε ὡς ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλας αὐτῶν συγκρούσεως Συμπληγάδες καὶ Συνδρομάδες. — ὅθεν αἱ Κυάνεαι Συμπληγάδες. Εὐρ Μηδ. 2.

Κυανή, ἡ. Νύμφη τις ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ, ἥτις ὡς λέγεται ἀσυνώδευε τὴν Περσεφόνην ὅτε αὐτὴ ἡρπάσθη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ὑπὸ δὲ τῆς λύπης διὰ τὴν στέρησιν ταύτην μετεμορφώθη εἰς τὴν ἐν Συρακούσαις εὐρισκομένην Κυανὴν κρήνην. Ἀλλ. ποικ. Ἱστ. β', 33. Ἐκ ταύτης ἐπροσφέρον οἱ κάτοικοι τῆς Σικελίας ἐτησίως μίαν κοινὴν θυσίαν ἐκ Ταύρων. Διοδ. Σικ. ε'. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Λιπάρου τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἴολος. Πλάτ. Θιαγ. σελ. 125.

Κυάνιππος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγυαλέως καὶ ἔκγονος τοῦ Ἄδράστου, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἐπίγρο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νος ὁ Διομήδης μετὰ τὸν ἐν Θήβαις θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. α, 9, 13. Παυσ. β', 18. 30.

Κυαξάρης, ους, καὶ ακ, Ἡροδ. Αἰτκ. ηι. Τίὸς τοῦ Φραόρτου καὶ ἔκγονος τοῦ Δηϊόκου., βασιλεὺς τῆς Μηδίας, τὸ 625π. ἔτος πρὸ Χρ. ἔζητε πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀσσυρίων ἐπανέκτησεν αὐτὸς τὰ ὑπ' αὐτῶν πρότερον κυριευθέντα μέρη τῆς Μηδίας, πολιορκήσας καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τῆς Ἀσσυρίας Νίνον· ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ Κιμμέριοι Σκύθαι κυριεύσαντες μέγα μέρος αὐτῆς καὶ προχωρήσαντες ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, μολις δὲ μετὰ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνων κυριαρχίαν φρονήσας πολλοὺς ἐξ αὐτῶν δι' ἀπάτης ὁ Κυαξάρης, ἠλευθέρωσε τὴν Μηδίαν ἀπὸ τὴν δυναστείαν των· ἑνώσας δὲ καὶ μὲ τὸν βασιλέα τῆς Βαβυλωνίας κατέστρεψε τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, ἐκυρίευσε διαφόρους χώρας τῆς περὶ τὸν Πόντον Ἀσίας, καὶ μετὰ μίαν τεσσαρακονταετῆ βασιλείαν ἀπεθανὼν ἀφῆκεν τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀστυάγην. Ἡρόδτ. 1, 46. – 2) Κυαξάρης ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀστυάγους εἰς τὸν θρόνον τῆς Μηδίας, ὃς τις κατὰ Ξενοφ. ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου κατέστησαν ὁμοῦ τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων. Ξενφ. Κυρ Παιδ. α', 5, 2. ἀλλὰ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Κυαξάρου τούτου ἀμφιβάλλεται μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστοριῶν· παρβλ. Schneid. εἰς Στ.

Κύβελα, τά (ε) καὶ Κύβε'λα, Cybella. Ὄρος τῆς Φρυγίας ὑλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν, π ὅπ. δὲ καὶ πόλις τις αὐτόθι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἀπολλόδ. γ', 5, 1. τὰ Κύβελα ὄρη. Ὀρφ. Ἀργ. 22. ἀπὸ τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἔλαβεν ἡ θεὰ Κυβέλη τὴν ὀνομασίαν της ταύτην. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Κυβέλεια, ἡ. Κώμη τῆς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰωνίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος. Στραβ.

Κυβέλη, ἡ. Cybele. Ἐν τῇ Φρυγίᾳ ἐλατρεύετο πρὸ πάντων καὶ ἀνέκαθεν ἡ θεὰ αὕτη, ἥτις ὕστερον πολλαχοῦ συνεχίσετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὴν Ῥέαν, ἔπειτα δὲ μὲ τὴν Γαῖαν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν Ἑστίαν, ὥστε παρ' αὐτοῖς ἡ Ῥέα, Γαῖα καὶ Κυβέλη ἐλογίζετο ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ θεότης· περὶ δὲ τὸ 207 ἔτος πρὸ Χρ. εἰσηχθη ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης καὶ εἰς τὴν Ῥώμην τῆς ὁποίας τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα εὑρισκόμενον ἀρχαιόθεν εἰς Πεσσινοῦντα πόλιν τῆς Φρυγίας, ἔπεμψαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ἐν Περγάμῳ Ἀττάλου εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας. Διὰ τῆς λατρείας τῆς ἀρχικῆς ταύτης θεότητος παριστάνετο συνήθως ἡ ἰδία μὲν γονίμου, ὑπερτάτης καὶ οὐρανίου οὐσίας, πρεσβεύου πάσης φυσικῆς τῶν ὄντων ἀναπτύξεως καὶ ἐπιδόσεως, σύμβολον τῆς εὐφορίας καὶ τοῦ πλουτισμοῦ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ζώντων οὐσιῶν. Ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Μαίονος ἐρχαίου Βατιλέως τῆς Φρυγίας ἢ κατά τινας τῶν Πρωτογόνων καὶ ὅτι ἐπεύρησε διάφορα μουσικὰ ὄργανα πρὸς ἴασιν πολλῶν ἀσθενειῶν τῶν παίδων καὶ τῶν ἐν ἀγροῖς διατριβόντων ἀνθρώπων, περιστατικῶς εἰς ἄκρον ὡραία καὶ συνετή. — οἱ ἱερεῖς αὐτῆς, τῶν ὁποίων εἷς ὑπῆρξεν καὶ ὁ προσφιλὴς της Ἄττις, ἐκαλοῦντο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις Γάλλοι, ὄντες ἀπαυστε εὐνοῦχοι καὶ τῶν ὁποίων ὁ κορυφαῖος ἐλέγετο Ἀρχιγάλλος, ἴδε Γάλλος· ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι, ἔνθα ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Ῥέα, ὠνομάζοντο οἱ ἱερεῖς αὐτῆς Κορύβαντες ἢ Κουρῆτες· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη καὶ Κυβήβη· πρώτου δὲ εὑρίσκεται τὸ ὄνομα Κυβέλη παρὰ Σιμ. Ἐπ. 106. Εὐρ. Βακχ. 79 (κατὰ τοὺς Γραμματ. εἰ Γραφ. Κυβήλη καὶ Κύβελλα εἰσὶν ἡμαρτημ.)

Κυβέρνισκος, ὁ. Δύκιος, υἱὸς τοῦ Σίκα, εἷς τῶν θαλασσίων ὑπαστρατηγῶν ὅσοι ἐστρατεύσαν μετὰ τοῦ Σέρξου ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδτ. 7, 98.

Κυβήβη, ἡ, κλητ. Κυβέβα = Κυβέλη. Ἀνακρ. Ἡροδ. 5, 102.

Κύβιστρα, τά. Πόλις τῆς Κατσονίας χώρας ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ Στραβ.

Κυδαθήναιον, τό. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. ὅθεν, Κυδαθηναιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυδαθηναίου ὢν. Ἀριστφ. Σφ. 890. Πλατ.

Κυδίας, ου, ὁ (– υ –) Περίφημός τις ζωγράφος ἐκ τῆς νήσου Κύθνου, συγχρονος τοῦ Εὐφράνορος. Ἀθεν.

Κυδιμάχη, ἡ (ε) Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρὰ Λουκ.

Κυδίππη, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, μήτηρ τοῦ Κλεόβιος καὶ Βίτωνος, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἔσυραν ποτὲ ζευχθέντες εἰς τὴν ἅμαξάν της ἕως τοῦ ναοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως· ἴδε Κλεόβις καὶ Βίτων. Ἡροδτ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀκοντίου. Καλλμ.

Κύδνος, ὁ Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως Ταρσῶν ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Ἀγχιάλης· εἰς τοῦτον τὸν ποταμὸν κολυμβήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἠσθένησε βαρέως ὥστε μικρὸν ἀπέφυγεν τὸν θάνατον. Ξενοφ Ἀνάβ. α', 2, 24. Ἀρρια· ταῦν Κερασοῦ.

Κυδραγόρα, ἡ, καὶ Κυιδραγόρα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Στρόφιος ἡγεμὼν τῆς Φωκίδος ἐγέννησε τὸν Ἀστυδάμειαν καὶ τὸν Πυλάδην. Σχολστ. Εὐριπ.

Κύδραι, αἱ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Χαονίας ἐν τῇ Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ.

Κύδραρα, τά. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, πιθαν· ἡ ὕστερον Λαοδίκεια ἐπὶ Λύκῳ κληθεῖσα. Ἡρόδτ. 7, 30.

Κύδων, ωνος, ὁ (ῡ) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος Νύμφης, ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Κυδωνία. Στέφ. Βυζ. Παυσ.

Κύδων, ωνος, ὁ, πληθτ. οἱ Κύδωνες. Εἷς τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς νήσου Κρήτης, κατὰ Στράβ. κατοικοῦντες τὸ πρῶτον περὶ τὰ ὄρη αὐτῆς μέρη, ὕστερον δὲ ἐκαλοῦντο οὕτως ἰδίως οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Κυδωνίας. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 292. Τ, 176.

Κυδωνία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Φρίξαν ἐν Ἠλιδι κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Κλυμένους υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε τις ἐγεννήθη εἰς τὴν ἐν Κρήτῃ Κυδωνίαν πόλιν. Παυσ. ς', 21.

Κυδωνία, ἡ, καὶ Κυδωνίς, Εὐσταθ. εἰς Ὅμ Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος ὁ βασιλεὺς Μίνως, ὕστερον δὲ ἠνδραποδίσθη ὑπὸ τῶν Σαμίων, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὸν ναὸν τῆς Δικτύννης Ἀρτέμιδος· οἱ κάτοικοι ταύτης ἐφημίζοντο τὰ πάλαι ὡς ἐπιτηδειοτοξόται· τινῶν Κανέα ἢ Χανιά. Ἡροδτ. 3, 44. Θουκ. Στράβ.

Κυδωνιάτης, άδος, ἡ. Τὴς Κυδωνίας ἢ εἰς τὴν Κυδωνίαν ἀνήκουσα. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτεμίδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Κυδωνίᾳ ναοῦ αὐτῆς ἔνθα ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Δικτύννα. Ὀρφ.

Κυδωνιάτης, ου, ὁ (ᾱ). Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Κυδωνίας ἐν Κρήτῃ. Στράβ.

Κυδωνικός, ή, όν. Τῆς Κυδωνίας ἢ ἐκ τῆς Κυδωνίας ὤν· ὁ Κυδωνικὸς ἀνήρ. Θεοφρ. Εἰκ. ζ', 12.

Κυδώνιος, ία, ιον. Τῆς Κυδωνίας. Παλλμ. — ὅθεν Κυδώνιοι, οἱ Κάτοικοι τῆς Κυδωνίας. Πολύβ.

Κυδωνίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς Κυδωνίας οὖσα [καὶ Οὐσιστικ. = Κυδωνία. Εὐσταθ.

Κύζικος, ὁ (– υυ) Τίὸς τοῦ Αἴσονος καὶ τῆς Αἰνήτης δυγατρὸς τοῦ Εὐσώρου βασιλεὺς τῶν Δολίονων ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὃς τις ὑπεδέχθη τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβησαν ἐντεῦθεν πλέοντες εἰς τὴν Κολχίδα, ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ καταλήφθησαν ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς τρικυμίας καὶ διασκεδασθέντας νὰ ἐπιστρέψουν αὐθις εἰς τὰ ὀπίσω, νομισθέντες ὡς κακοῦργοι ὑπὸ τοῦ Κυζίκου, ἐν ᾧ οὗτος ὥρμησεν ἐναντίον των, ἐφόνευσαν αὐτὸν ὁ Ἰάσων. Τὴν ἑφεξῆς ἡμέραν μαθὼν ὁ Ἰάσων τὸν ἐξ ἀγνοίας πραχθέντα φόνον τοῦ Κυζίκου, ἐβάρυνεν αὐτὸν ἐγκλοπρεπῶς καὶ ἦγειρε πρὸς ἀνάμνησιν ἕνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπὶ τῆς νήσου ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Κύζικος, παραδοὺς καὶ τὴν βασιλείαν εἰς τοὺς παῖδας αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ Ἀργοναῦται ὑπὸ πάθους διὰ τὸν συμβάντα τοῦτον θάνατον ἔκοψαν ἅπαντες τὰς κόμας τῆς κεφαλῆς των· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι πόλις Κύζικος. Ἀπολ. Ῥόδ Α, 949. καὶ ε. ξ. Ἀπολλόδ. α', 9, 18.

Κύζικος, ἡ (– υυ) Νῆσος τῆς Προποντίδος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τὴν ὁποίαν ὡς λέγεται ἐκαλλιέργησαν πρῶτοι οἱ Μιλήσιοι, ὁ δὲ Μέγας Ἀλέξανδρος ἤνωσεν αὐτὴν διὰ δύο γεφυρῶν μὲ τὴν ἀπέναντι στερεάν· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ὑψώνοντο δύο ὄρη μετρίου μεγέθους τὸ μὲν Δίνδυμος καλούμενον, τὸ δὲ Ἀρτάκη· ταῦν Κύζικος. Στραβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου, μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ ἐμπορικοτέρων πόλεων τῆς Ἀσίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου αὐτῆς βασιλέως Κυζίκου καὶ ὕστερον αὐξηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Μιλησίων· πλησίον ταύτης ἔκειτο τὸ ὄρος Δίνδυμον μ' ἕνα ναὸν τῆς Ῥέας ἐπ' αὐτοῦ. Ἡροδτ. 4, 14. Θουκ. Ξενφ. ὅθεν Κυζικηνός ή, όν, ἐκ τῆς Κυζίκου, καὶ Οἰκοπτκ. χρυσοῦν τι νόμισμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐφ' ἑνὸς μέρους κεχαραγμένην τὴν Κυβέλην καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἕνα λέοντα, ἔχον βάρος 28 Ἀττικῶν δραχμῶν. Ξενφ. καὶ Κυζικηνός ή, όν· τῶν Κυζικηνῶν ἢ εἰς τοὺς Κυζικηνοὺς ἀνήκων. Ἀριστφ Εἰρ. 1176.

Κυζείρη, ἡ. Νεώτρ. ποιητκ. τύπ. ἀντὶ Κυθήρεια, ἡ.

Κυθέρεια, ἡ. Cytherea. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης· εἴτε ἀπὸ τῆς νήσου Κυθήρας ἥτις ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Κυθήρας ἐν τῇ νήσῳ Ἠπείρῳ. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 288. Ἡσ. Θεογ. 198. καὶ Ὅμ. Ὑμν. 5', 1.

Κυθέρη, ἡ = Κυθήρεια. Λουκ. Συμπ. 41.

Κυθηρία, ἡ, προτυπακμ. γῆ· ἡ χώρα τῶν Κυθήρων = Κυθηρα. Ξενφ. Ἑλ. δ', 8, 7.

Κύθηρα, τά (υ) Νῆσος ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς θαλάσσης κειμένη νοτιοδυτικῶς τοῦ Μαλέα ἀκρωτηρίου, περίφημος τὸ παλαιὸν διὰ τὴν ἐντοπίαν λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης Οὐρανίας, τὴν ὁποίαν ἀρχικῶθεν ἐστέργησαν οἱ Φοίνικες, καὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς εἰς τὴν αὐτόθι πρωτεύουσαν τῆς νήσου Κύθηραν· εἶχεν ἡ νῆσος αὕτη δύο λιμένας, τῶν ὁποίων ὁ ἀξιολογώτερος ὠνομάζετο Σκανδεία καὶ ἐπίσημον ἐμπόριον ἐνεργούμενον ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας. Κατ' ἀρχὰς αὐτὴν ἡ νῆσος τῶν Κυθήρων εἰς τοὺς Ἀργείους, ὕστερον κατέστησαν αὐτὴν οἱ στρατηγοὶ τῶν Ἀθη-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ναίων Νικίας καὶ τελευταῖον ὑπέπεσεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Λακεδαιμονίων οἱ τινες εἶχον ἐπ' αὐτῆς μίαν φρουρὰν καὶ ἕπεμπον ἐτησίως ἕνα ἄρχοντα διὰ νὰ κυβερνᾷ αὐτήν. Θουκ. δ', 53. ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης πλάττεται ὅτι ἀπέβη πρῶτον ἡ Ἀφροδίτη ὅτε ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης, διὸ καὶ Κυθέρεια ἐπεκαλεῖτο. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 432. Ἡσ. Θεογ. 192. ταύτ. κτενότρ. Τζετζίγον. ὅθεν Κυθηρόθεν, Ἐπιβρ. ἐκ τῶν Κυθηρῶν. Ὁμηρ. – 2) πρωτεύουσα τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, περίφημος τὸ παλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον ἀρχαίοθεν ἠγείραν ἐνταῦθα οἱ Φοίνικες ὅτε εἰσήγαγον καὶ τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Θουκ. δ', 54. Ἡρακλ. Ποντ. — 3) Πόλις τῆς νήσου Κύπρου, παρὰ Σχολιστ. Ἡσ. Θεογ. 192. ἔνθα μᾶλλον ὑποτίθεται ἡ νῆσος. ὅθεν, Κυθήριος, ία, ιον, τῶν Κυθήρων ἢ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκων. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 268. ἡ Κυθηρὶη νῆσος = Κύθηρα. Ἡρόδτ. 1, 82. καὶ Κυθήριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κυθήρων.

Κυθήρη, ἡ = Κυθέρεια. Ἀπολλ.

Κυθηριάς, άδος, ἡ, Ἡ εἰς τὰ Κύθηρα ἀνήκουσα ἢ τῶν Κυθήρων. Ἀπολλ.

Κυθήριος, ὁ. Ποτομὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ἡρακλείας. Στράβ.

Κύθηρος, ὁ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀττικῆς τὰς ὁποίας ἔκτισε πρῶτον ὁ Κέκροψ, ὕστερον δὲ συγκαταταχθεῖσα μεταξὺ τῶν λοιπῶν τῆς Ἀττικῆς δήμων, ἀνήκουσα εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ Κυθήριον, τό, Σουίδ. ὅθεν, Κυθήριος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Κυθήρου ὤν.

Κύθνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη τοπικοεκκλησιαστικῶς τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς ὑδάτων ἐπ' αὐτῆς συντεινούσας εἰς θεραπείαν διαφόρων χρονιῶν παθῶν μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ταύτην θερμά. ὅθεν, Κύθνιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 7, 91.

Κυκήσιον, τό. Πόλις τῆς Πισάτιδος χώρας ἐν Ἤλιδι ἔχουσα ἐν αὐτῇ τὴν κρήνη Εἶρα. Στράβ.

Κυκλάδες, αἱ, προτυπακμ. νῆσοι (1) Cyclades. Οὕτως ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κείμεναι νῆσοι ὡς σχηματίζουσαι κύκλον περὶς τῆς νήσου Δήλου, οὐσαι κατὰ Στρίβ. 12 τὸν ἀριθμὸν· γεωκώτρ. δὲ ἐμπεριλαμβάνοντο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ὅλαι αἱ νῆσοι ταύτης τῆς θαλάσσης ὅσαι ἔκειντο μεταξὺ τῆς Κρήτης, Καρπάθου, Κῶ καὶ Εὐβοίας· κατωκήθησαν δὲ αὗται ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἀπὸ Φοίνικας καὶ Κᾶρας, τοὺς ὁποίους ἐκβαλόντες τελευταῖον οἱ Ἕλληνες, ἔκτισαν ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐκόσμησαν διὰ τῆς ποικίλης καὶ φιλοπόνου καλλιεργείας τῆς γῆς καὶ τῶν λιμένων των· ἐσχημάτιζον δὲ αὗται ἰδίας ἀνεξαρτήτους μοίρας πολιτείας, τὰς ὁποίας μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Περσῶν ὑπέταξαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἔκαμον αὐτὰς ὑποτελεῖς εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν. Ἡρόδ. 5, 30. Διον. Περ. 526.

Κυκλεύς, έως, ὁ. Ποιητὴς τοῦ περιφήμου Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος ἐκ Μεθύμνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ἀνθολ.

Κυκλοβόρος, ὁ. Ὀρμητικός τις χείμαρρος ἐν Ἀττικῇ, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα, Ἱππ. 137.

Κύκλωπ, ωπες, ὁ. Ἀργεῖός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ.

Κυκλώπειος, εία, ειον. Τῶν Κυκλώπων ἢ ἐκ τῶν Κυκλώπων ὤν, εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνήκων· ὁ Κυκλώπειος βίος, ἤτοι ὁ νομαδικὸς βίος ὡς ἔζων οἱ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἀναφερόμενοι Κύκλωπες. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια σπήλαια. Σπήλαιά τινα πλησίον τῆς Ναυπλίας ἐν Ἀργολίδι ἔχοντα λαβυρινθώδεις διεξόδους. Στράβ. τὰ Κυκλώπεια τείχεα, οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ τείχη τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ κτισθέντα, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἐκ μεγάλων καὶ ἀκατεργάστων ὄγκων λίθου, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐπιτηδείως συνηρμοσμένων ὥστε ἀπετέλουν ἓν συνεχὲς ὅλον· ἀκάλουν δὲ ταῦτα Κυκλώπεια τείχη, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἄλλως ὑπῆρχεν ἀδύνατον εἰς τοὺς καιροὺς ἀνθρώπους νὰ κινήσωσι τοσοῦτον ὀγκώδεις λίθους καὶ νὰ κτίσωσι τοιαῦτα τείχη. Εὐριπ. Ἡλ. 1158. Κυκλωπαία πόλις = Μυκῆναι. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 15. ἴδε Κύκλωψ ἐντέλει.

Κυκλώπιος, ία, ιον. Τῶν Κυκλώπων ἢ εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀναφερόμενος· ἡ Κυκλωπία Μυκήνη. Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 256. ἡ Κυκλωπία γῆ = ἡ χώρα τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν. Εὐριπ. Ὀρέστ. 965. Οὐσιαστ. ἡ Κυκλωπία, προσυπακμ. βιβλιοθήκη, εἰς τὴν ἐπεγράφετο τὸ ἔπαινον βιβλίον τῆς Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 14.

Κύκλωπες, ἀνικ. Κύκλωψ. Cyclopes. Γίγαντες τερατώδεις καὶ φοβεροί, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ὁ Βρόντης, Στερόπης καὶ Ἄργης, τοὺς ὁποίους ὁ Οὐρανός, φοβούμενος τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀλλ' ὕστερον ἐλευθερώθησαν αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Διός ὅτε τις πρὸς ἀνταμοιβὴν ἔλαβε πρῶτον παρ' αὐτῶν τοὺς κεραυνοὺς τοὺς ὁποίους συνεργαζόμενοι μετὰ τοῦ Ἡφαίστου ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ. Ἡσ. Θεογ. 139. Ἀπολλ. α', 1 Σχόλ. Εὐρ. Ὀρεστ. 965. παριστάνοντο δὲ οὗτοι ἔχοντες ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ ἐλογίζοντο εὑρεταὶ διαφόρων πελεμικῶν ὅπλων τὰ ὁποῖα εἰργάζοντο μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα, διατρίβοντες πότε ἐπὶ τοῦ ὄρους Αἴτνης ἐν Σικελίᾳ, ποτὲ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ καὶ ποτὲ ἐπὶ τῆς Λιπάρας. Καλλιμ. Ἄρτεμ. 47. — Β) ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Κύκλωπες, τέκνα τοῦ Ποσειδῶνος, λαός τις ἄγριος καὶ γιγαντιαίου ἀναστήματος, κατοικῶν ἐρχομένοις ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ἀκοινώνητος, ἄνευ νόμων καὶ διεσπαρμένος εἰς ὄρη καὶ εἰς σπήλαια, τρεφόμενος ἐκ τῶν ἀγρίων καρπῶν τῆς γῆς καὶ ἐκ τοῦ γαλακτος τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐποίμαινε κατ' ἰδίαν· κατ' ἀρχὰς κατῴκουν οὗτοι περὶ τὰ ἄκρα μέρη τῆς νήσου, ὕστερον δὲ μετὰ τὴν καταβύθισιν τῶν Γιγάντων ἠλθον καὶ κατῴκησαν τὰ ἀνατολικὰ παράλια πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης. Ὅμ. Ὀδ. ι, 105. κ. τ. λ. Θουκ. ς', 2. Στράβ. ιδ'. πρὸ πάντων ἀναφέρεται μεταξὺ τῶν Κυκλώπων τούτων ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ὁ Πολύφημος λεγόμενος, τὸν ὁποῖον μεθύσας ὁ Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσεν· ἴδε Πολύφημος. – Γ) ἕτεροι Κύκλωπες ἀναφέρονται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἱστορίᾳ εἰ τινες ἔκτισαν τὰ τείχη τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος ἐν Πελοποννήσῳ· οὗτοι δὲ ἦσαν ὡς λέγεται τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες, μεταβάντες εἰς τὴν νῆσον Ἠφαίστιαν, ἐπιτηδειοι καὶ ἔμπειροι τέκτονες· ἐλθόντες δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ Προίτου ἐκ τῆς Λυκίας εἰς τὴν Πελοπόννησον ἔκτισαν αὐτόθι τὰ τείχη τῆς πόλεως Τίρυνθος· ἐπὶ δὲ λέγεται ὅτι οἱ αὐτοὶ ἔκτισαν καὶ τὰ τείχη τοῦ Ἄργους καὶ τῶν Μυκηνῶν τὰ ὁποῖα ἀπ' αὐτῶν ἐκλήθησαν Κυκλώπεια τείχη· ἐπωνομάζοντο δὲ καὶ ἐγχειρογάστορες, μυθολογούμενοι ὅτι οἱ χεῖρες αὐτῶν ἐξεῖχον ἀπὸ τῆς κοιλίας, ὅπερ εἰκάζουν ὅτι ἐτρέφοντο ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν των, ὅθεν Κυκλώπων ἐμέλαι, τὰ τείχη τῶν Κυκλώπων. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 151. Ἡλ. 1158. Ἀπολλ. β', 2, 1.

Κύκλωψ, πος, ὁ. ἀνκ. τοῦ Κύκλωπες· ὡς οὐσιαστ. Κύκλωψ ὁ Πολύφημος. Ὅμ. Ὀδ. Α, 69. ὅρα Πολύφημος. — 2) ὃν εἶδος χορτοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμιμοῦντο τὸν ἕρωτα τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου πρὸς τὴν Νύμφην Γαλατείαν. Ἀριστοφ. Βατρ. 290.

Κύκνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πελοπίας, ὅς τις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θεμιστονόην θυγατέρα τοῦ Κηνέως· διατρίβων δὲ ἐν Ἰτωνι τῆς Θεσσαλίας κατελήφθη καὶ ἐφόνευε τοὺς ὅσοι διέβαινον ἐκεῖσε διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τοὺς Δελφούς· μὲ τοῦτον μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἦρχετο εἰς τὴν Τροιζῆνα καὶ πλήγωσας αὐτὸν βαρέως τὸν ἐξάνατωσεν λαβὼν τὰ ὅπλα αὐτοῦ ὡς λάφυρον. Ἡσ. Ἀσπ. 57. κ. ἑ. ξ. 413. – 423. Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 386. Ἀπολλόδ. β', 7, 7 — 2) ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πυρήνης, διατρίβων περὶ τὸν Ἀχελῶρον ποταμὸν ἐν Μακεδονίᾳ, φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, διότι κατεκτείνων ἀνελεῶς ὅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας, ἠγείρεν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς τοῦ Ἄρεος. Ἀπολλόδ. β', 5, 11. — 3) Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καλυκης θυγατρὸς τοῦ Κύκνου, βασιλεὺς τῆς νήσου Τενέδου, ὃς τις ἐφορμήσας κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἤλθον ν' ἀρξωσι ἐντεῦθεν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Πινδ. Ὀλ. 2, 147 (82). Στράβ. ιγ'. Ηκτ' Παυσ. ι', 14. ἔλαβεν ὁ Κύκνος οὗτος εἰς γυναῖκα τὴν Πρασσίαν θυγατέρα τοῦ Κλυτίου γενήσας ἐξ αὐτῆς τὴν Ἡμιθέαν καὶ τὸν Τέννην. — 4) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θυρίας ἢ Ἥρας, ὃς ἀεροπορῶν ἀνεμοδὴς δι' ὃ καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ πολλῶν, εἰ ὁποίοις ὅμως μετ' ὀλίγον ἐγκατέλειπεν αὐτὸν διὰ τὰ ἄτοπα καὶ αἰσχρὰ ἤθη του· τελευταῖον δὲ μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁμοῦ μὲ τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς ὁμώνυμον πτηνὸν κύκνον. Ἀντ. Λιβ. 12. Ὀβιδ. — ὅθεν, Κύκνειος, εία, ειον. Τοῦ Κύκνου ἢ εἰς τὸν Κύκνον ἀνήκων, ἢ Κύκνειος μάχη. Πινδ.

Κυλλάβαρις, ιδος, ἡ, καὶ Κυλλάβαρις, Λουκ. Γυμνάσιόν τι πλησίον τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ ἀπέχον τριακόντα βήματα τῆς πόλεως, κληθὲν οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς χώρας Κυλλαβάρου λεγομένου, τοῦ ὁποίου ὁ τάφος ἔκειτο πλησίον τοῦ γυμνασίου. Παυσ. β', 23. ἔτι τὸ Κυλλαβάρου γυμνάσιον.

Κυλλάβαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σθενέλου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ.

Κυλλάνα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Κυλλήνη. Παῦ.

Κυλλάνιος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Κυλλήνιος.

Κύλλαρος, ὁ. Τέκτων τῆς Ποδάργης, ἀριστος καὶ ὡραῖος ἵππος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑρμῆς ἐπροσφερε δῶρον εἰς τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Σουίδ.

Κυλλήνη, ης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἔλλάτου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος Κυλλήνη. Παυσ. η', 17.

Κυλλήνη, ἡ. Τὸ ὑψηλότερον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, ἔχον ὕψος ὡς ἐλέγετο 15 σταδίων καὶ ἐστέντο δυτικῶς ὑπὸ τὸ ὄρος Λάμπη, Ἐρύμανθος καὶ Φολόη, περίφημον τὸ παλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ γέννησιν τοῦ Ἑρμοῦ, διὸ καὶ ὑπῆρχε τὸ ὄρος ἱερὸν τοῦ Διὸς τούτου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτοῦ· τανῦν Ζυρὶα Ὅμ. Ἰλ. Β, 603. Τιμ. Ὅμ. Ἑρμ 2. Θουκ. – 2) Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλιάδος κειμένη παραλλασσίως, ἥτις ὑπῆρχε κυρίως λιμὴν τῶν Ἠλείων, τανῦν Χιαρέντζα. Θουκ. α, 30. Στεφ. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης, μόνον παρὰ Ξενοφ. Κυρπαιδ. ς', 1, 45. ἀναφερομένη πιθαν. ἡ παρ' Ἡρόδτ. Καρήνη καλουμένη, κειμένη παραθαλασσίως. ὅθεν Ἐπιβρ. Κυλλήνηθεν, ἐκ τῆς Κυλλήνης. Διον. Περ.

Κυλλήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Πελασγοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ἀπολλόδ. γ'. 8, 1.

Κυλλήνιος, ία, ιον. Τῆς Κυλλήνης ἢ εἰς τὸ ὄρος Κυλλήνην ἀνήκων· ὁ Κυλλήνιος πάγος, τὸ ὄρος τῆς Κυλλήνης. Κλλ. εἰς Δνλ. 272. καὶ Οὐσιαστ. ἐπώνυμ. τοῦ Ἑρμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀρκαδίᾳ ὄρους Κυλλήνης κληθέντος, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Παυσ. η', 17.

Κύλλιος, ὁ, = Κυλλήνιος. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Κυλλήνιος.

Κυλλύριοι, οἱ. Ὄνομα δούλων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Συρακουσίοις Ἡροδτ. 7, 155. ἐπὶ τοῦ Valkenaer Κιλλεύριοι ἐδιόρθ.

Κύλων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων καὶ πλουσίων πολιτῶν, ζήσας περὶ τὸ 612 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐπροσηγορίας τοῦ ἐλκύσας πολλοὺς τῶν συμπολιτῶν εἰς τὴν φατρίαν του, ἐπιφάσισε νὰ σφετερισθῇ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν ἐν Ἀθήναις, ὅθεν περὶ τὴν 45 Ὀλυμπ. κατ' ἦν οἱ πλεῖστοι τῶν ἰσχυροτέρων Ἀθηναίων ἦλθοι εἰς τὴν Ὀλυμπίαν διὰ νὰ ἐορτάσωσι τοὺς κοινοὺς αὐτόθι ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων, εὑρὼν εὐκαιρίαν ἐπιτηδείου ἐκυρίευσε τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ὅμως πολιορκηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους ὄντος ἄρχοντος τότε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ στενοχωρούμενος ὑπὸ ἐλλείψεως ἐφοδίων μέλλε ἠδυνήθη νὰ ἐφύγῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ λοιποὶ στασιῶται αὐτοῦ οἵτινες εἶχον καταφύγει εἰς τὸν ἐν Δρεπάνῃ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἐφονεύθησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Μεγακλέους αἰφ' οὗ πρότερον ἠδυνήθησαν αὐτοὺς ἐξωθήσωσι τοῦ ναοῦ. Ἡρόδ. 5, 71. Θουκ. α', 126.

Κυμαίθας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 46.

Κυμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Κύμης, ἢ ἐκ τῆς Κύμης ὤν, εἰς τὴν Κύμην ἀνήκων· ὁ Κυμαῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Κύμην ἐν Ἰωνίᾳ κόλπος, ταυτὸν Κόλπος τοῦ Σμύρνης. Στράβ. — 2) ὁ περὶ τὴν Κύμην ἐν Ἰταλίᾳ Κόλπος, Cumanus Sinus, Στράβ.

Κυματολήγη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 253.

Κύμη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ πόλις Κύμη. Στέφ. Βυζ.

Κύμη, ἡ, Δωρ. Κύμα (ῡ). Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Αἰολικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Θαλάσσης, κτισθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Αἰολέων ὅσοι ἦλθον ἐκ τῆς Λοκρίδος, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου καὶ τῆς περιφήμου Κυμαίας Σιβύλλης. Κατὰ Στράβ. ἐμνημίζοντο οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ταύτης διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν ἁπλότητα καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν των. Ὅμ. Ἔπεγ. Κύμη ἡ Αἰολίς. Ἡσ. Ἔργ. 634. Θουκ. ἔτι δὲ καὶ Κύμη ἡ Φρικωνὶς καλουμένη, Ἡρόδτ. 1, 149. ἀπὸ τοῦ ἐν Λοκρίδι Φρικίου ὄρους οἰκ. ετσιώτης πρῶτον ὑπὸ Λοκρῶν, ταυτὸν Σανταρλί. — 2) Κύμη, ἡ, Cumae. Πόλις ἀρχαία τῆς Καμπανίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ετσιώτις ἀνέκαθεν ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ἐλθόντων ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, κειμένη παραθαλασσίως. Κατὰ τὴν τῶν ἐγχωρίων δόξαν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς ὁ Ῥωμαϊὸς ποιητὴς Οὐεργίλιος παρεδέχθη, ἐλέγετο ὅτι ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ἦν ἡ Κυμαία Σιβύλλη ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῆς Αἰολικῆς Κύμης, τῆς ὁποίας ἐβελτίωναν καὶ τὸ σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον διέτριβε πλησίον τῆς πόλεως εἰς τὸ ἄλσος Τριβίαι λεγόμενον. Ποιδ. Πώ. 1, 34. Κύμη ἡ Χαλκιδική, παρὰ Θουκ. δ', 4. Στράβ. — ὅθεν Κυμαῖος, αία, αῖον· τῆς Κύμης· ἡ εἰς τὴν Κύμην ἀνήκων, καὶ Οὐεργίλ. ὁ κάτοικος τῆς Κύμης.

Κυμοδόκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 39. Ἡσ. Θεογ. 252. (ἐκ τοῦ κύμα καὶ δέχομαι.)

Κυμοθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 41. Ἡσ. Θεογ. 245. (ἐκ τοῦ κύμα καὶ θοός.)

Κυμοτέλεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ γυνὴ τοῦ Ἐκατόγχειρος Βριάρεω, Ἡσ. Θεογ. 819. (κύμα, πολέω).

Κυμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ Θεογ. 253. Ἀπολλόδ.

Κύνα, ἡ Θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῆς Μακεδονίας καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύντα Ἀρριαν.

Κυναίγειρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κυφορίωνος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, ἀριστεύσας μὲ πολλὴν φήμην διὰ τῆς ἐξαισίου ἀνδρίας καὶ γενναιότητός του εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην κατὰ τῶν Περσῶν, Ἡρόδτ. 6, 114. (Κυνέγειρος, Βριακ. Ἐπ. 25. Ἀνθολ. β', 147.)

Κύναιθα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πηγὴν Ἄλυσσον καλουμένην τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰαματικήν τινα δύναμιν· Παυσ. η', 19. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Κυναιθεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Κυναίθη, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλλας τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κύναιθος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 2) Ταφωδός τις ἀρχαῖος ἐκ τῆς νήσου Χίου, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πεισιστράτου. Σχόλ. Πινδ. Νεμ. 2, 1.

Κυνέθεια, ἀδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ὡς ἐλέγετο κείμενον εἰς τὸ ὑπαίθριον δὲν ἐβρέχετο οὐδέποτε· Πολύβ. 15', 4.

Κυνδραγόρα, ἡ. = Βενδραγόρα, ὅπερ ἴδε.

Κυνέας, ου, ὁ. Πρῶτος ὑπουργὸς καὶ εὐνοῦς τοῦ βασιλέως τῶν Ἠπειρωτῶν Πύρρου, Θετταλὸς τὸ γένος· διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν ῥητορικὴν τέχνην πλησίον τοῦ Δημοσθένους, τὴν δὲ πολεμικὴν ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Κατεστάθη εἰς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐνδόξων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του· οὗτος ἐζήτησε διὰ τῶν φρονίμων αὐτοῦ συμβουλῶν νὰ ἀποτρέψῃ τὸν Πύρρον ἀπὸ τὴν κατὰ τῆς Ἰταλίας ἐκστρατείαν, τὸ ὁποῖον μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀντιλέξῃ συνεκστράτευσε μετὰ τοῦ Ἡγεμένος τούτου παρὰ τοῦ ὁποίου σταλεὶς ὕστερον πρέσβυς εἰς τὴν Ῥώμην διὰ νὰ πραγματευθῇ μετὰ τῆς βουλῆς τὴν εἰρήνην, κατέπεισε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν Ῥωμαίων βουλευτῶν εἰς τὸ νὰ παραχωρήσωσι δι' ὅλον τὸν προτέρου ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων, ἀλλὰ μέχρι τέλους διὰ τῆς ῥητορείας τοῦ ἐν Ῥώμῃ Ἀππίου Κλαυδίου μὴ δυνηθεὶς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν σωτηριώδη αὐτοῦ διαπραγμάτευσιν, ἐπέστρεψεν ἀπρακτος πρὸς τὸν Πύρρον εἰς τὸν ὁποῖον παράστησε τὴν ὑπεροχὴν καὶ μεγαλην ἀξίαν τῆς Ῥωμαϊκῆς γερουσίας.

Κύννης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεολύτου ἐξ Ἀκραναίας. Θουκ. β', 102.

Κυνήσιοι, οἱ, παρ' Ἡροδτ. 2, 33. = Κύνητες

Κύνητες, οἱ. Ἔθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περὶ τὰ ἐσχατώτατα ἄκρα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἄνα ποταμοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ, κατὰ Mannert. λαὸς τῆς Κελτικῆς ἐν τῇ Λυσιτανίᾳ· πίναν. ἐν τῇ λεγομένῃ Κουίνῳ χώρᾳ αὐτόθι. Ἡρόδτ. 4, 49.

Κυνηγετικόν, τό. Χώρα τῆς ἐπαρχίας Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ, πίναν. κειμένη περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἄνα (Γουαδιάνα) ποταμοῦ· Στέφ. Βυζ

Κυνθεάς, άδος, ἡ. Τοῦ Κύνθου ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Κύνθου οὖσα. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 61.

Κύνθιος, ία, ιον. Τοῦ ὄρους Κύνθου ἢ εἰς τὸν Κύνθον ἀνήκων. Κύνθιος ὄχθος, = Κύνθος. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 17. Εὐρ. — ὁ Κύνθιος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Δήλῳ ὄρους Κύνθου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν ἡ Λητώ, διὸ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸν τὸ ὄρος τοῦτο τοῦ Ἀπόλλωνος. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 10.

Κύνθος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Δήλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 141. Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. εὑρηται καὶ θηλυκ παρ' Ἀντιμάχῳ.

Κυννία, ἡ, προσυπακμ. λίμνη. Ἡ μεγαλητέρα ἐκ τῶν λιμνῶν τῆς Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν σχηματίζει ὁ Ἀχελῶος ποταμὸς ἐπὶ τῶν ἐκβαλῶν αὐτοῦ πλησίον τῶν Οἰνιάδων· Στράβ.

Κυνικός, ὁ (κύων) πληθ. οἱ Κυνικοί, προσυπακμ. φιλόσοφοι. Οὕτως ὠνομάσθη ἐν Ἀθήναις μία ἀρχαία αἵρεσις φιλοσόφων τὴν ὁποίαν πρῶτος ὁ Ἀντισθένης μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐσύστησεν εἰς ἕνα τόπον ἐκτὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν Κυνόσαργες λεγόμενον, ὅπου ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του ἀπὸ τοῦ ὁποίου τόπου ὠνομάσθησαν οἱ ὀπαδοί αὐτοῦ Κυνικοί· ὁ χαρακτὴρ τῆς φιλοσοφίας τῶν Κυνικῶν ἦν ἐ αὐτὸς μὲ ἐκεῖνον τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας, τῆς ὁποίας κύριον ἀντικείμενον ὑπῆρχεν ἡ πρακτικὴ ἠθική, καὶ ἦτις καταφρόνει πᾶσαν θεωρίαν καὶ περὶ τὰ πράγματα σκέψιν· θέλοντες δὲ οἱ φιλόσοφοι οὗτοι νὰ ζῶσι συμφώνως καὶ ὅσον δυνατὸν πιστῶς μὲ τὴν φύσιν ἀρκούμενοι εἰς τὴν πλήρωσιν μόνον τῶν πρώτων καὶ κυρίων χρειῶν των, διῆγον τὸ πλεῖστον βίου ἁπλοϊκὸν καὶ θηριώδη, ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἀληθῆ ἡδονὴν καὶ τέρψιν τῆς ψυχῆς, διὸ καὶ καταφρονοῦντο ὑπὸ πολλῶν φρονίμων ἀνθρώπων διὰ τὸ αὐστηρὸν καὶ ἀπεριόκαλον ἦθός των. Ἐπισημότεροι ἀπαδοὶ τῆς αἱρέσεως ταύτης ὑπῆρξαν Διογένης ὁ Σινωπεύς, ὁ Μόνιμος, ὁ Κράτης καὶ ὁ Μένιππος. Λουκ. Διογ. Λαερτ.

Κυνίσκα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Ἀρχιδάμου, ἥτις πρώτη αὐτὴ τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐνίκησε εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Παυσ. γ', 8 — 2) Γυνή τις ἐκ Σικελίας παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 8. (κυνίσκη, ἡ, κυρ. μικρὰ κύων.)

Κυνίσκος, ὁ. Ἐπώνυμο τοῦ Ζευξιδάμου υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῶν Σπαρτιατῶν Λεωτυχίδου Ἡροδτ. 6, 71. — 2) Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.

Κύννα, ἡ, = Κύνα. Περιβόητός τις ἑταίρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἰππ. 765.

Κύννιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἐν Ἀθήναις ἀπό τινος αὐτόθι γενεᾶς Κυντίδων καλουμένης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ· Ἡσυχ.

Κυνοκέφαλοι, οἱ (κύων, κεφαλή.) Κατὰ Στράβ. η', 3, 6. μυθολογούμενόν τι ἔθνος παρ' Αἰσχ.

Κυνόπολις, εως, ἡ· ἴδε Κυνῶν πόλις.

Κυνοπολίτης, ου, ὁ· ὁρα Κυνῶν πόλις.

Κυνόρτης, ου, ὁ, Δωρ. Κυνόρτας, α. Τίὸς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ἀδελφὸς τοῦ Ταλαὸς, βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος· τοῦτου ὁ υἱὸς Περιήρης ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γοργοφόνης τὸν Ἰκάριον, Τυνδάρεων, Ἄφαρα καὶ Λεύκιππον. Ἀπολλόδ. γ', 10. 3. Παυσ. γ', 1.

Κυνόρτιον, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ.

Κύνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν Ὀπουντίων κειμένη ἐγ' ἑνὸς ὁμωνύμου αὐτόθι ἀκρωτηρίου καὶ ἦτις ὑπῆρχε λιμὴν τῆς πόλεως Ὀπούντος· ταυτὸν Κύνο. Ὅμ. Ἰλ. Β, 521. — Στράβ.

Κυνόσαργες, ους, τό. Τόπος τις κείμενος ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀρτικῶς ἐγ' ἑνὸς ὁμωνύμου λόφου ὀλίγον ἀπέχοντος τοῦ Λυκείου, ἱεροῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἐγυμνάζοντο οἱ παῖδες ἐκεῖνοι ὅσοι δὲν ἐγεννήθησαν ἐκ γνησίων Ἀθηναίων γονέων. Περίφημον πρὸ πάντων κατεστάθη τὸ Κυνόσαργες αἰφ' ὅτου ὁ Ἀντισθένης ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν σχολήν του εἰς τὴν ὁποίαν ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του, ὁπό τοῦ ὁποίου μέρους ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ἰ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παιδοί αὐτοῦ Κυνικοί. Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ κύων καὶ ἀργός ἤτοι ταχύς, διότι ἐν ᾧ ποτὲ ὁ Δίομος ἐπρόσφερε θυσίαν εἰς τὸν Ἡρακλέα, κύων τις ἁρπάσας μίαν μερίδα κρέατος ἐκ τῶν θυμάτων ἔφυγεν μὲ αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος. Παυσ. α', 19.

Κυνοσάργης, ους, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ Κυνόσαργες πλησίον τῶν Ἀθηνῶν. Παυσ.

Κυνὸς κεφαλαί, αἱ. Δύω ὑψηλοὶ λόφοι πλησίον τῆς πόλεως Σκοτούσσης ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅπου ἡ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων Κουίντος Φλαμίνιος ἐνίκησε κατὰ κράτος Φίλιππον τὸν δεύτερον βασιλέα τῆς Μακεδονίας τὸ 197 ἔτος πρὸ Χρ. Στράβ. Πλουτρ. — 2) Ἕτερος λόφος ἐν Βοιωτίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν καὶ τῶν Θεσπιῶν. Σεφ. Ἑλλ. ε', 4, 13. ὁ Στέφανος καλεῖ τοῦτον χωρίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Πίνδαρος.

Κυνόσουρα, ας, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τοῦ ὄρους Ἴδης ἐν Κρήτῃ, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἀνέτρεψε τὸν Δία, ὅστις πρὸς εὐγνωμοσύνην μετέστησεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν ἀστέρων εἴτουν σχηματίζουσι τὸν ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀστερισμὸν τῆς μικρᾶς Ἄρκτου. Τζήν. Ἐρατοσθ.

Κυνόσουρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων μεσημβρινώτερον τοῦ Μαραθῶνος. Ἡρόδ. 8, 76.

Κυνὸς σῆμα, τό· καὶ Κυνόσημα, Στεφ. Βυζ. Canis Sepulcrum. Ἐξέχουσα ἄκρα ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου πλησίον τῆς πολεως Ἀβύδου, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ τάφος τῆς Ἑκάβης, ἥτις ἐπλάττετο ἔτι μετεμορφώθη εἰς κύνα· Εὐρ. Ἑκβ. 1275. Θουκ. η', 104, 105. ἔτι δὲ καὶ Ἑκάβης μνημεῖον, παρὰ Διοδ. Σικ. λεγόμενον.

Κύνουρα, τά. Πόλις τῆς Ἀργολίδος κατὰ Στεφ. Βυζ.

Κυνουρία, ἡ, προσπαθ. γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀργολίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μὲ πρωτεύουσαν ἐπ' αὐτῆς πόλιν τὴν Θυρέαν· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἔτι τοῦ βατιλέως Κροίσου ἐν Λυδίᾳ ἐπολέμησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ τῆς χώρας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ κυρίευσις ἔκλινε μετὰ μίαν αἱμοβόρον μάχην πρὸς τὸ μέρος τῶν Σπαρτιατῶν, οἵτινες ἔκτοτε εἶχον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των τὴν Κυνουρίαν. Ἡροδ. 1, 82. Θουκ. δ', 56. Στράβ. — ὅθεν, Κυνούριοι καὶ Κυνουρεῖς, οἱ κάτοικοι τῆς Κυνουρίας χώρας.

Κυνούριοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενοι ἐξ Ἰωνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων ὡνομάσθη καὶ ἡ αὐτόθι χώρα Κυνουρία. Ἡρόδτ. η', 73.

Κυνώ, οὔς, ἡ. Γυνὴ ἐξ τῶν ποιμένων τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους, Σπακὼ κατὰ μηδικὴν διάλεκτον καλουμένη ἥτις ἀνέτρεψε Κῦρον τὸν μέγαν, ἐξ οὗ ἐπλάσθη ὅτε ἐθήλασεν αὐτὸν μία κύων. Ἡρόδτ. 1, 110.

Κυνῶν πόλις, ἡ, (υ) καὶ Κυνόπολις, ἡ, Πτολ. Canum Urbs. Πλίν. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τοῦ Δίλτα· Στράβ. — 2) ἡ μεγάλη Μητρόπολις τοῦ Κυνοπολιτικοῦ νομοῦ ἐν τῇ Ἐπταιμίδι τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀνουβίδος παριστανομένης μὲ κεφαλὴν κυνός· τανῦν Σαμαλλοὺτ. Στράβ. — ὅθεν, Κυνοπολίτης, ου (ι) ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Κυπεριστικαί, ων, τοιτ, ἀ. Πόλις τῆς Τριφυλλίας χώρας ἐν Ἤλιδι οὖσα ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ Νέστορος· Ὅμ. Ἰλ. Β, 593. κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Μακιστίας χώρας ἐκτεινομένης πέραν τοῦ Νέδα ποταμοῦ, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἤρημον χωρίον ἡ Κυπαρισσία καλουμένον. — 2) ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Κυπαρισσία, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ Ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν Πελοποννήσῳ Κυπαρισσίαν πόλιν. Παυσ.

Κυπαρισσία, ἡ, = Κυπαρισσήεις. Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Μεσσηνίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν ἀντικρὺ αὐτῆς παραλίων, ταυτὸν Κάβο Ἀπισαλιά. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Μεσσηνίᾳ, ταυτὸν Ἀρκαδία καλουμένη. Στράβ. καὶ, Κυπαρισσιαί, αἱ. Παυσ. ἡ Κυπαρισσαία. Στέφ. Βυζ. — 4) Πόλις τῆς Δακωνίας μὲ λιμένα πλησίον τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Κυπαρισσεῖς, οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Κυπάρισσος, ὁ (υυ–υ). Τιὸς τοῦ Μινύαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Κυπάρισσος. Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 519.

Κυπάρισσος, ἡ (υυ–υ). Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ πλησίον τῶν Δελφῶν, ἡ κατά τινας ἅλσος κυπαρίσσων αὐτόθι· Ὅμ. Ἰλ. Β, 519.

Κύπασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τῆς Καλλιπόλεως. Σκυλ.

Κυπρία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, ἢ διότι ἦλθε πρώτον εἰς ταύτην τὴν νῆσον· Ἡσ. Θεογ. 199. = Κύπρις.

Κύπριος, ία, ιον. Τῆς Κύπρου, ἡ ἑκατὸν Κύπριοι ὧν ἡ εἷς τὴν νῆσον Κύπρον ἀνήκων· αἱ Κύπριαι πόλεις. Αἰσχ. Περσ. 889. τὰ Κύπρια, προσυκμ. Ἔπη, οὕτως ἐκαλοῦντο ἀρχαῖα τινα ἡρωϊκὰ ποιήματα διὰ τῶν ὁποίων ἐψάλλετο ἀπ' ἀρχῆς ὁ πόλεμος τῆς Τροίας· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ὅπου λέγεται ὅτι πρῶτον ἐπενοήθησαν, ἢ ἀπὸ τῆς Κυπρίας Ἀφροδίτης ὡς αἴτιου τοῦ πολέμου τούτου· πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ἀπέδιδον εἰς τὸν Ὅμηρον τὰ ποιήματα ταῦτα, ἀλλ' ὁ ἱστορικὸς Ἡρόδοτος, 2, 117. ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἦσαν τοῦ ὅλως Ὁμηρικὰ ἀλλ' ἄλλου τινὸς ἀρχαίου ποιητοῦ· Αἴλ. ποικ. Ἱστ. 9', 15. (τὸ υ ἔστι κυρ. βραχύ, ἔσῠ ὅτε δὲ παρὰ τοῖς Ἐπικ. εἰληπται καὶ ὡς μακρόν·) ἔτι δέ, Κύπριοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου.

Κύπρις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἀπὸ τῆς νήσου Κύπρου ἔνθα ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ θεὰ αὕτη· Ὅμ. Ἰλ. Ε, 422. Λίτε Κύπριδα καὶ Κύπριν· Ὅμηρ. ἡ γεν. Κύπριος, εὑρηται παρὰ τοῖς ὕστερον· Θεουρ. Εἰδ. ια', 16.

Κυπρογένεια, ἡ. Ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου γεννηθεῖσα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης. Ἡσ. Θεογ. 199.

Κυπρογενὴς, οῦς, ἡ. = Κυπρογένεια· Ὅμ. Ἴμ. 3', 1. Συλ. Ἀεῤῥ. 2.

Κυπροθέμις, ιδος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν τῇ νήσῳ Ῥόδῳ τοπάρχων τῶν Σατράπου Τιγράνου. Δημ.

Κύπρος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων νήσων τῆς Μεσογαίου Θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Συρίας καὶ Κιλικίας, περίφημος τὸ παλαιὸν διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ πλούσια καὶ ἄφθονα μεταλλεῖα, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὴν ἐκεῖσε ἀρχαιοτάτην λατρείαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, συσταθεῖσαν πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων· ἐδιαιρεῖτο δὲ τὸ παλαι ἀπασα ἡ νῆσος εἰς τέσσαρας χώρας, εἰς τὴν Παφίαν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Πάφον, εἰς τὴν Ἀμαθουσίαν μὲ πρωτεύουσαν πολιν τὴν Ἀμαθοῦντα, εἰς τὴν Λάπηθον καὶ Σαλαμινίαν μὲ πρωτεύουσαν τὴν Σαλαμῖνα. Κατὰ Στράβ. ὅλη αὐτῆς ἡ περίμετρος ἦν 3420 σταδίων, ἔχουσα ὑψηλὰ ὄρη ἐπ' αὐτῆς κεκαλυμμένα ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ πυκνῶν δάσεων τῶν ὁποίων πρὸ πάντων ὑπερεῖχεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τὸ ὄρος Ὄλυμπος· καὶ πολλὰς ἐπισήμους πόλεις. Πρῶτοι δὲ κάτοικοι τῆς νήσου Κύπρου οἵτινες ἐκτίσησαν πόλεις καὶ νόμους ἐπ' αὐτῆς ἦσαν πιθαν. Σύροι καὶ Φοίνικες ὁμοκούμονοι ἀρχαιόθεν ὑπὸ ἐγχωρίων βασιλέων· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν ἐκεῖσε ὁ Τεύκρος υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων, ἔκτισε τὴν πόλιν Σαλαμῖνα, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσαν οἱ Εὐάγορας λεγόμενοι· ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀρταξέρξου Μνήμονος ὑπέπεσεν ἡ Κύπρος διὰ τῆς εἰρήνης τοῦ Ἀνταλκείδου ὑπὸ τὴν Περσικὴν δυναστείαν, τὴν ὁποίαν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ὕστερον ἐχώρισεν ὅλως ἀπ' ὅλου ἀπὸ τὴν Περσίαν χορηγήσας εἰς αὐτὴν τὴν προτέραν ἐλευθερίαν της, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἠνώθη ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ πρώτου μὲ τὸ βασίλειον τῆς Αἰγύπτου· ταυτὸν Κύπρος· Ὅμ. Ἰλ. Λ, 21. Ἡσ. — ὅθεν Κύπριος δε, εἰς τὴν Κύπρον· Ὅμ. (τὸ υ ἔστι κυρ. βραχύ, παρὰ τοῖς Ἐπικ. δὲ μακρόν· Ὅμ. Ἰλ. Λ, 21, Ὁδ. Θ, 362.)

Κύρα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Σογδιανῆς ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Κύρου, Στράβ. ἔτι Κύρου πόλις, ἡ· Ἀρτίων. καὶ Κυρήσχαια, τά, παρὰ Πτολ. ἔσχατον Κύρου κτίσμα. Στραβ.

Κυρήνα, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Κυρήνη.

Κύρνυνις, ιος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Λιβύης πλησίον τῆς χώρας τῶν Γυζαίτων, παράγουσα ἔξοχον οἶνον καὶ ἐλαίας. Ἡροδτ. 4, 195.

Κύρβας, αντος, ὁ, πληθ. Κύρβαντες, κατὰ συγκ. τύπ. ἀντὶ Κορύβας, Κορύβαντες, Καλλιμ. εἰς Δι. 46.

Κυρβία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὀχίμου καὶ τῆς Νύμφης Ἠγητορίας, πρότερον Κυδίππη καλουμένη, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λίνδον, Ἰάλυσον καὶ Καμιρον· Διοδ. Σικ. ε', 57.

Κυρεῖος, εία, εῖον, ἐδε Κῦρος.

Κυρηβίων, ωνος, ὁ· Ἐπώνυμ. τοῦ ἀδελφοῦ Αἰγίνου τοῦ ῥήτορος ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐκαλεῖτο· Ἐπικράτης ὠνομάζετο· Δημ. Παραπρ. σλ. 433. Becker. ἀλλαχοῦ δὲ Κυρηβίδης, παρβλ. Δημ. σελ. 242. D. — 2) πιθαν. οἶκημα ὀρθοποιοῦ τινος, ἀντὶ Κιριβίς, ὅπερ ὄρα.

Κυρήνη, ης, ἡ. Ἱερᾶτις κρήνη τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λιβύῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἔνθα ὕστερον ἐκτίσθη ἡ πόλις Κυρήνη. Καλλιμ. Ἀπολ. Ἡροδτ. 4, 158. παρ' ᾧ καὶ Κρήνη Ἀπόλλωνος κέκληται· παρβλ. Πίνδ. Πυθ. 4, 524. διάφορος δὲ ταύτης ὑπῆρχε ἡ κρήνη Θέστη, ὅπερ ὄρα.

Κυρηναία, ἡ, Cyranaica. Ἐπαρχία τῆς Λιβύης ἐν Ἀφρικῇ ἐκτεινομένη παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἀπὸ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἕως τοῦ Βόλπου τῆς μεγάλης Σύρτεως, καὶν σχηματίζουσα τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ ἐν Λιβυκῇ βασιλείου τῆς Βέρνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθεν ἐξ ἀρχαίων χρόνων Ἕλληνες καὶ ἐδύσησαν ἰδίας ἀποικίας, κτίσαντες ἐπ' αὐτῆς καὶ ἐπιτήμους πόλεις, ἐξ ὧν αἱ Πεντάπολις ἐκαλεῖτο ἀπὸ πάσι πάντε ἐν αὐτῇ μεγάλας πόλεις, αἵτινες ἦσαν, ἡ Βερενίκη, Ἀρσινόη, Πτολεμαΐς, Ἀπολλωνούπολις καὶ Κυρήνη, ἀκμάσασαι τὸ πάλαι διὰ τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας καὶ τῶν τεχνῶν. Στράβ. καὶ, ἡ Κυρηναΐη χώρη· Ἡροδτ. 4, 199. ἔτι δὲ, ἡ Κυρήνη αὐτὴ ἡ Κυρηναία.

Κυρηναῖος, αία, αῖον. Τῆς Κυρήνης ἢ εἰς τὴν Κυρήνην ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστ. Κυρηναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Κυρηναίας χώρας καὶ τῆς πόλεως Κυρήνης· Ἡροδτ. 2, 161. (τὸ υ ἔστι μακρόν· Καλλιμ. Ἐπ. 14. καὶ βραχὺ παρὰ τῷ αὐτῷ 32, 2.)

Κυρήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὑψέως υἱοῦ τοῦ Πηνειοῦ, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα ἀγαπήσας ὁ Ἀπόλλων, ἥρπασεν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπό τοῦ ὄρους Πηλίου καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν Λιβύαν ὅπου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἀρισταῖον· περὶ ταύτης λέγει ὁ Πίνδαρος ὅτι ἐνησχολεῖτο κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἐν ᾧ ἐπολέμησε τὰς ἀγέλας της, καὶ ὅτι μόνη καὶ ἄνευ οὐδενὸς ὅπλου ἐφόνευσε ἕνα φοβερὸν λέοντα ἀπὸ τοῦ Πηλίου ὄρους ὅστις ἐπροξένει μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν πέριξ χώραν. Πινδ. Πυθ. ϙ. 23. Ἀπολ. Ῥόδ. Β 501. ἀπὸ ταύτης λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Λιβύῃ πόλις Κυρήνη. Διοδ. Σικ. δ', 69. — 2) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Διομήδην Βασιλέα τῆς Θράκης· Ἀπολλόδ. β', 5, 8. — 3) Ἑτέρα Νύμφη ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Ἴαμονα· Σχόλ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 130. — 4) Περιβόητός τις ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Θεσμφ. 98.

Κυρήνη, ἡ, = Κυρηναία, ἡ χώρα τῶν Κυρηναίων ἐν Λιβύῃ. Ἡρόδ. — 2) Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν τῇ Λιβύῃ, ἐτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βάττου ὅστις ἔφερε μίαν ἀποικίαν Σπαρτιατῶν ἑπταῦθα ἐλθών ἐκ τῆς νήσου Θήρας. Περίφημος ὑπῆρχε τὸ παλαιὸν μητρόπολις αὐτὴ διὰ τὸ μέγα ἐν αὐτῇ γιγόμενον ἐμπόριον καὶ ὡς πατρὶς διαφόρων ἀνδρῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Καλλιμάχου, Ἀριστίππου, Ἐρατοσθένους καὶ ἄλλων· ταύτῃ Κυρεν ἡ Καυρκν· Ἡρόδ. 4, 155. Θουκ. (τὸ ν ἐστι μακρὸν· Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 501. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 206. Διον. Περ. 213. ἐπ' ὀστ δὲ καὶ βραχύ· Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 72, 94. παρεμβλ. Spitzner. Prosod. §. 56. 2. σημ. 3.)

Κυρῖνος, ὁ, Quirinus. Ὄνομα κύρ. τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Ῥωμύλος πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὴν ἀποθέωσίν του. (Κυρῖνος διὰ τοῦ ῑ παρὰ Διονυσ. Φιλ. Ἐπ. 1. Ἀρχ. γ', 128.) Πλουτρ.

Κυρῖτις, ἔως, ἡ, καὶ Κύρεις, αἱ, Cures. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ βασιλέως Νουμᾶ Πομπιλίου· κλπ. αἱ Κύρεις, παρὰ Διον. Ἁλ. Ἐνικ. ἡ Κύρις, παρὰ Στράβ. — ὅθεν Κυρῖτης, ου, ὁ κάτοικ. Στράβ. καὶ Κυρίτης Στέφ. Βυζ.

Κύρνος, ἡ· παρὰ Ῥωμ. Corsica. Νῆσος μεγάλη τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Ἰταλίας, κατοικηθεῖσα πλησίον ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ Καρχηδονίων. Μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Φωκαέων φεύγοντα τὴν δουλείαν τῶν Περσῶν ἦλθε καὶ ἐπεκατασταθὴ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης, ὅπου ἔκτισε τὴν παραθαλάσσιον πόλιν Ἀλαρίαν ἡ Ἀλαλίαν καλουμένην· μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονιακὸν πόλεμον ὑπέπεσεν ἡ Κύρνος ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Ῥωμαίων, οἵτινες ἐστάθησαν ἐπ' αὐτῆς διαγόρους ἀποικίας καὶ πόλεις, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα ἔμεινε πάντοτε ἡ Ἀλαρία· κατὰ Στράβ. ἐνῳκίσθησαν ἐπ' αὐτῆς χρόνον πολὺν καὶ λαοὶ ἄγριοι καὶ βάρβαροι κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη καὶ ζῶντες βίον θηριώδη, τῶν ὁποίων ὅσοι ἠλίσκοντο ἀπωλλύοντο ὡς ἀνδράποδα εἰς τοὺς αὐτὸν ἐρχομένους ἀλλοεθνεῖς· Ἡρόδτ. 1, 165. τανῦν Κορσικα· — ὅθεν, Κύρνιος, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. — 2) Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κείμενον ἐν τῇ περὶ τὴν Κάρυστον χώρᾳ. Ἡρόδτ. 9, 105.

Κύρνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ νῆσος Κύρνος. Ἡρόδτ. 1, 167. — 2) Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος τὸν ὁποῖον οὗτος ἀναφέρει εἰς τὰ γνωμικά του ποιήματα. Θεογν. 19.

Κυρόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη δυτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ αὐτόθι Ἀμράδου ποταμοῦ εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· Πτολ. 5, 2.

Κῦρος, ὁ· Cyrus, ὁ παλαιὸς ἢ ὁ πρότερος λεγόμενος. Τίὸς τοῦ Καμβύσου Ἡγεμόνος τῆς Περσίδος καὶ τῆς Μανδάνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους· καὶ Ἡρόδτ. 1, 105. Ἐξ ὧν ὁ Ἀστυάγης ὀνειρωγμὸν ἀποφύγῃ τὴν πλήρωσιν ἑνὸς ὀνείρου ὁ ὁποῖος ἐπρομήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ παῖς τῆς θυγατρός του μέλλει νὰ κυριεύσῃ ὅλην τὴν Ἀσίαν καὶ αὐτὴν τὴν Μηδίαν, παρεδωκε τὸν Κῦρον νήπιον ἔτι ὄντα εἰς ἕνα τῶν προὐχόντων τοῦ βασιλείου του Ἅρπαγον καλουμένον διὰ νὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς βορὰν τῶν θηρίων, ἀλλ' ὁ Κῦρος σωθεὶς ὑπ' ἐνὸς ποιμένος καὶ αὐξηθεὶς παρ' αὐτῷ, εἰς ἡλικίαν ἔτι δέκα χρόνων ἦλθεν πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Περσίαν, ὅπου ἀγαπηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καὶ βοηθούμενος κρυφίως ὑπὸ τοῦ ἐν Μηδίᾳ Ἅρπαγου, ὥρμησε μ' ἓν Περσικὸν στράτευμα κατὰ τοῦ παππου του Ἀστυάγους, τὸν ὁποῖον μετὰ δευτέραν μάχην αἰχμαλωτίσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Μηδίας· ἀκολούθως ἐκστρατεύτας μὲ πολυάριθμον καὶ ἰσχυρὸν στράτευμα ἐνάντιον τῶν ἄλλων ἐθνῶν τῆς Ἀσίας ὑπέταξε τὸ βασίλειον τῶν Βαβυλωνίων καὶ Ἀσσυρίων, τῶν Σύρων, Φοινίκων, ὅλην τὴν Λυδίαν καὶ μέρην Ἀσίαν ὁμοῦ μὲ ταῖς αὐτόθι Ἑλληνικαῖς πόλεις, αἰχμαλωτίσας καὶ τὸν βασιλέα τῶν Λυδῶν Κροῖσον· τελευτῶν δὲ προχωρήσας ἀρκτικώτερον ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐναντίον τῶν Μασσαγετῶν καὶ συγκροτήσας μίαν σφοδρὰν μάχην μετ' αὐτῶν ἐφονεύθη τὸ 530 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας εἴκοσι ἑπτὰ χρόνους. Ὁ Ξενοφῶν διηγεῖται πᾶσαν διαφόρως τὴν ἀρχὴν καὶ αὔξησιν τοῦ πρώτου τούτου καὶ ἀρχαίου Κύρου, ὅστις κατὰ τὸν Ἱστορικὸν τοῦτον βασιλεύσας τριάκοντα ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν ἡσύχως εἰς τὸν θρόνον του· Ξεν. Κυρπαιδ. — ἔτι, ὁ Περσῶν πρῶτος βασιλεύων· Θουκ. α', 13. ὁ Αἰσχ. Περσ. 765. ὀνομάζει αὐτὸν τρίτον βασιλέα τῶν Περσῶν, ὑπολαμβάνων πρὸ αὐτοῦ ὡς πρώτον τὸν Μῆδον καὶ δεύτερον τὸν Ὑναξάρην. — 2) Κῦρος ὁ Νεώτερος, υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, ἀδελφὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Σατράπης τῆς Λυδίας, μεγάλης Φρυγίας, Καππαδοκίας καὶ Ἰωνίας καὶ ἄκρος φίλος τῶν Λακεδαιμονίων· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ Δαρείου ἐπιβουλευθεὶς τὸν ἀδελφόν του ἦλθε ἀναβαὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας, καὶ θέλων νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν βασιλείαν, ἐτύμπε μίαν δύναμιν ἐξ 130,000 στρατιωτῶν, ἐξ ὧν 13,000 ἦταν ἐλλεκτοὶ Ἕλληνες, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἰδίων στρατηγῶν· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ταύτην τὴν πολεμικὴν προετοιμασίαν ἐκ Σάρδεων σπεύδων νὰ προκαταλάβῃ τὸν βασιλέα ἀδελφόν του ἀπαράσκευον ἔτι, ἐφθασεν μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν Βαβυλωνίαν πλησίον τῆς κώμης Κουναξῆς ὅπου ἀπαντήσας τὸν Ἀρταξέρξην ἀρχόμενον κατ' αὐτοῦ μ' ἓν στράτευμα ἐξ 900,000 βαρβάρων καὶ συγκροτηθείσης ἰσχυρᾶς μάχης, ἐθανατώθη ὑφ' ἑνὸς ὑπασπιστοῦ τοῦ Βασιλέως καθ' ἣν στιγμὴν ὥρμησε κατ' αὐτοῦ ἐμελλε νὰ τὸν πληγώσῃ ἰδιοχείρως. Ξεν. Κυρ. Ἀνάβ. α', 8, 21. — ὅθεν Κυρεῖος, εἶα, εῖον τοῦ Κύρου ἢ εἰς τὸν Κῦρον ἀνήκων· οἱ Κυρεῖοι, οἱ μετὰ τοῦ Κύρου στρατιῶται· τὸ Κυρεῖον στρατόπεδον· (ἡ γραφ. Κύριος καὶ Κυρῖνος παρὰ Στράβ. ἔστιν ἡμαρτμ.)

Κῦρος, ὁ. Χώρα τις ἐν Καππαδοκίᾳ μεταξὺ τῆς πόλεως Τυάνης καὶ Κυβίστρας. Στράβ. καὶ, τὸ Κύρου στρατόπεδον. παρ' Ἀρρ.

Κῦρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἀρκτώας Ἀσίας, κατὰ Στράβ. πρότερον Κύρος καλούμενος, παρὰ δὲ Πτολ. Κύρρος, πηγαζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, κατὰ δὲ Πλίνιον ἔχων τὰς πηγάς του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κόραξος καὶ ἐνούμενος μὲ ὄντα ἄλλους ποταμοὺς τὸν Κυρ καὶ Μεγκαρί· ρίων δὲ διὰ τῆς Ἰβηρίας καὶ Ἀλβανίας ἐκβάλλει διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν· ταυτὸν Κυρ. Στράβ. παρβλ. Mannert. Γεωγρ. IV, 416. — 2) Ποταμὸς τῆς ἰδίως Περσίδος χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, ὅστις ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Παταργάδων εἰσβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· ταυτὸν Κυρῆς· Στράβ. 15', ἔτι δὲ Κύρος, Διον. Περ. 1073. (ἡ γραφ. Κῦρος ἔστιν ἡ ὀρθογρ. ἡ δὲ Κύρις ἡμαρτ.)

Κυρουπόλις, εως, ἡ, = Κύρα. Ἀρρίαν.

Κυρρήστης, ου, ὁ· καὶ Κυρρέστης. Στέφ. Βυζ. Σχλ. Κυρρήστις, ιδος, ἡ. Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Κυρρου ἢ τῆς Κυρρηστικῆς χώρας. Στράβ.

Κυρρηστικός, ἡ, όν. Τῶν Κυρρηστῶν ἢ εἰς τὴν πόλιν Κυρρον ἀγόντων· — ὅθεν, Κυρρηστική, προσυπακμ. χώρα· χώρα τῆς Μακεδονίας περὶ τὴν πόλιν Κυρρον. — 2) μεγάλη ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Συρίας κειμένη μεταξὺ Ἀντιοχείας, Εὐφράτου ποταμοῦ, Βαμμαγωνῆς καὶ Ὀρόντου. Στράβ.

Κύρρος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἡμαθίας χώρας ἀρκτικῶς τῆς Ἰδομένης· Θουκ. β', 100. — 2) Πόλις τῆς Κυρρηστικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ ἀπέχουσα δύο σταδία τῆς Ἀντιοχείας μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς· τανῦν ἐρείπια τοῦ Κορυὸ λεγόμενα. Στράβ.

Κυρσίλος, ὁ (ῐ). Ἀθηναῖος, ὅστις ἠναντιώθη κατὰ τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους ὅτε οὗτος ἐπροβάλε νὰ ἀρήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐμβωσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ ν' ἀντιπαραταχθῶσι κατὰ τῶν Περσῶν, ἤθελε δὲ νὰ προσκυνήσῃ εἰς τοὺς Πέρσας δι' ὃ καὶ ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Δημ. Στεφ. σελ. 296. Ἀρπ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Στράβ. (ἡ γραφ. Κυρτίλος καὶ Κύρσιλος ἔστιν ἡμαρτμ.)

Κύρτωνες, οἱ Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης.

Κυρτώνειον, τὸ. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. = Κορτωνα, ὅπερ ὀρθ.

Κυταία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐγενήθη ἡ Μήδεια· πιθαν. ἡ νῦν Καταΐ. Σουϊδ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Κυταῖος, αία, αῖον· τῆς Κυταίας ἢ ἐκ τῆς Κυταΐκος ὢν· Ἐπιθ. τοῦ Αἰήτου· Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1095. Στράβ. — 2) ὁ Κυταιεύς, έως, = Κυταῖος, Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 403. — 3) Κυταῖς, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τῆς Κυταίας ἢ εἰς τὴν Κυταίαν ἀνήκουσα· ἡ Κυταὶς Ἤπειρος· ἡ περὶ τὴν Κυταίαν χώρα, ταὐτ. τῇ Κολχίς· Ἀπλ. Ῥόδ Β, 399. — ἡ Κυταὶς πόλις, = Κυταία. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1287.

Κύταιον, τὸ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δίου ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ. Στέφ. Βυζ.

Κυτλινον, τὸ (υ-υ). Μία τῶν τεσσάρων Δωρικῶν πόλεων ἐν τῇ Ἑλλάδι κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, Θουκ. α', 107. Στράβ. — ὅθεν Κυτινιάτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Κυτίσωρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης. Ἡρόδτ. 7, 197. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 1157. Κυτίσωρος, παρ' Ἀπολλόδ. α', 9, 1. καὶ Κύτωρος παρὰ Στράβ.

Κύτωρος, ἡ (υ). Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη παραθαλασσίως πλησίον τῆς Ἀμάστρεως, ἔχουσα ἐπὶ λιμένα· τανῦν Κίτρος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 942. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Κύτωρος υἱοῦ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης· Στέφ. Βυζ. ἔτι δὲ, τὸ Κύτωρον, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Κυτωρεύς, έως· ὁ κάτοικ.

Κύφαντα, τά. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐν Δρεωνίᾳ πλησίον τῶν Πρασιῶν, ἤτις ἐπὶ τῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χρόνων τοῦ Παυσανίου εὑρίσκετο πλέον εἰς ἐρείπια. Πολύβ. δ', 36 Παυσ.

Κύφαρα Πόλις τῆς Θεσσαλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς προσδιορισμένη· ἄλλως καὶ Ἡνπαίρα καλουμένη.

Κύψος, ὁ (υ). Τίτος τοῦ Περράιβοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Κύψος. Στεφ. Βυζ. Εὐσταθ. Ὅμ. Ἰλ.

Κύψος, ἡ (υ). Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 748. Στράβ. — 2) Κύψος, ὁ. Ὅρος τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύψος. Στράβ.

Κυχρεία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βατιλέως Κυχρέως κληθεῖσα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 776.

Κυχρεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Κυχρέως ἢ εἰς τὸν Κυχρέα ἀναφερόμενος· αἱ Κυχρεῖαι ἀκταί, ἡ νῆσος Σαλαμίν. Αἰτχ. Περ. 557.

Κυχρεύς, έως, ὁ. Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σαλαμῖνος θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ· φονεύσας ἕνα φοβερὸν δράκοντα ὅστις κατηφάνιζε τὴν νῆσον Σαλαμῖνα πλησίον τῆς Ἀττικῆς ἔγινεν αὐτόθι Βασιλεὺς· ἀποβιώσαν δὲ ἄτεκνος ἄφησε τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης εἰς τὸν Τελαμῶνα υἱὸν τοῦ Αἰακοῦ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 7 Στεφ. Βυζ.

Κύψελα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δυκωνίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου βατιλέως τῆς χώρας ταύτης Κυψέλου υἱοῦ τοῦ Αἰπύτου Θουκ. ε', 33. Παυσ. — 2) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου μεταξὺ τῆς Στενυκλήρου λίμνης καὶ τῶν Μελανῶν ποταμῶν, τῶν Ἰψήλα. Στράβ. Στέφ. Βυζ. καὶ τὸ Κύψελον, Στράβ. ἔτι, τὸ Κυψέλα, παρὰ Πτολ. ὅθεν, Κυψελίνες· ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Κυψελίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίτος τοῦ Κυψέλου Ἡρόδτ. κληθὲ οἱ Κυψελίδαι· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, οἵτινες εἶχον πολὺν χρόνον τὴν ἐν Κορίνθῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Πλατ. Φαιδ. σελ. 233. Δίλ. ποιη. Ἴστ. 5', 13. (ἡ γραφ. Κυψελλίδης, ἔστιν ἡμάρτημ.)

Κύψελος, ὁ. Τίτος τοῦ Αἰπύτου, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας ὅστις θέλων νὰ διασώσῃ τὴν ἐπικράτειάν του ἀπὸ τὴν τότε ἐπιδρομὴν τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ τῶν λοιπῶν μετ' αὐτῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν Ἡρακλείδην Κρεσφόντην καὶ ἐβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὴν κατάκτησιν τοῦ βασιλείου τῆς Μεσσηνίας. Παυσ. δ', 5. — 2) Τίτος τοῦ Ἠετίωνος Κορίνθιος, εἷς τῶν συγγενῶν τῆς αὐτόθι δεσποζούσης γενεᾶς τῶν Βακχιάδων, ὅστις καταλύσας τὴν ἐν Κορίνθῳ Ἀριστοκρατικὴν ἐξουσίαν καὶ διώξας τοὺς Βακχιάδας ἐσφετερίσθη τὴν μοναρχικὴν ἐξουσίαν καταστὰς ἀπόλυτος τύραννος τῆς Κορίνθου τὸ 663 ἔτος πρὸ Χρ. Κατ' ἀρχὰς ἐνυβέρνησε οὗτος μὲ πολλὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν φονεύων πολλοὺς ἐκ τῶν Κορινθίων καὶ ἄλλους ἀδίκως ἐξορίζων· ἀλλ' ἐφ' οὗ ἐξησθένησε πολλοὺς ἐκ τῶν προϋχόντων καὶ πλουσιωτέρων πολιτῶν, ἀρχισε νὰ δεικνύηται πρὸς τοὺς ὑποκειμένους του εἰς ἄκρον εἰρηνικὸς καὶ πρᾶος, ἀγαπηθεὶς μέχρι τέλους μεγάλως ὑπ' αὐτῶν· βασιλεύσας δὲ τριάκοντα ὁλοκλήρους χρόνους ἀπέθανεν, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Κορίνθου εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Περίανδρον· Ἡρόδτ. 5, 92. Ἐκλήθη δὲ Κύψελος ἀπὸ μιᾶς κυψέλης μελισσῶν μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ του Λαΐβδα ἔκρυψεν αὐτὸν βρέφος ὅτε ὄντα ὅτε ἡ ἐν Κορίνθῳ ἰσχύουσα φατρία τῶν Βακχιάδων ἐπεμάσισε νὰ τὸν φονεύσῃ, διὰ τῆς ὁποίας σωθεὶς ὁ Κύψελος καὶ ἀναβὰς μετὰ ταῦτα εἰς τὸν θρόνον, ἀφιέρωσεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ναὸν τῆς Ἥρας, τῆς ὁποίας ταύτης κυψέλης τὴν λαμπρὰν περιγραφὴν ἀναφέρει ὁ Παυσανίας βιβλ. γ', 17, 1. ὅστις ἴδιον αὐτοφεὶ αὐτὴν κατασκευασμένην ἐκ ξύλου κέδρου, μὲ διάφορα περὶ αὐτὴν ἀνάγλυφα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ. — 3) Πατὴρ τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηνῶν, Ἡρόδτ. 6, 34, καὶ Κύψελλος Αἴλ. ποικ. Ἱστορ. ιβ', 45.

Κύων, υνός, ὁ, ἡ = Κυνικός. Ἀνθολ.

Κωγαίωνος, ὁ. Ὄρος τὸ ἱερὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γετῶν κείμενον νοτιοανατολικῶς ἐπὶ τῆς Δακίας περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔρρεεν ὁ ὁμώνυμος ποταμός. Στράβ.

Κοίης, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Ἐρεχθέως, τύραννος τῶν Μιτυληναίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδτ. 4, 97.

Κῶος, ου, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου κειμένη πλησίον τῶν Κυθήρων βραχώδης καὶ ἀκατοίκητος, Στεφ. Βυζ. Πλιν. — 2) Ἑτέρα νῆσος μικρὰ ἐπὶ τῆς Λιβυκῆς Σαλάσσης κειμένη πλησίον τῆς Καρχηδόνος διὰ τῆς ὁποίας ἐσχηματίζετο εἰς τῶν λιμένων τῆς μεγάλης ταυτης πόλεως.

Κωΐος, ία, ῐον· ἀντὶ τοῦ συναιρ. Κῷος, ᾱ, ον περ ὄρα.

Κώκαλος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Καμίκου ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ὑποδεχθὴ φιλοφρόνως τὸν Δαίδαλον ὅτε οὗτος ἦλθεν ἀνταύθα φεύγων ἐκ τῆς Κρήτης καὶ ἐφόνευσε τὸν Μίνωα, ὅτε οὗτος διώκων τὸν Δαίδαλον μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἤραξεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην· Παυσ. η', 4. Διόδ. Σικ. δ', 81. πρὸς ἀνταμοιβὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τον ἔκτισεν ὁ Δαίδαλος ἀνταύθα τὴν ἰσχυρὰν Ἀκρόπολιν τοῦ Κωκάλου εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ φυλάττηται ἀπὸ πᾶσαν ἐχθρικὴν ἐπιδρομήν· Διόδ. Σικ. αὐτόθ.

Κώκυτος, ὁ. Ποταμὸς καταχθόνιος, τέκνον τῆς Στυγός, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμ. Ὀδ. κ, 514. λέγει ὅτι ἔρρεεν ἐκ τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ μετ' αὐτοῦ ἀχνυτο εἰς τὸν Ἀχέροντα· παρὰ δὲ Ἡσ. Θεογ. 740. καὶ 805. ἀναφέρεται ὅτι ἔρρεεν ἀπέναντι τοῦ Πυριφλεγέθοντος καὶ εἰσέβαλλεν εἰς τὸν Τάρταρον· παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς εὑρηται ὁ Κώκυτος αὐτὸς ἀντὶ τοῦ ποταμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἡ εἰς τὸν Ἅδην διαπέρασις, συγχεόμενος πολλάκις μετὰ τοῦ Ἀχέροντος καὶ τῆς λίμνης Ἀχερουσίας. Εὐρ. Ἄλκ. 445. Ἡρακλ. μαν. 770, 838. Πιθ. λείφ. Εὐρ. Φοιν. 1322. Θεοκρ. Εἰδ. 15', 41. — 2) Ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ῥέων βορειοδυτικῶς τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ εἰς τὸν ὁποῖον εἰσβάλλει. ταυτν Γλικ. Παυσ. α', 17.

Κωκυτός, οῦ, ὁ. Ἀρχαιότατος Ἰατρὸς διδαχθεὶς τὴν ἰατρικὴν τέχνην παρὰ τοῦ Χείρωνος, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπεσκέψθη τὸν πληγωθέντα Ἄδωνιν. Πτολ. Ἡφαιστ. α'.

Κῶλαι, τό. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γαγγητικοῦ κόλπου ἐν τῇ Χερσονήσῳ Μαλαύᾳ. Πτολ.

Κωλιάς, άδος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κωλιάδος ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 1. Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 2.

Κωλιάς, άδος, ἡ, προσυπακ. ἄκρα. Μικρὸν ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῆς δυτικῆς αὐτῆς παραλίας, ἐκτεινόμενον εἰς τὴν Σαλασσαν πλησίον τῆς Ἀλείμου ἄκρας, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατασκευὴν διαφόρων πηλίνων ἀγγείων καὶ διὰ τὰ λείψανα τοῦ Περσικοῦ στόλου τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν ἐμάρησαν ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς Σαλάσσης. Ἐκλήθη δὲ Κωλιὰς ἀπὸ τοῦ κωλῆ, ὡς ἔχον σχῆμα ἀνθρωπίνου ποδός· Ἡρόδτ. 8, 96. ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο καὶ εἷς ναὸς τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Στράβ. Ἀριστοφ. Ναυ. 52. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἰνδικῆς χώρας· Διον. Περ. 592.

Κωμαρχίδης, ου, ὁ (ῐ). Κωμικὸν ἐπίπλαστον ὠρ. Ὀνομ. ἐκ τοῦ Κωμάρχης, παρ' Ἀριστοφ. 1145.

Κώμβρεια, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Κροσσαίας ἐν Μακεδονίᾳ πρότερον ἀνήκουσα εἰς τὴν Θρᾴκην· Ἡρόδτ. 7, 123.

Κωμῳδία, ου, ὁ. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρὸς, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 230.

Κωμισηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Τρωαδίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ἦσαν κατὰ Πολύβ. αἱ Ταγαὶ· τανῦν Κωμίς· Στράβ.

Κῶμον, τό· Comum. Πόλις τῆς ἀρκτοίας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς πάρα τὸν Πάδου Γαλλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐσύστησε μίαν Ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν· τανῦν Como. Στράβ.

Κωνάρας, α, ὁ (–υ–) Ὄνομ. κύρ. Βουκόλου παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ε', 102.

Κωνκορδία, ἡ, Concordia Julia. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καρνῶν οὖσα ἀποικία Ῥωμαϊκή. Στράβ.

Κωνσεντία, ἡ· Consentia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ. κατὰ Λίβ. ὑπῆρχεν αὐτὴ ἀποικία τῶν Λατίνων.

Κωνσταντῖνος, ὁ, ὁ ἐπιλεγόμενος μέγας. Τίτος Κωνσταντίου τοῦ Χλώρου καὶ τῆς Ἑλένης, γεννηθεὶς τὸ 274 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐν τῇ πόλει Ἔβορακῳ τῆς Ἀγγλίας ἢ κατὰ τινας εἰς τὴν Ναϊσσὸν τῆς Δαρδανίας καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ῥώμῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἠγαπᾶτο μεγάλως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κωνσταντίου ἀναγορευθεὶς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων Καῖσαρ Δύγουστος καὶ ἀνωθεὶς μετὰ τοῦ Μαξιμίνου, τοῦ ὁποίου τὴν δυγατέρα Φαύστιαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ἐπολέμησε πρῶτον κατὰ τοῦ Γαλερίου, εἶτα ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Γερμανίαν ἐνίκησε διαφόρους λαοὺς αὐτόθι· ἐπιστρέφων δὲ μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ φονεύσας τὸν τυραννικὸν Μαξέντιον, εἰσῆλθε εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς δόξης καὶ ὑποδοχῆς ὑπεγγυρισθεὶς ὑπὸ τῆς αὐτόθι βουλῆς πρώτος τῶν Καισάρων τῆς Ῥωμαϊκῆς Μοναρχίας. Ἤδη ὁ μέγας Κωνσταντῖνος καταπαύσας πᾶσαν κατὰ τῶν τότε Χριστιανῶν καταδίωξιν, ἐφάνη θερμὸς ζηλωτὴς τοῦ νέου αὐτῶν δόγματος συγχωρήσας περὶ τὸ 312 τὴν περίφημον ἐν Νικαίᾳ σύνοδον. Περὶ δὲ τὸ 330 ἔτος ἀπὸ Χρ. μεταβάσας τὸν θρόνον τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου εἰς τὸ Βυζάντιον διὰ νὰ δύναται πλησιέστερον ν' ἐπικρονῇ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους τῶν ἐν Εὐρώπῃ βαρβάρων λαῶν, ηὔξησε καὶ ἐκόσμησε τὴν πόλιν ταύτην μὲ διαφόρους μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ἐν ᾧ προπαρεσκεύαζετο εἰς μίαν κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείαν οἵτινες εἰσέβαλον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀσθενήσας βαρέως ἀπέθανε τὸ 64 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ Νικομήδειᾳ, ἀφήσας διαδόχους τοῦ θρόνου τοὺς τρεῖς αὐτοῦ υἱοὺς Κωνστάντιον, Κωνσταντῖνον καὶ Κώνστανς, ἐφ' οὗ πρότερον εἶχε διαιρέσει ὅλον τὸ Βασίλειον του εἰς τέσσαρα μεγάλα μέρη, Ἰταλίαν, Γαλλίαν, Ἰλλυρίαν καὶ Ἀνατολήν· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκησε 31 περὶ που χρόνους χαρακτηριζομένη πρὸ πάντων διὰ τῆς πρώτης καὶ ἐπισήμου συστάσεως τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας τὴν ὁποίαν πρῶτον ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος ὑπερωπλίσθη μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὴν Μητρόπολίν του.

Κωνσταντίνου πόλις, καὶ Κωνσταντινούπολις, ἡ· Στέφ. Βυζ. ἴδε Βυζάντιον.

Κωνστάντιος, ὁ· Φλάβιος Χλώρος. Τίτος τοῦ Εὐτροπίου ἐκ Δαρδανίας πόλεως τῆς ἄνω Μοισίας καὶ ἀνεψιὸς ἐκ μητρὸς τοῦ αὐτοκράτο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος Κλαυδίου, στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Γερμανῶν πόλεμον περὶ τὸ 270 ἔτος ἀπὸ Χρ. ὕστερον δὲ υἱοθετηθεὶς παρὰ τοῦ Μαρμιανοῦ, ἐτιμήθη μὲ τὸ ὄνομα Αὐτοκράτωρ καὶ πατὴρ τῆς πατρίδος· ἐκλεχθεὶς δὲ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Βρεττανίας, Ἱσπανίας καὶ Μαυρητανίας, ἐδιοίκησε μὲ πολλὴν φρόνησιν καὶ φιλανθρωπίαν, ἔχων καθέδραν τοῦ βασιλείου του τὴν πόλιν Ἔβρακον ἢ Τόρκ ἐν τῇ Βρεττανίᾳ, ἀποδειχθεὶς μέγας φίλος τῶν Χριστιανῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του ἐφθασε διάδοχον τὸν υἱόν αὐτοῦ Κωνσταντῖνον τὸν μέγαν.

Κωπάϊα, ἡ. Τὸ πρῶτον κεῖμη τῆς Αἰτωλίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα πόλις ὑπὸ τῆς Ἀρσινόης γυναικὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῆς Ἀρσινόη. Στράβ. καὶ Πωλύβ. Στέφ. Βυζ.

Κῶπαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς βορειοανατολικῆς ὄχθης τῆς Κωπαΐδος λίμνης, ταύτ. Τοπωλία. Ὅμ. Ἰλ. Β, 502. Στράβ. — ὅθεν Κωπαῖος αἶα, αἶον· τῶν Κωπῶν ἡ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Κωπῶν ὢν· καὶ Κωπαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. δ', 93.

Κωπαΐς, ίδος, ἡ. Τῶν Κωπῶν ἡ εἰς τοὺς Κῶπας ἀνήκουσα, Ἀριστφ. Ἀχ. 880. — ἡ Κωπαὶς λίμνη. Λίμνη ὀπίσημος τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀρκτικῶς, ἔχουσα 380 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν πίσσερεον ὅλοι σχεδὸν τῶν ὀρέων τῆς Βοιωτίας πηγάζοντες ποταμοί, προεξοδεύσαντες διὰ τῶν συνεχῶν κατακλύσεών της βλάβην εἰς τὴν παρ' αὐτὴν χώραν. Οἱ ἐξ ἀρχαιοτάτων καὶ ἀδήλων χρόνων κατωρυγμένοι ὑπόγειοι ὀχετοὶ ἔφερον τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης ταύτης διὰ τριῶν στομίων ἕως τῆς θαλάσσης, ἔχοντες οἱ μὲν 30 σταδίων μῆκος καὶ ἄλλοι πλειότερον, ἀλλὰ μὲ τὸν χρόνον ἠμελήθησαν οὕτως ὅλως οἱ ὅλοι, ὥστε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εὑρίσκοντο οἱ πλεῖστοι πεφραγμένοι ὑπὸ λίμνης τῆς Διβαΐδος ἢ Τοπωλίας. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 880. Στράβ. πρότερον δὲ Κηφισὶς καλούμενη. Ὅμηρ.

Κῶρυ, τό. Νῆσος τῆς Ἰνδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Καυκασείου κέλπου. Πτολ. Insula Solis παρὰ Πλιν. ταύτ. Ῥωμανάδα.

Κωρυκαῖος καὶ Κωρυκιῶται, εἰ. Οἱ κάτοικοι τοῦ Κωρυκίου ἀκρωτηρίου ἐν Κιλικίᾳ, οἵτινες κατασκοπεύοντες τὰ αὐτόθι προσερχόμενα πλοῖα ἐπρόδιδον αὐτὰ εἰς τοὺς Μυουντίους πειρατάς, μετὰ τῶν ὁποίων διεμοιράζοντο τὰ ληστευόμενα λάφυρα. Στέφ. Βυζ.

Κωρυκία, ἡ. Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Θεοῦ Πλείστου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Λυκωρέα καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρύκειον ἄντρον. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 713. Παυσ. ί, 6.

Κωρυκίαι, αἱ Νύμφαι. Θυγατέρες τοῦ Πλείστου, διατρίβουσαι εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Κωρύκειον ἄντρον. Παυσ. ί, 32. ἔτι δὲ καὶ Κωρυκίδες.

Κωρυκίδες αἱ Νύμφαι, = Κωρυκίαι.

Κωρύκιος, ία, ον. Τῆς Κωρυκίας ἢ εἰς τὴν Κωρυκίαν ἀνήκων· τὸ Κωρύκιον ἄντρον. Βαθὺ τι σπήλαιον, κείμενον περὶ τοὺς νοτείους πρόποδας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἱερὸν τοῦ Πανὸς καὶ τῶν Κωρυκίων νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὰ μέρη ἐπτάλοφα διὰ παντὸς καθαρὸν καὶ διαυγέστατον ὕδωρ. Ἐκ τούτου τὸ ἄντρον κατέφυγον οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν Δελφῶν, ὅτε ὁ Ξέρξης εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν ταύτην. Ἡρόδ. 8, 36. Στράβ. Παυσ. ί, 32. — ὅθεν αἱ Κωρύσιαι νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Πλείστου. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 711. — 2) Κοιλὰς τις βαθεῖα καὶ περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων ἐν Κιλικίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο πολλαὶ πηγαὶ ὑδάτων, περίφημος διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς κρόκον, ὅστις ἐκαλλιεργεῖτο μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας, καὶ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ Ἄντρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ πολλοῦ θορύβου εἰσβάλλει καταρράκτης τις χειμάρρου καὶ εἶτα γίνεται αὖθις ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν. Ἀπολδρ. α', 6, 3. Στράβ. — ὅθεν, Κωρύκιος κρόκος. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 855.

Κωρυκίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Κωρυκίου· ἡ Κωρυκὶς πέτρα, τὸ μέρος τοῦ Παρνασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο τὸ Κωρύκιον ἄντρον. Αἰσχύλ. Εὐμεν. 22.

Κώρυκος, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἔχον μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ μὲ λιμένα· πλησίον τούτου εὑρίσκετο καὶ τὸ ἐν Κιλικίᾳ Κωρύκιον ἄντρον. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ἴδιον Κωρυκεῖς, αἱα, αἷον, ἴδε ἀνωτ. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἢ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. ἡ Κώρυκος, παρὰ Διονυσ. Περ. 855. πίθων κατὰ ποιητικ. ἄδειαν. — 3) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης, κείμενον δυτικώτατα αὐτῆς. Στράβ.

Κώρυκος, ὁ. Ὅρος ἀπότομον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον ἐν ἀκρωτήριον πλησίον τῆς χώρας τῶν Ἐρυθρῶν. Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 39. Θουκυδ. η', 14.

Κῶς, ἡ, ἐπικ. Κόως· γενικ. Κῶ. Νῆσος μικρὰ Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου Πελάγους ἀπέναντι τῶν ἐν Καρίᾳ πόλεων Κνίδου καὶ Ἁλικαρνασσοῦ εἰς ἄκρον εὔφορος, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μὲ προσφυέστατον λιμένα, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ πλήρης πλουσίων καὶ ποικίλων ἀναθημάτων· ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου ἐγεννήθη καὶ ὁ περίδοξος πατὴρ τῆς Ἰατρικῆς Ἱπποκράτης, ὁ ζωγράφος Ἀπελλῆς καὶ Φιλήτας· ἐφημίζετο δὲ πρὸ πάντων ἡ νῆσος αὐτὴ ὑπὸ τῶν παλαιῶν διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ τὰ λεπτὰ καὶ διαφανῆ ὑφάσματα τῆς τανῦν Κῶι, κοιωτρ. Στανκιο. Ὀρ. Ἰλ. Β, 677. παρ' ᾧ εὑρηται ἐκ τύπ. Κόως, αἰτιατ. Κόν· ἔτι δὲ καὶ παρὰ Θουκ. η', 41. καὶ Κῶ, παρὰ Ξενοφ. Ἀπολδρ. Στράβ. — ὅθεν Κῷος, ᾠα, ᾠον· τῆς νήσου Κῶ ἢ εἰς τὴν Κῶ ἀνήκων. Ἡρόδ. καὶ Κῷοι, οἱ κάτοικοι.

Κώσας, α, ὁ, = Κόσας. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 26.

Κωφαῖος, ὁ. Ἰσόβ τις παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κωφήν, ῆνος, ὁ. Ἐπίτιμος ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς χώρας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰνδὸν ταύτ. Κῆφ. Περ. 1140. — 2) Πέρτης τις παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Κωφὸς λιμήν. Λιμὴν ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ.

Λ.

Λᾶ, ἡ, ἴσως. ἀντὶ Λᾶς, Λᾶς, ὅπερ ὄρα.

Λάβδα, ἡ. Πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη ἐντὸς τοῦ Περσικοῦ κόλπου. Πτολ. ε', 17.

Λάβα, ἡ. Πόλις τις εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Λάβας, α, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Λάβρης. Σικελιώτης τις παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιδ', 24. ἴδε Λάβρης.

Λάβδα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Ἠετίωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν περίφημον τῆς Νιοβίδου τὸν πρεσβύτερον Κύψελον. Ἡρόδτ. 5, 92.

Λαβδακίδης, ου, ὁ (-υδ-). Τίὸς τοῦ Λαβδάκου, ὁ Λάϊος, Πινδ. Ἴσθ. 3, 26. πληθ. οἱ Λαβδακίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Λαβδάκου. Καλλιμ. Παλλ. 126.

Λάβδακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πολυδώρου καὶ τῆς Νυκτηΐδος, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταρροώσης τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ Βάκχου, ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ, ἀφήσας τὴν βασιλείαν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Λάϊον. Ἀπολόδρ. γ', 5, 5. Παυσ. — ὅθεν, Λαβδάκειος, εἰα, ειον· τοῦ Λαβδάκου γ' εἰς τὸν Λάβδακον ἀνήκων. Σοφκλ.

Λάβδαλον, τό. Φρούριον ὀχυρὸν ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ζ', 97.

Λαβέων, ωνος, ὁ. Labeo. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ.

Λαβέριος, ὁ, Laberius, Δέκιμος, Ῥωμαῖος ἱππεὺς καὶ ποιητὴς μίμων ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Φαβρ. Λατ. βιβλ. I, 476.

Λάβηρος, ὁ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας)· ταύτ. Βέλλ. Πτολ. β', 2.

Λάβης, ὁ (λαμβάνω). Κωμικὴ μεταχαρακτήρισις τοῦ ὀνόματος Λάχης, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐδωροδοκήθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων. Ἀριστφ. Σφκ. 832.

Λαβίηνος, ὁ, Labienus. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ.

Λαβικόν, τό, Lubici. Πόλις ἀρχαία τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πραινέστης καὶ Τουλούσιων. — ὅθεν Λαβικανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Λαβίνιον, τό, ἴδε Λαουίνιον.

Λάβρανδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Καρίας ἐπὶ τινος ὄρους ἀτισμένη μεταξὺ Μυλάσσης καὶ Ἀλαβάνδων, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἷς ναὸς τοῦ Διός. Ἡρόδτ. 5, 119.

Λαβρανδεύς, καὶ Λαβρανδηνός, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὰ Λάβρανδα πολίχνιον τῆς Καρίας. Στράβ. ιδ'.

Λαβύνητος, ὁ. Ἀρχαῖος τῶν βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος, κατὰ Weaselling ὁ Νεβουκαδνεζάρ. Ἡρόδτ. 1, 74. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ Κύρου τοῦ μεγάλου, ἄλλως Ναβοδηνὸς καλούμενος. Ἡρόδτ. 1' 77.

Λαβύρινθος, ὁ (υ). Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐννοοῦν οἱ ἀρχαῖοι μεγάλην τινὰ καὶ εὐρύχωρον οἰκοδομὴν, περιέχουσαν πολλὰς διόδους καὶ οἰκήματα, διὰ τῶν ὁποίων εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ περιπλανηθῇ ἐν αὐτῇ· πρὸ πάντων περίφημοι ὑπῆρχον — 1) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Αἰγύπτου, εὑρισκόμενος ἐπὶ τῆς Μοιριάδος λίμνης πλησίον τῆς πόλεως τῶν Κροκοδείλων ἐν τῇ μεσαίᾳ Αἰγύπτῳ, οἰκοδομηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ψαμμητίχου, καθ' Ἡρόδτ. 2, 148. κατὰ δὲ Διόδωρ. Σικλ. ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μίνητος, περιέχων τρεῖς χιλιάδας κοιτῶνας, τῶν ὁποίων οἱ ἥμισεις ἔκειντο ὑπογείως· τὴν περιγραφὴν τοῦ Λαβυρίνθου τούτου ἀναφέρει ὁ Ἡρόδτ. αὐτόθ. περισταστικώς, γειτνιάσας αὐτοπτης τούτου. — 2) Ὁ Λαβύρινθος τῆς Κρήτης, εὑρισκόμενος ἐν πόλει Κνωσσῷ, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι κατεσκεύασεν ὁ Δαίδαλος κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ μεγάλου Λαβυρίνθου ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Μίνωος. Καλλιμ. Δηλ. 311. πίθαν. δὲ ὑπῆρχεν οὗτος εὐρύχωρός τι σπήλαιον ἀπότομον ὄρους, ἔχον μικρὰς καὶ ἑλικοειδεῖς διεξόδους· παρ' Ὁμήρ. δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διοδ. Σικλ. καὶ Πλιν. δὲν εὑρίσκετο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ εὐδαίς Λαβυρίνθου ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Νεώτεροι περιηγηταὶ ἀναφέρουσιν ἓν σπήλαιον εὑρισκόμενον περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ἴδης, ἀπέχον ἐν Γαλλικὸν μίλλιον τῆς παλαιᾶς πόλεως Γορτύνης.

Λαβέτης, ου, ὁ, Ἰων. Λεωβώτης. Ἔπαρχός τις Σπαρτιάτης, παρ' Ξενοφ.

Λαγαΐδας, α, Δωρικ. ἀντὶ Λαγεάδης (-υ-). Τίὸς τοῦ Λάγου, ὁ Πτολεμαῖος. Θουκρ. Βίβλ. ις', 14. κατὰ Meinek ἀντὶ Λαγίδας ἢ ὁ Λαγίδας.

Λάγκη, ἡ, Lance καὶ Lancin. Πόλις μεγάλη καὶ ὀχυρὰ τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, ἀπὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς χώρας τῶν Αἰστρουρίων, ἐχουσα τείχη ξύλινα, τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι κατέκαυσαν, ὅτε ἀπόρθησαν τὴν πόλιν ταύτην· ταῦτα τῶν Solantia. Διον. Κασ. νγ', 25, 29. Λαγκίαν, παρὰ Πτολμ.

Λάγος, ὁ (ᾱ). Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Πτολεμαίου τοῦ πρώτου, Μακεδὼν τὸ γένος. Ἀρρίαν.

Λεγουσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀνείας· ταύτην Κανδιάνα. Στράβ.

Λαγύρα, ἡ. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· τῶν Βολβέκ. Πτολμ. γ', 6.

Λάδας, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν ἐν Ἀνθολ.

Λάδη, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μιλήτου. Ἡρόδ. 6, 7. ταὐτὸν Ἀγαθονῆσι.

Λαοδίκη, ἡ, Δωρκ. ἀντὶ Λαοδίκη (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Βάτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμύσσου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 2, 181.

Λαοδόκεια, τά, ἴδε Λαοδόκιον.

Λάοδοκος, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Ἐχήμου. Παυσ.

Λαόδων, ωνος, ὁ (ᾰ). Οὗτος ἐκαλεῖτο ὁ Δρύοπων, ὅστις ἐφύλαττε τὰ χρυσᾶ μῆλα εἰς τοὺς κήπους τῶν Ἑσπερίδων, καὶ τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅτε ἦλθε διὰ γ' ἁρπαγὴ αὐτά. Ἡσιόδ. Θεογ. Δ, 1336. — 2) Ποτάμιος θεός, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Μεσώνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἀσωπός. Ἡσιόδ. Θεογ. 344. Διόδωρ. Σικ. δ', 74. — 3) Ποταμός, πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ εἰσβάλλων διὰ τῆς Ἠλίδος εἰς τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον καθαρὸν καὶ διαφανές. Παυσ. ἡ, 25.

Λαέρκης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα, πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 197. — 2) Ἐπιτήδειός τις τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 425.

Λαέρτη, ἡ. Φρούριον τῆς Βιλκιλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατρὶς Διογένους τοῦ Λαερτίου. Πτολ. Λαέρτης, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Λαέρτιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λαέρτης.

Λαέρτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀκρισίου καὶ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ περιβοήτου Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀντικλείας ἢ καθ' Ὅμηρ. ἐκ τῆς Εὐρυνελείας. Ὀδ. Τ, 407. εἰς τὴν Ἅιδην. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 425.

Λαέρτη, ἡ. Φρούριον τῆς Βιλκιλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πατρὶς Διογένους τοῦ Λαερτίου. Πτολ. Λαέρτης, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Λαέρτιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λαέρτης.

Λαέρτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀκρισίου καὶ τῆς Χαλκομεδούσης, πατὴρ τοῦ περιβοήτου Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀντικλείας ἢ καθ' Ὅμηρ. ἐκ τῆς Εὐρυνελείας. Ὀδ. Τ, 407. εἰς τὴν Ἅιδην. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 425.

Λαΐλιος, ὁ, Laelius. Ὄνομα γενικῆς ἐπισήμου ἐν Ῥώμῃ ἀνδρῶν καὶ Laelia Gens. Ἀππιαν.

Λαῖος, ὁ (-υυ). Τίὸς τοῦ βασιλίως τῶν Θηβῶν Λαβδάκου, ὅστις ὢν βρέφος ἔτι ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἀπέθανεν, ἀνατρέφη ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν καὶ φροντίδα τοῦ Λύκου· φάσκε δὲ εἰς νόμιμον ἡλικίαν καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου, ὑπανδρεύθη τὴν Ἰοκάστην, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν περιβόητον Οἰδίποδα, τὸν ὁποῖον διὰ νὰ ἀπουγῇ τὴν πλήρωσιν τοῦ θεσπίστος χρησμοῦ ὅτι μέλλει πατέ νὰ φονεύσῃ ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ παιδός, ἐξέθηκεν εἰς ἔνδειαν, ὅπου εὑρόντες αὐτὸ ποιμένες τινὲς τὸν ἐσωσαν· ἐλθὼν δὲ εἰς ἡλικίαν ὁ Οἰδίπους καὶ ἀπαντήσας ποτὲ τὸν Λάϊον ἐν ᾧ ἤρχετο εἰς τὸ τῶν Δελφῶν μαντεῖον διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ γένους, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτόν, τὸν ἐφόνευσεν ὕστερον ἀπὸ μίαν ἔριδα, ἥτις ἠκολούθησε μεταξὺ τῶν δύο· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἔθαψε ὁ ποτὲ βασιλεύων τῶν Πλαταιῶν Δαμασίστρατος. Ἀπολλ. γ', 5, 8. Σοφοκλ. — ὅθεν Λάϊος, ὁ, ἡ, ον· τὰ Λάϊον ἢ εἰς τὸν Λάϊον ἀνήκων. Σοφ. Οἰδ.Τυρ. 451.

Λαΐς, ίδος, ἡ. Τὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δύο περιβόητοι διὰ τὸ ἔδεσμα αὐτῶν καλλος ἑταῖραι, ἐξ ὧν ἡ μία θαυμάζεται ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν γενηθεῖσα εἰς τὴν πόλιν τῆς Σικελίας Ἔκαρα καὶ ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου, ἐφέρθη παῖς ἔτι οὖσα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου μετ' οὐ πολὺ μορφωθεῖσα καὶ ἀναδειχθεῖσα μία τῶν ὡραιοτέρων καὶ ἐλλογιμωτέρων γυναικῶν, ἀπεκατεστάθη εἰς τὴν Κόρινθον, ἐλκύσασα μέγα πλῆθος ἐρασιῶν· περὶ ταύτης εἶπέ ποτε ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ὅτε ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ μίαν μεγάλην ποσότητα· «Οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων ὄρχεων μετεμέλειαν ταύτης ἠράσθη καὶ ὁ περίφημος Κυρηναῖος φιλόσοφος Ἀρίστιππος, μετὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι εἶχε καὶ σπανὴν φιλίαν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 179. Αἰλιαν. Ἱστρ. ά, 2.

Λαϊσποδία, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν ἐν Ἀθήναις. Θευκδ. ζ', 105. ὅσιος λέγεται ὅτι εἶχεν ἐν ἅλιος εἰς τὴν ἀριστερὰν κνήμην. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1568.

Λαϊστρυγένειος, ία, ιον. Τῶν Λαιστρυγόνων ἢ εἰς τοὺς Λαιστρυγόνας ἀνήκων. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 82. καὶ, Λαιστρυγονίη, οὐσιαστ. ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, ἔνθα τὸ Τηλέπυλος ἀντὶ ἐπιθέτου κεῖται· ὅπερ καὶ ὀρθοτρ. Ὀδ. Ψ, 318.

Λαιστρυγόνες, οἱ, ἐνικ. Λαιστρυγών, ένος, ὁ. Ἔθνος ἄγριον καὶ ἀνδροποράγον, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ὅμρ. ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔχον ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ φοβερόν, τῶν ὁποίων βασιλεύς ὑπῆρχεν ὁ Λάμος καὶ πόλις αὐτῶν ἡ Τηλέπυλος. Ὁ Θουκυδίδης ἀναφέρει τοὺς Λαιστρυγόνας τούτους ὡς ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς νήσου Σικελίας, ὁ δὲ Πλίνιος καὶ ἄλλοι ζητοῦν αὐτοὺς πλησίον τῶν Φορμιῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· πιθαν. δὲ μετέβησαν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Σικελίαν. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 119. Θουκ. ζ', 2. Πλίν. Ill, 5.

Λαΐτος, ὁ, Laetus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἥρωδ.

Λάκαινα, ἡ (ᾱ). Ἐπίθ. τοῦ Λάκων. Ἡ κάτοικ. τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ. — 2) Ἡ χώρα Λακωνία, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1, 29. ὁ Φρύνιχος δὲ ἀποβάλλει τὴν χρῆσιν ταύτην τῆς λέξεως· ἡ Λάκαινα χώρη, Ἡρόδ. 7, 235. καὶ ἐπίθτ. ἡ Λίκαινα λίθος, εἴδος μαρμάρου πολύτιμον διὰ τὸ πράσινον καὶ ζωηρὸν αὐτοῦ χρῶμ. Λουκ. Ἵππ. 5.

Λακεδαιμόνιος, ία, ιον. Τῆς Λακεδαίμονος ἢ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ὢν καὶ οὐσιαστ. Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Λακεδαίμονος. Ἡρόδ. — 2) Ἡ Λακεδαιμονία, ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀπολλόδ.

Λακεδαιμόνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον. Τίὸς τοῦ Κίμωνος, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ά, 45.

Λακεδαίμων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ταϋγέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Σπάρτην θυγατέρα τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἐγέννησεν μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυδίκην καὶ τὸν Ἀμύκλαν, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λακωνίας· ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην Λακεδαίμονα, τὴν δὲ πρωτεύουσαν πόλιν ἔκτισε Σπάρτη ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον του δὲ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. Παυσ. γ', 1-18-20.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ. Lacedaemon. Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἰδίως δὲ Σπάρτη καλουμένη, ἡτὶς ὄρη, κεῖται ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα καὶ ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σπάρτου, υἱοῦ τοῦ Φοίνικος καὶ ἐγγονοῦ τοῦ Ἀγήνορος. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 581. Στράβ. — ὅθεν Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λακεδαίμονος ἢ Λακωνίας.

Λακέρεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Βαιβηΐδος λίμνης. Πτολ. Πτολ. 3, 60. Στέφ. Βυζ.

Λακιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, κείμενος εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Λακεδαιμόνιος, ία, ιον. Τῆς Λακεδαίμονος ἢ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος ὢν καὶ οὐσιαστ. Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Λακεδαίμονος. Ἡρόδ. — 2) Ἡ Λακεδαιμονία, ἡ χώρα τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀπολλόδ.

Λακεδαίμων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ταϋγέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Σπάρτην θυγατέρα τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ, ἐγέννησεν μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυδίκην καὶ τὸν Ἀμύκλαν, ὅστις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λακωνίας· ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του ἐκάλεσε τὴν χώραν ταύτην Λακεδαίμονα, τὴν δὲ πρωτεύουσαν πόλιν ἔκτισε Σπάρτη ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· μετὰ τὸν θάνατον του δὲ ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. Παυσ. γ', 1-18-20.

Λακεδαίμων, ονος, ἡ. Lacedaemon. Ἡ πρωτεύουσα πόλις τῆς Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἰδίως δὲ Σπάρτη καλουμένη, ἡτὶς ὄρη, κεῖται ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα καὶ ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Σπάρτου, υἱοῦ τοῦ Φοίνικος καὶ ἐγγονοῦ τοῦ Ἀγήνορος. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 581. Στράβ. — ὅθεν Λακεδαιμόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Λακεδαίμονος ἢ Λακωνίας.

Λακέρεια, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Βαιβηΐδος λίμνης. Πτολ. Πτολ. 3, 60. Στέφ. Βυζ.

Λακιάδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, κείμενος εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Λακεδαίμων, ονος, ὁ (-ν-). Νικητὴς τις εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Σκαρταιτῆς. Ξενοφ.

Λακρατίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις σύγχρονος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρξέρξου, καὶ παροιμιῶδ. Νικητὴς ἐν Μαραθῶνι. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 223. αὐτὸ Νικητὴς ἐν Μαραθῶνι. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 223.

Λακρίνης, ου, ὁ (ῑ). Φυκεύς τις ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν συμμάχων Ἀσίας, πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῶν συμμάχων πολιτῶν του εἰς Σάρδεις πρὸς Κῦρον τὸν μέγαν. Ἡρόδ. 1, 152.

Λάκριτος, ὁ (-υυ). Σοφιστὴς ἐκ Φασηλίδος τῆς Ἀσίας, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς Δημοσθενικὸς λόγος.

Λαντέντιος Πλάκιδος, ὁ. Συγγραφεὺς Ῥωμαῖος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ καὶ ἡ ἕδρη δὲν γνωρίζονται, ἀλλὰ ὑπάρχει ἐκριβῶς ἀγνωσμένη· ἔγραψεν ἓν ὑπόμνημα εἰς τὴν Θηβαΐδα τοῦ Στατίου καὶ ἐπιτομὴν τῶν μεταμορφώσεων τοῦ Ὀβιδίου.

Λακύδης, ου, ὁ (---). Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, διάδοχος τοῦ Ἀρκεσιλάου, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κυρήνην καὶ διδαχθεὶς τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὰς Ἀθήνας· περὶ τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του ὑπεκπεσὼν εἰς ὑποψίαν, ἀπέθανεν ὑπὸ ἀποπληξίας τὸ 241 ἔτος πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 41. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 177.

Λάκων, ωνος, ὁ (--). Δοῦλός τις Συβαρίτης ἐν Ἰταλίᾳ. Θεοπρ. ὅ, 5. — 2) Πλαταιεύς τις. Θουκυδ. γ', 53.

Λάκων, ωνος, ὁ (υ-), Laco. Ὁ κάτοικος τῆς Λακωνίας, ὁ Λακεδαιμόνιος. Σκιφ. Διον. Περ. 419.

Λακωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, ἴδε Λακεδαίμων.

Λακωνικός, ἡ, όν. Τοῦ Λάκωνος ἢ εἰς τοὺς Λάκωνας ἀνήκων. Ἡρόδτ. — ὅθεν, ἡ Λακωνικὴ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, = Λακωνία ἢ Λακεδαίμων. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη μεσημβρινῶς αὐτῆς, συνορεύουσα πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν κόλπον τῆς Λακωνίας, πρὸς δυσμὰς μὲ τὸν τῆς Μεσσηνίας καὶ μὲ τὸ ὄρος Ταΰγετον καὶ πρὸς βόρειον μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ Ἀργολίδα· ἡ ἔκτασις ὅλης τῆς Λακωνίας μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Μεσσηνίων ἦν περίπου 150 μιλ. γεωγρ. τετραγ. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ἠλαττώθη κατ' ἕνα μέρος. Ὁ Εὐρώτας ποταμός, ταὐτὸν Βασιλικόπαμον ῥέων ἐκ τῆς Σκιρίτιδος χώρας πρὸς μεσημβρίαν διὰ τῆς Λακωνίας, εἰσβάλλει πλησίον τοῦ Γυθείου εἰς τὸν Λακωνικὸν κόλπον, δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν τὸν Γόρυλον καὶ τὸν Τιάσαν· περιεχομένη δὲ ἡ Λακωνία ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων, τὰ ὁποῖα ἀπεκαλύπτοντο κατὰ μέρη τὸ ὕψος αὐτῆς ἄστατον καὶ ὁρεμὸν ἐν καιρῷ χειμῶνος δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν εὐφορίαν μὲ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου, ὑπῆκειτο δὲ καὶ εἰς συνεχεῖς σεισμούς. Στράβ. ἡ. 1. περὶ τὰς ὄχθας τοῦ Εὐρώτα καὶ περὶ τὰ παράλια αὐτῆς ἐπιτύγχανε μ' ὅλον τοῦτο τερπνὰ πεδία παράγοντα παντὸς εἴδους καρποὺς καὶ ἐξαίρετον οἶνον. Παυσ. ἡ. ἐπίσημος δὲ ἐν Λακωνίᾳ πόλεις ὑπῆρχον ἡ Σπάρτη, ἡ Σελλασία, ἡ Σκίρος, αἱ Βραστοί, καὶ τὸ Γύθειον. Ἂς ἀρκιοτάτου κάτοικοι τῆς Λακωνίας ἀναφέρονται οἱ Ἡνιοῦριοι καὶ οἱ Λέλεγες, περὶ τῆς ὁποίας καὶ συντάσσως τῶν ὁποίων ἀκριβοῦς παντάπασιν ἡ ἀρχαία ἱστορία ἐφείσθη· ἀναφέρονται οἱ Ἀχαιοὶ καὶ τελευταῖοι οἱ Δωριεῖς, οἵτινες οὗτοι ἐλθόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐπορίευσαν ὅλην τὴν Λακωνίαν καὶ διέμειναν ἐν αὐτῇ μέχρι τέλους, συντήσαντες ἰδίους βασιλεῖς ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν· ὕστερον δὲ ὠνομάσθησαν ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα Λάκωνες καὶ Λακεδαιμόνιοι ἅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Λακωνίας. Στράβ. ἡ', 9. Θουκ. γ', 4, 5. Πολυβ. δ', 53. ταὐτὸν Λακωνία ἡ ἠπειρ. Τακτικὸς, σχηματίζουσα ἕνα τῶν εἴκοσι Νόμων τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος μεμηχανημένων τοῦ Νομοῦ τὸν Μιστρᾶν. — ὅθεν οἱ Λακωνικοί, = Λάκωνες. Ἀριστοφ. Νεφ. 186.

Λακωνικὸς κόλπος, ὁ. Ἡ περὶ τὴν Λακωνικὴν θάλασσαν, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ τοῦ Μαλέα καὶ Ταινάρου ἀκρωτηρίων· ταὐτὸν κόλπος τῆς Κολοκυνθίας. Στράβ. Λακωνικός, ἡ, όν. Ἰδιαίτρ. Ἑλλην. τύπ. τοῦ Λακωνικοῦ. Ἡ κατοικος τῆς Λακωνίας. — 2) Ἡ χώρα τῆς Λακωνίας, μετὰ τοῦ γαΐα. Ὁμ. Τμ. Ἀπολ. 410.

Λάλαπις, εως, ἡ. Μία τῶν τοπαρχιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἐν Ἀσίᾳ Ἡλιὰς διῃρέθη ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Πτολμ.

Λάμαχος, ὁ (-νν). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὅστις σταλεὶς εἰς τὴν Σικελίαν ὡς βοηθὸς τοῦ Νικίου καὶ Ἀλκιβιάδου, ἐζήτησε νὰ καταπείσῃ τούτους εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἀμέσως τὴν κατὰ τῶν Συρακουσίων ἐφοδον, βέβαιος ὢν ὅτι ἐθέλουν συννοήσῃ νὰ τὰς κυριεύσωσι μὲ εὐκολίαν μὲ τὸ νὰ μὴν εἶχον κἀμει εἰσέτι οἱ Συρακούσιοι οὐδεμίαν προπαρασκευήν. Ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ταύτην εἰς πολλοὺς ἀστεϊσμούς του, παράγων αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λαὸς καὶ μάχη μὲ τὸ νὰ διηγεῖται τῷ ὄντι ὁ Λάμαχος τὸν θάνατον τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Σικελίας ἐλθόντων ἐκείνου πόλεμον. Ἀριστοφ. Εἰρ. 129. Ἀχαρ. 766.

Λαμαχίππειον, τό. Κωμικὴ πεπλασμένη λέξις ἀπὸ τοῦ Λάμαχος καὶ ἵππος. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1207.

Λάμια, ἡ, καὶ Λάμια. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Σιβύλλαν· Ἱεροφίλην. Παυσ. ί, 12. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βήλου καὶ τῆς Λιβύης, τὴν ὁποίαν μὲ τὸ νὰ ἠγάπησεν ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἐξοχον αὐτῆς κάλλος, ἡ Ἥρα μετεμόρφωσεν εἰς ἓν τέρας πλῆρες μανίας καὶ σκληρότητος, ὥστε ἐλέγετο ὅτι ἁρπάζουσα τὰ τέκνα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, κατέτρωγεν αὐτὰ ἀπαθρώπως, θ' ὃ καὶ ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα αὐτῆς ὡς φόβητρον τῶν παιδῶν. Ἀριστοφ. Σφκ. 1030. 1173. — 3) Περίφημος ἑταῖρα καὶ αὐλήτρια ἐν Ἀθήναις, θυγατὴρ τοῦ Βλεπώρου καὶ ἐρωμένη τοῦ Πολιορκητοῦ Δημητρίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 17.

Λαμία, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, σχεδὸν τὸ πάλαι, πλησίον τῆς ὁποίας συνέβη ὁ περιβόητος πόλεμος τοῦ Λιτικπάτρου ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· ταὐτὸν Ζητοῦσι. Στράβ. — ὅθεν, Λαμιεὺς, οἱ κάτοικ. τῆς Λαμίας, καὶ Λαμιάτης, ἡ, όν· τῆς Λαμίας ἢ εἰς τὴν Λαμίαν ἀνήκων, ὁ Λαμιακὸς πόλεμος, Διόδωρ. Σικλ.

Λαμίαι, ῶν, ὁ (υν-). Καὶ' ἐπίθτμ. πεπλασμένον κύριον ὄνομα ἀπὸ τοῦ Λαμία, παρ' Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 77.

Λάμιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Λαμίαν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Λάμιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Λαμίαν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Λάμιος, ὁ. Μεγαρεύς τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν Σικελίαν. Θουκ. ς', 4.

Λάμισκος, ὁ. Φιλόσοφός τις Πυθαγόρειος ἐκ τῆς νήσου Σάμου. Παλαιφ. 4.

Λαμπάς, Λαμπις, Λάμπος, Δωρκ. ἀντὶ Δημιάς, Λήμνιος, Λήμνιος. ὅπερ ὄρα.

Λάμος, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Τηλέπυλον ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἦλθεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτε ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Κ, 81.

Λάμος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ἐνούμενος μὲ τὸν Φελαρον. Παυσ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ. Πτολμ.

Λάμπεια, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας καὶ σχηματίζον ἓν μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου. Ἀπολ. Τῶδ. Α, 127.

Λαμπέτεια, ἡ, Lampetia. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων. Πολυβ. καὶ Clampetia.

Λαμπετίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλωψ. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 526.

Λαμπετίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς νύμφης Νεαίρας ἀδελφὴ τῆς Φαεθούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐφυλάττε ταὶ ἱεραὶ βοῦς τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἡλίου ἐπὶ τῆς νήσου Τρινακρίας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 132. Ἀπολ. Τῶδ. αὐτὴ ἐμήνυσεν εἰς τὸν Ἥλιον τὴν ἀσέβη πρᾶξιν τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, ὅτε οὗτοι ἥρπασαν τινὰς ἐκ τῶν ἱερῶν αὐτοῦ βοῶν. Ὁμρ. Ὀδ. Μ, 374.

Λαμπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρους Λαμπείας, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἱερὸν αὐτοῦ. Παυσ. ή, 24.

Λαμπιδώ, οὔς, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀγησος. Πλάτ. Ἀλκ. ά, σελ. 124.

Λαμπιτώ, οὔς, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις. Ἀριστοφ.

Λάμπιχος, ὁ. Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ.

Λάμπος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Λαομέδοντος καὶ εἷς τῶν πεσβυτέρων καὶ σεβασμίων Τρώων. Ὁμρ. Ἰλ. Ο, 527. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 3) Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 185. — 4) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἡλίου. Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 246.

Λαμπρά, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Σουνίου καὶ Φαληρέως. Στράβ. ὅθεν Λαμπρεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. Δημοσθ.

Λαμπριάδης, α, ὁ (-νν-), = Λαμπρεύς, ἴδε Λαμπρᾶ. Θεοφρ. Εἰδ. ὅ, 21.

Λαμπρίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.

Λαμπροκλῆς, ους, ὁ. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Ξενοφ. Ἀπομν.

Λάμπρος, ὁ. Διδάσκαλος τῆς μουσικῆς ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ.

Λαμπτήρ, ὁ. Ἐπίθτ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 27.

Λάμπων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λαομέδοντος βασιλεύς τῆς Τροίας, Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. παρ' Ὁμρ. Λάμπος, ἔπερ ὄρα. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Πυθέα, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν Νεμ. 5. Ἡρόδτ. 9, 77. — 3) Σάμιός τις. Ἡρόδτ. — 4) Ἱερεύς τις καὶ μαντις ἐν Ἀθήναις. Θουκ. ε', 19. Ἀριστοφ. Σφκ. 83.

Λαμπωνία, ἡ, = Λαμπώνιον. Στράβ.

Λαμπώνιον, τό. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας, κειμένη πλησίον τῆς Ἀντάνδρου. Ἡρόδτ. 5, 26.

Λάμψακος, ὁ, Lampsacum, Κικ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Μ

3', 10 Εἰς τὸν μετὰ τῶν Ἐπιγόνων πόλεμον ἐφώνευσεν ὁ Λαοδάμας τὸν Αἰγιαλέα υἱὸν τοῦ Ἀδράστου, ἀλλὰ τελευταῖον ἐφονεύθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος. Ἀπολδ. γ', 7, 4. κατὰ δὲ Ἡρόδ. 5, 61. καὶ Παυσ. ἐτάφη εἰς τὴν Ἰλλυρίαν. — 4) Ἡγεμὼν τῶν Φωκαέων ἐν Ἰωνίᾳ. Ἡροδτ. 4, 138.

Λαοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βελλεροφόντου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Σαρπηδόνα. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 198. Ἀπολδ. γ', 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου, ἥτις μαθοῦσα τὸν ἐν τῇ Τροίᾳ θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ της ἀνέδρου ὑπὸ τῆς λύπης αὐτοχειρίσθη. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 698. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρεως ἐγέννησε τὸν Τρίφυλον. Παυσαν. ἱ, 9.

Λαοδίκεια, ἡ, Laodicea. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων τῆς μεγάλης Φρυγίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Λύκου ποταμοῦ, περίφημος καὶ πλουσία διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον καὶ διὰ τὴν εὔφορον χώραν της· πανὶν Ἐπεί-Ἰσσάρ. Στραβ. — 2) Πόλις τῆς Σελευκίδος χώρας ἐν τῇ Συρίᾳ μία τῶν τεσσάρων πρώτων αὐτόθι πόλεων κατὰ Στραβ. κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σελευκου Νικάτορος πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ὀνόματι καὶ ἐμπορικωτάτη τὸ πάλαι, καταστραφεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων Σεβήρου Ῥωμαϊκὴ ἀποικία τῶν Λαοδίκη ἢ Λαοδικία. Στράβ. Ἀππιαν. ἐπὶ τῷ Λαοδίκη. Διον. Περ. 915. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τοῦ Λιβάνου ὄρους, περὶ τῆς ὁποίας οἱ μετὰ ταῦτα συγγραφεῖς ὀλίγα μόνον ἀναφέρουσι. Πολύβ. — 4) Λαοδίκεια, ἡ κατεκαυμένη, Laodicia Combusta. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς αὐτόθι συμβαίνοντας σεισμοὺς καὶ ἐκρήξεις. Στραβ. — ὅθεν Λαοδικεῖς, τὸ κατοικ. Ἡρωδν.

Λαοδίκειον, τὸ, Θουκ. ἡ, 134. ἴδε Λαοδόκειον.

Λαοδίκη, ἡ (ε). Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Φορωνεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην. Ἀπολόδ. β', 1. — 2) Ἡ πρεσβυτέρα τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἑλικάωνος, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Ἀκάμαντος, ὅτε οὗτος ἦλθεν ὡς πρεσβὺς μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Τροίαν, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Μόλιονα· ὕστερον δὲ κατακτισμένη ὑπὸ τῆς λύσσης διὰ τὸν ἐν Θρᾴκῃ θάνατον τοῦ παιδός της, ἐρριμμένη ἀφ' ἑνὸς ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἀπέθανεν. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 124. Ἀπολδ. Δυσφρ. 315-497. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Η, 145 τὴν ὁποίαν οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῆς ὡραιότητα ὠνόμασαν Ἡλένην. Δίλ. ποικ. Ἰστρ. δ', 26. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἕλατος ἐγέννησε τὸν Στυμφαλον καὶ Πηρέα. Ἀπολδ. γ', 9. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαπηνορος, ἥτις ἔκτισεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Παφίας Ἀφροδίτης. Παυσ. Ἀρκ. 53. — 6) Γυνὴ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Μακεδόνων Ἀντιόχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Σέλευκον Νικάτορα. — 7) Θυγάτηρ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀντιόχου Θεοῦ βασιλέως τῆς Συρίας, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε Σέλευκον τὸν Καλλίνικον, Ἀντίοχον τὸν Ἱέρακα καὶ τὴν Στρατονίκην· ὕστερον δὲ φαρμακώσασα τὸν ἴδιον αὐτῆς ἄνδρα, διότι ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἐφονεύθη ὑπὸ τούτου. — 8) Θυγάτηρ τοῦ Μιθριδάτου, βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ γυνὴ τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου. — 9) Ἀδελφὴ τῆς προτέρας καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Καππαδοκίας Ἀριαράθου τοῦ ἑβδόμου, ὕστερον ὑπανδρευθεῖσα μετὰ τοῦ Νικομήδους βασιλέως τῆς Βιθυνίας.

Λαοδόκειον, τό, προτυπακμ. πεδίον. Πεδίον τῆς Ἀρκαδίας, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Μεγαλοπόλεως καὶ Τεγέας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. δ', 134, ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογρ. αὐτὶ Λαοδίκειον· τὰ Λαδόκεια, παρὰ Πολυβ. β', 51, 55. καὶ Λαοδίκεια, τά, Παυσ. η', 44. ἐκλήθη δὲ οὕτω τὸ πεδίον τοῦτο ἀπὸ τοῦ Λαοδόκου υἱοῦ τοῦ Ἐλάτου. Παυσ. κατὰ δὲ Mannert καὶ κεῖται τὶς αὐτόθι, σχηματίζουσα ἐν εἶδος προαστείου τῆς Μεγαλοπόλεως.

Λαοδόκος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀντήνορος εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 87. — 2) Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων ἑταίρος τοῦ Ἀντίλοχου. Ὅμρ. Ἰλ. Γ, 699. — 3) Τίος τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδ. γ', 12, 5. — 4) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Δώρου. Ἀπολδ. α, 7, 6. — 5) Εἷς τῶν ἡγεμόνων, ὅστις ἐστρατεύσατο ἐναντίον τῶν Θηβῶν, λαβὼν τὸ ἀρίστειον τῆς νίκης εἰς τοὺς πρώτους ἐν Νεμέᾳ ἀγῶσι. Ἀπολδ. γ', 6, 4. — 6) Κιθαρῳδός τις. Δίλ. ποικ. Ἰστρ. ξ', 2.

Λαοδόκη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, Ἀπολδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἄλτου βασιλέως τῶν Λελέγων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Ἀνκαῖον. Ὅμρ. Ἰλ. Φ, 85. — 3) Μήτηρ τοῦ Ἐχίονος καὶ Ἐρύτου. Ὁρφ. ἀργον. 13.

Λαοδόκης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θεσπιάδος Ἀντιόχης. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Λαοδόκος, ου, ὁ. Τίος τοῦ Πορθάονος βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 191. — 2) Ἥρως τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Τροίᾳ, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι, ὅτε οἱ Ἕλληνες προσποιούμενοι ὅτι ἀνεχώρησαν δι' ὅλου ἐκ τῆς Τροίας, ἀφῆκαν πρὸ τῶν τειχῶν αὐτῆς τὸν περιβόητον ἐκεῖνο Δούρειον Ἵππον, ὁ Λαοκόων συνεβούλευσε τοὺς λοιποὺς Τρῶας νὰ μὴ τὸν εἰσάξωσι παντελῶς εἰς τὴν πόλιν, νομίζων αὐτὸν ὡς ἀπάτην ἀπό μέρους τῶν Ἑλλήνων, καὶ διὰ νὰ ἀποτρέψῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς ἕν ἱερὸν ἀνάθημα τῆς Ἀθηνᾶς, ἔπληξε πρῶτος τὴν κοιλίαν τοῦ τεχνητοῦ τούτου ἵππου διὰ τῆς λόγχης του· παρορμισθεὶς δὲ ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τὴν ἀσεβῆ ταύτην πρᾶξίν του καὶ θέλουσα νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὁ Λαοκόων παρευρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων Τρώων πλησίον τῆς θαλασσης τελῶν θυσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἐπεμψε δύο φοβεροὺς ὄφεις ἐκ τῆς ἀπέναντι νήσου Τενέδου, οἵτινες ὁρμήσαντες κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἱερέα, ἐθανάτωσαν αὐτὸν μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ εὐρωστοτέρων παίδων του, ἐκείθεν δὲ εἰσελθόντες εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, διεσώθησαν ὑπὸ τὴν ἀσπίδα αὐτῆς. Ἡ διήγησις τοῦ μύθου τούτου ἐποδίδεται εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα ποιητὰς καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς Τραγικούς, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐιργίλιος ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλ. τῆς Αἰνιάδος του. (Γενν. Λαοκόωντος παρὰ Κοϊντ. Σμυρ. ιβ', 440.)

Λαοθόη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἀφαρέως καὶ μήτηρ τοῦ Ἴδα καὶ Λυγκέως. Θεοκρ. Εἰδ. κβ', 206. παρ' Ἀπολδ. γ', 10, 3. καλεῖται αὐτὴ Ἀρήνη ἡ Πολυνόρα.

Λαομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσιόδ. Θεογ. 257.

Λαομεντιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Τίος τοῦ Λαομέδοντος, ὁ Πρίαμος ἢ ὁ Λάμπος. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 250.

Λαομεδόντιος, ία, ιον. Τοῦ Λαομεδόντος ἢ εἰς τὸν Λαομέδοντα ἀναφερόμενος. Πίνδ.

Λαομέδων, οντος, ὁ. Τίος τοῦ Ἴλου καὶ τῆς Εὐρυδίκης, βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος, ἐστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Στρυμὼ θυγατέρα τοῦ Σκαμάνδρου, ἐγέννησε τὸν Λάμπον, Ἱκετάονα καὶ Πρίαμον, θυγατέρας δὲ τὴν Ἡσιόνην, Κίλλαν καὶ Ἀστιόχην. Ἀπολδ. γ', 11, 3. ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου ἐλθόντες ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὴν χώραν του, ἔκτισαν τὰ τείχη τῆς πόλεως Τροίας ἐπὶ μισθῷ, τὸν ὁποῖον μισθὸν μέ τὸ νὰ μὴν ἤθελεν ὁ Λαομέδων ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτούς, ἔπεμψεν ὁ Ποσειδῶν ἐν θαλάσσιον τέρας, τὸ ὁποῖον κατεπόμενε καὶ ἠφάνιζεν ὅλην τὴν ἐπικράτειάν του· κατὰ δὲ τὴν διαταγὴν τοῦ μαντείου ἀλληγορικῶς τοῦ δεινοῦ δέους ἔμενεν, εἰμὴ τὸ νὰ προσφέρῃ ὁ Λαομέδων τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Ἡσιόνην εἰς βορὰν τοῦ θηρίου τούτου. Ὁ Ἡρακλῆς διαβαίνων τότε διὰ τῆς Τρωικῆς χώρας ἠλευθέρωσεν αὐτήν, φονεύσας τὸ φοβερὸν τοῦτο τέρας, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τοῦτο θὰ ἤθελεν ὁ Λαομέδων νὰ φυλάξῃ τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσίν του, τοῦ νὰ τὸν ἀνταμείψῃ μὲ τοὺς ἑπποὺς εἶχε τηχεῖς ἵππους του, διὸ μετὰ ταῦτα πολεμήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐκυρίευσε τὴν πόλιν του, τὴν δὲ Ἡσιόνην αἰχμαλωτίσας, ἔδωσεν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Τελαμῶνα. Ὅμρ. Ἰλ. Φ, 443. Ἀπολδ. β', 5, 9. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Μελίνης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Λαομέδης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων. Ἀπολδρ. β', 7, 7.

Λαομήδης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ὀμφάλης. Παλαίφ.

Λαονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Γουνέως, γυνὴ τοῦ Ἀλκαίου καὶ μήτηρ τοῦ Ἀμφιτρυωνος. Παυσαν. η', 14.

Λᾶος, ὁ, = Λαός. Πίνδ. Ὀλυμ. 2, 70.

Λᾶος, ὁ. Ποτεμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, χωρίζων τὴν Λευκανίαν ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Βρεττίων τανῦν Laino. Στράβ.

Λάος, ὁ, Laus. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ποταμοῦ, οὖσα ἀποικία τῶν Συβαριτῶν τανῦν Laino. Ἡρόδτ. 6, 21. ἐνθ' ἡμαρτ. Λάος εἶπαν. — 2) Laus Pompeia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, οὖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων τανῦν Lodi. Πλίν.

Λαουίνια καὶ Λαβινία, ἡ, Lavinia. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Λατίνου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἰνείας, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Αἰνείαν Σίλβιον. Διον. Ἁλικ. Ῥωμ. ἀρχ. α', 6.

Λαουίνιον, τό, Lavinium. Πόλις ἀρχαία ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λατίνων, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Αἰνείας, καλέσας αὐτὴν οὕτως ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός του Λαβινίας καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ διασωθέντα ἀρχαῖα ἱερὰ τῶν Τρώων. Στράβ. Διονσ. Ἁλικαρ. α', 67. τανῦν Pratica. Στράβ. καὶ Λαβίνιον, τό, Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Λαβινιάτης, ου, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Λαοφόντη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πλευρωνος καὶ τῆς Ξανθίππης. Ἀπολδρ. α', 7, 7. ταύτην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Θέσπιος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὴν Ἀλθαίαν καὶ Δηΐδαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 146.

Λάπαθος, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς Κρήτης, κειμένη παραθαλασσίως, ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον λιμένα. Στραβ. Διόδ. Σικελ. ιθ', 59.

Λαπέρσαι, οἱ. Ἐπώνυμ. τῶν Διοσκούρων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους ἀπὸ τῆς πόλεως Λάπερσαι ἐν Λακεδαίμονι, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐπόρθησαν. Στρέβιον.

Λαπίθαι, οἱ (νυ-), ἐνικ. Λαπίθης, ου, ὁ. Ἕν ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ μάχιμον τῆς Θεσσαλίας, κατοικούντων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Πηλίου, συγγενὲς καὶ πλησιόχωρον τῶν Κενταύρων, μετὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν ὁποίων ἀπολέμησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ βασιλέως αὐτῶν Πειριθόου καὶ τοὺς ὁποίους ἐνίκησαν ὄντ βοηθείᾳ τοῦ Ἡρακλέους· μετεξὺ τῶν Λαπίθων τούτων ἀναφέρονται πρὸ πάντων οἱ περιφημότεροι ὁ Δρύας, Καινεύς, Ἐξάδιος καὶ Περίθους. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 263. Μ, 128. Ἡτ. Ἐπ. 178. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ Λαπίθαι ἦσαν ὁ αὐτὸ ἔθνος μὲ τοὺς Περῤῥαιβούς.

Λαπίθαιον, τό. Κώμη τῆς Δικαιονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταυγέτου ὄρους. Παυτ. γ', 20.

Λαπίθης, ου, ὁ (υν—) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Στιλβης, ἀδελφὸς τοῦ Κενταύρου καὶ ἡγεμὼν τῆς περὶ τὸν Πηνειὸν χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Λαπίθαι. Διοδ. Σικ. δ', 69. — 2) Ἥρως τις ἀρχαῖος τῆς Σπάρτης πατὴρ τῆς Διομήδους γυναικὸς τοῦ Ἀγκλα. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. Παυσ.

Λάρανδα, ἡ. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μεταξὺ Ἀτίᾳ, ταυτὸν Λαρανδεύς.

Λαρεντία, ἡ. Laurentia. Ὄνομ. κυρ. γυναικὸν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Λάρες, οἱ, Lares. Οἱ παρὰ Ῥωμαίοις Ἑφέστιοι ἢ Κοιτωνίδιοι θεοὶ καλούμενοι, τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Λάρας. Fast. Ὀβιδ. II.

Λαρινάτης, ιδος, ἡ· ἴδε Λάρινον.

Λάρινον, τό. Larinum. Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν· τοὺς Larini. ὅθεν, Λαρινάτης, ου, ὁ κάτοικ. καὶ, Λαρινάτις, ιδος, ἡ, ἡ περὶ τὸ Λάρινον χώρα. Πολύβ.

Λάριος λίμνη, ἡ, Larius Lacus. Λίμνη τῆς ἄνω Ἰταλίας, ταυτὸν Lagodi Como. Στράβ.

Λαρισαῖος, ὁ = Λαρισσαῖος, Δημ. καὶ Πλάτ.

Λάρισσος, ὁ· = Λάρισος.

Λάρισσα, ἡ (— ∪ —) Θυγάτηρ τοῦ Πελατγοῦ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους Λάρισσα καὶ ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις. Παυσ. ζ', 17.

Λάρισσα, Ἰων. Λήρισσα, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πελασγιωτικῆς χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἔχουσα τερπνὴν καὶ εὔφορον περὶ αὐτὴν χώραν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰς ἐν αὐτῇ γινομένας ὑπὸ τῶν πολιτῶν της ταυρομαχίας εἰς τὰς ὁποίας οὗτοι ἐφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἑλλάδος· ταυτὸν Λάρισσα. Ἡρόδτ. Θουκ. β', 22 Ἀριστ πολτ. ε, 6 — 2) ἡ Ἀραματτὴ λεγομένη καὶ ἡ Πελασγίκ, πόλις τῆς Ψιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν ἐπὶ τινος ὑψώματος Στράβ. — 3) Ἡ ἀκρόπολις τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῇ Ἀτίᾳ κειμένη παραλίως πλησίον τῆς Ἀμαξιτοῦ· Θουκ. ἡ, 101. Στράβ. — 5) ἡ Φρικωνίς. Πόλις ἀρχαία τῶν Πελατγῶν ἐπὶ τῆς Αἰολικῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀτίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Κύμης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 840. Στράβ. καὶ αἱ Λήρισσαι, παρ' Ἡρόδτ. 1, 149. ἔτι δὲ ἡ Αἰγυπτία, παρὰ Ξενοφ. Κυρπαιδ. ζ', 1, 45. ὁπότε παρεχωρήθη αὐτὴν Κύρος ὁ μέγας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ὅσοι ἦλθον καὶ ἠκολούθησαν μετ' αὐτοῦ. — 6) Κώμη, πρότερον δὲ πόλις τῆς Λυδίας ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν διαβαίνων ἐκεῖθεν ὁ Ξενοφῶν εὗρεν ἤδη εἰς ἐρείπια. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 7. — 8) Πόλις τῆς Ἀπαμηνῆς χώρας ἐν Συρίᾳ κειμένη δυτικῶς τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Στράβ.

Λαρισσαῖα, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅς τις εὑρίσκετο ἐπὶ τοῦ Λαρίσσου ποταμοῦ ἐν Ἤλιδι. Παυσ. Ἀχ. 17. κυρ. Ἰυλκ. τοῦ

Λαρισσαῖος, αία, αῖον. Τῆς Λαρίσσης ἢ εἰς τὴν Λάρισσαν ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστικ. Λαρισσαῖος, ὁ κάτοικος. Ἡρόδτ.

Λαρισσαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκ τινος ἐν Ἀττικῇ κώμῃ Λαρίσσης, κατὰ Στράβ. ἰ, 9.

Λαρισσηνός, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Λάρισσαν κώμην τῆς Λυδίας. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Λάρισσος, ὁ, καὶ Λάρισος, Στράβ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὃς τις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας, εἰσβάλλει εἰς τὴν Σέλασσαν πλησίον τοῦ ἐρυτηρίου Ἀραξου. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2, 23.

Λαρτεάδης, ου, ὁ = Λαερτεάδης. Ἀνδολ.

Λάρτιος, ὁ = Λάερτιος. Σοφοκλ. Αἴ. ι'.

Λάρυμνα, ἡ. Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ωπικοῦς λίμνης· ταυτὸν Λάρμες. Στράβ.

Λᾶας, αος, ἡ. Ἐπικ. Λάος. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παρὰ τὸν Σκυτάλαιον κόλπον, τὴν ὁποίαν κατέστρεψαν ἐξ ἀρχαίου χρόνου οἱ Διοσκοῦροι διὸ καὶ Λαπέρσαι ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθησαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 585. Στράβ. καὶ Εὐσταθ. Ὁμ. αὐτόθ. καὶ κατὰ Στέφ. Βυζ εὑρηται κατὰ δύο γίνη, ἡ Λᾶ καὶ ὁ Λᾶς· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου ἐδεικνύοντο ἔτι λείψανά τινα τῆς πάλαι ταύτης, πρὸ πάντων τοῦ ἐν αὐτῇ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Λασθένης, ους, ὁ. Θηβαῖος, πολεμήσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Ἀμφιάρεω, Αἰσχ. Ἐκτ. Θηβ. 622. — 2) Ὀλυνθίου τις, προδούς τὴν πατρίδα αὐτοῦ εἰς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ.

Λασθενεία, ἡ. Περιβόητος ἑταίρα ἐκ Μαντινείας, ἐρασμία τοῦ Φιλοσόφου Σπευσίππου. Ἀθην.

Λάσιος, ὁ. Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου. Παυσ. ζ', 21.

Λασιών, ωνος, ὁ. Πόλις ἀχυρὰ τῆς Ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐρυμάνθου ποταμοῦ εἰς τὸν Ἀλφειόν. Ξενοφ. Ἑλ. γ', 2, 30. καὶ Λασιών, ῶνος, Πολύβ. ὅθεν, Λασιώνιος, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Λασώνιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ τῶν Μαριανδυνῶν καὶ τῶν Ἀμαζόνων. Ἡρόδτ. 3, 90. ἐν δὲ 7, 77. καλοῦνται οὗτοι Καβηλεῖς Μηιονιεῖς.

Λᾶσος, ὁ. Ἀρχαῖος τις ποιητὴς ἐξ Ἑρμιόνης ἐν Ἀργολίδι, ζήσας περὶ τὴν 68 Ὀλυμπ. Ἡρόδτ. 7, 6.

Λατεῖον, τό. Τὸ παρὰ Ῥωμαίοις λεγόμενον πολιτικὸν δικαίωμα τῶν Λατίνων. Στράβ.

Λατίνη, ἡ (ι) Ἡ χώρα τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἄλλως Λατίον λεγομένη, Latium. Πολύβ.

Λατινεάς, άδος, καὶ Λατιεύς, ίδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου. Ἀνδολ.

Λατινίς, ίδος, ἡ. Ἡ κάτοικος τοῦ Λατίου.

Λατῖνος, ὁ, Latinus. Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Ἡτ. Θεογ. 1013. — 2) Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατὰ τινας υἱὸς τοῦ Φαύνου καὶ τῆς νύμφης Μαρίκης, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Εὐάνδρου. Ὅτε ὁ Αἰνείας ἦλθεν ἐκ τῆς Τροίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Λατῖνος καὶ τῷ ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Λαβινίαν. Ἰουστιν. Τρῳν. — 3) ἔτι δὲ ὁ κάτοικος τοῦ Λατίου. Πολύβ. καὶ Ἐπιτ. ἀντὶ Λατινικός.

Λάτιον, τό, καὶ Λατίνη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν τὸ πάλαι οἱ Λατῖνοι κειμένη μεταξὺ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ καὶ τοῦ Κιρκαίου ἀκρωτηρίου, ἔχουσα πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὰ Λαβίνιον, Λαύρεντον, τὴν Ἀρικίαν, Τούσκουλον καὶ ἄλλας· ταύτην τὴν χώραν κυριεύσαντες οἱ Ῥωμαῖοι πρωΐμως ἤδη ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἄγκου Μαρκίου, ἐνύστησαν διαφόρους ἰδίας ἀποικίας ἐπ' αὐτῆς. Διον. Ἁλ. ἀρχ. ά, 53. τανῦν Patrimonium Petri ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπικρατείας τοῦ Πάππα.

Λάτμος, ὁ. Ὄρος τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι ἡ Σελήνη συνευρέθη μετὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος· ταυτὸν Παλαίτυχια. Στράβ. ὅθεν, Λάτμιος, ία, ιον. Τοῦ Λάτμου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λάτμον ἀνήκων. Θεοκρ. — 2) παρὰ Θουκ. γ', 33. Νῆσός τις, εἴτε κύν Πάτμος γέγραπτ.

Λατοΐδης, ὁ Δωρ. ἀντὶ Λητοΐδης. Πινδ.

Λατομίαι, αἱ, ἰδε Διοτομίαι

Λάτραμις, εως, ὁ. Τίὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Λάτυμνος, ὁ. (ᾰ) Ὄρος τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κείμενον πλησίον τοῦ Κρότωνος. Θεοκρ. Εἰδ. δ', 19.

Λατῶ, Δωρ. ἀντὶ Λητώ, Εὐριπ.

Λαύρεντον, τό. Laurentum. Πόλις ἀρχαία τοῦ Λατίου εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν καθέδραν του ὁ βασιλεὺς Λατῖνος ὅτε ἐφθασεν ἐνταῦθα ὁ Αἰνείας ἐκ τῆς Τροάδος, ὕστερον δὲ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Σαμνιτῶν· ἐπὶ ταύτης κεῖται ταυτὸν ἡ πόλις Torre di Paterno. Στράβ. καὶ Λαυρεντεύς, ἡ Ἡρῳδ. ὅθεν Λαυρεντῖνοι, οἱ κάτοικ. Π λύβ.

Λαυριακόν, τό, Lauriacum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Γερμανίας ἐπὶ τοῦ Νωρικοῦ. Ἀμμιαν.

Λαύριον, τό. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς κείμενον ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο ἀφθονα μεταλλεῖα ἀργυρίου. Ἡροδτ. 7, 144. καὶ Λαύριον Θουκ. Παυσ. ὅθεν Λαυριωτικός, ἡ, όν· τοῦ Λαυρίου ἢ ἐκ τοῦ Λαυρίου ὄρους· αἱ Λαυριωτικαὶ ἐλαῦνες, ἀργυροῦν νόμισμα τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων ἔχον παράσημον τὴν γλαῦκα Ἀριστφ. Ὄρν. 1106.

Λαφάνης, ους, ὁ (— ∪ —) Τίὸς τοῦ Εὐφορίωνος ἐκ Παίου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, εἷς καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν ἄλλων μνηστήρων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Σικυῶνα διὰ νὰ μνηστευθῶσι τὴν Ἀγαρίστην θυγατέρα τοῦ Κλεισθένους. Ἡροδτ. 6, 127. — 2) Τίὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλ.

Λαφρία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο μεγαλοπρεπῶς εἰς τὰς Πάτρας τῆς Ἀχαΐας, ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν Καλυδῶνα καὶ Μεσσήνην. Παυσ. ζ', 18. δ', 31.

Λαφύστιον, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Διὸς ἐπ' αὐτοῦ Παυσ.

Λαφύστιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Λαφυστίου ἐν Βοιωτίᾳ. Παυσ. Βοιωτ. 34. ἢ ἀπὸ τοῦ λαφύσσειν, φαγεῖν, ταὐτ. τῷ Φύξιος Παυσ. Ἀτκ. 24.

Λαχάρης, ους, ὁ. Τύραννος τῶν Ἀθηναίων περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. ὃς τις ἀπὸ ἐπιθυμίας πλούτου ἀφῄρπασεν ὅλον τὸν χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν ἐκ τοῦ ἐν Ἀκροπόλει ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς Πλούτ.

Λάχεσις, εως, ἡ (ᾰ) Μία τῶν τριῶν Μοιρῶν, ἡ προσδιορίζουσα τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἡτ. Θεογ. 218.

Λάχης, ητος, ὁ (ᾰ) Εἷς τῶν ἀνδριοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἢ ὁ περὶ ἀνδρείας. Θουκ.

Λαώγρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Γλαύκωνος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδτ. 9, 75. Θουκ.

Λεάδης, ου, ὁ, πίθαν. ὀρθτρ. Λειάδης. Τίὸς τοῦ Ἀστακοῦ, ὃς τις μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἀπολέμησε γενναίως ὑπὲρ τῶν Θηβῶν ἐναντίον τῶν ἑπτὰ Ἡρώων. Ἀπολλόδ. γ, 6, 8. πρβλ. καὶ Heyne. σελ. 629.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λέαινα, ἡ. Ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ Ἀριστογείτονος, ἀποθανοῦσα ὑπὸ βασάνων ὅτε ἐφονεύθη ὁ Ἵππαρχος υἱὸς τοῦ Πεισιστράτου. Παυσ.

Λεάνδρος, ὁ, ποιητ. Λειάνδρος. Νέος τις ὡραῖος ἐξ Ἀβύδου, ὃς τὴν ἠγάπησε θεὴν Ἡρὼ ἱέρειαν τῆς ἐν Σηστῷ Ἀφροδίτης· ἔβα Ἥρω. Μουσ.

Λεάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμύκλα, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀρκὰς ἐγέννησε τὸν Ἔλατον καὶ Ἀρεΐδαντα. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1.

Λέαρχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀβάμαντος καὶ τῆς Ἰωνίδος, τὸν ὁποῖον ἐτόξευσεν ὁ ἴδιος πατήρ του ἐν τῇ μανίᾳ, νομίσας αὐτὸν ἔλαφον. Ἀπολλόδ. γ', 4, 3.—2) Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρκεσιλέου δευτέρου βασιλέως τῆς Κυρήνης. Ἡροδτ. 4, 160. καὶ Λέαρχος, ὁ, Πλούτ.—3) Ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Ῥηγίου ἀκμάσας περὶ τὴν ἑκατοστὴν πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς τοῦ Σκύλλιδος, ὃς τις πρῶτος ἐπεχειρίσθη τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ.

Λεβάδεια, καὶ Λιβαδία, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων πόλεων τῆς Βοιωτίας, κειμένη περὶ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα, περίφημος διὰ τὸ ἐν ταύτῃ ἄντρον τοῦ Τροφωνίου καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ μνημεῖα· τανῦν Λιβαδία· ἡ διὰ τοῦ αι γραφ. ἀσπὶ συνηθεστ. Ἡροδτ. 8, 134, διὰ δὲ τοῦ ι εὕρηται μόνον παρὰ Πλουτ. καὶ Πτολ.—

Λεβαΐη, ἡ. Πρωτεύουσα πόλις τῆς ἀρχαίας Μακεδονίας. Ἡροδτ. 8. 137.

Λέβεδος, ἡ. Μία τῶν φώδεκα Ἰωνικῶν πόλεων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέχουσα τέσσαρα στάδια τῆς Κολοφῶνος, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα κατέστρεψεν ὁ Λυσίμαχος, μετοικίσας τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς τὴν Ἔφεσον. Παυσ. καὶ Πλίν.

Λεβήνη, ἧνος, ὁ, καὶ Λεβήνα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων, οὖσα λιμὴν τῶν Γορτυνίων· τανῦν Καλοὶ λιμένες. Στράβ. Παυσ.

Λέβινθος, ἡ. Μία τῶν ἀνατολικῶν Σποράδων νήσων, τανῦν Λεύκη. Στράβ.

Λειμώνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 257.

Λεβήθρον, τό. Τόπος ὀρεινὸς τῆς Περραιβικῆς πλησίον τοῦ Δίου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θετταλίας καὶ Μακεδονίας, ἔνθα λέγεται ὅτι ἔζη ὁ Ὀρφεύς. Στράβ. ἔτι δὲ Λεβήθρα, τά, Ὀρφ. Ἀργον. 50 καὶ Λίβηθρα τά, Παυσ.—2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Κορωνείας σχηματίζον μίαν συνέχειαν τοῦ Ἑλικῶνος, ἔνθα ἐδείκνυτο τὸ σπήλαιον τῶν Μουσῶν καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα αὐτῶν. Παυσ. τανῦν Ζαγαροβούνι.—ὄθεν, Λεβηθριὰς ᾠδός, καὶ Λεβήθρις, ἴδος, ἡ, ἡ εἰς τὸ ὄρος Λεβήθρον ἀνήκουσα. Στράβ. Τὸ τῶν Λεβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον, ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος. Στράβ.

Λειμώνη, ἡ = Ἠλιώνη, ὅπερ ὄρος.

Λειπεφίλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰολάου καὶ γυνὴ τοῦ Φύλαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Θηρώ. Παυσ. 5', 4ο.

Λειπόξαις, ιος, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Ταργιτάου ἀπὸ τοῦ ὁποίου, κατήγοντο οἱ Αὐχάται. Ἡροδτ. 4, 6.

Λείριος, ιος, ὁ. Lirīs. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς χώρας τοῦ Λατίου, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Καμπανίας καὶ πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων· τανῦν Carigliano. Στράβ.

Λείχας, = Δίχας, ὅπερ ὄρμ.

Λειψύδριον, τό. Τόπος κατάξηρος ἐν Ἀττικῇ πλησίον τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Ἡροδτ. 5, 62. (ἐκ τοῦ λείπω καὶ ὕδωρ)

Λειώδης, ουζ, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνοπος καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, μάντις τὴν ἀπιστήμην, τὸν ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπανάτωσεν ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 144.

Λεπάκριτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρίσβα, ὃς τις ἔζησεν μετὰ τοῦ Διομήδους εἰς τὴν Πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 344.—2) Τίὸς τοῦ Εὐήνορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. Β, 242.

Λέκτον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν τῷ μεσῷ Ἀτίᾳ κείμενον δυτικῶς τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρχιζεν ἡ παραλία χώρα τῶν Αἰολέων· τανῦν Κὰπ Βαβά. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 283. Ἡρόδτ. (ἐν Τμν. Ὁμ. Ἀπολ. 217. ἀναγινώσκει ὁ Jigen ἀντὶ τοῦ Λεκτον, Λεῦκον, ποτομὸς ἐν Μακεδονίᾳ)

Λέλεγες, οἱ. Ἄρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος κατ' ἀρχὰς ἐλθὸν ἐκ τῆς Καρίας εἰς τὴν Τρωϊκὴν χώραν, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Λέλεγος καὶ ὀνομένου μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐσύστησε τὸ βασίλειον τῆς Λακεδαίμονος· ἐτι δὲ μέγα μέρος αὐτῶν κατῴκησαν εἰς τὴν Φωκίδα, Ἀκαρνανίαν, Δωρίδα καὶ Μεγαρίδα· ἀλλ' ἡ Ἐποχὴ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβάσεως αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν ἢ μυθογράφων, φαίνεται δὲ ὅτι ὑπῆρχον εἰς τῶν ἰτγνυροτέρων καὶ πολυπληθεστέρων λαῶν ἀπ' ὅσους μετέβησαν ἀρχαιόθεν εἰς τὰς Ἀσίας εἰς τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην, ὅθεν καὶ εἶδος ἀπ' αὐτῆς τῆς μεταβάσεώς των διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος Ὁμ. Ἰλ. Κ, 429. Ἡροδτ. 7, 171 Στράβ. ζ'.

Λέλεξ, γος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, πάππος τοῦ Πυλάντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάζοντο πρότερον οἱ κάτοικοι τῶν Μεγάρων Λέλεγες. Παυσ. α', 44 καὶ 39 —2) Πρῶτος βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Λακωνίᾳ ἀρχαῖοι κάτοικοι Λελεγες· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἑλεοχαρείας ἐγέννησε τὸν Εὐρώτα. Ἡ ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Λέλεγος τούτου ὑπάρχει πέντε ἀσαρκὶ καὶ ἀπροσδιόριστος· Παυσ. γ'. 1. Ἀπολλόδ. γ, 10, 3.

Λεμάνη, (1) λίμ. ἡ. Lacus Lemanus. Λίμνη τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τανῦν ἡ τῆς Γενεύης λίμνη ἐν τῇ Ἑλβετίᾳ, Στράβ. Πτολ.

Λεμοβίκες, οἱ, Lemovices. Ἔθνος τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ Αὐγουστόριτον· τανῦν Limoges. Στραβ. Πτολ.

Λεντοῦλος, ὁ. Lentulus. Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ.

Λεόννατος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀνταίου, εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Περδίκκα ἐπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βατιλείου, λαβὼν εἰς μερίδα τὴν χώραν τῆς μεγάλης Φρυγίας ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου· ὕστερον δὲ βοηθήσας τὸν Ἀντίπατρον εἰς τῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων πόλεμον καὶ μεταβὰς εἰς τὴν Εὐρώπην μὲ ἐν ἰσχυρὸν στράτευμα, ἐνικήθη ὑπ' αὐτῶν κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην. Ἀρρίαν.

Λεοντεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Κορωνέου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἐκ Θεσσαλίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 745. Μ, 130, 188.

Λεοντιάδης, ου, ὁ (υ—νν—) Τίὸς τοῦ Εὐρυμάχου στρατηγὸς τῶν Θηβαίων εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην κατὰ τῶν Περσῶν Ἡροδτ. 7, 205. Θουκ.—2) Πολίτμαρχος τῶν Θηβαίων, ὅστις ἐπρόδωκεν εἰς τὸν Φιλιππον στρατηγὸς τῶν Σταρτιατῶν τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν. Ξενφ. Ἑλ. ε', 2. καὶ Λεοντιάδης, Πλούταρχ.

Λεοντῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Συνελλάς κειμένη ἀνατολικῶς, οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Χαλκιδέων καὶ ἔχουσα εὔφορον περὶ αὐτὴν χώραν· τανῦν Lentini. Θουκ. 5, 3. καὶ, τὸ Λεόντιον, Πτολμ.—ὄθεν, Λεοντῖνος, ίνη, ῖον, τῶν Λεοντίνων ἢ ἐκ τῶν Λεοντίνων ὢν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων. Ξενφ. Ἡ Λεοντίνη, ἡ περὶ τοὺς Λεοντίνους χώρα. Θουκ.

Λεόντιον, τό. Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, ἐρωμένη τοῦ φιλοσόφου Ἐπικούρου, ὕστερον δὲ γυνὴ τοῦ Μητροδώρου, ἥτις λέγεται ὅτι καὶ συνέγραψεν εἰς Ἀττικὴν γλῶσσαν μεπολλὴν ἀγχίνοιαν καὶ εὐφυΐαν ἓν βιβλίον κατὰ Θεοφράστου. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III. σελ. 613. —2) Λεόντιον, τό. Πόλις τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Αἰγίου. Πολύβ.—3) = Λεοντῖνοι Πτολ.

Λεοντίς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ἥρωα Λέω ἀνήκουσα ἢ ἀναφερομένη· ἡ Λεοντὶς φυλή. Μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου ἥρωος Λέω, ἰδε Λέως. Ξενφ.

Λεοντόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου καὶ μητρόπολις τοῦ αὐτόθι Λεοντοπολίτου νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρέτως ἐλατρευέτο ὁ λέων· τανῦν Τελ-Ἐσσαβέ.—ὄθεν, Λεοντοπολίτης, ου (1) ὁ κάτοικος. Στράβ.—2) Πόλις τῆς Φοινίκης κειμένη μεταξὺ Σιδόνος καὶ Βηρυτοῦ, ἥτις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Πορφύριον. Στραβ. Σκύλ. Πλιν. V. 20.

Λέπιδος, ὁ, Lepidus. Αἰμίλιος. Τίὸς τοῦ Μ. Αἰμιλίου Λεπίδου, Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ τὸ 707 ἔτος ἀποκτὼν Ῥωμ. μετὰ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐκλέχθη διὰ συνεργείας τοῦ Ἀντωνίου μέλος Ἀρχιερέως τῶν Ῥωμαίων. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἠνώθη μετὰ τοῦ Καίσαρος Ὀκταβίου καὶ τοῦ αὐτοῦ Μάρκου Ἀντωνίου σχηματίσας τὴν λεγομένην Τριανδρίαν (Triumvirat) ἐν Ῥώμῃ ἀκολούθως δὲ εἰς τὴν διανομὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, ἥτις ἔγινεν μεταξὺ τῶν τριῶν ἀρχηγῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ἔλαβεν ὁ Λέπιδος εἰς μερίδα τὴν βασιλείαν ὅλης τῆς Ἀφρικῆς. Πολ.

Λεπόντιοι, οἱ, Lepondii, καὶ Lipondii. Ἔθνος τῆς Ῥαιτίας κατοικοῦντες περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑπωρείας τῶν Ἄλπεων. Στραβ.

Λεπρεάς, ου, ὁ ἰδε Λεπρεος.

Λέπρειον, τό. ποιητ. Καλλιμ. καὶ

Λέπρεον, τό. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἠλείδος κειμένη μεσημβρινὰς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο τὸ παλαι διὰ τὰ ἀγρεῖα αὐτῶν ἥδη· ταῦτα ἐρείπια ἦσαν τῆς πόλεως Στροβίτζας. Ἡροδτ. 9, 148. Θουκ. Οὐάτρ. παρὰ Στράβ. Πολυβ. κρτ Λέπρεος, Ἀριστφ. Ὄρν. 149. Παυσ. ὄθεν Λεπρεᾶται, Ἰων. Λεπρεῆται, οἱ κάτοικ. Θουκ καὶ Λεπρεατικὸς, ἡ, ὸν, τοῦ Λεπρέου ἢ εἰς τὸ Λέπρειον ἀνήκων.

Λέπρεος, ὁ, καὶ Λεπρέας, Δίλ. ποιτ. Ἱστ. α', 24. Τίὸς τοῦ Πυργέως ἢ τοῦ Καύκωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομαχίαν· οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Λέπρεον ἐν Ἠλείδι. Παυσ. Ἠλ. 5. Σχολστ. Καλλιμ. εἰς Δι 39.

Λεπρέα, ἡ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἠλείδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ξενφ. Ἑλλ. γ', 2, 30. ἔνθα ὁ Schneider Λεπρέους ἀναγινώσκει.

Λεπτὴ ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῷ Ἀσίῳ.

Λεπτίνης, ου (1) ὁ. Εἷς τῶν ἀπογόνων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ὁ Δημοσθένης ἕνα τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ῥητορικῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λόγως, Δημ. Λεπτ. σελ. 466. ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ Οὐολφίου μετὰ πρωτοτύπων σημειώσεων. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συρακουσῶν. Αἰλ.

Λέπτις, εως, ἡ μεγάλη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀφρικῆς κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῆς Συρτικῆς χώρας, ἥτις καὶ Νεάπολις ἐκαλεῖτο, τῶν Διβιόδα. Πτολβ. Στράβ. — 2) — ἡ μικρά. Πόλις τῆς Βυσατίδος χώρας ἐν Ἀφρικῇ πλησίον τῆς Ἀδρουμήτου, ὑπὸ Ῥωμαίων Julia Hadrumetina καλουμένη, ταύτῃ δὲ Μουχαμέτη. Πτολ.

Λερία, ἡ = Λέρος. Στράβ.

Λέρνα, ἡ. Λουσ. περὶ τοῦ πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ. Παυσ. καὶ

Λέρνη, ἡ. Λίμνη τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς πόλεως τοῦ Ἄργους, ὅπου ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὴν περίβοητον Λερναίαν Ὕδραν. Αἰσχ. Προμ. 653. Ἀπολλόδ. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς αὐτῆς χώρας ῥέων διὰ τῆς Λέρνης λίμνης. Στράβ. — 3) Κώμη πλησίον τῆς ὁμωνύμου λίμνης ἐν Ἀργολίδι περίψημος ἐν τῇ παλαιᾷ μυθολογίᾳ διὰ τὸ ἐνταῦθα πραχθέντα φόνων τῶν παίδων τοῦ Δηύπτου ὑπὸ τῶν Δαναΐδων, αἱ τινες κόψασαι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ὅτε τοὺς ἐμνηστεύσαντο, τὰς ἔρριψαν εἰς τὴν αὐτόθι λίμνην. Πλουτ. Κατὰ δὲ Παυσ. β', 36. εὑρίσκετο αὐτόθι ἐν μέσῳ ἱερὸν ἄλσος εἰς τὸ ὁποῖον ἐτελοῦντο τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος. — ὄθεν, Λερναῖος, εἰα, εῖον. τῆς Λέρνης ἡ ἐκ τῆς Λέρνης ὤν. Εὐριπ. ἡ Λερναία Ὕδρα. Φυβερὸς τις ὀφιώδων, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, αὐξηθεὶς ὡς ἐλέγετο ἐν τῇ λίμνῃ Λέρνῃ τῆς Ἀργολίδος καὶ ἀφανίζων ὅλην τὴν περιξ κειμένην χώραν· ἐπλάττετο δὲ ὄγκῳ ἴσεσθαι κεφαλὰς τῶν ὁποίων ἡ μεσαία ἦν ἀθάνατος καὶ ἄτρωτος. Πρὸς τοῦτο τὸ τέρας ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς κατὰ προσταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰολάου ἐξεκαύτωσεν αὐτὸ μετὰ πολὺν ἀγῶνα καὶ πάλην, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ φαρμακερὸν αἷμα ἔβαψε τὰ βέλη του διὰ νὰ δύνανται εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἐπιφέρῃ δι' αὐτῶν θανατηφορώτερα καὶ ἀνιάτους κληγὰς καθ' ὅσων ἤθελε τοξεύσει. Ἡσ. Θεογ. 314. Ἀπολλόδ. β'. 5, 3.

Λέρος, ἡ. Μία τῶν Σποράδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη μεσημβρινώτερον τῆς Πάτμου· ταύτην Λέρον. Ἡρόδ. 5, 125. Θουκ. ἡ, 27. ὅτε δὲ ἡ Λερία. Στράβ. ὄθεν, Λέριος οἱ κάτοικ. Φωκυλ.

Λεσβία, ἡ. Ὄνομα τυρ. δούλης, παρὰ Δουκ.

Λέσβος, ἡ. Τίτ. τοῦ Λαπίθου, ὃς τις κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μαντείου ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο Πελασγία καὶ ἀποικατασταθεὶς αὐτόθι, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Λέσβον. Ἐνταῦθα ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Μαλύμνην θυγατέρα τοῦ Μακαρέως καὶ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως μέρους τῆς νήσου. Διοδ. Σικ. ε', 82.

Λέσβος, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ εὐφορωτέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀρχαιόθεν Πελασγία, Λασία καὶ Ἴσσα καλουμένη, ἔτι δὲ καὶ νῆσος Αἰολίς, παρὰ Σκύλακ. διὰ δὲ τὴν μεγάλην αὐτῆς εὐφορίαν καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γέννησιν πολλῶν ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος ὀνομάζει αὐτὴν ὁ Ῥωμαῖος ἱστορικὸς Τάκιτος 6, 3, Insula nobilis et amoena. Κατὰ Στράβ. ιγ'. ὑπῆρχεν ἡ Λέσβος πατρὶς τοῦ λυρικοῦ Ἀλκαίου, Ἀρίονος καὶ τῆς Σαπφοῦς, τοῦ ποιητοῦ Τερπάνδρου, τοῦ φιλοσόφου Πιττακοῦ καὶ Θεοφράστου, τοῦ ἱστορικοῦ Θεοφάνους καὶ Ἑλλανίκου, τῶν ῥητόρων Διογένους, Λεσβωνάκτος, Ποτάμωνος, καὶ ἄλλων. Κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον ἡ περίμετρος ὅλης τῆς νήσου ἦν 1500 σταδίων καὶ τὸ μεγαλήτερον αὐτῆς μῆκος σταδίων 560. τὸ δὲ ἐπισημότερον καὶ ὑψηλότερον ἐπ' αὐτῆς ὄρος ἐκαλεῖτο Ὄλυμπος· ὁ Πομπ. Μέλ. 2, 7. ἀπαριθμεῖ πέντε μεγάλας καὶ ἐπισήμους ἐν αὐτῇ πόλεις, τὴν Ἄντισσαν, Πύῤῥαν, Ἔρεσσον, Ἄρίσβην καὶ Μιτυλήνην, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ὑπερεῖχεν ἡ Μιτυλήνη, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. μεγίστην πόλιν ὀνομάζει, καὶ τῆς ὁποίας οἱ κατοικοι πρωΐμως ἤδη ἐνησχολήθησαν εἰς παντὸς εἴδους γνώσεις καὶ ἐπιστήμας, διατηρήσαντες αὐτὰς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὕστερον ἕως αὐτῆς τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων. Ἀρχαιόθεν δὲ κατωκήθη ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ Αἰολέων, οἵτινες ἐσύστησαν ἐνταῦθα διαμόρους ἀνεξαρτήτους καὶ ἰσχυρὰς ἡμοκρατικὰς πολιτείας, κατακτήσαντες καὶ πολλὰ μέρη τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ἠπείρου· μετὰ τὴν ἐν Μυκάλῃ ἦτταν τῶν Περσῶν ἐνωθεῖσα ἡ Λέσβος μετὰ τῶν Ἀθηναίων, ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν καὶ ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων· ἐπὶ δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς κυριαρχίας ἐχρησιμεύθη ἡ νῆσος αὕτη εἰς πολλοὺς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Ῥωμαίων ὡς τόπος τερπνῆς διατριβῆς, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἤρχοντο διὰ ν' ἀπολαύσωσιν ἐν ἡσυχίᾳ τὰς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῶν εὐκρίτων κλίματός της ἡδονάς· τινῶν Λέσβιοι ἡ κοινότερ. Μιτυλήνη. Ὅμ. Ἰλ. Ω, 544. Ἡροδ. 2, 179. Θουκ. Παυσ. ἡ, 80. ὄθεν, Ἐπιῤῥ. Λεσβόθεν, ἐκ τῆς Λέσβου, Ὅμ. Λέσβιος, ία, ιον, καὶ ὁ, ἡ, ον. ὁ ἐκ τῆς Λέσβου ὤν, ὁ Λέσβιοι οἶνος, περίψημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐξαίρετον αὐτοῦ ποιότητα. Αἰλιαν. καὶ Οὐσιαστικ. ὁ Λέσβιος. ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λέσβου. Ἡροδτ. — ἡ Λεσβιάς, άδος, καὶ Λεσβὶς, ίδος, ἡ κατοικ τῆς Λέσβου. Ὅμ. καὶ Λεσβιάζειν, μιμεῖσθαι τὰ τρυφηλὰ καὶ ἡδυπαθῆ τῶν Λεσβίων ἦθη καὶ δίαιταν.

Λεσβωνάκτης, ακτος, ὁ. Τίτ. τοῦ Ποτάμωνος ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὴν τελευταίαν πρὸ Χρ. ἑκατοντατετηρίδα, σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ καὶ ζήτας πολὺν χρόνον ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου σώζονται δύω λόγοι προτρεπτικοὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Λουκ. Σουΐδ.

Λεσχειάριος, ὁ (λέσχη) Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῆς τῶν ἀρχαίων λέσχης.

Λέσχης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαίων Κυκλικῶν ποιητῶν ἐκ Μιτυλήνης, ἀκμάσας περὶ τὴν 28 Ὀλυμπιάδ. καὶ συγγράψας τὴν λεγομένην μικρὰν Ἰλιάδα. (ἡ γεν. Λέσχεως, ἔστιν ἡμαρτμ. παρβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 34. σελ. 147.)

Λετρεύς, έως, ὁ. Τίτ. τοῦ Πέλοπος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠλίδι πόλις Λετρῖνοι. Παυσ. ς, 22.

Λετρῖνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἀρκτικῶς αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῆς Ὀλυμπίας· ταύτην Πύργος Στῳ. Ἑλλ. γ', 2, 25. Παυσ. ς, 22. ὄθεν, Λετριναῖος, οἱ κάτοικ. Παυσ.

Λευκά, τά, Leuca. Πόλις τῆς Καλαβρίας χώρας ἐν τῇ Κάτω Ἰταλίᾳ, ταύτην S. Maria di Leuca. — 2) τὰ Λευκὰ ὄρη. Συνέχειά τις ὀρέων φερομένη διὰ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου Κρήτης· ταύτην Σφακιὰ. Στράβ.

Λευκάδεια, ἡ, προσυπακμ. νῆσος. Κατ' ἀρχὰς χερσόνησος ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας μετὰ τῆς ὁποίας συνεῖχετο διὰ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ Διορύκτου καλουμένου, τὸ ὁποῖον κατασκάψαντες οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ἔκαμον αὐτὴν νῆσον πρὸς εὐκολίαν τοῦ διάπλου. Θουκ. γ', 81. ἔτι δὲ καὶ Λευκάς, ὅπερ ὄρος τῶν Ἀγίας Μαύρας.

Λευκάδιος, ὁ. Τίτ. τοῦ Ἰκαρίου, ὅστις ἐβασίλευσε μετὰ τὸν ἀδελφόν του Ἀλυζίαν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Λευκάς. Στραβ. ι'. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς ἐν Ἀκαρνανίᾳ πόλεως Λευκάδος, ἔνθα ὑπῆρχε εἰς μεγαλοπρεπὴς ναὸς αὐτοῦ. Θουκ. γ', 94.

Λευκάδιος, ία, ιον. Τῆς Λευκάδος, εἰς τὴν πόλιν Λευκάδα ἀνήκων, ἢ ἐκ τῆς νήσου Λευκαδίας ὤν· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῆς Λευκάδος. Ἡρόδτ.

Λευκαὶ στῆλαι, αἱ. Χώρα τις ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὸν Μαρτύαν ποταμὸν ἀπὸ τῆς Φρυγίας. Ἡρόδτ. 5, 118.

Λευκανία, ἡ. Lucania. Ἡ χώρα τῶν Λευκανῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Τυῤῥηνικοῦ Σκλάσσης καὶ τοῦ Ταραντίου κόλπου, πρότερον Οἰνωτρία καλουμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐξέροιντο πέντοτε ἐχθρικῶς ἐναντίον τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων ἀποίκων, τῶν ὁποίων μετὰ κύρον εὑρίσκοντο πόλλας πόλεις· ἦσαν δὲ οἱ Λευκανοὶ αὐτοὶ ὡς ἐπὶ πολὺ ἄγριοι καὶ μάχιμοι, μὴ δεδηλώσαντες ποτὲ τὰ διάκλωσί τι παρὰ τῶν ἐνταῦθα Ἑλλήνων· ταύτην ἀποτελεῖ ἡ Λευκανία ἐν μέγα μέρος τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως. Στράβ

Λευκάνιοι, οἱ, ἴδε Λευκανοί.

Λευκανοί, οἱ, Lucani. Οἱ κάτοικοι τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Λευκάς, άδος, ἡ. Πιῤ. Ὁμήρ. Ὀδ. Ω, 11. ἡ Λευκὰς πέτρη. Βράχος τις περὶ τὰ περίλια τῆς Ἠπείρου, ἔνθα ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς Ἅιδου κατάβασις. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς νήσου Λευκαδίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ μέρους τῆς θαλάσσης διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ἡ νῆσος αὕτη ἀπὸ τῆς ἀπέναντι Ἀκαρνανικῆς ἠπείρου. ἐχρῆσε ἕνα ἀρχαῖον καὶ μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζετο ἑκάστου ἔτους μία πομπὴ ἑορτὴ καθ' ἣν ἐῤῥιπτίζοντο ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν ὅσα τῶν κατάδικων. Στράβ. ι'. περίψημος ὑπῆρχεν ἔτι παρὰ τῆς ἀρχαίου ἡ Λευκὰς διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον εἰς τὴν θάλασσαν πήδημα ὑπὸ πολλῶν ὅσοι κατεπαρέττοντο ἀπὸ σφοδρὰ πάθη τῆς ψυχῆς. Ἡροδτ. ἡ, 87. Θουκ. γ', 94. ζ', 94. Πτολ. Ἡφαιστ. τανῦν Ἁγία Μαῦρα. — 3) = Λευκαδία Δημοσθ. Στράβ.

Λευκασία, ἡ, ἴδε Λευκωσία.

Λευκαφρυστός, ἡ. Πόλις τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς νῦν Σιλεζίας. Πτολ.

Λευκάτας, α. Δωρ. ἀντὶ Λευκάτης, ὁ (ε). Leucata. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκαδίας κειμένου νοτιοδυτικῶς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου λέγεται ὅτι ἐῤῥιπτίζετο ἡ περίψημος Σαπφὼ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπίστευεν, ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ τὸν πρὸς τὸν νέον Φάωνα ἔρωτά της· ταύτην Ἄκρον Δευκάτου. Στράβ σελ. 461. ὄθεν, ὁ Λευκάτας ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Λευκή, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Εὐξείνου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βορυσθένους ποταμοῦ, ἱερὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἥτις καὶ Ἀχίλλειος νῆσος ἐλέγετο. Κατὰ Στράβ. ἀπέχει αὕτη 500 στάδια ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τύρα (Νίστου) ποταμοῦ· ἔτι δὲ, ἡ Φαεννὴ νῆσος, παρὰ Πινδ. Νεμ. 4, 80. καὶ, ἡ Ἀχιλλέα, ὅπερ ἔρα. παρβλ. Διον Περ. 543. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λακωνικοῦ κόλπου, πλησίον τῶν Ἀκριῶν. Στράβ. καὶ, Λευκαί, παρὰ Πολυβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λευκὴ ἀκτή, ἡ. Ὥρμη τῆς Προποντίδος ἐν Θράκῃ ἔνθα συνήθως ἤραζον διάφορα πλοῖα· Ἡρόδ. γ. 25. καὶ, Λευκὸν πεδίον. Πεδιὰς τῆς Θρᾴκης πλησίον τῆς πόλεως Καρδίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας πίδυξ, ἔκειτο ἡ κώμη Λευκὴ ἀκτή· Δημ. Ἀλ. σελ. 86. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Εὐβοίας.

Λευκὴ κώμη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Ἀραβίου κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι εἶχον μίαν φρουρὰν καὶ ἐλάμβανον τελώνιον ἀπὸ ὅλας τὰς εἰσερχομένας τότε πραγματείας. παρβλ. Mannert. Geogr. VI. 50.

Λευκίμμη, ἡ· Στράβ. καὶ

Λευκίμνη, ἡ, Leucimna. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας κείμενον νοτιοανατολικῶς αὐτῆς· τανῦν Capo Bianco. Θουκ. α', 30.

Λεύκιος, ὁ· Lucius. Ὄνομα κύρ. σὶδήρων παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Λευκίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὅμ. Ἴλ. Δ, 418. Παυσ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἴλου καὶ μήτηρ τοῦ Λαομέδοντος· Τρῳὰ, κατὰ τινας δὲ ἡ Λευκίππη ἡ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος καὶ μήτηρ τοῦ Πριάμου. Σχολ. Ἀνερ. 18. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. 75δ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μινύα ἐξ Ὀρχομενοῦ, μεταμορφωθεῖσα εἰς πτηνὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της Ἀριστίππης καὶ Ἀλκιθόης· Ἀἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42. — 4) Γυνὴ τοῦ Βυήσιρος ἐπὶ τῆς νήσου Ἀτλαντίδος. Πλάτ. Κριτ. σελ. 113.

Λευκιππίς, ἴδοι, ἡ. Ἡ τοῦ Λευκίππου ἢ ἐκ τοῦ Λευκίππου αὐτὰ· αἱ Λευκιππίδες, προσωνυμ. θυγατέρες· αἱ κόραι τοῦ Λευκίππου ἡ Ἱλαείρα καὶ Φοίβη, ἁρπασθεῖσαι ὑπὸ τῶν Διοσκούρων. Εὐρικ. Ἡλ. 1467. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3.

Λευκιππος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ Τυνδάρεως, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Μεσσηνίαν κατῴκησεν αὐτόθι ὅπου ἐγέννησε τὴν Ἱλάειραν, Φοίβην καὶ Ἀρτεμώνην, ἐκ τῶν ὁποίων τὰς δύο πρώτας ἥρπασαν οἱ Διόσκουροι, ἡ δὲ τελευταία Ἀρσινόη ἐγέννησε, κατά τινας, μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπιόν· Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυτέλης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. — 3) Τίὸς τοῦ Οἰνομάου ἐξ Ἡλίδος· ἀγαπήσας τὴν Δάφνην. Παυσ. Ὅμηρ. Ὕμ. Ἀπολ. 212. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Λαμπρου καὶ τῆς Γαλατείας, τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι ἡ Λητὼ μεταμόρφωσεν ἀπὸ παρθένον εἰς νεανίαν κατὰ παράκλησιν τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ἀντ. Λιβ. 17. — 5) Τίὸς τοῦ Ναξίου καὶ πατὴρ τοῦ Σμαράδιου, βασιλεὺς τῆς νήσου Νάξου. Διόδ Σικ. ε', 57. — 6) Φιλόσοφος τῆς Ἐλεατικῆς σχολῆς καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοκρίτου, τοῦ ὁποίου ἀγνοεῖται παντάπασιν ὁ βίος καὶ ἡ πατρίς· κατά τινας μετ' ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς νήσου Μήλου κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὰ Ἄβδηρα, ζήσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. Τζετζ. Χιλ. 987. Ἀριστ. Διογ. Λαέρτ. α', Λευκοθέα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ Ἰνὼ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀφ' οὗ συγχατετάχθη μετὰ τῶν θαλαττίων θεοτήτων. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 334. Ἀπολλόδ. — 2) Μία τῶν μικρῶν νήσων ὅσαι κεῖνται περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἴδε Λευκωσία.

Λεῦκοι, οἱ, Leuci. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, τῶν ὁποίων πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχεν τὸ Τούλλιον, τανῦν Toul. Στράβ.

Λευκόλλα, ἡ. Λιμὴν τῆς νήσου Κύπρου κείμενος ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους. Στράβ.

Λευκόλλος, ὁ· Lucullus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ. ἔτι δὲ Λούκουλλος, Λουκ.

Λευκολόφας, ου, ὁ. Νέος τις μαλθακὸς καὶ ἁβρόβιότος, παρ' Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 647. ἄλλως δὲ ἀγνώστως.

Λευκολοφίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατὴρ τοῦ Ἀδμήτου τοῦ Λευκολοφίδου, ἡγεμόνος ἐπὶ τοῦ Ἀκαρνανικοῦ κόλπου. Ἀπολλόδ. α', 9, 16.

Λευκόλοφος, ὁ. Ὄρος, = Λευκὰ ὄρη. Καλλιμ. Ἄρτ. 42. — 2) προσωνυμ. πεδίου, = Λευκὴ ἀκτή. Δημ. Ἀλ. σελ. 86.

Λευκὸν τεῖχος, τό. Φρούριον τῆς Μεμφίδος ἐν Αἰγύπτῳ, τοῦ ὁποίου τὸ τεῖχος ἦτον κτισμένον ἐκ λευκῶν τετραγώνων λίθων, ἐν τούτῳ ὑπῆρχεν καὶ ἡ κατοικία τῶν ἀρχαίων βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· Ἡρόδτ. 3, 91. Θουκ. α', 104.

Λευκονόης, ους, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λευκονόης δήμου τῆς Ἀττικῆς. Δημ.

Λευκονόη, ἡ, ἡ Λευνόνιον, τὸ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς αἰτήσεως εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Σουίδ.

Λευκονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύα, ἴδε Ἀλκιθόη. Ὑγῖν.

Λευκοπέτρα, ἡ, Leucopetra. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς ἄκρας τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Cap del Armi· Στράβ. Πέτρα τῆς Τηγλίης, παρὰ Θουκ. ὄπερ ὄρα.

Λεῦκος, ὁ. Εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἴλ. Δ, 491. — 2) Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας. Πλούτ.

Λευκόσυροι, οἱ. Δαὸς τῆς Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Λευκοφρύνη, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς μεταλοπρεπῆς ναὸς αὐτῆς ἐν Μαγνησίᾳ ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, συγκτισμένος κατὰ τὴν ὡραιότατα μ' ἐκεῖνον τῆς Ἐφέσου· Στράβ. α', 14.

Λεύκοφρυς, υος, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ πλησίον τῆς Μαγνησίας· Ξεν. Ἑλλ. γ', 2, 19 ἔνθεν Λευκοφρύνη, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα περιφήμου αὐτῆς ναοῦ. Παυσ.

Λεῦκτρα, τά. Κώμη τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θεσπιῶν, περίφημος διὰ πάλαι διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τοῦ Ἐπαμεινώνδα καὶ τῶν 6000 Θηβαίων ἐναντίον τῶν Σπαρτιατῶν· τανῦν Ἐρημοκάστρον Ξεν. Ἑλ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Μεσσηνίας πλησίον τῶν Θαλαμῶν παραλλασσίως. Παυσ. καὶ Λεῦκτρον τὸ Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας Θουκ. ε', 54. τῆς Ματεατίδος. Ξεν. Ἑλ. 3', 5, 24.

Λευκτρικός, ή, όν. Τῶν Λεύκτρων ἢ εἰς τὰ Λεύκτρα ἀναφερόμενος· τὰ Λευκτρικὰ, ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη. Πολύβ.

Λεύκτρον, τό, = Λεῦκτρα ἀρίθμ. 2. — 2) Ὥρμη τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη δυτικῶς τοῦ Ἄργους. Στράβ.

Λεύκων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀβάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. Ἀπολλόδ. α', 9, 2. — 2) Ἡγεμὼν μιᾶς μοίρας χώρας τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα ὑπῆρχεν ἡ πόλις Παντικαπαία ἄρξας αὐτόθι περὶ τὴν ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδ. ἀπὸ γενεᾶς καὶ εὐγενεῖς χαρακτῆρος, ἰσχύσας πολλάκις τοὺς ἐχθροὺς του διὰ τῆς φρονήσεως καὶ καρτερόψυχίας του· Δημ. Λεπτ. Πολυαιν.

Λεύκων, ωνος, ὁ. Χωρίον τῆς ἐν Ἀφρικῇ Κυρηναϊκῆς χώρας πλησίον τῆς Βερνίκης· Ἡρόδτ. 4, 160.

Λευκωνίς, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀσχρηΐδος μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 8.

Λευκωνίδαι, αἱ (ῑ). Οἱ ἀπόγονοι τοῦ τυράννου Λεύκωνος ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. 3', 13.

Λευκωνέων, τό. Πόλις τῆς νήσου Χίου. Θουκ. η', 24. καὶ Λευκωνία, ἡ· Πολυαιν.

Λευκωπεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Εὐρυδίκης ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως. Ἀπολλόδ. α', 7, 10.

Λευκωσία, ἡ. Μία τῶν Σπορήων ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Λευκωσία πλησίον τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Τυρρηνικῇ θαλάσσῃ. Στράβ. ε'. Λυκφρ. — 2) Νῆσος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Ἰταλίας, τανῦν Licosa. Στράβ.

Λευτυχίδης, ου, ὁ (-υυ-) Ἴων. ἀντὶ Λευτυχίδης, ὅπερ ὄρα.

Λέχαιον, τό· Lechaeum. Λιμὴν τῆς Κορίνθου κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως διὰ δύο τειχῶν. Ξεν. Στράβ. — ὅθεν, Λέχαιος, τοῦ Λεχαίου ἢ ὁ ἐν Λεχαίῳ κατοικῶν· καὶ Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν τῷ λιμένι Λεχαίῳ. Καλλιμ. Δηλ. 271.

Λεχεάτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχεν ἕνα ἕδρυν βωμὸν εἰς τὴν Ἀλιφήραν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐγεννήθη τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ· Παυσ. η', 26.

Λέχης, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Πειρήνης ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Κορίνθῳ λιμὴν Λέχαιον. Παυσ. β', 2.

Λεωβάτης, εω, ὁ, Ἴων. ἀντὶ Λαβώτας, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, καθ' Ἡρόδτ. 1, 65. ἀπόγονος τοῦ Δυκούργου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπετροπεύθη ἀνήλιξ ἔτι ὤν· κατ' ὀλίγους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Χαρίλαος υἱὸς τοῦ Πολυδέκτου. Λέω εὑρηται ἐν τῇ συνδέσ. Ἴων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Λαο.

Λεωγόρας, ου, ὁ Ἀττ. ἀντὶ Λαογόρας. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος Ἀνδοκίδου. Θουκ. α', 51. — 2) Περιβοήτός τις ἀδηφάγος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Νεφ. 109.

Λεωδάμας, αντος, ὁ (υ-υ-). Περίφημός τις ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις τοῦ δήμου Ἀχαρνεύς· Δημοσθ. — 2) Στόλαρχός τις παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 249. ἔνθα ἄλλοι Λακεδαιμόνιοι ἀναγινώσκουσι.

Λεωδόκος, ὁ, Ἴων. ἀντὶ Λαοδόκος. Τίὸς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 119.

Λεωκηδής, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Φειδάντος τυράννου τοῦ Ἄργους. Ἡρόδτ. 6, 127.

Λεωκόριον, τό (Λεώς, κόρη). Ναοὶ ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τοῦ ἐντὸς Κεραμεικοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειρον πρὸς τιμὴν τῶν θυγατέρων τοῦ ἥρωος Λέω· αἵτινες ἐπροσφέρουν ἑαυτὰς ἑκουσίως εἰς θυσίαν πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ συμβᾶσαν τινὰ λοιμώδη ἐπιδημίαν. Θουκ. α', 20. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Λεωκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ.

Λεώκριτος, ὁ. ἴδε Λεωκρίτος.

Λέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας Ἀπολλόδ. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐρυκρατίδου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. Ἡρόδτ. — 3) Σπαρτιάτης τις, ἡγεμὼν μιᾶς ἀποικίας τὴν ὁποίαν ἔστειλε εἰς τὴν Τραχῖνα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. γ', 92. — 4) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων Σαλαμίνιος, τὸν ὁποῖον κατεδίκασαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς θάνατον. Ξεν. Ἑλ.

Λέων, οντος, ὁ. Ὥρμη παραλλάσσιος τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. 3', 97. — 2) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης ῥέων ἀρκετὰ ἀπὸ τῆς Σιδῶνος. Πτολ. πίναν. ὁ νῦν Ἄβλα.

Λεωνίκη, ἡ. Πόλις τῆς Τραχωνιτικῆς Ἰσπανίας, κατὰ Reich. ἡ τῶν Villar Luengo. Πτολ. β', 6. Πλιν.

Λεωνίδης, Ἴων. Λεωνίδης, ου, ὁ (υ-υ-). Τίὸς τοῦ Ἀναξανδρίδου ἀδελφὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ Πλειστάνακτος, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους. Ὅτε ὁ Ξέρξης βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐμβαλὼν μὲ ἀναρίθμητον πλῆθος βαρβάρων, ἐπιπεσὼν τὸν παντελῆ ἀφανισμὸν καὶ ὑποδουλώσιν αὐτῆς, ὁ Δεωνίδας ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν συμμάχων πόλεως στρατηγὸς τῆς διὰ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χηρᾶς δυνάμεως ἐπέμφθη εἰς τὰς Θερμοπύλας μ' ἐ σῶμα 300 γενναίων Σπαρτιατῶν διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ τούτου ὥστε ἐὰ μὴ συντρέξωσι οἱ ἐχθροὶ νὰ προχωρήσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἑλλάδος· μὲ τὸ μικρὸν τοῦτο Σπαρτιατικὸν σῶμα ἠκολούθησαν καὶ ἄλλα στρατεύματα ἐκ διαφόρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ὥστε ὅλη ὁμοῦ ἡ δύναμις μὲ τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς οὗτος ἐβάδισε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐτάχθη πρὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἐσυγκροτεῖτο καθ' Ἡρόδ. 7, 202 ἐξ 7000 ἀνδρῶν, κατὰ δὲ Διόδ. Σικ. ιά', 4. ἐξ 7400. Μετὰ πολλὰς ἐφόδους καὶ αἱματοβαμεῖς συμπλοκὰς τὰς ὁποίας οἱ ὀλίγοι οὗτοι Ἕλληνες ὑπέμειναν ἀπὸ μέρους τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, ἠναγκάσθησαν διὰ τῆς ἀκαταμαχήτου καὶ ἀπαραβιάστου ἀστρατηγικῆς καταστάσεως τοῦ ἀξίου αὐτῶν στρατηγοῦ νὰ τρίψωσιν αὐτὰ πολλάκις εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην φθορὰν καὶ σφαγὴν· ἀλλὰ μέχρι τέλους Τραχίνιοι τις Ἐφιάλτης καλούμενος προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀνεκάλυψε εἰς τοὺς ἐχθροὺς μίαν ἄλλην στενὴν ὁδὸν διὰ τῶν ὀρέων, διὰ τῆς ὁποίας αὐτοὶ ἐσηγήθησαν ὥρμησαν ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέρους κατὰ τῶν μαχομένων Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους κύκλῳ εἶχον περικυκλωμένους ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Ὅλοι οἱ πρὸ μικροῦ ἑνωθέντες μετὰ τοῦ Διονίδα Ἕλληνες ἀφῆκαν τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ ἔδραμον νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰς ἰδίας αὐτῶν χώρας, ἀπὸ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν ὀλίγων Θεσπιέων, οἵτινες ἀπεφάσισαν νὰ ὑπομείνωσι μετὰ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν τὴν σύννηφὰν ἔφοδον τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τελευταίας καὶ φοβερᾶς ἐκείνης νυκτὸς ὁρμήσας ὁ ἀκτήτος οὗτος τῆς πατρίδος του ὑπερασπιστὴς εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν βαρβάρων, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πέραν τῆς ὁδοῦ ἐπὶ τοῦ πεδίου, καὶ καταφθάσας μὲ τοὺς ὀλίγους περὶ αὐτὸν γενναίους πολεμιστὰς τοὺς πολλοὺς ἐκ τῶν ἐχθρῶν εἰσχωρήσας ἕως αὐτῆς τῆς σκηνῆς τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις ὑπὸ φόβου εἶχεν ἤδη τραπῇ εἰς φυγὴν ἀνταῦθα περιελαβόντες οἱ Ἕλληνες πανταχόθεν ἀπὸ τὰ πολυπληθῆ τάγματα τῶν Περσῶν ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς αἱμοβόρου καὶ σφοδρᾶς μάχης, ἐδόν τελευταῖον νὰ πέσῃ ὑπὸ τὰ βέλη τοῦ ἐχθροῦ ὁ γενναῖος οὗτος βασιλεύς, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα ἠδυνήθησαν μόλις μὲ πολλὴν ἀγῶνα νὰ διατώσωσι· κατὰ δὲ Ἡρόδ. 7, 232. λαβόντες οἱ Πέρσαι τὸ πτῶμα τοῦ Λεωνίδα κατεμαστίγωσαν αὐτὸ μὲ πολλὰς ὕβρεις καὶ ἀτιμίας. Πρὸς αἰωνίου ἀναμνησιν καὶ δόξαν τῆς ἀρετῆς τοῦ ἀξίου αὐτῶν βασιλέως ἤγειρον οἱ Λακεδαιμόνιοι πλησίον τοῦ ἐν Σπάρτῃ διατροφείου τὸν τάφον τοῦ Λεωνίδα, ἐγχαράξαντες εἰς μίαν στήλην καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν οἵτινες ἐπέθανον μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην. Παύσ. γ', 14. — 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς Οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους, βασιλεύσας ἐπὶ τῶν πρώτων διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ἀναιρεθεὶς πρότερον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου· μετὰ τὸν θάνατόν του ἀφῆκε τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης ἐκ τοῦ νίου αὐτοῦ Κλεομένην. — 3) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Ῥόδου. Στράβ. ιά'. — 4) Στρατηγὸς τῶν Βυζαντίων. Αἰλιαν.

Λεωνίδης, ου, ὁ. Ἰατρὸς Ἀλεξανδρινὸς, πιθαν. ζήσας μετὰ τὸν Γαληνὸν καὶ συγγράψας ἰατρικὰ βιβλία καὶ παρατηρήσεις περὶ παθῶν· Λεξ. λογ. β', 12.

Λεωπρέπης, ους, ὁ, καὶ Λεοπρεπὴς. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ἀρματοῦ Σιμωνίδου ἐκ τῆς νήσου Κέω. Σιμων. Ἐπ. Ἡρόδ. 7, 228.

Λέπρεος, ου, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἥρως τῆς Ἀττικῆς, τοῦ ὁποίου αἱ τρεῖς θυγατέρες ἐπροσφέρθησαν ἑκοντὶ εἰς θυσίαν πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος των, ἵνα καὶ οὗτος ἀξιωθῇ ἀγείρου εἰς τιμὴν αὐτῶν ἴδια ἰδίου βωμὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν Λεωκόρια καλούμενα, ὅπερ ὄρα· ἔτι δὲ καὶ Ἥρως ἐπώνυμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Λεοντὶς φυλή. Παυσ. α', 5. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Λεωσθένης, ους, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων, διαπρέψας πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Λαμίᾳ μάχην κατὰ τοῦ Ἀντιπάτρου. Οὗτος μετεκόμισε καὶ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἕλληνας εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσοι ἐπολέμησαν ἐπὶ μισθῷ ὑπὸ τὸν Δαρεῖον ἐναντίον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοὺς ὁποίους κατὰ διαταγὴν τῆς πατρίδος των ἐσυλλέξεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των στε ἐκλέχθη στρατηγὸς ἐναντίων τῶν Μακεδόνων. Παυσ. α', 25. Δημοσθ.

Λεωτροφίδης, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἰσχνότητά του. Ὄρν. 1405. Λυσ.

Λεωτυχίδης, ου, ὁ. Δωρ. Λεωτυχίδας, α (υ — υ —) κυρ. πατρων. Ὄνομ. Τίος τοῦ Λεωτύχου· καὶ κύριον Ὄνομα βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους, ἔστις εἰς τὸν μετὰ τῆς Περσίας πόλεμον τῶν Ἑλλήνων ὢν καὶ οὗτος ἡγεμὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ στόλου μετὰ τοῦ Ξανθίππου, ἔδειξε μεγάλην γενναιότητα καὶ στρατηγικὴν ἐμπειρίαν εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ μάχην, καταπλεύσας τὰ πλοῖα καὶ χαρακώματα τῶν αὐτόθι ἐστρατοπεδευμένων Περσῶν· ὕστερον δὲ περιπεσὼν ὑπὸ τῶν οἴκοι τελῶν διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Θεσσαλοὺς, διότι εἶχον ἑνωθῇ μὲ τοὺς Πέρσας πολεμοῦντες τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας, μετὰ μίαν κατ' αὐτῶν νίκην του ἀροδοκησθεὶς καὶ φοβούμενος τὴν ἐπαπειλουμένην κατ' αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἡφόρων ζημίαν ἔφυγεν εἰς τὴν Τεγέαν, ὅπου ἀπέθανεν ἐξόριστος τῆς πατρίδος του, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 476 ἕως 451 ἔτους πρὸ Χρ. Θουκ. α', 89. Λεοντυχίδης, Ἡρόδ. — 2) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησίλα τοῦ πρώτου τὸν ὁποῖον ὑποπτευόμενοι οἱ Λακεδαιμόνιοι ὡς μὴ γνήσιον υἱὸν τοῦ Ἀγησίλα καὶ διὰ παρεκπλήσεως μᾶλλον τοῦ Λυσάνδρου ὃν ἠγάπων νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἀνεβίβασαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀγησίλα τὸν μέγαν Ἀγησίλαον. Ξενοφ. Ἀγησ. α', 5. καὶ Λεωτυχίδα.

Λεωχάρης, ου, ὁ (χ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὴν 102 Ὀλυμπ. ὅστις συνειργάσθη καὶ οὗτος μετ' ἄλλων συγχρόνων του ἀγαλματοποιῶν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ θαυμασίου τάφου τοῦ Μαυσώλου ἐν Καρίᾳ, ὁ δὲ Πλίνιος ἀναφέρει καὶ ἄλλας διαφόρου ἐπίσης ἀξιολόγου ἐργασίας τοῦ τεχνίτου τούτου. Παυσ. Πλιν. 36. 5.

Λήδα, ἡ. Ἐπικ. Λήδη. Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Γλαύκου καὶ τῆς Λαοφόντης. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 146. ταύτην λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Τυνδάρεως βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἀγαπήσας τὴν Τιμάνδραν, Κλυταιμνήστραν καὶ τὸν Κάστορα. Ἀγαπήσας δὲ αὐτὴν καὶ ὁ Ζεὺς καὶ μεταμορφωθεὶς εἰς κύκνον, ἐγέννησε καὶ οὗτος ἐξ αὐτῆς τὴν ὡραίαν Ἑλένην καὶ τὸν Πολυδεύκην. Κατά τινας ἐγέννησεν ἡ Λήδα δύω ὠὰ τὸ ἓν ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τὸ ἄλλον ἐκ τοῦ Τυνδάρεω, καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου ἐγεννήθη ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Πολυδεύκης, ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου ὁ Κάστωρ καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 298. Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. Τζήν.

Λήθαιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Κρήτης ῥέων πλησίον τῆς Γορτύνης καὶ εἰσβάλλων μεσημβρινῶς εἰς τὴν θάλασσαν. Στράβ. — 2) ποταμὸς τῆς μυρίας Ἀσίας ῥέων διὰ τῆς πόλεως Μαγνησίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἀνακρ. 58. Στράβ.

Λησαῖος, ἡ Λήσαιος, α, ον. τῆς Λήθης ἢ εἰς τὴν ποταμὸν Λήθην ἀνήκων· τὸ Λησαῖον πεδίον. Οὕτως ἐκαλεῖτο πεδίον τι περὶ τὴν πόλιν Λεβάδειαν ἐν Βοιωτίᾳ. Θεογν. 106.

Λήθη, ἡ. Μυθολογούμενος ποταμὸς τοῦ Ἅιδου, τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πίνουσαι αἱ σκιαὶ τῶν ἀποθνητκόντων, ἐλησμόνουν ὅλα τὰ ἐν τῷ βίῳ κατὰ τὴν ἰδίαν τινῶν ἀρχαίων ἔπινον ἐξ αὐτοῦ καὶ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ ψυχαὶ ὅσαι ἔμελλον νὰ ἀναζήσωσιν αὖθις, ὥστε οὕτω νὰ λησμονήσωσι καὶ αὐτὰς τὰς ἀπολαύσεις τῶν Ἠλυσίων πεδίων· Πλατ. Σερβ. εἰς Οὐέργ. τὸ Λήθης πεδίον. Τόπος τις καταχθόνιος ἔθα ἐπλάττετο ὅτι ἐπήγαζεν ὁ ποταμὸς τῆς Λήθης. Ἀριστ. Πλάτ. — 2) Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Λεβαδείας. — 3) Ὁ τῆ. Λήθης ποταμός. Ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, Flumen Oblivionis παρὰ Λιβ. ὅστις καὶ Βελιὼν ἐκαλεῖτο, ὅπερ ὄρα.

Λήθος, ὁ. Τίος τοῦ Τεκτάμου, βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐν Λαρίσσῃ· Ὅμ. Ἰλ. Β, 843.

Λήϊτος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἢ Ἀλέκτορος, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν· Ὅμ. Ἰλ. Β, 494.

Λήλαντον πεδίον, τὸ. Εὔφορος καὶ τερπνὴ πεδιὰς ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρετρίας περὶ τὸν Λήλαντον ποταμὸν, ἔχουσα πηγὰς θερμῶν ὑδάτων καὶ μεταλλεῖα σιδήρου· Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 220. Στράβ. ἡ γραφ. Λίλαντον ἔστιν ἦτον ὀρθῇ παρ' Ἀλκ. ποικ. Ἱστορ. ε', 2. — Ὅθεν Δηλάντιος, ἡ, ιον, τοῦ Δηλάντου, τὸ Δηλάντιον πεδίον. Καλλιμ.

Λήλαντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐβοίας ῥέων διὰ τοῦ Ληλάντου πεδίου δυτικῶς τῆς νήσου· Θεογν. 872.

Δημνίαι, αἱ. Αἱ γυναῖκες τῆς νήσου Λήμνου, περὶ τῶν ὁποίων ἀναφέρεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὅτι μὲ τὸ νὰ κατφρονήσωσι ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης, ἡ θεὰ αὕτη ἐνέπνευσε μῖσος εἰς τοὺς ἐν Λήμνῳ ἄνδρας κατ' αὐτῶν, ὥστε ἐγκαταλιπόντες αὐτὰς ἔλαβον ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῆς Θρᾴκης· αἱ Λημνίαι ἐκδικούμεναι ἐθανάτωσαν ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας, συνεστήσαντο ἰδίαν βασίλειον συνιστάμενον ἐκ μόνων γυναικῶν, βασίλισσα δὲ αὐτῶν ὑπῆρχε ἡ Ὑψιπύλη θυγάτηρ τοῦ Θόαντος ὅτε οἱ Ἀργοναῦται ἐφθασαν εἰς τὴν νῆσον ταύτην. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 609. Ἀπολλόδ. α', 9, 17. ὅθεν, τὰ Λήμνια ἔργα, ἀντὶ αἱ κακουργίαι τῶν Λημνίων γυναικῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. αὐτόθ.

Λήμνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ, καὶ διότι ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖον του· Ἀναρ. 43, 2.

Λῆμνος, ἡ, Δωρ. Λᾶμνος. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μακεδονίας, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα πόλις ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ Μυρίνα· εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐπεκράτησεν ἀρχαιόθεν ἡ λατρεία τοῦ Ἡφαίστου Διὸς, ὃν καὶ ἐπλάττετο ὅτι εἶχεν ἐνταῦθα τὸ χαλκεῖον του, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός. ἐπὶ ταύτης ὑπῆρχεν καὶ εἰς Λαβύρινθος ταύτη Λῆμνος, κοιτρ. Σταλιμένη. Ὅμ. Ἰλ. Α, 594. — Ὅθεν Ἐπίρρ. Λημνίως, ἐκ τῆς Λήμνου. Παύσ. Λήμνιος, ἡ, ιον· τῆς Λήμνου ἢ ἐκ τῆς Λήμνου ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Λήμνου Ἡρόδ. — Λημνιάς, άδος, ἡ. Τῆς Λήμνου ἢ εἰς τὴν Λῆμνον ἀνήκουσα, καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Λήμνου.

Δηναῖον, τὸ, καὶ Ληναῖον. Τόπος δημόσιος ἐν Ἀθήναις περὶ τὸν ναὸν τοῦ Διονύσου, ὅπου ἐπανηγυρίζοντο τὰ λεγόμενα Δηναῖα, πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς τούτου, ἔτι δὲ καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς Δηναῖον καλούμενος. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 504. Στεφ. Βυζ.

Δηναῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῶν ληνῶν. Διοδρ. Σικ. δ', 5.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δηξόβιοι, οἱ· Lexovii. Ἔθνος τῆς Λουγδουνησίας Γαλλίας, τὸ ὁποῖον κατὰ Πτολμ. κατοικεῖ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς τῶν Νερμανδίας περὶ τὰ παράλια Στράβ. Πτολ.

Δηποντιοι, οἱ, Lepontii, = Λεπόντιοι, ὅπερ ὄρα.

Δήρισσα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Λύρισσα.

Δήρων, ωνος, ἡ· Lero. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, ταὐτὴ St. Marguerite. Στράβ.

Δητογένεια, ἡ, Ἡ ἐκ τῆς Δητοῦς γεννηθεῖσα, ἡ Ἄρτεμις Αἰσχιλ. Ἰδαιτρ. 3ηλκ. τύπ. τοῦ

Δητογενής, οὖς, Ὁ ἐκ τῆς Δητοῦς γεννηθείς.

Δητοΐδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τῆς Δητοῦς, ὁ Ἀπόλλων Ὅμηρ.

Δητώ, οὖς, ἡ, Δωρ. Λατώ, Αἰολ. Λάτων, ἐξ οὗ τὸ παρὰ Ῥωμ. Latona. Θυγάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς Φοίβης. Ἡσ. Θεογ. 406. Ἀπολδρ. α', 2, 5. μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὴν Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· καταδιωκομένη ὑπὸ τῆς ζηλοτύπου Ἥρας ἔφυγεν ἐπὶ οὖσα καὶ μὴ εὑρίσκουσα μέρος ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ γεννήσῃ. ἀφ' οὗ ἐπλανήθη πολὺν χρόνον, ἔφθασε τελευταῖον ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, τὴν ὁποίαν τότε πρῶτον ὁ Ποσειδὼν ἔκαμε ν' ἀναφανῇ ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἐνταῦθα λέγεται ὅτι ἐγέννησε πρῶτον τὴν Ἄρτεμιν καὶ μετ' αὐτὴν τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀκολούθως θέλων νὰ βίσῃ αὐτὴν ὁ Τίγας Τιτυὸς ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος Ὅμ. Ὀδ. Λ, 580. Εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον εὐεργέτησε μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν πληγωθέντα Αἰνείαν Ὅμ. Ἰλ. Ε, 447. Ἡ Λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, πρὸ πάντων δὲ ἐτιμᾶτο μ' ἰδιαίτερον μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν Δῆλον, Δῆλον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς δὲ τὴν Κρήτην ἀπαντηγιρίζοιτο πρὸς τιμὴν αὐτῆς τὰ λεγόμενα Ἐκδύσια. Αἴτε Λητοί, Ὅμηρ. Ἰων. Λητοῦν. Ἡρόδτ. — ἴδε, Δητοΐς, ΐα, ΐον καὶ Λητωΐς, συνῳρμ. Λητῷος, τῆς Δητοῦς ἢ εἰς τὴν Δητὼ ἀνήκων· Σοφοκλ. Ἀ-3ελ. ὕδε.

Λητωΐάς, άδος, ἡ, καὶ Δητωΐς, ίδος, ἡ, Θυγάτηρ τῆς Δητοῦς, ἡ Ἄρτεμις. Καλλιμ.

Λιβάνιος, ὁ, Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐξ Ἀντιοχείας πόλεως τῆς Συρίας, γεννηθεὶς τὸ 314 ἔτος ἀπὸ Χρ. ἐκ μιᾶς τῶν αὐτόθι ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων οἰκιῶν. Νέος ἔτι ὢν ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας, διέτριψε χρόνον τινὰ θαμιζόμενος ἐξαιρέτως διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ ῥητορείας καὶ δεινότητος, καὶ ἐνωνθείς μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, ὥστε ἀτίμησεν αὐτὸν μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ταμίᾳ, καὶ ἐν καιρῷ τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας του ἔγραψε πρὸς αὐτὸν διαφόρους ἐπιστολάς. Τελευταῖον δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἀντιόχειαν, ἐπέρασεν αὐτόθι τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του, ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 70 χρόνων. Σώζονται τοῦ σοφιστοῦ τούτου διάφοροι ῥητορικοὶ λόγοι, μελέται, ἐπιστολαὶ καὶ ὑποθέσεις εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους, πλήρεις Ἀττικῆς εὐφραδείας καὶ κομψότητος, ἀλλ' εἰς ἄκρον ἐπιτετηδευμένους. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 750. Harlu.

Λιβανῖτις, ίδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ἐν Συρίᾳ. Λουκ.

Λίβενος, ὁ, Libenus. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Φοινίκης, ἐκτεινόμενον ἀπατολικῶς τῆς χώρας ταύτης καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὴν θάλασσαν ἀπὸ τῆς Τύρου ἕως τῆς Τριπόλεως, τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ καλύπτονται τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ ἔτους ὑπὸ χιόνος, ὅθ' ὃ καὶ ὠνομάσθη Λίβανον ἐν τῇ Ἱερᾷ γραφῇ, ἤτοι λευκὸν ὄρος ἐκ τοῦ λαβάν, ὅπερ ὀλοὶ λευκὸν· περίφημον δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ καὶ παλαιοτάτας κέδρους, τὰς ὁποίας οἱ Φοίνικες, Σύριοι καὶ Αἰγύπτιοι μετεχειρίζοντο πρὸς ναυπηγίαν· ἦν δὲ καὶ εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ τερπνόν, ἔχον πολλοτάτας πηγὰς ὑδάτων ἀπ' αὐτοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων σχηματίζονται διάφοροι ποταμοί. Στράβ. Πολυβ. ε', 45. Διονσ. Περ. 901. κατὰ Διοδ. Σικ. ιδ', 22. συνείχετο ὁ Λίβανος μὲ τὸ ἐν Συρίᾳ ὄρος τοῦ Ἀμάνου.

Λίβερτας, ἡ, Libertas, Ἐλευθερία. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἰδίως ἐν Ῥώμῃ μία θεότης, ἥτις κατ' Ὑγῖν. προοίμ. σελ. 12. ὁπλάτετο ὡς θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἔχουσα ἱδρυσεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀβεντίνου μὲ πολλὴν μεγαλοπρέπειαν φκοδομημένους, ἐνδον τοῦ ὁποίου ἐφυλάττοντο διάφορα ἐπίσημα ἀγάλματα τῆς πολιτείας τῶν Ῥωμαίων. Λιβ. 34, 16.

Λίβηθρα, τά, ἴδε Λειβήθρα.

Λιβία, ἡ, καὶ Λίβιος, ὁ, Livia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέροντο πολλαὶ ἄλλαι ἔχουσι εἰκασίαι τῶν Ῥωμαίων πρὸ πάντων ἡ τῶν Δρούσων. Στράβ.

Λίβιος, Τίτος, ὁ, Περίφημος ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, γεννηθεὶς εἰς Πατάβιον πόλιν τῆς Ἰταλίας τὸ 58 ἔτος πρὸ Χρ. συγγράψας μίαν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, ἀρχομένην ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου καὶ φθάνουσαν ἕως τοῦ 744 ἔτους ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, διηρημένην εἰς 140 ἢ 142 βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ἔμειναν τινὰ ἐχάδησαν. Φωβρ. Βατιν. βιβλ. I, 12.

Λιβύη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ τῆς Μέμφεως, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ἔτι οὕτω ἡ ἐν Ἀφρικῇ χώρα Λιβύη. Σχολ. Λυκοφρ. 894. Ἀπολδρ. β, 1, 4. ἐκ ταύτης ἐγέννησεν ὁ Ποσειδὼν τὸν Ἀγήνορα καὶ τὸν Βῆλον. Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 5.

Λιβύη, ἡ (ῠ–). Παρ' Ὁμήρῳ ἀναγράφεται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἡ χώρα ἐκείνη τῆς Ἀφρικῆς, ἥτις ἐστείλοτο ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ, τῆς ὁποίας ὁ ποιητὴς οὕτως καλεῖ τοὺς κατοίκους ἐν ὅλῃ τῇ γῇ. Ὀδ. Δ, 85. Παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο Λιβύη ὅλον τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ τῶν Συρτέων, ἐκτὸς δὲ καὶ αὐτὴ ὅπασα ἡ ἕως τότε ἐγνωσμένη Ἀφρική, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐνομίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς Νομάδες, ἔχοντες ὅλην τοιαύτην κατοικίας κεχωρισμένας ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀσπαρμένας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Ἡρόδτ. 2, 16. Στράβ. ιζ'. Πολυβ. — ὅθεν Λιβύηθεν, Δωρικ. Λιβύκηθεν, ἐκ τῆς Λιβύης. Θεοκρ. καὶ Λιβυκός, ἡ, όν, τῆς Λιβύης ἢ εἰς τὴν Λιβύην ἀνήκων. Ἡρόδτ. τὸ Λιβυκὸν χωρίον. Χώρα τις ἐν Ἀφρικῇ, κειμένη μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Μαρμαρικῆς. Ἡρόδ. τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, ἡ περὶ τὰ παράλια τῆς Λιβύης κειμένη θάλασσα ἕως τῆς Ἐρυθρᾶς. Στράβ. Τὸ Λιβυκὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀφρικῆς, κείμενον βορειοδυτικῶς τῆς Αἰγύπτου καὶ χωρίζον τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τὴν Λιβύαν. Ἡρόδτ. 2, 124.

Λιβυρνεύς, ἡ, όν. Τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων, ὁ Λιβυρνικὸς παρέπλους, τὰ παράλια τῆς χώρας τῶν Λιβυρνῶν, ἤτις ἀποτελεῖ μίαν ἐπαρχίαν τῆς βορβάρου Ἰλλυρίδος, κειμένην μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰστρίας καὶ σχηματίζουσαν ἓν μέρος τῆς νῦν Κροατίας καὶ τῆς ὀρατινῆς Δαλματίας. Στράβ.

Λιβυρνίς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. Ἡ τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκουσα· αἱ Λιβυρνίδες νῆσοι αἱ περὶ τὴν χώραν τῶν Λιβυρνῶν κείμεναι νῆσοι, οὔσαι 40 τὸν ἀριθμόν. Ἀπολ. Ῥόδ.

Λιβυρνός, ὁ, Liburnus. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβυρνικῆς χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ. καὶ ἐπίθ. Λιβυρνός, ἡ, όν· τῶν Λιβυρνῶν ἢ εἰς τοὺς Λιβυρνοὺς ἀνήκων. Στράβ.

Λίβυς, υος, ὁ, πληθ. Λίβυες (υυς). Οἱ κάτοικοι τῆς Λιβύης. Πίνδ. καὶ ἐπίθ. ὁ αὐτὸ Λιβυκός, Εὐριπ. — 2) Ὄνομα κύρ. Σπαρτιάτου τινὸς ἀδελφοῦ τοῦ Ἀνσάνδρου, Σε-φ

Λίβυσσα, ἡ (ῠ). Ἡ κάτοικος τῆς Λιβύης. Ἡρόδτ. καὶ ἐπίθ. αὐτὸ Λιβυκή. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἀρκτικῶς τῆς Νικομηδίας, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Καρχηδονίου στρατηγοῦ Ἀννίβα. Πλουτ.

Λιβυστικός, ἡ, όν, = Λιβυκός. Αἰσχύλ.

Λιβυστίς, ίδος, ἡ, = Λιβυκή. Ἀπολ. Ῥόδ.

Λιβυφοίνιξ, ικος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Λιβύης, καταγόμενος ἐκ Φοινίκων, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Καρχηδόνιοι ἰδίως ὡς ἀποικοι τῶν Τυρίων. Πολβ.

Λίγγονες, οἱ, Lingones. Ἓν τῶν μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς Λουγδουνησίας Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῶν Βιλγίων καὶ ἐπὶ τῶν Βοσγιακῶν ὀρέων, ὕστερον σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Στραβ. Τακιτ. Ἱστορ. I, 78. ὅτι καὶ Λίγωνες. Πολυβ. — 2) Ἔθνος Γαλλικόν, κατοικοῦν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἔνθα εἰσέβαλον ἀνέκαθεν ἐκ τῆς Κελτικῆς Γαλλίας μετὰ τῶν λοιπῶν Γαλλικῶν.

Λίγεια, ἡ. Μία τῶν Σειρήνων. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ.

Λιγύη, ἡ, Liguria, παρ' Ἀπολδρ. β', 5. ἀλλιῶς Λιγυστική, ὅπερ ὄρα.

Λίγυρ, υρος, ὁ, Ligur. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ Βεμβένου (Sevennes) ὄρους καὶ ῥέων βορειοδυτικῶς, ἐκβάλλει εἰς τὸν Ὠκεανόν. Διέβησεν ἐφάλατο ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ διαφόρων ἐμπορικῶν λέων, ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων συνέδει τὸ ἐμπόριον τῆς Βρεττανίας μὲ τὸ τῆς Μασσαλίας καὶ Ἰταλίας· ταυτὸν Λοίγηρ. Στράβ.

Λίγυρων, ὁ (υυ–). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλεῖτο ὁ Ἀχιλεὺς παῖς ὤν, Ἀπολδ. γ', 13, 5.

Λίγυες, υος, ὁ, Ligur. Ὁ κάτοικος τῆς Λιγυρίας ἢ Λιγυστικῆς χώρας. Ἡρόδτ. 5, 9. ὅτι δὲ καὶ λαός τις ἦν Βεκκγλία. Ἡρόδτ. 7, 52.

Λιγυστικός, ἡ, όν. = Λιγυστί. Διοδ. Περ. 76.

Λιγυστικός, ἡ, όν. Τῆς Λιγυρίας ἢ εἰς τὴν Λιγυρίαν ἀνήκων· ἡ Λιγυστικὴ, προσυπακ. γῆ, Liguria. Ἐπαρχία τῆς ἑσπερίου Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Πάδου ποταμοῦ καὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἐπαρχίαν τοῦ Πεδεμοντίου τῆς Γενούας καὶ τὸ δουκάτον τῆς Λούκας. Οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν ἀνέκαθεν ἐπιτήδειοι ἔμποροι καὶ τεχνῖται, ἔχοντες στενὰς σχέσεις μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Ὁ Κορνήλιος Σκιπίων ὑπέταξεν αὐτοὺς κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν τὸ 531 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥώμ.

Λιγυστινός, ὁ, = Λιγὺς. Πολυβ.

Λιγυστίς, ίδος, ἡ· ἐπίθ. = Λιγυστική, ὅθεν αἱ Λιγυστίδες νῆσοι, αἵπερ τὴν Λιγυρίαν νῆσοι.

Λιθοτομίαι, αἱ· Τόποι εἰς βραχώδεις πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθεν ἐσκαμμένας, χρησιμεύων ὡς φυλακὴ διὰ τοὺς καταδικαζομένους. Θουκυδ. ζ', 86. ὅτι δὲ καὶ Λατομίαι. Πλούταρχ.

Λικάττιοι, οἱ, Licates. Λαὸς τῆς Οὐινδελικίας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γερμανίᾳ, κατοικοῦντες κατὰ Πτολμ. περὶ τὴν τοῦ Βικιαρίου.

Λικινία, ἡ, Licinia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων γενῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐκ τῆς κλάσεως τῶν Πατρικίων. — 2) Θήλ. κύρ. ἐνὸς παρὰ Ῥωμαίοις.

Λικίνιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐκ τῆς Λικινίας γενεᾶς, παρὰ Ῥωμ.

Λικυμνία, ἡ. Ἀκρόπολις τῆς Τιρύνθου ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λικυμνίου. Στράβ.

Λικύμνιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Μιδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις μόνος ἐκ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των λοιπών αὐτοῦ ἀδελφῶν διεσώθη, ὅτε οὗτοι ἐφονεύθησαν ὑπὸ τοῦ Πτερέλεω μάχην· τελευταῖον δ' ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους Τληπολέμου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 663. Ἀπολλόδ. β', 4, 5 — 2) Ῥήτωρ τις ἐν Σικελίᾳ, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ὅστις ἐπονδηπὸ διαφόρους τῆς ῥητορικῆς τεχνικὰς λέξεις. Πλάτ. Φαιδρ. 276.

Λίλαια, ἡ (ῠ-ῠ): Πόλις τῆς Φωκίδος, κειμένη ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Θεσσαλίας. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 523. — Λιλαιήθεν, ἐκ τῆς Λιλαίας.

Λίλαια, ἡ. Μία τῶν Ναϊάδων νυμφῶν, θυγάτηρ τοῦ Κηφισσοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Φωκίδι πόλις Λίλαια. Παυσ. ι', 33.

Λίλαντον, τό, ἴδε Λήλαντον.

Λιλύβη, ἡ (ῠ-ῠ) = Λιλύβαιον, τό, Διονσ. Περιηγ. 470.

Λιλύβαιον, τό (ῠ-ῠ-ᾰ), Lilybæum. Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας, κείμενον δυτικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο μία ὁμώνυμος πόλις, τανῦν Capo di Boco. Πολύβ. 1, 38. — 2) Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους, οὖσα ἑπίσημος ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας. — ὅθεν, ἡ Λιλυβαῖτις, ἴδος, χώρα, ἡ περὶ τὸ Λιλύβαιον.

Λιλυβῆτις, ἴδος, ἡ. Τοῦ Λιλυβαίου. Λιλυβῆτις ἄκρη, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Λιλυβαίου ἐν Σικελίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ' 919.

Λιμενήιον, τό, Ἰων. ἀντὶ Λιμενείου. Τόπος τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀπαξ ἀπαντώμ. παρ' Ἡροδ. 1, 18.

Λιμενῖτις, ἴδος, ἡ, καὶ Λιμνᾶτις, ἴδος. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὡς ἔφορου τῶν λιμένων, λιμνῶν καὶ ποταμῶν, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα αὐτὴν ἐτίμων διάφοροι ναοὶ αὐτῆς εἰς Σικυῶνα, εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Παυσ. β', 4, 31, β', 7. Ἀνθολ. 3.

Λιμνᾶδες, αἱ. Νυμφαί τινες ἔφοροι τῶν λιμνῶν. Θεόκρ. ε', 17.

Λίμναι, αἱ. Τόπος τις ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κείμενος πρὸς μεσημβρίαν καὶ ὀλίγον ἐκτὸς τῆς Ἀκροπόλεως, πιθαν. διὰ τὴν βαλτώδη αὐτοῦ θέσιν κληθεὶς οὕτως, ἔνθα σὺν-ἐκεινο ὁ ἀρχαιότατος ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἕτερος τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 1124. Θουκ. — 2) Προάστειον τῆς πολίτιδος Σπάρτης ἐν Ἀπεδαίμονι. Στράβ. — 3) Χωρίον τι μεταξὺ Μεσσήνης καὶ Λακωνίας μ' ἓν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη Λιμνᾶτις, ἴδος. Στράβ. — ὅθεν, Λιμναῖος, αία, αῖον τῶν Λιμνῶν ἢ εἰς τὰς Λίμνας ἀνήκων. Στράβ.

Λιμναία, ἡ. Πόλις τις, κειμένη ἀρκτικῶς ἐν Ἀκαρνανίᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ Κόλπου καὶ ἀνατολικῶς τοῦ Λευκοῦ τανῦν Λουτράκι. Θουκ. β', 80.

Λιμνάτρεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλ. α', 2, 7.

Λίμυρα, τά. Πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μεσογείᾳ ἐπὶ μικρᾷ τινὶ λίμνῃ. Στράβ.

Λίμυρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυκίας, ῥέων διὰ τοῦ ὁμωνύμου αὐτῆς μέρους· τανῦν Μύρα. Στράβ. ἐνθ.

Λιναία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ. Ἡρόδτ. 2, 182. Διόδ. Σικελ. ε', 58.

Λίνδιοι, οἱ. Κοινὸν τῆς Σικελίας, ἔνθα ἐκτίσθη ἡ πόλις Γέλα ὑπὸ τοῦ Ῥοδίου Ἀντιφήμου. Θουκυδ. Ϛ', 4.

Λίνδος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν τριῶν παίδων τοῦ Κερκάφου καὶ τῆς Ἠυδίππης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Λίνδον ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου. Διόδ. Σικελ. ε', 57.

Λίνδος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ῥόδου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Κλεοβούλου, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκετο καὶ εἰς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς περίφημος διὰ τὰ πολυτελῆ ἐν αὐτῷ ἀναθήματα διαφόρων βασιλέων τανῦν Λίνδος. Ὅμρ. Σχολ. Πινδ. Ὀλυμ. 7. — ὅθεν Λίνδιος, ία, ιον· τῆς Λίνδου ἢ ἐκ τῆς Λίνδου ὤν, καὶ οὐσιαστ. Λίνδιος ὁ κάτοικ. Ἡρόδοτος.

Λίνος, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων μουσικῶν καὶ ῥαψῳδῶν Θηβαίος τὸ γένος, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Οὐρανίας ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Οἴαγρου καὶ τῆς Καλλιόπης. Ἀπολλόδ. α', 3, 2, ὅστις λέγεται ὅτι ἐπενόησε πρῶτος τὸν ῥυθμὸν καὶ τὴν διὰ ὀργάνων μελῳδίαν, διδάξας τὸν Ὀρφέα καὶ Ἡρακλέα τὴν μουσικὴν τέχνην, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου καὶ ἐφονεύθη, κτυπηθεὶς διὰ τῆς κιθάρας ἐν ᾧ τὸν ἐδίδασκεν. Ἀπολλόδ. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐξανέτυσσεν αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, διότι ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀνώτερον εἰς τὴν τέχνην τοῦ υἱοῦ τούτου. Παυσ. β', 29. Εὐστάθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Σ — 2) Εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. (τὸ ε εὑρηται παντοχοῦ βραχύ. Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 570. Ἡσιόδ. Λεῖψ. 1. Θεόκρτ. κ', 103. ἡ δὲ γραφὴ Λῖνος ἐστιν ἡμαρτημένη.)

Λίξος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Καλιάνδης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Λίπαξος, ἡ (ῐ). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Κροτσιάτις ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ὀλύνθου. Ἡρόδτ. 7, 123.

Λιπάρα, ἡ (νυ-), Λιπάρα. Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σικελίας μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλεττετο ὅτε ὁ Αἴολος θεὸς τῶν ἀνέμων εἶχε τὴν καθέδραν του, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ εὐλίμενος, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἐπιτήδειοι πειραταὶ τανῦν Liparl. Θουκ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 47. πλησ. αἱ Λιπάραι, = αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. Στράβ. — ὅθεν, Λιπαραῖος, αία, αῖον, τῆς Λιπάρας ἢ ἐκ τῆς Λιπάρας ὤν, καὶ Λιπαραῖαι νῆσοι, αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. Πολυβ. οὐσ. ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Λιπάρα· καὶ ἐπιθ. τοῦ Ἡφαίστου. Θεοκρ. αἱ Λιπαραῖαι νῆσοι, = Αἰόλου νῆσοι. Πολύβ. — 2) Λιπαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Λίπαρος, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Αὔσονος, ὅστις βιασθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἰταλίαν, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν καὶ κατῴκησε τὰς τότε ἐρήμους ἔτι Λιπάρας νήσους· τὴν συγατέρα αὐτοῦ Κυάνην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Αἴολος. Διόδ. Σικελ. ε', 7.

Λιτρισμερίς, ἡ. Πόλις τῆς ἀρκτῴας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐιρούνων, πιθαν, ἡ νῦν Oldenfeld πλησίον τῆς Ἀμβούργης. Πτολ. β', 11.

Λίσσαι, αἱ. Πόλις τῆς Βροσσαίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡρόδτ. 7, 123.

Λίσσος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ὃς τὰς ῥέων δυτικῶς τοῦ Ἕβρου, εἰσβάλλει εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Ἡρόδτ. 7, 108.

Λισσός, ὁ, καὶ ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Δαλματίας, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, τὴν ὁποίαν ὁ Διονύσιος τύραννος τῆς Σικελίας εἶχε ἤδη πρότερον αὐξήσει καὶ ἐνισχύσει δι' ἐχύρων τειχῶν· τανῦν Alessio. Διόδ. Σικελ. ιε', 13, ἔνθα εὑρηται κατὰ ἐθνικ. γέν. ὁ ὄρθον. δὲ παρὰ Πολυβ. α', 12.

Λιταί, αἱ. Συμβολικαὶ θεότητες συγατέρες τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἄτης, παριστανόμεναι ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου χωλαί, ῥυτιδωδεῖς καὶ συνεσθυούσας ἀείποτε τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν Ἄτην. Ὅμρ. Ἰλ. Ι, 502. — 2) Ἀπὸ τούτου τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται καὶ ἡ ἐννάτη ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου. Πλάτ. Κρατυλ. 428.

Λιχάδες, αἱ (Λίχας) [ᾰ]. Τρεῖς μικραὶ νῆσοι, κείμεναι ἀρκτικῶς τῆς Εὐβοίας, ἡ Σκάρφεια, Κάρηστος καὶ Φοικαρία. Στράβ.

Λίχας, ου, ὁ, καὶ Λειχᾶς, Ἰωνικ. Λίχης. Ὑπηρέτης τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἀνέδρεψε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὕλλον διὰ τοῦ Λίχου τούτου ἐπεμψεν ἡ Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἦν βεβαμμένον εἰς τὸ φαρμακερὸν αἷμα τοῦ Κενταύρου Νέσσου καὶ τὸ ὁποῖον φορέσας ὁ Ἡρακλῆς καὶ γενόμενος παράφρων, ἔρριψε τὸν δυστυχῆ τοῦτον ὑπηρέτην του ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν. Σοφκλ. Ἀπολλόδ. β', 7, 7. — 2) Σπαρτιάτης τις, ὅστις λέγεται ὅτι εὗρε τὰ ὀστὰ τοῦ Ὀρέστου. Ἡρόδτ. 1, 67. — 3) Ἕτερος Σπαρτιάτης περίφημος διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους ἄκραν φιλοξενίαν καὶ φιλοφροσύνην. Ξενοφ. Ἀπομν. α', 2, 61. Δείχας, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2, 21.

Λογγῖνος, ὁ, Διονύσιος. Φιλόσοφος Πλατωνικὸς καὶ περίφημος ῥήτωρ, τοῦ ὁποίου ἡ πατρὶς κατά τινας μὲν ὑπῆρχον αἱ Ἀθῆναι, κατ' ἄλλους ἡ Ἔμεσα ἐν Συρίᾳ, ζήσας περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, περιελθὼν δὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ἐξεπαιδεύθη ἐν Ῥώμῃ καὶ ἐν Ἀθήναις χρόνον ἱκανόν, ἤκουσε τοὺς τότε ἀρίστους διδασκάλους τῆς ῥητορικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας· ἐλθὼν δὲ μετὰ ταῦτα κατὰ πρόσκλησιν τῆς βασιλίσσης Ζηνοβίας εἰς τὴν Παλμύραν τῆς Συρίας, διετρίβε παρ' αὐτῇ ὡς διδάσκαλος καὶ συμβουλός της, ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς κυριεύσας τὴν πόλιν ταύτην καὶ λαβὼν τὸν Λογγῖνον αἰχμάλωτον, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν τὸ 273 ἔτος μετὰ Χρ. σώζεται τοῦ ῥήτορος τούτου μία πραγματεία περὶ ὕψους λόγου. Φαβρ. Ἑλλ. VI. σελ. 78.

Λόγγος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκωτίας, ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους. Πτολμ. τανῦν Linn Loch κατὰ Mannert.

Λόγγος, ὁ. Μυαστοριογράφος Ἕλλην, ζήσας περὶ τὴν τετάρτην ἢ πέμπτην πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, τοῦ ὁποίου σώζονται τέσσαρα βιβλία τῶν κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην.

Λοίμιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτω διότι ἀπηλλαξε τὴν πόλιν Λίνδον ἐν Ῥόδῳ ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν ποτὲ λοιμώδη νόσον. Μιχρβ. α', 17.

Λόκρα, ἡ. Locra. Ποταμὸς τῆς νήσου Κύρνου (Κορσικαὶ), ῥέων διὰ τοῦ δυτικοῦ αὐτῆς μέρους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν. Πτολ. γ', 2. πιθαν. ὁ νῦν Talaro.

Λοκρικός, ἡ, όν. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Δοκρούς ἀνήκων. Στράβ.

Λοκρίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθετ. Τῶν Λοκρῶν ἢ εἰς τοὺς Λοκρούς ἀνήκουσα. Πλάτ. — καὶ οὐσιαστ. προσωνυμ. γυνή. Ἡ κατοικος τῆς χώρας τῶν Λοκρῶν. Πινδ. — 21 πρόσωπαμφ. γή. Ἡ ἐπαρχία τῶν Λοκρῶν ἐν Ἑλλάδι. Θουκ. — καὶ ἡ χώρα τῶν Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκ. γ', 103.

Λοκροί, οἱ. Ἓν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον πρότερον ἀνεφέρετο ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Λέλεγες, ὕστερον δὲ ἐκλήθη Λοκροὶ ἀπὸ τοῦ Λοκροῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμφικτύονος· ἐδιηροῦντο δὲ οἱ Λοκροὶ οὗτοι εἰς τέσσαρας φυλὰς ἢ λαούς, ἐξ ὧν οἱ μὲν τρεῖς κατῴκουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δὲ τέταρτος μετέβη εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 527. — 1) Λοκροὶ οἱ Ἐπικνημίδιοι. Οὗτοι κατῴκουν περὶ τὸ ὄρος Κνημὶς παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, χωριζόμενοι ἀρκτικῶς διὰ τῆς Οἴτης ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν· διὰ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν ῥέουσι οἱ ποτ. Βοάγριος καὶ Φοίνιξ. Τὸ Θρόνιον ὑπῆρχε ἡ ἐπισημοτέρα καὶ ὀχυρωτέρα αὐτῶν πόλις μὲ ἐνα προσφυῆ λιμένα, ἀπέχοντα 20 σταδία ἀπ' αὐτῆς. Στράβ. β'. Ἀπολλόδ. — 2) Λοκροὶ οἱ Ὀπούντιοι. Κατοικοῦντες μεσημβρινῶς τῶν Ἐπικνημιδίων ἀπέναντι τῆς Εὐ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βείας, κατὰ Στράβ. σχηματίζοντες ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν λαὸν μὲ τοὺς Ἐπιζεφυρίους μητρόπολις αὐτῶν ὑπῆρχε ἡ Ὀποῦς. Θουκιδ. — 3) Λοκροὶ οἱ Ὀζόλαι. Κατοικοῦντες περὶ τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἀπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, Ἡρόδτ. οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο καὶ Ἐπικνήφιοι Λοκροί. Στράβ. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας ταύτης ὑπῆρχεν ἡ Ναύπακτος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Παυσ. ι', 38. Ἀπολλόδ. β', 8, 2. Ἀπὸ δὲ ἡ Ἀμφισσα ἀρχαία μητρόπολις μὲ μίαν ὀχυρὰν ἀκρόπολιν. Διόδρ. Σικελ. — 4) Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι. Οὗτοι ἦσαν ἀποικία τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, οἵτινες περὶ τὸν τέταρτον χρόνον τῆς 24 Ὀλυμπ. ἐλθόντες εἰς τὰ μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, κατέκτησαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ζεφυρίου ἀκρωτηρίου, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπιζεφύριοι ὠνομάσθησαν, κτίσαντες ἐντὸς τὴν πόλιν Λοκρούς· ἐσχημάτιζον δὲ οὗτοι μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἀπικράτειαν περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὴν σοφὴν νομοθεσίαν τοῦ Ζαλεύκου, ὕστερον δὲ ἐξασθενοῦσαι κατ' ὀλίγον διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας των, ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Πύρρου, τῶν Καρχηδονίων καὶ τελευταίον ὑπετάχθησαν κατὰ κράτος εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν δυναστείαν. Ἡρόδ. 6, 23. Πολύβ. ιβ', 5. Στράβ. ς'.

Λοκροί, οἱ, Locri. Μητρόπολις τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῆς Βρεττίας χώρας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ πλούτη καὶ τὴν μεγαλοπρέπειάν της, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ὁ μέγας καὶ πολυτελὴς ναὸς τῆς Περσεφόνης, τὸν ὁποῖον ὁ Πύρρος κατεχρύσωσε. Θουκιδ. ζ', 35. Διόδρ. Σικελ. ιθ', 34. Πολύβ. γ', 5. ταυτὶ ἐρείπια ἐπὶ τοῦ Torre di Pagliapoli λεγομένου. — ἔτι, οἱ Ἐπιζεφύριοι, Στράβ.

Λοκρίς, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφικτύονος, κατὰ τινας δὲ υἱὸς τοῦ Φωκέως καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰτωλοῦ, βασιλεὺς τῆς Δωρίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Λοκροὶ πρότερον Δέλεγες καλούμενοι. Ὁ υἱὸς τοῦ Λοκροῦ τούτου Ὀποῦς ἔκτισε τὴν πόλιν Ὀποῦντα. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 531. Κατὰ δὲ Παυσ. Ὀλ. 9, 35, ὑπῆρχεν ὁ Λοκρὸς υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας. — 2) Ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου. Παυσαν. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Λοκρίδος χώρας.

Λόλλιος, ὁ, Lollius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνδλ.

Λοῦα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Σκωτίας, ῥέων ἀνατολικῶς, πλέων. ὁ νῦν Struth. Πτολμ. Mannert.

Λοξίας, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τοῦ ὁποίου οἱ χρησμοὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ πολὺ λοξοὶ καὶ ἀμφιῤῥεπεῖς. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 8.

Λοξώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Βορέου. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 298.

Λόῤῥυμα, τά, ἴδε Λοῤῥυμα.

Λουγδοῦνον, τό (Λουγδοῦνον, Ἡρωδν.), Lugdunum. Ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Αἰδούων, κειμένη ἐπὶ τῆς συῤῥοῆς τοῦ Ῥοδανίου καὶ Ἄραρος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος ἐστάτησαν μίαν ἰδίαν καὶ μεγάλην ἀποικίαν ταυτὸν Lyon. Στράβ. καὶ Δουγδοῦνον, Δίων Κάσσ.

Λουγδοῦνες, τό, = Λούγδουνον. Ἡρωδν.

Λούγδουνος, ἡ. Lugdunum Convenarum. Πόλις τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας· ταυτὸν Bertrand. Στράβ. δ', Πτολμ. β', 7.

Λούγδουν, τό, Lugdunum Batavorum. Πόλις τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ· ταυτὸν Leyden. Πτολμ. β', 19.

Λουγδοῦνον, τό, = Λούγδουνον. Δίων Κάσσ.

Λουδία, ου, ἴδε Δυδία.

Λοῦκα, ὁ, Luca. Πόλις τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Lucca. Στράβ.

Λουκαιρία, ἡ, Lucaria. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἄλλως καὶ Νουκερία Ἀπούλων καλουμένη. Ψαλμ. γ', 1. ἀποικία Ἑλληνική, ἔχουσα ἔτι ἀρχαίους ναοὺς τῆς Ἀθηνᾶς. Στράβ. ε'. Πολύβ. ταυτὸν Lucera. — ὄθεν Λουκαιρῖοι, οἱ κάτοικοι.

Λουκιανός, ὁ. Ἕλλην συγγραφεύς, γεννηθεὶς εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Συρίας καὶ ζήσας κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ Χρ. ἑκατονταετηρίδα ἐξ αὐτελοῦς καὶ πενιχρᾶς εἰλικρ. διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς τὴν ῥητορικὴν καὶ σοφιστικὴν τέχνην εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης ἐπιδεικνὺς πανταχοῦ τὴν ὀξυκοΐαν καὶ δεινότητα αὐτοῦ περὶ τὸ ἀκροᾶσθαι ἀπηνθακισμένην καὶ εὐφυΐαν. Ἐκ τῆς Γαλλίας μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὰς ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλεις περιερχόμενος τὸν σοφιστὴν καὶ διαλέγων, τελευταῖον ἀκμαιοτάτης ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου τοπάρχης τῆς Αἰγύπτου, ἐπέδωκεν εἰς προβεβηκυίας γήρας. Ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων ἐσώθησαν ἱκανά, περιλαμβάνοντα διάφορον καὶ ποικίλην ὕλην, προ πάντων ἐκ τῆς πρακτικῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς τῶν συγχρόνων του καταστάσεως μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐῤῥάδειαν γεγραμμένα. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 328. (παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς εὑρηται τὸ α καὶ βραχὺ παραβλ. Spitzner. Προσῳδ. §. 55. ε.)

Λουκίλλα, ἡ, Lucilla. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνδλ.

Λουκίλλιος, ὁ, Lucillius. Πατὴρ τῆς Σατυρικῆς ποιήσεως τῶν Ῥωμαίων, ἀπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηΐου, γεννηθεὶς τὸ 605 ἔτος ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης καὶ ἀποθανὼν εἰς ἡλικίαν 46 χρόνων, τὸν ὁποῖον ὁ κριτικὸς Κουϊντιλιανὸς συγκρίνει μὲ αὐτὸν τὸν Ὁράτιον, ἀποδεικνύων αὐτὸν ἄνδρα πολυμαθέστατον.

Λούκιος, ὁ, = Λεύκιος Lucius. Ἀνδλγ.

Λουκοτεκία, ἡ, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Λουκοτοκία, ἡ. Στράβ. δ', καὶ Λευκοτεκία, Πτολ. β', 8. Lutecia Parisiorum. Μητρόπολις τῶν Παρισίων ἐν τῇ Λουγδουνικῇ Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Σηκουάνα (Seine) ποταμοῦ. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου ὑπῆρχεν ἡ πόλις αὕτη μικρά, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἐκανὸν ἐμπόριον διὰ πλοίων τὰ ὁποῖα ἐφέροντο παντοχόθεν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ· εἰς ταύτην ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῶν στρατευμάτων ὁ ἀποστάτης Ἰουλιανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων τὸ 360 ἔτος μετὰ Χρ. — ταυτὸν Παρίσιοι, Paris, πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Γαλλίας.

Λούκολλος, ὁ, = Λεύκολλος.

Λουκομμών, ωνος, ὁ, ἴδε Λυκόμων.

Λουκρήτιος, ὁ, Lucretius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Λοῦνα, ἡ, Luna, ἡ Σελήνης λιμήν, παρ' Ἕλλησι. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη παραθαλάσσιος καὶ ἔχουσα ἕνα προσφυῆ λιμένα· ταυτὸν Lunegiana. Στράβ.

Λουπερκάλια, τά, προσυπακ. ἱερά. Ἑορτὴ παρὰ Ῥωμαίοις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Πανὸς κατὰ τὴν 15 ἡμέραν τοῦ Φευρουαρίου μηνός, καθ' ἣν ἔθυον μίαν αἶγα εἰς τὸν θεὸν τοῦτον. Πλούταρχ. Ῥωμλ. 17.

Λουπία, αἱ, Lupia. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Καλαβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, οὔσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ταυτὸν Locce. Στράβ.

Λοῦπιας, ου, ὁ, Lupia. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας ὅστις κατὰ Στράβ. γινόμενος πλευστὸς εἰσβάλλει εἰς τὸν Ἀλεξικὸν ταυτὸν Lippe. Στράβ. ζ'.

Λουσηΐς, ίδος, ἡ. Τῶν Λουσῶν ἡ εἰς τὴν πόλιν Λουσοὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀνήκουσα. Ἀνδλ.

Λουσία, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Λουσιεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Λουσίας ἢν. Δημ.

Λουσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ, κληθείσης οὕτως ἀφ' ὅτου βιασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἐλούσθη εἰς τὸν Λάδωνα ποταμὸν διὰ νὰ καθαρισθῇ. Παυσ. η', 25.

Λουσιτανία, ἡ, = Λυσιτανία. Διόδρ. Σικ.

Λουσοί, καὶ Λουτσοί, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κειμένη ἀριστερᾶς πλησίον τῆς Κλείτορος, ἔνθα εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. Καλλ. Τμν. Ἄρτ. 235. — ἔθνη, Λουσιεῖς, έως, καὶ Λουσιάτης, ου, ὁ (α), ὁ κάτοικος.

Λουτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Πολύβ. καὶ Λουτατία, Lutatia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ εἰσογενειῶν, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Κατουλίων.

Λυαῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὡς λύοντος καὶ καταπαύοντος τὰς τῶν ἀνθρώπων μερίμνας, = Λύσιος. Ὀρφ. λιθ.

Λύγδαμις, υος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Κιμμερίων ἐν Σκυθίᾳ, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Ἰωνίαν, ἠλθε καὶ ἀπεκατάστασεν εἰς τὴν Κιλικίαν. Καλλιμ. Ἄρτ. 252. — 2) Πατὴρ τῆς Ἀρτεμισίας βασιλίσσης τῆς Ἁλικαρνασσοῦ ἐν Κρίῳ. Ἡροδτ. 7, 99.

Λύγιοι, οἱ, καὶ Λυοῖοι, Στράβ. ζ'. Λυῆοι, Λούτιοι. Πτολμ. β', 11. Lygii καὶ Ligii. Ἓν ἐκ τῶν ἰσχυροτάτων καὶ μεγαλητέρων ἐθνῶν τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνατολικῶς ἐν μέγα μέρος τῆς νῦν Σιλεσίας καὶ Πολωνίας καὶ οὗτες διηρημένοι εἰς πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαοὺς, ἐξ ὧν πρὸ πάντων ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, οἱ Βουρ. Κλύσιοι Ἄριοι, Δοξοῦνοι, Αἰλουαίωνες, Ναχαρβαλοὶ καὶ ἄλλοι. Πτολ. Δίων Κάσσ. παρὰ τοῖς ὕστερον συγγραφ. (δὲν ἀπαιτᾶται οὐδ' ὅλως τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα τῶν Λυγίων.

Λυγκεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἴδα, περίφημος ἐν τῇ ἡρωϊκῇ ἐποχῇ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἐξαίσιον αὐτοῦ ὀξυδερκειαν, ὥστε ἐπλάττετο ὅτι ἠδύνατο νὰ βλέπῃ καὶ αὐτὰ τὰ ὑπὸ τὴν γῆν κεκρυμμένα. Εἰς τὴν Θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου παρευρέθη καὶ οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι Ἑλλήνων ἡρώων, ὕστερον δὲ συνεστράτευσε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. γ', 6', 3. Κατὰ Πίνδ. ἐφονεύθη ὁ Λυγκεὺς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους, ὅτε ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Ἴδας ἐδιώκασε τὸν Κάστορα μοναμαχητὰς μετ' αὐτὸν ὑπὲρ τῆς Ἰδαείρας. Πυθ. Νεμ. 10. — ὄθεν παρωμ. ὁ Ὀξύτερον βλέπειν Λυγκέως. Ἀριστοφ. Πλουτ. 210. — 2) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἀργυφίας, ὅστις μνηστευθεὶς τὴν Ἑκατομνήστραν θυγατέρα τοῦ Δαναοῦ, ἀπέφυγε μόνος οὗτος μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του τὸν θάνατον· λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν Ὑπερμνήστραν, διεδέχθη τὸν Δαναὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἄργους, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἄβαντα, Ἡσιόδ. Ἀσπ. 327. Ἀπολλόδ. β', 1, 4 Πίνδ. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς κλάδος, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀποτρόπ. β', 7, 8. — 4) Εἷς τῶν θηρευτικῶν σκύλων τοῦ Ἀκταίωνος, ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτος κατεσπαράχθη. Ἄνος, πολύβ. γ', 4, 4. — ὄθεν, Λυγκεῖος, εία, εῖον, ἐπικ. Δυτικῆς. Τὸν Λυγκέως ἢ εἰς τὸν Λυγκέα ἀνήκων, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 125.

Λυγκησταί, οἱ, ἀνατ. Λυγκησταῖ, ῶν. Λαὸς τῆς Μακεδονίας, κατοικῶν ἐπὶ τῆς αὐτόθι Ἀνατολικῆς χώρας. Θουκυδ. β', 99. καὶ Δυγκησταί. Διόδρ. Σικελ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λυγκηστίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη νοτιοδυτικῶς μεταξὺ τοῦ Ἀλιάκμονος καὶ Ἐριγόνου ποταμῶν. Στέφ. Βυζ.

Λύγκος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυγκηστίδος χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Θουγ. δ', 83, 124. Στέφ. Βυζάντιος.

Λυδά, τά. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, κειμένη ἐπὶ τῆς Σαμαρίας, ἥτις ἄλλως Διόσπολις ἐκαλεῖτο. Ἰώσηπ.

Λυδή, ἡ. Ἐπλν. τοῦ Λυδός. Ἡσιόδειος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μητρὶ Ἀσίᾳ. — 2) Λύδη, ἡ, παρ. ἐντ. Ἡ ἐρασμία τοῦ ποιητοῦ Ἀντιμάχου. Ἀθήν. ιγ', σελ. 598. Ἀσκλητ. 36.

Λυδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ πολυάνθρωπος τὸ πάλαι, κειμένη μεταξὺ Καρίας, Μυσίας, Φρυγίας καὶ Αἰγαίου πελάγους, τῆς ὁποίας τὰ πρὸς ἑσπέραν παράλια κατεῖχοντο ὑπὸ τῶν Ἰώνων. Ἐσχημάτιζε ἡ Λυδία ἀρχαιόθεν ἓν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πλουσίων βασιλείων τῆς Ἀσίας, χωριζόμενον διὰ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Περσικῆς ἐπικρατείας, τοῦ ὁποίου μητρόπολις ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις, περίφημος διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ λαμπρότητα τῶν ἐν αὐτῇ παλατίων τῶν ἀρχαίων βασιλέων της καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον μετὰ ταῦτα τὴν κεφάλαιον τῶν οἱ σατράπαι τῆς Περσίας. Ἡρόδ. Ξενοφ. Περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἄρχεσαν νὰ βασιλεύωσιν εἰς τὴν Λυδίαν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, καταγόμενοι ἐκ τοῦ Ἄργωνος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης τῆς βασιλίσσης Ὀμφάλης. Ἡ γενεὰ αὕτη διέμεινεν ἄρχουσα 505 χρόνους ἕως τοῦ Κανδαύλου τελευταίου βασιλέως· ἀπὸ τούτου μετέβη ὁ θρόνος τῆς Λυδίας εἰς τοὺς Μερμνάδας ἕως τοῦ βασιλέως Κροίσου, ὅστε οἱ Πέρσαι ἐπὶ μεγάλου Κύρου καταστήσαντες τὴν χώραν ταύτην μετὰ τῆς λοιπῆς Ἀσίας, τὴν ἠνωσαν μὲ τὸ μέγα Περσικὸν βασίλειον. Ἡρόδ. 1, 7. Διον. Ἅλικ. — ὅθεν Λύδειος, ὁ, ἡ, ον, καὶ Λύδιος, ἴα, ιον· τῆς Λυδίας ἡ εἰς τὴν Λυδίαν ἀνήκων. Αἰσχ. Ἡρόδ. ἔτι, Λύδιος, ὁ, ἡ, ον, ἡ Λύδιος φωνή. Λουκ. ἀληθ. Ἴστρ. α', 8. — Λυδικός, ἡ, όν, = Λύδιος Ἡρόδ. — ἡ Λυδική, αἰτ. ἡ Λυδίᾰ καὶ Λυδικός, ἡ, ὸν, τῆς Λυδίας ἢ ἐκ τῆς Λυδίας ὤν.

Λυδιάδαι, αι, ὁ (-νυ-). Ἡγεμὼν τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Πολυβ.

Λυδίας, ου, Ἰωνικ. Λυδίης, εω, ὁ, Λυδίας, παρ. Στράβ. Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας, σχηματίζων τὸν πρὸς ἑσπέρας βραχίονα τοῦ Ἀξιοῦ πρὸ τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον. Ἡρόδ. 7, 127.

Λυδοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Λυδίας ἐν Ἀσίᾳ πρότερον Μῆονες καλούμενοι. Ἡρόδ.

Λυδός, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄτυος ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Λυδίας, καθ' Ἡρόδ. ἀδελφὸς τοῦ Καρὸς καὶ Μυσοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀσίᾳ ἐπαρχία Λυδία. Ἡρόδ. 1, 7, 171.

Λυκαβηττός, ὁ, καὶ Λυκαβητός. Σουϊδ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Πλάτ. Κριτ. σελ. 112.

Λύκαιον, τό (υ), ἢ τὸ Λύκαιον ὄρος. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, κείμενον μεσημβρινῶς, ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πανός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχον οἱ θεοὶ οὗτοι ἰδίους ναούς, καὶ ἐνθα ἐξαιρέτως ἐπεκράτησεν ἀνέκαθεν ἡ λατρεία τοῦ Διός, διὸ καὶ οἱ ἀγχώριοι ὑπελάμβανον τὸ ὄρος τοῦτο ὡς κατοικίαν τῶν θεῶν ὀνομάσαντες τὸ ἀληθῆ Ὄλυμπον καὶ Ἱερὰν κορυφήν. Θουκ. ε', 16. Πλουτ. ἡ, 38. παυσ. Τετραγί.

Λυκαῖος, αία, αῖον. Τοῦ Λυκαίου ἢ εἰς τὸ ὄρος Λύκαιον ἀνήκων· καὶ, Λυκαῖος. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε καὶ ὁ ναὸς τοῦ θεοῦ τούτου. Παυσ. η, 38. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Πανός, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Λυκαίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ναὸς αὐτοῦ μὲ ἓν ἱερεῖον ἄλσος. Παυσαν. η, 38. — 3) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Σκυθῶνα, ἀπαλλάξας τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης ἀπὸ τῶν λύκων, οἵτινες ἠφάνιζον ποτὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν. Παυσαν. β', 9.

Λυκαινίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικός, παρὰ Καλλιμ.

Λυκάμβης, ου, ὁ. Θηβαῖος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἐμέλλε νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα ὁ ποιητὴς Ἀρχίλοχος δι' ὑποσχέσεως τοῦ ἰδίου πατρός της· ἐπειδὴ δὲ οὗτος ἀκολούθως ἀπαρνήθη τὸν λόγον του μὴ θελήσας νὰ δώσῃ εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον τὴν νέαν θυγατέρα του, ὁ Ἀρχίλοχος παροργισθείς, ἐσατύρησεν αὐτὸν μὲ τοιούτον σκώπτικὸν καὶ δηκτικὸν τρόπον, ὥστε ὁ Λυκάμβης ὑπὸ ἀμηχανίας ἔγινεν αὐτόχειρ. Ἀνθολγ. Λουκ. Ἐρωτ. 3.

Λύκαστος, ὁ (υ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ.

Λυκάονες, οἱ· ἐνικ. Λυκάων (υ--). Οἱ κάτοικοι τῆς ἀπορείας Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὀνομασθέντες οὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος Λυκάονος. Ξενοφ. Διον. Περ. 857.

Λυκαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνερεύουσα μὲ τὴν Φρυγίαν, Κιλικίαν, Γαλατίαν καὶ Καππαδοκίαν καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ βασιλέως Λυκάονος· ἦν δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη ὀρεινὴ καὶ πετρώδης, ἔχουσα ὀλίγας πηγὰς ὑδάτων, ἡ δὲ ἔκτασίς της ἦν μόλις 21 τετραγ. μιλ. γεωγραφ. Ξενοφ.

Λυκαονίδης, ου, ὁ (ῑ). Πατρωνυμ. ὀνομα. Υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ Μαίναλος ἢ ὁ Ἀρκάς. Θεοκρ. Εἰδ. α', 125.

Λυκαονικός, ἡ, όν. Τῆς Λυκαονίας ἢ εἰς τὴν Λυκαονίαν ἀνήκων. Στράβ.

Λυκαξαίος, ία, ιον. Τοῦ Λυκαίου, ὁ εἰς τὸν Λυκαῖον ἀναφερόμενος, ἢ Λυκαονίη ὄρεπτος, = Καλλιπτώ, ἐπερώνυμος Ἥλλη. εἰς Δι. 43. — 2) Ὁ εἰς τὴν χώραν τῆς Λυκαονίας ἀνήκων. Ἀνθλ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας.

Λυκάρητος, ὁ. Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Μαιανδρίου. Ἡρόδ. 3, 148.

Λυκάριος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Λυκάστης, ου, ὁ. Υἱὸς Μίνωος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἰτώνης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰδαν θυγατέρα τοῦ Κορύβαντος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς Μίνωα τὸν δεύτερον. Διόδ. Σικλ. δ', 62. ἄλλως δὲ ὁ Μίνως οὗτος ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Διὸς ἔτι δὲ καὶ Λύκαστος, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 647.

Λυκαστία, καὶ Λύκαστος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς αὐτόθι Θεμισκύρας. — ὅθεν, Λυκάστιος, ία, ιον, τῆς Λυκαστίας ἢ εἰς τὴν Λυκαστίαν ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. 999.

Λύκαστος, ἡ (υ). Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη μεσημβρινῶς, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Λυκάστης υἱὸς τοῦ Μίνωος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 647. Εὐστάθ. αὐτόθι. — ὅθεν, Λυκάστειος, εία, ειον, ὁ εἰς τὴν Λύκαστον ἀνήκων. Ἀνθολ. ἔτι καὶ ἄρσενικ. ὁ Λύκαστος, παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λυκάων, ονος, ὁ (υ--). Τιὸς τοῦ Πελασγοῦ καὶ τῆς Μελιβοίας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Λυκάων υἱὸς τοῦ Ἀζῆνος καὶ ἔγγονος τοῦ Πελασγοῦ. Διον. Ἅλικ. α', 11. Βατολεὺς τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος εἰσήγαγεν ἐνταῦθα τὴν λατρείαν τοῦ Δυκαίου Διός, ἐξημερώσας τὰ εἰσέτι ἄγρια καὶ ἀνημέρωτα ἤθη τῶν ἀρχαίων Ἀρκάδων. Παυσ. η', 2. Τούτου τοὺς πεντήκοντα υἱοὺς λέγεται ὅτι ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ἀσέβειάν των, τὸν δὲ Λυκάονα μετεμόρφωσεν εἰς λύκον, διότι ἐλθὼν ποτὲ ὡς ἀγνώριστος ὁ Ζεὺς εἰς τὴν Ἀρκαδίαν καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λυκάονος, κατεθυσιάθη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν παίδων του, οἵτινες παρέθηταν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς φαγητὸν ἀνθρώπινος σάρκας, θέλοντες νὰ δοκιμάσωσιν αὐτοῦ τὴν θείαν φύσιν τοῦ φιλοξενουμένου. Σουϊδ. Ὀβιδ. μεταμ. I, 214. μόνος δὲ ὁ Νυκτίμος ἐκ τῶν λοιπῶν παίδων τοῦ Λυκάονος διεσώθη διὰ μεσιτείας τῆς Γῆς. Ἀπολλόδ. εἶχε δὲ ὁ Λυκάων δύο θυγατέρας τὴν περίφημον Καλλιστώ, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἀρκάδα καὶ τὴν Θείαν, ἐξ ἧς ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δρύοπα. Τζετζ. εἰς Δυκόφρ. 480. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 263. — 2) Πατὴρ τοῦ Πανδάρου ἑνὸς τῶν ἐν Τροίᾳ ἡρώων. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 826 — 3) Τιὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Λαοθόης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτε οὗτος ἐπίασεν αὐτὸν αἰχμάλωτον. Ὁμρ. Ἰλ. Γ, 333. Ἀπολλόδ. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ξενοφ.

Λύκειον ἢ Λυκεῖον, τό, Lyceum. Ἓν ἐκ τῶν τριῶν περιφήμων ἀρχαίων γυμνασίων τῶν Ἀθηνῶν, κείμενον ἐκτὸς τῆς πόλεως περὶ τὴν ὄχθην τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ, καὶ ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ τὸν αὐτόθι ναὸν τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος. Κατά τινας ἐκτίσθη τὸ γυμνάσιον τοῦτο πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πεισιστράτου, κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Περικλέους καὶ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ Λυκούργου· τὰ περὶ αὐτὸ τείχη ἦσαν κεκοσμημένα μὲ διαφόρους εἰκόνας καὶ διάφορα δένδρα καὶ ἐσχημάτιζον περιπάτους καὶ καταπαίους ἐν αὐτῷ τόπους. Ξενοφ. Κύρ. παιδ. ζ'. Παυσ. α', 19. εἰς τὸ Λύκειον τοῦτο ἐδίδαξε πολλοὺς χρόνους ὁ Ἀριστοτέλης τὴν φιλοσοφίαν του· ὕστερον δὲ ἠφανίσθη ἐκ ὅλου ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Σύλλα, ὅτε οὗτος ἐπολιόρκει τὰς Ἀθήνας· ἔτι τὸ Λύκειον, κατὰ Παυσαν. α', 19, 4. ἀπὸ τοῦ Λυκίου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Πλατ. Λυσ. σελ. 203.

Λύκειος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, = Λυκεῖος, ἀριθμ. 3. παρβλ. Παυσαν. β', 19, 3. ἢ ὡς προστάτου τῆς ἐν Ἀσίᾳ Λυκίας χώρας. Αἰτχ. Ἑπτ. Θηβ. 145. ἴδε Λύκιος.

Λύκειος, εία, ειον, καὶ Λύκειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Λυκείου, ὁ εἰς τὸν Λύκειον Ἀπόλλωνα ἀνήκων, ἡ Λύκειος ἀγορά, τόπος δημόσιος πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος ἐν Ἄργει. Σοφκλ. Ἠλ. 7. — 2) = Λύκειος. Σοφκλ. Οἰδ. Τυρ. 208. τὰ Λύκεια ὄρεα, = τὸ Λύκαιον.

Λυκηγενής, οῦς, ὁ (Λυκία, γένος). Ὁ ἐκ Λυκίας ὢν ἢ καταγόμενος, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς γεννηθέντος κατὰ τύπα διήγησιν ἐν Λυκίᾳ τῆς Ἀσίας. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 101. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι.

Λυκία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Τροιζῆνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου. Παυσ. β', 31.

Λυκία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Φρυγίαν, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Παμφυλίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Καρίαν καὶ πρὸς νότον μὲ τὴν Θάλασσαν, πρότερον Μιλυάς καλουμένη. Ἡρόδ. 1, 173, ἥτις κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦτον ὠνομάσθη Λυκία ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Κατὰ Στράβ. αἱ πόλεις τῆς Λυκίας ἐσχημάτιζον ἀνέκαθεν πρὸς ἀλλήλας μίαν συμμαχικὴν πολιτείαν ὁμοίαν μ' ἐκείνην τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων, ἔχουσαι ἰδίους ἀρχηγοὺς Λυκίαρχον λεγομένους καὶ συγκροτοῦσαι κοινὰς μεταξύ των συνελεύσεις. — Ὁμρ. Ἰλ. Β,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

877. Διόδ. Σικλ. ιε'. — ὅθεν Λυκήθεν, ἐκ Λυκίας, καὶ Λυκήθε, εἰς τὴν Λυκίαν. Ὅμηρ.

Λυκιακός, ή, όν. Τῆς Λυκίας ἢ εἰς τὴν Λυκίαν ἀνήκων. Λουκ.

Λυκίδας, α, ὁ, Δωριε. ἀντὶ Λυκίδης (υυ–). Εἷς τῶν Κενταύρων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δρυάντος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου. Ὀβιδ. Μεταμ. XII, 310. — 2) Βουκολικὸς τις ποιητής. Μόσχ. Εἰδ. γ', 96. — 3) Δοῦλος τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου. Δημ.

Λυκίδης, ου, ὁ, Ἀθηναῖός τις, λιθοβοληθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, διότι ὡμίλησεν εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ Μαρδονίου. Ἡρόδοτ.

Λυκίνος, ὁ. Ἄρτεμ. κύρ. ὄνομ. παρ' Αἰσχ. καὶ Λουκιανῷ.

Λύκιοι, οἱ (ῡ). Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σόλυμοι καὶ Τερμίλαι καλούμενοι, σύμμαχοι τῶν Τρώων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 876. Ἡρόδοτ.

Λύκειον, τό (υυ). Ὁ ναὸς τοῦ ἥρωος Λύκου ἐν Ἀθήναις, διάφορος τοῦ Λυκείου. Πλούταρχ. Θησ. 26.

Λύκιος, α, ον (ῡ). Τῆς Λυκίας ἢ ἐκ τῆς Λυκίας ὤν. Ἡρόδτ. καὶ συχνάκτ. ὁ κάτοικος τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Ὅμηρ. — 2) Ἐπίθτ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Δαναὸς ἔκτισεν εἰς τὸ Ἄργος ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς τούτου. Παυσ. β, 19. ἐτι δὲ ἔτιματο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος καὶ εἰς τὰ Πάταρα πόλιν τῆς Λυκίας, ἔνθα ὡσαύτως ὑπῆρχεν ὁ ναὸς αὐτοῦ. Πινδ. παρβλ. Βύτταϋ. εἰς Ὀδτ. Ξ, 161.

Λύκιος, ὁ (ῡ). Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πανδίονος, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 2) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 3) = Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίονος. Παυτ. — 4) Ἀθηνίτης, ἡγεμὼν τοῦ ἱππικοῦ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐκστρατείαν ἐν Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἀνάβασ. δ', 3.

Λυκίς, ίδος, ὁ (υυ). Κωμικὸς τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστοφ. Βατραχ. 14.

Λυκίσκος, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενοφ.

Λυκόα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Μαιναλίου ὄρους, ἔνθα ἦν ἐν ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος. Παυσ. η', 36.

Λυκοάτις, ίδος, ἡ. Ἐπίθτ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ ἐν Λυκόᾳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας ναοῦ αὐτῆς. Παυσ. η', 36.

Λυκομήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Παρθενόπης θυγατρὸς τοῦ Ἀγκαίου. Παυσ. ζ', 4. — 2) Τίὸς τοῦ Κρέοντος, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων Ἡγεμόνων. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 84. — 3) Βασιλεὺς τῆς νήσου Σκύρου, πατὴρ τῆς Δηϊδαμείας, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν θάλαμον ἁρπάσασα ἡ Θέτις τὸν Ἀχιλλέα καὶ ὅπου οὗτος ἀγνώστως ἐγέννησε τὸν Νεοπτόλεμον· ὁ Λυκομήδης οὗτος ἐκρύπτωσε τὸν βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν Θησέα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν προσποιηθεὶς ὅτι ἤθελε νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὰ ἐν Σκύρῳ πατρικὰ αὐτοῦ κτήματα. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 508. Ἀπολλόδ. γ', 13. Πλουτ. Θησ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρ' Ἡροδτ. — ὅθεν, Λυκομηδίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Λυκομήδους ἢ ἐκ τοῦ Λυκομήδους οὖσα, ἢ καταγομένη· ἡ Δηϊδάμεια. Βλ. ιε', 8.

Λυκόμων, ωνος, ὁ Lucumo. Ὄνομ. Κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Διον. Ἁλικ. Λουκούμων, παρὰ Στράβ.

Λυκοεργος, αια, όν. Ἐπικ. ἀντὶ Δυκοῦργος, ὅπερ ὄρα.

Λυκοπολίτης, ου, ὁ, ἴδε Λύκων πόλις.

Λυκόρμας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αἰτωλίας ὕστερον Εὐηνος ὀνομασθείς, ὅπερ ὄρα. Ἀπολλόδ. α', 7, 8.

Λυκόρτας, α, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου ἱστοριογράφου Πολυβίου ἐκ Μεγαλοπόλεως τῆς Ἀρκαδίας, διέξας μεγάλας καὶ λαμπρὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων πόλεμον τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ ἐνδόξου Φιλοποιμένος, ὧν ἡγεμὼν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως· σταλεὶς δὲ καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ὡς πρέσβυς, διεπραγματεύθη μὲ ζῆλον τὰ συμφέροντα τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους μετὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς βουλῆς· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Φιλοποιμένος ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων ἐκλεχθεὶς ὁ Λυκόρτας στρατηγὸς τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας, εἰσέβαλε εἰς τὴν Μεσσηνίαν καὶ ἐκυρίευσε τὴν πόλιν Μεσσήνην καὶ ἐκδικήθη ἀξίως τὸν θάνατον τοῦ προκατόχου του. Πολύβ.

Λύκος, ὁ (υυ). Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κελαινοῦς. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. — 2) Τίὸς τοῦ Δαρτάνου ἐγγόνος τοῦ Ταντάλου, βασιλεὺς τῶν Μαριανδυνῶν, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι ἀπέρασαν διὰ τῆς χώρας του· διὰ συνεργείας δὲ τοῦ Ἡρακλέους νικήσας τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ Βέβρυκας καὶ κυριεύσας τὴν χώραν Μυγδονίαν ἔκτισε πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας ταύτης τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν πόλιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 139. Ἀπολλόδ. α', 9, 23. — 3) Τίὸς τοῦ Ῥωμύλου, ἀδελφὸς τοῦ Νυμᾶ καὶ Ἱλίριος καὶ ἀνὴρ τῆς Δίρκης. Ἔλθων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Νύκτεως εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ τῆς αὐτόθι βασιλείας τοῦ Πενθέως καὶ πολιτογρηθείς, ἤρτασε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως τοῦτου τὸν θρόνον τῶν Θηβῶν· ἐκεῖθεν δὲ ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Ἐπωπέως βασιλέως τῆς Σικυῶνος καὶ φονεύσας αὐτόν, ἐκυρίευσε καὶ τὴν χώραν ταύτην· τελευταῖον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν δύο αὐτοῦ ἀνεψιῶν Ἀμφίονος καὶ Ζήθου παίδων τῆς Ἀντιόπης θυγατρὸς τοῦ Νυκτέως ἐφονεύθη, τὸ δὲ βασίλειον τῶν Θηβῶν ὑπετάχθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν δύο τούτων νεανιῶν. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. Παυσ. β', 6. — 4) Τίὸς τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐνωχθεὶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν κατοίκησεν ἐκτοῦδε τὴν χώραν τῶν Τερμιλῶν ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔκτοτε Λυκία. Ἡρόδτ. α, 173. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6. Στράβ. ιβ'. Οὗτος πρῶτος ἔκτισε καὶ τὸν ναὸν τοῦ Δυκείου Ἀπόλλωνος εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα ἐτιμᾶτο καὶ ὡς ἀρχηγὸς Ἥρως τῆς Ἀττικῆς ἔχων καὶ ἴδιον ἱερὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀριστοτ. Πολ. Ἀθ. 3, 3. Λύκιος, παρὰ Παυσ. — 5) Εἷς τῶν Τελχίνων ἢ ἀρχαίων κατοίκων τῆς νήσου Ῥόδου, ὅστις φυγὼν εἰς τὴν Λυκίαν, ἔκτισεν αὐτόθι τὸν ναὸν τοῦ Δυκείου Ἀπόλλωνος. Διόδ. Σικ. ε', 56. — 6) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτιου. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Λύκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀστυρίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Τίγριτα, παρὰ Ξενοφ. ἄλλως δὲ Ζάβατος λεγόμενος· ταὐτὸν δ' μέγας Ζάβ. Πολύβ. Στράβ. — 2) Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὅστις ῥέων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰσβάλλει πλησίον τῆς Ἡρακλείας εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, ταὐτὸν Τυρσίς. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε', 2, 13. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς μεγάλης Φρυγίας ῥέων διὰ τῆς Λαοδικείας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον. Ἡρόδτ. 7, 30. ταὐτὸν Δικχουνάρ. — 4) Ποταμὸς τῆς Κυρηναϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μεσόγειον λίμνην, ταὐτὸν Σαμβρα. Ἡρόδτ. 4, 123. — 5) Ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἰρίδα. Στράβ. — 6) Ποταμὸς τῆς Φοινίκης, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου ῥέει μεταξὺ τῆς πόλεως Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ· ταὐτὸν Ναχὰρ-Ἠλβ. Στράβ. 15'. Πλιν. 5. 20.

Λυκοσούρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρους, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον καὶ κατῴκησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Παυσ. η', 10.

Λυκούργεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σπάρτῃ πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ ἀρχαίου τῶν Σπαρτιατῶν νομοθέτου Λυκούργου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρετο ἐτησίως μία δημοσία θυσία. Πλουτ. Λυκ. Στραβ. η'.

Λυκοῦργος, ὁ. Τὸς τοῦ Δρύαντος βασιλέως τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ, ὅστις καταχρόνων τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου καὶ καταδιώκων τὰς Μαινάδας ἔσωσε εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος τῆς Νύσης, παρώρμησεν τοσοῦτον τοὺς θεοὺς ὥστε τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπέθανε μετ' οὐ πολύ· Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 130. Κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. γ', 5, 1. λέγεται ὅτι ὁ Δυκοῦργος οὗτος περιῤῥίψας τὸν Διόνυσον ὅτε οὗτος ἐκρύπτετο εἰς τὴν Θρᾴκην μετὰ τοῦ περὶ αὐτὸν πλήθους τῶν Σατύρων καὶ Μαινάδων καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ τῆς χώρας, ἐνέπεσεν εἰς σφοδρὰν μανίαν φοιτήσας ἐξ ἀγνοίας τὸν ἴδιόν του υἱὸν Δρύαντα καὶ ἀκρωτηριάσας ἑαυτὸν· τελευταῖον δὲ δεθεὶς ὑπὸ τῶν Ἠδωνῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου κατεσπαράχθη ἐδωνηρῶς ὑπὸ τῶν ἀγρίων ἵππων. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄλεως καὶ τῆς Νεαίρας ἐξ Ἀρκαδίας, ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐρυδόμην ἢ κατά τινας τὴν Ἀλεοφίλην ἐγέννησε τὸν Ἀγκαῖον, Ἔποχον, Ἀμφιδάμαντα καὶ Ἴασον. Ὅμ. Ἰλ. Η, 142. Ἀπολλόδ. γ', 9, 1. Παυσ. η', 4. — 3) Τίὸς τοῦ Φέρητος καὶ τῆς Περιλυμένης, βασιλεύς τῆς Νεμέας, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Εὐρυδίκης ἢ Ἀμφιτέας τὸν Ἄρχεμορον. Ἀπολλόδ. α', 9, 14. — 4) Εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου· Παυσ. ε', 21. — 5) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν Θεσπιάδων· Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 6) Ὁ περίφημος τῆς Σπάρτης Νομοθέτης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Εὐνόμου ἐκ τοῦ γένους τῶν Προκλειδῶν καὶ ἀδελφὸς νεώτερος τοῦ Πολυδέκτου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπετρόπευσεν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Λακεδαίμονος ἕως οὗ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Χαρίλαος ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ βασιλεύσῃ μόνος. Θέλων ὁ Λυκοῦργος νὰ ὑψώσῃ μᾶλλον καὶ σταθερώτερον πολιτικὴν σύστασιν εἰς τοὺς συμπολίτας του Σπαρτιάτας, ἀπατρέπων ὅλως διόλου τοὺς προτέρους καθεστῶτας νόμους καὶ ἔθιμα αὐτῶν, ἀφῆκε πρωΐμως ἤδη τὴν Λακεδαίμονα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κρήτην διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν αὐτόθι νομοθεσίαν καὶ λοιπὴν πολιτικὴν διάταξιν τοῦ σοφοῦ Μίνωος, ἐκ τῆς ὁποίας ὡς λέγεται ἠρανίσθη τὸ πλεῖστον μέρος τῶν εἰς τὴν Σπάρτην εἰσαχθέντων νόμων του· ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν ἀπέναντι μεριὰν Ἀσίαν ὅπου περιερχόμενος τὰς αὐτόθι Ἑλληνικὰς πόλεις τῶν Ἰώνων ἀνεκάλυψε τὰ πολύτιμα καὶ ἀθάνατα ποιήματα τοῦ Ὁμήρου τὰ ὁποῖα πρῶτος ἔφερε εἰς τὴν ἐν Εὐρώπῃ Ἑλλάδα· ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν μερῶν ἐπεσκέφθη ὁ Λυκοῦργος κατὰ Πλουτρ. καὶ τὴν Λίγυπτον μελετῶν μετὰ πολλῆς ἐπιστασίας τὰς αὐτόθι διατάξεις τῶν κατ' ἐκείνους ἀρχαίων Λιγυπτίων βασιλέων· τελευταῖον προσκαλούμενος κατεπιγόντως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ καταπαύσῃ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν βασιλέων διαφορετείας καὶ στάσεις, ἐπεχειρίσθη τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ τοσοῦτον περίφημον εἰσοδομὴν τῆς νέας αὐτοῦ νομοθεσίας εἰς τὴν ὁποίαν ἐστηρίζετο ἡ μέλλουσα εὐδαιμονία καὶ αὔξησις τῶν Λακεδαιμονίων· τὸ πρῶτον καὶ κύριον ἄρθρον τῶν πολιτικῶν διατάξεων τοῦ σοφοῦ τούτου μεταῤῥυθμιστοῦ ἦτο τὸ ἐν Σπάρτῃ σύστασις τῆς λεγομένης Γερουσίας, συνισταμένης ἀπὸ 28 μελῶν ἐκ τῶν γεροντοτέρων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἐμπειροτέρων πολιτῶν τῆς πατρίδος καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐπιρροὴ καὶ σύνεσις ἐμετρίαζε πάντοτε τὸ ὑπερέχον καὶ δυναστικὸν τῶν βασιλέων, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς ὁποίας δὲν ἠδύναντο οὗτοι νὰ ἐκτελέσωσι τίποτε· ἐπέτρεψε δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λαὸν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ψηφοφορεῖ εἰς τὰς κοινὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον ἐπεκύρωσε τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου διὰ τῆς ἀπὸ μέρους τῶν θείων ὑπερτάτης συναινέσεως, ὥστε οὗτως ὅλοι κοινῶς οἱ Σπαρτιᾶται ὑπεβλήθησαν εὐλαβῶς εἰς αὐτούς, ὑποχρεωθέντες μὲ ὅρκου νὰ διατηρήσωσιν αὐτοὺς ἀπαρασαλεύτους μέχρι τέλους. Ἐπληρώσας δὲ ὁ Λυκοῦργος τὸ μέγα τοῦτο καὶ σωτηριώδες ἐπιχείρημα καὶ ἰδίων περαιωθείσαν τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου τρεμομένην εὐχὴν ὑπὲρ τῆς ἀνορθώσεως τῶν συμπολιτῶν του, ἀφῆκεν τελευταῖον ἐκούσιος τὴν Σπάρτην καὶ περιερχόμενος ἀλλοδαπὰς χώρας, ὑπέδαινεν ὡς ἑκούσιος ἀοξέζητος ἀποκαρτερήσας. Κατὰ Πλούταρχον ἐτάφησαν τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἰς τὴν Σπάρτην ὅπου ἐτάφησαν εἰς ἕνα πάντῃ μὲ ἁπλότητα οἰκοδομημένον αὐτοῦ τάφον· πρὸς τιμὴν δὲ καὶ αἰωνίαν ἀναμνησιν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ἠγόρευε οἱ Σπαρτιᾶται ἅπαξ ἰδίου νεὼν εἰς τὸν ὁποῖον ἐπροσφέρετο ἐτησίως μίαι δημοσίου θυσίαν Λυκούργεια λεγομένην· Ἡροδ. 1, 65. Παυσ. γ', 16. Π. ευτρ. Λυκ. — 7) Εἷς τῶν περιφήμων ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, ἀκμάσας περὶ τὴν 100 Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, ὅστις μεγάλας παδουλεύσεις εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐτιμήθη μεγάλως· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του τῷ ἀνήγειραν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν χαλκοῦν ἀνδριάντα· ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ῥητορικῶν λόγων ἐσώθη μόνον εἷς ἐπιγραφόμενος κατὰ Λεωκράτους· Πλούτρ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ιι, σελ. 812. — ὄθεν, Λυκούργειος, ὁ, ἡ, ον, Λουκ. καὶ Λυκούργιος, ία, ιον, τοῦ Λυκούργου ἢ εἰς τὸν Λυκοῦργον ἀνήκων. Ἀριστ. ἡ Λυκουργία, οὕτω ἐπεγράφετο μία τῶν τραγῳδιῶν τοῦ Αἰσχύλου.

Λυκοφόντης, ου, ὁ· ἴδε Πολυφόντης· ἀριθμ. 1.

Λυκόφρων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μήστορος ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος του διά τινα αὐτόθι πραχθέντα φόνον, ἦλθε μετὰ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅπου ἐθανατώθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 430. — 2) Τίὸς τοῦ Περιμήδους τυράννου τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Μελίσσης, ὅστις μαθὼν παρὰ τοῦ πάππου του τὸν φόνον τῆς μητρὸς του ὑπὸ τοῦ ἰδίου του πατρὸς Περιάνδρου καὶ μὴ θέλοντος τοῦ λοιποῦ νὰ βλέπῃ αὐτόν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν ὅπου μέχρι τέλους ἐφρούρευσε ὑπὸ τῶν Κερκυραίων, ἅτε οὗτοι ἔμαθον ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔρχεται πρὸς ζήτησίν του εἰς τὴν νῆσόν των· Ἡροδ. 3, 50. — 3) Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐφόνευσε μετὰ τῶν λοιπῶν θεῖων αὐτοῦ ἀδελφῶν. Εἰς τὸν ἱερὸν πόλεμον ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Φωκέων ἐπολέμει κατὰ τῶν Θεσσαλῶν, ἀλλὰ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων ἐβιάσθη νὰ ἐρίξῃ τὰς Φερὰς εἰς τοὺς Μακεδόνας καὶ νὰ φυγῇ εἰς τὴν Φωκίδα. Ξενφ. Ἑλλ. — 4) Ἓν Χαλκίδος πόλισμα τῆς Εὐβοίας, Γραμματικὸς καὶ Τραγικὸς ποιητής, ἀκμάσας περὶ τὸ 284 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ αὐτοῦ μεγάλως· σώζεται αὐτοῦ ἓν τραγικὸν δρᾶμα ἐπιγραφόμενον Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα εἰς γλῶσσαν σκοτεινὴν, ἄσαφῆ καὶ ἀνώμαλον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἰωαν. Τζέτζης ἔγραψεν ἐκτενὴς ἑρμηνείας. Λουκ.

Λύκτιος, ὁ, Κρὴς, μὲ τοῦ ὁποίου θυγατέρα Ἰτώνην ἐγέννησε Μίνως ὁ πρῶτος τόν Λύκαστον. Διοδ. Σικ. δ', 60.

Λύκτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Κρήτῃ πόλις Λύκαστος. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 647.

Λύκτος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κνωσσοῦ, ἀποικία τῶν Λακεδαιμονίων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 647. Στράβ. καὶ Λύττος. Πολύβ. — ὄθεν, Λύκτιος, ία, ιον, τῆς Λύκτου ἢ εἰς τὴν Λύκτον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Λύκτου.

Λύκων, ωνος, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Ἱπποσέωντος ἐκ Σπάρτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πηνέλεω ἐν τῇ μαχῇ. Ὅμ. Ἰλ. Π, 335. — 3) Ἀθηναῖός τις κατήγορος τοῦ Σωκράτους, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς κόλαξ καὶ παράσιτος. Πλάτ. Ἀπολογ. 23. Ἀριστφ. Σφ. 1291. — 4) Ποιμὴν τις παρὰ Θεοκρ.

Λύκων πόλις, ἡ, Lycopolis. Μητρόπολις τοῦ Λυκοπολιτικοῦ Νομοῦ ἐν Θηβαΐδι τῆς Αἰγύπτου, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαίρτ. ἑλατρεύετο ὁ λύκος ὡς ἱερὸν ζῷον· ταύτην Συνοὐτ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τῆς Μενδήτου Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Λυκοπολίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ.

Λυκωπεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγρίου καὶ θεῖος τοῦ Τυδέως, ὅστις ἐβίωσε τὸν Οἰνέα ἐκ τοῦ θρόνου του, μετὰ ταῦτα δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α', 8, 6. — 2) Πολίτης ἐκ τῆς νήσου Κῶ παρὰ Θεοκρ.

Λυκώπη, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας· — ὄθεν Λυκωπίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Θεοκρ. 5, 72.

Λυκώπης, ου, ὁ. Γενναῖός τις Σίμιος πολεμήσας μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων ἐναντίον τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του· Ἡροδ. 3, 55.

Λυκώρεια, ἡ. Ἡ ὀρωτάτη μεσημβρινὴ ἄκρα τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν τῇ Φωκίδι, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ πάλαι ἔκειτο μία ὁμώνυμος πόλις ἔνθα λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε χρόνον τινὰ ὁ Δευκαλίων· ταύτην Λυκόουρα. Στράβ. Παυσ. — ὄθεν Λυκώρειος, α, ον. Τῆς Λυκωρείας ἦσαν τῆς Δυκωρείας ὧν· καὶ Οὐσιαστ. ὡς Ἐπῴδ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκωρείας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1480.

Λυκωρεύς, έως, ὁ, = Λυκώρεια, ταύτην Λυκόουρα. Λουκ. Τιμ. 8. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Φωκίδι ὄρους Λυκωρείας. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 19. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κωρυκίας, Ὑγῖν. ἔτι δὲ καὶ Λύκωρος. Παυσ. ί, 2.

Λυκωρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὑγῖν.

Λύρα, ἡ (ῡ). Πολίχνη τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ὀρφεὺς ἐκρέμασε τὴν λύραν του. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 929. — 2) Ὄνομα Ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Λυρβη, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Τερμησσοῦ. Διον. Περ. 859.

Λυρκεία, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι κατέφυγεν ὁ Λυγκεὺς διωκόμενος ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ αὐτοῦ Δαναοῦ. Παυσ. β'. 25. κατὰ Στράβ. Λυκεύργιον.

Λύρκειον, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἔνθα ὁ Ἴναχος ποταμὸς ἔχει τὰς πηγάς του. Στράβ.

Λυρναῖος, αία, αῖον. Τῆς Λύρνας ἢ ἐκ τῆς Λύρνης ὤν, = Λυρνητὸς Αἰσχ. Περσ. 322.

Λυρνησσός καὶ Λυρνησσός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ἀδραμμυττίου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐξεπόρθησεν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ· αἱ ἐνοὶ σ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 691. διά σπ παρὰ Διον. Περ

Λύρνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀγχίσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀδελφὸς τοῦ Αἰνείου, ἀποθανὼν ἔτι εἰς παιδικὴν ἡλικίαν. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2 ἔνθα ὁ Heyne προείλετο τὴν γραφ. Λύρνος ἀντὶ Λύρος.

Λυσαγόρης, ου, ὁ· Ἴωνικ. ἀντὶ Δυσαγόρας. Πάριος τις. Ἡροδτ. 6, 133.

Λυσάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Παυσ.

Λυσάνδρια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ἐν Σάμῳ πρὸς τιμὴν τοῦ στρατηγοῦ τῶν Λακεδαιμονίων Λυσάνδρου, πρότερον Ἡραῖα καλουμένα. Polt. ἀρχ.

Λύσανδρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 491. — 2) Ὁ περίφημος τῶν Λακεδαιμονίων στρατηγός, ὅστις ἀπεπεραίωσε τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον διὰ τῆς παντελοῦς ἐκείνης καὶ φοβερᾶς διὰ θαλάσσης νίκης του κατὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Αἰγὸς ποταμοὺς, ἀπ' ὅπου ἔλαβε μετὰ θριαμβου πολλοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ κρημνίσας τὰ μακρὰ τείχη τοῦ Πειραιέως ἐσώστησε τὴν ἐπαχθῆ ἐκείνην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις τῶν τριάκοντα Τυράννων. Κατήγετο ὁ Δύσανδρος οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν Σπάρτῃ, ἀναταφεὶς εἰς τὴν νεότητα του μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν αὐστηρότητα καὶ λιτὴν δίαιταν τὴν ὁποίαν οἱ νόμοι τοῦ Λυκούργου ἐπέβαλλον εἰς τὴν τῶν παίδων ἀνατροφήν, ἀλλ' ὕστερον κατεστράφη ἀνὴρ εἰς ἄκρον φιλόδοξος, τυραννικὸς καὶ δόλιος, καταφρονῶν καὶ αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς πατρίδος του πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φιλοδόξων αὐτοῦ σκοπῶν· οὐχ ἧττον δὲ νομίζεται αἴτιος τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐνπτώσεως τῶν συμπολιτῶν του ἀπὸ τὰ ἁπλᾶ καὶ ἀφιλεργὰ ἔθη πρότερον ἦσαν των, εἰσάξας εἰς τὴν Σπάρτην πολλοὺς θησαυροὺς καὶ χρήματα ἐκ τῶν ὅσων πόλεων ἐλαφυραγώγησεν· οὗτος συνήργησε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Ἀγησίλεω νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον ὁ νέος Ἀγησίλαος, ἐλπίζων ὅτι οὕτω θέλει ἐπέχει αὐτὸς μᾶλλον τόπον βασιλέως· τελευταῖον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Βοιωτῶν ἐθανατώθη εἰς μίαν μάχην, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἐξδουλεύσεις. Ξενφ. Ἑλλ. Πλούταρ. Δυσαιδ.

Λυσγενία, ἡ. Ἑταίρα τις παρὰ Ἀλλλμ. Ἐπ. 30.

Λυσανίας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰσχίνου καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. — 2) Ἑρετριεύς τις παρ' Ἡροδτ. 6, 127.

Δύση, ἡ (ῡ). Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Δυσιάνασσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 58. Ἀπολλόδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐπάφου καὶ μήτηρ τοῦ τυράννου Βουσίριδος ἐν Αἰγύπτῳ. Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Λυσίας, ου, ὁ (— υ —). Τίὸς τοῦ Κεφάλου, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις ῥητόρων, ἀκμάσας περὶ τὴν 90 Ὀλυμπ. Εἷς δεκαπέντε χρόνων ἡλικίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθεν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τοὺς Θουρίους ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἐδιδάχθη τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν παρὰ τῷ Νικίᾳ καὶ Τισίᾳ· μετὰ δὲ τὴν παντελῆ ἧτταν τῶν Ἀθηναίων ἐν Συρακούσαις ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος του μετ' ἄλλων συμπολιτῶν του, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου συνεισέφερε μεγάλως καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀπανόρθωσιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Ἀθηναίων καὶ εἰς τὴν κατόρθωσιν τῶν τριάκοντα τυράννων· διδάσκων δὲ ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν καὶ μεταχειρίζόμενος μετὰ πολλῆς φήμης τὸν συνήγορον τοὺς ἀνδικικοὺς λόγους ὑπὲρ τῶν ἄλλων, ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 76 χρόνων. Κατὰ Διον. Ἁλικαρ. συνέγραψεν ὁ Λυσίας 230 ῥη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τορικούς λόγους, ἐξ ὧν μόνον 34 διασώθησαν, πλήρεις ἀφελείας, ἰωνικῆς χάριτος καὶ σαφηνείας εἰς τὴν παράστασιν τῶν ἐννοιῶν. Φαβρικ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 762. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἀρχόντων. Διοδ. Σικ.

Λυσιάς, ἀδος, ἡ (-υυ-). Πόλις ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς Ἀπαμηνῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Στράβ. — 2) Πέλις τῆς μεγάλης Φρυγίας.

Λυσιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Μήστωρ ἐγέννησε τὴν Ἱπποθόην. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. Κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. δ', 9. ὑπῆρχεν αὕτη γυνὴ τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ μήτηρ τῆς Ἀλκμήνης. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τέλον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Λυσιθείδης, ου, ὁ· ὄνομ. πατρωνμ. Τίὸς τοῦ Λυσιθέου, καὶ Κύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Δημ. κατὰ Μειδ.

Λυσίθεος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 98 Ὀλυμπιάδ.

Λυσίθοος, ὁ. Τὶὸς νόθος τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Λυσικλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀβρωνύχου. Θουκ. α', 91. — 2) Δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις πρακτόχος τοῦ Κλέωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἡ Ἀσπασία εἰς δεύτερον γάμον πρότερον μετερχόμενον ἐμπόριον ζωῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης κατακωμῳδεῖ ἐν Ἱππ. 132. Σφ. 254. παραβλ. Θουκ. γ', 19.

Λυσικράτης, ους, ὁ (-υυ-). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κατηγορούμενος διὰ τὸ μικρὸν καὶ δύσμορφον αὐτοῦ σῶμα καὶ πρὸ πάντων ὡς ἐκφοβοκηρυξεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Ἀριστοφ. Ὄρν. 513. 626.

Λυσίλλα, ἡ. Ὄνομ. κύρ. Γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 678.

Λυσιμάχη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Ταλαοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖα, Πρώνακτα, Ἀριστόμαχον καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολλόδ. γ, 13. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Λυσιμαχία, ἡ, ὀρθτρ. Λυσιμάχεια. Ἐπίσημος πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Καλυδῶνος. Στράβ — 2) Λίμνη τις πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἐν Αἰτωλίᾳ πρότερον Ὕδρα καλουμένη. — 3) Πόλις ὀχυρὰ τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς Θρᾴκης, κτισθεῖσα μετὰ τὴν καταδάφισιν τῆς Καρδίας. Πολύβ. Παυσ. — ὅθεν Λυσιμαχεῖς, οἱ κάτοικ.

Λυσίμαχος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ δικαίου καὶ ἐναρέτου Ἀριστείδου. Θουκ. — 2) Τὶὸς τοῦ Ἀριστείδου. Πλάτ. Λάχ. σελ. 179. C. — 3) Τὶὸς τοῦ Ἀγαθοκλέους ἐκ Πέλλας τῆς Μακεδονίας, εἷς τῶν ἐπιστήμων στρατηγῶν καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν εἰς μερίδα τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θρᾴκης καὶ κατακτήσας πολλὰς ἄλλας πόλεις κειμένας περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον ἕως τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ, ἐσύστησεν ἴδιον καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Θρᾴκης, ἑνώσας εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἥμισυ μέρος τῆς Μακεδονίας τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε καταπολεμήσας πρότερον τὸν Ἀντίγονον καὶ Δημήτριον· περὶ τὰ τέλη δὲ βιασθεὶς νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν ἐναντίον τοῦ Σελεύκου μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ἑνωθῇ ὅλαι αἱ πρότερον ὑπὸ τὴν Μακεδονικὴν ἀρχὴν ὑποχείριοι πόλεις καὶ ἐπαρχίαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἐλθὼν εἰς μάχην μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Ἑλλησπόντῳ Φρυγίαν ἀνεκηρύχθη κατὰ κράτος, στερηθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπιάδ. Στράβ. ζ'. Πλούτ. Λουκ.

Λυσιμέλεια, ἡ, λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ κειμένη πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν. Θουκ. ζ', 53. Θεοκρ. εἰδ. ιε', 84.

Λυσίνομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Λύσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὡς λύοντος τὰς μερίμνας τῶν ἀνητῶν διὰ τοῦ οἴνου, = Ἄνειος. Κατὰ Παυσ. β', 16. ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ Διὸς οὗτος ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Θηβαίοις, οἵτινες διὰ συμβουλῆς αὐτοῦ ἠλευθερώθησαν ποτὲ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Θρακῶν, τοὺς ὁποίους μεθύσαντες μὲ οἶνον, κατέσφαξαν ἐν ᾧ ἐκοιμοῦντο.

Λυσίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἐρασίππον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Προίτου, Ἀπολλόδ. ἴδε Προῖτος.

Λύσιππος, ὁ (ῠ). Ἀπεδεικνύμενός τις παρὰ Ξενοφ. — 2) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιοτητος σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου γεννηθεὶς εἰς τὴν Σικυῶνα ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτι ὑψωτὰ τὴν πλαστικὴν τέχνην εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς ἐντελείας, μιμηθεὶς ποιοτότατα αὐτὴν τὴν φύσιν καὶ τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐφημίζοντο πρὸ πάντων τῶν ἄλλων προκατέχων τὸν τιχιτῶν διὰ τὴν ἔξοχον αὐτῶν κομψότητα, χάριν καὶ ἀκρίβειαν· τὰ πλεῖστα αὐτοῦ ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ χαλκοῦ· κατὰ Πλίν. ἐσυμποσοῦντο ταῦτα 610 τὸν ἀριθμόν. Παυσαν. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 17.

Λύσις, ιδος, ὁ (υυ). Νεανίας τις Ἀθηναῖος, μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ὄνομα ἐπιγράφεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλατ. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Ταράντου πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ περιφήμου Θηβαίου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως μέχρι τέλους, ἀποθανόντος πλησίον αὐτοῦ εἰς τὰς Θήβας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. καὶ Λῦσις, Ἀνθολ. β', 54.

Λυσιστράτη, ἡ· Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρ' Ἕλλησι· ἐτι δὲ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα φέρεται καὶ μία τῶν τραγῳδῶν τοῦ Ἀριστοφάνους.

Λυσίστρατος, ὁ. Ἀθηναῖός τις χρησμολόγος, ὅστις προεῖπεν εἰς τοὺς συμπολίτας του περὶ τῶν Περσικῶν ναυαγίων, τὰ ὁποῖα μετὰ τὴν ἐκ Σαλαμῖνος ναυμαχίαν ἐφέρθησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν Κωλιάδα ἀκτήν· Ἡρόδτ. 8, 96. — 2) Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς ἀδελφὸς τοῦ Λυσίππου. Πλιν. — 3) Πένης τις κυβιστητὴς ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ ὀνειδιστικῶς Χαλαργέα. Ἀχαρν. 854.

Λυσιτανία, ἡ· καὶ Λουσιτανία, Στέφ. Βυζ. Lusitania. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Ἱσπανίας κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν μεταξὺ τοῦ Δουρίου καὶ Τάγου ποταμοῦ, ἀποτελοῦσα ἐν μέγα μέρος τῆς νῦν Πορτογαλλίας Στράβ. γ'. Πλιν. 3, 2. 5. μετὰ δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου νέαν διαίρεσιν τῆς Ἱσπανίας εἶχεν ἡ Λυσιτανία εὐρυχωρότερα ὅρια ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος ἀπὸ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ εὔφορος καὶ τερπνή, κεκαλυμμένη ὑπὸ πολλῶν σειρῶν ὀρέων, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ εὐδαίμονα. Οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν οἱ Δυσιτανοί, Τουρδούλοι, Οὐέττωνες, Κελτοὶ καὶ Κυνήσιοι ἢ Κονισί, Στράβ. γ'. Πολυβ. ι', 7, 5.

Λυσιτανοί, οἱ, Lusitani. Οἱ κάτοικοι τῆς εἰς Ἱσπανίαν Δυσιτανίας χώρας κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν ποταμῶν Δουρίου καὶ Τάγου καὶ ἔχοντες τὰ πάλαι ἰδίας καὶ ὀχυρὰς πόλεις. Στράβ. γ'. Διοδ. Σικ. ε', 34. Πλίν.

Λύστων, ωνος. Ἕλλην ἀγαλματοποιός. Παυσ.

Λυταία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταχίνθου, τὴν ὁποίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίασαν μετὰ τῶν ἀδελφῶν της ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κυκλώπος Γεραίστου· Ἀπολλόδ. γ', 15, 18. ἔνθα κατὰ Meursius Λυσία. ἐν Στεφ. ἀναγινώσκετ.

Λυτάτιος, ὁ, Lutatius. Ὄνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Λυτήριος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Πανὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο ἐν Τροιζῆνι, ἔχων αὐτόθι καὶ ἴδιον ναόν. Παυσ. Κορινθ. 32.

Λυτιέρσας, α, ὁ, Δωρικ. αἰτί Λυτιέρσης, ου, Τὶὸς τοῦ βασιλέως Μίδα ἐν Φρυγίᾳ, περιβόητος διὰ τὴν πολυφαγίαν του, τὸν ὁποῖον οἱ Φρύγες ἐξαιρέτ. ἐτίμων ὡς ἔμπειρον τῆς γεωργίας. Ὁ Ἡρακλῆς φονεύσας αὐτὸν ἔρριψε τὸ σῶμά του εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν· Σχολιαστ. Θεοκρ. ι', 41. — 2) Ἆσμα τῶν Φρυγῶν ἀδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ Λυτιέρσου εἰς τὴν περὶ τὰς Κελαινὰς χώραν. Θεοκρτ, αὐτόθ.

Λύττος, ἡ, = Λύκτος, Πολύβ.

Λυχνιδός, ἡ. Λυχνίδιος, Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τινος λίμνης αὐτόθι. Στράβ. ταύτην Ἄχριδα, — ὅθεν, Λυχνίδιος, ία, ιον, τῆς Λυχνιδοῦ, ἡ Λυχνιδία λίμνη, μεγάλη λίμνη τῆς Ἰλλυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας.

Δῶρυμα, τά. Πόλις τῶν Δωριέων ἐν Καρίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἀπέναντι τῆς νήσου Ῥόδου, μὲ λιμένα. Θουκ. η', 43. κατὰ δὲ Στράβ. ιδ'. ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ ἅπασα ἡ περὶ τὴν πόλιν ταύτην παραλία· (γ' γραφ. Δόρυμα ἔστιν ἡμαρτημ.)

Λωτοφάγοι, οἱ (ᾰ). Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς τρεφόμενον ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ αὐτόθι δένδρου λωτοῦ καὶ διάγοντες βίον εἰρηνικόν, ὄντες εἰς ἄκρον φιλόξενοι, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ὅτι ἐλθὼν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπλανᾶτο ἐν τῇ ἐπιστροφῇ του ἐκ τῆς Τροίας. Ὀδ. Ι, 84. Καὶ' Ἡρόδτ. 4, 177. κατοικοῦν οὗτοι ἐπὶ μιᾶς ἄκρας τῆς Ἀφρικῆς ἐξεχούσης πρὸς τὴν θάλασσαν πλησίον τοῦ Γενδάνιον· κατὰ δὲ τοὺς πλησιεστέρους συγγρ. ἐπὶ τῆς νήσου Μήνιγγος, ταύτην Ζερβὶ καλουμένης.

Μ.

Μᾶ, ᾶς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ῥέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὸν Βάκχον διὰ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ, καὶ ἥτις ἀπέκρυψεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ζηλοτύπων Ἥραν, εἰποῦσα ὅτι ἦν τέκνον τοῦ Ἄρεος, διὸ καὶ ἐπωνομάζετο ἐν τῇ Καρίᾳ ὁ Βάκχος Μάσαρις. Στεφ. Βυζ. ἐν Λιξ. Μάστευρα. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ῥέας ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Λυδοὶ ἐπρόσφερον αὐτῇ θυσίαν ἕνα ταῦρον· Στέφ. Βυζ.

Μαάρβας, ὁ. Καρχηδόνιός τις παρὰ Πολυβ.

Μαιρσάφης, ου, ὁ· Πτολ. Ποταμὸς τῆς Βαβυλωνίας χώρας ὅστις ῥέων παραλλήλως μὲ τὸν Εὐφράτην ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα εἰσβάλλει εἰς αὐτὸν πλησίον τῆς Βαβυλῶνος.

Μάγαρσα, τά, καὶ Μάγαρσος, ἡ. Νῆμη μὲ λιμένα τῆς Κιλικίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς Μαλλοῦ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀρρίαν.

Μαγαρσίς, ίδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ὑπὸ τῶν ναοῦ αὐτῆς τῶν ὁποίων εἶχεν εἰς τὰ Μάγαρσα κώμην τῆς Κιλικίας. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. β'.

Μάγαρσος, ἡ, = Μάγαρσα. ὅπερ ἴδε.

Μάγας α, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης. Παυσ. τοῦ Φιλαδέλφου. Πέλλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς καὶ ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πέχοντα 12,000 βήματα τοῦ Πηλουσίου Μαγδόλ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Ἡρόδ. 2, 159. ἐνθα ὁ Ἱστορικὸς οὗτος συγχέει τὴν πόλιν ταύτην μὲ τὴν ἐν Παλαιστίνῃ κειμένην ἐπὶ τοῦ ὄρους Καρμήλου, ὅπου ὁ βατιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Νεκὼ κατεπολέμησε τὸν Ἰωσίαν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἧτις ἀλλως Μαγεδδὼ ἐκαλεῖτο. παρελ. Hennilic. γεωγρ. Ἡρόδ. σελ. 69.

Μαγία, ἡ· Magia. Πόλις τῆς ἀρχαίας Ῥαιτίας, τανῦν Mayenfeld ἐν Ἑλβετίᾳ· Στέφ. Βυζ. — 2) = Μαλέα, ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. Πτολ.

Μάγναπα, πόλις ἐπίσημος, παρὰ Πτολ. τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη παραθαλασσίως, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη.

Μάγνης, ητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ναΐδα ἐγέννησε τὸν Πολυδέκτην, Δίκτυν καὶ Πέρσην. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. -3. 3. — 2) Τίὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Περιμήλης ἔκγονος τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Μαγνησία Ἀντ. Λιβ. 23. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, κατὰ Σουΐδ. σύγχρονος τοῦ Ἐπιχάρμου, συγγράψας ἑνδεκα κωμῳδίας καὶ νικήσας δὶς εἰς τοὺς Θεατρικοὺς ἀγῶνας. Λρστφ. Ἱππ. 520. — 4) ὁ κάτοικος τῆς Μαγνησίας, ἴδε Μάγνητες.

Μαγνησία, ἡ. Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινομένη μεταξὺ τοῦ Παγασαίου κόλπου καὶ τῆς Θρᾳκικῆς Θαλάσσης Ἡρόδ. ἔτι δὲ ἡ Ἠπειρος Μαγνησία. Ἡρόδ. 7, 176. καὶ ἡ Μαγνητικὴ παραλία Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Δημ. — 3) Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου πλησίον τοῦ αὐτόθι Δηλαίου ποταμοῦ, οὗσα Αἰολικὴ ἀποικία, τανῦν Γιουσὶλ-Ἱσσὰρ· καὶ, ἡ ὑπὲρ Μαιάνδρου ποταμοῦ Ἡρόδ. 3, 122. καὶ, πρὸς ἢ ἐπὶ Μαιάνδρῳ. Στράβ. ἔτι δὲ ἡ Ἀσιανὴ Μαγνησία. Θουκ. α', 138. — 4) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Σιπύλου, καταστραφεῖσα ἤδη ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ· τανῦν Μάγνησα· καὶ, ἡ ὑπὸ Σιπύλῳ. Στράβ.

Μαγνήσιος, ία, ιον, καὶ Μαγνήσιος, ὁ, ἡ, ιν. Τῆς Μαγνησίας ἢ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων, ἢ ἐκ τῆς πόλεως Μαγνησίας ὤν.

Μάγνησσα, ἡ· Ἐθνικ. τοῦ Μάγνης, ἡ ἐκ τῆς Μαγνησίας οὖσα Θεόκρ.

Μάγνητες, εἰ, Ἑνικ. Μάγνης. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαγνητίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὅμ. — 2) Οἱ κάτοικ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Μαγνησίας. Ἡρόδ. 3, 90.

Μαγνήτις, ίδος, ἡ. Ἡ τῆς Μαγνησίας ἢ ἐκ τῆς Μαγνησίας οὖσα· ἡ Μαγνῆτις ἵππος· Πλιν. — ἡ Μαγνῆτις λίθος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας Μαγνησίας, ἢ ἀπὸ τινος ποιμένος Μάγνητος ὅστις διὰ τοῦ σιδήρου τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡ ἄκρα τῆς βακτηρίας του, ἀνεκάλυψε τὴν μαγνητικὴν δύναμιν τῶν τοιούτων λίθων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης. Πλάτ.

Μαγνητικός, ἡ, όν. Τῆς Μαγνησίας ἢ εἰς τὴν Μαγνησίαν ἀνήκων· — ἡ Μαγνητικὴ γῆ, ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία χώρα. Αἰσχύλ. Πέρσ. 316. παρβλ. Spitzn. Προσῳδ.

Μάγοι, οἱ (α). Λαὸς τῆς Μηδίας σχηματίζων τὴν αὐτόθι ἱερατικὴν κλάσιν, ὡς οἱ Λευῖται παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, οὕτινες καὶ Ἡρόδ. 1, 132. ἐπηγγέλλοντο καὶ τὴν οἰωνοσκοπίαν καὶ δι' αὐτῶν μόνων ἐγίνοντο αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς θυσίαι καὶ ἐσήμαινον τοῖς Μήδοις καὶ Περσῶν, ἃ δὴ καὶ ἐτιμῶντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἔχοντες μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ εἰς τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα, τοὺς ὁποίους εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐσυμβουλεύοντο καὶ αὐτοὶ οἱ Δυνάσται καὶ βατιλεῖς τῶν Περτῶν· Ἡρόδ. 1, 101. Ἔτι δὲ παρὰ τοῖς Πέρσαις ὑπῆρχον οἱ Μάγοι οὗτοι καὶ ἐξηγηταὶ ὀνείρων, προλέγοντες δι' αὐτῶν ὅσα ἔμελλον νὰ συμβῶσι κοινῶς τε καὶ κατ' ἰδίαν εἰς ἕκαστον ὅστις τοὺς ἐρωτοῦσε, λογιζόμενοι ὡς μόνοι ἐπιστήμονες καὶ ἀγαπητοὶ πάσης σοφίας καὶ πραγματικῆς γνώσεως. Ἐκ τῆς κλάσεως αὐτῶν ἐδιορίζοντο καὶ τὰ μέλη τὰ ὁποῖα συνίστων τὸ ὑψηλότατον βασιλικὸν Δικαστήριον, διαμένοντες ἐφ' ὅρου ζωῆς εἰς τὸ ὁποῖον ἀνηγορεύοντο ἅπαξ ὑψηλόν τοῦτο ἐπάγγελμα. Ἡρόδ. 3, 21. 7, 194. Λουκ.

Μάγων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐν τῷ Σικελικῷ πολέμῳ, πολεμήσας τὸν τύραννον τῶν Συρακουσῶν Διονύσιον τὸν πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου νικηθεὶς μέχρι τέλους ἐσωθῇ περὶ τὴν 99 Ὀλυμπ. — 2) Ἕτερος στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων υἱὸς τοῦ Ἀμιλκὰρ καὶ ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου Ἀννίβα, πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν αὐτὸν Καρχηδονιακὸν πόλεμον· Λιβ. XXI. Πολύβ.

Μαδάται, α, ὁ. Περσικὸν παρὰ Ξενοφ.

Μαδία, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος κειμένη μεσογείως. Στράβ.

Μαδύης, εω, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Σκυθῶν παρ' Ἡρόδ. 1, 103. καὶ Μάδυς, υος, Στράβ.

Μάδυτος, ἡ (Μαδυτός, Στέφ. Βυζ.). Πόλις τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου μεταξὺ τῆς Σηστοῦ καὶ τῆς Σηστοῦ ἑστησεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου. Εἰς ταύτην ἐδεικνύετο ἔτι καὶ ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης Ἑκάβης· τανῦν Μαστώ. Ἡρόδ. 7, 33. Ξενοφ.

Μάζακα, τά. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργαίου ὄρους ἤτις καὶ Εὐσέβεια ἐκαλεῖτο· — ὅθεν, Μαζακηνοὶ οἱ κάτοικοι. Στράβ.

Μαζαία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Λευκάνορος βασιλέως τοῦ Βοσπόρου. Λουκ.

Μαιζάρης, εος, ὁ. Μῆδός τις παρ' Ἡρόδ.

Μάζυες, οἱ. Λαὸς τῆς Μαυρηταvίας ἐν Ἀφρικῇ. Στεφαν. πιθαν. = Μάξυες.

Μάϊουμα, Δωρικ. ἀντὶ Μήϊουμα. Ἀνθολγ.

Μάϊος, ω, Αἰτκ. ω. Δίβυς τις παρὰ Πολυβ.

Μαῖα, ἡ, Ἑπικ Μαίη, Μαΐα. Θυγάτηρτοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μετὰ τῆς ὁποίας συνευνασθεὶς ὁ Ζεὺς ἐπὶ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἑρμῆν. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1, 2. Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. 3. ὕστερον δὲ συνεπαίτεξεν αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταξὺ τῶν ἐν Οὐρανῷ Πλειάδων· καὶ Μαίη. Ἡσ. Θεογ. 938. — 3) Γυνή τις ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἔδωκε τὸν παῖδα Ἀρκάδα ν' ἀναθρέψῃ. Ἀπολλόδ. γ', 8.

Μαιάνδριος, ία, ιον· Ἐπίθετ. τοῦ Μαιάνδρου ἢ εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἀνήκων· τὸ Μαιάνδριον πεδίον· χώρα τις περὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ. 837. — 2) Ὄνομ. κυρ. Σίμιές τις, ὑποεργὸς τοῦ Τυράννου Πολυκράτους ἐν Σάμῳ καὶ διάδοχος αὐτοῦ· Ἡρόδ. 3, 142.

Μαίανδρος, ὁ. Εἷς τῶν μεγάλων ποταμῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Φρυγίας καὶ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας εἰσβάλλει μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μιλήτου εἰς τὸ Ἰκάριον Πέλαγος· ἦν δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πολλὰς αὐτοῦ ἐλίξεις· τανῦν Μεινδέρ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 869. Ἡρόδ. Στράβ.

Μαιάνδρου πεδίον, τό. Εὔφορος καὶ τερπνὴ χώρα περὶ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Καρίας. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 17. ἔνθα ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει πόλεις ἐπ' αὐτῆς τὴν Πριήνην, Λευκόφρυν καὶ Ἀχιλλαιον.

Μαιανδρούπολις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ πιθαν. κειμένη πλησίον τῆς Μαγνησίας. Στέφ. Βυζ.

Μαιάς, άδος, ἡ (—ν) ποιητ. τύπ. ἀντὶ Μαΐα. Ὁμήρ. Od. Ξ, 435.

Μαιδοβίθυνοι, οἱ, = Μαιδοί. Στράβ.

Μαῖδοι, οἱ· Maedi. Ἓν τῶν ἰσχυροτάτων ἐθνῶν τὸ πάλαι τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β', 98. καὶ Μαιδοί. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαιδικός, ἡ, όν· τῶν Μαίδων ἢ εἰς τοὺς Μαίδους ἀνήκων.

Μαιήτης, ου, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Μειώτης. Ἡρόδ.

Μαιῆτις, ίδος, ἡ. Ἰων ἀντὶ Μαιώτις. Ἡρόδ.

Μαικήνας, ου, ὁ· Maecenas. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, φίλος καὶ σύνευνος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ θερμὸς ὑπερασπιστὴς τοῦ ποιητοῦ Οὐεργιλίου καὶ Ὁρατίου, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πολιτικὰς ἀρετὰς καὶ τὴν πρὸς τὰς μαθήσεις ἀφοσίωσιν καὶ περίκλειαν. Αἰλ.

Μαιμακτήρια, ἡ. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μαιμάκτου Διός, διὰ τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι κατέπαυεν ὁ Διὸς οὗτος τὰς ἐν καιρῷ χειμῶνος συμβαινούσας τρικυμίας καὶ ταραχὰς τῶν καιρῶν, ἀφ' οὗ καὶ Μαιμακτηριὼν ὠνομάσθη ὁ δέκατος μὴν τοῦ Ἀττικοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀναλογῶν μὲ τὸν παρ' ἡμῖν Ὀκτώβριον.

Μαιμάκτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, κατὰ Πλούταρχ. καὶ Ἡσύχ. ταυτ. τῷ Μειλίχιος. Ἀρπακρτ.

Μαιμαλίδης, ου, ὁ (ι). Πατρωνμ. υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ὁ Πείσανδρος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 194.

Μαινάδες, αἱ. Ἱέρειαι τοῦ Διονύσου, = Βάκχαι, ἐκ τοῦ μαίνομαι.

Μαίναια, ἡ· Maenaka. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας κειμένη δυτικῶς, κατὰ Σκυλακ. πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὑρίσκετο πλέον εἰς ἐρείπια. Στράβ.

Μαινάλιος, ία, ιον. Τοῦ Μαινάλου ἢ εἰς τὸ ὄρος Μαίναλον ἀνήκων· Πινδ. — ὅθεν, Μαινάλιοι, οἱ περὶ τὸ ὄρος Μαίναλον κατοικοῦντες. Θουκ. ἡ Μαιναλία, προσωνυμ. χώρα ἡ περὶ τὸ Μέγαλον κειμένη χώρα ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε, 64. — 2) Μαινάλιος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Πανὸς ἐληλύθοντος οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Μαινάλου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 3.

Μαίναλον, τό, Maenalus. Ἓν τῶν περιφήμων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὀρέων τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμυθολογεῖτο ὅτι διέτριβε συνήθως ὁ Διὸς Πάν, διὸ καὶ ἐλογίζετο ὡς ἱερὸν ὄρος αὐτοῦ· ἐκτείνετο δὲ τοῦτο ἀπὸ τῆς Μεγαλοπόλεως ἕως τῆς Τεγέας, οἱ δὲ περὶ αὐτὸ οἰκοῦντες Ἀρκάδες ἔλεγον ὅτι πολλάκις ἤκουον καὶ τοὺς ἤχους τῆς σύριγγος τοῦ αὐτόθι περιφερομένου Πανός· Στράβ. Θεόκρ. α', 122. τὸ Μαινάλιον ὄρος. Παυσ. η', 36. σπαν. ὁ Μαίναλος. Σχολιαστ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 769.

Μαίναλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ ὄρος καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ πόλις Μαίναλος. Παυσ. η', 3. Στέφ. Βυζ. Ἀπελλ. γ', 8, 1.

Μαίναλος, ἡ, Ἑλλ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἀρχαία, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Μαινάλου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάζοντο οἱ κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης Μαιναλιεῖς. Στράβ.

Μαίνοβα, ἡ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἰσπανίας, τανῦν Velez. Στράβ.

Μαῖονες, οἱ, Ἰων. Μῆονες, Ὁμήρ. καὶ Μῆονες, Ἡρόδτ. ἑνικ. Μαίων, ονος, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαιονίας χώρας, πολλάκ. ὁσ ταυτ. τῷ Λυδοί. Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μαιονία, ἡ, Ἰων. Μηονία. Χώρα τῆς Ἀνδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς περὶ τὸ ὄρος Τμῶλον. — 2) πολλάκις δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Ἀνδία. Στρέβ. — 3) ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας χώρας. Λουκ.

Μαιονίδης, ου, ὁ (ε) Υἱὸς τοῦ Μαίονος, ἐξαιρτ. ὡς πατρωνυμ. σύνθ. τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου, εἴτε ὡς υἱοῦ τοῦ Μαίονος, ἢ ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Μαιονίαν χώραν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἀνθολ.

Μαιόνιος, ία, ιον, Ἰων. Μηόνιος. Τῆς Μαιονίας ἢ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνήκων. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ἀληθέστερον οὕτως ἀπὸ τῆς Μαιονίας χώρας ἐνθα ἐγίνετο ἐξαίρετος οἶνος.

Μαῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48. – 2) Θυγάτηρ τοῦ Πρίτου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἥτις ἐγένησεν ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Λεαρχον, ὃς ὁ καὶ ἐθανατώθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τῆς ὁποίας τὴν προστασίαν εὑρίσκετο μετὰ τῶν ἄλλων παρθένων ἅσαι ἐσυνώδευον τὴν θεὸν ταύτην. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 326. – 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ γυνὴ τοῦ Τεγεάτου, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδεικνύετο ἐν τῇ πόλει Τεγέᾳ ἐπὶ τῆς αὐτόθι ἀγορᾶς. Παυσ. η, 48, 12. — 4) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ κύων τοῦ Ἰκαρίου, ὃς τις ἐμήνυσε τὸν θάνατον τοῦ δεσπότου εἰς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἠριγόνην καὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τοὺς ἀστέρας ὑπὸ τὸ ὄνομα μικρὸς κύων, Ἀπολλόδ. γ, 14, 7.

Μαῖσα, ᾶς, ἡ, Μαεσα. Θυγάτηρ τοῦ Βασσιανοῦ ἐκ Φοινίκης καὶ μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡλιογαβάλου. Ἡρωδ.

Μαισόδης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεύθου, βασιλεὺς τῆς Θράκης, Στεφ. Βυζ. Ἀνάβ.

Μαίσωλος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου ἐν τῇ αὐτόθι Μαισωλίᾳ χώρᾳ· ταυτὸν Κιστὰ ἢ Κίσθα. Πτολ.

Μαισωλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραλίας Πτολ.

Μαῖων, ονος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λίμνης ἐκ Θηβῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἐτεοκλῆς ἐπέρψεν εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον μὲ πεντήκοντα Θηβαίους πολεμιστὰς διὰ νὰ ἀνεύρῃ τὸν Τυδέα ὅτε οὗτος ἐπέστρεφεν ἐκ τῶν Θηβῶν· ἀλλ' ὁ Τυδεὺς φονεύσας τοὺς συντρόφους αὐτοῦ ἀφῆκεν αὐτὸν μόνον ζῶντα διὰ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν βασιλέα τὴν συντυχῆ ἀποτυχίαν του. Ὁμ. Ἰλ. Δ, Δ, 394. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου Λυκ. Ἐγκωμ. Δημ. 9.

Μαιώται, εἱ. Ἰων. Μαιῆται, Maeotici. Ἀπὸ τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα ἐκαλοῦντο ὅλοι οἱ Λαοὶ τῆς Σκυθίας ὅσοι κατῴκουν περὶ τὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας καὶ ἁλιευτικῆς καὶ ὄντες ἐλεύθεροι καὶ ἀνεξάρτητοι. Ἡρόδ. 4, 123. Στράβ. ια'. Πλιν. 6, 7.

Μαιώτης, ου, ὁ. Ἰων. Μαιήτης. Ὁ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην κάτοικος. Ἡρόδ. – 2) ἡ Μαιώτις λίμνη. Ἡρόδ. 4, 45.

Μαιωτικός, ή, όν. Τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἢ εἰς τοὺς Μαιώτας ἀνήκων· ὁ Μαιωτικὸς αὐλών, Ὁ παρὰ τὴν Μαιώτιδος λίμνην. Αἰσχ. Προμ. 37.

Μαιῶτις, ιδος, ἡ, Ἰων. Μαιῆτις. Ἐπίθ. τοῦ Μαιώτης. — 2) ἡ Μαιῶτις λίμνη, Maeotis palus· ἓν μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου κείμενον ἀρτιως μεταξὺ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τῆς Σαρματίας, συνεχόμενον μετὰ τῆς λοιπῆς θαλάσσης διὰ τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου· κατὰ Πολύβ. ἡ περίμετρος τῆς λίμνης ταύτης ἦν 8000 σταδίων κατὰ δὲ Στράβ. 9000 σταδίων, περὶ δὲ τὰ παράλια αὐτῆς εὑρίσκοντο διάφοροι πόλεις ἐμπορικαὶ μὲ λιμένας· ταυτὸν Θάλασσα τοῦ Ἀζόφ. Αἰσχ. Προμ. 419. Ἡρόδ. 4, 3, 20. καὶ Μαιῆτις, Ἡρόδ. 4, 86.

Μαιωτιστί, ἐπῤῥμ. Κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μαιωτῶν. Θεοκρ.

Μάκαι, οἱ. Macae. Ἔθνος τῆς Λιβύης ἐν τῇ Συρτικῇ χώρᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Λωτοφάγων καὶ Νασαμώνων, διὰ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἐῤῥεεν ὁ Κίνυψ ποταμός. Ἡρόδ. 4, 175. οἱ Μακαῖοι Συρτῖται Πτολ.

Μάκαρ, αρος, ὁ (ωυ) Υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ῥόδου, ὃς τις φονεύσας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Τενάγην ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Λέσβον ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Μακαρία. Διόδ. Σικ. ε, 57. — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, βασιλεὺς τῆς Λέσβου, Ὁμ. Ὀδ. Ω, 544. καὶ Μακαρεύς.

Μακαρεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μακαρίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολλόδ. γ, 8, 1. Παυσ. η, 3 — 2) Υἱὸς τοῦ Αἰόλου, ἀδελφὸς τῆς Κανάκης ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐθανατώθη ἰδιοχείρως. Πλάτ. νομ. 8 σελ. 838. C — 3) Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἑκατοντάς τοῦ Διός, ὅτε ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων ἐκ τῆς Ἀχαΐας εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, ἔκτισεν αὐτόθι δύο πόλεις, τὰς ὁποίας ἐκάλεσε μὲ τὸ ὄνομα τῶν δύο αὐτοῦ θυγατέρων Μάσυραν καὶ Μιτυλήνην. Διόδ. Σικ. η, 82. — 4) Υἱὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, Τζετ. κατ' ἄλλους δὲ ἐνωμείτο οὕτως Μήρ-ερ ς.

Μακαρία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας, ἥτις φυγοῦσα μετὰ τῶν λειπῶν παίδων τοῦ ἥρωος τούτου εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐῤῥύσθησαν ἑαυτὴν ἑκουσίως εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ τῆς κατὰ τοῦ Εὐρυσθέως νίκης των. Εὐρίπ. Παυσ. α, 32. — 2) Κρήνη τις ἐν Μαραθῶνι τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Μακαρίας θυγατρὸς τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. Στράβ. — 3) χώρα τις ἐν Μεσσηνίᾳ διὰ τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Παμισσὸς ποταμός. Στράβ. — 4) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὑποίας οἱ κάτοικοι ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ κατῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Παυσ. καὶ Μακαρεαί. Στέφ. Βυζ

Μακάρεος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. γ', 100.

Μακάρων, νῆσοι, αἱ. Μυθολογοῦμεναι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν νῆσοι, κείμεναι κατὰ τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐνθα ἐλαγίζοντο ὅτι εἰ δικαί ἔπεμπον τὰς ψυχὰς τῶν δικαίων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν διὰ ν' ἀπολαμβάνωσι μίαν αἰώνιον καὶ ἀδιάκοπον εὐδαιμονίαν. Ἡσ. Θεογ. 173. παρὰ δὲ Πινδ. Ὀλ. 2. ἀναμέρεται μόνον μία νῆσος. Πλάτ. Γοργ. — 2) Τόπος εὔφορος καὶ τερπνὸς ἐν τῇ Λιβύῃ κείμενος ἐν τῷ μέσῳ εὐρυχώρων σύρτεων καὶ ἔχων ὀπ' αὐτοῦ μίαν πόλιν Ὄασιν καλουμένην. Ἡρόδ. 3, 26.

Μακεδνόν, τό. Δωρικὸς τις λαὸς, κατοικῶν ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ, ἐκεῖθεν δὲ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Καδμείων ἦλθε καὶ ἐγκατέστη περὶ τὸ ὄρος Πίνδον, ὅπου ὠνομάσθη Μακεδνοί. Ἡρόδ. 1, 56.

Μάκεδνος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Μακεδόνες, οἱ, Ἐπικ. Μακεδῆνες, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας χώρας. Αἰσχ

Μακεδονία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θυίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ ἐν Εὐρώπῃ χώρα Μακεδονία. Στέφ. Βυζ.

Μακεδονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, τῆς ὁποίας τὰ σύνορα ἦσαν διάφορα κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῆς πολιτικῆς αὐτῆς καταστάσεως πρὸ τῆς βασιλείας ἔτι τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ὡρίζετο ἡ ἰδίως Μακεδονία ἀρτιως ὑπὸ τῆς Παιονίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας· ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Φιλίππου αὐξηθεῖσα, περιελάμβανεν ἀνατολικῶς ἔτι τὴν ἕως τοῦ Νέστου ποταμοῦ χώραν τῆς Θρᾴκης, ἀρκτικῶς τὴν Παιονίαν, μεσημβρινῶς τὴν Χαλκιδικὴν Χερσόνησον καὶ δυτικῶς ὅν μέγα μέρος τῆς Ἰλλυρίας ὅπερ καὶ Μακεδονικὴ ἢ Ἑλληνικὴ Ἰλλυρία ἐκαλεῖτο· τελευταίως δὲ ἐπὶ Ῥωμαίων κατασταθεῖσα ἡ Μακεδονία Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία προσέλαβεν ἔτι τὴν Θεσσαλίαν καὶ Ἤπειρον, Θουκ. β', 9. Πολύβ. ε', 38. Πτολ. γ', 13. Πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου ὑπῆρχεν ἡ Μακεδονία διῃρημένη εἰς πολλὰς χώρας μικροτέρας τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα διετηρήθησαν μέχρι τῶν ὑστάτων χρόνων τῆς παντελοῦς ἐκπτώσεως της· ἐπὶ δὲ τῶν λαμπρῶν χρόνων τῆς δόξης καὶ πολιτικῆς ἀκμῆς της περιελάμβανε τὰς ἑξῆς ἐπαρχίας, πρὸς μὲν ἑσπέρας τὴν Πιερίαν, Στυμφαλίδα, Ὀρεστίδα, Ἐλυμειώτιδα, Βοττιαίαν, Ἐορδαίαν, Ἠμαθίαν, Λυγκηστίδα καὶ Πελαγονίαν, Ἡρόδ. 7. Θουκ. α', καὶ β'. Πελόβ. ε, 97. 108. Στράβ. Πτολ. μεταξὺ δὲ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Στρυμόνος ποταμῶν τὴν Χαλκιδικήν, Βρομμαίαν, Ἀμφαξίτιδα, Μυγδονίτιν, Κρηστωνίαν, Μαιδικὴν, Ἠδωνίδα, Βισαλτίαν, Σιντίαν καὶ Ὀδομαντικήν. Θουκ. Στράβ. ζ'. Ἡρόδ. 7, 123 — 124. Πτολ. Στέφ. Βυζ. Ἀρχαιόθεν κατωκεῖτο ἡ ἰδίως Μακεδονία ὑπὸ δύο ἐθνῶν, τῶν Θρᾳκῶν εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον οἱ Παίονες καὶ οἱ Πελασγοὶ καὶ ὑπὸ τῶν Δωριέων παρὰ τῶν ὁποίων οἱ μετὰ ταῦτα Μακεδόνες παρελάβον τὴν γλῶσσαν καὶ λοιπὴν δίαιταν των. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας παρίστανται οἱ Μακεδόνες ὡς ἓν τῶν ἰσχυροτάτων καὶ πολεμικῶν ἐθνῶν τῆς ἀρετώσης Ἑλλάδος, ἐχοντες ἀνέκαθεν διηκεκριμένον πολέμου μὲ τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ Θρᾷκας, ἐξ οὗ καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου κατεστάθησαν ἐπὶ τῆς ἀνδρίας καὶ πολεμικῆς αὐτῶν ἐμπειρίας τὸ φοβερώτερον ἐν Εὐρώπῃ ἔθνος. Κατὰ δὲ τὰς διαφόρους ἐν Μακεδονίᾳ ἐμπεριλαμβανομένας ἐπαρχίας καὶ χώρας εἶχεν ἕκαστος τῶν αὐτόθι λαῶν καὶ τὴν ἰδίαν ὀνομασίαν του. Ἡρόδτ. Θουκ. Στέφ. Βυζ. τῶν Μακεδονία, συνιστῶσα μίαν τῶν ἐπισήμων ἐπαρχιῶν τοῦ ἐν Εὐρώπῃ Ὀθωμανικοῦ βασιλείου.

Μακεδονικός, ή, όν. Τῆς Μακεδονίας ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων. Ἡρόδτ.

Μακεδόνιος, ία, ιον. Ἐκ Μακεδονίας ἢ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀνήκων· ἡ Μακεδονὶη τῇ = Μακεδονία. Ἡρόδτ. 7, 9.

Μακεδονίς, ίδος, ἡ· ἐπίθετ. θηλυκ. τοῦ Μακεδόνιος· ἡ Μακεδονὶς γῆ. Ἡρόδτ. 7, 127. καὶ Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Μακεδονίας.

Μακεδών, όνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ στρατηγὸς αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ὡς ἐλέγετο εὐνοδευσεν εἰς διαφόρους ἐκστρατείας. Διόδ. Σικ. α, 18. μαίνας δὲ ἐν Εὐρώπῃ ἐκλέσεν ἀπ' αὐτὸν τὴν αὐτόθι χώραν Μακεδονίαν. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ὀσρηνῶν, παρ' Ἡρόδτ. 7, 2. — 3) ὁ κάτοικος τῆς Μακεδονίας. Ἡρόδτ.

Μακεδωνία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδονία, Ἀνθολ.

Μάκελλα, ἡ, Macella. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Βριμισοῦ ποταμοῦ. Πολύβ

Μακέστιος, ὁ, = Μακίστιος. Στεφ. Βυζ. Ἀνάβ.

Μακέτης, ου, ὁ, = Μακεδών. Ἀνθολ.

Μακέτης, ιδος, ἡ. Θηλυκ. τοῦ Μακέτης, ἀντὶ Μακεδονὶς καὶ Μακεδονιτὶς. Διον.

Μακηδονία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδονία, Διον. Περ. 427.

Μακηδόνιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Μακεδόνιος. Ἀνθολ.

Μακηδών, όνος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Μακεδών. Καλλιμ. Δηλ. 167.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μακιστεύς, έως, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Μηκιστεύς.

Μάκιστος, ὁ, Macistum. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλίας ἐν Ἤλιδι, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Κυκλώπων. Ἡρόδ. 4, 148. Ξενοφ. Στράβ. ὅτι δὲ, τὸ Μάκιστον, καὶ ὁ Πλατανιστοῦς, οὔντος, Στράβ. ὅθεν, Μακίστιος, ία, ιον, τοῦ Μακίστου ἢ ἐν τοῦ Μακίστου ὤν· ἡ Μακιστία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Μάκιστον χώρα, καὶ Μακίστιοι, οἱ κάτοικ. Ξενοφ.

Μάκιστος, ὁ. Τίός τοῦ Ἀθάμαντος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ καὶ Ἤλιδι πόλις Μάκιστος. Στεφ. Βυζ. — 2) οἱ Μακίστου σκοπαί, παρ' Αἰσχλ. Ἀγ. 300. καταστὰς μὲν ὁ Μάκιστος οὗτος ὑπῆρχεν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἀγαμέμνων ἐδιώρισεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἄθωνος νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὸν αὐτόθι καιόμενον φρυκτὸν, κατ' ἄλλους δὲ ἐξηγητὰς ὑποτίθεται ὡς ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου, παρβλ. Πλίν. 5, 31.

Μαῖνα, ἡ. Πόλις τῆς Πατραϊκῆς Ἀραβίας κειμένη μεσογείως ἀλλ' ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου. Πτολ. παρβλ. Manert. Γεωγρ. VI. σελ. 16.

Μαιόδαμα, τά. Πόλις τῆς Βυτάτιδος ἐν Ἀσιατικῇ κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ.

Μαιραί πετραι, αἱ Ἀκρώρειαι τις κείμενος ὑπὸ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν μὲ ὀ σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Πανὸς. Εὐρ. Ἑλ. 13. παρβλ. Δίων. Διαλ. ξ.

Μαιρὰ τεῖχη, τά, καὶ μακρὰ σκέλη. Οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ δύο ἑκατέρωθεν τείχη τὰ ὁποῖα ἐκείροντο ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕως τοῦ Πειραϊκοῦ λιμένος, ἐξ ὧν τὸ μὲν ἐκαλεῖτο βόρειον τεῖχος ἐκτεινόμενον πρὸς τὸ μέρος τῆς ἠπείρου, τὸ δὲ ἰσότειον τεῖχος φερόμενον παραθαλασσίως καὶ συνάπτον τὸν λιμένα τοῦ Πειραιέως μὲ ἐκεῖνον τὸν Φαληρέως, Θουκ. β', 17.

Μαιριάς, άδος, ἡ. Τῶν Μαιριέων ἢ εἰς τοὺς Μαιριεῖς ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1112.

Μαιρίδειος, ία, ιον (ῑ) Τῆς Μαιρίδος ἢ εἰς τὴν Μαιρίδα ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 1175.

Μαιριεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μαιρίδος = τῆς Βιθυνίας. Στεφ. Βυζ. — 2) Λεὺς τις τοῦ Εὐξείνου Πόντου, πιθ. ὁ αὐτὸς μὲ τοὺς Μαιρωνεῖς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1024.

Μαιρῖνος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων περὶ τὴν τρίτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὃς τις φονεύσας τὸν πρὸ αὐτοῦ βασιλεύσαντα Καρακάλλαν ἐκυρίευσε τὸν θρόνου τῆς Ῥώμης· βασιλεύσας δὲ μόλις τέσσαρας μῆνας ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν. Ἡρόδ

Μαῖρις, ιδος. ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀριστιαίου, ἣτις λέγεται ὅτι ἔθρεψε πρώτον τὸν Διόνυσον μὲ μέλι ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοΐας, ἐκεῖθεν δὲ ἀναχθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας κατέφυγε μετὰ τοῦ βρέφους εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1131. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοΐας κληθεῖσης οὕτω διὰ τὴν μεγάλην κατὰ μῆκος ἔκτασίν της. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 20. — 3) Οὕτως ὠνομάζετο ἀρχαιόθεν καὶ ἡ νῆσος Κέρκυρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 520.

Μαιρωνεῖς, οἱ. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρεται ὡς ἓν ἔθνος τῶν ὑπερβορείων μερῶν τῆς γῆς, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μὲ τοὺς ἰδίως ὑπερβορείους καλουμένους, τοὺς ὁποίους ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἄβιοι, κατοικοῦντας κατὰ τὸν ποιητὴν τοῦτον εἰς τὰ ἀρκτικώτατα πέρατα τῆς οἰκουμένης. Κατὰ Στράβ. ἔζων οὗτοι 1000 χρόνους, κατ' ἄλλους δὲ ὀλιγώτερον, διάγοντες βίον ἁπλοῦν καὶ εὐθύμοκα. Πρβ' Ἡρόδτ. 2, 17. — 75. 69. τῆς Λιβυσσίας, παρφημον ἐν τῇ ἀρχαιότητι, κατὰ τῶν ὁποίων ἐπεχειρίσθη ὁ βασιλεὺς Καμβύσης τὴν δυστυχῆ ἐκείνην καὶ ἐπίμοχθον ἐκστρατείαν· ἔζων δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν τρεφόμενοι ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν ποιμνίων των καὶ ἐκ τῆς θήρας τῶν ἰχθύων, καὶ ἐγκόλπιζον διαφόρους τέχνας καὶ ἐργασίας ἔχοντες καὶ ἰδίαν ἐπὶ τῆς χώρας των πολιν. Διον. Περ. 560.

Μακρόβιος, ὁ. Συγγραφεὺς ἀγνώστου πατρίδος, ἀκμάσας περὶ τὰ τέλη τῆς τετάρτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἑπτὰ Βιβλία Ἱστορικὰ ἐπιγεγραμμένα καὶ ἓν ὑπόμνημα εἰς τὸ ἐνύπνιον τοῦ Κικέρωνος.

Μακροὶ Κάμποι, οἱ, Macri Campi. Πεδίον εὐρύχωρον τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ περὶ τὴν πόλιν Πίρμαντον, Val di Montirone. Στραβ.

Μάκρωνες, οἱ, Ἕνιε Μάκρωνι, ωνος. Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὄρους Θήχους καὶ τῆς Κολχίδος χώρας. Ἡρόδτ. 2, 104. κατὰ Στράβ. οἱ ὕπτερον Σάνοι κληθέντες.

Μακτώριον, τό. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη μεσημβρινῶς ἀνωθεν τῆς Γέλας. Ἡρόδτ. 7, 153.

Μακυνία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταφιασσοῦ. Στράβ.

Μάκυνος, ἡ, = Μακυνία. Ἀνθολ. ά, 489.

Μάλαγα, ἡ. Malaca. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, κατακτηθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ Φοινίκων, ἐπίσημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον· ταυτὴν Μάλαγα, Malaga, περιφήμως διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον. Στράβ.

Μαλέα ἄκρα, ἡ. Ἐπικ. Μάλεια, πληθ. αἱ Μαλέαι. Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον νοτιοανατολικῶς τῆς Λακωνίας, τοῦ ὁποίου ἐπερίπλουν, ἐλαγίζετο εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· ταυτὸν Κάβο Μαλέας. Ὁμ. Ὀδ. Ι, 80. Ἡρόδτ. πληθ. παρ' Ἡρόδτ. καὶ Στράβ ὅτι δὲ Μαλεαίων ὄρος. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 288. — 2) τὸ πρὸς μεσημβρίαν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 4 καὶ Μαλία. Στράβ. — 3) Κώμη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως. Πλουτρ. ὅθεν, Μαλεάτης, ιδος, προστυπικρ. χώρα, ἡ περὶ τὴν Μαλέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ χώρα. Ξενοφ. Ἑλ. ς', 4, 24.

Μαλεάτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἐπιδαύρῳ. Παυσ. β', 27.

Μαλεταῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὴν Μαλέαν ἀνήκων. Ἀνθολ.

Μάλεος, έα, εον. Τῆς Μαλέας, τό Μάλεον ὄρος = Μαλέα. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Δ, 263.

Μαλήνη, ἡ. Πολίχνη τῆς χώρας τοῦ Ἀταρνέως ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. 6, 29.

Μαλθάκη, ἡ (-υυ) Ἐπιθέτις παρὰ Λουκ.

Μαλία, ἡ, = Μαλέα. Ἀκρωτήριον τὴν νήσου Λέσβου. — 2) Ἀττ. Μηλία. Πόλις ἀρχαία τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, πρωτεύουσα τῶν Μαλιέων. Σχολ. Σοφ. Τραχ. 179 — 2) πολίχνητις Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας. Ἄππιαν.

Μαλιακός, ή, όν, Ἰων. καὶ Ἀττ. Μηλιακός. Τῆς Μαλίας ἢ εἰς τὴν πόλιν Μαλίαν ἀνήκων· ὁ Μαλιακὸς κόλπος, κείμενος νοτιοδυτικῶς τῆς Θετταλίας περὶ τὸ στενὸν τῶν Θερμοπυλῶν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι ἐπαρχίας Μαλίδος ἢ ἀπὸ τῆς πόλεως Μαλίας· ταυτὸν Κόλπος τοῦ Ζητουνίου. Στράβ.

Μαλιεύς, έως, ὁ. Ἰων. καὶ Ἀττ. Μηλιεύς. Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαλίδος χώρας. Ξενοφ. Στράβ. — 2) = Μαλιακός. Στράβ.

Μαλίς, ίδος, ἡ. Ἰων. καὶ Ἀττικ. Μηλίς. Νύμφη τις προστάτις καὶ φύλαξ τῶν ποιμνίων (μήλων) παρὰ Θεοκρ. ιγ', 45. — 2) ἡ Μαλὶς γῆ· μερά τις χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. Ἡρόδτ. 7, 198.

Μάλλιος, ὁ, Manlius. Ὄνομ. κύρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Μαλλεώτης, ὁ, = Μαλεώτης.

Μαλλοί, οἱ. Ἰσχυρὸν καὶ μάχιμον ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς κατοικοῦν ἐντὸς τοῦ Γάγγου, τὸ ὁποῖον ὁ μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ ὑποτάξῃ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Ε', 9. Στράβ.

Μαλλός, ἡ, Mallus. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς ἐλέγετο ὑπὸ τῶν δύο παίδων τῆς Μαντοῦς, τοῦ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, οὐτα τὸ πάλαι ἐπίσημος καὶ ἔχουσα ἓν Μαντεῖον ἀρχαῖον ἐν αὐτῇ. Στράβ. ὅθεν Μαλλώτης, ου, Στράβ. καὶ Μαλλωτός, Ἀρριαν. ὁ κατοικ. τῆς Μαλλοῦ,

Μαλόεις, εντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα περὶ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Μαλέας ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος τιμωμένου ἐν τῇ πόλει Μαλόεντι ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου. Θουκ. γ', 3.

Μαλοί, οἱ = Μαλλοί. Στεφ Βυζ.

Μαλχίων, ωνος, ὁ. Σύρος τις, παρὰ Λουκ.

Μάμερος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Καταννῆς ἐν Σικελίᾳ, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τῶν Καρχηδονίων ἐναντίον τοῦ Τιμολέοντος καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

Μαμέρτιον, τό, Mamertium. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ταυτὸν Oppido. Στράβ.

Μάμερτος, ὁ. Ἀρχαῖον ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως παρὰ τοῖς Σαβίνοις. Λυκ. ἔτι δὲ καὶ Μάμερκος, παρὰ Πλουτρ.

Μαμίλιος, ὁ. Mamilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λίβ.

Μαμμαία, ἡ. Μήτηρ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου Σεπτίμιου. Ἡρωδ.

Μαμμάκυθος, ὁ (— ∪∪) παρ' Ἀριστφ. Βατρ. 990 συνθετ. λέξ. ἐκ τοῦ μάμμα καὶ κεύθω, θηλύτερα μωρόν τινα ἢ ἠλίθιον ἄνθρωπον ὅστις κρύπτεται ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ὑπὸ φόβου, ἐνῶ ὁ Σχολιαστ. ἑρμηνεύει τοῦτο διὰ τοῦ μαμμόθρεπτος· ἴσως ὅτι δὲ εὑρηται καὶ Μαμμακουδοι γραφικῶς.

Μαναπία, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Ἱέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ἡ νῦν πρωτεύουσα τῆς νήσου ταύτης Δουβλίνη, Duplin. Πτολ. β', 2.

Μανδάγαρα, τά. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολ. ς', 2.

Μανδάνη, ἡ (ᾱ) Θυγάτηρ τοῦ Ἀστυάγους βασιλέως τῆς Μηδίας καὶ γυνὴ τοῦ Καμβύσου ἡγεμόνος τῆς Περσίας μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν μέγαν Κῦρον. Ἡρόδτ. 1, 107.

Μανδοῦβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας ἔχων μητρόπολιν τὴν Ἀλησίαν. Στράβ.

Μανδραβούλος, ὁ. Σαμίτης, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι εὑρὼν ποτὲ ἕνα θησαυρὸν, ἀφιέρωσεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας τὸν μὲν πρῶτον χρύσου ἕνα χρυσοῦν πρόβατον, τὸν δὲ δεύτερον ἕνα ἀργυροῦν καὶ τὸν τρίτον ἕνα χαλκοῦν, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. μέχρι Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα ἢ Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 2. 1.

Μανδροκλῆς, έος, ὁ. Τέκτων Σάμιος, ὁ κατασκευάσας τὴν γέφυραν ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ὅτε διέβησαν τὰ Περσικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Μανέθων, ωνος, ὁ, καὶ Μανεθώς, ῶ. Περίφημος ἱερεὺς τῶν Αἰγυπτίων καὶ συγγραφεύς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ γράψας διάφορα ἱστορικὰ, φυσικὰ καὶ ἀστρολογικὰ βιβλία, ἐκ τῶν ὁποίων ἀσώθησαν μόνον ἀποσπάσματά τινα τῆς Αἰγυπτιακῆς αὐτοῦ ἱστορίας, συλλεχθέντα ὑπὸ Γεωρ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γι'ου Συγγέλου. Πλουτρ. Φαβρ. Ἐλ. Βιβλ. IV. σελ. 128. Harle.

Μανέρως, ὁ. Ὁ μυογενὴς υἱὸς τοῦ πρώτου καὶ ἀρχαιοτάτου βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων, ὃς τις ἀποθανὼν πολλὰ προϊμως ἐθρηνήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, δι' ὃ καὶ ἐπικράτησε ἐν Αἰγύπτῳ θρηνητικόν τι ἄσμα ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον καθ' Ἡρόδοτον ἦν τὸ αὐτὸ μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Λίνον λεγόμενον. Ἡροδτ. 2, 79. Αἰσχ. ιθ', 3. Παυσ. Βοιωτ. 29.

Μάνης, ους, ὁ, καὶ Μανής, Ἀριστ. ὄνομ. κύρ. δούλων κατὰ Στράβ. Ἰδίως δὲ ὄνομα τῶν Παφλαγόνων. Ἀριστφ. Λυσ. 907. — 2) Ποταμὸς τῆς Λυκαονίας. Στράβ.

Μανία, ἡ (-υ-) Ὄνομ. κύρ. δούλων γυναικῶν καταγομένων ἐκ Φρυγίας, παρὰ Ἀριστφ. Βατρ. 1345. — 2) Ἡ γυνὴ Σατράπου τινὸς Σκύθου ἐκ Δαρδανίας, παρὰ Ξενφ. — 3) πληθ. Μανίαι = Ἐρινύες. Παυσ. ἡ, 34.

Μάνιος, ὁ. Ῥωμαϊκὸν κύρ. Ὄνομ. Ἀνδρῶν Πολύβ.

Μανόδωρος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 658.

Μαντιανὴ λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, ἥτις κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν ἡ μεγαλητέρα ἐν Ἀσίᾳ μετὰ τὴν Μαιωτίδα, ἔχουσα ὕδωρ ἁλμυρόν, ταυτὸν Βάν. Στράβ. Mannert Geogr. V.

Μάντικλος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἱδρυθῆ ναὸν εἰς τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μεσσήνην. Παυσ. δ', 23.

Μαντίθεος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων παρὰ Ξενφ.

Μαντινέη, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. οὐτὶ Μαντίνεια. Ὅμ. Ἰλ. Β, 607. Ἡροδτ.

Μαντίνεια, ἡ. Mantinea. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Τεγέας, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὴν πληθὺν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων, διὰ τὸν πλοῦτον καὶ διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς τεχνικὰ κατασκήματα· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς καὶ τῆς περὶ αὐτὴν χώρας ἐφηλίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς οἱ ἐνδρειότεροι ἕλλων τῶν λοιπῶν Ἀρκάδων. Διοδ. Σικ. ιε'. πληθίον ταύτης τῆς πόλεως ἠκολούθησεν ἡ τελευταία μάχη τῶν Θηβαίων καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδα κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ μέγας οὗτος στρατηγὸς ἐπεσφράγισε τὴν ὑπεροχὴν καὶ δόξαν τῶν συμπολιτῶν διὰ τοῦ θανάτου του· ταυτὸν Παλαιόπολις. Θουκ. Παυσ. ἡ. — ὄθεν, Μαντινεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) Μαντινικός, ἡ, όν, τῆς Μαντινείας ἢ εἰς τὴν Μαντίνειαν ἀνήκων. Θουκ. — 3) Μαντινίς, ίδος, ἡ· ἡ ἐκ Μαντινείας οὖσα. Στέφ. Βυζ.

Μαντινεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ἐξ οὗ τις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μαντίνειαν. Ἀπολλόδ. Παυσ. η', 3. — 2) Πατὴρ τῆς Ὠκαλείας γυναικὸς τοῦ Ἄβαντος. Ἀπολλόδ. β', 2, 1.

Μάντιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελάμπου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀντιφάτου. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 242.

Μάντουα, ἡ. Mantua. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας, ἥτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη πρώτον ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν καὶ ἦν μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς Ἰταλίας ἀρχαίων πόλεων· ταυτὸν, Mantua. Στράβ. ἡ Μάντυα. Στεφ. Βυζ. — ὄθεν, Μαντυανός, ὁ κάτοικ.

Μαντώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου, περίφημος μάντισσα τῆς ἀρχαιότητος διδαχθεῖσα τὴν τέχνην παρὰ τοῦ ἰδίου πατρός της, ἥτις ὡς λέγεται ἐξεστράτευσε καὶ αὐτὴ μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἀναντίον τῶν Θηβῶν, ὕστερον δὲ ἐστάλη εἰς τοὺς Δελφοὺς ὡς ἱέρεια τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλόδ. γ', 7, 3. Ἐλθοῦσα δὲ ἀκολούθως εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Μόψον, ὅπου ὡς λέγεται εἰσήγαγε καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διὸς τούτου εἰς τὴν πόλιν Κλάρον καὶ Κολοφῶνα. Παυσ. ζ', 3. Σχολστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 308.

Μαξήρα, ἡ. Ποταμὸς τῆς Τρωικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, εἰσβάλλων εἰς τὴν Καστήλαν θαλάσσαν ταυτὸν Ἐσκήρ. Πτολμ.

Μαξῆρες, οἱ. Λαὸς τῆς Τρωικῆς χώρας κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀρκτικὰ αὐτῆς μέρη. Πτολμ.

Μαξιμῖνος, ὁ. Maximinus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων διάδοχος Ἀλεξάνδρου τοῦ Σευήρου, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων. Ἡρωδ.

Μάξιμος ὁ Τύριος. Ὀπαδὸς τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, ζήσας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. ὡς ἐπὶ πολὺ διατρίψας ἐν Ἑλλάδι· σώζονται αὐτοῦ 41 λόγοι ἢ διαλέξεις περὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς. Φαβρ. Ἐλ. Βιβλ. V. σελ. 515. — 2) Ἕτερος Μάξιμος, διδάσκαλος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου ἀνευρέθησαν διάφορα ἀστρολογικὰ βιβλία παρὰ Σουΐδᾳ καὶ Φαβρ. Ἐλ. Βιβλ. VIII. σελ. 414. — 3) Μάξιμος Οὐαλέριος. Ῥωμαῖος συγγραφεὺς ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τιβερίου. —

Μάξυες, οἱ. Λαὸς τῆς Λιβύης κατοικῶν ἀντικρὺς τῆς Τριτωνίδος λίμνης, καὶ ζῶν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδτ. 4, 191.

Μάραγδος, ὁ. Ἄραψ τις παρὰ Ξενφ. Κυρπ. β', 1.

Μάραθος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη πλησίον τῆς Δωτεύριας. Πολύβ. ε', 68. Στράβ. — 2) ἡ Μάραθος. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀράδου, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία, καταστραφεῖσα ἤδη ὑπὸ τῶν βασιλέων τῆς Συρίας Στράβ. Πτολ. (νυν, Διον. Περ 914.)

Μαραθοῦσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 31.

Μαραθών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ. Κώμη τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀπέχουσα 140 στάδια τῶν Ἀθηνῶν, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λαμπρὰν καὶ ἐξαιρέτως μνημόνευτον νίκην τῶν Ἀθηναίων ἀναντίον τῶν Περσικῶν στρατευμάτων κατὰ τὸ 490 ἔτος πρὸ Χρ. ὅπου ἐδείκνυντο καὶ οἱ τάφοι τῶν εἰς ταύτην τὴν μάχην πεσόντων Ἀθηναίων, ἐχόντες ἐπ' αὐτῶν καὶ τὰς ἐπιγραφὰς ἑκάστου· ὡσαύτως ἐρρίπτετο εἰς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ἓν μνημεῖον τοῦ γενναίου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἠξίωσαν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ· ἐκλήθη δὲ Μαραθὼν ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀνθήσαντος χέρτου μαράθου. Ὅμ. Ὀδ Η, 80. Ἀρσενικ. ἐνεργητ. παρ' Ἡροδτ. 1, 62. Παυσ. α', 32. Λουκ. Θηλκ. ἐν παρ. Πιθ. Ὀλ. 13, 57. Δημ. Παραπρ. σελ. 441. καὶ Μαραθῶνι, Ἐπιγραμ. αὐτοῦ ἐν Μαραθῶνι. Θουκ.

Μαραθών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐποπέως ἐκ Σικυῶνος, ὃς τις ἐλθὼν ἐκ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὴν Ἀττικὴν κατοικήσε αὐτόθι· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι ὡς ἕνα τῶν ἀρχαίων Ἡρώων μὲ θείας τιμάς, ἐνομάσαντες ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὴν κώμην Μαραθῶνα Παυσ. β', 1. α', 32.

Μαραθώνιος, ία, ιον. Τοῦ Μαραθῶνος ἢ εἰς τὸν Μαραθῶνα ἀνήκων· ὁ Μαραθώνιος ταῦρος, ὁ ἐκ Κρήτης ταῦρος τὸν ὁποῖον ἔφερε πρῶτον ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὕστερον δὲ ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Θησεύς· ὄρα Κρής. Ἀπολλόδ. — καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τοῦ Μαραθῶνος.

Μαράκανδα, τά. Μητρόπολις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ εὐφόρου ζέσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν ἐξαγομένων ἀπ' αὐτῆς ἐηρῶν ὀπωρικ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 30. καὶ Μαρακάν-δα, ἡ Στράβ. ταυτὸν Σομαρκάνδ.

Μαρακόδρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἀντικρὺς τοῦ Δοργ'ίδου πεταμοῦ. Πτολ. ς', 11.

Μαρακοί, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας, ὅμορος μὲ τοὺς Δόλοπας. Ξενφ. Ἑλλ. ς', 1, 7.

Μαρδφοι, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Περσίας, παρ' Ἡροδτ. 1, 125. κατὰ Σχολστ. Ὁμηρ. Ἰλ. Γ', 178 ἀπὸ τοῦ Μαραφίου υἱοῦ τοῦ Μενελάου κληθέντες.

Μάραφις, ιος, ὁ, (υυ) Ἕκτος βασιλεὺς τῆς Περσίας κατ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 775. ἔνθα τὸ χωρίον ἀμφιβαλτ. παραβλ. Schütz. Excurs. II.

Μαργέλαι, αἱ = Μάργανα

Μάργανα, τά. Πόλις τῆς Ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Διοδ. Σικ.

Μαργανεῖς, οἱ. Οἱ Κάτοικοι τῆς πόλεως Μαργάνων ἐν Ἠλιδ. Ξενφ. Ἑλ. γ', 2, 25.

Μαργιανή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀσίας συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὴν Βακτριανήν, ἀντικρὺς μὲ τὴν Τρωπιάν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀρίαν, σχηματίζουσα τὸ πάλαι μίαν χώραν ὑποκειμένην τοῦ μεγάλου Περσικοῦ βασιλείου· οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες λαοὶ ἦσαν κατὰ Πτολμ. οἱ Δαρβίκαι, Πάριοι, Δᾶαι, Ταποῦροι καὶ κατὰ Πλιν. οἱ Μάρδοι· ταυτὸν Χορασάν. Στράβ.

Μαργίδουνον, τό, Margidunun. Πόλις τῆς νήσου Βριττανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κοριτανῶν, κατὰ d' Anville ταυτὸν Bever Castle. Πτολ. β', 3.

Μαργίτης, ου, ὁ (ῑ) Οὕτως ἐπεγράφετο ἓν κωμικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν ὀλίγοι τινὲς στίχοι μόνον. Πλάτ. Ἀλκ. Β. σελ. 147.

Μάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μαργιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία αὐτὴ οὕτως, εἰσβάλλων εἰς τὸν Ὄξον ποταμὸν· ταυτὸν Μαργιάβ. Στράβ. ἐπ'. Πτολ. — 2) Μάργος ἡ Μάργις, Πλιν. Ποταμὸς τῆς ἄνω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν· ταυτὸν Μοράβας. Στράβ.

Μάρδοι, οἱ. Περίφημοι καὶ ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦντες περὶ τὰ παράλια τῆς Κασπίας θαλάσσης ἐν τῇ ἀρκτικῇ Μηδίᾳ καὶ διάγοντες βίον νομαδικόν. Ἡροδτ. 1, 125. Ἀρρίαν. κατὰ δὲ Πλιν. καὶ Πτολμ. κατῴκουν οὗτοι καὶ περὶ τὰ νοτιοανατολικὰ ὄρη τῆς Ἀρμενίας εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ἐδείχθησαν οἱ λαοὶ οὗτοι εἰς τὴν λῃστείαν, ἐπιφέροντες μεγάλας ζημίας εἰς τὰ γειτνιάζοντα ἔθνη. Στράβ. Πλιν. — 2) = Ἀμαρδοί, ἀρχαῖός τις λαὸς κατοικῶν περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν. Στράβ.

Μαρδόνιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Γωβρύου καὶ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πεμφθεὶς κατ' ἀρχὰς μ' ὅλα ἰσχυρὰ στέλεχη διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Ἕλληνας καὶ χασὰς ἐν μέρει τῆς δυνάμεώς του ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπισθοχωρῶν εἰς τὴν Περσίαν καθαιρεθεὶς καὶ αὐτῆς τῆς ἀξίας τοῦ Στρατηγοῦ· ὕστερα δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ξέρξης ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ πολυάριθμον ἐκεῖνο στράτευμα τῶν βαρβάρων διὰ νὰ πολεμήσῃ τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις ὅσαι δὲν ἤθελον νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὴν μεγάλην του ἀρχήν, ὁ Μαρδόνιος συνοδεύσας αὐτὸν ἔμεινε εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ μίαν δύναμιν 300,000 Περσῶν τὴν ὁποίαν ἐνισχύσας μὲ νέας ἐκ Θεσσαλίας καὶ ἄλλων μερῶν στρατολογίας, εἰσέβαλε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐφεξῆς ἔαρος εἰς τὴν Βοιωτίαν στρατοπεδεύσας πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Κιθαιρῶνος εὑρίσκοντο ἐστρατοπεδευμένοι οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν Ἀρχι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σέρρες

στρατηγίαν τοῦ βασιλέως Παυσανίου συγκροτοῦντες μίαν δύναμιν ἐξ 10,000 ἀνδρῶν· εἰς τὴν μετάβασιν μετ' οὐ πολὺ συμβᾶσαν σφοδρὰν καὶ αἱματώδη μάχην, καθ' ἣν ἡ μιγὰς τῶν Περσῶν δύναμις ἐνικήθη κατὰ κράτος, πληγωθεὶς ὁ Μαρδόνιος βαρέως, ἔφευγε νυκτὸς μετὰ μέρους ἰσχυρᾶς ἀντίστασιν ἐν τῷ μέσῳ χιλίων ἐκλελεγμένων περὶ αὐτὸν στρατιωτῶν. Ἡρόδτ. 7, 5. 9, 32. —46.

Μαρδόντης, ου, ὁ, Ἠγεμὼν τῶν ἐκ τῶν νήσων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν. Ἡρόδ. 7, 80.

Μαρδός, ὁ = Ἄμαρδος, Ποταμὸς τῆς Μηδίας. Διόν. Περ.

Μαρδυηνοί, οἱ, Λαὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες εἰς τοὺς πρόποδας τῶν λευκῶν Σογδίων ὀρέων. Πτολμ.

Μάρδων, ωνος, ὁ, Στρατηγὸς τῶν Λυδῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 50.

Μαρέη, ἡ, Ἡρόδτ. Μίρεια, Θουκ. καὶ Μαρία, Δοῦλ. Σὺν Marea Πόλις τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτῶν Μαρείας λίμνης ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἀλεξανδρείας, περιφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον Μιρεωτὴν οἶνον τῶν Μαριούτ. Ἡρόδτ. 2, 18. ὅθεν, Μαρεώτης, ου, ὁ, Ἠθλε Μαρεώτις, ίδος, τῆς Μαρείης ἢ εἰς τὴν Μαρέην ἀνήκων, καὶ Οὐσιακτὰ, ὰ, κάτοικ. τῆς Μαρείης πόλεως.

Μαρεία καὶ Μαρεῶτις, ιδος, ἡ, Λίμνη. Μεγίλη τις λίμνη ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, συνεχομένη διαμιᾶς σύριγγι μὲ τῶν Νείλον ποταμὸν καὶ δι' ἄλλης μὲ τὴν Μαρεώτιν θάλασσαν, τῆς ὁποίας τὸ μέσος ὑπῆρχε κατὰ Στραβ. 300 σταδίων, τὸ δὲ πλάτος 150· παρ' ὧν Μαριουτ. Στράβ. καὶ Μαρέ. ἡ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 1.

Μάρες, ων, οἱ, Ἔθνος τῆς Λιβύης κατοικοῦν περὶ τὰ βορειοανατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡρόδτ. 7, 79. Μάρες οἱ, παρὰ Στέφ. Βυζ.

Μάρης, ου, ὁ, Ἀρχαῖος τις Ἰταλὸς αὐτόχθων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Αὐσόνες καὶ περὶ τὸ ὁποῖον ἐμυθολόγουν ὅτι τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ σώματός του εἶχεν μορφὴν ἀνθρώπου, τὸ δὲ ἔπιθεν ἵππου καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ἀπεκτήσατο παρ' Ἕλλησι τὸ ὄνομα Μάρης ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἱππομιγοῦς· ἔτι δὲ ἁπλούστερον ὅτι ζήσας ἑκατὸν εἴκοσι καὶ τρία ἔτη ἐπίθανεν καὶ ἀνέζησε τρίς. Ἀλ. ποικ. ἱστ. ε', 16.

Μαρία, λίμνη, ἡ = Μάρεια. Ἀρρίαν.

Μαριάμμη, ἡ, καὶ Μαριαμμία, Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, κειμένη ἀντικρὺς τῆς Ἐμέσης. Ἀρρίαν. Στεφ. Βυζ.

Μαριανδυνοί, οἱ, Ἀρχαῖος Λαὸς τῆς Βιθυνικῆς κατοικῶν παρὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἱ τινες ὑποταχθέντες εἰς τοὺς ἐν Ἡρακλείᾳ κατοίκους ἐλογίζοντο ὡς δοῦλοι αὐτῶν. Ἡρόδτ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 140.

Μαριανδυνός, ἡ, ὁν, Τῶν Μαριανδυνῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Μαριανδυνῶν ἀνήκων· ὁ Μαριανδυνὸς θρηνητὴρ, οὗτος ἐκαλεῖτο θρηνητικὸν τι ᾆσμα διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Μαριανδυνοὶ θρήνουν τὸν θάνατον τοῦ ὡραίου Βωρμοῦ. Λίτς. Περσ. 992. ὄρα Βώρμος —2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Ἀσίᾳ Μαριανδυνῆς χώρας.

Μαριανδυνός, ὁ, Υἱὸς τοῦ Φινέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Φρίξου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Πόντῳ Μαριανδυνοί. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ Β, 785, 725.

Μαρίεη, ἡ, Φρούριον τῆς Μεσοποταμίας ἐν Λιβίᾳ κείμενον ἀρκτικώτ. πιθαν. τὸ νῦν, Μιρδὶν καλούμενον. Ἀμμιαν. 19, 9.

Μαρικᾶς, ᾶ, ὁ, Οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν Ῥωμαϊκῶν τοῦ ποιητοῦ Ἐπόλιδος ἐν τῇ ὁποίᾳ οὗτος ἐφάπτεται τοῦ Ῥήτορος Τπερβόλου. Ἀθην. ια'. 12. Αἰλ.

Μαριλάδης, ου, ὁ, Ἀνθρακεύς τις ἐξ Ἀχαρνῶν δήμου τῆς Ἀττικῆς, παρ' Ἀριστφ. Ἀχαρ. 609. (ἐκ τοῦ μαρίλη, ἀνθρακ)

Μαρῖνος, ὁ, Γεωγράφος τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, Τύριος τὴν πατρίδα, περιγράψας πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς ἀκριβείας τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς γεωγραφικὰς εἰδήσεις ὠφελήθη μεγάλως ὁ Πτολεμαῖος. —2) Περίπλους Ἀνατόμος, ἀκμάσας κατὰ τὸ ρμ' ἔτος μετὰ Χρ. τὸν ὁποῖον ὁ Γαλληνὸς ὀνομάζει ἀνορθωτὴν τῆς Ἀνατομικῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ ὁποίου διέσωσε πολλὰς ἀνακαλύψεις τῆς νευρολογίας.

Μάριον, τὸ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἀρσινόης ἐν Κύπρῳ. Στεφ.

Μάριος, ου, ὁ (υυ) Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Δυσίας Ἀμιστρίδου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Σερπεδόνος εἰς τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ πληγωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θρασυμήδους. Ὅμ. Ἰλ. Π, 319. — 2) Ποταμὸς τῆς Σκυθίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν. Ἡρόδτ. 4, 48 κατάπλους ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Μάριτον.

Μάρισος, ὁ, Marisius. Μέγας ποταμὸς τῆς παλαιᾶς Δακίας, ὃς τις ἑνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν· τανῦν Μάρος ἢ Μάροτος ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ. Στράβ.

Μαρίτιμα Κολωνία, παρὰ Πτολ. β', 10, Maritima Advatiscorum. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης· τανῦν Miraimas.

Μαριωνίς, ίδος, ἡ, Πόλις τῆς ἀρκτικῶς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐιρούνων, τανῦν Ἀμβούργον (Hamburg.) Πτολ. β', 11.

Μαριωνὶς ἑσπερία, Marionis altera. Ἑτέρα πόλις τῶν Οὐιρούνων ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μεταξὺ τῶν ἀρκτῴων καὶ νοτείων Γερμανῶν· τανῦν Λυβέκη, Lubeck. Πτολ. β, 11. — Ἐλαύλιος.

Μάρκελλος, ὁ, Marcellus, Ἐλαύλιος. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐνδόξων στρατηγῶν τῆς Ῥώμης πολεμήσας ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου κατὰ τοῦ Ἀννίβα μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ γενναιότητα· ὕστερον δὲ ἐκστρατεύσας ἐναντίον τῆς Σικελίας, ἔπηξε τὴν περιβόητον ἐκείνην πολιορκίαν τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης μὲ διαφόρους καὶ πολυειδεῖς μηχανάς, τὰς ὁποίας ὁ περίφημος Ἀρχιμήδης ἠδυνήθη διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ μαθηματικῶν γνώσεων καὶ πολυπειρίας νὰ ματαιώσῃ ὅλως δι' ὅλου, ὥστε λέγεται ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν ἀπέναντι τῶν Συρακουσῶν ἱστάμενον στόλον τῶν Ῥωμαίων ἠμπόρεσε νὰ κατακαύσῃ διὰ τῶν κοίλων κατόπτρων τους· τελευταῖον μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ δεινὴν πολιορκίαν ἠμπορεσε μόλις δι' ἀπάτης νὰ κυριεύσῃ τὴν πόλιν ταύτην, ἐν καιρῷ τῆς νυκτὸς καθ' ἣν οἱ Συρακούσιοι πανηγυρίζοντα τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀρτεμίδος, εἶχον δοθῇ εἰς τὰς τρυφὰς καὶ εἰς τὴν μέθην· εἰς τὴν συμβᾶσαν ταύτην αἰφνιδίου καὶ ἀπροσδόκητον ἔφοδον τῶν Ῥωμαίων ἐφονεύθη καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος μαθητικὸς Ἀρχιμήδης ὑφ' ἑνὸς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μαρκέλλου, ὃς τις οὗτος ἐθρήνησε μεγάλως τὸν θάνατόν του καὶ ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς τὸ σῶμα αὐτοῦ. Κυριεύσας δὲ ὁ Μάρκελλος καὶ τὰς λοιπὰς ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἐκστράτευσεν αὖθις κατὰ τοῦ Ἀννίβα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀναρρηθεὶς ἤδη πεντάκις ὕπατος τῆς Ῥώμης, ὅπου ὅμως μαχόμενος ποτὲ καὶ περικυκλωθεὶς, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αἰφνιδίως ἐθανατώθη, θαυμασθεὶς μεγάλως καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐχθροῦ του Ἀννίβα, ὃς τις καύσας μεγαλοπρεπῶς τὸ πτῶμα τοῦ μεγάλου τούτου στρατηγοῦ καὶ συναξας ἐπιμελῶς τὴν κόνιν του, ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς μίαν κάλπην πρὸς τὸν υἱόν του. — Πλουτρ.

Μαρκιανός, ὁ, Marcianus. Συγγραφεὺς Γεωγράφος ἐξ Ἡρακλείας τοῦ Πόντου, ἀκμάσας μετὰ τὸν Πτολεμαῖον περὶ τὴν πέμπτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα καὶ συνταξας ἐκ τῶν ἀρίστων ἀρχαίων γεωγράφων ἕνα γενικὸν περίπλουν ἀπάσης τῆς ἐως τοῦδε ἐγνωσμένης γῆς, ἐπιγραφόμ. περίπλους τῆς ἔξω θαλάσσης ἐν ὅντε καὶ ἐσπερίου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ μεγίστων νήσων, συνισταμένου εἰς δύο μέρη, τοῦ ὁποίου ὅμως δυστυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα καὶ ἡ εἰσαγωγὴ ἐσώθησαν. Φώτ. Βιβλ. IV, σελ. 1613.

Μαρκία, ἡ, Marcia. Ὄνομ. Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Μαρκόμανοι καὶ Μαρκόμμανοι, Marcomanni. Ἓν τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων ἐθνῶν τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, συνισταμένου ἐκ πολλῶν ἄλλων μικροτέρων λαῶν κατοικούντων μεταξὺ τοῦ Ῥήνου, Μοίνου καὶ Δουνάβεως ποταμῶν, ἀπ' ὅπου διώξαντες παντάπασι τοὺς Ἕλβετους, ἔκτισαν ἑαυτοῖς ἐν εἴδος προτειχίσματος ἀναντίον τῶν ἐφόδων τῶν Γαλλικῶν ἐθνῶν. Ἦσαν δὲ οὗτοι ἐσπότε ἔγχρονοι ἀσπονδοι τῶν Ῥωμαίων εἰσβαλοντες πολλάκις καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἰταλίας, ἀλ' ὁ καὶ ἀπολέμησαν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ἀριοβίστου κατὰ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου, ὅτε οὗτος εἰσέβαλεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἑλβετῶν. Ἰουλ. Καισ 1, 31. Ταϊ. Γερμ. 28. Ἐπιτήμους πόλεις αὐτῶν ἀναιρεῖ ὁ Πτολεμαῖος τὸ Μαρόβουδον πιθαν. ἡνῦν Badwels. τὸ Οὐάβιον. Ἀβλιούσιον, Τεβεντούσιον, Νομιστηρίων καὶ Βολάγγιον. Πτολ. β', 11. Στράβ. Ἀρριαν.

Μαρκόμανοι, οἱ, = Μαρκόμανοι.

Μάρκος, ὁ, Marcus. Ὄνομ κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολγ. — 2) Ἀρκάς τις, παρὰ Πολυβ. β, 10. ἄνω ὁ Reiske Μίρκος ἀναγινώσκει.

Μάρμαξ, ακος, ὁ, Ὁ πρῶτος τῶν μηντήρων τῆς Ἱπποδαμείας, ὅστις νικησὰς εἰς τὸ τρέξιμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων μνηστήρων. Παυσαν. Ε', 21.

Μαρμαρίδαι, οἱ (-υυ-), ἐνικ. Μαρμαρίδης, ου, ὁ. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Διον. Περ. 214.

Μαρμαρικὴ, ἡ, πρωτοπαρουσιαζομ. γῆ ἢ χώρα, Marmarica. Μεγάλη ἐπαρχία τῆς Λιβύης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀφρικῆς μεταξὺ τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας καὶ τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ, τανῦν ἡ χώρα τῆς Βαρκης. Πτολ.

Μαρμαρίνος, ὁ, Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Μαρμαρίου ἐν Εὐβοίᾳ, ὅπου εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπῆ ναὸς αὐτοῦ. Στράβ. ι'.

Μαρμάριον, τὸ, Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Καρύστου, περὶ τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρου. Στράβ. — ὅθεν, Μαρμάριος, ὁ κάτοικ.

Μαρόβουδον, τὸ, Πόλις τῆς Γερμανίας ὀχυρὰ ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Μαρκομάνων, πιθαν. ἡνῦν Badwels ἐπὶ τοῦ Μολδάβου ποταμοῦ. Πτολ. Τακιτ. Χρ. Β. 62.

Μαρουκῖνοι, Στράβ. καὶ Μαρρουκῖνοι, οἱ, Πολύβ. Marruccini. Ἓν τῶν ἐπισημοτέρων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κατοικούν περὶ τὸν Ἄρτεονα ποταμὸν καὶ συμμιχθὲν μετὰ τῶν Σαβίνων. Οἱ Ῥωμαῖοι προτέλαβον αὐτοὺς πρωΐμως ἤδη εἰς τὴν συμμαχίαν των. Στράβ.

Μάρπησσα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Εὐήνου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν καὶ γυνὴ τοῦ Ἴδα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Κλεοπάτραν· ἐπειδὴ δὲ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἡγάπησαν αὐτὴν καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὁ Ζεὺς ἀφῆκε τὴν ἐκλογὴν εἰς τὴν Μάρπησσαν νὰ λάβῃ ὁποιον ἐκ τῶν δύο τούτων ἐπιθυμήσει κάλλιον, αὕτη δὲ ἐκλεξε τὸν Ἴδαν. Ὅμ. Ἰλ. 1, 557. Ἀπολλ. α', 7, 8. — 2) = Μάρπησσος.

Μάρπησσος, ὁ. Ὄρος τῆς νήσου Πάρου, ἔχον λατομεῖα μαρμάρου. Παυσ. καὶ Μάρπησσα, ἡ, Στέφ. Βυζ. — 3) Μάρπησσος, ἡ. Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ.

Μάρση, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Βουκόλον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Μάρσοι, οἱ, Marci. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ πολεμικὸν τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἀποικία τῶν Σαβίνων, ψηφίζωσιν τὸ πάλαι μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἰταλικῶν λαῶν διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἐπῳδὰς ἐμπειρίαν των ὡς οἱ παλαιοὶ Θεσσαλοὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησιν· ἐλέγοντο δὲ ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοῦ Μάρσου υἱοῦ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Ὀδυσσέως. Στράβ. — ὅθεν Μαρσικός, ἡ, όν, τῶν Μαρσῶν ἢ ἐκ τῶν Μαρσῶν ὤν. Πολύβ. — 2) Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν περὶ τὸν Ῥῆνον ποταμόν. Στροβ. Ταακ.

Μαρσύας, ου, Ἰωνικ. Μαρτύης, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀλύμπου ἢ τοῦ Οἰάγρου, ἔχων φύσιν σατύρου ἢ Σιληνοῦ, ὅστις εὗρεν ποτὲ τοὺς αὐλοὺς, τοὺς ὁποίους ἔρριψεν ἡ Ἀθηνᾶ, διότι ἔκαμεν αὐτὴν δύσμορφον ὅτε ἐφύσα, καὶ γυμασθεὶς ἱκανὸν χρόνον εἰς τὸ νὰ αὐλίζῃ ἐπιτηδείως, ἦλθεν εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος περὶ μουσικῆς, ἀλλὰ κριθεὶς ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατώτερος τοῦ Διὸς τούτου εἰς τὴν τέχνην, ἐβασανίσθη ἐλεεινῶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅστις τρεμάσας αὐτὸν ἀπό τινος δένδρου, τὸν ἐξέδερσε, ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ ἐν Φρυγίᾳ Μαρσύας ποταμός. Ἀπολλόδ. α', 4, 2. Ἡρόδ. 6, 26.

Μαρσύας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἀπό τινος σπηλαίου εὐρισκομένου ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. Ἡρόδ. Ξεν. Ἀνάβ. α', 2, 8. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας, ὅστις ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀπαμείας καὶ τῆς Λαρίσσης εἰσβάλλει εἰς τὸν Ὀρόντην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ περὶ αὐτὸν Μαρσύου πεδίον. (τὸ νῦν ἐστι κυρ. βραχν., παρὰ δὲ Νονν. Διον. 1, 45. καὶ μακρόν.)

Μαρτυρούπολις, εως, ἡ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς μεγάλης Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ. Προκ.

Μαρφίας, ου, ὁ (ῑ). Δημαγωγὸς τις ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ στασιῶδες καὶ φιλοτάραχόν του. Ἀχρ. 702.

Μάρων, ωνος, ὁ (ᾰ). Θρᾴξ, υἱὸς τοῦ Εὐάνθου καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἴσμάρῳ, τὸν ὁποῖον διασώσας ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε κατεπόρθησε τὴν Ἴσμαρον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἑπτὰ τάλαντα χρυσοῦ καὶ δώδεκα πίθους εἴνου ἐξαιρέτου. Ὅμ. Ὀδ. I. 197, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Μάρων οὗτος ὑπῆρχεν ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἀλλ' οὐχὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ ἐν Θράκῃ πόλις Μαρώνεια Νονν. Διον. 19, 179. — 2) Εἷς τῶν γενναίων Σπαρτιατῶν, ὅσοι ἐπολέμησαν κατὰ τῶν Περσῶν εἰς τὰς Θερμοπύλας, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ὁποίου ἠγείρθη ὁ συμπολίτης του ὁ Ἥρων αὐτοῦ ἐν Σπάρτῃ. Ἡρόδ. 7, 227. Παυσ. Λακ. 12. — 3) Ἐπαινούμενον τοῦ Ῥωμαίου ποιητοῦ Οὐιργιλίου. Ἀκρόλ.

Μαρώνεια, ἡ, Maronia. Πόλις τῶν Κικόνων ἐν Θράκῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς Ἰσμαρίδος λίμνης, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον· ταῦτην Μάρωνα. Στράβ. — ὅθεν, Μαρωνείτης, ου, ὁ κάτοικ. Ξενοφ.

Μαρωνειάς, άδος, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν Συρίᾳ. Πτολμ. ε', 13.

Μασαισύλιοι, οἱ (υ-υυ-). Ἔθνος τῆς δυτικῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μαυριτανίας. Διον. Περ. 187. Πολύβ. Στράβ. ἡ γραφὴ Μασσαισύλιοι ἔστιν ἐλλιπτ. ἐρρ.

Μάσσης, ητος, ὁ (ᾰ). Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ, ὕστερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ἑρμιόνης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 562. Στράβ.

Μασσινισσᾶς, ᾶ, ὁ, Masinissa. Βασιλεὺς τῶν Μασαισυλίων ἐν Λιβύῃ, φίλος καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Καρχηδονίων πόλεμον, περίφημος διὰ τὴν εἰς τὰς μάχας γενναιότητά του καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἐμπειρίαν του, ἐξημέρωσε τὰ ἤθη τῶν ὑπηκόων του καὶ ἐδίδαξε αὐτοὺς τὴν γεωργίαν καὶ ἄλλας τέχνας τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ζήσας ὑπὲρ τὰ 90 ἔτη. Λουκ. Μακροβ. 17. καὶ Μασσανάσσης, παρὰ Πολύβ.

Μάσιον ὄρος, τό. Συνέχεια τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Ἀσίᾳ χωρίζουσα ἀρκτικῶς τὴν Μεσοποταμίαν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας καὶ ἐκτεινομένη ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Στράβ.

Μασίστης, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Περσ. 30.

Μαρίστης, εω, ὁ. Τίτλος τοῦ Δαρείου Ὑστάσπου, ἀρχιστράτηγος τῶν Περσῶν εἰς τὴν μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 82.

Μασίστιος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μαρδόνιος καλούμενος. Ἡρόδ. 9, 20.

Μασκάμης, εω, ὁ. Πέρσης, σατράπης τοῦ Δορίσκου ἐν Θρᾴκῃ· — ὅθεν Μασκάμιος, ὁ, ἡ, ον, παρ' Ἡροδ. 7, 106.

Μασκᾶς, ᾶ, ὁ. Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, ῥέων μεσημβρινῶς καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πλησίον ὃ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολεμαίῳ Σισκᾶν καλούμενον Ξενοφ. Ἀνάβ. δ', 5, 4.

Μάσπιοι, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Περσίας, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ἦτο ἴδια ἕδη κατῳκισμένη ὅτε ὑπῆρχεν ἀκμὴ τῶν προσδιορισμῶν Ἡρόδ. 1, 125.

Μάσσαγα, τά, καὶ Μασσάγαι παρὰ Κουρτ. Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀσσακηνῶν ἐν Ἰνδίᾳ, κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Γουραίου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐπληγώθη βαρέως ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρριαν. Ἀνάβ. δ'. Μάσσακα, Στέφ. Βυζ.

Μασσαγέται, οἱ, ἑνικ. Μασσαγέτης, ου, ὁ. Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν πέραν τοῦ Ἰαξάρτου ποταμοῦ περὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη τῆς Κασπείας θαλάσσης, εἰς ἄνισον μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκετο ἄφθονος χρυσὸς καὶ χαλκός. Κατ' αὐτῶν ἐστρατεύσας ὁ μέγας Κῦρος θέλων νὰ τοὺς ὑποτάξῃ καὶ νικηθεὶς ἀφανίσθη ἐν τῇ μάχῃ. Ἡρόδ. 1, 201 - 204. Στράβ. τανῦν Μογγόλοι. — ὅθεν, Μασσαγετικός, ἰδιωτ. Θηλ. Λουκιαν.

Μασσάγης, εω, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λιβύων εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡρόδ.

Μασσαισύλιοι, οἱ, = Μασαισύλιοι.

Μασσαλία, ἡ (ᾰ-υυ-), Massilia. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς Ναρβωνικῆς Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἀποικία τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Φωκαέων, συσταθεῖσα περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 45 Ὀλυμπιάδος καὶ ἀκμάσασα πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἐν Γαλλίᾳ πόλεων ἀπὸ τῆς ἐπιχειρ. τῆς καταστροφῆς τοῦ Καρχηδονιακοῦ κράτους ἕως τοῦ ἐμφυλίου Ῥωμαϊκοῦ πολέμου ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου, αὐτὸς δὲ ἐπικρ. φίλη καὶ σύμμαχος τῶν Ῥωμαίων ἐπωφελήσα δὲ ἀκολούθως μὲ τὴν φατρίαν τοῦ μεγάλου Πομπηίου, ὑπέμεινε μίαν σκληρὰν πολιορκίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Καίσαρος, ὅστις κυριεύσας αὐτὴν, τὴν ἐστέρησε πολλῶν διαπρεπῶν καὶ αὐτῆς τῆς προτέρας ἐλευθερίας της. Ἡ δὲ ἀρχαία πολιτεία τῶν Μασσαλιωτῶν ὑπῆρχεν ἀριστοκρατική, συνισταμένη ἐκ μιᾶς βουλῆς 600 μελῶν, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο Τιμοῦχοι, καὶ ἔχουσα τοὺς αὐτοὺς νόμους μὲ τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴωνας· τανῦν Marseille. Ἡρόδ. Διον. Περ. 75. Σκυμν. 210. — ὅθεν, Μασσαλιώτης, ου, ὁ κάτοικ. τῆς Μασσαλίας, καὶ Μασσαλιωτικός, ἡ, όν. Τῆς Μασσαλίας ἢ εἰς τὴν Μασσαλίαν ἀνῆκων. Πολύβ.

Μασσαλάτσης, ου, ὁ, = Μασσαισύλιος. Πολύβ.

Μασσικός, ὁ, Massicus. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, φερόμενον βορειοανατολικῶς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγίνετο ἐξαίρετος οἶνος.

Μασσίκυτος, ου, ὁ. Ὄρος τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Κυνηγ. Σμυρν. 7, 284.

Μασσυλεῖς, οἱ, Massyli. Ἔθνος τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, κατοικοῦντες περὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη καὶ συνορεύοντες μὲ τοὺς Μασαισυλίους. Πολύβ. Μασυλῆνες, παρὰ Διον. Περ. 187. καὶ Μάσυλοι. Στέφ. Βυζ.

Μάσταυρα, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας, κειμένη πλησίον τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Στράβ. ιδ'.

Μάστειρα, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως Δευτάλσου, ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ. Δουκ. Τοξ. 51. — 2) Χωρίον τῆς Θρᾴκης, παρὰ Δημ. Χερρ. 44.

Μαστία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος. — 2) Πόλις τῆς Ἱσπανίας, κειμένη παρὰ Θαλασσίας πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μαστιανοί, οἱ κάτοικοι.

Μαστουσία, ἡ. Ἀερωτήριον τῆς Θρᾳκικῆς χερρονήσου, ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους· ταυτὸν Ἱερὸν τεῖχος. Πτολ.

Μάστωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Κυθήρῃ πολιτῶν, πατὴρ τοῦ Δυσώρους. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 430, 438. — 2) Ἡνιοχήσας, πατὴρ τοῦ Ἀλιθέρσου. Ὅμ. Ὀδ. Β, 658.

Ματυλῆς, οἱ, = Μασσυλεῖς.

Μασυντία, ου, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 436.

Μάτερνος, ὁ, Maternus. Ὄνομα κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Ῥωμαίοις.

Ματιανή, ἡ, Ἰωνικ. Ματιηνὴ γῆ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Ματιανοί. Ἡρόδ. Στράβ.

Ματιανοί, οἱ, Ἰωνικ. Ματιηνοί. Ἔθνος τῆς Μηδίας, κατοικοῦντες κατὰ Πτολ. μεσημβρινῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀτουρίας, κατὰ δὲ Στράβ. περὶ τὴν αὐτὴν Ἀτροπατηνὴν χώραν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον καὶ οἱ Καρδούχοι καὶ Χάλυβες τῶν Ξενοφ. Ἡρόδ. 1, 180. ἐκτείνετο ἡ χώρα αὐτῶν Ματιανὴ καλουμένη ἀπὸ τοῦ Γύνδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἀράξου. — 2) Λαὸς τῆς Καππαδοκίας, εἰς οἰκῶν περὶ τὸν Ἅλυν ποταμόν. Ἡρόδ. 1, 72.

Ματιηνός, ἡ, όν. Τῶν Ματιανῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Ματιανῶν ἀνήκων· τὸ Ματιηνὸ ὄρη. Ὄρη τῆς Μηδίας, χωρίζοντα κατὰ μέρος αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀτουρίας. Ἡρόδ.

Ματτιακοί, οἱ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος τῆς ἀρχαίας Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Μοίνου (Main) καὶ Λογάβα (Lahn) ποταμῶν καὶ ἔχοντες πόλιν τὸ Ματτιακὸν· ταυτὸν Marburg. Πτολ. β', 11. Ταακ. Χρον. 11, 20.

Μαυριτανία καὶ Μαυριτανίς, ἡ, Mauretania, = Μαυρουσία, ὅπερ ὄρα.

Μαῦρος, ὁ, Maurus, = Μαυρούσιος. Στράβ. Λουκιανός.

Μαυρουσία, ἡ, Mauretania. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανὸν ἕως τῆς Νουμιδίας καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Μαύρων ἢ Μαυρουσίων, τῶν ὁποίων ὁ Πτολ. ὁ', 1. ἀπαριθμεῖ διαφόρους λαούς,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

οντες τὸ πάλαι ἐσχημάτιζον ἓν μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον, διῃρημένον εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν Καισαριηνὴν Μαυρουσίαν, Mauretania Caesariensis, καιρίην ἀνατολικὸς καὶ εἰ, τὴν Τιγγιτανὴν Μαρουσίαν, Mauretania Tingitana, καὶ ἔχον ἐπισήμους πόλεις ἐπ' αὐτοῦ, τῶν ὁποίων πολλαὶ ἦσαν ἀποικίαι τῶν Ῥωμαίων τανῦν βασιλέων τοῦ Φὼς καὶ Μαρόνου. Στρέβ. Λιβ.

Μαυρούσιοι, οἱ, Mauri. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαυρουσίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν αὐτοὺς Μαυρουσίους, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι Μαύρους καὶ Μαυριτανούς. Στράβ.

Μαυρούσιος, ία, ιον. Τῆς Μαυρουσίας ἢ εἰς τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκων. Οἱ Μαυρούσιοι Νομάδες. Ὅσοι ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Μαυρουσίας χώρας ἔζων βίον νομαδικόν. Ἡρωδ.

Μαυρουσίς, ίδος, ἡ. Ἡ τῆς Μαυρουσίας ἢ εἰς τὴν Μαυρουσίαν ἀνήκουσα. Ἡ Μαυρουσὶς γῆ, = Μαυρουσία. Διον. Περ.

Μαυσώλειον, τό, Mausoleum. Ὁ περίφημος καὶ μεγαλοπρεπὴς τάφος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἀρτεμισία βασίλισσα τῆς Καρίας ἤγειρεν εἰς τὴν Ἁλικαρνασσὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος αὐτῆς ἀνδρὸς Μαυσώλου, τὸν ὁποῖον τάφον οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς συγκατέστησαν μεταξὺ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Κατὰ Πλιν 36, 4. εἶχεν ὁ τάφος οὗτος 411 ποδῶν περίμετρον καὶ 25 πηχῶν ὕψος, περιεχόμενος ὑπὸ 36 μεγάλων στηλῶν· εἰς τὴν πολυτελῆ καὶ ἐξαίσιον αὐτοῦ κατασκευὴν συνεργάσθησαν ὅλοι οἱ περίφημοι τεχνῖται καὶ ἀγαλματοποιοὶ τῆς τότε ἐποχῆς, ὁ Σκόπας, Λεωχάρης, Βρίαξις καὶ Πάρης, κατὰ δὲ Οὐιτρούβιον καὶ αὐτὸς ὁ Πραξιτέλης· ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου μνημείου ἐκαλοῦντο ἀκολούθως γενικῶς Μαυσώλεια καὶ ἄλλοι εἶδος πολυτελεῖς καὶ κολοσσιαῖαι οἰκοδομαί, ἐγειρόμεναι πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν ἐπισήμων ἀνδρῶν. Στράβ. — 2) Mausoleum Augusti. Μεγαλοπρεπὴς εἰκοδομὴ ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι πεδίου τοῦ Ἄρεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάττοντο αἱ κόνεις τοῦ Καίσαρος Λυγούστου τοῦ Μαρκέλλου, τοῦ Ἀγρίππα καὶ ἄλλων τινῶν ἐκ τῶν ἐφεξῆς αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης Συετν

Μαύσωλος, ὁ. Βατιλεὺς τῆς Καρίας ὑποτελὴς εἰς τὴν Περσικὴν μοναρχίαν, ἀνὴρ τῆς περιφήμου Ἀρτεμισίας, ἥτις διεδέχθη αὐτὸν μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδτ. 5, 118. — 2) Ἀδελφὸς καὶ ἀνὴρ τῆς νεωτέρας Ἀρτεμισίας, βασιλεὺς καὶ οὗτος τῆς Καρίας ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Δημοσθ.

Μαχεραών, ῶνος, ὁ, Κάτοικός τις τῶν Δελφῶν, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφόνευσε τὸν Νεοπτόλεμον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως Στραβ.

Μάχαιρος, ἡ. Πόλις τῆς ἀνατολικῆς Παλαιστίνης, ἀπέχουσα 60 στάδια τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, ὀχυρὰ καὶ δυσάλωτος. Εἰς ταύτην τὴν πόλιν ὁ Ἡρῴδης Ἀντίπας φυλακίσας τὸν βαπτιστὴν Ἰωάννην, ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν διὰ παρεκλήσεως τῆς Ἡρωδιάδος. Ἰώσηπ.

Μαχάτας, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Μαχητης (υ−−). Ἀχαιός τις, Λιβιλ. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀρπάλου στρατηγοῦ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Ἀρριαν

Μαχάρης, ους, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως τοῦ Πόντου Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, ὅστις ἀνασῄσεις μετὰ τοῦ Δευκούλλου στρατηγοῦ τῶν Ῥωμαίων, ἐπολέμησε κατὰ τοῦ ἰδίου πατρός του· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ἰδιοχείρως, ὅτε ἔμελλε νὰ συλληφθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Διβ.

Μαχέων, ονος, ὁ (υ−−). Τίος τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Κορωνίδος ἢ κατά τινας τῆς Ἐπιόνης, ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς Θεσσαλίας καὶ εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἔμπειρος τῆς ἰατρικῆς τέχνης. Εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας στολιστείαν ἔλθων μὲ τριάκοντα πλοῖα, ἐβραπευσε τὸν πληγωθέντα Μενέλαον, τὸν Φιλοκτήτην καὶ ἄλλους· ὕλλον δὲ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ Νιρέως, ἐφονεύθη ἐν τῇ μιχῇ ὑπὸ τοῦ Εὐρυπύλου. Ὅμρ. Ἰλ. Β, 738. Δ, 213. Πιν. γ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκυδ. β', 83. ἔνθα ἐν τισι χειρογράφ. εὑρηται Μέχων.

Μάχεμος, ὁ. Εἷς τῶν σκύλων τοῦ Ἀνταλκίδου, ὑπὸ τῶν ὁποίων ὁ δυστυχὴς οὗτος κατεσπαράχθη. Τγιν. μύθ. 181.

Μαχλαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας. Λουκ.

Μάχλυες, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, κατοικοῦντες μεταξὺ τῆς μικρᾶς Σύρτεως καὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κουρεύοντες κατ' Ἡρόδτ. τὰς ὀπισθίας τρίχας τῆς κεφαλῆς των. Ἡρόδτ. 4, 178. — 2) Ἔθνος Σκυθικόν, κατοικοῦν περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Λουκ. Τοξ. — ὄθεν

Μαχλυήνη, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Μαχλύων.

Μαχούρβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀτριῇ. Πτολμ.

Μάχων, ωνος, ὁ (υ−). Ποιητὴς κωμικῶν δραμάτων ἐκ Βελλοῦντος ἢ Σικυῶνος, ζήσας εἰς τὴν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, σύγχρονος τοῦ Γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου. Ἐκ τῶν κωμῳδιῶν αὐτοῦ σῴζονται ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα. Ἀθήν. β. Σευΐδ

Μαγαβάζης, ου, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχλ. Περσ. 22. πίθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Ἡρόδτ. 7, 70. Μεγάβυζον.

Μεγαβάζος, ὁ. Τίος τοῦ Ζωπύρου, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν βατιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅστις ἔλαβεν ἐπειτα εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν Ἀρταξέρξου τοῦ Μακρόχειρος καὶ ἐστρατεύσας κατὰ τῆς Αἰγύπτου ἐνίκησε τὸν Ἰνάρου, ὑπέταξεν αὐτὴν αὖθις εἰς τὴν Περσικὴν δυναστείαν· καὶ Μεγάβυζος. Ἡρόδτ. 3, 160. Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Μεγαβύζου, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἡρόδτ. 7, 97. — 3) Τίος τοῦ Σπιθριδάτου, στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 1. 58. ὅσ ις ἐν τῷ Ἐκγ. Ἀγησ. γ'. Μεγαβάτης ἀναγινώσκει. (Μεγάβαζος, Μεγάβυζος καὶ Μεγαβάτης ἔστιν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Περσικὸν ὄνομα, διαφόρως δὲ προφερόμενον, ἐξ οὗ καὶ πολλάκις συγχέεται ὑπὸ τῶν ἱστοριῶν παρ' Ἡρόδτ. ἐρρηται καὶ οἱ τρεῖς τύποι· ὁ δὲ Πτερ. περὶ Φωτ. χρῆται ἀεὶ τῷ τύπῳ Μεγάβυζος.)

Μεγαβάτης, ου, ὁ Συγγενὴς τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου καὶ ἡγεμὼν τοῦ Περσικοῦ στόλου, ὁ ὑποτάξας τὴν νῆσον Νάξον μετὰ τοῦ Ἀρισταγόρου. Ἡρόδτ. 3, 32. — 2) Πίρσης, σατράπης τῆς Διασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ, Θουκδ. α', 129 — 3) = Μεγάβυζος. ἀριθμ 3.

Μεγάβυζοι, ὁ. Ὄνομα ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς Περσίας. — 1) Εἷς τῶν εὐγενῶν Περσῶν, ὅστις ἀνακαλύψας τὴν συνωμοσίαν τοῦ Ψευδοσμέρδιος, συνέργησεν εἰς τὸ νὰ φονευσωσιν αὐτὸν· ὕστερον δὲ ἀποστατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου ἀνηρέθη τῶν Σκυθῶν, ἐκφεύσε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Θρᾴκης. Ἡρόδτ. 3, 153. — 2) Εὐνοῦχός τις ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος. Ξενοφ. Κουρπ. ε', 3, 6. Δουκ. Τιμ. 22.

Μεγαίνετος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὸ ἄγριον καὶ χοιρώδεις ἦθός του. Βατρ. 1065.

Μέγαιρα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐρινύων. Ὀρφ. Ἀργ. 966.

Μεγακλέης, ὁ, συνηρμ. Μεγακλῆς, έους. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, τὸ ὁποῖον συνήθως μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι κωμῳδοὶ διὰ νὰ πειραίτησωσιν εἰς τὰ δράματά των ἀλαζόνα τινὰ καὶ πλούσιον ἐκ τῶν πολιτῶν. Ἀριστοφ. Νεφ. 47 Δουκ. Τιμ. 22. πρὸ πάντων ἐπίσημος ὑπῆρξεν ὁ Μεγακλῆς υἱὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Πεισιστράτου, καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Οὗτος πολιορκήσας τὸν Κύλωνα μὲ τοὺς φατριαστὰς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὅτε ἦθελον νὰ σφετερισθῶσι τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ νὰ καταργήσωσι τὴν δημοκρατίαν, ἐφόνευσε τοὺς πλείστους, ἐλιθόλησε δὲ ἀπάτης ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπου εἶχον καταφύγει μετὰ τὴν ἧτταν των· ἐφεξῆς δὲ συνήργησεν εἰς τὸ νὰ διωχθῇ ὁ Πεισίστρατος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ σημειωθῶσι τὰ κτήματά του, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατώρθωσε αὖθις διὰ τινος πανουργίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἀπόλυτον ἀρχὴν ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ νὰ συμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ Μεγακλέους. Ἡρόδ. 1, 59. Πλουτ. — 2) Ἔκγονος τοῦ πρότερου, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Ἡρόδτ. 6, 131. Πλὶ Πυθ. 7.

Μεγακρέων, οντος, ὁ. Ἀβδηρίτης τις, ὅστις ἐσυμβούλευε τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ νὰ γίνωσι φίλοι ἐναντίων τῶν ἐγχωρίων ἱερέων πρὸς τὸν Ξέρξην τοῦ νὰ μὴ ἐπιφορτίσῃ αὐτοὺς μὲ ἄπλην χορηγίαν τροφῶν διὰ τὰ διαβαίνοντα αὐτόθεν Περσικὰ στρατεύματα, ἄλλως ἐμελλον νὰ ἀφανισθῶσι κατὰ κράτος. Ἡρόδτ. 7, 120.

Μεγάλα πεδία, τά, Magni Campi. Εὐρύχωρος πεδιὰς πλησίον τῆς Τύχης ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ.

Μεγάλη Ἑλλάς, άδος, ἡ, Graecia Magna Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας, κληθείσης οὕτω κατὰ Φέστον ἀπὸ τὰς ἐν αὐτῇ πολλὰς καὶ μεγάλας Ἑλληνικὰς πόλεις, συσταθείσας ἀρχικῶς ἐκ διαφόρων ἀποικιῶν, ὅσαι ἦλθον κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐκ τῆς ἰδίας Ἑλλάδος· «Major Graecia dicta west, quod in ea multae magnaeque Civitates fuerunt, ex Graecia profectae». Fest. παρεβλ. Πολύβ. Σύγκλ. Χρον. Στρέβ. ς'. κ. ἀλ. — Ἐπεκολούθησε δὲ ἡ μεγάλη Ἑλλὰς τρία ἐπίσημα μέρη τῆς κάτω Ἰταλίας, τὴν Ἀπουλίαν μετὰ τῆς Καλαβρίας, τὴν Λευκανίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Βρεττίων· ἀφ' οὗ δὲ ἀκολούθως οἱ Ῥωμαῖοι κατέστησαν τοῦτο τὸ μέρος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν Ἰταλίᾳ χωρῶν ἑπαρχίαν μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος μεγάλη Ἑλλάς. Κικρ.

Μεγάλαρτος, ἡ (μέγας, ἄρτος). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν ἐν Βοιωτίᾳ μικρὰν πόλιν Σκῶλον. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 497

Μεγάλη πόλις, ἡ, καὶ Μεγαλόπολις, εως, παρὰ τοῖς ὕστερον. Πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀρκαδίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις νίκην τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν, τῆς ὁποίας τὸ ἥμισυ μέρος ὠνομάζετο καὶ Ὀρεστία. Εἰς ταύτην ἦλθον καὶ κατῴκησαν οἱ ἐκ διαφόρων ἄλλων μικρῶν πόλεων τῆς Ἀρκαδίας κάτοικοι, συγχρωτήσαντες αὐτὴν μίαν τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐν Πελοποννήσῳ πόλεων. Πολύβ. β', Πανσ. η', 27. ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τῆς Ἀχαϊκῆς συμμαχίας κατεστράφη αὕτη ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης, ὥστε εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ γεωγράφου Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη πάντη κατερημωμένη. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ μέγας ἱστορικὸς Πολύβιος καὶ ὁ περίφημος στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους Φιλοποίμην. Διόδ. Σικλ. ιε'. Ξενοφ. Ἑλλ. Μεγάλη πόλις παρὰ Στράβ. — ὄθεν, Μεγαλοπολίτης, ου, ὄνλε Μεγαλοπολίτης, ιδος, ἡ. Ὁ κάτοικος τῆς Μεγαλοπόλεως. Ξενοφ. Δημ.

Μεγαμηδείδης, αο, ὁ, Τίος τοῦ Μεγαμήδου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ πατὴρ τοῦ Πάλλαντος. Ὁμ. Ἴλ. Ἑρμ. 100. ἄλλως δὲ ἄγνωστοι.

Μεγαμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρναίου καὶ γυνὴ τοῦ Θεστίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας. Ἀπολλ. β', 4, 10.

Μεγάνειρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἱρόκωσος καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρκάδος. Ἀπολλ. γ', 9, 1. — 2) Ἄλλως Μετάνειρα καλουμένη.

Μεγάπανος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Τρκαγῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 62.

Μεγαπένθης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Προίτου, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ὁ Περσεὺς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, παραχωρήσας εἰς αὐτὸν ἀντὶ τούτου τὴν Τίρυνθα. Ἀπολλ. β', 4, 4. τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Ἀναξαγόρας καὶ ἔκγονος ὁ Ἀλέκτωρ. Παυσ. β', 18. — 2) Τίὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐγέννησεν ἐκ παιρὼ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τῆς Ἑλένης ἐκ μιᾶς δούλης ἐν Σπάρτῃ. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 188. Ο, 100. κατ' Ἀπολλ. γ', 11, 1. ἐγένησεν αὐτὸν ἐκ τῆς δούλης Περίδοι· διὰ τὴν μὴ γνῆσιον γένησίν του ἀπέβαλον αὐτὸν οἱ Σπαρτιᾶται τοῦ πατρικοῦ θρόνου ἀναγορεύσαντες ἐντ' αὐτοῦ τὸν Ὀρέστην διὰ βασιλέα ὡς ἀπόγονον τοῦ Τυνδάρεω. Παυσ. γ', 19. — 2) Ἀγνωστότατος τύραννος· παρὰ Δοκιαν.

Μεγάρα, ἡ, Ἰων. Μεγάρη (υυ-). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Κρέοντος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Θερμαχον, Κρεοντιάδαν, καὶ Δηϊόκα. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 269. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 9. Ἀπολλ. β', 4, 11. ὕστερον δὲ ἐδόθη αὐτὴν εἰς γυναῖκα εἰς τὸν φίλον του Ἰόλαον. Ἀπολλ. β', 8, 1. Παυσ. ί, 29.

Μέγαρα, τά, Megara. Μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων πολεων τῆς Ἑλλάδος, πρωτεύουσα τῆς μικρᾶς ἐπαρχίας Μεγαρίδος, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ ἔχουσα μίαν ἀκρόπολιν καὶ ἕνα λιμένα Νισαίαν καλούμενον συνεχόμενον μετὰ τῆς πόλεως διὰ δύο μακρῶν τειχῶν τὰ ὁποῖα ὅμως κατηδάφισαν πρωΐμως ἤδη οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι. Εἶχε τὸ πάλαι ἡ πολις αὐτὴ πολλὸς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχε τὸ βουλευτήριον ἐκ λευκοῦ λίθου κτισμένον. Παυσ. α', 39. Στρβ. ζ', Πίνδ. Ὀλ. 13, 120. ταυτ. Μέγαρα· — ἄθν. Μεγαρέδε, Ἐπίρμτκ. εἰς τὰ Μέγαρα· Εὐριπ. Μεγαρόθεν, ἐκ τῶν Μεγάρων· Πλάτ. καὶ Μεγαροῖ, ἐν Μεγάροις. Πλάτ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τῶν Συρακουσῶν, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐξ Ἑλλάδος Μεγαρέων περὶ τὴν 11 Ὀλυμπ. πρότερον δὲ Τρωτα καλουμένη, ὅπερ ὄρα· Θουκ. 5', 4. Στράβ.

Μεγαρεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Μεγάρων· Ἡρόδ. οἱ Νισαῖοι Μεγαρεῖς, οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι κάτοικοι τῶν Μεγάρων, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ λιμένος Νισαίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 747. Θεογν. ἐβ, 27. — οἱ Μεγαρεῖς Τρωτοῖς, οἱ κάτοικοι τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων· Θουκ. ς', 4. Τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα, τὸ ψήφισμα τὸ ὁποῖον ἐξέδοσαν οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τῶν κατοίκων τῶν Μεγάρων διὰ τοῦ ὁποίου ἀπετρέποντο πᾶσα σχέσις καὶ κοινωνία μετ' αὐτῶν ἐν καιρῷ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἀριστοφ. Νεφ. 532. παρβλ. καὶ Θουκ. α', 139.

Μεγαρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱππομένους, Ἀπολλ. γ', 15, 8. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Οἰσόης ἐξ Ὀγχηστοῦ πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοηθειαν τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγάρων ἀναιτίου τοῦ Μίνωος ἐπανατόλη ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολλ. γ', 5, 8. ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις Μέγαρα. Παυσ. α', 3, 4. Κατὰ δὲ τὴν αἰτίαν τῶν Ἐγχωρίων ὁ Μεγαρεὺς οὗτος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Νίσου καὶ διαδεχθεὶς αὐτὸν μετὰ θάνατον εἰς τὸν θρόνον, ἐκάλεσε τὴν αὐτόθι πόλιν Μέγαρα Παυσ. αὐτόθ. — 2) Μακεδών τις παρ' Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Μεγαρικός, ή, όν. Τῶν Μεγάρων ἢ ἐκ τῶν Μεγάρων ὢν· Ἀριστοφ. Εἰρ. 608. — οἱ Μεγαρικοί, ἀντὶ οἱ Ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Εὐκλείδου ἐκ Μεγάρων. Σ ράβ.

Μεγαρίς, ίδος, ἡ. Ἐπίστ. Τῶν Μεγάρων ἢ ἐκ τῶν Μεγάρων οὖσα. Θουκ. α', 48. — 2) Οὐσιαστκ. προσυπακ. γῆ. Ἡ ἐπαρχία τῶν Μεγάρων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἔχουσα μικροτάτην ἔκτασιν καὶ συνορευουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀττικήν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Σαρωνικὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κορίνθου καὶ ἀρκτικῶς μὲ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον. Ἀνῆκε ἀρχαιόθεν ἡ χώρα αὕτη εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀπὸ ὅπου ἦσαν καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῆς, ἀπὸ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόδρου κατέστάθη ἐλευθέρα καὶ αὐτόνομος καθ' ὃν χρόνον καὶ ἐκατοικήθη ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀλλ' ὅ καὶ ἐπεκράτησαν ἀεὶ ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης τὰ ἤθη καὶ ἡ γλῶσσα τῶν Δωριέων. Ἡρόδ. 5, 76. Παυσ. α', 39. πρὸ τούτων δὲ κατῴκουν ἐντεῦθεν Λέλεγες καὶ Ἴωνες τῶν ὁποίων μεγα μέρος διέμενε μέχρι τέλους ἀναμιχθὲν μὲ τοὺς ἔπειτα ἐλθόντας Δωριεῖς· ἐσχηματίζετο δὲ τὸ πᾶλαι οἱ Μεγαρεῖς μίαν οὐχ ἥττον ἰσχυρὰν ἐπειράτειαν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, εἰς ἄκρον πολυάνθρωπος, διὸ καὶ ἐπεμψαν πολλὰς ἀποικίας εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου· εἰς δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν συνεισέφερον εἰ Μεγαρεῖς ἕνα στόλον ἐξ εἴκοσι καλῶς ὡπλισμένων τριηρῶν· Ἡρόδτ. η', 45. 9, 28. ταυτ. Μέγαρα, ἀποστελοῦσα μετὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ἕνα τῶν δέκα Νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. — 3) ταυτ. τῷ Μέγαρα ἐν Σικελίᾳ Σκύλ.

Μέγαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Σειρήνων Νυμφῶν, ὅστις ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος σωθεὶς εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Γερανίας μιμούμενος τοὺς γεράνους ὅτε αὐτοὶ ἐνήκοντο πρὸ αὐτοῦ, ἐκόμασεν ἔκτοτε ἀπ' αὐτῶν τὸ ὄρος τοῦτο Γεράνεια. Παυσ. α', 40.

Μέγαρσος, ἡ, = Μάγαρσος. Δυκοφρ. 444.

Μέγας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων ἢ Λυκίων τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς καλεῖται Μεγάθης, ἐν Ὁμ. Ἴλ. Π, 695. — 2) Αἰγινήτης τις, πατὴρ τοῦ Δάμιδος· Πινδ. Νεμ. 8, 26.

Μεγασθένης, ους, ὁ. Συγγραφεὺς ἱστορικὸς καὶ πιστὸς ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου, ὅστις πεμφθεὶς ὡς πρέσβυς εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ διατρίψας χρόνον τινὰ αὐτόθι περιέλθε τὴν χώραν ταύτην συναξας ἱκανὴν ὕλην καὶ ἐξιολόγους παρατηρήσεις· διὰ τῶν ὁποίων συνέταξεν ἀκολούθως τὴν περίφημον ἐκείνην Ἱστορίαν τῶν Ἰνδῶν, τῆς ὁποίας ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐσώθησαν παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι· Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Μεγαφέρνης, ους, ὁ· Λίτκ. ην. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν Περσῶν. Ξενφ.

Μεγεσσάρας, ου, ὁ. Πατὴρ τῆς Φαρνάκης καὶ πάππος τοῦ Κυρου· Ἀπολλ. γ', 14, 3.

Μέγης, ητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φυλέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Αὐγέου καὶ ἔκγονος τοῦ Φυλέως, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης. Ἀπολλ. γ', 10, 8. ἦλθων καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἔχων τεσσαράκοντα πλοῖα ἐσείχεν ἐξαίρετον ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἴλ. Β, 627. Ξ, 520. Εὐριπ.

Μεγιλέας, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλ. γ', 4, 6. παρὰ δὲ Πλουτρ. Τιμ. 35. Μιγιλλος, ἀσυνηθ. τύπ.

Μεγίλλα, ἡ· Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Δουκ.

Μεγίλλος, ὁ. Λακεδαιμόνιος τις καὶ ἕν τῶν διαλεγομένων προσώπων ἐν τοῖς τοῦ Πλάτωνος νόμοις, σαλ. 629. — 2) Ὡραῖός τις νεανίας ἐν Κορίνθῳ. Λουκ. Διαλ. Νεκ α'.

Μεγιστανάς, ἄδος, ὁ. Ναιάδων νύμφη, τὴν ὁποίαν ἠγάπα ὁ Λυρικὸς Ἀνακρέων· Σιμων. Ἐπ. 55.

Μεγίστη, ἡ. Νῆσος μικρὰ κειμένη μεταξὺ Ῥόδου καὶ τῶν Χελιδονίων νήσων. Στέφ. Βυζ.

Μεγιστίας, α, ὁ, Ἰων. Μεγιστίης, ου. Περίφημος οἰωνοσκόπος ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Λεωνίδου εἰς τὰς Θερμοπύλας κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. ζ', 121. — Σιμων. Ἐπιτραμ.

Μεδεών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πηλάσου καὶ -ή, Ἠλέκτρας ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ Βοιωτία πόλις Μεδεών. Εὐστάθ. εἰς Ἴλ. Β, 501.

Μεδεών, ῶνος, ὁ Βοιωτικὸς. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Φολίνικος. Ὁμ. Ἴλ. Β, 508. Στράβ. — 2) Μεδεὼν ὁ Φωκικός. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, κατεδαφισθεῖσα ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἱεροπολέμου. Στράβ. — 3) — Medion. Λίβ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ', 106.

Μεδεών, ῶνος, ὁ, = Μεδεών, ἀριθμ. 3. Πολίβ καὶ Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Μεδιώνιοι, οἱ κατοικ. τοῦ Μεδιῶνος ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Μεδιολάνιον, τό, Στραβ. καὶ Μεδιόλανον· Πολυβ. Mediolanum. Πόλις τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαντόνων, ταυτ. Saintes καλουμένη. Πτολ. β', 7. Στραβ. δ' — 2) καὶ Μεδιόλανα, τά, παρὰ Πτολ. γ', 1. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς ἐγκωρίου Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Ἰνσαύβρων, αὐξηθεῖσα καὶ εὐπρεπισθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων μὲ πολλὰς ἀξιολόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς, ἀκμάσασα πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων τῆς πρώτης σωτηρίου ἑκατονταετηρίδος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ διδασκομένας ἐπιστήμας καὶ διὰ τοὺς ἐξόχους καὶ σεμνοὺς ἀνδρας οἵτινες διέτριψαν ἐπανδρα ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥστε ὁ νεώτερος Πλίνιος καλεῖ αὐτὴν νῦν Ἀθήνας· εἰς τοὺς ἑφεξῆς δὲ αἰῶνας ἤρχισαν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Αὐτοκράτορες εἰς αὐτὴν διατρίβοντες μέγα διάστημα τῆς ζωῆς των αὐτόθι· ταυτ. Μιλάνιον, Milano, ἐπίσημος πόλις καὶ πρωτεύουσα τοῦ Λομβαρδικοῦ Βασιλείου. Πολυβ. β', 27. Πτολ. — 3) Mediolanium. Πόλις τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρεττανίας ἐπὶ τῆς αὐτόθι χώρας τῶν Ὀρδουϊκων, ταυτ. Clonum Monithwy· Πτολ. β', 3. Τακτ. — 4) Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν μικρῶν Βρουκτέρων· Πτολ. β', 11. ταυτ. Metelin an der Yecht.

Μεδιοματρικοί, οἱ· Mediomatrici. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοσάλαν ποταμὸν καὶ ἐκτεινόμενοι ἀνατολικῶς ἕως τοῦ Ῥήνου. Στράβ. Ραιτ.

Μεδοακαί, οἱ, Medoaci. Ἔθνος τῆς ἀρκτικῆς Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ. Στράβ.

Μεδόακος, ὁ, Medoacus. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων ὀρῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· ταυτ. Βρέντα· Στράβ.

Μέδουσα, ἡ· Δωρ. αὐτὶ Μέδουσα. Πίνδρ.

Μεδούλλοι, οἱ, Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Γορουνα ποταμοῦ. Στράβ.

Μέδουσα, ἡ. Μία τῶν τριῶν Γοργόνων, θυγά-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τηρ τοῦ Φόρκου καὶ τῆς Κητοῦς, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἐπλάττετο ὅτι, ἔχουσα ἀντὶ τριχῶν ὄφεις, μεταμόρφωνεν εἰς λίθους ὅλους ὅσοι ἔβλεπον αὐτήν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Περσεὺς ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ νὰ κόψῃ τὴν φοβερὰν ταύτην κεφαλὴν τῆς ἣν ὁποίαν φέρων μετ' αὐτοῦ κεκρυμμένην εἰς τὸν κόλπον του ἀπελίθωσε δι' αὐτῆς μετὰ ταῦτα τὸ ἐπιλάτσιον ἐκεῖνο τέρας ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἔπαπε λεῖτο ἡ καταπαρασχεθῇ ἡ Ἀνδρομέδα· ὕστερον δὲ λαβοῦσα ἡ Ἀθηνᾶ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἔθεσεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος της. Ἡσ. Θεογ. 276 Ἀπολλ. β', 4, 2. ἐκ δὲ τοῦ χυθέντος αἵματος αὐτῆς λέγεται ὅτι ἐσχηματίσθη ὁ ἵππος Πήγασος, τὸν ὁποῖον ἡ Μέδουσα εἶχε συλλάβει πρότερον ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος· Ἡσιοδ. Κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Πρόκλου ὑπῆρχεν ἡ Μέδουσα μία τῶν ἀηρίων ἐκείνων καὶ θηριωδῶν γυναικῶν αἱ τινες κατώκουν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ἡ ὁποία πλανηθεῖσα ὅπως τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ ἐφονεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Περσέως. Παυσ. β', 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Σθενέλου. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ὀρσιλόχου καὶ γυνὴ τοῦ Πολύβου. Φερεκύδ. Λειψ.

Μήδων, ωνος, ὁ, κλητ. Μήδων. Τίς τοῦ Ὀιλέως Λοκρός, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ Αἴαντος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Φθιωτῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 727. Θ, 693. — 2) Κήρυξ τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, ὅστις ἀνετράφθη εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἀνεχορήσει τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Τηλεμάχου καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλὴν τῶν μνηστήρων. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 677. χ, 357. — 2) Τίὸς τοῦ Κόδρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τὴν κατάρριψιν τῆς βασιλικῆς ἀξίας ἐχειροτονήθη πρῶτος ἄρχων τῶν Ἀθηναίων ἐφ' ὅρου ζωῆς. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ϛ', 5.

Μέθανα, ἡ, καὶ Μεθώνη, Θουκ. Φρούριον ἐπὶ τῶν ὁμωνύμων ἀκρωτηρίου μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, τὸ ὁποῖον ἐκτισαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Στράβ. Παυσ. Ἐν τισι χειρογραφ. τοῦ Θουκ. δ', 45. κεῖται καὶ Μεθάνα, κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Στράβ. τῶν ἐρεπίων Μεθάνων λεγόμενα.

Μεθάρμη, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πυγμαλίωνος καὶ γυνὴ τοῦ Κινύρα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀδωνιν καὶ Ὀξύπορον· Ἀπολλόδ. γ', 14, 3.

Μεθουρεάδες, καὶ Μεθουρίδες, αἱ, προσυπακμ. νήσοι. Τέσσαρες μικραὶ νῆσοι κείμεναι ἐπὶ τοῦ Μεγαρικοῦ κόλπου ἀκατοίκητοι. Ἀπολλ.

Μεθύδριον, τὸ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως μεταξὺ τῶν ἄνω μερῶν αὐτόθι ποταμῶν Μαλόεντος καὶ Μυλαίου, καταδουλωθεῖσα ἤδη ὅτε ἤκμαζε ἡ Μεγαλόπολις. Θουκ. ε', 58. Παυσ. η'. Πολυβ. δ'. — Ὅθεν Μεθυδριεῖς, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ.

Μέθυμνα, ἡ, = Μήθυμνα, Σούλ. ὅπερ καὶ ἐρρέθη.

Μεθωναῖος, αία, αῖον. Ὁ εἰς τὴν Μεθώνην ἀνήκων ἢ ἐκ τῆς Μεθώνης ὤν· καὶ, Μεθωναῖοι, οἱ κάτοικοι.

Μεθώνη, ἡ, = Μέθανα ἐν Ἀργολίδι· Θουκ. δ', 45. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συνήθως Μεθώνη, Methone καλουμένη· τῶν Μεθώνη· ἔτι δὲ, Μεθώνη τῆς Δικαιακῆς, παρὰ Θουκ. β', 25. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. κατὰ Θουκ. ϛ', 7. κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας· ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἐρριζώθη αὐτὴ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Φιλοκτήτου. Ὅμ. — 4) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἐτραυματίσθη ὁ Φίλιππος ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν. Θουκ. δ', 129. Δημ. κατὰ Φιλ. α', σελ. 41 Στράβ.

Μειδίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ὁ ὁποῖος ἠγάπα πολὺ νὰ παίζῃ μὲ τοὺς ὀρτυγας, διὸ καὶ ὀρτυγοτρόφος ἐπωνομάσθη· Πλατ. Ἀλκ. α', σελ. 120. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1297. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ πλουσίων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ἐξ Ἀναγυροῦντος, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους. Αἰσχ. Δημ.

Μειρακίδης, ου, ὁ (ᾰ). Ναύαρχός τις ἐκ Ῥαυρυκος παρὰ Θουκ. α', 47.

Μειλάνιων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης συγγαμβρὸς τοῦ Σχοινέως, μετὰ τῆς ὁποίας μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης εἰς λέοντα· ἐκ τούτης ἐγέννησεν ὁ Μειλανίων τὸν Παρθενοπαῖον· Ἀπολλόδ. γ', 9.

Μειλίχιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρευετο εἰς τὸ Ἄργος. Παυσ. β', 9.

Μελαγγεα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀριστερὰ τῆς Τεγέας.

Μελαγχλαινοι, οἱ (μέλας, χλαῖνα). Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ ἐν τῇ τοῦ χώρᾳ περὶ Ἀστραχανίου. Ἡροδ. 4, 20. Διον. Περ. 309.

Μελαγχρίδια, α, ὁ (ῐ). Κάτοικός τις τῆς νήσου Χίου, παρὰ Θουκ. η', 6. ἔνθα ἐν τῷ κειμένῳ Μελαγκρίδας κεῖται.

Μέλαγχρος, ὁ. Τύραννος τῆς πόλεως Μιτυλήνης ἐν Λέσβῳ, φίλος τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου. Διογ. Λαέρτ.

Μέλαινα, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ὅτε ἐνεδύθη τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς της Περσεφόνης, ἐνδεδυμένη μέλανα ἐνδύματα ἐκρυψθη εἰς ἓν σπήλαιον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 42.

Μέλαινα ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. β, 349. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Λυδίας, ταυτὶ Κατὰ Βουρνοῦ. Στράβ.

Μελαιναί, αἱ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λιτοχωρίδα φυλήν· — Ὅθεν Μελαιεῖς, οἱ κάτοικοι.

Μέλαινα Ἀκρώρεια, ἴδε Κόρκυρα.

Μελαιναί, οἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Μελαινεύς, εως, ὁ. Τίς τοῦ Λυκάονος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκτίσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Μελαινεαί. Παυσ. Στεφ. Βυζ.

Μελαινίς, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Μελαίναι πόλιν τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η', 6.

Μελαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Ἰτωνίαν· Θουκ. ϛ', 5. ἄλλως ἄγνωστοι.

Μελαμπόδες, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ Αἰγύπτιοι, κατ' Ἀπολλόδ. β', 1, 4. καὶ, ἡ Μελαμποδῶν χώρα. παρβλ. Heyne αὐτόθ.

Μελαμποδίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελάμποδος, ὁ Θετταλόμιτος. Πλατ. Ἴων.

Μελάμπους, οδος, ὁ, Δωρ. Μέλαμπος. Τίὸς τοῦ Ἀμυθάονος καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφὸς τοῦ Βίαντος, περίφημος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν περὶ τὰς μαντείας σοφίαν του καὶ διὰ τὰς ἰατρικὰς γνώσεις του, ὅστις λέγεται ὅτι ἐξεράπευσε τὰς Ἰφικλοῦς υἱὸν τοῦ Φυλάκου ἀπὸ τὴν ἀτεκνίαν ἢ ἀγονίαν του, λαβὼν καὶ ἀντομοιβὴν παρὰ τοῦ πατρός του τὰς βοῦς διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Βίας ἠδυνήθη ἀκολούθως νὰ λάβῃ εἰς γυναῖκα τὴν Πηρὼ θυγατέρα τοῦ Νηλέως. Σχολ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 286. Θεραπεύσας δὲ μετὰ ταῦτα καὶ τὰς θυγατέρας τοῦ Προίτου ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτῶν, ἔλαβεν ἓν μέρος τοῦ βασιλείου τοῦ Ἄργους ὡς μισθὸν καὶ μίαν ἐξ αὐτῶν τὴν Ἰφιάνασσαν εἰς γυναῖκα. Ἀπολλόδ. α', 9, 11. β', 2, 1—2. Κα9' Ἡροδ. 2, 49. Ὑπῆρχεν ὁ Μελάμπους οὗτος σοφός τις ἀνήρ, ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης διδαχθεὶς αὐτὴν παρὰ τοῦ Φοινικος Βάθμου καὶ εἰσαξας πρῶτος αὐτὴν μετὰ τῆς λατρείας τοῦ Διονύσου εἰς τοὺς Ἕλληνας· φαίνεται δὲ πιθὰν, ὅτι ἔζη 220 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀργοναυτῶν· ὁ δὲ Διόδ. Σικ. α', λέγει ὅτι ὁ Μελάμπους ἐδιδάχθη ὅλην τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ κατὰ Κλήμ. Ἀλεξ. ἔφερε πρῶτον οὗτος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν λατρείαν τῆς Δήμητρος καὶ τὰ Ἔλευσίνια μυστήρια ἐκ τῆς Αἰγύπτου.

Μελάμπυγος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, παρὰ Τζετζ. Ἀνεμ. 91. — 2) Μελάμπυγος λόφος. Βραχώδης ἀπότομος ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ἀκροπαίας περὶ τὰ σύνορα τῆς Δοκρίδος. Ἡροδ. 7, 216.

Μελάμφυλλος, ἡ (μέλας, φύλλον). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σάμου. Στράβ.

Μελαναιγίς, ίδος, ὁ (μέλας, αἴξ)· Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐπερρήσιάσθη ποτὲ ὑπὸ τὴν μορφὴν μαύρης αἰγὸς εἰς τοὺς Μιλησίους καὶ παρεκίνησεν αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Ξάνθον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι μὲ ἰδιαιτέρας ἑτησίους τελετὰς, Ἀπατούρια καλουμένας. Παυσ. β', 35.

Μελανδεπται, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Θρᾴκης ἐν Εὐρώπῃ, ὀρθότρ Μελανδῖται ἐκ Στεφ. Βυζ. καὶ, Μελανδία, ἡ μέρος τῆς ἐν Θρᾴκῃ Σιωνίας χώρας κατοικουμένης ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Μελανδιτῶν. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ, 2, 32.

Μελανδία, ἡ, = Μελανδεπται. Ξενοφ. ὅθεν

Μελανδῖται, εἰ. Οἱ κάτοικ. τῆς Μελανδίας.

Μελανεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, ὅστις λαβὼν παρὰ τοῦ Περιήρους ἐν μέρος τῆς Μεσσηνίας ἐκάλεσεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς του Οἰχαλίας, Παυσ. δ', 2. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμέδοντος ἐν Ἰθάκῃ. Ὅμ. Ὀδ. Ω, 103. — 3) Εἷς τῶν Κενταύρων, εὑρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου.

Μελανθεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Δουλίου, ἕφορος τῶν αἰγοβοσκῶν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, παρουσιασμένος ὡς ἄπιστος καὶ ἀλαζών, συνεργῶν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν μνηστήρων κατὰ τοῦ δεσπότου του· Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 212—260. Τ, 175. Ψ, 175. Ἐλλιπῶς ἐν Ὀδ. Χ, 176. αἱ λοιπαὶ πτώσεις σχηματίζ. ἐκ τοῦ Μελάνθιος. Ὀδ. Ρ, 247.

Μελάνθιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς τραγικὸς, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀδηφαγίαν καὶ ἀσωτίαν του, πιθαν. ὁ αὐτὸς παρὰ Πλουτ. Συμπ. β', 1. Ἀριστοφ. Ε 803. Ὄρν. 151. — 3) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, παρ' Ἡροδ. 5, 97.

Μελανθώ, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δουλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Μελανθίου, ἀνατραφεῖσα πλησίον τῆς Πηνελόπης, ὕστερον δὲ ἐνεπαίσα καὶ αὐτὴ μὲ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τους μηνστῆρας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ὀδ. Σ, 321.

Μελανεππεία, ἡ. Μία τῶν Χελιδονίων νήσων ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λυκίας. Στέφαν. Βυζ.

Μελανίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος, ἔμπειρος τῆς μαντικῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι εἰ θεοὶ μεταμόρφωσαν εἰς ἵππον κατὰ παράληψιν τοῦ ἰδίου πατρός της ἀφ' οὗ οὗτος ἔμαθεν ὅτι ἐγένοντο μετὰ τοῦ Αἰόλου ἐν τέκνοις. Ἀριστοφ. Θεσμ. 549. Ἐρατοσθ. Τζήν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου ἢ τοῦ Δημοκίτου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν καὶ Αἴολον. Πλατ. Παυσ. πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀτιμίας ταύτης τυφλώσας αὐτὴν ὁ πατήρ της ἐκλεισεν εἰς ἕνα σκοτεινὸν πύργον χρόνους ἱκανοὺς ἕως οὗ ἠλευθερώθη ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων της. Τζήν. — 3) Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων τῆς ὁποίας τὴν ζωστῆρα λέγεται ὅτι ἁρπάσας ὁ Ἡρακλῆς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὰς Μυκήνας πρὸς τὸν Εὐρυσθέα. Διοδ. Σικ. δ', 16. Ἀπολ. Ῥοδ. — 4) Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἴτωνος ἐγέννησε τὸν Βοιωτὸν, κατὰ Παυσ. θ', 1.

Μελανιππίδης, ου, ὁ. κυρίως Ὅμηρ. πατρωνυμ. Τίς τοῦ Μελανίππου καὶ κύρ. Ὁμοιοπερίφημος ποιητὴς διθυράμβων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μῆλον καὶ ζήσας εἰς τὰς Ἀθήνας περὶ τὴν ρξ' Ὀλυμ. Σουΐδ. Ἀθην. β', ὁ αὐτὸς ὑπῆρχεν ἴσως καὶ ποιητὴς τραγικὸς τοῦ ὁποίου εὑρηται παρὰ Σοβείῳ λειψανά τινα ἐνὸς τῶν δραμάτων του περιτεφρίνη ἐπιγραφομένου. Ἀπολλόδ. λείψ. β'. Φαβρ. Βι. β βλ. Π. σελ. 129.

Μελάνιππος, ὁ (α) Τίς τοῦ Ἀστακοῦ ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀγρίου, πολεμήσας γενναίως εἰς τὸν πρὸτον Θηβαϊκὸν πόλεμον ἐνικήσε τοὺς ἑπτὰ Ἕλληνων ἡγεμόνων οἵτινες ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀδράστου κατὰ τῶν Θηβῶν καὶ τελευταῖος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιάρεω. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 409. Ἀπολλόδ. γ', 6, 8. ὁ τάφος αὐτοῦ εἶσε κυνεστο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μεταξὺ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Χαλκίδος Παυσ. Βοιωτ. 18. — 2) Τίς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Περιγούνης θυγατρὸς τοῦ Σίνιος, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας σταδίου. Παυσ. ί, 25. Πλουτρ. Θησ. — 3) Τίς τοῦ βασιλέως Πριάμου κατ' Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 4) Τίς τοῦ Ἱππασίου ἐκ Τροίας, ποιμαίνων τὰς ἀγέλας τοῦ πατρός του, ὕστερον δὲ πολεμῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 547. — 5) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Ἀγρίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν. Ἀπολλόδ. α', 8, 6. — 6) Τίος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Τριτείας, ὁ ἐνίσας τὴν πόλιν Τριτείαν ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 22. — 7) Ῥόδιός τις παρὰ Σεφ.

Μελανίων, ωνος, ὁ· ποιητὴς ἀντὶ Μειλανίων. Νεανίσκος ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐπαρατηρήσατο ὡς μισῶν τὰς γυναῖκας. Ἀριστοφ. Λυσ. 876.

Μελάντης, ου, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Δημοσθ.

Μελάντειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Μέλανος ἢ εἰς τὸν Μέλανα ἀνήκων· αἱ Μελάντειοι πέτραι ἢ ὀρειναί. Βράχοι τινὲς τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὀλίγον ἀπέχοντες τῆς νήσου Θήρας κληθέντες οὕτως ἀπό τινος Μέλανος, Ἀπολ. Ῥοδ. Ἀπολλόδ. α', 9, 26.

Μέλαντος, ὁ. Χαμερπὴς τις παράσιτος καὶ κόλαξ, παρὰ Δουτ.

Μελάνωπος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Λάχητος Ἀθηναῖος, ἐχθρὸς τοῦ ῥήτορος Καλλιστράτου· Θουκ. — 2) Τίος τοῦ Λάχητος, δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ ἀχρείου καὶ πυπαπεῶ χαρακτῆρος. Δημοσθ.

Μέλας, αντος, ὁ. Τίος τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ὅστις λέγεται ὅτι πλέων ἐκ τῆς Κολχίδος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπῆγε εἰς τὸ μέρος τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἕκτοτε Μέλας κόλπος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1207. — 2) Τίος τοῦ Πορθάονος ἢ Πορθάονος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως ἐξ Αἰτωλίας, τοῦ ὁποίου τοὺς υἱοὺς ἐφόνευσεν ὁ Τυδεὺς ὅτε ἐπεβουλεύοντο τὸν θεῖον αὐτοῦ Οἰνέα· Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 117. Ἀπολλόδ. α', 7, 10. — 3) Τίος τοῦ Διονυσίου, ὅστις συνεξέυτας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν πόρθησιν τῆς Οἰχαλίας ἐφονεύθη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Εὐρύτου. Ἀπολλόδ. β', 7, 7.

Μέλας, αινος, ὁ· Melas. Ποταμὸς τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἡρακλείας εἰσβάλλει εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον· Ἡροδότ. 7 198. — 2) Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Μέλανα κόλπον· τοῦτον τὸν ποταμὸν λέγεται ὅτι κατεξήρανεν τὰ στρατεύματα τοῦ Ξέρξου ὅτε διέβαινον ἐντεῦθεν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων· ταῦτα Σχερὶ Σου. Ἡροδότ. 7, 58. Διον. Περ. 538. — 3) Ἕτερος ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ὅστις ῥέων δυτικῶς τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ εἰσβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην, ταῦτα Μαυρόποταμον· Στράβ. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τῆς Ὠλένου. Καλλ. εἰς Δι. 23. Στραβ. — 5) ποταμὸς τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταῦτα Κεστρόν. Στράβ. ιβ'.

Μέλας κόλπος, ὁ. Κόλπος τις περιβρέχων βορειοδυτικῶς τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερσόνησον, ταῦτα Κόλπος Σάρος λεγόμενος. Ἡροδότ. ἔτι, ὁ Μέλας πόντος. Ἀπολ. Ῥοδ Α, 922.

Μέλδοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λουγδουνησίας Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Σηκουάνα (Seine) καὶ Μάρνης ποταμῶν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἰάτιον. Στράβ. Πτολ.

Μελεαγρίς, ίδος, ἡ. Ἡ τοῦ Μελεάγρου ἢ εἰς τὸν Μελέαγρον ἀνήκουσα· αἱ Μελεαγρίδες· αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Μελεάγρου Ἐὐξιμήδεια καὶ Μελανίππη, μεταμορφωθεῖσαι ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς πτηνά· Ἀντ. Λιβ. 2. αἱ Μελεαγρίδες νῆσοι· μυθολογοῦμεναι νῆσοι ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ· Στράβ.

Μελέαγρος, ὁ· Meleager. Τίος τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ἄρεος. Πλουτρ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος· ἡγεμὼν τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὰς περὶ τὴν θήραν τῶν ἀγρίων ζώων ἀσκήσεις καὶ ἐμπειρίαν του. Οὗτος λέγεται ὅτι συνεκάλεσεν ὅλους τοὺς ἀνδρειοτέρους ἥρωας τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν τόσον περιβόητον ἐκείνην θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου ὅστις ἠρώτησεν ὅλην τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ πατρός του Οἰνέως· μετὰ ταῦτα δὲ συνεστρατεύτησε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· ἐπεδὴ δὲ κατὰ τὴν διαταγὴν τῶν Μοιρῶν ἡ ζωὴ τοῦ Μελεάγρου ἐξῆρτατο ἀπὸ ἕνα ἐσβεσμένον δαυλόν, τὸν ὁποῖον ἐφύλαττεν ἡ μήτηρ του κεκρυμμένον καὶ ἀδιάφθορον, μαθοῦσα αὐτὴ τὸν φόνον τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς πραχθέντα ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου διὰ τὴν δορὰν τοῦ θηρευθέντος κάπρου καὶ καταφλέγη αὐτόν, ἔβαλε τὸν δαυλὸν ἐκεῖνον ἐπὶ τοῦ πυρὸς καταναλώσασα αὐτὸν ὅλως διόλου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτιμώρησεν αἰσίᾳ τοῦ πρώρου Ἰάσωνος τοῦ υἱοῦ της. Ὅμ. Ἰλ Β, 642. Ἀπολλόδ α', 8, 2. Ἐκ τῆς Κλεοπάτρας θυγατρὸς τοῦ Ἴδα ἐγέννησεν ὁ Μελέαγρος τὴν Πολυδώραν· Παυσ. δ', 2. ἐκ δὲ τῆς Ἀταλάντης ἐγέννησε τὸν Παρθενοπαῖον· Τζήν. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν — 3) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, οὗ τοῦ Εὐκράτους ἐκ Συρίας ἀκμάσας περὶ τὸ 80 ἔτος πρὸ Χρ. κατὰ τινας δὲ ἔζη οὗτος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Ἀνθολ.

Μελέας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ.

Μελέδημος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 273. ἔνθα κατὰ Bucker Τηλέδημος διαγιγνώσκει.

Μελέτη, ἡ. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων Μουσῶν, τῶν ὁποίων τὴν λατρείαν εἰσήγαγον πρῶτον οἱ υἱοὶ τοῦ Ἀλωέως εἰς τὴν Βοιωτίαν Παυσ. θ', 29.

Μέλης, ητος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης, περὶ τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ ποιητὴς Ὅμηρος. Ὅμ. Τμν. η', 3. Στράβ. καὶ ὁ Μέλητος Στεφ. Βυζ. — 2) Πυτάμιος θεός, ἐκ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτε ἐγεννήθη ὁ Ὅμηρος, ἀφ' οὗ καὶ Μελησιγενὴς ἐπωνομάζετο· Πλουταρ 61. Ὅμ. — 3) Πατὴρ τοῦ Ἡνησίου ποιητοῦ διθυράμβων, χαρακτὴς τὴν τέχνην· Πλούτ. Γρ. 501.

Μελέσανδρος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 20.

Μελησίας, α, ὁ. Αἰγινήτης, νικητὴς εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας Πινδ. Ὀλυμ. 8. — 2) Τίος τοῦ ἐν Ἀθήναις Θουκυδίδου ἀντιπάλου τοῦ Περικλέους· Πλάτ. Λάχ. καὶ Μέν.

Μελησιγενὴς, ους, ὁ. Ὁ περὶ τὸν Μέλητα ποταμὸν γεννηθείς, ἐπώνυμον τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου γεννηθέντος πλησίον τῆς Σμύρνης ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Μέλητος ποταμοῦ. Λουκ.

Μελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἰνάχου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγεννήσε τὸν Φορωνέα καὶ Αἴγιαλέα. Ἀπολλόδ. β', 1, 1. — 2) Νύμφη τις θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμπόσης ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε μετ' αὐτὸς τὸν Ἰσμήνιον καὶ Τέναρον· Πινδ. Πύθ. 11, 6. ἐκ δὲ τοῦ Σιληνοῦ ἐγεννήσεν ἡ Μελία τὸν Κένταυρον Φόλον. Ἀπολλόδ. β', 5, 4.

Μελίαι, αἱ Ἀρχαῖαι τινες Νύμφαι, καὶ Ἡσ. Θεογ 187. γεννηθεῖσαι ἐκ τῆς Γῆς μετὰ τὸν Ἐρινύων καὶ Γιγάντων ἀπὸ τοῦ χυθέντος ἐπ' αὐτῆς αἵματος ἐκ τῶν τμηθέντων αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ· μία ἐξ αὐτῶν ἡ Μελία ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Σιληνοῦ τὸν Κένταυρον Φόλον. Ἀπολλόδ. β', 5, 4.

Μελίβοια, ἡ (υ—υ). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πελασγὸς ἐγέννησε τὸν Λυκάονα. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ἥτις μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της δὲν ἐτοξεύθη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολλόδ γ', 5, 6. — 3) Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ὄσσης. Ὅμ. Ἰλ. Β. 717.

Μελιγουνὶς, ίδος, ἡ Θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Λιπάρας. Καλλιμ. εἰς Λητ. 43.

Μελίη ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλόδ. α', 2, 7. — 2) = Μελία, Καλλιμ.

Μελικέρτης, ου, ὁ. Melicerta. Τίος τοῦ Ἀθαμάντος καὶ τῆς Ἰνοῦς μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτε αὕτη ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν ὅτε ὁ Ἀθάμας ἐμελλε νὰ φονεύσῃ αὐτὴν εἰς τὴν μανίαν του. Ὁ Ποσειδὼν μετεμόρφωσε τὸν Μελικέρτην τοῦτον εἰς θαλάσσιον θεόν, τιμώμενον ὑπὸ τῶ ὄνομα Παλαίμων, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ὁ Σίσυφος ἐσύστησε τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Ἀπολλόδ α', 9, 2. γ', 4, 3.

Μελισσαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης παρὰ Λυκόφρ 403. κατὰ Τζέτζ. κληθείσης οὕτω κατὰ μεταφορ. ἀπὸ τῆς ἡδύτητος τοῦ μέλιτος.

Μελίνη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λαομέδοντα. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Μελινὼ, οὔς, ἡ. Ἀρχαία τις ποιήτρια παρὰ Φωτ.

Μελινοφάγοι, οἱ Θρᾷκες. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θρᾴκης, πιθαν. = Ἀσταῖ, οἱ τραφόμενοι ἐκ μελίτης. Στεφ. Ἀνάβ. ζ', 5, 12.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μελιξώ, οῦς, ἡ. Γυνή τις αὐλήτρια, παρὰ Θεοκρ.
Μελισσόεσσα, τά. Πόλις τῆς ἀρχαίας Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Κουάδων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ. Πτολ.
Μελίσανδρος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, γράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα τῆς μάχης τῶν Λαπίθων κατὰ τῶν Κενταύρων. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 2.
Μελιστιάς, άδος, ἡ. Ἕλλην. κύρ. Ὄνομ. γυναικῶν. Ἀνθολ.
Μέλισσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Περιάνδρου τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡρόδ. 3, 50.
Μέλισσαι, αἱ. Νύμφαι τινές, θυγατέρες τοῦ Μελισσέως βασιλέως τῆς Κρήτης, ἡ Ἀδράστεια καὶ Ἰδα, αἵτινες ἀνέθρεψαν τὸν Δία ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης. Ἀπολλόδ. ἔτι δὲ καὶ Δικταῖαι Μέλισσαι καλούμεναι, παρὰ Καλλιμ. εἰς Δι. 47. — 2) Ἱέρειαι τῆς Δήμητρος καὶ Ἀρτέμιδος ἐν Κρήτῃ. Διοδ. Πωγ. 4, 106. Καλλιμ.
Μελισσεύς, έως, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τοῦ ὁποίου αἱ θυγατέρες Ἀδράστεια καὶ Ἴδα λέγονται ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία αὐτόν. Ἀπολλόδ. α', 1, 3.
Μέλισσος, ὁ. Τίς τῶν Τελεσιάδου Θηβαίος, ἱππεὺς εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ. — 2) Φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σάμον καὶ ζήσας περὶ τὴν 84. Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ Παρμενίδου, ὠφελήσας μεγάλως τὴν πατρίδα του καὶ διὰ τῆς στρατηγικῆς αὐτοῦ ἐμπειρίας, παρ' αὐτῷ ἐδιδάχθη τὴν φιλοσοφίαν ὁ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης· συνέγραψε δὲ πολλὰ βιβλία περὶ διαφόρων φιλοσοφικῶν ἀντικειμένων τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ἀποσπάσματα τινα παρὰ Σιμπλικίῳ εἰς Ἀριστοτ. φυσ. Ἀκουσμ. Ι. 22. Πλάτ. Θεαίτ. Αἰλιαν.
Μελιστίχη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Κνιδ. 46.
Μελίταια, ἡ (ι). Πόλις ἐπίσημος τῶν Φλεγόντιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ, πρότερον Πύρρα καλουμένη· Στραβ. καὶ Μελίτια, ἡ, Θουκ. δ', 78. Μελίτεια, παρὰ Πολυβ. — ὅθεν, Μελιταιεῖς, οἱ κάτοικοι. Στραβ.
Μελισσεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθηΐδος, τὸν ὁποῖον εὗρον ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς Φράγρος ἐκτεθειμένον ὑπὸ τῆς ἰδίας μητρὸς τὸν μετὰ εἰς ἓν ἄστος, ἀνέθρεψαν αὐτὸν καὶ ἐκάλεσαν Μελιτέα, ὅστις μετὰ ταῦτα κυριεύσας ἓν μέγα μέρος τῆς Φθιώτιδος χώρας, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Μελίτειαν. Διτ. Αφ 13.
Μελίτη, ἡ (ι). Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος· Ὅμ. Ἰλ. Σ, 42. Ἡσ. Θεογ. 246. — 2) Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ Αἰγίνης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τλλον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 538.
Μελίτη, ἡ (υ). Νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας· τανῦν Μελέδη, Meledo. Ἀπολ. Ῥοδ Δ, 572. καὶ Μελιτήνη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — 2) Λίμνη ἐν Ἀκαρνανίᾳ πλησίον τῆς πόλεως τῶν Οἰνιαδῶν· Στραβ. — 3) Μελίτη, ἡ (ι) Melita. Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάττης κειμένη μεταξὺ τῆς Σικελίας καὶ Ἀφρικῆς, ἡ νῦν Μάλτα. Malta, λεγομένη, ἔχουσα τὸ πλάτος μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν μὲ καλοὺς λιμένας καὶ μ' ἕνα πολυτελῆ ναὸν τῆς Ἥρας· περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρχε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὰ ἀξιόλογα αὐτῆς υφάσματα· Διοδ. Σικ. ε', 12. Σκύλ (τὸ ε εὑρηται μακρὸν παρὰ Λυκοφρ. 1027.) — ὅθεν Μελιταῖος, αία, αῖον· τῆς Μελίτης ἡ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης ὡς· τὰ Μελιταῖα κυνίδια, Γῆτος σκύλος μικροῦ τῆς νήσου Μελίτης, τὰ ὁποῖα ἐθεωρεῖτο ὡς εὐγενῆ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων· Στραβ. κατά τινας δὲ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ. — 4) Δῆμος ἀρχαῖος τῆς Ἀττικῆς μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ὁ ἥρως οὗτος ἐφύσησε τὰ τελευταῖα τῶν μυρῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Πλάτ. — ὅθεν, Μελίτης ματτυγίας, = Ἡρακλῆς, Ἀριστοφ. Βατρ. 511. — καὶ, Μελίτευς, ἤτοι ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Μελίτης ἐν Ἀττικῇ ὢν Δημοσθ.
Μελιτήεις, ία, ιον. Τῆς Μελίτης ἢ εἰς τὴν Μελίτην ἀνήκων· τὸ Μελιτήεον ὄρος. Ὄρος ἐπὶ τῆς νήσου Μελίτης ἐν τῷ Ἀδριατικῷ πελάγει. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1150.
Μελιτηνή, ἡ· Melitene. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας ἐκτεινομένη περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ Σωφανηνῆς χώρας Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μελιτηνῆς χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῆς Σεμιράμιδος, ὕστερον δὲ ἀνήκουσα εἰς τὴν μικρὰν Ἀρμενίαν τανῦν Μελιτινή.
Μελιτία, = Μελίταια.
Μελιτίδης, ου, ὁ (υ—υ—). Ἐμπαικτικὸν κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀθηναίοις παρεπιδήμου βλάκα τινὸς καὶ χοντροειδοῦς, ὡς τὸ Σανυρίων καὶ Κορυβοπλήξ. Μελιτίδαι, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 993. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 1. Λουκ.
Μέλιτος, ὁ. Τραγικὸς τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις τῶν θεῶν Πιτεύς, ὅστις συμφώνως μετὰ Ἀνύτου ἐκατηγόρησε τὸν Σωκράτην ἐπ' ὀνόματι τῶν λοιπῶν ἐν τῇ πόλει ποιητῶν. Ξενοφ. Ἀπολογ. Σωκρ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1302. Μέλητος, παρὰ Πλατ. Stallb. τῷ Εὐθυφρ. εἰς Ὀδ. Ν, 106. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ μέλι, ἀλλ' οὕτως ἡ παραλήγουσα ἔστι φύσει βραχεῖα.)
Μέλιττα, ἡ· Ἀττ. ἀττὶ Μέλοττα. Ὄνομ. ἑταίρας τινὸς παρὰ Λουκ.
Μελλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη παρὰ Σαλαστὶς ἐφ' ἑνὸς μιλίου κόλπου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤξευρον τὴν τέχνην τοῦ νὰ παρίχουσιν ἐπιτηδείως τοὺς ἰχθῦς· ταῦτ' ἔστι Toro della Penna. Στράβ. γ'.
Μέλλων, ωνος, ὁ. Θηβαῖος τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 4, 2. καὶ Μίλων παρὰ Πλουτ. Πελοπ. ἡ.
Μελπομένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 77. ἔφορος τῆς Τραγικῆς ποιήσεως, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου τὰς Σειρῆνας. Ἀπολλόδ. α', 3, 4.
Μελπόμενος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐτιμᾶτο παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἔφορος τῶν Μουσῶν. Πανυ. 1, 2. καὶ 31.
Μεμβλίαρος, εω, ὁ. Τίος τοῦ Ποικίλου Φοίνικος, εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Κάδμου, ὅστις μείνας ἐπὶ τῆς νήσου Καλλίστης ἐσύστησεν αὐτόθι μίαν ἀποικίαν Φοινίκων. Ἡρόδ. 4, 147. — 2) Μεμβλίαρος, ἡ, νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Θήρας· = Ἀνάφη· Στεφ Βυζ.
Μεμνόνειον, τό. Ἡ τοῦ Μέμνονος ἀκρόπολις ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου. Στράβ.
Μεμνόνειος, εία, ειον, = Μεμνόνιος. Στράβ.
Μέμνονες, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Νείλου καὶ Ἀστάπου ποταμῶν. Στεφ. Βυζ.
Μεμνόνειος, ία, ιον. Τοῦ Μέμνονος ἢ εἰς τὸν Μέμνονα ἀνήκων· Ἡρόδ. τὸ Μεμνόνειον ἄστυ, = Σοῦσα ἐν τῇ Περσίδι. Ἡρόδ. 5, 54. κτισθὲν ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ πατρὸς τοῦ Μέμνονος, καὶ Σοῦσα τὰ Μεμνόνια· Ἡρόδ. 7, 151. — τὰ Μεμνόνεια βασίλεια. Ἡ ἀκρόπολις ἢ τὰ περιτειχισμένα βασίλεια τῆς πόλεως τῶν Σούσων ἐν Περσίδι, Ἡρόδ. 5, 53. καὶ, τὸ Μεμνόνειον, Στράβ.
Μέμνων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τῆς Ἠοῦς, βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων. Ἡσ. Θεογ. 984. παρ' Ὁμήρῳ ἀναφέρεται νέος εὐειδέστατος, ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἕκτορος ἔχων ἐν στρατεύματα Αἰθίοπας καὶ φονεύσας ἐν τῇ μάχῃ τὸν Ἀντίλοχον υἱὸν τοῦ Νέστορος, ἐφονεύθη τελευταῖον καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 188. Λ, 521. Πίνδ. Νεμ. 3, 111. Κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Μέμνων οὗτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων ἔχων τὴν καθέδραν του εἰς τὰ Σοῦσα· Διοδ. Σικ. β', 22 καὶ κατ' ἄλλους ἦλθεν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ μέσου εἰς τὴν Περσίδα, κτίσας αὐτὸς τὰ Μεμνόνια βασίλεια λεγόμενα· Στράβ. ιζ', Διοδ. Σικ. ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὠνομάσθη καὶ ἡ πόλις τῶν Σούσων Μεμνόνιον ἄστυ· Ἡρόδ. 7, 151. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἐτιμήθη ὡς ἥρως, ἔχων, ὡς ἐλέγετο, καὶ ἴδιον ναὸν ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ, οἱ δὲ ἐν Θήβαις Αἰγύπτιοι ἐπρότιμησαν αὐτῷ καὶ δυσὶν· Ὀππιαν. κυνηγ. β', 51. Φιλοστρ. — 2) Οὗτος ἐκάλυπτεν δύω κολοσσιαίας ἀγάλματα τοῦ Μεμνονος πλησίον τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ, κατὰ Φιλοστρ. κατεσκευασμένα ἐκ μιλησίου μαρμάρου καὶ ἀποτελοῦντα ἤδη τινὰ ἦχον ὅτε ἐπροσβάλλοντο ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων περὶ τὰς πρωΐας ὥρας. Ὀππιαν. Καλλιστρ. Λουκ. Φιλοψευδ. κατὰ δὲ Παυσ. α', 42. ὡμοίαζεν ὁ ἦχος τῶν ἀγαλμάτων τούτων μ' ἐκείνον τῆς κιθάρας ἢ λύρας ὅτε μία τῶν χορδῶν ἔρχηται. — 3) Μέμνων ὁ Ῥόδιος, Σατράπης καὶ στρατηγὸς τοῦ τελευταίου τῶν Περσῶν βασιλέως Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ, πολεμήσας εἰς τὴν ἐν Γρανικῷ μάχην κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅπου νικηθεὶς ἔπεσεν εἰς τὴν ἐν Κιρὰ Ἀλικαρνασσόν· πολιορκηθεὶς δὲ ἔνταῦθα ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων καὶ βιασθεὶς νὰ παραδώσῃ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ μὲ τὸ ἐναπολειφθὲν μέρος τῆς Περσικῆς δυνάμεως του εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ εἰσβάλῃ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν, ἐλπίζων οὕτω ν' ἀποσπάσῃ τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ τῆς Ἀσίας, ἀλλ' εἰ τὴν ἐν Μιτυλήνῃ πολιορκίαν κατέλαβεν αὐτὸν ὁ θάνατος πρὸ τοῦ ἴνα δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν μελετηθεῖσαν σωτηριώδη ἐπιχείρησίν του. Ἀρριαν. α', 21. Διοδ. Σικ. ιζ', 23-27.
Μέμφις, ιος, καὶ ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νείλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐπάφου, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Λιβύαν καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μεσαίῳ Αἰγύπτῳ πόλις Μέμφις. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Δαναοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολλόδ. αὐτόθι.
Μέμφις, ιδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Αἰγυπτίων βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, καθ' Ἡρόδ. 2, 99. κτισθεῖσα ὑπό τινος ἀρχαίου ἐγχωρίου βασιλέως Μήνου, κατὰ δὲ Διοδ. Σικελ. ὑπὸ τοῦ Οὐχορέως, ὅστις ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς του Μέμφιδος. Εἶχε δὲ ἡ πόλις αὕτη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου βιβλ. α', 50, 150 σταδίων περίμετρον, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ Νείλου ὅλα τὰ ἐκ τῆς ἄνω καὶ κάτω Αἰγύπτου φερόμενα πλοῖα· περίφημος δὲ πρὸ πάντων ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ ἡ οἰκοδομὴ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀνήγειρε πρῶτον ὁ βασιλεὺς Μήνης, ἀκολούθως δὲ ἐκόσμησαν καὶ ηὔξησαν αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς οἱ λοιποὶ αὐτόθι βασιλεύσαντες. Ἡρόδ. 3, 91. 114. 145. Ὁ χρόνος καθ' ὃν ἡ Μέμφις κατεστάθη καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὰς Θήβας δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ προσδιορισθῇ, φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι ἡ μετάβασις αὕτη τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξεν ἀρχαιοτάτη, διότι οἱ παρ' Ἡρόδ. ἀναφερόμενοι παλαιοὶ Αἰγύπτιοι βασιλεῖς ἦσαν ἅπαντες Μεμφῖται. Μετὰ τὴν ἐν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῇ κάτω Αἰγύπτῳ κτισθεῖσα ὕστερον Ἀλεξάνδρειαν ἠλαττώθη μεγάλως ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων τῆς Μεμφίδος καὶ ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆς· διὰ δὲ τῶν καταλύσεων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἠφανίσθη κατ' ὀλίγον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως, ὥστε ταῦτα δὲν εἰσῴζηται σχεδὸν τίποτε τῆς ἀρχαίας αὐτῆς μεγαλοπρεπείας. Κατὰ τοὺς νεωτέρ. περιηγητὰς ὁ τόπος, ἔνθα ἔκειτο τὸ πάλαι ἡ Μέμφις δεικνύεται ὑπὸ ὥρας, ἀπέχων μεσημβρινῶς τῶν μεγάλων Πυραμίδων, ἔνθα ταῦτ' κεῖται τὸ χωρίον Μέμφ, κατ' ἄλλους δὲ παλαιὸν Μέστρ. — γενικ. ιος, παρ' Ἡροδτ. Ἀρρίαν. εος, παρὰ Θουκ. έως, παρὰ Στρέβ. δοτικ. Μέμφι, παρ' Ἡροδτ. 2, 3. Μέμφει, παρὰ Παυσ. — ίτης, Μεμφίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ. τῆς Μέμφιδος Ἡρόδτ. καὶ ἐπιθετικ. ἡ Μέμφις γῆ. Αἰσχύλ. Περσ. 35.

Μέμφις, ιος, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Περσικῶν στρατευμάτων, παρ' Αἰσχ Περσ. 986.

Μεναίχμος, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Ναυπάκτου, κατὰ Ἀθήν. συγγράψας ἐν βιβλίοις περὶ τεχνιτῶν πίδακ. ἀκμάσας ἐπὶ τῶν διαδόχων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Παυσ.

Μενέλιππος, ὁ Φίλος τοῦ λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου. Ἡρόδτ. 5, 95.

Μενέλκας, α, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς παρὰ Θεοκρτ. Εἰδ. ή.

Μενέλκης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Λάυτης Ἀπολλόδ. β', 1, 4. ἔνθα ὁ Heyne Μετάλκης ἐπιγινώσκει.

Μένανδρος, ὁ, Menander. Διδάσκαλος τῆς γυμναστικῆς τέχνης ἐν Ἀθήναις. Πάτ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, πεμφθεὶς εἰς τὸν ἐν Σικελίᾳ πόλεμον. Θουκ. Ξενφ. — 3) Περίφημος κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, γενηθεὶς τὸ τρίτον χρόνον τῆς 109 Ὀλυμπ. καὶ ἀποθανὼν τὸ 52 ἔτος τῆς ἡλικίας του, γραφὰς κατὰ τινας μὲν 109, κατ' ἄλλους δὲ 105 κωμικὰ δράματα ἐκτιμηθέντα μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων κριτικῶν διὰ τὸ εὔτυχηρὸν τῶν ἐν αὐτοῖς προσωπικῶν χαρακτήρων καὶ ὅτι τὴν καταλληλότητα πρὸς τὴν δραματοποιΐαν φράσίν των, διὸ ὁ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠγειρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ ἕνα ἀνδριάντα. Ἐκ τῶν ποιημάτων τούτων ἐσώθησαν συντυχῶς ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα συλλεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἐρτελίου καὶ Οὐγὼ Γροτίου ἐν Excerptis e comd. Gr. pag. 708–763. Παυσ. α, 2. Λουκ. — 4) Ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς ἐκ Δαοδικίας ἀκμάσας παρὰ Σουίδ., ζήσας πιθαν. περὶ τὰ μέσα τῆς τρίτης σωτηρίου ἑκατονταετηρίδος καὶ συγγράψας ἓν βιβλίον, γενεθλίων διηγήσεις ἐπιγραφόμενον. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 105. Harle. — 5) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τὴν Λυδίαν. Φώτ. — 6) Βυζάντιος ποιητής, πιθαν. μαθητὴς τοῦ Ἐρατοσθένους. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 464.

Μεναπία, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Πτολ. ς', 11.

Μεναπιοι, οἱ, Manapii. Ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ Μόσα ποταμῶν, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ἐς ἐπὶ πολὺ βαλτώδης καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν δάσεων, μὴν ἔχοντες ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος οὐδεμίαν πόλιν, ἀλλὰ ζῶντες ἐσπαρμένοι εἰς χωρία μικρὰ καὶ κατοικοῦντες εἰς καλύβας. Διον. Κασ. γ', 28. Στρέβ. Καῖσ.

Μενάρης, εος, ὁ (ᾰ) Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Λεωτυχίδου. Ἡρόδτ. 8, 131.

Μένασκος, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. δ', 2.

Μένεχος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Νηλοῦς. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Μενδαῖος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μένδης ἐν Μακεδονίᾳ. Θουκ.

Μένδη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἐρετριέων, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδτ. Θουκ. καὶ Μένδης, Ἀπολλόδ. παρὰ Στεφ. Βυζαντίου.

Μένδης, ητος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πρωτεύουσα τοῦ Μενδησίου νομοῦ, κειμένη πλησίον τοῦ πέμπτου στομίου τοῦ Νείλου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἐξαιρέτως ὁ Ζεὺς Μένδης· ταῦτ' Ἀχμοῦν, Ἡρόδτ. 2, 42. Στρέβ. — 2) Ὁ Μένδης. Θεότης τῶν Αἰγυπτίων, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρόδτ. λέγει ὅτι ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησι Πᾶνα, παριστανομένη καὶ αὐτὴ συνήθως μὲ κεφαλὴν αἰγὸς καὶ πόδας τράγου καὶ τιμωμένη ἐξαιρέτως ἐν τῇ πόλει Μένδητι τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡρόδ. 2, 46.

Μενδήσιος, ία, ιον. Τῆς Μενδήτης ἢ εἰς τὴν πόλιν Μένδητα ἀνήκων, ὁ Μενδήσιος νομός. Εἷς τῶν ἐπὶ τοῦ Δέλτα νομῶν, ἔχων μητρόπολιν τὴν Μένδητα. Ἡρόδτ. — τὸ Μενδήσιον στόμα, τὸ πέμπτον στόμα τοῦ Νείλου, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, συνεχόμενον μὲ τὸ Σεβεννητικὸν στόμιον τῶν Διβύκ.

Μενεδαῖος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρὰ Θουκυδ

Μενέδημος, ὁ. Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ καθιδρυτὴς τῆς Ἐρετριακῆς σχολῆς. Στρέβ. — 2) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 3) Κυνικὸς φιλόσοφος. Διογ. Λαέρτ.

Μενεκλα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλλου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἱππότης ἐγέννησε τὸν Αἴολον, Εὐθυδ

Μενεκλείδης, ὁ. Θηβαῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐχθρὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, καταδικασθεὶς τελευταῖον εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν διὰ τὰς κακοβουλους συμβουλίας εἰσαντίον πολλῶν συμπολιτῶν του.

Μενεκλῆς, έους, ὁ. Τῆτωρ τις ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. Δημ.

Μενεκράτης, ους, ὁ (ᾱ). Ἰατρὸς Συρακούσιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων Φιλίππου τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων, ὅστις περιφερόμενος εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος μὲ μίαν μεγάλην συνοδίαν ἀκολούθων, ἔλεγεν ἑαυτὸν Δία. Ἀθήν. ζ, 10. Πλουτ. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 51 — 2) Ἕτερος ἰατρός, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Τιβερίου, εὑρετὴς διαφόρων ἰατρικῶν μισῶν καὶ κατασκευαστὴς φαρμάκων. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Συρακούσιος, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Σουίδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. II, σελ. 469.

Μενελαεῶλος, ὁ πιθαν. Μενέλαος. Συρακούσιός τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Καμάριναν ἐν Σικελίᾳ. Θουκυδ. δ'. 5.

Μενελάεια, τά. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Μενελάου ἐν Θεράπνῃ πόλει τῆς Λακωνίας, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἰδιαίτερος αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλένης ἱερός. Ησύχ.

Μενελάϊος, ία, ιον (ᾱ). Τοῦ Μενελάου ἢ εἰς τὸν Μενέλαον ἀνήκων. Τὸ Μενελάϊον. Ὄρος μὲ ἓν ῥωμαϊκὸν ἐπ' αὐτοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Πολυβ. — 2) Ὁ Μενελάϊος λιμήν. Λιμὴν εὐρύχωρος τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Διβύῃ, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐφέρθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων ὁ Μενέλαος, ὅτε ἐπέστρεφε μετὰ τῆς Ἑλένης ἐκ τῆς Τροίας. Ἡρόδτ. 4, 169. ὁ Μενέλαος, παρὰ Στεφ.

Μενέλαος, ὁ, Ἀττ. Μενέλεως, Δωρικ. Μενέλας, α, Menelaus. Τίὸς τοῦ Ἀτρέως ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Πλεισθένους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, γενηθεὶς εἰς τὰς Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ· λαβὼν δὲ μετὰ ταῦτα εἰς γυναῖκα τὴν ὡραίαν Ἑλένην θυγατέρα τοῦ Τυνδάρεω βατιλέως τῆς Σπάρτης, διεδέχθη καὶ τὸν θρόνον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του. Παυσ. Λακ. α. Ἀπολλόδ. γ', 8, 2. Ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας τοῦ Μενελάου εἰς τὴν Κρήτην ἐλθὼν ὁ Πάρις υἱὸς τοῦ Πριάμου ἐκ Τροίας εἰς τὴν Λακεδαίμονα, κατέλυσεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, εὑρὼν τὴν ἀνήκουσαν βασιλικὴν ὑποδοχὴν καὶ φιλοφροσύνην ἀπὸ μέρους τῆς γυναικός του Ἑλένης· Ἑλκυσθεὶς δὲ ἀπὸ τὸ κάλλος τῆς ἐξαισίου ταύτης γυναικὸς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν ὁμοῦ μὲ ἄλλους θησαυροὺς τῆς οἰκίας της, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Τροίαν. Τὴν ὕβριν καὶ ἀδικίαν ταύτην μὴ ὑπομείνας ὁ Μενέλαος μετὰ τὴν εἰς Σπάρτην ἐπιστροφήν του, κατέπεισε διὰ συνεργείας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος ὅλους τοὺς λοιποὺς ἡγεμόνας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐκστρατεύσωσι κατὰ τῆς Τροίας, ἐκδικούμενοι τὴν προξενηθεῖσαν καταισχύνην του. Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ἐφάνη ὁ Μενέλαος εἷς τῶν ἀνδρειοτέρων καὶ γενναιοτέρων αὐτόθι Ἑλλήνων ἡρώων, ἔχων τὴν δευτέραν τάξιν μετὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ἦτις πρὸ πάντων τὴν πρὸς τὴν ἁρπαχθεῖσαν γυναῖκα του πίστιν, μὴ θέλουσα πώποτε νὰ λάβῃ αὐτὸς μέρος ὁ θεμέλιος τῶν ἐπαίνων αἰχμαλώτους ὅσας οἱ λοιποὶ στρατηγοὶ τῶν Ἑλλήνων ἔλαβον εἰς τὰς σκηνάς των μετὰ τὴν πόρθησιν τῶν πέριξ τῆς Τροίας πόλεων. Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν ἀμύμονα Μενέλαον, ἀρηίφιλον, εὐκλεᾶ, ἐλλίμενον. Ὁμ. Ἰλ. Β, 408. Γ, 91. Ὀδ. Δ, 217, ἐπὶ δὲ κάρη ξανθὸς Μενέλαος. Ὀδσ. Ο, 145. Μετὰ δὲ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας λαβὼν αὖθις τὴν Ἑλένην καὶ περιπλανηθεὶς πολλὰ χρόνον εἰς διάφορα μέρη ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἀνέμων, φερθεὶς καὶ εἰς μέρη αὐτὴν τὴν Λίγυπτον, ἔζησε τελευταῖον εὐτυχὴς εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. Ὀδσ. Α, 236. Δ, 381–586. Ἐκ τῆς Ἑλένης ἐγέννησε μίαν μόνην θυγατέρα τὴν Ἑρμιόνην, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως Ὀδ Δ, 551. Κατὰ Παυσ. Λακ. ιδ' ἀποθανὼν ὁ Μενέλαος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Σπάρτης, ἐτάφη μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς τὴν πόλιν Θεράπνην τῆς Λακωνίας· κατ' ἄλλους δὲ ἔζησαν εἰς τὴν Τυρρίδα μὲ τὴν Ἑλένην πρὸς ζήτησιν τοῦ Ὀρέστου, ἐσυμβίωσαν ἀμφότεροι ὑπὸ τὴν Ἰφιγένειαν πρὸς θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος. Πτόλ. Ἡφαιστ. δ'. — 2) Πατὴρ τοῦ Λαμύντα βασιλέως τῶν Μακεδονίων καὶ πάππος τοῦ Φιλίππου. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ιβ', 43. — 3) Ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, σατράπης τῆς νήσου Κύπρου. — 4) Μαθηματικὸς καὶ ἀστρολόγος ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἐνασχοληθεὶς πρὸ πάντων εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, τοῦ ὁποίου σώζεται μία πραγματεία περὶ σφαιρικῶν τριγώνων. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 23. — 5) = Μενελάϊος λιμήν. Στρέβ. ὑπὲρ ὃρα — 6) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Δέλτα, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Μενελάου ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου. Στράβ — ίτης, Μενελαΐτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικ.

Μενέξενος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενῶν οἰκειῶν ἐν Ἀθήναις, πολλαχοῦ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Διογ. Λαέρτ. ἔτι καὶ εἰς τῶν Πλατωνικῶν διαλόγων φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μενέξενος.

Μενεπτόλεμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰφίκλου βασιλέως τῆς Φυλάκης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ Ἰλ. Ν, 693.

Μενεσθεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πετεοῦ βασι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λαὺς τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Θησέως· ἐλθὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἦρχεν πεντήκοντα πλοίων, ἐφάνη εἰς τῶν ἐμπειροτέρων Ἑλλήνων πολεμιστῶν. Κατὰ Πλούτρχ. Θησ. 41. ἐξεπατώθη δ' Μενεσθεὺς ἐν τῇ πολιορκίᾳ ταύτῃ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 552. Δ, 327. Ἀπολδ. γ', 10, 8. — 2) Τίος τοῦ περιφήμου Ἰφικράτους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Δημοσθ.

Μενεσθέως λιμήν, ὁ, Menesthei Portus. Λιμὴν τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας πλησίον τῶν Γαδείρων. Στράβ.

Μενέσθης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 609. — 2) Ἀθηναῖος, ἑλθὼν μετὰ τοῦ Θησέως εἰς τὴν Κρήτην. Πλουτρ.

Μενέσθιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀρητίδου βχτιλεύς τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Ὁμρ. Ἰλ. Η, 8-10. — 2) Τίος τοῦ Σπερχειοῦ ἢ τοῦ Βώρου καὶ τῆς Πολυδώρης θυγατρὸς τοῦ Πηλέως ἡγεμὼν τῶν Μυρμιδόνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Π, 173. Ἀπολδ. γ', 13, 4.

Μενεσθώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσδ. Θεογ. 357.

Μενήτης, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μενήτου, ἡ Ἀντιάνειρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 56.

Μένης, τος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Μενίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 260. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἡρίωνος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀττονόης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐδιδάχθη τὴν ὑφαντικὴν τέχνην παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ἐκόσμησεν ἀμφοτέρας μ' ἔξοχον κάλλος· ὕστερον δὲ ἀποθανοῦσαι ἐτονοίωσε. Θέλουσαι γ' ἀπαλλάξωσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ φοβεροτάτην νόσον, μετετέθησαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ τῆς Περσεφόνης εἰς τοὺς ἀστέρας· οἱ δὲ Ἄοιες ἡγειρον πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἓξ μεγαλοπρεπῆ ναὸν πλησίον τοῦ Ὀρχομενοῦ. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ. 25.

Μενιππίδης, ου, ὁ (ι). Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστπίου. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Μένιππος, ὁ. Ἔμπορός τις ἵππων ἐν Ἀθήναις, ἐπικαλούμενος Χελιδών. Ἀριστφ. Ὄρν. 1293. — 2) Τύραννος τῆς Ἱστιαίας ἐν Εὐβοίᾳ, φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, μαθητὴς τοῦ Διογένους ἐκ Φοινίκης, συγγράψας ποιήματα σατυρικὰ μὲ πολλὴν πικρίαν καὶ χλευασμόν. Διογ. Λαέρτ. 5', 99. — Ὁ δεύτ. Μενίππειος, α, ον, τοῦ Μενίππου ἢ εἰς τὸν Μένιππον ἀνήκων. Λευκ.

Μέλλασσος, ἡ Μέλλασκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ταρρακωνησίης Ἱσπανίας, ῥέων διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν Βιάννα. Πτολμ.

Μενοικεύς, έως, ὁ. Θηβαῖος, πατὴρ τοῦ Κρέοντος καὶ τῆς Ἰοκάστης. Σοφοκλ. Οἰδ. Φοιν. 10. — 2) Τίος τοῦ Κρέοντος καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ὃς τις θυσιασθεὶς ἐκουσίως εἰς τὸν Ἄρην πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν, ἔγινεν αἴτιος τῆς νίκης τῶν Θηβαίων κατὰ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων, οἵτινες ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν μετὰ τοῦ Ἀδράστου εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον. Εὐρπ. Φοιν. 976. Ἀπολδ. γ', 6, 7.

Μενοιτιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίος τοῦ Μενοιτίου, ὁ Πάτροκλος. Ὁμ. Ἰλ. Α, 307.

Μενοίτιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Κλυμένης, κατ' Ἀπολδρ. τῆς Ἀσίας, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς κεραυνώσας, ἔῤῥιψεν εἰς τὸν Τάρταρον διὰ τὴν ἀλαζονείαν καὶ ψαυλότητά του. Ἡσ. Θεογ. 500. Ἀπολδρ. α', 2, 3. — 2) Τίος τοῦ Κευθωνύμου, φύλαξ τῶν ποιμνίων τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν Ἅιδην, μετὰ τοῦ ὁποίου μονομαχήσας ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἦλθε νὰ ἁρπάσῃ τὸν Κέρβερον, κατασύντριψεν ὅλον του τὸ σῶμα, ὥστε ὀλίγον ἔλειπε νὰ τὸν ἐξανιστήσῃ. Ἀπολδρ. β', 5, 10. — 3) Τίος τοῦ Ἄστορος καὶ τῆς Λίγίνης θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Αἰακοῦ, ὃς τις ἔλθων εἰς τὴν Ὀποῦντα πόλιν τῆς Λοκρίδος, ἐγέννησεν ἐντοῦθα μετὰ τῆς Φιλομήλας τὸν Πάτροκλον φίλον τοῦ Ἀχιλλέως· συνεκστράτευσε δὲ ὁ Μενοίτιος οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὁμρ. Ἰλ. Α, 765. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 69. Ἀπολδρ. α', η, 16.

Μενοιτίας νῆσος, ἡ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐν τῷ Βαρβαρικῷ κόλπῳ· πίων. ἡ νῦν Πέμβα καλουμένη μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Γάδου καὶ Μελινδας. Πτολ. δ', 9.

Μέντης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἀγχιάλου βασιλεύοντος Ταφίων καὶ ξένος τοῦ Ὀδυσσέως, ὑπὸ τὴν σεβασμίαν μορφὴν τοῦ ὁποίου ἐνεφανίσθη ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Τηλέμαχον παρακινοῦσα αὐτὸν νὰ συγκαλέσῃ τὸν λαὸν τῆς Ἰθάκης καὶ νὰ ὑπάγῃ εἶτα εἰς τὴν Πύλον καὶ εἰς Λακεδαίμονα διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ πατρός του. Ὁμ. Ὀδ. Α, 105, 180. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Κικόνων ἐν Θρᾴκῃ, ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 73.

Μεντορίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίος τοῦ Μέντορος. Ἀνθολογ.

Μέντωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰμβρου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 171. — 2) Τίος τοῦ Εὐρυσθέως, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἡρακλέους μάχην ἐν Ἀθήναις. Ἀπολδρ. β', 8, 1. — 3) Τίος τοῦ Ἀλείμου, φίλος πιστὸς τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκεν ἐπίτροπον εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε ἀπῆλθε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Μέντορος τούτου συνώδευσεν ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Τηλέμαχον εἰς τὴν Πύλον, καὶ μετὰ ταῦτα ἐβοήθησε τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὸ νὰ φονεύσῃ τοὺς μνηστῆρας. Ὁμ. Ὀδ. Β, 225. Γ, 12. Χ, 235. — 4) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀτωπίδος, μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολδ. β', 7, 8. — 5) Περίφημός τις ἀρχαῖος τεχνίτης μεταλλίων, παρὰ Δουκιαν.

Μένων, ωνος, ὁ. Θετταλὸς ἐκ Φαρσάλων, εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Ἑλλήνων, ὅτοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους Θουκ. β', 22. Ξενῳ. Ἀναβ. — 2) Εἷς τῶν Στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν.

Μέρδες, ιος, ὁ = Σμέρδης. Πέμπτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλ. Περσ. 771.

Μέρμερος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ ἐπισήμων Μυσῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 513. — 2) Ἡγεμὼν Θεσσαλὸς πατὴρ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐφόνευσεν ἐκδικουμένη κατὰ τῆς ἀπιστίας τοῦ ἀνδρός της. Ἀπολδρ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐλιποβολήθη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Φέρητος ὑπὸ τῶν Κορινθίων ὡς αἴτιος τῆς προξενηθείσης δυστυχίας τῆς νέας συζύγου τοῦ Ἰάσονος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Κρέοντος. Παυσ. — 4) Εἷς τῶν Κενταύρων, ὃσοι παρευρέθησαν εἰς τὸν γάμον τοῦ Περιθόου βασιλέως τῶν Λαπίθων. Ὀβιδ. μεταμορ. 7, 305.

Μερμησσός, ἡ. Ἰώμη τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι διετρίβεν ἡ Ἐρυθραία Σιβύλλα. Στέφ. Βυζ.

Μερμόδας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀλβανίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Mannert, ταυτὸν Ἐγορλίκ. Στράβ.

Μερμνάδαι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία γενεὰ βασιλέων τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ Γύγου ἕως τοῦ τελευταίου βασιλέως τῆς χώρας ταύτης Κροίσου. Ἡρόδ. 1, 7.

Μέρμνων, ονος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. γ', 35.

Μερόη, ἡ. Νῆσος τῆς Αἰθιοπίας ἐν Ἀφρικῇ, σχηματιζομένη ἐκ τοῦ Νείλου καὶ Ἀτταβόρα ποταμῶν, ἀπέχουσα 5000 στάδια τῆς ἐν Λίγύπτῳ πόλεως Συήνης καὶ κατοικουμένη ὑπὸ νομάδων καὶ γεωργῶν λαῶν, μὲ πολλὰ μεταλλεῖα χρυσοῦ, σιδήρου καὶ χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς, ἡ νῦν Ἀτβὰρ ἐπὶ τοῦ βασιλείου Σεννάρ. Στράβ. Διοδ. Σικλ. Πλίν. — 2) Πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Μερόης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰθιόπων, οἵτινες ἐλάτρευον ἐνταῦθα τὸν Δία καὶ Διόνυσον. Εἰς ταύτην εἶχον ἀρχαιόθεν τὴν καθέδραν των οἱ ἐγχώριοι Ἱερεῖς, οἵτινες ἐθεώρουν μόνοι τὰ πολιτικὰ πράγματα τοῦ ἔθνους των καὶ εἰς τὴν ὁποίαν πρῶτον, ὡς λέγεται, ἐπεσήμθη ἡ ἱερογλυφικὴ τέχνη καὶ ἄλλαι ἐπιστῆμαι καὶ γνώσεις. Ἡροδτ. 2, 29. Διοδ. Σικλ.

Μέροπες, οἱ ἐνε. Μέροψ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν κατοίκων τῆς νήσου Κῶ, κληθέντων οὕτως ἀπό τινος βασιλέως αὐτῶν Μέροπος. Ὁμρ. Τμν. Ἀπολ 42. Πινδ. Στέφ. — 2) Μυθώδης τις λαός, τὸν ὁποῖον πλάττει ὁ Σειληνὸς εἰς τὴν πρὸς τὸν Μίδαν διήγησίν του, ὅτι κατῴκει εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου ἠπειρον. Θεόπομπ. παρ' Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. γ', 18.

Μερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Σίσυφος, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Γλαῦκον. Ἀπολδ. α', 9, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνοπίωνος βασιλέως τῆς Χίου καὶ γυνὴ τοῦ Ὠρίωνος. Ἀπολδ. α', 4, 3. — 3) Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας Κυψέλου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀρεσφόντου ἑνὸς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴπυτον· μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀρεσφόντου ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Πολυφόντης ὁμοῦ μὲ τὸν θρόνον τῆς Μεσσηνίας. Ἀπολδρ. β', 8, 5. Παυσαν. δ', 3. — 4) Γυνὴ τοῦ βασιλέως Πολύβου ἐν Κορίνθῳ Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 775.

Μεροπηΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Μέροπος ἢ εἰς τὸν Μέροπα ἀνήκουσα· ἡ Μεροπηΐς νῆσος, = Κῶς. Καλλιμ. Δηλ. 160. κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἀρχαίου βασιλέως Μέροπος υἱοῦ τοῦ Τριόπα· ὕπερ ὄρα.

Μεροπίς, ίδος, ἡ, = Μεροπηΐς, ἡ Μεροπὶς Κῶς. Θουκ. η', 41. Στράβ. — 2) ἡ Μεροπὶς γῆ. Μυθώδης χώρα τῶν ὑπερβορείων. Στράβ. ἐκ Θεοπόμπ. ἴδε Μέροπες, ἀριθμ. 2.

Μέροψ, οπος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, υἱὸς τοῦ Τριόπα, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν νύμφην Εὐρυμέδην, ἐγέννησε τὴν Κῶ· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἀρχαιόθεν ἡ νῆσος αὕτη Μεροπὶς καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοι Μέροπες. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μεροψ. Κυρίπ. Ἑλ. 384. — 2) Ἡγεμὼν τῆς πόλεως Περκώτης ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν Ἑλλησποντίων, περίφημος μάντις καὶ οἰωνοσκόπος, τοῦ ὁποίου οἱ δύο παῖδες Ἄδραστος καὶ Ἄμφιος ἀφονεύθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Β, 831. Λ, 329. — 3) Πατὴρ τῆς Ἀρίσβης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πρίαμος ἐγέννησε τὸν Αἶσακον, ὅστις οὗτος ἐδιδάχθη παρὰ τοῦ πάππου του τὴν τέχνην τοῦ ἑρμηνεύειν τοὺς ὀνείρους. Ἀπολδ. γ', 12, 5.

Μεσαβατική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Περσίδος ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἐλυμαΐτιδος. Στράβ. ἔνθ Μεσαβάται.

Μεσαμβρία, ἡ, Mesambria. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας, οὖσα ἀποικία τῶν Μιλησίων· ταυτὸν Μεσέμβρια. Ἡρόδ. 4, 93.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μεσημβρία παρὰ Στράβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ἡρόδ. 7, 108.

Μεσπιεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Πάτρας πόλιν τῆς Ἀχαΐας. Παυσ. ζ΄, 21.

Μεσσάλιος, ὁ. Δοῦλος τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 449.

Μεσημβρία, ἡ, = Μεσημβρίη, πρότερον Μεσσβρία. Στράβ. καὶ, Μεσημβριανός, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μεσημβρίας.

Μεσσήνη, ἡ. Χώρα μεσὴ τῆς κάτω Μεσοποταμίας, περιεχομένη ὑπὸ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης καὶ σχηματίζουσα μίαν νῆσον, κατοικουμένην ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἀράβων. Στράβ. — 2) = Μεσσήνη, ἐν τισι χειρογρ. τοῦ Πλάτ. καὶ Θουκδ.

Μεσσήλης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Πυλαιμένους καὶ τῆς νύμφης Γυγαίας, ἡγεμὼν τῶν Μαιόνων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, σύμμαχος τοῦ Πριάμου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 864.

Μεσοποταμία, ἡ, ποσυπακμ. χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ μεγάλη χώρα τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐκτείνετο κατὰ μῆκος μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Τίγριδος ποταμῶν, ἡ νῦν Ἀλ-Δσχεζίρα λεγομένη· πρὸς ἄρκτον ἐχωρίζετο αὕτη διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας, πρὸς δὲ Ἀνατολὰς διὰ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας, πρὸς δυσμὰς καὶ πρὸς νότον διὰ τοῦ Εὐφράτου ἀπὸ τῆς Συρίας καὶ Ἀραβίας· παρ' Ἡροδ. ἀναφέρεται ἡ Μεσοποταμία ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα Συρία· παρὰ δὲ τοῖς ὑστερον συγκατεριθμεῖτο συνήθως μετὰ τῆς Βαβυλωνίας· οἱ κάτοικοι τῆς ἀρκτικῆς Μεσοποταμίας ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν κατὰ τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν Μυγδόνοι καὶ ἡ χώρα αὐτῶν Μυγδονία, ἥτις ὑπῆρχεν ἡ εὐφορώτερα καὶ τερπνοτέρα τῆς λοιπῆς Μεσοποταμίας, ὕστερον Ἀδιαβηνὴ Ὀσροηνὴ λεγομένη, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Ἔδεσσαν· ἄλλοι Ἀντιόχειαν μετὰ ταῦτα κληθεῖσαν· ἡ δὲ μεσημβρινὴ Μεσοποταμία ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἔρημος καὶ ἄμμωδης, κατοικουμένη ὑπὸ νομάδων Ἀράβων καὶ ἔχουσα πολλὰ ἄγρια θηρία ἐπ' αὐτῆς. Στράβ. Ξεν. Κύρ. Ἀναβ. Πτολ. — ὅθεν, Μεσοποταμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Μέσπιλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος Ποταμοῦ, ἐλέγετο ἀπέχουσα τῆς παλαιᾶς Νίνου μεσημβρινῶς, οὔσα εἰς ἐρείπια ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ξενοφῶντος. Ξεν. Ἀνάβ. γ΄, 4, 10. ταυτὸν Νουνία.

Μέσσα, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Λακωνίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀντικρὺ πλευρᾶς τοῦ Ταινάρου ἀκρωτηρίου, ἡ παρ' Ὁμ. Μέσση, κατὰ Παυσ. γ΄, 25.

Μεσσαβάται, οἱ (–νυ–). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαβατηνῆς χώρας ἐν τῇ Σουσιανῇ. Διονύσ. Περιηγ. 1015.

Μεσσάνα, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Μνσσήνη. Πίνδ.

Μεσσάνιος, ἴα, ιον, Δωρικ. ἀντὶ Μεσσήνιος. Πίνδαρος.

Μεσσαπεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἱδίαν ταῦν ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τοῦ ὄρους Ταϋγέτου. Παυσ. Λακ. 30.

Μεσσαπία, ἡ. Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες τὴν πρὸς μεσημβρίαν χερσόνησον τῆς Ἰταλίας, ἥτις ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Βρεντεσίου ἕως τοῦ Ἰαπυγίου ἀκρωτηρίου, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Καλαβρίαν λεγομένην· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἀγρίων κατοίκων Μεσσαπίων ἐξ Ἰλλυρίας καταγομένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἠλθον καὶ ἐσύστησαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἱρῆτες τὰς ἀποικίας των. Ἡρόδτ. 7, 170. Θουκδ. 9, 34. — 2) Πολλάκις ἐκαλεῖτο Μεσσαπία μόνον τὸ μεσαῖον μέρος τῆς χερσονήσου ταύτης, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μεσσάπου, ὅστις ἐφάνη ἐνταῦθα μίαν Ἕλλη τῶν ἀποικίαν ἐκ Βοιωτίας. Στράβ.

Μεσσάπιοι, οἱ (ᾱ). Οἱ κάτοικοι τῆς Μεσσαπίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ὄντες λαοὶ τῆς Ἰλλυρίας καὶ ζῶντες ἀνέκαθεν βίον ἄγριον. Ἡρόδτ. Στράβ. Ξ. — 2) Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας, κατοικῶν μεταξὺ Τριταίας καὶ Χαλαίου. Θουκυδ. γ΄, 101. κατά τινας Μετάπιοι ἐκ Στεφ. Βυζ. διαγινωσκ. ἴδε Μέταπα.

Μεσσάπιον ὄρος, τὸ. Ὄρος τῆς Βοιωτίας, κείμενον ἐπὶ τῆς ἀρκτικῆς αὐτῆς παραλίας περὶ τὴν Ἀνθηδόνα· τινὲς Κυνοβοῦνι. Στράβ. Μεσάπιον. Διοσ. Ἀγ. 303.

Μεσσάπιος, ία, ιον (ᾱ). Τῆς Μεσσαπίας ἢ ἐκ Μεσσαπίας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ ὡς τὸ Μεσσάπιον ἔθνος. Θουκδ. ζ΄, 33. οἱ Ἰήπυγες Μεσσάπιοι. Ἡρόδτ 7, 170. Οὐδιαστκ. Μετσάπιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσαπίας.

Μέσσαπος, ὁ. Βοιωτὸς, ἡλθών μὲ μίαν Ἑλληνικὴν ἀποικίαν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας. Στράβ.

Μέσσατις, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀχαΐας, κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Πατρῶν, Παυσ. ζ΄.

Μέσση, ἡ. Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Λακωνίας. Ὁμ. Ἰλ. Β, 582. κατὰ Παυσ. Μέσσα, παρὰ Στράβ. κατ' αἰτοκλ. αὐτὴ Μεσσήνη.

Μεσσηΐς, ίδος, ἡ. Περίφημος κρήνη πλησίον τῆς πόλεως Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 457.

Μεσσήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τρίοπος καὶ γυνὴ τοῦ Πελοπιέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Μεσσήνη, ἐνῶ ἐλατρεύετο μὲ θείας τιμάς, ἔχουσα ἐν ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ. Παυσ. δ΄, 1.

Μεσσήνη, Δωρικ. Μεσσάνα, ἡ. Ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων ἀνεφέρεται ὡς χώρα μικρὰ τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ μετὰ ταῦτα ἐπαρχίᾳ τῆς Μεσσηνίας, ὑποκειμένη εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μενελάου. Ὁμ. Ὀδ. Φ, 15. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέρους συγγραφ. = Μεσσηνίς. Ξεν. Πλάτ. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, κτισθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδα τὸ 371 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οὗτος ἐπανόρθωσε τοὺς πρὸ χρόνων ἐκ τῆς πατρίδος των ἐξορισθέντας Μεσσηνίους, εἰς ἄκρον ὄχυρὰ, ἔχουσα ἀκρόπολιν τὴν Ἰθώμην καὶ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς· ταυτὸν Μαυρο–Ματιά. Πολύβ. δ΄, 32. Στράβ. Παυσ. δ΄, 3. — 3) Πόλις τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ μεταξὺ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς νήσου ταύτης ὁμωνύμου πορθμοῦ, πρότερον Ζάγκλη καλουμένη. Κεῖ Ἡρόδτ. 4, 22. μετὰ τὴν ὑποδουλωσιν τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνίας ὑπὸ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου ἐλθόντες τινὲς τῶν Σαμίων καὶ Μιλησίων εἰς τὴν Σικελίαν ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν Ζάγκλην, κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν περὶ τὸ 495 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ κατὰ Θουκυδ. 6, 4. καταστήσας αὐτὴν μετ' οὐ πολὺ ὁ τύραννος τοῦ Ῥηγίου Ἀναξίλαος, ἔθηκεν εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα Μεσσήνη ὡς καταγόμενος ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσηνίας· ὁ δὲ Στράβ. βιβλ. 6΄. λέγει ὅτι ἡ πόλις Ζάγκλη ὠνομάσθη Μεσσήνη, ὅτε οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Μεσσήνιοι ἔπεμψαν εἰς αὐτὴν μίαν ἰδίαν ἀποικίαν ὑπὸ τὴν ἀδηγίαν τοῦ Γόργου υἱοῦ τοῦ Ἀριστομένους. Ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου ὑπέπεσεν ἡ πόλις αὕτη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ῥωμαίων, τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκυρίευσαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας· ταυτὸν, Μεσσήνια. Messlnia. Ἡρόδτ. 7, 64. Θουκ. Πολύβ. Στράβ. Δωρικ. τ' Μεσσάνα. (ἡ διὰ τοῦ σσ γραφὴ ἐστι συνηθεστερα, παρβλ. Heype εἰς Ἀπολδρ. α΄, 7, 9.

Μεσσηνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Πελοποννήσου, κειμένη νοτιοδυτικῶς αὐτῆς, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ἠλείας καὶ τῆς Ἀρκαδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Λακωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παμίσου ποταμοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου καὶ πρὸς δυσμὰς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου Πελάγους. Ὡς ἀρχαίτατοι κάτοικοι τῆς Μεσσηνίας ἀναφέρονται οἱ Δέλεγες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀνέκαθεν συνεμίχθησαν εἰς ὧν ἦθος οἱ Ἀργεῖοι καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Αἰολεῖς· ὅτε δὲ οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, κυριεύσαντες καὶ τῆς Μεσσηνίας, ἐσύστησαν ἐν αὐτῇ ἴδιον βασίλειον, ἐνῶ ἐβασίλευον οἱ λεγόμενοι Αἰπυτίδαι ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Αἰπύτου υἱοῦ τοῦ Κρησφόντου πρώτου βασιλέως τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, τῶν ὁποίων τελευταῖος ὑπῆρξεν ὁ Ἀριστομένης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἔλαβεν ἀρχὴν ὁ μεταξὺ τῆς Σπάρτης καὶ Μεσσηνίας φοβερὸς πόλεμος, ὅστις μετὰ 50 ὁλοκλήρους χρόνους ἐπέφερε τὴν παντελῆ φθορὰ καὶ ὑποδούλωσιν τῶν Μεσσηνίων, ἀφ' ὅτου καὶ ἡ χώρα αὐτῶν ἐρημωθεῖσα τῶν πλείστων κατοίκων, πλὴν μὲ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Λακεδαιμονος. Μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Θηβαίων, ἐπανελαβόντες οἱ γενναῖοι τῶν Θηβῶν στρατηγὸς Ἐπαμεινώνδας τοὺς εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς φυγόντας καὶ ἐσπαρμένους Μεσσηνίους, ἔκτισεν ἐπὶ τῆς χώρας αὐτῶν τὴν νέαν πόλιν Μεσσήνην, ὅπου αὐτὸς ἀποκατασταθέντες καὶ διασώσαντες τὰ πρότερα ἐγχώρια ἤθη καὶ γλῶσσαν, ἔζησαν τοῦ λοιποῦ ὑπὸ μίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἕως οὗ ὑπέπεσαν καὶ οὗτοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν λαῶν ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων. Πολύβ. Παυσ. δ΄. ταυτὸν Μεσσηνία, σχηματίζουσα ἐπὶ τῶν δέκα νομῶν τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, μὲ μητρόπολιν τοῦ νομοῦ τὴν Ἀρκαδίαν (Κυπαρισσίαν)· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῦσιν ἡ Μεσσήνη· παρὰ Θουκ. δὲ ἡ Μεσσηνὶς γῆ.

Μεσσηνιακός, ἡ, όν. Τῆς Μεσσηνίας ἢ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἀνήκουσα· ὁ Μεσσηνιακὸς κόλπος. Ἡ περὶ τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ θάλασσα μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα καὶ Ταινάρου, ταυτὸν κόλπος τῆς Κορώνης. Στράβ.

Μεσσήνιος, ία, ιον. Τῆς Μεσσηνίας ἢ ἐκ τῆς Μεσσηνίας ὤν· καὶ οὐσιαστκ. ὁ Μεσσήνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Μεσσηνίας ἢ τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Πελοποννήσῳ.

Μεσσηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μεσσηνίας ἢ εἰς τοὺς Μεσσηνίους ἀνήκουσα, ἡ Μεσσηνὶς γῆ, = Μεσσήνια. Θουκ. δ΄, 41.

Μεσσογίς, ίδος, ἡ. Ὄρος τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἕως τῆς Μυκάλης· ταυτὸν Καστευουσσία. Στράβ. καὶ Μέσωγις, Στεφ. Βυζ.

Μεσσόλα, ἡ. Πολίχνη τῆς Λακωνίας. Στράβ.

Μέστλητα, τά· παρὰ Πτολμ. ε΄, 10. Πόλις τῆς Ἠπείρου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀλβανίας. Mannert Γεωγρ. IV, 219.

Μέταβος, ὁ. Τίος τοῦ Σιτύφου, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Μεταπόντιον ἐν Ἰταλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Μεταγείτνιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνῶ ἐπανηγυρίζετο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἡ ἑορτὴ Μεταγείτνια λεγομένη. Πλουτ. Ἠσύχ. ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη καὶ ὁ παρ' Ἀθηναίοις μὴν Μεταγειτνιών.

Μεταγένης, ους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκυδ. ε΄, 19.

Μεταγωνία, τά. Χώρα μικρὰ τῆς Λιβύης, πλησίον ἀπέναντι ἡ παραλία αὐτῆς ἀπὸ τῆς Νουμιδίας ἕως τῆς Μαυριτανίας. Πολύβ. γ΄, 33. καὶ, Μεταγωνίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μετεγκώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Μαυρητανίας ἐν Ἀφρικῇ, κείμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Ἱσπανίᾳ πόλεως νέας Καρχηδόνος. Στράβ.

Μεταγωνῖτις, ιδος, ἡ, = Μεταγώνιον. Πτολ.

Μεταλκης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλόδ. ἐν Μεγάλῃ.

Μέταλλον, τό. Πόλις τῆς Κρήτης, οὖσα λιμὴν τῆς Γορτύνης. Στράβ. ταὐτὸν Μέταλλα.

Μετάνειρα, ἡ (υ--υ). Γυνὴ τοῦ Κελεοῦ καὶ μήτηρ τοῦ Τριπτολέμου, εἰς τῆς οἰκίαν κατέλυσεν ἡ Δήμητρα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν ζητοῦσα τὴν θυγατέρα αὐτῆς Περσεφόνην, ἁρπαχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Ὁμ. Ἳμ. Δημ. 161. Ἀπολλόδ. Μεγάνειρα παρὰ Παυσ.

Μίταπα, τό. Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Αἰτωλίας, κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Θερμῶν. Πολύβ.

Μεταπόντιον, τό. Metapontium. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία Ἑλληνική, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου κόλπου, πρότερον Μέταβον ἀπὸ τοῦ Μεταβίου ἑλουμένη ἡ περὶ αὐτὴν χώρα ὑπῆρχεν εἰς ἄριστα εὐφόρου καὶ τερπνὴ τὸν τόπον. Torri di Mare. Ἡρόδ. 4, 15. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μεταποντῖνοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ.

Μέταυρος, ὁ, Metaurus. Ποταμὸς τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· ταὐτὸν Metaro. Στράβ. — 2) Ἕτερος ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων· ταὐτὸν Maro Στράβ.

Μέτουλον, τό, Metulum. Πόλις ἐπίσημος τῆς χώρας τῶν Ἰαπύδων ἐν Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κελάπιδος ποταμοῦ, εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς ὁποίας ἀπεληλύθη ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος· ταὐτὸν Metting, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατίας. Στράβων.

Μέτων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Παυσανίου ἐκ Λευκονοέως δήμου τῆς Ἀττικῆς, ὁ διορθώσας καὶ διατάξας τὴν χρονολογίαν τῶν Ἀθηναίων περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. ἥτις ἔκτοτε ἐκαλεῖτο Ἐνιαυσιδεκαετηρίς, ὁρίσας τὸν ἡλιακὸν ἐνιαυτὸν ἐκ 365 $\frac{1}{4}$ τὸν δὲ σεληνιακὸν ἐκ 354 ἡμερῶν, 9 ὡρῶν, 31^{β}, $29^{\gamma}1$, $21^{\gamma\gamma}1$. Ἀρίστ. Ὄρν. 999. Διόδ. Σικ. ιβ, Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. ί, 7. ἄλλα ἡμάρτημ. Λακων αὐτὶ Λευκοεὺς ἀναγινώσκ.

Μετώπη, ἡ. Δωρικ. Μετώπα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, καὶ γυνὴ τοῦ Ἀσωποῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰσμηνὸν τὴν Θήβην καὶ ἄλλας θυγατέρας. Πίνδ. Ἀπολλόδ. γ, 12, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου καὶ μήτηρ τῆς Ἑνοδίης. Ἀπολλόδ. γ, 12, 5. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας, ῥέων πλησίον τῆς Στυμφάλου. Καλλιμ. Ἴμ. εἰ. Δι. 26. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 33.

Μήδεια, ἡ, Ἰωνικ. Μηδείη, Ἡρόδ. Medēa. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ τῆς Ἰδυίας. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 242. Σχολ. Ἰαπὶ Θεογ. 956. κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἑκάτης, περιβόητος φαρμακὶς καὶ μάγισσα, διὰ συνεργίας τῆς ὁποίας ἠδυνήθη ὁ Ἰάσων νὰ ἁρπάσῃ τὸ χρυσοῦν θέρος ἐκ τῆς Κολχίδος, μετὰ τοῦ ὁποίου φυγοῦσα ἡ Μήδεια εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγέννησε δύο παῖδας τὸν Μέρμερον καὶ Φέρητα, οἵτινες ἐσφάγησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὅτε ὁ Ἰάσων μὴ φυλαξὰς τὸν πρὸς αὐτὴν πίστιν του, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Γλαύκην θυγατέρα τοῦ Κρέοντος βασιλέως τῆς Κορίνθου· ἐλθοῦσα δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλεύοντα Αἰγέα, λέγεται ὅτι ἐγέννησε καὶ ἐξ αὐτοῦ ἕνα υἱὸν τὸν Μήδον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη νὰ φύγῃ καὶ ἐπέβη, ὅτε ἠθέλησε νὰ δηλητηριάσῃ διὰ τῶν φαρμάκων της τὸν νέον Θησέα. Πλουτ. Θησ. Σχολ. Ἰλ. Β, 471. Παυσ. β, 3. Ἀπολλόδ. α, 9, 28. τελευταῖον δὲ λέγεται ὅτι ἐπιστρέψασα πάλιν εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς τὸν πατέρα της, διέμεινεν αὐτόθι μέχρι τέλους. Διόδ. Στεφ. δ', 55. ἡ κατ' ἄλλους ἀπέθανεν εἰς τὸ Βουθρωτὸν πόλιν τῆς Ἠπείρου Μήδεια. Ἡσ. Θεογ. 961. Πίνδ. Ἀπολλόδ. α', 9, 23. Μηδείη, Ἡρόδ. 1, 2. — 2) = Μηδία, παρὰ Ξενοφ. καὶ Στράβ. ἡμάρτημ.

Μήδειος, α, ον. Τῆς Μηδίας ἢ εἰς τὴν Μηδίαν χώραν ἀνήκων. Σιμ. ἐπ. 34. — ἔθνος, οἱ Μήδειοι, οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας. Πίνδαρ. Πύθ. 1, 161.

Μηδειος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἡσ. Θεογ. 1001. ἀναγραφεὶς ὑπὸ τοῦ Χείρωνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβε μετὰ ταῦτα ἡ Μήδεια μαζύ της καὶ ἔφυγεν ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν ἀπ' αὐτοῦ Μῆδοι οἱ κάτοικοι τῆς Μηδίας χώρας. Παυσ. β, 3. Διόδ. Σικ. δ', 56. ἴδε Μῆδος.

Μηδεστιάστη, ἡ (μῆδος). Νόθος θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰμβρίου. Ὁμ. Ἳ. Ν, 173.

Μηδία, ἡ, Media. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ μεγαλητέρα ἐπαρχία τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, συνορεύουσα ἀρετικῶς μὲ τὴν Κασπίαν θάλασσαν, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀσσυρίαν καὶ Ἀρμενίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Περσίδα καὶ Σουσιανὴν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὴν Ἀριανὴν καὶ ἀποτελοῦσα ἀρχαιόθεν μίαν ἐπαρχίαν τῆς μεγάλης τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, ὕστερον δὲ διοικηθεῖσα χρόνον τινὰ ὑπ' ἰδίων καὶ ἀνεξαρτήτων βασιλέων, ὑπετάχθη τελευταῖον ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀστυάγους εἰς τὴν Περσικὴν βασιλείαν ὑπὸ τοῦ ἀρχείου Κύρου, μετὰ τῆς ὁποίας διέμεινεν ἡνωμένη ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Περσικοῦ βασιλείου, ὅτε διῃρέθη εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν Ἀτροπατηνὴν Μηδίαν καὶ εἰς τὴν μεγάλην Μηδίαν, καὶ ἡ μὲν Ἀτροπατηνὴ Μηδία περιελάμβανεν ὅλον τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς χώρας ταύτης, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος καταστέτει τοὺς ἑξῆς ἑπτὰ λαούς, Καδουσίους, Καλίγυνας, Δρίβρυγας, Κασπίους, Καρδούχους, Μαρούνδας καὶ Μαργάπους, εἰς δὲ τὴν μεγάλην Μηδίαν, ἥτις ἀπετέλει τὸ ἐπίλοιπον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μέρος τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἀναφέρει ὁ αὐτὸς γεωγράφος ἄλλους ἑπτὰ λαούς, τοὺς Ἀμαρδοὺς, Μάρδους ἢ Ἀμαρδούς, Ἐλυμαίους, Ταπουρίους, Σιδίνας, Οὐαδούσους καὶ Σαγαρτίους. Ἦν δὲ τὸ πάλαι ἡ Μηδία μία τῶν εὐφορωτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων ἐπειρατειῶν τῆς μεγάλης Ἀσίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο μετεξὺ τῶν λοιπῶν Ἀσιατικῶν λαῶν ὡς τὸ πλέον πεπολιτισμένον καὶ σοφὸν ἔθνος, παρὰ τῶν ὁποίων οἱ Πέρσαι ὑποτάξαντες τὴν Μηδίαν, παρεδέχθησαν πολλὰς συνηθείας, ἔθιμα καὶ λοιπὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς διατάξεις, πιθαν. δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Μηδικὴν γλῶσσαν ὡς πλουσιωτέραν καὶ εὐγενεστέραν τῆς Περσικῆς· ὅ' ὃ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Κύρου ἀναφέρονται συνήθως οἱ Πέρσαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστοριογράφοις καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα Μῆδοι ταὐτὸν Ἰραν-Ἀγχαμ. Ἡρόδοτ. Στράβ. — ὅθεν Μηδίζω, μιμοῦμαι τὰ ἤθη καὶ τὰ φρονήματα τῶν Μήδων ἢ Περσῶν, καὶ Μηδισμός, Μηδιστί, ἴδε ἐν Λεξικ.

Μηδίας τεῖχος, τό, Mediae murus. Τὰ τείχη τῆς Μηδίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενα ἐπὶ τῆς στενῆς διαβάσεως μεταξὺ τῶν ποταμῶν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου καὶ χωρίζοντα τὴν Βαβυλωνίαν ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας. Κατὰ Διόδ. Στεφ. ιδ', 12. εἶχον τὰ τείχη ταῦτα χιλ σταδίων μῆκος. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 7, 15. ὁ δὲ Στράβων καλεῖ αὐτὰ Σεμιράμιδος τείχη.

Μηδικός, ἡ, όν. Τῆς Μηδίας ἢ ἐκ τῆς Μηδίας ὢν. Ἡρόδτ. ἡ Μηδική, προσυπακ. γῆ, = Μηδία. Ξενοφ.

Μήδιος, ία, ιον, = Μηδικός. Ξενοφ. — 2) Κύρ. ὄνομ. Φίλος πιστὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρριαν. Ἀνάβ.

Μηδίς, ίδος, ἡ. Ἡ ἐκ Μηδίας οὖσα ἢ εἰς τὴν Μηδίαν ἀνήκουσα. Οὐσιαστ. προσυπακμ. γυνὴ, ἡ κάτοικος τῆς Μηδίας. Ἡρόδτ. 1, 91.

Μῆδοι, οἱ, Medi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ· καθ' Ἡρόδτ. 7, 62, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ὅτε αὐτὴ φυγοῦσα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Μηδόκος, ὁ. Βασιλεύς τις τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32. ἐν δὲ Ἑλλ. δ', 8, 26. ὁ αὐτὸς Ἀμάδοκος ἀναγινώσκ.

Μῆδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μηδίας χώρας· ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. — 2) Τίὸς τῆς Μηδείας θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπολλόδ. α', 9, 28. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο οὗτος Μήδειος καὶ ἦν υἱὸς τοῦ Ἰάσονος. Ἡσ. Θεογ. 1001. φυγὼν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅπου, ὡς λέγεται, κατακτήσας πολλὰς χώρας, ὠνόμασεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν αὐτόθι ἐπαρχίαν Μηδίαν, ἀποθανὼν τελευταῖον εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Ἀπολλόδ. αὐτόθ. κατά τινας δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Κολχίδα καὶ εὑρὼν τὸν θρόνον κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Πέρσου ἀδελφοῦ τοῦ Αἰήτου, ἐδίωξεν αὐτὸν ἐκεῖθεν καὶ κατέστησεν αὐτὸς τὸν πάππον του βασιλέα. Ὁ Διόδ. Σικ. δ', 56. ἀναφέρει ὅτι ἡ Μήδεια συνοδεύουσα εἰς τὰ ἔνδον τῆς Ἀσίας, ὑπανδρεύθη ἕνα τῶν αὐτόθι ἰσχυρῶν βασιλέων, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μῆδον, ὅστις βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του τὴν χώραν ἐκείνην Μηδίαν. — 3) Ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχύλῳ Πέρτ. 765. πιθαν. Δαρεῖος ὁ Μήδος ἢ ὁ Ἀστυάγης. Σουϊδ.

Μῆδος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας, ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Ἀράξην. Στράβ.

Μηδοσάδης, ου, ὁ. Πρέσβυς τοῦ βασιλέως Σεύθου ἐν Θρᾴκῃ. Ξενοφ.

Μήθυμνα, ἡ, Δωρικ. Μάθυμνα, Methymna. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου Λέσβου, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν ἄριστον αὐτῆς οἶνον, πατρὶς τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ Ἀρίονος. Θουκ. γ', 2. — ὅθεν Μηθυμναῖος, αἷα, αῖον· τῆς Μηθύμνης ἢ ἐκ τῆς Μηθυμνης ὤν· καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Μηθύμνης. Ἡρόδτ. ἢ διὰ τοῦ η γρᾳφ. ἴσως ἐσστ. Μήθυμνα εὑρηται ἅπαξ παρὰ Σκύλακ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Μήθυμνα. Διόδ. Σικ. ε', 83.

Μηθώνη, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ Μεθώνη Ὁμ. Ἳλ. Β, 716.

Μηκῖονες, οἱ, = Μήονες. Ἡρόδτ.

Μηκιστεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ταλαοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Ἄδραστου καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρυάλου, ὅστις ἐστρατεύτης μετὰ τῶν ἑπτὰ Ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου. Ὁμ. Ἳλ. Β, 566. Ἀπολλόδ. γ', 6, 3. — 2) Τίὸς τοῦ Ἐχίου, ἑταίρου τοῦ Τεύκρου. Ὁμρ. Ἳλ. Θ, 333. — 3) Τίὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. Δωρικ. Μακιστεύς.

Μηκιστιάδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Μηκιστέως, ὁ Εὐρύαλος. Ὁμ. Ἳλ. Ζ, 38.

Μηκύβερνα, ἡ. Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Μακεδονίᾳ, κατὰ Στράβ. σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς Ὀλύνθου Ἡρόδτ. Θουκ. — ὅθεν, Μηκυβερναῖος, εἱ κάτοικ. Θουκ.

Μηκώνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Σικυῶνος ἐν Πελοποννήσῳ. Ἡσ. Θεογ. 536. παραβλ. Στράβ. η', 6, 25.

Μήλης, εω, ὁ. Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Δ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἶπε ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Εὐτέρπ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἡροδτ. 1, 84.

Μηλιεϊκός, ἡ, όν, Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Μηλιακός, ὅπερ ὄρα.

Μηλιάς, άδος, ἡ (-νυ)· Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Μηλίς, = Μηλίς· αἱ Μηλιάδες Νύμφαι, αἱ Νύμφαι τῆς Μηλίδος χώρας ἐν Τραχινίᾳ. Σοφηλ.

Μηλίβοκον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Γερμανίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἕως τοῦ Ἄλβιος (Ἔλβα) ταννὺ Ἄρτς Harzgebirge. Πτολμ. β', 11.

Μηλιεύς, έως, ὁ, Ἰων. καὶ Ἀττ. ἀντὶ Μηλιεύς, έως· ὁ κάτοικος τῆς Μηλίδος χώρας· Ἡροδτ. Θουκ. — 2) Ἐπίθετ. ἀντὶ Μηλιακός, τῆς Μηλίδος ἢ εἰς τὴν Μηλίδα χώραν ἀνήκων, ὁ Μηλιεὺς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μηλίδα χώραν σχηματιζόμενος κόλπος, ἤτοι Μηλιακός· Αἰτιχ. Περσ. 434. (Αἰτκ. Ἐνικ. Μηλιᾶ, παρβλ. Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμτ. §. 53. 2. Αἰτ. πληθ. Μηλιέας.)

Μηλίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Μηλίς, προτυπαιμ. γῆ Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θεσσαλίας περὶ τὸν Μηλιακὸν κόλπον. — 2) = Μηλιακή. — ἡ Μηλὶς λίμνη, ἡ περὶ τὴν Μηλίδα χώραν ἐν Θεσσαλίᾳ. Σοφ. Τραχ. 638.

Μήλιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Βοιωτίᾳ. Πολυδ. Ὀνομ. α', 30. κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τοῖς Μιλησίοις· Ἡσύχ. — 2) Ἐπίθετ. Μήλιος, ία, ιον, ὄρα Μῆλος.

Μηλόβιος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξεν.

Μηλόβοσις, ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μία τῶν Νυμφῶν ὑπὸ τῶν ὁποίων συνωδεύετο ἡ Περσεφόνη. Ὀμ. Ὕμν. Δημ. 420. Ἡσ. Θεογ. 354.

Μηλόκαυος, ἡ, Melocavus. Πόλις τῆς Γερμανίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Χατῶν πλησίον τῆς νῦν Φυλδάς. Πτολ. β', 11.

Μῆλος, ἡ, Melos. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εἰς ἄκρον κόλπος ἔχουσα τὸ πάλαι ἡφαίστειον ἔδαφος μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀγεντήθη ὁ περιβόητος διὰ τὴν ἀθεΐαν του Διαγόρας· οἱ δὲ ἐν αὐτῇ κάτοικοι κατήγοντο ἀπὸ ἀποίκους ἐκ Λακεδαιμονίων· ταννὺν Μήλιος. Θουκ. γ', 91. Ξεν. — ὄθεν Μήλιος, ία, ιον, τῆς Μήλου ἢ εἰς τὴν Μῆλον ἀνήκων· ὁ Μήλιος πόντος, = Αἰγαῖος πόντος. Θεογν. 680. — ὁ Μήλιος λιμός, συνήθ. ἐπὶ παροιμίας λεγόμενον ἐφ' ὅτου ποτὲ ἡ Μῆλος ἠναγκάσθη ὑπὸ λιμοῦ νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθρούς. Ἀριστοφ. Ὄρν. 186. Οὐσιαστ. ὁ Μήλιος, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Μήλου· ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλεῖ ὁ Κωμικὸς Ἀριστοφάνης τὸν Σωκράτην αἰνιττόμενος τὰς ἀθέους Διαγόρου, Νεφ. 835. — 2) Μηλιάς, άδος, καὶ Μηλίς, ίδος, ἡ ἐκ τῆς Μήλου οὖσα. Πλούτ.

Μήν, Μῆνος, Αἰτκ. Μῆνα· Men ἡ Menes. Ὁ πρῶτος καὶ ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας ὡς εἰκάζεται περὶ τὸ 2100 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον τὴν πόλιν Μέμφιν, χώτας καὶ πολλὰ μέρη τῆς κάτω Αἰγύπτου προτέρου κατακλυζομένα ὑπὸ τῶν πλημμυρῶν τοῦ Νείλου ποταμοῦ. Κατὰ Διοδ. Σικ. α', 45. πρῶτος οὗτος εἰσήγαγε καὶ τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰ ἱερὰ ἔθιμα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδτ. 2, 4. Δοτικ. Μῆνι, Ἡρόδτ. 2, 99. παρ' ἄλλοις δὲ Συγγραφ. εὑρηται καὶ, ὁ Μήνης.

Μήνη, ης, = Lunus. Θεότης ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπροϊστάνοντο οἱ ἀρχαῖοι Φρύγες τὴν Σελήνην. Στράβ.

Μηνᾶς, ά. Δακεδαιμόνιος στις παρὰ Θουκ. — 2) Αἰχμαλωτίστις τὸν ὁποῖον ἠλευθέρωσεν ὁ Σέξτος Πομπήϊος. Πλούτ.

Μήνη, ἡ· Luna, = Σελήνη, ὅπερ ὄρα. Ὀμ. Ὕμν. 32.

Μηνίγξ, ιγγος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Συρτικῆς χώρας, κατὰ Πολύβ. κατῴκουν ἐπ' αὐτῆς οἱ λεγόμενοι Λωτοφάγοι· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Γέρβη καὶ ταννὺν Ζέρβι. Πολύβ. α', 39. Στράβ.

Μήνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἐπαρχίας Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ. Θεοκρτ. κε', 15. Παυτ. Ε', 26.

Μηνοσγάδα, τά· Menosgada. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἑρμουνδούρων κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαΐνου (Main) ποταμοῦ Πτολ. β', 11.

Μηνοφάνης, ους, ὁ (ξ). Ἰατρός τις, ἐν τῇ Ἀνθολ.

Μῆονες, οἱ, Ὁμηρ. Μῆονες, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαίονες, ὅπερ ὄρα.

Μῃονίη, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιονία, ὅπερ ὄρα.

Μῃόνιος, ίη, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαιόνιος, Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 250.

Μηονίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μαιονίας, ἡ εἰς τὴν Μαιονίαν ἀνήκουσα. — 2) Οὐσιαστ. ἡ κάτοικος τῆς Μαιονίας χώρας. Ὅμηρ.

Μηουανία, ἡ· Mevania. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ ἀχυρὰ τὸ πάλαι, παράγουσα ἄριστον καὶ ὡραιότατον ταῦρους. ταννὺν Bevagna. Στράβ. ε'.

Μηριόνης, ους, ὁ. Τίς τοῦ Μόλου καὶ τῆς Μήλφοδος γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, ἔκγονος τοῦ αὐτόθι βασιλέως Δευκαλίωνος. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1 ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἰδομενέως εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμὼν τῶν Κρητῶν, ἔδειξε πολλὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα, φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπισήμων Τρώων· πρὸ πάντων δὲ ἐφημίζετο διὰ τὴν μεγάλην ταχύτητά του εἰς τὸ τρέχειν. Ὀμ. Ἰλ. Β, 581 Ν, 240, 650.

Μηρόν, το, Merus. Ὄρος τῆς Ἰνδίας εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας ἔκειτο ἡ πόλις Νῦσα, κληθεῖσ οὕτως ἀπὸ τοῦ μηροῦ, ἐντὸς ὁ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Νύσαν Διόνυσος ἐτράφη χρόνον τινὰ ἐντὸς τοῦ μηροῦ τοῦ Διὸς πρὸ τοῦ νὰ γεννηθῇ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε', 1.

Μήστωρ, ορος, ὁ. Τίς τοῦ Περτέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ἀδελφὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιδίκην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Ἱπποδείκην· Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὀμ. Ἰλ. Ω, 257. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5. — 3) Τίς τοῦ Ἰσσειδῶνος καὶ τῆς Ἠλειτοῦς. Πλάτ. Κρατύλ.

Μήστρα, ἡ, καὶ Μήτρα, Παλαίφατ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρυσίχθονος καὶ γυνὴ τοῦ Αὐτολύκου, τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ της λέγεται ὅτι κατεβλιβόμενος ὑπὸ τῆς ἐχορέστου ἐκείνης πείνας εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ἀπὸ τὴν Δήμητραν ἀπώλητεν καὶ αὐτὴν ἔχουσαν τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταμορφοῦται πότε εἰς θάμαλιν, πότε εἰς ἵππον καὶ πότε εἰς πτηνόν· Ἀντ. Διβ. 16. Δυκοφρ.

Μήτα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὁπλήτου καὶ γυνὴ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν· Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Μητιάδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐπαλάμου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Κέκροπος τοῦ δευτέρου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πανδίονα. Ἀπολλόδ. γ', 15, 5.

Μητεσιθέης, ου, ὁ (-υυυ-). Τίς τοῦ Μητίονος· οἱ Μητεσιθέαι, υἱοὶ τοῦ Μητίονος, οἱ τινες ἐδίωξαν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τὸν βασιλέα Πανδίονα τὸν δεύτερον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Μητίοχος, ὁ (ῑ). Τίς τοῦ Μιλτιάδου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 6, 41.

Μῆτις, ιδος, ἐπικ. ιος, ἡ· Metis. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν πρώτην γυναῖκα ὁ Ζεύς. Ἡσ. Θεογ. 886. ἐλογίζετο δὲ ὡς ἡ φρονιμωτέρα καὶ σοφωτέρα ὅλων τῶν ἄλλων θεῶν, διὰ βοηθείας τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἠδυνήθη νὰ ἐκβάλῃ καὶ τοὺς λοιποὺς αὐτοῦ ἀδελφοὺς ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ πατρός του Κρόνου τοὺς ὁποίους οὗτος εἶχε καταπίει πρότερον. Πληροφορηθεὶς δὲ ἀκολούθως παρὰ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὅτι τὸ ἐκ τῆς Μήτιδος μέλλον νὰ γεννηθῇ τέκνον θέλει τοῦ ἀφαιρέσει τὸν θρόνον τοῦ Οὐρανοῦ, κατέπιεν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἔγκυον οὖσαν καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς του τὴν Ἀθηνᾶν. Ἡσ. Θεογ. αὐτόθ. ἐλατρεύετο δὲ ἡ Θεότης αὕτη, ὡς σύμβολον βαθείας συνέσεως καὶ σοφίας διὰ μέσου τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπέρτατοι τοῦ Ὀλύμπου θεοὶ ἠδύναντο νὰ ἐκτελῶσι τὰς ὑψηλὰς αὐτῶν βουλάς· παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 16.

Μητίων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ τῆς Πραξιθέας ἐξ Ἀθηνῶν, πατὴρ τοῦ Εὐπαλάμου καὶ πάππος τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1. 8. κατὰ δὲ Πλάτ. Ἰων. σελ. 533. ὑπῆρχεν ὁ Μητίων πατὴρ τοῦ Δαιδάλου· ἀπὸ τοῦτον κατήγοντο οἱ λεγόμενοι Μητιονίδαι ἐν Ἀθήναις οἵτινες ἐδίωξαν τὸν βασιλέα Πανδίονα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Ἀττικῆς· (Γενκ. Μητίωνος, Ἀπολλόδ. γ', 15, 58. Παυσ. β', 6. ἀλλὰ κατὰ Heyne Ἀπολλόδ. σελ. 868. ὅστις ἡ γραφ. ἡμαρτμ.)

Μήτρα, ἡ, ὅρα Μήστρα.

Μητραγάθης, ου, ὁ (-υυ-). Πέρσης τις παρ' Αἰτκ. Περσ. 43.

Μητροβάτης, ους, ὁ (ᾰ). Πέρσης, παρὰ Ξεν. Ἑλλ.

Μητρόδωρος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Προικοννήσου ἐν Προποντίδι καὶ εἷς τῶν τυράννων τοῦ Ἑλλησπόντου ὅστις συμφώνως μὲ τὸν Ἰστιαῖον τὸν Μιλήσιον δὲν ἔκριναν εὔλογον νὰ λύσωσι τὴν γέφυραν τὴν ὁποίαν ἔστησεν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ἡροδτ. 4, 138. — 2) Περίφημος ποιητὴς καὶ Ῥαψῳδὸς ἐκ τῆς πόλεως Δαμψάκου. Πλάτ. Ἰων. σελ. 530. — 3) Φιλόσοφος Ἀθηναῖος, μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἐπικούρου, ἐπαινούμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος· Διογ. Λαέρτ. Ι', 18, 23. — 4) Ἕτερος φιλόσοφος ὀπαδὸς τοῦ Ἐπικούρου καὶ Καρνεάδου ἐκ Στρατονικείας. Διογ. Λαέρτ. ί, 9.— 5) Μαθητὴς τοῦ Δημοκρίτου ἐκ τῆς νήσου Χίου, γράψας ἐν βιβλίον περὶ Φύσεως. Πλουτ. περὶ Εὐτερπ. α', 8.

Μητροκλῆς, έους, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικὸς σύγχρονος τοῦ Στίλπωνος. Πλούτρ.

Μητρόπολις, εως, ὁ. Πελίχνη τῆς Δεκραναίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ἄργους. Θουκ. γ', 107. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Κεντριωτίδι χώρᾳ ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Κουραλίου ποταμοῦ. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐντὸς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Μαιανδρου ποταμοῦ, ταννὺν Τερσὶχ Στράβ. — ὅθεν, Μητροπολίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικος.

Μητρῷον, τό. Τόπος τις τοῦ Κεραμεικοῦ ἐν Ἀθήναις, ἱερὸς τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας.

Μῆων, ονος, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Μαίων.

Μίδων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἑλλ. γ', 4.

Μίγκιος, ὁ, Mincius. Ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πρότερον Σάρκις καλούμενος, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πάδον· ταννὺν Mincio. Στράβ.

Μεγωνίτις, ίδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς θεᾶς ταύτης ἐν Δικαιοφ ἀπέναντι τῆς νήσου Κρανάης, κτισθεὶς ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πάριδος ὅ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τε ὑρπασεν ἐκ τῆς Σπάρτης τὴν Ἑλένην καὶ μετέβη πρῶτον εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἀφ' οὗ καὶ ὁ περὶ αὐτὸν τόπος ἐκαλεῖτο Μιγώνιον· Παυσ. γ, 22.

Μιδέειον, τό. Πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Μιδαεισεύς, ἕως, ὁ κάτοικος.

Μίδαμας, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Δανωοῦ, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀμυμώνης. Τζέτ. μυθ. 170.

Μίδας, α, καὶ ου, Ἰων. Μίδης (ῑ). Τίὸς τοῦ Γορδίου βασιλεὺς τῶν Βρύγων ἐν Θράκῃ ἐπὶ τοῦ Βερμίου ὄρους, ἔνθα λέγεται ὅτι ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως τὴν μουσικὴν τέχνην. Ἐκεῖσε δὲ μεταβὰς εἰς τὴν μιαρὰν Ἀσίαν περὶ τὸ 94 ἔτος πρὸ τῆς ἁλώσεως τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου καὶ κυριεύσας ἐν μέρει μέρος τῆς Φρυγίας ἀσύστησεν ἴδιον βασίλειον ἐκ τῶν μετ' αὐτοῦ ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐληλύθότων Βρύγων. Εἰς τοῦτο τὸ μέρος λέγεται ὅτι ὁ Μίδας ὑποδεχθεὶς ποτὲ τὸν Σιληνὸν καὶ περιποιηθεὶς αὐτὸν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βάκχου ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς χάριτος ταύτης τὸ νὰ δύναται νὰ μεταβάλλῃ εἰς χρυσὸν ὅ,τι ἤθελεν ἐγγίζει μὲ τὰς χεῖρας του· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ τροφὴ του ἐγίνετο χρυσὸς, καὶ κινδυνεύων ἀποθάνῃ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, ἐλούσθη κατὰ συμβουλὴν τοῦ Διονύσου εἰς τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ οὕτως ἀπηλλάγη τῆς νόσου, ὁ δὲ ποταμὸς οὗτος λέγεται ὅτι ἔκτοτε ἔφερε ἐπὶ τῶν ὑδάτων του χρυσίον ἄφθονον· Τζέτ. μυθ. 191. Ὀβιδ. μεταμορφ. 11, 90. Ὅτε δὲ ὁ Ἀπόλλων ἠλέγετο εἰς φιλονεικίαν μετὰ τοῦ Πανὸς περὶ τῆς μουσικῆς ποίου ἐκ τῶν δύο ὑπερεῖχεν τὸν ἕτερον, ὁ Μίδας κρίνας τὸν Πᾶνα ὑπέρτερον τοῦ Ἀπόλλωνος παρώργισε τὸν θεὸν τοῦτον τοσοῦτον ὥστε ἔλαβεν παρ' αὐτοῦ ὡς ποινὴν τῆς κρίσεως του ὠτία ὄνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κατὰ τινας δὲ λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ἀλόκληρον ὄνον. Ὁμήρ. Ἐπιγρ. γ', 1. Λυκοφρ. 1401. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 287. — Γενικ. Μίδεω, Ἡρόδτ. 8, 138. Μίδα. Πλάτ. Μίδα μᾶλλον πλουτεῖν, Μίδου, παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἕτερος Μίδας, υἱὸς τοῦ Γορδίου βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν βαρβάρων ἡγεμόνων ὅστις ἔπεμψε ἀναθήματα εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Καθ' Ἡρόδτ. 1, 14. ἀνέθηκεν οὗτος εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τὸν μεγαλοπρεπῆ βατιλικὸν θρόνον ἐφ' τοῦ ὁποίου καθήμενος ἔφερε τὰς διαφορὰς τῶν ὑπηκόων του, βασιλεύσας περὶ τὸ 737 ἔτος πρὸ Χρ. — 3) Ὁ τελευταῖος τῶν βασιλέων τῆς Φρυγίας, σύγχρονος τοῦ Κροίσου καὶ πατὴρ τοῦ Ἀδράστου, ὅστις λέγεται ὅτι κατέσχεν ἑκουσίως πίων αἷμα ταύρου, μὴ ὑπομείνας τὰ συμβαίνοντα δεινὰ καὶ δυστυχίας εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του. Ἡρόδτ. 1, 35. — 4) Ἀρχαιότατος, ἐκτήσας διὰ τῆς μουσικῆς τῶν αὐλῶν εἰς τοὺς Πυθίους ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν τῇ ι'. Πυθ. Ὑπ. — 5) Ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Στράβ. — 6) πολλαχ. σημαίνει ἡ λέξις Μίδας πλουτιώτατόν τινα ἄνθρωπον, Δουκ. Ἀλκ. 6. Πληστ. Μίδαι, οἱ Λουκ. — 7) ἡ τοῦ Μίδου χρήνη, ὄρα Μίδου.

Μίδεια, ἡ (ῑ). Ἔπικ. Μίδηια. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη πρότερον ἐπὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, νῦν δὲ καταποντισθεῖσα ὑπ' αὐτῆς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 507. Στράβ. — 2) Μίδεια, Στράβ. Μίδεια, Ἀπολλόδ. Παυσ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη πλησίον τῆς Ναυπλίας. Ἀπολλόδ. β', 4, 4. — ὄθεν, Μιδεάτης, ου, ἡ, ἐπίθ. Μιδεάτης, ἐθνικὸν ὁ κάτοικος τῆς Μιδέας καὶ Ἐπιθμ. Μιδεάτιν, ἐκ Μιδέας. Παυσ. Στράβ. η', 6, 11. ἔνθα ὁ γεωγράφος διακρίνει τὴν μὲν Μίδειαν ἐν Βοιωτίᾳ, τὴν δὲ Μιδέαν ἐν Ἀργολίδι κειμένην.

Μιδέα, ἡ. Κόρη τις ἐκ Φρυγίας, τῆς ὁποίας ἐραστὴς ὁ Ἡλειτρύων ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λικύμνιον. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. — 2) Νύμφη, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Ἀσπληδόνα καὶ ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Μίδεια. Παυσ. 9', 38. καὶ 39.

Μιδεάτης, ου, ὁ, ἡ. Ἡ ἐκ τῆς πόλεως Μιδέας ἐν Ἀργολίδι· οὕτω, οὕτως ὠνομάζετο ἡ Ἀλκμήνη θυγάτηρ τοῦ Ἠλεκτρύονος. Θεοκρ. Εἰδ. ιγ', 20.

Μίδειαν, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντίοχον, Παυσ. ι', 10. — 2) = Μίδεια.

Μίδου κρήνη. Κρήνη τις ἐν Φρυγίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Θυμβρίου, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Μίδας ἐθήρευσε τὸν Σάτυρον Σιληνὸν κεράσας μὲ οἶνον τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2, 13.

Μεδυλίδαι, οἱ. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ εὐγενεστέρων γενεῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Πινδ. Πυθ. 8, 53.

Μίθαικος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, γράψας ἓν βιβλίον περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ μαγειρικῆς τέχνης. Πλάτ. Ἀθην.

Μίθρας, ου, (Ἰων. Μίθρης, Ξενοφ. Ἀρχαία θεότης παρὰ τοῖς Πέρσαις, λατρευομένη ὑπ' αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ὑπερτάτου πυρὸς ἢ τοῦ Ἡλίου· κατὰ δὲ Ἡροδ. 1, 131. παρίστανον οἱ Πέρσαι δι' αὐτῆς τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, εἰκονιζομένην ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν μορφὴν νεανίου τινὸς φέροντος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἓν Φρυγικὸν καλυμμα καὶ καθημένου ἐντὸς ἑνὸς σπηλαίου, εἰς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπανηγυρίζετο μία μεγάλη ἑορτὴ κατὰ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου μηνός· ὄθεν, καὶ τὸν Μίθρην. Ξενοφ. Κυρ. παιδ. 5, 5. νὴ τὸν Μίθραν· Πλούτ. καὶ Μιθριακὸς ἢ Μιθρακηνός, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὸν Μίθραν ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος. Στράβ.

Μιθριδάτης, ου, ὁ (υ—υ). Σατράπης τῆς Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας, φίλος τοῦ Νεωτέρου Κύρου καὶ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου· Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ζ', 8, 25. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Περσῶν, Ξενοφ. Κυρπαιδ. η', 8. — 3) Τρὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ διάφοροι βασιλεῖς τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐξ ὧν ἐπισημότερος πάντων ὑπῆρχον. — 4) Μιθριδάτης ὁ ἐπικληθεὶς Εὐεργέτης, πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Πόντου, σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ῥωμαίων, πέμψας εἰς βοήθειαν αὐτῶν μίαν ἰσχυρὰν ἐκλάσιον δύναμιν ἐπὶ τοῦ τρίτου Κερχηδονιακοῦ πολέμου, — 5) Ὁ ἐπονομαζόμενος Διόνυσος, Εὐπάτωρ καὶ μέγας. Ἀσπονδος ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων, κατὰ τῶν ὁποίων ἀπολέμησε πολλάκις μὲ μεγάλην ἰσχὺν τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων, ἕως οὗ ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Λουκίου Σύλλα καὶ Πομπηίου. Κατακτήσας πρότερον διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἀσίας, ηὔξησε καὶ ἐνίσχυσε μεγάλως τὸ βασίλειόν του· ἐκστρατεύσας δὲ μὲ ἐκ ἰσχυρῶν στόλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, εὑρίσκετο πολλὰς τῶν Ἑλληνικῶν νήσων καὶ διὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτοῦ Ἀρχελάου ὑπέταξε τὰς Ἀθήνας καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐρήμωσε τὴν Εὔβοιαν κατὰ κράτος, καὶ πέμψας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀριαράθην εἰς τὴν Μακεδονίαν μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν ἐκυρίευσε ὅλην ταύτην τὴν χώραν μετὰ τῆς Θρᾴκης, προχωρήσας ἕως τῆς Σκυθίας· ἀλλὰ μετὰ μίαν πεντηκοντατῆ βασιλείαν καὶ μετὰ τὴν παντελῆ ἧτταν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, ἴδιον ἑαυτὸν ἐγκαταλελειμμένον πάσης ἐλπίδος καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ του, ὅστις ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τοῦ Πόντου διὰ μιᾶς στάσεως τοῦ λαοῦ, ἐσφάγη ἰδιοχείρως εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν τὸν 75 χρόνον πρὸ Χρ. φαιδὸς εἰς τῶν ἐξόχων καὶ ἐμπειροτέρων στρατηγῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ εἷς τῶν ἀπανθρωποτέρων δυνατῶν τῆς Ἀσίας. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπανηγύρισαν τὸν θάνατον τοῦ φοβεροῦ τούτου ἀντιπάλου των μὲ χαρμοσύνους τελετάς. Ἀππιαν. Πλουτ. Σύλλ. Ἰουστιν. — ὄθεν Μιθριδατικός, ἡ, όν· τοῦ Μιθριδάτου ἢ εἰς τὸν Μιθριδάτην ἀνήκων· Στράβ.

Μιθρίνης, ου, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς Καππαδοκίας, Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Μιθροβαζάνης, ους, ὁ. Μάγος τις Πέρσης, παρὰ Λουκ.

Μίκα, ἡ, Μίκκα, Πλούτ. Ὄνομα κορασίου τινὸς παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 766.

Μικκαλίων, ωνος, ὁ (—υυ—). Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μικκίων, ωνος, ὁ. Ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, μαθητὴς τοῦ Ζεύξεος. Λουκ. Ζευξ. 8.

Μίκκος, ὁ (Δωρικ. ἀντὶ μικρός). Σοφιστής τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Λυσ. 204. — 2) Πολίτης τις ἐκ Πελλήνης ἐν Πελοποννήσῳ Ἀνθολγ.

Μικίψας, ὁ. Τίὸς τοῦ Μασινίσσα βασιλέως τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ, φίλος τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ καρτεροψυχίας

Μίκυθος, ὁ (—υ—). Ὑπηρέτης τοῦ Ἀναξιλάου τυράννου τοῦ Ῥηγίου ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡροδτ. 7, 140. — 2) Εὐνοῦχος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐπροτίμησε νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ ὅσα χρήματα ἔλαβεν παρὰ τοῦ ἀπεσταλμένου πρέσβεως τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν διὰ τῶν ὁποίων ἤθελεν ὁ μονάρχης οὗτος νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος του τὸν ἀξιωματικὸν τοῦτον στρατηγόν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 5.

Μίκυλλος, ὁ· Ὄνομ. Κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Λουκ. Ἀλεκτ. 1.

Μίκυλος, ὁ (—υυ). Ἀρχαῖός τις ποιητής, παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. κή, 3.

Μίκων, ωνος, ὁ (ῑ). Περίφημος ζωγράφος Ἀθηναῖος. Ἀριστοφ. Λυσ. 680. Παυσ. — 2) (ῑ) Ὄνομ. κύρ. ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 112.

Μίλατος, ἡ· Δωρικ. ἀντὶ Μίλητος.

Μιλησία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μιλήτῳ ναοῦ αὐτῆς· Ὀλλιαν. Μιξ.

Μιλήσιος, ία, ιον. Τῆς Μιλήτου ἢ ἐκ τῆς Μιλήτου ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Μιλήτου· ἐν παροιμίαις «πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι» ἐπὶ ἐκπεπτωκότων πραγμάτων τῶν προτέρως αὐτῆς ἀκμῆς λεγομένων. Ἀριστφ. Πλουτ. 1003. παραβλ. Ἀθην. ιβ'.

Μίλητος, ἡ (ῑ) Δωρικ. Μίλατος. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι καὶ πλουτία τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μιερᾷ Ἀσίᾳ, αὐξηθεῖσα πρὸ πάντων διὰ τῆς ἀποικίας τῶν Ἰώνων ὅτε οὗτοι ἦλθον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Νηλέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Οἱ κάτοικοι τῆς Μιλήτου ἐνησχολήθησαν πρωΐμως εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν θαλαττοπλοΐαν ἔχοντες μέγαν καὶ ἰσχυρὸν ναυτικόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδυνήθησαν νὰ συστήσωσι πολλὰς ἀποικίας εἰς διαφόρους παραλίας τῆς Θρᾴκης καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὥστε κατὰ Πλίνιον ἀριθμοῦντο ὅλαι αὐτῶν αἱ ἀποικίαι περίπου 80. Εἰς ταύτην ἐγεννήθησαν ὁ περίφημος Θαλῆς καθιδρυτὴς τῆς Ἰωνικῆς σχολῆς, ὁ Ἀναξίμανδρος, ἡ Ἀσπασία καὶ διάφοροι ἄλλοι ἔνδοξοι ἄνδρες καὶ τεχνῖται τῆς ἀρχαιότητος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 868. Ἡρόδτ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων ἀνατολικῶς τοῦ Δίου ἀκρωτηρίου, τανῦν Μιλητάκη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 647.

Μίλητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρείας θυγατρὸς τοῦ Ἰλεύχου ἐκ Κρήτης, ἵστις

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐλθὼν μετὰ τοῦ Σαρπαδόνος εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι περίφημον πόλιν Μίλητον. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 186. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν ὁ Μίλητος υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀκακαλλίδος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Μίνωος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν ἐλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν κόρην τοῦ Εὐρύτου βασιλέως τῆς Καρίας Εἰδοθέαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τοὺς Ηκαῦνον καὶ Βίβλιδα. Ἀντ. Λιβ. 30.

Μιλτιάδης, ου, ὁ (–υυ–). Τίος τοῦ Κυψέλου Ἀθηναῖος, ἀπόγονος τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις κατά τινα διαταγὴν τοῦ Μαντείου πρεσταλησθεὶς ὑπὸ τῶν Δολόγγων λαοῦ τῆς Θρᾴκης, ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου καὶ κατεστάθη ἡγεμὼν αὐτόθι, ἀφήσας μετὰ θάνατον τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ Στησαγόραν. Ἡρόδ. 6, 34. — 2) Τίὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ προτέρου Μιλτιάδου, εἷς τῶν ἐνδοξοτέρων καὶ γενναιοτέρων στρατηγῶν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου. Κατ' ἀρχὰς διαδεχθεὶς τὸν Σ'ησαγόραν εἰς τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερσόνησον ἡγεμονείαν, ὑπέταξεν εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν Ἀθηναίων τὴν νῆσον Δημνον καὶ τοὺς πλείστους τῶν Κυκλάδων ἐκεῖθεν ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Δαρείου καὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ἐπιστείλαν τῶν Σκυθῶν, πρώτος οὗτος ἔδωκε εἰ τοὺς Ἴωνας τὴν συμβουλὴν τοῦ νὰ λύσωσι τὴν ἐπὶ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ γέφυραν καὶ νὰ ἐμποδίσωσι οὕτω τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Πέρσου ἐκ τῆ Σκυθίας· ἀκολούθως ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας διέ-ρευσε πρὸ πάντων μετὰ πολλῆς ὀξύτης εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Μαραθῶνι, ὅπου ἐκλεχθεὶς καὶ οὗτος εἷς μεταξὺ τῶν δέκα στρατηγῶν, τοὺς ὁποίους ἔκαστη φυλὴ τῆς Ἀττικῆς ἐδιώρισεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς 1000 ὁπλιτῶν, πρῶτος οὗτος κατέπεισε τοὺς λοιποὺς συναγωνιστὰς του, πρὸ τοῦ ἔτι νὰ φθάσῃ ἡ ἐκ Σπάρτης προσδοκωμένη βοήθεια, νὰ ἐρμήσωσι κατὰ τῶν ἀχθρῶν, καθ' ἣν περίστασιν ἐκλεχθεὶς κοινῇ ψήφῳ τῶν ἄλλων ἀρχηγὸς τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης, προσέβαλε μὲ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο τῶν δέκα χιλιάδων Ἀθηναίων στράτευμα ἑκατὸν δέκα μυριάδων βαρβάρων οἵτινες κατεῖχον ὅλον τὸ πεδίον τοῦ Μαραθῶνος ὑπὸ τὴν ἀρχιστρατηγίαν τοῦ Πέρσου Δάτιδος· μετὰ μίαν αἱμοβόρον καὶ ἐπίμονον συμπλοκὴν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἔτρεψαν οἱ Ἕλληνες εἰς παντελῆ φυγὴν τοὺς πεφοβισμένους Πέρσας, οἵτινες ἀφοῦ πρότερον ἐβανάτωσαν καὶ ἔκαμον νὰ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὲρ τοὺς 6400· διὰ τῆς λαμπρᾶς καὶ ἀξιομνημονεύτου ταύτης νίκης ἔσωσεν ὁ μέγας οὗτος τῆς περιόδου ὑπερασπιστὴς τὴν κοιτίδα τῆς Ἑλλάδος ἐλευθερίαν τὸ τρίτον ἔτος τῆς 72 Ὀλυμπ. 490 πρὸ Χρ. Ἕλλων δὲ ἔπειτα μὲ ἕνα στόλον 70 πλοίων κατὰ τῆς νήσου Πάρου, ἥτις εἶχε χορηγήσει βοήθειαν εἰς τοὺς Πέρσας καὶ πολιορκῶν αὐτὴν, μὲ τὸ νὰ ἐπληγώθη βαρέως εἰς τὸν μηρὸν ἐβιάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐφάνη ἀτελὴς τὴν ἐπιχείρησίν του ταύτην. Ἐνταῦθα κατηγορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηναίων κατεδικάσθη εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 50 ταλάντων, τὰ ὁποῖα μὴ δυνάμενος νὰ πληρώσῃ ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἀπέθανε μετ' οὐ πολὺ ἐκ τοῦ τραύματός του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ συμπολῖται του μὲ μεγάλας καὶ ἀξιοπρεπεῖς τιμάς, ἐγείραντες τὸν τάφον του εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ Μαραθῶνος ὅπου πρῶτον ἐνίκησε τοὺς Πέρσας. Ἡρόδ. 4, 137. 182.

Μιλτιάδεια, τά. Ἑορτὴ παννυριζομένη ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἐν Χερσονήσῳ Θρᾳκῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Μιλτιάδου. Πατερ. Ἀρχ.

Μιλτοκύθης, ου, ὁ. Θρᾷξ τις παρὰ Ξενφ. καὶ Δημ.

Μίλτω, οῦς, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ νεωτέρα Ἀσπασία, ἐρασμία Κύρου τοῦ νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 1.

Μιλύαι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Σολύμοι καλούμενοι, ὕστερον δὲ Λύκιοι ἀπὸ τοῦ Λύκου ὀνομασθέντες. Ἡρόδ. 1, 173.

Μιλύας, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μιλυάδος χώρας. — 2) Ἀπελεύθερός τις τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ.

Μιλυάς, άδος, ἡ τὴ. Καθ' Ἡρόδ. 1, 173. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατ' ἄλλους δέ, ὀρεινὴ τις χώρα μεταξὺ Πισιδίας καὶ Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ. Στραβ. Ἀρριαν

Μίλων, ωνος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, ἐξαισίου σωματικῆς ἀνδρίας καὶ εὐρωστίας νικήσας ἑξάκις εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· περὶ αὐτοῦ λέγεται ὅτι φέρων ποτὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἕνα ταῦρον εἰς θυσίαν καὶ πλήξας αὐτὸν μὲ τὴν πυγμὴν τὸν ἐθανάτωσεν· ἦ δὲ καὶ μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἀφήσας καλτινα συγγράμματα. Ἡρόδτ. Φυβρ. Ἐλ Βιβλ. I, 852 ἱτὸς ἔστι ματρὸν, παρὲ Θεοφρ. Ἐδ. θ', 6. 4 η. σπαν. μέν τοι βρυχὺ· παρβλ. Spitz. προσωδ. §. 64, 2, 6.)

Μίμας, αιτος, ὁ (υ–). Ὄρος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ σχηματίζον τὸ ἀκρωτήριον Κωρύκιον ὅπερ ἄλλως καὶ Μίμας ἐλέγετο. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 172. Θουκ. η', 34. — 2) Κένταυρός τις παρευρεθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 186. — 3) Τίὸς τοῦ Αἰόλου βασιλεύσας εἰς τὴν Αἰολίδα. Διοδρ. Σικ. ε', 69. — 4) Τίὸς τοῦ Ἀμύκου καὶ τῆς Θεανοῦς. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Μίμνερμος, ὁ. Ἐρωτικὸς ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, σύγχρονος καὶ φίλος τοῦ Σόλωνος, ἐποιοματθεὶς Διγυαστάδης διὸ τὰ λεγόμ αὐτοῦ καὶ πεζὰ ἄσματα· σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 36.

Μίνδαρος, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Σπαρτιατῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ.

Μίνθης ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας πρὸς ἀνατολικὸς πλησίον τῆς Πύλου. ταυὸν Μίττινα. Στράβ.

Μίνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Αὐσιτανίας χώρας ἐν Ἱσπανίᾳ ῥέων ἀρτίκως καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν· ταυὸν Μῆγκος. Στράβ.

Μινναῖοι, οἱ. Ἔθνος κατοικοῦν περὶ τὰ παράλια τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, κατὰ Διον. Περ. 959. Μενναῖοι, παρὲ Στράβ.

Μινουκία, ἡ. Minucia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενεῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν στρατηγῶν καὶ Ὑπάτων τῶν Ῥωμαίων.

Μιντοῦρναι, αἱ, Minturnae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ παλαι, κτισθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τῶν Αὐσόνων· Στράβ. ε'. Λιβ.

Μινύαι, οἱ. Δαὸς ἀρχαῖος τῆς Αἰολίδος χώρας, ὅστις ἐλθὼν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Μινύα ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Βοιωτίας ἐσύστησεν αὐτόθι τὸ ἰσχυρὸν βασίλειον τῶν Μινύων λεγόμενον μὲ μητρόπολιν τὸν Ὀρχομενὸν· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Μινύα υἱοῦ τοῦ Χρύσου καὶ ἐκγόνου τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. οἱ Μινύαι Ὀρχομένιοι. Ἡρόδτ. 1, 146. — 2) Οὕτως ἐκαλοῦντο καὶ οἱ Ἀργοναῦται ἐπὶ ὡς καταγόμενοι μητρόθεν ἀπὸ τοῦ Ὀρχομενίου Μινύα, ἢ διότι οἱ Μινύαι ἐσύστησαν ἀρχαιόθεν μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ χώραν τῆς Ἰωλκοῦ, Πινδ. Ῥοδ. Ἀπολ. Α, 229. — 3) Οἱ ἀπόγονοι τῶν Ἀργοναυτῶν ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐπὶ τῆς Λήμνου ἀφ' ὅτου οὗτοι διέβησαν διὰ τῆς νήσου ταύτης πλέοντες εἰς τὴν Κολχίδα. Ἡρόδτ. 4, 145.

Μινύας, ου, ὁ (υυ–) Ἐπικ. Μινύης. Τίὸς τοῦ Χρύσου καὶ τῆς Χρυσογενείας, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς ἑνὸς μέρους τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι ὠνομάζοντο ἀρχαιόθεν Μινύαι· τοῦτον δ' υἱὸς Ὀρχομενὸς ἔκτισε τὴν αὐτόθι ὁμώνυμον πόλιν· τῆς ἄλλως καὶ Μινυεία ἐλέγετο. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1095 Παυσ Βοιωτ. 36. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, πατὴρ τῆς Ἀρσίππης, Λευκίππης καὶ Ἀλκιθόης, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὄνομα Μινυάδες. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42.

Μινυάς, άδος, ἡ (υυυ). Θυγάτηρ τοῦ Μινύου, πληθ. αἱ Μινυάδες, αἱ τρεῖς θυγατέρες τοῦ Μινύου, Ἀρσίππη, Λευκίππη καὶ Ἀλκιθόη, περὶ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι καταφρονοῦσαι τὴν λατρείαν τοῦ Βακχου μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ εἰς ζῶα. Ν κανὸ. παρ' Ἀντ. Λιβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 42. — 2) ἡ Μινυάς, προσυπακμ. γῆ· ἡ χώρα ἡ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Ἀνδρολ.

Μινύειος, εία, ειον (υυ–υ). Τῶν Μινυῶν ἢ εἰς τοὺς Μινύας ἀνήκων, Ἐπωνυμ. τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Μινυῶν ἢ ἀπὸ τοῦ Μινυείου ποταμοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Β', 511 καὶ ἡ Μινυεία, προσυπακμ. πόλις, = Ὀρχομενός. Πινδ.

Μινυήϊος, ίη, ιον, Ἐπικ. αὐτὶ Μινύειος. Ὁμ. Ὀδ Λ, 284.

Μινυήϊς, ου, ὁ, Ἀττ. Μινυεῖος. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ὕστερον Ἀνυρος καλούμενος. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 722. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ὀρχομενοῦ ποταμοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Διοδρ Σικ

Μινυήϊς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μινύου, ἡ Κλυμένη. Ἀπολ. Ῥοδ.

Μίνυρτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Μινῶα, Ἰων. Μινώη. Ἀκρωτήριον τῆς Μεγαρίδος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἔχον ἐπ' αὐτοῦ ἐν φρούριον καὶ σχηματίζον τὸν λιμένα τῆς Νισαίας. Στραβ. — 2) Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Μινῴας ἄκρας ἐν Μεγαρίδι, συνεχομένη διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ξηράν. Θουκ. γ', 51. — 3) Φρούριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Στραβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη δυτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου, ταυὸν Μαλήνιον. Πτολ. γ', 17. Στραβ. — 5) = Ἡρακλεία πόλις τῆς Σικελίας, ὅπερ ὄρα.

Μινῴς, ῖδος, ἡ. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκουσα· αἱ Μινωΐδες νῆσοι, οὕτως ἐκαλεῦντο ταυὸς τῶν Κυκλάδων νήσων ἀπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος ὅστις κατέστησεν αὐτάς. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 519.

Μινῷος, ίη, ιον. Ἐπικ. αὐτὶ Μινῴος, καὶ Μινῳΐς, ὁ, ἡ, ον· τοῦ Μίνωος ἢ ἐκ τοῦ Μίνωος ὤν, ἢ Μινῳΐτος Κνωσσός, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 393.

Μινῷος, ώα, ῷον. Τοῦ Μίνωος ἢ εἰς τὸν Μίνωα ἀνήκων, Ἀνδρολ.

Μίνως, γενικ. Μίνωος καὶ Μίνω, ὁ (––) Μινῷος. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα διαφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ δύο ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς νήσου Κρήτης, πολλάκις συγχεόμενοι μεταξὺ των ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστορικῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀμφότεροι πα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίσταται ὡς τέκνα τοῦ Διὸς καὶ πρῶτοι νομισθέντα τῶν Κρητῶν. Διόδωρος δ' Σικελιώτης διαρρίνει πρῶτον τὰ δύω ταῦτα ἀρχαῖα ἱστορικὰ ὀνόματα ἀπ' ἀλλήλων· ὁ πρῶτος τούτων ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τῶν Σαρπηδόνος καὶ Ῥαδαμανθυος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ὅπου λέγεται ὅτι λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰτώμην θυγατέρα τοῦ Λύκου ἐγέννησε τὸν Ἀκάστην. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. Διοδ. Σικ. δ'. Rad' Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 321. εἶχεν ὁ Μίνως τὴν καθέδραν του εἰς τὴν πόλιν Κνωσσόν, βασιλεύσας ἐνιαύσιον χρόνον ἔχων ἀείποτε στενὴν οἰκειότητα μετ' αὐτοῦ τοῦ Διός· μετὰ θάνατον δὲ ἐδικαιώθη ὑπὸ τῶν θεῶν πρῶτος τῶν κριτῶν τοῦ Ἅιδου. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 567. Ὁ αὐτὸς ποιητὴς ἀναφέρει παῖδας τοῦ Μίνωος τὸν Δευκαλίωνα καὶ τὴν Ἀριάδνην καὶ ἔκγονον τὸν Ἰδομενέα. Ὀδ. Τ, 178. — 2) Μίνως ὁ δεύτερος, υἱὸς τοῦ Λυκάστου καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου Μίνωος, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων συγχέοντες μετὰ τοῦ πρώτου, ἀναφέρουσιν αὐτὸν ὡς τέκνον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης. Γυνὴ τοῦ Μίνωος τούτου ὑπῆρχεν ἡ Πασιφάη θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ τὴν Φαίδραν· οὗτος ἔστησε τὸν περίφημον ἐκεῖνον Λαβύρινθον τῆς Κρήτης, ἐκυρίευσε πολλὰς τῶν Κυκλάδων νήσων διώξας αὐτόθεν τοὺς Κᾶρας καὶ ἐπολέμησε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Αἰγέως διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρογέω, ὑποχρεώσας αὐτοὺς νὰ πέμπωσιν ὡς φασμὸν εἰς τὴν Κρήτην ἀνὰ πᾶσαν ἐννεατίαν ἑπτὰ νέους καὶ τοσαύτας κόρας εἰς βορὰν τοῦ Μινωταύρου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τοῦτον ἐποιεῖτο φόνον ἐλθὼν μετὰ ταῦτα ὁ Θησεὺς εἰς τὴν Κρήτην ἠλευθέρωσε τοὺς Ἀθήνας διὰ συνεργείας τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀριάδνης. Εἰς τὸν Μίνωα τοῦτον ἀναθίδεται τὸ πλεῖστον μέρος τῆς σοφῆς ἐκείνης νομοθεσίας καὶ κοινωνικῆς διατάξεως τῶν κατοίκων τῆς Κρήτης, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν Ὀδ. Τ, 178. καλὸν αὐτὸν Διὸς μεγάλου ὀαριστὴν καὶ ἤτις ἐθαυμάζετο τοσοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. — Γεν. Μίνωος, παρ' Ὅμ. καὶ Ἡρόδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. καὶ Ἀπολλόδ Μίνω, παρ' Αἰσχυλ. Ἡρόδτ. Θουκ. καὶ Πλάτ. — Δοτ. Μίνωϊ, παρ' Ἀπολλόδ. Λουκ. — Αἰτ. Μίνωα, Ὅμηρ. Ἀπολλόδ. Μίνω, Ὅμηρ. Πλατ. καὶ Μίνων, Ἡρόδτ. καὶ Πλάτ. Μιν. σελ. 318.

Μινώταυρος, ὁ. Φοβερὸν τέρας τῆς νήσου Κρήτης, τέκνον τῆς Πασιφάης γυναικὸς Μίνωος τοῦ δευτέρου, τὸ ὁποῖον αὐτὴ λέγεται ὅτι ἐγέννησε ἐκ τινος ὡραίου ταύρου εἰς τὸν ὁποῖον ἠρασθη κατὰ θέλησιν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, διὸ καὶ ἐπαρίστανετο ἔχον μορφὴν ἀνδρὸς καὶ ταύρου καὶ τρεφόμενον μὲ σάρκας ἀνθρωπίνους. Ἀπολλόδ. 3, 1, 4. τοῦτον ἐκράτει κλεισμένον ὁ Μίνως εἰς τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον προσφέρων αὐτῷ ὡς βορὰν πολλοὺς τῶν καταδικαζομένων κακούργων καὶ τοὺς πεμπομένους νέους παῖδας καὶ κόρας τῶν Ἀθηνῶν ὡς φασμὸν διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀνδρογέω, τὸν ὁποῖον τελευταῖον τρώσας ὁ Θησεὺς μονομαχήσας μετ' αὐτοῦ ἔσωσε τοῦ Λαβυρίνθου. Πλούτ. Θησ. Κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἀρχαίων ἐξηγητῶν ἐγέννησε τὸν Μινώταυρον τοῦτον ἡ Πασιφάη μετά τινος ὡραίου νέου Κρητὸς καλουμένου Ταύρου, ὅστις εὐρήσεις καὶ φυγὼν διὰ τὸν φόβον τοῦ Μίνωος εἰς τὰ ὄρη καὶ δάση τῆς Κρήτης ἔμεναν κεκρυμμένος μέσα εἰς σπήλαια πολλὰ χρόνον· ἐναντίον τούτου ἔπεμψεν ὁ Μίνως πολλοὺς τῶν Κρητῶν διὰ νὰ πολεμήσωσι καὶ νὰ συλλάβωσιν αὐτὸν μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε καὶ ὁ Θησεύς. Παλαίφ. — Μίνω ταῦρος, παρὰ Παυσαν.

Μιογολαΐδας, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Ξενφ.

Μισηνόν, τό, Misenum. Ἀκρωτήριον τῆς κατὰ Ἰταλίαν ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας, ἐπὶ τῆς ἄκρης τοῦ ὁποίου εὑρίσκειο μία βάλτος· ἀπέναντι αὐτοῦ ἔκειντο αἱ μικραὶ νῆσοι Πιθηκοῦσαι λεγόμεναι· τανῦν, Cap di Miseno Στράβ. — 2) Πόλις ἐπίσημος μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανε ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος. Τακιτ. Χρον. VI, 51. Φαίδρ.

Μίτρα, ἡ. Ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης Οὐρανίας παρὰ τοῖς Πέρσαις, Ἡρόδτ. 1, 131. ἴδε Μίθρας.

Μιτραδάτης, εω, ὁ — Μιθραδάτης, (2). Ποιμὴν τοῦ Ἀστυάγους βασιλέως τῆς Μηδίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Ἅρπαγος τὸν παῖδα Κῦρον νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὰ ὄρη ἵνα κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως· Ἡρόδτ. 1. 110.

Μιτροβάτης, εω, ὁ (ῑ). Σατράπης τῆς Δασκυλιτίδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡρόδτ. 3, 120.

Μιτυλάνη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Μιτυλήνη. Θεοκρ. ξ, 52. παρὰ τοῖς ὑστέροις Ἐπικοῖς εὑρηται κατ' ἀφαίρεσιν καὶ Μιτυλάνα, Ἀντ. Σιδ. 60. (Α. Π. β', 22)

Μιτυληναῖος, αία, αῖον, ἴδε Μυτιληναῖος.

Μιτυλήνη, ἡ, ἴδε Μυτιλήνη.

Μνεμοσύνη, ἡ Δωρ. ἀντὶ Μνημοσύνη. Πινδρ.

Μνεσάλκας, ου, ὁ. Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων ἐκ Σικυῶνος. Στράβ.

Μνεσέας, ου, ὁ. Ἀργεῖός τις φίλος καὶ πιστὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκέων. Παυσ — 3) περίφημος ἱστοριακὸς καὶ γεωγράφος Ἕλλην, ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Πλινίου.

Μνάσιππος, ὁ. Εἷς τῶν στρατηγῶν τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενφ.

Μνάσων, ωνος, ὁ. Ἡγεμὼν τῆς Ἐλατείας ἐν Φωκίδι, μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. γ', 19.

Μνήμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διός, συγκαταστημένη μεταξὺ τῶν Μουσῶν. Παυσ. δ', 29.

Μνημοσύνη, ἡ (ῡ). Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, παρισταινομένη ὡς σύμβολον τῆς ἀνθρωπίνου νοήσεως, μετὰ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὰς ἐννέα Μούσας· ἐλατρεύετο δὲ πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν Ἐλευθεράς ἐν Βοιωτίᾳ. Ὅμ. Ἔρμ. 429. Ἡσ. Θεογ. 915.

Μνημοσυνίδες, αἱ. Θυγατέρες τῆς Μνημοσύνης, Ἐπώνυμ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ ἴσης μητρὸς αὐτῶν. Ὀβιδ.

Μνησαγόρας, ου, ὁ. Ἕλλην συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἔνθα ἡ ἀληθὴς γραφὴ ἔστι Μηλησαγόρας, παρβλ. Heyne, σελ. 987.

Μνησαρέτη, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ περίφημος ἑταῖρα Φρύνη. Πλούτ.

Μνησαρχίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Μνησάρχου, ὁ Πυθαγόρας. Λουκ.

Μνήσαρχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου ἐκ Σάμου. Ἡρόδτ. 4, 195. — 2) Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Εὐριπίδου. Suid. — 3) Τύραννος τῆς πόλεως Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ. Αἰσχυ.

Μνησίδημος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. Ὀνομ. παρὰ Λουκ.

Μνησιθείδης, ου, ὁ. Πατρων. Ὀνομ. υἱὸς τοῦ Μνησιθείου. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενφ. Ἕλλην. — 3) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, Ψευδώνυμος. Δημοσθ.

Μνησίθεος, ὁ (ῑ). Ἀθηναῖος, Ἰατρὸς καὶ κωμικὸς ποιητής, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀθήναιος ἀναφέρει ἐν τῷ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ βιβλ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβ. Π, σελ. 47.

Μνησιθέων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, ἀπόγονος τοῦ Ἀσσαράκου, ἐλθὼν μετὰ τοῦ Αἰνείου εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τρῖν. μύθ. 273.

Μνησίλεως, ω, ὁ. Τινὸς τοῦ Πολυδεύκους καὶ τῆς Φοίβης, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῶν Διοσκούρων ἐν Κορίνθῳ. Ἀπολλόδ γ', 11, 1. Πλουτ. β', 22.

Μνησίλοχος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενφ. Ἑλλ. — 2) Ἕλλην κωμῳδὸς, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἐν κωμικὸν ποίημα, Φαρμακοπώλη, ἐπιγραμμ. παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 471.

Μνησιμαχη, ἡ (— ∪∪ —). Θυγάτηρ τοῦ Δεξαμένου ἐν Ὠλένῳ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ μνηστῆρος αὐτῆς Εὐρυτίωνος. Ἀπολλόδ. β', 5, 5.

Μνησιμέροχος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς μεταίας κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Σουΐδας ἐξ Ἀθην. τινὰ ἐράσματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 470.

Μνησίπτολις, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων Δημοσθ.

Μνήστρα, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Λίγυπτον. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

Μοδάκαι, αἱ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν οἵτινες κατώκουν τὸ πάλαι τὴν Ἀσιατικὴν Σαρματίαν. Πτολ.

Μοδιάνα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου· ταυτὴ Κέλλα - Μοιλάχ. Πτολ.

Μοδόγουλλα, τὸ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἰδίας ἐπὶ τῆς Ἀριάκης χώρας, τανῦν Μαυρικολ. Πτολμ.

Μοδονος, ὁ, Modonus. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἰέρνης ῥέων ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Δουβλίνης· τανῦν Liffey. Πτολ. β', 2.

Μόδουρα ἡ τῶν Θεῶν. Πόλις τῆς ἰδίως Ἰδίας κειμένη δυτικῶς, τανῦν Μαδοῦρα. Πτολ. ζ', 1.

Μοῖνος, ὁ· Moenus. Πλίν καὶ Moenis. Πομπ. Μέλ. 3, 2. τανῦν Main. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Γερμανίας. εἰσβαλλων εἰς τὸν Ῥῆνον, ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ ὁποίου θέτει ὁ Πτολεμαῖος τὴν πόλιν Μηλοσγάδαν· ἄλλως δὲ εὐκαπαστώμενος παρὰ τοῖς Ἕλλησι συγγραφ.

Μοῖρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σμύρνης. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. α', 109. — 2) πληθ. αἱ Μοῖραι, παρὰ Ῥωμ. Parcae. Rad' Ἡσ. Θεογ. 217. Θυγατέρες τῆς Νυκτὸς, οὖσαι τρεῖς ἀδελφαί, ἡ Κλωθὼ, Λαχεσις καὶ Ἄτροπος· ἐν δὲ Ἡσ. Θεογ. 904. ἀναφέρονται ὡς θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, εἰς τας ὁποίας ἀπέδιδον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πᾶν ὅ,τι ἀναφέρετο εἰς τὰς καλὰς ἢ κακὰς ἐκβάσεις τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιχειρήσεων· ἔτι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς τῶν θνητῶν, παριστανομένας συνήθως ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης δυνάμεως, ἥτοι τὴν τύχης καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ συμβαινόντων, τῆς ὁποίας αἱ βουλαὶ ἐθεωροῦντο ἀμετατρέπτοι καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀθανάτων· ἐδόξαζον δὲ περὶ αὐτῶν ἰδίως ὅτι ἔκλωθον τὸ νῆμα διὰ τοῦ ὁποίου ὡρίζετο ἡ ζωὴ ἑκάστου τῶν θνητῶν, καὶ ἡ μὲν Κλωθὼ ἔκρατε τὴν ἠλακάτην, ἡ δὲ Λαχεσις τὸν ἄτρακτον καὶ ἡ Ἄτροπος ἔκοπτε τὸ νῆμα μὲ τὸ ψαλλίδιον, φέρουσα οὕτω τὸ τέλος τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν προτωρισμένον ἀνέκαθεν ὡς ὅρος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Κατῴκουν δὲ αὗται εἰς τὸν Αἶθερ εἰκονιζόμεναι ὡς ἡραῖαι τὴν ἡλικίαν καὶ καθήμεναι ἐπὶ θρόνων μὲ λευκὰ ἱμάτια ἐνδεδυμέναι. Ἀπολλόδ. α', 3, 1. παρ' Ὁμήρ. εὑρηται ὡς ἐπὶ πλεῖστον κατ' Ἐπιθ. ἀριθμὸν, ἅπαξ δὲ κατὰ πληθ. Ἰλ. Ω. 49ϛ.

Μοιραγέτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῆς τύχης τῶν θνητῶν. Παυσ. δ', 15.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μοιριάδης, ου, ὁ (ᾱ). Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημοσθ.

Μοῖρις, ιδος, Ἰωνικ. ιος, ὁ· Δοτικ. Μοίρι. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος κατεσκεύασε τὴν μεγάλην ἐκείνην λίμνην ἥτις ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Μοῖρις, βασιλεύσας περὶ τὸ 1445–1416 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 1, 101. — 2) ἡ Μοῖρις λίμνη. Ἐπίσημος καὶ μεγάλη λίμνη τῆς μεσαίας Αἰγύπτου κειμένη μεταξὺ Μεμφίδος καὶ Ἀρσινόης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔσκαψεν αὐτόθι ὁ ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Μοῖρις θέλων νὰ φέρῃ εἰς αὐτὴν τὸ ἐκ τοῦ Νείλου ποταμοῦ περιττεῦον ὕδωρ διὰ μιᾶς διώρυχος ἐχούσης 80 σταδίων μῆκος· εἶχεν ἡ λίμνη αὕτη περίμετρον 3600 σταδίων ἤτοι 48 περίπου γερμαν. μιλ. καὶ βάθος 50 ὀργυιῶν· ἐχρησίμευε δὲ πρὸ πάντων ἡ χειροποίητος αὕτη καὶ θαυμασία διὰ τὸ μεγεθός της λίμνη εἰς τὸ νὰ ἀπαντᾷ τὰς κατ' ἔτος ὑπερ τὸ ὡρισμένον μέτρον συμβαινούσας πλημμύρας τοῦ Νείλου ποταμοῦ, καὶ ν' ἀπαλλάττῃ τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὰς ἐπικειμένας ἐκ τῶν κατακλύσεων τοῦ ποταμοῦ τούτου φθορὰς καὶ βλάβας· ὁ Στράβων παραβάλλει αὐτὴν μὲ μίαν θάλασσαν· ταύτην καλεῖται αὐτὴ Βιρκὲτ Καροὺμ ἢ τοῦ Χάρωνος λίμνη· Ἡρόδ. 2, 149. Διοδ. Σικ, καὶ ἡ Μοίριδος λίμνη, Στράβ.

Μοῖρις, ὁ Ἀττικιστής. Συγγραφεὺς Ἕλλην ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, γράψας ἐν βιβλίοις εἰς εἴδος λεξικοῦ Συναγωγὴν ὀνομάτων Δέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατὰ στοιχεῖον. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σελ. 171.

Μοίριχος, ὁ. Πλούσιός τις Κορίνθιος, παῖδα πεπλασμένον ὄνομα παρὰ Δευκ.

Μοιρολῆς, έους, ἡ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ῥητόρων καὶ δημαγωγῶν, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον ἀζήτησεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος παρὰ τῶν Ἀθηναίων νὰ παραδώσωσιν εἰς αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων. Δημ. Ἁρπιαν.

Μοιρώ, οῦς, ἡ· Θηλκ. τύπ. Ὅτου ἐν Ἀνθολγ. Ἰακ.

Μοισαῖος, Δωρικ ἀντὶ Μουσαῖος.

Μοισία, ἡ Moesia. Δίων. Κασ. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγρφ. καὶ Μυσία ἡ ἐν Εὐρώπῃ. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη πέραν τῆς Θρᾴκης καὶ συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὸν Δούναβιν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὸ ὄρος Αἷμον ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σαύου ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐχωρίζετο δὲ ἅπασα αὕτη ἡ χώρα ὑπὸ τοῦ Ἡαίβρου ποταμοῦ τανῦν Ζιβρίτς εἰς δύω μέρη εἰς ἄνω Μοισίαν περιλαμβάνουσα ὅλον τὸ πρὸς ἑσπέρας μέρος αὐτῆς καὶ εἰς κάτω Μοισίαν περιλαμβάνουσαν τὸ πρὸς ἀνατολὰς, καὶ κατῳκεῖτο ἀρχαιόθεν ἀπὸ Σκύθας καὶ Θρᾷτας, ἕως οὗ ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς κατακτήσας ὅλην τὴν χώραν ἐσύστησε καὶ ἐνταῦθα Ῥωμαϊκὰς ἀποικίας. Ἐξακουόμενο δὲ ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων οἱ Μοισοὶ οὗτοι ὡς οἱ Κᾶρες καὶ Φρύγες μὲ περιγράφησιν, ἦσαν, Μυσῶν ἑ ἔσχατος, Πλάτ. Θεαγ. σελ. 209. καὶ, εἴτοι Μυσόνητε ἦθιον καλεῖν. Πλάτ. Γοργ. σελ. 521. — τανῦν περιλαμβάνει Μοισία ἅπασαν τὴν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν. Πτολ. γ', 9 καὶ 10. Δι. Κασσ.

Μοισοί, οἱ· καὶ Μυσοί. Moesi. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Εὐρώπῃ ἐπαρχίας Μοισίας, τανῦν Βουλγαρίας καὶ Σερβίας. — Στράβ.

Μολίόνα, τό (ῑ) Δωρ. ἀριθμ. τοῦ Μολίων· οἱ δύω υἱοὶ τῆς Μολιόνης καὶ τοῦ Ἀκτορος, ὁ Κτέατος καὶ Εὔρυτος, κληθέντες οὕτως ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 709. ἄλλως δὲ καὶ Ἀκτορίωνε ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Ἄκτορος, ὅπερ ὁρα. Κατὰ Ἀπολλόδ β', 7, 2. εἶχον οὗτοι ἓν κοινὸν σῶμα, τέσσαρας χεῖρας καὶ τοσούτους πόδας ὄντες εἰς ἄκρον ἀνδρεῖοι καὶ μάχιμοι· τελευταῖον ἐφόνευσαν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς.

Μολίονες, οἱ, = Μολιόνε. Πινδρ. Ὀλυμπ. 10, 47.

Μολιόνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἄκτορος, ἥτις ὡς λέγεται ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτέατον καὶ Εὔρυτον, τοὺς ὁποίους ὕστερον ἐθανάτωσαν ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Αὐγίου μάχην· ἀπὸ ταύτης ὠνομάζοντο οὗτοι Μολίονες. Ἀπολλόδ. β', 7, 2.

Μολιονίδαι, οἱ (υ–υυ–), = Μολιόνε. Ἀπολλόδ.

Μολίων, ίονος, ὁ (ῑ). Ἡνίοχος τοῦ Θυμβραίου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 322. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Εὐρύτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδ. Σικ. δ', 37.

Μολόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Πλαταιῶν. Ἡροδ. 9, 57.

Μόλορχος, ὁ, καὶ Μόλερκος, Στέφ. Βυζ. Πένης τις κάτοικος τῶν Κλεωνῶν πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις ὑπεδέχθη φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐφονευσε τὸν φοβερὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ὁποίου ἐπρόσφερε μίαν θυσίαν εἰς τὸν Δία τὸν Σωτῆρα. Ἀπολλόδ. β', 5, 1.

Μόλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Μίνωος βασιλέως τῆς Κρήτης, πατὴρ τοῦ Μηριόνου. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 249. Μόλος, παρ' Ἀπολλόδ. γ', 3, 1.

Μολοσσία, ἡ· Ἀττικ. Μολοττία. Μία τῶν τριῶν χωρῶν αἵτινες ἐμπεριελαμβάνουν τὰ πάλαι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἠπείρου κειμένη πρὸς ἀνατολὰς αὐτῆς καὶ συνιστῶσα ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐν ἴδιον καὶ αὐτόνομον βασίλειον ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τῶν Πυῤῥιδῶν ἀπογόνων τοῦ Πύῤῥου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων ἐκ Θετταλίας ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὸ βασιλειόν του· τούτου εἰ ἀπόγονοι εἶτε ἐξ καὶ Αἰακίδαι ἐκαλοῦντο ἐβασίλευσαν διαδοχικῶς σὺν ὁλοκλήρους χρόνους ἀπεκατεστήσαντες τοὺς Μολοσσοὺς τὸ ἰσχυρότερον καὶ ὑπέρεχον ἔθνος ἐν Ἠπείρῳ· εἰς τούτων ὑπῆρχεν καὶ ὁ μέγας Πύῤῥος ὁ πολεμήσας μετὰ ταῦτα κατὰ τῶν Ῥωμαίων· Πλιν. Στεφ. Βυζ. (διὰ τοῦ σσ εὑρηται παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ ἀρχαίοις Ἀττικοῖς· διὰ τ παρ' Ἀπολλόδ. καὶ Στράβ.)

Μολοσσικὸς καὶ Μολοττικός, ἡ, όν. Τῶν Μολοσσῶν ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Μολοσσῶν ἀνήκων. Ἀπολλόδ.

Μολοσσίς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. Θηλκ. τύπ. τοῦ Μολοσσικός. Στεφ. Βυζ.

Μολοσσοί, οἱ· Ἀττκ. Μολοττοί. Οἱ κάτοικοι τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Ἡροδ. 1, 146.

Μολοσσός, ὁ. Τίὸς τοῦ Πύῤῥου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἔκγονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις διεδέχθη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑλένου τὸν θρόνον τῆς ἐν Ἠπείρῳ χώρας ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ὡς λέγεται ὠνομάσθη Μολοσσία· Παυσ. α', 11. Στέφ. Βυζ. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Μολοσσίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Ἡροδτ. — 3) Ἐπιθτκ. = Μολοσσικός. Αἰσχ.

Μολουρίς, ίδος, ἡ πέτρα. Βράχος ἀπότομος ἐν Μεγαρίδι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἰὼ ἐκρημνίσθη μετὰ τοῦ Μελικέρτους εἰς τὴν θάλασσαν. Παυσ.

Μολπαδία, ἡ. Μία τῶν τριῶν θυγατέρων τοῦ Σταφύλου καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, μετὰ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι αὕτη ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, φοβηθεῖσα τὴν ὀργὴν τοῦ πατρός της, ἐπεὶ οὗτος ἀφῆκεν αὐτὰς νὰ φυλάξωσι τὸν τροχηθέντα εἰνόν του, τὸν ὁποῖον χαίροντινες ἔχυσαν ἐκ τῶν πίθων ἐν ᾧ αὐταὶ ἐκοιμῶντο· Διοδῤ. Σικ. ε', 68.

Μολύκρεια, ἡ· καὶ Μολύκρειον, τό. Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Αἰτωλίας μὲ λιμένα, κειμένη πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀντιῤῥίου τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς καὶ Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν ἐκαλεῖτο. Θουκ. β', 86–87. Στράβ. — Μολύκρειον εὑρηται μόνον παρὰ Θουκ. καὶ Μολυκρία παρὰ Στράβ.

Μολυκρία, ἡ, = Μολύκρεια. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. Διοδ. Σικ.

Μολύκριον Ῥίον, τό, = Ἀντιῤῥίον, ὅπερ ὁρα. Στράβ.

Μόλων, ωνος, ὁ. Ὑποκριτὴς δραμάτων, ἀνὴρ μεγάλου σωματικοῦ ἀναστήματος. Ἀριστοφ. Βατρ. 55. Δημ. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων. Δημ.

Μονάχη, ἡ. Μία τῶν πολλῶν νήσων τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη περὶ τὴν αὐτόθι μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην. Πτολ. ζ', ζ.

Μονήττιον καὶ Μονήτιον, τό. Μονέτιον. Πόλις τῶν Ἰαπόδων ἐπὶ τῆς Διβουρνίας χώρας. Στράβ.

Μονοίκου λιμήν, ὁ· Monoeci Portus. Πόλις τῆς Διγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἡρακλέους τιμωμένου ἐταύθα ὡς προστάτου τῶν πλοίων· τανῦν Monacho. Στράβ. καὶ Μόνοικος, ἡ· Στέφ. Βυζ.

Μόνυχος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου ὑπὸ τοῦ Νέστορος. Ὀβιδ. Μετομ. XII, 459.

Μοργαντίνη, ἡ, = Μοργάντιον, ἀριθμ. ι. Θουκ. δ', 65.

Μοργάντιον, τό, Morgantia. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ποταμοῦ Χρύσα. Στράβ. — 2) = Μεργέντιον. Στεφ. Βυζ. Morgantia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· τανῦν St. Georgio. — ἔνθεν, Μοργεντῖνος· ὁ κάτοικος. Στεφ. Βυζ.

Μόργητες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰταλίας ἀπ' ὅπου μεταβὰν πρωίμως εἰς τὴν Σικελίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι πόλιν Μοργάντιον. Στράβ.

Μορεκάμβη, ἡ. Κόλπος τῆς Βρεττανίας κείμενος βορειοδυτικῶς, τανῦν Moricabe Bay. Πτολμ.

Μορεμνηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας. Στράβ.

Μορινοί, οἱ, Morini. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικῶν παραθαλασσίως ἀπέναντι τῶν Βρεττανικῶν νήσων· τανῦν Boulenais. Στράβ.

Μόρμυκος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος τινὸς ἐν Ἀνθολ.

Μορμολύκη, ἡ, = Μορμώ. Στράβ.

Μορμώ, οῦς καὶ Μορμών, όνος καὶ ώος. Φάσβγτρον τῶν παίδων περιστατόμενον ὑπὸ περιττῶδη καὶ τραγικτικὴν μορφήν. Ἀριστοφ. Ἀχ. 582. ἴδε ἐν Λεξικ.

Μόρσιμος, ὁ (μόρος). Τίὸς τοῦ ποιητοῦ Φιλοκλέους καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μελανθίου τραγικὸς ποιητὴς ὀλίγου λόγου ἄξιος, γλευαζόμενος πολλάκις ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Βατρ. 151. Ἱππ. 401.

Μόρσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα ποιμένος, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Μορούνδα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας, ἡ νῦν Μεραὶδ καλουμένη. Πτολ.

Μόρυχος, ὁ. Τραγικὸς ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους διὰ τὴν ἀσωτίαν καὶ ἀδδηφαγίαν του. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 328. Σφῆκ. 526. — ἔσθ Μορύχιος, ία, ιον· τοῦ Μορύχου· ἡ Μορυχία οἰκία. Πλατ. Φαιδρ.

Μόρων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱσπανίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τάγου ποταμοῦ, πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Μόῤῥα καλουμένη. Στράβ.

Μορφαύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὕπνου καὶ ἑνὸς τῶν ὀνείρων, παριστανόμενος ὡς νεανίας εὐειδὴς ἱστάμενος πρὸ τῆς Νυκτός. Ὀβιδ. Μετομ. XI.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Κέρκυρας

Μορφώ, οῦς, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐνρίσκετο εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ἱδρυμένος ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρίστατο τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς μὲ δεσμὰ εἰς τοὺς πόδας. Παυσ. γ', 15.

Μόσυνοι, οἱ, Σκύλ. ἴδε Μοσσύνοικοι.

Μοσσύνοικοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες δυτικῶς τῆς Τραπεζοῦντος ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἀπὸ τῆς Ἡρακλούντος ἕως τῆς Φερακλίας πόλεως καὶ διάγοντες βίον ἄγριον καὶ βάρβαρον ἔχοντες ἴδιον βασιλέα· αἱ κατοικίαι αὐτῶν ἔκειντο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν αὐτοῦ ὀρέων οὖσαι αἱ πλεῖσται ξύλιναι πεπλεγμέναι, τὰ δὲ σώματά των εἶχον χρωματισμένα μὲ ποικίλα ἄνθη. Ἡρόδτ. Στράβ. καὶ Μοσσυνοικοί, παρὰ Ξενφ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 379. καὶ Διον. Περ. 766.

Μοσχίων, ωνος, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς καὶ κωμικὸς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Στοβαῖος ῥήματά τινα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, 311.

Μόσχοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐπὶ τῶν ὀρέων τοῦ Φασιδος ποταμοῦ μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας Θαλάσσης. Ἡρόδτ. — ὅθεν Μοσχικὸς, ἡ, όν, τῶν Μόσχων ἢ εἰς τοὺς Μόσχους ἀνήκων· τὰ Μοσχικὰ ὄρη· Συνεχεῖται τοῦ ὄρους Ἡυκάσου ἐν Ἀσίᾳ, εἰς ἄφιν ἑσπέρου καὶ ἀνατολῆς, ἐκτεινομένη διὰ τῆς χώρας τῶν Μόσχων. Στραβ. ια'.

Μόσχος, ὁ. Ἀθηναῖος τις τῶν δήμων Παιανιεύς, παρὰ Δημοσθ. — 2) Περίφημος ποιητὴς Εἰδυλλίων Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Ἀρισταρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Βίωνος καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἐπιτινα εἰδύλλια. Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 806. — 3) Ὁ συγγράψας μίαν πραγματείαν ἀστρολογίας, φίλος τοῦ Ἀρχεστράτου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐπικούρου. Ἀθην. δ'.

Μοτίνη, ἡ, = Μουτίνη.

Μοτύα, ἡ. Γυνὴ τις ἡ ὁποία ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν ἁρπάσαντα τὰς βοῦς αὐτοῦ ὅτε διέβαινε διὰ τῆς Ἰταλίας, πρὸς ἀνάμνησιν τῆ ὁποίας ἔκτισεν οὗτος ἄφεσιν τὴν ἐν Σικελίᾳ πόλιν Μοτύην. Στεφ. Βυζ.

Μοτύη, ἡ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Λιλυβαίου καὶ τῆς πόλεως Δρεπάνου. Θουκ. Ϛ', 2.

Μούζουρις, εδος, ἡ. Πόλις Ἐπίσημος τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων ἐντὸς ἐνὸς στενοῦ κόλπου· τανῦν Μίρζιο· Πτολ. Δουκ.

Μυάσιος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, καὶ Μυᾶσα, ἡ· Mucia Gens· μία τῶν ἀρχαίων καὶ ἐπισήμων γενεῶν ἐν Ῥώμῃ.

Μυάλος, ὁ. Ἀνὴρ τῆς Ἀγαμήδης Θυγατρὸς τοῦ Αὐγίου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν μετὰ τῶν Πυλίων μάχην· Ὅμ. Ἰλ. Λ, 737.

Μούμμιος, ὁ. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τοῦ Κορνηλίου Λεντύλου καὶ εἷς τῶν περιφήμων στρατηγῶν, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχιστράτηγος τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν πολέμου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐνρίσκουσα τὴν Κόρινθον ἐν νικήσας κατὰ κράτος τὴν ἕως τοῦδε ἔτι διατηροῦσαν δύναμιν τῶν Ἀχαιῶν πόλεων καὶ ὑποτάξας διὰ τῆς ἐν τῷ Ἰσθμῷ νίκης του ὅλην τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα· αὐτὸς κατέκαυτε δὲ ὅλου τὴν πόλιν τῆς Κορίνθου, ἐρήμωσε τὰ τείχη της καὶ ἠφάνισε τὰ πολυτελῆ καὶ ἄξοχα ἀρχαῖα μνημεῖά της, πολλοὺς δὲ τῶν κατοίκων της ἀπώλεσεν ὡς ἀνθρώπους ἢ ἔστειλε μετ' αὐτῶν διεμίους εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ θρίαμβόν του. Πολύβ.

Μοῦνδα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς αὐτῆς ἄκρας, ἐυρισκεῖτο καὶ κατεφυτεύετο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· τανῦν χωρίον Monda Στράβ

Μουνυχία, ἡ. Εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὀλίγον ἀπέχων τοῦ Πειραιέως μετὰ τοῦ ὁποίου συνείχετο δι' ἑνὸς τείχους, σχηματιζόμενος ὑπὸ μιᾶς χερσονήσου ἥτις ὡς ἀπότομος λόφος ἐπροχώρει εἰς τὴν θάλασσαν· πρότερον εὐρίσκετο αὐτόθι μία μικρὰ ὁμώνυμος πόλις ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἠφανίσθη· ὕστερον δὲ ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐξέχοντος λόφου ἓν φρούριον μόνον. Ἡρόδτ. Θουκ. β, 13. — ὅθεν Ἐπίρρ. Μουνυχιάσι· ἐν Μουνυχίᾳ. Θουκ. — Μουνύχιος, ία, ιον, τῆς Μουνυχίας ἢ εἰς τὴν Μουνυχίαν ἀνήκων. Εὐριπ. καὶ Μουνυχία, ἡ, Ἐπιστ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐληλεύσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Μουνυχίᾳ ναοῦ αὐτῆς. Ξενφ.

Μούνυχος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Δρύοπτος, οἰωνοσκόπος καὶ δικαιότατος ἄνθρωπος, γεννήσας ἐκ τῆς Δελαντίκης τὸν Ἄλκανδρον, Μεγαλήτορα καὶ Φιλαῖον, τοὺς ὁποίους ὁ Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς πτηνὰ εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτοὺς ὅτε ἐμέλλον ποτὲ νὰ συλληφθῶσιν ὑπὸ τινων κακούργων. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Λιβ.

Μουργίσκη, ἡ. Φρούριον τῆς Θρᾴκης. Αἴτιχν.

Μουρσία κολωνία, ἡ. Πτολ. γ', 16. Murga Major. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δράυου ποταμοῦ, κατὰ Στεφ. Βυζ. ἀποικία Ῥωμαϊκὴ συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· τανῦν Essek.

Μούρτελλα, ἡ· Πτολ. β', 16. Murga Minor. Πόλις τῆς Παννονίας, πιθαν. κειμένη καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῦ Δράυου ποταμοῦ.

Μουρυχίδης, εω, ὁ (—υυ—). Ἀνὴρ Ἑλληνοπόντιος τῶν ὁποίων ὁ Μιχρδόνιος ἐπεμψε πρὸς τοὺς ἐν Σαλαμῖνι Ἀθηναίους διὰ νὰ παρακινήσῃ αὐτοὺς νὰ προτιμήσωσιν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. θ, 4.

Μοῦσα, ἡ. Παρ' Ὁμηρ. Ἥσι καὶ Πληθ. Μοῦσαι, Θεὰ καὶ ἔφορος τῶν ἐλευθέρων τεχνῶν καὶ πάσης ἐσωτερικῆς ἀνθρωπίνων ἐνασχολήσεως, θυγατέρα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, ἐννέα τὸν ἀριθμὸν καθ' Ἡσ. Θεογ. 76. θ15. τὰς ὁποίας ὁ ποιητὴς οὗτος καλεῖ Πιερίδες, ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Πιερίας ἐν Θετταλίᾳ, ἔνθα ἐλογίζοντο ὅτι ἀρχαιόθεν διέτριβον, ἦσαν δὲ ἡ Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ἐρατώ, Πολύμνια, Οὐρανία καὶ Καλλιόπη, ἐχοῦσαι πρὸ πάντων ὡς μόνην αὐτῶν καὶ κυρίαν σπουδὴν τὴν περὶ τοὺς ὕμνους καὶ μουσικὴν ἐπιμέλειαν τερπόμεναι διὰ τῶν μελῳδιῶν καὶ ποικίλων αὐτῶν θείων ὑμνέτων· ἰδίως δὲ ἑκάστη ἐξ αὐτῶν ἐλογίζετο ὡς ἔφορος καὶ προστάτις μιᾶς τῶν ὡραίων τεχνῶν καὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς ποιητικῆς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων παριστάνετο συνήθως. καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων συμπαίζων καὶ συναγωνιζόμενος εἰς τὰς τῆς μουσικῆς μελέτας των, ἀφ' ὧν καὶ Μουσηγέτης ἐπωνομάζετο ὁ θεὸς οὗτος· Ὅμ. Ἰλ. Α, 603. Ὀδ. Ω, 60. Εἶχον δὲ αἱ Μοῦσαι διαφόρους τόπους διατριβῆς. Κατὰ μὲν τοὺς Ὀρφικοὺς ἀνεφέροντο αὐτὰς κατ' ἀρχὰς διαπρίβουσαι εἰς τὰ περὶ τὴν Ὄρχιμον ὄρη, κατὰ δὲ τοὺς Καβειρίους εἰς τὸ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρος Ἑλικὼνα ἔνθα ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῶν ἡ πηγὴ Ἱπποκρήνη καλουμένη εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐλούοντο. Ἡσ. Θεογ. 1—21. ἔτι δὲ καὶ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι ὅπου ὑπῆρχεν αὐταῖς ἱερὰ αὐτῶν ἡ κρήνη Κασταλία. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον τὰς Μούσας μὲ ἰδίας τιμὰς, παριστάνοντες αὐτὰς ὑπὸ τὴν μορφὴν εἴκοσι παρθένων αἵτινες χορεύουσι περὶ τὸν Ἀπόλλωνα. ἔχουσα ἑκάστη ἐν παρασήμῳ τῆς τέχνης ἡ ἐπιστήμης τῆς ὁποίας ἐλογίζετο προστάτις. Ἀπέδιδον δὲ εἰς αὐτὰς καὶ διάφορα τέκνα τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν ἐκ πολλῶν ὅσους αὐταὶ ἠγάπησαν διά τινα ἔξοχον ἀρετὴν ἢ κάλλος. Ἀπολλόδ. α, 3, 2. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 895.

Μουσαῖος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων ὅστις πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν ἠτοιμόλησε πρὸς αὐτὸν, ὃν ὁ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. ε', 71. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην υἱὸς τοῦ Εὐμόλπου καὶ τῆς Σελήνης ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡρόδτ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1030. Σχολ. ἢ κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ὀρφέως ἢ τοῦ Λίνου. Πλατ. Διάδρ. Στεφ. καὶ κατ' ἄλλους Θρᾷξ τὸ γένος μαθητὴς τοῦ Ὀρφέως, ὅστις λέγεται ὅτι εἰσήγαγεν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, συγγράψας διάφορα ποιήματα ἐκ τῶν ὁποίων σώζεται ἕτι ἓν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ καθ' Ἡρὼ καὶ Λέανδρον ἐπιγραφόμενον, τὸ ὁποῖον ὅμως λογίζεται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν ὡς μὴ γνήσιον τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσαίου.

Μουσάριον, τὸ Ὄνομα ἑταίρας τινὸς παρὰ Δουκιᾷ.

Μουσαρναῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ συνορεῶν μὲ τὴν Ἀραχωσίαν. Πτολ.

Μουσεῖον, τὸ κυρ. τόπος ἱερὸς τῶν Μουσῶν· καὶ Κύρ. ὄνομα. Τόπος ὀχυρὸς ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἐψάλλεν ὁ Μουσαῖος τὰ ποιήματά του καὶ ὅτι ἐτάφη αὐτόθι. Πλουτ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Μακεδονίας. Στεφ. Βυζ.

Μουσώνιος Ῥοῦφος, ὁ. Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐκ Τυῤῥηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, διδάσκαλος τοῦ Ἐπικτήτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Οὐεσπασιανοῦ ὑπὸ τοῦ ὁποίου τοῦ τὸ εὐσεβὲς μεγάλως, παρὰ Στοβαίῳ σώζονται πολλὰ τῶν φιλοτιμιῶν ἀξιωμάτων τοῦ Μουσωνίου καὶ ἓν ὡραῖον ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ περὶ ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 367.

Μουτίνη, ἡ, Στράβ. καὶ Μοτίνη. Πολύβ. Mutina. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κατασκευασθεῖσα προιμως ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Μόδενα Modena· — ὅθεν, Μοτινηνός, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Μουτίνης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Καρχηδόνος πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν Σικελίᾳ ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου· ὕστερον δὲ καταπεσχόμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ἄππιος καὶ ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ ὑπάτου Οὐαλερίου Λεβίνου ἦλθεν εἰς τὴν Ῥώμην ὅπου εὑρὼν μεγάλην ὑποδοχὴν ἀπὸ μέρους τῶν προτέρων ἐχθρῶν του ἠξιώθη τοῦ δικαιώματος τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου.

Μόψιον, τὸ. Πόλις μικρὰ τῆς Πελασγιώτιδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τινος λόφου ἀρκτικῶς τῆς Λαρίσσης. Στράβ.

Μοψοπία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀττικῆς χώρας ἐν Ἑλλάδι, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τινος αὐτόθι παλαιοῦ βασιλέως Μόψοπου. Στραβ.

Μοψόπιος, ία, ιον. Τῆς Μοψοπίας, = Ἀττικὸς. Ἀνθολ. καὶ, Μοψόπιοι, = Ἀττικοί.

Μόψοπος καὶ Μόψωψ, πος, ὁ. Ἀρχαῖός τις ἐγχώριος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ χώρα αὕτη Μοψοπία. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Μόψος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄμπυκος καὶ τῆς Χλωρίδος ἐκ Θεσσαλίας, περίφημος μάντις καὶ εὐσεβοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡσ. Ἀσπ. 178. Λαπίθης τὸ γένος, ἐλθὼν μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων εἰς τὴν Σάμον τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἐφεξῆς ἐστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταβὰς δὲ ἔπαιτα εἰς τὴν Λιβύην, ἀπέθανεν αὐτόθι, ὀηχθεὶς ὑπὸ τῶν ὄφεων, οἵτινες ἀνεμύησαν ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος τῆς Μεδούσης. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 80. Δ, 1502. — 2) Τίτος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, περίφημος οἰωνοσκόπος καὶ οὗτος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἔκτισε μετὰ τοῦ Ἀμφιλόχου τὴν πόλιν Μαλλὸν ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου μετὰ θάνατον ὑπῆρχεν ἐν περιφήμῳ μαντείῳ αὐτοῦ. Παυσαν. ζ, 3. Διόδωρ. 4, 27, 980.

Μόψου ἑστία, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πυράμου ποταμοῦ· ταύτην Μετίσσα. Στράβ. ἔτι καὶ, Μόψου πόλις, Ἀθηνᾶ. — ὅθεν, Μοψεάτης, ὁ κάτοικ.

Μόψου κρήνη, ἡ. Πόλις τῆς Κιλικίας, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ταρσοῦ ἐπὶ τοῦ Κύδνου ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθετον ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος. Ἀμμιαν. Μαρκ. XXI, 15.

Μυγδόνες, οἱ, Mygdones. Οἱ κάτοικοι τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, καταγόμενοι ἐκ Θρᾴκης. — 2) Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Φρυγίᾳ Μυγδονίας, ὄντες καὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες, κατὰ Στράβ. — 3) Κάτοικοι τῆς Μυγδονίας ἐν Μεσοποταμίᾳ. Στράβ.

Μυγδονία, ἡ, Mygdonia. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἄξιον ποταμὸν, = Ἠμαθία. Ἡρόδ. 7, 123. — 2) Χώρα τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος φύτλου ἀρχαίου βασιλέως Μύγδονος, κατὰ Στράβ. κειμένη πλησίον τῆς Κυζίκου. — 3) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τὸ ἀρκτικὸν μέρος τῆς μεγάλης ἐπαρχίας Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Κατὰ Στράβ. ἐκλήθη οὕτω τὸ μέρος τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐπιοχῆς τῆς ἐστρατείας τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ ὀνόματος μὲ τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ Μυγδόνας, ἀλλὰ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ξενοφῶντος ἐπεκράτει ἡ ὀνομασία αὕτη ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας ἤδη τῶν ἀπὸ χιλιάδων Ἑλλήνων, οἵτινες ἦλθον εἰς βοήθειαν τοῦ ἰσωτέρου Κύρου. Ἦν δὲ ἡ χώρα αὕτη εἰς ἄκρον εὔφορος, ἔχουσα μητρόπολιν τὴν Νίσιβιν. Πλούτ. Ξενφ.

Μυγδόνιος, ία, ιον. Τῆς Μυγδονίας ἢ εἰς τὴν Μυγδονίαν ἀνήκων, συνεχῶς ἀντὶ τοῦ Φρύγιος, π. χ. Μυγδόνιαι ἄλσεις. Μύσχ. β', 98. καὶ οὐσιαστικ. Μυγδόνιος, ὁ κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας, = Φρύξ, Λουκ. — Μυγδόνιος, οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ Μυγδονίας χώρας. Ξενφ. Κύρ. Ἀναβ. δ', 3, 4. ἔνθα κατά τινας οἱ Μιρδόνιοι ἀναγινώσκ.

Μύγδων, ωνος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Βεβρύκων καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμύκου, φονευθεὶς ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλ. β', ε', 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τοῦ Ἄτυμνος καὶ πατὴρ τοῦ Κοιρίβου ἐκ τῆς Ἀναξιμένης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἐν μέρος τῆς Φρυγίας Μυγδονία. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 187. Παυσ.

Μυγδών, όνος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κοιρίβου, κατ' Εὐριπ. Τηλ. 535. — 2) Κάτοικος τῆς Μυγδονίας χώρας. Στράβων.

Μῦδων, ωνος, ὁ (ῡ). Τίτος τοῦ Ἀντυμνίου ἐκ Τροίας, ἡνίοχος τοῦ Πυλαιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρείδου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 580. — 2) Ἕτερος τις Τρώς, ἐν Ὁμ. Ἰλ.

Μυέφορες, ιος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τινος αὐτόθι νήσου ἀπέναντι τῆς Βουβάστιος. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυεφορίτης (ῑ) νομός, εἷς τῶν νομῶν τῆς Αἰγύπτου, ἀναφερόμενος ἅπαξ μόνον παρ' Ἡρόδ. ὕστερον δὲ πολλ. ἀνήκων εἰς τὸν τῆς Βουβάστιδος ἱερόν.

Μυΐα, ἡ. Ἱερὸς νησὶς ἀνεύζηλος τῆς Σελήνης, μεταμορφωθεῖσα εἰς ὁμώνυμον ἔντομον. — 2) Θυγάτηρ καὶ μαθήτρια τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου καὶ τῆς Θεανοῦς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα Μίλων ὁ Κροτωνιάτης, κατὰ Ἰάμβλιχον καὶ τῆς ὁποίας σώζεται μία ἐπιστολὴ περὶ ἐκλογῆς τροφοῦ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ. 883.

Μυΐαγρος, ου, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἤλιδι καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπήλλαξε τοὺς κατοίκους ἀπὸ μίαν συμβᾶσιν ποτὲ αὐτόθι ἐπιδημικὴν νόσον ἐκ τοῦ πλήθους τῶν μυιῶν. Παυσαν. η', 26. Πλίν. 10, 28.

Μυκάλη, ἡ (υν-). Ὄρος δασῶδες τῆς Ἰωνίας ἐν τῷ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῆς Σάμου, σχηματίζον ἓν ἀκρωτήριον Τρωγίλιον καλούμενον. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 869. Ἡρόδτ. περίφημον διὰ τὴν ἐνταῦθα νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ὁ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει καὶ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρους. — ὅθεν, Μυκαλησίς, ίδος, ἡ, τῆς Μυκάλης ἢ ἐκ τῆς Μυκάλης οὖσα. Καλλ. εἰς Δηλ. 80.

Μυκαλησσίδες, αἱ (υυ-υυ). Ἐπώνυμ. τῶν ἐν Σάμῳ Νυμφῶν, ἀπὸ τοῦ ἀπέναντι κειμένου ὄρους τῆς Ἀσίας Μυκάλης. Καλλμ.

Μυκαλησία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Μυκαλησσῷ πόλει τῆς Βοιωτίας, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἤνοιγε πᾶσαν ἡμέραν καὶ ἔκλειεν αὐτὸν πᾶσαν νύκτα. Παυσ. Βοιωτ. 19.

Μυκαλησσός, καὶ Μυκαλήττας, ἡ, Βοιωτικ. Μυκαληττός. Πόλις τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 498. δ' ἐνὸς σ παρ' Ὁμρ. διὰ σσ παρὰ Θουκ. 7, 29. — 2) — ὁ, Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Μυκαλησσοῦ. Στράβ. — ὅθεν, Μυκαλήσσιος, ὁ κάτοικος.

Μυκερῖνος, ὁ. Τίτος τοῦ Χέοπος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 1076 – 1056 ἔτος πρὸ Χρ.

Μυκῆναι, αἱ, ποιητικ. Μυκήνη, Mycenae. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ δευτέρα μετὰ τὸ Ἄργος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀπεῖχε 80 περίπου στάδια, καθέδρα τοῦ Εὐρυσθέως καὶ Ἀγαμέμνονος, περίφημος δὲ πρὸ πάντων διὰ τὰ Κυκλώπεια αὐτῆς τείχη μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. κατεστραμμένα αὐτὴν οἱ Ἀργεῖοι ἐξ ὁλοκλήρου, οἱ δὲ πλείστοι τῶν κατοίκων της ἔφυγον εἰς τὴν Μακεδονίαν. Ὁμ. Παυσ. β', 16. Διόδωρ. Σικελ. ε', 65. — Ἴσως παρ' Ὁμρ. Ἰλ. Δ, 52. πλὴν παρὰ τοῖς περὶ τὴν συνηθέστ. Θουκ. — ὅθεν Μυκηναῖος, ἐκ τῶν Μυκηνῶν. Ὁμ.

Μυκηναῖος, αία, αῖον. Τῶν Μυκηνῶν ἢ ἐκ τῶν Μυκηνῶν ὤν. Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυκηνῶν. Ὅμηρ.

Μυκηνεύς, έως, ὁ. Τίτος τοῦ Σπάρτωνος καὶ ἔγγονος τοῦ Φορωνέως, κατά τινας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Μυκήνας ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Ὀρ. 1247.

Μυκήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀστέροπος, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἀρχαία πόλις Μυκῆναι. Ὁμρ. Ὀδσ. Β, 120. Παυσ. Κορινθ. 16. — 2) = Μυκῆναι. Ὅμηρ.

Μυκηνίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. ὀνομ. τῆς Μυκηναίας. Εὐριπ. Ὀρ. 1246.

Μύκης, οἱ. Ἀρχαῖός τις λαὸς τῆς Περσίδος, παρ' Ἡρόδτ. 3, 98.

Μύκονος, ἡ (ῡ). Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, ἀπέχουσα 24 στάδια ἀνατολικῶς τῆς Δήλου, ἔφορος διὰ τὴν ὁποίαν ἔπεσχε στέρησιν τοῦ ὕδατος, περίφημος δὲ διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον καὶ διὰ τὰ διάφορα ἐν αὐτῇ ἄγρια πτηνά, μεθ' ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς· οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐφημίζοντο τὸ πάλαι ὡς φιλοκερδεῖς καὶ παράσιτοι. Ἀρχίλοχ. Ἀθην. Αἰσχύλ. Πέρσ. 882. Μύκωνος παρὰ Πτολμ. ἡμαρτημ. — ὅθεν, Μυκόνιος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Μυκόνου Θουκ.

Μυλαί, αἱ, Myle. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ μισῆς μικρᾶς χερσονήσου μὲ λιμένα οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία· ταύτην Melilli ἢ Milazzo. Θουκυδ. γ', 90. — ὅθεν, Μυλαῖος, αία, αῖον, ἐκ τῶν Μυλῶν ἢ εἰς τὰς Μυλὰς ἀνήκων, τὸ Μυλαῖον πεδίον, ἢ περὶ τὰς Μυλὰς χώρα. Πολύβ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. τῶν Μυλῶν. Διόδωρ. Σικελ. ἔτι δὲ Μυλαίτης, ου (ῑ), καὶ Ἠθλν. Μυλαΐτης, ίδος, ὁ κάτοικ. Πολύβ. — 2) Πόλις τῆς Ἑστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Μητροπόλεως. Στέφ. Βυζ.

Μύλασα, τά (ῡ). Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Καρίας, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἑκατόμνου, κειμένη ἐπί τινος βράχου καὶ ἔχουσα εὔφορον καὶ τερπνὴν περὶ αὐτὴν χώραν καὶ ἓν λιμένιον Φύσκον καλούμενον· ταῦτα Μελάσσαι. Ἡρόδτ. 1, 171. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Μυλασεύς, έως, ὁ κάτοικ. (δι' ἑνὸς σ εὑρηται ἐν Ἐπιγράμ. καὶ νομίσμ. Ἀθολγ. γ', 229. Μύλεσσα, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 20.)

Μύλης, ητος, ὁ. Τίτος καὶ διάδοχος τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Σπάρτης Λέλεγος, πατὴρ τοῦ Εὐρώτα καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πολυκάονος, ὅστις λέγεται ὅτι ἀπενόησε πρῶτος τὴν κατασκευὴν τῶν μύλων. Παυσ. γ', 1, 20.

Μυληταῖαι, οἱ (ῑ). Οὕτως ἐκαλεῖτο φατρία τις ἐν Σικυῶνι τῆς Πελοποννήσου, ἥτις φυγοῦσα ἐκ τῶν Μυλῶν, ἦλθεν ἐνταῦθα καὶ ἀπεκατασταθη. Θουκ. ε', 5.

Μυλῖνος, ὁ. Ἀρχαῖος τύραννος ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης, τὸν ὁποῖον, λέγεται, ὅτι ἠφάνισεν ὁ Ζεύς. Διόδρ. Σικλ. ε', 72.

Μύλιττα, ἡ. Οὕτως ὠνομάζετο παρὰ τοῖς Ἀσσυρίοις ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη, ἔχουσα ἱερὸν περίφημον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἐν Βαβυλῶνι, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλαι αἱ παρθένοι ἐχρεώστουν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ νὰ ἔλθωσι καὶ νὰ συνευρεθῶσι μὲ ἕνα τῶν αὐτόθι παρεπιδημούντων ξένων, τὸ δὲ ἀργύριον τὸ ὁποῖον ἐλάμβανον αὐταὶ ὡς ἀμοιβὴν παραχωρήσεως ὡς ἱερὸν εἰς τὸ ταμεῖον τῆς θεᾶς. Ἡρόδτ. 1, 131.

Μυλλίας, ου, ὁ (ῑ). Μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλογίζετο ὅτι εὑρίσκετο ἡ ψυχὴ τοῦ Φρυγὸς Μίδου μετὰ τὴν ἀναβίωσιν αὐτοῦ. Ἀλλ. ποικ. Ἱστρ. δ', 17.

Μύνδος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Δωριέων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἰσθμοῦ, ἔνθα εὑρίσκετο καὶ ἡ πόλις Ἀλικαρνασσός· ταῦτα Μενδές. Πολύβ. — ὅθεν, Μύνδιος, ία, ιον τῆς Μύνδου ἢ εἰς τὴν Μύνδον ἀνήκων. Ἡρόδτ. καὶ οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ.

Μύννης, ητος, ὁ. Τίτος τοῦ Εὐήνου ἡγεμόνος τῆς Δρυοπησσοῦ, ἀνὴρ τῆς Βρισηΐδος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πόρθησιν τῆς πόλεως ταύτης. Ὁμ. Ἰλ. Β, 693.

Μυοκαύς, έως, ὁ, ὄρη Μυσίας.

Μυόννησος, καὶ Μυόνησος, ἡ. Νῆσος τῶν μυῶν· μικρὰ τις ἄκρα τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν· διὰ τοῦ ν παρὰ Θουκδ. γ', 32. καὶ Στράβ. δι' ἑνὸς ν παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Νῆσος μικρὰ, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Ἀφετῶν. — ὅθεν, Μυοννήσιοι, οἱ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Μυονία, καὶ Μυωνία, ἡ. Πόλις τῶν Δοκρῶν Ὀζόλων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη νοτιοδυτικῶς τῆς Ἀμφίσσης. Παυσ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυονεῖς, οἱ κάτοικοι. Θουκδ. γ', 101. καὶ Μύονες, Στέφ. Βυζ.

Μυός ὄρμος, ὕστερον Ἀφροδίτης ὄρμος καλούμενος. Ἐπίσημον ἐμπορεῖον μὲ ἕνα εὐρύχωρον λιμένα ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· τανῦν Κοσσεῖρ. Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μυοῦς, οῦντος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Ἰώνων ἐν τῇ Καρίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· τανῦν Παλάσσα. Ἡρόδ. — ὅθεν, Μυούσιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ.

Μύρα, τά. Πόλις ἐπίτιμος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, αὖσα ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας ταύτης. Στράβ. ιδ', Πτολμ. ε.

Μυριάνδρος, ἡ. Πόλις τῆς ἐν Συρίᾳ Σελευκίδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας, ἐπίτιμος τε πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐνεργούμενον μέγα ἐμπόριον· κατὰ Ξενοφ. ὑπῆρχεν αὕτη ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Φοινίκων, ὕστερον δὲ ἐξεπέσεν ὅλως τῆς προτέρας αὐτῆς ἀκμῆς καὶ πολυανθρωπίας. Ξενοφ. Ἀνάβασ. α', 4, 6. Ἀρριαν. Ἀνάβ. β', 6 καὶ 8. — ὅθεν, Μυριανδρεύς, έως, ὁ. Τῆς Μυριάνδρου ἢ εἰς τὴν Μυριάνδρου ἀνήκων. Ὁ Μυριανδρικὸς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μυρίανδρον σχηματιζόμενος κόλπος, = Ἰσσικὸς κόλπος. Ἡρόδ. 4, 38.

Μυρίνα, ἡ, ἐπικ. Μυρίνη (υ−−). Πόλις παραθαλάσσιος μεθ' ὅλην τὴν Αἰολίδος χώραν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 40 στάδια τῆς Κύμης καὶ κτισθεῖσα ἀρχαιόθεν, ὡς λέγεται, ὑπὸ τῶν Ἀμαζόνων, ὕστερον δὲ Σεβαστόπολις καλουμένη. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1. Μύρινα, παρ' Ἡρόδτ. ι, 149. καὶ Μύρινα· παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Λήμνου, τανῦν Κάστρι. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 603. — ὅθεν, Μυρινίτης, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ.

Μυρίνη, ἡ (υ−−). Θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου καὶ γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, ἥτις ἄλλως καὶ Βάτεια ἐκαλεῖτο. Ὅμ. Ἰλ. Β, 814. κατὰ δὲ Στράβ. μία τῶν Ἀμαζόνων, ἥτις ἐλέγετο ὅτι ἔτάφη εἰς τὴν ἐν Αἰολίδι πόλιν Μυρίναν. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως καὶ γυνὴ τῶν Θόαντος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὠνομάσθη ἡ ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου πόλις Μυρίνα. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 604.

Μυρεινούμη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἴσσος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὰς μυρίκας καὶ πολυειδεῖς μορφὰς τῆς φύσεως, παιστεφεσμένης συμβολικῶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις ὑπὸ τὴν εἰκόνα τῆς θεᾶς ταύτης. Πλούτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ.

Μυρκινος, ἡ Ἠδωνίς. Χώρα τῆς ἐπαρχίας τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θράκῃ περὶ τὸν Στρυμόνα ποταμόν. Ἡρόδτ. 5, 11. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου χώρας ἐν Θράκῃ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἰστιαίου τοῦ Μιλησίου. Ἡρόδτ. Θουκ. δ', 107. ἔτι δὲ καὶ Μύρκινος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Μυρκίνιος, ἴα, ιον· τῆς Μυρκίνου ἢ εἰς τὴν Μύρκινον ἀνήκων· καὶ Μυρκίνιοι, οἱ κατοικοῦντες τῆς πόλεως Μυρκίνου ἐν Θράκῃ. Θουκ.

Μύρλεια, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, οὖσα ἀρχαιόθεν ἀποικία τῶν Ἡλοφωνίων, ὕστερον δὲ Ἀπάμεια κληθεῖσα ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ βασιλέως Προυσίᾳ. Στράβ. — ὅθεν, Μυρλεικός, ὁ κάτοικος· καὶ, Μυρλεᾶτις, ίδος, ἡ περὶ τὴν Μύρλειαν χώρα ἐν Βιθυνίᾳ.

Μυρμηκίδης, ου, ὁ. Ἐπιτηδειότερος γλύπτης ἐκ Μιλήτου, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε λέγεται ὅτι κατασκεύαζε λεπτότατα πράγματα μετὰ πολλῆς τέχνης καὶ τέθριππα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ μυίας. Ἀίλ. ποικ. Ἱστρ. α', 17.

Μυρμήκιον, τό. Πόλις τῆς Σκυθίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀπέχουσα 30 στάδια τῆς Παντικαπαίας. Στράβ.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ. Σκόπελος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τῆς νήσου Σκιάθου. Ἡρόδοτ. 7, 183.

Μυρμιδόνες, αἱ, ἀνε. Μυρμιδών, όνος. Οὗτοι ἐκαλοῦντο ἀρχαιόθεν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Αἰγίνης, τοὺς ὁποίους, μυθολογεῖται, ὅτιο Ζεὺς μετεμόρφωσεν εἰς ἀνθρώπους κατὰ μεσιτείαν τοῦ Αἰακοῦ, ὄντας πρότερον μύρμηκας, ὅτε διά τινος συμβάσης νόσου ἠφανίσθησαν ὅλοι οἱ πρότερον κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης Πίνδ. Λουκ. Στράβ. ἡ. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες διὰ τὴν μεγάλην αὐτῶν φιλοπονίαν καὶ ἐπιμέλειαν περὶ τὴν γεωργίαν κατοικοῦντες ἀνέκαθεν μέσα εἰς σπήλαια. Τζέτζ. εἰς Λυκοφ. 176. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδρ. γ', 12, 6. ἔτι δὲ ἐκαλοῦντο Μυρμιδόνες καὶ λαὸς τις Ἀχαϊκὸς, κατοικοῦντες τὸ πάλαι εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδα χώραν περὶ τὴν πόλιν Φθίαν καὶ Λάρισσαν τὴν Κρεμαστήν, ἀποκατασταθέντες ἐντεῦθεν μετὰ τοῦ Πηλέως, ὅτε οὗτος ἐφυγεν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης καὶ ὄντες ἀκολούθως ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν Ὅμ. Ἰλ. Α, 180.

Μυρμιδόνη, ἡ Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονευσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Μενέπ. Τζήτ. μυθ. 170.

Μυρμιδών, όνος, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυμεδούσης, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Πεισιδίκην ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸ Ἄκτορα καὶ Ἀστυφ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 56. Ἀπολδρ. α', 7, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ χώρας τῶν Μυρμιδόνων Ὅμ.

Μυρόπνους, ὁ. Δρεπέτης τις δοῦλος, ὑποκρινόμενος τὸν φιλόσοφον, παρὰ Λουκ.

Μύρρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα ἢ τοῦ Θείαντος, μήτηρ τοῦ Ἀδώνιδος. Λουκ. ἔτι δὲ καὶ Σμύρνα παρ' Ἀπολδρ. ὅπερ ὄρα.

Μυρρίνη, ἡ (ῑ), Ἀττικ. αἰεὶ Μυρσίνη. Θυγάτηρ τοῦ Καλλίου γυνὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις τυράννου Ἱππία νίοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Θουκ. 6, 55. — 2) Ὄνομα Ἀθηναΐας τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Δυσ. 872.

Μυρρινίδιον, τό (−υυ−). Ὑποκορ. κύρ. ὄνομ. τοῦ Μυρρίνη, παρ' Ἀριστοφ. Δυσ. 872.

Μυρρινοῦς, οῦντος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Μυρρινούσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Μυρρινοῦντος ὤν. Πλάτ.

Μυρτίλος, ὁ, Ἀττικ. Μυρτίλος (ῑ). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ Κανδαύλης τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἡρακλειδῶν. Ἡρόδτ. 1, 7. ἡ γραφ. Μυρσίλος, ἔστιν ἡμαρτμ ἔρα Μυρτίλος.

Μύρσινος, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος, κειμένη πλησίον τῆς Δύμης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 616. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος, τὸ Μυρτούνιον καλουμένη.

Μύρσος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Λυδῶν πατὴρ τοῦ Κανδαύλου. Ἡρόδτ. 1, 7. — 2) Λυδός τις, νίὸς τοῦ Γύγου. Ἡρόδτ. 3, 122.

Μύρσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύριον ποιμένος, παρὰ Βίων.

Μυρτάλη, ἡ (ᾰ). Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Μυρτία, ἡ. Ἀθηναία τις ὀπωροπώλις, παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1387.

Μυρτίλος, ὁ (ῑ). Τίς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Βλοσυρόπης ἢ Θεοβουλίνης· κατά τινας δὲ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Κλυμένης. Εὐρ. Ὀρεστ. 1002. ἡνίοχος τοῦ Οἰνομάου βασιλέως τῆς Ἠλίδος, ὅς τις συνήργησεν εἰς τὴν νίκην τοῦ Πέλοπος, ὅτε οὗτος ἔλαβε νὰ μνηστευθῇ τὴν Ἱπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ βασιλέως τούτου, ἔπρεπε νὰ ἀγωνισθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ διὰ τοῦ ἅρματος τρέξιμον, ἐλπίζει νὰ λάβῃ ἄξιαν ἀνταμοιβὴν παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐκδουλεύσεώς του ταύτης, ἀλλ' ὁ Πέλοψ μετὰ τὴν εὐτυχῆ νίκην του ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἔπειτα Μυρτῷον πέλαγος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐνοχοποίησεν αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ Πέλοπος Ἱπποδάμεια διά τινα πρὸς αὐτὴν ὕβριν, καὶ οὕτω παροργισθεὶς ὁ Πέλοψ, ἐκρήμνισεν αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν. Σοφ. Ἠλ. 509. πρὸς ἐξιλέωσιν δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἑρμοῦ, λέγεται, ὅτι ὁ Πέλοψ ἤγειρεν ἄνω καὶ τοῦ Διὸς τούτου ἐν Ἴλιδι, στήσας καὶ τὸν ὡραῖον ταῦρον τοῦ Μυρτίλου. Παυσ. ε', 1 καὶ 20. — (τό ι ἔστι φύσει βραχύ, ἔρα Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 735.) — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Θουκυδ. ε', 19. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, νίὸς τοῦ Δυσίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ κωμικοῦ Ἑρμίππου, τοῦ ὁποίου ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τινὰ κωμικὰ δράματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Π, 471. (ἡ γραφ. Μύρτιλος ἐστιν ἡμαρ.)

Μύρτιον, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. — 2) Χωρίον τῆς Θρᾳκικῆς χερσονήσου πλησίον τοῦ Σερρίου. Δημ. Στεφ. σελ. 234. Μυρτώνιον, παρὰ Σουΐδ.

Μύρτις, ιος, ἡ. Ποιήτρια ἐξ Ἀνθηδόνος, κατὰ Σουΐδ. διδάσκαλος τοῦ ποιητοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Κορίννης. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Π, τελ. 133.

Μυρτόεσσα, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, αἵτινες λέγεται ὅτι ἀνέθρεψαν τὸν Δία εἰς τὴν Ἀρκαδίαν. Παυσ. η', 37.

Μύρτος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κειμένη πλησίον τῆς Εὐβοίας.

Μύρτουσσα, ἡ, καὶ Μύρτουσα. Στέφ. Βυζ. Ὄρος τῆς Λιβύης πλησίον τῆς Κυρήνης. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 91. καὶ Μυρτῶτιον αἶπος, τό. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 505.

Μυρτώ, οῦς, ἡ. Ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους, κατὰ Λουκ. — 2) Ὄνομα βοσκοπούλας, παρὰ Θεοκρ.

Μυρτῷος, α, ον. Τῆς Μυρτοῦς· τὸ Μυρτῷον πέλαγος. Ἓν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξὺ Κρήτης καὶ Εὐβοίας, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ Μυρτίλου ἐπικόμου τοῦ Οἰνομάου, τὸν ὁποῖον ἔρριψεν ἐνταῦθα ὁ Πέλοψ. Στράβων.

Μυρώ, οῦς, ἡ. Ποιήτρια Ἑλληνὶς ἐκ Βυζαντίου, μήτηρ ἢ κατά τινας θυγάτηρ τοῦ τραγικοῦ Ὁμήρου, ὅστις ἔζη ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· συνέγραψεν αὐτὴ ἓν ποίημα Μνημοσύνη ἐπιγραφόμενον, τοῦ ὁποίου σώζονται τινὲς στίχοι παρ' Ἀθηναίῳ βιβλ. ιά. Κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. ὑπῆρχε τὸ Μυρὼ ὄνομα ποιητοῦ τινος Βυζαντίου. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Π, σελ. 131. — (τό υ εὑρηται μακρὸν, πολλάκις δὲ καὶ βραχύ. παρβλ. Spitzn. Προσωδ. § 66, 2.)

Μύρων, ωνος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ἀγαλματοποιῶν σύγχρονος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Πολυκλείτου ἐξ Ἐλευθερῶν πόλεως τῆς Ἀττικῆς, ἀκμάσας περὶ τὸ 450 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου τὰ πλείστα ἀριστουργήματα ἦσαν ἐκ μαρμάρου, ξύλου καὶ χαλκοῦ κατεσκευασμένα, εἰς τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλινίου διεκρίνοντο πλεονέκτερα καὶ ἀκριβέστερα συμμετρία καὶ ἀναλογία τῶν μερῶν παρὰ εἰς τὰ τοῦ Πολυκλείτου· περίφημος πρὸ πάντων ὑπῆρχε ἡ ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένη ἅλμαλις, ἥτις συγκατετάττετο μεταξὺ τῶν λειπῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς ἀρχαίας ἀγαλματοποιικῆς τῶν Ἑλλήνων. Λουκ.

Μυρωνίδης, ου, ὁ (ῑ). Περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις εἰς μίαν μόνην ἐκστρατείαν ἠδυνήθη νὰ κυριεύσῃ ἑλληνικὰς τὴν Φωκίδα καὶ αὐτὴν τὴν Βοιωτίαν. Διόδ. Σικλ. ια', Θουκ. Ἀριστοφ. Δυσ. 803.

Μῦς, υός, ὁ, Δωρ. Μοῦς. Ἦρ τις ἐκ τῆς πόλεως Βύρωνος, ὅστις διὰ ἐπιταγῆς τοῦ Μαρδονίου ἐπέμφθη νὰ ἐρωτήσῃ τὰ ἐν Ἑλλάδι χρηστήρια περὶ τῆς ἀποβάσεως τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων πολέμου. Ἡρόδτ. 8, 133. — 2) Περίφημός τις τεχνίτης Ἕλλην. Παυσ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μυσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔκτισε Μύσιός τις ἐν Ἀχαΐᾳ πλησίον τῆς Παλλήνης καὶ εἰς τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἀπανηγυρίζετο πρὸ τιμῆς αὐτῆς μία ἑπταήμερος ἑορτή. Παυσ. ζ', ἐν τέλει. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Παυσ. γ', 20.

Μυσία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὰ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη ὀντικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰωνίας καὶ Λυδίας, ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Προποντίδος ἐμπεριλαμβανομένης ἐν αὐτῇ καὶ τῆς Τρωϊκῆς χώρας· ἁπασαν δὲ τὴν χώραν διαιρεῖ ὁ Στράβων εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς Μυσίαν Ὀλυμπηνὴν καὶ εἰς Μυσίαν Περγαμηνήν. Κατ' ἄλλους δὲ ἐδιαιρεῖτο εἰς μεγάλην Μυσίαν καὶ εἰς μικρὰν Μυσίαν, ἀποτελοῦσα ἐπί τῶν χρόνων τῆς Περσικῆς δυναστείας μίαν ὁλόκληρον σατραπείαν, κατοικουμένην ὑπὸ διαφόρων λαῶν· περὶ δὲ τὰ δυτικὰ παράλια αὐτῆς ἔκειντο αἱ Αἰολικαὶ πόλεις τῶν Ἑλλήνων· μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ ἐπισήμων αὐτῆς πόλεων προεῖχεν ἐξαιρέτως μετὰ ταῦτα ἡ περίφημος Πέργαμος καθέδρα τῶν βασιλέων Ἀτταλων. Ἡρόδ. 7, 43. Στράβ. ιγ'. — κυρίως ἐπίθετ. προσπαγὴς γῆ. — 2) = Μυσία ἡ Μυσία ἐν Εὐρώπῃ, Μοισία ἔδε Μοισία.

Μυσιακός, ἡ, ὁν. Τῆς Μυσίας ἢ εἰς τὴν Μυσίαν οἰκῆσαν. Στραβ.

Μύσιος, ία, ιον. Τῆς Μυσίας ἢ ἐκ τῆς Μυσίας ὤν. Πνθ. καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας χώρας. Αἰσχύλ. Πέρσ. 331. — 2) Ἴδιον ὄνομα. Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτε ὑπεδέχθη ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν θεὰν Δήμητραν καὶ ἔκτισε τὸν ἐν Ἀχαΐᾳ ναὸν αὐτῆς. Παυσ. β', 18. ζ'.

Μυσίς, ίδος, ἡ. Τῆς Μυσίας ἢ εἰς τὴν Μυσίαν ἀνήκουσα· ἡ Μυσὶς αἶα, = Μυσία. Διονυσ. Περ. 803.

Μύσκελος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄλεμέος ἐξ Ἄργους, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐμαντεύθη ὁ Ἡρακλῆς εἰς ἔνειρον τὸν ἐπρόσταξεν ἐπιμόνως ν' ἀφήσῃ τὴν πατρίδα· ἔλθὼν δὲ ὁ Μύσκελος εἰς τὴν Ἰταλίαν περὶ τὴν χώραν, ἔνθα εὐρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Κρότωνος, ἔκτισεν αὐτόθι τὴν περίφημον πόλιν Κρότωνα· Στράβ. Ὀβιδ.

Μύσκων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἀθηναίων πόλεμον. Θουκυδ. η', 85.

Μυσοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁμ. Ἰ. Β, 858. ὄντες τὸ ἀνέκαθεν Θρᾷκες ἐξ Εὐρώπης, καὶ τοιοῦτους ὑποτίθησιν αὐτοὺς ὁ Στράβων ἐν Ἰλ. Ν, 5. — 2) = Μοισοί, ὅπερ ὅρα.

Μυσός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὁμ. — 2) Ἐπίθετ. ὡς, ὁ Ὀλυμπος, παρὰ Καλλιμ. Ἄρτ. 117. — 3) Κύριον ὄνομα Ἀδελφὸς τοῦ Κηρέως καὶ τοῦ Λυδοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἡ ἐντῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ χώρα τῆς Μυσίας. Ἡρόδ. 1, 171. — 2) Ποταμὸς τῆς Μυσίας χώρις. Στράβ.

Μύσων, ωνος, ὁ Χηνιεύς. Εἷς τῶν ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος ἐκ Χηνίδος πόλεως τῆς Λακωνίας, τὸν ὁποῖον ὁ Πλάτων ἀναφέρει μεταξὺ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀντὶ τοῦ Περιάνδρου. Πλάτ. Πρωταγ. τόμ. β', σελ. 153 Bipont.

Μυτιληναῖος, αία, αῖον. Τῆς Μυτιλήνης ἢ ἐκ τῆς Μυτιλήνης ὤν, καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Μυτιλήνης. Ἡρόδ.

Μυτιλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μακαρέως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Λέσβῳ πόλις Μυτιλήνη. Διόδ. Σικ. ε', 82.

Μυτιλήνη, ἡ, καὶ Μιτυλήνη. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τὰ πάλαι τῆς νήσου Λέσβου πατρὶς τοῦ περιφήμου Δυρικοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου, τῆς Σαπφοῦς καὶ τοῦ Πιττακοῦ, ἔχουσα δύο λιμένας τὸν ἕνα πρὸς ἄρκτον καὶ τὸν ἕτερον πρὸς μεσημβρίαν· εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἠγίνοιτο τὰ πάλαι οἱ περίφημοι ἀγῶνες τῶν ποιητῶν λεγόμενοι, εἰς τοὺς ὁποίους παρευρέθη ποτὲ καὶ ὁ μέγας Πομπήϊος ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Μιθριδατικοῦ πολέμου. Πλουτρ. Πομπ. ὁ δὲ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν μεγίστην πόλιν. Ἡρόδ. 2, 178. Θουκ. γ', 2, 4. ε', 9. Παυσ. η', 30. ταυτὸν Κάστρον· (ἡ διὰ τοῦ υ γραφ. ἐστιν ἑρμηνεύτ. ἐκ τοῦ ὅτι σωζομένων νομισμάτων· ὁ δὲ Στέφανος Βυζάντιος παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Μυτωνος ἢ Μυτίλου. Ἡρόδ. 1, 160. Πλάτ. Πρωταγ. 343, κατὰ Stallb. Δημ. Τοδ. 196. Becker.)

Μύτων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μυτιλήνης, ὁ κτίσας τὴν ἐν Λέσβῳ πόλιν Μυτιλήνην. Στέφ. Βυζ.

Μυχός, ὁ. Διμερὴς τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἑλικῶνος· ταυτὸν Ἴστιεῖα. Στραβ.

Μωμεμφέες, ιος, καὶ εος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι μεγάλης διώρυχος, διὰ τῆς ὁποίας συνέχεται ἡ Μερεώτις λίμνη μετὰ τοῦ Κανωβικοῦ στόματος τοῦ Νείλου· ταυτὸν Μανουφ. Ἡρόδ. 2, 163. Στράβ. — ὄθεν, Μωμεμφίτης, ου (ι), ὁ κάτοικος.

Μῶφις, τό. Ὄρος τῆς ἄνω Αἰγύπτου, ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς Ἐλεφαντίνης πόλεως· ἴδε Ἡρῶϊ. Ἡρόδ. 2, 28.

Μωφίς, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν ὀντικῶν παραλίων αὐτῆς καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Νοτιοτικὸν κόλπον· ταυτὸν Μιχέ. Πτολμ.

Ν.

Ναγραμμον μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, κειμένη μεσογείως, ἤτις καὶ Μαρίγραμμον ἄλλως ἐλέγετο. Πτολεμ.

Νάαρα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας. Στράβων.

Νάβις, ίδος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Λακεδαίμονος περὶ τὸ 196 ἔτος πρὸ Χρ. εἷς τῶν ἀπαιδεύτων τυράννων καὶ σκληροτάτων τυράννων τῆς ἀρχαιότητος, ὑπερβὰς ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ψηφιζομένους δυνάστας εἰς τὸ εἶδος τῆς τυραννικῆς καὶ αὐθαιρέτου ἀρχῆς του. Θέλων δὲ νὰ ἐντείνῃ τὰ ὅρια τοῦ βασιλείου του, ἐπεχείρησε τὴν κατάκτησιν διαφόρων πόλεων τῆς Πελοποννήσου, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου, ἀλλὰ παλαιὰς ἀπολεμηθῇ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων, ἕως οὗ τελευταῖον ἐνεκλείσθη κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Φιλοποιμένος πλησίον τῆς Σπάρτης, ἥτις ἔκτοτε ἠνώθη μετὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ ἔθνους. Πολύβ. ιγ'. Παυσ.

Ναγαδήβα, ἡ. Μία τῶν πολλῶν μικρῶν νήσων, ὅσαι κεῖνται περὶ τὴν μεγάλην νῆσον Ταπροβάνην ἐν τῇ Ἰνδικῇ Θαλάσσῃ. Πτολ. ζ', 4.

Νάγαρα, ἡ, καὶ Διονυσόπολις. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κειμένη ἀριστερὰ, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν ἀρχαίων Νύσσαν καλουμένην ταυτὸν Ναγγὰρ ἢ Ναγγάρ.

Νάζαβα, τά. Πόλις τῆς παλαιᾶς Μηδίας. Πτολεμ. ϛ', 2.

Ναξιαξός, ἡ, πρότερον Δεσπαισπέρα. Πόλις τῆς Καππαδοκίας, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρχελαΐδος.

Νασώ, ἡ. Νομὸς τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ὁποίου τὸ ἥμισυ μέρος κατῳκεῖτο ὑπὸ τῆς φυλῆς τῶν Ἐμμενβίων. Ἡρόδ. 2, 165. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Πτολμ. Νεσὺτ καλούμενον, κείμενον μεταξὺ τοῦ Βουσιριτικοῦ καὶ Βουβαστιτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου.

Νάϊς, ίδος, ἡ, = Νηΐς, ὅπερ ὅρα.

Νάϊσσος, ἡ Στέφ. Βυζ. καὶ Νέσσος, Πτολ. γ', 9. Πόλις τῆς ἄνω Μοισίας, κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ Θρᾳκῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας· ταυτὸν Ν ζα. Ζωσιμ.

Νακόλεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας. Ζωσιμ. δ', 2. Ἄμμ.

Νάμαδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ῥέων διὰ τῶν ἐντοπίων αὐτῆς παραλίων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀρριαν. Περικλ. καλεῖ Δαμναῖον· ταυτὸν Νηρβούδδα. Πτολεμ. ζ', ἐ.

Ναμνῖται, οἱ, Namnetes. Ἔθνος μικρὸν τῆς Δευγδουνησίας Γαλλίας, ἔνθα νῦν κεῖται ἡ Νάντα. Στράβ. Νανήτης· κατὰ τινας δὲ Ἀμνῖται. Διοσκ. Περγ.

Νάνδη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς Μηδίας πλησίον τῆς νῦν Σελμάς. Πτολμ. ζ', 2.

Νάννος, ὁ. Κατὰ Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 1244. Οὗτος ἐκάλεσεν ἀνέκαθεν ὁ Ὀδυσσεὺς κατ' ὄλους δὲ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν, πλησίον τῶν ὁποίων διῆγε τὰ ἔσχατα τῆς ζωῆς του.

Ναννώ, οὔς, ἡ. Ὡραῖαί τις αὐλήτρια, τῆς ὁποίας ἤρασθη ὁ ποιητὴς Μίμνερμος, τρέψας δὲ αὐτὸν πολλὰ ἐκ τῶν ποιημάτων του. Ἀνθολ.

Νάξιος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος βασιλεύς τινων Ἠκρων, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν νῆσον Δίαν, ἐκάλεσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος του Νάξον. Διόδ. Σικ. ε', 51.

Νάξος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατά τινας ὠνομάσθη ἡ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει νῆσος Νάξος. Στέφ. Βυζ.

Νάξος, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωριζομένη ἀπὸ τῆς νήσου Πάρου ἐν ἑνὸς σταδιοτάτου ἰσθμοῦ, ἀρχαιόθεν Δία καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λετ,είστο ἐξκιρέτως ὁ Βάκχος. Ἦν δὲ ἡ νῆσος αὕτη τὸ πάλαι εἰς ἄκρον εὔφορος, παράγουσα πρὸ πάντων τὸν ἄριστον μεταξὺ τῶν λοιπῶν οἴνων τοῦ Ἑλληνικοῦ οἶνον, ὃν ὁ καὶ ἐκαλεῖτο μικρὰ Σικελία, θεωρουμένη ἰδίως ὡς ἱερὰ τοῦ Διονύσου. Κατὰ Διόδ. Σικλ. οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς κάτοικοι ὑπῆρχον Θρᾷτες, μετερχόμενοι ἀνέκαθεν τὴν πειρατείαν· ἀκολούθως δὲ ἐλθόντες ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας οἱ Κᾶρες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ βασιλέως αὐτῶν Νάξιου, διέμειναν ἐπ' αὐτῆς, ἀφ' ὅτου καὶ ὠνομάσθη ἡ νῆσος αὕτη Νάξος· συνίστων δὲ οἱ Νάξιοι τὸ πάλαι μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλληνικῶν πολέων, κατακτήσαντες καὶ αὐτὴν τὴν Πάρον καὶ Ἄνδρον· καὶ ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ ἐνωσάντες μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἐδείξαν μεγάλην γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Πλαταιαῖς μάχην· ταῦτα Νάξος ἢ Νάξιος. Ὅμ. Τμ. Ἀπολ. 44. Ἡρόδ. Διόδρ. Σικλ. ἐ. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων περὶ τὸ ὄρος Ταῦρον, οὖσα πρώτη Ἑλληνικὴ ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, συνταξᾶσα περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς δευτέρας Ὀλυμπιάδος· τανῦν Kastel-Schiso. Ἡρόδ. Θουκυδ. δ', 25. καὶ ἡ Χαλκιδικὴ καλουμένη. Ὅτε δὲ ἡ πόλις αὕτη κατεστράφη ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου, οἱ ἐν αὐτῇ Νάξιοι ἔκτισαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄρους Ταύρου τὴν πόλιν Ταυρομένιον, τὴν ὁποίαν ὁ Πλίνιος ἀσφαλμένως συγχέει μετὰ τῆς Νάξου. — ὅθεν, Νάξιος, ία, ιον. Τῆς Νάξου ἢ ἐκ τῆς Νάξου ὤν. — ἡ Νάξιος ἀκόν. Πίνδ. καὶ οὐτιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Νάξου. Ἡρόδ. ἔτι δέ, Ναξιουργὴς, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐν Νάξῳ εἰργασμένος. Ἀριστ.

Ναπαῖαι, al. Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅσαι τῶν Νυμφῶν διετρίβον εἰς τὰ ναπη καὶ θέσπ.

Νάπαρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σευθίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Δούναβιν κατὰ Mannert. ὁ νῦν Ἄρτζες ἐν τῇ Βλαχίᾳ, κατ' ἄλλους δὲ ἡ Πράβα. Ἡρόδτ. 4, 48.

Νάπη, ἡ. Τόπος τις δασώδης ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου.

Νάρ, ρος, ὁ, Νar. Ἐπίτηκος ποταμὸς τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκκινοῦνται ἐτι λοίπαὶ τινα τῆς γεφύρας, τὴν ὁποίαν ἔστησεν ἐνταῦθα ὁ Καῖσαρ Λύγουστος· τανῦν Nera, ἐνούμενος μὲ τὸν Τίβερι. Στράβ.

Νάραγαρα, τά, Naragara. Λιβ. Πόλις τῆς Ἀφρικῆς, κειμένη πλησίον τῆς Ζέμης. Πολύβ. ια', ὅ. ἔνθα ἄλλως Μάγαρον κεῖται.

Νάρβων, ωνος, ἡ, Narbo. Μία τῶν ἐπιτηδειοτέρων καὶ ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς παλαιᾶς Γαλλίας πρωτεύουσα τῆς μετὰ ταῦτα ἰδίως Narbonnèse καλουμένης Γαλλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἄτακος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον· τανῦν Narbonne. Στράβ. Πολύβ. — 2) Νάρβων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, ῥέων διὰ τῆς πόλεως Νάρβωνος, ἄλλως καὶ Ἄτας καλούμενος. Πολύβ. — ὅθεν Ναρβωνίτης, ου. Σχολ. ἡ Ναρβωνῖτις, ίδος. Ὁ κάτοικος τῆς Νάρβωνος καὶ ἐπίθ. τῆς Νάρβωνος ἢ εἰς τὴν Νάρβωνα ἀνήκων. Στράβ. ἡ Ναρβωνίτις καὶ Ναρβωνησία. Στράβ. δ'. Gallia Narbonensis. Μία τῶν μεγάλων ἐπαρχιῶν τῆς πάλαι Γαλλίας, ἥτις ἀκολούθως καὶ ἰδίως Ρωμαϊκὴ ἐπαρχία, Provincia Romana ἐκαλεῖτο, συνορεύουσα μεσημβρινῶς μὲ τὸν Γαλλικὸν κόλπον, ἀντικρὺς μὲ τὴν Ἀκουϊτανικὴν Γαλλίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὸν Ῥοδανὸν ποταμὸν καὶ ἀνατολικῶς μὲ τὰς Ἄλπεις, διὰ τῶν ὁποίων ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ἰταλίας. Κατὰ Στράβ. δ'. εἶχεν ἡ χώρα αὕτη σχῆμα ἐνὸς παραλληλογράμμου. Πτολμ. β', 20. Κατοικεῖτο δὲ τὸ πάλαι ὑπὸ ἑπτὰ ἐπισήμων λαῶν, αὐτῶν ἤτοι, οἱ Βέρβυ-

κες ἢ Σαρδόνες, οἱ Βόλκαι, οἱ Ἥλουϊοι ἢ Ἕλβιοι, οἱ Ἀλλοβρῶγες, οἱ Καυάρες, οἱ Οὐτιστόνιοι καὶ οἱ Σάλυες. Στράβ. Πτολμ.

Ναρθάκιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενοφ. Κατὰ Πλουτ. καὶ πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς Φαρσάλου.

Ναριστοί, Δ'ων Κασ. 71, 21. καὶ Οὐαριστοί. Πτολεμ. β', 11. Narisci. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Μαρκομάνων καὶ Ἑρμουνδούρων ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Βαυαρίᾳ. Τακτ.

Ναρκαία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Ναρκαῖος. Παυσ. ε', 16.

Ναρκαῖος, ὁ. Τίτος τοῦ Βάκχου, ὅστις ἀποκτήσας πολὺν πλοῦτον διὰ τῶν συνεχῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους εἶχε μὲ τοὺς πλησιοχώρους λαούς, ἔκτισεν εἰς τὴν Ἠλιδα ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ. ε', 16.

Νάρκισσος, ὁ. Τίος τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τῆς νύμφης Λιριόπης, περὶ τῆς ὡραιότητος τοῦ ὁποίου καὶ τῆς μέχρι τέλους δυστυχίας του ἀναφέρονται πολλὰ ὑπὸ τῶν ἐσωτέρων μυθογράφων. Κατὰ Παυσ. 9', 31. ἐγεννήθη ὁ Νάρκισσος οὗτος εἰς τὰς Θεσπιὰς ἐν Βοιωτίᾳ, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς, τὴν ὁποίαν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν καὶ πανταχοῦ εὐρίσκετο μετ' αὐτῆς, κατακλιθεὶς ἀκαταπαύστως ὑπὸ τῆς λύπης, μετεμορφώθη τελευταῖον εἰς ὁμώνυμον ἄνθος. Κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι πίνων ποτὲ ὕδωρ ἐκ τινος πηγῆς καὶ ἰδὼν τὴν μορφὴν τοῦ προσώπου του εἰς αὐτὴν, ἠρωτεύθη τοσοῦτον, ὥστε μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τὸ ἀγαπώμενον τοῦτο ἀντικείμενον, ἐφθάρη τελευταῖον ὑπὸ τῆς ἀμηχανίας. Κον.

Νάρνια, ἡ, Narnia. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Νάρος ποταμοῦ, ταυτὸν Narni. Στράβ.

Νάρρᾱγα, ἡ. Διώρυξ μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας, ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἕως τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας. Ξενοφ. Πλίν.

Νάρυξ, υκος, ἡ, καὶ Νάρυκος, ἡ, ἐτε δὲ τὸ Νάρυκιον. Πόλις ἀρχαία τῶν Λοκρῶν Ὀζόλων, κειμένη πλησίον τῆς Ὀπουντος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Αἴας υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Νάρυκιος, οἱ κάτοικοι.

Νασάμων, ωνος, ὁ (υυ-). Τίος τοῦ Ἀμφιδάμιδος καὶ τῆς Τριτωνίδος, ἀδελφὸς τοῦ Κεφαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο οἱ ἐν Λιβύῃ Νασαμῶνες. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 1496.

Νασαμῶνες, οἱ, ἔνια. Νασαμών, ῶνος. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς τῆς Μυρτιτανικῆς χώρας ἕως ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης Συρτεως, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ νομαδικὸν βίον καὶ ὄντες ὑποτελεῖς εἰς τοὺς Καρχηδονίους. Ἡρόδτ. 4, 172. ὕστερον δὲ κατῴκουν ἐντὸς τῆς Μαρμαρικῆς χώρας. Στράβ.

Νασῖκᾶ, ᾶ, ὁ, Nasica. Ὄνομα ἐπισήμου οἰκογενείας ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων παλαιῶν Ῥωμαίων. Στράβ.

Νᾶσος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ νῆσος. Ἓν μέρος τῆς παλαιᾶς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ἤτοι Ὀρτυγία.

Νάστης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Νομίονος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιμάχου, ἐλθὼν ἡγεμὼν τῶν Καρῶν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 867.

Ναυάριος, ἡ. Πόλις μεσογειος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη μεσημβρινῶς τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ.

Ναύβαρον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐν τῇ νῦν Ταρταρίᾳ τῇ Εὐρωπης. Πτολ.

Ναυβολίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίος τοῦ Ναυβόλου, ὁ Ἴφιτος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 518. — 2) Ὁ Κλυτονηος. Ἀπολ. Ῥόδ. — 3) Εἷς τῶν Φαιάκων Ὅμρ. Ὀδ.

Ναύβολος, ὁ. Τίος τοῦ Ὀρνύτου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος καὶ πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἴφιτου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 518. Ἀπολ. Ῥόδ. — 2) Τίος τοῦ Λέρνου καὶ πατὴρ τοῦ Κλυτονήου. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 135.

Ναυκλείδας, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ναυκλείδης. Πλαταιεύς τις, παρὰ Θουκυδ. β', 2. — 2) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων, Ξενοφ. πίθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρ' Λίλ. ποικιλ. Ἱστορ. δ', 7. Τίος τοῦ Πολυβιάδου.

Ναύκλης, έους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις στρατηγός. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', ἐ.

Ναυκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Συνώνυμός τις, παρὰ Θουκυδ. δ', 129.

Ναυκρατίς, ιος, καὶ εως, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Ναυκρατίτου νομοῦ ἐν τῷ Δίλτᾳ τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κανωβικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Μιλησίων ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμάσιος, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἔκαμον τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον. Ἡρόδτ. 2, 97. Πλάτ. — ὅθεν, Ναυκρατίτης, ου (ῐ), ὁ κάτοικος. — Ναυκρατιτικὸς, ἡ, όν. Τῆς Ναυκρατίτου ἢ εἰς τὴν Ναυκρατιν ἀνήκων. Δημοσθ.

Ναυκυδής, ου, ὁ (ῠ). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν 93 Ὀλυμπ. καὶ κατασκευάσας διὰ τοὺς Κορινθίους ἓν ἄγαλμα τῆς Ἥβης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστέου. Παυσ. Κορινθ.

Ναύλοχος, ὁ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἀποικία τῶν ἐκ Μεσημβρίας Θρᾳκῶν. Στράβ. — 2) Πόλις μικρὰ καὶ λιμὴν τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, κειμένη ἀνατολικῶς τῶν Μυλῶν. Ἀππιαν. ε', 67.

Ναύμαχος, ὁ. Ἕλλην, εὐρ. ὁμοπ. παρὰ Στοβ.

Ναύπακτος, ἡ. Naupactum Λιβ. Πόλις ἐπίσημος τοῦ πάλαι τῶν Δοκρῶν Ὀζόλων ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν τῆς πατρίδος των ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν, συγκατεριζμεῖτο αὐτῶν τὴν χώραν αὐτῶν ταυτὸν Λεπαίοις. Θουκ. α', 103. — ὅθεν, Ναυπάκτιος, ία, ιον. Τῆς Ναυπάκτου ἢ ἐκ τῆς Ναυπάκτου ὤν. Αἰσχύλ. καὶ, Ναυπάκτιοι, οἱ κάτοικοι. Θουκ. — 2) Ναυπακτικὸς, ἡ, όν. Ὁ εἰς τὴν Ναύπακτον ἀνήκων. Ἀπολλ.

Ναυπιδάμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφιδάμαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὸν Αὐγίαν. Τζήν. μύθ. 14.

Ναυπλία, ἡ. Πόλις τῆς Πελοποννήσου μὲ λιμένα, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ναυπλίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος· κατὰ δὲ Στραβ. ἀπὸ τοῦ ναὸς καὶ πλέω, διὰ τὰ αὐτόθι συνεχῶς εἰσπλέοντα πλοῖα. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου δὲν ἐσώζετο πλέον ἡ πόλις αὕτη· τὰ ὀνόματα ἐπ' αὐτῆς ἡ πλησίον αὐτῆς ἡ ὀχυρὰ πόλις Ναύπλιος ἢ κατὰ τῶν Εὐρωπαίων Napoli di Romania καλουμένη. Ἡρόδτ. 6, 76. — ὅθεν, Ναυπλιος, ία, ιον. Τῆς Ναυπλίας ἢ εἰς τὴν Ναυπλίαν ἀνήκων. Ὁ Ναύπλιος λιμὴν. = Ναυπλία. Εὐριπ. Ὀρέστ. 767. καὶ πληθ. Εὐριπ. Ἡλεκτ. 451. — ἡ Ναυπλία χθών. Εὐριπ. — 2) Ναυπλιεὺς, έως, ὁ κάτοικος.

Ναυπλιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Ναυπλίου, = Προῖτος. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 136.

Ναυπλιεύς, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμυμώνης συγατρὸς τοῦ Δαναοῦ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος τὴν πόλιν Ναυπλίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Ἀπολόδ. β', 1, 4. Παυσ. β', 38. ὑπῆρξε δὲ εἷς τῶν ἐμπειροτέρων ἀρχαίων ναυσιπόρων καὶ παρατηρητῶν τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων, εἰς τοὺτον παρεδωκεν ὁ φίλος του Ἀλεὺς βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας τὴν ἰδίαν συγατέρα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λύγην νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς ξένην χώραν, πληροφορηθεὶς ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν Τήλεφον, τὴν ὁποίαν ὁ Ναύπλιος κομίσας εἰς τὴν Μυσίαν, ἐγχειρίσει εἰς τὸν αὐτόθι βασιλέα Τεύθραντα. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Παυσ. η', 48. — 2) Τίὸς τοῦ Κλυτονήου καὶ ἀπόγονος τοῦ πρότερου Ναυπλίου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ ἔμπειρος τῆς ναυτικῆς τέχνης, Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 134. — 3) Ὁ ἐξ Εὐβοίας, ἔμπειρος θαλασσιὰς καὶ οὗτος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλυμένην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Κατρέως, ἐγέννησε τὸν περίφημον Παλαμήδην. Θέλων δὲ νὰ ἐκδικηθῇ ὁ Ναύπλιος τὸν ἄδικον θάνατον τοῦ υἱοῦ του Παλαμήδου φονευθέντος διὰ παγουργίας τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ἀνάψας πυρὰς εἰς τοὺς περὶ τὴν Εὔβοιαν βράχους ἐν ᾧ τὰ πλοῖα τῶν Ἑλλήνων ἐπέστρεφον, ἠλκυσεν αὐτὰ οὗτος ἐν καιρῷ νυκτός, ὥστε πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἐναυάγησαν αὐτόθι ἐλπίζοντα νὰ εὕρωσι τόπον ἀσφαλῆ διὰ ν' ἀρέξωσιν. Τγῖν. Λουκ. Ὁ Ἀπολδρ. β', 1, 4 συγχέει τὸν Ναύπλιον τοῦτον μετὰ τοῦ πρώτου. παρβλ. Hyne. εἰς Ἀπολδρ. σελ. 274.

Ναύπορτον, τό, Nauportus. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δημοκρατίας. Στραβ.

Ναυσιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6.

Ναυσίθοος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας βασιλεὺς τῶν Φαιάκων, ὁ ἐτιμᾶς τὴν πόλιν Σχερίαν ἐπὶ τῆς νήσου Ἡερυπρίας, ἔνθα πρῶτον ἐβασίλευσεν. Ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλκίνοος ὑπεδέχθη τὸν Ὀδυσσέα, ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων, Ὁμρ. Ὀδ. Η, 56. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Καλυψοῦς ἀδελφὸς τοῦ Ναυσινόου. Ἡσδ. Θεογ. 1016.

Ναυσικάα, ἡ (-υ-). Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων καὶ τῆς Ἀρετῆς, ἥτις διὰ παρακινήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐλθοῦσα εἰς τὸ παραθαλάσσιον ὅπου τὰ πλύνη τὰ ἐνδύματά της, εὗρεν αὐτόθι γυμνὸν τὸν Ὀδυσσέα, ὅστε οὗτος εἶχε ναυαγήσει ἐν ᾧ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Ἰθάκην, τὸν ὁποῖον ἐνεδυμάτισεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της διὰ ν' ἀναπαυθῇ καὶ νὰ τύχῃ τῆς ἀναγκαίας ὑποδοχῆς καὶ φιλοξενίας. Ὁμρ. Ὀδ. Ζ, ιη. κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὁμρ. Ὀδσ. Π, 120, λέγεται ὅτι αὐτὴ ὑπῆρξε μετὰ ταῦτα γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Περτσπολίν.

Ναυσικλῆς, έος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων καὶ στρατηγός. Δημ.

Ναυσιμάτης, ους, ὁ (α). Καρύστιος τὸς ἐξ Εὐβοίας, παρὰ Δημ.

Ναυσικύθης, ους, ὁ (-υ--). Πλούσιος Ἀλφιτοπώλης ἐκ Χολάργου δήμου τῆς Ἀττικῆς. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 436. Πλάτ. Γοργ. Ξενοφ.

Ναυσιμάχη, ἡ (ᾰ). Ἐπίπλαστον κομικὸν ὄνομα ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι, παρ' Ἀριστοφ. Θεσμ. 804.

Ναυσιμέδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Ἡσιόνης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδου. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ναυσίνεος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχόντων, κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 100 Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπρωτοστάτει τοῦ ὁποίου δημῶτὴς ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς κατὰ συμμορίας. Δημ.

Ναυσίνοος, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Καλυψοῦς, ἀδελφὸς τοῦ Νιναιτδου. Ἡσδ. Θεογ. 1017. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης. Τγῖν. μῦ. 125.

Ναύσταθμος, ὁ. Κώμη καὶ ἐρμητήριον τῆς Ἰμπριαλῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Στραβ.

Ναύσων, ῶνος, ὁ. Ἐπίπλαστον ὄνομα ὡσανεὶ συγγενὴρ τοῦ ναύτου, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1309.

Ναῦταυα, τά. Πόλις τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν τῇ Περσίᾳ, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Ὠξου ποταμοῦ. Ἀρρ. Ἀνάβ. γ', 28.

Ναυτεύς, ῆος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἑνὸς τῶν Φαιάκων. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 112.

Ναυφάττη, ἡ. Ὄνομα κύρ. πλοίου. Ἀριστ.

Νάϊσσος, ὁ, Nesathus. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κρότωνος. Στρβ. καὶ Νήϊσος, Θεοκρ. τῶν Neto.

Νάπειρα, ἡ. Νύμφη τις, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἥλιος ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ Φαέθουσαν. Ὁμρ. Ὀδ. Μ, 133. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηρέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἀλεοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὴν Αὐγήν, τὸν Ἀνκαῖον καὶ Ἤηφέα. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Παυσ. — 3) Θυγάτηρ ἡ γυνὴ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ καὶ μήτηρ τῆς Εὐάδνης. Ἀπολδρ. β', 1, 2. — 4) Θυγάτηρ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὕτη ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 5) Περιβόητος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις, κατὰ τῆς ὁποίας φέρεται εἰς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Δημοσθένους, περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ ὁποίου ἀμφιβάλλει ὁ Ἀθήναιος ἐν βιβλ. η', σελ. 573.

Νεάνδρεια, καὶ Νεανδρία, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου· διὰ τοῦ ει, παρὰ Σαῦλ. Στέφ. Βυζ. διὰ δὲ τοῦ ι, παρὰ Στράβ. — ὄθεν, Νεανδριεύς, οἱ κάτοικοι. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1.

Νεάνθης, ὁ. Τίὸς τοῦ Πιττακοῦ τυράννου ἐν Λέσβῳ, ὅστις μαθὼν ὅτι ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως ἐκύμα ποτὲ τὰ θηρία καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους, ἠθυνήθη διὰ δωροδοκίας νὰ λάβῃ αὐτὴν παρὰ τῶν ἱερέων τοῦ ἐν Λέσβῳ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο αὕτη κρεμαμένη, ἐλπίζων ὅτι καὶ οὗτος θέλει ἠμπορέσει δι' αὐτῆς νὰ βάλῃ εἰς κίνησιν τὰ ἄψυχα ὄντα· ἀλλὰ μέλις κρούσας αὐτὴν παρῴξυνε τοσοῦτον τὰ ἄγριωθηρία, ὥστε κατεσπαράχθη ἐλεεινῶς ὑπὸ τῶν κατασυναγμένων σκύλων. Λουκ. πρὸς ἅμαθ 12. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς Ἕλλην καὶ ῥήτωρ ἐκ Κυζίκου, μαθητὴς τοῦ Φιλίσκου, γράψας διαφόρους ῥητορικοὺς λόγους, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐσώθη οὐδείς. Φαβρ. Ἑλλ βιβλ. Π, σελ. 311. ἴσως δὲ ὁ αὐτὸς καὶ Νεάνθης γραμμ. παρα Στράβ.

Νεάπολις, εως, ἡ (Νέα πόλις, Ἡρόδτ.) Πόλις ἐπίσημος τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ ἀερωτηρίου Κραταῖρος, πρότερον Παρθενόπη καλουμένη, οὖσα ἀπέκαθεν ἀποικία τῶν Κυμαίων, ἥτις ἐπὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας διετήρησε χαὶ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς Ἑλληνικὴν πολιτείαν καὶ κοινωνικὴν σύστασιν, μεταξὺ τῆς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι εὐηρεστοῦντο μεγαλως νὰ διατρίβωσι χρόνον ἱκανὸν, διδασκόμενοι πολλὰ ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ σοφῶν καταστημάτων τῶν Ἑλλήνων· τανῦν Νεάπολις, Naple καλεῖται τοῦ βασιλείου πῶν δύο Σικελιῶν. Πολύβ. Λιβ. — 2) Ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, πρότερον ὃ Τεμενίτης καλούμενον. Πολύβ. — 3) Πόλις τῆς Μακεδονίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Στρυμωνικοῦ κόλπου μὲ λιμένα. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς νήσου Σαρδινίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ὀυτικῆς αὐτῆς παραλίας, τανῦν Oristano. Πτολεμ γ', 3. Πλιν — 5) Πόλις τῆς Καλχίδος, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, τανῦν Νιβρεκί. Σκυλ. — 6) Πόλις τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ τῆς Σαμαρίας χώρας, πρότερον Σιχὰμ καλουμένη. Ἰωσπ. — 7) Πόλις ἐπίσημος τῆς Κερχηδονικῆς χώρας ἐν Λφρικῇ, ἄλλως καὶ Ἄσπις καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τῶν Κερχηδονίων, ἀπ' ὅπου ὑπῆρχεν ἡ συντομωτέρα διάβασις ἐκ Σικελίας εἰς τὴν Ἀφρικὴν Θουκυδ. ζ', 50. — 8) Πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θρᾴκῃ πλησίον τῆς Ἀφύτεως ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 123. — 9) Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ, κειμένη πλησίον τῆς Χιμμέος. Ἡρόδτ. 2, 91. κατὰ d'Anville Καινὴ πόλις, Πτολμ. τανῦν χωρίον Κενέ.. (παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέρ συγγραφ. εὑρηται καχωρισμένως Νέης πολιτς, Ἡρόδτ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον Νεαπόλεως. Στραβ. αἰτιατ. Νέαν πόλιν. Θουκ. καὶ Στραβ.)

Νεαπολίτης, ου, ὁ (ῐ). Ὁ κάτοικος τῆς Νεαπόλεως. Πολύβ.

Νέαρχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, πεμφθεὶς ὑπὸ τῆς Δημοκρατείας ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Φίλιππον βασιλέα τῶν Μακεδόνων. Δημ. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀνδροτίμου, ναύαρχος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὁ περιπλεύσας μὲ τὸν Μακεδονικὸν στόλον ὅλον τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου. Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἀντιμείψεν αὐτὸν διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησίν του μ' ἕνα χρυσοῦν στέφανον. Ἀρρ.

Νεβρίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα δούλης, παρὰ Λουκ.

Νέβρισσα, ἡ, καὶ Νάβρισσα. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τουρδητανῶν· τανῦν Lebrija. Στραβ.

Νεβροφόνη, ἡ. Νύμφη τις καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος. Ὁλυμπ.

Νεβροφόνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Ὑψιπύλης. Ἀπολδρ. α', 9, 17.

Νεβρώδη, τά· ἰδε Νευρώδη.

Νέδα, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἥτις κατὰ τινα ἐγχώριον διήγησιν τῶν Ἀρκάδων λέγεται ὅτι ἀνέθρεψε τὸν Δία καὶ ὅτι ἐπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ὁ ἐν Μεσσηνίᾳ Νέδα ποταμός. Παυσ. η', 47. Σχολ. Καλλμ. εἰς Δία 33.

Νέδα, ἡ. Ἰωνικ. Νέδη. Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἠλίδος· τανῦν Βουτζί. Στραβ. Καλλμ. εἰς Δία. 38.

Νεδουσία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἤγειρεν ὁ Νέστωρ ἐπὶ τοῦ Νεδουσίου ποταμοῦ, ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς Τροίας. Στράβ. ι.

Νέδων, οντος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ μὲ ὁμώνυμον πόλιν, ἐκβάλλων πλησίον τῶν Φηγαλείας τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου περὶ τὸ 396 ἔτος πρὸ Χρ. νικηθεὶς δὲ τελευταῖος ὑπὸ τῶν Πισατῶν, ἐβιάσθη νὰ ἀφήσῃ δι' ὅλον τὴν Λίγναπον εἰς αὐτούς, φυγὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μισσοπίας.

Νεεκές, ῶν, ὁ, Αἰτιατ. Νεκῶν, Neco ἢ Nanho. Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Λίγύπτου Ψαμμητίχου. Ἡρόδ. 2, 152. — 2) Τίὸς καὶ διαδόχος τοῦ Ψαμμ ἴχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617 - 601 ἔτος πρὸ Χρ. περίημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱστορίᾳ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων μάχας. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐδιόρυξε πρῶτον τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μὲ τὸν Νεῖλον ποταμὸν διὰ μιᾶς μεγάλης διώρυχος, συνδέων οὕτω τὴν θάλασσαν ταύτην μετὰ τῆς Μεσογείου, εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἐπήρχοντο ἐργασίαι ἡφανίσθησαν περίπου 120,000 ἄνθρωποι ἕως οὗ μόχις τέλους διὰ διατυπῆς τοῦ μαντείου περατηθὴ ὅ ὅλον τὸ ἐπιχείρημα. Ἡρόδτ. 2, 158. Οὗτος ἔκαμεν ἔτι νὰ περιπλεύσωσι Φοινίκαι πλοῖα ὅλην τὴν Λιβύην. Ἡρόδτ. 4, 52. βασιλεύσας δὲ ἑξαετ χρόνους, ἄφησε τὸν θρόνον τῆς Λίγύπτου εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ψάμμ.

Νέμαυσος, ἡ, Nemausus. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, οὖσα ἑποικία τῶν Ῥωμαίων, μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς αὐτόθι Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας λεγομένης τανῦν Nismes. Στραβ. ἐμαυ, ἡ. Ἰων. Νημεη, ποιητ. Νεμειη. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ τῶν Κλεωνῶν καὶ τοῦ Φλιοῦντος. Θουκυδ. γ', 96. Παυσ. β', 15. — 2) Τόπος ὀρυμώδης πλησίον τῆς Νεμέας, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Νεμαίου Διός. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν

βέλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, ὅπου εἰ ἀρχαῖοι ἔβαλον ἑπτὰ στόμια αὐτοῦ, τὸ Κανωβικὸν στόμα, τὸ Βολβιτινὸν, τὸ Σεβεννυτικὸν, τὸ Φατμητικὸν, τὸ Βονβαστικὸν, τὸ Σαϊτικὸν καὶ τὸ Πηλουσιακὸν, τῶν ὁποίων τὰ ἐξ κατὰ Ἀριστοτ. Μετ, α', 14, φαίνεται ὅτι ἦσαν χειροποίητα καὶ οὐχὶ τοῦ ποταμοῦ· παρβλ. Στράβ. ιζ'. Διόδρ. Σικλ. α', 33. Πτολ. δ', 5. — ὄθεν ἐπιπόρας. Μ' σχ. β', 58. παρὰ δὲ Ἡρόδτ. 2, 10. πανδστομος. — 2) Ἓν τῇ Μυσολογίᾳ παρίσταται ὁ Νείλος ὡς μία ἐγχώριος Αἰγυπτιακὴ θεότης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡσδ. Θεογ. 338. λέγει τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὁ δὲ Πινδ. Πυθ. 4, 90. παῖδα τοῦ Ἡρίνου· κατὰ Ἀπολδρ. β', 4. θυγάτηρ τοῦ Νείλου ὑπῆρχεν ἡ Μέμφις, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἔπαφος. Ἐλάτρευον δὲ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι τὸν Νείλον ὡς ἕνα τῶν κορυφαίων παρ' αὐτοῖς θεῶν, ὀνομάζοντες αὐτὸν πατέρα καὶ διατηροῦντὴν τῆς χώρας των καὶ παννυχίζοντες πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Νειλῷα ἱερὰ περὶ τὰς θερινὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου· εἰς δὲ τὴν Νειλόπολιν ὑπῆρχε καὶ εἷς ναὸς αὐτοῦ. Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Νειλαῖος καὶ Νειλεῖος, α, εἷον· ἔτι δὲ Νειλιακὸς, ἡ, ὁν. Τοῦ Νείλου ἢ ἐν τοῦ Νείλου ὤν. Αἰσχύλ. — β) Νειλικὸς, ἡ, ὁν. Ἡ ἐντὸς Νείλῳ κειμένη. Λυκόφ. — Νειλωτίδες πυραμίδες. Ἀνθολ. — γ) Νειλώτης, ου, θηλ. Νειλῶτις, ιδος, ἡ. Ὁ περὶ τὸν Νείλον ἢ ἐν τῷ Νείλῳ εὑρισκόμενος. Αἰσχυλ. Προμ. 820. — δ) Νειλῷος, ῴα, ῷον, = Νειλαῖος, Δυκόφ. τὰ Νειλῷα, πρωτοπημ. ἱερά. — ε) συνθ. Νειλογενὴς, οὖι, Νειλοληλὴς, Νειλοθερὴς, Νειλορρύτης, κ. τ. τ. ὅρα ἐν Λείξει.

Νειρόπολις, εως, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν προάστιον τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας ἐν Αἰγύπτῳ, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο πελλοὶ τάφοι. Στραβ.

Νειτανεβός, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, ὅρμας ἐν καιρῷ τῆς πρὸ καιρὸν ἀνεξορτησίας τῶν Αἰγυπτίων ἀπὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, διεκδεχθεὶς τὸν Ταχὼ διὰ βασιλεύσας τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου περὶ τὸ 366 ἔτος πρὸ Χρ. νικηθεὶς δὲ τελευταῖος ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἐβιάσθη νὰ ἀφήσῃ δι' ὅλον τὴν Αἴγυπτον εἰς αὐτούς, φυγὼν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Μισσοπίας.

Νεκές, ῶ, ὁ, Αἰτιατ. Νεκῶν, Neco ἢ Nanho. Πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς Λίγύπτου Ψαμμητίχου. Ἡρόδ. 2, 152. — 2) Τίὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ψαμμ ἴχου, βασιλεύσας περὶ τὸ 617 - 601 ἔτος πρὸ Χρ. περίημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἱστορίᾳ διὰ τὰς κατὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Βαβυλωνίων μάχας. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐδιόρυξε πρῶτον τὴν ἕνωσιν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης μὲ τὸν Νείλον ποταμὸν διὰ μιᾶς μεγάλης διώρυχος, συνδέων οὕτω τὴν θάλασσαν ταύτην μετὰ τῆς Μεσογείου, εἰς τὴν ὁποίαν ταύτην ἐπήρχοντο ἐργασίαι ἡφανίσθησαν περίπου 120,000 ἄνθρωποι ἕως οὗ μόχις τέλους διὰ διατυπῆς τοῦ μαντείου περατηθὴ ὅ ὅλον τὸ ἐπιχείρημα. Ἡρόδτ. 2, 158. Οὗτος ἔκαμεν ἔτι νὰ περιπλεύσωσι Φοινίκαι πλοῖα ὅλην τὴν Λιβύην. Ἡρόδτ. 4, 52. βασιλεύσας δὲ ἑξαετ χρόνους, ἄφησε τὸν θρόνον τῆς Λίγύπτου εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ψάμμ.

Νέμαυσος, ἡ, Nemausus. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, οὖσα ἑποικία τῶν Ῥωμαίων, μία τῶν ἐπισημοτέρων τῆς αὐτόθι Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας λεγομένης τανῦν Nismes. Στραβ.

Νέμεα, τὰ, Ἴων. Νήμεη, ποιητ. Νεμείη. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος μεταξὺ τῶν Κλεωνῶν καὶ τοῦ Φλιοῦντος. Θουκυδ. γ', 96. Παυσ. β', 15. — 2) Τόπος ὀρυμώδης πλησίον τῆς Νεμέας, ἔνθα εὑρίσκετο ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Νεμαίου Διός. Ἐντεῦθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν φοβερὸν Νέμεον λέοντα, ὅπου ἐπαγγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν οἱ περίβημοι Νεμεακοὶ ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχεμόρου. Ἡσδ. Θεογ. 331. Πίνδ. — 3) Ποταμὸς, πηγάζων πλησίον τῆς Νεμέας ἐν Ἀργολίδι, ὅστις ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας καὶ Κορινθίας χώρας, εἰσβάλλει εἰς τὸν Κισσαῖον κόλπον. Στραβ. Αἰσχ. — ὄθεν ἐπίρρ. Νεμέα, ὡς Πυθοῖ, ἐν τῇ Νεμέᾳ. Πλάτ. καὶ Νεμέηθεν, ἐκ τῆς Νεμέας. Καλλμ. — Νεμαῖος, αῐα, αῖον. Τῆς Νεμέας ἢ ἐκ τῆς Νεμαίας ὤν. Πίνδ. Ζεὺς ὁ Νεμαῖος, καὶ Νεμεαῖος, άδος, ἡ· ἰδιαίτρ. Θηλ. ποιητ. τύπ. τοῦ Νεμαῖος, Νεμεὰς ἱερομηνία. Πίνδ. Νεμ. 3, 2. — ἔτι Νεμειαῖος, αία, αῖον, ποιητ. ἀντὶ Νεμαῖος. Ἡσδ. Θεογ. 328. — Νέμειος, εία, ειον. Τῆς Νεμέας, Εὐριπ. συνηθέστ. παρὰ τοῖς πεζ. Θουκυδ. Δημ. Λουκ. ἔτι δὲ Νέμειος, ὁ, η, ον. Ἀνθολ. Ὁ Νέμεος λέων. Ὁ φοβερὸς τῆς Νεμέας λέων, γειτνιάζ ἐν τῇ Ἐχίδνῃ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, διατρίβων εἰς ἓν σπήλαιον ἐν τῷ περὶ τὴν Νεμέαν δρυμῷ καὶ πραξεῶν μεγάλην φθορὰν εἰς ὅλην τὴν περὶξ χώραν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς σφίγξας μὲ τὰς χεῖράς του, ἐθανάτωσε κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Εὐρυσθέως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ μετεχειρίζετο εἰς τὰς λοιπὰς ἐκστρατείας του ὡς ἐπωμίδιον. Διόδρ. Σικελ. δ', 11. Ἀπολδρ. β', 5, 1. — τὰ Νέμεια, = Νέμεα. οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες. Πίνδ. — Νέμεες, έα, εον. Τῆς Νεμέας ἢ Νεμεαίου. Θεοκρ. καὶ παρ' Ἀπολδρ. ὁ Νέμεος λέων. — Νεμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νεμέας ἢ Νεμεαίου. Θεοκρ. καὶ παρ' Ἀπολδρ. ὁ Νέμεος λέων. — Νεμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νεμέας ἢ Νεμεαίου. Θεοκρ. καὶ παρ' Ἀπολδρ. ὁ Νέμεος λέων. — Νεμαῖος, εως, ὁ κάτοικος τῆς Νεμέας. Πολύβ. ἔτι δὲ καὶ Νεμεήτης, ου, Στέφ. Βυζ.

Νέμεα, καὶ Νεμεία, τά. Οἱ περίημοι ἐν Νεμέᾳ τελούμενοι ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὸν Βοηδρομιῶνα μῆνα, συνταθέντες ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡρώων, οἵτινες ἐξεστράτευον μετὰ τοῦ Πολυνείκους κατὰ τῶν Θηβῶν, πρὸς ἀναμνησιν τοῦ παιδὸς Ἀρχεμόρου ἢ Ὀφέλτου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστήσεν αὐτοὺς ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Νεμαίου Διός, ὅτε ἐνίκησε τὸν φοβερὸν τῆς Νεμέας λέοντα. Εἰς τοὺς νικητὰς τῶν ἀγώνων τούτων ἐδίδετο ὡς βραβεῖον στέφανος ἐξ ἐλαίας ἢ κισσοῦ. Ἀπολδρ. Παυσ.

Νέμειον, τό. Ναὸς τοῦ Νεμαίου Διὸς ἐν Δωρίδι, εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀπέδωκεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν θάνατον τοῦ Ὀφέλτου. Ἡσδ. Θεογ. 331. Πίνδ. — 3) Τίὸς τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ἄστις πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πύρρου, ὑστερήθη τοῦ θρόνου του καὶ τελευταῖος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. — 4) Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀρμενίας· ὕστερον δὲ πολεμῶν μετὰ τοῦ Ἀντιπάτρου ἀνταγωνίζετο τοῦ Εὐμένους, ὁφονεύθη ὑπὸ τούτου εἰς μίαν μάχην. — 5) Περίημος ποιητὴς τραγικὸς ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τὸν ὁποῖον ὁ ἠγεμὼν οὗτος διέψευδρεν ἐλαύνας αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος του. Δημ. — 6) Παρὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 299. ἀναφέρεται Νεοπτόλεμός τις συγγραφεὺς Ναυπακτικῶν, καὶ παρ' Ἀθην. ι', εὑρηται ποιήματά τινα αὐτοῦ καὶ ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. Π, σελ. 412.

Νέπετα, ἡ, καὶ Νέπιτα, Nepe, Nepet. Πόλις τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, ὕστερον κατασταθεῖσα Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στραβ. Πτολ. γ', 1.

Νερούιαι, οἱ, Nervii. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, κατοικούμενοι ἐκ Γερμανῶν καὶ κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν Ἐνεγάου καὶ Ναμοῦρ χώρᾳ. Στραβ.

Νέρμον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ταρραικονικῆς Ἱσπανίας, ἄλλως καὶ Ἑλτικὸν ἄκρ. καλούμενον Promunturium Artabrum ἢ Celticum· τανῦν Capo Finisterre. Στραβ.

Νέρων, ωνος, ὁ, Nero, Ηλαύδιος. Τίὸς τοῦ Δομιτίου καὶ τῆς Ἀγριππίνης θυγατρὸς τοῦ Γερμανικοῦ, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Ηλαυδίου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης διὰ συνεργείας τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὸ 807 ἔτος ἀπὸ κτ. Ῥωμ. ἐφάνη κατ' ἀρχὰς εἰς

τῶν συνετωτέρων καὶ διαμοτέρων ἡγεμόνων διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, βοηθῶν πολλοὺς τῶν ἐν Ῥώμῃ ἐνδεῶν καὶ ἀπορεπῶν αὐστηρῶς πᾶσαι ἀσέλγειαν καὶ παρανομίαν τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ ἐμβριθὴς αὐτὸς καὶ ἔξοχος χαρακτὴρ τοῦ Μονάρχου τούτου ἠρέατο νὰ λαμβάνῃ εὐθυσιν ἄλως ἐναντίαν τῆς πρωτέρας διὰ τῶν ἀνικιδῶν καὶ ἀπανθρώπων πράξεώντων, φονεύσας πρῶτον τὸν υἱὸν Βριττανικὸν υἱὸν τοῦ ἀποβιώτος Αὐτοκράτορος Κλαυδίου καὶ νόμιμον διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ῥωμαίων δημάρχας καὶ ὅλα αὐτοῦ τὰ κτήματα, ἐκκλεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα Ἀγριππίνην καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλον καὶ σοφὸν σύμβολόν του Σένεκαν· ἀποβαλὼν δὲ καὶ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ σύζυγον Ὀκταβίαν, ἔπεμψεν ἐξόριστον εἰς μίαν νῆσον ὅπου μετ' ὀλίγον ἐπρόσταξε νὰ τὴν φονεύσωσιν, ὑπανδρευθεὶς τὴν περιβόητον Ποππαίαν Σαβῖναν γυναῖκα τοῦ Ὄθωνος· πρὸ πάντων δὲ ἐφεύρισθεὶς εἰς παντὸς εἴδους τρυφὰς καὶ αἰσχρὰ πάθη, ἐπορρήτιζετο πολλάκις εἰς τοὺς δημοσίου τόπους τῆς Ῥώμης καὶ ἄλλων πολεων τῆς Ἰταλίας ἀγωνιζόμενος ὡς ἀθλητὴς καὶ μουσικὸς μετὰ τῶν ἄλλων ὅσοι διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τέχνης των ἔτερπον τοὺς Ῥωμαίους λαούς, μιμούμενος καὶ αὐτὸς τοὺς ἐν θεάτροις ὑποκριτομένους. Ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ συνέβη κατὰ τὸ 817 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥωμ. ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἐνιαυσιαία πυρκαϊὰ καθ' ἣν ἠφανίσθη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ῥώμης, ἀπεδοὺς ὁ Νέρων τὴν αἰτίαν τοῦ δεινοῦ τούτου εἰς τοὺς τότε ἐν τῇ πόλει ζῶντας Χριστιανούς, ἐφύσησεν ἐν μέγα πλῆθος αὐτῶν μὲ τὰς πλέον ἀπανθρώπους καὶ σκληρὰς βασάνους. Περιελθὼν δὲ χρόνον τινὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ καταπαλίτκων ἀσκητικὰς τοὺς θησαυροὺς τῶν πλειστέων ἐν αὐτῇ πόλεων, ἀφῆρεσε καὶ αὐτὰ τὰ πολύτιμα ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ λοιπὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτῶν στολὰς καὶ ἤρπασε τὰς περιουσίας πολλῶν πλουσίων πολιτῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ λοιπῆς Ἰταλίας. Ἀλλὰ μία φοβερὰ τοῦ λαοῦ ἐπανάστασις ἐν Ῥώμῃ, καθ' ἣν ἡ Βουλὴ τῶν Ῥωμαίων ἀνηγόρευσεν αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν, ἠνάγκασε τελευταῖον τὸν Νέρωνα ὑπὸ ἀπελπισίας νὰ ζητήσῃ τὸ πέρας τῶν κακουργιῶν του δι' ἑκουσίου θανάτου εἰς ἡλικίαν 31 χρόνων· τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ ἐτάφη εἰς τὸ πολυτελὲς ἐν Ῥώμῃ ταφεῖον τῆς Οἰκίας τῶν Δομιτίων. Ἡρωδ. Ταειτ. Χρον. Δι. Ἱστ.

Νέσος, ὁ, = Νέστος Ἀρρίαν. Πτολ.

Νέσσος, ὁ. Τίος τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, εἷς τῶν Κενταύρων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε βέλοντα νὰ βιάσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Δηϊάνειραν ὅτε διέβαινε μετ' αὐτῆς τὸν Εὔβοιον ποταμὸν ἐν Αἰτωλίᾳ· εἰς τὸ αἷμα τοῦ Κενταύρου τούτου ἦν βεβαμμένον τὸ ὀλέθριον ἐκεῖνο ἔνδυμα τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἔπεμψεν ἀπατηθεῖσα ἡ ζηλότυπος Δηϊάνειρα εἰς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸ ὁποῖον ἐπέφερε τὸν ὀδυνηρὸν θάνατον τοῦ Ἥρωος τούτου· ὅρα Ἡρακλῆς. Σοφοκλ. Τραχ. 558· Ἀπολλόδ. β', 7, 4. Διοδ. Σικ. δ', 36. — 2) = Νέστος. Ἡσ. Θεογ. 341.

Νέσσων, ωνος, ὁ. Τίος τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ.

Νεσσωνίς, ίδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Θεσσαλίας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Νέσσωνος υἱοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ. Στράβ. — 2) ἡ Νεσσωνὶς λίμνη. Λίμνη τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῶν Λαρίσσης. Στράβ.

Νεστᾶοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ἀκροκεραυνίων ὀρῶν καὶ τοῦ Ὠρικοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1215. — ὅθεν

Νεστίς, ίδος, ἡ, Τῶν Νεσταίων· ἡ Νεστὶς αἶα. Ἀπολ. Ῥοδ.

Νεστόρειος, εία, ειον. Τοῦ Νέστορος ἢ εἰς τὸν Νέστορα ἀνήκων. Παλ.

Νεστόρεος, έα, εον. Τοῦ Νέστορος. = Νεστόρειος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 54.

Νεστορίδης, ου, ὁ (ι). Τίος τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 81.

Νέστος καὶ **Νέσσος** ἢ **Νέσις**, ὁ. Ποταμίος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 341. — 2) Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Ῥοδόπης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος· ταυτὸ Ἡαρασσός. Ἡροδτ. Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Νέστιος, οἱ κατοικοῦντες παρὶ τὸν Νέστον ποταμόν. Παυσ.

Νέστωρ, ορος, ὁ. Τίος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος, βασιλεὺς τῆς Πύλου ἐν Πελοποννήσῳ, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος καλεῖ Γερήνιον ὡς ἀναταράσσοντα εἰς τὴν Γερήνην πόλιν τῆς Μεσσηνίας, διὸ καὶ ἐσώθη οὗτος μόνος ὅτε οἱ λοιποὶ αὐτοῦ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· εἰς τῶν ἐπισημοτέρων ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὅστις παρευρεθεὶς εἰς πολλὰς μεγάλας στρατείας ὅσαι συνέβησαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐγημίσθη πρὸ πάντων διὰ τὴν βαθεῖαν σύνεσιν καὶ σοφὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας ἔδιδεν ἑκάστοτε εἰς τοὺς ἐκκλησίας τῶν Ἑλλήνων. Ἐστρατεύσας δὲ εἰς προβεβηκυῖς ἡλικίας μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας φέρων μετ' αὐτοῦ εἴκοσι πλοῖα, συνετέλεσε μεγάλως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς αὐτόθι πολιορκίας διὰ τῆς ἐμφρόνου εὐγλωττίας καὶ τῆς περὶ τὰ πράγματα ἐμπειρίας του εἰς τὰς ἐντυχεῖς τῶν συναγωνιστῶν του ἐπιχειρήσεις, συνδιαλλάξας πολλάκις καὶ τὰς ἐπισυμβάσας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐξυβριστικὰς καὶ μέση Μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέψας εὐτυχῶς εἰς τὴν εἰκίαν του ἐβασίλευσεν ὅτε τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του. Ὁμ. Ἰλ. Α, 274. Ι, 52. Ὀδ. Γ, 165· εἰς πολλοὺς τῶν περιφήμων ῥητόρων ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ἐκομάζωνται Νέστορες ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχαίου τούτου σοφοῦ καὶ εὐγλώττου ἥρωος. Πλάτ. Γοργ. σελ. 261. C.

Νεῦδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰδίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Τέρμωδοντα. Ἀρρίαν.

Νευρίς, ίδος, ἡ, προσπαρ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Νευρῶν ἐν τῇ Σκυθίᾳ. Ἡροδτ. 4, 51.

Νευροί, οἱ. Ἔθνος τῆς Σκυθίας κατοικοῦντες βορειοδυτικῶς τῶν πηγῶν τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ καὶ ἡμιζώμενοι ὑπὸ τῶν λοιπῶν Σκυθῶν καὶ Ἑλλήνων τοῦ Πόντου διὰ τὰς μαγείας καὶ γοητείας των, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἑτησίως εἷς τινας ὡρισμένας ἡμέρας μεταμορφοῦτο εἰς λύκους. Ἡροδτ. 4, 17. 105.

Νευρωδὴ ὄρη, τά, Nebrodes Montes. Ὄρη τῆς Σικελίας φερόμενα ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς εἰς ἰσοσκελὲς σχῆμα καθ' ὅλην τὴν νῆσον. Στράβ. δ'. παρὰ τοῖς ὕστερον εὑρηται Νεβρώδη, ἡμαρτ.

Νεφελίων, ὁ. Τίος τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, ὅστις κυριεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του τὴν νῆσον Πάρον ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Νεφέλη, ἡ. Πρώτερα σύζυγος τοῦ Ἀθάμαντος ἐν Θεσσαλίᾳ, μήτηρ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης, περὶ τῆς ὁποίας διαφέρεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἀνδρός της ἐφέρθη ἀπὸ τοὺς θεοὺς εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 256. ἴδε Φρίξος. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἰξίονος μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους. Διοδῶρ. Σικ. δ', 12. Τζῆν.

Νεφέλη, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους. Παλαίφ.

Νεφελοκοκκυγία, ἡ. Ἐπίπλαστον ὄνομα πόλεως ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ κωμικὸς Ἀριστοφάνης ἐφάπτεται τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὄρν. 820.

Νέφθυς, υος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Διοδῶρ. Σικ. κατὰ δὲ Πλουτ. τέκνον τῆς Ῥέας, τιμωμένη ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις αὐτὴ τῆς Ἀφροδίτης τοῦ στοτους, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἰδίως αὐτῆς ναός· ἡ ἀδελφὴ τῆς Τυφῶν ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγέννησε παιδί τέκνον, ἐκ δὲ τοῦ Ὀσίριδος λέγεται ὅτι ἐγέννησε τὸν Ἀνουβίν. Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ.

Νέψος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πραξιθέας θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Νεχραῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰβηρίας, παρὰ Λουκ. Δραπ. 6. ἄλλως ἄγνωστον.

Νέων, ωνος, ὁ. Δακεδαιμόνιος, ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς αὐτὶ τοῦ Χειρισόφου εἰς τὴν ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. Ξεν. Ἀναβ.

Νέων, ωνος, ἡ **Νέωνα**, τά. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη περὶ τοὺς προπόδας τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ἥτις καταστρεφεῖσα πρότερον ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ ἀνακτισθεῖσα αὖθις μετὰ ταῦτα ὠνομάσθη Τιθορέα, τὸ δὲ παρ' αὐτὴ κείμενον ὀρυμαγδὸν διέσωσε τὴν ἀρχαίαν ὀνομασίαν Νέων καλούμενον. Ἡροδτ. 7. 32. Παυσ. Γ, 32, 6. ἐν Νέωσιν· Δημ. Παραπρ. σελ 387. Ἀποκρητ. Νέων, ἡ, παρὰ Σωφελ. ἐκ τῆς Αἴτιτ. τοῦ Ἡροδτ. Νέωνα.

Νηαίθος, ὁ, ποιητ. αὐτὶ Νεαίθος, ὅπερ ὄρα.

Νηΐς, ἡ, Ἀχαΐτ. Ἀρχαία θεότης τῶν Αἰγυπτίων, ἐκλαμβανομένη συνήθως αὐτὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶς. Πλατ. Τιμ. σελ. 21.

Νήϊον, τό (ι). Ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης, κατὰ Will. Gell σχηματίζον τὴν ἀνατολικὴν ὑπώρειαν τοῦ μεγάλου ὄρους Νηρίτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἰθάκη Ὁμ. Ὀδ. Α, 186. Στράβ. — ὅθεν, Ἰθάκης Ὑποννήσου, Ὀδ. Γ, 81. ὅπερ κατὰ Στράβ. ὑπὸ Νηΐου ἀναγινώσκει.

Νηΐς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. αὐτὶ Ναΐς. Νύμφη τῶν Τρίτων. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ζήθου καὶ γυνὴ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ἀπολλόδ. α', 7, 6. ἢ τοῦ Ἀμφίονος κατὰ Σχολιαστ. Εὐρπ. Φοιν. 1103.

Νήϊτος, ίτη, ίτον· τῆς Νηΐσου, οἱ Νῆϊται πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν ἑπτὰ πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν κειμένη πρὸς δυσμὰς, κατὰ Σχολιαστ. Εὐρπ. Φοιν. 1103. ἀπὸ τῆς Νηΐδος θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης κληθείσα. Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ. 482.

Νηλείδης, ου, ὁ· ποιητ. Νηληϊάδης. Τίος τοῦ Νηλέως Ἡροδτ. καὶ, οἱ Νηλεῖδαι, Ἡροδτ. 5, 65.

Νηλεύς, έως, ποιητ. ῆος. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. κατ' ἄλλους δέ, υἱὸς τοῦ Ἀμυθάονος βασιλέως τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πελίου μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου ἐχθρευθεὶς ὁ Πηλεὺς ἐδιώχθη ἐκ τῆς Θεσσαλίας· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐκ Πελοποννήσου ἔλαβεν ἓν μέρος αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκτισε τὴν πόλιν Πύλον, καὶ νυμφευθεὶς τὴν Χλωρίδα θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος ἐξ Ὀρχομενοῦ, ἐγέννησε δώδεκα υἱοὺς ἐξ ὧν εἷς ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεύσας εἰς τὴν Πύλον. Τὸν Πηλέα τοῦτον καλεῖ ὁ Ὅμηρος Διοφίλη, ἀγαυόν τον καὶ ἱππιώτατον. Ὀδ. Γ, 409. Θ, 219. Ἑλλὼν δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὴν Πύλον πρὸς τὸν Νηλέα, ἐφόνευσεν ἅλους αὐτοῦ τοὺς παῖδας ἐν τῇ μαχῇ ἐκτὸς τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Λ. 689. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη καὶ αὐτὸς ὁ Πηλεύς· Τζῆν. κατὰ δὲ Παυσ. Ἠλιακ. Β. λέγεται ὅτι ὁ Νηλεὺς ἀνεκαίνισε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Πελίου. — 2) Τίος τοῦ Κόδρου τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Μέδοντος ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἔλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἰώνων εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ὅπου ἔκτισε τὴν Μίλητον. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

126. Αἰλ. Ποικιλ., ἐως, Παυσ. Πλουτ, καὶ Νειλεύς, Δοτκ. Νειλεω. Ἡροδτ. 9, 97.

Νηλεύς, ἐως, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικός, υἱὸς τοῦ Κορίσκου ἐκ Σκήψιος καὶ μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Θεοφράστου, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὅλα αὐτοῦ τὰ Βιβλία· οὗτος λέγεται ὅτι ἔδωκε πρῶτος ὁδηγίας εἰς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖς περὶ συστάσεως μιᾶς βιβλιοθήκης. Διογ. Λαέρτ. ε', 20. Στράβ.

Νηλεύς, ἐως, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Εὐβοίας εἰς τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγίνετο μέλαν τὸ μαλλίον τῶν προβάτων ὅσα ἔμβαινον εἰς αὐτόν. Στράβ.

Νηληΐάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Νηλείδης. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 100. (– – υυ –)

Νηλήϊος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Νηλέως ἢ ἐκ τοῦ Νηλέως καταγόμενος, εἰς τὸν Νηλέα ἀνήκων· ὁ Νηλήϊος υἱός, υἱὸς τοῦ Νηλέως, ὁ Νέστωρ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 20. Πύλος ἡ Νηλήϊος, Ἰλ. Λ, 682.

Νηλήϊς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, ἡ Πηρώ. Ἀπολ. Ῥοδ. Λ. 120.

Νηλία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηγασαίου κόλπου. Στράβ.

Νηλώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ.

Νηρεύς, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 46. Ἡσ. Θεογ. 252.

Νηρεύς, ίδος, ἡ, Ἰων. Νηρηΐς. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφη τῆς Μεσογείου θαλάσσης· πληθ. αἱ Νηρεΐδες. Μόσχ. Εἰδ. β', 114.

Νηρεύς, έως, Ἰων. ῆος, ὁ. Μία τῶν παλαιοτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 233 Ἀπολδρ. α', 2, 6. λατρευόμενος ὡς θαλάσσιος δύναμις καταπαύουσα καὶ καθησυχάζουσα τὰς ἐν θαλάττῃ τρικυμίας καὶ προλέγουσα εἰς τοὺς ναύτους τὰ ὅσα ἔμελλεν νὰ συμβῶσιν· ἀπλάττετο δὲ ὅτι εἶχε τὴν κατοικίαν του εἰς τὰ βάθη τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, τερπόμενος ἀεὶ διὰ τῶν ἀσμάτων καὶ χορῶν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Νηρηΐδων. Γυνὴ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Δωρὶς θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πεντήκοντα θυγατέρας τὰς Νηρηΐδας καλουμένας. Ὅμ. Ἴλιν. Ἀπολ. 319. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 77.

Νηρηίνη, ἡ (ῑ) ποιητ. ἀντὶ Νηρηΐς. Κουϊντ, Σμ.

Νηρηΐς, ίδος, ἡ· Ἰων. ἀντὶ Νηρεΐς· πληθ. Νηρηΐδες, Θυγατέρες τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Νύμφαι θαλάσσιοι· ἐξαίρετ. ἐν τῇ μεσογείῳ θαλάσσῃ περιφερόμεναι πρὸς διασπασιν τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν αἵτινες κατῴκουν εἰς τὰ βάθη τῆς μεγάλης θαλάσσης. Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Δωρίδες ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν, οὔσαι ἑκατὸν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀναφέρονται διαφόρως παρά τε Ὅμ. Ἰλ. Σ, 38. Ἡσιοδ. Θεογ. 243. καὶ Ἀπολδρ. α', 2, 6. περιστάντων δὲ συνήθ. ὡς κόραι ἴλαραι καὶ πλήρεις θελγήτρων, ἐνασχολούμεναι πρὸ πάντων μὲ τὴν μουσικὴν, τὴν ὀρχησιν καὶ ἄλλα εἴδη τέρψεων καὶ ἔχουσαι τὴν δύναμιν τοῦ νὰ καταπραΰνωσι τὴν ἐξαγριουμένην ὑπὸ τῶν ἀνέμων θάλασσαν. Ἡσ. Θεογ. 252. Ὀρφ. Ἀργ. μία ἐκ τῶν Νηρηΐδων τούτων ὑπῆρχεν ἡ ὡραία Ἀμφιτρίτη γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἡ Θέτις μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως. Πινδ. Θεογρ. Ἡροδτ. 2, 50. παρὰ τοῖς ποιηταῖς εὑρίσκει καὶ τρισυλλάβως προφερόμενον, ὡς Νηρηΐων. Εὐρπ. Ἀνδρ. 1243.

Νηρικός, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Λευκάδος, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου πρότερον συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μὲ τὴν ἀπέναντι ἤπειρον. — ὅθεν ἀπὸ ἤπειρος. Ὅμ. Ὀδ. Π, 377. Οἱ ἐκ ταύτης κάτοικοι ἔκτισαν μετὰ ταῦτα τὴν πόλιν Λευκάδα, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ἀρχαῖον ὄνομα ὁ Θουκ. γ', 7. Στράβ. ἐνθα κεῖται κατ' Ὀνομαστ. Νήρικος. Πολλάκ. συγχέεται μετὰ τοῦ Νήριτον, τό, ὅπερ ὄρα· — ὄθεν, Νηρίκιος, ία, ιον, ἐκ Νηρικοῦ.

Νηρίς, ίδος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Ἀργολίδος χώρας. Παυσ.

Νήριτον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενον ἐπὶ τῆς ἀντικρὺ παραλίας αὐτῆς, κατὰ Gell ταυτὸν Ἄνωθι. Ὅμ. Ἰλ. Β, 632. παρβλ. καὶ Ὅμ. Ὀδ. Ι, 22. Στράβ. ὁ Νήριτος, παρὰ Σνεφ. Βυζ. — ὅθεν, Νηρίτιος, ία, ιον, τοῦ Νηρίτου ἢ εἰς τὸ Νήριτον ἀνήκων, οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Πασσόβ. ἐν Διον. Περ. 495. ἢ Νηριτὶη Ἰθάκη ἀντὶ Νηρικίη.

Νήριτος, ὁ Υἱὸς τοῦ Πτεραλάου, ὁ καλλιεργήσας τὴν νῆσον Ἰθάκην. Ὅμ. Ὀδ. Ρ, 207.

Νησαία, ἡ, = Νησαίη, ὅπερ ὄρα.

Νησαίη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 40. Ἡσ. Θεογ. 249.

Νησίμαχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἱππομέδοντος τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μυθιδίκης θυγατρὸς τοῦ Τελαοῦ. Τζίν. μύθ. 90.

Νῆσις, εως, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ εὔφορος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Λουκιαν.

Νησιώτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Κριτίου. Παυσ.

Νῆσσα, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 103. ἐνθα νῦν ὀρθοτρ. Ἴνησα κεῖται, ὅπερ ὄρα.

Νησταία, ἡ, ἢ ὀρθοτρ. Νηστεία. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑπὸ τῶν Ταραντίνων ἐν Ἰταλίᾳ ἀφ' ὅτου οὗτοι ἀπηλλάχθησαν ποτὲ ἀπό τινος λιμοῦ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 20.

Νησώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 261.

Νεφελίων, ωνος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Μίνωος, βλ Νεφελίων.

Νῆφος, ὁ, = Νέφος, ὅπερ ὄρα.

Νίβαρος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρμενίας ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς πρὸς τὸ Κάπτιον ὄρος. Στράβ. ἔτι δὲ καὶ Ἴμβαρος παρὰ τῷ αὐτ.

Νίγειρ, ιρος, ὁ, καὶ Νίγιρ. Nigir. Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς ῥέων διὰ τῆς Γαιτουλίας χώρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος περιγράφει ὡς ἐκπίπτοντα μεγάλων χειμάρρων ῥέοντα ἐκ τοῦ ὄρους Μάσορ καὶ Θέλης καὶ ἐνούμενον μὲ τὴν Νιγριτίδα καὶ Διβύην λίμνην· ταυτὸν Ἰολίβα πίδαν. ὁ παρ' Ἡροδτ. 2, 32. Ποτκμὸς μέγας καλούμενος. Πλιν. 5, 4.

Νίγειρα μητρόπολις, ἡ. Πόλις τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ, πρωτεύουσα τῆς Νιγριτίας. πίδαν. ἡ ἰών Καν. Πτολ.

Νίγρητες, οἱ, καὶ Νιγρῖται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν περὶ τὸν Νίγειρα ποταμὸν καὶ συνορεῦον μὲ τοὺς Ἑσπερίους Αἰθίοπας. Διον. Περ. 215. Στράβ.

Νιγρῖνος, ὁ· Nigrinus. Ὄνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις· παρὰ Λουκιαν. πίδαν. πεπλατυμένον ὄνομα σοφοῦ τινος, διὰ τὸν ὁποῖον οὗτος παρίστησι τὴν ἰδέαν ἑνὸς φιλοσόφου.

Νίγρος, Niger· ὁ. Ἀρχιστράτηγος τῶν Ῥωμαίων ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κομμόδου καὶ φίλος τοῦ μετὰ ταῦτα Αὐτοκράτορος Σεουήρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως πολεμηθεὶς πολλάκις ἀφ' οὗ οὗτος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος πληγέν τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐν Κιλικίᾳ, κατεκόπη ἐν τῇ φυγῇ του. Ἡρωδν.

Νίκαια, ἡ (ῑ). Πόλις ἐπίσημος τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀσκανίας λίμνης, πρότερον Ἀντιγονία καλουμένη ἐτειχίσθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου, ὕστερον δὲ ὑπὸ τοῦ Λυσιμάχου Νίκαια ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· ταυτὸν Ἰσχνίκ. Πλουτ. Στράβ.— 2) Φρούριον τῆς χώρας τῶν Ἐπικνημιδίων Δοκρῶν κείμενον κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Οἴτης ἐγγὺς τῶν Θερμοπυλῶν. Δημ. Φιλ. Στράβ. — 3) Πόλις ἐπίσημος τῆς Λιγυρίας χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλλήνων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γιγνόμενον μέγα ἐμπόριον· ταυτὸν Νίκαια Στράβ. — 4) Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου πρὸς διαμνησιν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως Πώρου νίκης του. Ἀναβ. ε', 22.

Νικαιεύς, έως, ὁ· Ἀττ. Νικαεύς· ὁ κάτοικος τῆς Νικαίας. Στέφ. Βυζ.

Νικάνδρα, ἡ, Ἰων. Νικάνδρη. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Ἡροδτ. — 2) Γραῖά τις γυνὴ, ἥτις διδαχθεῖσα παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὴν ὑφαντικὴν, ἐδούλευσεν ἕνα ὁλόκληρον χρόνον πλησίον τῆς Ἀλκινόης· ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἀπέβαλεν αὐτὴν χωρὶς νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν τῆς ἐργασίας, ἡ Ἀθηνᾶ διὰ παρακλήσεως τῆς Νικάνδρας ἐτιμώρησε τὴν Ἀλκινόην, ἥτις συλλαβοῦσα ἔρωτα πρός τινα νέον Σάμιον καὶ μεταμεληθεῖσα ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Παρθ. Ἐρωτ. 27.

Νίκανδρος, ὁ (ῑ) Nicander. Υἱὸς τοῦ Χαριλάου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 8, 131. — 2) Περίφημος Γραμματικὸς, Ἰατρὸς καὶ Ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 150 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ξενοφάνους κατὰ Σουϊδ. τοῦ ὁποίου σῴζονται δύο ἐπικὰ ποιήματα, τὸ μὲν Θηριακὰ ἐπιγραφόμενον ἤτοι πραγματεία περὶ δήγματων φαρμακερῶν ὀφέων καὶ τῆς αὐτῶν θεραπείας· τὸ δὲ Ἀλεξιφάρμακα ἤτοι περὶ Ἰατρικῶν μέσων ἐναντίων τῶν φαρμάκων. Ἀνθολ. III, 270. Δουκ. Φκβρ. Ἑλλ. βιβλ. τομ. IV, σελ. 344.

Νικάνωρ, ορος, ὁ (– – –). Στρατηγὸς τῶν ἐν Ἠπείρῳ Χαόνων. Θουκ. — 2) Υἱὸς τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀποσταλεὶς εἰς τὴν Βακτριανὴν χώραν ἐν Ἀσίᾳ, Ἀρριαν. — 3) Στρατηγὸς τοῦ Κασσάνδρου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιπάτρου εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπικε- τῆς Μουνυχίας καὶ τοῦ Πειραιέως, ἀλλ' ὕστερον κατασταθεὶς ὕποπτος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ὁ Κάσσανδρος κυριεύσας τὰς Ἀθήνας κατέστησεν ἡγεμόνα αὐτόθι Δημήτριον τὸν Φαληρέα.

Νικαρέτη, ἡ. Θηλ. κύρ. Ὄνομα ἐν Ἀνθολ.

Νίκαρχος, ὁ (ῑ). Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 908. — 2) Ἀρχὴ τις παρὰ Ξενοφ.

Νικασίς, ίδος, ἡ (– – υ) Ὄνομ. κυρ. γυναικός, ἐν Ἀνθολ. III, 288.

Νικάστιππος, ὁ (ᾰ). Χοροδιδάσκαλός τις, παρὰ Πινδ.

Νίκασος, ὁ. Πολίτης τῶν Μεγάρων. παρὰ Θουκ. γ', 119.

Νικάτωρ, ορος, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Νικήτωρ, Ἐπώνυμ. τοῦ βασιλέως Σελεύκου.

Νίκη, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαντος καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ζήλου, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, λατρευομένη συμβολικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς θεὰ τῆς νίκης καὶ τῆς ἐν πολέμοις κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὑπεροχῆς· ἐπελέγησε δὲ αὐτὴ μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἐναντίον τῶν Τιτάνων, ὅθ' καὶ παρίστατο ὡς ἐπὶ πολὺ παρεδρεύουσα τοῦ θεοῦ τούτου ἐν Ὀλύμπῳ. Ἡσ. Θεογ. 384. εἰκονιζομένη ὑπὸ τὴν μορφὴν νέας γυναικὸς μὲ πτερὰ γραπτούσης εἰς τὴν χεῖρα στέφανον ἐκ δάφνης ἢ κλάδον φοίνικος. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεστίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νικόδρομον. Ἀπολδρ. β', 7, 8.

Νικήρατος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Νικίου. Θουκ. Ξενοφ. — 2) Υἱὸς τοῦ Νικίου, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τίων πολιτῶν, φονευθεὶς ἐπὶ τῆς αὐτόθι ἐξουσίας τῶν τριάκοντα τυράννων. Ξενφ. Ἑλ. β', 3, 39. Πλάτ.

Νικήτης, ου, ὁ, Δωρ. Νικᾶτας. Ὄνομ. κυρ. Ἄρτεν. ἐν Ἀνθολ.

Νικηφόρα, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς ἐν Ἀργολίδι κτισθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ὑπερμνήστρας. Παυσ. β', 19.

Νικηφόριον, τό. Πόλις καὶ φρούριον τῆς ἀνωτέρω Μεσοποταμίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὡς λέγεται κατ' ἐπιταγὴν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὕστερον δὲ Δεοντόπολις καλουμένη.

Νικηφόριος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀσίᾳ πόλεως Νικηφορίου εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς μ' ἐν μαντεῖον αὐτοῦ. Σπαρτ.

Νικιάδης, ου, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Νικίου· καὶ Κυρ. Ὄνομ. παρὰ Θουκ. γ', 118.

Νικίας, ου, ὁ (—υ—). Τίὸς τοῦ Νικηράτου, εἷς τῶν πλουσιωτέρων ἐν Ἀθήναις ἰδιωτῶν, τιμώμενος μεγάλως ὑπὸ τοῦ δήμου διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐλευθεριότητα καὶ τὴν εἰς τὰς κοινὰς ἑορτὰς πλουσιόδωρον δαπάνην· κατ' αὐτοῦ ἀντεπολιτεύετο πάντοτε ὁ δημαγωγὸς Κλέων, ὅστις ἐὰν ἔσφαζε ἐζήτει πάντοτε ν' ἀνατρέψῃ τοὺς κοινωφελεῖς καὶ σωτηριώδεις σκοποὺς τοῦ Νικίου διὰ τῆς ἐξόχου αὐτοῦ παῤῥησίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὡμίλει πάντοτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἠδυνήθη τελευταῖος ὁ Νικίας νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν πρὸ τοσούτου χρόνου μελετωμένην εἰρήνην τῆς πατρίδος του μετὰ τῆς Σπάρτης· μετ' οὐ πολὺ δὲ εὗρεν ἕταιρον ἐπίσης ἰσχυρὸν ἀντίπαλον εἰς τὰς πράξεις του τὸν νέον Ἀλκιβιάδην ὅστις παρεκίνησε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον κατὰ τῆς Σικελίας πόλεμον, τὸν ὁποῖον ὁ συνετὸς καὶ ἐλληνὴς φίλος τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων Νικίας ἐζήτησε ματαίως μὲ πάντα τρόπον νὰ ἀνατρέψῃ προβλέπων τὰ ἐκ τούτου δεινὰ ἐπακόλουθα. Ἐκλεχθεὶς στρατηγὸς μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ Λαμάχου ἐστάλη εἰς τὴν Σικελίαν μ' ὅλα στόλον 300 νηῶν, ὅπου μετὰ πολλοὺς ἐπικινδύνους ἀγῶνας καὶ ἀτυχεῖς μάχας βιασθεὶς τελευταῖον νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐχθροὺς μὲ τοὺς ὁποίους περιαυτὸν ἀναπολιμβδένας Ἀθηναίους καὶ βασανισθεὶς ὑπὸ τῶν Συρακουσίων ἔλαβεν τὸν πλέον ἀπάδυνον θάνατον μετὰ τοῦ συστρατηγοῦ αὐτοῦ Δημοσθένους, τὸν ὁποῖον ἔπεμψαν μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὸν τόπον τοῦ Ἀλκιβιάδου· Θουκ. ε', 19. ζ', 86. Πλατ. — 2) Περίφημος ζωγράφος ἐξ Ἀθηνῶν, συγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 31. — 3) Ἱστορὶς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. ιά', 1. — Ὄθεν, Νικίειος, εἶα, εἷον (—υνν) ἐκ τοῦ Νικίου ἢ εἰς τὸν Νικίαν ἀνήκων. Θεοκρ. Εἰδ. κή, 9.

Νικίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγεννήσε τὸν Ἀντίμαχον. Ἀπολλόδ. β', γ, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πέλοπος καὶ γυνὴ τοῦ Σθενέλου, μήτηρ τοῦ περιφήμου Εὐρυσθέως. Ἀπολλόδ. β, 4, 5. κατ' ἄλλους δὲ καλεῖται αὕτη Λαοδίκη, Ἀρχίππη ἢ Ἀστυδάμεια. — 3) Ἱππεύτρια ἐν Θετταλίᾳ. Καλλιμ. Δημ. 43.

Νίκιππος, ὁ (ῐ). Τύραννός τις τῆς νήσου Κῶ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 29.

Νικόδημος, ὁ. Πολίτης ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀγνουσίων ἐν Ἀττικῇ. Δημ.

Νικοδίκη, ἡ (—υ—). Γυνὴ τις Ἀθηναία, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 321.

Νικόδρομος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου Νίκης. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Αἰγινήτης τις, ὅστις διωχθεὶς μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐζήτησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν πατρίδα του, ἀλλ' ἀποτυχὼν ἔφυγεν εἰς τὸ Σούνιον τῆς Ἀττικῆς. Ἡροδ. 6, 88.

Νικόδωρος, ὁ. Μαντινεύς τις, ὅστις ἐπαγγελλόμενος πολὺν χρόνον τὸν πύκτην καὶ ἀνδοκιμήσας πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τοῦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν του, εἰς προβεβηκυίαν ἤδη ἡλικίαν κατεστάθη Νομοθέτης τῶν Μαντινέων περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. λαβὼν ὡς λέγεται τὴν νομοθεσίαν του παρὰ Διαγόρου τοῦ Μηλίου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 23.

Νικοθόη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ Βορέου φθίωξαν ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Ἀπολλόδ. α, 9, 28.

Νικοκλῆς, έους, ὁ. Τύραννος τῆς νήσου Κύπρου ἐπὶ τῆς βατιλείας Ἀρταξέρξου τοῦ Ὄχου πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψεν ὁ Ἰσοκράτης ἕνα παραινετικὸν λόγον περὶ βασιλείας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 2.

Νικοκρέων, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, ὁ καταβασανίσας ἀπανθρώπως μὲ σιδηρᾶ ῥόπαλα τὸν φιλόσοφον Ἀναξάρχον. Πλουτ. Διογ. Λαερ 9', 10.

Νικολάδας, α, ὁ (—υ——). Κορινθόδετις, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Σιμ. 75, 2. κυρ. υἱὸς τοῦ Νικολάου.

Νικόλαος, ὁ· Ἴωνι. Νικόλεως, Δωρι. Νικόλας. Πατὴρ τοῦ Σπαρτιάτου Βουλίου, ὅπερ ὁρᾶ — Νικόλεω, παρ' Ἡροδτ. 7, 134. — 2) Τίὸς τοῦ Βουλίου ἐκ Σπάρτης, ὅστις πεμφθεὶς ἄγγελος εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ληφθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Ἀνηρίστου ἐφονεύθη. Ἡροδτ. 7, 137. Θουκ. β', 67. — 3) Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός. Φιλόσοφος Ἱστορικὸς ἐκ Δαμασκοῦ πόλεως τῆς Συρίας ἐξ Ἑλλήνων καταγόμενος, φίλος τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῶν Ἰουδαίων· συνέγραψεν Ἱστορίαν καθολικὴν εἰς βιβλία ἑκατὸν τεσσαρήκοντα καὶ τέσσαρα κατὰ Ἀθην. τῆς ὁποίας μέρος ἀπεστάλη ἡ περίφημος Ἀποσυρικὴ Ἱστορία, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων ὀλίγα τινὰ μόνον λείψανα ἐσώθησαν εἰς τὴν συλλογὴν Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

Νικόλοχος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν. Ξενφ. Ἑλλ. ε', 1.

Νικομαχίδης, ου, ὁ (—υνν—) κυρ. πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Νικομάχου, καὶ Ὄνομ. κύρ. Ἀθηναίου τινός, παρὰ Ξενφ. Ἀπομν.

Νικόμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μαχάονος καὶ τῆς Ἀντιελείας θυγατρὸς τοῦ Διοκλέους, ἔξοχος ἰατρὸς, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον του πάππου του ἀνέβη μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὸν θρόνον τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. δ', 30. πρὸς τιμὴν αὐτῶν ἠγειρεν ὁ Ἰσθμιὸς ἕνα ναὸν ἐν Φεραῖς. Παυσ. αὐτοῦ. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 2, 34. — 3) Φωκεύς τις παρὰ Θουκ. — 4) Δημόσιός τις γραφεὺς ἐν Ἀθήναις, ἀνὴρ εὐτελοῦς καὶ ποταπῆς καταστάσεως, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1506. — 5) Περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Πλουτ. — 6) Μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος ἐκ Γεράσων πόλεως τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι δύο βιβλία Ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἓν Ἐγχειρίδιον ἁρμονικῆς. Λεξ.

Νικομήδεια, ἡ. Nicomedia. Πόλις πρωτεύουσα τὸ πάλαι τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος καὶ ἔχουσα αὐτόθι ἕνα καλὸν λιμένα· ἐκτίσθη δὲ αὕτη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νικομήδους τοῦ πρώτου καὶ ὑπῆρξε πολὺν χρόνον καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ταύτης· ταύτῃ Νικομηδεὺς ἡ Ἰσμηδ. Στράβ. — ὄθεν Νικομηδεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρωδ.

Νικομήδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ηλεομήδους βασιλέως τῆς Σπάρτης. Θουκ. α', 107. — 2) Νικομήδης ὁ πρῶτος, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ περὶ τὴν 120 Ὀλυμ. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Νικομήδειαν ἐπὶ τῆς Προποντίδος· ἐπὶ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ μετέβησαν πρῶτον οἱ Γάλλοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν κατοικήσαντες αὐτόθι τὴν ἀπ' αὐτῶν Γαλλογραικίαν ἢ Γαλατίαν χώραν κληθεῖσαν. Στράβ. — 3) Νικομήδης ὁ δεύτερος ἐπικαλούμενος Ἐπιφανὴς, υἱὸς τοῦ Προυσίᾳ, βασιλεύς τῆς Βιθυνίας, ἀναιρεθεὶς παιδιόθεν εἰς τὴν Ῥώμην· ὕστερον δὲ βιοηδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐνῆρ/ευσε τὸν θρόνον φονεύσας ὡς λέγεται καὶ τὸν ἴδιόν του πατέρα, ὅστις εἶχε καταφύγει εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς ἐν Νικομηδείᾳ. — 4) Νικομήδης ὁ τρίτος καὶ Φιλοπάτωρ καλούμενος, υἱὸς νόθος τοῦ προτέρου, ὅστις διεβοήθειας τῶν Ῥωμαίων ἐκυρίευσε τὸν θρόνον τῆς Βιθυνίας τὸν ὁποῖον καὶ ἀφῆκε μετὰ θάνατον εἰς αὐτοὺς ὡς κληρονομίαν. Δι. Κασ.

Νικονίδας, ου, ὁ (—υυ—)· κυρ. πατρωνυμ. Ὄνομ. ὁρθογρ. μέντοι Νικωνίδας, κυρ. Ὄνομ. πολίτου τινὸς ἐκ Λαρίσσης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Νικονόη, ἡ· Ὄνομ. κυρ. γυναικὸς, ἐν Ἀνθολ.

Νικόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Ἠπείρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου πρὸς ἀναμνησιν τῆς ἐν Ἀκτίῳ νίκης αὐτοῦ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου καὶ κτισηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς. Δι. Κασ. 51, 1. ἔκειτο δὲ αὕτη ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἔνθα νῦν εὑρίσκεται ἡ πόλις Πράβεσα. Στρέβ. ζ'. Πλιν. 4, 1. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου πρὸς ἀναμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του· ταύτῃ Διβρίγιν. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κιλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη μεσογείως· Στράβ. — 4) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικώς πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, κτισθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ὅστις ἐνίκησεν ἐνταῦθα κατὰ κράτος τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀντωνίου. τῶν Κιλίκων. Δι. Κασ. 51. Ἰωσπ. — 5) Νικόπολις ἐπὶ τοῦ Ἴστρου, Nicopolis ad Istrum. Πόλις τῆς Μοισίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Δακῶν νίκης του· πανὺν Νικόπολις. Ἀμμιαν. Μαρκ. 24, 4. — 6) Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ, ὕστερον Χριστόπολις κληθεῖσα. Πτολ. γ', 11.

Νικοστράτη, ἡ (ᾰ). Μήτηρ τοῦ Εὐάνδρου, παρὰ Στράβ.

Νικόστρατος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μενελάου τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης Πιερίδος καλουμένης. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Παυσ. β', 18. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ἐγέννησεν αὐτὸν, ὁ Μενέλαος ἐκ τῆς ἰδίας γυναικός του Ἑλένης. — 2) Τίὸς τοῦ Διϊτρέφους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. δ', 58. — 3) Νικόστρατος ὁ καλὸς ἐπικαλούμενος· Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. — 4) Τίὸς τοῦ Θεοσεβείου, ἀδελφὸς τοῦ Θεοδότου καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· Πλατ. Ἀπολλόδ. — 5) Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ζωγράφων· παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιά', 47· σύγχρονος τοῦ Ζεύξιδος τοῦ ὁποίου ἐθαυμάζοντο μεγάλως τὴν εἰκόνα τῆς Ἑλένης, πίναν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Νικόμαχον.

Νικοτέλης, ους, ὁ. Κορίνθιός τις φημιζόμενος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἰνοπαισίαν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Νικοφάνης, ους, ὁ (—υυ—). Πολίτης τις ἐκ Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πολύβ.

Νικόφημος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ὁ, 8, 7.

Νίκυλλα, ἡ (ῐ). Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς, ἐν Ἀνθολ.

Νικὼ, οῦς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς, ἐν Ἀνθολ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νίεων, ωνος, ὁ (--). Θηβαῖός τις παρὰ Θουκ. ζ', 19.

Νικωνία, ἡ, καὶ Νικώνιον, τό· Πτολ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας κειμένη πλησίον τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐπὶ τοῦ Τύρα ποταμοῦ· Στράβ. Ἀρρίαν. Περιπλ. — ὄθεν, Νικωνιάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Νιλεύς, ὁ, Nileus. Ἔχθρος καὶ ἀνταραστὴς τοῦ Περσέως εἰς τὸν γάμον τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ Περσεὺς οὗτος μετεμόρφωσεν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης· Ὀβιδ. Μετ. V, 187.

Νινευή, ἡ, = Νῖνος, ἡ· ὅπερ εἶδε.

Νῖνος, ὁ Τίος τοῦ Βήλου, πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ὡρισμένη παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἑνωθεὶς μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀράβων Ἀριαίου κατέκτησε τὴν Ἀρμενίαν, Βαβυλωνίαν, Μηδίαν καὶ μέγα μέρος τῆς λοιπῆς Ἀσίας συστήσας οὕτω τὸ μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον τῆς Ἀσσυρίας καὶ κτίσας τὴν περίφημον πόλιν Νίνον. Ἐπιστρέψας δὲ ἐκ τῆς κατὰ τῶν Βακτρίων ἐκστρατείας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν φρονιμωτάτην καὶ ὡραίαν Σεμίραμιν, σύζυγον ἑνὸς τῶν στρατηγῶν του, μετὰ τῆς ὁποίας ἐβασίλευσε τοῦ Νίνου· Ἡροδ. 1, 7. Πλάτ. Νομ. Διοδ. Σικ. κατὰ τὰς ἐξακριβάσεις τινῶν νεωτέρων χρονολόγων λογίζεται ἡ βασιλεία τοῦ Νίνου περὶ τὸ 2200 καὶ 2100 ἔτος πρὸ Χρ.

Νῖνος, ἡ, καὶ Νινευή· Ninive. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσυρίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λύκου ποταμοῦ εἰς τὸν Τίγριν, ἐκτισθεῖσα ἀρχαιόθεν ὑπὸ τοῦ Νίνου καὶ χρηματίσασα ἐπὶ πολὺν χρόνον κεφάλαιον τῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας καὶ Βαβυλωνίας, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰναξάρους βασιλέως τῶν Μήδων. Εἰς ταύτην ἐνῴκησεν ὁ περίφημος σύργης τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν ὡς τάφον τοῦ βασιλέως Νίνου ἡ σύζυγος αὐτοῦ Σεμίραμις, Διοδ. Σικ. β, 7. κατὰ Rennel ἐκείτο ἡ Νῖνος ἐπὶ τοῦ μέρους ἐνθεν ταύτης εὑρίσκεται ἡ πόλις Μοσοὺλ. Μία ἄλλη Νῖνος πάλαι διάφορος τῆς προτέρας, συνιστᾶτο Νισίβη, Ninive καλουμένη, εὑρίσκετο μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐπίσης μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. Ἡροδ. 1, 193. Στράβ. — ὄθεν, Νῖνος, (-νυ) ὁ κάτοικ. τῆς Νίνου· Ἡροδ. ζ Νῖνος, διὰ μακρ οῦ, παρβλ. Spitzn. Προσ. ᾠ. 2. ἐσσ' ὅτα δὲ καὶ διὰ βραχέος ι, ὡς παρὰ Χοιρίλ. Ἐπ. ἐν Ἀιθιοπ. 1, 185. Φωτιὸ λεξ. 4.)

Νινύας, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Νίνου καὶ τῆς Σεμιράμιδος, τὴν ὁποίαν οὗτος διαδεχθεὶς μετὰ θάνατον εἰς τὸ μέγα βασίλειον τῶν Ἀσσυρίων, εἰσάξας πρῶτος εἰς τὴν αὐλὴν του πᾶσαν τρυφὴν καὶ λοιπὴν Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν καὶ διαφθορὰν διὰ τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ ἐγχώριοι βασιλεῖς τῆς Ἀσσυρίας.

Νιόβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου καὶ τῆς Δῖας, γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἓξ υἱοὺς καὶ τοσαύτας θυγατέρας· ἐπαιρομένη δὲ διὰ τὴν εὐτεκνίαν της καὶ νομίζουσα ἑαυτὴν ὑπερτέραν τῆς Λητοῦς κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν παίδων της, παρώργισε τοσοῦτον τὴν θεὰν ταύτην, ὥστε οἱ ἐπίτροποι αὐτῆς ἐτοξεύθησαν ὅλα τὰ τέκνα τῆς Νιόβης ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, αὐτὴ δὲ ἀπὸ τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης της μετεμορφώθη εἰς βράχον· Ὅμ. Ἰλ. Ω. 602. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6, καὶ ἑπ' Ἡτ. ἐγέννησεν ἡ Νιόβη τὰ τέκνα, καὶ κατ' ἄλλους δέκα ἡ ὀκτακοντὸ· ὁ δὲ Ἀπολλόδ. λέγει ὅτι ὁ μὲν Ἀπόλλων ἐτόξευσε τοὺς υἱοὺς τῆς Νιόβης κεῖ' ὃν καιρὸν οὗτοι ἐθήρευον ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ἡ δὲ Ἄρτεμις τὰς θυγατέρας εἰς τὴν ἐν Θήβαις οἰκίαν τοῦ πατρός των. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ τῆς Διοδίκης, μετὰ τὴν ὁποίαν πρώτην ἐκ τῶν λοιπῶν θνητῶν γυναικῶν συνευνηθεὶς ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Ἄργον καὶ Πελασγόν. Πλάτ. Τιμ. 22. Ἀπολλόδ. β', 1, 1.

Νιρεύς, έως, ὁ, ποιητ. ῆος. Τίὸς τοῦ Χάροπος καὶ τῆς Ἀγλαΐας ἐκ τῆς νήσου Σύμης, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ οὗτος μὲ μόνον τρία πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὧν ὁ ὡραιότερος μεταξὺ ἄλλων τῶν ἀλλων Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἀνδρεῖος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 671. ὄθεν παροιμ. Νιρέως καλλίων. Λουκ. Διαλ. Νεκρ. δ'.

Νῖσα, ἡ, ἄλλως καὶ Νίσσα. Πόλις ἀρχαία τῆς Βοιωτίας, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 506. κατὰ δὲ Στράβωνα δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία πόλις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, ἴσ' ὁ καί τινες ἀναγινώσκ. Ἴστος ἡ Νῦσα.

Νῖσαια, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς Μεγαρίδος χώρας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μὲ λιμένα συνεχόμενον πρότερον μὲ ἑνὸς τείχους μὲ τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Ἡρόδτ. 1, 59. — ὄθεν Νισαῖος, αἵα, αῖον, τῆς Νισαίας, οἱ Νισαῖοι Μεγαρῆες, Θουκρ. ιβ', 27. καὶ Οὐσιατικ. ὁ κάτοικ. τῆς Νισαίας.

Νισαία, τ', καὶ Νησαία, Στράβ. Ἔφορος χώρας τῆς Μαργιανῆς ἐπαρχίας, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τοῦ Ὄξου ποταμοῦ. Πτολ.

Νισαῖον πεδίον, τό, Τόπος τις εὔφορος ἐν τῇ Ῥαγιανῇ χώρᾳ τῆς Μηδίας παρὰ ταῖς Κασπίαις πύλαις, περίφημος διὰ τὰς ἀρίστας αὐτῆς ἵππους, τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο πρὸ πάντων οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας διὰ τὸ ἱππικὸν των καὶ ὁ ἴδιος αὐτῶν ἱππηλατῆσαι. Ἡροδτ. 7, 40. Διοδ. Σικ. ιγ', 110. Ἀρρίαν. Νησαίων παρὰ Στράβ. καὶ Ἡσυχ. διὰ τοῦ υ Νυσαίων, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ', 3, 6. γ'μαρτμ. — ὄθεν, Νισαῖοι, αἵα, αῖον· τοῦ Νισαίου πεδίου ὤν ἐκ τοῦ Νισαίου πεδίου ὤν, οἱ Νισαῖοι ἵπποι, περίφημοι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μεγεθὸς καὶ τὴν ὡραιότητά των Ἡρόδτ. 3, 106.

Νισαῖος, ὁ. Τύραννός τις περιβόητος διὰ τὴν ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν του, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Νισίβις, εως, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πρωτεύουσα τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μεσοποταμίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Μυγδονίου ποταμοῦ, ἤτις ἄλλως καὶ Ἀντιόχεια ἡ Μυγδονικὴ ἐκαλεῖτο, πανὺ Νιτιβίν· Στράβ. Διων. Κασ. Λουκ. — ὄθεν, Νισιβηνοί, οἱ κάτοικ. Λουκ.

Νῖτος, ὁ. Τίὸς τοῦ δευτέρου Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, πατὴρ τῆς Σκύλλας καὶ βασιλεὺς τῶν Μεγάρων, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι εἶχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πορφυρᾶς τρίχας, αἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Μαντείου καθίστων αὐτὸν ἀνίκητον ἀπὸ πάσης ἐχθρικῆς προσβολῆς καὶ ἡ πόλις τῶν Μεγάρων δὲν ἠδύνατο νὰ κυριευθῇ ποτὲ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν ὅσῳ οὗτος ἔζη· ὅτε δὲ ὁ Μίνως βασιλεὺς τῆς Κρήτης ἐπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἡ Σκύλλα ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος ἔκοψε τὰς πορφυρᾶς τρίχας ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός της παραδοῦσα οὕτω τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθροὺς, ἀλλ' ὁ Μίνως φονεύσας αὐτὴν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Πινδ. Αἰσχυλ. Ἀπολλόδ. γ', 4, 8. Παυσ. α', 39. — ὄθεν, ἡ Νῖσου πόλις, = Μέγαρα. Εὐριπ. Ἡρακλ. μαιν. 933. — 2) Δουλίχιός τις. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 127. — 3) Λόφος τις ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις τῶν Μεγάρων· Θουκ. δ', 118. ὁ τοῦ Νίσου λόφος· Πινδ. Πύθ. θ', 180. (ἡ γραφ. Νῖσος, ἔστιν ἡμαρτμ.)

Νισυρεύς, έως, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὸν μεγαλοπρεπῆ ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τῆς νήσου Νισύρου. Στράβ. ι'.

Νίσυρος, ἡ. Νῆτος μικρὰ τῶν Σποράδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κειμένη μεταξὺ τῆς Τέλου καὶ Κῶ, εἰς ἄκρον πετρώδης καὶ δύσβατος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξωρύττετο ἀρίστη μυλόπετρα· ταύτην Νίσυρι· Ὅμ. Ἰλ. Β, 676. κατ' Ἀπολλόδ. α', 6, 2. ὑπῆρχεν αὐτὴ ἀπότομος βράχος τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδὼν ἐξέκοψεν ἀπὸ τῆς νήσου Κῶ ῥίψας αὐτὸν κατὰ τοῦ Πολυβώτου ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Καρπάθου· ὄθεν, Νισύριοι, οἱ κάτοικ. τῆς Νισύρου, Ἡρόδτ. (τὸ υ ἔστι μακρὸν παρ' Ὅμ. ἐν δὲ τῷ Νισυρίτης, ιδος, ἡ, βραχύ, Ἐπίγραμ. ἀδέσπ. ἐν Ἀνθολ. III, 240.)

Νίτητις, ιος, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Ἀπρίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 3, 1.

Νιτιόβριγες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανιῆς Γαλλίας κατοικοῦντες εἰς τὸ ἰὸν δέμα τοῦ Λότου καὶ Γαρόννης. Στράβ. δ'.

Νιτρίαι, αἱ καὶ Νιτρία. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου πρωτεύουσα τοῦ Νιτριώτου Νομοῦ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Μαρεώτιδος λίμνης, εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἐλατρεύετο ὁ Σεράπις. Στράβ. ιζ'.

Νίτωκρις, ιος, ἡ. Ἀρχαία βασίλισσα τῆς Βαβυλῶνος, γυνὴ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τῆς ὁποίας ἔγγονος ὑπῆρχεν ὁ Λαβύνητος τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Βαβυλωνίων περὶ τὸ 604-561 ἔτος πρὸ Χρ. Κατά τινας δὲ ἦν αὐτὴ γυνὴ τοῦ Ἐβιλμεροδάχου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβυνήτου. Ἡροδτ. 1, 185. — 2) Ἀρχαία τις βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, ἀναθεμάσασα μὲ δόλον πολλοὺς τῶν Αἰγυπτίων διὰ τὸν πραχθέντα ὑπ' αὐτῶν φόνον τοῦ πρώην βασιλεύσαντος ἀδελφοῦ της. Ἡρόδτ. 2, 100.

Νιφάτης, ου, ὁ (ᾰ) Niphates. Ὄρος ὑψηλότατον τῆς Ἀρμενίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ ἐκτεινόμενον πέραν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ ἕως τῶν συνόρων τῆς Μηδίας. Στράβ. — 2) Στρατηγός τις τῶν Περσῶν, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Νιψαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀνωθεν τῆς Ἀπολλωνίας καὶ Μεσημβρίας. Ἡρόδτ. 4, 93. Πρωτεύουσα αὐτῶν πόλις ἀναφέρεται παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ Νίψα.

Νόαρος, ὁ. Ποτομὸς τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν Γερμανίᾳ, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Δανοῦβιν εἰσβάλλει εἰς τὸν Δούναβιν. Στράβ. δ'.

Νοήλας, ὁ. Ποτομὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας, πιθαν. ὁ παρὰ Στράβ. Μέλτος καλούμενος. Πτολμ.

Νοήμων, ονος, ὁ. Λύκιός τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 670. — 2) Τίὸς τοῦ Φρονίου ἐξ Ἰθάκης, ὅστις ἔδωκεν εἰς τὸν Τηλέμαχον τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον οὗτος ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Πύλον πρὸς ζήτησιν τοῦ πατρός του. Ὅμ. Ὀδ. Β, 385. Δ, 630.

Νόης, εω, ὁ. Ποτομὸς τῆς Θρᾴκης εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον· τανῦν Ἰσκοῦ. Ἡρόδτ. 4, 49.

Νοιόμαγος, ἡ, Noemagus. Πτολ. β', 10. Πόλις τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Τρικαστίνων, τανῦν Nion, — 2) Πόλις τῆς νήσου Βρεττανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ῥηγνῶν, τανῦν Hollywood. Πτολ. β, 3.

Νομάδες, οἱ (ᾰ). Ἀπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκαλοῦντο γενικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λαοὶ ὅσοι διάγοντες βίον ποιμενικὸν ἐπερπλανῶντο μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς διαφόρους χώρας μὴ ἔχοντες μονίμους κατοικίας οὐδὲ σχηματίζοντες κοινωνίας κατὰ πόλεις· πρῶτον εὑρίσκεται ἡ λέξις παρὰ Πινδ. Πύθ. 9, 216. περὶ τῶν ἐν Λιβύῃ Νομάδων, καὶ οἱ Νομάδες Λίβυες, παρ' Ἡροδτ. 4, 181. — 2) παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλοῦντο ἰδίως Νομάδες οἱ κάτοικοι τῆς Νουμιδικῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ, εἰς τοὺς ὁποίους ἐξαιρτ. ἀνῆκον οἱ Μασαισύλοι καὶ Μασύλιοι. Πολύβ.

Νομαδική, ἡ, ταυτ. τῷ Νουμιδία ἐν Ἀφρικῇ, ὅπερ ὅρα. Πολύβ.

Νομαδικός, ἡ, όν. Τῶν Νομάδων ἢ εἰς τοὺς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Νομάδας ἑνήκων, ἰδίως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἐν Ἀφρικῇ Νουμιδίας χώρας· ὁ Νομαδικὸς ὄρνις. Λουκ.

Νομαία, ας, ἡ. Ὄνομα βοσκοποιύλας παρὰ Θεοκρ.

Νομαντία, ἡ, Numantia. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος πλησίον τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀντεστάθησαν πολλοὺς χρόνους κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν δυνάμεων ἕως τὸ τελευταῖον ὑπετάχθησαν καὶ οὗτοι ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ, ἡ δὲ πόλις αὐτῶν κατεστράφη ἐξ ὁλοκλήρου. Στραβ. γ', Ἀππιαν. — ὅθεν Νομαντῖνοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Νομάς, άδος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Νουμιδίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ. Πολύβ. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Νουμιδίας ἢ ἐκ τῆς Νουμιδίας ὤν, Νομὰς Λίβυς.

Νομάς, ᾶ, ὁ, = Νομεύς. Πλούτ.

Νομία, ἡ. Νύμφη τις λατρευομένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν τὰ αὐτόθι ὄρη Νόμια. Παυσ. η', 38.

Νόμια ὄρη, τά. Δύο ὄρη τῆς Ἀρκαδίας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας. Παυσ. Ἀρκ.

Νόμιος, ὁ, προσωνυμ. θεοῦ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀφ' ὅτου ἐποίμανε παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ βασιλεῖ τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ. Καλλιμ. εἰς Ἀπολ. 47. — ἔτι δὲ ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 983.

Νομιστήριον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῇ χώρᾳ τῶν Μαρσεμέων, ταὐτὸν Niemos. Πτολ. β', 11.

Νομίων, ονος, ὁ (ῐ). Πατὴρ τοῦ Ἀμφιμάχου ἡγεμόνος τῶν Καρῶν ἐν τῇ πολεμικῇ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 871.

Νόννος, ὁ. Αἰγύπτιος, ποιητὴς συγγράψας τεσσαράκοντα βιβλία ἐπιγραμμ. Διονυσικά.

Νόσσις, ίδος, ἡ. Λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Λοκρῶν, ἀκμάσασα περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. τῆς ὁποίας ἐσώθησάν τινα ἐπιγράμματα ἐν τῇ Ἀνθολογ.

Νότιον, τό. Πόλις τὸ πάλαι τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλαττίως. Ἡρόδ. 1, 149. ὕστερον δὲ ἁπλῶς ἀκρωτήριον μὲ λιμένα ἀνήκοντα εἰς τὴν πόλιν Κολοφῶνα. Θουκ. γ', 34. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2.

Νότιος, ία, ιον. Τοῦ Νότου ἢ ἐκ Νότου ὤν. Νοτία θάλασσα, ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη θάλασσα, παρ' Ἡρόδ. 3, 17. ὑπὸ τὸ ἐποίου ὄνομα ἐκλαμβάνει ὁ Ἱστορικὸς οὗτος γενικῶς πᾶν μέρος θαλάσσης εὑρισκόμενον μεσημβρινῶς τῆς γῆς, π. χ. τὴν Αἰθιοπικὴν θάλασσαν, ἐν δὲ βιβλ. ζ', 42. τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

Νότος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς Ἠοῦς, εἷς τῶν τεσσάρων πρώτων ἀνέμων, παρὰ Ῥωμαίοις Auster. Ἡσ. Θεογ. 378.

Νότου κέρας, ὁ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων. Ἀνν.

Νοῦβαι, οἱ. Ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο διαφέρονται δύο ἔθνη τῆς Ἀφρικῆς τὸ μὲν κατοικοῦν ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ περὶ τὰς δυτικὰς πλευρὰς τῆς νήσου Μερόης ὀνομαζόμενον εἰς πολλὰ βασίλεια, τὸ δὲ περὶ τας ἀνατολικὰς ὄχθας τοῦ Νείλου πλησίον τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Πτολμ.

Νοῦσιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, Ἡρόδτ. 4, 148. ἄλλως ἄγνωστος.

Νουκερία, ἡ, Nuceria. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀποικισθεῖσα ὑπὸ τῶν Καρχηδονίων. Πολύβ. Στράβ. ταὐτὸν Nocera. — 2) Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἤτις καὶ Νουμελλαρία ἐπεκαλεῖτο, ταὐτὸν Nocera. Στράβ. — 3) Ἐπίσημος πόλις τῆς Ἀπουλίας Δαυνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κατὰ Στράβ. καὶ ἄλλους κτισθεῖσα 400 ἔτη πρὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος ἀφανισθεῖσα ὁλοκλήρως ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ· ταυτὸν Lucera. — 4) Πόλις τῆς ἀρκτῴας Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, ταυτὸν Luzara.

Νουμᾶς, ᾶ, ὁ, Numa, Πομπίλιος. Τίὸς τοῦ Πομπιλίου ἑνὸς τῶν ἐπισήμων Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ, δεύτερος βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περὶ τὸ 39 ἔτος ἀπὸ κτιστ. Ῥωμ. ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ῥώμην διαφόρους θρησκευτικὰς διατάξεις καὶ ἱερατρείας κτίσας ἐν αὐτῇ καὶ ναοὺς πρὸς λατρείαν τῶν διαφόρων θεοτήτων· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξεν ἡ εἰρηνικὴ καὶ σοφὴ αὐτοῦ νομοθεσία διὰ τῆς ὁποίας ὁ εἰσέτι ἄγριος καὶ πολεμικὸς λαὸς τῆς Ῥώμης ἤρχισε νὰ ἀπολαμβάνῃ τὰς εὐδαιμονίας μιᾶς εὐτάκτου καὶ ἡσύχου κοινωνίας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διαρκέσασα 43 ὁλόκληρα ἔτη μετέβη μετὰ τὸν θάνατον του εἰς τὸν Τοῦλλον Ὁστίλιον· Πλούτ. Νουμ. Λουκ.

Νουμήτωρ, ορος, ὁ Numitor. Τίὸς τοῦ Πρόκα βασιλέως τῆς Ἄλβης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀμουλίου, μὲ τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ῥέαν Συλβίαν ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ῥωμύλον πρῶτον βασιλέα τῆς Ῥώμης. Πλουτ. Στράβ. Νομήτωρ καὶ Νεμήτωρ, παρ' Ἀππιαν.

Νουμιδία, ἡ Numidia. Τὸ τῶν Ἑλλήνων συνήθως Νομαδικὴ καλουμένη. Ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς ἐκτεινομένη ἀρκτικῶς περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν μεταξὺ τῆς Μαυρητανίας καὶ τῆς Καρχηδονικῆς χώρας καὶ σχηματίζουσα τὸ πέλαι ἐν μέγα καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον. Διον. Κασ. 41. Πολύβ.

Νουρσία, Nouretia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ταὐτὸν Norcia.

Νυκτεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρεβεύς, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης. ἀδελφὸς δὲ τοῦ Λύκου. Ἀπολλόδ. γ', 10. ἐν δὲ βιβλ. γ', 5, 5. ἀναφέρεται οὗτος υἱὸς τοῦ Χθονίου καὶ πατὴρ τῆς Ἀντιόπης, κατὰ Παυσαν. βασιλεύσας εἰς τὰς Θήβας ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου Λαβδάκου. — 2) Πατὴρ τῆς Καλλιστοῦς. Ἀπολλόδ. γ', 8, 2.

Νυκτηΐς, ίδος, ἡ. Τοῦ Νυκτέως ἢ ἐκ τοῦ Νυκτέως ὤν, θυγάτηρ τοῦ Νυκτέως, ἡ Ἀντιόπη, Ἀπολλόδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Πολυδώρου καὶ μήτηρ τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5.

Νύκτιμος, ὁ. Ὁ τελευταῖος υἱὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον μόνον ἐκ τῶν λευκῶν ἀδελφῶν του ἀφ' ἑνὸς ἐνεκρύωσεν ὁ Ζεὺς διὰ μεσιτείας τῆς Γῆς· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, καθ' ἣν ἐποχὴν συνέβη ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Νύμφαι, αι. Θεότητες κατωτέρας τάξεως τὰς ὁποίας οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ ἐπλαττον ὡς ἐφόρους διαφόρων ἐν τῇ φύσει ὑφύχων ὄντων, διὰ τῆς δυνάμεως καὶ ἐπιρροῆς τῶν ὁποίων ἐλάμβανον ταῦτα τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ αὔξησιν, θεωροῦμεναι ἀείποτε ἐνεργοῦσαι ἐν ὅλῃ τῇ φύσει καὶ παριστανόμεναι ὡς αἰθέριοι καὶ πάρατοι Οὐσίαι τρεφόμεναι μὲ νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Εἶχον μ' ὅλα ταῦτα ὡς ἐπλάττετο φύσιν θνητὴν ἀποθνήσκουσαι καὶ αὐταί, ἀλλ' ὑπέρβαινον κατὰ τὴν ἐν τῷ βίῳ διάρκειαν τοὺς λοιποὺς θνητούς. Τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἦσαν διάφορα ὡς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἐπιστασίας τὴν ὁποίαν ἀπέκτησεν οἱαδήποτε εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν· αἱ μὲν ἐκαλοῦντο Ὀρειάδες, ὅσαι ἐνομίζοντο ὅτι κατῴκουν περὶ τὰ ὄρη οὐσαι ἔφοροι αὐτῶν, αἱ δὲ Ναϊάδες, ἤτοι ἔφοροι τῶν πηγῶν καὶ λοιπῶν ἀναβλυστικῶν ὑδάτων, αἱ δὲ Νηπαῖαι διατρίβουσαι εἰς τὰ νάπη καὶ κοιλάδας, αἱ δὲ Ἁμαδρυάδες ἢ Δρυάδες, ὅσαι ἔζων ἐντὸς τῶν δένδρων καὶ ἄλλαι ἄλλως. Ἡ λατρεία αὐτῶν ὑπῆρχε κοινὴ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐπροσφέρον συνήθως ὡς θυσίας γάλα, μέλι, ἔλαιον καὶ νέους μόσχους. Ὅμ. Ἴλ. 20, 236. Θεοκρ. Εἰδ. ε', 53, 149. καὶ ιζ', 69. Σχολ. αὐτοῦ.

Νυμφαίη, ἡ. Ὄνομα τῆς νήσου ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ διατρίβει ἡ Καλυψώ, παρ' Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 574.

Νύμφαιον, τό, καὶ Νυμφαῖον· κυρ. τῶν Νυμφῶν· καὶ Ὄνομ. Κύρ. Πόλις μὲ ἐπίνειον λιμένα ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου κειμένη πλησίον τοῦ Παντικαπαίου. Αἰσχιν. Στραβ. — 2) Χωρίον τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας πλησίον τῆς Ἀπολλωνίας περίφημον διὰ τὰς ἐκ αὐτῷ ἀσφαλτώδεις πηγάς. Στρβ. — 3) Λιμενίσκιον τῆς Χερσονήσου Ἀκτῆς ἐν Μακεδονίᾳ Στράβ. — 4) Ἱερὸν ἄντρον ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Κασσίου ὄρους. Στράβ.

Νυμφαῖος, ὁ. Μαυσωλός τις ἐκ Κυδωνίας πόλεως τῆς Κρήτης, παρ' Ἀθ. Ποιε. Ἰστ. ιβ', 50, ἔνθα κατὰ Περιζών. Κύδας ὁ Ναυφαῖος ἀναγωνίστ.

Νυμφόδωρος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Ἀβδήρων ἐν Θράκῃ. Ἡρόδτ. 7, 137.

Νύξ, κτός, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χάους καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐρέβους, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Μόρον, τὸν Θάνατον, τὸν Ὕπνον, τὰς Μοίρας τὸν Ὄνειρον καὶ ἄλλα κατηχθόνια τέκνα. Ἡσ. Θεογ. 124. 214-225. κατῴκει δὲ εἰς τὸν Τάρταρον περιεχομένη ὑπὸ ζοφερῶν νεφῶν ἀπ' ὅπου ἐξήρχετο ὅτε διαδέχετο αὐτὴν ἡ Ἡμέρα. Ἡσ. Θεογ. 748. παρὰ δὲ Ὁρφ. Ὕμν. β', καὶ λείπ. παρίσταται ἡ Νὺξ μήτηρ τῶν Θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ἡ Ὑπνος.

Νῦσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀρισταίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἐπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διονύσου καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Λιβύῃ πόλις Νῦσα Διοδ. Σικ. 70. κατ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ε', 1. ὠνομάσθη ὡσαύτως, ἡ ἐν Ἰνδίᾳ Νῦσα.

Νῦσα, ἡ, ποιητ. Νύση, ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται διάφοροι πόλεις καὶ ὄρη ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλατρεύετο ὁ Διόνυσος. — 1) Ὄρος τῆς Θρᾴκης, κατ' Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Ζ, 133. τὸ Νυσήϊον ὄρος. — 2) Ὄρος τῆς Αἰγύπτου περὶ τὴν Σερβωνίδα λίμνην· Ἀπολ. Ῥόδ. 3, 1218. Ἀπολλόδ. α', 6, 3. — 3) Ὄρος τῆς Ἀραβίας, Ὅμ. Ὕμν. Βακχ. κ', π', τηλοῦ Φοινίκης· καὶ Εὐρ. Βάκχ. 521. — 4) Ἕτερον ὄρος τῆς Ἰνδίας, παρ' Εὐρ. Κυκλ. 68. ἄλλως Μηρὸς καλούμενον. — 5) Πόλις τῆς Διοσπόλεως κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Αἰγύπτου, ἔνθα λέγεται ὅτι ὁ Διόνυσος ἀνετράφη πρῶτον. Ἡρόδτ. 2, 146. — 6) Χωρίον τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸ ὄρος Ἑλικῶνα. Στράβ. — 7) Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, περὶ τὴν ὁποίαν ηὔξαινεν ἄριστος οἶνος· Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 235. — 8) Πόλις τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Μεσωγίδος Στράβ. Ὅμ. Ὕμν. Δημ. δ', 17. Νῦσα τῆς Ἀσίας, Ἀπολλόδ. γ', 4, 3. — 9) Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Μηροῦ εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βάκχος ἐσύστησεν ἰδίαν ἀποικίαν καλέσας αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς τροφοῦ αὐτοῦ. Νύσης καὶ ὅπου μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος διέτριψεν ἐν αὐτῇ μετὰ τοῦ στρατεύματός του δέκα ὁλοκλήρους ἡμέρας θεωρῶν εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν· οἱ μὲν ἐκαλοῦντο

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

των· Στράβ. Ἀρβίαν. Ἀνάβ. ε'. — ὅθεν Νυσαῖοι, οἱ κάτοικοι. (Νύση, υ, Ὅμ. Νῦσα, Ἡρόδτ. τὸ δὲ Νῦσα, ὅστι συγγεν. τῷ νῶσσα, ὅπερ ἑλληϊ τὸ τέρμα τῶν διὰ τοῦ σταδίου ἀγωνιζομένων· ὃι ἑνὸς σ εὕρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Χειρογ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολόδ. 563. καὶ ἑταῦθεν ὀνομαστ. Νῦσα ὀρθοτρ.)

Νυσαῖος, αία, αῖον. Τῆς Νύσης ἢ εἰς τὴν Νύσαν ἀνήκων. Ἀρρίαν. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς τροφοῦ αὐτοῦ Νύσης. — 3) = Νυσαῖοι, ὅπερ ὅρα.

Νυσήϊος, ία, ῖον. Τῆς Νύσης ἢ ἐκ τῆς Νύσης ὤν· τὸ Νυσήϊον ὄρος, = Νῦσα, ἀριθμ. 1. — 2) Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀνέκαθεν ἀπὸ τοῦ ἐν Θράκῃ ὄρους Νύσης. Ἀριστοφ. Βατρ. 216.

Νυσηΐς, ίδος, ἡ, πληθ. Νυσηΐδες, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ Νύμφαι αἵτινες ἀνέθρεψαν πρῶτον τὸν Διόνυσον ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης, κατὰ Φερεκ. λείψ. καὶ Σχολ. Ἰλ. Σ, 486. ἐκαλοῦντο αὗται καὶ Διωδωνίδες. Ὑγῖν. μύθ. 182. Ὀβίδ.

Νύσιος, ία, ιον (ῠ). Τῆς Νύσης ἢ ἐκ τῆς Νύσης ὤν· τὸ Νύσιον πεδίον, Ὅμ. Ἴμν. Δημ. 17. — 2) = Ἰνδικός. Σοφ. Αἴ. 707.

Νῦσος, ὁ. Ὁ πρῶτον ἀναθρέψας τὸν παῖδα Διόνυσον, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτος ἐνεπιστεύθη μετὰ ταῦτα τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν ὅτε ἐξεστράτευσε εἰς τὴν Ἰνδίαν. Ὑγῖν. μύθ. 167.

Νυχεία, ἡ. Νύμφη τις παρὰ Θεοκρ. ιγ', 451.

Νῶλα, ἡ· καὶ Νωλη, Nola. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἀποικία τῶν Χαλκιδέων, ταυῦν Nola· Στράβ. Πολυβ. — ὄθεν, Νωλαναί, οἱ κάτοικ.

Νῶλη, ἡ, = Νῶλα. ὅπερ ἴδε.

Νώμεντον, τό. Nomentum. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κατασκηβεῖσα ἤδη ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ταρκυνίου τοῦ πρώτου, ταυῦν Lamentana. — ὄθεν, Νωμεντανοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Νωνακριάτης, ου, ὁ (α). Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Νωνάκριος πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἰδίως ἐλατρεύετο. Τζέτζ. καὶ Λυκοφρ. 680.

Νωνακρεύς, ιος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ αὐτόθι πόλις Νώνακρις. Παυσ. η', 17.

Νώνακρις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Φενεοῦ περὶ τὴν κρηνην Στύγα, τῆς ὁποίας τὸ φαρμακερὸν ὕδωρ πίπτον κατὰ σταγόνας ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου ἐπιρρέει μεγάλην φθορὰν διὰ τοῦ μολυσμοῦ τεν· ταῦτα Ναύπρια. Ἡρόδτ. 6, 74. Παυσ.

Νῶρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς νήσου Σαρδινίας κειμένη μεσογείως, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἰβήρων, ταυῦν Nurri. Πτολ. γ, 3.

Νῶραξ, ακος, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἐρυθείας συγατρὸς τοῦ Γηρυόνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἱσπανίας εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν πόλιν Νῶραν. Παυσ. ι', 17.

Νωρεία, ἡ. Μητρόπολις τῶν Ταυρίσκων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Νωρικῶν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, κατεδαφισθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων πρὸ τῆς ἐποχῆς ὅτι τοῦ ἱστορικοῦ Πλινίου καὶ Πτολεμαίου, κατὰ Reichard ἢ τῶν Friesach, κατ' ἄλλους δὲ, Neumark.

Νωρικοί, οἱ, Norici. Ἔθνος μέγα τὸ πάλαι τῆς Γερμανίας κατειληφὸς μεταξὺ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῶν Ἄλπεων ὀρέων καὶ συνιστάμενοι ἐκ δύω μεγάλων λαῶν τῶν Βοίων ἢ Βοίων, Boii καὶ τῶν Ταυρίσκων, Tauriscl, ἐνεργοῦντες ἀρχαιόθεν ἐπίσημον ἐμπόριον ἐκ τῶν προϊόντων τῆς χώρας των, ἐξαιρέτως χρυσοῦ καὶ σιδήρου. Στράβ. ζ. Πτολ. β', 14. — ὄθεν Νωρικιος, ία, ιον, τῶν Νωρικῶν ἢ εἰς τοὺς Νωρικοὺς ἀνήκων. Διον Περ. 321.

Νωρικόν, τό, Noricum. Χώρα μεγάλη τὸ πάλαι τῆς μεσημβρινῆς Γερμανίας συνορεύουσα δυτικῶς μὲ τὸν Λῖνον ποταμὸν, μεσημβρινῶς μὲ τὸν Σαῦον καὶ τὰς Ἄλπεις, ἀνατολικῶς μὲ τὸ ὄρος Κέτιον ἢ Καλεμβέργ διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Παννονίας καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὸν μέγαν ποταμὸν Δεύναβιν. Πτολ. β', 14. Δι. Κασ. 54. περιελάμβανε δὲ ἡ χώρα αὕτη ἅπασαν τὴν νῦν Αὐστρίαν, Στυρίαν, Καρινθίαν, ἓν μέρος τῆς Βαυαρίας, τὴν χώραν τοῦ Τυρόλου καὶ τὸ Σαλτζβούργον, σχηματίζουσα ἀνέκαθεν ἓν ἴδιον βασίλειον διοικούμενον ὑπὸ ἐγχωρίων ἡγεμόνων ἐκ οὗ ἀπεκτήσατο δὲ καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Κλαυδίου. Ἡ ὀνομασία Νωρικὸν ἢ Νωρικοὶ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τῆς Νωρείας μητροπόλεως τῶν Ταυρίσκων οἵτινες ἀπετέλουν ἓν μέγα μέρος τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων· Πτολ. Στράβ. δ'.

Ξ

Ξάνθη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 356.

Ξάνθης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Μάρδων, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 990.

Ξανθίας, ου, ὁ (ῐ). Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 541. Νεφ. 1477. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης. Πλάτ. Μεν.

Ξανθίδιον, τό· Ὑποκορτ. κύρ. Ὄνομ. τοῦ Ξανθίας. Ἀριστοφ. Βατρ. 582.

Ξανθικλῆς, έους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ. Ἀναβ.

Ξάνθιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Τρωαδίας χώρας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, σχηματίζοντες ἓν μέρος τῶν αὐτόθι Δάων νομάδων. Στράβ.

Ξανθίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διΐρου καὶ γυνὴ τοῦ Πλευρῶνος ἐξ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα καὶ Λαοφῶντα. Ἀπολόδ. α', 7. 7. — 2) Γυνὴ τοῦ φιλοσόφου Σωκράτους. Πλάτ. Ξενοφ.

Ξάνθιππος, ὁ. Τίς τοῦ Μέλαντος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ἀπολόδ. α', 8, 5. — 2) Τίς τοῦ Ἀρίφρονος καὶ πατὴρ τοῦ μεγάλου Περικλέους, παρευρεθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μυκάλῃ καὶ ἐγκαλέσας πρῶτος τὸν Μιλτιάδην ἐπ' ἐκκλησίας διὰ τὴν κατὰ τῆς νήσου Πάρου ἀτυχῆ ἐπιχείρησίν του. Ἡρόδτ. 6, 136. Θουκ. — 3) Ὁ πρεσβύτερος τῶν παίδων τοῦ Περικλέους, περιβόητος διὰ τὸν ἄσωτον αὐτοῦ καὶ ἀχαλίνωτον βίον, ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ συμβάντος λοιμοῦ ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Μενεξ. σελ. 94. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 16. — 4) Λακεδαιμόνιος στρατηγὸς ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τῶν Καρχηδονίων μ' ἓν σῶμα Σπαρτιατῶν ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονικοῦ πολέμου, ἠλευθέρωσε τὴν Καρχηδόνα ἀπὸ τὴν ἐπαπειλουμένην ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων παντελῆ καταστροφήν, νικήσας κατὰ κράτος τὴν Ῥωμαϊκὴν δύναμιν καὶ αἰχμαλωτίσας καὶ αὐτὸν τὸν στρατηγὸν τῶν Ῥωμαίων Ῥήγουλον· ἀλλὰ μὴ ἀνεχόμενος νὰ ὑπομείνῃ τὸν φθόνον τῶν Καρχηδονίων, ἐπέστρεψεν οἷς λέγεται μετὰ κινδύνου εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Πολύβ.

Ξάνθις, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὁμόλιππον. Ἀπολόδ. β', 7, 8.

Ξάνθος, ὁ. Τίς τοῦ Τριόπου βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν κατῴκησαν ἐπὶ τῆς νήσου Λέσβου καλέσας αὐτὴν ἐκτοτε Πελασγίαν. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 41. Διοδ. Σικ. ε', 82. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν φονευθεὶς δολίως ὑπὸ τοῦ Μελάνθου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν ὑπάτου ἐσύστησαν οἱ Θηβαῖοι τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἀθανάτων ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ὁ Πηλεὺς παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος. Ὅμ. Ἰλ. Π, 149. Ἀπολόδ. γ', 13, 5. — 4) Εἷς τῶν τεσσάρων ἵππων τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 185. — 5) Σάμιός τις, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὴν περίφημον ἑταίραν Ῥοδῶπην εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἡρόδτ. 2, 135. Γενν. εω. — 6) Ἀρχαιότατος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάσας πρὸ τοῦ Στησιχόρου. Λάμπ. ιβ'. — 7) Ἀρχαῖος ἱστοριογράφος ἐκ Λυδίας, διαφερόμενος ὑπὸ Διονύσου τοῦ Ἁλικαρνασσέως ἐν τῇ Ῥωμ. Ἀρχ. α', 28. κατὰ Σουϊδ. ἐγεννήθη εἰς τὰς Σάρδεις καὶ συνέγραψε Λυδιακῶν τέσσαρα βιβλία. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 159. VI, 550.

Ξάνθος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωικῆς χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Τροίας, οὕτως καλούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνθρώπων Σκάμανδρος, ὅπερ ὅρα. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 74. — 2) Ποταμὸς τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον Σίβρης καλούμενος, περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ Ξάνθιον πεδίον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 877. Ἡρόδτ. Ζ, 176. ταυῦν Ἐκσενίδε. — 3) Σάνθος, ἡ. Πόλις τῆς Λυκίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τινος Ξάνθου Κρητὸς ἢ Αἰγυπτίου, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ναὸς τοῦ Σαρπηδόνος· ταυῦν Ἐκσενίδη. Ἡρόδτ. 1, 176. — ὄθεν, Ξάνθιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Ξανθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Τζῆν.

Ξεναγόρης, ου, ὁ (ᾰ). Ἰων. ἀντὶ Ξεναγόρας. Πολίτης τις ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου Σατράπης τῆς Κιλικίας. Ἡρόδτ.

Ξεινοφάων, ποιητ. ἀντὶ Ξενοφῶν.

Ξεναγόρας, ου, ὁ. Ῥόδιός τις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην του οἰνοποσίαν. Λίλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 26.

Ξενάρης, ους, ὁ (ᾰ) ὁ Κνίδιος Λακεδαιμόνιος, Θουκ. ε', 51. κατὰ Heilmann, υἱὸς τοῦ Κνίδιος ἐκ Λακεδαιμονίου, κατ' ἄλλους ἄνευ τοῦ Κνίδιος, παρβλ. κεφ. 36 καὶ 37.

Ξενάρκης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης· ὅθεν Ξεναρκείος, ὁ, ἡ, ον, τοῦ Ξενάρκους ἢ ἐκ τοῦ Ξενάρκους ὤν. Πινδ. Πύθ. 8, 26.

Ξέναρχος, ὁ. Ῥωμαῖος ποιητὴς Ἕλλην, υἱὸς τοῦ Σώφρονος, ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ λείψανα ἐν τῇ τοῦ Ἐρτέλιου καὶ Γροτίου συλλογῇ. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 505.

Ξενέα, ἡ. Ὄνομα βοσκοπούλας τινὸς, ἐρασμίας τοῦ Δάφνιδος. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 73. ἄλλως δὲ πάντη ἄγνωστον κυρ. Ὄνομ.

Ξενιάδης, ου, ὁ (ῡν-). Πλουσιόκτητις Κορίνθιος, ὅστις ἀγοράσας τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον Διογένην ἀφῆκεν αὐτὸν πάλιν ἐλεύθερον ἐμπιστευθεὶς αὐτῷ τὴν διδασκαλίαν τοῦ υἱοῦ του· Διογ. Λαερ. — 2) Ἀρχαῖός τις φιλόσοφος Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, 674.

Ξενίας, ου, ὁ (ῡν-). Ἀρκὰς, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἀναβ. α', 1. — 2) Πλούσιός τις πολίτης ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ.

Ξένιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῆς φιλοξενίας, παρὰ Ῥωμ. Hospitalis καλουμένου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα εὑρίσκετο ἐν τῇ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπάρτῃ ἓν ἄγαλμα αὐτοῦ πλησίον τοῦ τόπου, ὅπου ἐτίθεντο τὰ ἱερὰ συσσίτια. Παυσ. γ'. 11.

Ξεόδαμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Νύμφης Κνωσσίας. Ἀπολδρ. γ', 2, 1. — 2) Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, γράψας κατά τινας Παιάνας, κατ' ἄλλους δὲ Ὑπορχήματα. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ.

Ξενοδίκη, ἡ (ξ). Θυγάτηρ τοῦ Συλέως, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα αὐτῆς, διότι ἐβίαζεν ὅλους τοὺς ξένους νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς ἀμπέλους της. Ἀπολδρ. β', 6, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης. Ἀπολδρ. γ', 1, 2. — 3) Γυνή τις ἐκ Τροίας, ληφθεῖσα αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὴν Ἰλιομέτης, Ἡρεσύσης καὶ ἄλλων Τρῳάδων. Παυσ. Φωκ. 26.

Ξενοκλείδης, ἡ. Ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τοῦ Ἀπόλλωνος, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐβίασε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του, ὅτε αὐτὸς εἶχε φονεύσει τὸν Ἴφιτον. Πουτ. Φωκ. 13.

Ξενοκλείδης, ου, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων. Θουκ. δ', 46. — 2) Ἕλλην ποιητής. Δημοσθ.

Ξενοκλῆς, κατὰ συναλ. Ξενοκλῆς. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξεν. — 2) Ποιητὴς τραγικὸς Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Κρατίνου, νικήσας τὸν Εὐριπίδην εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις δραματικοὺς ἀγῶνας τῷ 91 Ὀλυμπ. Αἰλιαν. ποικ. Ἱστρ. β', 8. — 3) Τίὸς τοῦ Κρατίνου, ποιητὴς τραγικὸς καὶ οὗτος ὀλίγου λόγου ἄξιος, πολλάκις χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους, Βατρχ. 86. Θεσμ. 175.

Ξενοκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων φιλοσόφων ἐκ Χαλκηδόνος, μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους, διαδεχθεὶς τὸν Σπεύσιππον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ὅπου ἐδίδαξε τὴν φιλοσοφίαν τὸν 25 ὁλοκλήρους χρόνους, ἀποθανὼν τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀφήσας διάδοχον τὸν Πολέμωνα. Αἰλ. ποικ. Ἱστρ. β', 19. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 291. — 2) Ἀδελφὸς τοῦ Θήρωνος τυράννου τῶν Ἀκραγαντίνων, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας. Πινδ. Πυθ. 6, 6. — 3) Ἰατρὸς Ἀφροδισιεύς, ἀκμάσας περὶ τὸ 60 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας βιβλία τινὰ περὶ τῆς ἐκ τῶν θηρίων ὠφελείας. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. III, σελ. 192.

Ξενοτίμη, ἡ (ῐ). Ὄνομα κύριον γυναικός, παρὰ Πλουτάρχ.

Ξενοκρίτος, ὁ. Λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, σύγχρονος τοῦ Στησιχόρου, ὁ ἐπινοήσας τὴν Δώριον ἁρμονίαν. Διογ. Λαερτ. Πλούταρχ.

Ξένος Ἰατρός, ὁ, = Τέξαρις, ὅπερ ὄρα Λουκ. Σκύθ.

Ξενοφάνης, ους, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Λαμάχου. Θουκ. — 2) Φιλόσοφος Ἕλλην Κολοφώνιος, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Ἐλέαν, ἐσύστησεν ἐνταῦθα τὴν περίφημον Ἐλεατικὴν σχολήν, χρηματίσας διδάσκαλος τοῦ Παρμενίδου· ἀπέθανε δὲ εἰς ἡλικίαν 100 χρόνων, γράψας διαφόρους φιλοσοφικὰς πραγματείας εἰς ἑξάμετρον φράσιν. Πλάτ. Στράβων.

Ξενοφαντίδας, ου, ὁ (ῐ). Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. η', 55.

Ξενοφάντος, ὁ. Ποιητὴς διθυράμβων ἐν Ἀθήναις, πατὴρ τοῦ Ἱερωνύμου. Ἀριστφ. Νεφ. 346.

Ξενόφιλος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγορικὸς καὶ μουσικὸς ἐκ Χαλκίδος πόλεως τῆς Θράκης, σύγχρονος τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ Νεωτέρου, ζήσας 105 χρόνους. Λουκ. Μακροβ. 18.

Ξενόφρων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Φαιδίμου Ἀθηναῖος. Δημοσθ.

Ξενοφῶν, ῶντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κορίνθου, νικήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὁ Πίνδαρος ἐξυμνεῖ ἐν ιγ' Ὀλυμπ. Ὠδ. — 2) Τίὸς τοῦ Εὐριπίδου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 70. — 3) Τίὸς τοῦ Γρύλλου, περίφημος στρατηγός, φιλόσοφος καὶ ἱστοριογράφος τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν τρίτον χρόνον τῆς 83 Ὀλυμπ. καὶ ἐκ νεαρᾶς τὸν ἡλικίας μαθητεύσας πλησίον τοῦ Σωκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο μεγάλως. Κατὰ παραίνησιν τοῦ φίλου αὐτοῦ Προξένου τοῦ Θηβαίου ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἠκολούθησε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων τὸν νεώτερον Κῦρον εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν, ἀπ' ὅπου μετὰ τὸν ἐν Κουναξᾷ θάνατον τοῦ ἡγεμόνος τούτου καὶ τὸν ἀπάνθρωπον φόνον τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν διὰ τῆς πανουργίας τοῦ Τισαφέρνους, ἠδυνήθη ὁ Ξενοφῶν μόνος διὰ τῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς φρονήσεώς του νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς δέκα χιλιάδας Ἕλληνας εἰς τὰς πατρίδας των, ἀντιταττόμενος ἀεὶποτε εἰς τοὺς παντοχόθεν προσβάλλοντας βαρβάρους ἐχθροὺς καὶ ὑπερικῶν παντὸς κινδύνου καὶ ἐμποδίου, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες ἔδωκαν εἰς αὐτὸν ἐν μέγα μέρος τῶν ἐκ Φρυγίας πλευσίων λαφύρων, μὲ τὰ ὁποῖα ἀγοράσας ἓν κτῆμα πλησίον τῆς Σκυλλοῦντος ἐν Ἤλιδι, ἔτε οἱ συμπολῖται του ἐξώρισαν αὐτὸν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ τὰς πρὸς τὴν Σπάρτην ἐκδουλεύσεις του, ἐδῆγεν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, ἀπ' ὅπου μετὰ ταῦτα ἀναγκασθεὶς νὰ μεταβῇ εἰς Κόρινθον, ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν 90 χρόνων, γεννήσας πρότερον ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Φιλησίας δύο υἱοὺς τὸν Γρύλλον καὶ Διόδωρον. Εἰς τὰ διασωθέντα συγγράμματα τοῦ ἐξόχου τούτου πολιτικοῦ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀρχαιότητος διαπρέπει παντοχοῦ ἡ ἰδέα καὶ τ' ἀξιώματα μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας, ἡ ἀληθὴς καὶ πιστὴ παράστασις τῶν πολιτικῶν τῆς ἐποχῆς του μεταβολῶν καὶ ὁ εὐγενὴς σκοπὸς τῆς ἀφελείας διὰ σταθερῶν κανόνων καὶ καταλλήλων τῆς ἀρετῆς παραδειγμάτων. Λουκ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. III, σελ. 2. — 4) Σειοφῶν ὁ Ἐφέσιος, ἐγνώσθη ἐποχῆς συγγραφεύς, γράψας μίαν μυθιστορίαν τὰ καθ' Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην εἰς πέντε βιβλία.

Ξέννων, ωνος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Θηβῶν. Θουκ. ζ', 19. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται βιβλία τινὰ ἐπιγραφόμ. Ἰταλικὰ καὶ Κρητικὰ, παρὰ Στεφ. Βυζ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. II, σελ. 505.

Ξενύλλα, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικὸς, παρ' Ἀριστφ. Θεσμφ. 631.

Ξέρξης, ου, ὁ. Τίὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπεω καὶ τῆς Ἀτόσσης, βασιλεὺς τῶν Περσῶν κατὰ 486–465 ἔτος πρὸ Χρ. Οὗτος ἐπεχείρησε τὴν δευτέραν κατὰ τῶν Ἑλλήνων φορὰν ἐκείνην ἐκστρατείαν μ' ἓν στράτευμα ἐκ 1,800,000 Περσῶν καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας καὶ μὲ μίαν θαλάσσιον δύναμιν 1,200 πλοίων, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον διὰ μιᾶς γεφύρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας διεβίβασεν ὅλα τὰ διὰ ξηρᾶς στρατεύματά του ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ κατασκάψας τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος πρὸς ἀσφαλῆ διάπλουν τοῦ στόλου του. Ἡ ἐν τῷ στενῷ τῆς Σαλαμῖνος παντελὴς ἧττα τῆς θαλασσίου δυνάμεως τῶν Περσῶν ἠνάγκασε τὸν μέγαν τοῦτον βασιλέα νὰ ζητήσῃ τὴν σωτηρίαν του διὰ τῆς φυγῆς του ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἀφήσας αὐτόθι τὸν στρατηγὸν Μαρδόνιον μὲ μίαν ἰσχυρὰν δύναμιν πρὸς ἐξεκολουθησιν τοῦ πολέμου· ἴδε Μαρδόνιος. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὰ Σοῦσα καὶ δοθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς παντὸς εἴδους Ἀσιατικὴν τρυφὴν καὶ ἡδυπάθειαν, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἀρταβάνου ἡγεμόνος τῶν βασιλικῶν δορυφόρων, ἀφήσας τὸν θρόνον τῆς Περσίας εἰς τὸν τρίτον αὐτοῦ υἱὸν Ἀρταξέρξην τὸν Μακρόχειρα. Ἡρόδ. Θουκυδ. — 2) Τίὸς Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου βασιλεύσας μόνον 41 ἡμέρας τὸ 425 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀδελφοῦ του Σογδιανοῦ. (Ξέρξης δηλοῖ καθ' Ἡρόδ. 6, 98 Ἀρχίας ἤτοι πολεμικός.)

Ξιφωνία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀκτολικῶν αὐτῆς παραλίων, ἀφ' ἧς ἀπέχει τὸ ἀκρωτήριον τῆς Σιφωνίας, ὀλίγον ἀπέχον τῶν Μεγάρων μὲ λιμένα ἐν ταύτῳ ταινῦν Capo de St. Croce. Στράβ. ς'. Σκύλ.

Ξόανα, ἴων, ἡ, Ἀττικὴ. Ξόαν. Πόλις τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου, ταινῦν Μεχαλλὲτελ Κεβύρ. Στράβ. — ὄξεν, ξοίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Ξοῦθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς νύμφης Ὀρσηΐδος, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Κρέουσαν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴωνα καὶ Ἀχαιόν. Εὐριπ. Ἰων 63. Ἀπολδρ. α', 7, 2. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Δημοσθ.

Ξυλόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Πτελμ.

Ξυλλα, ἡ (-υυ) Πόλις τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Τράτων ὄξεν, Ξυνιες, ᾰδος, ἡ (-υυ). Λίμνη τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 68.

Ξυνοίκια, τά, = Συνοίκια. Ἑορτή, πανηγυριζομένη ἐν Ἀθήναις πρὸς ἀνάμνησιν τῆς συνοικήσεως τῶν πρώτων κατὰ κώμας καὶ χωρὶς ζώντων λαῶν τῆς Ἀττικῆς. Θουκ. β', 15.

Ξυπέτη, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. — ὄξεν, Ξυπετεύς, ἀος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ξυπέτης ἀπ. Στέφ. Βυζ. Στράβ.

O.

Ὀᾶ, ἡ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, αἰτήσαν εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. Ἡσύχ. — ὄξεν Ὀαῆν, ἐκ τῆς Ὀας, καὶ Ὀαεύς, εως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Ὀας ὢν. Διάφορος τούτου ἐστὶ τὴ Ὀή, ὅπερ ὄρα.

Ὀάσει, εἰ. Λαὸς πρὸς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, κατοικοῦντες μεσογείους. Πτολεμ.

Ὄασος, ἡ (Ἄξός, παρ' Ἡροδ. καὶ Οἴαξος, Ἀπολ. Ῥόδ.). Πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Θήρας, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὄαξου υἱοῦ τοῦ Μίνωος καὶ τῆς νύμφης Ἀκακαλλίδος. Στέφ. Βυζ. — ὄξεν, Ὀάξιος, ὁ κάτοικος.

Ὄαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κυρηναϊκῆς Συρίας, ῥέβαλλων εἰς τὴν Μαιωτίδα λίμνην. Ἡρόδ. δ, 123.

Ὀασις, ιος, ὁ, κυρ. Λιγυπτιακὴ λέξις, Λάσις, εως, παρὰ Στράβ. Οὕτως ἐκαλοῦντο μέρη τινὰ εὔφορα μεταξὺ τῶν ἐν Λιβύῃ μεγάλων Σύρτεων, κείμενα περὶ τὴν μεσαίαν Αἴγυπτον ὄπισθεν τῶν Λιβυκῶν ὀρέων καὶ παράγοντα διάφορα εἴδη καρπῶν, γενήματα καὶ οἶνον. Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχον τρεῖς Ὄάσεις, ἐξ ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγάλη Δύσις λεγομένη ἀναφέρεται μόνη παρ' Ἡροδτ. 3, 26, τὴν ὁποίαν ὁ ἱστορικὸς οὗτος καλεῖ πόλιν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακάρων νῆσοι, ἀπέχουσαν 7 ἡμερῶν ὁδὸν ἀπὸ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηβῶν· ἡ δευτέρα Ὄασις τοῦ Στρέβωσος ἐκειτο περὶ τὴν Μοίριδα λίμνην, καὶ ἡ τρίτη, ἥτις καὶ Ὄασις ἡ μικρὰ ἐλέγετο εὑρίσκετο περὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος Διός, ταινῦν Ἐλ-Βάχ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Οὐβένα, ἡ. Πόλις μεσόγαιος τῆς Ἀσσυρίας. Πτολεμ. ς', 1.

Οὐβιγενεῖς, οἱ. Οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Βεσσελλήγιος ἐν Ἡροδ. 3, 91. ἀντὶ Τγενέων, κατὰ τὴν παρὰ Πλιν. V, 32 ἀναφερομένην Ὀβιγηνὴν χώραν τῆς Λυκαονίας.

Οὐβόκα, ἡ. Ποταμὸς τῆς νήσου Ἱέρνης (Ἰρλανδίας), ῥέων διὰ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, τανῦν Boyne. Πτολ. β', 2.

Οὐβουλκών, ωνος, ὁ, Obulco. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, τανῦν Porcuna. Στράβ. — ὅθεν, Ὀβολκωνίτης ου (ι), ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Οὐβριάρεως, ὁ, = Βριάρεως, ὅπερ ὁρᾶ. Ἡσιόδ. Θεογ. 617, 734. Διονόρφ.

Οὔβριμος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Λίγύπτου. Τγίν. μύθ. 170.

Οὖγαι, ἡ, καὶ Ὄγγα. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Θηβαίοις, ὑπὸ τοιούτου εὑρίσκετο εἰς βωμὸς αὐτῆς ἐν Θήβαις καὶ ἀπὸ τοῦ οἱουσοῦν ὀνομάσθη μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ταύτης Ὀγκαῖαι πύλαι κατὰ Σχολ. Εὐριπ. Φοιν. 1064. καὶ Στέφ. Βυζ. ὑπῆρχε τοῦτο Φοινικικὸν ἄτομα, κατ' ἄλλους δὲ ἀπό τινος ἐν Βοιωτίᾳ κώμης Ὀγκαὶ καλουμένη. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 166, 489. Ὄγγα. Παυσ.

Οὐγκαῖος, ἰδος, ἡ. Τῆς Ὀγκας ἢ εἰς τὴν Ὄγκαν ἀνήκων, αἱ Οὐγκαῖαι πύλαι. Οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, κειμένη νοτιοανατολικῶς καὶ φέρουσα πρὸς τὰς Ἀθήνας. Ἀπολλ. γ', 5, 6. Πύλαι Ὄγκας Ἀθήνας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 793. κατὰ Schutz ἢ παρ' Εὐριπ. Φοιν. 1124. Ὀγυγία πύλη λεγομένη.

Οὐγκαῖος, αία, αῖον. Τῆς Ὄγκας ἢ εἰς τὴν Ὄγκαν ἀνήκων, καὶ ἡ Οὐγκαία, = Ὄγκα. Στέφ. Βυζ.

Οὔγκιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας, εἰς τὴν οἱουσοῦν εὑρίσκετο ἐν ἄλσος τοῦ Ἀπόλλωνος Ὀγκου καλουμένου. Παυσ. Ἀρκαδ.

Οὖγκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡγεμὼν ἑνὸς μέρους τῆς Ἀρκαδίας, κληθέντος ἀπ' αὐτοῦ Ὀγκίων, τρέφων ἐναυθα ὡραίους ἵππους, μεταξὺ τῶν ὁποίων φυγοῦσα ἡ Δήμητρα, διωκομένη ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ μεταμορφωθεῖσα εἰς ἵππον, ἐγέννησε μετὰ ταῦτα τὸν Ἀρίονα. Παυσαν. ἡ, 25.

Οὖγμιος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἡρακλέους παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Γάλλοις. Λουκ. Ἡρόδ. 1.

Οὐγχησμός, ὁ. Λιμὴν τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἀπέναντι τῆς νήσου Κερκύρας. Στράβ.

Οὐγχηστία, τά. Ἑορτὴ ἐν Βοιωτίᾳ, πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀγχηστίου Ποσειδῶνος. Παυσαν. Βοιωτ.

Οὐγχηστιάς, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Ὀγχηστὸν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ἐν ἱερὸν ἄλσος αὐτοῦ. Παυσ. 3', 26.

Οὐγχηστός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὃ κτίσας τὴν ἐν Βοιωτίᾳ Ὀγχηστὸν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑγίειραν ἵνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Παυσ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Β, 506. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀγρίου, ἅστις φυγὼν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐφόνευσε τὸν Οἰνέα. Ἀπολλόδ. α', 8, 6.

Οὐγχηστός, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπίσημος τὸ παλαι, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τῆς Ἡωπαΐδος Μίμνης μὲ ἕνα ἀρχαῖον ναὸν καὶ ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρος Ἀγλαὸν ἄλσος καλεῖ, Ἰλ. Β, 506· τανῦν Μοναστήριον Μαζαράκι λεγόμενον. Ἀπολ. Ῥόδ. Στράβ. — ὅθεν Ὀγχήστιον δε, εἰς τὴν Ὀγχηστόν. Ὅμ. καὶ Ὀγχήστιος, ία, ιον. Τῆς Ὀγχηστοῦ ἢ ἐκ τῆς Ὀγχηστοῦ ὤν. Πίνδ. — 2) Ποταμὸς τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, ῥέων ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν Βοιβίδα λίμνην.

Οὐδησός, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οὖσα ἀποικία τῶν ἐν Δασίᾳ Μιλησίων. Στράβ. — ὅθεν, Οὐδήσσιος, ὁ κάτοικος.

Οὔδιος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀλιζώνων ἐν Βιθυνίᾳ, ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων κατὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 856. Ε, 39.

Οὐδοιδόκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὀποῦντος, γεννήσας ἐκ τῆς Δαονόμης τὸν Ὀϊλέα καὶ Καλλίδρομον. Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Β, 531.

Οὐδομαντική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Ἀξιοῦ ποταμῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Πτολ.

Οὐδομαντίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεγάλης Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Οὐδόμαντος, οἱ. Ἔθνος τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦν περὶ τὸ Παγγαῖον ὄρος ἕως τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς Ὀδομαντικῆς χώρας. Ἡρόδ. 5, 16. Θουκ. καὶ Ὀδόμαντες, Ἀριστοφ. Ἀχ. 456.

Οὐδρύσαι, οἱ, ἔνιοι Ὀδρῦσαι. ου (υ). Εἷς τῶν ἰσχυροτέρων καὶ μεγαλητέρων ἀρχαίων λαῶν τῆς Θρᾴκης, κατοικούντες περὶ τὸν Ἕβρον ποταμὸν καὶ σχηματίζοντες τὸ πέλαι ἐν ἴδιον βασιλειον.

Οὐδρυσῆς, ἴδος, ἡ (-υυ). Τῶν Ὀδρυσῶν ἢ εἰς τοὺς Ὀδρύσας ἀνήκων· ἡ Ὀδρυσὶς γῆ, = Θρᾴκη. Αἰσχυλ. — 2) Ἡ κατοικὶς τῆς χώρας τῶν Ὀδρυσσῶν Παυσ.

Οὐδυσεύς, ἀττικ. ἀντὶ Ὀδυσσεύς. Ὅμ. καὶ Ὀδυσεῦς, Αἰολικ. Γενικ. ἀντὶ Ὀδυσσέως. Ὅμηρ. Ὀδύσ. Ω, 397.

Οὐδυσήϊος, Ἐπικ. ἀντὶ Ὀδυσσειος. Ὅμ.

Οὐδύσσεια, ἡ· κυρ. θηλ. τοῦ Ὀδύσσειος. — 2) προσωπικῶς. ποίησις. Οὕτως ἐπιγράφεται τὸ ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ὁμήρου, διὰ τοῦ ὁποίου περιγράφει ὁ ποιητὴς οὗτος τὰ συμβάντα καὶ τὰς τύχας τοῦ ἥρωος Ὀδυσσέως, ἀφ' ὅτου μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρίδα του Ἰθάκην ἐπεριπλανήθη πολὺν χρόνον εἰς διαφόρους χώρας τῆς Οἰκουμένης, παθὼν πολλὰ δεινὰ καὶ χάσας ὅλους αὐτοῦ τοὺς ἑταίρους· τελευταῖον τὴν εἰς Ἰθάκην ἔλευσιν καὶ ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ποιητῆς συζύγου του Πηνελοπῆς καὶ τὸν φόνον τῶν μνηστήρων αὐτῆς. Ἡρόδτ. — 3) Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας, ἥτις ὡς λέγεται ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Στράβ.

Οὐδύσσειος, εία, ειον, καὶ Ὀδύσσειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Ὀδυσσέως ἢ εἰς τὸν Ὀδυσσέα ἀνήκων.

Οὐδυσσεύς, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ, παρὰ Ῥωμ. Ulysses καὶ Ulixes. Τίὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας, ἀπόγονος τοῦ Κεφάλου, κατά τινας δὲ υἱὸς τοῦ Σισύφου. Τζέτζ. εἰς Λυκφ. 344. βασιλεύων πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ ἔτι πολέμου εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην καὶ Δουλίχιον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα διὰ συνεργασίας τοῦ Τυνδάρεω τὴν σοφὴν Πηνελόπην συγγενῆ τοῦ Ἰκαρίου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τηλέμαχον. Ὅμ. Ὀδ. Β, 234. Βιαζεῖς δὲ καὶ οὗτος νὰ συνεκστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔφερεν αὐτὸν εἰς ἀώδακα πλοῖα τοὺς κατοίκους τῆς Ἰθάκης καὶ ἄλλων πλησιοχώρων νήσων, ἔδειξε πολλὴν φρόνησιν καὶ ἐμπειρίαν εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις τῶν Ἑλλήνων, ἀγαπώμενος πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς καὶ θαυμασθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὰς πολυειδεῖς αὐτοῦ ῥαδιουργίας καὶ πολύτροπον ἦθός του· ἀκολούθως κρυφθεὶς ἐντὸς τοῦ Δουρείου Ἵππου, εἰσέβαλε πρῶτος μετὰ τοῦ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δηϊφόβου ἐν Τροίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν παντελῆ καταστροφὴν τῆς πόλεως ταύτης, ἐπιστρέφων εἰς τὴν Ἰθάκην μὲ τοὺς λοιποὺς στρατιώτας καὶ συντρόφους του, ἐπεριπλανήθη δέκα ὁλοκλήρους χρόνους εἰς ἀλλοδαπὰς χώρας, ναυαγήσας πολλάκις καὶ ἐκτεθεὶς εἰς τοὺς φοβερωτάτους κινδύνους, φερόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων πότε εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυκλώπων, πότε εἰς τὴν χώραν τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστρυγόνων, πότε εἰς τὴν τῆς Καλυψοῦς, παρὰ τῇ ὁποίᾳ διέμεινα πολὺν χρόνον καὶ πότε ἀλλαχοῦ, καταβὰς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἅιδην διὰ νὰ μάθῃ παρὰ τοῦ μάντεως Τειρεσίου περὶ τῆς μελλούσης τύχης του, ἕως οὗ ἐπιστρέψας τελευταῖον εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐπαρρησιάσθη ὡς ἄγνωστος ἐπαίτης εἰς τὴν Πηνελόπην, ἀφόνευσαν ὅλους τοὺς μνηστῆρας αὐτῆς καὶ ἐβασίλευσεν ἔτι χρόνον τινὰ αὐτόθι, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τηλεγόνου, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τῆς Κίρκης. Ὅμ. Ὀδ. Σχολ. Ὀδ. Δ, 133. — περ' Ὅμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς εὑρηται πολλάκις διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου καὶ Ὀδυσεύς γραμμ. — Αἰολικ. Γενικ. Ὀδυσεῦς, ὅπερ ὁρᾶ. Αἰτιατ. Ὀδυσῆ ἀντὶ Ὀδυσσῆα, Ὅμηρ. Ὀδύσ. Τ, 136. καὶ Ὀδυσσῆ. Πίνδ. Εὐριπ.

Οὐζόλαι, οἱ. Λαὸς τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν τῇ Ἑλλάδι, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τῆς δυσῳδους ἀποφορᾶς μιᾶς αὐτόθι εὑρισκομένης λίμνης. Στράβ.

Οὐή, ἡ, καὶ Οἰή. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οἰήθεν, ἐκ τῆς Οἰῆς, Δημ. καὶ Οἰᾶτις, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν δῆμον Οἰὴν ἀνήκουσα ἢ ἐκ τοῦ δήμου τῆς Οἰῆς οὖσα. Σοφ.

Οὐρηΐς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ἔτι ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Μελιτέα, πρότερον δὲ ἐγέννησεν αὐτὴ μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Φάγρον. Ἀντ. Λιβ. 13.

Οὐρυάδης, ου, ὁ (-υυ-). Σπαρτιάτης, ὅστις εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀργείων μάχην ὑπὲρ τῆς πόλεως Θυρέας ἔδειξε μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα, ὅτε διὰ κοινῆς ἐκατέρωθεν ἐκλογῆς μονομαχησάντες τριακόσιοι Ἀργεῖοι μετὰ τοσούτων Λακεδαιμονίων, μὲ τὸ νὰ ἐσώθησαν μόνον δύο ἐκ τῶν Ἀργείων, οἵτινες καὶ ἔσπευσαν νὰ κοινοποιήσωσι τὴν νίκην των εἰς τὸ Ἄργος, ὁ Οὐρυάδης βαρέως πληγωμένος, ὕψωσε τὸ τραπαίον γράψας μὲ τὸ ἴδιον αἷμά του τὴν νίκην τῶν συμπολιτῶν του, διὰ τῆς ὁποίας ταύτης γενναίας πράξεως ἔγιναν οἱ Λακεδαιμόνιοι κύριοι τῆς διαμχομένης πόλεως. Ἡρόδτ. 1, 82.

Οὐρυνεύς, ῆος, ὁ. Ἐκ Κεβρηνοῦ σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 363.

Οὔρυς, υος, ἡ. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, φερόμενον ἐκ τοῦ Πηλίου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ τῆς Φθιώτιδος χώρας ἕως τοῦ Ποσιδίου ἀκρωτηρίου, τανῦν Δελήχι. Ἡσιόδ. Θεογ. 632. Ἡρόδτ. 7, 129. Στράβ.

Οὐσάγρος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, γεννήσας ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν περίφημον μουσικὸν Ὀρφέα, κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν οὗτος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. Ἀπολλόδ. α', 3, 2. Ὀρφ. Ἀργ. 93. Τγίν. μύθ. 165. — ὅθεν, Οἰαγρίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Οἰάγρου ἢ ἐκ τοῦ Οἰάγρου οὖσα· αἱ Οἰαγρίδες, προτυπικ. κοῦραι, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ὀρφέως ἢ αἱ Μοῦσαι. Μοσχ. γ', 37. — 2) Περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀριστοφ. Σοφ. 599.

Οἰαγθεία, ἡ. = Οἰάνθη, ὅπερ ἴδε.

Οἰάνθη, καὶ Οἰάνθεια, ἡ. Πόλις παραλίαν θαλάσσης τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου· τανῦν Γαλαξίδι. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Οἰανθεῖς, οἱ κάτοικοι. Θουκ. γ', 101.

Οἴαξ, ακος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Κλυμένης, ἀδελφὸς τοῦ Παλαμήδους. Εὐριπ. Ὀρ. 432. Ἀπολλόδ. γ', 2.

Οἰαξίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ὀάξου ἢ εἰς τὴν πόλιν Ὄαξον ἐν Κρήτῃ ἀνήκων. Ἀπολ. Ῥόδ. ἴδε Ὄαξος.

Οἰβυλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιήρους ἢ ὀρθτρ. τοῦ Ηυνώρτα βασιλέως τῆς Σπάρτης, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Βατείας τὸν Τυνδάρεων, Ἱππο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κέωιτα καὶ Ἰκάριον, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχε γυνὴ τοῦ Οἰβάλου ἡ Γοργοφόνη θυγάτηρ τοῦ Περτέως. Ἀπολδρ. γ', 10, 4. Παυσ. Λακ. 1.

Οἰβάρης, ους, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Μεγαβύζου, ἀρχιπποκόμος τοῦ βασιλέως Δαρείου. Ἡρόδτ. 3, 85. Αἰσχύλ. Περσ. 980. — 2) Σατράπης τῆς Δασκυλίτιδος χώρας ἐν Βιθυνίᾳ. Ἡρόδτ. 6, 33.

Οἰβώτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνέως ἐν Δύμῃ πόλιος τῆς Ἀχαΐας, ὅστις ἐνίκησε πρῶτος εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας ἐκ τῶν λοιπῶν πρὸ αὐτοῦ ἀγωνισθέντων Ἀχαιῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ συμπολῖται τοῦ δὶν ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν ἀξίας τιμὰς τῆς πράξεώς του, ὁ Οἰβώτος κατηρᾶτο αὐτούς, ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴν ἀξιωθῇ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν τοῦ ἀριστείου εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους. Ἔκτ οὗ κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου ἐγείραντες εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἕνα ἀνδριάντα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης του, ἄρχισαν αὖθις ν' ἀριστεύωσι πολλοὶ ἐκ τῶν Ἀχαιῶν. Παυσ. Ἀχαϊκ. 7. ἡ νίκη τοῦ Οἰβώτου συνέβη κατὰ τὴν ἕκτην Ὀλυμπ. ἡ δὲ ὕψωσις τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστήν. Παυσ. Ἠλ. 3.

Οἰδιπόδα, Δωρικ. ἀντὶ Οἰδίποδος. Πίνδ. Πυθ. 4, 463. παρὰ δὲ τοῖς Τραγικοῖς ποιηταῖς εὑρηται ἡ Αἴτιατ. Οἰδιπόδαν ἐκ τοῦ Δωρικ. τύπ. Οἰδιπόδας ἀντὶ Οἰδιπόδην. Αἰσχύλ. Ἑπτ. Θηβ. 754.

Οἰδιπόδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Οἰδίπους, ἐξ οὗ ἐπικ. Γενικ. Οἰδιπόδαο. Ὅμρ. Ἰλ. Ψ, 678. Ἡσ. καὶ Οἰδιπόδεω. Ἡρόδτ. 4, 149. ἡ Ὀνομ. εὕρηται ἐν τῇ Ἀνθολ.

Οἰδίπους, ποιητικ. ἀντὶ Οἰδίπους, Γενικ. Οἰδίπου, Αἰσχ. Ἑπτ Θηβ. 205. ἡ Ὀνομαστ. εὕρηται παρ' Ἀλκαίῳ Μεσσ. κα', Ἀνθλ.

Οἰδίπους, οδος, ὁ, Oedipus. Τίὸς τοῦ Λαΐου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἰοκάστης ἢ ἄλλως Ἐπικάστης, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ του κατὰ διαταγὴν ἐκὸς χρησμοῦ θέλων νὰ ἀφαιρίσῃ, παρέδωκεν εἰς ἕνα τῶν ποιμένων του διὰ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, ὅστις λαβὼν αὐτὸν καὶ τρυπήσας τοὺς πόδας του, ἐκρέμασεν ἀπὸ τινος αὐτοῦ δένδρου· εὑρὼν δὲ αὐτὸν ἕτερος ποιμὴν τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πόλυβου, ἔφερε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος τούτου Περίβοιαν, ἥτις ἐνεδρεψεν αὐτὸν ὡς ἰδιόν της τέκνον ἐν τῇ αὐλῇ της, ὅτε καὶ ὠνομάσθη Οἰδίπους διὰ τὸ ἐκ τῆς προτέρας πληγῆς προξενηθὲν οἴδημα τῶν ποδῶν του. Ἀπολδρ. γ', 5, 7. Θέλων δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Οἰδίπους νὰ πληροφορηθῇ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ γέννησιν, ἦλθεν εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Πυθίαν περὶ τοῦ γνησίου πατρός του, ἥτις ἀπέταξεν εἰς αὐτὸν νὰ φυλάττηται καλῶς ἀπὸ τὸ νὰ μιαιβῇ ποτὲ εἰς τὴν πατρίδα του· ἐν ᾧ δὲ ἔμελλε νὰ διέλθῃ διὰ τῶν Θηβῶν ἀπαντήσας τὸν ἄγνωστον πατέρα του Λάϊον εἰς ἓν στενωπὸν μέρος τῆς Φωκίδος, ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀγνοίας (ἴδε Λάϊος), ἔπειτεν ψάσας εἰς τὰς Θήβας καὶ λύσας τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός, ἔλαβεν ὡς ἆθλον τὸν χρεύοντα θρόνον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Ἰοκάστην εἰς γυναῖκα (ἴδε Σφίγξ), ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἐτεοκλέα, Πολυνείκην, τὴν Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην. Ἀπολδρ. γ', 5, 8. Μαθὼν δὲ ἀκολούθως διὰ τοῦ μαντείου τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως καὶ τὴν ἀνάστιον μετὰ τῆς μητρός του συνοίκησιν, ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καὶ ἐξωγκάκησεν ἐν τῶν Θηβῶν καταρασθεὶς πρότερον τοὺς δύο υἱούς αὐτοῦ, ἡ δὲ Ἰοκάστη ἐκρεμάσθη ἰδιοχείρως, μὴ ὑπομείνασα τὰς ἀρὰς τοῦ ἀνδρὸς τῆς βασάνους τῆς βλεπρᾶς ἀναμνήσεως τῶν δεινῶν της. Ὁδηγούμενος ὁ Οἰδίπους ὑπὸ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντιγόνης, ἦλθεν εἰς τὴν ἐν Ἀττικῇ κώμην Κολωνὸν πρὸς τὸ αὐτόθι ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, ὅπου μετ' ὀλίγον καὶ ἀπέθανεν. Ἀπολδ. γ', 5, 9. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 36, 578. κατ' Αἰσχύλ. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, κατ' ἄλλους δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας. Παρὰ τοῖς πεζογράφοις Γενικ. Οἰδίποδος, Δοτικ. Οἰδίποδι, Αἰτιατκ. Οἰδίπουν καὶ ποιητικ. Οἰδίποδα. Σοφ. Πλημ. Οἰδίποδες, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1034. ὅσοι ἀνεσίως συνευρίσκονται μὲ τὰς ἰδίας αὐτῶν μητέρας.

Οἴη, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης. Ἡρόδτ. 5, 83. — 2) Οἴη, ἡ, = Ὀΐη, ὅπερ ὄρα.

Οἰκιάδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Δεξαμενός. Καλλμ. Τμ. Δηλ. 102.

Οἰκλεάδας, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Οἰκλείδης, Πίνδ.

Οἰκλείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰκλέους. Αἰσχλ.

Οἰκλείης, ὁ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰκλέης. Ὅμρ. Ὀδσ Θ, 244.

Οἰκλέης, συνηρμ. Οἰκλῆς, έους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιφάτου ἐξ Ἄργους πατὴρ τοῦ περιφήμου μάντεως Ἀμφιάρεω καὶ πάππος τοῦ Ἀλκμαίωνος, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Τρώων, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος. Ὅμρ. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 611. Ἀπολδρ. α', 9, 16. Αἰτιατκ Οἰκλῆα, ὡσαυτὶ ἐκ τοῦ Οἰκλέυς, Ὅμ. Ὀδ. Ο, 243.

Οἰλεύς, έως, καὶ ῆος, ὁ (υ-υ). Τίὸς τοῦ Ἀπωλέως βασιλεὺς τῶν Λοκρῶν, ἐστρατεύσας κὸς ἔτι ὢν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἐρυώπιδα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἴαντα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 527. Ὀρφ. Ἀργ. 191. Ἀπολδρ. ἔτι δέ, Ἴλιος ἐν Λειρ. Ἡσ. 3. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 93.

Οἰλιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίὸς τοῦ Οἰλέως, ὁ Αἴας τῶν Λοκρῶν. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 365.

Οἶμη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδρ β', 1.

Οἰνειάδαι, οἱ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στρβ

Οἰνείδης, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνέως, ὁ Τυδεύς. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 813. καὶ ὁ Μελέαγρος. Ἀπολ. Ῥόδ. πλημ. Οἰνείδαι, οἱ. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Οἰνέως. Πίνδ.

Οἰνεύς, έως, ποιητ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Περιβέως ἢ Πορθάονος καὶ τῆς Εὐρύτης θυγατρὸς τοῦ Ἱππολύτου, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἀπολδρ. α', 8, 1. διδαχθεὶς πρῶτος παρὰ τοῦ Βάκχου τὴν οἰνοποιΐαν. Ὑγῖν. μυθ. 129. λαβὼν δὲ ἐκ γυναίκα τὴν Ἀλθαίαν θυγατέρα τοῦ Θεστίου, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Μελέαγρον, Μελανίππον, Κλύμενον καὶ τὴν Γόργην· ἐκ δὲ τῆς Περιβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἱππωνόου ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Τελῶν δὲ ὁ Οἰνεὺς ποτὲ θυσίας εἰς τοὺς ὀλλους θεοὺς ἐλησμόνησε παντελῶς τὴν Ἄρτεμιν, ἥτις παροργισθεῖσα κατ' αὐτοῦ, ἔπεμψε πρὸς τιμωρίαν εἰς τὴν χώραν του τὸν μαθερὸν ἐκεῖνον Καλυδώνιον κάπρον, εἰς τὴν θήραν τοῦ ὁποίου συνεκάλεσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Μελέαγρος ἥλους ταύς τότε ἥρωας τῶν Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 115. Ἀπολδ. — 2) Τίὸς τῶν Παιδιώνων, λατρευομένης ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀρχαῖος Ἥρως τῆς Ἀττικῆς. Παυσ. — 3) Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργόνης. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Οἰνεών, ῶνος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη παραλιακῶς ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα. Θουκ. γ', 98. — Ὅθεν, Οἰνωνεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Οἰνιάδαι, οἱ (-υυ-). Πόλις ἐχυρὰ τῆς Ἀκαρνανίας, κειμένη ἐπὶ τῶν ἑλβαλῶν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, πρότερον Ἔρυσίκη καλουμένη· τανῦν Ἀνατολικόν. Σοφ. Τραχ. 509. Θουκ. — Ὅθεν, Οἰνιάδαι, οἱ κάτοικ. Θουκ. β', 82, 102.

Οἰνόη, ἡ. Κώμη ἐχυρὰ καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Ἐλευθερῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Ἡρόδτ. Θουκυδ. β', 18. Ἄρποκρ. — 2) Ἑτέρα κώμη τῆς Ἀττικῆς, κειμένη πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκουσα εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στρβ. Δουκ. Ἰκαρομ. 18. — 3) Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Κορινθίας χώρας, κείμενον ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Μεγαρίδος. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 5. Στρβ. — 4) Πόλις μικρὰ τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος, ἔνθα αὐξήσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἐξῆλθεν εἰς τὴν θήραν τῆς χρυσοκεράτου Ἐλάφου. Ἀπολδρ. β', 8, 6. Παυσ. β', 25. — Οἰνεύς, Στέφ. Βυζ.

Οἰνόη, ἡ. Μία τῶν Νυμφῶν, περὶ τῶν ὁποίων ἔλεγον οἱ παλαιοὶ Ἀρκάδες ὅτε αὐτοὶ ἀνέθρεψαν παρ' αὐτοῖς τὸν παῖδα Δία. Παυσ. η', 47.

Οἰνοίη, ποιητ. ἀντὶ Οἰνόη. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικίνου ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 623. — 2) Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος. Ἀπολ. Ῥόδ. αὐτόθι.

Οἰνόμαος, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων ἡρώων τῆς Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ, υἱὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Στερόπης ἢ Ἀστερόπης μιᾶς τῶν Πλειάδων. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Εὐάρετην θυγατέρα τοῦ Ἀκρισίου, ἐγέννησε τὴν περιβόητον Ἱπποδάμειαν καὶ τὸν Λευκίππον. Θέλων δὲ ν' ἀποτρίψῃ πάντας, ὅσοι ἤρχοντο ὡς μνηστῆρες νὰ λάβωσι τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, ἐφοβούμενος τὴν πλήρωσιν ἑνὸς χρησμοῦ, ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι θέλει φονευθῇ ἀπὸ τὸν μέλλοντα νυμφίον του, ὑπεσχέθη ταύτην εἰς ἐκεῖνον, ὅς τις ἤθελε τὸν νικήσει εἰς τὴν διηρηλασίαν, ἐκ οὗ μετὰ τὸν ἀπαύθρωπον φόνον πολλῶν μνηστήρων, ἐλθὼν ὁ Πέλοψ καὶ ἀγωνισθεὶς μετὰ τοῦ Οἰνομάου, ἠδυνήθη διὰ τῆς παιανρηγίας τοῦ ἡνιόχου του Μυρτίλου νὰ νικήσῃ αὐτὸν καὶ οὕτως ἔλαβε τὴν Ἱπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, ὁ δὲ Οἰνόμαος, ὡς λέγεται ὑπό τινων, πεσὼν ἐκ τοῦ ἅρματος ἐδιαπάσθη. Πίνδ. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 2) Ἕλλην τις ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμρ. Ἰλ. Ε, 706. — 3) Ὁ Ῥοδωσίδης, οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ ῥήτωρ Αἰσχίνης, ἀφ' ὅτου ὑπερίστατο τὸν Οἰνόμαον ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Θεάτρου. Δημ. Στεφ σελ. 286. — 4) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐν Γαδάροις πόλει τῆς Συρίας, ἀκμάσας ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου δὲν ἐσώθη τιμὴν λεῖψανον. Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 522.

Οἰνόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἑσπερέως, ἐκ τῆς ἐποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Μέγαρον. Ὑγῖν. μύθ. 157.

Οἰνοπία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης. Πίνδ. Ἰσθ 8, 45.

Οἰνοπίδης, ας, ὁ (ῐ) Ὄνομα πατρωνμ. Τίὸς τοῦ Οἰνοπίωνος, οἱ Ἕλληνες, εἷς τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 307. — 2) Μαθηματικός τις ἐκ τῆς νήσου Χίου, σύγχρονος τοῦ Ἀναξαγόρα, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἐκλειπτικῆς γραμμῆς. Πλάτ. Δίλ. ποιν. Ἱστρ. κ', 7.

Οἰνοπίων, ωνος, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης, ὅστις λαβὼν ὡς δῶρον παρὰ τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὴν νῆσον Χίον, ἐβασίλευσεν αὐτόθι, διδαχθεὶς παρὰ τοῦ πατρός του τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ οἴνου. Διόδρ. Σικλ. ε', 80. Λαβὼν δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἑλίκην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὴν Μερόπην, τὴν ὁποίαν ἐβίασεν ὁ Ὠρίων. Ἀπολ. Ῥόδ. Γ, 996. Ἀπολδρ. α', 4, 2. — 2) Ὄνομα δούλου, παρὰ Λουκ.

Οἰνοῦς, οὔντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ἐξ τὸ ὁποῖον μὲ τὸν Γοργύλαν, εἰσβάλλει πλησίον τῆς Σπάρτης εἰς τὸν Εὐρώταν. Πολύβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

,'65. — 2) Χωρίον τῆς Λακωνίας, κείμενον
ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ.
οῦσσαι, αἱ, καὶ Οἰνοῦσαι, Παυσ. Πίντε
κραὶ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, κείμεναι
παξὺ Χίου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀσιατικῆς ξη-
ς· τανῦν Οἰνοῦσαι. Ἡρόδτ. 1, 165. Θουκδ.
ὁ δὲ Στέφ. Βυζ. ἀναφέρει ἐκ Πλουτρ. μίαν
ὸ-ην νῆσον. — 2) Τρεῖς ἕτεραι μικραὶ νῆσοι
κειμεναι τῆς Πελοποννήσου ἐν τῷ Μεσσηνια-
ῷ κόλπῳ, Παυσ. δ', 34.
όφυτα, τά (οἶνος, φύω)· κατὰ Σχολιαστ.
όλις ἢ τόπος πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἀμπέλων
Βοιωτίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ νίκην
ῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Βοιωτῶν. Θουκυδ. α',
08. Πλάτ. Μενεξ.
οφ, ὁπος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Λειπέδους ἑνὸς τῶν
νηστήρων τῆς Πηνελόπης ἐν Ἰθάκῃ. Ὁμ. Ὀδ.
, 144. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἥρωος τῶν Θη-
ῶν Ὑπερβίου, Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 505.
ωσ̃τες, ιδος, ἡ, ποιητικ. ἀντὶ Οἰνοπᾶτις,
ηλ3ε. τὴν Ἀρτεμίδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ
ὸν ναόν, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμήν αὐ-
ῆς ἐν τῇ Οἰνόῃ ὁ Προῖτος. Κύριπ. Ἡρ. Μαιν.
76. ἴδε Οἰνόη.
ώνη, ἡ, Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Αἰγίνης.
ιοδ. Ἰσθμ. 4. Ἡρόδτ. 8, 46. — 2) Θυγά-
ηρ τοῦ Ποταμίου Ἀσωποῦ Κορθῴνης καὶ γυνὴ τοῦ
ηρίδος, τὸν ὁποῖον μὴ θελήσασα κατ' ἀρχὰς
θεραπεύσῃ, ὅτε οὗτος ἐπληγώθη βαρέως διὰ
οῦ φαρμακεροῦ βέλους τοῦ Φιλοκτήτου καὶ
ετεμελήθησα, ὅτε εὗρεν αὐτὸν νεκρόν, ἐ-
ρεμάσθη ἰδιοχειρως. Ἀπολδρ. γ', 12, 6. ἐ-
ίνησε δὲ αὐτὴ ἐκ τοῦ Πάριδος, πρὸ τοῦ ἔτι
ὗτος ν' ἁρπάσῃ τὴν Ἑλένην, τὸν Κόρυθον.
ιαρδ. Ἔρωτ. 4 καὶ 34.
ωτρεῖς, οἱ, = Οἰνωτροί, ὅπερ ὄρθ.
ωτρία, ἡ, Oenotria. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρ-
αιόθεν ἡ νοτιοδυτικὴ ἄκρα τῆς Ἰταλίας διὰ
ὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον οἶνον, ἢ κατὰ
ινας ἀπὸ τοῦ Οἰνώτρου υἱοῦ τοῦ Δυκάονος ἐξ
Ἀρκαδίας· ὕστερον δὲ ἐκαλεῖτο ὑπὸ τὸ αὐτὸ
όνομα καὶ ἅπασα ἡ λοιπὴ Ἰταλία. Ἡρόδτ. 1,
167. Στράβ.
ωτροί, οἱ, Οἱ κάτοικοι τῆς Οἰνωτρίας χώ-
ας ἐν Ἰταλίᾳ· κατῆγοντο δὲ οὗτοι ἀνεκαθεν ἐκ
ῶν Πελασγῶν, ἐλθόντες περὶ τὸ 1650 ἔτος
ρὸ Χρ. ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Οἰνώτρου ἐξ Ἀρ-
αδίας καὶ συστήσαντες ἰδίαν ἀποικίαν παρὰ τὰ
ανημβριοδυτικὰ παράλια τῆς Ἰταλίας, ὀνο-
άσαντες καὶ τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ τοῦ ὀνό-
ατος τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Οἰνωτρίαν. Διονσ.
Ἁλικ. ᾱδεν, Οἰνώτριος, ία, ιον. Τῶν Οἰνωτρῶν
ἢ εἰς τοὺς Οἰνωτροὺς ἀνήκων. Στράβ.
ίνωτρος, ὁ, Νεώτερος υἱὸς τοῦ Λυκάονος βα-
ιλεύσας τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ἀλλὼν μετὰ τοῦ
Πευκετίου εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας
ἐγκατέστησεν αὐτοῖς μίαν ἀποικίαν ὀνομάσας καὶ
τὴν χώραν ταύτην Οἰνωτρίαν. Παυσ. η', 3.
οἰβαξος, ὁ, Πέρσης τις, παρ' Ἡροδ. 4, 83.
ἰαλος, ὁ, Τιὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀσω-
ῆς, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἀσκρην ἐν Βοιωτίᾳ
ρὸς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Παυσ. 9', 29.
ὀλυκος, ὁ, Τιὸς τοῦ Θήρα ἐκ Σπάρτης,
τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του ἀφῆκεν ὡς ὄϊν μεταξὺ
ῶν λύκων, ὅτε ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς πατρίδος
του. Ἡρόδτ. 4, 149.
ὸν τὸ Δεκελεικόν. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς,
ἀνήκων εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Σουίδ. —
2) Οἶον τὸ Κεραμεικόν, ἕτερος δῆμος τῆς Ἀτ-
ικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Στέφ.
Βυζάντ.
όρπατα. Ὄνομα τῶν Ἀμαζόνων παρὰ τοῖς
ἀρχαίοις Σκύθαις, ἐκ τοῦ Οἰόρ, ὅπερ ἀδήλου
παρ' αὐτοῖς ἀνὴρ καὶ πατὰ κτείνειν, ἤτοι ἀν-
δροκτόνοι. Ἡρόδτ. 4, 110.

Οἰστρέβλης, ους, ὁ, Τιὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ
τῆς Ἡσυχίας θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολ-
λόδρ. β', 7, 8.
Οἴσυμη, ἡ (υ). Πόλις τῆς Θρᾴκης, κειμένη
μεταξὺ τοῦ Στρυμόνος καὶ Νέστου ποταμοῦ,
ἀποικία τῶν Θασίων. Θουκ. δ', 107. Αἴσυμη,
παρ' Ὁμήρου.
Οἶτα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Οἴτη.
Οἰταῖος, αία, αῖον. Τῆς Οἴτης ἢ εἰς τὴν Οἰ-
τὴν ἀνήκων, τὸ Οἰταῖον ναπος, = Οἴτη.
Σοφ. Τραχ. 436. — Οὐσιαστικ. Ὁ κάτοικος
τοῦ ὄρους τῆς Οἴτης ἢ τῆς πόλεως Οἴτης ἐν
Θετταλίᾳ. Θουκυδ.
Οἰταῖος, ὁ, Ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους, ἐληθέ-
τος οὕτω διὰ τὸν θάνατον ἐκεῖνον αὐτοῦ ἐπὶ
τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολδ. β', 7, 7.
Οἴτη, ἡ, Oeta. Τψηλὴ συνέχεια ὀρέων ἐν Θεσ-
σαλίᾳ, χωρίζουσα τὴν χώραν ταύτην μεσημ-
βρινῶς ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος καὶ φερομένη
ἀπὸ τῶν Θερμοπυλῶν ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου,
ἐκτεῖνον δὲ ἀνατολικωτέρως ἕως τοῦ
Ἀμβρακικοῦ κόλπου· τανῦν Κιουμούτα. Σοφελ.
Θεοφραστ.
Οἰτόλινος, ὁ, Ἄσμα, ᾀδόμενον πρὸς ἀνάμνησιν
τοῦ θανάτου τοῦ Λίνου. Παυσ.
Οἰτόσυρος, ὁ, Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ
τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Σκύθαις. Ἡρό-
δοτ. 4, 59.
Οἴτυλος, ὁ, Πόλις τῆς Λακωνίας, κειμένη
παραθαλαττίως, τανῦν Βίτουλον. Ὁμ. Ἰλ. Β,
585. ἔτι δὲ, ὁ Τύλος. Στράβ. — 2) Ἀρ-
χαῖός τις ἥρως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ
ἐν Λακωνίᾳ πόλις Οἴτυλον. Στέφ. Βυζ.
Οἰχαλία, ἡ (–υυ–). Πόλις ἀρχαία τῆς Θετ-
σαλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνείου ποταμοῦ, καθ'
Ὅμηρ. καθέδρα τοῦ Εὐρύτου, τὴν ὁποίαν ὁ
Ἡρακλῆς κατεδάφισεν, ὅτε ὁ Εὔρυτος δὲν ἤθελε
νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του Ἰόλην. Ὁμ.
Ἰλ. Β, 730. καὶ 596. ἔνθ κατὰ Müll. Δωρ.
I, σελ. 413. καὶ Στράβ. ἠ, ἀναφέρει ὁ ποιη-
τὴς τὴν ἐν Θετταλίᾳ παλαιὰν Οἰχαλίαν. — 2)
Κώμη τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς Ἐρε-
τρίας, τὴν ὁποίαν οἱ μεταγενεστ. ποιηταὶ ἀνα-
φέρουσιν ὡς πόλιν τοῦ Εὐρύτου, καταστραφεῖ-
σαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Σοφ. Τραχ. 75. Εὐρ.
Ἡρ. μαιν. Ἀπολ. Ῥόδ. Ἀπολδρ. — 3) Πόλις
ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελο-
ποννήσῳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκα-
δίας, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Μελανέως·
κατὰ Στράβ. κληθεῖσα ὕστερον Ἀνδανία, τὴν
ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος ἐκλαμβάνει ἀντὶ τῆς
παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 596. ἀναφερομένης — ᾶδεν,
Οἰχαλιήθεν, ἐκ τῆς Οἰχαλίας, καὶ Οἰχαλιεύς,
έως, ὁ κάτοικος τῆς Οἰχαλίας. Ὁμρ.
Οἰχάρδας, ου, ὁ, Ποταμὸς τῆς Σηρικῆς ἐ-
παρχίας ἐν Ἀσίᾳ, ταυτὸν Σελέγγας. Πτολ. ς', 16.
Οἰωνίχος, ὁ, Ἀθηναῖος τις ἀσώτου καὶ φαύ-
λου διαγωγῆς. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1287. ὑποκορι-
στικ. τοῦ
Οἰωνός, ὁ, Τιὸς τοῦ Δυκυμνίου ἐκ Μεδέας πό-
λεως τῆς Βοιωτίας, ἐξάδελφος τοῦ Ἡρακλέους,
μετὰ τοῦ ὁποίου ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν Σπάρ-
της, ἐτρωνεύθη ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόων-
τος. Πίνδ. Ὀλ. 11, 86. Ἀπολδρ. β', 7, 3.
Ὀκητίς, ίδος, ἡ, καὶ Σεύτις, Ocetis. Νῆσος
Βρεττανική, κειμένη ἀπέναντι τῆς ἀρκτικῆς ἄ-
κρας τῆς Σκωτίας· τανῦν South – Ronal-
decha. Πτολ. β', 30.
Ὀκρίκλοι, οἱ, Ocriculum. Πόλις τῆς Ὀμ-
βρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, διὰ τῆς ὁποίας ῥέει
ὁ Τίβερις ποταμός· τανῦν Otricoli. Στράβ.
καὶ Ὠκρίκλα, Στέφ. Βυζ.
Ὀκταβία, ἡ, Octavia gens. Μία τῶν ἐπι-
σήμων ἐν Ῥώμῃ γενῶν τῶν Πατρικίων, ἐκ τῆς
ὁποίας κατήγοντο αἱ οἰκογένειαι Βάλβοι καὶ
Θοῦφοι. — 2) Θηλ. κύρ. ὀνμ. παρὰ Ῥωμαίοις.
Ὀκτάβιος, ὁ, Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν
ἐν Ῥώμῃ.
Ὀκτομασάδης, εω, ὁ, Ἀδελφὸς τοῦ Σκύλου,
βασιλέως τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδτ. 4, 80.
Ὀλβία, ἡ, καὶ Ὀλβιόπολις, ὕστερον Βορυσθε-
νὶς καλουμένη. Πόλις ἐπίσημος τῆς Εὐρωπαϊ-
κῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ὑπάνιος ποτα-
μοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ εἰς τὸν Βο-
ρυσθένην, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα με-
γαλοπρεπεῖς ναοὺς τὸ παλαι καὶ ἄλλας δημο-
σίους οἰκοδομὰς· ἴδε Βορυσθενίς. Ἡρόδοτ. 4, 17,
53. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ
μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Ἄστακος καλουμένη.
Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παμφυλίας, κειμένη
παραθαλασσίως. Στράβ. — 4) Πόλις τῆς Νορ-
βωνιτίδος Γαλλίας, ἀποικία τῶν Μασσαλιωτῶν,
πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο μία ἄλλη ἀποι-
κία αὐτῶν Ἀθηνόπολις λεγομένη Στράβ. δ',
Στέφ. Βυζ. — 5) Ὀλβία πόλις. Ἐπίσημος
πόλις τῆς νήσου Σαρδινίας, κτισθεῖσα τὸ πρώ-
τον ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, ἔχουσα προσφυέ-
στατον λιμένα ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς
νήσου. Παυσ. ι', 17. Πτολ. γ', 3. — ὄθεν,
Ὀλβιοπολῖται, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδτ. 4, 18.
Ὀλβιάδης, ου, ὁ (–υυ–). Περίφημος ζωγρά-
φος ἐν Ἀθήναις. Παυσ.
Ὀλβιόπολις, ἡ, ἴδε Ὀλβία.
Ὀλίατος, ὁ, Τιὸς τοῦ Ἰβανώλιος ἡγεμόνος τῆς
Μυλάσσης ἐν Καρίᾳ. Ἡρόδτ. 5, 37.
Ὀλιγαίδαι, οἱ (ῑ). Ἐπίσημος γενεὰ ἐν Κο-
ρίνθῳ, καταγομένη ἀπὸ τοῦ Ὀλιγαΐδου ἀρ-
χαίου τινὸς καὶ εὐγενοῦς Κορινθίου. Πινδαρ.
Ὀλ. 13, 137.
Ὀλιζών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώ-
ᾶς Θεσσαλίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλ-
που νοτιοδυτικῶς τῆς Μελιβοίας. Ὁμήρ.
Ἰλ. Β, 717.
Ὀλίσιππον, τό, Olissipo καὶ Ulyssipo.
Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἱσπανίᾳ, ὕστερον ὑπὸ
τῶν Ῥωμαίων Felicitta Julia κληθεῖσα, κει-
μένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάγου ποταμοῦ,
ἔνθα κυρίσκεται ἡ πόλις Λισσαβὼν τῆς Πορτου-
γαλλίας. Πλολμ. Στέφ. Βυζ.
Ὀλισάδες, οἱ, Ἐνετ. Ὀλεάς, άδος, Olcădes.
Ἔθνος μάχιμον τῆς Ταρρακωνιαῆς Ἱσπανίας,
τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Βαρτεία ἢ
κατὰ Πολύβ. ἡ Ἀλβαία καὶ τοὺς ὁποίους μετὰ
ταῦτα ὁ Ἀννίβας μετώκισεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν
μὲ πολλοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Ἰβηρίας. Πολύβ.
γ', 13. Στέφ. Βυζ.
Ὀλμειός, ὁ, Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἑ-
νούμενος μὲ τὸν Περμησσόν, εἰσβάλλει εἰς τὴν
Κωπαΐδα λίμνην. Ἡσιόδ. Θεογ. 6.
Ὄλμαι, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελο-
ποννήσῳ, διὰ τοῦ ὁποίου χωρίζεται ὁ Κορινθι-
ακὸς κόλπος ἀπὸ τῆς Ἀλκυονικῆς θαλάσσης
τανῦν Καλαμασιά. Στράβ.
Ὀλμωνες, αἱ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ
τῆς Κωπαΐδος λίμνης. Παυσ.
Ὀλοσύδης, εως, ὁ, Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Ξενοφ.
Ὀλοσσών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Περ-
ραιβῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι
Εὐρώτα ποταμοῦ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 739. τανῦν Ἀλασσόνα.
Ὄλορος, ὁ, Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, πενθερὸς
τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου. Ἡρόδτ. 6, 39. —
2) Πατὴρ τοῦ περιφήμου Ἀθηναίου ἱστοριογρά-
φου Θουκυδίδου.
Ὄλουρος, ὁ, Φρούριον ὀρεινὸν τῆς Ἀχαΐας
πλησίον τῆς πόλεως Παλλήνης. Ξενοφ.
Ἑλλ. ζ', 4, 18. — 2) — καὶ Ὄλουρις,
ἡ, Κώμη τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, κει-

μένη ἐπὶ τῶν σύνορων τῆς Πλειάδος, ἥτις καὶ Δώριον ἄλλως ἐκαλεῖτο. Στραβ.

Ὀλόφυξος, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης, κειμένη ἐπὶ τῆς χερσονήσου τοῦ Ἄθωνος, κατοικουμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Θουκυδίδου ὑπὸ βαρβάρων λαῶν. Ἡρόδ. 7, 22. Θουκ. — ὄθεν, Ὀλοφυξιοι, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ. Ἀριστφ. Ὄρν. 1042. κατὰ κῶμικ. σχημ. ἀπὸ τοῦ ὀλοφύζω.

Ὄλπαί, αἱ, καὶ Ὄλπη, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ Ἀργους ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου· ταῦτα Βλίχα. Θουκ. γ', 105, 107. — ὄθεν, Ὀλπαῖοι, οἱ κάτοικοι.

Ὀλπαῖοι, οἱ. Κίτοικοι χώρας τινὸς ἐν Δοκρίδι. Θουκ. γ', 101.

Ὄλπις, ιος, ὁ. Ὄνομα ἁλιέως τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ.

Ὀλυμπηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη περὶ τὸ αὐτόθι ὄρος Ὄλυμπον. Στραβ.

Ὀλυμπία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχεν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Ἤλιδι. Παυσ. 5', 20.

Ὀλυμπία, ἡ. Τόπος τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς πόλεως Πίσης, ἀπέχων 80 στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπαναγωγίζοντο οἱ περίφημοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν. Εἰς τοῦτον τὸν τόπον εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἄλσος τοῦ Διός ἐξ ἀγρίων ἐλαιοδένδρων ἄλτις καλουμένου ὄρους μετὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τοῦ Διὸς τούτου, ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἥρας, ὁ Ἱππόδρομος, ἔχων 1200 ποδῶν μῆκος, ὀπίσθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ λεγόμενον στάδιον, ἔχον 600 Ἑλλην. ποδῶν μῆκος. Ἡρόδτ. 2, 149. Πίνδ. Ὀλ. 3, 31, 7, 12. Παυσ. ἀρκτικῶς ἔκειτο τὰ μέρη ὄρος Κρόνιον μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Κρόνου ἐπ' αὐτοῦ καὶ τῆς Εἰλειθυίας, εἰς τοῦ ἑποίου ναὸς ὑπωρείας εὑρίσκετο τὸ ταμεῖον, περιέχον τοὺς ἱεροὺς θησαυροὺς, ὅτι δὲ καὶ ἄλλαι κοιναὶ οἰκοδομαί, εἰς τὰς ὁποίας συνηρχοντο οἱ ἐξ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀφορισμένοι θεαταὶ τῶν ἀγώνων τούτων. Παυσ. Στραβ.—Ἐπίθετ. Ὀλυμπία, προσυπακμ. γῆ. Ἡ εἰς τὸν Ὀλύμπιον Δία ἀφιερωμένη γῆ ἐν Ἤλιδι. — ὄθεν ἐπίρρ. Ὀλυμπίασι, ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ὀλυμπίαζε, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ Ὀλυμπιάδα, ἐκ τῆς Ὀλυμπίας. (εἰ γραφ. Ὀλυμπιάσι καὶ Ὀλυμπιάτι, ἀπίρρητα. λαμβανόμεναι εἰσὶν ἡμαρτημ. παρθλ. Σχολ. Ἀριστφ. Σφ. 1473. καὶ Βουτμρ. Ἑλλ. Γραμματ. — Ὀλυμπιάσι, ἔστι Δοτικ. πληθ. τοῦ Ὀλυμπιάς.)

Ὀλύμπια, τά, προσυπακμ. ἱερά. Οἱ περίφημοι ἐν Ὀλυμπίᾳ πανηγυριζόμενοι ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, οὗτινες ἄλλως καὶ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες ἐλέγοντο. Olympia Certamina. Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ συστάσεως τῶν ἀγώνων τούτων ὑπῆρχον διάφοροι γνῶμαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Κατά τινας μὲν λέγεται ὅτι ἐσύστησεν αὐτοὺς πρῶτον ὁ Ζεὺς μετὰ τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων νίκην του, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Πίτος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπονομάσθη καὶ ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις Πίσα. Ἀριστφ. Πλούτ. καὶ Σχολιαστ. αὐτοῦ· κατ' ἄλλους ἐστησιάσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε εὗρεν ἐκεῖθεν ἐκ τῆς Ἤλιδος τὴν Ἦλιν, νικήσας τὸν Αὐγίαν περὶ τὸ 1350 ἔτος πρὸ Χρ. ἀκολούθως ἀνανεωθέντες περὶ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου ἡγεμόνος τινὸς τῆς Ἤλιδος, ἐφυλάχθησαν τοῦ λοιποῦ ἀδιαλείπτως χρησιμεύοντες ὡς κοινὴ τῶν Ἑλλήνων χρονολογικὴ ἐκθεσις, ἀναλαμβανόμενοι ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν περὶ τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός. Τὰ εἴδη τῶν ἀγώνων τούτων ἦσαν ἡ πάλη, ἡ πυγμή, ὁ δρόμος, τὸ ἅλμα καὶ ὁ δίσκος, οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς ἀγωνιζόμενοι ἐκαλοῦντο μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα ἀθληταί· ἐκτὸς δὲ τούτων ἐγίνοντο καὶ ἄλλα εἴδη ἀγώνος, ὡς τῆς μουσικῆς, ποιητικῆς καὶ ῥητορείας· οἱ δὲ νικηταὶ ἐλάμβανον ὡς ἀριστεῖον τῆς εἰς τὸ ἕκαστον εἶδος ὑπεροχῆς των ἕνα στέφανον ἐκ κλάδου ἐλαίας ἀπὸ τοῦ αὐτόθι ἱεροῦ ἄλσους τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἡ ἔναρξις τῶν ἀγώνων τούτων ἀγίνετο συνήθως μὲ θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ θυσίας, καὶ διήρκουν πέντε ὁλοκλήρους ἡμέρας. Πίνδ. Ἡρόδτ. Παυσ. δ'. Ἀπολλδρ. β', 7, 2.

Ὀλυμπιακός, ή, όν. Τῆς Ὀλυμπίας· ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγών, = Ὀλύμπια. Θουκδ. α', 6. Ἀπολλδρ. β', 7.

Ὀλυμπιάς, άδος, ἡ (υ-υυ). Ἰδιαίτερ. ὄνομα. Ὑψηλὸν τύπος τοῦ Ὀλύμπιος· καὶ ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἔνθα ἀρχαίοθεν διέτριβον. Ἡσιόδ. Θεογ. 25. Ὅμ. — 2) οὐσιαστ. Ὁ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγών. Πίνδ. — 3) Χρονικὸν διάστημα, συνιστάμενον ἐκ τεσσάρων ἐνιαυτῶν, σύνηθες παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ νὰ προσδιορίζωσι κατ' ὡριτὰμένην χρονολογικὴν τάξιν τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῶν ἱστορικῶν συμβάντων. Ἡ πρώτη Ὀλυμπιὰς θέτεται κατὰ τὸ 776 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε οἱ ἐν Ὀλυμπίᾳ περίφημοι τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνες ἐλαβον σταθερώτερον καὶ σημαντικώτερον σύστασιν διὰ τῆς γενομ. ἤδη ἀνακαινίσεως αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἰφίτου· ἴδε Ὀλύμπια. Πίνδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νεοπτολέμου ἡγεμόνος τῆς Ἠπείρου, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ μήτηρ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἀπεβλήθη ὁ Φίλιππος, ἔλαβεν εἰς δεύτερον γάμον τὴν Κλεοπάτραν ἀνεψιὰν τοῦ στρατηγοῦ Ἀττάλου. Παυσ.

Ὀλυμπιεῖον τό. Ὀλυμπίειον, τό. Κυρίως ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός. — 2) Πολύχνη τῆς νήσου Σικελίας, κειμένη πλησίον τῶν Συρακουσῶν μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Θουκυδ. 5', 64. Ὀλύμπιον, τό, παρὰ Διόδ. Σικλ.

Ὀλυμπιηνοί, οἱ, = Ὀλυμπιηνοί. Ἡρόδ. 7, 74.

Ὀλυμπικός, ή, όν, = Ὀλυμπιακός· ἡ ἐκβολὴ ἡ Ὀλυμπικὴ, Στενὴ διάβασις ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου. Ἡρόδτ 7, 172.

Ὀλυμπιόδωρος, ὁ. Τίος τοῦ Λάμωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδτ. — 2) Φιλόσοφος ἐξ Ἀλεξανδρείας, συγγραφεὺς ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ Μετεώρων. — 3) Πλατωνικὸς φιλόσοφος, γραφὰς καὶ οὗτος ὑπομνήματα εἰς τινας τοῦ Πλάτωνος διαλόγους.

Ὀλύμπιον, τό, = τὸ Ὀλυμπίειον. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, κείμενος πρὸς τὴν μεσημβρινὴν πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη καὶ καλλοσταία οἰκοδομὴ ἤρχισε ἤδη ἐπὶ τῆς τυραννίας τῶν Πεισιστρατιδῶν καὶ ἀπεπερατώθη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ· ἡ περιοχὴ αὐτοῦ ὑπῆρχε ζ στάδιον καὶ ἐστηρίζετο ἐνδοθεν ὑπὸ 120 μεγάλων στηλῶν ἐκ πολυτίμου Φρυγίου μαρμάρου τῶν ὁποίων σωζονται ἐκεῖ ἑπτὰ ἐπὶ Παυσαν. α', πΝεων Διὸς Πανελληνίου, καὶ θεοῖς τοῖς πᾶσιν ἱερὸν κοινόν. Πλάτ. φαίδρ. 227. Στραβ.

Ὀλύμπιος, ἴα, ιον. Τοῦ Ὀλύμπου ἢ ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ὤν, ὁ κατοικῶν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ. Πολλάκις ἐπίθ. τῶν ὑπερτάτων θεοτήτων παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. Ὅμ. Ἰλ. Α, 353. ἔτι δὲ ἐπίθ. τῶν Μουσῶν. Ὁμρ. Ἰλ. Β, 484. ἐξκιρτ. τοῦ Διός. Ἰλ. Α, 580.

Ὄλυμπος, ὁ, ποιητικ. καὶ Ἰωνικ. Οὔλυμπος. Περίφημον καὶ ὑψηλὸν ὄρος τῆς Θεσσαλίας, χωρίζον αὐτὴν ἀριτικῶς ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς, ἔχον ὕψος 10 σταδίων. Πλούτρ. καθ' Ὅμρ. Ἰλ. Σ, 616. ἐσχημάτιζεν ὁ Ὄλυμπος τὸ κέντρον ὅλου τῆς Ἑλλάδος καὶ αὐτῆς τῆς Οἰκουμένης, περιδοξον μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐτῷ κατοικίαν τῶν θεῶν καὶ τῶν Μουσῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 30. ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης αὐτοῦ κορυφῆς ἐθεωρεῖτο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ ἐκ χαλκοῦ οὐρανὸς τόλος, ὅστις ἐκτείνετο ἀνωθεν ὅλης τῆς Γῆς στηριζόμενος πλαγίως ὑπὸ πολλῶν ἀκτινοῦρων τούτου σχηματιζομένων κιόνων, ὅπου εἶχε τὴν κατοικίαν του ὁ πρώτιστος τῶν θεῶν Ζεύς. Ἐπὶ τῶν λοιπῶν κατωτέρων κορυφῶν αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι διέτριβον συνήθως οἱ ἄλλοι θεοὶ καὶ θεαὶ· ἡ δὲ πύλη τῆς οὐρανίου ταύτης κατοικίας ὑπῆρχε μία πυκνοτάτη νεφέλη. Ὅμ. Ἰλ. Α, 494. ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου ἐπλάττετο ὅτι ὁ Ζεὺς ἔπεμπεν ἀείποτε τὰς ἀστραπὰς καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφ' ὅπου κατεπολέμησε καὶ τοὺς Γίγαντας, ὅτε οὗτοι ἤθελον νὰ ἀναβῶσιν ἕως τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κατοικίας. — 2) Ὄρος τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ ἕως Βιθυνίας, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον πολλοὶ λῃσταὶ ταύτ. Ἀνατολ. Διγ. ὁ Μυσὸς Ὄλυμπος. Ἡρόδτ. 1, 36. — 3) Ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. Στραβ. Στέφαν. Βυζάντ. — 4) Ὄρος τῆς Λακωνίας, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σελασσίας. Πολυβ. — 5) Ὄρος τῆς νήσου Κύπρου, κείμενον μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ ὑπερεῖχεν ὅλων τῶν ἄλλων αὐτόθι εὑρισκομένων ὀρέων· ταῦτα ὄρος Σταυρός· ἔτι δὲ καὶ ἓν ὁμώνυμον ἀκρωτήριον, ἐκτεινόμενον διὰ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τῆς νήσου μέ ἕνα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐπ' αὐτοῦ. Στραβ.

Ὄλυμπος, ὁ. Ἀρχαῖος αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς τοῦ Μαρσύου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ὅστις κατὰ Πλούταρ. εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὕμνους τῶν ἱερῶν τελετῶν· κατὰ δὲ Κλημ. ἐφεῦρεν οὗτος τὸν Λύδιον ῥυθμόν. Εἰς τοῦτον λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὁ Ἀπόλλων τὸ ἐπάρμενον πῶμα τοῦ Μαρσύου διὰ τὰ τὸ θάψῃ μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ νίκην του. Ἀριστοτ. Ἰπποκρ. 9. Πλάτ. Συμπ. σελ. 215. κατὰ δὲ Ἀπολλδρ. α', 4, 2. ὑπῆρχε ὁ Ὄλυμπος πατὴρ τοῦ Μαρσύου. — 2) Ὁ ἀναθρέψας πρῶτον τὸν παῖδα Διόνυσον καὶ διδάξας αὐτὸν πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρετήν. Διόδ. Σικ. γ', 75. — 3) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Βύβλιδος συγγραφεὺς τῶν Θεσσαλίου. Ἀπολλδρ. β', 7, 8. — 4) Φιλόσοφος Ἀλεξανδρινός. Σουίδ. Φαβρικ. Ἑλ. βιβλ. 1, σελ. 134.

Ὀλύμπουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεπτίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀλκαράτην. Ἀπολλδρ. β', 7, 8.

Ὄλυνθος, ὁ. Τίος τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Στρυμόνος, κατασπαραχθεὶς εἰς τὴν ὄρεξιν ὑπ' ἐνὸς ἀγρίου λέοντος. Παυσ. δ'. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Βόλλας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ποταμὸς Ὄλυνθος. Ἀθήν. η', 3. — 3) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Ὄλυνθος. Στέφ. Βυζ.

Ὄλυνθος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Μακεδονίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωνος καὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἀπὸ ὅτε δὲ καὶ αἱ Θρακικαὶ πόλεις ἀνωχυρώθησαν, οὖσα Βλληνικὴ ἀποικία καὶ σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον καὶ σχηματίζουσα μίαν ἰδίαν ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν· ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ἠφανίσθη διὰ πυρός, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα εἰς ἀλλοτρίας χώρας· ταῦτα πίδαν. Ἀγιόμαμα. Ἡρόδτ. Θουκ. — ὄθεν, Ὀλύνθιος, ία, ιον. Τῆς Ὀλύνθου ἢ εἰς τὴν Ὄλυνθον ἀνήκων· καὶ, Ὀλύνθιοι, οἱ κάτοικοι. Θουκυδ.

Ὄμανὸν ἐμπόριον, τό. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, κειμένη μεσογείως, ὀλίγον

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ικήκουσα τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ σχηματί-
ουσα μίαν Ἰδίαν χώραν, κατοικουμένην ὑπὸ τῶν
Ὁμαδιτῶν. Πτολμ.

Ὁμάγυριος, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον
ὁ Ἀγαμέμνων ἤγειρε πρὸς τιμήν αὐτοῦ
να ναὸν πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν Ἀχαΐᾳ.
Παυσαν. ζ, 24.

Ὁμάριον, τό (υυυυ). Ναὸς τοῦ Ὁμαρίου ἢ
Ὁμαγυρίου Διὸς πλησίον τῆς πόλεως Αἰγίου ἐν
Ἀχαΐᾳ, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο συνήθως αἱ συνε-
λεύσεις τῶν Ἀχαϊκῶν πόλεων. Πολύβ. γ', 93.
κατὰ δὲ Στράβωνα, Αἰνάριον.

Ὄμβρος, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν τῇ
νήσῳ Αἰγύπτῳ, μητροπόλεως τοῦ Ὁμβρίου νο-
μοῦ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῶν
Κροκοδείλων. Πτολ. δ', 5. Πλίν.

Ὄμβρα, ἡ. Πόλις τῆς Μισοποταμίας, κειμένη
βορειοτολικῶς πλησίον τῆς Ἐδέσσης. Πτολμ.

Ὀμβρικὴ, ἡ, Umbria. Χώρα τῆς μεσαίας
Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ Ῥουβικῶνος ποταμοῦ,
Πικένων, Νάρος καὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης
καὶ χωριζομένη ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων εἰς
δύο μέρη εἰς τὴν ἀνατολὴν καὶ πέραν τῶν Ἀ-
πεννίνων Ὀμβρίαν, Umbria Cisapennina καὶ
Umbria Transapennina. Πολύβ. β', 16. Πλίν.

Ὀμβρικός, ἡ, ὀν. Τῆς Ὀμβρίας ἢ ἐκ τῆς Ὀμ-
βρικῆς χώρας ὤν. Ὀμβρικοί, οἱ κάτοικοι τῆς
ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρικῆς χώρας. Ἡρόδτ. — 2)
Λύκος, κατοικῶν πλησίον τῆς Ἰλλυρίας ἐν Εὐ-
ρώπῃ. Ἡρόδτ. 4, 49.

Ὄμβριος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον
εἶχεν οὗτος ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὑμηττοῦ
ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 32.

Ὄμβροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ὀμβρι-
κῆς χώρας. Πολύβ.

Ὄμβρωνες, οἱ, Ombrones. Ἔθνος τῆς Εὐ-
ρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες ἰσοπλατανο-
φυεῖς τοὺς πηγὰς τοῦ Ὀδιστούλα ποταμοῦ. Πτολ.

Ὄμηρειον, τό. Ναὸς τοῦ Ὁμήρου ἐν Σμύρ-
νῃ. Στράβ.

Ὁμήρειος, εἶα, ειον. Ταῦ Ὁμήρου ἢ εἰς τὸν
Ὅμηρον ἀνήκων. Καλλιμ.

Ὁμηρίδης, ου, ὁ (ι). Ἀπόγονος τοῦ Ὁμή-
ρου. Πλησ. Ὁμηρίδαι, οἱ. Οὕτως ὠνομά-
ζοντο ἀρχαῖαι τινες γενεαὶ Ἑλλήνων ῥαψῳδῶν, κα-
τοικοῦσαι ἀνέκαθεν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ, ἥτις ἐνό-
μιζετο ὅτι κατήγετο ἀπ' αὐτῶν τὸν Ὅμηρον,
τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα διέσωζε, ψάλλουσα
αὐτὰ κατὰ τεμάχια εἰς τὰς χοινὰς τῶν αὐτόθι
Ἑλλήνων συνελεύσεις μὲ πολλὴν χάριν καὶ εὐ-
τρέπειαν. Πίνδ. Νεμ. β', 1. Πλάτ.

Ὅμηρος, ὁ, Homerus. Ὁ ἀρχαιότατος τῶν
Ἑλλήνων ἐπικῶν ποιητῶν, ὅστις τὰ ποιήματα
αὐτοῦ ἔχει τὸν νῦν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα
παραίρεται πρῶτον παρ' Ἡσ. Δερ. 34. καὶ
Πίνδ. Νεμ. 7, 21. — Ἡ ἐποχή, καθ' ἣν ὁ μέ-
γας οὗτος τῆς ἀρχαιότητος ποιητὴς ἄκμ εἰθάτο
ποιήσας ὑπὸ τῶν πλειοτέρων ἱστορικῶν καὶ βιο-
γράφων μεταξὺ τοῦ 1,000 καὶ 900 ἔτους πρὸ
Χ. 300 σχεδὸν χρόνους μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς
Τροίας· τὰ λοιπὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ περιστατι-
κὰ ὑπάρχοντιν ἀλλήλοις ἢ οὐδ' ὅλως γνωστὰ εἰς
τοὺς μεταγενεστέρους, καὶ αἱ μικραὶ αὐταὶ περὶ
τοῦ βίου του εἰδήσεις στηρίζονται μᾶλλον εἰς
ἐικασίας καὶ ἀπλῆς πιθανότητας· αἱ δὲ ἀπο-
δίδομεναι βιογραφίαι τοῦ Ὁμήρου εἰς τὸν Ἡρό-
δοτον καὶ Πλούταρχον ἀποδεικνύονται ὑπὸ τῶν
πλείστων χρονικῶν γεγονότων πολὺ νεωτέρας ἐπο-
χῆς. Κατὰ Ηεκάτωναν ἀπτὰ πόλεις τῆς Ἑλλάδος
ἐφιλοτιμοῦντο νὰ πάλαι ν' ἀποδείξωσι τὸν ποιητὴν
τοῦτον ἴδιον ἑαυτῶν. ἐξ ὧν πρὸ πάντων
ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Χίος φαίνονται κατὰ τὴν γνώμην
τῶν πλειοτέρων ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο.
ἡ δὲ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου διέμεινεν ἐπὶ πολὺ
χρόνον μετὰ ταῦτα ἡ λεγομένη Ὁμηρικὴ σχο-
λὴ, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ ποιήματα τοῦ Ὁμήρου
ἐστηρίζοντο ὑπὸ τῶν Ὁμηριδῶν. Ἡ ὑπὸ πολ-
λῶν ἀναφερομένη τύφλωσις αὐτοῦ ἀποδεικνύεται
μᾶλλον ὡς ἐπίπλαστος ἐκ παραδόσεως θρηγητι-
κῶν Ἰώνων, ἀστειβαινόντων εἰς ὅλα, ὅσα ἀνα-
φέρονται περὶ τῆς ἐξόχου τοῦ ποιητοῦ τούτου
φύσεως· πιθανώτερον μ' ὅλον τοῦτο ὑπάρχει ὅτι
αὐτὴ συνέβη περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του. Ὅσα
ἔτι διηγοῦνται περὶ τῆς μεγάλης καὶ μακρι-
νῆς αὐτοῦ ἀποδημίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Εὐ-
ρώπης, Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου παρίστανται ἐπί-
σης ἀλίγον ἀξιόπιστα, βεβαιότερον δὲ φαίνεται
ὅτι κατὰ τὴν τότε ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τῶν
ἀρχαίων Ἰώνων ἀοιδῶν περιῆλθε μόνον ἐν μέγα
μέρος τῶν Ἑλληνικῶν πολέων, ἀπ' ὅπου ἐδιδάχθη τὰ ἤθη καὶ τὰς πολιτείας τῶν διαφόρων
λαῶν τῆς Ἑλλάδος, παραλαβὼν τὰς ἐγχωρίους
ἱστορικὰς καὶ μυθώδεις παραδόσεις αὐτῶν. Ἡ
Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια, τὰ δύο ἔξοχα ἡρωϊκὰ
ποιήματα τοῦ Ὁμήρου, περιέχοντα ὕλην ἐκ
τοῦ κατὰ τῆς Τροίας πολέμου τῶν Ἑλλήνων καὶ
τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην,
θεωροῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὡς τὰ
ὑπερφυῆ ἀριστουργήματα τῆς ἐπικῆς ποιήτεως,
τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι ἔφερε πρῶτον ὁ νομοθέ-
της τῶν Σπαρτιατῶν Λυκοῦργος ἐκ τῆς Ἰωνίας
εἰς τὴν ἰδίως Ἑλλάδα καὶ Πελοπόνησον καὶ τὰ
ὁποῖα ἀκολούθως δι' ἐπιστασίας τοῦ τυράννου
Πεισιστράτου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἱππάρχου
διετυπώθησαν καὶ συνηρμόσθησαν εἰς ἓν ὅλον
ἀποτελοῦντα πρότερον ἰδίαι κατὰ ῥαψῳδίας ἐχω-
ρισμένα ἀπ' ἀλλήλων μέρη. Ἐκτὸς τούτων
ἀποδίδονται ἔτι εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον ποιητὴν
ἓν κωμικὸν ποίημα ἐπιγραφόμενον Βατραχο-
μυομαχία, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀποδεικνύεται πο-
λὺ μεταγενέστερον τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου,
τριάκοντα τρεῖς ὕμνοι εἰς θεοὺς καὶ διάφορα μι-
κρὰ ἐπιγράμματα. Ἔτι διαφέρονται ὑπὸ τῶν
ἀρχαίων πολλὰ ἄλλα ποιήματα ἀποδιδόμενα ὡ-
σαύτως εἰς τὸν Ὅμηρον, τῶν ὁποίων ὁ κατά-
λογος εὑρήται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. Ι, σελ.
374. κ. ε. ξ. ἑξῆς. Ἄρλεσ.

Ὁμολιππος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς
Δυναστρὶς τοῦ Θεσπίου Σεσθίδος. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὁμόλη, ἡ, Δωρικ. Ὁμόλα. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς
Θεσσαλικῆς χώρας ἐν Θετταλίᾳ πλησίον τῶν Τεμ-
πῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξήρτιζε ἑτοιμάτο ὁ Πέν.
Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 363. Ἀπολ. Ῥόδ. Θεσμορ.
Εἰδ. ζ', 103.

Ὁμόλιον, τό, = Ὁμόλη. — 2) Πόλις τῆς
Μαγνησίας χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη με-
σημβρινῶς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στραβ.

Ὁμολωΐς, ΐδος, ἡ, πληθ. αἱ Ὁμολωΐδες πύλαι.
Οὕτως ἐκαλεῖτο μία πύλη τῆς πόλεως τῶν Θη-
βῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὁμόλης, διότι κατὰ Παυσ.
οἱ Βοιωτοὶ κατεβαίνοντες ἐκ τοῦ ὄρους τούτου,
εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς πύλης ταύτης·
κατά τινας δὲ ἀπὸ τῆς Ὁμολωΐδος θυγατρὸς
τῆς Νεφέης. Εὐριπ. Φοιν. 1126. καὶ Σχολιαστ.
αὐτόθ. εὑρηται ἔτι καὶ Ὁμολοΐς, ΐδος, ἡ.

Ὄμφακη, ἡ (υ). Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος, θεω-
ρουμένης ὡς μητρὸς τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ
προεδρεύου πάσης εὐφορίας. Νονν. ε', 488.

Ὀμφάλη, ἡ (υ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν
Λυδῶν Ἰαρδάνου καὶ γυνὴ τοῦ Τμώλου, μετὰ
τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐβασίλευσε μόνη εἰς
τὴν Λυδίαν· πρὸς ταύτην ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς
μετὰ τὸν φόνον τοῦ Εὐρύτου ἀπωλήθη ὡς δοῦ-
λος καὶ διέμεινεν ὑπηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκα-
νὸν αὐτὸν ἐνδεδυμένος γυναικεῖα φορέματα καὶ
ἐκτελῶν πολλὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Σοφ. Τραχ.
253. ἀγνοητὸν δὲ αὐτὴ ἐκ τοῦ Ἡρακλέους τὸν
Ἀγέλαον, Ἀπολλδ. β', 7, 8. ἢ κατ' ἄλλους
τὸν Λάμον. Διόδ. Σικελ. δ', 31. ἀπὸ τοῦ ὁ-
παίου κατήγοντο καὶ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς
Λυδίας ἕως τοῦ Κανδαύλου. Ἀπολλδ. Ἡρόδτ. —

Ὁμφάλιον, τό (ι-υυ). Πόλις ἡ χώρα ἐπὶ τῆς νήσου
Κρήτης πλησίον τῶν Θανών, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκοψαν πρῶτον τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νεογεννηθέντος
Διός· ἔτι, τὸ Ὀμφάλειον πεδίον, ἢ περὶ
τὴν πόλιν Ὀμφάλιον χώρα. Καλλιμ. εἰς Δίκ 45.
Στέφ. Βυζ.

Ὄναρος, ὁ. Πλουτ. Θησ. Ἱερεὺς τοῦ Βάκχου
ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα
τὴν Ἀριάδνην θυγατέρα τοῦ Μίνωος, ὅτε ὁ Θη-
σεὺς ἀγκατέλιπεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης.

Ὀνάσιμος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ὀνήσιμος. Συρακό-
σιός τις, πατὴρ Θουκ.

Ὀνατᾶς, ᾶ, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Ὀνήτης. Περίφη-
μος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης σύγχρονος τοῦ
Φειδίου, ἐκμαθὼν παρ' ἐκείνου τὰ τέλη τῆς ἑκατοστῆς πρὸ
Χρ. Ἑκατονταετηρίδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ
Παυσανίας τὰ ἑννέα ἀγάλματα τῶν Ἑλλήνων
ἡρώων ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅσοι ἦλθον νὰ μονομα-
χήσωσι διὰ κλήρου μετὰ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν
κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν καὶ ἄλλα διάφορα
ἀριστουργήματα τῆς ἐξόχου τέχνης του.

Ὀνεᾶται, οἱ. Ἐπωνυμία μιᾶς τῶν ἐν Σικυῶνι
γενῶν, τὴν ὁποίαν ὁ Κλεισθένης ἐκάλεσεν οὕ-
τω κατ' ἐμπαιγμὸν ἐκ τοῦ ὄνος. Ἡρόδ. 5, 68.

Ὄνεια ὄρη, τά, καὶ Ὄνεια. Συνεχεῖς τις ὀ-
ρεσιν, ἐκτεινόμενη ἀρκτικῶς τῶν Μεγάρων ἕως
τῶν Σκιρωνικῶν βράχων παρὰ τὴν Ἀλκυονίδα θα-
λάσσην, ἢ ἕως αὐτοῦ τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ
φερομένη ἀπὸ τοῦ ὄρους Βριλησσοῦ. Πολύβ.

Ὄνειον, τό. Ὄρος τῆς Κορινθίας χώρας, κεί-
μενον ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Κορίνθου καὶ μεσημ-
βρινῶς τῶν Κεγχρεῶν. Θουκ. δ', 44.

Ὀνείτης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς
Δηιανείρας ἀδελφὸς τοῦ Ὕλλου. Ἀπολλ. β', 7, 6.

Ὀνησάνδρος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην καὶ φι-
λόσοφος Πλατωνικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασι-
λείας τοῦ Κλαυδίου τὸ 53 ἔτος μετὰ Χρ. τοῦ
ὁποίου σώζεται μία ἐξαίρετος πραγματεία, ἐπι-
γραφομένη, στρατηγικὸς λόγος, ἢ κατὰ Σουϊδ.
τακτικὰ περὶ στρατηγημάτων.

Ὀνησίκριτος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Κυνικοῦ Διο-
γένους ἐξ Ἀστυπαλαίας καὶ πρῶτος κυβερνήτης
τῆς βασιλικῆς νηὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου,
ὅστις περιέπλευσε τὰ μεσημβρινὰ παράλια τῆς
Ἀσίας, ἔκαμε διαφόρους ἐξείας παρατηρήσεις
τῶν αὐτόθι λαῶν, συγγράψας κατὰ μίμησιν τοῦ
Ξενοφῶντος καὶ ἓν ἐγκώμιον τοῦ Ἀλεξάνδρου.
Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ'. Στρατ. Ἀλεξ.

Ὀνήτιλος, ὁ. Τίος τοῦ Χέρσιος καὶ ἀδελφὸς
τοῦ Γόργου βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ.
Ἡρόδτ. 5, 104.

Ὀνήσιμος, ὁ. Ἀρτεμικ. κύρ. ὄνομα ἐν Δνβολ.

Ὀνησιππος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς
Χρυσηΐδος θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλ. β', 7, 8.

Ὀνήτης, ου, ὁ. Παρύττιός τις, ὅστις λέγεται
ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν Ξέρξην τὴν στενὴν διέ-
βασιν διὰ τῶν ὀρέων πρὸς τὰς Θερμοπύλας. Ἡ-
ρόδτ. 7, 214.

Ὀνήτωρ, ορις, ὁ. Ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τοῦ
ὄρους Ἴδης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, λατρευόμενος
ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μὲ θείας τιμάς, τοῦ ὁποίου
ὁ υἱὸς Ἀπόγονος ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μηριόνους.
Ὅμ. Ἰλ. Π, 605. — 2) Ἀθηναῖός τις, πα-
ρὰ Δημοσθ.

Ὀνομακλῆς, έους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἀθηνῶν,
παρὰ Θουκ. η', 25. παρὰ δὲ Ξενοφ. καὶ εἷς τῶν
τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. — 3) Εἷς
τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Ὀνομάκριτος, ὁ, πρῶτον παρὰ Θεογν. 495.
Μάντις καὶ ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ἐνασχοληθεὶς
πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξήγησιν τῶν χρησμῶν τοῦ
Μουσαίου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς ἐκ τῶν Ἀθη-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νῶν ὑπὸ τοῦ τυράννου Ἱππάρχου υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου. Ἡρόδ. 7, 6.

Ὀνομάντιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ.

Ὀνόμαρχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, διαδεχθεὶς τὸν Φιλόμηλον, τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων καὶ συλλαβὼν αὐτόν, ἀνεσταύρωσε Δημ.

Ὀνόμας, αντος, ὁ. Σπαρτιάτης τις, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Ὀνόμαστος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰγαίου Ἠλεῖος, εἷς τῶν Ἑλλήνων μαντήρων, ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Σικελίαν διὰ τὰ νομιζόμενα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἐλκεσίδεννος. Ἡρόδ. 6, 127.

Ὀνοσκέλεια, αἱ. Ἐπίκλησιν ὄνομα θαλασσίων γυναικῶν, παρὰ Λουκ. ἁλῆθ. Ἱστορ. β', 48. ἴδε Ἔμπουσα.

Ὀνουγάθος, ἡ. Ἀτραπὸς τῆς Λακωνίας, σχηματίζουσα μετὰ τοῦ Μαλέα ἕνα μικρὸν κόλπον καὶ συνεχόμενον μὲ τὴν λεπτὴν ξηρὰν διὰ πολλῶν σκοπέλων. Στράβ.

Ὄνουφις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Βουσίριδος. Στέφ. Βυζ. — ἔθν.

Ὀνουφίς, ὁ. Εἷς τῶν τριῶν ἱερῶν ταύρων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον εἰκονικῶς τὸν Ἥλιον, τοῦ ὁποίου ὁ ναὸς ὑπῆρχεν εἰς τὴν πόλιν Ἑρμούπολιν. Αἰλ. Ἱστρ ζῴ. ιβ', 11.

Ὀνουφίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Ὀνουφίτης ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ καὶ ἐπιθετ. ὁ Ὀνουφίτης νομός. Εἷς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν, κείμενος πλησίον, περὶ τὴν δυτικὴν ὄχθην τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος μὲ μητρόπολιν τὴν Ὀνουφιν. Ἡρόδ. 2, 116.

Ὀνόχωνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ἡρόδ. 7, 129.

Ὀξείαι, αἱ. Βράχοι τινὲς θαλάσσιοι, κείμενοι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας, κατὰ Στράβ. = αἱ νῆσοι θοαὶ τοῦ Ὁμήρ. ὅστις τάττει αὐτὰς μεταξὺ τῶν αὐτόθι ἐχινάδων νήσων, ταυτὸν Κουρζολάρια.

Ὄξος, ὁ, = Ὄψις, ὅπερ ὅρα.

Ὀξυάθρης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἀρρίαν.

Ὀξυάρτης, ου, ὁ. Περσὴς εὐγενὴς, πατὴρ τῆς περιφήμου Ῥωξάνης, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρρίαν.

Ὀξύβιοι, οἱ. Δαός τῆς Λιγυστικῆς χώρας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες παρὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῶν Ἄλπεων. Πολύβ.

Ὀξυδερκῶ, οῦς, ἡ (ὀξὺ, δέρκω). Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Διομήδης ἔκτισεν εἰς τὴν Κόρινθον ἕνα ναὸν τῆς θεᾶς ταύτης, διότι ἀδήγητον αὐτὸν ποτὲ ἐν καιρῷ νυκτὸς πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας. Παυσ. β', 24.

Ὀξυδράκαι, οἱ (ᾱ). Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μάχιμον, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Γάγγου καὶ Τφάσιος ποταμοῦ. Ἀρρίαν. Στράβ.

Ὀξυλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Καλυδῶνος. Ἀπολλόδ. α', 7, 7. — 2) Τίος τοῦ Αἴμονος ἔγγονος τοῦ Ἀνδραίμονος καὶ ἀπόγονος τοῦ Θόαντος ἐξ Αἰτωλίας, ὅστις ὁδήγησε τοὺς Ἡρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος του φυγὴν, ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος. Ἀπολλόδ. β', 8, 3.

Ὀξυναία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐστιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτόθι Τιτάρου ὄρους. Στράβ. θ'. τανῦν Μουκοσκατά, Reich.

Ὀξύνιος, ὁ. Τίος τοῦ Ἕκτορος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σκαμάνδρου, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἔλαβε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ τῆς Λυδίας, ἐπανελθὼν ἔπειτα τὸ Τρωϊκὸν βασίλειον. Ἰόν. 46.

Ὀξύπορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεδάρμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδώνιδος. Ἀπολλόδ. γ', 14, 3.

Ὀξύρυγχος, ἡ. Πόλις τῆς μεσαίας Αἰγύπτου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο ἓν εἶδος ἰχθύων Ὀξύρυγχος καλούμενον. — ὅθεν, Ὀξυρυγχῖται, οἱ κάτοικοι. Πλούταρχ.

Ὀπικία, ἡ (νυν-). Ἡ χώρα τῶν Ὀπικῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θουκ. 5', 4.

Ὀπικοί, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, κατὰ Στράβ. β', ἐξ Ἀντιόχ. οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Αὔσονας καὶ Ὄσκους λεγομένους, κατὰ δὲ Πολύβιον διάφοροι τῶν Αὐσόνων, κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας. Θουκ. 5', 4.

Ὀπλεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν Λαπίθων, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν εἰς τὴν κατὰ τῶν Κενταύρων μάχην. Ἡσιόδ. Ἀσπ. 198. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης. Ἀπολλόδ. α', 7, 4. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Ὅπλης, ητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἴωνος καὶ πεμπτερὸς τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀττικῇ Ὁπλῆται. Ἡρόδ. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Ὁπλῆται, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὁπλήτου υἱοῦ τοῦ Ἴωνος. Εὐριπ. Ἴων 1580. Ἡρόδ. Ὁ δὲ Πλούταρχος ἑρμηνεύει τὸ Ὁπλῆται διὰ τοῦ Ὁπλίται.

Ὀπλόδαμος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τοὺς ὁποίους ἔλαβεν ἡ Γῆ εἰς βοήθειαν ἐναντίον τοῦ Κρόνου, ὅτε αὕτη ἐγέννησε τὸν Δία ἐπὶ τοῦ Δικταίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 36.

Ὀπόεις, εντος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Ὀποῦς. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημος διὰ τὴν πρὸς ὅλους τοὺς ξένους φιλοξενίαν καὶ περιποίησιν. Διόδ. Ὀλυμ. 9, 8. — 2) = Ὀποῦς, ὅπερ ὅρα.

Ὀποίη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σικυώνων Σικυλου. Ἡρόδ.

Ὀπούντιος, ία, ιον· ἴδε Ὀποῦς.

Ὀποῦς, οῦντος, ὁ, ποιητ. Ὀπόεις, εντος, Ὄπους. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημος διὰ τὴν πρὸς ὅλους τοὺς ξένους φιλοξενίαν καὶ περιποίησιν. Διόδ. Ὀλυμ. 9, 8. — 2) = Ὀποῦς, ὅπερ ὅρα.

Ὀποίη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Σικυώνων Σικυλου. Ἡρόδ.

Ὀπούντιος, ία, ιον· ἴδε Ὀποῦς.

Ὀποῦς, οῦντος, ὁ, ποιητ. Ὀπόεις, εντος, Ὄπους. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ἐπειῶν ἐν Ἠλίδι τῆς Πελοποννήσου, περίφημος διὰ τὴν πρὸς ὅλους τοὺς ξένους φιλοξενίαν καὶ περιποίησιν. Διόδ. Ὀλυμ. 9, 8. — 2) = Ὀποῦς, ὅπερ ὅρα.

Ὀπόεις, εντος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Ὀποῦς

διὰ τὴν πρεχθεῖσαν μητροκτονίαν καὶ μὴ εὐρίσκων ἀνάμεσον ἀπαλλαγὴν τῶν ἐσωτερικῶν ἐλέγχων τῆς ψυχῆς του, ἦλθε κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου εἰς τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον, ἐλπίζων οὕτω νὰ τύχῃ αὐτόθι ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἀπαλλαγῆς τινὰ τῶν δεινῶν του, ὅπου ὅμως συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Θόαντος ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς διὰ νὰ σφαγῇ ὡς θῦμα κατὰ τὴν ἐγχώριον συνήθειαν τῶν λαῶν τούτων τοῦ νὰ σφάζωσιν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους, γνωρισθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ἥτις ὑπῆρχεν ἱέρεια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος σωθῇ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπαναλάβῃ αὖθις τὸν θρόνον τῶν πατρός του, ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς Μυκήνας καὶ εἰς τὴν Σπάρτην λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τισαμενόν. Ὅμ. Ὀδ. Ἠλ. Εὐρ. Ὀρεστ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι οἱ Τροιζήνιοι ἐκαθάριζαν τὸν Ὀρέστην ἀπὸ τὸν φόνον τῆς μητρὸς του συνδιαλλάξαντες αὐτὸν μὲ τοὺς θεούς. Παυσ. β', 31. Ἀτέθανε δὲ ὁ Ὀρέστης εἰς τὴν Ἀρκαδίαν πλησίον τῆς πόλεως Ὀρεστείου δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως καὶ ἐτάφη εἰς τὴν Τεγέαν. Στράβ. Τζετζ. Δυκφρ. 1374. Παυσ. γ', 11. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀχελῴου καὶ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Ἱππολόχου, Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 3) Εἷς τῶν Ἑπτὰ ἡμῶν Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντέως. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 190 — 4) Τύραννος τῆς Φαρσάλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. (Κατὰ Πλάτ. Πρατυλ. σελ. 394. ἔστι παράγωγ. ἐκ τοῦ ὄρος, πρὸς δήλωσιν ἀγρίας τινὸς καὶ τεταραγμένης διαθέσεως.)

Ὀρεστία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγαλοπόλεως. Στεφ.

Ὀρεστιάς, άδος, ἡ (υ–υυ) καὶ

Ὀρεστίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῶν Ὀρεστῶν κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰλλυρίας, ὕστερον δὲ ἐνωθεῖσα μετὰ τῆς Μακεδονίας. Στράβ. — ὅθεν, Ὀρεστικός, ἡ, όν. Τῆς Ὀρεστίδος ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀρεστῶν ἀνήκων. Στράβ.

Ὀρέται, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀτιατικῆς Σαρματίας, παρὰ Διον. Περ. 652. πίθαν. οἱ ἄλλως Τορέται καλούμενοι, ἅπαρ ὄρα.

Ὀρθαγόρας, ου, ὁ. Ἀγνωστότις αὐλητὴς Θηβαῖος. Πλάτ. — 2) παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. κωμικ. ἐπιπλασμ. λέξις ἐπ' αἰσχρᾷ ἐννοίᾳ λαμβανομένη.

Ὀρθαία, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ταλίνδου, σφαγεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κύκλωπος Γαραίστου. Ἀπολλόδ. γ', 15, 8.

Ὀρθάνης ἢ Ὀρθάγης, ὁ. Θεότης ὁμοία μὲ τὸν Πρίαπον τιμωμένη ἐν Λάμψακῳ μετὰ τῆς Ἀφροδίτης. Στράβ. η'. Ἡσύχ. Τζετζ. εἰς Λυκόφρ. 538.

Ὀρθη, ἡ. Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς Φαλάννης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 739.

Ὀρθία, ἡ. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο εἰς τὴν κώμην Λιμναῖον ἐν Λακωνίᾳ, ὅπου ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν τὸ ἀρχαῖον ἄγαλμα αὐτῆς τὸ ὁποῖον ἔφερεν ὁ Ὀρέστης ἐκ τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἐντὸς δὲ τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης ἐμαστιγοῦντο οἱ παῖδες τῶν Σπαρτιατῶν κατά τινα διάταξιν τῶν νόμων τοῦ Λυκούργου. Ξενφ. Λακ. Πολ. β', 10. Καὶ Ἡσύχ. ἐλέγθη οὕτως ἡ θεὰ αὕτη ἀπό τινος ὄρους τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὡσαύτως ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν ἡ λατρεία αὐτῆς. Τζετ. Λυκόφρ. 1331.

Ὀρθιάνα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. Ϛ', 17.

Ὀρθοκορυβάντιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μηδίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων αὐτῆς ὑποκείμενοι εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡρόδ. 3, 92.

Ὀρθόσυρα, τά. Πόλις τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων. Πτολμ. Mannert. Γεωγρ. V, 1. σελ. 218.

Ὀρθρος, ὁ. Φοβερὸς κύων δικέφαλος, τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, φυλάττων τὰς ἀγέλας τοῦ Γηρυόνου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν ὅτε ἦλθε ν' ἁρπάσῃ αὐτάς. Ἡσ. Θεογ. 293. Ἀπολλόδ. β', 5, 10. ἡ γραφ. Ὄρθος ἔστιν ἡμάρτημ. παρλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. αὐτόθ.

Ὀρθων, ωνος, ὁ. Συρακούσιός τις παρὰ Θεοκρτ.

Ὀρθωσία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπό τινας ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. — 2) Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, παρ' ἄλλοις καὶ Ἀνταράδος καλουμένη. Πτολ. ε', 15. Διον. Περ. 914.

Ὀρίκαδμος, ὁ. Ὄνομα ἀγνώστου τινὸς ἀλλητοῦ, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 1.

Ὀριβάσιος, ὁ. Ἰατρὸς ἐκ Περγάμου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Ἰουλιανοῦ, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ὀλίγα τινὰ λείψανα τῆς Ἐβδομηκοντατόμου του.

Ὀρικος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Ἡρόδτ. 4, 78.

Ὀριλοχεία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἰφιγενείας θυγατρὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν μετὰ θάνατον ὅτε αὕτη ἐνυμφεύθη μὲ τὴν σκιὰν τοῦ Ἀχιλλέως ἐπὶ τῆς νήσου Λευκῆς. Ἀντ. Λιβ. 27.

Ὀρμενίδης, ου, ὁ (ῐ). Τιὸς τοῦ Ὀρμένου, ὁ Ἀμύντωρ, πατὴρ τοῦ Φοίνικος. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 448.

Ὀρμένιον, τό. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, τὸ πάλαι καθέδρα ἑνὸς μικροῦ βασιλείου τῶν Αἰολέων, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑφ' ἑνὸς τῶν ἐκγόνων Αἰόλου τοῦ δευτέρου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετ' ἄλλων Θεσσαλῶν ἦλθον μετὰ ταῦτα καὶ κατῴκησαν τὴν πόλιν Δημητριάδα· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχε τὸ Ὀρμένιον κώμη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 738. κατ' Κύστασ. φιλούμεν.

Ὀρμενος, ὁ. Τιὸς τοῦ Κερκάφου καὶ ἔκγονος Αἰόλου τοῦ δευτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀμύντορος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρμένιον ἐν Θεσσαλίᾳ. Στρβ. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυποίτου. Ὅμ. Ἰλ. Μ, 187.

Ὀρμίαι, αἱ, = Φορμίαι. Στράβ.

Ὀρνεαί, αἱ, ποιητ. Ὀρνειαί. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σικυωνίας ἀνήκουσα τὸ πάλαι εἰς τὸ βασίλειον τῶν Μυκηνῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Πριάπου, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀρνέως υἱοῦ τοῦ Ἐρεχθέως, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ ἀρχαῖοι Κυνούριοι· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια. Ὅμ. Ἰλ. Β, 572. Θουκ. Στράβ. Ἀριστφ. Ὄρν. 399. — 2) Πολίχνη κειμένη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος — ὅθεν Ὀρνεάτης, ου καὶ Ἰων. Ὀρνείτης, ὁ κατοικ. τῶν Ὀρνεῶν ἐν Ἀργολίδι. Ἡρόδτ.

Ὀρνεάτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Πριάπου ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀρνεαῖς τῆς Ἀργολίδος ναοῦ αὐτοῦ. Στράβ.

Ὀρνεύς, έως, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀργολίδι πόλις Ὀρνεαί· τούτου ὁ υἱὸς Πετεὼς ἐστράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐναντίον τῆς Τροίας. Παυσ. β', 25.

Ὀρνέων ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήτου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ, ταννῦν Καρατίβα. Πτολμ.

Ὀρνέων νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Ἰνδικῆς θαλάσσης κειμένη ἀπέναντι τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς μεγάλης νήσου Ταπροβάνης, ταννῦν Καρατίβα. Πτολμ. ζ', 4. Mannert. Γεωγρ. V. σελ. 284.

Ὀρνυτίδης, ao, ὁ (–υυ–). Τιὸς τοῦ Ὀρνύτου, ὁ Ναύβολος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 208.

Ὀρνυτίων, ωνος, ὁ (–υυ–). Τιὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τοῦ Φώκου, Παυσ. β', 4.

Ὀρνυτος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ναυβόλου. Ἀπολ. Ῥοδ. — 2) Κατά τινας καὶ Τευθὶς καλούμενος, ὅστις μὴ θελήσας νὰ ἐκστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας διά τινα συμβᾶσαν ἔριδα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς τὴν πόλιν αὐτοῦ Τευθίδα ὑπέπεσεν εἰς μίαν βαρείαν ἀσθένειαν ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαχθῇ ἕως οὗ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μαντείου ἀνήγειρεν ἓν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς παριστάνον αὐτὴν μ' ἕνα μηρὸν πληγωμένον. Παυσ. η', 28. — 3) Εἷς τῶν Βεβρύκων κατοίκων τῆς Βιθυνίας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 65.

Ὀροάτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανιανῆς χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς ἰδίως Περσίδος, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῶν Οὐξίων ὀρέων ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Στραβ. ιε', Πτολμ. ϛ', 3. κατὰ Mannert ὁ νῦν Ταβ καλούμενος.

Ὀρόβα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. Πτολ.

Ὀρόβατις, ιος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰωνίας. Ἀρρίαν. Ἀναβ.

Ὀροβίαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῶν Αἰγῶν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ἓν παλαιὸν μαντεῖον. Θουκ. γ', 89. Στράβ.

Ὀροβιὲς καὶ Ὄβρις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας πηγάζων ἐπὶ τῶν Σεβέννων ὀρέων καὶ ῥέων παραθαλασσίως· ταννῦν Orbe. Ὄροβις, παρὰ Πτολ. καὶ Ὄβρις πκρὰ Στράβ.

Ὀροιβάντιος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Τροιζῆνος, ἀκμάσας ὡς λέγεται πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ια', 2.

Ὀροιδος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παραυαίων ἐν Ἠπείρῳ. Θουκ. β', 80.

Ὀροίτης, εω, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων ἐν Λυδίᾳ, ὅστις λαβὼν τὸν Πολυκράτη τύραννον τῆς Σάμου ἐθανάτωσεν μετὰ σκληρῶν καὶ ἀπανθρώπων βασάνων. Ἡρόδτ. γ', 120. Λουκ. Ἐπισκ. 14. ἔτι δὲ καὶ Ὀρόντης.

Ὀρόντας, α, καὶ Ὀρόντης, ου, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Περσῶν καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς γενεᾶς, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ τοῦ Νεωτέρου Κύρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν καὶ ἀνακαλυφθεὶς μετὰ ταῦτα ὡς ἐπίβουλος καὶ ἄπιστος ἐθανατώθη διὰ προσταγῆς τοῦ Κύρου· Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. α'. — 2) Σατράπης τῆς Ἀρμενίας. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 5, 17. — 3) Ἕτερος Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου περὶ τὴν 104. Ὀλυμπ. Δημοσθ.

Ὀρόντης, ου, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Συρίας ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ ῥέων ἀρκτικῶς εἰσβάλλει εἰς τὴν Θάλασσαν ἔνθα γίνεται πλεῖστος ἐπὶτι διάστημα· κατὰ Στράβ. ις', ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ ποταμὸς οὗτος Τυφών, ταννῦν δὲ Ἀσί. — 2) Ὄρος μέγα τῆς Μηδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου καὶ φερόμενον πλησίον τῶν Ἐκβατάνων. Πτολμ.

Ὀρος, ὁ. Τιὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. πίθαν. Οἰνωτρός, παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. αὐτοῦ.

Ὀροφέρνης, ους, ὁ, καὶ Ὀρόφερνης. Τιὸς νόθος Ἀριαράθου τοῦ πέμπτου βασιλέως τῆς Καππαδοκίας, ὅστις κατ' ἀρχὰς βοηθούμενος ὑπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πρὸ Δημητρίου τοῦ Σωτῆρος ἐξέβαλε τοὺ θρόνου τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀριαράθην τὸν ἕκτον, ἀλλ' ὕστερον πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Καππαδοκίας. Πολυβ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41. ἔτι δὲ καὶ Ὀλοφέρνης, παρ' Ἀππιαν.

Ὀρσεδίκη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μεθάρμης. Ἀπολδ. γ', 14.

Ὀρσηΐς, ίδος, ἡ. Νύμφη τις, ἧτις ἐκ τοῦ Ἕλληνος μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Δῶρον, Ξοῦθον καὶ Αἰολον. Ἀπολδ. α', 7, 3.

Ὀρσηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μιερᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ὀρβαλισηνῆς. Πτολ. ε', 7.

Ὀρσίλοχος, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Διοκλέους, ἡγεμόνος τῶν Φερῶν ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγνωρίσθη διὰ ξενίας μετὰ τοῦ Ἰφίτου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 547. Ὀδ. Φ, 15. — 2) Τίὸς τοῦ Διοκλέους καὶ ἔγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Κρήθωνος, ἔλαβε εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων, ὅπου ἐδαπανήθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 543. — 3) Τίὸς τοῦ Ἰδομενέως, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα εἰς τὸ τρέχειν. Ὅμ. Ὀδ. Ν, 261. — 4) Μαντρωπὸς τις ἐν Λιβύῃ. Ἀριστοτ. Δυσ. 126.

Ὀρσιτέμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυτέμου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀκτίσου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Φόρβαντα καὶ Περίφαντα. Διοδ. Σικ. δ', 71.

Ὀρσιππος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλην.

Ὀρτήσιος, ὁ. Ὅσοι. Κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις, Hortesius. Πλούτ. καὶ Ὀρτήσιος. Στράβ.

Ὀρτισπος, ἡ, = Ὀρσιππος. Παυσ.

Ὀρτόσπανα, τὰ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων ἐν τῇ Περσίᾳ, ἥτις παρὰ Πτολμ. καὶ Κάρουρα Ὀρτάσπανα καλεῖται, πιθαν. ἡ νῦν Καισάρ. Στράβ. Mannert. Γεωγρ. V, 2. σελ. 84.

Ὀρτυγία, ἡ, Ἐπιτ. Ὀρτυγίη (-νυ-). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Δήλου ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλείστων ἐξηγητῶν κληθείσης οὕτως, διότι ἐπ' αὐτῆς ἐφάνεισαν ἡ Ἄρτεμις τὸν Ὠρίωνα. Ὅμ. Ὀd. Κ, 124. σχολ. Ἀπολδ. α', 4, 3. καὶ Καλλιμ. εἰς Δηλ. ὅπ. ἐκαλεῖτο δὲ ἐκαλεῖτο οὕτως ἀρχαιότατα ἡ νῆσος Τήνεια πλησίον τῆς Δήλου κειμένη· σχολ. Ὅμ. Τμν. εἰς Ἀπολ. 16. — 2) Μικρὰ νῆσος ἀπέκαντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Σικελίας, σχηματίζουσα ἓν μέρος τῆς πέλαγος τῶν Συρακουσῶν, κεῖται ἄλλως καὶ Νάσος ἐλέγετο. Κατὰ Πλιν. Νατ. ἱ, 1. καὶ ε, ξ. εἰς ταύτην ἐγεννήθη ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, τοῦ ὁποίου τὴν γοὴν ἠκολούθησαντες τῶν ἐνοτέρων χριστιανῶν καὶ αὐτὰς ὁ Ὕμνος.

Ὄρτων, ωνος, ἡ, Ortona. Πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ, κειτὴν Ortone a Mare. Στράβ.

Ὀρυξ, γος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριαδίας κειμένη ἐρετικῶς. Παυσ. η', 25.

Ὀρφεύς, έως, ὁ. Εἷς τῶν ἀρχαιοτάτων Ἑλλήνων ἀοιδῶν καὶ φιλοσόφων, καθιδρυτὴς πολλῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ τελετῶν, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἐχρεώστουν μέγα μέρος τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς αὐτῶν ἀναπτύξεως· ὑπῆρχε δὲ οὗτος, ὡς καὶ πᾶς ἐλέγετο, υἱὸς τῆς Μούσης Καλλιόπης, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ κατά τινας ἄλλους ἀρχαίου βασιλέως τῆς Θρᾴκης Οἰάγρου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 24. Σχολιαστ. αὐτόθ. Πινδ. Πυθ. ἑ, 81. Ὀργ. Ἀργ. 76. Ἀπολδρ. α', 3, 2. κατὰ δὲ Παυσ. θ', 30, ὑπῆρχεν υἱὸς μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Πιέρου. Τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρχαίου τούτου Μουσικοῦ ἀναφέρονται πολυειδῶς ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν καὶ μυθογράφων, πιθανὸν δὲ φαίνεται ὅτι περιῆλθε ὁ Ὀρφεὺς διάφορα μέρη τῆς τότε γνωστῆς οἰκουμένης ἐλθὼν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ἀπ' ὅπου παρέλαβε τὰς πλείστας ἠθικὰς καὶ θρησκευτικὰς γνώσεις, μυήσεις καὶ αὐτὰ τὰ μυστήρια τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ εἰσήγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας· πρὸ πάντων δὲ ἀποδίδεται εἰς αὐτὸν ὑπὸ πολλῶν ἡ σύστασις τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων πρὸς τιμὴν τῆς Δήμητρος πανηγυριζομένων, ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ Διονύσια. Ἀπολδρ. α', 3, 2. ἐπλάττετο δὲ ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα ποιητῶν ὅτι παραλαβὼν ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα τὴν λύραν καὶ πρασθεὶς εἰς αὐτὴν ὅτι δώ χορδάς, ἐφάλλε δὲ αὐτῆς τοσοῦτον ἐπιτηδείως καὶ ἁρμονικῶς ὥστε ἔθελγε μὲ τὰ ᾄσματά του καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία, ἐκίνει τὰ δένδρα καὶ τοὺς λίθους καὶ ἐπεχαίτιζε τὸν ῥοῦν τῶν ποταμῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 26. Ἀπολδρ. ἐπὶ αὐτῆς ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ εἰς οἶκτον καὶ αὐτὸν τὸν Πλούτωνα εἰς τὸ νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀγαπητήν του σύζυγὸν Εὐρυδίκην ν' ἀναβῇ αὖθις εἰς τὸν κόσμον ὅτε αὕτη ἐπέθανε πρώρα δηχθεῖσα ὑπὸ ὄφεως· ἐστρατεύσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα συνετέλεσε μεγάλως εἰς πολλὰς ἐπικινδύνους αὐτῶν ἐπιχειρήσεις διὰ τῆς ἐξόχου τέχνης του, ἀποκοιμίσας, ὡς λέγεται, μὲ τὴν ἁρμονίαν τῆς λύρας του τὸν φοβερὸν πυρίπνοον δράκοντα ὅστις ἐφύλαττε τὸ χρυσοῦν δέρας εἰς τὸ ἐν Κολχίδι ἱερὸν ἅλσος τοῦ Ἄρεος. Ὀργ. Ἀργ. Διοδρ. Σικ. ε', 44. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 533. Ἡ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὀρφέως καινοτέρα δόξα ὑπῆρχεν ὅτι εὑρεθεῖς ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου ὑπὸ τῶν Θρᾳκῶν γυναικῶν ἐωρτάζετο αὐτόθι τὰ Ὄργια πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου κατεσπαραχθεὶς ἐλεεινῶς ὑπ' αὐτῶν λογισθεὶς ὡς ἐχθρὸς τῶν ἀσελγῶν τούτων τελετῶν. Ἑρατοσθ. 24. Παυσ. Αἰτκ. Ἀγ. 1642. ἡ κεφαλὴ τοῦ Ὀρφέως μετὰ τῆς λύρας του φερθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν νῆσον Λέσβον λέγεται ὅτι ἐτάφη αὐτόθι, τὴν δὲ λύραν ἐκρέμασαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος οἱ αὐτόθι ἱερεῖς. Λιους. κατ' ἄλλους δὲ μετετέθη ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως εἰς τὸν Οὐρανὸν μεταξὺ τῶν ἀστέρων. Ἑρατοσθ. Τὰ εἰς τὸν Ὀρφέα ἀποδιδόμενα ποιήματα ἐλογίζοντο ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ὡς μὴ γνήσια, ἡ τουλάχιστον ὀλιγατικὰ λείψανα ἐσπαρμένα μεταξὺ τῶν πολλῶν τούτων Ὀρφικῶν παιγνιδίων ἠδύναντο μόνον νὰ ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν ἀρχαῖον τοῦτον Ὀρφέα. Ἐν τῇ τοῦ Φαβρικίου Ἑλληνικῇ βιβλιοθήκῃ εὑρηται ὁ κατάλογος ὅλων τῶν διαφόρων ποιημάτων ὅσα ἐφέροντο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρφέως· — ἔνθ., Ὀρφεικός, ἡ, όν· καὶ Ὀρφικός, ἡ, όν· τοῦ Ὀρφέως ἢ ἐκ τοῦ Ὀρφέως ὤν· οἱ Ὀρφικοὶ ὕμνοι, Πλάτ. Νομ. σελ. 829. — οἱ Ὀρφικοί, προσυπακμ. ποιηταί. Ἀπολδρ

Ὀρφνη, ἡ. Νύμφη τις καταχθόνιος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχέροντος τὸν Ἀσκάλαφον. Ὀβιδ. Μετεμ. V, 539.

Ὀρχόη, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας χώρας, κειμένη δυτικῶς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει μία φυλὴ τῶν Χαλδαίων. Πτολμ. α', 20.

Ὀρχομενός, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἠσιόνης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, ὁ κτίσας τὴν πολιν Ὀρχομενὸν ἐν Βοιωτίᾳ· τοῦτου συζύγου ὑπῆρχε ἡ Ἤλεκτρα μήτηρ τοῦ Τιτυοῦ· Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230. Ἀπολδρ. α', 4, 1. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρχομενὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. Παυσ. η', 3. — 3) Τίὸς τοῦ Μινύα διαδεξάμενος παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν ἡ θεμελίωσις τῆς πόλεως Ὀρχομενοῦ. Παυσ. θ', 36, 37.

Ὀρχομενός, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Βοιωτίας, ἡ Μινύειος Ὀρχομενὸς καλουμένη, σχηματίζουσα τὸ πάλαι ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον βασίλειον τῶν Μινυῶν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος ἐν Ἑλλάδι ναὸς τῶν Χαρίτων καὶ ἕτερος τοῦ Διονύσου· ταύτῃ ἐρείπια πλησίον τοῦ χωρίου Σκρίπου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 511. Ἡροδτ. Θουκ. δ', 76. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας σχηματίζουσα ποτὲ ἰδίαν ἐπικράτειαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ Πλιν. κατεσκευάζετο ἓν εἶδος κατόπτρου ἐκ μελανοῦ λίθου ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον ἡ πολις αὐτη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 605. Θουκ. ε', 61. — Ἀμφότεραι αἱ πόλεις αὗται εὑρηνται κατ' ἀρσενικὸν γέν. παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. εἰς ῆθλικ. δὲ εὑρηται μόνον ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις παρὰ Θουκ. α', 113. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 257. — ὄθεν, Ὀρχομένιος, ία, ιον· τοῦ Ὀρχομενοῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὤν· καὶ οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡροδτ.

Ὄσειρις, ίδος, ὁ, Αἰτκ. Ὄσιριν. Ἀρχαῖος καὶ ἐπίσημος Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, παριστανόμενος ὡς ἀρχικὴ τις καὶ ὑπερτάτη δύναμις εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδετο ἡ ἄφθονος ἐκείνη καὶ γόνιμος εὐκαρπία τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου, λατρευομένη πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναὸς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις τῆς Αἰγύπτου μὲ μυστηριώδεις τελετάς. Ἐπλάττετο ὁ Ὄσιρις ἔτι ἦν παῖς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος, τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Νέφθυος. Διοδρ. Σικ. α', 13. Πλουτ. Ἴσ. καὶ Ὄσ. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥέας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡροδτ. παραβάλλει μὲ τὸν παρ' Ἕλλησι Διόνυσον, ἀναφέρων αὐτὸν μεταξὺ τῶν Θεῶν τῆς τρίτης τάξεως. Ἡροδτ. 2, 144. Βασιλεύσας δὲ ὡς λέγεται χρόνον ἱκανὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπέδειξε μεγάλας καὶ ἀξιομνημονεύτους εὐεργεσίας οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἐγχωρίους αὐτοῦ λαοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη ἐξω τοῦ κόσμου, διδάξας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν, τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας χρησίμους εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, κτίσας καὶ τὴν περίφημον πόλιν τῶν Θηβῶν ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ. Διοδ. Σικ. α', 14, 15. Πλούτ. Ἴσ. Ὄσ. 15. Γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος ὑπῆρξεν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἴσις γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ὧρον, ὅπερ καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον μετὰ τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ἡ λατρεία τοῦ Ὀσίριδος εἰσήχθη κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ῥώμην. Παυσ. α', 18.

Ὄσκα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀλβανίας ἐν τῇ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀλαζῶνος ποταμοῦ. Πτολ.

Ὄσκιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης, πιθαν. ὁ νῦν Πλιτίου Oescus καλούμενος· τανῦν Ἰσκρού. Θουκ. β', 96.

Ὄσκος, οἱ, καὶ Ὄπικοί. Ἓν τῶν ἀρχαιοτάτων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀπ' ὅπου ὕστερον μεταβάντες εἰς τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη κατῴκησαν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, κοινῶς ἀπολλύοντος κατ' ὀλίγον γράνισθησαν διὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἄλλων Ἰταλικῶν λαῶν καὶ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ε'.

Ὀσροηνή, ἡ. Χώρα τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη δυτικῶς περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ἐλήφθησαν οὕτως ἀπὸ τοῦ Ὀσρόου ἡγεμόνος τινὸς τῶν Ἀράβων ὅστις ἐκυρίευσαν αὐτὴν ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων. Στεφ. Βυζ.

Ὀσροηνοί, οἱ. Λαός τις ἀρχαῖος τῆς Ἀραβίας, ὅστις μεταβὰς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἡγεμόνος τινὸς Ὀσρόου καλουμένου εἰς τὰ περὶ τὸν Εὐ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φράτην δυτικὰ μέρη τῆς Μεσοποταμίας ἐκυρίευσαν αὐτὰ ἀπὸ τούτου τότε αὐτόθι δεσπόζοντας Πάρθους καὶ ἀποκατεστάθησαν ἐνταῦθα ὀνομάζοντες καὶ τὴν χώραν ταύτην Ὀσροηνὴν Ἡρῳδ. Προκοπ.

Ὀσρόης, ου, ὁ. Ἡγεμών τις τῶν Ἀράβων, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ὀξυρόης καλούμενος, ὁ κυριεύσας μ' ἓν πλῆθος λαῶν τῆς Ἀραβίας τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Μεσοποταμίας τὸ ὁποῖον ἔκτοτε ἐκαλεῖτο Ὀσροηνή. Λουκιαν.

Ὄσσα, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινόμενον ἀνατολικῶς καὶ χωριζόμενον διὰ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, περίφημον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὴν αὐτόθι διατριβὴν τῶν Κενταύρων· ταυτὸν Κίσσαβον. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 315. Ἡρόδτ. — 2) Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς Ὀλυμπίας. Στράβ.

Ὀσσαῖοι, οἱ. Λαός τις μικρὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὴν ἀρκτικὴν ὄχθην τοῦ Ἀκεσίνου ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον ὑπέταξεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. Ἀρρ. Ἀνάβ. Γ, 15.

Ὀσσαῖος, αία, αῖον, = Ὄσσειος, ὅπερ ὄρα.

Ὀσσαρηνή, ἡ Κατὰ Πτολμ. Ε, ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὸν Κῦρον ποταμόν.

Ὄσσειος, εία, ειον. Τῆς Ὄσσης ἢ εἰς τὸ ὄρος Ὄσσαν ἀνήκων. Καλλιμ.

Ὀστόβαρα, ἡ. Πόλις τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀτίᾳ κειμένη πλησίον τῶν πηγῶν τοῦ Ὠξου ποταμοῦ. Πτολ. Ϛ, 11.

Ὀστράκινα, τά. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας μεταξὺ τῆς Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως, σχηματίζον μίαν συνέχειαν τοῦ Μαιναλίου ὄρους. Παυσ. η', 12.

Ὀστρακίνη, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶτινος αὐτόθι στενοῦ ἀκρωτηρίου βορειοανατολικῶς τῆς Σρβωνίδος λίμνης. Πτολμ. δ', 5.

Ὀστάνης, εω, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιστήμων καὶ εὐγενῶν Περτῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου, ὁ ἀνακαλύψας διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Φαιδίμης τὴν πανουργίαν τοῦ μάγου Σμέρδεος. Ἡρόδτ. 3, 68.

Ὀστάσπης, εος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Χαλδαίων εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ βασιλέως τῶν Περτῶν. Ἡρόδτ.

Ὀστρεύς, ῆος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, υἱὸς τοῦ Δύμαντος, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Καλυκοπὶς λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Ἑκάβου. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 186. Τζετ. Ἀρχ 111.

Ὀτρήρη, ἡ. Βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων καὶ γυνὴ τοῦ Ἄρεος, ἥτις λέγεται ὅτι ἔκτισε πρώτον τὸν ναὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος· ἐκ τοῦ Ἄρεος ἐγεννήσεν αὕτη τὴν Ἀμαζόνα Ἱππολύτην. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 387. Τγίν. μύθ. 225.

Ὀτρυντείδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ὀτρυντέως, ὁ Ἰφιτίων. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 383.

Ὀτρυντεύς, ῆος, ὁ. Γενναῖός τις πολεμιστὴς ἐξ Ἴδης πόλεως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν τὸν Ἰφιτίωνα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 384.

Ὄτυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 1, 3. Schneid. ἀντὶ Κότυς.

Οὐάδμων, ονος, ἡ λίμνη Vadimonis lacus. Λίμνη τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Lago di Bassano. Στραβ.

Οὐακκαῖοι, οἱ Vaccaei. Ἔθνος τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας. Πολύβ.

Οὐαλεντία, ἡ Valentia. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀβουλφέρας λίμνης, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταυτὸν Valencia. Πτολ. β', 6. Πλουτ. Πομπ. — 2) Οὐαλεντία Κολώνια. Πτολ. β', 10. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ταυτὸν Valence. Ἀμμιαν. Μαρκ.

Οὐαλερία, ἡ Valeria. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κειμένη παρὰ τὴν Οὐαλερινὴν ὕδῳ λεγομένην. Στράβ. — 2) Ὄναμ. Κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Οὐάλης, εντος, ὁ Valens. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων.

Οὐάριστοι, εἱ Πτολ. β', 11. Ὄρα Ναρίσται.

Οὔαρος, ὁ Varus. Ποταμὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων καὶ χωρίζων ἀνατολικῶς τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰσβάλλει εἰς τὸν Γαλλικὸν Κόλπον· ταυτὸν Var. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 5. — 2) Κύρ. Ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Οὐάρρων, ωνος, ὁ Varro. Ὄνομα κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ. καὶ Βάρρων.

Οὐάσκωνες, οἱ Vascones. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Καντάβρων, Βαρδούλων καὶ Κελτιβήρων ἐν τῇ νῦν Ναβάρρᾳ. Στράβ. γ'. Πτολ. β', 6.

Οὐδαῖος, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λεγομένων οἵτινες ἐσφύησαν ἐκ τῆς γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος αὐτόθι δράκοντος, καὶ ὅστις μόνος διεσώθη τῶν ἄλλων ἐκ τῆς ἐμφυλίου μάχης. Ἀπολλόδ. γ', 4, 7.

Οὐέλια, ἡ Velia, = Ἔλεα. Πλούταρ.

Οὐέλιτραι, αἱ Velitrae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων· ταυτὸν Velletri. Στράβ. καὶ ἡ Βέλιτρα. Στέφ. Βυζ. — Ὄθεν, Οὐελίτρανοι, οἱ κάτοικοι.

Οὐενάφριον, τό, Venafrium. Πόλις τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Οὐολτούρνου ποταμοῦ· ταυτὸν Venafro. Στράβ.

Οὐένετοι, οἱ, = Ἐνετοί, ὅπερ ὄρα. Πολύβ. — 2) Οὐενετοί, Venetes. Ἔθνος μέγα καὶ ἐμπορικὸν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Λίγηρος ποταμοῦ καὶ τῆς παραλιακῆς χώρας. Στράβ. δ', Πτολ. β', 8.

Οὐενοαντάνη, ἡ, ἴδε Βενουέντον.

Οὐενουσία, ἡ, Venusia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λευκανίας· ταυτὸν Venosa. Στράβ.

Οὐέρβανός, λίμνη, ἡ Lacus Verbanus. Λίμνη τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Lago Maggiore. Στράβ.

Οὐέρκτον, τό· Verctum. Πόλις τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων· ταυτὸν Alessano. Στράβ.

Οὐέρκελλαι, οἱ· Vercellae. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Vercelli. Στράβ.

Οὐεσούιον, τό· καὶ Βεσούβιον, Mons Vesuvius. Ὄρος ὑψαίστιον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Καμπανίας χώρας πλησίον τῆς Νεαπόλεως ἔχον 4000 ποδῶν ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Κατὰ Διοδ. Σικ. δ', 21. λέγεται ὅτι ἀπὸ τούτου τοῦ ὄρους ὥρμησαν οἱ Γίγαντες εἰς τὸν Οὐρανὸν ὅτε ἀπολέμησαν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Ἡ πρώτη ἔκρηξις τοῦ Οὐεσουβίου ἥτις ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ συνέβη κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τίτου ἤτοι 79 χρόνους μετὰ Χρ. Διον. Κατσ. 66, 22. 23. Πλιν. νεώτρ.

Οὐετουλώνιον, τό, Vetulonium. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἔχουσα θερμὰς πηγὰς ὑδάτων, ταυτὸν Torre Vechia. Διον. Ἁλ. γ'.

Οὐήϊοι, οἱ, Veji. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ εὐρισκομένη πρωΐμως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅτε καὶ κατεστράφη τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος. Διον. Ἁλ. β', 116. Στράβ.

Οὐήρων, ωνος, ἡ· Verona. Πόλις τῆς ἐντὸς τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Εὐγανέων, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὕτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ὅτε καὶ ἐκοσμήθη μὲ πολλὰς μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ μ' ἓν μέγα ἐτοιχοζομένον Ἀμφιθέατρον· ταυτὸν Verona, Περόνα. Στράβ. δ', ἔτι δὲ καὶ Βηρώνη.

Οὐήστινοι, οἱ Vestini. Λαὸς τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεταίχμῃ Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Οὐιέννα, ἡ· Vienna. Πόλις πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀλλοβρόγων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, ταυτὸν Vienne. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 10. Πλίν.

Οὐιμινάλιος λόφος, ὁ, Collis Viminālis. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη. Στράβ.

Οὐιργίλιος, Πούβλιος Μάρων, Virgilius. Εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐνδόξων ποιητῶν τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς τὴν κώμην Ἄνδες πλησίον τῆς Μαντούας καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 70—19 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ Καίσαρος Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ὑπὸ τοῦ ὁποίου εὐηύνθη καὶ ἠγαπήθη μεγάλως. κατὰ μίμησιν τοῦ Θεοκρίτου συνέγραψε τὰ Βουκολικὰ καὶ Γεωργικὰ ποιήματα εἰς ἑξαπτικὴν ἠλῶσται καὶ τὸ περίφημον Ἡρωϊκὸν ποίημα Αἰνειάδα ἐπιγραφόμενον εἰς ἑπτὰ καὶ δέκα βιβλία μιμούμενος καὶ εἰς τοῦτο τὰς ἀθανάτους περιγραφὰς τῶν Ἡρώων τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου, ὅτι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ μικρὰ ποιήματα τῶν ὁποίων ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται.

Οὐαλέγων, οντος, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς Τρωϊκῆς ἐπιστρατείας ὅτε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ σώζειν καὶ πολυπειρίαν. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 147.

Οὐλυμπιεύς, ὁ, = Οὐλυμπίων, ὅπερ ὄρα.

Οὐλίας, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Οἰκλέως ἐξ Ἄργους. Πινδ.

Οὐλυμπος, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Ὀλυμπος. Ὅμ. Πινδ.

Οὐλύμποθεν, Ἐπῳμ. ἐκ τοῦ Ὀλύμπου. Πινδ.

Οὖναι, οἱ, Huni. Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικῶν ἀλέκτωρ ἐν τῇ νῦν Μογγολίᾳ. Διον. Περ. 730.

Οὐολόγαισος, ὁ, Vologaesus. Βασιλεὺς τῶν Παρθύων ἐν Ἀσίᾳ. Δίων.

Οὐολατέρραι, αἱ, Volaterrae. Πόλις ἐχυρὰ τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη πλησίον τῆς θαλάττης ἐπίσης ἀπεκτόμου λόφου· ταυτὸν Volterra. Διον. Ἁλ. γ'. Στράβ. ε',

Οὐόλσκοι, οἱ, Volsci. Λαὸς τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεταίχμῃ Ἰταλίᾳ κατοικοῦντες περὶ τὴν αὐτοῦ θάλασσαν ἕως τοῦ Ἀμασήνου ποταμοῦ, ἔχοντες πόλιν ἀρχαίαν τὴν Σουεσσαν· Στράβ. Ὠλοῦσκοι. Διον. Ἁλ.

Οὐολτοῦρνος, ὁ, Volturnus. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, πηγάζων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν καὶ εἰσβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν. Στράβ. ε'. ταυτὸν Volturno. Οὐλθορνος, παρὰ Πολυβ. καὶ Οὐλτορνος, ὁ, Πλούτ.

Ὤπις, ιδος, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρικ. Ὦπις, ωος, Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τικτούσας γυναῖκας ἐπιμελείας καὶ προνοίας. Καλλιμ. εἰς Δημ. 204. κατὰ Σχολιαστ. ἀπὸ τοῦ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας. — 2) Μία τῶν Ὑπερβορείων Παρθένων, ἑλθοῦσα μετὰ τῆς Ἄργης εἰς τὴν νῆσον Δῆλον διὰ νὰ προτρέψῃ θυσίαν εἰς τιμὴν τῆς θεᾶς Εἰλειθυίας. Ἡρόδτ. 4, 35. καὶ Ἄρατ. — 3) Ἐπιθ. τῆς Νεμέσεως ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὕστερον εἰς Ῥαμνοῦντα δῆμον τῆς Ἀττικῆς. Ἀνθολ.

Οὐρανία, ἡ (-νυ-) Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν. Ἡσ. Θεογ. 78. παρὰ τοῖς ὕστερον λατρευομένη ἐξαιρέτως ὡς ἔφορος τῆς Ἀστρονομίας καὶ τῆς περὶ τὰ Οὐράνια σώματα γνώσεως· λέγεται δὲ ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον· Τγίν. — 2) Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

καὶ τῆς Τηθύος· Ὅμ. Ἴδ. Δημ. 423. Ἡσ. Θεογ. 350. — 3) Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὄποῖον καὶ Ἡρόδ. 1, 105. εὐρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναὸς εἰς Ἀσκάλωνα πόλιν τῆς Συρίας. Κατὰ δὲ Πλάτωνα ὑπῆρχεν ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ γεννηθεῖσα ἀμήτωρ καὶ περιστατουμένη ὡς σύμβολον τοῦ νοεροῦ καὶ θείου ἔρωτος, διάφορος οὖσα τῆς λεγομένης Πανδήμου Ἀφροδίτης· Πλάτ. Συμπ. σελ. 180.

Οὐρανίδης, ου, ὁ (–υυ–) κυρ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Κρόνος. Ἡσ. Θεογ. 486. Πινδ. καὶ Οὐρανίδαι, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ διατριβόντες θεοὶ πρὸς διαφορὰν τῶν Καταχθονίων θεῶν. Εὐριπ. Ἑκ. 148.

Οὐράνιων, ονος, ὁ (–υυ–). Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ, ἄθεν πληθ. Οὐρανίωνες, οἱ Τιτᾶνες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς· Ὅμ. Ἰλ. Ε, 898. Ἡσ. Θεογ. 461. καὶ Οὐρανίωνες, μετὰ ἧ ἄνευ τοῦ θεοί, οἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ κατοικοῦντες θεοί· Ὅμ. Α, 570.

Οὐρανός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρέβου καὶ τῆς Γῆς· Ἡσ. Θεογ. 125. λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἰδίαν του μητέρα Γῆν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς πρώτους τοὺς φοβεροὺς Γίγαντας, Ἑκατόγχειρας Κόττον, Βριάρεων καὶ Γύγην, εἶτα τοὺς Κύκλωπας, Βρόντην, Στερόπην καὶ Ἄργην καὶ τελευταίους τοὺς Τιτᾶνας καὶ τὰς ἓξ Τιτανίδας. Ὅμ. Ἴδ. 30, 17. Ἡσ. Θεογ. αὐτοθ. Ἀπολλόδ. α', 1. Κατὰ Διόδ. Σικ. γ', 56. ὑπῆρξεν ὁ Οὐρανὸς ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Ἀτλαντίων, ὁ μορφώσας πρῶτον καὶ ἐξημερώσας τὰ ἤθη τῶν ὑφηκόων του.

Οὔρειον, τό. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτ. Torre d'Oro. Στράβ.

Οὔρειος, ὁ. Εἷς τῶν Ἡνιοχαίων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Οὐρία, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Τρία. Λιμὴν τῆς Ἀκαρνανίας πλησίον τῶν Οἰνιαδῶν. Στράβ. — 2) = Τρία, Στράβ.

Οὐρίων, ωνος, ὁ, = Ὠρίων. Παλαίφ. 5.

Οὐροτάλ, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Διόνυσος ὑπὸ τῶν Ἀρσίων. Ἡρόδ. 3, 8.

Οὐσάργαλα, τά. Ὄρη τῆς Γαιτουλίας ἐν Ἀφρικῇ κείμενα μεσημβρινῶς περὶ τὴν μεγάλην Σύρτιν· Πτολμ. ἔτι δὲ καὶ Σουσάργαλα.

Οὔσβιον, τό. Πόλις τῶν Μορικμόνων ἐν τῇ παλαιᾷ Γερμανίᾳ κειμένη πλησίον τῆς νῦν Marbach. Πτολ.

Οὐσέλαι, οἱ. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης (Ἰρλανδίας) κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια αὐτῆς. Πτολ. β', 2.

Οὐσλοῦντιοι ἢ Οὐολοῦντιοι. Λαὸς τῆς νήσου Ἰέρνης περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια αὐτῆς Πτολμ. β', 2.

Οὔτιοι, οἱ· Πίθαν. Λαὸς τῆς Περσίας ὅμορος μὲ τοὺς Σαράγγας. Ἡρόδ. 7, 68. κατὰ Λαρχῆρον, οἱ Οὔξιοι ἐν Περσίᾳ. Στράβ. ια'. ἢ οἱ Οὐίτιοι ἐν Ὑρκανίᾳ Στράβ. ια'.

Οὖτις, ὁ· Αἰτ. Οὖτιν. Ἐπίπλαστον ὄνομα διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπατήσας τὸν Κύκλωπα Πολύφημον, ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου του. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 369, κ. α. ξ.

Οὐφελόστης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 274.

Οὐφέλτης, ου, ὁ· ἴδε Ἀρχέμορος.

Οὐφέλτιος, ὁ. Εἷς τῶν εὐγενῶν Τρώων φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 20. — 2) Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 302.

Οὐφαλμίτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἠγείρεν ὁ Νομοθέτης Δυκοῦργος ἕνα ναὸν αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ ὅτε ἐστερήθη ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του. Παυσ. γ', 18.

Οὐφιεῖς, οἱ· καὶ

Οὐφιονεῖς, οἱ. Λαὸς τῆς Αἰτωλίας κατοικῶν περὶ τὸ ὄρος Κόραξ καὶ ἐκτεινόμενος ἕως τοῦ Μαλιακοῦ Κόλπου. Θουκ. γ', 96. Εἰς τούτους ἀνῆκεν ἔτι οἱ περὶ τὸ ὄρος Οἴτην κατοικοῦντες Καλλιεῖς καὶ οἱ περὶ τὸν Κύνιον ποταμὸν Βωμιεῖς.

Οὐφιοῦσα, ἡ. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σκυθίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τύρα (Νίστρου) ποταμοῦ· Στράβ. — 2) Μία τῶν Πιτυουσῶν νήσων ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ. Στράβ. ταυτ. Φορμεντέρα, Mannert. Geogr. I. σελ. 407.

Οὖφις, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρκαδίας ῥέων πλησίον τῆς Μαντινείας. Στράβ.

Οὐφίων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τιτάνων, βασιλεύσας ἐν τῷ Οὐρανῷ μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐρυνόμης πρὸ τοῦ Κρόνου, ὕστερον δὲ διωχθεὶς αὐτόθεν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α 503. Τζετζ. Δυκφ. 1192.

Οὐφρύνειον, τό, Ἡρόδ. 7, 43. καὶ

Οὐφρύνιον, τό (–υυ–). Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ταυτ. Ren-Rebi. Στεφ.

Οὐχη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Εὐβοίας. Στράβ. — 2) Τὸ ὑψηλότατον πρὸς μεσημβρίαν ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας, ἔχον ἐν αὐτῷ λατομίας μαρμάρου, ταυτ. Ὄχα.

Οὐχιμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ῥόδου, πατὴρ τῆς Κυδίππης ἐκ τῆς Νύμφης Ἠγητορίας. Διόδ. Σικ. ε', 56.

Οὐχνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλωτοῦ ἐκ Τανάγρας, ἥτις ἐμνηστεύθη τοῦ συγγενοῦς αὐτῆς Εὐνόστου καὶ μὴ δυναμένη νὰ πείσῃ αὐτὸν εἰς τὰς ἀτόπους ἐρωτήσεις της τὸν διέβαλε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ὡς βιάσαντα αὐτήν, οἵτινες πιστεύσαντες εἰς τοὺς λόγους της ἐφόνευσαν τὸν Εὔνοστον, ἀλλ' ὕστερον μετεμελήθησαν ἡ Οὐχνη διὰ τὴν παράνομον πρᾶξίν της ἐκρημνίσθη ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου. Πλουτρ. Ἑλ. ζητ. 40.

Π.

Πάβιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων.

Πάγαι, αἱ Δωρικ. ἀντὶ Πηγαί, ὅπερ ὅρα.

Παγασαί, αἱ. Πόλις τῆς Πελασγιωτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρότερον σχηματίζουσα τὸν λιμένα τῆς πόλεως Φερῶν ἐπὶ τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἀπ' ὅπου λέγεται ὅτι οἱ Ἀργοναῦται ἐξέπλευσαν διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Κολχίδα. (Κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ναυπηγίου, διότι ἐν τῷ λιμένι τούτῳ ἐναυπηγήθη τὸ πλοῖον Ἀργώ.) Ὕστερον δὲ μετετέθησαν οἱ κάτοικοι αὐτῆς εἰς τὴν πλησίον ἀνοικοδομηθεῖσαν πόλιν Δημητριάδα. Ἡρόδ. 7, 193. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 238.

Παγασαῖος, αία, αῖον. Τῶν Παγασῶν ἢ ἐκ τῆς πόλεως τῶν Παγασῶν ὤν· — ὁ Παγασαῖος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχε ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Παγασῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· Ἡσ. Ἀσπ. 70. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 238.

Παγασήϊος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Παγασαῖος, τῶν Παγασῶν· ὁ Παγασήϊος λιμήν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 524.

Παγασηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. θηλ. τύπ. τοῦ Παγασήϊος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 310.

Παγασητικός, ή, όν. Τῶν Παγασῶν ἢ εἰς τὰς Παγασὰς ἀνήκων· ὁ Παγασητικὸς κόλπος, = Κόλπος τῆς Δημητριάδος, ταυτ. Κόλπος τοῦ Βόλου. Στράβ.

Παγασίς, ίδος, ἡ. Δωρικ. ἀντὶ Παγασής. Μοσχ. Εἰδ, γ', 78.

Παγασίτης, ου, ὁ (ι), = Παγασαῖος, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Δημ.

Πάγασος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Πήγασος. Πινδ.

Παγγαῖον, τό, Pangeus. Ὄρος τῆς Μακεδονίας ἐκτεινόμενον διὰ τῶν συνόρων τῆς Θράκης περὶ τὸν Νέστον ποταμόν, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ μεταλλεῖα τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ταυτ. Ἐγριαζοῦ Κασταγνία. Πινδ. Ἡρόδ. 5, 16.

Παγκάστη, ἡ, = Πακάτη, ὅπερ ὅρα.

Παγχράτης, ους, ὁ (ᾰ). Ὄνομα Αἰγυπτίου τινὸς μάγου, παρὰ Λουκ.

Πάγραι, αἱ. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Συρίᾳ, κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας. Πτολ. ε', 15.

Πάγρασα, τά. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς λεγομένης χώρας τῶν Λησταῖ· Πτολ. ζ', 2.

Παγχαία, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Μυθώδης τις νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Στράβ.

Παγώδας, α, ὁ. Βοιωταρχὸς τις ἐν Θήβαις.

Παδαῖοι, οἱ. Ἔθνος Νομαδικὸν τῆς Ἰνδίας, τρεφόμενον μὲ ὠμὰς σάρκας ἀνθρώπων, ἰσχυρὸν καὶ μάχιμον. Ἡρόδ. 3, 99. κατὰ Mannert κατῴκουν οἱ Παδαῖοι οὗτοι τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς Ἰνδίας περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἕως τῆς Ἐρήμου Κίβι.

Παδάργος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας παρὰ Νεάρχ. α', 33.

Παδόα, ἡ. Βραχίων τοῦ Πάδου ποταμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ ῥέων ἀρκτικῶς, ὁ παρὰ Οὐεργιλίῳ Padusa καλούμενος. Πολύβ. β', 16.

Πάδος, ὁ· Padus. Μέγας ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπείων ὀρέων καὶ διερχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμούς, ἐν οἷς ὁ Στρόβων παραβάλλει μὲ τὸν Ἴστρον· ἐκβάλλει δὲ δι' ἑπτὰ στομίων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων πρότερον Ἠριδανὸς καλούμενος, περίφημος πρὸ πάντων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς καὶ μυθοποιοῖς διὰ τὴν συμβᾶσαν μεταμόρφωσιν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος εἰς αἰγείρους, ὅτε αὗται ἐδρήνουν περὶ τὸν ποταμὸν τοῦτον τὸν θάνατον αὐτοῦ· ταυτ. Πάδος, Ῥό. Πολύβ. Ἀπολλόδ.

Παδυάνδος, ἡ. Πόλις τῆς Καταονίας χώρας ἐν Καππαδοκίᾳ, κατὰ d'Anville ταυτ. Παδάνδη.

Παιάν, ᾶνος, ὁ, ἴδε Παιήων.

Παιανία, ἡ. Οὕτως ἐκαλοῦντο δύω κῶμαι τῆς Ἀττικῆς σχηματίζουσαι δύω δήμους ἀνήκοντες εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἐκαλεῖτο καθύπερθεν Παιανία ὁ δὲ Ὑπενερθεν Παιανία. Ἀρκουρ. — ἔθεν, Παιανιεὺς δῆμος, Ἡρόδ. ι, 60. καὶ Παιανεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Παιανίας ὢν· Δημοσθ.

Παιανίον, τό. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ. Πολύβ.

Παιδάριτοι, ὁ. Τίὸς τοῦ Λέοντος, στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Θουκ. η', 33. Ἰσοκρ. καὶ Παιδάρητος, παρὰ Πλουτρ. Λυκ.

Παιήων, ονος, ὁ· καὶ Παιάν ἢ Παιών, Παρ' Ὁμήρ. καλεῖται αὐτὸς ὁ τῶν θεῶν Ἰατρός, ὁ θεραπεύσας τὸν πληγωθέντα Ἄϊδην καὶ Ἄρην, διάφορος τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸν ὁποῖον τούτων ὁ ποιητὴς δὲν ἀναφέρει οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὸ ὄνομα Παιάν. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 401 καὶ 899. παρβλ. Ἰλ. Ε, 445. καὶ Ὀδ. Δ, 232. — 2) Ἐφεξῆς δὲ ἀνεδείχθη τὸ ὄνομα τοῦτο πολλάκις εἰς τὸν Ἀπόλλωνα θεωρούμενον ὡς θεὸν τῆς Ἰατρικῆς παρ' Ὅμ. Ἴδ. Ἀπολ. 272. καὶ Θεοκρ. 7, 1. ἔδωκε εἰλεῖφθαι αὐτ' αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος· ἔστι δὲ Παιὰν ὡς Ἐπίθ. τοῦ θεοῦ τούτου, Αἰσχ. Ἀγ. 152. Θεοκρ. Παρ' Ὁμήρ. εὑρηται μόνον ὁ τύπ. Παιήων, ονος, καὶ Παιών, ωνος, παρὰ Σέλ. λείψ. 5, 57. Ἀριστφ. Πλουτ. 635.—

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

3) Ἐπιθ. πολλῶν ἄλλων ζώων ἀντὶ τοῦ σωτήρ λαμβανόμενον, τοῦ Ἡλίου, Ὀρφ. Ἀργ. 8, 12. τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ἀργ. 51, 11. τοῦ Πανός, Ὀρφ. Ἀργ. 10, 11. τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἔτι δὲ Παιωνία, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς ἐφόρου τῆς ἰάτρου λογιζομένης. Παυσ. α', 34. (Κατά τινας παράγονται ἡ λέξεις Παιήων ἀπό τοῦ παίω, ὅτε ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσε παίσας τὸν ἐν Δελφοῖς Πύθωνα δράκοντα. παρβλ. Καλλιμ. Ἄργ. εἰς Ἀπολ. 100. Ἀθην. ιε'. κατ' ἄλλους δὲ ἀπό τοῦ πάω, = παύω, ὡς καταπαύων τὰς νόσους. Ἐτυμ. Μαγ. ἢ ἐκ τοῦ πάω, = πιπάσκω, τρέφω, βοηθῶ, ἄρα βοηδός, σωτήρ. παρβλ. Ilgen εἰς Ὁμ. Ἄργ. Ἀπολ. 272.)

Παιονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἀρκτῴας Μακεδονίας κειμένη περὶ τὰ ὄρος Ὀρβηλον μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Στρυμόνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἦσαν Ἰλλυριοὶ τὸ γένος. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 350. Ἡρόδ. 5, 13. — 2) = Παιονίς, παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὅπερ ὄρα.

Παίονες, οἱ, Ἐνικ. Παίων, ονος. Οἱ κάτοικοι τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 848 συνίστουν δὲ οὗτοι διαφόρους ἄλλους μικροτέρους λαούς, ἐξ ὧν ἀναφέρονται παρὰ Θουκ. β', 96. οἱ Γραικοὶ καὶ Δαναοί. — 2) = Παιονόκιοι. Ἡρόδ.

Παιονίδης, ου, ὁ (ι). Τίος τοῦ Παίονος, ὁ Ἀγάστροφος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 339.

Παιονική, ἡ, προσυπακ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Παίονες, οὕτως ἐκαλεῖτο ἰδίως ἐν εὐρύχωρον πεδίον ἐν Ἀνθεμοῦντι πλησίον τῶν Σταγείρων· Ἡρόδ. 7, 125.

Παιονικός, ἡ, όν. Τῶν Παιόνων ἢ εἰς τοὺς Παίονας ἀνήκων. Ἡρόδ. — 2) Παιονιακός.

Παιονίς, ίδος, ἡ Τῆς Παιονίας ἢ ἐκ τῆς Παιονίας οὖσα, ἰδιαιτ. ἐπίκλ. τοῦ Παιονικός. Ἡρόδ. ζ, 33.

Παίπαλα, τά. Ἀπός τις τῶν Παιόνων κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παγγαίου περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ Θρᾴκης. Ἡρόδ. 7, 113.

Πάῖος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἀντικρὺ πλησίον τῆς κώμης Κονδυλέας περὶ τὸν Λάδοντα ποταμόν. Ἡρόδ. 6, 127. καὶ Πάος, ἡ. Παυσ. η', 23.

Παισίκαι, οἱ. Δαοὶ τῆς Περσίας κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ὄξου ποταμοῦ καὶ Ἰαξάρτου. Ἡρόδ. 3, 91. ἐλέχθη πρότερον Παυσίκαι ἔγραφη.

Παισός, ἡ. Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀτιᾳ κειμένη μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Πάρου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στρύβωνος ἐρήμη. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 612. Ἡρόδ. ἔνι παρ' Ὁμήρ. Ἀπαστός.

Παῖτοι, οἱ. Λαοὶ τῆς ἀρκτῴας Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὸν Ἕβρον ποταμόν. Ἡρόδ. 7, 110. παρ' Ἀριστοφ. Βεκίλ. 979. εἰλῆφται ἐπὶ χλευαστικῆς ἐννοίας· — ὅθεν Παϊτιάδης, ἡ, ον, τῶν Παίτων ἢ εἰς τοὺς Παίτους ἀνήκων, ἡ Παϊτική, χώρα τῆς Θρᾴκης μεταξὺ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ καὶ Μέλανος. Ἀρρίαν.

Παίων, ονος, ὁ. Τίος τοῦ Ἐπιμείωνος, ὅστις ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἤλιδος εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του τὴν αὐτόθι χώραν Παιονίαν. Παυσ. ε', 1. — 2) Τίος τοῦ Ἀντιλόχου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀθήναις Παιονίδαι. Παυσ. Κορ. 18. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Παιονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἴδε Παίονες.

Παιών, ῶνος, = Παιήων, — ὅθεν Παιώνιος, α, ιον, ὁ Παιώνιος· ἡ Παιωνία, ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς. Παυσ.

Παλάστη, ἡ. Περιβόητος τις ἑταῖρα ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θετταλίας, ἐρώμενα τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Ἀλεξάνδρου· διὰ δὲ τὸ ἔξοχον κάλλος της λέγεται ὅτι μετοχειρίσθη αὐτὴν ὁ περίφημος Ἀπελλῆς ὡς ἀρχέτυπον διὰ νὰ ζωγραφίσῃ μίαν Ἀφροδίτην του. Λουκ. Εἰκ. 7. ἡ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 34. γραφ. Παγκάστη φαίνεται ὀρθότερ.

Πάϊτυες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παιτυϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδ. 7, 67.

Παϊτυϊκή, ἡ. Πολίχνη τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἡρόδ.

Παϊτύης, εως, ὁ. Δυθέστις, ὁ ὁποῖος ἀποστατήσας ἀπὸ τοῦ Κύρου τοῦ μεγάλου μετὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Σάρδεων καὶ καταδιωκόμενος ὑπ' ἐπιταγῆς αὐτοῦ ἐσώθη διὰ βοηθείας τῶν Κυμαίων εἰς τὴν νῆσον Χίον ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τῆς αὐτόθι πολιούχου Ἀθηνᾶς, ἀλλ' οἱ Χῖοι ἀποσπάσαντες αὐτὸν ἐκ τοῦ ἱεροῦ παρέδωκαν εἰς τοὺς Πέρσας ἐπὶ μισθῷ. Ἡρόδ. 1, 153. — 2) Ὄρος τῆς Ἰωνίας κείμενον ἀνωθεν τῆς Μαγνησίας. Στράβ.

Παϊτυϊκή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐκτεινομένη μεταξὺ τῶν Χοάσπου ποταμοῦ καὶ Ἰνδοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Καβούλ. Ἡρόδ. 3, 93. Ἐπὶ ταύτης ἐκειτο ἡ πόλις Κασπάτυρος πρωτεύουσα τῆς χώρας· — ὅθεν Παϊτυϊκός, ἡ, όν. Τῶν Παϊτύων ἢ εἰς τὴν χώραν τῶν Παϊτύων ἀνήκων. Ἡρόδ.

Παϊτωλός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λυδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Τμώλου καὶ ῥέων πλησίον τῶν Σάρδεων, ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἕρμον.

Παλαιγάμβριον, τό. Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6. ἴδε Γάμβριον.

Παλαιμάονιος, ὁ. Τίος τοῦ Λέρνου ἢ κατά τινας τοῦ Ἡφαίστου, ἐξ Ὠλένου πόλεως τῆς Λιτωλίας, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν χωλὸς κατὰ τοὺς δύο πόδας. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 202. ἴδε Παλαίμων, ἀριθ. 2.

Παλαίμων, ονος, ὁ, Ἰλητ. Παλαῖμον. Ὄνομα τοῦ Μελικέρτου υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Ἰνοῦς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὡς θαλάσσιος θεός, περὶ δὲ τοῖς ἀρχαίοις Ῥωμαίοις ὑπὸ τὸ ὄνομα Portumnus, βοηθὸς καὶ σωτὴρ τῶν ἐν θαλάσσῃ χειμαζομένων, πρὸς τιμήν τοῦ ὁποίου ἐπανηγυρίζοντο ἐν Ῥώμῃ τὰ λεγόμενα Portumnália κατὰ τὴν 17 ἡμέραν τοῦ Αὐγούστου μηνός· Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 261. Κατὰ Παυσ. α'. τὸ σῶμα τοῦ Παλαίμονος φερθὲν ὑφ' ἑνὸς δελφῖνος εἰς τὰ παράλια τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ ἐτάφη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Σισύφου, ὅστις ἐπέστησεν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ καὶ τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας. Παυσ. Κορ. 2. — 2) Τίος τοῦ Ἡφαίστου ἢ τοῦ Λιτωλοῦ, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. — 3) Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐτονόης θυγατρὸς τοῦ Πειρέως. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Παλαίπαφος, ἡ, = Πάφος, ὅπερ ὄρα.

Παλαίρους, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως. Στράβ. — ὅθεν, Παλαιρεῖς, οἱ κάτοικ. Θουκ. 6, 30. ἐκ χειρογρ. ἔνθα πρότερον Παλιρεῖς ἔκειτο.

Παλαίστης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως, ὅτε ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἀθλητοῦ ἠλθεν καὶ ἠγωνίσθη μετὰ τοῦ Ἡρακλέους εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Δυκοφρ. 43. καὶ Τζέτζ. αὐτοθ.

Παλαιστινοί, οἱ. Κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης ἐν Ἀσίᾳ.

Παλαιστίνη, ἡ (ι). Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀσίας, ἥτις ἐκτείνετο μεσημβρινῶς τῆς Συρίας ἀπὸ τῆς Φοινίκης ἕως τῶν συνόρων τῆς Λιγύπτου, ὁριζομένην ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Ἐρήμου Ἀραβίας, οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν, ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔφορον μὲ τερπνόν καὶ εὐαεράστατον κλῖμα. Τὰ μεσόγεια μέρη τῆς χώρας ταύτης περὶ τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν κατῴκουν ἐξ ἀρχαίων χρόνων οἱ Ἰουδαῖοι, σχηματίζοντες δώδεκα φυλὰς καὶ δύω βασίλεια, τὸ τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ τοῦ Ἰσραήλ. Ἐχωρίζετο δὲ ὅλη ἡ Παλαιστίνη διὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ εἰς δύω μεγάλα μέρη, εἰς Δυτικὴν ἢ εἰς τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰορδάνου καὶ εἰς Ἀνατολικὴν ἢ πέραν τοῦ Ἰορδάνου Παλαιστίνην, τὰ ὁποῖα εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους καὶ ἐπὶ τῆς αὐτόθι κυριαρχίας τῶν Ῥωμαίων ἀπετέλουν τέσσαρας ἐπαρχίας, τὴν Ἰουδαίαν, Σαμάρειαν, Γαλιλαίαν καὶ Περαίαν Παλαιστίνην· πρῶτον δὲ εὑρηται τὸ ὄνομα Παλαιστίνη παρ' Ἡρόδ. ἡ Παλαιστίνη Συρίη, 1, 105. καὶ ἄνευ τοῦ Συρίη, Ἡρόδ. 2, 104.

Παλαίστινος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο πρότερον ὁ ἐν Θρᾴκῃ ποταμὸς Στρυμὼν Παλαιστινές, ὅτε ὁ βατιλεὺς οὗτος νικηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ὑπ' ἀπελπισίας ἐρρίφθη εἰς αὐτὸν καὶ ἐπνίγη. Πλούτρ.

Παλαίτυρος, ἡ· ἴδε Τύρος.

Παλαίφατος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην, ἡ ἐποχὴ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει ἀκριβῶς ἐγνωσμένη· κατά τινας ἀναφέρεται ὡς σύγχρονος τοῦ Ξενοφῶντος κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Θουκυδίδου, ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Πριήνης, γράψας πέντε βιβλία περὶ ἀπίστων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθη μόνον τὸ πρῶτον· Σουϊδ. Φεβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 182.

Παλαίφαων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πελασγοῦ. Αἰσχ. Ἱκετ. 265.

Παλαμήδης, ους, ὁ· Αἰτ. η καὶ ην. Τίος τοῦ Ναυπλίου βασιλέως τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Κλυμένης θυγατρὸς τοῦ Κατρέως, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἡσιόνης, περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Ἥρωας διὰ τὴν σοφίαν καὶ βαθείαν συνεσίν του, ὅστις ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἐβλασφήμησε δι' ἀπατηλοῦ τρόπου τὸν Ὀδυσσέα καὶ συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος ὅτε ὑπεκρίθη τὸν παράφρονα εἰς τὴν Ἰθάκην μὴ θέλων νὰ γίνῃ μέτοχος τοῦ πολέμου τούτου, εἶδε καὶ ἔκτοτε προέκυψεν ἡ μεταξὺ τῶν δύω τούτων ἡγεμόνων ἀδιάλλακτος ἔχθρα, ἕως οὗ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνοχοποιήσας τὸν Παλαμήδην δόλιως ὡς προδότην τῶν Ἑλλήνων διὰ μιᾶς ἐπιπλάστου γραφῆς ἀπὸ μέρους τοῦ Πριάμου, κατέπεισε τοὺς λοιποὺς Ἕλληνας στρατηγοὺς νὰ τὸν λιθοβολήσωσιν· Τηλ. μύθ. 105. Σχολιαστ. εἰς Εὐρ. Ὀρεστ. 432. εἰς τὸν Παλαμήδην τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τῶν εἰς τὰς μάχας στρατιωτικῶν παρατάξεων, τῶν κύβων, καὶ τῶν σταθμῶν, πρὸ πάντων δὲ φημίζεται ὡς εὑρετὴς τῶν στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ξ, π, φ, χ· Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 195. Ἀπολλόδ. γ', 2, 3. ὑπῆρχε δὲ ὁ Παλαμήδης καὶ εἷς τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων ποιητῶν, ἀστρονόμων καὶ ἰατρῶν, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα κατὰ Σουϊδ. ἠφανίσθησαν πρωΐμως ἤδη ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀγαμέμνονος — 2) Παλαμήδης ὁ Ἐλεάτικος, οὗτος ὠνομάζετο Ζήνων ὁ Ἐλεάτης· Πλάτ. Φαιδρ. 261. — ὅθεν, Παλαμηδικός, ἡ, όν, τοῦ Παλαμήδους ἢ εἰς τὸν Παλαμήδην ἀναφερόμενος· τὸ Παλαμηδικὸν εὕρημα, ἐν παροιμίαις λεγόμενον. Ἀριστοφ. Βατρ. 1488.

Παλάνδακς, ὁ. Ποταμὸς τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, πανὸν Φάλκο. Πτολ.

Πάλαντα, τά. Πολις μεσόγειος τῆς νήσου Κύπρου (Κόρσικας) πανὸν Balagne. Πτολ. ε', 2.

Παλάντιον, τό, ἴδε Παλλάντιον.

Παλάτιον, τό, Palatium. Εἷς τῶν ἑπτὰ λόφων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦν κτισμένη ἡ παλαιὰ Ῥώμη, ὅπου ἔκειτο τὸ περίφημον παλάτιον τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρος Αὐγούστου καὶ πολλαὶ ἀρχαῖαι οἰκοδομαί· Στράβ. ὁ Παλλάντιος λόφος, Αἰλ, ποικ. Ἱστ. ια', 21. ἔλαβε δὲ τὴν ὀνομασίαν τὸ ὄρος τοῦτο ἀπό τινος ἀρχαίας πόλεως Παλλάντιον καλουμένης τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ἐνταῦθα ὁ Εὔανδρος ἐλθὼν ἐξ Ἀρκαδίας, καὶ τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἀπό τῆς πατρίδος αὐτοῦ Παλλαντίου πόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀπ' ὅπου μετέβη μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἰταλίαν· ἐκ τοῦ Παλλάντιον μετεσχηματίστησαν ὕστερον, Παλάτιον. Παυσ. η', 43. Διον. Ἁλ. α'.

Παλεῖς, οἱ· Ἰων. Παλέες. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως Πάλης ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Ἡροδ. 9, 28. Θουκ. εὑρηται ἔτι καὶ Παλλεῖς.

Πάλη, ἡ· καὶ Πάλλη. Πόλις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβριῶν αὐτῆς παραλίων, ταυτὸν [Διξεῦρι. Σχολ. Θουκ. α'. 27. Στράβ.

Παλεύς, έως, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Πηλεύς. Τίς τοῦ Κεφάλου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πάλην ἐπὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας. Στέφ. Βυζ. — 2) ὁ κάτοικος τῆς Πάλης ἐν Κεφαλληνίᾳ.

Παλίβοθρα, τά, ἴδε Παλίμβοθρα.

Παλίκη, ἡ (ε). Palica. Πόλις ἐπίσημος τῆς Σικελίας τὸ πάλαι, κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι λίμνης τῶν Παλικῶν λεγομένης. Διοδ. Σικ. Στεφ. Βυζ.

Παλικοί, οἱ. Παῖδες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύμφης Θαλίας θυγατρὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Αἴτνης, λατρευόμενοι ὡς ἐγχώριοι θεοὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας, ὅπου λέγεται ὅτι καὶ ἐγεννήθησαν ἔχοντες ἴδιον ναὸν καὶ μαντεῖον αὐτόθι πλησίον τῆς πόλεως Παλίκης· Διοδ. Σικ. ια', 89. — 2) Παλικοὶ ἢ Παλικῶν λίμνη. Λίμνη τις ἐν Σικελίᾳ περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ θειώδες ὕδωρ θεωρουμένη ἱερὰ ὑφ' ὅλων ὅσοι ἤρχοντο νὰ κάμωσιν ὅρκον τινά. Στράβ.

Παλίμβοθρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Ἰαπιδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, ἔχουσα 570 πύργους περὶ αὐτὴν καὶ 64 πύλας καὶ οὖσα μητρόπολις τῶν Παλιμβόθρων Ἰνδῶν. Στράβ.

Παλίνουρος, ὁ, καὶ Παλίνουρον, Palinurum. Ἀκρωτήριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Λευκανίας χώρας, ὅπου λέγεται ὅτι ἐπνίγη ὁ κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Αἰνείου Παλίνουρος. Στράβ. ταυτὸν Capo Palemido.

Πάλιον, τό· Δωρικ. ἀντὶ Πήλιον. Πινδ.

Παλαιρεῖς, οἱ, ἴδε Παλαιρός.

Παλλαδᾶς, ᾶ, ὁ. Ἕλλην Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, συγχρονος τοῦ Θεμιστίου ἐκ Χαλκίδος ἢ κατά τινας ἐξ Ἀλεξανδρείας, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 48.

Παλλάδειον, τό (—υυυ). Ἀρχεῖον ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, παριστάνον αὐτὴν ἔνοπλον καὶ κρατοῦσαν εἰς τὴν χεῖρα μίαν λόγχην, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ἐξαίσιον δύναμιν νὰ διαφυλάττῃ τὴν πόλιν σῶαν καὶ ἀκαταπόρθητον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἤθελεν εὑρίσκεσθαι· τοιοῦτον πρὸ πάντων ὑπῆρχε τὸ Παλλάδειον τὸ ὁποῖον πεσὸν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ὡς πλάττεται, εὗρεν πρῶτον ὁ Ἶλος καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν Τροίαν ἐξ ξύλων κατεσκευασμένον ἔχον τριῶν ποδῶν ὕψος καὶ φυλαττόμενον εἰς τὴν αὐτόθι Ἀκρόπολιν· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς πόλεως ταύτης ἔφερε μετ' αὐτοῦ ὁ Αἰνείας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου λέγεται ὅτι διετηρήθη ἐφεξῆς εἰς τὴν Ῥώμην· Ἡροδ. α', 45. ε', 15. Παλλαδ. ἅλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ἠθελον νὰ λέγωσιν ὅτι εἶχον ἐν αὐταῖς τὸ ἄγαλμα τοῦτο, πρὸ πάντων τὸ Ἄργος καὶ αἱ Ἀθῆναι Στράβ. γ', Παυσ. β', 23. Ἀπολδ. γ', 12. 3. — 2) Διαστήριον ἐν Ἀθήναις συσταθὲν ἐπὶ τοῦ Δημοφῶντος υἱοῦ τοῦ Θησέως, εἰς τὸ ὁποῖον συνήρχοντο οἱ Ἐφέται καὶ ἔκριναν τὰ ἀκουσίως γινόμενα ἐγκλήματα. Πλουτ.

Παλλάδιος, ία, ιον (—υυ). Τῆς Παλλάδος, εἰς τὴν Παλλάδα Ἀθηνᾶν ἀνήκων, ἱερὸν τῆς Παλλάδος. — 2) Ρωμ. Ὄνομ. Ἴστορος ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἀμμᾶσας μετὰ τὸν Γαλλησὸν καὶ συγγράψας Ἱστορίας εἰς τινα τῶν βιβλίων τοῦ Ἱπποκράτους. Φαβρ. Αστ. Βιβλ. III, σελ. 68.

Παλλαντιάδης, ὁ (ᾱ). Τίς τοῦ Παλλαντος, πληθ. οἱ Παλλαντιάδαι, ἀπόγονοι τοῦ Παλλαντος ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων αὐτόθι γενεῶν. Εὐριπ. Ἱππ. 35. Πλουτ.

Παλλάντιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Παλλαντος ἀδελφοῦ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἰσχυροτέρων αὐτόθι γενεῶν. Εὐριπ. Ἱππ. 35. Πλουτ.

Παλλάντιον, τό. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Παλλαντος υἱοῦ τοῦ Λυκαονος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλθὼν ὁ Εὔανδρος μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισε τὴν αὐτόθι ὁμώνυμον πόλιν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παλλαντίου τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ἐσχημάτισεν ἓν μέρος τῆς Ῥώμης, ὅθ' καὶ ἐλογίζετο τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ Παλλάντιον ὡς ἀρχαία αὐτῆς μητρόπολις, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκράτωρ Οὐεσπεσιανὸς ἐχορήγησε πολλὰ δικαιώματα. Παυσ. Διοδ. Σικ. καὶ Παλάτιον, παρὰ Σενρ. — ὅθεν, Παλλαντιεῖς, οἱ κάτοικ. — 2) = Παλάτιον, ὅπερ ὅρα.

Παλλάς, άδος, ἡ (ᾰ) Ἐπικ. τῆς Ἀθηνᾶς, παρ' Ὁμήρ. ἥτις μετὰ τοῦ Ἀθήνη ἡ Ἀθηναίη ἀποτελέμενον, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον καὶ ἄνευ τοῦ Ἀθηνᾶ. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ θεὰ αὕτη κατὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 406. ἀπὸ τοῦ πάλλειν, ὡς ἀεὶ πάλλουσα καὶ σειρτῶσα ὑποφαίνουσαν τὴν παντοχοῦ· κατὰ δὲ Ἀπολδρ. α', 6, 2, ἀπὸ τοῦ Γίγαντος Παλλαντος, τὸν ὁποῖον αὕτη ἐφόνευσεν εἰς τὴν Γιγαντομαχίαν, καὶ κατ' ἄλλους ἀπὸ τῆς Παλλάδος θυγατρὸς τοῦ Τρίτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ διετράφη καὶ τὴν ὁποίαν αὕτη ἐξ ἀπροσεξίας ἐφόνευσεν. Τζέτζ. εἰς Ἀνεωφρ. 355. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Τρίτωνος μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἀθηνᾶ συναναστράφη καὶ συνεγυμνάζετο εἰς τὰς πολεμικὰς ἀσκήσεις. Ἐν ᾧ δὲ ποτὲ ἠγωνίζοντο αὗται πρὸς ἀλλήλας διὰ τῆς πυγμῆς, ἐφοβεῖτο ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐξ ἀπροσεξίας, πρὸς ἀνάκλησιν τῆς ὁποίας κατασκευάσασα ἡ θεὰ μίαν εἰκόνα ὁμοίαν τῆς φίλης αὐτῆς Παλλάδος Παλλάδιον λεγόμενον, ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀπ' ὅπου πεσὸν μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς, εὑρέθη εἰς τὴν Τροίαν ὑπὸ τοῦ Ἴλου· Ἀπολδρ. γ', 12, 3. — ὅθεν, Παλλάδος κέτρα, τά. Ὄρος πλησίον τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπερ καὶ Γλαυκώπειον ὄρος ἐκαλεῖτο. Εὐρ. Ἱππ. 30.

Πάλλας, αντος, ὁ, Ελλην. Πάλλα. Πατὴρ τῆς Σελήνης. Ὁμ. Ἔμν. Ἑρμ. 100. — 2) Τίτὰν τοῦ Κρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, εἷς τῶν Τιτάνων, ὁ γεννήτας ἐκ τῆς Στυγὸς τὴν Νίκην, τὸ Κράτος, τὸν Ζῆλον καὶ τὴν Βίαν. Ἡσ. Θεογ. 375, 385. Ἀπολδρ. α', 2, 2. — 3) Τίὸς τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ. Ἀπολδρ. α', 6, 2. — 4) Τίὸς Παιδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ Παλλαντίδαι· Ἀπολδρ. γ', 15, 5. — 5) Τίὸς τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὁ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Παλλάντιον· Παυσ. η', 44.

Παλλαντίς, ίδος, ἡ (—υν). Τῆς Παλλάδος ἢ εἰς τὴν Παλλάδα ἀνήκων, ἱερὸν τῆς Παλλάδος· αἱ Παλλαντίδες πέτραι, ἓν μέρος τοῦ ὄρους Κρεῖον πλησίον τοῦ Ἄργους. Καλλιμ. εἰς Παλλ. 47.

Παλληνεύς, εία, εῦον, καὶ Παλλήναιος. Τῆς Παλλήνης ἢ ἐκ τῆς Παλλήνης ἢ ἐν Μακεδονίᾳ, κλίνεται Παλήναιος. Ὑφάσματα περὶ τὴν Χερσόνησον Παλλήνην· Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 599. καὶ ὡς Οὐσιαστ. ὁ Παλληναῖος, ὁ κάτοικος τῆς Παλλήνης.

Παλλήνη, ἡ. Μικρὰ Χερσόνησος τῆς Μακεδονίας μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορωναίου κόλπου, ἥτις ἄλλως καὶ Φλέγρα ἐκαλεῖτο, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὅτι συνέβη ἡ μάχη τῶν Γιγάντων κατὰ τῶν ἄλλων Θεῶν τοῦ Ὀλύμπου Ἡροδ. 7, 123. Θουκ. δ', 120. ἐνθεν ἡμαρτ. Παλληνὴ ἔκειτο· — ὁ Ἰσθμὸς τῆς Παλλήνης, τὸ στενὸν μέρος διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται ἡ Χερσόνησος Παλλήνη μετὰ τῆς λοιπῆς Μακεδονικῆς ξηρᾶς· Θουκ. — ἔθεν, Παλληνιακὸς καὶ Παλλήνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Παλλήνης. — 2) Πόλις ἐπίσημος ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου Χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ οὖσα ἀποικία Ἑλλήνων· Στέφ. Βυζ. ταυτὸν νέα Κατσάνδρα. — 3) Ῥώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τῶν Ἀχαρνῶν, ὅπου εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡροδ. 1, 62. — ὅθεν, Παλληνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδ.

Παλλήνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκυονέως καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἀστερίας· ἴδε Αστερία.

Παλληνίς, ίδος, ἡ· Ἐπικ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐν Παλλήνῃ δήμῳ τῆς Ἀττικῆς· Ἡροδ. 1, 62.

Παλμύρα, ἡ. Πόλις ἀρχαιοτάτη καὶ ἐπίσημος τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι Παλμυρηνῆς χώρας, οὖσα ὕστερον μητρόπολις μιᾶς ἰδίας μοναρχικῆς ἐπικρατείας, ὑπὸ Ἰώσπ. Θάμαρ καλουμένη, ἀπέχουσα μιᾶς ἡμέρας ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ· τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον ὑπῆρξεν ἀκμαῖον πρὸ πάντων εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Σελευκίας, πολλαὶ δὲ κολοσσιαῖαι καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαὶ ἐνῆρπιζον αὐτήν, τῶν ὁποίων πολλὰ ἐρείπια σώζονται ἔτι μετὰ τὴν παντελῆ αὐτῆς καταστροφὴν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ Αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ. Στέφ. Βυζ. ταυτὸν Τεδμόρ· — ὅθεν, Παλμυρηνοί, οἱ κάτοικ.

Παλμυρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινομένη βορειοανατολικῶς τῆς Δαμασκοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, οὖσα ἐπὶ πολὺ ἀμμώδης καὶ ξηρά, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Πτολεμαῖος ἀριθμεῖ ἑπτακαίδεκα πόλεις· ἐσχημάτιζε δὲ αὕτη μετὰ ταῦτα ἓν ἴδιον καὶ ἀνεξάρτητον βασίλειον μὲ μητρόπολιν τὴν περιφήμον Παλμύραν.

Πάλμυς, υος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἱπποτίωνος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ν. 792.

Πάλος, ἡ. Πόλις τῆς Κασιωτίδος χώρας ἐν Συρίᾳ, ταυτὸν ἐρείπια Βάλδο λεγόμενα. Στράβ. ιδ'.

Πάμμασος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἀσωπιανόν· Ἡροδ. 7, 129. — 2) Ποταμὸς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας ἐκβάλλει εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ταυτὸν Πηνάτης· Στράβ. — 3) μικρότατος ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ Μεσσηνίας. Στράβ.

Πάμμενης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημ. Μεσθ. σελ. 521. — 2) Ὄνομα Θηβαίου τινὸς παρὰ Λουκ.

Πάμμελος, ὁ. Μεγαρεύς, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Σελινοῦντα ἐν Σικελίᾳ· Θουκ. 6, 4.

Πάμμων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης· Ὁμ. Ἰλ. Ω, 250. — 2) Πολίτης τις ἐκ τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδ.

Παμπαικίς, ίδος, ἡ. Πολίχνη τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη δυτικῶς τῆς Τεντύρας.

Παμφάγος, ὁ (ᾰ) Ἐπιθ. τοῦ Ἡρακλέους, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔφαγε ποτὲ ὅλα ὁλοκλήρου βοῦν· Ὀρφ. Ἔμν. ια', 6. Spanh. εἰς Καλλιμ. Ἔμν. Ἀρτ. 148.

Παμφάης, ους, ὁ (ᾰ). Ἀργεῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς Διοσκούρους. Παῦσ. — 2) Κάτοικός τις τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ιριήνης ἐν Ἰωνίᾳ, ἐ πέρφας ἄωρον πρός πόν ἔστελλε Δωρείον μίαν ἅμαξαν μεστὴν ἀργυρίου. Ἀλ. ποια. Ἰητ. δ', 27.

Παμφία, ἡ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς ἄκρας τῆς Τριχωνίδος λίμνης. Πολύβ. ε', 7.

Παμφιλος, ὁ. Εἷς τῶν πεντήκοντα παίδων τοῦ Αἰγύπτου, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Δημοφίλης. Τζήν. μύθ. 170. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. παρὰ Ξενοφ. — 3) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἀπαιτήσας τὴν πολιτείαν ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του. Ἀριστοτ. Πλουτ. 174. — 4) Περίφημος ζωγράφος ἐκ Μακεδονίας, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ διδάσκαλος τοῦ Μελανθίου καὶ Ἀπελλοῦς, ζωγραφίσας ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς Ἡρακλείδας ὅτε ἦλθον ἐπιστρατεύοντες μετὰ τῆς Ἀλκμήνης πρὸς τοὺς Ἀθηναίους διωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως. Ἀριστοφ. Πλουτ. 385. καὶ Σχολιαστ. αὐτοῦ. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν ὁ Πάμφιλος οὗτος καὶ τραγικὸς ποιητὴς· Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, 313. — 5) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Σικελίας, ἀγνώστου ἐποχῆς, τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται παρὰ Σουΐδᾳ ὀλίγα τινὰ λείψανα. Ἀθηναῖ. α'. 4.

Παμφυλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη μεταξὺ Κιλικίας καὶ Λυκίας, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ Καλχαίντος καὶ ἐπωνυμήσαν ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἐγκατοίκων· Ἡρόδ. 7, 91.

Παμφυλιακός, καὶ Παμφυλικός, ἡ, όν. Τῆς Παμφυλίας ἢ εἰς τὴν Παμφυλίαν ἀνήκων· Πλουτ. Στραβ.

Παμφύλιος, ία, ιον (ῠ). Τῆς Παμφυλίας. Τὸ Παμφύλιον πέλαγος, ἡ περιβρέχουσα τὴν Παμφυλίαν θάλασσα περὶ τὴν μικρὰν Ἀσίαν. Στραβ. Οὐσιαστ. ὁ Παμφύλιος, = Πάμφυλος· Διον. Περ. 127. Στραβ.

Παμφυλίς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. Ἀθλη. τύπ. τοῦ Παμφύλιος. Διον. Περ. 854.

Πάμφυλος, οἱ. Κάτοικοι τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὄντες τὸ μὲν ἓν τρίτον Σύροι καὶ Φοίνικες, μετὰ τῶν ὁποίων ἀκολούθως ἀναμίχθησαν καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλθόντες ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Αἰσχ. Θεοπρ. Εἰδ. ιε', 88. — 2) Φυλὴ τις τῶν Σικυωνίων ἐν Πελοποννήσῳ, γλιτσίστα οὕτως ἀπὸ τοῦ Παμφύλου υἱοῦ τοῦ Αἰγιμίου. Ἡρόδ. 5, 68.

Πάμφυλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγιμίου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δύμαντος, βασιλεὺς τῶν Δωριέων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου, ἐστρατεύσας μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ μία τῶν ἐν Σπάρτῃ γενεῶν Παμφυλὶς ἡ Παμφύλου ἔγγονοι. Παυσ. Πυθ. 1, 12. Ἀπολλόδ. γ', 8, 3. — 2) Ὁ κάτοικος τῆς Παμφυλίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ.

Πάμῳος, ω, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθηναῖος ἀκμάσας πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι ἔγραψεν Ὕμνους καὶ ἄλλα ἐπικὰ ποιήματα φαλλόμενα μετὰ τοῦ Ὀρφέως εἰς τὰς τελετὰς τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων. Παυσ. Βοιωτ. καὶ Ἀττ. Ὕμνους εἰς Δία τοῦ Πάμφω τούτου ἀναφέρει ἔτι ὁ Φιλόστρατος ἐν Ἡρωϊκ. κατὰ μίμησιν τῶν ὁποίων ἐποίησεν ὁ Ὅμηρος τοὺς ὑμνους του. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 206.

Πάν, Πανός, ὁ. Ἀρχαῖος τις Θεὸς τῶν Ἀρκάδων, λατρευομένη ὡς ἔφορος καὶ προστάτης τῶν ποιμένων καὶ διατρίβουσα συνήθως εἰς τὸ ὄρη, δάση καὶ κοιλάδας τῆς Ἀρκαδίας. Κατ' Ὅμ. Ὕμν. ιθ'. ὑπῆρχεν ὁ Πὰν υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος, κατὰ δὲ Ἡρόδ. 2, 145. τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Πηνελόπης· καὶ κατ' Ἀπολλόδ. υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θύμβριος, γενηθεὶς ἐπὶ τοῦ ὄρους Δυναίου ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ ἀνατραφεὶς αὐτόθι ὑπὸ τῶν Ἀρκαδικῶν Νυμφῶν. Παυσ. η', 30. ἐπεριστάνετο δὲ μὲ ὦτα καὶ μικρὰ κέρατα αἰγὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν τράγου, ἔχων ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα τετριχωμένον, κρατῶν ἀείποτε μίαν ποιμενικὴν σύριγγα καὶ περιπλανώμενος ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς ὄρυμους καὶ ὀρεινοὺς τόπους τέρπων διὰ τῆς ἁρμονίας του τὰ νέμοντα ποίμνια τῶν ἐγχωρίων ἢ ὁδηγῶν αὐτὰ εἰς κατασκίους τόπους. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Τιτάνων μάχην τῶν ἄλλων Θεῶν συμμαχήσας μετὰ τοῦ Διός, ἐσυμβούλευσεν αὐτοὺς νὰ μεταμορφωθῶσιν εἰς ζῳρία, οὗτος δὲ ἔλαβε τὴν μορφὴν ἑνὸς αἰγοκέρου. Συνελεύσας δὲ καὶ τὸν Διόνυσον εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἰνδῶν ἐκστρατείαν, ἀγύμνασε τὸ στράτευμα τῶν Σατύρων εἰς ὅλας τὰς πολεμικὰς παρατάξεις καταπλήξας τοὺς ἐχθρούς. διὰ τοῦ ἤχου τῶν σαλπίγγων καὶ ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ εὑρεθέντων ὀργάνων. Ἐν Αἰγύπτῳ ἐλατρεύετο ὁ Πὰν μεταξὺ τῶν ἑπτὰ πρωτίστων θεῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Μένδης· παριστάμενος δὲ μορφῇ ἑνὸς ζωντανοῦ τράγου εἰς τὴν πόλιν Χέμμιν, ἤτις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο καὶ Πανόπολις. Ἡρόδ. 2, 46. 145. Στεφ. Βυζ. παρ' Ἀθηναίοις δὲ εἰσήχθη ἡ λατρεία αὐτοῦ ἀπὸ τῆ ἐποχῆς τοῦ πρώτου Περσικοῦ πολέμου, ὅτε παρεστάθη βοηθὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐναντίον τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 6, 105. — Πληθ. οἱ Πᾶνες, τὰ ἴδια τοῦ Πανός, τὰ παρὰ Ῥωμαίοις Φαῦνοι λεγόμενα. Πλάτ. — ὦ Πᾶνες, ἐκφώνησις προξενουμένη συνήθ. εἰς τὴν ὕβριν αἰφνιδίου τινὸς καὶ τεραστίου ἀντικειμένου. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1061. — ὅθεν Ἐπιθ. Πανεῖος, Πάνιος καὶ Πανιεύς, ἅπερ ὄρα κατωτ.

Παναθήναια, τά. Ἀρχαία καὶ ἐπίσημος ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς, συνταξεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ὀρφέως ἢ κατ' ἄλλους ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἐριχθονίου, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν Ἀθήναια καλουμένη, ὕστερον δὲ ἀνανεωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θησέως ὠνομάσθη Παναθήναια πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης συνοικήσεως τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πόλιν τὰς Ἀθήνας, αἵτινες πρίν ἐρρίσκοντο ἐσπαρμέναι ἐφ' ὅλης τῆς Ἀττικῆς κατὰ κώμας καὶ χωρία. Διέφερον δὲ τὰ ἰδίως λεγόμενα μεγάλα Παναθήναια ἀπὸ τὰ μικρὰ Παναθήναια, τὰ μὲν πρῶτα ἐπανηγυρίζοντο ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν κατὰ τὴν 28 ἡμέραν τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς μὲ πολλὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, διαρκοῦντα πολλὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐτελοῦντο καὶ διάφορα εἴδη ἀγώνων, ὅτε ἐφέρετο καὶ ὁ πέπλος τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς ἐφ' ἑνὸς πλοίου κινουμένου διὰ μηχανικῶν καὶ τεχνικῶν κωπῶν διὰ μέσου τῆς πόλεως· τὰ δὲ μικρὰ Παναθήναια ἐωρτάζοντο ἀνὰ πᾶν ἔτος ἢ κατά τινας ἀνὰ πᾶσαν τριετίαν κατὰ τὴν 20 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ἡρόδ. 5, 56. Ἀπολλόδ. γ', 14, 6.

Παναθηναϊκός, ἡ, όν. Τῶν Παναθηναίων ἢ εἰς τὰ Παναθήναια ἀνήκων. Ἡ Παναθηναϊκὴ πομπή, ἡ γιομένη τελετὴ μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Παναθηναίων ἐν Ἀθήναις. Θουκ. α', 20. τὰ Παναθηναϊκά, προσυπακ. ἄθλα· οἱ τελούμενοι ἀγῶνες ἐν καιρῷ τῆς ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων. Λίβιος.

Παναθήναιος, αία, αιον, = Παναθηναϊκός, τὰ Παναθήναια ἄεθλα. Σιμ. Ἐπιγρ. 75.

Πάνακεος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος ἐν Ἀθήναις, ἀδελφὸς τοῦ Φειδίου, ὁ ζωγραφίσας τῇ 86 Ὀλ. εἰς τὴν ποικίλην στοὰν μετὰ τοῦ Πολυγνώστου τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τῶν Ἀθηναίων ἐν Μαραθῶνι· ἔτι δὲ εὑρίσκοντο ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐντὸς τοῦ αὐτόθι ναοῦ τοῦ Διὸς πολλαὶ ἄλλαι εἰκόνες τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου. Παυσ. ε', 11. Πλιν.

Πανάιοι, οἱ, Δαοὶ τῆς Θρᾴκης κατοικῶν περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Θουκ. β', 101.

Πάναιρος, ὁ. Θεσσαλὸς τις, παρὰ Θουκ. δ', 38.

Πανάιτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σωσιμένους Τήιος, τριήραρχος, αὐτομολήσας πρὸς τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν δεύτερον Περσικὸν πόλεμον· Ἡρόδ. 8, 82. — 2) Στωϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Ῥόδου, διδάσκαλος τοῦ Πολέμωνος, κατά τινας γράψας μίαν διατριβὴν περὶ τοῦ καθήκοντος. Σουΐδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. III, σελ. 567. — 3) ὁ νεώτερος Περίφημος Στωϊκὸς φιλόσοφος καὶ οὗτος ἐκ Ῥόδου, μαθητὴς Διογένους τοῦ Βαβυλωνίου καὶ φίλος τοῦ Ψωμαίου στρατηγοῦ Σκιπίωνος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται διάφοραι φιλοσοφικαὶ καὶ πολιτικαὶ πραγματεῖαι παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Διογ. Λαέρτ. Πλουτρ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 567.

Παναιτώλιον, τό. Ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ κατοικούντων λαῶν, συγκροτουμένη ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ περὶ τὸ φθινόπωρον εἰς τὴν πόλιν Θέρμα, ἔνθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς τὴν Ναύπακτον, ἔχουσα κύριον καὶ μόνον σκοπὸν τὴν ἀμυντικὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας ἐναντίον τῆς αὐξανομένης δυνάμεως τῶν Μακεδόνων. Πρόεδρος τῆς συνελεύσεως ταύτης ἐκλέγετο συνήθως εἰς στρατηγὸς ἐκ τῶν διαφόρων πεμπομένων αὐτηπροσώπων τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πολεων· συγκροτεῖτο δὲ μετὰ πολλῆς παρατάξεως καὶ πολυτελείας, καθ' ἣν καὶ δημόσιοι ἀγῶνες καὶ ἑορταὶ ἐπαναγυρίζοντο. Πολύβ. β', 2. Θειτ. γ', 94-102.

Πανάκεια, ἡ (νυ-υ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς Ἰατρικῆς, ἔχουσα ἕνα ναὸν εἰς τὴν πόλιν Ἤρωπόν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 702. Παυσ. α', 34.

Πάνακρα, τά (υ-υ). Ὄρος τῆς νήσου Κρήτης συνεχόμενον μὲ τὴν αὐτόθι Ἴδην. Καλλιμ. εἰς Δι. 50. — ὅθεν, Πανακρίς, ίδος, ἡ. Τὸ Πανάκρων ἢ ἐκ τῶν Πανάκρων οὖσα.

Πάνακτον, τό. Φρούριον τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Θουκ. ε', 42. Δημ.

Πανάρετος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Ἀρκεσιλάου. Αἰλ.

Πανάχαια, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς εἰς τὴν πόλιν Αἴγιον ἐν Ἀχαΐᾳ. Παυσ. ζ', 24.

Πανάχαιες, ίδος, ἡ, προσπαθ. γῆ, = Ἀχαΐα ἅπασα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 243. — 2) Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἴδιον ναὸν ἐν Ἀχαΐᾳ, ἔνθα εὑρίσκετο καὶ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ ἐξειργασμένον. Παυσ. ζ', 20.

Πανάχαιοι, οἱ. Ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναφέρονται παρ' Ὁμήρῳ γενικῶς ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον οἱ Πανέλληνες, κατοικοῦντες ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἐν τῇ ἀρκτῴῳ Ἑλλάδι. Ὁμ. Ἰλ. Β, 404. Η, 73. 139.

Πανδάρεος, ὁ (ᾰ). Ἐφεσίάτης ἐκ τῶν εἰς τοὺς ἄγρους αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Δήμητρα ἐχάρισε τὴν δύναμιν τοῦ νὰ τρώγῃ ὅσον θέλει χωρὶς νὰ ἐνεχλῆται σύδέποτε ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πολυφαγίας· τούτου θυγάτηρ ὑπῆρξεν ἡ Ἀηδὼν γυνὴ τοῦ Πολυτέχνου. Ἀντ. Διβ. 11. — 2) Τίὸς τοῦ Μέροπος ἐκ Μιλήτου, φίλος καὶ βοηθὸς τοῦ Ταντάλου, γεννήσας τρεῖς θυγατέρας τὴν Ἀηδόνα, Μερόπην καὶ Κλεοθήραν ἐξ ὧν ἡ πρώτη ὑπῆρξε γυνὴ τοῦ Ζήθου βασιλέως τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 518. Τ, 66. ὅρα Ἀηδών.

Πανδαρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἐκ Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, περίφημος τοξότης, καθ' Ὁμ. λαβὼν τὸ τόξευτον παρ' αὐτοῦ τοῦ Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόλλωνος, ἡγεμόνων τῶν Ἀυκαίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις πλησιάσας τὸν Μενέλαον δὲν ἀφῆκεν οὔτως ἁ γίνῃ ἡ ἀποφασισθεῖσα εἰρήνη· ὕστερον δὲ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους· Ὅμ. Ἰλ. Β, 827. Ε, 277.

Πανδαταρεία, ἡ· Pandataria. Νῆσος μικρὰ τῆς Τυρρηνικῆς Θαλάσσης ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξωρίσθη ἡ Ἰουλία θυγάτηρ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Πτολ. γ', 1.

Πανδελέτειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πανδελέτου, συνοφάντου τινὸς ἐν Ἀθήναις, ἢ εἰς τὸν Πανδέλετον ἀνήκων· αἱ Πανδελέτειοι γνῶμαι. Ἀριστοφ. Νεφ. 910.

Πάνδημος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Διώνης θεᾶς τοῦ κοινοῦ καὶ σαρκικοῦ ἔρωτος. Πλάτ. Συμπ. σελ. 180. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω κατά τινας ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀγορᾶς ἐν Ἀθήναις ἔνθα συνηθροίζετο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, τῆς ὁποίας τὴν λατρείαν εἰσήγαγεν πρῶτον ὁ Θησεὺς ὅτε συνῴκισεν τοὺς Ἀθηναίους εἰς μίαν πόλιν· Παυσ. α', 2, 2. ἔτι δὲ ἐν Θήβαις εὑρίσκετο ἓν ἄγαλμα αὐτῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο. Παυσ. β', 16.

Πάνδια, τά, προσυπακ. ἱερά. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Διός, συσταθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πανδίονος, τῆς ὁποίας ἡ ἀναρρίζις ἤγιετο εὐθὺς μετὰ τὰ Διονύσια. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 517.

Πανδία, ἡ (1) Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σελήνης. Ὅμ. Ὕμν. λβ', 15.

Πανδιονίδης, ου, ὁ (– ⏑ ⏑ –). Τίὸς τοῦ Πανδίονος, ὁ Αἰγεύς. Διον. Περ. 1024.

Πανδιονίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πανδίονος, ἡ Πρόκνη, μεταμορφωθεῖσα εἰς ἀηδόνα. Ἱπ. Ἑρ. Ἡμ. 568. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Πανδίονος ἢ ἐκ τοῦ Πανδίονος καταγομένη, ἡ Πανδιονὶς φυλή, μία τῶν δέκα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἥρωος Πανδίονος. Δημ. καὶ, ἡ Πανδίονος φυλή. Λουκ.

Πανδίων, ωνος, ὁ (1) ὁ πρῶτος. Τίὸς τοῦ Ἐριχθονίου, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν περὶ τὸ 1468 ἔτος πρὸ Χρ. βασιλεύσας 40 χρόνους, πατὴρ τοῦ Ἐρεχθέως, τῆς Πρόκνης καὶ Φιλομήλης, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου ἦλθον ὡς λέγεται ἡ Δήμητρα καὶ ὁ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικήν, εἰσάξαντες πρῶτον αὐτοῦ τὴν τῶν ἀγρῶν καλλιέργειαν καὶ τὴν φυτείαν τῆς ἀμπέλου· πολεμῶν δὲ ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου βασιλέως τῶν Βοιωτῶν, ἐκάλεσεν εἰς βοήθειάν του τὸν Τηρέα βασιλέα τῶν Θρᾳκῶν εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα του Πρόκνην· ἴδε Τηρεύς· μετὰ θάνατον διεδέχθη αὐτὸν ὁ υἱός του Ἐρεχθεύς. — 2) Πανδίων ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν τὸ 1300 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς Κέκροπος, τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Μητιαδούσης, πατὴρ τοῦ Αἰγέως, Πάλλαντος καὶ Νίσου. Διεχθεὶς ἐκ τοῦ θρόνου ἀπὸ τοὺς παῖδας τοῦ Μετίωνος ἔφυγεν εἰς τὰ Μέγαρα ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν Πελίαν θυγατέρα τοῦ αὐτόθι βασιλέως Πύλα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐλθόντες εἰ παῖδες αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπανέκτησαν αὖθις τὸν πατρικὸν θρόνον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1. Ἐτιμᾶτο δὲ ἀκολούθως ὁ Πανδίων εἰς τὰ Μέγαρα ὡς ἥρως μὲ μίαν ἐτήσιον ἑορτὴν ἔχων αὐτόθι καὶ ἕδιον ἡρῶον. Παυσ. α', 41. — 3) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἡφαιστίνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἱππιδίκης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 4) Τίὸς τοῦ Φοίνικος καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπολλόδ. γ', 1, 4. — 5) Ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας Ὅμ. Ἰλ. Μ, 372. — Ἀνδριὰς τοῦ Πανδίονος· ὁ ἐν Ἀθήναις ἀνδριὰς τοῦ βασιλέως Πανδίονος τοῦ πρώτου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐγράφοντο τὰ ὀνόματα τῶν ἐλεγομένων πολεμιστῶν. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1183. Δημ. — Τοῦ Πανδίονος ἄστυ, = Ἀθῆναι· Δημ. ἡ Πανδίονος, προσυπ. κόρη, ἡ Φιλομήλα. Λουκ.

Πάνδοκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐγχωρίων Τρώων· Ὅμ. Ἰλ. Α, 490.

Πανδοσία, ἡ. Πόλις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ. Δημ. Ἀλ. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκησεν ἐξαναστὰς ὁ Ἀλέξανδρος βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου· τανῦν Anglona. Στράβ. β'. Λιβ.

Πανδρέσιον, τό. Ἱερὸν τῆς Πανδρόσου ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, ἔνθα εὑρίσκετο ἡ ἱερὰ ἐλαία τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολλόδ. γ', 14, 2.

Πάνδροσος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Κέκροπος καὶ τῆς Ἀγραύλου, ἀδελφὴ τῆς Ἔρσης καὶ Ἀγλαύρου. Ἀπολλόδ. γ', 14, 2. τὴν ὁποίαν ἐρασθεὶς ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κήφυκα. Πολυδ. θ', 9. κατὰ Παυσ. α', 27. Εἶχεν αὐτὴ ἐν ἰδίῳ ἱερὸν πλησίον τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβλάστανετο τὸ ἱερὸν δένδρον τῆς ἐλαίας τὸ ὁποῖον ἐφύτευσεν πρῶτον ἡ θεὰ αὐτὴ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Πανδώρα, ἡ. Ἡ πρώτη γυναῖκα τὴν ὁποίαν οἱ θεοὶ ἔπεμψαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν, ἐπὶ ὁ Προμηθεὺς ἐλησε τὸ πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἐδημιούργησεν αὐτὴν ὁ Ἥφαιστος κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διός, καὶ ἡ μὲν Ἀφροδίτη τὴν ἐστόλισε μὲ ἐξαίρετον κάλλος, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ τὴν ἐπροίκισε μὲ τὴν περὶ τὰς ἐργασίας ἐπιτηδειότητα, καὶ αἱ Ὧραι μὲ κεντητὸς εἵσους θελκτρα καὶ χάριν· ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν αὐτὴν διὰ τοῦ Ἑρμοῦ πρὸς τὸν Ἐπιμηθέα ὅστις καταφρονήσας τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Προμηθέως ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ἀμοῦ μὲ τὸ περιφῆμον κιβώτιον παρὰ τῶν θεῶν, περιέχον ὅλα τὰ κακὰ θεά τῶν ὁποίων ἤθελον οὗτοι νὰ τιμωρήσωσι τοῦ λοιποῦ τὸ ἀνθρώπινον γένος, τὰ ὁποῖον ἀνοίξας ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔγινε πρόξενος ὅλων τῶν δεινῶν καὶ βασάνων ὑπὸ τῶν ὁποίων μὲ ταῦτα κατατηκοντο οἱ ἄνθρωποι. Ἡσ. Θεογ. 571. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 81. Ἀπολλόδ. α', 7, 2. — 2) παρ' Ὀρφ. Ἀργ. 973. σύντροφος τῆς Ἑκάτης καὶ τῶν Ἐριννύων, θεὰ τῶν δεινῶν καὶ βασάνων, ἔχουσα σιδηροῦν σῶμα.

Πάνδωρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, ἀδελφὸς Πανδίονος τοῦ δευτέρου. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1.

Πανείος, αία, εῖον. Τοῦ Πανὸς ἢ εἰς τὸν Πᾶνα ἀνήκων, — ὄρη, Πανεῖον, τό, ὁ ναὸς τοῦ Πανός· Στράβ. — τὰ Πανεῖα, προσυπακ. δείματα, = Πανικοὶ φόβοι, οἱ ἀπροσδοκήτως καὶ αἰφνης συμβαίνοντες φόβοι μεταξὺ ἐκ πλήθους ἀνθρώπων ἢ ζώων ἄνευ προφανοῦς τινος αἰτίας, ἑρμηνευομένης τῆς λέξεως ἀπὸ τοῦ θεοῦ Πανός ἅτε οὗτος εἰς τὴν μετὰ τοῦ Διονύσου ἐκστρατείαν κατεφόβισε τοὺς Ἰνδοὺς διὰ τῆς μεγάλης ταραχῆς καὶ τοῦ θορύβου τὸν ὁποῖον ἐπροξένησε μὲ τὰ διάφορα αὐτοῦ ἠχητικὰ καὶ ἐκπληκτικὰ ὄργανα· Λουκ. Βακχ. 4. κατ' ἄλλους δὲ ἐπειδὴ ὁ Πὰν ἀνέβαλε τοιοῦτον φόβον εἰς τοὺς Πέρσας ἐν Μαραθῶνι ὅτε ἐπολέμουν κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 6, 105.

Πανέλληνες, οἱ. Δωρ. Πανέλλανες. Ὅλοι ἐμοῦ εἰ Ἕλληνες, ἢ τὸ ὅλον γένος τῶν Ἑλλήνων, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 530. καὶ Ἡσ. Ἔργ. 530.

Πανελλήνιον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Αἰγίνης ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὁ ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Πανελληνίου Διός. Πλουτ. Παυσ.

Πανελλήνιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἠγειρεν ὁ Αἰακὸς ἕνα ναὸν ἐν Αἰγίνῃ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, ὅτε διὰ μεσιτείας τον ἠλευθέρωσεν ὁ Θεὸς οὗτος τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ μίαν ψοροπαιὸν ἀνομβρίαν. Παυσ. α'. ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκτισε μετὰ ταῦτα ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐν Ἀθήναις ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τοῦ Διός. Παυσ. α', 18.

Πανθεία, ἡ. Ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Ἀβραδάτου ἑνὸς τῶν ἡγεμόνων τῶν Περσῶν. Ξεν. Κυρ. — 2) Δευτέρα γυνὴ τοῦ αὐτοκράτορος Μάρκου Ἀντωνίνου τοῦ Φιλοσόφου. Λουκ.

Πανθεσπίδαι, οἱ. Φυλὴ τις τῶν ἀρχαίων Περσῶν ζώσα ἐκ τῆς γεωργίας. Ἡροδ. 1, 125.

Πανθοΐδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Πανθόου, ὁ Πολυδάμας. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 755. καὶ ὁ Εὔφορβος, Ὅμ. Ἰλ. Π, 808.

Πάνθοος, συνηρ. Πάνθους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὀρσοᾶ, ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἁρπάσας αὐτὸν δεν τὸ ἔσχον κάλλιον τοῦ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος φέρειν εἰς τὴν Τροίαν, ὅπου ὁ Πρίαμος ἐδιώριστεν αὐτὸν πάλιν ἱερέα τοῦ ἐν Τροίᾳ Ἀπόλλωνος· τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Πολυδάμας, Τέκτωρ καὶ Εὔφορβος. Ὅμ. Ἰλ. Γενν. Πάνθου. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 9. Δοτ. Πάνθῳ, αὐτοῦ. Ζῶ. Ὀνομαστ. Πάνθους, παρὰ Λουκ. Ἀλεξ. 17.

Παντερδίς, ἡ· Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Μαραβίου ποταμοῦ. Πτολ. γ', 9.

Πανιάς, άδος, ἡ Πανιὰς, τοῦ Πανός. Νεον.

Πανικός, ἡ, όν (Πάν). Τοῦ Πανὸς ἢ ἐκ τοῦ Πανὸς προερχόμενος. Πανικαὶ ταραχαί, Πανικοὶ φόβοι, = Πανεῖα. Πλουτ.

Πανίκιος, ὁ. Μεσσηνιός τις ὅστις ἐσυμβούλευσε τοὺς Σπαρτιάτας περὶ τῆς ἐκλογῆς ἑνὸς τῶν δύο διδύμων παίδων τοῦ βασιλέως Ἀριστοδήμου, Εὐρυσθένους καὶ Προκλέους. Ἡροδ. 6, 52.

Πανιώνιον, τό. Ἅλσος ἱερὸν περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Μυκάλης ἐν Ἰωνίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέσου, ἔνθα εὑρίσκετο ἕν κοινὸν τῶν Ἰώνων ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸν ὁποῖον συνήρχοντο οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων· Ἡροδ. 1, 143. καὶ ε. ξ. Στράβ.

Πανιώνιος, ία, ον. Ὁ εἰς πάντας τοὺς Ἴωνας ἀνήκων, κοινὸς ὅλων τῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἰώνων. Τὰ Πανιώνια, προσυπακ. ἱερά, ἑορτὴ πανηγυριζομένη ὑφ' ὅλων κοινῶς τῶν Ἰώνων πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος εἰς τὸ ἐν Μυκάλῃ ἱερὸν αὐτοῦ ἄλσος. Ἡροδ. 1, 148. — 2) Ἄνηρ Χῖος τὴν πατρίδα, ὅστις ἀγοράζων νέους καὶ εὐειδεῖς παῖδας καὶ ἐκτέμνων αὐτοὺς, τοὺς ἔπωλει ὡς εὐνούχους εἰς τοὺς ἐν Σάρδεσι καὶ Ἐφέσῳ βαρβάρους παρὰ τῶν ὁποίων ἐλάμβανε μεγάλας ποσότητας χρημάτων. Ἡροδ. 8, 105.

Πανναίοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πανναΐας χώρας ἐν Εὐρώπῃ Στράβ. Διον. Περ. 322. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν οἱ αὐτοὶ καὶ Παίονες λεγόμενοι, ὄντες ἓν μέρος τῶν ἰδίως Παννονίων.

Παννονία, ἡ. Χώρα μεγάλη τῆς Εὐρώπης κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας ἡ ἔκτασις καὶ τὰ ὅρια ἐγνώρισαν ἀκριβέστερον προσδιωρισμένα παρὰ τοῖς ὕστερον Γεωγράφοις καὶ ἐξαίρ. παρὰ Πτολεμαίῳ βιβ. β', 15. καὶ 16. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὡρίζετο ἁπασα ἡ Παννονία δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Νωρικοῦ, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίας, ἀρκτικῶς δὲ καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Δουνάβεως καὶ τῆς ἄνω Μοισίας, περιλαμβάνουσα τὴν νῦν ἄνω Δαλματίαν Στυρίαν τὴν κάτω Οὐγγαρίαν, τὴν Σλαβονίαν καὶ ἐν μέρει τῆς Βοσνίας καὶ Κροατίας, οὖσα κατὰ Πτολ. διηρημένη εἰς ἄνω Παννονίαν κειμένην πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς κάτω Παννονίαν κειμένην πρὸς ἀνατολάς.

Παννυχίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Πανοπεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Φωκέως καὶ τῆς Ἀστεροπείας, πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ ἐλθὼν μετὰ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν θύραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ συνοδεύσας τὸν Ἀμφιτρύονα εἰς τὴν κατὰ τῶν Τηλεβόων ἐκστρατείαν. Ἀπολλόδ. β', 4, 7.

Πανοπεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας παρὰ τῷ Κηφισῷ ποταμῷ, ταυτὸν Βλάστιος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 307. Ὀδ. Δ, 561. Στράβ. κατὰ Στράβ. ἐκαλεῖτο αὕτη ὕστερον καὶ Φανοτεύς. — ὅθεν, Πανοπεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. ἡ Πανοπέων πόλις Ἡρόδ. 8, 35. ἡ Ὀνομαστκ. Πανοπέαι ἡμαρτμ. σχηματστ. ἐκ τῆς Αἴτε Πανοπέας ἐκ τοῦ Πανοπεύς, παρ' Ἡρόδ. 8, 34 καὶ Παυσ. ί, 4.

Πανόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 45. Ἡσ. Θεογ. 250. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὴν Θρυφίππην. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Πανόπολις, ἡ, ἴδε Πανος πόλις.

Πανοπτής, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἄργου, ὅπερ ὄρκ.

Πάνορμος, ὁ. Πόλις παραθαλάττιος τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, ἐνθασεν εἰς μεγάλην ἐκμὴν εὐπορίας καὶ δόξης· ταυτὸν Παλέρμον. Θουκ. ς', 2. — 2) Εὐρύχωρος λιμὴν τῆς Ἠπείρου πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου. Στράβ. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἀχαΐας ἀπέναντι τῆς πόλεως Ναυπάκτου· ταυτὸν Τυκτ. — 4) Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς Ἐφέσου. Ἡρόδτ. 1, 157. Θουκ. — ὅθεν, Πανορμίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πολύβ. καὶ Πανορμῖτις, ίδος, ἡ, τοῦ Πανόρμου ἢ ἐκ τοῦ Πανόρμου οὖσα. Πολύβ.

Πανὸς ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος μὲ ἓν περίφημον ἐν αὐτῷ σπήλαιον. Παυσ.

Πανὸς πόλις, ἡ, Διοδ. Σικ. καὶ Πανῶν πόλις, ἡ. Στράβ. ὕστερον καὶ Πανόπολις καλουμένη. Ἀρχαία πόλις τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, μητρόπολις τοῦ Πανοπολικοῦ Νομοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Περσέως· πρότερον δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Χέμμις. Ἡρόδτ. 2, 85. Διοδ. Σικ. α', 18.

Παντάγνωτος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Πολυκράτους τυράννου τῶν Σαμίων. Ἡρόδτ.

Παντακίας, ὁ, Pantagias. Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων μεταξὺ Μεγάρων καὶ Συρακουσῶν. Θουκ. ς', 4.

Παντακλῆς, έους, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1036. — 2) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Παντακλέων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀλκάνορος βασιλέως τῶν Λυδῶν καὶ ἀδελφὸς τοῦ Κροίσου. Ἡρόδτ. 1, 92.

Παντάρης, ους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῶν Γελῴων ἐν Σικελίᾳ. Ἡρόδτ.

Παντικάπαιον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κιμμερικοῦ Βοσπόρου, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα ἕνα προστφυῆ λιμένα καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι τὴν καθέδραν τῶν ἡγεμόνων ἑνὸς αὐτόθι μικροῦ βασιλείου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς χώρας. Δημ. Στράβ. ζ'. ἔτι δὲ καὶ Βόσπορος καλούμενη κατὰ Οὐόλφ. εἰς Δημ. Λεπτ. ταυτὸν Κερτσχ. — ὅθεν, Παντικαπαιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Παντικάπης, ου, ὁ (-υυ-). Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις καθ' Ἡρόδτ. 4, 54, πηγάζων ἐκ τινος λίμνης καὶ ῥέων ἀνατολικῶς διὰ τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν, εἰσβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην· ταυτὸν Σαμάρα. Διονυσ. Περιηγ. 314.

Παντίμαθοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσίας, κατοικῶν περὶ τὸν Ὄξον ποταμόν, ὑποτελὴς εἰς τοὺς Πέρσας. Ἡρόδτ. 3, 92.

Παντίτης, ου, ὁ. Σπαρτιάτης τις, ἔστις μετὰ τὴν ἐν Θερμοπύλαις μάχην διεσώθη μεταξὺ τῶν λοιπῶν αὐτόθι ἀποθανόντων μετὰ τοῦ Λεωνίδα. Ἡρόδτ. 7, 232.

Πανύασις, ίδος, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, κατὰ Σουΐδ. ἐκ τῆς νήσου Σάμου, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ Θουρίων ἢ ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ, συγγενὴς τοῦ ἱστορικοῦ Ἡροδότου, ἀκμάσας περὶ τὴν 78 Ὀλυμπ. συνέγραψεν εἰς ἑξαμέτρους στίχους ἓν ἐπικὸν ποίημα Ἡράκλειαν ἐπιγραφόμενον ἤτοι πράξεις τοῦ Ἡρακλέους εἰς 14 βιβλία, ἀναφερόμενα ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Ἀπολλόδ. α', 3, 2. Ἀθήν. β', 2. Παυσ. ί, 8.

Πάνυσος, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ. Πτόλμ.

Παξοί, οἱ, Paxae. Δύο μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου πελάγους, κείμεναι μεταξὺ τῆς Κερκύρας καὶ Λευκάδος· ταυτὸν Παξός καὶ Ἀντίπαξοι. Πολύβ.

Παπαῖος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Σκύθαις καὶ Βιθυνοῖς. Ἡρόδτ. 4, 80.

Παπειρίτη νῆσος, ἡ. Νῆσος τοῦ Ἀραβίου κόλπου, κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Αἰγύπτου. Πτολ. δ', 6.

Πάπρημις, ιος, ἡ. Μητρόπολις τοῦ Παπρημίτου νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, πιθαν. ἡ μετὰ ταῦτα Χοῖς καλουμένη. Ἡρόδτ. 2, 59, 63.

Παπρημίτης, ου, ὁ (ῑ). Τῆς Παπρήμιδος. ὁ Παπρημίτης νομὸς ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, κείμενος μεταξὺ τοῦ Σεμμητικοῦ καὶ Σαϊτικοῦ νομοῦ δυτικῶς τοῦ Δέλτα. Ἡρόδτ. 2, 71.

Παρὰδεισος, ὁ. Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας, ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ. Πτολ. ε'. Στέφ. Βυζ.

Παραβάτης, αο, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ἠκολούθησεν τὸν Δωριέα, ὅτε οὗτος φυγὼν ἐκ τῆς Σπάρτης, ἦλθεν εἰς τὴν Σικελίαν. Ἡρόδτ. 5, 46.

Παραίβιος, ὁ (ῐ-υυ). Πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Φινέως βασιλέως τῆς Θρᾴκης, κατὰ συμβουλὴν τοῦ ὁποίου ὁ Παραίβιος ἐξιλέωσε μίαν τῶν Ἀμαδρυάδων νυμφῶν, ἐφείρας αὐτῇ ἅτε βωμὸν ὅτε κατεδικάσθη ὑπ' αὐτῆς εἰς ἀδιάκοπον πεῖναν, κόψας μίαν ἱερὰν αὐτῆς δρῦν. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 458. καὶ Σχολστ. αὐτόθι.

Παραιτάκαι, οἱ, = Παραιτακηνοί, ὅπερ ὄρκ.

Παραιτακηνή, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μηδίας ἀρκτικῶς, εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή· ταυτὸν Βουρουδιερτ. Στράβ. Πτολ.

Παραιτακηνοί, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παραιτακηνῆς χώρας ἐν Περσίδι, καταχθέντες ἐκ Μηδίας καὶ διαγόντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικόν. Στράβ. Παρητακηνοί, Ἡρόδτ. 1, 101. καὶ Παρητάκαι (ᾱ). Ἀρρ.

Παραιτόνιον, τό. Πόλις τοῦ Λιβυκοῦ νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, ἔχουσα μέγα καὶ προσφυῆ λιμένα. Στράβ. ἡ Παραιτονία. Θουκδ. καὶ Ἀμμωνία.

Παραλῆται, οἱ. Ἔθνος Σκυθικόν, πιθαν. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ἡρόδτ. βασιλήϊοι Σκύθαι λεγόμενον. Ἡρόδτ. 4, 6.

Παραλία, ἡ, = Πάραλος, ὅπερ ὄρα.

Παράλιοι, οἱ (νυν-). Οἱ κάτοικοι τῶν παραλίων μερῶν τῆς Ἀττικῆς, ἴδε Πάραλοι. Θουκ. γ', 9. — 2) Λαὸς τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κατοικοῦντες τὰ αὐτόθι παράλια μέρη. Θουκυδ. γ', 92. κατὰ Στέφ. Βυζ. κάτοικοι τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Παράλου.

Πάραλοι, οἱ, = Παράλιοι. Ἡρόδτ. 1, 59. Ἀριστοφ. Λυσ. 58. — 2) Οἱ ναῦται τοῦ ἱεροῦ πλοίου Πάραλου καλουμένου. Θουκ. ή, 93.

Πάραλος, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἓν στενὸν μέρος τῆς Ἀττικῆς χώρας, ἐκτεινόμενον παραλλήλως ἀπὸ τοῦ Σουνίου ἀκρωτηρίου ἕως τῶν Ἀθηνῶν. Θουκδ. β', 55. — 2) Πόλις τῆς Μαλίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ. — 3) Προσυπακμ. ναῦς. Ἓν τῶν ἱερῶν πλοίων τῶν Ἀθηναίων, τὰ ὁποῖα ἦταν διωρισμένα διὰ τὰς κοινὰς χρείας τῆς πολιτείας.

Πάραλος, ὁ. Τίὸς τοῦ περιφήμου Περικλέους ἐν Ἀθήναις, ἀποθανὼν ἀπὸ τῆς συμβαίνης αὐτόθι νόσου ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Πλάτ. Ξενοφ. — 2) Τίὸς τοῦ Δημοσθένους καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ἀπολ. 33.

Παραπάμισος, ὁ, = Παροπάμισος, ὅπερ ὄρα.

Παραποταμία, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Παραποτάμιοι, οἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ὄχυρὰ τῆς Φωκίδος, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἡριστοῦ ποταμοῦ, κειμένη βορειοδυτικῶς τοῦ Ὀρχομενοῦ. Ἡρόδτ. 8, 33. Στράβων.

Παρασωπία, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Βοιωτίας περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμόν· ὅθεν, Παρασώπιοι, οἱ κατοικοῦντες μικράν τινα κώμην παρὰ τῷ Ἀσωπῷ ποταμῷ ἐν Βοιωτίᾳ. Στράβ.

Παρασωπιάς, άδος, ἡ, προσυπακ. χώρα. Ἓν μέρος τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, κείμενον περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἀρκτικῶς τῆς Λιλαίας. Στράβ.

Παραυαῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ, κατοικοῦντες περὶ τὸν Αὔαν ποταμόν. Θουκ. β', 80. — ὅθεν, ἡ Παραυαία, χώρα τις ὀρεινὴ περὶ τὸν Αὔαν ποταμὸν ἐν Ἠπείρῳ. Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 7, 6.

Παρδόκας, ὁ. Ὄνομα κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 608.

Πάρεια, ἡ. Νύμφη τις, ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Μίνως ἐγέννησε τὸν Εὐρυμέδοντα, Νεφαλίωνα, Χρύτην καὶ Φιλόλαον. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2.

Πρεισάδης, ου, ὁ. Τυραννός τις ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Δημ. Φορμ. σελ. 909. = Παρισάδης παρὰ Διοδ. Σικλ. καὶ Παρισάδης, παρὰ Στραβ.

Παρθαῶν, ονος, ὁ, = Πορθέων, ὅπερ ὄρα.

Παρθενοί, οἱ, Parthini. Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δαλματίας. Πολύβ. καὶ Στράβ. ἔτι δὲ Παρθηνοί, Στέφ. Βυζ. καὶ Παρθινοί. Στράβ.

Παρθενία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἥρας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Παρθενίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. Πίνδ. — 2) Γυνὴ τοῦ Σάμου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκαλεῖτο πρότερον Παρθενία ἡ νῆσος Σάμος. Σχολ. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 188. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 49 Στράβ.

Παρθενίαι, οἱ, ἐνικ. Παρθενίας. Κυρίως παῖδες τῶν παρθένων. Κατὰ Στράβ. Οὕτως ἐκλήθησαν οἱ νέοι τῆς Σπάρτης, ὅτοι ἐγεννήθησαν ἐν καιρῷ τῆς μακρᾶς ἀπουσίας τῶν Σπαρτιατῶν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μεσσηνίας πόλεμον ἀπὸ τὰς ἐν Σπάρτῃ ἐγκαταλειφθείσας γυναῖκας ἐκ μὴ νομίμου συνοικησεως, καὶ οἵτινες περιφρονούμενοι ὡς νόθοι ὑπὸ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν, μετὰ μίαν στυχῆ στάσιν τὴν ὁποίαν ἐξήτησαν νὰ κάμωσιν ἐπὶ κοινῆς ἐκκλησίας, ἐβιάσθησαν νὰ φύγωσιν ἐκ τῆς Σπάρτης καὶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὰ μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἐσύστησαν μίαν ἰδίαν ἀποικίαν, κτίσαντες αὐτόθι τὴν πόλιν Τάραντον περὶ τὸ 707 ἔτος πρὸ Χρ.

Παρθενίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀρήνης. Στράβ.

Παρθένιον, τό. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Τευθρανίας χώρας. Ξενοφ. — 2) Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ αὐτόθι Κιμμερίου Βοσπόρου, κλη-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

θεῖσα δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς παρθένου Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρόσφερον οἱ ἐγχώριοι ὡς θυσίαν ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Στράβ.

Παρθένιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας· ταὐτὸν Βορτενία. Ἡρόδτ.

Παρθένιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, χωρίζων τὴν ἐπαρχίαν ταύτην ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον· ἐλήφθη δὲ Παρθένιος ὡς πλάττεται, διότι ἐν αὐτῷ ἐλούετο συνήθως ἡ Ἄρτεμις· ταὐτὸν Γερεδανοῦ. Ἡσ. Θεογ. 344. Ὁμ. Ἰλ. Β, 854.

Παρθένιος, ία, ιον. Τῆς Παρθένου, Παρθενικός. Τὸ Παρθένιον ψρέαρ, = Καλλίχορος, κληθὲν οὕτω διὰ τὸ καθαρὸν καὶ διαυγὲς αὐτοῦ ὕδωρ. Ὅμ Ἴμν. Δημ. 99.

Παρθένιος, ὁ. Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Νικαίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ καίσαρος Αὐγούστου καὶ συγγράψας περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, ἀφιερωθεὶς τὴν πλείστην ὕλην ἐξ ἀρχαιοτέρων ποιητῶν. Λουτ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 308. — 2) Ἕτερος συγγραφεὺς Ἕλλην Φωκαεύς τὴν πατρίδα, κατὰ Σουΐδ. Γραμματικὸς καὶ μαθητὴς Διονυσίου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος καὶ Τραϊανοῦ, καταφρονητὴς τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλ. βιβλ. IV, σελ. 305.

Παρθένος, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων αἱ θυγατέρες τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἔτι δὲ αἱ θυγατέρες τοῦ Ταὐγέτου καὶ τοῦ Λέω, αἵτινες παρθένοι ἔτι οὖσαι, ἐπρόσφερον ἑαυτὰς ἑκουσίως εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Ἀθηναίων σωτηρίας. Δημ. Ἐπιταφ. Σουΐδ.

Παρθενίς, ίδος, ἡ. Ὄνομα κύριον ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Παρθενόπαια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Παρθενόπη. Ἀνθολ.

Παρθενοπαῖος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μελανίωνος καὶ τῆς Ἀταλάντης ἐξ Ἀρκαδίας, ὅστις ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡρώων ἐναντίον τῶν Θηβῶν, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου. Ἀπολλ. γ', 6, 3. καὶ γ', 9, 2. — 2) Τίὸς τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀδράστου, πολλάκις συγχρόμενος μετὰ τοῦ προτέρου. Ἀπολλόδ. α', 9, 13.

Παρθενόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Στυμφάλου, ἐκγονος τοῦ Ἀρκάδος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὐήρη. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. Παυσαν. η', 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀγκαίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Δυκομήδην. Παυσ. ε', 4. — 3) Μία τῶν Σειρήνων, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Παρθενόπη. Στράβ. α'. Σχολ. εἰς Ὀδσ. Μ, 39. — 4) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς Σειρῆνος Παρθενόπης, ἥτις εἶχεν ἐνταῦθα ἕνα ἴδιον βωμόν, τὸν ὁποῖον ἤγειραν οἱ ἐγχώριοι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, ὅτε αὕτη μὴ δυνηθεῖσα ὡς λέγεται νὰ χορτάσῃ διὰ τῆς μελῳδίας της τὸν Ὀδυσσέα, ἐπίεσε ὑπὸ τῆς λύπης, τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐφέρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς τοῦτο τὸ μέρος τῆς Ἰταλίας. Στράβ. α. Διον. Περ. 358.

Παρθένος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε αὐτὴ τὸν περίφημον ἐν Ἀθήναις ναὸν της Παρθενῶνα καλούμενον. Παυσ. α', 24. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Χρυσοθέμιδος, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον συγκατέταξεν ὁ πατὴρ αὐτῆς μεταξὺ τῶν ἐν οὐρανῷ ἀστέρων. Ὑγῖν.

Παρθενών, ῶνος, ὁ. Ὁ περίφημος καὶ πολυτελὴς ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, οἰκοδομηθεὶς δ' ἐπιστασίας τοῦ Περικλέους ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτους ἐκ λευκοῦ καὶ καθαροῦ μαρμάρου, ἔχων 227 ποδῶν μῆκος, 100 ποδῶν πλάτος καὶ 69 ὕψος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἵστατο τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς Θεᾶς, κατεσκευασθὲν ἐκ χρυσοῦ καθαροῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, ἔργον τοῦ περιφήμου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, περιστάσιον αὐτὴν ἔνοπλον ἔχουσαν ὕψος τριάκοντα ἐξ Γαλλικῶν ποδῶν· ὅλον δὲ τὸ χρυσίον τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶχε κατὰ Θουκ. β', 13, βάρος 40 ταλάντων, κατ' ἄλλους 49 ἢ 50 ταλάντων. Διόδ. Σικελ. ιβ'. Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ὑπῆρχε καὶ ἐν κειμήλιον τῆς πολιτείας θησαυροφυλάκιον, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἰδιῶται ἐναπέθετον πρὸς ἀσφαλῆ φύλαξιν τοὺς θησαυρούς των.

Παρθενοί, εἱ, = Παρθενοί, ἴδε Πάρθος.

Παρθία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, κειμένη βορειοανατολικῶς τῶν Κασπίων πυλῶν, σχηματίζουσα πρότερον ἓν μέρος τῆς Ὑρκανίας χώρας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι Πάρθοι ἀναφέρονται παρ' Ἡρόδτ. 3, 93. Ἕως τοῦ 250 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπαντᾶλει ἡ Παρθία μίαν ἐπαρχίαν ὑποτελῆ τοῦ Περσικοῦ, Μακεδονικοῦ καὶ Συριακοῦ βασιλείου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης κατασταθεῖσα μία τῶν ἰσχυροτέρων δυνάμεων ἐν Ἀσίᾳ, ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ἕως τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίζουσα ἐν μεγα καὶ φοβερὸν βασίλειον, πολεμήσασα πολλάκις καὶ αὐτοὺς τοὺς Ῥωμαίους μετ' εὐτυχίας. — Ἡ ἰδίως δὲ Παρθία, ἥτις καὶ Παρθυηνὴ παρὰ Στράβ. καὶ Παρθυαία, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο, ὡρίζετο ἑπταολικῶς ὑπὸ τῆς Ἀριανῆς χώρας, ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Ὑρκανίας, ἑσπερικῶς ὑπὸ τῆς Μηδίας καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Καρμανίας καὶ ἑνὸς μέρους τῆς Ἀριανῆς. Πτολ. ς', 5. Πλίν. καὶ εἰσήρχετο εἰς πέντε ἐπαρχίας, εἰ. τὴν Κομισηνὴν, Παρθυηνὴν, Χωρηνὴν ἢ Χορσανὴν, Ἀρτιηνὴν καὶ Ταβιηνὴν, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ ψυχρά. Πτολεμ. Στράβ. τὸ ἄνομα Παρθία εὑρηται πρῶτον παρὰ Πτολ. καὶ Ἡρωδ. ς', 6.

Παρθικός, ἡ, όν. Τῆς Παρθίας ἢ ἐκ τῆς Παρθίας ὤν· οἱ Παρθικοὶ ἵπποι. Στράβ.

Παρθενοί, εἱ, = Παρθενοί, ὅπερ ὄρα.

Πάρθιος, ία, ιον, = Παρθικός. Ἀνακρ.

Παρθίς, ίδος, ἡ. Τῆς Παρθίας ἡ ἐκ τῆς Παρθίας οὖσα· καὶ οὐσιαστ. Παρθίς, αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς Παρθίας.

Πάρθοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Παρθικῆς χώρας, λέξις Σκυθική, συμαίνουσα φυγάδα. Ἡρόδτ. 3, 93. — 2) Οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάλου Παρθικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ. Λουκ. Ἡρωδ.

Παρθονικικός, ἡ, όν (νίκη). Τὰ Παρθονικά, αἱ νίκαι τῶν Πάρθων, οὕτως ἐπεγράφετο ἓν βιβλίον, πραγματευόμενον τοὺς πολέμους καὶ τὰς νίκας τῶν Πάρθων κατὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Λουκιαν.

Πάρθος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Παρθίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡρόδτ. — 2) Στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν, παρ' Αἰσχ. Πέρσ. 980.

Πάρθος, ἡ. Πόλις πρωτεύουσα τῶν Παρθηνῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ, κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἐπιδάμνου.

Παρθυαία, ἡ, = Παρθία, Στράβ.

Παρθυαῖοι, οἱ, = Πάρθοι. Στράβ. Λουκ. Ἡρωδ.

Παρθυηνός, ἡ, όν, Ἰωνικ. Παριηνός, ἴδε Πάριον.

Παριανάκτιος, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Παριανάκτης ἐν τῇ Περσίᾳ, κατὰ Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Ἡροδτ. 3, 92. 7, 86. ἀναμέρονται ὡς ἕμοροι τῶν Μήδων. — 2) Λαὸς Σκυθικὸς, κατοικῶν πλησίον τῆς Κολχικῆς χώρας καὶ σχηματίζων ἓν μέρος τῆς δεκάτης ἑβδόμης σατραπείας τοῦ Περσικοῦ βασιλείου. Ἡρόδτ. ζ, 68.

Παρίενναι, ἡ. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βουάδιων ἐν τῇ νῦν Μοραβίᾳ. Πτολ.

Πάριον, τό (γεν). Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Μιλησίων, ἔχουσα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα· ταὐτὸν Καμάρες. Ἡρόδτ. Παριανοί, οἱ κάτοικοι.

Πάριος, ία, ιον, ἴδε Πάρος.

Πάρις, ιδος, καὶ Ἰωνικ. ιος, ὁ, Αἰτικῶς. Πάρις (υυ). Τίὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Ἑκάβης, ἄλλως καὶ Ἀλέξανδρος λεγόμενος, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι φυλάττων ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης τὰ ποίμνια, ἤλθον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἡ Ἥρα, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀφροδίτη πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ κρίνῃ ὁποία ἐξ αὐτῶν ὑπερεῖχε τὰς λευκὰς κατὰ τὸ κάλλος· ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἔδωκε τὴν ψῆφον τῆς ὑπεροχῆς, ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὡς βραβεῖον ἀνταμοιβὴν τὴν ὡραιοτέραν τῶν τότε γυναικῶν. Μετὰ τινα καιρὸν παραβὰς ὁ Πάρις ὑπὸ τοῦ πατρός αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς λέγεται διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἁρπαγεῖσαν Ἡσιόνην συγκατέρα τοῦ Λαομέδοντος καὶ ἀδελφὴν τοῦ Πριάμου καὶ καταλύσας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τότε βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενελάου, ἥρπασε τὴν ὡραίαν αὐτοῦ γυναῖκα Ἑλένην, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας μετ' ἄλλων θησαυρῶν καὶ δούλων τῆς αὐλῆς της, ἔφυγεν εἰς τὴν Τροίαν· ἡ ἁρπαγὴ αὕτη ἔθεσε μετ' οὐ πολὺ ἀφορμὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐκστρατείας ὅλων τῶν τότε ἡγεμόνων τῆς Ἑλλάδος, οἵτινες βοηθοῦντες τὸν Μενέλαον ἐπὶ τὴν ἁρπαγεῖσαν πρὸς αὐτὸν ὕβριν, ἦλθον μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον κατὰ τῆς Τροίας, τὴν ὁποίαν πολιορκήσαντες δέκα ὁλόκληρα ἔτη, κατεπόρθησαν τελευταῖον μὲ κοινὸν ὄλεθρον ὅλων αὐτῆς τῶν κατοίκων· ὁ δὲ Πάρις πολεμήσας εἰς διαφόρους συμπλοκὰς ἐναντίον πολλῶν ἀρίστων ἡρώων τῶν Ἑλλήνων καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀντιπάλου του Μενέλαον, ἐφονεύθη τελευταῖον ὑπὸ τοῦ Φιλοκτήτου δι' ἑνὸς φαρμακεροῦ βέλους ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἔφερε μετὰ θάνατον ὁ Ἡρακλῆς εἰς αὐτόν. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 325. Λυκόφρ. 917. Ὑγῖν. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ποιητὰς ἐλησθεν ὁ Πάρις καὶ ἄλλην γυναῖκα πρὸ τῆς Ἑλένης τὴν Οἰνώνην θυγατέρα τοῦ Κεβρῆνος ποταμοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Κόρυθον.

Παρισάδης, ὁ, ἴδε Παρισσάδης.

Παρίσιοι, οἱ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τοὺς δύο ὄχθας τοῦ Σηκουάνα ποταμοῦ (Seine), ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Λουκοτιτίαν, τανῦν Παρίσια καλουμένην. Στράβ. δ'.

Πάρμα, ἡ, Parma. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας, κειμένη ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίας, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· ὑπῆρχε δὲ αὕτη ἀρχαιοτάτη πόλις, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν· ταὐτὸν Πάρμα. Στράβ. καὶ Πάρμη, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Παρμήσιος, ου, ὁ κάτοικος, καὶ Παρμανός, ὁ αὐτόθεν. Στεφ. Βυζ.

Παρμενίδης, ου, ὁ (ι). Περίφημος ἀρχαῖος φιλόσοφος Ἕλλην ἐξ Ἐλέας, ἀκμάσας περὶ τὴν 69 Ὀλυμπ. μαθητὴς τοῦ Ξενοφάνους, κατὰ δὲ Θεόφραστον μαθητὴς τοῦ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος καὶ Ἐμπεδοκλέους, θαυμασθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν λοιπῶν μεταγενεστέρων αὐτοῦ φιλοσόφων διὰ τὴν ὑπέροχον σοφίαν καὶ ἀρετήν του καὶ ἐξαιρέτως διὰ τὴν φιλανθρωπον νομοθεσίαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τοὺς συμπολίτας του Ἐλεάτας. Ἔγραψε δὲ ὁ Παρμενίδης ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ αὐτοῦ βιβλία εἰς ἑξάμετρον φράσιν, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ μόνον λοίπανα ἐσώθησαν ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Διογ. Λαέρτ. θ', 3, 3. Ἀριστοτλ. Πλουτ. Ἔζησε δὲ χρόνον ἱκανὸν εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Παρμενίδης οὗτος, τὸν ὁποῖον ὁ Σωκράτης ἐγνώ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρισα προβεβηκότα ἤδη κατὰ τὴν ἡλικίαν. Πλάτ. Θεαίτ. β'. Παρμ. ι'.

Παρμενίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων στρατηγῶν τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ὑγεμονῶν τῆς πεζικῆς δυνάμεως εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἀσίας ἐκστρατείαν, τὸν ὁποῖον εἰς ἡλικίαν ἤδη γο χρέων ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς αὐτὸς νὰ σκλοφονήσουσιν ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἐν Μηδίᾳ ἀφ' οὗ πρότερον εἶχε φονεύσει τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φιλώτεν. Δημ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Παρμένων, οντος, ὁ. Βυζαντινός τις παρὰ Δημ. κατὰ Ἀπατ. σελ. 894. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. Γενικ. ωος, παρὰ Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 9.

Παρμυς, υος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σμέρδιος καὶ γυνὴ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 3, 88.

Παρνασσίδες, αἱ. Ἐπίθ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως διέτριβον.

Παρνασσός, οῦ, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἢ τοῦ Κλησοφόμπου καὶ τῆς νύμφης Κλεοδώρας, ἀρχαῖος ἥρως, διατριβὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν του ταύτην, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτος ἔκτισε μίαν πόλιν. Παυσ. ί, 5.

Παρνασσός, ὁ, Ἰωνικ. Παρνησός, ἀρχαιότρ. τραφ. Παρισσός. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Φωκίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, χωρίζον αὐτὴν ἀπὸ τὴν Λοκρίδα καὶ ἀπολήγον εἰς τρεῖς ἀποτόμους κορυφὰς τὴν Τεμπειάν, Λυκώρειαν καὶ Τιθορέαν· ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο καὶ ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς· τανῦν Παρνασσὸς ἢ κομώτρ. Λυκάωρα· περὶ τῆς γραφ. παραβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμτ. §. σελ. 86. Διʼ ἑνὸς σ εὑρίσκει παρ' Ὁμ. Πινδ. Σοφ. Εὐρπ. καὶ Στράβ. ἐκ δύο σσ παρ' Ἡροδ. Ἀπολλόδ. Διονσ. Περ. — ίδε. Παρνησσόεις, ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ. Ὁμρ. Ὀδσ. ἐπίθ. Παρνάσσιος, ἴα, ιον, Ἰωνικ. Παρνήτιος. Τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ ὤν· καὶ Παρνάσσιος, ὁ, ἡ, ον, Εὐρπ. Ἰφ. Ταυρ. 1210. Παρνασσὶς ὀρθῶς· ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ. Πινδ. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Καππαδοκίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ μεταξὺ τῆς Ἀρχελαΐδος καὶ Ἀγγούρας. Πολυβ. 55, 4. — 3) Παρνασσίς, ίδος, καὶ Παρναστίς, ἄδος, ἡ· ἰδιαίτερ. ὄηλυκ. τύπ. Ἰωνικ. Παρνησίς. Τοῦ Παρνασσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Παρνασσοῦ οὖσα.

Πάρνης, ηθος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀττικῆς, κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας, κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν δένδρων. Θηλν. Γενικ. παρ' Ἀριστφ. Νεφ. 320. Παυσ. α', 32. Λουκ. Ἐκφρμ. 37. κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Μεγ. Ἐτ. εὑρηται καὶ κατ' ἄρσεν. Γεν.

Παρνησίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παρνασσίς. Ὀρφ. Ἀργ. 2.

Παρνησός, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Παρνασσός. Ὁμρ. Ὀδσ. Τ, 394.

Παρνησσός, ὁ. Ὄρος τῆς Μηδίας, περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου κατῴκουν οἱ Βάκτριοι. Διονύσ. Περ. 737.

Πάρνοι, οἱ, = Ἄπαρνοι.

Παρνόπιος, ὁ (πάρνοψ). Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἠγειρον εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἓν χαλκοῦν ἄγαλμα ἐν Ἀθήναις, τὸ ὁποῖον εἰργάσθη ὁ Φειδίας. Παυσ. α', 24.

Παραπαμισάδαι, οἱ. Ἔθνος Ἀσιατικὸν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Παροπάμισον μεταξὺ Βακτριανῆς, Ἀραχωσίας καὶ Ἰνδίας, τανῦν μέρος τῆς χώρας τοῦ Σιγιστὰν καὶ Καβούλ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχε τὸ Ὀρτόσπανα. Στράβ.

Παροπάμισος, ὁ, καὶ Παραπάμισος. Ὄρος ὑψηλὸν ἐν Ἀσίᾳ, χωρίζον μεσημβρινῶς τὴν Βακτριανὴν ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Παροπαμισάδων καὶ σχηματίζον συνέχειαν τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἔχει τὰς πηγὰς τοῦ Ὠξος ποταμός· τανῦν Ἰνδοῦ Κουσχ. Στράβ. διὰ τοῦ ο, εὑρηται παρ' Στραβ. διὰ δὲ τοῦ α, παρ' Ἀρρίαν. Ἀνάβ. Παρπάμισσος. Στέφ. Βυζ. Παροπάνισος, Πτολ. καὶ Παρπάνισος, Διον. Περ. — ὅθεν, Παραπαμισάς, άδος, ἡ, χώρα ἡ χώρα τῶν Παροπαμισάδων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν

Πάρος, ἡ (ᾱ). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἰσχυροτέρων Κυκλάδων νήσων· τὸ πέλαι ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, ἔχουσα 300 σταδίων περίμετρον, ἀρχαιόθεν δὲ Μινῴα, Πακτία καὶ Ὑλήεσσα καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, πατρὶς τοῦ περιφήμου ποιητοῦ Ἀρχιλόχου· πρὸ πάντων φημιζομένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὸ ἐξαίρετον εἶδος τῶν μαρμάρων της, τὸ μόνον μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰδῶν ἐπιτηδειότερον πρὸς μαρμαρογλυφίαν. Οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς δεδομένοι εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὴν ναλασσοπλοΐαν συνετρόπουν ἐν ἐπίσημον ναυτικὸν μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, συστήσαντες καί τινας ἀποικίας εἰς διάφορα παραθαλάσσια μέρη· ταῦτα Πάρος· Ὁμ. Ἴλ. Ἀπολ. §§. Ἡροδτ. — ὅθεν Πάριος, ία, ιον. Τῆς Πάρου ἢ ἐκ τῆς Πάρου ὤν· ὁ Πάριος λίθος, τὸ ἐκ Πάρου μάρμαρον. Πινδ. καὶ, Πάριοι, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Παρπανισός, ὁ, = Παραπάμισος. Διον. Περ. 1097.

Παρράσια, ἡ (-υυ-). Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Εὐσταθ. ἐξ Ὁμ. Ἴλ. Β, 608. ἀφανισθεῖσα ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων — 2) Χώρα μικρὰ κειμένη νοτειοδυτικῶς τῆς Ἀρκαδίας, ἤτις ἄλλως καὶ Παῤῥασικὴ παρὰ Θουκ. ε', 33. κέκληται. Στράβ.

Παῤῥασικός, ἡ, όν. Τῆς Παῤῥασίας ἢ ἐκ τῆς Παῤῥασίας ὤν· ἡ Παῤῥασικὴ, Θουκ.

Παῤῥάσιοι, οἱ (ᾰ). Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἀρκαδίας κατοικοῦντες περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἠλιάδος. Θουκ. Στράβ.

Παῤῥάσιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας. Καλλιμ. Ἄρτ. 99.

Παῤῥάσιος, ία, ιον. Τῆς Παῤῥασίας ἢ εἰς τὴν Παῤῥασίαν ἀνήκων. Πινδ. καὶ Οὐσιαστ. Παῤῥάσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Παῤῥασίας ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Παῤῥάσιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Παῤῥασίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 38. Εὐσταθ. εἰς Ἴλ. Β. 608. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐν ἱερὸν ἔλαιος αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λυκαίου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 38.

Παῤῥάσιος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος Ἕλλην ἐξ Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους καὶ Ζεύξιδος, ζήσας πολὺν χρόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, τοῦ ὁποίου τὰ ἔργα ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἀναλογίαν καὶ ἐντελῆ τῶν χαρακτήρων παράστασιν, χορηγήσας μάλιστα νέους νόμους καὶ κανόνας τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Ξεν. Ἀἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 1. Ἀθην. ιβ'.

Παῤῥησιάδης, ου, ὁ (--υυ-). Ἐπίπλαστον κύρ. Ὄνομ. παρὰ Λουκν. Ἀλ.

Παρωάδρης, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς μικρᾶς Ἀσίας σχηματίζον συνέχειαν τῶν Μοσχικῶν ὀρέων φερομένων διὰ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου καὶ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἕως τῆς Καππαδοκίας τῶν ὁποίων τὴν πρὸς ἄρκτον ἐκτεινομένην περὶ τὴν παραλίαν σειρὰν καλεῖ ὁ Στράβ· ἰδίως Παρυάδρην, τὴν δὲ πρὸς μεσημβρίαν ἕως τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας φερομένην καλεῖ Σκοιδίτην, παρὰ Πτολ. Σκορδίσκοι. Στράβ. 11, 12. ἡ ἀκροτάτη δὲ κορυφὴ τοῦ ὄρους τούτου ἤτις ὑπῆρχεν ἡ ὑψηλοτάτη τῶν λοιπῶν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὀρέων ἐκαλεῖτο Ἀργαῖος.

Παρύσατις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ πρώτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Δαρείου τοῦ Ὤχου, μήτηρ Ἀρταξέρξου τοῦ δευτέρου καὶ Κύρου τοῦ νεωτέρου, τὸν ὁποῖον τοῦτον ἀγαπῶσα περισσότερον ἔγινεν αἰτία τῆς κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του βασιλέως ἐχθρας καὶ στάσεως ἥτις τελευταίου ἐπέφερε τὸν πρόωρον θάνατόν του. Ξεν. Κυρ. Ἀν. α', 1.

Πάρουπος, ὁ. Πόλις τῆς Σικελίας παρὰ Πολυβ. ά, 24. κειμένη μεταξὺ Ἐγέστης καὶ Πανόρμου. Parco.

Παρωραῖοι, οἱ. Λαὸς κατοικῶν μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Ἠπείρου. Στράβ. πίθαν. οἱ αὐτοὶ καὶ Παραυαῖοι, καλούμενοι, ὅπερ ὄρα.

Παρωρεᾶται, οἱ, Ἰωνικ. Παρωρεῆται. Κάτοικοι τῶν ὀρέων Παρωρείων ἐκείθεν εἰς τὴν Ἠλιάδα. Ἡροδτ. 4, 148. κατὰ Στραβ. κατοικοῦντες ἐν τῇ Τριφυλίᾳ χώρᾳ. Ὁ Λαρχήρης ὑπολαμβάνει αὐτοὺς κατοίκους τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεως Πτωρίας κατὰ Παυσ. καὶ Παρωρείας κατὰ Στέφ. Βυζ.

Παρωρεία, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἠπείρου περὶ τὰ ὄρος Στύμφην, πίθαν. = Παραυαία, ὅπερ ὄρα. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν.

Πασαργάδαι, αἱ (υ--υ-). Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Περσίδος χώρας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ, κατὰ Mannert διάφορος τῆς Περσεπόλεως, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Κύρου τοῦ μεγάλου εἰς ἀναμνησιν τῆς κατὰ τῶν Μήδων νίκης του καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο ὡς ἐλέγετο ὁ ἱερεὺς τοῦ ἀρχαίου τούτου βασιλέως, καὶ ἐν μεγαλοπρεπὲς παλάτιον αὐτοῦ. Τανῦν Πασά· Στράβ. Ἀρριαν. ς, 29. Πασαργάδαι· Στέφ. Βυζ.

Πασαργάδαι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πίθαν. κάτοικοι τῆς ἀρχαίας μητροπόλεως τῶν Περσῶν Πασαργάδων, ὁ Ἡροδτ. 1, 125. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς τὴν εὐγενεστέραν φυλὴν μεταξὺ τῶν ἄλλων Περσῶν ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ γενεὰ τῶν λεγομένων Ἀχαιμενιδῶν ἐκ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ ἐφεξῆς βασιλεῖς τῆς Περσίας. Πασσαργάδαι, οἱ, Διον. Περ. 1069.

Πασίας, ου, ὁ. Τοκιστὴς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 21.

Πασιθέη, ἡ, Ἀττκ. Πασιθέα. Μία τῶν Χαρίτων τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Ὕπνος. Ὁμ. Ἴλ. Ξ, 268. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 247. — 3) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἐριχθονίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε Πανέλονα τὸν πρῶτον Ἀπολλόδ. γ, 14, 6. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Πραξιθέα.

Πασιθόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 352.

Πασικλέης, συνηρμ. Πασικλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φιλίστου ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 9, 97. — 2) πιστὸς ὀπαδὸς τοῦ Πανσάρνου τυράννου τῆς Ἐφέσου. Αἰλιαν.

Πασίμηλος, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Πασιππίδας, ου, ὁ (--υ-). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ.

Πασιτελίδας, α, ὁ (ῑ). Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων· παρὰ Θουκ.

Πασιτίγρης, ητος, καὶ Πασιτίγρις, ίδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐλαῖον ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· κατὰ Πτολμ. ἐσχημάτιζεν ὁ Πασιτίγρης μίαν τῶν πηγῶν τοῦ Εὐλαίου ποταμοῦ φερομένην πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τῆς ἀρκτικῆς Μηδίας. Ἀρριαν.

Πασιφάη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Περσηΐδος, ἀδελφὴ τῆς Κίρκης καὶ τοῦ Αἰήτου καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κατρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεων, τὴν Ἀριάδνην καὶ Φαίδραν. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. Συλλαβοῦσα δὲ σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς ἕνα ὡραῖον ταῦρον ἐ-

Δημοτική Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γέννησε μετ' αὐτοῦ τε περιδόητον τέρας Μινώταυραν διὰ συνεργείας τοῦ Δαιδάλου. Ἀπολλόδ. γ', 2, 4. Διοδ. Σικ. ὅ', 79.

Πασίων, ωνος, ὁ. Μεγαρεύς, εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. — 2) = Πασσίων.

Πασσάδαι, οἱ. Ἔθνος τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἰμάου καὶ Βημπύρρου. Πτολ.

Πασσάλα, ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Δατίχων. Πτολ. ζ', 1.

Πάσσαλον, τό. Πολίχνη τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ κειμένη μεταξὺ Ἀνταιοπόλεως καὶ Πανοπόλεως. Πτολ. δ', 5.

Πασσαρών, ῶνος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ Πλούτ.

Πασσίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναιόφιστις, παρὰ Λευκ. Ἑταιρ. Διαλ. 12.

Πατάβιον, τό = Πατανούϊον, ὅπερ ὅρα.

Πάταικοι, οἱ, καὶ Παταϊκοί, (ᾱ). Θεότητές τινες τῶν ἀρχαίων Φοινίκων παριστανόμεναι μὲ μορφὴν πυγμαίου ἀνδρός, τῶν ὁποίων τας εἰκόνας προσήρμοζον οἱ Φοίνικες εἰς τὰς πρῴρας τῶν πλοίων των. Ἡρόδ. 3, 37. ἀπ' αὐτῶν πιθαν. ἐπεφαντάσθησαν οἱ τῶν Ἑλλήνων Διόσκουροι. Κατὰ Bochart παρηχῇ ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ, ὅστις ἑρμηνεύει αὐτὴν διὰ τοῦ Θεοὶ ὑπερασπισταί.

Παταϊκός, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰνησιδήμου ἐκ Σικελίας. Ἡρόδ. 7, 154.

Πάταλα, τά, καὶ Πατάλη. Χώρα τις βαλτώδης ἀλλ' εἰς ἄκρον εὔφορος τῆς Ἰνδίας σχηματιζομένη εἰς μίαν νῆσον ὑπὸ δύο βραχιόνων τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, δι' ὃ καὶ Νῆσος καλουμένη καὶ Δέλτα, κατὰ Στέφ. Βυζ. μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς. Πάτταλα, τά. Ἀρριαν. ς', 17. — ὅθεν Παταλεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Παταλήνη, ἡ. = Πάταλα. Διον. Περ. 1095. καὶ Παταληνή, Στράβ.

Πατανούϊον, τό, Patavium. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀντήνορος ἐκ Τροίας, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Πατάβιον Πλούτ. τανῦν Πάδουα, Padua. — ὅθεν, Πατανουϊνοί, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Πάταρα, τά (υυν). Πόλις πρωτεύουσα τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ μὲ λιμένα, ἐπίσημος καὶ πλουσία τὸ πάλαι, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφρίσκετο καὶ ἐν μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος χρησμοδοτοῦν κατὰ τοὺς ἓξ μῆνας τοῦ χειμῶνος. Ἡρόδ. — ὅθεν, Παταρεύς, έως, ὁ κάτοικ. — Παταρικός, ἡ, όν, τῶν Πατάρων ἢ ἐκ τῶν Πατάρων ὤν, τὰ Παταρικὰ σανδάλια. Δευκ. ἔτ. Παταρτής, ίδος, ἡ, ἡ ἐκ τῶν Πατάρων οὖσα, ἡ Πατρηὶς ἄρκτος· τὸ Ἀρκτοφύλακιον τῶν Πατάρων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Διον. Περ 129. 507.

Πατάρβηλις, ιος, ὁ. Πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀπρίου.

Πατρεύς, έως, ὁ. Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Πατάροις τῆς Δυκίας μαντείου αὐτοῦ. Ἡρόδ.

Πάταρος, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λυκίας θυγατρὸς τοῦ Σάνθου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πόλις Πάταρα. Στέφ. Βυζ

Πατησιάδας, α, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3.

Πατιζείθης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Περσίδι Μάγων, ἀδελφὸς τοῦ Ψευδοσμέρδιος. Ἡρόδ. 3, 61.

Πατιράμπης, ους, ὁ. Πέρσης, ἡνίοχος τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ξέρξου. Ἡρόδ. 7, 40.

Πάτμος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει μεταξὺ Νάξου καὶ Σάμου, οὖσα ἐπὶ πολὺ πετρώδης καὶ ἄφορος· τανῦν Πάτμος, Στράβ. Θουκ. γ', 33, ἔνθα πρότερον Λάτμος ἐκαλεῖτο.

Πάτουμος, ἡ. Πόλις τοῦ Ἀραβίου Νομοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, ἑβραϊστὶ Πιθόμ λεγομένη, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑβδομήκοντα Ἡρώων πόλις· κατὰ Mannert ἡ νῦν Βαλβεῖς. Ἡρόδ. 2, 158.

Πάτραι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ἰώνων ἐπὶ τοῦ Μιλιχίου ποταμοῦ, ἤτις καὶ Ἀρόη ἀνέκαθεν ἐκαλεῖτο, ἐφιδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πατρέως ἀρχαίου τινὸς ἐγχωρίου Ἥρωος Πάτραι ὀνομασθέντος, τὴν ὁποίαν αὐτὸς περιέβαλεν μὲ τείχη ἀνέηγησε αὐτὴν μὲ νέους κατοίκους ἐξ ἄλλων πληθυσμοῦχων πολεων· ὑπῆρχε δὲ ἐπίσημος ἡ πόλις τῶν Πατρῶν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον, οὖσα καὶ αὐτὴ μία τῶν δώδεκα πόλεων αἵτινες ἐσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν· ἐφεξῆς δὲ κατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, ηὐξήθη καὶ ἐκαλλωπίσθη μεγάλως· τανῦν Πάτραι, Patrasso. Θουκ. β', 83. Πολύβ. β', 41. Παυσ. Πτολ. γ'. 16.

Πατροκλείδα, ἡ. Θηλ. τοῦ Πατροκλείδης. Οὕτως ἐπιγράφεται ἡ δεκάτη ἔκτη Ῥαψῳδία τοῦ Ὁμήρου, ἤτις πραγματεύεται τὸν ἐν Τροίᾳ θάνατον τοῦ Πατρόκλου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 14.

Πατροκλείδης, ου, ὁ. ενρ. πατρωνυμ. ὁμομ. Τίὸς τοῦ Πατρόκλου. — 2) Κύρ. Ὄνομ. Δημαγωγοῦ τινος ἐν Ἀθήναις, φαυλοβίου καὶ πανούργου, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 790.

Πατροκλῆς, έους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις πλουσίων πολιτῶν, εἰς ἄκρον φιλόχρυσος, μιμητὴς τῶν ἠθῶν καὶ τῆς διαίτης τῶν Σπαρτιατῶν. Ἀριστοφ. Πλουτ. 84. — 2) Ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφοῦ τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθυδ. — 3) Περίφημος ναύαρχος τοῦ Σελεύκου Νικάτορος βασιλέως τῆς Συρίας, ὁ περιηλύσας τὴν Ἰνδικὴν καὶ Κασπίαν θάλασσαν καὶ συγγράψας μακρὰν πραγματείαν τοῦ περίπλου τούτου. Στράβ. ἔτι καὶ Πάτροκλος, παρὰ Παυσ. — 4) = Πάτροκλος. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 140.

Πάτροκλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Πυρίππης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Τίὸς τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης, ἔκγονος τοῦ Ἄκτορος, γεννηθεὶς εἰς Ὀποῦντα πόλιν τῆς Λοκρίδος, ὅπου φονεύσας εἴς τινα ἀγῶνα τὸν υἱὸν τοῦ Ἀμφιδάμαντος καὶ βιασθεὶς νὰ φύγῃ τλιθεὶς εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Πηλέα πατέρα τοῦ Ἀχιλλέως, τοῦ ὁποίου τούτου γενόμενος πιστὸς φίλος συνεξεστράτευσεν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κολοφῶνα τῆς Τροίας. Ἐνταῦθα ἔδειξε πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀνδρίαν φονεύσας εἰς διαφόρους μάχας πολλοὺς τῶν ἐπιφανῶν Τρώων, ἕως οὗ τελευταῖον κολεμῶν κατὰ τοῦ Ἕκτορος ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ, τὸ δὲ σῶμά του ἐτιμήθη μεγαλοπρεπῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τὴν κηδείαν τοῦ ὁποίου συνετρόπωσεν ὁ Ἀχιλλεὺς πολεμήσας ἀγῶνας πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ φίλου τούτου. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 84. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. Παρ' Ὁμήρ. καὶ τοῖς Τραγικ. ποιηταῖς εὑρηται ἀεὶ ἡ Ὀνομαστ. Πατροκλεὺς· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς ἐσχηματισ. κατὰ τὴν δευτέραν κλίσιν ἰσοσυλλάβως. Πλάτ. Ἀπολόγ. Ὁ Ὅμηρ. χρῆται ταῖς πλαγίαις πτῶσ. καὶ περιτεσυλλάβως, ὡς Γενικ. Πατροκλῆος, Αἰτιατ. Πατροκλῆα, κλητ. Πατρόκλεες. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 670. Λ 601. Α, 337. — ὅθεν, Πατρόκλειος, εία, ειον. Τοῦ Πατρόκλου ἢ εἰς τὸν Πάτροκλον ἀνήκων. Αἰλ.

Πατρόκλου νῆσος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ἀπέναντι τοῦ ὀκρωτηρίου Σουνίου ἐν Ἀττικῇ· τανῦν Γαϊδαρονῆσι. Παυσαν.

Πατρώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀρχέμαχον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Πατρῴα, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Σικυῶνι. Παυσ. Κορινθ. 9.

Παταληνή, ἡ. Ἰδε Παταληνή.

Παυλῖνος, ὁ, Paulinus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λυδοῦ.

Παῦλα, ἡ, Paula. Ὄνομ. κυρ. Γυναικῶν, ἐν Λυδοῦ.

Παῦλος, ὁ, Αἰμιλιήτης. Περίφημος Ἰατρός, συγγράψας Ἰατρικὰς πραγματείας βιβλία ἑπτά. — 2) Ἀλεξανδρεύς, συγγραφεὺς καὶ ἀστρολόμος ἀκμάσας περὶ τὸ 375 ἔτος ἀπὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται εἰσαγωγὴ εἰς τὰ Ἀποτελεσματικὰ ἤτοι πραγματεία περὶ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τῶν ἀστέρων. Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 139. — 3) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Παυσανίας, ου, ὁ (- υ υ -). Ἰων. Παυσανίτης. Τίὸς τοῦ Κλεομβρότου καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Λεωνίδα ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Εὐρυσθένους ἐν Σπάρτῃ, ἐπίτροπος τοῦ ἔτι ἀνηλίκου βασιλέως Πλειστάρχου υἱοῦ τοῦ Λεωνίδα καὶ Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην ἐν Πλαταιαῖς, ὅπου ἀπολέμησε μετὰ πολλῆς γενναιότητος καὶ στρατηγικῆς ἐμπειρίας ἐναντίον τῆς δυνάμεως τοῦ Περσικοῦ στρατηγοῦ Μαρδονίου. Μετὰ τὴν πανωλεθρίαν τῶν βαρβάρων ἐκλεχθεὶς Ἡγεμὼν μετὰ τοῦ Ἀριστείδου ὅλης τῆς συμμαχικῆς θαλαττίου δυνάμεως τῶν Ἑλλήνων, μετὰ τῆς ὁποίας ἐπιμῴχθη διὰ νὰ ἀναπτύξῃ καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τας εἰσέτι ὑπὸ τὴν Περσικὴν δουλείαν εὐρισκομένας λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἄλλους συμμάχους, τοσοῦτον σκληρὸς καὶ μὴ ἀλαζονικὸς τρόπος, μιμούμενος κατὰ πάντα τὸ ἦθος καὶ τὴν πολυτέλειαν τῶν σατραπῶν τῆς Περσίας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἔγινεν αἴτιος τοῦ νὰ στερηθῇ ἡ Σπάρτη τὴν ἀρχὴν ἣν εἶχεν ὑπεροχὴν καὶ ἐξίαν ἐπὶ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων καὶ ἅπαντες οἱ σύμμαχοι ἀποσκιρτήσαντες ἠνώθησαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τοὺς ὁποίους μόνους ἀνεγνώρισαν κυρίους τῆς θαλάσσης. Καταστασθεὶς δὲ τελευταῖον ὑποπτος ὡς προδότης τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἐκ τῶν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν πεμφθέντων γραμμάτων του καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων εἰς θάνατον, ἀπέθανεν φυγὼν ἐντὸς τοῦ ναοῦ τῆς Χαλκιοίκου Ἀθηνᾶς. Ἡρόδ. 4, 81. Θουκ. α', 132. — 2) Τίὸς τοῦ Πλειστοάνακτος βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ ἔκγονος τοῦ προτέρου, ἀνοβὰς εἰς τὸν θρόνον τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. ἐστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἀγησιλάου κατὰ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ καὶ ὕστερον μετὰ τοῦ Δυσάνδρου ἐναντίον τῶν Θηβαίων· μετὰ τὸν αὐτοῦ φόνον τοῦ στρατηγοῦ τούτου ἐπιστρέψας μετ' αἰσχύνης εἰς τὴν Σπάρτην καὶ καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἐφόρων ἐβιάσθη νὰ φύγῃ εἰς Τέγεαν πόλιν τῆς Ἀρκαδίας ὅπου ἀπέθανεν ὡς ἐξόριστος. Θουκ. γ', 26. Ξενοφ. — 3) Σιφότις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Πλατ. Συμπ. σελ. 176. Ξενοφ. — 4) Νέος Μακεδών, ὁ συνομόσας κατὰ τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ φονεύσας αὐτὸν ἐν ᾧ ἐξήρχετο τοῦ θεάτρου. — 5) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Καισαρείας πόλεως τῆς Καππαδοκίας ἀκμάσας περὶ τὴν δευτέραν ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ διδάσκαλος τοῦ Διλιανοῦ, ὅστις περιελθὼν διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, Μακεδονίας, Ἰταλίας καὶ μέγα μέρος τῆς Ἀσίας συνέγραψε μίαν ἐντεταμένην καὶ ἐμπορίστατον περιήγησιν, τῆς ὁποίας ἐσώθησαν μόνον 10 βιβλία τῆς ἐν Ἑλλάδι περιηγήσεως, περιλαμβάνουσα ἀγῶνος ἱστορικὴν ὕλην τῶν ἀρχαίων μνημείων, ἰαῶν, εἰκοδομημάτων, ἑορτῶν καὶ ἀγώνων διαφόρων

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

χωρῶν καὶ πόλεων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 61. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ν, σελ. 307.

Παυσίας, ου, ὁ (-υ-). Περίφημος ζωγράφος ἐκ Σικυῶνος, μαθητὴς τοῦ Παμφίλου καὶ ἐφαμιλλητὴς τῆς ἐγκαυστικῆς εἰκονογραφίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Παυσ. β', 27.

Παύσιππος, ὁ, Σπαρτιάτης τις παρ' Ἀρριαν.

Παυσιρις, εος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀμυρταίου βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. Ἡροδτ. γ', 15.

Παύσων, ωνος, ὁ. Παρασιτός τις καὶ βδελυρὸς σκώπτης ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ παμπονηρον, Ἀχαρν. 852. — 2) Περίφημος ζωγράφος Σηκίων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Ἀριστοφάνους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου χλευάζεται διὰ τὴν πενίαν του. Ἀριστφ. Πλουτ. 602. Δίωκ. Δημ. Ἔγκ. 23.

Παφία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Πάφον πόλιν τῆς Κύπρου, κτισθέντος τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Κινύρα, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐπροσφερον Θυσίας πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης ἀρρενα ζῶα. Θεογν. Ἡροδτ. 1, 105.

Παφίτις, ίδος, ου, ἰδε Πάφος.

Παφλαγόνες, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ· ἰδε Παφλαγών.

Παφλαγονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὁριζομένη βορειοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Βιθυνίας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ καὶ μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Γαλατίας, παράγουσα πρὸ πάντων ἀρίστους ἵππους· ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἔκειτο ἡ πόλις Σινωπὴ οὖσα Ἑλληνικὴ ἀποικία τῶν Μιλησίων. Ξενοφ. Ἀνάβ. ἔτι Παφλαγονικὴ. Ξενοφ.

Παφλαγονικός, ἡ, όν. Τῆς Παφλαγονίας ἢ ἐκ τῆς Παφλαγονίας ὢν. Ξενοφ.

Παφλαγών, όνος, ὁ. Κτίστης τῆς Παφλαγονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 851. καὶ πληθ. Παφλαγόνες, λογιζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος ἠλίτιον καὶ ἀπολίτευτον, ἀναφερόμενοι πολλάκις ἐπὶ παροιμίας πρὸς ἔνδειξιν εὐδαιμόνων καὶ καλῶν ἀνδρῶν· οὕτω καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππ. 2 τὸν δημαγωγὸν Κλέωνα, ὑποσυρῶν τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ παφλάζω, καὶ Νεφ. 576.

Παφλαγωνικός, ἡ, όν. Δωτ. Ἀλεξ. 41. ἡμερτμ.

Πάφος, ἡ (ᾰ). Ὄνομα δύο ἐπισήμων πόλεων ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου. — 1) ἡ παλαιὰ Πάφος, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς θαλάσσης κειμένη δυτικῶς τῆς Νήσου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, τὸν ὁποῖον ὡς λέγεται ἔκτισε πρῶτον ὁμοῦ μὲ τὴν πόλιν ὁ Κινύρας υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅστις ἦτον ἔρωτι ἀπλήστῳ ἐνταῦθα ἐκ τῆς Συρίας τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολλόδ. γ', 14, 3. Ὅμηρ. Ὀδ. Θ, 363. ἔτι καὶ Παλαίπαφος, παρὰ Στράβ. καλουμένη. — 2) Νέα Πάφος, ἀπέχουσα κατὰ Στράβ. 60 στάδια τῆς παλαιᾶς Πάφου, κειμένη παραθαλασσίως καὶ ἔχουσα εὐρύχωρον λιμένα καὶ μεγαλοπρεπεῖς ναούς· ὑπῆρξε δὲ αὕτη ἱκανὸν χρόνον καθέδρα ἑνὸς ἰδίου βασιλείου ἐπὶ τῆς νήσου Κύπρου, τὴν ὁποίαν κατὰ Παυσ. καὶ Στράβ. ἔκτισε πρῶτον ὁ Ἀγαπήνωρ ἐξ Ἀρκαδίας συστήσας καὶ τὸ αὐτόθι μαντεῖον βασίλειον. Παυσ. η', 2. παρὰ τοῖς ὑστέροις καὶ Νεάπαφος λεγομένη· τῶν Πάφιος Βαλβ. Στρεβ. — ὅθεν Πάφιοι, οἱ κάτοικοι.

Πάφος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κινύρα βασιλέως τῆς Κύπρου, ὅστις κατά τινας λέγεται ὅτι πρῶτος ἔκτισε τὴν πόλιν Παλαιὰν Πάφον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ. Τζῆτ. μύθ 242.

Πάχης, ητος, ὁ (ᾰ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις περὶ τὸν πέμπτον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου κυριεύσας τὴν πόλιν Μιτυλήνην ἐν Λέσβῳ καὶ τρέψας εἰς φυγὴν τὸν στόλον τῶν Λακεδαιμονίων κατάκοψε μέγα πλῆθος τῶν ληφθέντων αἰχμαλώτων, τοὺς δὲ περὶ τὴν πόλιν ἀγροὺς διαμοιράσας εἰς 30,000 μερίδας ἔδωκεν εἰς πολίτας Ἀθηναίους, οἵτινες ἐμίσθωναν αὐτὰς τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς ἀναπολειφθέντας Μιτυληναίους. Θουκ. γ', 18.

Παχυμοῦτες, ἡ. Μητροπόλις τοῦ Σεβεννυτικοῦ Νομοῦ ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, κειμένη δυτικῶς τῆς Μένδητος πλησίον τῆς θαλάσσης. Ἱεροκλ.

Πάχυνος, ὁ καὶ ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον νοτιοανατολικῶς, πλησίον Κάπο Πάσσαρο· κατ' ἄρσεν. τὸν εὑρηται παρὰ Πολυβ. κ', 25. Στράβ. ς', 2, 1. καὶ ἄκρα τοῦ Παχύνου. Πολύβ. 1, 5'. Διον. Περ. 469. καὶ θηλ. ἀνάψερ. εἰς τὸ ἄκρα. (συνηθ. υ-υ, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ υυ-, παρὰ Διον. Περ. 469. 471.) — ὅθεν Παχύνιος, ία, ιον. Τοῦ Παχύνου ἢ εἰς τὸ Ἀκρωτήριον Πάχυνον ἀνήκων. Διόδ.

Πεδιαῖος, ὁ. Μακρὸς ποταμὸς τῆς νήσου Κύπρου, ὅστις ῥέων νοτιοδυτικῶς τῆς πόλεως Σαλαμῖνος ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Manneri. Geogr. VI, σελ. 579.

Πεδάριτος, ἰδε Παιδάριτος.

Πεδιάς, άδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος ἐν Λακεδαίμονος, τὴν ὁποίαν νυμφευσεν ὁ Κραναὸς βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς ἐγένητο μετ' αὐτὸν τὴν Κρανάην, Κραναίχμην καὶ Ἀτθίδα. Ἀπολλόδ. γ', 14, 5. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἓν μέρος τῆς Ἀττικῆς. Στεφ.

Πεδιεῖς, οἱ, συνηρμ. Πεδιεῖς, ἑνικ. Πεδιεύς. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡροδτ. 8, 3.

Πεισαγόρης, ου, ὁ. Τύραννός τις τοῦ Σελινοῦντος ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ. 5, 46.

Πεισίας, ου, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Κορίνθῳ. Θουκ. γ', 70.

Πειθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 309. — 2) Θεὰ τῆς πειθοῦς καὶ εὐγλωττίας· ἔχουσα ἴδιον ναὸν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἄργει. Αἰσχ. Ἱκετ. 539. Ἡροδτ. 8, 111.

Πείθων, ωνος, ὁ. Μακεδών τις παρ' Ἀρριαν.

Πειραϊεύς, εως, ὁ (-υυ-). Τίὸς τοῦ Πειραίου, ὁ Κύρυμεδων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 228.

Πειραεύς, έως, ά, προσυπακμ. λιμήν, κατὰ Στέφ. Βυζ. Ἐπίθ. ἐκ τοῦ Πειραιός. Piraeus. Εἷς τῶν τριῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς 40 στάδια μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτοῦ πόλιν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Θεμιστοκλέους ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον διὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς διαφόρων προϊόντων καὶ πραγματειῶν· συνείχετο δὲ ὁ Πειραιεὺς μετὰ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν διὰ δύο μακρῶν τειχῶν, τὰ ὁποῖα ἐπεριελάμβανον ὁμοῦ τὸ Φαληρικὸν καὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ συνίστατο ἐκ τριῶν ἄλλων λιμένων ἢ ὁρμητηρίων τοῦ Κανθάρου, τοῦ Ἀφροδισίου καὶ τῆς Ζέας· ὑπῆρχε δὲ τὸ πάλαι ὁ Πειραιεὺς ὁ σύχρηστότερος καὶ προσφυέστερος λιμὴν ὅλης τῆς Ἀττικῆς χρηματεύων ὡς κοινὸν ἐμπορεῖον ὅλων τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκετο μία μεγάλη σιταποθήκη Ἀλφιτοπῶλις καλουμένη, μία ὁπλοθήκη, ναυπηγεῖα πρὸς κατασκευὴν 400 τριηρῶν, ὁ ναὸς τῆς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, ἓν μέγα θέατρον, στοαὶ διάφοροι, λουτρὰ καὶ ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ οἰκοδομαὶ πρὸς ἐκποίησιν τῶν εἰσφερομένων καὶ ἐκφερομένων πραγματειῶν. Ἀρχαιόθεν δὲ ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Πειραιέως μία μόνη κώμη σχηματίζουσα δῆμον τῆς Ἀττικῆς σύνηθες εἰς τὴν Ἱπποδοντίδα φυλήν. Παυσ. α', Θουκ. β', 13. Διόδρ. Σικ. ιγ', τανῦν Πειραιεύς. παρὰ τοῖς Εὐρωπ. Porto Draco. — ὁ ἀσυναίρτ. τύπ. εὑρηται παρ' Ἡροδτ. 8, 85 καὶ Διοδ. Σικ. αἱ δὲ κατὰ συναίρ. πλάγιαι πτωσ. Γεν. Πειραιέως, Δοτ. Πειραιεῖ, Αἰτκ. Πειρᾶ, παρὰ τοῖς Ἀττικ. Θουκ. α', 93. Πλάτ. Ξενοφ. ἐπίρρ. Πειραιεῖ, ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιέως, Δημ. καὶ Πειραοῖ, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 13. — οἱ ἐν Πειραιεῖ, οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ συνιστῶντες τὸν Θρασυβούλου ὅτοι κατήργησαν τοὺς ἐν Ἀθήναις τυράννους. Δημ. Λεπτ σελ. 480.

Πειραϊκός, ἡ, όν. Τοῦ Πειραιέως ἢ ἐκ τοῦ λιμένος Πειραιέως· αἱ Πειραϊκαὶ πύλαι, οὕτως ἐκαλεῖτο μία τῶν Πυλῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν φέρουσα πρὸς τὸν Πειραιᾶ. Πλούτ. — 2) ἡ Πειραϊκὴ γῆ, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα. Θουκ. β', 23. παραβρ. καὶ Θουκ. γ', 91, ὡς ἀπὸ τοῦ πέραν κειμένη ἀπέναντι τῆς πόλεως Ὠρωποῦ· βέλτιστ μέντοι ἡ Γραϊκή, ἡ περὶ τὸν Γραῖον ἡ Ὠρωπὸν ἡ Βοιωτὶς χώρα.

Πείραιον, τό. Λιμὴν τῆς Κορίνθου μ' ἐν φρούριον ἐπ' αὐτοῦ κείμενος ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 5, 3. Ἔγκ. Ἀγησ. β'.

Πειραιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κλυτίου εἷς τῶν ἑξήκοντα ἐπισήμων πολιτῶν, ἑταίρος τοῦ Τηλεμάχου. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 540.

Πειραιός, ὁ. Ἕρμος λιμὴν τῆς Κορινθίας χώρας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἐπιδαυρίας ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. δ', 10.

Πειρανή, ἡ. Δωρικ. αντὶ Περήνη. Πινδ.

Πειρανθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄργου καὶ τῆς Εὐρώνης, ὅστις νυμφευθεὶς τὴν Ἠλλήρεσην ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἄργον, Ἀριστορίδην καὶ Τριόπαν. Ἀπολλόδ. β', 1, 2. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 932.

Πειρασία, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Φυλλικοῦ ὄρους. Στέφ. Βυζ. καὶ Πειρασιαί, αἱ. — ὅθεν, Πειράσιος, ὁ κάτοικ. Θουκ. β', 22.

Πειρασιαί, αἱ = Πειρασία. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 584, 37.

Πειρήν, ήνος, ὁ. Πατὴρ τῆς Ἰοῦς, ἄλλως Ἰνάχος καλούμενος. Ἀπολλόδ. β', 1, 2 — 2) Τίὸς τοῦ Γλαύκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολλόδ β', 3, 1.

Πειρήνη, ἡ. Δωρικ. Πειρίνα. Θυγάτηρ τοῦ Ἀχελώου ἢ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Ἡγχρίαν καὶ Λέχητα, ὕστερον δὲ μετεμορφώθη εἰς ὁμώνυμον κρήνην ὅτε ἡ Ἄρτεμις ἐξ ἀποτυχίας ἐφόνευσε τὸν υἱὸν αὐτῆς Κεγχρίαν. Διοδ. Σικ. δ', 74. Παυσ. β', 2. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἀγαπτόλεμον. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Πειρήνη, ἡ. Δωρικ. Πειράνα. Pirene. Κρήνη ἐν Κορίνθῳ πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ αὐτόθι ὄρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ ἀκρόπολις Ἀκροκόρινθος λεγομένη, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης εὗρε πρῶτον τὸν ἵππον Πήγασον καὶ ἐδάμασεν αὐτόν· τὸ ὕδωρ αὐτῆς ὑπῆρχεν εἰς ἄκρον ψυχρὸν καὶ διαυγές. Εὐρ. Μηδ. 69. Ἡροδτ. Ἀθην. β', 6, ὅτι Πειρήνη ἐκαλεῖτο καὶ αὐτὴ ἡ ἀκρόπολις τῆς Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 86. — ὅθεν Πειρηναίος, αία, αῖον. Τῆς Πειρήνης ἢ εἰς τὴν Πειρήνην ἀνήκων· ὁ Πειρηναίος πῶλος, ὁ Πήγασος. Εὐρ. Ἠλεκτ. 473.

Πειρίθοος, ὁ, (ῐ) συνηρμ. Πειρίθους. Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας, Ὅμ. Ἰλ. Β, 741. Παυσ. ε', 10. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Δίας. Ἀπολλόδ α', 8, 2. ἐν Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, ἐλθὼν καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ήρωϊ τῆς ἐποχῆς του εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου Κάπρου. Εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἱπποδαμείας συνέβη ἡ φοβερὰ ἐκείνη μάχη τῶν Λαπίθων κατὰ τῶν Κενταύρων, ὅτε οὗτοι κυριευμένοι ὑπὸ μέθης ἐζήτησαν νὰ καταισχύνωσι τὰς παρευρεθείσας γυναῖκας τῶν Λαπίθων. Γενόμενος δὲ φίλος πιστὸς μετὰ τοῦ Θησέως ὁ Πειρίθους, συνεβοήθησεν αὐτὸν εἰς τὸ νὰ ἁρπάσῃ τὴν παῖδα Ἑλένην ἐκ τῆς Σπάρτης, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῆς χαίρετε ταύτης κατέβη ἀκολούθως ὁ Θησεὺς μετὰ τοῦ Πειρίθου εἰς τὸν ᾅδην, ἀπ' ὅπου ἤθελε καὶ οὗτος νὰ ἁρπάσῃ τὴν Περσεφόνην, ἀλλὰ συλληφθεὶς καὶ δεθεὶς αὐτόθι ὑπ' ἐνὸς βράχου δὲν ἠδυνήθη τοῦ λοιποῦ νὰ ἐλευθερωθῇ. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 318. Ὀδ. Λ, 639. Ἀπολλόδ. β', 5. Παυσ. Πλουτ. Θησ. 35. Πορ' Ὁμ. εὑρηται ἀεὶ ὁ ἀσυναίρτ. τύπ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον συναιρουμ. Περιθόους, Γεν. Πειρίθου, Δοτ. Πειρίθῳ. Ἀπολ. Ῥοδ, Αἰτ. Πειρίθουν. Ἀπολλόδ. Παυσ.

Πείροος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰμβρίσσου ἐξ Αἴνου πόλεως τῆς Θρᾴκης, ἐλθὼν σύμμαχος τῶν Τρώων, μέρων μετ' αὐτοῦ τοὺς Θρᾷκας καὶ φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Θόαντος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 844. Γεν. Πείροο, Ὁμ. Ἰλ. Τ, 484.

Πείρος, ὁ. Ὁ μεγαλήτερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὠλένου ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡρόδ. 1, 145. Στράβ. η'.

Πειρούσται, οἱ. Pirustae. Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας. Στράβ.

Πείσανδρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντιμάχου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ὁμ. Ἰλ. Δ, 122. — 2) Τίὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμόνων τῶν Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα. Ὁμ. Ἰλ. Π, 293. — 3) Τίὸς τοῦ Πολυάτορος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης Ὁμ. Ὀδ. Σ, 299. — 4) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Καμείρου πόλεως τῆς Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Τυρταίου, συγγράψας ἓν ἐπικὸν ποίημα εἰς δύο βιβλία Ἡράκλεια ἐπιγραφόμενον, ἀναφερόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἷς τῶν ἐξόχων ἐπικῶν ποιητῶν μετὰ τὸν Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον. Ἀπολλόδ. α', β, 5. Θεογν. Παυσ. β', 37. — 5) Ἕτερος νεώτερος ποιητὴς ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Λακωνίας, ἀναφερόμενος παρὰ Σουΐδᾳ, συνέγραψεν ἓν κυκλικὸν ποίημα Ἡρωϊκαὶ θεογαμίαι ἐπιγραφόμενον. Στέφ. Βυζ. — 6) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Πινδ Νεμ. 11, 43. — 7) Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοφάνης παριστάνει ὡς ὑπερήφανον καὶ ἀφορολήπτορα. Εἰρ. 364. Ὄρν. 1559.

Πεισθέταιρος, ὁ. Εἷς τῶν ὑποκριτιζομένων προσώπων ἐν ταῖς Ὄρνεσι τοῦ Ἀριστοφάνους.

Πεισῖνις, ου, ὁ. Ἀργεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. — 2) Ἀρχαῖός τις ἀγαλματοποιός. Παυσ.

Πεισίδαι, οἱ, ἴδε Πεισίδαι.

Πεισιδίκη, ἡ (-υυ-). Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, γυνὴ τοῦ Μυρμιδόνος ἐξ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄντιφον καὶ Ἄκτορα Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου. Ἀπολλόδ. α', 9.

Πεισιστρατίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Πεισιστράτου, πληθ. οἱ Πεισιστρατίδαι, οἱ ὑμωνύμοι τοῦ Πεισιστράτου, ὁ Ἱππίας καὶ ὁ Ἵππαρχος, τύραννοι ἐν Ἀθήναις. Ἡρόδτ. 5, 62. Δημ.

Πεισίστρατος, ὁ. Pisistratus. Ὁ πρότερος τῶν παίδων τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Τηλέμαχον ἐν Πύλῳ καὶ συνοδεύσας αὐτὸν εἰς Σπάρτην πρὸς τὸν Μενέλαον. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 431. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 2) Ὁ περίφημος τῶν Ἀθηνῶν τύραννος, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος καὶ υἱὸς τοῦ Ἱπποκράτους, ἐκ μιᾶς ἀρχαίας καὶ ἐπισήμου οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν, λογιζόμενος ἀπόγονος τοῦ Κόδρου καὶ τοῦ Νηλέως· γεννηθεὶς μ' ὄξυχα προτερήματα ψυχῆς, μὲ μίαν ἕντονον καὶ καταπειστικὴν ἀγλωττίαν καὶ πλουτίσας τὸ πνεῦμά του μὲ παντὸς εἴδους πολιτικῶν καὶ στρατηγικῶν γνώσεων, ἀπεδείχθη ὁ πρῶτος ἐν Ἀθήναις μετὰ τὸν Σόλωνα, ἱκανὸς ν' αὐξήσῃ τὴν δόξαν καὶ ὑπεροχὴν τῶν συμπολιτῶν του, διὸ καὶ μετ' οὐ πολὺ κατασταθεὶς ἀπόλυτος τύραννος ἐλεύσας πρὸς ἑαυτὸν ὅλην τὴν εὔνοιαν καὶ πίστιν τοῦ λαοῦ, ἐδιοίκησεν εἰρηνικῶς καὶ μὲ πολλὴν πολιτικὴν σύνεσιν τοὺς Ἀθηναίους τριάκοντα τρεῖς χρόνους, ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς 50 Ὀλυμ. ἕως τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 58 Ὀλυμ. ἀφήσας τὴν τυραννίαν εἰς τοὺς υἱούς αὐτοῦ Ἵππαρχον καὶ Ἱππίαν. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς πολιχρονίου τυραννίας του συνεισέφερε μεγάλως ὁ Πεισίστρατος εἰς τὴν ἐσωτερικὴν εὐταξίαν καὶ εὐδαιμονίαν τῶν συμπολιτῶν του διὰ πολλῶν αὐτοῦ σοφῶν καὶ φιλανθρώπων διατάξεων, ἐμψυχώσας πρὸ πάντων τὴν γεωργίαν καὶ λοιπὴν βιομηχανίαν αὐτῶν καὶ κοσμήσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μὲ διάφορα σημεῖα καταστήματα καὶ ναούς. Ἡρόδτ. 1, 59. Θουκ. α', 20. Σουϊδ.

Πείσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀφαρέως καὶ τῆς Ἀρήνης, ἀδελφὸς τοῦ Λυγκέως. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3.

Πείσων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Ῥίφα. Ὄνομ. ἀνδρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Πελαγόνες, οἱ, καὶ Πηλαγόνες, Στέφ. Βυζ. Ἔθνος Πελαγῶν, ὄνος. Ὁ κάτοικος τῆς Πελαγονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στράβ. — 2) = Παίονες. Στράβ.

Πελαγονία, ἡ, καὶ Πηλαγονία, Στεφ. Βυζ. Ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας, ἀνήκουσα κυρίως εἰς τὴν Περραιβίαν, ἥτις καὶ Τριπολίτις ἐκαλεῖτο. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς ἀρκτῴας Μακεδονίας. Στράβ.

Πελάγων, ωνος, ὁ (ᾰ). Ἥρωϊστις ἐκ Πύλου, ὑποστράτηγὸς τοῦ Νέστορος. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 295. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Λυκίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐβασίλευσε τὸν Σαρπηδόνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 695. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀμφιδάμαντος ἐκ Φωκίδος, ὑπὸ τὴν ἀγέλην τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ βοῦς τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ Κάδμος ὅτε ἤθελε νὰ κτίσῃ τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1. Παυσ. θ', 12. — 4) Τίὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μερόπης. Ἀπολλόδ. γ' 12, 6. καὶ Πελαγόνιος, ωνος, ὁ Ἀνδολγ.

Πελαγών, όνος, ὁ, ἴδε Πελαγόνες.

Πελάργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποτνέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἰτάμου, ἥτις λέγεται ὅτι εἰσήγαγε τὰ μυστήρια τῶν Καβείρων, ἃ ὁ ἐτιμᾶτο μὲ θυσίας κατ' ἐπιταγὴν τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου. Παυσ. θ', 25.

Πελαργικός, ἡ, όν, = Πελασγικός· ὅθεν τὸ Πελαργικὸν = Πελασγικὸν, ὅπερ ὁρᾶς.

Πελαργοί, οἱ, ἐπεὶ ὅτε λαμβάνομεν ἀντὶ τοῦ Πελασγοί, ἐξαίρ. παρὰ Στράβ. κελεύοντας οὕτως οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, ὄντες ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, κατὰ μεταλλαγ. τοῦ σ εἰς ρ ἢ διὰ τὴν πλάνην αὐτῶν κληθέντες. Στράβ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 832.

Πελασγία, ἡ, προσυπακ. γῆ. Ἡ χώρα τῶν Πελασγῶν, ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Ἑλλάδος, παρ' Ἡροδτ. 2, 56. — 2) Ὄνομα τῆς Πελοποννήσου. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1475. ἐξαίρ. τοῦ Ἀργους. Εὐριπ. Ὀρεστ. 938. καὶ τῆς Ἀρκαδίας, Καλλιμ. — 3) Ἔτι Πελασγία ἐκαλεῖτο ἡ ἀκτὴ ἐπὶ ἧς ἵδρυτο Πλάτεια. Στράβ.

Πελασγικός, ἄδος, ἡ. Τῶν Πελασγῶν, Πελασγική, καὶ αὐτὴ χώρα Ἀργεία. Καλλιμ. εἰς Παλλ. 4.

Πελασγικός, ἡ, όν. Τῶν Πελασγῶν ἢ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Ἄργος, καὶ αὐτὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ. Κύρ. Φοιν. 105. ἔτι, ὁ Πελασγικὸς, ἐπίθ. τοῦ ἐν Δωδώνῃ λατρευομένου Διός, διότι οἱ Πελασγοὶ ἐσύστησαν πρῶτον τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον καὶ ναὸν τοῦ θεοῦ τούτου. Ὁμ. Ἰλ. Π, 234. — ἔτι, τὸ Πελασγικὸν τεῖχος, οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πρὸς ἄρκτον μέρος τῶν τειχῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀκροπόλεως, κτισθὲν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν αὐτόθι ἐλθόντων Πελασγῶν. Ἡρόδτ. 5, 64. καὶ τὸ Πελαστικὸν, τόπος τις ἀκατοίκητος ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν πρὸς τὸ μέρος τοῦ τείχους τῶν Πελασγῶν, κληθεὶς οὕτω διότι ἐντὸς προσέβαλον οἱ Πελασγοὶ κατὰ τῶν νέων κατοίκων τῶν Ἀθηνῶν, Θουκ. β', 17. — Στράβ. — 2) Τὸ Πελασγικὸν πεδίον. Πεδίον τῆς Θεσσαλίας ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τῆς Οἴτης ἕως τῆς πόλεως τῶν Φηρῶν. Στράβ.

Πελάσγιος, ία, ιον. Τῶν Πελασγῶν ἢ εἰς τοὺς Πελασγοὺς ἀνήκων· ἡ Πελασγία πόλις, τὸ ἐν Πελοποννήσῳ Ἄργος. Αἰσχ. Ἱκετ. 649. κατὰ Στέφ. Βυζ. ὁ ἀρσεν. τυπ. Πελάσγιος, οὐχ εὑρηται ἐν χρήσει.

Πελασγίς, ίδος, ἡ, = Πελασγιάς. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς λατρείας τὴν ὁποίαν εἰσήγαγον πρῶτοι οἱ Πελασγοὶ εἰς τὸ Ἄργος καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σάμου. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 14.

Πελασγιώτης, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀπὸ τοῦ κοτσιοβατολικοῦ αὐτῆς μέρους μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, τῆς Ἐστιαιωτίδος χώρας, τῆς Φθιώτιδος καὶ τοῦ Λιγαίου πελάγους, οὗτα ὡς ἐπὶ πολὺ καταλυμένη ὑπὸ ὑψηλῶν ὀρέων. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαίων κατοίκων Πελασγῶν. Ἀπολλόδ. β', 1, Στράβ. — Πελασγιῶται, οἱ κάτοικ. Στράβ.

Πελασγοί, οἱ, παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ. Β, 681. καὶ Π, 233. ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, παρβλ. καὶ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 284. ἐκεῖθεν μετέβησαν οὗτοι εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν συστήσαντες περὶ τὴν πόλιν Λάρισσαν μίαν μεγάλην ἀποικίαν καὶ ἀκολούθως ἐλθόντες σύμμαχοι τῶν Τρώων εἰς τὸν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 480, τοὺς ὁποίους ὁ ποιητὴς καὶ Δίους καλεῖ. Ἰλ. Κ, 429. ἄλλοι ἐξ αὐτῶν μετέβησαν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Ὁμ. Ὀδ. Τ, 177. παρ' Ἡροδ. δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα Πελασγοὶ οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ἡροδτ. 1, 56, 57. καὶ αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου, 2, 50. Περίεργον εἶναι τὸ Πελασγοὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἐκπεπταχυῖ ἀναμεμιγμένοι μετὰ τῶν ἄλλων εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος καὶ Πελοποννήσου καὶ οὓς αἰῶνας οὕτως διὰ τῶν ξένων ἀποίκων ἢ Λίγυπτος καὶ Ἀσία ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι κοινωνικήν τινα σύστασιν καὶ πολιτικὴν ἀνάπτυξιν, κατήγοντο δὲ οἱ Πελασγοὶ οὗτοι τὸ ἀνέκαθεν ἐκ Θρᾴκης, τῶν ὁποίων τὰ ἤθη, ἡ διαιτα καὶ θρησκευτικαὶ τελεταὶ εἶχον μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὰς τῶν λοιπῶν ἀρχαίων Θρᾳκικῶν λαῶν, κατοικοῦντες ἀρχαιόθεν περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Φωκίδι, ἀπ' ὅπου ἐφθῆς μετέβησαν καὶ εἰς τὰ ἀπώτερα τῆς Ἑλλάδος ἕως αὐτῆς τῆς Πελοποννήσου καὶ μερὸς Ἀσίας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διέβησαν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου καὶ Ἀκαρνανίας διὰ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους εἰς τὴν Ἰταλίαν συστήσαντες ἐντεῦθεν ἰδίας ἀποικίας καὶ πόλεις. Διον. Ἁλικ. α'. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 1089. — ἡ λέξις Πελασγοὶ ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοὺς ἐξ ἀλλοτρίας χώρας μετοικοῦντας λαούς, ἀπὸ τοῦ παλαίζειν, ἢ κατὰ Στράβ. ἔστιν ἡ αὐτὴ μὲ τὸ Πελαργοί. Οἱ ποιηταὶ ἐκάλουν ἰδίως Πελαργοὺς τοὺς κατοίκους τὴν Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Αἰσχ. Ἱκετ. 268. Εὐρ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεσερ. ἔτι δὲ ἐξαιρτ. ἐκαλοῦντο οὕτω καὶ οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ κάτοικοι, Πελασγοὶ αἰγιαλέες, ἤτοι οἱ τὰ παράλια κατοικοῦντες. Ἡροδτ. 7, 94.

Πελασγός, ὁ. Κοινὸν ὄνομα ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες πολλοὺς ὅσοι ἀρχαιόθεν ἐσύστησαν Πελασγικὰς ἀποικίας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. — 1) Τὶς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης συγατρὸς τοῦ Φορωνέως, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἔλαβον πρῶτον τὴν ὀνομασίαν τῶν οἱ Πελασγοί. Ἀπολδ. Β', 1, 1. κατ' Αἰσχ. Ἱκετ. 266. ὑπῆρχεν ἐνὸς υἱὸς τοῦ Παλαίχθονος ἀκμάσας τρεῖς ἡλικίας ὕστερον καὶ βασιλεύσας εἰς τὸ Ἄργος ὅτε ἐφθασεν αὐτόθι ὁ Δαναὸς ἐξ Αἰγύπτου. — 2) Πελασγὸς ὁ δεύτερος, πατὴρ τοῦ Ἄγμωνος καὶ πάππος τοῦ Θεσσαλοῦ, αὐτόχθων τὸ γένος. Διον. Ἁλ. α, 17. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1089. — 3) Πελασγὸς ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀρεστορος καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰάσον, ὅστις ἔκτισε πρῶτος τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Παῤῥασίαν, διδάξας τοὺς ἐγχωρίους τὴν καταστασιν τῶν οἰκιῶν καὶ λοιπὴν κοινωνικὴν περιποίησιν, βασιλεύσας αὐτόθι εἰκοσιπέντε χρόνους. Στέφ. Βύζ. — 4) Ἕτερος Πελασγὸς ἀναφέρεται υἱὸς τοῦ Τριόπα ἢ τοῦ Ἀχαίονος, ὁ ἀτίσας εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἐν ναῷ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ἕτερον τῆς Πελασγίδος Δήμητρος ἐν Ἄργει. Παυσ. β', 22. Τζήτ. μύθ. 224.

Πελασγός, ποιητ. ἀντὶ Πελασγικός. Εὐρ. Ἡρακλ. 317.

Πελασγρόνεσος, τό. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. Στράβ. πιθαν. ἀπὸ τοῦ Πελασγρίου κληθεῖσα βασιλέως τῶν Λαπίθων. Τζήτ. μύθ. 274.

Πελειάδες, αἱ, Ἴων. Πελειάς (περιττερά). Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως αἱ χρησμοδοτοῦσαι ἱέρειαι τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Σοφ. Τραχ. 172. παρβλ. Νικ. Διον. γ', 286. κατ' ἄλλους δὲ λαμβάνεται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς κυρίας αὐτῆς ἐννοίας, ἴδε Ἡροδτ. 2, 57. — 2) ποιητ. ἀντὶ Πλειάδες. Πινδ.

Πελεσσόνες, οἱ. Μικρὸς τις λαὸς τῆς Ταρταικιωτικῆς Ἠπειρώτιδος κατειλουντες περὶ τὰ ἀρκτικὰ μέρη τῆς χώρας τῶν Κελτιβήρων καὶ ἔχοντες κατὰ Πτολ. τρεῖς μόνον πόλεις.

Πελία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πύλαντος ἐκ Μεγάρων καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως Πανδίονος. Ἀπολδ. γ', 15, 5. κατὰ Heyne ὀρθότρ. Πυλία.

Πελίας, ου, ὁ, Ἰων. Πελίης (ι). Τὶὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς συγατρὸς τοῦ Σαλμωνέως καὶ γυναικὸς τοῦ Κρηθέως, ἀδελφὸς τοῦ Νηλέως καὶ τοῦ Ἄϊτονος, ὅστις διώξας αὐτοὺς ἐκ τοῦ πατρικοῦ θρόνου κατεστάθη βασιλεὺς τῆς Ἰωλκοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἀπολδ. α, 9, 9. καθ' Ὅμ. Ὀδ. Λ, 25. ὑπῆρχεν οὗτος προσφιλὴς τῶν Θεῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀναξιβίαν συγατέρα τοῦ Βίαντος ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον, τὴν Πεισιδίκην, Πελοπίαν, Ἱπποθόην καὶ Ἄλκηστιν, ἄτινες καὶ Πελιάδες ἐκαλοῦντο. Φοβούμενος δὲ ὁ Πελίας μήπως ὁ Ἰάσων ἀνεψιὸς αὐτοῦ καὶ υἱὸς τοῦ Αἴσονος ἀφαίρεση μετὰ ταῦτα τὸν θρόνον ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Κολχίδα διὰ ν' ἀρπάσῃ αὐτόθι τὸ χρυσοῦν δέρας ἐλπίζας ὅτι οὕτω θέλει ἀφανισθῇ· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπιστρέψας ὁ Ἰάσων εὐτυχὴς εἰς τὴν Ἰωλκὸν ἠθύνησε διὰ συναρχίας τῆς Μηδείας νὰ φονεύσῃ τὸν Πελίαν, τὸν ὁποῖον αἱ ἴδιαι αὐτοῦ συγατέρες κατεμέλισαν πεισθεῖσαι εἰς τὴν ἀπατηλὴν ὑπόσχεσιν τῆς φαρμακίδος ταύτης ὅτι θέλει ἀναγεννήσει αὐτὸν πάλιν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πελίου ἐβασίλευσαν εἰς τὴν Ἰωλκὸν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄκαστος διώξας ἐκεῖθεν τὸν Ἰάσονα μετὰ τῆς Μηδείας. Ἀπολδρ. Διοδ. Σικ. δ, 51.

Πελιάς, άδος, ἡ (γενικ.). Τοῦ Πελίου ἢ εἰς τὸν Πήλιον ἀνήκων, αἱ Πελιάδες κόραι, αἱ συγατέρες τοῦ Πελίου, Εὐρ. Μηδ. 9.

Πελιτείον, ὄρος, τό. = Πελληνικόν.

Πέλιννα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἐσπιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτον ὁ Πέλιννος. Στέφ. Βυζ. Πελιννα̃ιος, τὸ Πινδ. Πυθ. 10, 5. Στράβ. καὶ ἡ Πέλινα, Ἀρριαν. α, 7.

Πέλλα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Μακεδονίας, κατὰ Πτολ. ἐπὶ τῆς Ἠμαθίας χώρας κειμένη, πατρὶς καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διαμείνασα ἐπὶ πολὺν χρόνον μητρόπολις τοῦ Μακεδονικοῦ Βασιλείου καὶ τῆς μετὰ ταῦτα τρίτης Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας· ταυτὴν Πίλλα. Ἡροδτ. 7, 123. — ὄθεν, Πελλαῖος, αία, αῖον, τῆς Πέλλας ἢ ἐκ τῆς Πέλλας ὤν. Καλλιμ. — 2) Οὕτως ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ ἐν Συρίᾳ πόλις Ἀπάμεια κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου. Στράβ. Mannert. Γεωγρ. VI, 463.

Πελλάνα, ἡ, Ἀττ. Πελλήνη. Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Σπάρτης καὶ νοτειοδυτικῶς τῆς Βολεμίνης, εἰς τὴν ὁποίαν διέτριψε χρόνον τινὰ ὁ Τυνδάρεως ὅτε ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ Ἱπποσώντος· ἐπὶ δὲ τῆς ἐποχῆς τοῦ Παυσανίου εὑρίσκετο ἤδη εἰς ἐρείπια. Παυσ. γ', 21, 2. Πέλλανα τά, Στράβ. τὴν ὁποίαν ὁ γεωγράφος οὗτος καλεῖ χωρίον ὄντων αὐτὸ ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ μὲ τὸ νὰ ἔκειτο ἐπὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς, καὶ, Πελλήνη, ἡ. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 5. Πολύβ. — 2) Δωρικ. ἀντὶ Πελλήνη, ὅπερ ὄρα.

Πελληναῖον, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς νήσου Χίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς ἐπίσημος ναὸς τοῦ Διὸς καὶ λατομεῖα μαρμάρου. Διον. Περ. 535. ὅτι καὶ Πελιναῖον.

Πέλληνη, ηνος, ὁ. Τὶὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ ἔκγονος τοῦ Τριόπα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀχαΐᾳ πόλις Πελλήνη. Παυσ. ζ', 26.

Πελλήνη, ἡ, Δωρ. Πελλάνα. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Αἰγείρας, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Διονύσου καὶ ἕτερος τῆς Ἀθηνᾶς ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ταύτης ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ κατεσκευασμένον μὲ πολλὴν χάριν καὶ τέχνην· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἡ Πελλήνη ἔρημον φρούριον μὲ μίαν μικρὰν κώμην. Ὅμ. Ἰλ. Β, 574. Πινδ. Ὀλ. 7, 156. Ἀριστφ. Λυσ. 995. ταὐτὸν χωρίον. Δούχα λεγόμενον. — 2) = Πελλάνα, ἡ, πόλις τῆς Λακωνίας. — ὄθεν, Πελληνεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῆς Πελλήνης. Θουκ. καὶ Πελληνικός, ή, όν, τῆς Πελλήνης ἢ ἐκ τῆς Πελλήνης ὤν, Πελληνικαὶ χλαῖναι. Στράβ.

Πελληνία, ἡ, καὶ Πελληνίς. Ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, κληθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῆς λατρείας αὐτῆς ἐν Πελλήνῃ πόλει τῆς Ἀχαΐας, τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτον ἐλέγετο ὅτι ἐπροξένει δυστυχίας εἰς τὴν χώραν ὁσάκις ἐνεφανίζετο. Πλουτ. Ἀρατ. 11.

Πέλλης, ου, ὁ. Ἵππος τοῦ Ἀστερίου καὶ Ἀμφίονος, πατὴρ τοῦ Τπερασίου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Πελλήνην ἐν Ἀχαΐᾳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 177.

Πέλλινα, ἡ, ἴδε Πέλιννα.

Πελόπεια, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Πελίου βασιλέως τῆς Ἰωλκοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 326. Ἀπολδρ. α, 9, 10. — 2) = Πελοπία.

Πελοπηΐαδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Πελοπίδης. Πινδ. Θεοκρτ.

Πελοπηΐς, ίδος, ἡ. ποιητ. ἀντὶ Πελοπία, προσυπακμ. γαῖα, ἡ χώρα τοῦ Πέλοπος = Πελοπόννησος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1570. καὶ ἄνευ τοῦ γαῖα, παρὰ Καλλιμ. εἰς Δηλ. 72.

Πελοπήϊος, ηία, ήϊον, ποιητ. ἀντὶ Πελοπείος. Τοῦ Πέλοπος ἢ ἐκ τοῦ Πέλοπος ὤν. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πελοπία, ἡ. Μήτηρ τοῦ Κύκνου γενηθεῖσα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεως. Ἀπολδρ. β', 7, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεῖσα καὶ αὕτη μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της ὑπὸ τῆς Ἀρτεμιδος. Ἀπολδρ. β', 5, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Θυέστου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγένησε τὸν Αἴγισθον, σφαγεῖσα ἰδιοχείρως ὅτε ἐπληροφορήθη ὅτι ἠτιμάσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρὸς της. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 42. καὶ Πελοπεία, παρὰ Λουκ.

Πελοπίδας, ου, ὁ (ι) κυρ. πατρωνυμ. Ὅμηρ. Δωρικ. ἀντὶ Πελοπίδης. — 2) Περίφημος στρατηγὸς τῶν Θηβαίων, υἱὸς τοῦ Ἱππολείδου γεννηθεὶς ἐκ μιᾶς ἐπισήμου καὶ πλουσίας οἰκίας τῶν Θηβῶν, φίλος καὶ συναγωνιστὴς τοῦ Ἐπαμεινώνδα ὑπὲρ τῆς δόξης τῶν συμπολιτῶν του καὶ ἀνὴρ ἐξόχως καὶ εὐγενεῖς χαρακτῆρος. Διωχθεὶς μετ' ἄλλων Θηβαίων ἐκ τῆς πατρίδος του ὅτε οἱ Σπαρτιᾶται εἰσέβαλον δυναστικῶς εἰς αὐτὴν, κατέφυγεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔνθα μετ' οὐ πολὺ ὁρμήσας βακχεύμενος ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐμβὰς ἐν καιρῷ νυκτὸς μετ' ἄλλων δώδεκα συνωμοτῶν εἰς τὰς Θήβας ἐφόνευσε τοὺς τυράννους καὶ ἐξέβαλε τὴν Σπαρτιατικὴν φρουρὰν ἥτις κατεῖχε τὴν ἀκρόπολιν Καδμείαν· ἡ γενναία καὶ εὐτυχὴς αὕτη ἐπιχείρησις τοῦ Πελοπίδου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐφεξῆς πολέμους τῆς Σπάρτης μετὰ τῶν Θηβῶν, διὰ τῶν ὁποίων οἱ Θηβαῖοι ἐφθασαν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ ὑπεροχῆς τὸν, εἰς τὴν ὁποίαν συνετέλεσε μεγάλως ἡ φρόνησις καὶ στρατηγικὴ ἐμπειρία τοῦ γενναίου τούτου πολίτου, ὅστις πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἀφηγῶν τὸν ἱερὸν λόχον τῶν τριακοσίων, διεσκέδασε τὴν φάλαγγα τῶν Λακεδαιμονίων, ὕστερον δὲ συνεκστρατεύσας μετὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδα εἰς τὴν Πελοπόννησον παρευρέθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Σπάρτης εἰσβολήν. Εἰς τὰς ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ ἐκστρατείας του εὐδοκίμησαν ἐπίσης καταπαύσας τὰς αὐτόθι ἀπισυμβάσεις στάσεις καὶ ἀποκαταστήσας εἰς τρόνον τῆς Μακεδονίας τὸν νόμιμον διάδοχον τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Ἀμύντα Ἀλέξανδρον τὸν δεύτερον· τελευταῖον προσκαλούμενος ἐκ νέου ὑπὸ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ λαῶν διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὰς θηριωδίας τοῦ τυράννου τῶν Φερῶν Ἀλεξάνδρου καὶ πολεμῶν αὐτόθι ἐθανατώθη εἰς μάχην συμπλοκήν· οἱ δὲ Θηβαῖοι ἐτίμησαν αὐτὸν μεγάλως ἐγείραντες εἰς ἀνάμνησιν τῆς δόξης του χαλκοῦς ἀνδριάντας. Πλουτρ. Ξενοφ. Ἑλλ.

Πελοπίδης, ου, ὁ (ι). Τὶὸς τοῦ Πέλοπος, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης. Αἰσχ. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 954.

Πελόπιος, ία, ιον. Τοῦ Πέλοπος ἢ εἰς τὸν Πέλοπα ἀνήκων· ἡ Πελοπία χώρα = Πελοπόννησος. Εὐριπ.

Πελοπίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. Θηλ. τύπ. τοῦ Πελοπίου.

Πελοπόννασος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Πελοπόννησος. Πινδ. Θουκ. ε, 77. — ὄθεν Πελοποννασιστί, ἐπρμ. κατὰ Πελοποννησιακὴν διάλεκτον Θεοκρ.

Πελοποννησιακός, ή, όν. Τῆς Πελοποννήσου ἢ εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀνήκων. Πλάτ.

Πελοποννήσιος, ία, ιον. Τῆς Πελοποννήσου ἢ ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὤν· καὶ Οὐσιαστ. Ὁ κάτοικος τῆς Πελοποννήσου. Ἡροδτ.

Πελοπόννησος, ἡ, Peloponnesus, Ἡ πρὸς μεσημβρίαν τῆς Ἑλλάδος κειμένη μεγάλη χερσόνησος ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὁμωνύμου ἰσθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου συνέχεται μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, μεσημβρινῶς καὶ δυτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἰονίου πελάγους, ἔχουσα κατὰ Πολύβ. τετρακισχιλίων σταδίων

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόρειας

περίμετρον. Ἐκαλεῖτο δὲ ἀνέκαθεν ἡ χώρα αὕτη Αἰγιάλεια, Ἀπία, Ἰναχία, Πελασγία, Ἄργος καὶ τελευταῖον Πελοπόννησος ἀπὸ τοῦ Πέλοπος υἱοῦ τοῦ Ταντάλου, ὅστις ἔφερεν ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Φρυγίας τρεῖς γενεὰς πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, κατακτήσας τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς διὰ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δυνάμεώς του, τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐπεκράτησε συνηθέστερον εἰς τοὺς ἑφεξῆς χρόνους. Ἡρόδτ. 8, 73. Θουκ. ε'. Πολύβ. Ἐδαιρεῖτο ὅλη ἡ Πελοπόννησος τὸ πάλαι εἰς ὀκτὼ ἐπαρχίας αἵτινες συνίστων ἰδίας καὶ ἀνεξαρτήτους ἀπ' ἀλλήλων πολιτείας, εἰς τὴν Λακωνίαν, Μεσσηνίαν, Ἀρκαδίαν, Ἀχαΐαν, Σικυωνίαν, Ἀργολίδα καὶ Κορινθίαν. Ὡς ἀρχαιότατοι δὲ λαοὶ τῆς Πελοποννήσου ἀναφέρονται οἱ Αὐτόχθονες, ζῶντες βίον ἄγριον καὶ ἄνευ πολιτειῶν συστάσεως, μεταξὺ τῶν ὁποίων συναριθμοῦνται οἱ Καύκωνες, Λέλεγες καὶ ἐφεξῆς οἱ Πελασγοί. Στράβ. ἐξ Ἑκαταίου· ὁ Ἡρόδτ. 8, 73. ἀναφέρει τοὺς Ἀρκάδας καὶ Κυνουρίους ὡς δύο αὐτόχθονας λαοὺς τῆς Πελοποννήσου. Ἀκολούθως παρίστανται ὡς ξένοι λαοί οἵτινες ἐσυντήθησαν εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ Δαναοί, ἐλθόντες μετὰ τοῦ Δαναοῦ ἐξ Αἰγύπτου καὶ κατοικήσαντες περὶ τὰ παράλια μέρη τῆς Ἀργολίδος, οἱ Ἀχαιοὶ ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἀρκτῴας Ἑλλάδος εἰς τὴν Πελοπόννησον κυριεύσαντες τὴν πλείστην αὐτῆς χώραν ἐκτὸς τῆς Ἀριαδίας καὶ τελευταῖον οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες καὶ οὗτοι μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκ τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος καὶ συστήσαντες ἐνταῦθα ἰδια βασίλεια τὸ τῆς Λακεδαίμονος, τῆι Μεσσηνίας, τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Κορίνθου· συγχρόνως δὲ μετὰ τῶν Δωριέων εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ οἱ Αἰτωλοὶ συστήσαντες ὕστερον ἰδιον βασίλειον περὶ τὰ ἀντικὰ αὐτῆς παραλλάττοντα· — παρβλ. Mannert Γεωγρ. Ἑλλαδ. σιλ. 351. — ταῦτ. Πελοποννήσου κοιν. τρ. Μωρέας, σχηματίζων ἐν μέγα μέρος τοῦ νέου βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Πέλοψ, ποος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τανταλου βασιλέως τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Διώνης συγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος ἢ κατ' ἄλλους τῆς Εὐρυανάσσης, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἴλου βασιλέως τῆς Τροίας ἐκ τῆς Φρυγίας ἦλθεν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς Πελοπόννησον πρὸς τὸν Οἰνόμαον βασιλέα τῆς Ἤλιδος, τὸν ὁποῖον νικήτας εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς δισφηλασίας ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν περίφημον Ἱπποδάμειαν θυγατέρα τοῦ ἡγεμόνος τούτου ὁμοῦ μὲ τὸ βασίλειον τῆς Ἤλιδος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐσύστησε πρῶτος τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ διὰ τῆς αὐξηθείσης ὑπεροχῆς καὶ πλούτου του ἐκάλεσεν ὅλην τὴν Χερσόννησον ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Πελοπόννησον· ἐκ τῆς Ἱπποδαμείας ἐγέννησεν ὁ Πέλοψ τὸν Ἄτρέα, Θυέστην, Χρύσιππον καὶ Ἱππάλκιμον. Βασιλεύσας δὲ 59 χρόνους ἀπέθανε τιμηθεὶς ὡς ἔγκριτος ἥρως ὑπὸ τῶν Ἠλείων μὲ θείας τιμὰς καὶ θυσίας Πελόπεια καλουμένας. Ὅμηρ. Ἰλ. Β, 104. Παυσ. β'. 22. Ἀπολδ. ὁ Λυδός, παρὰ Παυσ. ἄλλως ὁ Φρυξ καλούμενος. Ἀπολδ. β', 4. 5. ὁ Πλατ. Ἱππαρχ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ πέλας καὶ ὄψ, διὰ τὸ ἀγγύθεν μόνον ὁρᾶν καὶ μὴ προσιδεῖν ὁποίαν δυστυχίαν ἔμελλε προξενήσει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ πρεχθέντος φόνου τοῦ Μυρτίλου. παρβλ. Σοφ. Ἠλ. 508.

Πέλται, αἱ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας κειμένη πλησίον τῆς Ἀπαμείας, ταυτὴ Πελεῖς. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2. Στράβ.

Πέλωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν διασωθέντων Σπαρτιατῶν ἐν Θήβαις οἵτινες ἀνεφύησαν ἐκ τῆς γῆς ὅτε ὁ Κάδμος ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ φονευθέντος δράκοντος. Ἀπολδ. γ', 4, 1. Πέλωρος παρὰ Παυσ.

Πελωριάς, άδος, ἡ, προσυπακμ. ἀκρα. Pelorus, τὸ ἀρκτικὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον ἀπέναντι τῆς Ἰταλίας, ταυτὴν Φάρος τῆς Μεσσήνης, Pharo di Messina. Πολύβ. Στράβ. καὶ Πελωρίς, ίδος, ἡ Θουκ Διον. Περ. 469.

Πέλωρος, ὁ. Κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Ἀννίβα στρατηγοῦ τῶν Καρχηδονίων, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Σικελίᾳ Πέλωρον ἀκρωτήριον ὅπου λέγεται ὅτι ἔρριψεν αὐτὸν ὁ Ἀννίβας καὶ ἀπέπνιγη. Στράβ.

Πενελόπη, ἡ, ποιητ. αἰτί Πηνελόπη. Ἀνθολ.

Πενέσται, οἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐργαζόμενοι καὶ γεωργοῦντες τοὺς ἀγροὺς τῶν κυρίων αὐτῶν ὡς οἱ Εἵλωτες ἐν Σπάρτῃ, πιθαν. καταγόμενοι ἀνέκαθεν ἐξ Ἰλλυρίας τοὺς ὁποίους οἱ Θετταλοὶ ὑποσχεθέντες εἶχον ἀεὶποτε ὡς ἀνδράποδα αὐτῶν. Ἀριστ. Σφηκ. 1264. — 2) Λαὸς τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας κατοικοῦντες περὶ τὴν Λυχνίτιδα λίμνην. Στέφ. Βυζ.

Πενθεσίλεια, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ὀτρήρης, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐλθοῦσα μ' ὁλόκληρον στράτευμα γυναικῶν εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου ἐπὶ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ὅπου ἐπληγώθη θανατηφόρως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Κοϊντ. Σμυρν. Παυσ.

Πενθεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐχίονος καὶ τῆς Ἀγαυῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὅστις καταφρονῶν τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου καὶ καταδιώκων τὰ Ὄργια αὐτοῦ, κατεσπαράχθη ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν του ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος, αἵτινες ὀργίζονται ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς ἀγριόν τι θηρίον. Ἀπολδρ. γ', 5, 2. Αἰσχύλ.

Πενθίλος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης θυγατρὸς τοῦ Μενελάου, ὅστις ἀφῆκε τὸν πατρικὸν θρόνον ὅτε οἱ Ἡρακλεῖδαι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον μετῴκησε τὴν Θρᾴκην μὲ μίαν ἀποικίαν Αἰολέων. Στρέβ. ιγ'. Παυσ. γ', 18.

Πενθύλος, ὁ (ῠ). Στρατηγὸς τῶν Παρίων. Ἡρόδτ.

Πεντάπολις, εως, ἡ. Κυρίως χώρα συνισταμένη ἐκ πέντε πόλεων, καὶ αἱ πέντε Ἑλληνικαὶ πόλεις ἐκ τῶν ὁποίων συνίστατο ἡ χώρα τῶν Δωριέων ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμιρος, Κως, καὶ Κνίδος. Ἡρόδτ. 1, 144. πρότερον δὲ ἑξάπολις καλουμένη. — 2) Πεντάπολις ἡ Κυρηναϊκὴ ἐν Λιβύῃ, ἴδε Κυρήνη. — Πτολ.

Πεντέλη, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ὀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ῆδος, Πεντελησιεύς, ἐκ Πεντέλης καὶ Πεντελήσιος, ἐκ Πεντέλης. Παυσ. Πεντελικός, ἡ, όν. Τῆς Πεντέλης ἢ εἰς τὸν δῆμον Πεντέλην ἀνήκων· τὸ Πεντελικὸν ὄρος, ὄρος τῆς Ἀττικῆς χώρας κείμενον πλησίον τῆς Πεντέλης, περίφημον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐξαίρετα λατομεῖα τοῦ μαρμάρου. Παυσ. ἡ Πεντελική, προσυπακμ. πέτρα. Στράβ.

Πεπάρηθος, ἡ (ᾰ). Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀνήκουσα εἰς τὰς Κυκλάδας νήσους, κειμένη πλησίον τῆς Γερονθίας μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον· ταυτὴν Σκόπελον. Ὅμ. Ἴλιν. α', 32. Θουκ. — ῆδος, Πεπαρήθιος, οἱ κάτοικ. Δημ.

Περαία, ἡ. Χώρα τῆς Παλαιστίνης κειμένη πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀνατολικῶς, περιλαμβάνουσα ἐξ μικρὰς ἐπαρχίας, τὴν ἰδίως Περαίαν, Βαταναίαν, Γαυλωνίτιδα, Γαμαλιτικὴν, Ἰτουραίαν καὶ Τραχωνίτιδα.

Περαιβία, ἡ, = Περραιβία.

Περαιβοί, οἱ, = Περραιβοί.

Περαιδηνίς, ίδος, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετέβησαν ὕστερον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν· παρὰ Παυσ. ἡ, 3. καλεῖται Ἀπερδηνίς.

Πέραιθος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δυκάονος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Περαιθηίς. Παυσ. ἡ, 3.

Πέρατος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καλχινίας θυγατρὸς τοῦ Λευκίππου, βασιλεύσας εἰς τὴν Σικυῶνα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου του· τούτου παῖς ὑπῆρξεν ὁ Πλημναῖος. Παυσ. β', 5.

Περγαία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πέργης ἐν Παμφυλίᾳ ὅπου ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναὸς αὐτῆς. Πομ. Μελ.

Περγαῖος, αία, αῖον· ἴδε Πέργη.

Περγαμηνός, ἡ, όν. Τῆς Περγάμου ἢ ἐκ τῆς πόλεως Περγάμου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· ἐξαιρ. ἡ Περγαμηνή, προσυπακμ. χάρτη, ὁ χάρτης τῆς Περγάμου, ἐπινοηθεὶς πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Γραμματικοῦ Κράτητος ἐκ Μαλλοῦ ἐν τῇ πόλει Περγάμῳ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Εὐμένους· καὶ Οὐσιαστκ. Περγαμηνός, ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου. Στράβ.

Περγαμίδης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Περγάμου ἀκροπόλεως τῆς Τροίας. Ἀνθολ.

Περγάμιος, ία, ιον (ᾰ — ᾰυυ). Τῆς Περγάμου ἢ εἰς τὴν Πέργαμον ἀνήκων· — ῆδον, Περγαμία, ἡ, = Πέργαμος, ἀκρόπολις τῆς Τροίας. Πίνδ.

Πέργαμον, τό. Ἀκρόπολις τοῦ Ἰλίου ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, ἔνθα ὑπῆρχεν ὁ μεγαλοπρεπὴς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 508. Ε, 446. ἢ Πέργαμος· παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς καὶ μεζοτέρους τὸ Πέργαμον. Σοφ. Εὐρ. Ἡρακλ. 7, 43. καὶ πληθ. τὰ Πέργαμα, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 552. Πλάτ. — ῆδος, Περγάμιος, ὅπερ ὄρα. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς μεγάλης Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΐστρου ποταμοῦ, χρηματίσασα ὕστερον καθέδρα τοῦ αὐτόθι Περγαμηνοῦ βασιλείου ἀπὸ τοῦ 283 ἕως 133 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πλουσίαν βιβλιοθήκην συνισταμένην ἐκ 200,000 τόμων τὴν ὁποίαν ἐσύστησεν πρῶτος ὁ βασιλεὺς Εὐμένης, καὶ διὰ τὴν ἐπακολυθοῦσαν τοῦ Περγαμηνοῦ χάρτου τοῦ ὁποίου ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον μὲ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος. Ἡ ἐπικράτεια τῆς Περγάμου ηὐξήθη ἀκολούθως διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων προσλαβοῦσα ὅλην τὴν Φρυγίαν, Μυσίαν, Λυκαονίαν, Λυδίαν, Ἰωνίαν καὶ ἓν μέρος τῆς Καρίας· ταυτὴν Περγαμος. Στράβ. ἢ Πέργαμος, παρὰ Ξενοφ. Δουκ. καὶ Ἡρωδ. ῆδον Περγαμηνός, ὁ κάτοικ.

Πέργαμος, ἡ. Φρούριον τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κείμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου· ταυτὴν Περγαμάρ. Ἡρόδτ. 7, 112. — 2) = τὸ Πέργαμον, ὅπερ ὄρα.

Πέργαμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης. ἔσχονος τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις μεταβὰς ἐκ τῆς Ἠπείρου εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πέργαμον. Παυσ. α', 11.

Περγασή, ἡ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ὀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ. — ῆδος, Περγασῆτις, ἐν Περγασῇ Ἀριστφ. Ἱππ. 321. καὶ Περγασῆθεν, ἐκ Περγασῆς.

Περγασίδης, ου, ὁ (ῐ — ῐυ —). Τίὸς τοῦ Περγασίου, ὁ Δημόκων. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 535.

Πέργη, ἡ. Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Κέστρου ποταμοῦ σχηματίζοντος παρ' αὐτῇ ἕνα λιμένα· πλησίον ταύτης ἔκειτο κῶμη ἐνὸς λόφου ὁ ἀρχαῖος ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὸν ὁποῖον συνέρρεε πολὺ πλῆθος ἐκ τῶν πλησιοχώρων πόλεων πρὸς λατρείαν τῆς θεᾶς ταύτης· Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 187. Στράβ. κατὸ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέρσιος

σικὴς τὸ νῦν χωρίον Περγὶ καλούμενον. παρβλ. Mannert. Geogr. VII. σελ. 126. — ᾱδος, Περγικὸς, αία, αῖον, τῆς Πέργης ἢ εἰς τὴν Πέργην ἀνήκων, καὶ οὐσιαστ. Περγαῖος, ὁ κάτοικος.

Περδίκκας, ου, ὁ, Ἰων. Περδίκης, ᾱος. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας ἀπόγονος τοῦ Τημένου ἐξ Ἄργους, Ἡρακλείδης τὸ γένος, ὅστις ἵδρυσε πρῶτον τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον περὶ τὸ 664 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 8. 139. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξεν οὗτος τέταρτος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων μετὰ τὸν Καρανόν. — 2) Περδίκκας ὁ δεύτερος, ἀπόγονος τοῦ προτέρου καὶ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου, βασιλεύων εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅστις ὡς ἀσθενὴς ἐχθρὸς τῶν Ἀθηναίων ἀπολέμει τὰς ἐν Θρᾴκῃ καὶ Μακεδονίᾳ ἀποικίας αὐτῶν βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀρχέλαον Θουκ. α', 57. — 3) Περδίκκας ὁ τρίτος, υἱὸς τοῦ Ἀμύντα καὶ ἀδελφὸς τοῦ μετὰ ταῦτα περιφήμου βασιλέως Φιλίππου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Πελοπίδου· μετὰ μίαν δὲ ὀλιγοχρόνιον βασιλείαν πολεμῶν κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν ἔτι ἀνήλικον αὐτοῦ παῖδα Ἀμύνταν. — 4) Τίτος τοῦ Ὁράτου ἐκ Μακεδονίας, καὶ εἷς τῶν πρώτων στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου τὸν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του, δείξας μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μάχας, ὁδηγῶν τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀναδειχθεὶς ὑπίτροπος τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ στρατιωτῶν ὅτε ἐπολέμει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοῦ Πτολεμαίου. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Πέρδιξ, ικος, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Δαιδάλου καὶ μήτηρ τοῦ Τάλου. Ἀπολλόδ. γ'. 15, 9.

Περεγρῖνος Πρωτεύς, ὁ. Φιλόσοφος Κυνικὸς περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ἐκ Παρίου πόλεως τῆς Μυσίας, σύγχρονος τοῦ Λουκιανοῦ, τὸν ὁποῖον αὐτὸς περιστάσει ἐν τισι τῶν διαλόγων του, περὶ τῆς Περιγρίνου τελευτῆς ἐπιγραφομένῳ, ὡς γάρτα υπεθωμολόσοφον καὶ δεισιδαίμονα Χριστιανὸν, ὃς τὰ περιελθόντα διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου οἰκειούμενος μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν μετέβη τελευταῖον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἀξίων νὰ ἀκουσθῇ τοὺς εἰς τὰ Ὀλύμπια συναθροισμένους Ἕλληνας διὰ τῆς παραδόξου τερατουργίας του, ἀλλ' ἅμα μέγα θόρυβον ἔκτισε κατ' αὐτοῦ καὶ ἐφονεύθη τὸν 168 ἔτος ἀπὸ Χρ. Λουκ.

Περεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ἕλλατος καὶ τῆς Δαοδίκης συζύγου τοῦ Ἡνώρα, ἀδελφὸς τοῦ Στυμφήλου. Ἀπολλόδ. γ'. 9. 1. Παυσ.

Περίαλλα, ἡ. Ἱερεία τις τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου. Ἡροδ.

Περίανδρος, ὁ. Τίος τοῦ Κυψέλου, τύραννος τῆς Κορίνθου περὶ τὸ 612 πρὸ Χρ. βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς μὲ πολλὴν πραότητα καὶ φιλανθρωπίαν μιμούμενος τὸν πατέρα αὐτοῦ, συστήσας μίαν βουλὴν ἐν Κορίνθῳ καὶ ἀναψυχώτας μεγάλως τὸ ἐν αὐτῇ ἐμπόριον, δι' ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων θεωρούμενος καὶ αὐτὸς εἷς τῶν ἑπτὰ τῆς Ἑλλάδος Σοφῶν· περὶ τὰ τέλη δὲ ἀπαρθεὶς ἀπὸ τὴν λαμπρότητα καὶ ὑπεροχὴν τῶν πράξεών του, ἐδόθη εἰς παντὸς εἴδους καταδυναστείαν φερόμενος μὲ τυραννικὸν τρόπον πρὸς τοὺς ὑπηκόους του, στεροῦν αὐτοὺς τῶν πλημμάτων καὶ ἐπιβαρύνων πολλοὺς μὲ ἐπιμόχθους ἐργασίας, φονεύσας εἰς μίαν παραφοράν του καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σύζυγον Μέλισσαν καὶ ἐξώθησε ἐκ τῆς Κορίνθου καὶ τὸν υἱόν αὐτοῦ Λυκόφρονα· βασιλεύσας δὲ 44 ἐλαχίστου χρόνου ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 80 χρόνων· Ἡροδ. 1, 20. 5, 92. Θουκ. ὁ Πλάτων δὲν ἀναφέρει τὸν Περίανδρον μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Πρωταγ. 343. Bip. — 2) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας. πιθαν. σύγχρονος τοῦ προτέρου Περιάνδρου, Ἀθ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 35.

Περίαπις, ιδος, ἡ (υυ–ᴗ). Θυγάτηρ τοῦ Ψέρητος καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8.

Περίβοια, ἡ (ῑ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀκεστορίδου καὶ μήτηρ τοῦ Πελάγονος ἡγεμόνος τῶν Παιόνων τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀξιοῦ. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 141. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ναυσίθοον. Ὅμ. Ὀδ. Η, 56. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Οἰνεὺς ἐγέννησε τὸν Τυδέα. Ἀπολλόδ. α', 8, 4. Διοδ. Σικ. δ', 33. — 4) Μία τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, γυνὴ τοῦ Ἰκαρίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Θόαντα, Ἀλκιτην, Δαμασίππον καὶ τὴν Πηνελόπην. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 5) Γυνὴ τοῦ Πολύβου βασιλέως τῆς Κορίνθου, ἥτις ἀνέθρεψε τὸν παῖδα τοῦ Λαΐου καὶ ὠνόμασεν αὐτὸν Οἰδίποδα. Ἀπολλόδ. γ', 5, 7. — 6) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκαθόου καὶ ἔγγονος τοῦ Πελοπος, γυνὴ τοῦ Τελαμῶνος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Αἴαντα. Ἀπολλόδ. γ', 12, 7. Παυσ. παρὰ Πινδ. καὶ Σοφ. καλεῖται αὐτὴ Ἐριβοια θυγάτηρ τοῦ Πορδάονος.

Περιγούνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ λῃστοῦ Σίνιδος, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Θησεὺς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἰαῖον, ὕστερον δὲ ἔδωκεν αὐτὴν γυναῖκα εἰς τὸν Δηϊονέα υἱὸν τοῦ Εὐρύτου. Πλουτ. Θησ. 6.

Περιήρης, ους, ὁ, Αἰτκ. ην. Τίος τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, κατ' ἄλλους τοῦ Κυνάρτα, βασιλεὺς τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπου λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Γοργοφόνην θυγατέρα τοῦ Περτέως ἐγέννησε τὸν Ἄφαρέα καὶ Λεύκιππον. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 2) Ἡνίοχος τοῦ Μενοικέως βασιλέως τῶν Θηβῶν, ὁ πληγώσας θανατηφόρως τὸν βασιλέα τῆς Ὀρχηστοῦ Κλύμενον. Ἀπολλόδ. β', 4, 11. — 3) Πατὴρ τοῦ Βώρου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 177. — 4) Πολίτης τις ἐκ Κύμης, ὁ κτίστας τὴν πόλιν Ζάγκλην ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. 6', 4.

Περιθοίδαι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλήν, ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ ἥρωος Πειριθόου φίλου τοῦ Θησέως. Στεφ. Βυζ. Λευκ.

Περίθοος, ὁ, = Πειρίθοος. Σοφ. Οἰδ. Κολ. 1594.

Περικλείδας, α, ὁ· Ἀττικ. Περικλείδης, ου. Λακεδαιμόνιός τις πεμφθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τῶν συμμάχων αὐτῶν διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν κατὰ τῶν Εἱλώτων. Ἀριστφ. Λυσ. 1140 Θουκ. δ', 119.

Περικλέης, συνηρμ. Περικλῆς, έους, ὁ. Τίος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Ξανθίππου καὶ τῆς Ἀγαρίστης συγγατρὸς τοῦ Κλεισθένους, εἷς τῶν μεγαλητέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐξ οἰκίας ἐπιφανοῦς καὶ πλουσίας τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς καὶ διαδεχθεὶς αὐτοῦθι τὴν φιλοτοφίαν παρὰ τοῦ Ἀναξαγόρου, τὴν δὲ πολιτικὴν παρὰ τοῦ Δάμωνος. Προικισθεὶς ἐν φύσεως μὲ ἐξοχον εὐφυΐαν ψυχῆς, μὲ ἀσκηθὴν εὐγλωττίαν καὶ μὲ ὅλας ἐκείνας τὰς ἀρετὰς αἵτινες μόναι δύνανται νὰ συντελέσωσι εἰς τὴν ταχεῖαν αὔξησιν καὶ δόξαν ἑνὸς πολιτικοῦ ἀνδρὸς γεννηθέντος εἰς ἐλευθέραν καὶ δημοκρατουμένην κοινωνίαν, εἴλκυσε πρωΐμως ἐπὶ τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων, οἵτινες ἐπιστεύθησαν εἰς αὐτὸν μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνην τὴν φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν τῶν κοινῶν πραγμάτων, χειραγωγούμενοι διὰ τῆς καταπειστικῆς ῥητορείας του εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς πράξεις καὶ συμφερόντα. Χορηγῶν δὲ ὁ Περικλῆς μεγάλα διανίσματα εἰς τὸν λαὸν διὰ τῆς ἀναστροπῆς πολλῶν ἀρχαίων καθεστώτων τῆς πολιτείας καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἀκυρώσεως τινῶν συνετῶν διατάξεων τοῦ Σόλωνος, ἤξευρε νὰ διατηρῇ ἀπαύστως τὴν ἐπιρροὴν καὶ ἀπόλυτον ἐξουσίαν τὴν ὁποίαν ἅπαξ προσεποιήθη διὰ τοῦ γενναίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματός του· καὶ ἐπ ὀσπάτῳ πρὸ πάντων νὰ εἰσαγῇ εἰς τὴν πόλιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα καὶ τὰς ἀπολαύσεις ὅσαι ἀπέβλεπον ἀμέσως εἰς τὴν καινὴν τάξιν καὶ εὐχαρίστησιν τῶν συμπολιτῶν του, ἐγείρων διὰ τῶν χρημάτων τοῦ κοινοῦ ταμείου ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς πρὸς τιμὴν τῶν Θεῶν, θέατρα, γυμνάτια καὶ ἄλλας πολυτελεῖς οἰκοδομὰς καὶ προτελῶν παιταχοθεν εἰς τὰς Ἀθήνας τοὺς πλέον πεπαιδευμένους τῶν συγχρόνων του ἀνδρας καὶ τοὺς ἀρίστους τεχνίτας τῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ ἐπιδείξῃ ἕκαστος τὴν εἰς τὸ εἶδός του ὑπεροχήν· δι' ἐπιστασίας αὐτοῦ ἐστήθη ἐπὶ τῶν χρόνων του ὁ περίφημος ἐν Ἀκροπόλει ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς Παρθενὼν καλούμενος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἠγέρθη καὶ τὸ πολυτελὲς ἐκ χρυσοῦ ἄγαλμα τῆς θεᾶς, κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ ἐξόχου ἀγαλματοποιοῦ Φειδίου, ἐπὶ τὰ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, τὸ Ὠδεῖον καὶ ἄλλα μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα διὰ τῶν ὁποίων αἱ Ἀθῆναι ὑπερεῖχον μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων. Ὁ μόνος δὲ καὶ κύριος σκοπὸς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ὑπῆρχεν ἡ αὔξησις τῆς πολιτικῆς δυνάμεως καὶ δόξης τῆς πατρίδος του ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τότε ὑπαρχουσαν δύναμιν τῶν Ἑλλήνων, ἐπιζήμιον νὰ καταστήσῃ αὐτὴν κέντρον καὶ ἑστίαν τοῦ πολιτισμοῦ ὅλων τῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος, δι' ὃ καὶ ἐζήτησε νὰ ἑνώσῃ διὰ στενοῦ δεσμοῦ πολλὰς πόλεις καὶ νήσους μὲ τὰς Ἀθήνας ὑποβιβάσων αὐτὰς εἰς μίαν κοινὴν πολιτείαν ἔχουσαν ἀρχηγὸν καὶ πρωτεύουσαν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν· ἀλλ' ἡ ἐπιχείρησίς του αὐτὴ διήγειρε τὴν προσοχὴν τῆς ἀντιζήλου Σπάρτης καὶ ἐγένετο αἰτία τοῦ ἐφιξῆς πολυχρονίου καὶ φθοροποιοῦ πολέμου τῶν Λακεδαιμονίων μετὰ τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον ὁ Περικλῆς ἐπροπαρέσκευάσει νὰ ὑποστήλῃ ἀποτρέπων τοὺς συμπολίτας του ἀπὸ τὸ νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀντιπρίλων των Σπαρτιατῶν. Ἡ συμβίωσις ἐν Ἀθήναις λοιμώδης ὑστερι περὶ τὸν δεύτερον χρόνον τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀφῆρπασε τὸν μέγαν τοῦτον ἄνδρα διὰ τοῦ θανάτου ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατηγικῶν καὶ πολιτικῶν του ἀγώνων τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ. 429 πρὸ Χρ. ἀφ' οὗ ἐκυβέρνησε μόνος 16 ὁλόκληρα ἔτη τὰ κοινὰ τῆς πολιτείας πράγματα μὲ κοινὴν τῶν Ἀθηναίων συγκατάθεσιν καὶ ἀφοσίωσιν, ἐξ οὗ καὶ ἐβρήνησεν αὐτὸν πιστὸν ὅλη ἡ πόλις· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ἐγέννησε δύο υἱοὺς τὸν Ξάνθιππον καὶ Παράλον, οἵτινες ἀπέθανον ἤδη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ἡροδ. 6, 131. Ἀριστφ. Ἱππ. 284. Θουκ. β', 65 Πλουτ. Περικλ. — 2) Τίος τοῦ μεγάλου Περικλέους, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν καταδικασθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς θάνατον μετὰ τῶν λοιπῶν συστρατηγῶν του. Ξενοφ. Ἑλλ. (Διόν. Περικλέα, παρὰ τοῖς ὕστερ. Περικλῆν· παρὰ Βουτμ. Ἑλλ. Γραμμ. § 56, 2, 7.)

Περικλυμένη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φέρης τὸν Ἄδμητον· Τζέτ. μιλ. 14. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Κλυμένη καὶ ἦν θυγάτηρ τοῦ Μινύου. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μινύου μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν ὁ Φύλακος τὸν Ἰφικλον. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 230.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Περιτλύμενος, ὁ (ῡ). Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, ἀδελφὸς τοῦ Νέστορος καὶ εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις ἔλαβεν παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς πλάττεται, τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταβάλληται εἰς διαφόρους μορφάς, ὕστερον δὲ ἐνικήθη καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ ἀδελφῶν. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 286. Ἀπολλ. Ῥόδ. Α, 156. — 2) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χλωρίδος ἐυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, φονευσας εἰς τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν πόλεμον τὸν Παρθενοπαῖον. Εὐρ. Φοιν. 1157. Ἀπολλόδ. β', 6, 8.

Περιτιόνη, ἡ. Μία τῶν σοφῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν ἐκ τῆς Πυθαγορικῆς σχολῆς, κατ' Ἀριστοτ. συγγράψασα ἐν βιβλίοις περὶ σοφίας, τοῦ ὁποίου εὑρηται ἀποσπασματά τινα παρὰ Στοβαίῳ, Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Περίλαος, Ἰων. Περίλεως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς Περιβοίας, ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης, ὁ κατηγορήσας τὸν Ὀρέστην εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἁμαρτήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τὸν φόνον τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλυταιμνήστρας. Περίλαος, παρὰ Παυσ. η', 34. Περίλεως, Ἀπολλόδ. γ', 10. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀγκαίου καὶ τῆς Σαμίας ἐυγατρὸς τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Παυσ. η', 4. — 3) Σικυώνιος, στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Μυκάλῃ κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡρόδ. 9, 103. — 4) Μεγαρεὺς τις φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὅστις ἠθέλησε νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πόλιν τῶν Μεγάρων. Δημ. Στεφ. σελ. 242. Πέρυλλος, Ἁρποκρ. — 5) Τεχνίτης ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν πρὸς τὸν αὐτόθι τύραννον τῶν Ἀκραγαντίνων Φάλαριν κατεσκεύασε μέγα χάλκινον βοῦν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κλεισθέντες ὅσους ὁ τύραννος οὗτος ἤθελε νὰ βασανίσῃ καὶ καυθέντες ἐπὶ τοῦ πυρός, ἐξέφερον φοβερὰς φωνὰς ὁμοίας μὲ τὰς τῶν μυκωμένων βοῶν· ἀπαμοιβὴν τῆς ἐπινοίας του ταύτης ἐτύγχανε πρῶτος ὁ Περίλαος εἰς τὴν κατασκευασθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ βοῦν καὶ ἔκαιε δι' ἐπιτηρητοῦ τοῦ τυράννου. Λουκ. Φαλάρ. 1 ἐπὶ δὲ Πέρυλλος. Διόδωρ. Σικ.

Περίλαως, ὁ, = Περίλαος. Ἡρόδ. Ἀπολλόδ.

Περιμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀχελῷος ἐγέννησε τὰς Ἰπποδάμειαν καὶ Ὀρέσσαν. Ἀπολλόδ. α', 7, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυσθέως φονευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ἀπολλόδ. β', 8, 1. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Ἀμφιτρύωνος καὶ γυνὴ τοῦ Διευμήδου, μήτηρ τοῦ Οἰωνοῦ. Ἀπολλόδ. α', 4, 6. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Οἰνέως μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Φοῖνιξ ἐγέννησε τὴν Ἀστυπαλαίαν καὶ Ἀμύντην. Παυσ. η', 4.

Περιμήδης, ους, ὁ. Ἑταῖρος τοῦ Ὀδυσσέως συνοδεύσας αὐτὸν εἰς τὴν ᾍδου κατάβασίν του· Ὁμ. Ὀδ. Λ, 23. — 2) Εἷς τῶν Κενταύρων ὅστις παρευρέθησαν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 187.

Περιμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀμυθάονος μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀντίων ἐγέννησε τὸν Ἶφιον. Διοδ. Σικ. δ', 71. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀδμήτου γενομένη μετὰ τοῦ Ἄργου τὸν Μάγνητα ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησία χώρα. Ἀντ. Διῤῥ.

Πέριμος, ὁ. Τίὸς τῶν Μέροπος, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Π, 695.

Περινθος, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐπίσημος τὸ πάλαι κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ὕστερον Ἡράκλεια κληθεῖσα. Ἡρόδ. 4, 90. Ξενφ. — ὁ, ἡ, Περινθιος, οἱ ἐκ τούτου. Ξενφ.

Περιπατητικός, ὁ. Ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου ἢ τῆς Περιπατητικῆς σχολῆς ὢν. Λουκ.

Περίπετος, ὁ. Οὕτως ὠνομάζετο ἡ σχολὴ τοῦ Φιλοσόφου Ἀριστοτέλους εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Λυκεῖον, ὅπου οὗτος συνήθως ἐδίδασκε περιπατῶν, — ὅθεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, = Περιπατητικοί. Λουκ.

Περιπόλεαν, τά. Φρούριον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἄλητος ποταμοῦ πλησίον τοῦ Ῥηγίου. Θουκ. 7, 99.

Περισθένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Δίγυπτου καὶ τῆς Ἡλιώνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἡλέκτρας. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Περίφας, αντος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Γοργης, φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀκταίας. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀγχηστοῦ, εἷς τῶν ἀρίστων Αἰτωλῶν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἄρεος εἰς τὴν πρὸ Τροίας πολιορκίαν· Ὁμ. Ἰλ. Γ, 842. — 3) Τίὸς τοῦ Ἔπυτου κήρυξ τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 327. — 4) Τίὸς τοῦ Οἰ ἅος φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τῶν Κουρήτων μάχην. Διόδ. Λιβ. 2. — 5) Αὐτόχθων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς πρὸ τοῦ Κέκροπος, κτίσας ἐκεῖ ἀρχαῖον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς ὄρνεον. Ἀντ. Λιβ. 6. Ὀβιδ.

Περιφήτης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀνθαλείας ἐπικληθεὶς Κορυνήτης, περιβόητος λῃστὴς καὶ κακοῦργος διατρίβων εἰς τὰ περὶ τὴν Ἐπίδαυρον μέρη ἐν Πελοποννήσῳ καὶ φονεύων ἅλους τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας μὲ τὴν κορύνην του, ἕως οὗ τελευταῖον ἀπαντήσας αὐτὸν ὁ Θησεὺς ὅτε μετέβαινεν ἐκ τῆς Τροιζῆνος εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸν ἐφόνευσε. Ἀπολλόδ. γ', 16, 1. Παυσ. — 2) Τίὸς τοῦ Κοπρίωνος ἐκ Μυκηνῶν κατάγομενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πέλοπος, ὅστις ἀστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Ο, 639.

Πέρκαλος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χείλωνος καὶ γυνὴ τοῦ Δημαρήτου βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡρόδ. 6, 65

Περκώπη, ἡ, = Περκώτη.

Περκώσιος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Περκώτης ἐν Μυσίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 837.

Περκώτη, ἡ. Πόλις τῆς Μιτρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 229. Ἡρόδ. 5, 117. παρὰ τοῖς ὕστερον Περκωσίη, ἡ· Ξενφ. Ἑλλ. α', 1, 26. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο ἡ πόλις αὕτη, πλησίον δὲ τοῦ Παρίου ἔκειτο ἐν χωρίον Παλαιπερκώτη καλούμενον.

Περμησσός καὶ Περμησσός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐκβάλλει εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην· δι' ἑνὸς σ παρ' Ἡσ. Θεογ. 5, 66. Στράβ. καὶ Παυσ.

Περραιβία, ἡ, Ἰων. Περαιβία. Ἐπαρχία τῆς Θεσσαλίας κειμένη ἀρκτικῶς τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ περὶ τὰ ὄρη Πίνδον, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης διαῤῥεομένη ὑπὸ τοῦ Ἄτρακος καὶ Εὐρυκίου ποταμοῦ. Πολύβ. Στράβ. δι' ἑνὸς ρ παρὰ Θουκ. ὅ, 78.

Περραιβίς, ίδος, ἡ. Τῆς Περραιβίας ἡ ἐκ τῆς Περραιβίας χώρας οὖσα. Στρβ.

Περραιβοί, οἱ· καὶ Περαιβοί. Λαὸς τῆς Θεσσαλίας κατοικοῦντες τὸ πρώτον περὶ τὰ παραθαλάσσια μέρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὕστερον ὑπὸ τῶν Δαπίθων ἠλθον καὶ κατῴκησαν περὶ τὸ ὄρος Πίνδον πλησίον τῶν Ἀθαμάνων καὶ Δολόπων ὀνομάσαντες ἀπ' αὐτῶν τὸ μέρος τῆς χώρας ταύτης Περραιβίαν· δι' ἑνὸς ρ, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 749. καὶ Ἡρόδτ. ἐκ δὲ ρρ παρὰ Πολύβ. καὶ Στρβ.

Πέρσαι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς ἰδίως Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδ. 1, 125.

Πέρσαιος, ὁ, = Πέρσης. Πατὴρ τῆς Ἑκάτης. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 24. — 2) Κατ' ἀρχὰς δοῦλος τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐκ Κιτίου, ὕστερον δὲ διδάσκαλος παρ' αὐτῷ τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας καὶ λαβὼν τὴν ἐλευθερίαν του ἦλθε πρὸς τὸν Ἀντίγονον τὸν Γονατᾶν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐσωρίσθη ἡγεμὼν τῆς Ἀκροκορίνθου ἐν Πελοποννήσῳ· διάφορα φιλοσοφικὰ συγγράμματα τοῦ Περσαίου τούτου ἀναφέρονται παρὰ Διογ. Λαερτ. ζ, 6, 9. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17.

Περσαιπολις καὶ Περσεπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία ἐν Ἀσίᾳ, μητρόπολις τοῦ Περσικοῦ βασιλείου καὶ κατοικία τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων τῆς Περσίας ἐπὶ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ, ἔχουσα τὸ πάλαι περίφημα καὶ ἰσχυρὰ βασίλεια παλάτια περιεχόμενα ὑπ' ἐνὸς τριπλοῦ τείχους, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο μεγάλοι καὶ πολύτιμοι θησαυροί· τὴν πόλιν ταύτην ἐπάτρωσε ὁ μέγας Ἀλέξανδρος εἰς τοὺς στρατιώτας του τὰ λαφυραγωγήσασα ὅτε ὑπέταξε τὰ μέγα Περσικὸν βασίλειον, ἀπαλλάσσας καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν αὐτῇ παλάτια· ταῦτα ἐρείπια Τσιλμιναρ ἤτοι 40 στῆλαι καλούμενα. Στράβ. Διόδωρ. Σικ. ιζ', 70. Ἀρριαν. Ἀναβ.

Πέρσαι, Δωρ. ἀντὶ Περσης.

Περσείδης, ου, ὁ. Τίὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως. Πληθ. οἱ Περσεῖδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ἥρωος Περσέως ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ. α', 9. — 2) Γενικῶς ἐν Περσίᾳ τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκλέγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 1, 125.

Περσείος, εία, εῖον. Τοῦ Περσέως ἢ ἐκ τοῦ Περσέως ὤν. Εὐριπ.

Περσέος σκεπτή, ἡ· ἴδε Περσέως.

Περσέπτολις, εως, ὁ. Τίὸς τοῦ Τηλεμάχου τὸν ὁποῖον κατὰ τινας μὲν λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Νέστορος Πολυκάστης, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Ναυσικάας θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου. Εὐσταθ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Π, 120.

Περσεύς, έως, Ἰων. έος, καὶ Ἐπικ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου βασιλέως τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅστις ὡς λέγεται κλεισθεὶς ἐντὸς βρέφος ὢν μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἐν κιβώτιον καὶ ῥιφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πάππου του, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Σεριφον ὅπου ἀνεδράφθαν αὐτὸν ὁ Δίκτυς καὶ Πολυδέκτης. Ἀπολλόδ. β', 4, 1. Αὐξηθεὶς δὲ ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης ὁ Περσεὺς ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ αὐτόθι βασιλεύοντος Πολυδέκτου, ὅστις ἤθελε ν' ἀπομακρύνῃ αὐτὸν διὰ τὸν πρὸς τὴν Δανάην ἔρωτά του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς φοβερᾶς Γοργόνος Μεδούσης· βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἠδυνήθη ὁ Περσεὺς νὰ κάμῃ τὸ πρᾶγμα τοῦτο καὶ νὰ λάβῃ τὴν τρομερὰν ἐκείνην κεφαλήν· διὰ τῆς ὁποίας ἐπιστρέψας ἀπῴκησε τὴν νῆσον Ἀνδρομέδαν θυγατέρα τοῦ Κηφέως ἀπὸ τὰ δεσμά, μεταμορφώσας εἰς λίθον τὸν θαλάσσιον δράκοντα εἰς τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐκτεθῆ πρὸς βοράν, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Πέρσην, Ἀλκαῖον, Ἠλεκτρύονα, Σθένελον, Μήστορα καὶ τὴν Γοργοφόνην. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 320. Ἐπιστρέψας δὲ ὁ Περσεὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἠλευθέρωσε πρῶτον τὴν μητέρα αὐτοῦ Δανάην ἀπὸ τοὺς χεῖρας τοῦ ἐρωτοῦς της Πολυδέκτου, μεταμορφώσας αὐτὸν εἰς λίθον διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης· ὁμοῦ μὲ τοὺς περὶ αὐτὸν μαχομένους Σεριφίους, ἀκολούθως ἐλθὼν εἰς τὸν Ἄργος πρὸς ζήτησιν τοῦ παππούτου Ἀκρισίου καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὸν μετέβη εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Λάρισαν, ὅπου εἶχεν καταφύγει καὶ ὁ Ἀκρίσιος φοβούμενος τὴν πλήρωσιν τοῦ χρησμοῦ, ὅστις προεμήνυσεν εἰς αὐτὸν ὅτι μέλλει νὰ θανατωθῇ ὑπὸ τοῦ παιδὸς τῆς θυγατρὸς του Δανάης· ἐνταῦθα ῥίπτων τὸν δίσκον ὁ Περσεὺς εἰς τοὺς τότε πανηγυρίζοντα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νους ἐπιταφίους ἀγῶνας τοῦ βασιλέως τῶν Λαριττείων, ἐφόνευσε μὴ εἰδὼς τὸν πάππον τοῦ Ἀκρίσιον, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου λαβὼν ὡς κληρονομίαν τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους καὶ φοβούμενος νὰ διαμείνῃ ἐν αὐτῷ διὰ τὸν πραχθέντα φόνον του, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν Μεγαπένθη υἱὸν τοῦ Προίτου λαβὼν ἀντὶ τούτου τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνθος μὲ τὰς πόλεις Μίδειαν καὶ Μυκήνας τὰς ὁποίας ὠχυρωσεν οὗτος μὲ τείχη. Ἀπολδρ. β', 4, 4. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 154. τοῦ Περσέως τούτου ἀπόγονος ὑπῆρξε καὶ ὁ περίφημος Ἡρακλῆς· ὁ τάφος αὐτοῦ ἐδείκνυετο ἐν Ἀργολίδι μεταξὺ Ἄργους καὶ Μυκηνῶν. Παυσ. β', 18. κατ' ἄλλους δὲ μετετέθη εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἐρατοσθ. — 2) Τίς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 414. Ἀπολδρ. — 3) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ μιᾶς παλλακίδος αὐτοῦ, ὅστις πολεμούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου στρατηγοῦ Παύλου Αἰμιλίου, ἐφέρθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τῶν παίδων αὐτοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου συρόμενος μὲ τὸν λοιπὸν μεγαλοπρεπῆ θρίαμβον τοῦ νικητοῦ του, ὅπου μετὰ δύω χρόνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς εἰς σύνηθρὸν φυλακήν. Πολύβ. Πλουτ. Αἰμιλ.

Περσέφασσα, ἡ, Ἀττ. = Περτσέφνη ἔτι Φερσέφασσα καὶ Φερσέφαττα· — Ἐδῶρ. Λουτ.

Περσεφόνεια, ἡ· ποιητ. ἀντὶ Περσεφόνη Ὁμ. Ἰλ. Ι, 457.

Περσεφόνη, ἡ, παρὰ Ῥωμ. Proserpina. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 326. Ἡτ. Θεογ. 913. κατ' ἄλλους θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. Ἡτ. Θεογ. 454. ἡ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Στυγός. Ἀπολδρ. α', 3, 1. τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτε ἁρπάσας ὁ Πλούτων ἔφερεν εἰς τὸν ᾅδην λαβὼν αὐτὴν εἰς γυναῖκα κρυφίως τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος· ὁ δὲ τόπος εἰς τὸν ὁποῖον συνέβη ἡ ἁρπαγὴ αὐτῆς ἀναφέρεται συνήθ. ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας κατ' ἄλλους ἐν Ἀττικῇ παρὰ τὸν Κηφισσὸν ποταμόν. Παυσ. α', 38. καὶ κατ' ἄλλους εἰς Ἑρμιόνην ἐν Ἀργολίδι· μαθοῦσα ἡ Δημήτηρ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος, ἐμπίπτουσε πρὸς τὸν Δία ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἐσυγχώρησεν εἰς αὐτὴν νὰ διατρίβῃ δύω τρίτα τοῦ ἔτους παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς καὶ τὸ ἓν τρίτον πλησίον τοῦ Πλούτωνος εἰς τὸν ᾅδην· Ἀπολδρ. α', 5, 1. ἐλατρεύετο δὲ ἡ Περσεφόνη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἐν Ἀττικῇ Ἐλευσίνια μυστήρια, καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἐθαυμάζετο ὡς πολεμήιος θεά, ἔτι δὲ εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ἀναφερομένη συνήθως ὑπὸ τὸ ὄνομα Κόρη καὶ Βασίλισσα τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν Κατοχθονίων σκιῶν. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 846. Παυσ. η', 31. Διοδῶρ. Σικ. δ', 2. (κατά τινας ἐτυμολογεῖται τὸ ὄνομα Περσεφόνη ἀπὸ τοῦ φέρειν φόνον, ὅθεν κυρ. Φερτεφόνη καὶ Ἰωνικ. Περτεφόνη. παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Κ, 491.)

Περσέως σκοπιά, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς κάτω Αἰγύπτου ἐν τῷ Βολβιντινιτικῷ στόματι τοῦ Νείλου, κατὰ Rennel ἐπὶ τοῦ νῦν ἀκρωτηρίου Ἀβουκίρ. Ἡρόδ. β', 15.

Πέρση, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ γυνὴ τοῦ Ἡλίου ἐξ ἧς ὁ Ἡλίου ἐγένοντο ἡ Αἰήτης, ἡ Πασιφάη καὶ ἡ Κίρκη· Ὁμρ. Ὀδ. Κ, 139. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ Περσηΐς, ίδος, ἡ, Ἡτ. Θεογ. 356, 956.

Περσηΐάδης, ου, ὁ (— υ —) Ποιητ. ἀντὶ Περσείδης, = Σθένελος. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 116.

Περσήϊος, ία, ιον, ποιητ. ἀντὶ Περσείος. Θεοκρ. Εἰδ. κδ', 72.

Περτηΐς, ίδος, ἡ· κυρ. θυγάτηρ τοῦ Πέρσου, Ἐπιθ. τῆς Ἑκάτης. Δυσωρ. 1173. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Περσέως, ἡ Ἀλεμήνη. Εὐρ. Ἡρακ. Μαιν. 381. Γενε. συνηρμ. Περτηΐδος. — 3) = Πέρση ὅπερ ὅρα.

Πέρσης, ου, ὁ, Κλητ. Πέρση. Τίὸς τοῦ Τιτάνος Ἠρίου καὶ τῆς Εὐρυβίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ Πάλλαντος, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀστερίαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὴν Ἑκάτην. Ἡτ. Θεογ 377.-409. Ἀπολδρ. α', 2 — 2) Τίὸς τοῦ Περτέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ τὸν ἀφῆκε πλησίον τοῦ Κηφέως πενθερού του ὅτε ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι κατήγοντο μετὰ ταῦτα οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 7, 61. Ἀπολδρ. β', 4, 5. — 3) Ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Ἡσιόδου πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἔγραψε τὸ ἐπικὸν ποίημα Ἔργα καὶ Ἡμέρα. Ἡσ. Ἔργ

Πέρσης, ου, ὁ, Κλητ. Πέρσα. Ὁ κάτοικος τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, πρῶτον παρ' Αἰσχ. Περσ. 1.

Περσικός, ἡ, όν. Τῶν Περτῶν ἢ εἰς τὴν Περσίδα ἀνήκων, πρῶτον παρ' Αἰσχ. ἀπαντώμενον, ὁ Περσικὸς κόλπος, Στραβ καὶ ἡ Περσικὴ θάλασσα. Στράβ. καὶ Περσικός, ὁ, ἡ, όν, παρὰ Στράβ. — ὅθεν ἡ Περσικὴ, προσυπακμ. χώρα, = Περσίς. Ἡρόδτ. 4, 39. — 2) αἱ Περσικαί. Εἶδος γυναικείων σανδαλίων παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 319.

Περσίς, ίδος, ἡ· ἰδιαιτρ. Ἡηλκ. τύπ. τοῦ Περτικός, ἡ Περσὶς αἶα. Αἰσχυλ. καὶ Οὐτιαστικ. προσυπακμ. γῆ. Ἡ ἰδίως χώρα τῶν Περτῶν ἐν Ἀσίᾳ συνορεύουσα ἀνατολικῶς μὲ τὴν Καρμανίαν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Μηδίαν, δυτικῶς μὲ τὴν Σουσιανὴν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὸν Περτικὸν κόλπον, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἤρχισεν ὁ μέγας Κῦρος νὰ συστήσῃ τὴν μεγάλην ἐν Ἀσίᾳ Περσικὴν δυναστείαν. Ἡρόδτ. 4, 79. Πτολ. ἑ, 4. Ἡν δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἡ χώρα αὕτη κεκαλυμμένη ὑπὸ μεγάλων ὀρέων τὰ ὁποῖα ἀπαστέλλουν τὸ κλίμα αὐτῆς ψυχρὸν καὶ ὀλίγον εὔφορον, διαβρεομένη ὑπὸ τοῦ Ἀράξου ποταμοῦ· αἱ ἐν αὐτῇ ἐμπεριεχόμεναι ἐπαρχίαι ἦσαν πρὸς μὲν ἄρκτον ἡ Παραιτακηνή, ἐν τῷ μέσῳ ἡ Μαρδιηνὴ καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἡ Ταοκηνή, κατοικούμεναι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν ὁποίων μέγα μέρος εἰτεβάλλεν ἀρχαιόθεν ἐκ τῆς Τρακνίας καὶ Μαργιανῆς ἀναμιχθὲν μὲ ἄλλους λαοὺς τὴ Ἰνδίας, οἱ πλαίστοι δὲ ἐκ τούτων τῶν λαῶν ἄζουν τὸ πρότερον βίον νομαδικὸν, ἐξ ὧν παρ' Ἡρόδτ. 3, 125. ἀναφέρονται ὡς τοιοῦτοι ἐπὶ τῶν χρόνων ὅτι τοῦ Ἱστρικοῦ τούτου οἱ Δάοι, Μάρδοι, Τροπαῖοι καὶ Σαγύρτιοι· παρβλ. Στράβ. ἰ', ιγ'. Διοδ. Σικ. ιδ', 34. Ἀρρίαν. γ', 19. Πρῶτοι δὲ ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τῶν Μήδων ἤρχισαν οἱ Περσαι νὰ λαμβάνωσι πολιτικὴν σύστασιν καὶ ἠξιώθη τινα μοιρῶσιν διὰ τῆς ἐπιμιξίας καὶ ἐπιρροίας τῶν δεσποτῶν αὐτῶν.

Πέρσεος, ὁ Φλάκκος. Περίφημος σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων γεννηθεὶς εἰς Βολατέρραν πόλιν τῆς Ἐτρουρίας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καίσαρος Τιβερίου καὶ ἀποθανὼν ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος τὸ 815 ἔτος ἀπὸ κτίσ. Ῥώμης εἰς 28 χρόνων ἡλικίαν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ἓξ μόναι σάτυραι.

Περτίναξ, ακος, ὁ. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων βελεχθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Κομμόδου, ὅστις βασιλεύσας δύω μόνον μῆνας ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς ἡλικίαν 69 χρόνων. Ἡρωδν. β', 5. Δι. Κασ.

Περφερέες, οἱ, Ἰωνικ. ἀντὶ Περιφερεῖς ἐκ τοῦ Περιφερής. Οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ πέντε ἀποστελλόμενοι τῶν Ὑπερβορείων, οἵτινες ἔφερον τὰ ἱερὰ δῶρα εἰς τὴν νῆσον Δῆλον. Ἡρόδτ. 4, 33. καὶ Ἠπύχ. ταὐτ. τῷ Δωροῖ.

Πεσσινοῦς, ποιητ. Πεσσινόεις, ἡ καὶ ὁ, Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Γαλατίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς μεγάλης Φρυγίας, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τῆς θεᾶς Κυβέλης, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ἐλέγετο ὅτι ἔπεσεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἢ δ' καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἀπὸ τοῦ πεσεῖν· τοῦτο τὸ ἄγαλμα ἀφῃρῆ ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου. Πλίν. ἔτι καὶ Πεσσινοῦς. Παυσ. α', 4. κατ' ὄρσεν. γεν. παρ' Ἡρωδν. α', 11. καὶ Ἀνδ. Ἡηλκ. Στράβ — ὅθεν, Πεσσινούντιος, ία, ιον, τὰ Πεσσινοῦντος ἢ εἰς τὴν Πεσσινοῦντα ἀνήκων· τὸ Πεσσινουντίς θεά, = Κυβέλη. Ἡρωδν. καὶ Οὐσιαστ. Πεσσινούσιος, ὁ κάτοικ. τῆς Πεσσινοῦντος. — 2) Πεσσινουντίς, ίδος, ἡ, Ἰδιαιτρ. Ἡηλκ. τοῦ Πεσσινουντίος καὶ οἷς Ἐπιθ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἐν Πεσσινοῦντι. Στράβ.

Πέσσιον, τό. Πόλις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἰαζύγων ἐντὸς γύρω Κασκενέτ τῆς Οὐγγαρίας. Πτολ. γ', 7.

Πεταλία, ἡ. Νῆσος τῆς πατρωΐδος καὶ ἔρημος κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Μιραβώνος· τανῦν Καβο-Νέγρον. Στράβ. κατὰ δὲ Πλίν. τέσσαρες ἔρημοι νῆσοι αὐτοῦ.

Πετεών, ῶνος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῆς Ἁλιάρτου Ὁμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ.

Πετεώς, ῶ, ποιητ. ῶος. Τίὸς τοῦ Ὁρφέως καὶ πατὴρ τοῦ Μουσαίου, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰγέως ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Ἀθηναίων εἰς τὴν Φωκίδα καὶ ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Σήριδα. Ὁμ. Ἰλ. Β, 552. Πετεώς, ἀττ. ἀντὶ Πετεύς, ἐξ οὗ Γενε. Πετεοῦο καὶ Πετεῶο κατ' Εὐσταθ.

Πετηλία, ἡ. Πόλις τῆς χώρας τῶν Βρεττίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισεν ὁ Φιλοκτήτης· τανῦν Stronpoli. Στραβ.

Πετρίγαλα, τά. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς Ἀριακῆς χώρας, τανῦν Βεδούρ. Πτολμ. ζ'.

Πέτρα, ἡ Χωρίον πλησίον τῆς Κορίνθου. Ἡρόδτ. 5, 92. — 2) Πόλις πρωτεύουσα τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ καθέδρα τῶν Ναβαταίων βασιλέων, περιεχομένη ὑπὸ ὑψηλῶν καὶ ἀποτόμων βράχων καὶ ἰσχυρῶς ὠχυρωμένη, ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα μία τῶν ἐπτήμων καὶ ἐμπορικῶν πόλεων τῆς Ἀσίας· παρ' Ἰωσπ. καλεῖται αὕτη Ἀρεκεμη καὶ κατὰ τὴν τῶν Συρων γλῶσσαν Πετρα. τανῦν Ἐρβακίμ. Διοδ. Σικ. ιβ', 55. — 3) Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ. — 4) Πέτρα τῆς Ῥηγίνης, = Λευκόπετρα, ὅπερ ὅρα. Θουκ. ζ', 35.

Πετραία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ· Ἡτ. Θεογ. 357.

Πετραῖος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Θετταλίᾳ ὅτε διεχώριζεν ποτὲ τοὺς βράχους οἵτινες ἐκράτουν τὸν ῥοῦν τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Πινδ. — 2) Εἷς τῶν Ἡπτεύρων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Περιθόου εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πετροκόροι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Γαρούμνα καὶ Λίγυρας ποταμῶν. Στράβ. δ'.

Πευκεδέες, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας κατοικοῦν περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Διον. Περ. 1143. ἐρμ. Πευκαλέες.

Πευκείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Πενεύου. Ἡσ. Ἀσπ. 185.

Πεύκελα, τά. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας· τανῦν Πεχελὼν. Ἀρρίαν. Ἰνδ. ὅθεν

Πευκελεώτης, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς Ἰνδίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ Κωφήνος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὰ Πευκελα. Ἀρρίαν.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀν. ὅ, 22. καὶ Πευκολαΐτις. Στράβ. — 2) = Πεύκελλα. Ἀρρίαν. Ἀνάβ δ', 28.

Πευκεντῖνος, ὁνη, ἰον. = Πικεντῖνος, ὅπερ ὄρα, Διον. Περ. 361.

Πευκετία, ἡ, Peucetia. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀπουλίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Αὐφίδου ποταμοῦ ἕως τοῦ Βρουνδουσίου, κληθεῖσα οὕτως ἀνέκαθεν ὡς λέγεται ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος Πευκετίου, ἢ ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐν αὐτῇ πεύκας· ἴδε πεύκη. Στραβ.

Πευκέτιοι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Πευκετίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στραβ.

Πευκέτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δυκαονίου βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Οἰνότρου εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν φέρων μίαν ἀποικίαν Πελασγῶν, κατώκησε τὴν αὐτὴν χώραν Πευκετίαν κληθεῖσαν οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του. Ἀπολλόδ. γ', 8.

Πεύκη, ἡ. Μεγάλη νῆσος κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ μὲ πόλεις τινὰς ἐπ' αὐτῆς, τανῦν Πικτίνα. Στράβ. — ὅθεν Πευκηνεῖ ἡ Πευκηνοί, οἱ κάτοικ. οὗτος ἐκ τοῦ γένους τῶν Βαστάρνων ἐν Γερμανίᾳ. Στράβ. Ἀπολλ. Ῥοδ.

Πεφρηδώ, οῦς, ἡ. Μία τῶν Γραιῶν ἢ Φορκίδων, ἀδελφὴ τῶν Γοργόνων. Ἡσ. Θεογ 270.

Πηγαί, αἱ, Δωρ. Παγαί. Πόλις τῶν Μεγάρων παραθαλάσσιος μὲ λιμένα. Θουκ.

Πηγάσειος, εία, ειον. Τοῦ Πηγάσου ἢ ἐκ τοῦ Πηγάσου ὤν.

Πηγάσιος, ία, ιον. = Πηγάσειος. Ἀριστφ.

Πηγασίς, ίδος, ἡ. Ἐπιτρ. Στλεκ. τυπ. τοῦ Πηγάσιος· ἢ Πηγασὶς ἡρήνη, = Ἱπποκρήνη. Μοσχ. εἰδ. γ', 78.

Πήγασος, ὁ, Δωρ. Πάγασος. Ὁ περιβόητος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ πτερωτὸς ἵππος, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Μεδούσης. Ἡσ. Θεογ. 281. καὶ ὅστις ἐμορφώθη ὕστερον ἐκ τοῦ χυθέντος αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ταύτης ὅτε ὁ Περσεὺς διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς ἐξέκοψεν αὐτήν. Ἀπολλόδ. β', 3, 2. ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου ἀναβὰς ὁ Βελλεροφόντης, ἠδυνήθη νὰ νικήσῃ τὸ φοβερὸν τέρας Χίμαιραν, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μέχρι τέλους πασῶν ἀπέβαινεν ἐλευθέρως εἰ ἓν μέρος τῆς μεγάλης Ἀσίας, ὅτε ἤθελε δι' αὐτοῦ νὰ ὑψωθῇ ἕως τοῦ Ὀλύμπου· ἔκτοτε δὲ πλάττεται ὅτι ὁ Πήγασος μετετέθη εἰς τὸν οὐρανὸν πλησίον τοῦ Διὸς φέρων τοὺς κεραυνοὺς αὐτοῦ. Ἡσ. Θεογ. 286. ἢ κατ' ἄλλους σύρει τὴν ἅμαξαν τῆς Ἠοῦς μετὰ τῶν ἄλλων ἵππων. Τζετζ. Ἀνιφ. 17.

Πήδασον, τό. Τόπος τις ἄγνωστος ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ κατ' Εὐστοθ. εἰς Ἰλ. Ν, 172.

Πηδάσος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀντήνορος τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς δούλης, καὶ ἔζησε φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μέγητος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 69.

Πήδασα, τά. Ἀρχαία κατοικία τῶν Λελέγων ἐν Καρίᾳ, ὕστερον ἐνωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μαυσώλου μὲ τὴν χώραν τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. Ἡροδτ. 8, 104. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐπαλεῖτο ἔτι τὸ αὐτόθι μέρος ἡ Πηδασίς. Στράβ. ιδ'. — ὅθεν, Πηδασεῖς, οἱ κάτοικ.

Πήδασον, τό. Πολίχνη τῆς Καρίας κειμένη εἰς τὴν χώραν τῆς νῦν Μηλασσοῦ. Ἡροδτ. ε', 121. Στράβ.

Πήδασος, ἡ. Πόλις τῶν Λελέγων ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σατνιόεντος ποταμοῦ, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ἄλτου, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 21, 35. κατὰ Στράβ. ἡ θέσις αὐτῆς ὑπῆρχεν ἄγνωστος, κατὰ δὲ Πλιν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ὕστερον Ἀδραμύττιον καλουμένην. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, Ὅμ. Ἰλ. Ι, 150. κατὰ Στράβ. ἡ ὕστερον Μεθώνη κληθεῖσα.

Πήδασος, ὁ. Τίὸς τοῦ βουκολίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Αἰσήπου ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρυάλου. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 21. — 2) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τοῦ Ἀχιλλέως τοὺς ὁποίους οὗτος ἥρπασεν ἀπὸ τὸν Ἕκτορα. Ὅμ. Ἰλ. Π, 152. Στράβ.

Πηλεγών, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ ποταμίου θεοῦ Ἀξιοῦ καὶ τῆς Νύμφης Περιβοίας, πατὴρ τοῦ Ἀστεροπαίου. Ὅμ. Ἰλ. Φ, 141.

Πηλείδας, Δωρκ. ἀντὶ Πηλείδης. Πίνδ.

Πηλείδης, ου, ὁ. Πατρων. ὄνομ. Τίὸς τοῦ Πηλέως, ὁ Ἀχιλλεύς. Ὅμ. Ἰλ. Α, 146.

Πηλείος, εία, είον. Τοῦ Πηλέως ἢ ἐκ τοῦ Πηλίου ὤν. Ἀπολλ.

Πηλείων, ωνος, ὁ. = Πηλείδης. Ὅμ. Ἰλ. Α, 188.

Πηλεύς, έως καὶ Ἰωνικ. ῆος, ὁ, Peleus. Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ ἐκ τῆς πατρίδος του Αἰγίνης ὡς μέτοχος τοῦ φόνου τοῦ ἀδελφοῦ του Φώκου ἦλθεν εἰς Φθίαν πρὸς τὸν Εὐρυτίωνα, παρὰ τοῦ ὁποίου καθαρσθεὶς καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἐκληρονόμησεν ἓν τρίτον μέρος τοῦ αὐτόθι βασιλείου του, ὅπου ἐσύστησε μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων τοὺς ὁποίους ἔφερεν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης. Διοδ. Σικ. δ, 72. Παυσ. β', 29. ἐλθὼν δὲ μετὰ τὸν πεντηκοστὸν αὐτοῦ Εὐριτίωνος εἰς τὴν Θήραν τοῦ Βαλυδωνίου κάπρου ἐφόνευσεν αὐτὸν ἐξ ἀποτυχίας ἢ κατ' ἄλλους τὸν Ἕκτορα υἱὸν τοῦ Ἀκάστου· μετὰ ταῦτα δὲ συνεστράτευσε καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς Ἀργοναύτας εἰς τὴν Κολχίδα. Λαβὼν δὲ εἰς δεύτερον γάμον τὴν ὡραίαν Θέτιδα θυγατέρα τοῦ Νηρέως ἐγέννησε τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον ἐπεστράτευσε εἰς τὸν πρὸς μητρὸς κάπρον τοῦ Χείρωνος· ἀναδρεύσας, αὐτὸς δὲ ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν ἡσυχίᾳ εἰς τὴν Φθίαν, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος καλεῖ Ἥρωα μάλα ἐπιεικῆ καὶ τέλειον αἰχμητήν. Ὅμ. Ἰλ. Π, 15, 33. Ω, 534. Ἡσ. Θεογ. 1006. Ἀπολλόδ γ, 12, 6.

Πήλη, ἡ, Pela. Νῆσος μικρὰ περὶ τὰ παράλια τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀπέναντι τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η', 31.

Πηληϊάδης, αο, ἐπικ. = Πηλείδης. Ὅμ. Ἰλ. Α, 1.

Πηλήϊος, ία, ιον. = Πηλείος. Ὅμ.

Πηλήϊσες, εἰ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀκτῶν εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν. Αἰσχιν. Στέφ. Βους — ὅθεν, Πηληξ, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Πηληήσων ὤν.

Πηλιακός, ἡ, όν. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐκ τοῦ Πηλίου ὄρους ὤν. Ἀνθολ.

Πηλιάς, άδος, ἡ (-υς) Ἰδιαίτρ. Στλεκ. τύπ. Ἡ ἐκ τοῦ Πηλίου ὁρμὴ οὖσα. ἡ Πηλιὰς μολίη. Ὅμ. Ἰλ. Π, 143. αἱ Πηλιάδες θεράπναι, αἱ κοιλάδες τοῦ Πηλίου ὄρους. Εὐριπ. ἔτι δὲ καὶ ἐπίθ. τοῦ πλοίου Ἀργοῦς ναυπηγηθέντος ἐκ ξύλων τοῦ Πηλίου ὄρους. Ἀπολλ. Ῥοδ Α, 525.

Πήλιον, τό, Δωρ. Πάλιον. Ὄρος ὑψηλὸν καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνῶν δάσων ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ὄσσης ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλοτάτη πρὸς μεσημβρίαν κορυφὴ ἐκαλεῖτο Τισαῖον ἢ Τισαία ἄκρα· ἐπὶ μιᾶς τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους τούτου ἔκειτο εἰς ἀρχαίους χρόνους τοῦ Διὸς πλησίον τοῦ ὁποίου ἐρρίζετο τὸ περίφημον ἔντερον τοῦ βεντεμούρου Χείρωνος· τανῦν βουνὸν τῆς Ζαγορᾶς. Ὅμ. Ἰλ. β', 743.

Πηλιῶτις, ίδος, ἡ. Τοῦ Πηλίου ἢ ἐπὶ τοῦ Πηλίου ὄρους κειμένη. Πηλιῶτις Ἰωλκός. Εὐρ. Μηδ. 481.

Πηλούσιον, τό. Πόλις καὶ προύριον τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀραβίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὴν βαλτώδη θέσιν αὐτῆς καὶ ἀπέχουσα 20 σταδία τῆς θαλάσσης. Εἰς ταύτην φυγὼν ὁ μέγας Πομπήϊος μετὰ τὴν ἐν Φαρσάλοις ἧτταν τοῦ ἀπέθανεν. Ἡροδτ. 2, 15. — ὅθεν, Πηλούσιος, ία, ιον, τοῦ Πηλουσίου ἢ εἰς τὴν πόλιν Πηλούσιον ἀνήκων· τὸ Πηλούσιον στόμα, ἓν ἐκ τῶν στομάτων διὰ τῶν ὁποίων ἐχύνετο πρότερον ὁ Νεῖλος εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, τανῦν καταχωσθέν, Ἀβυδ. Μενεχγί. Ἡροδτ. 2, 17. — ὁ Πηλουσιώτης, ου, κατοικ. τοῦ Πηλουσίου. Δουτ. καὶ Πηλουσιακός, ἡ, όν. Τοῦ Πηλουσίου. Ἡροδτ.

Πηλώδης λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἠπείρου κείμενος πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Βουθρωτοῦ. Στράβ.

Πηνειός, καὶ Πηνειάς, Πινδ. ὁ, Ἐν τῇ μυθολογίᾳ ποταμὸς θεὸς γενόμενος ἐκ τῆς νύμφης Βρεσύστης τὸν Τῦφα καὶ τὴν Σιλβῆν. Διοδ. Σικ. δ', 71. ἔτι δὲ τὴν Κυρήνην. Υγῖν. μῦθ. 161. — 2) Μέγας ποταμὸς τῆς Θετταλίας καὶ εἷς πάντων ἐπισημοτέρων ἐν Ἑλλάδι, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ ῥέων διὰ μέσου τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους ποταμοὺς τῆς χώρας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον· τανῦν Σαλεμβρίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 752. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Σκόλλεως καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κυλλήνης· τανῦν Γαστούνι. Ἀπολλόδ. Στράβ.

Πηνέλεως, ω, ἐπικ. ῳο, ὁ, Τίὸς τοῦ Λείτου ἢ τοῦ Ἱππαλκίμου, εἷς τῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν Βοιωτῶν, ἐλθὼν μὲ πεντήκοντα πλοῖα ἐκ Βοιωτίας σύμμαχος τῶν Ἑλλήνων καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πολυδάμαντος εἰς τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 494. Ρ, 552. παρ' Ἀπολλόδ. α', 9, 16. διαφέρεται ὁ Πηνέλεως οὗτος εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ μυηστὴρ τῆς Ἑλένης. παραβ. Ηεγne σολ. 726. ἐπὶ καὶ Πηνέλεως, ὅθεν γεν. Πηνέλειο, Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 489.

Πηνελόπεια, ἡ, ποιητ. καὶ

Πηνελόπη, ἡ. Ἡ περιβόητος καὶ συνετὴ γυνὴ τοῦ Ὀδυσσέως βασιλέως τῆς Ἰθάκης, θυγατὴρ τοῦ Ἰκαρίου καὶ τῆς νύμφης Περβοίας, περίφημος μεταξὺ ὅλων ἄλλων ἀρχαίων γυναικῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς πίστιν καὶ ἀγάπην ὑπομείνασα ἐπὶ ὅσον ἐλελήθουν χρόνον τὴν εἰς Τροίαν ἀπουσίαν τοῦ Ὀδυσσέως μὲ πολλὴν σωφροσύνην καὶ ἀρετήν, μὴ βιάσασα νὰ μνηστευθῇ ἀνδρῶν τῶν πλουσίων καὶ εὐγενῶν μνηστήρων ὅσοι εἶχὸν αὐτὴν εἰς γάμον, μὴ μεθυόντων πλέον τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἀλλ' ἐξαπατῶσα αὐτοὺς ἐπὶ τρία μυστικῶς ὑπισχνουμένη ὅτι θέλει ἐκλέξει ἐκ τῶν ἀπαιτήσεων των ὅτε τελειώσει τὸν ὑφ' χεῖρας ὑφαινόμενον ἱστὸν διὰ τὴν κηδείαν τοῦ γέροντος Λαέρτου, τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς πάλιν ἐξύφαινεν, ἕως οὗ ἐπροδόθη εἰς τοὺς μνηστῆρας ὑπὸ μιᾶς τῶν θεραπαινῶν της· μετὰ τοῦ δὲ ἐπιστρέψας ὁ Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν Ἰθάκην καὶ παρρησιασθεὶς ὑπὸ τὴν μορφὴν ἐνὸς ἀπὸ τοὺς εἰς τὴν Πηνελόπειον γωνίαν νὰ φονεύσῃ ὅλους αὐτῆς τοὺς μνηστῆρας, ζήσας τὸν λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἰθάκην, ἐξ ἧς εἶχε γεννήσει πρὸ τῆς ἀποδημίας του τὸν Τηλέμαχον. Ὅμ. Ὀδ. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. κατὰ Παυσ. η, 12. ἐγέννησεν ἐπὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφήν του τὸν Πτολιπόρθην· διωχθεὶς δὲ μέχρι τέλους ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως ἔφυγεν εἰς Σπάρτην καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μαντινείαν, ὅπου λέγεται ὅτι ἀπέθανεν. — παρ' Ὅμ. φαί εὑρηται Πηνελόπεια, παρὰ δὲ τοῖς πεζογρ. Πηνελόπη. Ἡροδν. 1, 146. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. Λέγεται δ' ἐπὶ ὅτι

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Θέρμου

ὅτι ἡ Πηνελόπη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Πᾶνα. Ἡρόδτ. αὐτοδ. Λουκ. Διαλ. Θε. κβ'. (περὶ τῆς ἐτυμολγ. τοῦ ὀνόματος ὁρα Εὐσταθ. εἰς Ὅμ. Ὀδ. Α, 328.)

Πηνεία, ἡ. Χώρα τῆς Θετταλίας, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 766. ἐπὶ. Οὐόλφ. κατ' Εὐσταθ. καὶ Στεφ. Βυζ. ἔνθα ἄλλοι Πειρίη ἀναγινώσκουσι καὶ κατὰ Valkenaer Φηρείη, γραφομν.

Πηρώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, περιέσωσε διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῆς κάλλος, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ αὐτῆς ὑπεστέλλετο νὰ δώσῃ γυναῖκα εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τῷ φέρει τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ Μελάμπους ἐτελέσατο τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην ἔλαβεν αὐτὴν ὡς ἄθλον καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Βίαντα ὡς γυναῖκα, ἐκ τοῦ ὁποίου αὕτη ἐγέννησε τὸν Ταλαὸν, Λεοδόκον καὶ Ἄρβιον. Ὅμ. Ὀδ. Α, 287. Ἀπολλδ. α', 9, 9. — 2) Μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἀπολλδ. γ', 12, 6.

Πίγρης, ητος, ὁ. Παίων τις ἀδελφὸς τοῦ Μανιν, διὰ παρακινήσεως τῶν ὁποίων ἀπαφάσισεν ὁ Δαρεῖος νὰ ἐξανιστήσῃ τοὺς Παίονας ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ κατοικήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἡρόδτ. ε', 12. — 2) Τίς τοῦ Σελδόμου, ἡγεμὼν τοῦ Ἁρικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 7, 98. — 3) Ἑρμηνεὺς Κύρου τοῦ νεωτέρου, Κὰρ τὸ γένος. Ξενοφ Ἀ αβ.

Πίδοκος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Δημάρχου Ξενοφ. Ἑλλ. α', 1, 29.

Πιδύτης, ου, ὁ (ῠ). Εἷς τῶν ἀπισήμων Τρώων ἐκ τῆς πόλεως Περκώτης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 30.

Πιέρη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡρόδτ. 7, 112.

Πιέλος, ὁ. Τίς τοῦ Πύρρου καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγοντο οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῆς Ἠπείρου. Παυσ. α', 11.

Πιέρεια, ἡ. Νύμφη, γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλδ. β', 1, 4. ἐν ᾧ Heyne προείλετο τὴν γραφ. Πειρία.

Πίερες, οἱ, Ἐνικ. Πίηρ, ερος (ῐ). Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀνέκαθεν ἐν τῇ Πιερῇ χώρᾳ, ὕστερον δὲ ἀπὸ τοῦ Παγγαίου ὄρους οὗ μεταξὺ τῶν Ἀβδήρων. Ἡρόδτ. 4, 112. Θουκ. β', 99.

Πιερία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆ Θετταλίας πλησίον τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, κατὰ Στρᾴβ. σχηματίζουσα τὰ παράλια μεταξὺ τοῦ Ἀλιάκμονος ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἀξιοῦ, ἀρχικῶς δὲ ἀνήκουσα εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ἐν τῆς χώρας ταύτης κατήγετο ὁ Ὀρφεύς, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ ἐπλαττον ὅτι διέτριβον ἀνέκαθεν καὶ αἱ Μοῦσαι. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 226. Ἡσ. — Εὐρ. Βακχ. 387. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἀναφερομένη μόνον παρὰ Πτολμ. κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰστικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο αἱ Σύριαι πύλαι.

Πιερίδες, αἱ· ἴδε Πειρίς.

Πιερίηθεν, ἐπίρρ. ἐκ Πιερίας. Ὅμ. Ὕμν. Ἑρμ. 85.

Πιερικός, ή, όν. Τῆς Πιερίας ἢ εἰς τὴν Πιερίαν ἀνήκων, ὁ Πιερικὸς κόλπος, κατὰ Θουκ. β', 99. ἢ ὑπὸ τὸ Παγγαῖον πρὸς Σιλατσαν τῇ, κατοικουμένη ὑπὸ Πιέρων.

Πιέριος, ία, ιον. Τῆς Πιερίας, = Πιερικός. Θουκ. ἔνθ. τὸ Πίεριον, ὄρος, = Πίερος. Θουκ. ε', 13.

Πιερίς, ίδος, ἡ. Τῆς Πιερίας ἢ ἐκ τῆς Πιερίας ὢν· καὶ Οὐσιαστκ. ἡ Πιερίς, = Πιερία. Στρᾴβ. πληθτ. **Πιερίδες**, αἱ, ἐπίθτ. τῶν Μουσῶν τὰ ὁποῖα ἔλαβον ἀπὸ τοῦ ὄρους Πιέρου ἔνθα ἐλατρεύοντο ἀρχαιόθεν· κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. 29. ἐκλήθησαν οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου βασιλέως τῆς Θρᾴκης Πιέρου, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν εἰσήγαγεν τὴν λατρείαν αὐτῶν πρῶτον εἰς τὰς Θεσπιάς. Ἡσ. Θεογ. 53. Πίνδ. Πυθ. 6, 49. Εὐρ.

Πίερος, ὁ (ῐ). Τίς τοῦ Μάγνητος ἐκ Θρᾴκης, τοῦ ὁποίου ἐρασθεῖσα ἡ Μοῦσα Κλειὼ ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Ἴακινθον. Ἀπολλδ. α', 3, 3. — 2) Ἀρχαῖός τις βασιλεὺς τῆς Ἠμαθίας ἐν Μακεδονίᾳ, αὐτόχθων τὸ γένος, τοῦ ὁποίου αἱ ἐννέα θυγατέρες ἔχουσι μεγάλην ἐπιτηδειότητα εἰς τὸ ψάλλειν ἦλθον εἰς ἔριδα μὲ αὐτὰς τὰς Μούσας, ὑπὸ τῶν ὁποίων νικηθεῖσαι μετεμορφώθησαν εἰς διάφορα πτηνά. Ἀντ. Λιβ. 9. Ὀβιδ. — 3) Μακεδών τις ὅστις πρῶτος εἰσήγαγε τὴν λατρείαν τῶν Μουσῶν εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου αὗται ὠνομάσθησαν Πιερίδες. Παυσ. θ', 29.

Πίερος, ὁ (ῐ). Ὄρος τῆς Θετταλίας κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας, ἱερὸν τῶν Μουσῶν. Τὸ Πίριον, προσυπακρ. ὄρος· παρὰ Θουκ. ε', 13.

Πιερώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Στρᾴβ.

Πιθηκοῦσαι, αἱ. Δύο μικραὶ νῆσοι τῆς Ἰταλίας ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας, ἡ Διναρὶς καὶ Προχύτη, κατοικούμεναι ὑπὸ Τυρρηνῶν Χαλκιδέων καὶ Συρακουσίων. Στρᾴβ.

Πικεντία, ἡ. Picentia. Μητρόπολις τῆς χώρας τῶν Πικεντίνων ἐν Καμπανίᾳ κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς νῦν πόλεως Σαλέρνου· ταύτην Picenza. Στρᾴβ. — ὄθεν, Πικεντῖνοι, οἱ κάτοικοι. Στεφ. Βυζ.

Πικεντίνη, ἡ. Ἐπίτιμος ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἐκτεινομένη ἀνατολικῶς περὶ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Ἄγκωνα. Στρᾴβ. ε'.

Πικεντῖνοι, οἱ, Picentini. Λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας κατοικοῦντες περὶ τὸν Σῖλαρον ποταμὸν ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετῴκισαν ἀνανδρα ἐκ τῆς μεσαίας Ἰταλίας. Στρᾴβ.

Πίκτονες, οἱ, καὶ Πικτῶνες, Πτολ. β', 7. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες περὶ την μεσημβρινὴν ὄχθην τοῦ Λίγηρος ποταμοῦ. Στρᾴβ. δ'.

Πικτώνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. πιθαν. τὸ νῦν Sables d' Olone. Πτολ. β', 7.

Πίλωρος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας, πλησίον τοῦ ὄρους Ἄθωνος. Ἡρόδτ. 7, 122. ἔνθα παρ' ἄλλαις ἐκδοσ. κεῖται Πίλωρος, ὅπερ ὁρθ.

Πίμπλα, ἡ, καὶ

Πίμπλεια, ἡ. Κώμη τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τοῦ Δίου, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔζη ὁ Ὀρφεύς. Στρᾴβ. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 7. ἔτι ὄρος ὁμώνυμον αὐτοῖς καὶ κρήνη, τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον ἱερὰ τῶν Μουσῶν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 25. ὑπὸ τῶν ὕστερον δὲ ἀναφέρονται ταῦτα κείμενα ἐν Βοιωτίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος.

Πιμπληΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Πιμπλείας ἢ ἐκ τῆς κώμης Πίμπλειαν ἀνήκουσα· ἡ Πιμπληΐς σκοπιά = Πίμπλεια. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 25. πληθ. αἱ Πιμπληΐδες, ἐπίθτ. τῶν Μουσῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους Πιερίᾳ ὄρους Πιμπλείας. Ἀνθολ.

Πίνδρα, τά. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Δυκίας, κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ Κράγου ὄρους, πιθαν. ἡ νῦν Ἀλμαλί. Στρᾴβ. — ὄθεν, Πινδρεύς, ὁ κάτοικος. Στεφ.

Πίνδρος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἠλιακίας ἐν Ἄνδρᾳ, ὅστις ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Ἰτωνίων ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν.

Πίνδαρος, ὁ. Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην γεννηθεὶς εἰς τὰς Θήβας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 65 Ὀλυμπ. 520 πρὸ Χρ. καθ' ἣν ἡμέραν ἐωρτάζοντο οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Δελφοῖς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι βρέφος ἔτι ὢν ἐν ὑπαργάνοις ἐτράφη μὲ μέλι ὑπό τινων μελισσῶν, ὕστερον δὲ διδαχθεὶς τὴν μουσικὴν καὶ ποιητικὴν ὑπὸ τοῦ Σιμωνίδου, Μύρτιδος καὶ τῆς περιφήμου Κορίννης, ἀφοσιώθη πρὸ πάντων εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ᾀσματικῆς ποιήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἐξόχους λυρικοὺς καὶ ὑμνῳδούς, διὸ καὶ ὁ Ῥωμαῖος Κοϊντιλιανὸς ὀνομάζει αὐτὸν ὑπέρτατον καὶ κορυφαῖον μεταξὺ τῶν ἐννέα περιφήμων λυρικῶν ποιητῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· τὰ λοιπὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου τούτου ποιητοῦ ὑπάρχουσιν ὀλίγον γνωστά. κατὰ Σουϊδ. ἔζησεν ὁ Πίνδαρος 55 χρόνους, κατὰ δὲ Θωμᾶ Μαγίστρου 66 ἢ 80 καὶ κατ' ἄλλους ὑπὲρ τοὺς ἐνενηκοντα χρόνους, διδαχθεὶς ὡς λέγεται καὶ τὴν Πυθαγορικὴν φιλοσοφίαν ἐν καιρῷ τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς του· ἐπέσπευσε δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν Σουϊδ. ἐν τῷ θεάτρῳ εἰς τοὺς κόλπους ἑνὸς νέου τὸν ὁποῖον ἠγάπα Θεοξένου καλουμένου. Τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων τοῦ Πινδάρου ἠφανίσθησαν κατὰ διαφόρους καιρούς, ἐσώθησαν δὲ μόνον ἀχρι τοῦ δεκατετάρτου Ὀλυμπιακοῦ Πθικοί, ᾠδῖκα Πυθικοί, ὑπὲρ Ἰσθμικοὶ καὶ ὀκτὼ Νεμεακοί, διὰ τῶν ὁποίων ὁ λυρικὸς οὗτος ὑμνεῖ τὰς νίκας καὶ ἀρετὰς διαφόρων ἐκείνων τῶν ἐν Ἑλλάδι τεσσάρων τούτων ἐξόχων ἀγώνων· ὁ κατάλογος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀφανισθέντων λυρικῶν ποιημάτων εὑρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 78. κ. ε. ξ. Πλάτ. — 2) Τυραννός τις τῆς Ἐφέσου, σύγχρονος τοῦ Κροίσου βασιλέως τῶν Λυδῶν. Λίλ. ποικ. Ἱστ. γ', 26. — ὄθεν, Πινδάρειος, ά, όν, ειον. Τοῦ Πινδάρου, Πινδαρικός.

Πινδένισσος, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Ηλιακίας κείμενον ἐφ' ἑνὸς ὄρους, κατὰ Nitsch ἀνήκων εἰς τὴν Κομμαγηνὴν Συρίαν. Mannert, Γεωγρ. VI. 2. σελ. 112.

Πινδόθεν, ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ὄρους Πίνδου. Πίνδ.

Πίνδος, ὁ, καὶ ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος, ἐκτεινόμενον μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Θετταλίας, τοῦ ὁποίου ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Δάκμων· ὑπῆρχε δὲ τὸ ὄρος τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν· ταῦτα Μίτζοβον. Πίνδ. Ἡρόδτ. — 2) Ὁ Πίνδος, Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Δωριέων ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι. Στρᾴβ. — 3) Ἡ Πίνδος, Πόλις τῆς Δωριδος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ ἐν τῇ Δωριεῖ χώρᾳ, ἥτις καὶ Λεύψας ἐκαλεῖτο. Ἡρόδτ. 8, 43. Στρᾴβ. (τὸ ὄρος Πίνδος εὑρηται κατὰ Σηλν. γένος πολλαχοῦ παρὰ Στράβωνι, ἐν δὲ βιβλ. ζ', σελ. 489. κεῖται κατ' ἀρτεν.)

Πίννα, ἡ. Πόλις τῆς μεσαίας Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης περὶ τὰς ὑπωρείας τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. ταύτην Givita di Penna Πτολ. γ', 1.

Πίντια, ἡ. Πόλις τῆς Ταρρακωνίτιδος Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βακκαίων, κατά τινας ἡ νῦν Βαλλαδολίδη, κατὰ δὲ Reich Pinn.

Πιόνη, ἡ. Ὄνομα Νηρηΐδος τινός, παρ' Ἀπολλῷ α', 26. ἐφθαρμέν. ἀντὶ Ἠιόνη ἢ Ἠσιόνη, ἅπερ ὀρθ.

Πίρασις, ος, ὁ, καὶ Ἡρόδτ. 2, 148. Δίγυπτιακὴ λέξις σημαίνουσα καλὸς καγαθός, κατὰ δὲ Wesseling Κοπτικὴ ἀντὶ Ἥρως.

Πίσα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, μητρόπολις ἑνὸς ἀρχαίου αὐτόθι μικροῦ βασιλείου Πισάτιδος καλουμένου, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισε πρῶτος ὁ Πέλοψ, καὶ πρωίμως ἤδη καταστράφη ὑπὸ τῶν Ἠλείων, οἱ ὁποῖοι καὶ πολλοὶ συνέχεον αὐτὴν μετὰ ταῦτα μ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

τῆς πλησίον χώρας Ὀλυμπίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐσῴζετο ἔτι αὐτόθι μία κρήνη ὑπὸ τὸ ὄνομα Βίσα. — 2) Πόλις ἀρχαία τῶν Τυρρηνῶν ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη πλησίον τῆς θαλάττης, ἀντισθεῖσα ὡς λέγεται ἀπό τινας ἑταίρους τοῦ Νέστορος ἐλθόντας ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Πίσης, ὕστερον δὲ καταπαλεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον· ταύτην Ρίσα. Πολύβ. γ', 14, 56. Στράβ. ε'. ἔτι δὲ καὶ Πισαί, λεγομένη. — πρῶτον παρὰ Πινδ. (ἡ γραφ. Πῖσα διὰ τοῦ ι ἔστιν ὀρθοτρ., ὡς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. δ', 29, μόνον παρὰ Πινδ. εὑρηται ἀπαξ Πίσα διὰ τοῦ ι, Ὀλ. 1, 18 ἐν δὲ Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1. Πῖσαν γραφομεν. παραβλ. Spitzn. Πρόσωδ. §. 64, 2.) [Αἱ γραφαὶ Πίτσα, Πίστσα καὶ Πείσα εἰσὶν ἡμαρτμ. πορβλ. Στέφ. Βυζ.]

Πισάτης, ου, ὁ (ᾱ). Ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πίσης. Πινδ.

Πισᾶτις, ίδος, ἡ. κυρ. Ἐπιθ. Τῆς Πίσης ἡ ἐκ τῆς Πίσης οὖσα. Πινδ. Ὀλ. 4, 12 καὶ Οὐσιαστ. προσωνυμ. τὴ ἡ χώρα. Οὕτως ἐκαλεῖτο χώρα τις τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς καὶ σχηματίζουσα πρότερον ἰδίαν ἐπικράτειαν μὲ μητρόπολιν τὴν Πίσαν. Στράβ.

Πισεύς, ῆος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Πισάτης. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 201.

Πισίας, ου, ὁ. Ὁνομ. κύρ. Ἀνδρός, παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 767.

Πισίδαι, οἱ. Ἐθνικ. Πισίδης. Ἔθνος Ῥωμαλαίων καὶ μάχιμον τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κατοικοῦντες ἀνέκαθεν εἰς τὰ πέριξ τῆς Παμφυλίας χώρας ὄρη καὶ ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ λῃστείας ἐκ τῶν ἄλλων πλησιοχώρων των λαῶν, σπανίως ὑποστρεφόμενοι εἰς τὴν μεγάλην τῶν Περσῶν ἀνατολὴν πρότερον δὲ καὶ Σολύμοι καλούμενοι. Στεφ. Ἀπεμν. Στράβ. ἡ γραφ. Πεισίδα, ἔστιν ὀλιγωτρ. ὀρθή. Στεφ. Κυρ. παιδ

Πισιδεύς, ῆος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Πισίδης. Διον. Περ. 858.

Πισιδία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀρκτικῶς ἐπὶ τῶν προποδῶν τοῦ ὄρους Ταύρου, περιλαμβάνουσα τὸ παλαι ἐν μέρος τῆς Λυκίας, Παμφυλίας, Κιλικίας, Καππαδοκίας καὶ Φρυγίας, οὖσα ἐπὶ πολὺ βουνώδης, ἀπότομος καὶ ὀλίγον εὔφορος· ὕστερον δὲ καὶ Πισιδικὴ καλουμένη. Στράβ. Πολύβ. ε', 73. Διοδ. Σικ. ηι', 5.

Πισιδικός, ή, όν. Τῆς Πισιδίας ἢ εἰς τὴν Πισιδίαν χώραν ἀνήκων. Στράβ.

Πισίνδα, ἡ. Πόλις τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἰστσὰ καλουμένην. Πτολμ.

Πισσούθνης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὑστάσπου Σατράπης τῶν Περσῶν ἐν Σάρδεσι. Θουκ. α', 115.

Πίστυρος, ἡ. Πόλις μεσόγαιος τῆς Θράκης κειμένη πλησίον τοῦ Νέστου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας ἡ θέσις ὡχ' εὑρηται ἀκριβῶς προσδιορισμένη. Ἡρόδτ. 7, 109. ὁ Στεφ. Βυζ. ἀναφέρει πόλιν τινὰ Πίστιρος ἢ Βίστιρον καλουμένην, καὶ ὁ Σουΐδ. Πίστειρα, αἵτινες κατὰ Gatterer ἦσαν μία καὶ ἡ αὐτὴ πόλις.

Πιστωρία, ἡ. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἠφανίσθη ἡ περιβόητος φατρία τῶν συνωμοτῶν τοῦ Κατιλίνα. Πτολ. γ', 1. Ἀρμιν. Μαρκ. ταύτην Pistoja.

Πίσων, ωνος, ὁ. Ὄνομα κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πιτάνη, ἡ (νυ-) Δωρ. Πιτάνα. Θυγάτηρ τοῦ ποταμοῦ Εὐρώτα ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὴν Εὐάνην καὶ ἐξ ἧς ὠνομάσθη ἡ ἐν Δακωνίᾳ πόλις Πιτανη. Πινδ. Ὀλ. 6, 46. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ πλησίον τῆς Σπάρτης, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο εἰς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Εὐρ. Τρωαδ. 1101. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 172. Παυσ. γ', 16. — 3) Πόλις τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μεσῃ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Καϊκου ποταμοῦ ἔχουσα ἕνα λιμένα· ταύτην Σανδαρλίκ. Ἡρόδτ. 1, 149. Στράβ.

Πιτανάτης, ου, ὁ, Ἰων. Πιτανήτης· ὁ κάτοικος τῆς Πιτάνης. Ἡρόδτ. ὁ Πιτανητῶν λόχος, οὗτως ἐκαλεῖτο μία μοῖρα τοῦ Σπαρτιακοῦ στρατεύματος συνισταμένη ἐκ 400 ἀνδρῶν, ἀπὸ τῆς ἐν Λακωνίᾳ πόλεως Πιτάνης, ἥτις πρὸ πάντων ὑπερεῖχε κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν ἐν ταῖς μάχαις γενναιότητα τῶν συνιστώντων αὐτὴν στρατιωτῶν. Ἡρόδτ. 9, 53. Ὁ Πιτανάτης λόχος. Θουκ. α', 20. ἔνθα ἀναπορεῖται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἡ ὕπαρξις τοῦ τοιούτου στρατιωτικοῦ τάγματος.

Πιτανᾶτις, ίδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λακωνίᾳ. Ἀνθολ.

Πιτανήτης, Ἰων. ἀντὶ Πιτανάτης.

Πιτθεΐδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Πιτθέως. Ἀνθολ.

Πιτθεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῆς Τροιζῆνος ἐν Πελοποννήσῳ, τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ Αἴθρα οὖσα πρότερον ἐμνηστευμένη μετὰ τοῦ Βελλεροφόντου, ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν τὸν Θησέα, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν ὁ Πιτθεὺς ἰκανὸν χρόνον πλησίον του. Ἐλογίζετο δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ὡς εἷς τῶν σοφωτέρων καὶ θεοφιλεστέρων συγχρόνων του ἀνδρῶν, ἐξηγητὴς τῶν χρησμῶν καὶ ἄλλων θείων βουλῶν, ὅστις κατὰ Παυσ. συνέγραψε καὶ ἓν βιβλίον περὶ ῥητορικῶν ἀξιωμάτων. Εὐρ. Ἀνδρομ. γ', 15, 7. Παυσ. Κορ. 30. — 2) ὁ κάτοικος τῆς κώμης Πίτθου ἐν Ἀττικῇ. Πλάτ.

Πίτθος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Δημ. παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. Πίθος. — ὄθεν, Πιθεύς, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πίτθου. ὠν.

Πιτίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλλ. ά 6.

Πιττακός, ὁ. Εἷς τῶν λεγομένων ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μιτυλήνην πόλιν τῆς Λέσβου καὶ ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κροίσου ἢ περὶ τὸ 580 ἔτος πρὸ Χρ. Διὰ τῆς βασιλείας συνέσεως καὶ γενναιότητός του ἠλευθέρωσε τὴν πατρίδα του ἀπὸ τοὺς τυράννους, τῆς ὁποίας τὴν ἀρχὴν ἀνεδέχθη πρὸς καιρὸν διὰ νὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν εἰρήνην καὶ νὰ δώσῃ μέαν σοφὴν νομοθεσίαν εἰς τοὺς συμπολίτας του. Κατὰ Σουΐδ. συνέγραψεν ὁ Πιττακὸς ἐλεγεῖα ἔπη καὶ ἓν Βιβλίον περὶ νόμων εἰς πεζὴν φράσιν. Ἡρόδτ. 1, 27. Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 343. — 2) Βασιλεὺς τῆς τῶν Ἠδωνῶν ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. — ὄθεν, Πιττάκειος, εἷα, εἷον. Τοῦ Πιττακοῦ. Πλάτ.

Πιττάλακος, ὁ. Ἀθηναῖος τις παρὰ Δημ. παραπρεσβ. σελ. 417.

Πίτταλος, ὁ. Ἰατρός τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1032. Σοφ. 1432. πρὸς τοὺς Πιττάλου, προσωνυμ. μαθητάς.

Πιτύα, καὶ Πιτύεια, ἡ (υυ-υ) Πόλις τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 829. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 933. — 2) Νῆσος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 565.

Πιτύη, ἡ (νυ-) Ἰων. ἀντὶ Πιτύα ἀριθμ. 1. Ὁρν. Ἀργ. 484.

Πετύουσα μητρόπολις, ἡ, παραπ. Πτολ. Πόλις τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων.

Πετροκόμπτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Σκινίδος, ἀπὸ τοῦ πίτυος καὶ κάμπτειν, ἔστις κάμπτων δύο μεγάλας πίτυς καὶ δεσμεύων ἐπ' αὐτῶν τοὺς διαβάτους ἔξενους ἐποίησε ἐλῃστεύειν, ἀπέλυεν αὐτὰς πάλιν μετὰ πολλῆς βίας κατασπαράττων οὕτως ἐλεεινῶς τοὺς δυστυχεῖς τούτους. Ἀπολλόδ. ἴδε Σίνις.

Πιτυοῦς, οὔντος, ὁ. Πόλις τῆς Κολχίδος ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Ἡ περὶ τὴν Πιτύαν χώρα ἐν Μυσίᾳ.

Πιτυοῦσσα, καὶ Πιτύουσα, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ὑπὸ τὴν Ναυπλίαν. — 2) Πλησ. Δύο μικραὶ νῆσοι πλησίον τῆς Ἰσπανίας, ἡ Ἔβουτος καὶ Ὀφιοῦσσα. Στράβ. — 3) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Χίου, Λιμμέϊκου καὶ ἄλλων πόλεων. Στράβ.

Πίτυς, υος, ἡ (υυ). Νύμφη τὴν ὁποίαν ἠγάπησεν ὁ Πάν, ἡ δὲ Βορέας ὑπὸ ζηλοτυπίας ἐσύντριψεν αὐτὴν εἰς ἕνα λίθον, ἥτις ἔκτοτε μεταμορφώθη εἰς ὁμώνυμον δένδρον. Δουκ.

Πλαγκταὶ πέτραι, αἱ (πλάζω). Δύο ἀπότομοι νῆσοι τῆς Μισογείου θαλάσσης πλησίον τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, συνήθως λαμβανόμεναι ἀντὶ τῶν Λιπάρων νήσων. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 60. Ἀπολλ α', 9, 25. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 924. — 2) = Κυάνεαι, ὅπερ ὄρα.

Πλαθάνη, ἡ (υυ-) Ὄνομ. θουλητινόϊς, παρ' Ἀριστοτ. Βάτρ. 548.

Πλακεντία, ἡ, Placentia. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἄνω Ἰταλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Πάδου ποταμοῦ καὶ καταστᾶσᾶσα ἀποικία τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρχηδονιακοῦ πολέμου, ταύτην Piacenza. Στράβ. — ὄθεν, Πλακεντῖνος, ὁ κάτοικ.

Πλακία, ἡ. Πόλις τῆς Μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Κυζίκου ἐπὶ τῆς Προποντίδος, ἀποικία τῶν Πελασγῶν. Ἡρόδτ. 1, 57. — ὄθεν, Πλακιηνοί, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Πλακία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀτρέως, ἡ τοῦ Λευκίππου καὶ γυνὴ τοῦ Ἴλου βασιλέως τῆς Τροίας. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. παρβ. καὶ Ηεγνε εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 752.

Πλάκος, ἡ (ᾱ). Ὄρος τῆς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Πέλις Θήβαι, παρβλ. Ὁμ. Β, 396. ἴδε καὶ Τποπλάκιος.

Πλαπησία, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Ἰσπανίας ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Διανίου. πιθαν. τὰ νῦν S. Pola λεγομένη. Στράβ. γ'.

Πλάταια, ἡ, παρὰ τοῖς πεζογρ. συνήθ. Πλαταιαί, αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς δυτικῆς Βοιωτίας κειμένη περὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν ἐπὶ τινος αὐτόθι εὐρυχώρου πεδίου μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ Κιθαιρῶνος καὶ σχηματίζουσα τὸ πάλαι μίαν ἰδίαν ἐπικράτειαν ἐλευθέραν καὶ ἀνεξάρτητον τῶν Θηβῶν· ἐκλήθη δὲ αὕτως ὡς λέγεται ἀπὸ τῆς Πλαταιᾶς θυγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ καὶ ὑπῆρξε πρὸ πάντων περίφημος ἐν τῇ ἱστορίᾳ διὰ τὴν ἐνταῦθα ἀξιομνημόνευτον νίκην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν καὶ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Μαρδονίου, ὅστις ἡρωϊκῶς ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, ὕστερον δὲ κατεστρέφη δι' ὅλου ὑπὸ τῶν Θηβαίων πρὸ τῆς ἐν Δευτέραις μάχης, ὅτε οἱ πλείστοι τῶν κατοίκων αὐτῆς ἔφυγον εἰς τὰς Ἀθήνας· ταύτην Παλαιόκαστρον. — Ἐθν. παρ' Ἡρόδτ. Θουκ. καὶ Παυσ. — ὄθεν. Πλαταιᾶσιν, ἐν Πλαταιαῖς. Θουκ. ά, 130.

Πλάταια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Πλαταιαί. Παυσ. Βοιωτ. 1.

Πλαταιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Πλαταιῶν Πληθ. οἱ Πλαταιεῖς. Αἰτκ. Πλαταιάς, Ἡρόδτ. Ξενοφ. καὶ συνηρμ. Πλαταιᾶς. Θουκ. β', 76. — 2) Πλαταιεῖς, οἱ. Πλασεῖς τις πολιτῶν ἐν Ἀθήναις, κατὰ Σχολαστ. δοῦλοι ἀργυρώνητοι, οἵτινες διὰ τὰς ἐν πολέμοις ἀνδραγαθίας καὶ ἐλευθερώσεις τῶν ἀποκτησάντων τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, συγκατετάχθησαν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν λοιπῶν ἐν Ἀθήναις πολιτῶν ὡς οἱ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πλαταιεῖς, τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐπολιτογράφων διὰ τὴν ἀρχαίαν πρὸς αὐτοὺς ὑπάρχουσαν συμμαχίαν. Ἀριστφ. Βατρ. 694.

Πλαταιϊκός, ἡ, όν. Τῶν Πλαταιῶν ἢ ἐκ τῶν Πλαταιῶν ὢν. Ἡροδ. τὸ Πλαταϊκὸν, ἡ ἐν Πλαταιαῖς νίκη τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡροδ. θ, 126.

Πλαταιίς, ίδος, ἡ. Τῶν Πλαταιῶν ἡ εἰς τὰς Πλαταιὰς ἀνήκουσα· ἡ Πλαταιὶς γῆ, ἡ περὶ τὰς Πλάτειας χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡροδτ. Θουκ.

Πλατομωδής, ους, ὁ. Ἀκροατήριον τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν ἀντικρὺ αὐτῆς παραλίων, κατὰ Mannert = Κυπαρισσία. Στραβ. (ἐπίθ. πλατομωδής.)

Πλατάνιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Πτῴου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον τῆς Εὐβοίας. Παυσ. θ', 23.

Πλαταιϊστικός, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἕνα ναὸν μεταξὺ Τροιζῆνος καὶ Ἑρμιόνης. Παυσ. Κορ. 34.

Πλατανιστοῦς, οὗτος, ὁ. Τόπος τις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Ἠλίδος = Μάκιστος, ὅπερ ὄρα. Στραβ.

Πλάτανος, ἡ. Κώμη τῆς Φοινίκης, κειμένη ἐπὶ τοῦ Ταμύρα ποταμοῦ. Πολυβ. ε, 68. Ἰωσηπ.

Πλάτεα, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ πλησίον τοῦ Μυσλαίου λιμένος, πιθαν. ἡ Δηθωνὶς νῆσος καλουμένη. Πτολ. Ἡροδτ. 4, 151. Πλάτεια, παρὰ Σουΐλ. καὶ Πλατεῖα παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πλάτων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Δυσέως βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ. — 2) μέγας φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, καθιδρυτὴς τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 87 Ὀλυμπ. ἐκ μιᾶς ἐπισήμου καὶ εὐγενοῦς οἰκίας, καταγόμενος πατρόθεν ἀπὸ τοῦ βασιλέα Κόδρου, μητρόθεν δὲ ἀπὸ τὸν Σόλωνα· ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀρίστων καὶ ἡ μήτηρ του Περικτιόνη· κατ' ἀρχὰς ἐπαιδεύθησαν ὁ Πλάτων εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν ὑπὸ τῶν ἔξοχον καὶ ζώντων φαινομένων τοῦ καιροῦ του, συνέγραψε διθυραμβικὰ καὶ ἐν ἐπικὸν ποίημα, τὰ ὁποῖα λέγεται ὅτι κατέκαυσε ὕστερον ὅτε ἐπροσηλύθη εἰς τὸν Σωκράτην παρὰ τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθη τὴν ἀθεΐαν αὐτοῦ φιλοσοφίαν· λέγεται πρὸς τούτοις ὅτι συνέγραψε καὶ τινας τραγῳδίας τὰς ὁποίας ἐμέλλεν εἰς ἡλικίαν ἔτι εἴκοσι ἐτῶν νὰ διδάξῃ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον ὅτε πρῶτον γνωρίσας τὸν διδάσκαλόν του Σωκράτην, ἀπετράπη δι' ὅλου τοῦ ἔργου ἀφοσιωθεὶς τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἠθικῆς καὶ Σωκρατικῆς φιλοσοφίας, περιερχόμενος διάφορα μέρη τοῦ τότε σοφοῦ κόσμου, καὶ πρὸ πάντων διατρίψας εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν, ὅπου ἐγνωρίσθη μὲ πολλοὺς τῶν Πυθαγορείων φιλοσόφων καὶ μὲ αὐτὸν τὸν Δίωνα συγγενῆ τοῦ Τυράννου τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου μετὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτησε νὰ συναργήσῃ ἔπειτα εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐλευθερίας τῶν Συρακουσίων ὑποσχόμενος νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς μίαν ἰδέαν πολιτείαν· μεταβὰς δὲ καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ μυηθεὶς αὐτόθι τὰ μυστήρια καὶ λοιπὰς γνώσεις τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων παρέλαβε πολλὰς ἐπιστημονικὰς ἰδέας παρ' αὐτῶν· τελευταῖον ἐπιστρέψας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ διδοὺς τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ ἀγρίον τῆς σπουδῆς αὐτοῦ ἀντικείμενον, ἐσυστήσαν ἰδίαν σχολὴν ἔξω τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν λεγομένην Ἀκαδήμειαν, ὅπου συνέρρεον ἓν πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διὰ νὰ ἀκροασθῶσι τὰς φιλοσοφικάς του παραδόσεις, ἀποκτήσας ἐντὸς ὀλίγου μεγάλην φήμην καὶ δόξαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων· πρῶτος οὗτος ἐξεύρεσιν ἐγγράφως τὰ ὁποῖα παρέλαβεν διὰ στόματος φιλοσοφικὰ παραγγέλματα καὶ ἠθικὰς ἀληθείας τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους, ἐπιχειρισθεὶς πρῶτον μίαν ἐπιστημονικὴν πραγματείαν τῆς φιλοσοφίας· τὰ δὲ συγγράμματα αὐτοῦ ἐθεωρούντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἓν ὕψηλὸν καὶ ἄφθονον γόνιμα ἔξοχου μεγαλεψυΐας, βαθυτάτης παρατηρητικῆς καὶ ὑπερτάτης φαντασίας, διὸ καὶ ὠνομάσθη ὑπ' αὐτῶν Θεῖος Πλάτων. Ἀπέθανεν ὁ Πλάτων εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. εἰς ἡλικίαν 82 χρόνων καθ' ἣν ἡμέραν ἐωργάζοντο τὰ γενέθλια αὐτοῦ ταφεὶς ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ Κεραμεικὸν πλησίον τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου οἱ Ἀθηναῖοι ἠγειραν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἐν πολυτελὲς μνημεῖον σωζόμενον ἕως τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Τὰ συγγράμματα αὐτοῦ συνίστανται ἀπὸ ἓν πλῆθος Διαλόγων οἱ ὁποῖοι περιλαμβάνουσιν ἄφθονον καὶ ποικίλην ὕλην ἐκ τῆς Μεταφυσικῆς, Πολιτικῆς, Ἠθικῆς καὶ Διαλεκτικῆς, καὶ τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὑρηται ἐν τῷ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III. σελ. 71. Ἀρλεσ. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 404 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγραψας 28 δράματα καὶ τινα ἐπιγράμματα. Ἀθην. ιγ'. Διογ. Λαερτ. γ', 23. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους. Διογ. Λαερτ. γ', 109. — 5 Φιλόσοφος Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Παναιτίου ἐκ Ῥόδου. Διογ. Λαέρτ. γ', 109. — 6) Μαθητὴς τοῦ Πραξιφάνους καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου. Διογ Λαέρτ.

Πλατωνικός, ἡ, όν. Τοῦ Πλάτωνος ἢ εἰς τὸν Πλάτωνα ἀνήκων, οἱ Πλατωνικοὶ, οἱ μαθηταὶ τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας. Λουκ.

Πλαύτος, Ἄκκιος, ὁ. Περίφημος κωμικὸς καὶ σατυρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων ἐκ Σαρσίνης πόλεως τῆς Οὐμβρίας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι εἴκοσι κωμῳδίαι. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. I.

Πλειάς, άδος, ἡ, Ἰων. Πληϊάς· πληθ. αἱ Πλειάδες. Ἑπτὰ Θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, ἡ Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινώ, Ἠλέκτρα, Στερόπη, Ταϋγέτη καὶ Μαῖα, τὰς ὁποίας ὁ Ζεὺς μετέστησεν εἰς τὸν Οὐρανὸν διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζεται ὁ τῶν Πλειάδων λεγόμενος ἀστερισμὸς συνιστάμενος ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων τοῦ ὁποίου ἡ ἀνατολὴ ἐπρομήνυε τὸ θέρος, ἡ δὲ δύσις τὸν χειμῶνα. Ὁμ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 226.

Πλεισθένης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Ἀτρέως, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀερόπην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον· ἐπειδὴ δὲ ἀπέθανεν εἰς πολλὰ νεαρὰν ἔτι ἡλικίαν, ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀτρεὺς ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τοὺς δύο τούτου παῖδας ἀναθρέψας αὐτοὺς καὶ ἀφήσας εἰς αὐτοὺς τὸ βασίλειόν του, διὸ καὶ ὠνομάζοιτο οὗτος ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ἀτρεΐδαι. Αἰσχ. Ἀγ. Ἀπολδρ. γ', 2, 2.

Πλεισθενίδης, ου, ὁ (ι) Τίος τοῦ Πλεισθένους· οἱ Πλεισθενίδαι, υἱοὶ τοῦ Πλεισθένους, ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος. Λίσχ. Ἀγ. 1580

Πλειστολάος, α, ὁ. Σπαρτιάτης τις παρὰ Θουκ. ε, 19.

Πλειστός, ὁ (ἐπίθ. πλεῖστος) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Φωκίδος, ῥέων μεταξὺ τοῦ ὄρους Κίρφιος καὶ τῆς πόλεως τῶν Δελφῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον. Αἰσχ. Ἐνμ. 37. Στρᾶβ.

Πλείστωρος, ὁ. Ἔγχωρίος τις Θρᾴκης τοῦ Θρᾳκῶν εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξυσίασαν πιστὸς τοῦ Περσῶν Οἰόβαζον φυγόντα παρ' αὐτοῖς. Ἡροδτ. θ, 119.

Πλευρών, ῶνος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ τῆς Προνόης, ἀδελφὸς τοῦ Καλυδῶνος, ὁ συστήσας τὸ βασίλειον τοῦ Πλευρῶνος ἐν Αἰτωλίᾳ· ἐκ τῆς Ξανθίππης θυγατρὸς τοῦ Δώρου ἐγέννησε τὸν Ἀγήνορα, τὴν Λαοφόνην, Στερόπην καὶ Στρατονίκην. Ἀπολδρ. α, 7, 6.

Πλευρών, ῶνος, ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας, μητρόπολις τῶν Κουρήτων ἐπὶ τοῦ Εὐήνου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλευρῶνος υἱοῦ τοῦ Αἰτωλοῦ, μ' ὅλα ταῦτα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁμ. Ἰλ. Β. 639. Θουκ.

Πλευρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Πλευρῶνος ἢ ἐκ τοῦ Πλευρῶνος ὤν. Ὁμ. καὶ, Πλευρώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πλευρῶνος.

Πληγάδες, αἱ, προσυπακμ. πέτραι = Συμπληγάδες Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 645.

Πληϊάς, άδος, ἡ. Ἰωνικ. ἀντὶ Πλειάς. Πληθ. Πληϊάδες, Ὁμ. Ἰλ. Σ, 486. καὶ Ἀπολδρ. γ', 10, 1.

Πληϊόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄτλας ἐγέννησε τὰς Πλειάδας. Ἀπολδρ.

Πλημμύριον, τὸ (μῦ) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν, νυνὶ Punta di Oiganie. Θουκ.

Πλημναῖος, ὁ. Τίος τοῦ Περάτου καὶ ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Κορίνθῳ, τοῦ ὁποίου τὴν παῖδα Ὀρσοπόλιν λέγεται ὅτι ἀνέδρεψεν ἡ ἰδία Δήμητρα. Παυσ. β', 5.

Πληξαύρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 353. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. (πλήσσω, αὖρα).

Πλήξιππος, ὁ. Τίος τοῦ Θεστίου καὶ τῆς Εὐρυθεμίδος, ἀδελφὸς τῆς Ἀλθαίας, ἐλθὼν καὶ οὗτος εἰς τὴν Σπάρταν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελεάγρου ζήλωσε ν' ἁρπάσῃ ἀπὸ τὸν Ἀταλάντην τὴν δορὰν τοῦ φονευθέντος τούτου θηρίου. Ἀπολδρ. α, 7, 10. — 2) Τίος τοῦ Φινέως καὶ τῆς Κλεοπάτρας. Ἀπολδρ. γ', 15, 3. — 4) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου. Τγίν. μύθ. 170.

Πλινθίνη, ἡ (ι) Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν ἀκροτάτων δυτικῶν ὁρίων αὐτῆς καὶ τῆς Μαρμαρικῆς χώρας ἐπὶ τῆς Μαρεωτίδος λίμνης. Στεφ. Βυζ.

Πλινθινήτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Πλινθίνης ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ καὶ ἐπίθετ. ὁ Πλινθινήτης κέλπος, ὁ περὶ τὴν κάτω Αἴγυπτον κόλπος σχηματίζων τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὅρια αὐτῆς. Ἡροδτ. 2, 6.

Πλίνιος, ὁ Πρεσβύτερος. Plinius major. Μέγας φυσικὸς καὶ ἀρχαιολόγος τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Βερώναν πόλιν τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὰ 23—79 ἔτος μετὰ Χρ. ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Τίτου Οὐεσπασιανοῦ καὶ Κλαυδίου Νέρωνος, φθάσας εἰς μεγάλα πολιτικὰ καὶ στρατιωτικὰ ἀξιώματα παρὰ Ῥωμαίοις, ἀπέθανε δὲ ὑπὸ μιᾶς ἐκρήξεως τοῦ ὄρους Οὐεσουΐου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπισκεφθῆ μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Πλινίου διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ φυσικὰ αὐτοῦ φαινόμενα· συνέγραψεν ὁ Πλίνιος μίαν ἑπταετίαν φυσικὴν ἱστο-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρίων εἰς 37 βιβλία περιέχουσαν ἄρξονον ὕλην διαφόρων ἀντικειμένων τῆς φύσεως, τῶν ἀρχαίων τεχνῶν καὶ τῆς ἱστορίας, τὴν ὁποίαν αὐτὸς συνέλεξεν ἐκ τριῶν χιλιάδων περίπου πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα συγγράμματα δὲν ἐσώθησαν ἄχρι τοῦδε. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Π, 179. — 2) Πλίνιος ὁ νεώτερος καὶ Καικίλιος καλούμενος, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ προτέρου Πλινίου, γεννηθεὶς εἰς τὸ Νῶμον πόλιν τῆς ἄνω Ἰταλίας καὶ ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς πρώτης ἀπὸ Χρ. Ἑκατονταετηρίδος, ὑπατεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη μεγάλως καὶ πρὸ τὸν ὁποῖον σώζεται εἰς πανηγυρικὸς λόγος αὐτοῦ πλήρης ἐξόχου ῥητορικῆς χαριτος καὶ καλλωνῆς· σώζονται ἔτι τοῦ Πλινίου τούτου ἐπιστολῶν βιβλία δέκα, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἔγραψε πρὸς διαφόρους φίλους του. Φαβρ. Δατ. Βιβλ. Π. σελ. 407.

Πλούταρχος, ὁ. Τυραννος τῆς Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ, σύγχρονος τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. — 2) Περίφημος ἱστοριογράφος καὶ φιλόσοφος Ἕλλην, γεννηθεὶς εἰς Χαιρώνειαν πόλιν τῆς Βοιωτίας περὶ τὸ 50 ἔτος ἀπὸ Χρ. καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας πλησίον τοῦ Ἀμμωνίου τὸν φιλόσοφον, τῆς ὁποίας μετὰ ταῦτα ἐχρημάτισε διδάσκαλος ἐν Ῥώμῃ μὲ πολλὴν φήμην καὶ ἔπαινον, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσε καὶ ὁ υἱὸς Ἀδριανὸς ἀγαπώμενος δὲ μεγάλως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐτιμήθη καὶ μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ Ὑπάτου, ἐκλέχθη ὑπ' αὐτοῦ ὕστερον ἔπαρχος τῆς Ἰλλυρίας· ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ ἐπιστρέψας προβεβηκὼς ἤδη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος ἀποθανὼν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας του· γνώζονται τοῦ Πλουτάρχου 46 βιογραφίαι ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥώμης, ἄλλως καὶ παραλλήλων βίοι ἐκπεφασμένοι, καὶ διάφοροι φιλοσοφικαὶ πραγματεῖαι, πλῆρεις πολυμαθείας καὶ σοφῶν παραγγελμάτων. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. σελ. 163.

Πλουτεύς, έως, ὁ, Ἰων. ῆος, ποιητ. ἀντὶ Πλούτων. Μοσχ. Εἰδ. γ', 22.

Πλοῦτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰασίονος καὶ τῆς Δήμητρος, θεὸς τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀφθονίας ἀγαθῶν, τὸν ὁποῖον παριστάνετο ἐν ὀφθαλμὸς κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἡ Τύχη. Ησ. Θεογ. 970. Ὁμ. Ἅμν. 489. Παυτ. 5, 16. πορὰ τοῖς ὕστεροις δὲ παριστάνετο τυφλὸς τοῦ ὀφθαλμοὺς συγχωρίσεως πολλάκις ἐν τῇ μυθολογίᾳ μετὰ τοῦ Πλούτωνος. Ἀριστοφ. Πλουτ. 90. Ἀχαρ. 299.

Πλοῦτώ, οὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 355. σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ἅμν. Δημ. 422.

Πλούτων, ωνος, ὁ, ποιητ. Πλουτεύς. Τίὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, θεὸς τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν καταχθονίων ὄντων, ὅστις ἄλλως Ἅιδης καὶ Ἀΐδωνεὺς ἐκαλεῖτο τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον κατέπιεν μετὰ τῶν ἄλλων παίδων ὁ πατὴρ του Κρόνος· μετὰ δὲ τὴν ὕπτιν τοῦ Κρόνου καὶ τῶν Τιτάνων ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὁ Πλούτων εἰς μερίδα τὴν βασιλείαν τοῦ Ἅιδου, ὅπου ἐφέροντο αἱ ψυχαὶ τῶν ἐκ τοῦ κόσμου ἀπολυτηρούντων, τῶν ὁποίων αἱ ποιναὶ ἐμοιβαὶ ἐκρίνοντο ἀπὸ τοὺς ὑποκριτὰς αὐτοῦ βουλῆς, περιστατούμενος συνήθως ὑπὸ μορφῆς ἀγρίου φοβεροῦ καὶ ἀπειλητικῆς, ἀδυσώπητος ἀπὸ πάσαν ἱκεσίαν, καθήμενος ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου καὶ κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα του μίαν δίκωνον. Γυνὴ τοῦ Πλούτωνος ὑπῆρχεν ἡ Περσεφόνη, τὴν ὁποίαν οὗτος ἥρπασε νέαν ἔτι οὖσαν ἀρπάσας τῆς μητρὸς αὐτῆς Δήμητρος, μετὰ τῆς ὁποίας εἰσοίζετο ἀείποτε καθήμενος καὶ κρίνων τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν ἐν τῷ ᾅδῃ. Ἐλατρεύετο δὲ ὁ Πλούτων παντοχοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ἔχων ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας ἕνα ἀρχαῖον ναόν, εἰς δὲ τὴν Πύλον ἐν Μεσσηνίᾳ ἓν ἱερὸν ἄλσος, ὡσαύτως εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτοῦ καὶ ἐν Ῥώμῃ λατρευόμενος ὡς πολιοῦχος θεὸς ἑνὸς μέρους τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως· παρ' Ὅμ. καὶ Ἡτ. εὑρηται ἀεὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀΐδης· πρῶτον δὲ παρ' Εὐρ. Ἡρ. μαιν. 1076. — Ἀπολδρ ά, 1, 3, 2, 1. κατά τινας ἀπὸ τοῦ Πλοῦτος. Θεωρουμένου ὡς κατέχοντος τοὺς κόλπους τῆς γῆς καὶ ἐπιδαψιλεύοντος τοῖς ἀνθρώποις πᾶσαν πλουσιότητα καὶ ἀφθονίαν παρβλ. Λουκ. Τιμ. 21. παρὰ Ῥωμ. ἐκαλεῖτο ὅτι καὶ Orcus, Jupiter infernus, Summanus. — 2) Ποταμὸς ῥέων διὰ τῶν ἀκροτάτων ὀυτικῶν μερῶν τῆς Οἰκουμένης, περὶ τὸν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Ἀριμασποί, κατὰ Voss ἐν Ἱσπανίᾳ. Αἰσχ. Προμ. 812.

Πλουτώνειος, ία, ιον. Τοῦ Πλούτωνος ἢ εἰς τὸν Πλούτωνα ἀνήκων· τὸ Πλουτώνιον χωρίον, τόποι τις ἐν Καμπανίᾳ περὶ τὴν λίμνην Λορ-ον (Averne), τανῦν ἄντρον τοῦ κυνὸς καλούμενος, ὅπου ὑπεπίστευε ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις. Στράβ. — 2) τὸ Πλουτώνιον ἄντρον. Ἄντρον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ ἀναθύδον φαρμακερὰς καὶ θανατηφόρους ἀναθυμιάσεις. Στράβ.

Πλυνός, ὁ. Λιμήν τις ἐν Λιβύῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Ἀδρυμαχίδων. Ἡροδ. 4, 168. — οἱ Πλυνοί, Σκυλ.

Πλυντήρια, τά, προσυπακμ. ἱερά. Ἑορτή τις ἐν Ἀθήναις καθ' ἣν ἐτελοῦντο διάφοροι καθαρμοὶ τὴν 25 ἡμέραν τοῦ Θαργηλιῶνος μηνός. Ξενφ.

Πλωταί, αἱ, προσυπακμ. νῆσοι. Ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Στροφάδων νήσων ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον αἱ Ἅρπυιαι. Ἀπολ. Rod. Β, 285. ἴδε Στροφάδες.

Πλωτινούπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀδρυσῶν κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. Πτολ. γ', 11.

Πλωτῖνος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀλεξανδρεὺς, μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου Σάκκα, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ πολλῆς φήμης καὶ συγγράψας διάφορα φιλοσοφικὰ βιβλία.

Πνύξ, κός, ἡ. Τόποτις λοφώδης ἐν Ἀθήναις ἐκ τὸν ὁποῖον ἐγίνετο συνήθως ἡ συνέλευσις τοῦ λαοῦ, περιεχόμενος ὑπὸ ἀρχαίων καὶ αὐτηλῶν οἰκοδομῶν ἄνευ στέγης.

Πυνταγόρας, ου, ὁ. Βασιλεύστις τῆι νήσου Κύπρου, παρ' Ἀρρίαν.

Ποδαλείριος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Μαχάονος, βασιλεὺς τῆς Τρίκκης ἐν Θεσσαλίᾳ, εἷς καὶ οὗτος τῶν μνηστήρων στὴς Ἑλένης, ὕστερον δὲ ἑλὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη ἐμπειρος ἰατρὸς καὶ γενναῖος πολεμιστὴς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων. Ὁμ. Ἰλ. Β, 732. Κατὰ Παυσ. Λακ. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Καρίαν καὶ διαμείνας αὐτόθι ἔκτισεν ἐπὶ τῆς Καρικῆς χερσονήσου δύο πόλεις τὴν Σύραν καὶ Βύβασσον. Στέφ. Βυζ.

Ποδαγεμός, ὁ. Δωρικ. ἀντὶ Ποδήνεμος. Ἕλλην τις ἐκ Φλιοῦντος πόλεως τῆς Ἀργολίδος, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε, 3.

Ποδάργη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζέφυρος ἐγέννησε τοὺς ἀθανάτους ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Ξάνθον καὶ Βαλίον. Ὁμ. Ἰλ. Π, 149.

Ποδάργος, ὁ. Ὄνομα ἑνὸς τῶν ἵππων τοῦ Ἕκτορος καὶ τοῦ Μενελάου. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 185.

Ποδάρκη, ἡ. = Ποδάργη, ἡ ταχύτης τῶν ποδῶν. — 2) Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Δηκαίου καὶ τῆς Περσίας. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Ποδάρκης, ους, ὁ. Πρότερον ὄνομα τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριαμου. Ἀπολδρ. β', 6, 4. ἴδε Πρίαμος. — 2) Τίὸς τοῦ Ἰφίκλου καὶ ἔκγονος τοῦ Φυλάκου, ἀδελφὸς τοῦ Πρωτεσιλάου, ἡγεμόνων τῶν ἐκ Φυλάκης Θεσσαλῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 704. Ἀπολδρ. ά, 9, 12.

Ποδῆς, οὔς, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἠετίονος, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ γενναίων Τρώων, φίλος τοῦ Ἕκτορος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Μενέλαος εἰς τὴν ὁσθεῖσαν μάχην ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου. Ὁμ. Ἰλ. Ρ, 575.

Ποδούκη, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν Ἰνδίᾳ. Πτολ.

Ποῖας, αντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θαυμάκου ἢ τοῦ Φυλάκου, ἔκγονος τοῦ Ἰφίκλου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ πατὴρ τοῦ Φιλοκτήτου. Ἀπολδρ. ά, 9, 16. Πίνδ. — ὄθεν, Ποιάντιος, ία, ιον, τοῦ Ποιάντος ἢ εἰς τὸν Ποίαντα ἀνήκων. Λυθολγ.

Ποικίλη, ἡ, προσυπακμ. στοὰ Περίφημος οἰκοδομὴ ἐν Ἀθήναις περιεχομένη ὑπὸ πολλῶν στηλῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο διάφοροι ἀξιόλογοι εἰκόνες τῶν ἐπισημοτέρων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος, πρὸ πάντων τοῦ Πολυγνώτου καὶ Μυκωνος, παριστάνουσαι διαφόρους ἥρωας, θεοὺς, μάχας καὶ ἄλλας ἀξιομνημονεύτους πράξεις τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων· ἐπὶ δὲ τῶν τοίχων τῆς στοᾶς ταύτης ἐκρέματο ἐν πλήθος ἀσπίδων ὅσαι κατὰ καιρους ἐλαφυραγωγήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοὺς νικηθέντας ἐχθροὺς πρὸ τῆς εἰσόδου ἵσταντο τὰ ἀγάλματα τοῦ Σόλωνος καὶ Δ.κούργου. Εἰς ταύτην ἐδίδασκεν ὁ Ζήνων τὴν φιλοσοφίαν του ἤτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη Στωϊκὴ φιλοσοφία. ἴδε Στοά.

Ποιμανδρία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Τανάγρας ἐν Βοιωτίᾳ. Δυκοφρ.

Ποίννινος, τό. Mons Penius. Συνέχεια τῶν Ἄλπεων ὀρῶν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Πόλα, ἡ, καὶ Πῦλαι, αἱ, Pola. Πόλις τῆς Ἰστρίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπί τινος αὐτόθι ὁμωνύμου κόλπου, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων. Pola. Στράβ.

Πολέμαρχος, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενφ. — 2) Τίὸς τοῦ Κεφάλου καὶ ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ ῥήτορος Δυσίου, κατελικατδεὶς ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις Τυράννων νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Πλάτ.

Πολεμοκράτης, ους, ὁ (α) Τίὸς τοῦ Μαχάονος, περίφημος Ἰατρὸς τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις θεραπεύσας ποτὲ τοὺς κατοίκους τῆς Θρᾳκικοῦ χώρας ἀπό τινος συμβάσης ἐπιδημίας νόσου, ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν μετὰ θάνατον μὲ θείας τιμὰς ἔχων ἱδίων ναόν. Παυσ. β'. — 2) Μακεδόνιος, παρ' Ἀρρίαν.

Πολέμων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Ξενοκράτους καὶ διάδοχος αὐτοῦ, διδάσκαλος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος, Ἀρκεσιλάου, Κράτητος καὶ ἄλλων, ὅστις διάγων πρότερον βίον φαῦλον καὶ ἄστοτον ἐν Ἀθήναις, κατεστάθη διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Ξενοκράτους εἷς τῶν ἐναρετωτέρων ἀνδρῶν καὶ ἐξόχων φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, συγγράψας διάφορα βιβλία τῆς φιλοσοφίας του, ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγα τινὰ μόνον ὀνόματα ἐσώθησαν. Διογ. Λαέρτ. Σουϊδ. — 2) Πολέμων ὁ Περιηγητὴς, φιλόσοφος Στωϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Παναιτίου, ζήσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ συγγράψας ἐν γεωγραφικὸν βιβλίον ἐπιγραφόμενον Περιήγησις, ἐπιγράμματα καὶ μίαν περιγραφὴν τοῦ Ἰλίου Στράβ. — 3) ἐκ Λαοδικείας, υἱὸς τοῦ ῥήτορος Ζήνωνος, κατασταθεὶς βασιλεὺς τοῦ Πόντου καὶ Βοσπόρου ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Λίγούστου καὶ Ἀγρίππα. —

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

4) Περίφημος Σοφιστὴς καὶ Ῥήτωρ τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος ἐκ Λαοδικείας, τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ, Ἁδριανοῦ καὶ Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, διδάξας πολὺν χρόνον εἰς τὴν Σμύρνην μετὰ μεγάλης φήμης, τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν δύω ἐπιτάφιοι λόγοι πρὸς τιμὴν τοῦ Κυναιγείρου καὶ Καλλιμάχου, δύω Ἀθηναίων οἵτινες ἀπέθανον ἀνδρείως εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν μάχην τοῦ Μαραθῶνος. Φιλοστρ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV, σελ. 4.

Πολεμώνιον, τό. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πολέμωνος ἐκ Λαοδικείας, πρότερον Σίδη λεγομένη, ἔχουσα ἕνα λιμένα. Στέφ. Βυζ.

Πολίαγρος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, ὅστις εὐφυεστὴν ἰδιοχείρως χλευασθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ά, 8

Πολίαρχος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, περιβόητος διὰ τὴν μετρίαν αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ ἀβροτητα. Ἀθην. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. η, 4.

Πολιάς, άδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις, ἐν Ἐρυθραῖς καὶ ἐν Τροιζῆνι ὡς ἔφορος τῶν πόλεων. Παυσ. ά, ιστ. ς, 5. η, 47.

Πολιεύς, έως, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς ἐφόρου τῶν πόλεων, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ λεγόμενα Διοπόλεια.

Πολίειος, ία, ιον. Τοῦ Πόλιος, ὁ Πόλιο οἶνος. Εἴδος οἴνου αὐξάνου περὶ τὴν πόλιν Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ, κληθὲν οὕτως ἀπό τινος αὐτόθι ἡγεμόνος Πόλιος. Ὁρτρ. Πόλλιος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 31.

Πόλις, εως, ἡ. Κώμη τῆς Λοκρίδος κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ταίων. Θουκ. γ', 101.

Πολίτης, ου, ὁ (ι). Τίς τοῦ βασιλέως Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ταχύτητα, ὅστις εἰς τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας συνελήφθη εἰς μάχην μὲ τὸν Πύῤῥον υἱὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἰδίου τοῦ πατρός. Ὅμ. Ἰλ. Β 791. Ο, 339 — 2) Εἷς τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τῆς Κίρκης καὶ οὗτος εἰς χοῖρον. Ὅμ. Ὀδ. Κ, 224. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν εἰς βωμὸς αὐτοῦ ἐν Τεμέσῃ πόλει τῆς κάτω Ἰταλίας. — 3) Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς πόλιν Ἠραίαν τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ. η, 26.

Πολίχνα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ Πολίχνη. Χωρίον τῆς Λακωνίας πλησίον τῶν Κυφάντων. Πολύβ. δ', 36, 5. — 2) Πόλις μικρὰ τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Δίσηπου ποταμοῦ. Στράβ. ιγ'. — 3) Ἑτέρα πόλις μικρὰ τῆ Ἰωνίας πλησίον τῶν Κλαζομενῶν. Θουκ. η, 14, 23. ἔνθα κατά τινας ἐζήτ. ἐζήτησαν ὡς πρισηγορκ. ὄνομ. — ῆνος, Πολιχνίτης, ὁ κάτοικος.

Πολίχνη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς νήσου Κρήτης κειμένη πλησίον τῆς Κυδωνίας. Ἡροδ. 7, 170. Θουκ. β', 85. — 2) Ἑτέρα πόλις μικρὰ ἐπὶ τῆς νήσου Χίου. Ἡροδ. 6, 26. — 3) Χωρίον τῆς Μεγαρίδος, κατὰ Κτησ. πιθαν. τὸ αὐτὸ μὲ τὰ Μέγαρα, Στράβ. — ῆνος, Πυλιχνίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικος. Ἡροδ.

Πόλιχος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Πολεντία, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Βαλεάρων Μαλλόρκας, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Polenza. Στράβ.

Πόλλης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδομάντων ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. ά, 6.

Πόλλεος, ία, ειον, ἴδε Πέλλιος.

Πόλλις, ιος, ὁ. Ἀργεῖός τις πεμφθεὶς ὡς πρόσβις εἰς τὴν Περσίαν. Θουκ. β, 67. — 2) Ἡγεμὼν τῶν στόλων τῶν Λακεδαιμονίων. Ξενοφ. ἔνθα κατά τινας Πόλις ἡμαρτμ. γεγραπτ. — 3) καὶ Πόλις. Τύραννός τις τῶν Συρακουσῶν, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἔκαμε νὰ φυτεύσωσι περὶ τὰς Συρακούσας τὸν ἐξαίρετον οἶνον Πόλιον καλούμενον· ἦν δὲ ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἐκ τοῦ Ἄργους ξήσας πιθαν. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀθην. ά, σελ. 31. Casaub. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 31.

Πολτυοβρία, ἡ. Πόλις τοῦ Πόλτυος = Αἶνος ἐν Θρᾴκῃ, ὅπερ ὄρα. Στράβ. (τὸ βρία ἐσήμαινε παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Θρᾳξὶ πόλις.)

Πόλτυς, υος, ὁ. Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Σαρπαδόνος, βασιλεὺς τῆς Λίνου ἐν Θρᾴκῃ, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Ἡρακλέα ὅτε οὗτος ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ἀπολλόδ. β', 5, 9.

Πολυαινίδας, ου, ὁ (ι) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Πολύαινος, ὁ, (υ) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐκ Μακεδονίας σύγχρονος τοῦ περιηγητοῦ Παυσανίου, γράψας Στρατηγημάτικα βιβλ. 8. τὰ ὁποῖα διεσώθησαν. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. V. 321. — 2) Μαθηματικὸς ἐκ Λαμψάκου, φίλος τοῦ Ἐπικούρου. Πλουτρ.

Πολυάρχης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τριάκοντα τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, 2. ἔνθα ἐν χειρογρ. κεῖται ὀρθότρ. Πολυχάρης.

Πολύας, ου, ὁ. Κύνες τῶν Ἑλλήνων ἐξ Ἀντικύρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ἡροδ. 8, 21.

Πολυάνθης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. ζ', 34 Ξενοφ. Ἑλλ.

Πολυάνθους, ὁ. Ἄρτεμ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Πολυβιάδης, ου, ὁ (υυυυ-). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὁ κυριεύσας τὴν πόλιν Ὄλυνθον. Ξενοφ. Ἑλλ. ε, 3.

Πολύβιος, ὁ (υ). Εἷς τῶν ἐξοχωτέρων καὶ βαυτέρων Ἑλλήνων ἱστοριογράφων, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν 144 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ Λυκόρτας καλούμενος ὑπῆρξε στρατηγὸς τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀράτου καὶ Φιλοποιμένος. Περιῤῥεὶς εἰς τὴν Ῥώμην μετ' ἄλλων Ἀχαιῶν, ὅτου ἐκατηγορήθησαν ὡς παραβάντες τὴν πρὸς τοὺς Ῥωμαίους πίστιν εἰς τὸν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλεμον, ἔγινεν αὐτόθι ὁ Πολύβιος φίλος τοῦ Σκιπίωνος Αἰμιλιανοῦ τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε εἰς πολλὰς αὐτοῦ ἐκστρατείας παρευρεθεὶς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἅλωσιν τῆς Καρχηδόνος· εἶτα περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας Γαλλίας, Ἱσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, συνάξας ἀφθονον ὕλην πρὸς συγγραφὴν τῆς περιφήμου αὐτοῦ ἱστορίας, δείξας ὅτι τῆς μεγαλης τον φρονήσεως καὶ πολιτικῆς πείρας πολλὰς ἐκδουλεύσας πρὸς τὴς ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεις, αἵτινες ἠγείρον πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐκ μαρμάρου· τελευταίου ποτὲ ἐκ τοῦ ἵππου καὶ πληγωσεὶς βαρέως, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι του τὸ 82 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ μετὰ πολλῆς τρίτσεως καὶ βαυτὰ τῆς ἀκριβείας γεγραμμένη περιλαμβάνει ἐν διαστήμα 53 χρειῶν, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐκῤῥήξεως τοῦ δευτέρου Καρχηδονικοῦ πολέμου καὶ τελευτῶσα ἕως τῆς ποντελοῦς καταστροφῆς τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων εἰς τετταρακόντα βιβλία. Λουκ. μακροβ. 22. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. IV, σελ. 313.

Πολύβοια, ἡ. Ἀδελφὴ τοῦ Ταλαϊθου, ἀποθανοῦσα ἔτι παρθένος. Παυσ. γ', 19.

Πολύβοτα, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Κορίνθου, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ Μερόπη ἡ Περίβοια ἀνέθρεψε τὸν παῖδα Οἰδίποδα. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 774. Ἀπελλόδ. β', 3, 7. — 2) Τίς τοῦ Λιτήνορος ἐκ Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Λ. 59. — 3) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὔμαιος. Ὅμ. Ὀδ. Χ, 243. — 4) Ἀνὴρ τῆς Ἀλεξάνδρας ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν κατέλυτεν ὁ Μενέλαος. Ὅμ. Od. Δ, 218. — 5) Τίος τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χθονοφίλης, βατιλεὺς τῆς Σικυῶνος, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Δυτιάνατσαν ἔλαβον εἰς γυναῖκα ὁ Ταλαός, μετὰ τὸν θάνατόν του δὲ ἀφῆκε διάδοχον τὸν Ἄδραστον. Παυσ. β', 6.

Πολυβώτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων, τὸν ὁποῖον ὁ Ποσειδὼν ἔτρεψεν εἰς φυγὴν ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ, διώξας αὐτὸν ἕως τῆς Θαλάσσης καὶ ῥίψας κατεπάνω τοῦ ἓν ἀποσπασθὲν μέρος τῆς νήσου Κῶ. Ἀπολλόδ. α', 6, 2. Παυσ. α, 2. Στράβ.

Πολύγνωτος, ὁ. Περίφημος ζωγράφος τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, υἱὸς τοῦ Ἀγλαοφῶντος ἐκ τῆς νήσου Θάσου καὶ σύγχρονος τοῦ Παναίμου ἀδελφοῦ τοῦ Φειδίου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεργάσθη εἰς τὴν κόσμησιν τῆς Ποικίλης στοᾶς ἐν Ἀθήναις μὴ θελήσας νὰ λάβῃ οὐδεμίαν ἀμοιβὴν τῆς ἐργασίας του παρὰ τῶν Ἀθηναίων. Εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ναὸν τῶν Διοσκούρων εὐρίσκετο εἰκονισμένος παρὰ τοῦ Πολυγνώτου ὁ γάμος τῶν θυγατέρων τοῦ Λευκίππου καὶ πλησίον τῶν Προπυλαίων ὕστατο μία ἄλλη εἰκὼν αὐτοῦ παριστάνουσα τὸν Ὀρέστην καὶ Πυλάδην φονεύοντας τοὺς παῖδας τοῦ Ναυπλίου. Παυτ α', 16, 20. τὸ μεγαλήτερα δὲ ἐπὶ τῶν τειχῶν ἔργα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου εὑρίσκοντο ἐν Δελφοῖς· Πλάτ. Ἴων σελ. 532. Παυσ 9', 4 Λουκ. Εἰκ. 7.

Πολύγονος, ὁ (υ). Τίος τοῦ Πρωτέως καὶ ἔκγονος τοῦ Ποσειδῶνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους εἰς μίαν μονομαχίαν. Ἀπολλόδ. β', 5, 9.

Πολυδάμας, αντος, ὁ, Ἐπικ. Πουλυδάμας (ωυ-). Τίος τοῦ Πανθόου καὶ τῆς Φροντίδος, ἀδελφὸς τοῦ Εὐφορβου, εἷς τῶν ἐπισήμων καὶ ἀνδρειοτάτων Τρώων, ἐμπειρος οἰωνοσκόπος καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ἕκτορος, φονευθεὶς τελευταῖος ὑπὸ τοῦ Αἴαντος. Ὅμ. Ἰλ. Λ 57. καὶ Ρ, 40. — 2) Περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Σκοτουσσῶν πόλεως τῆς Θεσσαλίας, υἱὸς τοῦ Νικίου, νικήσας πολλάκις διὰ τῆς ἐξόχου του σωματικῆς ἀνδρίας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας καὶ πιθανὸν ποτὲ ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας ἕνα φοβερὸν λέοντα· λέγεται δὲ ὅτι ἀπέθανεν ὁ Πολυδάμας πλακωθεὶς ἀπὸ ἓν ὄρος, ὅπου τοῦ ὁποίου ἀνίσχετο εἰς ἓν σπήλαιον μετ' ἄλλων τινῶν συντρόφων του. Πλάτ. Πανσ. Λουκ. Συμπ. Θε. 12. — 3) Φαρσάλιος τις. Ξενοφ.

Πολυδαμίδας α (ι). Κυρ. πατρων. Ὄνομ. υἱὸς τοῦ Πολυδάμαντος· καὶ Ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινὸς, παρὰ Θουκ. δ', 123.

Πολύδαμνα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θώνεως, παρὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλένη ἔλαβε διάφορα φάρμακα ἔχοντα θαυμασίας ἰδιότητας. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 228.

Πολυδέκτης, ου, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Δίδυμου ὡς πολλὰ ἐν ἑαυτῷ δεχομένου. ὡς Ὅσυμ. δὲ Κυρ. Τίος τοῦ Μαγνήτου καὶ τῆς Νίκαιδος νύμφης, βασιλεὺς τῆς νήσου Σερίφου, ὅστις ἐρωτευθεὶς εἰς τὴν Δανάην ὅτε αὕτη ἐφέρθη μετὰ τοῦ παιδὸς της Περτέως ὑπὸ τῆς Θαλάσσης εἰς τὴν νήσον ταύτην, ἐπεμψεν ἔπειτα τὸν Περσέα νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης θέλων οὕτως νὰ βάσῃ ἀφόβως τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀτόπους ὀρέξεις του, ἤτις ὅμως φυγαδεύσασα εἰς τὸν ναὸν ἑνὸς τῶν αὐτόθι θεῶν ἐσώθησεν ἑαυτὴν ἕως τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Περσέως, ὅτε οὗτος ἐκδικούμενος τὴν μητέρα αὐτοῦ μετέβαλε τὸν Πολυδέκτην εἰς λίθον διὰ τῆς φοβερᾶς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἔκαμε βασιλέα τῆς νήσου τὸν ἀδελφὸν τοῦ Πολυδέκτου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δίκτυν. Πίνδ. Ἀπολλόδ. α', 9, 6. — 2) Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ὑβύνομου, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης, ἀδελφὸς τοῦ Νομοθέτου Λυκούργου καὶ πατὴρ τοῦ Χαριλάου, τὸν ὁποῖον τοῦτον ἐπιτροπεύσων ἀνηλικον ὄντα ὁ Λυκοῦργος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως. Πλούτ. Παυσ. γ', 7, 2. παρ' Ἡρόδ. 8, 131. ἀναφέρεται ἡμάρτη. πατὴρ τοῦ Κλεάνδρου.

Πολυδεύκης, ους, ὁ, Pollux. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς τοῦ Κάστορος καὶ τῆς Ἑλένης, εἷς τῶν Διοσκούρων, γενηθεὶς ὡς λέγεται μὲ ἀθάνατον φύσιν τῆς ὁποίας ἔκαμε μέτοχον καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Κάστορα· ἴδε Κάστωρ· ἦν δὲ ὁ Πολυδεύκης περίφημος εἰς τὴν πυγμαχίαν παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὴν Σηραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου καὶ ἐκστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 237. Ἀπολλόδ. γ', 11, 2. — 2) Τοῦλιος Πολυδεύκης. Ἐκ Ναυκράτεως, Γραμματικὸς Ἕλλην ἤκμασε περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ χρηματίσας διδάσκαλος τῆς Ῥητορικῆς ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθη ἓν λεξικὸν διαφόρων τεχνικῶν, πολιτικῶν καὶ ῥητορικῶν ὅρων εἰς δέκα βιβλία, ἐπιγραφόμ. Ὀνομαστικὸν, χρησιμον πρὸς κατάληψιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 141. — 3) Δούλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ· Λουκ. (Αἰτε. Πολυδεύκεα, Ὁμ. Ἀπολ. Ῥοδ. Πολυδεύκη καὶ Πολυδεύκην, παρὰ τοῖς πεζογράφοις.)

Πολυδεύκειον, τό. Λουκ. Ὑποκρ. Ὄνομ. τοῦ Πολυδεύκης.

Πολυδώρα, ἡ, Ἐπικ. Πολυδώρη. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος μία τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Ἡσ. Θεογ. 354. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνὴ τοῦ Βώρου, γεννήσασα πρότερον ἐκ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ τὸν Μενέσθιον. Ὁμ. Ἰλ. Π, 175. Ἀπολλόδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου καὶ τῆς Ἀλκοπάτρας, καὶ γυνὴ τοῦ Πρωτεσιλάου μετὰ τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐφονεύθη ἰδιοχειρίως. Παυσ. ε', 2.

Πολυΐδωρος, ὁ (ῡ). Ὁ νεώτερος τῶν παίδων τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας καὶ τῆς Δοσθόης, τὸν ὁποῖον ὑπερηγάπα ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ὅστις μὴ πειθομένου εἰς τὰς πατρικὰς συμβουλὰς ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς μάχην κατὰ τῶν πολεμοκρατούντων Ἑλλήνων, ὅπου φονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 407. Κατὰ τὴν διήγησιν τῶν μεταγενεστέρων τραγικῶν ποιητῶν ὑπῆρχεν ὁ Πολύδωρος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὸν ὁποῖον ἀπέλιπον ἔτι ὄντα ἐπέμψαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ μετ' ἄλλων θησαυρῶν πρὸς τὸν ἐν Θράκῃ βασιλέα Πολυμήστορα, διὰ νὰ φυλάττηται παρ' αὐτῷ ἐκ καιροῦ τῆς πολιορκίας τῶν Τρώων· ἀλλ' ὁ Πολυμήστωρ θέλων νὰ ἁρπάσῃ τοὺς ξένους θησαυροὺς ἐφόνευσε τὸν Πολύδωρον καὶ ἔῤῥιψε τὸ νεκρὸν σῶμά του εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπ. Ἑκ. 3. κ. ε. ξ. Ὀβιδ. — 2) Τίὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἁρμονίας, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ὁ γεννήσας ἐκ τῆς Νυκτηΐδος τὸν Λάβδακον. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. ὁ Ἡσ. Θεογ. 977. ἀναφέρει ἔγγονόν τινα τοῦ Κάδμου ὑπὸ τὸ ὄνομα Πολύδωρον, παῖδα τῆς Συγατρὸς αὐτοῦ Αὐτονόης καὶ τοῦ Ἀρισταίου. — 3) Τίὸς τοῦ Ἀλκαμενεύς, βασιλεὺς τῆς Σπάρτης ἐκ τῆς εἰσιᾶς τοῦ Ἄγιδος, βασιλεύσας ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου μετὰ τοῦ Θεοπόμπου καὶ τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ τὴν περὶ τὰς μάχας ἀνδρίαν του, φονευθεὶς δὲ τελευταῖον ὑπό τινος τῶν ἐν Σπάρτῃ ἐπισήμων πολιτῶν Πελλήνεως καλουμένου. Ἡρόδτ. 7, 204. — 4) ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξεν.

Πολυείδης, ους, ὁ· Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀργείοις.

Πολύειδος, ὁ, ἴδε Πολύϊδος.

Πολυεύκτος, ὁ (ῡ). Ῥήτωρ Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Δημοσθένους. Δημ. Ἀργέαν.

Πολύζηλος, ὁ, Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 525.

Πολυθερσείδης, ου, ὁ, Τίὸς τοῦ Πολυθέρσου, ὁ Κτήσιππος, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὁμ. Ὀδ. Χ, 287.

Πολύϊδος, ὁ (υυ–υ). Τίὸς τοῦ Κοιράνου ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Μελάμποδος, περίφημος ἀρχαῖος οἰωνοσκόπος γεννηθεὶς εἰς τὴν Κόρινθον, διὰ συμβουλῆς τοῦ ὁποίου ἠδυνήθη ὁ Βελλεροφόντης νὰ δαμάσῃ τὸν ἵππον Πήγασον· τὸν δὲ Γλαῦκον υἱὸν τοῦ Μίνωος ἐπανέφερεν αὖθις εἰς τὴν ζωὴν ὅτε ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ βαρείας νόσου· Ὁμ. Ἰλ. Ν, 663. Παυσ. Ὀλ. 13, 105. Ἀπολλόδ. γ', 3, 1. — Πολύειδος, παρὰ Παυσ. α', 43 — 2) Τίὸς τοῦ Εὐρυδάμαντος ἐκ Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. (ἡ γραφ. Πολύϊδος, διὰ τοῦ ι, εὑρηται παρ' Ὁμ. Ἀπολλόδ. καὶ Λουκ. ἐκ τοῦ πολὺς καὶ ἰδεῖν· ἡ δὲ γραφ. Πολύειδος, παρὰ Πλάτ. Ἐπιστ. 2. καὶ Παυσ. ἢν καὶ ὁ Heyne προείλετο ἐν Ἀπολλόδ. Τομ. 2. σελ. 545.)

Πολυκάστη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 464. Ἀπολλόδ. καὶ Ἡσιόδ. γυνὴ τοῦ Τηλεμάχου, παρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. Π, 110.

Πολυκάων, ονος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λέλεγος, ὅστις ἀφήσας εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μύλον τὴν Δακωνίαν, ἦλθε καὶ ἐσύστησε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Μεσσηνίας· Παυσ. δ', 1.

Πολυκλείτος, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην, ἐξ Ἄργους ἢ κατὰ τινα. ἐκ Σικυῶνος, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Περικλέους καὶ διατρίψας ἐξαιρέτως εἰς τὴν διὰ μαρμάρου καὶ χαλκοῦ ἐξαίσιον ἐργασίαν του, ὑπερβαλὼν πρῶτος εἰς σταθεροὺς τύπους καὶ εἰς τὰς ἀναλογίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, κατασκευάσας ὡς τέλειον ἀρχέτυπον τῆς ὑπεροχῆς τέχνης του ἓν ἄγαλμα τοῦ Δορυφόρου λεγόμενον, ὅπερ καὶ κανὼν τοῦ Πολυκλείτου ἰδίως ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἐρχαίων. Διάφορα ἐξαίρετα ἔργα τοῦ μεγάλου τούτου τεχνίτου ἀναφέρονται παρὰ Παυσανίᾳ καὶ Πλινίῳ τὰ πλείστα ἐγχάλκου κατεσκευασμένα· ἐκτὸς τῆς Ἀγαλματοποιίας ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος καὶ ἄριστος ἀρχιτέκτων, οἰκοδομήσας ἐν μεγαλοπρεπεῖ ῥυθμῷ ναὸν εἰς τὸ ἱερὸν ἄλσος πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Λουκ. Περιγ. τελευτ. 9. Κατὰ Πλάτ. Πρωτ. σελ. 311. ὑπῆρξεν ὁ Πολύκλειτος ἐξ Ἄργους, κατὰ δὲ Πλιν. ἐκ Σικυῶνος· κατ' ἄλλους δὲ ἀναφέρεται διὰ δύο διάφοροι τεχνῖται ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα· παρβλ. Θεόφρ. Πλαστ. Τεχν. σελ. 205. καὶ Παυσ. ς', 6, 1.

Πολυκλῆς, έους, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, Ψευδοΐσιμος, περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 110 Ὀλυμπ. ὅτε κυρ. ὑπῆρξεν ἄρχων ὁ Ἀνσιμαχίδης. Δημ. Στεφ. σελ. 251.

Πολυκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ, περίφημος τύραννος τῆς Σάμου, ἀκμάσας περὶ τὸ 540 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ Καμβύσου, ὅστις διὰ τῆς ἐξόχου ἐπιτηδειότητος καὶ τοῦ μεγάλου πλούτου του ἠδυνήθη μετ' εὐπολύτου κύριος τῆς νήσου φονεύσας ἕνα ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, τὸν δὲ ἕτερον ἐξορίσας· σχηματίσας δὲ στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ τότε βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος καὶ συγκροτήσας ἕνα ἰσχυρὸν στόλον, ἐπιχειρήσῃ νὰ κατακτήσῃ ἄλλας πόλεις καὶ νήσους, εὐδοκιμήσας μεγάλως εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐμπνεύσας μέγαν φόβον διὰ τῆς δυνάμεώς του εἰς ὅλας τὰς περιξ χώρας· θέλων δὲ νὰ ὑποτάξῃ καὶ αὐτὴν τὴν Ἰωνίαν μὲ τὰς περὶ αὐτὴν Ἀσιατικὰς νήσους, συνήθροισεν ἐν πολλῷ μέν ατρατεύμα μ' ἕνα ἰσχυρὸν στόλον μελετῶν νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῆς Λεσίας, ἀλλὰ προσκληθεὶς δι' ἀπάτης ἀπὸ τὸν ἐν Σαρδέσι σατράπην τῶν Περσῶν Ὀροίτην, ἐπὶ ὑποσχέσει ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ κτίσῃ μετ' αὐτοῦ συμμαχίαν ἐναντίον τοῦ μεγάλου βασιλέως, συλληφθεὶς εἰς τὴν Μαγνησίαν ἐκρεμάσθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ Σατράπου τούτου εἰς τὰ ἀπέναντι τῆς Σάμου ὄρος Μυκάλην, τὸ 522 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡρόδ. 2. 182. παροιμ. τὰ Πολυκράτους χρήματα· Πλάτ. — 2) Ῥήτωρτις Ἀθηναῖος, διδάσκαλος τοῦ Ζωΐλου, διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ, γράψας καὶ μίαν κατηγορίαν κατὰ τοῦ Σωκράτους. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιά', 10. — 3) Εἷς τῶν δορυφόρων τοῦ Διονυσίου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, μὲ τὸν ὁποῖον οὗτος ὑπαίδρευσε τὴν Ἀρήτην γυναῖκα τοῦ Δίωνος. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιβ', 47.

Πολύαρχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρίου ἐξ Ἀλίνδης, ἀριστεύσας εἰς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν ναυμαχίαν. Ἡρόδτ. 8, 93. — 2) Ἀθηναῖός τις παμφθεὶς ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ.

Πολύκτητος, ὁ Σικυώνιος ἐπίπλαστος ὄνομα Κυνικοῦ τινος φιλοσόφου, παρὰ Λουκ.

Πολυκτορίδης, ου, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Πολύκτορος, ὁ Πειτανεύς. Ὁμ. Ὀδ. Σ, 299.

Πολύκτωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιανόης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Τίὸς τοῦ Πτερελάου, ὃ κατοικίσας μετὰ τοῦ Ἰάσου καὶ Νηρίτου τὴν νῆσον Ἰθάκην, ὠρύξε ἐπ' αὐτῆς μίαν κρήνην ἐκ τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἤντλουν τὸ λοιπὸν ὕδωρ. Ὁμ. Ὀδ. Γ, 207. — 3) Πατὴρ τοῦ Πεισιδόρου, εἷς τῶν ἐν Ἰθάκῃ ἐπιφανῶν πολιτῶν. Ὁμ.

Πολύλαος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρυβίας συγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Πολυμέδων, οντος, ὁ. Τίὸς τινὸς τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολλόδ. γ', 12, 5.

Πολυμήδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αὐτολύκου καὶ γυνὴ τοῦ Αἴσονος μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἰάσονα. Ἀπολλόδ. α', 9, 16. παρβλ. Heyne αὐτόθ. παρὰ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 233. καλεῖται αὕτη Ἀλκιμέδη.

Πολυμήδης, ους, ὁ, Θεσσαλός τις ἐκ τῆς πόλεως Λαρίσσης. Θουκ. β', 22.

Πολυμήλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὔδωρον, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ Ἐχεκλῆς υἱὸς τοῦ Ἀκτορος. Ὁμ. Ἰλ. Π, 181. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πηλέως καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου, Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Φίλομμη· παρβλ. Heyne. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Αἰόλου βασιλέως τῶν ἀνέμων, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε στενὴν σχέσιν ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον τοῦ πατρός της, ὕστερον δὲ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα ὁ ἴδιος της ἀδελφὸς Διώρης. Παρθεν. β'.

Πολυμήστωρ, ορος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν καὶ σύγε τῆς Ἰλιόνης συγατρὸς τοῦ Πριάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε τὸν νεώτερον υἱὸν του Πολύδωρον ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας τῶν Ἑλλήνων. Εὐρ. Ἑκ. 7.

Πολύμνηστος, ὁ. Δωρ. Πολύμναστος. Εἷς τῶν ἐπισήμων κατοίκων τῆς νήσου Θήρας, πατὴρ τοῦ Βάττου, ὁ ἱδρυτὴς τῆς πόλεως Κυρήνην ἐν Λιβύῃ. Πινδ. Π. 5, 4, 105. Ἡρόδτ. 4, 155. — 2) Ἕλλην ποιητὴς ἐκ Κολοφῶνος ἐν Ἰωνίᾳ, ἀκμάσας περὶ τὴν 18 Ὀλυμπ. καὶ ἐπινοήσας ἓν εἶδος ἁρμάτων τὰ ὁποῖα ἐψάλλοντο διὰ τοῦ αὐλοῦ, ἐντρυφήσαντα ὅπ' αὐτοῦ

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πολυμνήστια ἅρματα· τοῦτον μέμφεται ὁ Ἀριστοφάνης ὡς ἀνδρα κακοήθην· καὶ, τὰ Πολυμνήστια ποιεῖν, ἀντὶ αἰσχρὰ ἅρματα ἄδειν. Ἀριστοφ. Ἵππ. 1287.

Πολυμνία, ἡ. Μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, λατρευομένη παρὰ τοῖς ὑστέρων ὡς ἔφορος τῆς ῥητορικῆς καὶ λυρικῆς ποιήσεως καὶ τῆς ἱστορίας. Ἡσ. Θεογ. 78. Ἀπολδρ. κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 23. ἐγέννησεν αὐτὴν ἐκ τοῦ Θλάγρου τὸν Ὀρφέα.

Πόλυμνος, ιδος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμεινώνδα, ἐκ πενιχρᾶς καὶ ἀφανοῦς αἰτίας τῶν Θηβῶν, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔζη ὡς ὅμηρος ὁ υἱὸς Φίλιππος μετὰ ταῦτα βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Πλουτ. Δίλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. (ἡ γραφ. β', 43. Πολύματις ἔστιν ἡμάρτημ.)

Πολυνείκης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἐτεοκλέους, ὅστις διοικῶν ὑπὸ κοινὸν ἀπὸ τὸν θρόνον, τῶν Θηβῶν, ἔφυγε πρὸς τὸν Ἄδρηστον βασιλέα τοῦ Ἄργους, τοῦ ὁποίου ἐλάβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Ἀργίαν· συμμαχήσας δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἑπτὰ ἡγεμόνων τῶν Ἑλλήνων, ἐστράτευσαν ἐναντίον τῶν Θηβῶν διὰ λάβῃ τὸν πατρικὸν θρόνον κατεχόμενον ἀδίκως ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἐτεοκλέους, ὅπου μοναμαχήσαντες ἀμφότεροι οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ ἐθανατώθησαν μεταξύ των, τὸ δὲ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους ἔκρυψε κρυφίως ἡ ἀδελφή αὐτοῦ Ἀντιγόνη. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 317. Ἀπολδρ. γ', 6. πρβλ. καὶ Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 570. Αἰτκ. Πολυνείκη καὶ -ην.

Πολύξεινος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ στρατηγοῦ Θίμβρωνος. Ξενῳ. Ἀν. ζ', 6, 1. ἔνθα τὸν Πολύξενικος, κεῖται.

Πολυνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6. πίσαν. ὁρᾶτρ. Πολυνέμη.

Πολυνόμη, ἡ, ποιητ. Πολυνόμη. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 258.

Πολυξένη, ἡ, Ἰωνικ. Πολυξείνη. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, ἡ ὡραιοτέρα τῶν λοιπῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα παρὰ τοῦ πατρός της, ὑποσχόμενος νὰ συνιστᾷ εἰς τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπραγματεύετο ὁ γάμος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος, ὁ Πάρις ἐφόνευσε δολίως τὸν Ἀχιλλέα, διὸ καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἔσφαξεν αὐτὴν ὁ Νεοπτόλεμος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως, ἐυσωπῶν οὕτως τὴν σκιὰν τοῦ φονευθέντος πατρός του. Εὐρ. Ἑκ. 75. Ἀπολδρ. γ', 12, 5. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἔσφαγεν αὐτὴν ἰδιοχείρως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἀχιλλέως. Τζετζ. — 2) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ὑγῖν. μύθ. 170.

Πολύξενος, ὁ, Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. Πολύξεινος. Ἡγεμὼν τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ· Ὁμ. Τμν. Δημ. 154. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, λαβὼν παρὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερέλεω τὰς βοῦς τοῦ Ἠλεκτρύονος. Ἀπολδρ. β', 4, 6. — 3) Τίς τοῦ Ἀγασθένους καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰγείου, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, ὅστις ἐπιστρέψας αὐτυχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του ἐγέννησε τὸν Ἀμφίμαχον· Ὁμ. Ἰλ. Β, 623. Παυσ. Ἠλ. Β. — 4) Τίς τοῦ Ἴσσονος καὶ τῆς Μηδείας. Παυσ. β', 3. — 5) Ναύαρχός τις Συρακούσιος. Ξενῳ. Ἑλλ. ε', 1.

Πολυξώ, οὔς, ἡ. Νύμφη τις γυνὴ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε δώδεκα θυγατέρας. Ἀπολδρ. β', 1, 4. — 2) Γυνὴ τοῦ Νυκτέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ἀντιόπην. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 3) Πιστὴ φίλη τῆς βασιλίσσης Τυρὼ ἐν τῇ νήσῳ Λημνῳ, ἥτις ἐσυμβούλευσεν αὐτὴν νὰ ὑποδεχθῇ εἰς τὴν νῆσόν της τοὺς Ἀργοναύτας ὅτε οὗτοι διέβαινον αὐτόθεν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 588. — 4) Γυνὴ τοῦ Τριπολέμου καὶ συγγενὴς τῆς ὡραίας Ἑλένης, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐρεμάτεν μετὰ ταῦτα ἡ Πολυξὼ ἐπὶ τινος δένδρου, ἐκδικηθεῖσα τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὅστις ἐστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐθανατώθη αὐτόθι. Παυσ. Λκκ. 19.

Πολυπαίδης, ου, ὁ. Φίλος τοῦ ποιητοῦ Θεόγνιδος. Θεογ. 23, 57, 79. κατὰ Gaisford Πολπαΐδη, ὥστε οὕτω τὸ η πρὸ τοῦ φωνήεντος εὑρῆται ἀεὶ κατὰ κανόνα βραχύ· παρβλ. Sprtz. Πρ. §. 6.

Πολυπέρχων, οντος, ὁ. ἴδε Πολυσπέρχων.

Πολυπημονίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Πολυπήμονος. Ὁμ. Ὀδ. Ω, 305.

Πολυπήμων, ονος, ὁ. Πατὴρ τοῦ περιβοήτου λῃστοῦ Σίνιδος τοῦ ὁποίου ἐγέννησεν ἐκ τῆς Συλέως. Ἀπολδρ. γ', 16, 2. Κατὰ Παυτ. α', 38, 5. Λῃστὴς τις πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ ἐπικαλούμενος Προκρούστης, ὅπερ ὄρα.

Πολυποίτης, ου, ὁ Τίὸς τοῦ Πειρίθου βασιλέως τῶν Λαπίθων καὶ τῆς Ἱπποδαμείας ἐκ Θετταλίας, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φέρων 40 πλοῖα, ὅπου ἔδειξεν ἱκανὴν ἀνδρίαν εἰς διαφόρους μάχας· μετὰ δὲ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἔλαβε μετὰ τοῦ Λεοντέως εἰς τὴν Παμφυλίαν ἔκτισε αὐτόθι τὴν πόλιν Ἀτταλείαν. Ὁμ. Ἰλ. Β, 740 καὶ Εὐσταθ. αὐτόθ. Ἀπολδρ. γ', 10, 8 — 2) Αἰτωλός τις, υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Φθίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολδρ. α', 7, 6.

Πολυπρέπων, οντος, ὁ. Περίφημός τις αὐλητὴς ἐν Ἀθήναις. Δουκ.

Πολυρρήν, ηνος, ἡ, = Πολυρρηνία.

Πολυρρηνία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Κρήτης κειμένη ἐπὶ τῶν δυτικῶν αὐτῆς παραλίων, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν προβάτων τὰ ὁποῖα ἐτρεφοντο παρ' αὐτῇ. Πολυρρήν, νος, παρὰ Στεφ. Βυζ. — Ὅθεν Πολυρρήνιος, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Πολυσπέρχων, οντος, ὁ. Αἰτωλὸς τὴν πατρίδα καὶ εἷς τῶν ἐξόχων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀντίπατρος ἀφῆκε μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου καὶ γενικὸν ἀρχιστράτηγον ὅλης τῆς Μοναρχίας, ἀλλ' ὕστερον κατακτώμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀντιπάτρου Κασσάνδρου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν πολλάκις εἰς μάχην, ἐβιάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν Μακεδονίαν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς μίαν μικρὰν ὀπισθοφυλακὴν μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Αἰτωλίας τὴν ὁποίαν πρότερον εἶχε κατακτήσει, ὅπου πίσαν. μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτησεν. Οὗτος ἐπανέφερε τὴν Ὀλυμπιάδα ἐκ τῆς Ἠπείρου καὶ ἀποκατέστησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ἐπίτροπον τοῦ ἔτι ἀνηλίκου Ἀλεξάνδρου, εἰς δὲ τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἠβέλησε διὰ κοινοῦ Θεσπίσματος νὰ χορηγήσῃ τὴν πρότερον αὐτῶν ἐλευθερίαν καὶ δημοκρατικὴν πολιτείαν, ἀποτρέπων οὕτω τὴν ἐπαπειλουμένην αὔξησιν τοῦ Κασσάνδρου, ὅστις καθεκάστην ἐπερμένετο νὰ μεταβῇ ἐκ τῆς Ἀσίας μὲ νέας δυνάμεις. Πλουτ. Πυρ. Πολυσπέρχων, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 12. τὴν ὁποίαν γραφ. παρεδέξατο καὶ ὁ Γρονόβ. ἐκ τῶν ἀρίστων Χειρογρ. Πολυσπέρχης, ου, Δίλ. ποικ. Ἱστ. κβ', 43.

Πολύστρατος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τὸν Ἰφικράτην, ἄρχων μιᾶς μοίρας μισθοφόρων στρατιωτῶν· Δημ. κατὰ Φιλ. παρβλ. Ἀριστφ. Πλ. 173.

Πολυτίμητος, ὁ (ῑ). Ποταμὸς τῆς Σογδιανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ· γινόμενος ἀφανὴς ἐν τῇ αὐτόθι ἄμμῳ. Ἀρριαν. Στράβ.

Πολύτροπος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, παρὰ Ξενῳ. Ἑλ. 5, 5, 12.

Πολύφαμος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Πολύφημος.

Πολυφείδης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Μαντίου καὶ ἔγγονος τοῦ Μελάμποδος, προφήτης τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ περίφημος μάντις· τούτου υἱὸς ὑπῆρξεν ὁ Θεοκλύμενος. Ὁμ. Ὀδ. Ο, 249.

Πολύφημος, ὁ· Δωρικ. Πολύφαμος (ῡ). Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, Ὁμ. Ὀδ. Α, 69. κατ' ἄλλους υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς τοῦ Τιτυοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 40. ἐκ τοῦ γένους τῶν Κυκλώπων, ζῶν ἐπὶ τῆς νήσου Τριναχρίας καὶ ἔχων ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀνάστημα γιγαντιαῖον καὶ καταπληκτικόν. Τπ' αὐτοῦ συλληφθεὶς ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπλανήθη ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν νῆσον ταύτην καὶ μεθύσας αὐτὸν μὲ οἶνον, τοῦ ἐξώρυξε τὸν ὀφθαλμόν μ' ἕνα πεπυρωμένον δαυλόν, ὥστε οὕτως ἠδυνήθη νὰ σωθῇ ἀπολέσας πενὰς τῶν ἑτέρων, τοὺς ὁποίους ὁ Κύκλωψ οὗτος κατέφαγεν. Οὗτος ἠράσθη τῆς Νηρηίδος Γαλατείας, ἥτις ὅμως ἐπροτίμησεν τὸν Ἄκιν. Ὁμ. Ὀδ. Θιοκρ. Εἰδ. 3, 6, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Ἐλάτου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Καινέως, γεννηθεὶς εἰς τὴν Λάρισσαν ἐν Θεσσαλίᾳ, Λαπίθης τὸ γένος, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειρίθου, ὕστερον δὲ ἐστρατεύσας μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα, ἐγκατελείφθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν Μυσίαν, ὅτε ἐξῆλθε ἐκ τοῦ πλοίου πρὸς ζήτησιν τοῦ Ὕλα· ἐνταῦθα ἔκτισε τὴν πόλιν Κίον καὶ πολεμῶν ὕστερον κατὰ τῶν Χαλύβων ἐθανατώθη ἐν τῇ μάχῃ. Ὁμ. Ἰλ. Α, 264. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 40. Ἀπολδρ. α', 9, 16.

Πολυφοίτης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 791.

Πολυφόντης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐτομέδοντος ἐν Θήβαις, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως ἐν ᾧ ἐνέδρευεν· Ὁμ. Ἰλ. Δ, 395. Αἰσχ. — 2) Κήρυξ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Λαΐου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Οἰδίπους ὁμοῦ μὲ τὸν πατέρα του· Ἀπολδρ. γ', 5, 7. — 3) Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, ὅστις φονεύσας τὸν βασιλέα τῆς Μεσσηνίας Κρεσφόντην, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον βασιλεύσας μετὰ τῆς Μερόπης χήρας τοῦ φονευθέντος βασιλέως. Ἀπολδρ. β', 8, 5.

Πολύφρων, ονος, ὁ (ῡ). Ἀδελφὸς ἢ θεῖος τοῦ Ἰάσονος τυράννου τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον οὗτος διεδέχθη μετὰ θάνατον. Ξενῳ. Ἑλ. ζ', 11

Πολυχαρίδας, α, ὁ (υυυ-). Ἱερεύς τις ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Λυσ. 1100.

Πολύχαρμος, ὁ. Ἵππαρχός τις τῶν Σπαρτιατῶν Ξενῳ. Ἑλ. ε', 3, 41.

Πομπεία, καὶ Πομπήϊα, ἡ, Pompeji. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Σαρνου ποταμοῦ, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον τὸ πάλαι, ἥτις περὶ τὸ 79 ἔτος ἀπὸ Χρ. κατεσκαλύφθη ὑπὸ μιᾶς σφοδρᾶς ἐκρηξεως τοῦ Οὐεσουΐου ὄρους συγχρόνως μὲ τὴν αὐτόθι Ἡράκλειαν πόλιν καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18 αἰῶνος ἀνασκάφθη αὖθις. Στράβ.

Πομπηΐα, ἡ· Pompejo Gens. Μία τῶν ἐπισήμων ἐν Ῥώμῃ γενῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων. — (2) Ὄνομ. ενφ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πομπηϊανός, ὁ· Pompejanus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πομπήϊος, ὁ Pompejus Magnus, ὁ ἐπονομασθεὶς μέγας. Τίος τοῦ Πομπηίου Στράβωνος γεννηθεὶς εἰς τὴν Ῥώμην τὸ 647 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ἐξ ἐπισήμου καὶ ἐπιφανοῦς οἰκίας, ὁ πολεμήτας καὶ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Μιθριδάτην βατιλέα τοῦ Πόντου καὶ ὑπατεύσας εἰς τὴν Ῥώμην μετὰ τοῦ Κράσσου. Ὕστερον δὲ καταστασιασθεὶς ἀσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος καὶ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Φαρσάλοις φοβερὰν μάχην, ἔφυγεν εἰς Αἴγυπτον ὅπου ἐφονεύθη δι' ἐπιταγῆς τοῦ αὐτόθι βασιλίσκου Πτολεμαίου τὸ 59 ἔτος τῆς ἡλικίας του· ὁρᾶ Ἰούλιος Καίσαρ. Πλουτ. Πομπ.

Πομπηιούπολις, εως, ἡ· Pompejopolis. Πόλις μεσόγειος τῆς Παφλαγονίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Μιθριδάτου νίκης του· τανῦν Τόκατ-Δουκ. — 2) = Σόλοι, πόλις τῆς Κιλικίας· Στράβ. — ὅθεν, Πομπηιουπολίτης, ου, ὁ (ι) ὁ κάτοικος τῆς Πομπηιουπόλεως.

Πόμπιλλος, ὁ, Pompillus. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Πομπώνιος, ὁ, Pomponius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμ.

Ποντία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιόνην· ἔνθα εὑρίσκετο καὶ τὸ κολοσσιαῖον αὐτῆς ἄγαλμα. Παυσ. β', 34.

Ποντικός, ἡ, όν. Ταῦ Πόντου ἢ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἀνήκων. Ἡρόδ. ἡ Ποντικὴ θάλασσα, = Πόντος· Στράβ. — 2) Ὁ ἐκ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου εἰς Ἀσίαν ὡς· καὶ Ποντικοί, οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ. Δουκ.

Πόντιος, ία, ιον, καὶ Πόντιος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ εἰς τὸν Πόντον ἢ εἰς τὴν θάλασσαν ἀνήκων· — Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος. Πινδ. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Γλαύκου θαλασσίου θεοῦ.

Ποντομέδουσα, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἀπολλ. ια', 2, 6.

Ποντόνοος, ὁ, Κήρυξ τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Ὁμ. Οδ. Θ, 109.

Ποντοπόρεια, ἡ, Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 256.

Πόντος, ὁ, Καῦ Ἡσ. Θεογ. 132. Τέκνον τῆς Γῆς, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἀφ' ἑαυτῆς καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε αὐθις τὸν Νηρέα, Φόρκυν, τὴν Κητὼ καὶ τὴν Εὐρυβίαν. Ἡσ. Θεογ. 233. κ. ε. ξ. κατ' ἄλλους δὲ ἐγεννήθη ὁ Πόντος ἐκ τῆς Γῆς καὶ τοῦ Αἰθέρος, παριστανόμενος ὡς ἀρχικὸν σύμβολον τῶν θαλασσῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησι. Πόντος, ὁ, Ἡ μεταξὺ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ Μαιώτιδος θαλάσσης ἄλλως καὶ Εὔξεινος Πόντος λεγομένη, ὅπερ ὁρᾶ τανῦν Μαύρη θάλασσα· Ἡρόδ. 4, 8. Σειφ. Δίσχ. Περ. 874. — 2) Ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀσίας περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν πρὸς μεσημβρίαν χειμένην παραλίαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἰασωνίου καὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ· Ἡρόδ. 7, 147. Δημ. Δεπτ. ὕστερον δὲ ἐσχημάτιζεν ἡ χώρα αὕτη ἐν ἴδιον ἰσχυρὸν βασίλειον μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Ἀρμενίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο ὑπὸ μὲν τῶν Περσῶν γενικῶς Καππαδόκαι, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων Λευκόσυροι καὶ Χαλδαῖοι. Στράβ. ιβ'. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 141, 1005. ἰδίως δὲ κατωκεῖτο ἡ χώρα αὕτη τὸ πάλαι ὑπὸ διαφόρων λαῶν τῶν Μόλυχοι, Βυζήνων, Βεχειρῶν, Μαιριούνων, Δρίλλων, Μοσσυνοίκων, Τιβαρηνῶν, Χαλύβων καὶ Λευκοσύρων. Στράβ. ια', Ξεν. Κυρπ. δ'. Διον. Περ. 765.

Ποπλικόλας, α, ὁ, Publicola, Οὐαλέριος. Ὕπατος ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ Κολατίνου. Πλουτρ.

Ποππαία, ἡ· ἐπον. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πόρατα, ίδα, Πυρετός.

Πορθαονίδης, ου, ὁ (ι). Τίός τοῦ Πορθάονος. Στράβ.

Πορθάων, ονος, ὁ (ᾰ) καὶ Παρθάων, ὅτι δὲ καὶ Πορθεύς, έως, ὁ, Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 115. Τίός τοῦ Ἀγήνορος καὶ τῆς Ἐπικάστης, βασιλεὺς τῆς Καλυδῶνος, πατὴρ τοῦ Οἰνέως, Ἀγρίου, Ἁλκαθόου καὶ Μέλανος. Πορθέων, παρ' Ἀπολλ. α', 7, 7. ἄλλως δὲ Παρθέων, Παυτ. δ', 35. τὴν γραφ. Πορθάων προείλετο ὁ Heyne ἐκ τοῦ παρ' Ὁμ. Πορθεύς, παρβλ. εἰς Ἀπολλ. σελ. 112.

Πορθεύς, έως, ὁ, = Πορθάων. Ὁμ.

Πορθμεία, τά· Ἰωνικ. Πορθμηία, Κιμμέρια, ἴδε Κιμμέριος.

Πορθμός, ὁ, Λιμὴν τῆς πόλεως Ἐρετρίας ἐν Εὐβοίᾳ κείμενος ἀπέναντι τοῦ Ὠρωποῦ, πίναν. ταῦ Πόρτου Βούφαλου. Δημ.

Πορκία, ἡ, Porcia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἐπιφανῶν ἐν Ῥώμῃ γενῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κατώνων. — 2) Ὄνομα κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Αἰλ.

Πόρκιος, ὁ, Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Πόρπαξ, ακος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης· τανῦν Βέργι. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 33.

Πορσήνας, α, ὁ Porsenna. Βασιλεὺς τῶν Ἐτρούρων ἐν Ἰταλίᾳ, πρὸς τὸν ὁποῖον κατέφυγον οἱ Ταρκυίνιοι ὅτε ἐδιώχθησαν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ μετὰ τῶν ὁποίων οὗτος συμμαχήσας ἐπολέμησε καιρόν τινα τοὺς Ῥωμαίους, θέλων νὰ βάσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ δημευθέντα κτήματα τῶν τυράννων, ἀλλὰ μετὰ μίαν ἀνωφελῆ καὶ ματαίαν πολιορκίαν βιασθεὶς νὰ κλείσῃ εἰρήνην μετὰ τῆς Ῥώμης, ἀπέβαλεν ἐκ τοῦ στρατοπέδου του τοὺς φυγάδας Ταρκυινίους διαλύσας τὴν μετ' αὐτῶν φιλίαν καὶ συμμαχίαν· Στρβ. Πορσήνας, α, Πλουτ. ὀρθτρ. μὲν τοῦ Πορσίνας, α, Porsena.

Πορφυρίς, ίδος ἡ (-υυ-). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Νισύρου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, κειμένη πλησίον τῆς Κῶ· Στεφ. Βυζ.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ (-υυ-). Εἷς τῶν ἐπισημοτέρων Γιγάντων, ὁ ἀναῤῥήξας τὰς ἵππους τοῦ Ἡλίου ἐκ τῆς Ἐρυθείας, ἐν δὲ τῇ Γιγαντομαχίᾳ πολεμῶν κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· Πινδ. Πυθ. 8, 15. Ἀπολλ. α', 6, 2. Τζετζ. — 2) Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ὅστις λέγεται ὅτι ἐβασίλευσε πρὸ τοῦ Ἀκταίου κτίσας ἕνα ναὸν τοῦ Ἀφροδίτης Οὐρανίας. Παυσ. α', 14.

Ποσειδᾶς καὶ Ποσειδᾶν, ᾶνος, Δωρικ. ἀντὶ Ποσειδῶν. Πινδ.

Ποσειδάνειος, εία, εον, καὶ Ποσειδάνιος, ία, ιον (ᾰ) Δωρικ. ἀντὶ Ποσειδώνιος, Πινδ.

Ποσειδάων, ωνος, ὁ (ᾰ) ἀρχ. τυπ. ἀντὶ Ποσειδῶν. Ὁμ.

Ποσειδαώνιος, ία, ιον ποιητ. ἀντὶ Ποσειδώνιος. Σειφ. Οἰδ. Κολ. 1494.

Ποσειδεῖον, τό, Ἰωνικ. Ποσειδήϊον· κυρ. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· καὶ εὐρ. ὄνομ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κιλικίας καὶ Συρίας ἀπέναντι τῆς νήσου Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀμφιλόχου· τανῦν Πόσσεδα· Ἡρόδτ. 3, 91. Ποσείδιον, παρὰ Στράβ. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Πτολ.

Ποσειδειεύς, εία, εῖον, = Ποσειδώνιος.

Ποσειδέων, έωνος, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδῶν· Ἡρόδτ.

Ποσειδήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδεῖον, ὅπερ ὄρα.

Ποσείδιππος, ὁ, Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Κασσάνδρας πόλεως τῆς Μακεδονίας, ἀκμάσας μετὰ τὸν Μένανδρον, τρὶ ὁποίου ἀναφέρονται τινὰ κωμικὰ θράματα παρὰ Πολυδεύκῃ, Σουΐδᾳ καὶ Ἀθηναίῳ ἀνήκοντα εἰς τὴν νεωτέραν κωμῳδίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 26. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 489. — 2) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων ἐν Σικελίᾳ, τοῦ ὁποίου εὑρηνται τινὰ ἐπιγράμματα ἐν τῇ τοῦ Μελεάγρου συλλογῇ· Ἀνθ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 493.

Ποσείδιον, τό. Ἀκρωτήριον κείμενον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου. Στράβ.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, παρὰ Ῥωμαίοις Neptunus. Μία τῶν πρωτίστων Θεοτήτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὸς τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Πλούτωνος, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον κατέπιε βρέφος ἔτι ὄντα ὁ πατὴρ του μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ παίδων, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς διὰ βοηθείας τῆς Μήτιδος ἔκαμε τὸν Κρόνον νὰ ἐκβάλῃ αὐτοὺς πάλιν ἐκ τῆς κοιλίας του. Ἡσ. Θεογ. 453. Ἀπολλ. α', 1, 3. κατὰ δὲ Παυσ. η', 8. λέγεται ὅτι ἡ Ῥέα γεννήσασα τὸν Ποσειδῶνα ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς μίαν φάτνην προβάτων ἀπατήσασα τὸν Κρόνον. Μετὰ δὲ τὴν νίκην τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων ἔλαβε ὁ Ποσειδῶν ὡς μερίδα τὴν βασιλείαν τῶν θαλασσῶν, συνεργήσας μεγάλως καὶ εἰς τὴν κατὰ τῶν Γιγάντων μάχην, φοβερώτατον φοβερὸν γίγαντα Πολυβώτην ἐξωπτήσεις δὲ ὕστερον ἐκ τοῦ Ὀλύμπου μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ συνωμοσίαν των, ἦλθεν πρὸς τὸν Λαομέδοντα βασιλέα τῆς Τροίας, ὅστις ἐδέχθη αὐτὸν ἐπὶ μισθῷ τοῦ νὰ κτίσῃ τὰ τείχη τῆς Τροίας, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λαομέδων δὲν ἤθελε ν' ἀποδώσῃ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, ὁ Ποσειδῶν ἐκδικούμενος ἐπέμψεν εἰς θαλάσσιον τέρας τὸ ὁποῖον ἥρπαζε τὴν χώραν τῆς Τρῳάδος. Ἀπολλ. β', 5, 9. ἐλθὼν εἰς ἔριδα καὶ μονομαχίαν μετὰ τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὲρ τῆς κατοχῆς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐνικήθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης· εἰς δὲ τὸν ἐν Τροίᾳ πόλεμον ἐβοήθει ἀεὶ ὑπέρμαχος τῶν Ἑλλήνων. Ἡ λατρεία τοῦ θεοῦ τούτου μετέβη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Λιβύης, ὅπου ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν ἡ ἰδέα τῆς θεότητος ταύτης, πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν παλαιῶν Αἰθιόπων, ἐξ ὧν καὶ πιθαν. ἀναφέρεται εἰς αὐτὸν ἡ πρώτη πλάστις τοῦ ἵππου ἐν Ἑλλάδι. Ἐλογίζετο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ὡς μία ὑπερτάτη δύναμις, κυρία τῶν θαλασσίων ὑδάτων καὶ τῶν ἐν θαλάσσῃ πρεσευομένων ἀφρῶν καὶ τριμμῶν, διὸ καὶ παρ' Ὁμήρ. καλεῖται συνήθ. Ἐνοσίχθων, Ἐκατόγχειρ καὶ Γαιήοχος, τοῦ ὁποίου ἡ λατρεία ὑπῆρχε κοινὴ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, πρὸ πάντων εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου ὅπου ἀπαιτηγυρίζοντο πρὸς τιμήν αὐτοῦ οἱ Ἰσθμικοὶ ἀγῶνες· παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις καὶ λοιποῖς λαοῖς τῆς Ἰταλίας ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Νεπτοῦνος καὶ Πόνσος, πρὸς τιμήν τοῦ ὁποίου ἀπαγηγυρίζοντο παρ' αὐτοῖς τὰ λεγόμενα Νεπτουνάλια καὶ Κονσουάλια. Γυνὴ τοῦ Ποσειδῶνος ὑπῆρχεν ἡ Ἀμφιτρίτη, μία τῶν Ὠκεανίδων Νυμφῶν μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τρίτωνα καὶ τὴν Ῥόδην. Ἡσ. Θεογ. 930. Ἀπολλ. α', 4, 5. ἐσυνδυάσθη ἐξ ἄλλων θαλασσίων Νυμφῶν καὶ θνητῶν γυναικῶν ἐγέννησε δὲ ἄφθορα τέκνα. Εἰκονίζετο δὲ ὁ Ποσειδῶν συνήθως ἔχων μεγαλοπρεπῆ καὶ ἡγεμονικὸν χαρακτῆρα, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα μίαν τρίαιναν διὰ τῆς ὁποίας ἔσεισε καὶ ἔβαλλε ἀείποτε εἰς ταραχὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, καθήμενος πολλάκις ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης συρεμένης ὑπὸ θαλασσίων ἵππων· — ὁ τύπ. Ποσειδῶν ἔστι κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἀρχ. τυπ. Ποσειδάων, Ἰωνικ. Ποσειδέων, Δωρικ. Ποσειδᾶν καὶ Ποτειδᾶν. Αἰτκ. Ποσειδῶ, ἀντὶ Ποσειδῶνα, ἴδε Βοντμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 55, 2. Ὑλητκ. Ποσειδον. ὁ Ἀττκ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τών. Ποσειδῶν εὑρηται πρῶτον παρ' Ἡσ. Θεογ. 732. παρὰ δὲ Ὁμηρ. κεῖται ἀεὶ ὁ τύπ. Ποσειδάων. Νεώτερ. ποιηταὶ χρῶνται ἀπὸ ὅτου καὶ ἡ Γενν. Ποσειδάονος.

Ποσειδωνία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ πόλις Paestum ἐν Λευκανίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Σιλάρου ποταμοῦ ἐπὶ τίνος αὐτόθι ὁμωνύμου κόλπου· ταυτὶ Pesto. Ἡρόδ. Στράβ.

Ποσειδωνιάτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ποσειδωνιήτης. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ποσειδωνίας ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡρόδτ. 1, 167. καὶ Ἐπιθετ. ὁ εἰς τὴν πόλιν Ποσειδωνίαν ἀνήκων. — ῖτης, ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος. Paestanus Sinus, κόλπος τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης περὶ τὴν πόλιν Ποσειδωνίαν ἐν Λευκανίᾳ, ταυτὶ Κόλπος τῆς Σαλέρνου. Στράβ.

Ποσειδωνιήτης, ου, ὁ, = Ποσειδωνιάτης.

Ποσειδώνιον, τό. Νάος τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Κυρ. Ὀνομ. χωρίον ἢ πιθαν. ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῇ Ἐρετρικῇ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ία, ιον. Τοῦ Ποσειδῶνος ἢ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων, ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν, Ποσειδωνία, ἡ, προσυπακμ. πόλις. Πόλις ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι ἐνθα ἐξαιρέτως ἐλατρεύετο ὁ Ποσειδῶν. Στράβ.

Ποσειδώνιος, ὁ. Εἷς τῶν Σπαρτιατῶν ὅσοι ἠρίστευσαν εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατὰ τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 9, 71. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς ἐξ Ἀπαμείας πόλεως τῆς Συρίας, μαθητὴς τοῦ Παιαιτίου, ἀνὴρ μὲ βαθεῖαν πολυμάθειαν, ἐπικαλούμενος καὶ Ῥόδιος ὡς διατρίψας πολὺν χρόνον ἐν Ῥόδῳ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐμαθήτευσαν ὁ μέγας Πομπήϊος καὶ ὁ Κικέρων· τὸν δὲ καὶ ἄριστος γεωγράφος καὶ ἱστορικὸς, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν δὲν ἐσώθη κἀνέν. Δουκ. Μακρ. 20. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. ΙΙΙ. σελ. 572.

Ποσειδήϊον, τό, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδάιον. Ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, Ὀμ. Ὀδ. καὶ Κυρ. Ὀνομ. ἀφιερωτήριον τῆς ἀρκτώας Βιθυνίας κειμένου ἐπὶ τῆς Προποντίδος. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1213.

Ποσειδήϊος, ία, ιον, Ἰωνικ. ἀντὶ Ποσειδάιος. Εἷς τὸν Ποσειδῶνα ἀνήκων ἢ ἱερὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Ποσειδήϊον ἔλσος, Ὀμ. Ἰλ. Β, 506.

Πόστουμία, ἡ. Postumia Gens. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Ἀλβίνων, Κομινίων καὶ ἄλλων.

Ποστούμιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ.

Πόστουμος, ὁ, Postumus. Ῥωμαϊκὸν κύρ. Ὀνομ. διὰ βραχέος ου παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς· παρβλ. Spitz. Προσῳδ. §. 6. 5. Σημ.

Πόταμις, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Συρακουσίων. Θουκ. ἡ, 85. Ξενοφ.

Πετραιεύς, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Θορικοῦ ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλὴν, περίφημος διὰ τὸν ἐνταῦθα τόρον τοῦ Ἰωνος. Στράβ. — ῶθεν, Ποτάμιοι, οἱ κάτοικ.

Ποτάμων, ωνος, ὁ (α) Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου. Ἀπολλόδ. β', 1, 5. — 2) Ῥήτωρ τις ζήσας ἐπὶ νενηϊκοτα ἔτη. Λουκ.

Ποτεντία, ἡ, Potentia. Πόλις τῆς Παιντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταυτὶ Potenza. Στράβ.

Ποτίολοι, οἱ, Puteoli· ἴδε Δικαιαρχία.

Ποτίδαια, ἡ (ι) Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Παλλήνης μεταξὺ τοῦ Θερμαϊκοῦ καὶ Τορωναίου κόλπου, ἀποικία τῶν Κορινθίων, τὴν ὁποίαν κατεστρεψεν ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, ὕστερον δὲ ἔκτισεν αὐτὴν ἐκ νέου ὁ Κάσσανδρος ὀνομάσας ἀπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος Κασσάνδραν, ἥτις καὶ ὧν οὕτω καλουμένην. Ἡρόδτ. 8, 128. Θουκ. Ξενοφ. Δημ. καὶ Ποτιδαία, Ἡρόδτ. 8, 126. ὅθεν

Ποτιδαιάτης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Ποτιδαιήτης. Ὁ κάτοικος τῆς Ποτιδαίας. Ἡρόδτ.

Ποτιδαιατικός, ἡ, όν. Τῆς Ποτιδαίας ἢ ἐκ τῆς Ποτιδαίας ὤν. Θουκ.

Ποτιδανία, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀζόλων κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ', 96.

Ποτνιαί, αἱ. Πολίχνη ἀρχαία τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, ἀπέχουσα δέκα στάδια τῶν Θηβῶν. Εὐρ. Φοιν. 1124. Στράβ. — ῶθεν, Ποτνιάνες, ἴσως, ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπίθ. τοῦ Γλαύκου. — 2) Ποτνιάς, άδος, ἡ (ῡῡ). Τῶν Ποτνιῶν ἢ ἐκ τῶν Ποτνιῶν οὖσα· αἱ Ποτνιάδες, προσυπακμ. ἵπποι, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεσπαράχθη ὁ Γλαῦκος πεσὼν ἐκ τῆς ἁμάξης· Εὐρ. αὐτόθ. Στράβ.

Πότνιαι θεαί, αἱ. Οὕτως ἐκαλοῦντο ἰδίως ἡ Δήμητρα καὶ ἡ Περσεφόνη, λατρευόμεναι εἰς τὰς Ποτνιὰς κώμην τῆς Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν. Παυσ. Β', 8.

Πουλυδάμας, αντος, ὁ. ποιητ. ἀντὶ Πολυδάμας.

Πουλυνέμη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Πολυνέμη.

Πραίνεστος, ἡ, Praeneste. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ἀπέχουσα 200 στάδια τῆς Ῥώμης, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Πραινέστου ἐγγόνου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ υἱοῦ τοῦ Λατίνου, ὕστερον δὲ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τῆς ὁποίας ἔτι σώζονται διάφορα ἀρχαῖα ἐρείπια· ταυτὶ Palestrina κειμένη ὑπὸ τὴν παλαιὰν Πραίνεστον· Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ῖνος, ὁ κάτοικ.

Πραίνεστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Λατίνου καὶ ἔγγονος τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ τῆς Κίρκης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἰταλίᾳ πόλις Πραίνεστος. Στεφ. Βυζ.

Πραῖσος, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης κειμένη μεσημβρινῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Ἐτεοκρητῶν μ' ἕνα ναὸν τοῦ Διός. Στράβ. ὅθεν, Πραίσιοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδτ. 7, 170.

Πραιτεττιανή, ἡ· Praetuttianus ager. Χώρα τῆς Ἰταλίας κειμένη περὶ τὸν Τρουεντῖνον ποταμόν. Πολυβ. ὀρθτρ. Πραιτεττιανή, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πράκτιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωικῆς χώρας, ῥέων μεταξὺ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἑλλήσποντον· ταυτὶ Βαργούς. Ὀμ. Ἰλ. Β, 835. Στράβ.

Πράμνειος, εία, ειον. Τῆς Πράμνης, ὁ Πράμνειος οἶνος, Ὀμ. Ἰλ. Δ, 648. Ὀδ. Κ, 235. κατ' Εὐσταθ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Πράμνης ἐν τῇ νήσῳ Ἰκαρίᾳ κληθείς, κατ' ἄλλους δὲ ἠξεύρεν ὁ οἶνος οὗτος πλησίον τῆς πόλεως Σμύρνης ἢ Ἐφέσου, παρβλ. Ἀθην. α', 24. πιθανότερ. μέντοι ἔνεκεν εἰ ἀρχαίου ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πᾶν εἶδος μέλανος καὶ στιφροῦ οἴνου, ἀπὸ τοῦ παραμένειν ἐπὶ πολὺν χρόνον· ὅρα Ἑρμην. εἰς Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31. Πράμνειος, εὑρηται ὅτι παρὰ Πλατ. καὶ Αἰλ. Πράμνιος, παρ' Ἀριστοφ. Ἵππ. 107. καὶ Πράμνεος, παρὰ Διογ. Λαέρ.

Πράμνη, ἡ. Ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἠξεύρεν ὁ Πράμνιος οἶνος· Εὐσταθ.

Πραξαγόρα, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 124.

Πραξαγόρας, ου, Ἰωνικ. Πρηξαγόρας, Πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. 22. ἔνθα εὑρηται διὰ τοῦ α ἡραψωμεν. — 2) Περίφημος Ἰατρὸς ἐκ τῆς νήσου Κῶ καταγόμενος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῶν αὐτόθι Ἀσκληπιάδων, τοῦ ὁποίου μαθητὴς ὑπῆρξεν ὁ περίφημος Ἡρόφιλος.

Πραξίας, ου, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐξ Ἀθηνῶν, μαθητὴς τοῦ Καλαΐδου. Παυσ.

Πραξιδάμας, αντος, ὁ (ῡῡ). Πάππος τοῦ Ἀλκιμέδου ἐξ Αἰγίνης. Πίνδ. Νεμ. 6, 27.

Πραξιδίκη, ἡ (ῡῡ). Θεὰ τις λατρευομένη ἐξαιρέτως ἐν Ἀθήναις, θυγάτηρ τοῦ Σωτῆρος καὶ ἀδελφὴ τῆς Ὁμονοίας καὶ Ἀρετῆς, τὴν ὁποίαν παρίστανον μόνην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλάτρευον αὐτὴν ὡς συνέργον τῶν δικαίων ἐπιχειρήσεων τῶν ἀνθρώπων. Ὀρφ. Ἀργ. 27. Παυσ.

Πραξιδίκη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Νῆριον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φρασίου καὶ τῆς Διογενείας, γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως. Ἀπολλόδ. γ', 15, 1. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λέω ἐν Ἀθήναις, δυσπαθεῖσα μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 28.

Πραξίλεως, ὁ, Ἰωνικ. Πρηξίλεως. Πατὴρ τοῦ Ξεναγόρου ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ. Ἡρόδτ. 9, 107. διὰ τοῦ η γραφόμ.

Πράξιλλα, ἡ. Ποιήτρια τις Ἑλληνὶς, συγγράψασα σκολιὰ ποιήματα. Ἀριστοφ.

Πραξενόη, ἡ· Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς παρὰ Θεοτρ. Εἰδ. ιδ', 1.

Πραξίας, ὁ, Ἰωνικ. Πρηξίας. Πλοίαρχος μιᾶς Τροιζηνίας νηὸς τὴν ὁποίαν πρώτην ἐνυρίευσαν οἱ μετὰ τοῦ Ξέρξου βάρβαροι ὅτε ἔπλεον κατὰ τῆς Ἑλλάδος· Ἡρόδτ. 7, 180, διὰ τοῦ η γραφ.

Πραξίς, εως, ὁ. Πλούσιός τις Μιτυληναῖος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 24. — 2) Πραξὶς, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀττικὴν μ' ἓν ἀρχαιότατον ἄγαλμα ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ· Παυσ. Ἀττ. 43.

Πραξίτας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 4, 18 πιθαν. Πραξίας.

Πραξιτέλης, ους, ὁ. Περίφημος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην ἐξ Ἀθηνῶν ἢ πιθανότερ. ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀνθήσας περὶ τὸ 400 ἔτος πρὸ Χρ. ἔξοχος πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ μαρμάρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ὑπερφυῆ ἀριστουργήματα ἡ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου Ἀφροδίτη τῆς Κνίδου, κατὰ Πλιν. τὸ ὡραιότατον ἄγαλμα τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, εἰς Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς, τὸν ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ Νέρων ἥρπασεν εἰς τὴν Ῥώμην· εἰς Σάτυρος ἐκ χαλκοῦ καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Πλιν. βιβλ. 34. Σημ. Ἐπ. 90. Παυσ. α', 20. Λουκ. κατὰ Πλιν. ὑπῆρξεν ὁ Πραξιτέλης καὶ ἐμπειρος ζωγράφος τελειοποιήσας τὴν ἐγκαυστικὴν τέχνην ὡς λέγεται.

Πρᾶς, Πραντός, ἡ. Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 3. Στεφ. Βυζ.

Πρασίαι, αἱ, καὶ Πρασιαί, Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων καὶ ἀνήκων εἰς τὴν Παιανιδα φυλὴν, μὲ λιμένα προσφυῆ καλούμενον Πανορμον καὶ μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Θουκ. η', 95. Παυσ. ἡ Πρασιὰ, παρὰ Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀργολίδος μὲ λιμένα, εἰς τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Διόνυσος. Πρασιαί, αἱ, παρὰ Θουκ β', 56. Ξενοφ. Ἀριστ. Πρασιά, ἡ, Ἐνικ. Θουκ. 5, 105. Πτολμ. αἱ Βρασίαι, παρὰ Παυσ. — ῶθεν, Πρασιεύς, ἴσως, ὁ κάτοικ.

Πρασιὰς λίμνη, ἡ. Λίμνη τῆς Θράκης κειμένη παρὰ τῷ Στρυμονικῷ κόλπῳ. Ἡρόδτ. 5, 15. = ἡ Βόλβη λίμνη, ὅπερ ὄρα.

Πράσιοι, οἱ, καὶ Πρασιακή, ἡ. Χώρα τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, κατοικουμένη ὑφ' ἑνὸς μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ ἔθνους Πρασίων κα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

λουμένου, ἐχοντος πόλεις τὰ Σαμβάλακα, Ἀδισάρα, Κινδία καὶ ἄλλας καὶ σχηματίζοντος ἐν τῶν ἰσχυροτέρων ἐν Ἰνδίᾳ βασιλείων. Στράβ.

Πράσον ἀκρωτήριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀφρικῆς κείμενον νοτιοανατολικῶς τινῶν Καπ. Γαδα. Πτολ. α', 9.

Πρασσέσινθος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Σίφνου καὶ Μήλου. Στράβ.

Πρέπις, ιδος, ὁ. Μαλθακός τις καὶ ἀβροδίαιτος ἐν Ἀθήναις, ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους. Ἀχορ. 843.

Πρέσβαι, ὁ. Τίτος τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης, ἔκτις ἐπιστρέψας μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Κολχίδα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπανέκτησε τὸν πατρικὸν θρόνον. Παυσ. Βοιωτ. 34.

Πρηξαγόρας, ου, ὁ, ὄρα Πραξαγόρας.

Πρηξάσπης, ους, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Καμβύσου, ὁ φονεύσας τὸν μάγον Σμερδιν ὑποκριθέντα τὸν ἀδελφὸν τοῦ βασιλέως τοῦτου. Ἡρόδ. 3, 30.

Πρηξίλεως, Ἰων. ἀντὶ Πραξίλεως.

Πρηξῖνος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Πραξῖνος.

Πριαμίδης, ου, ὁ (υυ—). Τίτος τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης. Εὐρ. Ἑκ. 13. (—υυ—, ἐνῶ πάντα ἀλλαχοῦ καὶ μακρὸν διὰ τῆς ᾱρσεως παρὰ τοῖς Ἐπικοῖς, Ὅμ.)

Πριαμίς, ίδος, ἡ (υυυ). Τοῦ Πριάμου ἢ ἐκ τοῦ Πριάμου οὖσα. Εὐρ. Ὀρ. 1468.

Πρίαμος, ὁ (υυυ). Τίτος τοῦ Λαομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, ὅστις αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε οὗτος ἐκυρίευσε τὴν πόλιν τῆς Τροίας ἐπὶ Λαομέδοντος, ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἡσιόνης καλεῖς ἔκτοτε Πρίαμοι, πρότερον δὲ Ποδάρκης ὀνομαζόμενος. Ἀπολλ. β', 6, 4. Πρώτην γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Πρίαμος ὑπῆρξεν ἡ Ἀρίσβη θυγάτηρ τοῦ Μέροπος ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Αἶσακον ὕστερον δὲ ἐγκαταλιπὼν αὐτὴν, ἐνυμφεύθη τὴν Ἑκάβην θυγατέρα τοῦ Δυμαντος ἢ κατ' Εὐρ. τοῦ Κισσέως, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε πρῶτον τὸν Ἕκτορα, ἔπειτα τὸν Πάριν, Δηίφοβον, Ἕλενον, Πολύδωρον, τὴν Κρέουσαν, Κασσάνδραν, Πολυξένην καὶ Λαοδίκην, ἐξ ἄλλων δὲ παλλακίδων αὐτοῦ ἐγέννησεν ὡσαύτως ἄλλους νόθους παῖδας. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐφόνευσεν αὐτὸν ὁ Πύρρος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ἀφ' οὗ ἔσυρεν αὐτὸν γέροντα ἤδη τὴν ηλικίαν ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἔξω τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ὅπου εἶχε καταφύγει ἱκέτης. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 237. Παυσ. β', 24. δ', 17. Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 21—24.

Πρίαμος, ἡ Πόλις τῆς Τρωικῆς χώρας, ἄλλως ἄγνωστος. Ἀρριαν. Ἀναβ. α', 12. ἔνθα ἀναγινώσκει βέλτιον Πρίαπος ὡς ἐν τινι χωρίῳ τοῦ Στράβ. ιβ'. εὑρηται διωρθ.

Πριάπειος, εία, ειον, (ᾱ). Τοῦ Πριάπου ἢ ἐκ τοῦ Πριάπου ὤν. Ἀνθ.

Πριαπησεῖος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Πριάπου ἔνθα εὑρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ. Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 29.

Πρίαπος, ἡ, Ἰων. Πρίηπος. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Προποντίδος ἀποικία τῶν Μιλησίων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρτ. ἐλατρεύετο ὁ Πρίαπος· τανῦν Ἐρκεβία. Θουκ. η', 107. Στράβ. ὅθεν Πριαπηνός, ὁ κάτοικος.

Πρίαπος, ὁ, Ἰων. Πρίηπος. Τίὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἢ κατά τινας τοῦ Ἀδώνιδος καὶ τῆς Ἀφροδίτης· τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἐν καιρῷ τῆς κατὰ τῶν Ἰώνων ἐκστρατείας τοῦ Διονύσου καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν Λάμψακον, ὅπου λέγεται ὅτι ἀνατράφη ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 932. κατ' ἄλλους δὲ πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησιν ὡς θεὸς τῶν κήπων καὶ ἀμπέλων ὅτε ἡ λατρεία αὐτοῦ διεδόθη εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀρχὰς δὲ ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς τῶν ἀγρῶν καὶ πάσης φυσικῆς γονιμότητος ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς ἐν Μυσίᾳ, τὸν ὁποῖον εἰκονίζον συνήθως ὑπὸ μικρᾶν μορφὴν ἀνδρὸς ἐκ ξύλου κατασκευασμένου, ἔχοντος μέγα καὶ ἐξέχον γεννητικὸν μόριον, διὰ τοῦ ὁποίου παριστάνετο συμβολικῶς ἡ γόνιμος καὶ εὔφορος ἐνέργεια τῆς φύσεως. Ἡ πόλις Πρίαπος ἐν Μυσίᾳ ὑπῆρχεν ἱερὰ τοῦ θεοῦ τούτου κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Σχολ. Θεοκρ. α', 21. Παυσ. ε', 31.

Πρίασος, ὁ. Τίὸς τοῦ Καινέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Φώκου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ὑγῖν. μυθ. 14.

Πριήνη, ἡ. Πόλις τῶν Ἰώνων ἐν Καρίᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κειμένη ἀπέναντι τῆς Σάμου, πατρὶς τοῦ σοφοῦ Βίαντος, καθ' Ἡρόδ. 6, 8. κειμένη παραθαλασσίως, ὕστερον δὲ ἀπέχουσα 40 σταδία τῆς θαλάσσης· τανῦν Σαμτὸν Καλεσί. Ἡρόδ. 1, 142. — ὅθεν Πριηνεύς, ἑως, ὁ κάτοικος.

Πρίηπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ Πρίαπος.

Πριόλας, ασ, ὁ. Τίὸς τοῦ Δασκύλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Δύκου, πολεμήσας μετὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐναντίον τῶν Βεβρύκων ἐν Βιθυνίᾳ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β, 783.

Πρίσκος, ὁ, Priscus. ὄνομ. κύρ. παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Πρίφερνον, τό, Privernum. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, περὶ τῆς ὁποίας ἠύξανεν ἄριστος οἶνος, τανῦν Piperno Vechio. Στράβ. ἡ Πριούερνος, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Πρίων, ονος, ὁ. Χωρίον τῆς Ἀφρικῆς πλησίον τῆς Καρχηδόνος. Πελυβ.

Πριώσσων ὄρος, τό. Ὄρος καὶ ἀκρωτήριον τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν νοτίων αὐτῆς παραλίων ἐν τῷ Σαχαλιτικῷ κόλπῳ. Πτολ. ε', 17 καὶ ς'. 7.

Προβάλινθος, ὁ. Πόλις ἀρχαία καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκων εἰς τὴν Τετράπολιν καὶ εἰς τὴν Πανδιονίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Προβαλίνθιος, ὁ κάτοικος. τῆς Προβαλίνθου. Στράβ. καὶ Προβαλίσιος, Δημ. εἰς Ἀρ. σελ. 832.

Προδίκη, ἡ (ῑ), Κύρ. ὄνομ. γυναικός, ἐν Λυδοῖς.

Πρόδικος, ὁ. Περίφημος σοφιστὴς Ἕλλην ἐκ Κέας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ διδάξας ἐν Ἀθήναις τὴν ῥητορικὴν μετὰ πολλῆς σοφίας, τοῦ ὁποίου ἐπῃνεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πρὸ πάντων ἡ εὐγενὴς καὶ ἀνεπιτήδευτος ἔκφρασις, αἱ ὡραῖαι καὶ ἐμφαντικαὶ αὐτοῦ εἰκόνες καὶ αἱ προσφυεῖς παραβολαί· τελευταῖον κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς καταφρονητὴς τῶν θείων κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον. Σωφ. Πλάτ. Πρωταγ.

Προθωμία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Σικυῶνα, κτισθέντα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Τημενου. Παυσ. β', 11.

Πρόαρνα, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιωτιδι χώρᾳ μεταξὺ Φερῶν καὶ Θαυμακίας. Στράβ. καὶ Πρόσαρνα παρὰ Στεφ Βυζ.

Προθοήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρειλύκου, εἷς τῶν Θηβαίων ἡγεμόνων ἐν τῇ πολεμικῇ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 495 Ξ, 450.

Πρόθοος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄγρίου. Ἀπολλ. α', 8, 6. — 2) Τίὸς τοῦ Τενθρηδόνος ἐκ Μαγνησίας, πολεμήσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 756. 3) Τίὸς τοῦ Λυκάονος. Ἀπολλ. γ', 8, 1. — 4) Δακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ς', 4.

Προθόων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 515

Προιαόννησος, ἡ. = Προκόννησος.

Προιτίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Προίτου ὁ Μεγαπένθης. Ἀνθ.

Προιτίς, ίδος, ἡ (ῑ). Τοῦ Προίτου ἢ εἰς τον Προῖτον ἀνήκουσα· ὅθεν αἱ Προιτίδες, προσυπακμ. θυγατέρες, αἱ κόραι τοῦ Προίτου, κατ' Ἀπολλόδ. β', 2, 2. ἢ Δυσίππη, Ἰφινόη καὶ Ἰφιάνασσα, αἵτινες γενόμεναι παράφρονες διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ὀργῆς τῆς Ἥρας, περιήρχοντο πλανώμεναι ὅλην τὴν Πελοπόννησον· νομίζουσι ἑαυτὰς δαμάλεις, ἕως οὗ ὁ Μελάμπους θεραπεύσας δύω ἐξ αὐτῶν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰφιάνασσαν. Ἀπολλόδ. β', 2. — 2) αἱ Προιτίδες Πύλαι, μία τῶν πυλῶν ἐν Θήβαις κειμένη πρὸς ἀνατολάς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Προίτου ὅτε οὗτος διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἦλθε καὶ κατῴκησε πλησίον ταύτης τῆς πύλης εἰς τὰς Θήβας. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 379. Παυσ. β', 12.

Προῖτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄβαντος βασιλέως τοῦ Ἄργους καὶ τῆς Ὠκαλείας, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ἀκρισίου καὶ βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος ἐν Ἀργολίδι, ὅστις διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀκρισίου μετὰ ταῦτα ἐκ τῆς πατρίδος του, ἔφυγε εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ἰοβάτην τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν θυγατέρα Ἀντείαν εἰς γυναῖκα καὶ διὰ βοηθείας αὐτοῦ ἐπανέκτησεν αὖθις τὸ βασίλειον τῆς Τίρυνθος, ὅπου λέγεται ὅτι ἔκτισεν καὶ τὴν ὁμώνυμον πόλιν Τίρυνθα, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ᾠκοδόμησαν οἱ Κύκλωπες. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 160. Ἀπολλόδ. β', 2, 1. Παυσ. β', 25. ἐγέννησε δὲ ὁ Προῖτος ἐκ τῆς Ἀντείας ἢ κατά τινας ἐκ τῆς Σθενεβοίας τὸν Μεγαπένθην καὶ τρεῖς θυγατέρας τὰς Προιτίδας κληθομένας, αἵτινες ὑπέπεσαν εἰς μανίαν διὰ ἔργον τῆς Ἥρας· τὸν δὲ Βελλεροφόντην διαβληθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ὡς ὑβρίσαντα καὶ παραβάντα τὰ τῆς ξενίας ἱερὰ καθήκοντα, ἔπεμψε πρὸς τὸν ἐν Λυκίᾳ πενθερὸν τὸν Ἰοβάτην διὰ νὰ ἐκθέσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς μεγαλητέρους κινδύνους· ἴδε Βελλεροφοντης.

Προκλεῆς, εου, ὁ, συνηρμ. Προκλῆς. Τίὸς τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ τῆς Ἀργείας, ἀδελφὸς τῶν Εὐρυσθένους καὶ εἰς τῶν Ἡρακλειτῶν ὅσοι εἰσέβαλον μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, λαβὼν εἰς μερίδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Εὐρυσθένους τὸ βασίλειον τῆς Σπάρτης· ἀπὸ τοῦ ἐκγόνου αὐτοῦ Εὐρυπώντος κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Εὐρυποντιδῶν ἐν Λακεδαίμονι. Ἡρόδ. 6, 52. 8, 131. Ἀπολλόδ. β', 8, 4. Πλατ.— 2) Σπαρτιάτης τις κατάγομενος ἀπὸ τοῦ βασιλέως Δαμαράτου, τὸν ὁποῖον εἶχον διώξει οἱ Σπαρτιᾶται ἐκ τοῦ θρόνου, ἄρχων ἐν τῇ Ἀσίᾳ μέρει μικρᾶς χώρας. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 1, 6. — 3) Ἥμεμών τῆς Ἐπιδαύρου, πατὴρ τοῦ Περιάνδρου Τυράννου τῆς Κορίνθου. Ἡρόδ. 3, 50. — 4) Στρατηγὸς τις τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Θουκ. γ', 50. ἔνθα συγχέεται πολλάκις μετὰ τοῦ Πατροκλῆς, παρβλ. Θουκ. ε', 19.

Πρόκλος, Ἰούλιος, Porculus. Εἷς τῶν ἀρχαίων ἐν Ῥώμῃ βουλευτῶν, ὅστις ἐφανέρωσεν εἰς τὸν λαὸν τῶν Ῥωμαίων τὴν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς μετάστασιν τοῦ βασιλέως Ῥωμύλου, τὸν ὁποῖον τοῦ λοιποῦ ἔμελλον νὰ λατρεύωσιν ὡς πολιοῦχον θεὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κυρῖνος. Πλουτ. Νουμ.

Πρόκνη, ἡ. Θυγάτηρ Πανδίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, ἀδελφὴ τῆς Φιλομήλας καὶ γυνὴ τοῦ Τηρέως, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἴτυν, τὸν ὁποῖον αὐτὴ σφάξασα παρέθηκεν ὡς φαγητὸν εἰς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἐκδικουμένη τὴν πρᾳξθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ὕβριν πρὸς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν ἀδελφὴν τῆς Φιλομήλαν· ὕστερον δὲ φεύγουσα μεταμορφώθη εἰς χελιδόνα Θουκ. β', 29. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. κατὰ δὲ Ἀπολλόδ. εἰ. ἀηδόνα.

Προκόννησος, ἡ, καὶ Προικόννησος. Ξενφ. Νῆσος τῆς Προποντίδος ἀπέναντι τῆς Κυζίκου, περίφημος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ αὐξάνοντα ἐξαίρετον οἶνον καὶ διὰ τὰ ἐξορυττόμενα λευκὰ μάρμαρα· τοιοῦτα Μαρμαρᾶς. Ἡροδτ. 4, 14. Στράβ. ὅθεν, Προκοννήσιος, ὁ κάτοικ.

Πρόκρις, ιδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀντιλέοντα καὶ Ἵππέα. Ἀπολλόδ. β', 7, 8. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Πραξιθέας, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Κέφαλος ἐφόνευσεν ἐξ ἀγνοίας εἰς τὴν θήραν νομίσας αὐτὴν ὅτι ἦν θηρίον τι κεκρυμμένον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 2.

Προμηθεύς, ῆος, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ περιφήμου ληστοῦ Δαμάστου ἢ Πολυπήμονος, διατρίβοντος εἰς Κορυδαλλὸν κώμην τῆς Ἀττικῆς, ὅστις συλλαμβάνων τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ἐβασάνιζεν ἐλεεινῶς θέτων αὐτοὺς ἐπὶ μιᾶς κλίνης κατὰ τῆς ὁποίας τὸ μῆκος ἔκλινε νὰ ἐξισώσῃ τὸ σῶμα αὐτῶν· τοὺς μὲν ἐλάττονα μὲ ὑπεραστείαν τὸ ἐλ. εἶπον ἢ ἔκοπτε τὸ περιττεῦον αὐτοῦ· ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν ἀπαντήσας εἰς τὴν Ἐρμιονίην Πλουτ. Θησ. 11. κατὰ Παυσ. α', 38 ἐπώνυμ. τοῦ Πολυπήμονος πατρὸς τοῦ Σίνιδος.

Πρόλοχος, ὁ, Εἷς τῶν Λαπίθων πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πειριθόου. Ἡσ. Ἀσπ. 180.

Προμαθεύς, έως, ὁ Δωρ. ἀντὶ Προμηθεύς.

Προμέχης, ὁ. Τῶν τοῦ Παρθενοπαίου, ὅστις ἐστρατεύσατο μετὰ τῶν ἑπτὰ ἡγεμόνων ἐναντίον τῶν Θηβῶν ἐφονεύθη αὐτόθι ἐν τῇ μάχῃ. Ἀπολλόδ. γ', 7, 2. — 2) Τῶν τοῦ Λίτωλου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάσονος, τὸν ὁποῖον ὁ Πελίας ἐφόνευσε νήπιον ἔτι ὄντα. Ἀπολλόδ. α', 9, 27. — 3) Τῶν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Θηγίας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐχέφρονος. Παυσ. η', 24. — 4) Τῶν τοῦ Ἀλεξήνορος ἐν Ποιωτίᾳ, εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 476. — 5) Ἐπίθ. τοῦ Ἐρμοῦ καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Παυσ. 3', 11, 22.

Προμήθεια, ἡ. Ἡ ἀρχαιοτάτη τοῦ ἐν Δωδώνῃ ναοῦ τοῦ Διὸς ἱέρεια. Ἡρόδτ. 2, 55.

Προμυές, έως, ὁ. Εἷς τῶν Δολιόνων. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1044.

Προμηθεύς, έως, ὁ, Ἰωνικ. ῆος. Τῶν Τιτάνος Ἰαπετοῦ καὶ τῆς Ἠλυμένης, Ἡσ. Θεογ. 507. ἢ τῆς Ἀσίας, Ἀπολλόδ. α', 2, 3, παρὰ δὲ Αἰσχ. Προμ. 85. τῆς Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Δευκαλίωνος ἐκ τῆς Ἀσίας, Ἡροδτ. 4, 45. ἢ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἰαπετίνης, ὁ ἐπινοήσας πρῶτος τὸ πῦρ καὶ εἰτάλας αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδίδαξεν αὐτοὺς διαφόρους τέχνας χρησίμους εἰς τὸν βίον, ὃ ὃ καὶ ἁπλάστατο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὅτι κατὰ μίμησιν τοῦ Διὸς πλάσας ἐκ πηλοῦ καὶ ὕδατος ἄνθρωπον, ἔβαλεν εἰς αὐτὸν ζωτικὴν δύναμιν κλέψας τὸ πῦρ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Λέγεται δὲ περὶ τοῦ Προμηθέως τοῦτου ὅτι ἀπατήσας ποτὲ τὸν Δία μὲ μίαν θυσίαν ἐκ μόνων ὀστέων ταύρου, ἔφυγεν αὐτὸς καὶ στερηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὸ πῦρ παρὰ τῶν θεῶν, τὸ ὁποῖον κρυπτὰς πάλιν ἔκρυψεν εἰς ἕνα κάρυκα, ἔκτοτε δὲ ὁ Ζεὺς ἔπεμψεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τιμωρίαν τὴν Πανδώραν φέρουσαν εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ κακὰ ὑπὸ τῶν ὁποίων οὗτοι κατετήκοντο τοῦ λοιποῦ, τὸν δὲ Προμηθέα παρέδωκεν εἰς τὸν Ἥφαιστον προστάξας αὐτὸν νὰ δέσῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου, ὅπου καθεσθεὶς πατῶν εἰς αὐτὸν κατέτρωγε τὸ ἦπαρ αὐτοῦ αὐξανόμενον διὰ νυκτός. Ἡσ. αὐτόθ. Ἀπολλόδ. α', 7, 1, ἕως οὗ ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τριάκοντα χρόνους διαβαίνων ἐκεῖθεν ὅτε ἐπήγαινεν εἰς τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν τοξεύσας τὸν ἀετὸν· κατ' Αἶσχ. διήρκησεν ἡ ποινὴ τοῦ Προμηθέως τετρακοσίους χρόνους· — τὸ ὄνομα Προμηθεὺς ἐκ τοῦ προμηθεῖται ἐμφαίνει τὴν ἰδέαν μιᾶς ἀρχικῆς καὶ ὑπερτάτης φροντίσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεδίδετο ἰδίως ἡ τοῦ πυρὸς εὕρησις καὶ ἡ δι' αὐτοῦ ἔργασία διαφόρων τεχνῶν· ἡ λατρεία τῆς θεότητος ταύτης ὑπῆρχεν ἀρχαιοτάτη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἐπικρατήσασα πρότερον μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Θρᾴκης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ Γ, 1085. ἐν Ἀθήναις ἐλατρεύοντο ἐτησίως πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθέως τὰ λεγόμενα Προμήθεια εἰς τὰ ὁποῖα ἐσυγκροτοῦντο ἀγῶνες δι' ἀναμμένων λαμπάδων. Παυσ α', 30. — 2) Δημαγωγὸς τις ἐν Θετταλίᾳ. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3 36. κατὰ Wyttenbach (ὡνίμ. τοῦ Ἰάσιος τυράννου τῶν Φερῶν. — ὅθεν, Προμηθεῖος, εἷα, εἷον, τοῦ Προμηθέως ἢ εἰς τὸν Προμηθέα ἀνήκων· τὸ Προμηθεῖον φάρμακον, φυτόν τι ἔχον μαγικὴν ἰδιότητα, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἀνεβλάστησεν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Προμηθέως. Ἀπολ. Ῥοδ. γ', 845. καὶ τὰ Προμηθεῖα, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τοῦ Προμηθέως Λουκ.

Προμηθίς, ίδος, ἡ. Ὁμοιωμ. κυρ. γυναικός, ἐν Ἀϊθολ.

Πρόμηθος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Κύδρου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ Δαματίχθονος τὴν πόλιν Κολοφῶνα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ.

Προναία, ἡ, Ἰων. Προνηΐα. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἐν Δελφοῖς ἔχουσα τὸν ναὸν αὐτῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Αἶσχ. Ἐ-μ 21. Ἡροδτ.

Πρόνοος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Θήβαις ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος.

Πρόνοος, οἱ. Πολίχνη τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων· ταύτῃ Πορθμὸς Πρόνου. Πολύβ. ἡ γραφ. Πρώνησος, ἡ, ἔστι περιπεφορμ. Στράβ. — ἔθεν, Προνοῖος, οἱ, κάτοικ. Θουκ. β', 30.

Προνόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 261. — 2) Συζυγία τοῦ Φόρβαντος καὶ γυνὴ τοῦ Λίτωλοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Πλευρῶνα καὶ Καλυδῶνα Ἀπολλόδ. α', 7.

Πρόνομος, ὁ. Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις μακροπώγων. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 102.

Πρόνοος, ὁ. Τῶν τοῦ Φηγέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνορος ἐν Ψωφίδι ὅστις φονεύσας τὸν Ἀλκμαίονα ἀντεφονεύθη ὑπὸ τῶν παίδων αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. γ', 7, 6. — 2) Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 399.

Προξενίδας, ου, Ἀττκ. Προξενίδης (ι). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις ἐνπόρων πολιτῶν ἐπαινολόμενος Κωμπατεύς. Ἀριστοφ. Σφ. 342. — 2) Διαιτητής τις τῶν ἐν Ἤλιδι ἀγώνων. Λουκ.

Πρόξενος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Λοκρῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Θουκ. γ', 103. — 2) Βοιωτός, μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Γοργίου ἐκ Λεοντίνου καὶ φίλος τοῦ Ξενοφῶντος, ὅστις ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων στρατηγῶν σύμμαχος τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου, ἐφονεύθη καὶ οὗτος φόλῳ ὑπὸ τοῦ Τισσαφέρνους. Ξενφ. Κυρ. Ἀνάβ. α', 1, 11. — 3) Συρακουσίου τινὸς παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. α', 3.

Προποντίς, ίδος, ἡ, προσωπακμ. λίμνη. Ἡ μεταξὺ Ἑλλησπόντου καὶ Θρακικοῦ Βοσπόρου κειμένη μικρὰ θάλαττα, κατὰ Στράβ. ἔχουσα 1500 σταδίων μῆκος, κατὰ δὲ Ἡρόδτ. 1400 καὶ 500 σταδίων πλάτος· ταύτην θάλασσα τὸν Μαρμαρᾶ, Αἶσχ. Περσ. 873 (ἐν Ἀριστοτ. Ἐπιγραμ. 282. ὕρηται ἡ μεσαία συλλαβὴ βραχεῖα· παρβλ. Ἰακ. Ἀνθολ. Σελ. 887.)

Προπύλαια, τὰ. Ἡ προὸ αὐτῆς πολυτελῶς οἰκοδομημένη εἴσοδος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἰσήρχοντο διὰ πέντε πυλῶν εἰς τὰ ἐνδότερα αὐτῆς, στηριζομένη ὑπὸ πολλῶν ὑψηλῶν Δωρικῶν κιόνων καὶ τῆς ὁποίας ἡ οἰκοδομὴ ἔγινε δι' ἐπιστασίας τοῦ μεγάλου Περικλέους ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἀρχιτέκτονος Μνησικλέους· πρὸ αὐτῆς δὲ τῆς εἰσόδου ἵστατο τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῶν Χαρίτων. Θουκ. β', 30.

Προπύλαιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ τὸ ὁποῖον ἀνίστατο πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Παυσ. α', 22.

Πρασσαεῖος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Μυσίας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Λαμψάκου. Ἀρριαν. Ἀνάβ. α', 12. πιθανῶς Πρακτίος καλούμενος, ὅπερ ὀρθ.

Προσηλύσιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ ὅστις ἐκτίσθη πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐν Ἀργολίδι ὅτε οὗτος κατέκλυσε τὴν χώραν ταύτην. Παυσ. β', 2.

Πρόσπαλτα, τὰ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Δημ. Στεφ. — ὅθεν, Προσπάλτιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Προσπάλτων ὢν. Πλάτ. Κρατυλ σελ. 396.

Προσύμνα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀστερίωνος ποταμοῦ καὶ τροφὸς τῆς Ἥρας. Παυσ. β', 17.

Πρόσυμνα, ἡ. Ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν ἀκολούθως εἰς τὸ Ἄργος, διὸ ὅ καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ὑπῆρχεν ἔρημος. Στράβ Παυσ.

Πρόσχιον, τὸ. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Στράτου. Θουκ. γ', 102. ἡ παρ' Ὁμηρ. Πλευρὼν λεγομένη.

Προστασία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὐτὴ εἶχε μετὰ τῆς Περσεφόνης ἕνα ναὸν καὶ ἱερὸν ἄλτος μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Φλιοῦντος. Παυσ. β', 11.

Προστατήριος. Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὑπὸ τὰ ὁποῖον οὗτος εἶχεν ἕνα μικρὸν ναὸν ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 44. ἔτι καὶ Προστάσιος ὁ αὐτὸς ἐπικαλούμενος.

Προσωπίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, πιθανῶς μητρόπολις τῆς νήσου Προσωπίτιδος. Στεφ. Βυζ.

Προσωπῖτις, ίδος, ἡ, νῆσος. Νῆσος τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη μεταξὺ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Σεβιτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου. Ἡροδτ. 2, 41. 168. Θουκ. α', 109.

Προῦσα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Ὀλύμπου, διὸ ὅ καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Ὀλύμπῳ Προῦσα καλουμένη, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Προυσίου τοῦ πρώτου καὶ περίφημος διὰ τοὺς ἀρχαίους αὐτῆς καὶ σοφοὺς νόμους· ταύτην Προῦσα. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — 2) ἡ πρότερον Κίος καλουμένη, κατὰ Στεφ. Βυζ. ἐφορτ. μένου ἡ Προυσιὰς, ἄδος, ὅπερ ὀρθ. — ὅθεν Προυσιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Προυσίας, ου, ὁ (–υ–). Τῶν, καὶ διάδοχος τοῦ Ζήλου, βασιλεὺς τῆς Βιθυνίας περὶ τὸ 232 ἔτος πρὸ Χρ. σύμμαχος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου τοῦ δευτέρου, πολεμήσας μετὰ τῶν Ῥοδίων ἐναντίον τῶν Βυζαντίων, ὕστερον δὲ καὶ κατὰ τῶν Γαλατῶν, τῶν ὁποίων ἐκυρίευσε πολλὰς πόλεις. Πολύβ. — 2) Προυσίας ὁ δεύτερος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν νικηθέντα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἀννίβαν στρατηγὸν τῶν Καρχηδόνων τὸ 184 ἔτος πρὸ Χρ. ὕστερον δὲ γενόμενος σύμμαχος τῆς Ῥώμης ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Περσέως βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Διωχθεὶς δὲ τελευταῖον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀπό τόν Ἄρσον ὑπό τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Νικομήδους ἀφανισθῆ ὑπό τοῦ ἰδίου. Λουκ.

Προυσιάς, άδος, ἡ (-υυ). Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Βιθυνίας, πρότερον Κίος καλουμένη, κατεδαφισθεῖσα ὑπό τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ τρίτου καί ὕστερον κτισθεῖσα αὐθις ὑπό τοῦ Προυσίου. Στραβ. Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπί τοῦ Τήλου ποταμοῦ, πρότερον ἡ Κίερος καλουμένη. Πτολ.

Πρυμνησία, ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Πρυμνεύς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτά ἡγεμόνων Φαιάκων. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 113.

Πρυμνώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 350.

Πρύτανις, ιος, ὁ, Ἰων. ιος (υυυ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Ἀχαιῶν συμμαχησάντων τοῖς Τρωσιν. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 678. — 2) Τίτλος τοῦ Εὐρυσθέως καί ἄλλων τοιούτων προκλείων, βασιλέως τῆς Σπάρτης. Ἡροδτ. 8, 131. Παυσ. γ', 7.

Πρύτανις, ὁ. Μικρός ποταμός τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ῥέων παραλλήλως ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Τραπεζοῦντος, τόν ὁποῖον ὁ Πτολεμαῖος καλεῖ Ἀρκάδιν. Mannert. Geogr. VI, 2. σελ. 369.

Πρωνάξ, ακτος, ὁ. Τίος τοῦ Ταλαοῦ καί τῆς Δυτιμάχης, πατήρ τοῦ Λυκούργου καί τῆς Ἀμφιτέας, εἰς τιμήν τοῦ ὁποίου κατά τινας λέγεται ὅτι ἐσυστήσησαν οἱ ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνες. Ἀπολδρ. α', 9, 13. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 5.

Πρώνυμος, ὁ, = Πρόνοος.

Πρωρεύς, ῆος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων. Ὅμ. Ὀδ. Θ, 113.

Πρωταγόρας, ου, ὁ. Εἷς τῶν περιφήμων ἀρχαίων σοφιστῶν καί ῥητοροδιδασκάλων τῆς Ἑλλάδος, γεννηθείς εἰς τά Ἄβδηρα, ὅπου ἐδιδάχθη τό πρῶτον τήν φιλοσοφίαν παρά τοῦ Δημοκρίτου, ὕστερον δέ ἔλθων εἰς τάς Ἀθήνας ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους ἐδίδαξε χρόνον τινά· αὐτόθι ἐπί μισθῷ μετά πολλῆς φήμης ἀποστήσας πολύν πλοῦτον, τελευταῖον κατηγορηθείς ὡς ἄθεος ὑπό τῶν Ἀθηναίων ἐξωρίσθη τῆς πόλεως αὐτῶν τό 440 ἔτος πρό Χρ. τά δέ συγγράμματα αὐτοῦ ὡς περιέχοντα ἰδέας ἐναντίας τῶν κοινῶν δογμάτων κατέκαυσαν δημοσίως εἰς τήν ἀγοράν τῶν Ἀθηνῶν· ἐκτός τῆς φιλοσοφίας καί ῥητορικῆς. Ἐπηγγέλλετο ὁ Πρωταγόρας καί τήν ποιητικήν συγγράψας διάφορα βιβλία, τῶν ὁποίων ἐσώθησαν πολλά ἀποσπάσματα ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι. Πλάτ. Φαῖδρ. Ἑλλ. Βιβ. Π, σελ. 668. — ὅθεν Πρωταγόρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πρωταγόρου ἤ εἰς τόν Πρωταγόραν ἀνήκων. Πλάτ. Φαῖδρ. σελ. 266.

Πρωτέας, ου, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. α', 45. — 2) Τίος τῆς Λευίκης ἤ Ἑλλανίκης ἀδελφῆς τοῦ Κλείτου, σύντροφος καί συμπαίκτωρ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, παριβάντος οἰκοπώτης. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 26. Ἀθην.

Πρωτεσίλαος, ὁ, Δωρ. Πρωτεσίλας, Ἀττ. καί Ἰων. Πρωτεσίλεως (ι). Τίός τοῦ Ἰφίκλου καί τῆς Διομηδείας ἐκ Φυλάκης πόλεως τῆς Θεσσαλίας, ἡγεμών τῶν Θεσσαλῶν εἰς τόν κατά τῆς Τροίας ἐκστρατείαν· ἐπλεῖτο δέ ἰδίως Ἴόλκος, ὕστερον δέ ὑπό τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Πρωτεσίλκος ὀνομασθείς, διότι πρῶτος ἐπέβη ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τήν ξηράν ὅτε οἱ Ἕλληνες ἄραξαν εἰς τήν χώραν τῆς Τροίας, μετ' ὀλίγου δέ ἐφονεύθη ὑπό τοῦ Ἕκτορος, ταφείς εἰς τήν πλησίον τῆς Τροίας χερσόνησον· μετά θάνατον ἐτιμήθη ὡς ἥρως μέ θείας τιμάς, ἔχων ἴδιον ναόν ἐν Ἐλαιοῦντι τῆς Χερσονήσου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 698. Ν, 681. Πινδ. Ἰσθ. ι, 68. Ἡροδτ. 7, 33. Γυνή αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ ὡραία Πολυδώρα θυγάτηρ τοῦ Μελεάγρου, ἥτις μαθοῦσα τόν θάνατον τοῦ συζύγου της, ἐφονεύθη ἰδιοχείρως ὑπό τῆς λύπης. Τζῆς. Λουκ. Διαλ. Θε. 10.

Πρωτεύς, έως, ὁ. Θαλάσσιος θεός, ὑπηρέτης τοῦ Ποσειδῶνος διατρίβων εἰς τήν παρά τήν Αἴγυπτον θάλασσαν φυλάττων αὐτόθι τάς ἀγέλας τοῦ Ποσειδῶνος, καί ἔχων τήν δύναμιν τοῦ νά μαντεύῃ, καί νά μεταβάλληται ὑπό διαφόρους μορφάς· πολλάκις δέ παριστάνετο ὑπό μορφήν γέροντος ἀνδρός ἐξερχόμενον τῆς θαλάσσης ὅτε ἔπνεεν ὁ Ζέφυρος ἄνεμος καί ἀναπαυομένου μεταξύ τῶν θαλασσίων αὐτοῦ ποιμνίων. Ὅμ. Ὀδ. Δ', 365, οὗτος ὑπεδέχθη ἐν Αἰγύπτῳ τόν Βάκχον ὅτε διέβη ἐκεῖθεν, καί ἐμήνυσεν εἰς τόν Ἡρακλέα ποῦ εὑρίσκετο ὁ κῆπος τῶν Ἑσπερίδων. Ἀπολδρ. γ', 5, 1. Ἐκ τῆς Ψαμάθης λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ὁ Πρωτεύς τόν Θεοκλύμενον καί τήν Θειώνην, ἐκ δέ τόν Πολύγονον καί Τηλέγονον, τούς ὁποίους τούτους ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς ἐν μιᾷ μετ' αὐτῶν μονομαχίᾳ· παρά δέ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις ἀναφέρεται ὁ Πρωτεύς υἱός τοῦ Ποσειδῶνος διατρίβων κατ' ἀρχάς εἰς τήν Παλλήνην πόλιν τῆς Θράκης, μετά δέ τόν γάμον τῶν παίδων αὐτοῦ Πολυγόνου καί Τηλεγόνου μετέβη εἰς τήν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται ὅτι ἔλαβε παρά τοῦ Ποσειδῶνος τήν δύναμιν τοῦ μαντεύειν. Ἀπολδρ. β', 5, 9. Ὁ αὐτός ἀναφέρεται ὑπό τῶν νεωτέρων μυθογράφων βασιλεύς τῆς Αἰγύπτου ὑποδεχθείς φιλοξένως αὐτόθι τόν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς Τροίας. Ἡροδτ. 2, 112. κ. ε. ξ. Εὐρ. Ἑλ. 46. Κατά δέ Διοδ. Σικ. α', 62. ὑπῆρχε ὁ Πρωτεύς βασιλεύς τῆς Αἰγύπτου ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἐκλεχθείς ὑπό τῶν Αἰγυπτίων ὅτε οὗτοι ἐστεροῦντο ἄλλου βασιλέως. — 2) Τίος τοῦ Αἰγύπτου καί τῆς Ἀργυφίας. Ἀπολδρ. — 3) Ἐπώνυμ. τοῦ κυνικοῦ Περεγρίνου, ὅπερ ὄρα. Λουκ.

Πρωτη, ἡ. Νῆσος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας· ταυτῶν Πρόδοσις. Θουκ. δ', 13. — 2) Νῆσος τῆς Προποντίδος κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου· ταυτῶν Πρώτη. Στεφ.

Πρωτογένεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δευκαλίωνος καί τῆς Πύρρας, μετά τῆς ὁποίας ὁ Ζεύς ἐγέννησε τόν Ὀρσοῦντα καί Ἀέλλιον. Πινδ. Ὀλ. 9, 62. Ἀπολδρ. α', 7, 2. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Καλυδῶνος καί μήτηρ τοῦ Ὀξύλου ἐκ τοῦ Ἄρεος. Ἀπολδρ. α, 7, 7.

Πρωτογένης, ους, ὁ (Ἐπιθ. πρωτογενής). Περίφημος ζωγράφος Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἤ ἐκ τῆς Καύνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συγχρόνως τοῦ Ἀπελλοῦς καί τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ζήσας πολύν χρόνον ἐπί τῆς νήσου Ῥόδου· ὡς ἔχοντα ἔργον τοῦ τεχνίτου τούτου ἀναφέρεται πρό πάντων ἡ εἰκών τοῦ Ἰαλύσου ταύ κτίσαντος τήν πόλιν Ῥόδον, εἰς τήν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐνησχολήθη ἑπτά ὁλοκλήρα ἔτη, καί χάρις τῆς ὁποίας Δημήτριος ὁ Πολιορκητής δέν ἠθέλησε τήν πόλιν Ῥόδον ὅτε ἐπολιόρκησεν αὐτήν. Παυσ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 41.

Πρωτόμαχος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων. Ξεν. Ἑλλ.

Πρωτομέδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος. Ἡσ. Θεογ. 249.

Πρωτομέδουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος. Ἀπολδρ. α', 2, 6. ἔνθα νῦν κεῖται Ποντομέδουσα, κατά Heyne.

Πρωτώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καί τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἡσ. Θεογ. 248.

Πτελέα, ἡ. Χωρίον καί δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τήν Οἰνηΐδα φυλήν, ὅθεν Πτελεάσιος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Πτελέας ὤν. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ἐρέσου ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. Διον. Περ. 820. — 3) Τόπος κατάφυτος ὑπό ἀμπέλων ἐν Ἰωνίᾳ ἤ ἐπί τῆς νήσου Κῶ, ὅθεν, ὁ Πτελεατικός οἶνος. Θεοφρ. Εἰδ. ζ', 65.

Πτελεόν, τό. Πόλις τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κατά Στράβ. ἁποικία τῶν Θεσσαλῶν, ἥτις ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Γεωγράφου τούτου δέν ὑπῆρχε πλέον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 594. Θουκ. δ', 18. καί Εὐσταθ. καί ἡ Πτελεός. Πτελεόν, τό, παρά Στράβ. καί Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Θεσσαλίας μέ λιμένα, κειμένη μεταξύ Ἀντρῶνος καί Πυράσου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 697. παρά Στράβ. καί' οὐδέτ. γέν — 3) Φρούριον τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μεσῃ Ἀσίᾳ πλησίον τῶν Ἐρυθρῶν. Θουκ. η', 24. Στίφ. Βυζ. — 4) Πόλις πλησίον τῆς Καρθέας ἐν Θρᾴκῃ. Δημ. περί Ἀλον. σελ. 86. — ὅθεν, Πτελεάτης, ου, (ᾱ) καί Πτελούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Πτελέως, οντος, ὁ. Ἐραστής τῆς Προκρίδος τῆς ὁποίας τήν ἀγάπην προσεπειώθη δι' ἑνός χρυσοῦ στεφάνου. Ἀπολδρ. γ', 15, 1.

Πτερέλαος, ὁ, Δωρ. Πτερέλας. Τίός τοῦ Ταφίου βασιλεύς τῆς νήσου Τάφου, εἰς τόν ὁποῖον ὁ Ποσειδῶν ἔδωκεν μίαν χρυσῆν τρίχα διά τῆς ὁποίας διετηρεῖτο ἀείποτε ἀνέκητος καί ἀθάνατος. Ὅτε δέ ὁ Ἀμφιτρύων πολεμῶν τούς Ταφίους δέν ἠδύνατο νά κυριεύσῃ τήν νῆσον αὐτῶν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Πτερελάου Κομαιθώ ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐξέκοψε τήν τρίχα ἀπό τήν κεφαλήν τοῦ πατρός της, γενομένη οὕτως αἰτία τῆς νίκης τοῦ Ἀμφιτρύωνος καί τοῦ θανάτου τοῦ Πτερελάου· εἶχεν ἐτι οὗτος ἓξ υἱούς οἵτινες ἐθανατώθησαν πολεμοῦντες κατά τοῦ Ἀμφιτρύωνος. Ἀπολδρ. β', 4, 5.

Πτερία, ἡ, Ἰων. Πτερίη, Μητρόπολις μιᾶς ὁμωνύμου ἐπαρχίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ὀλίγον ἀπεχουσα τῆς πόλεως Σινώπης, καθ' Ἡροδτ. 1, 76. — ὅθεν, Πτέριοι, οἱ κάτοικ.

Πτολεμαΐδωρος, ὁ. Πατήρ τοῦ Θεσσαλοῦ ἐκ Κῳρύκου, νικήσας εἰς τούς Ἰσθμικούς ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. 13, 59 — 2) Θηβαῖός τις, παρ Θουκ. δ', 76.

Πτολεμαϊκός, ή, όν. Τοῦ Πτολεμαίου ἤ εἰς τόν Πτολεμαῖον ἀνήκων Στράβ.

Πτολεμαῖον, τό. Γυμνάσιον ἐν Ἀθήναις κείμενον πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Θησέως, ἐντός τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο διάφορα ἀγάλματα ἐκ μαρμάρου καί χαλκοῦ. Παυσ Πλιν,

Πτολεμαῖος, ὁ. Τίός τοῦ Πειρφίου καί πατήρ τοῦ Εὐρυμέδοντος ἱππακόμου τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 228. — Β) Κοινόν ὄνομα τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου ἐπί τῆς αὐτόθι Ἑλληνικῆς δυναστείας, ἥτις διήρκησεν ἀπό τοῦ διαδόχου τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἕως τῆς παντελοῦς καταστήσεως τοῦ Αἰγυπτιακοῦ βασιλείου ὑπό τῶν Ῥωμαίων, ἀπό τοῦ 323 ἔτους ἕως τοῦ 30 πρό Χρ. — 1) Πτολεμαῖος ὁ πρῶτος, υἱός τοῦ Λάγου καί τῆς Ἀρσινόης ἐκ Μακεδονίας, ἤ κατά τινας υἱός νόθος τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἐκ τῆς Ἀρσινόης, συναδούσης τόν μέγαν Ἀλέξανδρον εἰς τήν κατά τῆς Περσίας ἐκστρατείαν ὡς σωματοφύλαξ αὐτοῦ καί ἀγαπώμενος μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καί ὑφ' ὅλου τοῦ στρατεύματος. Μετά τόν θάνατον τοῦ βασιλέως τούτου λαβών εἰς μερίδα τήν χώραν ὅλην τῆς Αἰγύπτου, ἀσύγκρισα πρῶτον αὐτόθι τό νέον Αἰγυπτιακόν βασίλειον, τό ὁποῖον ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάζετο τοῦ λοιποῦ καί τό τῶν Πτολεμαίων, κατακτήσας ἐτι ὅλην τήν Φοινίκην καί Κοίλην Συρίαν καί ἀνεδείξε καθέδραν τῆς νέας ταύτης ἐπικρατείας τήν πρό ὀλίγου κτισθεῖσαν πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἐν τῷ κάτω Αἰγύπτῳ, εἰς τήν ὁποίαν ἄρχισαν ἤδη νά εἰσάγωνται αἱ μαθήσεις καί ἐπιστῆμαι τῶν Ἑλλήνων καί ἥτις διά τῆς μετά ταῦτα ὑπεροχῆς καί τοῦ πλούτου της κατεστάθη μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου εἰς τήν ὁποίαν συνέρρεε πανταχόθεν μέγα πλῆ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ους ξένων. Ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀναφέρεται πρῶτος καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Ἀλεξανδρινῆς βιβλιοθήκης, ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως πολλοὺς σοφοὺς ἄνδρας ὅσοι κατέφυγον εἰς τὴν ἐπικράτειαν αὐτοῦ· ἡ βασιλεία αὐτοῦ διήρκεσε ἀπὸ τοῦ 323 ἕως τοῦ 285 ἔτους πρὸ Χρ. Πολύβ. — 2) Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος, ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου ἐκ τῆς Βερενίκης, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 284 ἕως τοῦ 246 ἔτους πρὸ Χρ. μετὰ μεγάλης εἰρήνης καὶ ἀσωτερικῆς ἡσυχίας, καὶ ἐμψυχώσας μεγάλως τὰς ἐπιστήμας, τέχνας καὶ τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου ἡ Αἴγυπτος ὑπῆρχε μία τῶν πρώτων δυνάμεων τῆς οἰκουμένης ἔχουσα ἰσχυροτάτους στόλους καὶ μεγάλα τῆς ξηρᾶς στρατεύματα. Ἔλαβε δὲ εἰς γυναῖκα Πτολεμαῖος οὗτος τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀδελφὴν Ἀρσινόην τὴν ὁποίαν ἠγάπα μὲ ὑπερβολήν, ἀποβαλὼν τὴν προτέραν του σύζυγόν καὶ θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Λυσιμάχου· οὗτος ηὔξησε μεγάλως τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ περίφημον βιβλιοθήκην ἀγοράζων ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος βιβλιοθήκας ὁλοκλήρους, συστήσας καὶ μίαν ἐξαίρετον συλλογὴν ἀρχαίων εἰκόνων· μετὰ μίαν ἐξ βαρείαν καὶ πολυχρόνιον ἀσθένειαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος τὸ 63 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 3) Πτολεμαῖος ὁ τρίτος καὶ Εὐεργέτης ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Θρᾴκης Λυσιμάχου, ἄρξας ἐν Αἰγύπτῳ ἀπὸ τοῦ 246 ἕως τοῦ 221 ἔτους πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία χαρακτηρίζεται ἐξαιρέτως διὰ τῶν πολλῶν καὶ νέων κατακτήσεων τὰς ὁποίας οὗτος ἔκαμε εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ Λιβύης, καὶ διὰ τῆς μετὰ τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης συμμαχίας τοῦ ἑαυτοῦ τῶν Ἀχαιῶν καὶ τοῦ Ἀντιγόνου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Συνετάλεσε δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν αὔξησιν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φώτων, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς περιφήμου αὐτοῦ βιβλιοθήκης, προσκαλέσας τὸν γραμματικὸν Ἐρατοσθένην ὡς φύλακα αὐτῆς. — 4) Πτολεμαῖος ὁ τέταρτος, ἐπικληθεὶς Φιλοπάτωρ, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἤρχισε μὲ τὰς μεγαλητέρας τυραννικὰς καὶ ἀπανθρώπους καταχρήσεις, φονεύσας καὶ αὐτὸν τὸν βασιλέα τῆς Σπάρτης Κλεομένην φυγόντα πρότερον εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅτε ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου· μετὰ μίαν δεκαεπταετῆ βασιλείαν ἀπὸ τοῦ 220 ἕως τοῦ 203 ἔτους πρὸ Χρ. ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 37 χρόνων· ὠμοπάθη δὲ φιλοπάτωρ περιφρονητικῶς, φανεύσας ὡς λέγεται ὑπό τινων καὶ τὸν ἴδιον αὐτοῦ πατέρα. — 5) Πτολεμαῖος ὁ πέμπτος ὁ καὶ Ἐπιφανὴς ἐπικαλούμενος, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος καὶ τῆς Ἀρσινόης, ὅστις ἀνήλικος ἔτι ὢν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐκοιμᾶτο ἐπιτροπεύθη διὰ συνεργείας τῶν Ῥωμαίων ὑπὸ τοῦ Ἀρκάδος Ἀριστομένους, ἕως οὗ φθάσας εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ Ἀντιόχου βασιλέως τῆς Συρίας· ἀλλ' ἡ βασιλεία αὐτοῦ ὑπῆρξεν οὐχ ἧττον τυραννικὴ ἀπὸ ἐκείνην τοῦ πατρός του, ὥστε οἱ Ἀλεξανδρινοὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑπομένωσι τοῦ λοιποῦ τὰς ἀπανθρώπους πράξεις του ἐπανεστάτησαν κατ' αὐτοῦ ἕως οὗ ἔβαλαν αὐτὸν νὰ βάλῃ ἐπὶ κεφαλῆς των κρίνον τῆς πολιτείας πραγμάτων τὸν Πολυκράτην ἄνδρα μὲ βαθεῖαν πολιτικὴν σύνεσιν καὶ ἔμπειρον πολεμικόν. Ἔσχατος εἰς παντὸς εἴδους ἀσωτείας ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος εἰς ἡλικίαν 28 χρόνων βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 204 ἕως τοῦ 181 ἔτους πρὸ Χρ. καὶ ἀφήσας δύω ἀνηλίκους παῖδας τὸν Πτολεμαῖον Φιλομήτορα καὶ τὸν Φύσκωνα. — 6) Πτολεμαῖος ὁ ἕκτος, Φιλομήτωρ καὶ Τρύφων ἐπικαλούμενος, υἱὸς πρεσβύτερος τοῦ προτέρου Πτολεμαίου, ὅστις ἔτι ἀνήλικος ὢν ἐπιτροπεύθη ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Κλεοπάτρας, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσας τριάκοντα ἓξ χρόνους, καθ' οὓς ἐπολέμησε πολλάκις κατὰ τοῦ Ἀντιόχου ὅστις εἶχε κυριεύσει ὅλης τὴν Αἴγυπτον ἐκτὸς τῆς Ἀλεξανδρείας· ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται ὡς μία τῶν φιλανθρωποτέρων καὶ εὐτυχεστέρων μεταξὺ τῶν λοιπῶν προκατόχων του Πτολεμαίων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 181 ἕως τοῦ 145 ἔτους πρὸ Χρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 31. — 7) Πτολεμαῖος ὁ ἑβδομος, Φύσκων καὶ Εὐεργέτης ἐπικληθείς, υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Ἐπιφανοῦς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Προτέως, τὸν ὁποῖον διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 145 ἕως τοῦ 117 ἔτους πρὸ Χρ. χρηματίσας πρότερον βασιλεὺς τῆς Κυρήνης ὅτε ἔζη ἔτι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· διὰ τὴν τυραννικὴν αὐτοῦ καὶ ἀπάνθρωπον κυβέρνησιν διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρινῶν ἐκ τοῦ θρόνου ἔφυγεν εἰς τὴν Κύπρον ὅπου ἐφόνευσε τὸν ἴδιον του παῖδα Μέμφιτιν· ἐπανῆλθε μετέπειτα μ' ἓν στράτευμα μισθωτῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπολέμησε τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πλεοπάτραν καὶ χήραν τοῦ Πτολεμαίου Φιλομήτορος καὶ ἐπανεκτήσατο αὖθις τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου διαμείνας βασιλεὺς μέχρι τέλους, ἀποθανὼν τὸ 67 ἔτος τῆς ἡλικίας του. — 8) Πτολεμαῖος ὁ ἔγγονος καὶ Λάθυρος ἐπικληθείς, υἱὸς τοῦ Φυσκώνος καὶ τῆς Κλεοπάτρας μετὰ τῆς ὁποίας συνεβασίλευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ ὀλοκλήρους χρόνους· ἀφ' οὗ δὲ αὐτὴ ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ νεωτέρου υἱοῦ της Ἀλεξάνδρου τὸν ὁποῖον εἶχεν παραλάβει μετὰ ταῦτα μέτοχον τῆς βασιλείας διώξασα ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Πτολεμαῖον, οὗτος διεμεινε μόνος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἀρξας 36 ἔτη. — 9) Πτολεμαῖος ὁ Ἀλέξανδρος καλούμενος, ἴδε Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 9. — 10) Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ὁ δεύτερος, ἴδε Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 10. — 11) Πτολεμαῖος Ἀλέξανδρος ὁ τρίτος· ὁρα Ἀλέξανδρος ἀριθμ. 11. — 12) Πτολεμαῖος ὁ Αὐλητὴς καὶ Διόνυσος ἐπικαλούμενος, ὡς μέγας φίλος τῶν Διονυσιακῶν Ὀργίων, υἱὸς νόθος τοῦ Πτολεμαίου Λαθύρου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου τὸ 80 ἔτος πρὸ Χρ. διὰ συνεργείας τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου τοῦ ὁποίου τὴν φιλίαν ἠγόρασεν μὲ 6000 τάλαντα. Οὗτος ἐδυνάστευσε τοσοῦτον βαρέως τὸν λαὸν τῆς Ἀλεξανδρείας, ὥστε μετὰ μίαν συμβᾶσαν ἐπανάστασιν διωχθεὶς ἐκ τῆς Αἰγύπτου κατέφυγεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἀπ' ὅπου αὖθις διὰ βοηθείας τῶν Ῥωμαίων ἠδυνήθη νὰ ἐπαναπατήσῃ τὸν θρόνον του φονεύων ἀνιλέως τοὺς αἰτίους τῆς κατ' αὐτοῦ στάσεως καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν του θυγατέρα Βερενίκην τὴν ὁποίαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ εἶχον ἀναγορεύσει βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὴν καθαίρεσίν του· μετὰ μίαν, τετραετῆ βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος ἀφήσας δύω υἱοὺς καὶ δύω θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Ἀρσινόην. — Γ] Πτολεμαῖος ὁ Κυρηναῖος. Πρεσβύτερος υἱὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τῆς Εὐρυδίκης θυγατρὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ὅστις διὰ σκευωρίας τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Βερενίκης στερηθεὶς τοῦ διαιώματος τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸν πατρικὸν θρόνον τῆς Αἰγύπτου ὡς πρωτότοκος, ἔφυγεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Θρᾴκης Λυσίμαχον, ὅστις ὑποδέχθη αὐτὸν φιλοφρόνως· ἀλλ' ὁ Πτολεμαῖος φονεύσας τὸν εὐεργέτην αὐτοῦ, ἐκυρίευσε τὸ 281 ἔτος πρὸ Χρ. τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας ὅπου ἐβασίλευσεν ἕνα μόνον χρόνον θανατωθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τῶν Γαλλῶν, οἵτινες εἰσέβαλον τότε μὲ μεγάλας δυνάμεις εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πολύβ.

Πτολεμαῖος, Κλαύδιος, ὁ. Περίφημος γεωγράφος καὶ ἀστρονόμος ἐκ Πηλουσίου τῆς Αἰγύπτου, ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς δευτέρας ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διατρίψας πολλὰ χρόνια ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπου ἔκαμε τὰς πλείστας αὐτοῦ καὶ ἀξιολόγους ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις, συγγράψας διάφορα βιβλία γεωγραφίας, ἀστρονομίας, μαθηματικῆς, χρονολογίας βατιλέων καὶ ἄλλα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 270. — 2) Τῖος τῶν Ἀγημάρχου ἐκ Μεγαλοπόλεως, συγγράψας μίαν ἱστορίαν Πτολεμαίων τοῦ Φιλαδέλφου, τῆς ὁποίας τὸ τρίτον βιβλίον ἀναφέρεται παρ' Ἀθηναίῳ, εγ'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. V, σελ. 295. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀναφερόμενος παρὰ Πορφ. καὶ Σεξτ. Ἐμπειρ. — 4) Ἀλεξανδρεύς, ἐπικληθεὶς Πινδαρίων, μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου καὶ περίφημος γραμματικός, συγγράψας τρία βιβλία Ὀμηρικῶν ὑποδειγμάτων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 520. VI, σελ. 378 — 5) Ὁ Ἐπιθετικὸς ἐπονομασθείς, μαθητὴς τοῦ Ἑλλανίκου, Γραμματικός, κατὰ Σουϊδ. συγγράψας περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 388. — 6) Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης, υἱὸς τοῦ Ἀριστονίκου ἐξ Ἀσκάλωνος, συγγράψας Ὁμηρικὴν προσῳδίαν καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα παρὰ Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI, σελ. 157. 7) Πτολεμαῖος ὁ ἐπικληθεὶς Χῆνος, υἱὸς τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας Γραμματικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ καὶ συγγράψας περὶ τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱστορίας βιβλία ἑπτά, διασωθέντα. Κατὰ Σουϊδ. συνέγραψεν ὁ Πτολεμαῖος οὗτος καὶ ἐν ἱστορικὸν δρᾶμα Σφίγξ ἐπιγραφόμενον ἐπὶ ἓν ποίημα Ἀνθομήρου διῃρημένον εἰς 24 βιβλία. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. VI. σελ. 377. — 8) Ὁ ἐπικαλούμενος Μαραθῶν, μαθητὴς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἐκ Ναυκράτεως, Σοφιστής. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, 296

Πτολεμαΐς, ίδος, ἡ. Κυρ. Ἐπίθ. Τοῦ Πτολεμαίου· ἢ εἰς τὸν Πτολεμαῖον οἰκοῦσα· ἡ Πτολεμαΐς φυλή. Μία τῶν μετὰ ταῦτα φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἐληξάσα οὕτως πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Καλλιμ. Ἐπ. 11. Στεφ. Βυζ — 2) Οὐσ. Κυρ. Οἰκουμ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραλλαττοίως, πρότερον Ἄκη καλουμένη, αὐξηθεῖσα καὶ κοσμηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βατιλέως Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ταυτὸν Ἄκρη Στραβ. — 3) Μία τῶν πέντε πόλεων τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ, συνεχομένη μετὰ τοῦ παρ' αὐτῇ λιμένος τῆς Βάρκης· ταυτὸν Τολεμάτα Πτολμ. — 4) Πόλις τῆς Μεσαίας Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Ἀρσινοητικοῦ νομοῦ κειμένη μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Νείλου, ταυτὸν Ἑλ. Λαχούμ. Πτολ. — 5) Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ μεγίστην τῶν ἐν Θηβαΐδι πόλεων καὶ οὐκ ἐλάττων Μέμφεως, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, ἔτι, ἡ Πτολεμαϊκὴ πόλις. Στράβ. ιζ'. Πτολ. δ', 5. ταυτὸν Μεσιεχ. — ἄθεν, Πτολεμαΐτης, ου ιε), ὁ κάτοικ.

Πτολιπόρθης, ου, ὁ. Τίος τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τῆς Πηνελόπης μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφὴν του. Παυσ. η', 12. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Ναυσικάας θυγατρὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων. Δικτ.

Πτυχία, ἡ. Νῆσος μικρὰ πλησίον τῆς Κερκύρας, ταυτὸν Scoglio di Vido. Θουκ. δ', 46.

Πτῶον, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον μεταξὺ τῆς Κωπαΐδος λίμνης καὶ τῆς Εὐβοϊκῆς Θαλάσσης, εἰς τοῦ ὁποίου τοὺς πρόποδας εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος μ' ἓν μαντεῖον αὐτοῦ. Ἡρόδτ. 8, 135. Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πτῶος, ὁ. Τίτς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς. Ἀπολλόδ. α', 9, 2. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρους Πτῴου ἐνθα εὑρίσκετο ὁ ναὸς καὶ ἡ μαντεῖον αὐτοῦ. Παυσ. θ', 23. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Εὐθηνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ὄρος Πτῷον.

Πυανέψια, τά. Ἑορτὴ τῶν Ἀθηναίων πανηγυριζομένη ἐτησίως περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ψθινοπώρου πρὸς ἀναμνησιν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Κρήτης, καθ' ἣν ἡμέραν ψηφίσαντες ὅσπρια εἰς μίαν χύτραν ἑτοιμον αὐτὰ κοινῶς, ὡς εἶχον πράξει οἱ μετὰ τοῦ Θησέως διασωθέντες παῖδες τῶν Ἀθηναίων ὅτε ἐπιστρεφόμενοι εἰς τὰς Ἀθήνας ἔψησαν κοινῶς τὰ ἐναπολειφθέντα πύανα ἤτοι ὅσπρια καὶ ἔφαγον αὐτὰ μετὰ κοινῆς ἀγαλλιάσεως, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἑορτῆς ὠνομάσθη καὶ ὁ μὴν Πυανέψιων καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ Πυανέψια ταῦτα. Πλουτρ. Θησ.

Πύγελα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Ἰωνίας πλησίον τῆς Ἐφέσου μὲ λιμένα. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2.

Πυγμαῖοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς κατοικοῦν μεσημβριωῖς τῶν Αἰθιόπων, μικροῦ ἀναστήματος, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ἐπολέμει ἀεὶ κατὰ τῶν Γεράνων, ὅτε οὗτοι ἐφαίνοντο ἀπὸ τὴν Θρᾴκην εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 6. Στράβ. ὁ Ἀριστοτ. ζωολ. η', 2. ἀναφέρει τοὺς Πυγμαίους τούτους κατοικοῦντας εἰς σπήλαια καὶ ἔχοντας μικρὰν ἀνάστημα.

Πυγμαλίων, ωνος ὁ (-υυ-). Βασιλεὺς τῆς Κύπρου, πατὴρ τῆς Μεθάρμης γυναικὸς τοῦ Κινύρα, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐρασθεὶς ποτὲ ἑνὸς ᾠραίου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης ἐλάβεν αὐτὸ ὡς γυναῖκα εἰς τὴν κοίτην του. Ἀπολλόδ. γ', 14, 3. — 2) Τίτς τοῦ Βήλου καὶ ἀδελφὸς τῆς Διδοῦς, βασιλεὺς τῆς Τύρου. Οὐίργ.

Πύδιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀβύδου. Θουκ. η', 106. ἀνῆκε τῶν κατὰ Ροππο κεῖται Μεΐδιος, ὁ, κατὰ τὴν παρὰ Στραβ. Ἑρμ. τοῦ Ῥοδίου.

Πύδνα, ἡ, πρότερον Κίτρος καλουμένη. Πόλις τῆς Πιερίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Περσεὺς τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων· ταύτην κατεστρίν. Θουκ. α', 61. ἔσεν Π. θυαῖοι, οἱ κάτοικοι. Δημ.

Πυθαγγελος, ὁ. Τραγικὸς τις ποιητὴς ἐν Ἀθήναις, ὀλίγου λόγου ἄξιος, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους. Βατρ 87. — 2) Εἷς τῶν ἐπισήμων Βοιωτῶν, παρὰ Θουκ. β', 2.

Πυθαγόρας, ου, ὁ, Ἰων. Πυθαγόρης. Εἷς τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων, καθιδρυτὴς τῆς περιφήμου Πυθαγορικῆς Σχολῆς ἐν Ἰταλίᾳ, υἱὸς τοῦ Μνησάρχου κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλειστέρων ἀξιοπίστων παλαιῶν συγγραφέων, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ περὶ τὴν 49 Ὄλυμπ. τοῦ ὁποίου διδάσκαλος ἀναφέρεται ὑπὸ πολλῶν ὁ Φερεκύδης. Πρωΐμως κτὴν ἀποδημήσας ὁ Πυθαγόρας εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀσίας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Αἴγυπτον, ὅπου λέγεται ὅτι διὰ συντροφίας τοῦ τότε βασιλεύοντος Ἀμάσιδος ἠδυνήθη νὰ μυηθῇ τὰ μυστήρια καὶ λοιπὰς γνώσεις τῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου, διατρίψας αὐτόθι 22 ὁλόκληρα ἔτη, μετέβη καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν πρὸς τοὺς αὐτόθι Βραχμᾶνας ἢ Γυμνοσοφιστάς· καὶ τελευταῖον εἰς ἡλικίαν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐπιστρέψας εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν του πατρίδα Σάμον τυραννευομένην τότε ὑπὸ τοῦ Πολυκράτους, ἦλθεν εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν ὅπου ἐζήτησε τὸν λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν Κρότωνα μετὰ πολλῆς φήμης ἐπαγγελλόμενος τὰ δόγματα τῆς φιλοσοφίας του εἰς τοὺς κοινοὺς αὐτόθι τόπους καὶ εἰς τὰ δημόσια συνελεύσεις τῶν βουλευτῶν μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐπαίνου ἄλλων οἱ ὁποῖοι τὸν ἠρώτων· ἔσα δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τινων συγγραφέων περὶ τῆς ἀποδημίας του ἀρχαίου τουτου φιλοσόφου φαίνονται μᾶλλον ἐπίπλαστα καὶ μυθώδη. Πρῶτος ὁ Πυθαγόρας ὑπῆρξεν μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ὅστις μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν μόνον διὰ λόγου διαφορὰν τῶν ὄντων, εἰσήγαγε τὰς πρώτας ἀρχὰς μιᾶς πρακτικῆς φιλοσοφίας διὰ σταθερῶν κανόνων τῶν ἀμοιβαίων χρεῶν καὶ τῆς ἠθικῆς, προσδοκῶν αὐτῶν τὸν ἀληθῆ προσδιορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ τέλος τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων, διὸ καὶ συνετέλεσε μεγάλως διὰ τῆς διδασκαλίας του εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ μελλούσαν εὐδαιμονίαν πολλῶν πόλεων τῆς μεγάλης Ἑλλάδος αἵτινες ἄχρι τινὸς κατεδουλίβοντο ἀπὸ τὰ κακὰ τῆς τυραννίας, τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀναρχίας, συνεπείσαν ἰδίας ἑταιρείας πολλῶν πιστῶν ὀπαδῶν τῶν ἀξιωμάτων του καὶ στηριζων αὐτὰς διὰ τῶν σοφῶν καὶ ἐμμέτρων μέσων μιᾶς βαθείας πολιτικῆς ἀρετῆς. Ὁ δεσμὸς οὗτος ὑπῆρξεν ὁ περίφημος ἑκεῖνος καὶ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Πυθαγόρειος δεσμός· ἡ Πυθαγόρειος αἵρεσις, καλουμένη Εἰς τὴν ἐν Κροτωνίοις διατριβὴν τοῦ ἔλαβεν ἡ Πυθαγόρας εἰ γυναῖκα τὴν Θεανώ, ἥτις συγχρόνως ὑπῆρξε καὶ μαθήτρια αὐτοῦ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε διάφορα τέκνα ὧν πρὸ πάντων ἀναφέρονται ὁ Τηλαυγὴς καὶ ὁ Μνησάρχος. Διάφορα καὶ τελειοτὴ συγγράμματα τοῦ Πυθαγόρου ἀναφέρονται ὑπὸ πολλῶν ἀξιοπίστων συγγραφέων, τὰ ὁποῖα ὅμως πρώϊμως ἠφανίσθησαν· ἐσώθησαν δὲ μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τὰ λεγόμενα χρυσᾶ ἔπη, τὰ ἱερὰ ἀπορρήματα καὶ τινες ἐπιστολαί. Διογ. Λαερτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. 1. σελ. 750. — 2) Ἐπίτιμος ἀρχαῖος ἀγαλματοποιὸς ἐκ Ῥηγίου πόλεως τῆς Ἰταλίας, τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ἓν ἄγαλμα τοῦ Παγκρατιαστοῦ εἰς τοὺς Δελφούς. Παυσ. — 3) Ἕτερος ἀγαλματοποιὸς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Σάμου, ὡς πρότερον ζωγράφος, ἀναφερόμενος παρὰ Πλινίῳ. — 4) Εἷς τῶν ἐπισήμων Μιλησίων παρ' Ἡροδ.

Πυθαγόρεια, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Πυθαγόρου ἢ εἰς τὸν Πυθαγόραν ἀνήκων· ἡ Πυθαγόρειος φιλοσοφία, Στραβ. καὶ Οὐίτσιστ. ὁ ὀπαδὸς τῆς Πυθαγορικῆς αἱρέσεως. Ἀρισττ.

Πυθαγορικός, ἡ, ὁν. Τοῦ Πυθαγόρου ἢ ἐκ τοῦ Πυθαγόρου ὤν. Λουκ. καὶ Οὐίτσιστ.

Πυθαγορίστας, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Πυθαγορικὸς, ταὐτ. τῷ Πυθαγορικὸς. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 75.

Πυθέας, ου, ὁ, Ἰων. Πυθέης, ἐω. Πατριτιαστὴς τις νικήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, υἱὸς τοῦ Λάμπωνος ἐξ Αἰγίνης, ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου ἐν Νεμ. 5. — 2) Ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς Ἀθηναῖος, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ ἔχθρὸς τοῦ Δημοσθένους. Πλουταρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ε', 53. — 3) Περίφημος Γεωγράφος Ἕλλην ἐκ Μασσαλίας πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ὁ ἐφαρμόσας πρῶτος ἀστρονομικὰς γνώσεις εἰς γεωγραφικὰς περιγραφὰς, συγγράψας ἕνα περίπλουν ἢ περίοδον τῆς γῆς καὶ ἐπιχειρισθεὶς μεγάλας καὶ διαφόρους περιηγήσεις εἰς τὴν Βορειοδυτικὴν θάλασσαν τῆς Εὐρώπης περιπλεύσας μέχρι μέρους τῆς νήσου Βρεττανίας, καταντήσας καὶ ἕως τῆς νήσου Θούλης. Στράβ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ.

Πύθερμος, ὁ (ῡ). Ψυχαυγὸς τις ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐλθὼν ὡς πρέσβυς τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων εἰς τὴν Σπάρτην διὰ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ μέρους τῶν Σπαρτιατῶν ἀνατίον τοῦ μεγάλου Κύρου. Ἡρόδ. 1, 152.

Πυθεύς, έως, ὁ, = Πύθιος, Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. ε', 53. ἐνθα κατὰ Valkenaer Πυθαιεὺς ἐν τῇ τοῦ Ροππ ἐκδ. κεῖται· παρβλ. Παυσ. β', 35.

Πυθήν, ῆνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Κορινθίων, πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. δ', 104.

Πύθης, ου, ὁ. Τίτς τοῦ Ἰσχυσίου, εἷς τῶν ἀνδρείων Αἰγινητῶν ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ· Ἡροδτ. θ, 78. — 2) Πατὴρ τοῦ Νυμφοδώρου ἐξ Ἀβύδων· Ἡροδτ. 7, 137. Θουκ. β', 29. ὀρθοτρ. μέντοι Πυθέης, έω. — 3) = Πύθιος, ὀρθμ 3.

Πυθία, ἡ, προσυπακμ. Ἱέρεια. Ἡ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἱέρεια ἐν Δελφοῖς, ἐκφωνοῦσα τοὺς χρησμοὺς ἐντὸς ναοῦ τοῦ Διὸς τούτου. Ἡρόδ.

Πύθια, τά (υ) προσυπακμ. ἱερά. Οἱ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἐν Ἑλλάδι, πανηγυριζόμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν πλησίον τῶν Δελφῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου πεδίου, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ἐσύστησεν ἀνέκαθεν ὁ Ἀμφικτυὼν υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ὕστερον δὲ ἀνανεώσησαν αὐτοὺς ὑπὸ τῆς Ἀμφικτυονικῆς Συνόδου· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐσυστησαν αὐτοὺς πρῶτος ὁ Ἀγαμέμνων καὶ κατ' ἄλλους ὁ Διομήδης υἱὸς τοῦ Τυδέως πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ φονευθέντος ὑπ' αὐτοῦ Πυθωνος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, διὸ καὶ ἐψάλλετο ἀείποτε εἰς τοὺτους τοὺς ἀγῶνας εἰς ἐπινικίους ὕμνους τοῦ θεοῦ τούτου, ὁ Πυθικὸς νόμος καλούμενος. Ἐτελοῦντο δὲ εἰς τὴν κοινὴν ταύτην πανήγυριν ἀείποτε ἀγῶνες τοῦ σώματος ὡς καὶ εἰς τὰ Ὀλύμπια, οἱ δὲ νικηταὶ ἐβραβεύοντο μὲ στέφανον ἀφθιτ. Διήρκησαν εἰ Πυθικοὶ ἀγῶνες ἕως τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος. Πινδρ. Ποτν. Ἀρχ. τομ. α'.

Πυθιάς, άδος, ἡ. Τοῦ Πυθίου ἢ εἰς τὰ Πύθια ἀνήκουσα, ἰδιαιτρ. Συλλ. τύπ. τοῦ Πύθιος· ἡ Πυθιὰς νίκη· Πλατ. Νομ. καὶ Οὐίτσιστ. προσυπακμ. ἱέρεια, = ἡ Πυθία, Ἀπολλ. — 2) Οἱ ἱεροὶ ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἐν Δελφοῖς. — 3) προσυπακμ. ὁδὸς, ἡ ἐκ Δελφῶν πρὸς τὰ Τέμπη φέρουσα ὁδὸς, ὅπου οἱ κάτοικοι τῶν Δελφῶν ἔπεμπον μίαν ἱερὰν θεωρίαν ἐξ εὐγενῶν παίδων ἀνὰ πᾶν ἔνατον ἔτος πρὸς τὸν αὐτόθι βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ νὰ προσφέρωσι θυσίαν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 1. — 4) Χρονολογικὸν διάστημα περιλαμβάνον τέσσαρας ἐνιαυτοὺς ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς 48 Ὀλυμπιάδος, ὅτε ἡ τῶν Ἀμφικτυόνων σύνοδος διαιτῶσα τοὺς ἀγῶνας οἱ ὁποῖοι ἐπανηγυρίζοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος πλησίον τῶν Δελφῶν. Ποτν. Ἀρχ. τέμ. γ'. — 5) Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Σιμων. Ἐπιγρ. Λουκ.

Πυθικός, ἡ, όν, = Πύθιος, τὸ Πυθικὸν μαντεῖον, τὸ ἐν Δελφοῖς περίφημον μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Σοφοκλ. Ἠλεκτρ. 31.

Πύθιον, τό (-υυ) Κυρ. Οὐδέτ. τοῦ Πύθιος, προσυπακμ. ἱερόν, ὁ ἐν Δελφοῖς ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος. Θουκ. β', 15. καὶ Κυρ. Ὄνομ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας. Πλουτ.

Πυθιονίκη, ἡ (-υυ--). Ἡ εἰς τὰ Πύθια νικήσασα· καὶ Ὄνομ. Κυρ. Περιβόητος ἑταίρα ἐν Ἑλλάδι, ἐρασμία τοῦ πλουσίου Ἀρπάλου, ὅστις προσκαλέσας αὐτὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἐτίμησε μὲ τὸ ὄνομα τῆς βασιλίσσης γενομένης μετ' αὐτὴν μίαν συγγενῆ, μετὰ τὸν θάνατον τῆς ὁποίας ἔστειλε αὐτοὺς πρὸς τιμήν της ἐν μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον εἰς τὴν πόλιν Βαβυλῶνα καὶ ἕτερον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ ὁποῖον ὁ Παυσανίας ἀναφέρει ὡς ἓν τῶν ἐξοχωτάτων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος μνημείων. Ἀθηναι. ιγ', σελ. 594.

Πύθιος, ία, ον. Τῆς Πυθοῦς ἢ εἰς τὴν Πυθὼ ἀνήκων, ταὐτ. τῷ Δελφικὸς, ἔρα Πυθὼ πολλαχοῦ Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος λατρευομένου εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τους Δελφούς, ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ καὶ ὅπου οὗτος ἐφύτευσε τὸν Δράκοντα Πύθωνα· πρῶτον παρ' Ὁμηρ. ἀπαντώμενον, Τίμ. Ἀπολ. 373. ὁ Πύθιος ἄναξ, Αἰσχ. Ἀγαμ. 521. καὶ ἁπλ. ὁ Πύθιος, Πλάτ. ἰδ' οὗ καί, ἡ Πυθία καὶ τὰ Πύθια, ἅπερ ὅρα. — 2) πληθ. οἱ Πύθιοι, οὕτως ἐκαλοῦντο παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ περιπόμενοι πρέσβεις εἰς τὰ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος ἢ εἰς ἄλλα μαντεῖα τῆς Ἑλλάδος, ὁπόταν ἐπρόκειτο νὰ συμβουλευθῶσιν αὐτὰ περὶ τινος οὐσιώδους ἀντικειμένου τῆς πολιτείας των, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχηγὸς συνίστατο ἐκ τεσσάρων ἀνδρῶν, ἐξ ὧν ἕκαστος τῶν ἐν Σπάρτῃ βατιλέων εἶχεν ἀπὸ ἕνα περὶ αὐτὸν εἴτινα συνώδευον αὐτοὺς πάντοτε εἰς τὰς ἐκστρατείας καὶ κατ' ὄνομαν, διὸ καὶ σύσσηνοι ἐλέγοντο. Ἡρόδτ. 6, 57. Στεφ. — 3) Ὄνομ. Κυρ. Λυδὸς ἱστορικός, περίφημος διὰ τὸν μέγαν πλοῦτόν του. υἱὸς τοῦ Ἄτυος, ὅστις ὑπεδέχθη ἐν Κελαιναῖς τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν Ξέρξην μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν στρατιὰν ὅτε ἤρχετο κατὰ τῆς Ἑλλάδος προσφέρων αὐτῷ ὡς συνεισφορὰν διὰ τὴν ἐκστρατείαν του μίαν ποσότητα 4000 ταλάντων ἀργυρίου. Ἡρόδτ. 7, 27. ὁ Πύθης, παρὰ Πλουτ. (—υυ, ἐσθ' ὅτε δὲ εὑρηται ἡ μετρία συλλαβὴ καὶ μακρὰ παρ' Ὁμ. Τίμ. αὐτόθ.)

Πυθογένης, ους, ὁ (ἐπίπτ. πυθογενής). Σιέλοι, ἀδελφὸς τοῦ Σκύθου βατιλέως τῆς Ζάγκλης. Ἡρόδτ 6. 23.

Πυθόδημος, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις, τὸ τρίτον ἔτος τῆς 111 Ὀλυμπ. ἐφ' οὗπερ ἐ Δωδ. Σικ. ιε'. 91. Πυθόδωρον καλεῖ. Ἀρρίαν. Ἀν α', 1.

Πυθόδωρις, ίδος, ἡ· Κυρ. Ὄνομ. γυναικὸς, παρὰ Στράβ.

Πυθόδωρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰσολόχου, εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐκλεχθεὶς πολλάκις Ἄρχων καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος καὶ σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. Θουκ γ'. 115. Πλάτ. Ἀλκ.

Πυθόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς Πυθοῦς ἢ ἐκ τῶν Δελφῶν. Πινδ. Ἰσθμ. 1, 91. Ἐνδ. Heyne. Πυθῶθεν, ἐν τῇ τοῦ Boekh. Ἐκδ.

Πυθοῖ, ποιητ. Πυθοῖ. Ἐν τῇ Πυθοῖ, ἢ ἐν Δελφοῖς. Πινδ. καὶ Ἀλ. ἔτι δὲ Δοτκ. τοῦ Πυθοῖ.

Πυθοΐδης, Ἐπίρμ. = Πυθιάδης, Ἡσ. Ἀσπ. 480. ἔνθα ὁ Dindorf Πυθῶδε ἔγραψε μὴ εὑρὼν ἄλλο παράδειγμ. τῆς προτέρας γρ.φ.

Πυθοκλείδης, ου, ὁ. Σοφιστὴς Ἕλλην ἐκ Κέας, διδάσκαλος τοῦ Περικλέους εἰς τὴν μουσικήν· Πλάτ. Πρωτ. σελ. 315.

Πυθοκλῆς, έους, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φαίδρου ἐν Ἀθήναις. Πλάτ. Φαιδρ. σελ. 244. — 2) Τίὸς τοῦ Πυθοδώρου, ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, χρηματίσας πρότερον φίλος τοῦ Δημοσθένους, ὕστερον δὲ ἐνωθεὶς μὲ τὴν Μακεδονικὴν φατρίαν. Δημ. Στεφ.

Πυθόκριτος, Πυθοκίονος, Πυθοκλητός, Πυθόμανις, Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅρα ἐν Λεξ.

Πυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀτίᾳ ἄλλως Νῶσα καλουμένη. Στεφ Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Βιθυνίας, κατὰ Στεφ. Βυζ. τὴν Μυσίαν. Πλουτ. Θησ. — Ὅθεν Πυθοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ. Πλούτ.

Πυθόχρηστος, ὁ, ἴδε ἐν Λεξ.

Πυθώ, οὔς, ἡ, Δοτκ. Πυθοῖ, Αἰτκ. Πυθὼ καὶ Πυθοῦς, ῶνος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν ἡ περὶ τὸν Παρνασσὸν χώρα ἐν Φωκίδι, ὅπου ἔκειτο ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις τῶν Δελφῶν, ὅρα Δελφοί· παρ' Ὁμηρ. δὲ καὶ Ἡσιόδ. οὐχ' εὑρηται τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ πόλεως ἐννοουμένου· ἡ ὀνομαστ. ἀπαντᾶται παρ' Ὁμ. Τίμ. Ἀπολ. 372. Ἡρόδτ. 1, 54. ἡ Δοτκ. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Ι, 405. καὶ Πλάτ. ἡ δὲ Αἰτκ. παρ' Ὁμ. Τίμ. Ἀπολ. ὁ Ἡρόδτ. αὐτόθ. διακρίνει τὸ Πυθὼ ἀπὸ τοῦ Δελφοί, διὰ μὲν τοῦ Πυθὼ, ἐντὸς τὸν τόπον ἔνθα εὑρίσκετο τὸ Μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος, διὰ δὲ τοῦ Δελφοὶ τοὺς κατοίκους τῆς περὶ τὸ μαντεῖον πόλεως. (Ἡ ἀρχαιοτάτη παραγωγὴ τῆς λέξεως εὑρηται παρ' Ὁμ. Τίμ. Ἀπολ. 371 ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι σημαινόντων, ὅτε ὁ φωνασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος δράκων ἔσαπη αὐτόθι· παρ' ἄλλοις δὲ ἀπὸ τοῦ ὀράκοντος Πύθωνος ἢ ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι, ἐρωτᾶν τὸ μαντεῖον, ἔνθα ὁμοῦ ἡ ἀρετικὴ συλλαβ. εὑρηται βραχεῖ. παρβλ. Ilgen αὐτόθ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολόδ. σελ. 44.)

Πυθῶδε, Ἐπίρμ. εἰς τὴν Πυθώ. Ὁμ. Ὀδ. Ν, 581. ὀρθότερ. μὲν τοῦτο Πυθῶδι, Ἡσ. καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Α. 209.

Πυθῶθεν, Ἐπίρμ. ἐκ τῆς Πυθοῦς. Πινδ.

Πύθων, ωνος, ὁ (υ). Ὁ φοβερὸς Δρύκων, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόλλων ἐφόνευσεν περὶ τὸ ὄρος Παρνασσὸν ἐν Φωκίδι, ζῶντα αὐτόθι ἐπὶ ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς σπηλαίου τοῦ ὄρους τούτου καὶ φυλάττοντα τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τῆς Θέμιδος, ὅπου μετὰ ταῦτα ἐδιατήθη τὸ τῶν Δελφῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Ὑπῆρχε δὲ ὁ Δράκων οὗτος, ὡς πλάττεται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μυθογράφων, τέκνον τῆς Γῆς γεννηθεὶς ἐκ τοῦ ἐναπολειφθέντος ὕδατος μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος καὶ προξενῶν μεγάλην φθορὰν εἰς τοὺς κατοίκους καὶ λοιπὰ ζῶα τῆς χώρας τῶν Δελφῶν, ἄλλως καὶ Δελφίνης ὁ αὐτὸς καλούμενος. Ἀπολόδ α', 4. 1. ἔνθα ὁ Heyne καὶ Πυθὼ ἀναγιώσκει ἐν Καλλιμ. ὕμν. εἰς Ἀπολ. 100. Κατὰ Στράβ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύθων ὑπελάμβανον οἱ ἐξηγηταὶ τὸν φυλάττοντα τὴν χώραν Πυθὼ πρὶν ἔλθωσιν ἔτι καὶ οἱ Δράκοντες. — 2) Περίφημος Ῥήτωρ ἐκ Βυζαντίου, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπέμφθη πρέσβυς εἰς τὰς Ἀθήνας. Δημ. Στεφ. Λουκ. — 3) Εἷς τῶν στρατηγῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ σωματοφύλαξ αὐτοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μηδίας, πολεμήσας τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Ἕλληνας κατὰ διαταγὴν τοῦ Περδίκκα μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ συνεστράτευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου· μετὰ δὲ τὸν φόνον τοῦ Περδίκκα ἀνέσχεν πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ἕως τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιπάτρου, περὶ τὰ τέλη δὲ καταδιωχθεὶς μετὰ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ συλληφθεὶς ὑπ' ἀπάτης ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ. Διόδ. ποικ. Ἱστ. ιθ', 48.

Πυθὼν, ῶνος, ἡ Ἀρχαῖος τύπ. ἀντὶ Πυθὼ Ὁμ. Ἰλ. Β. 519. ἔτι καὶ παρὰ Πινδ. Σοφκλ. καὶ Ἀριστφ. ἁπαντᾷ.

Πυθωνικὸς, ἡ, όν. Τῆς Πυθοῦς ἢ εἰς τὴν Πυθὼ αἰτήσεως.

Πυθώνασσα, Ἐπίρμ. Εἰς τὴν Πυθώ. Πινδ.

Πυθώναξ, κτος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Σελεύκειας τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Δημ. Φιλιππ. γ'.

Πυθωνόθεν, Ἐπίρμ. = Πυθῶθεν. Πινδ.

Πυλαγόρας, Πυλαγορέω καὶ Πυλαγόρος, ὅρα ἐν Λεξ.

Πυλάδης, ου, ὁ (υ—) Δωρικ. Πυλάδας. Τίὸς τοῦ Στροφίου καὶ τῆς Ἀναξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμεμνόνος, κατ' ἄλλους δὲ τῆς Ἀστυόχης, στενὸς φίλος τοῦ Ὀρέστου, ὅστις οὗτος ἀνετράφη πλησίον τοῦ πατρός του ἐν Φωκίδι μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου· ὅτε δὲ ὁ Ὀρέστης συλληφθεὶς ἐν Ταυρίδι ὑπὸ τοῦ αὐτόθι βατιλέως Θόαντος ἔμελλε νὰ σφαγῇ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ Πυλάδης ἐπροσφέρετο ἑαυτὸν ἑκουσίως εἰς θάνατον ἀντὶ τοῦ φίλου του· μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς τὴν Λακεδαίμονα ὅπου ὁ Ὀρέστης ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἐνυμφεύθη ὁ Πυλάδης τὴν Ἠλέκτραν ἀδελφὴν τοῦ Ὀρέστου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Μέδοντα καὶ Στρόφιον. Πινδ. Πυθ. ια', 13. Σοφκλ. Ἠλεκτ. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 764. — 2) Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις· Δημ. κατὰ Ἀφ. — 3) Περίφημός τις ὑποκριτὴς δραμάτων ἐκ Βιθυνίας, ὁ ἐπιθήσας ὡς λέγεται τὴν Παντομιμικὴν τέχνην, ἀκμάσας ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον. Ἀθήν.

Πύλαι, αἱ (υ—) Κυρ. στενὴ διάβασις μεταξὺ ἀποτόμων ὀρέων· καὶ ἡ ἀντὶ Θερμοπύλαι, στενὴ διάβασις φέρουσα ἐκ τῆς Θετταλίας εἰς τὴν Λοκρίδα· ὅρα Θερμοπύλαι Ἡρόδτ. 7, 201. — 2) = αἱ Βαβυλώνιαι Πύλαι, Ἡ διὰ τῶν τειχῶν τῆς Μηδίας διάβατις, φέρουσα ἐκ τῆς Μεσοποταμίας εἰς τὴν Βαβυλωνίαν χώραν, ἔχουσα 20 ποδῶν πλάτος, πλησίον τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ Ῥώμη Νουνάξα. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 5, 5. κατὰ Rennel ὑποτίθεται ἡ διὰ τῶν αὐτόθι ὀρέων ἔξοδος τοῦ Κύφρατου ποταμοῦ· ὁ δὲ Larcher παραδέχεται μίαν πόλιν ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ κατὰ d'Anville ὑπῆρχε τὰ νῦν στενὰ τῆς Νατέργας. — 3) Πύλαι τῆς Κιλικίας. Περὶ ὧν μέσον στενὸν φερει ἀπο τῆς Καππαδοκίας εἰς τὴν Κιλικίαν διὰ τοῦ ὄρους Ταύρου μεταξὺ τοῦ Λάμου καὶ Πυάνου ποταμοῦ, ἐκτεινόμενον κατὰ μῆκος ἐπὶ πέντε μίλια γεωγραφικὰ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. β', 4. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. α, 2, 23. — 4) Πύλαι τῆς Κιλικίας καὶ Συρίας, Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. α', 4, 4. ἄλλως καὶ Συρίαι πύλαι καλούμεναι, Ξενοφ. αὐτόθ. ς. 5. Ἕτερον στενὸν τῆς Κιλικίας φέρου ἀπὸ ταύτης τῆς χώρας εἰς τὴν Συρίαν, ἦσαν δὲ δύω αἱ στεναὶ αὗται διαβάσεις ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἡ μὲν μία, ἥτις καὶ ἰδίως Συρίαι πύλαι ἐκαλεῖτο, ἐκτείνετο παραθαλασσίως μεταξὺ τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου καὶ τοῦ ὄρους Ἀμάνου, περιεχομένη ὑπὸ δύω τειχῶν τὰ ὁποῖα ἐφέροντο ἄνωθεν τοῦ ὄρους τούτου καὶ διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἔρρεεν ὁ Κέρτος ποταμὸς· τὴν στενὴν ταύτην διάβασιν εἶχεν ὁ Κῦρος μετὰ τοῦ στρατεύματος του ὅτε ἐξεστράτευεν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, τὴν ὁποίαν διαφέρει καὶ ὁ Ξενοφ. ἐν Κυρ. Ἀναβ. αὐτόθ. παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. β', 3, 1. αἱ ὁρίζουσι τὴν Κιλικίαν τε καὶ Ἀσσυρίων χώραν· ἡ δὲ ἄλλη ἥτις καὶ Ἀμανικαὶ πύλαι ἐκαλεῖτο, ἔκειτο βορειοανατολικῶς τῆς πόλεως τῶν Ἰσσῶν ἐν Κιλικίᾳ, φέρουσα διὰ τοῦ ὄρους Ἀμάνου ἀπὸ τῆς Κιλικίας εἰς τὴν ἑσπερίαν Συρίαν ἐπὶ τοῦ πεδίου ἔνθα ἔρρεεν ὁ Πίναρος ποταμὸς καὶ διὰ τῆς ὁποίας διέβη ὁ Δαρεῖος μετὰ τῶν στρατευμάτων του εἰς τοὺς Ἰσσοὺς ὅτε ἐξεστράτευε κατὰ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· περὶ τὸ στενὸν τοῦτο διετριβον ἀρχαιόθεν πολλοὶ λῃσταὶ καὶ κακοῦργοι, οἵτινες ἀπετέλουν τὴν διάβασιν αὐτοῦ ἀδύνατον ἐπικινδύνου. Ἀρρίαν. Ἀναβ. Ἀλ. β', 7, 1. — 5) Αἱ Κάσπιαι πύλαι, ὅρα Κάσπιος ἀριθμ. 2.

Πυλαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ συνέλευσις τῶν Ἀμφικτυόνων ἥτις ἀπὸ γραφείτο πρότερον ἐν καιρῷ φθινοπώρου εἰς τὴν Ἀθήλην κώμην τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Ἀτωποῦ ποταμοῦ, Ἡρόδτ. 7, 213. ὅρα καὶ ἐν Λεξ.

Πυλαῖος, ἡ, ον. Τῆς Πυλαίας ἢ ἐκ τῆς Πυλαίας ὤν, ὁ εἰς τὴν σύνοδον τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνήκων, ἡ Πυλαϊκὴ πανήγυρις, = Πυλαία. Στράβ.

Πυλαιμάχος, ἡ· Ἐπιθ. τῆς Ἀθηνᾶς ἐφόρου τῶν πυλῶν. Ἀριστφ. Ἱππ. 1172.

Πυλαιμένης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Παφλα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γόνων ἐν Ἀσίᾳ, ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ὅπου ἀφανίσθη ὑπὸ τοῦ Μενελάου· Ὅμ. Ἰλ. Β, 831. Ε, 576.

Πύλαιος, αίου, ὁ· Ἐπίθετ. Τῶν Πυλῶν ἢ ἐκ τῶν Πυλῶν ὤν. — 2) Κυρ. Ὄνομ. Τίὸς τοῦ Ἀνθῆνος, ἡγεμὼν τῶν Πελασγῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ· Ὅμ. Ἰλ. Β, 842.

Πυλαΐτις, ιδος, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῶν ἀγαλμάτων ἢ εἰκόνων αὐτῆς ὅσαι εὑρίσκοντο ἔνωθεν τῶν πυλῶν διαφόρων πόλεων. Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 356.

Πυλάργη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πειρίδος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Ἴδμονα. Ἀπολόδ. β', 1, 4

Πυλάρτης, ου, ὁ (πύλαι, ἄρω) Ἐπίθετ. τοῦ Πλούτωνος ὡς θεοῦ τοῦ Ἅιδου, ὡρα ἐν Λεξικ. — 2) Ὄνομ. κύρ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 696.

Πύλας, ου, καὶ α, ὁ. Τίὸς τοῦ Κτησωνος καὶ ἔκγονος τοῦ Λέλεγος, βασιλεὺς τοῦ Μεγάρων, τοῦ ὁποίου τὴν Θωγατέρα Πελίαν ἁλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πανδίων βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς. Φοτεύσας δὲ τὸν Βίαντα ἀδελφὸν τοῦ πατρός του ἀφῆκε τὸ βασίλειον τῶν Μεγάρων εἰς τὸν Πανδίονα καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐν Πελοποννήσῳ μὲ μίαν ἀποικίαν ἐτίσατο αὐτόθι τὴν πόλιν Πύλον. Ἀπολόδ. γ', 15, 5. καὶ Πύλος κατὰ Παυσ. α', 5, 3.

Πυλάων, ωνος, ὁ (ᾱ). Τίὸς τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος φονευθεὶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολόδ. α', 9, 9.

Πύλήνη, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Προσχίου ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀναφερόμενον ὑπὸ Ὅμ. Ἰλ. Β, 639. Στράβ.

Πυληγενής, οὔς, ὁ, ἡ, = Πυλογενής.

Πυλιακός, ἡ, όν. Τῆς Πύλου ἢ εἰς τὴν Πύλον φέρων. Στράβ.

Πύλιος, ία, ιον. Τῆς Πύλου ἢ ἐκ τῆς Πύλου ὤν· Ὅμηρ. ὁ Πύλιος γέρων, ὁ Νέστωρ βασιλεὺς τῆς Πύλου· Διον. καὶ εὐφυέστ. Πύλιος, ὁ κάτοικος τῆς Πύλου.

Πυλόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς Πύλου. Ὅμ. Ὀδ.

Πυλογενής, οὔς, ὁ, ἡ, Ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθεὶς ἢ ἐκ τῆς Πύλου καταγόμενος. Ὅμηρ.

Πυλόνδε, Ἐπίρρ. Εἰς τὴν Πύλον. Ὅμ. Ὀδ.

Πύλος, ὁ (υ). Τίὸς τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Δημωνίας, ἀδελφὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολ. α', 7, 7.

Πύλος, ἡ, καὶ ὁ (υ). Κατὰ Στράβ. ὑπῆρχον τὸ πάλαι τρεῖς πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Πελοποννήσῳ κείμεναι καὶ αἱ τρεῖς πρὸς δυσμὰς αὐτῆς, ὅθεν τὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1069. Ἐστὶ Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλοιο μὲν ἔστε καὶ ἄλλη. — 1) Πόλις τῆς ἀπαρχίας Ἠλείας, κειμένη ἀρκτικῶς μεταξὺ τοῦ Πηνειοῦ καὶ Σελλήεντος ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Σκόλλεως, πλησίον τῆς ἐπὶ ς ἐρρεεν ὁ Λάδων ποταμός, ἀπέχουσα 80 σταδίους τῆς πόλεως Ἠλίδος καὶ εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ πάλαι τὴν καθέδραν του ὁ Αὐγείας, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου ἐρημωμένη ἤδη εἰς ἐρείπια· ταύτην καλεῖ ὁ Στράβ. Πύλος ὁ Ἠλειακός. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4, 26. Στράβ. Παυσ. 5', 22. — 2) Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλίδι κειμένη πλησίον τῆς θαλάσσης αὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν συνήθως ἀνορίσκουσι ὡς καθέδραν τοῦ βασιλέως Νέστορος καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Στράβ. καλεῖ ὑπὸ τὸ ὄνομα, Τριφυλιακός, Ἀραδικὸς καὶ Λεπρεατικός· πρωτίμως ἤδη μετωκίσθησαν εἰ ἐν αὐτῇ κατοικεῖ εἰς τὴν πόλιν Λέπρεον, δι ὃ ὁ Mannert Γεωγρ. Ill. σελ. 525. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου παρὰ τῷ Ῥοσμισῷ ποταμῷ μὲ λιμένα, κατ' Ἀπολόδ. α', 9, 9. κατοικηθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀποικίας τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐνταῦθα ὁ Νηλεύς· ὁ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν Πύλον Μεσσηνιακὴν, ὁ δὲ Στέφ. Βυζ. καὶ Κορυφάσιον, ἔνθεν ὁρᾶ· ταύτην λιμὴν τοῦ παλαιοῦ Ναυαρίνου. — Ἀμφισβητεῖτο ἤδη ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ γεωγράφων ὁποία ἐκ τῶν δύω τελευταίων πόλεων ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ὑπὸ τὸ ὄνομα Πύλος εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχεν ἡ καθέδρα τοῦ Νέστορος. Ὁ πρωτεὺς διὰ τοῦ ὀνόματος Πύλες ὑπολαμβάνει οὐχὶ μόνον τὴν ἰδίως πολιν καὶ ἀρχαίαν καθέδραν τοῦ Νέστορος, ἀλλ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐπικράτειαν εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος πρὸ καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἐβασίλευεν, ἐκτεινομένην περὶ τὰς δύω ὀχθας τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἕως τῆς Μεσσηνίας, παρβλ. Στράβ. η', 3. 3 σελ. 337. κατὰ τὸν Γεωγράφον τοῦτον βιβλ. η', 3, 11. σελ. 342. ὑπῆρχε τὸ πάλαι καθέδρα τοῦ Νέστορος ἡ ἐν Τριφυλίᾳ Πύλος, τοῦ ὁποίου τὴν γνώμην βεβαιοῖ αὐτὸς ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως ταύτης· παρβλ. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 671–670. ἄλλοι δὲν ἠδύναντο οἱ Πύλιοι νὰ μεταφέρωσι εἰς μίαν νύκτα τὰ ἁρπαγέντα ποίμνια ἀπὸ τῆς χώρας τῶν Ἐπειῶν εἰς τὴν Πύλον· μὲ τὸν Στράβωνα συμφωνεῖ ὁ ἱστορικὸς Müller, Ἑλλ. Ἱστορ. τομ. 1, σελ. 364. Πολλοὶ δὲ τῶν Νεωτέρων γεωγράφων παραδέχονται τὴν ἐν Μεσσηνίᾳ Πύλον ὡς καθέδραν τοῦ βασιλείου τοῦ Νέστορος, ἐξ ὧν καὶ ὁ Mannert, Sickler, Nitsch ἐν Ὀδυσσείᾳ σελ. 134. ἀτελευτοῦντες τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παυσανίου ἐν βιβ. δ', 36, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐν βιβ. 5', 22. φαίνεται ὅτε ἀντιφάσεις λέγων ὅτε διὰ ταύτης ῥέει ὁ Ἀλφειὸς ποταμὸς ὑπενοῶν βεβαίως τὴν Τριφυλιακὴν Πύλον. Κατὰ τὴν σοφὴν παρατήρησιν τοῦ Manso Ἱστ. τῆς Σπαρτ. Π. ἡ ἀρχαία τοῦ Νέστορος Πύλος δὲν ἔκειτο ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀκρωτηρίου τῆς Μεσσηνίας ἀλλ' ἀρκτικώτερον ὑπὸ τὸ Αἰγάλεων ὄρος ἀπέχον ἑπτὰ στάδια τῆς θαλάσσης, ἡ δ' ἐπὶ τοῦ Κορυφασίου ἀναφερομένη Πύλος φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἀκολούθως ὅτε ἡ προτέρα Πύλος κατεδαφίσθη καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἠναγκάσθησαν νὰ μετοικήσωσιν εἰς ἄλλον τόπον· — Πύλος, εὑρηται κατὰ ῥηλικ. γέν. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 252. παρβλ. Εὐστθ. αὐτοθ. Θουκ. δ', 39 Ξενοφ. Ἑλλ. Παυσ. καὶ Ἀπολόδ. παρὰ δὲ Στράβ. ὡς ἐπὶ πολὺ κατ' ὄρσεν.

Πύξα, ἡ. Πελίκιον ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ· Θεοκρ. Εἰδ. 5', 130.

Πυξοῦς, οὗτος, ὁ· Buxentum. Πόλις τῆς Λευκανίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεσσήνης· τανῦν Πολλιάστρον. Στράβ. ς'.

Πύρα, ἡ, ἔρα Πύῤῥα.

Πυραίχμης, ου, ὁ, κλητ. Πυραίχμα. Στρατηγὸς τῶν Παιόνων ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀμυδώνος εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας σύμμαχος τοῦ Πριάμου καὶ φονευθεὶς αὐτόθι ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 848.

Πυραλλίς, ίδος, ἡ· Ὄνομ. ἑταίρας παρὰ Λουκ.

Πύραμος, ὁ (– υυ). Νέος Βαβυλώνιος, ἐραστὴς τῆς Θίσβης. — 2) Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Κιλικίας, κατὰ Ξενοφ. ἔχων 600 ποδῶν πλάτος, πρότερον Λευκόσυρος καλούμενος, ὃς τὰς πηγάζων ἐπὶ τοῦ αὐτόθι τείχους τῆς Κατασσίας ἐρετικῶς τῆς Κιλικίας καὶ κρυπτόμενος ἐπί τι διάστημα ὑπὸ τὴν γῆν, καθίστατο μετ' οὐ πολὺ πλευστὸς διερχόμενος δὲ εἰς μέρους τοῦ ὄρους Ταύρου· ταῦτα καλεῖται Πεῖχαι ἢ Δημεῖχαι. Ξενοφ. τὸ μ αὐρτεται μακρὸν παρὰ Νοντ. ιβ', 85. Στράβ. ιβ', σελ. 536. βραχὺ παρὰ Διον. Περ. 867.

Πύρασσος, ὁ (– υυ). Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὅμ. Ἰλ. Λ, 491. — 2) Πύρασσος, ἡ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου μ' ἱερὸν ἄλσος τῆς Δημήτρος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 695. Στράβ.

Πύργος, ἡ, καὶ Πάργοι, οἱ Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλίδι κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Νέδα ποταμοῦ. Ἡροδτ. 4, 148. πλησ. παρὰ Στράβ. — ὄθεν, Πυργίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Πυρετός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, παρὰ τοῖς Σκίθαις Πόρατα καλούμενος, παθαν. ὁ παρὰ Πτολ. Ἱέρασος ἢ ὁ ἐν Προύτῃ, Ἡροδτ. 4, 48.

Πυρηναία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀφροδισίου ἐν Ἰσπανίᾳ. Στράβ.

Πυρηναῖος, αία, αῖον Τῶν Πυρηναίων ἢ εἰς τὰ Πυρηναῖα ὄρη. Συνέχεια τις μεγάλη ὑψηλῶν ὀρέων ἐν Εὐρώπῃ φερομένη διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰσπανίας καὶ Γαλλίας ἀπὸ τῆς μεσογείου θαλάσσης ἕως τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ κατοικουμένη τὸ πάλαι ὑπὸ διαφόρων λαῶν οἵτινες εἶχον ἐνταῦθα μεγάλας κτηνοτροφίας. Κατὰ Διοδῶρ. Σικ. ε', 35. τὸ μῆκος τῶν ὀρέων τούτων ἦν 3000 σταδίων, παρβλ. καὶ Πολύβ. γ', 34, 35. ἔτι καὶ Πυρήνη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καλουμένη. Mannert Γεωγρ. I, σελ. 387.

Πυρήνη, ἡ. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Κύκνον· Ἀπολόδ. β', 5, 11. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Βέβρυκος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἡρακλέους ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὀνομασθῆναι τὰ ἐν Ἰσπανίᾳ Πυρηναῖα ὄρη ἔνθα ἔκειτο ὁ τάφος αὐτῆς. Ναυ. — 3) Τὰ Πυρηναῖα ὄρη μεταξὺ Ἰσπανίας καὶ Γαλλίας. Πολύβ. Διον. Περ. 608.

Πυρήνη, ἡ. Πόλις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κελτῶν, ὅπου ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὰς πηγὰς τοῦ ὁ Ἴστρος ποταμός· Ἡροδτ. 2, 33. κατὰ Λαρχῆρον πρόκειται πιθαν. ἡ παρ' Ἡροδτ αὐτὴ περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἰδία ἀπὸ τῆς ὀνομασίας Βrugen ἢ Pregen, ὑπὸ τὴν ὁποίαν αὐταὶ ἐκαλοῦντο ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, μόλον ὅτε ὁ αὐτὸς Ἱστορικὸς θέτει τοὺς Κέλτους ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· παρβλ. Βähr εἰς Ἡροδτ.

Πυρήνηθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν. Διον. Περ.

Πυρελάμπης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὸ ἔξοχον αὐτοῦ κάλλος, υἱὸς τοῦ Χαρμίδου, τὸν ὁποῖον οἱ συμπολῖται ἐπεμψαν πρέσβυν εἰς τὴν Περσίαν. Ἀριστοφ. Σφ. 98. Πλάτ.

Πυρίπνοος, ὁ. Εἷς τῶν Γιγάντων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Πτολ. Ἡφ. β'.

Πυρίππη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῶν ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Πατρόκλον. Ἀπολόδ. β', 7, 8.

Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ (φλέγω). Κατὰ θεῖον ποταμὸς ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι περιείχετο ὁ Τάρταρος τόπος τῶν βασανιζομένων σκιῶν· ἔτι καὶ Φλεγέθων λεγόμενος· Ὅμ. Ὀδ. Κ, 513. Πλάτ. Φαίδ.

Πυῤῥα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐπιμηθέως καὶ τῆς Παιδώρας, γυνὴ τοῦ Δευκαλίωνος. Πινδ. Ὀλ. 9, 65. Ἀπολόδ. α', 7, 3. ὄρα Δευκαλίων.

Πύῤῥα, ἡ. Πόλις τῆς νήσου Λέσβου μὲ λιμένα κειμένη μεσημβρινῶς, τανῦν Ἠλωνή· Θουκ. γ', 15. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Παγασαίου κόλπου, περὶ τὸ ὁποῖον ἔκειτο δύω μικραὶ νῆσοι Δευκαλίων καὶ Πύῤῥα καλούμεναι. Στράβ.

Πυῤῥαῖος, αία, αῖον. Τῆς Πύῤῥας ἢ ἐκ τῆς Πύῤῥας ὤν· καὶ Οὐσιαστ. Πυῤῥαῖος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Πύῤῥας. Στράβ.

Πυῤῥανδρος, ὁ. Συκοφάντης τις ἐν Ἀθήναις κα-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεγελώμενος ὑπό τοῦ κωμικοῦ Ἀριστοφάνους, Ἱππ. 1401.

Πυρρίας, ου, ὁ Ὀνομ. κύρ. δούλων, συχνάκ. ἀπαντώμενον Ἀριστοφ. Βατρ. 730. Λυσ. — 2) Ἀρκάς τις παρά Ξενοφ. Ἀναβ. ς', 531.

Πύρριχος, ὁ (—υ—). Διάφορά τινα εὑρετής τῆς ἐνόπλου ὀρχήσεως Ἀθην. — 2) Κορίνθιός τις, παρά Θουκ. ζ', 39. — 3) Πύρριχος, ἡ, Πολύχην τι Ἀκκώνια κειμένη ἐπί τῆς δυτικῆς αὐτῆς ἄκρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τοῦ Πύρρου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως Παυσ. γ', 28.

Πύρρος, ὁ (Ἐπιστ. πυρρός). Τέκνα τοῦ Ἀχιλλέως καί τῆς Δηϊδαμείας, ἄλλως Νεοπτόλεμος καλούμενος, ὅπερ ὀρθ. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. — 2) Βασιλεύς τῆς Ἠπείρου, υἱός τοῦ Αἰακίδου καί τῆς Φθίας θυγατρός τοῦ Μέμνονος, καταγόμενος πατρόθεν ἀπό τοῦ ἥρωος Ἀχιλλέως, μητρόθεν δέ ἀπό τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν ἐπιφανῶν καί ἐξόχων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὅστις μετά τόν θάνατον τοῦ πατρός αὐτοῦ ἀναβάς διά βοηθείας τοῦ Βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν εἰς τόν θρόνον τῆς Ἠπείρου, ἐδιώχθη ὑπό τῶν Ἠπειρωτῶν τόν κέμπτον χρόνον τῆς βασιλείας του, ὅτε βιασθείς νά φύγῃ πρός Δημήτριον τόν Πολιορκητήν συνέγγισε ἑαυτόν ἐπολέμησε μετ' αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Πτολεμαίου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, παρά τῷ ὁποίῳ πεμφθείς ἀπολούθως ὡς ὅμηρος ὑπό τοῦ Δημητρίου ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπό τῆς γυναικός τοῦ Πτολεμαίου Βερενίκης, ὥστε αὕτη κατέπεισε τόν ἄνδρα αὐτῆς νά ἀποκαταστήσῃ αὐτόν αὖθις εἰς τόν πατρικόν θρόνον του ἀφ' οὗ πρότερον τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τήν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντιγόνην· μετά τόν θάνατον τοῦ Καττάνδρου ἐστρατεύσας ὁ Πύρρος εἰς τήν Μακεδονίαν θέλων νά κατακτήσῃ αὐτήν κολεμῶν κατά Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐβιάσθη ὑπό τοῦ Λυσιμάχου νά ἀφήσῃ τήν ἐπιχείρησιν ταύτην καί νά μεταβῇ μ' ἕνα ἰσχυρόν στόλον εἰς Ἰταλίαν, ὅπου εἶχον προσκαλέσει αὐτόν οἱ Ταραντῖνοι εἰς βοήθειαν ἑναντίον τῶν Ῥωμαίων· φέρων μεθ' αὐτοῦ καί ὑπέρ τούς πεντήκοντα ἐλέφαντας· μετά πολλάς ἀτυχεῖς μάχας τάς ὁποίας ἐσυγκρότησε κατά τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατευμάτων ἠναγκάσθη τελευταῖον νά ζητήσῃ εἰρήνην παρά τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν καί νά μεταβῇ αὖθις εἰς τήν Ἤπειρον ἐπί προφάσει τοῦ νά συλλέξῃ νέας δυνάμεις πρός βοήθειαν τῶν Ταραντινῶν, ἀπασχοληθείς ἐξ ὁλοκλήρους χρόνους εἰς τήν Ἰταλίαν καί Σικελίαν· μετά μίαν νέαν ἀτυχῆ αὐτοῦ ἐκστρατείαν κατά τῆς Σπάρτης, ὅπου ἐζήτησε νά ἀποκαταστήσῃ ἐπί τοῦ αὐτοῦ θρόνου τόν διωχθέντα βασιλέα Κλεόνυμον, ἐλθών εἰς τό Ἄργος μετά τοῦ στρατεύματός του βοηθῶν τήν φατρίαν τοῦ Ἀριστέου καί εἰσχωρήσας ἐν καιρῷ νυκτός ἐντός τῶν τειχῶν τῆς πόλεως πολιορκουμένης κατά μέρος ὑπό τῆς ἐναντίας φατρίας τήν ὁποίαν ἐβοήθει ὁ Ἀντίγονος βασιλεύς τῶν Μακεδόνων, ἐφονεύθη ἐνταῦθα ὑπό μιᾶς Ἀργείας γυναικός ἥτις ἔρριψε κατά τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μίαν κέραμον ἀπό τῆς στέγης τοῦ οἴκου της τό 271 ἔτος πρό Χρ. Ἐκτός τῆς Ἀντιγόνης θυγατρός τοῦ Πτολεμαίου ἔλαβεν ὁ Πύρρος καί ἄλλας γυναῖκας ἐκ τῶν ὁποίων ἐγέννησε πολλοστούς παῖδας, οἵτινες ἅπαντες, κατά τήν διήγησιν τοῦ Πλουτάρχου, ἐκληρονόμησαν τό πολεμικόν πνεῦμα τοῦ πατρός αὐτῶν. Πολύβ. — 3) Ποιητής ᾀσμάτων ἐκ Λέσβου, σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. εἰδ. θ', 31.

Πύρρων, ωνος ὁ. Φιλόσοφος ἐξ Ἤλιδος τῆς Πελοποννήσου, ἀκμάσας ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους καί Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, χρηματίσας πρότερον ζωγράφος τήν τέχνην, ὕστερον ἀφοσιωθείς εἰς τήν σπουδήν τῆς φιλοσοφίας, μαθητεύσας πλησίον τοῦ Ἀναξάρχου, ἀνέστειλε τήν περίφημον αἵρεσιν τῶν Σκεπτικῶν τό 350 ἔτος πρό Χρ. τιμηθείς μεγάλως διά τήν ἔξοχον ἀρετήν καί τήν βαθεῖαν περί τά πράγματα φρόνησίν του ὑφ' ὅλων των ἐπισήμων συγχρόνων αὐτοῦ ἀνδρῶν, χειροτονηθείς ὑπό τῶν συμπολιτῶν του καί μέγας Ἀρχιερεύς· παρά δέ τῶν Ἀθηναίων ἠξιώθη τοῦ διαπρεπεστάτου παρ' αὐτοῖς πολίτου· εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν ἐφονεύθη ὁ φιλόσοφος οὗτος ὅτε ἐπιτηδῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὡς λέγεται, μέ τό νά ἐξήτησε παρά τοῦ μονάρχου τούτου νά θανατώσῃ ἕνα Σατράπην τῆς Περσίας. Τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ δέν ἀφῆκεν ὁ Πύρρων μετά θάνατον κἀνέν βιβλίον ἔγγραφον· ὁ Διογένης Λαέρτιος ἀναφέρει ἕνα ἰκανόν ἀριθμόν μαθητῶν καί ὀπαδῶν τῆς Πυρρωνικῆς φιλοσοφίας. Πλουταρ.

Πυρρωνίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἐπίπλαστον ὄνομα παρά Λουκιαν. κύνικος τοῦ Ἡλου.

Πύτνα, ἡ. Λόφος τις περί τό ὄρος τῆ: Ἴδης ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἐπί τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Ἱεράπυτνα. Στραβ.

Πώγων, ωνος, ὁ. Λιμήν τῆς πόλεως Τροιζῆνος ἐν Ἀργολίδι, κληθείς οὕτως ἀπό τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὁμοίου μέ πώγωνα· Ἡροδ. 8, 42. καί, ὁ Πώγωνος λιμήν. Στραβ.

Πῶλος, ὁ. Σοφιστής τῆς Ἀκραγάντος πόλεως τῆς Σικελίας, μαθητής τοῦ Δικυμνίου καί ὀπαδός τοῦ Γοργίου, ἐπινοήσας διαφόρους σοφιστικάς καί ἐπιτερπεστάτας, ἄλλως πεντ' ἀνωφελεῖς τεχνικάς φράσεις διά τῶν ὁποίων κατέπληττε πολλούς τῶν ἀκροατῶν του, συνεχῶς ὑπό τοῦ Πλάτωνος ἀναφερόμενος, Φαῖδρ. σελ. 276. καί Γοργ. 448. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρά Ξενοφ. — 3) Περίφημος ὑποκριτής δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Λουκ.

Πωμέτιον, τό, = Σουέστα, Suessa Pometia. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπί τῆς χώρας τοῦ Λατίου. Στραβ. Διον. Ἁλ. γ', 61.

Πῶρος, ὁ. Βασιλεύς τῶν Ἰνδῶν ἐν Ἀσίᾳ πέραν τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, κατά τοῦ ὁποίου πολεμήσας ὁ μέγας Ἀλέξανδρος καί νικήσας αὐτόν ἀφῆκε πάλιν κύριον ἀπόλυτον τῆς ἐπικρατείας του σχηματίσας μετ' αὐτοῦ στενήν συμμαχίαν. Λουκ.

P.

Ῥαββάθμωνα, τά, παρ' Εὐσ. Ῥαββάθ Μωάβ. Πόλις τῆς Πετραίας Ἀραβίας ἐπί τῆς χώρας τῶν Μωαβιτῶν, κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ἐσεβόνος κατά Στεφ. Βυζ. ὕστερον Ἀρεόπολις κληθεῖσα. Πτολ.

Ῥάβενα, ἡ, Ravenna. Πόλις τῆς ἀρετῶσι Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τοῦ Πάδου Γαλλίᾳ, κειμένη ἐπί τῆς Ἀδριατικῆς θαλάττης, ἐπίσημος τό παλαι μ' εὐρύχωρον λιμένα, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ἀρχαιόθεν ὑπό μιᾶς ἀποικίας Θετταλῶν. Στραβ. καί Ῥαουέννα, ἡ, καί Ῥαβηνός ἡ Διον. Ἁλ. — ὅθεν, Ῥαβεννάτης, ου (ᾰ) ὁ κάτοικ.

Ῥαβηνός, ἡ, = Ῥάβενα, ὅπερ ἴδε.

Ῥάγα, ἡ, = Ῥάγεια. Στραβ.

Ῥάγαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς μεγάλης Μηδίας πλησίον τῆς Ἡρακλείας, ἀπέχουσα 330 σταδίους τῶν Κασπίων πυλῶν καί μία τῶν ἐπισημοτέρων καί μεγαλητέρων πολεων τό παλαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, περί τήν δωδεκάτην ἀπό Χρ. ἑκατονταετηρίδα καταστραφεῖσα ὑπό τῶν Ταρτάρων. Ἔλαβε δέ τήν ὀνομασίαν ταύτην ἀπό τοῦ Ῥαγαΐ διά τάς πολλάς ῥαγίσεις τοῦ ἐδάφους αὐτῆς προξενησάσας ὑπό τινος σφοδροῦ σεισμοῦ. Στραβ. Ἀρριαν. Ἀναβ. γ', 20, 2.

Ῥάγεια, ἡ, καί Ῥάγα, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας πλησίον τῶν Ῥαγῶν, κτισθεῖσα ὑπό Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ μέν ἐκλήθη Εὐρωπός, ὑπό δέ τῶν Πάρθων ἐκαλεῖτο ὕστερον Ἀρσακία. Στρ.

Ῥαγιανή, ἡ. Ἡ εὐφορωτέρα καί τερπνοτέρα ἐπαρχία τῆς Μηδίας ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀσίᾳ, κειμένη βορειοανατολικῶς πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν ἔχουσα μητρόπολιν τάς Ῥάγας. Στραβ.

Ῥαδάμανθυς, νος, ὁ (υ—υ). Τίος τοῦ Διός καί τῆς Εὐρώπης, ἀδελφός τοῦ Μίνωος καί Σαρπεδόνος· Ὁμ. Ἰλ. Ξ. 322. διωχθείς ὑπό τοῦ Μίνωος ἐκ τῆς Κρήτης ἦλθεν εἰς τάς ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελαγεῖ νήσους, βασιλεύσας αὐτόθι χρόνον τινά μετά πολλῆς πρεπούσης καί δικαιοσύνης, εἰσάξας καί σοφούς νόμους εἰς τούς ἐγκατοίκους αὐτῶν· ἐκεῖθεν δέ φυγών μετέβη εἰς τήν Βοιωτίαν ὅπου ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τήν Ἀλκμήνην μητέρα τοῦ Ἡρακλέους· μετά δέ τόν θάνατόν του ὁδοιπορῶν κριτής τοῦ ᾅδου μετά τοῦ Μίνωος καί Αἰακοῦ, κρίνων αὐτόθι τάς σκιάς τῶν ἐν Ἀσίᾳ ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων. Πλατ. Μιν. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. Κατ' ἄλλους δέ λέγεται ὅτι ἐνυμφεύθη τήν Ἀλκμήνην μετά θάνατον εἰς τά Ἠλύσια πεδία· ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτόν ξανθόν καί ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν Ὀδ. Δ, 564. ὁ δέ Πίνδαρος, δικαιότατον ἄνδρα καί ἐχθρόν πάσῃ κολακείᾳ.

Ῥαδίνη, ἡ (υ—). Ὀνομ. κύρ. γυναικός· παρά Στησιχ.

Ῥάδιος, ὁ. Τίος τοῦ Νηλέως καί τῆς Χλωρίδος, φονευθείς ὑπό τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. ἔνθα ὁ Heyne. σελ. 152. ἀμφιβάλλει περί τοῦ ὀνόματος.

Ῥαθίνη, ου, ὁ. Πέρσης, στρατηγός τοῦ Φερναβάζου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. 5', 5.

Ῥαιδεστόν, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο μετά ταῦτα ἡ ἐν Θρᾴκῃ πόλις Βισάνθη, κειμένη ἐπί τῆς Προποντίδος. Πτολμ.

Ῥαιτία, ἡ. Rhaetia. Ἡ χώρα τῶν Ῥαιτῶν ἐν Εὐρώπῃ περιλαμβάνουσα μετά ταῦτα καί τήν ἐπαρχίαν Οὐινδελικίαν καί ἐκτεινομένη ἀπό τῶν πηγῶν τοῦ Δουνάβεως ποταμοῦ ἕως τοῦ Ῥήνου, σχηματίζουσα ἐπί τῶν χρόνων τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας μίαν μεγάλην ἐπικράτειαν ἐν τῇ Γερμανίᾳ, εἰς τήν ὁποίαν περιείχετο ἅπασα ἡ νῦν Σουαυία, ἐν μέρος τῆς Βαυαρίας καί τοῦ Σαλτζβούργου, ἐν μέγα μέρος τῆς Ἑλβετίας καί τό πρός ἄρκτον τμῆμα μέρος τῆς χώρας τοῦ Τυρόλου, καί διά τῆς ὁποίας ῥέουσι πολλοί καί μεγάλοι ποταμοί. Διάφοροι λαοί ὑπό διαφόρους ὀνομασίας κατῴκουν τό πάλαι τήν χώραν τῆς Ῥαιτίας, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα ἀναφέρονται ὡς ἐπί πολύ παρά Πτολμ. βιβλ. β'. καί Στραβ. βιβλ. δ'.

Ῥαιτικός, ή, όν. Τῆς Ῥαιτίας ἤ ἐκ τῆς Ῥαιτίας ὤν. Στραβ.

Ῥαιτοί, οἱ, Rhaeti. Οἱ κάτοικοι τῆς Ῥαιτίας ἤ Ῥαιτικῆς χώρας ἐν Εὐρώπῃ, ἔθνος ἰσχυρόν καί μεγάλον τό παλαι, καταγόμενοι ἀνέκαθεν, κατά τήν γνώμην πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν, ἐξ Ἰταλίας καί μάλιστα ἐκ τῶν Τούσκων οἵτινες πιθανόν ὑπερίβησαν τάς Ἄλπεις διωχθέντες ὑπό τῶν Γαλλῶν ἐκ τῆς χώρας των ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τήν Ἰταλίαν· Λιβ. Ε, 33. Πλιν. ΙΙΙ, 24. ὁ χαρακτήρ αὐτῶν ἀναφέρεται ὡς ἐλίπολύ ἄγριος καί θηριώδης, οἵτινες ἔζων ἐκ λῃστείας καί ἐφέροντο μέ πολλήν θηριωδίαν πρός τούς ἀλλοτρίους λαούς, ἕως οὗ ὁ Καῖσαρ Αὔγουστος ὑπέταξεν αὐτούς κατά κράτος ἀποκαταστήσας τήν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκήν ἐπαρχίαν. Στραβ δ. Διον. Ηαν. 54, 22.

Ῥαμβάκας, α, ὁ. Μηδός τις, παρά Ξενοφ. Κυρ. παιδ. ε', 3, 12.

Ῥαμβακία, ἡ. Κώμη τῆς χώρας τῶν Ὠρειτῶν ἐν Ἰνδίᾳ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. 5', 21.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ῥ'αμνοῦς, οὔντος, ὁ. Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπέχων 60 στάδια τοῦ Μαραθῶνος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἐπίτινος λόφου εἰς περίφημος ναὸς τῆς Νεμέσεως, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἔργον τοῦ Φειδίου, ταυτὸν Ταυροκαστρον· κατὰ τύπ. ἔστιν ἄρσενκ γένους, ὁ Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 456. χρῆται τῷ θηλκ. γεν. — ὄθεν, Ῥαμουσιος, ία, ιον, τοῦ Ῥαμουντος ἢ εἰς τὸν δῆμον Ῥαμουντα ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τοῦ Ῥαμουντος. Δημ.

Ῥ'αμνουσία, ἡ· Ἐπώνυμ. τῆς Νεμέσεως, κλησθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τοῦ ὁποίου εἶχε πλησίον τοῦ Ῥαμοῦντος ἐν Ἀττικῇ. Παυσ.

Ῥ'αμνουσιάς, άδος, καὶ Ῥαμνουσίς, ίδος, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Οἰκλίδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον τοῦτο ὄνομα ἐλατρεύετο ἡ Νέμεσις ὡς Ἀττικῆ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, ἥτις κατά τινας ὑπῆρχε θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νεμέσεως. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 237. Ἀπολλ. γ', 10, 7.

Ῥ'αμφίας, ου, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. α', 139.

Ῥ'αμψίνιτος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Πρωτέως, βασιλεύσας περὶ τὸ 1237—1182 ἔτος πρὸ Χρ. ψηφιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ θησαυροὺς οἰκοδομήσας ἐν μέγα καὶ ὀχυρὸν θησαυροφυλάκιον ἐν Αἰγύπτῳ πρὸς ἀσκοδοσιν αὐτῶν, καὶ τοῦ ὁποίου ὡς λέγεται εὑρηται ἐν Ῥώμῃ εἰς μέγας ὀβελίσκος. Ἡροδτ. 2, 121, καὶ ε. ξ.

Ῥ'αουέννα, ἡ, = Ῥάβεννα, ὅπερ ἴδε.

Ῥ'απτόπαρον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Λιβύης ἐν Ἀφρικῇ μὲ πόλιν ἐπ' αὐτοῦ τὴν Ῥάπταν. Πτολ. α', 9.

Ῥ'άπρα, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ταγγάνων. Πτολ.

Ῥ'αρεάς, άδος, ἡ· Ἰδιωτρ. θηλκ. τύπ. τοῦ Ῥάρος· Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ἐληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀττικῇ Ῥαρίου πεδίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι ἔσπειραν κατὰ πρῶτον οἱ Ἀθηναῖοι σῖτον. Σουϊδ. ἐν λέξ.

Ῥ'άριος, ία, ιον (α). Τοῦ Ῥάρου ἢ ἑκατοῦ Ῥάρου ὡν· ἐξαιρ. τὸ Ῥάριον πεδίον, ἀγρότις πλησίον τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ τὸν ὁποῖον πρῶτον ἀνεωρύγησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅθ' ὁ καὶ ὑπῆρχεν ἱερὸς τῆς Δήμητρος. Ὁμ. Ἴλ. Δημ. 430. Παυσ. α', 38.

Ῥ'άρος, ὁ. Τίτ. τοῦ Κρανααοῦ ἢ κατά τινας τοῦ Κέλεοῦ, πατὴρ τοῦ Τριπτολέμου ἐν Ἐλευσῖνι. Παυσ. α', 14, 2. συνῳδ. Ῥάριος. (Ἡ γραφὴ Ῥάρος εὑρηται ἡμάρτημ. συνῳδ. ἀντὶ Ῥάρις, ἐνθα τὸ α ἔστι φύσει μακρὸν, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν παλαιῶν εἶχε τὸ ρ οὐχὶ δασὺ πνευμα ἀλλὰ ψιλον. παρβλ. Σχολιαστ. εἰς Ὁμ. Ἴλ. Α, 55. ἐκδ. Beck. Herman. εἰς Ὁμ. Ἴμν. Δημ. 430. καὶ Βουτμ. Ἑλ. Γραμ. §. 6. σελ. 27.)

Ῥ'αττάτον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Πικτόνων, ταυτὸν Machecou, κειμένη παραθαλασσίως. Πτολ. β', 7.

Ῥ'αυάστης, ου, ὁ· Ὀνομ. κυρ. παρὰ τοῖς Παφλαγόσι. Στράβ.

Ῥ'έα, ἡ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Ῥέη, Ῥείη, Ῥεῖα καὶ Ῥέα. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, μία τῶν Τιτανίδων, γυνὴ τε Κρόνου μετὰ τὸν ὁποῖον ἐγέννησε τὸν Πλοῦτωνα, Ποσειδῶνα καὶ Δία· Ἡσ. Θεογ. 135. λατρευομένη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὑπὸ τὸ ὄνομα μεγάλης μητρός, τὴν ὁποίαν οὗτοι συνέχεον μετὰ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Κυβέλης ἐκλαμβάνοντες ἀμφοτέρας ὡς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν θεότητα· ὅρα Κυβέλη· ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ἡ Ῥέα καθημένη ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης τὴν ὁποίαν ἔσυρον δύο λέοντες καὶ περιφερομένη καθ' ὅλην τὴν γῆν, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς φέρουσα ἕνα πυργωτὸν στέφανον. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. Ὀρφ. λιθ. 34. — Ὁ συνήθης παρὰ τοῖς ποιηταῖς τύπος Ῥέα εὑρηται ἐν Ἰλ. Ο, 187. ἄλλως δὲ παρ' Ὁμήρ. Γενν. Ῥείης. Ἰλ. Ξ, 203. καὶ Αἰτκ. Ῥείαν, Ἡσ. Θεογ. 135. ἔτι Ῥεία, Ἡσ. Θεογ. 453. Ῥέη, Ἡσ. Θεογ. 467. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 506. Ῥείη, Ὀνομαστ. Ὁμ. Ἴμν. Ἀπολλ. α', 93. ἔτι καὶ παρὰ τοῖς ὑστεροις ἐπικοῖς, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1139. (τὸ ὕστερα Ῥέα παράγει ὁ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 402. ἀπὸ τοῦ ῥεῖν ἢ ῥέειν.)

Ῥ'έας κόλπος, ὁ· παρ' Αἰτκ. Προμ. 842. ἔνθα κατὰ Schütz ὑπεισέρχεται ὁ ἐνδότερος κόλπος τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Ἡσυχ. κατ' ἄλλους δὲ ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος.

Ῥ'εατον, τό· Rvate. Μία τῶν ἐπισήμων πόλεων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Rieti· Στράβ.

Ῥ'εῖθρον, τό. Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενος ἀρκτικῶς τῆς πόλεως περὶ τὸ ἀκατολικὸν παρὰλιον. Ὁμ. Ὀδ. Α, 186.

Ῥείτοι, οἱ. Μικραὶ ἐλαιώδεις λίμναι ἐν Ἀττικῇ μεταξὺ Ἐλευσῖνος καὶ Ἀθηνῶν, αἵτινες ὡς ἐλέγετο συνεισεχετο ὑπογείως μετὰ τῆς θαλάσσης· ἦσαν δὲ ἱεραὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, χρησιμευουσαι εἰς πολλὰς θρησκευτικὰς καθάρσεις. Θουκ. β', 19. Παυσ. α', 38.

Ῥ'ειτος, ὁ. Ῥυάξ τις πλησίον τῆς κώμης Σολυγείας ἐν τῇ Κορινθίᾳ χώρᾳ· Θουκ. δ', 38.

Ῥηβαῖος, ὁ, = Ῥήβας. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 784.

Ῥ'ήβας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς μεσης Ἀσίας ῥέων παρὰ θαλασσίας τῆς Βιθυνίας καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· ταυτὸν Ῥήβα, Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 849.

Ῥ'ηγία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Ἱέρνης (Ἰρλανδίας) κειμένη ἐπὶ τοῦ Βιδούα ποταμοῦ πιθαν. ἐν τῇ νῦν Omagh. Πτολ. β', 2. — 2) Ῥηγία ἑτέρα. Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς νήσου κειμένη μεσημβρινωτέρου τῆς προτέρας, ἐν τῇ νῦν Drumaheve. Πτολ. αὐτοθ. Mannert. Geogr. II, 2. σελ. 259.

Ῥ'ήγιλλος, ἡ· Regillum. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τιβέρεως ποταμοῦ. Στράβ. Διον. Ἁλ. α'. ταυτὸν Regelly.

Ῥ'ήγινον, τό, Reginum ἢ Castra Regina. Πόλις τῆς Οὐινδελικίας χώρας ἐν Γερμανίᾳ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, κτισθεῖσα καὶ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· ταυτὸν Ῥατισβόνη, Regensburg.

Ῥήγιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐντεινόμενον ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Μεσσήνης, ταυτὸν Cabo Gellara· Θουκ. δ', 24. ἐκ τοῦ ῥήγνυμι, μὲ τὸ τὰ ἐχωρίσθη ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τῆς Σικελίας διὰ ἐπὶ σφοδροῦ σεισμοῦ, Στράβ. παρβλ. καὶ Ἀπολλόδ. β', 5, 10. — 2) Πόλις ἀρχαία τῆς Βρεττίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἀπέναντι τῆς Σικελίας, ἀποικία τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδέων, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Χαρώνδας μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου ἔδωκε μίαν σοφὴν νομοθεσίαν, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Regium Julii κληθεῖσα, ταυτὸν Reggio· Ἡροδτ. 1, 166. Θουκ. — ὅθεν Ῥηγῖνος, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ.

Ῥηγοῦλος, ὁ, Ἀττίλιος, Regulus. Ὑπατος τῆς Ῥώμης καὶ ἡγεμὼν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου ἐν τῷ πρώτῳ Καρχηδονιακῷ πολέμῳ, πολεμήσας κατ' ἀρχὰς μετὰ πολλῆς εὐτυχίας κατὰ τῶν Καρχηδονίων, τῶν ὁποίων ἡφάνισε μέγα μέρος τοῦ ἰσχυροῦ στόλου των καὶ ἐκυρίευτε 240 περίπου πόλεις αὐτῶν ἐν Ἀφρικῇ καὶ Σικελίᾳ· ἀλλὰ τελευταῖον πολεμούμενος καὶ αὐτὸς τὴν μητρόπολιν Καρχηδόνα, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, οἵτινες διὰ βοηθείας τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐλθόντων Ἑλλήνων μισθωτῶν ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Λακεδαιμονίου Σπαρτίπου ἐφόνευσαν ἐν τῇ μάχῃ ὑπὲρ τοὺς 30,000 Ῥωμαίων, ὁ δὲ Ῥηγοῦλος ληφθεὶς αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου μετ' ἄλλων 500 περὶ αὐτὸν Ῥωμαίων ἐφέρθη ἐντὸς τῆς Καρχηδόνος, ὅπου μετὰ πολλὰς βασάνους ἀπέθανεν ἐλεεινῶς. Πολυβ. Διοδ. Σικ.

Ῥ'ῆμοι, οἱ, Remi. Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, σύμμαχος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος εἰς τὸν κατὰ τῶν Γαλλίων πόλεμον· Στράβ.

Ῥ'ηναία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Ῥήναια· Ὁμ. Ἴμν. Ἀπολ. 44. Ῥήναια, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιζ, 70.

Ῥ'ήναια, ἡ, Ἰωνικ. Ῥηνάη, ποιητικ. Ῥήναιη καὶ Ῥήνη, ἔτι Ῥηνία. Νῆσος μικρὰ τῶν Κυκλάδων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει, χωριζομένη δι' ἑνὸς στενοτάτου παρθμοῦ ἀπὸ τῆς νήσου Δήλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐβάπτιστο τὰ πέλαι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων κατοίκων τῆς Δήλου· κατά τινας ἐκαλεῖτο αὕτη ἀρχαιόθεν Ὀρτυγία· Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 44. Θουκ. α', 13. Στραβ. Παυσ. Ῥηνίη, Ἡροδτ καὶ Ῥηνία, Πλουτ. Ἀθην.

Ῥ'ήνη, ἡ. Νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Ὠλένου· Ὁμ. Ἰλ. Β, 728 — 2) = Ῥήναια. Στεφ. Βυζ.

Ῥ'ῆνος, ὁ, Rhenus. Ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ταυτὸν Ῥῆνος, παρὰ τοῖς ἀγχωρίοις Rhein καλουμένος· παρὰ τῶν πηγῶν αὐτοῦ εἶχον διαφόρους γνώμας οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων· κατὰ Ἰουλ. Καισ. ἐπήγαζεν οὗτος ἐπὶ τῶν Λεποντιακῶν Ἄλπεων, κατὰ Στραβ. δ'. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀδούλα (Gotthard) καὶ κατὰ Τακίτου Γερμαν. εἶχε τὰς πηγὰς αὐτοῦ ὁ Ῥῆνος ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων τῶν Ῥαιτικῶν Ἄλπεων φερόμενος μὲ σφοδρὸν καὶ ταχὺν ῥοῦν ἀρκτικῶς ἕως τῶν Βαταυικῶν ὀρίων ἀπ' ὅπου κλίνων πρὸς δυσμὰς καὶ χωριζόμενος εἰς πολλοὺς βραχίονας ἐχύνετο εἰς τὴν Βαταυικὴν Γερμανικὴν Θάλασσαν. Ἐγνώσθη δὲ ὁ ποταμὸς οὗτος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτε πρῶτον οἱ Ῥωμαῖοι ἦρχεσαν τὰς ἐν τῇ Γαλλίᾳ κατακτήσεις των βουλόμενοι αὐτὸν ὡς φυσικὸν σύνορον τῶν Κελτικῶν καὶ Γερμανικῶν λαῶν· Στραβ. Καῖσ. Γαλ. πολ. Δ, 10. Περιπ. Μελ. Β, 2

Ῥ'ηξήνωρ, ορος, ὁ. Τίτ. τοῦ Ναυσιθόου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἀπαθανάτων ἐπὶ νέας τὴν ἡλικίαν· Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 63. — 2) Πατὴρ τῆς Χαλκιόπης γυναικὸς τοῦ Αἰγέως. Ἀπολλόδ. γ', 15, 6.

Ῥ'ῆσος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν, υἱὸς τοῦ Ἠιονῆος· Ὁμ. Ἰλ. Κ, 435. κατ' ἄλλους δὲ, υἱὸς τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης ἢ Εὐτέρπης. Σχολ. Ἰλ. αὐτοθ. ὅστις ἐλθὼν σύμμαχος τοῦ Πριάμου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διομήδους καὶ Ὀδυσσέως ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ, ὅτε οὗτοι ἦλθαν ν' ἁρπάσωσι τοὺς ὡραίους καὶ περιφήμους αὐτοῦ ἵππους· Ὁμ. Εὐρπ. Ῥῆσ. 275. Ἀπολλόδ. α', 3, 3. — 2) Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ εἰσβάλλων εἰς τὸν Γράνικον· Ὁμ. Ἰλ. Μ, 20. — 3) Τίτ. τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ποταμίου θεοῦ ἐν Βιθυνίᾳ, ταὐτ. τῷ Τρῆβι· Ἡσ. Θεογ. 340.

Ῥ'ιανός, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ἀκμάσας περὶ τὴν 134 Ὀλυμπ. ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὧν πρότερον δοῦλος· τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐθαυμάζοντο πρὸ πάντων ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου τὰ ὁποῖα οὗτος ἐπάσχισε νὰ μιμηθῇ. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 734.

Ῥ'ῖγμος, ὁ. Τίτ. τοῦ Πείρου, ἡγεμόν τῶν Θρᾳκῶν καὶ σύμμαχος τῶν Τρώων. Ὁμ. Ἰλ Τ, 445.

Ῥιζάνα, ἡ. Πόλις τῆς Γαδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Πτολμ.

Ῥ'ιζοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. — 2) Πόλις μὲ λιμένα τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ· ταυτὸν Ῥιζοχ.

Ῥ'ίζων, ωνος καὶ ονος, ὁ· Rhizinium. Πόλις ἀρχαία τῆς Δαλματίας ἐπὶ τοῦ Ῥίζωνος ποταμοῦ, ἢ μᾶλλον ἐπίτινος αὐτόθι κόλπου, ταυτὸν Risano. Πολυβ. β', 11. ἡ διὰ τοῦ ω γραφ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐστιν ὀρεσιορ. — ὅθεν, Ῥιζονίτης, ου, (ι) ὁ ἐντοπ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Ῥιζωνικός, ἡ, όν, ἡ Ῥιζονικός. Τοῦ Ῥιζῶνος ἡ εἰς τὴν πόλιν Ῥιζῶνα ἀνήκων. Στράβ

Ῥιζῶν, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Δάγου ἐν Ταράντῳ, 300 πρὸ Χρ. καὶ χρηματίσας εὑρετὴς τῶν ἱλαροτραγῳδιῶν διὰ τῆς ἑνώσεως κωμικῶν μετὰ τραγικῶν παρασπάσεων, συγγράψας κατὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Σουϊδ. τριάκοντα ἑκατὸ δράματα, ἐξ ὧν τινα ἀναφέρονται παρ' Ἀθηναίῳ βιβλ. γ', 27. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 320.

Ῥινοκορούρα, ἡ. Πτολ. δ', 5, 3, καὶ Ῥινοκολούρα. Στράβ. Διοδ. Σικ. α', 60. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ διὰ τοῦτο λαμβανομένη ποτὲ μὲν ὡς Αἰγυπτιακὴ ποτὲ δὲ ὡς Συριακὴ πόλις.

Ῥίον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ κείμενον ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ὅπερ ἄλλως καὶ Δρέπανον ἐκαλεῖτο διὰ τὸ δρεπανειδὲς αὐτοῦ σχῆμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὡρίσκετο εἰς περίφημος ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος· ταυτὸν Κάστρον τοῦ Μωρέου. Εὐρ. Ἰων. 1592. Ῥίον τὸ Ἀχαϊκόν, Θουκ. β', 86. — 2) Ῥίον τὸ Μολυκρικόν. Ἀκρωτήριον τῆς Αἰτωλίας κείμενον ἀπέναντι τοῦ Ἀχαϊκοῦ Ῥίου μὲ πόλιν παρ' αὐτὸ τὴν Μολυκρείαν· ἔτι καὶ Ἀντίῤῥιον καλούμενον, ὅπερ ὅρα Θουκ. β', 84. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Ῥιπαῖα ὄρη, τά. Ὄρη μυθολογούμενα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων κείμενα ἀρκτικῶς τῆς Οἰκουμένης καὶ σχηματίζοντα τὰ πρὸς βορέαν ὅρια αὐτῆς φερόμενα ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ἕως τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐλέγετο συνήθως ὅτι ἔπνεεν ὁ σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς Βορέας ἄνεμος, ὀπισθεν δὲ αὐτῶν ἐλογίζοντο ὅτι κατῴκουν οἱ Ὑπερβόρειοι λαοὶ τῆς Γῆς. Στράβ. Διον. Περ. 315. Κατὰ Ποσειδώνιον, τὰ Ῥιπαῖα ὄρη τῶν Ἀρχαίων ἦσαν αἱ Ἄλπεις πέραν τῶν ὁποίων ἐδέτοιτο οἱ Ὑπερβόρειοι λαοί. Τινὲς δὲ ἄστοτε ἐπὶ τούτων τῶν ὀρέων τὰς πηγὰς τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ ἐν τῇ ἀκροτάτῃ Σαρματίᾳ. (τὸ ὄνομα Ῥιπαῖος προέκυψεν ἐξ Ὁμ. Ἰλ. Ο, 171., Ῥιπὴ αἰθρηγενέος Βορέαο.)

Ῥίπη, ἡ, (ι). Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη πλησίον τῆς Στρατίας. Ὁ. Ἰλ. Β, 606. — ὅθεν, Ῥίπαῖος, ὁ κάτοικος.

Ῥόδανος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Γαλλίας πηγάζων ἐκ τῶν Ἄλπεων, ὅστις διερχόμενος διὰ τῆς Λεμάνης λίμνης ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ῥέων μετημβρινῶς τῆς Γαλλίας, εἰσβάλλει διὰ τριῶν στομίων εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ· ταυτὸν Rhone Ἀπολ. Ῥοδ. Δ' 627. Στράβ.

Ῥόδεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὅμ. Ἴλ. Δημ. 451. Ἡσ. Θεογ. 351. Dindor. ἔνθα πρότερον Ῥοδία ἔκειτο.

Ῥόδη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, γυνὴ τοῦ Ἠλίου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Φαέθοντα, τὴν Λαμπετίαν, Αἴγλην καὶ Φαέθουσαν. Ἀπολδ. α', 4, 4. παρβλ. καὶ Heyne αὐτόθι, σελ. 53. Σχολ. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 302. — 2) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ. β', 1, 4.

Ῥόδια, ἡ, = Ῥόδεια, ὅπερ ὅρα. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολδ. β', 1, 4.

Ῥόδιακός, ἡ, όν. Τῆς Ῥόδου ἡ εἰς τὴν Ῥόδον ἀνήκων, ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου ὤν. Στράβ.

Ῥόδιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωικῆς χώρας ῥέων ἀρκτικῶς τοῦ ἀκρωτηρίου Δαρδανίδος. Ὅμ. Ἴλ. Μ, 20.

Ῥόδιος, ια, ιον. Τῆς Ῥόδου ἡ ἐκ τῆς Ῥόδου ὤν, ὁ εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. Ῥόδιος, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Ῥόδου. Ὅμ. Ἴλ. Β, 654.

Ῥοδίπη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 370.

Ῥοδόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, σύντροφος τῆς Περσεφόνης, παρ' Ὅμ. Ἴλ. Δημ. 422. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Στρυμόνος καὶ γυνὴ τοῦ Αἵμου βασιλέως τῆς Θρᾴκης, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι μετεμορφώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς τὸ ἐν Θρᾴκῃ ὁμώνυμον ὄρος, διότι ἤθελον νὰ ὀνομάζωνται τέκνα τοῦ Διός. Λουκ. Ὀρχ. 51. Ὀβιδ. — 3) = Τροφὶς, Λουκ.

Ῥοδόπη, ἡ. Ὄρος τῆς Θρᾴκης ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Αἵμου καὶ ἐκτεινόμενον διὰ μέσου τῆς χώρας περὶ τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Νέστου ποταμοῦ ἕως τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· ταυτὸν βουνὸν τοῦ Δεσπότου. Ἡροδ. 4, 49. Πολύβ.

Ῥόδος, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τῆς Ἀφροδίτης ἢ κατ' ἄλλην γραφ. τῆς Ἀμφιτρίτης, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἀπόλλων· ἡ νῆσος Ῥόδος ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας αὕτη ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος ἑπτὰ παῖδας οἵτινες μετὰ ταῦτα ἐμοιρίσθησαν μεταξὺ των τὴν νῆσον ταύτην. Παῦσ. Ὀλ. 7, 62 – 140.

Ῥόδος, ἡ. Μία τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλληνικῶν νήσων ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει ἀπέναντι τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πρότερον Ὀφιοῦσα, Ἀστερία καὶ Μακαρία καλουμένη, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος ὑπῆρχε κατ' ἀρχὰς ὡς λέγεται εἰς ἄκρον ἑλιώδες καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ πολλῶν λιμνῶν καὶ φαρμακερῶν ἑντόμων, ἕως οὗ ὁ Φόρβας ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λαπίθων ἐκαθάρισεν αὐτὴν, βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ αὐτόθι. Διοδ. Σικ. α', 58, δ', 71. ἔκτοτε κατεστάθη ἡ νῆσος αὕτη εἰς ἄκρον εὔορος, τερπνὴ καὶ τοσοῦτον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις περιβόητος· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου εὑρίσκοντο ἐν αὐτῇ τρεῖς πόλεις, ἡ Ἰάλυσος, Λίνδος καὶ Κάμιρος, τῶν ὁποίων ἑκάστη εἶχεν ἰδίαν πολιτείαν καὶ τὰς ὁποίας, κατὰ Στράβωνα ἔκτισαν πρῶτον οἱ Δωριεῖς ἐλθόντες ἐκ Μεγάρων· ἐφεξῆς ἦλθον καὶ κατῴκησαν ἐπὶ τῆς νήσου οἱ Τελχῖνες ἐκ Κρήτης, ἐξ ὧν καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτῶν Τελχινίτις, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον οἱ Τελχῖνες οὗτοι οἱ πρῶτοι καὶ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς Ῥόδου ἐπινοήσαντες τὴν ἀστρολογίαν καὶ τὴν τῶν μετάλλων ἐργασίαν· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνωθέντες οἱ πλεῖστοι κάτοικοι τῶν τριῶν ἐν τῇ νήσῳ πόλεων, ἔκτισαν τὴν πόλιν Ῥόδον ἐπὶ τοῦ βορειοδυτικοῦ αὐτῆς μέρους, ἥτις ὑπῆρχε τοῦ λοιποῦ πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου ἔχουσα δύω λιμένας, ἐφ' ἑνὸς τῶν ὁποίων ἵστατο ὁ περίφημος ἐκ χαλκοῦ Κολοσσὸς τὸν ὁποῖον ἀνήγειρεν οἱ Ῥόδιοι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡλίου. Πρὸ παντὸς ὑπερεῖχε τὰ πάλαι ἡ νῆσος Ῥόδος διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων· οὐκ ὀλίγον δὲ ἐφημίζετο καὶ διὰ τοὺς σοφοὺς αὐτῆς νόμους, περὶ τῆς ὁποίας λέγει ὁ Κικέρων Leg. Manil. 38. »Rodiorum usque ad nostram memoriam disciplina et gloria remansit.« τὸ ἐμπόριον τῶν Ῥοδίων ἐκτείνετο εἰς διάφορα παραλιόπολια μέρη τῆς Εὐρώπης ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, διὰ δὲ τοῦ ἰχθυρεῦ αὐτῶν ναυτεμπορίου πολλαὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἰδίας αὐτῶν καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων ἐλευθερίας. Ὅμ. Ἴλ. Β, 655. Στράβ. Διόφρ. Σικ.

Ῥοδοῦντία, ἡ. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θετταλίᾳ. Στράβ.

Ῥόδων, ωνος, ὁ. Ἀρσενικ. Κύρ. Ὄνομ. παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. β'.

Ῥοδῶπις, ιος, ἡ. Περιβόητος καὶ εἰς ἄκρον ὡραία ἑταῖρα ἐκ Θρᾴκης, ἥτις οὖσα πρότερον δούλη τοῦ Ἰάδμονος ἐν Σάμῳ ἐμίσθη εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀμάσιος καὶ ἐπωλήθη αὐτόθι· ὕστερον δὲ ἔλαβε τὴν ἐλευθερίαν της παρὰ τοῦ Χαράξου· ἐν Αἰγύπτῳ ἐδιατρίβουσα ἀπέκτησε τοσοῦτον πλοῦτον διὰ τῆς ὡραιότητος καὶ τῶν θελγήτρων της, ὥστε λέγεται ὅτι δι' ἰδίας δαπάνης ἤγειρε μίαν πυραμίδα· Ἡροδτ. 2, 134. ἔνθα ὁ ἱστορικὸς οὐτος ἀναφέρει τοῦτο ὡς μυθώδες. — 2) Ἄλλη ἑταῖρα ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ'. 33. (ἐν Ἀκρωτηρ. Ἔκθεσ. εὑρηται Ῥόδωπις.) Ῥοδόπη, ἡ. Λουκ. Ὀρχ. 2.

Ῥοῖκος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, ὅστις θέλων νὰ βιάσῃ τὴν Ἀταλάντην ἐτοξεύθη ὑπ' αὐτῆς. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 221. Ἀπολδ. — 2) Περίφημός τις ἀγαλματοποιὸς καὶ ἀρχιτέκτων ἐκ Σάμου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ τυράννου Πολυκράτους, ὅστις λέγεται ὅτι πρῶτος ἐπενόησε μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου τὴν τέχνην τοῦ ν' ἀναλύωσι τὸν χαλκὸν καὶ νὰ κατατκευάζωσιν ἐξ αὐτοῦ διάφορα ἀγάλματα. Ἡροδτ. 3, 60.

Ῥοιμηταλκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεπολέμησεν ἐναντίον τοῦ Ἀντωνίου καὶ ἀφεξῆς ἐδείξει μεγάλας εὐδουλεύσεις ὑπὲρ τῶν Ῥωμαίων εἰς διαφόρους ἄλλους πολέμους.

Ῥοιτειάς, ὁρος Ῥοιτείου.

Ῥοίτειον, τό. Πόλις καὶ ἀκρωτήριον τῆς Τρωικῆς χώρας ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐδεικνύετο ὁ τάφος τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος. Ἡροδτ. 7, 43. — ὅθεν Ῥοιτειεύς, έως, ὁ κάτοικος καὶ Ῥοιτειάς, άδος, ἡ. Τοῦ Ῥοιτείου ἡ ἐκ τοῦ Ῥοιτείου οὖσα. Ἀπολ. Ῥοδ. καὶ

Ῥοιτικὸς, ίδος, ἡ. Αἰολ.

Ῥουβίκων, ωνος, ὁ, Rubico. Ποταμὸς τῆς ἀνατολικῆς Ἰταλίας χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν· ταυτὸν δὲ καλεῖται Rugo ἢ κατά τινας Pisciatello. Στράβ.

Ῥοῦβων, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων. πιθαν. ἡ ἰδία Δυία. Πτολ. γ', 5.

Ῥοῦς, ὁ, συνηθ. ἐκ τοῦ Ῥόος. Ὡμὴ τῆς Μεγαρίδος χώρας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ κατερρέοντος ὕδατος ἐκ τῶν αὐτόθι ὀρέων, ὕστερον δὲ Παλαιοχώρια λεγομένη. Πλουτ. Θησ. 27. Παυσ.

Ῥουσείνων, ωνος, ὁ, (ι) Russino. Ποταμὸς τῆς Νερβωνίτιδος Γαλλίας ῥέων πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· ταυτὸν Τὲτ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς αὐτῆς χώρας ἐν Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Πυρηναίων καὶ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης, ταυτὸν Tour de Rousillon. Στράβ.

Ῥουτιλλία, ἡ, Rutilia gens. Μία τῶν ἐπισημοτέρων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο αἱ εἰκόνες τῶν Τούφων, Καλβων, καὶ Ῥοῦσσων.

Ῥουτιλλιανὸς, ὁ, Rutilianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Ῥούτουλοι, οἱ, Rutuli. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, τῶν ὁποίων μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Ἀρδέα, μετὰ δὲ τὴν σύστασιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου δὲν παρίστανται ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ Ῥούτουλοι οὗτοι ὡς ἴδιος λαὸς τῆς μεσαίας Ἰταλίας, ἀναμιχθέντες πρωΐμως μετὰ τῶν Λατίνων. Στράβ.

Ῥουφῖνος, ὁ, Rufinus. Ὄνομα κύρ. ἐπισή-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλος

μων ἀνδρῶν καὶ Ὑπάτων ἐν Ῥώμῃ ἐκ τῆς Κορνηλίας γενεᾶς τῶν Πατρικίων. Δουκ.

Ῥοῦφος, ὁ. Περίφημος Ἰατρὸς Ἔφεσιος, κατὰ Τζέτζ. χρηματίσας ἐν Αἰγύπτῳ ἰατρὸς τῆς βασιλίσσης Κλεοπάτρας, κατὰ δὲ Σουΐδ. ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ, ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου ἐσώθησαν μόνον τρία, περὶ τῶν ἐν κύστει καὶ νεφροῖς παθῶν, περὶ φαρμάκων καθαρτικῶν καὶ περὶ ὀνομασίας τῶν τοῦ ἀνθρώπου μορίων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 714.

Ῥῦμμος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σκυθίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Κατπίαν Θάλασσαν, πιθαν. ὁ νῦν Κιατοῦρι. Πτολμ.

Ῥύνδακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ Βιθυνίας καὶ Μυσίας, πρότερον Λύκος καλούμενος. Στράβ. — ὅθεν, Ῥυνδακὶς, ίδος, ἡ. Τοῦ Ῥύνδακος, Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1165.

Ῥύπαι, καὶ Ῥύπαι, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, μία τῶν δώδεκα κτίνες συνίστων τὸ πάλαι τὴν Ἀχαϊκὴν συμμαχίαν κειμένη ὑπεῖσεν τοῦ ἀκρωτηρίου Ῥίου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος εὐρίσκομένη εἰς ἐρείπια. Ἡροδ. 1, 145. Στράβ. Ῥύπαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ῥυπικὸς, ἡ, ὸν· τῶν Ῥυπῶν ἢ εἰς τὰς Ῥύπας ἀνήκουσα· ἡ Ῥυπική, ἡ περὶ τὰς Ῥύπας ἐν Ἀχαΐᾳ χώρα Θουκ. ζ, 34.

Ῥύτιον, τό. Πόλις τῆς νήσου Κρήτης, πιθαν. = Τἠυμνία, ταυτὸν Ῥέυμνος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 648.

Ῥωμαϊκὸς, ἡ, ὸν, καὶ

Ῥωμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Ῥώμης ἢ ἐκ τῆς Ῥώμης· ὠν, εἰς τὴν Ῥώμην ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστ. Ῥωμαῖοι, ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης. Πολυβ.

Ῥωμαΐς, ίδος, ἡ Ἰδιωτικ. ὄνομ. τοῦ Ῥωμαῖος, ἡ κάτοικος τῆς πόλεως Ῥώμης.

Ῥώμη, ἡ, Roma. Μητρόπολις τοῦ παλαιοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, μία τῶν περιφημοτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων τῆς ἀρχαιότητος καὶ καθέδρα τῶν μετὰ ταῦτα Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου ἐν τῇ Τυρρηνικῇ Θαλάττῃ. Ἡ πρώτη αὐτῆς σύστασις ἀναφέρεται εἰς ἀρχαιότατην καὶ σχεδὸν μυθώδη ἐποχὴν, ὅτε πρώτους ὡς λέγεται ὁ Εὔανδρος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐξ Ἀρκαδίας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισεν ἐπὶ τοῦ Παλλαντίου λόφου τὴν πόλιν Παλλάντιον, ἥτις μετὰ ταῦτα ἐσχημάτιζεν ἓν μέρος τῆς μεγάλης πόλεως Ῥώμης, περὶ τὴν ὁποίαν ἀκολούθως ὁ Ῥωμύλος ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Ἄλβας Λόγγας, ἔκτισεν τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἰδίως κληθεῖσαν Ῥώμην τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε εὐρίσκεται ἡ ἱστορικὴ ἐποχὴ τῆς κτίσεως αὐτῆς καὶ τῆς πρώτης συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου. Ἡ ἀρχαία Ῥώμη ἐσχημάτιζε μίαν μικρὰν τετράγωνον περιοχὴν, ὃ ὁ καὶ Roma quadrata ἐκαλεῖτο, μετ' οὐ πολὺ δὲ αὐξηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σερβίου Τουλλίου ὠνομάσθη ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου εἰς δεκατέσσαρα μέρη Regiones καλούμενα, ἔχουσα ἐπὶ τῶν τειχῶν αὐτῆς 37 πύλας· ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως ἐκείνου ἀπὸ γέφυραι ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ, 19 δημόσιαι ἀγοραὶ, 400 Ναοὶ, 215 μεγάλαι αὐλαὶ, 14 ὑδραγωγεῖα, 50 Κολοσσοὶ, ἓν μέγα πλῆθος Ναΐων, θεάτρων καὶ ἄλλαι μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομαί· παρβλ. Burton καὶ Sickler Topographie des älteren und neuen Roms, Comp. 1823. καὶ Platner περὶ Ῥώμης, Tubin Cotta 1830. — ταυτὸν Ῥώμη, Roma, πρωτεύουσα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας ἐν Ἰταλίᾳ καὶ καθέδρα τοῦ Πάπα.

Ῥῶμος, ὁ, Remus. Ἀδελφὸς τοῦ Ῥωμύλου, φονευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου περὶ τῆς ἀρχῆς ἔτι τῆς συστάσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου· ὕστερον δὲ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὡς ἥρως μὲ θείας τιμὰς ἔχων καὶ ἴδιον ναὸν ἐν Ῥώμῃ. Στράβ. Αἰλ.

Ῥωμυλία, ἡ, Romulea. Πόλις τῆς μεσαίας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, καταδαμασθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων. Στεφ. Βυζ.

Ῥωμύλος, ὁ, Romulus. Τίος τῆς Ῥέας Σιλβίας θυγατρὸς τοῦ Νουμήτορος βασιλέως τῆς Ἄλβης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι αὐτὴ ἐγεννήσεν ἐκ τοῦ Ἄρεος, καὶ ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ῥώμου· μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου βρέφος ὄντι ὠῇ ῥιφθεὶς εἰς τὸν Τίβεριν ποταμὸν διὰ προσταγῆς τοῦ τότε βασιλεύοντος θείου αὐτῶν Ἀμουλίου, ἀνετράφη ὑπὸ τῆς Ἄκκας Λαυρεντίας γυναικὸς ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων ποιμένων. Ὅτε δὲ ἦλθον εἰς ἐνηλικίαν ἡλικίαν οἱ δύω οὗτοι ἀδελφοὶ, μαθόντες παρὰ τῆς τροφοῦ αὐτῶν τὴν ἀληθῆ γένησιν καὶ καταγωγήν των, ὡρμησαν εἰς τὴν πόλιν Ἄλβαν, ἐρόνευσαν τὸν θεῖον αὐτῶν Ἀμούλιον καὶ διὰ βοηθείας πολλῶν συμπολιτῶν των ἀπεκατέστησαν αὐθις εἰς τὸν θρόνον τὸν πάππον των Νουμήτορα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ λαβόντες ὃν μέρος τῶν ἀναστατουμένων κατοίκων τῆς Ἄλβης ἦλθον περὶ τὸν Τίβεριν ποταμὸν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου ὅπου ἔκτισαν πρῶτοι τὴν περίφημον πόλιν τῆς Ῥώμης. Ἡ συμβᾶσα μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν ἔρις περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς νέας πόλεως λέγεται ὅτι ὑπῆρξεν αἰτία τοῦ νὰ φονευθῇ ὁ Ῥῶμος ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου· περὶ τῶν Παλλαντίων λόφου ἔκτισεν ὁ Ῥωμύλος τὰ πρῶτα θεμέλια τῆς πόλεως Ῥώμης τὸ 753 ἔτος πρὸ Χρ. περιβαλὼν αὐτὴν μὲ μίαν τετράγωνον διώρυχα ἀντὶ τείχους καὶ συστήσας ἐν αὐτῇ ἓν ἴδιον συμβούλιον, ἐκ τῶν πλουσιωτέρων καὶ συνετωτέρων πολιτῶν ἀναγορευθεὶς πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων καὶ διαιρέσας ἐφεξῆς ὅλον τὸν λαὸν τῆς μικρᾶς ἐπικρατείας του εἰς τριάκοντα φυλὰς, τὴν δὲ χώραν εἰς τρία μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐπροσφώρισε πρὸς διατήρησιν τῶν ἱερῶν καὶ τῆς λοιπῆς θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας, τὸ ἕνατον διὰ τὰς χρείας τοῦ ἐρίτους καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως καὶ τὸ τρίτον διεμέρισε μεταξὺ τῶν τριακοντα φυλῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ. Ἡ ἀπὸ μέρους τῶν Ῥωμαίων συμβᾶσα ἁρπαγὴ τῶν Σαβίνων γυναικῶν ἐπέφερε ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ῥωμύλου αἱμοβόρους τινὰς πολέμους μεταξὺ τοῦ νεοστυσταθέντος τούτου κράτους καὶ τινων πλησιοχώρων Ἰταλικῶν πόλεων· μετὰ μίαν βασιλείαν τριάκοντα ἑπτὰ χρόνων ἀπέθανεν ὁ Ῥωμύλος ἐν καιρῷ μεγάλης κοινῆς ἐπισωρήσεως τῶν στρατευμάτων, ὅτον λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ γερουσιαστῶν μετοιμένος ἤδη διὰ τὰ ἐπαχθῆ καὶ τυραννικὸν πολίτευμά του· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὡς ἔγχωριος θεότης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μὲ τὸ ὄνομα Κυρῖνος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ῥώμῃ πολιτῶν ἐσυμποσοῦτο μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ῥωμύλου περὶ τοὺς 47 000. Πλουτ. Ῥωμ. Λιβ.

Ῥωξάνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Περσου Ὀξυάρτου, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Κασσάνδρου μετὰ τοῦ παιδὸς αὐτῆς Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Δουκ.

Ῥωξόλανοι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Βορυσθένην ποταμὸν καὶ τὴν Μαιῶτιδα λίμνην, συγχεόμενοι πολλάκις μετὰ τῶν Ἰαζύγων· ἡ γραφ. Ῥοξόλανοι φαίνεται ὀρθοτρ. Στράβ.

Σ.

Σάβα, ἡ, καὶ Σάβαι, αἱ (ε). Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, μητρόπολις τῶν Σαβαίων, κειμένη ἐπὶ τινος ὑψώματος· εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο τὸ πάλαι μέγα ἐμπόριον μετὰ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Ἀραβίας· ταυτὸν κεῖται ἐπ' αὐτῆς ἡ πόλις, Σαάδα. — ὅθεν, Σαβαῖοι, οἱ κάτοικοι τῆς περὶ τὴν πόλιν Σάβα χώρας ἐν τῇ Εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ, σχηματίζοντες τὸ πάλαι ἓν μέγα καὶ πλούσιον ἔθνος περὶ τὴν νῦν Τεμὲν χώραν, ἔχοντες ἰδίους βασιλεῖς καὶ ἐνεργοῦντες μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν προϊόντων τῆς γῆς των, τῶν ὁποίων ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πολυτέλεια ἐθαυμάζετο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν. Στράβ. Διοδ. Σκ.

Σαβάζιος, ὁ. Ἐπιθ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ὁ Βάκχος ἐν Φρυγίᾳ καὶ πιθαν. ἐτ ἐν Θράκῃ. Κατὰ δὲ Στράβ. ὑπῆρχεν ὁ Σαβάζιος οὗτος υἱὸς τῆς Κυβέλης, περιστανόμενος αὐτὴ τῆς Σελήνης, ὃ ὁ καὶ μησοτυραννος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο, ἢ συμβολικῶς εἰκονιζόμενος αὐτὴ τῆς ἐπαναστρεφομένης κατ' ἔτος ἡλιακῆς δυναμεως. Ἡ λατρεία αὐτοῦ μετεφέρθη ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπανηγυρίζετο ἐξαιρέτως μὲ μυστηριώδεις τελετὰς ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἀριστοφ. Σφ. θ ὅτι καὶ Πλυτ. Ἀριστοφ. Δυσ. 389. — 2) Ἐπιθ. Ἱερὸς τοῦ Σαβαζίου, καὶ τὰ Σαβάζια, ἑορτὴ πανηγυριζομένη πρὸς τιμὴν τοῦ Σαβαζίου ἐξ ὀργίων καὶ ἄλλων μυστηριωδῶν τελετῶν. Στράβ.

Σάβαι, αἱ, (ε) = Σάβα. Διον. Περ. 959.

Σαβάκτης, ου, ὁ (σαβάζω). Δαίμων τις κακότροπος, παριστανόμενος ὑπὸ μορφὴν κοβάλου, κατασυτρίβων τὰς ἐν τῷ οἴκῳ χύτρας. Ὁμ. Ἐπ. 14.

Σαβακὼς, ῶ, ὁ. Βατιλεὺς τῶν Αἰθιόπων, ὅστις εἰσβαλὼν εἰς τὴν Αἴγυπτον περὶ τὸ 765 ἔτος πρὸ Χρ. ἐβασίλευσεν αὐτόθι ἕως τοῦ 715 ἔτους. Ἡρόδ. 1, 140.

Σαβαρα, ἡ. Πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου. Πτολμ. ζ, 2.

Σαβῖναι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰνδίας κατοικοῦντες δυτικῶς τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκοντο πολλοὶ ἀδάμαντες, μὲ πόλεις τὸ Ταπάπιον καὶ τὰ Καρισεόρδαμα. Πτολμ. Mannert Γεωγρ. V, 1, σελ. 111.

Σαβῖνα, ἡ, Sabina. Ὄνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἀνθολ.

Σαβῖνοι, οἱ, Sabini. Ἓν τῶν ἀρχαιοτέρων ἐθνῶν τῆς μεσαίας Ἰταλίας, κατοικοῦντες περὶ τὰ Ἀπεννινα ὄρη ἐπάνω τοῦ Λατίου, τὸ ὁποῖον Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς λέγει ὅτι κατήγετο ἐκ τῶν Οὐμβρων ἢ Ὀμβρικῶν, πιθανώτερον ὅμως ἦταν οἱ Σαβῖνοι τὸ ἀρχαῖον ἐκ τοῦ γένους τῶν Αὐσόνων καὶ ἐσχημάτιζον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἓν μέγα ἔθνος τοῦ ὁποίου διάφοροι ἀποικίαι εὑρίσκοντο καθ' ὅλην τὴν χερσόνησον ταύτην· ἔζων δὲ οὗτοι ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν πλανώμενοι μὲ τὰ ποίμνια αὐτῶν εἰς τὰ περὶ τὴν χώραν των ὄρη. Πολύβ.

Σαβῖνος, η, ον. Τῶν Σαβίνων ἢ εἰς τοὺς Σαβίνους ἀνήκων· ἡ Σαβῖνη, ἡ χώρα τῶν Σαβίνων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Πολύβ.

Σάβιρα, ἡ Σάβειρα, τὸ. Ἐπίσημος κώμη τῆς ἰδίως Καππαδοκίας ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Στράβ. πρότερον μητρόπολις τῆς περὶ αὐτὴν χώρας, ἄλλως δὲ ἄγνωστος.

Σάβις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐκβάλλων εἰς τὸν Ῥῆνον, ταυτὸν Sambre. Καίσ.

Σαβοῖ. Ἐπιφώνημα τι σύνηθες ἐν ταῖς τελεταῖς τοῦ Σαβαζίου. Δημ. Στεφ. σελ. 313.

Σαβύλινθος, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Μολοσσῶν, παρὰ Θουκ. β, 80.

Σάβυλλος, ὁ. Πολίτης τις ἐκ Γάλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ φονεύσας τὸν τύραννον Πλεάνδρον. Ἡροδ. 7, 154.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σαγαλασσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀπαμείας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο οἱ ἀνδρειότεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς χώρας. Στραβ. Σαλαγασσός, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 28. — ὄθεν, Σαγαλασσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουσ.

Σαγάπολα, τά. Ὄρη τῆς Γαιτουλίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, συνεχόμενα μετὰ τοῦ Ἄτλαντος. Πτολμ.

Σαγάρτιοι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Περσίδος χώρας. Ἡροδτ. 1, 125.

Σάγγαλα, τά, καὶ Σάγαλα. Πόλις τῆς ἀρετῶας Ἰλλυρίας ἄλλως καὶ Ἐπιδαμνίας παρὰ Πτολ. κειμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Καστίων Ἀρρίαν.

Σαγγάριος, ὁ, (-υυυ). Ὁ ἐπισημότερος ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Δινδύμου πλησίον τῆς αὐτόθι κώμης Σαγγίας καὶ ῥέων δι' ἐνὸς μέρους τῆς Φρυγίας, ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον πλησίον Σακαρᾶ. Ὁμ. Ἰλ. Γ, 187. Ἰσ.

Σάγουντον, τό, Saguntum. Πόλις τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἑλλήνων ἐλθόντων ἐκ τῆς νήσου Ζακύνθου, ἀπέχουσα 1000 βήματα τῆς θαλάσσης πλησίον τῆς νῦν Murviedro πόλεως. Στράβ. παρβλ. Σακάνθα.

Σάγρας, ου, ὁ, Sagra. Μέρος ποταμὸς τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λοκρῶν. Στραβ.

Σάγρος, ὁ, Sagrus. Ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Σιμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Sagro. Στράβ.

Σαγύλιον, τό. Πόλις ἢ φρούριον ὀχυρὸν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ μεσημβρινῶς τῆς πόλεως Ἀμασείας, κατεστραμμένη ἤδη διὰ προστιγῆς τοῦ μεγάλου Πομπηίου.

Σαγχωνιάθων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος ἱερεὺς τῶν Φοινίκων ἐκ τῆς πόλεως Τύρου, πιθαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· τινὲς δὲ διαφέρουσιν αὐτὸν συγχρονον Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου· ἐκ τῶν διατεθέντων λειψάνων τοῦ Σαγχωνιάθωνος παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Πορφυρίῳ εἰκάζεται ὅτι οὗτος συνέγραψε μίαν ἀρχαίαν ἱστορίαν τῆς πολιτικῆς καὶ θρησκείας τῶν παλαιῶν Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων, μεταφρασθεῖσαν Ἑλληνιστὶ ὑπὸ Φίλωνος τοῦ Βυβλίου. Ἄδην βιβλ. γ'. ἐν τέλει Σουίδ. Φαβ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ 221.

Σάδα ἡ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς παραλίας τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου ἐν τῇ νῦν Ἀρακαν. Πτολμ.

Σάδοκος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σιτάλκους, βασιλεὺς τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ.

Σαδυάττης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἄρδυος, βασιλεὺς τῶν Λυδῶν. Ἡροδτ. 1, 16.

Σαιδήνη, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Αἰολίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κύμη. Ὁμ. Ἐπ. ἰ'. Ἡροδτ.

Σάϊοι, οἱ, (υυ-). Λαὸς ἔρχεται τῆς Θρᾴκης, κατοικοῦντες περὶ τὴν πόλιν Ἄβδηρα καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης. Ἀριστφ. Ἐφ. 1296. κατὰ Στράβ. = Σίντιες καὶ Σαπαῖοι καλουμένοι.

Σάϊς, ἴος καὶ ωος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ παλαιὸν ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, μητρόπολις τοῦ Σαϊτικοῦ Νομοῦ κειμένη μεταξὺ τοῦ Κανωβικοῦ καὶ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου μ' ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς παρ' Αἰγυπτίοις Νηΐθ καλουμένης καὶ μὲ ὧν ταφεῖον τῶν βασιλέων τῆς Αἰγύπτου· τανῦν Σά. Ἡροδτ 2, 134. — Δοτ. Σάϊ, Ἡροδτ. 2, 28. — ὄθεν, Σαΐτης, ου, ὁ, (ῑ), ἐ κάτοικ. Ἡροδτ. καὶ Ἐπιστ. Τῆς Σάϊος, ἡ εἰς τὴν πόλιν Σάϊν ἀνήκων· ὁ Σαΐτης νομός, εἰς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν. Ἡροδτ. — 2) Σαΐτικος, ἡ, ὁν Τῆς Σαΐοι ἢ εἰς τὴν Σάϊν ἀνήκων, τὸ Σαϊτικὸν στόμα, ταὐτὸν μὲ τὸ Τανιτικὸν, σχηματίζον ἕνα βραχίονα τοῦ Σεβεννυτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, Ἡροδτ. 2, 17. ὁ Σαϊτικὸς νομός, Πλάτ. Τιμ. σελ 21.

Σάϊς, ιος, ἡ Ἐπιστ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁ. ποίον ἐλατρευετο ἐν Σιδὶ πόλει τῆς κάτω Αἰγύπτου. Ἡροδτ. 2, 175. κατὰ Παυσ. εἶχεν ἐτι αὐτὴ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα καὶ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἀργολίδα. Παυσ. β', 36.

Σακάδας, ου, ὁ, (υ υ -). Ποιητὴς λυρικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐξ Ἄργους, ἀκμάσας περὶ τὴν 48 Ὀλυμπ. ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ μουσικὸν ὄργανον Σακάδιον. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Σάκαι, οἱ (α) καὶ Ἡροδτ. 7, 64. ὄνομα κοινὸν μὲ τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι ἐκάλουν ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Σκυθίας· παρὰ τοῖς ὕστερον Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις ἐκαλοῦντο ἰδίως Σάκαι λαοί τινες νομάδες κατοικοῦντες ἐπέκεινα τῆς Κασπίας θαλάσσης μεταξὺ τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῶν ὀρίων Ἰμάου καὶ Παροπαμίσου ἐν τῇ νῦν μικρᾷ Βουχαρίᾳ, κατὰ Πτολμ. μὴ ζῶντες κατὰ πόλεις ἀλλὰ περιπλανώμενοι ὡς ἐπὶ πολὺ μὲ τὰ ποίμνιά των καὶ κατοικοῦντες εἰς δάση καὶ εἰς σπήλαια. Διον. Περ. 750. ἑνικ. Σάκας.

Σάκαιος, αία, αιον. Τῶν Σακῶν ἢ εἰς τοὺς Σάκας ἀνήκων. Στράβ.

Σάκας, ου, ὁ (υ-). Ὁ κάτοικος τῆς χώρας τῶν Σακῶν ἐν Ἀσίᾳ. — 2) Ὄνομα δούλου τινὸς οἰνοχοου τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων Ἀστυάγους Ξενοφ. Κυρπαιδ. α', 3. — 3) Περιφρονητικὸν ὄνομα τοῦ Τραγικοῦ ποιητοῦ Ἀκέστορος ἐν Ἀθήναις ὡς ἐξ ἀλλοτρίας πατρίδος ὄντος. Ἀριστφ. Ὄρν. 31.

Σακασηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας κειμένη περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ἄράξου ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν κατὰ Στραβ. ια, κατώκησαν πρῶτον οἱ Σάκαι ὅτε οὗτοι ἐδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ἐκ τῆς χώρας των. πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πτολμ. Σακηνὴν καλουμένην.

Σακαστία, ἡ. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Πτολμ.

Σακεσίνας, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας πιθαν. κατοικοῦν ἐν τῇ Σακασηνῇ χώρᾳ, ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαντώμενον οὐδαμοῦ. Ἀρριαν. Ἀναβ. γ', 8, 7.

Σάκων, ωνος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ζάγκλης ἐν Σικελίᾳ, ὁ κτίσας πρῶτον τὴν πόλιν Ἱμέραν. Θουκ. ς, 5.

Σάλα ἡ. Πόλις τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ Ἄράξου. Πτολμ. ε', 13. — 2) Ποταμὸς τῆς Μαυρητανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτοῦ. Πτολ.

Σαλαβάκχα, ἡ, (σαλάβη). Ὄνομα ἑταίρας παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 265.

Σαλαβακχώ, ους, ἡ, = Σαλαβάκχα. Ἀριστφ. Θεσμ. 805.

Σαλαγασσός, ἡ = Σαγαλασσός, ὅπερ ὁρα.

Σαλαγκών, ῶνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 337. πιθαν. ὁ νῦν Σάλο. Salo Πλιν.

Σαλαισος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. γ', 25. — 2) Αὐστηρός τις ἀρχαῖος νομοθέτης τῶν Ἡρωτωνιατῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Λουσ.

Σαλακία, ἡ. Πόλις τῆς Λυσιτανίας ἐν Ἱσπανίᾳ κειμένη παραθαλασσίως, τανῦν Alacerdo-Sal. Στράβ.

Σαλαμβώ, οῦς, ἡ. Ἐπιστ. τῆς Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Βαβυλωνίοις παριστανομένη θρηνοῦσα τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ Ἀδώνιδος. Ἡσυχ.

Σαλαμίν, ῖνος, ἡ μεταγενεστ. τύπ. ἀντὶ τοῦ Σαλαμίς, παρβλ. Βουττμ. Ἑλ. Γραμμ. §. 41, 2. σημ. 3.

Σαλαμιναρέτης, ου, ὁ. Ὁ ἀπὸ τῆς Σαλαμῖνος θεσπεσιν. Σολ. λειψ. 16. ὡς καὶ Gaisford παρεδέξατο ἀντὶ τοῦ Σαλαμίν' ἀφεντων.

Σαλαμινιακός, ἡ, όν. Τῆς Σαλαμῖνος ἢ εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἀνήκων. Στράβ.

Σαλαμίνιος, ία, ιον (ῑ) Τῆς Σαλαμῖνος ὢν. Ἡροδτ. καὶ Ὠτιαστε. Σαλαμίνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Σαλαμῖνος. Ἡροδτ. — ἡ Σαλαμινία, οὐτως ἐκαλεῖτο ἡ ταχεῖα ναῦς τῶν Ἀθηναίων, χρησιμεύουσα εἰς ὑπηρεσίαν τῆς πολιτείας αὐτῶν καὶ καταδιώκουσα τοὺς φεύγοντας κακούργους. Θουκ. γ', 33. Ἀριστφ Ὄρν. 147.

Σαλαμίς, ῖνος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ποσειδῶν ἐγέννησε τὸν Κυχρέα. Ἀπολλόδ. γ', 12, 7 καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σαλαμίς· κατὰ Παυσ. α', 35. ἡ Σαλαμὶς ὑπῆρχε μήτηρ τοῦ Ἀσωποῦ.

Σαλαμίς, ῖνος, ἡ, παρὰ τοῖς ὕστερον Σαλαμῖν. Νῆσος εὔφορος κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο δι' ἑνὸς στενοῦ πορθμοῦ, ἐχουσα κατὰ Στράβωνα 70 ἕως 80 σταδίων περίμετρον, μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς καὶ μ' ἕνα λιμένα παρ' αὐτῇ. Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ πρότερον ἡ νῆσος αὕτη Κυχρεία καὶ Πιτυοῦσα, σχηματίζουσα ἀρχαιοτάτην ἰδίαν μοναρχικὴν ἐπικράτειαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολλῶν Τρωϊκῶν χρόνων ὁ Τελαμὼν καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Αἴας, ὕστερον δὲ κυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ Σόλωνος διεμένε τοῦ λοιποῦ σύμμαχος αὐτῶν· οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοι ὑπῆρχον Ἴωνες καὶ ἐφημίζοντο ὡς ἐπιτηδειότατοι ναῦται· τανῦν Σαλαμίς ἡ κοινῶς Κόλουρις Ὁμ. Ἰλ. 557. Θουκ. β'. 9. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία τῆς νήσου Κύπρου ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τευκρου υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος καὶ ὀνομασθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος τῆς νήσου Σαλαμῖνος· ὑπῆρχε δὲ τὸ πάλαι ἡ Σαλαμὶς ἡ μεγαλητερα καὶ ὀχυρωτέρα ὅλων τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Κύπρου, ἔχουσα ἕνα εὐρύχωρον καὶ ἀσφαλῆ λιμένα καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Σαλαμιείου Διός, καὶ σχηματίζουσα ἰδιον καὶ ἰσχυρὸν βασίλειον, ἔχον ἐξουσίαν ἐφ' ὅλων τῶν λοιπῶν μικρῶν ἡγεμόνων τῆς νήσου· ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἀνακαινισθεῖσα αὖθις καὶ κοσμηθεῖσα μὲ πολλὰς ὡραίας οἰκοδομὰς κατεστάθη πρωτεύουσα ὅλης τῆς νήσου ὀνομασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Κωνσταντία, τανῦν Πορτον Κωνσταντζα. Ὁμ. Τμν. Ἀφρ 4. Ἡροδτ. 4, 162 — 3) καὶ Ἐπιστ. = Σαλαμίνιος, Αἰσχ. Περσ. 960.

Σάλας, ὁ, Sala. Ποτομὸς τῆς ἄνω Γερμανίας ῥέων ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαξόνων καὶ εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἄλβιν. Στραβ. Διον. Κασσ.

Σαλασσοί, οἱ Salassi. Λαὸς Κελτικὸς κατοικῶν ἐν τῇ ἀρκτῳᾳ Ἰταλίᾳ περὶ τὰς Ἄλπεις, εἰς ἄκρον μαχιμος καὶ ἀνδρεῖος, τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς μάχας ἠδυνήθησαν μόλις νὰ ὑποτάξωσι· μητρόπολις αὐτῶν ὑπῆρχεν ἡ Αὔγουστα Πραιτορία, τανῦν Aosta ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Πιεμόντου. Πτολ. γ', 1. Στραβ.

Σαλγανεύς, έως, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπί τινος ὑψώματος περὶ τὸ στενὸν τῆς Εὐρίπου, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος Βοιωτοῦ Σαλγανέως, ὅστις ὡδήγησεν τὸν στόλον τοῦ Ξέρξου διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης. Στραβ.

Σαλεντινοί, οἱ, Salentini. Λαὸς τῆς Καλαβρίας, χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Σάλερνον, τό, Salernum. Πόλις τῶν Πικεντίνων ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ὕστερον ἀποικία Ῥωμαϊκὴ. Πτολ. γ', 1. Στράβ. ε'.

Σέλη, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Ἡροδτ. 7.

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

60. ἀνῆκε δὲ αὕτη τὸ πάλαι μὲ τὴν περὶ αὐτὴν χώραν εἰς τοὺς Σαμοθρᾴκας.

Σαλῖται, αἱ. Τόπος μὲ ἁλατεῖα ἐν τῇ παλαιᾷ Δακίᾳ, ταυτὸν Τάρδα μὲ πολλὰ ἐρείπια ἐν αὐτῷ. Πτολ. γ', 8.

Σαλμακίς, ίδος, ἡ. Κρήνη τῆς πόλεως Ἁλικαρνασσοῦ ἐν Καρίᾳ κειμένη περὶ τοὺς πρόποδας ὀρέων αὐτόθι ὄρους, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξημερώνῃ καὶ ἀπευαισθητίζῃ τοὺς ὅσοι τὸ ἔπινον. Στράβ. — 2) Ἀκρόπολις ἢ ὑψηλὸν κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἐν Ἁλικαρνασσῷ ὄρους ἀπ' ὅπου ἔρρεεν ἡ κρήνη Σαλμακίς. Ἀρρῖαν.

Σαλμαντική, ἡ, Salmantica. Πόλις τῆς Λυσιτανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ὀνατολικῶν αὐτῆς συνόρων, ἡ νῦν Salamanca καλουμένη, πιθαν. ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πολυβ. Ἑλμαντικὴν ἀναφερομένην.

Σαλμυδήσιος, = Σαλμυδήσσιος.

Σαλμυδησσός, ὁ, καὶ Σαλμυδησσός. Πόλις ἐπίσημος τοῦ πάλαι τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ λιμένων ταυτὸν Μιδιέχ. — διὰ τοῦ σσ εὑρίσκεται παρ' Ἡρόδ. 4, 93. Ἀπολλόδ. α', 9. Ξενοφ. Στράβ. εἰς ἀρτικ. γεν. διὰ δὲ ἑνὸς σ παρ' Αἰσχ. Προμ. 734. ἔτι Ἀλμυδησσός. Πτολ. — 2) Κόλπος τῆς Θρᾴκης καὶ παραλία περὶ τὴν πόλιν Σαλμυδήσσον. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', 5, 12. — ὄθεν,

Σαλμυδήσσιος, ία, ιον. Τῆς Σαλμυδήσσου ἢ εἰς τὴν Σαλμυδήσσον ἀνήκων. Αἰσχ. ἡ Σαλμυδησσία γναθος, ὁ κόλπος τῆς Σαλμυδήσσου.

Σαλμωνεύς, έως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, ἀδελφὸς τοῦ Σισύφου καὶ πατὴρ τῆς περιφήμου Τυροῦς. Ἀπολλόδ. α', 7, 2 Ὁ Ὅμηρος καλεῖ αὐτὸν Ἥρωα ἐμμανέα, ἤγνοων παντάπασιν ὅσα οἱ μετὰ ταῦτα ποιηταὶ ἐπλάτυναν περὶ τῆς ἀσεβείας αὐτοῦ. Ἦτ' ἀρχὰς ἐβασίλευεν ὁ Σαλμωνεὺς ἐν Θετταλίᾳ, ὕστερον δὲ μεταβὰς εἰς τὴν Ἠλιδα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Σαλμώνην, λέγεται ὅτι τοσοῦτος ἐπῆρθη διὰ τὴν ὑπερηχὴν καὶ τὴν δύναμίν του ὥστε ἤθελε νὰ ὀνομάζεται Ζεύς, μιμούμενος τεχνητῶς τὰς ἀστραπὰς καὶ βροντὰς τοῦ Διὸς τούτου καὶ σφαγιαζόμενος τὰς προσφερομένας θυσίας αὐτῷ, ἕως οὗ διὰ τὴν ἀσέβειάν του ἐτιμωρήσαν αὐτὸν ὁ Ζεὺς καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον, ἀφανίσας κατὰ κράτος καὶ τὴν πόλιν αὐτοῦ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 236. Ἀπολλόδ. α', 9, 7. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἔγραψε μίαν τραγῳδίαν ἐπιγραφομένην Σαλμωνεύς ἧτις δὲν διεσώθη.

Σαλμώνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἠλιδος ἐπὶ τῆς Πισάτιδος χώρας κειμένη πλησίον μιᾶς ὁμωνύμου κρήνης, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Σαλμωνέως υἱοῦ τοῦ Αἰόλου. Ἀπολλόδ. Στράβ.

Σαλμώνιον, τό, καὶ Σαλμώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ἀνατολικῶς, ταυτὸν Καβοσίδηρον. Ἀπ. ἔτι καὶ Σαμώνιον, τό. Στράβ. Πτολ.

Σαλμωνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Σαλμώνης ἢ εἰς τὴν Σαλμώνην ἀνήκων. — 2) προσωπικῶς ἄρρ. τὸ ἐν Κρήτῃ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον. Διον. Περ. 110.

Σαλούστιος, ὁ. Salustius. Ρωμ. Ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σάλπηξ, γγος, ὁ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα περίφημον ναὸν εἰς τὸ Ἄργος ὅπου ἐλατρεύετο ὡς πρώτη ἐπινοήσασα τὴν χρῆσιν τῶν σαλπίγγων. Παυσ. β', 21.

Σάλυες, οἱ, Salyes. Ἔθνος μάχιμον τῆς Ναρβωνίδος Γαλλίας κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ καὶ τῶν Ἄλπεων καὶ ἔχον ἐπίσημους πόλεις ἐπὶ τῆς χώρας αὐτοῦ. Στράβ.

Σαλύνδιος, ὁ. Κατοικὶς τῶν Ἀγραίων ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. γ', 111.

Σάλωνα, ωνος, ἡ, Salona. Πόλις ἐπίσημος τῆς Δαλματίας ἀποικία τῶν Ῥωμαίων, εἰς ἄκρον ὀχυρὰ διὰ τὴν φυσικὴν αὐτῆς θέσιν, τῆς ὁποίας σῴζονται ἔτι ἱκανὰ ἐρείπια. Στράβ. Σαλῶναι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Σαμαῖος, αία, αῖον, ἴδε Σάμιν.

Σαμάρεια, ἡ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας καὶ καθέδρα τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ βασιλείου, ἐπίσημος καὶ μεγάλη τὸ πάλαι, ὕστερον Σεβαστὴ κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου ὅτε ἀνεκαινίσθη ὑπὸ Ἡρῴδου τοῦ μεγάλου. Στράβ. — 2) ἐπαρχία μικρὰ τῆς ὀντικῆς Παλαιστίνης εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, σχηματίζουσα τὸ πάλαι τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ μὲ μητρόπολιν τὴν Σαμάρειαν. Στέφ. Βυζ.

Σαμαριάνη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τρικανίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κασπίας θαλάσσης. Στράβ. ια'.

Σαμάται, οἱ, (υυ–) ποιητ. ἀντὶ Σαρμάται. Διον. Περ. 304.

Σάμβανα, τά. Πόλις τῆς Ἀσσυρίας κειμένη μεσημβρινῶς, πιθαν. ἡ παρὰ Διοδ. Σικ. Σάββατα καλουμένη. Mannert.

Σάμη, ἡ, (υ–). Νῆσος τοῦ Ἰονίου παλαίγουσα κειμένη πλησίον τῆς Ἰθάκης, ἥτις ὑπέκειτο τὸ πάλαι εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ὀδ. α, 246. Τμν. Ἀπολλ. 429. καὶ, ἡ Σάμος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 634. κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἡ Νῆσος Κεφαλληνία, κατ' ἄλλους δὲ ἡ πόλις ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης. — 2) Ἀρχαία μητρόπολις τῆς νήσου Κεφαλληνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ διὰ τοῦ ὁποίου αὕτη χωρίζεται ἀπὸ τῆς Ἰθάκης, τὸν ὁποῖον κατέστρεφαν ὁλόν οἱ Ῥωμαῖοι· ἔτι, ἡ Σάμος, Στράβ. — ὄθεν, Σαμαῖος, οἱ κάτοικοι. Θουκ. β', 30.

Σαμία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἥρας κληθείσης οὕτως ἀπὸ τῆς νήσου Σάμου ὅπου πλάττεται ὅτι ἐγεννήθη καὶ ὅπου ὑπῆρχεν ὁ ἀρχαῖος περίφημος αὐτῆς ναός. Παυσ. ζ', 4. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μαιάνδρου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀγκαῖος ἐγέννησε τὸν Περίλαον, Σάμον καὶ Ἀλιθέρσην. Παυσ.

Σαμία, ἡ, καὶ Σάμος. Πόλις ἀρχαία τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος κειμένη μεσημβρινῶς ἐπὶ τινος ὑψώματος. Παυσ. Στράβ. — 2) προσωνυμ. πόλις. Πόλις τῆς νήσου Σάμου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας. Ἡρόδ. 1, 70. Θεογν. ἔτι καὶ, Σάμος, ἡ.

Σαμικόν, τό. Φρούριον τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐπὶ τοῦ Ἀνίγρου ποταμοῦ, ὕστερον δὲ κώμη περιβόητος διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος· ταυτὸν Νεόκαστρον. Στράβ. — ὄθεν, Σάμιος καὶ Σάμειος, ὁ, Ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος.

Σάμη Ἔφη, ἡ. Πόλις ἀγνώστου ἐν Πελοποννήσῳ, παρὰ Θουκ. ε', 58., ἔνθα ὁ Οὐλιάδης προείλετο τὴν γραμμὴν Σαμικόν.

Σάμιος, ία, ιον, (ᾰ). Τῆς Σάμου ἢ ἐκ τῆς νήσου Σάμου ὢν ἐν Ἰωνίᾳ, ὄρα Σάμος. — 2) Οὐσιαστ. ὁ κάτοικος τῆς Σάμου. καὶ Κυρ. Ὄνομ. Δεκαδαμονίου τινὸς παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ, 1, 1.

Σάμιππος, ὁ. Ἀρμάτης τις, παρὰ Λουκ.

Σαμνῖται, οἱ, Samnites καὶ Σαννῖται, οἱ, Στράβ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων συνήθ. Σαυνῖται καλούμενοι, Πολύβ. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς μεσαίας Ἰταλίας κατοικοῦντες εἰς τὴν ἀπ' αὐτῶν καλουμένην Σαμνίτιδα ἢ Σαυνίτιδα χώραν Samnium, συνορεύουσαν μὲ τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν, μὲ τὴν Ἀπουλίαν, Λευκανίαν, Καμπανίαν καὶ τὴν χώραν τοῦ Λατίου καὶ οὖσαν ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινήν. Κατήγοντο δὲ οἱ Σαμνῖται ἀνέκαθεν ἐκ Σαβίνων καὶ ὑπῆρχον ἔθνος μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσαντες κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὅτε οὗτοι ἤλθον περὶ τὰ παράλια τῆς κάτω Ἰταλίας νὰ συστήσωσι τὰς ἀποικίας των, ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων μετὰ ἕνα πεντηκονταετῆ καὶ αἱμοβόρον πόλεμον μόλις ὕστερον ὑποταχθέντες· ἦσαν πρὸς τούτοις οἱ Σαμνῖται καὶ εἰς ἄκρον βιομηχανοι καὶ εὐδήμονες διαφόρων τεχνῶν καὶ γνώσεων τὰς ὁποίας ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ Ἕλληνας, παρὰ τῶν ὁποίων παρεδέχθησαν καὶ αὐτὰς τὰς θρησκευτικὰς τελετὰς καὶ λοιπὰς νομοθετικὰς αὐτῶν διατάξεις, κατοικοῦντες διαφόρους καὶ ἐπισήμους πόλεις, αἵτινες ὀσχηματίζου μίαν ἰδίαν μεταξὺ των συμμαχικὴν πολιτείαν ἔχουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἕνα ἀρχιστράτηγον. Στράβ. ε', Πολύβ. β', 24.

Σαμοθρᾴκης, ου, ὁ, Ἰωνικ. Σαμοθρηϊκης, ὁ κάτοικος τῆς νήσου Σαμοθρᾴκης.

Σαμοθρᾴκη, ἡ, Ἰωνικ. Σαμοθρηϊκη, Ἐπιθ. ἡ Σάμος Θρηϊκίη. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελαγους κειμένη πλησίον τῶν παραλίων τῆς Θρᾴκης ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ, πρότερον, Λευκανία, Λευκωσία καὶ Δαρδανία καλουμένη, μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τελούμενα μυστήρια τῶν Καβείρων καὶ διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, συσταθείσαν ὑπὸ τῶν ἱερέων τῶν ἀρχαίων Πελασγῶν· ταυτὸν Σαμοθρᾴκη. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 12. Ἡρόδ. 2, 51. Ξενοφ. — ὄθεν, Σαμοθρᾷκες, Ἰωνικ. Σαμοθρηϊκες, οἱ κάτοικοι. Ἡρόδ. αὐτόθ. καὶ Σαμοθρᾴκιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Σαμοθρηϊκιος. Τῆς Σαμοθρᾴκης ἢ ἐκ τῆς Σαμοθρᾴκης ὤν. Ἡρόδ. Στεφ. Βυζ.

Σαμόθρηξ, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ Σαμοθρᾴξ.

Σαμόλας, α, ὁ. Ἀθηναῖος τις, παρὰ Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 5, 14.

Σάμος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Σῆμος. Ἀρχὰς τις ἐν τῇ πόλει Μαντινείᾳ. Πίνδ.

Σάμος, ἡ, (ᾰ). Μία τῶν μεγαλητέρων καὶ ἐπισήμων Ἑλληνικῶν νήσων τῆς μιρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ Ἰκαρίου πελάγους ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεως Μυκάλης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπέχει κατὰ Στράβ. ἑπτὰ στάδια, μὲ ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο ὁ ἀρχαιότατος καὶ περίφημος ναὸς τῆς θεᾶς Ἥρας, Ἡραῖον καλούμενος μὲ τὸ ἀρχαῖον αὐτῆς ἄγαλμα· ἐλαλεῖτο δὲ ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Παρθενία, Ἀνθεμίς, Δρυοῦσσα, καὶ Βυπάρισσα, Σάμος δὲ ὠνομάσθη κατὰ Στράβ. ἀπό τινος ἐγχωρίου Ἥρωος Σάμου, ἢ ἀπό τινος ἄλλου ἐλθόντος ἐκ τῆς νήσου Κεφαλληνίας πρότερον Σάμης καὶ Σάμου καλουμένης· ὁ αὐτὸς Γεωγράφος ἀπέφερε τὴν περίμετρον αὐτῆς σταδίων 600, τῆς ὁποίας οἱ πλεῖστοι κάτοικοι ὑπῆρχον τὸ πάλαι Ἴωνες καὶ ἀνῆκεν διὰ τοῦτο μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἰωνικῶν πόλεων. Περίφημος ὑπῆρξεν ἡ νῆσος Σάμος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ τὴν ἀπαραίτητον θαλασσοπλοΐαν τῶν κατοίκων της, διὰ τὴν ἀφθονίαν αὐτῆς εὐφορίαν παντὸς εἴδους φυσικῶν προϊόντων, καὶ ἐξαιρετ. διὰ τὴν μεγάλην ἀγχίνοιαν καὶ τὴν περὶ τὰς τέχνας αὐφυΐαν τῶν κατοίκων της, γεννήσασα ἐπισήμους ἀρχιτέκτονας, ἀγαλματοποιοὺς καὶ χαλκοπλαστὰς τεχνίτας μάλιστα εἰς κατασκευὴν ἐξαιρέτων πηλίνων ἀγγείων· οὐκ ὀλίγοι δὲ ἐθεάζετο μεταξὺ τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων καὶ ὡς πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου. Ἐκ τῶν παλαιῶν αὐτῆς τυράννων περίφημος ὑπῆρξεν ὁ Πολυκράτης διὰ τὸ μεγάλον αὐτοῦ πλοῦτον καὶ τὴν διὰ θαλάσσης δύναμιν· ταυτὸν Σάμος. Ὅμ. Τμν. Ἀπολλ. 41, 142. ἔτι δὲ καὶ Σαρία, ἡ, ὅπερ ὄρα. — ὄθεν, Σάμιος, ία, ιον· τῆς Σάμου ἢ εἰς τὴν Σάμον ἀνήκων. Ἡρόδ. καὶ Οὐσιαστ. Σάμιοι, οἱ κάτοικοι. τῆς νήσου Σάμου. — 2) = ἡ Σάμη, ὅπερ ὄρα, νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους πλησίον τῆς Ἰθάκης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 634. Ὀδ. Δ, 845. — ὄθεν, Σαμαῖος, αία, αῖον. Τῆς Σάμου ἐν τῷ Ἰονίῳ Πελάγει. — 3) Σάμος ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θρηϊκίη, = Σαμοθρήκη, ὅπερ ὄρα, ἔτι δὲ καὶ ἄνευ τοῦ Θρηϊκίη, Ὁμ. Ἰ. Ω, 78.

Σαμόσατα, τά. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Κομμαγηνῆς ἐν Συρίᾳ ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως τῆς χώρας ταύτης ὀχυρά, ἔχουσα καὶ ἰδίαν ἀκρόπολιν· αὕτη ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ Λουκιανοῦ, τανῦν Σαμαισάδ. Στραβ. — ὅθεν, Σαμοσατεύς, ἴως, ὁ κάτοικ. Λουκ.

Σαμώνιον, τό, ὄρος Σαλμώνιον.

Σαναχάριβος, ὁ, Sanaherib Βασιλεὺς τῶν Ἀράβων καὶ Ἀσσυρίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Σέθου τὸ 750 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 1, 141.

Σάνδακος, ὁ, Τίὸς τοῦ Ἀστυιόου ἀπόγονος τοῦ Τιθωνοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Κινύρα ἐκ Συρίας, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν Κιλικίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Κελένδεριν. Ἀπολλόδ. γ', 14, 3.

Σανδάλιον, τό, Φρούριον ὀχυρὸν τῆς Πισιδίας χώρας κείμενον μεταξὺ Κρημνῶν καὶ Σαγαλασσοῦ. Στραβ. ιβ'. Στεφ. Βυζ.

Σάνδιος λόφος, ὁ, Λόφος τις πλησίον τῆς πόλεως Μυοῦντος ἐν Ἰωνίᾳ, ἄλλως ἄγνωστος. Θουκ. γ', 19.

Σανδώκης, ου, ὁ, Τίὸς τοῦ Θαμασίου ἐκ Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος ἐν Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 7, 194.

Σάνδων, ωνος, ὁ, Πατὴρ τοῦ φιλοσόφου Ἀθηνοδώρου. Λουκ.

Σάνη, ἡ, Πόλις τῆς Χερτοννήσου Παλλήνης κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου μεταξὺ Ποτιδαίας καὶ Μένδης. Ἡροδτ. 7, 123. Στράβ. — 2) Πόλις Ἑλληνικὴ τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ ὄρους Ἄθωος, ἀποικία τῶν Ἀνδρίων. Ἡροδτ. 7, 22. Θουκ. 109. — ὅθεν, Σανταῖος, οἱ κάτοικ. Θουκ.

Σανῖται, ὧν, = Σαμνῖται, ὅπερ ἴδε. Στράβ.

Σανταῖος, μνος, ὁ (πάνω) Ὄνομ. κυρ. Ἀθηναίου τινὸς ἐπικαλουμένου Παλαῶ παρὰ Πλάτ. Θεαγ. — 2) Ὑποκριτὴς δραμάτων καὶ διδάσκαλος τοῦ πραγικοῦ χοροῦ ἐν Ἀθήναις. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 533.

Σάνναι, οἱ, Ἔθνος ἄγριον καὶ νομαδικὸν τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες εἰς τὰ ὄρη μεσημβριωδῶς τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους ὁ Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. ε', 8. καλεῖ Μάκρωνας, ὁ δὲ Πλιν. Σάνους τινὲς ἔχουσι, ἀνήκοντας εἰς τὴν φυλὴν τῶν Καυκασίων λαῶν οἵτινες ἐκατοίκουν περὶ τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ.

Σανυρίων, ωνος, ὁ (— υ υ —) ἢ ὀρθότ. Σκυρίων. Ὄνομα συνήθες ἐν τοῖς κωμικοῖς δραμασι σκῶπτόν τινα ἢ κοῦφον καταγελώμενον ὑπὸ τῶν θεατῶν· Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιγ', 15. ἔτι δὲ Σάννας, παρὰ Κρατίνῳ ἐν Εὐστάθ. — 2) Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς παλαιᾶς Κωμῳδίας συγχρονος τῶν Διοκλέους, ἐμπαιζόμενος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἰσχνότητα· Αἰλ. ποικ. ἱστ. ι', 6. Σουΐδ.

Σάντονοι, οἱ, Santones. Λαὸς τῆς Ἀκουϊτανικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες παραθαλαττίως καὶ ἔχοντες ἐπίσημον πόλιν τὸ Μεδιολάνιον ταυτὸν Saintes καλουμένην. Στράβ. δ'. Πτολ. β', 7. ἔτι Σάντονες καὶ Σάντωνες παρὰ Στεφ. Βυζ.

Σαοκόρας, ὁ, Ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ε', 18

Σάος, ὁ, Savus. Ἐπίσημος ποταμὸς τοῦ Νωρικοῦ καὶ τῆς Παννονίας ἐν Εὐρώπῃ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο μετὰ ταῦτα ἓν μέρος τῆς χώρας ταύτης Σαυία· κατὰ Πλιν. εἶχεν ὁ ποταμὸς οὗτος τὰς πηγὰς τοῦ ἐπὶ τῶν Καρνικῶν Ἀλπεων εἰσβάλλοντος εἰς τὸν Δούναβιν· ταυτὸν Σαυε. Στράβ. Πτολμ.

Σάπαι, οἱ, Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν παραθαλασσίως μεταξὺ τῶν Ἀβδήρων καὶ τῶν αὐτόθι ὀρέων· Στράβ. Στέφ. Βυζ. πρότερον ἐκαλοῦντο οὗτοι Σάϊοι καὶ Σίντιες.

Σαπαῖοι, οἱ, = Σίπαι· Ἡροδτ. 7, 110. — ὅθεν, Σαπαϊκή, ἡ χώρα τῶν Σαπαίων.

Σάπειρες, οἱ (ε) ποιητ. ἀντὶ Σάσπειρες, ὅπερ ὄρα.

Σάπρα, ἡ, Τόπος τις βαλτώδης τῆς Μυτίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στραβ.

Σαπφώ, οὔς, ἡ, Περίφημος ἀρχαία λυρικὴ ποιήτρια ἐκ Μυτιλήνης πόλεως τῆς Λεσβου, συγκατὰ τοῦ Διαμνάνδρου καὶ σύγχρονος τοῦ Ἀναρεόντος, ἤτις ὑπανδρευθεῖσα κατ' ἀρχὰς μετά τινος Κερκόλα καλουμένου, ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ μίαν θυγατέρα τὴν Κλεΐδα, μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ συζύγου της ἀφοσιωθεῖσα εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ ἐξαιρ. εἰς τὴν ποίησιν, ἐπεδόθη τοσοῦτον διὰ τῆς ἐξόχου καὶ τριφερᾶς φαντασίας της, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν μεταξὺ τῶν μεγάλων Ἑλλήνων ποιητῶν, ὅτοι πρὸ πάντων ὑπερέβαλον εἰς τὸ εἶδος τῆς λυρικῆς καὶ ἐρωτικῆς ποιήσεως, ἀφ' ἧς καὶ συγγραφεῖς μέχρι τῶν ἐσχάτων χρόνων ἐπῄνουν ἐκ περισσοῦ τὴν ἀπὸ μέρους τοῦ νέου Φάωνος περιφρόνησιν, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καθ' ὑπερβολήν, ἀλλ' ὑπὸ ἀπελπισίας ἐκρημνίσθη εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Λευκάτου. Ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς Σαπφοῦς ἐσώθησαν μόνον δύο Ὠδαὶ καὶ ὀλίγα τινὰ ἐπιγράμματα· Ἡροδτ. 2, 135. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 137. — 2) Ἑταῖρα τις ἐξ Ἐρέσου πόλεως τῆς Λεσβου. Ἀθην. σελ. 13. — ὅθεν, Σαπφικός, ἡ, όν καὶ Σαπφῷος, ᾶ, ῶον, τῆς Σαπφοῦς ἢ ἐκ τῆς Σαπφοῦς ὡς. Ἀνθολ.

Σαράγγαι, οἱ, Ἔθνος τῆς βορειοδυτικῆς Ἰβήρας παρὰ τὸν Ἄνην ποταμὸν, ὑποτελὲς εἰς τοὺς Πέρσας, πιθαν. ἐν τῇ νῦν Σιγιστὰν χώρᾳ. Ἡροδτ. 7, 67. ἢ οἱ παρ' Ἀριαν. Ἀναβ. γ', 25. Δράγγαι λεγόμενοι, ἔνθα πρότερον Σαραγγαῖοι ἐγράφη. Γενκ. πληθ. Σαραγγέων, Ἰωνικ. ἀντὶ Σαραγγῶν. Ἡροδτ. 3, 93.

Σάρακα, τά. Πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας κειμένη μεσογείως. Πτολμ.

Σαράκη, ἡ. Πόλις τῆς Κολχίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σαρακηνοί, οἱ, Ἔθνος μέγα τῆς Ἀραβίας, οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὑπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων Ἀράβας σαηνίτας καλουμένους, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν καὶ περιπλανώμενοι εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀραβίας· κατὰ Ἀμμιαν. XIV, 4, 8. κατώκουν οὗτοι ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας ἕως τῶν καταράκτων τῆς Αἰγύπτου, ὅτε εἰς ἄκρον μάχιμοι καὶ πανταχοῦ περιφερόμενοι ἐπὶ τῶν καμήλων καὶ τῶν ταχέων αὐτῶν ἵππων, ζῶντες ἄνευ νόμων καὶ μονίμου κατοικίας· ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς θέτει τούτους καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα μέρη τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας περὶ τοὺς ὄρους τῆς Περτίδος χώρας· πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν συνεξεστράτευσαν ὡς μισθωτοὶ καὶ μετὰ τῶν Ῥωμαίων· Ἀνθολ.

Σάραμβος, ὁ, Οἰνοπώλης τις ἐν Ἀθήναις· Πλάτ. Γοργ.

Σαραπανά, τά. Φρούριον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος καὶ Ἰβηρίας εἰς ἄκρον ὀχυρὸν καὶ δυσάλωτον διὰ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ θέσιν κειμένου μεταξὺ τῶν αὐτόθι ὀρέων ἐπί τινος στενῆς διόδου. Στράβ.

Σαραπεῖον, τό· καὶ

Σαραπιεῖον, τό, Ναὸς τοῦ Σαράπιδος ἐν Αἰγύπτῳ.

Σάραπις, ιδος, ὁ, Serapis. Μία τῶν ἐπισήμων Αἰγυπτιακῶν θεοτήτων περιστανομένη ὡς σύμβολον τοῦ Νείλου ποταμοῦ καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ προξενουμένης εὐφορίας ὅλης τῆς Αἰγύπτου, ἐπὶ τῶν ναῶν τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ἀείποτε ἓν Νειλόμετρον πρὸς καταμέτρησιν τῶν συμβαινουσῶν κατ' ἔτος πλημμυρῶν τοῦ ποταμοῦ τοιοῦτο δ' ἄραλμα τὸν Σαράπιδος ἐφεῦρεν πρῶτον ἐκ τῆς πόλεως Σινώπης ἐν Πόντῳ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ὅστις ἔκτισεν αὐτοῦ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν Σαραπιεῖον λεγόμενον ἐνθα ἐλατρεύετο καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Διὸς Σινωπίτη· Καλλιμ. Ἐπ. 39. Διον. Περ. 255. κατὰ Ἀπολλόδ. β', 1, 4. ὑπῆρχεν ὁ Σάραπις ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἀποθεούμενον βοῦν Ἄπιν.

Σαργεύς, έως, ὁ, Στρατηγὸς τις τῶν Σικυωνίων, παρὰ Θουκ. ε', 19.

Σαρδανάπαλλος, καὶ Σαρδανάπαλλος, ὁ, Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας ἐν Ἀσίᾳ τῶν Ἀσσυρίων δυναστείας, κατὰ Στράβ. ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ταρσὸν καὶ Ἀγχίαλον καὶ περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡδυπάθειαν καὶ τρυφήν· κατὰ τοῦ ὁποίου τελευταῖον ἐπανεστάτησε ὁ στρατηγὸς αὐτοῦ Βελετὶς μετὰ τοῦ Ἀρβάκου ἡγεμόνος τῆς Μηδίας, ἐπολέμησεν αὐτὸν καὶ ἐβίασεν εἰς μίαν διετῆ πολιορκίαν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ καθέδρᾳ Νίνῳ, ὅτε ὑπὸ ἀπελπισίας, ἀνῆψε ὁ Σαρδανάπαλλος μίαν μεγάλην πυρὰν ἐκεῖ ἐπὶ αὐτῆς ὁμοῦ μὲ ὅλους αὐτοῦ τοὺς θησαυροὺς, τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς εὐνούχους τοῦ παλατίου του τὸ 814 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδτ. 2, 150. Διόδ. Σικ. τὸ ὄνομα Σαρδανάπαλλος ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίᾳ λεγομένου ἐπὶ χαύνων καὶ ἡδυπαθῶν ἡγεμόνων· Ἀριστφ. Ὄρν. 1022. Λουκ. (ἡ δὲ ἑνὸς λ γραφὴ ἔστω ὀρθοτ.)

Σάρδεις, αἱ, Ἴωνες Σάρδιες. Ἀρχαία μητρόπολις τοῦ Λυδικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη ἐφ' ἑνὸς πεδίου περὶ τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν καὶ τὸ ὄρος Τμῶλον, καθέδρα τοῦ βασιλέως Κροίσου· μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Δυδικοῦ βασιλείου ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου ὑπῆρχον αἱ Σάρδεις καθέδρα τῶν ἐν Λυδίᾳ Σατραπῶν τῆς Περσίας καὶ ταμεῖον ὅλων τῶν ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας συναγομένων φόρων, εἰς τὴν ὁποίαν πολλάκις διετρίβον καὶ αὐτοὶ οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν, τανῦν χωρίον Σερτ περιέχον ἐτι πολλὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας μεγαλοπρεπείας τῶν Σάρδεων. Αἰσχ. Περσ. 45. Αἰτ. πληθ. Σάρδιαι, Καλλιμ. Δημ. 26. καὶ Σαρδίς, Ἡροδτ. 1, 27. — ὅθεν, Σαρδιος, ὁ, ἡ, ον. Τῶν Σάρδεων ἢ ἐκ τῶν Σάρδεων ὢν. Στεφ. Βυζ. — 2) Σαρδιανός, ἡ, όν. Ἴωνες. Σαρδιηνός, τῶν Σαρδέων ἢ εἰς τὰς Σάρδεις ἀνήκων. Ἡροδτ. 1, 25. καὶ Οὐτιαστικ. ὁ κάτοικος τῶν Σάρδεων. — 3) Σαρδιανικός, ἡ, όν. Τῶν Σαρδέων, π. χ. τὸ Σαρδιανικὸν βάμμα, ταὐτ. τῷ πορφύρᾳ, τὴν ὁποίαν εἰργάζοντο μετὰ πολλῆς τέχνης εἰς τὴν πολιν Σάρδεις, ὅθεν μεταφ. βάπτειν τινὰ βάμμα Σαρδιανικὸν, ἤτοι καταμαστόω τινά, πλησιόω ἑταίρᾳ τινί· Ἀριστφ. Ἀχ. 112.

Σαρδιανικός, Σαρδιανός, Σαρδιηνός, ὄρα Σάρδεις.

Σάρδις, εως, ἡ, = Σάρδεις. Στεφ. Βυζ. Πτολμ.

Σαρδονικός, ἡ, όν· καὶ Σαρδόνιος, ἴδε Σαρδώ.

Σαρδώ, οὔς, καὶ Σαρδοών, όνος, ἡ, Sardinia. Νῆσος μεγάλη καὶ εὔφορος τῆς Μεσογείου θαλάσσης, πρότερον Ἰχνοῦσα καὶ Σανδαλιῶτις καλουμένη· κατὰ Παυσ. ί, 17. ἔλαβε τὸ ὄνομα Σαρδὼ ἀπό τινος Σάρδου λεγομένου ἐλθόντος εἰς αὐτὴν μὲ μίαν ἀποικίαν ἐκ Λιβύας, ἔχουσα κατὰ τινας 2000 στάδιων περίμετρον καὶ διερρεομένη ὑπὸ τινων μικρῶν ποταμῶν· κατωκήθη δὲ ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἰλιέων καὶ Βιλεαρῶν· πρῶτοι δὲ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ἱσπανοὶ ἔκτισαν πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῆς μερῶν· ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπῆρχεν ἡ νῆσος αὕτη ὑπὸ τὴν

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐξουσίαν τῶν Καρχηδονίων σχηματίζουσα μίαν ἐπίσημον ἐπαρχίαν τῆς Καρχηδονικῆς ἀρχῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον ἐκ τῶν ἀφθόνων αὐτῆς φυσικῶν προϊόντων, ἕως οὗ ὑπέπεσαν καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὴν μεγάλην δυναστείαν τῶν Ῥωμαίων· ἐπίσημοι πόλεις τῆς νήσου ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἡ Ὀλβία, Καραλλὶς καὶ ὁ Κόρνος Ἡρόδ. 1, 170. Σαρδών, όνος, ἡ· Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Σαρδῶος ὠά. ῶον. Τῆς Σαρδοῦς ἡ εἰς τὴν νῆσον Σαρδὼ ἀνήκων, τὸ Σαρδῶον πέλαγος, ἡ περὶ τὴν Σαρδὼ θάλασσα· καὶ Οὐσιαστῆ. Σαρδῶος, ὁ κάτοικος Πολύβ — 2) Σαρδόνιος, ία, ιον. Τῆς Σαρδοῦς ἢ ἐκ τῆς Σαρδοῦς ὤν· Στράβ Στεφ. Βυζ. Λουκ. — 3) Σαρδόνιος, ία, ιον. Τῆς Σαρδοῦς. Ἡρόδ. Πολύβ. οἱ Σαρδόνιοι, κάτοικοι τῆς νήσου Σαρδοῦς. — 4) Σαρδοσιπός, ἡ, όν, = Σαρδόνιος. Ἡρόδ. 2, 105.

Σαρμάται, οἱ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ Σαυρομάται (α). Οἱ κάτοικοι τῆς Σαρματίας χώρας, ἁπάντων. πρῶτοι παρὰ Στράβ ὄρα Σαυρομάται.

Σαρματία, ἡ (– υυ –). Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἓν μέγα μέρος τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ἐκτεινόμενον πέραν τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν· καὶ ἡ μὲν Εὐρωπαϊκὴ Σαρματία περιελαμβάνε ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς ἀρκτῴας Εὐρώπης, ἥτις ἐντείνετο ἀπὸ τοῦ Οὐίστουλα ποταμοῦ ἕως τοῦ Ταναΐδος, τῆς ὁποίας τὰ ὅρια αὐξηται ἀκριβέστερον προσδιορισμένα παρὰ Πτολ. γ', 5. ὅστις ὡς ἀρκτικὸν σύνορον τῆς χώρας ἔθετε τὸν Σαρματικὸν Ὠκεανὸν, (ὃν μέρος τῆς νῦν Βαλτικῆς θαλάσσης) ὡς μεσημβρινὸν δὲ τὸν Εὐξεινον Πόντον, καὶ ὅστις ἀναφέρει ἐν αὐτῇ τέσσαρα πρῶτα ἔθνη, τοὺς Οὐενεδάς, κατοικοῦντας παρ' ὅλον τὸν Οὐενεδικὸν κόλπον (ἐν τῇ Βαλτικῇ θαλάσσῃ περὶ τὴν νῆσον Πρωυσσίαν), τοὺς Πευκίνους καὶ Βαστέρνας, περὶ τὰ Καρπάθια ὄρη ἕως τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως, τοὺς Ἰάζυγας, Ῥωξολάνους καὶ Ἀμαξοβίους, ἄλλως βέλτιον Σκύθας περὶ τὰ ὄπιθεν μέρη τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοὺς Ἀλανοὺς Σκύθας, ἐν τῇ νῦν Εὐρωπαϊκῇ Ῥωσσίᾳ Διον. Περ. 305. 308. Ἀμμιαν. Μαρκ. 31, 2. — 2) ἡ δὲ Ἀσιατικὴ Σαρματία ἐκτείνετο ἀπὸ τοῦ Ταναΐδος ἕως τοῦ Τὰ ἢ Βόλγα ποταμοῦ, ὅπου οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, συνορεύουσα πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὰ Καυκάσια ὄρια ἢ μετὰ τὴν χώραν τῆς Κολχίδος, τὴν Ἰβηρίαν καὶ Ἀλβανίαν, πρὸς ἀνεμίας μὲ τὸν Εὐξεινον Πόντον, τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ τὸν Ταναΐν ποταμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς Εὐρωπαίας Σαρματίας, πρὸς ἀνατολὰς μὲ τὴν Τρκανικὴν ἢ Κασπίαν θάλασσαν καὶ πρὸς ἄρκτον μὲ τὴν Ὑπερβόρειον Σαρματίαν ἢ ἄλλως ἄγνωστον γῆν παρὰ τοὺς ἀρχαίους, οὖσα ὡς ἐπὶ πολὺ ὀρεινὴ καὶ περιέχουσα πολλὰς νομὰς κατοικουμένη δὲ ὑπὸ νομάδων Σκυθῶν καὶ περιλαμβάνουσα ταυτὸν τὴν χώραν τοῦ Ἀστραχανίου, Κασαΐου καὶ τινας ἄλλας ἐπαρχίας τοῦ Ῥωσσικοῦ βασιλείου· μεταξὺ τῶν ἐν Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ λαῶν ἀναφέρονται παρὰ Πτολμ. οἱ Βασιλικαῖοι Σαρμάται, οἱ Μοσάλαι, οἱ Ἱππαφάγοι, οἱ Ζακάται, οἱ Ἀσπῖοι, οἱ Χαιλῖδες, οἱ Φθειροφάγοι, οἱ Ματηνεῖ, οἱ Περιῤῥαῖοι καὶ πρὸ πάντων οἱ Μαιῶται τοὺς ὁποίους τούτους ὁ αὐτὸς γεωγράφος διαιρεῖ εἰς εἴκοσι τέσσαρας ἄλλους μικροτέρους λαούς. Πτολμ ε', 9. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Σαρματικός, ἡ, όν· τῆς Σαρματίας ἢ εἰς τὴν Σαρματίαν ἀνήκων. Στράβ

Σάρνος, ὁ, Sarnus. Ποταμὸς τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Πομπηίας· ταυτὸν Sarno Στράβ.

Σάρος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Βατταείας χώρας ἐν Κιλικίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου καὶ ῥέων διὰ τῆς πόλεως τῶν Κομάνων ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἐνοῦμενος μὲ τὸν Πύραμον ποταμὸν· ταυτὸν Σείχάν Στεφ. Βυζ. Ἀνάβ α', 4.

Σαρπηδόνιος, ία, ιον. Τοῦ Σαρπηδόνος ἢ εἰς τὸν Σαρπηδόνα ἀνήκων· — ὅθεν ἡ Σαρπηδονίη ἄκρη· ἀκρωτήριον τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου μεταξὺ τοῦ Μέλανος κόλπου καὶ τοῦ Ἐργίνου ποταμοῦ· ταυτὸν Καπο-Γρέκο. Ἡρόδτ. 7, 58. ὅτι Σαρπηδονία πάτρα. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 216. παρὰ Στεφ. Βυζ. Σαρπεδών. — 2) τὸ Σαρπηδόνιον χῶμα, = Σαρπηδών. Ἀκρωτήριον τῆς Τρηχείας Κιλικίας ἐν τῷ μεταξὺ Ἀσίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατὰ Σενλ. ἐτρίσκετο ἄλλοτε μία πόλις Σαρπεδὼν καλουμένη· Αἰσχ. Ἱκετ. 888. κυρ. ὁ τόπος τοῦ Σαρπηδόνιος ὅστις λέγεται ὅτι ἑταίρη ἐτάφη ἐνταῦθα.

Σαρπηδών, όνος, ὁ, Ἐπικ. Σαρπήδων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος καὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ, ἀπὸ ὅπου βιασθεὶς νὰ φύγῃ διὰ τινα συμβᾶσαν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ἔριδα, ἦλθεν εἰς Κιλικίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ὅπου βοηθήσας τοὺς αὐτόθι κατοίκους ἐναντίον τῶν Λυκίων ἔλαβεν ὡς ἀνταμοιβὴν μέρος τῆς χώρας ταύτης βασιλεύσας τοῦ λοιποῦ ἐν αὐτῇ Ἡρόδτ. 1, 173 — 2) Καθ' Ὅμηρ. Τίὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαοδαμείας, κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Εὐάνδρου καὶ τῆς Δηϊδαμίας, ἐκγονος τοῦ πρωτέρου Σαρπηδόνος, βασιλεὺς τῆς Λυκίας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας συμμαχος τοῦ Πριάμου, ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, δείξας πρότερον ἰσχὺν ἀνδρίας καὶ γενναιότητα εἰς διαφόρους μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμπλοκὰς· Ὅμ Ἰλ Ζ, 198. Π, 426. συχνάκις δὲ ἐσυγχέετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ Σαρπηδὼν οὗτος μετὰ τοῦ προτέρου, Εὐρίπ. Ῥῆσ 28. Ἀπολόδ. γ', 1, 9. — 3) Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πέλτνας ἐκ Θρᾴκης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολόδ. β', 5, 9. — 4) ἡ Σαρπεδόνες ἄκρα. Ἀκρωτήριον τῆς Κιλικίας. Στράβ. (παρ' Ὁμηρ εὑρηται ἐτι καὶ τινες πτῶσ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου τύπ. Σαρπήδων, Σαρπήδοντος, ἐν Ἰλ. Μ, 370. Σαρπήδοντι, Ἰλ. Μ, 392. καὶ κλητ. Σαρπήδον, Ἰλ. Ε, 633.)

Σάρσενα, ἡ, Sarsina. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Βάπιος ποταμοῦ, ταυτὸν Sarsina. Στράβ. — ὅθεν Σαρσινᾶται οἱ κάτοικοι Πολύβ.

Σάρτη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγιτικοῦ κόλπου. Ἡρόδτ. 7, 122.

Σαρυένη, ἡ. Πόλις τῆς ἀρατῴας Καππαδοκίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀργαίου. Πτολμ.

Σάρων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος τις βασιλεὺς τῆς Τροιζήνος ἐν Πελοποννήσῳ, ὅστις λέγεται ὅτι ἔκτισεν ἕνα περίφημον ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ Σαρωνικὸς κόλπος περὶ τὴν Ἀργολίδα, εἰς τὸν ὁποῖον ποσῶς ἐπίγῃ ἐν ᾧ ἐπήρενε ποτὲ μίαν ἀγρίαν ἔλαφον. Παυσ. β', 30.

Σαρωνία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον ἠγειρεν πρὸς τιμὴν αὐτῆς ὁ Σάρων βασιλεὺς τῆς Τροιζήνος. Παυσ.

Σαρωνικός, ἡ, όν. Τοῦ Σάρωνος ἢ εἰς τὸν Σάρωνα ἀνήκων· ὁ Σαρωνικὸς κόλπος. Ἡ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν βιρλίων παραλίων τῆς Ἀργολίδος θάλασσα, ταυτὸν Κόλπος τῆς Αἰγίνης. Στράβ. ὁ Σαρωνικὸς περιπλοῦς, παρ' Αἰσχ. Ἀγ. 317. (Κατὰ Σχολιαστ. Εὐρπ. Ἱππόλ. 1190, ἀπὸ τοῦ Σάρωνος ἀρχαίου τινὸς βασιλέως τῆς Τροιζήνος, ἢ ἀπό τινος χωρίου κειμένου πλησίον τῆς Τροιζήνος, κατὰ Στεφ. Βυζ.)

Σαρωνίς, ίδος, ἡ, Ἰδιαίτρ. ὄνλκ. τύπ. τοῦ Σαρωνικός· ἡ Σαρωνὶς θάλασσα, = Σαρωνικὸς κόλπος. Διον. Περ. 424. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὄρα Σαρωνία.

Σάσπειρες, οἱ. Λαὸς τῆς ἀρκτῴας Ἀρμενίας, κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ἀράξου καὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κύνδου ἐπὶ τοῦ Κύρου ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Γεωργίᾳ, στρατεύσας μετὰ τοῦ Ξέρξου εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν. Ἡρόδτ 1, 104. παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Β 395. καὶ Στεφ. Βυζ. καλοῦνται Σάσφειρες. κατὰ Σχολ. ἀπὸ τοῦ σασφείρου λίθου εὑρισκομένου ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν.

Σάσων, ωνος, ἡ. Μικρὰ νῆσος Ἑλληνικὴ κειμένη μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Βρεντεσίου ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Ἰονίου πελάγους· ταυτὸν Saseno. Στράβ.

Σάταλα, τά. Πόλις ὀχυρὰ τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας κειμένη ἐπὶ τινος βαθείας καλλάδος· Διον. Περ.

Σατάσπης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Ταάσπιος, Πέρσης ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ὅστις βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Ζωπύρου, ἐπροστάχθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ξέρξου νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύην ἀνεχωρῶν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ Ἀραβίου κόλπου· μετὰ μίαν μικρὰν θαλασσοπορείαν μὴ δυνηθεὶς ὁ Σατάσπης νὰ προχωρήσῃ μεσημβρινώτερα διὰ τὴν μεγάλην θαλασσινὴν ἐπιστρέφει εἰς τὴν Περσίαν, ἐπειδὴ πρὸς δικαιολογίαν τοῦ διαφόρου ἐπιπλάστους αἰτίας, τὰς ὁποίας μὴ πιστεύσας ὁ Ξέρξης ἀπεκολόβισεν αὐτόν. Ἡρόδτ. 4, 43.

Σατέ ψαρα, τά. Πόλις τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Εὐφράτου καὶ Ἀράξου ποταμοῦ ἐν τῇ Βαταζηνῇ χώρᾳ. Πτολ. ε', 13.

Σατνιόεις, εντος, ὁ. Μέγας τις Χειμάῤῥους τῆς Μυσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 445. παρὰ τοῖς ὕστερον Σκηψιεῖς καλούμενος Στράβ.

Σάτραι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Νέστου καὶ Στρυμόνος ποταμοῦ, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνῆκον καὶ οἱ Βέσσοι λεγόμενοι Ἡρόδτ. 7, 110.

Σατταγύδαι, οἱ. Λαὸς τῆς μεγάλης Ἀσίας κατοικῶν πλησίον τῆς Σογδιανῆς χώρας, πιθαν. ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἰνδῶν. Ἡρόδτ. 3, 91.

Σατυρίδειον, τό, Ὑποστρ. τοῦ Σατυρεῖον.

Σατυρικός, ἡ, όν. Τοῦ Σατύρου ἢ εἰς τὸν Σάτυρον ἀνήκων, τὸ Σατυρικὸν δρᾶμα, εἶδος δραματικῆς παραστάσεως τῆς ὁποίας ὁ χορὸς ἐσχηματίζετο ὑπὸ Σατύρων, ὄρα ἐν Λεξ.

Σατυρίων, ωνος, ὁ. Ὄνομα μώμου τινὸς καὶ γαλοτεποιοῦ παρὰ Λουκ.

Σάτυρος, ὁ, καὶ πληθ. Σάτυροι, οἱ (υυ). Ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα παριστάνοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων θεότητες τινὲς κατωτέρας τάξεως πλησιάζουσαι μᾶλλον ἢ ἧττον εἰς τὴν φύσιν τῶν θηρίων καὶ ἔχουσαι ἐξαίρετ. μεγάλην ὁμοιότητα μὲ ἐκείνην τῶν τράγων, εἰκονιζόμεναι συνήθως μὲ ὠτία μικρὰ καὶ σουβλερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, μὲ πόδας καὶ οὐρὰν αἰγός, μὲ τριχωτὸν σῶμα καὶ μὲ ἐρυθρισμὸς χρώματος προσώπου, συνοδεύοσαι ἐκεῖποτε τὸν θεὸν Διόνυσον καὶ διατρίβουσαι ὡς ἐπὶ πολὺ εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. Διάφορον δὲ οἱ Σάτυροι οὗτοι ὡς λογίζεται ἀπὸ τοὺς Σειληνοὺς ἢ Φαύνους καλουμένους, ἐν ᾧ οἱ μὲν τελευταῖοι παριστάνοντο συνήθως μὲ μόνον ὠτίον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ μὲ μικρὰς ἐξεχούσας οὐρὰς, οἱ δὲ Σάτυροι εἶχον καὶ πόδας τράγου· κατά τινας μέντοι ὑπῆρχε μία καὶ ἡ αὐτὴ φύσις αὐτῶν, καὶ Παυσ. α, 23. λέγει ὅτι οἱ παλαιοὶ Σάτυροι ἐκαλοῦντο Σειληνοί. Παρ' Ὁμήρῳ οὐχ εὑρηται οὐδ' ὅλως τὸ ὄνομα τῶν Σατύρων, πρὸ-

ον δὲ παρ' Ἡσιοδ. ἔντιν. λεψάνῳ, ἐκ Στράβ. βιβλ. ι'. ἀναφέρονται εἰ Σάτυροι μεταξὺ τῶν Νυμφῶν καὶ Κουρήτων ὡς ἔφοροι θεότητες τῶν ἐν Παλαιπαφίᾳ δρυμῶν, ἐπαγόμενοι ἀπάκαθεν ἐκ Φρυγίας καὶ σχηματίζουσαι ἰδίως τοὺς χοροὺς τῶν Διονυσιακῶν ὀργίων. Ἐπλάττοντο δὲ οἱ Σάτυροι ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθογράφων τέκνα τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς νύμφης Ἰφθίμης, Νονν. Διον. ιδ'. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Βάκχου καὶ τῆς νύμφης Νικαίας, ἔχοντες φύσιν λαγνον καὶ εἰς ἔρον ἀσελγῆ, ἀναρεστούμενοι πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἐν τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἦχους καὶ μελῳδίαν καὶ ὅτ' εἰσίπτε ὀπαδοὶ καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Διονύσου. Διάφορα ἀρχαῖα ἀγάλματα Σατύρων ἐξόχου ἐργασίας ἐκ λευκῶν μαρμάρων εὑρίσκονται εἰσέτι εἰς πολλὰ ἀρχαιολογικὰ τεμένη τῆς Εὐρώπης· παρβλ. Heyne Antiq. Aufs. Τεμ. Π, σελ. 53. καὶ Siebenkees Archäol. σελ. 294. — (Κατὰ Πλατ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 40. ἀπὸ τοῦ σεσειρεῖται.)

Σάτυρος, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα τυράννων ἐν Ἀθήναις. Σεῖς. — 2) Τίς τοῦ Θεσπιάδος ἐν Μαραθῶνος, περίφημος ὑποκριτὴς τραγικῶν δραμάτων ἐν Ἀθήναις, σύγχρονος καὶ διδάσκαλος τοῦ Δημοσθένους· Δημοσθ. Παραπρεσβ. σελ. 407. — 3) Κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἀναφερόμενος παρὰ Πλουταρχ. — 4) Φιλόσοφος Περιπατητικός, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρει ὁ Ἀθηναῖος ἐν βιβλίῳ, περὶ χαρακτήρων ἐπιγραφόμενον. Φαβρικ. Ἑλλ. βιβ. Ш, σελ. 504.

Σατύρων νῆσοι. Τρεῖς νῆσοι κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας ἐπὶ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο πολὺ πλῆθος πιθήκων μὲ μακρὰς οὐρὰς. Πτολμ.

Σαύλιος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σευθῶν ὅστις ἐξόνευσε τοξεύσας τὸν σοφὸν Ἀναχάρσιν. Ἡροδτ. 4, 76.

Σαυνῖται, εἰ.= Σαυνῖται. Οὗτοι ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἱ κάτοικοι τῆς χώρας τοῦ Σαμνίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Πολύβ. — ὄθεν, Σαυνίτης, ιδος, ἡ χώρα τῶν Σαμνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Samnium.

Σαυρομάται, οἱ (— υ υ —) Ἐνικ. Σαυρομάτης, ου, ὁ. Οἱ ἀνέκαθεν κατοικοῦντες τὴν ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας, τοὺς ὁποίους ὁ Ἡριδότος ἀ, 21. καλεῖ ἔθνος τῆς Εὐρώπης κατοικοῦν περὶ τὰς ἀνατολικὰς παραλίας ἄκρας τῆς Μαιώτιδος λίμνης διὰ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο ἀπὸ τῶν Βασιλητῶν Σκυθῶν λεγομένων. Διον. Περ. 15. κατὰ Στράβ. κατῴκουν οὗτοι ἀρχαιόθεν ἐν Ἀσίᾳ μεταξὺ τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ καὶ τῶν ὀρέων Καυκάσου· εἶτα μεταβάντες ἐως τῆς πέραν τοῦ ποταμοῦ τούτου Εὐρωπαϊκῆς χώρας ὠνομάσθησαν παρὰ τοῖς ὕστερον Σαρμάται. Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Σαυρομάτων τούτων διαφέρει ὁ Ἡροδτ. 4, 110. ὅτι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν νέων Σκυθῶν ὅσοι συνεμβήκησαν μετὰ τῶν Ἀμαζόνων, αἵτινες ἠτιμάσθησαν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἐσώθησαν διὰ πλοίων εἰς τὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἀπεχόμενα ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων Σκυθῶν, καὶ ὅτι ἔζων οἱ ἐπὶ πολὺ βίον ναμάδικὸν εἰς τῶν ὁποίων τὰς ἐκστρατείας ἠκολούθουν εἰσέτι καὶ αἱ παρθένοι αὐτῶν.

Σαώ, αὔς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος Ἡσ. Θεογ. 243.

Σάων, ωνος, ὁ (α). Τίς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν νυμφῶν ἢ κατ' ἄλλους, τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις πρῶτος λέγεται ἔτι ναυήκισε τοὺς ἐν τῇ νήσῳ Σαμοθράκῃ ζῶντας, δοὺς εἰς αὐτοὺς νόμους καὶ διαιρέσας ἅπαντας εἰς πέντε φυλάς τὰς ὁποίας ἐκάλεσεν ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν παίδων αὐτοῦ. Διοδ. Σικ. ε', 47. — 2) Κάτοικός τις τῆς πόλεως Ἀκάνθου, παρὰ Καλλμ.

Σεβάστεια, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη πλησίον τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ἐπὶ τῶν πρώτων Αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης καὶ μετ' οὐ πολὺ κατασταθεῖσα μητρόπολις τῆς πρώτης Ἀρμενίας· ταύτ. Σιβας. Σιβαστία, ἡ Στεφ. Βυζ. — ὄθεν, Σεβαστηνός, ὁ κάτοικος.

Σεβαστή, ἡ. Μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Σαμαρείας ἐν Παλαιστίνῃ, πλησίστης οὕτως ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ μεγάλου πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. — 2) = Βιβειρα ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Πόντου. Στράβ. — 3) Augusta. ὄνομα Αὐτοκρατορίσσης ἐν Ῥώμῃ Ἡρωάν.

Σεβαστιανός, ὁ, Sebastianus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν, ἐν Ἀνθολ. (τὸ α εὐρηται καὶ βραχὺ παρὰ τοῖς μεταγενεστρ. παρβλ. Spitzn. Προσ. § 55.)

Σεβαστόπολις, εως, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ. Πτολμ. — 2) = Διοσπολιτικὴ. Στεφ. Βυζ.

Σεβαστός, ὁ. Ἐπώνυμον τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. Στράβ.

Σεβέννυτος, ου, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ, μητρόπολις τοῦ Σεβεννύτου νομοῦ· ταύτ. Σαμαιοῦς. Στεφ. Βυζ. ἡ Σεβεννυτικὴ πόλις Στράβ. — ὄθεν, Σεβεννύτης, ου, ὁ κάτοικος καὶ ὁ Σεβεννύτης νομός, ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ. — 2) Σεβεννυτικός, ἡ, όν. Τῆς Σεβεννύτου ἢ εἰς τὴν Σεβέννυτον ἀνήκων· τὸ Σεβεννυτικὸν στόμα, ὁ μέγας βραχίων τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέων διὰ μέσου τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ Ἡροδτ. 2, 17.

Σεβηριανός, ὁ, Severianus. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ. ἐν Ἀθα καὶ Σευηριανὸς ἀναγιγνώσκει.

Σεβῆρος, ὁ, Severus. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Σεβρός, οὔ, ὁ. Τίς τοῦ Ἱπποκόωντος, ἀρχαῖος ἥρως τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἰς βωμὸς ἐν Λακωνίᾳ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ αὐτόθι χωρίον Σεβρίον. Παυσ. Λακ. 15.

Σεγέστη, ἡ.= Ἐγέστη. ὅπερ ἔρα.

Σεγοδοῦνον, τό. Πόλις τῆς Ἀκουιτανικῆς Γαλλίας, ταύτ. Rhodez. Πτολ. β', 7.

Σεγοβία, ἡ, Segovia. Πόλις τῆς Ταρρακωνιτικῆς Ἱσπανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἀριβάκων. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Ταρρακωνιτικῆς Ἱσπανίας, ταύτ. Segovia. Πτολ.

Σεγουσιανοί. Πτολ. β', 8. καὶ **Σεγουσιανοὶ** παρὰ Στράβ. ὁ, Λαὸς τῆς Λουγδουνιτικῆς Γαλλίας κατοικῶν μεταξὺ τοῦ Ῥοδάνου καὶ Λιγυρίδος πεδιάδος ἐν τῷ ἄνω μέρει τοῦ Ῥώνου καὶ Λοάρ. — 2) Λαὸς Ἰσχυρὸς τῆς ἀρχαίας Ἰταλίας περὶ τὰς Ἄλπεις ἐν τῇ κάτω χώρᾳ τοῦ Πιεμόντου ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, ἔχοντες ἰδίου βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπαρχία κατεστάθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νέρωνος Ῥωμαϊκὴ ἐπαρχία. Διων. Κασσ. ξ', 24. Στράβ.

Σεγούσιον, τό. Πτολμ. γ', 1. πιθανότερ. μέν τοι Σεγουσιῶν πρωτεύουσ. πόλις. Πόλις τῆς ἀρετέρας Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σεγουσιανῶν ἐπὶ τοῦ Δουρίου ποταμοῦ, καθέδρα τοῦ βασιλείως Κοττίου, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· Ἀμμιαν. Μαρκ. 15, 10. ταύτ. Σούσα.

Σεδητανοί ἢ **Σιδητανοί**, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρρακωνιτικῆς Ἱσπανίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἐν τῇ νῦν Λιβαγωνίᾳ χώρᾳ καὶ Οὐαλεντίᾳ. Στράβ. γ', 163.

Σεδῶν, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου περὶ τὸ 720 ἔτος πρὸ Χρ. πρότερον ἱερεὺς τοῦ Ἡφαίστου, βασιλεύσας εἰς τὸν Τάνιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Δίθιπος Σαβακῶνος, ὕστερον δὲ πολεμήσας μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων Σαγχερίβου, ὅστις εἰσέβαλεν μὲ μεγάλα στρατεύματα ἠθυπόθη ὡς λέγεται διὰ βοηθείας τοῦ Ἡφαίστου νὰ τρέψῃ αὐτὸν εἰς φυγὴν μὲ μεγάλην ῥοπὴν τῆς δυναμεώς του. Ἡροδτ. 2, 141.

Σειλήκη, ἡ. Ὄνομα κύρ. γυναικῶν ἐν Ἀνθολ.

Σειληνικός, ἡ, όν. Τοῦ Σειληνοῦ ἢ εἰς τὸν Σειληνὸν ἀνήκων· τὸ Σειληνικὸν θέαμα. Πλάτ. Συμπ.

Σειληνός, ὁ, Silenus. Βασιλεὺς τῆς Νύσης ἐν Λιβύῃ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Διόνυσος καὶ ἐδιδάχθη πᾶσαν ἐπιστήμην, συνοδεύμενος ἀκολούθως ὑπ' αὐτοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας του. Διοδ. Σικ. γ', 74. κατά τινας δὲ ἐπλάττετο υἱὸς τῆς γῆς γενηθὲν τὸν Ἀστραῖον, Μόρον καὶ Δηναῖον, λατρευόμενος παρὰ τοῖς ὕστερον ὡς θεὸς καὶ πολλαχοῦ συγχεόμενος μετὰ τοῦ Διονύσου· Νονν. Διον. κδ', 260. ἐπαριστάνετο δὲ συνήθως ὡς γέρων φαλακρὸς μὲ σιμὴν ῥῖνα, κυδιόμενος ἐφ' ἵππου ὄνου συνοδεύων τὴν χορείαν τῶν Σατύρων καὶ λειπῶν ὀπαδῶν τοῦ Διονύσου καὶ εἰσίπτε μεθυόμενος. Πεσὼν δέποτε ὡς λέγεται ἐκ τοῦ ὄνου βεβαρυμένος ὑπὸ τῆς μέθης· ἐμειδιάσε καὶ ὅσοι κλιμάμενοι ἐν ᾧ ἠκολούθει τὸν Βάκχον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείαν του, τὸν ὁποῖον εὑρόντες ποιμένες τινὲς ἐκ Φρυγίας ἔφερον πρὸς τὸν βασιλέα Μίδαν, ὅστις ἀπέστειλε αὐτὸν πάλιν πρὸς τὸν Διόνυσον· Ἡροδτ. 7, 26. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 18. πολλαχ. πληθ. οἱ **Σειληνοί**· οἱ ἀρχαῖοι λεγόμενοι Σάτυροι ἀκολουθοῦντες τοῦ Διονύσου, παριστανόμενοι ὑπὸ μορφὴν ἀνδρὸς ἔχοντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ὠτία σουβλερὰ καὶ ἐξέχοντα καὶ εὐρὺν τράγου ὀπισθεν αὐτῶν πρωτοτ παρ' Ὁμ. Τιμ. Ἀφροδτ. 263. — 2) Οὗτος ἐκαλοῦντο καὶ τινα μικρὰ μέχρι στέρνων ἀγάλματα τοῦ Σειληνοῦ τιθέμενα ἐπὶ τῶν νεκρῶν τῶν εἰκόνων· Πλάτ. συμποσ. σελ. 313. (Ὑπῆρχε Σειληνὸς ἐστὶν ἀγαλμάτιον, παρβλ. Relig. des Denk. Σιμπ. Θε. ζ'. τὸ δὲ Σιληνὸς μεταγενεστρ. τῆς καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ἡροδτ. 6, 26. εὑρηται.)

Σειρήν, ῆνος, ἡ, συνήθ. πληστ. αἱ **Σειρῆνες**. Παρ' Ὁμηρ. παρθένοτιτες κατοικοῦσαι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἢ ἐπὶτινων αὐτοῦ πλησιοχώρων νήσων, αἵτινες διὰ τῆς εὐφώνου αὐτῶν μιλωδίας κατεγοήτευον τοὺς διαπλέοντας ἀνθρώπους, καμνουσαι αὐτοὺς να λησμονήσασι παντάπασι τὰ γυναῖκας, τέκνα καὶ τὴν πατρίδα των· περὶ αὐτῶν δὲ ἔκειτο μέγας σωρὸς ὀστέων ἐξ ὅλων ἐκείνων τοὺς ὁποίους αὐταὶ ἐλύτρωσαν μὲ τὰς ὁρμονίας των κατέρπουσαι σιλεῶν. Ὁ μῦθος αὐτῶν εὑρηται πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὀδ. Μ, 39—46. παρ' ᾧ ἓν στιχ. 52. κεῖται κατὰ ἀνάκ. ἀριθμ. Σειρηνῶν· παρὰ δὲ τιὶ ὕστερον ποιηταῖς ὠνομάσθησαν τρεῖς τὸν ἀριθμόν, ἡ Παρθενόπη, Λίγεια καὶ Λευκωσία. Λυκοφρ. 653. καὶ Εὐστάθ. εἰς Ὀδ. αὐτόθ. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχον τέσσαρες, ἡ Μόλπη, Ἀγλαοφήμη, Λίγεια καὶ Θελξιέπεια καὶ ἐπλάττοντο θυγατέρες τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ καὶ τῆς Μούσης Τερψιχόρας. Ἀπολ. Ῥόδ. Δ, 895. ἢ τῆς Μελπομένης, Ἀπολλόδ. α', 3, 4. Ὁ δὲ Εὐρ. Ἐκ. 169. καλεῖ αὐτὰς χθονίας κόρας, περιστανεμένας ὑπὸ τῶν ὕστερον μυθογράφων μὲ μορφὴν γυναικὸς καὶ στρουθοῦ καὶ διατριβούσας συνήθως περὶ τὰ τότεια παράλια τῆς Ἱσπανίας χώρας ἢ ἐπὶ τοῦ Πελώρου ἀκρωτηρίου· τὰ δὲ ὀστᾶλματα αὐτῶν ἐπιφέτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους τῶν ἀποθνησκόντων ὡς σημεῖον πένθους. Στράβ. κατάπλους λέγεται ὅτι μετεμορφώθησαν οἱ Σειρῆνες εἰς πετηνὰ ὑπὸ τῆς Δημητρος, ἐπειδὴ δὲν ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν τῆς Περσεφόνης ὅτε αὕτη ἥρπαγη ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. Τζήν. μυθ. 141. Ἂν δὲ πεπρκμένον εἰς αὐτὸς, ὡς ἔλεγετο, νὰ ζήσωσι τοσοῦτον χρόνον ἕως οὗ ἐν πλοίῳ μὲ ἄνδρας διαπ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βόλου

πλέον πλησίον αὐτῶν θέν ἤθελε ψερθῆ εἰς τὴν νῆσόν των ὑπό τῆς μελῳδίας αὐτῶν, τοῦτο συνέβη ὅτε ὁ Ὀρφεύς διά τῆς λύρας του ἀπέτρεψε τούς Ἀργοναύτας ἀπό τοῦ νά γοητευθῶσι ἀπό τά ᾄσματα αὐτῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 904. Ὀρφ. Ἀργ. 1281. ἡ ὅτε ὁ Ὀδυσσεύς κατά συμβουλήν τῆς Κίρκης ἔσωσε τούς μετ' αὐτοῦ συμπλέοντας φράξας μέ κηρόν τά ὠτία αὐτῶν, ἀλ' ὅ ἔκτοτε αἱ Σειρῆνες πεσοῦσαι εἰς τήν θάλασσαν ἀπέζησαν. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 173. — 2) = Σειρηνοῦσαι.

Σειρηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Σειρῆνος ἡ εἰς τάς Σειρήνας ἀνήκουσα· ἡ Σειρηνίς πέτρα, = Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον· Διον. Περ. 360.

Σειρηνοῦσαι καί Σειρῆνες, αἱ, Sirenum Scopuli. Τρεῖς μικραί καί ἀκατοίκητοι νησιδάρια ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας ἐν Ἰταλίᾳ εἰς τάς ὁποίας ἐπλάττετο ὅτι μετεμορφώθησαν αἱ Σειρῆνες ὅτε ἔπεσον εἰς τήν θάλασσαν· τανῦν Galli· Στραβ.

Σειρηνουσῶν ἀκρωτήριον, τό, = Ἀθηναίων. Ἀκρωτήριον τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ μεταξύ τοῦ Κυμαίου καί Ποσειδωνίου κόλπων, ἐπί τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι διετρίβησαν ποτέ αἱ Σειρῆνες· τανῦν, la Punta. Στραβ.

Σειρῖτις, ίδος, ἡ, = Σιρῖτις, ὅρα Σίρις· Στραβ.

Σελάνα καί Σελαναία, Δωρ. ἀντί Σελήνη. Θεοκρ.

Σελάρτιος, ὁ. Ῥωμαϊκόν ἐπίπλαστον κύρ. Ὀνομ. ἀντί Σελιάσης. Ἀριστοφ. Σφκ. 472.

Σέλγη, ἡ, Selga. Πόλις ἐπίσημος τῆς Πισιδίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, τήν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἔκτισαν πρῶτον οἱ Λακεδαιμόνιοι καί τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο διά τήν ἀνδρίαν καί τήν περί τάς μάχας γενναιότητά των πρό πάντων τῶν ἄλλων λαῶν τῆς χώρας ταύτης, διατηρήσαντες ἐπί πολύν χρόνον τήν ἰδίαν των ἐλευθερίαν ἐναντίον τῶν πλησιοχώρων ἡγεμόνων τῆς Ἀσίας. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν Σελγεύς, έως, ὁ κάτοικος.

Σελεύκεια, ἡ, Seleucia· ἡ ἐπί Τίγριδι. Πόλις ἐπίσημος καί μεγάλη τῆς Βαβυλωνίας χώρας κειμένη ἐπί τινος διώρυχος διά τῆς ὁποίας συνδέεται ὁ Τίγρις μετά τοῦ Εὐφράτου, κτισθεῖσα ὑπό Σελεύκου τοῦ Νικάτορος καί χρηματίσασα καθέδρα τῶν μετά ταῦτα βασιλέων τῆς χώρας. Κατά Στράβ. ὑπερέβαινεν ἡ Σελεύκεια κατά τό μεγαλεῖον καί τήν πολυανθρωπίαν ὅλας τάς τότε ἀκμαζούσας πόλεις τῆς Ἀσίας καί αὐτήν τήν ἐν Αἰγύπτῳ Ἀλεξάνδρειαν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι κατά Πλιν. ἠριθμοῦντο περί τάς 600,000· εἶχε δέ αὐτή ἀεῖποτε ἰδίαν πολιτείαν καί νόμους μή ὑποτασσομένη οὐδέποτε εἰς ξένους σατράπας, οἱ δέ ἐν αὐτῇ οἱ κατοικοῦντες ἦσαν οἱ πλεῖστοι Ἕλληνες καί Μακεδόνες μεταξύ τῶν ὁποίων ὄζων πολλοί Σῦροι καί Ἰουδαῖοι ἐπί τοῦ Αὐτοκράτορος Βήρου κατεστρέφη ἡ μεγαλόπολις αὕτη ὑπό τῶν Ῥωμαίων διά τινος ἀπατηλῆς καί δολίου προφάσεως τανῦν Κτι-Μοδαΐμ. Στράβ. — 2) ἡ ἐν Πιερίᾳ. Πόλις μεγάλη τῆς Συρίας πλησίον τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ μέ λιμένα, κτισθεῖσα ὑπό τοῦ Σελεύκου, πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας Σελευκίδος, ἤτις διά τήν προσφυῆ αὐτῆς καί ὀχυρᾶν θέσιν διέμεινεν ἐπί πολύν χρόνον ἀπόρθητος, ἕως οὗ ἠφανίσθη μετά ταῦτα καί αὐτή διά προδοσίας· τανῦν χωρίον αὐτηλές Κίφα καλούμενον. Πολυβ. — 3) Σελευκεια ἡ Τραχεῖα. Πόλις τῆς Τραχείας Κιλικίας κτισθεῖσα καί αὐτή ὑπό Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, ἀπέχουσα ἐν μίλιον ἄρκτου καί τῶν ἐκβολῶν τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ, διαμείνασα ἐπί πολλούς χρόνους ἐλευθέρα καί ἀνεξάρτητος, ὕστερον δέ καταστραφεῖσα μητρόπολις τῆς Ἰσαυρίας χώρας· τανῦν Σελευκίχ. Στράβ. Ἀμμιαν. 14, 2. — 4) Πόλις παραλίαστος τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα 100 σταδίους τῆς Σίδης, πιθανῶς οὖσα καί αὐτή μία ἐξ ἐκείνων τῶν πόλεων τάς ὁποίας ἔκτισεν ὁ Νικάτωρ καί ἐκάλεσεν ἀπό τοῦ ὀνόματος τοῦ Σελευκείας. Ἀρριαν. Περιπλ. Mannert. Geogr. VI, 2. σελ. 124. — 5) Σελεύκεια ἡ πρός Βήλῳ· ἑτέρα πόλις τῆς Συρίας ἐν τῇ Ἀπαμηνῇ χώρᾳ, ὕστερον καί Σελευκοβηλος κληθεῖσα, κειμένη ἐυτικῶς τῆς Ἀπαμείας ἐπί τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ· πλάν. ἡ νῦν Σεχιόν. Πτολ. ε', 15. Στέφ. Βυζ. — 6) Πόλις τῆς Περαίας Παλαιστίνης κτισθεῖσα καί αὐτη ὑπό τοῦ Σελεύκου. Ἰωσπ. — ὅθεν Σελευκεύς, έως· ὁ κάτοικ. τῆς Σελευκείας.

Σελευκίς, ίδος, ἡ, πρωτοπακμ. χώρα. Ἐπαρχία μικρᾶ τῆς Συρίας κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Χαλκιδικῆς χώρας, ἐπί τῆς ὁποίας ἀνέκειτο ἡ πόλις Σελευκεια ἡ ἐν Περιᾴᾳ. Στράβ.

Σελευκοβηλος, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας, ὅρα Σελεύκεια ἀριθμ. 5 Στεφ. Βυζ.

Σελευκος, ὁ, ἐπικλησις Νικάτωρ. Τίος τοῦ Ἀντιόχου καί τῆς Λαοδίκης, εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τόν ὁποῖον ἠκολούθησεν εἰς τάς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας του ὡδηγῶν τούς ἐλέφαντας, ἐξέβη πολλήν ἀνδρίαν καί γενναιότητα εἰς τάς μάχας· μετά τόν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου λαβών εἰς μερίδα τήν Σατραπείαν τήν Βαβυλωνίας καί Μηδίας καί ἀναγορευθείς βασιλεύς κατά τό παράδειγμα τῶν λοιπῶν διαδόχων τοῦ βασιλέως τούτου, ἐπολέμησε μετά τοῦ Λυσιμάχου ἐναντίον τοῦ Ἀντιγόνου τόν ὁποῖον νικήσας κατά κράτος ἐν Συρίᾳ διεμοίρασε τό βασίλειον αὐτοῦ μετά τοῦ συναγωνιστοῦ του, κυριεύσας μέγα μέρος τῆς ἄνω Ἀσίας, τήν Συρίαν ἅπασαν, Ἀρμενίαν, Μεσοποταμίαν καί μέρος τῆς Κιλικίας, σωτήσας τό μέγα Συρικόν βασίλειον καί κτίσας διαφόρους νέας πόλεις τῶν ὁποίων πολλάς ἐκάλεσεν ἀπό τοῦ ὀνόματος του Σελευκείας. Τελευταῖον ἐλθών εἰς πόλεμον μετά τοῦ Λυσιμάχου καί Θανατώσας αὐτόν εἰς τήν ἐν Φρυγίᾳ μάχην, ἔσπευσε νά μεταβῇ εἰς τήν Εὐρώπην, ἐλπίσας νά κυριεύσῃ καί αὐτό τό βασίλειον τῆς Μακεδονίας ἀφήσας τήν ἐξουσίαν τῆς Ἀσίας εἰς τόν υἱόν αὐτοῦ Ἀντίοχον· ἀλλά πλησίον τῆς πόλεως Λυσιμαχίας ἀπαντήσας αὐτόν Πτολεμαῖος ὁ Κεραυνός ἐπληγωσεν θανατηφόρως διά τοῦ δόρατος ἐξ ἀπροσδοκήτου τό 78 ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετά μίαν 32 χρόνων βασιλείαν τό τρίτον ἔτος τῆς 124 Ὀλυμπ. Ὁ υἱός αὐτοῦ Ἀντίοχος ἠγειρεν ἐπ' αὐτόν ἐπιβουλήν ἐπί τῷ φόνῳ τοῦ Σελεύκου εἰς τήν πόλιν Σελεύκειαν ἔνθα ἐτιμᾶτο ὡς τοῦ λοιποῦ ὡς ἥρως μέ ἱερόν τιμῆς Πολυβ. — 2) Σέλευκος ὁ ἐπικληθείς Καλλίνικος. Τίος τοῦ Ἀντιόχου καί τῆς Λαοδίκης, τέταρτος βασιλεύς τῆς Συρίας ἀπό τοῦ 247 ἕως 227 ἔτους πρό Χρ. κυριεύσας ἀεῖποτε εἰς ἀκατασπαύστους ταραχάς καί πολέμους μετά τοῦ Πτολεμαίου Ἐνεργέτου καί Ἀρτάξου ὑπό τοῦ ὁποίου ληφθείς αἰχμάλωτος ἀπέθανεν ἐλεεινῶς· ἡ ἐπωνυμία Καλλίνικος ἐδόθη εἰς αὐτόν κατ' εἰρωνίαν διά τάς ἀτυχείς αὐτοῦ κατά τῶν ἐχθρῶν ἐπιχειρήσεις. Πολύβ. — 3) ὁ ἐπικαλούμενος Κεραυνός, βασιλεύς τῆς Συρίας, ὅστις μετά μίαν τριετῆ βασιλείαν ἐστρατεύσας κατά τοῦ Ἀττάλου βασιλέως τῆς Περγάμου ἐφαρμακώθη ὑπό τινων συνωμοτῶν. — 4) ὁ Φιλοπάτωρ. Τίος Ἀντιόχου τοῦ μεγάλου βασιλεύς τῆς Συρίας ἀπό τοῦ 187 ἕως τοῦ 176 ἔτους πρό Χρ. τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἐστάθη εἰς ἄκρον ἀτάσθης καί εἰρηνική, φαρμακωθείς τελευταῖον ὑπό τοῦ Ὑπουργοῦ αὐτοῦ Ἡλιοδώρου. — 5) Πρεσβύτερος υἱός Δημητρίου τοῦ Νικάτορος, βασιλεύσας εἰς τήν Συρίαν περί τό 126 ἔτος πρό Χρ. φονευθείς ὑπό τῆς ἰδίας αὐτοῦ μητρός Κλεοπάτρας. — 6) Πρεσβύτερος υἱός Ἀντιόχου τοῦ Γρύπου βασιλεύς τῆς Συρίας περί τό 97 ἔτος πρό Χρ. διωχθείς ἐκ τοῦ θρόνου ὑπό Ἀντιόχου τοῦ Εὐσεβοῦς. — 7) ὁ ἐπικληθείς Κυβιοσάκτης, ἀδελφός Ἀντιόχου τοῦ Ἀσιατικοῦ, ὅστις λαβών εἰς γυναῖκα τήν Βερενίκην θυγατέρα Πτολεμαίου τοῦ Λύθητοῦ διεδέχθη τόν θρόνον τῆς Αἰγύπτου, ὅπου μισηθείς ὑπό τοῦ λαοῦ καί αὐτῆς τῆς γυναικός του, ἐφονεύθη τό 87 ἔτος πρό Χρ. ὁ τελευταῖος ἐκ τοῦ γένους τῶν Σελευκιδῶν.

Σελεναία, ἡ, ποιητ. ἀντί Σελήνη· Luna παρά Ῥωμαίοις. Θυγάτηρ τοῦ Τπερίονος τήν ὁποίαν οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Θείας ἡ Κυρωπαίστης. Ἡσ. Θεογ. 371. ἐν δέ Ὁμ. Ὕμν. Ἑρμ. ἀναφέρεται θυγάτηρ τοῦ Πέλλαντος καί ἀδελφή τοῦ Ἡλίου, παριστωμένη ὡς θεά τῆς σελήνης καί τοῦ ὑκτερινοῦ φωτός, ἔχουσα ἰδίαν λατρείαν παρά τοῖς ἀρχαίοις καί ἰδίους ναούς, περί τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι ἐρασθεῖσα τοῦ νέου Ἐνδυμίωνος ὅτε ἦλθεν αὐτόν πρῶτον ἐπί τοῦ ὄρους Λάτμου κοιμώμενον, ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ 50 θυγατέρας. Ἀπολλ. α', 7, 5. Παυσ. ε', 1.

Σελήνης λιμήν, ὁ, Lunae Portus. Λιμήν τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ πλησίον τῆς νῦν Luna Στραβ.

Σεληνούς, οῦντος, ὅρα Σελινοῦς.

Σεληπιάδης, ου, ὁ (υ-υυ-). Τίος τοῦ Σεληπίου, ὁ Ἐρινεύς. Ὁμ. Ἰλ. Β, 693.

Σελινούντιος, ὅρα Σελινοῦς. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπό τινος μαντείου τό ὁποῖον εἶχεν οὗτος εἰς τήν πόλιν Σελινοῦντα. Στράβ. ι'.

Σελινούς, οῦντος, ὁ. Πόλις τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἐπί τῆς δυτικῆς ὀχθης ενός ὁμωνύμου ποταμοῦ, ἀποικία τῶν Μεγαρέων, κατασταφείσα ποτέ ὑπό τῶν Καρχηδονίων· τανῦν Selinonto. Ἡροδ. 5, 46. ἡ ὀνομασία αὐτῆς προῆλθεν ἀπό τοῦ χόρτου σελίνου αὐξάνοντος ἐν ἀφθονίᾳ περί αὐτήν. — 2) Ποταμός τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς ὁμωνύμου πόλεως· τανῦν Madiuni. Στράβ. — 3) Ἕτερος ποταμός τῆς ἐπαρχίας Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων πλησίον τοῦ χωρίου Σκιλλουντος. Στράβ. Σεφ. Κύρ. Ἀνάβ. ε', 3, 8. — 4) Ποταμός τῆς Ἀχαΐας πηγάζων ἐπί τοῦ ὄρους Λαμπείας. Στράβ. — 5) Πόλις ἐπίσημος τῆς Τραχείας Κιλικίας ἀπέχουσα 210 σταδίους ἀρκτικῶς τῆς Ἀντιοχείας, εἰς τήν ὁποίαν ἐπέστειλεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ὕστερον καί Τραϊανούπολις· τανῦν Σελάντε· Στράβ. κατά Στέφ. Βυζ. εὑρηται εἰς Ἄρτεν καί Θήλεια γεν. Θηλε. παρά Διοδ. Σικ. 17, 50. — ὅθεν, Σελινουντιος, ία, ιον. Τοῦ Σελινοῦντος ἢ ἐκ τοῦ Σελινοῦντος ὤν, ὁ εἰς τόν Σελινούντα ἀνήκων· οὐσιαστ. Σελινούντιος, ὁ κάτοικ. καί Σελινουντία χώρα, ἡ περί τήν πόλιν Σελινοῦντα χώρα. Θουκ. — 2) Σελινουσιος, ία, ιον· τοῦ Σελινοῦντος, καί οὐσιαστ. Ἡροδ.

Σελλασία, ἡ· καί Σελασία. Πόλις τῆς Δακωνίας κειμένη ἐπί τοῦ Οἴνου ποταμοῦ, περιφημος διά τάς διαφόρους συμπλοκάς μετά ταῦτα παρ' αὐτῇ μάχας, τῆς ὁποίας τό ἐρείπια ἐσώζοντο ἔτι ἐπί τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου· (διά λλ εὑρηται παρά Ξεν. Ἑλλ. β', 2, 13. Πλουτ. Στέφ. Βυζ. δί ἑνός λ παρά Πολυβ.)

Σελλήεις, εντος, ὁ. Ποταμός τῆς ἐπαρχίας Ἠλιάδος ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων μεταξύ τοῦ Πηνειοῦ καί Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καί ἐκβάλλων εἰς τήν θάλασσαν· τανῦν Παχίστας· Ὁμ. Ἰλ. Β, 659. Στραβ. — 2) ποταμός τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀρίσβης· Ὁμ. Ἰλ. Β, 839. Στράβ.

απρόσω Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροια

Σελλοί, οἱ. Φυλῆτις τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ, ὑπηρετοῦντες ὡς ἱερεῖς εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον τοῦ Διὸς καὶ περιπατοῦντες συνήθως μὲ γυμνοὺς καὶ ἀπλύτους πόδας, κοιμώμενοι κατὰ γῆν· κατώκουν δὲ οὗτοι ἐπὶ τῶν αὐτόθι ὀρέων ἐντὸς ἑνὸς ἄλσους καὶ ἐλογίζοντο ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν οἵτινες πρῶτοι ἐστύτησαν τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον· Ὅμ. Ἰλ. Π, 234. Σοφ. Τραχ. 1169. Κατὰ Στρβ. ὑπῆρχον οἱ Σελλοὶ οὗτοι ἀρχαιότατοι κατοικοι τῆς Δωδώνης· ἔτι δὲ Ἕλλοί οἱ αὐτοὶ λεγόμενοι· Πινδ.

Σέλλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις· παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 344. ἀναφέρεται ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα ὁ υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, ἐμπαζόμενος ὡς ἀλαζὼν καὶ κομπαστής.

Σεμέλη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κάδμου βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Ἁρμονίας, τὴν ὁποίαν ἐρασθεὶς ὁ Ζεὺς διὰ τὸ ἐξαίσιον αὐτῆς κάλλος συνευρέθη μετ' αὐτῆς· οὖσα δὲ εἰσέτι ἔγκυος καὶ μισουμένη διὰ ζηλοτυπίαν ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἐζήτησεν κατὰ παρακίνησιν αὐτῆς ἀπὸ τὸν Δία νὰ ἔλθῃ καὶ πρὸς αὐτὴν μὲ τὴν ἰδίαν ἀθανασίαν του μορφὴν καὶ μεγαλειότητα ὡς ὅτε συνήρχετο καὶ μετὰ τῆς Ἥρας· μὴ ὑπομένουσα τὸν καύσωνα τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν βροντῶν μὲ τὰς ὁποίας ἤλθεν ἐκ νέου πρὸς αὐτὴν ὁ Ζεύς, ἀπέθανεν ὑπὸ τοῦ φόβου, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ βρέφος, Διόνυσον μετὰ ταῦτα κληθέντα, σχίσας ὁ Ζεὺς τὴν κοιλίαν της ἐξέβαλεν ἔτι ἀτελὲς καὶ ἔβρυψεν εἰς τὸν μηρὸν αὐτοῦ ἕως οὗ ἐμορφώθη τέλειον· τὴν σκιὰν τῆς Σεμέλης λέγεται ὅτι μετέστησεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν τάξιν τῶν λοιπῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ἢ κατ' ἄλλους ἐφέρθη ὑπτερον ἐκ τοῦ ᾅδου εἰς τὸν Ὄλυμπον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Διονύσου· Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 323. Ἀπολλόδ. γ', 4. 2. Πινδ. β', 31.

Σεμίραμις, ιδος, ἡ (υ—νυ). Ἀρχαία βασίλισσα τῶν Ἀσσυρίων, περὶ τῆς γενικωτέρας τῆς ὁποίας καὶ τῶν λοιπῶν περιστατικῶν τοῦ βίου της πλάττονται διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων· κατὰ Διόδ. Σικ. β', 4. λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ἐκ τῆς Δηριαδοῦς ἐγχωρίου θεᾶς καὶ τινος νεου Κύρου καλουμένου καὶ ἀνετράφη ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἑνὸς ποιμένος Σιμμᾶ καλουμένου, τὴν ὁποίαν διὰ τὸ ἐξαίσιον κάλλος καὶ τὴν βκθειὰν φρόνησίν της ἐλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀσσυρίων Μηνῶας μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν δύο τέκνα. Εἰς τὴν κατὰ τῶν Βακτρίων πολιορκίαν, ὅπου ἡ Σεμίραμις εἶχε συνοδεύσει τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἰδοὺ αὐτὴν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας Νίνος καὶ ἀναμάσας τὰ ὑπάρχοντα αὐτῆς προτερήματα καὶ τὴν ἐν πολέμοις καρτερόψυχίαν της, ἐπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ ἔλαβεν ὡς ἰδίαν γυναῖκα ἀναγορεύσας αὐτὴν βασίλισσαν ὅλης τῆς Ἀσσυρίας· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Νίνου ἐπιτροπεύσασα πολὺν χρόνον τὸν ἐτ ἀνήλικον αὐτῆς παῖδα καὶ διάδοχον Νινύαν, ἔκτισε πρώτη ὡς λέγεται τὴν περίφημον πόλιν Βαβυλῶνα κοσμήσασα αὐτὴν μὲ τοὺς τρεμαστοὺς ἐκείνους κήπους καὶ κατοικήσασα αὐτὴν μὲ δύο ἑκατομμύρια κατοίκων, ἐπιχειρησάσῃ καὶ διαφόρους μεγάλας ἐκστρατείας ἐναντίον ἄλλων λαῶν τῆς Ἀσίας τελευταίου παραχωρήσασα τὸν θρόνον εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς εἰς ἡλικίαν ἤδη 62 χρόνων, λέγεται ὅτι ἔγινεν ἀφανὴς ἐκ τῆς γῆς μετὰ μίαν βασιλείαν 42 χρόνων τὸ 2000 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ δὲ Ἀσσύριοι ἐτίμησαν αὐτὴν μετὰ θάνατον ὡς ἐγχώριον θεάν· πρῶτον παρὰ Κτησ. Λείψ. Διοδ. Σικ. Διόδ. πιστ. Ἱστ. ζ', 1. πιθαν. ἡ αὐτὴ παρ' Ἡροδ. γ', 155. καὶ Θεοκρ. Εἰδ ιε', 100. — 2) Ἑτέρα τις *βασίλισσα* τῆς Βαβυλῶνος πολὺ νεωτέρα τῆς προτέρας, γυνὴ τοῦ Ναβοναστάρ, βασιλεύσασα ἀπὸ τοῦ 743 ἕως 733 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ ὑψώσασα πολλὰ κτίσματα περὶ τὸν Εὐφράτην ποταμόν. Ἡροδ. 1, 184.

Σεμιραμίδος τεῖχος, = Μηδίας τεῖχος, ὅπερ ὄρα.

Σεμπρωνία, ἡ, Sempronia Gens. Μία τῶν ἐπιτήμων ἐν Ῥώμῃ γενεῶν τῶν Πατρικίων.

Σεμπρώνιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σενεκας, ὁ, Λούκιος. Τίὸς τοῦ Ἀνναίου Σενέκα ἐξ Ἱσπανίας, περίφημος φιλόσοφος καὶ τραγικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, ὅστις ἐλθὼν μετὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥώμην δεσποτεύοντος ἔτι τὴν ἡλικίαν, ἐδιδάχθη αὐτόθι τὴν στωικὴν φιλοσοφίαν καὶ πρὸ πάντων τὴν Ἑλληνικὴν Ῥητορείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξαιρέτως μεγάλως ὑπὸ τῶν συγχρόνων του Ῥωμαίων ῥητόρων, χρηματίσας παιδαγωγὸς καὶ συμβουλος τοῦ Δυτοκράτορος Νέρωνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μεχρι τέλους κατεκτήθη καὶ οὗτος εἰς θάνατον, ἀποξας ὁ ἴδιος τὰς βλέφας τοῦ σώματός του μ' ἓν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, ἀποθανὼν οὗτως μετὰ πολλῆς ἀπαρχείας καὶ ὄνου ὁδύνων. Διάφορα φιλοσοφικὰ καὶ ἠθικὰ συγγράμματα, ἔτι δὲ καὶ ἐπιστολαὶ 124 καὶ τινες τραγῳδίαι ἐσώθησαν τοῦ Ῥωμαίου τουτου φιλοσόφου· Φυβρ. Λατ. Βιβλ. Π, σελ. 101.

Σένωνες, οἱ, Senones. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦντες περὶ τοὺς Σηκουανοὺς ποταμοὺς (Seine) ἐν τῇ νῦν Καμπανίᾳ Στρβ. Βυζ. Σένωνες καὶ Σένωνες, οἱ· Σ-ραβ. Σηνωνες. Πολυβ.

Σεντῖνον, τὸ· Sentinum. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τινος εὐφόρου καὶ τερπνῆς θέσεως· ταύτης Sentina· ὅθεν, Σεντινάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ. Πολυβ.

Σερβιλία, ἡ· Servilia Gens. Μία τῶν ἐπισήμων καὶ ἀρχαιοτάτων γενεῶν τῶν Πατριαλίων τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο πολλοὶ τῶν ἐνδόξων Ῥωμαίων στρατηγῶν καὶ ὑπάτων.— 2) Ὄνομα κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σερβίλιος, ὁ· Servilius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στρβ. καὶ Σερουίλιος. Πολυβ.

Σερβωνίς, ίδος, λίμνη, ἡ. Λίμνη τις κειμένη μεταξὺ Παλαιστίνης καὶ Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ ὄρους Κασίου· ταύτην Σεβάκετ - Βαρδοὶλ. Ἡροδ. 2, 6. Διον. Περ. 323. Σίρβων καὶ Σιρβωνίς, ἡ, παρὰ Στρβ. Βυζ.

Σέργιος, ὁ. Ὄνομα κύριον ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Σέριφος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους μία τῶν Κυκλάδων, κεκλυμμένη ὑπὸ πολλῶν ἀποτόμων ὀρέων καὶ ἔχουσα τὸ πάλαι μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικηθεῖσα ἀσχαιόθεν ὑπὸ Ἀθηναίων· εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἀνετράφη ὁ Περσεὺς πλησίον τοῦ Πολυδέκτου ὅτε ἐφέρθη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς ἓν κιβώτιον ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης· ταύτην Σέριφος. Πινδ. Πύθ. 12, 20. Ἀπολλόδ. β', 4, 3. — ὅθεν Σεριφιος, οἱ κάτοικ. Ἡροδ. 8, 46.

Σερμύλη, ἡ. Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς Χερσονήσου ἐπὶ τοῦ Τορωναίου κόλπου, πιθαν. καταστραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων· Ἡροδ. 7, 123. Σερμυλία, ἡ· Στέφ. Βυζ. — ὅθεν Σερμύλιοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. α', 65.

Σερουίλιος, ὁ, ἴδε Σερβίλιος.

Σερούιος, ὁ· Servius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Σέρρειον καὶ Σέρρειον, τὸ. Ἀκρωτήριον ἢ ὄρος τῆς Θρᾴκης ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κείμενον ἀπέναντι τῆς Σαμοθρᾴκης· ταύτην Καβο-Μακρύ· διὰ τοῦ εἰ εὑρηται παρ' Ἡροδ. 7, 59. διὰ δὲ τοῦ ι παρὰ Δημ. Χερσ. στελ. 105.

Σέρριον τεῖχος, τὸ. Φρούριον ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σερρείου ἐν Θρᾴκῃ. Δημ. Ὀλυνθ. στελ. 85. Αἰσχιν.

Σέσωστρις, ιδος, Ἰωνικ. ιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Μοίριδα ἀπὸ τοῦ 1416 ἕως 1357 ἔτους πρὸ Χρ. περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ παράδοξοι καὶ μυθώδεις διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς, ὑπό τινων δὲ ἀμφισβητεῖται καὶ ἡ ἀληθὴς ὑπαρξις αὐτοῦ· λέγεται δὲ ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμενώφεως βασιλέως τινὸς τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἔτι νέος ὢν ἐπέμφθη μετ' ἄλλων αὐτοῦ ὁμηλίκων κατὰ τῶν Ἀράβων, τοὺς ὁποίους ὁ Σέσωστρις ὑπέταξε μετ' ὀλίγης συκοφαντίας καταχτήσας ἔτι καὶ ἐν μέρος τῆς Ἀφρικῆς ἕως τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ συγκροτήσας μίαν μεγάλην δύναμιν τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἐπεχείρισεν νὰ κατακτήσῃ καὶ ἄλλα μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ὑποτάξας τὴν νῆσον Κύπρον, πολλὰς τῶν Κυκλάδων καὶ ἓν μέγα μέρος τῆς Εὐρώπης· μετὰ μίαν ἐνιαυσιαίαν ἐκστρατείαν ἐπιστρέψας αὖθις εἰς τὴν Αἴγυπτον φέρων ἐν μέγα πλῆθος αἰχμαλώτων ἐκ διαφόρων μερῶν, ἐβασίλευσε τὸν λοιπὸν ἐν ἡσυχίᾳ ἐγείρων εἰς ὅλας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ ναοὺς καὶ διαιρέσας ὅλην τὴν χώραν εἰς 36 νομοὺς δοὺς εἰς ἕκαστον τῶν ὑπηκόων του μίαν μερίδα γῆς πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἀπόλαυσιν· μετὰ 33 χρόνων βασιλείαν λέγεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Σέσωστρις ἀπὸ μίαν συμβᾶσαν τυφλωσιν περὶ τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του· ἡ δὲ ἀνάμνησις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ διέμεινεν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Ἡροδ. 2, 104. Διοδ. Σικ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 4.

Σευέλεκης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τις τῶν Περσῶν Αἰσχ. Πέρσ. 969. —

Σεύθης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, διαδεχθεὶς τὸν Θρόνον παρὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Σιτάλκου, ὅστις συμμαχήσας μετὰ τῶν Μακεδόνων ἐπὶ τῆς βασιλείας Περδίκκα τοῦ δευτέρου ἐξέστεινε τὴν ἐπικράτειάν του ἕως τὸν ὄρους Λίμνον. Θουκ. β' — 2) Σεύθης ὁ δευτέρος, ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν, αὐξήσας τὰ βασίλειον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἕως τοῦ ὄρους Ἄθωος, ὅστις ἐβοήθησε τὸν Ξενοφῶντα ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐν Ἀσίᾳ ἀτυχῆ ἐκστρατείαν Κύρου τοῦ νεωτέρου. Ξενφ. Ἀνάβ. ζ', 2, 32.

Σηκοάνας, α, ὁ. Sequana. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Γαλλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπείων ὀρέων καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Βρεττανικὴν θάλασσαν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο ἡ χώρα τῶν Κελτῶν ἀπὸ τῆς τῶν Βελγῶν. ταύτην Seine Στρβ.

Σηκουανοὶ καὶ Σηκουανοί, οἱ, Sequani. Εἷς τῶν μεγαλητέρων λαῶν τῆς Βελγικῆς Γαλλίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐχωρίζετο διὰ τοῦ ὄρους Ἰούρα ἀπὸ τὴν τῶν Ἑλβετῶν καὶ διὰ τοῦ Ῥήνου ποταμοῦ ἀπὸ τῆς Γερμανίας καὶ ἐσχημάτιζεν ἐπὶ Αὐγούστου μίαν ἰδίαν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν Στραβ.

Σηλυμβρία καὶ Σηλυβρία, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Προποντίδος μὲ λιμένα· ταύτ. Σηλυβρία διὰ τοῦ μ εὑρηται παρ' Ἡροδ. 6, 33. Δημ. Σηλυβρία. Πλατ. Ξενφ. Στράβ. ζ'. ἡ ὁποία αὐτὴ γραφ. φαίνεται κατὰ Στράβ. ὀρθρτρ. ἀπὸ τοῦ Σήλυς καὶ βρια, ἤτοι πόλις τοῦ Σήλυος. — Ὅθεν, Σηλυμβριανὸς καὶ Σηλυβριανὸς, ὁ κάτοικ. Ἡρόδτ.

Σημανθηνά, τά, Ὀρη. Ὄρη τῆς Ἀσίας ἑκατοντόμενα ἀνατολικῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς νῦν Κίνας. Πτολ. ζ', 3. ὅθεν Σημανθηνοί, οἱ κατοικοι τῶν Σημανθηνῶν ὀρέων.

Σήμος, ὁ, = Σάμος, Πίνδρ.

Σήνα, ἡ καὶ Σηνογαλλία, Sena, Seno-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

gallia. Πόλις τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα ὑπὸ τῶν Γαλλων ὅτε οὗτοι διέβησαν τὰς Ἄλπεις καὶ ἐκυρίευσαν τὴν χώραν ταύτην· τανῦν Sinigaglia Στράβ.

Σήκη, ἡ. = Σήκα. Πολύβ. Στέφ. Βυζ.

Σηκωνες, οἱ = Σίκωνες. Πολύβ.

Σηπεία, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀργολίδος ἐπὶ τῆς Τυρρηνικῆς χώρας πλησίον τῆς Νεαπόλεως. Ἡρόδ. 6. 77. —

Σηπία, ἡ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας περὶ τὴν Στύμφαλον λίμνην ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Λίπυτου. Παυσ. η'. 16.

Σηπιάς, άδος, ἡ. (– υυ) Ἀκρωτήριον καὶ χώρα μικρὰ τῆς Μαγνησίας, σχηματίζουσα τὴν μεσημβρινωτάτην ἄκραν ὅλης τῆς Θετταλίας, ταφὴν Κάβου τοῦ ἁγίου Γεωργίου. Ἡρόδτ. 7, 183. Ἀπολ. Ῥοδ. Α'. 582. ὅτι ἡ Σηπιὰς χοιρὰς, Βύρπ. — 2) Πολίχνη ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Θετταλίᾳ ἐκπεσεῖσα ὕστερον μετὰ τῆς Δημητριάδος πόλεως Στράβ.

Σήρ, Σηρός, ὁ, ὄρα Σῆρες.

Σῆρα, τά. Μητρόπολις τῆς Σηρικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῆς νῦν χώρας τῶν Κινῶν, εἰς τὴν ὁποίαν εγίνετο μέγα ἐμπόριον. πιθαν. ἡ νῦν Σιγγάν. Φιν. Πτολμ.

Σῆρες, οἱ. Ἔθνος μέγα κατοικοῦν περὶ τὰ ἀκρότατα ἀνατολικὰ μέρη τῆς μεγάλης Ἀσίας ἐν τῇ νῦν Κίνᾳ καὶ συνισταμενοι ἐκ διαφόρων ἄλλων λαῶν, τῶν ὁποίων ἐπισημότεροι ἀναφέρονται οἱ Ἀνθρωποφάγοι, Ἀννίβοι, Σίζυγες, ἀνατολικώτεροι οἱ Γαρηναῖοι, Νιβάναι, δυτικῶτεροι οἱ Οἰκαρῖται, Δάμαι, Πικῆναι, Ἰτσηδόνες πιθαν. οἱ Μογγολοι καὶ ἄλλοι. Πτολμ. ς'., 17. Πομπ. Μελ. ὁ δὲ Λυσι. Μακροβ. 5. λέγει περὶ τῶν Σήρων τούτων ὅτι ἔζων περίπου τριακοσίους χρόνους· περὶ τῆς χώρας αὐτῶν λέγει ὁ αὐτὸς Πτολ. βιβλ. ς'. 9, ὡὴ Σηρικὴ περιορίζεται ἀπὸ μὲν δύσεως τῇ ἐκτὸς Ἰμάου ὄρους Σκυθίᾳ κατὰ τὴν ἐκτεθειμένην γραμμὴν — ἀπὸ δὲ ἄρκτων, ἀγνώστῳ γῇ... ἀμέσως δὲ καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἀγνώστῳ γῇ, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῷ τε λοιπῷ μέρει τῆς ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῆς... — Ὅθεν Σηρικός, ἡ, ὀν. Τῶν Σήρων ἢ ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων ὤν· καὶ Σηρινή, ἡ μεταξὺ ἧτις μεταφέρεται πρότερον ἐκ τῆς χώρας τῶν Σήρων. Ἀνθολ.

Σηταμής, ου, ὁ, καὶ Σησάμας, α. Μυτός τις, παρ' Αἰτιχ. Περιτ. 321.

Σήταμον, τό, Στέφ. Βυζ. καὶ

Σήσαμος, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἀποικία τῶν Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. Β, 853. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 941. ὕστερον δὲ ἡνώθη μὲ τὴν πόλιν Ἄμαστριν τὴν ὁποίαν ἡ ἀκρόπολις εἶχε τὸ ὄνομα Σησαμας. Στράβ. —

Σηστός, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Αἰολέων ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἀσίᾳ Ἀβύδου, μεταξὺ τῶν ὁποίων πόλεων ἔζευξεν ὁ Ξέρξης τὴν γέφυραν, ὅτε ἤθελε νὰ διαβάσῃ τὰ πολυάριθμα αὐτοῦ στρατεύματα ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα· περίφημος ὅτε ὑπῆρχεν ἡ πόλις Σηστὸς διὰ τὸν Ἔρωτα τῆς Ἡροῦς καὶ τοῦ Λεάνδρου. Ὅμ. Ἰλ. Β, 836. Ἡρόδτ. 7, 33. Θουκ. η', 104. Ξενοφ. Ἑλ. α', 2., 13. Ἀρτεμιδ. εὑρηται μονον παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. δ', 8, 5. — Ὅθεν, Σηστιος, οἱ κάτοικοι, καὶ Σήστιος, ἴα, ιον. Τῆς Σηστοῦ ἢ εἰς τὴν Σηστὸν ἀνήκων. Ἔτι Σηστιάς, άδος, ἡ. Ἰδικῶτ. Ἑλλην. τυπ. τοῦ Σήστιος. Ἀνθολγ.

Σητία, ἡ. Setia. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν ἐξαίρετον αὐτῆς οἶνον τανῦν Sazzo — Ὅθεν Σητῖνος, ἴνη, ινον. Τῆς Σητίας ἢ εἰς τὴν Σητίαν ἀνήκων. Στράβ. —

Σθενώ, ποιητ. ἀντὶ Σθενώ.

Σθενέβοια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἰσβάτου βασιλέως τῆς Δυσίας ἢ κατάτινος τοῦ Ἀμφιάνακτος, γυνὴ τοῦ Προίτου. ἥτις διέβαλε τὸν Βελλεροφόντην πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀτόπους της ὀρέξεις, ὕστερον δὲ μετακτηθεῖσα διὰ τὴν κακουργίαν της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ἀπολόδ. β', 2, 1 παρβλ. καὶ γ'. 9, 1. Ἀριστφ. Βατρ. 1043. παρ' Ὁμήρ. καλεῖται αὕτη Ἄντεια· οτερ ὄρα

Σθενελαΐδας, α· ὁ. (ι) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ γερόντων βουλευτῶν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. α. 85. κωρ. πατρων. ἐκ τοῦ

Σθενέλαος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰφιτιμένους, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολεμικὴν. Ὅμ. Ἰλ. Π, 586 — 2) Λακεδαιμόνιος τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 2.

Σθενέλη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολόδ. β', 1, 5. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου, κατὰ τινας γυνὴ τοῦ Μενοιτίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου. Ἀπολόδ. γ', 13, 8.

Σθένελος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰγύπτου καὶ ἀνὴρ τῆς Σθενέλης. Ἀπολόδ. β', 1, 5. — 2) Τίὸς τοῦ Καπανέως καὶ τῆς Εὐάδνης, ἐστρατεύσας μετὰ τῶν ἐπιγόνων εἰς τὸν κατὰ τῶν Θηβῶν πόλεμον. Ἀπολόδ. γ'. 7, 3. ὕστερον δὲ ἦλθε καὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Διομήδους, Ὅμ. Ἰλ. Β'. 564. Τούτου υἱὸς ὑπῆρξε ὁ Κυλλάραβος Παυσ. β', 22. — 3) Τίὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Νικίππην θυγατέρα τοῦ Πέλοπος ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσθέα, Ἀλκινόην καὶ Μάσυστα· ὕστερον διώχθεις τὸν Ἀμφιτρύωνα ἐκ τῆς Τίρυνθος ἐβασίλευσεν εἰς τὰς Μυκήνας. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 116. Ἀπολόδ. β', 4, 5, 6. — 4) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Μέλαντος, τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Τυδεύς. Ἀπολόδ. α', 8, 5. — 5) Τίὸς τοῦ Ἀνδρόγεω, ὅστις συνοδεύσας τὸν Ἡρακλέα εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐκστρατείαν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν κόρην Θέσπη. Ἀπολόδ. β', 5, 9. Κατὰ δὲ Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 911 ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἀστεροπ. — 6) Τροιζήνιος δραμάτων ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Σφηκ. 1404.

Σθένιος, ὁ. Ἐπίθετον τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θησεὺς ἤγειρεν ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὅτε ἐκ βουλῆσεως τοῦ Διὸς ἠδυνήθη νὰ ὑψώσῃ τὸν μέγαν λίθον ἐν Τροιζῆνι, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἦσαν κεκρυμμένα παρὰ τοῦ πατρός του Αἰγέως τὰ παράσημα οἷα ἔμελλε νὰ γνωρισθῇ ὑπ' αὐτοῦ ὅτε ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Παυσ. β', 32.

Σθενώ, οὖς, ἡ. ποιητ. Σθενώ. Μία τῶν Γοργόνων· Ἡσ. Θεογ. 276. Ἀπολόδρ.

Σίβυλλα, ἡ. Sibylla καὶ Πληθ. Σίβυλλαι. Ἀρχαῖαί τινες μαντικαὶ γυναῖκες, τῶν ὁποίων αἱ χρησμοὶ ἐλογίζοντο ἱερώτατοι παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐξαιρτ. παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις. Κατὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 244. τὸν ὁποῖον ἡκολούθησε καὶ ὁ Ῥωμαῖος Οὐάρρων, παρήγετο ἡ λέξις Σίβυλλα ἀπὸ τοῦ σιός. Δωρ. ἀντὶ Διός καὶ βουλή, αἱ τοῦ Διὸς βουλαί, del consulta, κατὰ Voss· κατ' ἄλλους δὲ παρήχθη ἡ λέξις ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ἡ Ἀραβικοῦ καὶ κατὰ τινας ἐκ Περσικῆς τινος λέξεως, παρβλ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. 1, σελ. 233. πρῶτον δὲ ἀναφέρεται τὸ ὄνομα τοῦτο παρ' Ἡρακλείτῳ, ἔπειτα παρ' Ἀριστοφάνει, Πλάτωνι, Ἀριστοτέλει καὶ ἄλλοις. — Συνήθως ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν Ἀρχαίων διάφοροι προφητικαὶ γυναῖκες ὑπὸ τὸ ὄνομα Σίβυλλα, διαφέρουσαι πρὸς ἀλλήλας ἐκ μόνης τῆς ὀνομασίας τοῦ τόπου ἢ τοῦ μέρους ἔνθα ἔδιδον τὰς προφητείας αὐτῶν. Ὡς ἀρχαιοτάτη πρὸ πάντων ἐνομίζετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ Δελφικὴ Σίβυλλα, θυγάτηρ τοῦ Πασειδῶνος καὶ τῆς Λαμίας, ἥτις ἄλλως καὶ Ἐρυθραία ἢ Δημοφίλη ἐκαλεῖτο, περὶ τῆς ὁποίας ἐπλάττετο ὅτι ἀνέθρεψεν αὐτὴν αἱ Μοῦσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἑλικῶνος καὶ ὅτι προεθέσπισε εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας. Πλουτρ. Ποιητ. κατ' ἄλλους ὑπῆρξεν ἡ ἀρχαιοτάτη Σίβυλλα ἡ Λιβυσσα, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λαμίας, τῆς ὁποίας οἱ χρησμοὶ ἦσαν περίφημοι καὶ ὅλην τὴν Ἀτλαν, ἀπ' ὅπου ἡ περὶ αὐτῶν φήμη μετέβη πρώιμως καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἐκ τοῦ Παυσ. βιβλ. ι'., 12 εἰκάζεται. Περιφημότεραι δὲ ἀρχαῖαι Σίβυλλαι ὑπῆρχον ἡ Ἐρυθραία καὶ ἡ Ἰταλικὴ Σίβυλλα. ὁ Στράβων παραδέχεται δύω Ἐρυθραίας Σιβύλλας ἐξ ὧν ἡ μία κελεῖται παρ' αὐτῷ καὶ Ἀθηναΐς. Κατὰ Παυσ. ὑπῆρχεν ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Δελφικὴν καὶ Τρωϊκὴν Σίβυλλαν, γεννηθεῖσα ὡς λέγεται εἰς τὴν Μαρπησσὸν πόλιν τῆς Τρωάδος, ἱέρειαν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος, ἀπ' ὅπου ἐφυβη μετέβη εἰς Σάμον, Κλάρον, Κολοφῶνα, εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ εἰς τὴν νῆσον Δῆλον καὶ ἡ ὁποία αὐτὴ λέγεται ὅτι προεμήνυσεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν ὅλωσιν τῆς Τροίας, ταύτην δ' Στράβ. λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὰς Ἐρυθρὰς πόλιν τῆς Ἰωνίας ἡ κατ' ἄλλους ἐλήφθη Ἐρυθραία ἀπ' τῆς ἰδίας πατρίδος τῆς Μαρπησσου, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εἶχεν ἐρυθρόν τι χρῶμα. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Μαρπησσος. Ἡ δὲ Κυμαία Σίβυλλα ἀναφέρετο παρὰ πάντων ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν λαῶν ὡς ἐγχώριος αὐτῶν μάντις γεννηθεῖσα εἰς Κύμην πόλιν τῆς Καμπανίας καὶ κατοικοῦσα αὐτόθι εἰς ἓν ὑπόγειον θάλαμον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπανέμοντο τὰ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ φυλαττόμενα ἱερὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἠγόρασε πρῶτον ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ταρκυνίνιος καὶ τὰ ἀφανισθέντα μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς συμβάσης ἐπὶ Σύλλα πυρκαϊᾶς τοῦ Καπιτωλίου· ἡ αὐτὴ ἐκαλεῖτο ἐτι Ἀμάλθεια, Δημοφίλη καὶ Δηιφόβη, γράφουσα ὡς λέγεται τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς ἐπάνω εἰς φύλλα δένδρων τὰ ὁποῖα πεμπόμενα ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου αὐτῆς ἀφαροντο ἔξω ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ πολλῆς σπουδῆς συνήγον ὅσοι ἤρχοντο νὰ τὴν συμβουλευθῶσι. Πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἐξαιρτ. μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων ἐνησχολήθησαν εἰς τὴν ἔρευναν καὶ ἱστορικὴν ἀνεξήτησιν τῶν Σιβύλλων τούτων καὶ τῶν διαφόρων αὐτῶν ἐσπαρμένων βιβλίων· ὁ Οὐάρρων παρὰ Λακτ. ἀναφέρει δέκα Σιβύλλας, τὴν Βαβυλωνίαν ἥτις καὶ Αἰγυπτιακὴ καὶ Χαλδαία ἢ Σάββη ἐλέγετο, τὴν Λιβυκὴν, τὴν Δελφικὴν, τὴν Κιμμερίαν, τὴν Ἐρυθραίαν, τὴν Σαμίαν, τὴν Κυμαίαν, τὴν Ἑλλησποντιακὴν ἢ ἄλλως Τρωϊκὴν καλουμένην, τὴν Φρυγίαν ἥτις ἔδιδε τοὺς χρησμοὺς αὐτῆς εἰς πήχεις Ἀγκυραν καὶ τὴν Τιβουρτινὴν Σιβύλλαν. Πολλαὶ δὲ αὐτῶν ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μὲ ξοάνων τιμὰς ἔχουσι ἔθνα ἀγάλματα καὶ βωμοὺς εἰς διαφόρους τόπους καὶ πόλεις. Πλιν. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι. σελ. 227.

Σεβύρτιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Κλεισθένους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 118.

Σίγανα, τά. Πόλις τῆς Ἀραχωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ϛ', 20.

Σιγγαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Σίγγου ἐν Μακεδονίᾳ Θουκ.

Σίγγος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Σιγγιτικοῦ κόλπου· ταύτην Περσν Φυγούσιον καλουμένη. Ἡρόδτ. 7, 122. — Ὅθεν ὁ Σιγγιτικὸς κόλπος, κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὴν Μακεδονίαν, ταυτὸν κόλπος τοῦ ἁγίου Ὄρους. Στράβ.

Σιγειάς, άδος, ἡ. ἄκρα = Σίγειον.

Σίγειον, τό. (ι) Ἀκρωτήριον τῆς Τρωϊκῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χώρας κείμενον ἀρκτικῶς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σκαμάνδρου ποταμοῦ ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Στράβ. — 2) Πόλις μέ λιμένα ἐπὶ τοῦ Σιγείου ἀκρωτηρίου ἔχουσα ἐν φρούριον Ἀχίλλειον καλούμενον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ σῆμα τοῦ Ἀχιλλέως· τανῦν Ἰενισχή. Ἡροδ. 5, 94.

Σίγμανις, ὁ. Ποταμός τῆς Δευκαλιωνικῆς Γαλλίας ῥέων παραλλήλως, τανῦν, Pusche d'Arcachon. κατά Reich.

Σιγνία, ἡ, Signia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, περίφημος τὸ πάλαι διά τόν παρ' αὐτήν ἀνθίσαντα ἄριστον οἶνον· τανῦν Segni. Στράβ.

Σίγριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λέσβου, τανῦν Σίγρις. Στράβ.

Σιγύνναι, οἱ. Λαός τῆς Θρᾴκης κατοικῶν πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καί ἐκτεινόμενος ἀπό τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν παρά τήν Ἀδριατικήν θάλασσαν. Ἡροδ. 5, 9. κατά Καταιβ. οἱ παρά Στράβωνι Σίγυνοι καλούμενοι, κατοικοῦντες ἀρκτικώτερα ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀσίᾳ.

Σίγυνοι, οἱ (υ—), πίθαν. = Σιγύνναι. Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ, 320. Ὀρφ. Ἀργ.

Σίδη, ἡ. Γυνή τοῦ Ἡφαίστου, ἥτις νομίζουσα ἑαυτήν ὡραιοτέραν τῆς Ἥρας, ἐρρίφθη ζῶσα εἰς τόν Τάρταρον ὑπό τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀπολλόδ. α', 4, 3. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, ἀπό τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Δακωνίᾳ πόλις Σίδη. Παυσ. γ', 22.

Σίδα, ἡ (η). Πόλις ἀρχαία τῆς Λακωνίας κειμένη παραθαλαττίως μέ λιμένα, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τῆς Θυγατρός τοῦ Δαναοῦ Σίδης. Παυσ. γ', 22. — 2) Πόλις τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπί τοῦ Χελιδονίου κόλπου, ἀποικία τῶν ἐν Κύμῃ Αἰολέων, ἔχουσα ἴσα κατά τῆς Αἰγαίδος τανῦν Κιτί. Πολύβ. Στράβ. — ὅθεν, Σιδήτης, ου, ὁ κάτοικος. — 3) Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου, ὕστερον Πολεμωνίων κληθεῖσα. Στράβ.

Σιδήνη, ἡ. Χώρα τῆς μεσογείου Ἀσίας κειμένη βορειοανατολικῶς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἀποτελοῦσα ἓν μέρος τῆς αὐτόθι Φαναροίας χώρας μέ πόλιν τήν Σίδην. — 2) Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Σιδήνοι, οἱ. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατά Πτολ. β', 11. κατοικοῦντες περί τήν Βαλτικήν θάλασσαν ἀπό τοῦ Σουήβου ἕως Βιάδρου (Ὄδερ) ποταμοῦ, ἐν τῇ νῦν Πομμερανίᾳ χώρᾳ.

Σιδηρώ, οὖς, ἡ. Μήτηρ καί τῆς Τυροῦς καί γυνή τοῦ Σαλμωνέως. Ἀπολλόδ. α', 9, 8.

Σίδικες, οἱ. Λαός τῆς μεγάλης Μηδίας. Πτολμ.

Σιδικηνοί, ὁ, Sidicini. Μικρός τις Αὐσονικός λαός ἐν τῇ Καμπανίᾳ χώρᾳ, ἔχων πόλιν τό Τέανον. Στράβ.

Σιδόνη τών, ἱπρμ. ἐκ Σιδῶνος, ἀπό τήν πόλιν Σιδῶνα. Ὅμ. Ἰλ. Π, 391.

Σιδόνιος, ία, ιον, ποιητ. ἀντί Σιδώνιος. Τῆς Σιδῶνος ἤ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὤν. Ὅμ. Ἰλ. Χ, 289. Αἰσχ. Ἱκέτ. 140. — ὅθεν ἡ Σιδονία, ἡ περί τήν πόλιν Σιδῶνα χώρα ἐν Φοινίκῃ, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Σιδών. Ὅμ. Ὀδ. Ν, 285. καί οὐσιαστ. Σιδόνιος, ὁ κάτοικ. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 84.

Σιδοῦς, οὔντος, ὁ. Φρούριον ὀχυρόν τῆς Κορινθίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενοφ. Ἑλλ. καί Θηλυκ. γεν. παρ' Ἄθην.

Σίδυμα, ἡ, παρά Στεφ. Βυζ. ἀλλ' Δίδυμα, πόλις τῆς Λυκίας ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀσίᾳ.

Σιδών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἀρχαιοτάτη καί περίφημος τῆς Φοινίκης, κειμένη παραθαλασσίως μέ δύο εὐρυχώρους λιμένας, τῆς ὁποίας ἀποικία ὑπῆρχεν ἡ παλαιά Τύρος. Τό ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον ὑπῆρχεν ἐπίσημον ἐκτεινόμενον εἰς ὅλα τά μέρη τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, εἰς τήν ὁποίαν εὐρίσκοντο καί διάφορα τεχνουργεῖα ἐξαιρέτως ὑφασμάτων καί εἰδῶν ταύτην κατέστρεψεν ὁ Ἀρταξέρξης Ὦχος βασιλεύς τῶν Περσῶν, τῆς ὁποίας σωθῆναι ἔτι τινά ἐρείπια ἀποδεικνύοντα τό μέγεθος καί προτέραν ὑποροχήν αὐτῆς· τανῦν χωρίον αὐτελές Σεϊδά καλούμενον. Ὅμ. Ὀδ. Ο, 425. Ἡροδ. 2, 116 Στράβ.

Σιδών, όνος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Σιδῶνος. Ὅμ Ἰλ. Ψ, 743, καί Διον. Περ. 917. (ἡ Σιδών, ῶνος, εὑρηται τό ι μακρόν, ὃν δέ τῷ Σιδών, όνος, βραχύ.)

Σιδωνιάς, άδος, ἡ, Ἰδιαίτρ. Θηλυκ. τύπ. τοῦ Σιδώνιος. Εὐρ. Ἡρ. 1451.

Σιδώνιος, ία, ιον. Τῆς Σιδῶνος ἤ ἐκ τῆς Σιδῶνος ὤν. τό Σιδώνιον ἄστυ = Σιδών. Ἀριστφ. Βατρ. 1225. καί Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. Ἡροδ. 7, 44. Λουκ. Ἀρρίαν.

Σίδων, ωνος, ὁ. Τίός τοῦ Ποσειδῶνος καί τῆς Ὄσσης, βασιλεύς τῆς Θρᾳκικῆς Χερσονήσου ἤ κατ' ἄλλους τῶν Ὀδομάντων, γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Μενδηΐδος τήν ὡραίαν Παλλήνην, τήν ὁποίαν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Ἡλείτης ὁμοῦ μέ τό πατρικόν αὐτῆς βατίλειον. Ἰωαν. Τζετζ. εἰς Λυκόφ. 583.

Σιθωνία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Θρᾴκης κειμένη περί τόν Τορωναῖον κόλπον, τῆς ὁποίας ἓν μέρος ἀπετέλει τήν Μακεδονίαν. Ἡρόδ. 7, 122.

Σιμπνία, ἡ προσυπακουμ. χώρα. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας, κληθεῖσης οὕτως ἀπό τῶν Σικανῶν ἀρχαιοτάτων αὐτῆς κατοίκων. Κατά Στέφ. Βυζ ἐκαλεῖτο οὕτως ἰδίως χώρα τις ἐν Σικελίᾳ περί τήν πόλιν Ἀκράγαντα Ὅμ. Ὀδ. Ω, 307. Ἡροδτ. 170. Θουκ. 5, 9.

Σικάνειος, ία, ιον (ᾱ). Τῆς Σικανίας ἤ ἐκ τῆς Σικανίας ὤν = Σικελικός. Ὅμ.

Σικανοί, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας, κατά Θουκ. 6, 2. μεταβάντες εἰς αὐτήν ἀπό τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἱσπανίᾳ διοικηθέντες ἐκεῖθεν ὑπό τῶν Λιγύων, ἀπό τῶν ὁποίων ἡ νῆσος αὕτη ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν Σικανία. πίθαν. μέντοι κατῴκουν οὗτοι πρότερον περί τά μεσημβρινά παράλια τῆς Γαλλίας, ὅπου συνεμίχθησαν μετά τῶν Λιγύων. Mannert. Γεωγρ. Ι, σελ. 413. (παρά Καλλιμ. Ἀρτ. 57. εὑρηται Σικανοί, ἐν δέ ταῖς παραγωγ. λέξ. διά τοῦ ι).

Σικανός, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικανίας. — 2) Ποταμός τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἱσπανίᾳ περί τόν ὁποῖον κατῴκουν οἱ Σικανοί. Θουκ. 6, 2. — 3) Στρατηγός τις τῶν Συρακουσίων. Θουκ. 6, 73.

Σικελία, ἡ, Sicilia. Νῆσος μεγάλη καί ἐπίσημος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀπέναντι τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἰταλίας, ἀπό τῆς ὁποίας χωρίζεται διά τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἐχόντος κατά Στράβ ς', ἓξ σταδίων πλάτος, κατά δέ Πλιν. 3, 14. χιλίων Ῥωμαϊκῶν βημάτων, ὅλης δέ τῆς νήσου ταύτης ὁ περίπλους ὑπῆρχε κατά Στράβ. ἐξ Ἐφόρου, πέντε ἡμεροιωτικῶν, ἧτις ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν Τριακρία, Θρινακίη καί Σικανίη, ἀπό τῶν ἐν αὐτῇ παλαιῶν κατοίκων Σικελῶν. Ὅμ Ὀδ Ω, 307. Σικελία δέ εὑρηται πρῶτον παρά Πινδ. Ὀλ. 1, 29. Θουκ. ς', 2. Κατά τινα ἀρχαίαν παράδοσιν συνείχετο ἡ νῆσος αὕτη μετά τῆς λοιπῆς Ἰταλίας ἀπό τῆς ὁποίας ἐχωρίσθη διά τινος σφοδροῦ σεισμοῦ. Αἰσχύλ. παρά Στράβ. ς'. Πομπ. Μελ. 2, 7, 14. Ἡ ἄρα αὐτῆς εὐφορία καί ὁ πλοῦτος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων καθίστων τό παλαι τήν Σικελίαν περίφημον μεταξύ τῶν λοιπῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, διό καί ἐλογίζετο ὑπό τῶν ἀρχαίων ὡς προσφιλεστάτη καί τερπνή διατριβή τῆς θεᾶς Δήμητρος. Ὡς ἀρχαιότατοι δέ κάτοικοι αὐτῆς ἀναφέρονται οἱ Κύκλωπες καί οἱ Λαιστρυγόνες, παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. ἐφεξῆς οἱ Σικανοί, ἐλθόντες ἐκ τῆς Ἰβηρίας καί ζῶντες κατ' ἀρχάς βίον ἄγριον καί ἀσπαρμένοι κατ' ὅλην τήν νῆσον, οἱ Σικελοί μεταβάντες εἰς αὐτήν ἐκ τῆς Ἰταλίας περί τό 1200 ἔτος πρό Χρ. ἀπό τῶν ὁποίων καί ὠνομάσθη ἐκ τότε ὅλη ἡ νῆσος αὕτη Σικελία. Μετά δέ τήν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἦλθον πολλοί ἐκ τῶν Τρώων συστήσαντες ἰδίας ἀποικίας καί πόλεις ἐν αὐτῇ, οἵτινες συνήθως ἐκαλοῦντο μετά ταῦτα Ἔλυμαῖοι ἀπό τοῦ Ἔλύμου υἱοῦ τοῦ Ἀγχίσου. Χάριν ἐμπορίας ἐστύστησαν ἐξ ἀρχαίων χρόνων καί οἱ Φοίνικες ἰδίας ἀποικίας εἰς διάφορα παράλια μέρη τῆς νήσου τά ὁποῖα μετά ταῦτα ἐβιάσθησαν νά παραχωρήσωσιν εἰς τούς Ἕλληνας, ὅτε οὗτοι ἐλθόντες ἀπό διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἔκτισαν ἐπ' αὐτῆς πόλεις ἐπισήμους, συντελέσαντες τά πλεῖστα εἰς τόν πολιτισμόν καί αὔξησιν τοῦ πλούτου ὅλης τῆς νήσου. Ἐπί δέ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας ὑπῆρχεν ἡ Σικελία ταμεῖον τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ς', 2. αἱ ἐπισημότεραι τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικῶν πόλεων ἦταν αἱ Συρακοῦσαι ἡ Μεσσήνη, ἡ Γέλα, ὁ Ἀκράγας, ἡ Ἔβλα, ἡ Καμάρινα, καί ἄλλαι Πολυβ. α', 42. Πτολ. γ'. 3. Στέφ. Βυζ. (ἐν ἑξαμέτροις στιχ. εὑρηται ὡς ἐπί πολύ ἡ πρώτη συλλαβή μακρά ὡς καί ἐκ ταῖς παραγώγοις λέξεσι Σικελικός, Σικελιώτης κ.τ.λ.)

Σικελίδης, ου, ὁ (—υυ—). Ὄν. κυρ. ποιητοῦ τινος ἐκ Σάμου - Θέογν. Εἰδ. ζ, 1.

Σικελικός, ή, όν. Τῆς Σικελίας ἤ παρά τῇ Σικελίᾳ ὤν, τό Σικελικόν πέλαγος, ἡ περί τήν νῆσον Σικελίαν θάλασσα, λαμβανομένη ποτέ μέν ἀντί τοῦ Ἰονίου πελάγους, Θουκ. δ', 53. ποτέ δέ ἰδίως ἀντί τοῦ Αὐσονίου· ὁ Σικελικός πορθμός, τό μεταξύ Σικελίας καί Ἰταλίας στενόν τῆς θαλάσσης, ἄλλως ὁ πορθμός τῆς Μεσσήνης λεγόμενος· αἱ Σικελικαί Τράπεζαι, Siculae dapes, παρά Πλατ. Πολιτ. σελ. 404. ἔνθ καί ἡ Συρακουσία τράπεζα, σημαίνουσα μίαν σολυτελῆ καί μέ ποικίλα βρώματα τράπεζαν· ἐν παροιμίοις ἐξαιρτ. ἀναφέρονται αἱ Σικελικαί τράπεζαι ἀφ' ὅτου ὁ Πλάτων καί Ἀριστιππος ἀπήλαυσαν τάς ἐν τῇ αὐλῇ Διονυσίου τοῦ Τυράννου πλουσίας καί βατιλικάς τραπέζας, παρβλ. Δουκ. Διαλ. νεκ. 3'. ὅθεν ἡ Σικελική ὀψοποιΐα, περίφημος παρά τοῖς ἀρχαίοις. Πλάτ. Γοργ. σελ. 518.

Σικελιώτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Σικελίας, ἰδίως ἐλέγετο οὕτως ὁ ἐντῇ νήσῳ Σικελίᾳ ζῶν Ἕλλην, ἀλλως δέ Σικελός ἐκαλεῖτο ὁ αὐτόχθων τῆς Σικελίας ἤ ὁ ἐξ ἀρχαίων χρόνων κάτοικος αὐτῆς. Θουκ. γ', 90. παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Τ, 383.

Σικελός, ή, όν. Τῆς Σικελίας ἤ ἐκ τῆς Σικελίας ὤν, πρῶτον παρ' Ὅμ. Ὀδ. Ω, 211. ἡ νῆσος Σικελή, Θεογρ. Εἰδ. α', 124. καί Οὐσιαστ. οἱ Σικελοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Σικελίας ὄντες ἐξ Ἰταλίας τό ἀνέκαθεν, ἀπ' ὅπου διωχθέντες ὑπό τῶν Πελασγῶν μετέβησαν ἐπί τῆς νήσου ταύτης καί κατώκησαν πρῶτον παρά τήν πόλιν Κατανα. Ὅμ. Ὀδ. Τ, 353. Θουκ. 6', 2.

Σίκιννις ιδος, ἡ (ῑ). Εἶδος χοροῦ Σατύρων, σύνηθες ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασι τῶν ἀρχαίων, κληθέν οὕτως ἀπό τοῦ ἐφευρέτου Σικίννου, καί Σικιννισταί, οἱ ἐπί τοῦ θεάτρου συνιστῶντες τόν σατυρικόν χορόν ὑποκριταί μιμούμενοι τάς διαφόρους στροφάς καί κινήματα τῶν Σατύρων. Εὐρ. Κυκλ. 37. Δουκ Ὀρχ. 22.

Σίκιννος, ὁ. Δοῦλος καί παιδαγωγός τοῦ στρατηγοῦ Θεμιστοκλέους, τόν ὁποῖον οὗτος ἔπεμψε πρός τόν βασιλέα Ξέρξην. Ἡροδτ. 8, 75.

Σίκινος, ὁ. Τίός τοῦ Θόαντος τόν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης ἐπί τῆς νήσου Οἰνόης πρότερον καλουμένης καί ἧτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Σίκινος Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 625. — 2) ἡ Σίκινος. Νῆσος μικρά τοῦ Αἰγαίου πελάγους πρότερον Οἰνώνη καλουμένη, τανῦν Σίκινος. Ἀπολ. Ῥόδ. Α, 624. Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πέρας

Πτολ. ἡ Σίκηνος, παρὰ Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Σικηνίτης, ου, ὁ κάτοικ. Σόλ. λείψ.

Σίκκα, ἡ. Sicca Veneria. Πόλις τῆς Νουμιδίας ἐν Ἀφρικῇ. Πολυβ.

Σικυών, ῶνος, ὁ καὶ ἡ. Μητρόπολις τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, πρότερον Αἰγιαλοί καὶ Μηκώνη καλουμένη, ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς θαλάττης κειμένη ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς καὶ ἐφόρου θέσεως, ἔχουσα τὸ πάλαι ἕνα λιμένα, μίαν ἀκρόπολιν καὶ μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομάς· πρὸ πάντων δὲ περίφημος ὑπῆρξε διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γινόμενον μέγα ἐμπόριον, διὰ τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν τῶν κατοίκων της καὶ ἐξαιρ διὰ τὴν ἐν αὐτῇ περιβόητον σχολὴν τῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς τέχνης· ἡ λαμπρότης αὐτῆς ἐσώζετο ἔτι ἕως τῶν μετὰ ταῦτα αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης. — πρῶτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β', 572. Θηλκ. παρὰ Πινδ. καὶ Στράβ. Ἀρσενκ. παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 2, 14. Δημ. Πολυβ. — ὗδεν, Σικυώνιος, ία, ιον. Τῆς Σικυῶνος ἡ ἐκ τῆς Σικυῶνος ὤν, τὰ Σικυώνια ὑποδήματα, περίφημα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ὡραιότητα αὐτῶν. Λουκ. καὶ οὐσιαστικ. Σικυώνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Σικυῶνος. Ἡρόδ. — Σικυωνόθεν, ἐπρ. ἐκ Σικυῶνος.

Σικυών, ῶνος, ὁ. Τίτος σοῦ Μαραθῶνος ἢ τοῦ Μετίονος, κατὰ τινας δὲ τοῦ Ἐρεχθέως ἢ Πέλοπος, σύμμαχος τοῦ Ἀδραστείου ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα Ζευξίππην ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· ἀφ' αὐτοῦ ὠνομάσθη ἡ πόλις Σικυὼν ἐν Πελοποννήσῳ πρότερον Αἰγιαλοὶ καλουμένη. Παυσ. Ἤλιακ. β'.

Σικυωνία, ἡ Ἐπαρχία μεταξὺ τῆς Πελοποννήσου εἰς ἄκρον εὔφορος καὶ τερπνή, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μὲ τὸν Περι-Σταλικὸν κόλπον, δυτικῶς μὲ τὴν Ἀχαΐαν ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐχωρίζετο διὰ τοῦ Σύβα ποταμοῦ, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ ἀνατολικῶς μὲν τὴν Κορινθίαν, κατοικηθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἐν αὐτῇ ἰδίαν βασιλείαν· ὕστερον δὲ ἦλθον εἰς αὐτὴν ὁ Ἴων υἱὸς τοῦ Ξούθου μετ' ἄλλων εἰς τῆς ἀρκτῴας Ἑλλάδος ἀπεκτεσθὴν ἐντεῦθεν μετὰ τῶν Ἰώνων, ἕως οὗ καὶ αὐτοὶ ἐδιώχθησαν μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῶν Δωριέων ὅσοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Πελοποννησον μὲ τοὺς Ἡρακλείδας, ὅτε ὁ υἱὸς τοῦ Τημένου Φάλκης κυριεύσας διὰ νυκτὸς τὴν πόλιν Σικυῶνα ἔμεινεν ἀνταῦθα ἐνώσας τὴν ἐπικράτειαν ταύτην μὲ τὸ βασίλειον τῆς Ἀργολίδος. Εἰς τοὺς ὕστερους χρόνους κατεστάθη καὶ ἡ Σικυωνία ἐλευθέρα ἔχουσα ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. Στράβ. τ'. Παυσ. β', 7. η', 1. Σουλ.

Σιλανίων, ωνος, ὁ (ι). Περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. Πλουτρ.

Σιλανός, ὁ, Δωρ. αὐτὶ Σηλανός. Μάντις τῆς Ἀμβρακιώτης ἐκ τῆς ἐστρατιᾶς τοῦ νεωτέρου Κύρου κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἀνάβ. ε', 7, 18. — 2) Ἠλεῖός τις ἐκ τῆς πόλεως Μαλίστου. Ξενοφ. — 3) Ἱστοριογράφος Ἕλλην, παρὰ Στράβ.

Σίλαρις, ιδος, ὁ. Silarus. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Καμπανίας, καὶν Silaro. Στράβ. καὶ Σίλαρος. Διον. Περ. 361.

Σιλβανός, ὁ. Silvanus. Ἀρχαία τις θεότης τῶν ἐτ' ἀγρίων λαῶν τῆς Ἰταλίας, λατρευομένη, ἐξαιρέτως ὑπὸ τῶν ποιμένων εἰς ὄρους τῶν ποιμνίων, ἀγρῶν καὶ δένδρων, κατὰ Πλούτρ. ἡ αὐτὴ μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Αἰγιπάνα καλούμενον.

Σιλβία, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Στράβ.

Σιληνός, ὁ = Σειληνός, ὅπερ ὄρα.

Σίλουρες, οἱ. Ἔθνος ἰσχυρὸν τῆς παλαιᾶς Βρεττανίας, κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ χώρᾳ τοῦ Οὐάλος καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ἴσκαν. Πτολ. β', 3.

Σιμαίθα, ἡ. Ὄνομα ἑταίρας τινὸς ἐκ Μεγάρων. Ἀριστοφ. Ἀχ. 524. — 2) Σικελιώτις τις γυνή, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 101.

Σίμαιθος, ὁ, ὄρα Σύμαιθος.

Σιμίχη, ἡ (–υυ). Δούλη τις, μήτηρ τοῦ Ἀρχελάου βασιλέως τῆς Μακεδονίας. Λίλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43. — 2) Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ. ἑταιρικ. Διαλ. δ'. ἔνθα καὶ Σιμμίχη κεῖται ὄρα Σίμιχος.

Σιμιχίδας, α, ὁ, Δωρ. αὐτὶ Σιμιχίδης (–υυ–). Τίτος τοῦ Σιμίχου, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὄνομα παρίσταται ὁ ποιητὴς Θεόκριτος ἐν Εἰδ. ζ, 21. Σουϊδ.

Σίμιχος, ὁ (–υυ). Ὄνομ. κύρ. Ἱππορατ. τοῦ Σίμος.

Σιμμίας, ου, ὁ. Θηβαῖος, μαθητὴς τοῦ Πυθαγορείου Φιλολάου καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Σωκράτους, συγγράψας 23 Φιλοσοφικοὺς διαλόγους ἀναφερομένους παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. Πλάτ. καὶ Αἰλ. ποικ. Ἱστ. — 2) Ποιητὴς καὶ Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Ῥόδου ἢ ἐκ Βυζαντίου, ἀκμάσας περὶ τὴν 120 Ὀλυμπ. ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ ὁποίου παρεδέχθη πολλὰ ὁ Μελέαγρος ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ αὐτοῦ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 808.

Σιμόεις, εντος, ὁ, συνηρμ. Σιμοῦς, οῦντος. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Τρωικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἴδης καὶ ἐκβαίνων μὲ τὸν Σκαμάνδρον ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, αἱ ἐκβολαὶ αὐτοῦ κατελύσαν ἐπροξένουν μεγάλην ζημίαν εἰς τὴν πέριξ χώραν· ταῦτα δὲ καλεῖται Μενδές. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 476. Σιμοῦς, οῦντος, παρ' Ἡσ. Θεογ. 342. — 2) Ὡς Ποταμίος Θεὸς ἐπλάττετο ὁ Σιμοῦς τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ πατὴρ τῆς Ἀστυόχης μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἐριχθόνιος ἐγέννησε τὸν Ἶρον. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. — ὗδες, Σιμοήσιος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Σιμόεντος ἢ εἰς τὸν Σιμόεντα ἀνήκων.

Σιμοείσιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἀνταμίωνος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἰαντος ἐν τῇ μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. Δ. 474.

Σιμοέντιος, ία, ιον, καὶ **Σιμοήντιος**, παρ' Εὐρ. Τοῦ Σιμόεντος ἢ ἐκ τοῦ Σιμοέντος ὤν. Εὐρ. Ὀρ. 807. καὶ Σιμοέντιος, ὁ, ἡ, ον; Εὐρ. Ἡλ. 250.

Σιμοεντίς, ίδος, ἡ, συνηρμ. Σιμοιτίς, ῖδος. Ἱστορ. Ἑλλ. τύπ. τοῦ Σιμοέντιος. Εὐρ. Ἀνδρ. 1160.

Σίμος, ὁ. Σικελιώτης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἴμεραν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ϛ', 5. — 2) Ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου ἐκ Λαρίσσης πόλεως τῆς Θεσσαλίας. Δημ. Στεφ. σελ. 241. — 3) Ναυκληρος τις ἐκ Σικελίας, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιϛ', 82. (Σίμος, οὐχὶ Σίμος ἀπὸ τοῦ ἐπίθ. σιμὸς, ὄρα ἐν Λεξικ.)

Σιμούντιος, ὁ, Σιμοῦς, ῦντος, ὄρα. Σιμοέντιος καὶ Σιμόεις.

Σιμπλίκιος, ὁ. Φιλόσοφος Ἑλληνικὸς μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου ἐκ Κιλικίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ζήσας χρόνον ἱκανὸν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας συνέγραψε ὑπομνήματα εἰς τινα βιβλία τοῦ Ἀριστοτέλους μετὰ μεγάλης πολυμαθείας καὶ ἱστορικῆς ἀκριβείας, καὶ ἕτερον ὑπόμνημα εἰς τὸ Ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐπικτήτου. Βοῦλε Ἱστορ. τῆς Φιλ. IV, σελ. 459.

Σιμύλος, ὁ (–υυ). Ταπκριτὴς δραμάτων ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Δημ. — 2) Ὄνομ. κόλακός τινος, παρὰ Λευκ. Διαλ. Θε. δ', καὶ Τοξ. 19. (αἱ γραφ. Σιμύλλος καὶ Σίμυλλος εἰσὶν ἡμάρτημ.)

Σίμων, ωνος, ὁ. Σοφιστὴς τις ἐν Ἀθήναις περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀπιστίαν καὶ ἐπιορκίαν. Ἀριστοφ. Νεφ. 348. — 2) Συγγραφεύς τις Ἀθηναῖος, γράψας πραγματείαν περὶ Ἱππικῆς τέχνης. Ξενοφ. — 3) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, πρότερον βυρσοδέψης τὴν τέχνην, τοῦ ὁποίου ἀπαγγέλονται 33 Σωκρατικοὶ διάλογοι παρὰ Διογ. Λαερτ. βιβλ. β'. — 4) Ὄνομα πλουσίου τινὸς σκυτοτόμου, παρὰ Λουκ.

Σεμωνίδης, ου, ὁ (ι–υ–). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κέω, υἱὸς τοῦ Δεωπρέπους, γεννηθεὶς κατὰ τὸν δεύτερον χρόνον τῆς 55 Ὀλυμ. καὶ ζήσας 90 περίπου ἔτη, διατρίψας ἱκανὸν καιρὸν πλησίον τοῦ τυράννου Ἱππάρχου ἐν Ἀθήναις καὶ τοῦ Ἱέρωνος ἐν Συρακούσαις, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐτιμᾶτο μεγάλως. Εἷς διαφόρων ἀγώνων μουσικῆς καὶ ποιήσεως ἔλαβεν ὁ Σιμωνίδης τὰ ἀριστεῖα τῆς νίκης διὰ τὴν ὑπερέχουσαν τέχνην καὶ τὴν ἡδύτητος τῶν μελῶν του, νικήσας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν τραγικὸν Αἰσχύλον εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις θέατρον· εἰς τοῦτον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τεσσάρων στοιχείων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· καὶ μία πραγματεία περὶ μνήμης· ἐφημίζετο δὲ περὶ τὰ ἀρχαῖα ὡς εἷς ἄκρον φιλοχρήματος, πρώτος ὡς λέγεται γράψας ποιήματα ἐπὶ μισθῷ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου πάθους νεμεσήσας κλέος τελευταῖον εἰς τὰς Συρακούσας, προσληθεὶς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τυράννου Ἱέρωνος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν καὶ ἐπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἐσώθησαν μέχρι ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα ἀπαιτώμενα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις τόμ. Ι, σελ. 120 – 147. — Θεογν. 461. Ἡρόδ. 5, 102. Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 146. — 2) Ποιητὴς ἐλεγείων ἐκ τῆς νήσου Ἀμοργοῦ μιᾶς τῶν Σποράδων, σύγχρονος τοῦ Ἀρχιλόχου. Ἀριστοφ. Νεφ. 1358. — 3) Στρατηγός τις τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκ. (Σιμωνίδης, ινος, πατρωνυμ. Ὄνομ. τοῦ Σίμων, πιθαν ὄνομ. ἐπιστήμων ἀνδρῶν, ὡς ὁ παρὰ Δουκιαν. πλούσιος σκυτοτόμος καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα Σιμωνίδης διὰ Σίμων. Λουκ.)

Σίναι, οἱ Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν ἐν τῇ νῦν μεσημβρινῇ Κίνᾳ, τῶν ὁποίων τὴν χώραν θέτει ὁ Πτολεμαῖος δυτικῶς τῆς Ἰνδίας πέραν τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς τῆς Σηρικῆς. Mannert. Γεωγρ. V, 1 σελ. 271.

Σίναρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κιλικίας ἄλλως Σάρος λεγόμενος. Εὐστραθ. εἰς Διον. Περ.

Σίνδα, τὰ. Πόλις τῆς Παιτικίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Πτελμ.

Σινδική, ἡ, προσυπακ. γῆ. Χώρα τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κειμένη παρὰ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον ἀπέναντι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, μετὰ ταῦτα ὑποτελὴς εἰς τοὺς ἐν Βοσπόρῳ βασιλεῖς. Ἡρόδ. 4, 85. Στράβ.

Σινδικός, ἡ, όν. Τῶν Σινδῶν ἢ εἰς τοὺς Σινδοὺς ἀνήκων. ὁ Σινδικὸς λιμήν. Λιμὴν τις ἢ κόλπος τοῦ Εὐξείνου Πόντου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ παραπλησίως τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου· τινὲς Σουνδάϊη, Στράβ.

Σινδεανοί, εἱ, = Σινδοί. Λουκ.

Σινδοί, οἱ. Οἱ κατοικοῦντες τὴν Σινδικὴν χώραν ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ. Ἡρόδ. 4, 28. — 2) Σίνδοι, οἱ. Λαὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, κατοικῶν πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 322. πιθαν. οἱ παρὰ Πτολμ. Σουηνοὶ καλούμενοι.

Σινόεσσα, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδίας, πιθαν. ἡ τῶν Σινεῦ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Ε', 16.

Σίνδος, ἡ. Πόλις τῆς Μυγδονίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡρόδ. 7, 123. Σινόη, ἡ, παρὰ Στέφ. Βυζ.

Σίνις, ίδος, ὁ (ι). Τίτος τοῦ Πολυπήμονος καὶ τῆς Συλέας, περιβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, ἐπικαλούμενος Πιτυοκάμπτης, διατρίβων περὶ τὸν Κορινθιακὸν ἰσθμὸν καὶ καταβαίνων ἀσεβῶς ἀνελεῶς τοὺς αὐτόθεν διαβαίνοντας ὁδοιπόρους, ὅστις κάμπτων τοὺς κλάδους ὄπου ὑ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ψηλῶν δένδρων καὶ θένων ἀπ' αὐτῶν τὰ μέλη τῶν ἁλισκομένων Φωκτῶν του, ἀπέλυεν αὐτοὺς πάλιν μετὰ πολλὴν βίαν, ὥστε οὕτω καταπαρίττοντο ἐσυνήρως οἱ ἅθλιοι οὗτοι· ὁ Θησεὺς διαβαίνων διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐφόνευσε τὸν κακοῦργον τοῦτον. Ἀπολλόδ. γ', 16, 2. Παυσ. α', 37. ἔτι καὶ Σίνις, ἀπαντῶμεν. ἀλλ' ἡ γραφ. Σίνις ἐστὶν ὀρθότερ. ἀπὸ τοῦ σίνομαι. Εὐρπ. Ἱππ. 974.

Σινόεσσα καὶ Σινούεσσα, ἡ, Sinuessa. Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας, κατοικουμένη ὑπὸ Ἑλλήνων, ὕστερον δὲ πυριευθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατεστράφη καὶ αὐτὴ ἀποικία αὐτῶν, πανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ Rocca di Mandragone. Στράβ. Σινουέσσα. Πολύβ. — ὅθεν, Σινουεσσανοί, οἱ κάτοικ. Πολύβ.

Σινώπη, ἡ. Νύμφη τις ἡ ὁποία λέγεται ὅτι ἀνέπεφνε τὸν Πᾶνα. Παυσ. η', 30.

Σινοέις, εντος, ὁ. Κἂν ἐπ. τοῦ Πανός, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τὴν Τροφὸν αὐτοῦ Σινόης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἐν Ἁγάλμα πλησίον τῆς Μεγαλοπόλεως ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 30.

Σιντηΐς, ίδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Δήμνου ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κατοίκων Σιντίων. Ἀπολ. Ῥοδ.

Σιντία, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιντικῆς χώρας. Στεφ. Βυζ. καὶ Σίντιος, οἱ κάτοικ.

Σίντιες, οἱ. Οὗτοι ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Λήμνου διάγοντες βίον ληστρικόν. Ὅμ. Ἰλ. Α, 594. καὶ Σιντοί, παρὰ Στράβ.

Σίντοι, οἱ. Λαὸς τῆς Μακεδονίας κατοικοῦντες περὶ τὰ ὄρη Κέρκινα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θράκης. Θουκ. β', 98. Σίντοι, οἱ. Στράβ. ἔθνος Θρᾳκικὸν καταγόμενον ἐκ τῆς νήσου Λήμνου, ὕστερον δὲ Σαῖοι καὶ Σάπαι καλούμενοι.

Σιωπή, ἡ. Πόλις τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀτίᾳ, κειμένη περὶ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων καὶ πατρὶς τοῦ Κυνικοῦ Διογένους· πανῦν Σινώπι, Σινούβ. Ἡρόδ. Δεινν. Περ. 775. — ὅθεν, Σινωπεύς, έως, ὁ κἀπικαὶ Σεναφ. καὶ Ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ φιλόσοφος Διογέν. ης. Λουκ. ἔτι Σινωπίτης, ου, ὁ. Τῆς Σινώπης ἢ ἐκ τῆς Σινώπης ὤν, Διον. Περ. 255. — Σινωπικός, ἡ, όν. Τῆς Σινώπης ἢ εἰς τὴν πόλιν Σινώπην δηνῶν. Στράβ.

Σινώπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σύρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 946. κατὰ τινας δὲ ὑπῆρχεν αὕτη θυγάτηρ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Αἰγίνης. — 2) Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Δημ.

Σιούφ, ἡ. Πόλις τοῦ Σαΐτικοῦ Νομοῦ ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου· πανῦν Σαφί. Ἡρόδ. 2, 172.

Σιπούς, οὔντος, ὁ, Sipontum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀποικία Ῥωμαϊκή· πανῦν, Maria di Siponto. Στράβ.

Σιπυληνή, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Ἥρας ἀπὸ τοῦ ὄρους Σίπυλον. Στράβ.

Σίπυλος, ἡ (ι). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ὄρους ἐνὸς πρότερον ἕκαστο ἡ πόλις Ταντάλη ἐκάθηρε τοῦ Ταντάλου, καταστραφεῖσα ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ. Πινδ. Ὀλ. Ι, 38. Εὐρπ. Ἱφ. Αὐλ. 941. Στράβ. σελ. 571. — 2) ὁ Σίπυλος, Ὄρος τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τοῦ Τμώλου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας περὶ τὸν Ἕρμον ποταμὸν· πανῦν Μίμας. Ὅμ. Ἰλ. Ω, 615. ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου λέγεται ὅτι ἡ Νιόβη μετεμορφώθη εἰς λίθον. παρβλ. Σοφοκλ. Ἀντ. 835, Ἀπολλόδ. γ', 5, 8.

Σίπυλος, ὁ (ι). Υἱὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Σίρβων, ίδα Σερβανίς.

Σίρις, ὁ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων ὁ Νεῖλος ποταμός. Διον. Περ. 233.

Σίρις, ιος, ὁ, καὶ Σίρι, Δυσώρ. 856. Ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἐκβάλλων εἰς τὸν Ταραντῖνον κόλπον, πανῦν Sinno. Στράβ. — 2) ἡ Σίρις. Πόλις τῆς Λευκανίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ καὶ χρησιμεύουσα ὡς λιμὴν τῆς Ἡρακλείας ἀφ' ὅτου οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετῳκίσθησαν ἐντεῦθεν, ἔτι καὶ Ἡλίειον καλουμένη· πανῦν Torre di Senna Ἡρόδ. 8, 62. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θρᾴκῃ, πανῦν Σέραι. Ἡρόδ. 8, 115.

Σιρίτης, ου, ὁ. Ὁ κάτοικ. τῆς Σίριος πόλεως τῆς Ἰταλίας. Ἡρόδ. 6, 27. καὶ Σειρίτης, Στράβ. ὅπερ ὁρα.

Σίρμιον, τό. Πόλις ἐπίσημος τῆς Παννονίας χώρας ἐπὶ τοῦ Σάου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ἀνέκαθεν ὑπὸ Κελτικῶν λαῶν καὶ ὕστερον αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· πανῦν Σερέμ. Στράβ. Ἰρωαν. 7, 2. ὅθεν, Σιρμιεύς, οἱ κάτοικ.

Σιροπαίονες, οἱ. Λαὸς τῆς Παιονίας χώρας ἐν Θρᾴκῃ, τοῦ ὁποίου μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Σίρις. Ἡρόδ. 5, 15.

Σίρωμος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐέλθωνος βασιλεὺς τῆς Κύπρου. Ἡρόδ. 5, 104.

Σισάμνης, εω, ὁ. Πέρσης, πατὴρ τοῦ Ὀτάνου, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Καμβύσης ἐπρόσταξε νὰ ἐκδάρωσι ζῶντα, διότι ἔκρινε παρανόμως, τὸ δὲ δέρμα αὐτοῦ κρεμάσας ἐπὶ τοῦ διαστήματος θρόνου ἐκάθισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ὀτάνην διαστήμ. Ἡρόδ. 5, 25.

Σισαμάκης, εω, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν. Ἡρόδ. 5, 25.

Σισαπών, ή. Κώμη τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας παρὰ τῇ ὁποίᾳ οἱ Ῥωμαῖοι ἐξώρυττον ἄφθονον χρυσὸν ἐκ τῶν πλησιοχώρων ὀρέων, πανῦν Aimaden. Στράβ. γ.

Σισίννης, ου, ὁ. Σκύθης τὸ γένος, φίλος τοῦ Ταξάριδος. Λουκ. Τόξ.

Σισκία, ἡ. Siscia. Μία τῶν Ἐπισήμων πόλεων τῆς παλαιᾶς Παννονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Σάου ποταμοῦ· πανῦν Σισσέκη. Στράβ. Διον. Κασσ. 49, 37.

Σισυφίδης, ου, ὁ (-υυ-). Ἀπόγονος τοῦ Σισύφου, ὁ Ὀδυσσεύς. Σοφοκλ. Αἴ. 190.

Σίσυφος, ὁ (-υυ). Τίος τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης, εἷς τῶν ἐπισήμων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος, ὁ κτίτης τὴν πόλιν Κόρινθον καὶ βασιλεύσας αὐτόθι, διαβόητος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰς πανουργίας καὶ τὴν ἄκραν αὐτοῦ πλεονεξίαν. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 153. Ἀπολλόδ. α', 9, 3. Ἕλλων εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Σαλμωνέως καὶ θέλων νὰ ἐκβιάσῃ ἐβίασε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Τυρώ· ἐκ δὲ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μερόπης μιᾶς τῶν Πλειάδων Νυμφῶν ἐγεννήσατο τὸν Γλαῦκον, Ὀρνυτίωνα, Θέρσανδρον καὶ Ἅλμον. Παυσ. β', 4. Προδοὺς δὲ εἰς τὸν Ἀσωπὸν τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Αἰγίνης ὑπὸ τοῦ Διὸς κατεδικάσθη μετὰ θάνατον ἐν τῷ Ταρτάρῳ νὰ κυλίῃ ἕνα μεγάλον λίθον ἀκαταπαύστως ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 593. Ἀπολλόδ. αὐτόθ. παρὰ τοῖς ὕστερον μυθογράφοις λέγεται ὅτι βιάσας τὴν θυγατέρα τοῦ Αὐτολύκου Ἀντίκλειαν ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Λαέρτην πατέρα τοῦ Ὀδυσσέως. Σοφ. Φιλ. 417. Εὐρ. Κυκλ. 104. Ἀπολλόδ. παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. αὐτόθ. πολλαχοῦ εὑρήσει τὸ ὄνομα Σίσυφος λαμβανόμενον ἐπὶ δολίου καὶ πανούργου ἀνθρώπου. Ἀριστοφ. Ἀχ. 391. (τὸ ι εὑρηται ἀεὶ μακρὸν παρὰ δὲ Θεογν. 522. 831. εὑρηται καὶ βραχύ.) — ὅθεν, Σισύφειος, εία, ειον. Τοῦ Σισύφου ἢ ἐκ τοῦ Σισύφου ὤν, τὸ Σισύφειον σπέρμα, ὁ Ὀδυσσεύς. Εὐρπ. Ἱφ. Αὐλ. 514. — οἱ Σισύφειοι, ἀπόγονοι τοῦ Σισύφου, ὁ Ἕρμῆς καὶ ἡ γενεὰ αὐτοῦ. Εὐρ. Μήδ. 409. — 2) Σισύφιος, ία, ιον. Τοῦ Σισύφου ἢ εἰς τὸν Σίσυφον ἀνήκων, ἡ Σισυφία γαῖα = ἡ Κόρινθος. Αἰσχ. — 3) Σισυφίς, ίδος, ἡ, διαίτρ. ἐπίθ. τῆς τοῦ Σισύφου, ἡ Σισυφὶς αὐτὴ = Κόρινθος. Θεοκρ. Εἰδ. κβ', 158.

Σιττάκη, καὶ Σιττάκη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἀπέχουσα 15 σταδία τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ· πανῦν παλαιὸν Βαγδάτ. — 2) — καὶ Σίττα. Μητρόπολις τῆς Σιττακηνῆς χώρας ἐν Ἀσσυρίᾳ. — ὅθεν, Σιττακηνός, ἡ, όν· ἐκ τῆς Σιττης ὡς· καὶ, Σιττακηνή, ἡ· ἡ πρὸς μεσημβρίαν κειμένη χώρα τῆς Ἀσσυρίας μεταξὺ τῆς Σουσιανῆς καὶ τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ εἰς ἄκρον εὔφορος μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Σίτταν. Στράβ.

Σίτακος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον. Νεαρχ. α', 32.

Σιτάλκης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδ. 4, 80. — 2) ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσσῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐχορήγησαν τὸ δικαίωμα τοῦ παρ' αὐτοῖς πολίτου. Θουκ. β', 29. Ἀριστοφ. Ἀχ. 134.

Σιτταικηνός, ὁ = Σιττακηνός, Ἀρρίαν.

Σιττοκάτης, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας παρ' Ἀρρίαν. πιθαν. ὁ νῦν Σινδ.

Σιτώ, οῦς, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Συρακουσίοις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27.

Σιφαεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῶν Σιφῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 105.

Σίφαι, αἱ, Δωρικ. Τίφαι (ι). Πόλις μὲ λιμένα τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Θεσπιῶν ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου, πατρὶς τοῦ Τίφυος, κατὰ Mannert. ἡ αὐτὴ καὶ Θίσβη λεγομένη. Θουκ. δ', 76.

Σίφνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει, πρότερον Μερόπη καλουμένη, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη, ἀποκτώμενα ἐκ τῶν ἀφθόνων μεταλλείων τοῦ χρυσοῦ τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς νήσου ταύτης· πανῦν Σίφνος. Ἡρόδ. 3, 57. — ὅθεν, Σίφνιοι, οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Σίφνου.

Σκαία, ἡ, Ἰων. Σκαίη. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Σκαιαὶ πύλαι, αἱ. Μία τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Τροίας κειμένη πρὸς ἑσπέραν. Ὅμ. Ἰλ.

Σκαιόλας, α, ὁ, Scaevola, Mucius. Ὄνομ. κυρ. Ῥωμαϊκὸν· παρὰ Πλουτρ.

Σκαῖος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόοντος, ὅστις διώξας τὸν Ἰκαρίονα καὶ Τυνδάρεων ἐκ τῆς Σπάρτης ἐφονεύθη ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἡρόδ. 5, 60. Ἀπολλόδ. γ', 10, 5. ὁ Σκαῖος οὗτος ἀνέθηκεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἰσμηνίου Διὸς ἐν τρίποδα μὲ μίαν ἐπιγραφὴν ἐκ Καδμείων γραμμάτων. Ἡρόδ. παρβλ. Heyne Ἀπολλόδ. σελ. 456.

Σκαλαβιτικός, ἡ, Scalabis. Πόλις ἐπίσημος τῆς παλαιᾶς Λυσιτανίας πέραν τοῦ Τάγου ποταμοῦ, ἤτις κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία ὠνομάσθη Praesidium Julium, κειμένη πλησίον τῆς νῦν Santarem. Πτολμ. β', 5. Πλιν.

Σκαμάνδριος, ία, ιον. Τοῦ Σκαμάνδρου ἢ παρὰ τῷ Σκαμάνδρῳ κείμενος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 465, καὶ Σκαμάνδριος, ὁ, ἡ, ον, Σοφ. Αἴ. 419. Τὸ Σκαμανδριον πεδίον, ἡ μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ πεδιὰς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐσυγκροτοῦντο αἱ μάχαι τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων. Ὅμ. Ἰλ. αὐτόθ.

Σκαμάνδριος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἕκτορος, κληθεὶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

εὐτὰς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἄλλως Ἀστυάναξ λεγόμενος. Ὁμ. Ἰλ. 2. 402. Κατὰ Πλατ. Κρατυλ. σελ. 392. ἐκλήθη οὕτως ὑπὸ τῶν Τρῳάδων γυναικῶν. — 2) Τίὸς τοῦ Στροφίου, εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων. Ὁμ. Ἰλ. Ε', 49.

Σκάμανδρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, περίφημος ἐν τῇ Ἰλιάδι τῶν Ὁμήρου, τὸν ὁποῖον οἱ μὲν θεοὶ ἐκάλουν Ξάνθον, οἱ δὲ θνητοὶ Σκάμανδρον καὶ ἔστιν πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης καὶ ἐνεύμενος μὲ τὸν Σιμόεντα ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· μεταξὺ τῶν δύο τούτων ποταμῶν ὑπῆρχετο πεδίον τῆς μάχης τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων. Σκαμάνδριον πεδίον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ καλούμενον, κατὰ Στρβ. ἐχύνετο ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς διὰ πολλῶν στομίων εἰς τὴν θάλασσαν, πλησίον δὲ τοῦ νέου Ἰλίου ἐτύνετο μὲ αὐτὸν ὁ Σιμόεις. ὁ δὲ Πτολμ. δίδει εἰς ἕκαστον τῶν ποταμῶν τούτων ἰδίας ἐκβολάς. τανῦν Παλαισκαμανδρία ἢ Μενδερέ-σου. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 70. Ὡς ποταμίοις θεὸς ἀναμίξεται ὁ Σκάμανδρος τέκνον τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θεογ. 345. Γεννήσας ἐκ τῆς Νύμφης Ἰδαίας τὸν Τεῦκρον, τὴν Καλλιρρόην καὶ τὸν Στρυμώ. Ἀπολλόδ. γ', 12, 3. (υ—ν, παρ' Ὁμήρ. οὐκ εὑρηται ἡ πρὸ τοῦ σκ. συλλαβὴ οὐδέποτε μακρὰ κατὰ θέσιν).

Σκαμανδρώνυμος, ὁ. Λέσβιος, πατὴρ τῆς περιφήμου λυρικῆς ποιήτριας Σαπφοῦς. Ἡρόδτ. 2, 135.

Σκαμβωνίδαι, οἱ. (ῑ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Λεοντίδα φυλήν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο ὁ Ἀλκιβιάδης. Στεφ. Βυζ. ὀθεν, Σκαμβωνίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστοφ. Σφ. 81.

Σκάνδεια, ἡ. Πόλις μὲ λιμένα τῆς νήσου τῶν Κυζήκων, ἀπέχουσα 10 στάδια τῆς πόλεως Κυζήκου βορειοανατολικῶς. Ὁμ. Ἰλ. Κ, 268. Θεσκ.

Σκάνδεια, νῆσος, ἡ, κατὰ Πτολ. β', 11. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν μέρος τῆς νῦν μεσημβρινῆς Σουηδίας, τὸ ὁποῖον ὁ γεωγράφος αὐτὸς καλεῖ, μεγίστην καὶ ἀνατολικωτάτην κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Οὐιστούλα ποταμοῦ· ὁ δὲ Πομπ. Μελ. περιγράφει τὴν Σκάνδειαν, ἄλλως Σκανδιναυίαν, Scandinavia λεγομένην, ὡς μίαν μεγίστην καὶ εὐφορωτάτην νῆσον τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης κατοικουμένην ὑπὸ Τευτόνων.

Σκαπτησύλη, ἡ, Στεφ. Βυζ. καὶ Σκαπτὴ Ὕλη (ῡ) Scaptesula. Ἡρόδτ. 6, 46. Πολίχνη τῆς Θρᾴκης κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Θάσου ἔχουσα μεταλλεῖα χρυσοῦ· εἰς ταύτην ἀπέβαινεν ὁ ἱστορικὸς Θουκυδίδης· τανῦν Σκιμιλέρ. — Ὄθεν Σκαπτησυλλίνης, ου, ὁ κάτοικ.

Σκέρδων, ωνος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Λιβουρνίας χώρας ἐν Ἰλλυρίᾳ· τανῦν Scevidona. Στρβ.

Σκάρφεια, καὶ Σκάρφη, ἡ. Πόλις μικρὰ τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, κατ' Εὔτυδ. ἀφανισθεῖσα περὶ τὸν μεσαῖον αἰῶνα ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ σεισμοῦ. Σκάρφη, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 532 καὶ Σκάρφεια, παρὰ Στρβ. καὶ Παυσ. — Ὄθεν Σκαρφεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Σκάρφη, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας, ἡ παρ' Ὁμήρ. Ἔτεωνὸς καλουμένη. Στρβ.

Σκαφλίας, α, ὁ. Ὄνομ. κύρ. δούλου, παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 608.

Σκειρῖται, οἱ, ἀρσετρ. Σκιρῖται, ὅπερ ἴδε.

Σκείρας, ὁ. ὄρος Σκίρος.

Σκείρων, ωνος, ὁ. καὶ Σκίρων. Περιβόητος ληστὴς καὶ κακοῦργος τῆς ἀρχαιότητος, διατρίβων ἐπί τινος ὑψηλοῦ βράχου μεταξὺ Μεγαρίδος καὶ Ἀττικῆς, ὅστις βιάζων τοὺς αὐτόθι διαβαίνοντας καὶ ῥίπτων τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἀφῆνιζεν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως οὗ ἐκεῖσε ἐλθὼν ὁ Θησεὺς ἐφόνευσεν αὐτὸν μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Εὐρπ. Ἱππ. 1198. Πλουτ. Θησ. 10, — 2) Τίὸς τοῦ Πύλαντος βασιλέως τῶν Μεγάρων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα Παν-δίονος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐλθὼν εἰς ἔριδα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Νίσου ὑπὲρ τοῦ θρόνου τῶν Μεγάρων. Πλουτ. Θησ. Παυσ. α', 39. πολλάκις συγχεόμενος μετὰ τοῦ προτέρου Σκείρωνος. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολδ. σελ. 871. — Ἡ διὰ τοῦ ει γραφ. εὕρηται παρὰ τοῖς πλείστοις Συγγραφ. ὡς παρ' Εὐρπ. Στρβ. Λουκ. τὴν ὁποίαν προείλετο ὅτε Elmsley εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 860 καὶ ὁ Heyne εἰς Ἀπολδ. σελ. 497. ἡ γραφ. Σκίρων εὑρηται παρ' Ἡρόδτ. Πλουτ. καὶ Παυσ. ἡ παρεδέξατο καὶ ὁ Πασσόβιος, ὅπερ ἐν Λεξ.

Σκειρωνικός, ἡ, όν. Τοῦ Σκείρωνος, κληθείς. Σκειρωνικὸν μοῖρα, Ἀνθολγ.

Σκειρωνίς, ίδος, ἡ, καὶ Σκιρωνίς, ἰδιαίτρ. ὀνλκ. τυπ. τοῦ Σκειρωνιακός. — Ἡ Σκειρωνὶς θεός, ἡ ἀπὸ τῆς Κορίνθου εἰς τὰ Μέγαρα καὶ Ἀττικὴν φέρουσα ὁδὸς παρὰ τὴ θαλάσσῃ ἐπὶ ἀποτόμου βράχου. Τοιοῦτον αὐτὴ τὸ παλαιὸν κίνδυνος καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς πεζῇ διαβαίνοντας, ὕστερον δὲ ἔκειτο ἀπώτερον τῆς θαλάσσης διὰ τῆς ὀκείας ἐφέροντο καὶ ἅμαξαι. Ἡρόδτ. 8, 71. Παυσ. α', 44. — 2) Αἱ Σκειρωνίδες πέτραι, ἀπότομοι βράχοι ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μεγαρίδος χώρας ὀλίγον ἀπέχουσαι τῆς πόλεως τῶν Μεγάρων, περίφημοι καὶ φοβεραὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐταῖς διατριβὴν τοῦ λῃστοῦ Σκείρωνος. Εὐρπ. Ἱππ. 776. Στρβ. ἔτι καὶ αἱ Σκείρωνος ἀκταί. Εὐρπ. Ἱππολ. 1198.

Σκέλλιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Ἀριστοκράτους ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοτ. Ἀχ. 126. Θουκ. η', 89. (ἡ γραφ. Σκέλλιος ἐστὶ ἥμαρτ.).

Σκέμβρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Τεγεάτου φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Λεπρέως, ὑποπτευθέντος ὅτι διεβλήθη ὑπὸ τοῦ Σκέμβρου πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ὅτε ὁ θεὸς οὗτος περιῆρετο ἐν τῇ γῇ μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος τιμωρῶν τοὺς λαοὺς ἐσοι δὲν ἤθέλησαν νὰ δεχθοῦν παρ' αὐτοῖς τὴν μητέρα του Λητὼ ἔγκυον ἔτι οὖσαν καὶ διωκομένην ὑπὸ τῆς Ἥρας. Τὸν θάνατον τοῦτου ἐορτήζουν ἀκολούθως οἱ Ἀρκάδες ὅτε ἐπαινηγυρίζουν τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγνέως Ἀπόλλωνος κατὰ Δελφικὸν μάντευμα. Παυσ. η', 53.

Σκηνῖται, οἱ. Λαὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ. Στρβ. — 2) Ἔθνος τῆς Αἰθιοπίας. Πτολμ.

Σκηπίων, ωνος, Λουκ. Στρβ. ἀντὶ Σκιπίων. ὅτερ ὄρα.

Σκῆφις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Τρωϊκῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἴσης· τανῦν Ἐσκισουσολί. — Ὄθεν, Σκήφιος, οἱ κάτοικ. Στρβ. Ἑλλ. γ', 1. Στρβ.

Σκιά, ἡ. Χωρίον τῆς Ἀρκαδίας ἀπέχον ἑκατὸν στάδια τῆς Μεγαλοπόλεως. Παυσ.

Σκιαδῖτις, ίδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, λαβοῦσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Σκιᾷ τῆς Ἀρκαδίας ναοῦ αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἔκτισε πρὸς τιμήν αὐτῆς ὁ τύραννος Ἀριστόδημος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου εὑρισκόμενον εἰς ἐρείπια. Παυσ. η', 35.

Σκίαθος, ἡ. (υυυ) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη ἀπέναντι τοῦ ἀκρωτηρίου Σηπιάδος ἐν Μαγνησίᾳ, τανῦν Σκιάθος. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 583. Ἡρόδτ. 7, 176.

Σκιάποδες, οἱ. (υ—νυ) Μυθολογούμενοι λαοὶ τῆς ἐνδοτέρας διακεκαυμένης Λιβύης, ἐκτοτε, ὡς ἐκλάττετο ὑπερμεγάθεις πτέρυγας ποδῶν τὰς ὁποίας μετεχειρίζοντο ὡς σκιάδια κατὰ τῶν γλαυκῶν ἀκτίνων. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1552.

Σκίδρος, ἡ. Πόλις τῆς Ἰταλίας, πιθαν. κειμένη πλησίον τῆς Συβάρεως. Ἡρόδτ. 6, 21. κατὰ Reich. τανῦν Sideroni.

Σκιλλοῦς, οὔντος, ὁ. Πόλις τῆς Τριφυλλίας χώρας ἐν Ἤλιδι, εἰς τὴν ὁποίαν διατρίψας καιρὸν τινὰ ὁ Ξενοφῶν ὅτε ἐξωρίσθη τῆς πατρίδος του διὰ τὴν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας ἀφοσίωσίν του. Ξεν. Ἀναβ. ε', 3, 7. Παυσ. α', 6. — Ὄθεν, Σκιλλούντιοι, οἱ κάτοικ. Ξεν. (Σκιλλάεις, ἀπὸ τοῦ σκίλλα, εἴδους χρομύου).

Σκιπίων, ωνος, ὁ. Scipio. Ὄνομα διαφόρων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κορνηλίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων περίφημοι πρὸ πάντων ὑπῆρξαν, Σκιπίων ὁ Ἀφρικανὸς υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Σκιπίωνος, Ἕπτατος καὶ στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων, ὁ νικήσας κατὰ κράτος τὸν Ἀννίβαν καὶ ὅλην τὴν Καρχηδονιακὴν δύναμιν καὶ κυριεύσας τὴν ἐν Ἀφρικῇ πόλιν Λάλιον. — 2) Σκιπίων ὁ Αἰμιλιανὸς ἐπίλοιπος καὶ οὗτος Ἀφρικανὸς, υἱὸς τοῦ περιφήμου Παύλου Αἰμιλίου, ὑπατεύσας τετράκις εἰς τὴν Ῥώμην, ὅστις μετέβαλε μὲ μίαν μεγάλην δύναμιν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ νικήσας τὴν δύνομιν τῶν Καρχηδονίων μετὰ μίαν ἐπίμονον πολιορκίαν ἐκυρίευσε καὶ αὐτὴν τὴν πόλιν Καρχηδόνα κατασκάψας αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Πολύβ. ἔτι καὶ Σκηπίων, γραφόμ. ὀπερ ὄρα.

Σκίρα, τά. (ῑ) καὶ Ἔνθ. Σκῖρον. Χωρίον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν παρὰ τὸ λιμένι τοῦ Φαληρέως, μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Σκιράδος, Στρβ. Παυσ. α', 36 — 2) τὰ Σκιροφόρια. Ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις παιγνιῶδη μὲν πρὸς τιμὴν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, καθ' ἣν οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ὕφαρον ἐν σκίρον ἢτοι ἐν λευκὸν σκιάδιον ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἕως τοῦ ναοῦ τῆς θεᾶς ταύτης. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 18. 59.

Σκιράς, άδος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς νήσου Σαλαμῖνος, κληθείσης οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου ἡγεμόνος Ἥρωος Σκίρου, ὅστις ἔκτισεν ἐν αὐτῇ ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς. Στρβ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴν ἕνα ναὸν εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα καὶ ἐπὶ τοῦ λιμένος Φαληρέως ἐν Ἀττικῇ. Ἡρόδτ. 8, 94, Στρβ.

Σκιρῖται, οἱ. Λόχος τις ἀνδρείων Σπαρτιατῶν συνιστάμενος συνήθ. ἐξ 600 ἀνδρῶν καὶ μαχόμενος μέσοτα ἐν ταῖς ἐκστρατείαις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος πλησίον τοῦ βατιλέως· διαφέρων πολὺ κατὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα καὶ ὀνομασθεὶς οὕτως ἀπό τινος μεθρίου Ἀρκαδικῆς πόλεως Σκίρου τῆς ὁποίας ἡ περιέχουσα χώρα ἐκαλεῖτο Σκιρῖτις. Θουκ. ε', 67. Ξεν. Ἑλλ. ε', 4, 53. (ἡ γραφ. Σκειρῖται ἐστιν ἡμάρτημ. ὅρα Ἕρμην. εἰς Ξεν).

Σκιρῖτις, ίδος, ἡ. Χώρα μικρὰ καὶ πετρώδης ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ Περιοικίας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. ε', 33. ἡ περὶ τὴν πόλιν Σκίρον χώρα, ἣν τινὲς νομίζουσιν ὁ τῶν Σκιριτῶν λόχος ἐν Σπάρτῃ.

Σκίρον, τό, ὄρα Σκίρα.

Σκίρος, ἡ. Πόλις μικρὰ τῆς Παραλίας χώρας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας καὶ Λακωνίας. Στέφ. Βυζ. — Ὄθεν Σκιρῖται, οἱ κάτοικ.

Σκῖρος, ὁ. Ἥρως ἐν τῇ νήσῳ Σαλαμῖνι, ὁ νικήσας αὐτόθι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς. Στρβ. — 2) Μάντις ἐκ Δωδώνης, φοιτήσας ἐν Ἀττικῇ εἰς τὸν πόλεμον τοῦ βασιλέως Ἐρεχθέως κατὰ τῶν Ἐλευσινίων. Παυσ. α', 30.

Σκιροφόρια, τά, ἴδε Σκῖρα.

Σκίρτος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας ἐν Ἀσίᾳ, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐδέσσης, τανῦν Δαϊσαν. Ζωιαρ. Manner Georg. V, 2, σελ. 277.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σκιρφώνδης, ε. ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Θουκ. ζ'. 70.

Σκίρων, ωνος, ὁ. ὄρα Σκείρων.

Σκιρωνίδης, ου, ὁ. (– ∪ –) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. η', 25.

Σκίτα λοι, οἱ. (ῑ) Ὄνομα δαιμόνων τινῶν ἀσελγῶν καὶ πορνικῶν, πλαττόμενον κατ' ἀστεϊσμὸν ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους· κατὰ Σχολιαστ. ἀπὸ τῶν Σκίτων. ἀτελοῦς τινος καὶ σκολιάστου ἀνδρώπου τῶν τότε χρόνων. Ἀριστοφ. Ἱππ. 635.

Σκίτων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις καταδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀρχῶν διὰ τὸ φαῦλον καὶ παράνομον αὐτοῦ πολίτευμα. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 578.

Σκιώνη, ἡ. Πόλιχνη τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Ἡρόδ. 7, 123. — Ὅθεν Σκιωναῖος, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Σκόδρα, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Δαλματίας, πρότερον χρηματίσασα καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Ἰλλυριάς, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Σκόδρα ἡ Σκούταρι. Πτολ. β', 17, Διβ. 43, 20.

Σκορδίσκοι, ὁ. παρὰ Στραβ. ιά'. καὶ Σκορδίσκοι παρὰ Πτολ. ε'. Συνέχεια τοῦ ὄρους Παρνάσσου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἥτις φερωμένη μεσημβρινῶς διὰ τῆς Ἀρμενίας καὶ Καππαδοκίας ἐκτείνεται ἄχρι τῆς ἀρκτῴας Κιλικίας ὅπου προσεγγίζουσα τὸν Ταῦρον σχηματίζει τὸ ὑψηλὸν ὄρος Ἀντίταυρον. — Mannert Geogr. VI. 2, σελ. 5, 215.

Σκόλλις, ἡ. Ὄρος ἀπότομον καὶ πετρῶδες μεταξὺ Ἠλίδος καὶ Ἀχαΐας ἐκτεινόμενον ἕως τοῦ ὄρους Λαμπείας ἐν Ἀρκαδίᾳ. κατὰ Στράβ. τὸ αὐτὸ μὲ τὸ παρ' Ὁμήρ. Ὠλένην πέτρη διαγεγρόμενον.

Σκολοπόεις, εντος, ὁ. Ποταμὸς τῆς μικρᾶς Ἀσίας ῥέων μεταξὺ τῆς πόλεως Πριήνης καὶ Μυκάλης, ἄλλως δὲ ἄγνωστος, Ἡρόδ. 9. 96.

Σκόλοτοι, οἱ. Ἐγχώριον ὄνομα τῶν Σκυθῶν πληθύντων οὕτως ἀπό τινος βασιλέως αὐτῶν. Ἡρόδτ. 4, 6. ὄρα Σκύθη.

Σκόμβρον, τό. = Σκόμιον.

Σκόμιον, ὄρος, τό. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Θρᾴκης κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παιονίας, τανῦν Βαδόσχια. Θουκ. β'. 92. Σκόμβρον, τό. Ἀριστοτ. Μετρ. α', 13. τὴν ὁποίαν γραφ. προσέλκετο καὶ ὁ Pappo ἐκ χειρογρ.

Σκοπάδαι, οἱ. (υ–) Ἀπόγονοι τοῦ Σκόπα σχηματίζοντες μίαν ἀρχαίαν γενεὰν ἀρξασαν χρόνον τινὰ ἐν Θετταλίᾳ. Ἡρόδτ. 6, 127. Θεοκρ. εἰδ. 15, 36.

Σκοπάδειος, ά, όν, αν. (ᾰ) Τοῦ Σκόπα ἢ εἰς τὸν Σκόπαν αἰνήσων Λοιπ.

Σκόπας, α, ὁ. Πλούσιός τις τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ, τὸν ὁποῖον ὁ λυρικὸς Σιμωνίδης ἐξύμνησεν ὡς Ὀλυμπιονίκην διατρίψας χρόνον τινὰ παρ' αὐτῷ. Ξενοφ. Ἑλλ. ς'. 4, 35. Πλατ. — 2) Ἕτερός τις ἐκ Φερῶν Σκόπας, πιθαν. ἔγγονος τοῦ προτέρου Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ'. 1. — 3) Περίφημος ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῆς νήσου Πάρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 430 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου αἱ πλεῖσται ἐργασίαι ἦσαν ἐκ μαρμάρου, συναργασθεὶς μετ' ἄλλων ὁμοτέχνου του τὸ ἐν Καρίᾳ περίφημον μνημεῖον τοῦ βασιλέως Μαυσώλου καὶ εἰς λέγεται ἔτι τὸν μετὰ ταῦτα ἀνακαινισθέντα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ Ἱστορικὸς Πλίνιος ἀναφέρει διάφορα ἀριστουργήματα τοῦ ἐξόχου τούτου τεχνίτου, ἐξ ὧν τινα εὑρίσκοντο ἔπειτα εἰς τὴν Ῥώμην. Παυσ. η', 45.

Σκόπελος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Εὐβοίας, τανῦν Σκόπελος. Ἡρόδτ.

Σκορδίσκοι, οἱ. Ἔθνος μάχιμον καὶ ἰσχυρὸν καταγόμενον ἐκ παλαιῶν Κελτῶν καὶ κατοικοῦν περὶ τὸν Σάου ποταμὸν ἐν τῇ Παιονίᾳ χώρᾳ, τοῦ ὁποίου ἓν μέρος ἐκτείνετο ἀπώτερον πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολὰς μεταξὺ τῶν Μοισῶν καὶ Τριβαλλῶν, ὑπὸ τὸ ὄνομα μικροὶ Σκορδίσκοι· ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου ὑπετάχθη τὸ ἔθνος τοῦτο ἐξολοθρευθὲν ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ κατὰ Στράβ. ἠφανίσθη ὅλον ὑπ' αὐτῶν.

Σκορδίσκοι, ὁ, = Σκορδίσκοι. Πτολμ.

Σκορόμαγχαι, οἱ. (ᾰ) Ἐπίπλαστον ὄνομα κατοίκων τινῶν τῆς Σελήνης, παρὰ Λουκ. Ἀληθ. Ἱστ. α'. 13. (σκορδον, μάχομαι).

Σκοτουσσα καὶ Σκοτοῦσσα, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πλησίον τῆς ὁποίας ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὁ Φίλιππος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων. Στράβ. — Ὅθεν Σκοτουσσαῖοι, οἱ κάτοικ. Σειφ. (ἡ διὰ τοῦ δύω σσ. γραφ. ἔστιν ὀρθότερ. αὐτὶ Σκοτόεσσα).

Σκύθαι, οἱ. Ἔνιε. ὁ Σκύθης, ου. (ῠ) Τὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκάλουν γενικῶς οἱ ἀρχαῖοι ὅλους τοὺς νομάδας λαοὺς ὅσοι ἔζων πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης πέραν τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Καθ' Ἡρόδτ. ἀσχημάτιζον αὐτοὶ ἓν ὅλον ἔθνος τὸ ὁποῖον ὑπὸ γενικὸν ὄνομα ἐκαλεῖτο Σκόλοτοι ἀπὸτινος παρ' αὐτοῖς ἐγχωρίου βασιλέως, ὑπὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι κατῴκουν περὶ τὸν Εὐξεινον, Πόντον ὡμοιάζοντο συνήθως Σκύθαι. Ἡρόδτ. 4, 6. Κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστορικὸν διηρεῖτο τὸ πᾶλαι οἱ Σκύθαι εἰς τὰ ἑξῆς γένη ἢ φυλάς. — α) Σκύθαι οἱ γεωργοί, κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Βορυσθένους καὶ Παντικάπου ποταμοῦ, τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες Βορυσθενείτας ἐκάλουν, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ ἐκάλουν Ὀλβιοπολίτας. Ἡρόδτ. 4, 18. — β) Σκύθαι οἱ Νομάδες, κατοικοῦντες πρὸς ἀνατολὰς τῆς χώρας τῶν γεωργῶν Σκυθῶν πέραν τοῦ Παντικάπου ποταμοῦ ἕως τοῦ Γέρρου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἐκτείνετο ἀνατολικῶς ἐπὶ διάστημα δεκατεσσάρων ἡμερῶν. Ἡρόδτ. 4, 19. — γ) Σκύθαι οἱ Βασιλήιοι, οἱ ἄριστοι καὶ πλεῖστοι, κατοικοῦντες ἐπὶ ἀνατολικώτερον πέραν τοῦ Γέρρου ποταμοῦ καὶ ἐκτεινόμενοι πρὸς μεσημβρίαν ἄχρι τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Ἡ χώρα αὐτῶν ἐσχημάτιζε ἓν ἴσιον Σιυμπλεκτὸν βασίλειον ἐν τῇ νῦν Κριμμαίᾳ· ἐλεγίζοντο δὲ οἱ Σκύθαι οὗτοι οἱ εὐγενέστεροι μεταξὺ τῶν λοιπῶν λαῶν τῆς Σκυθίας θεωροῦντες τοὺς ἄλλους ὡς δούλους αὐτῶν ἀπὸ τῆς φυλῆς τούτων ἦν καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ἔχων τὴν καθέδραν του παρ' αὐτοῖς. Ἡρόδτ. αὐτόθ. 20 καθυπερθεν δὲ τῶν Βασιλήιων Σκυθῶν πρὸς βορᾶν κατῴκουν οἱ Μελαγχλαινοι ἄλλο ἔθνος οὐχὶ Σκυθικὸν. Δυτικῶς δὲ τοῦ Βορυσθένους παρὰ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν θέτει ὁ ἀρχαῖος οὗτος ἱστορικὸς τοὺς Καλλιπίδας Ἕλληνας Σκύθας καὶ ὑπὲρ τούτους τοὺς Ἀλαζῶνας καὶ Νευρούς. Ἡρόδτ. 4, 17. — παρὰ τοῖς ὕστερον ἐκαλεῖτο ἰδίως Σκύθαι μόνοι οἱ ἐν τῇ βορείῳ Ἀσίᾳ νομάδες λαοί, οἱ δὲ τῆς Εὐρώπης ἀναφέρονται συνήθ. ὑπὸ τὸ ὄνομα Σαρμάται.

Σκύθαινα, ἡ. (ῠ) Ὄνομα δούλης παρ' Ἀριστοφ. Λυσ 184.

Σκύθης, ου, ὁ, ιδητ. Σκύθη. Ὁ κάτοικος τῆς Σκυθίας. Ἡρόδτ. — 2) καὶ Ἐπίθ. = Σκυθης ὁμιλος, Αἰσχ. Προμ. 417.

Σκύθης, ου, ὁ. Τίτος τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ὑπερβορείου Ἐχίδνης ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Σκυθῶν ἔτι ἐρήμην οὖσαν κατοικων, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου κατήγετο τὸ Σκυθικὸν γένος. Ἡρόδτ. 4, 8 – 10 κατὰ δὲ Διοδ. Σικ. β', 43. Ὑπῆρξεν ὁ Σκύθης υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς αὐτοχθόνου κόρης. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ζαγελέων ἐν Σικελίᾳ ἀπ' ὅπου διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους τυράννου τῆς Γέλης ἦλθεν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον εἰς τὴν Περσίαν ἀποδρὰς αὐτόθι εἰς προβεβηκὸς γῆρας. Ἡρόδτ. 6, 23. Ἀβλ. ποικ. ιά', — 3) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Σκυθία, ἡ, (υ–) Ἡ χώρα τῶν Σκυθῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνίοτε οἱ ἀρχαῖοι τὰ πρὸς βορᾶν ἄκρατα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας· πρῶτον παρ' Ἡρόδτ. ἡ Σκυθὶη χώρη ἡ νῦν Σκυθικὴ, μετὰ ἣν ἄνεω τοῦ γῆ, τὴν ὁποίαν ὁ Ἱστορικὸς οὗτος θέτει ἐπὶ τῆς Εὐρώπης συνορεύουσαν πρὸς μεσημβρίαν μὲ τὸν Εὔξεινον Πόντον, πρὸς δὲ ἀνατολὰς μὲ τὴν Μαιώτιδα λίμνην καὶ σχηματιζουσαν ἐν μέγα τετράγωνον, ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Σαρματία, παρβλ. Ἡρόδτ. 4, 99. εἰ ἐν αὐτῇ Σκύθαι ἔζων ὡς ἐπὶ πολὺ βίον νομαδικὸν μὴ ἔχοντες οὐδεμίαν πόλιν, μόνον δὲ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς χώρας αὐτῶν ἔκτιντο Ἑλληνικαὶ πόλεις κτισθεῖσαι ἐξ ἀρχαίων χρόνων ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων, αἵτινες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον διὰ τῶν πριστῶν τῆς Σκυθικῆς χώρας. Ὁ Πτολεμαῖος ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα ἰδίως Σκυθίαν ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς Ἀσίας ἥτις ἐκτείνετο ἀρκτικῶς τῆς Σογδιανῆς καὶ τῆς χώρας τῶν Σακῶν καὶ ἓν μέρος τῆς ἰδίως ἀνατολικῆς Μογγολίας χωριζομένην διὰ τοῦ ὄρους Ἰμάου εἰς δύω μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ἰμάου ὄρους Σκυθίαν ἢ ἐντικὴ Σκυθίαν, καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ἰμάου ὄρους Σκυθίαν ἢ ἀνατολικὴν Σκυθίαν καλουμένην· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς ἐντικῆς Σκυθίας ἀπαριθμεῖ ὁ γεωγράφος οὗτος βιβλ. ς'. 14, τριάκοντα τρεῖς λαούς, ἐπὶ δὲ τῆς ἀνατολικῆς πέντε λαούς, αὐτὰ, κεφ. 15, μὲ πόλεις ἐν αὐτῇ τὴν Αὐξακίαν, τὴν Σκυθικὴν Ἰσσηδόνα, τὴν Σοῖταν καὶ τὰ Χαύρανα καὶ ὄνω ἐπιστήμονα χώρας τὴν Κασίαν καὶ τὴν Ἀχάσαν.

Σκυθίζω, δε. Ἐπίρρ. Εἰς τὴν Σκυθίαν. Καλλιμ.

Σκυθικός, ἡ, όν. Τῆς Σκυθίας ἢ εἰς τὴν Σκυθίαν ἀφικνούμενος, ὁ Σκυθικὸς Πόντος, ταὐτ. τῷ Εὐξεινος Πόντος. Θεοκρ. καὶ ἡ Σκυθικὴ = Σκυθία. Ἡρόδτ.

Σκυθικοί, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου πόντου ἀνατολικῶς τοῦ Ἅρπασου ποταμοῦ, ἐν τῷ ὑστερον χρόνοις Σακασηνοὶ καλούμενοι· κατὰ Rennel. Ἐν τῇ νῦν Καρσίᾳ χώρᾳ. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 7, 18. Σκυθηνοὶ παρὰ Στέφ. Βυζ.

Σκυθίνος ἢ Σκύθινος, ὁ. Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἑλλην. ἀγνώστου ἐποχῆς, γεννηθεὶς εἰς Σκυθόπολιν τῆς Παλαιστίνης, τοῦ ὁποίου εὑρηνται δύω ἐπιγράμματα· ἐν Βρουγκ. Ἀνάλεκτ. Π, σελ. 104. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV. σελ. 494.

Σκυθίς, ίδος. ἡ μετὰ τ' ἄνευ τοῦ γυνὴ. Ἡ κάτοικος τῆς Σκυθίας, Αἰσχλ. — 2) παρσυσακμ. γῆ. = Σκυθία.

Σκυθόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς εἰκάζεται ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀσίαν προχωρήσαντες ἕως τῶν συνόρων τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον δὲ αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπ' ἄλλων πλησιοχώρων ἐθνικῶν λαῶν. ἔκειτο δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐπὶ τῶν ὄνω ὄχθῶν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἀπέχουσα 600 στάδια τῶν Ἱεροσολύμων, ἄλλως καὶ Βετ-σὰν καλουμένη, τανῦν Ἑλ. Βαισὰν. Στράβ. Mannert Γεωγρ. VI. 1. σελ. 299.

Σκυλάκη, ἡ. (υ–) Πόλις μικρὰ τῶν Παλατῶν ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Μυσίας ἐν Ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σία τειμένη ἀνατολικῶς τῆ Κυζίκου· ταύτην Στεί. Ἡροδτ. 1, 57.

Σκυλλάκιον, τό, (α) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, πρότερον Σκυλλήτιον καλουμένη, ταύτην Squillace. Στρά.

Σκύλαξ, κος, ὁ. (υ–) Ὁ Καρυανδεύς. Περίπημος ἀρχαῖος γεωγράφος Ἕλλην ἐκ Καρυάνδας πόλεως τῆς Καρίας, τὸν ὁποῖον ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου ἀπέστειλε μ' ἄλα στόλον διὰ νὰ περιπλεύσῃ ὅλην τὴν Λιβύην. Τοῦτον ὑπολαμβάνουσι πολλοὶ τῶν νεωτέρων συγγραφέα τοῦ εἰσέτι σωζομένου Περίπλου τῆς Μεσογείου Θαλάσσης. Ἡροδτ. 4, 44. — 2) Ἕτεσός τις νεώτερος γεωγράφος Ἕλλην, Καρυανδεύς καὶ οὗτος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ συλλέξας μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ἐπιστασίας παμφόρους γεωγραφικὰς εἰδήσεις παρὰ τῶν συγχρόνων του περιηγητῶν καὶ θαλασσοπόρων, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὑπὸ πολλῶν καὶ ὁ σωζόμενος περίπλους τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἀριστ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 606.

Σκύλης, εω, ὁ. Τίτς τοῦ Ἀριαπείθους, βασιλεύς τῶν Σκυθῶν, ὅστις μιμούμενος κατὰ πάντα τὴν δίαιταν καὶ τὰ ἤθη τῶν Ἑλλήνων ἐτυραννεύθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ὀκταμασάδου. Ἡροδτ. 4, 78.

Σκύλλα, ἡ, παρ' Ὅμ. Σκύλλη. Θυγάτηρ τῆς νύμφης Κρατοιίδος, Ὅμ. Ὀδ. Μ, 124. κατ' ἄλλους δὲ θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Ἑκάτης. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 828 καὶ κατ' ἄλλους τοῦ Τυφωέως καὶ τῆς Ἐχίδνης. Τηλ. Τέρας φοβερὸν τῆς θαλάσσης διατρίβον περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμόν ἐπὶ τινος αὐτόθι ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου βράχου, ἐκπέμπον τρομακτικοὺς ὀρυγμοὺς ὡμέσως μὲ ἑνὸς στόμου λέοντος. Ὅμ. Ὀδ. Μ. 78. ἐπιφανέστατον δὲ ἔχουσα ἐξ λαιμοὺς δρακόντος καὶ ὠδάκνα ὀξεῖς καὶ ἐξέχοντας ὀδόντας, περὶ δὲ τὸ σῶμα αὐτῆς συνειχόντο κεφαλαὶ κυνῶν καὶ ἄλλα φοβερὰ τεράστια κατασπαράττουσα πάντα ὅσα ἐπλησίαζαν εἰς τὸν τόπον της· ταύτην ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ μὲ μέγα κίνδυνον ὁ Ὀδυσσεύς ὅτε διέπλεεν τὸν Σικελικὸν πορθμόν, χάσας ἓξ τῶν ἀνδρειοτέρων ἑταίρων του. Ὅμ. Ὀδ. Μ. 73–90. ἡ δὲ ἡ Σκύλλα αὐτὴ κυρίως ἀπότομος βράχος ἀπέναντι τῆς ἐν Σικελίᾳ πόλεως Σκυλλαίου πρὸς τὸν ὁποῖον συντρίβονται σφοδρῶς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης μετὰ πολλοῦ ψόφου. Ἔτι ἐκαλεῖτο Σκύλλα καὶ Σκύλλαιον καὶ αὐτὸς ὁ βράχος ἀπὸ τοῦ ὁποίου διατρέβε τὸ τέρας τοῦτο ἡ ὡς πλάττεται μεταμορφωθεῖσα ὑπὸ τῆς Κίρκης. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Νίσου βασιλέως τῶν Μεγάρων, ἥτις ἐρασθεῖσα τοῦ Μίνωος ὅτε οὗτος ἀπολιόρκει τὰ Μέγαρα, ἐξέκοψε τὴν χρυσῆν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός της, προδοῦσα αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν εἰς τοὺς ἐχθρούς· ἀλλ' ὁ Μίνως κρεμάσας τὴν Σκύλλαν ὀπισθεν τῆς πρύμνης τῆς νηὸς αὐτοῦ, ἔφηκεν αὐτὴν νὰ πνιγῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Αἰσχ. Ἀπολλ. (ἡ Ὀνομστ. Σκύλλα εὑρηται ἅπαξ παρ' Ὅμ. ἐν Ὀδ. Μ. 235).

Σκύλλαιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ κειμένου ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀττικῇ Σουνίου, τανῦν Κάβο Σκύλλον Θεσμ. ε', 53. — 2) Ἕτερον ἀπότομον ἀκρωτήριον ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τῷ Ῥηγίῳ ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ, ὅπου πλάττεται ὅτι διέτριβεν ἡ Σκύλλα. Στράβ. — 3) Πόλις μικρὰ ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Ἰταλίᾳ, τανῦν Sciglio. Στράβ.

Σκυλλήτης, εω, ὁ. Περίπημος δύτης Σικυώνιος, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι φυγὼν ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἦλθε πρὸς τοὺς ἐν Ἀρτεμισίῳ Ἕλληνας διαδὺς κολυμβῶντας σχοινίσματα περίπου σταδίους. Ἡροδτ. 8, 8.

Σκύλλις, ιδος, ὁ. Τίτς τοῦ Δαιδάλου ἐκ Κρήτης, ἄριστος ἀγαλματοποιὸς Παυσ. β'. 15.

Σκύμνος, ὁ. Γεωγράφος τις ἐκ τῆς νήσου Χίου ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Νικομήδους ἐν Βιθυνίᾳ καὶ συγγράψας εἰς στίχους ἰαμβικοὺς μίαν περιήγησιν τῆς γῆς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. IV. σελ. 613.

Σκύριος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Αἰγέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς, κατ' Ἀπολδ. γ'. 15. 5. ἀνδαὸ Heyne ἀμφιβάλλει περὶ τῆς γραφῆς. Ἑρμηνευταί τινες προείλοντο τὴν γραφ. Φημίου ἀντὶ Σκυρίου. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολδ. σελ. 871.

Σκυρμιάδαι, οἱ. (α) Λαὸς τῆς Θράκης κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἡροδτ. 4, 93.

Σκῦρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, μία τῶν βορείων Σποράδων, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἄριστα μάρμαρα, ἔχουσα μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, πατρὶς τοῦ Νεοπτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως· ταύτην Σκῦρος. Ὅμ. Ἰλ. I, 668. — Ὅθεν Σκυρόθεν Ἐπίθ. ἐκ Σκύρου· καὶ Σκύριος, ία, ιον. Τῆς Σκύρου ἢ ἐκ τῆς Σκύρου ὤν. Ὁ Σκύριος λίθος· καὶ οὐσιαστκ. Σκύριος, ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Σκύρου. Ἡροδτ. (τὸ ὑπέστι μικρὸν, ἢ δὲ γραφ. Σκῦρος ἡμαρτ.)

Σκωλος, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἐπὶ τῆς περιοχῆς τῶν Θηβῶν ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ταναγρας. Ὅμ. Ἰλ. Β'. 497. Ἡροδτ. 9, 15. — 2) Πόλις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Θρᾴκῃ. Θουκ. ε', 18. (παρ' Ὁμήρ. οὐχ εὑρηται διωρισμένον τὸ γένος, παρὰ δὲ Στράβ. καὶ Ἀθην. γ'. 13 εἰς θηλυκ).

Σκώπασις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν πολεμήσας ἑπταετίαν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 4, 120.

Σμάραγος, ὁ. (υυυ) Δαίμων τις ποτυβώδης καὶ παραφοπαιός. Ὅμ. ἐπ. ιδ', 9.

Σμερδίης, εω, ὁ. Ὡραῖός τις ἰκανίας τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ τύραννος τῆς Σάμου Πολυκράτης καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀνακρέων ἐξύμνει εἰς τὰς ᾠδάς αὐτοῦ. Σιμων. Ἐπιγρ. 55. Αἰλ. ποικ. ἱστορ. 3', 4.

Σμέρδις, ιος, ὁ. Δοτκ. Σμέρδι. Τίτς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ τῆς Κασσανδάνης, ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἀφώνευσεν ἐν Αἰγύπτῳ, διότι ἠδυνήθη νὰ τανύσῃ τὸ τόξον τὸ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰθιόπων πρὸς τὸν Καμβύσην. Ἡροδτ. 3, 30. — 2) Μάγος τις τῶν Περσῶν, ὅστις ὑποκριθεὶς ὅτι ἦν ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Περσίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀνακαλιφθεὶς τελευταῖον διὰ τινος πανουργίας τοῦ Ὀτάνου, καθῃρέθη τοῦ θρόνου. Ἡροδτ. 3, 61.

Σμερδομένης, εος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, υἱὸς τοῦ Ὀτάνου καὶ ἀνεψιὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδτ. 7, 82.

Σμίκρης, ητος, ὁ. (ι) Στρατηγός τις τῶν Ἀρκάδων. Ξενφ. Ἀνάβ. ε'. 8, 4.

Σμικρίων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 429. Ε.

Σμικυθίων, ωνος, ὁ. (–υ–) Μικρός τις τύραννος ἐν Θρᾴκῃ. Ἀριστφ. Ἱππ. 986. — 2) Ἕτερος Ἀθηναῖος τοῦ αὐτοῦ ποτὲ τὸν παρὰ Δημ.

Σμικυθίων, ωνος, ὁ. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρὸς παρ' Ἀριστφ. Σφ. 420.

Σμίκυθος, ὁ. Ὄνομα γέροντός τινος ἐν τῷ δραματικῷ χορῷ Ἀριστ. Ἐκκλ. 292.

Σμίλα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης. Ἡροδτ. 7, 123.

Σμίλις, ίδος, ὁ Τίτς τοῦ Εὐκλείδου ἐξ Αἰγίνης, ἀγαλματοποιὸς τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς. Παυσ. ζ'. 4.

Σμινδυρίδης, ου, ὁ. (ι) Τίτς τοῦ Ἱππακράτους πλούσιος Συβαρίτης καὶ περιβόητος διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἁβρότητα καὶ ἡδυπάθειαν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐὰν δὲν ἐκ τῶν Ῥόδων ὅσα ἠδύναντ

αὐτῶν, καὶ πάρα τοῦ Ἀλβιος νέμεται, παρβλ. καὶ Tacit. Germ. 2, 45. Dion. Kassr. 54, 1.

Σόλλιον, τό. Πόλις τῶν Περαιβῶν ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ. Θουκ. β'. 30. Στέφ. Βυζ.

Σολοέεις, αντος, ὁ. συνῳρμ. Σολοῦς. Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν ἀντικρὺ παραλίων τῆς Μαυριτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, τανῦν Κάβο Σπαρτέλ, ἢ Σολόεις ἄκρα, Ἡρόδ. 2. 32. σαφέστρ. Ἀρσεν. ὁ πόντος. Κριναγ. Ἐπιγ. 21. ἐν Ἀνθολ. II. 146. καὶ Σολουντίς, ίδος, ἡ· παρ' Ἡσύχ. — 2) ἡ Σολόεις, Solus, Soluntium· πόλις ἀρχαία τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Σικελίας μεταξὺ Παιπόρων καὶ Θερμῶν· τανῦν Castello di Solanto. Θουκ. ς'. 2. Διοδρ. Σικ.

Σόλοι, οἱ. Πόλις τῆς νήσου Κύπρου κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, ἀποικία τῶν Ἀθηναίων, πρότερον Αἶπεια καλουμένη, ὕστερον δὲ Σόλοι πρὸς τιμὴν τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος, ὅστις ἐπεσκέφθη αὐτὴν· τανῦν Σολία Λίσχ. Προμ. 890. Πλουτ. ὄνομ. Σόλοι, οἱ κάτοικ. Ἡρόδοτ. 5. 110. — 2) Πόλις τῆς Μιλυάδος ἐν Ἀσίᾳ, οὖσα ἀνέκαθεν ἀποικία τῶν Ἀργείων καὶ τῶν Λυδίων ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, ἥτις ὕστερον δὲ καταστραφεῖσα πολλάκις ὑπὸ πολέμων καὶ ἀνακαινισθεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πομπηίου, ὠνομάσθη τελευταίως Πομπηϊόπολις· τανῦν Μαζετλού. Στεφ. Ἀνάβ. α'. 2. 26. Solae Cilicine παρὰ Πλιν. — Ὄθεν, Σολεύς, έως, ὁ κάτοικ. Καλλ. ἐπ. 29.

Σολοῦς, ἰδε Σολόεις. Στέφ. Βυζ.

Σολύγεια, ἡ. Κώμη ἐγχώρα τῆς Κορινθίας χώρας, ὀλίγον ἀπέχουσα τοῦ Σκιρωνικοῦ κόλπου. Θουκ. δ'. 42, 43· ἔκειτο δὲ αὐτὴ ἐπὶ τινος ὑψώματος τὸ ὁποῖον ἀπ' αὐτῆς ἐκαλεῖτο Σολύγειος λόφος.

Σόλυμα, τά = Ἱεροσόλυμα. Στεφ. Βυζ.

Σόλυμοι, οἱ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας Λυκίας ἐν τῇ μεσῇ Ἀσίᾳ, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ε'. 184. Ὀδ. Α. 283. κατὰ δὲ Ἡρόδ. 1. 173. ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ Μύλιοι ἐν Λυκίᾳ καὶ κατὰ Στράβ. κατώκουν τὰ ἄκρα τοῦ ὄρους Ταύρου ἐν Λυκίᾳ καὶ Πισιδίᾳ.

Σόλων, ωνος, ὁ. Ὁ περίφημος τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης, υἱὸς τοῦ Ἐξηκεστίδου καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Βασιλέως Κόδρου. Ἐνασχοληθεὶς κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐμπορείαν, ἔλαβεν ἀφορμὰς νὰ περιέλθῃ διαφόρους μακρινὰς χώρας καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἱκανὰς γνώσεις τῶν ἠθῶν καὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως ἄλλων ἐθνῶν, ὥστε μετὰ ταῦτα εἰς τὴν πατρίδα του ἐπιστροφὴν νὰ καταστεῖ χρήσιμος διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ συμβουλῶν καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς νέας μεταρρυθμίσεως τὴν ὁποίαν εἰσήγαγεν ὅτε κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς 46 Ὀλυμπιάδ. οἱ συμπολῖται τον ἐξέλεξαν αὐτοὺς Ἄρχοντα ἐν Ἀθήναις ἐνεπιστεύθησαν αὐτῷ πᾶσαν κυβέρνησιν τῶν κοινῶν πραγμάτων, ἐκ τῆς φρονήσεως καὶ βαθείας πολιτικῆς του ἐπὶ ὁποίου ἤλπιζον ποῦ λοιποῦ τὴν σταθερὰν βελτίωσιν τῆς μελλούσης αὐτῶν ὑπάρξεως καὶ εὐδαιμονίας. Τὸ πρῶτον ἐπιχείρημα τοῦ σοφοῦ τούτου νομοθέτου ἦν ἡ κατάργησις πολλῶν αὐστηρῶν καὶ αἱμοβόρων διατάξεων τοῦ Δράκοντος καὶ ἡ παντελὴς τῶν χρεῶν ἀπαλλαγὴ ὑπὸ τῶν ὁποίων κατεβλίβοντο πρὸ τεσσάρων χρόνων οἱ πλείστοι τῶν συμπολιτῶν του, εἰς δὲ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ἐπέτρεψε τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ δύναμιν τοῦ νὰ ἀποφασίζῃ ἐπ' ἐκκλησίας εἰρήνην ἢ πόλεμον μετ' ἄλλων λαῶν, νὰ συγκροτῇ ἢ νὰ διαλύῃ συμμαχίας, νὰ εἰσάγῃ νέους νόμους ἢ νὰ καταργῇ καθιστῶντας κοινὰ ἐλλείψει τὰς διαφόρους τῆς πολιτείας ἀρχάς, συγκεράσας τὴν ἀπόλυτον ταύτην τοῦ λαοῦ ἐξουσίαν διὰ τῆς ἐπιρροίας τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὰ μέγα δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸ ὁποῖον ἐμελλε τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπαγρυπνῇ αὐστηρῶς εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὰ ἤθη τῶν Πολιτῶν καὶ εἰς τὴν ἀπαρασάλευτον διατήρησιν τῶν νόμων. Μία ἀκριβὴς ἀποδημία τοῦ Σόλωνος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καθ' ἣν οὗτος ἐπεσκέφθη ἐκ νέου πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας καὶ Αἰγύπτου, ἐνίσχυσε μᾶλλον εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Ἀθηναίων τὰς σοφὰς αὐτοῦ πολιτικὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας οὗτοι ὑπεχρεώθησαν δι' ὅρκου νὰ φυλάξωσιν ἀμεταβίτους ἕως τῆς ἐπιστροφῆς των, ὅτε διὰ τῆς ῥαδιουργίας τοῦ τυράννου Πεισιστράτου, ὅστις ἠθέλησε νὰ προσποιηθῇ μέχρι τέλους τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν μεταξὺ τοῦ λαοῦ, βιασθεὶς ὑ Σόλων περὶ τὰ ἕξηκοντα τοῦ βίου του νὰ ἴδῃ αὖθις τὴν πατρίδα του, ἀπέβαινεν εἰς ξένην γῆν τὸ 80 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας ἐνησχολήθη ὁ Σόλων εἰς τὴν ποίησιν συγγράψας ὕμνους πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν, ἠθικὰ παραγγέλματα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὁ Πλάτων ἐθεώρει ὡς ἔχοντα ἀριστουργήματα ποιητικῆς φαντασίας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐσώθησαν ὀλίγα τινὰ μόνον Ἐλεγειακὰ ἀποσπάσματα. Ἡρόδ. 1, 29.

Σόος, ὁ συνῳρμ. Σοῦς. Υἱὸς τοῦ Ἀριστοδήμου βατιλεὺς τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Εὐρυπῶντος. Πλουτ. Παυσ. ε', 7. — Ὁ κατὰ συναίρ. τύπ. εὖρηται παρὰ Πλατ. Κρατύλ. σελ. 412, ἀπὸ τοῦ σεύομαι παραγομ.

Σοανοί, καὶ Σάκωνες, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας. Πτολμ. ε', 9.

Σογδιάς, άδος, ἡ. = Σογδιάς, ἡ Σογδιάς γραῖα. = Σογδιανή. Διον. Περ. 747.

Σογδηνοί, οἱ. Ὄρη Σκυθικὰ, ἀριθμ. 2.

Σουέσσα, ἡ. Suessa Pometia. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρωτεύουσα τῶν Οὐόλτκων. Στράβ. ἔτι καὶ Σουέσσα τῶν Πομεντίνων. Στράβ.

Σουεσσανόλα, ἡ. Suessola. Πόλις μεσόγειος τῆς Καμπανίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· τανῦν Castel di Sessola. Στράβ.

Σουετώνιος, ὁ. Suetonius, Τραγκουίλλος. Γραμματικὸς καὶ Ῥήτωρ ἐν Ῥώμῃ, φίλος τοῦ νεωτέρου Πλινίου τιμηθεὶς μεγάλως ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ Φαβρ. Λατ. Βιβλ. II, σελ. 421.

Σουήβοι, οἱ. = Σόηβοι, ὅπερ ὄρα.

Σουῆδος, α, ὁ. Ἀγνώστου ἐποχῆς καὶ πατρίδος συγγραφεύς, μιᾶσας περὶ τὴν ἑκατοστὴν ἢ ἐνδεκάτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, συγγράψας ἐν λεξικὸν ἱστορικὸν καὶ ἐξηγητικὸν πολλῶν ἀρχαίων ἰδιωτισμῶν καὶ παροιμιῶν τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον κρανίσθη ἐκ διαφόρων ἄλλων γραμματικῶν καὶ ὑπομνηματιστῶν, ἐξαιρ. ἐκ τῶν Σχολιαστῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, Ἀπολλωνίου καὶ ἄλλων.

Σοῦκρον, τό. Πόλις τῆς Ταρῥακωνικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν ἑνὸς ὁμωνύμου ποταμοῦ Στρέβ. γ'. κατὰ Reich. ἡ νῦν Sueca.

Σούλγας, α, ὁ. Sulyas. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Ῥοδανὸν πίθαν. ὁ νῦν Sorgue. Στράβ.

Σοῦλμων, τό. Sulmo. Πόλις τῶν Πελιγνῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ὀβιδίου· τανῦν Sulmona. Στράβ.

Σουλπικία, ἡ. Sulpicia gens. Μία τῶν ἐπισήμων γενῶν τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ.

Σουλπικιανός, ὁ. Sulpisianus. Ὀνομ. κυρ. Ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Ἡρωδ.

Σουλπίκιος, ὁ. Sulpicius. Ὀνομ. κύριον. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ὑπάτων τῆς Ῥώμης.

Σουλχοί, οἱ, καὶ Σολκοί. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Σαρδινίας κειμένη ἐπὶ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, ἀποικία τῶν Καρχηδονίων. Στράβ.

Σουνιαχός, ἡ, όν. Τοῦ Σουνίου ἢ εἰς τὸ Σούνιον ἀνήκων, ὁ Σουνιακὸς γοῦς, τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Σουνίου Ἡρόδτ. 4, 99.

Σουνιέρατος, ὁ. (ἀρσομαι. Ἐπιστ. τοῦ Ποσειδῶνος, λατρευομένου ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου, ὅπου εὑρίσκετο καὶ εἰς ναὸς αὐτοῦ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 560.

Σουνιάς, άδος, ἡ. Ἰδιαίτερ. θυλικ. τύπ. τοῦ Σουνιακός, ἢ Σουνιάς, ἄκρη. = Σούνιον. Διον. Περ. 511. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς κληθείσης εὐτως ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τὸν ὁποῖον αὕτη εἶχεν ἐπὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Σουνίου. Παυσ.

Σουνιεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Σουνίου ἴδε Σούνιον ἀριθμ. 2. Δημ.

Σούνιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς σχηματίζον τὴν μεσημβρινωτάτην ἄκραν αὐτῆς καὶ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Θορικοῦ ἕως τοῦ δήμου Ἀναγυρόντος, μ' ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπ' αὐτοῦ· τανῦν Κεπουλοῦσι. Ὅμ. Ὀδ. Γ. 278. Παυσ. α', 1, 2. — 2) Βῶμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς κειμένης περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου μὲ λιμένα καὶ μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. Δημ. Στράβ.

Σοῦρα, τά. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ οὐ μακρὰν τῆς πόλεως Ζηνοβίας, τανῦν Ἰαβαρ. Δουκ. ἱστορ. συγγρ. 29. Πτολ.

Σούριον, τό. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεσογείως ἐπὶ τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ. Πτολ. ε', 10.

Σοῦς, ὁ. = Σόος. Πλάτ. Κρατύλ.

Σοῦσα, τά, ἐν τῇ παλαιᾷ Γραφῇ. Σουσὰν Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Σουσιανῆς ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Χοάσπου ποταμοῦ ἐν τῷ αὐτῷ πεδίῳ τῆς Κισσίας, καθέδρα τῶν Βασιλέων τῆς Περσίας εἰς τὴν ὁποίαν οὗτοι συνήθως διέτριβον ἐν καιρῷ χειμῶνος, μὲ μίαν ὀχυρὰν Ἀκρόπολιν Μεμνόνια καλουμένην· καὶ Ἡρόδτ. ἐνετίθη ἡ πόλις αὕτη πρῶτον ὑπὸ Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, τῆς ὁποίας ἡ περίμετρος ἦν 120 σταδίων· τανῦν Τοστὲρ ἢ Σχιστέρ. Αἰσχ. Περσ. 16. Ἡρόδτ. 5, 53. — Ὄθεν, Σούσιοι, οἱ κάτοικ. Ξενοφ.

Σουσαρίων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος κωμικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Μεγάρων, ὁ γράψας πρῶτον ἐν Ἀθήναις ἐν ἐμμέτρῳ κωμικῷ ποίημα τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 54. Ὀλυμπιάδ. Ἀριστοτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II. σελ. 499.

Σούσας, α, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ. 954.

Σουσία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀριανῆς χώρας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παρθίας. Ἀρριαν. Ἀνάβ. γ'. 25. πίθαν. ἡ Σουσθα παρὰ Πτολ.

Σουσιανή, ἡ. Μία τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν τοῦ Περσικοῦ βασιλείου ἐν Ἀσίᾳ, κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βαβυλωνίας ἀνωθεν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, ἔχουσα θερμότατον κλίμα καὶ κατὰ μέρη κεκαλυμμένη ὑπὸ βάλτων, ἃ ὁ μόνον ἐν καιρῷ χειμῶνος διέτριβον συνήθως οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν ἐν τῇ αὐτῇ καθέδρᾳ τῶν Σούσων, ἡ γλῶσσα τῶν κατοίκων της ἦν ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν Ἀσσυρίων· τανῦν Κουριστάν. Πτολ. Σουσὶς, ίδος. ἡ. Αἰσχ. Πέρσ. 117. Στράβ. Σουσιανὴ, κυρ. θηλ. τοῦ Σουσιανός, ἡ, όν. ἡ εἰς τὴν πόλιν Σοῦσα διήκουσα. — καὶ Σουσιανοί, οἱ κάτοικ. τῆς ἐπαρχίας Σουσιανός. Ἀρριαν.

Σουσούδατα, τά. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σιλλίγγων, πλησίον τῆς τῶν Σιλεσίας. Πτολ. β', 11.

Σουσιγενής, οὖς, ὁ. Ὁ εἰς τὰ Σοῦσα γεννηθείς. Αἰσχ. Περσ. 639.

Σούσιος, ία, ιον. Τῶν Σούσων ἢ ἐκ τῶν Σούσων. Στεφ. οἱ Σούσιοι, καὶ Σουσιανοί, Στράβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Πάτρας

Σουσίς, ίδος, ἡ. Ἰδιαίτρ. ἥλικ. τύπ. τοῦ Σουσικός· καὶ οὐσιαστ. ἀντὶ Σουσιανή, ὅπερ ὅρα.

Σουσισκάνης, ους, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Αἰγυπτίων ἐν τῷ Περσικῷ στρατεύματι. Δίσχ. Περσ. 34.

Σοφαίνετος, ὁ. Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων ὅσοι ἐξεστράτευσαν μετὰ τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου, ἐκ Στυμφήλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 1, 11.

Σόφιλος, ὁ. Πατὴρ τοῦ τραγικοῦ ποιητοῦ Σοφοκλέους. Ἀνθολ. — 2) Δραματικὸς ποιητὴς τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἐκ Θηβῶν ἢ ἐκ Σικυῶνος, Ἀθην. εἶδος Σώφιλος εὑρηται γεγραμμ. [Σόφιλος κυρ. διὰ τοῦ ῐ, παρὰ δὲ Σιμμον. Θηβ. 1, ἐν Ἀνθολ. 1, 168. εὑρηται Σοφίλου διὰ τοῦ ῐ.

Σοφοκλέης, εους, ὁ, συνηρμ. Σοφοκλῆς. Υἱὸς τοῦ Σοφίλου, εἷς τῶν ἐνδόξων καὶ ἐξόχων τραγικῶν ποιητῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, γεννηθεὶς εἰς Κολωνὸν δῆμον τῆς Ἀττικῆς τὸ δεύτερον ἔτος τῆς 71 Ὀλυμπ. 31 χρόνους μετὰ τὸν Αἰσχύλον, καὶ διδαχθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν μουσικὴν παρὰ τοῦ Λάμπρου, τὴν δὲ ποιητικὴν παρὰ τοῦ Αἰσχύλου. Ἀναδειξὰς διαφόρους ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα του εἰς πολλὰς περιστάσεις ὡς πολιτικὸς καὶ στρατηγικὸς ἀνήρ, ἐφημίσθη πρὸ πάντων ὅτε πρῶτον ἤρχισε τοὺς δραματικοὺς αὐτοῦ ἀγῶνας ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 28 ἐτῶν, ἡνίκα καὶ αὐτὸν τὸν διδάσκαλόν του Αἰσχύλον, καὶ θαυμασθεὶς τοῦ λοιποῦ μεγάλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν καὶ ξένων, ὥστε πολλοὶ τῶν τότε βασιλέων ἠθέλησαν νὰ ἔχωσιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐλήν των. Ἐνίκησε δὲ ὁ Σοφοκλῆς ἐξάκρατ. τὴν θεατρικὴν σκηνὴν εἰσαγαγὼν καὶ τρίτον διαλεγόμενον πρωτοπρ. μεταξὺ τῶν ὑποκριτῶν του καὶ ἐτελειοποίησε τὴν παράστασιν περιορίσας τὸν χορὸν καὶ δους εἰς αὐτὴν πλειοτέραν πρᾶξιν, συμφέρον καὶ οἰκονομίαν, κινῶν ἐπὶ μᾶλλον τὰ πάθη τῶν θεατῶν διὰ μιᾶς ἐντόνου καὶ φυσικῆς ἐκφράσεως τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τῶν τραγικῶν δραμάτων του καὶ διὰ τῆς ἀληθοῦς καὶ ἐπιτηδείας παραστάσεως τῶν χαρακτήρων του. Ἐκ τῶν πολυαρίθμων τοῦ ἐξόχου τούτου ποιητοῦ τραγῳδιῶν, τῶν ὁποίων ὁ κατάλογος εὑρηται παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ἰ, σελ. 204. ἐσώθησαν μόνον ἑπτὰ καὶ τινα λείψανα τῶν ἄλλων ἐσπαρμένα παρ' ἄλλοις Συγγραφ. Ἀπέθανεν ὁ Σοφοκλῆς εἰς ἡλικίαν 95 χρόνων ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς μεγάλης ἐκείνης ὑπολήψεως, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν ἀπὸ μέρους τῶν συμπολιτῶν του Ἀθηναίων. Λουκ. Μακροβ. 24. — 2) Τίς τοῦ Σωστρατίδου, εἷς τῶν περιφήμων Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. γ', 115. πλουτήσας ἀπὸ τινος ἐκστρατείας ἐναντίον τῶν Σκιωναίων. Ἀριστοφ. Βίρ. 698. Σενοφ.

Σπάδα, τά. Κώμη τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ εὐνοῦχοι τῶν Περσῶν ἐκαλοῦντο Σπάδοι. Στέφ. Βυζ.

Σπαλάθρα, ἡ. Πόλις τῆς Μαγνησίας χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Σπαράθοκος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῆς Θράκης. Θουκ. β', 101. εἶδα καὶ ἄλλους Σπάρδοκος γεγραπτ.

Σπαργαπίσης, ους. Τίς τῆς βασιλίστηκῆς τῶν Ἀστυρίων Τωμύριος. Ἡροδτ. 1, 212.

Σπάρδοκος, ὁ, ἴδε Σπαράθοκος.

Σπάρτη, ἡ, Δωρ. Σπάρτα, ἔτι καὶ Λακεδαίμων. Μητρόπολις τῆς ἐπαρχίας Λακωνίας ἐν Πελοποννήσῳ καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐπίτηδες ἐπιπέδου κοιλάδος, σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ ὄρους Ταϋγέτου πρῶτον παρ' Ὁμήρ. Ἰλ. Β, 58. καθέδρα τοῦ Μενελάου. Κατὰ Θουκ. κατῳκεῖτο τὸ πάλαι ἡ Σπάρτη κατὰ μέρη ἢ τμήματα διῃρημένη, σχηματίζουσα ἕνα μέγαν κύκλον καὶ ἔχουσα 48 σταδίων περίμετρον μὲ 60,000 περίπου κατοίκους ἐν αὐτῇ ἐξ ὧν 8 ἕως 9000 ὑπῆρχον γνήσιοι Σπαρτιᾶται πολῖται. Αἱ ἀξιολογώτεραι ἐν αὐτῇ οἰκοδομαὶ τὰς ὁποίας ὁ Παυσανίας ἀναφέρει, ὑπῆρχον ἡ Περσικὴ στοά, κτισθεῖσα ἐκ τῶν λαφύρων τὰ ὁποῖα οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκυρίευσαν ἀπὸ τοὺς Πέρσας ἐν καιρῷ τῶν Περσικῶν πολέμων καὶ τῆς ὁποίας ἂν μέρος ἐκαλεῖτο χορός, ἔνθα ἐσυγκροτοῦντο οἱ γυμναστικοὶ χοροὶ τῶν νέων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ θέατρον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ᾠκοδομημένον, ὁ Δρόμος, ἡ Ἀγορὰ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκοντο ὅλα τὰ ἀρχεῖα καὶ ὅπου ἐγίνοντο αἱ συναλλαγαὶ τῶν γερόντων καὶ νομοφυλάκων, ἡ Χαλκίοικος κειμένη ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου λόφου μ' ἕνα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ διάφοροι ναοί. Διὰ δὲ τὴν προσοχὴν καὶ ἐκ φύσεως ὀχυρὰν θέσιν της καθεστάθη ἡ Σπάρτη πολλάκις δυσάλωτος ἀπὸ μέρους τῶν εἰσβαλόντων ἐχθρῶν· ταῦτα ἐραίπια πλησίον τοῦ Παλαιοχωρίου. Ὁμ. Ἰλ. Θουκ. α', 10. Πολύβ. δ', 20. Παυσ. γ', 11. — ὅθεν Σπαρτιήθεν, ἐπιρρ. ἐκ τῆς Σπάρτης, Ὁμ. Ὀδ, Δ, 10. καὶ Σπαρτίηνδε, εἰς τὴν Σπάρτην. Ὁμ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα καὶ γυνὴ τοῦ Λακεδαίμονος ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος ἐκάλεσε τὴν ἐν Λακωνίᾳ πόλιν Σπάρτην. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3.

Σπαρτιάς, άδος, ἡ, = Σπαρτιᾶτις. Στέφ. Βυζ.

Σπαρτιάτης, ου, ὁ, Ἰων. Σπαρτιήτης (ᾱ). Ὁ κάτοικος τῆς Σπάρτης, οἱ Σπαρτιᾶται, κυρίως ἀπόγονοι τῶν Δωριέων οἵτινες εἰσβαλόντες μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐκυρίευσαν τὴν Λακωνίαν διαμείναντες τοῦ λοιποῦ αὐτόθι βασιλευόμενοι ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀριστοδήμου, οἱ ὁποῖοι ἐσχημάτιζον δύο βασιλικὰς οἰκίας ἐν Σπάρτῃ τὴν τοῦ Εὐρυσθένους καὶ τοῦ Προκλέους. Ἡροδτ. 1, 65. Πλατ. Νομ. Ι, σελ. 637. Δ.

Σπαρτιατικός, ή, όν. Τῆς Σπάρτης. Λουκ.

Σπαρτιάτις, ιδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. ἥλικ. τύπ. ἡ Σπαρτιᾶτις χθών. Εὐρ. Ὀρεστ. 536. καὶ οὐσιαστ. ἡ Σπαρτιάτις, ἡ κάτοικ. τῆς Σπάρτης.

Σπαρτίδας, ὁ. Ἡρωϊκὸς τις Μῆδος, παρὰ Λουκ. Ἰκαρομ.

Σπαρτοί, οἱ (σπείρω). Οὕτως ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν οἱ μετὰ τοῦ Κάδμου ἐλθόντες ἐκ Φοινίκης ξένοι εἰς τὰς Θήβας εἴτινες ἀπολοῦσθαι ἀναμιχθέντες μετὰ τῶν αὐτοχθόνων δὲν διεκρίνοντο τοῦ λοιποῦ ἀπ' αὐτῶν ὀνομαζόμενοι καὶ οὗτοι γηγενεῖς καὶ Σπαρτοί. Ἐπλάττετο δὲ ὅτι ἀναμίχτων ὁπλοι ἐκ τῆς γῆς ἐν τῶν σπαρέντων ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ Κάδμος καὶ ὅτι συναλλοῦντες εἰς μάχην μεταξὺ των ἐφονεύθησαν ἅπαντες ἐκτὸς πέντε μόνον οἵτινες μετὰ τοῦ Κάδμου ἔκτισαν τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν καὶ ἀπὸ τῶν ὁποίων κατήγετο ἡ ἀρχαία γενεὰ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων. Πιν. Π. 3. 9, 146. ἐκαλοῦντο δὲ οὕτως Ἐχίων, Ὑδαῖος, Χθόνιος, Τευρήσιος καὶ Πέλωρ. Ἀπολλ. γ', 4, 1. ἴδε καὶ αὐτὸ τοῦ Θηβαῖοι, Εὐρ. Ἱκετ. 573.

Σπάρτωλος, ὁ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βοττιαίων. Θουκ. β', 79. καὶ Σπαρτωλός, παρὰ Στεφ. Βυζ. Ἑλλ. ε', 3. Στέφ. Βυζ.

Σπάρτων, ωνος, ὁ. Τίς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τοῦ Μυκηναίου ὑπὸ τοῦ ὁποίου τοῦτο λέγεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ πόλις τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. β', 16.

Σπασίνης, ου, ὁ. Βατιλεὺς τῆς πόλεως Χίρασος ἐπὶ τοῦ Ἀραξίου κέλπου. Στεφ. Βυζ. Ἰστρασίνης, παρὰ Λουκ. Μακροβ. 16. καὶ Πατίνης παρὰ Πτολ. — ὅθεν Σπασίνου Χάραξ, ὁ ρ. Χάραξ.

Σπαύτα, ἡ. Λίμνη τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ἀτροπατηνῇ χώρᾳ, ἔχουσα ὕλας ἀλατώδεις ἐν αὐτῇ. Στράβ. ια'. παρὰ Πτολ. δὲ καλεῖται αὕτη λίμνη Μαριανῆς, ταῦτ. Οὐρμι.

Σπειώ, οὕς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 43. Ἀπολλόδ.

Σπερθίης, εω, ὁ. Τίος τοῦ Ἀιερίστου, εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς Σπάρτης, ὅστις ἐπρόσφερεν ἑκουσίως ἑαυτὸν εἰς θάνατον ὑπὲρ τῆς πατρίδος, πεφηδεὶς μετὰ τοῦ Βουλίδος εἰς τὴν Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Ξέρξην· ὄρα Βουλις, Ἡροδτ. 7, 134. ἡ γραφ. Σπέρχις, ιος, ὅστις ἠμάρτηκε. Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 98. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 32.

Σπερχειός, ὁ, Ἰωνικ. Σπερχηΐος. Ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας ῥέων διὰ τῆς Φθιωτίδος χώρας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον ταῦτ. Ἀγράμηλα· Ὁμ. Ἰλ. Π, 174. Ἡροδτ. 7, 198. — 2) Ποταμιος θεὸς, υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήσας ἐκ τῆς Συγατρὸς τοῦ Πηλέως Πολυδώρας τὸν Μενέσθιον. Ὁμ. Ἰλ.

Σπέρχις, ιδος, ἡ, = Σπερθίης, ὅπερ ὅρα.

Σπευσίππος, ὁ. Τίος τοῦ Εὐρυμέδοντος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνεψιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος, μετὰ τοῦ ὁποίου τούτου τὸν θάνατον ἀνεδέχθη τὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ διδασκαλίαν τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 108 Ὀλυμπ. διδάξας αὐτὸν τὴν φιλοσοφίαν ὀκτὼ χρόνους· κατηγορεῖται δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἀφροδίσιος καὶ εἰς ἄρσ. ἄπουος, ἀποθανὼν μέχρι τέλους μὲ ἀπρεπεῖστον θάνατον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 319. Διογ. Λαέρτ.

Σπιθριδάτης, ου, ὁ (ῐ) κλητ. -τα. Πέρσης, στρατηγὸς τοῦ Σατράπου Φαρναβάζου. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 4, 10. — 2) Σατράπης τις τῆς Λυδίας. Ἀρρίαν.

Σπίνθαρος, ὁ. Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ Ταράντου, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀρχυτέου. Διογ. Λαερτ. β', 5. — 2) Σπίνθις ἐν Ἀθήναις, πιθαν. Φρὺξ τὸ γένος, καταχθεὶς μεταξὺ τῶν λοιπῶν Ἀθηναίων πολιτ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 763. — 3) Ποιητὴς τραγικὸς ἐξ Ἡρακλείας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται παρὰ Σουΐδ. μία Τραγῳδία Σεμέλη ἐπιγραφομένη. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ἰ, σελ. 323.

Σπολήτιον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἀνα ποταμοῦ. Πτολ. β', 4.

Σπολίτιον, τό, Spolitium. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ὀμβρικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν Ῥωμαίων· ταῦτ. Spoleto. Στράβ.

Σποράδες, αἱ νῆσοι (ᾰ). Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἕλληνες νήσους τινὰς κειμένας ἐσπαρμένως εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης μεταξὺ Ἠπείρου καὶ τῶν Κυκλάδων, ἔτι τὰς μεταξὺ Λέσβου καὶ τῆς ἀπέναντι Ἀτταικῆς ξηρᾶς, τὰς πρὸς ἄρκτον τῆς Εὐβοίας καὶ τινας ἐν τῇ Προποντίδι. Στράβ.

Σπόργιλος, ὁ (ῐ) [σπορχή]. Κωμῳδούμενος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Ὄρν. 801. — 2) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ.

Στάγειρος, ἡ, Stagira. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἄθωος καὶ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀριστοτέλους· ταῦτ. Λιβανόβα. Ἡροδτ. 7, 115. Θουκ. δ', 88. Στράβ. τὸ Στάγειρα, παρὰ Διογ. Λαερ. καὶ Στεφ. Βυζ. ὁ Στάγειρα, παρὰ Διον. Χρυσ. — ὅθεν, Σταγειρίτης, ου, ὁ κατοικ. Πλουτ.

Στάλκας, α, ὁ. Ἡλείος τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 4.

Σταμένιος, ὁ. Ἡμιτόνων ἐπίπλαστον ὄνομα ἀπὸ τοῦ στάμνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀριστοφ. Βάτρ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

23. καλεῖ τὸν Διόνυσον, ἤτοι πεῖθε τοῦ Σταφίλου ἀντὶ τοῦ Διός.

Στασανδρ, ορος, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ, 29.

Στατῖνος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Στησῖνος. Ποιητὴς ἐκ Κύπρου, συγγράψας Κύπρια ποιήματα. Ἀθην.

Στάσιππος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Στησίππος. Κάπηλός τις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. Ϛ, 4.

Σταστίχορος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Στησίχορος, ὅπερ ὀρθ. Σιμμ.

Σταφυλίτης, ου, ὁ (υῠ--). Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, ἀπὸ τοῦ σταφυλή. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ, 41.

Στάφυλος, ὁ (υῠυ). Τίς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολτ. Ἀπολ. Ῥοδ. Ι, 998. κατὰ δὲ Πλουταρ. υἱὸς τοῦ Θησέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, γεννήσας ἐκ τῆς Χρυσοθέμιδος τὴν Μολπαδίαν, Πάρθενον καὶ Ῥοιώ. Διόδ. Σικ. ε, 82. κατά τινας δὲ ὑπῆρχεν ὁ Στάφυλος οὗτος βατιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων ὑποδεχθεὶς τὸν Βάκχον ἐν καιρῷ τῆς αὐτοῦ ἐκστρατείας του. — Νον. Διον. ιη', 44 — 2) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Ναυκράτεως, παρὰ Στράβ.

Στειρία, ἡ. Κώμη καὶ Δῆμος τῆς Ἀττικῆς κείμενος ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἠριστοῦ ποταμοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν Παντιονίδα φυλήν, Στράβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. τὰ Στειρία· — ὅθεν, Στειριεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Στειρίας ὢν. Ξενφ. Δοκιμ. — 2) Στειρικός, ἡ, ὸν. Τῆς Στειρίας ἢ εἰς τὸν δῆμον Στειρίαν ἀνήκων. Πλουτρ.

Στειτορίς, ίδος, ἡ, λίμνη. Λίμνη τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ μεταξὺ Κυψέλλης καὶ Λίνου· Ἡροδ. 7, 58.

Στένταρ, ορος, ὁ. Κήρυξ τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ λέγεται ὅτι ἐπεκράτει τοσοῦτον δυνατὸν ἦχον ὅσοι πεντήκοντα ἄλλοι φωνοί, καὶ ὅτι ἐπεκράτησε τὴν διὰ κόχλου βοὴν ἐν ταῖς μάχαις. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 783. — ἐξ οὗ ἐν παροιμίαις, μεῖζον ἐμβοᾷν τοῦ Στέντορος, Λουκ.

Στενύκληρος, ἡ· Ἰων. Στενυκλῆρος. Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ, παλαιὰ καθέδρα τῶν βατιλείων τῆς χώρας, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Μεσσηνιακοῦ πολέμου. Ἡροδ. 9, 64. Παυσ. ἐνθα διὰ τοῦ η εὑρηται γραφομ. διὰ δὲ τοῦ ε παρὰ Στράβ.

Στερεόφθαλμοι, οἱ. Ἔθνος μυθολογούμενον, κατ' Αἰσχύλ. ἔχοντας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων. Στράβ.

Στέρνος, ὁ, ὅπερ, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέλανος ἐξ Αἰτωλίας φοιτητὴς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α', 8, 5. ἐνθα ἐ Heyne Στέρνου ἀναγινώσκει.

Στερόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πλειόνης, μία τῶν Πληϊάδων Νυμφῶν καὶ γυνὴ τοῦ Οἰνομάου. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ τοῦ Οἰνομάου γενομένη αὐτὸν ἐκ τοῦ Ἄρεως. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶνος καὶ τῆς Σωσίππης. Ἀπολλόδ. α', 7, 7. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Κηφέως βατιλέως τῆς Τεγέας εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἡρακλῆς ἐδωκε μίαν τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης, ὥστε εἰ ἀκίνητος κατεφέρει τοὺς πλησιάζοντας ἐχθροὺς εἰς τὰ τείχη τῆς πολεως. Ἀπολλόδ. β', 7, 3. καὶ Λεοπτη. παρὰ Παυσ. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Ἀκάστου. Ἀπολλόδ. γ', 13. — 5) Θυγάτηρ τοῦ Ποσειδῶνος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ τὰς Σειρήνας. Ἀπολλόδ. α', 7, 10

Στερόπης, ου, ὁ. Εἷς τῶν Κυκλώπων, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς. Ἡσ. Θεογ. 140. Ἀπολλόδ.

Στεφάνη, ἡ (ᾰ). Πόλις μὲ λιμένα τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἄτῃ· ταυτὴ Στέφανον. Σκύλ.

Στέφανος, ὁ. Τίὸς τοῦ Θουκυδίδου ἐξ Ἀθηνῶν. — 2) Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς μεσαίας κωμῳδίας, υἱὸς τοῦ ποιητοῦ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου σώζεται ἓν ἀπόσπασμα παρ' Ἀθην. ια'. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. — 3) Στέφανος ὁ Βυζάντιος, περίφημος Γραμματικὸς τῆς πέμπτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, συγγράψας ἐν λεξικῷ Ἐθνικὰ ἐπιγραφόμενον, περιλαμβάνον τὴν παραγωγὴν ὅλων τῶν ἀρχαίων κυρίων ὀνομάτων τῶν ἐθνῶν, χωρῶν, πόλεων καὶ ποταμῶν καὶ διῃρημένον εἰς πολλὰ βιβλία, τοῦ ὁποίου ὅμως ἐτώθη μόνον μία ἐπιτομὴ ὑπὸ Ἑρμολάου τοῦ Γραμματικοῦ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. VI, σελ. 630.

Στῆλαι, αἱ, Ἡρακλειοι καὶ Ἡράκλειαι. Αἱ τοῦ Ἡρακλέους στῆλαι μεταξὺ Ἱσπανίας καὶ Ἀφρικῆς, ὄρη Ἡράκλειος. — 2) αἱ Ἰνδικαὶ. Ὄρη τῆς Ἰνδίας μέχρι τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἔφθασεν ὁ Διόνυσος ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῶν Ἰνδῶν. Στράβ. ἔτι καὶ στῆλαι Διονύσου. Διον. Περ. 623.

Στησαγόρας, ου, ὁ, Ἰων. Στησαγόρης, ου. Πατὴρ τοῦ ἀρχαίου Κίμωνος ἐξ Ἀθηνῶν. Ἡροδτ. 6, 33. — 2) Τίὸς τοῦ Κίμωνος καὶ ἀγχιος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Μιλτιάδου, τὸν ὁποῖον τοῦτον διεδέχθη εἰς τὴν ἐν Θρᾳκικῇ χερτονήσῳ ἀρχήν. Ἡροδτ. 6, 38. — 3) Σήμιός τις, παρὰ Θουκ. α', 116.

Στησικλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ.

Στησίλεως, ὁ, Ἰων. Στησίλεω. Τίὸς τοῦ Θρασύλου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην. Ἡροδτ. 6, 114. — 2) Διδάσκαλος τῆς ἀθλητικῆς τέχνης, παρὰ Πλάτ.

Στησίμβροτος, ὁ. Ῥαψῳδός τις ἐκ τῆς νήσου Θάσου ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους. συγγράψας Ὁμηρικὴν Φυσιολογίαν Πλάτ. Ἴων, σελ. 530. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. Ι, σελ. 524.

Στησίχορος, ὁ (ῐ). Περίφημος λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐξ Ἱμέρας πόλεως τῆς Σικελίας, υἱὸς τοῦ Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου καὶ σύγχρονος τοῦ Πυθαγόρα, κατὰ Σουϊδ. πρότερον Τισίας καλούμενος, ὡς μεταρυθμιστὴς δὲ τοῦ ἐν ταῖς σκηναῖς χοροῦ ὠνομάσθη ὕστερον Στησίχορος, ὡὐτι πρῶτος χορὸν ἔστησεν. Κατέτινα διηγηται τοῦ Πλάτωνος, λέγεται ὅτι πεπυρίσας ποτὲ τὴν Ἑλένην ἐστερήθη τῆς ὁράσεως, τὴν ὁποίαν μετ' οὐ πολὺ ἐπανέλαβεν γράψας ἕνα ὕμνον πρὸς ἐπανον αὐτῆς. Πλατ. Φαίδρ. σελ. 243. ἐξ οὗ παροιμ. παλινῳδίαν ἄδειν. Πλάτ. Εἰς ηλικίαν ογδοήκοντα πέντε ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ Στησίχορος εἰς τὴν Κατάνην, τειμηθεὶς μεγαλως ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του. Ἐκ δὲ τῶν διαφόρων ποιημάτων τὰ ὁποῖα συνεγραψεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον ὀλίγα τινὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐτώθησαν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π. σελ. 151.

Στίλβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πηνέως καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, μετὰ τῆς ὁποίας ἐ Ἀπόλλων ἐγεννησε τὸν Λαπίθην καὶ Κένταυρον. Διόδ. Σικ. ἐ, 71.

Στιλβίδης, ου, ὁ. Περίφημος μάντις ἐν Ἀθήναις. Δριστφ. Ἱππ. 1051.

Στιλβωνίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα, υἱὸς τοῦ Στίλβωνος, παρ' Ἀριστφ. Ὄρν. 1130.

Στίλπων, ωνος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος φιλόσοφος ἐκ Μεγάρων, μαθητὴς τοῦ Εὐκλείδου καὶ διδάσκαλος τοῦ Ζήνωνος, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. καὶ συγγράψας ὡς λέγεται ἑνενήκοντα διαλόγους ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν λείψανον σώζεται· ἐλοιδόρει δὲ ὁ Στίλπων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἄθεος, ἀναιρῶν πρὸ πάντων πᾶσαν ἀφῃρημένην καὶ γενικὴν ἰδέαν. Διογ. Λαερ.

Στίρις, εως, καὶ ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Ψωφίδος ἀποικὶα τῶν ἐκ Στειρίας Ἀθηναίων, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Δήμητρος· ταυτὴν Στιρίδ. Παυσ. Φωκ. 35.

Στιχίος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολομαχίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος, Ὅμ. Ἰλ. Ν, 195.

Στοά, ἡ, = Ποικίλη, ἐνθα ὁ Ζήνων ἐδίδασκε τὴν φιλοσοφίαν του. — 2) ἡ Στωικὴ φιλοσοφία, ὅθεν, οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, = Στωϊκοί. Λουκ.

Στοβαῖος, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Στόβων ἐν Μακεδονίᾳ. — 2) Στοβαῖος Ἰωάννης, ἐκ Στόβων πόλεως τῆς Μακεδονίας, συγγραφεὺς Ἕλλην, ἀκμάσας περὶ τὴν τετάρτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα.

Στόβοι, οἱ, Siobi. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἀρκτικῶς τῆς Πελαγονίας, καταστᾶσα ὕστερον πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας, ταυτὸν Ἰσλιβ. Προλμ.

Στοιχάδες, αἱ, νῆσοι (ᾰ). Πέντε νῆσοι, κατὰ Πλιν. τρεῖς, ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάττῃ, κείμεναι ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Διγυρίας χώρας ἕως τῆς Μασσαλίας, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦταν, ἡ Πρώτη, Μέση καὶ Ἠπεία. Στράβ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 554.

Στόρας, ὁ, Λατῖνοι. Μικρὸς ποταμὸς τῆς χώρας τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Στράβαξ, ακος, ὁ (ᾰ). Ὑποστρατηγὸς τοῦ Ἰφικράτους ἐν τῷ Κορινθιακῷ πολέμῳ. Δημ. Λεπτ. σελ. 488.

Στράβων, ωνος, ὁ (ᾰ). Περίφημος Ἕλλην γεωγράφος ἐξ Ἀμασείας πόλεως τῆς Καππαδοκίας, ἀκμάσας περὶ τὴν πρώτην ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ὅστις περιελθὼν πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας, Αἰγύπτου, Αἰθιοπίας, Εὐρώπης καὶ Ἑλλάδος συνέλεξεν ἀφθόνους γνώσεις τῆς ἱστορίας, θρησκείας καὶ πολιτικῆς κατατάσεως διαφόρων ἐθνῶν πρὸς συγγραφὴν τῶν γεωγραφικῶν βιβλίων του, τὰ ὁποῖα περιλαμβάνουσι πολλὴν ὕλην καὶ ἐξ ἄλλων πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων καὶ πρὸ πάντων ἐπικῶν καὶ τραγικῶν ποιητῶν· Φαβρ Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 561. — 2) Ὄνομ. κυρ ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις (Στρίβων, παροξυτ. κυρ. ὀνομ. στραβῶν, ὀξυτ. ἐπιθ.)

Στρατίη, ἡ (υῠ-). Πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἠφανισμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 606. Στεφ. Βυζ.

Στρατίος, ὁ (ῐπλοῦν. στρᾶτιος). Τίὸς τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξιβίας· Ὅμ. Ὀδ. Γ, 413.

Στράτιχος, ὁ, = Στρατίος, Ἀπολλόδ. α', 9, 9.

Στρατοβάτης, ου, ὁ (ᾰ). Τίὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος καὶ τῆς Ἀναξοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἀλκαίου. Ἀπολλόδ. β', 4. 5.

Στρατόδημος, ὁ. Δακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. β', 67.

Στρατοκλείδης, ου, ὁ. Ὄνομ. κυρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνδῳ.

Στρατοκλῆς, έους, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Σφενδονητῶν ἐκ Κρήτης εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου ἐκστρατείαν τοῦ νεωτέρου Κύρου. Ξενφ. Ἀνάβ. β', 2, 29. — 2) Ἀμφιπολίτης, πρέσβυς τοῦ βατιλέως Φιλίππου παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Δημ.

Στρατόλας, α, ὁ. Ἠλεῖός τις, παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ζ. 4.

Στρατονίκεια, ἡ (ῐ). Πόλις τῆς Καρίας κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Σωτῆρος καὶ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Στρατονίκης, ταυτὸν Ἐπὶ-Ἰτιάρ. Στράβ. καὶ Στρατονίκη, Πτολ. — 2) Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταύρου. Στράβ. — ὅθεν Στρατονικεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Στρατονίκη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Πλευρῶ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ος καὶ τῆς Σεισθίπτης. Ἀπολδρ. α', 7, 7. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ἀτρομον. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) Ἀδελφὴ τοῦ Περδίκκα καὶ γυνὴ τοῦ Σεύθου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν. Θουκ. β', 101. — 4) Θυγάτηρ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας Σελεύκου τοῦ Νικάτορος, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἔλαβεν εἰς γάμον ὁ υἱός αὐτοῦ Ἀντίοχος ὁ Σωτὴρ τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐξ ἄλλης γυναικός, ὅτε διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα ἀσθενήσας βαρέως ἔπεισε τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ τὴν παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν ἑκουσίως. Λουκ. Σωρ. Θε. 17. κ. ε. ξ. — 4) = Στρατονίκεια ἀριθμ. 1. — 5) Πόλις τῆς Μακεδονίας, ταυτὸν Φραγιόκαστρον. Πτολμ.

Στρατόνικος, ὁ. Κιθαρῳδός τις ἐξ Ἀθηνῶν, σύγχρονος τοῦ βασιλέως Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ὁ Νικοκλῆς τύραννος τῆς Κύπρου ἔκαμε νὰ θανατώσωσι διά τι σατυρικὸν αὐτοῦ ποίημα· διὸ τῆς δὲ ὁ Στρατόνικος τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του περιερχόμενος διαφόρους χώρας καὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ διάφορα ἀποφθέγματα πλήρη ἀγχινοίας καὶ χαριτος. Ἀθην. π. 9. Αἰλ. ποικ. ἱστ. ιδ' 14.

Στρατόπεδα, τὰ. Μέρη τινὰ τῆς κάτω Λιγύπτου πλησίον τῆς Βουβάστεως τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς Ψαμμητιχος παρεχώρησεν εἰς τοὺς Ἕλληνας διὰ νὰ κατοικήσωσι. Ἡροδτ. 2, 154.

Στράτος, ἡ, καὶ ὁ (α). Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀκαρνανίας ἐπὶ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, ταυτὸν ἐρείπια Πόρτα καλούμενα· — Σηλκ. παρὰ Θουκ. β', 80. Στράβ. καὶ Παυσ. Ἀρκ. παρὰ Πολυβ. ε', 14. — Ὁ, Στράτιοι, οἱ κάτοικοι. (Στράτις, ἡ πόλις πρὸς διαστολὴν τοῦ στρατός, οὐσιαστ.)

Στράτις, ιος, ὁ. Τύραννος τις ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ. Ἡροδτ. 4, 138. — 2) ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου ὁ Σουϊδ. καταστάτει μεταξὺ τῶν Τραγικῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 497. — 3) Συγγραφεὺς Ἕλλην ἐξ Ὀλύνθου, γράψας Ἐφημερίδας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς πέντε βιβλία. Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. ΙΙΙ. σελ. 62.

Στρατυλλίς, ίδος, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 365.

Στράτων, ωνος, ὁ (α). Σύγχρονός τις τοῦ λυρικοῦ Πινδάρου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ἱέρων τύραννος τῶν Συρακουσῶν ἔδωκεν ὡς ὄδρον ἓν τέρπηον ἡμίσεων. Ἀριστφ. Ὄρν. 945. — 2) Περιβόητός τις ἑταίρίας καὶ ἀβρεδίαστος ἐν Ἀθήναις, ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστφ. Ἀχ. 122. καὶ Βατρ. 422. — 2) Βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος ἐν Φοινίκῃ, σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Ὤχου, περήμος διὰ τὴν πομπὴν καὶ μεγαλοπρέπειάν του. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ζ', 2. — 3) Ἕτερος βασιλεὺς τῆς Σιδῶνος σύγχρονος Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν. — 4) Ὁ ἐπικαλούμενος Φυσικός, Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐκ Λαμψάκου, υἱὸς τοῦ Ἀρκεσιλάου καὶ μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου τὸν ὁποῖον διεδέχθη μετὰ ἔτη πολλὰ χρηματίσας καὶ διδάσκαλος τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· πρὸ πάντων ἐσπουδάζετο ὁ Στράτων ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διὰ τὰς μεγάλας καὶ βαθείας φυσικὰς γνώσεις του, ἐνασχοληθεὶς ἰδίως καὶ εἰς τὴν διωρίαν περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ συστάσεις τῶν ὄντων. Πλούτ. Προκλ. Τιμ. δ'.

Στράτωνος πύργος, ὁ. Πόλις τῆς Παλαιστίνης, ὕστερον Η-ισάρεια κληθεῖσα. Στράβ.

Στρέψα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θρᾴκης. Αἰσχιν. Στεφ. Βυζ.

Στρεψιάδης, ου, ὁ (—υυ—). Νικητὴς τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ὑμνούμενος ὑπὸ τοῦ Πινδάρου. Πινδ. Ἴσθμ. 7. — 2) Εἷς τῶν ἐν Ἀδήναις πολιτῶν, παρισταιόμενος ὡς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους κωμῳδουμένου ἐν ταῖς Νεφέλαις τοῦ Ἀριστοφάνους, 134. Κλητκ. Στερφιάδες, στιχ. 1206.

Στρογγύλη, ἡ (υ). Μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου πλησίον τῆς Σικελίας, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ στρογγύλου αὐτῆς σχήματος, ἔχουσα ὡς ἐπὶ πολὺ ἡφαίστιον ἔδαφος· ταυτὴ Stromboli. ἐπὶ ταύτης ἐλέγετο ὅτι εἶχεν ὁ θεὸς τῶν ἀνέμων Αἴολος τὴν κατοικίαν του. Θουκ. γ', 88.

Στροῖβος, ὁ (ἐπίθ. στροιβός). Ἀθηναῖός τις πατὴρ τοῦ Δεωκράτους. Θουκ. α', 105.

Στρομβιχίδης, ου, ὁ (—υυ—). Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Διοτίμου. Θουκ. η', 15. Ξενοφ. Ἑλλ.

Στρόμβιχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἀθηναίου Διοτίμου. Θουκ. α', 45.

Στρούθας, α, ὁ. Πέρσης τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 8.

Στρουθέας, ου, ὁ. Περιβόητός τις παράσιτος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Λουκ.

Στρουθοβάλανοι, οἱ. Ἐπίλεκτον ἐθνικὸν ὄνομα, παρὰ Λουκ. ἀλλ. Ἱστορ. α', 13.

Στρυγάτης, οἱ. Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Μηδίας. Ἡροδτ. 1, 101.

Στρόφακος, ὁ. Θεσσαλός τις, παρὰ Θουκ. δ', 78.

Στροφάδες, αἱ, πρόσυπακ. νήσοι (ᾰ). Δύω μικραὶ νῆσοι τοῦ Ἰονίου Πελάγους ἀπέκειντι τῆς Πελοποννήσου κατὰ μεσημβρινὰς τῆς Ζακύνθου, πρότερον Πλωταὶ καλούμεναι, μὲ τὸ νὰ ἔπλεεν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὡς ἐλέγετο, καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων διέτριβον οἱ Ἅρπυιαι. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 295. κατ' Ἀπολδρ. α', 9, 2. ὡμοιάσθησαν Στροφάδες ὅτε αἱ Ἅρπυιαι διωκόμεναι ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Βορέου ἀστράψησαν αὐτοῖς εἰς αὐτούς.

Στροφαῖος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ κληθέντος οὕτως ὡς ἐφόρου τῶν ἀποτιγομένων καὶ κλεπτομένων Θυρῶν. Ἡσύχ.

Στροφίη, ἡ. Ἐρήνη τις πλησίον τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 76.

Στρόφιος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπιτήρων Τρώων πατὴρ τοῦ Σκαμανδρίου. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 49. — 2) Τίς τοῦ Κρίσου, βασιλεὺς τῆς Φωκίδος καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀνεξιβίας ἀδελφῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Πυλάδην. Πινδ. Πυθ. 11, 54. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 60. — 3) Τίς τοῦ Πυλάδου καὶ τῆς Ἠλέκτρας, ἐκγονος τοῦ προτέρου. Παυσ. β', 16.

Στρύμη, ἡ (υ). Πόλις τῶν Θασίων ἐν τῇ Θρᾴκῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Λίσσου ποταμοῦ· ταυτὸν Στρύμη. Ἡροδτ. 7, 108. Δημ.

Στρυμόδωρος, ὁ. Κάτοικός τις τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνέων ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστφ. Ἀχαρν. 275.

Στρυμονίας, ου, Ἰων. Στρυμωνίης, ὁ, μετὰ τὸν ἄνεμον τοῦ ἀνέμου. Ἀνεμός τις ἐν Θρᾴκῃ πνέων βορείως ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ· Ἡροδτ. 8, 118.

Στρυμονικός, ἡ, όν. Τοῦ Στρυμόνος ἢ παρὰ τῷ Στρυμόνι ὤν· ὁ Στρυμονικὸς κόλπος. Κόλπος τις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ τὰ παράλια τῆς Μακεδονίας· ταυτὸν Κόλπος τῆς Κωνστάσσας. Στράβ.

Στρυμόνιος, ία, ιον. Τοῦ Στρυμόνος, ὁ Στρυμόνιος πῶλος, = Ῥῆσος. Εὐριπ. Ῥῆσ. 383.

Στρυμονίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. θηλυκ. τύπ. τοῦ Στρυμόνιος.

Στρυμώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ γυνὴ τοῦ Λαομέδοντος. Ἀπολδρ. γ', 12, 3.

Στρυμών, όνος, ὁ. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς Θρᾴκης, ῥέων ἀπ' Ἄρκτου πρὸς Μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζετο πρότερον ἡ Μακεδονία ἀπὸ τῆς Θρᾴκης· ταυτὸν Ἴσκερ· πρώτου παρ' Ἡσ. Θεογ. 339. καὶ Ἡροδτ. παρβλ. καὶ Ἀπολδρ. β', 5, 10.

Στρυμών, όνος, ὁ. Ποτάμιος θεός, παῖς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, γεννήσας ἐκ τῆς Εὐτέρπης τὸν Ῥῆσον, καὶ ἐκ τῆς Εὐάδνης τὴν Νέαιραν. Ἡσ. Θεογ. 339. Ἀπολδρ. Εὐρπ. Ῥῆσ. 347.

Στυβήρα, ἡ, Stubera. Πλιν. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἀξιοῦ καὶ Ἐριγόνος ποταμοῦ. Πολυβ. Στύμβαρα, τὰ, παρὰ Στράβ.

Στυγιος, ία, ιον (ῠ). Τῆς Στυγὸς ἢ ἐκ τῆς Στυγὸς ὤν. Αἰσχ. Πέρσ.

Στύγνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ καὶ τῆς Πολυξοῦς, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Πολύκτορα. Ἀπολδρ. β', 1, 4.

Στύμβαρα, τά, = Στυβήρα.

Στυμμόδωρος. ὁ. Ἐπίπλαστον ὄνομ. κυρ. ἐπ' αἰσχρᾷ ἐννοίᾳ λαμβανόμενον ἀπὸ τοῦ στόμα, παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 259.

Στυμφάλιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Στυμφήλιος. Τῆς Στυμφάλου, εἰς τὴν πόλιν ἢ λίμνην Στυμφαλίδα ἀνήκων. Παῦ. — 2) Οὐσιαστ. Στυμφάλιος, ὁ κάτοικ. τῆς πόλεως Στυμφάλου.

Στυμφαλία, ἡ· Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν Στυμφαλον πόλιν τῆς Ἀρκαδίας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦν τὸ ἐξ ὕλου κεχρυσωμένον ἄγαλμα αὐτῆς. Παυσ. η', 22.

Στυμφαλίς, ίδος, ἡ. Τῆς Στυμφάλου, ἡ ἐκ τῆς Στυμφάλου οὖσα, ἡ παρὰ τῇ Στυμφάλῳ κειμένη. Πινδ. ἡ Στυμφαλὶς λίμνη καὶ ἡ Στυμφαλὶς λίμνη, Ἡροδτ. Λίμνη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Στυμφάλου, ἐν τῇ ὁποίᾳ διαιτῶντο αἱ λεγόμεναι Στυμφαλίδες Ὄρνιθες· ἐσχηματίζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ μιᾶς αὐτόθι πηγῆς καὶ ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ πολλάκις ἀνιφύετο ἐπίπολύ ὅτε αἱ ἐνορχεις αὐτοῦ ἐφράττοντο, εἶτα ἐῶν ὑπεγείου ἐπέτυ διάστημα ἠφάνιζετο μὲ τὸν Ἔρασῖνον ποταμὸν πλησίον τοῦ Ἄργους. Ἡροδτ. 6, 76. Παυσ. η', 22. Στράβ. — αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες. Οὕτως ἐκαλοῦντο σαρκοβόρα πτηνὰ ἀπτηνὰ διαιτώμενα περὶ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ προξενοῦντα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν καταπατοῦντα ἀνθρώπους καὶ κτήνη, κατὰ Παυσ. ἐλθόντα ἐκ τῆς Ἀραβίας· περὶ τῆς μορφῆς τῶν πτηνῶν τούτων ἐπλάττοντο διάφοροι μυθώδεις διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξαιρτ. δὲ ἐπεριστάνοντο ἔχοντα σιδηρᾶς πτέρυγας τὰς ὁποίας ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται ὡς τόξα, μὲ ἐξαιρετικὴν ῥᾳμφὴν· ταῦτα ἐφόνευσαν ἐν Ἡρακλῆς ἐπιταγῇ τοῦ Εὐρυσθέως βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολδρ. β', 5, 6. Παυσ. η', 22. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται ἀπήντησαν τὰς Στυμφαλίδας Ὄρνιθας ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ διιπτάμενας αὐτὰς διὰ τοῦ κρότου τῶν ὅπλων. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ', 1058. καὶ Σχολστ. αὐτοῦ.

Στύμφαλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Λαοδίκης, βασιλεὺς τῆς Ἀρκαδίας, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ὁ Πέλοψ ἐφόνευσε δι' ἀπάτης· τοῦ τοῦ παῖδες ἦσαν ὁ Ἀγαμήδης, Γόρτυς καὶ ἡ Παρθενόπη. Ἀπολδρ. γ', 9, 1. Παυσ. η', 4. — 2) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Δυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, περιπεσὼν ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Στύμφαλος, ἡ, Ἰωνικ. Στύμφηλος. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπίσημος καὶ ἀκμαία τὸ πάλαι κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ὄρους ἢ παρ' Ὁμηρ. διαιρομένη, Ἰλ. Β. 608. Στεφ. καὶ ἀρχαιοτ. ὁ Στυμφαλος, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Στύμφαλος, ὁ. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον παρὰ τὴν πόλιν Στυμφαλον συνεχόμενον μετὰ τοῦ ὄρους Μυλλήνης. Στράβ. — 2) μικρὸς πο-

ἀπρόσκοπτη Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γμὰς βέων ἐκ τοῦ ὄρους Στυμφήλου καὶ σχηματίζων τὴν λίμνην Στυμφαλίδα. Πολύβ. Στράβ.

Στύμφη, ἡ. Ὅρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στράβ. παρ' ἄλλοις δὲ Τύμφη, ἡ, καλούμενον, ὅπερ ὀρθ. κατὰ Παλμερ. ἡ τελευταία γραφ. ἐστὶν ὀρθοτρ.

Στύξ, Στυγός, ἡ. Νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πάλλας ἐγέννησε τὸν Ζῆλον, τὸ Κράτος, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν. Ἡτ. Θεογ. 361. Ἀπολλ. α', 2, 2. καὶ Ἡσ. διέτριβεν ἡ Στύξ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς εἰς ἓν μέρος τοῦ Ταρτάρου ἐν τῷ ᾗ ἔχουσα αὐτὰ ἴδια βασίλεια ἀετῶν ὁποίων ἐκήρυξε τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς λεγόμενον. — 2) Καταχθόνιος ποταμὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ὤμνυον τὸν μέγαν καὶ φοβερὸν ὅρκον τῶν θεοί, πηγάζων ὡς ἐλέγετο ἀπὸ τὰ ἐν τῷ Ταρτάρῳ βασίλεια τῆς νύμφης Στυγός. Ὁμ. Ἰλ. Β, 755. Ἡτ. Θεογ. 806. πλησ. αἱ Στύγες, παρὰ Πλάτ. — 3) Κρήνη τις ἐν Ἀρκαδίᾳ πηγάζουσα ἀπό τινος ὑψηλοῦ βράχου πλησίον τῆς πόλεως Νονάκρους, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ψυχρότητα ὑπῆρχεν ὀλέθριον εἰς τοὺς ἔστοιτο ἐπίνοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἢ ζώων· τανῦν Μαυρόνερον. Ἡροδτ. 6, 74. Πανυ.

Στύρα, τά (υ). Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη πλησίον τῆς Κηρύστου. Ὁμ. Ἰλ. Β, 539. — ὅθεν, Στυρεῖς, οἱ κάτοικοι. Ἡροδτ.

Στύφων, ωνος, ὁ (στυφός). Λακεδαιμόνιός τις πρὸ Θουκ. δ', 38.

Στωϊκός, ἡ, όν. Τῆς Στοᾶς ἢ εἰς τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἀνήκων, καὶ οὐσιαστκ. Στωϊκοί, ὁ τὴν Στωϊκὴν φιλοσοφίαν ἐπαγγελλόμενος. Λουκ.

Σύαγρος, ὁ (υυυ). Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, ὅστις κατ' Αἴλ. ἐφαψῴδησε πρὸ αὐτοῦ τοῦ Ὁμήρου τὸν πόλεμον τῆς Τροίας, σύγχρονος τοῦ Ὀρφέως καὶ Μουσαίου. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 21. Φαβρ. Βιβλ. 1, σελ. 290. — 2) Λακεδαιμόνιός τις πεμφθεὶς πρέσβυς ὑπὸ τῆς Σπάρτης πρὸς τὸν Γέλωνα τύραννον τῶν Συρακουσῶν διὰ νὰ καταπείσῃ αὐτὸν εἰς τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίαν κατὰ τοῦ Πέρσου. Ἡροδτ. 7, 153.

Συάθρας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιὸς τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ.

Σύβαρις, εως, καὶ ιδος, Ἰων. ιος, Sybaris. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς κάτω Ἰταλίας ἐν τῇ Λευκανίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ταραντίου κόλπου, ἀποικία τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τροιζηνίων, συνταξαῖσα περὶ τὸ 710 ἔτος πρὸ Χρ. περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἄκραν ἡδυπάθειαν τῶν ἐγκατοίκων της, προξενηθεῖσαν πιθαν. ἐκ τῆς μεγάλης εὐφορίας τῆς αὐτόθι χώρας, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἀσυμποσεῖτο κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν περὶ τοὺς 300,000· ἡ περίμετρος τῆς πόλεως ὑπῆρχε 50 σταδίων, τῆς ὁποίας ἡ ἐξουσία ἐκτείνετο καὶ εἰς ἄλλους πλησιοχώρους Ἰταλικοὺς λαοὺς καὶ πόλεις· περὶ δὲ τὸ 510 ἔτος πρὸ Χρ. πολεμηθεῖσα ἡ Σύβαρις ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν κατηφανίσθη ἐκ θεμελίων, οἱ δὲ ληφθέντες αἰχμάλωτοι ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἐφονεύθησαν ὀλίγον ὕστερον ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν· μετά τινας χρόνους ὅμως ἐπανοικοδομήσασα αὖθις ὑπὸ νέων ἀποίκων ἐξ Ἑλλάδος ὠνομάσθη τὸ λοιπὸν Θούριοι. Ἡροδτ. 6, 21. Γεν. εως, παρὰ Θουκ. καὶ Αἴλ. ιδος παρὰ Στράβ. — 2) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Λευκανίας χώρας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Συβάριδος, ταυτὸν Cosolle ἢ Sibari. Θουκ. ζ, 35 Στράβ.

Σύβαρις, ἡ. Τέρας φοβερὸν κατοικοῦν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν τινι αὐτόθι σπηλαίῳ καὶ κατατρῶγον ἀπλέως ἀνθρώπους καὶ ζῶα, τὰ ὁποῖα τελευταῖον ἐφόνευσεν ὁ Εὐνόστος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποίου μετὰ ταῦτα οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῖς ὠνόμασαν τὴν αὐτόθι πόλιν Σύβαριν. Ἀντων. Λιβ. 8.

Συβαρίτης, α, Δωρ. ἀντὶ Συβαρίτης, ὁ (ῑ). Κάτοικός τις τῆς πόλεως Θουρίων ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ. Θεοκρ. εἰδ. ε', 78. δοῦλος τοῦ Συβαρίτου.

Συβαρίτης, ου, ὁ (ῑ). Ὁ κάτοικος τῆς Συβάριδος ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡροδτ. 5, 14. — 2) Ἀρσενκ. κύρ. Ὄνομ.

Συβαριτικός, ή, όν. Τῆς Συβάριδος ἢ ἐκ τῆς Συβάριδος ὤν· αἱ Συβαριτικαὶ ἱστορίαι, γελοιώδεις περὶ Συβαριτῶν διηγήσεις περιέχουσαι πολλὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἡδυπαθείας αὐτῶν. Αἴλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 20. καὶ, οἱ Συβαριτικοὶ λόγοι. Ἀριστοτ. Σφ. 1226.

Συβαρῖτις, ιδος, ἡ. Τῆς Συβάριδος ἢ εἰς τὴν πόλιν τῶν Συβαριτῶν ἀνήκουσα, ἢ Συβαρῖτις κρήνη, κρήνη τις πλησίον τῆς Συβάριδος. Θεοκρτ. ε', 148. καὶ Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Συβάριδος. Ἀριστοτ.

Συβάρτας, α, ὁ, = Συβαρίτης. Θεοφρ.

Σύβοτα, τά (υ). Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἠπείρου περὶ τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Κεκυρας. Θουκ. α', 47. Στράβ. κατὰ Σχολτ. Θουκ. ὑπῆρχαν αὐτόθι τρεῖς μικραὶ νῆσοι ἐξ ὧν ἡ μία ἰδίως ἐκαλεῖτο Σύβοτα. Θουκ. α', 54. Στέφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο δὲ οὗτως ἀπὸ τοὺς χοίρους οὕστινες ἐτρέφοντο ἐπ' αὐτῶν. — 2) Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Συβότων ἀπέναντι τῆς Ἠπείρου. Θουκ. α', 32, 54. — 3) Ἕτερος λιμὴν τῆς Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ χώρᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ναυμαχίαν τῶν Κορινθίων καὶ Κερκυραίων· ταυτὸν Σύβοτα. Θουκ. α', 30. Στέφ. Βυζ.

Συβρίδαι, οἱ (ῑ). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Σύδρος, ὁ. Πόλις τῆς ἐντὸς Ἰνδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Πτολ.

Συέδρα, τά. Πολίχνη τῆς Τραχωνίτιδος Κιλικίας κειμένη ὑψηλοῦ. Πτολ.

Συένεσις, εως, καὶ ις, ὁ. Ὀνομακοινὸν τῶν βασιλέων τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ, Αἰσχ. Περσ. 324. Ἡροδτ. 1, 74. Ξενοφ. Ἀνάβ. α, 2, 12.

Σύεσσα, ἡ, = Συήνεσις. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Συήνη, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ παρὰ τὰ σύνορα τῆς Αἰθιοπίας, ἀπέναντι τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης, πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο ἀξιόλογα λατομεῖα μαρμάρων καὶ γρανίτου λίθου· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ Ἥλιος ἐν καιρῷ τῶν μεγαλητέρων ἡμερῶν τοῦ θέρους δὲν ἐτρεπόμενος εἰς αὐτὴν οὐδεμίαν σκιὰν τῶν σωμάτων· πλησίον τῆς νῦν Ἀσσουάν. Ἡροδτ. 2, 28. Διον. Περ. 233. — ὅθεν, Συηνίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Σύθας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων διὰ τῶν συνόρων αὐτῆς καὶ τῆς Σικυωνίας. Παυσ. β', 34.

Συκῆ, ἡ. Φρούριον ὀχυρὸν πλησίον τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ζ', 98. Στεφ. Βυζ. ἔνθα κατὰ Κλουβερ. Τύχη ἀντιγινώσκεται. αὐτὴ Τύχη ἑνὸς μέρους τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, ὡς καὶ ἐν χειρογρ. εὑρηται κατὰ μέρη Τύχη· ὅρα Τύχη.

Συκίτης, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ὡς πρῶτος καλλιεργήσας τὸ δένδρον συκῆν. Ἀθην. γ', 5.

Συκούριον, τό. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ ὄρους Οἴτης· ταυτὸν Σίγουρον. Πολύβ. 32, 8.

Συλέα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Κορίνθου καὶ γυνὴ τοῦ Πελοπήμιος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν λῃστὴν Σίνιν. Ἀπολλ. γ', 16.

Σύλλειον, τό, = Σίλλιον.

Σύλλειος, ὁ, = Σίλλιος.

Σύλλεως, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος βασιλεὺς τῆς Αἰλίδος, βιάζων τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους νὰ ἐργάζωνται τοὺς ἀμπέλους αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ τοῦτον τελευταῖον ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς. Ἀπολλ. β', 6, 3. κατ' ἄλλους δὲ ἔζη ὁ Συλεὺς οὗτος εἰς τὴν Θετταλίαν, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἔλαβεν ὁ Ἡρακλῆς εἰς γυναῖκα· παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλ. σελ. 443. — 2) Τὸ Συλεοῦ πεδίον. Πεδίον τι περὶ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον μεταξὺ τῆς πόλεως Ἀργίλου καὶ Σταγείρου ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡροδτ. 7, 115.

Σύλλας, α, ὁ. Sylla Κορνήλιος. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἐξόχων στρατηγῶν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κορνηλίων, ὑπάτου καὶ διατάκτορος τῶν Ῥωμαίων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ κυριεύσας τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ φθοροποιὰν πολιορκίαν, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐρημώσας ἐκ θεμελίων καὶ πολλοὺς τῶν Ἀθηναίων ἐφόνευσεν ἀπαυθρώπως, διαπράξας καὶ αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ.

Σύλλιον, τό. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Παμφυλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραπλησίως μεταξὺ τῆς Πέργης καὶ Ἀσπένδου. Ἀρρίαν. Σύλλειον, τό, παρὰ Στράβ.

Συλλίς, ή. Νύμφη τις μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόλλων ἐγέννησε τὸν Σκυζίππον. Παυσ. β', 6.

Συλοσῶν, ῶντος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Αἰάκου καὶ ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος του. Ἡροδτ. 3, 39. καὶ 139.

Σύμαιθος, ὁ (υ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ὅστις ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς Κατάνης ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν· ταυτὸν Giarretta. Θουκ. δ', 65. Στράβ. ἔστι Σίμαιθος, ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ υ γραφ. ἐστὶ ὀρθοτρ. παρβλ. Duker εἰς Θουκ. — ὅθεν, Συμαίθειος, εἶα, εἷον· τῆς Συμαίθου. Διόδωρ.

Σύμη, ἡ (υ). Νῆσος μικρὰ τῶν Σποράδων μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρίας, παράγουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ἀγρίας αἶγας· ταυτὸν Σύμη. Ὁμ. Ἰλ. Β, 671. Ἡροδτ. — ὅθεν, Σύμηθεν, ἐκ Σύμης. Ὁμηρ.

Σύμη, ἡ. Νύμφη τις γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Χθόνιον, ἀπὸ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη καὶ ἡ νῆσος Σύμη ἀπέναντι τῆς Καρίας. Διοδῶρ. Σικ. ε', 53. κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθη ἡ νῆσος Σύμη ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαλυσοῦ Σύμης. Εὐστάθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 671.

Συμμαχία, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Μαντινείᾳ τῆς Ἀρκαδίας εἰς ναὸς αὐτῆς, τὸν ὁποῖον ἤγειραν οἱ Μαντινεῖς πρὸς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ Ἀντωνίου ναυμαχίας τῶν Ῥωμαίων ἐν Ἀκτίῳ. Παυσ. η', 9.

Συμπληγάδες, αἱ· προσυπακ. νῆσοι, = Συνδρομάδες καὶ Κυάνεαι· πρότερον παρ' Εὐριπ. Μηδ. 2, καὶ Ἀπολλ. α', 9, 22. ἀπὸ τοῦ συμπλήττω, συγκρούω.

Σύνναδα, τά. Πόλις μικρὰ τῆς Φρυγίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γαλατίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἐξωρύττοντο πολύτιμα λευκὰ μάρμαρα· ταυτὸν Σκιό. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Συνάδη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — ὅθεν Συνναδικός, ή, όν· τῶν Συνναδῶν ἢ ἐκ τῶν Συνναδῶν ὤν· ὁ Συνναδικὸς λίθος. Στράβ.

Σύντριψ, ιβος, ὁ. Ὄνομα κακοποιοῦ δαίμονος ἢ κυβάλου καταστρέβοντος τὰς ἐν τῷ ἀέρι χύτρας. Ὁμ. Ἐπ. 14.

Σύρα, ἡ (--). = Σῦρος, Συνῆ.

Σύρα, ἡ (υ--). Ἡ κάτοικος τῆς Συρίας, = Συρία. Θεοκρ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλης. Ἀριστοφ. Βίρ. 1046.

Συρακοστίς, ίδος, ἡ· ἰδιωτ. ἀθλητ. τύπ. παν Συρακούσιος. Θεοκρ. Ἐπ. 5', 22.

Συράκουσαι, αἱ (α). Ἰων. Συρήκουσαι, Δωρ.

Βιβλιοθήκη Βέροιας

Συράκεσσαι καὶ Συράκοσσαι, Syracusae. Ἡ ἐπισημοτέρα καὶ ἰσχυροτέρα τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀρχαίων πόλεων κειμένη παραθαλασσίαν ἐπὶ τῇ ἀνατολικῇ αὐτῆς πλευρᾷ καὶ μία τῶν μεγαλητέρων πόλεων τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔχουσα 180 σταδίων περίμετρον, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κορινθίων, οἵτινες μετέβησαν ἐκ τῆς Πελοποννήσου μετ' ἄλλων Δωριέων ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Ἡρακλείδου Ἀρχίᾳ τὸ 758 ἔτει πρὸ Χρ. πατρὶς τοῦ περιφήμου μαθηματικοῦ Ἀρχιμέδου καὶ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου· συνίστατο δὲ ὅλη ἡ πόλις αὕτη ἐκ πέντε μεγάλων μερῶν τὰ ὁποῖα ἦσαν, ἡ Νῆσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο τὸ βασίλειον τοῦ Ἱέρωνος, ἡ Ἀχραδίνη, τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς πόλεως, μὲ ἕνα ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἡ Τύχη, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων μ' ἕνα ναὸν τῆς Τύχης, οἱ Ἐπιπολαί, κείμενοι ἀριστερὰ ὅπου ἦσαν τὰ περιβόητα λατομεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ἐκλείοντο οἱ καταδικαζόμενοι, καὶ ἡ Νεάπολις, μ' ἕναν Ναὸν τῆς Δήμητρος. Ἡρόδ. 7, 154. Θουκ. 5', 3. Στράβ. 5'. ἐσχημάτιζον δὲ αἱ Συράκουσαι τὸ πάλαι μίαν ἰδίαν καὶ ἰσχυρὰν ἐπικράτειαν ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας ἔχουσαι ἐπίσημον τὴν ξηρὰν καὶ θαλάσσης ἄνωθεν καὶ ὑποταξάσαι πολλὰς ἄλλας Σικελικὰς πόλεις· παροβλ. ἐξαιρετ. Goeller de Situ et Origine Syracusarum. Λειψ. 1818. ταυτὸν Siragosa. (Συράκουσαι, παρὰ Θουκ. καὶ Στράβ. Συρακοῦσαι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Συράκοσσαι, παρὰ Παυσ. καὶ Θεοκρ. διὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου εὑρίσκεται ἐσάκις ὅτε καὶ Συράκουσσαι. Παυσ. Ὀλ. 6 6. τὸ α ἐστὶ κυρ. μοτρὸν, παρὰ δὲ Θεοκρ. Ἐπ. 18, 5. καὶ βραχύ.)

Συρακεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν Συρακουσῶν. Στεφ. Βυζ.

Συρακούσειος, ία, ιον, Ἰων. Συρηκούσιος, Δωρ. Συρακόσσιος. Πινδ. Συρηκούσιος. Θεοκρ. Τῶν Συρακουσῶν ἢ ἐκ τῶν Συρακουσῶν ὤν· Ἡρόδ. Στεφ. καὶ Συρακούσιος, ὁ, ἡ, ον· οἱ Συρακούσιαι τραπέζαι, = Σικελικαὶ τραπέζαι, ἐκ παροιμ. Δεινὰ. Δημ. Ἐγκωμ. 18. — 2) Οὐσιαστ. Συρακούσιος, ὁ κάτοικ. τῶν Συρακουσῶν. Ἡρόδ. ἡ Συρακουσία, προσυπακουομ. χώρα, ἡ περὶ τὰς Συρακούσας ἐν Σικελίᾳ χώρα. Θουκ. 6, 5'. (παρὰ τοῖς ὑστέροις Ἀττικοῖς Συγγρ. ὡς παρὰ Θουκ. Πλάτ. εὑρηταὶ Δωρικ. τύπ. Συρακούσιος ἐν χρήσει ὡς Οὐσιαστ. ἡ δὲ πόλις σπανίως εἴρηται Συράκουσαι, παρβλ. Pappo εἰς Θουκ. II, 1, σελ. 155.

Σύργις, ιος, ὁ, = Τρηχ. Πεταμὶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιῶτιδα λίμνην· ταυτὸν Δνιέστ. Ἡρόδ. 4, 123. καὶ 57.

Συρία, ἡ, Ἰωνικ. Συρίη, παρὰ τοῖς Ἑβραίοις Ἀρὰμ καλουμένη. Ἐπαρχία μεγάλη τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ ἔρους Ταύρου ἕως τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐριζομένη ἀριστερὰ ὑπὸ τοῦ ἔρους Ἀμάνου, δυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Πετραίας Ἀραβίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τοῦ Εὐφράτου, περιλαμβάνουσα ὅλην τὴν ἄνω Συρίαν, Κοίλην Συρίαν, Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην. Ἡρόδ. 2, 12 . 116. Στρβ. γεωγρ. δὲ λαμβανομένη ἐκτείνεται ἡ Συρία ἀπὸ ἕως τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ περιέχουσα καὶ αὐτὴν τὴν Μεσοποταμίαν, Βαβυλωνίαν καὶ Ἀσσυρίαν. Ἡρόδ. 7, 63. Ἐν ᾧ Κυρ. 5', 1, 2'. ὅτι ἐ καὶ πολλάκις αὐτὴ τῆς Ἀσσυρίας ἐλαμβάνετο. — Ἰδίως δὲ ἐκαλεῖτο μετὰ ταῦτα Συρία ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ὅλη ἡ ἀρκτικὴ Συρία ἐκτὸς τῆς Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἡ ἄνω Συρία λεγομένη, συνεχομένη ἀπατολικῶς μὲ τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ἀρκτικῶς μὲ τὴν Μελιτηνὴν χώραν, δυτικῶς μὲ τὴν Κιλικίαν καὶ μεσημβρινῶς μὲ τὴν Φοινίκην καὶ τὰ ὄρη Λίβανον ἢ μὲ τὴν Κοίλην Συρίαν. Κατὰ Ποσειδώνιον παρὰ Στράβ. ἐδιωρίζετο ἅπασα ἡ Συρία ἐπὶ τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας εἰς τέσσαρας ἐπαρχίας διαιρουμένας εἰς ἑκατὸν καὶ αὐτὰς πρωτευούσας πόλεις, Ἀντιόχειαν, Σελεύκειαν, Ἀπάμειαν καὶ Λαοδίκειαν· ἐπὶ δὲ τῆς ἀρχῆς τοῦ Τωμαίων περιελάμβανεν ἡ Συρία ἴσως ἐπαρχίας, ἢ τοπαρχίας, τὴν Κασιώτιδα, Ἀπαμηνὴν, Χαλκιδικὴν, Σελευκίδα, Πιερίαν, Κομμαγηνὴν, Εὐφρήτησιν, Χαλυβωνῖτιδα καὶ Πολυμυρηνὴν. Πτολ. τῶν Συρίᾳ ἡ Σωριστὰν, ὑπὸ τῶν Ἀράβων Σχιάμ.

Συριακός, ή, όν. Τῆς Συρίας ἢ εἰς τὴν Συρίαν οἰκήσας, ἡ Συριακὴ θάλασσα, ἡ περὶ τὴν Συρίαν θάλασσα. Στραβ.

Συρίη, ἡ, Ἰωνικ. αὐτὴ Συρία, = Σῦρος. Ὅμ. — 2) Συρίη ἡ Παλαιστίνη, = Παλαιστίνη· Ἡρόδ. 3, 91.

Συρηγενέτης, ὁ, ἡ, ές. Ὁ ἐκ Συρίας καταγόμενος. Ἡρόδ. 7, 140.

Σύριος, ία, ον (ῡ). Τῆς Συρίας ἢ ἐκ τῆς Συρίας οὖσα· αἱ Σύριαι πύλαι· αἱ διὰ τῆς Συρίας διαβάσεις, ὄρη Πύλαι· ἡ Συρία θεά, λατρευομένη εἰς Ἱεράπολιν τῆς Συρίας εἰδωλολατρικὴ τις αὐτῆς, ὡς μήτηρ ἁπάντων ἐμψύχων ὄντων, ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παρ' Ἕλλησι Ἀφροδίτην, Οὐρανίην ἢ Ἥραν. Λουκ. Συρ. Θε. — 2) Οὐσιαστ. Σύριος, ὁ κάτοικ. τῆς Συρίας. Ἡρόδ. καὶ = Ἀσσύριος, Ἡρόδ. 7, 63. Αἰσχ. Περσ. 84.

Σύρος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη μεταξὺ Δήλου καὶ Πάρου μὲ ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο ἀρχαιόθεν μέγα ἐμπόριον τῶν Φοινίκων, πατρὶς τοῦ Φιλοσόφου Φερεκύδου· ταυτὸν Συρο· ἔτι καὶ Συρίη, Ὅμ. Ὑδ. 403. καὶ Σύρα, ἐπαρ ὄρα· — ὄθεν Σύριος, ία, ιον, ἐκ τῆς Σύρου ἢ εἰς τὴν νῆσον Σύρον γεγενημένος. Στραβ. (Σῦρος, παρὰ Στραβ. καὶ Εὐστασ. εἰς Ὑδ. 6, 403. διὰ μακρᾶς παραληγούσης.)

Σύρος, ὁ (ῡ). Ὁ κάτοικος τῆς Συρίας. Ἡρόδ. — 2) Ὅνομ. κύρ. ἀνύλου παρὰ Στράβ.

Σύρος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Σπιθῆς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν των οἱ ἐν Ἀσίᾳ Σύροι.

Συροφοίνιξ, ικος, ὁ. Ὁ κάτοικος τῶν συνόρων τῆς Συρίας καὶ Φοινίκης, ἤτοι ὁ ταυτ. τῷ Φοίνιξ. Λουκ.

Σύρρεντος, τό, Surrentum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· ταυτὶ Sorrento. Στραβ.

Σύρτις, εως, καὶ ιδος, Ἰωνικ. ιος. Μέρη τινὰ ἔρημα καὶ πλήρη τενάγων ὑπὸ τὴν θάλασσαν περὶ τὰ ἀρκτικὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐπικύνουσα εἰς τοὺς πλέοντας· ὄντα δὲ ταῦτα δύω, ὡσαυτέρωθεν παρ' Ἡρόδ. 2, 32, 150. Σύρτις ἡ μεγάλη, κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Εὐρυαλικῆς χώρας ἐν Ἄφρῃ καὶ σχηματίζουσα ἕνα μέγαν κόλπον περιλαμβάνοντα 100 περίπου γεωγραφικὰ μίλια, ταυτὸν Βόλπος τῆς Σίδρας καλουμένη. Πολύβ. — 2) Σύρτις ἡ μικρὰ καὶ ἡ Ἑλαιτικὴ, σχηματίζουσα καὶ αὐτὴ ἕνα μικρὸν κόλπον περὶ τὰ παράλια τοῦ Βυζακίου μεταξὺ τοῦ τε Ταινειζίου καὶ Τριπόλεως, εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος διὰ τὰς περιπλεούσας τριήρεις, ταυτὸν Βόλπος τοῦ Γάβης. Πολύβ. Στράβ. (Ἰων. -εως παρὰ Πολύβ. Στράβ. -ιδος, παρὰ Σχολ. καὶ ως παρ' Ἡρόδ.)

Σφηκία, ἡ, καὶ Σφακτηρία. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ πρὸ τοῦ λιμένος καὶ τῆς πόλεως Πύλου περίπου διὰ τὴν ἑκατόδα ἦτταν τῶν Σπαρτιατῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. Διοδ. Σικ. ιγ'. 24. Στράβ. Πλάτ. Στεφ. Στρβ. καὶ Σφακτηρία, Θουκ. δ', 8. Παυσ.

Σφαιρία, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος. Παυσ.

Σφαῖρος, ὁ. Ἱππεὺς τοῦ Πέλοπος. Παυσ. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς μαθητὴς τοῦ Ζήνωνος ἐκ Βοσπόρου, διδάξας τὴν φιλοσοφίαν εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Διογ. Λαερτ. ζ', 178.

Σφάλτης, ου, ὁ· Ἐπώ. τοῦ Βάκχου ἰσχυροῦ τοῦτος οὗτος ἀπὸ τῆς πλημμύρας τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ Τάλεως πεσὼν ἐπὶ μιᾶς σταφυλῆς. Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 206.

Σφακτηρία, ἡ, = Σφαγία.

Σφενδάλη, ἡ (ᾰ). Ὁμώνυμος καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς οὕτως εἰς τὴν Ἱπποθοωντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Σφενδαλεύς, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ. 9, 15.

Σφήκεια, τό. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Κύπρου. Λυκοφρ. 474.

Σφήλος, ὁ. Τίς τοῦ Βουκόλου ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς Ἴασος συνεξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 338.

Σφηττός, ὁ. Ὁμώνυμος καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς οὕτως εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στράβ. — ὅθεν, Σφηττόθεν, ἐκ Σφηττοῦ. Πλούτ. — Σφήττιος, ία, ιον, τοῦ Σφηττοῦ, ἢ ἐκ τοῦ Σφηττοῦ ὤν, τό Σφήττιον ὄρος, μεταφορ. ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ δήμου Σφηττοῦ, οἵτινες ἐπαγγελόμενοι ὡς συναγωνίται καὶ ἀριστικαὶ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 720. καὶ Οὐσιαστ. Σφήττιος, ὁ κάτοικ. Πλάτ.

Σφήττος, ὁ. Τίς τοῦ Τροιζῆνος, ὁ ἱδρυτὴς τῆς κώμης Σφηττοῦ ἐν Ἀττικῇ.

Σφίγγιον ὄρος, τό, = Φίκειον ὄρος. ὅπερ ἴδε.

Σφίγξ, γός, ἡ. Φερβερὸν τέρας, παριστορούμενον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τέκνον τῆς Ἐχίδνης, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ὀρθρου. Ἡσ. Θεογ. 326. ἔνθα κείμενα κατὰ Βοιωτικ. διάλεκτ. Φίξ, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν αὐτὴ θυγάτηρ τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Τυφῶνος, καὶ καὶ κατὰ Παυσ. 5', 28. τοῦ βασιλέως Λαΐου, διατρίβουσα εἰς τὰς Θήβας ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἔχουσα πρόσωπον μὲν καὶ στῆθος παρθένου, σῶμα δὲ καὶ πόδας λέοντος μὲ πτέρυγας ἀετοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς καὶ μὲ φθόγγον φωνῆς. Ἡ ἰδέα τοῦ τέρατος τούτου μετέβη ἀρχαιόθεν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἡ Σφίγξ ἐλατρεύετο ὡς σύμβολον μιᾶς ὑπερτάτης θείας σοφίας, ἀπειρέμουσα αἰνιγματώδεις τινὰς βουλὰς αὐτῆς εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ταύτην ἐπλάττετο ὑπὸ τῶν ὑστέρων ὅτι ἔπεμψεν ἡ Ἥρα εἰς τοὺς Θηβαίους πρὸς τιμωρίαν διὰ τὴν ὑπὸ μέρους των περιφρόνησιν αὐτῆς, ἥτις προετίθουσα εἰς τοὺς διαβαίνοντας τὸ περίφημον ἐκεῖνο καὶ φοβερὸν αἴνιγμα, κατασπαράττει ἀνελεῶς ὅσους δὲν ἠδύναντο νὰ τὸ λύσωσι, παρβλ. Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. καὶ Σχολ. Λυκοφρ. 7. τὴν τύχην ταύτην εἶχεν καὶ ὁ Αἵμων υἱὸς τοῦ τότε βασιλεύοντος ἐν Θήβαις Βρέοντος· πρὸς σπάλλαγχν δὲ τοῦ δεινοῦ τούτου ἐπροβλήθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὸν ὁποῖον ἤρεσε νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ὡς ἄλλος ὁ Θρόνος τῶν Θηβῶν μετ' αὐτήν, κατὰ Ἰοκάστην χήρα τοῦ πρὸ ὀλίγου ἀποβιώσαντος Λαΐου, ἐκ τοῦ ὁ Οἰδίπους λύσας τὸ αἴνιγμα ἀπέσωσε τὴν βασιλείαν, ἡ δὲ Σφίγξ ὡς λέγεται ὑπ' ἀγανακτήσεως ἐκρημνίσθη ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ βράχου. Σοφ. Οἰ. Τ. 130 Ἀπολλόδ. γ', 5, 8. Ἡ τῶν Αἰγυπτίων Σφίγξ διέφερεν ἀπὸ τὴν τῶν Ἑλλήνων παριστορουμένη συνήθως αἰνιγματώδη καὶ ἔχουσα πρόσωπον ἀνδρός, διὸ καὶ παρ' Ἡρόδ. 2, 175. ἀναφέρονται καὶ Ἀνδροσφίγγες, διὰ τὰς εἰκόνας τῶν ὁποίων περιέσωσεν ἑαυτ. οἱ Αἰγύπτιοι τὴν ἰδέαν τῆς σο-

ωίας ἡνωμένης μετὰ τῆς Αἰθρίας· παρβλ. Voss. Μυθολ. Ἐπιστ. II, σελ. 18.

Σφοδρίας, α, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, Ξενοφ. Ἑλλ.

Σφυρομάχος, ὁ. Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐξέδωκε δέσπισμα διὰ τοῦ ὁποίου ἐμελλε τοῦ λοιποῦ νὰ κάθηται ἐν τῷ θεάτρῳ αἱ τῶν αὐγενῶν πολιτῶν γυναῖκες, κεχωρισμέναι ἀπὸ τὰς ἑταίρας. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 2, 2.

Σχεδίος, ὁ (Ἐπιστ. σχεδίας). Τίὸς τοῦ Ἱφίτου καὶ τῆς Ἱπποδάμης, ἀδελφὸς τοῦ Ἐπιστρόφου καὶ ἡγεμὼν τῶν Φωκέων εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 517. — 2) Τίὸς τοῦ Περιμήδους, ἡγεμὼν τῶν Φωκέων καὶ αὐτὸς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ο, 515.

Σχερία, ἡ. Ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Ἀλκίνοος, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Κέρκυρα, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν πλείστων ἀρχαίων ἐξηγητῶν. Ὅμ. Ὀδ. Ε, 34, 280 τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων ὑπαλαμβάνουσι ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν Θεσπρωτίαν χώραν ἐν Ἠπείρῳ ἢ τὴν Ἰλλυρίαν.

Σχιστὴ ὁδός, ἡ. Στενὴ τις διὰ τῶν ὀρέων ὁδὸς ἐν Φωκίδι κειμένη ἐπὶ τοῦ Παρναστοῦ καὶ φέρουσα ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα· Εὐρκ. Φοιν. 38. ὀρα Δαυλίς.

Σχοινεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ τῆς Θεμιστοῦς, πατὴρ τῆς Ἀταλάντης ἐκ Βοιωτίας, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπολλόδ. ὀνομάζει βασιλέα τῆς Ἀρκαδίας συγχέων αὐτὸν μετὰ τοῦ Ἰάσου πατρὸς ἄλλης τινὸς Ἀταλάντης. Ἀπολλόδ. α', 8, 2. καὶ γ', 9, 2. παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 679. Ἀπὸ τοῦ Σχοινέως τούτου λέγεται ὅτι αἰωμάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Σχοῖνος. Στεφ. Βυζ.

Σχοῖνος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Σχοινοῦντος ποταμοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Θηβῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 697. ὁ Στράβ. καλεῖ αὐτὴν χώραν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Σχοινέως υἱοῦ τοῦ Ἀθάμαντος, ἢ κατὰ τινας ἀπὸ τῆς Θάμνου σχοίνου. Τὸ γένος οὐχ εὑρηται ἀκριβῶς ὡρισμένον παρ' Ὅμ. οὐδὲ παρὰ Στράβ.)

Σχοινοῦς, οὔντος, ὁ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Σχοινόεις. Λιμὴν τῆς Κορινθίας χώρας κείμενος ἐπὶ τοῦ στενωτάτου μέρους τοῦ Κορινθιακοῦ Ἰσθμοῦ. Στράβ. — 2) Κώμη τῆς Ἀριαδίας. Παυσ. τ', 35. — 3) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῶν Θηβῶν. Στράβ.

Σωγένης, ους, ὁ. Τίὸς τοῦ Θεαρίωνος ἐξ Αἰγίνης, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἔλαβεν τὸ ἀριστεῖον τῆς νίκης ἀγωνισθεὶς πεντάλῳ εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Νεμ. 7, 11.

Σωκλείδας, α, Δωρ. ἀντὶ Σωκλείδης κυρ. πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Σωκλέους. — 2) Κυρ. ὀνομ. Αἰγινήτου τινός, παρὰ Πινδ. — 3) Σπαρτιάτης τις, παρὰ Ξενοφ.

Σωκλῆς, συνηρμ. Σωκλῆς, έους, ὁ. Τίὸς τοῦ βασιλέως Δυκάονος ἐξ Ἀριαδίας. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1.

Σῶκος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, υἱὸς τοῦ Ἱππάσου. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 477.

Σωκράτης, ους, ὁ (κ). Τίὸς τοῦ Σωφρονίσκου καὶ τῆς Φαιναρέτης ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Ἀλωπεκῶν ἐν Ἀττικῇ, γεννηθεὶς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς 77 Ὀλυμπ. Διδαχθεὶς κατ' ἀρχὰς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν ἀγαλματοποιΐαν, τὴν ὁποίαν μετῆλθε χρόνον τινὰ εὐδοκιμήσας μεγάλως διὰ τῶν ἀρίστων ἔργων του, ἀφοσιώθη ἀκολούθως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φιλοσοφίας εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων ἔρριπτε διὰ τῆς ἐξόχου φυσικῆς μεγαλοφυΐας του, στηριζόμενος ὑπὸ πολλῶν ὑγιεῶν καὶ πλουσίων Ἀθηναίων καὶ ξένων, ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ Κρίτωνος, ἀπολαύσας μετ' οὐ πολὺ καὶ τὴν σχέσιν τῶν ἐπισήμων συγχρόνων του φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν ἐν Ἀθήναις. Ἀκούσας πρῶτον κατὰ τοῦ Ἀναξαγόρου τὴν φυσικήν, παρὰ δὲ τοῦ Πρωδίκου τὴν Ῥητορικήν, ἀπεσπάσθη πρωίμως ἀπὸ πάσαν διὰ ὑπεροψίας μελέτην καὶ ἀναζήτησιν τῶν ὄντων καὶ ἐνησχολήθη τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν, σπουδάζων κατ' ἰδίαν αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκοντα αὐτοῦ, γινόμενος ὁ ἴδιος παράδειγμα τῶν νέων ἀξιωμάτων του καὶ τῆς ἐξόχου ἐκείνης ἀρετῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἐχαρακτηρίζετο ἀφ' ὅλων καὶ ὁ αἰῶν ἐκεῖνος καθ' ὃν αὐτὴν ἤσκησε διὰ τῆς διδασκαλίας του καὶ λαμβάνῃ τοῦ λοιποῦ τὴν σωτήριον ἐκείνην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ψυχῶν ὅλων ὅσοι ἠκροῶντο τῶν λόγων του, ὥστε κατὰ Κικέρωνα, κατεβίβασεν ὁ Σωκράτης τὴν φιλοσοφίαν ἀπὸ τοὺς Οὐρανοὺς καταστήσας τὴν γνῶσιν αὐτῆς κοινωφελῆ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀξιωμάτων του εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, συνδιαλεγόμενος τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς του μετὰ τῶν φίλων καὶ μαθητῶν αὐτοῦ περὶ ἀρετῆς, δικαιοσύνης, ἱερῶν τῆς θρησκείας καθηκόντων, περὶ τῆς πρὸς πάντα τὰ πράγματα ἐμφρόνου οἰκονομίας, περὶ ἀνδρίας καὶ περὶ πολιτικῆς συνέσεως, ἀνερευνῶν ἀεὶποτε τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς καὶ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς προσδιορισμόν· ἡ δὲ ἐν Δελφοῖς Πυθία, ἀνηγόρευσεν αὐτὸν σοφώτατον πάντων ἀνθρώπων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ φίλου αὐτοῦ καὶ μαθητοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν τριάκοντα τυράννων κατηγορηθεὶς ὁ Σωκράτης εἰς ἡλικίαν ἤδη ἑβδομηκοντα χρόνων ὑπὸ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελήτου ὡς εἰσηγητὴς νέων δογμάτων εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ ὡς φθορεὺς τῶν νέων συμπολιτῶν του, κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν Πεντακοσίων νὰ πίῃ τὸ κώνειον· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ μεταμεληθέντες οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν ἀδίκου ταύτην πρᾶξίν των, ἔχεσαν πρὸς τιμὴν τοῦ Σωκράτους ἐκ χαλκοῦν ἀνδριάντα καὶ διέταξαν κιόνων πέριξ εἰς ὅλην τὴν πόλιν· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ξανθίππης ἐγέννησεν ὁ Σωκράτης πέντε παῖδας, ἐξ ὧν ὁ πρεσβύτερος Λαμπροκλῆς καλούμενος ἀπέβαινε τρὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Τὰ παραγγέλματα τῆς Σωκρατικῆς φιλοσοφίας ἐσώθησαν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, πρὸ πάντων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος· ἐπτὰ δὲ μόνοι ἐπιστολαὶ φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σωκράτους, ἡ γνησιότης τῶν ὁποίων ἀμφιβάλλεται. Πλάτ. παραβλ. Meiners über Genius des Socrates, Vermischt. Schrift. Th. III. καὶ Tiedemanns Geist und Speculat. Phil. B. II. σελ. 8. καὶ ε. ξ. — 2) Νομάρχης τις τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. β', 23. — 3) Εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ὅστις ἦλθεν εἰς βοήθειαν τοῦ νεωτέρου Κύρου ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀρταξέρξου, ἐξ Ἀχαΐας. Ξενοφ. Ἀνάβ. β', 6. (Λίτιασ. Σωκράτη καὶ Σωκράτην -η, παρὰ Πλάτ. Ἀριστοφ. Νεφ. καὶ -ην παρὰ Ξενοφ. παρὰ τοῖς ὕστερον Συγγραφ. Λουκ. καὶ Ἀίλ. εὑρηται κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπ. παρὰ μέντοι τοῖς ἀρίστοις Ἀττικισταῖς, ἡ διὰ τοῦ η· Λίτ. φαίνεται ἠττον ὀρθογρ. παρβλ. Buttm. Ἑλλ. Γραμμ. §. 56, 5. Σημ. 7. — Ἐλλην. Σώκρατες.)

Σωκρατίδης, ου, ὁ (-νυ-) Κυρ. Πατρων. υἱὸς τοῦ Σωκράτους. καὶ Κύρ. Ὀνομ. Ἄρχοντις ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Σωκρατίδιον, τό· Ὑποκορστ. τοῦ Σωκράτης, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 222.

Σωκρατικός, ἡ, όν. Τοῦ Σωκράτους ἢ ἐκ τοῦ Σωκράτους ὤν. Λουκ.

Σωπόλις, ιδος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἑρμοδώρου, στρατηγὸς τοῦ Ἱππικοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρρίαν. — 2) Ἰατρός τις παρὰ Λουκ.

Σώρα, ἡ, Sora. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Λατίου, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία. Στράβ. — ὄθεν, Σωρανός, ὁ κάτοικος.

Σωράκτον ὄρος, τό, Soracte. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Φαλίσκων, ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Ῥώμης. Στράβ.

Σωσάνδρα, ἡ· πίναξ. Ἱερεια τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς ὁποίας τὸ περίφημον ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Καλάμιδος. Λουκ. Εἰκ. 4.

Σώσανδρος, ὁ· Ὀνομ. κυρ. ἀνδρός, ἐν Αἰολέων.

Σώσαρχος, ὁ· Ὀνομ. κυρ. ἀνδρός, ἐν Αἰολ.

Σωσθένης, ους, ὁ. Ἡγεμὼν τοῦ Ἱππικοῦ τῶν Περσῶν. Αἰσχ. Περσ. 32.

Σωσιάδης, α, ὁ, Δωρικ. Σωσιάδας, (-νυ-). Τίὸς τοῦ Σωσίου, καὶ κυρίων Ὀνομ. ἀνδρός, ἐν Αἰολέων.

Σωσίας, ου, ὁ (-υ-). Τίὸς τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν. Ἀριστοφ. Σφ. 78. — 2) Ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἐκ Συρακουσῶν, παρὰ Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 2. ὀρθότερ. μὲν τοῦ Σώσις, ὡς ὄνομα Σικελιώτου τινος. — 3) Φιλόσοφος περιβόητος διὰ τὴν ἀθεΐαν του· παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β, 31.

Σωσίβιος, ὁ (-νυ-υ). Περίφημός τις πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ παρακίνησιν τοῦ ὁποίου ἐφόνευσαν ἔπειτα ὁ Πτολεμαῖος Φιλοπάτωρ τὸν ἐκ Σπάρτης φυγόντα βασιλέα Κλεομένην· τελευτοῦσι μισητὸς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λαοῦ ἀπεβλήθη τοῦ ἀξιώματός του. Ἀθην. — 2) Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς ἐκ τινος ποιήματος Δίφιλος ἢ Λιτύερσα ἐπιγραφομένου. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 321. — 3) Ἕλλην Γραμματικὸς ἐκ Λακεδαίμονος, κατὰ Σουϊδ. συγγράψας Λύσεις τινάς. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. VI, σλ. 37.

Σωσιγένης, ου, ὁ. Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, σύγχρονος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Πλούτ.

Σωσίθεος, ὁ (ι). Τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Συρακουσῶν, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, συγχρόνως ὑπὸ πολλῶν μετὰ τοῦ Σωσιβίου ἀριθμ. 2. — 2) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρός ἐν Αἰολέων.

Σωσικλῆς, έους, ὁ, συνηρμ. Σωσικλῆς. Ποιητὴς τραγικὸς Συρακούσιος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος καὶ γράψας 73 τραγῳδίας. Αἰθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 322. — 2) Πρέσβυς Κορινθίων παρὰ Λακεδαιμονίοις. Ἡρωδτ. 5, 92.

Σωσικράτης, ους, ὁ (κ). Ποιητὴς Κωμικὸς Ἕλλην ἀναφερόμενος παρὰ Στραβ. καὶ Σουϊδ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. II, σελ. 495. — 2) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρός ἐν Αἰολ.

Σωσίλοχος, ὁ. Συγγραφεὺς τις ἐξ Ἴλιου, διδάσκαλος τοῦ στρατηγοῦ Ἀννίβα, τοῦ ὁποίου συνέγραψε τὰς πολεμικὰς πράξεις. Πολύβ.

Σώσιμος, ὁ. Τραπεζίτης τις ἐν Ἀθήναις. Ἀθηναῖ.

Σωσινόμος, ὁ (ι). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 283.

Σωσίπατρος, ὁ (-νυ-) Ὀνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Αἰολέων.

Σώσιππος, ὁ. Ἀρτεικ. κύρ. Ὀνομ. ἐν Αἰολέων.

Σῶσις, ιδος, ὁ. Σικελός τις. παρβλ. Pors. εἰς Σενφ. Κυρ. Ἀνάβ. α, 2, 9.

Σωσίστρατος, ὁ. Πολίτης τις ἐξ Εὐβοίας, φίλος τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου. Δημ.

Σῶσος, ὁ. Ἀρτεικ. κύρ. Ὀνομ. ἐν Αἰολέων.

Σωστράτη, ἡ (ᾱ). Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 41.

Σωστρατίδας, α, ὁ (-νυ-), κυρ. πατρωνυμ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

υἱὸς τοῦ Σωστράτου· καὶ Ὄνομ. κύρ. ἐφόρου τινὸς ἐν Σπάρτῃ. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3, 10.

Σώστρατος, ὁ, Πατὴρ τοῦ Ἀγησίλα ἐκ Συρακουσῶν. Πινδ. Ὀλ. 5, 9. — 2) Τίς τοῦ Λακεδαιμονίου ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, πλουτίσας μεγάλως ἐν τοῦ ἐμπορίου. Ἡρόδτ. 4, 152. — 3) Θηλυδρίας τις Ἀθηναῖος τὸν ὁποῖον διὰ τὴν παρὰ φύσιν ἀναίδειάν του καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης Σωστράτην, Νεφ. 672. — 4) Βοιωτός τις· ὅστις διὰ τὴν ἕξοχον αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν ὠνομάζετο Ἡρακλῆς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Λουκιανοῦ καὶ καταστὰς πρὸ πάντων περίφημος διὰ τὰς μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων μονομαχίας του. Λουκ. Δημ. 1. — 5) περίφημος Παγκρατιαστής, νικήσας δωδεκάκις εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς καὶ Νεμεακοὺς ἀγῶνας, εἰς δὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς τρὶς καὶ εἰς τοὺς Πυθικοὺς δίς, τοῦ ὁποίου εἰς ἀνδριὰς εὑρίσκετο ἐν Ὀλυμπίᾳ. Παυσ. Ἠλ. 4. — 6) Περιβόητός τις λῃστής. Λουκ. 7) Περίφημός τις ἀρχιτέκτων ἐκ Κνίδου, ὁ οἰκοδομήσας τὸν πύργον ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου ἐν Αἰγύπτῳ. Λουκ.

Σωσύλος, ὁ (ῠ), Ὀνομ. κύρ. Ἀνδρὸς, ἐν Ἀνθολογ. οὐχὶ Σώσυλος γραφόμ. Λουκ. Ἀλ. 29.

Σωσὼ, οὖς, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολ.

Σωτάδης, ου, ὁ (ᾰ). Ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην ἐκ τῆς μεσαίας κωμῳδίας ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, τοῦ ὁποίου ὁ Ἀθην. ἀναφέρει ἄνω κωμικὰ δράματα· ἕτερος δὲ σατυρικὸς ποιητής, συγγραφεὺς τῶν Ἰωνικῶν ᾀσμάτων καὶ ἄλλων αἰσχρῶν ποιημάτων, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου φιλαδέλφου εἰς φυλακήν, διότι ἠθέλησε νὰ σατυρίσῃ αὐτὸν διὰ τὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἀρσινόης γάμον. Ἀθην. ιδ'. Πλουτ.

Σωτείρα, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Εὐνομίας. Πίνδ. Ὀλυμπ. 9, 24. — 2) Ἐπίθ. τῆς Περσεφόνης ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 31. ἐτι δὲ εὑρίσκετο καὶ εἰς Σπάρτην εἰς ναὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα. Παυσ. Λακ. 13.

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ. Conservator. ἐπίθετ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον συνεχῶς ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς. Παυσ. η', 30. Πινδ. Λειψ. — 2) Ἐπίθετ. τοῦ Ἡλίου. Παυσ.

Σωτήριχος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολ.

Σωτηρίδας, α, ὁ (ῐ). Συκυώνιός τις παρὰ Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ. γ', 4, 46.

Σωτίων, ωνος, ὁ. Φιλόσοφος περιπατητικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, σύγχρονος Πτολεμαίου τοῦ ἐπιφανοῦς, συγγράψας μίαν συλλογὴν διαφόρων ποιημάτων Κέρας Ἀμαλθείας ἐπιγραφομένην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 874.

Σωφάνης, ους, ὁ (ᾰ). Κάτοικός τις τῆς Δεκελείας δήμου τῆς Ἀττικῆς ἀριστεύσας εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην τῶν Περσῶν. Ἡρόδτ. 9, 73. ι. ά. ξ.

Σωφηνὴ, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἐπαρχία τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Ἀντιταύρου καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, σχηματίζουσα πολλὰς ἴδιον βασίλειον μετὰ τῆς Ἀκιλισηνῆς χώρας. Στράβ.

Σωφηνοὶ, οἱ. Οἱ κάτοικ. τῆς Σωφηνῆς χώρας ἐν Ἀρμενίᾳ.

Σώφιλος, ὁ. Παγκρατιαστής τις ἐξ Ἀθηνῶν. Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 537. ἐτι καὶ Σῴφιλος, ὅπερ ὀρθ.

Σωφρονίσκος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Φιλοσόφου Σωκράτους ἐξ Ἀθηνῶν. Διογ. Λαερτ.

Σώφρων, ονος, ὁ. Ποιητὴς Κωμικὸς Συρακούσιος, σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, συγγράψας εἰς Δωρικὴν διάλεκτον μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους, τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι ὁ Πλάτων ὁ νεγίνωσκε μὲ ἐξαίρετον εὐχαρίστησιν. Ἀθην. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Ι, σελ. 493.

Σῶχοι, οἱ. Πόλις τῆς Κομμαγηνῆς χώρας, ἐν Συρίᾳ. Ἀρρὶαν. Ἀνάβ. β', 6, 1.

Τ.

Τάβαι, αἱ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς Περσίδος χώρας εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανὴς ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς ἄνω Ἀσίας. Πολύβ. Στέφ. Βυζ. — ἴδετε Ταβηνός, ὁ κάτοικ.

Τάβαλος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῶν Σάρδεων. Ἡρόδτ. 1, 153.

Τάβασσοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Ἰνδίας μέγα καὶ ἰσχυρὸν, κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Σαρδόνυχα ἐν τῇ κάτω Νεπαούλ χώρᾳ. Πτολμ.

Ταβαῖαι, αἱ. Πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταβιανὴ, ἡ. Νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου κειμένη περὶ τὰ παράλια τῆς Περσίδος χώρας. Πτολ.

Ταβηνὴ, ἡ, προσυπακμ. γῆ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἐπαρχία τῆς Παρθίας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολ. ϛ', 5.

Ταβηνοὶ, οἱ. Κάτοικοι τῆς Ταβηνῆς χώρας ἐν τῇ Παρθίᾳ. Πτολ.

Ταγαὶ, αἱ. Πόλις τῆς Παρθίας ἐν τῇ Κομιστηνῇ χώρᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Γρανίτιδος· ταύτην Δαμεσχὼ. Πολύβ. ί, 26.

Τάγαρα, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδίας περίφημος τὸ πάλαι διὰ τὸ ἐν αὐτῇ γαζοφυλάκιον ἐμπόριον. Πτολ.

Τάγης, ου, ὁ. Ὑποστρατηγὸς τοῦ Τισσαφέρνους ἐν Ἀσίᾳ, ἐρμηνεύ. Στράγη. Θουκ. η', 16.

Τάγος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἱσπανίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Βελτιβηρίας χώρας καὶ ῥέων διὰ τῆς Λυσιτανίας ἐκβάλλει εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν· ταύτην Τάϊος, Tajo, Στράβ. γ'. Πλιν.

Ταΐζάλοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Βαρβάρου Βρεττανίας ἐν τῇ Σκωτίᾳ, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Δηουάναν, Πτολ. β, 3.

Ταιναρίτης, ία, ιον (ῐ). Τοῦ Ταινάρου ἢ ἐκ τοῦ Ταινάρου ὤν, ἡ Ταιναρὶη χώρα, = Ταίναρον. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 102. — 2) ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ναοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ταινάρου. Παυσ. Λακ 12.

Ταίναρον, τὸ. Τὸ μεσημβρινώτατον ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, περίφημον τὸ πάλαι διὰ τὰ ἐν αὐτῷ βαθέα σπήλαια, διὰ τῶν ὁποίων ἐλογίζετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ εἰς ᾅδου καταβάσις· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκετο καὶ εἷς μέγας ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. Εὐρυπ. Ἡρακλ. μαν. 23. ταῦτ' ἔκβο Μοῦσα Οὐδετ. γεν παρὰ Θουκ. ζ', 19. Στράβ. καὶ Παυσ. κατὰ δὲ Σνέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο Ταίναρον ὁ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. — 2) Πόλις μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου ἐν Λακωνίᾳ, ταῦτ' Μάινα. Ὀλίγον ἀπώτερον ταύτης ἔκειτο ἡ μετὰ ταῦτα κτισθεῖσα πόλις Κατηφολὶς καλουμένη. Παυσ. Ταινάρου λιμὴν, ὁ. Εὐρ. Κύκλ. 292. ἡ Ταίναρος. Στέφ. Βυζ

Ταίναρος, ὁ = Ταίναρον. Σκύλακ. Στέφ, Βυζ. Ὀρφ. Ἀργ. 1378.

Ταίναρος, ἡ, προσυπακμ. ἄκρα = Ταίναρον. Πινδ. Πυθ. 4, 79. κατὰ Στέφ. Βυζ. ἔστι τὸ ἀκρωτήριον ὀρθόν. καὶ ὄηλκ. γένους· ἡ δὲ ἐπ' αὐτοῦ πόλις θηλύν.

Ταίναρος, ὁ. Τίς τοῦ Ἐλάτου καὶ τῆς Εὐρυμήδης συγατρὸς τοῦ Δαμασύλου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ ἐν Λακωνίᾳ ἀκρωτήριον καὶ ἡ πόλις Ταίναρον. Σχολιαστ. Ἀπολ. Ἀργ. Δ, 102.

Τάκιτος, ὁ, Πομπόνιος, Tacitus, Μέγας ἱστοριογράφος Ῥωμαῖος, υἱὸς τοῦ Κορνηλίου Ταίτου, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Οὐεσπασιανοῦ Τίτου καὶ Δομετιανοῦ καὶ λαβὼν τὴν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ περιφήμου Ἰουλίου Ἀγρικόλα, φθάσας εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἐν Ῥώμῃ. Ἔγραψεν ὁ Τάκιτος μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ ἱστορικῆς πολυμαθείας διάφορα πολύτιμα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἔτι βιβλία τινὰ τῆς ἱστορίας τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων, Χρονικὰ, ὁ βίος τοῦ Ἀγρικόλα καὶ μία περιγραφὴ τῆς χώρας καὶ τῶν ἠθῶν τῶν παλαιῶν Γερμανῶν. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Ι, σελ. 886.

Τάκομψος, ἡ, = Ταχομψώ.

Τάλαβρίγα, τὰ, Talabriga. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἰσχυρὰ τῆς Λυσιτανίας χώρας ἐν Ἱσπανίᾳ, τὴν ὁποίαν ὁ Πολύβ. καλεῖ Ἐρκέβριγα ταῦν Ἔτορα d'Aleoliaza.

Ταλαβρόκη, ἡ. Πόλις τῆς Τρηχωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταλαϊονίδης, ου, ὁ, ἐπιτ. ἀντὶ Ταλαοϊδης. Τίς τοῦ Ταλαοῦ, ὁ Ἄδραστος. Ὁμ. Ἰλ. Β, 566. Πινδ. Ὀλυμ. 6, 24.

Ταλαός, ὁ. Τίς τοῦ Βίαντος καὶ τῆς Πηροῦς, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιμάχην συγατέρα τοῦ Ἀβαντος ἐγέννησε τὸν Ἄδραστον, Παρθενοπαῖον, Πρώναχτα, Μηκιστέα καὶ τὴν Ἐριφύλην. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 118. Ἀπολόδ. ά, 9, 13. κατὰ δὲ Παυσ. β', 6. ἔλαβεν ὁ Ταλαὸς εἰς γυναῖκα τὴν Λυσιάνασσαν συγατέρα τοῦ Πολύβου.

Ταλαρία, ἡ. Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Συρακουσίων· ταύτην Ταῦρις. Στέφ. Βυζ.

Ταλετόν, τὸ. Πόλις τῆς Λακωνίας κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ταυγέτου μ' ἐπὶ ταῦν τῶν Ἀπόλλωνος. Παυσ. γ', 20.

Ταλθυβιάδης, ου, ὁ (–υυν–). Τίς τοῦ Ταλθυβίου· καὶ Πληθ. Ταλθυβιάδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Ταλθυβίου ἐν Σπάρτῃ, σχηματίζοντες μίαν ἰδίαν γενεὰν ἥτις ἐνησχολεῖτο ἰδίως μὲ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημοσίου κήρυκος. Ἡρόδτ. 7, 134.

Ταλθύβιος, ὁ (–υυν). Κήρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, τιμηθεὶς ἐν Σπάρτῃ ὡς Ἥρως, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιστρέφοντο ἐτησίως καὶ μία θυσία ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Ὁμ. Ἰλ. Α, 320. Παυσ. Ἀχ. 23. Ἡρόδτ.

Τάλως, ω, ὁ (ᾰ). Τίς τῆς Πέρδικος ἀδελφῆς τοῦ Δαιδάλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ταύτου ἐδιδάχθη τὴν ἀγαλματοποιίαν, ἐπινοήσας ὡς λέγεται τὸν πρίονα, τὸν κεραμικὸν τροχὸν καὶ ἄλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα πρὸς λειοτέχειαν, διὰ τὰ ὁποῖα ὑφθονηθεὶς ὑπὸ τοῦ θείου του Δαιδάλου ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ τάφος αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν τῇ Ἀκροπόλει καὶ ἔτι μάτο τοῦ λοιποῦ ὑκὸ ἐν τοῖς Ἀθηναίοις ὡς ἄγχωρίος Ἥρωτ. Ἀπολλόδ. 3· 15, 9 Λουκ. Ἀλ. 42. — 2) Ἀνὴρ ὅλος ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος, ἔχων μίαν μόνην φλέβα αἵματος ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἄχρι τῶν ποδῶν, ἔργον τοῦ Ἡφαίστου, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔδωκε δῶρον εἰς τὸν Μίνωα διὰ νὰ φυλάττῃ τὴν νῆσον Κρήτην ἀπὸ πᾶσαν ἐπιδρομὴν ξένων λαῶν, ὅστις περιερχόμενος τρὶς τὴν ἡμέρας ὅλην τὴν νῆσον ταύτην κατώπτευε πανταχόθεν τὰ πλησιάζοντα πλοῖα. Θέλων δὲ νὰ ἐμποδίσῃ καὶ αὐτὸς τοὺς Ἀργοναύτας ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιβῶσι εἰς τὴν νῆσον, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς Μηδείας ὅτι ἐμύησεν αὐτὸν πρότερον. Ἀπολόδ. ά, 9, 2. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ. 1638, κ. ε. ἑ. Χαλκείου. Τριγίγαντα, παρ' Ὀρφ. Ἀργον. 1348. Κατὰ Πλάτ. Μιν. σελ. 320. ὑπῆρχεν ὁ Τάλως ὑπηρέτης τοῦ Μίνωος, περιερχόμενος ὅλην

τὴν νῆσον Ῥηγῖνον, κρατῶν τοὺς χαλκοῦς πίνακας τῶν νόμων τοῦ βασιλέως τούτου καὶ ἐπιχρυσῶν αὐτὴρως εἰς τὴν διατήρησιν αὐτῶν. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολόδ. σελ. 220. — 3) Τίος τοῦ Ἡρητοῦ καὶ ἐρωμένος τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Παυσ. η', 53. — 4) Τίος τοῦ Οἰνοπίωνος. Παυσ. ε', 4.

Ταμαρεκαί, οἱ. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐκ τοῦ γένους τῶν Κελτῶν. Πτολμ.

Τάμαρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Βρεττανίας ῥέων διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ αὐτῆς μέρους, ταυτὸν Τamer. Πτολμ.

Ταμάσεος, ἡ. Στέφ. Βυζ. καὶ

Ταμασός, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς νήσου Βὐπρου κειμένη μεταξὺ Κιτίου καὶ Δαπήθου, περίφημος διὰ τὰ παρ' αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ· κατὰ πολλοὺς ἐξηγητ. τοῦ Ὁμήρ. = Τεμέσση, ὅπερ ὄρα.

Τάμεσα, Tamesa. Διων. Κασσ. Ἰάμιστα καὶ Ἰαμηστά, παρὰ Πτολ. β', 3. ὅπερ ὄρα.

Ταμύναι, αἱ (ῡ). Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἱστριέων μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡρόδ. Ε', 101. Στραβ. Ἐπὶκ. Ταμυνα, ἡ, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ταμυράκη, ἡ. Ἀκρωτήριον τοῦ Καρκινιτικοῦ Κόλπου ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ ἐπὶ τῶν βορειοδυτικῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ. — ὅθεν, ὁ Ταμυράκιος κόλπος, ὁ περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ταμυράκην σχηματιζόμενος κόλπος. Στράβ.

Ταμύρας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Φοινίκης ῥέων παραλλάσσιος μεταξὺ Σιδῶνος καὶ Βηρυτοῦ, ταυτὸν Δαμύρ. Στραβ.

Ταμώς, ώ, ὁ. Αἰγύπτιος ἐκ τῆς πόλεως Μέμφιδος, Σατράπης τῆς Ἰωνίας καὶ ὕστερον ἡγεμὼν τοῦ στόλου Κύρου τοῦ νεωτέρου. Θουκ. η', 31. Ξενοφ. Ἀναβ. ἡ ἑρμφ. Ταμὼς ἔστιν ἡμαρτημ.

Τανάγρα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Βοιωτίας, κειμένη ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ μὲ μίαν μικρὰν χώραν περὶ αὐτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡμέλανεν ἐξαίρετος οἶνος καὶ τὴς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλογίζοντο εἰς ἄκρον πλούσιοι ἀλλ' ὀλίγοι πολυτελεῖς καὶ τρυφηλοί, ἐνασχολούμενοι πρὸ πάντων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ὄντες εἰς ἄκρον εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς θεούς. Εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγεννήθη ἡ περίφημος ποιήτρια Κορίννα· τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο εἰς ἓν ἀπὸδε γυμνάσιον· ταυτὸν Σκίαμπον. Ἡρόδτ. θ, 15. Στράβ. Νικανδ. Θηρ. 812. κατὰ Παυσ. θ', 20. = ἡ παρ' Ὁμήρ. Γραῖα καλουμένη. — ὅθεν, Ταναγραῖος, αία, αῖον. Τῆς Ταναγρας ἡ ἐκ τῆς Ταναγρας ὤν. Οὐσιαστ. Ταναγραῖος, ὁ κάτοικ. τῆς Ταναγρας. Ἡρόδτ. — 2) Ταναγρικός, ἡ, όν. Τῆς Ταναγρας ἢ εἰς τὴν Ταναγραν ἀνήκων, ἡ Ταναγρικὴ μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, ἢ περὶ τὴν Τάναγραν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Ἡρόδτ.

Τάναγρα, ἡ. Θυγατὴρ τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἥτις καὶ Γραῖα διὰ τὸ ὑπερβάλλον γῆρας τῆς ἐκαλεῖτο. Διόδ. Σικ. δ', 74. Παυσ.

Τάναϊς, ΐδος, ὁ. Ἰωνικ. ῐος (ῐ). Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας ῥέων διὰ τῶν ουσίρων τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Μαιώτιδα λίμνην· περὶ τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου εἶχον οἱ ἀρχαῖοι διαφόρους γνώμας, οἱ μὲν ἔθετον αὐτὰς ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀκανθάσου, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἴστρον ποταμόν, κατὰ δὲ Πτολ. ἐπήγαζεν οὗτος ἐπὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν σχηματίζων δύο μεγάλους βραχίονας ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ· ταυτὸν Δών. Ἡρόδτ. 4, 20. Διον. Περ. ιδ', 660. — 2) = Ἰαξάρτης, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. γ', 38. (ἡ γεν. ΐδος εὑρηται παρὰ Πολυβ. Στραβ. Λουκ. καὶ Ἀρρίαν.)

Τάναϊς, ΐδος, ἡ. Πόλις ἐμπορικὴ τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ στομίου τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπωλοῦντο διάφορα προϊόντα τῆς χώρας καὶ σκλάβοι καὶ τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα κυρεύσασ' ὁ βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου Πολέμων κατεξάνισεν αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου. Στράβ. — ὅθεν, Ταναϊτης, ου, ὁ (ῐ) ὁ κάτοικ. τῆς Ταναΐδος.

Τανᾰός, ὁ = Τάνος, Εὐριπ. Ἠλεκτ. 498.

Τάνητον, τό = Τάνητες.

Τάνις, ῐος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη πλησίον τοῦ Τανιτικοῦ στομίου τοῦ Νείλου, ἐν τῇ ἱερᾷ Ι=γῇ Ζόαν καλουμένη, καθέδρα τῶν βασιλέων Φαραὼ ταυτὸν Σιμπάχ. Στράβ. — ὅθεν, Τανίτης, ου, ὁ (ῐ) ὁ κάτοικ. καὶ ἐπίθετ. ὁ Τανῐτης νομὸς καὶ Τανῐτικός, ἡ, όν. Τὰς Τάνιος ἢ εἰς τὴν Τάνιν ἀνήκοντ. Τανῐτικὸν στόμα, ἐν τῷ στομίῳ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ῥέον πλησίον τῆς πόλεως Τάνιος. Στράβ.

Τάνητος κώμη, ἡ. Tanetum. Κώμη τῆς ἄνω Ἰταλίας κειμένη μεταξὺ τῆς πόλεως Πάρμης καὶ Ῥεγίου· ταυτὸν Taneto. Πολύβ. καὶ Ταύητον, τυ, Πτολμ.

Τάνος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀρχολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Θυρεατικὸν κόλπον. Παυσ. β', 38.

Ταντάλειος καὶ Ταντάλεος, ἴδε Τάνταλος.

Ταντᾰλίδης, ου, ὁ (-υυ-). Τίος τοῦ Ταντάλου, ὁ Πέλοψ. οἱ Ταντᾰλίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Ταντάλου, ὁ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης. Εὐρπ. Ὀρ. 811.

Ταντᾰλίς, ίδος, ἡ. Θυγατὴρ τοῦ Ταντάλου, ἡ Νιόβη. Ἀνθολ.

Τάνταλος, ὁ. Τίος τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πλουτοῦς, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Τμώλου, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 5. Βασιλεὺς τῆς Παφλαγονίας ἐν Ἀσίᾳ, ἢ κατά τινας τῆς Φρυγίας, ἔχων καθέδραν αὐτοῦ τὴν πόλιν Σίπυλον. Διόδ. Ὅλ. 1, 60. περιβόητος ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὰ μεγάλα αὐτοῦ πλούτη καὶ διὰ τὴν ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν εὐνοιαν, ὥστε ἐλέγετο ὅτι κῠλίσθη καὶ τὴν Τραπέζης αὐτῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπαρθεὶς καὶ φερόμενος ἀσεβῶς πρὸς τοὺς θεοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους λέγεται ὅτι κατεμέλισε τὸν ἴδιον αὐτοῦ παῖδα Πέλοπα, παρεθηκεν ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς Τραπέζης του, ἐτιμωρήθη αἰωνίως ὑπ' αὐτῶν ῥιφθεὶς εἰς τὸν Τάρταρον, ὅπου καταψελεγόμενος ὑπὸ διηνεκοῦς δίψης καὶ εὑρισκόμενος ὅλος μέσα εἰς τὸ ὕδωρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγίξῃ αὐτὸ μὲ τὰ χείλη του, ὡσαύτως δὲν ἠδύνατο οὐδὲ νὰ γευθῇ τοὺς ἀφθόνους καρποὺς ὅσοι ἵστανται ἐρεμάμενοι πρὸ τοῦ στόματός του. Ὁμ. Ὀδ. Λ, 583. κατὰ τινας δὲ ἐπλάττετο ὅτι ἵστατο ἀεί ποτε ἄνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ εἰς μέγας λίθος ἑτοιμαπειλῶν νὰ κατασυντρίψῃ αὐτὸν πᾶσαν στιγμὴν. Πινδ. Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐρυανάσσης ἐγέννησεν ὁ Τάνταλος τὸν Πέλοπα καὶ τὴν Νιόβην. Ὁ τοσοῦτον φημιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πλοῦτος αὐτοῦ ἐπεκράτησεν ἐν παροιμίαις λεγόμενος, τὰ Ταντάλου χρήματα, ἐξ οὗ παρήχθη καὶ ὁ μῦθος περὶ τῆς μετοχῆς τὴν ὁποίαν ὁ Τάνταλος ἔλαβεν τῆς Τραπέζης τῶν θεῶν. Πλάτ. Εὐθύφρ. σελ. 11. Λουκ. Ὀρχ. 54. — 2) Τίος τοῦ Θυέστου, πρῶτος ἀνὴρ τῆς Κλυταιμνήστρας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀτρέως. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1137. — 3) Τίος τῆς Νιόβης, τοξευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀπολόδ. γ', 5, 6. — ὅθεν, Ταντάλιος, εία, ειον. Τοῦ Ταντάλου ἢ ἐκ τοῦ Ταντάλου ὤν, εἰς τὸν Τάνταλον ἀνήκων, Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, υἱὸς τοῦ Ταντάλου. Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 1. καὶ, ὁ Ταντάλειος πλοῦτος. Πλάτ. αἱ Ταντάλειοι δίκαι. Λουκ. — 2) Ταντάλεος, έα, εον. Τοῦ Ταντάλου. Ἀνθολ. (Πλάτ. Κρατυλ. σελ. 395. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ τάλας, ἡ ταλαιπωρία, συγγεν. τῷ τάλαιτον, ταλαντάω, ταλαπωρέω κατὰ Παστορ, ἢ διὰ τὸ ταλαιπωρεῖσθαι ἐπὶ αἰωνίους αἰῶνας αὐτοὺς, ἢ διὰ τὸ ἐπιτερπόμενον καὶ εἰωθὸς αἰωρεῖσθαι αὐτοὺς ἐπὶ τῆς νεφέλης αὐτοῦ ἀεὶ πρὸς ποινὴν ἐν ᾍδου διὰ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ.)

Ταξίαρα, ἡ. Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Σουσιανῆς χώρας. Πτολ. ε', 3.

Ταξίλα, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδίας ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου, κειμένη μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου ποταμοῦ, μία τῶν ἐπισημοτέρων καὶ πλουσιωτέρων Ἰνδικῶν πόλεων, καθέδρα τοῦ βασιλέως Ταξίλου· ταυτὸν Ἄττοκ. Ἀρρίαν.

Ταξίλης, ου, ὁ. Κοινὸν ὄνομα διαφόρων βασιλέων τῆς Ἰνδίας μεταξὺ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ὑδάσπου ποταμοῦ, εἰς ὧν εἰς ὑπετάχθη ἐκουσίως εἰς τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον μετὰ τοῦ ὁποίου ἐναδεῖς ἐπολέμησε κατὰ τοῦ Πώρου. Ἀρρίαν. Ἀνάβ.

Ταόχοι, ὁ. Λαὸς τῆς Ἀσίας κατοικῶν μεταξὺ Ἀρμενίας καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου οὐ μακρὰν τοῦ Φάσιδος ποταμοῦ περὶ τὸν Ἀράξην· ταυτὸν Ταχασπάροι. Ξεν. Ἀνάβ. δ', 4. καὶ Ταόχοι, Ἐκδ. Born.

Τάπη, ἡ. Πόλις τῆς Ἑρκανίας, πιθαν. = Ταπαί. Στράβ.

Τάπουροι, οἱ. = Τάπυροι.

Ταπροβάνη, ἡ (ᾰ). Νῆσος μεγάλη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰνδίας περὶ τὸ ἀκρωτήριον Κῶμορ, ἔχουσα 5000 σταδίων περίμετρον καὶ τρέφουσα μέγαν ἀριθμὸν ἐλεφάντων καὶ χελώνων. Κατὰ Στέφ. Βυζ. ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος αὕτη πρότερον Σιμουνδοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων αὐτοῦ Σαλικὴ, καὶ οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Σάλαι, ἔχοντες διαφόρους παραλλαττοντας καὶ μεταγείτονας πόλεις, ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν τὸ Ἀνουρίγραμμον βασίλειον καὶ τὸ Ναάγραμμον μητρόπολις· ταυτὸν νῆσος Ταπροβάνη ἡ Σιελάν. Στράβ. Διον. Περ. 593. Πτολ. ζ', 4.

Τάπυριοι, οἱ. = Τάπυροι.

Τάπυροι, οἱ. Λαὸς νομαδικὸς τῆς Μηδίας διατρίβων περὶ τὰ ὄρη τὰ ὁποῖα χωρίζουσι τὴν Κασπίαν θάλασσαν ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης. Στρβ. — 2) Λαὸς τῆς Ἑρκανίας κατοικῶν μεταξὺ τῶν Ἑρκανίων Δερβίνων. Στράβ. Τάπουροι, Ἀρρίαν. Τέπυρροι, Στέφ. Βυζ. καὶ Τάπυροι (υυ-) Διον. Περ. 733.

Ταρακών, ῶνος, ἡ, = Ταρράκων, ὅπερ ὄρα.

Ταραντᾶϊος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ἀπὸ τῆς πόλεως Τάραντος. Στεφ. Βυζ.

Ταραντινίδιον, τό. Λεπτὸν καὶ διαφανὲς ὕφασμα κατασκευαζόμενον εἰς τὴν ἐν Ἰταλίᾳ πόλιν Ταραντα. Λουκ.

Ταραντῖνος, ἴδε Τάρας.

Τάρας, αντος, ὁ καὶ ἡ (ᾰ) Tarentum. Πόλις ἐπίσημος καὶ ἀμαλὰ τὸ πάλαι τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῶν ἐκ Λακεδαίμονος Παρθενίων συσταθεῖσα περὶ τὸ γιν ἔτος πρὸ Χρ. μὲ εὐρύχωρον καὶ προσφυῆ λιμένα, ἔχουσα πρότερον Ἀριστοκρατικὴν πολιτείαν, ὕστερον δὲ διοικουμένη δημοκρατικῶς πῶς τὴν παντελεῦς αὐτῆς ὑποδουλώσεως εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχήν. Ὑπερεῖχε δὲ αὐτὴ πολὺν χρόνον ὅλας τὰς λοιπὰς Ἑλληνικὰς πόλεις τῆς μεγάλης Ἑλλάδος διὰ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτῆς ναυτικοῦ καὶ τῆς λοιπῆς διὰ ξηρᾶς δυνάμεώς της, διὰ τῆς σοφῆς νομοθεσίας της καὶ διὰ τὴν εἰς κάθε τεχνας καὶ ἐπιστήμας ἐπίδοσιν τῶν κατοίκων αὐτῆς, ὅπου ἐνθῆσε πολλοὺς χρόνους καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ Πυθαγόρου· πολλαὶ δὲ μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἐξαίσιοι οἰκοδομαὶ ἐκόσμουν τὴν πόλιν πρὸ πάντων ἓν μέγα καὶ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τοῦ Διὸς ἱστάμενον ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἔργον τοῦ περιφήμου τεχνίτου Λυσίππου· περὶ τὸ 209 ἔτος πρὸ Χρ. κυριευθεῖσα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὑπό τῶν Ῥωμαίων κατεστράθη καὶ αὐτὴ ἀποικία Ῥωμαική· — τανὺν Taranto. Ἡρόδ. 1, 24. Ἀρτεμ. εὑρῆσαι παρὰ Θουκ. ς', 104. Πολυβ. καὶ τοῖς πλεισ. Συγγραφ. Θλλα. παρὰ Διον. Περγ. 376. ἅπαξ. — 2) Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ταραντος. Πακυ. — 3) Τίς τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ κτίσας ὡς μυθολογεῖται τὴν πόλιν Τάραντα ἐν Ἰταλίᾳ· ὀρθοτρ. μέντοι λογίζεται ὡς πρῶτος κτίστης αὐτῆς ὁ Φάλανθος ἐκ Λακεδαίμονος. Παυσ. τ, 10. — ὅθεν, Ταραντῖνος, ίνη, ῖνον. Τοῦ Τάραντος ἢ ἐκ τοῦ Τάραντος ὤν. Ἡρόδτ. ς' Ταραντῖνος κόλπος, ὁ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα σχηματιζόμενος κόλπος ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ. Στράβ. καί, Οὐσιαστικ. Ταραντῖνοι, ὁ κατοικ. ἡ Ταραντίνη, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τάραντα· χώρα. Στράβ.

Ταράξιππος, ὁ. Οὗτος ἐκαλεῖτο ἓν μέρος σχηματίζον εἶδος βωμοῦ εἰς τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὅτε ἐπλησίαζον οἱ ἵπποι τῶν ἁγωνιζομένων ἐκυρίευοντο ἀπὸ ταραχήν τινα καὶ φόβον· ἐλογίζετο δὲ ὁ βωμὸς οὗτος ὅτι ἦν τὸ μνημεῖον τοῦ Μυρτίλου τὸ ὁποῖον ἤγειρεν πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ὁ Πέλοψ ὅτε ἐνίκησε τὸν Οἰνόμαον· παυσανίρ. μέντοι ὑπῆρχεν ἱερὸς τοῦ Ἱππίου Ποσειδῶνος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκωμῳδᾶτο καὶ ὁ θεὸς οὗτος Ταραξιππος. Παυσ. Ἠλ. 21.

Ταραξίων, ωνος, ὁ. Ἐπίκλαστον κύρ. ὄνομ. τιμώμενος ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Ὀσείρων, Λουκ. ἀλ. Ἱστορ. β', 53.

Ταρασκών, ωνος, ἡ. Πόλις μεταξὺ τῶν Σκλύων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ῥοδάνου ποταμοῦ· τανὺν Tarascon. Στράβ.

Ταρβελλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τὰ πεδία τῶν Πυρηναίων ὀρῶν ἕως τῶν ἀρβελλῶν τοῦ Γαρούνα ποταμοῦ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἦν ὡς ἐπὶ πολὺ ἄμμωδης καὶ ξηρά. Στραβ. δ'. Πτολ. β', 49.

Ταργίτιος, ὁ. Τίς τοῦ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν Θυγατέρων τοῦ Βορυσθένους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐλέγοντο ὅτι κατήγοντο οἱ Σκύθαι. Ἡρόδτ. δ, 5.

Ταρηχάδες, αἱ. Salamentarii. Ἐπίκλαστοι καὶ μυθώδεις κάτοικοι νήσου μεγάλου κήτους ἐν τῷ Ὠκεανῷ, παρὰ Λουκ. ἀλη. Ἱστ. β', 35.

Ταρηχέαι, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Γαλιλαίας χώρας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γενησαρέθ, παρίσημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ταριχεῖα τῶν ἰχθύων. Στράβ. καὶ Ταρχεῖα, Στέφ. Βυζ. — 2) Ταρχεῖται, αἱ, Ἰονικ. Ταριχῆαι, πληθ. οὕτως ἐκαλοῦντο διάφορα μέρη τῆς Αἰγύπτου εἰς τὰ ὁποῖα ἐναφίχευον οἱ παλαιοὶ Αἰγύπτιοι τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων ἢ ζῴων, καὶ ὅπου ἐναποταρίευον αὐτὰ μετὰ τὴν ταρίχευσιν· αἱ Πηλουσιακαὶ Ταριχεῖαι, αἱ πλησίον τοῦ Πηλουσίου κείμεναι, τανῦν Ἀλ-Ταρμά. Ἡρόδ. 2, 15. ἐν δὲ βιβλ. 2, 113. Ταριχεῖαι, αἱ παρὰ τὴν Κανωβικὴν Ταριχεῖαι, τανῦν Μάδια.

Ταρκυνία, ἡ, Tarquinii. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ Ἑλλήνων ἀποίκων ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα ἐπίσημος Ῥωμαϊκὴ ἀποικία Στρβ. — ὅθεν, Ταρκύνιος, οἱ κατοικ.

Ταρκυνία, ἡ· Tarquinia Gens. Ἀρχαία ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἀπὸ τῆς ὁποίας κατήγοντο οἱ βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων Ταρκύνιοι. Δ β.

Ταρκύνιος, Πρίσκος ἢ πρεσβύτερος, Tarquinius Priscus. Πέμπτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας μετὰ τὸν Ἄγκον Μάρκιον κατὰ τὸ 138—176 ἔτος ἀπὸ Κτ. Ῥώμ. Υἱὸς τοῦ Κορινθίου Δημάρατου ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Βακχιαδῶν, ὃς τὰς νυμφευθεὶς τὴν Τυρσηνικὴν πλουτίαν κόρην ἐκ τῆς πόλεως Ταρκυνίας ἦλθεν εἰς τὴν Τύρσημην, ὅπου διὰ τοῦ πλούτου, τῆς ἀνδρίας καὶ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ἐκδουλεύσεων ἠξιώθη μετ' οὐ πολὺ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως Ἄγκου, ὁ ὁποῖος ἀφῆκεν αὐτὸν μετὰ θάνατον ἐπίτροπον τῶν δύω εἰσέτι ἀνηλίκων παίδων του· τούτους ἀποπέμψας ὁ Ταρκύνιος εἰς τοὺς ἀγροὺς, οἰκειοποιήθη τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης καὶ διὰ τῆς εὐγλωττίας του παρεκίνησε τὸν λαὸν ν' ἀναγορεύσωσιν αὐτὸν βασιλέα. — 2) Ταρκύνιος ὁ Ἀλαζών, Tarquinius Superbus. Ἔκγονος τοῦ προτέρου Ταρκυνίου, ἕβδομος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, μετὰ τὴν καθαίρεσιν τοῦ ὁποίου ἐσυντήθησαν ἐτήσιοι Ὕπατοι ἐν Ῥώμῃ· ἀνέβη δὲ οὗτος εἰς τὸν θρόνον τὸ 220 ἔτος ἀπὸ κτιστ. Ῥώμ. ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ καὶ τῆς βουλῆς, βασιλεύσας δεσποτικῶς ἕως τοῦ 245 ἔτους, ὅτε ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς Ῥώμης μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν γενεὰν, μετὰ μίαν πολυχρόνιον καὶ ματαίαν ἀπόπειραν τοῦ νὰ ἐπαναστήσῃ αὖθις τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, φυγὼν τελευταῖος πρὸς τὸν ἐν Ἠμύρᾳ βασιλέα Ἀριστόδημον ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν ἐνενηκοντούτιδος χρόνων. Διον. Ἁλ.

Τάρνη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου, ὕστερον Σάρδεις κληθεῖσα. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 44.

Ταρόδουνον, τό. Πόλις τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ἐστίων, κατὰ Reich· τανὺν Derendoof. Πτολ. β', 11.

Ταρπήϊος, εἶα, εἷον. Τῆς Ταρπηΐας, τὸ Ταρπήϊον ὄρος, Tarpeius mons, ἡ πρὸς μεσημβρίαν ἄκρα τοῦ Καπιτωλίου ὄρους ἐν Ῥώμῃ κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς Ταρπηΐας θυγατρὸς τοῦ Σαβίνου Ταρπηίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοντο μετὰ ταῦτα οἱ κατάδικοι τῶν Ῥωμαίων. Ἀνθολ.

Ταρπῆται, οἱ. Λαὸς Σκυθικὸς κατοικῶν ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης ἐν Ἀσίᾳ. Στράβ.

Ταρράκινα, ἡ (υ-υ-) Tarracina. Πόλις τῶν Οὐόλσκων ἐπὶ τῆς χώρ. τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ πρότερον Anxur καλουμένη. Διοδ. Σκ. Ταρράκινά, Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ταρρακινίτης, ου (ι), ὁ κάτοικ. Πολυβ.

Ταρράκων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Ἱσπανίας πρωτεύουσα τῆς Ταρρακωνησίης χώρας, συνῳκισθεῖσα μεγάλως ὕστερον ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδονιακοῦ πολέμου, ἔχουσα ἐπίσημον ἐμπόριον καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐν αὐτῇ οἰκοδομάς· τανὺν Tarragona. Πολυβ. Στέφ. Βυζ. Ταρακών, ωνο. , Στράβ.

Ταρσήϊον, τό. Πόλις τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κειμένη πλησίον τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Πολυβ. γ', 24. Στέφ. Βυζ. κατὰ Heyne. πιθαν. ἐν Ἀρχῇ πλησίον τῆς Καρχηδόνος.

Ταρσομένη λίμνη, ἡ, = Τραπεμένη, ὅπερ ὄρα.

Ταρσός, ὁ. Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Κιλικίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Κύδνου ποταμοῦ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς χώρας ἐπὶ τῆς Περσικῆς δυναστείας, πολυάνθρωπος καὶ πλουσία, κτισθεῖσα ὡς λέγεται τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Σαρδαναπάλου βασιλέως τῆς Ἀσσυρίας, ὕστερον δὲ Ἰουλιούπολις κληθεῖσα πρὸς τιμὴν τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου· τανῦν Τάρσο. Στράβ. Στέφ. Βυζ. πληθ. Ταρσοί, οἱ. Ξεν. Ἀναβ. α, 2, 23. — ὅθεν, Ταρσόθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς Ταρσοῦ. Ταρσεύς, έως, ὁ κάτοικ. Λουκ. (Ταρσός, δηλαδὴ πατοῦνα τοῦ ποδός· ἀλλ' ὁ κατὰ Στράβ. ἐμυθολογεῖτο ὅτι ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τοῦ ταρσοῦ τοῦ ἵππου Πηγάσου, παρβλ. Διον. Περ 869.)

Τάρταρος, ὁ. παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσ. Θεογ. 118. Ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος καὶ σκοτεινότατος τόπος ἀπέχων ἀπ' αὐτῆς τοσοῦτον ὅσον αὐτὴ ἀπέχει τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέμποντο αἱ ψυχαὶ τῶν κατακλεζομένων ἀθίκων πρὸς αἰωνίαν βάσανον, καὶ ὅπου πρότερον εὐρίσκοντο κατάκλεισμοὶ οἱ Ἑκατόγχειρες καὶ Κύκλωπες, ἀφεξῆς δὲ καὶ οἱ Τιτᾶνες ὅτε ἐνικήθησαν ὑπὸ τοῦ Διός. Ὅμ. Ἰλ. Θ, 13—16. Ἡμν. Ὁμ. Ἀπολ. 336. Ἑρμ. 256. 374. παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλαμβάνετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Τάρταρος καὶ ὅλος ὁ Ἅιδης, καὶ ἐνοεῖτο εἴτε ὅλος αὐτὸς ὁ Ἅιδης, Ἡσ. Ἀσπ. 255. εἴτε ὡς ἰδίως τὸ μέρος ἐνθα ἐβασανίζοντο αἱ σκιαὶ τῶν ἀθίων. Πλάτ. Φαιδ. 60. καὶ Γοργ. 165. «Τὸ τῆς δίκης τε καὶ τίσεως δεσμωτήριον, ὃ δὴ Τάρταρον καλοῦσιν» παρβλ. Voss. Virg. Γεωργ. 1, 38. Προσωποποιούμενος δὲ ὁ Τάρταρος ὡς κατοχθόνιος ἀρχικὴ θεότης παρ' Ἡσ. Θεογ. 822, ἐγέννησεν ἐκ τῆς Γῆς τὸν Τυφῶνα. — ἐτεργεν. πληθ. τὰ Τάρταρα, πρῶτος παρ' Ἡσ. Θεογ. 119. 841. καὶ Σηλκ. ἡ Τάρταρος, ἅπαξ παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 23. καὶ Νικανδ. Θηρ. 204. — ὅθεν, Ταρτάρειος, εἶα, εἷον. Τοῦ Ταρτάρου ἢ ἐκ τοῦ Ταρτάρου ὤν, καὶ Ταρτάριος, ία, ιον.

Ταρτήσιος, ία, ιον, καὶ Ταρτησίς, ὅρα Ταρτήσσιος καὶ Ταρτησσός.

Ταρτησσός, ὁ καὶ ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰσπανίας κειμένη μεταξὺ τῶν δύω στομίων τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν Φοινίκων ὅσοι συνεχῶς ἔπλεον εἰς τὴν χώραν ταύτην χάριν ἐμπορείας· ἡ ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ Θαρτὶς καλουμένη, ἥτις ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσῴζετο πλέον, κατ' αὐτὸν δὲ ἡ ὕστερον Καρτεία λεγομένη, κατ' ἄλλους τὰ Γάδειρα. Λρτεμ. παρ' Ἡροδτ. 1, 163. Ἠθλυκ παρὰ Στράβ. καὶ Διον. Περ. 337 — 2) Ταρτησσός, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ, τανῦν Γουαδαλκουβίρου. Στράβ. — Ἐλογίζετο δὲ ὁ Ταρτησσὸς ὑπό τῶν ἀρχαίων ὡς ὁ ἀπώτατος πρὸς δυσμὰς τόπος τῆς Οἰκουμένης, ὅπου κατὰ Στράβ. ἐπλάτυνε τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ· ἐνταῦθα ἵδρυτο ἡ κτίσις τῶν Γηγάντων, τῶν Γραιῶν, Γοργόνων, Ἀριμασπῶν καὶ ἄλλων μυθολογουμένων Τεράτων. — ὅθεν, Ταρτήσιος, ία, ιον. Τῆς Ταρτησσοῦ ἢ ἐκ τῆς Ταρτησσοῦ ὤν· καὶ Οὐσιαστικ. Ταρτήσιος, ὁ κάτοικ. Ταρτησσία μύραινα, μυθολογουμένη τις τερατώδης μύραινα, ἡ κατὰ ἄλλην μυθώδη ἐπίνοησιν συνελθοῦσα ἡ Μύραινα μετὰ τῆς Ἐχίδνης ἐγέννησε φοβεροπίους τινὰς νεοττοὺς οἵτινες ἠφάνιζον τοὺς ἄλλους ἐν τῇ θαλάττῃ ἰχθῦς Ἀριστφ. Βατρ. 475. — Ταρτησσίς, ίδος, ἡ, ἡ περὶ τὴν πόλιν Ταρτησσὸν χώρα ἐκτεινομένη παραθαλασσίως πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν Στράβ.

Τάφη, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Λοκρίδος χώρας ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἀντικρὺ ὑπὸ τὰ ὄρη Οἴτην, κατὰ Στράβ. ἢ ὕστερον Φαρυγαι κληθεῖσα· Ἰλ. Β', 533.

Τασκοί, οἱ· Λαὸς τῆς Περσίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ, Διον. Περ. 1069.

Τάττα, ἡ. Λίμνη ἐλατοῖτις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ μεσημβρινῶς τῆς Γαλατίας χώρας, ἔχουσα τὴν ἰδιότητα νὰ κρυσταλλοῦνται πάντα ὅσα ἠγείρῃ τὸ ὕδωρ αὐτῆς. Στράβ. ιβ'.

Ταΰγέτη, ἡ. Ἰονικ. Τηΰγετη Θυγατηρ τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ζεὺς ἐγέννησε τὸν Λακεδαίμονα, Ἀπολόδ. γ', 10, 1. Πινδ. Ὀλ. 3, 52. συγκαταριθμεῖτο δὲ καὶ αὐτὴ μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἑπτὰ ἀστέρων τῶν Πλειάδων.

Ταΰγετον, τό. Ἰονικ. Τηΰγετον, Taygetus. Ἐπίσημον ὄρος τῆς Λακωνίας, σχηματίζον μίαν ἐκτεταμένην καὶ ὑψηλὴν συνέχειαν φερομένην ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας μεσημβρινῶς καὶ ἀπολήγουσαν εἰς τὸν Ἀκρωτηρίου Ταινάρου ὡς τῆς ἐσχάτης· ἡ ἀκροτάτη αὐτοῦ κορυφὴ ἐκαλεῖτο Τέλητον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου διεστῶντο διάφορα ἀ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

γρια θηρία· τῶν ὄρος τῆς Μίσης ὁ Πεντάδακτυλος. Πρῶτον παρ' Ὁμήρ. Ὀδ. Ζ, 103. Οὐδετρ. Ἡρόδτ. 4, 146. Στράβ. τὰ Ταΰγετα Πλούτ. καὶ ὁ Ταΰγετος, Λουκ. Ἱερομ. 19.

Ταυλάντιοι, οἱ, Λαὸς τῆς Ἰλλυρίας κατοικῶν περὶ τὴν πόλιν Ἐπίδαμνον. Θουκ. α', 24. Στράβ.

Ταυρέας, ου, ὁ, Ἀθηναῖός τις σύγχρονος τοῦ Σωκράτους, τοῦ ὁποίου συχνάκις ἀναφέρεται ἡ Ἀκαδήμη. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 153. Δημ.

Ταῦρη, ἡ, = Ταυρική. Ἀνθολγ.

Ταυρικός, ἡ, ὁν. Τῶν Ταύρων ἢ εἰς τοὺς Ταύρους ἀνήκων. Ἡρόδτ. Ὅθεν ἡ Ταυρική, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ. Ἡ χώρα τῶν Ταύρων κειμένη μεταξὺ τῆς Μαιώτιδος λίμνης καὶ τοῦ Κερκινιτικοῦ κόλπου, περιλαμβάνουσα ἐκτὸς τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καὶ τὸν Ἀχίλλειον δρόμον· τῶν Ταυρῖται ἢ Κριμμαῖοι. Ἡρόδτ. 4, 99. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 85. — Τὰ Ταυρικὰ ὄρεα, τὰ περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην ὄρη τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου. Ἡρόδτ. 4, 3.

Ταυρική, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο εἰς τὴν Ταυρίδα ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, εἰς τῆς ὁποίας τὸν ναὸν ἐπρόστρεφον ἀντὶ ἀνθρωπίνους σφάζοντες ὅλους τοὺς αὐτόθι ἐρχομένους ξένους. Ἡρόδτ. 4, 103. εἰς τὸν ναὸν τοῦτον ἀφῖχθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ἡ Ἰφιγένεια συστέτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπηρετοῦσα ἐν αὐτῷ ὡς ἱέρεια.

Ταυρινοί, οἱ Taurini. Ἔθνος μέχρων τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἀρετῷ Ἰταλίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰς αὐτόθι Ἄλπεις ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Πεδεμόντου καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τὴν Ταυρασίαν, ὕστερον Augusta Taurinorum. (Ταυρῖνοι) κληθεῖσαν. Στράβ. Ταυρῖσοι, οἱ, παρὰ Πολυβ. καὶ Ἀππιαν. ὡσαύτως ἀπέκλεισε τὸ γένος Κελτοί. — Οἱ αὐτοὶ καλοῦνται ἐπὶ τοῦ ἀρχ. Πολυβ. καὶ Ταυρίσκοι.

Ταυροβόλος, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐπὶ τῆς νήσου Ἄνδρου. Σχολ. Ἀριστοφ. Λυτ. 448. καὶ Σουϊδ. ἐν λεξ. Ταυρ. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὄρη Ταυροπόλος.

Ταῦροι, οἱ. Οἱ κάτοικοι τῆς Ταυρικῆς χώρας ἐν Σκυθίᾳ, ἔθνος ἀρχαῖον, βάρβαρον καὶ ἄγριον, τὸ ὁποῖον ἐξυπτίαζεν ἀπανθρώπως ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἐρχομένους ξένους, προσφέρον αὐτοὺς ὡς θυσίαν εἰς τὴν Ἄρτεμιν, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐπίστευον ὡς ἐγχώριον θεὰν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ταυρικῆς Ἀρτέμιδος. Ἡρόδτ. 4, 99. Στράβ. περὶ τοῦ Ἡροδότου ὅτι ἀναφέροντα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν πολλαὶ διηγήσεις περὶ τῆς ἀγριότητος καὶ ὠμότητος τῶν Σκυθικῶν τούτων λαῶν, αἵτινες καὶ ἕως τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων ἔμενον ἀείποτε ἀκοινώνητοι μετ' ἄλλων ἐθνῶν, ζῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ μεληστείας καὶ πολέμους κατὰ τῶν πλησιοχώρων λαῶν.

Ταυροκέφαλος, ὁ, ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου παριστανομένου ἐνίοτε ὑπὸ εἰκόνα ταύρου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡς τέκνου τοῦ Διὸς Ἄμμωνος, καὶ ὡς διδάξαντος τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζεύγωσι τοὺς ταύρους εἰς τὸ ἄροτρον. Διοδ. Σικ. γ', 64 καὶ 73.

Ταυρομένιον, τό, Πόλις τῆς νήσου Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν αὐτῆς παραλίων ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ βράχου Ταῦρου καλουμένου, παράγουσα ἐξαίρετον οἶνον καὶ ὡραῖα μῆλα, ὕστερον ἐκτισθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ Ῥωμαϊκῆς ἀποικίας. τῶν Ταορμινα. Στράβ. — Ὁθεν, Ταυρομίτης, ἐος, ἴου. Τοῦ Ταυρομενίου ἢ ἐκ τοῦ Ταυρομενίου ὢν· καὶ Ταυρομενίτης, ου, (ι) ὁ αὐτόθι. Στράβ, παραβλ. Νίσος.

Ταυροπάρσενος, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Εὐρώπης ἐγγόνης τοῦ Ἀγήνορος, ὡς ἀρπαγείσης ὑπὸ τοῦ ταύρου ἐκ Φοινίκης, ἐτι δὲ τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἰνάχου, μεταμορφωθείσης ὑπὸ τῆς Ἥρας εἰς ταῦρον. Λυκοφρ. 1232. Λουκ. Ἐνάλ. διάλ.

Ταυροπόλιον, τό, Ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας. Στράβ.

Ταυροπόλος, ἡ, ὁ, Τίτος τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀριάδνης. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 996.

Ταυροπόλος, ἡ. καὶ Ταυροπόλη, Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἢ ὡς λατρευομένης ἐν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ ὡς ἐγχωρίου θεότητος, ἢ διότι ἐπρόσφερον εἰς αὐτὴν θυσίας ταύρων, ἢ τελευταῖον διότι ἐφόνευσε τὸ Σκυθικὸν τέρας ὁ ὁποῖον ἔπεμψεν ὁ Ποσειδὼν διὰ νὰ κατασπαράξῃ τὸν Ἱππόλυτον. Σοφ. Αἴας. 172. Σουϊδ. εἰς Λεξ. Ταυροπ.

Ταῦρος, ὁ, = Τάλως. Ὁ φύλαξ τῆς νήσου Κρήτης, Ἀπολλόδ. α', 9, 26. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. 224. — 2) Τίτος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. — 3) Ἀστερισμός τις, παρὰ Θουκ. δ', 119.

Ταῦρος, ὁ, Ὄρος μέγα τῆς Ἀσίας ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ καὶ φερόμενον ἀρετικῶς μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας, εἶτα ἀκατολικῶς διὰ τῶν βορειοδυτικῶν συνόρων τῆς Κιλικίας ἀπ' ὅπου τὸ λευκοῦ χωρίζεται εἰς τὸ ἰδίως ὄρος τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὸν Ἀντίταυρον· διαιρεῖ δὲ τὴν Ἀσίαν ὁ Ταῦρος εἰς δύο μεγάλα μέρη εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ Ταύρου καὶ εἰς τὴν ἐκτὸς τοῦ Ταύρου Ἀσίαν· τυνήγως δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ταῦρος ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων πᾶς ὀρεινὸς τόπος ἐν τῇ μεσῇ Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενος ἐπὶ τε μακρινὸν διάστημα, καὶ ἰδίως λαμβανόμενον ἐπὶ μόνης τῆς πείρας ἐκείνης τῶν ὀρέων τὰ ὁποῖα περιέχουσι ἀρτεσιῶς τὴν Κιλικίαν χώραν· ἔτι δὲ ἀναφέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ταύρου παρὰ Στράβ. β', 11, 14. καὶ Πλιν. καὶ αἱ διὰ τῆς Λυκίας φερόμεναι ὀλιγώτερον ὑψηλαὶ συνεχεῖαι ὀρέων, καὶ ἄλλοι κλῶνες ὅτοι ἐκτείνονται διὰ τῶν βορειοδυτικῶν καὶ νοτιοδυτικῶν παραλίων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. παρβλ. Πτολ. ε', 8. Πολυβ. δ', 38. Στέφ. Βυζ. Διάφοροι κλῶνες τοῦ Ταύρου ὄρους ἀναφέρονται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Γεωγράφοις ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας κείμενον ἀνατολικῶς ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ἡ πόλις Ταυρομένιον· τανῦν Capo di Crosa. Διοδρ. Σικ.

Ταραξήνης, ους, ὁ, Νικητής τις τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Αἰλ. ποικ. ἱ. θ'. 2.

Ταυροσκύθαι, οἱ, Ἔθνος Σκυθικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χώρας. Ἀρρίαν.

Ταυροφάγος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κληθέντος οὕτω κατὰ Σχολιαστ. εἴτε διότι ἐπροτρέφετο εἰς αὐτῷ ὡς θυτία εἰς ταῦρος, ἢ διότι οἱ τελοῦντες ποιηταὶ εἰς τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας ἐλάμβανον ὡς βραβεῖον ἕνα Ταῦρον. Σουϊδ. Περὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 357. καλεῖται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Πανίσκος Κρατῖνος.

Ταυροφόνος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Λίνδῳ, ὡς φονεύσας ποτὲ αὐτόθι τὸν ταῦρον ἑνὸς γεωργοῦ, Θεοκρ. Εἰδ. ιε'. Διοδ.

Ταῦχειρα, τά, Τευχῖρα. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ κειμένη μεταξὺ Λεπτίδος καὶ Πτολεμαΐδος, ὕστερον Ἀρτεμὶς κληθεῖσα· τανῦν Τολομέτα ἢ Τευχειρα. Ἡρόδτ. 4, 171.

Ταφιασσός, ὁ, Ὄρος τῆς Καλυδωνίας χώρας ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο ὁ τάφος τοῦ Κενταύρου Νήσσου. Στράβ.

Τάφιοι, οἱ, (υυ-) Ἔθνος ἀρχαῖον κατοικοῦν μέρος ἐπὶ τῶν δυτικῶν παραλίων τῆς Ἀκαρνανίας καὶ μέρος ἐπὶ τῶν μικρῶν νήσων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας ἐξ ὧν ἡ μεγαλητέρα ἐκαλεῖτο ἰδίως Τάφος· ἦταν δὲ οὗτοι τὸ πάλαι περίφημοι θαλασσοπόροι καὶ ξῶντες ὡς ἐπὶ πολὺ ἐκ πειρατείας. Ὁμ. Ὀδ. Α, 181. Ο, 426. κατὰ Ἀπολλόδ. ἐκληρήσαν οὗτοι Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ Ταφίου υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅρα Τηλεβόαι.

Τάφιος, ία, ιον. Τῆς Τάφου ἢ ἐκ τῆς νήσου Τάφου ὤν. Εὐριπ. Ῥῆσ. 473. — 2) Τάφιος, ὁ, Τίος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἱπποδάμης ὁ κατοικήσας τὴν νῆσον Τάφον. Ἀπολλόδ. β', 4, 4. τούτου παῖς ὑπῆρξεν ὁ Πτερέλαος.

Τάφος, ἡ- (ᾱ) Ἡ μεγαλητέρα τῶν Ταφίων νήσων μεταξὺ Ἀκαρνανίας καὶ Λευκαδίας πρότερον καὶ Τηλεβόαι καλουμένων· τανῦν Μεγανήσι κατὰ Dodwell. Ὁμ. Ὀδ. Α, 417. Ἀπολλόδ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος ἐκαλεῖτο αὕτη Ταφιοῦς, οὗτος, ἐνῶ πρότερον Ταφιοῦσται ἔλεγτο.

Τάφρας, αἱ, Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ἰσθμοῦ· τανῦν Περεκόπη. Στέφ. Βυζ. ἢ Τάφρα, Πτολμ.

Τάφριοι, οἱ, Λαὸς τῆς Κιρκασσικῆς Σκυθίας κατοικῶν περὶ τὸν Καρκινιτικὸν κόλπον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Στράβ.

Ταχομψώ, οὖς, τ. Νῆσος τῆς Ἀφρικῆς σχηματιζομένη ὑπὸ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὀλίγον ἀπέχουσα τῆς Ἡλιουπόλεως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Αἰθιοπίας. Ἡρόδτ. 2, 29. παρὰ Πτολμ. ἀναφέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Μετακομψὼ πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου, παρὰ δὲ Στεφ. Βυζ. καλεῖται αὕτη, Ταχομψώ, Τακομψὸς καὶ Χομψώ. Κατὰ Mannert· τανῦν Δεράρ, ἡ πόλις· κατὰ δὲ Heeren ἔστι πιθαν. ἡ νῦν νῆσος Καλαπτυχή.

Ταχώς, ώ, ὁ, Βατιλεὺς τῆς Αἰγύπτου σύγχρονος Ἀρταξέρξου τοῦ Μήμονος, κατὰ τοῦ ὁποίου τούτου κινήσας μέγαν ἐπαναστασιν τῶν Αἰγυπτίων ἐκάλεσεν εἰς βοηθειαν τὸν βασιλέα τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησίλαον μὲ ἕνα στράτευμα μισθωτῶν Ἑλλήνων· ἐν ᾧ δὲ ἐπολέμει εἰς τὴν Φοινίκην οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἀναγορεύσαντες βατιλέα τὸν Νακτανεβῶν, ἐβίωξαν ὅλως ἐκ τοῦ θρόνου τὸν Ταχώ, ὅστις βιασθεὶς νὰ φύγῃ εἰς τὴν Περσίαν ἐδιωρίσθη στρατηγὸς κατὰ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ μεγάλου βατιλέως. Αἰλ.

Τέανον, τό, καὶ Τεανόν, Ἀπουλον, Teanum Apulorum. Πόλις τῆς Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Φρέντα ποταμοῦ· τανῦν Teamo. Στράβ. —2) — Τὸ Σιδικηνόν, Teanum Sidicinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς Καμπανίας χώρας, περίφημος διὰ τὴν ἀνθρίαν τῶν στρατιωτῶν της, κατασταθεῖσα ὕστερον Ῥωμαϊκὴ ἀποικία· τανῦν Tiano. Στράβ. — Ὅθεν, Τεανίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Πολυβ.

Τέαρος, ὁ, Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕβρον. Ἡρόδτ. 4, 89.

Τεκτέα, ἡ, Teate. Πόλις ἐπίσημος καὶ ὀχυρὰ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀτέρνου ποταμοῦ, τανῦν Chieti. Πτολ. γ', 1. Στράβ. ε'. Πλιν.

Τέβ'εις, ὁ, = Τίβερις. Στέφ. Βυζ.

Τέβρος, ὁ, Εἷς τῶν παίδων τοῦ Ἱπποκόοντος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 10, 1. Σεβρὶς, παρὰ Παυσ. γ', 15.

Τεγέα, ἡ, Ἰωνικ. Τεγέη Μία τῶν ἀρχαιοτέρων πόλεων τῆς Ἀρκαδίας ἀπεχουσα περίπου 100 στάδια τῆς Μαντινείας, μετὰ τῆς ὁποίας διετέλεσε διαφορὰς περὶ τῆς ὑπεροχῆς, ἔχουσα ἕνα περίφημον ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς τὸν ὁποῖον ὑπηρέτουν αἱ ἱέρειαι νέαι παρθένοι· εἰς ταύτην ἐλατρεύετο καὶ ὁ θεὸς Πάν, ἀπὸ τῆς ὁποίας οὗτος καὶ Τεγεάτης ἐκαλεῖτο· τανῦν ἐρείπια Παλαιὸν Ἐπισκοπὴ καλούμενα πλησίον τῆς Τριπολιτζᾶς. Ὁμ. Ὑ. Β, 607. Θουκ.

δημόσια κεντρική βιβλιοθήκη βέροιας

Τέγεα, ἡ, παρ. Πολυβ. καὶ Λουκ. Ὅθεν Τεγεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κάτοικ. τῆς Τεγέας. Ἡρόδ. — Ἡ Τεγεᾶτις, ίδος, μετά ἢ ἄνευ τοῦ χώρα, ἡ περιοχὴ τῆς πόλεως Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Θουκ. καὶ Τεγεατικός, ή, όν. Ὁ εἰς τὴν Τεγέαν ἀνήκων. Ἡρόδ.

Τεγεάτης, ου, ὁ. (ᾱ) Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τεγέαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η΄, 5.

Τεγεαστραῖοι, οἱ, ταὐτ. τῷ Τεργεσταῖοι, κατὰ μεταθεσ. Διον. Περ. 382.

Τέγυρα, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ὑλίγον ἀπέχουσα τῶν Λευκτρων, μ' ἕνα ναὸν καὶ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη ὁ θεὸς οὗτος. Στέφ. Βυζ. Τεγύραι, αἱ. Πλευτρ.

Ταγυρεύς, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ μαντείου τὰ ὁποῖα οὕτως εἶχεν εἰς τὴν Τεγυραν πόλιν τῆς Βοιωτίας, καὶ ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Πλουτρ. Πελοπ. 3.

Τεγυρίος, ὁ. Βασιλεὺς ἀρχαῖος τῆς Θρᾴκης, ὁ ὑποδεχθεὶς τὸν Εὔμολπον, δοὺς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἴσμαρον· μετὰ θάνατον δὲ ἄφηκεν αὐτὸν διάδοχον τοῦ βασιλείου. Ἀπολλόδ. γ΄, 15, 4.

Τεθρώντιον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ. Ἡρόδ. 8, 33. Τιθρώνιον, Παυσ. 1, 34.

Τειρεσίας, ου, ὁ. Ἰων. Τειρεσίης. Περίφημος μάντις τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων Θηβαίος, υἱὸς τοῦ Εὐήρους καὶ τῆς Νύμφης Χαρικλοῦς ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν. Ἀπολλόδ. γ΄, 6, 7. προεῖπαν περὶ τῆς μελλούσης ὑπερόχθε καὶ ἀνδρίας τοῦ Ἡρακλέους ἔτι ἐν σπαργάνοις ὄντος. Ἐλέγετο δὲ ὅτι μεταμορφωθεὶς πρότερον εἰς γυναῖκα μετὰ ἑπτὰ χρόνους ἐπανέλαβεν αὖθις τὴν ἀνδρικὴν φύσιν τοιῶδε δέ ποτε τὴν Ἀθηνᾶν γυμνὴν λουομένην ἐτυχλώθη ὑπ' αὐτῆς, κατά τινας ἐτυφλώθη ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἀλλὰ πρὸς παραμυθίαν τῆς συμφορᾶς τὸν ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν τοῦ τὰ προμηνύειν τὰ μέλλοντα, ζήσας ἑπτὰ ἡλικίας ἀνθρώπου. Ὀμ. Ὀδ. Κ, 492. Ἀπολλόδ. Θάνατον αὐτοῦ ὑπάρχειν ἡ Μαντὼ, περίφημος μάντις καὶ αὐτὴ· εἰς δὲ τὴν ἐν Βοιωτίᾳ πόλιν Ὀρχομενὸν εὑρίσκετο ἐν περιβόητον μαντεῖον αὐτοῦ. Πλουτρ. παρβλ. Λουκ. Ἀστρολ. β΄.

Τειρίσπης, εος, ὁ. Τίὸς τοῦ μεγάλου Κύρου καὶ εὐνοῦς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡρόδ. 7, 11.

Τείχιον, τό. πολίχνη τῆς Αἰτωλίας. Θουκ. γ΄, 95. ἄλλως Τύχιον.

Τειχιόεις, έντος, ὁ, συνηρμ. Τειχιῦς, οῦντος. Φρούριον πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τειχιοῦσσα, ἡ. Φρούριον ἔχυρὸν ἐπὶ τῆς χώρας τῆς Μιλήτου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Θουκ. η΄, 26. (κυρ. Ἐπίθ. τειχιόεσσα, ὑπὸ τειχῶν περιβεβλημένη).

Τεῖχος, ους, τό. Φρούριον τῆς Πελοποννήσου κείμενον ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Δύμης. Στέφ. Βυζ.

Τέκμησσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τελεύταντος ἢ Τεύθραντος ἐκ Φρυγίας, τὴν ὁποίαν αἰχμαλώτισας ὁ Τελαμώνιος Αἴας ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας εἶχε παρ' αὐτῷ ὡς παράκοιτιν γεννήσας μετ' αὐτῆς τὸν Εὐρυσάκην. Σοφ. Αἴ. 210. 331.

Τέκμων, ωνος, ἡ. Πόλις τῆς Μολοσσίδος χώρας ἐν Ἠπείρῳ, Στέφ. Βυζ.

Τεκτόσαγες, οἱ. Ἐθν. Τεκτόσαγ. Λαὸς τῆς Γαλλίας κατοικῶν περὶ τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων. Στράβ. — 2) Λαὸς τῆς Γαλλογραικίας. Στράβ.

Τελαμών, ῶνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Ἐνδηΐδος θυγατρὸς τοῦ Χείρωνος, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως, ὅστις διωχθεὶς μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τὴν νήσου Αἰγίνης διὰ τὸν πραχθέντα φόνον τοῦ νεωτέρου αὐτῶν ἀδελφοῦ Φώκου, ἦλθεν εἰς τὴν Σαλαμῖνα ὅπου διεδέχθη τὴν βασιλείαν τῆς νήσου ταύτης παρὰ τοῦ ἀποθανόντος βασιλέως Κυχρέως, καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Περίβοιαν θυγατέρα τοῦ Ἀλκαθόου, ἐγέννησε τὸν περίφημον Αἴαντα· ὢν δὲ ὁ Τελεμὼν οὗτος εἷς τῶν ἡρώων ὅσοι παρευρέθησαν εἰς τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, ἐπατρόνευσε καὶ μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· συνοδεύσας δὲ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὸν κατὰ τοῦ Λαομέδοντος πόλεμον, ἔλαβεν ὡς ἀριστεῖον τῶν πράξεών του τὴν Ἡσιόνην ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Τεῦκρον. Ὀμ. Ἰλ. Ρ, 293. Πινδ. Ὀλ. 8, 59. Ἀπολλόδ. γ΄, 12. 6. — 2) Πόλις μεσόγειος τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν· ταὐτὸν Telamone Πολυβ. β΄, 27. Διοδ. Σικ.

Τελαμωνιάδης, ου, ὁ. Δωρκ. Τελαμωνιάδας (υ-υ-) Τίὸς τοῦ Τελαμῶνος, ὁ Αἴας. Ὀμ. Ἰλ. 1. 623. καὶ ὁ Τεῦκρος. Πινδ.

Τελαμώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τελαμῶνος ὁ ἐκ τοῦ Τελαμῶνος ὤν. ὁ Τελαμώνιος, οὕτω καλεῖται ἰδίως ὁ Αἴας, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος πρὸς διαστολὴν τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. Ὀμ. Ἰλ. Β. 523.

Τελέας, ου, ὁ. Περιβοήτης τις ἀθηναῖος ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Εἰρ, 1068.

Τελέδαμος, ὁ. Δωρκ. αὐτὶ Τελεόδημος. Ἀργεῖός τις, ὀπαδὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μυκεδόνων Ψιλίππου. Δημ. Στεφ.

Τελέθριον, τό. Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας πλησίον τῆς κώμης Οἰχαλίας. Στράβ.

Τέλεος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἐν Τεγέᾳ τῆς Ἀρκαδίας, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγαλμα ὑπῆρχεν ἐκ τετραγώνου λίθου. Παυσ. Ἀρ. η΄, 89.

Τελέοντες, οἱ. Μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Αἰγικορεῖς, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἰωνος υἱοῦ τοῦ Τελέοντος ἢ πεδιοτρ. ταὐτ. τῷ οἱ ἐν τέλει ὄντες, παρ' Ἡρόδ. Γελέοντες, ὑπερ ὄρα.

Τελέσαρχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν τῆς νήσου Σάμου. Ἡρόδ. 3, 143.

Τελεσσιβοΐ, οὐς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 358.

Τελεσιάδας, α, ὁ. (ᾱ) Θηβαῖός τις, παρὰ Πινδ. Ἴσθ. 4, 77.

Τελεσικράτης, εος, ὁ. Κυρηναῖος, νικήσας εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας, Πινδ. Πυθ. 9.

Τελεσίλλα, ἡ. Περίφημος ἀρχαία ποιήτρια ἐξ Ἄργους, ἀκμάσασα περὶ τὴν 65 Ὀλυμπ. καὶ δείξασα πρὸ πάντων μεγάλην ἀνδρίαν καὶ γενναιότητα εἰς τὸν κατὰ τῆς Σπάρτης πόλεμον τῶν Ἀργείων, ἥτις μόνη ἔσωσε τὴν πατρίδα αὐτῆς ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν ὁπλισθεῖσα μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ Ἄργους καὶ παραταχθεῖσα κατὰ τοῦ βασιλέως Κλεομένους ὅτε οὗτος ἐμελλεν ὡς νικητὴς νὰ εἰσβάλῃ ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως· τὰ ποιήματα τῆς Τελεσίλλας ἐπαινέζοντο μεγάλως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ἐξ ὧν ὅμως δὲ ἐσώθη οὐδὲν λείψανον. Ἀπολλόδ. γ΄, 5. Πλευτρ.

Τελέστας, ου, ὁ, Δωρκ. αὐτὶ Τελέστης. Τίὸς νόθος τοῦ βασιλέως Πρώμου Ἀπολλόδ. γ΄, 12. 5. — 2) Λυρικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐκ Σελινοῦντος, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φιλίππου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται παρὰ Πλουτάρ. εἰς Ἀλεξ. διθυραμβικά τινα ποιήματα. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 157. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δημ. κατὰ Διόρτ. σλ. 611.

Τελεστηγόρας, α, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐρύκης μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου. Ἀπολλόδ. β΄. 7, 8.

Τελεύτας, αντος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Φρυγῶν, πατὴρ τῆς Τεκμήσσης μετὰ τῆς ὁποίας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Αἴαντος ἐν καιρῷ τῆς Τρωικῆς πολιορκίας. Σοφκλ. Αἰ. 210.

Τελευτίας, ου, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου ἐκ Σπάρτης, εἷς τῶν γενναιοτέρων Λακεδαιμονίων στρατηγῶν. Ξεν.

Τελέων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἰωνος ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὴρ τῆς Ζευξίππης ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Βούτην Ἀργοναυτην, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἐν Ἀττικῇ μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιοτάτων φυλῶν Τελέοντες. Ἐπίρ. Ἰων. 1579. Ἀπολ. Θεσ. Α, 96. Γελέων, οντος, παρ' Ἡρόδ. ὅπερ ἔρα. — 2) Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἐριβώτου. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 72.

Τέλης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Λυσιδίκης θυγατρὸς τοῦ Θεσπίου. Ἀπολόδ. β΄, 7, 8.

Τελλῆναι, αἱ, Tellena. Πόλις ἀρχαία ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, προαιμος ἤδη καταστραφεῖσα. Στράβ. καὶ, ἡ Τελλήνη, Διόν. Ἁλ.

Τελλιάδης, ου, ὁ (ᾱ) Τίὸς τοῦ Τελλίου, πληθ. οἱ Τελλιάδαι, περίφημος γένος οἰνοσκόπων ἐν Ἤλιδι τῆς Πελοποννήσου. Ἡρόδ. 9, 37.

Τελλίας, ου, Ἰωνικ. Τελλίης. Μάντις ἐξ Ἤλιδος διὰ τοῦ στρατηγήματος τοῦ ὁποίου ἐνίκησαν ποτὲ οἱ Φωκεῖς ἐν καιρῷ νυκτὸς τοὺς Θεσσαλούς, ὁρμήσαντες κατ' αὐτῶν ἐξαπίσιοι οἱ ὅρκοι ἀλείφαντες ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὅπλα των μὲ γύψον. Ἡρόδ. 8, 27.

Τέλλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις τὸν ὁποῖον ὁ Σόλων παρίστανεν εἰς τὸν βασιλέα Κροῖσον, ὡς τὸν εὐδαιμονέστερον ἀνθρωπον, ὅστις ζήσας ἀειποτε εὐτυχῶς ἐν τῇ μοίρᾳ αὐτοῦ κατάστασει, καὶ πολεμήσας μέχρι τέλους γενναίως ὑπερ τῆς ἐλευθερίας τῶν συμπολιτῶν του ἔλαβεν ἐνδοξον θάνατον ταφὴς δὲ ἐπίσημου ἐπέτυχε παρὰ τῶν Ἀθηναίων. Ἡρόδ. 1, 30. Λουκ. Ἐπίσκ. 10.

Τελμισσεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Τελμισσοῦ, πόλεως τῆς Δυκίας. Στραβ. καὶ Τελμησσεύς, Ἡρόδ.

Τελμισσίς, ίδος, ἡ (ῐ). Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας ὂλίγον ἀπέχον τῆς πόλεως Τελμισσοῦ, Στράβ.

Τελμισσός καὶ Τελμησσός, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Δυκίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Καρίας, κατὰ Κικερ. ἐν αὐτῇ τῇ Καρίᾳ, μέλιμένα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐμπειροι οἰωνοσκόποι καὶ μάντεις. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α, 24. — 2) Πόλις τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Πολυβ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α΄, 27. ἄλλως Τερμησσὸς καλουμένη. — 3) Ὁ Τελμισσός. Ὄρος τῆς Λυδίας ἐπὶ τοῦ Σάϊου ποταμοῦ. Παλαιφ. — 4) Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ρέων πλησίον τῆς πόλεως Ἐγέστης. Ἀλλ. ποικ. ἱστ. β΄, 35. (ἡ γραφ. ὅστις ἀμφιβλ. ἡ ἐν Δυκίᾳ πόλις ευρηται παρ' Ἡρόδ. Τελμησσός, παρὰ δὲ τοῖς λοιποῖς Συγγρ. Τελμασσος.)

Τελμισσός, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θεμιστοῦς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορείων, ὅστις ἔλθων εἰς Καρίαν ἔκτισεν αὐτόθι ἕνα ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὗτος ἐκλήθη Τελμήσσεις. Στέφ. Βυζ. ἐν λεξ. Γαλεώται.

Τελφοῦσα, ἡ, = Τιλφοῦσα, ὅπερ ὄρα.

Τελφούσιος, ὁ, = Τελφούσιος, ὅπερ ὄρα.

Τελφουσσα, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Λάδωνος ποταμοῦ. Πολύβ. Θέλπουσα, ἡ, παρα Παυσ. καὶ Τέλφουσα παρὰ Διοδ. Σικ.

Τελφούσιον, τό, = Τιλφούσιον, ὅπερ ὄρα.

Τελχίν, ῖνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐροπος, ὁ φονεύσας μετὰ τοῦ Θηλξίνους δολίως τὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους Ἄπιν. Ἀπολλόδ. β΄, 1, 1. — 2)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Πατὴρ τοῦ Ἄπιος βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος. Παυσ. β', 5.

Τελχῖνες, οἱ. Οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς νήσου Ῥόδου, κατὰ Στράβ. ιδ'. ἐλθόντες ἐκ τῆς Κρήτης ἐννέα τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐπισκήψαντες πρῶτοι τὴν ἐργασίαν τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, κατασκευάσαντες ὡς λέγεται τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου, τὴν τρίαιναν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ ἄλλα ἀγάλματα τῶν θεῶν αὐτοῖς. Ὁ δὲ Διόδ. Σικ. ε', 55. λέγει αὐτοὺς παῖδας τῆς Θαλάττης, οἵτινες ἀνίδρυσαν τὸν Ποσειδῶνα ἐπὶ τῆς νήσου Ῥόδου, ὕστερον δὲ ἀφήσαντες αὐτὴν μετέβησαν εἰς Κρήτην ὅπου ἀνεφάνησαν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουρῆτες, μεταχειρίζομενοι διαφόρους μαγείας καὶ γοητείας Στράβ. 1, σελ. 470. ἀπ' αὐτῶν ὠνομάσθη πρότερον ἡ νῆσος Ῥόδος Τελχινὶς, πίναν. δὲ ὑπῆρχον οὗτοι λαὸς ἀρχαῖος καταγόμενος ἐκ Φοινίκης καὶ φημιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὴν περὶ τὰς μαγείας καὶ ἄλλας τέχνης γνῶσίν των. Καλλιμ. Τμν. εἰς Δῆλ. 31.

Τελχινίς, ίδος, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Ῥόδου. Στράβ.

Τεμάθιας, ὁ. Ὄρος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς ἕως τοῦ ἀκρωτηρίου Ἀκρίτα. Παυσ. δ', 34.

Τεμενίτης, ου, ὁ (ι) Λέρα τις τῶν πλησίον τῶν Συρακουσῶν, ἢ μᾶλλον ἓν μέρος τῶν Συρακουσῶν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ὕστερον ἡ Νέα πόλις, μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Τιμανίτου. Θουκ. στ', 75. 100. Στεφ. Βυζ. — 2) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τεμενῖτις, ίδος, ἡ, ἄκρα = Τεμενίτης. Θουκ. ζ'. 3.

Τεμέσση, ἡ. Πόλις ἀρχαία ἀναφερομένη παρ' Ὁμήρ. περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ μεταλλεῖα τοῦ χαλκοῦ, Ὁμ. Ὀδ. Α, 184. Κατὰ τοὺς ἐξηγητ. ὑπῆρχεν δύο πόλεις ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων. — 1) Πόλις τῆς νοτίου Κύπρου, ὕστερον Ταμασσὸς κληθεῖσα, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα μέταλλα, ἡ παρ' Ὁμ. Ἰλ. Α, 20 21 ἀναφερομένη. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς κάτω Ἰταλίας, ὕστερον Τέμψα καὶ Τεμπέα καλουμένη, κειμένη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Βρεττίων, κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Αὐσόνων, κατὰ Στράβ. καὶ Gell ἐν Ὁμηρ. Ὀδ. ἄλλοι ὑπολαμβάνουσι καὶ ταύτην ἐπὶ τῆς Κύπρου κειμένην, παρβλ. Nitsch εἰς Ὀδ.

Τέμμικες, οἱ. Ἴδε Κ. Τέμμιξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, ἐλθόντες καὶ κατοικήσαντες εἰς αὐτὴν ἐκ τῶν ἀρκτῴων μερῶν τῆς Ἑλλάδος. Στράβ. = Βοιωτοί. Ἀριστφ. Ἀχ. 477.

Τέμπεα, τὰ, συνῳκρ. Τέμπη. Κυρύχωρος καὶ τερπνοτάτη κοιλὰς τῆς Θεσσαλίας, ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος 40 στάδιων μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ῥέει ὁ Πηνειὸς ποταμός· περὶξ αὐτῆς περὶ τὰς ὑπωρείας τῶν δύο ὀρέων εὑρίσκοντο πλάτανοι καὶ ἄλλα δένδρα ὑψηλότατα ἀποκαθιστῶντα τὴν θέαν της χαριεστάτην· περίφημα πρὸ πάντων ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ τὰ Τέμπη ταῦτα διὰ τὴν ἐνταῦθα μάχην τῶν θεῶν κατὰ τῶν Τιτάνων· τανῦνΜπαμπάκι. Ἡρόδ. 7, 173. Αἰλ. ποικ. ἱστ. γ'. (Τέμπους, τὸ, αἰολ. = Τέμενος, ἅλσος, κληθὲν οὕτω τὰ Τέμπη ταῦτα ὡς πρότερον πεκαλυμένα ὑπὸ δάσεων. Σουΐδ.)

Τέμψα, ἡ, = Τεμέση.

Τενάγων, ωνος, ὁ (ᾱ). Βάκτριέτης, παρ' Λίσχ. Προ. 3ο2.

Τενέα, ἡ. Κώμη τῆς Κορινθίας χώρας μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐτυχηκότες μίαν ἰδίαν δημοκρατικὴν πολιτείαν. — ὅθεν, Τενεάτης, ου, (ᾱ) ὁ κατοικ. Στράβ. — καὶ Τενεατικὸς, ἡ, όν, τῆς Τενέας ἢ εἰς τὴν Τενέαν ἀνήκων, ἢ Τενεατικὴ πύλη, μία τῶν ἐν Κορίνθῳ πυλῶν. Παυσ. β', 5.

Τενέας, ᾱ, ὁ. Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας, τανῦν Tinia. Στράβ.

Τένεδος, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Τρῳάδος, ἔχουσα 80 σταδίων περίμετρον, κατὰ Στράβ. πρότερον Λευκοφρυς καλουμένη, ὕστερον δὲ Τενέδος ἀπὸ τοῦ Τέννου υἱοῦ τοῦ Κύκνου, ὅστις ἐλθὼν ἐκ Θρᾴκης, ἔκτισεν ἐπ' αὐτῆς μίαν πόλιν, τιμηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὡς Ἥρως. Διόδ. Σικ. ε', 83. Εὐστθ. εἰς Διον. Περ. 536. περίφημος δὲ ὑπῆρχε τὸ πάλαι ἡ νῆσος αὕτη διὰ τὸν ἐξαίρετον καὶ γλυκὺν αὐτῆς οἶνον καὶ τὸ ἐν αὐτῇ γενόμενον ἐμπόριον· τανῦν Τένεδος. Ὁμ. Ἰλ. Α, 452. — 2) Πόλις, ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου νήσου ἔχουσα δύο λιμένας καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Στράβ. — ὅθεν, Τενέδιος, οἱ κάτοικ. Ἡρόδ.

Τέννης, ου, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ Τέννης. Τίς τοῦ Κύκνου βασιλεὺς τῶν Κελαινῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ καὶ τῆς Προκλείας, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην δικαιοσύνην καὶ εὐθύτητά του, ὅστις ῥιφεὶς εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ τῶν διαβολῶν τῆς μητρυιᾶς του, ἐφέρθη εἰς τὴν νῆσον Τενέδον, ὅπου ἐβασίλευσεν ἓν ἴδιον βασίλειον καλέσας ἀπ' αὐτοῦ τὴν νῆσον ταύτην Τένεδον, πρότερον Λευκόφρυν λεγομένην καὶ τιμηθεὶς ὡς Ἥρως μὲ θείας τιμὰς ὑπὸ τῶν Ἐγχωρίων. Παυσ. 1, 14. Ποιν. Κατὰ Διόδ. Σικ. πρῶτος ὁ Τέννης οὗτος κατῴκισε τὴν νῆσον ταύτην πρότερον ἔρημον οὖσαν ἀνθρώπων, πίναν. ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Τρῴων ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας· διὰ τοῦτο κ.τ.λ., παρὰ Παυσ. Στράβ. καὶ Διόδ. Σικ. ε', 83.

Τέντυρα, τά. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου ἐν τῇ Θηβαΐδι χώρᾳ ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου ποταμοῦ, τῆς ὁποίας σῴζονται ἔτι διάφορα ἐρείπια καὶ ἐξαίρετ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῆς Ἴσιδος ὁ Ζωδιακὸς κύκλος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρηνται εἰκονισμένα τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ οὐρανοῦ· τανῦν Δενδερᾶχ. Στράβ. καὶ

Τεντυρῖς, ίδος, ἡ. = Τέντυρα. Στέφ. Βυζ.

Τεράμβας, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐρίπου καὶ τῆς νύμφης Ὀρθηΐδος, ὅστις ψέλλων μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τέχνην διὰ τῆς λύρας καὶ τῶν ποιμενικῶν αὐλῶν ἠγαπήθη μεγάλως ὑπὸ τοῦ Πανὸς καὶ τῶν ἄλλων Νυμφῶν, ἀλλὰ φανεὶς μέχρι τέλους ἀπειθὴς εἰς τὰς συμβουλὰς αὐτῶν, μετεμορφώθη εἰς μέγαν κάνθαρον κεραμβυκα καλούμενον. Ἀντ. Διῴβ. 22.

Τεργέστη, ἡ, καὶ Τεργέστη, αἱ. Κώμη ὕστερον δὲ πόλις τῶν Καρνίων ἐν Ἰστρίᾳ ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, μ' ἐπίσημον ἐμπόριον καταταξεῖσα ἀκολούθως ἀποικία Ῥωμαϊκή. Τανῦν Τεργέστη. Trieste. Στράβ. Τὸ Τέργηστον, παρὰ Πτολ. καὶ τὰ Τεργεστα, Στέφ. Βυζ. ὅθεν Τεργεσταῖοι, οἱ κάτοικ. κατὰ μεταθ. Τεγεστραῖοι, Διον. Περ.

Τερεντιανές, ὁ. Ὄνομ. κυρ παρὰ Ῥωμαίοις.

Τερέντιος, Ἀφρικανός, Terentius Afer. Περίφημος ποιητὴς Ῥωμαϊκὸς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς Καρχηδόνα περὶ τὸ 190 ἔτος πρὸ Χρ. ἀπ' ὅπου ἐφέρθη ὡς αἰχμάλωτος εἰς τὴν Ῥώμην, χαρακτίσας μέγας φίλος Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ καὶ ἄλλων ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ ἀπεβιώσεν εἰς ἓν ναυάγιον ὅτε ἐπέστρεφεν εἰς τῆς Ἑλλάδος φέρων μετ' αὐτοῦ πολλὰς κωμῳδίας τοῦ ποιητοῦ Μενάνδρου· σῴζονται δὲ εἰς κωμικὰ δράματα τοῦ Τερεντίου τὰ ὁποῖα οὗτος συνέταξε μιμηθεὶς ἐπὶ πολὺ τὰ τοῦ Μενάνδρου καὶ ἄλλων Ἑλλήνων ποιητῶν τῆς νεωτέρας κωμῳδίας. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Ι, σελ. 43.

Τέρεινα, ἡ, = Τέρινα, ὅπερ ὄρος.

Τερεδών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Βαβυλωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγρεος ποταμοῦ, πίναν. ἐν τῇ Χαλδαίᾳ χώρᾳ. Διον. Περ. 982. Πτολ. ε', 20. — 2) Αὐλητρὶς ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Θεσμ. 1181. Τερηδών, ονος, ὁ, ἐν ἀρχ. Ἐπίτ.

Τέρινα, ἡ. Πόλις τῆς Βρεττίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ κειμένη παραλλάσσιος, ἀποικία τῶν Κροτωνιατῶν· ταυῦν Amantea. Στράβ. — ὅθεν, Τερινεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῆς Τερίνης ἢ ἐκ Τερίνης ὤν. Ὁ Τερινεὸς κόλπος, ὁ περὶ τὴν Τερίναν σχηματιζόμενος κόλπος, Sinus Vibonensis. Θουκ. στ', 104.

Τέρμερα, τὰ. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἐπὶ τῶν παρίων τῆς Καρίας καὶ Λυκίας κατὰ Στράβ. Τέρμερον χωρίον ἐν τῇ Καρίᾳ ἐ. ὁ Στεφ. Βυζ. θετ. αὐτὴν ἐν τῇ Λυκίᾳ. — ὅθεν, Τερμερεύς, έως, ὁ κάτοικ. τῶν Τερμέρων. Ἡρόδ. 5, 37.

Τερμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Καρίας ἐπέχον 40 στάδια τῆς νήσου Κῶ, κείμενον πλησίον τῆς Μύνδου ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ κόλπου. Στράβ.

Τερμέριος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τερμέρου ἢ ἐκ τοῦ Τερμέρου ὤν. Τὸ Τερμέριον κάστρον, ἐν παρομ. λεγόμενον, ἀντὶ τοῦ, μέγα κακόν, δεινὸν τὸ ὁποῖον ἐπισύρουσι τις εἰς ἑαυτὸν διὰ ἰδίας ἐνοχῆς ἢ κακουργίας, κατὰ Πλούτρ. ἀπὸ τινος ληστοῦ Τερμέρου οὕτω κληθέν, ἢ κατὰ Σουΐδ. ἀπὸ τῆς πολεως Τερμέρας ἔνθα διετριβον πολλοὶ λῃσταὶ καὶ πειραταὶ. Πλουτρ. Θησ.

Τέρμερος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος λῃστὴς ἐν τῇ μυθολογίᾳ, ἀνῃρῶν ἐν Θετταλίᾳ, ὅστις συντρίβων ἀπελεως τὰς κεφαλὰς τῶν αὐτόθεν διαβαινόντων ἐτόνευεν αὐτούς, ἕως ὅτου ἐτονεύθη καὶ αὐτὸς μὲ τὸν αὐτὸν θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Πλουτρ. Θησ. 11.

Τερμησσός, ἡ, καὶ Τερμησσός. Πόλις ἐγχωρία τῆς Πισιδίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Τάῦρου, τῆς ἐποίας οἱ κάτοικοι ἀνεφέροντο ὡς εἰς ἄκρον μάχιμοι καὶ πολεμικοὶ, διαμείναντες πολὺν χρόνον ἐλεύθεροι πάσης ξένης δυνασείας· ταύτης σῴζονται ἔτι διάφορα ἐρείπια πλησίον καὶ ὑπὸ τοὺς ὄρους Σχιστὸν. — διὰ τῶν ἡ κῶμαι παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Διον. Περ. 850. Τερμισσὸς, παρὰ Σουΐδ. καὶ Τελμισσός, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 28 — ὅθεν, Τερμησσεύς, ὁ κάτοικ. τῆς Τερμισσοῦ.

Τερμίλαι, οἱ (ῑ) Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Κρήτης, μεταβὰς εἰς τὴν Λυκίαν μετὰ τοῦ Σαρπηδόνος, ὕστερον δὲ Λύκιοι κληθέντες ἀπὸ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίονος. Ἡρόδ. 1, 173. Παυσ. η', 19. ἔτι ὠνομάζοντο οἱ Λύκιοι καὶ μετὰ ταῦτα Τερμίλαι ὑπὸ τῶν ὁμόρων λαῶν (συγγεν. τῷ τέρμιες.)

Τέρμος, ὁ. Termus. Ποταμὸς τῆς νήσου Σαρδινίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Κόρκυρ, τανῦν Fiume d'Araqonese.

Τέρμων, ονος, ὁ. Terminus. Θεότης τῶν Ῥωμαίων, ἱδρυθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τοῦ βασιλέως Νουμᾶ καὶ λατρευομένη ὡς ἔφορος τῶν συνόρων καὶ ἀσφαλείας πάσης ἰδιοκτησίας τῶν παλαιῶν κατοίκων τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλείου, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐπαννηγυρίζετο ἐτησίως ἡ ἑορτὴ Τερμινάλια καλουμένη περὶ τὴν 21 ἡμέραν τοῦ Φευρουαρίου μηνός. Διον. Ἁλ. β', 9. Πλούτ. Νουμ.

Τέρπανδρος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς ἐξ Ἀντίσσης πόλεως τῆς Λέσβου ἀκμάσας πίναν. περὶ τὴν 60 Ὀλυμπ. τοῦ ὁποίου αἱ Μελῳδίαι Λεπταὶ καλούμεναι ἐθαυμάζοντο μεγάλως ὑπὸ ἀρχαίων, χρησιμεύσασαι πολὺν χρόνον ὡς πρωτότυποι τῶν Ἑλληνικῶν ῥυθμῶν. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐπρόσθεσεν ἄλλας τρεῖς χορδὰς εἰς τὴν λύραν πρὸ αὐτοῦ ἐκ τεσσάρων μόνον συνισταμένης, καὶ ὅτι ἐφεῦρεν μουσικὰ σημεῖα διὰ τῶν ὁποίων ἐψάλλοντο τὰ ποιήματα

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τοῦ Ὁμήρου εἰς τοὺς κοινοὺς ἀγῶνας τῶν Ἑλλήνων· εἰ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἔψαλλον τὰς ᾠδὰς τοῦ Τερπάνδρου εἰς τὰ κοινὰ αὐτῶν συσσίτια. Πλουτ. Στραβ. ιγ'. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 50.

Τερπιάδης, ου, ὁ (ᾰ) Υἱὸς τοῦ Τερπίου, ὁ ἀοιδὸς Φήμιος, Ὁμ. Ὀδ. Χ, 330.

Τερψίας, α, ὁ (ῐ). Νικητὴς τὶς τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐκ Κορίνθου. Πινδ. Ὀλ. 13, 60.

Τερψιχράτη, ἡ (ᾰ) Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Εὔρυσπα. Ἀπολλόδ. 7, 8.

Τερψιχόρα, Ἰωνικ. Τερπιχόρη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, ὕστερον περισταλεῖσα ὡς ἔφορος τοῦ χοροῦ καὶ τῶν ἐν τῷ χορῷ ᾀσμάτων. Ἡσ. Θεογ. 78. Πλατ. Φαίδρ. 259.

Τερψίων, ωνος, ὁ (ῐ) Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μαγάρων. Πλούτ.

Τετρακόσιοι, οἱ. Οὕτως ἐκαλεῦντο ἐν Ἀθήναις εἷ τετρακόσιοι ἄνδρες εἴτινες ὑπὸ τὴν σύνταξιν τοῦ Πεισάνδρου, καταργήσαντες τὴν δημοκρατικὴν πολιτείαν εἰσήγαγον τὴν Ὀλιγαρχικὴν, τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 92 Ὀλυμπ. Θουκ. ή, 94. Δημ.

Τετράμνηστος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἀϊσύου Σιδώνιος, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ ναυτικοῦ τῶν Περσῶν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδ. 7, 98.

Τετράπολις, εως, ἡ Ἀττική. Χώρα τῆς Ἀττικῆς κειμένη ἀριστερὰς τῶν Ἀθηνῶν περιλαμβάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὴν Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ Τρικόρυθον, τὰς ὁποίας παλαιόθεν συνῴκισεν ὁ Σέλευς ἔχων αὐτὰς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του. Εὐρ. Ἡρακ. 81. Στράβ. — 2) Ἡ Δωρικὴ Χώρα τῆς Δωρίδος ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἑλλάδι, κατοικουμένη ἀρχαιόθεν ὑπὸ τῶν Δωριέων καὶ περιλαμβάνουσα τέσσαρας πόλεις, τὸν Ἔρινεὸν, Βοιὸν, Πίνδον καὶ Ἠρινεών. Στράβ. 8. — 3) Τετράπολις τῆς Συρίας, ἔπαρχία τῆς Συρίας ἦτις καὶ Σελευκὶς μετὰ ταῦτα ἐκαλεῖτο, περιλαμβάνουσα καὶ αὐτὴ τέσσαρας πόλεις, τὴν Ἀντιόχειαν, Ἀπάμειαν, Λαοδίκειαν καὶ Σελεύκειαν. Στράβ.

Τετραπυργία, ἡ. Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, ταυτὸ Ἰγγετοῦ μὲ πολλὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως. Πτολ. ε, 7.

Τευγλουσσα, ἡ. ὄρα Τευτλουσσα.

Τευθέα, ἡ. Κώμη τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τῆς Δύμης, ἥτις κατὰ Στράβ. ἐνώθη ὕστερον μετὰ τῆς Δύμης· κατά τινας ἡ αὐτὴ μὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Τευθίδα, Παυσ. ή, 27.

Τευθέας, εως, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἠλίδος ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἀλφειόν. Στράβ.

Τεύθις, ίδος, ἡ, ὄρα Τευθέα.

Τευθρανία, ἡ. Πόλις τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Βαΐου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τεύθραντος. Ξενοφ. Ἀναβ. β', 1, 3. παρβλ. καὶ Ἑλλ. γ', 16. — ὄθεν, τὸ Τευθραντος ἄστυ, Αἰσχ. Ἱκέτ. 565. — 2) Χώρα μικρὰ τῆς Μυσίας περὶ τὸν Βαΐον ποταμὸν μεταξὺ Ἐλαΐας καὶ Περγάμου. Ἡρόδ. 2, 10. Ἀπολλόδ. β', 7, 4. Στράβ. καὶ, τὸ Τεύθραντος πεδίον. Πινδ. Ὀλ. 9, 107. (Τευθρανία, παρὰ Φιλοστρ. Ἐπιγρ. εν Λεξ. τεμ. β, 400.)

Τευθρανίδης, ου, ὁ (ῐ) Υἱὸς τοῦ Τεύθραντος, ὁ Ἄξυλος, Ὁμ. Ἰλ. Ζ, 13.

Τεύθρας, αντος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, ὅστις ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν χώραν του τὴν Αὐγὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀλέου ἐξ Ἀρκαδίας, ἠλοέτησεν αὐτὴν ἀναῤῥῆξαι παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδά της Τήλεφον, τὸν ὁποῖον ὑπανδρεύτας μὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην ἀφῆκε μετὰ βίαιον διαδοχὴν τοῦ βασιλείου του. Ἀπολλόδ. β', 7, 4. Παυσ. ή, 4, Τηλ. μύθ. 99. — ὄθεν, τὸ Τεύθραντος ἄστυ, καὶ πεδίον = Τευθρανίς, ὅπερ ὄρα. — 2) εἷς τῶν ἐπισήμων Ἑλλήνων ἐκ Μαγνησίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 705.

Τευθρώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λακωνίας κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Τεύθραντος. Παυσ. ταυτὸ Ἠλοειτικόν.

Τευκρίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Τεύκρου ἢ ἑκταῦ Τεύκρου οὖσα. ἡ Τευκρὶς γῆ. Χώρα μικρὰ τῆς Τρῳάδος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τινος ἀρχαίου βασιλέως Τεύκρου, συνήθως δὲ εἰλῆφται τὸ Τευκρὶς ταντ. μὲ τὸ Τρῳάς. Ἡρόδ. 2, 118. Αἰσχ. Ἀγ. 113.

Τεῦκροι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Τευκρίδος χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καὶ συνηθ. αὐτὶ τοῦ Τρῶες. Ἡρόδ. 7, 122. Στεφ. Βυζ. καὶ Τεῦκροι, παρὰ Ἀλλμ. εἰς Ἀρτ. 231. Ἀπολλόδ. γ', 12, 1. Στράβ. κατὰ Στεφ. Βυζ. εἴληπται τὸ Τευκροὶ ὄξυτον. ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ ἐν Τευκρίδι λαοῦ, παραβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 739.

Τεῦκρος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου καὶ τῆς Νύμφης Ἰδαίας, κατ' Ἀπολλόδ. γ', 12, 1, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῆς Τρῳάδος ἐν Ἀσίᾳ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν οἱ αὐτόθι κάτοικοι Τευκροί. Οὗτος ὑποδεχθεὶς εἰς τὴν αὐλὴν του τὸν φεύγοντα Δαρδανεὺς τῷ ἔδωκεν εἰς γάμου τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Βατείαν, ἀφ' ἧσας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον τοῦ βασιλείου. Διόδρ. Σικ. δ', 77. — 2) Υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος καὶ τῆς Ἡσιόνης θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, γεννηθεὶς εἰς τὴν νῆσον Σαλαμῖνα, ἀδελφὸς ὁμοπάτριος τοῦ περιφήμου Αἴαντος. Ὁμ. Ἰλ. Θ, 266. μετὰ τοῦ ὁποίου μόνου ἐκστρατεύσας εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἀπεδείχθη πρὸ πάντων ἄριστος τοξότης μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ἰλ. Ν. 91. Ο, 441 μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἀναστρεφεὶς εἰς τὴν Σαλαμῖνα ἐδιώχθη αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ πατρός του οἷς μ' ἐκδιώξεις τὸν ἄπιστον τοῦ ἀδελφοῦ του Αἴαντος, ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν νῆσον Κύπρον καὶ κυριεύσας ἐν μέρος αὐτῆς ἔκτισεν ἐν αὐτῇ μίαν πόλιν τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν Σαλαμῖνα ἀπὸ τῆς πατρίδος του. Οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ ἐβασίλευσαν χρόνους τινὰς κατὰ συνέχειαν ἐν Κύπρῳ, ἐξ ὧν ὑπῆρξεν καὶ ὁ Εὐαγόρας. Πινδ. Νεμ. 4, 76. Αἰσχ. Περσ. 856. Ἰσοκρ. Εὐαγ. Κατὰ Παυσ. η', 15, 3. εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀποθάνει ὁ Τελαμὼν ὅτε ὁ Τεῦκρος ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς Τροίας.

Τευμησσός καὶ **Τευμησσός**, ὁ. Κώμη τῆς Βοιωτίας βλέπουσα τὰ ὄρη τῶν Θηβῶν, εἰς τὴν ὁποίαν πλάττεται ὅτι ὁ Ζεὺς ἔκρυψε τὴν Εὐρώπην ὅτε ἥρπασεν αὐτὴν ἐκ τῆς Φοινίκης. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 224. Εὐρ. Φοιν. 1100. Στράβ. Παυσ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον πλησίον τῆς ὁμωνύμου κώμης, πιθαν. = Ὕπατον. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — Ὄθεν Τευμησσίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Τευμησσοῦ ἢ ἐκ τοῦ Τευμησσοῦ ὤν. Ἡ Τευμησσία ἀλώπηξ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἀλώπηξ τὴν ὁποίαν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς ἔπεμψεν ὡς μάστιγα εἰς τοὺς Θηβαίους, προξενοῦσα μεγάλην φθορὰν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. Παυσ. (εἰ ἐνός ἐστὶν ἀρχαιοτρ. γραφ. ὡς παρ' Ὁμ. Εὐρπ. Παλαιφ. διὰ δὲ δύο στ. παρὰ Στράβ. Στεφ. Βυζ. Παυσ. παραβλ. Fiscller εἰς Πολιάτ.)

Τευρίσκοι, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος τῆς Δακίας κατοικοῦν περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Τύρα ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν Τρανσιλβανίᾳ. Πτολ. γ', 8.

Τευρνία καὶ **Τεουρνία**, ἡ. Πόλις τοῦ Νωρικοῦ ἐν τῇ Γερμανίᾳ ἐπὶ τοῦ Δραύου ποταμοῦ, ἐπίσημος τὸ πάλαι, ταυτὸ Lurnfeld. Πτολ. β'. 14.

Τευταμίας, ου, ὁ. (—υυ—) Βασιλεὺς τῆς Λαρίσης ἐν Θετταλίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον τοὺς ἐπικηδείους ἀγῶνας ἐφύτευσεν ὁ Περσεὺς τὸν πάππον αὐτοῦ Λαρίσιον. Ἀπολλόδ. β', 4, 4.

Τευταμίδης, ου, ὁ. (—υυ—) Υἱὸς τοῦ Τευταμίου, ὁ Πελασγὸς Λάρισος, Ὁμ. Ἰλ. Β', 843.

Τευτίαπλος, ὁ. Ἠλείοκτις παρὰ Θουκ. γ', 29.

Τευτλουσσα, ἡ. (Τευγλουσσα. Θουκ.) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῆς Ἀσίας πλησίον τῆς Τάσου. Θουκ. η', 41. Στεφ. Βυζ. (ἐκ τοῦ ταῦτλον, τὸ. Ἀττ. ἀντὶ σαῦτλον, ὅθεν Τευτλόεσσα, αὐξηρμ. Τευτλουσσα).

Τεύτονες, οἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Γερμανίας, πολεμήσαντες μετὰ τῶν Κίμβρων ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων, ὅτε εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἰταλίαν· κατῴκουν δὲ οὗτοι ἀρχαιόθεν κατὰ τὸν Γεωγράφον Πυθέαν πλησίον τοῦ Ὠκεστούλα ποταμοῦ περιλαμβάνοντες πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους λαούς. Στράβ.

Τέως, Γενικ. ω, ἡ. Μία τῶν ἐπισήμων Ἰωνικῶν πόλεων τῆς μικρᾶς Ἀσίας κειμένη ἀπέναντι τῆς νήσου Σάμου μὲ λιμένα, πατρὶς τοῦ ποιητοῦ Ἀνακρέοντος καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ Ἑκαταίου, ταυτὸν ἐρείπια Βαθρούμ καλούμενα Ἡρόδ. 1, 142. Θουκ. — ὄθεν, Τήϊος, ὁ κάτοικ. Ἡρόδ.

Τηθύς, ύος, ἡ (—) Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 362. γυνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ μεθ' οὗ ἐποίων ἐγέννησε πολλίστατα τέκνα, ἀναφερόμενα ἐν τῇ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα ποταμίων θεῶν καὶ Ὠκεανίδων. Διὰ ταύτην ἐπιστεύθη ἡ Γῆ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Διός. Ὁμ. Ἰλ. Ξ, 201. Ἀπολλόδ. α, 1, 3. Κατὰ Πλάτ. Τιμ. ὑπῆρχεν ἡ Τηθὺς μήτηρ τοῦ Φόρκυος, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας. (πιθαν. ἐκ τοῦ τήθη, ὡς τὰ πόντα τηθεύοντα καὶ τρέφουσα, ἀλληγορικῶς λαμβανομένη ἐπὶ τοῦ καταποτίζοντος τὴν φύσιν ὕδατος.)

Τηλεβόαι, εἱ. Ἔθνος ἀρχαῖον τῆς Ἀρκαδίας, πιθαν. καταγόμενοι ἐκ τοῦ γένους τῶν Δελίχων, οἵτινες πρωΐμως τὴν κυριευσάντες τὴν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Λευκαδίας νήσους κατῴκησαν ἐπ' αὐτῶν, Ἡσ. Ἀσπ. 19. Στράβ. ὕστεροι δὲ ἐκλήθησαν Τάφιοι καὶ παρὰ Στράβ. καὶ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ Τηλεβόωνες. Κατὰ Ἀπολλόδ. β', 4, 5. ἦσαν οἱ Τηλεβόαι οὗτοι ἄποικοι τῆς πόλεως τῶν Μυκηνῶν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθέντες Τηλεβόαι ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ταφίου πάτρι τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβην ἢ κατὰ Σχολ. εἰς Ἡσ. ἀπὸ τοῦ Τήλε βοᾶν, κατὰ δὲ Στράβ. ἀπὸ τοῦ Τηλεβόα.

Τηλεβόας, α, ὁ. Ἔκγονος τοῦ Αὐτόχθονος Λέλεγος, τοῦ ὁποίου οἱ 22 παῖδες Τηλεβόαι καλούμενοι κατῴκησαν τὴν Λευκαδίαν. Στράβ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. — 3) Ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Εὐφράτην, πιθαν. ὁ παρὰ Πλουτρ. Ἀρσανίας· κατὰ Rennel ὁ ὢν Ἀκτού. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 4. 3.

Τηλεβοΐς, ίδος, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀρχαιόθεν μέρος τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὸ ὁποῖον κατῴκουν πρότερον οἱ Τηλεβόαι. Στέφ. Βυζ

Τηλεγόνη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φαρεως καὶ ἐγγονὸς τοῦ Ἑρμοῦ, γυνὴ τοῦ Ἀλφειοῦ μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρσίλοχον. Παυσ. Μεσ. 30.

Τηλέγονος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πρωτέως τοὺς ὁποίους ἐφόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ μάχην μετ' αὐτῶν. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 2) Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὅστις ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰὼ ὅτε αὕτη ἐφέρθη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐνταῦθα. Ἀπολλόδ. β', 1, 3. κατὰ Σχολστ. Εὐρ. Ὀρ. 932. ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος οὗτος υἱὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ὑπὸ τῆς ὁποίας πεμφθεὶς πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ἀφιχθεὶς ὑπὸ μιᾶς τρικυμίας εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην ἐπόλεμησεν ἐξ ἀγνοίας τὸν Ὀδυσσέα· μετὰ ταῦτα δὲ ἔλαβεν ὡς λέγεται τὴν Πηνελόπην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

εἰς γυναῖκα. Ἡτ. Θεογ. 1014. Λουκ. Κατὰ δὲ Εὐστ. εἰς Ὁδ. Π, ὑπῆρχεν ὁ Τηλέγονος υἱὸς τῆς Καλυψοῦς κτίσας τὴν πόλιν Τούσκουλον ἐν Ἰταλίᾳ.

Τηλεκλέης, ους, ὁ. Εἷς τῶν Δολιόνων ἐν Θρᾴκῃ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 1040.

Τηλεκλείδης, ὁ. Ἀρχαῖος ποιητὴς κωμικὸς Ἕλλην τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ἓξ Ῥωμαϊκὰ δράματα παρὰ Σουϊδ. καὶ Ἀθην. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Β, σελ. 499.

Τήλεκλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρχελάου βασιλεὺς τῆς Σπάρτης περὶ τὸ 830 ἔτος πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων. Στράβ.

Τηλέμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης, βρέφος ἔτι ὢν ὅτε ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὸν πολιορκίαν τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 427. Ἀπελπισθεὶς περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην, ἀπεφάσισε κατὰ προτροπὴν τῆς Ἀθηνᾶς νὰ ὑπάγῃ εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος πρὸς ζήτησιν αὐτοῦ, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης λοβαύσης τὴν μορφὴν τοῦ σοφοῦ γήροντος Μέντορος. Φθάσας εἰς τὴν Σπάρτην ἐπληροφορήθη ἤδη παρὰ τοῦ Μενελάου τὴν εἰς Ἰθάκην ἐπιστροφὴν τοῦ πατρὸς του, διὸ καὶ ἔσπευσε νὰ ἐπανέλθῃ, ὅπου εὑρὼν τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ χοιροβοσκοῦ Εὐμαίου, ἠνέῳξε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν φόνον τῶν μνηστήρων τῆς μητρός του Πηνελόπης. Ὅμ. Ὀ. Β, 260. Ὀδ. Χ, 89. 98. 142. Κατόπιν ἔλαβεν ὁ Τηλέμαχος εἰς γυναῖκα τὴν Νausιπάαν Συγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Περσέπτολιν. Εὐστ. εἰς Ὀδ. Π. κατ' ἄλλους δὲ ἔλαβε γυναῖκα τὴν Κίρκην μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τηλεγόνου. (ἐπιθ. τηλεμάχος. ὁ μακρὰν μαχόμενος, κατ' Εὐστ.). ἐκλήθη οὕτως ὁ Τέλεμαχος ὡς γεννηθεὶς καθ' ὃν χρόνον ὁ πατὴρ του ἐμάχετο μακρὰν τῆς πατρίδος.)

Τήλεμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος εἰκονοσκόπος, ὅστις ζῶν μεταξὺ τῶν Κυκλώπων προεμήνυσεν εἰς τὸν Πολύφημον τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δυστυχίαν ἀπὸ μέρους τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ὀδ. Ι, 509. Θεοκρτ.

Τηλέπυλος, ἡ. Πόλις τῶν Λαιστρυγόνων, παρ' Ὅμ. Ὀδ. Φ, 318. ἐκδ. Οὐλφ. ἐν δὲ Ὀδ. Κ, 82 εὑρηται ἐπίθετ. Τηλέπυλος Δαιστρυγονίη, παρβλ. Εὐστ. αὐτόθ.

Τηλεφάνης, ους, ὁ (ᾰ) Αὐλητὴς τις ἐν Ἀθήναις σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους. Δημ.

Τηλέφασσα, ἡ, Γυνὴ τοῦ Ἀρήτορος καὶ μήτηρ τοῦ Ἁίμονος, Φύσιος, Ἥλικος καὶ τῆς Εὐρώπης, ἥτις συνοδεύσασα τὸν υἱὸν αὐτῆς Κάδμον ὅτε οὗτος ἐπέμφθη πρὸς ζήτησιν τῆς ἁρπαγείσης ἀδελφῆς του, ἀπέθανεν εἰς τὴν Θρᾴκην. Ἀπολλόδ. γ', 1, 1. Κατὰ Μοσχ. Εἰδ. β', 42. ὑπῆρχεν ἡ Τηλέφασσα γυνὴ τοῦ Φοίνικος, ἐν δὲ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 5. καλεῖται Τηλέφη.

Τηλεφίδης, ου, ὁ (ῐ) Τίὸς τοῦ Τηλέφου, ὁ Εὐρυπύλος, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 519.

Τήλεφος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Αὐγῆς Συγατρὸς τοῦ Ἀλέως βασιλέως τῆς Τεγέας, τὸν ὁποῖον εὑρὼν κειμενομένον ὁ πέππος τοῦ εἰς τὸ Ἱερὸν ἄλσος τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξέθηκεν αὐτὸν βρέφος ἔτι ὄντα ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου, ὅπου λέγεται ὅτι ἔθρεψεν αὐτὸν μία ἔλαφος, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ Αὐγὴν τὴν ὁποίαν καὶ ταύτην ἐδώκεν ὁ πατήρ της εἰς τὸν Νηρῆλιον διὰ νὰ πωληθῇ εἰς ξένην γῆν, φερομένην ὑπὸ τούτου εἰς τὴν Μυσίαν ἔλαβε γυναῖκα ὁ αὐτόθι βασιλεὺς Τεύθρας. Μετὰ καιρὸν ὁ Τήλεφος μαθὼν παρὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ γέννησιν, ἦλθεν εἰς Μυσίαν πρὸς ζήτησιν τῆς μητρός του, ὅπου ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως ὁ Τεύθρας τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀργιόπην ἀφήσας αὐτὸν μετὰ θάνατον καὶ διάδοχον τοῦ βασιλείου του. Παῤῥ. Ὀλ. 9, 111. Ἀπολλόδ. β', 7, 4 καὶ γ', 9, 1. Ὅτε δὲ οἱ Ἕλληνες ἐστράτευον κατὰ τῆς Τροίας καὶ ἤθελον νὰ ὁρμήσωσιν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ νομίζοντες ταύτην ὡς ἐχθρικήν, ὁ Τήλεφος πολεμῶν κατ' αὐτῶν ἐπληγώθη βαρέως ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως· ὕστερον δὲ ἐλθὼν, κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου, εἰς τὸ Ἄργος λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη αὐτόθι ὑπὸ τοῦ ἰδίου Ἀχιλλέως δι' ἐπιθέσεως ὀλίγης σκωρίας ἐκ τοῦ δοράτος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πρὸξενησάσης πληγῆς του. Διοτ. Δουκ. Νιγρ. 52. ἐκ τῆς δευτέρας γυναικὸς Ἀστιόχης Συγατρὸς τοῦ Πριάμου ἐγέννησεν ὁ Τήλεφος τὸν Εὐρύπυλον· μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ἐν Ἀρκαδίᾳ ὡς Ἥρως ἔχων ἐν ἰδίῳ ἱερῷ ἄλσος ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρθενίου, Τηλέφειον ἄλσος καλούμενον. Παυσ. καὶ Τηλέφου ἑστία, Ἀπολλόδ. α', 8, 6 (Τήλεφος, κατ' Ἀπολλόδ. ἀπὸ τοῦ ἕλαφος καὶ θηλή, ὡς Θηλασθεὶς ὑπὸ μιᾶς ἐλάφου, παραβλ. Heyne. σελ. 461.)

Τηλίνης, ους, ὁ. Ἱερεὺς τῶν Καταχθονίων θεῶν ἐν Σικελίᾳ, πρόγονος τοῦ τυράννου Γέλωνος. Ἡροδτ. 7, 153.

Τῆλος, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κειμένη βορειοδυτικῶς τῆς Ῥόδου, ἔχουσα 140 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν κατέσκευαζον τὸ πάλαι ἀξιόλογα μύρα πρὸς ἀλοιφήν· ταῦτ' Ἱπποκρατ. Ἡροδτ. 7, 153. — ὅθεν Τήλιοι οἱ κάτοικοι.

Τῆλυς, υος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Συβαρίτιδος ἐν Ἰταλίᾳ πολεμήσας κατὰ τῶν Κροτωνιατῶν. Ἡροδτ. 5, 44.

Τημενίδαι, οἱ (ῐ) Ἀπόγονοι τοῦ Τημένου ἐκεῖ τῶν Ἡρακλειδῶν, οἵτινες διωχθέντες ἐκ τοῦ Ἄργους ἦλθον εἰς τὴν Ἰλλυρίαν συστησαντες τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἡροδτ. 8, 138. — ἀφ' ὧν οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐκαλοῦντο Τημενίδαι. Θουκ. β', 99.

Τημένειον, τὸ Κώμη τῆς Ἀργολίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου, ἐνθα ἐθεωρεῖτο ὁ τάφος τοῦ Τημένου. Στράβ. Τημενίτης, ου, (ῐ) ὁ κάτοικος.

Τήμενος, ὁ. Πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Ἀριστομάχου, εἷς τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἡρακλέους, εἰσβαλὼν μετὰ τῶν λοιπῶν Ἡρακλειδῶν καὶ Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἔλαβεν εἰς μερίδα τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, ὕστερον δὲ ἐφονεύθη διὰ συνωμοσίας τῶν ἰδίων αὐτοῦ παίδων, ταφεὶς εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ πλησίαν κώμην Τημένιον ἐν Ἀργολίδι. Ἀπολλόδ. β', 8, 2. Πλάτ. Νομ. Παυσ. β', 28.

Τῆμνος, ἡ. Πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ μεταξὺ Κύμης καὶ Μαγνησίας, τῶν Μεσημέν. Ἡροδτ. 1, 149. Ξενφ. — ὅθεν, Τημνίτης, ου, ὁ (ῐ) ὁ κάτοικος.

Τῆνος, ἡ. Μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Ἄνδρου, παράγουσα τὸ πάλαι ἐξαίρετον οἶνον καὶ ἀφθόνους καρποὺς καὶ ἔχουσα μίαν εὐόρμουν πόλιν ἐπ' αὐτῆς πλησίον τῆς ὁποίας εὑρίσκετο εἰς μεγαλοπρεπῆ ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος μ' ἓν ἱερὸν ἄλσος αὐτοῦ. Τανῦν Τῆνος. Αἰσχ. Περσ. 883. Ἡροδτ. — ὅθεν, Τήνιος, οἱ κάτοικος. Ἡροδτ. 4. 33.

Τήραιος, ὁ. Βασιλεύς τις τοῦ Χάραξος ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, ζήσας 92 ἔτη. Λουκ. Μακροβ. 16.

Τήρεια, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ζελείας, τὸ Τηρεῖης ὄρος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 829. (κατ' Εὐστ. ἀπὸ τοῦ τηρεῖν τὰ κύκλῳ.)

Τηρεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Βιστωνίδος νύμφης, βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης, ὅστις ἐλθὼν εἰς βοήθειαν τοῦ Πανδίονος βασιλέως τῆς Ἀττικῆς ἐναντίον τοῦ Λαβδάκου, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Συγατέρα αὐτοῦ Πρόκνην μετὰ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἴτυν. Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. ὕστερον δὲ ἀτιμάσας τὴν Φιλομήλαν ἀδελφὴν τῆς Πρόκνης, ἐξέκοψε τὴν γλῶσσαν αὐτῆς διὰ νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν ἄτοπον πρᾶξίν του· ἀλλ' ἡ Πρόκνη μασοῦσα τὸ συμβὰν τοῦτο καὶ βλοῦσα νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ συζύγου της, ἔσφαξε μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς τὸν ἴδιον παῖδα της Ἴτυν, τὸν ὁποῖον παρέθηκεν ὡς φαγητὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐμπρὸς τοῦ Τηρέως, διὰ τὸ ὁποῖον ἐργασθεῖς οὗτος καὶ καταδιώκων αὐτὰς μετεμορφώθη ὁ μὲν Τηρεὺς εἰς ἔποπα, ἡ δὲ Πρόκνη εἰς χελιδόνα καὶ ἡ Φιλομήλα εἰς ἀηδόνα. Ἀνακρ. ιβ'. Θουκ. β', 29. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων τραγικῶν ποιητῶν ἐπραγματεύθησαν τὴν μυθώδη ταύτην διήγησιν οἱ ὧλην διαφόρως δραματικῶν παραστάσεων τινων.

Τηρεύς, έως, καὶ ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, πατὴρ τοῦ Σιτάλκους, ὁ συνθήσας πρῶτον τὸ βασίλειον τῶν Ὀδρυσῶν. Ἡροδτ. 7, 137. Θουκ β', 29. Ξενφ. — 2) Ἕτερος βασιλεὺς τῶν Ὀδρυσῶν ἐν Θρᾴκῃ, νεώτερος τοῦ προτέρου, σύμμαχος τῶν Ἀθηναίων, διωχθεὶς τοῦ θρόνου ὑπὸ τοῦ Φιλίππου βασιλέως τῶν Μακεδόνων. Δημ. (γενικ. εως, Ἡροδτ. Θουκ. καὶ ους, Ξενφ. Ἀναβ. ζ', 5, 12.)

Τηρίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων μεσημβρινῶς πλησίον τῆς πόλεως τῶν Λεοντίνων· ταυτὸν Lentino. Θουκ. στ', 94. Διοδ. Σικ.

Τηρίβαζος, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ, ὕστερον δὲ τῆς Ἰωνίας. Ξενφ. Ἀναβ. δ', 4. ἐν δὲ Ἑλλ. στ', 1, Τιριβάζιος.

Τηριδάη, ἡ. Δούλη τοῦ βασιλέως Μενελάου ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Μεγαπένθην. Ἀπολλόδ. γ', 11.

Τηριδάτας, α, ὁ (ᾰ) Πεισίδης τις παρὰ Δουκ.

Τηριδάτης, ου, ὁ (ᾰ) Εὐνοῦχος Κύρου τοῦ Νεωτέρου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ.

Τήριλλος, ὁ. Τύραννος τῆς Ἱμέρας ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ.

Τηῦγετον, τὸ, Ἰωνικ. αὐτὶ Ταΰγετον, ὅπερ ὄρα.

Τιαγός, ὁ, ὄρα Τίος.

Τιαραντός, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας ἀβαθέλλων εἰς τὸν Ἴστρον· ταυτὸν Σὰλ ποταμὸς ἐν τῇ ἄνω Βλαχίᾳ. Ἡροδτ. 4, 48.

Τιάσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Εὐρώτα ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ὁ ἐν Λακωνίᾳ Τιάσα ποταμός. Παυσ. Λακ. 18. Ἡσυχ.

Τιβαρηνία, ἡ. Χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν· ἔκει ἡ Τιβαρηνὴ παραλία. Στράβ.

Τιβαρηνίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τιβαρηνίας ἡ εἰς τοὺς Τιβαρηνοὺς ἀνήκουσα, ἡ Τιβαρηνὶς γαῖα = Τιβαρηνία. Ἀπολ. Ῥοδ. Β. 1015.

Τιβαρηνοί, οἱ. Δαὶς τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κατοικοῦντες μεταξὺ τῶν Χαλύβων καὶ Μοσυνοίκων, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐνησχολοῦντο εἰς ἕλα αὐτῶν τὰ ἔργα μετὰ πολλοῦ γέλωτος, θεωροῦντες τοῦτο ὡς ἓν μέρος τῆς εὐδαιμονίας των. Ἡροδτ. 3, 94. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β, 377. Ξενφ. Κυρ. Ἀναβ.

Τιβεριάς, άδος, ἡ. Μητρόπολις τῆς Γαλιλαίας ἐν Παλαιστίνῃ, κειμένη ἐπὶ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρῴδου τοῦ Ἀντιπα. Στέφ. Βυζ.

Τιβεριόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας. Πτολμ.

Τιβέριος καὶ Τιβήριος, ὁ, Tiberius. Τίὸς θετὸς τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Κλαυδίων καὶ γεννηθεὶς εἰς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τὴν Ῥώμην τὸ 711 ἔτος ἀπὸ κτισ. Ῥωμ. ἡ βασιλεια τοῦ ὁποίου διήρκησε 23 χρόνους χαρακτηριζομένη ἐξαιρέτως διὰ πολλῶν αὐτοῦ τυραννικῶν καὶ βδελυρῶν πράξεων· (διὰ τοῦ ε εὑρηται παρὰ Πολυβ. διὰ δὲ τοῦ η παρὰ Λουκ. Στράβ. καὶ ἐν Ἀνθολγ.)

Τίβερις, ιδος, ὁ, καὶ εως, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων ποταμῶν τῆς Ἰταλίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τοῦ Λατίου καὶ τῆς πόλεως Ῥώμης καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν· ταυτὸν Τίβερις. Στράβ.

Τιβία, ἡ, = Φρυγία, παρὰ Σουίδ.

Τίβιον, τό. Ὄρος τῆς Φρυγίας, Τίβειον, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Τίβιος, ὁ, κατὰ Στράβ. Ὄνομα σύνηθ. τῶν Φρυγῶν, ἐφεξῆς δὲ καὶ ἀνομ. κύρ. τῶν σούλων παρὰ τοῖς Ἕλλησι. Λουκ.

Τίβισις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θρᾴκης πηγάζων ἐκ τοῦ ὄρους Αἵμου καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον, ταυτὸν Καρὰ Λομ. Ἡρόδτ. 4, 49.

Τίβισκος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Δακίας ῥέων ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἴστρον. Πτολ. γ', 7. ἔτι Tisiavus καὶ Tysia καλούμενος, ταυτὸν Τέις ἐν τῇ Τρανσιλβανίᾳ.

Τίβουρα, τά, Tibur. Πόλις ἀρχαία καὶ ἰσχυρὰ ἐπὶ τῆς χαίρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνετο μέγα ἐμπόριον τσόπελλας· Στράβ. καὶ, ἡ Τίβυρις, Στεφ. Βυζ. ταυτὸν, Tivoli· — ὅθεν, Τιβουρτῖνος, ὁ κάτοικ.

Τίγασις, ιδος, ὁ. Τίος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Φυλητίδος θυγατρὸς τοῦ Θεστίου. Ἀπολλ. α', 7, 8.

Τίγγις, ιος καὶ εως, ἡ· Tingi. Μητρόπολις τῆς Μαυριτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ· ταυτὸν Ταγγέρ. Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Τιγράνης, ου, ὁ (α). Στρατηγὸς τῶν Μήδων εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδτ. 7, 62. — 2) Βασιλεὺς τῶν Ἀρμενίων νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κύρου. Ξενοφ. Κυρπαιδ. γ', 1. — 3) Τίος τοῦ Ἀρταξίου, βασιλεὺς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας περὶ τὸ 100 ἔτος πρὸ Χῤ. ἔστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Κλεοπάτραν θυγατέρα τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου βασιλέως τοῦ Πόντου καὶ συμμαχήσας μετ' αὐτοῦ ἐπολέμησε κατὰ τῶν Ῥωμαίων κατακτήσας ὅλην τὴν Καππαδοκίαν, μικρὰν Ἀρμενίαν καὶ ὅν μέγα μέρος τῆς Συρίας καὶ ἀποθανὼν τὸ 85 ἔτος τῆς ἡλικίας του. Λουκ. Μακρ. — 4) Τιγράνης ὁ δεύτερος, ἔγγονος τοῦ προτέρου, βασιλεὺς τῆς Ἀρμενίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου ὡς ἐχθρὸς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ.

Τιγρανόκερτα, τά. Πόλις ἐπίσημος καὶ μεγάλη τῆς Ἀρμενίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Τιγράνου ὡς καθέδρα τοῦ Ἀρμενικοῦ βασιλείου, τῆς ὁποίας οἱ πλείστοι κάτοικοι ἦσαν Ἕλληνες ἐκ Καππαδοκίας καὶ Κιλικίας, ὕστερον ἐρημωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων· ταυτὸν Σερόβ. Στράβ.

Τίγρης, ητος, καὶ **Τίγρις**, ιδος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀσίας πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας, τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρόδτ. ἀναφέρει τρεῖς πηγὰς σώζει ἐκ τῶν ὁποίων οὗτος σχηματίζεται· ῥέων δὲ διὰ τῶν ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Μεσοποταμίας καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Εὐφράτην ἐκβάλλει εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον· ταυτὸν καλεῖται ὁ Τίγρις ἀπὸ τῆς ἑνώσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Εὐφράτου Διδσχλέ. — 2) Ἀγνώστου τινὸς ποταμοῦ ἐν Πελοποννήσῳ, ἄλλως καὶ Ἅρπυς καλούμενου. Ἀπολλόδ. α', 9, 21. (Τίγρης, ητος, Αἰτκ. -τα, ἔστιν ὁ συνηθ. τυπ. παρ' Ἡρόδτ. Ξενοφ. Στράβ. Λουκ. καὶ Ἀρρίαν. Τίγρις, Αἰτκ. Τίγριν, εὕρηται παρ' Ἡρόδτ. 1, 189. ἔτι παρὰ Στράβ. Τίγρις, ιδος, καὶ εος, Δωρικ. Τίγρι, καὶ παρὰ Δίων. Περ. 984. Αἰτκ. Τίγριδα, Ἡρωδν. γ', 4. κατὰ Στράβ. ἡ λέξις Τίγρις ἐδήλου ἀρμενιστὶ τὸ βέλος, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τῆς ταχείας αὐτοῦ ῥοῆς.)

Τιγυρηνοί, οἱ· Tigurini. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Ἑλβετίας εἰς ἄκρον μάκιμον, κατοικοῦν περὶ τὸν Ῥῆνον ποταμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐχωρίζοντο ἀπὸ τῆς Γερμανίας. Στράβ.

Τίειον, τό, = Τίον.

Τίζαιος, ὁ. Τίος τοῦ Δάτιδος, στρατηγὸς τῶν Περσῶν εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡρόδτ. 7, 88.

Τιζόραια, ἡ, = Τιζῶρα, ἀριθμ. 1, Στέφ. Βυζ.

Τιζώρα, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, πρότερον Νέων καλουμένη, ὅπερ ὄρα, ταυτὸν Βελίτζα. Παυσ. Φωκ. 32. — 2) ἡ βορειοδυτικὴ ἄκρα τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι. Ἡρόδτ. 8, 32.

Τίῤρας, αντος, ὁ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλὴν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐλεγίζοντο ἄγριοι καὶ κακοήθεις· ὅθεν, Τιῤράσιος, ία, ιον, τοῦ Τίῤραντος ἢ ἐκ τοῦ δήμου Τίῤραντος ὤν· Ἀριστοφ. Βατρ. 477. ἔνθα ὁ κωμικὸς καλεῖ κατ' ἀποτομὴν τὰς Γοργόνας Τιῤρασίας ἀντὶ Ταρτησσίας.

Τιῤραύστης, ου, κλητ. Τιῤραῦστα. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, ἡγεμόνων τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς ἐπὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὃν ἐπιταγῆς τοῦ ὁποίου ἐφόνευσε τὸν Τετραφάρνην καὶ ἐκλέξθη ἀντ' αὐτοῦ Σατράπης τῆς Λυδίας· οὗτος διήγειρε διὰ χρημάτων πολλὰς Ἑλληνικὰς πόλεις εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Σπάρτης, ὥστε οὕτως ἐβίασε τὸν βασιλέα Ἀγησίλαον νὰ ἀφήσῃ τὰς ἐν Ἀσίᾳ εὐτυχεῖς ἐπιχειρήσεις του καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων τῆς Λακεδαίμονος. Ξενοφ. Ἑλλ.

Τιῤωνός, ὁ. Τίος τοῦ Δαιμένετος καὶ τῆς Στρυμοῦς, τὸν ὁποῖον ἁρπάσασα ἡ Ἠὼς διὰ τὴν ὡραιότητά του ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἡμαθίωνα καὶ Μέμνονα. Διὰ μαστιγίας δὲ τῆς θεᾶς ταύτης ἀξιωθεὶς τῆς ἀθανασίας, μὲ τὸ νὰ κατήντησεν εἰς ἔσχατον καὶ ἀσθενῆ γῆρας μετεμορφώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τέττιγα. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 237. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 219. Ἡσ Θεογ. 984. Ἀπολλόδ. γ', 12, 4. Κατὰ Ἀπολλόδ. γ', 14, 3, ὑπῆρχεν ὁ Τιθωνὸς υἱὸς τῆς Ἠοῦς καὶ τοῦ Κηφάλου· εἰλήφθαι δὲ ὁ Τιθωνὸς ἐν παρουσ. ἐπὶ ἐσχατογήρωτος λεγόμενος. Ἀριστοτ. Ἀκ. 688. Λουκ. Ἑρμοτ. 50.

Τίκινον, τό, Ticinum. Πόλις ἐπίσημος τῆς πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίας ἐν τῇ ἄρκτῳ Ἰταλίᾳ ἐπὶ τοῦ Τικίνου ποταμοῦ πλησίον τῆς Πλακεντίας, ἀκμάσασα μεγάλως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων· ταυτὸν Παυία, Pavia. Στράβ.

Τίκινος, ὁ, = Τίκινον. Στέφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, ἔστις ῥέων ἐκ τῶν Ἀλπεων ἐκβάλλει εἰς τὸν Πάδον· ταυτὸν Ticino. Στράβ.

Τιλαταῖοι, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Σκόμιον πλησίον τῆς τῶν πόλεως Σαρίσης. Θουκ. β', 98. Στέφ. Βυζ.

Τιλλίβορος, ὁ. Περιβόητος τις λῃστὴς, ἀναφερόμενος παρ' Ἀρρίαν. καὶ Λουκ. Ἀλέξ. 2.

Τιλφοῦσα καὶ **Τιλφοῦσσα**, ἡ, Δωρ. Τιλφόσσα, καὶ Τελφοῦσα Ὅμηρ. Κρήνη τις ἐν Βοιωτίᾳ πλησίον τῆς Ἁλιάρτου ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἦσαν τὸ ὄρος Τελφούσιον ἔνθα ἐβόσκετο τὸ ὄρος τοῦ Τειρεσίου Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ 246. Στράβ. — 2) Νύμφη τις ὄρειος τῆς ὁμωνύμου κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ Ὅμ. αὐτοθ. — (ἡ γραφ. ἔστιν ἀμφιβολ. Τελφοῦσα, Ὅμ. Τελφοῦσα, παρὰ Παυσ. 9, 33 Ὀρθότρ. μέντοι Τιλφοῦσσα, Ἀπολλόδ. γ', 7, 3. καὶ Δωρικ. Τιλφόσσα Πινδ. παρ' Ἀθην. κατὰ συνείρ. ἐκ τοῦ Τελφόσσα, ἀπὸ τῶν τίλφη ἄττα. ἀντὶ σίλφη· περιβλ. Ηgen εἰς Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 244. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. 644.)

Τιλφούσιον καὶ **Τιλφούσσιον**, Δωρικ. Τιλφόσσιον, τό. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀρχαιτάτως ἐπὶ τῆς Ἁλιαρτίου λίμνης παρὰ τὸ αὐτοῦ ὁμώνυμον ὄρος· ἐξ οὗ ἐνός εὑρηται παρὰ Παυσ. Τιλφωσσιον, παρὰ Στράβ. καὶ Τιλφωσσαῖον, τό, παρὰ Δημ. καὶ Διοδ. Σικ. — 2) Ὄρος τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς πόλεως Τιλφουσίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπήγαζεν ἡ Κρήνη Τιλφοῦσα. Στράβ. 9'. Παυσ.

Τιλφωσσεύς, ὁ, Δωρικ. Τιλφώσσιος. Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τιλφούσης κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ, ἥτις ὑπῆρχεν ἱερὰ αὐτοῦ. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπολ. 387. Στράβ. 9'.

Τιλφωσσαῖον, τό· Δωρικ. ἀντὶ Τιλφούσσα.

Τιλφωσσεῖον καὶ **Τιλφώσσιον**, τό· Δωρικ. ἀντὶ Τιλφούσιον.

Τιμαγένης, ους, ὁ. Ἐξ Ἀλεξανδρείας, ῥήτωρ καὶ Ἱστοριογράφος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀναφερόμενος παρὰ Κυϊντιλιανῷ καὶ ἄλλοις. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. ΙΙΙ, σελ. 53.

Τιμάγηρα, ὁ· (α) Ὄνομ. κύρ. Ἄρσεν. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. β', 18.

Τιμαγόρας, ου, ὁ, κλητ. α. Κάτοικός τις ἐκ Τηγέας πόλεως τῆς Ἀρκαδίας, παρὰ Θουκ. β', 67. — 2) Ἀθηναῖος, ἅστις πεμφθεὶς μετὰ τοῦ Λέοντος πρεσβὺς εἰς τὴν Περσίαν ἐκατοντώθη ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀωροδοκηθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Περτῶν Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 1. Δημ. παραπρβλ. σελ. 350. — 3) Ἀρτεμκ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Θεοκρ. 1025.

Τιμάεσσα, ἡ (ε) Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Τιμαία, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀγησίου. Πλουτρ.

Τιμαιδώ, οὔς, ἡ· Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Τιμαίνετος, ὁ. Περίφημός τις ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

Τίμαιος, ὁ. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Λοκρῶν πόλεως τῆς Ἰταλίας, διδάσκαλος τοῦ Πλάτωνος, ἐνασχοληθεὶς ἐξαιρέτως εἰς διαφόρου φυσικὰς ἐρεύνας, ὁποὺς καὶ ἴδιαν πραγματείαν εἰς τους συμπολίτας του Λοκρούς· ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Τιμαίου τούτου φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος, ἐπὶ δὲ σώζεται τοῦ αὐτοῦ φιλοσόφου καὶ ἴδιον σύγγραμμα περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ἐπιγραφόμενον. Πλατ. Τιμ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 877.

Τίμαλκος, ὁ. Τίος τοῦ Μεγαρέως, ὃ βοηθήσας τοὺς Διοσκούρους εἰς τὴν πορθησιν τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ, ὅτε οὗτοι ἦλθον νὰ λάβωσι τὴν ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θησέως ἀδελφὴν των Ἑλένην. Παυσ. α', 41.

Τιμάνδρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ γυνὴ τοῦ Ἐχέμου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Εὐαίχμην, ἅστις μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἀπολλόδ. γ', 10. Παυσ.

Τιμανδρίδας, ου, ὁ (ι). Τίος τοῦ Τιμάνδρου· καὶ Ἄρτεμκ. κύρ. Ὄνομ. Λακεδαιμονίου τινὸς, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιθ', 32.

Τίμανδρος, ὁ (ι). Μακεδών τις παρ' Ἀρρίαν.

Τιμάνθης, ους, ὁ. Κορίνθιός τις, παρὰ Θουκ. α', 29. — 2) Περίφημος ἀρχαῖος ζωγράφος. Παυσ.

Τιμάνωρ, ορος, ὁ, Ἰάων. Τιμήνωρ. Τίος τοῦ Τμώλου, ναύαρχος τῶν Καρικῶν εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκστρατείαν. Θουκ. α', 29.

Τιμαρέτεια, ἡ, ποιητκ. καὶ

Τιμαρέτη, ἡ (ε). Ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός. Ἡρόδτ. 2, 55.

Τιμαρχίδης, ου, ὁ (ι). Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Διοδρ. Σικ.

Τίμαρχος, ὁ (ι). Δημαγωγός τις ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου σώζεται εἷς ῥητορικὸς λόγος τοῦ Αἰσχίνου. Δημ. Αἰσχν. — 2) Ἀ-

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ληλούτις, ἀδελφὸς τοῦ Ὑλεπομώχου. Πλάτ. Θεαγ. 129. — 2) Φιλόσοφος Ἐπικούρειος, παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 11.

Τιμάρχης, ὁ, Τίες τοῦ Τιμοκρίτου ἐξ Αἰγίνης, ὅστις παῖς ἔτι ὢν ἐνίκησεν ἀθλήσας εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, τὸν ὁποῖον ὑμνεῖ ὁ Πίνδαρος ἐν Νεμ. 4.

Τιμασίων, ωνος, ὁ (– ⏑ ⏑ –). Εἷς τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐκ Δαρδάνου πόλεως τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ξενοφ. Ἀνοβ. γ', 1.

Τίμαυον, τὸ, Κακὸς τοῦ Διομήδους μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Τιμαύου ποταμοῦ. Στράβ.

Τίμαυος, ὁ· Timavus. Ἐπίσημος ποταμὸς ὅστις ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Ἐνετῶν ἐκβάλλει πλησίον τῆς Τεργέστης εἰς τὸν Ἀδριατικὸν Κόλπον· τανῦν Timavo. Στράβ.

Τιμηγενίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Ἔρπυος Θηβαῖος, ὃ συμβουλεύσας τὸν Μαρδόνιον νὰ φυλάξῃ τὰ στενὰ τοῦ Κιθαιρῶνος ὄρους μήπως φύγωσι πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ὅσοι ἦσαν εἰς τὸ στρατεύμα αὐτοῦ. Ἡρόδτ. θ, 39.

Τιμήσιος, εως, ὁ. Ὠλεζομένιός τις, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὸ Ἄβδηρα πόλιν τῆς Θρᾴκης καὶ τιμηθεὶς ὕστερον ὡς Ἥρως ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Ἡρόδτ. ι, 168. Τιμησίας, Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', θ. Πλούτ.

Τιμησίθεος, ὁ. Δήλιος, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσους οἱ Ἀθηναῖοι ἐσώτησαν ὡς συνωμότας τοῦ Κύλωνος Ἡρόδ. 5, 72. — 2) Τραπεζούντιός τις παρὰ Ξενοφ.

Τιμίδας, α, ὁ. Αἰγινήτης τις, παρὰ Πινδ. Νεμ. 6, 106. Heyne. ἐν δὲ Ἐκδ. Böckh: Πουλυτίμιδας, ὅπερ ὄρθ.

Τίμνης, εω, ὁ. Σκύθης, ἐπίτροπος τοῦ Ἀριαπείθους βασιλέως τῶν Σκυθῶν.

Τιμόδημος, ὁ, Νικητὴς τῆς εἰς τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, ἐξ Ἀθηνῶν, φίλος τοῦ Θεμιστοκλέους. Πινδ. Ἡρόδτ. 7, 125.

Τιμόθεος, ὁ. Τίος τοῦ Κόνωνος, εἷς τῶν ἐνδόξων Ἀθηναίων στρατηγῶν, περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, ὅστις περιφυεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς, ἔτε οὗτοι ἐνωδέντες μὲ τοὺς Θηβαίους ἐπολέμουν ἐναντίον τῶν Λακεδαιμονίων, εἰσκήσεν ταύτους κατὰ κράτος εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Λευκαδίας συγκροτηθεῖσαν τὸ 376 ἔτος πρὸ Χρ. ἀποσπάσας τοῦ δικαίου καὶ δημοτικοῦ πολιτεύματός του πολλοὺς συμμάχους ἀπὸ μέρους τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος του καὶ ἐφιεύσας πολλὰς πόλεις καὶ νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ὅ ὃ καὶ ἐτίμησαν αὐτὸν οἱ Ἀθηναῖοι μεγάλως ἐγείραντες ἴδιον αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς τὸν ὁποῖον οὗτοι ἐχαράκτουν τὴν ἐκ νέου ὑπεροχὴν καὶ δύναμιν τῆς πολιτείας των. Ἀριστφ. Πλ. 180. Ξενοφ. — 2) Τραγικὸς καὶ Λυρικὸς ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, συγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, καὶ περίφημος μουσικὸς, ὁ τελειοποιήσας ὡς λέγεται τὴν λύραν προσθέσας εἰς αὐτὴν τέσσαρας νέας χορδὰς καὶ δούς πλειοτέραν ποικιλίαν καὶ χάριν εἰς τὰ μέλη· ὁ Σουΐδ. ἀναφέρει 19 νόμους τῆς ᾠδῆς ἑξαμέτρους τοῦ Τιμοθέου τούτου, 18 Διθυράμβους καὶ 21 ὕμνους· ἔτι ἀναφέρονται αὐτοῦ τινὲς Τραγῳδίαι καὶ ἄλλα εἴδη ποιημάτων. Πλουτρ. Ἀθην. Δεικ. Στεφ. Βυζ. — 3) Περίφημος αὐλητὴς Θηβαῖος, τιμηθεὶς ἐξαιρέτως διὰ τὴν τέχνην του ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Λουκ. Ἁρμ. 1.

Τιμόκλεια, ἡ Ὁνομ. κύρ. γυναικὸς παρ' Ἀριστοφ. Θεσμφ. 395.

Τιμοκλῆς, εους, ὁ (ῆος, καὶ έος). Ποιητὴς κωμικὸς ἐξ Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι λείψανά τινα ἐκ τῶν κωμικῶν δραμάτων, Ἀθην. — 2) Φιλόσοφος Στωϊκὸς, φίλος τοῦ Λουκιανοῦ. Λουκ.

Τιμοκράτη, ες, ὁ (ᾱ) Αἰτκ. ην καὶ -ης, Κορινθιός τις παρὰ Θουκ. — 2) Στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων πολεμήσας κατὰ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Βρασίδα. Θουκ. β', 85. — 3) Ἀθηναῖός τις, εἷς ἐξ ἐκείνων ὅσοι ἐκατηγόρησαν τοὺς ἕξ στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐν Ἀργινουσσαῖς ναυμαχίαν. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 7, 3. πιθαν. καὶ παρὰ Θουκ. ε', 19. — 4) Ῥόδιός τις, παρὰ Ξενοφ. — 5) Φιλόσοφος καὶ διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς ἐξ Ἡρακλείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ. Λουκ. Δημ. 3.

Τιμοκρέων, οντος, ὁ. Ἀθλητὴς καὶ κωμικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Ῥόδου, σύγχρονος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐπιτήδειος σατυρικὸς καὶ ἐχθρὸς τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι λείψανά τινα ἐκ τῶν σατυρικῶν ποιημάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 159.

Τιμόκριτος, ὁ· Ὁνομ. κυρ. ἀνδρὸς, παρ' Ἀνακρ. Ἐπ. ιβ'.

Τιμόλαος, ὁ, Δωρικ. Τιμόλας, Κορινθιός τις παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 5. — 2) Θηβαῖος, ὁ προδοὺς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Θήβας εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Στεφ. σελ. 241. ἔνθα ἐν τῇ τοῦ Bock. ἔκδ. κεῖται Τιμόλας. — 3) Ὑπομνηματιστὴς τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου ἐν Λαρίσσῃ, ἐφαρμόσας εἰς ἕκαστον Ὁμηρικὸν στίχον ἕτερον ἰδικόν του πρὸς πλείονα κατάληψιν τῆς ἐννοίας τοῦ ποιητοῦ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 526.

Τιμολέων, οντος, ὁ. Περίφημος στρατηγὸς καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν Κορινθίων, υἱὸς τοῦ Τιμοδήμου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τιμοφάνους, καταγόμενος ἐκ μιᾶς τῶν ἐπισήμων οἰκιῶν ἐν Κορίνθῳ, ὅστις ἐκυβερνᾶς ἡλικίας ὅτε δείξας μεγάλας ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα διὰ τῆς βαθείας αὐτοῦ συνέσεως καὶ στρατηγικῆς ἀρετῆς, ἐπέμφθη ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς εἰς βοήθειαν τῶν Συρακουσίων κατὰ τοῦ τυράννου Διονυσίου, τὸν ὁποῖον διώξας κατὰ κράτος ἐκ τῶν Συρακουσῶν καὶ ἀποκαταστήσας αὐτὰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐνομίαν εἰς ὅλας τὰς ἐν Σικελίᾳ Ἑλληνικὰς πόλεις, ἀπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐλευθερωθέντων Συρακουσίων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἠγαπήθη καὶ ἐτιμήθη μέχρι τέλους τοσοῦτον, ὥστε ἐκαλεῖτο ὑπ' αὐτῶν μέχρι τὰ ὀνόματα πατρὸς καὶ σωτῆρος τῶν Συρακουσῶν· μετὰ θάνατον δὲ ἐπανηγυρίζοντο πρὸς ἀναμνησιν αὐτοῦ ἐτήσιοι ἀγῶνες διὰ κοινῆς δαπάνης τῶν πολιτῶν. Πλουτρ. Τιμολ.

Τιμόμαχος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐκ τοῦ δήμου τῶν Ἀχαρνῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ. κατὰ Πολ. σελ. 1207. — 2) περίφημος ζωγράφος ἐκ Βυζαντίου. Ἀνθολογ.

Τιμονάη, ἡ· Ὁνομ. κυρ. γυναικὸς ἐν Ἀθηναίοις.

Τιμόνεος, ὁ. Ἀθηναῖός τις πατὴρ τοῦ Τιμοδήμου. Πινδ. Νέμ. 2, 16.

Τιμόξενος, ὁ· Ἰων. Τιμόξεινος. Στρατηγὸς τῶν Σκιωναίων ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ὁ προδοὺς εἰς τοὺς Πέρσας τὴν πόλιν Σκιώνην. Ἡρόδτ. 8, 128. — 2) Στρατηγὸς τῶν Κορινθίων, παρὰ Θουκ. β', 33.

Τιμοσθένης, ους, ὁ. Αἰγινήτης, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλκιμέδοντος, ἱστήσας εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας. Πινδ. Ὀλ. 8.

Τιμοφάνης, ους, ὁ. Τίος τοῦ Τιμοδήμου ἐκ Κορίνθου, ἀδελφὸς πρεσβύτερος τοῦ Τιμολέοντος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐφονεύθη ὅτε ἤθελε νὰ σφετερισθῇ τὴν ἐν Κορίνθῳ Τυραννίαν. Πλουτρ.

Τιμώ, οῦς, ἡ. Ἱέρεια τις ἐκ τῆς νήσου Πάρου· Ἡρόδτ. 6, 134.

Τίμων, ωνος, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν ἐπισήμων πολιτῶν ἐν Δελφοῖς· παρ' Ἡρόδτ. — 2) Τίος τοῦ Ἐχεκρατίδου Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος μισάνθρωπος, σύγχρονος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀριστοφάνους, περὶ τῆς μισανθρωπίας τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται πολλαὶ διηγήσεις ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὅστις ὡς λέγεται τρίτων μετὰ μεγάλης συντριπτότητας τὰ ἤθη τῶν συγχρόνων του πολιτῶν καὶ βδελυττόμενος τὴν ἤθη ἐπὶ τὸ πρόσω παρβαίνουσαι διαφθορὰν αὐτῶν, ἔζη κατὰ μόνας ἀποστρεφόμενος καὶ μισοῦμενος ὑφ' ὅλων τῶν Ἀθηναίων· τινὲς δὲ συγκαταριθμοῦσιν αὐτὸν μεταξὺ τῶν Φιλοσόφων. Ἀριστφ. Ὄρν. 1546. Λουκ. — 3) Φιλόσοφος ἐκ Φλιοῦντος, μαθητὴς τοῦ Πυῤῥωνίου καὶ ὀπαδὸς τῆς Σκεπτικῆς αἱρέσεως· ἤκμασε ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 41.

Τιμῶναξ, ακτος, ὁ. Κυπριός τις, εἷς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Περσικοῦ στόλου εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Πέρσου. Ἡρόδτ. 7, 98.

Τιμώνεον, τὸ. Φρούριον τῆς Παφλαγονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Τίον, τὸ, καὶ Τίος, ἡ· Στεφ. Βυζ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἀποικία τῶν Μιλησίων· τανῦν χωρίον Τίλιες λεγόμενον· Οὐάστρ. παρὰ Πτολ. Ἰηλυκ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — καὶ Τίειον, ἄλλως Τήϊον, παρὰ Στράβ. — ὄθεν, Τιανές, ὁ κάτοικ. Λουκ. Ἀλεξ. 43.

Τιρίβαζος, ὁ, = Τηρίβαζος, ὅπερ ὄρθ.

Τιρίστασις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης πλησίον τῆς Προποντίδος, τανῦν Τεριστασις. Δημ. Φιλ. Ἐπ. σελ. 159.

Τιρύνθειος, ία, ιον. Τῆι Τίρυνθος ἢ τὸν τῆς Τίρυνθος ἐν· ἡ Τιρυνθία χώρα, ἡ περὶ τὴν Τίρυνθα χώρα ἐν Ἀργολίδι· Ἡρόδτ. καὶ Οὐσιαστπ. ὁ κάτοικ. τῆς Τίρυνθος. Πινδ. Ἡρόδτ. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, ὡς καταγομένου ἢ γεννηθέντος εἰς τὴν Τίρυνθα. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 146.

Τίρυνθος, ἡ (ῑ), = Τίρυνς, Ἡτ. Ἀσπ. 81. ἔνθα ὀρθοτρ. ἀναγινώσκετ. κατὰ Γεντ. Τίρυνθος πτολίεθρον. παρβλ. Heinr. εἰς τὴν λεξ. Τίρυνς.

Τίρυνς, θος, ἡ (ῡ) Tiryntha, Πλίν. Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Ἀργολίδος ἀπέχουσα περίπου 50 στάδια τοῦ Ἄργους, τῆς ὁποίας τὰ τείχη ἐλέγοντο ὅτι ἐκτίσθησαν ὑπὸ τῶν Κυκλώπων ἔχοντα 20 ποδῶν πλάτος, καθέδρα τοῦ βασιλέως Προίτου καὶ τοῦ Περσέως, σχηματίζουσα ἀρχαιόθεν μίαν ἰδίαν μικρὰν ἐπικράτειαν καὶ πρωίμως ἤδη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀργείων, ὥστε ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἀσώζοντο μόλις ἔτι τὰ κολοσσιαῖα αὐτῆς τείχη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 559. Ἡρόδτ. 6, 77. Παυσ. η', 27.

Τίρυνς, θος, ὁ. Τίος τοῦ Ἄργου καὶ ἔκγονος τοῦ Διός, κατέτινας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τίρυνθα ἐν Ἀργολίδι. Παυσ.

Τισαῖον ὄρος, τὸ. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας, Πολύβ. κατ' Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 593. Τισαῖη ὄρη, ἀκρωτήριον αὐτόθι.

Τισαμενός, ὁ. Τίος τοῦ Ὀρέστου καὶ τῆς Ἑρμιόνης, διαδεξασὶς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους, τῶν Μυκηνῶν καὶ τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὁποίου εἰσβαλόντες οἱ Ἡρακλεῖδαι μετὰ τῶν Δωριέων εἰς τὴν Πελοπόννησον ἐξέβαλον αὐτὸν ἐκ τοῦ θρόνου βασιλεύσαντα 22 ἔτη· ἐλθὼν δὲ εἰς Ἀχαΐαν πρὸς τοὺς αὐτόθι Ἴωνας καὶ πολεμῶν κατ' αὐτῶν ἐξανετώθη, τοῦ ὁποίου τὰ ὀστᾶ ἐφερθησαν ὕστερον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Σπάρτην κατὰ διαταγὴν ἔκτε μαντείου. Ἀπολλόδ. β', 8, 2. Παυσ. — 2) Τίος τοῦ Θερσάνδρου καὶ ἔκγονος τοῦ Πολυνείκους, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν. Ἡρόδτ. 4, 147. — 3) Μάντις τις ἐξ Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ καταγόμενος ἐκ τῆς αὐτόθι περιφήμου γενεᾶς τῶν Ἰαμιδῶν. Ἡρόδτ. 9, 33. — 4) Τραχίνιός τις, παρὰ Θουκ.

Τισάνδρος, ὁ (ῑ). Τίος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Μηδείας. Διοδ. Σικ. δ', 55. — 2) Αἰτωλός τις παρὰ Θουκ. γ', 100. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων ἐν Ἀθήναις πολιτῶν. Πλάτ.

Τισιάδης, ου, ὁ (ᾱ). Εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἡλιαστῶν, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 420. (ἐπιπλστ. ὄνομ. ἀπὸ τοῦ τίνω, τιμωρῶ.)

Τισίας, ου, ὁ (-υ-). Διδάσκαλος τῆς ῥητορικῆς Συρακούσιος, μαθητὴς τοῦ Κόρακος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ εὕρεσις τῆς ἐντέχνου καὶ ἐπιτετηδευμένης ἀπαγγελίας. Πλάτ. Λυσ. — 2) Ἀθηναῖος, ἀδελφὸς τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Ἰφικράτους. Δημ. — 3) Τὶς τοῦ Τιμάχου, εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Θουκ. δ', 14.

Τισίμαχος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Τισίου. Θουκ.

Τισιφόνη, ἡ. Μία τῶν τριῶν Ἐρινύων ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τιμωρὸς τῶν φόνων. Ὀρφ. Ἀργ. 986. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀλκμαίονος καὶ τῆς Μαντοῦς θυγατρὸς τοῦ Τειρεσίου, ψηφιξομένη ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὸ ὑπερβάλλον κάλλος της. Ἀπολδ. γ', 7, 7.

Τισίφονος, ὁ. Τύραννος τῶν Φερῶν ἐν Θετταλίᾳ, διαδεξάμενος τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὸν αὐτὸν θρόνον. Ξενοφ. Ἑλλ. 5', 4.

Τισσαφέρνης, ους, ὁ. Πέρσης, Σατράπης τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ τῆς βασιλείας Δαρείου τοῦ Ὄχου καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, πολεμήσας κατὰ τοῦ ἰδιοτρόπου Κύρου εἰς τὴν ἐν Κουναξᾷ μάχην· ὕστερον δὲ πολεμηθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγησιλάου καὶ ἡττηθεὶς κατὰ κράτος εἰς τὰς Σάρδεις, ἔγινεν αἴτιος τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποστροφῆς καὶ ὑποψίας τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὅστις πέμψας κατ' αὐτοῦ τὸν Τιθραύστην διὰ τῶν πιστῶν του σωματοφυλάκων ἐπρόσταξε τὴν ἀποκεφάλισιν αὐτοῦ. Θουκ. η', 5. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Τίσσα, ἡ. Πόλις μεσογείως τῆς νήσου Σικελίας κειμένη πλησίον τοῦ ὄρους Αἴτνης· τανῦν Randazzo. Πτολμ. Τίσσαι, αἱ· Στέφ. Βυζ.

Τιτακίδαι, οἱ (ῑ). Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Ἀντιοχίδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπό τινος ἀγχωρίου Ἥρωος Τιτακοῦ. Στεφ.

Τιτακός, ὁ. Αὐτόχθων Ἀθηναῖος, ὃ ἀναπαλύφας εἰς τοὺς Διοσκούρους τὴν ἀπαγωγὴν τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν Ἑλένης, ὅτε ὁ Θησεὺς ἔφερε αὐτὴν εἰς τὴν Ἀττικὴν κρύφιος εἰς τὴν κώμην Ἀφίδνας. Ἡροδτ. 9, 73.

Τιτάν, ᾶνος, ὁ, Πληθ. Τιτᾶνες, οἱ, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. Τιτῆνες. Παῖδες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἡσ. Θεογ. 133. παρ' Ὅμ. Ἰλ. Ε, 898. καὶ Οὐρανίωνες καλούμενοι, ἐπεὶ οἱ καὶ Τετρατρόριοι, Ἰλ. Ξ, 279. ἦσαν δὲ οὗτοι ἐξ τὸν ἀριθμόν, ὁ Ὠκεανός, Κοῖος, Ὑπερίων, Ἰαπετός καὶ Κρόνος, Ἡσ. Ἀπολδ. α', 1, 3. γεννηθέντες μετὰ τοὺς Ἑκατόγχειρας καὶ Κύκλωπας. Διὰ προτροπὴν τῆς μητρὸς αὐτῶν Γῆς, παροργισθείσης διότι ὁ Οὐρανὸς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς προτέρους ἐξ αὐτῆς γεννηθέντας παῖδας, πολεμήσαντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐνικήσαν τὸν θρόνον αὐτοῦ τὸν ὁποῖον παρέδωκαν εἰς τὸν νεώτερον αὐτῶν ἀδελφὸν Κρόνον συμβασιλεύοντες τοῦ λοιποῦ μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κρόνος ἀφῆκεν εἰς τὸν Τάρταρον τοὺς Κύκλωπας καὶ Ἑκατόγχειρας, ἡ Γῆ ἤγειρε πάλιν κατ' αὐτοῦ τὸν Δία καὶ τοὺς λοιποὺς παῖδας του, οἵτινες διώξαντες τὸν Κρόνον ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ ἐκρήμνισαν διὰ βοηθείας τῶν Ἑκατογχείρων ὅλους τοὺς Τιτᾶνας δεσμίους εἰς τὸν Τάρταρον ὅσοι δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν νέαν ἀρχὴν τοῦ Διός· ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων αὕτη μάχη καὶ λογομένων Κρονίδων ἀναφέρεται συνηθ. ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Τιτανομαχία, περιγραφομένη ἐξαιρετ. παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 618-730, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς οὗτος θέτει ἐν Θετταλίᾳ μεταξὺ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου καὶ Ὄσσης. Πολλάκις συνεχίσοντο οἱ Τιτᾶνες οὗτοι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν μὲ τοὺς Γίγαντας, ἐπειδὴ ὅτε δὲ παρεισήγαγον εἰς τὸν μῦθον αὐτῶν καὶ πολλὰς ἰδέας ἐκ τῆς ἀρχαίας τῶν Φοινίκων Κοσμογονίας, καὶ ἐξαιρ. ὁ Διοδ. Σικ. βιβλ. γ', 57. ἀναφέρει αὐτοὺς ὡς πρώτους εὑρετὰς πολλῶν ἐν τῷ βίῳ χρησίμων τεχνῶν, γεννηθέντας ἐκ τῆς Τιταίας καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἢ κατά τινα διήγησιν τῶν Κρητῶν ἐκ τῆς Τιταίας καὶ ἑνὸς τῶν Κουρητῶν· ἡ δὲ μάχη αὐτῶν μετὰ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν παρίσταται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κοσμογονίᾳ τῶν Ἑλλήνων ὡς σύμβολον τῆς συμβάσης μεταξὺ τῶν στοιχείων ἔριδος κατ' αὐτὰς τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης τοῦ παντὸς δημιουργίας καὶ τῆς πλάσεως τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων ἐν δὲ Ὀρφ. Ἔμν. 36. ἀναφέρονται ὡς πρῶτοι δημιουργοὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἀρχικὴ πηγὴ τῆς πρώτης τῶν ἀνθρώπων πλάσεως καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ φύσει ἐμψύχων ὄντων. (ἡ ἀρχαιοτρ. ἐτυμολογ. τῆς λέξεως Τιτὰν εὑρηται παρ' Ἡσ. Θεογ. 207. ἀπὸ τοῦ τιταίνω, ὥσπερ οἱ τιταίνοντες, ταὐτοσήμαντ. τῷ τείνοντες τὰς χεῖρας, κατὰ Herm. Tendonnea, κατὰ Herm.

Τιτάνας, ου, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδ.

Τιτάνη, ἡ (υυ-), Ὁνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀνθολγ. Π, σελ. 479.

Τιτάνη, ἡ (ᾱ). Κώμη τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ἔχουσα ἕνα ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ μ' ἓν ἱερὸν ἐκ κυπαρίσσων ἄλσος αὐτοῦ. Παυσ. β', 11.

Τιτανίς, ίδος, ἡ· Ἰδιωτρ. θηλ. τύπ. τοῦ Τιτάνιος.

Τιτανικός, ἡ, όν. Τῶν Τιτάνων ἢ ἐκ τῶν Τιτάνων κατάγμενος. Πλάτ.

Τιτάνιος, ία, ιον, Ἰωνικ. Τιτήνιος. Τῶν Τιτάνων ἢ εἷς τοὺς Τιτᾶνας ἀνήκων. — 2) Οὐσιαστ. κύρ. Ὄνομ. ἀντὶ Τιτανίς, Λουκ.

Τιτανίς, ίδος, ἡ, Ἰωνικ. Τιτηνίς, καὶ πληθ. Τιτανίδες. Θυγατέρες τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ ἀδελφαὶ τῶν Τιτάνων, ἡ Θεία, Ῥέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη καὶ Τηθύς, συμπολεμήσασαι μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν Τιτάνων ἐναντίον τῶν ἄλλων θεῶν ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ. Ἀπολδ. α', 1, 3.

Τιτανοκράτωρ, ορος, ὁ. Ὁ Νικητὴς τῶν Τιτάνων, Ἐπίθ. τοῦ Διός. Λουκ.

Τιτανομαχία, ἡ. Ἡ κατὰ τῶν Τιτάνων μάχη τῶν Ὀλυμπίων θεῶν, παρὰ Λουκ. ἡ Τιτάνων μάχη, ὁρα Τιτάν.

Τίτανος, ου, ὁ (ῑ). Ὄρος τῆς Θετταλίας, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς ἀσβεστώδους αὐτοῦ γῆς. Ὅμ. Ἰλ. Β, 735. κατὰ Στράβ. ἐκεῖτο τὸ ὄρος τοῦτο πλησίον τῆς Ἄρνης.

Τιταρήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Θετταλίας ῥέων πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, ὕστερον Κυρώστας κληθείς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Πηνειόν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 135. Στράβ. — 2) Ἐπίθ. τοῦ Λαπίθου Μόψου υἱοῦ τοῦ Ἄμπυκος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Τιταρήσιον ποταμὸν χώρας ἐν Θετταλίᾳ. Ἡσ. Ἀσπ. 181. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 65.

Τίταρον, τό. Πόλις τῆς Θετταλίας, ὅθεν, Τιταρήσιος, Ὀσφ. Ἀργ. 121. — 2) Ὄρος τῆς Θετταλίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγάς του ὁ Τιταρήσιος ποταμός. Στράβ.

Τιτάρων, ωνος, ἡ, = Τίταρος. Στέφ. Βυζ.

Τιτήν, Τιτήνιος, Τιτηνίς, Ἐπικ. ἀντὶ Τιτάν, Τιτάνιος, κ. τ. ἑ. ὁρα ἐκεῖ.

Τίτιος, ὁ, Titius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Ῥωμαίοις.

Τίτορμος, ὁ. Βουκόλος τις ἐξ Αἰτωλίας, περιβόητος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σωματικὴν ἀνδρίαν, ἀδελφὸς τοῦ Μέλανος, ὅστις λέγεται ὅτι ἀπαντήσεις ποτὲ μὲ τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα καὶ θέλων νὰ δείξῃ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπεροχὴν τῆς ἰσχύος του ἔρριψεν πρῶτον ὑψηλὰ ἕνα μεγαλόσωμον τὸν ὁποῖον ὁ Μίλων μόλις ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ, ὕστερον σταὶς εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἀγέλης ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ποδὸς τὸν μέγιστον καὶ ἀγριώτερον ταύρον, προχωρῶν δὲ ὁλαβὰ μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα καὶ ἕτερον Ταῦρον ἐπίσης ἄγριον καὶ φοβερόν· ταῦτα ἰδὼν μὲ ἔκπληξιν ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ Κροτωνιάτης, τοίας τας χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανόν, εἶπεν «Ὦ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἢ μὲ ἕτερον ἀσπειρας;» Ἡροδτ. 6, 127. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 22.

Τίτος, ὁ, Φλάβιος Οὐεσπασιανός. Τὶς καὶ διάδοχος τῶν αὐτοκρατόρων Οὐεσπασιανοῦ βασιλεύσας ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ τοῦ 830 ἕως 832 ἐτους ἀπὸ κτισ. Ῥώμ. πρότερον ἐπῆκε ὑπατεύσας ἐν αὐτῇ· οὗτος κατεπόπτεξεν ἐξολοθρεύσας τοὺς ἐπαναστήσαντας Ἰουδαίους, κυριεύσας καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν Ἱεροσόλυμα μετὰ μίαν ἐπίμονον καὶ σκληρὰν πολιορκίαν. Ἡ βασιλεία αὐτοῦ χαρακτηρίζεται πρὸ πάντων διὰ πολλῶν φιλανθρώπων καὶ εὐεργετικῶν πράξεων, διαρκέσασα μόνον δύο ἔτη καὶ τινας μῆνας. Πολυβ. Στράβ. (τὰ Ἰώτα σώζηται βραχὺ ἐν Ἀνθ.λ. Ι, 490.)

Τιτυός, ὁ. Τὶος τῆς Γῆς, φοβερὸς Γίγας, κατ' Ἀπολδ. α', γ', 12. ὑπάρχει υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἐλάρας θυγατρὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Ζεὺς ἔκρυψεν ὑπὸ τὴν γῆν φοβούμενος τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας. Μετὰ ταῦτα ἰδὼν τὴν Δητὼ διαβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Πανοπέως εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ θέλητας νὰ βιάσῃ αὐτὴν ἐτοξεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὅμ. Ὀδ. Λ, 576. Η, 324. πρὸς αἰώνιον δὲ βάσανον λέγεται ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐκρίνετο ἡπλωμένον ἐπάνω εἰς ἐννέα πλέθρα γῆς ἐν τῷ Ταρτάρῳ, ὅπου δύο γύπες κατέτρωγον τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ. Καὶ Ὅμ. δὲ διατρίβει ὁ Τιτυὸς ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, ἀπ' ὅπου, κατ' ἄλλους, μεταγειτν. ἐλθὼν εἰς Πανοπέα πόλιν τῆς Φωκίδος ἐγέννησεν αὐτόθι τὴν Εὐρώπην βιασθεῖσαν ὕστερον ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ. Παυσ. Β, 81.

Τίτυρος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Σάτυρος, (-υυ) ὁ παῖδας τοῦ Βάκχου, ὁρα Σάτυρος, καὶ Ἡσυχ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 40. καὶ Κύσταθ. εἰς Ἰλ. Ο, 495. ὁ Στράβ. ι', 3. διακρίνει τοὺς Τιτύρους ἀπὸ τοὺς Σατύρους. — 2) Ὄνομ. κυρ. βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. γ', 2.

Τίφα, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Σίφα, ὅπερ ὁρα.

Τίφυς, υος, ὁ. Τὶος τοῦ Ἀγκίου ἐκ Σίφης πόλεως τῆς Βοιωτίας, κυβερνήτης τῆς νηὸς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἀποθανὼν ἐν Βιθυνίᾳ ὑπὸ νεοσσῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 105. Ἀπολδ. α, 9, 22.

Τιφύση, ἡ. Μία τῶν Θυγατέρων τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Δυγκέα. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Τλαπόλεμος, ὁ· Δωρικ. ἀντὶ Τληπόλεμος.

Τλημονίδας, ου, ὁ (ῑ). Ἡγεμὼν τῶν Πλαταιῶν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Ξενοφ. Ἑλλ. ε', 3.

Τληπόλεμος, ὁ. Τὶος τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, κατ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 653. ἢ τῆς Ἀστυδαμείας θυγατρὸς τοῦ Ἀμύντορος, παρὰ Πινδ. Ὀλ. 7, 38. ὅστις φονεύσας ἐξ ἀπροσεξίας τὸν θεῖον αὐτοῦ Λικύμνιον, ἔφυγεν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον κατά τινα διαταγὴν τοῦ μαντείου, τὴν ὁποίαν διαμοιράσαντες εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐλθόντες ἐβασίλευσαν αὐτόθι μετὰ πολλῆς εὐτυχίας καὶ πλούτου, ἐκ τῶν ὁποίων μὲ 90 πλοῖα εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἐφονεύθη ἐν μιᾷ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 628. Ἀπολδ. β', 7, 6. — 2) Τὶος τοῦ Δαμαστόρος ἐκ Τροίας,

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου. Ὅμ. Ἰλ. Π, 416. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ.

Τλῶς, ῶ, ἡ. Πόλις ἐπίτιμος τῆς Λυκίας ἐν τῇ μεσῃ Ἀσίᾳ κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Κράγου. Στραβ. — ὅθεν Τλωεύς, ὁ κάτοικος.

Τμάριος, ία, ιον, = Τομάριος, (2) Καλλιμ. εἰς Δημ. 52.

Τμάρος, ὁ, = Τόμαρος.

Τμῶλος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Θεογόνης, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη τὸ ἐν Λυδίᾳ ὄρος Τμῶλος, κατά τινας υἱὸς τοῦ Σιπύλου καὶ ἐπὶ τὴν Ὀμφάλην, βασιλεύσας εἰς τὴν Λυδίαν. Ἀπολλόδ. β', 6, 3. κατὰ δὲ Σχολιαστ. Εὐρ. Ὀρέστ. 5 πατὴρ τοῦ Ταντάλου.

Τμῶλος, ὁ. Ὄρος ἐπίσημον τῆς Λυδίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ταύρου, τὸ ὁποῖον ἐκτεινόμενον ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Κελαινῶν ἐν Φρυγίᾳ κατευθύνεται παρὰ τὸν Μαίανδρον ποταμὸν καὶ φερόμενον ἀρκτικῶς διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Λυδῶν ὀνομάζεται ἐνταῦθα ἰδίως Τμῶλος, ὃν εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ παράγον ἐξαίρετον οἶνον, ἐπὶ μὲν τῶν κορυφῶν αὐτοῦ ἔκειτο πρὸς δυσμὰς ἡ ἀκρόπολις τῶν Σάρδεων· ταύτην καλεῖται Βοζίαν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 866. Ἡροδ. 5, 100. ὡς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, παρ' Αἰσχ. Περ. 40.

Τόβις, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βρεττανίας ῥέων ἀπὸ τοῦ βορείου αὐτῆς μέρους, τῶν Τοῦεγ. Πτολ.

Τολίαπις, ἡ. Νῆσος μικρὰ τῆς Βρεττανίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τῆς Ταμέσης. Πτολ. β', 3.

Τολιστοβόγιοι, οἱ. Μία τῶν τριῶν μεγάλων φυλῶν αἵτινες κατῴκουν τὴν Γαλατίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ καταγομένη ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γαλλῶν. Στραβ. καὶ Τολιστοβόϊοι, Στεφ. Βυζ.

Τόλμαιος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Τυλαμίδου. Θουκ. α', 108. — 2) ἕτερος Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Λυτοκλείους. Θουκ.

Τολμίδης, ου, ὁ (ε). Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, οἵτις τοῦ Τολμαίου, ὅστις ἐκλεχθεὶς ἀρχηγὸς μιᾶς ἐκστρατείας κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ πλεύσας εἰς Μεσσήνην μὲ 50 πλοῖα ἐκυρίευσαν αὐτήν, ἐφεξῆς ὑπέταξε τὴν Γυθεῖον, τὴν νῆσον Ζάκυνθον, καὶ ἄλλας πληθυσμώρους πόλεις διαφόρους καὶ ὅλους τοὺς Λακεδαιμονίους ἐκ τῆς Νεμέας τοῦ· μετὰ ταῦτα δὲ εἰσβαλὼν εἰς τὴν Βοιωτίαν ἔχων ἐν ὅπλοις ἰσχυρὸν σῶμα στρατιωτῶν μετ' αὐτοῦ, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων φονευθεὶς εἰς μίαν πλησίον τῆς Κορωνείας συγκροτηθεῖσαν μάχην Θουκ. α', 108. 113.

Τόλοφος, ὁ. Λιτολόστις παρὰ Θουκ. γ', 100.

Τολοφών, ῶνος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἀνατολικῶς· τανῦν Μοναστήρι Βοστζων, κατὰ Pouqueville. Θουκ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τολοφώνιος, οἱ κάτοικος. Θουκ. γ', 101.

Τολῶσσα, ἡ, Tolosa. Πόλις ἐπίσημος καὶ πλουσία τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας, τῆς ὁποίας τὸ ἐμπόριον ὑπῆρχον ἀκμαῖον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων· τανῦν Toulouse. Στράβ. — ὅθεν, Τολωσσάτης, ου, ὁ κάτοικος.

Τομαῖον ὄρος, τό, = Τομεύς.

Τομαρικός, ἀδος, ἡ. Τοῦ Τομάρου ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Τομάρου ὄντα, ἡ Τομαρικὴ φηγός, ἡ δρῦς τοῦ Τομάρου ὄρους ἐκ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἀναπεπηγήκη τὸ πλοῖον Ἀργώ. Ὀρφ. Ἀργ. 1161.

Τομάριος, ία, ιον, = Τμάριος. Τοῦ Τομάρου ἢ εἰς τὸ ὄρος Τόμαρον ἀνήκων. Στεφ. Βυζ.

Τόμαρος, ὁ, συνήθ. Τμάρος. Ὄρος τῆς Θεσπρωτίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ Δωδώνη καὶ ὁ ναὸς τοῦ Δωδωναίου Διός· καὶ τῆς ὕλης τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἄλσους λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη τὸ πλοῖον Ἀργὼ μὲ τὸ ὁποῖον ἐπλευσαν οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα· κατὰ Ἀριστοτλ. καὶ Καλλιμ. εὑρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου ἰσχυρότατοι λάκκοι ὅμοιοι κατὰ τὴν φυσιν μ' ἐκείνους τῆς Νουμιδίας. — Τόμαρος, ὁ, παρὰ Δημ. κατὰ Μειδ. τελ. 531. Στραβ. Στεφ. Βυζ. Τμάρος, παρὰ Στραβ. (2, Ὀρφ. Ἀργ. 1161. καὶ 3 παρὰ Καλλιμ. εἰς Δημ.

Τόμερος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Γεδρωσίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν. Ἰνδ. 24.

Τομεύς, έως, ὁ. Τόπος ὀρεινὸς ἐν Μεσσηνίᾳ πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφασίου, Θουκ. δ', 118. τὸ Τομαῖον, Στεφ. Βυζ. — 2) = Τόμοι, Στράβ. Στεφ. Βυζ.

Τόμοι, οἱ. Πόλις τῆς κάτω Μοισίας ἐν Εὐρώπῃ κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ τέμνω, ὅτε ἡ Μηδεια κατέτεμε παρ' αὐτῇ τὸν νέον ἀδελφὸν τῆς Ἀψυρτον τανῶν Τομισβάρ. Ἀπολλόδ. α', 9, 24. — Τομεῦς, παρὰ Στράβ. ἄλλως δὲ Τόμις.

Τόμορος, = Τμῶρος.

Τομοῦραι, αἱ, = αἱ μαντεῖαι. Οἱ ἐν Δωδώνῃ διδόμενοι παρὰ τοῦ Διὸς χρησμοί, ὡς τινες τῶν Κριτικῶν ἀναγινώσκ. ἐν Ὅμ. Ὀδ. Π, 403. ἀντὶ Θέμιστες, παρεβλ. Στραβ. ζ', 7, 11.

Τομοῦρι, οἱ, καὶ Τμάροι. Οἱ ἱερεῖς τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διός, κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὄρους Τομάρου· κατὰ Στράβ. ἀντὶ Τομεροῦροι, = Τομαροφύλακες, παρβλ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Π, 403. καὶ Στράβ.

Τόμυρις, ιος, ἡ. Βασίλισσα τῶν Μασσαγετῶν ἐν Σκυθίᾳ, κατὰ τῆς ὁποίας πολεμήτας ὁ μέγας Κῦρος ἐφανερώθη ἐν τῇ μάχῃ νικησεὶς κατὰ κράτος ὑπ' αὐτῆς. Ἡρόδ. 1, 205. κατὰ Διοδῶρ. Σικ. λέγεται ὅτι ληφθεὶς ὁ Κῦρος αἰχμάλωτος ὑπὸ τῆς Τομύριος ἀπέθανε μετὰ μεγάλας βασάνους. Δοτικ. Τομύρι, καὶ Τώμυρις, ίδος, παρὰ Λουκ.

Τόξαρις, ιδος, ὁ. Σκύθης τις ἀλλὰ πρὸ τοῦ Ἀναχάρσεως εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἀποθανὼν αὐτόθι· ἦν δὲ οὗτος φίλος τοῦ Νομοθέτου Σόλωνος σπουδάσας πρὸ πάντων τὴν Ἰατρικὴν ἐπιστήμην καὶ συστήσας εἰς τὸν Σόλωνα τὸν ἐκ Σκυθίας ἐλθόντα Ἀνάχαρσιν. Ὁ Τάφος αὐτοῦ εὑρίσκετο ἐν Ἀθήναις πλησίον τῆς πύλης Δυπύλου παρὰ τῇ Ἀκαδημίᾳ, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐπροσφερον οἱ Ἀθηναῖοι ἐτησίως μίαν θυσίαν τιμῶντες αὐτὸν ὡς Ἥρωα ὑπὸ τὸ ὄνομα ξένος Ἰατρός, διότι κατεπαυσε τὴν ἐν Ἀθήναις συμβᾶσαν νόσον ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου φανεὶς κατ' ὄναρ εἰς τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ἀρειοπαγίτου. Λουκ. Σκύθ. β'. — 2) Ἕτερος Τόξαρις Σκύθης, πίθων. ἐπίπλαστος, τὸν ὁποῖον ὁ Λουκιανὸς ἀναφέρει συγχρονον αὐτοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφει τὸν περὶ φιλίας διάλογόν του.

Τοξεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθαίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου πατρός του. Ἀπολλόδ. α', 8, 1.

Τοξικράτη, ἡ (ε). Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Λύκον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8

Τόξιλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰωνίας, παρὰ Διον. Περ. 1141. πίθαν. ταύτ. τῷ Τάξιλοι, ὄρα Τάξιλα.

Τορεᾶται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀτλαντικῆς Σαρματίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὀχθης τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στράβ. Τορέται, παρὰ Στεφ. Βυζ. ἡ τροπ. Ὀρέται καὶ ἁμάρτμ. παρὰ Διον. Περ. 682.

Τόρος, ὁ. Ὄρος τῆς Σικελίας κείμενον μεταξὺ Ἡρακλείας καὶ Λιλυβαίου. Πολύβ.

Τορύλλιος, ὁ, Θετταλὸς τις παρὰ Θουκ. δ', 78.

Τορωναῖος, αία, αῖον. Τῆς Τορώνης ἢ εἰς τὴν Τορώνην ἀνήκων· ἡ Τορωναία ἄκρα, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Δηρίδος ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Τορώνης· Ἡρόδ. 7, 122. — ὁ Τορωναῖος κόλπος, ὁ περὶ τὴν Μακεδονίαν κόλπος μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου Κανάστρου καὶ τῆς Ἀμπέλου. Στράβ.

Τορώνη, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τῆς Σιθωνίας χώρας· τανῦν Τορονη. Ἡροδ. 7, 122. κατὰ Θουκ. δ', 110. κειμένη ἐπὶ τῆς Χαλκιδικῆς χερσονήσου.

Τουλλία, ἡ· Tullia Gens. Ἐπίσημος γενεὰ τῶν Πατρικίων ἐν Ῥώμῃ, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ἡ οἰκία τῶν Κικερώνων, Φλαβιανῶν καὶ Οὐαλεντινῶν. — 2) Ὄνομ. κύρ. Γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Τούλλιος, Σερούϊος, ὁ, Tullius Servius. Τίος τῆς Ὀκριτίας, ἕκτος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἀπὸ τὸ 175 ἕως τὸ 217 ἔτους ἀπὸ Κτιστ. Ῥωμ. — 2) ἔτι καὶ Τυλλιος, κυρ. ὄνομ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λουκ.

Τουρδιτανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Βαιτικῆς Ἱσπανίας κατοικουμένη ὑπὸ τῶν Τουρδιτανῶν. Στράβ.

Τουρδιτανοί, οἱ, Turditani. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες περὶ τὰ ὄντικα μέρη τῆς Βαιτικῆς ἕως τῆς Λυσιτανίας καὶ ἔχοντες διαφόρους πόλεις ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάσσης. Στράβ.

Τουρδούλοι, οἱ. Turduli. Ἔθνος τῆς Λυσιτανίας ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ ἀναμιχθέντες ἀκολούθως μετὰ τῶν Τουρδιτανῶν, οἱ ὁ καὶ παρὰ τοῖς ὑστερον ἱστοροῦντο ὡς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος. Στράβ. Πτολ.

Τούσκλον καὶ Τούσκουλον, τό, Tusculum. Μία τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων πόλεων τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ, κειμένη ἀρτικῶς τῆς Ῥώμης ἐπὶ τινος λόφου, κτισθεῖσα ὡς μυθολογεῖται ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης· τανῦν Frascati. Στράβ. παρ' ᾧ εὑρηνται ἀμφότεροι οἱ τύπ. — ὅθεν, Τουσκουλανός, ὁ κάτοικος. Στράβ.

Τόχαροι, οἱ. Ἔθνος μέγα τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες ἀνατολικῶς τοῦ Ἥλιου ποταμοῦ καὶ διήκοντες βίον νομαδικόν. Στράβ. Διον. Περ. 752.

Τραγασαί, αἱ. Χωρίον τῆς Τρωικῆς χώρας πλησίον τῆς πόλεως Ἀμαξιτοῦ μὲ ἄφθονα ἁλατεῖα ἐν αὐτῷ. Ἡσύχ. Στεφ Βυζ. — ὅθεν, Τραγασαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ τῶν Τραγασῶν, τὸ Τραγασαῖον ἁλοπήγιον, παρ' Ἀριστοφ. βίς ἀπανταμένου, ἐν Ἀχαρν. στιχ. 808. ἔνθα ὁ κωμικὸς ὀνομάζει τοὺς χοίρους τραγασαῖα, αἰνιττόμενος τὴν λέξιν ἐκ τοῦ τραγεῖν, = τραγίζειν καὶ στιχ. 853. ἔνθα λέγει περὶ τοῦ μουσικοῦ Ἀρτέμωνος καταγομένου ἐκ πατρὸς Τραγασαίου, ὑπαινιττόμενος τὴν ἀπὸ τοῦ τράγου ἐκδιδομένην δυσωδίαν· ὁρᾶτε Λεξ.

Τραγαία, ἡ, = Τραγία, Στεφ. Βυζ. — 2) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Νάξου, ἔτι καὶ Τραγέα, καλουμένη. Στεφ. Βυζ.

Τραγία, ἡ. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πελάγους κειμένη πλησίον τῆς Σάμου, ἔνθα ὁ Περικλῆς κατεπολέμησε τὸν στόλον τῶν Σαμίων. Θουκ. α', 116. Πλουτ. αἱ Τραγίαι, παρὰ Πλουτρ.

Τραγούριον, τό, Tragurium, Πόλις καὶ λιμὴν τῆς Δελματίας κατὰ Πτολ. κειμένη ἐπὶ μιᾶς μικρᾶς νήσου, περιφημοι διὰ τὰ ἐν αὐτῇ ἐξορυττόμενα μάρμαρα· τανῦν Τρόυ. Στράβ. καὶ Τραγύριον, τό, παρὰ Πολύβ.

Τραϊανούπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θρᾴκης, πρότερον Σελινοῦς καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέστειλεν ὁ Αὐτοκράτωρ Τραϊανός. Πτολ. — 2) Πόλις τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἔβρου ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ. Πτολ. γ', 11. τανῦν Ὁρίχοβα.

Τραϊανός, ὁ, Trajanus. Αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμαίων, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 98 ἕως τοῦ 117 ἔτους ἀπὸ Χρ. Εἷς τῶν συνετωτέρων καὶ πραοτέρων ἡγεμόνων ὅσους ἀνέθρεψεν ἡ Ῥώμη δι'

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

αὐτῆς τῆς συστάσεως τῶν πρώτων αὐτῆς αὐτοκρατόρων, ψηφισθεὶς πρὸ πάντων διὰ τὰς μεγάλας καὶ φιλανθρώπους αὐτοῦ πράξεις, διὰ τὰς ἐξόχους ἀτομικὰς ἀρετάς του καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς πολέμους καρτερίαν καὶ γενναιότητά του, ὑποτάξας κατὰ κράτος τοὺς Δάκας καὶ ἀποκαταστήσας τὴν χώραν αὐτῶν Ῥωμαϊκὴν ἐπαρχίαν. Ἡρωδν.

Τράλλεις, αἱ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Λυδίας κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ Λυδῶν καὶ Καρῶν καὶ κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν Ἑλλήνων, κειμένη ἐπὶ μιᾶς εὐφόρου καὶ τεπινῆς θέσεως παρὰ τὸ ὄρος Μεσσογίδα, τὴν ὁποίαν οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο διὰ τὰ μεγάλα αὐτῶν πλούτη· ταύτη ἐφοίτησε Ἐπὶ Χυσάρ λεγόμενος. Στεφ. Ἀναβ. α, 4, 8. Στράβ. — ὅθεν Τραλλιανός, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Τράλλες, οἱ, ὅρα Τραλλία.

Τραλλία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἰλλυρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο Τράλλες καὶ Τράλλοι. Στεφ. Βυζ.

Τράλλις, εως, ἡ, = Τράλλεις. Στεφ. Βυζ. καὶ Ἀνθολ.

Τραυλοί, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἀρτιῶς τοῦ Βυζαντίου. Στεφ. Κυρ. Ἀναβ. ξ', 2, 32. Θραυλῶται καὶ Τραυλῶται παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λέξ. Λαδεφοί, πιθαν. οἱ τοῦ Ἡροδτ. Νιψαῖοι καλούμενοι.

Τραπεζόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας, κατὰ δὲ Πτολμ. τῆς Καρίας, κειμένη μεταξὺ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ καὶ τῆς πόλεως Ἀφροδισιάδος, ταύτην χωρίον Κεραδάχεσον. Mannert. Geogr. VI. σελ. 141.

Τραπεζοῦς, οὗντος, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦντος ἑνὸς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῳκίσθησαν ὕστερον εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Τραπεζοῦντα ὅτε ἐβιάσθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Ἡροδτ. 6, 127. καὶ Ἀπολλόδ. γ', 8, 1. ἐκλήθη οὕτως ἡ πόλις αὕτη ἀπὸ τῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν ὁ Λυκάων παρέθηκεν εἰς τὸν Δία μὲ ἀνθρωπίνους σάρκας καὶ τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς οὗτος ἀνέτρεψε, κατακαύσας καὶ ὅλην τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλέως τούτου. ἄρτεκν. παρ' Ἀπολλόδ. αὐτόθ. — 2) Πόλις ἐπίσημος καὶ ἐμπορικὴ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἡλιχίδος, ἀποικία τῆς Σινώπης μὲ λιμένα, ἀκμάσασα πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥώμης ὅτε κατεστάθη μητρόπολις τῆς ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας· ταύτην Τραπεζοῦς ἢ Τριπιζόντη, Ξενφ. Ἀναβ. δ', 8, 12. κατὰ Σηλυκ. γέν. εὑρηται παρὰ Στράβ. σελ. 49 καὶ 548 καὶ Σχολ. εἰς Ἀπολ. Ῥόδ. Β. 965. — Ὅθεν, Τραπεζούντιος, ία, ιον, τῆς Τραπεζοῦντος ἢ ἐκ τῆς Τραπεζοῦντος ὤν. Ξενφ. καὶ Τραπεζούσιος, ία, ιον, τῆς Τραπεζοῦντος. Στραβ.

Τραπεζοῦς, οὗντος, ὁ. Ὄρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου, πυρὰ Στράβ.

Τρασιμένη λίμνη, Lacus Trasimenus. Ἐπίσημος λίμνη τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, ταύτην Lago di Perugia. Στράβ. ε'. Πολύβ. γ', 82. καὶ Τρασυμένη παρὰ Στράβ.

Τράσπιες, οἱ. Ἔθνος Σκυθικὸν, παρ' Ἡροδτ. 4, 6.

Τραῦος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Θρᾴκης ἐμβάλλων εἰς τὴν Βιστωνίδα λίμνην. Ἡροδτ. 7, 109.

Τραυσοί, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης, περὶ τῶν ὁποίων ἐλέγετο ὅτι ἐγέννων ἀείποτε διὰ τὴν γέννησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔχαιρον διὰ τὸν θάνατον αὐτῶν. Ἡροδτ. 5, 4.

Τραχειώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Τραχείας Ἡλικίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Τραχίν, ῖνος, ἡ. = Τραχίς.

Τραχίνη, ἡ. (1) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ταρρακίνης ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Τραχινία, ἡ, Ἰων. Τρηχινίη. Χώρα μικρὰ τῆς Φθιώτιδος Θεσσαλίας κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῇ πόλεως Τραχῖνος· μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γῆ, Ἡροδτ. 7, 198. Θουκ. γ', 92.

Τραχίνιον, τό, ὄρα Τριχώνιον.

Τραχίνιος, ία, ιον, Ἰων. Τρηχίνιος. Τῆς Τραχῖνος ἢ εἰς τὴν Τραχῖνα ἀνήκων. Σοφ. ἡ Τραχινία, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἡρακλείας, ὅπερ ὄρα· αἱ Τραχινίαι πέτραι. Βράχοι τινὲς ὑπὸ τῶν ὁποίων περιεῖχετο τὸ παρὰ τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ πεδίον. Ἡροδτ. 7, 198. καὶ Οὐσττκ. Τραχίνιος, ὁ κάτοικ. τῆς Τραχῖνος· Ἡροδτ.

Τραχίς, ῖνος, ἡ, Ἰων. Τρηχίς. Ἀρχαία μητρόπολις τῆς Τραχινίας χώρας ἐν τῇ Φθιώτιδι Θεσσαλίᾳ, κειμένη μεταξὺ τοῦ ὄρους Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς ἐκτισθὴ ἓξ σταδίοις ἀπώτερον ἡ πόλις Ἡράκλεια, κληθεῖσα οὕτως πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Ἡρακλέους ὅστις ἐτελεύτησεν ἐνταῦθα τὸν θνητὸν βίον του· πρώτου παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 682. Εὐρ. Ἡρακλ. 193. — 2) = Τραχινία, ἡ περὶ τὴν πόλιν Τραχῖνα χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. Θουκ. δ', 78. — 3) Πόλις μικρὰ τῆς Φωκίδος πλησίον τῆς Δηλφάδειας· Στράβ. (ὁ ἀρχ. τύπ. Τραχίς, εὑρηται παρ' Εὐρ. αὐτόθ. παρὰ τοῖς ὑστέροις δὲ Τραχὶς Στρεβ. παρβλ. Βεντμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 41, 2. Σημ. 4.)

Τραχωνίτις, ιδος, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Περαίας Παλαιστίνης, κειμένη ἀρτιῶς καὶ κατοικουμένη ὑπὸ Ἀράβων, Σύρων καὶ τινων Ἑλλήνων.

Τρεβία, ας, καὶ ου, Trebia. Ἐπίσημος ποταμὸς τῆς ἄνω Ἰταλίας, πηγάζων ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρίων καὶ ἐμβάλλων εἰς τὸν Πάδον ταύτῃ Trebia. Πολύβ.

Τρεβώνιος, ὁ, Trebonius. Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς παρὰ Ῥωμαίοις. Πλουτ.

Τρεῖς κεφαλαί, αἱ, = Δρυὸς κεφαλαί, ὅπερ ὄρα.

Τρηβούλα, ἡ, Trebula. Πόλις τῶν Σαβίνων ἐν Ἰταλίᾳ μὲ πολλοὺς ἐλαιῶνας περὶ αὐτὴν, παρὰ Στράβ. αὐτὴ Τρηβοῦρα κατὰ Cramb.

Τρηούῖροι, οἱ, Treviri. Ἐπίσημος Λαὸς τῆς Βελγικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ῥήνου καὶ Μοσέλλα ποταμοῦ, φημιζόμενοι ὡς εἷς ἄκρου μάχιμοι καὶ ἐπιτήδειοι ἱππεῖς ἀλλ' ἀπίστης ἄγριοι καὶ βάρβαροι. Στράβ. Τρηούριοι, Δίων. Καισ. καὶ Τρεβῖροί, Πτολ.

Τρῆρες, οἱ. Λαὸς τῆς Θρᾴκης κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Θουκ. β', 98. Στράβ. ἓν μέρος ἐξ αὐτῶν μετέβη εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν.

Τρῆρες, ἡ. Χώρα τῆς Θρᾴκης περὶ τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Τρῆρες. Στεφ. Βυζ. — 2) Ποταμὸς τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Τρητὸν ὄρος, τό (τιτρᾶω). Ὄρος τῆς Πελοποννήσου κείμενον μεταξὺ τῆς Νεμέας καὶ τῶν Μυκηνῶν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο τὸ σπήλαιον τοῦ φοβεροῦ Νεμείου λέοντος ἔχον δύο εἰσόδους. Ἡσ. Θεογ. 331. Παυσ. β', 15.

Τρητὴ νῆσος, ἡ· παρὰ Πτολ. ε', 17. Νῆσος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κειμένη ὀλίγον ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, πιθαν. ἡ νῦν Σομβρακάτη.

Τρηχινίη, ἡ, = Τραχινία.

Τρηχὶν καὶ Τρηχίς, ἡ, Ἰων. ἀντὶ Τραχὶν καὶ Τραχίς.

Τρῆχος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Αἰτωλῶν ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 706.

Τριβαλλοί, οἱ. Ἔθνος Θρακικὸν κατοικοῦν ἐν τῷ κάτω Μοισίᾳ μεταξὺ τοῦ Ἴστρου ποταμοῦ καὶ τῆς ὀρεινῆς Θρᾴκης. Θουκ. δ', 101. ὅθεν, Τριβαλλικός, ἡ, όν. Τῶν Τριβαλλῶν ἢ τῶν Τριβαλλῶν ὤν· Ἡροδτ. 4, 49.

Τριδεντινοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ῥαιτίας κατοικῶν περὶ τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Ἀδίστιος ποταμοῦ ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Τυρόλου, ἔχων μητρόπολιν τὸ Τρίδεντον (Trient) ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ. Στράβ. δ'. Πλιν.

Τρίεσπερος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, κληθέντος οὕτως διότι ἐν τρισὶν ἑσπέραις ὠκείλαβεν αὐτόν ἡ μήτηρ τον Ἀλκμήνη ἐκ τοῦ Διός. Λυκοφρ. 33.

Τριεφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀρσεν. κύρ. ὄνομ. παρὰ Λουκ. πιθαν. ἀντὶ τοῦ Τρύφων.

Τριήρης, ἡ. Φρούριον τῆς Φοινίκης κείμενον παραθαλασσίως μεσημβρινῶς τῆς Τριπόλεως. Στεφ. Βυζ.

Τρίκαλον, τό, καὶ Τρίκαλα, τά. Φρούριον τῆς νήσου Σικελίας κείμενον μεσογείως μεταξὺ τοῦ Ἱριμισσοῦ καὶ Ἱμέρα ποταμοῦ. Στεφ. Βυζ. καὶ, Τρίκαλα, τό, Διοδρ. Σικ.

Τρικάρανον, τό. Χωρίον ὀχυρὸν τῆς Φλιασίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ. Ξενφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1. Δημ. Μεγαλοπ. στελ. 206. Λουκ. Τρικάρανα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τρικαρανεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Τρικαρηνία, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατὰ Παλαῖφ. κε', 2., ἄλλως ἄγνωστος, πιθαν. παπλασμένη ὑπὸ τοῦ τυγραφ.

Τρικάσσιοι, οἱ, Ἡτολ. β', 8. Tricassae καὶ Tricassini. Λαὸς τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας κατοικοῦντες ἐν τῷ νῦν Σήματι τῆς Ἄβης (Aube).

Τρίκη καὶ Τρίκαι, ἡ (ι). Πόλις ἀρχαία καὶ ὀχυρὰ τῆς Ἐστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ, πατρὶς τοῦ Ἀσκληπιοῦ εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς αὐτοῦ καὶ ἔνθα διέτριβον οἱ ἀπόγονοί του. Ὅμ. Ἰλ. Β, 729. Στρεβ. — ὅθεν, Τρικαῖος, αία, αῖον, ὁ ἐκ Τρίκης ὤν. (Ἡ συνηθ. γραφ. ἔστι διὰ τοῦ κκ, παρὰ δὲ Ὅμ. Ἰλ. Δ, 202. ἐκδ. Οὐσλφ. εὑρηται Τρίκη.)

Τρικόλωνοι, οἱ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας μ' ἐναοὺν τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου κατεστραμμένη. Παυσ. η', 35.

Τρικόλωνος, ὁ. Τίτος τοῦ βασιλέως Δυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τρικολωνοὺς. Παυσ.

Τρικόριοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας κατοικῶν περιξ τῆς Μασσαλίας, Στράβ.

Τρικόρυθον, τό, = Τρικόρυθος, Στέφ. Βυζ. ἐκ Διόδυμ.

Τρικόρυθος, ὁ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς ἐν Ἀττικῇ Τετραπόλεως, μεταξὺ τοῦ Μαραθῶνος καὶ Ῥαμνοῦντος, ἀνήκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. Στράβ. Ἀρτεμν. παρὰ Διογεν. καὶ Σηλκ. παρ' Εὐφορ. κατὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Τρικορύσιος, ία, ιον, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Τρικορύθου ὤν. Δημοσθ. Λακ. 1031.

Τρικωμία, ἡ. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἀντικρὺ τοῦ Πισσινούντος. Πτολμ.

Τριμηδοῦς, οὗντος, ἡ. Πόλις μεσόγειος τῆς Κύπρου κειμένη νοτιοδυτικῶς τοῦ Κιτίου. Πτολ. ε', 13. Στεφ. Βυζ.

Τρίμηκτος, ἡ. Ἡ μεγαλητέρα τῶν νήσων τοῦ Διομήδους ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἀπουλίας, ἡ μόνη ἐκ τῶν λοιπῶν ἦτις ὑπῆρχεν κατοικημένη. Πτολμ.

Τρινακία, ἡ (-νυ-). Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς νήσου Σικελίας, ποιητ. ἀντὶ Τριναχρία, Διον. Περ. 434, 467, παρ' Ὁμήρ. Θρινακίη, κατὰ Στέφ. Βυζ. ὅτι θρίναξ ἐστιν ὄμοια.

Τρινάχρια, ἡ. Ἀρχαιότατον ὄνομα τῆς Σικελίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τὰς τρεῖς ἄκρας αἱ ὁποῖαι ἀποτέλουν τὸ σχῆμα αὐτῆς τριγωνοειδές.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θουκ. ζ', 2. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 57. — ὄθεν, Τριναίριος, ἰδ., ἰον. Τῆς Τριναιρίας ἢ εἰς τὴν Τριναιρίαν ἀνήκων, ὁ Τριναίριος πόντος, ἡ Σικελικὴ θάλασσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 291. — 2) Τριγλυφικὸς, ἰδιαίτ. δηλαδὴ, τύπ. τοῦ Τριναίριος.

Τριναύσου τεῖχη, τά, Δίμνη τοῦ Γυγαίου ἐν Λεοντίῃ ἀπέχουσι τριάκοντα σταδία ἀντικρὺς τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς ἀκρωτ. ὀχθης τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Στράβ. Πτολ.

Τριναμεῖς, οἱ, Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Πάρνηθος. Στεφ. Βυζ. Τρινεῖσιοι, παρὰ Στράβ. τὴν ὁποίαν γραφ. ὁ Casaub. ἀποβάλλει ὡς ἡμάρτημ.

Τριόκαλα, τά, = Τρίκαλον.

Τριόπας, ᾶο καὶ ου, Ἑπικ. Τριόπης, ἔτι καὶ Τρίοψ, οπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Καναίης θυγατρὸς τοῦ Αἰόλου, ἐξ οὗ καὶ Αἰολίδης κτλ. ὁμωνύμως, ἡ κατὰ Διοδ. Σικ. ε', 57. υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ῥόδου, ὅστις φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ διά τινα πραχθέντα φόνον, ἦλθεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅπου βοηθήσας τοὺς παῖδας τοῦ Δευκαλίωνος εἰς τὸ νὰ σώσωσι τοὺς Πελασγοὺς ἐκ τῆς χώρας ταύτης, ἔλαβεν εἰς ἀνταμοιβὴν τὸ Δώτιον πεδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἐβασίλευσε τοὐλοιποῦ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἐρυσίχθων κατέστρεψε τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἅλσος τῆς Δήμητρος θέλων νὰ κτίσῃ τὰ βασίλεια τοῦ πατρός του, διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν ὁ Τριόπας ἔφυγεν εἰς Καρίαν, ὅπου ἔκτισε τὴν πόλιν Τριοπιὸν ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου. Καλλιμ. εἰς Δημ. 24. Ἀπολλόδ. α', 7, 4. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι μετέστησεν αὐτὸν ἡ Δήμητρα εἰς τοὺς ἀστέρας. — 2) Πατὴρ τοῦ Φορβαντος. Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 211. (Τρίοπας, Ὀνομαστκ. παρὰ Καλλιμ. Δήμ. 83, 97. Γεν. — πα, Καλλιμ. — που, Ὅμ. ἢ Ὀνομαστκ. Τρίοψ, πος, εὑρηται παρ' Ἀπολλόδ. καὶ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 68.)

Τριόπειος, εία, ειον, Τοῦ Τριόπου ἢ εἰς τὸν Τριόπαν ἀνήκων. Ἀγαλλ.

Τριοπίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Τριόπου, Καλλιμ. — 2) Ὁ κάτοικος, τῆς πόλεως Τριόπου ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Μοσχ.

Τριοπικός, ή, όν. Τοῦ Τριοπίου ἢ εἰς τὸ Τριόπιον ἀκρωτ.· τὸ Τριοπικὸν ἱερὸν, Νεὶς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Τριοπίου ἐν Καρίᾳ. Ἡροδτ. 1, 144.

Τριόπιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς χερσονήσου Κνιδίας ἐν Καρίᾳ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ πόλις Κνίδος, ἔνθα οἱ Δωριεῖς ἀπαγγήριζον δημοτίους ἀγῶνας πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος· ταῦτα Κάπο Κρίος. Ἡροδτ. 1, 174. Θουκ. ἔτι Τρίοπον, τό, Καλλιμ. εἰς Δήμ. 31. ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ Τριόπου ἢ Τρίοπος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὅθεν παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ιε', 68. Τρίοπος κολώνη. — 2) Πόλις τῆς Καρίας ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τρίοπος ὅτε οὗτος μετάβη ἐνταῦθα διωχθεὶς ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Ἀρριαν. Ἀναβ. β', 5, 8. παρὰ δὲ Διοδ. Σικ. ε', 57. = Κνίδος.

Τριόπειος, ὁ, Ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπὸ τοῦ ἐν Καρίᾳ Τριοπίου ἀκρωτηρίου, ὅπου ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν Δωριεὶν πόλεων μὲ κοινοὺς ἀγῶνας πανηγυριζομένους κατ' ἔτος πλησίον τοῦ αὐτόθι ναοῦ αὐτοῦ. Ἡροδτ. 1, 144.

Τρίοπος, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὑψώματος. Μαρτυρ. Εἰδ. γ', 104. — ὄθεν, Τριοπίτης, ου, (ῑ) ὁ κάτοικος.

Τρίοψ, πος, ὁ, = Τριόπας, ὅπερ ὄρα.

Τριπόδεις, οἱ. Μία τῶν ἐν Ἀθήναις ὁδῶν. Παυσ.

Τριποδίσκος, ὁ, καὶ Τριποδίσκαι, οἱ. Κώμη τῆς Μεταρίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσίας. Κωδ. παρὰ Θουκ. δ', 70. πλησίον παρὰ Παυσ. α', 44. Στεφ. Βυζ. παρὰ δὲ Στράβ. τὸ Τριποδίσκιον καὶ Τρίποδες ἓξ τινι ἡμερῶν στίχῳ παρεισπεπτωκότ. ὑπὸ τῶν Μεταρίων εἰς τὴν τοῦ Ὁμηρ. Ἰλ. Β, 551. πρὸς ἀποδειξιν τοῦ ὅτι ἀνῆκεν αὐτοῖς ἡ κτῆσις Σελαμίς.

Τρίπολις, ιος, ἡ. Χώρα μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας περιέχουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Καλλίαν, Δίκαιον καὶ Νώνακριν. Παυσ. η' 27. — 2) Πόλις ἐπίσημος τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλαττίως, ἀποικία τῶν τριῶν πόλεων, τῆς Τύρου, Σιδῶνος καὶ Ἀράδου, σχηματίζουσα τὸ πέλαι ἐν συμμαχικὸν τῶν τριῶν τούτων ἐπικρατειῶν κέντρον εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο αἱ γενικαὶ αὐτῶν συνελεύσεις, τανῦν Τρίπολις ἐπεσοῦσα ὅλως τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ἀκμῆς καὶ μεγέθους. Στράβ. — 3) Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ· ταύτης Τριβουλ. — ὄθεν, Τριπολίτης, ου (ῑ), ὁ κάτοικος.

Τριπολίτης, ιδος, ἡ. Χώρα τῆς Μακεδονίας περιλαμβάνουσα τρεῖς πόλεις, τὴν Ἄζορον, Δολίχην καὶ Πύδνον = Πελαγονία. Στράβ.

Τριπτόλεμος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κελεοῦ βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος ἐν Ἀττικῇ καὶ τῆς Μετανείρας, κατὰ τὴν κοινὴν περὶ αὐτοῦ διήγησιν τῶν Ἀθηναίων· κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τρωχίλου. Παυσ. α', 14. Εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐλθούσης ἡ θεὰ Δήμητρα ὅτε ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῆς γῆς ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην καὶ ἀναδεχθεῖσα τὴν ἀνατροφὴν τοῦ Τριπτολέμου βρέφους ἔτι ὄντος ἢ κατ' ἄλλους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δημοφῶντος, ἠθέλησε πρὸς εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν φιλόφρονα ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν εὗρεν παρὰ τῇ Μετανείρᾳ, νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν ἀθάνατον καίοντα τὴν θνητὴν αὐτοῦ σάρκα· ἀλλ' ἐμποδισθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν θέλησίν της, ἀφῆκεν αὐτοὺς δοῦσα εἰς τὸν Τριπτόλεμον μίαν ἅμαξαν ἐζευγμένην μὲ δράκοντας, ὥστε ἐπ' αὐτῆς νὰ φέρηται τοῦ λοιποῦ κατ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην, διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους τὴν τέχνην τοῦ γεωργεῖν καὶ σπείρειν τὸν σῖτον. Οὗτος λέγεται ὅτι ἐσύστησεν πρῶτον ἐν Ἀττικῇ καὶ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὡς ἥρως ἐγχώριος ἔχων ἴδιον ναὸν ἐν Ἐλευσῖνι. Ὅμ. Τμν. Δημ. 153. Ξενφ. Ἀπολλόδ. α', 5, 2. παρὰ Πλάτ. Ἀπολ. Σωκρ. ἀνενφέρεται εἰς τῶν ἓξ κριτῶν· ὁ δὲ Ὅμηρος λέγει αὐτὸν Ἡγεμόνα τῶν Ἐλευσινίων. Ὁ μῦθος τοῦ Τριπτολέμου ὑποκρύπτει ἱστορικήν τινα ἐποχὴν τῆς πρώτης ἐν Ἀττικῇ καλλιεργείας τοῦ σίτου εἰσαχθείσης πρώτον ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου Κέκροπος καὶ ἀφεξῆς ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως. παρβλ. Σχολ. Νικανδρ. Ἀλεξιφαρμ. 130. σελ. 39.

Τριπυργία, ἡ. Χωρίον ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, Ξενφ. Ἑλλ. ε', 1, 10.

Τρίτεια, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ, ὕστερον μία τῶν δώδεκα πόλεων αἵτινες ἀσχημάτιζον τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν· ταύτην Τριτ. Στράβ. Πολυβ. — ὄθεν, Τριτιεὺς, έως, ὁ κάτοικος. πληθ. οἱ Τριτιεῖς, παρ' Ἡροδτ. 1, 145. — 2) = Τρίτεια, Θουκ.

Τριτακταίχμης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρταβάζου, Περσὴς Σατράπης. Ἡροδτ. 1, 192. 7, 82.

Τρίτεια, ἡ. Πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῶν Λοκρῶν. Στεφ. Βυζ. Τριτίαι, αἱ, Ἡροδτ. 8, 33. καὶ Τρίτεια, ἡ. — ὄθεν Τριτιεῖς, οἱ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Τριταιεῖς, Θουκ. γ', 101.

Τριτογένεια, ἡ, Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὡς γεννηθείσης παρὰ τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ ἐν Λιβύῃ, ἢ ἀπὸ τοῦ Τρίτωνος μιεροῦ ποταμοῦ ῥέοντος πλησίον τῶν Ἁλαλκομενῶν ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐλέγετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ὅτι ἐγεννήθη, διὸ καὶ ἐτιμᾶτο αὐτόθι ἐξαιρέτως πρώτον παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 515. καὶ Ησ. παρβλ. Παυσ. θ', 33. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 8. ἔτι Εὐρ. Ἰων. 872. Ἀπολλόδ. α', 3, 6. Ἡ πλησίον τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς φαίνεται μεταγενέστερος μῦθος, ὅτε καὶ ἡ λατρεία αὐτῆς ὕστερον εἰσηχθῇ μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Λιβύης· παρβλ. Ἡροδτ. , 150. 179. — Κατὰ τοὺς Γραμματικοὺς δὲ ἐκλήθη Τριτογένεια ἀπὸ τοῦ Τριτὸ ὅπερ ἐρχομένην ἐδήλου παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς ἡ Λεύκη κεφαλή, ἤγουν ἡ ἐκ κεφαλῆς γεννηθεῖσα· ὁ μῦθος δὲ περὶ τῆς γενέσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς εὑρηται πρώτον κατὰ Σχολιαστ. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1310. παρὰ Στησιχόρῳ, λείψ. 76. σελ. 127. — ἄλλα καὶ ἐν Ὅμ. Τμν. Ἀθην. 28, 4. παρβλ. Πυγμε εἰς Ἰλ. Δ, 515. καὶ εἰς Ἀπολλ. σελ. 40.

Τριτογενής, οῦς, ἡ. Σπαν. συγγεν. τύπ. τοῦ Τριτογένεια. Ὅμ. Τμν. 28, 4. Ἡροδτ. 7, 141.

Τριτώ, οῦς, ἡ, = Τριτογένεια. Ἀνθολγ.

Τρίτων, ωνος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης, μία τῶν Θαλασσίων θεοτήτων, παρ' Ησ. Θεογ. 931. παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ παρίσταται ὡς θαλάσσιος δαίμων ἔχων οὐρὰν ἰχθύος καὶ σῶμα λεπιδωτὸν, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου, ὅστις φυσῶν μὲ μίαν κόχλην ἐκτληροῖ τὰς διαταγὰς τοῦ Ποσειδῶνος, ἐπαναπαλαῖ τὰ θαλάσσια ὕδατα· Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1610. Ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ ἐνέβαλε διὰ τῆς κοχυλοειδοῦς σάλπιγγός του μέγαν παιανὸν φόβου εἰς τοὺς Γίγαντας· ἔτι πληθτκ. οἱ Τρίτωνες, παρὰ τοῖς μεταγενεστ. παῖδες τοῦ Τρίτωνος. Δουκ. Ἐν. Διαλ. — 2) Ἰδίως ἐκάλεσε τὸν Τρίτωνα ὁ ἐγχώριος Θεὸς τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. Ἡροδτ. 4, 179.

Τρίτων, ωνος, ὁ (ῑ), Χειμάρρους τῆς Λιβύης, καθ' Ἡροδτ. εἰσβάλλων εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, ἢ μᾶλλον διερχόμενος διὰ τῆς ἐν Λιβύῃ Παλλάδος καὶ Τριτωνίδος λίμνης ἐκβάλλει εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν· τανῦν Γαφ. Ἡροδτ. 4, 178. Λίσχ. Εὐμ. 288. — 2) = Νεῖλος, παρ' Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 260. ἐξ οὗ αἱ ἐν Αἰγύπτῳ Θῆβαι ἐκαλοῦντο καὶ Τριτωνίς. — 3) Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἁλαλκομενῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ Ἀθηνᾶ Τριτογένεια. Στραβ. Παυσ. θ', 33.

Τριτωνιάς, άδος, ἡ· Ποιητκ. ἀντὶ Τριτωνίς. Εὐρ. Ἰων. 872.

Τριτωνιακός, ἁ, ον. Τοῦ Τριτωνίου ἢ ἐκ τοῦ Τρίτωνος ὤν.

Τριτωνίς, ίδος, ἡ, λίμνη Περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ τῶν ἀρχαίων λίμνη τῆς Λιβύης, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἡ Ἀθηνᾶ, ἀφ' ἧς καὶ Τριτογένεια ἐκαλεῖτο· ἐσχημάτιζετο δὲ ἡ λίμνη αὕτη ὑπὸ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ κειμένη οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς Σύρτεως πλησίον τῆς Βερενίκης, τανῦν Ἑλ-Λαβδέχ. Ἡροδτ. 4, 178. Πινδ. Πύθ. 4, 20. — 2) Νύμφη τῆς Τριτωνίδος λίμνης, κατά τινα τῶν Λιβύων διήγησιν, μήτηρ τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡροδτ. 4, 180. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1498. — 3) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, λεχθεῖσης οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Λιβύῃ Τριτωνίδος λίμνης ἢ τοῦ Τρίτωνος ποταμοῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη. Ἀπολλ. Ῥοδ. Α, 109 — 4) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν ἐν Αἰγύπτῳ κειμένης ἐπὶ τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὅστις ἄλλως καὶ Τριτὼν ἐκαλεῖτο. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 260.

Τρίτωνος, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας, παρὰ Στεφ. Βυζ. κατὰ Mannert πιθαν. Τιθρώνιον ἐν Φωκίδι.

Τριφάλης, ητος, ὁ (ᾰ). Οὕτως ἐπεγράφετο μία τῶν κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους, ἀναφερομένη παρὰ Λουκ. Δραπτ. 32 πιθαν. ἐκ τοῦ φάλλης, φαλλός.

Τριφυλία, ἡ. Ἡ πρὸς δυσμὰς κειμένη χώρα τῆς ἐπαρχίας Ἤλιδος ἐν Πελοποννήσῳ, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἕως τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς τριῶν

Δημόσιο Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

διαφόρους φυλὰς ἐκ τῶν ὁποίων συνίσταντο οἱ κάτοικοι αὐτῆς. Ξεν. Στραβ. (Τριφυλλία καὶ Τριφαλία γραφόμεν· πρότερον ἥμαρτημ. παρὰ Πολυβ.)

Τριφυλιακός, ἡ, όν. Τῆς Τριφυλίας ἢ εἰς τὴν Τριφυλίαν ἀνήκων, ἰδίως δὲ ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Πύλου. Στραβ.

Τριφύλιος, ία, ιον (υ) Τῆς Τριφυλίας ἢ ἐν τῇ Τριφυλίᾳ ὤν· καὶ Οὐσιαστ. ὁ κάτοικ. τῆς Τριφυλίας χώρας. Ξενφ.

Τριφυλίς, ίδος, ἡ. Τῆς Τριφυλίας, ἡ Τριφυλὶς γαῖα = Τριφυλία. Διον. Περ. 409.

Τρίφυλος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀρκάδος καὶ τῆς Λαοδαμείας συγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἀμύκλα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἠλιδι χώρα Τρίφυλία. Πολυβ. δ', 77.

Τριχώνιον, τό. Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τῆς Λυσιμαχίας, Πολυβ. ἡ γράφ. Τραχίνιον, παρα Στραβ. ἔστιν ἥμαρτημ. — ὅθεν, Τριχωνιεὺς ἀνὴρ, ὁ κάτοικ. Δωρικ. Τριχωνιεύς. Στέφ. Βυζ.

Τριχωνὶς, ίδος, ἡ λίμνη. Λίμνη τις ἐν Αἰτωλίᾳ κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Στράτου, ἔχουσα 30 σταδίων μῆκος. Πολυβ. ε. η.

Τροία, ἡ, Ἰων. Τροίη, ποιητ. Τροΐα, τρισυλλαβ. Διόδ. προσυπακμ. γαῖα. Ἡ χώρα τῆς Τροίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἀπὸ τοῦ Αἰσήπου ποταμοῦ, ἕως τοῦ Καΐκου, ἢ κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Δέκτου ἕως τοῦ Ἑλλησπόντου ἔχουσα 6 γεω. παρ. μιλ. μῆκος, πρὸς ἀνατολὰς δὲ ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, πρότερον Τευθρὶς καὶ Δαρδανὶς καλουμένη, Τροία δὲ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ Τρωὸς υἱοῦ τοῦ Ἐριχθονίου, ἤτις ἐσχημάτισεν ἐμπεδῆ τὴν ἐπίσημον βασίλειον ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐξαίρτ. ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀκρεμόνιτος καὶ τοῦ βασιλέως Πριάμου. Οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς χώρας ταύτης ἦσαν λαοὶ ἐκ τῆς ἀπέναντι Θρᾴκης, ἀποκατασταθέντες πάλαι. ἐνταῦθα πρὸ αὐτῆς τῆς ἀτυχίας τῆς Τροίας καὶ ἐναπριχθέντες ἐφεξῆς μετὰ τῶν Φρυγῶν· τὰ δὲ ἤδη, ἡ γλῶσσα καὶ ἡ δίαιτα διέφερον αὐτοὺς ἀείποτε ἀπὸ τὰ λοιπὰ Ἀσιατικὰ ἔθνη καὶ διὰ τοῦ πλούτου αὐτῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου πρωΐμως ἤδη εἶχον ὑπερβῆ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας. Πρῶτος δὲ καὶ ἀρχαιότατος καθιδρυτὴς τοῦ βασιλείου τούτου, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἀρχαία ἱστορία, ὑπῆρχεν ὁ Τεῦκρος υἱὸς τοῦ Σκαμάνδρου τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία τίθεται περὶ τὸ 1400 ἔτος πρὸ Χρ. οὗτος ὑποδεχθεὶς τὸν ἐκ Σαμοθρᾴκης ἐλθόντα Δαρδανὸν καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του ἄφῆκε μετὰ θάνατον διάδοχον τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου· ὁ Δάρδανος οὗτος ἔκτισεν ἰδίαν πόλιν περὶ τὰς δυτικὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Ἴδης, ἥτις ἀκολούθως ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐριχθονίου ηὐξήσεν ἤδη εἰς μεγάλην ἀκμήν· ὁ δὲ ἔκγονος τοῦ Ἐριχθονίου Ἶλος μετέθηκε τὴν καθέδραν τοῦ βασιλέως του ἀπώτερον τοῦ ὄρους κτίσας ἐπὶ μιᾶς τερπνῆς πεδιάδος τὴν πόλιν Ἴλιον, τὴν περίφημον μητρόπολιν τοῦ Τρωϊκοῦ βασιλείου, τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Λαομέδων περιέβαλε μὲ ὀχυρώματα τείχη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 360. Γ, 74. Ἀπολλόδ. γ', 12, 2. Θουκ. ά, 8. Ξενοφ. πλὴν τοῖς ποιηταῖς συνηθέστερ ἡ Τροία.— 2) Μητρόπολις τῆς Τρωϊκῆς χώρας καὶ καθέδρα τῶν βασιλέων, ἄλλως Ἴλιος καλουμένη, ὅπερ ὄρα. Ὅμ. Ἰλ. Α 129. Β, 141. Θουκ. ά, 11.

Τροίαθεν, Ἰων. Τροίηθεν καὶ Τροίηνδε, ἐκ τῆς Τροίας. Ὅμ. Εὐρ.

Τροίαδε, Ἰων. Τροίηνδε, εἰς Τροίαν. Ὅμ. Ησιόδ.

Τροιζὴν, ῆνος, ἡ. Πόλις ὀρχαία τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ ὀλίγον ἐπέχουσα τῆς θαλάσσης ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, ἱερὰ τοῦ Ποσειδῶνος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευσε ποτὲ ὁ Πιτθεὺς πάππος τοῦ Θησέως καὶ ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ ἀρχαῖος οὗτος τῶν Ἀθηναίων Ἥρως· ὁ λιμὴν αὐτῆς ἐκαλεῖτο Πώγων· ταυτ. Δαμαλᾶς. Ὅμ. Ἰλ. Β. 561. Παυσ. β', 32. καὶ Τροιζήνη, ἡ, παρὰ Πτολμ. — ὅθεν Τροιζήνιος, ία, ιον τῆς Τροιζῆνος ἢ ἐν τῇ Τροιζῆνος ὤν· ἡ Τροιζηνία, μετὰ τὴν ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ περὶ τὴν Τροιζῆνα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Εὐρ. Μήδ. 671. καὶ Οὐσιαστ. Τροιζήνιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Τροιζήν, ηνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πέλοπος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Τροιζῆνα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ ἀφήσας αὐτὴν μετὰ θάνατον εἰς τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ Πιτθέα. Στραβ. Παυσ. β', 30.

Τροίζηνος, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Κέφαντος καὶ πατὴρ τοῦ Εὐφήμου, εἷς τῶν Κικόνων ἐκ Θρᾴκης. Ὅμ. Ἰλ. Β, 847.

Τρόκμοι, οἱ. Λαὸς τῆς Γαλατίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατοικούντες περὶ τὰ ὄχθας τοῦ Ἅλυος ποταμοῦ καὶ καταγόμενοι ἐκ τῶν ἐν Εὐρώπῃ Γαλλων. Πολυβ. Τρωικοί, παρ' Ἄπιαν, καὶ Πτολ.

Τρόμης, ητος, ὁ. Πατὴρ τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου ἐν Ἀθήναις, πρότερον σοῦλις ἕνος τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν, ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς καὶ πολιτογραφθεὶς ὠνομάσθη Ἀτρόμητος. Δημ. Στεφ. σελ. 270.

Τρουεντῖνος, ὁ. Truentus. Ποταμὸς τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὴν Ἀδριατικὴν θάλασσαν. ταυτ Tronto. Στραβ. — 2) ἡ Τρουεντῖνος, Castellum Truentum. Πόλις τῆς Πικεντίνης χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ· ταυτ Torre Sugura. Στραβ.

Τροφωνεῖον, τό. Ἑορτὴ πανηγυριζομένη κατ' ἔτος ἐν Λεβαδείᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Τροφωνίου.

Τροφωνεύς, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἐργίνου καὶ ἔκγονος τοῦ βασιλέως Ἐλυμένους ἐξ Ὀρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Ἀγαμήδους, ἀμφότεροι περίφημοι ἀρχιτέκτονες τῆς ἀρχαιότητος, κτίσαντες τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον τοῦ Τρισσᾶ βασιλέως τῆς Βοιωτίας, ἐπ' ὄπου θέλοντες νὰ κλέψωσι διὰ τὴν ἐπιτηδειότητός των τοὺς ἐν αὐτῷ φυλαττομένους θησαυροὺς καὶ κατασταθέντες ὑποπτοι, ὁ μὲν Ἀγαμήδης πεσὼν εἰς τὰ παγίδας ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἀδελφοῦ Τροφωνίου, αὐτὸς δὲ φυγὼν λέγεται ὅτι ἔγινεν μετ' οὐ πολὺ ἀφανὴς ὑπὸ τὴν γῆν πλησίον ἑνὸς ἄντρου τῆς Λεβαδείας. Παυσ. θ', 37 κατ' ἄλλους συτέβη τοῦτο ἐν Ἤλιδι παρὰ τῷ βασιλεῖ Αὐγείᾳ. Μετὰ θάνατον δὲ ἐτιμήθη ὁ Τροφώνιος ὡς Ἥρως, ἔχων ἰδίων μαντεῖον εἰς ἓν ὑπόγειον σπήλαιον πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας ἐν Βοιωτίᾳ, ἔνθα ἐδίδοτο οἱ χρησμοὶ μετὰ πολλῶν τελετῶν καὶ καθαρισμῶν ἀπὸ μέρους τῶν μαντευομένων. Ἡροδτ. 1, 46. οἱ σηκοὶ Τροφωνίου, Εὐρ. Ἰων. 300· τὰ Διὸς Τροφωνίου μαντεῖον. Στραβ. καὶ ἁπλῶς τὸ Τροφωνίου, Ἀριστφ. Νεφ. 502. καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, φάσκοντες ὅσοι ἤθελον νὰ συμβουλευθῶσι τὸ μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου κατέβαινον εἰς τὸ ὑπόγειον αὐτοῦ σπήλαιον, διαμένοντες διάστημά τε καιροῦ αὐτόθι, Διοδ. Σικ. ιδ'. παρβλ. καὶ Παυσ. θ', 37—38.

Τρόχιλος, ὁ. Τίὸς τῆς Καλλιθέας πρώτης ἱερείας ἐν Ἄργει, ἀπ' ὅπου φυγὼν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα μίαν τῶν Ἐλευσινίων παρθένων ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Εὐβουλέα καὶ τὸν Τριπτόλεμον. Παυσ. α, 14.

Τροχοειδὴς κεκλεισμένη λίμνη. Λίμνη ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου ὅπου λέγεται ὅτι ἡ Λητὼ ἐγέννησε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Ἡροδτ. 2, 170. Θεογν. 7. Τροχόεσσα, ἡ, Βαλλμ. Δηλ. 261.

Τρυγαῖος, ὁ. Ἀμπελουργός τις ἐξ Ἀζηνίτης δήμου τῆς Ἀττικῆς, παριστανόμενος ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους Εἰρήνῃ, 189.

Τρωγών, ῶνος, ἡ. Τροφὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, τῆς ὁποίας ὁ τάφος ἐδεικνύετο πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς τούτου ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 25.

Τρύζος, ὁ. Τύραννός τις, ὅστις θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλῶσι δημοσίως καὶ κατ' ἰδίαν καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφράζωνται διὰ σχημάτων, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῶν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιά, 22. ἔνθα ἡ γραφ. ἀμφιβαλτ.

Τρύφαινα, ἡ (υ) Ἑταίρα τις ἐν Ἀθήναις. Λουκ. (ἐκ τοῦ τρυφή.)

Τρυφέρα, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολγ.

Τρυφιόδωρος, ὁ. Συγγραφεὺς Αἰγύπτιος, γράψας ἓν ποίημα διὸ στίχων τρωϊκῶν, Ἰλίου ἅλωσις ἐπιγραφόμενον· παρὰ Σουϊδ. ἀναφέρεται τοῦ αὐτοῦ καὶ μία παράφρασις τῶν Ὁμήρου παραβολῶν· Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 526.

Τρύφων, ωνος, ὁ (υ) Ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου μετὰτρου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 31. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἀνδρὸς ἐν Ἀνθολογ.

Τρωαί, αἱ. Γυναῖκες τῆς Τροΐας, Τρῳάδες. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 384. ἴδε Τρωάς.

Τρῳάς, άδος, ἡ. Θηλκ. τοῦ Τρώς. Τῆς Τροΐας, ἡ ἐκ τῆς Τροΐας οὖσα. ἡ Τρῳὰς τροφὶς, Ὅμ. Ἔμ. Ἀπολ. 114. — καὶ μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γυνὴ, ἡ κάτοικος τῆς Τροΐας, παρ' Ὅμ. ἀεὶ κατὰ Πληθ. σφ. Ἰλ. Ζ, 440. — 2) μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ γῆ, ἡ Τρωϊκὴ χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Σοφ. Αἰ. 819. καὶ ἰδίως ἀντὶ Οὐσιαστ. ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης λαμβανομένου παρὰ τοῖς ὑστερον. Ξενφ. Ἀναβ. ε, 6. Στράβ. — 3) = Ἀλεξάνδρεια ἡ Τρωάς, ὅπερ ὄρα.

Τρωγίλος, ὁ. Εἷς τῶν δύο μικρῶν λιμένων τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, κειμένης ἀρκτικῶς τῆς Ἀχραδίνης· παρὰ Λίβ. Trogilliorum portus. Θουκ. στ', 99. ζ, 2. Στεφ. Βυζ. διάφορον τούτου ὑπῆρχε τὸ Τρωτίλειον, ὅπερ ὄρα.

Τρωγῖτις, ίδος, ἡ. Λίμνη τῆς Λυκαονίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Πισιδίας. Στράβ. ιβ', 6.

Τρωγλοδύται, οἱ· κυρ. οἱ ἐν τρώγαις διαιτώμενοι, κάτοικοι τῶν σπηλαίων καὶ Ὀπῶν· καὶ Ὄνομ. κυρ. Ἔθνικ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν δυτικῶν παραλίων τοῦ Ἀραβίου κόλπου ἐν Αἰθιοπίᾳ μεσημβριωῶς τῆς Αἰγύπτου, μετὰ τῶν ὁποίων οἱ Λιβυόπες ἐνήργουν μέγα ἐμπόριον. Ἡροδτ. 4, 183. ἔνθα ὁ Ἱστορικὸς οὗτος ἀναφέρει τοὺς Τρωγλοδύτας γένος Αἰθιοπικὸν, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα δὲν ὑπῆρχεν ὁμοία μὲ κηρύμμαν ἄλλην τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ τετρίζασι καθάπερ αἱ νυκτερίδες. — ἡ Τρωγλοδυτικὴ, ἡ ἐν Αἰθιοπίᾳ χώρα τῶν Τρωγλοδυτῶν. Στράβ. — 2) Ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸ ὄρος Καύκασον. Στράβ.

Τρωϊάδην, Δωρ. ἀντὶ Τροϊάδην. Πίνδ. Νέμ. Ἐκδσ. Boeckh.

Τρωϊάς, άδος, ἡ (—υυ) Ἰδιαίτρ. ποιητ. Σηλυκ. τυπ. τοῦ Τρωϊος. Τῆς Τροΐας ἢ ἐκ τῆς Τροΐας οὖσα, παρ' Ὅμ. συνηθ. μετὰ τῶν γυναικὸς, Ἰλ. Ι, 139. Εὐρ. αἱ Ἑκάβαι Τρωϊάδες παρὰ Θουκ. ά, 131. Παυσ.

Τρωϊκός, ἡ, όν. Τῆς Τροΐας ἢ εἰς τὴν Τροΐαν ἀνήκων, μετὰ τοῦ πεδίου, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ πεδίον κείμενον μεταξὺ τοῦ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος ποταμοῦ, ἔνθα ὑπῆρχε τὸ θέατρον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὅμ. Ἰλ. Κ, 11. Ἡροδτ. — Τὰ Τρωϊκά, ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Ἡροδτ. 2, 145.

Τρωΐλος, ὁ (ῐ) Τίὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ὅμ. Ἰλ. Ω, 257. κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιέρκίᾳ,

Μέρος εργασίας βιβλιοθήκης Βεροίας

κατάτινας, ὑπό τοῦ Ἀχιλλέως. Ἀπολδ. γ', 12, 5. ἔνθα Τρώϊλος ἡμαρτμ. κεῖται.

Τρωϊκός, ἡ, ὸν, Ἐπικ. καὶ Ἰωνκ. ἀντὶ Τρῳϊκός. Τῆς Τροίας ἢ ἐκ Τροίας ὤν. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 222.

Τρωϊκός, ἡ, όν (Τρῶς). Τῆς Τροίας, Τρῳαὶ Ἵπποι. Ὅμ. Ἰλ. Π, 393.

Τρωϊκός, Τρῳϊκός, ἑ. Τίὸς τοῦ Ἐριχθονίου καὶ τῆς Ἀστυόχης θυγατρὸς τοῦ Σιμοείντος, ἔκγονος τοῦ Δαρδάνου. Ἀπολλδ. γ', 12, 2, κατ' ἄλλους δὲ μήτηρ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ Καλλιρρόη θυγάτηρ τοῦ Σκαμάνδρου. Διον. Ἁλ. διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ ἐν Φρυγίᾳ βασίλειον τὸ ὁποῖον ἐκόλασε τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Τρώϊον. Τούτου παῖδες ἦσαν ὁ Ἶλος, Ἀσσάρακος, Γανυμήδης καὶ ἡ Κλεοπάτρα. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 230. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀλάστορος ἐκ Τροίας, φονευθεὶς ὑπό τοῦ Ἀχιλλέως. Ὅμ. Ἰλ. Υ, 462. — 3) Κάτοικος τῆς Τροίας, πολλαχ. πληθτ. οἱ Τρῶες παρ' Ὅμ. (περὶ τοῦ τονισμ. ἐν γενκ. πληθτ. Τρώων, ὅρα Βουττμ. Ἐλλ. Γραμμ. § 43, σημτ. 4, σημτ. 4, σελ. 177.)

Τρωτίλον, τό. Χωρίον παρὰ ταῖς Συρακούσαις κείμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἥτις ἔφερεν ἀπό τῶν Συρακουσῶν εἰς τὴν πόλιν τῶν Λεοντίνων, ταυῦν Trontello. Θουκ. σ', 6. (ὁ Δουκέριος προείλετο τὴν γραφ. Τρώγιλος, ἐννοῶν τὸν ἐν Συρακούσαις λιμένα.)

Τύανα, τά (υι). Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Καππαδοκίας, κατὰ Στράβ. κειμένη ἐφ' ἑνὸς χοίλματος τῆς Σεμιράμιδος παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Ταύρου, ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα χρόνων κατοικουμένη ὑπό Ἑλλήνων, πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Ἀπολλωνίου, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχε θείας τιμάς· ἔτι δὲ καὶ Εὐσέβεια ἡ αὐτὴ καλουμένη· ταυῦν Κεραίσαρ. Στραβ, Πτολ· — ὄθεν, Τυανεύς, έως, ὁ κατοικ. Λουκ.

Τυανῖτις, ίδος, ἡ. Ἡ πρὸς μεσημβρίαν χώρα τῆς ἰδίως Καππαδοκίας, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν τὰ Τύανα. Στραβ.

Τυδείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Τυδέως, ὁ Διομήδης. Ὅμ.

Τυδεύς, έως, Ἐπικ. ῆος καὶ έος. Τίὸς τοῦ Οἰνέως βασιλέως τῆς Καλυδῶνος καὶ τῆς Περιβοίας, ἔκγονος τοῦ Πορθάονος ἐξ Αἰτωλίας. Φονεύσας ποτὲ ἐν τῇ ὄφρᾳ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀλκάθοον, ἦλθεν εἰς Ἄργος πρὸς τὸν αὐτόθι βατιλέα Ἄδραστον, ὅστις ὑποδεχθεὶς αὐτὸν φιλοφρόνως τῷ ἔδωκεν εἰς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Δηϊπύλην ὑποστχεθεὶς νὰ ἐπαφέρῃ αὐτὸν πολιν εἰς τὴν πατρίδα του Καλυδῶνα· μετ' οὐ πολύ δ' ἐστασιάσθησαν ἐπαντίον τῶν Θηβαίων μετὰ τοῦ Πολυνείκους καὶ τῶν λειπῶν ἑπτὰ Ἡρώων καὶ δαιξας πολλὴν γενναιότητα εἰς τὴν αὐτόθι πολιορκίαν ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου· ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Δηϊπύλης ἐγέννησε τὸν περίφημον Διομήδην. Ὅμ. Ἰλ. Β, 40. Ξ, 115. κ. ε. ξ. Ἀπολδ. ά, 8, 5. 5. — 2) Ἴων τις παρὰ Ξεν. (Ἐπικ. Ἀττκ. Τυδῆ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Τυδέα, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Δ, 384.)

Τύκα, Δωρκ. ἀντὶ Τύχη, ὅπερ ὅρα.

Τύλλιος, ὁ, Tullius, ὅρα Τυλλιες.

Τύλος, ἡ (υ) καὶ Οἴτυλος, ὅπερ ὅρα. — 2) Νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ κειμένη ἀπέναντι τῶν ἀρκτικῶν παραλίων τῆς Ἀραβίας, ἔχουσα 23 γεωγρ. μιλ. περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον ἐπ' αὐτῆς πόλιν, περίφημος διὰ τὴν μεγάλην ἁλίευσιν τῶν μαργαριτῶν, ταυῦν Βαχαρίμα. Θεοφρ. Ἀρρίαν.

Τύμνης, ωσ, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ἰστιαίου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ἡροδτ. 5, 37.

Τύμολος, ὁ = Τμῶλος Ἀνθολ.

Τύμφαια, ἡ. Χώρα ὀρεινὴ καὶ ἀπότομος περὶ τὸ ὄρος Τύμφην ἐν Ἠπείρῳ ἐπὶ τοῦ Ἀραχθου ποταμοῦ παρὰ τοὺς ὄρους τῆς Θεσσαλίας. Ἀρριαν. Ἀνάβ. ά, 7 κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ πόλις αὐτόθι.

Τυμφαῖς, ίδος, ἡ. Τῆς Τύμφης ἢ ἐκ τοῦ ὄρους Τύμφης οὖσα. Καλλμ. Ἀρτ. 179.

Τυμφαῖος, αία, αῖον. Τῆς Τύμφης, καὶ οὐσιαστκ. Τυμφαῖοι, οἱ περὶ τὸ ὄρος Τύμφην κατοικοῦντες ἐν Ἠπείρῳ. Στραβ.

Τύμφη, ἡ. Ὄρος τῆς Ἠπείρου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονίας. Στέφ. Βυζ. Στύμφη, παρὰ Στράβ. ζ', 7 (κατὰ τοὺς ἑξῆς· Τύμφη, γραφόμν. ἀπὸ τοῦ Τυμφαῖος, κάτοικ. ἀπαντωμν. παρὰ Στρβ. ἀμφότεραι μέντοι αἱ γραφ. ἔχουσιν ὀρθῶς.)

Τυμφρηστόν, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον ἀρκτικῶς περὶ τὰ σύνορα τῆς Αἰτωλίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς πηγάς του ὁ Σπερχειὸς ποταμός. Στραβ. Τυφρηστός, ὁ, Στέφ. Βυζ.

Τυνδάρειος, εία, ειον (ᾱ) καὶ Τυνδάρειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τυνδάρεω ἢ ἐκ τοῦ Τυνδάρεω ὤν· ἡ Τυνδαρεία παῖς, ἡ Κλυταιμνήστρα. Εὐρπ. Ὀρ. 364. Ἰφ. Αὐλ. 1508. τὸ δὲ Τυνδάρειος παῖς, ἡ Ἑλένη. Ἀριστφ. Θεσμ. 925.

Τυνδάρεος, ὁ, Ἰωνκ. καὶ Ἀττκ. Τυνδάρεως, ω, (ᾱ) Τίὸς τοῦ Οἰβάλου βασιλέως τῆς Σπάρτης καὶ τῆς νύμφης Βατείας, ἔκγονος τοῦ Περιήρους, Ἀπολδ. γ', 10, 4. ἢ υἱὸς τοῦ Περιήρους καὶ τῆς Γοργοφόνης, ἀδελφὸς τοῦ Ἰκαρίου καὶ Ἱπποκόωντος. Ἀπολδ. ά, 9, 5. Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦτου Ἱπποκόοντος ἐκ τῆς Σπάρτης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ ἐλθὼν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θέστιον, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λήδαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννησε τὴν Κλυταιμνήστραν, Ἑλένην, τὸν Κάστορα καὶ Πολυδεύκην. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπεκατέστησεν αὐτὸν ἀκολούθως εἰς τὸν θρόνον τῆς Σπάρτης φονεύσας τὸν Ἱπποκόωντα μὲ τοὺς παῖδας αὐτοῦ· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Τυνδάρεω διεδέχθη τὸ βασίλειον αὐτοῦ ὁ γαμβρός του Μενέλκος. Τυνδάρεος, ου, μόνον παρ' Ὁμήρ. Od. Δ, 298. καὶ Μοσχ. Εἰδ. γ', 79. Τυνδάρεως, παρ Αἰσχ. Ἡροδτ. 2, 112. καὶ Θουκ.

Τυνδαρεώνη, ἡ. Θηγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη.

Τυνδαρίδης, ου, ὁ (ῑ) Παῖς τοῦ Τυνδάρεω, ὁ Πολυδεύκης. Θεογν. εἰδ. κβ', 89. ἰδίως πληθτ. οἱ Τυνδαρίδαι, ὁ Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης. Ὅμ. Ἴλ. 26, 2. Ἡροδτ.

Τυνδάρεον, τό, = Τυνδαρίς, Πτολμ.

Τυνδάριος, ία, ιον (ᾱ) Τοῦ Τυνδάρεω· οἱ Τυνδάριοι σκίπεδοι. Τρεῖς σκόλοπες ἐν τῇ Αἰγυπτέκῃ Σαλάσσῃ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Λιβύης, ἐπικίνδυνοι διὰ τοὺς πλέοντας. Πτολμ.

Τυνδαρίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω, ἡ Ἑλένη. Εὐρ Ἑβ. 266. — 2) Πόλις τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν βορείων αὐτῆς παραλίων, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ τυράννου Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου. Πολυβ. ά, 25. Στράβ. Τυνδάριον, τό, παρὰ Πτολμ.

Τύννις, ητος, ἡ καὶ ὁ. Πόλις τῆς Ζευγιτανίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ, ταυῦν Τεῦνις. Πολυβ. Τύνις, ίδος, Στράβ. Ἀρσενικ. παρὰ Πολυβ. ά, 67, 69. καὶ Ἐπιλε. γ', 102. ὄθεν, Τυνησαῖος, ὁ κατοικ. Στρ. Βυζ.

Τύνεχος, ὁ. Κέτιόπός τις τῆς Χαλκίδος ἐν Εὐβοίᾳ, ὅστις μονοδλήπτος καὶ εὐδύσους ἐκμὶς γενόμενος, ἐποίησεν ἕνα ἀργαῖον Παιᾶνα εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, μὴ διδαχθεὶς οὐδ' ὅλως πρότερον τὴν ποιητικὴν τέχνην. Πλάτ. Ἴων.

Τύπαιον, τό. Ὄρος τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, κείμενον ἐν τῇ αὐτόθι Τριφυλίᾳ χώρᾳ ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου ἐκρημνίζοιτο πολλάκις αἱ γυναῖκες ἴσως ἐτόλμων τὸ ἀναβῶσι πρὸς θέαν τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγωνιζομένων. Παυσ.

Τυπάναια, ἡ, καὶ Τυπανέαι, αἱ. Πόλις μεσογειος τῆς Ἠλιδος ἐν Πελοποννήσῳ. Πολυβ Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Τυραγέται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὅρα.

Τυράμβη, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας περὶ τὴν Μαιώτιδα λίμνην. Στραβ.

Τυραννος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς καὶ οὗτος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του εἰς τὴν κατὰ τῶν παίδων τοῦ Ἠλεκτρύονος μάχην. Ἀπολδ. β. 4, 5.

Τύρας, ᾱ, Ἰωνκ. Τύρης, ὁ (ῡ) Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων βορειοανατολικῶς τοῦ Ἴστρου ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον· ταυῦν Δνιέστερ. Ἡροδτ. 4, 11. Στράβ.

Τυρίδιζα, ἡ = Τυρόδιζα, Στέφ. Βυζ.

Τυρία, ἡ. Γυνὴ τοῦ Λίγκοτου, ἐκ τῆς ἀποίας οὗτος ἐγεννησε τὸν Κλεῖτον, Σθένελον καὶ Χρύσιππον. Ἀπολδ. β', 1, 4.

Τυριαῖον, καὶ Τυριαιον, τό. Πόλις τῆς Λυκαονίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν Ἀνατολικῶν συνόρων τῆς Φρυγίας, ἐξ ἧς καὶ παρὰ Ξεν. ἀναφέρεται ὡς Φρυγικὴ πόλις· ταυῦν Ἀκτχιέρ. Ξενφ. Ἀναβ.

Τυριγέται, οἱ, Ἐνικ. Τυριγέτης, ου, ὁ. Οἱ περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν κατοικοῦντες Γέται, λαοὶ ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ, παρ' Ἡροδτ. 3, 51, καὶ Τυρῖται, παρὰ Στραβ. (ὡς ἐκ τοῦ Τυρας καὶ Γέται, Τυραγέται, ὅπερ καὶ ὀρθότρ. τύπ. ἐστιν· παράτε Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ. κατὰ Holstein. ἀλλ' ἐκ Χειρογραφ. ἀπαγιωσεετ. ἤδη παρὰ Στράβ. Τυριγέται ἀντὶ τῆς προτερ. κοινῆς γραφ. Τυρρηγέται.)

Τύριος, ία, ιον, ὅρα Τυρος.

Τυρῖται, οἱ = Τυριγέται, ὅπερ ὅρα.

Τυρμίδαι, οἱ (ῑ) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Οἰνηίδα φυλήν. Στέφ. Βυζ.

Τύρνος, ὁ. Turnus. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Ῥουτούλων ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπολέμησεν ὁ Αἰνείας συμμαχήσας μετὰ τοῦ βασιλέως Λατίνου. Διον. Κασσ.

Τυρόδιζα, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους πλησίον τοῦ Σερρίου. Ἡροδτ. 7, 25. Τυρίδιζα, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Τυρόεσσα, ἡ (τυρός.) Ἐπίπλαστος νῆσος παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 25.

Τυρος, ἡ (υ) Ἐν τῇ ἱερ. Γραφ. Σόρ, καὶ παρὰ Ῥωμ. ἐσὰ ὅτε Sar. Πόλις ἀρχαιοτάτη τῆς Φοινίκης κειμένη παραθαλασσίως πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σιδῶνος, καθ' Ἡροδτ. ἀτελεσθεῖσα 2300 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐν Τύρῳ ἱερέων· ἱδρύζετο δὲ ἀποικία τῶν ἐκ Σιδῶνος Φοινίκων, ἥτις ἀκολούθως εἰς μέγαν βαθμὸν εὐτυχίας καὶ ὑπεροχῆς διὰ τὸν πλοῦτον τὸν ὁποῖον ἐχώρησεν εἰς αὐτὴν τὸ μέγα ἐμπόριον καὶ ἡ ἁπλασσπλειὰς τῶν Τυρίων ἐκτεινομένη εἰς διαφόρους χώρας τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἔτι δὲ καὶ τὰ πολυειδῆ καὶ ἀξιόλογα ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα. Ἐπὶ τῆς παλαιορχίας τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων Νεβουκαδνεζὰρ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐν αὐτῇ κατοίκων ἦλθον καὶ ἔκτισαν ἀρκτικώτερον τῆς Τύρου ἐπὶ μιᾶς νήσου μίαν νέαν πόλιν ἥτις ἰδίως ἐκαλεῖτο ἔκτοτε Τύρος ἡ Νεᾶτυρος πρὸς ὁραστὴν τῆς Παλαιτύρου· συνεῖχετο δὲ αὐτὴ δι' ἑνὸς χώματος μὲ τὴν πλησίον ἠπειρον τῆς Φοινίκης, οὔτα εἰς ἄκρον ὀχυρὰ καὶ ἀκμαία ἕως τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἔχουσα 22 σταδίων περίμετρον, δύο προσφυεῖς λιμένας καὶ διοικουμένη ὑπὸ ἰδίων τέμων καὶ ἀρχόντων· ταυῦν Σούρ. Ἐν τῇ παλαιᾷ Τύρῳ εὑρίσκετο ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Τυρίου

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἡρακλέους. Ἡρόδ. 2, 44. Διον Περ. 911. Στράβ. — ὅθεν Τύριος, ία, ιον (ῡ). Τῆς Τύρου ἢ ἐκ τῆς Τύρου ὢν· Αἰσχ. Προμ. 958. καὶ Οὐσιαστκ. Τύριος, ὁ κάτοικος. Εὐρπ. ὁ Τύριος Ἥρως, ὁ Ἡρακλῆς. Λουκ. Συρ. Θε. 3

Τυῤῥηναῖος, αία, αῖον, = Τυῤῥηνικός. Ἡρωδ. ή, 4.

Τυῤῥηνία, ἡ, Ἰωνκ. Τυρσηνίη. Ἐπαρχία ἐπίσημος τῆς ἰδίως Ἰταλίας, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων Ἑτρουρία καὶ Τουσκία καλουμένη, ὁριζομένη ἀυτικῶς ὑπὸ τῆς Τυῤῥηνικῆς θαλάσσης, μεσημβρινοανατολικῶς ὑπὸ τοῦ Τιβέριδος ποταμοῦ καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, περιλαμβάνουσα ὅλον τὸ νῦν μέγα Δουκάτον τῆς Τοσκάνης καὶ μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικρατείας. Οἱ ἐν αὐτῇ κάτοικοι Τυῤῥηνοὶ ἢ ἄλλως Ἔτρουσκοι καλούμενοι ἐσχημάτιζον ἀρχαιότατα πρὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς δυναστείας ἰδίαν πολιτείαν συνισταμένην ἐκ δώδεκα Ἀριστοκρατικῶν ἐλευθέρων λαῶν, τῶν ὁποίων ἕκαστος εἶχεν ἰδίαν μητρόπολιν, ὑμνιζόμενοι πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν λοιπῶν ὀργάνων λαῶν τῆς Ἰταλίας ὡς ἔμπειροι θαλαττοπόροι καὶ εἰδήμονες πολλῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων καὶ τεχνῶν, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ Ῥωμαῖοι ἐχρεώστουν πολλὰς ὠφελίμους συνηθείας καὶ ἔθιμα αὐτῶν. Ἐκλήθη δὲ ἡ χώρα αὕτη πρώτου Τυῤῥηνία ἀπὸ τοῦ Τυῤῥηνοῦ υἱοῦ τοῦ Ἄτυος, ὅστις λέγεται ὅτι ἦφερε ἐνταῦθα μίαν ἀποικίαν ἐκ τῆς Λυδίας. Ἡρόδτ. 1, 94. Σκύμν. (ὁ Ἰωνκ. τυπ. Τυρτηνίη, εὑρηται παρ' Ὁμ. Ἡσιοδ. καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀττικοῖς ποιηταῖς καὶ λογογράφοις ἕως τοῦ Θουκ. ὅτι καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι· διὰ δὲ τοῦ ῥῥ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἀττικοῖς καὶ λοιποῖς Ἕλλησι συγγραφεῖς. Ξενοφ. Πολύβ. κ. τ. λ.)

Τυῤῥηνικός, ἡ, όν, Ἰωνκ. Τυρσηνικός. Τῆς Τυῤῥηνίας ἢ εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν ἀνήκων, τὸ Τυρσηνικὸν πέλαγος, ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἰταλίας κειμένη θάλασσα περὶ τὴν Τυῤῥηνικὴν χώραν ἕως τῆς νήσου Σικελίας, Tuscum mare. Θουκ. δ', 24. Πολυβ. ἡ Τυρσηνικὴ σάλπιξ, ἐπινοηθεῖσα πρῶτον ὑπὸ τῶν Τυῤῥηνῶν. Εὐρ. Φοιν. 1377.

Τυῤῥηνίς, ίδος ἡ, Ἰωνκ. Τυρσηνίς. Τῆς Τυῤῥηνίας ἢ ἐκ τῆς Τυῤῥηνίας οὖσα. Πολύβ. ἡ Τυρσηνὶς Σκύλλα. Εὐρ. Μηδ. 1333.

Τυῤῥηνός, Ἰωνκ. Τυρσηνός. Υἱὸς τοῦ Ἄτυος βασιλέως τῆς Λυδίας, ὅστις ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν Λυδῶν εἰς τὴν μεσαίαν Ἰταλίαν κατῴκησε τὴν ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασθεῖσαν Τυῤῥηνίαν χώραν. Ἡρόδτ. 1, 94. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ὁ Τυῤῥηνὸς οὗτος ἐπνίγη εἰς τὴν περὶ τὴν Ἰταλίαν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν καὶ ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Τοῦσκος ἐκάλεσε τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ὀνόματός τον Τουσκίαν. — 2) Κάτοικος τῆς Τυῤῥηνίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ, πρῶτον παρ' Ὁμ. Ὕμν. 5, 8. Ἡσ. Θεογ. 1015. Ἡρόδτ. 1, 94. ὅτι δὲ ἐν Θράκῃ καὶ Ἡρόδτ. 1, 57. — 3) Τυῤῥηνός, ἡ, όν, Ἐπικτ. ἀντὶ Τυῤῥηνικός, Εὐρ. Μηδ. 1349.

Τυρσανός, ὁ, Δωρκ. ἀντὶ Τυῤῥηνός. Πινδ.

Τυρσηνίη, Τυρσηνικός, Τυρσηνίς, Τυρσηνός, ὥρα Τυῤῥηνία, κ. τ. ξ.

Τύρτειος, ὁ, Περίφημος ἀρχαῖος ποιητὴς Ἀθηναῖος, κατὰ Πλάτ. κατ' ἄλλους δὲ Μιλήσιος, ἐκμάσας περὶ τὴν 25 Ὀλυμπ. πιθαν. ἐπιτήδειος αὐλητὴς τὸν ὁποῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι πρέλαβον ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους κατὰ συμβουλὴν τοῦ Δελφικοῦ μαντείου, ὡς στρατηγὸν ἐναντίον τῶν Μεσσηνίων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, καὶ ὅστις διὰ τῆς μελῳδίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ φαλλομένων ἐλεγείων ἐνθουσίασε τοσοῦτον τοὺς Σπαρτιάτας, ὥστε μετ' οὐ πολὺ οὗτοι ἐνίκησαν κατὰ κράτος τοὺς ἐχθροὺς των Μεσσηνίους εἰς μίαν μάχην πολιορκήσαντες καὶ τὸν βασιλέα αὐτῶν Ἀριστομένην εἰς τὸ φρούριον Ἰρών, ὃ καὶ ἐτιμήθη μεγάλως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων πολιτογραφεὶς ὑπ' αὐτούς. Ἐκ τῶν ποιημάτων τοῦ Τυρταίου ἐσώθησαν τεμάχια τινὰ συλλεχθέντα μετὰ πολλῆς ἀκριβείας ὑπὸ Klotz. Πλάτ. Νομ. σελ 620. Φαβλ Ἑλ. Βιβλ. 1, σελ. 738. Τυρταῖος, παρὰ Στράβ. καὶ Αἰλ.

Τύρταμος, ὁ· κύρ. Ὄνομ. ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ φιλόσοφος Θεόφραστος. Στρβ.

Τυρώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως καὶ τῆς Ἀλκιδίκης, γυνὴ τοῦ Κρηθέως, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Ποσειδῶν καὶ λαβὼν τὴν μορφὴν τοῦ Ἐνιπέως ποταμίου θεοῦ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἠγάπα, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Πελίαν καὶ Νηλέα· ἐκ δὲ τοῦ Κρηθέως ἐγέννησεν ἡ Τυρὼ τὸν Αἴσονα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα· Ὁμ. Ὀδ. Δ, 235. Ἀπολόδ. α', 9. 8.

Τυφαόειος, ία, εον, Ἐπικ. ἀντὶ Τυφώνιος· — ὅθεν τὸ Τυφαόειον κυρ. ὄνομ. ὄρους τινὸς κειμένου μεταξὺ Ὀλύμπου καὶ Θηβῶν, παρ' Ἡσ. Ἀσπ. 32, ἄλλως μὴ τοι ἀγνώστου.

Τυφάων, ωνος, ὁ (ᾰ) Ἰδιωτρ. Ἐπικ. τύπ. ἀντὶ Τυφώς, Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 306, 352. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1213. (τὸ υ ἐστι ἐν τῷ Τυφάων βραχύ, ἐν δὲ τῷ Τυφῶν, μακρὸν καὶ ἐν τῇ Γαϊκ Τυφάωνος, παρ' Ὀππιαν. Ἀλ. ε', 217 παρβλ. Spitzn. Προσῳδ. 66. 2. Σημ.)

Τυφρηστός, ὁ, = Τυμῤῥηστός. Στεφ. Βυζ.

Τυφωεύς, έως, ὁ, Ἐπικ. έος, συνηρμ. Τυφώς, ῶ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 782. Ἡσ. Θεογ. 860. Αἰτκ. Τυφωέα, Ἡσ. Θεογ. 821. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 38. συνηρμ. Τυφὼς εὑρηται πρῶτον παρὰ Πινδ. (τὸ υ ἐστιν ἐν μὲν τῷ Τυφωεύς ἀεὶ βραχύ, ἐν δὲ τῷ συνηρμ. Τυφώς, μακρὸν· παραβλ. καὶ Τυφών.)

Τυφώς, ῶνος, ὁ, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ Ἐπικ. τύπ. Τυφάων, Γίγας φοβερὸς καὶ ταρατώδης, καθ' Ἡσ. Θεογ. 820. τέκνον τοῦ Ταρτάρου καὶ τῆς Γῆς, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐγέννησεν ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκρήμνισε τὸν τοῦ Ὀλύμπου τοὺς Τιτᾶνας, ἔχον ὡς πλάττεται ἑκατὸν πυρπνόους κεφαλὰς δράκοντος ἀποτελούσας διαφόρους ἐκπληκτικοὺς καὶ φριχώδεις ἤχους, ὁμοίους μὲ τοὺς τῶν μυκωμένων ταύρων καὶ ὠρυομένων λεόντων· αὐτὸς ἐπολέμησε ἐπιτυχῶς τὸν Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Ὀλυμπίων θεῶν ὑπὲρ τῆς βασιλείας τοῦ παντὸς, προξενήσας μέγαν φόβον εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς ταρατώδους καὶ φοβερᾶς αὐτοῦ μορφῆς, ἕως οὗ ὁ Ζεὺς κεραυώσας αὐτὸν ἐκρήμνισεν εἰς τὰ βάθη τοῦ Ταρτάρου. Ἀπολδ. α', 6, 3. καὶ Ὁμηρ. δὲ Ἰλ. Β, 782. κεκραυνωβεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ὁ Τυφὼς ἔκειτο ἐν Ἀρίμοις τῆς Κιλικίας καταχειρωμένος ὑπὸ τὴν γῆν· παρὰ τοῖς ὕστερον ἐλέγετο ὅτι ἐγεννήθη ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ὅτι καταπολεμήσας αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἐδίωξεν ἕως τῆς νήσου Σικελίας ὅπου ἔρριψε κατ' ἐπάνω του τὸ ὄρος Αἴτνην ἐκτοξεύων ἀείποτε χειμάρρους πυρὸς διὰ τῆς ταρατώδους δυνάμεώς του Γίγαντος τούτου. Πινδ. Πυθ. 1, 32. Αἰσχ Προμ. 351 871. Ἀπολόδ. κατ' ἄλλους ἐλαμβάνετο ὁ Τυφὼν ὡς φοβεροποιὸς τις Δαίμων τῶν βορείων μερῶν τῆς Γῆς διατρίβων ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου. Φερεκά. Λατ. καὶ Stuck εἰς Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1214. Ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς ἀθέσμου ταύτης φαίνεται ὅτι ἐλαμβάνετο ὁ ἐκ μεσημβρίας πνέων φθοροποιὸς ἄνεμος, εἰς τὸν ὁποῖον πιθανῶς ἀπεδίδοντο πολλάκις καὶ αἱ ἐκρήξεις τῶν κατὰ διαφόρους χώρας εὑρισκομένων ἠφαιστείων ὀρέων. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἀδελφὸς τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Ὀσίριδος καὶ ἐχθρὸς ἀπονέου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον φονεύσας ἐκυρίευσε τὸν θρόνον αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ νικηθεὶς αὐτὸν ὁ Ὧρος υἱὸς τοῦ Ὀσίριδος καὶ δεσμεύσας ἀπέστειλε πρὸς τὸν μητέρα αὐτοῦ Ἶσιν· ἐλατρεύετο δὲ ὡς ἐγχώριος θεότης ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, θεωρουμένη ὑπ' αὐτῶν ὡς ψθοροποιὸς δύναμις πρόξενος πολλῶν κακῶν εἰς τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου, τῆς ὁποίας ἱερὰ ζῶα ὑπῆρχον ὁ ὄνος, ὁ ἱπποπόταμος καὶ ὁ κροκόδειλος. Ἡρόδτ. 2, 144. (τὸ υ εὑρηται ἐν μὲν ταῖ συλλαβ. πιθαν. μακρόν, ἐν δὲ ταῖς τρισυλλαβ. βραχύ. Τυφῶν, ῶνος, ὅστις συνήθης παρὰ τοῖς πεζοῖς τυπ. Ἡρόδτ. αὐτοθ. Πλάτ. Ἀπολδ. α', 6, 1. καὶ αἱ πλαγ. πτῶσ. παρ' αὐτῷ ἔτι τῷ Πινδαρ.

Τυφωνεῖος, εία, εῖον. Τοῦ Τυφῶνος ἢ εἰς τὸν Τυφῶνα ἀνήκων· ἡ Τυφωνεία πέτρη, ἄκρα τις ἀποτομος τοῦ ὄρους Καυκάσου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1240.

Τυφωνικός, ἡ, όν· καὶ

Τυφώνιος, ία, ιον. Τοῦ Τυφῶνος ἢ ἐκ τοῦ Τυφῶνος ὤν, ἢ προερχόμενος.

Τυφώς, ῶ, ὁ, συνήκ. ἀντὶ Τυφών Ὀνομαστ. παρὰ Πινδ. Πυθ. 1, 31. Γεν. Τυφῶ, Αἰσχ. Ἱκέτ. 565. Αἰτκ. Τυφῶ, Αἰσχ. ἐπτ. Θηβ 517. Ἡροδτ. 3, 5.

Τύχη, ἡ (ῡ). Μία τῶν Νηρηίδων. Ὁμ. Ὕμν. Δημ. 440 — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡσ. Θεογ. 360. — 3) παρὰ Ῥωμ. Fortuna. Ἔμπειρος τῆς τύχης καὶ εἱμαρμένης τῶν ὄντων, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ἀσαίζετο ἀνέκαθεν ἐν τοῖς Σαμοθρᾳκικοῖς μυστηρίοις, ἀπ' ὅπου μετέβη ἀκολούθως εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα καὶ Ἰταλίαν· παραβλ. Creuz. Συμβολ. Β, σελ. 315. καὶ 366. ὁ δὲ Πινδ. Ὀλ. 7. ἀναφέρει αὐτὴν ἀδελφὴν τῶν Μοιρῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενέμετο καὶ ἡ τῶν πόλεων προστασία κατὰ Παυσ. δ', 30. πρῶτος ὁ Βουπάλος εἰκόνισεν αὐτὴν ὑπὸ μορφὴν γυναικός, φέρουσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν πύργινον σφαῖραν, εἰς δὲ τὴν χεῖρα τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας.

Τύχη, ἡ· Δωρκ. Τύκα. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἓν μέρος τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν κείμενον βορειοδυτικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ εὐρισκομένου ναοῦ τῆς Τύχης. Στεφ. Βυζ.

Τυχιάδης, ου, ὁ (ῐᾰ) κυρ. Ὄνομ. Πατρωνυμκ. ἐκ τοῦ Τυχίος, ὅτι καὶ κύρ. ὄνομ. ἀρσεν. παρὰ Λουκ. Φιλόσφ. 1.

Τυχίος, ὁ. Ἔμπειρος σκυτοτόμος ἐξ Ἴλης πόλεως τῆς Βοιωτίας, ὅστις ἐλέγετο ὅτι ἐφιλοξένησε ποτὲ τὸν Ὅμηρον ἐν τῇ ἀποδημίᾳ του· Ὁμ. Ἰλ. Η, 222.

Τύχων, ωνος, ὁ (ῡ). Θεὸς τῆς τύχης. ἐν Ἀπολ.

Τώμυρος, εος, ἡ, = Τόμυρις.

Τωστέλη μητρόπολις, ἡ. Ἐπίσημος πόλις τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη ἀρτικῶς ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τῆς Τίπρας. Πτολμ.

Υ.

Υ, ἄγνωστος, ιδος, ὁ (ῡ). Πατὴρ τοῦ Φρυγὸς Μαρσύου, ὁ ἐπινοήσας πρῶτον ὡς λέγεται τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν διὰ τῶν αὐλῶν. Νονν. Διον. ί, 234. Βίλουτ Μεσσ.

Τάσσες, αἱ. Ἑπτὰ ἀπτέρες εὑρισκόμενοι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, προμηνύοντες διὰ τῆς ὑμφειάσεως αὐτῶν ἀείποτε ὑετόν, κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν ἀρχαίων. Ἐπλάττοντο δὲ αὐτὰς θυγατέρες ποτὲ μὲν τοῦ Ἐρεχθέως, ποτὲ δὲ τοῦ Ἁδμου καὶ πάτ του Ἰλιακοῦ, ὅτι δὲ τοῦ Ταύντος καὶ τῆς Βοιτίδος, διατρίβουσαι ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύσης ἐν Ἀσίᾳ ὅπου ἀνέθρεψαν τὸν παῖδα Βάκχον. Ὁμ. Ἰλ. Ἀπολδ. γ', 4, 3. παραβλ. καὶ Heyne σελ. 564. Τγίν. (τὸ υ ἐστιν συνῆθ. βραχύ, μακρὸν δὲ εὑρηται παρ' Εὐρ. Ἰων. 1158.)

Τάλα, ἡ. Κώμη ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, κειμένη ἀρτικῶς τῆς Ἀμφίσσης. Στεφ.

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βυζ. — ὄθεν, Ταΐος, οἱ κάτοικοι. Θουκ. γ', 101.

Τᾱ́ινᾰρος, ὁ (ῡ̆ν-ῡρ). Τίς τοῦ Ἀμύκλα καὶ τῆς Διομήδης, Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οἰβάλου ἐκ Σπάρτης, περίφημος διὰ τὸ ἄξιον αὐτοῦ κάλλος· ἔχων πολλοὺς ἐραστάς, ἐξ ὧν ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ζέφυρος· παίζων δὲ ποτὲ ὁ Ταίναρος τὸν δίσκον μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐφονεύθη ἐξ ἀποτυχίας ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου, ἐκ δὲ τῆς κόνεως αὐτοῦ ἔκμυε ὁ Ἀπόλλων τὸ βλαστήσαν τὸ ὁμώνυμον ἄνθος ὑακίνθου. Λουκ. Διαλ. Θε. ιγ'. πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐπαγωγίζοιτο κατ' ἔτος ἐν Λακεδαίμονι τὰ Ταιναρίδια λεγόμενα διαρκοῦντα τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας. Θουκ. ε', 25. — 2) Τίτλος τοῦ Πίνδου καὶ τῆς Μούσης Κλειοῦς, τὸν ὁποῖον διὰ τὴν ὡριαίτατα ἠγάπησεν ὁ Ἀπόλλων Θάμυρις, Ἀπολλόδ. α', 3, 3. ἔνθα συγχέεται μετὰ τοῦ προτέρου Ταινάρου. — 3) Λακεδαιμονίους τινὰς, διατριβῶν ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου οἱ συγκάτοικοι κατὰ ἀκταγὴν τινα τοῦ μαντείου ἐσφάγησαν εἰς θυσίαν ἐπὶ τοῦ πάτρου τοῦ Κύκλωπος Περσέως ὅτε αἱ Ἀθῆναι ἐπαλωκρώτουν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μίνωος. Ἀπολλόδ. γ', 15, 8.

Τᾰ́μπεια, ἡ. Μία τῶν δύο ἀκροτάτων κορυφῶν τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ ἐν Φωκίδι, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ Δελφοὶ ἐκρήμνιζον τοὺς καταδικαζομένους κακούργους. Ἡροδ. 8, 30. Πλούτ.

Τᾰμπόλις, εως, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι, κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ ἀλιτίου τῶν Κλειωνῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δωρίδος ἔνθα εὑρίσκεται ἡ διάβασις ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Φωκίδα· ἐκτίσθη δὲ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Ταίνων ὅσοι μετώβησαν ἐνταῦθα ἐκ τῆς Βοιωτίας, διὸ καὶ ἐκαλεῖτο πρότερον Ταίνων πόλις· ὁ Ξέρξης διαβὰς ἐντεῦθεν κατέστρεψεν αὐτὴν ἀλλ' ὕστερον ἀνῳκοδομήθη αὖθις. Ὅμ. Ἰλ. Β, 521. Ἡροδ. 8, 28. Στρβ. — 2) Ἑτέρα πόλις τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ Στρβ. — ὄθεν, Ταμπολίτης, ου (ῑ) ὁ κάτοικ. Ξεν. Ἑλλ. ς', 4, 27. Ταμπολιτῶν τὸ πρασταῖον ἔστιν κατὰ Σνειδέρον, αἱ Κληνιαί.

Ταν̓τες, οἱ, Ἐνικ. Τᾶς, αντος, ὁ (ῡ). Ἀρχαιότατοι καὶ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Βοιωτίας, οἱ τινες διωχθέντες αὐτόθεν ὑπὸ τοῦ Κάδμου ὅτε οὗτος ἦλθεν εἰς Βοιωτίαν μὲ μίαν ἀποικίαν Φοινίκων, καὶ μεταβάντες εἰς τὴν Φωκίδα ἔκτισαν τὴν αὐτόθι Τάμπολιν· ἐν μέρει δὲ αὐτῶν ἦλθεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν κατοικήσαντες τὴν περὶ τὸ Πλευρῶνα χώραν, ἥτις ἀπ' αὐτῶν ἐλήφθη Ταννίς. Στρβ. — ὄθεν, Ταίτιος, ία, ιον (ῡ) τῶν Ταίνων, =Βοιώτιος, Ἐπωνυμ. τῆς πόλεως Ὀγχηστοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1242.

Ταντίς, ίδος, ἡ. Τῶν Ταίνων ἢ εἰς τοὺς Ταίνας ἀνήκων, καὶ Οὐσιαστκ. ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Αἰτωλίας. Στεφ. Βυζ.

Τᾶς, αντος, ὁ. Τίς τοῦ Ἄτλαντος καὶ τῆς Πληιόνης, καταπαραχθεὶς ἐν τῇ Θήρᾳ ὑφ' ἑνὸς ἀγρίου χοίρου ἢ λέοντος, Τζήν. μύθ. 192.

Τᾶται, οἱ. Ὄνομα μιᾶς ἀρχαίας φυλῆς ἐν Σικελίᾳ. Ἡροδτ. 5, 68.

Τβλα, ἡ, Ἰων. Τβλη, Hybla· ἡ ἐπικαλουμένη μείζων ἢ ἡ μεγάλη. Πόλις τῆς Σικελίας, κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὑπωρείας τοῦ ὄρους Αἴτνης, πρώιμως ἤδη καταστραφεῖσα· κατά τινας ἡ νῦν Paterno. Στέφ. Βυζ. — ὄθεν, Τβλαῖοι, οἱ κάτοικ. Θουκ. δ', 94. — 2) ἡ ἐλάττων, ἄλλως καὶ Ἡραία καλουμένη παρὰ Στεφ. Βυζ. ἑτέρα πόλις τῆς Σικελίας κειμένη νοτιοανατολικῶς μεταξὺ τῶν Συρακουσῶν καὶ Ἄκρων, πιθαν. ἡ νῦν Ragusa. Στέφ. Βυζ. εἰς ταύτην νομίζεται ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἱπποκράτης. Ἡροδτ. 7, 155. — 3) ἡ μικρά, ὕστερον Μέγαρα, τά, κληθεῖσα. Πόλις καὶ αὕτη τῆς Σικελίας κειμένη ἐπὶ τῶν νοτιοανατολικῶν αὐτῆς παραλίων ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν Συρακουσῶν, περίφημος διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐξαίρετον μέλι ἐκλήθη δὲ Μέγαρα ὑπὸ τῶν ἐκ Μεγαρίδος ἐλθόντων Δωριέων περὶ τὸ 735 ἔτος πρὸ Χρ. τανῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ ποταμοῦ Κατάρου· Θουκ. δ', 4. Στραβ. κατὰ Στέφ. Βυζ. καὶ Τβλα ἡ Γαλεᾶτις, ἔνθα ὁ Ῥαμμε ὑπολαμβάνει τὴν μείζω Τβλαν· — ὄθεν, Τβλαῖος, αία, αῖον, τῆς Τβλης ἢ ἐκ τῆς Τβλης ὤν, τὸ Τβλαῖον μέλι, περίφημον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Στραβ. Μεγαρεῖς οἱ Τβλαῖοι, οἱ αὐτοὶ. Θουκ. δ', 4. — καὶ Τβλησιος, ία, ιον, ἐκ τῆς Τβλης. Δημ.

Τβλων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σικελίας, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὁποίου οἱ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν πόλιν Τβλαν. Θουκ. δ', 4.

Τβρίστης, ου, ὁ. Ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐπὶ τοῦ ὄρους Καυκάσου. Αἰσχ. Προμ. 723. κατὰ Schütz πιθαν. ὁ Ταναΐς, περὶ τοῦ ὁποίου διαφέρει ὁ Στραβ. ὅτι ῥέει διὰ τοῦ ὄρους Καυκάσου· ἐν ἄλλαις ἐκδοσ. εὑρήται ἐπίθετ.

Τγεία, ἡ· ποιη. τύπ. ἀντὶ Τγιεία.

Τγεννεῖς, οἱ. Δῆμος τῆς μικρᾶς Ἀσίας, παρ' Ἡροδτ. 3, 90. ἔνθα ἅπαξ μόνον ἀπαντᾶται τὸ ὄνομα τοῦτο. Ὁ Wesseling παραδέχεται ἀντὶ τούτου τὴν γραφὴν οἱ Ὀβιγενεῖς, Obigene κατὰ Πλιν. V, 32. χώρα μικρὰ τῆς Λυκαονίας ἐν Ἀσίᾳ.

Τγίεια, ἡ (ῠν-ῡ). Ἡγρβα. ἐν Ὀρφ. Τμν. 67. Θυγάτηρ τοῦ Ἀσκληποῦ λατρευομένη ὡς θεὰ καὶ ἔφορος τῆς ὑγιείας τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποίας τὸ ἄγαλμα εὑρίσκετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ παρ' Ὅμ. Ἰλ. καὶ Παθάρ. οὐχ εὕρηται οὐδ' ὅλως ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν Θεότητος. Ἀπολλ. Ι, 109. — 2) Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, ἐχούσης διαφόρους βωμοὺς ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐν Ἀττικῇ. Παυσ. α', 31.

Τγῖνος, Ἰούλιος, ὁ, Hyginus. Ῥωμαῖος μυθογράφος, Ἱσπανός, ἢ κατ' ἄλλους Ἀλεξανδρεύς, σύγχρονος τοῦ Αὐγούστου καὶ φύλαξ τῆς Παλατινῆς Βιβλιοθήκης ἐν Ῥώμῃ, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων διάφορα συγγράμματα, ἐξ ὧν σώζονται ἔτι, Liber Fabularum, 277 ἤτοι βιβλίον περιέχον 277 μυθώδεις διηγήσεις, καὶ Poeticum Astronomicum. Βιβλ. τέσσαρα. Φαβρ. Λατ. Βιβλ. Ιι σολ. 3.

Τδάρνης, εος, ὁ. Εἷς τῶν ἑπτὰ εὐγενῶν Περσῶν οἵτινες συνώμοσαν κατὰ τοῦ Μάγου Σμέρδιος. Ἡροδτ. 3, 70. — 2) Τίς τοῦ Τδάρνους, στρατηγὸς τῶν Ἀθαναίων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἡρόδτ. 7, 83. παρὰ Στράβ. εὑρήται ἡ γενικ. εἰς ου.

Τδαρνις, εως, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης. Εὐδοξ.

Τδάσπης, ου, ὁ (ῡ). Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ῥέων ἀνατολικῶς τῆς χώρας ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν, εἰσούμενος πρότερον μὲ τὸν Ἀκεσίνην· ταυτὸν Ἐρχάτ. Στράβ. Διον. Περ. 1139. ἴσως Τάσπις, εως, ὁ· Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ.

Τδη, ἡ (ῡ). Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμώλου. Ὅμ. Ἰλ. Τ, 385. κατὰ Σχολστ. ἡ μετὰ ταῦτα Σάρδεις κληθεῖσα. — 2) Πόλις τῆς Λυκαονίας κειμένη βορειδυτικῶς τῆς Νύσσης. Στεφ. Βυζ.

Τδισσα καὶ Τδισσος, ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Καρίας. Πτολ. Στεφ. Βυζ. — 2) Τδισσος, ὁ, Τίος τοῦ Βελλεροφόντου καὶ τῆς Ἀντερείας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Καρίᾳ πόλις Τδισσα. Στεφ. Βυζ.

Τδρα, ἡ, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ Λερναία. Ὁ φοβερὸς ἑπτακέφαλος ὄφεως τῆς Λέρνης, ὄρα Λέρνη, ἀριθμ. 3. Ἀπολλόδ. β', 5, 2. — 2) Λίμνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης, ὕστερον Δυσιμαχία κληθεῖσα. Στρβ. ἔνθα ὁ Palmer προείλετο τὴν γραφ. Τρία ἐν Ὀβιδ. Μετ. 7, 371.

Τδραμαράϊα, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς ἐπιπλάστου τῆσου Καβαλούσης, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. β', 4. λέξις βαρβαρική, κατὰ Gesner, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι.

Τδραώτης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας, ὅστις ἑνούμενος μὲ τὸν Ἀκεσίνην ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἰνδόν· ταυτὸν Ταβύ· Ἀρριαν. Ἀναβ. ε', 4, 2.

Τδρέα, τ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῆς Ἐρμιόνης ἐν Πελοποννήσῳ· ταυτὸν Ἴδρα. Ἡροδτ. 3, 59.

Τδρους, οὔντος, συνηρμ. ἐκ τοῦ Τδροεις, ὁ, Hydruntum. Πόλις τῆς Καμπανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Καλαβρίας, ἀποικία τῶν Ἑρητῶν ἔχουσα προσφυῆ λιμένα, ὕστερον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτὴ πόλις Ῥωμαϊκή· ταυτὸν Otranto. Στράβ. — ὄθεν, Τδρούντιος, ὁ κάτοικ.

Τδρούσσα, ἡ, συνηρμ. ἐκ τοῦ Τδρόεσσα. Νῆσος μικρὰ ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς, ταυτὸν Φλέγα· Στραβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Τήνου. Στεφ. Βυζ.

Τέλη, ἡ, ὄρα Ἐλέα.

Τετίς, ίδος, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τῆς Μιλήτου ἐν Ἀσίᾳ. Θεσκρ. Εἰδ. ε', 115.

Τήη, ου, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, κατὰ Σουιδ. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς Τήης μητρὸς αὐτοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ ὦω, βρέχω, διότι ἀείποτε ἐν καιρῷ τῶν ἑορτῶν αὐτοῦ συνέβαινον ὑετοί. Πλουτ. Ἴσ. Ὄσ. 38.

Τήιτος, ἡ. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Δωρίδος, κληθεῖσα οὕτως, κατὰ Παυσ. ἀπό τινος Ἀργείου Τήιτου, ὅστις διέτινα προχρόνια φόνον ἀφήσας τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἦλθεν πρὸς τὸν ἐν Ὀρχομενῷ βασιλέα, παρὰ τοῦ ὁποίου λαβὼν ἐν μέρει τῆς ἐπικρατείας του ἔκτισεν τὴν ὁμώνυμον πόλιν· κατὰ Στεφ. Βυζ. καὶ ἀρσενκ. — ὄθεν, Τηΐτιος, ὁ κάτοικ.

Τ̓κκαρα, τά, καὶ Τκκαρον, τό. Πόλις μικρὰ τῆς Σικελίας κειμένη ἀρκτικῶς οὐ μακρὰν τῆς Σαλάσσης, πατρὶς τῆς περιφήμου ἑταίρας Λαΐδος, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τοῦ Σικελικοῦ πολέμου· ταυτὸν ἐρείπια Carini καλούμενα· Θουκ. δ', 62. Πλησίτκ. παρὰ Διοδ. Σικ. Πλουτρ. καὶ Ἀθην. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἀπὸ τοῦ Ὕκκαι εἴδους Σαλασσίων ἰχθύων. Ἀθην. — ὄθεν, Τκκαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Τκκαρικός, ἡ, όν, τῶν Τκκάρων ἢ ἐκ τῶν Τκκάρων ὤν. Θουκ. ζ', 32.

Τλαι, αἱ, =Τλη, ὅπερ ὄρα.

Τλαίη, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Σκυθίας κειμένη νοτιοανατολικῶς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας καὶ ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Βορυσθένους ἕως τοῦ Ταπακύριος ποταμοῦ, πρὸς ἀνατολὰς τῆς ὁποίας κατῴκουν οἱ Νομάδες Σκύθαι, πρὸς ἄρκτον δὲ οἱ Γεωργοί· πίθαν. ἡ τῶν Νογαϊ πεδία ἔρημον· Ἡροδτ. 4, 76. Τλέα, ἡ. Στέφ. Βυζ.

Τλαεάς, ᾶδα, Τλαεικός.

Τλαῖος, ὁ (ῡ). Εἷς τῶν Κενταύρων φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀταλάντης ὅτε ἦλθε τὰ βιάσῃ αὐτήν. Ἀπολλόδ. γ', 9, 2. Καλλ. εἰς Ἀρτ. 221.

Τλακίδης, ου, ὁ (ῑ-ῠῡ-). Τίὸς τοῦ Τλάκου ἐκ Ῥρήτης, τὸ ὁποῖον ὄνομα ὑπεκρίθη ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Ἰθάκην. Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 204.

Τλας, αντος, ὁ (ῠ-). Τίὸς τοῦ Θεσσαλάμαντος καὶ τῆς Κυνήτης, εἰς ἄκρον εἰκοστὸν ἔτος ἀνατραφεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐκστρατευεν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα ὧν ἀείποτε πλησίον τοῦ Ἡρακλέους, ἀπέβη εἰς τὴν χώραν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τῆς Μυσίας διὰ νὰ λάβῃ ὕδωρ, αἱ Νύμφαι τῆς κρήνης ἐρασθεῖσαι τοῦ κάλλους του εἵλκυσαν αὐτὸν πρὸς ἑαυτάς, ὥστε ἔκτοτε ἠγάπα ἀφανής, διὸ ὁ Ἡρακλῆς ἐγκαταλιπὼν τὸν πλοῦν ἐζήτει τὸν προσφιλῆ τοῦτον ἑταῖρόν του ἀπαιτακοῦ ἐπὶ ματαίῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 131. 1350. Ἀπολδρ. α', 9, 19. Θεοκρ. Τλλας, παρὰ Λουκ. — 2) Ὄνομ. κύρ. δούλου τινός, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 67.

Τλάτης, ου, ὁ (ᾰ). Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Τλης ἥτις ἐλατρεύετο ἰδίως. Λυκοφ. 448.

Τλεύς, έως, ὁ (ῠ). Εἷς τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ὅσοι ἦλθον εἰς τὴν Φήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Θηρίου τούτου. Ἀπολλόδ. α', 8, 2.

Τλη, ἡ. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Θεσπίου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Τλη. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 500.

Τλη, ἡ, καὶ Τλαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Βοιωτίας πλησίον τῆς Ἰωπαΐδος λίμνης, κατεστραμμένη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 708. Ἔνιε. παρ' Ὁμήρ. παρὰ δὲ τοῖς Ὑστερ. πληθ. Μόσχ. Εἰδ. γ', 80. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Βκρίας, πιθαν. = Τέη, ὡς τινὲς ἀναγινώσκουσιν ἐν Ὁμ. Ἰλ. Β, 221. Στεφ. Βυζ. (τὸ υ ἔστιν ψυσει μακρον, παρὰ δὲ Ὁμήρ. Ἰλ. Ε, 708. καὶ Β, 221. κεῖται ὡς βραχύ, καὶ κατὰ Στράβ. ἔστι κυρ. βραχύ.)

Τλίας, ου, ὁ (-υ-). Ποταμὸς τῆς κάτω Ἰταλίας ῥέων μεταξὺ τῆς Κροτωνος καὶ Συβάριδος, τανῦν Aquanile. Θουκ. ζ, 35.

Γλικός, ή, όν (-υυ-). Τῆς Τλης ἢ παρὰ τὴν Τλη κειμενος· ἡ Τλικὴ λίμνη. Λίμνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἀρκτικῶς τῶν Θηβῶν· τανῦν Στίβα· Στράβ. — 2) Οὐσιαστικ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας.

Τλλακὸς λιμήν, ὁ. Λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κερκύρας. Θουκ. γ', 72. Τλαϊεύς, Διον. Ἁλ. καὶ Τλλιεύς, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1125.

Γλλειος, οἱ, = Τλλεῖς, ἀριθμ. 2. παρὰ Διον. Περ. 386.

Τλλεῖς, οἱ, Ἐνικ. Τλλεύς, έως. Μία τῶν τριῶν ἀρχαίων φυλῶν τῶν Δωριέων ἐν Σκιωντι, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Τλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἔρα Δύμας. Ἡροδτ. 5, 68. — 2) Κάτοικοι τῆς χερσονήσου Τλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στέφ. Βυζ. ποιητ. Τλλῆες, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 1524. Τλλοι, Ἀπολδρ. λεῖψ. στλ. 1131. Ἐκδ. Heyne.

Τλλη, ἡ. Πόλις ἐπὶ τῆς χερσονήσου Τλλίδος ἐν Ἰλλυρίᾳ. Στέφ. Βυζ.

Τλλῆεις, εἶος, ἡ. Τῆς Τλλίδος ἢ ἐκ τῆς Τλλίδος οὖσα· ἡ Τλλὴς γαῖα, = Τλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 562. ἡ Τλλὴς πόλις, = Τλλη.

Τλλικός, ή, όν. Τῆς Τλλίδος, παρβλ. Τλλαϊκός.

Τλλίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Τλλου ἢ εἰς τὸν Τλλον εἰσήκουσα. Πινδ. — 2) Οὐσιαστικ. προστυπακμ. γῆ. Χερσόνησος τῆς Ἰλλυρίας ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ Τλλου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους ἐλθόντος ἐνταῦθα μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων. Στέφ. Βυζ.

Τλλος, ὁ. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Δηϊανείρας· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰόλην ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Κλεοδαῖον· ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τούτου ἐλθόντες οἱ λοιποὶ παῖδες τοῦ Ἡρακλέους εἰς Ἀθήνας ὅτε κατεδιώκοντο ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους καὶ βοηθούμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐνίκησαν κατὰ κράτος τὴν δύναμιν τοῦ ἀγροῦ αὐτῶν, ὅτε λέγεται ὅτι ὁ ἴδιος Τλλος ἐφόνευσε τὸν Εὐρυσθέα. Ἀπολδρ. β', 8, 1. μετὰ ταῦτα δὲ ἐπιχειρήσας νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ἄλλων Ἡρακλειδῶν καὶ πολεμηθεὶς ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων ἐφονεύθη εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Ἐχέμου βασιλέως τῶν Ἀρκάδων. Σοφ. Τραχ. 56. Ἡροδτ. 8, 132. — 2) Ἕτερος υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς Μελίτης θυγατρὸς τοῦ Ἀργείου ποταμοῦ ἐπὶ τῆς νήσου τῶν Φαιάκων, ὅστις μὴ θέλων νὰ ἦναι ὑποκείμενος εἰς τὸν αὐτόθι βασιλέα Ναυσίθοον ἦλθε μὲ μίαν ἀποικίαν Φαιάκων εἰς τὴν ἐν Ἰλλυρίᾳ χερσόνησον, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ ὠνομάσθη Τλλίς. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 548. καὶ κ, ξ. — 3) Λυτόχθων τις ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ὁ ἐν Λυδίᾳ Τλλος ποταμός. Παυσ. α', 35. — 4) Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, πηγάζων ἐκ τῆς Λυδίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἕρμον. Ὁμ. Ἰλ. Υ, 392. παρὰ τοῖς ὕστερον Φρύγιος κληθεὶς. Στραβ. (Τλλος, κυρ. ὑποστρ. τοῦ ὕδρος.)

Τμάνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ Φόρβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Τίφυν. Ὑγῖν.

Τμένης, ου, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 5, 122.

Τμήν, ένος, ὁ (ῡ), Δωρικ. Τμέν. Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Μούσης Καλλιόπης, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Μάγνητος καὶ τῆς Ηλειοῦς, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα μίαν κόρην τῶν Ἐλευσινίων, ἔζησε μετ' αὐτῆς τοσοῦτον εὐτυχῶς καὶ ὅλον τὸν βίον ὥστε μετὰ θάνατον ἐφάλλον ὑμνους πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ καθ' ὅλας τὰς γινομένας τελετὰς τῶν γάμων· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐρτάζων τοὺς γάμους αὐτοῦ ἐπλακώθη ὑπὸ τοῦ πεσόντος οἰκοῦτου, ἀλλ' αὐθις ἀνέστησεν αὐτὸν ὁ Ἀσκληπιός. Ἀπολδρ. γ', 10, 3. ἐπαριστάνετο δὲ ὡς νεανίας γυμνὸς κρατῶν μίαν νυμφικὴν λαμπάδα εἰς τὴν χεῖρα· οἱ ἐν καιρῷ γάμων φαλλόμενοι ὕμνοι ἐκαλοῦντο ἀπ' αὐτοῦ Τμέναιοι.

Τμησσός, ὁ, Ἀττ. Τμηττός (ῡ). Ὄρος τῆς Ἀττικῆς ἐκτεινόμενον μεσημβρινῶς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, περίφημον διὰ τὸ ἐν αὐτῷ γινόμενον ἐξαίρετον μέλι· τανῦν Τμηττον Ἡροδτ. 6, 137. — ὄθεν, Τμήττειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Τμηττοῦ· Ἀνθολ. καὶ Τμήττιος, ὁ, ἡ, ον· ἐν παροιμ. Τμήττιον στόμα ἀγορεύειν· Λουκ. Ῥητ. 13 (τὸ υ ἔστι μακρὸν ἐν Νικανδ. Ἀλεξ. 446.)

Τμήττειος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Διὸς κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπὶ τοῦ ὄρους Τμηττοῦ ἐν Ἀττικῇ Παυσ. α', 32.

Τμνία, ἡ· Ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ ἴδιον ναὸν μεταξὺ τῆς πόλεως Μαντινείας καὶ Ὀρχομενοῦ. Παυσ.

Τμνίς, ίδος, ἡ· Ὄνομα ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

Τπαιπα, τά. Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καΰστρου ποταμοῦ περὶ τὰς μεσημβρινὰς ὑκωρείας τοῦ Τμώλου ἀπέναντι τῶν Σάρδεων· τανῦν Βιργχέ. Στράβ. — ὄθεν, Τπαιπηνός, ὁ κάτοικ. (ὑπὸ, αἶπος.)

Τπάκυρις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις ῥέων διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Νομάδων Σκυθῶν ἐκβάλλει εἰς τὸν Κιμμεριτικὸν κόλπον· τανῦν Καϊνσχάκ. Ἡροδτ. 4, 55.

Τπάνα, ἡ, καὶ Τπηνα, τά. Πόλις τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλείᾳ. Ἔνιε. παρὰ Πολυβ. δ', 77. πληθ. παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ Βυζ.

Τπανις, ιος, ὁ. Μέγας ποταμὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σαρματίας, ὅστις πηγάζων ἐκ μιᾶς λίμνης, τὴν ὁποίαν ὁ Ἡροδτ. μητρὸν Τπάνεως καλεῖ, ἐκβάλλει εἰς τὸν Βορυσθένην πλησίον τοῦ στομίου αὐτοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ· τανῦν Βόγας, Βοῦγ. Ἡροδτ. 4, 52. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ἐκβάλλων διὰ δύο στομίων εἰς τὴν Μαιώτιδα Λίμνην· τανῦν Κουβέν. Στράβ. — 3) Ποταμὸς τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας μέχρι τοῦ ὁποίου ἔφθασεν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος· τανῦν Βεάχ. Στράβ. Διον. Περ. 1145. Ψφασις, ἐρρέτρ. παρ' Ἀρρίαν.

Τπαρνα, τά. Φρούριον τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. α', 24

Τπατα, τά. Πόλις τῆς Θεσσαλιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ· τῆς ὁποίας αἱ γυναῖκες ἐψημίζοντο ἐξαιρέτως παρὰ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐπιτηδειότατα εἰς τὰς μαγικὰς τέχνας. Πολύβ. Λουκ. Τπάτη, ἡ, Στεφ. Βυζ. — ὄθεν, Τπαταῖος, ὁ κάτοικ.

Τπατία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ περιφήμου Μαθηματικοῦ Θέωνος ἐξ Ἀλεξανδρείας, περίφημος διὰ τὰς μεγάλας αὐτῆς φιλοσοφικὰς καὶ μαθηματικὰς γνώσεις, διδάξασα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν φιλοσοφίαν ἐνδυθεῖσα ὡς λέγεται καὶ τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα συνέγραψε δὲ αἱ λέγεται, πίνακας Ἀστρονομικούς, σχολιάσασα τὸν Ἀπολλώνιον καὶ Διόφαντον.

Τπασιάδωρος, ὁ. Θηβαῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ.

Τπατον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Μεσσαπίου ἐκτεινόμενον πλησίον τῆς κώμης Τευμησσοῦ, πιθαν. = Τευμησσός, ὅπερ ὄρα. Στραβ. ὁ Τπατος. Παυσ. 9, 19.

Τπειροχίδης, ου, ὁ (ῑ). Υἱὸς τοῦ Ὑπερόχου, ὁ Ἰτυμονεύς. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 678.

Τπέροχος, ὁ· Ἐπικ. ἀντὶ Ὑπέροχος (ῠ). Εἷς τῶν ἐπιστήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 335. — 2) Υἱὸς τοῦ Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Τπείρων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν Τρώων Ἡγεμόνων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 144.

Τπεράνθη, ης, ὁ. Υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου, φονευθεὶς εἰς τὴν κατὰ τοῦ Λεωνίδα μάχην ἐν Θερμοπύλαις. Ἡροδτ. 7, 224.

Τπεράσιος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίου ἐκ Παλλήνης πόλεως τῆς Ἀχαΐας. Ἀπολ. Ῥοδ Δ, 117.

Τπέρβιος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου, Ἀπολδρ. β', 1, 5. — 2) Υἱὸς τοῦ Οἰστοποσ, εἷς τῶν ἐν Θήβαις ἡρώων, πολεμήσας κατὰ τοῦ Ἱπποκλείοντος εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ Ἑλλήνων ἡγεμόνων. Αἰσχ. Ἑπτ. Θηβ. 506.

Τπέρβολος, ὁ. Δημαγωγὸς ἐν Ἀθήναις, πρότερον λυχνοπώλης, ἀνὴρ πονηρὸς καὶ ἀχρεῖος χαρακτῆρος, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλέωνος στρατηγεῖ τὴν ὑπερτάτην ἐξουσίαν ἐν Ἀθήναις εὐρίσκων ὑπὸ τοῦ δήμου, ἀποδυόμενον μεγάλην πενίαν. Ἀριστφ. Ἱππ. 1318. Βέσπ. 570. Θουκ. η', 73.

Τπερβόρειοι, καὶ Τπερβόρεοι, οἱ. Ὄνομα ἐθνικὸν μυθώδες μὲ τὸ ὁποῖον ἐκάλουν οἱ Ἀρχαῖοι ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀγνώστους λαοὺς ὅσοι κατῴκουν πέραν τοῦ Βορρᾶ ἀνέμου, τῶν ὁποίων ἡ χώρα παριστάνετο ὡς εὐδαιμονεστάτη καὶ τερπνοτάτη ὅλης τῆς Οἰκουμένης. ἐπὶ τῆς ὁποίας αὐτοὶ ἀπελάμβανον ἀφθόνως ὅλα τὰ ἐκ φύσεως ἀγαθὰ λογιζόμενοι οἱ μακαριώτατοι τῶν ἀνθρώπων, ζῶντες βίον πολυχρόνιον, ὅθεν καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Μακρόβιοι ἀνεφέροντο πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγρ. παρ' Ὁμ. Τμν Ὑ, 29. Κατὰ δὲ Πινδ. Πύθ. 10, 49. κατῴκουν οἱ Ὑπερβόρειοι αὐτοὶ περὶ τὸν Ἴστρον ποταμὸν καὶ κατ' Ἡροδτ. 4, 13. ἀναφέρονται ὡς πλησιόχωροι λαοὶ τῶν Σκυθῶν. Ὁ Στράβων ἀναφέρει τοὺς πέραν τοῦ Εὐξείνου Πόντου κατοικοῦντας λαοὺς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ κοινὸν ὄνομα Ὑπερβορείους καλουμένους· ἀλλ' ἡ ἰδέα περὶ τῶν Ὑπερβορείων Ἐθνῶν ἦτανε ἀείποτε ἀσαφὴς καὶ σκοτεινὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν, οἵτινες ἔθεσαν αὐτοὺς κοινῶς εἰς τὰς πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς εἰσέτι ἀγνώστους χώρας τῆς γῆς. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὑπελάμβανον τὴν χώραν τῶν Ὑπερβορείων λαῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ὡς διατριβὴν τῶν Γραίων καὶ Γοργύνων, τῶν Ἀριμασπῶν καὶ τῶν Ἑσπερίδων Νυμφῶν· παραβλ. Σχολ. εἰς Καλλιμ. Δηλ. 291. Κλημ. Ἀλεξ. Στρωμ. 4. καὶ Στέφ. Βυζ. Ὑπερβόρειοι.

Τ'πέρεια, ἡ. Περίφημος κρήνη ἐν Θετταλίᾳ κειμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τῶν Φερῶν· Ὅμ. Ἰλ. Β, 734. — 2) Ἀρχαία κατοικία τῶν Φαιάκων ἐν Σικελίᾳ πρὸ τοῦ οὗτοι νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἐξηγητ. ὕστερον Καμαρίνα κληθεῖσα, ὅπου ὑπατεύσαντο ὅτε οἱ Φαίακες κατώκουν πλησίον τῶν Κυκλώπων. Τινὲς μέντοι τῶν νεωτέρων ἐξετηγτῶν θέτουσι τὴν Τπέρειαν ταύτην ἐπὶ τῆς Ἠπείρου.

Τ'περηΐς, ίδος, ἡ, = Τπέρεια· Πίνδ. Πύθ. 4, 128.

Τ'περήνωρ, ορος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πειρέου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Μενελάου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 516. — 2) υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ τῆς Λιτούσης. Ἀπολδρ. γ', 10, 1. — 3) Εἷς τῶν Σπαρτῶν ἀνδρῶν ἐν Θήβαις. Ἀπολδρ. γ', 4, 1.

Τπερησία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀχαΐας, κατὰ Παυσ. ὕστερον Ἀγειρα κληθεῖσα. Ὅμ. Ἰλ. Β, 573. ἔνθα διὰ τὸ ε κεῖται.

Τ'περητος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ πόλις Τπερητία ἐν Ἀχαΐᾳ. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Β, 373.

Τπερίδης, ου, ὁ (ῑ). Εἷς τῶν περιφήμων Δημαγωγῶν καὶ ῥητόρων ἐν Ἀθήναις, υἱὸς τοῦ Κλεανδρου. σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ἐκ Κολυττοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς καὶ μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος καὶ Ἰσοκράτους, τὸν ὁποῖον ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων μεταχειρίσθη πολλάκις εἰς διαφόρους χρείας τῆς πολιτείας, ἐπιφορτίσας αὐτὸν καὶ μέτινας πρεσβείας· ὡς ἐχθρὸς δὲ τῆς Μακεδονικῆς φατρίας συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου ἐθανατώθη τὸ τρίτον ἔτος τῆς 114. Ὀλυμπ. ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ Ῥητορικῶν λόγων, συμποσομένων κατὰ Πλουτρ. καὶ Φωτ. 52 τὸν ἀριθμὸν, εἰς μόνον ἐσώθη, περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν ἐπιγραφόμενος. Δημ. Στεφ. σελ. 291 Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Π, σελ. 856. — 2) Τίὸς τοῦ Παλλαίσχρου. Δημοσθ. Στεφ. σελ. 273. (ἡ γραφ. Τπερείδης παρὰ Δουκ. καὶ Ἀρβιαν· ἔστιν ἡμαρτμ).

Τπερονείδης, ου, ὁ. (ῑ) Τίὸς τοῦ Τπερίονος, ὁ Ἥλιος. Ὅμ.

Τπερίπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ, τὴν ὁποίαν ἐμνηστεύθη ὁ Ἰαπυγορυττής. Ἀπολδρ. β'. 1, 4. ἔνθα κατὰ Heyne σελ. 272, πιθαν. Τπαρίτη ἀναγινωσκετ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μουσίχου βασιλέως τῶν Μολοσσῶν καὶ τῆς Δελέντης, ἥτις διωκομένη ποτὲ ὑπὸ λῃστῶν εἰσῆλθεν εἴσω ἑνὸς πύργου ἀπ' ὅπου μετ' οὐ πολὺ λέγεται ὅτι ἔγινεν ἀφανής. Ἀντ. Λιβ. 14.

Τπέρισκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας. Τγίν. μύθ. 90.

Τπερίων, ίονος, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, εἷς τῶν Τιτάνων, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφήν του Θείαν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἥλιον, τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἠώ· Ἡσ. Θεογ. 371. Ὅμ. Ὕμ. Δημ. 26. ἐν δὲ Ὅμ. Ὕμν. λα', 3. γυνὴ τοῦ Τπερίονος ἀναφέρεται ἡ Εὐρυφάεσσα. Ἀπολδρ. α'. 2, 3. ἐν Ὀδ. Μ, 132. ἀναφέρονται τέσσαρα τοῦ Τπερίονος καὶ τῆς Νεαίρας αἱ Νύμφαι Φαέθουσα καὶ Λαμπετία ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ. — 2) Παρ' Ὁμήρῳ εἴληπται ἀντὶ τοῦ Ἥλιος, κατ' Εὐστάθ. οἱ ἀπόκαν. ἀντὶ τοῦ Τπερίονίδου, υἱὸς τοῦ Τπερίονος, κατ' ἄλλους δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπερ ἰὼν ἁρμηνευόμενος· παρκλλ. Παπτόβ. ἐν Λεξικ. καὶ Nitzsch εἰς Ὀδ. Λ, 8. σελ. 8. ὁ Διοδ. Σικ. βιβλ. Ε', 66. ἀκριβέστερον ἱστορικῶς τὸ ὄνομα Τπερίων, ὑπολαμβάνων αὐτὸν ὡς πρῶτον ὅστις ἠρίθμησε τὸν δρόμον τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης.

Τ'πέρλαος, ὁ. Τίὸς τοῦ Μέλαντος φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδέως. Ἀπολδρ. α', 8, 5. ὀρθοτρ. κατὰ Heyne Πτερέλαος γραφόμ.

Τ'περμένης, ους, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενοφ.

Τ'περμνήστρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς Ἐλεφαντίδος, μνηστευθεῖσα μετὰ τοῦ Δυγκέως υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον μόνον διέσωσεν αὐτὴ ἀπὸ τοῦ φόνου παραβᾶσα τὴν διαταγὴν τοῦ πατρός της, ἀλ' ὃ καὶ ἐρρίφθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς μίαν φυλακὴν· ὕστερον δὲ ἐλευθερωθεῖσα ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Δυγκέως τὸν Ἄβαντα. Ἀπολδρ. β', 1, 4. καὶ καὶ 2, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Θεστίου βασιλέως τῶν Αἰτωλῶν, μήτηρ τοῦ Ἀμφιάρεω ἐκ τοῦ Οἰκλέους. Διοδ. Σικ. δ', 70.

Τ'περόχη, ἡ. Μία τῶν Τπερβορείων Παρθένων. Ἡροδτ. 4, 33.

Τ'περοχίδης, ου, ὁ (ῑ). Ἐπικ. Τπειροχίδης, ὅπερ ὀρκ. — 2) Ἀρτ. κυρ. Ὀνομ. Ἀθηναίου, παρὰ Θουκ. 5, 55.

Τ'πέροχος, ὁ· ὄρκ Τπείροχος, dριθμ. 2.

Τ'πέρψας, αντος, ὁ. Πατὴρ τῆς Εὐρυγανείας δευτέρας γυναικὸς τοῦ Οἰδίποδος. Ἀπολδρ. γ', 5, 8. παρβλ. καὶ Heyne. αὐτόθ.

Τ'πιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀτίῳ ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Προυσιάς. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 747. Ἵππιος, παρὰ Πτολμ.

Τ'πνος, ὁ· παρ' Ἡσ. Θεογ. 758. Τέκνον τῆς Νυκτὸς καὶ ἀδελφὸς τοῦ Θανάτου, παριστανόμενος ὡς φοβερὰ Θεότης πλεωμένη ἡσύχως καὶ πρᾴως ἐφ' ὅλης τῆς Γῆς καὶ Θαλάσσης, κατοικοῦντα εἰς τὰ αὐτὰ βασίλεια μετὰ τοῦ Θανάτου καὶ εἰσνοιζομένη ἀείποτε ὑπὸ τὴν μορφὴν νεανίου ἐγκέφαλος τοὺς ὀνείρους ἀπὸ τινας κέρατος ἢ κοιμωμένου ἐπὶ μαλακῆς κλίνης πέριξ τῆς ὁποίας ἵστατο πλῆθος ὀνείρων· παρβλ. Καλλιμ. εἰς Δημ. 239. καὶ Ὀρφ. Ἀργ 1009.

Τ'ποθῆβαι, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη πλησίον τῶν Θηβῶν, Ὅμ. Ἰλ. Β, 505. πιθαν. αἱ ὕστερον Πογωνίδαι καλούμεναι, ἢ μᾶλλον τὸ κάτω μέρος τῆς ἰδίας πόλεως τῶν Θηβῶν ὅτε ἡ Καδμεία κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ τοῦ δευτέρου Θηβαϊκοῦ πολέμου.

Τ'πονήτος, ὁ, ἡ, ον. Ὁ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νηίου κείμενος, ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Ἰσχης, παρ' Ὅμ. Ὑδ. Γ', 81.

Τ'ποπλάκιος, ία, ιον. Ὁ περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Πλάκου ἐν Μυσίᾳ κείμενος, Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Θήβης ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, παρβλ. Πλάκος. Ὅμ. Ἰλ. Ζ, 397. παρβλ. καὶ 425.

Τ'ργις, ιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Σκυθίας, ὄρα Σύργις. Ἡροδτ.

Τ'ρία, ἡ (υυ–). Πολίχνη τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου πλησίον τῆς Ταναγρας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος κατεστραμμένη. Ὅμ. Ἰλ. Β, 496. — ὅθεν, Τριεύς, ἑως καὶ Τριάτης, ου (α) ὁ κατοικ. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἰαπυγίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ μεταξὺ Ταράντου καὶ Βρεντεσίου, ἀποικία τῶν Κρητῶν· Ἡροδτ. 7. 170. Οὐρία, ἡ, πικρὰ Στράβ. τανῦν Οριὰ κατὰ τινας ὑπολαμβάνεται ἀπίθαν. τὸ Τριον.

Τραεύς, έως, ὁ (υυ–). Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλκυόνης, ἢ κατά τινας, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λιβύσσης συγκτρὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου, κατοικῶν ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Τρίαν πόλιν, τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι καὶ ἔκτισεν αὐτός. Ἀπολδρ. γ', 10, 1.

Τρίαν, τὸ. Πόλις τῆς Ἀπουλίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη παραθαλασσίως. Διον. Περ. 380. καὶ Οὐρίον, παρά τε Στράβ. καὶ Πτολ.

Τρκανία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς παλαιᾶς Περσίας ἐν Ἀσίᾳ, ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑφ' ἑνὸς μέρους τῆς Κασπίας θαλάσσης, δυτικῶς ὑπὸ τῶν ὀρέων τῆς Μηδίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τῆς Παρθίας καὶ ἀνατολικῶς ὑπὸ τῆς Μαργιανῆς χώρας καὶ περιεχομένη ἄπασα ὑπὸ πολλῶν κατὰ μέρη ὑψηλῶν ὀρέων, τῆς ὁποίας μητρόπολις ὑπῆρχεν ἡ Τάπη, κατὰ Στραβ. κατὰ δὲ Πτολ. ἡ Τρκανία. Πολύβ.

Τρκάνιος, ία, ιον (ᾰ). Τῆς Τρκανίας ἢ εἰς τὴν Τρκανίαν ἀνήκων· ἡ Τρκανία θάλασσα, τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τῆς Κασπίας θαλάσσης περιβρέχων τὴν χώραν τῆς Τρκανίας. Στραβ. — 2) Οὐσιαστ. Τρκάνιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ.

Τρκανίς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτερ. θυλκ. τύπ. τοῦ Τρκάνιος, καὶ Οὐσιαστκ. = Τρκανία. Ἀρρίαν.

Τρμίνη, ἡ (ῑ). Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ, πιθαν. πλησίον τοῦ αὐτόθι ὁμωνύμου ἀκρωτηρίου, Ὅμ. Ἰλ. Β, 616. ἄλλως ἄγνωστος. — 2) Ἀκρωτήριον τῆς Ἠλείας πλησίον τοῦ λιμένος Κυλλήνης, ἔτι καὶ Ὁρμινα καλούμενον. Στράβ.

Τρμίνη, ἡ (ῑ). Κατά τινας θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, κατ' ἄλλους τοῦ Δύκτυος, καὶ κατ' ἄλλους πάλιν τοῦ Ἐπευοῦ, τὴν ὁποίαν λαβὼν εἰς γυναῖκα ὁ Φερβας ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Αὐγείαν. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 112. παρβλ. καὶ Παυσ. ε', 1.

Τρνηθώ, οῦς, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τημένου καὶ γυνὴ τοῦ Δηϊφόντου ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ πόλις Τρνηθὶς πλησίον τῆς Ἐπιδαύρου. Ἀπολδρ β', 8, ὅ. Στέφ. Βυζ.

Τρόαδιος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Πιττακοῦ καταγόμενος ἐκ Θράκης. Καλλιμ. Ἐπ. α', Σουϊδ.

Τρταξίδης, ου, ὁ (ῑ). Τίὸς τοῦ Τρτάκου, ὁ Ἄστιος, Ὅμ. Ἰλ. Β, 837.

Τρτακος, ὁ. Εἷς τῶν Κπισήνων Τρώων, λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀρίζβην πρότερον συζυγον τοῦ βασιλέως Πριάμου, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησε τὸν Ἄστιον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 837. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Τρτιος, ὁ. Τίὸς τοῦ Γυρτίου, ἡγεμόνος τῶν Μυσῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 512.

Τσία, ἡ, καὶ Τσιαί, αἱ. Πόλις τῆς Βοιωτίας ἐν τῇ Παραυωπίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ τῶν προπόδων τοῦ Κιθαιρῶνος, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐσώζοντο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου. Ἐνικ. παρὰ Στεφ. Βυζ. Πλησ. Τσίη, παρ' Εὐρ. Βακχ. 708. καὶ Τσιαὶ παρ' Ἡροδτ. 9, 15. Θουκ. Στράβ. — ὅθεν, Τσιεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ. — 2) Χωρίον ἐχυρὸν καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Ἡροδτ. 5, 74. Ἀρποκρτ. — 3) Κώμη τῆς Ἀργολίδος περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ νίκην τῶν Ἀργείων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. 5, 83. Στραβ. ὅθεν, Τσιάτης, ου (ᾰ), ὁ κάτοικ.

Τ'σιος, ὁ· Ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς ἐν Βοιωτίᾳ πόλεως Τσίας, ὅπου ὑπῆρχεν εἷς ναὸς καὶ μία ἱερὰ χρήνη αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχε μαντικήν τινα ἰδιότητα ὡς ἐλέγετο διὰ τοὺς ὀσοι ἔπινον ἐξ αὐτοῦ. Παυσ. ιθ', 1.

Τ'σμήνη, ἡ. Θυγάτηρ τῆς Ἔριδος καὶ ἔκγονος τῆς Νυκτός. Ἡσ. Θεογ. 229.

Τ'σπασίπης, ου, ὁ (ῑ). Βασιλεὺς τοῦ Χάραξ ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάσσῃ. Δουι. Μακροβ. 16. Σπασίνης, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πατίνης, παρὰ Πτολ. ὄρα Χάραξ.

Τ'σταίχμας, α, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Περσῶν, παρ' Αἰτχ. Πέρσ. 966.

Τ'στέσπης, ιος, καὶ ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀχει-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μένους καὶ πατὴρ τοῦ Δαρείου βασιλέως τῶν Περσῶν μετὰ τὸν Καμβύσην. Ἡροδτ. 1, 209. — 2) Τίὸς τοῦ Δαρείου, ἡγεμὼν τῶν Βακτρίων εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 64. Γενν. εος, Ἡροδτ. 8, Θουκ. α', 110. Αἰλ. εω, Στράβ. καὶ Τστασπας, παρὰ Ξενφ. Κύρυπ. ζ', 1, 20.

Τφάντειον, τό. Ὄρος τῆς Φωκίδος σχηματίζον συνέχειαν τοῦ Ἀκοντίου καὶ φερόμενον παραλλήλως μὲ τὸν Παρνασσὸν ἕως τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Τφασις, ιος, ὁ. Ποταμὸς πῆς Ἰνδίας, = Τπασις.

Τφεύς, εως, ὁ. Τίὸς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Νύμφης Κρεούσης, βασιλεὺς τῶν Δαπίθων, πατὴρ τῆς Κυρήνης· Πίνδ. Πύθ. 9, 21. καὶ τῆς Θεστοῦς, γυναικὸς τοῦ Ἀδάμαντος. Ἀπολλόδ. α' 9, 2.

Τφηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τφέως, ἡ Κυρήνη. Καλλμ. Ἀπολ. 92.

Τφήνωρ, ορος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων υἱὸς τοῦ Δολοπίονος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 77. — 2) Τίὸς τοῦ Ἱππάσου, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δηϊφόβου ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 411.

Τψικράτης, ους, ὁ (Ξ). Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐξ Ἀμισοῦ πόλεως τοῦ Πόντου, ζήσας 92 χρόνους. Λεωκ. Μακροβ. 22.

Τψικλῆς, εους, ὁ. Ἀστρονόμος ἐξ Ἀλεξανδρείας, μαθητὴς τοῦ Ἱππάρχου καὶ σύγχρονος τοῦ Πλουτάρχου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἓν σύγγραμμα περὶ τῆς τῶν ζωδίων ἀναφορᾶς καὶ τὸ δέκατον τέταρτον καὶ δέκατον πέμπτον βιβλίον τῶν Στοιχείων τοῦ Εὐκλείδου. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV. σελ. 20.

Τψιπύλη, ἡ (υ), ποιητκ. Τψηπύλεια. Θυγάτηρ τοῦ Θόαντος βασιλέως τῆς νήσου Λήμνου, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἰάσονος τὸν Εὔνεον καὶ Νεβροφόνον· Ὁμ. Ἰλ. Η, 468. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Τψιπύλη ἔσωσε τὸν πατέρα αὐτῆς ὅτε αἱ λοιπαὶ τῆς Λήμνου γυναῖκες ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Δημίους ἄνδρας, διωχθεῖσα ὑπ' αὐτῶν καὶ πωληθεῖσα ὑπό τινων πειρατῶν εἰς τὸν ἐν Νεμέᾳ βασιλέα Δυκοῦργον, ἐξήλασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἀρχέμορον. Ἀπολλ. γ', 6, 4. Τψιπύλεια. Πίνδ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 621.

Τψισται πύλαι, αἱ. Μία τῶν ἑπτὰ Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς ἀνατολὰς πλησίον τῆς Προιτίδος πύλης. Ἀπολλόδ. γ', 6, 6. κατὰ Παυσ. β', 8. ἐκαλεῖτο οὕτως ἀπὸ τὸν παρ' αὐτῇ κείμενον ναὸν τοῦ Τψίστου Διός.

Τψους, οὔντος, ὁ· συνηρμ. ἐκ τοῦ Τψόεις. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐφ' ἑνὸς ὀμωνύμου ὄρους. Παυσ. Στράβ.

Τψοῦς, οὔντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίσας τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Τψοῦντα. Παυσ. η', 35.

Φ.

Φάβιος, ὁ· Fabius. Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους τὸν ὁποῖον οὗτος ἐγέννησεν ἐκ μιᾶς Νύμφης, κατά τινας ἐκ τῆς Βινδούνης θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Εὐάνδρου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι κατήγετο ἡ γενεὰ τῶν Φαβίων ἐν Ῥώμῃ Πλουτταρχ. Φαβ. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν καὶ Ὑπάτων παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ. Πλούτρ.

Φάβρα, ἡ. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἀττικῆς Στράβ κατὰ Siebenk. ἄλλως Φαύβρα γραφομ. ὅτι καὶ Φαβρίς, ίδος, παρ' Ἡσύχ.

Φαβρατερία, ἡ, Fabrateria. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Τρήρου ποταμοῦ. Στράβ.

Φαβρίκιος, ὁ, Fabricius. Ὄνομ. κύρ. Ῥωμαίων.

Φαβωρῖνος, ὁ. Περίφημος Ῥήτωρ καὶ φιλόσοφος ἐξ Ἀρλεσιανῆς πόλεως τῆς Γαλλίας, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων Τραϊανοῦ καὶ Ἀδριανοῦ, φίλος Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ μαθητὴς Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου. Λουκ. Φαβρ. Ἐλλ. Βιβλ. III, σελ. 173.

Φάγρης, ητος, ὁ. Φρούριον τῆς Μακεδονίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου ἐν τῇ Ἠδωνίδι χώρᾳ· ταύτην Ὀρφεὺς. Ἡροδτ. 7, 112. Θουκ. β', 99.

Φάγρος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ὀρθρηΐδος, ὁ ἀναθρέψας τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Μελιτέα. Ἀντ. Διβ. 13.

Φαέθουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Νεαίρας. Ὁμ. Ὀδ. Μ, 132.

Φαέθων, οντος, ὁ. Τίὸς τοῦ Κηφέως καὶ τῆς Ἠοῦς, ὅστις διὰ τὴν ἐξοχον αὐτοῦ ὡραιότητα ἁρπαγεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν αὐτῆς. Ἡσ. Θεογ. 985. κατ' ἄλλους δὲ υἱὸς τοῦ Τιθωνοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Κηφέλου. Ἀπιλέρ. γ', 14, 8. ἀπὸ τοῦ ὁποίου τοῦτο ἐλέγοιτο ὅτι κατήγοντο οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Κύπρου. — 2) Τίὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Νύμφης Ἰλλυμένης, περὶ τοῦ ὁποίου πλάττεται ὅτι παρακινήσας ποτὲ τὸν πατέρατον νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ μίαν ἡμέραν τὴν ἅμαξαν αὐτοῦ καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ τὴν ὁρμὴν τῶν ἡλιακῶν ἵππων κατέκαυσεν ἓν μέγα μέρος τῆς Γῆς, ἀφ' οὗ κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔπεσεν εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ Ἠριδανὸν ποταμὸν, ὅπου αἱ ἀδελφαί του Ἡλιάδες θρηνοῦσαι ἀκαταπαύστως τὸν θάνατόν του μετεμορφώθησαν εἰς αἰγείρους· πρῶτον παρ' Εὐρ. Ἱππολ. 735. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 597. Πλάτ. Τίμ. σελ. 22. παρβλ. καὶ Λουκ. Διαλ. Θε. 25. — 3) Εἷς ἐκ τῶν ἵππων τῆς Ἠοῦς. Ὁμ. Ὀδ. Ψ, 246. — 4) Ἐπωνυμ. τοῦ Ἀφρίτου. Ἀπολ. Ῥοδ.

Φαεινίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει. Θουκ. δ', 133.

Φαεννά, ᾶς, ἡ. Μία τῶν δύω ἀρχαιοτάτων Χαρίτων οὕτως ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων καλουμένη. Παυσ. 5', 35.

Φαεώ, ἡ. Ὄνομα τῆς Κρομμυωνίας ὑός, ὅρα Κρομμύων. Εὐρ. Ἱκετ. 316.

Φαίακες, οἱ, Ἰωνκ. Φαίηκες, Ἐπικ. Φαίαξ. Ὄνομα τῶν ἀρχαιοτάτων ἐν τῇ μυθολογίᾳ ἀναφερομένων κατοίκων τῆς νήσου Κερκύρας, κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Φαίακος, οἵτινες ἐγκριζοῦντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐμπειρότατοι ναύται καὶ θαλασσοπόροι καὶ ὡς εἰς ἄκρον φιλέρεσι. Ὁμ. Ὀδ. Ζ, 3. Θουκ. α', 25. παρβλ. Σχερία.

Φαιηκία, ἡ, Ἰωνκ. Φαιηίς. Ἡ χώρα ἢ νῆσος τῶν Φαιάκων, ἡ Φαιήκων γαῖα, Ὁμ. Ὀδ. Ε, 35. παρβλ. Σχερία.

Φαιηκίς, ίδος, ἡ, Ἰωνκ. Φαιηίς. Τῶν Φαιάκων ἡ εἰς τοὺς Φαίακας ἀνήκουσα, Ἐπώνυμ. τῆς νήσου Κερκύρας. Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 780.

Φαίαξ, ακος, ὁ. Ἰωνκ. Φαίηξ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κερκύρας συγατρὸς τοῦ Ἀσωποῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκινόου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν ἀνέκαθεν Φαίακες οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κερκύρας. Διοδ. Σικ. δ', 74. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων παρὰ Θουκ. ε', 4. — 3) Ὁ κάτοικ. τῆς νήσου Φαιακίας.

Φαίδιμος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Σιδωνίων, ὁ ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὸν Μενέλαον ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, Ὁμ. Ὀδ. Θ, 117. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νάβρης, τοξευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του, Ἀπολλόδ. γ', 5, 6. — 3) Εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων ἐν Ἀθήναις. Δημ. Παραπρεσβ. σελ. 403. πίναν. = Φαίδριος. — 4) Ποιητὴς Ἐπιγραμμάτων, τὸν ὁποῖον Στέφανος ὁ Βυζάντιος λέγει ὅτι ἐγεννήθη εἰς Βισαλτηνὴν πόλιν τῆς Μακεδονίας, ἄλλως δὲ πάντη ἄγνωστος. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV. σελ. 489.

Φαίδρα, ἡ. Ἐπικ. Φαίδρη. Θυγάτηρ Μίνωος τοῦ δευτέρου βασιλέως τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πασιφάης, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Θησεὺς μετὰ τῆς ἀδελφῆς της Ἀριάδνης, ἔλαβεν ἔπειτα εἰς γυναῖκα γενηθεὶς ἐξ αὐτῆς τὸν Δεάμαντα καὶ Δημοφῶντα. Ἐρασθεῖσα δὲ τοῦ υἱοῦ Ἱππολύτου υἱοῦ τοῦ Θησέως ἐκ τῆς Ἀμαζόνος Λιτοίπης, καὶ διαβαλοῦσα αὐτὸν πρὸς τὸν πατέρατου, ὅτε οὗτος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς αὐτόπους ὀρέξεις της, ἔγινε αἰτία τῆς δυστυχίας του, ἀλλὰ μέχρι τέλους μὴ ὑπομένουσα τὸν ἔλεγχον τῆς ἀδίκου πράξεώς της ἐφονεύθη ἰδιοχείρως. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 325. Εὐρπ. Ἱππολ. Ἀπολλόδ. γ', 1, 4.

Φαιδρία, ἡ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας. Παυσ.

Φαιδρίας, ου, ὁ. Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις Τυράννων. Ξενφ. Ἑλλ. β', 3.

Φαίδρος, ὁ (ἐπιπτ. φαιδρός). Φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Μυρρινοῦντος δήμου τῆς Ἀττικῆς, ἀριστεύσας ἑταίρατος ἐν Ἀθήναις διὰ τῆς εἰς τὴν σοφιστικὴν τέχνην μεγάλης ἀφισιώσεως καὶ ἐπιδόσεώς του· ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου φέρεται εἷς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. — ὁ Μυρρινούσιος, Πλατ. συμπ. σελ. 176. — 2) Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν, παρὰ Δημ. — 3) Ποιητὴς μύθων, γράψας λατινιστὶ Αἰσωπείους μύθους εἰς πεντε βιβλία, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ Τιβερίου.

Φαιδύμη, ἡ (υ). Γυνὴ τοῦ Καμβύσου βασιλέως τῶν Περσῶν. Ἡροδτ. 3, 68.

Φαίδων, ωνος, ὁ. Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐξ Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὁποίου τούτου φέρεται εἰς διάλογος ἐπιγραφόμενος Φαίδων ἢ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς· ὑπῆρχεν δὲ ὁ Φαίδων οὗτος καθηγεμὼν τῆς Ἠλειακῆς σχολῆς. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 16.

Φαιδώνδης, ου, κυρ. Ὄν. Πατρωνυμ. ἀντὶ Φαιδωνίδης, υἱὸς τοῦ Φαίδωνος· καὶ Οὐσ. κύρ. Ὄνομ. μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐκ Θηβῶν ἢ ἐκ τῆς Κυρήνης, παρευρεθεὶς καὶ οὗτος εἰς τὸν θάνατον τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους. Πλάτ. Φαιδ. σελ. 59. Ξενφ.

Φαινεγόρη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ Φαναγορία.

Φαιναρέτη, ἡ. Μήτηρ τοῦ Φιλοσόφου Σωκράτους. Πλατ. Θεαιτ.

Φαίνιππος, ὁ. Δημόσιος τις γραμματεὺς ἐν Ἀθήναις. Θουκ. δ', 119.

Φαίνοψ, οπος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀσίου ἐξ Ἀβύδου, πατὴρ τοῦ Ξάνθου καὶ Θόωνος. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 152. Ρ, 582.

Φαινώ, οὔς, ἡ. Νύμφη τις, σύντροφος τῆς Περσεφόνης. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δημ. 418.

Φαισάνα, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς, καθέδρα ἐγχωρίων τινῶν παλαιῶν βασιλέων. Πιν. Ὀλ. 6, 56.

Φαίστος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βώρου ἐκ Τάρνης πόλεως τῆς Λυδίας, σύμμαχος τῶν Τρώων, φονευθεὶς ἐν τῇ μαχῇ ὑπὸ τοῦ Ἰδομενέως. Ὁμ. Ἰλ. Ε, 43. — 2) Τίὸς τοῦ Ῥοπάλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαιστὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης. Στέφ. Βυζ. — 3) Τίὸς τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τῆς Σικυῶνος, ὅπου πρῶτος εἰσήγαγεν τὴν λατρείαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διατάξας νὰ τιμῶσιν αὐτὸν μετὰ τῶν λοιπῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Παυσ. β', 6 καὶ 8.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φαιστός, ἡ. Πόλις τῆς Ἐττιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ. Στέφ. Βυζ. — 2) Πόλις τῆς νήσου Κρήτης πλησίον τῆς Γορτύνης, μία τῶν ἐπισημοτέρων τό παλαι, κτισθεῖσα ὡς λέγεται ὑπό τοῦ Μίνωος, ἀναπερομένη παρ' Ὅμ. Ἰλ. Α, 648. Στρ. 6. — ἔθεν, Φαίστιος, ἴα, ιον, ὁ ἐκ Φαιστοῦ ὤν· καὶ Θηλ. Φαιστιάς, ἄδος. Στεφ. Βυζ.

Φαίσουλα, τά, Faisula. Πόλις ἀρχαία τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν προποδῶν τῶν Ἀπεννίνων ὀρέων, ταυτ, Fiesoli. Πολυβ. β', 35. καὶ ἡ Φαίσουλα, παρὰ Πολυβ. γ', 82. ἔτι δὲ Φαιτοῦλαι, αἱ, παρὰ Διων. Κατσ.

Φακεόν, τό (ᾰ). Πόλις μικρὰ τῆς Ἐττιαιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ· κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἀπιδανοῦ ποταμοῦ. Θουκ. δ', 78.

Φακοῦσσα, ἡ. Πόλις τοῦ Δέλτα ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου, κατὰ Πτολμ. μητρόπολις τοῦ Ἀρχβίου νομοῦ· ταυτ ἐρείπια Τελ-Φακούς καλούμενα. Στέφ. Βυζ. Φάκουσα, ἡ, πλησίον Στράβ. καὶ Φακούσα, παρὰ Πτολμ.

Φάλαικος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, ὅστις πολεμήσας κατὰ τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ἐνικήθη κατὰ κράτος ὑπ' αὐτοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ μεταβῇ ἐλεύθερος εἰς Πελοπόννησον, ὅπου τελευταῖον κεραυνωθεὶς ἀπέθανεν. Αἰσχιν. — 2) Ἀρχαῖος ποιητὴς Ἕλλην, τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται ἓν εἶδος στιχουργικῶν μέτρων. Σουίδ. — 3) Τύραννος τῆς Ἀμβρακίας, κατὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἐπεμψε μίαν λέαιναν ἥτις κατεσπάραξεν αὐτὸν ἐν τῇ ἑαυτῆς ἀπαλλάξασα οὕτω τοὺς Ἀμβρακιώτας ἀπό τῆς ἀπανθρώπου τυραννίας του. Νικανδρ. παρ' Ἀντ. Διβ. 4

Φαλαισίαι, αἱ. Πόλις μικρὰ τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας σύμκρανα τῆς Μεγαλοπόλεως. Παυσ. η', 35. καὶ Φαλαισία, ἡ, παρὰ Στεφ Βυζ.

Φάλακρα, τά. Πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Πτολμ. Ψηλάκραι, αἱ, Στέφ. Βυζ.

Φαλακρόν, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κερκύρας, ταυτ Κακὸ Σιδάρι. Στράβ.

Φάλανθον, τό. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς. Παυσ. η', 35.

Φάλανθος, ἡ. Πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Φαλάνθου μεσημβρινῶς τῆς Μαντινείας, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Παυσανίου κατεστραμμένη. Παυσ.

Φάλανθος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀγελάου, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φάλανθον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. — 2) Τίος τοῦ Ἀράκου Λακεδαιμόνιος ὁ ὁδηγήσας τὴν ἐκ Σπάρτης ἀποικίαν τῶν Παρθενίων εἰς Ἰταλίαν καὶ κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Τάραντον. Πλουτρ.

Φάλαννα, ἡ. Πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ ἀριστερὰς τῆς Λαρίσσης. Στράβ. τὸ Φάλαννον, Λιουρ. 90ζ. — ὅθεν Φαλανναῖος, οἱ κάτοικ.

Φάλαννα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τύρου, ἀπό τῆς ἐποίας λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θετταλίᾳ πόλις Φάλαννα. Στέφ. Βυζ.

Φάλαρα, τά. Κώμη τῆς Θετταλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι χώρᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου μὲ λιμένα· ταυτ Στιλλίδα. Στράβ. (πλαν. υ-ν. ἐκ Στέφ. Βυζ. ἔνθα Φάληρον, τό καίτοι ἐκ Ῥίκκ.) — ὅθεν, Φαλαρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φάλαρις, ιος καὶ ιδος, ὁ. Περιβόητος Τύραννος τῶν Ἀκραγαντίνων ἐν Σικελίᾳ, γενηθεὶς ἐπὶ τῆς νήσου Ἀστυπαλαίας, ἀκμάσας περὶ τήν 50 Ὀλυμπ. καὶ τυραννήσας ὡς εἰκάζεται 16 ἕως 28 χρόνους. Τὰς Τυραννικὰς αὐτοῦ καὶ ἀπανθρώπους πράξεις μὴ ὑπομένοντες τοὺλοιπόν οἱ Ἀκραγαντῖνοι, ἐπαναστατήσαντες κατ' αὐτοῦ τὸν ἐφόνευσαν περὶ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς 69 Ὀλυμπ. Εἰς τὸν Φάλαριν τοῦτον ἀποδίδονται 148 Ἐπιστολαί, ἀναφερόμεναι παρὰ Στοβ. Φωτ καὶ Σουίδ. περὶ τῆς γνησιότητος τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πολλῶν κριτικῶν. Πινδ. Πυθ. 1, 185. Δουσ. Φαλ. ρ. — ὅθεν, Φαλαρίζω καὶ Φαλαρισμός.

Φάλαρος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Φάληρος. Ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ε', 108. — 2) Ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Λεβαδείας. Παυσ. Φλίαρις, ὁ, παρὰ Πλουτραχ. Λυσανδ. 56.

Φαλάσαρνα, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς νήσου Κρήτης, κειμένη ἐπὶ τῶν ἀντικρὺ αὐτῆς παραλίων μὲ λιμένα, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ. Στέφ. Βυζ. Φαλάσαρνα, τά, Διαικαιρχ. 10. — ὅθεν, Φαλασάρνιος, ὁ κάτοικ. Στέφ. Βυζ.

Φαλέριον, τό, = Φαλίσκον, ὅπερ ὄρα.

Φάληρον, τό, καὶ Φαληρός, ὁ. Ὁ πρὸς μεσημβρίαν ἀρχαιότερος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν συνεχόμενος μετὰ τῆς πόλεως διὰ τοῦ μακροῦ τείχους, ἀπό τῆς ὁποίας ἀπέχει κατὰ Θουκ. 35 σταδίους, κατὰ δὲ Παυσ. μόνον 20. ταυτ Πόρτο Πόρο· ἡ παρ' αὐτῷ κειμένη ὁμώνυμος κώμη σχηματίζουσα ἕνα τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς ἀνῆκεν εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν. — κατ' Οὐδέρ. γεν. παρ' Ἡρωδ. 6, 116. Παυσ. α', 1. καὶ Στεφ. Βυζ. ἀρτενκ. ὀξυτονουμ. παρὰ Στράβ — ὅθεν, Ἐπιρ. Φαληρόθεν, ἐκ τοῦ Φαλήρου. Πλάτ. Συμπ. Φαληροῖδε, εἰς Φαληρόν. Θουκ. α', 107. καὶ Φαληροῖ, ἐν τῷ Φαλήρῳ. Πλούτρ. — Φαληρεύς, έως, ὁ κάτοικ. Προσδ. καὶ Φαληρικός, ἡ, όν. Τοῦ Φαλήρου, τό Φαληρικὸν τεῖχος, τὸ μακρὸν τεῖχος τὸ ὀπίσω συνείχε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ λιμένος Φαληροῦ. Θουκ. β', 13.

Φάληρος, ὁ (ἐπιπτ. φαληρός). Εἷς τῶν Δαπιθῶν, πολεμήσας κατὰ τῶν Κενταύρων εἰς τοὺς γάμους τοῦ Περιθόου. Ἡπ. Ἀπτ. 180. — 2) Τίος τοῦ Ἀλκωνέως Ἀθηναῖος, κατ' ἄλλους τοῦ Ἐρεχθέως, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λέγεται ὅτι οἰκοδόμησε τὸν λιμένα Φαληρὸν ἐν Ἀττικῇ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 96. Κατά τινας μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν ὅπου ἔκτισε μίαν πόλιν τὴν μετὰ ταῦτα Παρθενόπην κληθεῖσαν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἠγειραν πρὸς τιμήν αὐτοῦ ἕνα βωμόν. Παυσ. α', 1. — 3) = Φαληρός.

Φαλίας, ου, ὁ. Τίς τοῦ Ἡρακλέους ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Θεστίου. Ἀπολδ. β', 7, 8.

Φαλίνος, ὁ. Σκυνθιώτης τις, διδάσκαλος τῆς πολεμικῆς τέχνης. Ξενφ. Ἀνάβ. β', 1, 7. ἄλλως Φαλῖνος γραφάμν.

Φάλιος, ὁ. Ἡφαιστείδης, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ἐπίζηφυρον ἐν Ἰλλυρίᾳ. Θουκ. α', 24.

Φαλίσκοι, αἱ. Κάτοικοι τῆς πόλεως Φαλερίου ἐν Τυρρηνίᾳ. Πολύβ.

Φαλίσκον, τό, καὶ Φαλίσκος, ἡ, Falerii. Πόλις ἐπίσημος τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰταλίᾳ, κυριευθεῖσα ὑπό τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν πρῶτον Καρχηδονικὸν πόλεμον. Φαλέριον, τό. Στράβ. Ζηλυκ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φάλκης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων φονευθεὶς ὑπό τοῦ Ἀντιλόχου. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 513. — 2) Τίος τοῦ Ἡρακλείου Τημένου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ὅστις φονεύσας μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν του τὸν πατέρα αὐτοῦ ἐκυρίευσε τὸ βασίλειον τῆς Συρίας. Ἀπολδ. β', 8, 5, Στράβ. η'.

Φαλώρη καὶ Φαλωρία, ἡ. Πόλις τῆς Ἐττιαιώτιδος χώρας ἐν Θετταλίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φαναγόρας, ου, ὁ. Παίων τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαναγορίαν ἐν τῇ Σαρματίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φαναγόρεια, ἡ, καὶ τά. Στεφ Βυζ. καὶ

Φαναγορία, ἡ. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας ὀλίγον ἀπέχουσα τῶν παραλίων τοῦ Κιμμερίου Βοσπόρου ἀπέναντι τῆς πόλεως Πανταικαπαίου, ἐπίσημος τό παλαι διά τό ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐμπόριον, κτισθεῖσα ὑπό μεσ. ἀποικίας τῶν Μιλησίων. Στράβ. ἔτι ἡ Φαναγόρου πόλις. Σκυλ. καὶ Φαναγορηνή, ἡ, Διον. Περ. — ὅθεν, Φαναγορείτης, ου, ὁ κάτοικ

Φαναί, αἱ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Χίου κείμενον μεσημβρινῶς μ' ἀναλημένα. Θουκ. η', 24. Στράβ. — 2) Ἐπίπλατον κύρ. Ὄνομ. πόλεως, παρ' Ἀριστφ Ὄρ. 1696.

Φαναρόια, ἡ. Εὔφορος καὶ τερπνὴ χώρα τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινομένη περὶ τὸν Ἶριν ποταμόν, περίφυτος πολύ ἐλαίου, ἐλαίου καὶ παντὸς εἴδους ὀπώρας. Στράβ.

Φάνης, ητος, ὁ (ᾰ). Θεότης τις ἐν τοῖς τοῦ Ὀρφέως μυστηρίοις, ἄλλως Ἔρως καὶ Πρωτογόνος κελουμένη. Ὀρφ Ἀργ. 15. — 2) Ἁλικαρνασσεύς τις, εἷς τῶν ἐπικούρων τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος, ἀπό τοῦ ὁποίου φυγών ἦλθεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Καμβύσην συμβουλεύσας αὐτὸν περὶ τῆς εἰς Αἴγυπτον ἐκστρατείας του. Ἡροδτ. 3, 4.

Φανίας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε', 1, 26. — 2) Κάτοικός τις τοῦ Δήμου τῶν Ἀφιδνῶν ἐν Ἀττικῇ. Δημ. — 3) Φιλόσοφος Περιπατητικὸς ἐξ Ἐρέσσου πόλεως τῆς Λέσβου, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέλους, συχνάκις ἀναφερόμενος παρ' Ἀθηναίῳ Πλουτρ.

Φανοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς Ἕλλην ἀκμάσας μετὰ τὸν Δημοστένην καὶ γράψας Ἐλεγεῖα, Ἔρωτες ἐπιγραφόμενα. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Η, 879.

Φανόμαχος, ὁ. Εἷς τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 70.

Φανός, ὁ. Μυτιληναῖος γραμματεὺς τοῦ δημαγωγοῦ Κλέωνος ἐν Ἀθήναις, πεθαν. ἐπίπλαστ. Ὄνομ. ἀπό τοῦ φαίνομαι, παρ' Ἀριστφ. Ἱππ. 1256. — 2) Φάνας, ὁ. Παῖς τοῦ Διονύσου, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἀπολδ. α', 9, 16. κατά Heyne Φλίας ἀναγνωσαμεν. ὅπερ ὄρα.

Φανοσθένης, ους, ὁ. Ἀνδριος, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπλαξαν στρατηγὸν αὐτῶν διὰ τὴν περὶ τοὺς πολέμους ἐμπειρίαν καὶ γνῶσίν του. Πλάτ. Ξενφ. Ἑλλ. α', 5.

Φανοστράτη, ἡ, (ᾰ). Περίφημος ἑταῖρα ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φανόστρατος, ὁ. Πατὴρ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. Σουίδ.

Φανόσυρα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Πάωνος καὶ γυνὴ τοῦ Μινύα ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ὀρχομενὸν καὶ Ἀθάμαντα. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 230.

Φανοτεύς, έως, ὁ. Πόλις τῆς Φωκίδος, πρότερον Πανοπεύς καλουμένη, ὅπερ ὄρα. Θουκ. ε', 89. Στράβ. ἡ Φανοτεία, Στεφ. Βυζ. — 2) Κάτοικος τῆς πόλεως Φανοτέως ἐν Φωκίδι. Στράβ. — 3) Ξένος τοῦ Ὀρέστου ὅτε οὗτος ἐστάθη εἰς τὴν Φωκίδα. Σοφ. Ἠλεκτρ. 45, 660.

Φανοτίς, ίδος, ἡ. Ἐκ τοῦ Φανοτέως εὖσα ἢ εἰς τὴν πόλιν Φανοτέα ἀνήκουσα — ἡ Φανοτὶς χώρα, ἐν Φωκίδι. Θουκ.

Φαντασίων, ωνος, ὁ. Ἐπίπλαστ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Λουκ. ἀλη. Ἴστ. β', 33.

Φάντης, ου, ὁ. Τίς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλιάνδης, μνηστευθεὶς τὴν Δαναΐδα Θεανώ. Ἀπελδ. β', 1, 4.

Φαραί, αἱ. Μία τῶν δώδεκα ἀρχαίων πόλεων τῆς Ἀχαΐας ἐν Πελοποννήσῳ αἵτινες συνίστων τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμόν, κειμένη ἐπὶ τοῦ Πείρου ποταμοῦ, συντελέσασα ἀνέκκαθεν μεγάλως εἰς τὴν συστασιν τοῦ συμμαχικοῦ τούτου δεσμοῦ·

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

πρῶτον παρ' Ἡροδτ. Πολυβ. β', 41. Παυσ. ἐτι, Φάρα, ἡ, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φαρεῖς, οἱ κάτοικ. Ἡροδτ. 1, 145. Στράβ. καὶ Φαραιεῖς, παρὰ Πολυβ. — 2) — Ἰωνικ. Φηραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου πλησίον τῆς νῦν Καλαμάτας, μετὰ ταῦτα ἐνωθεῖσα μετὰ τῶν λοιπῶν πολεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ. Φαραί, παρὰ Παυσ. δ', 30. καὶ Στεφ. Βυζ. Φηραί, παρ' Ὅμ. Ἰλ I, 151. εἰς ταύτην ἐβασίλευεν ὁ Διοκλῆς πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθεν ὁ Τηλέμαχος. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 488. Φηρή, ἡ, Ὅμ. Ἰλ. Ε, 543. καὶ Φεραί, αἱ, Ξενοφ. Ἑλλ. δ, 8, 7. — ὅθεν, Φαραίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. Παυσ. — 3) μεταγενέστερον ὄνομα τῆς πόλεως Φόρις ἐν Δακωνίᾳ, ὅπερ ὄρα. — 4) Πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης ἀποικία τῶν Μεσσηνίων. Στεφ. Βυζ.

Φαραιεύς, έως, ὁ, ὄρα Φαραί, ἀριθμ. 1.

Φαραίτης, ου, ὁ, ὄρα Φαραί, ἀριθμ. 2.

Φαρανδάκης, ους, ὁ. Ὀνομ. Πέρσου τινός, παρ' Λίτιχ. Πέρσ. 31.

Φαρανδάτης, εος, ὁ (α). Ἡγεμὼν τῶν Κόλχων καὶ Μαρῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου, υἱὸς τοῦ Τεάσπιος. Ἡροδτ. 7, 79.

Φάραξ, ακος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ Ξενοφ. Ἑλ. — 2) Ἀθηναῖός τις παρὰ Θουκ. δ', 38. — 3) = Χάραξ Εὐμη τῆς Διβύης.

Φαρασμάνης, ους, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Χωρασμίων ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν.

Φάρβαιθος καὶ Φάρβηθος, ἡ. Πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἀνατολικῶς, μητρόπολις τοῦ Φορβαϊθίτου Νομοῦ· ταύτην Φαρβεῖθ. διὰ τοῦ αι, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ Πτολμ. διὰ τοῦ η, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φορβαϊθίτης, ου, (ι) ὁ κάτοικ. καὶ Ἐπιθετικ. ὁ Φορβαϊθίτης Νομός, εἰς τῶν ἐκτὸς τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου νομῶν κειμένης ἐντὸς τοῦ Πηλουσιακοῦ βραχίονος τοῦ Νείλου. Ἡροδτ. 2, 166.

Φάριος, ία, ιον, ὄρα Φάρος.

Φᾶρις, ιος, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Δακωνίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῶν Ἀμυκλῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 582. Φελλίου παρὰ Στράβ. καὶ Παυσ. γ', 20. ὕστερον καὶ Φεραὶ καλουμένη.

Φάρις, εως, ὁ. Τίς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Φιλοδαμείας, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φαρὰς ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. Μεσσ. 30.

Φαρσαδών, ῶνος, ἡ, Ἰωνικ. Φαρηκών. Πόλις τῆς Ἑσταιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Διοδ. Σικ.

Φαρμάκεια, ἡ (α). Νύμφη τις ἔφορος μιᾶς κρήνης πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ ἐν Ἀττικῇ, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχε φαρμακερόν. Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 229.

Φαρμακοῦσσαι, αἱ Δύο μικραὶ νῆσοι μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Σαλαμῖνος, ἐπὶ τῆς μεγαλητέρας τῶν ὁποίων ἐδείκνυτο ὁ τάφος τῆς Κίρκης. Στράβ.

Φαρνάβαζος, ὁ. Πέρσης Σατράπης, Θουκ. β', 67. — 2) Ἕτερος Σατράπης τῆς Φρυγίας, κατεγόμενος ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκίας τῶν Περσῶν καὶ γαμβρὸς Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, βοηθήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου σταλεὶς τῶν Ἀθηναίων καὶ πρότερον στενὸς φίλος τοῦ Ἀλκιβιάδου, πρὸς τὸν ὁποῖον οὗτος εἶχε τελευταῖον καταφύγει, καταπεισθεὶς ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἐφόνευσεν αὐτὸν δολίως. Ἐνωθεὶς δὲ ὕστερον μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Κόνωνος συνεπολέμησε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Κιλίκῃ ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, χορηγήσας αὐτῷ καὶ χρήματα πρὸς ἀνακαίνισιν τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηνῶν. Θουκ. Πολιτ. Ἑλλ.

Φαρνάκη, ἡ (ᾰ). Θυγάτηρ τοῦ Μιθριδάτου, γυνὴ τοῦ Σαιδάκου καὶ μήτηρ τοῦ Κινύρα. Ἀπολδρ. γ', 14.

Φαρνάκης, ου, ὁ (ᾰ). Πέρσης Σατράπης τῆς Μυσίας. Θουκ. β', 67. — 2) Βασιλεὺς τοῦ Ποντου, πάππος Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου ἀποθανὼν τὸ 153 ἔτος πρὸ Χρ. κατακτήσας τὴν πόλιν Σινώπην εἰς τὴν ὁποίαν ἐφύστησα τοὺλοιποῦ τὴν καθέδραν του. Πολύβ. — 3) Φαρνάκης ὁ δεύτερος, βασιλεὺς τοῦ Πόντου, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ μεγάλου, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε κατὰ κράτος ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος κυριεύσας ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Πόντου.

Φαρναχία, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, ἀπέχουσα τῆς Τραπεζοῦντος 20 Γεωγρ. μίλ. πρότερον Κερασοῦς καλουμένη, κατ' ἄλλους δὲ Κοιράδες, τὸ πλείστον ὑπὸ Ἑλλήνων κατοικουμένη Στράβ. Ἀρριαν.

Φαρναζάθρης, ου, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Ἰνδῶν εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείαν τοῦ Ξέρξου. Ἡροδτ. 7, 65.

Φαρνούχης, ου, ὁ. Εἷς τῶν ἡγεμόνων τῆς ἱππικῆς δυνάμεως τοῦ Ξέρξου, ὅστις πεσὼν ἐκ τοῦ Ἵππου καὶ ἀσθενήσας βαρέως ἔμεινεν εἰς τὰς Σάρδεις στερηθεὶς τῆς ἡγεμονίας. Ἡροδτ. 7, 88. — 2) Λύκιος, Ἑρμηνεὺς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου. Ἀρριαν.

Φαρνοῦχος, ὁ, = Φαρνούχης, Αἰσχ. Πέρσ. 311. Ξενοφ. Κυρπ. 5', 3.

Φάρος, ἡ (ᾰ). Νῆσος μικρὰ τῆς Αἰγύπτου κειμένη ἐν τῇ Μεσογείῳ θαλάσσῃ ἀπέναντι τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ συνεχομένη μετὰ τῆς ξηρᾶς δι' ἑνὸς χώματος, ἐπὶ τῆς ὁποίας Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος ἤγειρεν ἕνα ὑψηλὸν πύργον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου φωτίζοντα ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπὶ 300 σταδίων διάστημα καὶ διευκολύνοντα εἰς τοὺς παραπλέοντας τὴν εἰς τὸν μέγαν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας εἴσοδον, δι' ὃ καὶ ἐλογίζετο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ πύργος οὗτος, ὅστις ἐλλὶς καὶ ἰδίως Φάρος ἐκαλεῖτο, εἷς ἐν τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Πρώτου παρ' Ὅμ. Ὀδ. Δ, 355. Θουκ. α', 104. — 2) Νῆσος μικρὰ ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Δαλματίας, πρότερον Παρος καλουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τύραννος Διονύσιος ἐπεμψε μίαν ἀποικίαν Ἑλλήνων ἐκ τῆς νήσου Πάρου· ταύτην Λεσβιν. Πολύβ. — ὅθεν, Φάριος, ία, ιον, τὴ Φάρου ἢ εἰς τὴν νῆσον Φάρον ἀνήκων.

Φαρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύας κατοικοῦντες ἐν τῇ νῦν χώρᾳ τοῦ Μαρόκκου. Στράβ.

Φάρσαλος, ὁ, Ἰωνικ. Φάρσαλος. Πόλις ἐπίσημος τῆς Φθιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ πλησίον τῆς Λαρίσσης, παρὰ Στράβ. ἡ νέα Φαρσαλος, ἣν μετῳκίσθη ἡ ὁποίας ἔνειτο ἡ παλαιὰ Φάρσαλος, ὅπου ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος ἐνίκησε κατὰ κράτος εἰς μίαν μάχην τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ Πομπήϊον τὸν μέγαν· ταύτην Φάρσα. Θουκ. α', 111. — ὅθεν, Φαρσάλιος, ία, ιον, τοῦ Φαρσάλου ἢ εἰς τὴν πόλιν Φάρσαλον ἀνήκων. Οὐσιαστ. Φαρσάλιος, ὁ κάτοικ. καὶ Φαρσαλία, ἡ περὶ τὴν Φάρσαλον χώρα ἐν Θεσσαλίᾳ. — ὁ Φαρσήλιος, παρ' Ἀρριαν. Ἀναβ. γ', 11.

Φάρσαλος, ὁ. Τίς τοῦ Ἀκρισίου ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις Φάρσαλος. Στεφ. Βυζ.

Φάρτη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δικαιοῦ καὶ τῆς Αἰθιοπίδος, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Εὐρυδάμαντα. Ἀπολδρ. β', 1, 4. κατὰ Ηεγne πίναν. Φάρη.

Φαρύγαι, αἱ (ῠ). Πόλις τῆς Λεσβίδος, κατὰ Στράβ. ἡ παρ' Ὁμήρ. Τέρψη ἀναφερομένη, ἔχουσα ἕνα ναὸν τῆς Ἥρας κληθείσης ἀπ' αὐτοῦ Φαρυγαίας. Στεφ. Βυζ.

Φαρύγιον, τὸ (ῠ). Ἀκρωτήριον τῆς Φωκίδος χώρας ἐπὶ τοῦ κόλπου τῆς Κορινθίου. Στράβ.

Φαρυκαδών, όνος, ἡ. Πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐν τῇ Ἑστιαιώτιδι χώρᾳ. Πτολ.

Φάσηλις, ιδος, καὶ Φασηλίς, ίδος, ἡ (ᾰ). Πόλις ἀρχαία τῆς Λυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Παμφυλίας μὲ τρεῖς λιμένας, ἀποικία τῶν Δωριέων, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ὡς ἔμπειροι θαλασσοπόροι ἐνεργοῦντες διὰ τοῦ ναυτικοῦ αὐτῶν ἐπίσημον ἐμπόριον· πίναν. ταυτὴν Τετρέβια. — Προπαροξυντ. εὑρηται παρ' Ἡροδτ. 2, 178. Θουκ. β', 69. ὀξυτονούμ. δὲ παρὰ Δημ. Στραβ. καὶ Ἀρριαν. — ὅθεν, Φασηλίτης, ου (ι) ὁ κάτοικ. Δημ.

Φασιανή, ἡ. Θεὸ τις ἐγχώριος τῶν Κόλχων, ἔχουσα ἕνα ναὸν ἐπὶ τοῦ Φάσιος ποταμοῦ, παριστανομένη μ' ἓν τύμπανον εἰς τὴν χεῖρα. Ἀρριαν. περιπλ. Ποντ. Εὐξ.

Φασιανός, ή, όν. Τοῦ Φάσιος, ἢ περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν κείμενος, καὶ Οὐσιαστ. Φασιανοί, ἔθνος τῆς Ἀσίας κατοικοῦν περὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἀρμενίᾳ, ἐν τῇνῦν Παστίν χώρᾳ καὶ καταγόμενον ἐκ Σκυθῶν. Ξενοφ. Ἀνάβ. δ', 6, 5. Φασιανὸς ἀνὴρ, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 726. αἰνιττόμ. τὴν λέξιν ἐκ τοῦ φαίειν.

Φᾶσις, ιδος, καὶ ιος, ὁ. Ἐπίσημος καὶ πλουσιόρους ποταμὸς τῆς Κολχικῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ, ὅστις πηγάζων ἐκ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τῶν Μοσχικῶν ὀρέων καὶ ῥέων ἀνατικῶς ἐκβάλλει εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, περίφημος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ διὰ τὸν ἐν αὐτῷ πλοῦν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ὑπελάμβανον οἱ φυσικοὶ ὅρον μεταξὺ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας ῥέοντα ἐκ τοῦ Πεντικοῦ· πρώτου παρ' Ἡσ. Θεογ. 340. Ἡροδτ. 1, 2. Στράβ. ταυτὴν Ῥιών. — 2) ποταμὸς τῆς Ἀρμενίας, ἄλλως Ἀράξης λεγόμενος. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 6, 4. — 3) Φᾶσις, ἡ. Πόλις τῆς Βολχίδος κειμένη ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ὄχθης τοῦ Φάσιος ποταμοῦ πλησίον τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ, ἀποικία τῶν Μιλησίων· ταυτὴν Ποτιλλὴ ἢ Πουλλὴ· Στράβ. (Φᾶσις διὰ τοῦ ο παρὰ τοῖς Ποιηταῖς, καὶ Φάσις, παρὰ Στράβ. καὶ Στεφ. Βυζ.)

Φάσσος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1.

Φάσων, ωνος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. Πρωταγ. σελ. 310.

Φαύλος, ὁ. Περίφημος ἀθλητὴς ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας νικήσας τρεῖς εἰς τοὺς Πυθίους ἀγῶνας. Ἡροδτ. 8, 47. Ἀριστοφ. Ἀχ. 214. — 2) Στρατηγὸς τῶν Φωκέων ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ. Δημ.

Φαύρα, ἡ, ὄρα Φέβρα.

Φαυρούσιοι, οἱ. Ἔθνος τῆς Λιβύης, παρὰ Διον. Περ. 216.

Φαυστεῖνα, ἡ, Faustina. Ὀνομ. κυρ. γυναικῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Φαυστῖνος, ὁ, Faustinus. Ὀνομ. κυρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις.

Φάων, ωνος, ὁ (ᾰ). Εὐβοεὺς ναυτίας ἐκ Μιτυλήνης εἰς Δῆσβον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλέγετο ὅτι γέρων ἤδη ὢν καὶ πένης διαπορθμεύων τοὺς εἰς Λέσβου εἰς τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Ἀσίας, μὲ τὸ νὰ διαβίβασε ποτὲ καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἀμισθί, ἔλαβεν παρ' αὐτῆς ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν πρότερον νεαρὰν καὶ εὐειδῆ μορφήν του, τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἠράσθη ἡ ποιήτρια Σαπφώ. Παλαιφ. 49. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 18.

Φεαί, καὶ Φειαί, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλείδος ἐν Πελοποννήσῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς αὐτόθι Πισάτιδος χώρας παρὰ τῷ Ἰαρδάνῳ ποταμῷ 120 σταδίοις μακρὰν τῆς Ὀλυμπίας· ταυτὴν Κάστρον Τορτέσε καλουμένη, διὰ τοῦ ε

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

παρ' Ὅμ. Ἰλ. Η, 135. Θουκ. β', 25. καὶ Στράβ. διὰ τοῦ ε, παρὰ Στεφ. Βυζ. καὶ, αἱ Φεαί, Ὅμ. Ὀδ. Ο, 297.

Φειδίας, αντος, ὁ. Ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Ν, 691.

Φειδίας, ου, ὁ, Phidias. Εἷς τῶν περιφήμων καὶ ἀρίστων ἀγαλματοποιῶν τῆς Ἀρχαιότητος, υἱὸς τοῦ Φορμίδα σύγχρονος καὶ μεγάλου Περικλέους, γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔπου ἐδιδάχθη πρῶτον τὴν ἀγαλματοποιΐαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπερέβη ἕλους τοὺς πρὸ αὐτοῦ καὶ συγχρόνους τον τεχνίτας, ἀριστεύσας πρὸ πάντων διὰ στιλ ὑψηλὴν καὶ μεγαλοπρεποὺς ἰδέας τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο ὑείποτε ὡς κανόνα τῶν ἐξόχων αὐτοῦ ἔργων καὶ διὰ τῆς ἀριθμοῦς ἀναλογίας ἧτις ἐξαιρέτως διέπρεπε μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τὰ ὁποῖα συνήρτουν ἕκαστα τῶν κελοσσιαίων αὐτοῦ ἀριστουργημάτων. Διὰ συνδρομῆς καὶ παρακινήσεως τοῦ φιλοκάλου Περικλέους συνετέλεσεν ὁ μέγας οὗτος τεχνίτης τὰ πλεῖστα εἰς τὴν κόσμησιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, κατασκευάσας τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Παρθενῶνι, τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀκροπόλει καὶ ἄλλα ἐπίσης ἔξοχα ἔργα· πρὸ πάντων δὲ περίφημον ὑπῆρχεν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐν Ἤλιδι πόλιν Ὀλυμπίαν, θεωρούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἐντελέστερον ἀριστούργημα καὶ κανὼν τῆς γλυπτικῆς τέχνης. Μέχρι τελευτῆς καταδιωχθεὶς ὁ Φειδίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὡς λέγεται, διότι ἐνεχάραξε τὴν εἰκόνα τοῦ Περικλέους ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ἀπέθανεν εἰς φυλακὴν· ὑπό τινων δὲ λέγεται ὁ θάνατος αὐτοῦ διαφόρως. Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 290. Ἀριστοφ. Εἰρ. 605.

Φειδιππίδης, ου, ὁ (ι) Ἡμεροδρόμος τις Ἀθηναῖος, παρ' Ἡροδ. 6, 105. παρὰ Λουκ. ἠμαρτ. Φιλιππίδης καλούμενος. — 2) Τίος τοῦ Στερφιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Νεφ. 67.

Φειδιππίδιον, ὑποκορτ. τοῦ Φειδιππίδης. Ἀριστοφ Νεφ. 91.

Φείδιππος, ὁ. Τίος τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἡρακλέους, εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἑλένης, ἐλθὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φέρων τοὺς ἐκ τῶν Σποράδων νήσων εἰς τριάκοντα πλοῖα. Μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας φερθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἰς τὰ μέρη τῆς Ἠπείρου ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Θεσπρωτίαν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 678. Τγίν. μύθ. 81.

Φειδοστράτειος, ὁ. Γραμματικός τις ἐκ Ἀθήνας. Πλάτ. Ἱππ. μειζ. σελ. 286.

Φειδόλας καὶ Φειδώλας, α, ὁ. Ἄρσεν. κύρ. ὄνομ. ἐν Λιθολγ.

Φείδων, ωνος, ὁ. Ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῶν Θεσπρωτῶν ἐν Ἠπείρῳ. Ὅμ. Ὀδ. Ξ, 316. — 2) Ἀπόγονος τοῦ Ἡρακλέους, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους περὶ τὸ 900 ἔτος πρὸ Χρ. ὅστις πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτόθι τὰ μέτρα, σταθμὰ καὶ νομίσματα. Ἡρόδ. 6, 127. — 3) Ἀρχαῖος Νομοθέτης τῶν Κορινθίων, πίναν. σύγχρονος τοῦ Στερφιάδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστοφ. Νεφ. 134. 5) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ.

Φειδωνίδης, ου, ὁ (ι). Τίος τοῦ Φείδωνος, ὁμοῦ μὲ τὸ ὁποῖον ὁ ἐν Νεφέλαις περιστανόμενος Στερφιάδης θέλει νὰ καλέσῃ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ἀριστοφ. Νεφ. 65.

Φελλεύς, έως, ὁ. Τόπος ὀρεινὸς καὶ ἐλαιόφυτος ἐν Ἀττικῇ. Ἀριστοφ. Νεφ. 71. Σουϊδ.

Φελλίας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Λακωνίας, ὅστις ῥέων πλησίον τῶν Ἀμυκλῶν εἰσβάλλει εἰς τὸν Εὐρώταν. Παυσ.

Φελλόη, ἡ. Πολίχνη ὀχυρὰ τῆς Ἀχαΐας, ἀπέχουσα 40 στάδια μεσημβρινῶς τῆς Αἰγείρας. Παυσ.

Φελλόποδες, οἱ (φελλός, ποῦς) Ἐπίπλαστοι κάτοικοι τῆς νήσου Φελεῦς· παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 4.

Φελλός, ἡ. Πόλις τῆς Δυκίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στέφ.

Φελλώ, οῦς, ἡ. Ὄνομα ἐπιπλάστου νήσου κατοικουμένης ὑπὸ τῶν Φελλοπόδων, παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. β', 4.

Φενανός, ὁ = Φενεός. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 71.

Φένεος καὶ Φενεοί, ἡ καὶ ὁ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀρκαδίας ἐν τῇ αὐτόθι Ἀζανίᾳ χώρᾳ, κειμένη ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου λίμνης. Εἰς ταύτην λέγεται ὅτι ἔζησεν ὁ Ἡρακλῆς ὅτε ἔσκαψε τὴν ἐξ Ὀρχομενοῦ διώρυχα περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Παυσ. βιβλ. η', 14. ταυτὸν Φονέα. — προπαροξυτ. ὑπαὶ παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β, 605. συνηθ. κατὰ θηλ. γεν. Παυσ. Διοδ. Σικ. ἄρσεν. μόνον παρὰ Στεφ. Βυζ — ὅθεν Φενεάτης, ου, (α) ὁ κάτοικ.

Φενεός, ὁ. Ἀρκάς τις, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φενεὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. 14.

Φεραί, αἱ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Πελασγιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, πρωτεύουσα τῆς αὐτόθι ὀπικρατείας, ἔνθα ἀρχαιόθεν ἐβασίλευεν ὁ περίφημος ἐν τῇ μυθολογίᾳ Ἄδμητος, ἐπὶ δὲ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ μετὰ ταῦτα χρηματίσασα καθέδρα τῶν Τυράννων τῆς Θεσσαλίας, ἔχουσα λιμένα τὸν Παγασάς, καὶ πίναν. κατισχύσα ὑπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως Φέρητος ἐκγόνου Αἰόλου τοῦ δευτέρου, 100 περίπου χρόνους πρὸ τῶν Τρωϊκῶν. Ὅμ. Ἰλ. Β, 611. Στράβ. 9. Πολύβ. — 2) = Φαραί, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἅπερ ὄρα. — 3) πίναν. = Φεραί, πόλις τῆς Ἀχαΐας, Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 427. παρβλ. Ilgen ἐν λεξ. (Κατ' Εὔστ. εἰς Ὅμ. Ὀδ. Γ, 488. ἔστι τὸ μὲν Φεραί, πόλις τῆς Θεσσαλίας, τὸ δὲ Φηραὶ τῆς Μεσσηνίας.)

Φεραίμων, ὁ Τίος τοῦ Αἰόλου, βασιλεύων ἐν Σικελίᾳ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀνδρομελέους. Διοδ. Σικ. δ', 8.

Φεραῖος, αία, αῖον. Τῶν Φερῶν ἢ ἐκ τῶν Φερῶν ὧν ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ Οὐσιαστ. Φεραῖος, ὁ κάτοικ. Θουκ. Ξενοφ. — 2) Φεραία, ἡ. Ἐπίκλ. τῆς Ἀρτέμιδος ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλατρεύετο ἐν Ἀθήναις. Σικυῶνι καὶ ἐν Ἄργει, ἀπὸ τοῦ ἐν Φεραῖς τῆς Θεσσαλίας ναοῦ αὐτῆς. Καλλιμ. Παυσ. β', 23.

Φερέδεικος, ὁ. Ἐπίπλαστον Ἄρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 408.

Φέρεκλος, ὁ. Τίος τοῦ Ἁρμονίδου, ὁ ταυτηγήσας τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πάρις μετεβίβασε τὴν Ἑλένην εἰς Τροίαν, φονευθεὶς ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ ὑπὸ τοῦ Μηριόνους. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 59.

Φερεκράτης, ους, ὁ (α). Κωμικὸς ποιητὴς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κατὰ Σουϊδ. συγγράψας 17 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν ὀλίγα τινὰ τεμάχια διεσώθησαν. Πλατ. Πρωταγ. σελ. 327. Φαβρ. Ἑλ. Βιβλ. Η. σελ. 474.

Φερεκύδης, ους, ὁ (υ) ὁ Σύριος. Ἀρχαῖος Φιλόσοφος ἐκ τῆς νήσου Συρου μιᾶς τῶν Κυκλάδων, σύγχρονος τοῦ Θαλοῦ καὶ Ἀναξιμάνδρου καὶ διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὴν 55 καὶ 60 Ὀλυμπιάδ. κατὰ Σουϊδ. αὐτοδίδακτος, κατ' ἄλλους διδαχθεὶς τὰς ἐπιστήμας παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις, συγγράψας πρῶτον εἰς πεζὴν ῥᾴσιν, κατὰ Θεόπομ. περὶ φύσεως θεῶν,' κατὰ δὲ τοὺς νεωτερ. μίαν Θεολογίαν καὶ κατὰ Σουϊδ. μίαν Ἑπτάμυχον εἰς δέκα βιβλία. Διογ. Λαέρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. δ', 28. ἡ γραφ. ὁ Σῦρος, παρὰ Λουκ. Μακρόβ. 22 ἔστιν ἡμάρτημ. — 2) ὁ Ἀθηναῖος, Ἱστοριογράφος ἀκμάσας ὀλίγον πρότερον τοῦ Ἡροδότου, κατὰ Σουϊδ. γράψας μίαν ἀρχαίαν Ἱστορίαν τῶν κατοίκων τῆς Ἀττικῆς, Αὐτόχθονας ἐπιγραφομένην εἰς δέκα βιβλία. Στράβ. ἔτι ὁ Λέριος λεγόμενος ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ Λέρου, Ἀθηναῖος δὲ ἐπωνομάσθη διὰ τὴν ἐν Ἀθήναις μακρὰν διατριβὴν του καὶ ὡς συγγράψας τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων· παρὰβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 992.

Φερενδάτης, ου, ὁ (α) Στρατηγὸς τῶν Περσῶν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατείᾳ τοῦ Ξέρξου. Ἡροδ. 7, 67.

Φερενίκη, ἡ (ι). Θυγάτηρ τοῦ Διαγόρου ἐκ Ῥόδου, ζήσασα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην ἐναντίον τοῦ νόμου, ἐσυγχωρήθη ἡ εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας εἴσοδος. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 1.

Φερέντιον, τό, Ferentium. Πόλις τῶν Ἑρνίκων ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· ταν Ferentino. Φερεντῖνος, ὁ Κάτοικ. Στέφ. Βυζ.υ

Φερεσεσύνης, ου, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Δίσχ. Πέρσ. 310.

Φερετιάδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης. Ἀνθολ.

Φερετίμη, ἡ (ι). Γυνὴ Βάττου τοῦ τρίτου ἐν Κυρήνῃ. Ἡροδτ. 4, 162.

Φερεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Οἰνέως καὶ τῆς Ἀλθέας, φονευθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν Κουρήτων μάχῃ. Ἀπολ. Λιβ. 2.

Φέρης, ητος, ὁ. Τίος τοῦ Ἱππέως καὶ τῆς Τυρούς, ἀδελφὸς τοῦ Αἴσονος καὶ Ἀμυθάωνος, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν τῶν Φερῶν ἐν Θεσσαλίᾳ· τούτου υἱοὶ ἦσαν ὁ Ἄδμητος καὶ ὁ Ἀγκοῦργος, συγγενεῖς δὲ ἡ Εἰδομένη καὶ ἡ Παρισπίς. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 259. Ἀπολλόδ. α', 9, 14. — 2) Τίος τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μηδείας. Ἀπολλόδ. α', 9, 28.

Φερητιάδης, ου, ὁ, Δωρικ. Φερητιάδας, (υ-υν-) Τίος τοῦ Φέρητος, ὁ Εὔμηλος, Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 214. Φηρητιάδης, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Β 763.

Φέρουσα, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Ἰλ. Σ, 48. Ἡσ. Θεογ. 248.

Φερρέφασσα, ἡ, Ἀττικ. Φερρέφαττα = Περσεφόνη, κατὰ Πλατ. Κρατυλ. 409. ἀσανεὶ Φερέπαφα, ἡ πάντων τῶν κινητῶν ἁπτομένη.

Φερσεφόνη, ἡ = Περσεφόνη. Ησιδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Μυσίτου καὶ γυνὴ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Ὀρχομενίων, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὴν Χλωρίδα γυναῖκα τοῦ Νηλέως. Φερενικὸ παρὰ Σχολιαστ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 280.

Φερῶν, ὁ. Τίος τοῦ Σεσόστριος, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὑπῆρξε τυφλὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη. Ἡροδτ. 2, 111.

Φερωνία, ἡ. Peronia. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στράβ.

Φηγαία, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πρότερον εἰς τὴν Λιαντίδα φυλὴν ἀνήκων, ὕστερον δὲ εἰς τὴν Αἰγηίδα. Σουϊδ. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἕτερος δῆμος ἐν Ἀττικῇ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Στέφ. Βυζ. — ὅθεν, Φηγαιεύς, έως· ὁ κάτοικ.

Φήγεια καὶ Φηγία, ἡ. Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, παρβλ. Στέφ. Βυζ. καὶ Παυσ.

Φηγεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Δάρητος, ἕρκυος τοῦ ἐν Τροίᾳ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου, ἀδελφὸς τοῦ Ἰδαίου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Διομήδους. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 11. — 2) Βασιλεὺς τῆς Ψωφίδος ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως καὶ πατὴρ τῆς Ἀρσινόης τοῦ Προνόου καὶ τοῦ Ἀγήνορος, ὁ καθαρίσας τὸν Ἀλκμαίωνα ἐκ τῆς μητροκτονίας καὶ δοὺς αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του· ἀπὸ τούτου ὠνομάσθη ἀνέκαθεν ἡ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πόλις Ψωφὶς Φήγεια· κατὰ δὲ Παυσ. ἡ, 24 ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλιν Ἐρύμανθον. Ἀπολδρ. γ', 7, 5. Ἡροδτ. 9, 26.

Φηγεύς, οὗτος, ὁ (φηγός). Κώμη καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐρεχθηΐδα φυλήν, κείμενος πλησίον τοῦ Μαραθῶνος. Στεφ. Βυζ.

Φήμιος, ὁ. Περίφημος ἀρχαῖος ἀοιδὸς ἐν τῇ νήσῳ Ἰθάκῃ, υἱὸς τοῦ Τερπίσου, διατρίβων ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τέρπων αὐτόθι τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης διὰ τῆς Φόρμιγγος καὶ τῶν ᾀσμάτων ἐν καιρῷ τῆς εἰς Τροίαν ἀπουσίας τοῦ ἀνδρός της. Ὁμ. Ὀδ. Ρ, 263. Κατὰ τὴν γνώμην τινῶν ἀρχαίων ὑπῆρχεν ὁ Φήμιος οὗτος εἷς τῶν πρὸ Ὁμήρου Ῥαψῳδῶν, γράψας ἐπικὸν ποίημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Ἑλλήνων ἐκ τῆς Τροίας.

Φημονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ ἀρχαιοτάτη ἱέρεια τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου, ἐπινοήσασα πρώτη ὡς λέγεται τὸν ἑξάμετρον στίχον Παυσ. ι', 5. Στράβ. κατ' ἄλλους δὲ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Κιμμέριον Σίβυλλαν ἀκμάσασα πρὸ τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς.

Φηνεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Μέλανος, Ἀπολδρ. α', 8, 5. πιθαν. Φινεύς, παρβλ. Heyne. τελ. 128.

Φηραί, αἱ = Φεραί. Πόλις τῆς Μεσσηνίας, ὅπερ ὄρα. — 2) Πόλις τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Φηρητιάδης, ου, ὁ· ποιητ. ἀντὶ Φερητιάδης, ἴδε ὄρα.

Φθειρῶν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Καρίας ἐν Ἀσίᾳ· Ὁμ. Ἰλ. Β, 868. κατὰ Στράβ. ταὐτ. τῷ ὄρος Λάτμος, ἡ τὸ παρ' αὐτῷ κείμενον ὄρος Γρίον· (ἀπὸ τοῦ φθεὶρ, μικροῦ καρποῦ πίτυος ἢ ἐλάτης.)

Φθᾶς, ὁ Θεότης τις τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, λατρευόμενη παρ' αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων Ἡφαίστου, ὡς μία τις ὑπερτάτη καὶ δημιουργικὴ δύναμις, διατάττουσα καὶ διευθετοῦσα τὰ πάντα διὰ τῆς ἀπείρου σοφίας της, συντελοῦσα τὰ πλείστα εἰς τὴν γέννησιν καὶ ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν ἐν τῇ φύσει ὄντων, καὶ κατὰ Διοδρ. Σικ. βιβ. α', 13 ἐπανεύρησεν ὁ Φθᾶς πρῶτος τὸ πῦρ λογιζόμενος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὡς μία τῶν πρωτίστων θεοτήτων, ἔχουσα κατὰ Σουΐδ. ἕνα μεγαλοπρεπῆ ναὸν εἰς τὴν πόλιν Μέμφιν· παραβλ. Meiners Versuch über die Religionsgeschichte der ältern Völk. καὶ Vogel Versuch über die Religion der alten Aegypter.

Φθία, ἡ (ι) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Ἀπολδρ. γ', 5, 6. — 2) Γυνὴ τοῦ Ἀμύντορος. Ἀπολδρ. γ', 13, 8.

Φθία, ἡ, Ἰων. Φθίη (ι) Πόλις ἀρχαία τῆς Θετταλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Ἀχιλλεύς. Ὁμ. Ψ. Β, 685· κατὰ Πολυβ. ιβ', 3. ἔκειτο αὕτη εἰς τὴν περὶ τὸ ἀκρωτήριον Ἐχῖνον χώραν. — 2) Ἐπαρχία μικρὰ τῆς Θετταλίας περὶ τὴν πόλιν Φθίαν, κληθεῖσα οὕτως ἀπό τινος ἀρχαίου Πελαγοῦ Φθίου ἀδελφοῦ τοῦ Ἀχαιοῦ ἐλθὼν περὶ τὸ 1630 ἔτος πρὸ Χρ. εἰς τὴν χώραν ταύτην τῆς Θετταλίας μὲ μίαν ἀποικίαν Πελαγῶν, τῶν ὁποίων πρῶτος βασιλεὺς ἀναφέρεται ὁ Εὐρυτίων, ὅστις ὑπεδέχθη ἐνταῦθα τὸν ἐξ Αἰγίνης φυγόντα Πηλέα μὲ μίαν ἀποικίαν Μυρμιδόνων, ὧν εἷς αὐτὸν τὸ τρίτον μέρος τοῦ Βαλίου του ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέρου αὐτοῦ Ἀντιγόνην. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει τὴν χώραν Φθίαν πολλάκις μετὰ τοῦ Ἑλλὰς ὡς βασίλειον τοῦ Ἀχιλλέως. Ἰλ. Ι, 393. — 3) = Φθιῶτις, Ξεν. Ἑλλ. δ', 3, 9. — ὅθεν, Φθίηνδε, εἰς Φθίαν, καὶ Φθιήφι, ἐν Φθίᾳ. Ὁμ.

Φθιᾶς, άδος, ἡ. Τῆς Φθίας ἡ εἰς τὴν Φθίαν ἀνήκουσα· ἡ Φθιὰς αἶα. Εὐριπ. Ἐκ. 455.

Φθῖος, ὁ. Ἀρχαῖός τις Πελασγὸς ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ χώρα Φθία καὶ Φθιῶτις, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λαρίσσης, κατὰ Στεφ. Βυζ. — 2) Τίος τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολδρ. γ', 8, 1. — 3) Ὁ κάτοικος τῆς Φθίας ἐν Θεσσαλίᾳ. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 686.

Φθιώτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ μετὰ τοῦ Ἀχαιοί ἐξαίρ. ἀπαντώμεν· παρ' Ἡροδτ. 7, 132. Θουκ. ἡ, 3. ἦσαν γὰρ οἱ Φθιῶται τὸ ἀνέκαθεν Ἀχαιοὶ κληθέντες οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀχαιοῦ παιδὸς τοῦ Ξούθου. Στράβ. — 2) Ἐπίθετ. τῆς Φθιώτιδος ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος ὤν. Καλλ. εἰς Δηλ. 112.

Φθιώτις, ιδος, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Φθιώτιδος ἢ ἐκ τῆς Φθιώτιδος χώρας οὖσα. Εὐρ. Ἀνδρ. 1023. — 2) μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ γῆ· χώρα τῆς Θετταλίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου ἕως τοῦ ὄρους Πίνδου, εἰς τὴν ὁποίαν κατώκουν ἀρχαιόθεν οἱ Φθιῶται, ἄλλως καὶ Ἀχαιοὶ καλούμενοι, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ὁ Ἕλλην υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος. Ἡροδτ. 1, 56.

Φιάλεια, ἡ (ᾰ) = Φιγαλία, ὅπερ ὄρα. — ὅθεν, Φιαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Αἰσχύλ.

Φίαλος, ὁ. Τίος τοῦ Βουκαλίωνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Φιάλεια πρότερον Φιγαλία καλουμένη. Παυσ. ε, 3.

Φιβᾶλις, ιος, ἡ. Τόπος τις ἐν Ἀττικῇ παρὰ τὰ Μέγαρα ἐξαίρετα σῦκα. Ἡσύχ. Σουΐδ.

Φιγαλία, ἡ. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἀρκαδίας κειμένη μεσημβρινῶς ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μεσσηνίας ἐχούσα ὄπισθεν περίφημον ναὸν τοῦ Διονύσου. Ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον μὲν Φιγαλία ἀπὸ τοῦ Φιγάλου υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ὅστις ἔκτισε αὐτὴν πρῶτος, ὕστερον δὲ Φιάλεια ἀπὸ τοῦ Φιάλου ἑνὸς τῶν διαδόχων τοῦ Φιγάλου, ταῦτα Παυλίτζα ἡ Βερβίτζα. — Φιγαλία, παρὰ Παυσ. ε', 3. Στράβ. Φιγαλέα, παρὰ Πολυβ. καὶ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φιγαλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. 6, 83.

Φίγαλος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος, ὁ κτίστης τὴν πόλιν Φιγαλίαν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 39.

Φιδῆναι, αἱ, καὶ Φιδήνη, ἡ, Fidenae. Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν, ἀποικία τῶν Ἀλβανῶν, ἥτις κατασκαφεῖσα ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων συγκατεστάχθη μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐν Ἰταλίᾳ Σαβινικῶν πόλεων. Εἰς ταύτην εὑρίσκετο ἓν μέγα ἀμφιθέατρον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου· ταῦτα δὲ ἐρείπια πλησίον τοῦ Castel Giubileo· πλησ. παρὰ Στράβ. Ἐνετ. παρὰ Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Φιδηναῖος καὶ Φιδηνάτης, ου, (ᾰ) ὁ κάτοικ.

Φίκειον καὶ Φίκιον ὄρος, τό = Σφίγγιον ὄρος. Ὄρος τῆς Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἡ Σφίγξ. Ἡσ. Ἀσπ. 33. Ἀπολδρ. γ', 5, 8. ἀπὸ τοῦ Φίξ, ὅπερ ὄρα.

Φίλα, ἡ. Πόλις τῆς Περραιβίας χώρας ἐν Μακεδονίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας. Στεφ. — 2) = Φλά, ὅπερ ὄρα.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐκ Λιβύη.

Φιλαδέλφεια, ἡ. Πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Καλυκάδνου ποταμοῦ ἀρκτικῶς τῆς Ἀρσινοεικάδος· ταυτὸν Μαλαγκέρτ. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Λυδίας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Σάρδεων ἐπὶ τῶν πρανῶν τοῦ ὄρους Τμώλου, πιθαν. πρότεροι Καλλάτηβοι καλουμένη, ὑπὸ δὲ τοῦ βασιλέως Ἀτταλου Φιλαδέλφου μετὰ ταῦτα Φιλαδέλφεια ἐπωνομάσθη. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — 3) Πόλις τῆς Κοίλης Συρίας ἐπίσημος, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, πρότερον Ἄμμανα καὶ Ῥαββὰθ Ἀμμανα λεγομένη. Πολύβ. ε', 71. Στράβ. — ὅθεν, Φιλαδελφεύς, έως, ὁ κάτοικ.

Φιλαδελφία, ἡ = Φιλαδέλφεια. Πτολ.

Φίλαι, αἱ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ μιᾶς ὁμωνύμου νήσου τοῦ Νείλου ποταμοῦ μεσημβρινῶς τῆς Συήνης, κατοικουμένη ὑπὸ Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιόπων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλέγετο ὅτι ἐτάφη ἡ Ἶσις καὶ ὁ Ὄσιρις· ἐλογίζετο δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὡς ἱερωτάτη παρὰ τοῖς Ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις, ἐν τῇ ὁποίᾳ σώζονται ἔτι πολλὰ ἐρείπια δύω ἀρχαίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ναῶν ἐξόχου εἰκοδομῆς· ταῦτα Γεζιράτ ἐλ - Βιρβέ. Στράβ.

Φιλαΐδαι, οἱ (υυυ-) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Αἰγηΐδα φυλήν, κληθεὶς οὕτως ἀπὸ τοῦ Φιλαίου υἱοῦ τοῦ Αἰακοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Τύραννος Πεισίστρατος. Στεφ. Βυζ. Πλάτ. Ἱππ. 228. — ὅθεν, Φιλαΐδης, ου, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου τῶν Φιλαϊδῶν ὤν· καὶ Φιλάτιος, ὁ. Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἄλλως Φλυεύς, ὅσιος γραφομ.

Φιλαίμων, ονος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Πριάμου. Ἀπολδρ. γ', 12, 5.

Φιλαινέτη, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 42.

Φιλαίνειον, τό. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Αἰσχιν.

Φίλαινις, ίδος, ἡ. Ἐκ Λευκαδίας, συγγράψασα ἓν βιβλίον πλῆρες διαφόρων αἰσχροτήτων, ἀναιρεθεῖσα παρ' Ἄθην. καὶ Λουκ. — 2) Ὄνομ. ἑταίρας τινός, παρὰ Λουκ. Ἑτοιρ. Διαλ. Διαλ. σ'.

Φιλαίνων βωμοί, οἱ, Aram Philaenorum. Διμήκη τις ἐν Λιβύῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαρχηδόνος καὶ Κυρηναϊκῆς χώρας, ἔνθα ἐκειντο τὰ μνημεῖα τῶν ἐνδόξων Φιλαίνων ἀδελφῶν ἐκ Καρχηδόνος, οἵτινες ἐλθόντες εἰς ἔριδα μετὰ τῶν Κυρηναίων πρίσβεων περὶ τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἐτάφησαν ἀκουσίως ζῶντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος των, χορηγήσαντες διὰ τοῦ θανάτου αὐτῶν ἐν ἱκανὸν μέρος εἰς τὴν Καρχηδονικὴν χώραν. Στράβ. Οὐαλ. Μαξ. V, 6. οἱ Φιλαίνου βωμοί, παρὰ Πολύβ. τοὺς ὁποίους ἀνήγειραν οἱ Καρχηδόνιοι πρὸς τιμὴν τῶν ἀποθανόντων ἀδελφῶν ἐν τῷ τόπῳ ἔνθα ἐτάφησαν.

Φιλαῖος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰακοῦ, πρόγονος τοῦ στρατηγοῦ Μιλτιάδου, ἐλθὼν καὶ αποικήσας εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡροδτ. 6, 35.

Φιλαμμωνίδαι, αι, ὁ (ι) Τίος τοῦ Φιλαμμωνίου, ὁ Εὐμολπίδης. Θεογρ. Ἐπίθ. κδ', 108.

Φιλάμμων, ωνος καὶ ωνος. Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λευκοθόης ἢ κατ' ἄλλους τῆς Χιόνης, περίφημος ἀρχαῖος μουσικὸς καὶ κιθαριστὴς ἐκ Θρᾴκης, τοῦ ὁποίου ἐραστεύσε ἡ Νύμφη Ἀργυόπη ἐγέννησε μετ' αὐτοῦ τὸν Θαμύριν. Εὐριπ. Ῥῆσ. 913. Ἀπολδρ. α', 3, 3. ἔτι δὲ καὶ τὸν Εὔμολπον. Θεογν. κατὰ Πλουτ. ἐσυνέστεσε ὑμνους πρὸς τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Λητοῦς, εἰσάξας πρῶτος εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τὸς διὰ τῶν χορδῶν τελετάς. — γεν. — ωνος, παρ' Εὐρ. — ωνος, Ἀπολδρ. Παυσ. δ', 33. — 2) Ἀθλητὴς τις, παρὰ Δημ.

Φίλανδρος, ὁ (ι) Τίος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Νύμφης Ἀνακελίδος, ἀδελφὸς τοῦ Φυλάκου μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτε ἐβασίλευσε ὑπὸ μέλαιγας, τῆς ἐπειδὴ τὸ ἐκ χαλκοῦ ἄγαλμα ἐνρίσκετο εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν. Παυσ. Φωκ. 16

Φιλάνθης, ους, ὁ (ᾰ) Τίος τοῦ Χαροπίδος, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Γύγου βασιλέως τῆς νήσου Κύπρου. Ἡροδτ. 8, 11.

Φίλαος, ου, ὁ, Ἰων. Φιλέης, εω. Πατὴρ τοῦ Τεύκρου ἐκ Σάμου. Ἡροδτ. 3, 60. — 2) Χωρίον

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

καὶ ἀκρωτήριον πλησίον τοῦ Βυζαντίου ἐν Θράκῃ· τοῦτον Φίλλαιον. Στεφ. Βυζ. ὅτι Φιλέα καὶ Φιλία. ἡ.

Φιλέταιρος, ὁ. Τίτλος ὀρχηστρίδος τινὸς ἐκ Παφλαγονίας, κατ' ἀρχὰς ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου ἐν Περγάμῳ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποίου γενόμενος ἀνεξάρτητος, ἐσυστήσε πρῶτος τὸ βασίλειον τῆς Περγάμου. Λουκ. Μακρ. 12.

Φιλέτας, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ Ἀριστομένους, ἐκ τῆς περιόδου τῆς μεσαίας κωμῳδίας, συγγράψας 21 κωμικὰ δράματα ἀναφερόμενα ἐν τῇ τοῦ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 419.

Φιλέφεσος, ὁ. Πέντε τινὲς Ἀθηναῖοι, πορισάμενοι τὰ πρὸς τὸν βίον μὲ μυθώδεις καὶ τερατώδεις διηγήσεις. Ἀριστφ. Πλούτ. 179. Δημ. κατὰ Τιμοκρ. σελ. 742.

Φίληβος, ὁ. Κωμικός τις Ἀθηναῖος, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται εἷς τῶν Διαλόγων τοῦ Πλάτωνος.

Φιλημάτιον, τὸ (ᾰ). Ὄνομα ἑταίρας ἐν Ἀθήναις, παρὰ Λουκ.

Φιλήμονίδης, ου, ὁ. Κυρίως ὄνομ. Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Φιλήμονος· καὶ Οὐσιαστ. ἐνικ. Ὄνομ. Πλάτ.

Φιλήμων, ονος, ὁ. Ἀθηναῖος, πατὴρ τοῦ Ἀμειψιάδου. Θουκ. β', 67. — 2) Ξένος τις ἐν Ἀθήναις, πιθαν. ἐκ Φρυγίας, ἐστὶς ἤθελε καλέσει τοὺς πολίτης Ἀθηναῖος. Ἀριστφ. Ὀρν. 764. — 3) Ποιητὴς κωμικὸς ἐκ Σόλων πόλεως τῆς Κιλικίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 114 Ὀλυμπιάδ. σύγχρονος τοῦ Μενάνδρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν ἀρχαίων 53 κωμικὰ δράματα, ἐξ ὧν μόνων ἐλίγα τινὰ λείψανα ἐσώθησαν. Ἀθην. Λουκ. Μακροβ. 25. Φαβρ. Ἑλλ Βιβλ. II, σελ. 476. — 4) Τίτλος τοῦ πρότερου, κωμικὸς ποιητὴς καὶ οὗτος, κατὰ Σουϊδ. γράψας 54 δράματα, τῶν ὁποίων σώζονται ἴτι δύω τεμάχια παρ' Ἀθην. ζ', καὶ Στοβ. Φαβρ. Ἑλ Βιβλ. II, σελ. 479. — 5) Γραμματικός τις Ἀθηναῖος, πιθαν. σύγχρονος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, γράψας περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ Γλωσσῶν. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ.

Φιληρετίς, ίδος, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. παρὰ Καλλιμ. Ἐπ. 35.

Φιλήσιος, ὁ. Στρατηγός τις τῶν Ἑλλήνων ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ τοῦ νεωτέρου Κύρου, ἐξ Ἀχαΐας. Σεσῳ. Ἀνάβ.

Φιλητᾶς, ᾶ, ὁ. Περίφημος Γραμματικὸς καὶ ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κῶ, διδάσκαλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐν Αἰγύπτῳ, εὐδοκιμήσας εἰδικῶτ. εἰς τὴν σύνθεσιν ἐλεγείων ποιημάτων, συγγράψας καὶ διάφορα ἐπιγράμματα, Ἐλεγεῖα καὶ ὃν ποίημα Ναξιακὰ ἐπιγραφόμενον. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 40. Στραβ. Αὐλ. ποικ. Ἱστ. ὃ, 14. (Ἡ γραφ. Φιλήτας, ἐστιν ἡμάρτημ.)

Φιλητοριάδης, ου, ὁ (ῐᾰ). Τίτλος τοῦ Φιλήτορος, ὁ Δημιοῦχος. Ὁμ. Ἰλ. Τ, 457.

Φιλιάδης, ου, ὁ (ᾰ). Τύραννος τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Δημ. Στεφ. 324. — 2) Ἡδύλῃς τις, παρὰ Λουκ.

Φιλίννη, ἡ (υ – –). Μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Θεοκρίτου. Θεοκρ. Ἐπ. γ'.

Φιλίννα, ἡ (υ – υ). Ὄνομ. κυρ. γυναικός, παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 678. Λουκ. (Φιλίννα = Φιλίνη, ὅπερ καὶ ὀρθότερ. ἐστιν, συνηθεστερ. μέντοι ὁ τύπος Φιλίννα.)

Φιλίννειον, τὸ. Ἐποχρστ. τοῦ Φιλίννα. Ἀνθολγ.

Φιλιννίς, ίδος, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐκ Ἀνθολ.

Φίλινος, ου, ὁ. Πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις, Δημ. — 2) Ἕλλην ἱστοριογράφος ἐξ Ἀκραγαντίνος πόλεως τῆς Σικελίας. Πολύβ. — 3) Βουκόλος τις, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. β', 115.

Φίλιος, ὁ. Ἐπιθ. τοῦ Διός, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχον αὐτὸς ἕνα ναὸν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Παυσ. η', 31.

Φιλιππίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἀθηναῖός τις, μαθητὴς τοῦ Πρωταγόρου. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 315. — 2) Πλούσιός τις Ἀθηναῖος, φίλος τοῦ Μειδίου. Δημ. — 3) Τίτλος τοῦ Φιλοκλέους ἐξ Ἀθηνῶν, ποιητὴς κωμικὸς τῆς νεωτέρας κωμῳδίας, ἀκμάσας περὶ τὴν 110 Ὀλυμπιάδ. καὶ συγγράψας κατὰ Σουϊδ. 46. κωμικὰ δράματα. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 31. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν σύγχρονον τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου, ἀναφερόμενος εἰς ὄχθον ἰσχυρὸς· οὗ καὶ Φιλιππίδομαι ἐσχημάτιστα, ἰσχυρὸς γίνομαι ὡς ὁ Φιλιππίδης. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ί, 6. Ἀθην. — 4) = Φειδιππίδης, παρὰ Λουκ.

Φίλιππος, εἰ. Πόλις τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τοῦ Νέστου ποταμοῦ πλησίον τῆς Ἀμφιπόλεως, πρότερον μὲν Βρυσίδες, ὕστερον δὲ Φίλιπποι κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου, ὅστις εὐρυεπῶς τὴν Θρᾴκην ὠχύρωσε τὴν πόλιν ταύτην ἰσχυρῶς· ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὑπῆρξεν ἐπίσημος καὶ μία τῶν πρωτίστων πόλεων τῆς Μακεδονίας· ταυτὸν Φιλιβόχ. Στραβ. — ὅθεν, Φιλιππεύς, ἑως, ὁ κάτοικ. καὶ Φιλιππήσιος, ἐν τῇ νεᾳ Διαθ

Φιλιππόπολις, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Θρᾴκης κειμένη ἐπὶ τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ, πρότερον Εὐμολπίας καὶ Πονηροπολις καλουμένη, αὐξηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου· ταυτὸν Φιλιππούπολις. Στεφ. Βυζ. Λουκ. — 2) = Θῆβαι Φθίας. Πολύβ. ε', 100.

Φίλιππος, ὁ (ῐ). Ὡραῖός τις νεανίας ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς Ἰταλίας, τιμηθεὶς μετὰ θάνατον ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν τοῦ ὡς Ἥρως. Ἡρόδ. 5, 47. — 2) Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, υἱὸς τοῦ Ἀργαίου, ζήσας περὶ τὴν 42 Ὀλυμπιάδ. καὶ βασιλεύσας εἰς μίαν μάχην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν. — 3) Τίτλος Ἀλεξάνδρου τοῦ πρώτου καὶ ἀδελφὸς Περδίκκα τοῦ δευτέρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐδιώχθη ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας. Θουκ. α', 57. — 4) Τίτλος Ἀμύντα τοῦ δευτέρου καὶ τῆς Εὐρυδίκης καὶ ἀδελφὸς τοῦ Περδίκκα, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, αὐξήσας μεγάλως διὰ τῆς βασιλείας πολιτικῆς ἀρετῆς τὸν καὶ τῶν πολλῶν καταντήσεων τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖον ἄφηκε μετὰ θάνατον εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ καὶ διάδοχον Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν. Εἰς ἡλικίαν ἐτῶν ἑκασετῶ χρόνων ἐλθὼν ὁ Φίλιππος ὡς ὅμηρος εἰς τὰς Θήβας, ἠξιώθη τῆς φιλίας τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδα μεθ' οὗ ὁποίου συνέζησε πέντε περίπου ἔτη μιμηθεὶς τὰς ἐξόχους ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς καὶ διδαχθεὶς παρ' αὐτοῦ τὴν στρατηγικὴν καὶ πολιτικὴν τέχνην. Ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰσέτι ἀνηλίκου ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Ἀμύντα υἱοῦ Περδίκκα τοῦ τρίτου, ἀναβὰς εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας κατεστάθη ἐπίλυτος κύριος καὶ Μοναρχης, πρυσοικιωθεὶς διὰ τῆς ἐν πολέμοις μεγάλης θραστηριότητος καὶ εὐτολμίας του τὴν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τῶν Μακεδόνων καὶ ὑψώσας εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τῆς δόξης καὶ δυνάμεως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον. Ἐκλεχθεὶς μὲ κοινὴν συγκατάθεσιν ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων ἀρχηγὸς τῆς μελετωμένης κατὰ τῶν Περσῶν ἐκστρατείας καὶ ἀναχωρήσας ἔτι εἰς ἔτος προπαρασκευὰς διὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ κατὰ τῆς Ἀσίας πολέμου, ἐφονεύθη ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, ὡς εἰκάζεται, ἐπιθυμήσαντος τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἐγκαταλειφθείσης προτέρας συζύγου τον Ὀλυμπιάδος, εἰς ἡλικίαν 47 ἐτῶν, τὸ 335 ἔτος πρὸ Χρ. Δημ. ὅθεν Φιλιππίζω, ἐπαδὸς τοῦ Φιλίππου εἰμί. — 5) Τίτλος τοῦ Κασσάνδρου καὶ ἑκτοτε τοῦ Ἀντιπάτρου, διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ βασίλειον τῆς Μακεδονίας τὸ 298 ἔτος πρὸ Χρ. — 6) Τίτλος τοῦ Δημητρίου, βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων πολεμήσας κατὰ τῶν Ῥωμαίων, τῶν ὁποίων αἱ κατ' αὐτοῦ νίκαι ἐξηφθείησαν μεγάλως τὸ Μακεδονικὸν βασίλειον· μετὰ μίαν πολυχρόνιον βασιλείαν ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος τὸ 179 ἔτος πρὸ Χρ. ὑπὸ τῆς λύπης διὰ τὸν ἄδικον φόνον τοῦ υἱοῦ καὶ νεμίμου αὐτοῦ διαδόχου Δημητρίου, ἀφήσας τὸν θρόνον εἰς τὸν Περσέα ἕτερον υἱὸν τὸν ὁποῖον εἶχε γεννήσει ἐκ μιᾶς αὐτοῦ παλλακίδος. Πολύβ. Πλουτρ. — 7) Ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἕλλην, ζήσας ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ ἑξῆς μίαν συλλογὴν ἐπιγραμμάτων τῶν ὁποίων σώζονται ἔτι τινὰ ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκ. Ἀναλεκτ. II, σελ. 211. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV. σελ. 421.

Φιλίσκος, ὁ. Ἀβυδηνός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. — 2) Φιλόσοφος Κυνικὸς ἐξ Αἴγινης, μαθητὴς τοῦ Διογένους καὶ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐνασχοληθεὶς ἔτι καὶ εἰς τὴν Τραγικὴν ποίησιν. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιδ', 11. — 3) Τραγικὸς ποιητὴς ἐκ τῆς νήσου Κερκύρας, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ συντάξας 43 Τραγῳδίας. Λουκ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 313. — 4) ἐκ Μιλήτου, μαθητὴς τοῦ Ἰσοκράτους καὶ διδάσκαλος τοῦ Τιμαίου.

Φιλίσταιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Παλαιστίνης ἐποικιῶν παραθαλασσίως ἕως τῆς Ἰοππης.

Φιλιστίδης, ου, ὁ (ῐ). Ὄνομ. κυρ Πατρωνυμ. υἱὸς τοῦ Φιλίστου. — 2) Τύραννός τις τοῦ Ὡρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ Δημ. Στεφ. σελ. 54. Στεφ. Βυζ. ἐν λεξ. Ὡρεός. ἡ γραφ. Φιλιστείδης παρὰ Στράβ. ἐστιν ἡμάρτημ.

Φιλίστιων, ωνος, ὁ. Περίφημος κωμικὸς ποιητὴς ἐκ Νικαίας ἢ κατ' ἄλλους ἐκ Προύσσης ἐν Βιθυνίᾳ, ζήσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους καὶ ἀποθανὼν ὡς λέγεται ὑφ' ἑνὸς σφοδροῦ γέλωτος. Σουϊδ. Αἰθολ.

Φίλιστος, ὁ (ῐ). Τίτλος τοῦ Πασιπλέους καὶ ἑταίρος τοῦ Νηλέως μετὰ τοῦ ὁποίου ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν ὅτε ὁ Νηλεὺς ἐσυστήσει αὐτόθι τὴν ἐν Μιλήτῳ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων. Ἡρόδ. 9, 97. — 2) Περίφημος Ἱστοριογράφος ἐκ Συρακουσῶν, μαθητὴς τοῦ ποιητοῦ Ἄρχεου, ζήσας ἐν τῇ αὐλῇ τῶν δύω Διονυσίων τυράννων, ἐχθρὸς τοῦ Δίωνος, κατὰ Σουϊδ. συγγράψας μίαν ἱστορίαν τῆς Σικελίας εἰς ἑνδεκα βιβλία καὶ ἕτεραν τοῦ Διονυσίου εἰς ἓξ βιβλία. Παυσ. Διοδ. Σικ. Ἱστ. — 3) Ἕτερος ἱστοριογράφος καὶ ῥήτωρ Συρακουσίους, ζήσας περὶ τὸ 356 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου διασῴζονται παρὰ Σουϊδ. Ῥητορικά τινα συγγράμματα καὶ μία ἱστορία περὶ Διβύης καὶ Συρίας. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. I, σελ. 930.

Φίλιτις, ιος, ὁ. Αἰγυπτιός τις ποιμὴν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο οὗτος μία τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδων. Ἡρόδτ. 2, 128.

Φιλλυρίδας, ὁ, Δωρ. ἀντὶ Φιλυρίδης, ὃ παρ' ὀρα.

Φιλογένης, ους, ὁ. Ἀθηναῖος, ὁ στείλας τὴν πόλιν Φωκαίαν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ.

Φιλοδάμεια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Δαναοῦ ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἑρμῆς ἐγέννησε τὸν Φᾶρι, τὸν κτίσαντα τὴν πόλιν Φαρὰς ἐν Μεσσηνίᾳ. Παυσ. Μεσ. 30.

Φιλόδημος, ὁ. Περίφημος Ἐπικούρειος Φιλόσοφος ἐκ Γαδάρων πόλεως τῆς Συρίας, ἀκμάσας καὶ ὡς ποιητὴς ἀριστος, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι ἐπιγράμματα τινα. Ἀνθολ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβ. III, σελ. 600.

Φιλοδίκη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου καὶ γυνὴ τοῦ Λευκίππου πατρὸς τῶν ὁποίων ἐγένοντο τὴν Ἱλάειρα καὶ Φοίβη. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. ἐνλα κατὰ Ηευne ἡ γραφ. ἡμαρτ. περβλ. σημ. σελ. 693.

Φιλοδώρητος, ὁ. Ἀρσενι. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Ἐκκλ. 53.

Φιλοίτιος, ὁ. Πιστὸς ποιμὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἐν Ἰθάκῃ, φονεύτας δύω τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης. Ὅμ. Ὀδ. Τ, 24. Χ, 238.

Φιλοκλέων, ωνος, ὁ (φίλος, Κλέω). Γέρων τις Ἀθηναῖος, παριστανόμενος ἐν ταῖς τοῦ Ἀριστφ. Σφηκ. 133 διατρίβων ἀεί ποτε ὡς ὁ Κλέων εἰς τὰ δικαστήρια.

Φιλοκλῆς, έους, ὁ. Ποιητὴς Τραγικὸς ἐν Ἀθήναις, ἀνεψιὸς ἐξ ἀδελφῆς τοῦ Αἰσχύλου, συντάξας καὶ σατυρικὰ ποιήματα, πολλάκις κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους ὡς εἰς ἄκρον δυσειδὴς καὶ αὐτηλῆ δράματα γράψας. Ἀριστφ. Ὄρν. 282. Σουϊδ. — 2) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων μετὰ τοῦ Κόνωνος εἰς τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ναυμαχίαν κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου μετ' ἄλλων τριῶν χιλιάδων αἰχμαλώτων. Ξενφ. Ἑλλην.

Φιλοκόμμοδος, ὁ. Νέος τις δοῦλος ἐν Ῥώμῃ, εὐνοῦχος τοῦ Αὐτοκράτορος Κομμόδου. Ἡρωδ. α', 17.

Φιλοκράτης, ους, ὁ (ᾰ). Τὸς τοῦ Δημέου, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. Θουκ. ε', 116. — 2) Τὸς τοῦ Ἐμπεδίλου, ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων. Ξενφ. Ἑλλ. δ', 8, 24. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν παρὰ Δημ. κατὰ Ἀριστ. σελ. 783. ἀναφερόμενον, ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος τοῦ Ἀριστογείτονος. — 3) Ἀθηναῖος, τὸν δῆμον Ἀγνούσιος, ὅστις περιῳδεῖς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του πρέσβυς πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον, ἠγαπήθη μεγάλως ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐφιλοδωρήθη δαψιλῶς, προδοὺς εἰς αὐτὸν καὶ τὴν πόλιν Ὄλυνθον, ὅθ' ὁ καὶ ἐκατηγορήθη ὑπὸ τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους ὡς ἔχθρὸς τῆς πολιτείας καὶ ὡς ἠφορμάτιζε κίνδυνον· ἀφιμίζετο δὲ καὶ ὡς εἰς ἄτοπον ἀδηφάγος. Δημ. Στεφ. σελ. 231. Παραπρεσβ. σελ. 348. — 4) ἀρχαῖος τις συγγραφεὺς ἀναφερόμενος παρ' Ἀπολλ. γ', 13, 8.

Φιλοκτήμων, ονος, ὁ. Ἀθηναῖος τις ἀνὴρ ἐν Ἀθήναις. παρ' Ἀριστφ. Ἰχαρ. 1242.

Φιλοκτήτης, ου, ὁ. Κλητὲ. Φιλοκτήτα. Τὸς τοῦ Ποίαντος καὶ τῆς Μελίβοιας, ἐπιτήδειος τοξότης, ὅστις ἐστρατεύσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας ἡγεμόνων τῶν ἐκ Θετταλίας στρατευμάτων, ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ χρόνον ἱκανὸν ἐπὶ τῆς νήσου Λήμνου, πληγωθεὶς βαρέως ὑπὸ φαρμακερῆ ὄφεως. Ὅμ. Ἰλ. Β, 716. μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐπέστρεψεν εὐτυχῶς μετὰ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 190. Κατὰ Πινδαρ. πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἦλθον εἰς τὴν νῆσον Λῆμνον διὰ νὰ λάβωσιν αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τῶν Τρώων πόλεμον, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ πόλις αὕτη ἔμενεν ἀείποτε ἀπόρθητος, ὅπου λέγεται ὅτι ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Μαχάονος υἱοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Πινδ. Πυθ. α', 96. Σοφ. Φιλ. 605. Ἀπολλῳ. γ', 13, 6. μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας λέγεται ὅτι ἐλθὼν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Πετηλίαν, ἔπειτα διήγαγε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς του. Τζέτζ. εἰς Δυκοφρ. 911.

Φιλόκυπρος, ὁ. Τύραννος τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐλθὼν ὁ νομοθέτης Σόλων ἐγκωμίασεν αὐτὸν μεγάλως εἰς τὰ ἔπη του. Σόλ. Δεῖφ. Ἡρόδτ. 5, 113.

Φιλοκύων, ονος, ὁ (ῡ). Γενναῖός τις Σπαρτιάτης, ἀριστεύσας μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς κατὰ τῶν Περσῶν μάχην. Ἡρόδτ. θ, 71.

Φιλόλαος, ὁ. Τὸς τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Νύμφης Πειρίτης, κατοικοῦν ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ, ὅπου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. γ', 1, 2. — 2) Φιλόσοφος Πυθαγόρειος ἐκ Κρότωνος πόλεως τῆς κάτω Ἰταλίας, μαθητὴς τοῦ Ἀρχύτου καὶ διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους καὶ Κέβητος, κατὰ Πλάτ. Φαίδρ. σελ. 21. πιθαν. κατ' ἀντιχρονισμὸν ἡ ὑποτιθεμένου ἄλλου τινὸς Πυθαγορείου Φιλολάου. Διάφορα τεμάχια ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Φιλοσόφου τούτου εὑρηνται παρὰ Στοβαίῳ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 23. — 3) Ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς ναὸς αὐτοῦ ἐν Λακωνίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ἀσωποῦ. Παυσ. γ', 22.

Φιλομάχη, ἡ (χ). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ γυνὴ τοῦ Πελίου, ἐκ τῆς ὁποίας αὐτὸς ἐγέννησε τὸν Ἄκαστον καὶ τὴν Πισιδίκην. Ἀπολλόδ. α', 9, 10.

Φιλομέδουσα, ἡ. Γυνὴ τοῦ Κορυνήτου Ἀρηϊθόου βασιλέως τῆς Ἄρνης ἐν Βοιωτίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Η, 10. (τὸ ι εὑρηται καὶ μακρὸν ἅπαξ ὅτε διὰ τῆς ἄρσεως.)

Φιλομήλα, ας, ἡ. Ἰωνικ. Φιλομήλη, ποιητικ. Φιλομήλεια. Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Πανδίονος καὶ ἀδελφὴ τῆς Πρόκνης γυναικὸς τοῦ Τηρέως, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου βιασθεῖσα καὶ στερηθεῖσα τῆς γλώσσης λέγεται ὅτι μετεμορφώθη εἰς ἀηδόνα· κατ' Ἀπολλόδ. γ', 14, 8. μετεμορφώθη αὐτὴ μὲν εἰς χελιδόνα ἡ δὲ Πρόκνη εἰς ἀηδόνα· ἄρα Τηρεύς. — 2) Γυνὴ τοῦ Μετωπίου καὶ μήτηρ τοῦ Πατρόκλου ἄλλως Πελυμήλη καλουμένη ὅπερ ὀρθ. Τζέτ. μύθ. ρτ'. — 3) Μία τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Προέτου. Τζέτ.

Φιλομηλείδης, ου, ὁ. Τὸς τῆς Φιλομήλας, κατὰ τινας Ἑρμῆτ. ὁ Πάτροκλος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 343. Ρ, 134. ἐν ᾧ κατὰ τὴν τοῦ Εὐσταθίου παρατήρησιν ἡ διὰ τοῦ ει γραφ. ἔστιν ἀντιφάσκουσα τῷ κανόνι, καὶ ὅτι οὐχ εὑρηται παρ' Ὁμήρῳ ἐν χρήσει κύρια μητρωνυμικὰ ὀνόματα· κατ' ἄλλην δὲ Ἑρμῆν. ἦτις φαίνεται ὀρθοτρ. ὑπῆρχεν ὁ Φιλομηλείδης οὗτος βατιλεὺς τῆς Λέσβου, ἀναγκάζων ὅλους τοὺς αὐτόθι διαπλέοντας νὰ μονομαχῶσι μετ' αὐτοῦ, ὅτε βιάσας καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως.

Φιλομήλεον, τό. Πόλις τῆς Φρυγίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκαονίας, ταύτῃ Βουλλαβενδί. Στραβ. Στέφ. Βυζ. — ὄνος, Φιλομηλεύς, έως, ὁ κάτοικος. Στέφ. Βυζ.

Φιλόμηλος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Πλάτ. — 2) Φωκεὺς ἐκ τῆς πόλεως Λίδωνος, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του στρατηγὸς ἐν τῷ Ἱερῷ πολέμῳ, κατὰ προτροπὴν τοῦ ὁποίου κυρεύσαντες οἱ Φωκεῖς τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τὴν κατ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν χρηματικὴν ποινὴν ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, ἐφόδιασαν πολλοὺς τῶν πλουσίων καὶ ἐπισήμων πολιτῶν τῶν Δελφῶν· μετ' οὐ πολὺ δὲ πολεμηθεὶς ὁ Φιλόμηλος ὑπὸ τῶν Λοκρῶν καὶ Θηβαίων ἐφονεύθη εἰς μίαν κατ' αὐτῶν μάχην. Πλούτ.

Φιλόνεικος, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Φιλονόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἄρτεμις ἐχάρισε τὴν ἀθανασίαν. Ἀπολλόδ. γ', 10, 6. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἰοβάτου βασιλέως τῆς Λυκίας καὶ γυνὴ τοῦ Βελλεροφόντου. Ἀπολλόδ. β', 3, 2. κατ' ἄλλους δὲ ἐκαλεῖτο αὕτη Ἀντείλεια.

Φιλονόμη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Νυκτίμου καὶ τῆς Ἀρκαλίδος, σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Θήρᾳ, γοητεύσασα ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Παρράσιον καὶ Λύκαστον, εἶτινες ἐφύτευσαν ὕστερον τὸ βασίλειον τῆς Ἀρκαδίας. Πλουτρ.

Φιλόνομος, ὁ. Τὸς τοῦ Ἠλεκτρύονος φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου. Ἀπολλόδ. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Φιλόξενος, ὁ. Ἀθηναῖός τις ψευδόβιος καὶ κακοήθης, παρ' Ἀριστφ. Σφ. 84. πιθαν. ὁ παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι', 9. υἱὸς τοῦ Ἐρυξίδος σύγχρονος τοῦ Περικλέους. — 2) Εἷς τῶν ἐπιτημοτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν ἐκ τῆς νήσου τῶν Κυθήρων, σύγχρονος Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυράννου τῶν Συρακουσῶν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν αὐλὴν ἔζησε χρόνον τινὰ οὐχὶ ὡς παράσιτος τοῦ τυράννου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τελευταίου καταδικασθεὶς ἐρρίφθη μετὰ τῶν ἄλλων κακούργων εἰς τὰ ἐν Συρακούσαις λατομεῖα, διότι ἐτόλμησε νὰ σατυρίσῃ τὸν τύραννον εἰς ἓν αὐτοῦ ποίημα, Κύκλωψ ἐπιφραφόμενον. Ἀριστφ. Πλουτ. 290. κατὰ Πλουτρχ. κατεδικάσθη ὁ Φιλόξενος, διότι ἐμέμφθη ἓν Τραγικὸν ποίημα τὸ ὁποῖον συνέταξεν ὁ τύραννος Διονύσιος ὡς ὀλίγου ἢ οὐδενὸς λόγου ἄξιον. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 44. συνέγραψεν ὁ Φιλόξενος οὗτος τραγῳδίας καὶ διθυραμβικὰ ποιήματα, τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι καὶ τινα ἐπιγράμματα ἐν τοῖς τοῦ Βρουγκίου Ἀναλέκτοις, τόμ. Π, σελ. 58. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Π, σελ. 315. — 3) Ἕτερος Φιλόξενος γραμματικὸς ἐξ Ἀλεξανδρείας, ζήσας χρόνον πολὺν ἐν Ῥώμῃ καὶ γράψας διαφόρους πραγματείας περὶ τῶν Ὁμηρικῶν ποιημάτων. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. Ι, σελ. 519. καὶ VI, σελ. 378.

Φιλοπόλεμος, ους, ὁ. Εἷς τῶν περιφημοτέρων καὶ ἐμπειροτέρων πολεμικῶν ἀνδρῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, γεννηθεὶς εἰς τὴν Μεγαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας, ὁ τελευταῖος τὸν ὁποῖον ἡ Ἑλλὰς παρήγαγεν μεταξὺ τῶν ἐξόχων καὶ σωστῶν αὐτῆς στρατηγῶν· εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν ὁδήγων τοὺς Ἀχαιοὺς ἐναντίον τοῦ Κλεομένους βασιλέως τῆς Σπάρτης ἐνίκησεν αὐτὸν κατὰ κράτος πλησίον τῆς Σελλασίας· ἐφεξῆς δὲ ἐκστρατεύσας καὶ κατ' αὐτὸς τῆς Λακεδαίμονος καὶ νικήσας τὸν τύραννον αὐτῆς Νάβιν ἤνωσε τὴν Σπάρτην μετὰ τῶν λοιπῶν πόλεων τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, καθ' ἣν περίστασιν δὲν ἠδυνήθη νὰ ὀχυρώσῃ μίαν ἀκροφορὰν 120 τελείτων τὴν ὁποίαν οἱ Σπαρτιᾶται ἐζήτησαν νὰ τῷ παραδώσωσιν ὡς ἐνέχυρον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των. Εἰς προβεβηκυῖαν γῆρας καὶ ἀσθενῆ ἤδη βιασθεὶς ὁ Φιλοποίμην νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Μεσσηνίων, οἵτινες νεωστὶ εἶχον σταθῆ κατὰ τοῦ Ἀχαϊκοῦ δεσμοῦ, πεσὼν ἐν μιᾷ μάχῃ ἀπὸ ἵππου καὶ πληγωθεὶς βαρέως, ἐφέρθη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν εἰς τὴν Μεσσήνην, ὅπου ῥιφθεὶς εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν ἐπιμετ' ὀλίγον τὸ κάτοικον εἰς ἡλικίαν 78 χρόνων, τοῦ ὁποίου τὸν ἄδικον θάνατον ἐξεδικήθη ὁ συμπολίτης καὶ συστράτηγὸς αὐτοῦ Λυκόρτας. Εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἑλλάδι πόλεις ἤγειρον πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξόχου τούτου ἥρωος ἀνδριάντας μεγαλοπρεπεῖς μ' ἐπιγραφὰς ἀξίας τῶν ἡρωϊκῶν πράξεών του· εἰς δὲ τὴν πατρίδα αὐτοῦ Μεγαλόπολιν ἐπανηγυρίζετο ἐτησίως καὶ μία ἑορτὴ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. Πολύβ. Πλούταρχ.

Φιλοστέφανος, ὁ. Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἐκ Κυρήνης, συντάξας μίαν περιγραφὴν διαφόρων χωρῶν καὶ πόλεων τὰς ὁποίας οὗτος περιῆλθεν. Ἀθήν.

Φιλόστρατος, ὁ. Ἀνδρίς τις καὶ σπατεὼν Ἀθηναῖος, ἐπικαλούμενος κυνηλοιπὸς, κωμῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Λυσιστρ. Ἵππ. 956. — 3) Ἀθηναῖός τις, ὁ ἐγκαλέσας τὸν στρατηγὸν Χαβρίαν ἐν Ἀθήναις. Δημ. Μειδ. σελ. 535. — 3) ὁ Φλάβιος, ἐπικαλούμενος Λήμνιος, ζήσας περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης ἀπὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος καὶ διδάξας κατ' ἀρχὰς τὴν Τηταρικὴν εἰς τὰς Ἀθήνας· ἐφεξῆς δὲ ἐλθὼν εἰς τὴν Ῥώμην ἠγαπήθη μεγάλως διὰ τὴν πολυμάθειάν του ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίσσης Ἰουλίας γυναικὸς τοῦ Σεβήρου, κατὰ διαταγὴν τῆς ὁποίας συνέγραψε τὸν εἰσέτι σωζόμενον βίον Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως εἰς ὀκτὼ βιβλία, ἐκ τοῦ ὁποίου σώζονται ἔτι καὶ Ἡρωϊκὰ ἤτοι διάλογοι τῶν ἐν Τροίᾳ Ἡρώων, 66 Εἰκόνες, Βίοι

Σαφιστῶν, Ἐπιστολαὶ καὶ διάφορα ἐπιγράμματα. Φαβρ. Ἑλλ. βιβλ. V, σελ. 540.

Φιλότιμος, ὁ· ἀρσεν. κύρ. Ὄνομ. ἐν Λεξολ.

Φιλουργός, ὁ (ἐπιθ. φιλουργός)· ἀρσενικ. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστφ. Λυσ. 266.

Φιλοχάρης, ους, ὁ (ᾰ). Ἀδελφὸς τοῦ ῥήτορος Λίσχίνους ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φιλοχαρίδας, α (ῐ). Λακεδαιμόνιός τις παρὰ Θουκ. δ', 119.

Φιλόχορος, ὁ. Γραμματικὸς καὶ ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος, ἀκμάσας περὶ τὸ 200 ἔτος πρὸ Χρ. συνεγράψας εἰς πολλὰ βιβλία μίαν ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, μίαν συλλογὴν Ἀττικῶν ἐπιγραμμάτων, μίαν πραγματείαν περὶ Ὁμήρου καὶ περὶ ὀνείρων. Πλουτ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. II, σελ. 481.

Φιλύρα, ἡ, Ἰωνικ. Φιλύρη (υυ–). Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ, μετὰ τῆς ὁποίας πλάττεται ὅτι συνενρεθεὶς ὁ Κρόνος ὑπὸ τὴν μορφὴν ἵππου ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Κένταυρον Χείρωνα ἐν τῇ Θράκῃ. Ποιή. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1233. κ. ἑ. ξ. — 2) Γυνὴ τοῦ Ναυπλίου μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος ἐγέννησε τὸν Παλαμήδην, ἄλλως Πλωμέην καλουμένη Ἀπολόδ. β', 1, 4. (φιλύρα, ἡ· οὐσιαστ. πρωτογρκ.)

Φίλυρες, οἱ. Λαὸς ἀρχαῖος κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἀπολ. Ῥόδ. Β, 394.

Φιλυρηΐς, ίδος, ἡ. Τῆς Φιλύρας ἡ εἰς τὴν Φιλύραν ἀνήκουσα, ἡ Φιλυρηὶς νῆσος, νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ὁ Κρόνος ἐβίασε τὴν Ὠκεανίδα Φιλύραν. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1231.

Φιλυρίδης, ου, ὁ (–υυ–). Τίὸς τῆς Φιλύρας, ὁ Κένταυρος Χείρων· Ἡσ. Θεογ. 1002. ἐκδ. Οὐολφ. (τὸ ι ἐστὶ φύσει βραχύ, εὑρηται δὲ καὶ μακρὸν διὰ τῆς ἄρσεως, ὅταν, ὀρθοτρ. Φιλλυρίδης, γραφόμενον πρὸ τοῦ ὑγροῦ λ, ὡς παρά τε Πινδ. Πυθ. 3, 1, καὶ Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 554.)

Φιλώ, οὔς, ἡ· Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Λεξολ.

Φίλων, ωνος, ὁ (ῐ). Ὀλυμπιονίκης τις ἐκ τῆς νήσου Ἠερίας, Σμμ. Ἐπ. — 2) Φίλος τοῦ Φειδιππίδου ἐν Ἀθήναις. Ἀριστφ. Νεφ. 25. — 3) Ἔμπορος τοῦ ἐν Ἀθήναις ταμείου, πεντέρους τοῦ ῥήτορος Αἰσχίνου. Δημ. Στεφ. σελ. 265. — 4) Φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, μαθητὴς τοῦ Κλειτομάχου ἐκ Δαρίστης καὶ διδάσκαλος τοῦ Κικέρωνος εἰς Ἀθήνας. Στραβ. Λεξ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. III, σελ. 181. — 5) Ἀρχαῖος φιλόσοφος, πάγχρονος τοῦ Στωϊκοῦ Ζήνωνος. Διογ. Λαερτ. 5, 67. — 6) Συγγραφεὺς γεωγράφος ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἐρατοσθένους καὶ γράψας μίαν πραγματείαν τοῦ περὶ τὴν Αἰθιοπίαν περίπλου. Στράβ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. IV, σελ. 753. — 7) Βυζάντιος, ἄριστος μαθηματικὸς καὶ μηχανικὸς, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνου Δημητρίου τοῦ Φαληρέως, ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁποίου εὑρηται τὸ τέταρτον βιβλίον ἐν τῇ τοῦ Θησαυροῦ Συλλογῇ· παρβλ. Φαβρ. Ἑλλην. Βιβλ. IV, σελ. 231.

Φιλῳδάς, ου, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Φιλωιδῆς, ὅπερ ὄνομα βουκόλου τινὸς παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. δ', 1.

Φιλωνίδης, ου, ὁ (ῐ). Πλουτίσας τις ἄλλ' εἰς ἕτερον δυστεκὴς καὶ βδελυρὸς Ἀθηναῖος, ἐλκύσας τὴν ἐχθρὰν τῆς περιφήμου Λαΐδος διὰ τοῦ πλούτου του. Ἀριστφ. Πλούτ. 179. ἔνθα κατὰ Σχολιαστ. ἀναφέρεται ὁ Φιλωνίδης οὗτος ἐκ Μιλήτου, πιθαν. ὁ αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ θυγάτηρ ὑπανδρεύθη τὸν πατέρα τοῦ ῥήτορος Δημοσθένους. Δημ. κατὰ Ἀφ.· — 2) ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πατὴρ τοῦ Ῥωμικοῦ Νικοχαρίδου, τοῦ ὁποίου τὰ δράματα ἀναφέρεται παρὰ Σουΐδ. Ἀθην.

Φιλωνίς, ίδος, ἡ. Γυνὴ τοῦ Ἑσπέρου μεθ' οὗ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Κήυκα. Τγίν. μύθ. 65.

Φιλώτας, ου, ὁ. Ἀπόγονος τοῦ Πηνέλεω ἐκ Θηβῶν, ἐλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Πριήνην ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Παυσ. β', 3. — 2) Τίὸς τοῦ Παρμενίωνος καὶ εἷς τῶν στρατηγῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἀνακαλυφθεὶς ὡς ἔνοχος τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης ἐν Ἀσίᾳ συνωμοσίας κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Ἀρριαν.

Φιλωτέρα, ἡ. Λιμὴν τῆς Αἰγύπτου ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ, κατασκευασθεὶς ὑπὸ ἐπιτηγῆς τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου. Στρβ. ἔτι καὶ Φιλωτερὶς, ίδος, καλούμενος. Στεφ. Βυζ.

Φιλωτερίς, ίδος, ἡ, = Φιλωτέρα. Στεφ Βυζαντ.

Φίμαχος, ὁ. Τίὸς τοῦ Δολοπίωνος καὶ ποιμὴν τοῦ βασιλέως Ἄκτορος ἐν τῇ νήσῳ Δήμνῳ, περιποιηθεὶς καὶ περιθάλψας τὸν Φιλοκτήτην αὐτόθι. Τγίν. μύθ. 102.

Φινεΐδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Φινέως. Σοφ. Ἀντιγ. 890.

Φινεῖς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φινέως ἢ εἰς τὸν Φινέα ἀνήκων, αἱ Φινεῖδες ἀκταί, τὰ περὶ τὴν Σαλμυδησσὸν παράλια τῆς Θράκης, ἔνθα κατῴκει ὁ Φινεύς.

Φινεύς, έως, Ἰωνικ. ῆος, ὁ. Τίὸς τοῦ Βήλου καὶ τῆς Ἀγχινόης, ἀδελφὸς τοῦ Αἰγύπτου, Δαναοῦ καὶ τοῦ Κηφέως βασιλέως τῶν Αἰθιόπων, μεταμορφωθεὶς ὑπὸ τοῦ Περσέως εἰς λίθον ὅτε οὗτος ἥρπασε τὴν Ἀνδρομέδαν. Ἀπολόδ. β', 1, 4, 4. 3. — 2) Τίὸς τοῦ Ἀγήνορος βασιλέως τῆς Φοινίκης, ὅστις πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὐρώπης, ἔμεινεν εἰς τὴν Θράκην πλησίον τῆς πόλεως Σαλμυδησσοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ Β, 178. κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, προμηνύων τὰ μέλλοντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς μαντικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, τυφλωθεὶς ὑπὸ τῶν Θεῶν, διότι πιστεύσας εἰς τας διαβολὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἰδαίας ἐτύφλωσε τοὺς δύω του παῖδας, τοὺς ὁποίους εἶχε γεννήσει ἐκ τῆς προτέρας συζύγου του Κλεοπάτρας, ῥίψας αὐτοὺς εἰς βορὰν τῶν ἀγρίων θηρίων· πρὸς πλείονα δὲ βάσανον αὐτοῦ ἔπεμψαν οἱ θεοὶ καὶ τὰς Ἅρπυίας αἵτινες τῷ ἥρπαζον τὰ παρατιθέμενα φαγητὰ ὅτε ἔπρωγεν, ἕως οὗ οἱ παῖδες τοῦ Βορέου Ζήτης καὶ Κάλαις ἠλευθέρωσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς μάστιγος ταύτης· ὁ Φινεὺς οὗτος προεῖπεν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας καὶ περὶ τοῦ κινδύνου τῶν Συμπληγάδων πετρῶν, συμβουλεύσας αὐτοὺς περὶ τοῦ διὰ μέσου αὐτῶν πλοῦ· πρῶτον παρ' Αἰτιχ. Εὐμ. 50. Ἀπολλόδ. α', 9, 21. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 178. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας, κεραυνωθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Διός. Ἀπολόδ. γ', 8, 1.

Φινόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Θράκης κειμένη ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ Βοσπόρου, κληθεῖσα οὕτως ὑπὸ τοῦ Φινέως υἱοῦ τοῦ Ἀγήνορος· ταυτὸν Δέρκος. Στρβ.

Φεντίας, α, ὁ· Δωρ. ἀντὶ Φιλτίας. Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, θαυμασθεὶς διὰ τὴν πιστὴν πρὸς τὸν Δάμωνα φιλίαν αὐτοῦ, Πλούτρ.

Φέντες, ων, Δωρ. ἀντὶ Φίλτες. Ἡνίοχός τις Συρακούσιος. Πινδ. Ὀλ. 6, 38.

Φεντύλος, ὁ, Δωρικ. ἀντὶ Φιλτύλος (ῠ) Ἀρσ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Λεξολ.

Φίξ, ικός, ἡ, Βοιωτκ. ἀντὶ Σφίγξ, ὅθεν, Φίκειον καὶ Φίκειον, ἅπερ ὄρα.

Φλά, ἡ. Νῆσος ἐπὶ τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. Ἡροδ. 4, 178. ὁ Στεφ. Βυζ. θέτει αὐτὴν ἠμάρτη. ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, παρ' ᾧ εὑρηται Φιλὰ γραφόμ.

Φλάβιος, καὶ Φλαούϊος, Flavius, ὁ, Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Λεξολ.

Φλαμίνιος, ὁ, Flaminius· Ὀνομ. κύρ. ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐν Ῥώμῃ. Πολύβ. καὶ Φλαμίνιος. Στράβ.

Φλέγρα, ἡ, καὶ Φλέγραι, αἱ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὁ τόπος ἔνθα ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπολέμησε κατὰ τῶν Γιγάντων, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος, ὅτε οὗτοι ἤθελον νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐλογίζετο δὲ ὁ τόπος οὗτος τῆς Γιγαντομαχίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κείμενος ἐπὶ τῆς χερσονήσου Παλλήνης ἐν Θράκῃ. Ἡροδτ. 7, 123. Ἀπολόδ. α', 6, 1. Στράβ. ὑπὸ δὲ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν μετὰ ταῦτα Ἑλλήνων ἐτίθετο συνήθως ὁ τόπος τῆς Γιγαντομαχίας ἐν τῇ κατὰ Ἰταλίαν πλησίον τῆς πόλεως Κύμης, ἢ καὶ ἐν Ἱσπανίᾳ ἐκτὸς τῆς Ταρτησσοῦ. Πολύβ. β', 17. Στράβ. Ἔνια, εὑρηται παρὰ Πινδ. Νεμ. 10ου. Ἀριστφ. Ἀχαρ. 825. Ἡροδτ. πληθτ. παρὰ Πινδ. Ἰσθμ. 6, 48. καὶ Ἀπολόδ. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. εὑρίσκεται καὶ πόλις τις ὑπὸ τὸ ὄνομα Φλέγρα, ὅρα, Παλλήνη· — ὅθεν Φλεγραῖος, αία, αῖον. Τῆς Φλέγρας ἢ εἰς τὴν Φλέγραν ἀνήκων· τὸ Φλεγραῖον πεδίον. Εὐρ. Ἡρακλ. μαιν. 1165.

Φλεγύα, ἡ (ῠ). Πόλις τῆς Βοιωτίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος. Παυσ. — ὅθεν, Φλεγυεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στραβ.

Φλεγύαι, οἱ (ῠ). Ἀρχαῖος λῃστρικὸς λαὸς τῆς Βοιωτίας, μεταβὰς ἐπειτα πιθαν. ἐκ τῆς Θράκης ἢ Θεσσαλίας. μετὰ τοῦ Φλεγύου υἱοῦ τοῦ Ἄρεος, ὅστις καὶ πρότερον κατοικῶν περὶ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν ἐν Φωκίδι κατεπόρθησεν ὅλην τὴν πέριξ χώραν διαπράσας καὶ αὐτὸν τὸν ἐν Δελφοῖς ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. ἐξ οὗ καὶ ἠφάνισεν αὐτοὺς ἐξ ὁλοκλήρου ὁ Ζεὺς διὰ κεραυνοῦ καὶ σεισμῶν· τούτους φοβούμενος καὶ ὁ βασιλεὺς Ἀμφίων περιεβάλε μὲ τεῖχη τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 302. Ὀμ. Ὕμν. Ἀπολ. 278. Κατὰ Στράβ. οἱ παρ' Ὁμήρ. Φλεγύαι κατῴκευν ἀρχαιόθεν ἐν Θεσσαλίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Γυρτῶνος. Παυσ. 3', 36. κατὰ δὲ Στεφ. Βυζ. ἐκαλοῦντο οὗτοι καὶ Φλεγύες, ἐκ τῆς Ἐνικ. Ὀνομστ. Φλεγύη.

Φλεγυαντίς, ίδος, ἡ. Ἡ χώρα ἐπὶ τῆς ὁποίας κατῴκουν τὸ παλαι οἱ Φλεγύαι ἐν Βοιωτίᾳ. Παυσ.

Φλεγύας, ου, ὁ (ῠ). Τίὸς τοῦ Ἄρεος βασιλεὺς τῶν Λαπίθων, ἔχων τὸ βασίλειον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Δωτίου πεδίου ἐν Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τῆς Κορωνίδος μητρὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Ὁμ. Ὕμν. 12, 3. Πινδ. Πυθ. 3, 14. Ἀπολόδ. γ', 5, 5. Κατὰ Παυσ 3', 36. ὑπῆρχεν οὗτος υἱὸς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Χρύσης, μεταβὰς μὲ ἐν πλήθει Θεσσαλῶν εἰς Βοιωτίαν κτίσας αὐτόθι τὴν πόλιν Φλεγύαν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθησαν καὶ οἱ ἐξ αὐτῆς κάτοικοι Φλεγύαι. Ἀπολόδ. γ', 5, 5.

Φλεών, ῶνος, ὁ. Ἐπώνυμ. τοῦ Διονύσου, κληθέντος οὕτως ἀπὸ τοῦ φλύειν, πολυκαρπεῖν, ὡς ἀφόρου τῆς πολυκαρπίας. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 41.

Φλιαί, αἱ, = Φλιοῦς, ὅπερ ὄρα.

Φλιάς, αντος, ὁ (ῐ). Τίὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Χθονοφύλης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ἐξ Ἀραιθυρέας πόλεως τῆς Ἀργολίδος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ἀεὶ ὠνομάσθη ἡ ἐν Πελοποννήσῳ πόλις Φλιοῦς. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 115. κατὰ Στεφ. Βυζ. Φλιοῦς, οὗτος.

Φλιάσιος, ία, ιον. Τῶν Φλιοῦντος ἢ ἐκ τῶν Φλιοῦντος ὢν· καὶ Οὐσιαστ. Φλιάσιος, ὁ κάτοικ. Ἡροδτ. ἡ Φλιασία, ἡ περὶ τὸν Φλιοῦντα χώρα ἐν Πελοποννήσῳ. Θουκ.

Φλιουντίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φλιοῦντος· ἡ Φλιουντὶς αἶα, ἡ περιοχὴ τῆς πόλεως Φλιοῦντος. Θουκ.

Φλιοῦς, οῦντος, ὁ. Πόλις μικρὰ τῆς Σικυωνίας χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, κειμένη μεταξὺ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σικυῶνος καὶ Ἀργολίδος καὶ ἔχουσα μίαν μακρὰν περὶ αὐτὴν χώραν Φλικσίαν καλουμένην σχηκέζουσαν τὸ πάλαι ἰδίαν καὶ ἀνεξάρτητον ἐπικράτειαν· ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον Ἀραντία ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῆς καθιδρυτοῦ, ἐφεξῆς Ἀραιθυρέα καὶ τελευταῖον Φλιοῦς ἀπὸ τοῦ Φλιάντος υἱοῦ τοῦ Διονύσου. κατὰ δὲ Στράβ. ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις Ἀραιθυρέα ἀπότερον τοῦ μετὰ ταῦτα Φλιοῦντος τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ὁρᾶται ἑρμηνεύεται ἐκ τοῦ φλία, πύλη ἡ διάβασις ἀπὸ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Σικυῶνα. πρῶτον εὑρηται παρὰ Πινδ. Νεμ. 6, 74. ἀρσεν. γεν. παρὰ Θουκ. ε', 58. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 2, 1. καὶ Στράβ. κατὰ Ἀρποκρ. ἐχρῶντο συνηθ. οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄρσενκ. τύπῳ. Θυλλ. παρ' Εὐστοθ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β, 571. — καὶ αἱ Φλιαί, Διοδ. Σικ. ιδ', 41.

Φλόγιος, ὁ. Ἐπίκλαστ. κύρ. ὄνομ. Κάτοικοι τοῦ Ἤλιου, παρὰ Λουκ. ἀληθ. Ἱστ. α', 20.

Φλῦα, ἡ, καὶ Φλυεῖς, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀνήκων εἰς τὴν Κεκροπίδα φυλήν. Ἀρκεκρτ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Φλυεύς, έως, ὁ ἐκ τοῦ Δήμου Φλύας ὤν.

Φλυάσιος, ὁ, παρὰ Δημ. Στεφ. σελ. 282. ἔνθα τῶν Φιλάσιες ἀναγινωσκετεκ.

Φοίβη, ἡ. Μία τῶν Ἀμαζόνων καὶ σύντροφος τῆς Ἀρτέμιδος, φονευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Διοδ. Σικ. δ', 16.

Φοῖβος, ὁ. Προσωποποιουμένη θεότης παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παῖς τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδίτης, συνοδεύων ἐκεῖποτε τὸν θεὸν τοῦτον εἰς τὰς μάχας. Ὁμ. Ἰλ. Ν, 299.

Φοίβη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, γεννήτασα ἐκ τοῦ Κείου τὴν Λητὼ καὶ Ἀστερίαν. Ἡσ. Θεογ. 136, 404. Ἀπολλόδ. α', 1, 3. παρ' Αἰσχ. Εὐμ. 6. διαφέρεται αὐτὴ ὡς ἔφορος τοῦ Δελφικοῦ μαντείου πρὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 2) Κυρία τις γυνὴ τοῦ Δαναοῦ. Ἀπολλόδ. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Λευκίππου καὶ ἀδελφὴ τῆς Ἱλαίρας, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Πολυδεύκης ἐγέννησε τὸν Μνησίλεα. Ἀπολλόδ. γ', 10, 3. — 4) Θυγάτηρ τοῦ Τυνδάρεω καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὴ τῆς Κλυταιμνήστρας. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 50.

Φοιβήϊος, ία, ιον, ποιητκ. αὐτὶ Φοίβειος, ὅθεν τὸ Φοιβήϊον ἐλαιεδον, ταὐτ. τῷ Ἴλιον, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῶν τειχῶν τὰ ὁποῖα ἔκτισε πρῶτον ὁ Ἀπόλλων μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λαομέδοντος. Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 748.

Φοιβηΐς, ίδος, ἡ· Ἰδιαίτρ. συλλ. τύπ. τοῦ Φοιβήϊος. Ἀνδρολ.

Φοιβίδας, α, ὁ· Δωρκ. αὐτὶ Φοιβίδης (ι). Στρατηγὸς τῶν Σπαρτιατῶν, ὅστις ἐστρατεύσας εἰς Βοιωτίαν ἐν καιρῷ ἀκροτάτης εἰρήνης κατέσχεν ὁλόκληρ τὴν ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν Καδμείαν. Ξενοφ. Ἑλλην.

Φοιβίς, ίδος, ἡ· Ὁνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ. Ἑταιρκ. Διαλ. δ'.

Φοῖβος, ὁ· Ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ τὸ νεαρὸν καὶ ἀειαγγέλον αὐτοῦ κάλλος, οἱονεὶ καθαρός, φωτεινὸς καὶ ἀκτινοειδής, ἅτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μαντικοῦ, προφητικοῦ, διαγινώσκων σαφῶς τὰ μέλλοντα καὶ προμηνύων αὐτὰ τοῖς ἀνθρώποις, πολλαχ. παρ' Ὁμήρ. Φοῖβος Ἀπόλλων. Κατ' Αἰσχ. Εὐμ. 8. κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Φοίβης.

Φοινίκα, ἡ· Δωρκ. αὐτὶ Φοινίκη.

Φοίνικες, οἱ, Ἐνικ. Φοίνιξ. Ἀρχαῖοι κάτοικοι τῶν ἀνατολικῶν παραλίων τῆς Συρίας ἐν Ἄσῃ, τῶν ὁποίων ἡ χώρα ἀναφέρεται ἰδίως ὑπὸ τὸ ὄνομα Φοινίκη, Phoenice εἰς τῶν ἐπισήμων καὶ ἐμπορικωτάτων λαῶν τῆς ἀρχαιότητος, καθ' Ἡρόδ. 7, 89. κατοικοῦντες πρότερον ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ἀπ' ὅπου ἀνέκαθεν μετάβησαν ἀρκτικώτερον εἰς τὴν περὶ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν χώραν· κατὰ δὲ Ἰωσηπ. 18, 3. μεταβάντες ἐνταῦθα ἐκ τῶν παρὰ τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ τόπων καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς Ἀραβίας. Παρ' Ὁμήρῳ ὅθεν διαφέρονται οἱ Φοίνικες ὡς λαὸς ἐμπορικὸς καὶ κερδαλέος περίφημος ἐξαιρετ. διὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ θαλασσοπορίας εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ Διβύαν καὶ διὰ τὰς εἰς διαφόρους τέχνας ἐπιδόσεις του, ψημιζόμενος οὐχ ἧττον καὶ διὰ τὰς μεγάλας αὐτοῦ πειρατείας· παρβλ. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 744. Ὀδ. Δ, 84. Ξ, 288. Εἰς τοὺς ἐφεξῆς χρόνους κατεστάθησαν περιβόητοι διὰ τοῦ ἐγχωρίου αὐτῶν ναυτικοῦ καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐκτεινομένου ἕως τῶν Κασσιτερίδων νήσων καὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, διὰ τῆς ἐφευρέσεως διαφόρων τεχνουργημάτων καὶ ἀβαφεράτων τῆς ὕελου, τῶν Σιδωνίων ὑφασμάτων, τῆς πορφύρας, καὶ αὐτῆς τῆς γραφικῆς τέχνης, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν διαφόρων μετάλλων, διὰ τῆς ναυπηγίας καὶ διὰ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, παρὰ τῶν ὁποίων πολλὰ ἄλλα ἐρχεῖα ἔδιη τὰ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης παρέλαβον διαφόρους καὶ πολυειδεῖς γνώσεις χρησίμους εἰς τὰς κοινωνίας των· πολλαὶ ἀποικίαι τῶν Φοινίκων ἐσυστήσαντο πρώιμως ἤδη εἰς διάφορα μέρη τοῦ παλαιοῦ κόσμου διατηροῦσαι ἀείποτε στενὰς σχέσεις ἐμπορείας μετὰ τῆς μητροπόλεως αὐτῶν.— 2) = Καρχηδόνιοι, Ἡρόδ. 5, 46. παρβλ. καὶ Εὐρ. Τρωαδ. 222.

Φοινίκη, ἡ (ι), Phoenicia. Χώρα τῆς Ἀσίας ἐκτεινομένη ἐυτικῶς παρὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν, κατὰ Στράβ. ις'. ἀπὸ τῆς πόλεως Ὀρθωσίας ἕως τοῦ Πηλουσίου ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ δὲ Πτολμ. περιλαμβάνουσα ὅλην ἐκείνην τὴν παραλίαν χώραν τῆς Συρίας ἥτις ἀπὸτολικῶς μὲν ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, μεσημβρινῶς δὲ ἕως τοῦ Χορσεὶ ποταμοῦ ῥέοντος ἀρκτικῶς τῆς Καισαρείας, ἐυτικῶς ὑπὸ τῆς Μεσογείου θαλάσσης καὶ ἀρκτικῶς ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου ποταμοῦ πλησίον τῆς πόλεως Ὀρθωσίας, τῆς ὁποίας ὅλη ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ἔκτασις ὑπῆρχε μόλις 240 τετρ. μιλ. Γεωγρ. Ἡ ὁμωνυμία αὐτῆς Φοινίκη προέκυψε κατὰ τινας μὲν ἀπὸ τὰ ἐν αὐτῇ δένδρα τὰ φοινίκια, κατ' ἄλλους ἀπὸ τὸν φοίνικα καὶ φοινὸς, ὅπερ δηλεῖ ἐρυθρὸς, διὰ τὴν ἐπινοηθεῖσαν πρῶτον ὑπὸ τῶν Φοινίκων πορφυρᾶν βαφήν, καὶ κατὰ Brun ἀπὸ τῆς Αἰγυπτιακῆς ὀνομασίας Φ' ἐνακείμ τὴν ὁποίαν πρωίμως παρέλαβεν εἰ Ἕλληνες παρατὸν Αἰγυπτίων· ἡ δὲ ὡς ἐπιπολὺ ἡ χώρα τῆς Φοινίκης πετρώδης καὶ ἀπότομος ἔχουσα κατὰ μέρη καὶ εὐφορώτατα πεδία καὶ κοιλάδας, μὲ διαφόρους καὶ ἐπισήμους ἐν αὐτῇ ἀρχαίας πόλεις, ἐξ ὧν πρὸ πάντων διέπρεπον διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν ἡ Σιδὼν ὡς ἀρχαιοτάτη μητρόπολις τῆς χώρας καὶ ἡ Τύρος. Ὁμ. Ὀδ. Δ, 83. Ἡροδτ. — 2) Πόλις παραθαλάσσιος τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ εἰς τὴν ὁποίαν ἀγίνετο ἐξαίρετον ἐμπόριον· Πολύβ. β', 8. Στράβ.

Φοινικήϊος, ίη, ιον, Ἰων. αὐτὶ Φοινίκειος. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης ὤν· τὰ Φοινικήϊα γράμματα, τὰ πρῶτα γράμματα τὰ ὁποῖα ἔφερεν ὁ Κάδμος ἐκ τῆς Φοινίκης εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡροδτ. 5, 58.

Φοινικικός, ή, όν. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῶν Φοινίκων ὤν· Φοινικικὸν τι, = ψεῦδος, ἐφημίζοιτο γὰρ τὸ πάλαι οἱ Φοίνικες ὡς ἀπατηλοὶ καὶ κερδαλέοι, ἠΦοινὶξ ἀνὴρ ἀπατήλιξ εἰδώς. Ὁμ. Ὀδ. Ξ, 288-360. Πλατ. Πολιτ. σελ. 414. — 2) = Καρχηδονικός. Θουκ. 3', 46.

Φοινίκιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Βοιωτίας κείμενον ἐυτικῶς τῆς Ὀρχηστοῦ. Στράβ.

Φοινίκισσα, ἡ, ιον. Τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης ὤν. Στεφ. Βυζ.

Φοινικίς, ίδος, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας πρότερον Μεδεὼν καλουμένη, Φοινίκη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Φοινικίου ὄρους ὀνομασθεῖσα. Στράβ.

Φοινικοῦς, οὔντος, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἐπὶ τῶν μεσημβρινῶν παραλίων τῆς νήσου Κρήτης. Στεφ. Βυζ. Πραξ. Ἀποστ. κ'. Φοινὶξ τῶν Λαμπέων, κατὰ Στράβ. λιμὴν τῆς πόλεως Λάμπης. — 2) Λιμὴν τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Ἠλώνην· ταυτὸν Ἀνδάρα. Παυσ. δ', 34. — 3) Ἕτερος λιμὴν ἐπὶ τῆς νήσου Κυθήρας, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. δ', 8, 7. ἄλλως ἄγνωστος. — 4) Λιμὴν τῆς Σικελίας κείμενος ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Ἐλώρου. Πτολ. πιθαν. οἱ παρ' Ἡροδτ. 5, 26. ἀναφερόμενοι κάτοικοι αὐτῆς. — 5) Λιμὴν τῆς Ἰωνικῆς παραλίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους Μίμαντος· ταυτὸν Τζεσχμές. Θουκ. η', 34. Στεφ. Βυζ. — 6) Πόλις μὲ λιμένα τῆς Λυκίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἄλλως καὶ Ὄλυμπος καλουμένη. Στράβ.

Φοινικοῦσσα, ἡ. Μία τῶν Αἰόλου ἢ Λιπάρων νήσων· ταυτὸν Dattalo καλουμένη. Στράβ.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀγήνορος, ἀδελφὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώπης. Ἀπολλόδ. γ', 1, 1. παρ' Ὁμ. δὲ Ἰλ. Ξ, 321, ἀναφέρεται πατὴρ τῆς Εὐρώπης. Λέγεται δὲ ὅτι περιφυὲὶς ὁ Φοὶνιξ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς ζήτησιν τῆς ἀρπαγείσης Εὐρώπης ἦλθε καὶ κατῴκησεν εἰς τὰ ἐν Ἀφρικῇ παράλια. Τῆλ. κατὰ Παυσ. ζ', 4. ἀγάνησεν ὁ Φοὶνιξ ἐκ τῆς Περιμήδης θυγατρὸς τοῦ Οἰδέως τὴν Ἀστυπαλαίαν. — 2) Τιὸς τοῦ Ἀμύντορος καὶ τῆς Βλεφοβούλης, ὅστις ἐρασθεὶς μιᾶς θεράπαινης καὶ ἐκκαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐδιώχθη ἐκ τῆς πατρίδος. Ἐλθὼν δὲ πρὸς τὸν Πηλέα εἰς Θεσσαλίαν ἐσωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ βασιλεὺς τῶν Δολόπων παιδαγωγήσας παρ' αὐτῷ καὶ τὸν παῖδα Ἀχιλλέα, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα καὶ ἠκολούθησεν εἰς τὴν ἐν Τροίᾳ πολιορκίαν συνοδεύων αὐτὸν πιστῶς εἰς ὅλας τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις του. Ὁμ. Ἰλ. Ι, 448. κ. ε. ξ. κατὰ τινα δὲ νεωτερ. διήγησιν λέγεται ὅτι τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρός του ἐξωκρανεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Χείρωνος. Εὐρ. Φοινίσ. Ἀριστφ. Ἀχ. 421. Ἀπολλόδ. γ', 13, 8. Δημ. Παραπρσβ. σελ. 417. — 3) Ἀθηναῖός τις, φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀγάθωνος. Πλάτ. — 4) Ὁ κάτοικος τῆς Φοινίκης.

Φοίνιξ, ικος, ὁ. Ποταμὸς μικρὸς τῆς Δοκρίδος χώρας ῥέων διὰ τῶν συνόρων τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν. Ἡροδτ. 7, 176 Στράβ. — 3) Ἕτερος ποτσμὸς ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Λιγίου ἐν Ἀχαΐᾳ. — 3) = Φοινικοῦς. ἀριθμ. 1. — 4) Ἐπίθτ. = Φοινικικός. Πινδ.

Φοίνισσα, ἡ· Οὐσιαστκ. ἡ κάτοικος τῆς Φοινίκης. — 2) Ἐπίθτ. τῆς Φοινίκης ἢ ἐκ τῆς Φοινίκης οὖσα. Εὐρκτ.

Φοιτεῖαι, αἱ. Πόλις τῆς Ἀκαρνανίας κειμένη ἀρκτικῶς πλησίον τῆς Στράτου, οὖσα ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Λιτωλῶν. Πολύβ. Φοιτίαι, αἱ, Στεφ. Βυζ. καὶ Φυτία, ἡ, Θουκ. η', 106.

Φοίτειον, τό. Πολίχνη τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Τριχωνίου. Πολύβ. δ', 7. καὶ Φύταιον, τό, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φοίτιος, ὁ. Τιὸς τοῦ Ἀλκμαίωνος, ὁ κτίσας τὴν πόλιν Φοιτειὰς ἐν Ἀκαρνανίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Φολέγανδρος, ἡ. Νῆσος πετρώδης καὶ ἀπότομος τοῦ Αἰγαίου πελαγονς κειμένη ἀνατολικῶς τῆς Μήλου· ταυτὸν Πολυκάνδρος· — ὅθεν Φολεγάνδριοι, οἱ κάτοικ. Σολ. Λείψ.

Φολόη, ἡ. Ὄρος ὑψηλὸν καὶ δασῶδες τῆς Πελοποννήσου μεταξὺ Ἀρκαδίας καὶ Ἠλίδος· ταυτὸν Στρῖα. Κύρ. Στρβ.

Φόλος, ὁ. Εἷς τῶν Κενταύρων, υἱὸς τοῦ Σι-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ληνοῦ καὶ τῆς Νύμφης Μελίας κατοικῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Φολόης ἐν Πελοποννήσῳ· πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ Ἐρυμανθίου κάπρου, κατέλυσε παρ' αὐτῷ εὑρὼν φιλόφρονα ὑποδοχήν· ἐπειδὴ δὲ ὁ Φόλος δεν ἤθελε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ οἴνου τὸν ὁποῖον ἔπινε κοινὸς μετὰ τῶν ἄλλων Κενταύρων, ὁ Ἡρακλῆς ἀνοίξας τὸν πίθον ἔπιεν παρ' ἀδείας αὐτοῦ, ἡ ὀσμὴ δὲ τοῦ οἴνου τούτου εἴλκυσε τοὺς λοιποὺς Κενταύρους εἰς τὰ σπήλαιον· ὅπου συγκροτηθείσης ἰσχυρᾶς μάχης ἐνικήθησαν ἅπαντες ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· ὁ δὲ Φόλος ἐπιθέτως πληγωθεὶς ὑπ' ἐνὸς Φαρμακεροῦ βέλους τὸ ὁποῖον ἐζήτησε νὰ ἐκπάσῃ ἐκ τῆς πληγῆς ἑνὸς ἄλλου Κενταύρου. Ἀπολλόδ. β', 5, 4. Θεοκρ. Εἰδ. 5', 149.

Φόρβας, αντος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς νήσου Λέσβου, τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα ἤρπασεν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν καιρῷ τῆς Τρωϊκῆς πολιορκίας. Ὅμ. Ἰλ. Ι, 665. — 2) [Τίος τοῦ Ἄργου καὶ πατὴρ τοῦ Τριόπα, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. Παυσ. β', 16. — 3) Τίος τοῦ Τριόπα καὶ πατὴρ τοῦ Πελλῆνος· Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 211. Παυσ. ζ', 26. — 4) Τίος τοῦ Λαπίθου καὶ τῆς Ἑρμίνης, καὶ πατὴρ τοῦ Αὐγείου καὶ Ἀκτορος. Παυσ ε', 1. Ἀπολλόδ. β', 55. οὗτος λέγεται ὅτι ἔφερε μίαν ἀποικίαν Λαπίθων εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον καὶ ἀφοῦ ἐκτίσθησαν αὐτὴν ἀπὸ τοὺς φαρμακεροὺς ὄφεις. Διοδ. Σικ. ὁ', 58. — 5) Εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων πατὴρ τοῦ Ἰλιονέως. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 490.

Φόρβος, ὁ. Πατὴρ τῆς Προνόης γυναικὸς τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπολλόδ. α', 7, 6.

Φορκίδες, αἱ (ι). Θυγατέρες τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς Κητοῦς, αἱ Γραῖαι καὶ αἱ Γοργόνες. Αἰσχ. Προμ. 793. Ἀπολλόδ. β', 4, 2, 6. (Φόρκεις.)

Φόρκας, ὁ, = Φόρκυς. Διοδ. Πυθ. 12, 24.

Φόρκυς, υνος, ὁ, = Φόρκυς.

Φόρκυνος λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς νήσου Ἰθάκης κείμενος μεσημβρινῶς, εἰς τὸν ὁποῖον ἤραζον ἀπραλῶς τὰ εἰσερχόμενα πλοῖα· Ὅμ. Ὀδ. Ν. 96. χ, ε. ξ.

Φόρκυς, υνος, καὶ ῦος, ὁ, μεταγενστ. τύπ. καὶ ποιητ. Φόρκυ. Τίος τοῦ Πόντου καὶ τῆς Γῆς, κατ' ἄλλους δὲ τοὺς Ποσειδῶνος καὶ τῆς Νύμφης Θοώσης, γεννήσας ἐκ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Κητοὺς τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας, αἵτινες ἀπ' αὐτοῦ καὶ Φορκίδες ἐκαλοῦντο. Ἡσ. Θεογ. 237, 271. κ. ε. ξ. καὶ Ὅμ. δὲ Ὀδ. Α, 72. πατὴρ τῆς Νύμφης Θοώσης. Κατὰ Παυσ. β', 21. κατῴκει ὁ Φόρκυς περὶ τὰς ὄχθας τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἐν Λιβύῃ. — 2) Τίος τοῦ Φαίνοπος, ἡγεμόνι τῶν Φρυγῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολιορκίᾳ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ὅμ. Ἰλ. Β, 862. Ρ, 312. (Φόρκυς, Ὀνομαστ. πιθαν. ἀρχαιοτρ. τύπ. εἰς παρ' Ὅμ. καὶ Πλάτ. Φόρκος, παρὰ Πινδ. καὶ Ἀπολλόδ. Δοτκ. Φόρκῳ, Ἀπολ. Ῥοδ. Δ, 828. Γεν. υνος, Αἰτκ. υνα· Ὅμ. Ὀδ. Α, 72. καὶ Ἰλ. Ρ, 312. Δοτκ. Φόρκυι. Ἡσ. Θεογ. 237. Ἀπολ. Ῥοδ.)

Φορμίαι, αἱ· πρότερον Ὀρμίαι, Formiae. Πόλις τοῦ Λατίου ἐν τῇ μεσαίᾳ Ἰταλίᾳ, τανῦν Mola di Gaeta, ἔνθα ὡς ἐλέγετο κατῴκουν ἀρχαίτατοι οἱ Λαιστρυγόνες. Στράβ.

Φόρμις, ιος, ὁ, καὶ Φόρμος. Στρατηγὸς τοῦ Γέλωνος καὶ Ἱέρωνος τυράννων τῶν Συρακουσῶν, ἐκ Μαινάλου πόλεως τῆς Ἀρκαδίας· κατὰ Σουϊδ. ὑπῆρξεν οὗτος καὶ Ῥωμικὸς ποιητὴς, παιδαγωγήσας καὶ τὰ τέκνα τοῦ Γέλωνος. Παυσ. κατὰ Müller Ἱστορ. Δωρ. τομ. Ἱ, σελ. 360. ὑπῆρχον δύο ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Φορμίσιος, ὁ (– ⏑ ⏑). Ἀθηναῖός τις, ὅστις λέγεται ὅτι ἔτρεφε πώγωνα μακρὸν διὰ νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν φιλόσοφον εἰς τοὺς ἄλλους, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀριστοφάνης καλεῖ αὐτὸν μαθητὴν τοῦ Αἰσχύλου. Ἀριστοφ. Βατ. 965. Ἐπεὶ, 37.

Φορμίων, ωνος, ὁ (ῐ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ. Θουκ. β', 65. Ἀριστοφ. Ἵππ. 562. — 2) Πλούσιός τις πολίτης ἐν Ἀθήναις· Δημ. κατὰ Μειδ. σελ. 565. — 3) Εἷς τῶν μεγαλεμπόρων ἐν Ἀθήναις, κατὰ τοῦ ὁποίου φέρεται εἰς τῶν ῥητορικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους. — 4) Ῥήτωρ τις· Δημ. Λεπτ. — 5) Δοῦλος τοῦ Ἀθηναίου Δίωνος. Δημ.

Φόρμος, ὁ. Ναύαρχός τις τῶν Ἀθηναίων. Ἡροδ. 7, 182. — 2) = Φόρμις.

Φορωνεύς, έως, ὁ. Τίος τοῦ Ἰνάχου καὶ τῆς Μελίας μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ, ἄρξας 60 ἔτη, κατὰ τινας ζήσας 1800 χρόνους πρὸ Χρ. συντελέσας μεγάλως εἰς τὸν πρῶτον πολιτισμὸν καὶ ἐξημέρωσιν τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς Πελοποννήσου, κτίσας καὶ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ Ἄργους. Παυσ. β', 15. ἐκ τῆς Νύμφης Λαοδίκης ἐγέννησεν ὁ Φορωνεὺς τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Νιόβην· Ἀπολλόδ. β', 1, 1. — 2) ποιητικ. = Ἀργεῖος, Θεοκρ. Εἰδ. κά', 200.

Φορωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Φορωνέως ἡ ἐκ τοῦ Φορωνέως οὖσα. — 2) Οὕτως ἐπεγράφετο ἓν ἐπικὸν ποίημα τοῦ Ἑλλανίου. Στράβ.

Φούλβιος, καὶ Φουλούιος, ὁ· Fulvius. Ὀνομ. κύρ. ἀνδρῶν παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Φούριος, ὁ· Furius. Ὀνομ. κύρ. ἀρτεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολύβ.

Φοῦνδοι, οἱ· Fundi. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ περὶ τὴν ὁποίαν ηὔξανεν ἄριστος οἶνος· τανῦν Fondi· — ὅθεν Φουνδανός, ὁ κάτοικ. Στράβ.

Φράατα, τά. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἀτροπατηνῆς χώρας ἐν Μηδίᾳ εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβον συνήθως ἐν καιρῷ χειμῶνος οἱ μετὰ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον βασιλεῖς τῆς χώρας ταύτης· ἐκειτο δὲ αὕτη ἐφ' ἑνὸς λόφου οὖσα ἰσχυρῶς ὠχυρωμένη. Δίων. Κασ. Οὔερα, τά, παρὰ Στράβ. κατὰ Mannert. Φράασπα, τά, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Φραάρτης, ου, ὁ (ᾰ). Βασιλεὺς τῶν Παρθύων περὶ τὸ 181 ἔτος πρὸ Χρ. υἱὸς τοῦ Ἀρτάκυν. — 2) Φραάρτης ὁ δεύτερος, υἱὸς Μιθριδάτου τοῦ πρώτου, βασιλεύσας τὸ 137 πρὸ Χρ. φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μετοίκων.

Φραόρτης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Δηίκους, πρώτου βασιλέως τῆς Μηδίας. Ἡροδ. 1, 96. — 2) Τίος τοῦ Δηίκους, βασιλεύσας εἰς τὴν Μηδίαν περὶ τὸ 647 ἔτος πρὸ Χρ. Ἡροδ. 1, 102.

Φρασία, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἱππ. Ἀνάβ.

Φρασίδαμος, ὁ, Δωριε. ἀντὶ Φρασίδημος. Κάτοικός τις τῆς νήσου Κῶ. παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 3.

Φρασικλείδης, ου, ὁ. Ἄρχων ἐν Ἀθήναις. Δημ.

Φράσιμος, ὁ (ῐ). Πατὴρ τῆς Πραξιθέας γυναικὸς τοῦ Ἐρεχθέως. Ἀπολλόδ. γ', 15.

Φράσιος, ὁ (ᾰ). Μάντις τις ἐκ Κύπρου, ὅστις συμβουλεύσας τὸν Βασιρὶν νὰ θυσιάζῃ ὅλους τοὺς εἰς τὴν χώραν ἐρχομένους ξένους, ἐσφάγη πρῶτος ὑπ' αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. β', 5, 11.

Φράστωρ, ορος, ὁ. Νικητής τις ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι. Πινδ. Ὀλ. 10.

Φραταγούνη, ἡ. Γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ Ὑστάσπου. Ἡροδ. 7, 224.

Φραταφέρνης, ους, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Ἀρρίαν.

Φρεάρροι, οἱ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀκτῆς εἰς τὴν Λεοντίδα Φυλήν. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φρεαρρίος, ὁ ἐκ τοῦ δήμου Φρεάρρου ὤν. Δημ.

Φρεγέλλαι, αἱ, καὶ Φρεγελλα, ἡ, Fregellae. Πόλις τῆς χώρας τοῦ Λατίου ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Ceprano. Πλησ. παρὰ Στράβ. Ἐπιτ. Στεφ. Βυζ.

Φρεγηνία, ἡ· Fregenae. Πόλις τῆς Τυρρηνικῆς χώρας ἐν Ἰταλίᾳ· τανῦν Castel Guido Στράβ.

Φρεντανή, ἡ, Frentana regio. Ἡ χώρα τῶν Φρεντανῶν ἐν Ἰταλίᾳ.

Φρεντανοί, οἱ· Frentani. Λαὸς τῆς μεσαίας Ἰταλίας κατοικοῦντες ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Σαμνιτῶν. Στράβ.

Φρικίας, ου, ὁ (– ⏑ –). Ὀλυμπιονίκης ἐκ Θεσσαλίας πατὴρ τοῦ Ἱπποκλέους. Πινδ. Πυθ. 10, 25.

Φρίκιον, ίου, τό. Ὄρος τῆς Λοκρίδος κείμενον ὑπεράνω τῶν Θερμοπυλῶν ἀπὸ τοῦ ὁποίου οἱ Αἰολεῖς μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Ἀσίᾳ Κύμην· Στράβ. βιβ. ιγ'.

Φρίκων, ωνος, ὁ (ῐ), Ἀρτ. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ὁμ. Ἐτ. ζ.

Φρικωνεύς, έως, ὁ. Κάτοικος τῆς Κύμης πόλεως τῆς Αἰολίδος, Φρικωνίδος ἐπικαλουμένης. Στράβ.

Φρικωνίς, ίδος, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Κύμης· ἐν τῇ Αἰολίδι χώρᾳ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ὄρους Φρικίου ἐν Λοκρίδι ἀπ' ὅπου μετέβησαν πρῶτον οἱ Αἰολεῖς εἰς τὴν Ἀσίαν ἀτέκνωσεν αὐτὴν. Ἡροδ. 1, 149. Στράβ. — 2) Ἐπώνυμ. τῆς πόλεως Λαρίσσης ἐν τῇ Μυσίᾳ, κληθείσης οὕτως καὶ ταύτης ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ κατοικούντων Αἰολέων. Στρ.

Φρικωνίτης, ίδος, ἡ, = Φρικωνίς. Στεφ. Βυζ.

Φρίξα, ἡ, καὶ Φριξαί, αἱ. Πόλις ἀρχαία τῆς Τριφυλίας χώρας ἐν Ἠλίδι κειμένη ἐπάνω δύο ὄρους ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας. Πλησ. παρ' Ἡροδ. 4, 148. Ἐνικ. παρὰ Σεφ. Ἑλλ. γ, 2, 30. Στράβ. ὅθεν Φριξαῖος, ὁ κάτοικ.

Φρίξος, ὁ. Τίος τοῦ Ἀθάμαντος βασιλέως τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Νεφέλης, ἀδελφὸς τῆς Ἕλλης, ὅστις διαβληθεὶς ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς αὐτοῦ Ἰνοῦς πρὸς τὸν πατέρα του καὶ μέλλων νὰ θυσιασθῇ ὑπ' αὐτοῦ, διὰ συμβουλῆς τῆς μητρὸς του Νεφέλης ἔφυγεν ἐκ τῆς Βοιωτίας μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Ἕλλης, διαπλεύσας τὴν Θάλασσαν ἐφ' ἑνὸς χρυσομάλλου κριοῦ τὸν ὁποῖον ἔλαβον θεόρων παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν Ἕλλη πεσοῦσα ἐκ τοῦ κριοῦ ἐπνίγη εἰς τὴν Θάλασσαν ἥτις ἀπ' αὐτῆς ὠνομάσθη ἔκτοτε Ἑλλήσποντος, ὁ δὲ Φρίξος ὑψώσας εὐτυχῶς εἰς Κολχίδα ἀνέθηκε τὸ δέρας τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ εἰς τὸ αὐτόθι ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεος λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Αἰήτου Χαλκιόπην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Καλλιρρόην. Ἀπολλόδ. α', 9, 1. Κατὰ δὲ Παυσ. Βοιωτ. 34. ἐπιστρέψας ὁ Φρίξος αὐθις εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλαβε τὸ ἐν Βοιωτίᾳ πατρικὸν βασίλειον, καὶ ἄλλους λέγεται ὅτι ἐπέστρεψαν οἱ παῖδες αὐτοῦ. Ἀπολλόδ. α', 9, 21. παρβλ. Ἡροδ. 7, 197. (Ἡ γραφ. Φρύξος ἐστιν ἡμαρτ. παρβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 134.)

Φρίξου πόλις, ἡ. Πόλις τῆς Ἰβηρίας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κολχίδος, ἄλλως καὶ Ἰσήστα καλουμένη. Στράβ.

Φρουίμη, ἡ (ῐ). Θυγάτηρ τοῦ βασιλέως Ἐτεάρχου ἐν Κρήτῃ. Ἡροδ. 4, 154.

Φρύντις, ίδος, ὁ. Τίος τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Χαλκιόπης θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 1157. Ἀπολλόδ. — 2) ἡ Φρόντις. Γυνὴ τοῦ Πανθόου καὶ μήτηρ τοῦ Εὐφόρβου. Ὅμ. Ἰλ. Ρ, 40. — 3) Τίος τοῦ Ὀνήτορος, κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον ἐκάμπωσεν ὁ Ἀπόλλων ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σουνίου ἐπιστρέφοντα ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 279–281.

Φρόντων, ωνος, ὁ· Fronto. Ἀρτεν. κύριον Ὀνομ. παρὰ Ῥωμαίοις. Λίνκ.

Φρούροι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἰωνίας κατοικῶν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἰδίας. Διον. Περ. 752.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Φρύγες, οἱ, Ἐνικ. Φρύξ, υγός. Οἱ κάτοικοι τῆς Φρυγίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, καθ' Ἡρόδ. 7, 73. μεταβάντες πρῶτον ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐν Εὐρώπῃ Θράκης, ἔπειτα πρότερον Βρύγοι καὶ Βρύγες ἐκαλοῦντο· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου κατῴκουν οἱ Φρύγες περὶ τὸν Σαγγάριον ποταμόν· Ὅμ. Ἰλ. Π, 717. ἐνασχολούμενοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ κτηνοτροφίαν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεβάλοντο μεγάλως διὰ τὴν εὐφορίαν καὶ γονιμότητα τῆς χώρας αὐτῶν· ἐφημίζοντο δὲ οἱ Φρύγες ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἷς ἄκρον δυσεἰδαίμονες καὶ ἁπλοῖ τὰ ἤθη· Ἡρόδτ. 1, 49.

Φρυγία, ἡ. Ἐπαρχία ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς μικρᾶς Ἀσίας, συνορεύουσα ἀρκτικῶς μετὰ τῆς Γαλατίας καὶ Βιθυνίας, ἀνατολικῶς μὲ τὴν Καππαδοκίαν, μεσημβρινῶς μὲ τὴν Λυκίαν καὶ Πισιδίαν καὶ πρὸς δυσμὰς μὲ τὴν Μυσίαν· ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ὁμήρου ἐκαλεῖτο Φρυγία ἡ περὶ τὴν Λίμνην Ἀσκανίαν καὶ τὸν Σαγγάριον ποταμὸν κειμένη χώρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Ὅμ. Ἰλ. Γ, 185. Ἀκολούθως δὲ ἐδιαιρεῖτο ἅπασα ἡ Φρυγία εἰς δύο μεγάλη μέρη. α) εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν, κειμένην μεσογείως τῆς μιτρᾶς Ἀσίας μεταξὺ Βιθυνίας, Παφλαγονίας καὶ Καππαδοκίας, ἔχουσαν αἰτίαν ἴδιον. ἀγχωρίους βασιλεῖς, περὶ δὲ τὸ 560 ἔτος πρὸ Χρ. ὑποταχθεῖσαν εἰς τὰ βασίλειον τῶν Λυδῶν. Ξεν. Ἀνάβ. ζ, 4. Στράβ. — β) εἰς τὴν μικρὰν Φρυγίαν, κειμένην περὶ τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον. Στράβ. Τὸ μέρος δὲ ἐκεῖνο τῆς Φρυγίας τὸ ὁποῖον ἐκτείνετο παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον περιλαμβάνει τὴν Τρωικὴν χώραν καὶ τὴν παραλίαν τῆς Προποντίδος ἐκαλεῖτο ἰδίως ἡ παρ' Ἑλλήσποντον ἢ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγία. Ξεν. Κυρ. παιδ. β, 1, 5. Στράβ. ἕτερον μέρος τῆς Φρυγίας κεῖται περὶ τὸ ὄρος Ὄλυμπον, ἤτοι περὶ τὸν Ὄλυμπον τὸ ἐπίπεδον Φρυγία καλουμένη, αὐτὴ πρότερον εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν. Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Οἴτης ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐπὶ σοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἐκαύθη ὁ Ἡρακλῆς, κατὰ τοῦ ἐκεῖ πευρύχωσεν. Στέφ. Βυζ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτ. 159. — 3) προσωπικῶν. ἡ Θέα, ἐπώνυμ. τῆς Κυβέλης λατρευομένης ἐπεκλήθη ἐν Φρυγίᾳ. Στράβ. — 4) ὄνομα κύν. σύλλης, παρὰ Θεοκρτ.

Φρύγια, τά (ῠ), Οὐδέτ. ἐκ τοῦ Φρύγιος, προσωπικῶν. ἱερά. Αἱ ἐν τῇ Φρυγίᾳ πανηγυρίζόμεναι τελεταὶ πρὸς τιμὴν τῆς Ῥέας ἢ Κυβέλης. Στράβ. — 2) Χωρίον κείμενον μεταξὺ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, πιθ. κληθὲν οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι λατρείας τῆς Ῥέας. Θουκ. γ', 22. Στεφ. Βυζ.

Φρυγιακός, ἡ, όν. Τῆς Φρυγίας ἢ ἐκ τῆς Φρυγίας ὤν. Στεφ. Βυζ.

Φρύγιος, ία, ιον, καὶ Φρύγιος, ὁ, ἡ, ον (ῠ). Τῆς Φρυγίας, εἰς τὴν Φρυγίαν ἀνήκων· τὸ Φρύγιον ἄστυ, = Τροία. Εὐρ. Ὀρ. 1367. ἡ Φρυγία ἀκίμων, = Κυβέλη. Λουκ. Ἀμ. 42. ὁ Φρύγιος λίθος, τὸ ἐκ Φρυγίας ἐξορυττόμενον μέρμαρον, πιθαν. ταὐτ. τῷ Συνναδικὸς λίθος ἐκ τῆς πόλεως Συνάδων ἐν Φρυγίᾳ. Λουκ. Ἱππ. 5. ἡ Φρυγία ἁρμονία. Λουκ. Ἁρμ. 1. — 2) ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Φρυγίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης ὤν· ἴδε Φρυγία. Καλλιμ.

Φρύνη, ἡ (ῠ). Περίβοητος ἑταίρα τῆς ἀρχαιότητος ἐν Ἀθήναις, γεννηθεῖσα εἰς τὰς Θεσπιὰς πόλιν τῆς Βοιωτίας, πρότερον Μνησαρέτη καλουμένη. Ἀθην. ιγ'. Φρύνη δὲ ἀπὸ τοῦ ὠχροῦ τοῦ προσώπου τῆς χρώματος ὠνομασθεῖσα, κατὰ Πλούταρ. Ἡ ἐξοχὴ ὡραιότης καὶ ὁ τοσοῦτον θαυμαζόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων σωματικὸς αὐτῆς ὀργανισμὸς εἶλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ περιφήμου τεχνίτου Πραξιτέλους εἰς τὸ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν ὡς πρωτότυπον πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον ἐλογίζετο ὡς ἓν τῶν ἐξόχων ἀριστουργημάτων τῆς παλαιᾶς ἀγαλματοποιΐας. Λίλ. ποικ. ἱστ. 2', 32. Λουκ. Ἀθην.

Φρύνις, ίδος, ὁ. Περίφημος κιθαρῳδὸς ἐκ Μιτυλήνης πόλεως τῆς Λέσβου, ἀκμάσας περὶ τὸ 432 ἔτος πρὸ Χρ. κατηγορούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὅτι ἐξεπόλυνε καὶ ἠσθένησε μεγάλως τὴν πρότερον αὐθρικὴν καὶ στιβαρὰν μουσικήν. Ἀριστοφ. Νεφ. 967. Ἡσυχ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. η', 6.

Φρυνίσκος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀσίᾳ ἐξ Ἀχαΐας. Ξεν. Ἀνάβ. ζ', 2.

Φρύνιχος, ὁ (ῠ). Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς Ἕλλην ἐν Ἀθήναις ἀκμάσας περὶ τὸ 498 ἔτος πρὸ Χρ. μαθητὴς τοῦ Θέσπιδος, πρὸ αὐτοῦ τοῦ Αἰσχύλου, εἰσάξας πρῶτος γυναικείας παραστάσεις ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ δοὺς εἰς τὴν δραματικὴν πρᾶξιν ὡρισμένην τινὰ ὕλην, ἤτοι ὁ Πλάτων ὀνομάζει αὐτὸν εὑρετὴν τῆς Τραγῳδίας. Ἀριστοφ. Νεφ. 356. Πλάτ. Μιν. σελ. 321. ἐκ τῆς παραστάσεως μιᾶς τῶν τραγῳδιῶν του, Μιλήτου ἅλωσις ἐπιγραφομένης, κινήσας εἰς δάκρυα τοὺς θεατάς, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς μίαν χρηματικὴν ποινὴν 1000 δραχμῶν, διότι ὡς λέγεται παρέστησε μὲ ζωηρότατα καὶ αἰσθητὰ χρώματα τὰ ἐκ τῶν Περσῶν προξενηθέντα δυστυχήματα ἐν χειρὶ τῆς ἁλώσεως τῆς Μιλήτου· παρὶ Σουϊδ. καὶ ἄλλοι ἀναφέρονται διάφορα τραγικὰ δράματα τοῦ Φρυνίχου. Ἡρόδτ. 6, 21. — 2) ποιητὴς κωμικός, σύγχρονος καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστοφάνους, συγγράψας διάφορα κωμικὰ δράματα καὶ μίαν παρῳδίαν τῆς Ἀνδρομέδας. Ἀριστοφ. Βατρ. 13. Σφ. 1302. — 3) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἐχθρὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ὅστις ἐνωθεὶς μὲ τὴν ἐν Ἀθήναις ὀλιγαρχικὴν φατρίαν, συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὰς τυραννικὰς πράξεις τῶν Τετρακοσίων, ἕως οὗ μάχῃ τέλους ἐφονεύθη ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τῆς ἐναντίας τῶν Δημοκρατικῶν μερίδος ὅτε αὐτὴ ἐπανέλαβε τὴν προτέραν ἰσχύν της. Θουκ. η', 33. κ. ε. ξ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 689. — ὄνομ. Φρυνίχειος, ὁ, ἡ, ον· Ἀριστ.

Φρύνων, ωνος, ὁ (ῠ). Ὀλυμπιονίκης καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, φονευθεὶς εἰς μίαν μονομαχίαν μετὰ τοῦ Πιττακοῦ. Στράβ — 2) Ἀθηναῖός τις, προδούς τὴν πολιτείαν εἰς τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων Φίλιππον. Δημ. Παραπρβ. σελ. 400. Λουκ. Δημ. Ἐγκ. 41.

Φρυνώνδας, ου, ὁ. Ἀθηναῖός τις ἀναφερόμενος παρ' Ἀριστοφ. συνηδ. μετὰ τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ ὁποίου ὁ ὄχλος καὶ πονηρὸς χαρακτὴρ ἐπικρατήσαν ἐν παροιμίαις λεγόμενος. Ἀριστοφ. Θεσμ. 361. Πλάτ. Λουκ. ὄρα Εὐρυβατος.

Φρύξ, γός, ὁ. Κάτοικος τῆς Φρυγίας ἐν Ἀσίᾳ. — 2) ὄνομα σκύλου παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 440.

Φρύξος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος χώρας ἐν Πελοποννήσῳ, ῥέων ἀνατολικῶς τῆς Λερναίας λίμνης καὶ δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν τὸν Ἐράσινον. Παυσ.

Φυή, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία, ἑταίσιον ἀναστήματος ἐκ τοῦ δήμου Παιονίδων, ἥτις δι' ἐπιταγῆς τοῦ Πεισιστράτου λαβοῦσα τὴν μορφὴν τῆς Ἀθηνᾶς, εἰσῆλθεν ἐφ' ἁμάξης συρομένη ἐντὸς τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν παραγγέλλουσα τοῖς πολίταις νὰ δεχθῶσιν αὐδὶς τὸν Πεισίστρατον εἰς τὴν πόλιν. Ἡρόδτ. 1, 60.

Φυκοῦς, οῦντος, ὁ (φῦκος). Ἀκρωτήριον καὶ πόλις τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Λιβύῃ. Στράβ. — ὄνομ. Φυκούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Φυλάκη, ἡ (ῠ). Πόλις τῆς Φθιωτίδος Θεσσαλίας κειμένη ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὄθρυος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φυλάκου υἱοῦ τοῦ Δηϊόνος, τὴν ὁποίαν ὁ Ὅμηρ. ἀναφέρει ὡς πόλιν ὑποκειμένην εἰς τὸν Πρωτεσίλαον. Ἰλ. Β, 695. Πινδ. Ἰσθμ. 1, 84. κατὰ Δικαιαρχ. ὑπῆρχον αἱ Φθιωτικαὶ Θῆβαι, κατὰ δὲ Στράβ. διάφοροι ἀλλήλων. — 2) Πολίχνη τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λακωνίας μεσημβρινῶς. Παυσ.

Φυλακῖς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Φυλάκου, ἡ Ἀλκιμήδη. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 47.

Φυλακήσιος, ου, ὁ. Ὁ ἐκ Φυλάκης ὤν· Στέφ. Βυζ.

Φυλακίδης, ου, ὁ (ῐ). Πατρωνυμ. ὀνομ. Υἱὸς τοῦ Φυλάκου, ὁ Ἰφικλος. Ὅμ. Ἰλ. Β, 705. (τὸ ν ἔστιν μακρὸν ἐν τῇ ὀρσει). — 2) Νικητὴς τις τῶν Ἰσθμικῶν ἀγώνων ἐξ Αἰγίνης. Πινδ. Ἰσθμ. 5, 22.

Φυλακίδης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς Φυλάκης. Λουκ. Διαλ. Νεκρ. 25.

Φύλακος, ὁ (ῠ). Υἱὸς τοῦ Δηϊόνος καὶ τῆς Διομήδης, εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅστις λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν Ἰλυμένην θυγατέρα τοῦ Μινύα ἐγέννησε τὸν Ἴφικλον καὶ τὴν Ἀλκιμήδην· αὐτὸς ἔκτισε τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν Φυλάκην. Ὅμ. Ἰλ. Β, 705. Ὀδ. Ο, 231. Ἀπολλόδ. α, 10. — 2) Ἀρχαῖός τις ἥρως τῶν Δελφῶν, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα λέγεται ὅτι ἐβεβήκησε αὐτοὺς κατὰ τῶν Γαλατῶν ὅτε οὗτοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡρόδτ. η', 39. — 3) Τίς τοῦ Ἰστιαίου ἐκ Σάμου. Ἡρόδτ. 8, 85.

Φύλαρχος, ὁ (ῠ). Ἱστοριογράφος Ἀθηναῖος ἢ Σικυώνιος, ἀκμάσας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος βασιλέως τῆς Αἰγύπτου καὶ συντάξας μίαν ἱστορίαν τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ Πύρρου εἰς 28 βιβλία. Πολύβ.

Φύλας, αντος, ὁ (ῠ). Βασιλεὺς τῆς Ἐφύρας Θεσπρωτίδος χώρας τῆς Ἠπείρου, πατὴρ τῆς Πολυμήλης καὶ Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον φονεύσας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε μετὰ τῆς Ἀστυόχης τὸν Τληπτόλεμον, ἐκ δὲ τῆς Φιλομήλης ἐγέννησεν ὁ Ἑρμῆς τὸν Εὔδωρον. Ὅμ. Ἰλ. Π, 180. Ἀπολλόδ. β', 7, 6. Φύλαντος παρὰ Διόδ. Σικ. δ', 36. — 2) Βασιλεὺς τῶν Δρυόπων, υἱὸς τοῦ Ἀντιόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ.

Φυλασίος, ὁ. ὄρα Φυλή.

Φυλείδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Φυλέως, ὁ Μέγης Ὅμ. Ἰλ. Β, 628. — 2) Πατὴρ τοῦ Πυραγγέλου ἐκ Θηβῶν. Θουκ. β', 2. ἴσως πρότερον, Φυλλίδης ἀναγινώσκετ.

Φυλεύς, έως, ὁ. Τίὸς τοῦ Αὐγείου βασιλέως τῆς Ἤλιδος, πατρὸς τοῦ Μέγητος· ὅτε ὁ Αὐγείας δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἡρακλῆ τὸν συμφωνηθέντα μισθὸν διὰ τὴν καθάρσιν τῆς κόπρου ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, ὁ Φυλεὺς ἐλαχύσεις ὡς κριτὴς ἀμφοτέρων ἔδωκε τὴν ψῆφόν του ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους, διὸ ἐξωκίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡλείου ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἦλθεν εἰς Δουλίχιον. Ὅμ. Ἰλ. Β, 628. Ἀπολλόδ. β', 5, 5. Θεοκρ. Κατὰ τινας παρευρέθη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Σήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἡρώων. — 2) Ἔπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος κληθέντος οὕτως ἀπὸ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ ἔνθα ὑπῆρχεν εἰς περίφημος ναὸς αὐτοῦ. Στράβ. β'. ἐρώτρ. Φυλλεύς.

Φυλή, ἡ. Κώμη εἰς ἄκρον ὄχυρὸν τῆς Ἀττικῆς ἀνήκουσα εἰς τὴν Οἰνηΐδα φυλὴν κειμένη ἐπὶ τοῖς συνόροις τῆς Βοιωτίας, ἀπ' ὅπου ὁ Θρασύβουλος ὁρμήσας ἐξέβαλεν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς τριάκοντα τυράννους· ταύτην Ἀργυρόπυλον Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4. — ὄνομ παροιμ. ἡμὶ μνησικακήσω, εἰσὶ Φυλὴν κατέλαβεν. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1023. — καὶ Φυλάσιος, ὁ κάτοικ. Ἀριστ.

Φυλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Θεσπίου ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Τήσιον. Ἀπολλόδ. β', 7, 8.

Φυλλαῖος, ὁ· Ἐπώνυμ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ τῆς πόλεως Φύλλου ἐν Θεσσαλίᾳ. Στράβ.

Φυλλήϊον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας πλησίον τῆς πόλεως Φύλλου ἐπὶ τοῦ Ἐνιπέως ποταμοῦ. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 37.

Φυλληΐς, ίδος, ἡ. Ἡ εἰς τὸν ποταμὸν Φυλλίδα ἐν Βιθυνίᾳ ἀνήκουσα. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 657.

Φυλλίδας, α, ὁ. Θηβαῖός τις, παρὰ Στεφ. Ἑλλ. ε', 4, 2. Πλουτ. — 2) = Φυλεΐδης.

Φυλλίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σιθῶνος βασιλέως τῆς Θράκης, ἥτις ὑποδεχθεῖσα φιλοφρόνως τὸν ἐκ Τροίας ἐπιστρέφοντα Δημοφῶντα, ἠράσθη αὐτοῦ τοσοῦτον, ὥστε μὴ ὑπομένουσα τὴν ἐξ Ἀττικῆς ὑποσχεθεῖσαν ἐπιστροφὴν τοῦ ἐρασμιαίτατα ἰδιοχείρως. Λουκ. Ὀρχ. 40. κατά τινας δὲ λέγεται ὅτι μετὰ θάνατον μετεμορφώθη εἰς δένδρον ἀμυγδαλαίαν. — 2) Χώρα τῆς Θράκης περὶ τὸ ὄρος Παγγαῖον κειμένη. Ἡροδτ. 7, 113. Στεφ. Βυζ. — 3) Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν Φυλλῆϊς, ὅπερ ὄρα.

Φύλλος, ὁ. Πόλις τῆς Φθιώτιδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ κειμένη πλησίον τῶν Παγασῶν μ' ἕνα περίφημον ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ. Στράβ. Φυλλοῦς, ὁ, Στεφ. Βυζ. κατὰ Θηλ. γεν. εὑρηται ἡμάρτημ. παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Φυλλεύς, έως, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ. καὶ Φυλλαῖος, ὁ ·ἔστι Φυλλῆϊος, Ἰωνικ. ἀντὶ Φυλλεΐος, ὅπερ ὄρα.

Φυλόμαχος, ὁ. Ἕλλην ἀγαλματοποιός. Ἀθηναῖ.

Φυλώ, οῦς, ἡ. Θεράπαινα τῆς Ἑλένης ἐν Σπάρτῃ. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 125.

Φύρκας, ὁ· (συγγεν. τῷ πύργος). Φρούριον τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ πλησίον τοῦ Δεπρέου. Θουκ. ε', 40. πιθαν. = Πύργος.

Φυρόμαχος, ὁ· ἀρσενικ. τύρ. ὄνομ. παρ' Ἕλλησιν. Ἀνθολ.

Φυσαδέα, ἡ. Κρήνη τις πλησίον τοῦ Ἄργους ἐν Πελοποννήσῳ. Παλλμ. Τιμ. κληθεῖσα οὕτως ἀπό μιᾶς θυγατρὸς τοῦ Δαναοῦ.

Φύσιος, ὁ. Τίος τοῦ Λυκάονος βασιλέως τῆς Ἀρκαδίας. Ἀπολδρ. γ', 8.

Φύσκα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη πέραν τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ πλησίον τῆς Βισσοῦ. Θουκ. β', 99. Φύσκος, ἡ, παρὰ Στεφ.

Φύσκος, ἡ. Πόλις τῆς Καρίας κειμένη ἐπὶ τῆς αὐτόθι παραλίου χώρας τῶν Ῥοδίων, παρὰ τῇ ὁποίᾳ εὑρίσκετο εἰς λιμὴν καὶ ἐν ἱερὸν ἄλσος τῆς Δητοῦς. Στράβ. ἡ Φυσκία, παρὰ Στεφ. Βυζ. — 2) = Φύσκα.

Φύσκας, ὁ. Ὄρος τῆς κάτω Ἰταλίας πλησίον τοῦ Πρόσωπος· παρὰ Poxxl. Θεογν. Εἰδ. δ', 23. — 2) Ποταμὸς τῆς Ἀτσυρίας ἐν Ἀσίᾳ ἔχων πλάτος ἑνὸς πλέθρου, ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ὠπιδος· κατὰ Mannert· παρὰ Ὀδοάρ ἢ Ὀδορυάχ, κατὰ δὲ Rennel ὁ μικρὸς Διαλλεχ. Ξεν. Ἀνάβ. β'. 4, 25. Στεφ. Βυζ.

Φύσκος, ὁ. Τίος τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἀμφιτύονος. Στεφ. Βυζ.

Φύταιον, τό· = Φοίτεον, ὅπερ ὄρα.

Φυτηλίδαι, οἱ. Ἀπόγονοι τοῦ Φυτάλου, ἀρχαία τις γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἥτις ὑποδεχθεῖσα τὸν Θησέα ἐκαθάρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν φόνον πολλῶν λητῶν. Πλουτ. Θησ. 12, 22.

Φύταλος, ὁ (ῠ). Ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς Ἀττικῆς, ὅστις ὑποδεχθεὶς φιλοφρόνως τὴν Δήμητραν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε αὕτη ἐπλανᾶτο ζητοῦσα τὴν ἁρπαγεῖσαν Περσεφόνην, ἔλαβε παρ' αὐτῆς ἕνα κλάδον συκῆς τὸν ὁποῖον οὗτος πρῶτον ἐφύτευσεν εἰς τὴν χώραν. Παυσ. α', 23.

Φυτία, ἡ, = Φοιτεῖαι, ὅπερ ὄρα.

Φυτάλμιος, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάτρευον αὐτὸν οἱ Τροιζήνιοι, οἱ διατηροῦντα τοὺς καρποὺς αὐτῶν ἀπὸ τὰς τῆς θαλάσσης κατακλύσεις. Παυσ. β', 32. ἔτι δὲ Ἐπίθ. τοῦ Διός. Ἡσύχ.

Φώκαια, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Ἰωνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κειμένη ἐρήμως τῶν Ἕρμου ποταμοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὸ μέγα αὐτῆς ναυτικὸν καὶ ἐμπόριον τὸ ὁποῖον πρὸ τῆς Περσικῆς ἔτι δυναστείας ἐκτείνετο εἰς διαφόρους μέρη τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἕως τῶν Γαδείρων· ἐντίθεν δὲ αὕτη πρώτων ὑπὸ τινων Ἀθηναίων, ἐχουσα δύω λιμένας· περὶ δὲ τὸ 539 ἔτος πρὸ Χρ. οἱ κάτοικοι αὐτῆς μὴ ὑπομένοντες τὸν ξένον ζυγὸν τῶν Περσῶν, ἀφῆκαν τὴν πατρίδα των μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν νῆσον Κύρνον ἔκτισαν τὴν πόλιν Ἀλαρίαν· ἐκεῖθεν μετέβησαν εἰς Μασσαλίαν συστήσαντες ἐντεῦθεν μίαν ἐπίσημον ἀποικίαν· ταῦτα ἐρείπια Φωκίαι ἢ Φῶκες καλοῦμενα. Ὅμ. Ὕμν. Ἀπολ. 35. Ἡροδτ. 1, 148, 165. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Φωκαΐη, ἡ, παρ' Ἡροδτ. 1, 80, 164. — ὅθεν Φωκαιῆθεν, ἐκ τῆς Φωκαίας. Λουκ.

Φωκαιεύς, έως, Ἀττκ. Φωκαεύς, έως. Κάτοικος τῆς Φωκαίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ· διὰ τοῦ αι, παρ' Ἡροδτ. 1, 14. διὰ δὲ τοῦ α παρὰ Θουκ. α', 13. (διάφορον τοῦ Φωκαεύς, κάτοικος τῆς Φωκίδος.)

Φωκαΐς, ίδος, ἡ, Ἀττκ. Φωκαεύς, ίδος. Ἡ ἐκ τῆς Φωκαίας οὖσα, ἡ κάτοικος τῆς Φωκαίας· οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἐρασμία Κύρου τοῦ νεωτέρου ἄλλως Μιλτὼ ἰδίως ὀνομαζομένη. Ξεν. Ἀνάβ. α', 10. Αἰλ. — 2) Ἐπίθετ. ἀντὶ Φωκαϊκή. Θουκ.

Φωκαϊκός, ή, όν. Τῆς Φωκαίας ἢ εἰς τὴν Φωκαίαν ἀνήκων. Στράβ.

Φωκαΐτης, ου, ὁ (ῐ). = Φωκαιεύς. — 2) Ἐπίθετ. ὁ Φωκαΐτης στατὴρ, νόμισμα τῶν Φωκαέων ἐκ πατροπαρ. Χρυσοῦ. Θουκ. δ', 52.

Φωκαία, αἱ. Φρούριον ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Λεοντίνων ἐν Σικελίᾳ. Θουκ. ε', 4.

Φωκεύς, έως, ὁ, Ἰωνικ. ῆος. Ὁ κάτοικος τῆς ἐσπερίας Φωκίδος ἐν Ἑλλάδι. Ὅμ. Ἰλ. Β, 517.

Φωκίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἀθηναῖός τις, παρὰ Δημ.

Φωκικόν, τό. Οὕτως ἐκαλεῖτο εὐρύχωρός τις καὶ μεγαλοπρεπὴς οἰκοδομὴ ἐνθα συνηθροίζοντο οἱ ἀποστελλόμενοι αὐτηρόσωποι τῶν Φωκικῶν πόλεων ἐν Ἑλλάδι, κειμένη πρὸς ἀριστερὰν τῆς ὁδοῦ ἥτις ἔφερεν ἀπὸ τῶν Δελφῶν εἰς τὴν Δαυλίδα παρὰ τὸν ταφον τοῦ Δαΐου. Παυσ. ί, 5.

Φωκικός, ή, όν. Τῆς Φωκίδος ἢ εἰς τὴν Φωκίδα ἀνήκων. Δημ.

Φωκίς, ίδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσαίας Ἑλλάδος ὁριζομένη ἀρκτικῶς ὑπὸ τῆς Θεσσαλίας, ἀκατολικῶς ὑπὸ τῆς Δοκρίδος καὶ Βοιωτίας, μεσημβρινῶς ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ δυτικῶς ὑπὸ τῆς Δωρίδος καὶ τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν, ἀρχαία κατοικία τῶν ἰδίως Ἑλλήνων εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν ἀνέκαθεν οἱ Λέλεγες ἔχοντες μητρόπολιν αὐτῶν τὴν Δυκώρειαν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι ὄρους Παρνασσοῦ καὶ ἀπ' ὅπου ἐφοδεῖς οἱ παῖδες τοῦ Δευκαλίωνος μετέβησαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Θεσσαλίαν· ἐκλήθη δὲ Φωκὶς ἀπὸ τοῦ Φῶκου υἱοῦ τοῦ Αἰακοῦ, ὅστις ἐκυρίευσεν ἐν μέρος αὐτῆς μετὰ ταῦτα ἀνατολικῶς περὶ τὴν Δαυλίδα· ἐδοκιμάσθη ὀρχαιόθεν ἡ χώρα τῆς Φωκίδος ὑπὸ ἰδίων ἀνεξαρτήτων βασιλέων, τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία ἀναφέρει ἕως τινῶν χρόνων μετὰ τὰ Τρωϊκά, ἔκτοτε δὲ σχηματίσασα καὶ αὐτὴ πολλὰς ἐλευθέρας καὶ δημοκρατουμένας πόλεις ἢ μικρὰς χώρας, ἐπάτρεψε τὴν φρουτίδα καὶ ὑπεβρήνισιν τῶν κοινῶν πραγμάτων εἰς μίαν συνέλευσιν συγκροτουμένην ἐτησίως ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ἑκάστης πόλεως εἰς τινα τόπον Φωκικὸν αἱρεθέντα. Ἐλογίζοντο δὲ οἱ Φωκεῖς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἔθνος φιλόπονον καὶ βιομήχανον, ἐνασχολούμενοι μᾶλλον εἰς τὴν γεωργίαν καὶ καλλιέργειαν τῆς χώρας των παρὰ εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰς τὰς τέχνας. Σοφ. Οἰδ. Τυρ. 733. Ἡροδτ. Στράβ. — 2) Ἐπίθετ. ἀντὶ Φωκική.

Φωκίων, ωνος, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων στρατηγῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν τῶν Ἀθηναίων, υἱὸς τοῦ Φώκου, ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, διδαχθεὶς τὴν Φιλοσοφίαν πλησίον τοῦ Πλάτωνος καὶ Ξενοκράτους, τοῦ ὁποίου τούτου ἐξαιρέτως ἐμιμήθη τὴν περὶ τὰ ἤθη καὶ λοιπὴν δίαιταν αὐστηρότητα, ὑπομιζόμενος πρὸ πάντων διὰ τὸ πρᾶον αὐτοῦ καὶ μέτριον πρὸς τοὺς ἄλλους πολίτευμα καὶ διὰ τὴν ἄκραν δικαιοσύνην του, ἐπικληθεὶς διὰ τοῦτο καὶ Χρηστός· διὰ συνεργείας τοῦ στρατηγεῖ τῶν Ἀθηναίων Χαβρίου ἐνίκησεν ὁ Φωκίων τοὺς Σπαρτιάτας εἰς τὴν ἐν Νάξῳ ναυμαχίαν, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἰδίου καὶ ὡς ἁρμοστὴς εἰς τὰς ὑποταχθείσας νήσους τοῦ Αἰγείου πολάγους πρὸς εἰσπραξιν τῶν φόρων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου κατηγορηθεὶς ὁ Φωκίων μετ' ἄλλων ὁπαδῶν του ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν πρὸς τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀλέξανδρον φιλίαν καὶ ἀφοσίωσίν του, πρὸς τοὺς ὁποίους μέχρι τέλους εἶχε καταφύγει, φερθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς αἰχμάλωτος, ἐρρίφθη εἰς φυλακὴν ὅπου μετ' ἄλλων συνενόχων του κατεδικάσθη νὰ πίῃ τὸ κώνειον εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν τὸν τρίτον χρόνον τῆς 115. Ὀλυμπ. Δημ. Πλούταρ. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ιβ', 43.

Φῶκος, ὁ. Τίὸς τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς νύμφης Ψαμμάθης, ἀδελφὸς τοῦ Πηλέως καὶ Τελαμῶνος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐφονεύθη ἀγωνιζόμενος ποτὲ μὲ τὸν δίσκον. Ἡσ. Θεογ. 1094. Πινδ. Ἀπολδρ. γ', 12, 6. Κατὰ Παυσ. ί, 2, ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἐν Ἑλλάδι Φωκὶς χώρα, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονται καὶ δύω παῖδες ὁ Κρίσσος καὶ Παναπεύς, Παυσ. β', 29. — 2) Τίὸς τοῦ Ὀρνυτίωνος ἢ τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ Κορίνθου, ἑλθὼν μὲ μίαν ἀποικίαν εἰς τὴν Φωκίδα καὶ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀμφίονος. Παυσ. β', 4, 29. ί, 1. — 3) Πατὴρ τοῦ στρατηγοῦ Φωκίωνος ἐν Ἀθήναις. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 18.

Φώκτορες, ὁ. Βυζάντιός τις, παρὰ Δημ.

Φωκυλίδης, ου, ὁ (ῐ). Φιλόσοφος καὶ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, σύγχρονος τοῦ Σόλωνος, τοῦ ὁποίου σώζονται στίχοι τινὲς γνωμικοί.

Φώρων λιμήν, ὁ. Λιμὴν τῆς Ἀττικῆς κείμενος περὶ τὸ ὄρος Κορυδαλόν. Στράβ.

Φώτιος, ὁ. Χάων τις ἐξ Ἠπείρου, παρὰ Θουκ. β', 80.

X.

Χέα, ἡ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐπὶ τῆς αὐτόθι Τριφυλίας χώρας, κειμένη πλησίον τοῦ Λεπρέου. Στράβ. οὕτως ἀναγινώσκουσι τινες τῶν ἐξηγητ. ἀντὶ Φλέα, ἐν Ὅμ. Ἰλ. Β, 133.

Χάβηρος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, παρὰ Ἀρριαν. καλούμενος. Πτολ.

Χάβης, ους, ὁ. Ἀθηναῖός τις Φλυεὺς κατὰ δῆμον. Ἀριστφ. Σφ. 234.

Χαβλάσεοι, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀραβίας ἀναφερόμενος παρὰ Διον. Περ. 956.

Χαβρίας, ου, ὁ (ῐ). Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων σύγχρονος τοῦ Ἰφικράτους, νικήσας τοὺς Λακεδαιμονίους ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ πλησίον τῶν Θηβῶν καὶ ἐκστρατεύσας εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπὲρ τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, ὅτε οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἀποστατήσει κατ' αὐτοῦ, νικήσας αὐτοὺς κατὰ κράτος· ὅτε δὲ ἡ νῆσος Χίος εἶχεν ἀποβάλει τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, πλεύσας κατ' αὐτῆς ὁ Χαβρίας μὲ ἕνα ἰσχυρὸν στόλον διὰνα τὴν πολιορκήσῃ, ἐφονεύθη

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἐνταῦθα ὅτε μ' ἓν μικρὸν πλοῖον ἤθελε τὰ εἰσβαίνῃ εἰς τὸν λιμένα αὐτῆς. Ξενοφ. Ἑλλ. Δημ.

Χαβρίου χάραξ, ὁ, Chabriae Castra. Χωρίον ὀχυρὸν τῆς κάτω Αἰγύπτου κείμενον παραθαλασσίως ἐπὶ τοῦ Πηλουσίου στόματος. Στράβ.

Χαβώρας, α, ὁ, Μέγας ποταμὸς τῆς Μεσοποταμίας, κατὰ Πτολ. πηγάζων ἐπὶ τοῦ ὄρους Μασίου, = Ἀβώρας, ὅπερ ὄρα.

Χαδήσιος, ία, ιον. Τῆς Χαδησίας ἢ ἐκ τῆς Χαδησίας ὤν, ἐπωνυμ. τῶν Ἀμαζόνων ἀπὸ τῆς πόλεως Χαδησίας ἐν Πόντῳ. Ἀπολ. Ῥοδ. Β, 100. ὄρα Χαδισία.

Χαδισία, ἡ, καὶ Χαδησία, Ἀπολ. Ῥοδ. Πόλις τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ παδίου τῆς Θερμισύρας. Στεφ. Βυζ. — ὄθεν Χαδίτιος, ία, ιον. ἐκ Χαδισίας.

Χαδίσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ ῥέων πλησίον τῆς Ἀμισοῦ. Στέφ. Βυζ.

Χαιρέας, ωνος, ὁ. Ναύαρχός τις Ἀθηναῖος. Θουκ. ἡ, 78. τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κωμῳδεῖται ὡς κόσκινος Ἀθηναῖος παρ' Ἀριστῳ. Σφ. 707. — 2) Ἱστοριογράφος Ἕλλην ἀγνώστου ἐποχῆς. Πολύβ. — 3) Ἀθηναῖός τις παρὰ Δουρ.

Χαιρέδημος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Πατρίκλου καὶ ἀδελφὸς ὁμομήτριος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Εὐθ. σελ. 297.

Χαιρεκράτης, ους, ὁ (ε) Ἀθηναίόστις ἐκ τοῦ δήμου Σφηττοῦ, ἀδελφὸς τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. Ξενοφ. Ἀπομν. α, 2, 48.

Χαιρέστρατος, ὁ. Ἄρτεν. κύρ. Ὀνομ. ἐν Ἀλβολ.

Χαιρεφῶν, ῶντος, ὁ. Ἀθηναῖος Σφήττιος τὸν δῆμον, ἐκ νεαρᾶς ἔτι ἡλικίας φίλος τοῦ Σωκράτους καὶ ζηλωτὴς ἀπαθὴς τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, εἷς τὸν ὁποῖον ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία ἀνηρώτησε τὸν Σωκράτην σοφώτατον πάντων ὄντα ὁ Χαιρεφῶν ἠρώτησε περὶ τούτου τὸ μαντεῖον. Ἀριστοφ. Νεφ. 105. Πλάτ. Ἀπολγ. σελ. 31. ἀκολούθως φυγὼν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ Θρασυβούλου ἐτελεύτησε πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σωκράτους. Πλάτ. τοῦτον καλεῖ ὁ Ἀριστοφ. νυκτερίδα διὰ τὴν ἰσχνότητα καὶ ὠχρότητα αὐτοῦ, Ὄρν. 1296.

Χαιρήμων, ονος, ὁ. Ποιητὴς τραγικὸς Ἕλλην τοῦ ὁποίου τὰ τραγικὰ δράματα ἠμφισβήτησαν, Πλούτ.

Χαιρητιάδης, ου, ὁ (ᾱ) Ἄρσεν. κύρ. Ὀνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 51.

Χαιρίδας, ου, ὁ (ῐ) Εἷς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων. Ξενοφ. Ἑλ. β', 3, 10.

Χαίρις, ίδος, ὁ. Αὐλητής τις ἐν Ἀθήναις ὀλίγου λόγου ἄξιος. Ἀριστοφ. Ἀχ. 16. — ὄθεν Χαιριδῆς βομβαύλιοι, Ἀριστ. Ἀχ. 866.

Χαίρων, ωνος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Θηρηΐδος θυγατρὸς τοῦ Φύλαντος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Βοιωτίᾳ πόλις Χαιρώνεια. Παυσ. Ϛ', 79. — 2) Πολέμαρχος Ἀθηναῖος, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 4.

Χαιρώνδης, ου, ὁ· κυρ. Πατρωνυμ. Ὀνομ. ἀντὶ Χαιρωνίδης· καὶ Οὐσ. κύρ. Ὄνομ. Ἄρχοντός τινος ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τοῦ ἀπαίου ἄγνωστ ἡ κατὰ τοῦ Δημοσθένους κατηγορία ὅτε οὗτος ἔμελλε νὰ στεφανωθῇ ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων. Δημ. Στεφ. σελ. 265.

Χαιρώνεια, ἡ. Πόλις τῆς Βοιωτίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ ποταμοῦ, ἀνήκουσα εἰς τὴν χώραν τοῦ Ὀρχομενοῦ, περίφημος πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἀξιομνημόνευτον νίκην τοῦ βασιλέως Φιλίππου κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὡς πατρὶς τοῦ Πλουτάρχου· τανῦν χωρίον Κάπραινα καλούμενον. Θουκ. α, 113. Στράβ. κατὰ Παυσ. Ϛ', 41. ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀρνη καλουμένη. — ὄθεν Χαιρωνεύς, έως, ὁ κάτοικ. Θουκ. καὶ, Χαιρωνικὸς, ἡ, ὀν· τῆς Χαιρωνείας ἢ εἰς τὴν Χαιρώνειαν ἀνήκων. Πλουτρ.

Χαῖτος, ὁ. Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Ἀστερίας. Ἀπολδρ. β', 1, 1.

Χάλαιον, τό. Πόλις μὲ λιμένα τῆς χώρας τῶν Ὀζόλων Λοκρῶν κειμένη ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου Κόλπου. Στεφ. Βυζ. Χαλέως, Πτολ. Χαλαῖοι οἱ κάτοικ. Θουκ. γ', 101.

Χαλάστρα, ἡ. Πόλις τῆς Μακεδονίας κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἐχθῆς τοῦ Ἀξιοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Στεφ. Βυζ. Χαλάστρη, ἡ, Ἡροδ. 7, 123. — ὄθεν Χαλαστραῖος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ.

Χάλβης, ου, ὁ. Κήρυξ τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Βουσίριδος φονευθεὶς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολδρ β', 5, 11.

Χαλδαία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας καὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ περιβρεχόμενον ὑφ' ἑνὸς πλήθους μικρῶν ποταμῶν καὶ διωρύχων, εἰς ἄκρον εὔφορον καὶ ὅμοιον μὲ τὴν χώραν τοῦ Δέλτα τῆς κάτω Αἰγύπτου· τανῦν Χαλδάρ. Στρ. Βυζ. Πτολμ.

Χαλδαῖοι, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χαλδαίας χώρας ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ. Ἡροδ. 3, 153. τὸ ἀνέκαθεν τομάδες λαοί, κατοικοῦντες ἐσπαρμένοι ἐν τῇ ἀρκτῴᾳ Ἀσσυρίᾳ ἢ ἐπὶ τῶν ὁρέων τὰ ὁποῖα ὁρίζουσι αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας. Ξενοφ. Κυρπαιδ. γ', 1, 54. περὶ δὲ τὸ 630 ἔτος πρὸ Χρ. προχωρήσαντες μεσημβρινώτεροι ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ χώρᾳ ἐσύστησαν αὐτόθι ἰδίαν ἐπικράτειαν καὶ βασίλειον, φθάσαντες μετ' οὐ πολὺ εἰς μεγάλην ἀκμὴν πολιτισμοῦ καὶ εὐδαιμονίας ἐπινοήσαντες καὶ διαφόρους χρησίμους τέχνας. — 2) Ἡ φυλὴ τῶν Βαβυλωνίων ἱερέων, κληθεῖσα οὕτως ἰδίως ἀπὸ τῶν πρώτων Χαλδαίων, ὅτε οὗτοι ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατέκτησαν μέγα μέρος τῆς Βαβυλωνίας χώρας, καὶ τῆς ὁποίας ἡ σύστασις ἀποδίδεται εἰς τὸν Βῆλιν ἀρχαῖον βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου αὕτη διῃρέθη εἰς διαφόρους ἄλλας μοίρας, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἐνησχολεῖτο ἰδίως μὲ μίαν τινὰ ἐπιστήμην ἢ γνῶσιν, πρὸ πάντων μὲ τὴν Ἀστρονομίαν, ἀστρολογίαν, οἰωνοσκοπίαν, ἐξήγησιν τῶν ὀνείρων, μαγείαν, καὶ ἄλλας τὰς ὁποίας οὗτοι ἐφύλαττον ὡς πατροπαραδότους καὶ μυστηριώδεις ὡς πρὸς τὸ λοιπὸν ἔθνος ἢ πρὸς τοὺς λοιποὺς ξένους λαούς. Ἡροδ. 1, 181. Ἀρρίαν. ζ', 17. — 3) Λαὸς ἄγριος καὶ πολεμικός, διαμείναντες ἀνέκαθεν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας καὶ Ἀσσυρίας, ἀπ' ὅπου κατήγοντο οἱ ἐν Βαβυλωνίᾳ ἰδίως καλούμενοι Χαλδαῖοι. Ξενοφ. Ἀναβ. δ', 3, 5. ε', 5, 17. Κατὰ Rennel ἦσαν οὗτοι Χάλυβες ὡς καὶ παρὰ Στραβ. καλοῦνται, κατοικοῦντες τὴν Χαλδαίαν χώραν.

Χαλκάστρη, ἡ = Χαλάστρα.

Χάλκεια, ἡ, Σκυλ. καὶ

Χάλκη, ἡ. Νῆσος μικρὰ ἐπὶ τοῦ Καρπαθίου Πελάγους μὲ μίαν πόλιν καὶ ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς· τανῦν Χαρκή. Θουκ. ἡ, 41. Χαλκία, ἡ· παρὰ Στράβ.

Χαλκηδών, όνος, ἡ (Καλχηδών). Πόλις τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου, ἀποικία τῶν Μεγαρέων μὲ λιμένα· τανῦν Χαλκηδών, τουρστ. Kadikoi. Ἡροδ. ἡ γραφ. Καλχηδὼν κατὰ Poppo καὶ Passow ἴσως ὀρθότρ. εὑρισκομένη ἐπὶ νομισμάτων καὶ παρ' Ἡροδ. 4, 85. Κατὰ Göttling ἐτύπ. Καλχηδὼν ὑπῆρχε συνήθης παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὅστις οὕτος εὑρηται συνήθως καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφ. Ἡροδ. 4, 144. Θουκ. δ', 75. Ξενοφ. Κυρ. Ἀναβ. — ὄθεν Χαλκηδόνιος, ία, ιον, τῆς Χαλκηδόνος ἢ εἰς τὴν Χαλκηδόνα ἀνήκων· καὶ Οὐσιαστικ. ὁ κάτοικ. Ἡροδ. — ἡ Χαλκηδονία, ἡ περὶ τὴν Χαλκηδόνα χώρα. Ξεν. — καὶ Χαλκηδονικὸς, ἡ, ὀν· τῆς Χαλκηδόνος. Στραβ.

Χαλκία, ἡ = Χάλκη.

Χαλκιδεύς, έως, ὁ. Ὁ κάτοικος τῆς Χαλκίδος ἐν τῇ νήσῳ Εὐβοίᾳ. Ἡροδτ. 5, 74. ἔτι ὁ κάτοικ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Χαλκίδος, Θουκ. ἀ, 65. κ. ε. ξ. — 2) Ὁπλ. κύρ. Ναύαρχός τις τῶν Λακεδαιμονίων Θουκ. ἡ, 6.

Χαλκιδική, ἡ. Ἐπαρχία τῆς μεσημβρινῆς Μακεδονίας κειμένη μεταξὺ τοῦ Στρυμονικοῦ καὶ Θερμαϊκοῦ κόλπου, ἔχουσα ἀπ' αὐτῆς μητρόπολιν τὴν Χαλκίδα. Ἡροδτ. 7, 185. — 2) Ἐπαρχία τῆς Συρίας ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ ἕως τῆς ἐρήμου Ἀραβίας, μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὴν Χαλκίδα. Πτολμ. ε, 15.

Χαλκιδικὸν ὄρος, τό. Ὄρος τῆς νήσου Σικελίας κείμενον πλησίον τῆς Μεσσήνης, τανῦν St. Rittl. Πολυβ.

Χαλκιδικός, ἡ, όν· τῆς Χαλκίδος ἢ ἐκ τῆς Χαλκίδος ὤν. Ἡροδτ. 7, 185. αἱ Χαλκιδικαὶ πόλεις. Οὕτως ἐκαλοῦντο αἱ πόλεις τῆς Σικελίας ὅσαι ἀσυστήσησαν ἀρχαιόθεν ὑπὸ ἀποικιῶν ἐκ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ πόλεως Χαλκίδος, ἐξ ὧν ὑπῆρχε καὶ ἡ πόλις Νάξος. Θουκ. γ', 86. Στρβ. ὁ Χαλκιδικὸς πόλεμος, ὁ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ τῆς Θράκης πόλεμος. Θουκ.

Χαλκίοικος, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς ἐν Σπάρτῃ τὸ Χαλκοῦ οἰκοδομημένου, εἰς τὸν ὁποῖον συνηθροίζοντο κατ' ἔτος ζῶλοι οἱ νέοι τῶν Σπαρτιατῶν καὶ ἐπρόσφεροι ὡπλισμένοι μίαν κοινὴν θυσίαν εἰς τὴν θεὰν ταύτην. Παυσ. γ', 19. αἱ γιτόμεναι ἐν καιρῷ τῆς θυσίας ταύτης τελεταὶ ἐκαλοῦντο Χαλκιοίκια εἰς τὰς ὁποίας προέφερεν ἀείποτε αἰ ἐν Σπάρτῃ ἔφοροι. Παυσ.

Χαλκιόπη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολχίδος καὶ γυνὴ τοῦ Φρίξου, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κυτίσσορον ἢ Κύθωρον, τοὺς ὁποίους αὕτη ἔπεμψε κρύφα τοῦ πατρός της εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπολδρ. α, 9, 1. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Εὐρυπύλου βασιλέως τῆς νήσου Κῶ, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Θεσσαλόν. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 161. Ἀπολδρ. β', 7, 8. — 3) Θυγάτηρ τοῦ Ἠρηθῆρος καὶ γυνὴ δευτέρα τοῦ βασιλέως Λίγκου ἐν Ἀθήναις. Ἀπολδρ. 7, 16, 8.

Χαλκίς, ίδος, ἡ (ῐ) Μία τῶν δώδεκα θυγατέρων τοῦ Ἀσωποῦ καὶ τῆς Μετώπης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Εὐβοίᾳ πόλις Χαλκίς. Διόδ. Σικ. δ', 47.

Χαλκίς, ἡ. Κύριος καὶ πρωτεύουσα πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ στενοῦ τῆς Εὐρίπου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνέχετο διὰ μιᾶς γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ξηρὰν τῆς Βοιωτίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἤγετο τὸ πάλαι μεγάλα ἐμπόρια, περιέχουσα διάφορα τεχνουργεῖα χαλκοῦ, μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, στοὰς, γυμνάσια, καὶ ἐξαίρετους εἰσοδήκας, μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς Ἑλλάδος ἀναφέρεται ἤδη καὶ παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρῳ, συστήσασα ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἐκατέρους ἀποικίας ἐν Θρᾴκῃ, Ἰταλίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Σικελίας. Ὁμ. Ἰλ. Β. 537. Ἡροδτ. τανῦν Εὐρίποι. — ἡ Χαλκὶς τῆς Εὐβοίας, παρ' Θουκ. ζ', 29. καὶ ἡ ἐπὶ τῷ Εὐρίπῳ, Δρέπανα. — 2) Πόλις τῆς Αἰτωλίας κειμένη ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κύθνου πο-

δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τεμεῖ πλησίον τοῦ ὄρους Χαλκίδος· ταῦτα Γαλατ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 640· ἡ Κορινθίων πόλις, παρὰ Θουκ. α, 108. Στράβ. ἔτι καὶ Ἐποχαλκὶς καλουμένη. — 3) Πολίχνη τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐπὶ τῆς αὐτόθι Τριφυλίας χώρας. Στράβ. πιθαν. ἡ παρ' Ὅμ. Τμν. Ἀπολ. 426. ἐναφορμέσει. — 4) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς χώρας ἐν Μακεδονίᾳ, ἀποικία τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδος, ὑπομείνασα πολλὰ δεινὰ ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἡ ἐπὶ Θράκης Χαλκίς, παρὰ Θουκ. β', 58. — 5) Μητρόπολις τῆς Χαλκιδικῆς ἐπαρχίας ἐν τῇ Συρίᾳ πλησίον τῆς Βεροίας. Στεφ. Βυζ. — 6) Ὄρος τῆς νήσου Εὐβοίας ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου ἔκειτο ἡ πόλις Χαλκίς. Στράβ. — 7) Ὄρος τῆς Αἰτωλίας μεταξὺ Καλυδῶνος καὶ Χαλκίδος, ἔτι καὶ Χαλκὶς καλούμενον. Στράβ. — 8) Μέρος ποταμοῦ τῆς ἐπαρχίας Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ.

Χαλκίς, ίδος, ἡ. Ὀνομ. κύρ. γυναικὸς ἐν Ἀιδοῦ.

Χαλκίτις, ιδος, ἡ. Νῆσος μεταξὺ τῆς Προποντίδος κειμένη νοτιοανατολικῶς τοῦ Βυζαντίου, ἔχουσα μεταλλεῖα χαλκοῦ ἐπ' αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. — 2) Ἐπαρχία τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας κειμένη μητροπόλεως. Πτολμ.

Χαλκωδόνιον ὄρος, τό. Ὄρος τῆς Θεσσαλίας κείμενον πλησίον τῆς πόλεως τῶν Φερῶν. Ἀπολ. Ῥοδ. Α, 59.

Χαλκωδοντιάδης, ου, ὁ (ᾰ) Τίὸς τοῦ Χαλκωδόντος, ὁ Ἐλεχθήνωρ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 541.

Χαλκωδοντίδης, ου, ὁ (ῐ) Τίὸς τοῦ Χαλκωδόντος, πληθτ. Ἀπόγονοι τοῦ Χαλκωδόντος, οἱ Εὐβοεῖς, παρ' Εὐρπ. Ἰων. 54.

Χαλκωδών, οντος, ὁ. Βασιλεὺς τῶν Ἀβάντων ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, πατὴρ τοῦ Ἐλεφήνορος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἐν τῇ κατὰ τῶν Θηβαίων μάχῃ. Ὅμ. Ἰλ. 541. Σκυ. Φιλ. 589. Ἀπολλδ. — 2) Βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Ἡρακλῆς ἐπληγώθη, ὅτε εἰσέβαλε κατὰ τῆς νήσου ταύτης· ἦν δὲ οὗτος υἱὸς τοῦ Μέροπος. Ἀπολλδρ. β', 7, 1. Χάλκων, παρὰ Θεοκρ. εἰδ. ζ', 6. — 3) Εἷς τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου ἐκ τῆς Ἀραβίας Ἀπολλδρ. β', 1, 4. — 4) Εἷς τῶν μνηστήρων τῆς Ἱπποδαμείας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Οἰνομάου ὅτε ἐνικήθη ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ. Παυσ. ς', 21.

Χάλκων, ωνος, ὁ. Μυρμιδὼν τις, πατὴρ τοῦ Πανυκλείους. Ὅμ. Ἰλ. Π, 805. — 2) = Χαλκώδων, ἀριθμ. 2.

Χαλκιτις, ίδος, ἡ Ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν ἐν Κορίνθῳ, πληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Χαλκινοῦ τὸν ὁποῖον αὐτὴ πρώτον ἔδωκεν εἰς τὸν Βελλεροφόντην διὰ τὸν ὁποῖον οὗτος ἐδάμασε τὸν ἵππον Πήγασον. Παυσ. β', 4.

Χάλος, ὁ (ᾰ) Ποταμὸς τῆς Συρίας βέων πλησίον τῆς αὐτόθι πόλεως Χαλκίδος, τοῦ ὁποίου οἱ ἰχθῦς ἐνομίζοντο ὡς ἱεροὶ ὑπὸ τῶν ἀγχιμῶν μὴ βλαπτόμενοι ὑπ' αὐτῶν· ταῦτα Κοβατε. Ξεν. Ἀνάβ. α', 4, 9.

Χαλυβες, οἱ, Ἐθν. Κάλυψ, υβος, ὁ (ῠ) Λαὸς τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν Ἀσίᾳ, κατοικοῦντες περὶ τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη, ψημιζόμενοι ἐξαίρετ. Ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰδήμονες τῆς τῶν μετάλλων ἐργασίας καὶ τῆς ἐπιτηδείου κατασκευῆς τῶν ὅπλων, εἰς τῶν ὁποίων τὴν χώραν εὑρίσκοντο ἄλλοτε ἄφθονα μεταλλεῖα ἀργύρου· περιελάμβανον δὲ οὗτοι διαφόρους φυλάς· ἴδε Ἡρόδ. 1, 28. Ὑπῆρχον οἱ Χάλυβες ὁμοροι τῶν Μαριανδυνῶν· κατὰ δὲ Ξεν. Κύρ. Ἀνάβ. δ', 5, 1. συνώρευον μετὰ τῶν Μοσυνοίκων· παρ' Αἰσχ. Ἑπτ. Θήβ. 721. κατῴκουν οὗτοι μεταξὺ τοῦ Βορμοδένους καὶ Ταπείδος ποταμοῦ, καὶ κατὰ Στράβ. παρὰ τοὺς Τιβαρηνούς, τοὺς ὁποίους ὁ γεωγράφος οὗτος ὑποτίθησιν ἐνιαχοῦ τῶν παρ' Ὁμήρ. Ἀλιζώνων. — 2) Ἔθνος Ἀσιατικὸν κατοικοῦν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρμενίας, μάχιμον καὶ ἀνδρεῖον. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ. δ', 5, 34. πιθαν. = Χαλδαῖοι.

Χαλύβη, ἡ (ῠ) Πόλις τῶν Ἀμαζόνων ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας τοῦ Πόντου ἐν τῇ Ἀσίᾳ, πιθαν. ἡ παρ' Ὁμήρ. Ἀλύβη καλουμένη. Στράβ.

Χάλυβος, ὁ = Χάλυψ. Αἰσχ. Εὐρπ. Ἄλκ. 980.

Χαλυβών, ῶνος, ἡ. Μητροπολις τῆς ἐπαρχίας Χαλυβωνίτιδος ἐν Συρίᾳ, πιθαν. ἡ πρότερον Βεροία λεγομένη. Πτολμ.

Χάλυψ, υβος, ὁ. Ποτάμιος τῆς Χαλυβῶνος ἐν Συρίᾳ. Διον. Περ. 762.

Χαλωνῖται, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀσσυρίας χώρας ἐν Ἀσίᾳ κατοικοῦντες νοτιοδυτικῶς αὐτῆς Διον. Περ. 1015.

Χαλωνῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀσσυρίας ἐκτεινομένη μεσημβρινῶς αὐτῆς περὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν καὶ νοτιοανατολικῶς τῆς Ἀρμενίας. Στράβ. ιέ.

Χαμαιλέων, οντος, ὁ. Συγγραφεύς τις ἐξ Ἡρακλείας. Ἀθην.

Χαμύνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὕτη ἕνα ναὸν εἰς τὴν Πίσαν ἐν Πελοποννήσῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ χαίνειν, διὰ τὸ ἐνταῦθα χάσμα τῆς γῆς ὡς λέγεται τὸ ὁποῖον ἠνεῴχθη ὅτε ὁ Πλούτων κατεβίβατεν εἰς τὸν Ἅιδην τὴν Περσεφόνην. Παυσ. στ', 21.

Χάος, ους, τό. Ὄρος τῆς Ἀργολίδος χώρας κείμενον μεταξὺ Ἄργους καὶ Τεγέας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τὰς πηγὰς τὸν ὁ Ἐρασῖνος ποταμός. Παυσ. β', 24.

Χάονες, οἱ, (ᾰ) Ἐνικ. Χάων, ονος, ὁ. Εἷς τῶν τριῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἠπείρου, καταγόμενοι ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Πελασγῶν, οἱ ἰσχυρότεροι καὶ μαχιμώτεροι τῶν ἄλλων, κατακτήσαντες πρότερον τὸ πλείστον μέρος τῆς Ἠπείρου, ἐπὶ τῆς χώρας τῶν ὁποίων ἔκειντο αἱ πόλεις Ἀντιγονία καὶ Κλιμάξ. ὁ Θουκ. β', 18. καλεῖ αὐτοὺς βαρβάρους· (παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 604. καὶ Ἱππ. 7. κεῖται τὸ ὄνομα Χάων ἐμπαικτικῶς ὑπαινιττόμενον τὸ χαίνω ἢ χάσκω.)

Χαονία, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἠπείρου κειμένη βορειοδυτικῶς ἐπὶ τῆς παραλίας αὐτῆς. Στεφ. Βυζ. ἐν ᾧ ὁ ε δὲ καὶ αὐτὴ ἅπασα ἡ Ἤπειρος ἐλέγετο Χαονία.

Χαόνιος, ία, ιον. Τῶν Χαόνων ἢ εἰς τὴν Χαονίαν ἀνήκων· ἡ Χαονία φηγός, αὐτὴ ἡ δρῦς τῆς Δωδώνης. Ὀρφ. Ἀργ. 130.

Χάος, τό. παρ' Ἡσ. πρώτου Θεογ. 116. Ἐν τῶν τεσσάρων ἀρχικῶν αἰτιῶν τῆς πρώτης ἐν τῇ φύσει συστάσεως τῶν ὄντων, περιστανόμενον ὡς ὂν ἄπειρον καὶ ἀχανὲς διάστημα περιλαμβάνον ἐν αὐτῷ τὰ πάντα καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδημιουργήθησαν ἀνέκαθεν ὅλα τὰ ὄντα· ἐγέννησε δὲ τὸ Χάος ἀφ' ἑαυτοῦ πρῶτον τὸ Ἔρεβος καὶ τὴν Νύκτα, ἐκ τῆς μίξεως τῶν ὁποίων παρῆχθησαν ὁ Αἰθὴρ καὶ ἡ Ἡμέρα.

Χαράδρα, ἡ (υ — —) Πόλις ὀχυρὰ τῆς Φωκίδος κειμένη ἐπὶ τοῦ Χαράδρου ποταμοῦ οὗ μακρὰν τῆς Δελφίας. Ἡρόδ. 8, 33. Παυσ. — 2) Πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐν Πελοποννήσῳ. Στράβ. — 3) πόλις τῆς Χαονίας χώρας ἐν Ἠπείρῳ. Πολύβ.

Χαράδρος, ὁ (υ—υ) Ῥύαξ τις ἐν Ἀργολίδι εἰσβάλλων εἰς τὸν Ἴναχον ποταμόν. Θουκ ε', 60. — 2) Ἕτερος Ῥύαξ πλησίον τῆς Χαράδρας ἐν τῇ Φωκίδι. Παυσ. ί, 35. — 2) μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀχαΐας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀργυρᾶς. Παυσ. ζ', 19.

Χαρακηνή, ἡ. Χώρα τῆς Βαβυλωνίας κειμένη μεσημβρινῶς μὲ μητρόπολιν ἐπ' αὐτῆς τὸν Χάρακα. Πτολμ.

Χαρακηνός, ὁ. Ὁ κάτοικος τοῦ Χάρακος. Λουκ.

Χάραξ, ακος, ὁ. Πόλις τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου κειμένη ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτῆς μέρους, ταῦν Καρᾶ — Καπὲ. Πτολμ. — 2) πόλις τῆς Χαραξηνῆς χώρας ἐν Βαβυλωνίᾳ κειμένη ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, ἐξ οὗ καὶ τοὔνομα ἔσχε τότε ὠνομάσθη. Ἐφεῖς εὐρυθμήσας αὐτὴν εἰς τῶν Ἀράβων Ἡγεμόνων Πατίνης ἢ ἄλλως Σπασίνης καλούμενος, ὠχύρωσεν αὐτὴν διὰ χωμάτων συστήσας ἐνταῦθα τὴν καθέδραν τοῦ βασιλείου του, ἥτις ἔκτοτε εἵλκυσεν εἰς ἑαυτὴν καὶ ὅλον τὸ ἐμπόριον τὸ γινόμενον πρότερον εἰς τὴν Σελεύκειαν, ὅθεν Χάραξ Πασίνου, παρὰ Πτολ. καὶ Σπατίνου παρὰ Διον. Κασσ. καλουμένη. — 3) πόλις μικρὰ τῆς Ἀφρικῆς ἄλλως καὶ Φάραξ λεγομένη.

Χάραξος, ὁ. Τίὸς τοῦ Σκαμανδρωνύμου καὶ ἀδελφὸς τῆς Σαπούς. Ἡρόδτ. 2, 135.

Χάρης, ητος, ὁ (ᾰ) Ἀθηναῖός τις διαβόητος διὰ τὰ αἴσχρα αὐτοῦ καὶ πονηρὰ ἤθη, παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 604. — 2) Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ὀλίγης πολεμικῆς πείρας καὶ στρατηγικῆς γενναιότητος ἀνήρ, πολεμήσας ἐν Θρᾴκῃ ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων Φιλίππου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τούτου ἐνικήθη κατὰ κράτος μετὰ ταῦτα εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ δυστυχῆ μάχην τῶν Ἑλλήνων. Ξενοφ. Ἑλλ. ζ', 2. Δημ. παραπρεσβ. 447. — 3) Ἕλλην ἀγαλματοποιὸς ἐκ τῆς πόλεως Λιμνου ἐν Ῥόδῳ, συνεργασθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν δωδεκα ἔτη εἰς τὸν περίφημον Κολοσσὸν τῆς πατρίδος του. Στράβ.

Χαριάδης, ου, ὁ (ᾰ) πληθ. Χαριάδαι, οἱ. Μία τῶν ἀρχαίων ἐπισήμων φυλῶν ἐπὶ τῆς νήσου Αἰγίνης, ἐξ ἧς κατήγοντο διάφοροι γενναῖοι αὐτόθι. Πινδ. Νεμ. 8, 78. — 2) Ὄνομα οὐτιδανοῦ τινος παρασίτου, παρὰ Δουν.

Χαρίδας, ὁ, ὁ (υυ–) Κυρηναῖός τις, παρὰ Καλλ. επ. 14. — 2) = Χαρίλας, ὕστερ ὄρα.

Χαρίδημος, ὁ, Δωρ. Χαρίδαμος. Δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς τῶν ἐν Ἀθήναις μισθωτῶν στρατευμάτων, ἐξ Ὠρεοῦ πόλεως τῆς Εὐβοίας, πολεμήσας ἐν Ὀλύνθῳ ἐναντίον τοῦ βασιλέως Φιλίππου· ὕστερον δὲ ἐξορισθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων κατὰ ζήτησιν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔφυγεν εἰς Περσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον ὅπου ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ κατηγορηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν Περσῶν στρατηγῶν. Δημ. Στεφ. σελ. 264. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. α', 10. — 2) Ἀθηναῖός τις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐπιγράφεται ἓν τῶν τοῦ Λουκιανοῦ συγγραμμάτων.

Χαρίλεια, ἡ. Γυνὴ Ἐφεσίου τινός, παρὰ Δουκ. Τοξ.

Χαρικλείδης, ου, ὁ. Ἄρχοντις ἐν Ἀθήναις, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων εἰς θάνατον. Δημ. Μειδ. σελ. 572.

Χαρικλῆς, έους, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, παρὰ Θουκιδ. ζ', 20. ὅτι καὶ εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων ἀναφερόμενος παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. β', 3, — 2) Κεραμεύς τις, παρὰ Λουκ.

Χαρικλώ, οῦς, ἡ. Νύμφη τις ἐκ τῆς ὁποίας ὁ Εὐήρης ἐγέννησε τὸν Μάντιν Τειρεσίαν, ἀγαπηθεῖσα μεγάλως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀπολλδρ. γ', 6, 7. Καλλ. εἰς Παλλαδ. 67. — 2) ἑτέρα Νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Πέρσου, γυνὴ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὴν Ὀκυρόην. Πινδ. Πυθ. 4, 182. παρβλ. Σχολ. κατὰ Πλουτ. Θησ. 10. θυγάτηρ τοῦ Κυκρέως βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος καὶ γυνὴ τοῦ Σκίρωνος.

Χαρίλαος, ὁ Ἰων. Χαρίλεως καὶ Χάριλος, Δωρ. Χαρίλας, α. Τίὸς τῶν Πολυδέκτου καὶ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ἀνεψιὸς τοῦ Λυκούργου ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Προκλέους ἐν Σπάρτῃ· γενηθεὶς ὀλίγον ὕστερον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐπιτροπευθὴν ὑπὸ τοῦ θείου τοῦ Λυκούργου, ἕως οὗ ἐφῆκεν εἰς ἡλικίαν τοῦ νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου· ὁ κατὰ τῶν Ἀργείων καὶ Τεγεατῶν πόλεμος τὸν ὁποῖον ἐπεχειρίσθη ὁ Χαρίλαος, μετὰ ταῦτα ἐστάθη ὀλίγον εὐτυχής, εὐτυχέστεραι μ' ὅλον τοῦτο ὑπῆρξαν αἱ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐπιχειρήσεις του, τῶν ὁποίων κατέκτησε διαφόρους πόλεις. Πλουτ. Λυκ. 3. Στράβ. Χάριλλος, Ἡρόδ. 8, 131. Παυσ. γ', 7. — ὁ Ἡρόδ. 7, 65. καλεῖ αὐτὸν ἡμάρτμ. Λεωβώτην.

Χαρίλας, α, ὁ (νυ-). Περιβόητός τις ἀδδηφάγος ἀνήρ, ἀναφερόμενος παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. (ἐνδε πρότερον Χαρίδας ἐσημειώσκτ.) καὶ παρ' Ἀθην. — 2) Δωρ. ἀντὶ Χαρίλεως.

Χαρίλεως, ὁ, Σάμιος, ἀδελφὸς τοῦ Τυράντου Μαιανδρίου. Ἡρόδ. 3, 145.

Χαρίλλος, ὁ, ἐρε Χαρίλαος.

Χαρινάδης, ου, ὁ (υ-υ-). Ἀθηναῖός τις περιβόητος διὰ τὴν βραδύτητα καὶ ἐργοκνησίαν του, ἀφ' οὗ καὶ παροιμ. κράττων ἐστὶ σου Χαρινάδης βαδίζειν. Ἀριστοφ. Σφ. 232.

Χερίνδας, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Καδουσίων. Πτολμ.

Χαρίνος, ὁ. Μακεδών τις, παρ' Ἀρρ. — 2) Ἀθηναῖός τις. Λουκ.

Χαρίξενος, ὁ. Δωρ. ἀντὶ Χαρίξενος. Σικυώνιός τις, παρὰ Δευκ. Τοξαρ.

Χαρίξενη, ἡ. Γυνή τις Ἀθηναία χλευαζομένη διὰ τὴν ἁπλότητά της ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 943.

Χάριππος, ὁ (ῐ). Ἄρσεν. κύρ. ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Νεφ. 64. — 2) περιβόητός τις ἀδδηφάγος, παρ' Αἰλ. ποικ. Ἱστ. α', 27. Χαίριππος, παρ' Ἀθην.

Χάρις, ιτος, ἡ (ᾰ). Γυνὴ τοῦ Ἡφαίστου, παρ' Ὅμ. Ἰλ. Σ, 382. καὶ Παυσ. ε'. 35. καὶ Ἡτ. Θεογ. 945. ἡ Ἀγλαΐα, κατὰ δὲ Εὐσταθ. εἰς Ὀδ. Σ, ἡ Θαλία. — 3) πληθ. αἱ Χάριτες. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, Θεότητες τοῦ Ὀλύμπου. Ἡσ. Θεογ. 907. 64. παριστάμεναι ὡς θεαὶ καὶ ἔφοροι πάσης ἡδονῆς καὶ νοερᾶς ἢ ὑλικῆς τέρψεως τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρώτον ἐκ τῆς νήσου Κρήτης εἰς τὴν Λακωνίαν, ὅπου εὑρίσκετο καὶ ὁ ἀρχαιότατος αὐτῶν ναὸς μεταξὺ Σπάρτης καὶ Ἀμυκλῶν· ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν ἀναφέρεται παρ' Ὁμήρ. ἀλλ' ἡ νεωτάτη παρ' αὐτῷ καλεῖται Πασιθέα, Ἰλ. Ξ, 269, ὁ Ἡσίοδ. διαιρεῖ αὐτὰς τρεῖς τὸν ἀριθμόν, τὴν Ἀγλαΐαν, Εὐφροσύνην καὶ Θαλίαν, ὡς καὶ παρὰ Πινδ. Ὀλ. 14, 19. περιστατούμεναι Δίοσπε ὡς παρθένοι ἀκολουθοῦσι τῇ Ἀφροδίτῃ, Ὅμ. Ἰλ. Σ, 383. Ὀδ. Θ, 364 — 366. ἔσθ' ὅτε καὶ τῆς Ὥρας. Ὅμ. Ἰλ. Ξ, 267. (Χάρις, ὡς κύρ. Ὀνομ. σχηματιζ. ἐν τῇ Αἰτιατ. Χάριτα. παρὰ μέντοι Λουκ. Διαλ. Θε. ιε'. εὑρηται καὶ Χάριν, παρβλ. Βουττμ. Ἑλλ. Γραμμ. §. 44. 2. σημ. α'.)

Χαριτία, ἡ, καὶ Χαρισίαι, οἱ. Κώμη τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σκιᾶς, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετῴκησαν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. πληθ. παρὰ Παυσ. η', 35. Στεφ. Βυζ.

Χαρίσιος, ὁ. Εἷς τῶν παίδων τοῦ βασιλέως Δυκάονος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ κώμη Χαρισία. Παυσ. η', 12.

Χάριστος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Κολχίδος χώρας, παρὰ Πτολ.

Χαριτιμίδης, ου, ὁ (ῐ). Ἄρσεν. κύρ. Ὄνομ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 293.

Χαρίτιμος, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, τὸν ὁποῖον οὗτοι ἔπεμψαν μὲ ἕνα στόλον εἰς βοήθειαν τῶν Αἰγυπτίων ἐναντίον τῶν Περσῶν, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων ἐνικήθη κατὰ κράτος στερηθεὶς μέγα μέρος τῆς Σαλαμινίου δυναμεώς του.

Χαρίτων, ωνος, ὁ, ἡ. Θηλυκ. κύρ. Ὄνομ. ἐν Ἀνθολ.

Χαρίτων λόφος, ὁ. Ὄρος μικρὸν ἐν Λιβύᾳ κείμενον ἐπὶ τῶν πηγῶν τοῦ Κίνυπος ποταμοῦ. Ἡρόδτ. 4, 175.

Χαρίτων, ωνος, ὁ (υυ-). Ἀεραγαντῖνος τις ἐραστὴς τοῦ νέου Μελανίππου, χάριν τοῦ ὁποίου ὑπέμεινε μεγάλας βασάνους ἀπὸ μέρους τοῦ τυράννου Φαλάριδος, ὅτε συνωμόσας κατ' αὐτοῦ καὶ φωραθεὶς ἐρρίφθη εἰς τὸ ἀστωμητήριον· τὴν φιλίαν τῶν δύο τούτων Ἀκραγαντίνων ὕμνησεν ὡς ἱερὰν καὶ ἡ ἐν Δελφοῖς Πυθία. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. β', 4. — 3) Συγγραφεύς τις ἀγνώστου ἐποχῆς.

Χαρμάνδη, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τῆς Μεσοποταμίας κειμένη ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, παρὰ Χιτ., κατὰ Rennel. κατὰ δὲ Mannert. Διπλέρα. Ξεν. Ἀναβ. α', 5, 10. Στεφ. Βυζ.

Χαρμαντίδης, ου, ὁ (ῐ). Μαθητὴς τοῦ σοφιστοῦ Θρασυμάχου ἐν Ἀθήναις. Παιανιεὺς τὸν δῆμον. Πλάτ. Πολιτ.

Χαρμίδης, ου, ὁ (ῐ). Υἱὸς τοῦ Γλαύκωνος ἐκ μητρὸς τοῦ Φιλοσόφων Πλάτωνος, εἷς τῶν εὐγενῶν νέων ἐν Ἀθήναις καταγόμενος ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Σόλωνος, συγγενὴς τοῦ Κριτίου, ὑπὸ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρεται εἰς τῶν διαλόγων τοῦ Πλάτωνος. Πλάτ. Χαρμ. σελ. 154. Πρωταγ. 315. ἐφωτενόθη ὁ Χαρμίδης οὗτος εἰς τὴν κατὰ τῶν τριάκοντα τυράννων μάχην παρὰ τῷ Κηφισσῷ ποταμῷ. Ξενοφ. Ἑλλ. α', 2. — 2) Ἀθηναῖός τις, παρὰ Λουκ.

Χαρμῖνος, ὁ. Ναύαρχος τῶν Ἀθηναίων, νενικημένος εἰς μίαν ναυμαχίαν πλησίον τῆς Σύμης ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν. Θουκ. η', 30. Ἀριστοφ. Θεσμ. 804. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, πρέσβυς τοῦ Θίμβρωνος. Ξενοφ. Ἀνάβ.

Χάρμις, ιδος, ὁ. Ἄρσεν. κύρ. ὄνομ. παρὰ Καλλ. Ἔπ. 15.

Χαρμόλεως, ὁ, Ἀττικ. ἀντὶ Χαρμίλλεως. Κωμικός τις ναυτικὸς ἐκ Μεγάρων, παρὰ Λουκ. Διαλ. Νεκρ. ιε'. — 2) Μασσαλιώτης τις, παρὰ Λουκ. Τοξ.

Χάρμος, ὁ. Ἀριάς τις, ἐν Ἀνθολ.

Χαροισάδης, ου, ὁ. Υἱὸς τοῦ Εὐφιλήτου ἐξ Ἀθηνῶν, στρατεύσας μετὰ τοῦ Λάχητος ἡγεμόνος τοῦ στόλου τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῆς Σικελίας. Θουκ. γ', 86. κατὰ δὲ Ἰουστιν. 4, 3. Χαριάδης.

Χαροπῖνος, ὁ. Ἀδελφὸς τοῦ Ἀρισταγόρου ἐκ Μιλήτου. Ἡρόδτ. 5, 99.

Χάροπος, ὁ (ᾰ). Πατὴρ τοῦ Νηρέως, βασιλεὺς τῆς νήσου Σύμης καὶ ἀνὴρ τῆς Ἀγλαΐας. Ὅμ. Ἰλ. Β, 672. Χάροψ, οπος, παρὰ Λουκ. Διαλ. Νεκρ. κε'. (ἀμφότρ. οἱ τύπ. εἰσὶν αὐξηντοι, παρβλ. Hemsterhus εἰς Δουκ.) — 2) Ἡλεῖός τις, παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 4. (ἐπιτ. χαροπός.)

Χάροψ, οπος, ὁ (ᾰ). = Χάροπος. — 2) Τὶς τοῦ Ἰππάσου εἷς τῶν ἐπισήμων Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὅμ. Ἰλ. Δ, 426. — 3) Αἰγινήτης τις, φονεύσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μητέρα. Λουκ.

Χάρτας, α, ὁ. Ἀγαλματοποιός τις ἐκ Σπάρτης. Παυσ. ε', 4.

Χάρυβδις, εως, ἡ. Ἰωνικ. ιος. Καθ' Ὅμ. Τέρας θαλάσσιον κατοικοῦν ἀπὶ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ ἀπέναντι τῆς Σκύλλης ἐφ' ἑνὸς ἀποτόμου βράχου, καταπάττον δηνεκὲς τὴν περιῤῥέουσαν θάλασσαν, φοβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον διὰ τοὺς αὐτόθεν παραπλέοντας. Ὅμ. Ὀδ. Μ, 104, 441. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐξηγητὰς τοῦ Ὁμήρου εὑρίσκετο τὸ μέρος ἔνθα ἐπλάττετο ὅτι διέτριβεν ἡ Χάρυβδις ὀλίγον τι ἀπώτερον τῆς Σκύλλης πλησίον τῆς πόλεως Μεσσήνης ἐν Σικελίᾳ, ὅπου φερόμενα μὲ μεγάλην ὁρμὴν τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἀπαντῶντα φοβερὸν κρότον συντριβόμενα εἰς τοὺς αὐτόθι βράχους ἢ ἀντικρουόμενα ὑπὸ τῆς σφοδρότητος καὶ βίας τῶν ἀντιπνεόντων ἀνέμων. Θουκ. δ', 24. Στράβ. — 2) Τόπος βαραθρώδης πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἐν Συρίᾳ, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέβαλλε ὁ Ὀρόντης ποταμός. Στράβ. (γένκ. εως, παρὰ Λουκ. Εὐσταθ. εἰς Ὀδ.)

Χάρων, ωνος, ὁ (ᾰ). Τὶὸς τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, ὁ διαπορθμεύων τὰς ψυχὰς τῶν ἀποθνησκόντων ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς λίμνης Στυγὸς ἐν Ἅιδῃ, παριστανόμενος συνήθως ὑπὸ μορφὴν γηραλέαν καὶ σκυθρωπὴν, φέρων βαῦν πώγωνα καὶ καπηλατῶν ἐφ' ἑνὸς παλαιοῦ καὶ σεσαθρωμένου πλοίου, λαμβάνων ἀεὶποτε ὡς μισθὸν τῶν πορθμείων τον ἕνα ὀβολὸν παρ' ἑκάστης τῶν διαβιβαζομένων σκιῶν. Εὐρ. Ἡρακλ. μαν. 428. Λουκ. — 2) Θηβαῖος, φίλος τοῦ Πελοπίδα εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν οὗτος κατέλυσε μετὰ τῶν ἄλλων ἐξορίστων Θηβαίων ὅτε ἀπέστρεψε κρυφίως ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Ξενοφ. Ἑλλ. — 3) Ἱστοριογράφος τις ἐκ Λαμψάκου, ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ἡροδότου. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. ι, 15.

Χαρώνειον, τό. Ἄντρον ἢ χάσμα γῆς ἐπίδοξον βαραθρώδους καὶ λοιμώδεις ἀναθυμιάσεις, κείμενον πλησίον τῆς Ἱεραπόλεως ἐν Φρυγίᾳ. — 2) Ἕτερον πλησίον τῶν Ἀχαράκων ἐν Λυδίᾳ. Στράβ. ιβ'. (τὸ Χαρώνιον ἄντρον, Στράβ.) καὶ ἕτερον πλησίον τῆς Μαγνησίας. Ἔστι δὲ ἰδίως οὐδέτρ. τοῦ

Χαρώνειος καὶ Χαρώνιος, ία, ιον. Τοῦ Χάρωνος, εἰς τὸν Χάρωνα ἀνήκων, ταύτ. τῷ καταχθόνιος.

Χαρώνδας, α, ὁ (Δωρ. ἀντὶ Χαρωνίδης). Περίφημος ἀρχαῖος νομοθέτης καὶ φιλόσοφος ἐκ Κατάνης πόλεως τῆς Σικελίας, εἰσαγαγὼν νόμους σοφοὺς καὶ φιλανθρώπους οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ Καταναίους ἀλλ' ἔτι εἰς τὸ Ῥήγιον ἐν Ἰταλίᾳ καὶ εἰς τοὺς Θουρίους, τοὺς ὁποίους ἐπεκύρωσε δεύτερον τοῦ ἰδίου βίου τοῦ ἀμφισβητεῖται ἐὰν ὑπῆρξεν ὡς λέγεται μαθητὴς τοῦ Πυθαγόρου. Πλάτ. Πολιτ. σελ. 599. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17.

Χατραμίς, ίδος, ἡ. = Χατραμωτῖτις. Διον. Περ. 957.

Χατραμωτῖτις, ιδος, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐκτεινομένη παραλίως περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. Στράβ.

Χάττοι, οἱ, Catti καὶ Χάτται, οἱ. Πτολ. β', 11. Ἔθνος ἐπίσημον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, κατοικοῦντες περὶ τὸν Μοῖνον (Main) ποταμὸν καὶ ἔχοντες μητρόπολιν τῆς χώρας τὸ Μάττιον. Στράβ. ζ'.

Χαττουάριοι, οἱ. Cattuarii. Ἔθνος τῆς παλαιᾶς Γερμανίας. Στράβ.

Χαυκίς, ίδος, ἡ. Χώρα τῆς παλαιᾶς Γερμανίας εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκουν οἱ Χαῦκοι. Διων. Κασσ.

Χαῦκοι, οἱ, καὶ Καῦκοι. Chauci. Ἓν τῶν ἐπισήμων ἀρχαίων ἐθνῶν τῆς Γερμανίας κατοικοῦντες μεταξὺ τοῦ Ἀμασία (Ems) καὶ Ἄλβιος (Elbe) ποταμοῦ παρὰ τὴν βόρειον ἢ Γερμανικὴν θάλασσαν, ἀναφερόμενοι πρὸ πάντων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ ὡς φίλοι καὶ σύμμαχοι τῶν Ῥωμαίων. Διων. Κασ. Πτολ. β', 11. Στράβ.

Χαώνη, ης, ἡ. Πόλις τῆς Μηδίας ἐπὶ τῆς Ῥαγιανῆς χώρας κειμένη μεσημβρινῶς τῶν Ῥαγῶν. Διοδ. Σικ. β', 13. Στεφ. Βυζ. ἐκ Κτησ. Χόανα, παρὰ Πτολ.

Χάωνες, οἱ, ὄρη Χάονες.

Χείλων, ωνος, ὁ, ὄρη Χίλων.

Χειμάρρους, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. β', 36.

Χειμέριον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς Θεσπρωτίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

χώρας ἐν Ἠπείρῳ μὲ λιμένα ἐν αὐτῷ. Θουκ. α', 30. Στράβ.

Χειρίσοφος, ὁ (ῐ). Λακεδαιμόνιός τις, ὅστις φυγὼν ἐκ Σπάρτης ἦλθεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς Κῦρον τὸν νεώτερον συνεκστρατεύσας καὶ οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐπανῆλθεν τοῦ βασιλέως Ἀρταξέρξου. Ξενοφ. Κυρ. Ἀνάβ.

Χειρόμαχος, ὁ. Τὶς τοῦ Ἠλεκτρύωνος καὶ τῆς Ἀναξοῦς. Ἀπολλόδ. β', 4, 5. ὁρθότρ. Χειρίμαχος ἀναγινωσκομεν παρβλκ. Heyne σολ. 314.

Χείρων, ωνος, ὁ. Chiron. Τὶς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Φιλύρας, μετὰ τῆς ὁποίας οὗτος συνευρεθὲν ὑπὸ τὴν μορφὴν ἑνὸς ἵππου, ἀλλ' ὃ καὶ ὁ γεννηθεὶς ἐξ αὐτῆς Χείρων ἀπλάττετο ὡς Κένταυρος ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ ἵππου. περίφημος μεταξὺ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν του, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐδιδάχθησαν πολλοὶ τῶν ἐξοχωτέρων ἡρώων τῆς ἀρχαιότητος τὴν ἐν τοῖς πολέμοις σύγχυσιν καὶ ἔκστασιν, ἐξ ὧν ὑπῆρξεν καὶ ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἰάσων, ὁ Κάστωρ, ὁ Πολυδεύκης καὶ ὁ Ἀχιλλεύς· ἀπὸ δὲ περίφημος ὑπῆρχεν ὁ Χείρων καὶ διὰ τὰς ἰατρικὰς γνώσεις του διδάξας ὡς λέγεται καὶ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιόν. Ὁμ. Ἰλ. Δ, 832. Ἡσ. Θεογ. 1005. Ἀπολλόδ γ', 10, 3. Θεοκρ. Εἰδ. 3', 150. Γυνὴ τοῦ Χείρωνος ὑπῆρξεν ἡ νύμφη Χαρίκλη ἐκ τῆς ὁποίας ἐγέννησεν τὴν Ὠκυρόην ἢ Εὐίππην· ἐκ δὲ τῆς Πισιδίκης ἐγέννησε τὸν Χαρικλοῦν. Ἀπολλόδ. Ἢ δὲ κυρίως ὁ Χείρων εἰς τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ φημιζομένων Κενταύρων ὅτου κατῴκουν ἐπὶ τοῦ αὐτόθι Πηλίου ὄρους, εἶτα δὲ ὅτε οἱ Κένταυροι ἐδιώχθησαν ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν Λαπίθων, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς τὴν περὶ τὸν Μαλέαν χώραν καταστὰς μετ' οὐ πολὺ τοσοῦτον διαβόητος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν ἐξόχων προτερημάτων τῆς ψυχῆς του.

Χειρωνίς, ίδος, ἡ. Τοῦ Χείρωνος· αἱ Χειρωνίδες ἄκραι, ἐν Θεσσαλίᾳ. = Πήλιον ἄνω, διέτριβεν ὁ Κένταυρος Χείρων. Καλλιμ. εἰς Δῆλ. 104.

Χελιδονία ἄκρα, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς Λυκίας χώρας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κείμενον ἀνατολικῶς αὐτῆς· τανῦν Καβο-Χελιδόνι. Κουϊντ. Σμυρν. η', 234. = Ἱερὰ ἄκρα, παρὰ Στράβ.

Χελιδόνιαι νῆσοι, αἱ. Πέντε ἢ κατά τινας τρεῖς μικραὶ καὶ ἀπότομοι νῆσοι ἀπέναντι τοῦ ἱεροῦ ἀκρωτηρίου ἐν Λυκίᾳ. Δημ. Παραπρασβ. σελ. 420. Λουκ. Χελιδόνιαι, αἱ, Διον. Περ. 507. Στράβ. καὶ Χελιδονίαι πέτραι, Στέφ. Βυζ.

Χελιδόνιον, τό. Ὄνομα ἑταίρας τινος ἐν Ἀθήναις. Λουκ.

Χελυδόρεα, τά. Ὄρος τῆς Ἀρκαδίας κείμενον ἀνατολικὸς καὶ συνεχόμενον μετὰ τῆς Κυλλήνης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐκδείρας μίαν χελώνην κατεσκεύασε τὴν λύραν. Παυσ. η', 17.

Χελώνη, ἡ. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κῶ. Παυσ. α', 2.

Χελωνάτας, α, ὁ (ᾰ). Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Πελοποννήσου ἐν τῇ αὐτόθι ἐπαρχίᾳ Ἠλίδι· τανῦν Βαβο-Κλαρένσα. Στράβ. καὶ Χελωνίτης, ου, ὁ, παρὰ Πτολ.

Χελωνοφάγοι, οἱ (ᾰ). Λαὸς τῆς Αἰθιοπίας κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τοῦ Ἀραβίου Κόλπου. Στράβ.

Χέμμις, εως, Ἰων. ιος. Πόλις ἀρχαία τῆς Θηβαΐδος χώρας ἐν Αἰγύπτῳ πρωτεύουσα τοῦ Χεμίτου νομοῦ, περίφημος διὰ τὰ ἐν αὐτῇ τεχνουργεῖα τῶν λινῶν ὑφασμάτων καὶ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν πολλῶν ἀγαλματοποιῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔβαιρτ. ἐλατρεύετο καὶ ὁ Διὸς Πανὰν Ἀκμύμ. Ἡροδ. 2, 91. Στράβ Χεμμώ, οὖς, ἡ. Διοδ. Σικ. α', 18. παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐκαλεῖτο αὕτη Πανέπολις. Διοδ. Σικ. α', τόδ. Πλούταρ. — 2) Νῆσος πλωτὴ ἐπὶ τῆς Βουτικῆς λίμνης ἐν Αἰγύπτῳ μ' ἕνα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπ' αὐτῆς. Ἡρόδτ. 2, 156. Χέμβις, κατὰ Ἑκατ. παρὰ Στεφ. Βυζ.

Χεμμίτης, ου, ὁ (ῐ). Ὁ κάτοικος τῆς Χέμμις ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡροδτ. — 2) Ἐπίθετ. Ὁ Χεμμίτης νομός, εἷς τῶν ἐν Θηβαΐδι νομῶν τῆς Αἰγύπτου μὲ μητρόπολιν τὴν Χέμμιν. Ἡροδτ. 2, 165.

Χέοψ, οπος, ὁ. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διάδοχος τοῦ Ῥαμψινίτου, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 1182 ἕως 1132 ἐτους πρὸ Χρ. εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ἡ οἰκοδομὴ τῆς μεγίστης ἐν Αἰγύπτῳ πυραμίδος· ἐλέγετο δὲ ὅτι ὑπῆρξεν εἷς ἄκρον ἀπάνθρωπος καὶ ἄγριος, καταργήσας ὅλας τὰς τῶν θεῶν θυσίας καὶ ἐγχωρίους τελετάς. Ἡροδτ. 2, 124.

Χερόνητος, ἡ, ποιητκ. ἀντὶ Χερρόνησος. Ἀπολ. Ῥοδ.

Χερόνησος, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ Χερσόνησος· οἱ διὰ τοῦ ῥρ ἀντὶ ὀρ τύπ. εὑρηνται συνηθεῖς παρὰ τοῖς ὑστερον Ἀττικοῖς, μετὰ τὸν Θουκυδίδην· ὅρα δὲ ἐκ ταῖς ἀπὸ τοῦ Χερσ. ἀρχομέναις λέξ. κατωτέρω.

Χερρόνησος, ἡ. Πόλις τῆς Κρήτης κειμένη ἐπὶ τινος αὐτόθι χερσονήσου, οὐκ λιμὴν τῆς πόλεως Λύκτου· τανῦν Κολοκυθιά. Στράβ. — 2) Πόλις τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ἀποικία τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρακλείας, ὕστερον Χερσὼ καλουμένη· τανῦν Γιουρτχί. Στράβ. Στέφ. Βυζ.

Χερσιδάμας, αντος, ὁ (-υυ-) Τὶς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τροίας, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁμ. Ἰλ. Λ, 423. Ἀπολλόδ. — 2) υἱὸς τοῦ Πτερελάου, πολεμήσας καὶ οὗτος κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύωνος. Ἀπολλόδ. β', 4, 5.

Χερσικράτης, ους, ὁ (ᾰ). Εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν ἀλλὰ μὲ βίαν ἀποικίαν εἰς τὴν νῆσον Κέρκυραν. Στράβ.

Χέρσις, ιος, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ὀνησίλου καὶ Σιρώμου, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος ἐν Κύπρῳ. Ἡροδτ. 5, 104.

Χερσίφρων, ονος, ὁ. Περίφημος ἀρχιτέκτων τῆς ἀρχαϊότητος, κτίσας ὡς ἐλέγετο τὸν ἐν Ἐφέσῳ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Στράβ.

Χερσοβλεπτης, ου, ὁ. Βασιλεὺς τῆς ἐν Θράκῃ Χερσονήσου, τοῦ ὁποίου τὸ βασίλειον ἀφήρεσε κατὰ κράτος ὁ Μακεδὼν Φίλιππος.

Χερσονησιος, ίς, ιον, Ἀττ. Χερρονησιος. Τῆς Χερσονήσου ἢ εἰς τὴν Χερσόνησον ἀνήκων, ἴδιος εἰς τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χερσόνησον. Εὐρ. — 2) Οἰκητ. ὁ κάτοικος τῆς Χερσονήσου. Στεφ. Βιζ.

Χερσονησίτης, ου, ὁ (ῐ). Ἀττ. Χερρονησίτης, ὁ κάτοικος τῆς Χερσονήσου, ἐξαίρετ. τῆς ἐν Θρᾴκῃ. Ξενοφ. ἔτι ὁ κάτοικος τῆς πόλεως Χερσονήσου ἐν τῇ Ταυρίδι. Στράβ.

Χερσονησιώτης, ου, ὁ. Ἀττκ. Χερρονησιώτης. = Χερσονήσιος. Ξενοφ. Ἑλλ. γ', 2.

Χερσόνησος, ἡ. Ἀττικ. Χερρόνητος, ἡ Θρᾳκίη ἢ Θρᾳκική. Ἡ ἐπὶ τῆς Θράκης Χερσόνησος, κειμένη μεταμβρινῶς μεταξὺ τοῦ Μελανος κόλπου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀπολήγουσα διὰ τῆς Σαρπηδονίας ἄκρας, τῆς ὁποίας τὰ παράλια κατεῖχοντο ἀρχαιόθεν ὑπὸ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν· τανῦν Χερσόνησος τῶν Δαρδανελίων. Στράβ. ἔτι καὶ ἰδίως ἡ Χερσόνησος καλουμένη. Ἡροδτ. 6, 3. Θουκ. α', 11. ἡ ἐν Ἑλλησπόντῳ, παρ' Ἡροδτ. 7, 33. ἡ κατ' ἀντιπέρας Ἀβύδου. Ξενοφ. Ἀνάβ. α', 1, 9 — 3) — ἡ Ταυρικὴ· ἡ ἐν Ταυρίδι χερσόνησος, περιεχομένη ὑπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ἐπὶ τῆς ἀπρίας εἶχον ὡσαύτως οἱ Ἕλληνες διαφόρους ἀποικίας· τανῦν Κριμαία. Στράβ. ἔτι, ἡ Σκυθικὴ καὶ ἡ μεγάλη Χερσόνησος. Στράβ. — 3) ἡ Τρωικεία, ἤ μέρος τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου καλούμενον οὕτω διὰ τὴν ὀρεινὴν καὶ πετρώδη αὐτοῦ θέσιν, Ἡροδτ. 4, 99. ἄλλως καὶ ἡ μικρὰ λεγομένη. Στράβ. — 4) — ἡ Βενβασσίη, ἡ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Καρίας κειμένη χερσόνησος ἐν Ἀσίᾳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τῆς αὐτόθι πόλεως Βενβάσσου, ἐνθα εὑρίσκετο ἡ Κνίδος πόλις. Ἡροδτ. 1, 174. ἔτι ἡ Καρική. Παυσ. Ἀθῆν. ποικ. Ἰσθ' β', 33. — 5) ἡ Χρυσῆ, Chersonesus aurea. Χερσόνησος τῆς περαίας τοῦ Γαγγου Ἰωδίας, ταυτὸν Μαλάκα. Πτολ. Διον. Περ. 580. — 6) Ἀκρωτήριον ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Ἀργολίδος κείμενον μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος, ταυτὸν Καβο-Χερσονήσι. Θουκ. δ', 42.

Χερσὼ, ὼνος, ἡ. = Χερσόνησος, ἀριθμ. 2.

Χερσοῦσσαι, οἱ. = Χηρούσσιοι, ὅπερ ὄρα.

Χηλαί, αἱ. Χωρίον τῆς Βιθυνίας κείμενον ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· τανῦν Καπ. Τερκίν.

Χήν, νός, ἡ. Χωρίον τῆς Λακωνίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Μύτων. Στεφ. Βυζ. κατ' ἄλλους δὲ κώμη ἐπὶ τοῦ ὄρους Οἴτης. Διογ. Λαερτ. α', 9. Χηνεύς, αἱ Διοδ. Σικ. — ὅθεν Χηνεύς, εως, ὁ κάτοικ. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. καὶ Χηνιεύς, έως, ὁ. Στεφ. Βυζ.

Χηνίδες, α, ὁ (ῐ). Ὄνομ. πολεμιστοῦ τινος παρὰ Λουκ. ἑταιρ. Διαλ. εγ'.

Χηνοβοσκία, ἡ. Πόλις τῆς ἄνω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου. Στέφ. Βυζ.

Χηρούσσιοι, οἱ. Cherusci. Ἔθνος ἐπίσημον καὶ μεγάλον τῆς παλαιᾶς Γερμανίας κατοικοῦντες περὶ τὸ ὄρος Μηλίβοκον, (Harz) ὄντες εἰς ἄκρον μάχιμοι, ὑπερασπισθέντες πολλὺν χρόνον τὴν ἐλευθερίαν των ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων. Στράβ. ζ', καὶ Χηρούσκοι, Διων. Κάσσ.

Χήσιον, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Σάμου, κατὰ Σχολτ. Καλλ. Ἄρτ. 328. κατὰ δὲ Στέφ. Βυζ. Πόλις τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ· ὄσεν, Χησιάς ἀδος, ἡ. Ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τοῦ ναοῦ αὐτῆς τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν πόλιν Χήσιον. Καλλ. αὐτόθ.

Χήσιος, ὁ. Ποταμὸς τῆς νήσου Σάμου.

Χθονία, ἡ. Ἐπίθετ. τῆς Δήμητρος ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν αὐτὴ ἕνα ναὸν εἰς τὴν Ἑρμιονίνην ἐν Ἀργολίδι κτισθέντα ὑπὸ μιᾶς ἐγχωρίου γυναικὸς Χθονίας καλουμένης, συγγενοῦς τοῦ Πελοπίτου ἢ κατά τινας τοῦ Φορωνέως. Εὐρ. Ἡρ. μαν. 608. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Φορωνέως καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἠλυμέου, μετὰ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι ἔκτισε τὸν ἐν Ἑρμιόνῃ ναὸν τῆς Χθονίας Δήμητρος. Παυσ. β', 35. — 3) Θυγάτηρ τῶν Ἐρεχθέως καὶ γυνὴ τοῦ Βούτου. Ἀπολλόδ. γ', 14, 1.

Χθόνιος, ὁ. Τὶς τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῆς Καλλιάνθης. Ἀπολλόδ. β', 1, 4. — 2) Εἷς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν ὅστις ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τοὺς ὁποίους ἔσπειρεν ὁ Κάδμος, πατὴρ τοῦ Νυκτέως καὶ Λύκου. Ἀπολλόδ. γ', 4, 1. — 3) Τὶς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Σύμης ὁ κατοικήσας πρῶτον τὴν νῆσον Σύμην. Διοδ. Σικ. ε', 53. — 4) Ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν οὗτος ἕνα βωμὸν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἐν Πελοποννήσῳ. Παυσ. ε', 14.

Χίλεος, ὁ. Κάτοικός τις τῆς Τεγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἡροδτ. 9, 9.

Χίλων, ωνος, ὁ (ῐ) καὶ Χεῖλων. Εἷς τῶν λεγομένων ἑπτὰ ἀρχαίων σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, Λακεδαιμόνιος, χρηματίσας Ἔφορος ἐν Σπάρτῃ, ὅστις πρῶτος ὡς λέγεται εἰσήγαγε τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἰς τὴν Σπαρτιατικὴν πολιτείαν· ἀπέθανε δὲ ὑπὸ τῆς μεγάλης ἀγαλλιάσεως ὅτε ἐνηκούλιζετο τὸν υἱὸν αὐτοῦ ὡς νικητὴν εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας· διὰ τοῦτο, παρ' Ἡροδτ. 1, 59. Πλάτ. Πρωτ. σελ. 343. Αἰλ. ποικ. Ἱστ. γ', 17. διὰ δὲ τοῦ ει, παρὰ Διογ. Λαερτ. καὶ Ἀνθολ. — 2) Λακεδαιμόνιός τις, γαμβρὸς τοῦ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρχιδάμου. Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 4, 23. (Χίλων προείλετο ὁ Wesseling εἰς Ἡρόδ. 1, 59.)

Χίμαιρα, ἡ (χι-υ) Φαβιρὸν καὶ τεράστιον θηρίον ἐν Λυκίᾳ, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν πρόσθεν μέρος τοῦ σώματος εἶχε μορφὴν λέοντος, τὸ μέσον αἰγὸς καὶ τὸ ὀπίσθεν δράκοντος, τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. λέγει θεῖον καὶ ὑπεραθρωπον γένος, ἔπειτον εἶπετο φλόγας πυρὸς ἀπὸ τοῦ στόματος του, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ Βελλεροφόντης ἠδυνήθη διὰ συνεργείας τῆς Ἀθηνᾶς νὰ φονεύσῃ Ὅμ. Ἰλ. 2, 179. κ. ξ. Τμν. Ἀπολ. 368. Καὶ Ἡσ. Θεογ. 321. ὑπῆρχεν ἡ Χιμαιρα τέκνον τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχίδνης, ἔχον ἓν μόνον σῶμα μὲ τρεῖς κεφαλάς, διαπιπτόμενον περὶ τὰ Ἄριμα ὄρη. Ἀπολλόδ. γ', 2, 1. — 2) Ὄρος ἠφαίστειον τῆς Λυκίας ἐν τῇ μεσογ. Ἀσίᾳ εἰς μικρὰν τῆς Φασηλίδος, ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Βελλεροφόντης ἐφόνευσε τὸ τέρας Χίμαιραν. Σενοφ. καὶ Κτησ. παρὰ Πλιν. 5, 27. Κατὰ Στραβ. ἠφαίστειος τις χάσμα ἢ φάραγξ ἐπὶ τοῦ ὀχυρωτηρίου Κράγου ἐν Κιλικίᾳ. Στράβ. — 3) Φρούριον ἢ χωρίον ὀχυρὸν ἐν Χαονίᾳ τῆς Ἠπείρου.

Χιόνη, ἡ (ι-) Θυγάτηρ τοῦ Βορέου καὶ τῆς Ὠρειθυίας, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπον. Ἀπολλόδ. γ', 15, 2.

Χίονις, ιδος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Θουκ. α', 19.

Χίος, ἡ (ι) Μία τῶν ἐπισήμων καὶ μεγαλητέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ, πρότερον Αἰθαλία καὶ Μάκρις καλουμένη, ἔχουσα κατὰ Στράβ. ιέ', 900 σταδίων περίμετρον μὲ μίαν ὁμώνυμον πόλιν ἐπ' αὐτῆς, κατοικουμένη ἀνέκαθεν ὑπὸ Πελασγῶν καὶ Λελέγων, Παυσ. ζ', 4. ἐξεβλήθη δὲ ὑπὸ τῶν Ἰώνων, οἵτινες συνειρότουν ἐν ἰσχυρὸν ναυτικὸν διὰ τοῦ ὁποίου κατεστάθησαν ἐπὶ χρόνον τινὰ καὶ κύριοι τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης. Ἐφημίζετο τὸ πάλαι ἡ νῆσος Χίος ὡς πατρὶς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου, τοῦ τραγικοῦ Ἴωνος καὶ τοῦ σοφιστοῦ Θεοκρίτου, ἐξαίρετ. δὲ ἐλλογίζετο καὶ αὐτὴ μία ἐξ ἑπτὰ τῶν ἀρχαίων πόλεων ὅσαι διϊσχυρίζοντο περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου· ὁ οἶνος αὐτῆς, πρὸ πάντων ὁ τῆς Ἀριουσίας χώρας, ἐπαινεῖτο μεγάλως παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς ἀρίστης ποιότητος. Στράβ. τὸ ὄνομα Χίος ἔλαβεν ἡ νῆσος αὕτη ἀπὸ τινος Νύμφης Χίας λεγομένης, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ὄρους Πελλήναιου τοῦ ὁποίου αἱ κορυφαὶ ἐκαλύπτοντο ἐν μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ ὑπὸ χιόνος, ὅπου εὑρίσκετο καὶ εἰς ἀρχαῖος ναὸς τοῦ Διός. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 170. Ἡρόδτ. Θουκ. ἡ, ταυτὸν Χίος, τουρκ. Σακίζ Ἀνδασσί, Scio. — 2) Πρωτεύουσα τῆς νήσου Χίου, κειμένη ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς παραλίας μὲ λιμένα, ἔχουσα τὸ πάλαι ζ0 σταδίων περίμετρον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀρχαιόθεν διέτριβον οἱ Ὁμηρίδαι. Ἡρόδτ. 1, 142. Θουκ. — ὅθεν Χῖος, Χία, Χίον, συνηρη. ἐκ τοῦ Χίος. Τῆς Χίου ἢ ἐκ τῆς Χίου ὢν. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1131. καὶ Οὐσιαστ. Χῖοι, οἱ κάτοικ. τῆς νήσου Χίου· καὶ Χιακὸς, ἡ, ὸν· τῆς Χίου ἢ εἰς τὴν Χίον ἀνήκων. Στέφ. Βυζ.

Χιτώνη, ἡ. Ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ Χιτῶνος αὐτῆς, κατὰ δὲ Σχολιαστ. Καλλ. Ἀρτ. 225. ἀπότικος δῆμος ἐν Ἀττικῇ Χιτώνης καλούμενος. Ἀπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἐλατρεύετο ἐπὶ ἡ Ἄρτεμις παρὰ τοῖς Συρακουσίοις, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐτέλουν καὶ ἀγῶνας διὰ χορῶν. Ἄθην. ε', 7. — ὅθεν, Χιτώνια, τὰ Ἑορτὴ τελουμένη πρὸς τιμὴν τῆς Χιτώνης Ἀρτέμιδος ἐν Συρακούσαις καὶ ἐν Ἀττικῇ.

Χλενόχαρμος, ὁ. Ἄρσεν. κύρ. ὄνομ. παρὰ Δουκιαν.

Χλόη, ἡ. Ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὕτη ἐλατρεύετο εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς ἔφορος καὶ προστάτις πάσης βλαστήσεως καὶ καρποφορίας. Ἀριστοφ. Λυσ. 835. Παυσ. α', 22. — 2) Θηλ. κύρ. ὄνομ.

Χλωρίς, ιδος, ἡ, καὶ Χλωρὶς, Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Νιόβης καὶ Ὅμ. Συνάκτωρ τοῦ Ἀμφίονος βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ ἔκγονος τοῦ Ἰασίου, γυνὴ τοῦ Νηλέως, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τοὺς Χρομιὸν, Περικλύμενον, Νέστορα καὶ τὴν Πηρώ. Ὅμ. Ὀδ. Λ, 281. Ἀπολλόδ. α', 9, 9. Διοδ. Σικ. (Χλῶρις, παρ' Ὅμ. Παυσ. καὶ Διοδ. Σικ. Χλωρὶς, δὲ, παρ' Ἀπολλόδ. παραβλ. Heyne. σελ. 593.)

Χνουβίς, ἡ. Πόλις τῆς Θηβαΐδος ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ κειμένη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ λατρείαν τοῦ Ἀνούβιδος ἢ Κυνοκεφάλου. Πτολ. δ', 5. Ἱερὸν Κυνοκεφάλου, παρὰ Στράβ.

Χόανα, τά. Πόλις τῆς Μηδίας. Πτολ. = Χαῶνα, ὅπερ ὄρα.

Χοάσπρας, ο. Ὄρος τῆς Μηδίας ἀπεκτελῶν συνέχειαν τοῦ Ζάγρου. Πτολμ.

Χοαρηνή, = Χωρηνή.

Χοάσπης, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰωνίας ῥέων διὰ τῆς χώρας τῶν Παρασημισάδων· ταυτὸν Καβ. Στράβ. καὶ Χόης, ου, ὁ, παρ' Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 24. — 2) Ποταμὸς τῆς Σουσιανῆς χώρας ἐν Περσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὴν Περσικὸν κόλπον, περίφημος διὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ ὕδωρ ἐκ τοῦ ὁποίου μόνου ἔπινον οἱ μεγάλοι βασιλεῖς τῶν Περσῶν· ταυτὸν Κάρουν ἢ Τοστὲρ. Ἡρόδ. 1, 188. Στράβ. Λουκ. καὶ Χόασπις, ιος, ὁ. Διον. Περ. 1073. κατὰ Ἀρριχῆρον ὁ αὐτὸς μὲ τὸν Εὐλαῖον ποταμὸν, ὅπερ ὄρα. — ὅθεν, Χοάσπειος, ὁ, ἡ, ον. Τοῦ Χοάσπου, ἢ ἐκ τοῦ Χοάσπου ὤν. Δουκ.

Χόης, ου, ὁ, = Χοάσπης, ἀρχ. 1.

Χοιράδες, αἱ, νῆσοι. Νῆσοι μικραὶ καὶ ἀπότομοι πλησίον τοῦ Ταραντου ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ· ταυτὸν Πελαγίαι καὶ σήμ. Λιτόρεα. Θουκ. ζ', 33. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς πόλεως Φαρσαλίας ἐν Ἀσίᾳ. Στεφ. Βυζ.

Χοιρέαι, αἱ. Χωρίον τῆς Ἐρετριακῆς χώρας ἐν Εὐβοίᾳ πλησίον τῶν Τεμενῶν. Ἡρόδτ. 6, 101.

Χοιρίλος, ὁ. Ποιητὴς κωμικὸς Ἀθηναῖος ἀκμάσας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Παυσ. α', 14 (Χοιρίλλος, ἐν Ἀν.)

Χολαργία, ἡ, Ἀρτεμ. καὶ

Χόλαργος, ὁ (χελαργός). Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἐνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Σουΐδ. Στεφ. Βυζ. Πλημ. παρὰ Διον. — ὅθεν, Χολαργεύς, έως, ὁ κάτοικ. Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 855.

Χόλλη, ἡ. Πόλις τῆς Συρίας κειμένη μεταξὺ τῆς Παλμύρας καὶ Ῥεσάφης· ταυτὸν, Ἐλ—Κόμη. Πτολμ.

Χολλίδαι, αἱ (ι) Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων εἰς τὴν Ἀκαμαντίδα φυλήν. Στεφ. Βυζ. Σουΐδ. — ὅθεν, Χολλίδης, ου, ὁ κάτοικ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 406, ἔνθα ὁ κωμικὸς ὑπαινίττεται τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ χαλκός.

Χολοξύγης, ὁ. Ἐπίπλαστον κωμικὸν ὄνομα τοῦ δημαγωγοῦ Δημοπτόνους, ἀπὸ τοῦ Βουζύγης, ὀργιλοτατος τῆς Ἀττικῆς ἥρως καὶ χωλὸς σχηματικῶ. παρ' Ἀριστοφ. Λυσ. 398.

Χομαροί, οἱ. Ἀπὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Πτολμ.

Χοραμμία, ἡ. Χώρα τῆς Σογδιανῆς ἐπαρχίας ἐν Ἀσίᾳ ἔνθα κατοικοῦν οἱ Χορασμοὶ· ταυτὸν Κυρόσμα. Στεφ. Βυζ.

Χοράσμοι, οἱ = Χωράσμιοι, ὅπερ ὄρα.

Χορισήνης, ου, ὁ. Περσικὸν ὄνομ. παρὰ Ἀρρίαν.

Χορισήνου πέτρα. Βράχος τις ἀπόκρημνος μὲ ἐχύρωμα ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῇ Παραιτακηνῇ χώρᾳ. Ἀρρίαν. Ἀναβ. δ', 21, 2.

Χρέμης, ητος, ὁ. Ὄνομ. κύρ. γέροντός τινος, ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 475, (ἀπὸ τοῦ χρέμω, χρέμπτομαι.) — 2) Ὄνομ. κύρ. γερόντων ἀνδρῶν συνήθες ἐν τῇ νεωτέρᾳ κωμῳδίᾳ.

Χρεμύλος, ὁ (υ) Κωμικὸν πρόσωπον παριστάμενον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους, Πλουτ. ὑπὸ τὸν χαρακτῆρα ἰδιώτου τινὸς καὶ κοινοῦ ἀνθρώπου. (Ὑποκορστ. τοῦ Χρέμης, ἢ κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Σχολιαστ. ἐτυμολογίαν Ἀριστοφ. Πλουτ. 336. ἀπὸ τοῦ Χρέος καὶ αἰμύλλω = ἀπατῶ· τοὺς χρεωφειλέτας.)

Χρέμων, ωνος, ὁ (Χρήμων) Εἷς τῶν τριάκοντα ἐν Ἀθήναις τυράννων. Ξενοφ. Ἑλλην.

Χρήστος, ὁ (Ἐπιθ. χρηστός). Τίτλος τοῦ Βασιλέως τῆς Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ δευτέρου, κυρίως Σωκράτης καλούμενος. Ἰουστιν.

Χρηστός, ὁ = Χριστός, Λουκ. Φιλοπατρ. 17.

Χριστιανεῖς, ὁ. Ὀπαδὸς τοῦ Χριστιανικοῦ δόγματος, Λουκ.

Χρόμιος, ὁ, καὶ Χρομίος. Τίτλος τοῦ βασιλέως Πριάμου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Τεύκρου. Ὅμ. Ἰλ. Ε, 160. Ἀπολλόδ. — 2) Τίτλος τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος. Ὅμ. Ὀδ. Δ, 286. — 3) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Πτερελάου, φονευθεὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος. Ἀπολλόδ. β', 5, 6. — 4) Ἀργεῖός τις φονευθεὶς ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς Θρᾴκης μάχῃ, πολεμῶν κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡρόδτ. 1, 82. — 5) Τίτλος τοῦ Ἀγαπενόρου Συρακουσίου, καταγόμενος ἐκ βασιλικῆς οἰκίας, ὑπομείνας ὑπὸ τοῦ Πυθάρου ὡς νικητὴς τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων. Πινδ. Νεμ. 1. (Χρομίος, κατ' Εὐστάθ. εἰς Ὅμ. Χρόμιος, παρ' Ἡρόδτ. καὶ Ἀπολλόδ.)

Χρόμις, ιος, ὁ. Τίτλος τοῦ Μύσου ἡγεμόνος τῶν Μυσῶν ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολεμικῇ. Ὅμ. Ἰλ. Β, 858. — 2) Ὄνομ. κύρ. βουκόλου τινός, παρὰ Θεοκρ. Εἰδ. α', 24.

Χρόμων, ωνος, ὁ. Μεσσήνιός τις, παρὰ Θουκ. 1, 98.

Χρύσα, ἡ, Ἐπικ. Χρυσῆ (υ). Πόλις μικρὰ ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Τρωϊκῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ κειμένη ἐν ἑνὸς λέφου πλησίον τῶν Θηβῶν μὲ τὸν ναὸν τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῇ καὶ μὲ λιμένα εἰς τὸν ὁποῖον ἐγαντιώθη ἡ ὠργὴ Χρυσῆς. Ὅμ. Ἰλ. Α, 390. 452. Ἡ μετὰ ταῦτα Χρύσα ἔκειτο κατὰ Στραβ. ἀνωτέρω τῆς θαλάσσης πλησίον τοῦ Ἀβυδικοῦ. (Χρύσα, παρὰ Κυίντ. Σμ. ζ, 402.)

Χρυσαηΐς, ίδος, ἡ. Ἀργεία τις γυνὴ, ἀναπλάσσεται ὡς λέγεται εἰς τὴν Δήμητραν τὴν ἀρπαγεῖσαν θυγατρὸς τὴν Περσεφόνης. Παυσαν. 1, 14.

Χρυσάντας, α, ὁ. Εἷς τῶν ἐπισήμων Περσῶν, παρὰ Ξενοφ. Κυρωπαιδ.

Χρυσαορεύς, έως, ὁ· Ἐπίθ. τοῦ Διός ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡσεὶ ἐν Καρίᾳ εἴδεν ἱερόν. Στράβ. ιδ'.

Χρυσάριον, τὸ. Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ. Ἐπιστρ. Διαλ. ε'.

Χρύσας, α, ὁ (υ). Ποταμὸς τῆς νήσου Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Ἀσσόρου, τὸν ὁποῖον οἱ ἐγχώριοι ἐλάτρευον μὲ θείας τιμάς· ταυτὸν Didaino. Διοδ. Σικ.

Χρυσάωρ, ορος, ὁ (αι). Τίτλος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης, ἐκ τοῦ αἵματος τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἀνεπήδησε μετὰ τοῦ Πηγάσσου ἵππου ὁ Περσεὺς ἀφέσκων τὴν φοβερὰν αὐτῆς κεφαλήν· μετὰ ταῦτα ἐγεννήσαν ὁ Ἀρυσάωρ ἐξ ἧς Νύμφης Καλλιρόης τὸν Γηρυόνην. Ἡσ. Θεογ. 278. καὶ ε. ξ. 287. Ἀπολλόδ. Τγιν.

Χρυσεύς, έως, ὁ. Πέρσης τις, παρ' Αἰσχ. Περσ. 312.

Χρύση, ἡ (υ), = Χρύσα. — 2) = νῆσος. Μικρά τις νῆσος πλησίον τῆς Δήμνου ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει· ταυτὸν Στρατί. Παυσ. ἡ, 33.

Χρυσῆ νῆσος, ἡ, = ἡ Χρυσὴ Χερρόνησος, ὅπερ ὄρα. Στεφ. Βυζ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ρύσης, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἄλμου, ἔκγονος τοῦ βασιλέως τοῦ Ὀρχομενοῦ Ἐτεοκλέους, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἄρης ἐγέννησε τὸν Φλεγύαν. Παυσ. 9, 36.

ρυσηΐς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, ἡ Ἀστυόμη, αἰχμαλωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὅτε οὗτος ἐπόρθησε τὴν πόλιν Χρύσην ἐν Τρωάδι, ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Χρύσου Χρυσηΐς καλουμένη. Ὅμ. Ἰλ. Α. 111. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὅμ. Δημ. 431. — 3) Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Θεσπίου, μετὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς ἐγέννησε τὸν Ὀνήσιππον. Ἀπολλόδ. 7, 8.

ρύσης, ου (υ) Ἰλητε. Χρύση. Ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Χρύσης πόλεως τῆς Τρωάδος, πατὴρ τῆς Ἀστυόμης, ὅστις ἐλθὼν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλλήνων ἐν καιρῷ τῆς ἐν Τροίᾳ πολιορκίας ζητῶν ἱκετευτικῶς τὴν αἰχμάλωτον αὐτοῦ θυγατέρα, ἀπεπέμφθη μὲ ὑβριστικοὺς καὶ ἀπειλητικοὺς λόγους ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἐξ οὗ διὰ παρακλήσεως αὐτοῦ ἔπεμψεν ὁ Ζεὺς Ἀπόλλων φθοροποιὰν νόσον μεθ' οὗ πολὺ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον, ἕως οὗ διὰ συμβουλῆς τοῦ μάντεως Κάλχαντος ἀνηγνώσθη ὁ Ἀγαμέμνων ἀπέστειλε μετὰ τοῦ Ὀδυσσέως τὴν θεὰν Χρυσηΐδα πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς. Ὅμ. Ἰλ. Α, 11. κ. ἑ. ἑ. Σοφ. — 2) Τίτος τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Πασιφάης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους. Ἀπολλόδ. β', 5, 9. — 3) Τίτος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Χρυσογένης, πατὴρ τοῦ Μινύου. Παυσ. 9, 36.

ρυσίλλα, ἡ. Θηλκ. κύρ. Ὄνομ. ἐκ Λιβόλ.

ρυσίππη, ἡ. Μία τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, φονεύσασα τὸν μνηστῆρα αὐτῆς Χρύσιππον. Ἀπολλόδ. β', 1, 5.

ρύσιππος, ὁ (υ) Τίτος τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἀστυόχης, τὸν ὁποῖον λέγεται ὅτι διὰ τὴν ἐξοχον ὡραιότητά του ἥρπασεν ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Λάϊος. Ἀπολλόδ. γ', 5, 5. — Ἐλευθερωθεὶς δὲ ὕστερον ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πέλοπος ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Λαΐου καὶ ἀγαπώμενος εἰς ἄκρον ὑπ' αὐτοῦ, ἐπαπειλεῖ ξηλοτυπίαι εἰς τὴν μητρυιὰν αὐτοῦ Ἱπποδάμειαν ἤτις κατέπεισε τοὺς παῖδας τῆς Ἀτρέα καὶ Θυέστην νὰ φονεύσωσιν αὐτόν. Θουκ. α, 9. Πλάτ. Πρωτ. 315. Αἰλ. — 2) Εἷς ἐκ τῶν παίδων τοῦ Αἰγύπτου φονευθεὶς ὑπὸ τῆς Δαναΐδος Χρυσίππης. Ἀπολλόδ. — 3) Εἷς τῶν ἐπισήμων φιλοσόφων τῆς Στωϊκῆς σχολῆς, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας, μαθητὴς τοῦ Κλεάνθου, ἀκμάσας περὶ τὸ 300 ἔτος πρὸ Χρ. ἀδιάλειπτος ἐχθρὸς τῆς Ἐπικουρείου φιλοσοφίας. Πλουτ. Λουκ. — ὅθεν Χρυσίππειος, ὁπαδὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Χρυσίππου. Λουκ.

ρυτίς, ίδος, ἡ. Ἱέρεια ἢ Ἄρχι τοῦ ναοῦ τῆς Ἥρας. Θουκ. β', 2. — 2) Ὄνομ. κύρ. ἑταίρας, παρὰ Λουκ.

ρῦσις, ισος, ὁ. Κορίνθιός τις, πατὴρ Θουκ. β', 33.

ρυσόανας, α, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἰνδίας ἐν τῇ νῦν Χερσονήσῳ Μαλαΐᾳ ἤδη Ῥαχάδα καλούμενος. Πτολμ.

ρυσόγονη, ἡ. Ὄνομ. κύρ. γυναικός, παρὰ Θουκ. Ἐπ. ιθ.

ρυσόγονος, ὁ. Ἄρτεμ. κύρ. Ὄνομ. δούλου τινὸς τοῦ Σύλλα ἐν Ῥώμῃ.

ρυσόθεμις, ιδος, καὶ ιος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. Ὅμ. Ἰλ. Ι. 145. Σοφοκλ. — Χρυσόθεμις, ὁ. Τίτος τοῦ Καρμάνορος, νικήσας πρῶτος εἰς τοὺς Πυθικοὺς ἀγῶνας δι' ἕνος ὕμνου τὸν ὁποῖον ἔψαλε πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Παυσ. Φωκ. 7.

ρυσοπάλεια, ἡ. Μία τῶν Ἀμαδρυάδων Νυμφῶν, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε ὁ Ἄρεως υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς δύω παῖδας. Ἀπολλόδ. γ', 9.

Χρυσόπολις, εως, ἡ. Πόλις τῆς Βιθυνίας κειμένη ὀρθιτικῶς τῆς Χαλκηδόνος ἀπέναντι τοῦ Βυζαντίου μὲ λιμένα, τανῦν Σκούταρις. Ξενοφ. Ἀναβ. ζ', 3, 16. Στράβ. — ὅθεν Χρυσοπολίτης, ου, ὁ κάτοικ.

Χρυσορόας, ου, ὁ. Ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος ρέων πλησίον τῆς Τροιζῆνος. Παυσ. — 2) Ποταμὸς τῆς Συρίας.

Χρῦσος, ὁ (χρυσός). Ὄνομ. κύρ. δούλου τινὸς παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 1243.

Χρυσόστομος, ὁ, ὁρα Δίων.

Χυρετίαι, αἱ. Cyretiae. Πόλις τῆς Ἐστιαιωτίδος χώρας ἐν Θεσσαλίᾳ. Πτολμ.

Χύτριον, τό. Πόλις ἀρχαία τῆς Ἰωνίας ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ὁποίας ἐκτίσθησαν ἀκολούθως αἱ Κλαζομεναί. Στράβ.

Χύτροι, οἱ. Κρήνη ἐν τῇ Λουκρίδι πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ εἶχεν ἰαματικὴν ἰδιότητα. Ἡρόδ. 7, 176. Παυσ. ὁ, 35, 6. — 2) Πόλις μεσογειος τῆς νήσου Κύπρου, Σουϊδ. τανῦν Παλαιόκυτρον. Χύτροι, ἡ, Πτολμ. καὶ Χυτροί, οἱ Στεφ. Βυζ.

Χῶνες, οἱ. Κάτοικοι τῆς Χωνίας χώρας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐκ τοῦ γένους τῶν Οἰνωτρῶν. Στράβ.

Χώνη, ἡ. Πόλις τῆς Λευκανίας χώρας ἐν Ἰταλίᾳ. Στεφ.

Χωνία, ἡ. Χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας κειμένη πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βρεττίας. Λυκεφρ. 983. Στράβ.

Χωράσμιοι, οἱ. Λαὸς τῆς Περσίας κατοικῶν ἐν τῇ Σογδιανῇ χώρᾳ περὶ τὸν Ὦξον ποταμὸν ἐν τῇ νῦν Καρέσμ. ἢ Χορασάν. Ἀρριαν. Διον. Περ. 746. καὶ Χοράσμιοι, παρ' Ἡρόδτ. 3, 93.

Χωρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς Ἀραχωσίας χώρας ἐκτεινομένη ὀρθιτικῶς ἕως τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Στράβ. Χοαρηνή, Πτολμ.

Χωρομναῖοι, οἱ. Λαός τις ἐν Περσίᾳ. Διοδ. Σικ. ε', 115.

Χωρομιθρηνή, ἡ. Ἐπαρχία τῆς βορείου Μηδίας ἐκτεινομένη ἕως τῆς Παρθίας. Πτολμ.

Ψ.

Ψάκων, τό. Ἀκρωτήριον τῆς νήσου Κρήτης κείμενον ὀρθιτικῶς, τανῦν Καπὸ Σπάδα λεγόμενον, ἢ Τύρος, ἐν Περιπλ.

Ψαλυχέαι, οἱ (ι). Γενεὰ τις ἐπίσημος ἐν τῇ νήσῳ Λιβύῃ. Πινδ. Ὑπθμ. 6. 91.

Ψαμάθη, ἡ, ποιητ. Ψαμάθεια. Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, τὴν ὁποίαν ἀγαπήσας ὁ Αἰακὸς ἐγέννησε μετ' αὐτῆς τὸν Φῶκον, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Τελαμὼν καὶ Πηλεύς. Ἡπ. Θεογ. 260. 1004. Ἀπολλόδ. γ', 12, 6 παρὰ τ.ἐ. ὕστερον μυθογράφοις ἀναφέρεται αὐτὴ γυνὴ τοῦ Πρωτέως. Εὐρ. Ἑλ. 8. Ψαμάθεια, παρὰ Πινδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Κροτώπου βασιλέως τοῦ Ἄργους, ἥτις γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Λίνον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Παυσ. β', 19.

Ψαμμαθοῦς, οὐντες, ὁ. Πόλις μὲ λιμένα κειμένη ἀνατολικῶς πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Ταινάρου ἐν Λακωνίᾳ, τανῦν Πόρτον Γουΐλια Παυσ. γ', 25. Σκυλ. Ψαμμαθοῦς, Στεφ. Βυζ. καὶ Ἀμαθοῦς, παρὰ Στράβ. — ὅθεν, Ψαμμαθούντιος καὶ Ψαμμαθούσιος, ὁ κάτοικ. Στεφ. Βυζ

Ψαμμήνιτος, ὁ. Τίτος καὶ διάδοχος τοῦ Ἀμάσιος, τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου πρὸ τῆς Περσικῆς δυναστείας, βασιλεύσας περὶ τὸ 525. ἔτος πρὸ Χρ. ὅτε νικηθεὶς κατὰ κράτος ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Καμβύσου ἐλήφθη ὑπ' αὐτοῦ αἰχμάλωτος. Ἡρόδτ. 3, 10.

Ψαμμήτιχος, ὁ, καὶ Ψαμμήτιχος. Εἷς τῶν δώδεκα Αἰγυπτίων ἡγεμόνων οἵτινες ἐμερίσαντο πρὸς ἀλλήλους ὅλην τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σεθῶνος, υἱὸς τοῦ Νεχὼ ἐκ Σάϊος μιᾶς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ πόλεων, ὅστις βοηθούμενος ὑπὸ Ἑλλήνων μισθωτῶν ἐξ Ἰωνίας καὶ Καρίας καὶ νικήσας τοὺς λοιποὺς μετ' αὐτοῦ συμβασιλεύοντας προσοικειώθη ἅπασαν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐναγορευθείς βασιλεὺς τὸ 670 ἔτος πρὸ Χρ. ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐτυγχωρήθη πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας ἡ ἐλευθέρα ἐπιμιξία μετὰ τῶν Αἰγυπτίων λαῶν καὶ ἡ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγύπτου εἴσοδος αὐτῶν. Ἡρόδτ. 1, 105. (ἡ διὰ τοῦ ι γραφ. ἔστιν ἐρθρ. ὡς παρ' Ἡρόδτ. Διοδ. Σικ. καὶ Στράβ. ἡ δὲ διὰ τοῦ η εὑρίσκει παρὰ Θουκδ. παρβλ. Bahr εἰς Ἡροδτ. 2, 2.)

Ψάμμις, ιος, ὁ. Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Νεχὼ, βασιλεύσας ἀπὸ τοῦ 601 ἕως 595 ἔτους πρὸ Χρ. Ἡρόδτ. 2, 160.

Ψαῦμις, ιος, ὁ. Τίτος τοῦ Ἀκρώνος ἐκ Καμαρίνης πόλεως τῆς Σικελίας, νικήσας ἅπαξ εἰς τοὺς ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγῶνας τῇ 82 Ὀλυμπ. Πινδ. Ὀλ. 4. καὶ 5.

Ψαφίς, ίδος, ἡ. Χωρίον καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ παρὰ τῷ ὁποίῳ εὑρίσκετο τὸ ἀρχαῖον μαντεῖον τοῦ Ἀμφιάρεω. Στράβ. θ', 1, 22. κατὰ Spon Itin. 2, σελ. 291. ἐνίκησε ὁ δῆμος οὗτος εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλήν.

Ψευδαρταβᾶς, α, ὁ. Ἐπίπλαστ. κωμικ. κύρ. Ὄνομ. Πέρσου τινός, παρ' Ἀριστοφ.

Ψευδοφίλιππος, ὁ. Δούλος τις ἄλλως Ἀνδρίσκος λεγόμενος, προσποιηθεὶς ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ βασιλέως τῶν Μακεδόνων Περσέως. Στράβ.

Ψηττοί, οἱ. Λαός τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας κατοικῶν περὶ τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Στέφ. Βυζ. Ψήττιοι, παρὰ Πτολμ.

Ψηττοπόδες, οἱ. Ἐπίπλαστοι καὶ μυθώδεις κάτοικοι ἑνὸς μεγάλου νήσου, παρὰ Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. θ', 33.

Ψίλλις, ιδος, ὁ. Ποταμὸς τῆς Βιθυνίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ. Στράβ. Ψίλις, παρὰ Στεφ. Βυζ.

Ψύλλοι, οἱ. Λαὸς τῆς Κυρηναϊκῆς χώρας ἐν Ἀφρικῇ κατοικοῦντες ὀρθιτικῶς τῶν Νασαμόνων, ὑπὸ τῶν ὁποίων τούτων πρωΐμως ἐξωλοθρεύθησαν· περὶ τῶν Ψύλλων τούτων ἐλέγετο ὅτι δὲν ἐβλάπτοντο οὐδ' ὅλως ἀπὸ τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν φαρμακερούς ὄφεις· ἔτι δὲ ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι παράδοξοι περὶ αὐτῶν διηγήσεις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱστορικοῖς. Ἡρόδτ. 4, 173. Στεφ. Βυζ. Στρβ. Αἰλ. ἱστ. ζω. ά, 57.

Ψυλλοτοξόται, οἱ. Ἐπίπλαστοι κάτοικοι τῆς Σολήνης, παρὰ Λουκ. Ἀλ. ἱστ. ά. 13.

Ψύρα, τά. Νῆσος μικρὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἀπέχουσα 80 στάδια ὀρθιτικῶς τῆς νήσου Χίου μὲ μίαν πόλιν ἐπ' αὐτῆς τανῦν Ψαρά. Στράβ. Στεφ. Βυζ. — ὅθεν, Ψύριος, ία, ιον· τῶν Ψύρων, ἢ ἐκ τῶν Ψύρων.

Ψυρίη, νῆσος, ἡ = Ψύρα. Ὅμ. Ὀδ. Γ, 172.

Ψυτταλεία, ἡ. Μικρὰ ἀκατοίκητος νῆσος ἐπὶ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου μεταξὺ Σαλαμῖνος καὶ τῆς ξηρᾶς, τανῦν Λιψοκαταλία. Ἡρόδτ. 8, 76. Παυσ. ά, 35. Στεφ. Βυζ Ψυτταλία, ἡ Στραβ.

Ψύχιον, τό (υ) Χωρίον τῆς νήσου Κρήτης μὲ λιμένα, τανῦν Παλαιόκαστρον καλούμενον. Πτολ. ἔτι, τὰ Ψύχεια, Περιπλ.

Ψῦχρος, ὁ (ἐπίθ. ψυχρός) Ποταμὸς τῆς Χαλκίδος χώρας ἐν Ἀσίᾳ. Ἀρριαν.

Ψωφίς, ίδος, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Σκέλου καὶ ἔκγονος τοῦ Ἐρυμάνθου, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὠνομάσθη ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλις Ψωφίς. Παυσ. ἡ, 25.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Ψωφίς, ίδος, καὶ ίδος, ἡ. Πόλις ἐπίσημος τὸ πάλαι τῆς Ἀρκαδίας κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἠλείας, πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου θήκεια καλουμένη. Κατὰ τινας ὠνομάσθη Ψωφὶς ἀπό τινος θυγατρὸς τοῦ βασιλέως Ἐυρύκης Ψωφίδος. Πολύβ. δ', 70. Παυσ. η'. 24. ίδος, παρ' Ἀπολλόδ. γ', 7. 5. παραβλ. Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 650. — Ὅθεν Ψωφίδιος, ὁ, ἡ, ιον. (⏑⏑⏓) Τῆς Ψωφίδος ἢ ἐκ τῆς Ψωφίδος ὤν. Γλαυκ. Ἐπ. 2. ἐν Διὸλ. Π, 347. καὶ Οὐσιαστ. Ψωφίδιες, ὁ κάτοικ. Ἀπολλόδ.

Ω.

Ὦανες, ιος, ὁ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Σικελίας ῥέων πλησίον τῆς πάλαι Καμαρίνης· τανῦν Franscolari. Πινδ. Ὀλ. 5, 25. Ἐκδ. Boeckh. Ὦανος, ἐν τῇ τοῦ Heyne.

Ὠαρίων, ωνος, ὁ (ῐ.) ποιητ. ἀντὶ Ὠρίων, ὅπερ ὄρα.

Ὠαριώνειος, α, ον. Τοῦ Ὠρίωνος ἢ εἰς τὸν Ὠρίωνα αὐτὸν. Ποιητ.

Ὠβαρηνοί, οἱ. Λαὸς τῆς Ἀρμενίας. Στεφ. Βυζ.

Ὠγενές καὶ Ὠγήν, ένος, ὁ, = Ὠκεανός. Στεφ. Βυζ. Ἡσύχ.

Ὠγυγία, ἡ (⏑⏑⏓). Θυγάτηρ τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης, ταξευθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν της, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὠνομάζοντο αἱ ἐν Θήβαις Ὠγύγιαι πύλαι. Ἀπολλόδ. γ', 5, 6.

Ὠγυγία, ἡ (⏑⏑⏓). Νῆσος τῆς Μεσογείου θαλάσσης ἀναφερομένη ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μυθολογίᾳ ὡς κατέχουσα τὸ μέσον τῆς ὑγρᾶς θαλάσσης, πρότερον παρ' Ὁμ. Ὀδ. Η, 244. καὶ ἡ Ὠγυγίη νῆσος, τῆς ὁποίας ἡ θέσις δὲν ὑπῆρχεν ἀκριβῶς προσδιωρισμένη· κατὰ Voss, ἔκειτο αὕτη ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης μεταξὺ Λιβύης καὶ Ἀτλαντος, ἢ κατὰ Grotefend πλησίον τοῦ ὄρους Ἄτλαντος· κατὰ Στράβ. ὑπῆρχεν αὕτη ἡ νῆσος Γαῦλος, τανῦν Γόζζο πλησίον τῆς Μάλτας. — 2) Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Βοιωτίας. Στράβ.

Ὠγύγιος, ία, ιον (ῠ). Τοῦ Ὠγύγου ἢ ἐκ τοῦ Ὠγύγου ὤν· ἡ Ὠγυγίη Θήβη, Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1178. — αἱ Ὠγυγίαι πύλαι· μία τῶν ἐν Θήβαις πυλῶν κειμένη πρὸς ἑσπέραν, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ὠγύγου, ἢ κατά τινας ἀπὸ τῆς Ὠγυγίας θυγατρὸς τοῦ Ἀμφίονος καὶ τῆς Νιόβης. Ἐνρ. Φοιν. 1112. Ἀπολλόδ. γ', 6, 6.

Ὤγυγος, ὁ. Ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν εἰσέτι ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀττικῆς χώρας, τοῦ ὁποίου ἡ ἐποχὴ ἀναφέρεται ἤδη εἰς τοὺς ὅτι μυθώδεις αἰῶνας τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας· ἔλθων πρῶτον ἐκ τῆς Βοιωτίας εἰς τὴν Ἀττικὴν ἔκτισεν αὐτόθι τὴν πόλιν Ἐλευσῖνα, ἣ ὁ καὶ ἐλέγετο ὅτι ἦν υἱὸς τοῦ Βοιωτοῦ. Παυσ. α', 38. Σχολ. Ἀπολ. Ῥοδ. Γ, 1177. — Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἀναφέρεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθολόγων ὅτι συνέβη εἰς μέγας κατακλυσμὸς ἐν Ἀττικῇ ὅστις ἀπ' αὐτοῦ ἐκαλεῖτο, ὁ ἐπὶ Ὠγύγου ἢ Ὠγύγιος κατακλυσμός. Παυσ. α', 5, 8. Κατὰ Φερεκύδ. ἔζη ὁ Ὤγυγος ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Φορωνέως· παρβλ. καὶ Heyne εἰς Ἀπολλόδ. σελ. 320. — Ὠγύγης, ου, παρ Εὐσέβ. — 2) Ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀχαΐας μετὰ τὸν Τισαμενόν. Πολύβ. β', 41. Στράβ.

Ὤγυρις, ίδος, ἡ. Νῆσος ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καρμανίας ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι ὑπῆρχεν ὁ τάφος τοῦ βασιλέως Ἐρύθρα. Διον. Περιηγ. 607. Στέφ. Βυζ.

Ὠδρη, ἡ. Μικρὸς ποταμὸς τῆς Βοιωτίας ἔχων ἐκλὸς τὰς πηγάς του καὶ σχηματίζων μετὰ τοῦ Ἀσωποῦ μίαν μικρὰν νῆσον πλησίον τῶν Πλαταιῶν. Ἡροδτ. 9, 51. Παυσ. ε', 4. ἔνθα πρότερον Παρὰ ἀνεγινώσκετο. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ. Ἡροδτ. αὐτόθ.

Ὠδολία, ἡ, Ἐπικ. Ὠιδολία. Κώμη τῆς Βοιωτίας κειμένη μεταξὺ Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν ἐπὶ τοῦ Τιλφουσίου ὄρους· Ὁμ. Ἰλ. Β, 500. Στράβ. ἔτ., οἱ Ὠδολεῖς, Στράβ. καὶ Ὠιδολεῖς, ἡ, Ἀπολλόδ. β', 4, 11.

Ὠδολεία, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Μαντινέως καὶ γυνὴ τοῦ Ἄβαντος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγέννησε τὸν Προῖτον καὶ Ἀκρίσιον. Ἀπολλόδ. β', 2, 1.

Ὠκεανίης, ου, ὁ. Ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Νείλου ποταμοῦ, παρὰ Διοδ. Σικ. α', 19.

Ὠκεανίδες, αἱ. Θυγατέρες τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, τὰς ὁποίας ὁ Ἡσ. Θεογ. 364. ἀναφέρει τρεῖς χιλιάδας τὸν ἀριθμόν, περιτρεχούσας συνήθως ὑπὸ μορφὴν παρθένων καὶ ἐχούσας λογιζόμενας καὶ αὐτὰς ὡς θαλάσσιους δαίμονες.

Ὠκεανός, ὁ. Τίὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς ὁ πρεσβύτερος τῶν Τιτάνων, κύριος τῶν ἐκτὸς θαλασσῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπλήττοντο ὅτι ἔρρεον ὅλοι οἱ ποταμοὶ καὶ πηγαὶ τῆς γῆς, καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρ. καλεῖ Θεῶν γένεσιν, Ἰλ. Ξ, 201. Δεθῶν εἰς γυναῖκα τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Τηθὺν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τοὺς ἐπισημοτέρους ποταμοὺς καὶ τὰς Ὠκεανίδας. Ἡσ. Θεογ. 133. — 2) Ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ τῶν Ἑλλήνων γεωγραφίᾳ ὑπετίθετο ὁ Ὠκεανὸς ὡς ὁ μέγιστος ποταμὸς περιῤῥέων ὅλην τὴν σφαῖραν τῆς Οἰκουμένης, τὸν ὁποῖον τὰ ὕδατα ἐφαίνοντο γαληνιαῖα καὶ ἀπράγμων περὶ τὰ πέρατα αὐτῆς μὴ ἔχοντα εὐθυμίαν πηγὴν οὐδὲ ἐκβολὴν, παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 607. Φ, 197. Ὀδ. Λ, 155. Ἡροδτ. 2, 23. Καθ' Ἡσ. Θεογ. 159, 788. εἶχεν ὁ Ὠκεανὸς ἴδιας πηγὰς ἐπὶ τοῦ ἀποτόμου ὄρους Λευκάδος ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Κιμμερίων, καὶ παρὰ τοὺς μαγεναντῶν ποιητὰς εἰλῆφθαι ὁ Ὠκεανὸς αὐτὸ τῆς ἐκτὸς μεγάλης θαλάσσης πρὸς διαστολὴν τῆς Μεσογείου θαλάσσης. Ἡρόδτ. 4, 8.

Ὠκαλλος, ὁ. Λακεδαιμόνιός τις, παρὰ Ξενῳ. Ἑλλ. 5, 4, 22. πιθαν. ὁ αὐτὸς μὲ τὸν ἐν βιβ. Γ'. 5, 11. Ὠκυλλον ἀναφερόμενον. — 2) ὁ Λευκανὸς Φιλόσοφος Πυθαγόρειος, ὡς λέγεται μαθητὴς αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου, ἀκμάσας περὶ τὸ 500 ἔτος πρὸ Χρ. τοῦ ὁποίου σώζεται ἐν βιβλίον περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, γεγραμμένον ἀνέκαθεν εἰς Δωρικὴν διάλεκτον. Διογ. Λαερ. Ὀκέλλος. Λευκ.

Ὤκελον, τό. Πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας ἐν τῇ ἐντεῦθεν τῶν Ἄλπεων Γαλλίᾳ, τανῦν Avigliana.

Ὠκύαλος, ὁ (⏑⏑⏓). Εἷς τῶν ἐπισήμων Φαιάκων ἐν τῇ νήσῳ Σχερίᾳ. Ὁμ. Ὀδ. Θ, 111.

Ὠκυθόη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν, θυγάτηρ τοῦ Φόρκυνος. Ἀπολλόδ. α', 9, 21.

Ὠκυπέτη, ἡ. Μία τῶν Ἁρπυιῶν· παρ' Ἡσ. Θεογ. 267. — Πευθόη, Ἀπολλόδ. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Δουκοῦ, φερεσσάτη τὸν μητρῶνα αὐτῆς Δάμπιν. Ἀπολλόδ. β', 1, 4.

Ὠκυπόδη, ἡ, = Ὠκυπέτη. Ἀπολλόδ. α', 9, 21.

Ὠκυρόη, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ὁμ. Ἔρ. Δημ. 420. Ἡσ. Θεογ. 360. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Χείρωνος καὶ τῆς Χαρικλοῦς, διδαχθεῖσα παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς τὴν ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν τέχνην. Παυσ.

Ὠκύτοος, ὁ. Ἱππηθοίδης, παρὰ Θουκ. δ', 119.

Ὠλέαρος, ἡ, = Ὤλιαρος.

Ὠλενία, ἡ. Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Αἶξ ἥτις ἐθήλασε τὸν Δία βρεφος ἔτι ὄντα. Ἄρατ.

Ὠλενία πέτρα, ἡ. Κατὰ Στράβ. ἡ κορυφὴ τοῦ ὄρους Σκόλλεως κειμένου ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀχαΐας καὶ Ἠλείας ἐν Πελοποννήσῳ. Ὁμ. Ἰλ. Β, 617.

Ὠλενίδης, ου, ὁ. Τίὸς τοῦ Οἰνέως καὶ ἀδελφὸς τοῦ Τυδέως. Ἀπολλόδ. α', 8, 5. ἔνθα ὀρθότρ. Ὠλένιος ἀναγινώσκετ. παρβλ. Heyne. σελ. 129.

Ὤλενος, ἡ, καὶ ὁ. Πόλις ἀρχαία τῆς Αἰτωλίας κειμένη πλησίον τοῦ Πλευρῶνος, πρώτιμος ἤδη καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν. Θηλκ. γεν. παρ' Ὁμ. Ἰλ. Β, 639. Ἀπολλόδ. α', 8, 4. Στράβ. ι', καὶ Στεφ. Βυζ. ἐξ Αἴσχ. Ἀρσινκ. δὲ παρὰ Στράβ. η'. — 2) Μία τῶν δώδεκα ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεων αἵτινες συνεκρότουν τὸν Ἀχαϊκὸν δεσμὸν κειμένη μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης, ἠκμακυῖαν ἤδη ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ ἱστορικοῦ Πολυβίου. Ἡρόδτ. 1, 145. Ἀπολλόδ. ἀρσεν. παρὰ Στράβ. η'. — εἶδεν Ὠλένιος, ὁ κάτοικ.

Ὠλήν, ένος, ὁ. Ἀρχαιότατος ποιητὴς καὶ ἀοιδὸς Ἕλλην, κατὰ Σουΐδ. ἐκ Λυκίας ἐν Λαίῃ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδοντο οἱ ἀρχαῖοι ὕμνοι οἵτινες ἐψάλλοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου. Ἡρόδτ. 4, 35. Καλλιμ. εἰς Δηλ. 305. Παυσ. α', 18. Κατὰ Παυσ. Φωκ. λέγεται ὅτι ὁ Ὠλὴν οὗτος ἐφάνη πρῶτος χρησμοὺς ἐν τῇ Δήλῳ καὶ ὅτι συνέταξε ποιήματα ἐν ἑξαμέτροις. — καὶ ὁπλῶς ὁ Λύκιος καλούμενος. Παυσ. η', 21.

Ὠλίαρος, ἡ. Νῆσος μικρὰ καὶ πετρώδης τῶν Κυκλάδων πλησίον τῆς Πάρου, τανῦν Δετιπάρος καλουμένη. Στέφ. Βυζ. ἡ Ὤλεαρος. Στρέβ. ἀλλ' ἡ δὶα τοῦ ι γρ. φαίνεται ὀρθότρ.

Ὠμάδιος, ὁ. Ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ὑπὸ τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐλατρεύετο κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, πρὸς τιμὴν δὲ αὐτοῦ ἔσφαττον ἐτησίως αὐτόθι ἕνα ἄνθρωπον. Ὀρφ. Ἔμν. 17.

Ὠμάρτης, ου, ὁ. Στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων μισθωτῶν, παρ' Ἀρρίαν.

Ὦξος, ὁ. Εἷς τῶν μεγαλητέρων ποταμῶν τῆς Ἀσίας μετὰ τὸν Ἰνδὸν, πηγάζων κατὰ Πτολ. ῥοιζοδινητικῶς ἀπὸ τῶν συνόρων τῆς Σογδιανῆς χώρας καὶ τῆς Τρωνίας δεχόμενος εἰς ἑαυτὸν πολλοὺς ἄλλους ἐπισήμους ποταμοὺς ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν, ἢ μᾶλλον ἐν τῇ Ἀραλὶ λίμνῃ· τανῦν Ἀμοὺ ἢ Γιχὼν ὑπὸ τῶν Ἀράβων λεγόμενος. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. γ', 29.

Ὤπις, ίδος, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ Οὖπις, ὅπερ ὄρα.

Ὦπις, ίδος, ἡ. Πόλις ἀρχαία καὶ ἐπίσημος τῆς Ἀσσυρίας, κειμένη ἐπὶ τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ. Ἡροδτ. 1, 189. Ξενῳ. Ἀναβ. β', 4, 25. Στράβ. Ἀρρίαν. Ἀνάβ. ζ'. 7. Κατὰ Ἀλεξήνδρον πιθαν. αὐτὴ μὲ τὴν παρὰ Πλινίῳ Ἀντιόχειαν ἀναφερομένην, κληθεῖσαν οὕτως ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας· κατὰ δὲ Rennel καὶ Mannert ἡ τοῦ Ἡροδτ. Ὦπις ἔστι διάφορος τῆς τοῦ Ξενῳ.

Ὦρα, τὰ. Πόλις τῆς Ἰνδίας κειμένη ἀρκτικῶς, κατασκαφεῖσα ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· Ἀνάβ. δ', 27.

Ὧραι, αἱ· Horae. Θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, ἡ Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη. Ἡσ. Θεογ. 901. παρ' Ὁμήρ. φύλακες καὶ πυλωροὶ τοῦ Ὀλύμπου, Ἰλ. Ε, 749. Θ, 393. καὶ ἐν γένει ὑπηρετοῦσι τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ θεοὺς καὶ Θεὰς ἑκάστην, τὴν Ἥραν, Ἰλ. Ο, 438, καὶ τὴν Ἀφροδίτην, Ὁμ. Ἔμν. Ἀπολ. 194. παρὰ τοῖς ὕστερον ποιηταῖς παριστάνοντο αἱ Ὧραι ὡς θεαὶ καὶ ἔφοροι τῶν τεσσάρων καιρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ πάσης συμβαινούσης μεταβολῆς ἐν τῇ Ἀτμοσφαίρᾳ· ὡς ἀρχαιότατοι Ὧραι ἀναφέροντο θεὸν τῶν ἐριθμὸν ἐν Ἀττικῇ ἡ Καρπὼ καὶ Θαλλὼ, ἀφιξῆς δὲ καὶ πέντε, ἡ Αὐξὼ, Φέρουσα, Εὐπορίη, Ὀρθωσία καὶ Τιταναίδη, τῶν ὁποίων ἡ λατρεία μετέβη πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς Ἰωνίας.

Ὡράτιος, ὁ; Horatius. Ὄνομ. κύρ. Ἀρσεν. παρὰ Ῥωμαίοις. Πολυβ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὠρείθυια, ἡ. Θυγάτηρ τοῦ Ἐρεχθέως βασιλέως τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Διογενείας, τὴν ὁποίαν ἁρπάσας ὁ Βορέας ἐν ᾧ ποτε παρευρίσκετο εἰς μίαν τελετὴν ἐν τῇ Ἀκροπόλει, ἐγέννησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Θρᾴκην τοὺς Ἀργοναύτας Ζήτην καὶ Κάλαϊν καὶ δύω θυγατέρας τὴν Κλεοπάτραν καὶ Χιόνην. Ἡροδ. 7, 188. Ἀπολ. Ροδ. Α, 211. — 2) Θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος. Ὁμ. Ἰλ. Σ, 48.

Ὠρείτης, ου, ὁ. Κάτοικος τῆς πόλεως Ὠρεοῦ ἐν Εὐβοίᾳ. Ξενφ. — 2) = Ὠρῖται.

Ὠρεός, ὁ, καὶ ἡ. Πόλις τῆς νήσου Εὐβοίας, κατοικουμένη ὡς ἐπὶ πολὺ ὑπὸ Ἀθηναίων, ἀφ' ὅτου ὁ Περικλῆς ἔφερεν ἐν αὐτῇ μίαν ἀποικίαν ἐξ Ἀθηνῶν, πρότερον δὲ Ἱστίαια καλουμένη, ἔχουσα μίαν ἰσχυρὰν ἀκρόπολιν· ταύτην Ὠρεὸ (κατὰ Στράβ. ἀπὸ τοῦ ὄρους. Ἀρσεν. γεν. παρὰ Ξενφ. Ἑλλ. ε', 4, 56. Δημ. Χερ. σελ. 91. Στράβ. Θηλκ. παρὰ Θουκ. η', 95. Παυσ. (ζ', 261.) — ὄθεν, Ὠρεῖται, οἱ κάτοικ. καὶ, Ὠρία, ἡ, ἡ περὶ τὸν Ὠρεὸν χώρα. Στράβ.

Ὠρητανία, ἡ, Oretania. Ἐπαρχία τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας ἐνθα κατῴκουν οἱ Ὠρητανοί. Στράβ.

Ὠρητανοί, οἱ, Oretani. Λαὸς τῆς Ταρρακωνικῆς Ἱσπανίας κατοικοῦντες ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βαιτικῆς καὶ Δυσιτανίας ἐν τῇ νῦν ἐπαρχίᾳ Λαμάγχᾳ καὶ μέρει τῆς Γρανάδας. Πολύβ Στρβ

Ὠρικόν, τό, καὶ Ὠρικος, ὁ. Πόλις μέ λιμένα ἐν Ἠπείρῳ κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Μακεδονικῆς Ἰλλυρίας, ἥ ὃ καὶ ὡς Ἰλλυρικὴ πόλις ἐσῴ ὅτε ὑποτιθεμένη, ἀποικία τῶν Εὐβοέων· ὁ Ὠρικος λιμήν, παρ' Ἡροδτ. 9, 93. Πολυβ. ζ', 19. Στέφ. Βυζ. τὸ Ὠρικόν. παρὰ Στράβ. καὶ Θηλκ. Μάρ. Ἡρακλ. — ὄθεν Ὠρίκιος, ία, ιον· τοῦ Ὠρικοῦ ἢ εἰς τὸ Ὠρικὸν ἀνήκων· Διον. Περ. 399.

Ὠρικος, ὁ, = Ὠρικοί.

Ὠρῖται, οἱ. Λαὸς Ἰνδικὸς κατοικῶν περὶ τὰ παράλια τῆς Γεδρωσίας χώρας, εἰς ἄκρον μάκιμος, ἐλεύθερος καὶ ἀνδρεῖος, τοῦ ὁποίου ἡ χώρα ἐφημίζετο μεγάλως διὰ τὴν ἄκραν εὐφορίαν της· πιθαν. δὲ ὑπῆρχον οἱ Ὠρῖται οὗτοι οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Αἰθίοπας. Διοδ. Σικ. Στέφ. Βυζ. Ὠρεῖται, παρὰ Στράβ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. 5', 21. — ὄθ-.

Ὠρῖτις, ιδος, ἡ. Ἡ χώρα τῶν Ὠριτῶν ἐν Ἰνδίᾳ. Διοδ. Σικ.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, ποιητ. Ὠαρίων. Τίὸς τοῦ Τριέως, περίφημος θηρευτὴς τῆς ἀρχαίας μυθώδους ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐξ Τρίας πόλεως τῆς Βοιωτίας, περιβήτος διὰ τὴν ἔξοχον σωματικὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κάλλος του, τοῦ ὁποίου ἡ γέννησις καὶ αἱ τύχαι ἀναφέρονται διαφόρως ὑπὸ τῶν παλαιῶν μυθογράφων· τινὲς ἐξ ὧν καὶ ὁ Φερεκυδίδης, ἀναφέρουσι τὸν Ὠρίωνα παῖδα τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Εὐρυάλης θυγατρὸς τοῦ Μίνωος, γεννηθέντα ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἀνατραφέντα ἐπὶ τῆς νήσου Εὐβοίας, παρὰ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ λαβόντα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάττης, ἢ ἔχοντα τοσοῦτον ὑπερμέγεθες ἀνάστημα ὥστε διὰ τῶν ὤμων του ἐξῆχεν αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Ἀπολδρ. α', 4, 1. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἠὼς ἠράσθη αὐτοῦ διὰ τὴν ἔξοχον ὡραιότητά του, φθονηθεὶς ὑπὸ τῶν λοιπῶν θεῶν ἐτοξεύθη ἐπὶ τῆς νήσου Ὀρτυγίας ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος· κατ' ἄλλους δὲ λέγεται ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς θεᾶς ταύτης διότι ἠτίμασε τὴν ἀκόλουθον αὐτῆς Ὠπιν, ἢ διότι ἐκάλεσεν αὐτὴν εἰς τὸν διὰ τοῦ δίσκου ἀγῶνα. Ἀπολδρ. αὐτόθ. Καλλιμ. εἰς Ἄρτεμ. 265. ἔτι καὶ παρ' Ὁμ. Ὀδ. Ε, 121, 751. κ. ε. ξ. καὶ μετὰ θάνατον λέγεται ὅτι δὲν ἐπαυσε τὴν πρὸς τὴν θήραν μεγάλην κλίσιν του ἐν τῷ Ἅιδῃ Ὁμ. Ὀδ. Λ, 572. Ὑπό τινων δὲ λέγεται ὅτι ἐλθὼν ἐκ Βοιωτίας εἰς τὴν νῆσον Χίον διὰ νὰ καθαρίσῃ αὐτὴν ἐκ τῶν αὐτόθι διαιτωμένων ἀγρίων θηρίων καὶ ἀρατθεὶς τῆς Μερόπης, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς νήσου ταύτης Οἰνοπίωνος, ἐβίασεν αὐτὴν, ἐφ' ᾧ πρὸς ἐκδίκησιν μεθύσας αὐτὸν ὁ Οἰνοπίων πρῶτον ἐτύφλωσεν. Ἀπολδρ. Παρθεν. Ἑρωτ. κ'. — ὁ Στράβ. ι'. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ὠρεὸς πόλεως τῆς Εὐβοίας. κατά τινα δὲ ἄλλην διήγησιν ἐκαλεῖτο κυρίως Οὐρίων ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι, παράβλ. Παλαίφ. ε', 4. Λουκ. (τὸ ε εὑρηται μακρὸν παρὰ τοῖς Ἐπικ. ὡς παρ' Ὁμ. Ἰλ. Σ, 486. Θεοκρ. ζ', 54. Ἀπολ. Ροδ. Γ, 745. βραχὺ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Εὐρπ. Κύκλ, 273. Ὠαρίων διὰ τοῦ ι παρὰ Καλλιμ. Ἀρτ. 265. παρβλ. Spitzn Προσῳδ. §. 521. σημ. 3.)

Ὠρομέδων, οντος, ὁ. Ὄρος ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς νήσου Κῶ. Θεοκρ. Εἰδ. ζ', 46.

Ὠρομάζης, ου, ὁ. Πατὴρ τοῦ Ζτροάστρου, Πέρσης τὸ γένος, παρὰ Πλάτ. Ἀλκ.σελ. 122.

Ὧρος, ὁ, Horus. Τίὸς τοῦ Ὀσιρίδος καὶ τῆς Ἴσιδος, λατρευόμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ὡς ἐγχώριος θεότης παριστανομένη συμβολικῶς ἀντ' αὐτοῦ τοῦ Ἡλίου ἐν καιρῷ τῶν ἐνιαυσίων αὐτοῦ τροπῶν· ἐλέγετο δὲ ὅτι μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ὀσιρίδος, διώξας τὸν θεὸν τοῦ Τυφῶνα ἐκ τοῦ θρόνου τῆς Αἰγύπτου ἐβασίλευσε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ χρηματίσας ὁ τελευταῖος τῶν θεῶν ὅσοι ἀνέκαθεν ἐβασίλευσαν παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις. Ἡροδτ. 2, 144. 156. Διοδ. Σικ. α', 44. Ὡς θεότητα παραβάλλει ὁ Ἡροδτ. τὸν Ὠρίωνα μὲ τὸν παρ' Ἕλλησιν Ἀπόλλωνα. — 2) Ἀρχαῖος συγγραφεὺς τῶν Αἰγυπτίων, πιθαν. ἀκμάσας πρὸ τοῦ Ὁμήρου, τοῦ ὁποίου ἀναφέρονταί τινα ἱερὰ βιβλία. Λουκ. Γαλλ. 18. — 3) Γραμματικὸς Ἕλλην ἐκ Μιλήτου, ἀναφερόμενος παρὰ Σουΐδ.

Ὠρωπός, ὁ. Πόλις ὀχυρὰ τῆς Βοιωτίας κειμένη παραθαλασσίως ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀττικῆς μὲ λιμένα, μετὰ ταῦτα ἀνήκουσα εἰς τοὺς Ἀθηναίους· ταύτην Ὠρωπὸν· πλησίον τῆς πόλεως Ὠρωποῦ εὑρίσκετο εἰς ναὸς τοῦ Ἀμφιάρεω μὲ τὸ μαντεῖον αὐτοῦ. Ἀρτεν. γεν. παρ' Ἡροδτ. 6, 100. Θουκ. η', 60. Ξενφ. Δημ. Στράβ. Διοδρ. Σικ. ιβ', 69. — ὄθεν, Ὠρώπιος, ία, ιον· τοῦ Ὠρωποῦ ἢ ἐκ τοῦ Ὠρωποῦ ὤν· καὶ οὐσιαστκ. Ὠρώπιοι, οἱ κάτοικ. —ἡ Ὠρωπία, ἡ περὶ τὸν Ὠρωπὸν χώρα ἐν Βοιωτίᾳ. Θουκ.

Ὥστια, τά, καὶ Ὠστία, ἡ, Ostia. Πόλις τῆς χώρας τῶν Λατίνων ἐν Ἰταλίᾳ κειμένη μεσημβρινῶς τῆς Ῥώμης ἐπὶ τῆς θαλάσσης, πρώτη ἀποικία τῶν Ῥωμαίων συσταθεῖσα ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγκου Μαρκίου. Οὐθετ. γεν. παρὰ Στράβ. Θηλκ. παρὰ Διοδ. Σικ. καὶ Στεφ. Βυζ.

Ὦτος, ὁ. Τίὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἰφιμεδείας, ἀδελφὸς τοῦ Ἐφιάλτου, εἷς τῶν Ἀλωειδῶν· Ὁμ. Ἰλ. Ε, 385. Ὀδ. Λ, 305. Ὁρα Ἀλωεῖδαι.

Ὤχος, ὁ· Ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν Ἀρταξέρξου τοῦ τρίτου. Αἰλ. παρβλ. Ἀρταξέρξης. — 2) Ποταμὸς τῆς Βακτριανῆς χώρας ἐν Ἀσίᾳ ἐκβάλλων εἰς τὸν Ὄξον ταυτὸν Ἑλμινδ, ἢ κατά τινας Δεβασχ. Στράβ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΕΛΛΑΣ.

Η Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ΟΘΩΝ ὁ Α'. διὰ τὰ Σχολεῖα τοῦ Κράτους. . σώματα 100
Τὸ Γραφεῖον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. 2

Ἐν Ἀθήναις.

Οἱ Πανιερώτατοι Ἐπίσκοποι.

	σώματα.
Ο' Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γρηγόριος.	2
Ο' Βοιωτίας Παΐσιος.	1
Ο' Ἀργολίδος Κύριλλος.	1
Ο' Θήρας Ζαχαρίας.	1
Ο' Μαντινείας Ἰωσήφ.	1
Ο' Φωκίδος Νεόφυτος.	1
Ο' Κυκλάδων Ἄνθιμος.	1
Ο' Ἀχαΐας Μελέτιος.	1
Ο' Λοκρίδος Ἀγαθάγγελος.	1
Ο' Λακεδαιμονίας Δανιήλ.	1
Ο' Ἐριμανθίας.	1
Ο' Ἀττικῆς Νεόφυτος.	1
Ο' Ὕδρας Γεράσιμος.	1
Ο' Εὐβοίας Ἄνθιμος.	1
Ο' Αἰγίνης Σαμουήλ.	1
Ο' Εὐδοκιάδων Γρηγόριος.	1
Ο' Κυναιθης Βαρθολομαῖος.	1
Ο' Παραναξίας Ἱερόθεος.	1
Ο' Μονεμβασίας Ἱερόθεος.	1
Ο' Σελασίας Θεοδώρητος.	1
Ο' πρώην ἅγιος Ἀραδαμηρίων.	1
Ο' Ἀρχιμανδρίτης Ἰωννᾶς Ὀλύμπιος.	5
Θεοδώρητος Μαρμαρᾶς Πρωτοσύγγελος Ἀττικῆς.	2
Γερόθεος Βυζάντιος Ἀρχιδιάκονος Ἀττικῆς.	1
Γερόθεος Ἱεροδιάκονος Ἀττικῆς.	1
Λεόντιος Ἱεροδιάκονος ἐξ Ἄνδρου.	1
Ο' Κώμης Ἀρμανσπέρτ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ῥίζος Γραμματεὺς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. κ.λ.π. κ.λ.π.	2
Η' Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κωλέττης Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῶν Γάλλων	2
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Τρικούπης Πρέσβυς παρὰ τῇ Βρεττανικῇ Αὐλῇ.	2
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος Πρέσβυς παρὰ ταῖς Αὐλαῖς τῆς Βαυαρίας καὶ Προυσίας.	2
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Σούτσος Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Ῥωσσίας.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ζωγράφος Πρέσβυς παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Τουρκίας.	2
Ο' Κύρ. Καταπάζης Πρέσβυς τῆς Ῥωσσίας παρὰ τῇ Αὐλῇ τῆς Ἑλλάδος.	2
Ο' ἐν Βιέννῃ Κύρ. Σωτήριος Ἀντωνίου Ἱππεὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ τάγματος τοῦ Σωτῆρος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Θεοχάρης πρώην Γραμματεὺς τῆς Οἰκονομίας.	2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πραΐδης πρώην Γραμματεὺς τῆς Δικαιοσύνης.	1
Ο' Κύρ. Κ. Δ. Σχοινᾶς πρώην Γραμματεὺς τῆς Παιδείας.	2
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Σούτσος Γραμ. τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ο' Κύρ. Ἰω. Δραγούμης Γραμμ. παρὰ τῇ τῶν Ναυτικῶν Γραμματείᾳ.	1
Ο' Κύρ. Θ. Σατιστεὺς Γραμματεὺς παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ.	1
μεταφέρονται σώματα.	57

	μεταφορὰ σώματα 57
Ο' Κύρ. Γ. Φρεαρίτης Γραμμ. παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐξωτερικῶν.	1
Ο' Κύρ. Στάμος Νάκου Γραμμ παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐσωτερικῶν.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Σιληβεργος πρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου.	2
Ο' Κύρ. Δανιὴλ Πανᾶς Δικηγόρος.	10
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Ζαΐμης ἀντιπρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Δάρας ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου.	1
Ο' Κύρ. Α. Πολυζωΐδης ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σωμάκης Ἀρειοπαγείτης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀθανασίου Ἀρειοπαγείτης.	2
Ο' Κύρ. Γ Σπανιολάκης γενικὸς Ταμείας τῆς Ἑλλάδος.	2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θεοτόκης Ἐλεγκτής.	2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πλάσσος Ἐλεγκτής.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Λεβίδης Ἐλεγκτής.	2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τσταμενὸς Ἐλεγκτής.	1
Ο' Κύρ. Σκαρλάτος Βυζάντιος Σύμβουλος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῶν Ἐπιλητιαστικῶν.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μεταξᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γ. Κουπάρης Γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου.	1
Ο' Κύρ. Α. Ῥαγκαβῆς παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Ἐκπαιδεύσεως.	2
Ο' Κύρ. Π. Κεντάυρος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Οἰκονομίας.	2
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Σ'μου Σύμβουλος παρὰ τῇ ἰδίᾳ Γραμματείᾳ.	2
Ο' Κύρ Θ. Σχινᾶς Γραμματεὺς παρὰ τῇ ἰδίᾳ.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ὀλανδὸς Γραμματεὺς παρὰ τῇ ἰδίᾳ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπαρηγόπουλος Ῥωσσικὸς Πρόξενος	2
Ο' Κύρ. Γ. Βελιος Σύμβουλος παρὰ τῇ Γραμματείᾳ τῆς Δικαιοσύνης.	1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Μοναρχίδης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	3
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βαλτινὸς Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Αἰνιάν Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ο' Κύρ. Ν. Ζυχαρίτσας Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	2
Ο' Κύρ Α. Λουδορίκης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ο' Κύρ Ἐμμανουὴλ Ἀργυρόπουλος Γραμματεὺς καὶ Διερμηνεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικῆς Πρεσβείας.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀφθονιάδης πάρεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Φωτῆλας Πάρεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γαλάτης Στόλαρχος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Γεννάδιος Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Ἀθήναις Β. Γυμνασίου.	1
Ο' Κύρ. Χ. Βάφας Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ Ἀνάργυρος Πετράκης Δήμαρχος Ἀθηνῶν.	1
Ο' Κύρ. Ν. Σκούφος Δικηγόρος.	1
Ο' Κύρ. Α. Πετζάλης Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.	1
Ο' Κύρ Κοσμᾶς Κοκκίδης Συμβολαιογράφος τῶν Ἀθηνῶν.	1
Ο' Κύρ. Ν. Χαριτίδης Λογιστὴς παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συμβουλίῳ.	1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Βόρβογλης Λογιστὴς παρὰ τῷ Ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀναγνωστάκης πρώην Β. Ἔφορος Μεγαρίδος.	1
Ο' Κύρ Χ. Ζώτος Πρωτοδίκης παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικείῳ.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Δανακλσέλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις.	1
Ο' Ἱερεὺς Ζ. Joahn H. Hille.	1
μεταφέρονται σώματα	235

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταφορά σώματα 225

Ο' Κύριος Ἰωάννης Κίγκ Ἱερεύς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος υἱὸς τοῦ πρίγγιπος Καραντζᾶ. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Μεταξᾶς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σκούφος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννη Λαδόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Πετροκόκκινος. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ἀργυρόπουλος. 2
Ο' Κύρ. Νικόλαος Κωνσταντίνου Ν. Λεβίδης. 2
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Σκοῦφος. 2
Ο' Κυρ. Γεώργιος Χρυσηδης. 2
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μάννος. 2
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ν. Λίριος. 1
Ο' Κύρ. Ῥεζιού (Γάλλος). 1
Ο' Κύρ. George Jaquet (Γερμανός). 2
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Ἀντωνιάδη 1
Ο' Κυρ. Δημήτριος Δρόσος. 1
Ο' Κύρ. Γκίκας Καρακατσάνης. 2
Ο' Κύρ Μιχαὴλ Σχινᾶς. 1
Ο' Κύρ. Πετρος Στεφανίτσης Ἰατρός. 2
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ἀντωνιάδης συντάκτης τῆς Ἐμπορ.δος Ἀθηνῶν. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βλάχος. 2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κλάδος Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Παρθένιος Ν. Καταρίνης Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ν. Πακόπουλος ἐκ Καλαβρύτων. 1
Ο' Κύρ. Γ. Παλαμάρης Τήνιος. 1
Ο' αὐτὸς διὰ τὸν Πολὺμ Συναΐτην. 1
Ο' αὐτὸς διὰ τὸν Ἀμβρόσιον Συναΐτην. 1
Ο' Κύρ. Μαρκέζος Ζακυνθιος 1
Ο' Κύρ. Γ. Σπηλιάδης ἐκ Πύλου. 1
Ο' Κύρ. Ἰεσίες Λάτρη. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Κόκαλης ἐκ Δημητσάνης. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ῥενιέρης Ταμίας. 1
Ο' Κύρ. Χ. Αὐγερινός. 1
Ο' Κυρ. Π. Θ. Θεάγγελος. 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Φάσκολης ἐκ Τήνου. 1
Ο' Κύρ. Σπύρος Μλαΐτης Αἰγινίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ἀγαθίδης. 1
Ο' Κύρ Ν. Ν Ζωφήρης Ἀγγιλετόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀμφίλοχος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Μαργαρίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Γιαννακόπουλος Λακεδαιμόνιος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Κυδωνιεύς. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Μελετίου Ἐλευσίνιος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀποστολίδης. 1
Ο' Κύρ. Δ. Ὀλυμπίτου Λάκων. 1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Ἐλευθερίου Κουκουζέλης. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Ἀντωνιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἡρακλῆς Μητζόκλους. 1
Ο' Κύρ. Ἄγγελος Ἀγγελίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Βερνάρδος Κρὴς. 1
Ο' Κύρ. Ν. Δραγούμης. 1
Ο' Κύρ. Στέφανος Φάραγγας. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Σπαθῆς. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μ. Μιμῆς. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Κλάδος. 1
Ο' Κύρ. Σ. Κλεάνθης. 1
Ο' Κύρ. Εὐαγγελινὸς Ἀγγελέτος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ῥίζος. 1
Ο' Κύρ. Μ. Καλλιφουρνᾶς. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Γεωργαντᾶς. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ῥίζος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Πανταζῆς. 1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς Παῖρος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Καβάκος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Πετρᾶς. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Μαρκέλλος. 1
Ο' Κύρ. Σ. Σωτηρίου Τρικκαλιώτης 1
Ο' Κύρ. Γ. Πεϊνάσκος. 1
Ο' Κύρ. Σ. Παλαιολόγος. 1
Ο' Κύρ. Κ. Ἰ. Ἐπιδάμνιος. 1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς. Κ. Οἰκονόμου. 1
Ο' Κύρ. Γ. Κατακοζηνός. 1

μεταφέρονται σώματα 306

μεταφορά σώματα 306

Ο' Κύρ. Ἀ. Κυριακίδης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Καμπουτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Κορομηλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Πιτσῆρης. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Πενσεβένης. 1
Ο' Κύρ. Π. Ζωγράφος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Σαλωνικίδης. 1
Ο' Κύρ. Κ. Κοκκίδης. 1
Ο' Κυρ. Γ 'Ραστὴς Ἀθηναῖος. 1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Καραβέλας Ἀθηναῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σφοίτης Σαμιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰ. Κ. Κοιταξῆς. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Γ. Μπίστης Ἀνδριος. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Λουριώτης. 1
Ο' Κύρ. Δωρόθεος Τσετζης ἐκ Νάξου. 1
Ο' Κύρ. Ταραντῖνος Ἑλληνικὸς διδάσκαλος.. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Χαριόπουλος λογοθέτης ἐκ Βοιτσας. . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βώτης ἐκ Σικυωνίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θέμελης Τελώνης Τήνου. 1

Ὅλα σώματα 325

Ἐν Ναυπλίᾳ.

σώματα

Ο' Κύριος Διονύσιος Πύρρος Ἀρχιμανδρίτης. 1
Ο' Κύρ. Λεόντιος Καμπάνης Ἀρχιμανδρίτης. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ἀρχιμανδρίτης ἐξ Ἀβύδου. 2
Ο' Κύρ. Γερμανὸς Ἱεροκήρυξ ἐκδότης τῆς Εὐαγγελικῆς Σάλπιγγος. 1
Ο' Κύρ. Γεράσιμος Παγώνης Πρωτοσύγγελος. 1
Ο' Κύρ. Εὐγένιος Διογενίδης πρώην Πρωτοσύγγελος Ἀργολίδος. . 1
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Σγουρομαλινὸς Πάτμιος. 1
Ο' Κυρ. Νεόφυτος Κωνσταντίνου ἐκ Πατρῶν. 1
Ο' Κύρ. Προκόπιος Παπακάρπος ἐκ Βοστίτζης. 1
Η' Μονὴ τοῦ Ὀρθοκωστᾶ. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἱερεὺς Σχίζας ἐκ Μελένης Γόρτυνος. . . . 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Παναγιώτης Πρεσβύτερος. 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Θεοδόσιος Πρεσβύτερος. 1
Ο' Κύρ. Στέφανος Ἰωάννου Σπηλιοτόπουλος Ἱερομόναχος. . . . 1
Ο' Κύρ. Θεοδώρητος Λευκάδιος Ἁγειᾶς Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Θεοδόσιος Οἰκονόμου. 1
Ο' Κύρ. Δωρόθεος Τζατης Νάξιος. 1
Ο' Κύρ. Ζαχαρίας Ἀρχιδιάκονος Ἀργολίδος. 1
Ο' Κύρ. Χ. Ἡσαΐας Παναγιώτου Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κυρ. Νεόφυτος Γεωργιάδης Ἱεροδιάκονοι. 1
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Ἰάσων Θετταλομάγνης Ἱεροδιάκονος. . . . 1
Ο' Κύρ. Παρθένιος Μαρπουλῆς Σάμιος Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Θεόφιλος Λουλούδης Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Νάρκισσος Μορφινὸς Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Ἡσαΐας ἐκ Τριπόλεως Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Μακάριος Θετταλὸς Ἱεροδιάκονος. 1
Η' Δημογεροντία Ναυπλίας. 1
Ο' Κύριος Φραγκίσκος Μαῦρος Νομάρχης Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας. 1
Ο' Κύρ. Χ. Κρασᾶς Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου Ἀργολίδος κ.τ.λ. . 1
Ο' Κυρ. Σπυρίδων Παπαλεξόπουλος Δήμαρχος Ναυπλίας. . . . 1
Ο' Κύρ. Γ. Σκαλίδης Δικαστὴς παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ. 1
Ο' Κύρ. Δ. Κ. Σούτσος Δικαστὴς παρὰ τῷ ἰδίῳ. 1
Ο' Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Διαστὴς παρὰ τῷ ἰδίῳ. 1
Ο' Κύρ. Σπ. Μαναλάτος Γραμματεὺς παρὰ τῷ Ἰδίῳ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ὑπογραμματεὺς παρὰ τῷ ἰδίῳ. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ἰατρὸς Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ναυπλίας. . . 1
Ο' Κύρ. Βελισάριος Ψυλλίδης Σύμβουλος παρὰ τῷ αὐτῷ. 1
Ο' Κύρ. Δ. Βυζάντιος Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας Ἀργολίδος. . . 1
Ο' Κύρ. Ν. Πογηρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Κων. Κλονάρης Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει Δικαστηρίοις. 1
Ο' Κύρ. Ἐδουάρδος Μάσσων Δικηγ. παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίῳ δικαστηρίοις. 1
Ο' Κύρ. Μ. Ἰωαννίδης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. 1
Ο' Κύρ. Κ. Ἄξελος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. 1
Ο' Κύρ. Ν. Παντελέων Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δατωνᾶς Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀμοιρος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. . . 1
Ο' Κύρ. Π. Φ. Φαρμακόπουλος Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. . . . 1
Ο' Κύρ. Π. Βαλσαμάκης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. 1
Ο' Κύρ. Δ. Κωνσταντινίδης Δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. 1

μεταφέρονται σώματα 50

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο' Κύριος Π. Τουφεξόγλος Δικηγόρος παρά τοῖς ἐν Ναυπλίᾳ δικαστηρίοις.	1
Ο' Κυρ. Μ. Μιχαλόπουλος Δικηγόρος παρά τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Μ. Λύσιππος Ὑπογραμμ. παρά τῷ δικαστηρίῳ Ἀργολιδος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Μαυρικέφαλος Εἰρηνοδίκης Ναυπλίας.	1
Ο' Κ.ρ. Δ. Ἀναστασιάδης Γυμναστάρχης τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ Γυμνασίου.	1
Ο' Κύρ Γ Χρυσοβέργης Καθηγητὴς ταῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Κυριακός Ἰωαννίδης Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Χ. Βερνάρδος Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Θ. Περγαμηνός Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γιαννακ. Καθηγητὴς τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Θεοφιλᾶς Ἰατρὸς τοῦ νομοῦ Ἀργολίδος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ζυγομαλᾶς Ἰατρὸς	1
Ο' Κύρ. Δ. Γιαννακόπουλος Σύμβουλος τοῦ Δήμου Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Π. Ναοῦμ Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ὀρφανίδης Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Εὐσταθίου Σύμβουλος τοῦ αὐτοῦ.	1
Ο' Κύρ. Β. Χρηστακόπουλος πολιτικός.	1
Ο' Κυρ. Κωνστα τῖνος Ῥάδος πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Σπηλιοτόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Π. Μερίνας ἔμπορος.	1
Ο' Κυρ. Κωνσταντῖνος Τζάτζιος ἔμπορος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Γαλανούλης Ὀλύμπιος ἔμπορος.	2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γενοβέλης πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καράπαυλος πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Πεταλᾶς πολιτικός.	1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Καρβούνης Ἀξιωματικός.	1
Ο' Κύρ. Δ. Θεοδωρόπουλος Δήμαρχος	1
Ο' Κύρ. Εὐστάθ. Γιαννόπουλος Κλητὴρ τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ Πρωτοδικ.	1
Ο' Κύρ. Β. Γεωργιάδης Γραμματεὺς τῆς Δημογεροντίας Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Χ. Παπαδόπουλος Συμβολαιογράφος Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀθανασιάδης Γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομίας.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βιζούλας Ἔπαρχος Βοστίτσης.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἰωαννίδης Σάμιος Ἑλληνικὸς Πράκτωρ εἰς τὴν νῆσον Κῶ.	1
Ο' Κύρ. Ῥῆγας Παλαμήδης Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ο' Κύρ Δημήτριος Χατζῖσκος.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Νοταρᾶς Κορίνθιος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Γιαννάκης Χτ. Πέτρου.	1
Ο' Κύρ. Κ. Ζωρζάκης Μιστραῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἰ. Δ. Σταματάκης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Π. Λουλάκης Κρής.	1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Ὀρθόβουλος Ἀσπρᾶος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μαρίνου Σμυρναῖος.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ῥαψέλος Χῖος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ν. Ψιττακὸς Χῖος.	1
Ο' Κύρ. Δρόσος Σιγάλας Τήνιος	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀποστολίδης Κοσμητὴς.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. Μιλλιόνης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπαδιαμαντόπουλος Καρυταινᾶος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βιζούλας.	1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Πεταλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Πελοπίδας Νέστορος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἰωάννου Παπαδόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Β. Χρονιάδης.	1
Ο' Κύρ. Κλεώπας.	1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἡσαΐας.	1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Γ. Ἄγλος Ἀδριτζαναῖος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Οἰκονομίδης Θέρμιος.	1
Ο' Κύρ. Δ. Ἀμπελᾶς Θεωρητὴς τῶν Τελωνείων.	1
Ο' Κύρ. Π. Κλαπόπουλος Γραμματεὺς τοῦ Τελωνείου Ναυπλίας.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Κυριακίδης Χῖος.	2
Ο' Κύρ. Δημήτριος Πεταλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πετρόπουλος Σαλωναῖος.	1
Ο' Κύρ. Κ. Ἀκυβὸς Πελοποννήσιος.	1
Ο' Κύρ. Ν. Σπηλιάδης πολιτικός.	1
Ο' Κύρ. Π. Γ. Ῥόσιος Τρατσωτικός.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χρυσόγελος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κοντουμᾶς.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Τσαμαδός.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χριστίδης.	1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Δάρας.	1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Φωκᾶς.	1
μεταφέρονται σώματα	131

Ο' Κύριος Λωρέντζος Καΐρης Ἀνδριος.	1
Ο' Κύρ Μηκές Παπάζογλος Ψαρριανός.	1
Ο' Κυρ. Νικόλαος Παπᾶ Χριστοδούλου Τσουβαλτζῆς Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Ν. Γ. Γιαννακόπουλος Καλαβρυταῖος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Τόμπρας καὶ Συντροφίας.	1
Ο' Κύρ. Πέτρος Χτζ. Πέτρου.	1
Ο' Κύρ. Μάριος Δαμαλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παπαδόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Γεωργιάδης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θεολόγος.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Κωνσταντινίδης Λέσβιος.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Ἀρσενόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Βάθη Ἀθηναῖος.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Βλαστὲς Κρής.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Δημητρίου.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Μοσχόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μιχαὴλ Πατρινός.	1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ἰωαννίδης.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Δαμαλᾶς.	1
Ο' Κύρ. Ἀριστείδης Θ. Χρυσοβέργης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Εὐσταθίου.	1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Μεντόρας.	1
Ο' Κυρ. Πέτρος Στεφανίτσης Ἰατρός.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Γραγκούλης.	1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Κυριακίδης.	1
Ο' Κύρ. Ν. Στολοκόνιας.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀναστασιάδης.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Βυζάντιος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κ. Ὀθωναῖος Βυζάντιος	1
Ο' Κυρ. Μιχαὴλ Γραμμών.	1
Ο' Κύρ. Ν. Παυταζόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Λουκᾶς Πούντας.	1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Γ. Ἀρβανιτάκης Ζακύνθιος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κ. Κοντολέων.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δεσκούρης.	5
Ο' Κύρ. Γ. Ζαλοκώστας.	1
Ο' Κύρ. Κυριακος Τασίκας.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μπολοτᾶς.	1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ἰωάννου Γρυπάρης.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Π. Σαρδέλης.	1
Ο' Κύρ. Δ. Μ. Ἀντωνόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ματθαίου Βλάχος.	1
Ο' Κύρ. Γερασιμος Πάγκαλος.	1
Ο' Κύρ. Π. Παπαθανατόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Καπισκᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Καραμάνος.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μιλωνᾶς.	1
Ο' Κύρ Ἀ. Ἀγγελίδης.	1
Ο' Κύρ. Μ. Παλάδιος.	1
Ο' Κύρ. Π. Ζωντανός.	1
Ο' Κύρ. Ν. Ἀγγελίδης.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Θεοδωρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Χ. Λόντος.	1
Ο' Κύρ. Π. Ζαφειρόπουλος Τουφεκτζήλους.	1
Ο' Κύρ. Ν. Χαρητιάδης λοχαγὸς τοῦ ταχτικοῦ.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Κιαμπείρης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βουβρώντος.	1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἀνδριάδης Σάμιος.	1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ζέρβας Κρανιδιώτης.	1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παπαλεξόπουλος Ἰατρός	1
Ο' Κύρ. Π. Σκυλίτσης Ὀμηρίδης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μ. Σχινᾶς.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Φωτόπουλος.	2
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σταικόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τοπαλόπουλος Μαντινειεύς.	1
Ο' Κύρ. Φ. Κ. Μαῦρος.	2
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀ. Μάνος.	1
Ο' Κύρ. Π. Ἠλιάδης Κυδωνιεύς.	1
Ο' Κύρ. Κυριακός Βασιλειάδης.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀ. Σωμάκης.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φαρμακόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Γ. Ἀθανασιάδης ἐκ Καστρί Ἁγίου Πέτρου.	1
μεταφέρονται σώματα	205

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο' Κύριος Φραγκίσκος Δεμενύννης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δ. Σκοῦφος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Σῶκος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καγγελάριος. 1
Ο' Κύρ. Στέφανος Κανάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χ. Στεκούλης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Τυπάλδος. 1
Ο' Κύρ. Παναγῆς Ἄκινος. 1
Ο' Κύρ. Στάμος καὶ Ἀδελφοὶ Νάκου. 1
Ο' Κύρ. Γεράσιμος Μεταξᾶς. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Γαβαλᾶς Σαντορηναῖος. 1
Ο' Κύρ. Μαρῖνος Π. Γαβαλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Δῆμα. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ἀναγνωστόπουλος 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ἀναγνώστης Παπᾶ Δημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παρίσης λοχαγός. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ῥοδίτης. 1
Ο' Κύρ. Δ. Σπηλιοτόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Γελίσελης. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Χρυσόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Α. Ἀντωνόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀργύριος Κεφαλᾶς. 2
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Λόϊτος. 1
Ο' Κύρ. Λεωνίδας Χρυσανθόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Πρεβιλέγγιος. 1
Ο' Κύρ. Σ. Οἰκονομίδης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Βαλτινός 1
Ο' Κύρ. Περόγλους. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀναγνωστάκης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Μάνθος Σακελλαρίου. 2
Ο' Κύρ. Π. Μιρίκος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Θησεύς. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ὀρφανίδης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Πολιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παντολέων. 1
Ο' Κύρ. Σ. Χόρτης. 1
Ο' Κύρ. Μ. Σ. Δαμαλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Φωτιάδης Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Βαλιάνος. 1
Οἱ Κύρ. Ἀδελφοὶ Κ. Ἀντωνόπουλοι. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Α. Ἀντωνόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Θεοχαρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Γιαννακόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Μπέλος. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Παλαιολόγος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Δημητριάδης Χίος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βασιλείου Μήλιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μαρούδης Σήφνιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Γλαράκης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ποιηρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μοδηνὸς Μήλιος. 1
Ο' Κύρ. Π. Μανέσσης. 1
Ο' Κύρ. Δ. Γ. Φιλάρετος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Κωνσταντῖνος Σοῦτσος. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Βουλγαρης. 1
Ο' Κύρ. Χ. Ζῶτος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Γρυπάρης. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μελετόπουλος Μιστραῖος 1
Ο' Κύρ. Δ. Π. Καψώτης. 1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Κρομμύδας. 1
Ο' Κυρ. Ἐμμανουὴλ Βόκκινος Χίος. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Σοῦτσος. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Π. Γκινάκας. 1
Ο' Κυρ. Ἀγγελὴς Ῥηγόπουλος Πατρινός. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Δουριώτης. 1
Ο' Κύρ. Ἐλ. Σμας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καραβούνης. 1
Ο' Κυρ. Στάϊος Σταϊνόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Μαυροκέφαλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δ. Θέμελης. 1
Ο' Κυρ. Νικόλαος Καλιστράτης ἐκ Κυνουρίας. 1

μεταφέρονται σώματα 279

Ο' Κύριος Π. Σπανόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Βιβιλάκης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Πάνος Σπ. Παντελάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Καλογηρόπουλος. 1
Ο' Κύρ Σπυρίδων Παπᾶ Γεωργίου 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Γιαννόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Παϊόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Κοπανίτσας. 1
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Χάλης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Οἰκονόμου. 1
Ο' Κύρ. Λεόντιος Μ. Ἀναστασιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κωνσταντίνου Τζάτζου. 1
Ο' Κύρ. Ἀποστόλης Περρούκας Ἀργεῖος. 1
Ο' Κυρ. Χρ. Παπᾶ Σίμου. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Μιτζάλης ἀνθυπολοχαγός. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γενοβέλης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Δ. Βόϊκου. 1
Ο' Κύρ. Ζ. Κάτζας Μαυρογένης Πέριος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Μαργαρίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φιλήμων πολιτικός. 1
Ο' Κύρ. Μιλ. Σκαλησιώτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Ζυγομαλᾶς. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀντωνίου Σκεύης. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ἰωάννου ἐκ Βοστίτσης 1
Ο' Κύρ Ἰωάννης Δ. Φέστας. 1
Ο' Κύρ Γεώργιος Ἰωαννίδης Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Μανθουσάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἀπόλλων Σερπέτης Νάξιος. 1
Ο' Κυρ. Περικλὴς Ῥαφτόπουλος Νάξιος. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Συμμαρίπας Νάξιος. 1
Ο' Κύρ. Λαμπρινὸς Κυριακοῦ Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Δ. Οἰκονομίδης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Δεληγιάννης ἀξιωματικὸς τῆς φάλαγγος. 1
Ο' Κυρ. Δ. Δεσποτόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Χ. Ἰ. Δούλης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Καλησπερης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μπελιμέζης Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Ξένος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Φωτιάδης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Μαυρομάτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Δ. Χαρματῆς Πέριος. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ἰωάννου Σιμαρικός. 1
Ο' Κύρ. Ν. Οἰκονομίδης Σπαρτιάτης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Λογοθέτου Σπαρτιάτης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἰωάννου Σπαρτιάτης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κλεώπας. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀ. Γαλάνης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Βατιλείου. 1
Ο' Κύρ. Καλούσιος Ἀλεξάνδρου Τουρναβίτης. 1
Ο' Κύρ. Μ Δημητριάδης ἐκ Κυναίθης. 1
Ο' Κύρ. Χ. Ἀργυριάδης ἐκ Κυναίθη. 1
Ο' Κύρ. Β. Ν. Γιαννακόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μ. Ἀντωνιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φειζόπουλος ἐξ Αἰγείου. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Ἀθανασίου Τσεκούρας. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σωμάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Κριτικίδης Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀστρινὸς Τριπολίτης. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Μουζάλης Ἀνθυπολοχαγός. 1
Ο' Κύρ. Χ. Ζυμβρακίνης. 1
Ο' Κύρ. Θεοδόσιος Γ. Κρασᾶ. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ν. Πρωτοπαπᾶ Σεριφιος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ν. Κενταρίνης Κύθνιος. 1
Ο' Κύρ. Δρόσος Μαλανδρῖνος Σαλωνίτης. 1
Ο' Κύρ. Ῥίζος Κ. Δημάρατος Ἠπειρώτης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Φανδρίδης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Στέριος Χτ. Σίμου Γρεβενιώτης. 1
Ο' Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μαγνάκης 2
Ο' Κύρ Ζαχαρίας Μαθᾶς Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Δ. Καλλιέρος Πέριος. 2
Ο' Κύρ, Κωνσταντῖνος Στιρνάρης Τρικκαλαῖος. 1
Ο' Κυρ. Γεώργιος Ἰορδάνου Γιαγιζόγλου. 1

μεταφέρονται σώματα 353

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ο' Κύριος Κωνσταντῖνος Σταματελόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Εὐθύμιος Θεοφαιόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φιλόπουλος Νεμέα. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Μηδολόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Σ. Ὀλύμπιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δ. Μαντινειὰς. 1
Ο' Κύρ. Εὐστάθιος Γεωργόπουλος. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Τριανταφυλλόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιλτιάδης Δαμβέργης Ἐρῆς. 1
Ο' Κυρ. Σταμάτιος Χρυσοβέργης Δημητσανάϊος. 1
Ο' Κυρ. Παῦλος Ἀλεφουζῆς. 1
Ο' Κυρ. Γεώργιος Φωτιάδης Λαρισσαῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μ. Μαρούδας Ἀστραῖος. 1
Ο' Κυρ. Ἀναστάσιος Ἰωάννου Κρὴς. 1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Γεωργιάδης Ἀρτηνός. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ἰωάννου Καλαμβόκης Ἀστραῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Καρπουζόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Π. Ἡ. Σαρδέλης. 1
Ο' Κύρ Γ. Π. Καλλίτζης ἐκ Κυναίθης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπαβασιλειάδης ἐκ Κοντεβαζαίνης. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ν. Γιανναιόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Γαζοβῖνος. 1
Ο' Κύρ. Σάββας Ν. Πετροπούλης. 1
Ο' Κυρ. Ἀ. Ζαήμης ἀνεψιὸς Περρούκα. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγιτανάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Κιαμπίρης ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Γιαννάκης Ῥικάκης Φραγκοκράπτης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀγγελόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ζαΐόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Πανατόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Κρητός. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Παπᾶ Δημητρίου ἐκ Μονεμβασίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰω. Γουλόπουλος ἐκ Σπάρτης Λουγκανίκου. 1
Ο' Κύρ. Ζαφύρειος Ζαφειρόπουλος ἐξ Ἀδριτζένης. 1
Ο' Κύρ. Παλαιολόγος Ἰωάν. Στασινόπουλος Γορτύνιος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χρυσανθόπουλος Γορτύνιος. 1
Ο' Κύρ. Μανουὴλ Μοδηνὸς ἐκ Μήλου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σακόπουλος ἐκ Μήλου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βασιλείου ἐκ Μήλου. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Κυριακίδης ἀξιωματικὸς τῆς Χωροφυλακῆς. 1
Ο' Κύρ. Π. Βάλβης. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Ζυμβρακάκης ἀξιωματικός. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Δημητρίου ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Παναγὴς Οἰκονομόπουλος ἐκ τοῦ Γκούρα. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Ψαρριανὸς Χίος. 1
Ο' Κύρ. Ἱερεμίας Καζακος ἐκ Μελιγοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ναθαναὴλ Γκολφῖνος ἐκ Περιστερᾶ 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Πανάγου Σπηλαιώτης. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Κ. Μανωλογριωτάκης. 1
Ο' Κύρ. Μ. Παναγου ἐξ Ἄργους. 1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Ἰωάννου ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κόκκινος ἐξ Ἀμφίσσης. 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Ἀναστασιάδης Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Γιαννακόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Πετρόπουλος ἐκ Δημητσάνης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μπερπενιώτης ἐξ Ἀνδίμπεν. 1
Ο' Κύρ. Ἐλευθέριος Χάλης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Τριανταφυλλόπουλος Κυνουρίτης. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Σωσάνης ἐκ Σπάρτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Παπᾶ Ἀντωνίου ἐκ Κρανιδίου. 1
Ο' Κύρ. Ν. Οἰκονόμου ἐκ Λευκαδίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Φιλόπουλος ἐκ Νεμαίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μακρυποκάμισος ἐκ Ναυπλίας. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Διότης ἐκ Λεωνιδίου. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ἰωάννου ἐκ Βοστίτζης. 1
Ο' Κύρ. Θεοδόσιος Γραφάνος ἐκ Μισθρᾶ. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Κακουλόπουλος ἐξ Ἀκράτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Θεοδωρόπουλος ἐκ Τριπόλεως. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ζανέζος ἐξ Ἄργους. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Σχίζας ἐκ Κοκόρας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Κοκορνέκα ἐκ Καστανίτσας. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Σ. Παπαδόπουλος ἐκ Κοντζουλίδη. 1

μεταφέρονται σώματα 427

Ο' Κύριος Γεώργιος Βασιλόπουλος ἐξ Ἁγίου Πέτρου. 1
Ο' Κυρ. Ἰω. Τριανταφυλλίδης διδάσκαλος εἰς τὴν ἐν Ἰθάκῃ Ἑλ. σχολήν. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Κακουλίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀγαθοκλῆς μουσικοδιδάσκαλος ἐν Ἄργει. 1
Ο' Κυρ. Γεώργιος Ἰωάννου Βλάσση. 1
Ο' Κυρ. Νικόλαος Θεοδωρόπουλος. 1
Ο' Κυρ. Νικόλαος Οἰκονομίδης Θέρμιος. 1

Ὅλα σώματα 434

Ἐν Κορίνθῳ καὶ Σικυωνίᾳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Γερμανὸς Ἱροκήρυξ.	1
Ο' Κύρ. Ἰωαννης Κ. Σοῦτσος ἔπαρχος Σικυωνίας.	1
Ο' Κύρ. Γ. Σκεύας Β. ἔφορος Κορινθίας.	1
Ο' Κυρ. Χριστοδουλάκης.	1
Ο' Κύρ. Π. Κορδίας Καθηγητὴς Τικαλέϊ.	1
Ο' Κυρ. Νικόλαος Δεληγιάννης.	1
Ο' Κύρ. Σ. Αἰμύλος Ἰατρός.	1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Νοταρᾶς.	1
Ο' Κύρ. Εὐστάθιος καὶ Ἰωάννης Δασίου.	1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Γιουρούκου Τρικκαλαῖος.	1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Εὐθυμίου Τρικολαῖος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τρανταφυλλίδης Κορίνθιος εἰρηνοδίκης.	1
Ο' Κύρ. Παῦλος Σκούφος.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Πετριτζόπουλος Κορίνθιος.	1
Ο' Κυρ. Δημήτριος Δικιαρόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Νοταρᾶς.	1
Ο' Κύρ. Ἀνδρίνος Πετρουτζόπουλος.	1
Ο' Κυρ. Σπυρίδων Δασίου.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Σπηλιάδης.	1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Σπ. Νοταρᾶς.	1
Ο' Κύρ. Π. Μελετόπουλος.	1
Ο' Κύρ. Δαμιανὸς Ῥεϊζόπουλος.	1
Ο' Κυρ. Κωνσταντῖνος Στεργιόπουλος ἐκ Κορίνθου.	1

Ὅλα σώματα 23

Ἐν Τριπόλει.

	σώματα
Ο' Κύριος Ἰωάσαφ Πρωτοσύγγελος Ἀρκαδίας.	1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Σπύρος Οἰκονόμος Τριπόλεως.	1
Ο' Κύρ. Προκόπιος ἀρχιδιάκονος τῆς ἐπισκοπῆς Ἀρκαδίας.	1
Ο' Κύρ. Δ. Κυριακίδης διευθυντὴς τῆς Ἀρκαδίας.	1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Σ. Ἀντωνόπουλος δικαστὴς εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πρωτοδικεῖον.	1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Σ. Βαλσαμάκης δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Τριπόλει δικαστηρίοις.	1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρόπουλος δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς.	1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Μ. Πετρινὸς δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. .	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Λουκᾶς δικηγόρος παρὰ τοῖς αὐτοῖς. .	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μανέτας σύμβουλος τοῦ δήμου Τριπόλεως.	1
Ο' Κύρ. Γ. Τοπαλόπουλος ὑπογραμματεὺς παρὰ τῷ ἐν Τριπόλει πρωτοδικείῳ.	1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Καραμάνος ἀλληλοδιδάσκαλος.	1
Ο' Κύρ. Α. Μενδῶρος Ἰατρός.	1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Ἀστινός.	1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνόπουλος.	1

Ὅλα σώματα 15

Ἐν Δημητσάνῃ.

	σώματα
Ο' Ἐπίσκοπος Γορτύνης.	2
Ο' Κύριος Π. Ν. Νέγκης ἔπαρχος Γορτύνης.	1
Ο' Κύρ. Σταμάτης Χρυσοβέργης.	1

Ὅλα σώματα 4

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐν Νησίῳ Καλαμάτας.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἠλίας Βεργόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Οἰκονόμος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Μιχαλόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναγνώστης Καμπᾶς.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Σπάρτῃ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Κοσμᾶς Λιβερόπουλος πρωτοσύγγελος τῆς ἐπισκοπῆς Σπάρτης.	1
Ὁ Κύρ. Κοσμᾶς Βασιλείου ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Μ. Καλιάργης ἀρχιδιάκονος τῆς ἐπισκοπῆς Σπάρτης.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Κ. Φεγγαρᾶς δικηγόρος παρὰ τῷ ἐν Σπάρτῃ πρωτοδικείῳ.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Καλησπέρης δικηγόρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Πάρπογλης πρόεδρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Φαρμακόπουλος ἀντεισαγγελεὺς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Δ. Οἰκονομίδης διευθυντὴς Σπάρτης.	1
Ὁ Κύρ. Στ. Ἀνδριάδης διδάσκαλος τῆς ἐν Σπάρτῃ Ἀνδροβίτσης.	1
Ὁ Κύρ. Χαράλαμπος Ὀλύμπιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Βλασσόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰκέσιος Γ. Λάτρης.	1
Ὁ Κύρ. Μ. Οἰκονόμου Κατσῆς.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Σακελλαρίου Λαμπυριάδης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἠλιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἐμμανουὴλ Μιλιτόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Τζορτζάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Κορφιώτης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Δοῦκας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀπόστολος Ἀλεξανδρόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Δημητρακόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Δημητρακόπουλος.	1
Ὅλα σώματα	22

Ἐν Γυθίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Νικ. Οἰκονόμου ἔπαρχος Οἰτύλου.	2
Ὁ Κύρ Π Θ. Θεάγγελης.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Χαμέρης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Λιναρᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Ἠλιάδης	1
Ὁ Κύρ. Π Ἀντωνίου Γρηγοράκης.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Γ. Γρηγοράκης.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Τζ. Γρηγοράκης.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Ἀδαμόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Ζερβολάκος.	1
Ὁ Κύρ. Εὐστράτιος Μουδανάκος.	1
Ὁ Κύρ. Μάρκος Πεταλᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Χρηστάκης Χαμπέρης.	1
Ὁ Κύρ. Παναγῆς Ἀλπανάκης.	1
Ὅλα σώματα	15

Ἐν Ἁγίῳ Γωάννῃ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἱερεμίας Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Ματθαῖος Πρωτοπαπᾶ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Καράλης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Σαρηγιάννης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Πέκου Σερβαῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Παπᾶ Κυριακοῦ.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἀλεξάνδρου.	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Παπᾶ Ἀντωνίου.	1
Ὅλα σώματα	8

Ἐν Καλαβρύτοις.

	σώματα
Ὁ Κύριος Γ. Παμπούκης.	1
Ὁ Κύρ. Σ. Οἰκονομόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Γ. Παπαζαφειρόπουλος.	1
Ὅλα σώματα	3

Ἐν Π. Πάτραις.

	σώματα
Ὁ Κύριος Δανιὴλ Πανᾶς δικηγόρος παρὰ τῷ ἐν Πάτραις πρωτοδικείῳ	2
Ὁ Κύρ. Ἀ. Λόντος δικηγόρος παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Εὐαγγέλης Ἰγγλέσης δικαστὴς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μεταξᾶς πολιτικός.	1
Ὁ Κύρ. Χ. Παμπούκης σχολάρχης εἰς τὸ ἐν Πάτραις Β. σχολεῖον	1
Ὁ Κύρ Σιδέρης Πράτζικος	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μαργαρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδιων Ματζαβίνου.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Δελαπόρτας.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Κασσιέρης.	1
Οἱ Κύρ. ἀδελφοὶ Τζούνη Πετζάλη.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Στρούμπος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Κωνσταντίνου Μελικόκλης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ὁ Κύρ. Παναγῆς Καληγᾶς Πάτμιος.	1
Ὁ Κύρ. Σ. Θεοχαράπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Στέφανος Στῖμος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Μαλικόπουλος.	1
Οἱ Κύρ. ἀδελφοὶ Τσούκου καὶ Πετσάλου.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Πράτζικας.	1
Ὅλα σώματα	21

Ἐν Καλάμοις καὶ Νησίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Θ. Ἱερομόναχος ἐκ Καρδαμύλης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Φωκᾶς πρόεδρος τοῦ ἐν Μεσσηνίᾳ πρωτοδικείου.	1
Ὁ Κύρ. Καναύσης δικαστὴς παρὰ τῷ αὐτῷ.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Δαμπαστᾶς Κεῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἡ. Λυκουργέος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Καραμπατίδης ἐκ Σταυροπηγίου.	1
Ὁ Κύρ. Σ. Ἀνδριάδης Βυζάντιος.	1
Ὅλα σώματα	7

Ἐν Μεσολογγίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Νικόλαος Φλογαΐτης πρόεδρος εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικεῖον.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Σωμάκης γραμματεὺς εἰς τὸ ἐν Μεσολογγίῳ πρωτοδικεῖον.	1
Ὁ Κύρ. Γ. Πετρόπουλος ταμίας Ἀκαρνανίας.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Νοταρᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Καλούσιος Ἀλεξανδρίδης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ῥωμανίδης.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Κυριακίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Σουΐδας.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Βούλης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Ἀλ. Τζιμπουρέκος.	1
Ὁ Κύρ. Νίκος Θέου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Μιτζάκης δικαστὴς εἰς τὸ ἐν Μεσολ. πρωτοδικεῖον.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Γουλαμής.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Παπᾶ Λουκᾶ.	1
Ὁ Κύρ. Ταγματάρχης Ἀ. Λόντος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Νικολίτσας διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Λουκᾶς Μπούντας.	1
Ὅλα σώματα	17

Ἐν Στερεᾷ Ἑλλάδι.

	σώματα
Ὁ Κύριος Δημάκης Ἱερομνήμων ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Φθέρης ἐξ Ὑπάτης.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Δημητρίου Ζονλούμης ἐξ Ὑπάτης.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Μάρκος Κερκυρόπουλος Δαγκλί.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μαγουλᾶς.	1
Ὅλα σώματα	6

Ἐν Ὑπάτῃ καὶ Σαλώνοις.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Ἱερομόναχος.	1
μεταφέρονται σώματα	2

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταφορά σώματα 2

Ο' Κύριος Γερμανὸς Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἱερεύς. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Πριβιλλέγγιος. 1
Ο' Κύρ. Δ. Οἰβαικαρύδης σχολάρχης τοῦ ἐν Τπάτῃ Ἑλ. σχολείου. 1
Ο' Κύρ. Ν. Κυριακίδης διδάσκαλος τῆς ἐν Σαλώνοις Ἑλλ. σχολῆς. 2
Ο' Κύρ. Δάσκαρης Παπαρόδου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μορκοτζέλου. 1
Ο' Κύρ. Μαργαρίτης Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χατζίσκος. 1

Ὅλα σώματα 12

Ἐν Ἀκράτα καὶ Ῥάχοβα τῆς Κυναίθης.

σώματα

Ο' Κύριος Δανιὴλ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Βράχου. . . . 1
Ο' Κύρ. Ν. Παμπούκης διδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Θεοχαρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Κανελόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Κορδίας. 1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Π. Πατζιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Σπ. Χρώνης. 1
Ο' Κύρ. Σ. Οἰκονομόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ν. Γ. Παπαζαφειρόπουλος 1
Ο' Κύρ. Ν. Δημητριάδης ἐκ Κυναίθης. 1

Ὅλα σώματα 10

Ἐν Ἀμφίσσῃ τῆς Φωκίδος.

σώματα

Η' Μονὴ τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ. 1
Η' Μονὴ τοῦ Προδρόμου εἰς Δεσσένα. 1
Η' Μονὴ τῆς Βαρνάκοβας εἰς Δωρίδα. 1
Ο' Κύριος Νικόλαος Σάββας ἐκ Ν. Πατρῶν. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Λαμίᾳ.

σώματα

Ο' Κύριος Ἰάκωβος Ἐπίσκοπος Φωκίδος Λέσβιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Ἡγούμενος ἐξ Τπάτης. 1
Ο' Κύρ. Ζ. Παναγιωτίδης σχολάρχης εἰς τὸ ἐν Λαμίᾳ Ἑλ. σχολεῖον. 1
Ο' Κύρ. Ἀ Μιλτιάδης ἐκ Μακεδονίας. 1
Ο' Κύρ. Μ. Κερκυρόπουλος ἐκ Κερκύρας. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Δημ. Ζουλούμης ἐξ Τπάτης. 1
Ο' Κύρ Γ. Γ. Κρίτζα ἐξ Ἠπείρου. 1
Ο' Κύρ. Γ. Θεοδώρητος ἐν Δημενοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Ν. Φτέρης ἐξ Τπάτης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Τζουκαλᾶς ἐξ Τπάτης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Σακελαρίδης ἐκ Δημοκοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μαγουλᾶς ἐκ Γαρδικίου. 1
Ο' Κύρ. Ἀ. Πετρίδης ἐξ Ἀμφίσσης. 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Θεσπρωτὸς διδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Δημάκης Ἱερομνήμων ἐξ Τπάτης. 3
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Τασίκας Ταμίας κ. λ. π. 1
Ο' Κύρ. Τηλέμαχος Τολιόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Βελέντζας ἐξ Ἀλμυροῦ τῆς Θετταλίας Μοίραρχος. 2
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παρίσης Λοχαγός. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κεμπρέκος. 1
Ο' Κύρ. Θ. Διάσκευ Ἰωαννίτης Τπομοίραρχος. 1

Ὅλα σώματα 24

Ἐν Χαλκίδῃ τῆς Εὐβοίας.

σώματα

Ο' Κύριος Κύριλλος πρώην Ἐπίσκοπος Σάμου. . . . 1
Ο' Κύρ. Δ. Χρηστίδης Νομάρχης Εὐβοίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μάρκου Καθηγητής. 1
Ο' Κύρ. Ἰω. Λεκάτης Σάμιος Δικαστὴς παρὰ τῷ ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικείῳ. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρίας Βούλγαρης Πρόεδρος παρὰ τῷ αὐτῷ. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Λαχανίδης Σάμιος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Καλαβρᾶς Προύσαλης. 1
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Ἰάσων Ζαγοραῖος Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Κούμῃ Ἑλλην. σχολεῖον. 1

μεταφέρονται σώματα 9

μεταφορὰ σώματα 9

Ο' Κύριος Περικλῆς Καλογηρόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Παπᾶ Ἰωάννου Κυμαῖας. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ἰωάννου Σταματάκης. 1
Ο' Κύρ. Θεοχάρης Ἰωαννίδης Ὀλύμπιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Δενδρηνὸς ἐκ Κερκύρας. 1

Ὅλα σώματα 14

Ἐν Σύρᾳ.

σώματα

Ο' Κύριος Λεόντιος Καμπάνης Πρωτοσύγγελος τῶν Κυκλάδων. . 1
Ο' Κύρ. Ν. Βάμβας Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν Σύρᾳ Γυμνασίου. . 1
Ο' Κύρ. Ἀγάπιος Χριστοδούλου Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀποστόλου ἀπὸ Κρανιὰ Ὀλύμπου. . . 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ξενάκης Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Περίδης Ἐφέσιος. 1
Ο' Κύρ. Στέργιος Καντὲς Ζαγοραῖος. 1
Ο' Κύρ. Πολυζώης ἐκ Μελιτικοῦ Τποδιδάσκαλος τοῦ ἐν Σύρᾳ Γυμνασίου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δ. Ῥοδοκανάκης Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γρημάλδης Ἐφέσιος. 1
Ο' Κύρ. Παντιᾶς Ζ. Τάλης Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀμβρόσιος Μ. Μαυροκορδάτος Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Γερόπουλος Σμυρναῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Ῥαφαὴλ Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Νεγροπόντης. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Μαστραπᾶς Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Χαΰλιας Μοσχονήσιος. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Πριβιλέγγιος Σύριος. 1
Ο' Κύρ. Εὐαγγέλης Καθυγήτης Τεραῖος. 1
Ο' Κύρ. Χαράλαμπος Ἀσκουζάκης Κρής. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Παπαδάκης Κύπριος. 1
Ο' Κύρ. Γ. Σουρίας Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Σύρᾳ Γυμνάσιον. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Παναγιώτου Πετρινός. 1
Ο' Κύρ. Μ. Σκαλιστήρης Διαστὴς τοῦ ἐν Σύρᾳ Πρωτοδικείου. . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γεωργίου Κυθωνιεύς. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Ζαφειρίδης Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ. Παντολέων Σπανούδης Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Π. Ἀθανασιάδης Κυθωνιεύς. 1
Ο' Κύρ. Σέργιος Γεωργίου Ῥόδιος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἀντωνίου Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Κρίνης Βυζάντιος. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτιος Κωνσταντίου Ῥόδιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Μικουλάκης Χῖος. 1
Ο' Κύρ. Κυριακὸς Βασιλειάδης Ἀντεισαγγελεύς. 1

Ὅλα σώματα 34

Ἐν Ἄνδρῳ.

σώματα

Ο' Κύριος Ἱλαρίων Χιλιανταρινός. 1
Ο' Κύρ. Κύριλλος Γαβριηλίδης Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Νεόφυτος Ῥαΐσης Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Παντελεήμων Χιλιανταρινός. 1
Ο' Κύρ. Δαβὶδ Μοσχόπουλος Θετταλομάγνης Ἱεροδιάκονος. . 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Μ. Καΐρης Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Λ. Μ. Καΐρης Ἄνδριος. 1
Οἱ Ἐκδόται τοῦ Λεξικοῦ δωρεὰν εἰς τὸ Ὀφανοτροφεῖον τοῦ Θ. Καΐρη. 1
Ο' Κύρ. Ἰωαννίκιος Χασάπης Ἄνδριος. 1
Ο' Κυρ. Διονύσιος Κεραμᾶς Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μωσαΐτης Τραπεζούντιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γούναρις Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Γιαννούλης Φακῆς Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Καμπάνης Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χαλᾶς Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Δεσποτόπουλος Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Λ. Καμπάνης Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Λεωνάρδος Ν. Σπυρίδων Ἄνδριος 1
Ο' Κύρ. Ν. Μ. Ἀθανασίου Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Λεωνάρδος Ἀ. ἔμπορος Ἄνδριος. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Γαβριηλίδης. 1

Ὅλα σώματα 21

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐν Σίφνῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Παΐσιος πρώην ἐπίσκοπος Βιδύνης.	1
Ὁ Κύρ. Νεόφυτος Ῥεννιέρης Ἱερομόναχος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀβράμιος Μιτυληναῖος Ἱεροδιάκονος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀβράμιος Μαγκανάρης Ἱεροδιάκονος.	1
Τὸ Ἑλληνομουσεῖον Σίφνου.	1
Ὁ Κύρ. Πέτρος Ἰωάννου Μπάος.	1
Ὁ Κύρ. Οἰκονόμος Μπάος.	1
Ὁ Κύρ. Μαρῖνος Μπάος.	2
Ὁ Κυρ. Πέτρος Κ. Μάστας Τσέκος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ψαράφτας διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύριος Πέτρος Δ. Μιτυληναῖος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Λυμβαῖος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Χρυσόγελος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μαρούδης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ψαρόντης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἡλιάσεως Βυζάντιος.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Λ. Ἀρβανιτάκης.	1
Ὅλα σώματα	18

Ἐν Θήρᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἀντώνιος Δημάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Δ. Ζ. Δελένδας.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόφορος Μελεγράνος.	1
Ὁ Κύρ. Λάμπρος Σ. Ἄλβης.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Πέτσαις.

	σώματα
Ὁ Κυριος Προκόπιος Κοσμήτης Λάκων Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Θεοδόσιος Πελοποννήσιος Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Θεοδόσιος Ἀνδριάδης Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Κυριακὸς Ἁξωνίτης Μοναχός.	1
Ὁ Κύρ. Φώτιος Ἁξωνίτης Μοναχός.	1
Ὁ Κύρ. Π. Σμυρνάκης Καθηγητὴς τοῦ ἐν Πέτσαις Ἑλλ. σχολείου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Βόμβας.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Σκοπελίτης Ναυπηγός.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Λήμνιος Μουσικός.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Περδίκας Σκοπελίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Β. Δρίτσας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Γεωργιάδης Λήμνιος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νικολαΐδης.	1
Ὁ Κύρ. Μπούμπας Τηπαρήνιος.	1
Ὁ Κύρ. Λαμπρινὸς Δήμου Τζόρτζης.	1
Ὁ Κύρ. Χρ. Ἰωαννίδης Κύπριος.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἰωάννου.	1
Ὅλα σώματα	17

Ἐν Ὕδρᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Π. Ὀθωναῖος.	1
Ὁ Κύριος Ἠλίας Χρηστοφίδης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Οἰκονόμου Καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς Σχολῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Βούλγαρης.	1
Ὁ Κύρ. Κύριλλος Σμυρναῖος διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Θεοδωράκης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Παπᾶ Ἰωάννου Μανάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Κοκκίνης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ῥακονάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Φωκᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Παντελάκης.	1
Ὅλα σώματα	11

Ἐν Κρανιδίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Νικόλαος Νάκης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Πάνου Φασιλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Φασιλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ἄγγελος Γουζουκλῆς.	1
μεταφέρονται σώματα	4

	μεταφορὰ σώματα 4
Ὁ Κύριος Ἀ. Ἀ. Μερεμέτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Δ. Κολομπούρης.	1
Ὁ Κύρ. Κυριακὸς Ἰωαννίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀνδρέας Ζέρβης.	1
Ὁ Κύρ. Παντολέων Βασιλείου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Μιτζόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀδαμάντινος Παρασκευᾶς.	1
Ὅλα σώματα	11

Ἐν Πόρῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Οἰκονόμος Πόρου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Οἰκονόμου Ἱερεύς.	1
Ὁ Κύρ. Ζ. Μαστᾶς Μαυρογένης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Χρ. Δουζίνα.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Παπᾶ Δημητρίου Καραμάν.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Γιζάνης.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Παπᾶ Σῖμος Ταμίας.	1
Ὁ Κυρ. Παπᾶ Δημήτριος Καραμάνος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Εὐφρεμίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Γ. Καμπάνης.	1
Ὅλα σώματα	10

Ἐν Αἰγίνῃ.

	σώματα
Ὁ Σοφολογιώτατος καὶ Φιλογενέστατος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Νεόφυτος Δούκας Διδάσκαλος.	4
Ὁ Κύρ. Δούκας ἐξ Ἀβύδων Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Κωνσταντίνου Ἀρχιμανδρίτης.	1
Ὁ Κυρ. Κωνσταντῖνος Καναρης πλοίαρχος τῆς Α'. τάξεως.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Δεσποτόπουλος Καθηγητὴς εἰς τὸ ἐν Αἰγίνῃ Πολεμικὸν Σχολεῖον.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Πιττακὰς Καθηγητὴς εἰς τὸ αὐτό.	1
Ὁ Κύρ. Γαζῆς Διδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Π. Πέπας.	1
Ὁ Κύρ. Ἀ. Κοντόσταυλος.	1
Ὁ Κύρ. Ταρσίτζα Λεβίδου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Διβέριος.	1
Ὅλα σώματα	14

Ἐν Βαθεῖ τῆς Σάμου.

	σώματα
Ὁ Κύριος Θεοδόσιος Ἀρχιεπίσκοπος Σάμου.	1
Ὁ Κύρ. Ματθαῖος Ἀρχιμανδρίτης Ἁγιοταφίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ματθαῖος Πρωτοσύγγελος τοῦ Ἁγίου Τάφου.	1
Ὁ Κύρ. Ἰγνάτιος Ἱερομόναχος Ἑλληνοδιδάσκαλος.	1
Ὁ Κύρ. Μελέτιος Κωνσταντινίδης Ἱερομόναχος	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μουσοῦρος Διοικητὴς τῆς Σάμου.	1
Ὁ Κυρ. Γρηγόριος Σβορόνος Ῥωσσικὸς Πρόξενος ἐν Σάμῳ.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Χτ. Παρμαξίδης.	1
Ἀνώνυμός τις.	1
Ὁ Κύριος Λ. Λυκοῦργος.	1
Ὁ Κύρ. Ν. Βυθινός.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Τσουβαλτζῆς.	1
Ὁ Κύρ. Σταῦρος Σταυρινίδης.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Νικολαΐδης.	1
Ὁ Κύρ. Χριστόδουλος Πανταζῆς Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Βασιλειᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Στέφανος Παναγίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χαρικλῆς Καριότογλου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Καπ. Παπᾶ Βαλσάμου.	1
Ὁ Κύρ. Χτζ. Μανουὴλ Σταυρινίδης.	1
Ὁ Κύρ. Παναγῆς Κουτσούφας.	1
Ὁ Κύρ. Λεωνίδας Κοσμέτος.	1
Ὁ Κύρ. Σταμάτης Κοντάξης.	1
Ὁ Κυρ. Παναγιώτης Ζαχαρίου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀρίσταρχος Ἀνδριάδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης ἐκ Μιτυλήνων.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης.	1
μεταφέρονται σώματα	29

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταφορὰ σώματα 29

Ο' Κύριος Σταμάτης Λεκάτης. 1
Ο' Κύρ. Σπῦρος Γεωργιάδης ἐκ Σπαθαραίων. . . . 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Λεοντίδης. 1

Ὅλα σώματα 33

Ἐν Καρλοβασίοις τῆς Σάμου.

σώματα

Ο' Κύριος Γρηγόριος Οἰκονόμου Σιναΐτης. 2
Ο' Κύρ. Παπᾶ Μανουὴλ Γεωργίου. 1
Ο' Κύρ. Ἀνθιμος Προηγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἠλίου. . 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Κωνσταντίνου Λεκάτης. . . 1
Ο' Κύρ. Σ. Γ. Σιβίνης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Χτζ. Συμεωνίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Παπᾶ Σταματίου. 1
Ο' Κύρ. Μανουὴλ Διακοσημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀλ. Χ. Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Χρ. Ν. Μαυταφούνης. 1
Ο' Κύρ Πασχάλης Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Διαμαντὴς Χ. Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Λάϊος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης. 1
Ο' Κύρ. Χρ. Γεωργιάδης ἐκ Σπαθαραίων. . . . 1
Ο' Κύρ. Γρηγοριάδης ἐκ Σπαθαραίων. 1
Ο' Κύρ. Σταῦρος Χριστοφόρου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δ. Παπαδάκης. 1

Ὅλα σώματα 19

Ἐν Μαραθοκάμπῳ τῆς Σάμου.

σώματα

Ο' Κύριος Διονύσιος Χρηστοφίδης Ἱερομόναχος. . . . 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Πλίτζης Ἑλληνοδιδάσκαλος. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Φραγκονικολάου. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἰωάννου Παπουτσῆ. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Ἡλιάδης Καρλοβάσιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Χτζ. Νικόλαος Σταματίου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Μ. Δουρούτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Δημητρίου. 1

Ὅλα σώματα 8

Ἐν Μιτυληνοῖς τῆς Σάμου.

σώματα

Ο' Κύριος Κωνσταντῖνος Ἀντωνιάδης. 1
Ο' Κύρ. Παῦλος Ῥῆγας. 1
Ο' Κύρ. Δ. Παρμαξίζης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Δημητρίου. 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Παπᾶ Πέτρου. 1

Ὅλα σώματα 5

Ἐν Ἐφέσῳ.

σώματα

Ο' Ἐπίσκοπος Κρήνης Κύριος Μακάριος. 1
Ο' Κύρ. Ματθαῖος Ἀρχιμανδρίτης Ἁγίου Τάφου. . . . 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Ἱερομόναχος. 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Ἱερομόναχος Ἐφέσειος. 1
Ο' Κύρ. Ἀνθιμος Ἱερομόναχος Ἐφέσειος. 1
Ο' Κύρ. Καισάρειος Ἱεροδιάκονος Ἐφέσειος. 1
Ο' Κύρ. Β. Ματθουδάκης Ἑλληνικὸς Πρόξενος ἐν Ἐφέσῳ. . . 1
Η' Δημογεροντία Ἐφέσου. 1
Ο' Κύριος Δημήτριος Ψυκιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ν. Μιχελήνης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κοκκινάκης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Ν. Λέου Ἀστυπαλαίας. 1

Ὅλα σώματα 13

Ἐν Σμύρνῃ.

σώματα

Ο' Κύριος Ἀριστείδης Καρατζᾶς. 1
Ο' Κύρ. Α. Α. Μαύρης. 1

μεταφέρονται σώματα 2

μεταφορὰ σώματα 2

Ο' Κύριος Η. Ἱπποκρατίδης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γ. Παπᾶ. 1

Ὅλα σώματα 4

Ἐν Κυδωνίαις.

σώματα

Ο' Κύριος Ἀντώνιος Σάλτας. 1
Ο' Κυρ. Εὐστράτιος Πέτρου Διδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἰ. Σαλτέλης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Β. Βαλταμάκης. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Μονοπώλης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Χτζ. Ἀθανασίου. 1
Η' Κυρία Θεοδώρα Χτζ. Ἀθανασίου. 1
Ο' Κύρ. Δ. Π. Ἀμμανίτου. 1
Ο' Κυρ. Σπυρίδων Μπάος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἀθανασίου Ζανίκου. 1

Ὅλα σώματα 10

Ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ.

σώματα

Ο' Κύριος Παναγιώτης Στρατηγόπουλος Λέσβιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος. Χτζ. Καδουνὴ Μιτυληναῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Κράλης Χτζ. Ἀναγνώστου. 1
Ο' Κύρ. Ἀποστόλης Χτζ. Παναγιώτου. 1
Ο' Κύρ. Τζάνος Χτζ. Γιαννάκη ἀπὸ Μόλυβον. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Δημητρίου Γρημάνη. 1
Ο' Κύρ. Ἀπόστολος Λουκᾶ Λέσβιος. 1
Ο' Κύρ. Λάμπρος Ἰωάννου Λέσβιος. 1

Ὅλα σώματα 8

Ἐν Ῥαιδεστῷ.

σώματα

Ο' Σεβασμιώτατος γέρων Ἅγιος Ἡρακλείας Κύριος Διονύσιος. . 1
Ο' Κύριος Παντελεήμων Ἀρχιμανδρίτης Ῥαιδεστοῦ. . . . 1
Η' ἐν Ῥαιδεστῷ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Η' ἐν Τζόρλῳ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Η' ἐν Σκουλλάρῃ Ἑλληνικὴ Σχολή. 1
Ο' Κύριος Νικόλαος Ἰωάννου. 1
Ο' Κύρ. Ἰμαράκης Ἐμμανουὴλ. 1
Ο' Κύρ. Ἠλίας Βέλτσου. 1

Ὅλα σώματα 8

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

σώματα

Ο' Παναγιώτατος καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριος Κύριος Γρηγόριος Φορτουνιάδης. 1
Ο' Κύριος Κύριλλος Καρύδας Πελοποννήσιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀγάπιος Ἱεροδιάκονος Πελοποννήσιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ἱεροδιάκονος Ἁγιοταφίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἰάκωβος Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Ἀγαθάγγελος Ἱεροδιάκονος τοῦ Χριστοῦ Μεγάλ. Ἐκκλησίας. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος Ν. Ἱεροδιάκονος Χίος. 1
Ο' Ἄρχων Κόμμισσος Κύριος Γρηγόριος Ἀντωνίου Βυζάντιος. . . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χαψούλας, Π. Στρατηγόπουλος καὶ Συντροφίας. . 30
Ο' Κύρ. Βασίλειος Φορτουνιάδης Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Ζ. Ζαχαρώβ Ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης Ἔμπορος. 1
Ο' Κύρ. Κυριάκος Βιτάλης Μετσοβίτης Ἔμπορος. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ζήση ἐκ Πορταρίας χάριν τῆς Νεολαίας. . . 5
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Βέρου Γραμμ. Νικομηδείας. . . . 1
Η' Σχολὴ Θεραπίων. 1
Ο' Κύριος Βούλκος Σλαβτζοβίτζ Ἀνδριανουπολίτης. . . . 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Φιλιππίδης Σμυρναῖος. 1
Ο' Κύρ. Θεόφραστος Χαιρέτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Κλεάρχης. 1
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Κρίκης ἐκ Μετσόβου. 1
Ο' Κύρ. Τζαννὴς Μ. Βούρου. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Ἐμμανουὴλ. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Λαζάρου Νεοχωρίτης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἠσαΐλωβ. 1
Ο' Κύρ. Σέργιος Ἰακώβου Οἰκονόμου ἐκ Μετσόβου. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀβραὰμ Ἀνανιάδης Καισαρεύς. 1

μεταφέρονται σώματα 60

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σύρου

μεταφορὰ σώματα 60

Ο' Μουσικολογιώτατος Κύριος Ἀθανάσιος Ξενοκράτης Προυσεύς. . 1
Ο' Κύριος Βασίλειος Γεωργιάδης Καισαρεύς. 1
Ο' Κύρ. Ἠλίας Φιλιππουπολίτης. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Ἰωαννίτης. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Χρήστου. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Χτζ. Παναγιώτου. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Νικολαΐδης Προυσεύς. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Νικολαΐδης ἐκ Κιονίων. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Σωτηρίου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μωσαΐδης Τραπεζούντιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀντώνιος Ποθητός. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κωνσταντινίδης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κυριακίδης Βερροιεύς. 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Ἰωαννίδης Χρυσοπολίτης. 1
Ο' Κύρ. Δανιὴλ Γρηγοριάδης Βυζαντινός. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γρηγ. Ζαχαρῆ. Κουταλινός. 1
Ο' Κύρ. Μανουὴλ Γρηγορίου Παπαῶβ Κουταλινός. 1
Η' Σχολὴ τῆς Χρυσοπόλεως. 1
Η' Σχολὴ τοῦ Μοχλοῦ. 1
Ο' Κύριος Χρύσανθος διδάσκαλος Καισαρεύς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος ὁ Κλεομένης. 1
Ο' Κύρ. Γρηγόριος ὁ Στουδίτης. 1
Ο' Κύρ. Βατίλειος Δημητριάδης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀθανασιάδης. 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Κωνσταντινιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Φωτιάδης. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἰωαννίδης Δημητρακόπουλος Βυζάντιος. . 1
Ο' Κύρ. Ἀμβρόσιος Δημητριάδης. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Δ. Δήμου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος ὁ ἀπὸ Πήλιον Ὄρος. 1
Ο' Κύρ. Σπύρος Εὐστρατίου. 1
Ο' Κύρ. Ζηνόβιος Χοτζόγλου Ὀρτάκιογλου. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀντωνίου Λαριτσαῖος. 1
Ο' Κύρ. Στρατάκης Παστριματζόγλου. 1

Ὅλα σώματα 95

Ἐν Φιλιππουπόλει.

σώματα.

Ο' Φιλιππουπόλεως Κύριος Νικηφόρος. 1
Ο' Κύριος Γαβριὴλ Βατζοβινὸς Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Ἀκάκιος Μουτικὸς Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Ἀργύριος Χρήστου Κοϊμτζόγλου. 1
Ο' Φιλομαθέστατος Κύρ. Χτζ. Κωνσταντῖνος Χτζ. Ἰωάννου Κοϊμτζόγλου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τσουκαλᾶς διδάσκαλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Μουσικὸς διδάσκαλος τῆς δευτέρας Σχολῆς. . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Σαΐτης διδάσκαλος τῆς αὐτῆς. . . . 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Στεφάνου διδάσκαλος τῆς αὐτῆς. . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Τζέτζης Διδάσκαλος τῆς ἐν Τζερπανίῳ σχολῆς. 1
Ο' Κύρ. Βατίλειος ἐξ Ἀκαρνανίας Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Ἀποστολάκης Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Ζαχαρίας Ζωγράφος ἐκ Σαμοκοβίου. 1

Ὅλα σώματα 13

Ἐν Μελενίκῳ.

σώματα.

Ο' Ἐλλογιμώτατος Κύριος Κωνσταντῖνος Μενόλτζου. . . . 1
Ο' Ἐλλογιμώτατος Κύριος Πολυζώης Πριμικηριάδης. . . . 1
Ο' Τιμιώτατος Κύριος Δούκας Παπᾶ. 1
Ο' ἴδιος χαριζόμενος τῷ Ἑλληνικῷ Γυμνασίῳ τῆς Πατρίδος του Μελενίκου, πρὸς κοινὴν χρῆσιν τῶν σπουδαζόντων ἐν Αὐτῷ. 1
Τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Κοσφοινίτζης. 1

Ὅλα σώματα 5

Ἐν Σερραις.

σώματα.

Ο' Μητροπολίτης Κύριος Δράμας Γερμανός. 2
Ο' Ἅγιος Κασανδρείας Κύριος Ἰάκωβος. 1
Ο' Κύριος Ζηνόβιος Ἱερομόναχος τῆς μονῆς τοῦ προδρόμου. . 1
Ο' Κύρ. Ἰωάσαφ Ἱερομόναχος τῆς αὐτῆς. 1
Ο' Κύρ. Σεραφεὶμ Ἱερομόναχος τῆς αὐτῆς. 1
Ο' Κύρ. Φιλάρετος Ἱεροδιάκονος Κασσανδρείου. 1

μεταφέρονται σώματα 7

μεταφορὰ

Ο' Κύριος Βαρθολωμαῖος Ἱεροδιάκονος. . . . . .
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Κύρου Διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικ. σχολῆς Σ
Η' Ἑλληνικὴ Σχολὴ Σερρῶν. . . . . .
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Χτζ. Λαζάρου. . . . . .
Ο' Κύριος Κωνσταντῖνος Ν. Δούμπα. . . . . .
Ο' Κύρ. Χζτ. Θεόδωρος Μ. Κράψε ἐκ Πιρλεπέ. . . . . .

Ὅλα σω

Ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ο' Πανιερώτατος Σερβιῶν καὶ Κοζάνης Κύριος Βενιαμήν. .
Ο' Κύρ. Εὐθύμιος Προηγούμενος Χιλιανδαρινός. . . . .
Ο' Κύρ. Χριστόφορος Ἀρτενιάδου ἐκ Δουσκίων Πνευματικός.
Ο' Κύρ. Ζηνέβιος Γεωργιάδης Ἱερομόναχος. . . . .
Ο' Κύρ. Σαμουὴλ Ἱεροδιάκονος ἐκ Καταφυγῆς. . . . .
Ο' Κύρ. Ἱερεμίας Ἱεροδιάκονος ἐκ Πάτμου. . . . . .
Ο' Κύρ. Καλλίνικος Ἱεροδιάκονος ἐκ τῶν κατὰ τὴν ἀμέσειαν Πάφρ
Ο' Κύρ. Μελέτιος Ἱεροδιάκονος ἐκ Βερρῶν. . . . . .
Ο' Κύρ. Θωράθθος Ἱεροδιάκονος Κουτλουμσιανὸς κ. λ. π. .
Ο' Κύρ. Ἀστέριος Φιλίππου ἐκ Γαλατίστης διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχ
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Οἰκονόμου ἐκ Βουδενῶν. . . . . .
Ο' Κύρ. Βασίλειος Κωνσταντίνου. . . . . .
Ο' Κύρ. Δημήτριος Αὐξεντιάδης. . . . . .
Ο' Κύρ. Στέφανος Κωνσταντίνου ἐκ Βισκουκιῶν. . . . . .
Ο' Κύρ. Γρηγόριος καὶ Χριστόδουλος Χζτ. Νικολάου ἐκ Βουδενῶν,
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δημητρίου ἐκ Καριτζας. . . . . .

Ὅλα σω

Ἐν Κοζάνῃ.

Ο' Κύριος Νικόδημος Ἱεροδιάκονος ἐκ Γρεβενῶν. . . .
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κωνσταντῖνος Κοεμτζῆ. . . . . .
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Χτζ. Κότζιου ἐκ Γρεβενῶν, ...
Οἱ Κύριοι Αὐτάδελφοι Δημήτριος καὶ Φάνης Σήμου ἐκ Γρεβενῶν.

Ὅλα σ

Ἐν Κρανιᾷ ἐξ Ὀλύμπου.

Ο' Κύριος Χτζ. Κωνσταντῖνος Ἀκρεβοῦ. . . . . .
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Τητζέπης. . . . . .
Ο' Κύρ. Μιχαὴλ Πέτζας. . . . . .
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Παπᾶ Κώστας. . . . . .
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπᾶ Κώστας. . . . . .
Δῶρον τοῦ ἐκδότου Κ. Γκαρπολᾶ εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι του Κρανιᾷ Ἑλλ. σχ

Ὅλα σώ

Ἐν Ῥαψάνῃ ἐξ Ὀλύμπου.

Ο' Κύριος Χριστόδουλος Καραζήσης Ἱερέως. . . . . .
Δῶρον τοῦ ἐκδότου Κ. Γκαρπολᾶ εἰς τὴν ἐν Ῥαψάνῃ Ἑλλ. Σχολήν.

Ὅλα σώ

Ἐν Λαρίσσῃ.

Ο' Πανιερώτατος Ἅγιος Λαρίσσης Κύριος Μελέτιος διὰ τὴν ἑλληνικὴ
Σχολὴν Τυρνάβου. . . . . .
Ο' Κύριος Ἀγαθάγγελος Λέσβιος Ἀρχιμανδρίτης. . . . .
Ο' Κύρ. Γρηγόριος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἁγάθης. . . . .
Ο' Κύρ. Ἰακωβος ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ὁμβριακῆς. . . . .
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος Λαρίσσης, Λαρισσαῖος. . . .
Η' Ἑλληνικὴ τῆς Λαρίσσης σχολή. . . . . .
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀλέξιου Δημογέρων Ἀγειάτ. . . . . .
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Κύπριος Πρωτομαΐστορας Σερτζίδων. . . .
Ο' Κύρ. Ἀγαθόνικος Μιλτιάδης. . . . . .
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κριτζας. . . . . .
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Πειριθὸς ἐξ Ἀμφούσσης. . . . . .
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἰωάννου Μεμωνᾶ. . . . . .
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Τζίγγας. . . . . .
Ο' Κύρ. Λάζαρος Π. ἐκ Βερβοΐας. . . . . .
Οἱ Κύριοι αὐτάδελφοι Ζάπθος καὶ Δημήτριος Θεοχαρίδης ἐκ Ζάρκο

μεταφέρονται σώ

Δημοσία Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταφορά σώματα 15

Ο' Κύριος Ἰωάννης Χονδραγώργου Λαρισσαῖος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἱεροβαγγελικὸς καὶ Γεώργιος Παπᾶ Τριανταφίλ. ἐκ Τιτελκιοῦ. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. ἐκ Σιούρπη. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ναταρίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Παπᾶ Δημητρίου ἐξ Ἀγράφων. . . . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἰωάννου Γεωργίου Λαρισσαῖος. . . . 1

Ὅλα σώματα 21

Ἐν Βόλῳ.

σώματα.

Ο' Κύριος Ἀθανάσιος Ἡγούμενος τοῦ Προδρόμου. . . . 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Χτζ. Ἀθανάσιος ἡγούμενος τοῦ Προδρόμου εἰς Πορταρίαν. 1
Ο' Κύρ. Παπᾶ Χτζ. Ἀθανάσιος Γ. Πόντου ἀφιέρωμα εἰς τὴν ἐν Πορταρία Σχολήν. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Πόντου ἐκ Πορταρίας. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἄγγελῆ Γ. Μανιάτου. 1
Ο' Κύρ. Φίλιππος Γεωργιάδης ἐκ Πορταρίας. . . . 1
Ο' Κύρ. Χρῆστος Ἀποστολίδας ἐκ Πλατάνου. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Ἄκατος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ἀναγνώστου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Ἀγγελῆ. 1
Ο' Κύρ. Στυλιανὸς Γ. Σκανδαλίδης. 1
Ο' Κύρ. Εὐστάθιος Ἀργύρου Φιλιππίδης. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γ. Καλαΐτζης Ὀλύμπιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀλέξιος Π. Ἀκάου ἐκ Μακρινίτζας. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἀναγνώστης Εὐσταθίου ἐκ Βοστίτζης. . . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Νικολάου Βλαχλῆ ἐκ Μακρινίτζας. . . 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Παπᾶ Θεοδώρου ἐκ Μακρινίτζας. . 1
Οἱ Κύριοι ἀδελφοὶ Εὐστάθιος καὶ Νικόλαος Ἀργύροι Φιλίππου ἐκ Μηλιῶν τοῦ Πηλίου ὄρους. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Μανιάτου ἐκ Σκιάθου. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Γ. Πόντου ἐκ Πορταρίας. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Γ. Ἀγγελῆ ἐκ Μακρινίτζας. . . . 1

Ὅλα σώματα 21

Ἐν Ζαγορίῳ.

σώματα.

Ο' Κύριος Χριστόδουλος Οἰκονόμου. 1
Η' Σχολὴ Τσαντίλλας. 1
Ο' Κύριος Χριστόδουλος Κονομάτης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Παππᾶ Ἰωάννου ἐξ Ἀρτοίστας. . . 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Παναγιώτου ἀπὸ κάτω Σουδενά. . . 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Βίκας ἀπὸ Καλωτᾶ. 1
Ο' Κύρ. Κώτσιος Παππᾶ Ταμπακτζῆς ἀπὸ Σελτσό. . . . 1

Ὅλα σώματα 7

Ἐν Ἰωαννίνοις.

σώματα.

Ο' Πανιερώτατος Ἰωαννίνων Κύριος Ἰωακεὶμ Χῖος. . . . 2
Ο' Πανιερώτατος Ἄρτης Κύριος Νεόφυτος Σκρίφας. . . 2
Ο' Πανιερώτατος Βελλᾶς Κύριος Ἰωσὴφ. Νάξιος. . . . 1
Ο' Θεοφιλέστατος Κύριος Παραμυθίας Ἀγάπιος. . . . 1
Ο' Κύρ. Κυρίλλος Παππαπαναμείδης Ἱεροδιάκονος. . . 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κόνδης Ἰωαννίτης διδάσκαλος τῶν μαθηματικῶν εἰς Παζούς. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Σακελαρίου διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς τῶν Ἰωαννίνων. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Ν. Μηνᾶς διδάσκαλος τῆς Ἑλλ. σχολῆς Πρεβέζης. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἀναγνωστόπουλος διδάσκαλος Μιτσόβου. . 1
Η' Ἑλληνικὴ σχολὴ τῆς Πρεβέζης. 1
Ο' Κύριος Παναγιώτης Ἀραβαντῖνος. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Κοντοδήμας. 1
Ο' Κύρ. Πανταζῆς Σακελαρίου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Σκουμπρουδῆς. 1
Ο' Κύρ. Χ. Σέρος. 1
Ο' Κύρ. Χρ. Σάββας Ἰατρός. 1
Ο' Κύρ. Κ. Σάββας. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Λαζόπουλος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Θερινός. 1
Ο' Κύρ. Χριστόδουλος Γκούζας. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Μπέτζος. 1

μεταφέρονται σώματα 23

μεταφορὰ σώματα 23

Ο' Κύριος Γεώργιος Αἴσωπος. 1
Ο' Κύρ. Σωτήριος Θερινός. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δαμιτέλος. 1
Ο' Κύρ. Πολύχρονος Κότσος. 1
Ο' Κύρ. Ἀνδρέας Γ. Λάζου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ῥάτσης. 1
Ο' Κυρ. Μιχαὴλ Τουρτούρης. 1

Ὅλα σώματα 30

Ἐν τῇ Νήσῳ Κερκύρᾳ.

σώματα.

Ο' Κύριος Ἐλευθέριος Παλατιανὸς Ἱερεύς. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Τρύφων Ἱερεύς. 1
Ο' Κύρ. Γερασιμος Βριώνης. 1
Ο' Κύρ. Κοσμᾶς Μοναχός. 1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Πολίτης Ἀρχιδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Φιλόθεος Καρύδης Ἱεροδιάκονος. 1
Ο' Κύρ. Κόμης Βιάρος Ἀ. Καποδίστριας. 2
Ο' Κύρ. Κόμης Αὐγουστῖνος Ἀ. Καποδίστριας. . . . 2
Ο' Κύρ. Κόμης Ἰωάννης Γονέμης. 1
Ο' Κύρ. Ἔκτωρ Ῥίκης. 2
Ο' Κυρ. Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος Καθηγητὴς τῆς ἐν Κερκύρᾳ Ἑλληνικῆς Σχολῆς. 1
Η' Δημοσία Βιβλιοθήκη τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας. . . . 1
Ο' Κύριος Πέτρος Δώριας Προσταλάντης. 1
Οἱ Κύριοι Ἀναγνῶσται τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σπουδαστηρίου. . 1
Ο' Κύρ. Κ. Σακελαρόπουλος Ἀρχιδιδάσκαλος καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας σχολείου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ῥαμαντᾶς Κερκυραῖος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Χωριατόπουλος Κερκυραῖος. 1
Ο' Κύρ. Παναγιώτης Λιβαδᾶς Κεφαλήν. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Θεοδόσιος. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Ἀμπέργης Κεφαλήν. 1
Ο' Κύρ. Βασίλειος Καταπόδης Λευκάδιος. 1
Ο' Κύρ. Ἀλουίσιος Δαλαδέκιμας Κεφαλήν. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Κουλλούρης τοῦ ποτὲ Νεωλάη Κερκυραῖος. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Κουλλούρης τοῦ ποτὲ Ἰωάννου Κερκυραῖος. 1
Ο' Κύρ Σπυρίδων Φέτζης. 1
Ο' Κύρ. Θωμᾶς Γούλιος. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Λεῦμπος. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Ἐλαιών. 1
Ο' Κύρ. Ἰωάννης Γαλιάτζας. 1
Ο' Κύρ. Ἀναστάσιος Κορακιαννίτης τοῦ ποτὲ Ἀναστασίου. . 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Μακρῆς. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Ῥάλλης. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Φεσπάλης. 1
Ο' Κύρ. Θεμιστοκλῆς Σαούλης. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Κ. Στεφανίτζης. 1
Ο' Κύρ. Πέτρος Ῥουγγιέρης Π. Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Νικόλαος Μαρκορᾶς. 1
Ο' Κύρ. Σταμάτης Λάσκαρος. 1
Ο' Κύρ. Θεόδωρος Μαυρογιάννης. 1
Ο' Κύρ. Κωνσταντῖνος Παπαγεωργίου. 1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Μάστορας. 1
Ο' Κύρ. Σπυρίδων Μικελέτης. 1

Ὅλα σώματα 45

Ἐν Ζακύνθῳ.

σώματα.

Ο' Μητροπολίτης Ζακύνθου Κύριος Διονύσιος ὁ καὶ Ἔξαρχος. . 1
Ο' Κύριος Εὐστάθιος Θερμανὸς Ἀρχιδιάκονος. . . . 1
Ο' Κύρ. Ἱππεὺς Ἰούλιος Δομενιγήνης. 1
Ο' Κύρ. Γ. Κ. Ῥώμας. 1
Ο' Κύρ. Φραγκίσκος Ἀντωνίου Στροῦτζας 1
Ο' Κύρ. Χρ. Φιλητᾶς. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Γρυπάρης τοῦ Πέτρου. 1
Ο' Κύρ. Δημήτριος Παπαδόπουλος. 1
Ο' Κυρ. Ἰωάννης Λεωνταρίτης τοῦ ποτὲ Θεοδώρου. . . . 1
Ο' Κύρ. Γ. Ν. Ῥαφτάνης. 1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Γιουστος τοῦ Νικολάου. 1

Ὅλα σώματα 11

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐν Λιβόρνῳ.

Ὁ Κύριος Θεόδωρος Τουσήτζας.	σῶμα 1

Ἐν Βενετίᾳ.

	σώματα
Ὁ Πανιερώτατος πρώην Δαλματίας Κύριος Βενεδίκος Καρύδης. .	1
Ὁ Κύριος Γεώργιος Διαμαντίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Ἀ. Μηλανόπουλος Ἕλκυ. . . .	1
Ὁ Κυρ. Ἄγγελος Φορέστης.	1
Ὁ Εὐγενὴς Κύρ. Ἰωάννης Βάπτ Σάβα Ἐννίου. . . .	1
Ὅλα σώματα	5

Ἐν Τεργέστῃ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Δημήτριος Καγκάδης Τήνιος.	1
Ὁ αὐτὸς διὰ τὴν ἐν Τήνῳ Ἑλληνικὴν Σχολήν. . . .	2
Ὁ Κύριος Κυριακὸς Βαρδάκας Μετσοβίτης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαλούσης Σμυρναῖος. . . .	1
Ὁ Κυρ. Ἰάκωβος Τότας	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Μιχαὴλ Ἀντωνόπουλος.	2
Ὁ Κύρ. Στηλιανὸς Γκινάκας.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Π. Καρτζιώτης.	2
Ὁ Κύρ. Διονύσιος Μανέτας.	1
Ἡ Ἑλληνικὴ Σχολὴ Τεργέστης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Ἀ. Βοῦρος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Δημητρίου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἰωάννου Κωστῆ Ζαγοραῖος. . . .	1
Ὁ Κυρ. Χρῆστος Χατζῆ Ἠλίου Σμυρναῖος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Μ. Ἀντωνόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ἀ. Μαρμαρᾶς ἐκ Νάξου.	2
Ὁ Κύρ. Ἀποστόλης Καλογεώργης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωσὴφ Μπέζιου.	2
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Νικολάου Τρικκαλινός.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Γ. Τζάρτζης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἀγγελικάρος ἀπὸ Ψαρᾶ.	1
Ὁ Κύρ. Ἰσάννης Μολοχόπουλος Σμυρναῖος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Εὐσταθίου Ἰωαννίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Χαϊκάλης.	1
Ὁ Κυρ. Χαράλαμπος Π. Μητρόπουλος.	1
Ὅλα σώματα	30

Ἐν Βιέννῃ.

	σώματα
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Γρηγόριος Καλαγιάννης Λέσβιος. .	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύρ. Καλλίνικος Σταματίδης Θάσιος. . .	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ρωσσικῆς Καπέλης Κύριος Γαβριὴλ Μεγλίστης.	1
Ὁ Κύριος Δωρόθεος Στεφανάκης Κρὴς.	1
Ὁ Κύρ. Ἀζαρίας Ἱερομόναχος Δοκίδης Προδρομίτης ἐκ Σερρῶν. .	1
Ὁ Ἱεροδιάκονος φάλτης Κύριος Ἄνθιμος Νικολαΐδης Γανοχωρίτης. .	1
Ἡ ἐν Βιέννῃ Αὐτοκρατορικὴ Βιβλιοθήκη.	1
Ὁ Εὐγενέστατος Βαρῶνος Κύριος Γεώργιος Σίνας Γενικὸς Πρόξενος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.	1
Ὁ Εὐγενέστατος Βαρῶνος Κύριος Κωνσταντῖνος Βέλιος. . .	1
Ὁ Εὐγενὴς Ἱππεὺς Κύριος Ἰωάννης Ῥοῦσσος. . . .	1
Ὁ Εὐγενὴς Κύριοι Βρυῶτος ἀπὸ Τζατήρι.	1
Ὁ Λογιώτατος Κύριος Πέτρος Ν. Δάρβαρης. . . .	1
Ὁ Κύριος Ζηνάβιος Πώπη.	1
Ὁ Κυρ. Ἀναστάσιος Δ. Δονδούμης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Χρυσοχόος	1
Ὁ Κυρ Δημήτριος Ποστολάκας.	1
Ὁ Κυρ. Ἰωάννης Ῥαφερενδάρης ἐκ Ῥαψάνης τοῦ Ὀλύμπου. .	3
Ὁ Κύρ Μηκὲς Βλαστὸς Χίος.	1
Ὁ Κυρ. Ζωρζῆς Σκαραμαγκᾶς Χῖος.	1
Ὁ Κυρ. Ἰωάννης Κωνσταντίνου Καΐμτζῆ ἐκ Κοζάνης. . .	2
Ὁ ἴδιος ὡρεὺν εἰς τὴν ἐν Κοζάνῃ Ἑλληνικὴν Σχολήν. . .	1
Οἱ Κύριοι Ἀδελφοὶ Μ. Δούμπα δῶρον εἰς τὴν ἐν Κρουσσόβῃ Ἑλληνικὴν Σχολήν.	1
Ὁ Κύριος Γεώργιος Γκιλάνης Καισαροβασιλικὸς Διερμηνεύς. .	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Τίρκας.	1
μεταφέρονται σῶμα	27

	μεταφορὰ σώματα 27
Ὁ Κύριος Ἰάκωβος Διαμαντίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Γ. Θεοχάρης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Μαντζοράνης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Κεζάσης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαντζούλης.	1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Γ. Σκαμπάλης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Θεοδώρου ἐκ Νύσσης.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Χτζ. Θεοδώρου ἐκ Νύσσης.	1
Ὁ Κυρ. Ἀντώνιος Τιμολέων ἐκ Μελενίκου.	1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Δ. Παμφίλης ἐκ Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας. .	1
Ὁ Κυρ. Κωνσταντῖνος Μ. Κούρτης.	1
Ὁ Κύρ Κωνσταντῖνος Βιζιρούλης δῶρον εἰς τὴν ἐν τῇ παρίδι αὐτοῦ Τύρναβον Ἑλληνικὴν Σχολήν.	1
Ὁ Κύρ. Ν Ἰωάννου Δέκου δῶρον εἰς τὴν ἐν Κλεισούρᾳ Ἑλ. σχολήν.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Μπετλῆς ἐκ Καστορίας.	1
Ὁ Κύρ. Θεοχάρης Παύλου Θεοχάρης ἐκ Καστορίας. . . .	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Παλατίδης Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Ποτλῆς Νομικός.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ῥιζάρης.	4
Ὁ Κύρ. Θεοδόσιος Παπᾶ Δημητρίου ἐξ Ἀγράφων. . . .	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Χαρίσης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Νούτια Ἀμπελακιώτης.	1
Ὁ Κύρ. Ναούμ Σιδερίδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀθανάσιος Νικολάου Μπίκα ἐκ Κλεισούρας. . . .	1
Ὁ Κύρ. Βασίλειος Δ. Σπείρου.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Στέφου Ζιώκου.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γεωργίου Μπίστας.	1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Δημήτριος Ἰωάννου Ῥεφερενδάρης. . .	1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Θεόδωρος Κ. Κονταξῆς.	1
Οἱ Φιλόμουσοι Κύρ. Αὐτάδελφοι Μιχαὴλ καὶ Νικόλαος Στέργιου Δούμπα.	1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Ἀχιλλεὺς Δ. Ποστολάκας.	1
Ὁ Φιλόμουσος Κύρ. Εὐγένιος Δούζης.	1
Ἡ ἐν Βιέννῃ Ἑλληνικὴ Σχολή.	1
Ἡ ἐν Ὀχρίδᾳ Ἑλληνικὴ Σχολή.	1
Ὅλα σώματα	62

Ἐν Πέστῃ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἀργυρὸς Βρανός.	2
Ὁ Κύρ Κωνσταντῖνος Βρανές.	1
Ὁ Σοφολογιώτατος Κύριος Ἀλέξανδρος Δρουμούσης ἐκ Τουρνάβου τῆς Θεσσαλίας.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Μονάχῳ.

	σώματα
Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας Λουδοβῖκος ὁ Α'. διὰ τὴν Βασιλικὴν Βιβλιοθήκην.	1
Ὁ Φιλέλλην Προξένωρ Κύριος Ἴνεος Θερσίου.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Καλλίνικος Καμπάνης.	1
Ὁ Κύριος Δημήτριος Παρισιάδης.	1
Ὁ Κυρ. Δημήτριος Χαραμής.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Ἀ. Χαντζιαρής.	1
Ὁ Κύρ. Ἀντώνιος Λ. Τζαμαδὸς Τσαΐος.	1
Ὅλα σώματα	7

Ἐν Λειψίᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Γεώργιος Θεοχάρης Πρόξενος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, δῶρον εἰς τὴν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Καστορίαν Ἑλληνικὴν Σχολήν.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βοῦλτζος.	1
Ὅλα σώματα	2

Ἐν Βερολίνῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . .	σῶμα 1

Ἐν Κενιγσβέργῃ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία. . . .	σῶμα 1

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἐν Ζουρίχῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα 1

Ἐν Βώννῃ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα 1

Ἐν Ἀνοβέρῳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα 1

Ἐν Παρισίοις.

	σώματα
Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Ζαχαρίας Χατζόπουλος.	1
Ὁ Κύριος Ἰωάννης Χτζ. Ν. Χαβιαρᾶς.	1
Οἱ Κύρ. Ἰωάννης καὶ Γρηγόριος Κομανιάνου.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Οὐριάνος.	1
Ὅλα σώματα	5

Ἐν Λονδίνῳ.

	σώματα
Ἡ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης διδάσκαλος Κύριος Σεραφεὶμ Ἀναστασίτης.	1
Ὁ Κύριος Κ. Ν. Θωμᾶς Κωνσταντινοπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Ῥάλλης Χῖος.	1
Ὁ Κύρ. Δ. Σπαρτάλης.	1
Ὅλα σώματα	5

ΡΩΣΣΙΑ.

Ἐν Πετρουπόλει.

	σώματα
Ὁ Κύριος Τζόρτζης Γουρζὸφ Διρέκτωρ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ καταστήματος τῶν κωφῶν καὶ βουβῶν τῆς Πετρουπόλεως.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Δημητρίου Μουρούζης Πρίγγιψ.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Νικηφοράκης Σύμβουλος τῆς Αὐλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Δεσπόλας Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας.	1
Ὁ Κύρ. Κωσταντῖνος Πουγοβῖνος.	1
Ὁ Κύρ. Χαράλαμπος Οἰσιεὺς Ἰατρός.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Εὐλάμπιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κατακάζης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Πολυχρονιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Δοξάκης.	1
Ὅλα σώματα	10

Ἐν Ῥίγᾳ.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία.	σῶμα 1

Ἐν Μόσχᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Διονύσιος Μοναχὸς Ἰβηρίτης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Χτζ. Κωνσταντίνου.	2
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Πατζιμάδης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Μπούμπας.	1
Ὁ Κύρ. Μιχαὴλ Μποστανζόγλους.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Μηλιώτης.	1
Ὅλα σώματα	7

Ἐν Ὀδυσσῷ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Γεράσιμος πρώην Μητροπολίτης Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ὁ Κύρ. Σέργιος Βυζάντιος Ἀρχιμανδρίτης.	1
Οἱ Κύρ. Ἀδελφοὶ Δεσπότου.	3
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰγκλέζης.	2
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Σοῦτσος.	1
Ὁ Ἐνεργεία πολιτικὸς Σύμβουλος Κύρ. Ἀλέξανδριος Θεοδώρου Νέγρης.	1
Ὁ Κύρ. Παναγιώτης Βαρβάτης Ἕλλην Πελοποννήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Γεράσιμος Ἰγγλέσης.	1
Ὁ Κύρ. Ἠλίας Μάνεσης	1
μεταφέρονται σώματα	12

	μεταφορὰ σώματα 12
Ὁ Κύριος Γρηγόριος Μαραξλῆς.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κουμπάρης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Παππούδοφ.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Σούντια	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Β. Μαῦρος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Μακᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Γιαννακούδης.	1
Ὁ Κύρ. Θωμᾶς Ἰωάννου.	1
Ἡ Κυρία Αἰκατερίνα Λέπετιτς.	1
Ὁ Κύριος Κριονᾶς Παπᾶ Νικολάου.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νικολάου Κωστάγης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Κοϊμιτζῆς.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Χειμῶνας.	1
Ὁ Κύρ. Μαργαρίτης Δημητρίου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Θεμελιάδης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Κομελᾶς.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Ἀ. Μῆνος.	1
Ὁ Κύρ. Γεώργιος Νάστου.	1
Οἱ Κύριοι Παῦλος καὶ Κωνσταντῖνος Σταμερόφ.	1
Τὸ Ἑλληνοεμπορικὸν τῆς Ὀδυσσοῦ Σχολεῖον.	1
Ὁ Κύριος Γεώργιος Παντελῆ Παχαλόφ.	1
Ὁ Κύρ. Ἀλέξανδρος Κωνσταντινίδης Χαρίτων.	1
Ὁ Κυρ. Ἰωάννης Γεωργίου Σοῦτσος.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Κ. Δαβίδογλους Σωζωπολίτης.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Ἰωάννου Χατζόγλους Σκοπελίτης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Χρήστου Βάρναλης.	1
Ὁ Κύρ. Νικόλαος Παλασύζοφ.	1
Ὁ Κύρ. Εὐστάθιος Δημητρίου Μούτιεβ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Θεοδώρου Παλίτης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Κόκκινος.	1
Ὅλα σώματα	42

Ἐν Ταϊγανίῳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Εὐστάθιος Σφαέλλος.	1
Ὁ Κύρ. Ποθητὸς Μαρκάκης.	1
Ὁ Κύρ. Χτζ. Δημήτριος Ῥοῦσσος.	1
Ὁ Κύρ. Θεόδωρος Ἀγγελάτος.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Ζαπάντης.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Μαλιτζόβ.	1
Ὁ Κύρ. Κωνταντῖνος Ξανθόπουλος.	1
Ὁ Κύρ. Σπυρίδων Μαγουλᾶς.	1
Ὅλα σώματα	8

Ἐν Ἰμπραΐλᾳ.

	σώματα
Ὁ Κύριος Ἐμμανουὴλ Ῥώτας.	1
Ὁ Κύρ. Χρῆστος Τζακήρης.	1
Ὁ Κυρ. Γεώργιος Καρύκης Πελοποννήσιος.	1
Ὁ Κύρ. Νασὺμ Π. Βελκηλχάρτζης Ἀλβανός.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Μπαστάκης.	1
Ὁ Κύρ. Ἀπόστολος Βλασόπουλος Πάργιος.	1
Ὁ Κύρ. Θεοχάρης Π. Βελκηλχάρτζης Ἀλβανός.	1
Ὁ Κύρ. Γρηγόριος Χρηστίδης.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Χρηστίδης.	1
Ὁ Κύρ. Π. Πορφυρός.	1
Ὁ Κύρ. Κωνσταντῖνος Βουκεριάδης ἐκ Μελενίκου.	1
Ὁ Κύρ. Δημήτριος Τζεγγίνης.	1
Ὁ Κύρ. Ἰωάννης Φάραγγας.	1
Ὁ Κύρ. Κ. Χριστόδουλος Δημητριάδης Δγιος.	1
Ὁ Κύρ. Ἀναστάσιος Ξανθός.	1
Ὅλα σώματα	15

Ἐν Βουκορεστίῳ.

	σώματα
Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Παγωνιανῆς Κύριος Ἰωσὴφ.	1
Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κύρ. Ἀμβρόσιος Κωτάκη ἐξ Ἄνδρου.	1
Ὁ Ἀρχιμ. Κύρ. Ἰωακεὶμ Μερτζινιάνος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Κύρ. Ἀμβρόσιος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. τοῦ ἐν Φωξανίῳ ἁγίου Ἰωάννου Κύρ. Τιμόθεος.	1
Ὁ Ἀρχιμ. Κύρ. Νικηφόρος Λέσβιος Συναΐτης.	1
μεταφέρονται σώματα	6

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

μεταφορὰ σώματα	6
Ο' Ἀρχιμανδρίτης Σλοβοξίας Κύριος Γαβριὴλ Σμυρναῖος.	1
Ο' Ἀρχιμ. Κυρ. Χρύσανθος.	1
Ο' Ἀρχιμ. Κυρ. Συνέσιος Ἀποστολιάνος.	1
Ο' Πρωτοσύγγελος τῆς τοῦ Βουκορεστίου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κύριος Ῥαφαὴλ.	1
Ο' Πρωτοσύγγελος Κύριος Δανιὴλ Κομνηνάϊος.	1
Ο' Σύγγελος Κύριος Κυρίλλος Κοντολέων Νικολαΐδης.	1
Ο' Ἱερομόναχος Κυρ. Καλλίνικος ἐκ Τζαριτζάϊης.	1
Ο' Ἱεροδιάκονος Κυρ. Ἰωακεὶμ Βουλκίδης ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ο' Εὐγενέστατος Ἄρχων Βαρῶνος Κύριος Χριστόφορος Σακελαρίου.	5
Ο' Εὐγενέστατος Ἄρχων Βαρῶνος καὶ Προξένος τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος Κυρ. Κωνσταντῖνος Σακελαρίου.	5
Ο' Εὐγενέστ. Ἄρχ. Ποστέλνικος Κύρ. Ἀλέκος Γκίκας.	1
Ο' Εὐγενέστ. Ἄρχ. Ποστέλνικος Κύρ. Γεώργιος Βιβέσκου.	1
Ο' Εὐγενεστ. Ἄρχ. Μέγ. Καμαράσης Κύρ. Ἰωάννης Σκαρλάτου Γκίκα.	1
Ο' Εὐγενέστ. Ἄρχ. Σερδάρης Κύρ. Ἀνέστης Χατζόπουλος.	1
Ο' Εὐγενέστ. Κύρ. Σκαρλατος Ῥουσέτης.	1
Ο' Εὐγενέστ. Στόλνικος Κύρ. Γεώργιος Φαλκογιάννες.	1
Ο' Εὐγενέστ. Μαδελιτζάρης Κύρ. Γεώργιος Ἰωαννίδης προφέσωρ τῆς ἐν Βουκορεστίῳ Ἑλληνικῆς σχολῆς.	1
Ο' Κύριος Ἀλέξανδρος Σχινᾶς συνήγορος τοῦ ἐν τῷ Πριγκιπάτῳ τῆς Βλαχίας ὑψηλοῦ Διβανίου.	1
Ο' Ἐντιμώτατος Κύρ. Ἰωάννης Σκαρλάτος ἐξ Ὀλύμπου.	2
Ο' Κύριος Γεώργιος Ἀποστόλου ἐξ Ἀγράφων.	1
Ο' Κυρ. Ἀντώνιος Μπαρούτης συνήγορος.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Καραζήσης Ἰατρός.	1
Ο' Κύρ. Ἀλέξανδρος Δημητριάδης Παχορίκου.	1
Ο' Κυρ. Μιχαὴλ Σερόπουλος πρώην Καμαράσης ἐκνῶν.	1
Ο' Κυρ. Γεωργαντᾶς διερμηνεὺς τοῦ Ἑλλ. Γενικοῦ Προξένου.	1
Ο' Ἐντιμος Κωνσταντῖνος Εὐσταθίου Πέγκοσιτζ.	1
Ο' Ἐντιμ. Σταυρῆς Μοιρασγίδης ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ο' Ἐντιμ. Στέφανος Ἀντωνόγλου ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ο' Ἐντιμ. Στέφανος Χριστοδούλου ἐξ Ἀνδριανουπόλεως.	1
Ο' Ἐντιμ. Ἰωάννης Συμου Βεραση	1
Ο' Ἐντιμ. Ἀναστάσιος Δασιάδης ἐκ Ῥαψάνης.	1
μεταφέρονται σώματα	46

μεταφορὰ σώματα	46
Ο' Ἐντιμος Μιχαὴλ Μιχαλόπουλος.	1
Ο' Ἐντιμ. Δῆμος Ῥάϊζου ἐκ Γούρας.	1
Ο' Ἐντιμ. Νικόλαος Παναγιώτου ἐκ Συστοβίου.	1
Ο' Ἐλλογιμος Δημήτριος Βίλλιος.	1
Ο' Ἑλλ. Μιχαὴλ Χρηστίδης.	1
Ο' Ἑλλ. Βασίλειες Βυζάντιος.	1
Ο' Ἑλλ. Μαργαρίτης Βερόϊης.	1
Ο' Ἑλλ. Γαβριὴλ Χῆνας ἐξ Ἰατρουπόλεως.	1
Ὅλα σώματα	54

Ἐν Βρασσοβῷ.

	σώματα
Ο' Κύριος Σερδάρης Γεώργιος.	1
Ο' Κύρ. Χτζ. Ἀθανάσιος Χτζ. Παρασκευᾶ.	1
Ὅλα σώματα	2

Ἐν Βελιγραδίῳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Δημήτριος Ῥεδὰς Καστορεὶς.	1
Ο' Κύρ. Πασιώτας Σιατιστεύς.	1
Ο' Κύρ. Ἀθανάσιος Δ. Κουμανούδης Ἀνδριανουπολίτης.	1
Ο' Κύρ. Ἀδαμος Δ. Νικαρούση διὰ τοὺς υἱοὺς τοὺ Κωνσταντίου.	1
Ὅλα σώματα	4

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

	σώματα
Ο' Κύριος Κατσαΐτης Κεφαλλήν.	1
Ο' Κύρ. Διονύσιος Πέτας.	1
Ο' Κύρ. Κ. Ἀ αστασίου Φιλιππουπολίτης.	1
Οἱ Κύριοι Ἀδελφοὶ Πενεδοῦσοι.	1
Ο' Κυρ. Μάρκος Μοσχοβάκης Καῖριος.	1
Ο' Κύρ. Γεώργιος Δ. Τσιώτης.	1
Ὅλα σώματα	6

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ * ΑΥ * 1953

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

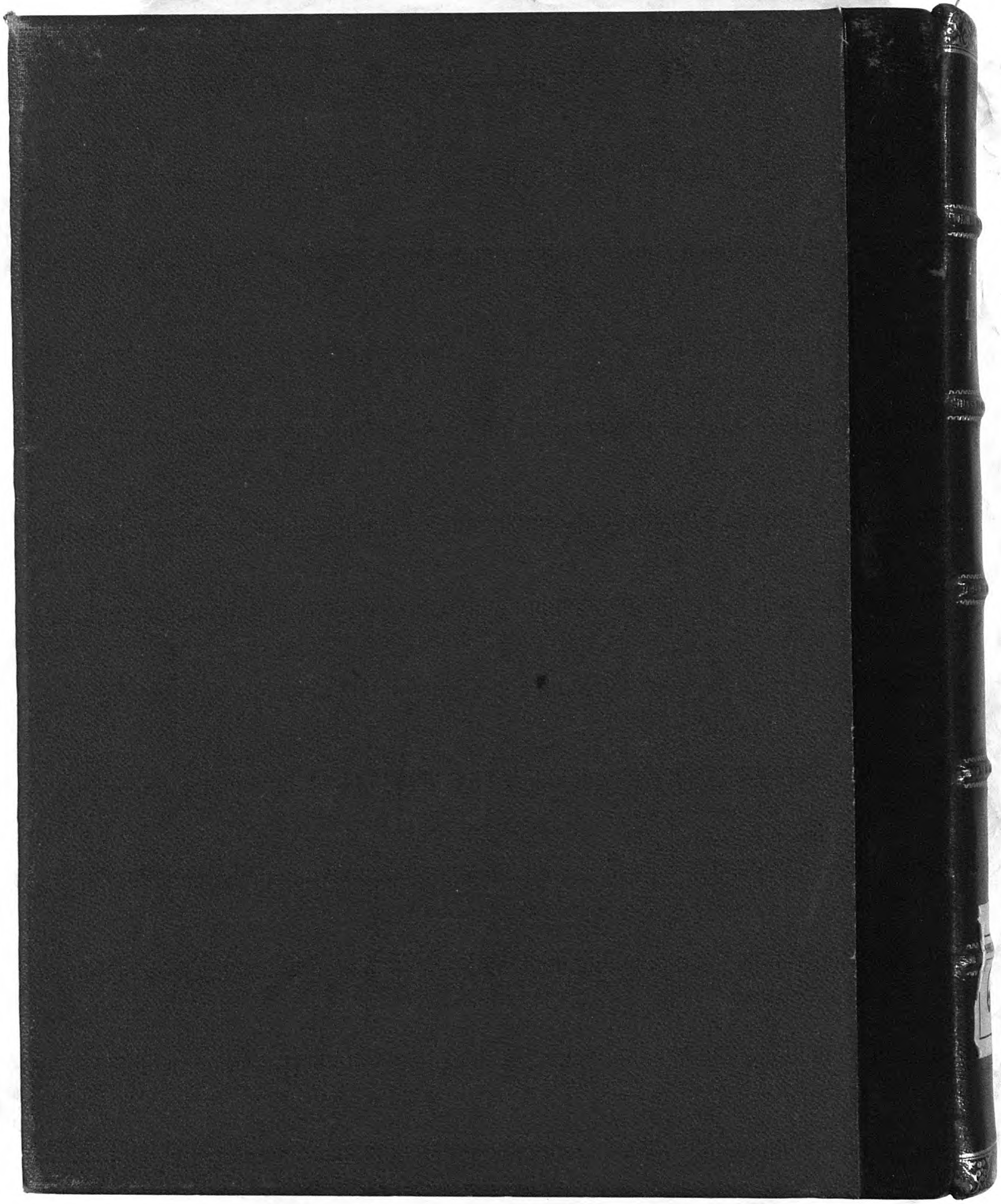

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας